

Tử Thần (Âm Dương Miện)

Contents

Tử Thần (Âm Dương Miện)	19
1. Tập 1: Âm Dương Ma Sư Chương Thứ Nhất: Liệt Diễm Phần Tình [thượng].	19
2. Chương Thứ Nhất: Liệt Diễm Phần Tình [hạ].	21
3. Chương Hai: Một Thế Hệ Rượu Thần (thượng)	23
4. Chương 02 Một Đời Tử Thần (hạ)	24
5. Chương 03 Ma Sư (thượng)	27
6. Chương 03 Ma Sư (hạ)	29
7. Chương 4: Âm Dương Ma Sư(thượng)	31
8. Chương 04 Âm Dương Ma Sư (hạ)	33
9. Chương 05 Âm Dương Cân Bằng (thượng)	35
10. Chương 05 Âm Dương Cân Bằng (hạ)	38
11. Chương 06 Buổi Lễ Khai Giảng Đặc Biệt (thượng)	40
12. Chương 06 Buổi Lễ Khai Giảng Đặc Biệt (hạ)	43
13. Chương 07 Hạ Thiên Lão Sư (thượng)	44
14. Chương 07 Hạ Thiên Lão Sư (hạ)	47
15. Chương 08 Buổi Học Đầu Tiên (thượng)	50
16. Chương 08 Buổi Học Đầu Tiên (hạ)	52
17. Chương 09 Dương Miện Và Âm Miện (thượng)	54
18. Chương 09 Dương Miện Và Âm Miện (hạ)	56
19. Chương 10 Nhất Cấp Bính Đình Song Hỏa Học Đồ (thượng)	58
20. Chương 10 Nhất Cấp Bính Đình Song Hỏa Học Đồ (hạ)	60
21. Chương 11 Toàn Phương Vị Vô Định Truyền Tổng Quyền Trục (thượng)	62
22. Chương 11 Toàn Phương Vị Vô Định Truyền Tổng Quyền Trục (hạ)	64
23. Chương 12 Hồng Liên Xuất Hỏa (thượng)	67
24. Chương 12 Hồng Liên Xuất Hỏa (hạ)	68
25. Chương 13 Địa Tâm ‘liệt Diễm’ (thượng)	70
26. Chương 13 Địa Tâm ‘liệt Diễm’ (hạ)	73
27. Chương 14 Hồng Liên Trên Ngực (thượng)	75
28. Chương 14 Hồng Liên Trên Ngực (hạ)	77
29. Chương 15 Ngũ Cấp Học Đồ (thượng)	79
30. Chương 15 Ngũ Cấp Học Đồ (hạ)	82
31. Tập li - Cực Hạn Song Hỏa – Chương 16 Song Hỏa Đồng Tu (thượng)	84
32. Chương 16 Song Hỏa Đồng Tu (hạ)	86
33. Chương 17 Cực Hạn Song Hỏa (thượng)	88
34. Chương 17 Cực Hạn Song Hỏa (hạ)	90
35. Chương 18 Khảo Hạch Cuối Kỳ (thượng)	92
36. Chương 18 Khảo Hạch Cuối Kỳ (hạ)	94
37. Chương 19 Sơ Ngộ Chúc Thiên (thượng)	96
38. Chương 19 Sơ Ngộ Chúc Thiên (hạ)	98
39. Chương 20 Thập Cấp Bính Đình Song Hỏa Hệ Học Đồ (thượng)	100
40. Chương 20 Thập Cấp Bính Đình Song Hỏa Hệ Học Đồ (hạ)	102

41. Chương 21 Ngưng Tụ Âm Dương Miện (thượng)	104
42. Chương 21 Ngưng Tụ Âm Dương Miện (hạ)	106
43. Chương 22 Nhất Quan (thượng)	108
44. Chương 22 Nhất Quan (hạ)	110
45. Chương 23 Song Sinh Quân Vương (thượng)	112
46. Chương 23 Song Sinh Quân Vương (hạ)	114
47. Chương 24 Bổng Nhiên Nổi Tiếng (thượng)	116
48. Chương 24 Bổng Nhiên Nổi Tiếng (hạ)	118
49. Chương 25 Chuẩn Khảo Chứng (thượng)	120
50. Chương 25 Chuẩn Khảo Chứng (hạ)	122
51. Chương 26 Tiểu Nhân Âm Độc (thượng)	124
52. Chương 26 Tiểu Nhân Âm Độc (hạ)	126
53. Chương 27 Ma Kỹ Của Hai Đại Quân Vương (thượng)	128
54. Chương 27 Ma Kỹ Của Hai Đại Quân Vương (hạ)	130
55. Chương 28 Cơ Hội Ngàn Làn Tiến Hóa (thượng)	132
56. Chương 28 Cơ Hội Ngàn Làn Tiến Hóa (hạ)	134
57. Chương 29 Chín Ngày Địa Ngục (thượng)	136
58. Chương 29 Chín Ngày Địa Ngục (hạ)	139
59. Chương 30 Mục Tiêu, Phong Sương Sơn Mạch (thượng)	141
60. Chương 30 Mục Tiêu, Phong Sương Sơn Mạch (hạ)	143
61. Chương 31 Thanh Mộc Lang Vương (thượng)	145
62. Chương 31 Thanh Mộc Lang Vương (hạ)	147
63. Chương 32 Bính Đình Hỏa Cầu (thượng)	149
64. Chương 32 Bính Đình Hỏa Cầu (hạ)	151
65. Chương 33 Đỉnh Băng Gặp Nạn	154
66. Chương 34 Băng Tuyết Cự Long (thượng)	158
67. Chương 34 Băng Tuyết Cự Long (hạ)	160
68. Chương 35 Cởi Quần Áo (thượng)	162
69. Chương 35 Cởi Quần Áo (hạ)	164
70. Chương 36 Trứng Hỏa Long (thượng)	166
71. Chương 36 Trứng Hỏa Long (hạ)	168
72. Chương 37 Đến Cửa Khiêu Chiến (thượng)	170
73. Chương 37 Đến Cửa Khiêu Chiến (hạ)	173
74. Chương 38 Nghệ Xạ Cửu Nhật (thượng)	175
75. Chương 38 Nghệ Xạ Cửu Nhật (hạ)	177
76. Chương 39 Kỹ Kinh Tứ Tọa (thượng)	179
77. Chương 39 Kỹ Kinh Tứ Tọa (hạ)	181
78. Chương 40 Thiên Can Học Viện (thượng)	184
79. Chương 40 Thiên Can Học Viện (hạ)	186
80. Chương 41 Mậu Thổ Dạ Thương (thượng)	188
81. Chương 41 Mậu Thổ Dạ Thương (hạ)	191
82. Chương 42 Tân Sinh Khảo Hạch (thượng)	193
83. Chương 42 Tân Sinh Khảo Hạch (hạ)	195
84. Chương 43 Ma Kỹ Tổ Hợp Của Ngũ Quan Đại Tông Sư (thượng)	197
85. Chương 43 Ma Kỹ Tổ Hợp Của Ngũ Quan Đại Tông Sư (hạ)	199
86. Chương 44 Vô Tình Bị Thương Nặng (thượng)	201
87. Chương 44 Vô Tình Bị Thương Nặng (hạ)	204
88. Chương 45 Âm Dương Học Đường (thượng)	206
89. Chương 45 - Âm Dương Học Đường (hạ)	209
90. Tập Iv: Âm Dương Học Đường – Chương 46 Quái Nhân Tóc Đỏ (thượng)	211
91. Chương 46 Quái Nhân Tóc Đỏ (hạ)	213
92. Chương 47 Vũ Khí Ma Lực (thượng)	216
93. Chương 47 Vũ Khí Ma Lực (hạ)	218
94. Chương 48 Thượng Phẩm Tinh Miện (thượng)	221

95. Chương 48 Thượng Phẩm Tinh Miện (hạ)	223
96. Chương 49 Tắt Sát Kỹ Hấp Dẫn (thượng)	225
97. Chương 49 Tắt Sát Kỹ Hấp Dẫn (hạ)	227
98. Chương 50 Bốn Lần Ma Kỹ Tổ Hợp (thượng)	230
99. Chương 50 Bốn Lần Ma Kỹ Tổ Hợp (hạ)	232
100. Chương 51 Quang - Âm Ngũ Hành Đại Lục (thượng)	234
101. Chương 51 Quang - Âm Ngũ Hành Đại Lục (hạ)	237
102. Chương 52 Lần Nửa Tăng Cấp (thượng)	239
103. Chương 52 Lần Nửa Tăng Cấp (hạ)	242
104. Chương 53 Lôi Đế Khiêu Chiến (thượng)	244
105. Chương 53 Lôi Đế Khiêu Chiến (hạ)	246
106. Chương 54 Vốn Đặt Cược (thượng)	248
107. Chương 54 Vốn Đặt Cược (hạ)	251
108. Chương 55 Lôi Điện Điều Rượu, Điện Long Hí Châu (thượng)	253
109. Chương 55 Lôi Điện Điều Rượu, Điện Long Hí Châu (hạ)	256
110. Chương 56 Cửu Thiên Huyền Nữ Và Lôi Thần Giáng Thế (thượng)	258
111. Chương 56 Cửu Thiên Huyền Nữ Và Lôi Thần Giáng Thế (hạ)	260
112. Chương 57 Ma Lực Vũ Khí, Nhật Nguyệt Song Huy (thượng)	262
113. Chương 57 Ma Lực Vũ Khí, Nhật Nguyệt Song Huy (hạ)	264
114. Chương 58 Tấn Cấp Hai Quan (thượng)	267
115. Chương 58 Tấn Cấp Hai Quan (hạ)	269
116. Chương 59 Ngày Thi Đấu Giao Lưu (thượng)	271
117. Chương 59 Ngày Thi Đấu Giao Lưu (hạ)	273
118. Chương 60 Khiêu Chiến Từ Đệ Tử Thứ Năm Mười Một (thượng)	275
119. Chương 60 Khiêu Chiến Từ Đệ Tử Thứ Năm Mười Một (hạ)	277
120. Tập V: Tử Lôi Diệu Thiên Long – Chương 60 Liệt Dương Tam Liên Kích (thượng)	279
121. Chương 61 Liệt Dương Tam Liên Kích (hạ)	282
122. Chương 62 Tử Lôi Diệu Thiên Long (thượng)	285
123. Chương 62 Tử Lôi Diệu Thiên Long (hạ)	287
124. Chương 63 “vũ Khí Ma Lực” (thượng)	289
125. Chương 63 “vũ Khí Ma Lực” (hạ)	291
126. Chương 64 Tiến Vào Địa Linh Sơn (thượng)	293
127. Chương 64 Tiến Vào Địa Linh Sơn (hạ)	296
128. Chương 65 Bắt Đầu Sơ Khảo (thượng)	298
129. Chương 65 Bắt Đầu Sơ Khảo (hạ)	300
130. Chương 66 Lấy Oán Báo Ân (thượng)	303
131. Chương 66 Lấy Oán Báo Ôn (hạ)	305
132. Chương 67 Ác Giả Ác Báo (thượng)	307
133. Chương 67 Ác Giả Ác Báo (hạ)	309
134. Chương 68 Cưỡi Hổ Khó Xuống (thượng)	312
135. Chương 68 Cưỡi Hổ Khó Xuống (hạ)	314
136. Chương 69 Âm Viêm Ma Vương Dị Biến (thượng)	316
137. Chương 69 Âm Viêm Ma Vương Dị Biến (hạ)	318
138. Chương 70 Bí Pháp Ma Lực Thiêu Đốt (thượng)	320
139. Chương 70 Bí Pháp Ma Lực Thiêu Đốt (hạ)	322
140. Chương 71 Uy Lực Bốn Quan (thượng)	324
141. Chương 71 Uy Lực Bốn Quan (hạ)	326
142. Chương 72 Tam Hệ Ma Kỹ Tổ Hợp - Định Hướng Truyền Tống (thượng)	328
143. Chương 72 Tam Hệ Ma Kỹ Tổ Hợp - Định Hướng Truyền Tống (hạ)	330
144. Chương 73 Ngụy Cơ Truyền Tống (thượng)	332
145. Chương 73 Ngụy Cơ Truyền Tống (hạ)	334
146. Chương 74 Biểu Tượng Bính Hỏa – Chu Tước (thượng)	336
147. Chương 74 Biểu Tượng Bính Hỏa – Chu Tước (hạ)	338
148. Chương 75 Vô Tư Giúp Đỡ - Chu Tước Chi Hỏa (thượng)	341

149. Chương 75 Vô Tư Giúp Đỡ - Chu Tước Chi Hỏa (hạ)	343
150. Tập Vi: Chu Tước Biến – Chương 76 Phụng Vũ Châm Cứu - Chu Tước Luyện Thể (thượng)	345
151. Chương 76 Phụng Vũ Châm Cứu - Chu Tước Luyện Thể (hạ)	347
152. Chương 77 Phân Chia Chiến Lợi Phẩm (thượng)	349
153. Chương 77 Phân Chia Chiến Lợi Phẩm (hạ)	352
154. Chương 78 Nhất Khẩu Hương (thượng)	354
155. Chương 78 Nhất Khẩu Hương (hạ)	356
156. Chương 79 Thái Ất Âm Chiêu Dung (thượng)	358
157. Chương 79 Thái Ất Âm Chiêu Dung (hạ)	361
158. Chương 80 Chu Tước Nội Giáp (thượng)	364
159. Chương 80 Chu Tước Nội Giáp (hạ)	366
160. Chương 81 Bản Mạng Hồng Liên (thượng)	368
161. Chương 81 Bản Mạng Hồng Liên (hạ)	370
162. Chương 82 Bồ Cáo Liên Nghị Vũ Hội (thượng)	372
163. Chương 82 Bồ Cáo Liên Nghị Vũ Hội (hạ)	375
164. Chương 83 Tam Quan, Linh Ma Hợp Nhất (thượng)	377
165. Chương 83 Tam Quan, Linh Ma Hợp Nhất (hạ)	379
166. Chương 84 Chu Tước Biến (thượng)	381
167. Chương 84 Chu Tước Biến (hạ)	383
168. Chương 85 Hỗn Độn Chi Hỏa (thượng)	385
169. Chương 85 Hỗn Độn Chi Hỏa (hạ)	387
170. Chương 86 Cảnh Giới Ba Quan (thượng)	390
171. Chương 86 Cảnh Giới Ba Quan (hạ)	392
172. Chương 87 Liên Nghị Vũ Hội (thượng)	395
173. Chương 87 Liên Nghị Vũ Hội (hạ)	397
174. Chương 88 Ta Chính Là Bạn Nhảy Của Hắc (thượng)	399
175. Chương 88 Ta Chính Là Bạn Nhảy Của Hắc (hạ)	402
176. Chương 89 Tối Nay Ta Là Bạn Gái Của Người (thượng)	404
177. Chương 89 Tối Nay Ta Là Bạn Gái Của Người (hạ)	406
178. Chương 90 Pha Chế Rượu Và Khiêu Chiến (thượng)	409
179. Chương 90 Pha Chế Rượu Và Khiêu Chiến (hạ)	411
180. Tập VII: Diễm Dương Chùy – Chương 91 Cẩm Bách Thiên Diễm Dương Trùy (thượng)	413
181. Chương 91 Cẩm Bách Thiên Diễm Dương Trùy (hạ)	415
182. Chương 92 Thoát Ly Học Viện (thượng)	417
183. Chương 92 Thoát Ly Học Viện (hạ)	419
184. Chương 93 Lục Quan Thiên Sĩ Truy Sát (thượng)	421
185. Chương 93 Lục Quan Thiên Sĩ Truy Sát (hạ)	423
186. Chương 94 Ngũ Hành Lập Trường (thượng)	426
187. Chương 94 Ngũ Hành Lập Trường (hạ)	428
188. Chương 95 Bay Lượn Đi ! Chu Tước Song Dực (thượng)	430
189. Chương 95 Bay Lượn Đi ! Chu Tước Song Dực (hạ)	432
190. Chương 96 Thực Nhật Phượng Hoàng (thượng)	434
191. Chương 96 Thực Nhật Phượng Hoàng (hạ)	436
192. Chương 97 Gặp Bất Bình, Không Bỏ Qua (thượng)	438
193. Chương 97 Gặp Bất Bình, Không Bỏ Qua (hạ)	440
194. Chương 98 Vân Thiên Cơ (thượng)	443
195. Chương 98 Vân Thiên Cơ (hạ)	445
196. Chương 99 Trợ Trụ Làm Ác, Phải Chết! (thượng)	447
197. Chương 99 Trợ Trụ Làm Ác, Phải Chết! (hạ)	450
198. Chương 100: Ma Quỷ? Ma Vương (thượng)	452
199. Chương 100: Ma Quỷ? Ma Vương (hạ)	454
200. Chương 101 Phượng Vũ Diễm Dương Chùy (thượng)	457
201. Chương 101 Phượng Vũ Diễm Dương Chùy (hạ)	459
202. Chương 102 Thần Y Đòi Tiền Người Chết, Tặng Người Có Duyên (thượng)	461

203. Chương 102 Thần Y Đòi Tiền Người Chết, Tặng Người Có Duyên (hạ)	463
204. Chương 103 Thiên Can Thánh Đồ (thượng)	466
205. Chương 103 Thiên Can Thánh Đồ (hạ)	469
206. Chương 104 Thiên Cơ Chỉ Dẫn (thượng)	471
207. Chương 104 Thiên Cơ Chỉ Dẫn (hạ)	473
208. Chương 105 Thánh Đồ Thần Trang (thượng)	475
209. Chương 105 Thánh Đồ Thần Trang (hạ)	478
210. Tập VIII: Địa Cung Bảo Tàng – Chương 106 Ngũ Hành Ma Kỹ Tổ Hợp (thượng)	481
211. Chương 106 Ngũ Hành Ma Kỹ Tổ Hợp (hạ)	483
212. Chương 107 Đầm Lầy Sương Mù (thượng)	485
213. Chương 107 Đầm Lầy Sương Mù (hạ)	487
214. Chương 108 Cực Hạn Mộc Hỏa Ma Kỹ Tổ Hợp (thượng)	489
215. Chương 108 Cực Hạn Mộc Hỏa Ma Kỹ Tổ Hợp (hạ)	491
216. Chương 109 Cánh Cửa Đá Kỳ Dị (thượng)	493
217. Chương 109 Cánh Cửa Đá Kỳ Dị (hạ)	496
218. Chương 110 Bùng Cháy Đi Hồn Độn Chi Hỏa! (thượng)	498
219. Chương 110 Bùng Cháy Đi Hồn Độn Chi Hỏa! (hạ)	500
220. Chương 111 Ngũ Hành Pháp Trận Thất Truyền (thượng)	502
221. Chương 111 Ngũ Hành Pháp Trận Thất Truyền (hạ)	504
222. Chương 112 Liệt Diễm Chỉ Dẫn (thượng)	506
223. Chương 112 Liệt Diễm Chỉ Dẫn (hạ)	508
224. Chương 113 Truyền Tống Pháp Trận (thượng)	510
225. Chương 113 Truyền Tống Pháp Trận (hạ)	512
226. Chương 114 Mộc Khắc Thổ, Cực Hạn Giáp Mộc Vạn Thiên Mâu (thượng)	515
227. Chương 114 Mộc Khắc Thổ, Cực Hạn Giáp Mộc Vạn Thiên Mâu (hạ)	516
228. Chương 115 Đỉnh Cấp Tất Sát Kỹ, Lưu Tinh Giáng Hạ (thượng)	518
229. Chương 115 Đỉnh Cấp Tất Sát Kỹ, Lưu Tinh Giáng Hạ (hạ)	520
230. Chương 116 Phỉ Thúy Thanh Long (thượng)	523
231. Chương 116 Phỉ Thúy Thanh Long (hạ)	525
232. Chương 117 Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể (thượng)	527
233. Chương 117 Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể (hạ)	529
234. Chương 118 Thân Thế? Bình Đẳng Vương? (thượng)	531
235. Chương 118 Thân Thế? Bình Đẳng Vương? (hạ)	533
236. Chương 119: Chí Tôn Cường Giả (thượng)	535
237. Chương 119 Chí Tôn Cường Giả (hạ)	538
238. Chương 120 Tam Đại Chí Tôn (thượng)	540
239. Chương 120 Tam Đại Chí Tôn (hạ)	542
240. Tập IX: Long Xà Tuyệt Kỹ – Chương 121 Bắt Đầu Mới (thượng)	545
241. Chương 121 Bắt Đầu Mới (hạ)	547
242. Chương 122 Đỉnh Hỏa Thần Thú Đẳng Xà (thượng)	549
243. Chương 122 Đỉnh Hỏa Thần Thú Đẳng Xà (hạ)	551
244. Chương 123 Âm Dương Hỏa, Ngưng Tụ Pháp Trận (thượng)	554
245. Chương 123 Âm Dương Hỏa, Ngưng Tụ Pháp Trận (hạ)	556
246. Chương 124 Đẳng Xà Hóa Lực Thuật (thượng)	558
247. Chương 124 Đẳng Xà Hóa Lực Thuật (hạ)	560
248. Chương 125 Xà Huyết Dẫn, Đẳng Xà Luyện Thể (thượng)	562
249. Chương 125 Xà Huyết Dẫn, Đẳng Xà Luyện Thể (hạ)	565
250. Chương 126 Đẳng Xà Hóa Lực Thuật (thượng)	567
251. Chương 126 Đẳng Xà Hóa Lực Thuật (hạ)	569
252. Chương 127 Đột Phá! Cảnh Giới Bốn Quan! (thượng)	571
253. Chương 127 Đột Phá! Cảnh Giới Bốn Quan! (hạ)	573
254. Chương 128 Thực Nhật Phượng Hoàng Tăng Cấp (thượng)	576
255. Chương 128 Thực Nhật Phượng Hoàng Tăng Cấp (hạ)	577
256. Chương 129 Tuyệt Học Đồ Đẳng Hiển Hóa (thượng)	580

257. Chương 129 Tuyệt Học Đồ Đằng Hiển Hóa (hạ)	582
258. Chương 130 Bạo Quân Đấu Lôi Đế (thượng)	584
259. Chương 130 Bạo Quân Đấu Lôi Đế (hạ)	586
260. Chương 131 Đằng Xà Biến (thượng)	588
261. Chương 131 Đằng Xà Biến (hạ)	590
262. Chương 132 Cẩm Bách Thiên U Diễm Băng (thượng)	592
263. Chương 132 Cẩm Bách Thiên U Diễm Băng (hạ)	594
264. Chương 133 Người Biết Liệt Diễm Nữ Hoàng? (thượng)	596
265. Chương 133 Người Biết Liệt Diễm Nữ Hoàng? (hạ)	598
266. Chương 134 Điều Kiện Của Liệt Diễm (thượng)	600
267. Chương 134 Điều Kiện Của Liệt Diễm (hạ)	602
268. Chương 135 Ngũ Hành Thần Lô (thượng)	604
269. Chương 135 Ngũ Hành Thần Lô (hạ)	607
270. Chương 136 Dùng Máu Đức Giáp, Khải Giáp Thành Hình (thượng)	608
271. Chương 136 Dùng Máu Đức Giáp, Khải Giáp Thành Hình (hạ)	610
272. Chương 137 Thứ Thần Khí, Quân Ma Âm Dương Khải (thượng)	612
273. Chương 137 Thứ Thần Khí, Quân Ma Âm Dương Khải (hạ)	614
274. Chương 138 Uy Thế Của Lôi Đế (thượng)	616
275. Chương 138 Uy Thế Của Lôi Đế (hạ)	618
276. Chương 139 Lục Long Quang Huy (thượng)	621
277. Chương 139 Lục Long Quang Huy (hạ)	623
278. Chương 140: Tiếp Nhận Thủ Tịch (thượng)	626
279. Chương 140 Tiếp Nhận Thủ Tịch (hạ)	628
280. Chương 141 Tiến Vào Thánh Tà Chiến Trường (thượng)	630
281. Chương 141 Tiến Vào Thánh Tà Chiến Trường (hạ)	632
282. Chương 142 Cực Hạn Song Hỏa Đấu Cực Hạn Át Mộc (thượng)	634
283. Chương 142 Cực Hạn Song Hỏa Đấu Cực Hạn Át Mộc (hạ)	635
284. Chương 143 Sinh Mệnh Thiêu Đốt, Huyết Liên Pháp Luân (thượng)	637
285. Chương 143 Sinh Mệnh Thiêu Đốt, Huyết Liên Pháp Luân (hạ)	639
286. Chương 144 Phượng Vũ U Diễm Băng (thượng)	641
287. Chương 144 Phượng Vũ U Diễm Băng (hạ)	643
288. Chương 145 Thực Nhân Cự Ma (thượng)	645
289. Chương 145 Thực Nhân Cự Ma (hạ)	647
290. Chương 146 Thiên Can Thần Thú Ma Kỹ, Đằng Xà Thuấn Di (thượng)	649
291. Chương 146 Thiên Can Thần Thú Ma Kỹ, Đằng Xà Thuấn Di (hạ)	651
292. Chương 147 Thất Giai, Bạch Kim Thiên Bằng (thượng)	653
293. Chương 147 Thất Giai, Bạch Kim Thiên Bằng (hạ)	655
294. Chương 148 Dung Hợp Tắt Sát Kỹ (thượng)	657
295. Chương 148 Dung Hợp Tắt Sát Kỹ (hạ)	659
296. Chương 149 Siêu Tắt Sát Kỹ, Nhật Nguyệt Âm Dương Giới (thượng)	661
297. Chương 149 Siêu Tắt Sát Kỹ, Nhật Nguyệt Âm Dương Giới (hạ)	663
298. Chương 150 Sau Khi Trọng Thương, So Đấu Thời Gian Khôi Phục (thượng)	665
299. Chương 150 Sau Khi Trọng Thương, So Đấu Thời Gian Khôi Phục (hạ)	667
300. Chương 151 Bất Đắc Dĩ! Quang Âm Ma Kỹ Tổ Hợp (thượng)	669
301. Chương 151 Bất Đắc Dĩ! Quang Âm Ma Kỹ Tổ Hợp (hạ)	671
302. Chương 152 Đồng Tâm Hiệp Lực! Ma Vương Hóa Lực (thượng)	673
303. Chương 152 Đồng Tâm Hiệp Lực! Ma Vương Hóa Lực (hạ)	675
304. Chương 153 Hắc Âm Viện Quân, Hắc Âm Quý Thủy Thánh Đồ (thượng)	677
305. Chương 153 Hắc Âm Viện Quân, Hắc Âm Quý Thủy Thánh Đồ (hạ)	680
306. Chương 154 Huyền Vũ Cực Âm Sát (thượng)	682
307. Chương 154 Huyền Vũ Cực Âm Sát (hạ)	684
308. Chương 155 Lôi Đế Hàng Lâm (thượng)	686
309. Chương 155 Lôi Đế Hàng Lâm (hạ)	688
310. Chương 156 Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ (thượng)	690

311. Chương 156 Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ (hạ)	692
312. Chương 157 Âm Dương Lốc Xoáy, Âm Dương Ngự (thượng)	694
313. Chương 157 Âm Dương Lốc Xoáy, Âm Dương Ngự (hạ)	696
314. Chương 158 Đàn Hỏa Diễm Mãnh Sư (thượng)	698
315. Chương 158 Đàn Hỏa Diễm Mãnh Sư (hạ)	700
316. Chương 159 Ma Vương, Ma Diễm Toàn (thượng)	703
317. Chương 159 Ma Vương, Ma Diễm Toàn (hạ)	705
318. Chương 160 Ma Kỹ Tự Sáng Chế, Lục Trọng Chú Sát (thượng)	707
319. Chương 160 Ma Kỹ Tự Sáng Chế, Lục Trọng Chú Sát (hạ)	709
320. Chương 161 Thiên Chi Ngọc, Diệt Thần Kích (thượng)	711
321. Chương 161 Thiên Chi Ngọc, Diệt Thần Kích (hạ)	713
322. Chương 162 Kim Giáp Nữ Tử Bị Đóng Băng (thượng)	715
323. Chương 162 Kim Giáp Nữ Tử Bị Đóng Băng (hạ)	717
324. Chương 163 Cửu Giai Đỉnh Cấp, Bá Vương Lôi Hỏa Long (thượng)	719
325. Chương 163 Cửu Giai Đỉnh Cấp, Bá Vương Lôi Hỏa Long (hạ)	721
326. Chương 164 Hắc Long Bạch Y, Chung Cực Bình Khí (thượng)	723
327. Chương 164 Hắc Long Bạch Y, Chung Cực Bình Khí (hạ)	725
328. Chương 165 Bạo Quân Hiển Uy (thượng)	727
329. Chương 165 Bạo Quân Hiển Uy (hạ)	730
330. Chương 166 Đằng Xà Liên Thiểm (thượng)	732
331. Chương 166 Đằng Xà Liên Thiểm (hạ)	734
332. Chương 167 Ma Kỹ Tự Sáng Chế, Hỏa Ma Thôn Phệ (thượng)	736
333. Chương 167 Ma Kỹ Tự Sáng Chế, Hỏa Ma Thôn Phệ (hạ)	738
334. Chương 168 Mười Hệ Tổ Hợp! Ngũ Hành Âm Dương Giới (thượng)	740
335. Chương 168 Mười Hệ Tổ Hợp! Ngũ Hành Âm Dương Giới (hạ)	742
336. Chương 169 Thủy Sinh Mộc Đấu Mộc Sinh Hỏa (thượng)	744
337. Chương 169 Thủy Sinh Mộc Đấu Mộc Sinh Hỏa (hạ)	746
338. Chương 170 Xoay Chuyển Càn Khôn, Quang Minh Đại Thắng	748
339. Chương 170 Xoay Chuyển Càn Khôn, Quang Minh Đại Thắng(hạ)	750
340. Chương 171 Siêu Tất Sát Kỹ, Lôi Hỏa Luyện Ngục (thượng)	752
341. Chương 171 Siêu Tất Sát Kỹ, Lôi Hỏa Luyện Ngục (hạ)	754
342. Chương 172 Siêu Tất Sát Kỹ Đấu Siêu Tất Sát Kỹ (thượng)	757
343. Chương 172 Siêu Tất Sát Kỹ Đấu Siêu Tất Sát Kỹ (hạ)	759
344. Chương 173 Ta Xin Lỗi, Ta Sai Rồi! (thượng)	761
345. Chương 173 Ta Xin Lỗi, Ta Sai Rồi! (hạ)	763
346. Chương 174 Thần Khí, Lôi Ngục Thần Phủ! (thượng)	765
347. Chương 174 Thần Khí, Lôi Ngục Thần Phủ! (hạ)	768
348. Chương 175 Thần Thể Cơ Động (thượng)	770
349. Chương 175 Thần Thể Cơ Động (hạ)	772
350. Chương 176 Thần Khí Dung Hợp, Cực Hạn Dương Lôi (thượng)	774
351. Chương 176 Thần Khí Dung Hợp, Cực Hạn Dương Lôi (hạ)	776
352. Chương 177 Xâm Nhập Thánh Tà Đảo (thượng)	778
353. Chương 177 Xâm Nhập Thánh Tà Đảo (hạ)	781
354. Chương 178 Thập Giai Cúc Hoa Trư? (thượng)	783
355. Chương 178 Thập Giai Cúc Hoa Trư? (hạ)	785
356. Chương 179 Thánh Tà Đảo Tầng Mười Ba (thượng)	787
357. Chương 179 Thánh Tà Đảo Tầng Mười Ba (hạ)	790
358. Chương 180 Tử Băng Thiên Ma Giao (thượng)	792
359. Chương 180 Tử Băng Thiên Ma Giao (hạ)	794
360. Chương 181 Không Gian Thập Hãm, Lôi Ngục Thần Phủ (thượng)	796
361. Chương 181 Không Gian Thập Hãm, Lôi Ngục Thần Phủ (hạ)	798
362. Chương 182 Thánh Tà Thiên Bình (thượng)	800
363. Chương 182 Thánh Tà Thiên Bình (hạ)	802
364. Chương 183 Chiến Thắng, Khải Hoàn Trở Về! (thượng)	804

365. Chương 183 Chiến Thắng, Khải Hoàn Trở Về! (hạ)	806
366. Chương 184 Người Là Nữ Thần Trong Lòng Ta! (thượng)	808
367. Chương 184 Người Là Nữ Thần Trong Lòng Ta! (hạ)	810
368. Chương 185 Trúng Rồng (thượng)	813
369. Chương 185 Trúng Rồng (hạ)	815
370. Chương 186 Thần Chi Trụ Cột, Linh Hồn Chi Hỏa (thượng)	816
371. Chương 186 Thần Chi Trụ Cột, Linh Hồn Chi Hỏa (hạ)	818
372. Chương 187 Liệt Diễm Đồng Hành (thượng)	821
373. Chương 187 Liệt Diễm Đồng Hành (hạ)	822
374. Chương 188 Sinh Mệnh Chi Sâm (thượng)	825
375. Chương 188 Sinh Mệnh Chi Sâm (hạ)	826
376. Chương 189 Âm Hỏa Diệt Thần Kịch (thượng)	829
377. Chương 189 Âm Hỏa Diệt Thần Kịch (hạ)	831
378. Chương 190 Phượng Vũ Long Xà Biến (thượng)	833
379. Chương 190 Phượng Vũ Long Xà Biến (hạ)	835
380. Chương 191 Chí Dương Diệt Thần Kịch (thượng)	837
381. Chương 191 Chí Dương Diệt Thần Kịch (hạ)	839
382. Chương 192 Cúc Hoa Đóa Đóa Khai (thượng)	841
383. Chương 192 Cúc Hoa Đóa Đóa Khai (hạ)	843
384. Chương 193 Bi Kịch Cửa Sâm Yêu (thượng)	845
385. Chương 193 Bi Kịch Cửa Sâm Yêu (hạ)	847
386. Chương 194 Bộ Lạc Sâm Yêu (thượng)	849
387. Chương 194 Bộ Lạc Sâm Yêu (hạ)	851
388. Chương 195 Cơ Sở Chế Tạo Ma Kỹ Quyền Trục (thượng)	854
389. Chương 195 Cơ Sở Chế Tạo Ma Kỹ Quyền Trục (hạ)	856
390. Chương 196 Rượu Đỏ Và Rượu Trắng (thượng)	858
391. Chương 196 Rượu Đỏ Và Rượu Trắng (hạ)	861
392. Chương 197 Lục Long Lục Xà (thượng)	863
393. Chương 197 Lục Long Lục Xà (hạ)	865
394. Chương 198 Sinh Mệnh Ngưng Tụ, Căn Nguyên Sinh Mệnh (thượng)	868
395. Chương 198 Sinh Mệnh Ngưng Tụ, Căn Nguyên Sinh Mệnh (hạ)	870
396. Chương 199 Toàn Lực Phi Hành, Trở Về Trung Thổ (thượng)	873
397. Chương 199 Toàn Lực Phi Hành, Trở Về Trung Thổ (hạ)	875
398. Chương 200 Mẹ Con Gặp Lại (thượng)	877
399. Chương 200 Mẹ Con Gặp Lại (hạ)	879
400. Chương 201 Kim Giáp Nữ Tử Còn Sống? (thượng)	881
401. Chương 201 Kim Giáp Nữ Tử Còn Sống? (hạ)	883
402. Chương 202 Trị Liệu Pháo Long (thượng)	886
403. Chương 202 Trị Liệu Pháo Long (hạ)	888
404. Chương 203 Song Phi? (thượng)	891
405. Chương 203 Song Phi? (hạ)	893
406. Chương 204 Tội Nay Chúng Ta Ngủ Thế Nào? (thượng)	895
407. Chương 204 Tội Nay Chúng Ta Ngủ Thế Nào? (hạ)	897
408. Chương 205 Sinh Mạng Của Người Là Tất Cả Đối Với Ta! (thượng)	899
409. Chương 205 Sinh Mạng Của Người Là Tất Cả Đối Với Ta! (hạ)	902
410. Chương 206 Cái Lều Con Tội Lỗi (thượng)	904
411. Chương 206 Cái Lều Con Tội Lỗi (hạ)	906
412. Chương 207 Khảo Nghiệm Ma Sư (thượng)	908
413. Chương 207 Khảo Nghiệm Ma Sư (hạ)	910
414. Chương 208 Gây Sự Tại Ma Sư Công Hội? (thượng)	913
415. Chương 208 Gây Sự Tại Ma Sư Công Hội? (hạ)	915
416. Chương 209 Hai Đại Công Hội (thượng)	917
417. Chương 209 Hai Đại Công Hội (hạ)	919
418. Chương 210 365 Mảnh Vỡ Hỗn Độn (thượng)	921

419. Chương 210 365 Mảnh Võ Hồn Độn (hạ)	924
420. Chương 211 Dung Hợp Thần Thuật (thượng)	926
421. Chương 211 Dung Hợp Thần Thuật (hạ)	928
422. Chương 212 Bình Đăng Vương Phủ (thượng)	931
423. Chương 212 Bình Đăng Vương Phủ (hạ)	933
424. Chương 213 Bắc Đẩu Miện Hạ (thượng)	935
425. Chương 213 Bắc Đẩu Miện Hạ (hạ)	937
426. Chương 214 Ta Là Bạn Gái Của Hắc (thượng)	939
427. Chương 214 Ta Là Bạn Gái Của Hắc (hạ)	941
428. Chương 215 Kim Ứng Thương Hội Trả Thù (thượng)	943
429. Chương 215 Kim Ứng Thương Hội Trả Thù (hạ)	945
430. Chương 216 Diệt Tuyệt Quân Đoàn (thượng)	947
431. Chương 216 Diệt Tuyệt Quân Đoàn (hạ)	950
432. Chương 217 Thiên Nhân Thiên Long Tổ Hợp Kỹ (thượng)	951
433. Chương 217 Thiên Nhân Thiên Long Tổ Hợp Kỹ (hạ)	953
434. Chương 218 Bạo Quân Trở Về (thượng)	956
435. Chương 218 Bạo Quân Trở Về (hạ)	958
436. Chương 219 Thanh Long Diệt Tuyệt Kích (thượng)	960
437. Chương 219 Thanh Long Diệt Tuyệt Kích (hạ)	962
438. Chương 220 Toàn Diện Khống Chế Lục Long Lục Xà (thượng)	964
439. Chương 220 Toàn Diện Khống Chế Lục Long Lục Xà (hạ)	966
440. Chương 221 Thanh Long Thần Hàng (thượng)	968
441. Chương 221 Thanh Long Thần Hàng (hạ)	970
442. Chương 222 Viện Quân, A Kim Băng Lãnh (thượng)	972
443. Chương 222 Viện Quân, A Kim Băng Lãnh (hạ)	974
444. Chương 223 Thương Cùng Mộng (thượng)	976
445. Chương 223 Thương Cùng Mộng (hạ)	978
446. Chương 224 Cơ Động Tọa Ky, Đại Diễn Thánh Hỏa Long (thượng)	980
447. Chương 224 Cơ Động Tọa Ky, Đại Diễn Thánh Hỏa Long (hạ)	982
448. Chương 225 Mao Đài Và Ngũ Lương Dịch (thượng)	984
449. Chương 225 Mao Đài Và Ngũ Lương Dịch (hạ)	987
450. Chương 226 Ma Kỹ Tửu Thành Hình (thượng)	989
451. Chương 226 Ma Kỹ Tửu Thành Hình (hạ)	992
452. Chương 227 Kim Cương Quân Đoàn (thượng)	994
453. Chương 227 Kim Cương Quân Đoàn (hạ)	997
454. Chương 228 Sinh Mệnh Chi Hạch (thượng)	999
455. Chương 228 Sinh Mệnh Chi Hạch (hạ)	1001
456. Chương 229 Liệt Diễm Phần Tình Không Thể Chống Cự (thượng)	1003
457. Chương 229 Liệt Diễm Phần Tình Không Thể Chống Cự (hạ)	1005
458. Chương 230 Ngũ Hành Không Gian (thượng)	1008
459. Chương 230 Ngũ Hành Không Gian (hạ)	1010
460. Chương 231 Thái Giám Chế Tạo Giả (thượng)	1012
461. Chương 231 Thái Giám Chế Tạo Giả (hạ)	1014
462. Chương 232 Xuất Xứ Thánh Tà Đảo, Hai Hợp Làm Một (thượng)	1016
463. Chương 232 Xuất Xứ Thánh Tà Đảo, Hai Hợp Làm Một (hạ)	1018
464. Chương 233 Siêu Thần Khí? (thượng)	1020
465. Chương 233 Siêu Thần Khí? (hạ)	1022
466. Chương 234 Thiên Thanh Thảo Nguyên, Công Hội Chi Chiến (thượng)	1025
467. Chương 234 Thiên Thanh Thảo Nguyên, Công Hội Chi Chiến (hạ)	1027
468. Chương 235 Đại Cát Miện Hạ (thượng)	1029
469. Chương 235 Đại Cát Miện Hạ (hạ)	1031
470. Chương 236 Cục Diện Rắc Rối (thượng)	1033
471. Chương 236 Cục Diện Rắc Rối (hạ)	1035
472. Chương 237 Sáu Đại Chí Tôn Cường Giả (thượng)	1037

473. Chương 237 Sáu Đại Chí Tôn Cường Giả (hạ)	1039
474. Chương 238 Chỉ Cần Hai Người Là Đủ (thượng)	1042
475. Chương 238 Chỉ Cần Hai Người Là Đủ (hạ)	1045
476. Chương 239 Trận Chiến Đầu Tiên, Lôi Đế! (thượng)	1047
477. Chương 239 Trận Chiến Đầu Tiên, Lôi Đế! (hạ)	1049
478. Chương 240 Ai Nói Ta Chỉ Có Bảy Con Rồng? (thượng)	1051
479. Chương 240 Ai Nói Ta Chỉ Có Bảy Con Rồng? (hạ)	1053
480. Chương 241 Cơ Động Xuất Chiến (thượng)	1055
481. Chương 241 Cơ Động Xuất Chiến (hạ)	1057
482. Chương 242 Đánh Cuộc (thượng)	1060
483. Chương 242 Đánh Cuộc (hạ)	1062
484. Chương 243 Quân Long Chi Thủ, Đại Diễn Thánh Hỏa Long (thượng)	1064
485. Chương 243 Quân Long Chi Thủ, Đại Diễn Thánh Hỏa Long (hạ)	1066
486. Chương 244 Liệt, Diễm Ra Uy (thượng)	1068
487. Chương 244 Liệt, Diễm Ra Uy (hạ)	1070
488. Chương 245 Cuộc Chiến Hoang Phí Nhất (thượng)	1072
489. Chương 245 Cuộc Chiến Hoang Phí Nhất (hạ)	1074
490. Chương 246 Trung Cấp Siêu Tất Sát Kỹ Quyển Trục (thượng)	1076
491. Chương 246 Trung Cấp Siêu Tất Sát Kỹ Quyển Trục (hạ)	1078
492. Chương 247 Kết Thúc, Kết Quả Đã Định (thượng)	1080
493. Chương 247 Kết Thúc, Kết Quả Đã Định (hạ)	1083
494. Chương 248 Hai Người Các Người Cùng Lên Đi (thượng)	1085
495. Chương 248 Hai Người Các Người Cùng Lên Đi (hạ)	1087
496. Chương 249 Hồi Phục Chưa? Tiến Lên Lần Nữa Đi! (thượng)	1089
497. Chương 249 Hồi Phục Chưa? Tiến Lên Lần Nữa Đi! (hạ)	1091
498. Chương 250 Chỉ Trời Cắt Đất, Hỗn Độn Chi Hỏa (thượng)	1093
499. Chương 250 Chỉ Trời Cắt Đất, Hỗn Độn Chi Hỏa (hạ)	1095
500. Chương 251 Bỏ Đi Nhé, Danh Lợi Trới Buộc (thượng)	1097
501. Chương 251 Bỏ Đi Nhé, Danh Lợi Trới Buộc (hạ)	1100
502. Chương 252 Ước Hẹn Hỏa Long Cốc (thượng)	1102
503. Chương 252 Ước Hẹn Hỏa Long Cốc (hạ)	1104
504. Chương 253 Thượng Cổ Thập Đại Danh Tửu (thượng)	1107
505. Chương 253 Thượng Cổ Thập Đại Danh Tửu (hạ)	1109
506. Chương 254 Mục Đích Chúc Diễm Ở Lại (thượng)	1111
507. Chương 254 Mục Đích Chúc Diễm Ở Lại (hạ)	1114
508. Chương 255 Nước Mắt Lam Bảo Nhi (thượng)	1117
509. Chương 255 Nước Mắt Lam Bảo Nhi (hạ)	1119
510. Chương 256 Lang Tà.	1122
511. Chương 257 Thiên Niên Sinh Mệnh Chi Nguyên.	1125
512. Chương 258 Kim Hỏa Tổ Hợp Kỹ?.	1129
513. Chương 259 Tổ Hợp Kỹ Ba Thuộc Tính: Kim Và Song Hỏa.	1132
514. Chương 260 Thành Thiên Thủy!	1135
515. Chương 261 Con Trai Của Tửu Thần!	1139
516. Chương 262 Tài Nghệ Tửu Thần - Tửu Gia Bách Vị!	1143
517. Chương 263 Hoài Nghi Của Đỗ Minh!	1147
518. Chương 264 Ma Minh.	1150
519. Chương 265 Thập Đại Danh Tửu Đệ Tam - Hãn Hải Quỳnh Tương.	1154
520. Chương 266 Ám Sát! Vô Cùng Chuyên Nghiệp.	1158
521. Chương 267 Ma Minh.	1161
522. Chương 268 Kim Chúc Phong Bạo (Cơn Bão Kim Khí).	1165
523. Chương 269 Diên Rồi, Chờ Bọn Hãn Đuổi Theo.	1168
524. Chương 270 Song Chiến Ma Minh Trưởng Lão (1)	1172
525. Chương 270 Song Chiến Ma Minh Trưởng Lão (2)	1174
526. Chương 271 Ngũ Hành Đại Trận (1)	1176

527. Chương 271 Ngũ Hành Đại Trận (2)	1178
528. Chương 272 Thần Khí Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng.	1180
529. Chương 273 Lực Lượng Mạnh Nhất.	1184
530. Chương 274 Song Kiếm Hợp Bích.	1187
531. Chương 275 Siêu Tắt Sát Kỹ Hỏa Thần Hư Không Trảm.	1191
532. Chương 276 Thuê Cả Minh Chủ Ma Minh?	1195
533. Chương 277 : Đồi Mồi Đỏ Mộng Của Liệt Diễm?	1198
534. Chương 278 Trừng Phạt Hay Khen Thưởng?	1203
535. Chương 279 Dị Biến Khi Dung Hợp Thiên Chi Ngọc	1208
536. Chương 280 Linh Hồn Áp Chế! Khống Chế Hồn Độn!	1212
537. Chương 281 Hồn Độn Châu Thành! Tiến Hóa!	1216
538. Chương 282 Liệt Diễm: Ta Sắp Tiến Hóa!	1219
539. Chương 283 Linh Hồn Chỉ Dẫn, Đột Phá Nội Tâm	1223
540. Chương 284 Liệt Diễm! Ta Yêu Nàng!	1227
541. Chương 285 Đỗ Tư Khang Đưa Ra Đỗ Ước.	1231
542. Chương 286 Từu Thần Chi Tranh.	1235
543. Chương 287 Cửu Dương Lăng Thiên, Cửu Long Hí Châu!	1239
544. Chương 288 “trái Tim” Của Cơ Động!	1242
545. Chương 289 Phân Thân Thác Ảnh Thần Kỳ - Thập Bát La Hán Cũng Tỳ Tỳ Say!	1246
546. Chương 290 Bên Bờ Đông Hải Mênh Mông - Huynh Đệ Một Lòng Gặp Gỡ Vui Sao!	1250
547. Chương 291 Tân Nhất Đại Thiên Cơ!	1254
548. Chương 292 Đoàn Tụ Ngoài Ý Muốn!	1258
549. Chương 293 Thần Hỏa Thánh Vương Khải!	1262
550. Chương 294 Cây Rừng Tiên? Khát Cái? *	1267
551. Chương 295: Sẵn Sàng Xuất Phát!	1272
552. Chương 296: Hắc Âm Thiên Cơ!	1277
553. Chương 297:ngàn Năm Tích Lũy - Thập Đại Thần Khí!.	1280
554. Chương 298 Tiến Nhập - Quái Dị - Bất An!	1284
555. Chương 299 Dò Xét, Truy Tìm - Tung Tích Định Nhân!	1288
556. Chương 300 Xuyên Thấu, Miễn Dịch, Bao Quân Xuất Hiện	1292
557. Chương 301: Không Tập, Song Hỏa, Thần Kiếm Vũ	1295
558. Chương 302: Hắc Âm - Khế Ước - Lời Tiên Đoán Hé Hộ!	1299
559. Chương 303 Nghi Thức - Mục Tiêu - Kiếp Ngục Giới!	1302
560. Chương 304: Kết Giới - Lôi Đế - Lôi Thần Phủ!	1306
561. Chương 305: Đại Ngũ Hành Kết Giới Sụp Đổ!	1310
562. Chương 306: Quyết Tuyệt - Đột Phá - Ngũ Liên Thiểm!	1314
563. Chương 307 Chạy Nước Rút - A Kim - Hắc Âm Tế Đàn	1317
564. Chương 308 Siêu Tắt Sát Kỹ Quyển Trục - Kim Khí Phong Bạo	1321
565. Chương 309 Giao Tranh - Cực Hạn - Chung Cực Lôi Đế.	1324
566. Chương 310: Bao Quân, Lôi Đế Và Ma Nữ.	1328
567. Chương 311 Lôi Thần Hàng Thế - Hỏa Thần Kiếm	1331
568. Chương 312 Thần Chi Khế Ước - Chung Cực Tắt Sát Kỹ	1335
569. Chương 313 Liệt Diễm, Liệt Diễm	1339
570. Chương 314 Quang Minh Sinh Cơ! Lực Lượng Của Liệt Diễm!	1342
571. Chương 315 Chung Cực Tắt Sát Kỹ Của Liệt Diễm	1346
572. Chương 316 Thụ Miện - Chân Chính Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ	1350
573. Chương 317 Bí Mật Của Liệt Diễm	1354
574. Chương 318: Sát Thần Tư Phổ Nhược Tư	1358
575. Chương 319: Cuộc Chiến Của Thần.	1361
576. Chương 320 Nhiếp Thần Quyết - Tu La Thần Phụ Thế.	1365
577. Chương 321 Địa Tâm Dung Hợp - Kim Sắc Thế Giới.	1369
578. Chương 322 Thiên Thần Giải Thế Đại Pháp.	1372
579. Chương 323 Liệt Diễm Bị Thương Nặng!	1376
580. Chương 324 Thần Giới Ủy Viên Hội!	1380

581. Chương 325	Thần Vương Bày Cuộc Đánh Cờ Để Cho Liệt Diễm Vì Chàng Trọng Sinh!	1384
582. Chương 326	Bước Ba Bước Bạc Đầu Trắng Xóa Nang Chết Đi, Ta Thành Xác Không Hồn	1388
583. Chương 327:	Học Viện Sí Hỏa!	1392
584. Chương 328	Lão Sư Cơ Động!	1396
585. Chương 329	Đông Mộc Thánh Nữ!	1400
586. Chương 330	Công Chúa Và Cơ Động Lão Sư Gặp Mặt!	1403
587. Chương 331:	Đây Là Cơ Động Của Ta Sao	1408
588. Chương 332:	Lần Đầu Làm Lão Sư	1411
589. Chương 333	Tửu Quỷ Lão Sư - Phân Thân Thác Ảnh	1415
590. Chương 334:	Toàn Thể Thí Luyện Chi Lữ	1420
591. Chương 335	Cơ Động Lão Sư Là Của Ta!	1424
592. Chương 336	Tuyên Công Chúa: “lão Sư, Ta Muốn Tắm!”	1429
593. Chương 337	Tái Kiến Diệt Tuyệt Chiến Thần!	1433
594. Chương 338:	Lão Sư Ngài Nhất Định Không Cùng Ta Tắm Sao?	1438
595. Chương 339	Tình Lữ Giả Vờ!	1442
596. Chương 340	Ngũ Hành Tương Sinh - Ngũ Vị Nhất Thể!	1446
597. Chương 341:	Chúng Ta Thí Luyện Ở Độ Cao 1500m.	1451
598. Chương 342	Ngũ Vị Nhất Thể - Tương Sinh Công Thủ!	1455
599. Chương 343	Thực Chiến, Thí Luyện, Ngũ Hành Biến	1458
600. Chương 344:	A Nhĩ Mạn Tư Sơn Bùng Nổ!	1463
601. Chương 345	Thực Lực Của Cơ Động Lão Sư!	1467
602. Chương 346 :	Hồng Kiếm Xuất Thế - Kim Ô Hiện Thân!	1470
603. Chương 347:	Tam Túc Kim Ô	1474
604. Chương 348:	Liệt Thần Lục Trọng Chú Sát	1479
605. Chương 349:	Kim Ô Gãy Cánh, Hóa Thân Thành Người	1482
606. Chương 350:	Linh Hồn Dung Hợp - Kim Dương Bạo Lệ!	1486
607. Chương 351:	Siêu Sát Kỹ Cầm Thiên Vạn - Đại U Diễm Băng!	1490
608. Chương 352:	Thần Khí Trấn Quốc Vinh Hằng Chi Khải!	1493
609. Chương 353:	Ôn Tình Trong Huyệt Động	1497
610. Chương 354:	Cự Tuyệt Hay Biểu Lộ	1501
611. Chương 355:	Hấp Thu - Tấn Cấp !	1504
612. Chương 356:	Lão Tử Có Đủ Tư Cách Không?	1508
613. Chương 357:	Ngươi Định Làm Gì?	1512
614. Chương 358:	Truyền Thống Bao Che Khuyết Điểm!	1517
615. Chương 359:	Đổ Cuộc - Năm Đấu Với Hai Mươi!	1521
616. Chương 360:	Chủ Nhiệm Cơ Động!	1525
617. Chương 361:	Tửu Điểm Sỏa Hữu Tiền	1529
618. Chương 362:	Tinh Thần Dung Hợp	1533
619. Chương 363:	Chu Bé Nhỏ & Thương Hội Ngốc Có Tiền	1537
620. Chương 364:	Cầm - Bách - Thiên - Âm Diệt Vãn !	1540
621. Chương 365:	Cầm - Bách - Thiên - Quân Vương Phệ !	1544
622. Chương 366:	Lực Lượng Hỗn Độn Kim.	1548
623. Chương 367:	Người Kết Thừa Thương Hội.	1552
624. Chương 368:	Viễn Cảnh Tươi Đẹp	1556
625. Chương 369:	Ba Tháng Huấn Luyện.	1559
626. Chương 370:	Tung Tích Của Danh Tửu.	1563
627. Chương 371:	Phó Quân Đoàn Trưởng Lang Thiên Ý.	1567
628. Chương 372:	Ngũ Hành Tương Sinh - Thực Chiến Công Kích..	1571
629. Chương 373:	Ói Mưa Chán Rồi Cũng Quen Thôi!	1575
630. Chương 374:	Mậu Thổ Thánh Đồ Và Ất Mộc Thánh Đồ.	1580
631. Chương 375:	Thái Tử Điện Hạ.	1584
632. Chương 376:	Ước Hẹn Quan Chiến.	1588
633. Chương 377:	Trở Mặt - Bạo Quân Cao Ngạo.	1592
634. Chương 378:	Tuyên Công Chúa Nổi Giận.	1596

635. Chương 379:	Mùi Thơm Của Cơ Thể.	1600
636. Chương 380:	Tái Nhập Thiên Can Học Viện	1604
637. Chương 381:	Thánh Vương Trở Về.	1608
638. Chương 382:	Cường Thế Khiêu Chiến!	1612
639. Chương 383:	Tuyền Công Chúa Truyền Âm!	1616
640. Chương 384:	Hoán Tinh Lôi Đế!	1620
641. Chương 385:	Trước Tử Thí !	1625
642. Chương 386:	Lang Tà Dẫn Đường	1629
643. Chương 387:	Thua Chắc Rồi?	1632
644. Chương 388:	Trận Pháp Thần Kỳ Đản Sinh.	1636
645. Chương 389:	Bạo Quân Vs Lôi Đế.	1640
646. Chương 389:	Lôi Đế Khủng Bố.	1644
647. Chương 391:	Cuộc Chiến Thần Khí.	1647
648. Chương 392:	Ba Điều Kiện.	1651
649. Chương 393:	A Kim: Ta Không Đồng Ý Để Nàng Làm Thánh Đồ!	1655
650. Chương 394:	A Kim: Ta Sai Rồi!	1660
651. Chương 395:	Đầy Đủ Thánh Đồ!	1663
652. Chương 396:	Bi Kịch Của Chu Mập Và Thương Hội Ngốc Có Tiền!	1667
653. Chương 397:	Khổ Tu Diệt Thần Kịch!	1671
654. Chương 398:	Vì Sư Phụ Cơ Động, Hết Thảy Đều Đáng Giá!	1675
655. Chương 399:	Tứ Đại Danh Tửu.	1679
656. Chương 400:	Giỗ Đầu Của Liệt Diễm!	1682
657. Chương 401:	Hỏa Diễm Của Ta Sao Làm Thương Tổn Chàng Chứ?	1686
658. Chương 402:	Diệt Thần Dẫn.	1690
659. Chương 403:	Ma Sư Liên Hiệp Trưởng Lão Hội.	1695
660. Chương 404:	Ta Đi Dự Hội Nghị Đồ Đẳng Thần Thú.	1698
661. Chương 405:	Tổ Hợp Cúc Hoa Trư Và Mập Mạp.	1702
662. Chương 406:	Khống Chế Cực Hạn, Xoay Chuyển Càn Khôn.	1706
663. Chương 407:	Cấm, Thiên, Vạn, Đại U Diễm Bằng Hoàn Chính.	1710
664. Chương 408:	Chiến Thắng - Song Hỏa Lập Uy.	1713
665. Chương 409:	Càng Thêm Mạnh Liệt.	1717
666. Chương 410:	Người Đẹp Ra Giá Đi	1721
667. Chương 411:	Không Cần Nương Tay	1725
668. Chương 412:	A Kim Kinh Khủng	1729
669. Chương 413:	Thần Khí Tân Kim Hệ	1732
670. Chương 414:	Nghị Trưởng Thế Tập	1735
671. Chương 415:	Diệt Cỏ Tận Gốc	1738
672. Chương 416:	Cúc Hoa Trư Trả Lễ	1742
673. Chương 417:	Dung Lôi Nhập Trận?	1745
674. Chương 418:	Đổi Chiến Quân Đoàn Kim Sát	1749
675. Chương 419:	Độc Chiến Ngàn Quân	1752
676. Chương 419:	Độc Chiến Ngàn Quân 2	1755
677. Chương 420:	Lực Khống Chế Hoàn Mỹ	1758
678. Chương 421:	Không Đánh Vẫn Phục Người	1761
679. Chương 422:	Để Ta Xem Thằng Khốn Nào Định Làm Ta Bể Mặt!	1764
680. Chương 423:	Để Đó, Ta Tự Xử !	1768
681. Chương 424:	Hai Bàn Tay Thần Kỳ.	1771
682. Chương 425:	Thế Nào Là Nấu Gạo Thành Cơm?	1774
683. Chương 426:	Thành Lũy Dưới Lòng Đất.	1778
684. Chương 427:	Nghịch Lân Long Vương & Địa Tâm Tinh Nham.	1781
685. Chương 428:	Em Đã Nói Thì Anh Nhận!	1784
686. Chương 429:	Tổ Hợp Kỳ Ba Hệ.	1788
687. Chương 430:	Tam Hợp Sơn Mạch.	1791
688. Chương 431:	Thiết Giáp Long Vương	1795

689. Chương 432:	Giáp Mộc Đặc Hữu - Thiêu Đốt Sinh Mệnh.	1799
690. Chương 433:	Thiện Nhân Thiện Quả.	1803
691. Chương 434:	Cụ Tổ Dòng Họ Rồng Đất.	1807
692. Chương 435:	Long Tộc Đệ Nhất Cường Giả.	1810
693. Chương 436:	Ma Vực Của Địa Long Tổ	1814
694. Chương 437:	Long Hoàng.	1818
695. Chương 438:	Cổ Sự Của Địa Long Tổ. (thượng).	1822
696. Chương 439:	Cổ Sự Của Địa Long Tổ. (hạ).	1825
697. Chương 440:	Ta Có Cách Khiến Địa Long Tổ Không Chết!	1829
698. Chương 441:	Thiên Long Tề Vũ.	1833
699. Chương 442:	Con Của Long Hoàng.	1837
700. Chương 443:	Thiên Phú Thứ Hai Của Đại Diễn Thánh Hỏa Long.	1840
701. Chương 444:	Long Hoàng Biến Thành Ma Thú Tọa Kỵ?	1844
702. Chương 445:	Long Hoàng Khảo Nghiệm.	1847
703. Chương 446:	Chiến Long Hoàng.	1850
704. Chương 447:	Long Hoàng Thụ Thương?	1854
705. Chương 448:	Long Hoàng Buồn Bực.	1857
706. Chương 449:	Hôn Sự Của Trần Tư Tuyên.	1861
707. Chương 450:	Cơ Động Lão Sư, Ta Muốn Thuê Ngài Làm Người Yêu Của Ta.	1865
708. Chương 451:	Tư Tuyên & Tư Động	1870
709. Chương 452:	Khế Ước Chính Phụ	1873
710. Chương 453:	Cơ Động Động Tâm	1876
711. Chương 454:	Nửa Năm Đề Thăng	1879
712. Chương 455:	Tạm Biệt Long Cốc	1883
713. Chương 456:	Ta Chết Cho Người Xem!	1886
714. Chương 457:	Chúng Ta Ở Cùng Phòng!	1891
715. Chương 458:	Ôn Tuyên Hấp Dẫn!	1894
716. Chương 459:	Trận Chiến Hương Diễm	1899
717. Chương 460:	Cơ Động Tự Cung.	1902
718. Chương 461:	Đây Là Nam Nhân Của Ta.	1905
719. Chương 462:	Hoàng Cung Đông Mộc.	1909
720. Chương 463:	Thái Tử Dò Xét.	1912
721. Chương 464:	Tình Dịch.	1915
722. Chương 465:	Giáp Mặt Từ Hôn	1919
723. Chương 466:	Không Chết Không Ngừng	1922
724. Chương 467:	Thiên Ti Ma Vực.	1926
725. Chương 468:	Đại Diễn Vĩ Chuy.	1929
726. Chương 469:	Công Tào Miện Hạ.	1932
727. Chương 470:	Thiên Diệp Chưởng Chân Chính.	1937
728. Chương 471:	Quỷ Hồn Ma Vực Vs Phượng Hoàng Nhân	1940
729. Chương 472:	Thực Vật Ma Thú Đỉnh Cấp	1944
730. Chương 473:	Bát Quan Ma Vực	1948
731. Chương 474:	Thái Trùng Miện Hạ.	1951
732. Chương 475:	Sáng Thế Lục Hợp	1954
733. Chương 476:	Tuyệt Luyện Anh Túc	1957
734. Chương 477:	Địa Tâm Hồng Liên Cứu Thục	1961
735. Chương 478:	Long Hoàng Hoàng Quan Kính Tượng!	1964
736. Chương 479:	Chàng Yêu Ta Không? Ta Hôn Mê...	1968
737. Chương 480:	Ám Chiêu	1972
738. Chương 481:	Ma Vực Thứ Hai	1975
739. Chương 482:	lần Thứ Hai Tế Điện Liệt Diễm.	1978
740. Chương 483:	tư Tuyên, Cô Ôm Ta Đi!	1982
741. Chương 484:	Xuyên Qua Đại Lục Hắc Ám	1986
742. Chương 485:	Đã Ôm Người, Ta Liền Không Buông Tay!	1990

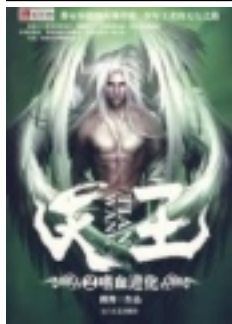
743. Chương 486: Lăn Nửa Ngủ Chung Giường!	1993
744. Chương 487: A Kim Giác Tỉnh Huyết Mạch Long Tộc!	1997
745. Chương 488: Con Gái Của Ta Thích Người!	2001
746. Chương 489: Bồi Luyện Tốt Nhất!	2005
747. Chương 490: Người Quả Nhiên Là Âm Hiểm!	2008
748. Chương 491: Diệt Thần Bích!	2012
749. Chương 492: Ma Vực Nguyên Tổ Bác Ly	2015
750. Chương 493: Sáng Thế Thần Kỹ	2019
751. Chương 494: Thủy Tổ Long Huyết	2022
752. Chương 495: Cơ Động Tiến Hóa.	2026
753. Chương 496: Quang Minh Và Hắc Ám.	2029
754. Chương 497: Đón Ngộ Quang Minh.	2032
755. Chương 498: Dung Hợp - Thần Thức Của Liệt Diễm.	2036
756. Chương 499: Tư Tuyền Hồi Phục.	2039
757. Chương 500: Cơ Động! Chàng Ngồi Xuống Đi!	2043
758. Chương 501: Xuất Phát Đến Địa Tâm Thế Giới!	2047
759. Chương 502: Tác Dụng Kỳ Diệu Khác Của Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trần Pháp	2051
760. Chương 503: Mê Loạn Ma Yên Đôn	2054
761. Chương 504: Diệt Tuyệt Kim Hoàn	2058
762. Chương 505: Trở Lại Sí Hỏa Học Viện	2061
763. Chương 506: Thắng Quan Miện Hạ Ủng Hộ!	2065
764. Chương 507: Vô Hạn Định Vị Truyền Tống Pháp Trần!	2069
765. Chương 508: Tư Tuyền!	2073
766. Chương 509: Xuyên Qua Nham Tương Nơi Cửa Vào Địa Tâm Thế Giới!	2076
767. Chương 510: Hỏa Diễm Linh Chủ Và Âm Viêm Linh Chủ	2080
768. Chương 511: Hỏa Tinh Tộc.	2083
769. Chương 512: Tin Tức Từ Tù Trưởng Tộc Hỏa Tinh.	2087
770. Chương 513: Mười Vạn Hỏa Nha.	2090
771. Chương 514: Cơ Động Chính Là Hỏa Nha Vương.	2094
772. Chương 515: Khiêu Chiến Hỏa Cự Nhân Thống Lĩnh.	2098
773. Chương 516: Tiến Vào Tầng Thứ Hai.	2102
774. Chương 517: Liệt Diễm Thánh Giáo.	2105
775. Chương 518: Hỏa Nha Tộc Bất Khuất Hiên Ngang.	2108
776. Chương 519: Vô Ảnh Vô Hình Diệt Thần Bích.	2112
777. Chương 520: Khánh Điển Chọn Lựa Đại Diện Giáo Chủ.	2115
778. Chương 521: Thiên Nha Trần Của Bạo Quân.	2119
779. Chương 522: Thiên Lôi Kiếp Ngục Giới.	2122
780. Chương 523: Một Chiến Bốn Ngàn.	2125
781. Chương 524: Ma Vực Thứ Ba Của Cơ Động	2129
782. Chương 525: Hỏa Kiêu Tộc Trả Thù.	2132
783. Chương 526: Một Minh Đối Chiến Hỏa Kiêu Vương!	2136
784. Chương 527: Hỏa Nha Tộc Anh Dũng!	2139
785. Chương 528: Một Tên Cũng Không Thể Thoát!	2143
786. Chương 529: Thắng Lợi Vĩ Đại Của Hỏa Nha Tộc!	2146
787. Chương 530: Tầng Mười Lăm! Tam Đại Tộc Quân!	2149
788. Chương 531: Thánh Đồ Hàng Lâm!	2152
789. Chương 532: Hỏa Liên Thành!	2155
790. Chương 533: Điều Kiện Của Hồng Diễm!	2159
791. Chương 534: Đáng Giá Để Yêu.	2162
792. Chương 535: Hỏa Liên Vương.	2166
793. Chương 536: Sầm Sỡ Hỏa Liên Vương.	2169
794. Chương 537: Bạn Sinh Tinh Để Liên	2172
795. Chương 538: Khánh Điển Lựa Chọn Đại Diện Giáo Chủ	2177
796. Chương 539: Hỏa Ma Vương.	2181

797. Chương 540:	Trận Chiến Đầu Tiên - Lôi Đê.	2184
798. Chương 541:	Làm Thịt Chó Ba Đầu.	2187
799. Chương 542:	Lôi Ngục Diệt Ma Phá Cùng Với Thôn Phệ Pháp Trận	2190
800. Chương 543:	A Kim Vs Hỏa Yêu Vương	2194
801. Chương 544:	Hỏa Điện Thử Vương	2197
802. Chương 545:	Ta Chính Là Khắc Tinh Của Người.	2201
803. Chương 546:	Song Trọng Siêu Tắt Sát Kỹ.	2204
804. Chương 547:	Ám Diễm Hỏa Ma Lãnh Chủ. (phần 1)	2208
805. Chương 547:	Ám Diễm Hỏa Ma Lãnh Chủ. (phần 2)	2209
806. Chương 548:	Toàn Tộc Hỏa Ma Rung Động. (phần 1)	2211
807. Chương 548:	Toàn Tộc Hỏa Ma Rung Động. (phần 2)	2212
808. Chương 549:	Sự Chấp Nhất Xuất Chiến Của A Kim (1)	2214
809. Chương 549:	Sự Chấp Nhất Xuất Chiến Của A Kim (2)	2215
810. Chương 550:	Thánh Cấp Thứ Tư Của Địa Tâm Thế Giới (phần 1)	2217
811. Chương 550:	Thánh Cấp Thứ Tư Của Địa Tâm Thế Giới (phần 2)	2218
812. Chương 551:	Sự Chiếu Cố Của Thần May Mắn – Chân Thực Chi Nhân (phần 1)	2220
813. Chương 551:	Sự Chiếu Cố Của Thần May Mắn – Chân Thực Chi Nhân (phần 2)	2222
814. Chương 552:	Tam Cường Cuối Cùng (phần 1)	2223
815. Chương 552:	Tam Cường Cuối Cùng (phần 2)	2225
816. Chương 553:	Âm Mưu Trong Trận Chiến Cuối Cùng (phần 1)	2227
817. Chương 554:	Trận Chiến Cuối Cùng Quyết Định Ngôi Vị Giáo Chủ	2228
818. Chương 555:	Cơ Động Vs Hỏa Ma Vương (phần 1)	2232
819. Chương 555:	Cơ Động Vs Hỏa Ma Vương (phần 2)	2233
820. Chương 556:	Người Có Tin Không? (phần 1)	2235
821. Chương 556:	Người Có Tin Không? (phần 2)	2237
822. Chương 557:	Đòn Sát Thủ	2238
823. Chương 558:	Một Kích Mạnh Nhất Của Bạo Quân	2242
824. Chương 559:	Quân Vương Cuối Cùng Cũng Dung Hợp, Chinh Phục Cả Địa Tâm	2245
825. Chương 560:	Đại Diện Giáo Chủ.	2249
826. Chương 561:	Ta Muốn Đi Tầng Thứ Mười Tám	2252
827. Chương 562:	Liệt Diễm Thân Yêu, Hãy Chờ Ta!	2256
828. Chương 563:	Quần Long Chấn Kim Thành	2260
829. Chương 564:	Lại Đến Thương Hội Ngốc Có Tiền	2263
830. Chương 565:	Cục Diện Đại Lục	2268
831. Chương 566:	Chiến Dịch Trảm Thủ	2271
832. Chương 567:	Chí Tôn Cung Phụng	2275
833. Chương 568:	Thực Lực Chân Chính Của Thương Hội Ngốc Có Tiền	2279
834. Chương 569:	Vận Rủi Thạch, Thiên Cơ Nhân	2283
835. Chương 570:	Thần Khí! Kim Sát Thần Kiếm Và Hậu Thổ Châu.	2287
836. Chương 571:	Dẫn Sói Vào Nhà.	2290
837. Chương 572:	Dự Cảm Của Thiên Cơ	2294
838. Chương 573:	Thiên Cơ Huyết Nhân	2298
839. Chương 574:	Đứa Con Của Hắc Ám Thiên Cơ	2302
840. Chương 575:	May Mắn Còn Sống Sót	2305
841. Chương 576:	Vô Gian Đạo.	2308
842. Chương 577 :	Xuyên Qua Màn Đêm Ở Độ Cao Ba Ngàn Thước	2312
843. Chương 578:	“làm Mây Làm Mưa” Ở Độ Cao Ba Ngàn Thước.	2316
844. Chương 579:	Thăng Tiến! Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục	2319
845. Chương 580:	Mục Tiêu! Hắc Ám Thần Miếu	2322
846. Chương 581:	Hắc Ám Tế Tự Đoàn	2326
847. Chương 582:	Hắc Ám Tế Tự Phẩm Cấp	2330
848. Chương 583:	Hai Người Làm Một Lần Cho Ta Xem	2334
849. Chương 584:	Bạo Quân Cao Ngạo	2337
850. Chương 585:	Tổ Chức Phản Kháng Thiên Cơ	2340

851. Chương 586:	Quái Đại Thúc Cơ Động.	2344
852. Chương 587:	Không Phải Là Hắc Bị Bất Lực Chứ?	2348
853. Chương 588:	Chuyện Xưa Của Vân.	2352
854. Chương 589:	Thạch Mặc Chương Ngự	2356
855. Chương 590:	Hậu Thổ Châu	2360
856. Chương 591:	Hắc Âm Tửu Quán	2363
857. Chương 592:	Người Con Gái Vĩ Đại	2366
858. Chương 593:	Ngân Dạng Sáp Đầu Thương?	2369
859. Chương 594:	Thanh Lý	2373
860. Chương 595:	Thâu Lương Hoán Trụ (lấy Đào Đổ Mận/ Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó)	2376
861. Chương 596:	Ngũ Hành Hồn Độn Ngưng Tụ Pháp Trận	2380
862. Chương 597:	Tiến Vào Nội Bảo	2383
863. Chương 598:	Xuyên Việt (xuyên Qua)	2386
864. Chương 599:	Nhất Kiếm Chi Uy (uy Thế Của Một Kiếm)	2389
865. Chương 600:	Song Thánh Cấp Dung Hợp Kỹ.	2392
866. Chương 601:	Chiết Xạ Không Cách Nào Tưởng Tượng Nổi.	2395
867. Chương 602:	Hắc Âm Chu Tước	2399
868. Mười Siêu Tắt Sát Kỹ Đồng Thời Nở Rộ Tại Hắc Âm Thần Miếu		2401
869. Chương 604:	Đại Thúc Yêu Quái	2404
870. Chương 605:	Diệt Thần Kính	2407
871. Chương 606:	Hỏa Thần Kiếm Huyền Bí	2411
872. Chương 607:	Trong Tiến Hóa...	2414
873. Chương 608:	Hắc Âm Thiên Cơ Tạm Thời Chưa Quay Về Được.	2418
874. Chương 609:	Bại Lộ, Giết Chóc	2421
875. Chương 610:	Hai Tòa Đại Trận.	2425
876. Chương 611:	Lấy Chiến Nuôi Chiến	2428
877. Chương 612:	Hỏa Thần Hàng Lâm	2432
878. Chương 613:	Phá Trận Đoạt Ngọc.	2435
879. Chương 614:	Cướp Sạch Không Còn.	2439
880. Chương 615:	Lần Sau Đóng Kịch Tiếp Nhé!	2443
881. Chương 616:	Trở Về Thần Miếu Hắc Âm Thiên Cơ	2447
882. Chương 617:	Dã Tâm Của Hắc Âm Thiên Cơ	2451
883. Chương 618:	Phó Hội Trưởng Liên Minh Phản Kháng Thiên Cơ	2454
884. Chương 619:	Phân Tích, Nghe Lén?	2458
885. Chương 620:	Hội Trưởng Tổ Chức Phản Kháng Thiên Cơ Không Ngờ Là Hắc	2462
886. Chương 621:	Thiên Cơ	2466
887. Chương 622:	Cũng Không Ngại Nhìn Thêm Một Lần	2469
888. Chương 623:	Kế Hoạch Tiến Công Chân Chính	2472
889. Chương 624:	Người Yêu Ta Một Chút Sẽ Chết Sao?	2475
890. Chương 625:	Ngũ Hành Tương Sinh Xứng Sáng Thế Lục Hợp	2479
891. Chương 626:	Hắc Âm Khủng Hoảng	2482
892. Chương 627:	Sáng Thế Lục Hợp Thành Hình	2485
893. Chương 628:	Hắc Âm Thiên Cơ Rốt Cục Đã Tới	2488
894. Chương 629:	Sáng Thế Lục Hợp – Quang Mang Của Sáng Thế (sáng Tạo)	2491
895. Chương 630:	Bụi Cây Trên Đầu Của Hắc Âm Thiên Cơ	2494
896. Chương 631:	Vạn Dặm Truyền Âm Thạch	2497
897. Chương 632:	Hắc Âm Tử Vệ	2501
898. Chương 633:	Bạo Quân Ẩn Núp Trên Trời Cao.	2504
899. Chương 634:	Hắc Âm Tử Vệ Phối Hợp Hoàn Mĩ	2508
900. Chương 635:	Hắc Âm Thanh Long, Phá Bụng Chui Vào	2511
901. Chương 636:	Hút! Tinh Hạch Của Hắc Âm Thanh Long	2514
902. Chương 637:	Tác Dụng Cường Hãn Của Tinh Hạch Hắc Âm Thanh Long	2517
903. Chương 638:	Thần Mộc Khô Lỗi	2521
904. Chương 639:	Cơ Động Làm Mồi Nhử	2525

905. Chương 640:	Miêu Sát Hắc Âm Chu Tước	2528
906. Chương 641:	Tiến Hóa Cuối Cùng Của Hỏa Thần Kiếm	2531
907. Chương 642:	Nhân Kiếm Hợp Nhất, Hạt Sen Thủ Hộ Bồn Mạg.	2534
908. Chương 643:	Toái! Kim Hoàn Phá Giáp Mộc.	2537
909. Chương 644:	Đến Lúc Liều Mạg Rồi.	2540
910. Chươn 645:	Thánh Đồ Vs Tử Vệ!	2543
911. Chương 646:	Đổi Thương Lấy Mạg, A Kim Quyết Tuyệt.	2546
912. Chương 647		2549
913. Chương 648:	Lưỡng Bại Cầu Thương	2552
914. Chương 649:	Hình Dạng Hoàn Chỉnh! Hỏa Thần Kiếm.	2555
915. Chương 650:	Sự Huyền Bí Của Bồn Mạg Hạt Sen.	2558
916. Chương 651:	Bốn Thánh Đồ Gần Chết	2562
917. Chương 652:	Trước Giờ Thánh Chiến	2565
918. Chương 653:	Ta Chỉ Muốn Biết Thành Quả Của Cơ Động	2568
919. Chương 653:	Ta Chỉ Muốn Biết Thành Quả Của Cơ Động	2572
920. Chương 654:	Không Để Ý Tới Sinh Tử	2575
921. Chương 655:	Quấy Rối	2579
922. Chương 656:	Gặp Mặt Lý Vĩnh Hạo	2582
923. Chương 657:	Hồng Liên Thiên Hỏa Biến Mất. (1)	2586
924. Chương 657:	Hồng Liên Thiên Hỏa Biến Mất. (2)	2587
925. Chương 657:	Hồng Liên Thiên Hỏa Biến Mất. (2)	2589
926. Chương 658:	Hắc Âm Long Hoàng	2591
927. Chương 659:	Cuộc Chiến Của Long Hoàng (1)	2594
928. Chương 659:	Cuộc Chiến Của Long Hoàng (2)	2596
929. Chương 661:	Long Hoàng Diệt Thần Kích (1)	2598
930. Chương 661:	Long Hoàng Diệt Thần Kích (2)	2599
931. Chương 662:	Thánh Vương Trở Về	2601
932. Chương 664:	Tối Chung Bình Khí	2604
933. Chương 665:	Một Ngón Tay Đoạn Thần Khí	2607
934. Chương 666:	Thiên Can Diệt Thánh Trận	2610
935. Chương 667:	Thập Biến Áo Nghĩa	2613
936. Chương 668:	Không Thể Vượt Qua Cơ Động	2615
937. Chương 669:	Cúc Hoa Trư Phát Uy	2618
938. Chương 670:	Hắc Âm Không Quân Cường Thế	2621
939. Chương 671:	Thôn Phệ Thánh Thú Không Dễ Dàng	2624
940. Chương 672:	Hắc Âm Thiên Cơ Âm Trầm	2627
941. Chương 673:	Tiếp Tục Đại Chiến	2631
942. Chương 674:	Hồng Vân Vô Tận	2634
943. Chương 675:	Long Nữ - Chị Em Sinh Đôi	2636
944. Chương 676:	Sum Hạp	2639
945. Chương 677:	Nói Chàng Yêu Ta	2642
946. Chương 678:	Không Muốn Xâm Lược	2646
947. Chương 679:	Quyết Chiến Bắt Đầu	2649
948. Chương 680:	Toàn Diện Áp Chế	2653
949. Chương 681:	Độc Thủ Sau Lưng Cúc Hoa Trư	2656
950. Chương 682:	Hắc Âm Thiên Cơ Thật Xuất Hiện	2659
951. Chương 683:	Thần Chiến - Cuộc Chiến Của Thần	2662
952. Chương 684:	Quang Minh (mặt Trời)	2666
953. Chương 685:	Hắc Âm (bóng Tối)	2669
954. Chương 686:	Dương Mưu Của Cơ Động	2672
955. Chương 687:	Liệt Diễm - Ta Yêu Nàng!	2675
956. Chương 688:	Đại Kết Cục - Ta Sẽ Là Liệt Diễm Của Chàng!	2680

Tử Thần (Âm Dương Miện)

Giới thiệu

Nguồn: banlonghoi. com Thể loại: Tiên hiệp, Dị giới Thế giới của Đường Gia Tam Thiếu (Đ3) luôn hu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuu-than-am-duong-mien>

1. Tập 1: Âm Dương Ma Sư Chương Thứ Nhất: Liệt Diễm Phần Tình [thượng].

Ở Nam Hỏa đế quốc, Ly Hỏa thành chỉ có thể xem như một tòa thành thị cỡ trung, nhưng các phương diện lại tương đối phồn vinh, đóng quân cực ít chỉ có hai ngàn người, nhưng trị an ở nơi này lại là thần kỳ tốt. Đường phố rộng lớn không nhiễm một hạt bụi, tất cả những con đường chính, trên mặt đất đặc biệt đều lát đá hoa cương màu đỏ sậm của Nam Hỏa đế quốc, lấy loại đá này làm gạch lát đường, chẳng những mỹ quan, hơn nữa còn bền bỉ, chỉ cần không ai cố tình phá hoại, cho dù là sử dụng mấy trăm năm cũng không hề vấn đề.

Thời gian đã đến chạng vạng, trời chiều ở chân trời để lại ánh nắng chiều hoa mỹ, Ly Hỏa thành cũng trở nên có chút âm đạm, trải qua một ngày bận rộn làm việc mọi người bắt đầu tiến vào thời gian nghỉ ngơi. Những chỗ ăn chơi thích hợp buổi chiều cũng theo đó dần dần náo nhiệt.

Liệt Diễm Phần Tình, là một trong những quán bar nổi tiếng nhất trong Ly Hỏa thành, nằm ở trên một đoạn đường chính. Màu sắc chính của quán cũng giống với đại đa số kiến trúc khác trong Ly Hỏa thành, lấy chủ yếu là màu đỏ, nhưng màu đỏ của nó có phần rực tươi hơn. Hai tầng kiến trúc cao lớn cũng không phải là điểm lớn nhất hấp dẫn khách nhân, mà là lộ thiên quảng trường trước cửa quán bar.

Lộ thiên quảng trường ước chừng rộng gần năm trăm thước vuông, trung ương là một quầy bar hình tròn đường kính mười thước, trong Liệt Diễm Phần Tình quán bar nổi tiếng nhất là vài phối rượu sư, mỗi ngày buổi tối đều ở trong này vì khách nhân điều rượu, cho dù là trời có mưa, nơi này cũng không khuyết thiếu khách nhân, có thể tùy thời kéo bạt bao trùm toàn bộ lộ thiên quảng trường làm thành cái trần đủ để ứng đối.

Nam Hỏa đế quốc là không có mùa đông, bởi vậy, ban đêm ở nơi này cũng chưa bao giờ lạnh giá.

Lúc này, trong Liệt Diễm Phần Tình vài vị phối rượu sư đã vào chỗ, trên lộ thiên quảng trường khách nhân cũng dần dần nhiều hơn, đối với bọn hắn mà nói, đây là thời khắc bận rộn nhất trong ngày.

Một vị lão giả mặc màu đỏ trường bào đi vào lộ thiên quảng trường, hất chân trước vừa mới bước vào phạm vi quảng trường, lập tức liền có người bán hàng vẻ mặt tươi cười đón chào, dẫn hắn vào trong lộ thiên quảng trường đi tới gần trung tâm vị trí quầy bar. Quay chung quanh trung tâm quầy bar là mười mặt bàn không tiếp đãi bình thường khách nhân, đều là dành cho khách quý của quán bar, không hề nghi ngờ, vị hồng bào lão giả này chính là một trong số đó. Hơn nữa, vị trí hắn ngồi xuống vừa đúng là bàn gần nhất mặt hướng về phía đường phố.

Hồng bào lão giả một đầu tóc ngắn hoa râm, mũi hơi nhếch, mắt nhỏ, dáng người không cao, bộ dáng nhìn như thế nào cũng là thuộc dạng rất không thu hút. Nhưng cặp mắt nhỏ kia của hắn ngẫu nhiên trong lúc chớp mở đều là lóe lên nhàn nhạt hồng mang, tựa hồ có một loại lực lượng chấn nhiếp tâm hồn người khác.

“Dương lão, vẫn là như cũ sao?” Một trung niên nhân mặc lễ phục đi tới, tao nhã hướng hồng bào lão giả hơi hơi khom người. Chỉ có khách nhân ngồi ở những bàn khách quý mới có thể được vị lão bản của quán bar đích thân chiêu đãi.

Dương lão có chút bất đắc dĩ nói: “Ngoại trừ loại Liệt Diễm Phần Tình đặc sắc ở nơi này của các người coi như có điểm hương vị, cũng không còn gì có thể hấp dẫn ta.”

Lão bản mỉm cười, nói: “Thỉnh ngài chờ.”

Vừa nói, hắn xoay người hướng vị phối rượu sư lớn tuổi nhất đang đứng sau quầy bar ra dấu. Phối rượu sư lập tức hiểu ý, lập tức lấy ra một bầu pha chế rượu sạch sẽ bằng thủy tinh, rất nhanh bắt đầu phần việc đầu tiên trong ngày, cũng là với hắn mà nói, là tối trọng yếu một phần công tác mỗi ngày.

Rất nhanh, các loại rượu dựa theo trình tự được đổ vào trong bầu pha chế, lấy nắp đóng thật chặt lại, bầu pha chế rượu lập tức ở trong tay phối rượu sư từng bừng bay múa.

Do bầu pha chế rượu là trong suốt màu trắng thủy tinh chế tác mà thành, bởi vậy trong quá trình pha chế rượu, có thể thấy rõ ràng bên trong màu sắc của chất lỏng rượu. Phối rượu sư rất nhanh thành thạo lay động, màu đỏ rượu dịch trong bầu giống như là một đám hỏa diễm cao thấp bay múa, trông rất đẹp mắt. Ngay khi ngọn lửa rốt cục ở trong tay phối rượu sư động xuống, nắp bầu rượu không biết khi nào đã mở ra, phối rượu sư đảo ngược bầu, chất lỏng rượu màu đỏ sậm liền mạch thành dòng nhỏ chảy xuống cái ly đã để sẵn, từ miệng ly theo cạnh ly chảy xuống, nhao lên một cái, nhất thời, màu đỏ nhạt ngọn lửa ở phía trên chất lỏng rượu dấy lên, nồng đậm mà mang theo vài phần cay cay mùi rượu, phiêu nhiên khuếch tán.

Động tác như mây bay nước chảy sinh động lão luyện của vị phối rượu sư đã có thâm niên ở Liệt Diễm Phần Tình quán bar, cùng với hương khí đặc biệt tỏa ra từ chén rượu cốc-tai kia nhất thời chiếm được những tiếng vỗ tay cùng với những nụ cười khích lệ trong Liệt Diễm Phần Tình quán. Dương lão cũng không ngoại lệ, hương vị phối rượu sư gật gật đầu, khi hắn ánh mắt dừng ở ly rượu kia, trong con mắt nhỏ cùng vẻ mặt không khỏi toát ra vài phần khẩn cấp.

Rất nhanh, ly rượu ngon được đưa đến trước mặt Dương lão, trực tiếp từ trong tay người bán hàng tiếp nhận ly rượu, Dương lão nhẹ nhấp một ngụm, thế nhưng hoàn toàn không nhìn ra rượu dịch kia có gì giống ngọn lửa nóng cháy thiêu đốt, nuốt miệng một cái, hướng quán bar lão bản tán thưởng nói: “Hảo, vẫn là Liệt Diễm Phần Tình đủ hương vị. Uống đã liền năm năm rồi, như trước vẫn làm cho lão tửu quỷ ta đây lưu luyến không thể quên. Khó trách sinh ý nơi này của người như thế náo nhiệt.”

Quán bar lão bản cung kính mỉm cười nói: “Ngài vừa lòng là tốt rồi.”

Đúng lúc này, một âm thanh không chút hài hòa đột nhiên từ một bên vang lên, “Rượu như thế mà cũng trầm trồ khen ngợi được sao? Rác rượu mà thôi.”

Thanh âm cũng không lớn, hơn nữa thoáng có chút khàn khàn vô lực, nhưng không thể nào che dấu phần ngạo khí trong giọng nói.

“Ân?”

Quán bar lão bản cùng với Dương lão cơ hồ đồng thời quay về hướng thanh âm truyền đến. Chỉ thấy không biết từ khi nào, một tiểu khất cái dáng người nhỏ gầy, mặc quần áo tung tóe rách nát ngồi xổm cách đó không xa, ánh mắt của hắn đang nhìn chằm chằm vào trong cái ly Liệt Diễm Phần Tình, cũng không sáng ngời mà trong ánh mắt tràn ngập vẻ khinh thường.

Quán bar lão bản nhíu mày, ánh mắt nghiêm khắc nhìn về phía một gã phục vụ sinh cách đó không xa, phục vụ sinh lúc này mới chú ý tới sự tồn tại của tiểu khất cái, vội vàng chạy tới, “Thực xin lỗi, lão bản, ta không thấy được hắn tiến vào.”

Quán bar lão bản phát phát tay, ý bảo phục vụ sinh nhanh kéo tiểu khất cái ra ngoài để tránh ảnh hưởng tới sinh ý. Trước mặt Dương lão, hắn cũng không biểu hiện quá mức cường thế.

Tên khát cái tự mình đứng lên, trên mặt hần lem luốc vết bẩn, dáng người nhỏ gầy, bộ dáng nhìn qua chỉ khoảng mười một, mười hai tuổi, tóc tai rối bù không biết đã bao nhiêu ngày không gội, trên người lại khó tránh khỏi mang theo một chút hương vị khó ngửi.

Phục vụ sinh thái độ chán ghét đi tới đưa tay định kéo hắn đi ra ngoài, Dương lão lại mở miệng :“Chờ một chút.”

Không đợi ý của quán bar lão bản, phục vụ sinh vội vàng thu tay về, chần chờ nhìn về phía Dương lão.

Dương lão ánh mắt dừng ở trên người tiểu khát cái: “Tiểu bằng hữu, người mới vừa nói ly Liệt Diễm Phần Tình này còn chưa ngon sao? Không biết người đã thấy ở nơi nào thứ rượu ngon hơn, nói nghe một chút.” Theo đuổi rượu ngon, có thể nói là một trong những hứng thú lớn nhất trong cuộc đời của hắn .

Quán bar lão bản chặn lại nói:“Dương lão, hắn một tên tiểu khát cái sao biết được cái gì mà nói chứ, đừng để cho hắn gạt mất túi hững của ngài.”

Người của Nam Hỏa đế quốc thích nhất là uống rượu. Quán bar, ngành sản xuất cạnh tranh tự nhiên cũng là cực kỳ kịch liệt, vị lão bản này thật sự là lo sợ tiểu khát cái nói ra trong thành ở quán bar nào khác có hảo tửu gì đó, sẽ hấp dẫn làm mất đi vị khách nhân tôn quý này. Phải biết rằng, Dương lão mỗi ngày đến nơi này của hắn uống rượu, cũng không phải là vấn đề mang đến nhiều ít thu vào.

2. Chương Thứ Nhất: Liệt Diễm Phần Tình [hạ].

Dương lão liếc mắt nhìn hắn, làm lão bản quán bar, về điểm này tâm tư hắn lại có thể nào không rõ, mỉm cười nói: “Không sao, tiểu bằng hữu, người có đề nghị gì hay, nói ta nghe một chút. Nếu người nói đúng, mai kim tệ này sẽ thuộc về người.” Cũng không thấy hắn làm như thế nào, một đồng kim tệ ánh vàng rực rỡ đã dừng ở trên bàn. Phải biết rằng, quán bar Liệt Diễm Phần Tình nổi tiếng nhất chính là rượu cóc-tai Liệt Diễm Phần Tình, một ly cũng chỉ bắt quá tốn có một mai kim tệ mà thôi. Một đồng kim tệ này, đủ để thỏa mãn một nhà ba người ở Ly Hỏa Thành này sống no đủ suốt một tháng trời.

Nhưng khiến cho người ta kinh ngạc lại chính là, gã tiểu khát cái kia lại không thèm nhìn tới mai kim tệ đó, đưa tay chỉ hướng trung tâm quầy bar, ngạo nghễ nói: “Nếu người nghĩ muốn uống đến một ly chân chính Liệt Diễm Phần Tình, vậy thì hãy để ta vào trong, để ta tự tay phối rượu.”

“Người muốn phối rượu?” Lão bản quán bar cùng với Dương lão đồng thanh hỏi một câu. Bên cạnh, người bán hàng thậm chí còn khinh thường cười một tiếng. Phải biết rằng, vị điều rượu sư (người pha chế rượu) này ở Nam Hỏa đế quốc là tương đương nổi tiếng . Không có thời gian tích lũy, làm sao có thể trở thành một gã điều rượu sư xuất sắc được. Lời nói của gã tiểu khát cái trước mắt này, chỉ có thể làm cho người ta cảm giác hắn là người si nói mộng.

Dương lão thần sắc trở nên nghiêm túc, “Tiểu bằng hữu, phẩm đức quan trọng nhất để làm người là gì, là thành thực, người biết không?”

Lão bản Quán bar lúc này cảm thấy rất thoải mái, ở trong lòng hắn, trước mắt chẳng qua chỉ là một gã tiểu khát cái bản thủ mà thôi, cũng không phải mặt khác quán bar thác.

Tên khát cái hai tay lưng để sau lưng, lãnh đạm nói: “Vì cái gì mà không dám nói chuyện?”

Dương lão cau mày nói: “Người thật có thể điều chế ra rượu cóc-tai Liệt Diễm Phần Tình tốt hơn như thế này sao?”

Trong mắt tên khát cái hiện lên một tia tức giận, lớn tiếng nói: “Nếu ta không thể, mệnh của ta thuộc về người.”

Nhìn ra được sự phẫn nộ trong mắt tiểu khát cái, Dương lão đột nhiên giật mình, từ thân thể gầy gò nhỏ bé kia hắn cảm nhận được một loại đáng tin chân thật, tự tin mãnh liệt. Đây rõ ràng chỉ là một gã tiểu khát cái ở dưới đáy thấp nhất của xã hội mà thôi, sự tự tin mãnh liệt, cảm giác chân thật này rốt cuộc là từ đâu mà đến?

Lúc này, toàn bộ sự việc phát sinh đã hấp dẫn không ít người chú ý, lời nói của tiểu khất cái cũng khiến cho rất nhiều khách uống rượu cảm thấy hứng thú. Đã có người còn hô lên, để cho hắn thử xem.

Lão bản quán bar khôi phục bộ dáng tao nhã vốn có, khom lưng, cúi đầu nói nhỏ ở bên tai Dương lão: “Hay cứ cho hắn thử xem, cũng không có vấn đề gì.”

Dương lão hơi hơi vuốt cằm, hướng tiểu khất cái nói: “Hy vọng người có thể cho ta một sự ngạc nhiên. Triệu lão bản, hắn cần nguyên liệu gì thì cấp cho hắn, tiền tính cho ta.”

Triệu lão bản lấy lòng mỉm cười nói: “Cũng không to tát gì cả, làm sao phải phiền đến ngài bận tâm.” Rồi phát tay, ý bảo nhân viên phục vụ sinh dẫn đường cho tiểu khất cái đi vào trong.

Nghe thấy lời nói của bọn họ, tiểu khất cái thậm chí còn không dừng lại thêm một giây nào, xoay người hướng trung tâm quầy bar đi đến. Bên trong quầy bar, mấy gã điều pha chế rượu đương nhiên sẽ không lo lắng về việc đứa nhỏ này bất thành linh có thể mang cho bọn hắn chút uy hiếp nào, mà chỉ hứng thú nhìn hắn, thậm chí còn đứng tránh ra nhường đường cho hắn đi vào khu vực bày các loại công cụ điều chế rượu. Lúc này, gã điều chế rượu đã điều chế Liệt Diễm Phần Tình kia còn có chút châm chọc cười nói: “Tiểu bằng hữu, có cần ta giới thiệu một chút về rượu nơi này cho người hay không?” Vừa nói, hắn chỉ chỉ tay vào hơn một trăm bình rượu ngon các loại đặt sau quầy bar

Một gã điều chế rượu trẻ tuổi khác bĩu môi, không có chút ý tứ ghìm thấp giọng nói: “Bây giờ ngay cả một tên khất cái cũng dám nói mình biết điều chế rượu. Thật không biết lão bản nghĩ như thế nào, tự nhiên lại để cho hắn đi vào chỗ này của chúng ta, không sợ hắn làm bẩn quầy bar sao?”

Một gã điều chế rượu lớn tuổi liếc mắt nhìn hắn, thấp giọng nói: “Bớt tranh cãi đi, người không thấy Dương lão đối với tiểu tử này có chút hứng thú hay sao? Bằng không, người cho là lão bản sẽ để cho hắn tiến vào hay sao?”

Tên khất cái tựa hồ cái gì cũng không nghe thấy, ngay cả liếc mắt nhìn bọn họ một cái cũng không thêm, tuy thân thể nhỏ gầy, nhưng lưng hắn lại thẳng đứng, trong mắt ngạo khí cường thịnh vài phần, thậm chí còn có chút nóng rực, cũng không quay đầu lại, nói ra yêu cầu của mình.

“Nước cà chua, nước chanh để lạnh, loại gia vị đặc biệt, tháp dầu Ba Tư, muối và tiêu.”

Gã điều chế rượu trẻ tuổi nhin không được nói: “Người làm đồ ăn hay muốn điều chế rượu đây?”

Lúc này, vị Triệu lão bản cùng với Dương lão cũng đều đi tới trung tâm quầy bar, Triệu lão bản nghe thấy vậy sắc mặt trầm xuống, “Cứ theo lời hắn mà làm, không có quy củ chút nào hết.”

Gã điều chế rượu trẻ tuổi có chút không cam lòng nói, “Để xem gã tiểu khất cái mi phải xấu mặt như thế nào.” Sau đó mới xoay người đi.

Đối với mọi việc, tiểu khất cái vẫn coi như không nghe thấy gì, xoay người đi vào vị trí trung tâm quầy bar. Bắt đầu, hắn dùng nước, tẩy rửa hai bàn tay dơ bẩn của mình một cách cực kỳ cẩn thận, sau đó dùng xà phòng, hai tay chà xát, rửa kỹ càng từng ngón từng ngón một, ngay cả kẽ móng tay cũng đều được tỉ mỉ làm sạch, thậm chí là cả cổ tay. Sau khi rửa xong, hai tay cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn dơ bẩn kia trở nên hoàn toàn đối lập.

Gã điều chế ra Liệt Diễm Phần Tình đầu tiên toát ra một tia kinh ngạc, dần dần, sự kinh ngạc biến thành ngưng trọng, nhìn động tác của tiểu khất cái chậm rãi gạt gù. Là một gã điều chế rượu, trong quá trình điều chế chẳng những phải hoàn toàn tập trung, hơn nữa phải tôn trọng chính rượu do mình điều chế ra, là tôn trọng khách hàng, cũng là tôn trọng chính bản thân mình. Hắn từ khoe mắt tên khất cái nhìn ra một chút tia hào quang. Rõ ràng là gã hoàn toàn không nghe thấy những lời nói vừa rồi, mà đã đem toàn bộ thể xác và tinh thần đặt vào việc chuẩn bị điều chế rượu. Cho dù là chính mình, không để ý mấy lời nói này, e rằng cũng không làm được. Vậy mà đứa nhỏ chỉ mới có mười một mười hai tuổi này lại có thể làm được một cách rất tự nhiên, ngay cả mỗi bước đi cũng không hề trì trệ, giống như là đã trải qua nhiều lần như vậy. Thần thái của hắn không phải là giả vờ, ngẫu nhiên giấu đầu liếc mắt một cái tới chỗ bày rượu, trong mắt tràn ngập cuồng nhiệt và chấp nhất. Chi tiết quyết định thành bại, đối với gã điều chế rượu trung niên, ngay cả quá trình đơn giản này cũng khiến hắn nhìn ra không ít điểm.

Dương lão nét mặt già nua toát ra một tia mỉm cười, lầu bầu nói: “Có ý tứ.”

Rửa tay xong, tiểu khát cái thuận tay theo nhắc một bình rượu lên, mà thân hắn chỉ cao miễn cưỡng tới vị trí đặt bình rượu. Khi hắn xoay người trở lại quầy bar, phối liệu hắn yêu cầu cũng đã đưa tới. Có thể thấy được thời gian hắn đi ngược lại dài như thế nào.

Trung niên điều chế rượu chủ động đem một cái bầu rượu sạch sẽ làm bằng thủy tinh mài đưa tới trước mặt tiểu khát cái. Tiểu khát cái mở bầu rượu ra, lấy ra cái , ánh mắt của hắn toát ra một chút hoảng hốt, tựa hồ như đang muốn nhớ lại cái gì đó.

Chung quanh quầy bar đã vây kín một vòng khách nhân, bọn họ đều muốn nhìn xem gã tiểu khát cái đến tận cùng là có thể có trình độ gì. Đúng lúc này, tiểu khát cái tay cầm bình rượu trước mặt, lắc từ phía trong ra.

3. Chương Hai: Một Thế Hệ Rượu Thần (thượng)

Chất rượu trong suốt màu trắng chảy vào bình để điều chế, tay tiểu khát cái thoáng có chút run rẩy không ổn định, cũng may không có giọt rượu nào chảy ra ngoài. Dương lão, Triệu lão bản cùng với nhóm nhân viên pha chế rượu đều biết, tiểu khát cái lựa chọn bình rượu tên là Duy Ba La (ai biết tên khác của loại này bảo mình nhé), là một loại rượu cực kỳ tinh khiết. Cái gọi là rượu tinh khiết chính là khuyết thiếu mùi vị, rượu nồng mạnh mẽ, là một trong những nguyên liệu cơ bản để điều chế cocktail.

Thông qua bầu rượu trong suốt bằng thủy tinh, có thể nhìn thấy, tiểu khát cái đổ rượu Duy Ba La vào đại khái ba phần, sau đó cho sáu phần nước cà chua, một phần nước chanh lạnh. Cuối cùng, tiểu khát cái dựa theo tỉ lệ nhất định trộn thêm loại nước Ngũ tư đặc biệt, dầu thấp Ba Tư, muối và bột tiêu. (thực sự không biết cái thấp ba tư khắc lạt tiêu du – tower Basque oil là cái j, lão nào sành rượu giúp ta cái nhé).

Sau khi trộn lẫn các loại gia vị với nhau, tiểu khát cái cầm lấy lưới lọc, trên mặt toát ra một tia bất đắc dĩ mờ nhạt, những vẩn đem nhét vào trong bầu rượu, lòng thầm than một tiếng, cái đồ vật này đã lâu không đụng vào, nhưng hiện tại không thể không dùng.

Đóng nắp lại, tiểu khát cái đem bầu rượu cầm bằng hai tay. Tay hắn dù sao cũng không thể so với máy người điều chế rượu kia, cầm bầu rượu cũng có vẻ khó khăn, càng khiến cho người khác sợ hắn làm rớt.

Mọi người biết, thời điểm điều chế rượu, quan trọng nhất chính là phối phương (phương pháp phối hợp), tiếp đến là thủ pháp. Vừa rồi tiểu khát cái đổ các loại nguyên liệu vào trong bầu rượu đã không người nào có thể lý giải, mà về phần thủ pháp, nhìn bàn tay bé nhỏ đáng thương không ổn định chút nào, như thế nào cũng không giống người biết pha chế. Nhưng ngay trong lúc tất cả mọi người còn đang nghi ngờ, tay tiểu khát cái động.

Hắn đơn giản ước lượng sức nặng bầu rượu trong tay một chút, bước nhẹ lùi nửa bước, chính lúc này, hai mắt hắn tựa như hai ngôi sao lấp lánh, tay trái để sau lưng, tay phải nâng bầu rượu thủy tinh lên, trong giây lát năm ngón tay nhẹ mở rộng, lòng bàn tay đặt đáy bầu rượu, chỉ thấy bầu rượu thủy tinh chọt như con quay xoay tròn trong lòng bàn tay hắn.

Tay phải tiểu khát cái chậm rãi nâng lên, nhưng bầu rượu vẫn thủy chung xoay tròn với tốc độ lớn trong lòng bàn tay hắn, giống như là tay hắn dường như có hấp lực, bởi vì có một lượng lớn nước cà chua khiến rượu bên trong hoàn toàn biến thành màu đỏ, bầu rượu bị xoay trong, tựa như một cái vòng tròn đỏ bày ra trên lòng bàn tay hắn.

Âm thanh kinh ngạc liên tiếp vang lên, rất hiển nhiên, mọi người ý thức được tiểu khát cái không hề đơn giản như đã nghĩ.

Sau đó còn kỳ dị hơn, tiểu khát cái một tay nâng bầu rượu dần dần nâng lên, bầu rượu đang xoay tròn cùng theo đó nâng dần lên, nhưng vẫn như trước xoay tròn trong lòng bàn tay hắn, không có dấu hiệu gì sắp bị rơi xuống. Cánh tay phải của hắn theo từ thân phải chậm rãi vươn ra, mang theo bầu rượu xoay tròn từ phải sang trái, từ thấp đến cao rồi lại từ cao đến thấp, giống như theo quy luật của quá trình mặt trời di chuyển từ sáng sớm đến trưa rồi lại đến đêm. Mà trong quá trình này, bầu rượu thủy chung xoay tròn đứng trên bàn tay hắn, riêng chiều thức này, nhân viên điều chế rượu ở đây vốn không ai có thể làm được, thậm chí cả gặp qua cũng không có. Gã điều chế rượu trẻ tuổi lúc trước từng châm chọc tiểu khát cái đã mở to

hai mắt gắt gao chăm chú nhìn vào mặt trời tròn màu đỏ kia, mà vẫn không nhìn ra tiểu khát cái làm như vậy bằng cách nào.

Ở đây, duy nhất có thể nhìn ra tiểu khát cái làm cách nào chính là Dương lão. Bằng vào ánh mắt lợi hại của hắn, hắn phát hiện, bàn tay tiểu khát cái không phải là đứng yên, mà là động. Chẳng qua nó động ở biên độ rất nhỏ, lòng bàn tay không ngừng điều chỉnh, năm ngón tay rung nhẹ như sóng cuộn có tiết tấu, mỗi lần đều chuẩn xác theo trình tự chạm vào thành bầu rượu thủy tinh nhẹ nhàng. Đây là cách hắn có thể bảo trì bầu rượu xoay trong, hơn nữa đây là bí mật khi mà lòng bàn tay thủy chung vẫn tiếp xúc với đáy bầu rượu.

Nói thì dễ dàng như vậy, nhưng làm thì vô cùng khó. Chỉ cần tiết tấu hơi rối loạn một chút, bầu rượu sẽ rơi ngay. Tiểu khát cái làm có vẻ hơi trúc trắc, nhưng có thể kiên trì làm được điều này, đối với một đứa trẻ chỉ mười một mười hai tuổi, đã là không tưởng rồi.

Mọi người lúc này đều nghĩ tiểu khát cái sẽ dùng phương thức màu mè này để chấm dứt, đột nhiên, tay trái vốn để sau lưng đưa ra phía trước, bình rượu đang xoay tròn ở tốc độ cao bắn lên, giống như mặt trời lặn, nhất thời khiến khách nhân kinh hô một mảng.

Nhưng thần sắc tiểu khát cái lại không có chút biến hóa, hai tay bỗng nhiên biến mất, chỉ có thể nhìn thấy bóng mờ, lúc này, cho dù là Dương lão cũng không thấy được rõ ràng. Mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, mặt trời vừa lặn lại mọc lên, hơn nữa, trong nháy mắt, bọn họ lại hoảng sợ chứng kiến được ba cái mặt trời, đúng vậy, là ba cái.

Mọi người còn đang cho là mình bị hoa mắt, thì một tiếng động nhỏ vang lên, bầu rượu dừng lại ở đặt trên bàn.

Tên khát cái cũng không có nóng lòng mở bầu rượu ra, ánh mắt đảo qua mọi người xung quanh, nhìn bộ dáng mọi người ngây người ra khi chứng kiến ba cái mặt trời, khóe miệng hơi nhếch lên, nét kiêu ngạo trong mắt tựa hồ tăng thêm vài phần, chỉ có mồ hôi lưu lại trên trán chứng tỏ hắn hoàn thành việc này cũng không dễ dàng gì.

Không lau mồ hôi, bởi vì hắn không thể làm bàn tay của mình, tự nhiên mà tao nhã mở bầu rượu ra, đem cái chất lỏng sền sệt đỏ như máu đổ vào một cốc rượu martini, không thừa một giọt, không thiếu một giọt, vừa lúc đến miệng cốc.

Ngón cái tay phải đặt bên thành cốc rượu, ngón trỏ đặt bên kia, lấy một tư thế không thể đẹp hơn đem cốc rượu cocktail đưa đến trước mặt Dương lão.

Nhìn qua, chén rượu này tựa hồ không trong suốt huyền lệ như của tên điều chế rượu Liệt Diễm Phần Tình lúc trước làm ra, càng không có ngọn lửa phía trên trang trí làm đẹp, nhưng màu rượu đỏ như máu này lại có thể khiến cho người khác cảm thấy một loại yêu dị ẩn bên trong.

Dương lão bản theo bản năng nhận lấy cốc rượu, trong tai vang lên âm thanh của tiểu khát cái, “Liệt diễm chân chính là từ nội tâm bốc lên, không phải từ bề ngoài. Bởi vì nó thiêu đốt chính là tâm tình của người, chứ không phải thị giác của người. Đây mới là Liệt Diễm Phần Tình chân chính.”

Dương lão đưa cốc rượu lên trước mặt, mũi nhẹ hít, hắn kinh ngạc nghe được một cỗ mùi tanh nhàn nhạt, đó là hỗn hợp nước chanh với cồn biến thành hơi thở huyết tinh. Tiểu khát cái cũng không nói, kỳ thật chén Liệt Diễm Phần Tình này hắn điều chế còn có một cái tên là Huyết Tinh Mã Lệ.

Ánh mắt Dương lão bắt đầu trở nên nóng rực, đem chén rượu đưa đến bên miệng nhẹ uống một hớp. Ánh mắt của khách nhân, nhóm nhân viên điều chế rượu đều dừng lại trên mặt hắn, đợi phán đoán của hắn. Dù sao, bình phẩm rượu cocktail cũng phải dựa vào hương vị chứ không phải thủ pháp. Thủ pháp đẹp huyền lệ mà điều ra rượu không ngon, thì cũng không có ý nghĩa gì hết.

4. Chương 02 Một Đời Tử Thần (hạ)

Sắc mặt Dương lão cơ hồ là ngay khi rượu vào miệng đã trong nháy mắt ngưng đọng lại, cả người đại ra đứng yên tại chỗ. Hơi thở nguyên bản nội liễm đã hoàn toàn biến mất, một chút đỏ ửng trong nháy mắt lan

tràn khắp trên khuôn mặt hấn.

Đột nhiên ngay lúc đó, không có gì báo trước, từ trong hai tròng mắt hấn hào quang đại phóng, giống như là có hai ngọn lửa bốc cháy lên vậy:

- Hay, hay cho một câu lửa cháy bốc lên từ trong tâm.

Triệu lão bản có chút khấn trương hỏi:

- Dương lão, chén rượu này hương vị như thế nào?

Dương lão nhìn về phía hấn, thần sắc biểu lộ một nỗi hưng phấn không thể che giấu:

- Đây là loại rượu có đặc điểm rượu cốc-tai thuần nhất mà ta từng uống qua, cũng là loại rượu cốc-tai gây cho ta sự rung động mãnh liệt nhất. Bởi vì nó thật sự làm cho ta cảm nhận được hương vị có một đám lửa cháy mãnh liệt trong lòng. Chỉ có thật sự uống vào một hớp rượu, mới có thể cảm nhận được hương vị hơn người của nó. Nếu muốn dùng một lời để đánh giá nó, ta cảm thấy chỉ có hai chữ thích hợp nhất để hình dung...

Nói tới đây, hấn thoáng tạm dừng lại một chút, ánh mắt đảo qua đám tử khách đông đảo đang vây quanh, mới dùng một âm thanh kiên định mạnh mẽ nói:

- Vô song.

Vừa nói, Dương lão tựa hồ như sợ người khác cướp mất chén rượu này của hấn vậy, một hơi uống cạn sạch. Nhất thời, một cảm giác nóng cháy mãnh liệt mạnh mẽ dâng lên, cảm giác đám lửa trong lòng ngực càng cháy mạnh mẽ hơn, làm cho toàn bộ ba ngàn sáu trăm lỗ chân lông trên cơ thể hấn dường như nở to ra. Uống xong chén rượu này, hấn thậm chí còn có cảm giác sống cả cuộc đời này cũng không uống phí. Lúc trước tên Tiểu khất cái kia dùng mấy chữ rác rưởi để nói về thứ rượu Liệt Diễm Phần Tình kia, hiện tại hấn cảm thấy hoàn toàn chuẩn xác. Đúng vậy, tất cả các loại rượu mà mình uống từ trước đến giờ toàn bộ đều là rác rưởi a!

Không ai dám hoài nghi lời Dương lão nói, hấn chẳng những là tay tử khách lớn tuổi nhất trong Ly Hỏa Thành, đồng thời cũng là một trong những người có địa vị cao nhất tại Ly Hỏa Thành này. Triệu Lão bản toàn thân ngây dại, tên Điều tử sư khi nãy cũng đã là một câu không nói nên lời, mà trong gian Tử điểm lúc này lại ồn ào hấn lên, mọi người đua nhau nghị luận ồn ào hấn toàn bộ cái sân khấu ngoài trời.

Không biết là ai chợt hỏi:

- Ủa, tên Tiểu khất cái kia đâu rồi?

Dương lão nhất thời hồi tỉnh lại, quay người nhìn lại, tên Tiểu khất cái lúc trước còn đứng tại quầy rượu, lúc này đã biến đâu mất. Hấn vội vàng quay lại hỏi Triệu Lão bản:

- Hấn đâu rồi?

- A? Không biết nữa!

Vừa rồi ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn Dương lão nhắm nháp rượu ngon, tên Tiểu khất cái dáng người nhỏ gầy, thật sự không khiến người ta chú ý, chỉ trong nháy mắt, đã biến đâu không thấy.

Dương lão cũng không dồng dài thêm với Triệu Lão bản, thân hình lóe lên, đã xuất hiện tại cửa của tử điểm. Cả người tựa như làn khói đỏ nhanh chóng biến mất.

o0o

Tên Tiểu khất cái kia sau khi đem rượu đưa cho Dương lão, để lại một câu nói rồi nhanh chóng bước đi. Chậm chậm đi ở ngã tư đường, hấn đi cũng không nhanh, nhưng nội tâm trong lòng cũng là một mảnh buồn bã.

Trước đây không lâu, bản thân mình là một đời Tử Thần, nhưng hiện tại, lại rơi xuống đến tình trạng như thế này đây. Thở dài một tiếng, tên Tiểu khất cái bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Thần sắc biểu lộ trong mắt tuyệt không giống như một đứa nhỏ chỉ mới mười một, mười hai tuổi chút nào. Mà trên thực tế, cũng chính xác là như vậy.

Nguyên hân tên là Lí Giải Đồng, cũng không phải thuộc về cái thế giới này. Ở cái thế giới trước đây của hân, hân cũng đã ba mươi hai tuổi rồi. Hơn nữa, hân lại là một đệ nhất Tử Thần nổi tiếng cả thế giới. Hân sáng tạo ra vô số truyền thuyết trong Điều Tử giới, Phẩm Tử giới. Trong Phẩm Tử giới, nguyên bản vinh dự cao nhất chính là danh hiệu Ngũ Tinh Kim Chuy, đã có thể vì hân mà tạo thêm một danh hiệu: Lục Tinh Hoàng Chuy danh hiệu. Bởi vì, thành tựu của hân không ai có thể so sánh được.

Lí Giải Đồng ở kiếp trước, trong cuộc đời ba mươi hai năm ngắn ngủi của hân, chưa từng rời khỏi rượu. Hân lại si mê đối với rượu. Khi hân được mời đi giám định và thưởng thức một loại rượu ngon đã được chôn xuống đất hơn ngàn năm, rốt cuộc cũng không nhịn được sự xúc động trong nội tâm. Sau khi uống xong một ngụm rượu màu hổ phách cô đọng như cao kia, sau đó đã lâm vào bất tỉnh.

Lí Giải Đồng cũng tuyệt không hối hận, nếu cho hân lựa chọn thêm một lần nữa, hân cũng sẽ lựa chọn như vậy. Cho dù là hiện tại, trong đầu hân vẫn còn quanh quẩn thứ hương vị ngon động lòng người của thứ rượu hổ phách kia. Lúc ấy, ý niệm cuối cùng trong đầu hân trước khi hân mê man chính là, chết cũng đáng.

Bất quá, hân cũng không chết, ngay cả chính hân cũng không biết đây là may mắn hay là bất hạnh. Khi hân tỉnh táo lại, phát hiện ra rằng mình đã không còn là vị tuyệt thế Tử Thần Lí Giải Đồng nữa, mà đã biến thành một tên ăn mày lấy việc ăn xin để qua ngày. Tên của hân cũng biến thành Cơ Động, thậm chí trong đầu hân còn lưu lại trí nhớ đơn thuần đến đáng thương của Cơ Động. Điều làm cho hân bất đắc dĩ chính là, ngay cả toàn bộ thế giới này đều đã thay đổi.

Đi vào thế giới gọi là Ngũ Hành Đại Lục này đã hơn một tháng, bởi vì trí nhớ nguyên bản của Cơ Động, ngôn ngữ cũng không phải là chướng ngại. Chỉ là, trước đây hân đường đường là một thế hệ Tử Thần, bây giờ lại phải cố gắng để sinh tồn. Chuyện này trước đây hân căn bản là chưa từng tưởng tượng ra.

Lí Giải Đồng cho tới bây giờ cũng không phải là một kẻ hay than trời trách đất. Hân dùng thời gian ba ngày để làm quen với thân phận mới của hân. Hân còn muốn cảm tạ trời đất, đã cho hân thêm một cơ hội nữa. Ít nhất, cũng không có cướp đi trí nhớ của hân đối với những kiến thức về rượu ngon. Nếu đã đi đến thế giới mới, hân đã không còn cái tên cũ là Lí Giải Đồng nữa rồi, cho nên, hân quyết định từ nay về sau, sẽ dùng cái tên của tên Tiểu khất cái này, Cơ Động.

Trí nhớ của Cơ Động đơn giản đến mức khiến người ta phải nổi giận. Trước năm tuổi trí nhớ căn bản không tồn tại, sau năm tuổi, chỉ là ăn xin trên đường để sống. Trừ bỏ một sợi dây đỏ đeo trên cổ, trên đó có đeo một khối bạch ngọc khắc hai chữ Cơ Động, nhìn qua còn có giá trị một chút, toàn bộ thân thể cũng chỉ có thêm một bộ quần áo với không biết bao nhiêu mảnh vá này.

Hân cũng không có đem mảnh ngọc bài này đem bán đi, bởi vì theo trí nhớ nguyên bản của Cơ Động, đối với khối ngọc bài này tựa hồ là vô cùng quý trọng. Nhưng hân phải sinh tồn, phải ăn cơm. Đường đường là một đời Tử Thần, hân đương nhiên không thể lấy ăn xin mà kiếm sống. Rất nhanh, hân đã tìm được đến Liệt Diễm Phần Tình tử diễm, nổi tiếng nhất trong Ly Hỏa Thành này.

Ở trong thế giới này một tháng, trừ bỏ hằng ngày cần tìm hiểu về thế giới này, mỗi ngày Cơ Động đều ở ngoài quan sát cái tử diễm Liệt Diễm Phần Tình này. Nhận thức của hân đối với thế giới này đến bây giờ đều là thập phần hữu hạn. Hân chỉ biết đây là một quốc gia nằm ở phía nam của Ngũ Hành Đại Lục, lấy ngọn lửa làm biểu tượng.

May mắn đối với Cơ Động chính là, người nơi này cũng thích uống rượu. Hằng ngày, hân ngồi dưới chân cầu, dùng thân thể nhỏ bé cơ khổ của mình, xin vài cái bánh bao cứng như đá cùng với một ít thịt để duy trì sinh mệnh mới này. Sau đó, lại tiếp tục cẩn thận quan sát tử diễm Liệt Diễm Phần Tình.

Cơ Động quan sát, đương nhiên cũng không chỉ là ngồi xem đơn giản như vậy, hân lại còn lắng nghe. Vừa nghe, vừa quan sát, hân cảm nhận, chính là rượu tại thế giới này so với tại thế giới trước đây của hân có cái gì khác nhau. Hân còn tìm hiểu về đặc điểm, hương vị của rượu. Đúng vậy, hân là một tên Tiểu khất cái, đương nhiên không có khả năng đi nhăm nháp. Nhưng mà, sau khi đi đến thế giới này, Cơ Động vẫn còn giữ lại một thứ năng lực tuyệt hảo, đó chính là thứ mà hân miễn tuệ hơn so với bất cứ thường nhân nào: lục cảm sâu sắc.

Hiệp hội Phẩm Tử Sư Quốc Tế sở dĩ ban cho hân danh hiệu Lục Tinh Hoàng Chuy là bởi vì hân đã phát minh ra phương pháp Lục cảm phẩm rượu (Bình rượu bằng sáu cảm giác khác nhau). Trong lý luận của

Cơ Động, Phẩm rượu không chỉ bằng năm loại cảm giác: vị giác, khứu giác, thị giác, thính giác, xúc giác. Ngay cả cảm giác đồng dạng cũng có thể dùng để Phẩm rượu. Mà trên thực tế, ở thế giới cũ kia, làm được điều này cũng chỉ có mình hắn.

5. Chương 03 Ma Sư (thượng)

Ngồi bên ngoài tửu quán Liệt Diễm Phần Tình, với thân phận một tên ăn mày như Cơ Động, đương nhiên là không có khả năng đi vào mà thưởng thức. Cho nên, hắn chỉ có thể nhìn, ngửi cùng với nghe. Bằng vào sự mẫn tuệ cùng với khứu giác, thính giác và nhãn lực sâu sắc, hơn nữa cùng với kinh nghiệm Tửu Thần của hắn, nghe được hương vị khi đám Điều Tửu sư tiến hành pha chế rượu, nhìn thần thái bất đồng của đám tửu khách sau khi uống rượu, những biến hóa trên thân thể bọn họ cùng với nghe những lời nói, lời bình luận của bọn họ... Chỉ sau thời gian khoảng một tháng, Cơ Động đã có thể thăm dò ra phần lớn hương vị của các loại rượu, hơn nữa còn có thể tiến hành so sánh với các loại rượu tại thế giới kiếp trước của hắn.

Nếu có người biết hắn có thể chỉ cần như vậy mà phán đoán ra thành phần của rượu, hơn nữa lại có thể điều chế thành công, chỉ sợ ngay cả cảm của họ cũng rơi luôn xuống đất mất. Hơn nữa, phương pháp điều chế mỗi loại rượu cốc-tai đều là cực kỳ bí mật. Bước vào một thế giới hoàn toàn mới, có thể bằng vào tài quan sát của mình thôi mà có thể tìm hiểu ra tỷ lệ pha chế của các loại rượu, Cơ Động quả không thẹn danh hiệu một Tửu Thần.

Cho nên Dương lão cũng là đối tượng quan sát chủ yếu của Cơ Động. Muốn nhanh chóng giải quyết được vấn đề no ấm trước mắt, hắn tự nhiên phải có biện pháp xử lý. Mà lấy sự kiêu ngạo cùng với tự tôn của một Tửu Thần như hắn, quyết không cho phép hắn làm một gã Điều Tửu sư bình thường. Cho nên, Cơ Động đã lựa chọn Dương lão.

Dương lão ngày nào cũng đến Liệt Diễm Phần Tình, với nhãn lực của Cơ Động, tự nhiên nhìn ra được vị tửu khách già dặn này chẳng những có kinh nghiệm bình phẩm rượu phong phú, hơn nữa còn có sự kén chọn về các loại rượu ngon, cũng có địa vị không giống như người bình thường. Hôm nay hắn xuất hiện, cũng không phải là ngẫu nhiên, mà là trải qua tâm tư cực khổ mà trù tính kế hoạch tiến hành. Bất luận là việc lên vào sân khấu lộ thiên của tửu quán, hay là thời cơ lên tiếng, cũng là theo kế hoạch mà hắn đã vạch ra. Thậm chí ngay cả việc hắn lập tức rời đi sau khi điều chế rượu xong, cũng là nằm trong kế hoạch. Đúng là kế lạt mềm buộc chặt.

Cơ Động khi này sở dĩ thờ dài, không chỉ là bởi vì hiện tại lưu lạc, mà đồng thời cũng là vì thân thể hiện tại. Ở kiếp trước, hắn cao lớn anh tuấn, nhưng đến kiếp này, chẳng những bởi vì độ tuổi làm cho thân thể nhỏ gầy, hơn nữa, thân thể này của hắn thật sự rất yếu ớt. Vừa rồi thủ pháp chế rượu Tam Dương Ánh Nguyệt, là Cơ Động đã hao tâm tổn trí, phối hợp với sức lực thân thể hiện tại mà sắp xếp. Đối với hắn ở kiếp trước mà nói, đây chỉ là một thủ pháp điều chế rượu hết sức đơn giản. Nhưng hôm nay khi dùng thân thể này tiến hành, lại suýt chút nữa thất thủ. Tam Dương thì làm ra thành công, nhưng Ánh Nguyệt lại không có xuất hiện, chỉ có thể xem như miễn cưỡng điều chế thành công. Đương nhiên, người ngoài không ai nhìn ra được.

Hơn nữa, do phải chịu sự tiêu hao của cơ thể khi tập trung chuyên chú cùng với tiến hành điều chế rượu, hiện tại không ngờ hắn lại có cảm giác suy yếu mãnh liệt. Thậm chí ngay cả đi đường còn có chút không nổi. Một tên Điều Tửu sư xuất sắc nhất định phải có một thân thể xuất sắc mới được, nếu không, cho dù kỹ thuật tốt đến mức nào cũng không thể phát huy ra được. Cơ Động hiện tại gặp phải tình trạng xấu hổ bậc bậc dĩ này.

- Tiểu huynh đệ, chờ một chút.

Cơ Động chỉ cảm thấy mắt hoa lên một cái, hồng ảnh hiện lên, Dương lão đã chắn trước mặt hắn rồi.

Nhanh quá, nhân loại có thể đạt đến tốc độ này sao? Cơ Động nhìn thấy Dương lão, không khỏi chấn động. Hắn tin tưởng, cái lắc mình vừa rồi của Dương lão, nhất định đã đạt được tốc độ vượt qua quán quân một trăm mét tại thế giới cũ của mình trước đây. Phải biết rằng, thính lực hắn vốn thập phần kinh người, khi thanh âm Dương lão vang lên, ít nhất còn cách hắn hơn chục thước, chỉ trong nháy mắt đã phóng đến trước

mặt mình, chuyện này quả thật hần không lý giải nổi. Chẳng qua, từ sự thay đổi về xưng hô của Dương lão, Cơ Động biết, mục đích của mình đã đạt được.

Nhìn dáng người nhỏ gầy của Cơ Động, gương mặt dơ bẩn, rõ ràng là dinh dưỡng không đầy đủ, ngay đến lúc này, Dương lão vẫn có chút không thể tin nổi, chén rượu khi nãy lại là do hần chế ra. Nhưng sự thật bày ra trước mắt, hần không thể không tin.

- Tiểu huynh đệ, người sao lại đi gấp vậy chứ?

Cơ Động nhìn hần một cái:

- Rượu cũng đã điều chế xong rồi, không đi, ở lại làm gì?

Dương lão nói một cách tán thưởng:

- Chén rượu Liệt Diễm Phần Tình khi nãy người điều chế ra, là chén rượu cốc-tai thuần chất nhất mà ta từng uống qua từ trước đến giờ. Chẳng qua là ta thấy rất kỳ quái, người đã có tay nghề tinh xảo như vậy, vì sao lại có thể...

Cơ Động đương nhiên hiểu được hàm ý trong lời nói của hần. Nhưng sự kiêu ngạo từ trong nội tâm khiến hần theo bản năng ưỡn ngực ra:

- Điều chế rượu là một môn nghệ thuật, nếu điều chế vì tiền tài chính là làm vấy bẩn nó. Tuy rằng ta là kẻ không có nhà, tuy rằng ta chỉ là một tên ăn mày lưu lạc khắp nơi, nhưng cũng không phải bất cứ ai cũng có thể uống rượu do ta điều chế đâu. Hôm nay ta xuất thủ, chỉ vì ta thấy người cũng là một người yêu thích rượu, cũng không hi vọng rằng người sẽ tiếp tục si mê những thứ rượu rác rưởi kia.

Tuy rằng những lời này xuất ra từ cửa miệng của một tên tiểu khát cái chỉ mới mười một mười hai tuổi, nhưng cũng bởi vì chén rượu Liệt Diễm Phần Tình khi nãy, nên Dương lão không có chút nào hoài nghi điều này. Chà xát hai tay, thần sắc trong mắt Dương lão hơi biến ảo một chút, phẳng phất như hạ quyết tâm điều gì, nói:

- Tiểu huynh đệ, ta với người cũng không nói quanh co. Ta hi vọng mỗi ngày đều có thể uống rượu do người pha chế ra, không biết là ta có được vinh hạnh như vậy hay không?

- Người ư? Người dựa vào cái gì?

Cơ Động ngược mặt lên, nhìn thẳng Dương lão, trong mắt cũng không có nửa phần nhút nhát.

Dương lão nhìn thẳng vào mắt hần:

- Chỉ bằng vào thứ cả đời ta ham muốn nhất, là rượu, còn có cái này...

Vừa nói, ánh mắt hần đột nhiên sáng lên, một cỗ áp lực thật lớn không thể diễn tả nổi bằng lời chọt từ trong cơ thể hần phát ra. Cơ Động chỉ cảm thấy lồng ngực mình khó chịu một trận, theo bản năng lui về sau mấy bước.

Hồng quang chói mắt lóe lên, lấy thân thể Dương lão làm trung tâm, chọt bạo phát ra. Dưới sự khống chế của hần, luồng hồng quang kia chỉ bốc lên trong phạm vi xung quanh thân thể hần một thước. Nhưng mà, trong phạm vi đường kính ba thước xung quanh, không khí không ngờ bởi vì luồng hồng quang này mà trở nên vặn vẹo, gợn sóng, uốn éo, méo mó. Một hư ảnh màu hỏa hồng thật lớn chọt xuất hiện sau lưng Dương lão. Hư ảnh kia tựa hồ là một con chim màu đỏ, hai cánh rực đỏ mở rộng ra, làm thành hình dạng đang bay lên. Luồng hồng quang xung quanh thân thể Dương lão cũng được bao phủ bởi một tầng kim sắc mỏng, làm cho cả người hần nhìn qua giống như là thiên thần hạ phàm vậy. Áp lực kia chính là phát ra từ sự uy nghiêm vô hình đó.

Ngay sau đó, từ trên đỉnh đầu của hần, hồng quang hội tụ, một vật giống như một cái vương miện đột ngột xuất hiện, phát ra quang mang màu trắng chói mắt. Ngay khi vật đó xuất hiện, lập tức trở thành trung tâm phát ra hơi thở uy nghiêm, cho dù là ngọn lửa hư ảnh hình cánh chim khổng lồ sau lưng cũng không thể cùng với nó tranh đua nổi. Cái vương miện màu trắng kia nhìn qua cực kì huyền lệ, phía dưới là một vòng tròn đường kính khoảng năm ly, ngay phía trên vòng tròn, gắn liền với nó là chín cái mũi hình tam giác. Trên chóp mỗi cái mũi hình tam giác, là một khóa hồng bảo thạch tròn trịa. Ở ngay phía dưới hình

tròn, cũng có thêm ba cái Ngũ giác tinh trọn vẹn, lại có thêm một nửa cái Ngũ giác tinh nữa. Ba cái rưỡi Ngũ giác tinh cùng với chín khỏa hồng bảo thạch kia đồng dạng phát ra quang mang lóng lánh, chói lọi.

Càng làm người khác chú ý hơn chính là, trên mỗi cái mũi nhọn tam giác có một cái đồ án hình ngọn lửa. Ngọn lửa kia không ngừng lại hoàn toàn sống động, không ngừng dao động trên cái vương miện. Bởi vì cái vương miện kia có hình tròn, nên Cơ Động cũng không có nhìn rõ ràng hết các khối hỏa diễm kia có sống động hết hay không. Nhưng hẳn có thể nhận thấy rõ ràng, cái vương miện kia đang ẩn chứa một luồng năng lượng cực kỳ khủng bố.

Cơ Động ngây dại cả người, chẳng lẽ đây chính là ma thuật hay sao?

6. Chương 03 Ma Sư (hạ)

Cùng với những biến hóa trên người của Dương lão, nhiệt độ không khí xung quanh cũng tăng lên kịch liệt, những luồng nhiệt khí cuộn cuộn phát ra làm cho cảnh vật trước mắt Cơ Động trở nên một trận nhộn nhạo.

Dương lão nhìn biểu tình giật mình của Cơ Động, rất vừa lòng, mỉm cười:

- Thế nào? Hiện tại ta có tư cách thưởng thức rượu ngon do người điều chế hay không? Người yên tâm, ta cũng không phải là uy hiếp người, ta chỉ muốn nói cho người rõ, ta có năng lực thay đổi cuộc đời của người. Ta tên là Dương Bình Thiên, là viện trưởng của Ly Hỏa học viện trong Ly Hỏa thành. Cấp bậc: Hỏa hệ Ngũ quan Dương miện Thất cấp Đại tông sư.

Vừa nói, hắn vừa nâng cánh tay phải mình lên, cái vương miện màu trắng trên đỉnh đầu kia chậm rãi bay ra, ngừng lại trên lòng bàn tay của hắn. Nhưng nó cũng không có đứng yên, mà thông thả xoay vòng trên lòng bàn tay của hắn. Cơ Động lúc này mới nhìn rõ, trên chín mũi nhọn của cái vương miện kia, chỉ có năm cái đồ án hình ngọn lửa, bốn cái phía sau không có. Năm cái đồ án hình ngọn lửa này chẳng lẽ là ngũ quan theo lời hắn nói?

Cơ Động chỉ vào cái vương miện trên tay Dương lão, có chút ngây dại nói:

- Người có thể hay không nói cho ta biết, đây là cái gì vậy? Còn nữa, khi nãy người nói cái gì mà Hỏa hệ Ngũ quan Dương miện Thất cấp Đại tông sư, là có ý nghĩa gì? Ta như thế nào cũng không biết rõ.

Lúc này đến phiên Dương Bình Thiên giật mình, hắn trợn to mắt nhìn Cơ Động, phản phát như đang nhìn một cái gì rất quái dị:

- Người, người đừng nói là ngay cả Ma sư cũng chưa từng nghe qua chứ?

Nóng quá, nóng quá, Cơ Động chỉ cảm thấy cảnh vật trước mắt ngày càng trở nên mơ hồ hơn, cảm giác say nóng làm cho thân thể hắn có chút khê co giật, nhưng hắn vẫn lắc lắc đầu, thì thào nói:

- Ta không biết.

Trong mắt Dương Bình Thiên toát ra một tia giật mình:

- Cũng khó trách người không biết, mỗi ngày chỉ ăn xin mà sinh tồn, người có thể còn chưa biết đến cái khái niệm này nữa. Ý, người sao vậy, tiểu huynh đệ...

Thân thể Cơ Động đã không cho phép hắn kiên trì thêm nữa, suốt một tháng qua hắn cũng không có ăn được một bữa cơm nào ra trò, hơn nữa thân thể vốn dĩ đã suy yếu, khi nãy lúc chuyên tâm tập trung điều chế rượu cơ hồ đã tiêu hao hết thể lực của hắn. Lúc này lại thêm cảm giác nóng rực áp bức, trước mắt tối sầm lại, đã lập tức ngã xuống. Cảm giác cuối cùng hắn nhận biết, chính là thân thể của mình dường như được người khác đỡ lấy, cũng không có đập xuống mặt đất cứng rắn.

Dương Bình Thiên sau khi đỡ lấy thân thể của Cơ Động, dị tượng trên người hắn cũng đã tiêu biến mất. Cảm nhận được huyết mạch suy yếu trong cơ thể Cơ Động, than nhẹ một tiếng:

- Đứa nhỏ này xem ra cũng là một kẻ đáng thương. Chính là không biết hắn vì sao còn nhỏ tuổi mà đã có thể điều chế ra loại rượu cốc-tai (Kê vĩ tửu) kỳ lạ như vậy. Chẳng lẽ là con cháu dòng họ thế gia bị sa cơ? Thôi cứ mang hắn về trước rồi hãy tính.

Lập tức hần ôm lấy thân thể của Cơ Động, chân khẽ nhúc nhích một chút, nháy mắt chỉ vài lần công phu đã biến mất tại cuối phố.

oOo

Cũng không biết sau bao nhiêu lâu hôn mê, Cơ Động dần dần khôi phục lại ý thức. Một mùi hương nồng đậm kích thích khứu giác mẫn tuệ của hần, đây là... hương vị canh gà?

Chậm rãi mở hai mắt, cảm giác suy yếu vô lực cũng không vì một giấc ngủ mà hoàn toàn biến mất. Chăm chú nhìn lên, Cơ Động phát hiện, chính mình đang nằm tại một nơi lạ lẫm.

Sạch sẽ sáng sủa, thật là sạch sẽ. Một cái phòng rất lớn, ước chừng rộng khoảng hai mươi thước vuông, cũng không tính là xa hoa, chỉ có bày biện đơn giản. Điều hấp dẫn sự chú ý của Cơ Động chính là, bức bích họa trên trần phòng, chính là một con Hỏa Phượng Hoàng rất sống động. Toàn thân màu đỏ rực, nhìn rất sinh động, hai cánh làm ra trạng thái dang rộng, phảng phất như muốn phá không mà ra vậy. Nền của đồ án hồng sắc kia là màu hoàng kim, nhìn giống như hồng quang mà Dương Bình Thiên phóng xuất ra, trước khi hần hôn mê đã nhìn thấy. Lúc này Cơ Động cũng đã biết được, nguyên lai hư ảnh xuất hiện sau lưng Dương Bình Thiên chính là Hỏa Phượng Hoàng a!

- Người tỉnh rồi à?

Thanh âm nhu hòa của Dương Bình Thiên vang lên. Cơ Động chống đỡ thân thể ngồi dậy, chỉ thấy Dương Bình Thiên đang ngồi cạnh một cái bàn, trên bàn có đặt một cái nồi nhỏ, còn có một mâm tương thịt cùng với hai cái bánh bao. Cúi đầu nhìn xuống thân thể của mình, không biết khi nào, thân người dơ bẩn đã được tắm rửa, lại còn thay cho một bộ quần áo sạch sẽ. Cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái đã lâu không có làm tinh thần Cơ Động không khỏi rung lên một chút.

Ánh mắt hướng về phía đồ ăn trên bàn, Cơ Động nói:

- Mấy thứ này là dành cho ta?

Dương Bình Thiên mỉm cười vuốt cằm:

- Ăn một chút gì rồi hãy nói tiếp, thân thể của ngươi rất suy yếu.

Cơ Động cũng không có khách khí, cầm lấy một cái bát không để trên bàn, mở nắp nồi, không cần nhìn hần cũng biết đó là một nồi canh gà. Mũi hần đã sớm nói cho hần biết rồi.

Làm Dương Bình Thiên có chút ngoài dự đoán chính là, Cơ Động tuy rằng rõ ràng thập phần đói khát, nhưng lúc hần ăn cũng tuyệt không có chút gấp gáp. Bẻ một chút bánh bao đưa vào miệng, chỉ ăn có nửa cái đã ngừng lại, tương thịt cũng chỉ ăn có ba bốn miếng mỏng. Chỉ có canh gà là ăn hết hai chén. Động tác khi ăn của hần tuy rằng không có khí chất cao quý, tao nhã giống như một quý tộc, nhưng động tác tự nhiên, lại làm cho người ta có một cảm giác hết sức hài hòa, nhẹ nhàng.

- Sao không ăn nhiều thêm một chút nữa đi?

Dương Bình Thiên hỏi.

Cơ Động lắc đầu:

- Đã lâu lắm rồi ta không có ăn một bữa ăn nào ra trò, trong bụng dịch tiêu hóa quá ít, ăn nhiều quá ngược lại không tốt cho cơ thể.

Nghe được lời nói của Cơ Động, trong lòng Dương Bình Thiên không khỏi càng tăng thêm vài phần kinh ngạc, tâm tính đứa nhỏ này thật sự là rất thành thực a!

- Có thể nói cho ta biết chuyện của ngươi hay không?

Cơ Động nhìn về phía Dương Bình Thiên. Hai chén canh gà đã vào bụng, cảm giác ấm áp nhu hòa cũng đã đẩy lùi vài phần cảm giác suy yếu ra khỏi cơ thể. Trên người hần tựa hồ cũng có chút khí lực:

- Không có gì để nói cả, ta xuất thân từ một gia đình để toàn bộ tâm tư vào trong rượu, về sau nhà tan cửa nát nên mới lưu lạc đến tận đây. Người hần là muốn biết vì sao ta lại có khả năng điều chế rượu phải không, rất đơn giản, chính là gia truyền.

Từ lúc trước khi bắt đầu hành động, Cơ Động cũng đã chuẩn bị kỹ càng lý do để trả lời. Nói càng nhiều càng dễ dàng lộ ra sơ hở, nói ít ngược lại tốt hơn. Hắn chưa từng nghĩ rằng lý do mình đưa ra sẽ làm cho Dương Bình Thiên không có chút nào hoài nghi, nhưng hoài nghi thì sao chứ? Mục đích của hắn cũng không có liên quan gì đến thân phận của mình.

Quả nhiên, sau khi nghe xong những lời của Cơ Động, Dương Bình Thiên nhú mày, cẩn thận nhìn Cơ Động suốt nửa ngày. Nhưng từ thần sắc kích động mà bình thần kia, vẫn còn mang theo vài phần kiêu ngạo cùng thương cảm, hắn căn bản là rất khó nhìn ra cái gì.

- Xem ra, ngươi là một đứa nhỏ có số khổ a!

Cơ Động đặt hai tay lên bàn, trầm giọng nói:

- Ta không cần thương hại. Ngươi bỏ công mang ta về đây, đơn giản là muốn ta điều chế rượu cho ngươi thôi mà.

Dương Bình Thiên nửa cười nửa không nhìn hắn:

- Vậy bây giờ ngươi có đồng ý hay không đây?

Cơ Động nói:

- Ngươi trước tiên nói cho ta biết, những biến hóa trên người ngươi hôm qua là đã xảy ra chuyện gì. Còn nữa cái gọi là Ma sư lại là cái gì đây?

7. Chương 4: Âm Dương Ma Sư(thượng)

Dương Bình Thiên nghe xong câu hỏi của Cơ Động không khỏi cảm thán: “Xem ra gia đình ngươi đúng là gửi gắm toàn bộ tâm tư vào trong rượu, hoàn toàn không quan tâm đến thế sự. Ở trên Ngũ Hành đại lục của chúng ta, có một chức nghiệp đặc thù, cũng chính là chức nghiệp quan trọng nhất, bất luận là đế vương một phương, tiêu chuẩn hàng đầu để đánh giá chính là dựa theo tiêu chuẩn chức nghiệp này. Chức nghiệp này gọi là Âm Dương Ma Sư.”

“Âm Dương Ma Sư? Nói như vậy ngươi chính là một vị Âm Dương Ma Sư?” Cơ Động nghi hoặc hỏi, sự tò mò trong lòng hoàn toàn bị kích thích lên.

Dương Bình Thiên gật gật đầu nói: “Không sai, ta là một Hỏa hệ Âm Dương Ma Sư. Cấp bậc và thực lực của Âm Dương Ma Sư quyết định tiền đồ của một người. Quan võ thì không cần phải nói, cho dù là quan văn thì yêu cầu ít nhất cũng phải đạt tới trình độ ngưng tụ được , nếu không sẽ không được trọng dụng, trong năm đại đế quốc trên đại lục này đều như vậy. Hiện tại chắc ngươi hiểu được vì sao ta rất kinh ngạc đối với việc ngươi không biết gì về chức nghiệp Âm Dương Ma Sư này.”

Cơ Động thoáng có chút vội vàng hỏi: “Vậy Âm Dương Ma Sư cụ thể là có năng lực gì?”

Dương Bình Thiên nói: “Âm Dương Ma Sư có rất nhiều năng lực. Đầu tiên là sức chiến đấu, một gã Âm Dương Ma Sư cấp bậc học sĩ có thể ngưng tụ , sẽ chiến thắng được ít nhất mười tên chiến sĩ trưởng thành. Mà Âm Dương Ma Sư cường đại nhất, chính là sự tồn tại nghịch thiên, bọn họ hoàn toàn có năng lực dễ dàng hủy diệt một tòa thành thị. Cấp bậc của Âm Dương Ma Sư, trên mặt lý luận thì có rất nhiều, trong chốc lát cũng không thể nói hết được. Chỉ cần ngươi đồng ý ở lại đây, sau này tự nhiên sẽ có người chỉ dạy cho ngươi. Còn nhớ rõ những gì ta đã nói với ngươi không? Ta là viện trưởng của Ly Hỏa học viện. Ly Hỏa học viện chính là một nơi chuyên môn bồi dưỡng ra Hỏa hệ Âm Dương Ma Sư. Ngươi quen thuộc với rượu, cùng với khí tức bản thân ngươi toát ra đều chứng minh rằng ngươi mang thuộc tính Hỏa. Bất luận tư chất ngươi thế nào, ta cũng có thể giữ ngươi ở lại học tập trong học viện. Ngươi điều chế rượu cho ta uống, như vậy ngươi sẽ là học viên vừa làm vừa học, toàn bộ chi phí ăn ở đều do học viện phụ trách, ngươi thấy thế nào?”

Cơ Động nghe lời nói của Dương Bình Thiên, trong mắt toát ra vài phần quang mang suy tư.

Dương Bình Thiên mỉm cười, nói tiếp mấy lời đã tính toán kỹ: “Ly Hỏa học viện của ta là sơ cấp học viện chuyên đào tạo Âm Dương Ma Sư, là học viện sơ cấp đứng đầu ở Nam Hỏa đế quốc. Thời gian học tập là

sáu năm, mỗi năm chỉ tuyển đúng sáu mươi đệ tử mười tuổi. Nhìn độ tuổi của người hẳn là không chênh lệch bao nhiêu. Mỗi năm số lượng đệ tử tham gia báo danh là hơn một ngàn người, thi khảo hạch nhập học cực kỳ nghiêm khắc, chỉ những đệ tử nào có thiên phú thật tốt chúng ta mới thu nhận, tỷ lệ tốt nghiệp là ba mươi phần trăm, chỉ riêng điểm này thôi đã có thể bài danh trong mười sơ cấp Âm Dương Ma Sư học viện đứng đầu trên toàn đại lục.”

“Tỷ lệ tốt nghiệp có ba mươi phần trăm mà cũng đã tự hào vậy sao? Vậy các người lấy tiêu chuẩn gì để cho học viên tốt nghiệp?” Cơ Động nghi hoặc hỏi.

Dương Bình Thiên vỗ vỗ trán, bắt đắc dĩ nói: “Quên mất rằng người đối với chức nghiệp Âm Dương Ma Sư này không có chút hiểu biết nào. Sơ cấp Âm Dương Ma Sư muốn tốt nghiệp, tiêu chuẩn cơ bản là trong quá trình học tập có thể ngưng tụ ra . Có thể đạt tới mười cấp học đồ, hơn nữa ngưng tụ thành công thì sẽ cho tốt nghiệp. Một khi có được , sẽ trở thành một gã Âm Dương Ma Sư chân chính, bất luận người về sau chọn nghề nghiệp gì cũng sẽ dễ dàng hơn. Cho dù người không làm gì đi nữa, đế quốc cũng sẽ cấp sinh hoạt phí nhất định cho người tiêu dùng. Về phần tỷ lệ tốt nghiệp, một sơ cấp Âm Dương Ma Sư học viện nếu có thể có tỷ lệ tốt nghiệp mười phần trăm là đã cười đến không ngậm miệng lại được rồi.”

Cơ Động gật gật đầu nói: “Nói cách khác, nếu ta có thể trong vòng sáu năm học tập trở thành một gã Âm Dương Ma Sư có được , cuộc sống sau này của ta cũng không cần lo lắng nữa. Điều này quả thật rất tốt a.”

Trong mắt Dương Bình Thiên hiện lên một tia đắc ý: “Điều này là đương nhiên, không biết có bao nhiêu người tranh nhau đến suất đầu mẻ trán cũng muốn tiến vào Ly Hỏa học viện của ta. Nói như vậy là người đã đồng ý rồi?”

Cơ Động đứng lên: “Cám ơn ngài đã khoản đãi.” Nói xong, hướng ra cửa đi thẳng.

Dương Bình Thiên thoát tiên sững sốt một chút, sau đó lập tức phản ứng lại: “Chờ một chút, người nói vậy là có ý tứ gì?”

Cơ Động dừng bước, cũng không quay đầu lại nói: “Tỷ lệ tốt nghiệp chỉ có ba mươi phần trăm, ta lại phải điều chế rượu cho ngài suốt sáu năm, chỉ để đổi lại một cái tỷ lệ nhỏ như vậy mà thôi sao? Nếu ta chỉ lo lắng về chuyện ăn uống, thì ta đến quán rượu làm công cũng được rồi.”

Dương Bình Thiên nhăn nhúm mặt mày: “Vậy người muốn gì? Tiền ư?”

Cơ Động đột nhiên quay người lại: “Ta đã nói rồi, đừng lấy tiền tài để so sánh với rượu của ta. Sự sắp xếp của ngài, ta có thể đồng ý, quả thật ta đối với chức nghiệp Âm Dương Ma Sư này cũng có chút hứng thú. Nhưng ta còn có vài điều kiện nữa.”

Dương Bình Thiên cũng đứng lên, chậm rãi đi đến trước mặt Cơ Động, từ trên cao nhìn xuống, “Tiểu huynh đệ, đã nhiều năm rồi không có kẻ nào dám dùng ngữ khí này nói chuyện với ta đâu.” Thanh âm của hắn rất bình thường, nhưng trong mắt đã ẩn hiện nộ quang. Dương Bình Thiên không chỉ có địa vị cao trong Ly Hỏa thành, thậm chí là có địa vị không nhỏ trong toàn bộ Nam Hỏa đế quốc. Bị một tên tiểu khất cái do chính mình mang về từ chối, trong lòng hắn có chút không thể nuốt trôi. Hắn tựa hồ đang hỏi, người có tư cách gì mà đặt điều kiện với ta.

Cơ Động ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào hai mắt tràn đầy áp lực của Dương Bình Thiên: “Ngài muốn nói là, ta dựa vào cái gì để đặt điều kiện với ngài, đúng không? Ngài yên tâm, ta sẽ không chiếm một chút tiện nghi nào của ngài đâu. Ta lấy được của ngài cái gì, thì hồi báo cho ngài không chỉ gấp đôi mà thôi đâu. Nói đơn giản, chén rượu Liệt Diễm Phần Tình hôm nay ta điều chế, cũng chỉ là thứ rượu rác rưởi mà thôi.”

Dương Bình Thiên hơi sững sốt: “Chén rượu đó cũng chỉ là rác rưởi à?”

Cơ Động trong mắt hiện lên một tia buồn bã: “Thân thể ta suy yếu, cùng với độ tuổi ước thúc, khiến cho ta căn bản không thể hoàn thành rất nhiều kỹ thuật điều chế rượu cao cấp hơn. Trong đầu ta có một ngàn chín trăm sáu mươi tư phương pháp phối rượu cocktail cơ bản, còn có ba ngàn một trăm sáu mươi hai phương pháp phối rượu cocktail đặc biệt. Nếu cho ta thêm thời gian và tài liệu đầy đủ, con số này sẽ không ngừng tăng lên. Điều kiện ta muốn nói với người chính là, trong sáu năm, tuyệt đối ngài sẽ không bao giờ phải uống một loại cocktail hai lần. Mỗi một cốc rượu, phẩm chất chỉ có hơn cốc rượu hôm qua mà thôi. Nếu ta

không làm được, ngài có thể tùy ý đuổi ta đi bất cứ lúc nào. Hiện tại ta có đủ tư cách chứ?” Khi hắn nói câu cuối cùng, thanh âm tràn ngập sự kiêu ngạo, thậm chí còn mang thêm vài phần ghen ngạo.

Kiếp trước vốn là một đời Tử Thần huy hoàng, có bao giờ bị người khác hoài nghi đâu? Cho dù hắn đã cố hết sức chấp nhận thân phận mới này, nhưng trong thâm tâm vẫn kiêu ngạo không chịu cúi đầu trước bất kỳ ai. Cho dù biết rằng người đứng trước mặt này có thể sẽ thay đổi vận mệnh của hắn cũng vậy. Cũng giống như lúc hắn làm tên khất cái cũng chưa từng xin ăn một lần nào, chỉ bằng chút lương khô tích góp mà miễn cưỡng duy trì thân thể thôi.

Dương Bình Thiên chấn kinh, đưa trẻ trước mắt này hết sức ngạo khí, nhưng nếu đúng như lời hắn nói, thì hắn tuyệt đối có tư cách để cao ngạo. Hắn đột nhiên nhớ tới một người, theo bản năng hỏi: “Người cùng với Hội trưởng của Điều Tử Sư Công Hội, Tử Thần Đồ Tư Khang đại nhân có quan hệ gì không?”

8. Chương 04 Âm Dương Ma Sư (hạ)

- Tử thần?

Khóe miệng Cơ Động khẽ nhếch lên một chút, nhưng hắn đã nhanh chóng tỉnh táo trở lại:

- Ta và hắn không có quan hệ gì. Người không phải đã từng nói Âm Dương Ma Sư là chức nghiệp cao quý nhất trên cả đại lục này hay sao? Vậy sao người lại có thể gọi một tên Điều Tử Sư bằng hai chữ ‘đại nhân’ cơ chứ?

Tâm tính của Dương Bình Thiên lúc này cũng đã ổn định lại, mỉm cười nói:

- Đó là bởi vì bản thân Đồ Tư Khang đại nhân chính là một vị Lục quan Dương miện Nhâm Thủy hệ Thiên Sĩ, là Âm Dương Ma Sư nổi tiếng nhất của Bắc Thủy đế quốc, là một cường giả đương thời, tu vi còn cao hơn bản thân ta nữa. Hơn nữa, giữa ngũ quan và lục quan có một sự chênh lệch rất lớn. Ta dĩ nhiên là phải gọi hắn bằng hai tiếng ‘đại nhân’ rồi. Nhanh nói ra điều kiện của người đi.

Cơ Động cố gắng dứt bỏ trí nhớ của mình đối với kiếp trước, trong lòng âm thầm nói với chính mình, hiện tại người là Cơ Động, đã không còn là Tử Thần Lí Giải Đồng lúc trước nữa. Một khi đã đi đến thế giới này, cần phải dựa theo phương pháp của thế giới này mà sinh tồn, cố gắng một lần nữa lên lại vị trí đỉnh phong.

Củng cố niềm tin của chính mình, quang mang trong mắt Cơ Động cũng trở nên thanh minh thêm vài phần:

- Ta có ba điều kiện như sau. Thứ nhất, ta cần có một căn phòng, chuyên dùng để điều chế rượu. Người ở trên chợ có thể thấy loại rượu nào đều mua hết về cho ta. Như vậy ta mới có thể đảm bảo tận hết khả năng điều chế ra các loại Kê Vỹ Tửu có phẩm chất thượng đẳng được. Chưa có sự cho phép của ta, ngoài người ra, không ai được phép vào trong gian Điều Tử Thất đó. Ta sẽ thường xuyên ở trong đó tiến hành nghiên cứu, chế tạo, điều chế rượu, không thể bị người khác quấy rầy. Thiếu các loại rượu gì, người đều phải phụ trách bổ sung, các chi phí phát sinh, cũng là do người chi trả.

Dương Bình Thiên ha ha cười, nói:

- Chuyện này là đương nhiên, ta đáp ứng người.

Cơ Động thần nhiên nói:

- Điều kiện thứ hai, mỗi ngày ta cũng chỉ điều chế cho người một ly rượu mà thôi, ngoại trừ các chi phí khi điều chế rượu, các chi phí tiêu dùng khác của ta cũng do người chi trả.

Dương Bình Thiên sửng sốt, có chút ngưng ngẫm nói:

- Tại sao mỗi ngày chỉ có một ly vậy?

Cơ Động liếc mắt:

- Chẳng lẽ người không biết cái gì gọi là mỹ vị không thể dùng nhiều hay sao? Một ly rượu, cũng đã đủ cho người dùng trong một ngày rồi. Nếu không làm được điều này, người còn muốn nói thêm gì nữa?

Dương Bình Thiên tựa hồ bị sự tự tin mãnh liệt của Cơ Động thu hút:

- Được, ta tin tưởng ngươi. Điều kiện này ta cũng đáp ứng. Chẳng qua, chi tiêu của ngươi trong một tháng cũng không thể vượt qua hai mươi kim tệ a. Tiền lương của ta cũng là có hạn đó.

Cơ Động gật gật đầu nói:

- Điều kiện thứ ba chính là, dựa theo lời ngươi nói, ta sẽ đăng ký nhập học tại Ly Hỏa học viện, như vậy, ta muốn ngươi tận khả năng trợ giúp ta hoàn thành các bài vở và bài tập, ngưng tụ ra cái mà ngươi nói đó, thuận lợi tốt nghiệp. Nếu trong thời gian sáu năm, ta phát hiện ra là mình không thể nào hoàn thành được việc ngưng tụ, ta lúc nào cũng có thể rời đi.

Dương Bình Thiên có chút kinh ngạc nhìn Cơ Động:

- Tiểu tử, ngươi thật sự chỉ mới có mười một, mười hai tuổi hay sao? Tâm tư ngươi kín đáo như vậy, đã sớm vượt qua lão nhân ta rồi. Ta có thể trợ giúp ngươi trong quá trình ngưng tụ luyện, nhưng ngoại trừ giúp ngươi ngưng tụ ra, ta sẽ không truyền thụ bất cứ ma kỹ gì cho ngươi đâu. Điều này ta muốn nói rõ ràng trước với ngươi.

- Ma kỹ? Đó là cái gì?

Cơ Động nghi hoặc hỏi.

Dương Bình Thiên nói:

- Trước khi ngươi ngưng tụ ra được, ngươi sẽ không có ma kỹ gì. Chỉ khi có được, mới có thể tiến hành tu luyện ma kỹ. Ma kỹ nói trắng ra chính là một loại kỹ năng để phát huy ra ma lực âm dương của bản thân. Thông thường, Âm Dương Ma Sư sau khi đã ngưng tụ ra đều sẽ bán sư để học tập ma kỹ, hoặc là bỏ ra một lượng lớn hoàng kim để mua về một số sách ma kỹ mà học tập. Chẳng qua, chỉ có ma kỹ thích hợp nhất đối với bản thân mới là hữu dụng, hơn nữa, dùng tiền để mua cơ hồ không có được ma kỹ cường đại. Đương nhiên, ngươi cũng có thể tự nghĩ ra ma kỹ, nếu mà có thể thành công, không thể nghi ngờ là phù hợp với bản thân nhất. Nhưng mà cái này cũng phải trải qua Thiên chuy bách luyện mới đạt được.

Cơ Động nói:

- Nói như vậy, ngươi vốn không muốn thu ta làm đồ đệ à?

Trong mắt Dương Bình Thiên cũng toát ra một tia kiêu ngạo giống như của Cơ Động vậy:

- Chuyện nào tính chuyện đó, ngươi điều chế rượu quả thật cũng được, nhưng muốn trở thành đồ đệ của ta, trừ khi ngươi có thể thể hiện ra đầy đủ thiên phú rồi hãy nói. Âm Dương Ma Sư thu đồ đệ vốn cực kỳ nghiêm khắc. Cho tới bây giờ, ta cũng chỉ mới có một gã đệ tử.

Cơ Động nâng tay phải của mình lên, đưa đến trước mặt Dương Bình Thiên.

- Chuyện gì?

Dương Bình Thiên nhìn nhìn tay hắn.

- Đồng ý giao dịch.

Dương Bình Thiên nở nụ cười, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, với thân phận Ngũ Quan Bính Hỏa hệ Đại tông sư của hắn, không ngờ lại cùng với một đứa nhỏ tiến hành đàm phán, hơn nữa lại là mình phải chịu thiệt, thật là làm hắn có chút không tin nổi. Nhưng tưởng tượng đến lời Cơ Động nói, hắn có hơn mấy ngàn loại Kê Vỹ Tửu phối phương, hắn cũng chỉ có thể đem chút khó chịu này nén lại trong lòng.

Vỗ nhẹ một cái lên bàn tay nhỏ gầy của Cơ Động:

- Chúng ta coi như là đã đồng ý thỏa thuận rồi.

Cơ Động nói:

- Là một kẻ say mê rượu, cái này có thể là quyết định anh minh nhất của cả cuộc đời ngươi đó.

Dương Bình Thiên mỉm cười nói:

- Ta cũng hi vọng như vậy, cứ để ta xem thử xem sao. Cùng với ta trao đổi điều kiện, người tuyệt đối là người trẻ tuổi nhất rồi.

Cơ Động hỏi:

- Khi nào thì ta có thể bắt đầu học tại Ly Hỏa học viện?

Dương Bình Thiên nói:

- Người hiện tại đã ở trong Ly Hỏa học viện rồi. Ta thân là viện trưởng, dĩ nhiên là phải ở trong học viện. Nơi này là một cái phòng khách của ta. Chẳng qua, từ nay về sau nó sẽ thuộc về người. Ta sẽ sai người chuẩn bị gian điều tứ thất, những nhu yếu phẩm của người ta sẽ nhanh chóng chuẩn bị đủ. Hai ngày sau là khai giảng. Trong vòng hai ngày này người hãy điều dưỡng thân thể cho tốt một chút đi.

Diện tích của Ly Hỏa học viện cũng không lớn lắm, Cơ Động ở trong này hai ngày, đã cơ bản thăm dò hết toàn bộ Ly Hỏa học viện. Cả tòa học viện là do hai tòa nhà dạy học, hai nhà ký túc xá, hai sân thể dục, mỗi cái có đường kính một trăm năm mươi thước, cùng với mười cái phòng thí nghiệm tạo thành. Mười phòng thí nghiệm này dùng để làm gì, Cơ Động cũng không biết rõ lắm, mỗi cái nhìn qua giống như một căn phòng lớn, có hình dạng tròn trịa.

Nghỉ ngơi điều dưỡng suốt hai ngày, tinh thần yếu ớt của Cơ Động lúc được Dương Bình Thiên đem về cũng đã tốt hơn khá nhiều. Hai ngày trước, hắn lần đầu tiên dùng một chiếc gương đồng, là một mảnh kim loại được mài nhẵn bóng ra, để nhìn ngắm lại tướng mạo mới của mình. Cùng với một đời trước mà so sánh, chỉ có thể dùng mấy chữ 'một trời một vực' để hình dung. Tướng mạo bình thường đến mức không thể bình thường hơn. Điều duy nhất hắn có thể tạm an ủi bản thân chính là, ít nhất cơ thể cũng toàn vẹn, không có bị khuyết tật chỗ nào.

Dương Bình Thiên không hổ là một viện trưởng, hiệu suất làm việc cực cao. Chỉ một ngày sau, các trang bị cho Điều Tứ Thất cũng đã đến. Nơi Dương Bình Thiên ở, chính là trên tầng thượng của một trong hai tòa nhà dạy học, nơi đó cũng chỉ có mình hắn ở, phòng trống còn nhiều. Mà Cơ Động tự nhiên cũng không cần phải ở trong ký túc xá, mà trực tiếp ở tại gian phòng khách đơn giản kia. Đương nhiên, hiện tại trong căn phòng đó cũng đã có thêm một quầy rượu hoàn chỉnh. Đủ loại rượu ngon cùng với các dụng cụ điều chế rượu, đầy đủ mọi thứ. Trong số các loại rượu ngon này, không ít loại đều là những thứ mà Dương Bình Thiên sưu tầm và tích trữ.

9. Chương 05 Âm Dương Cân Bằng (thượng)

Ly Hỏa học viện hàng năm sẽ cho nghỉ một lần, chính là vào mùa hè, bởi vì ở Nam Hỏa đế quốc, mùa hè nóng bức vô cùng. Tận đến đầu mùa thu mới khai giảng lại, sau ba tháng nghỉ. Hiện tại chính là trong thời gian nghỉ, cho nên trong học viện cực kỳ vắng vẻ, rất hiếm khi nhìn thấy người. Vốn Cơ Động tưởng rằng khi khai giảng thì sẽ tiến hành thi tuyển nhập học, theo như lời Dương Bình Thiên nói. Hắn muốn xem thử một chút. Nhưng Dương Bình Thiên lại nói cho hắn biết, kỳ thi tuyển nhập học được tiến hành vào cuối từng năm học. Đầu được kỳ thi tuyển này sẽ được nhập học vào năm sau.

Chậm rãi chạy hai vòng trên sân, làm vài động tác thể dục, quần áo trên người Cơ Động đã ướt sũng mồ hôi. Cơ thể này thực sự là quá yếu, cho dù có bổ sung dinh dưỡng tốt bằng đồ ăn thức uống thì cũng không phải ngày một ngày hai là có thể tốt hơn được. Bất luận và để điều chế rượu, hay là để trở thành Âm Dương Ma Sư, khái niệm cực kỳ kích thích trí tò mò của Cơ Động, hắn đều phải rèn luyện, đem thân thể của mình mau chóng khôi phục như người bình thường.

- Ngày mai là khai giảng rồi, thật lâu rồi mới có một sự kiện để mong chờ. Âm Dương Ma Sư, đến tột cùng là chức nghiệp như thế nào đây?

Vừa nghĩ, Cơ Động vừa quay lại tòa nhà dạy học, đi về phòng mình. Vừa mới tới cửa, hắn đã thấy Dương Bình Thiên đang ngồi ở đó chờ hắn, hơn nữa vẻ mặt lại còn có chút nôn nóng.

Ngày hôm qua, sau khi có đầy đủ công cụ cùng nguyên vật liệu, hắn đã điều chế cho Dương Bình Thiên một ly rượu. Sau khi uống xong rượu này, thái độ của Dương Bình Thiên đối với hắn lại càng ôn hòa hơn. Giống như một vĩ nhân ở đời trước của Cơ Động đã từng nói qua, thực tiễn chính là tiêu chuẩn kiểm nghiệm chân

lý duy nhất. Sau khi uống xong rượu do hẩn điều chế, Dương Bình Thiên đã bắt đầu cảm thấy việc mình đáp ứng điều kiện của Cơ Động là cực kỳ anh minh.

- Cơ Động, hôm nay ngươi định điều chế loại rượu gì vậy?

Vừa nhìn thấy Cơ Động trở lại, Dương Bình Thiên lập tức đứng lên đi tới.

Cơ Động trả lời:

- Ta đi tắm rửa trước đã, sau đó sẽ điều chế rượu cho ngươi.

Việc gì đã đáp ứng hẩn tuyệt không lần nữa, đây là nguyên tắc làm người của Cơ Động.

Dương Bình Thiên nói:

- Vậy ngươi cần phải mau một chút, ngày mai đã khai giảng rồi, ta định kiểm tra Âm dương thuộc tính của ngươi một chút, xem thử ngươi sẽ thích hợp với hệ nào nhất.

- Âm dương thuộc tính? Có nghĩa là gì?

Cơ Động nghi hoặc hỏi.

Dương Bình Thiên trả lời:

- Từ khí tức trên người ngươi, ta có thể nhìn ra ngươi mang thuộc tính hỏa. Nhưng hỏa cũng không hoàn toàn là thuộc tính dương, mà chia ra làm hai loại. Một loại là Dương hỏa, một loại là Âm hỏa, hai cái có nhiều điểm khác biệt. Ta tu luyện chính là Dương hỏa, nên gọi là Bính hỏa hệ Ma sư. Nếu là tu luyện âm hỏa, thì sẽ gọi là Đinh hỏa hệ Ma sư.

Cơ Động nói:

- Được. Ta đi tắm rửa trước cái đã.

Càng nghe Dương Bình Thiên giới thiệu, Cơ Động đối với Âm Dương Ma Sư lại càng tò mò hơn. Mơ hồ trong đầu hẩn dần dần hiểu được, phân loại Âm Dương Ma Sư tựa hồ cùng Âm Dương, Ngũ Hành, Thiên Can (*) ở kiếp trước của mình có quan hệ. Trong mười Thiên Can thì Bính, Đinh chính là thuộc tính hỏa. Chẳng qua hẩn chưa từng nghiên cứu nhiều về phương diện này, mà cách gọi Bính Đinh này hẩn cũng chỉ là nghe sơ qua mà thôi. Không ngờ Bính hỏa lại còn có tên là Dương hỏa, Đinh hỏa lại còn có tên là Âm hỏa.

Bên cạnh phòng của Cơ Động chính là phòng tắm. Rất nhanh chóng tắm rửa, thay đổi một bộ y phục sạch sẽ, xong hẩn quay trở lại phòng. Vừa quay lại phòng đã chứng kiến Dương Bình Thiên đang đi đi lại lại với vẻ rất bồn chồn nóng ruột. Loại tình huống này ở kiếp trước của hẩn cũng đã thấy rất nhiều rồi, tự nhiên hẩn hiểu được tâm tình nôn nóng của Dương Bình Thiên. Không nói gì, trực tiếp đi tới phía sau quầy rượu.

Khi Cơ Động vừa cầm lấy bình pha chế rượu vào tay, cả người hẩn dường như lập tức thay đổi. Dương Bình Thiên hẩn thưởng nhất chính là sự tập trung cực độ của Cơ Động khi hẩn pha chế rượu. Thân thể Cơ Động tuy rằng còn xa mới bằng trước kia, nhưng khả năng pha chế rượu so với kiếp trước là không thay đổi, ... Đơn giản mà nói, nguyên vật liệu giống nhau, nhưng do người khác nhau tiến hành điều chế, hương vị điều chế ra sẽ hoàn toàn bất đồng. Dù cho tỷ lệ gia vị cho vào là hoàn toàn giống nhau.

Dương Bình Thiên ngừng thở, tập trung tinh thần quan sát từng động tác của Cơ Động, chỉ sợ quấy rầy hẩn. Cơ Động động tác rất nhanh, hẩn căn bản không cần dùng mắt để nhìn, đưa tay ra sau lưng vươn tới giá đựng rượu là có thể thuận lợi lấy được loại rượu mà mình cần. Một đời làm Tửu Thần, vị trí loại rượu để trên giá hay bình rượu nào ngon, hẩn chỉ cần nhìn một lần thì sẽ không bao giờ quên.

Hai phần là Hôi Hương tửu màu xanh biếc, hai phần là rượu Rum, ba phần là một loại rượu màu vàng kim, hơn nữa ba phần còn lại là một loại rượu khai vị gọi là Bồ Đào tửu, mà Cơ Động đã cố ý bảo Dương Bình Thiên mua. Mấy bình rượu vừa quay lại giá, bình pha chế rượu đã bị ném bay lên không trung, thậm chí ngay cả Dương Bình Thiên còn chưa để ý là hẩn đóng nắp bình pha chế khi nào nữa.

Cơ Động sử dụng chính là loại bình pha chế rượu làm bằng thủy tinh, cũng là loại mà kiếp trước Cơ Động thích nhất. Tuy rằng bình pha chế rượu bằng thủy tinh rất dễ bị tổn hại, nhưng sử dụng chúng lại không hề làm ảnh hưởng đến hương vị rượu, tốt hơn bầu pha chế rượu bằng kim loại rất nhiều.

- Đáng tiếc là không có nước đá.

Cơ Động thì thảo lẩm bẩm nói, hai tay cũng đồng thời nâng lên, chỉ thấy bình pha chế thủy tinh quay cuồng trên hai bàn tay hần. Hai bàn tay hần như nam châm hút sắt, hút lấy bầu pha chế rượu đang không ngừng quay cuồng. Dương Bình Thiên có thể chứng kiến rõ ràng màu rượu bên trong bình pha chế thủy tinh đang không ngừng biến hóa.

Cả quá trình pha chế rất ngắn ngủi, ngay khi bình pha chế từ trên không hạ xuống, không ngờ lại giống như một con quay chuyển động trên mặt bàn, mà rượu đang chứa ở bên trong lại làm thành trạng thái xoắn ốc.

- Loại thủ pháp này tuy rằng đơn giản, nhưng có thể làm rượu trong ly không nổi bọt, nhờ vậy lúc uống không cần phải gạt bọt.

Ngón tay Cơ Động nhẹ nhàng cử động, bầu pha chế đã dừng lại, mở nắp ra, đem rượu đang xoay chuyển bên trong rót vào một cái ly. Khi giọt rượu cuối cùng đã chảy hết vào trong ly, toàn bộ ly rượu bày ra một màu sắc kỳ dị. Lớp rượu trên cùng có màu hồng phấn đậm, càng xuống dưới, càng nhạt dần đi, dần dần biến thành màu lam nhàn nhạt, đến đáy ly, thì đã biến hoàn toàn thành một màu xanh da trời. Một ly rượu giống được tạo bởi hai màu sắc dần dần thay đổi.

- Pha chế rượu là một môn nghệ thuật. Điều Tử Sư trong lúc pha chế rượu, chính là đem tình cảm của mình dung nhập vào trong ly rượu. Cho nên, nếu tâm tình của Điều Tử Sư không giống nhau, thì rượu điều chế ra cũng sẽ có hương vị khác nhau. Mời thưởng thức, ly rượu này tên là Mị Lực. Thích hợp với cách uống từng ngụm nhỏ nhất.

- Mị Lực? Hay cho cái tên Mị Lực.

Dương Bình Thiên tán thưởng từ trong đáy lòng, đón lấy ly rượu. Ngay khi mới nhấp thử một hớp, hần đã bị mị lực của ly rượu Mị Lực này chinh phục. Rượu vừa đưa đến miệng, là vị nồng cháy, khi rượu càng chảy sâu xuống bụng, hương vị rượu giống như màu sắc của nó vậy không ngừng biến hóa trong cơ thể hần. Mà chất rượu màu lam ở dưới đáy ly lại hoàn toàn biến thành hương vị mê người. Miệng cảm nhận vị rượu bất đồng, vừa có sự kích thích cuồng bạo, lại vừa dịu dàng ôn nhã, hai loại hương vị này hoàn mỹ dung hợp với nhau, Dương Bình Thiên chỉ cảm thấy bản thân rơi vào một trạng thái phiêu diêu.

Cơ Động căn bản không có hồi cảm giác của Dương Bình Thiên sau khi nếm rượu, chỉ lẳng lặng ngồi đợi một bên. Đây chính là sự tự tin của một Tử Thần.

(*) Giới thiệu cho anh em biết một chút về Thiên Can, Ngũ Hành.

Ngũ Hành: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Thiên Can: Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý

ĐẶC TRƯNG CỦA THIÊN CAN

Giáp, Ất hành Mộc.....thuộc phương Đông

Bính, Đinh.....hành Hỏa.....thuộc phương Nam

Mậu, Kỷ.....hành Thổ..... thuộc trung ương

Canh, Tân.....hành Kim..... thuộc phương Tây

Nhâm, Quý.....hành Thủy..... thuộc phương Bắc

THUỘC TÍNH CỦA THIÊN CAN:

Giáp là dương Mộc

Ất là âm Mộc

Bính là dương Hỏa

Đinh là âm Hỏa

Mậu là dương Thổ
Kỷ là âm Thổ
Canh là dương Kim
Tân là âm Kim
Nhâm là dương Thủy
Quý là Âm Thủy

10. Chương 05 Âm Dương Cân Bằng (hạ)

Ngửa đầu uống cạn sạch ly rượu, nếu không phải hiện tại có Cơ Động đang ngồi kế bên, Dương Bình Thiên nhất định đã dùng lưỡi liếm luôn những giọt còn lại trong ly rồi.

- Rất hoàn mỹ. Người nói không sai, mỹ vị không thể dùng nhiều. Mỗi ngày có thể được hưởng thụ một lần như vậy, ta đã vô cùng thỏa mãn rồi.

Miễn cưỡng làm cho chính mình hồi tỉnh lại từ cảm giác phiêu diêu kia, nhìn lại Cơ Động, số nếp nhăn trên mặt Dương Bình Thiên cũng do hắn cười tươi quá mức mà tăng lên gấp đôi.

- Người không phải đã nói sẽ tiến hành kiểm tra tỷ lệ Âm Dương thuộc tính cho ta hay sao?

Cơ Động nhắc nhở.

- Ah, mãi mê quá, ta suýt quên mất.

Dương Bình Thiên có chút ngượng ngùng cười hắc hắc. Cổ tay hắn rung lên, một cái vòng bảo thạch màu đỏ trên cổ tay hắn đột nhiên phát ra quang mang sáng chói, một khúc côn dài nhỏ, trong suốt đã xuất hiện trên tay hắn.

Cây côn dài khoảng một thước, nhìn qua giống như là do thủy tinh chế tạo thành, trên thân côn có khắc một cái rãnh nhỏ, ở hai đầu rãnh, có hai khối cầu nhỏ, một cái màu đỏ, một cái màu xanh lam.

- Lại đây, tay trái cầm đầu màu xanh, tay phải cầm đầu màu đỏ. Toàn thân thả lỏng.

Dương Bình Thiên cầm tại vị trí giữa khúc côn thủy tinh, đưa đến trước mặt Cơ Động.

Cơ Động làm theo lời hắn nói, Dương Bình Thiên đặt tay phải hắn lên trán Cơ Động, một cỗ nhiệt lưu nóng bỏng nhất thời từ trên tay Dương Bình Thiên truyền vào trong cơ thể Cơ Động. Luồng nhiệt lưu cuộn cuộn kia trong nháy mắt đã dừng mãnh tiến vào trong mỗi góc ngách trong cơ thể Cơ Động. Cảm giác ấm áp lan tràn khắp nơi, làm cho hắn thoải mái không nói nên lời. Mà thanh thủy tinh côn hắn đang nắm trong tay cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Màu xanh lam từ trên viên châu bên tay trái hắn rất nhanh lan tràn ra, mà bên kia, màu đỏ cũng nhanh chóng lan ra, hướng tới vị trí chính giữa khúc côn. Dương Bình Thiên nhìn thấy tốc độ lan tràn của hai loại màu sắc cơ hồ y như nhau, cũng không khỏi nhũn mày lại.

Rất nhanh, hai loại màu sắc đã lan tràn đến khúc giữa của cây côn thủy tinh, hợp lại ngay tại vị trí trung tâm.

- Không thể nào.

Thu hồi cánh tay đặt trên trán Cơ Động, Dương Bình Thiên cúi thấp người xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào vị trí chính giữa của thanh thủy tinh côn, nhìn chăm chăm vào với tụ hợp của hai màu sắc kia, ánh mắt đã hoàn toàn ngây dại.

Cơ Động đem thanh thủy tinh côn trả lại cho hắn:

- Nếu người nghĩ muốn tán dương ta là một thiên tài, ta cũng không ngại đâu.

Hiếm khi chứng kiến được bộ dáng giật mình kinh ngạc như thế của Dương Bình Thiên, Cơ Động không khỏi chọc hấn một câu.

- Thiên tài? Người thực sự là một thiên tài đó! Nhưng mà, lại là một thiên sinh phế tài (tài năng trời sinh phế vật) mà thôi. Ta đã dạy học nhiều năm như vậy, nhưng cũng chưa từng gặp qua một người nào lại hoàn toàn là phế tài như người vậy.

- Người nói cái gì?

Cơ Động lấp bắp kinh hãi. Tuy rằng hấn biết thân thể này vốn yếu kém, nhưng hấn cũng không tin chính mình lại là một tên phế vật.

Dương Bình Thiên chỉ vào thanh thủy tinh còn nói:

- Người xem này, thân thể người đúng là hỏa thuộc tính rồi. Cái này chính là thứ để kiểm tra tỷ lệ thuộc tính của hỏa thuộc tính, màu xanh đại biểu cho âm hỏa, màu đỏ đại biểu cho dương hỏa. Khi này ta nói người là một thiên tài, quả thật không có sai. Âm dương cân bằng, đúng là âm dương cân bằng. Ta sống hơn sáu mươi năm nay, đây là lần đầu tiên ta gặp được người có Âm Dương thuộc tính hoàn toàn cân bằng như người.

- Âm Dương cân bằng thì có gì không tốt? Thuộc tính âm dương cân bằng không phải rất tốt đối với thân thể con người hay sao?

Cơ Động có chút nghi hoặc hỏi.

Dương Bình Thiên cười khổ nói:

- Đúng vậy, đối với người bình thường mà nói, thân thể Âm Dương cân bằng chính là tượng trưng cho trường thọ. Có thể nói là vạn người mới có một. Nhưng mà, đối với Âm Dương Ma Sư mà nói, Âm Dương cân bằng thậm chí còn hiếm thấy hơn so với Thuần Âm hay Thuần Dương nữa. Còn nhớ những gì ta đã nói với người không, phải dựa vào tỷ lệ Âm Dương thuộc tính mới quyết định phương pháp tu luyện của một Âm Dương Ma Sư. Thông thường, Âm Dương thuộc tính của người bình thường à có tỷ lệ là sáu-bốn, hoặc thiên về dương tính, hoặc thiên về âm tính. Mà những đệ tử có tỷ lệ thuộc tính sáu-bốn chúng ta chắc chắn không thu nhận. Bởi vì tỷ lệ Âm Dương thuộc tính kém quá, rất khó có thể ngưng tụ ra Âm Miện hoặc Dương Miện. Cho dù có ngưng tụ ra, tương lai cũng rất khó có khả năng tiến bộ. Ít nhất cần phải có tỷ lệ Âm Dương thuộc tính là bảy-ba, mới có thể có ba mươi phần trăm cơ hội tu luyện thành . Tỷ như, bản thân ta có tỷ lệ Âm Dương thuộc tính là tám-hai, bình thường đã rất hiếm gặp rồi. Dương thuộc tính của ta chiếm tám phần, trải qua không ngừng tu luyện mới đạt được thành tựu như hôm nay.

Cơ Động có chút ngây người ra, nói:

- Như vậy, thân thể Thuần Âm, Thuần Dương mới là thích hợp tu luyện Âm Dương Ma Sư nhất phải không?

Dương Bình Thiên lắc đầu:

- Điều đó cũng không phải. Thân thể Thuần Âm, Thuần Dương bởi vì thuộc tính quá cực đoan, rất khó sống quá hai mươi tuổi, cho nên cũng không thích hợp tu luyện. Trừ phi có một cặp nam nữ, đồng thời một người Thuần Âm, một người Thuần Dương, trước khi hai mươi tuổi tiến hành Âm Dương điều hòa, mới có thể tiếp tục tu luyện. Nhưng hai người vĩnh viễn cũng không thể tách ra (eo ơi), nếu không bất cứ lúc nào cũng có thể chết bất đắc kỳ tử. Bởi vậy, thể chất để tu luyện Âm Dương Ma Sư thích hợp nhất chính là có tỷ lệ chín-một, thuộc tính mạnh mẽ hướng về một phía. Đây chính là Tuyệt thể kỳ tài theo như lời mà giới Âm Dương Ma Sư chúng ta nói.

Cơ Động hít sâu, sau đó mới chậm chậm nói:

- Vậy người có thể nói cho ta biết không, nếu ta muốn tu luyện Âm Dương Ma Sư, thì phải làm như thế nào?

Gương mặt Dương Bình Thiên chợt nhăn lại:

- Khó lắm, bởi vì người là Âm Dương cân bằng bẩm sinh, nên sẽ không có cách nào phá hủy sự cân bằng này. Cho nên, nếu người muốn tu luyện Âm Dương Ma Sư, như vậy bắt buộc phải tu luyện đồng thời Bính

Đinh Song Hỏa hệ. Lúc nào cũng phải bảo trì sự cân bằng của Âm Dương thuộc tính. Tuy rằng ta thực sự rất muốn được tiếp tục uống rượu do người điều chế, nhưng ta cũng không thể đánh lừa người. Một kẻ có tỷ lệ Âm Dương là bảy-ba, sẽ tu luyện khó gấp đôi một kẻ có tỷ lệ sáu-bốn. Kẻ có tỷ lệ là tám-hai, độ khó khi tu luyện sẽ gấp đôi kẻ có tỷ lệ bảy-ba. Nếu chỉ xét theo tỷ lệ này thôi, một kẻ có tỷ lệ là chín-một, sẽ khó tu luyện hơn kẻ có tỷ lệ sáu-bốn gấp tám lần. Mà người lại là Âm Dương cân bằng, có tỷ lệ năm-năm, như vậy, mỗi một hệ thuộc tính chia ra tu luyện sẽ khó hơn tỷ lệ chín-một gấp đôi, tức là gấp mười sáu lần người bình thường. Mà người là tu luyện song thuộc tính, có nghĩa là sẽ khó khăn gấp ba mươi hai lần một người bình thường a. Dưới tình huống như vậy, người có rất ít khả năng ngưng tụ thành công. Mà một gã Âm Dương Ma Sư, nếu trước mười tám tuổi không có ngưng tụ thành công, như vậy, cả đời cũng không có cơ hội.

- Cảm ơn người đã nói cho ta biết chuyện này.

Cơ Động nhìn thẳng mặt Dương Bình Thiên, lần đầu tiên trong mắt hắn toát ra thần sắc tôn kính. Dương Bình Thiên không thể nghi ngờ là vô cùng ý lại vào tài điều chế rượu ngon của hắn, nhưng cũng không vì vậy mà lừa dối hắn, chứng tỏ hắn cũng là một người tốt.

Dương Bình Thiên nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Cơ Động:

- Kỳ thật Điều Tử Sư cũng là một nghề rất tốt rồi. Cho dù người không muốn điều chế rượu cho người bình thường, ta cũng có thể giới thiệu người gia nhập vào Điều Tử Sư Công Hội. Với trình độ của người, nhất định có thể đạt được thành tích huy hoàng trong giới Điều Tử Sư mà.

Cơ Động lắc lắc đầu:

- Cảm ơn ý tốt của người, nhưng ta cũng muốn thử xem sao.

- Ý người là...

Dương Bình Thiên mở to hai mắt nhìn hắn, nhưng mà, hắn lại thấy được trong mắt Cơ Động một sự chấp nhất cứng rắn như kim thạch vậy.

- Ta muốn thử tu luyện Âm Dương Ma Sư xem sao. Thiên phú ta không tốt, ta bằng lòng cố gắng gấp ba mươi hai lần người bình thường.

Nếu đã đi tới một thế giới thần kỳ như vậy, vì sao lại không thử thay đổi phương thức sống một lần xem sao. Nếu không thể thành công, thì cũng đâu có tổn thất gì đâu.

11. Chương 06 Buổi Lễ Khai Giảng Đặc Biệt (thượng)

- Ta năm nay là mười tuổi lễ chín tháng, cũng còn hơn bảy năm nữa, chẳng sợ không thiếu thời gian. Đến lúc đó nếu không thành công, ngài hãy giới thiệu ta vào Điều Tử Sư Công Hội cũng chưa muộn. Khi đó, ta cũng đã có thể điều chế ra rất nhiều loại rượu ngon rồi.

Cơ Động nói chắc như đinh đóng cột. Tuổi của hắn, là theo trí nhớ còn lưu lại của thân thể này mà biết.

Dương Bình Thiên nghiêm mặt hỏi:

- Người thật sự quyết định như vậy?

Cơ Động kiên định nói:

- Không thử thì sao biết không thể thành công?

Hắn cho đến bây giờ cũng không phải là một người dễ dàng đầu hàng.

Dương Bình Thiên gật gật đầu:

- Được, ta nhất định sẽ tận khả năng giúp người. Rượu của người ta sẽ không uống không. Nếu như người thật sự có thể cùng lúc tu luyện song hệ mà ngưng kết thành công, bất luận là thành tựu trong tương lai của người như thế nào, người cũng được xem như người mở đầu trong giới Âm Dương Ma Sư. Người nghĩ ngợi đi, chuyện này ta cần phải về suy nghĩ cẩn thận hơn một chút.

Đi ra khỏi phòng Cơ Động, thuận tay đóng cửa lại, Dương Bình Thiên lầm bầm:

- Đến tốt cùng là gia tộc nào lại có thể dạy dỗ ra một tiểu tử như vậy, chẳng những tài nghệ không kém một Cao cấp Điều Tử Sư, hơn nữa tâm tính còn mạnh mẽ như vậy. Có lẽ, hẳn thật sự có thể biến phế vật thành bảo vật a!

oOo

Sáng sớm, ngay lúc những tia mặt trời đầu tiên vừa rọi vào cửa sổ phòng hắn, Cơ Động cũng đã thức dậy. Ngủ sớm dậy sớm là thói quen tốt của hắn, hướng chi hôm nay lại là ngày khai giảng. Phải cố gắng gấp ba mươi hai lần bình thường, xem như bắt đầu từ hôm nay đi. Dùng sức rửa mặt một cái, rửa mặt đơn giản một lần, Cơ Động lập tức chạy xuống đất, hắn quyết định trước tiên chạy bộ vài vòng khởi động cơ thể một chút.

Bất quá, khi hắn bước xuống sân đã phát hiện ra rằng, hôm nay chỉ sợ hắn cũng không thể chạy bộ rồi. Tuy rằng mặt trời vừa mới mọc không lâu, nhưng học viện hôm trước vẫn còn trống trải, nhưng hiện tại đã trở nên náo nhiệt dị thường. Rất nhiều trẻ nhỏ độ tuổi so với hắn không chênh lệch lắm, hoặc cùng lắm là lớn hơn hắn một chút, cùng với cha mẹ chúng đã đứng đầy trong học viện. Ngay cả phía bên ký túc xá cũng đã trở nên rất náo nhiệt.

Không thể chạy bộ, cũng không làm ảnh hưởng đến mục đích rèn luyện cơ thể của Cơ Động, hắn đứng tại chỗ tiến hành thật đầu. Tuổi còn nhỏ cũng có chỗ tốt của tuổi còn nhỏ, tuy rằng thân thể này yếu nhược, nhưng sự mềm dẻo, linh hoạt cũng không kém. Hoạt động trong chốc lát, thân thể hơi nóng lên, phảng phất giống như có thêm vài phần sức lực.

- Ý, người cũng là tân sinh năm nay sao?

Một âm thanh trong trẻo vang lên sau lưng Cơ Động. Cơ Động quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một gã thiếu niên, quần áo bình thường, tuổi cũng gần bằng hắn đang đứng phía sau. Tuy rằng quần áo của hắn cũng mộc mạc giống như Cơ Động vậy, nhưng tướng mạo hắn lại anh tuấn hơn nhiều, gương mặt nhỏ nhắn, bầu bĩnh tựa hồ như có thể bung ra sữa vậy, cặp mắt to tròn đen láy, tóc cắt ngắn nhẹ nhàng càng tăng thêm vài phần sức sống.

- Ta thuộc năm nhất Đinh Hỏa hệ, còn người thì sao?

Gã thiếu niên tự nhiên, tiêu sái tiến đến bên cạnh Cơ Động, không chút khách khí khoát vai hắn, vẻ mặt hết sức thân thiết.

- Người thuộc Đinh Hỏa Hệ? Người là con gái à?

Cơ Động có chút kinh ngạc nhìn hắn, trẻ con mười tuổi thân thể cũng không hoàn toàn phát triển, nhìn bề ngoài không phân biệt rõ ràng nam hay nữ được.

- Thú lắm, huynh đệ ta là đàn ông chính tông đó. Có muốn ta cởi quần ra cho người kiểm tra hay không. Ai nói với người là Đinh Hỏa Hệ thì nhất định phải là nữ?

Thiếu niên có chút tức giận nói.

Cơ Động nhú nhú mày, vừa định nói gì đó, bỗng một âm thanh vang lên cách đó không xa:

- Giỏi lắm, Tất Tô, hóa ra người đang ở đây. Xem ta lần này đánh chết người này.

Một tên tráng niên, so với Cơ Động và tên thiếu niên bên cạnh còn cao hơn một cái đầu, đang hùng hổ chạy tới. Mái tóc đỏ rực trên đầu hắn nhìn qua thật là chói mắt, bả vai rộng lớn, giống như một con nghé con vậy. Lúc này hắn đang sải bước vọt tới chỗ này, mục tiêu tựa hồ chính là tên thiếu niên đang đứng bên cạnh Cơ Động.

- Hảo huynh đệ, mau giúp ta chặn hắn lại đi, ta sẽ không quên ơn người đâu.

Tất Tô nhanh chóng rút người lại sau lưng Cơ Động, lộ ra nửa cái đầu hướng về phía tên tóc đỏ kia la lên:

- Tạt Nhĩ, đừng tưởng là ta sợ ngươi, không phải tại cuộc thi khảo hạch nhập học, ta đã đá ngươi một cước té lăn quay hay sao, bây giờ đã vội quên rồi à. Đây là Đại ca của ta, có bản lĩnh, ngươi đánh thắng Đại ca của ta rồi hăng nói.

- Cái gì mà Đại ca, Nhị ca,... ta đánh hết.

Gã thiếu niên tóc đỏ hung hãn phóng tới. Bởi vì Cơ Động đang đứng chắn phía trước, một quyền của hắn đã đánh thẳng vào mặt Cơ Động.

Cơ Động lập tức hiểu được chính mình đang bị lợi dụng. Nhưng lúc này tên thiếu niên tên gọi Tất Tô kia đang nắm chặt vai áo sau lưng hắn, muốn tránh cũng không tránh được. Ở kiếp trước, Cơ Động khi còn trẻ cũng là một cao thủ đánh nhau. Khi đó bởi vì hắn cao ráo, anh tuấn, đám con gái trong trường hắn học đều thích hắn, khó tránh khỏi bị một số đứa con trai cùng trường ghen tị. Tuy rằng hắn cũng không có học qua võ thuật gì, nhưng kinh nghiệm đánh nhau tuyệt đối không ít.

Nhìn thấy một quyền đánh tới của tên thiếu niên tóc đỏ Tạt Nhĩ kia, Cơ Động biết rất rõ, với tình huống thân thể hiện tại của mình, nếu như bị hắn đánh trúng, cho dù không ngất xỉu cũng tuyệt đối chịu không nổi. Bị lợi dụng nếu so với bị đánh thì vẫn còn tốt hơn, hắn trước tiên lập tức phản ứng lại. Đùi phải nâng lên, đạp chân thẳng ra phía trước. Ngươi đứng là cao lớn hơn ta, nhưng mà cánh tay của ngươi nhất định không dài bằng chân ta.

Phanh..., chính xác không sai một ly, một cước này của Cơ Động vừa đúng đá vào bụng tên thiếu niên tóc đỏ kia. Tên thiếu niên tóc đỏ kia quả thật rất mạnh mẽ, hơn nữa thân thể Cơ Động cũng không có tốt lắm, tuy rằng tên tóc đỏ kia cũng bị một cước của hắn đá ngã, nhưng hắn cũng bị lực phản chấn đẩy bật ngã ra phía sau.

- Ui da, té chết ta rồi.

Cơ Động đứng là bật ngã ra sau, nhưng tiếng kêu thảm thiết kia cũng không phải là của hắn. Tất Tô khi này ở phía sau nắm chặt lưng áo Cơ Động, lần này thông minh lại bị thông minh hại, biến thành tấm đệm lưng cho Cơ Động.

Cơ Động trong nháy mắt đứng thẳng dậy, bay đến đám mạnh sau gáy tên thiếu niên tóc đỏ kia. Tiên hạ thủ vi cường, dựa theo vóc dáng có thể nhìn ra, tên thiếu niên tóc đỏ kia rất khó đối phó. Chính mình đã đạp hắn một cước, cho dù là do bị lợi dụng, nhưng hắn nhất định sẽ cho là mình cùng với Tất Tô là thuộc một phe, một khi đã như vậy, đánh trước nói sau.

Tất Tô thấy Cơ Động đánh tiếp, đầu tiên là sửng sốt một chút, nhưng hắn cũng lập tức bay tới đánh phụ, cũng không có xoay người bỏ chạy.

Lấy hai đánh một, tuy rằng tên thiếu niên tóc đỏ kia dáng người cao lớn hơn một chút, nhưng vẫn có chút tiêu hóa không xong. Cơ Động còn tốt một chút, toàn là đám thẳng mặt hắn, Tất Tô lại âm hiểm vô cùng, cứ lựa chỗ hiểm mà đánh. Tuy là bọn chúng đều còn nhỏ, nắm đấm cũng không mạnh lắm, nhưng tên thiếu niên tóc đỏ kia cũng không dám để cho hắn đánh trúng. Tối một lúc sau đã trở thành cục diện, hắn lâu lâu mới đưa tay đánh ra một quyền, phần lớn thời gian đều là dùng hai tay bảo vệ hạ thể.

- Các ngươi đang làm gì đó? Ngừng tay lại hết cho ta.

Một tiếng quát tựa như lôi đình vang lên. Không đợi Cơ Động kịp phản ứng lại, thân thể hắn giống như đang vùn giá vù bay lên. Đến khi định thần lại, đã thấy một gã đại hán dáng người cực kỳ khôi vĩ, hai tay giơ cao, đem hắn cùng với Tất Tô nhắc lên, chân đã không còn chạm đất. Tạt Nhĩ lúc này cũng đã đứng lên.

Tất Tô chiếm được thượng phong rất là đắc ý, vẻ mặt khinh thường nhìn Tạt Nhĩ. Hai mắt Tạt Nhĩ cơ hồ là phun ra lửa, lại muốn xông lên, đã bị gã đại hán khôi vĩ kia đặt một chân lên bả vai, không thể động đậy.

12. Chương 06 Buổi Lễ Khai Giảng Đặc Biệt (hạ)

“Các người cũng được a! Ngày đầu tiên của năm học mới đã đánh nhau. Đứng thẳng người lên cho ta.” Đại hán cao lớn, không khác gì Tạt Nhĩ, đều có một mái tóc ngắn màu đỏ, nhưng Tạt Nhĩ so với hắn giống như trẻ con so với người lớn. Người này nhìn qua khoảng hơn ba mươi tuổi, nếu nói Tạt Nhĩ là một con nghé non, thì hắn chính là một con trâu cực kỳ mạnh mẽ, mang ánh mắt của một con báo, không giận mà tự uy.

“Thích đánh nhau hả? Được, không thích đánh nhau không đủ tư cách làm Âm Dương Ma Sư. Sau này thiếu gì cơ hội cho các người đánh nhau. Tuy nhiên, giữa sân học viện mà dám công khai đánh nhau, lá gan các người cũng không nhỏ a! Xúc phạm giáo quy. Lễ khai giảng ba người khác người không cần tham gia. Bây giờ, ngay lập tức, chạy hai mươi vòng quanh sân thể dục cho ta. Không chạy được thì trực tiếp về nhà gặp mẹ đi. Người nào hoàn thành cuối cùng phải chạy thêm năm vòng. Đây là lễ khai giảng dành cho các người. Bắt đầu.”

Tất Tô không chút do dự, là người đầu tiên bắt đầu chạy. Cơ Động tuy thầm kêu không hay, nhưng mấy ngày nay hắn cũng đã suy nghĩ rất kỹ, một khi sự việc đã như vậy, chỉ còn cách bắt đắc dĩ mà bắt đầu chạy mà thôi. Tạt Nhĩ có mái tóc hồng, vẻ mặt tức giận liếc mắt nhìn hai kẻ trước mặt, cũng bắt đầu chạy theo.

Li Hỏa học viện tổng cộng có hai cái sân thể dục, phân biên dành cho Bính hỏa hệ và Đinh hỏa hệ. Lúc này, bọn chúng đang chạy trên sân là thuộc về Bính hỏa hệ, cũng không lớn, một vòng hai trăm thước. Nhưng phải chạy đủ hai mươi vòng, chính là bốn ngàn thước, đối với một đứa nhỏ mười tuổi, hơn nữa là bộ dáng suy yếu như Cơ Động, tuyệt đối là thử thách mang tính khiêu chiến cao.

Trên sân thể dục, không ít học viên cũ và mới thấy được một màn này. Học viên cũ thì cười trộm, học viên mới thì có chút e ngại nhìn trung niên to cao kia.

Trùng mắt, trung niên cao to giận dữ hét: “Nhìn cái gì? Các người cũng muốn chạy hả? Xếp hàng đến sảnh giáo học lâu tham gia lễ khai giảng cho ta ngay lập tức. Ta đếm đến mười, kẻ nào còn đứng đây với ta, lập tức chạy với bọn hắn.”

Hồng – Bất luận là đệ tử cũ hay đệ tử mới, cơ hồ là cùng lúc không hô mà chạy hết, không ai hy vọng trở thành kẻ bất hạnh tiếp theo.

Tráng hán sờ sờ lên mặt, “Ta đáng sợ như vậy sao? Làm gì xấu trai và hung dữ quá đâu, hừ.” Vừa nói, ánh mắt của hắn vừa nhìn ba người đang chạy, hơn nữa, ánh mắt trước tiên lại dừng trên người Cơ Động, miệng cười hắc hắc, “Ba tên tiểu tử này cũng được, có phong thái của ta năm xưa, vừa đến học ngày đầu tiên đã dám đánh nhau. Được lắm. Hơn nữa cái tên tiểu tử nhỏ gầy nhất kia, một cước hiểm, mặc dù không to lớn nhưng lại đánh ngã được một gã bư hãn. Di, tân sinh nhập học khảo hạch năm nay có gã đệ tử như thế này mà sao ta không nhớ nhỉ?”

Chỉ chạy một tẹo, chênh lệch về tố chất thân thể lập tức biểu hiện ra. Không chút nghi ngờ, tên tiểu tử Tạt Nhĩ với mái tóc hồng thân thể con nghé con, dưới chân cực kỳ có lực, từng bước nện xuống mặt đất đem thân thể hắn vươn xa, mặc dù là bắt đầu cuối cùng, nhưng rất nhanh chóng vượt qua Cơ Động và Tất Tô, trở thành dẫn đầu đoàn.

Tất Tô tuy không bằng Tạt Nhĩ, nhưng cước bộ của hắn lại phi thường nhẹ nhàng, đuổi phía sau Tạt Nhĩ cũng không bị bỏ cách quá xa, coi như khá thoải mái.

Chạy ở vị trí cuối cũng không được kỳ vọng chính là Cơ Động. Thời điểm mới bắt đầu vẫn còn tốt, mấy ngày nay hắn cũng một mực rèn luyện chạy, hết ba bốn vòng cũng chưa có cảm giác gì nhiều, miễn cưỡng vẫn theo kịp. Hết vòng thứ năm, hô hấp của Cơ Động đã bắt đầu trở nên nặng nề, hai chân như là đeo chì càng ngày càng nặng, mồ hôi cũng bắt đầu thấm vào quần áo, khoảng cách với Tạt Nhĩ và Tất Tô ngày càng xa.

Chạy đến vòng thứ chín, Tạt Nhĩ đã vượt qua Cơ Động một vòng, chẳng những hắn không có ý tứ giảm tốc, mà ngược lại chạy càng lúc càng nhanh.

Khi Tất Tô vượt qua Cơ Động một vòng thì giữ tốc độ chạy theo bên cạnh hắn, nghi hoặc nhìn hắn, “Huynh đệ, thân thể ngươi kém quá a! Phần thi thể năng trong kỳ khảo hạch nhập học ngươi thông qua bằng cách nào chứ? Vừa rồi ngươi giúp ta, cảm ơn nhé.”

Cơ Động liếc mắt nhìn hần, thở hào hển nói: “Vừa rồi lúc đánh nhau người không có bỏ mặc ta mà chạy, không thèm tính toán với người.”

Tất Tố tự vỗ vào ngực, “Ta mà phải chạy a. Ta là loại người nào chứ?”

Cơ Động không tức giận nói: “Có chút giống.”

“Ách... được rồi, hay là để ta giúp người một tay.” Nói xong, Tất Tô liền tiến lại, xốc lấy vai phải của Cơ Động, giúp hần chịu một phần sức nặng của cơ thể.

Cơ Động hơi né, đưa tay ra ngăn, “Không cần, ta có thể tự làm được. Người cứ chạy đi, mặc kệ ta.”

Trung niên trắng hán đứng ở giữa sân thể dục hiển nhiên thấy được tình huống bên này chỗ bọn chúng, “Các người làm cái gì thế, mau chạy đi, lại muốn bị phạt tiếp sao?”

Tất Tô giả bộ ối, thè đầu lưỡi ra, sau đó mới tăng tốc, đuổi theo Tập Nhĩ ở phía trước.

Chạy đến vòng thứ mười lăm, thể lực của Cơ Động đã hoàn toàn cạn kiệt, tốc độ cũng chậm lại rất nhiều, nhưng hần lại không có chút ý tứ nào buông tha, muốn trở thành Âm Dương Ma Sư, tất nhiên phải trả một giá gấp ba mươi hai lần so với thiên tài. Sự trừng phạt ngày hôm nay chỉ là bắt đầu mà thôi.

Trung niên sáng hán đứng ở trung tâm sân thể dục, nhìn ba người chạy, lúc bắt đầu, hần hẳn thường nhất chính là động tác đánh nhau cường hãn và trực tiếp của Cơ Động. Nhưng trong quá trình chạy này, hần liền nhận ra vấn đề, rõ ràng, thân thể Tập Nhĩ cùng với Tất Tô phi thường tốt, chạy hai mươi vòng căn bản không tính là gì. Nhưng gã đệ tử nhỏ gầy kia không ngờ lại gặp khó khăn đến như vậy. Gã đệ tử này làm cách nào mà thông qua nhập học khảo hạch đây chứ?

Nhưng, suy nghĩ của trung niên trắng hán rất nhanh chóng bị thay đổi. Với kinh nghiệm của hần đương nhiên có thể nhìn ra thể lực của Cơ Động đã sớm cạn kiệt, thế nhưng, hần vẫn kiên trì như cũ, không có chút ý định dừng lại, hay là cầu xin tha thứ. Có chút nghị lực. Mặc dù tố chất thân thể hần không bằng hai gã kia, nhưng sự kiên trì lại khiến trung niên trắng hán âm thầm gật đầu.

Khi Cơ Động chạy hết vòng thứ mười sau, Tập Nhĩ cùng Tất Tô đã hoàn thành trừng phạt của bọn chúng, ngoài dự đoán của mọi người, năng lực tăng tốc lúc cuối của Tất Tô rất mạnh, không ngờ lại có thể bắt phân thắng bại với Tập Nhĩ.

Cơ Động vẫn kiên định không ngừng nghỉ nên từng bước tiếp tục chạy, đột nhiên hần phát hiện thân thể mình bỗng nhiên nhẹ nhàng, chạy không còn khó khăn như lúc trước nữa. Trong đầu linh quang chợt lóe, cực hạn, ta đã đột phá cực hạn? Hần biết, ở loại vận động này, thân thể sẽ đạt tới một loại cực hạn, đột phá mức cực hạn này, chẳng khác nào đâm thủng trần tuyến, cước bộ trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, hô hấp cũng không còn khó khăn như cũ nữa. Từ vòng thứ mười bảy đến vòng thứ hai mươi, bốn vòng này rõ ràng hần chạy thoải mái hơn rất nhiều, kiên trì đến cùng.

Tuy nhiên, trừng phạt còn chưa chấm dứt, về đích cuối cùng, hần còn phải chạy thêm năm vòng trừng phạt nữa. Ngay khi Cơ Động bắt đầu khởi bước chạy vòng thứ hai mươi một, một đạo thân ảnh đột nhiên đi lên cùng hần.

“Người làm gì?” Cơ Động quay đầu nhìn về người đang đi theo mình, chính là Tất Tô.

Tất Tô cười hắc hắc, “Việc này là do ta, người vô can mà gặp họa, ta làm sao có thể để người chịu phạt nhiều hơn ta chứ? Cùng nhau đi.”

Còn không chờ hần nói hết lời, một mái tóc hồng đã xuất hiện phía bên kia Cơ Động, chính là Tập Nhĩ, vừa chạy vừa nói: “Ta cũng không phải muốn theo người, chỉ là, ta muốn chứng minh, thể lực ủa ta không thể kém hơn so với các người.” Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng tốc độ của Tập Nhĩ thủy chung giống như Tất Tô, bảo trì tốc độ chạy cùng Cơ Động, ba người cùng tiến.

13. Chương 07 Hạ Thiên Lão Sư (thượng)

- Được rồi, ba người các người đều lại đây hết cho ta.

Vị lão sư cường tráng kia vẫy vẫy ba người bọn Cơ Động. Ba người nhìn nhau, lập tức chạy đến.

Khi ngừng lại, Cơ Động chỉ cảm thấy toàn thân mình đều tràn ngập một cảm giác phiêu diêu, thư thái. Hai chân hắn phẳng phất như không phải thuộc về hắn vậy, nhưng cảm giác tràn ngập vui sướng này lại làm cho tinh thần và thể xác hắn thư thái hơn rất nhiều.

Ánh mắt của vị lão sư cường tráng kia lướt qua mặt ba người, hừ một tiếng:

- Hôm nay ta chỉ giáo huấn các ngươi một chút thôi. Các ngươi nhớ kỹ cho ta, từ nay về sau nếu muốn đánh nhau nữa, thì trước hết báo cho ta biết, ta sẽ sắp xếp chỗ cho các ngươi, để các ngươi đánh nhau thoải mái.

Tất Tô vội vàng cười bồi, nói:

- Lão sư, chúng ta từ nay về sau không dám nữa.

- Không dám? Các ngươi không phải vừa rồi đánh rất đã tay lắm hay sao? Nói thật với đám các ngươi, ta cũng không có ghét những học sinh không ngoan, ta chỉ ghét những kẻ không cố gắng mà thôi. Muốn vĩnh viễn chỉ có đánh thắng, sau này chịu khó cố gắng tu luyện một chút đi. Ta tên là Hạ Thiên, Hạ Thiên trong mùa hè nóng bức (Sĩ Nhiệt Hạ Thiên), là giáo viên chủ nhiệm khoa của Bính Hỏa Hệ, cũng là giáo viên hướng dẫn của lớp Bính Hỏa Hệ năm nhất mà các ngươi sẽ học. Nhớ kỹ tên của ta đi. Tên tiểu tử này là thuộc Đinh Hỏa Hệ hả? Ngươi nhớ kỹ cho ta, lão tử ghét nhất là những tên ẻo lả như ngươi đó, sau này khi nói chuyện với ta thì nói to lên một chút, có nghe rõ không?

- Dạ hiểu ạ.

Tất Tô vội vàng lớn tiếng trả lời, trong lòng cũng không khỏi mắng thầm một chút, gã gia hỏa trước mặt này quả thật là có ý bênh tên Tạp Nhĩ kia.

Hạ Thiên hừ nhẹ một tiếng:

- Cút hết đi. Buổi lễ khai giảng chán ngắt kia các ngươi cũng không cần phải tham dự, đi lĩnh giáo phục mới của các ngươi rồi trở về ký túc xá đi. Có một điều ta cần phải nhắc nhở các ngươi, nội quy nghiêm khắc nhất của học viện chính là không cho phép học sinh tùy tiện rời khỏi cổng trường, nghe chưa?

- Vâng ạ.

Ba người Cơ Động đồng loạt trả lời. Ba người liếc nhau, rõ ràng là nhìn thấy vẻ vui mừng trong mắt hai kẻ còn lại. Không cần phải nghe những bài diễn thuyết buồn tẻ của buổi lễ khai giảng, dĩ nhiên cũng không phải là chuyện xấu. Tất Tô cùng với Tạp Nhĩ hô lớn một tiếng, nắm tay Cơ Động chạy về phía tòa nhà giáo vụ.

Nhìn theo hướng bọn họ chạy đi, gương mặt tràn đầy vẻ dửng dưng của Hạ Thiên không khỏi toát ra vẻ tươi cười:

- Ba thằng nhóc này quả thật là dư thừa tinh lực mà. Hi vọng sau này có thể dạy bọn chúng thành tài.

Ba người Cơ Động hướng về phía phòng giáo vụ chạy tới, Tất Tô ho khan một tiếng, ánh mắt lướt qua Cơ Động, nhìn về phía Tạp Nhĩ:

- Này, Tạp Nhĩ, chuyện của chúng ta ngươi định tính như thế nào đây?

Tạp Nhĩ hừ một tiếng:

- Ếo lả (*), vừa mới chiếm tiện nghi đã định rút lui hay sao? Lần trước, hôm tiến hành khảo hạch nhập học, trong cuộc thi chạy, ngươi thừa lúc ta đang chạy phía trước, đã đạp vào mông ta một cước, làm ta té, cuối cùng đoạt mất vị trí hạnh nhất của ta. Ta còn chưa tính sổ với ngươi nữa mà, hôm nay lại còn nằm im cho các ngươi đánh hội đồng một trận, ngươi nghĩ muốn bỏ qua dễ dàng vậy sao?

Tất Tô cười hắc hắc, nói:

- Chuyện quá khứ cứ để cho nó trôi qua đi, hơn nữa, ai mà không có lòng háo thắng cơ chứ. Chỉ có thể trách ngươi không cẩn thận mà thôi. Hơn nữa, hiện tại ngươi chỉ có một người, cũng không thể đánh lại hai người bọn ta a!

Cơ Động liếc mắt nhìn hần, thản nhiên nói:

- Đừng lôi ta vào đây, ta cũng chỉ mới biết người một giây trước khi hần xông tới mà thôi.

Tạp Nhĩ tuy rằng bề ngoài thô hào, nhưng cũng không phải là một tên ngốc hồ đồ, lập tức hiểu rõ, đã hướng về phía Tất Tô chuẩn bị phát tác. Nhưng hần đã bị Cơ Động nhanh tay nắm lấy bả vai kéo lại. Cơ Động nói:

- Chẳng qua, chúng ta coi như là không đánh không biết nhau. Như vậy đi, hần không phải là đã đập mông người một cước hay sao? Người cũng vì bị đá lên sau lưng, nên chuyện đánh nhau hôm nay cũng là do người khai chiến trước. Bây giờ người cũng đập mông hần một cái, chuyện trước đây coi như huề nhau, từ giờ chúng ta là bằng hữu.

- Ấc, huynh đệ, người sao lại có thể bán đứng ta như thế?

Tất Tô đã quay đầu chạy đi, lại bị Cơ Động nắm tay kéo lại.

- Chuyện do mình gây ra thì phải dùng cảm gánh hậu quả chứ. Người là muốn sau này có thêm bằng hữu, hay là muốn có thêm địch nhân đây?

Nhìn thấy quang mang bình tĩnh trong mắt Cơ Động, Tất Tô ngậy người một chút, nhìn lại đã thấy Tạp Nhĩ đang xoa xoa nắm đấm, vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Xem như ta xui xẻo đi, vốn là muốn lợi dụng người một chút, nhưng cuối cùng lại trở thành đệm lưng cho người, còn lại sắp bị đánh nữa. Tạp Nhĩ đại ca, người nhẹ tay với ta một chút nhe.

Vừa nói, Tất Tô dùng hai tay ôm đầu, bộ dáng rất vô lại, xoay người ngồi xổm xuống mặt đất, chống cái mông của hần lên, hướng về phía Tạp Nhĩ và Cơ Động. Nhìn thấy cảnh này, Cơ Động có chút không biết nên khóc hay nên cười, tên gia hỏa này thật sự là một kẻ dở hơi.

Chân phải Tạp Nhĩ đã nâng lên cao, nhưng một cước này của hần chung quy cũng không có đập xuống. Thò tay lướt qua mông Tất Tô, dùng sức một chút, đã nắm vai tên gia hỏa này kéo hần đứng lên.

- Không thêm so đo với người.

Tạp Nhĩ tức giận trừng mắt nhìn Tất Tô.

Tất Tô thoát khỏi nỗi khổ da thịt, nhất thời mừng rỡ, toét miệng cười:

- Nói như vậy, từ nay về sau chúng ta sẽ là bằng hữu phải không?

Tạp Nhĩ hừ một tiếng:

- Ai là bằng hữu của tên ẻo lả như người?

Tất Tô cả giận nói:

- ẻo lả thì không có quyền làm người hay sao? ẻo lả cũng là người mà. Người nghĩ là ta muốn là kẻ ẻo lả hay sao? Ai bảo Âm Dương thuộc tính của ta, âm thuộc tính lại chiếm hơn tám phần cơ chứ. Cũng bởi vì bị âm khí ảnh hưởng nên thanh âm của ta mới thành ra như thế, chứ thân thể ta chính là một gã đàn ông chính tông đó.

Tạp Nhĩ có chút kinh ngạc nói:

- Người là Đinh Hỏa Hệ có tỷ lệ tám-hai hay sao?

Về mặt Tất Tô chuyển biến cực nhanh, vừa nghe Tạp Nhĩ hỏi câu đó, đã lập tức đắc ý nói:

- Chính là như vậy, chính xác mà nói, Đinh Hỏa của ta chiếm đến tám phần rưỡi, nếu dùng lời nói để hình dung, thì phải

người đứng song song cách nhau năm thước, bọn họ đồng thời đem hai bàn tay bên cạnh cơ thể chậm rãi nâng lên, lòng bàn tay hướng ra phía trước.

Phốc một cái, trong tiếng kinh hô của đám đệ tử, từ trên lòng bàn tay của Hạ Thiên đều bốc lên một luồng hỏa diễm màu xích hồng, mà từ trên lòng bàn tay Thu Thiên cũng bốc lên một đoàn hỏa diễm màu xanh dương. Hào quang hỏa diễm huyền lệ nhất thời hấp dẫn ánh mắt của đám đệ tử.

Hồng quang mãnh liệt, lam quang sâu thẳm cũng từ trên người hai vị lão sư phóng lên, Cơ Động ngồi ở hàng đầu cũng có thể cảm giác được rõ ràng, trên người Hạ Thiên phóng xuất ra luồng hồng quang giống như luồng hồng quang của Dương Bình Thiên ngày trước vậy, đều tràn ngập tính nóng cháy lan tràn. Luồng hỏa diễm màu đỏ nóng rực kia làm cho nhiệt độ không khí nhanh chóng tăng lên. Mà bên kia, lam quang trên người Thu Thiên lão sư cùng với Hỏa diễm màu lam trên tay nàng lại giống như là không có nóng chút nào vậy. Ở ngoài nhìn vào, thua xa hỏa diễm màu đỏ trên tay của Hạ Thiên lão sư, tính nóng cháy lan tràn cuộn cuộn, nhưng lại gây cho người khác một cảm giác thâm thúy sợ hãi, thậm chí nhìn vào đoàn hỏa diễm màu xanh lam kia lại làm cho sâu trong nội tâm người khác lại sinh ra thêm vài phần hàn ý. Hiển nhiên đây chính là đại biểu cho Dương Hỏa Bính Hỏa cùng với đại biểu cho Âm Hỏa Đinh Hỏa. Nhưng bất luận là loại hỏa diễm nào, tại thời điểm bọn phóng xuất ra ma lực, bên trên hai luồng quang mang đỏ xanh lại còn bao phủ một tầng kim sắc nhàn nhạt.

Sau lưng Thu Thiên cùng với Hạ Thiên mỗi người đều xuất hiện một cái hư ảnh trong suốt. Màu sắc của hư ảnh cũng giống như màu sắc quang mang mà bọn họ phóng xuất ra. Lúc này bọn họ cũng nhìn thấy được sự bất đồng cùng với Dương Bình Thiên. Đồng dạng là Bính Hỏa Hệ, nhưng hư ảnh Hỏa điều sau lưng Hạ Thiên lại nhạt hơn rất nhiều so với của Dương Bình Thiên. Hỏa điều mà Dương Bình Thiên phóng xuất ra đã có một chút cảm giác chân thật, còn Hỏa điều sau lưng Hạ Thiên lại mơ hồ như một luồng khí mà thôi.

Hư ảnh xuất hiện sau lưng Thu Thiên lão sư cũng không phải là Hỏa điều, mà là một con Cự xà màu xanh lam, cũng đồng dạng vô cùng hư ảo, nhìn cũng không rõ ràng lắm.

17. Chương 09 Dương Miện Và Âm Miện (thượng)

Cơ Động có chút giật mình nhìn Thu Thiên lão sư. Trong trí nhớ của hắn, Nam Phương Bính Đinh Hỏa còn có một cách gọi khác nữa, chính là Nam phương Chu Tước Bính Đinh Hỏa. Cũng tương tự như là Đông phương Thanh Long Giáp Ất Mộc vậy. Nói cách khác, trong trí nhớ của hắn, thần thú đại diện cho Bính Hỏa cùng với Đinh Hỏa phải là Chu Tước mới đúng. Mà Chu Tước chính là Phượng Hoàng, hư ảnh sau lưng Hạ Thiên cùng với Dương Bình Thiên viện trưởng không thể nghi ngờ đều là Phượng Hoàng cả. Nhưng tại sao sau lưng Đinh Hỏa Hệ Âm Dương Ma Sư Thu Thiên lão sư lại xuất hiện một con Cự xà màu xanh lam cơ chứ? Hơn nữa, trên thân con Cự Xà lại còn có cả một cặp cánh sẫm màu nữa.

Hồng quang cùng lam quang trên đỉnh đầu hai vị lão sư bắt đầu ngưng tụ lại, một cái mũ miện đã xuất hiện trên đầu mỗi người bọn họ. Ngay khi hai cái mũ miện kia xuất hiện, chúng nhất thời trở thành trung tâm phóng thích ra ma lực của bọn họ.

Cái mũ miện xuất hiện trên đầu Hạ Thiên lão sư giống như cái xuất hiện trên đầu Dương Bình Thiên lão sư vậy, toàn thân màu trắng, ngoài có viền vàng kim, chín mũi tiêm hình tam giác dựng đứng, trên đầu mỗi mũi tiêm có một viên châu màu đỏ. Cái khác nhau chính là, số đồ án hỏa diễm trên cái mũ miện cùng với số lượng lưu tinh trên mặt cái mũ miện là không giống với của Dương Bình Thiên. Cái mũ miện trên đầu Hạ Thiên lão sư chỉ có ba cái đồ án hỏa diễm mà thôi, số lưu tinh trên bề mặt cái mũ miện có bốn cái, trong khi Dương Bình Thiên viện trưởng có nhiều hơn nữa cái.

Mà bên kia, mũ miện trên đầu Thu Thiên lão sư chính là lần đầu tiên Cơ Động nhìn thấy. Cái mũ miện toàn bộ màu đen, bên ngoài viền vàng kim, cũng là chín mũi tiêm tam giác dựng đứng, chỉ là trên đầu mũi tiêm là có chín hạt châu màu xanh lam, trong đó cũng có ba mũi tiêm có hỏa diễm đồ án, nhưng lại là có màu xanh lam. Số khóa lưu tinh trên bề mặt cái mũ miện lại là hai viên rưỡi.

Toàn thân Hạ Thiên bao phủ trong quang mang đỏ rực, còn có ngọn lửa nóng cháy trên bàn tay, nhìn hắn giống như là Hỏa Thần hạ phàm vậy, bề ngoài vô cùng cường hãn của hắn nhìn qua càng thêm mạnh mẽ hơn, ngay cả hai tròng mắt cũng toát ra một chút ửng đỏ:

- Thấy rõ chưa? Đây là trạng thái chiến đấu căn bản của Âm Dương Ma Sư Bính Hỏa Hệ và Âm Dương Ma Sư Đinh Hỏa Hệ.

Vừa nói, Hạ Thiên vừa nâng tay phải lên, cái mũ miện đang ngừng trên đầu hắn đã chậm rãi bay xuống trên lòng bàn tay:

- Mười hệ Âm Dương Ma Sư, năm hệ thuần dương, năm hệ thuần âm. Hiện tại ta đang phóng thích, chính là Dương miện của Bính Hỏa Hệ, còn Thu Thiên lão sư phóng thích chính là Âm miện của Đinh Hỏa Hệ. Bất luận là Dương miện hay Âm miện, đều là nguồn phát ra lực lượng của Âm Dương Ma Sư. Ngưng tụ thành công được, chính là yêu cầu cơ bản nhất để được xét là Âm Dương Ma Sư.

Hắn một tay nâng Dương miện của mình lên, một tay chỉ vào cái vòng tròn rộng năm ly bên dưới:

- Bất luận là Dương Miện hay Âm Miện, chính thể bộ phận đều chia làm bốn bộ phận chính. Đầu tiên, cái vòng mà các người nhìn thấy này gọi là Miện Hoàn, là trụ cột của. Trên mỗi cái Miện Hoàn có chín cái đỉnh nhọn, chúng được gọi là Miện Phong, cũng chính là chín cái mũi hình tam giác này. Chúng nó kết hợp lại với nhau, cấu thành bộ phận chính của. Bốn cái khóa lưu tinh trên Miện Hoàn của ta các người thấy rõ không, cái này gọi là Miện Tinh. Các đồ án hỏa diễm trên mặt Miện Phong, được gọi là Quan. Mấy cái quan này chính là đại biểu cho cấp bậc của Âm Dương Ma Sư.

- Miện Tinh, chính là đại biểu cho cấp bậc cơ bản của một quan của Âm Dương Ma Sư, chia làm mười cấp, từ một đến mười. Các người phải nhớ rõ ràng, mỗi một viên Miện Tinh cũng không có đại biểu cho một cấp, mà là hai cấp. Giống như trên đỉnh Dương Miện của ta có bốn khóa Miện Tinh, có nghĩa là hiện tại danh hiệu của ta đã đạt đến tám cấp. Ta có ba cái Miện Phong có đồ án hỏa diễm tượng trưng cho Bính Hỏa Hệ của chúng ta, cái này gọi là Tam quan. Những người mà Miện Phong có nhiều đồ hình như vật, sẽ được gọi là Kỉ quan. Mỗi khi chúng ta tu luyện thành công năm khóa Miện Tinh, cũng chính là thời điểm đạt mười cấp, như vậy, thông qua phương pháp tu luyện đặc thù sẽ có thêm được một quan nữa. Đồng dạng, danh hiệu Âm Dương Ma Sư của chúng ta cũng sẽ có sự thay đổi.

Thu Thiên lão sư cũng đem cái Âm Miện trên đầu mình đưa xuống lòng bàn tay, nói tiếp lời của Hạ Thiên lão sư:

- Bất luận là Âm Dương Ma Sư hệ nào đi nữa, chúng ta cũng có cùng phân loại cấp bậc. Tuy nhiên hệ phái bất đồng, cũng sẽ có danh hiệu khác nhau.

- Giống như đám đệ tử mới bắt đầu tu luyện các người, hoặc là những người chưa ngưng tụ ra được, đều được gọi chung là Học đồ. Bính Hỏa Hệ, chính là Bính Hỏa Học Đồ, Đinh Hỏa Hệ chính là Đinh Hỏa Học Đồ. Chờ các người ngưng tụ ra được Miện Tinh, có thể có thêm cấp bậc ở phía trước. Ví dụ như, nửa khóa Miện Tinh chính là Bạc một Bính Hỏa Học Đồ hay là Bạc một Đinh Hỏa Học Đồ. Chờ đến khi các người tu luyện đến năm tinh Bạc mười Học đồ, sẽ có thể tiến hành ngưng tụ của bản thân, nếu thành công, như vậy, danh hiệu của các người cũng sẽ có sự thay đổi. Khi đó các người sẽ có được một Quan. Năm khóa Miện Tinh cũng sẽ đồng thời biến mất. Đợi sau khi các người tu luyện thêm năm khóa Miện Tinh nữa, đạt đến thập cấp, lại có thể tăng thêm một quan, là hai quan. Danh hiệu Âm Dương Ma Sư của chúng ta chính là dựa theo số lượng của Quan mà xét. Từ thấp đến cao, lần lượt là: Học Đồ, Học Sĩ, Sư, Đại Sư, Tông Sư, Đại Tông Sư, Thiên Sĩ, Thiên Sư, Thiên Tôn, Chuyên Chúc Xưng Hào.

Hạ Thiên nói tiếp:

- Bởi vậy, toàn bộ danh hiệu của ta trong giới Âm Dương Ma Sư chính là: Tam quan Dương Miện Bát Cấp Bính Hỏa Hệ Đại Sư. Mà danh hiệu của Thu Thiên lão sư lại là: Tam quan Âm Miện Ngũ Cấp Đinh Hỏa Hệ Đại Sư. Hôm nay là buổi học đầu tiên của các người, kiến thức lý luận chỉ cần biết bấy nhiêu mà thôi. Hiện tại có ai không hiểu gì thì cứ hỏi, ta cùng với Thu Thiên lão sư sẽ giải đáp cho các người.

Vừa nói, hắn cùng với Thu Thiên lão sư cũng thu hồi ma lực của mình, Dương Miện và Âm Miện cũng theo đó mà biến mất.

Người duy nhất đưa ra nghi vấn vẫn là Cơ Động. Một đứa trẻ mười tuổi bình thường lần đầu tiên trong hoàn cảnh mới, ít nhiều cũng có chút luống cuống. Nhưng tình huống này rõ ràng là không có xuất hiện ở người đã hơn ba mươi tuổi như hắn. Thanh âm Hạ Thiên vừa dứt, hắn đã gơ tay đặt câu hỏi:

- Hạ Thiên lão sư, ta có ba thắc mắc muốn hỏi. Thứ nhất, khi nãy ngài đã nói, trong mười danh hiệu của Âm Dương Ma Sư, cái Chuyên Chúc Xưng Hào kia là cái gì? Cái đó hẳn là sau khi đạt được chín quan mới có đúng không?

Hạ Thiên sửng sốt một chút, bật cười nói:

- Tiểu tử ngươi đã sớm suy nghĩ xa xôi. Chín quan, chính là tồn tại trong truyền thuyết mà thôi, cũng là mục tiêu cả đời của tất cả Âm Dương Ma Sư chúng ta. Thăng thần mà nói, các ngươi căn bản cũng không cần phải biết rõ. Chẳng qua ngươi đã hỏi thì ta sẽ nói cho mọi người biết luôn. Mười hệ Âm Dương Ma Sư chúng ta nếu có thể tu luyện đến cấp bậc cửu quan cao nhất, chuyên chúc xưng hào cũng không giống nhau. Bính Hỏa Hệ chúng ta, có chuyên chúc xưng hào là ‘Công Tào’, mà chuyên chúc danh hiệu của Đinh Hỏa Hệ là ‘Thái Trùng’. Đối với những hệ khác, ngay cả ta cũng không biết rõ nữa.

Ánh mắt Cơ Động toát ra một tia quang mang suy ngẫm:

- Thắc mắc thứ hai của ta chính là, vừa rồi sau lưng ngài và Thu Thiên lão sư đều xuất hiện một quang mang hư ảo, sau lưng ngài là một con chim lửa, sau lưng Thu Thiên lão sư lại là một sinh vật giống như là Cự Xà có cánh. Đây là chuyện gì vậy?

18. Chương 09 Dương Miện Và Âm Miện (hạ)

Lúc này đây lại là Thu Thiên lão sư trả lời câu hỏi của hắn:

- Cơ Động, ngươi quan sát rất cẩn thận. Chẳng qua, cái này gọi là tham thì thâm, vấn đề này của ngươi, chính là bài giảng buổi học sắp tới của chúng ta. Nội dung bài giảng thứ hai sẽ là biểu tượng của các hệ và tác dụng của , đến lúc đó ngươi sẽ minh bạch.

Cơ Động gật gật đầu, nói:

- Thắc mắc cuối cùng của ta chính là, hai vị lão sư tuy rằng phân chia làm Bính Hỏa Hệ cùng với Đinh Hỏa Hệ, nhưng vừa rồi ta phát hiện, trong lúc các ngươi phóng thích ra Dương Miện cùng với Âm Miện của bản thân, cũng có một chỗ giống nhau, đó chính là hay là Ma lực của hai người, trên bề mặt cũng có xuất hiện một tầng kim quang nhàn nhạt, đó là cái gì?

Nghe xong thắc mắc này của Cơ Động, Hạ Thiên cùng Thu Thiên đồng thời biến sắc. Hai người liếc nhìn nhau, đều thấy được ánh mắt kinh ngạc của người kia. Hạ Thiên trầm giọng nói:

- Chuyện này bây giờ ngươi chưa cần biết vội, nếu sau này ngươi có thể trở thành một tên Âm Dương Ma Sư chân chính, hơn nữa thi đậu vào các học viện cao cấp, đạo tạo chuyên sâu hơn, các lão sư ở đó sẽ giải thích thắc mắc này cho ngươi.

Cơ Động bình thường đều quan sát rất tinh tế, bằng vào khả năng quan sát mạnh hơn người bình thường, hắn phát hiện, khi mình nhắc tới tầng kim quang bao phủ kia, sắc mặt của Hạ Thiên và Thu Thiên đều có chút mất tự nhiên, trong ánh mắt tựa hồ có chút hưng phấn, cũng có chút sợ hãi nhàn nhạt. Chuyện này đến tốt cùng là sao đây? Trong lòng hắn thật sự rất ngạc nhiên, một khi bọn họ đã không muốn nói, đợi đến tối sẽ về hỏi lại viện trưởng Dương Bình Thiên cũng được vậy.

Hạ Thiên nói:

- Tốt lắm, hôm nay dạy các ngươi đến đây thôi, thời gian còn lại các ngươi tự do thảo luận, nếu có vấn đề gì không rõ, các ngươi lúc nào cũng có thể đứng dậy mà đặt câu hỏi. Cơ Động, ngươi theo ta ra đây một chút.

Nói xong, hắn lập tức hướng về phía bên ngoài phòng học mà đi ra, Thu Thiên lão sư ở lại phụ trách việc trả lời thắc mắc của đám đệ tử khác.

Cơ Động theo sao Hạ Thiên ra khỏi phòng học, sau khi ra khỏi phòng, Hạ Thiên đã mang theo hắn trực tiếp đi lên lầu, cũng không có nói lời nào, cũng không có quay lại nhìn xem hắn có đi theo hay không. Trong lòng Cơ Động khẽ thắc mắc, buổi sáng lúc hắn phạt mình chạy bộ, tựa hồ ấn tượng của vị Hạ Thiên lão sư này đối với mình, Tạp Nhĩ và Tất Tô cũng không kém lắm. Hiện tại sao giống như là hắn đang ẩn chứa vài phần oán khí vậy, chẳng lẽ có quan hệ gì tới mình hay sao?

Hạ Thiên mang theo Cơ Động đi lên lầu hai của tòa nhà Bính Hỏa Hệ, đi vào một phòng học cũng không lớn lắm, rộng chỉ khoảng hơn ba mươi thước vuông mà thôi. Trong phòng học không có cái bàn nào, chỉ đặt trên mặt đất mười cái bồ đoàn. Trên cửa phòng còn khắc một cái Phượng Hoàng đồ án, biểu tượng của Bính Hỏa Hệ.

Hạ Thiên chỉ vào một cái bồ đoàn ngay chính giữa, nói:

- Khoanh chân ngồi xuống.

Cơ Động làm theo lời Hạ Thiên, Hạ Thiên thì ngồi xuống đối diện Cơ Động, mở to con mắt như chuông đồng, phát ra hào quang lóe mắt nhìn chằm chằm Cơ Động. Nếu là một đứa trẻ mười tuổi nào khác, khẳng định sẽ bị hấn nhìn đến mức tâm ý hoảng loạn. Nhưng Cơ Động đối mặt với viện trưởng Dương Bình Thiên cũng không có lùi lại nửa bước. Hạ Thiên tuy rằng tướng mạo uy mãnh, nhưng cũng không có được khí phách đoạt tâm trí như Dương Bình Thiên.

Hạ Thiên hừ lạnh một tiếng, nói:

- Khó trách buổi sáng lúc phạt người chạy bộ, thể lực người lại yếu như vậy, nguyên lại là đặc cách đi cửa sao mà nhập học. Thật không biết viện trưởng nghĩ như thế nào, nhìn thấy được tài năng gì trên người người, lại còn toàn lực tiến hành bồi dưỡng cho người nữa.

Đi cửa sau? Nghe ba chữ này dùng cho chính mình, Cơ Động cũng có chút cảm giác khó chịu. Nhưng trên thực tế, hấn quả thật là được cho đi cửa sau mới tiến vào Ly Hỏa Học Viện. Không thể phản bác lại Hạ Thiên, hấn chỉ có thể kiên nhẫn im lặng, trên thần sắc cũng không biểu hiện gì bất mãn.

- Do có lời phân phối của viện trưởng, ta cho người một cơ hội vậy. Chẳng qua, ta muốn nhắc nhở người một câu, nếu sau một năm mà người không có biểu hiện được thành tích gì nhất định, ta vẫn không chút di dự ném người ra khỏi Bính Hỏa Hệ. Cho dù là viện trưởng cũng không thể ngăn cản đâu.

Cơ Động vẫn không có mở miệng, mọi lời đảm bảo hay giải thích gì cũng không thật sự có ý nghĩa, chỉ có thực lực cùng với thành tích mới có thể là minh chứng tốt nhất.

Hạ Thiên thấy Cơ Động cũng không có hé răng, thần sắc vẫn duy trì bộ dáng bình tĩnh cũng không khỏi có chút kỳ quái. Hạ Thiên đưa tay vào túi, từ trong đó lấy ra hai thứ có hình dáng khác nhau. Đưa tay ra phía trước, hai thứ đặc biệt kia đã hiện ra trước mắt Cơ Động. Nhìn cẩn thận một chút, Cơ Động phát hiện, đó là hai viên bảo thạch có hình dạng đặc biệt. Một viên là màu trắng, một viên là màu đen. Hình dáng không ngờ lại giống như đúc hai cái mà Hạ Thiên và Thu Thiên khi nãy phóng xuất ra, chỉ có điều nhỏ hơn rất nhiều lần mà thôi. Cả hai cái chỉ nhỏ khoảng một đồng kim tệ, trên khóa bảo thạch màu trắng phóng thích ra hồng quang nhàn nhạt, trên khóa bảo thạch màu đen lại phóng thích ra lam quang nhàn nhạt. Đây thật sự là hai phiên bản thu nhỏ của Bính Hỏa Hệ, Đinh Hỏa Hệ. Duy nhất bất đồng chính là phía bên ngoài vầng hào quang mà hai khối bảo thạch phát ra cũng không có tầng quang mang màu vàng kim, mà là có màu xám xám. Chỉ vẻn vẹn một điểm khác nhau này thôi đã làm cho hơi thở mà nó phát ra có sự khác biệt so với do hai vị lão sư phóng xuất ra.

- Hạ Thiên lão sư, đây là cái gì?

Cơ Động tò mò hỏi.

Hạ Thiên nhìn về hai quả bảo thạch kia, thần sắc biểu lộ vài phần khát vọng, càng nhiều lại là trịnh trọng:

- Người không cần biết chúng nó là cái gì. Người chỉ cần hiểu được là nói có thể trợ giúp cho người dễ dàng có thể mở ra cánh cửa tu luyện thành Âm Dương Ma Sư là được rồi. Đây chỉ là bảo vật riêng của viện trưởng cấp cho người, không có liên quan gì đến Học viện cả. Thật không rõ viện trưởng vì cái gì lại coi trọng người đến như vậy, nhà người đến tốt cùng là cho viện trưởng chỗ tốt nào? Không ngờ rằng hấn lại cho người cả một cặp Tinh Miện như thế này. Cho dù là một cái Tinh Miện có phẩm chất thấp nhất thôi, trị giá đã hơn một ngàn kim tệ rồi, có thể thấy chứ không thể cầu. Cho một người phế tài Âm Dương Căn Bằng như người sử dụng, thật sự là lãng phí bảo vật tiên phẩm a!

Nghe xong lời nói của Hạ Thiên, trong lòng Cơ Động không khỏi thầm khen, Dương Bình Thiên quả thật là người biết tuân thủ lời hứa. Đã hết lòng trợ giúp mình tu luyện thành Âm Dương Ma Sư, không ngờ lại

còn xuất ra những vật trân quý như vậy. Xem ra chính mình cũng nên trở ra tài nghệ thật sự, điều chế cho hần vài ly rượu cực phẩm mới không làm uống phí sự trợ giúp của hần.

Chẳng qua, nghe được giọng nói khinh thường từ nãy đến giờ của Hạ Thiên, ngạo khí của Cơ Động cũng bị kích phát lên, âm thanh lạnh lùng nói:

- Hạ Thiên lão sư, một khi thứ này đã là của viện trưởng cho ta, có thật sự lãnh phía hay không tựa hồ cũng không có liên quan gì đến ngài đâu? Còn nữa, ta cũng không có theo như nhà ngươi nói, cái gì mà người nhà đến hỏi lộ viện trưởng, bản thân ta vốn là một cô nhi. Cho nên vì sao Viện trưởng lại xem trọng ta như vậy, tự ngài có thể đến hỏi ông ta đi. Ngài là lão sư, ta kính trọng ngài, nhưng ngài làm vậy đã đã kích tâm hồn yếu ớt của một đệ tử như ta, đây là tấm gương tốt của một lão sư hay sao?

- Ngươi...

Ánh mắt Hạ Thiên quái dị nhìn Cơ Động đang ngẩng đầu, ưỡn ngực chất vấn lại mình, đột nhiên có cảm giác buồn cười. Hần trong Ly Hỏa Học Viện từ trước đến giờ đều được đám đệ tử xưng tụng là hung thần ác sát. Ít nhất có hơn một phần ba đệ tử đã từng bị hần trừng phạt. Cho dù là những đệ tử cấp trên đã ngưng tụ được khi nhìn thấy hần đều nơm nớp lo sợ. Nhưng hiện tại tên tiểu tử mới hơn mười tuổi một chút này, buổi sáng vừa mới bị mình phạt chạy, bây giờ không ngờ lại có thể ngồi trước mặt mình, bình tĩnh mà chỉ trích mình không đúng. Nhưng quả thật là có chút ý tứ a!

19. Chương 10 Nhất Cấp Bính Đình Song Hỏa Học Đồ (thượng)

- Ta nhìn thế nào cũng không ra ngươi là người có tâm linh yếu ớt a!

Hạ Thiên ra chiều hứng thú nhìn Cơ Động, ánh mắt hần lúc này so với bộ dáng hung thần ác sát lúc trước càng dễ khiến người khác sợ hãi hơn.

- Trong nội quy của Ly Hỏa Học Viện, điều thứ chín là chống đối lão sư sẽ bị phạt. Như vậy đi, sau khi làm chuyện chính xong, ngươi chạy vòng quanh sân thể dục cho ta, chạy đến khi nào ta thấy vừa lòng mới thôi. Đương nhiên, ta thừa nhận, ngươi nói cũng đúng, vừa rồi là ta sai, có chút cực đoan. Cho nên, ta sẽ tự phạt mình, ta và ngươi cùng nhau chạy, không sử dụng ma lực để hỗ trợ.

Đối với việc Hạ Thiên có thể dũng cảm thừa nhận sai lầm, trong lòng Cơ Động rất là hài lòng. Chẳng qua việc chạy phạt này với hần mà nói tất nhiên không thể nói là công bình được. Chỉ cần nhìn thân hình hần thôi cũng đã biết, chỉ sợ một tên tướng mạo trâu đực như hần, chạy một trăm vòng sân thể dục cũng chưa chắc có cảm giác gì. Chẳng qua lúc này tâm tư Cơ Động đều toàn bộ tập trung trên hai khóa Tinh Miện trong tay Hạ Thiên, cũng không có nói gì thêm.

Thần tình Hạ Thiên bỗng trở nên nghiêm túc hơn, hai tay phân biệt mỗi tay cầm một khóa Tinh Miện, trầm giọng nói:

- Lai lịch của Tinh Miện hiện giờ ngươi không cần biết. Các đệ tử bình thường, lúc mới bắt đầu tu luyện đều cần chúng ta chỉ dạy để cảm nhận sự tồn tại của Bính Hỏa nguyên tố cũng với Đình Hỏa nguyên tố trong cơ thể. Chỉ có thể cảm nhận được chúng nó, mới có thể thông qua tu luyện để hấp thu vào cơ thể, sử dụng chúng để tăng thực lực của bản thân. Nhưng ngươi là thuộc tính Âm Dương Cân Bằng, Bính Hỏa cùng với Đình Hỏa tuy rằng cũng không có Thủy Hỏa Bất Dung, nhưng bởi vì chúng nó có thuộc tính cân bằng, nên một khi sự cân bằng này bị phá hủy, sẽ quấy nhiễu lẫn nhau, làm cho ngươi căn bản không thể nào cảm nhận được sự tồn tại của hai loại nguyên tố này trong không khí. Chỉ có thể thông qua hai khóa Tinh Miện này, mới có thể giúp cho ngươi có năng lực trực tiếp cảm thụ được chúng. Hơn nữa phải có được Ma lực Bính Hỏa và Đình Hỏa nhất định, mới có thể bắt đầu tu luyện. Từ điểm này mà nói, ngươi so với người bình thường ít nhất phải tốn thêm một tháng thời gian mới tu luyện thành. Ta bây giờ sẽ dùng ma lực của ta thúc dục hai khóa Tinh Miện này, đem năng lượng của nó rót vào cơ thể của ngươi. Ngươi nhất định phải tập trung cảm nhận đặc tính của hai loại ma lực bất đồng này. Về sau ngươi tự mình tu luyện, không ai có thể giúp ngươi được, cũng chỉ có thể dựa vào bản thân mình thôi. Một khi ngươi đã quyết định đi theo con đường này, ta hi vọng ngươi có thể dùng sự nghị lực đã thể hiện ra trong lúc chạy sáng nay mà tiến hành tu luyện, khắc khổ cố gắng.

- Vâng ạ.

Cơ Động ưỡn thẳng lưng, lớn tiếng đáp.

- Nhắm hai mắt lại, hai tay đặt trên đầu gối, toàn thân thả lỏng. Bất luận một lát có cảm giác như thế nào, đều phải ngồi ngay ngắn bất động.

Cơ Động nghe theo lời Hạ Thiên chuẩn bị lại tư thế, hai mắt nhắm lại. Hắn từng gửi gắm tình cảm vào trong rượu hơn hai mươi năm, nếu nói về chuyên chú, chỉ sợ không có bao nhiêu người có thể sánh được hắn. Cơ hồ là ngay khi hắn nhắm mắt lại, tâm tình hắn đã trở nên yên tĩnh lại.

Hai tay Hạ Thiên nâng cao hai khóa Tinh Miện, hào quang trong mắt sáng ngời. Nhất thời, Cơ Động lại một lần nữa cảm nhận được ma lực Bính Hỏa Hệ nóng cháy truyền đến, Dương Miện ba quan của Hạ Thiên đã một lần nữa xuất hiện trên đỉnh đầu hắn. Hai ngọn lửa màu đỏ rực trong khoảnh khắc mọc lên trên bàn tay hắn. Hai quả Tinh Miện nằm trên hai tay hắn cũng đồng thời biến hóa, nhanh chóng ngưng tụ thành một đoàn quang mang lóa mắt.

Hít sâu, hai tay Hạ Thiên giống như là tia chớp lóe lên, đồng thời đặt lên trên lồng ngực của Cơ Động, đem hai luồng hào quang kia ấn sâu vào ngực hắn.

Thân thể Cơ Động chợt run rẩy lên một chút, hắn chỉ cảm thấy hai cổ khí lưu trong khoảnh khắc từ trên lồng ngực dũng mãnh tiến vào cơ thể, một cổ nóng rực, một cổ ấm áp. Dòng khí nóng rực tràn ngập hơi thở bạo liệt, phảng phất như đốt cháy toàn bộ thân thể của hắn vậy, mà dòng khí ấm áp kia lại giống như một luồng nước suối vậy, trong khoảnh khắc dũng mãnh tiến vào từng chỗ trong thân thể của hắn. Dòng khí nóng rực trong nháy mắt bạo phát làm cho Cơ Động kịch liệt thống khổ, mà dòng khí ấm áp kia lại làm cho máu huyết của hắn phảng phất như ngưng đọng lại. Thân thể hắn giống như là lọt vào một lò luyện Âm Dương vậy, thân thể dường như bị nung khô lên vậy.

Không cần phải nói, dòng khí nóng rực kia chính là Bính Hỏa ma lực thông qua Tinh Miện phóng thích ra, mà dòng khí ấm áp còn lại chính là Đinh Hỏa ma lực. Hai cổ ma lực này sau khi tiến vào thân thể Cơ Động xong. Lập tức làm cho kinh mạch trong cơ thể hắn nhanh chóng khuếch tán ra, lúc Âm Nhu, lúc Dương Cương không ngừng thay đổi liên tục. Thân thể Cơ Động không khống chế được nhanh chóng co rút lại, hai tay hắn đang đặt trên đầu gối không khỏi nắm chặt quần mình, hai hàm răng hắn cắn chặt vào nhau, cố gắng chống đỡ.

Hạ Thiên cũng đồng dạng vô cùng khẩn trương, hắn cũng không phải lần đầu tiên sử dụng Tinh Miện, nhưng đồng thời dùng hai cái Tinh Miện có thuộc tính bất đồng sử dụng cho một người thì tuyệt đối là lần đầu tiên. Khẩn trương nhìn chăm chú vào biến hóa sắc mặt của Cơ Động, cảm thụ được năng lượng do Tinh Miện biến thành đang không ngừng chuyển hóa trong cơ thể Cơ Động. Hắn cũng không dám đem Bính Hỏa Ma Lực của mình truyền vào cơ thể Cơ Động, bởi vì hiện tại Cơ Động không có khả năng thừa nhận chúng. Lúc này năng lượng của hai khóa Tinh Miện chỉ có thể dựa vào bản thân hắn mà tiến hành hấp thụ.

- Kiên trì một chút. Năng lượng của Tinh Miện không chỉ giúp hai thuộc tính năng lượng của người hoàn toàn phóng xuất ra, đồng thời cũng giúp cho người tiến hành thay đổi thể chất cơ thể. Nếu chỉ một chút thống khổ như vậy người đã không chịu nổi rồi, còn đòi làm Âm Dương Ma Sư làm gì nữa? Lập tức cố gắng kiên trì lại.

Một chút thống khổ? Đây là một chút thống khổ đây sao? Chẳng qua hiện tại Cơ Động đã không có tâm tư rảnh rỗi mà nghĩ đến mấy thứ này, chỉ có thể theo lời Hạ Thiên mà cố gắng kiên trì thêm một chút nữa.

Mồ hôi hóa thành hơi nước từ thân thể Cơ Động bốc lên, mang theo một chút mùi tanh hôi nhàn nhạt. Thân thể này của hắn quả thật tạp chấp quá nhiều, lúc này dưới tác dụng nung khô của hai loại Âm Dương Song Hỏa, tạp chất rất nhanh bị tinh lọc. Năng lượng nóng rực cùng với năng lượng ấm áp vận chuyển với tốc độ ngày càng nhanh hơn. Hạ Thiên nhìn thấy rõ ràng, trên trán Cơ Động bắt đầu dần dần xuất hiện ra hai điểm tinh quang nhỏ.

Nửa khóa Miện Tinh màu đỏ cùng với nửa khóa Miện Tinh màu xanh lam dần dần hình thành, gặp nhau tại giữa trán của Cơ Động, kết hợp lại thành một khóa Miện Tinh nửa đỏ nửa xanh. Lúc mới bắt đầu, màu sắc còn rất nhạt, nhưng theo hai luồng năng lượng của hai khóa Tinh Miện dần dần dung hợp với thân thể Cơ Động, khóa Miện Tinh đặc thù này cũng dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Trong mắt Hạ Thiên toát ra thần sắc vui mừng, thầm nghĩ trong lòng, quả nhiên là cần phải cùng lúc hấp thu cả Bính Đinh Song Hỏa mới có tác dụng. Với thuộc tính thân thể Âm Dương Cân Bằng của hắn, ma lực ẩn chứa trong hai khóa Tinh Miện này cũng không có lãng phí chút nào. Nếu người khác là Nhất cấp Bính Hỏa Học Đồ hay là Nhất cấp Đinh Hỏa Học Đồ, vậy thì hắn chính là một gã Nhất cấp Bính Đinh Song Hỏa Học Đồ. Nhìn thấy khóa Tinh Miện đặc biệt này, trong lòng Hạ Thiên cũng có chút chờ mong, nếu tên tiểu tử này thật sự có thể ngưng tụ thành công được, thì sẽ có hình dạng như thế nào đây. Dù sao thì, chỉ khi có được, hắn mới chân chính trở thành một gã Âm Dương Ma Sư thật sự.

Cùng với việc hình thành Miện Tinh, thần sắc Cơ Động cũng dần dần trở nên nhẹ nhàng lại. Khi hai cỗ năng lượng tàn phá kia dần dần bình tĩnh lại, chậm rãi ngưng tụ lại tại lồng ngực của hắn, Cơ Động có thể cảm giác được, tại hai bên xương sườn lồng ngực của mình, mỗi bên có một quang điểm nhỏ, bên trái là màu xanh lam, bên phải là màu đỏ. Đồng thời hắn cũng phát hiện, khi mình tập trung tinh thần lại, tựa hồ có thể mơ hồ cảm giác được trong không khí cũng có hơi thở đồng dạng như vậy, chỉ có điều so với hai quang điểm trong cơ thể hắn thì lại yếu ớt, mỏng manh hơn rất nhiều.

Lúc hắn mở hai mắt ra, phát hiện bộ giáo phục Bính Hỏa Hệ trên người mình đã hoàn toàn ướt đầm, cả người giống như là mới vừa trong nước đi ra. Nhưng ngoại trừ đổ nhiều mồ hôi ra, hắn cũng không có chút cảm giác mệt mỏi, ngược lại còn cảm thấy toàn thân tràn ngập lực lượng.

20. Chương 10 Nhất Cấp Bính Đinh Song Hỏa Học Đồ (hạ)

Chỉ là cảm giác lực lượng của hai bên thân thể lại không giống nhau. Nửa người bên phải tựa hồ tràn ngập sức bạo phát mãnh liệt, mà nửa người bên trái lại là sự mềm dẻo cùng với sự dai dẳng.

Từ khi đến Ngũ Hành Đại lục cho đến đây, Cơ Động không ngừng giãy dụa trong cơ thể vô cùng suy yếu, chỉ có mấy ngày gần đây mới được ăn no đủ, nên khỏe hơn được một chút. Sau khi dung hợp xong hai khóa Tinh Miện kia, lần đầu tiên hắn mới chính thức cảm nhận được cảm giác có sức mạnh. Tinh, khí, thần cũng được đề thăng lên rất nhiều, không hề cảm giác được trạng thái mệt mỏi thường xuyên như trước đây.

Nhìn về phía Hạ Thiên, Cơ Động tự đáy lòng nói:

- Cám ơn ngài, Hạ Thiên lão sư.

Hạ Thiên khoát tay, nói:

- Không cần cảm ơn ta, hai khóa Tinh Miện này là của viện trưởng, nếu người muốn tạ ơn, thì hãy tạ ơn hắn đi. Hiện tại người đã hoàn thành bước đầu tiên tu luyện một gã Âm Dương Ma Sư rồi. Sau này người trở về có thể nhìn xem trong gương, khi người dùng ý niệm khống chế Bính Hỏa Ma Lực cùng với Đinh Hỏa Ma Lực trong cơ thể người, trên trán người sẽ xuất hiện ra khóa Miện Tinh mà người có, đều là nửa khóa. Nói cách khác, hiện tại người đã là một gã Nhất cấp Bính Đinh Song Hỏa Học Đồ.

- Thành Nhất cấp nhanh như vậy sao?

Cơ Động kinh ngạc nói.

Hạ Thiên tức giận hừ một tiếng:

- Đây là do vận khí người tốt. Không có hai khóa Tinh Miện này, chỉ sợ người vĩnh viễn cũng không có khả năng đạt được ma lực như thế này. Sau này sẽ không gia tăng dễ dàng như vậy nữa đâu. Người nhớ cho kỹ, lúc tiến hành tu luyện, phải là đồng thời hấp thu ma lực của cả hai hệ, hơn nữa, lượng ma lực hấp thu cũng phải hoàn toàn giống nhau, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến thân thể của người. Nếu không, chỉ cần có ma lực một hệ nào đó hấp thu kém hơn hệ khác, lập tức đặc tính thân thể Âm Dương Cân Bằng của người cũng sẽ bị quấy nhiễu, tương đương là tổn công vô ích.

- Hạ Thiên lão sư, ta sau này nên tiến hành tu luyện như thế nào đây? Một khi ta đã là Nhất cấp Bính Đinh Song Hỏa Học Đồ, ngài có thể nào đem phương pháp tu luyện mà dạy cho ta được không?

Hạ Thiên hừ một tiếng, nói:

- Ta không phải là đã dạy cho người rồi sao? Khoanh chân ngồi xuống, thả lỏng toàn thân, dùng ý niệm cảm nhận ma lực song hệ mà người có. Hiện tại người đã có được ma lực, như vậy có thể nói thân thể của người giống như là một thỏi nam châm vậy, người có thể dùng ý niệm của người mà hấp thu các Bính Hỏa Nguyên Tố và Đinh Hỏa Nguyên Tố tự do trong không khí xung quanh người. Đây chính là phương pháp tu luyện. Âm Dương Ma Sư tại mười cấp ban đầu tu luyện là khó khăn nhất, chỉ có thể hoàn toàn dựa vào khả năng cảm ứng của bản thân cùng với ý niệm mà từ từ ngưng tụ. Quá trình này rất lâu và vô cùng buồn tẻ. Rất nhiều người không thể tu luyện thành Âm Dương Ma Sư cũng không phải bởi vì thiên phú không đủ mà là do không thể chịu nổi sự buồn chán của quá trình ngưng tụ này. Bản thân người là Song Hỏa đồng tu, thuộc tính bản thân là Âm Dương Cân Bằng, nên sự cố gắng mà người phải bỏ ra nhiều hơn rất nhiều so với những đệ tử thông thường.

- Cảm ơn lão sư, ta sẽ nhớ kỹ những lời ngài nói. Cũng sẽ cố gắng nhiều hơn những người bạn cùng học. Ta sẽ dùng thành tích của mình để chứng minh với ngài tất cả. Hiện tại ta đã có thể bắt đầu sự trừng phạt của ngài hay chưa?

Trên mặt Hạ Thiên rất cuộc cũng toát ra vẻ tươi cười, khi này nhìn thấy Cơ Động trong tình trạng thống khổ cũng vẫn bảo trì được thân thể ngay ngắn, không có phát ra một tia thanh âm nào, hẳn có thể nhìn ra đứa nhỏ này có tâm chí kiên nghị. Hơn nữa, lúc này Cơ Động đã nói hẳn là cô nhi, cũng làm cho ác cảm của Hạ Thiên đối với việc hẳn được đặc cách đi cửa sau vào đã giảm đi rất nhiều.

- Hiện giờ trời đã sắp tối rồi, sự trừng phạt của người ta cũng tạm thời cho hoãn lại. Người vừa đạt được nhất cấp ma lực, bây giờ nên trở về tiến hành tu luyện đi thôi, cẩn thận cảm nhận lại. Có vấn đề gì phát sinh thì đến tìm ta. Ta ở trong ký túc xá Bính Hỏa Hệ, phòng năm linh một. Đi về đi.

Cơ Động đứng lên, hẳn đột nhiên phát hiện, chính mình thật sự có điểm thích Ly Hỏa Học Viện này, cũng có chút thích vị Hạ Thiên lão sư tính cách ngay thẳng, tuy bề ngoài hung bạo nhưng nội tâm tình cảm này. Hướng về phía Hạ Thiên cúi đầu một cái rồi mới xoay người bước ra ngoài.

oOo

Sắc trời chuyển chiều, từng tia nắng thái dương ban chiều chiếu rọi, lúc này lại đến thời điểm chuyển giao giữa ngày và đêm.

Tại phòng viện trưởng, Dương Bình Thiên đang đón tiếp một vị khách.

- Người khỏe không, Dương viện trưởng.

Người khách khoảng chừng bốn mươi tuổi, dáng người cao gầy, hai mắt sáng ngời có thần. Thân mình mặc một bộ trường bào màu đỏ, tại vị trí ngực phải có một dấu hiệu hình vòng tròn màu vàng kim bao quanh một ngọn lửa màu đỏ. Cái này cũng không có đại biểu cho thực lực, mà là đại biểu cho thân phận. Chỉ có người của Nam Hỏa Đế Quốc Âm Dương Ma Sư Công Hội mới có cách ăn mặc như vậy thôi.

- Chào ngài, xin mời ngồi.

Dương Bình Thiên mời người khách sang bộ trường kỷ gần đó ngồi xuống.

- Dương viện trưởng, ta là nhân viên công tác của Đế Quốc Âm Dương Ma Sư Công Hội, lần này được sự phân công của Công Hội, đem đến cho ngài một vật. Hội trưởng đại nhân biết ngài vốn thích thu thập các loại Âm Dương Ma Kỹ Quyền Trục. Công Hội ngẫu nhiên từ trong tay một vị Âm Dương Ma Sư nghèo túng thu được một bộ Ma Kỹ Quyền Trục, có thể dùng giá gốc để lại cho ngài.

- Âm Dương Ma Kỹ Quyền Trục? Mau lấy ta xem.

Ánh mắt Dương Bình Thiên sáng lên, vội vàng kêu đối phương xuất ra quyền trục. Nếu nói niềm đam mê lớn nhất của cả đời hẳn chính là thưởng thức rượu ngon, vậy thì cái thứ hai chính là thu thập các loại Âm Dương Ma Kỹ Quyền Trục. Âm Dương Ma Kỹ Quyền Trục, kỳ thật chính là một loại quyền trục đặc thù, ẩn chứa trong đó một số loại Âm Dương Ma Kỹ. Bình thường các loại quyền trục loại này cũng chỉ ẩn chứa các loại Âm Dương Ma Kỹ loại phụ trợ là chủ yếu, bởi vì các loại quyền trục ẩn chứa Ma Kỹ công kích cùng phòng ngự cần phải chứa đựng ma lực rất lớn, nên rất khó chế tạo.

Phương pháp chế tạo các loại quyền trục này đều đã thất truyền, cho nên, các loại Âm Dương Ma Kỹ Quyền Trục hiện tại cơ hồ đều là đồ cổ. Dương Bình Thiên thu thập mấy thứ này cũng không phải để sử dụng, phần lớn chỉ là để thưởng thức và nghiên cứu mà thôi.

Trung niên nhân đưa tay mình sang bên hông, sờ lên trên một cái đai lưng có gắn một khóa bảo thạch màu đỏ, một cái quyền trục dài chừng một thước đã xuất hiện trên tay hắn. Cẩn thận đem cái quyền trục đưa đến trước mặt Dương Bình Thiên.

Nhìn thấy cái quyền trục này, ánh mắt Dương Bình Thiên nhất thời sáng rực. Hắn là người biết xem hàng, từ bề ngoài phong cách cổ xưa của quyền trục, có thể nhìn thấy được, quyền trục này hẳn là có niên đại rất lớn.

Toàn thân quyền trục có màu ám kim, không biết là dùng chất liệu gỗ gì chế tác thành. Trên bề mặt có ám văn tinh mịn, còn có một số chữ viết đặc thù, cũng không phải là chữ viết của thời hiện tại. Nhất là ma lực dao động nồng đậm phóng xuất ra trên bề mặt nó. Người khác nhìn vào sẽ không chút nào hoài nghi Âm Dương Ma Kỹ ẩn chứa trong nó nhất định rất cường đại.

Trung niên nhân nhìn thấy bộ dáng say mê của Dương Bình Thiên, mỉm cười nói:

- Công Hội đã tiến hành nghiên cứu cẩn thận, cái quyền trục này đã có niên đại một ngàn năm, do một vị đại sư chuyên môn chế tạo Âm Dương Ma Kỹ quyền trục chế tạo ra. Nó có tên là Toàn Phương Vị Vô Định Truyền Tổng Quyền Trục. Kỳ lạ nhất chính là, nó ít nhất có ma lực của năm hệ Âm Dương rót vào mới chế tác thành, cực kỳ có giá trị.
- A! Đây chính là loại quyền trục được xưng tụng là vô dụng nhất, nhưng lại lợi dụng nguyên lý Ngũ Hành tương sinh tương khắc mà chế tạo, có thể ẩn chứa nhiều Âm Dương ma lực nhất, Toàn Phương Vị Vô Định Truyền Tổng Quyền Trục, đúng không?

21. Chương 11 Toàn Phương Vị Vô Định Truyền Tổng Quyền Trục (thượng)

Trung niên nhân ha hả cười, nói:

- Dương viện trưởng, ngài thật không hồ là người chuyên sưu tầm các loại Âm Dương Ma Kỹ Quyền Trục. Xem ra chắc không cần ta phải giới thiệu nhiều nữa.

Quang mang trong mắt Dương Bình Thiên sáng rực:

- Thứ này tuy rằng không thể sử dụng, nhưng dùng để nghiên cứu cũng có giá trị cực cao. Ít nhất cho tới bây giờ, trong Âm Dương Ma Sư giới chúng ta cũng không có bất cứ đoàn hội nào có thể dùng năm loại Ma lực tạo thành một loại Ma Kỹ tổ hợp a!

Trung niên nhân nói:

- Kỳ thật, nó cũng không phải là hoàn toàn không có giá trị, tại thời điểm mấu chốt, nó vẫn có thể dùng để cứu mạng.

Dương Bình Thiên bật cười nói:

- Người dám sử dụng nó không? Thứ này được gọi là Toàn Phương Vị Vô Định Truyền Tổng Quyền Trục. Không ai biết nó sẽ đem mình truyền tống đến chỗ nào nữa. Trừ khi gặp phải tình huống nguy hiểm đến tính mạng, mới mạo hiểm sử dụng ra mà thôi. Bị truyền tống đi xa cũng không tính làm gì, vạn nhất nếu bị truyền tống lên trên trời, không phải là bị rơi xuống chết luôn hay sao, hay là truyền tống vào sâu trong lòng đất, cũng là bị nghẹt thở mà chết. Như vậy chẳng phải là giống như tự sát hay sao? Chẳng qua người yên tâm, ta rất có hứng thú đối với thứ này. Bao nhiêu tiền?

Trung niên nhân đưa một ngón tay lên:

- Một ngàn kim tệ.
- Một ngàn kim tệ?

Dương Bình Thiên sửng sốt một chút:

- Cái này so với cho không cũng đâu có khác gì nhau? Sư tằm Âm Dương Ma Kỹ Quyền Trục cũng đâu phải có mình ta, thứ này là đồ cổ hiếm có, nói nó có niên đại một ngàn năm là làm giảm tuổi thọ nó rất nhiều rồi, nếu đem nó đến phòng đấu giá, thu về mười vạn kim tệ cũng đã là rất rẻ rồi.

Trung niên nhân mỉm cười:

- Đây là do Hội trưởng đại nhân nói. Huống chi, ngài cũng là thành viên của Công Hội, chúng ta như thế nào để cho ngoại nhân chiếm tiện nghi đây? Hội trưởng đại nhân đã nói, là một ngàn kim tệ. Ngài chỉ cần trả đúng bấy nhiêu đó tiền, nó sẽ thuộc về ngài.

Dương Bình Thiên trong lòng chợt động, bất đắc dĩ lắc lắc đầu:

- Lão gia hỏa kia để người đem đến cho ta một thứ tốt không thể chối từ a! Nói đi, hần muốn ta làm gì đây?

Trung niên nhân đi đến bên người Dương Bình Thiên, ghé vào lỗ tai hần nói nhỏ vài câu. Nghe xong lời hần nói, Dương Bình Thiên tức giận nói:

- Ta biết ngay là chuyện này. Được rồi, người trở về nói lại cho hần, ta sẽ lo chuyện này. Chẳng qua, trong vòng vài năm mới được. Từ từ một chút đi.

Trung niên nhân nói:

- Hội trưởng đại nhân nói, cái này là vinh dự của Nam Hỏa Đế Quốc Âm Dương Ma Sư Công hội chúng ta, xin ngài cẩn thận lo lắng nhiều hơn.

Dương Bình Thiên có chút suy nghĩ, gật gật đầu.

Trung niên nhân đã đạt được mục đích, cung kính nói:

- Bây giờ tại hạ xin cáo từ.

Dương Bình Thiên tùy ý để cái quyền trục lên trên bàn, làm ra tư thế mời khách:

- Đi thôi, ta tiễn người một đoạn.

Trung niên nhân nói:

- Không dám làm phiền ngài. Bộ quyền trục này ngài không cất cẩn thận đi?

Dương Bình Thiên cười nói:

- Nói như thế nào người cũng là đại biểu cho Công Hội mà đến, ta tiễn người cũng là chuyện đương nhiên. Bộ quyền trục này ta còn muốn xem xét kỹ một chút, có thứ đồ tốt như vậy, ta cần phải nghiên cứu một chút chứ. Nơi này của ta cũng không có ai đến. Một ngàn kim tệ của ta, người nói Hội trưởng đại nhân trích ra từ tiền trợ cấp của ta tại Công Hội đi. Ta cũng không có thời gian đến Công Hội lĩnh tiền trợ cấp.

Trung niên nhân cũng chỉ mỉm cười, không có nói gì thêm, đi theo Dương Bình Thiên bước ra ngoài.

Bọn họ vừa mới ra khỏi cửa một chút, cửa phòng Dương Bình Thiên đã vang lên tiếng gõ cửa nhẹ:

- Dương viện trưởng, ngài có trong phòng không?

Một người đã thò đầu vào xem xét.

Người vào xem xét không phải ai khác, chính là kẻ vừa mới thành công trở thành Nhất Cấp Bính Đình Song Hỏa Học Đồ Cơ Động. Từ chỗ Hạ Thiên lão sư trở về, trong lòng Cơ Động đều tràn ngập sự hưng phấn. Sau khi về phòng mình tắm rửa một cái, vốn hần định lập tức bắt đầu cảm thụ sự tồn tại của Bính Hỏa cùng với Đình Hỏa, nhưng bởi vì lúc tiến hành hấp thu hai khóa Tinh Miện kia đã tốn một khoảng thời gian lớn, đã đến chiều tối rồi, những đệ tử khác đều đã trở về ký túc xá hoặc là đi ăn cơm chiều. Tiêu hao của thân thể cũng khá lớn, làm cho hần cũng cảm thấy rất đói bụng. Cơ Động nhớ tới hai khóa Tinh Miện kia đã gây cho mình nhiều chỗ tốt, nên đã quyết định điều chế cho Dương Bình Thiên một ly rượu ngon rồi mới đi ăn cơm. Vì thế hần tắm rửa xong ngay lập tức bắt đầu điều chế rượu.

Cái này gọi là ‘Uống nước nhớ nguồn’, Dương Bình Thiên cho hần hai khóa Tinh Miện trân quý kia, khiến cho hần có ấn tượng khá tốt đối với Dương Bình Thiên. Hơn nữa hôm nay dưới tác dụng của thể lực đột

phá cùng với sự cải tạo thân thể của hai khóa Tinh Miện, làm cho cường độ thân thể hẳn gia tăng lên rõ rệt, chén rượu hôm nay hẳn điều chế có thể nói là đỉnh phong mà trạng thái thân thể hiện tại có thể làm được.

Ngoài dự kiến của Cơ Động chính là, đã quá giờ uống rượu rồi mà Dương Bình Thiên cũng chưa tới, làm hẳn phải đến đây tìm lão. Hẳn đâu biết rằng Dương Bình Thiên đang phải tiếp khách bên này.

Ở cùng có một tầng, cách nhau có một phòng, Cơ Động tự nhiên là cầm luôn ly rượu đem qua. Mà Dương Bình Thiên trước giờ cũng đã quen với việc chỉ có mình lão ở trên tầng này, nên đã quên bẵng đi cái phòng Điều Tửu mà lão vừa mới cấp cho Cơ Động không lâu.

- Đây là nơi nào vậy?

Cô gái kia cũng không có trả lời hẳn, chậm rãi mở hai mắt ra, cau cái mũi nhỏ nhắn đáng yêu một chút:

- Không đúng, ta đã từng uống qua các loại rượu của nhân loại các người, tuy rằng uống được lắm, nhưng cũng không có hương vị như vậy. Ta cẩn thận phân tích, ah, loại này có ẩn chứa trong nó các thứ của thế giới nhân loại các người như hương vị của quả cam, hương vị hạnh nhân, hương vị chanh, còn có hai loại hương vị khác mà ta không biết được, có thể là trước đây ta chưa từng nếm qua. Ta nếm qua cái gì nhất định đều nhớ rất rõ hương vị của cái đó.

Cơ Động trong lòng cả kinh:

- Người không phải là người sao?

Cô gái mỉm cười, hai tay hốt lên một chút nham thạch nóng chảy bên dưới, tùy ý để cho thứ chất lỏng nóng chảy cực độ kia từ từ chảy qua kẽ tay mình:

- Người cho rằng, một nhân loại bình thường có thể làm được chuyện này hay sao? Người còn chưa có trả lời câu hỏi của ta, vừa rồi thứ ta uống đến tận cùng là thứ gì vậy?

Cơ Động thở sâu, cố bình tĩnh lại tâm tình kích động của mình:

- Cái này quả thật là rượu, chỉ có điều nó chính là một loại Kê Vỹ Tửu do chính tay ta điều chế ra. Người trước kia chưa từng uống qua cũng không có gì lạ, bởi vì trong thế giới nhân loại của ta, chỉ có duy nhất mình ta mới có thể điều chế được thứ rượu này thôi. Người muốn biết tên nó không?

Cô gái có chút vội vàng gật gật đầu:

- Dương nhiên.

Vừa nói đến rượu, sự xấu hổ nhất thời khi chứng kiến cô gái xinh đẹp trong lòng Cơ Động đã hoàn toàn biến mất, ánh mắt tự tin cũng đã xuất hiện lại trên mắt hẳn:

- Nó được gọi là Nguyệt Dạ Dương Quang, trong đó sử dụng bốn phần rượu Bồ Đào thuần túy, hai phần rượu chanh nguyên chất, hai phần rượu hạnh nhân, một phần nước trái lựu cùng với một phần nước chanh, dùng thủ pháp đặc thù mà điều chế thành. Hương vị mà người không phát hiện ra chính là rượu Bồ Đào tinh khiết cùng với nước quả lựu. Chén rượu Nguyệt Dạ Dương Quang này nguyên bản khi mới điều chế là do ba màu đen, hồng kim và màu huyết sắc tạo thành, bởi vì ba màu này tượng trưng cho mà đêm tội ác, ánh mặt trời duyên dáng cùng với sự nóng cháy của mặt trời. Về sau ta nghĩ lại, ba màu sắc này tách biệt ra cũng không có ý nghĩa gì, màu sắc vĩnh viễn không thể đại biểu cho nội tâm của một người, nên ta đã dùng một loại thủ pháp đặc biệt để đem ba loại màu sắc này dung hợp lại với nhau, giữ lại màu hồng kim nhiều nhất, trở thành một ly Nguyệt Dạ Dương Quan mới. Ta hy vọng, sau khi uống nó xong, có thể làm cho một người nội tâm cô độc có thể cảm thấy được một tia ấm áp. Rượu vốn có tình cảm, chỉ có thể làm cho người ta khi thưởng thức rượu có thể cảm nhận được nội tâm tình cảm của Điều Tửu Sư, đó mới là một ly Kê Vỹ Tửu chân chính. Cho nên, ta điều chế không phải là rượu, mà là tình cảm. Nguyệt Dạ Dương Quang, một loại cảm giác cũng không có khả năng hoàn mỹ, mà phải là ba loại, một cái làm người ta say mê, một cái làm cho người ta mê mang, một cái làm cho người ta buồn bã. Nếu người có thể trải qua được ba loại cảm giác này rồi mới cảm nhận được sự ấm áp trong nó, như vậy, chén rượu này của ta cũng đã tìm được chủ nhân chân chính của nó rồi.

25. Chương 13 Địa Tâm ‘liệt Diễm’ (thượng)

Thiếu nữ lẳng lặng nghe Cơ Động giảng giải, cả người tựa hồ như chìm đắm trong nó, thì thảo lắm bầm:

- Nguyên lai rượu là như thế. Vừa rồi khi ta uống quả thật cảm nhận được tất cả những gì người nói, rượu này quả thật rất ngon. Chẳng qua, theo như ta nghĩ, lời giảng giải của người so với chén rượu kia còn ngon hơn.

Cơ Động phục hồi lại tinh thần, hẳn có chút kinh ngạc về những lời nói khi nãy của mình. Bình thường khi điều chế rượu cho Dương Bình Thiên, hẳn cũng chỉ lẳng lặng điều chế rượu, hoàn thành xong thì đưa ngay

ly rượu cho lão, cũng tuyệt không nói thêm cái gì nữa. Nhưng hôm nay đối diện với cô gái đẹp hoàn mỹ như thế này, trong lòng hẳn lại tràn ngập cảm giác tình cảm, một khắc vừa rồi, hẳn tựa hồ như nhớ lại bản thân mình đang là một vị nhất đại Tửu Thần vậy.

Thu liễm tâm thần, Cơ Động nói:

- Thắc mắc của người ta đã trả lời xong rồi, như vậy, hiện tại người có thể nói cho ta biết hay không, nơi này đến tột cùng là địa phương nào vậy? Người là ai?

Thiếu nữ thần nhiên cười:

- Đã lâu rồi ta không có nhìn thấy nhân loại, ta cũng thấy kỳ quái, người yếu nhược như thế này, làm sao lại có thể đến được nơi này chứ? Nơi này là Địa Tâm, còn ta tên là Liệt Diễm.

- Liệt Diễm?

Cơ Động nhú mày lắc đầu, nói:

- Tên này không hay, không thích hợp với người. Liệt Diễm là cuồng hân, hung bạo, nhưng người thì lại không có gây cho ta cái cảm giác như vậy.

Liệt Diễm mỉm cười nói:

- Nhân loại các người không phải có câu nói là Đánh giá con người không thể nhìn bề ngoài hay sao? Huống chi ta cũng không phải là người. Người còn chưa nhìn thấy ta khi cuồng hân, hung bạo, tự nhiên cũng sẽ không minh bạch được ý nghĩa của tên ta. Tất cả những sinh vật tồn tại trong lòng đất đều gọi ta là Liệt Diễm Nữ Hoàng. Chẳng qua, vì những lời giảng giải về rượu khi nãy của người, ta cho phép người gọi thẳng tên ta.

Cơ Động giật mình phát hiện, thời khắc này, khí chất trên người Liệt Diễm không ngờ đã biến hóa nghiêng trời lệch đất. Lúc trước còn là một nữ tử mềm mại nhu nhược, nhưng bây giờ đã có một loại mị lực như quân lâm thiên hạ vậy, uy áp vô hình làm cho toàn bộ hồ nham thạch mệnh mông không bờ bến kia hoàn toàn tĩnh lặng lại, ngay cả một cái bọt khí cũng không dám bốc lên nữa.

Nhưng mà, Cơ Động cũng không bởi vì sự biến hóa trên người Liệt Diễm mà run sợ, trong mắt hẳn, cái này chỉ là sự thăng hoa hoàn mỹ của Liệt Diễm mà thôi. Có lẽ, đây chính là cảm giác khi yêu một người. Bất luận nàng như thế nào, trong lòng hẳn vẫn là vô cùng hoàn mỹ.

- Người nói nơi này là địa tâm? Còn có cái gì các loại sinh vật sống trong lòng đất? Ta không hiểu.

Cơ Động nghi hoặc hỏi.

Liệt Diễm mỉm cười nói:

- Người quả thật là một tiểu tử nói chuyện rất có ý tứ, rõ ràng là chỉ mới khoảng mười tuổi thôi, lại cố tình bắt chước ngữ khí một người lớn. Còn có thể điều chế ra loại rượu ngon như vậy. Người có thể đến được nơi đây, coi như là chúng ta có chút duyên phận đi. Ta hôm nay phá lệ nói chuyện với người nhiều một chút vậy.

Vừa nói, Liệt Diễm đã đứng thẳng lên trên cái hỏa trụ kia, nàng giống như múa vậy, lặng lẽ xoay tròn một vòng trên đó. Một bộ váy màu đỏ rực lửa đã nhẹ nhàng xuất hiện, bao phủ lấy thân hình mềm mại động lòng người của nàng. Tuy là bộ váy kia cũng không có trang trí các loại trang sức gì, nhưng mặc trên người nàng vẫn là vô cùng hoàn mỹ.

Cơ Động chỉ cảm thấy thân thể mình đột nhiên nhẹ hẫng, không đợi hẳn kịp phản ứng, thân thể hẳn đã không thể khống chế mà bay lên, phiêu phù trên không trung, bên dưới là hồ nham thạch nóng chảy khổng lồ. Chung quanh thân thể hẳn, màn hào quang đỏ nhạt khi nãy đã hóa thành một khối bong bóng hình cầu. Hẳn chính là đứng trong khối cầu đó mà bay chậm chậm đến trước mặt Liệt Diễm.

- Tiểu huynh đệ nhân loại, không cần phải sợ. Chưa được sự cho phép của ta, không có cái gì trong này có thể thương tổn đến người đâu.

Thanh âm của Liệt Diễm lúc này đã biến thành mềm mại, nhẹ nhàng như trước, khí thế hoàng giả uy nghiêm đã biến mất.

- Người nhất định chưa từng nghe đến địa phương này đâu. Chỉ sợ trong đám nhân loại các người cũng không có mấy người biết được sự tồn tại của nơi này. Trên mặt đất có nhiều sinh vật khác nhau tồn tại, thì trong lòng đất cũng vậy, cũng có các loại sinh vật khác nhau. Dưới lòng đất có tổng cộng mười tám tầng không gian, các sinh vật ở các tầng càng gần mặt đất thực lực càng yếu hơn. Nhân loại các người có thể phát hiện ra tầng ngoài cũng đã là giỏi lắm rồi. Nhưng bất luận là nhân loại hay là các sinh vật trong lòng đất chúng ta, đều cùng sinh hoạt chung trên Tinh cầu này, người biết Tinh cầu là gì chứ?

Cơ Động gật gật đầu:

- Ta biết. Tinh cầu mà chúng ta đang sống chỉ là một bộ phận rất nhỏ trong toàn bộ vũ trụ rộng lớn. Tinh cầu tự quay tròn, còn có thể quay xung quanh mặt trời nữa. Chẳng lẽ, nơi này chính là trung tâm lòng đất của khóa Tinh cầu này hay sao?

Liệt Diễm sửng sốt:

- Vũ trụ? Đó là cái gì? Ta không biết. Chẳng qua, người tựa hồ như là biết rất nhiều a! Nói nơi này là tâm Tinh cầu cũng không sai, bởi vì nơi này chính là tầng thứ mười tám dưới lòng đất, cũng chính là trung tâm của khối tinh cầu này.

Cơ Động nói:

- Nói như vậy, người chính là sinh vật cường đại nhất trong lòng đất phải không?

Liệt Diễm hì hì cười:

- Ta cũng không biết phải hay không, chỉ có điều trong hồ địa tâm này cũng chỉ có mình ta mà thôi. Ta thỉnh thoảng cũng chạy lên thế giới nhân loại các người mà dạo chơi, chỉ là khi đi đến thế giới nhân loại ta rất dễ gặp phải nguy hiểm, cũng đã lâu rồi ta không có đi lên trên đó.

Cơ Động nhìn lại vòng bảo hộ kỳ dị bao bọc xung quanh thân thể mình, lại nhìn lại Liệt Diễm đang đứng trên cột dung nham nóng chảy kia, nhin không được hỏi:

- Người cường đại như vậy, còn sợ gặp nguy hiểm nữa hay sao?

Liệt Diễm thần bí nói:

- Tiểu huynh đệ, đây là bí mật, không thể nói cho người biết được.

Cơ Động bất đắc dĩ nói:

- Có thể nào không gọi ta là tiểu huynh đệ được không, ta có tên mà, ta tên là Cơ Động.

Liệt Diễm ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Vậy thì ta sẽ gọi người là Tiểu Cơ Động đi.

Cơ Động cười khổ nói:

- Bộ không thể không gắn thêm chữ 'Tiểu' hay sao?

Liệt Diễm phì cười, nụ cười rực rỡ như nắng xuân vậy, nhìn vào cái mũi đã ứng đỏ của Cơ Động:

- Người vốn rất nhỏ mà, vì sao ta lại không thể gọi đây? Người không thích ta gọi tên người hay sao? Vậy ta sẽ gọi là Tiểu Cơ Động đi hen? Hay là Tiểu Động Động?

- Ách, ... Thôi thôi, người cứ gọi ta là Tiểu Cơ Động được rồi.

Liệt Diễm phảng phất cười như đã đạt được ý muốn:

- Tiểu Cơ Động, người làm thế nào mà có thể đến được nơi này? Phải biết rằng, nơi này của ta cũng không phải ai cũng có thể đến được a!

Cơ Động lắc lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết vì sao ta lại đến được nơi này nữa. Ta chỉ là mở ra một bức tranh cuộn tròn, sau đó đã bị năm luồng quang mang khác màu quần lấy thân thể, cảm giác tựa hồ như chính mình bị lôi tuột đi vậy, đến khi đám quang mang kia tan đi, đã thấy ở nơi này rồi.

- Bức tranh cuộn tròn? Chắc là một cái quyển trục rồi. Ah, nhất định là một loại Âm Dương Ma Kỹ quyển trục do nhân loại các người chế tác ra rồi, Âm Dương Ma Kỹ quyển trục ẩn chứa năm loại nguyên tố, lúc chế tác còn vô cùng phiền phức. Từ năng lượng ba động khi mang người đến đây mà nói, cái kia nhất định không phải là một cái Định vị Truyền tống Quyển trục, chắc hẳn là một loại Vô định Truyền tống Quyển trục rồi. Có thể đem người truyền tống đến độ sâu hơn ngàn dặm thế này, ma lực ẩn chứa trong quyển trục kia chắc hẳn là rất cường đại a!

Cơ Động kinh ngạc nói:

- Âm Dương Ma Kỹ Quyển Trục? Đó là cái gì? Ta còn có thể trở về hay không?

Liệt Diễm đưa tay kéo mái tóc dài đỏ rực của mình, đưa ra trước ngực khẽ phe phẩy, suy nghĩ trong chốc lát mới nói:

- Tiểu Cơ Động, không bằng chúng ta làm một cuộc giao dịch đi, người điều chế rượu ngon lắm, nếu người có thể thường xuyên đem rượu xuống cho ta uống, ta sẽ giúp người trở lại nhân gian. Người thấy thế nào?

- Được, không thành vấn đề.

Cơ Động cơ hồ là không chút do dự lập tức đáp ứng ngay, làm cho hắn có chút kỳ quái chính là, hắn quyết định nhanh chóng như vậy cũng không phải do có thể trở về nhân gian, mà nguyên nhân chính là sau này còn có thể gặp lại Liệt Diễm nữa.

- Chẳng qua rượu của người nhất định là phải ngon đó, còn nữa, người phải nói cho ta thêm những chuyện xảy ra trên thế giới nhân loại của người nữa đó. Ở nơi này quả thật rất buồn chán, mà ta lại không thể dễ dàng rời khỏi nơi này. Nếu rượu của người mà không ngon, ta sẽ tức giận lắm. Lúc nào ta buồn, nói không chừng ta sẽ dìm người xuống hồ địa tâm luôn đó.

26. Chương 13 Địa Tâm ‘liệt Diễm’ (hạ)

Bộ dáng đe dọa của Liệt Diễm nhìn thế nào cũng không thấy đáng sợ, vẫn là bộ dáng cười tủm tỉm đáng yêu, nhìn thấy hình dáng nàng như vậy, Cơ Động lại hồi phục lại tinh thần:

- Ta cho tới bây giờ cũng không cho rằng chết đi là một chuyện gì đáng sợ. Lời hứa nào cũng không hữu hiệu bằng sự thật chứng minh cả, người nói có đúng không?

Nghe những lời Cơ Động nói, Liệt Diễm bật cười, nàng cười làm cho thân thể mềm mại của nàng run rẩy. Tuy rằng thân thể của nàng đã được bộ váy dài màu đỏ kia che lại, nhưng thân thể động lòng người cũng vẫn là kinh tâm động phách. Cơ Động tự hỏi tâm trí mình vốn rất kiên định, nhưng chỉ cần nhìn một chút trên người Liệt Diễm, tâm trí hắn sẽ dường như không còn chịu sự chi phối của ý niệm nữa.

- Người thật sự là tên tiểu gia hỏa thú vị, rõ ràng chỉ là một tiểu hài tử, nhưng lại học theo bộ dáng của người lớn mà nói chuyện. Chẳng qua, hôm nay ta nhìn thấy người, quả thật làm ta có chút vui vẻ. Đến đây, để ta nhìn kỹ người một chút đi.

Cơ Động chỉ cảm thấy mắt hắn hoa lên, màn hào quang màu đỏ xung quang thân thể hắn đột nhiên đậm lên vài phần. Liệt Diễm khi này còn đứng trên cột nham thạch nóng chảy, bây giờ đã hiện ra trước mặt hắn, một cặp mắt to đen cách hắn nửa thước đang nhìn chằm chằm vào mắt hắn.

Cơ Động có thể cảm nhận được rõ ràng hơi thở ấm áp của Liệt Diễm, hô hấp của nàng mang theo một mùi hương đặc thù, vừa có hương vị ngọn lửa nóng cháy, vừa có vài phần hương vị của chén rượu Nguyệt Dạ Dương Quang khi này, mà nhiều nhất vẫn là một hương vị không khí tươi mát thuần khiết, thậm chí còn có vài phần thơm mát, ướt át nữa.

Tại trong thế giới nóng rực như thế này, đột nhiên lại ngửi thấy một cổ hơi thở mang theo hương vị làm người khác không thể quên được như vậy, đã làm cho Cơ Động hoàn toàn say mê trong đó. Cặp mắt đen lay láy kia, giống như hai luồng lốc xoáy thâm thúy, hấp thu chặt chẽ ánh mắt và tâm trí hắn vào đó.

Liệt Diễm nâng tay lên, vuốt ve đầu Cơ Động, kêu nhẹ một tiếng:

- Âm Dương Cân Bằng. Thật là kỳ quái, nhân loại các ngươi không ngờ cũng có người có thể chất Âm Dương Cân Bằng? Hơn nữa lại còn là Âm Dương Cân Bằng tuyệt đối, không có một phân chênh lệch nào cả.

Thanh âm Liệt Diễm vốn là rất êm tai, nghe nàng nói chuyện gần sát bên như vậy, cảm nhận được hơi thở của nàng, Cơ Động lại càng thêm say mê, thậm chí còn không có nghe Liệt Diễm vừa nói cái gì nữa.

- Ủa, Tiểu Cơ Động, ngươi đang suy nghĩ gì vậy?

Bàn tay Liệt Diễm đặt trên đầu Cơ Động xoa nhẹ một chút, một cỗ nhiệt lưu nhất thời từ trên hai khóa Tinh trên trán hắn tràn vào cơ thể Cơ Động. Hắn chỉ cảm thấy toàn thân chợt nóng lên, phảng phất như có một tầng hơi nước từ trong cơ thể bốc ra, thoải mái không nói nên lời. Hai điểm Song Hỏa Hệ Ma Lực trong lồng ngực hắn cũng đồng thời lóe sáng lên một chút. Ý niệm hắn cũng trở nên vô cùng thanh minh hơn. Tựa hồ như một cái xoa đầu này của Liệt Diễm, đã xua tan hết tất cả các tạp niệm trong lòng hắn vậy.

- Tiểu Cơ Động, ngươi sao lại có thể lại có thể chất Âm Dương Cân Bằng đây? Nhìn bộ dáng của ngươi, ngươi hẳn là một Nhất cấp Học Đồ của nhân loại. Nhân loại có Âm Dương Cân Bằng Song Hỏa Hệ, là lần đầu tiên ta nhìn thấy đấy. Ta đối với ngươi càng thêm có hứng thú a!

Cơ Động nói:

- Âm Dương Cân Bằng không phải là thuộc tính rác rưởi nhất hay sao? Cần phải cố gắng gấp ba mươi hai người bình thường mới có thể trở thành một gã Âm Dương Ma Sư chân chính. Thuộc tính Âm Dương Cân Bằng của ta là do bẩm sinh mà có.

- Ngươi nói cái gì?

Liệt Diễm nhướng mày, nụ cười trên mặt biến mất, toàn thân nàng bạo phát ra uy nghiêm hoàng giả. Đang ở sát bên người nàng, nhất thời cảm nhận được hơi thở đó, làm cho Cơ Động bị áp bức đến mức không thể thở nổi, cả người hoàn toàn bị dán trên màn quang mang màu đỏ kia, xương cốt toàn thân tựa hồ như bị ép nát vậy.

- Ah, thực là xin lỗi.

Liệt Diễm vội phản ứng lại, áp lực biến mất, thân thể Cơ Động nhất thời mềm xuống. Liệt Diễm nâng một tay lên, kéo hắn đứng thẳng dậy, một cỗ nhiệt lưu từ trong tay Liệt Diễm chảy vào trong cơ thể Cơ Động, nhất thời làm cho hắn cảm thấy tốt hơn nhiều.

Liệt Diễm có chút áy náy nói:

- Ta không phải cố ý đâu. Chính do ngươi vừa rồi nói là Âm Dương Cân Bằng là thuộc tính rác rưởi nhất, làm ta có chút tức giận. Bởi vì, ta cũng là Âm Dương Cân Bằng Song Hỏa Hệ. Ngươi xem này.

Vừa nói, nàng vừa kéo tay Cơ Động một cái, đứng song song với hắn. Cũng không thấy nàng làm như thế nào, cột nham thạch nóng chảy lúc trước đang nâng đỡ thân thể nàng, lúc này đột nhiên hóa thành hai đạo ngọn lửa thật lớn, bay thẳng lên trời. Thế giới trước mắt của Cơ Động cũng nhất thời biến thành hai màu sắc khác nhau. Một bên là màu trắng tinh khiết, một bên là màu đen thâm thúy. Hai ngọn lửa màu trắng cùng màu đen phân biệt rõ ràng.

- Ngươi cũng là thuộc tính Bính Đinh Song Hỏa hệ?

Cơ Động kinh ngạc nhìn Liệt Diễm.

Liệt Diễm gật gật đầu nói:

- Cho nên mới nói, chúng ta thật sự là có duyên a. Ai nói Song Hệ Cân Bằng chúng ta là rác rưởi cơ chứ? Nhân loại bình thường các người vốn là theo đuổi phương pháp tu luyện phiến diện, cho rằng chỉ cần trong cơ thể có Âm Dương, thì sẽ không ảnh hưởng gì. Nhưng mà, Cô dương bất trưởng, Cô âm bất sinh, muốn hiểu rõ được chân chính một loại thuộc tính năng lực, nhất định phải là Âm Dương Song Tu mới có thể hiểu được. Tu luyện chậm lại thì có làm sao cơ chứ? Nhân loại các người không phải có các loại Ma Kỹ Kết Hợp hay sao? Nếu như người có thể tu luyện thành công Song Hệ Âm Dương Ma Sư, thì có thể tự bản thân mình sử dụng ra được các loại Ma Kỹ Kết Hợp, căn bản là không cần người khác phối hợp.

Cơ Động nói:

- Ta hiện tại chỉ muốn ngưng tụ ra của bản thân trước cái đã, những chuyện khác đợi sau khi trở thành một gã Âm Dương Ma Sư rồi mới nói sau. Cảm ơn người đã cho ta lòng tin, ta sẽ cố gắng.

Liệt Diễm ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Không ngờ ta và người lại giống nhau, cùng có Âm Dương Cân Bằng Song Hỏa Hệ thuộc tính, như vậy đi, về sau người mỗi ngày đều đem rượu đến đây cho ta, ta cho phép người ở lại trong này cùng ta tu luyện ba canh giờ.

- Ở trong này tu luyện?

Cơ Động kinh ngạc nói.

Liệt Diễm gật gật đầu, nói:

- Ở trong này tu luyện, cái gì mà cố gắng gấp ba mươi hai lần bình thường sẽ không cần nữa. Sự tiến bộ của người ít nhất sẽ không chậm hơn người bình thường đâu. Coi như là người đến thuê chỗ tu luyện của ta đi, dùng rượu người điều chế thay cho tiền thuê chỗ.

Nghe Liệt Diễm nói vậy, Cơ Động nhất thời mừng rỡ, với hắn mà nói, đây là chuyện tốt đến không ngờ nổi. Không chỉ có cơ hội có thể trở thành Âm Dương Ma Sư, hơn nữa còn có thể mỗi ngày nhìn ngắm tình nhân trong mộng của mình, Liệt Diễm hoàn mỹ, còn có cái gì tốt hơn so với chuyện này đây?

Liệt Diễm mỉm cười nói:

- Người hiện tại có thể bắt đầu tu luyện đi, ta sẽ không giúp người gia tăng thực lực đâu, tu luyện như thế nào là chuyện của người.

Cơ Động nói:

- Người có thể cho phép ta ở trong này tu luyện, đã là sự trợ giúp lớn nhất rồi. Nếu ta còn không có đạt được thành tựu gì, chỉ có thể trách chính bản thân ta mà thôi. Chẳng qua, hôm nay ta không thể ở lại đây lâu được, ta đã tự tiện mở ra quyền trục của Dương viện trưởng, cần phải mau chóng trở về mà giải bày với hắn một chút. Bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ đến đây mỗi ngày. Có được không?

27. Chương 14 Hồng Liên Trên Ngực (thượng)

Liệt Diễm gật gật đầu, nói:

- Được rồi, bây giờ ta sẽ đưa người quay về thế giới nhân loại. Chẳng qua ta phải nhắc nhở người một chút, người không được đem chuyện gặp ta nói lại cho bất cứ ai. Càng không thể nói những chuyện người đã thấy ở dưới này. Nếu không, ta chỉ có thể làm cho người biến mất khỏi thế giới này.

Vừa nói, Liệt Diễm vừa đưa bàn tay dài và nhỏ của mình đặt lên ngực trái của Cơ Động, Cơ Động chỉ cảm thấy trái tim mình kịch liệt co rút lại, một cỗ nhiệt lưu mãnh liệt trong khoảnh khắc tràn vào. Hết thấy mọi thứ chung quanh nhất thời trở nên hư ảo. Dung nhan tuyệt mỹ của Liệt Diễm dần dần biến thành một ảo ảnh màu đỏ. Nhưng thanh âm của nàng vẫn còn quanh quẩn bên tay của Cơ Động:

- Nhớ kỹ lời ta nói, đừng cho bất luận kẻ nào biết đến chuyện chỗ này. Khi nào người muốn đến tìm ta, đặt tay lên ngực người, gọi tên ta lên. Trong quá trình truyền tống, ít nhất trong khoảng mười lần hô hấp không được để ai quấy rầy. Hẹn gặp lại Tiểu Cơ Động, ta chờ người mang đến những loại rượu ngon.

Hồng quang nở rộ, từ dưới chân Cơ Động, một đóa Hỏa Liên thật lớn màu đỏ tươi lặng lẽ nở rộ, ngay khi đóa hoa đó nở ra hết mức, nó bắt đầu khép dần lại, đem cơ thể Cơ Động hoàn toàn bao phủ bên trong. Khi nó hoàn toàn biến lại thành một nụ hoa, dần dần hóa nhạt lại trong không trung, sau đó lặng yên biến mất.

Nhìn chăm chú vào nơi nụ hoa biến mất, khóe miệng Liệt Diễm toát ra một nụ cười nghiền ngẫm:

- Thật sự là đứa nhỏ thú vị, không biết nên nói là hần đã gặp vận may hay là gặp vận rủi đây. Xui xẻo bị truyền đến địa tâm, lại may mắn đem theo rượu thơm làm ta tỉnh giấc. Hi vọng hần đừng làm ta thất vọng đi. Tiểu Cơ Động, nếu như ngươi thật sự đem chuyện của ta đi nói lại với người khác, như vậy, lòng của ngươi sẽ bị Liệt Diễm thôn phệ. Khi còn ở thế giới nhân loại, ta từng nghe qua hẩu chữ bằng hữu, không biết chúng ta về sau có thể trở thành bằng hữu hay không. Thật lâu rồi không có đi đến thế giới nhân loại, đáng tiếc, hiện tại ta đã không còn tự do nữa. Thật phiền toái, lực lượng cường đại không ngờ ngược lại trở thành ràng buộc.

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, hồng quang trên người Liệt Diễm lóe lên, một cột lửa từ trong hồ địa tâm bay lên, lặng lẽ bao phủ thân thể nàng, mang theo vài phần thương cảm.

Hồng quang khinh động, Cơ Động chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên lạnh hần, đóa Hồng liên thật lớn kia đã lặng lẽ mở ra, hiện ra bản thể của hần. Thân mình đóa Hồng Liên cũng không có phát ra quang mang hỏa diễm, mà lặng yên trong đêm đen, phóng thích hần ra ngoài.

Nơi này là đâu? Hít thở nhẹ nhàng vài phần không khí khoan khoái. Nhìn đóa Hồng Liên lặng lẽ biến mất dưới chân, nhìn nhìn lại hết thấy chung quanh, Cơ Động ngạc nhiên, chính mình đã trở về đến Ly Hỏa Học Viện rồi. Chỗ hần đang đứng, chính là một góc khuất bên cạnh tòa nhà dạy học Bính Hỏa Hệ.

Ta thật sự đã trở về? Cơ Động sờ sờ quần áo trên người mình, mùi khen khét nhàn nhạt không biết khi nào đã hoàn toàn biến mất, hết thấy khôi phục lại bình thường. Cảm giác phảng phất như vừa trải qua một kiếp người vậy, làm cho Cơ Động không khỏi có chút mơ màng, chẳng lẽ vừa rồi là ta nằm mơ hay sao? Liệt Diễm chính là mộng tiên của ta ư?

Cơ Động mạnh mẽ kéo vạt áo trước của mình lên, nhìn về phía ngực trái, nhất thời cảm giác mơ màng đột nhiên tiêu biến mất. Ngay trên ngực trái hần, chỗ vị trí trái tim, rõ ràng hiện ra một đóa Hồng Liên nhẹ nhàng, thấm đẫm tiên diễm nằm ở đó. Đóa Hồng Liên giống như là một hình xăm bình thường, dán chặt vào da thịt hần vậy. Mỗi cánh hoa của đóa Hồng Liên kia giống như là một ngọn lửa tiên diễm vậy, đó không phải là sắc thái của thế giới nhân loại.

Không phải nằm mơ, thật sự là không phải nằm mơ. Tất cả những chuyện này đều là sự thật. Tất cả những chuyện khi nãy đều có chút thần kỳ, làm cho Cơ Động có chút không thể tin tưởng được.

Dùng sức vỗ vỗ mặt mình, cố gắng làm cho mình không nghĩ đến dung nhan hoàn mỹ kia nữa, nhưng mà dung nhan kia đã sớm khắc sâu vào trong lòng hần rồi. Dùng sức hít sâu vài cái, Cơ Động mới miễn cưỡng khôi phục lại tâm tình kích động của mình, bước nhanh vào tòa nhà dạy học Bính Hỏa Hệ.

Mở cửa phòng, Cơ Động vừa mới đi vào phòng mình, một âm thanh kích động vang rền đã đập vào tai hần:

- A! Ngươi đã về rồi.

Cơ Động giật mình hoảng sợ. Bỗng một ngọn đèn chợt thấp lên trên bàn hần, lúc này hần mới chứng kiến, Dương Bình Thiên đang ngồi trên ghế trước quầy rượu, khi nhìn thấy mình, vẻ mặt hần đã tràn đầy vẻ kinh hỉ.

Cơ Động có chút hồ thẹn, cúi đầu nói:

- Thực xin lỗi Dương viện trưởng, ta không nên đụng đến đồ của ngài. Ta chỉ nghĩ, đó là một bức họa cuộn tròn mà thôi.

Dương Bình Thiên chứng kiến Cơ Động trở về, đã nhẹ nhàng thở ra rồi, ngăn lại nói:

- Không sao cả, không sao cả. Trở về là tốt rồi. Chẳng qua, về sau ngươi phải chú ý một chút, có vài thứ không thể tùy tiện đụng vào đâu. Cùng là ta sơ suất, nghĩ trên này chỉ có mình ta, không có khóa phòng cẩn thận. Mau nói ta biết, vừa rồi ngươi bị truyền tống đến nơi nào? Ah, đúng rồi, cái bức họa cuộn tròn hôm nay ngươi mở ra, gọi là một cái Âm Dương Ma Kỹ Quyển Trục, cái đó tên là Toàn Phương Vị Vô Định

Truyền Tống Quyển Trục, cái đó có thể đưa người truyền tống đến bên kia đại lục, cũng có thể truyền tống lên vạn thước trên không trung, trực tiếp rơi xuống mà chết. Người có thể trở về là ta rất vui rồi, bằng không, ta vĩnh viễn cũng sẽ bất an.

Cơ Động thăm nghĩ trong lòng, không chỉ có thể truyền tống lên trời cao, còn có thể truyền tống xuống lòng đất nữa. Nhưng hần đương nhiên sẽ không đem những lời đó nói ra, giả bộ giật mình một cái, vỗ vỗ lồng ngực:

- Xem ra vận khí của ta thực sự cũng không tệ a, chỉ có bị truyền tống ra đến ngoại thành thôi, mất hết nửa ngày tìm đường mới trở về được nơi này.

Dương Bình Thiên mỉm cười đứng lên nói:

- Sự phụ của ta nói không sai, vận khí cũng là một phần của thực lực. Người có thể bình an trở về là tốt rồi. Cũng không còn sớm, người cũng nên sớm nghỉ ngơi đi.

Nói xong hần đứng lên, hướng ra ngoài bước đi.

- Dương viện trưởng, ngài chờ cho một chút. Ly rượu mà ta điều chế cho ngài hôm nay lúc truyền tống đã sơ suất rất mất rồi, để ta điều chế lại cho ngài một ly khác.

Dương Bình Thiên sửng sốt một chút:

- Đã trễ thế này, thôi khỏi đi.

Cơ Động kiên quyết nói:

- Đã đáp ứng rồi thì sẽ nhất định làm cho bằng được. Rất nhanh thôi mà.

Vừa nói hần đã bước nhanh đến sau quầy rượu, rửa tay thật sạch, sau đó lấy ra một bầu điều chế rượu.

Rượu kim, nước chanh, nước trái lựu, lòng trắng trứng, bốn loại phối liệu theo tỷ lệ nhất định mà tuân tự trước sau được rót vào trong bầu điều chế. Đậy nắp bầu lại, cả người Cơ Động tiến nhập vào trạng thái trước giờ chưa từng có. Cho dù là ở kiếp trước cũng chưa từng có trạng thái như thế này. Bởi vì, thời khắc này đây, trong đầu hần cũng chỉ có dung nhan hoàn mỹ kia, thậm chí còn có cảm giác như là đang nắm lấy bàn tay thon dài, mềm mại của nàng ta vậy.

Trước mắt Dương Bình Thiên, Cơ Động lúc này đã nhắm hai mắt lại, trên mặt vẫn còn vài phần thần sắc mê ly, mà bầu điều chế rượu kia giống như là đang nhảy múa trên tay hần vậy, bốn loại nhan sắc phối liệu rất nhanh hòa trộn lại trong bầu điều chế kia. Cơ Động lúc này đây điều rượu, làm ra những động tác không thể tưởng tượng, giống như là đang quăng tay qua lại trong không trung vậy. Nhưng mà, động tác của hần càng ngày càng nhanh, tới cuối cùng, ngay cả Dương Bình Thiên còn có chút nhìn thấy không rõ, chỉ có thể mơ hồ chứng kiến một đoàn quang mang màu hồng phấn đang lóe lên dưới ánh sáng của ngọn đèn.

28. Chương 14 Hồng Liên Trên Ngực (hạ)

Đây là một ly Kê Vỹ Tửu mà ở kiếp trước Cơ Động rất ít khi điều chế, hơn nữa lại là một loại Kê Vỹ Tửu hết sức thông dụng. Lựa chọn loại này bởi vì lúc này trong lòng Cơ Động cũng chỉ có nghĩ đến nó mà thôi. Ôn nhu như nước, hoàng giả như lửa, hai đặc tính của một giai nhân đang tràn ngập trong lòng hần, đã ngưng tụ thành một ly rượu ngon.

Chén Kê Vỹ Tửu này có tên là: Hồng phấn giai nhân. Đúng vậy, chìm đắm trong lòng Cơ Động chính là hồng phấn giai nhân.

Dương Bình Thiên uống xong ly rượu này rồi mới trở về. Khi hần uống xong ly Hồng phấn giai nhân này, mơ hồ cũng bị những tình cảm trong rượu cuốn hút, phảng phất như đang nghĩ đến cái gì đó, sau đó hướng về phía Cơ Động từ giả rồi trở về phòng hần. Mà bản thân Cơ Động lúc này cũng đã đắm chìm trong ký ức khi nãy. Ngay cả chính hần cũng không biết là khi nào đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi mất.

Sáng sớm, Cơ Động nghe tiếng đập cửa phòng dồn dập mà tỉnh lại. Mở cửa ra đã thấy hai tên bằng hữu hôm qua mới quen biết: Tất Tô và Tập Nhĩ.

Thần sắc hai người có chút vội vàng, Tất Tô nói:

- Lão Đại, người như thế nào đã sáng như vậy mà còn chưa dậy nổi. Đi mau, hôm nay là buổi học ngoại khóa của Hạ Thiên lão sư. Hôm qua hắc đã nói trước, hôm nay ai tới muộn, nhất định phải chết. Đi nhanh đi.

Bởi vì còn không có ngủ đủ giấc, thần trí Cơ Động còn có chút mơ màng, cũng đã bị Tất Tô cùng Tập Nhĩ lôi đến sân thể dục. Lúc này đại bộ phận đám đệ tử năm nhất đều đã tụ tập tại sân thể dục, cũng đã đến giờ bắt đầu buổi học. Bị không khí mát mẻ buổi sáng kích thích, Cơ Động cũng đã cơ bản thanh tỉnh lại.

Tập Nhĩ tuy rằng không nhiều lời như Tất Tô, nhưng cũng đưa cho Cơ Động một ổ bánh mì cùng với một quả trứng.

- Hảo huynh đệ.

Cơ Động giơ ngón tay cái về phía Tập Nhĩ, nhanh chóng ăn ổ bánh mì và quả trứng. Tuy rằng cũng không có hương vị đặc sắc gì, nhưng do từ đêm qua đến giờ hắc cũng không có thứ gì trong bụng, cho nên ăn cũng thấy thập phần ngon ngọt.

- Tập hợp.

Thanh âm Hạ Thiên mang theo vài phần uy áp chợt vang lên. Đám đệ tử Bính Hỏa Hệ cùng với Đinh Hỏa Hệ vội vàng tập trung lại một chỗ. Không biết có phải bởi vì vị Hạ Thiên lão sư này để lại trong lòng họ ấn tượng quá mức sâu sắc hay không, mà đám đệ tử này tập hợp lại không ngờ cũng vô cùng ngay hàng thẳng lối.

Hạ Thiên cùng với Thu Thiên hai vị lão sư đang chậm chậm đi tới. Hạ Thiên lão sư mặc một cái quần ngắn màu vàng nâu, phía trên mặc một cái áo không tay bó sát thân. Nếu nói hôm qua hắc đã cấp cho đám đệ tử này ấn tượng sâu sắc, như vậy, hôm nay hình tượng của hắc càng thêm vài phần uy hiếp. Nguyên khối thân thể như đá hoa cương của hắc nhìn qua giống y như là đúc bằng sắt thép vậy. Cả người đứng đó, tựa như thiên thần hạ phàm, hơn nữa vẻ mặt hết sức dữ tợn, đối với đám đệ tử mười mấy tuổi này là có lực uy hiếp hết sức mạnh mẽ.

Hạ Thiên gật gật đầu:

- Tốt lắm, tập hợp rất có hàng lối. Bắt đầu từ hôm nay, Bính Hỏa Hệ và Đinh Hỏa Hệ sẽ học tách riêng ra. Đinh Hỏa Hệ sẽ do Thu Thiên lão sư giảng dạy, Bính Hỏa Hệ là do ta giảng dạy. Bây giờ, ta sẽ dẫn các người tạm thời rời khỏi học viện, buổi học sáng nay là bữa ngoại khóa, nhiệm vụ của các người rất đơn giản, chạy vòng quanh Ly Hỏa Thành một vòng. Trong suốt quá trình, ta cũng sẽ chạy cùng với các người. Nếu ai tụt lại phía sau, cũng đừng trách ta ra tay không nể mặt.

Vừa nói Hạ Thiên vừa nâng cánh tay phải, này giờ vẫn để sau lưng hắc, đưa ra trước mặt, trên tay đang cầm một cây roi mây dài khoảng một thước hai.

Vốn khi nghe Hạ Thiên tuyên bố nhiệm vụ, đám đệ tử bên Bính Hỏa Hệ đã định kinh hô lên một tiếng, nhưng mà ngay lúc đó chứng kiến cây roi mây trong tay hắc, cả bọn nhất thời câm như hến, ngay cả một âm thanh than thở cũng không có phát ra.

Tất Tô lúc này đứng bên phía Đinh Hỏa Hệ, nhìn về phía Cơ Động cùng với Tập Nhĩ nhăn mày nhíu mắt trên chọc, làm ra bộ dạng vui sướng khi thấy người khác mắc nạn. Rất hiển nhiên, buổi ngoại khóa của Đinh Hỏa Hệ tự nhiên sẽ không biến thái như Bính Hỏa Hệ.

Hạ Thiên quát:

- Bính Hỏa Hệ, Chúc Quy, bước ra khỏi hàng. Đinh Hỏa Hệ, Tất Tô, bước ra khỏi hàng.

Tất Tô lúc này chính là đang cười vui sướng khi người khác gặp nạn, nghe Hạ Thiên kêu đến tên hắc, gương mặt nhất thời cứng đờ, vội vàng từ bên phía Đinh Hỏa Hệ bước ra.

Mà bước ra khỏi Bính Hỏa Hệ, lại là một nữ hài tử. Cơ Động ngày hôm qua chăm chú nghe giảng, mọi người lại là đang ngồi học, mà hắc lại đang ngồi hàng đầu, nên hắc cũng không có chú ý đến. Bây giờ hắc

mới phát hiện, nguyên lai là bên Bính Hỏa Hệ cũng có một nữ đệ tử, cũng giống như bên Đinh Hỏa Hệ có một nam đệ tử Tất Tô vậy.

Nữ hài tử tên gọi Chúc Quy bên Bính Hỏa Hệ này, thân hình cao gần bằng Tập Nhĩ, so với những nam đệ tử Bính Hỏa Hệ khác còn cao hơn một chút. Cơ Động có chút hiểu được, nguyên nhân có thể là nữ hài tử sẽ có thể phát dục sớm hơn nam hài tử một chút. Làm hấn có chút kinh ngạc chính là thần sắc của nữ tử Chúc Quy này. Trên mặt không có chút nào vẻ nhu nhược của đám nữ tử bên phía Đinh Hỏa Hệ, ngược lại còn có vài phần cảm giác kiên cường nữa. Tuy nàng ta chỉ mới mười tuổi, nhưng lại có vài phần tư thế hiên ngang, oai hùng. Đôi mắt to tròn, màu đỏ nhạt, ánh mắt chuyên chú, động tác tiến lên đơn giản nhưng có lực. Nếu là ở kiếp trước, nữ tử tên Chúc Quy này có thể được xem như là một nữ binh vậy.

Động tác bước ra nếu so với Chúc Quy, thì động tác của Tất Tô mềm mại hơn nhiều, tuy rằng không thể nói rõ ràng là ảo giả, nhưng tuyệt đối không thể nói là rất có nam tính.

- Buổi học ngoại khóa hôm nay là nhằm để rèn luyện thể lực cho nam đệ tử, Chúc Quy, người tạm thời tham gia vào khóa học của Đinh Hỏa Hệ bên kia đi. Tất Tô, người tạm thời gia nhập vào bên Bính Hỏa Hệ bên này. Hai người đổi chỗ cho nhau đi.

- A?

Tất Tô như thế nào cũng không nghĩ ra báo ứng của mình lại đến nhanh như vậy, sắc mặt nhất thời trầm hấn xuống. Nhưng hấn cũng biết rõ Hạ Thiên lão sư chỉ nói một không nói hai, chỉ phải tâm không cam, lòng không muốn mà đi về phía vị trí của Chúc Quy. Cơ Động cùng với Tập Nhĩ cố nén không cho mình bật cười, nhưng trong lòng hai người đều có cảm giác rất thích thú.

Nhưng mà, khi Tất Tô sắp bước đến vị trí của Chúc Quy, đột nhiên, trước mặt hấn hồng ảnh chợt lóe lên, thân thể đã bị một cánh tay chặn lại. Đúng là đáng người cao gầy của nữ đệ tử duy nhất của Bính Hỏa Hệ.

- Báo cáo lão sư, ta không cần trao đổi. Ta muốn tham gia buổi ngoại khóa của Bính Hỏa Hệ. Ta chính là một thành viên của Bính Hỏa Hệ, sẽ không bởi vì giới tính mà được ưu đãi đặc biệt. Xin lão sư chấp thuận.

Thanh âm Chúc Quy thanh thúy mà có lực, nàng cũng đã quay trở về vị trí cũ của mình.

Hạ Thiên vừa lòng gật đầu, nói:

- Được, vậy người cứ đi cùng bọn ta.

Tất Tô bị Chúc Quy ngăn lại, trong lòng khó chịu vô cùng, tức giận trừng mắt liếc về phía thiếu nữ còn cao hơn mình cả một cái đầu kia, lẩm bầm một câu:

- Nam nhân bà.

Lúc này mới chạy về phía cuối hàng của Bính Hỏa Hệ, đứng cùng chỗ với Cơ Động và Tập Nhĩ.

Chúc Quy lạnh lùng quát mắt nhìn hấn, giờ giờ nắm tay lên.

- Xuất phát.

Hạ Thiên hô lớn một tiếng, hấn đã làm người dẫn đầu, chạy ra đầu tiên, ba mươi tên đệ tử Bính Hỏa Hệ, thêm Cơ Động song hệ cùng với Tất Tô ngoại lai đồng thời lóe lóe chạy theo sát phía sau.

Tại kỳ thi tuyển nhập học của Ly Hỏa Học Viện, ngoại trừ Cơ Động ra, các đệ tử còn lại ai cũng phải thông qua cuộc thi thể lực. Thời điểm bắt đầu của buổi học ngoại khóa này, đối với bọn họ mà nói, cũng không có bất cứ phiền toái gì. Hạ Thiên mang theo bọn họ từ cửa Nam chạy ra khỏi thành, bắt đầu chạy vòng quanh Ly Hỏa Thành. Tuy là Ly Hỏa Thành cũng chỉ là một cái thành thị bậc trung mà thôi, nhưng mà, khoảng cách một vòng xung quanh thành cũng là tương đương khùng bố. Hành trình thống khổ của ba mươi hai gã học viên hiện tại chỉ mới bắt đầu mà thôi.

29. Chương 15 Ngũ Cấp Học Đồ (thượng)

- Lão Đại, đem qua người đi đâu vậy? Cũng không có xuống căn tin ăn cơm, không có người dẫn vào, bọn ta cũng không dám lên tầng thượng để kiếm người, nghe nói viện trưởng cũng ở trên đó.

Vừa chạy một bên, Tất Tô vừa hỏi Cơ Động.

Cơ Động nói:

- Ngày hôm qua ta có chút việc.

Tất Tô cũng không miệt mài theo đuổi một chủ đề, nhìn thấy Chúc Quy đang chạy dẫn đầu hàng, vẻ mặt khó chịu nói:

- Tên nam nhân bà kia rất sung sức a! Lão Đại, chúng ta có nên chạy lên chọc phá nàng ta một chút không?

Không đợi Cơ Động mở miệng, Tạp Nhĩ đã hừ một tiếng, nói:

- Người bót gây rối một chút đi, đừng nhìn thấy nàng là con gái mà lầm, lúc khảo thí nhập học, nàng là người có thành tích tốt nhất Bính Hỏa Hệ bọn ta đó, còn cao hơn cả ta nữa. Nghe nói, thuộc tính của nàng là tiên thiên tỷ lệ chín-một đó.

- Không thể nào.

Tất Tô há to miệng:

- Một nữ tử, lại có thuộc tính Bính Hỏa Hệ chín-một sao? Nàng có đầu thai lộn giới tính không vậy?

Cơ Động nói:

- Thế giới rộng lớn, không có gì là không thể. Bót nói nhiều đi, tiết kiệm thể lực một chút. Chạy một vòng quanh thành, chỉ sợ cũng hơn vài chục dặm. Chạy chậm một chút giữ sức đi thôi.

Chạy ra khỏi Ly Hỏa Thành, Cơ Động cũng đã cảm giác được thân thể của mình cũng đã có chút nóng lên, máu huyết tuần hoàn trong thân thể, thoải mái không nói nên lời. Lúc này hắn mới cảm nhận sâu sắc được chỗ tốt của việc hấp thu hai khối Tinh Miện hôm qua. Có được thực lực Nhất cấp Song Hỏa Hệ Học đồ, thể lực hắn tăng nhiều, loại bỏ ra một lượng lớn tạp chất, công năng của ngũ tạng cùng với lực lượng cơ thể cũng được tăng cường không ít. Nếu không mà nói, chỉ riêng việc chạy từ học viện ra khỏi thành thôi, chỉ sợ hắn cũng đã phải thở hồng hộc lên rồi. Nhưng đến bây giờ, hắn cũng không có cảm giác mệt mỏi chút nào, chỉ cảm thấy các khớp xương trên cơ thể dường như còn hoạt động tốt hơn bình thường nữa.

Vô ý sờ soạng một chút lên đầu Hồng Liên trên ngực trái một chút, trong lòng Cơ Động không khỏi dâng lên một luồng khí nóng, hắn thậm chí có chút muốn ngay lập tức đi gặp mặt địa tâm Liệt Diễm hoàn mỹ kia nữa. Mà cỗ nhiệt lưu này cũng tựa hồ làm cho hắn hoàn toàn thanh tỉnh lại, tinh lực sung mãn, vẫn kiên trì chạy theo đội ngũ, không có chút nào tụt lại phía sau.

Tạp Nhĩ cùng với Tất Tô cảm thấy rất kỳ quái, chỉ mới một ngày không gặp, thể lực của Cơ Động rõ ràng tốt hơn rất nhiều. Hai người bọn họ trong đám đệ tử năm nhất cơ hồ được xem là ưu tú, vốn nghĩ nên chạy theo bên cạnh Cơ Động để có thể giúp hắn một chút, nhưng hiện tại xem ra, ít nhất trong khoảng một, hai canh giờ cần bản là không cần thiết.

Thời gian trôi qua, nửa canh giờ sau, sự chênh lệch về tố chất thân thể của các đệ tử đã thể hiện ra rõ ràng. Chạy trước nhất, không ngờ lại chính là nữ đệ tử duy nhất Chúc Quy. Nàng ta chạy ngay sát sau lưng Hạ Thiên lão sư. Còn các đệ tử khác đều bắt đầu tụt lại ở phía sau. Đám đệ tử kia đã bắt đầu toát ra mồ hôi, tốc độ cũng bắt đầu chậm lại. Mà hiện tại bọn họ chỉ vừa mới chạy từ Nam thành đến Tây thành, còn cách một khoảng xa mới tới được Bắc thành.

- Nhanh lên, chạy nhanh lên cho ta. Ai mà chạy chậm lại, cũng đừng trách ta không khách khí.

Vừa nói hắn vừa huy động cây roi mây trong tay hắn.

Thanh âm đe dọa của Hạ Thiên cũng giống như một mũi thuốc tăng lực vậy, làm cho tốc độ của đám đệ tử rõ ràng tăng lên vài phần.

Vừa tiếp tục chạy, Hạ Thiên vừa quát lớn:

- Muốn trở thành một gã Âm Dương Ma Sư, không phải chỉ có ma lực cao là đủ, các ngươi còn phải cần có thể lực cường tráng cùng với ý chí lực cương ngạnh nữa. Đúng vậy, hôm nay ta bắt các ngươi thực thi nhiệm vụ cơ hồ là không có khả năng hoàn thành, về sau cũng sẽ thường xuyên có các chương trình học giống như

thế này nữa. Nếu ai kiên trì không nổi, thực xin lỗi về mớ học phí mà cha mẹ các người đã đóng, tùy thời đều có thể đuổi học. Biết vì sao Ly Hỏa Học Viện chúng ta có tỷ lệ học viên tốt nghiệp có thể ngưng kết ra cao đến hơn ba mươi phần trăm hay không? Chính là bởi vì học viên của chúng ta có nghị lực cao hơn so với các học viện khác rất nhiều. Biến không thể thành có thể. Lên tinh thần hết cho ta, chạy nhanh lên.

Không thể nghi ngờ, những lời nói này của Hạ Thiên lão sư nhất thời có tác dụng ủng hộ rất lớn đối với đám học viên. Chẳng qua, cái này cũng chỉ có thể giúp cho bọn họ kiên trì thêm khoảng một phút nữa mà thôi, lại dần dần tụt lại phía sau. Những người tụt lại càng ngày càng nhiều. Một đứa trẻ mười tuổi thì có

Hai loại năng lượng sau khi lưu chuyển trong thân thể hần, cuối cùng tiến hành kết hợp lại với hai điểm ma lực trên lồng ngực của hần. Hai điểm ma lực rõ ràng càng lúc càng to lên. Tuy rằng quá trình này thập phần chậm chạp, nhưng sự tăng trưởng của hần cũng không có ngừng lại.

Đây là lần đầu tiên Cơ Động mới có ý nghĩa chân chính tiến nhập vào trạng thái tu luyện. Hạ Thiên từng nói qua, trước khi những kết thành, Âm Dương Ma Sư chỉ có thể bằng vào ý niệm của mình mà cảm thụ những nguyên tố tồn tại trong không khí, dẫn vào trong cơ thể của mình, cùng với ma lực bản thân kết hợp, trở thành lực lượng của chính mình. Cơ Động tuy rằng là thuộc tính Âm Dương Cân Bằng khiến cho hần trong quá trình hấp thu Bính Đình Song Hỏa Hệ nguyên tố chậm hơn nhiều so với Âm Dương Ma Sư đơn thuộc tính bình thường. Nhưng hần cũng có ưu thế riêng của mình, đó là khả năng lực cảm mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

Chỉ có thể bằng vào khứu giác Cơ Động đã có thể phán đoán ra thành phần và hương vị của rượu trong quán rượu Liệt Hỏa Phần Tình, đủ thấy lực cảm của hần miễn tuệ đến mức nào. Lực cảm của con người chính là mắt, tai, mũi, đầu lưỡi, thân thể cùng với ý. Cái cuối cùng ‘ý’ chính là ý niệm, là cảm giác. Ý niệm của hần có thể tập trung rất dễ dàng, điều này khiến cho hần trong quá trình thu hút nguyên tố ma lực bên ngoài vào cơ thể nhanh hơn người bình thường rất nhiều, quá trình hấp thu cũng nhanh hơn nhiều. Huống chi đây là dưới Địa Tâm Hồ, Bính Hỏa nguyên tố cùng với Đinh Hỏa nguyên tố nồng đậm hơn trên mặt đất không biết bao nhiêu lần mà nói. Bởi vậy lúc này tốc độ tu luyện của Cơ Động thậm chí còn nhanh hơn các đệ tử đơn thuộc tính khác nữa.

Cũng không cố tu luyện quá lâu trong này, ước chừng một lúc lâu sau, Cơ Động đã lựa chọn tự trở về. Hồng Liên đã đưa hần trở về phòng của hần.

Sau khi đạt đến Nhất cấp Học đồ, hai điểm ma lực trên lồng ngực hần cũng chỉ nhỏ cỡ hạt đậu xanh mà thôi, nếu nó không tự sáng lên, rất dễ dàng bị bỏ qua. Trải qua sau một giờ tu luyện, hần mơ hồ cảm giác được ma lực bản thân được tăng cường thêm một chút, tuy rằng cũng không rõ ràng lắm, nhưng cũng tuyệt đối là có tăng lên.

Lúc này đã là buổi chiều, cũng không phải là canh giờ thích hợp cho hần tu luyện. Cơ Động nằm trên giường vừa nghỉ ngơi vừa nhớ lại quá trình tu luyện của hần, suy nghĩ về cảm giác khi ma lực hai hệ tiến vào trong cơ thể. Dần dần, hần chợt minh bạch được một điều, bất luận là Bính Hỏa nguyên tố hay là Đinh Hỏa nguyên tố, lúc tiến vào trong cơ thể của hần, đều là từ làn da mà đi vào, sau đó từ từ tụ hợp lại tại lồng ngực. Tuy rằng có cảm giác như là bị thân thể của mình tinh lọc lại, phần còn thừa lại cuối cùng mới kết hợp với ma lực trên lồng ngực, tốc độ ma lực tăng trưởng cũng không nhanh lắm. Nhưng trên thực tế lại không giống như vậy, hai loại nguyên tố cũng không phải là bị lọc bỏ, mà là bị thân thể của mình hấp thu lại. Toàn thân dào dạt cảm giác ấm áp, nên chính là chứng nó đã vô tình thay đổi toàn thân thể của mình, giống như là dùng năng lực nóng rực đem những tạp chất trong thân thể mình thiêu đốt đi vậy, làm cho thuộc tính thân thể của mình cũng càng ngày trở nên thuần túy hơn. Tuy rằng nó không giống như Tinh Miện, trực tiếp trợ giúp hần bài trừ phần lớn tạp chất trong cơ thể, nhưng quá trình thay đổi thân thể không nhận biết rõ này đối với thân thể mình cũng rất tốt.

Cơ Động phán đoán hết sức chính xác, trong quá trình tu luyện của Âm Dương Ma Sư, mười cấp đầu tiên trước khi ngưng tụ thành là hết sức quan trọng. Sở dĩ nó quan trọng, chính là bởi vì trong quá trình này, làm cho thân thể bọn họ cùng với thuộc tính bản thân và các nguyên tố hoàn toàn kết hợp với nhau, lọc bỏ hết toàn bộ các tạp chất trong cơ thể, giúp cho thân thể của mình hoàn toàn quán thông với nguyên tố tương ứng. Chỉ có như vậy mới có thể ngưng tụ thành công. Mà thân thể trong quá trình tu luyện càng tinh thuần, các nguyên tố tương ứng càng tiếp cận thân thể, tốc độ tu luyện trong tương lai tự nhiên cũng càng nhanh hơn.

Sau khi cẩn thận suy nghĩ, trong lòng Cơ Động cũng càng ngày càng rõ ràng hơn, trước khi có thể ngưng tụ thành công, mình có thể làm, cũng chỉ có thể tận khả năng tận dụng từng phút từng giây để hấp thu nguyên tố Song Hỏa Hệ, hấp thu càng nhiều, đối với thân thể mình tự nhiên cũng càng tốt hơn.

Thời khắc chạng vạng đã đến, Cơ Động ngồi trong phòng bắt đầu tu luyện. Hần rõ ràng cảm nhận được sự chênh lệch giữa tu luyện trên mặt đất và tu luyện dưới Địa Tâm Hồ nhiều đến mức nào.

Khi chân chính bắt đầu tu luyện, Cơ Động không khỏi âm thầm cười khở, đồng dạng là Bính Hỏa nguyên tố

và Đinh Hỏa nguyên tố, mặc dù trong thời khắc Âm Dương Cân Bằng, không hề bài xích lẫn nhau, nhưng mật độ nguyên tố ẩn chứa trong không khí quả thật rất thấp, không bằng một phần mười dưới Địa Tâm Hồ. Hơn nữa, trong Địa Tâm Hồ, hai loại nguyên tố căn bản là không cần hấn dụng ý niệm dẫn đường, đã trực tiếp ồ ạt tiến vào trong cơ thể hấn, nhưng mà trong học viện lại không được như vậy, hấn buộc phải vận dụng toàn bộ ý niệm của mình để thu hút, dẫn đường cho Hỏa nguyên tố không tính là nồng đậm này trong không trung cùng với bản thân dung hợp. Phải biết rằng nơi này là Nam Hỏa Đế Quốc, là khu vực Hỏa Nguyên Tố tập trung nồng đậm nhất a!

Mật độ Hỏa nguyên tố trong không trung, độ khó khi tiến hành hấp thu cùng với thời gian có thể tu luyện đều là hoàn toàn khác nhau, khó trách Liệt Diễm đã từng nói, tại trong Địa Tâm Hồ tiến hành tu luyện ba canh giờ cũng đủ để bù sự chênh lệch ba mươi hai lần so với Âm Dương Ma Sư đơn thuộc tính khác.

Chẳng qua, cho dù là như vậy, Cơ Động cũng không có từ bỏ ý niệm tu luyện tại học viện của hấn. Cho dù là một canh giờ lúc trời sáng và chạng vạng cũng chỉ có thể giúp hấn ngưng tụ được Hỏa nguyên tố tương đương một phần trăm so với khi tu luyện tại Địa Tâm Hồ, nhưng hấn cũng tuyệt không có bỏ qua. Mỗi một phần năng lượng ngưng tụ, đều là cơ sở thành công trong tương lai.

33. Chương 17 Cực Hạn Song Hỏa (thượng)

Từ đó trong Ly Hỏa Học Viện, Cơ Động bắt đầu hoạt động theo quy luật, cuộc sống chậm chạp thậm chí có chút buồn tẻ nữa. Mỗi sáng sớm lúc nửa canh giờ Âm Dương giao hội, hấn tiến hành tu luyện nửa canh giờ, sau khi dùng điểm tâm xong bắt đầu buổi học sáng, học tập các loại tri thức về Âm Dương Ma Sư. Đến chạng vạng chiều, lại tiếp tục tu luyện nửa canh giờ, sau đó mới điều chế cho Dương Bình Thiên một ly Kê Vỹ Tửu. Sau khi ăn cơm chiều xong, hấn lại trở về phòng mình, điều chế cho Liệt Diễm một chén rượu, mang xuống Địa Tâm Hồ, bắt đầu ba canh giờ tu luyện trọng yếu nhất của hấn. Ngày nào cũng như vậy, cứ thế mà tuần hoàn.

Từ lúc bị Chúc Quy kích thích, bắt luận là Tất Tô ẻo lả hay là Tạt Nhĩ cao lớn cường tráng đều dụng toàn bộ tinh thần cùng thể xác đầu nhập vào quá trình tu luyện, thậm chí cũng không có đến chỗ Cơ Động mà uống rượu nữa. Mà tốc độ tiến bộ của hai người này cũng thực sự cực nhanh, chẳng những là hai người đầu tiên trở thành Nhất cấp Học đồ, hơn nữa tại các phương diện tố chất thể hiện ra đều là đứng đầu đám đệ tử năm nhất, gần sát với Chúc Quy.

Đối với Cơ Động, các lão sư cũng không quá chú ý đến, cho dù là Dương Bình Thiên cũng chỉ lâu lâu ngẫu nhiên hỏi thăm tình huống của hấn một chút mà thôi. Cơ Động tự nhiên cũng không có tự mình tiết lộ ra chuyện mình thường đi đến Địa Tâm Hồ tu luyện, tùy ý trả lời chiếu lệ cho qua mà thôi. Cho nên, cũng không ai biết chính xác tình huống cùng với trình độ tu luyện của hấn.

Trong nháy mắt đã sắp hết một năm học, sắp đến lúc tiến hành kỳ thi cuối khóa.

- Liệt Diễm.

Tay phải đặt trên ngực, Cơ Động một lần nữa gọi lên cái tên đã làm hấn hồn xiêu phách lạc không biết bao nhiêu lần. Đóa Hồng Liên quen thuộc lại một lần nữa xuất hiện, bao phủ thân thể của hấn, làm cho hấn biến mất khỏi phòng.

Quá trình như vậy Cơ Động đã trải qua hơn ba trăm lần, hấn đã quen đến mức không thể quen thuộc hơn nữa. Thế giới hỏa hồng hết thảy vẫn như cũ, đóa Hồng Liên cũng hóa thành bọt khí nâng đỡ thân thể Cơ Động.

- Người đã đến rồi.

Liệt Diễm mỉm cười đón lấy ly Kê Vỹ Tửu trong tay Cơ Động, mà Cơ Động cũng là gật gật đầu, ánh mắt thủy chung không có rời khỏi dung nhan của nàng.

Suốt gần một năm nay, Cơ Động mỗi ngày chân chính có thể nhìn thấy được Liệt Diễm cũng chỉ ngắn ngủi vài cái chớp mắt mà thôi, sau khi đón nhận ly rượu của hấn, Liệt Diễm cũng sẽ rời đi, để hấn tự mình tu luyện. Hơn ba trăm ngày trôi qua, sự yêu quý đối với Liệt Diễm trong lòng Cơ Động cũng không có hạ thấp xuống chút nào, ngược lại càng trở nên đặc biệt hơn nữa. Tuy rằng hấn cũng không có chân chính thấu hiểu

được Liệt Diễm, thậm chí mỗi ngày cũng chỉ có thể đơn giản nói chuyện với Liệt Diễm có mấy câu mà thôi. Nhưng mỗi ngày hắn tiến hành điều chế Kê Vỹ Tửu, tình cảm hắn nhắn gửi vào trong đó cũng càng ngày càng nồng đậm hơn trước vài phần. Cơ Động không biết Liệt Diễm có cảm nhận được phần tình cảm của hắn hay không, nhưng hắn có thể khẳng định chính là, tài nghệ điều chế rượu của mình đã khôi phục đến năm thành của kiếp trước. Nếu không phải là vì rượu của thế giới này khác với rượu của kiếp trước, trình độ khôi phục của hắn sẽ cao hơn nhiều. Mà Liệt Diễm đối với rượu của hắn đều là rất hài lòng, chưa từng có bất kỳ dị nghị gì.

- Chén rượu này gọi là ‘Hải Phong Tập Tập’ (gió biển phát phơ), khi uống vào có tình trạng như sóng đánh vậy, từng cô từng cô đánh sâu vào, không có cảm giác gián đoạn...

Cơ Động theo thông lệ giới thiệu cho Liệt Diễm về ly rượu hôm nay hắn điều chế.

Liệt Diễm vừa nghe hắn giảng giải, vừa chậm rãi nhấp nháp chén rượu Hải Phong Tập Tập. Hai người lúc đó đã sớm hình thành sự ăn ý, nghe Cơ Động giảng giải về chén rượu là lạc thú của Liệt Diễm, còn có thể giảng giải cho tuyệt sắc giai nhân, nhìn nàng uống chén rượu do chính mình điều chế cũng đồng dạng là khoái hoạt của Cơ Động. Khi hắn chứng kiến thần sắc Liệt Diễm vì uống chén rượu của mình mà biến hóa, trong lòng Cơ Động thỏa mãn đến không nói nên lời.

Khi Cơ Động giảng giải xong, rượu trong chén cũng đã hết. Lúc Cơ Động theo thói quen chuẩn bị được Liệt Diễm đưa đến cái động nhỏ chỗ vách tường bắt đầu tu luyện, Liệt Diễm lại mở miệng.

- Tiểu Cơ Động, ngày mai là kỳ thi kết thúc năm học đầu tiên của ngươi rồi. Ngươi có chuẩn bị tinh thần tại cuộc thi trở nên nổi tiếng hay chưa?

Liệt Diễm đem cái ly trả lại cho Cơ Động, mỉm cười hỏi.

Kỳ thật, hiện tại Cơ Động so với một năm trước đã lớn hơn không ít, đương nhiên, cũng không phải chỉ là trên mặt tuổi tác mà thôi. Sau một năm tu luyện, làm cho hắn đã hoàn toàn thoát ly vóc người ốm yếu, tuy rằng không cao lớn, cường tráng như Tập Nhĩ vậy, nhưng nhìn qua cũng là một thiếu niên mười một tuổi bình thường. Thân thể hơi cao một chút, một thân da thịt màu đồng tràn ngập vẻ sáng bóng khỏe mạnh. Mái tóc cắt ngắn theo tiêu chuẩn nam đệ tử của học viện, ánh mắt trở nên kiên định, trầm ổn hơn nhiều, sáng ngời có thần. Tuy rằng hắn cũng không tính là anh tuấn, nhưng khí chất trầm ổn của hắn cũng rất dễ dàng làm người khác lưu lại ấn tượng.

Cơ Động sửng sốt một chút:

- Ngươi như thế nào lại biết ngày mai ta tiến hành khảo nghiệm kết thúc năm học?

Liệt Diễm mỉm cười:

- Kỳ thật, tất cả những gì ngươi trải qua ta đều biết rõ. Hồng Liên không chỉ có tác dụng đưa ngươi đến đây và trở về, đồng thời, nó cũng chính là ánh mắt của ta. Đây chính là bí mật mà ta từng nói với ngươi.

Cơ Động chợt hiểu:

- Thì ra là thế, khó trách...

Hồi tưởng lại lúc trước khi mình lần đầu tiên đến đây chuẩn bị tu luyện, Liệt Diễm đã biết, nguyên lai là nàng đã chú ý đến mình từ trước.

- Ngươi còn chưa có trả lời vấn đề của ta đó.

Liệt Diễm hơi sảng giọng. Bộ dạng trách cứ xinh đẹp của nàng là lần đầu tiên Cơ Động nhìn thấy, có thể nói, lúc hắn nhìn thấy Liệt Diễm, chính là thời khắc ý chí của hắn yếu ớt nhất từ khi đi đến thế giới này.

- Bỗng nhiên trở nên nổi tiếng quả thật ta không có nghĩ tới, ta chỉ muốn cố gắng tu luyện, sớm ngày trở thành một gã Âm Dương Ma Sư chân chính.

Liệt Diễm nếu có chút suy nghĩ nói:

- Ngươi có khát vọng đối với thực lực như vậy sao?

Cơ Động nói:

- Đúng vậy, ta khát vọng đạt được thực lực cường đại, không có thực lực, tại thế giới này chuyện gì cũng không thể làm được. Một khi ta đã lựa chọn chức nghiệp này, như vậy ta nhất định sẽ cố hết sức để làm tốt nhất. Cũng nhất định vì sự lựa chọn này mà trả giá bằng toàn bộ cố gắng.

Liệt Diễm gật gù đầu:

- Điều này thì ta tin tưởng. Suốt một năm nay, mỗi ngày ngươi tu luyện kỳ thật ta đều âm thầm quan sát ngươi. Từ khi ngươi lần đầu tiên đến nơi này tu luyện, ngươi cũng chưa từng bao giờ lãng phí một phút một giây nào, cho dù là ba canh giờ tiến hành tu luyện trong này có hiệu quả hơn mấy chục lần một canh giờ tu luyện trên mặt đất, nhưng ngươi cũng chưa từng bỏ qua một canh giờ tu luyện kia một ngày nào cả. Ba trăm ngày như một, sự kiên trì như thế này cũng thật hiếm thấy. Cũng đã uống rượu của ngươi suốt một năm nay, nếu như ngươi không thêm để ý đến ánh mắt của các học sinh khác trong học viện, như vậy, ta có thứ này có thể dạy cho ngươi. Đối với tương lai tu luyện của ngươi sẽ có chỗ tốt rất lớn.

- Ngươi muốn dạy ta sao?

Cơ Động kinh hỉ hởi, sự vui sướng trong lòng hắn hơn tám phần không phải bởi vì thứ mà Liệt Diễm sắp dạy cho hắn, mà là bởi vì có thêm thời gian có thể tiếp xúc với Liệt Diễm. Chỉ riêng việc nhìn thấy nàng, nghe được thanh âm của nàng, trái tim Cơ Động đã đập nhanh hơn vài phần. Tuy rằng sẽ không giống như lần đầu tiên, chảy máu mũi dọa người như vậy, nhưng loại say mê không cách nào hình dung này có thể nói là sự giải trí duy nhất của Cơ Động trong suốt một năm học này. Chẳng sợ tu luyện buồn tẻ hay là vất vả, chỉ cần gặp mặt được Liệt Diễm một cái, tâm hắn lại càng thêm kiên định vài phần. Hắn vừa rồi mạnh miệng nói là muốn theo đuổi thực lực cường đại, nguyên nhân chủ yếu chính là bởi vì Liệt Diễm. Hắn biết, hiện tại chính mình vô luận như thế nào cũng không xứng với Liệt Diễm, phải nhanh chóng mạnh lên, chỉ có khi hắn cường đại giống như là Liệt Diễm vậy, hắn mới chân chính có đủ tư cách để theo đuổi nàng. Mà tu luyện thành Âm Dương Ma Sư chính là con đường duy nhất hắn có thể thực hiện được mục tiêu này.

34. Chương 17 Cực Hạn Song Hỏa (hạ)

Liệt Diễm mỉm cười nói:

- Ngươi xem.

Vừa nói nàng vừa đưa tay phải đến trước mặt Cơ Động, chỉ thấy hào quang chợt lóe lên, trên lòng bàn tay nàng đã xuất hiện thêm hai đóa hỏa diễm rất nhỏ.

Một đóa là một điểm hỏa diễm màu vàng kim rực rỡ, trong đó tản ra hơi thở Bính Hỏa ma lực, nhưng mà lại khác với Bính Hỏa ma lực bình thường mà Cơ Động cảm thụ được. Điểm kim sắc hỏa diễm này lại ẩn chứa năng lượng Bính Hỏa vô cùng nồng đậm, tuy rằng nhìn chỉ nhỏ như một hạt đậu thôi, nhưng hơi thở Chí Dương Chí Cương lại cường đại hơn không biết bao nhiêu lần so với Bính Hỏa ma lực mà mình hấp thu trong không khí.

Mà điểm hỏa diễm thứ hai lại có màu đen, u tĩnh hắc ám. Điểm hắc diễm nhàn nhạt kia lại làm cho người ta có cảm giác càng thêm âm u, âm trầm quỷ bí, tựa như là Cửu U Hỏa Diễm đến từ địa ngục vậy. Cùng với nó so sánh, cường độ năng lượng Đinh Hỏa ma lực của mình có lẽ không chênh lệch bao nhiêu, nhưng xét về khí chất âm u, lạnh khốc thì kém rất nhiều.

- Đây là hai cái hạt giống, cũng là thứ mà ta báo đáp cho một năm uống rượu của ngươi điều chế. Ta sẽ đem chúng nó hoàn toàn dung hợp với Bính Đinh Song Hỏa ma lực của bản thân ngươi, sẽ làm phát sinh ra biến hóa. Ngươi hẳn cũng cảm giác được, hai điểm hỏa diễm nằm trên tay ta tuy rằng cũng là Dương Hỏa cùng với Âm Hỏa, nhưng nếu so sánh với hai loại Hỏa nguyên tố mà ngươi tu luyện thì càng thuần túy hơn nhiều. Đây cũng là hỏa diễm mà ta sử dụng. Loại kim sắc gọi là Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa, loại màu đen gọi là Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa. Có hai hạt giống lửa này gia nhập, ngươi cũng sẽ có được hỏa diễm giống với ta. Bất quá, có một điều kiện tiên quyết ta cần phải nói cho ngươi biết rõ, ma lực mà ngươi vất vả tu luyện suốt một năm qua, sẽ bởi vì hấp thu hai điểm hỏa diễm này mà bị áp súc, thiêu đốt, giảm xuống một khoảng rất lớn. Cho nên ngươi nên suy nghĩ rõ ràng, có đồng ý hay không.

- Dương nhiên ta đồng ý. Liệt Diễm, bây giờ bắt đầu luôn đi.

Cơ Động cơ hồ là không chút do dự mà nói ngay. Kỳ thật, chính bởi vì Liệt Diễm nói ra câu kia, sẽ có cùng loại hỏa diễm với nàng, nên Cơ Động mới không có suy nghĩ thêm, lập tức trả lời ngay. Có thể có được loại hỏa diễm giống với nàng, đối với hắn mà nói, đây chính là một loại khoái hoạt của bản thân hắn.

Liệt Diễm nói:

- Người cũng không nên xúc động nhất thời. Người vất vả tu luyện ma lực trong suốt một năm trời mới có được có bấy nhiêu, uống phí một năm cố gắng, người cam tâm sao?

Cơ Động nhìn chăm chú vào Liệt Diễm, một tia kiêu ngạo toát ra từ trong ánh mắt hắn:

- Ta có thể khổ luyện một năm, dĩ nhiên có thể khổ luyện một năm nữa. Có hủy diệt thì mới có tái sinh, đạo lý này ta sao lại không biết được. Dùng một năm khổ tu để đổi lấy sự biến hóa về chất như vậy, tuyệt đối là đáng giá.

- Có hủy diệt thì mới có tái sinh? Câu nói này quả thật rất hay.

Liệt Diễm có chút kinh ngạc nhìn Cơ Động:

- Người thật sự là làm cho ta phải nhìn bằng con mắt khác a. Không hổ là người có cùng thuộc tính thân thể Âm Dương Cân Bằng giống như ta. Ta tin chắc, người sau này nhất định sẽ vì sự lựa chọn hôm nay mà cảm thấy may mắn.

Một chút kim quang nhàn nhạt từ trong con ngươi Liệt Diễm bắn ra, Cơ Động chỉ cảm thấy trước mắt một trận kinh hoàng, không động đậy được cơ thể. Một luồng hồng quang rất đúng lúc đã bao phủ lấy thân thể của hắn, giúp hắn không có bị ngã xuống.

Liệt Diễm nhẹ nhàng vuốt đầu Cơ Động:

- Tiểu Cơ Động, người quả thật cũng không có làm ta thất vọng. Hiện tại ta đối với người ngày càng có hứng thú hơn a. Người biết không? Kỳ thật ta cũng không nghĩ sẽ gặp lại người, bởi vì người làm cho ta có cảm giác được hai chữ ‘thói quen’. Đối với ta mà nói, ta không muốn có bất cứ cái gì ràng buộc cả. Nếu người vừa rồi có một chút gì do dự, ta cũng có thể làm cho lòng ta trở nên cứng rắn mà đem người hủy diệt đi. Hơn nữa nếu người cũng không có nói ra câu nói ‘Có hủy diệt thì mới có tái sinh’ kia, thì ta cũng không có tiếp tục uống rượu của người nữa. Nhưng hiện tại xem ra, thói quen của ta chỉ sợ vẫn phải tiếp tục a. Có hủy diệt mới có tái sinh, hay cho câu có hủy diệt mới có tái sinh! Nếu đã là thói quen, như vậy, cuối cùng ta cũng nên vì cái thói quen đó mà làm chút chuyện. Loại cảm giác này thật là kỳ quái, ta vừa muốn người có thể làm cho ta thất vọng mà đuổi người đi, lại hy vọng có thể mỗi ngày nhắm nháp rượu ngon của người. Loại cảm giác này, từ khi sinh ra đến giờ là lần đầu tiên ta gặp phải. Hãy để ta xem thử xem người có thể duy trì sự kiên trì này được bao lâu a, có sự kiên định đến cỡ nào a.

Vừa nói, bàn tay chứa hai đạo hỏa diễm của nàng lặng yên giơ lên, đặt trên ngực của Cơ Động. Thân thể Cơ Động chợt thoáng run rẩy một chút, ngay sau đó, đỏ cùng với xanh lam, hai luồng khí lưu hai màu chợt như là bị mạnh mẽ đè ép xuống, từ trên lỗ chân lông của Cơ Động không ngừng tuôn trào ra.

Phốc một tiếng, vàng kim cùng với đen, hai luồng hỏa diễm hai màu đồng loạt cháy lên, hỏa diễm mênh mêng chợt phình lên, bao vây lấy thân thể của Cơ Động cùng với bọt khí màu đỏ của Liệt Diễm. Cảm giác được rõ ràng, Bính Hỏa ma lực và Đinh Hỏa ma lực lan tràn ra trên người Cơ Động giống như là nhiên liệu để duy trì cho hỏa diễm hai màu vàng kim và đen kia vậy. Mà thời khắc này, trên trán Cơ Động rõ ràng xuất hiện hai khóa Miện Tinh màu sắc kỳ lạ.

Một khóa Miện Tinh ở chính giữa, nhưng cũng không giống khóa Miện Tinh nửa xanh nửa đỏ cấp bậc Nhất cấp Học đồ lúc trước, mà là một khóa Miện Tinh có hai màu đỏ và xanh luân phiên lóe lên, nhưng hai màu đều là có đầy đủ tinh quang. Phía bên trái khóa Tinh Miện đó, cũng là phía bên phải thân thể Cơ Động, là một viên Miện Tinh hai màu, bên ngoài là một tầng màu đỏ, trong tâm là một tầng màu xanh lam, nhưng cũng là một khóa Miện Tinh đầy đủ.

Các lão sư trong Ly Hỏa học viện, ai có thể nghĩ rằng chỉ trong một năm thời gian ngắn ngủi thôi, Cơ Động có thuộc tính Âm Dương Cân Bằng, được xem là thuộc tính Song hệ phê tài, lại có thể đạt đến thực lực Bính Đinh Song Hỏa Hệ Tứ cấp Học đồ thực lực cơ chứ? Phải biết rằng, Tứ cấp Học đồ, cho dù là tại kỳ

thi cuối cấp năm hai có thể đạt đến cũng là thành tích vô cùng tốt rồi, chỉ khi tại kỳ thi cho học viên năm ba, đây mới là thành tích phổ biến a!

Điều kiện trong Địa Tâm Hồ dĩ nhiên là nơi thích hợp cho Cơ Động tu luyện nhất, nhưng bốn chữ ‘cần năng bổ khuyết’ (cần cù bù khuyết điểm) dùng cho Cơ Động tuyệt đối không sai. Đó cũng là vì sao mà khi này Liệt Diễm hỏi hần là muốn trở nên nổi tiếng hay là hấp thu hai hạt giống hỏa diễm đặc thù của nàng. Một gã đệ tử chỉ mới mười một tuổi đã có được thực lực Bính Đinh Song Hỏa hệ Tứ cấp Học đồ, như thế nào lại có thể không gây ra chấn động đây?

Thần chí mê mang, nhưng trong lòng Cơ Động lại vang lên thanh âm của Liệt Diễm, thanh âm này trực tiếp vang lên từ nơi sâu nhất trong nội tâm của hần:

- Bính Hỏa chính là dương hỏa, mà Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa lại là Chí Dương Chi Hỏa, cũng là cực hạn Bính Hỏa. Đinh Hỏa là âm hỏa, Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa chính là Chí Âm Chi Hỏa, cũng là cực hạn Đinh Hỏa. Chúng nó đều là Hỏa Trung Chi Vương, có năng lực Vạn Hỏa Thần Phục. Không đến thời khắc nguy hiểm, không nên dễ dàng thể hiện ra. Học được cách ẩn giấu thực lực, mới có khả năng sinh tồn cao hơn. Bây giờ ta sẽ truyền thụ cho người phương pháp thu liễm hai loại cực hạn song hỏa này, Âm Dương Thần Tỏa. Phương pháp này sẽ giúp cho người có thể đem Âm Dương lực tối thuần túy của cực hạn song hỏa này hoàn toàn nội uẩn vào trong, chỉ khi cần thiết mới phát ra uy lực chân chính của Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa cùng với Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa.

35. Chương 18 Khảo Hạch Cuối Kỳ (thượng)

Không biết trải qua bao nhiêu lâu sau, Cơ Động mới từ trong hôn mê tỉnh lại, khi hần mở hai mắt ra, đã phát hiện chính mình đang ngồi trong cái hốc nhỏ lõm vào trên vách tường. Cả người hần đã lâm vào một trạng thái kỳ dị.

Cảm giác đầu tiên của Cơ Động, cũng không phải là biến hóa về mặt ma lực, mà là về mặt thị giác. Đưa mắt nhìn xuống, cảnh tượng của hồ nham thạch phía dưới tựa hồ trở nên càng thêm rõ ràng hơn. Hơn nữa, không cần dụng ý niệm cảm thụ, chỉ có dùng ánh mắt nhìn, hần đã có thể dễ dàng nhận ra Bính Hỏa nguyên tố cùng với Đinh Hỏa nguyên tố đang ngưng tụ trên mặt của hồ nham thạch nóng chảy bên dưới. Hào quang nguyên tố hai màu đỏ, xanh không ngừng hội tụ thành từng dải lụa màu, tràn ngập không gian.

Không chỉ như thế, ngay cả sự biến hóa của từng cái bọt khí nổi lên trên bề mặt nham thạch nóng chảy, hần cũng có thể chứng kiến rõ ràng. Thị lực so với lúc trước, không biết đã tăng lên biết bao nhiêu lần.

Thị giác chính là một bộ phận trong lục cảm bẩm sinh vượt qua người bình thường của Cơ Động. Ngay sau đó, hần cũng cảm giác được sáu cảm giác của mình cũng toàn diện tăng lên, nhất là ý niệm cảm giác, lại càng được tăng lên gấp bội.

Trong đầu hồi tưởng lại những lời Liệt Diễm nói lúc hần hôn mê nghe được, phương pháp Âm Dương Thần Tỏa nhất thời hiện ra trong đầu hần, đồng thời, sự chú ý của hần cũng hướng về phía song hệ ma lực trên lồng ngực mình.

Lúc bắt đầu tu luyện, ma lực Bính Đinh Song Hỏa Hệ của hần chỉ là hai quang điểm giống như một hạt đậu xanh vậy, trải qua một năm tu luyện, hai quang điểm này cũng phát triển thành kích thước cỡ một hạt đậu tằm. Nhưng lúc này, khi ý niệm của hần ngưng tụ lại trên lồng ngực, đã phát hiện ra, ma lực song hệ của mình cũng đã khôi phục lại kích thước ban đầu, cũng chính là trình độ ma lực Nhất Cấp Học Đồ. Chỗ khác nhau chính là, quang điểm lúc trước có màu xanh cùng với màu đỏ, lúc này đã biến thành màu vàng cùng với màu đen.

- Đây chính là hạt giống của Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa cùng với Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa hay sao? Hỏa diễm chí dương cùng với chí âm.

Cơ Động cũng không có bởi vì ma lực yếu ớt mà đâm ra uể oải, ngược lại là tràn ngập sự hưng phấn. Lúc hần chứng kiến ngọn lửa hai màu bộc phát trên tay Liệt Diễm, hần đã cảm giác được luồng năng lượng thuần túy ẩn chứa trong đó có cường độ khủng bố đến mức nào. Ma lực mất đi có thể tu luyện lại, hần có thể dùng thêm một năm thời gian để khôi phục lại cấp bậc Tứ cấp Học đồ. Nhưng mà căn nguyên ngọn lửa

thì lại không phải tu luyện là có thể đạt được. Từ những biến đổi của cơ thể đã có thể biết được hai loại hỏa diễm này cường đại đến mức nào. Liệt Diễm thật đúng là cấp cho mình một phần đại lễ a!

- Liệt Diễm, cảm ơn người.

Cơ Động hướng đến Địa Tâm Hồ hồ lớn.

Một đạo ánh sáng từ trong Địa Tâm Hồ phóng lên, tung bay đến trước mặt Cơ Động mới ngừng lại. Lúc này Cơ Động mới phát hiện ra, vòng bảo hộ trước giờ vẫn bao quanh thân thể hắn bây giờ cũng không có xuất hiện. Vậy mà trong thế giới Địa Tâm Hồ nóng chảy kia, hắn cũng không có cảm giác nửa phần nóng nực. Giống như hắn đang đứng trong phòng mình vậy, không nóng không lạnh.

Đạo ánh sáng kia chính là một ly rượu không. Thanh âm của Liệt Diễm chợt vang lên từ bốn phương tám hướng:

- Không cần kinh ngạc, Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa cùng với Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa đều là Hỏa Trung Chi Vương, tuy rằng người chỉ mới vừa cùng chúng nó kết hợp, nhưng người đã có kháng tính nhất định đối với nhiệt độ của lửa. Nhớ kỹ phương pháp Âm Dương Thần Tỏa mà ta đã dạy cho người, lúc trở về, khi rảnh rỗi thì nên tu luyện nó, khi nào chưa có thành tựu nhất định cũng không nên dễ dàng thi triển ra cực hạn chi hỏa. Ba canh giờ cũng sắp hết, người cần phải trở về rồi.

Hồng Liên lại xuất hiện, bao phủ lấy thân thể Cơ Động, lặng yên đưa hắn trở về. Khi hắn trở lại phòng mình, phát hiện sắc trời bên ngoài cũng đã dần dần chuyển sáng, đã sắp đến thời khắc sáng sớm hắn có thể tu luyện được.

Đem chén rượu thả lên quây rượu, trên mặt Cơ Động toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt, thầm nghĩ trong lòng, một năm, Liệt Diễm, người rút cuộc cũng đã tiếp nhận ta rồi sao? Ta nhất định sẽ không làm người thất vọng. Thời gian sắp tới của ta, ta nhất định sẽ cố gắng nhiều hơn.

Âm Dương Thần Tỏa có thể vào lúc không thể hấp thu Âm Dương Ma Lực mà tu luyện, bây giờ nên bắt đầu tu luyện lại Song hệ ma lực thôi. Từ Tứ cấp Học đồ bị đẩy xuống trở về Nhất cấp Học đồ, tự nhiên cũng cần phải cố gắng nhiều hơn để khôi phục lại.

Khoanh chân ngồi lên trên giường, khi Cơ Động vừa mới bắt đầu tu luyện, hắn đã nhất thời chấn động.

Đầu tiên, khi ý niệm của hắn chỉ vừa mới phát động, tâm tình của hắn đã hoàn toàn yên tĩnh lại. Ngay sau đó, sự phân bố của Bính Hỏa nguyên tố cùng với Đinh Hỏa nguyên tố đã xuất hiện trong ý niệm của hắn, nhưng lại rõ ràng hơn lúc trước gấp trăm lần. Không chỉ là trong phòng thôi, ý niệm của hắn thậm chí còn vươn ra ngoài phòng hơn ba mươi thước bên ngoài. Mà khi ý niệm của hắn chỉ vừa mới phát động, hai điểm hạt giống hỏa diễm trên lồng ngực hắn cũng đã tùy thời nảy động một chút. Ngay sau đó, Song hệ hỏa nguyên tố trong không khí cũng nhất thời hướng về phía thân thể hắn mà tràn đến, tốc độ của chúng cũng nhanh hơn lúc trước mấy lần, hóa thành từng đoàn quang điểm màu đỏ, màu xanh chui vào trong cơ thể của hắn.

Nhưng mà, làm cho Cơ Động cảm thấy kỳ quái chính là, tuy tốc độ hấp thu song hỏa hệ nguyên tố tuy rằng tăng lên rất nhiều, nhưng mà song hỏa hệ nguyên tố sau khi tiến vào trong thân thể của hắn lại lập tức biến mất, không còn chút tồn tích. Cũng không có cảm giác như lúc trước vậy, một phần hấp thu vào trong thân thể, một phần ngưng tụ lại trước lồng ngực.

Liệt Diễm cũng không có nói cho hắn biết hai loại cực hạn song hỏa lại có cách tu luyện gì khác với trước kia, hay là hoàn toàn tương phản với phương pháp mà các lão sư trong học viện đã giảng giải cực kỳ tường tận. Có lẽ Liệt Diễm hy vọng là chính mình có thể tự lĩnh ngộ. Cơ Động vừa tăng cường ý niệm để hấp thu thêm song hỏa hệ nguyên tố bên ngoài, vừa suy ngẫm về những biến hóa của hỏa diễm.

Dần dần cảm giác tu luyện trước đây cũng đã trở về, hỏa nguyên tố dung nhập vào cơ thể bắt đầu thông thả dung hợp lại trước lồng ngực, Cơ Động cũng phát hiện được ảo diệu trong đó.

Lúc này tốc độ hấp thu Hỏa nguyên tố bên ngoài cơ thể của hắn cũng đã nhanh hơn lúc trước ít nhất là năm lần, nhưng hiệu quả gia tăng so với lúc trước cũng không có gì khác nhau. Nhưng Cơ Động lại phát hiện được, khi một lượng lớn Song hỏa nguyên tố dung nhập vào lồng ngực của mình, tuy rằng lượng hấp thu kém xa, nhưng màu sắc của chúng nó lại hoàn toàn giống với hai điểm hỏa diễm trước ngực mình, đều

là màu vàng và màu đen. Cứ như vậy, hần mơ hồ hiểu ra. Lúc trước, thực lực Tứ cấp Học đồ của mình vì hỏa diễm chuyển hóa mà giảm xuống thành Nhất cấp Học đồ cực hạn song hỏa. Từ mặt ma lực mà xem, là đã giảm xuống còn một phần tư. Cường độ ma lực của mình cũng tương đương thời điểm Nhất cấp Học đồ trước kia, không có gì khác nhau, chỉ khác nhau ở thuộc tính hỏa diễm. Bởi vậy có thể thấy được, quá trình hấp thu đại lượng hỏa nguyên tố tuy rằng tốc độ tăng lên, nhưng lượng ma lực tích tụ lại không có thay đổi. Điều này chứng minh được rằng, trong quá trình hấp thu, đại lượng hỏa nguyên tố cũng đã bị Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa cùng với Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa tinh luyện lại, hóa thành hỏa nguyên tố có thuộc tính tương đồng rồi mới tiến hành dung hợp. Bởi vậy mới xuất hiện tình trạng tốc độ hấp thu song hỏa nguyên tố tăng lên gấp bốn lần, nhưng tốc độ gia tăng ma lực cũng không có thay đổi.

36. Chương 18 Khảo Hạch Cuối Kỳ (hạ)

Chuyện này chẳng những không phải là chuyện xấu, ngược lại là chuyện rất tốt a! Có thể tự mình tinh luyện hỏa diễm, lại có thể tăng cường thuộc tính của bản thân, có thể thấy được hai thuộc tính của hai loại cực hạn hỏa diễm này bá đạo đến mức nào. Hơn nữa, trong học viện tu luyện dù sao song hỏa hệ nguyên tố trong không khí cũng có hạn. Chờ khi mình đến chỗ của Liệt Diễm tu luyện, nơi đó có Bính Hỏa nguyên tố cùng với Đinh Hỏa nguyên tố vô cùng vô tận, chẳng phải là tu vi của mình có thể tăng lên nhanh hơn trước kia rất nhiều hay sao? Nếu ví con đường tu luyện của mình trước kia là một con hẻm chật hẹp, thì hiện tại, sau khi tiếp nhận hai hạt giống hỏa diễm của Liệt Diễm, không thể nghi ngờ, con đường tu luyện của mình chính là một đại lộ rộng thênh thang.

Sau khi tu luyện buổi sáng xong, Cơ Động đơn giản làm vệ sinh thân thể, sau đó đi đến căn tin ăn sáng. Vừa vào đến cửa, hần đã nhìn thấy Tất Tô cùng với Tập Nhĩ đã đến đó trước. Thần sắc của hai tên huynh đệ của hần hôm nay rõ ràng mang theo vài phần hưng phấn. Nhìn thấy Cơ Động, Tất Tô nhất thời giơ tay lên vỗ hần liên tục:

- Lão Đại, điểm tâm của người chúng ta đã chuẩn bị cả rồi này.

Cơ Động đi đến cạnh hần ngồi xuống, nhìn hai người nghi hoặc hỏi:

- Các người hôm nay sao thế? Có chuyện gì mà cao hứng đến vậy?

Tất Tô nói:

- Lão Đại, hôm nay là kỳ thi cuối kỳ, là lúc kiểm tra thành quả tu luyện một năm nay của chúng ta. Nghe nói lần này Viện trưởng đích thân đến xem. Người nhìn xem những người khác kia, ai mà sắc mặt uest oải, rõ ràng là thành tích tu luyện không tốt lắm, ai có sắc mặt tương tự với chúng ta, có nghĩa là có tiến bộ không ít. Bất luận đệ tử của năm nào cũng như vậy cả.

Cơ Động lúc này mới nhớ tới, hôm nay là ngày tiến hành kỳ thi cuối kỳ, trong lòng không khỏi âm thầm cười khổ, hỏa diễm của mình biến hóa khẳng định không thể nói cho bất cứ ai biết được. Nhưng mà ma lực Nhất cấp Học đồ, chỉ sợ là sẽ làm cho các sư phụ và Dương viện trưởng sẽ rất khó coi cho xem.

Kỳ thi cuối kỳ mỗi năm tiến hành một lần, kiểm tra theo từng cấp học viên, từ thấp đến cao. Toàn bộ sáu mươi một học viên năm nhất của Bính Hỏa Hệ và Đinh Hỏa Hệ sắp thành hai hàng đi đến chính giữa lễ đường học viện.

Quả nhiên như lời Tất Tô nói, Dương viện trưởng lúc này đang ngồi trên ghế thủ tịch phía trên. Phía bên cạnh hần, còn có một nữ lão sư, độ tuổi nhìn qua cũng tương đương với hần, kể đó là những lão sư khác của hai hệ, tổng cộng hơn mười người.

Hạ Thiên đang đứng phía dưới ghế thủ tịch, cao giọng nói:

- Kỳ thi kiểm tra thành tích cuối kỳ của đệ tử năm nhất Ly Hỏa Học Viện bắt đầu, bây giờ ta đọc đến tên ai, kẻ đó bước lên bục phía trước, phóng thích ma lực bản thân, lấy số lượng Miện Tinh làm tiêu chuẩn đánh giá cuối kỳ. Tiêu chuẩn kiểm tra của năm nhất như sau, thành tích Nhị cấp Học đồ là đạt tiêu chuẩn, tam cấp học đồ là xuất sắc. Bây giờ bắt đầu, Bính Hỏa Hệ, Chúc Quy.

Nghe đến tên này, Cơ Động, Tập Nhĩ cùng với Tất Tô nhất thời tập trung chú ý hẳn. Suốt một năm qua, thường ngày Chúc Quy tuy rằng cũng không có tìm đến làm phiền Tất Tô, nhưng cũng không có hòa đồng với mọi người, ít khi nào cùng với các đệ tử khác trao đổi gì. Ngoại trừ đi học, nàng đều quay về ký túc xá. Nghe nói, nhà nàng đã đóng không ít tiền, nàng một mình ở riêng một phòng trong ký túc xá.

Dáng người của Chúc Quy thật sự làm cho người khác phải cảm thán, tuy rằng mới chỉ mười một tuổi, nhưng nhìn qua đã có bộ dáng nữ nhân trưởng thành. Dáng người thon dài, trên mặt không chút biểu tình, bước lên bục kiểm tra, hướng về phía Dương viện trưởng và các lão sư khác cúi mình thi lễ. Nàng hai tay lên, lòng bàn tay hướng về phía trước, phù một tiếng, nhất thời hai cổ hỏa diễm màu đỏ rực xuất hiện trong lòng bàn tay nàng, phóng thẳng lên cao, chiều cao hơn một thước.

Nhất thời, trong lễ đường vang lên một mảnh kinh hô, dù sao, trong các đệ tử, những người đã từng thấy được thực lực của Chúc Quy cũng chỉ có ba người bọn Cơ Động mà thôi, trên trán Chúc Quy, rõ ràng xuất hiện ba khóa rưỡi tinh quang màu đỏ rực.

So sánh với đám đệ tử năm nhất ồ lên một trận, đám lão sư trên hàng ghế giám khảo thật ra bình tĩnh hơn nhiều, như là đã sớm biết được thực lực của Chúc Quy cao hơn đám bạn cùng cấp vậy. Dương Bình Thiên hài lòng gật gật đầu.

Hạ Thiên nói:

- Chúc Quy, Bính Hỏa Hệ Thất cấp Học đồ, thành tích cực kỳ xuất sắc. Người kế tiếp, Bính Hỏa Hệ, Tập Nhĩ.

Bản danh sách trong tay hắn, thứ tự sắp xếp là dựa theo sự biểu hiện bình thường cùng với thực lực của đệ tử mà sắp xếp. Cơ Động là ngoại lệ, bởi vì thời gian tu luyện của hắn không giống với đệ tử của Bính Hỏa Hệ và Đinh Hỏa Hệ, các lão sư tự nhiên cũng không có chú ý hắn. Hơn nữa thể chất của hắn lại là Âm Dương Cân Bằng phế tài, cho nên tên hắn cũng bị xếp ở cuối danh sách.

Tập Nhĩ quả nhiên cũng không có làm Hạ Thiên thất vọng, trên tay hắn đồng dạng cũng phát ra ngọn lửa, tuy rằng yếu hơn Chúc Quy rất nhiều, nhưng hai khóa Miện Tinh hoàn chỉnh cũng đã chứng minh thực lực hiện tại của hắn. Bính Hỏa Hệ Tứ cấp Học đồ. Trong vòng một năm đã trở thành Tứ cấp Học đồ, thiên phú cùng với cố gắng của hắn không thể nghi ngờ. Cùng với Chúc Quy so sánh, Hạ Thiên lão sư cơ hồ là thích Tập Nhĩ hơn một chút, khuôn mặt bưng hấn có chút dữ tợn của hắn không khỏi toát ra một tia mỉm cười.

Quá trình khảo hạch kế tiếp diễn ra rất nhanh, dù sao, toàn bộ sáu cấp của học viện đều phải tiến hành khảo hạch xong trong một ngày, mà mỗi tên học viên chỉ cần lên đài phóng thích ma lực của mình là có thể hoàn thành phần thi. Cả đám học viên như cái đèn kéo quân, không ngừng lên, xuống bục khảo thí.

Thành tích của đại đa số đệ tử đều là Nhị cấp Học đồ, lâu lâu mới có một gã Tam cấp Học đồ xuất hiện, đều sẽ nhận được khẳng định của Hạ Thiên, thành tích xuất sắc.

Tới phiên bên Đinh Hỏa Hệ, người lên đài đầu tiên rõ ràng chính là Tất Tô. Tất Tô lúc đứng trên bục khảo thí, còn rõ ràng hướng về phía Chúc Quy bên dưới làm ra động tác khiêu khích một cái. Nhưng Chúc Quy ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn một cái, lặng yên ngồi đầu hàng bên phía đám đệ tử Bính Hỏa Hệ.

Ngọn lửa màu xanh có chút yếu dị từ trong lòng bàn tay Tất Tô bốc lên, hai khóa Miện Tinh màu lam rõ ràng hiện lên trên trán Tất Tô, cũng giống như Tập Nhĩ, hắn cũng đạt đến thực lực cấp bậc Tứ cấp Học đồ, không thể nghi ngờ là đứng đầu đám năm nhất Bính Hỏa Hệ.

Phải biết rằng, Tập Nhĩ cùng với Tất Tô tuy rằng đều có thuộc tính thân thể tám phần rưỡi, nhưng bọn họ có thể trong vòng một năm tu luyện từ người bình thường đến Tứ cấp Học đồ, sự cố gắng của bọn họ tuyệt đối không thua Cơ Động chút nào. Chỉ có thể mỗi ngày không ngừng tu luyện cộng thêm thiên phú mới có thể đạt được thành tích như vậy. Đương nhiên, bởi vì Cơ Động từng dùng qua hai quả Tinh Miện do Dương Bình Thiên cấp cho, trước khi đạt được Cực hạn song hỏa, ma lực song hỏa hệ của hắn cũng đã tiếp cận Ngũ cấp Học đồ, còn muốn cao hơn Tập Nhĩ cùng với Tất Tô một chút.

Khảo hạch của Đinh Hỏa Hệ dần dần chấm dứt, khi Hạ Thiên kêu lên tên của Cơ Động, hắn cũng thuận tay khép lại danh sách cầm trên tay.

Cơ Động trong lòng thầm than một tiếng, việc gì đến thì cũng sẽ đến. Không nghĩ đến, chính mình cũng có một ngày như thế này. Tuy rằng hắn cũng đã dần dần tiếp nhận được thân phận của thế giới này, nhưng những chuyện kiếp trước hắn cũng không có quên, nhất là sự kiêu ngạo của một đời Tử Thần ở kiếp trước.

Khi hắn đi lên bục khảo thí, nhìn thấy đầu tiên chính là nụ cười khích lệ cùng với ánh mắt trấn an của Dương Bình Thiên. Suốt một năm qua, Dương Bình Thiên cùng với Liệt Diễm giống nhau, mỗi ngày đều uống rượu ngon do Cơ Động điều chế, hắn cũng cấp cho Cơ Động một số lời khuyên bảo trong tu luyện, cũng giảng giải cho hắn những tri thức sâu sắc về Âm Dương Ma Sư. Nhưng có lẽ bởi vì hắn cũng không có gì tin tưởng vào thuộc tính Âm Dương Cân Bằng của Cơ Động, nên hắn cũng chưa từng hỏi qua tình huống tu luyện của Cơ Động.

Đứng ở trên bục, Cơ Động thậm chí cũng không có nâng hai tay mình lên, bởi vì ma lực Nhất cấp Học đồ của hắn căn bản không có thể phóng xuất ra hỏa diễm. Ý niệm vừa động, khóa Miện Tinh trên trán đã xuất hiện, rõ ràng hai màu xanh, đồ đại biểu cho Nhất cấp Học đồ, cũng chỉ có độc nhất một khóa Miện Tinh mà thôi, cùng với tình trạng sau khi sử dụng xong hai khóa Tinh Miện là hoàn toàn giống nhau, không có gì khác biệt.

37. Chương 19 Sơ Ngộ Chúc Thiên (thượng)

- Cơ Động, Bình Định Song hỏa hệ, Nhất cấp Học đồ, khảo hạch không đạt tiêu chuẩn.

Hạ Thiên cau mày tuyên bố thành tích của Cơ Động, trong mắt lộ rõ vẻ bất mãn và thất vọng. Ngồi thẳng chính diện trước mặt Cơ Động, Dương Bình Thiên cũng thở dài một tiếng, trong mắt lộ vẻ thất vọng. Mặc dù hắn cũng biết Cơ Động muốn tu luyện thành Âm Dương Ma Sư là cực kỳ khó khăn, nhưng một khi đã cho hắn dùng tinh miện, ít nhiều cũng có một chút kỳ vọng. Nhưng xem ra thời gian một năm lại không có chút tiến bộ, các vị lão sư nhìn Cơ Động không khỏi có chút nhíu mày, hiển nhiên, cứ như vậy thì Cơ Động vĩnh viễn không thể tự thành .

Hạ Thiên trầm giọng nói:

- Tốt lắm, kỳ khảo hạch cuối năm nhất đã kết thúc, mọi người từ từ rời khỏi lễ đường. Cơ Động, người ở lại một chút.

Nhóm đệ tử năm nhất lần lượt nối đuôi nhau đi ra ngoài, Tất Tô cùng với Tạp Nhĩ ở lại cuối cùng. Khi đi qua bục khảo hạch, bọn chúng nhìn về phía Cơ Động, ánh mắt có chút lo lắng. Dựa theo quy định của Ly Hỏa học viện, bất luận là bao nhiêu tuổi, khảo hạch nếu không đạt đủ tư cách, đều bị học viện khuyên nghỉ học, bởi vì, khảo hạch không đủ tư cách, đồng nghĩa với việc không có cơ hội trở thành Âm Dương Ma Sư, cho dù có tiếp tục học không chỉ là lãng phí thời gian, mà còn ảnh hưởng tới không ít vấn đề, đặc biệt là thanh danh của học viện. Đồng thời, đối với đệ tử cũng là chuyện tốt, dù sao, không thể trở thành Âm Dương Ma Sư, cũng có thể tranh thủ lúc còn trẻ học một vài thứ khác.

Đệ tử năm nhất lần lượt ra khỏi lễ đường, chỉ còn lại một vài lão sư ở trên bục khảo hạch cùng với Cơ Động đứng ở trước đài.

Hạ Thiên đến bên người Cơ Động, trầm giọng nói:

- Cơ Động, quy định của học viện chắc ngươi cũng biết. Thời gian một năm, học viện cấp cho ngươi hướng dẫn tốt nhất, nhưng hiện tại ngươi vẫn như cũ không thể tiến bộ. Điều này chỉ có hai khả năng, một là trong một năm qua ngươi không hề cố gắng tu luyện, nên không thể tăng thực lực, một khả năng khác chính là, thiên phú của ngươi thực sự không thích hợp trở thành một gã Âm Dương Ma Sư. Là chủ nhiệm của ngươi, bất luận là nguyên nhân nào ta cũng có trách nhiệm khuyên ngươi nên từ bỏ.

Cho đến trước buổi tối ngày hôm qua, Cơ Động đối với khảo hạch ngày hôm nay tự nhiên không quá lo lắng, nhưng lúc này, Hạ Thiên lão sư đưa ra lời khuyên từ bỏ, hắn không khỏi có chút sửng sốt. Ly Hỏa học viện chất lượng rất tốt, trong một năm học vừa rồi, hắn học được không ít tri thức, hơn nữa, hắn không muốn rời đi khỏi học viện còn có một cái nguyên nhân trọng yếu khác. Nếu ly khai nơi này, hắn làm sao có đủ tài lực kiếm được một chỗ có đầy đủ rượu như một tửu quán giống ở đây? Không có tửu quán, hắn làm sao có thể điều chế rượu cho Liệt Diễm đây?

Nếu nói điều chế rượu cho viện trưởng Dương Bình Thiên là công việc, thì điều chế rượu cho Liệt Diễm là nguyện vọng lớn nhất của hắn hiện tại.

Nghĩ đến đây, Cơ Động có chút vội vàng nói:

- Người yên tâm đi, ta tuy rằng không thể đem người trực tiếp đến Ngũ Hành Điều Tử Sư Công Hội được, nhưng ít nhất ta có thể để cử người đến Điều Tử Sư Công Hội của Nam Hỏa Đế Quốc chúng ta, lão tửu quý ta đây ở đó ít nhiều cũng có vài phần mặt mũi. Ở nơi này, ta tin tưởng tiền đồ của người chắc chắn sẽ vô cùng sáng lạng. Kỳ thật, ta luyện tiếu người hơn bất cứ kẻ nào khác ở đây. Trừ các loại rượu ngon của người, hiện tại ta đã không uống được bất cứ rượu ngon nào khác nữa rồi.

Cơ Động sau khi nghe mấy lời nói đó của Dương Bình Thiên liền cáo từ đi ra, trở về phòng của mình. Trong lòng thầm nghĩ, Dương viện trưởng, cuối kỳ khảo hạch năm thứ tư này, ta nhất định sẽ mang đến cho ngài một sự kinh hỉ. Ta luôn hi vọng cùng với Tập Nhĩ và Tất Tô cùng nhau rời đi, chứ không phải chia cách với bọn họ. Chúc Quy, tuy rằng ta không thể trở thành đối thủ của người ở Ly Hỏa Học Viện, nhưng ở Cao Học Phủ, ta nhất định sẽ đuổi kịp bước chân của người.

Đứng sau quầy rượu, trên mặt Cơ Động dần dần toát ra một tia mỉm cười, nụ cười nhu hòa tràn ngập sự nhớ nhung, trải qua bốn năm qua tình ý càng ngày càng trở nên sâu sắc hơn. Cho dù là yêu đơn phương cũng được, ở trong lòng hắn, phần tình cảm này càng ngày càng khắc sâu hơn. Bầu điều chế rượu không biết từ khi nào đã nhảy vào tay hắn, từng bình từng bình rượu không cần hắn nhìn, cũng đã nhanh chóng nhảy múa trong tay hắn, bình điều chế rượu màu sắc huyền lệ không ngừng nhảy múa dưới điệu nhảy của hắn. Tình cảm của Cơ Động không hề lưu lại, phóng thích hết ra.

Khi rượu đã tràn đầy bầu, tay phải co lên, khẽ gọi lên cái tên vĩnh viễn không thể quên kia, Hồng Liên xuất hiện, bao vây lấy thân thể Cơ Động, trong màn hồng quang bao phủ, hắn đã lặng yên biến mất.

Cảm giác ấm áp quen thuộc cùng với song hỏa thuộc tính mệnh mệnh nhanh chóng bao phủ lấy thân thể Cơ Động. Tuy rằng hắn cũng chưa từng chui xuống Địa Tâm Hồ, cũng không có năng lực chui xuống, nhưng đối với địa phương bên cạnh Địa Tâm Hồ hắn lại quen thuộc như lòng bàn tay mình, dù sao hắn cũng đã ở trong này hơn cả ngàn đêm rồi.

- Người đã chuẩn bị xong chưa?

Thanh âm nhu hòa của Liệt Diễm vang lên, giống như là từ ánh sáng ngưng tụ lại mà thành, nhẹ nhàng xuất hiện trước mặt Cơ Động, cũng đã đón nhận ly rượu trong tay hắn.

Nhìn chăm chú vào gương mặt Liệt Diễm, chuyện này đã trở thành thói quen của Cơ Động, giống như mỗi lần đến đây, hắn đều phải đem thân ảnh của Liệt Diễm càng khắc sâu hơn vào trong tâm khảm hắn vậy.

Bốn năm qua, hắn chưa bao giờ hỏi qua lai lịch của Liệt Diễm. Mà cũng bốn năm qua, hắn cũng không hề thấy bất cứ dấu vết gì của thời gian lưu lại trên gương mặt nàng. Dung nhan của nàng cũng giống y như lần đầu tiên Cơ Động nhìn thấy vậy, tràn đầy động lòng người, cũng như trước vô cùng hoàn mỹ.

- Ta nghĩ, ta đã chuẩn bị sẵn sàng.

Cơ Động nâng hai tay hắn lên. Ở nơi này, hắn cũng không cần phải che dấu gì cả, kim sắc Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa cùng với hắc sắc Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa đồng thời từ trên hai bàn tay hắn dâng lên, ước chừng cao hơn mấy thước. Năm khóa Tinh hai màu trên trán cũng trở nên lóa mắt dị thường.

Liệt Diễm hướng Cơ Động gật gật đầu:

- Nếu người đã sẵn sàng, chúng ta sẽ bắt đầu. Đối với người mà nói, đây là giai đoạn trọng yếu nhất trong quá trình tu luyện của người, bất luận có cảm giác như thế nào, cũng không được dao động tâm thần. Ta chỉ có thể hướng dẫn cho người, còn chân chính ngưng tụ thành thì phải dựa vào bản thân người thôi.

Cơ Động nắm chặt hai tay, phụt một tiếng, hai ngọn hỏa diễm trên tay hắn đồng thời tắt ngúm:

- Ta nhất định sẽ thành công.

Đơn giản sáu chữ, lại tràn ngập sự kiên định cùng chấp nhất không gì sánh kịp, còn có sự kiêu ngạo từ kiếp trước mang đến, thủy chung chưa từng biến mất.

Liệt Diễm chậm rãi nhắm nháp ly rượu, dưới chân khẽ động, Cơ Động chỉ cảm thấy hơi hoa mắt, Liệt Diễm đã đi một vòng quanh thân thể hắn. Ngay sau đó, Cơ Động thấy rõ ràng, từ trong Địa Tâm Hồ dưới chân hắn, nham thạch nóng chảy đã lặng yên dâng lên, một cỗ hỏa trụ đường kính hơn năm thước đột ngột phóng lên cao.

Đối với những biến hóa như thế, Cơ Động cũng không hề giật mình, lại càng không dao động tâm tình, hần tin tưởng, Liệt Diễm nhất định không làm gì có hại cho hần.

Hỏa trụ nham thạch nóng chảy ngừng lại dưới chân bọn họ, Liệt Diễm đưa một tay ra, tựa hồ như tùy tiện nhấn một cái xuống dưới, ngọn hỏa trụ kia nhất thời ngừng tụ thành thực thể, bề mặt biến thành một cái bực hình tròn. Một đồ án mà Cơ Động vô cùng quen thuộc đã xuất hiện trước mắt hần. Đó rõ ràng là một cái đồ án Thái Cực Âm Dương Ngự. Chỗ khác duy nhất chính là màu trắng trên Âm Dương Ngự đã biến thành màu kim sắc mà thôi.

Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi chính là Âm Dương. Như thế nào tại thế giới này, Liệt Diễm cũng biết đến đồ án này đây?

Không đợi Cơ Động suy nghĩ lâu thêm, Liệt Diễm đã nói:

- Khoanh chân ngồi xuống đi, ngươi có thể bắt đầu rồi. Không cần suy nghĩ nhiều làm gì, ta sẽ luôn luôn thủ hộ bên cạnh ngươi.

Không cần Liệt Diễm phải chỉ thêm, Cơ Động đã ngồi xuống ngay vị trí trung tâm của Âm Dương Ngự. Hần kinh ngạc phát hiện, lúc này nguyên tố Song hỏa thuộc tính chung quanh thân thể mình đã không hề là Bính Hỏa cùng với Đinh Hỏa thông thường nữa, mà đã là giống như thuộc tính căn nguyên của hần, là chí dương Bính Ngọ nguyên tố cùng với chí âm Đinh Tỵ nguyên tố. Cái này hiển nhiên là Liệt Diễm đã vì hần mà kiến tạo nên một hoàn cảnh ngưng tụ thích hợp nhất cho hần.

Khép kín hai mắt, hai tay Cơ Động nắm chặt hai chân, lúc này, ngoại trừ ngón tay cái ở ngoài, bốn ngón còn lại cũng đã giao nhau tại một chỗ, lòng bàn tay hướng về trước, hai ngón tay cái chỉ lên. Tựa như thuộc tính thân thể hần là Âm Dương Cân Bằng vậy, lúc này hần cũng đem thân thể mình bảo trì ở trạng thái tương đối cân bằng.

Ma lực song thuộc tính trong cơ thể đồng thời lóe sáng lên, năm khóa Miện Tinh hai màu trên trán cũng trở nên hết sức rõ ràng. Đã trải qua bốn năm khổ tu, cuối cùng cũng đến lúc hần ngưng tụ ra của chính mình.

Bốn năm qua, hần đã học gần như đầy đủ kiến thức cơ bản của Âm Dương Ma Sư. , chính là tượng trưng của Âm Dương Ma Sư, đồng thời cũng là đại biểu thực lực cho Âm Dương Ma Sư. Thân thể con người thừa nhận năng lượng cũng có hạn, Ngũ Hành nguyên tố, cho dù là Thổ nguyên tố dịu êm nhất, đạt đến một trình độ nhất định, đối với thân thể cũng sinh ra một lực phá hoại nhất định. Cho nên, khi tu vi của Âm Dương Ma Sư đạt đến một trình độ nhất định, đến lúc thân thể đã không thể thừa nhận thêm nguyên tố năng lượng được nữa, nhất định phải thông qua ngưng tụ mới có thể tiếp tụ tu luyện thêm nữa. Cho nên, cũng chính là suối nguồn năng lượng cùng với căn bản ma lực của Âm Dương Ma Sư.

41. Chương 21 Ngưng Tụ Âm Dương Miện (thượng)

Chính xác mà nói, thể chất căn bản của nhân loại, chỉ có khả năng thừa nhận nguyên tố lực thuộc tính năng lượng đến cấp độ Thập cấp Học đồ mà thôi. Tuy rằng thân thể sẽ theo tu vi tăng lên mà không ngừng được nguyên tố thuộc tính cải thiện. Nhưng vượt qua cấp bậc Thập cấp Học đồ, tốc độ cải thiện của thân thể đã không theo kịp tốc độ gia tăng của ma lực. Nếu cố sức tu luyện, sẽ bị ma lực bản thân phản phệ.

, chính là đem ma lực trong cơ thể ngưng tụ lại, cô đọng thành một thực thể nguyên tố kỳ dị, ngưng tụ mà thành. Bởi vì cô đọng và ngưng tụ, khiến cho các nguyên tố ma lực hút vào cơ thể sẽ không đến mức ảnh hưởng đến bản thân. Cái này cũng được gọi là , căn nguyên của Âm Dương Ma Sư. Đến thời điểm Âm Dương Ma Sư chiến đấu, sẽ đem căn nguyên của mình phóng thích ra, nhanh chóng cùng với nguyên tố thuộc tính xung quanh kết hợp lại, hình thành xuất hiện trên đỉnh đầu Âm Dương Ma Sư.

Bởi vì căn nguyên đối với nguyên tố ma lực đồng thuộc tính bên ngoài có lực hấp dẫn rất mạnh. Bởi vậy, sau khi có được , bên ngoài thân thể Âm Dương Ma Sư sẽ hình thành một vòng Âm Dương bảo hộ. Âm Dương Ma Sư thực lực càng mạnh, vòng bảo hộ Âm Dương hình thành từ căn nguyên hấp thu năng lượng ngoại giới này sẽ càng mạnh mẽ hơn. Đơn giản mà nói, một Âm Dương Ma Sư thập cấp cho dù có đánh lén một gã Âm Dương Ma Sư đẳng cấp cao, công kích cũng chưa chắc có thể phá hủy được vòng bảo hộ tự sinh

của người ta. Đồng thời, có được vòng bảo hộ do hình thành, có thể tự do hấp thu năng lượng bên ngoài thân thể, cũng như tùy thời hấp thu các nguyên tố thuộc tính đồng thuộc tính bên ngoài dung nhập với ma lực trong cơ thể. Bởi vậy, sau khi ngưng tụ thành, tốc độ tu luyện của Âm Dương Ma Sư ngược lại nhanh hơn trước khi ngưng tụ thành rất nhiều.

Sau khi ngưng tụ thành, làm thế nào để tăng lên thực lực căn nguyên của, chính là phương hướng tu luyện của tất cả các Âm Dương Ma Sư. Căn nguyên bản thân càng mạnh mẽ, khi phóng thích ra sẽ có thể hấp thu nguyên tố tự nhiên bên ngoài siêu việt hơn, chênh lệch thực lực sẽ gấp bội phần. Sự bình xét cấp bậc của Âm Dương Ma Sư cũng như vậy mà đến. Lúc này việc Cơ Động cần làm, chính là hoàn thành việc ngưng tụ của mình, nhờ đó mới tiến vào cấp bậc Âm Dương Ma Sư. Chỉ khi tiến vào cấp bậc này, mới được thừa nhận là một gã Âm Dương Ma Sư chân chính, có thể đến Công Hội để đăng ký, nhận được thân phận là một Âm Dương Ma Sư.

Đương nhiên, đối với Âm Dương Ma Sư bình thường mà nói, bọn họ phải ngưng tụ ra chính là Dương Miện hoặc là Âm Miện. Nhưng Cơ Động phải ngưng tụ, lại là chân chính ý nghĩa, Bính Đinh Song Hỏa Hệ.

Âm Dương Ma Sư bình thường khi ngưng tụ của mình, chính là quá trình cô đọng lại ma lực bản thân, ngay khi ma lực cô đọng đến một mức độ nhất định, tự nhiên sẽ hình thành ra căn nguyên, ma lực nội uẩn. Khi đó coi như là hoàn thành quá trình tăng cấp này.

Nhưng mà, ngay khi Cơ Động bắt đầu quá trình ngưng tụ của mình, hần lập tức phát hiện ra vấn đề. Là một gã Âm Dương Ma Sư song thuộc tính, hần cũng không phải chỉ có cô đọng lại ma lực mà thôi, mà còn phải luôn luôn duy trì sự cân bằng Âm Dương thuộc tính trong cơ thể. Trong quá trình cô đọng lại ma lực, lại phải duy trì Bính Hỏa và Đinh Hỏa cân bằng, chuyện này căn bản là nhiệm vụ bất khả thi.

Mà trên thực tế, trong lịch sử Âm Dương Ma Sư, cũng không phải chưa từng xuất hiện qua những người có thuộc tính thân thể Âm Dương Cân Bằng, trong đó cũng không thiếu những người có ngộ tính cao và cố gắng khổ tu. Nhưng bọn hần sở dĩ cuối cùng cũng không có thành công, chính là vướng phải một cửa ngưng tụ này. Cô đọng và ngưng tụ lại ma lực, ma lực trong lúc bị đè ép không ngừng biến đổi, làm sao có thể bảo trì được trạng thái cân bằng tuyệt đối cơ chứ? Cho dù tương đối cân bằng thôi cũng không thể. Ở thời điểm này, tốc độ hấp thu của Âm Dương Ma Sư đối với các nguyên tố ngoại giới cũng tùy thời biến hóa liên tục, cho dù là tinh thần ý niệm của Cơ Động vô cùng mạnh mẽ cũng không thể hoàn toàn khống chế. Nhất là hiện tại hỏa thuộc tính của hần lại là Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa cùng với Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa. Hai loại hỏa diễm này so với Bính Hỏa cùng với Đinh Hỏa thông thường càng khó khống chế hơn. Thuộc tính của chúng quá mạnh mẽ.

Nguyên bản chúng nó vốn bình thường đều làm theo ý của hần, nhưng lúc này, Cơ Động tiến hành cô đọng chúng nó lại, hai loại hỏa diễm thuộc tính bất đồng này tự nhiên phải dung hợp lại mới có thể tiến hành cô đọng lại. Dưới tình huống như vậy, bởi vì thuộc tính cực đoan trái ngược lẫn nhau của chúng mà sinh ra sự bài xích lẫn nhau mãnh liệt. Đối với Cơ Động tạo ra một sự khó khăn rất lớn. Thời điểm hần vừa mới khống chế được hai loại hỏa diễm tiếp xúc lẫn nhau, lập tức phát hiện vấn đề.

Oanh —, Cơ Động chỉ cảm thấy lồng ngực của mình giống như nổ tung lên vậy, Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa cùng với Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa điên cuồng dao động, hai bên đều muốn đánh sâu vào đối phương, giống như lập tức làm cho thân thể hần nổ tung lên vậy. Hần liều mạng khống chế chúng lại, nhưng hai cỗ hỏa diễm cực hạn này va chạm hỗn loạn lẫn nhau làm sao có thể dễ dàng khống chế lẫn nhau như vậy. Hai luồng ma lực giống như là cừu nhân gặp nhau vậy, nộ khí xung thiên, điên cuồng công kích lẫn nhau, mà lồng ngực Cơ Động tự nhiên biến thành chiến trường của bọn chúng.

Đã lâu rồi không có cảm giác mạnh như vậy, nhưng lúc này hần lại cảm thấy được toàn bộ thân thể mình giống như bị thiêu đốt vậy, tốc độ tim đập gia tăng đến vài lần, toàn thân mồ hôi ra như tắm. Mà đến lúc này, hai luồng cực hạn chi hỏa mạnh mẽ này đã sau khi va chạm với nhau, đã giống như nam châm dính chặt vào nhau, cho dù Cơ Động bây giờ muốn phân tách chúng ra, đành chỉ quá trình ngưng tụ này cũng không còn có thể làm được nữa.

Nhưng mà, cho dù là như vậy, nhưng trong lòng Cơ Động cũng tuyệt đối không hề lo lắng, vừa tận khả năng khống chế, hần vẫn còn cố gắng gượng bảo trì dự tính táo. Nguyên nhân chính là, Liệt Diễm vẫn luôn ở bên cạnh hần. Có Liệt Diễm nữ hoàng, chúa tể của mười tám tầng trong lòng đất ở đây, hần có gì mà phải

lo lắng cơ chứ?

Chính vào lúc đó, Liệt Diễm ra tay. Tình huống thế này rồi, Liệt Diễm không thể trì hoãn thêm nữa, chỉ một lúc sau khi hai loại cực hạn song hỏa này va chạm với nhau, lập tức sẽ gây ra cho Cơ Động sự hủy diệt đả kích không thể vãn hồi được. Cho nên, ngay lúc Cơ Động vừa mới cảm giác được sự thống khổ mãnh liệt, ngọc thủ thon dài của Liệt Diễm đã đặt lên lồng ngực của hắn.

- Phá—

Một âm thanh nhẹ nhàng từ trong miệng Liệt Diễm thốt ra, Cơ Động lập tức cảm giác được tất cả mọi thứ trên lồng ngực mình tựa hồ đều ngừng trệ lại. Một giây trước, hai luồng cực hạn song hỏa đang không ngừng đấu đá lẫn nhau đã lập tức ngưng đọng lại. Ngay sau đó, một tiếng nổ mãnh liệt hơn khi nãy rất nhiều đã vang lên trong lồng ngực của hắn.

Trong tiếng nổ ầm vang, cảm giác của Cơ Động không chỉ là sự thống khổ, trong đầu lúc này đã trống rỗng, lực cảm đồng thời giảm xuống đến mức thấp nhất. Chỉ có thể dựa vào ý niệm mà cảm giác được ma lực cực hạn hỏa diễm trước ngực mà mình vất vả tu luyện suốt bốn năm nay tựa như bị một thanh chùy lớn hung mãnh đập vỡ nát, ầm ầm nổ tung, hóa thành vô số hỏa lưu dừng mãnh lan tràn ra khắp toàn thân hắn.

Mỗi một tia cực hạn hỏa diễm đều nhanh chóng xoa dịu kinh mạch của hắn, rất nhanh lan truyền trong cơ thể. Mà lúc này, Âm Dương Ngự bên ngoài, do ma lực của Liệt Diễm cấu thành cũng phóng xuất ra Bính Ngọ nguyên tố cùng với Đinh Tỵ nguyên tố khổng lồ điên cuồng dũng mãnh tiến vào cơ thể của Cơ Động.

Về mặt Liệt Diễm hết sức bình tĩnh, thậm chí còn không quên nhấp nháp chén rượu. Đối với nàng mà nói, ma lực Cơ Động lúc này thật sự quá yếu ớt, có thể dễ dàng nắm bắt như trở bàn tay mà thôi. Chỉ cần có nàng ở đây, sẽ không xuất hiện bất cứ vấn đề gì.

Dần dần, lực cảm bắt đầu quay trở lại, sự thống khổ kịch liệt nhất thời làm cho thân thể Cơ Động run rẩy mạnh. Làn da, kinh mạch, xương cốt, nội tạng giống như là bị thiêu đốt kịch liệt. Thất khiếu không ngừng phụt ra từng đoàn hỏa diễm hắc sắc và kim sắc.

42. Chương 21 Ngưng Tụ Âm Dương Miện (hạ)

Đây chính là quá trình nhiệt luyện chân chính. Tình cảnh này khi các Âm Dương Ma Sư Bính Hỏa Hệ, Đinh Hỏa Hệ thông thường cũng không hề có xuất hiện qua. Nếu không mà nói, cho dù là không bị chết cháy, cũng cũng sẽ bị tiêu hao toàn bộ ma lực đã vất cả tu luyện bấy lâu nay.

Mà Cơ Động lại cũng không giống bình thường, ma lực hắn tu luyện tuy rằng bị tiêu hao rất nhiều, nhưng lập tức cũng được Bính Ngọ nguyên tố cùng với Đinh Tỵ nguyên tố bên ngoài dũng mãnh tiến vào cơ thể bổ sung lại đầy đủ. Hiện tại cơ thể hắn giống như một khối kim chún đầy tạp chất, được hai loại hỏa diễm cực hạn song hỏa trui rèn lại. Nhiệt độ trui rèn càng ngày càng tăng cao, sự thống khổ hắn chịu đựng cũng càng ngày càng kịch liệt hơn.

Đến lúc này, trong mắt Liệt Diễm mới toát ra vài phần chăm chú, không phải nàng chú tâm trong việc khống chế năng lượng, mà là nàng cực kỳ cẩn thận quan sát tình huống thân thể của Cơ Động. Một khi thấy Cơ Động không thể thừa nhận được nữa, nàng nhất định sẽ đình chỉ quá trình trui rèn này.

Ngưng tụ thành , đối với cả đời của Âm Dương Ma Sư đây là thời điểm chỉ có một lần duy nhất, ở tại thời điểm này rèn luyện thân thể hắn, tạo thành trụ cột trọng yếu, quyết định tiền đồ tu luyện trong tương lai của Cơ Động. Cho nên, Liệt Diễm nhất định phải để cho quá trình rèn luyện này đạt đến cực hạn có khả năng thừa nhận của Cơ Động.

Rất nhanh, thân thể Cơ Động đã cơ bản đạt đến mức yêu cầu của Liệt Diễm, nhưng nàng kinh ngạc phát hiện, khác với dự đoán của nàng, lúc này thân thể Cơ Động vẫn còn chưa đạt đến cực hạn. Tuy rằng hắn vẫn thống khổ dây dưa, nhưng ý chí lại vô cùng kiên cường, cũng không có nửa phần ý chí suy sụp.

Lực ý chí, vốn là lực lượng cường đại nhất của nhân loại, chỉ cần ý chí còn có thể duy trì, thân thể nhân loại có thể bộc phát ra tiềm lực to lớn khiến người khác không thể nào tưởng tượng được. Thân thể Cơ Động

cơ hồ là đều bị thiêu đốt mãnh liệt, sự thống khổ thể này Liệt Diễm cũng từng trải nghiệm qua, tự nhiên hiểu được sự khùng bố của nó.

Không có tiếp tục uống rượu, trên mặt Liệt Diễm toát ra thần sắc ngưng đọng. Cơ Động tuy rằng còn có thể kiên trì, nhưng nàng cũng phải theo dõi càng cẩn thận, chăm chú hơn, hiện tại hần đã vượt qua cực hạn, bất kỳ lúc nào cũng có thể sụp đổ xuống.

Đồng thời, trong mắt Liệt Diễm cũng toát ra vẻ tán thưởng. Bốn năm nay, ngày nào Cơ Động cũng lập đi lập lại một động tác tu luyện, nhưng Kê Vỹ Tửu mỗi ngày hần điều chế cho nàng cũng đem đến cho nàng những hương vị và cảm giác không ngày nào giống ngày nào. Tuy rằng vài năm trước Liệt Diễm cũng cảm nhận được trong rượu Cơ Động điều chế mơ hồ có một loại lực lượng không biết rõ nào đó không ngừng ảnh hưởng đến nàng, nhưng nàng nói như thế nào cũng không nỡ đem dứt bỏ phần cảm giác này. Thời gian lơ đãng trôi, chớp mắt đã là bốn năm. Mà bốn năm chỉ như vài ngày, thiếu niên này cũng dưới sự theo dõi của nàng mà chậm rãi lớn lên.

Cũng không ai hiểu rõ hơn nàng những cố gắng tu luyện của Cơ Động trong suốt bốn năm qua. Hần chưa từng có một ngày nào nghỉ ngơi, nếu không, hần làm sao có thể đem hai hạt giống cực hạn song hỏa mình đưa vào cơ thể, trong khoảng thời gian ba năm ngắn ngủi đã có thể tu luyện lên đến cấp bậc Thập cấp Học đồ, đến trình độ có thể ngưng tụ thành cơ chứ? Nếu nói là Liệt Diễm trong mắt Cơ Động là mỹ nhân hoàn mỹ, thì trong bốn năm qua, tất cả những gì Cơ Động đã làm, Liệt Diễm cũng không tìm thấy trong đó bất cứ tỳ vết nào. Thậm chí, đôi khi Cơ Động còn muốn nói với hần, hần nên nghỉ ngơi một ngày đi. Nhưng mà, nàng chung quy cũng không nói ra cái gì, bởi vì nàng biết rõ, những cố gắng như vậy của Cơ Động trong tương lai sẽ có rất nhiều chỗ tốt.

Quá trình nhiệt luyện lại tiếp tục, thân thể Cơ Động lúc này nhìn qua đã như một ngọn đuốc sống, lúc thì màu vàng kim, lúc thì màu đen. Bởi vì cực độ thống khổ, khuôn mặt hần có chút vặn vẹo, méo mó. Mà tạp chất trong cơ thể của hần đã sớm bị ngọn lửa Chí âm Chí dương trong cơ thể nhiệt luyện sạch sẽ, hai ngọn lửa này cũng đã hoàn toàn dung nhập vào trong mỗi một bộ phận trong thân thể của hần. Liệt Diễm điều khiển quá trình nhiệt luyện này, chính vì muốn làm cho thân thể của hần càng trở nên thuần túy hơn.

Về mặt tu vi, Liệt Diễm sẽ không giúp gì hần, chỉ có chính mình thông qua cố gắng không ngừng tìm được năng lực thật sự mới đáng quý nhất, lực lượng bên ngoài giúp đỡ sẽ làm ảnh hưởng đến tương lai của hần. Nếu Cơ Động biết Liệt Diễm lấy tư tưởng như vậy làm mục tiêu để hướng dẫn hần tu luyện, hần nhất định sẽ chán động. Đáng tiếc, khi hần biết được điều này, đã là chuyện rất lâu rất lâu sau đó.

Đủ rồi, Liệt Diễm thật sự không đành lòng nhìn thấy Cơ Động phải chịu đựng sự thống khổ nhiều hơn nữa, tiếp tục duy trì như vậy đối với thân thể hần cũng không tốt hơn được bao nhiêu nữa, hần làm như vậy đã tốt lắm rồi. Bàn tay đặt trước ngực Cơ Động chậm rãi di chuyển, sau đó dùng lực thu lại. Nhất thời, Cơ Động chỉ cảm thấy ngọn hỏa diễm đang không ngừng tàn phá trong thân thể hần giống như là đã tìm được ngọn nguồn của nó vậy, hướng đến lồng ngực của hần mà tập trung ngưng tụ lại.

Chén rượu trong tay Liệt Diễm bay lên không trung, hai bàn tay nàng co lại trước ngực mình, lòng bàn tay đối nhau, hay bàn tay co lại thành trảo, tay phải biến thành màu sắc vàng kim giống như là hỏa diễm Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa, mà tay trái lại biến thành màu đen thâm thúy giống màu của Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa. Hai dòng khí màu đen và màu vàng kim mãnh liệt từ trên hai lòng bàn tay nàng phát ra, xoay chuyển mãnh liệt, nổi lên sóng gió kịch liệt.

Mà ngọn lửa trong cơ thể Cơ Động cũng tựa hồ như đã bị ngọn lửa trên bàn tay Liệt Diễm dẫn dắt vậy, sau khi ngưng tụ đến chỗ lồng ngực của hần, hai loại cực hạn song hỏa này cũng không có bài xích lẫn nhau, mà là dung hợp lại cùng một chỗ, kịch liệt luân chuyển lên, làm thành một luồng lốc xoáy hai màu vàng đen.

Thanh âm của Liệt Diễm lại vang lên trong đầu Cơ Động:

- Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa và Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa tuy rằng phân biệt là Chí Dương Chí Cương cùng với Chí Âm Chí Nhu. Nhưng bản tính thực chất của chúng nó cũng không có khác nhau, đều là một loại lửa. Mà luồng Âm Dương lốc xoáy kia chính là do căn nguyên hai loại hỏa diễm của bản thân người dung hợp lại. Bắt đầu từ bây giờ, người đã chân chính là một gã Âm Dương Ma Sư.

Luồng năng lượng hai màu trong lòng bàn tay của Liệt Diễm lúc này đã ngưng kết thành một hạt châu hai

màu đen, hoàng kim, dựa theo hình dáng Âm Dương Ngư mà hợp thành. Búng tay một cái, đã bay thẳng vào lồng ngực của Cơ Động, trong khoảnh khắc cùng với cực hạn song hỏa của hắn dung hợp lại với nhau. Trong vòng một khắc, một cái mũi miện đặc biệt đã ngưng tụ lại tại vị trí giữa lồng ngực của hắn, cũng là ngay chính giữa luồng lốc xoáy hai màu đen, vàng kim kia.

Màu sắc của khối mũi miện này cũng không có cố định, cùng với hô hấp của Cơ Động mà chuyển biến, hoặc đen hoặc vàng kim, hai màu sắc luân phiên lóe lên.

Ông—, sự thống khổ trong khoảnh khắc biến mất, một cỗ lực lượng chưa từng có trong khoảnh khắc lan tràn khắp toàn thân Cơ Động. Hắn chỉ có cảm giác giống như là toàn bộ thiên địa đều nằm trong lòng bàn tay hắn, tất cả những gì trong cơ thể đều hiển thị rõ ràng trong ý niệm của hắn. Không chỉ là những hào quang biến hóa của căn nguyên trong lồng ngực hắn, mà là tất cả mọi chỗ trong thân thể của hắn, cũng đồng dạng luân chuyển màu sắc giữa đen và vàng kim.

43. Chương 22 Nhất Quan (thượng)

Cơ Động cũng không biết, chỉ có thân thể nguyên tố tối thuần túy mới có thể trong quá trình hô hấp mà xuất hiện thân thể nguyên tố biến hóa. Nếu là thân thể đơn thuộc tính nguyên tố, như vậy, màu sắc biến hóa sẽ là màu của thuộc tính lóe lên rồi tắt liên tục. Mà thân thể Cơ Động vốn là song thuộc tính, nên bày ra cảnh tượng màu sắc của hai loại cực hạn song hỏa lẫn nhau chuyển biến. Thân thể nguyên tố của hắn đều là do cực hạn song hỏa rèn luyện mà thành.

Luồng lốc xoáy hai màu hắc kim trong lồng ngực của hắn cũng không có biến mất, vẫn thủy chung xoay quanh cái mũi miện kỳ dị kia. Không hề nghỉ ngơi, cái mũi miện không ngừng biến hóa màu sắc này chính là căn nguyên của Cơ Động. Không phải là Âm Miện đơn thuần hay là Dương Miện đơn thuần, mà chính là .

Quang mang hai màu kim và hắc cũng đồng dạng dâng lên bên ngoài cơ thể Cơ Động, xoay quanh thân thể hắn mà lên, ngưng tụ lại trên đỉnh đầu của hắn, hình thành một cái kỳ dị. Cái này một nửa màu đen, một nửa màu trắng, lấy Miện Phong chính giữa phía trước làm ranh giới phân chia. Tại cái Miện Phong trung ương của , có một ngọn hỏa diễm hai màu kim, hắc đan xem cùng nhau bùng cháy, đại biểu cho cấp bậc một quan. Mà ở vị trí chính giữa Miện Hoàn, có nửa khóa Miện Tinh nằm tại phía màu trắng của , nửa khóa Miện Tinh này, phía trên có màu vàng kim, phía dưới có màu đen, giống như mà nửa khóa Miện Tinh hai màu đen, vàng kim chồng lên nhau vậy. Màu sắc biến hóa không nhỏ so với trước khi Cơ Động ngưng tụ thành .

Lúc này, từ trên đỉnh cực hạn song hỏa Bính Đỉnh làm khởi điểm, một tầng quang mang màu vàng kim bỗng nhiên xuất hiện, bao phủ lên ngọn lửa đang không ngừng biến hóa bên ngoài cơ thể Cơ Động. Đối với một Âm Dương Ma Sư mà nói, quá trình ngưng tụ máu chốt này, rốt cuộc cũng đã hoàn thành.

Bắt đầu từ bây giờ, Cơ Động cũng không còn ở cấp bậc Học đồ nữa, mà là chính thức tiến nhập vào cấp bậc thứ hai trong mười đại cấp bậc của Âm Dương Ma Sư, cấp bậc Học sĩ. Nhất quan Nhất cấp Bính Đỉnh Song Hỏa Hệ Học Sĩ.

Quang mang phát ra dần dần thu liễm, khóa đang phiêu phù trên đỉnh đầu Cơ Động cũng lặng yên dung nhập lại vào trong thân thể của hắn. Khi hắn mở hai mắt ra, khí chất cả người hắn dưới tác động của căn nguyên kia đã phát sinh ra biến hóa. Nhất là đôi mắt đen của hắn, dường như là đã được lọc bỏ hết tất cả các tạp chất, tựa như hai khóa hắc bảo thạch sáng ngời thấu triệt vậy.

- Cám ơn người, Liệt Diễm.

Cơ Động nói tự đáy lòng. Vào một khắc trước khi hắn bắt đầu ngưng tụ thành kia, hắn chỉ nghĩ, nếu như chính mình chỉ cố gắng tu luyện mà thôi, cho dù là hắn có trả giá bằng sự cố gắng gấp ba mươi hai người bình thường đi chăng nữa, chính hắn cũng không có khả năng trở thành một gã Âm Dương Ma Sư chân chính. Thuộc tính bài xích, bằng vào lực lượng của hắn, căn bản là không thể nào đem hai thuộc tính trong thân thể hoàn toàn dung hợp lại làm một. Tất cả mọi thứ này đều là do Liệt Diễm giúp hắn hoàn thành.

Liệt Diễm mỉm cười, nụ cười của nàng vĩnh viễn đều làm cho ánh mắt của Cơ Động đại ra:

- Có gì mà phải cảm tạ? Tiểu Cơ Động, dựa theo cách nói của nhân loại các người, người hiện tại nên gọi ta một tiếng sư phụ đi chứ.

Cơ Động thanh tỉnh tinh thần lại, ngoài dự kiến của Liệt Diễm, đã lập tức trả lời:

- Không, ta không thể gọi người là sư phụ được.

Hắn trả lời như chém đinh chặt sắt, thậm chí cũng không cần phải suy nghĩ chút nào.

Liệt Diễm kinh ngạc nói:

- Người nghĩ rằng ta không có tư cách làm sư phụ của người sao?

- Không, đương nhiên không phải.

Cơ Động có chút vội vàng biện bạch:

- Thực xin lỗi, Liệt Diễm, ta thật sự không thể gọi người là sư phụ được. Người xinh đẹp như vậy, lại còn trẻ tuổi như vậy, gọi người là sư phụ chẳng phải là khiến người già đi hay sao?

Liệt Diễm phì cười, nụ cười của nàng nhất thời làm cho quang mang hỏa diễm trong Địa Tâm Hồ vì đó mà ảm đạm đi một chút:

- Người thật ra có thể gọi như vậy không vấn đề gì. Không gọi cũng không sao đâu, dù sao dưới thế giới trong lòng đất chúng ta cũng không xem trọng mấy chuyện này.

Cơ Động tiếp nhận kỳ thực vô cùng miễn cưỡng, nhưng hắn làm sao có thể nói ra nguyên nhân thực sự trong lòng mình đây? Trong lòng hắn suy nghĩ duy nhất chính là, nếu mà mình gọi Liệt Diễm là sư phụ, như vậy, cho dù có một ngày mình đạt được thực lực đủ cường đại, cũng không có tư cách nói với nàng những lời tự đáy lòng. Tuy rằng mục tiêu đó còn rất lâu mới có thể hoàn thành, nhưng chỉ cần có được nửa phần hi vọng, Cơ Động cũng tuyệt không bỏ qua.

Cúi đầu, ánh mắt Cơ Động có chút không dám nhìn Liệt Diễm, hắn sợ chính mình nhìn không được sẽ nói ra những lời yêu đương. Kiếp trước hắn là một đời Tử Thần, kiếp này đối diện với một nữ tử hoàn mỹ như vậy, không ngờ lại có cảm giác xấu hổ. Hắn sợ chính mình một khi nói ra những ý nghĩ trong lòng, Liệt Diễm sẽ vĩnh viễn không còn gặp lại mình nữa. Hắn không dám mạo hiểm, thật sự không dám. Hắn biết, trong mắt Liệt Diễm, hắn hiện tại chỉ là một đứa trẻ con mà thôi.

- Sao vậy? Chính thức trở thành một gã Âm Dương Ma Sư còn không vui hay sao?

Liệt Diễm thấy Cơ Động không nói gì, mỉm cười hỏi.

Cơ Động lắc lắc đầu, tâm thần của hắn cũng đã ổn định lại rất nhiều, lúc này mới ngẩng đầu lên:

- Ta chỉ mới là một gã Nhất cấp Học sĩ, con đường phải đi trong tương lai còn rất dài, hiện tại cũng không phải là thời điểm để vui vẻ.

Liệt Diễm mỉm cười nói:

- Lúc nào cũng tự tạo ra cho mình một áp lực, quả là tâm tính rất tốt. Chẳng qua, dây căng quá thì sẽ đứt, bản thân người là Âm Dương Cân Bằng Song Hỏa Hệ, nhất định phải nhớ rõ bốn chữ ‘Vừa cương vừa nhu’. Tốt lắm bây giờ người cần cẩn thận lắng nghe, ta sẽ nói qua một chút cho người về trạng thái hiện tại của người cùng với phương pháp vận dụng năng lực Song hỏa hệ.

Ngừng một chút, Liệt Diễm nói tiếp:

- Sau khi ngưng tụ thành công, đối với Âm Dương Ma Sư mà nói, cũng không cần giống như trước vậy, dựa vào ý niệm để dẫn dắt nguyên tố bên ngoài cùng với ma lực bản thân dung hợp. của người, bản thân có được lực hấp dẫn rất lớn, do đó, tốc độ của quá trình tu luyện của người trong tương lai sẽ gia tăng lên rất nhiều. Đương nhiên, đẳng cấp càng cao, càng cần lượng nguyên tố lực lớn hơn. Đây là chỗ tốt đối với các Âm Dương Ma Sư bình thường. Còn đối với người mà nói, hình thành, chỗ tốt còn nhiều hơn nữa. Sự bảo trì Âm Dương Cân Bằng trước giờ vẫn là trở ngại cho quá trình tu luyện của người, cũng theo hình thành mà không còn là chướng ngại nữa.

Nói xong, Liệt Diễm chỉ tay vào vị trí lồng ngực của Cơ Động:

- Có thể cảm nhận được chứ, chung quanh căn nguyên của người, Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa cùng với Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa hình thành một luồng lốc xoáy dung hợp với nhau. Luồng lốc xoáy này chẳng những có thể giúp người hấp thu tốt các hỏa nguyên tố. Đồng thời, nó cũng sẽ giúp người điều chỉnh sự Âm Dương Cân Bằng của bản thân. Nói cách khác, người hiện tại cũng không cần sợ chính mình chỉ hấp thu có một loại Hỏa nguyên tố, sau khi hấp thu vào cơ thể, luồng Âm Dương lốc xoáy này sẽ giúp người đem nó dung nhập vào ma lực bản thân, hơn nữa còn đạt đến hiệu quả Âm Dương Cân Bằng nữa. Từ nay về sau, ngoại trừ những lúc ở trong này, tại thế giới nhân loại của người, người cũng không có chuyện bị hạn chế thời gian tu luyện nữa, bất kỳ thời điểm nào cũng có thể tiến hành tu luyện.

Chuyện này đối với Cơ Động mà nói, không thể nghi ngờ là một tin tức rất tốt, đã không có sự hạn chế của Âm Dương Cân Bằng, hẳn cũng không chỉ có thời gian một canh giờ tu luyện vào lúc sáng sớm và lúc chạng vạng nữa. Chỉ sợ không cần đi đến Địa Tâm Hồ, tốc độ tu luyện của hắn cũng sẽ gia tăng lên rất nhiều.

44. Chương 22 Nhất Quan (hạ)

Liệt Diễm tiếp tục nói:

- Hiện tại người cần phải gắng sức tu luyện cách khống chế luồng Âm Dương lốc xoáy của bản thân, cũng chính là khống chế Song Hỏa Hệ Ma Lực. Sau khi có được Âm Dương lốc xoáy, người tùy thời có thể đem Ma lực bản thân biến thành Bính Hỏa Hệ hoặc là Đinh Hỏa Hệ, làm cho chính mình trở thành một Đơn hệ Ma sư, có thể cùng lúc sử dụng Song Hỏa Hệ. Nhưng muốn làm được chuyện này cần bản thân người phải có được lực khống chế cường đại mới có thể vận dụng tùy ý được. Nếu vận dụng tốt, ở những thời điểm bất đồng có thể sử dụng ra các hỏa diễm có thuộc tính tương ứng, sẽ giúp người có được năng lực ứng biến mạnh hơn các Âm Dương Ma Sư bình thường, nhưng nếu khống chế không tốt, ngược lại sẽ ngăn cản người phát huy ma lực. Bởi vậy, sau này kho tu luyện, ngoài việc tăng lên ma lực, cũng phải bắt đầu tu luyện việc khống chế Âm Dương lốc xoáy trong cơ thể.

Cơ Động hỏi:

- Làm thế nào mới có thể khống chế được Âm Dương lốc xoáy?

Liệt Diễm mỉm cười:

- Thật ra cũng không khó, khống chế Âm Dương lốc xoáy, kỳ thật chính là khống chế việc phát ra Âm Dương Song Hỏa của người. Việc này có thể thông qua ma kỹ để tiến hành luyện tập. Người đã chính thức đã là Âm Dương Ma Sư, cũng là lúc bắt đầu tu luyện ma kỹ rồi. Tiểu Cơ Động, đưa hai tay người ra đây, ta cho người hai kiện lễ vật này.

Cơ Động vươn hai tay ra, lòng bàn tay ngửa lên:

- Liệt Diễm, người đã giúp ta rất nhiều, không cần thêm lễ vật gì nữa đâu.

Liệt Diễm lắc lắc đầu:

- Hai thứ đồ vật này đối với ta mà nói cũng không có tác dụng gì nhiều, đem bọn nó tặng cho người, ta cũng có thể bớt lo lắng nhiều.

Vừa nói, Liệt Diễm đã đi đến trước mặt Cơ Động, cầm lấy hai tay hắn.

Ngay khi tay Liệt Diễm vừa mới chạm vào Cơ Động, tim của hắn không khỏi run rẩy một chút. Tay Liệt Diễm mềm mại mà mịn màng, giống như là không có xương vậy. Cơ Động mơ hồ theo bản năng đã chụp lấy tay Liệt Diễm, ánh mắt hắn lúc này cũng đã trở nên nóng rực lên. Hiện tại trong lòng hắn chỉ có một ý niệm duy nhất, nếu như có thể mãi mãi nắm được hai bàn tay này, cho dù chết cũng không tiếc.

Nhưng mà, không đợi Cơ Động hưởng thụ cảm giác ấm áp khác thường này lâu hơn, đột nhiên, hai cổ đau nhức dữ dội đồng thời từ trên hai bàn tay hắn truyền lên. Cho dù lúc trước bị Âm Dương Song Hỏa nhiệt luyện, Cơ Động cũng đều nhẫn nại kiên trì, nhưng lúc này hắn cũng không khỏi hừ thảm một tiếng. Nhưng cho dù là như vậy, hắn cũng không chịu buông hai tay Liệt Diễm ra.

Liệt Diễm vốn chuẩn bị sẵn nắm chặt tay Cơ Động, để tránh hấn buông ra sớm, nhưng nằng lại phát hiện ra, Cơ Động chẳng những không có ý tứ buông ra, thậm chí còn dùng hết toàn lực khống chế lực lượng trên tay mình, cũng không có vì kịch liệt thống khổ mà siết chặt lại, như là sợ làm đau mình vậy. Nguyên bản là Liệt Diễm chỉ muốn đem hai thứ đồ vật gì đó tặng cho hắn mà thôi, nhưng mà giờ phút này đây, trong lòng nằng cũng không khỏi sinh ra một tia cảm giác khác thường. Hắn cho dù gặp phải đả kích thống khổ như vậy cũng không có hoài nghi mình, thậm chí còn sợ làm tay mình bị thương. Hắn không dùng toàn lực để chống đỡ thống khổ, mà là dùng toàn lực để khống chế lực tay của mình.

Khẽ cắn môi dưới của mình một chút, một tia kinh ngạc cùng một tia ôn nhu hiện lên từ đáy mắt Liệt Diễm, trong lòng âm thầm tự nói với mình, đem hai thứ đồ vật này đưa cho Cơ Động, quả thật là trao đúng người đúng vật. Cơ Động, vì sao người cho tới bây giờ cũng không có làm cho ta thất vọng một lần cơ chứ?

Cơ Động cũng không có chú ý tới những biến hóa trên thần sắc của Liệt Diễm, chính xác mà nói, hắn căn bản là không còn khả năng để chú ý đến thần sắc của Liệt Diễm. Từ trên hai lòng bàn tay, không ngừng truyền đến cảm giác đau nhức đến tận xương tủy, luồng Âm Dương Lốc xoáy trong lồng ngực hắn trở nên xoay tròn kịch liệt, căn nguyên phát ra hào quang sáng chói. Hắn phát hiện rõ ràng, từ trên hai lòng bàn tay hắn, tựa hồ như có cái gì đang chui vào trong thân thể của hắn. Mà thứ đang chui vào đó căn bản là lực lượng của hắn không có khả năng ngăn cản, rất nhanh dung nhập vào trong luồng Âm Dương Lốc Xoáy cùng với căn nguyên, thậm chí là còn dung nhập vào cả trong ý niệm của hắn nữa.

Trước mắt Cơ Động chỉ còn lại hai màu đen và vàng kim mà thôi, cả người thống khổ đến mức run rẩy kịch liệt. Đó là một loại thống khổ đến mức ngay cả linh hồn cũng dường như bị rút ra vậy, mà cái cực hạn song hỏa Nhất Quan cũng đã xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, nửa khóa Miện Tinh trên đó kịch liệt lóe sáng lên, trong quá trình lóe sáng, dần dần biến thành một khóa Miện Tinh hoàn chỉnh. Cấp bậc Cơ Động thế nhưng chỉ trong nháy mắt đã tăng lên, từ Nhất Quan Nhất Cấp Học Sĩ đã biến thành Nhất Quan Nhị Cấp Học Sĩ.

Nhìn thân thể Cơ Động trước mắt đang thống khổ run lên kịch liệt, nhưng cũng không có kêu lên một tiếng nào, đồng thời còn cố gắng không chế sức lực của hai bàn tay mình, trong mắt Liệt Diễm toát ra một tia ý nghĩ – thương xót, nhưng nằng vẫn không hề sử dụng một chút lực lượng nào của mình để trợ giúp Cơ Động giảm bớt thống khổ. Tiếp nhận được khổ trong khổ mới là nhân thượng nhân. Nếu lúc này nằng có chút nào trợ giúp hắn, như vậy hai kiện đồ vật mà nằng đưa cho Cơ Động cũng không cách nào cùng bản thể của Cơ Động hoàn toàn kết hợp, thành ra ‘Kiếm củi ba năm đốt một giờ’.

Từ khi Cơ Động bắt đầu đến đây tu luyện, trong bốn năm qua, Liệt Diễm kỳ thật cũng không giúp hắn gì nhiều, chỉ có giúp hắn chuyển hoán hỏa diễm cùng với khi nãy giúp hắn ngưng tụ, còn những cái còn lại, đều là nhờ sự cố gắng của một mình hắn. Ngoài việc Liệt Diễm vẫn thủy chung quan sát Cơ Động, đồng thời cũng giúp hắn củng cố căn cơ ma lực. Cũng giống như lúc trước, Liệt Diễm lấy ma lực mà Cơ Động cố gắng tu luyện trong suốt một năm làm nguyên liệu để chuyển hóa thuộc tính Song Hỏa vậy. Nằng cố tình làm chậm quá trình ngưng tụ của Cơ Động, giúp hắn luyện thành Song hệ nguyên tố thân thể, chính là sự hồi báo tốt nhất dành cho Cơ Động. Lúc này tuy rằng thực lực của Cơ Động cũng không có cường đại, nhưng mà căn cơ thân thể của hắn cũng đã đạt đến trình độ mà người bình thường không có khả năng đạt đến rồi. Căn cơ có vững chắc thì sự phát triển trong tương lai mới có thể nhanh chóng và ổn định được. Chuyện này không thể nghi ngờ là con đường tu luyện tốt nhất.

Rất cuộc, không biết trải qua bao lâu, sự thống khổ kịch liệt đến mức không thể chịu đựng nổi cũng chậm chậm rút đi, cả người Cơ Động cũng mềm nhũn ngã xuống.

Lúc trước thừa nhận sự thống khổ khi ngưng tụ, sau lại thừa nhận sự tra tấn càng khủng khiếp hơn, ý chí của Cơ Động tuy rằng cũng đủ kiên định, nhưng thân thể cũng đã chịu không nổi nữa. Sau khi vất vả kiên trì một thời gian dài, rốt cuộc cũng được thả lỏng, hắn liền lâm vào hôn mê.

Liệt Diễm kéo nhẹ, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể Cơ Động, đáng tiếc, lúc này Cơ Động đã không còn chút cảm giác nào nữa, nếu không mà nói, thì hiện tại máu mũi hắn cũng đã tuôn trào ra rồi.

Sờ sờ đầu Cơ Động, Liệt Diễm than nhẹ một tiếng:

- Tiểu Cơ Động a Tiểu Cơ Động, vì sao mà người lại không giống với những nhân loại mà ta từng gặp trước đây cơ chứ? Làm cho ta không thể không tìm cách trả lại tiền thưởng trong bốn năm nay của người, không

để người thua thiệt nửa phần. Lúc này còn có thể bảo trì thần hồn của người trong sạch. Hiện giờ ngược lại là người đang thiếu nợ ta đó. Hi vọng người có thể cầm chắc cơ hội này a.

Vừa nói, từ trên cặp mắt đẹp của Liệt Diễm chợt bắn ra hào quang chói lọi, đem Cơ Động đặt lên bục hỏa trụ bằng nham thạch nóng chảy kia. Từng luồng quang vừng hai màu đen, vàng kim trong không trung giống như là Hải Nạp Bách Xuyên, tập trung lại trên người Cơ Động, chậm rãi dung nhập vào trong cơ thể hắn, xoa dịu sự thống khổ kịch liệt mà hắn vừa mới chịu đựng.

Ngay khi Cơ Động dần dần tỉnh lại, thân thể đã không cảm giác được nửa phần thống khổ, mà là tràn ngập ma lực nồng đậm. Theo bản năng nâng hai tay nhìn lại, hắn kinh ngạc phát hiện, trên hai lòng bàn tay của hắn, đều có thêm hai thứ đồ vật.

45. Chương 23 Song Sinh Quân Vương (thượng)

Từ trong hôn mê tỉnh táo lại, bởi vì cảm giác đau nhức trước khi hôn mê là từ trên hai tay truyền đến, nên hắn theo bản năng nhìn vào lòng bàn tay của mình. Ngay trên hai lòng bàn tay của hắn, có thêm hai thứ đồ vật, hay nói chính xác hơn là hai cái dấu ấn.

Trên lòng bàn tay phải, chính là một viên kim sắc thái dương, đúng vậy, chính là thái dương. Chung quang vòng tròn hình kim sắc kia, nở rộ hào quang màu kim sắc. Ngay khi Đường Tam nhìn về phía nó, khóa thái dương trong lòng bàn tay hắn nhất thời sáng lên, phát ra kim quang sáng như ngọc, tựa như thực sự đang chụp ánh mặt trời trong lòng bàn tay vậy.

Mà trên lòng bàn tay trái, cũng đồng dạng là một cái dấu ấn, nhưng là một cái mặt trăng màu đen, xung quanh cái mặt trăng màu đen này, cũng có một vòng hào quang. Nhưng mà khi Cơ Động nhìn vào nó, cũng chẳng cảm nhận được quang mang nở rộ, mà là tựa hồ như màu đen đang thôn phệ hết tất cả vậy, thâm thúy mà tràn ngập lực áp bách.

Cơ Động giật mình nhìn hai dấu ấn trong lòng bàn tay mình, cái này cũng không phải là vẽ lên bàn tay hắn, mà là tựa hồ như cùng với làn da của hắn hoàn toàn dung hợp lại một chỗ. Hơn nữa, trong cảm giác của hắn, hai cái dấu ấn này tựa hồ cũng đã dung nhập vào trong ý niệm của hắn, trong đầu cũng có thêm một số thứ khác. Khí chất trên người cũng có thêm vài phần khí phách hơn.

Nhìn lại xung quanh, Cơ Động phát hiện ra, nguyên bản cái Địa Tâm Hồ nóng chảy bên dưới trước giờ vẫn khiến cho mình e ngại một chút, lúc này nhìn qua tựa hồ so với hồ nước bình thường cũng không có gì khác biệt. Mà hơi thở Bính Đình Song Hỏa Hệ nguyên tố trong không khí tựa hồ như cũng muốn lấy lòng mình vậy. Ở trong này, hắn có cảm giác như chính mình đang nắm giữ hết thảy.

- Thích không? Đây chính là lễ vật mà ta tặng cho người đó.

Hồng quang nhàn nhạt nhất thời sáng lên trước người Cơ Động. Liệt Diễm dường như là từ trong hư không đi ra, xuất hiện trước mặt hắn.

Cơ Động từ trên bục hỏa trụ nham thạch nóng chảy đứng lên, kinh ngạc hỏi:

- Liệt Diễm, đây là cái gì?

Liệt Diễm mỉm cười nói:

- Đây là tương lai của người.

- Tương lai của ta?

Cơ Động càng thêm khó hiểu, đứng lên, ý niệm cũng hoàn toàn tỉnh táo lại, hắn càng có thể cảm giác rõ ràng hơn những biến chuyển trong cơ thể mình.

Liệt Diễm nói:

- Ta kể cho người chuyện xưa, người liền hiểu được thôi. Kỳ thực, ta vốn cũng không phải là chúa tể ở nơi này. Chúa tể nơi này vốn là kì nhân khác. Hơn nữa, tầng Địa Tâm thứ mười tám này cũng không phải là do một người nắm quyền, mà là hai người. Bọn họ là một cặp anh em sinh đôi. Một người, chính là do Bính

Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa Hỏa Linh ngưng tụ mà thành Hỏa Diễm Quân Vương, người còn lại chính là do Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa Hỏa Minh mà ngưng tụ thành Âm Viêm Quân Vương. Hai đại quân vương này vốn thống trị toàn bộ thế giới trong lòng đất, cũng là thống trị Địa Tâm tầng thứ mười tám này. Bọn họ mặc dù là một cặp anh em sinh đôi, đồng thời sinh ra, đồng thời tu luyện, đều có được thực lực vô cùng cường đại. Nhưng mà, bởi vì thuộc tính hai người đối lập nhau, nên không ai chịu ai, mỗi ngày đều trong tầng thứ mười tám địa tâm này không ngừng chiến đấu. Những chiến kỹ mà bọn họ có được, đều là những kỹ năng cường đại có thể hủy thiên diệt địa. Tất cả các sinh vật trong lòng đất cũng dựa theo thuộc tính bất đồng của mình, phân biệt rõ ràng đứng về phe mỗi người. Dưới sự thống trị của bọn họ, chiến tranh trong lòng đất chưa bao giờ ngừng nghỉ, mỗi lần xảy ra chiến tranh đều thương vong vô số. Do đó làm cho nguyên khí của thế giới trong lòng đất tổn thương nghiêm trọng. Mãi cho đến một ngày, Địa Tâm Hồng Liên đến thời khắc chuyển sinh, ngưng kết thành một đóa Hồng Liên Liệt Diễm. Nàng trước sau đánh bại Hỏa Diễm Quân Vương cùng với Âm Viêm Ma Vương, hoàn toàn hủy diệt bọn họ khỏi thế giới trong lòng đất. Mười tám tầng trong lòng đất mới một lần nữa trở lại hòa bình. Không hề có chiến tranh, giúp cho mỗi một sinh vật trong lòng đất đều có thể sinh sống tương đối vui vẻ, không cần lo lắng bất cứ lúc nào có thể xuất hiện chiến tranh, sẽ cướp đi tính mạng của mình.

- Người chính là đóa Hồng Liên Liệt Diễm đó?

Nghe Liệt Diễm vừa mỉm cười vừa chậm rãi kể chuyện, trong lòng Cơ Động lại dâng lên một cảm giác kinh tâm động phách. Chiến thắng hai đại quân vương đang thống trị thế giới trong lòng đất, từ miệng Liệt Diễm nói nghe tự nhiên, dễ dàng như vậy, nhưng sự gian khổ trong đó có thể tưởng tượng đến mức nào. Trong lòng Cơ Động cũng lần đầu tiên khẳng định lại sự cường đại của Liệt Diễm. Chúa tể thế giới trong lòng đất, bản thân mình đến khi nào mới có thể đuổi kịp nàng đây? Cảm giác tự biết xấu hổ không thể tránh khỏi, làm cho trong lòng Cơ Động ảm đạm hẳn đi.

Liệt Diễm khẽ gật đầu, giống như là đang tưởng nhớ lại những chuyện đã từng xảy ra vậy:

- Có lẽ là bởi vì hai đại quân vương trong lúc chiến đấu đã làm ảnh hưởng đến sự cân bằng của toàn bộ thế giới trong lòng đất, cho nên ta mới có thể sinh ra trong thế giới Địa Tâm này. Lực lượng của bọn họ thật sự rất cường đại. Kỳ thật, hai hạt giống hỏa diễm trong người người cũng không phải do ta sáng tạo ra, mà là do chính hai vị quân vương kia, cái đó cũng chính là căn nguyên bốn mạng của bọn họ. Hai anh em song sinh này cũng đã tu luyện đến cực hạn hỏa diễm, nếu khi đó hai người bọn họ liên thủ đối phó với ta, ta hẳn là phải chết không thể nghi ngờ. Nhưng mà bọn họ lại bởi vì cừu hận mà che mờ tâm trí, do đó mới bị ta hủy diệt từng người. Ta lại dùng Hồng Liên Chi Hỏa, căn nguyên bốn mạng của họ trở lại từ đầu.

Cơ Động cười lạnh lùng, giờ khắc này, ánh mắt hắn chợt trở nên vô cùng cao ngạo, phẳng phất như là trở lại thành Tử Thần của kiếp trước vậy. Thân thể không nhúc nhích, quang mang màu đỏ kia trong khoảnh khắc biến mất, Hồng quang Bính Hỏa bạo liệt trong khoảnh khắc chuyển hóa thành Lam sắc Đinh Hỏa ôn nhu. Cái Bạch Sắc Dương Miện trên đầu hắn cũng đồng thời biến thành Hắc Sắc Âm Miện. Ngọn lửa màu lam trên Miện Phong Âm Miện phát ra, khí chất cường bạo cương mãnh trong khoảnh khắc biến đổi, Lưu Tuấn chỉ cảm thấy ánh mắt Cơ Động băng lãnh như độc xà, đang nhìn chăm chú về phía hắn.

Lúc Bính Hỏa Dương Miện phóng thích trên đỉnh đầu của Cơ Động, toàn bộ lễ đường đã lặng ngắt như tờ, nhưng khi hắn chuyển thành Đinh Hỏa Âm Miện, toàn bộ lễ đường cũng ồ lên một trận. Viện trưởng Dương Bình Thiên đang ngồi ngay ngắn trên hàng ghế chủ tịch với các vị lão sư khác, đột nhiên đứng bật dậy, ánh mắt tràn ngập quang mang bất khả tư nghị nhìn về phía Cơ Động.

Âm Dương Cân Bằng Song Hỏa Hệ ngưng tụ thành , cho dù là đạt đến cảnh giới Ngũ Quan như Dương Bình Thiên cũng chưa từng gặp qua. Hắn cũng không hề nghĩ tới, Cơ Động không ngờ thực sự có thể luyện thành.

Cơ Động phẳng phất như không có chứng kiến thần sắc kinh ngạc của các lão sư trước mặt. Hai tay chậm rãi tạo thành hình chữ thập trước ngực. Nhất thời, Ma lực chung quanh thân thể hắn lại xuất hiện biến hóa. Phải đỏ, trái lam. Quang mang hai màu lấy thân thể của hắn làm trung tâm, phân biệt rõ ràng từ hai bên sườn nở rộ ra. Cái trên đỉnh đầu cũng tùy thời biến thành phải màu trắng, trái màu đen, hỏa diễm trên Miện Tinh và Miện Phong bùng cháy, hai màu đỏ, lam giao nhau lóng lánh.

Hai tay tạo thành hình chữ thập trước ngực hắn mở rộng ra. Hai luồng hỏa diễm hai màu khác nhau chợt bùng lên từ trên lòng bàn tay của hắn. Khi hai màu đỏ và lam đồng thời nở rộ lên trên tay hắn, chỉ có thể dùng đến hai chữ kinh diễm mà hình dung. Cùng với cái hai màu trắng, đen kia nữa. Thời khắc này đây, sự cao ngạo của Cơ Động nhìn qua đã không hề chường mắt nữa. Bản thân hắn là thuộc tính Âm Dương Cân Bằng, lại có thể tu luyện đến trình độ như thế, hắn có tư cách mà kiêu ngạo.

Lạnh lùng liếc nhìn Lưu Tuấn một cái, Cơ Động cũng không có hướng về phía hắn mà khiêu khích nữa. Lưu Tuấn có cảm giác như là, Cơ Động căn bản là khinh thường hắn đến mức không thèm khiêu khích. Sắc mặt Lưu Tuấn nhất thời trở nên vô cùng khó coi. Rốt cuộc cũng không còn mặt mũi nào mà ở lại đó nữa. Hắn oán độc nhìn về phía Cơ Động một cái, bước nhanh rời khỏi hàng ghế chủ tịch, rời khỏi lễ đường.

Thu liễm lại Hỏa diễm, sự cao ngạo trong mắt Cơ Động cũng tùy thời biến mất. Quay sang phía Hạ Thiên lão sư, cung kính nói:

- Lão sư, Cơ Động cũng không làm ngài thất vọng, hiện tại ta đã có thể trở lại là một thành viên chính thức của Ly Hỏa Học Viện hay không?

Nhìn Cơ Động như thế, trong mắt Hạ Thiên lóe lên cảm xúc khôn tả. Câu nói kia của Cơ Động, không làm ngài thất vọng làm cho trong lòng hắn tràn ngập sự hồ thẹn. Đối với các lão sư khác mà nói, Cơ Động cung kính với hắn như vậy, có ý nghĩa là các thành tích mà hắn đạt được hôm nay, đều là do một tay Hạ Thiên đào tạo thành. Nhưng trên thực tế, Hạ Thiên đã sớm bỏ mặc đứa dự thính sinh có thuộc tính Âm Dương Cân Bằng này rồi.

- Toàn bộ thành tích của ngày hôm nay, đều là kết quả sự cố gắng của ngươi. Dự thính sinh năm tư Cơ Động, thành tích khảo hạch cuối khóa. Thập Nhị cấp Bính Đinh Song Hỏa Hệ Học sĩ, thành tích xuất sắc. Dương viện trưởng, xin ngài chấp thuận cho hắn trở lại thành đệ tử chính thức của học viện.

Dương Bình Thiên lúc này mới thoát khỏi phục lại tinh thần, gật gật đầu nói:

- Âm Dương Song Thuộc Tính , ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Với thuộc tính Âm Dương Cân Bằng, đạt được thành tích như vậy, có thể thấy được học viên Cơ Động trong bốn năm qua đã cố gắng tu luyện đến mức nào. Ta chấp thuận cho Cơ Động trở lại thành đệ tử chính thức của Ly Hỏa Học Viện, bởi vì đã đạt đến thành tích có thể tốt nghiệp, cũng trở thành một trong các đệ tử được học viện cử đi học tại Cao Cấp Học Viện. Tốt lắm, khảo hạch năm thứ tư đến đây chấm dứt.

Dương Bình Thiên vừa mới tuyên bố khảo hạch chấm dứt, Tất Tô cùng với Tập Nhĩ cũng đã không kiềm chế được tâm tình kích động, mạnh mẽ vọt tới, ôm cổ Cơ Động.

- Lão Đại, người gạt chúng ta đến khổ a! Nguyên lai trong ba huynh đệ chúng ta, kẻ lợi hai nhất chính là người. Mười hai cấp, không ngờ người cũng không hề nói cho chúng ta biết a.

Cơ Động cười khổ nói:

- Không phải ta không muốn nói cho các người biết. Chỉ là bình thường các người đều sợ đả kích ta, khi gặp nhau cũng cố tránh né đề tài tu luyện, ta vốn không có cơ hội nói cho các người biết a! Là ta không đúng, là ta không đúng, ta chấp nhận chịu phạt.

Tập Nhĩ cùng với Tất Tô liếc nhìn nhau, nở nụ cười không chút hảo ý:

- Lão Đại, vậy trưa hôm nay người phải là Điều Tử Sư riêng của chúng ta a.

Giữa trưa, khi sau khi hoàn thành khảo hạch cuối kỳ, ba huynh đệ tập trung trong phòng của Cơ Động, chỉ có ba người bọn họ cùng nhau ăn mừng. Từng chén từng chén Kê Vỹ Tửu không ngừng đổ vào bụng. Ngay cả người luôn tôn trọng việc uống rượu như Cơ Động cũng tại thời điểm này hoàn toàn bị không khí hưng phấn cuốn hút. Suốt bốn năm cố gắng, rốt cuộc cũng nhìn thấy được mặt trời. Sự cô tịch buồn khổ suốt bốn năm phẳng phất như tại thời khắc này hoàn toàn bộc phát ra hết vậy. Ba người uống đến say mềm, không để ý đến tư thế, ngã vật ra ngủ mê man trong phòng của Cơ Động.

Trời chiều, Cơ Động là người đầu tiên tỉnh rượu lại. Có lẽ là bốn năm qua đã luyện thành một thói quen không thể thay đổi, thời khắc hân tỉnh lại, chính là thời điểm chạng vạng, lúc Thiên Địa Âm Dương giao hội.

Nâng hai tên hảo huynh đệ đang nằm thẳng cẳng trên mặt đất đặt lên trên giường, Cơ Động khoanh chân ngồi xuống đất. Tuy rằng hắn đã ngưng tụ thành , nhưng hắn cũng tuyệt đối không lãng phí thời gian tu luyện. Đây cũng là lần tu luyện đầu tiên từ sau khi hắn đột phá Thập Cấp Học Đồ, trở thành Song Hệ Học Sĩ.

49. Chương 25 Chuẩn Khảo Chứng (thượng)

Cơ Động nhắm hai mắt lại, khi hắn đem ý niệm tập trung vào luồng lốc xoáy hai màu vàng kim – đen trong căn nguyên kia, hắn lập tức có cảm giác khác hẳn với trước kia.

Căn bản là không cần hắn phải dẫn đường, căn nguyên nhất thời tản mát ra một loại hơi thở đặc thù, ma lực bản thân tự nhiên ngoại phóng, làm cho xung quanh thân thể hắn hình thành một cái từ trường đặc thù. Mà hai loại nguyên tố Bính Hỏa cùng với Đinh Hỏa trong không khí cũng nhất thời bằng vào tốc độ nhanh hơn trước kia ngưng tụ vào trong cơ thể hắn.

Mà đám nguyên tố Hỏa thuộc tính vừa tiến vào trong cơ thể Cơ Động, lập tức đã bị luồng lốc xoáy trong ngực hắn thu hút lại, giống như là thiêu thân đâm đầu vào lửa, điên cuồng nhảy vào đó. Ngay sau đó chúng đã bị luồng Âm Dương lốc xoáy đồng hóa, trở thành một bộ phận ma lực của hắn. So sánh với trước kia, chẳng những tốc độ hấp thu Hỏa nguyên tố nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa, tốc độ hấp thu cũng gia tăng gấp mấy lần. Ngắn ngủi tu luyện trong nửa canh giờ, Cơ Động cảm giác như còn hiệu quả hơn tu luyện mấy ngày so với trước kia, đương nhiên, đây là không tính đến tình huống tu luyện trong Địa Tâm Hồ.

Đang lúc Cơ Động chuẩn bị tiếp tục tu luyện tiếp, cánh cửa hắn đã vang lên tiếng gõ cửa. Cơ Động nhất thời tỉnh ngộ lại, hôm nay hắn còn không có điều chế rượu cho Dương viện trưởng. Hơn nữa, Dương viện trưởng lúc này đã biết được mình có thực lực, nhất định sẽ đến hỏi han mình một chút.

Hắn đi ra mở cửa, quả nhiên đúng là Dương Bình Thiên viện trưởng đang đứng ngoài đó. Nhìn thấy Cơ Động, trông mắt Dương Bình Thiên hiện lên một tia quang mang phức tạp khó có thể hình dung, vẫy vẫy hắn:

- Cơ Động, người đến văn phòng của ta một chút. Hôm nay không cần điều chế rượu cho ta. Ta có lời muốn nói với người.

- Ah, được.

Cơ Động tiện tay đóng cửa lại, đi theo Dương Bình Thiên tới văn phòng của hắn.

Dương Bình Thiên chỉ chỉ vào bộ trường kỷ, ý bảo Cơ Động ngồi xuống, còn hắn thì kéo một cái ghế bên cạnh, ngồi đối diện với Cơ Động. Ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú vào tên thiếu niên mười bốn tuổi này.

Cơ Động bị Dương Bình Thiên nhìn chăm chú, có chút mất tự nhiên:

- Dương viện trưởng, ngài tìm ta có việc gì vậy?

Dương Bình Thiên than nhẹ một tiếng:

- Cơ Động, ta gọi ngươi đến đây là muốn thành thật xin lỗi ngươi một câu.

- A? Vì chuyện gì? Ngài vẫn luôn chiều cố tốt ta mà?

Cơ Động nghi hoặc nhìn hắn.

Dương Bình Thiên lắc lắc đầu:

- Đạo gần đây ta quan tâm ngươi rất ít. Từ sau năm đầu tiên ngươi không có thông qua khảo hạch, bởi vì nguyên nhân thuộc tính của ngươi là Âm Dương Cân Bằng nên ta đã sớm bỏ mặc, không chú ý đến việc tu luyện của ngươi nữa. Ta vẫn còn quá coi thường quyết tâm của ngươi, thật không thể tưởng tượng, hôm nay ngươi có thể gây cho ta sự kinh ngạc lớn đến như vậy. Âm Dương Cân Bằng Song Hỏa Hệ ma sư, trong Âm Dương Ma Sư Công Hội ngươi là người đầu tiên. Ngươi đã vượt qua được cửa ải gian nan nhất, là ta không tốt, ta cũng không có trợ giúp ngươi tu luyện gì cả. Bốn năm nay, ngày nào ngươi cũng điều chế rượu cho ta uống, khiến cho ta có thể nhắm nháp được các loại Kê Vỹ Tửu ngon nhất, mà chuyện lúc đầu ta đã đáp ứng với ngươi, ta lại không có làm tốt. Mấy ngày nay ngươi mất tích, chắc hẳn là một mình đi ngưng tụ đúng không, đây là sự thất trách của ta.

Cơ Động trong lòng giật mình, hóa ra bởi vì chuyện này mà Dương Bình Thiên mới tìm đến mình. Mà trên thực tế, trong lòng hắn đối với Dương Bình Thiên vẫn là tràn ngập sự cảm kích. Nếu lúc trước không phải Dương Bình Thiên đem hắn về đây, không khinh thường hắn là một tên ăn mày, ngay cả cơm còn không có mà ăn, càng không cần phải nói đến chuyện trở thành một gã Âm Dương Ma Sư, càng không có cơ duyên xảo hợp mà mở ra được cái Toàn Phương Vị Vô Định Truyền Tống Quyển Trục, nhờ đó mà gạt được Liệt Diễm. Bốn năm nay hắn vẫn toàn tâm toàn ý điều chế rượu cho Dương Bình Thiên, chính là sự báo đáp của Cơ Động đối với hắn.

- Dương viện trưởng, lúc trước nếu không phải ngài mang ta về đây, hơn nữa mấy năm nay không ngừng chiều cố ta, ta cũng không có được thành tích như ngày hôm nay. Ngài đã làm cho ta rất nhiều, ta cảm tạ ngài còn không kịp nữa là.

Dương Bình Thiên mỉm cười nói:

- Nghe ngươi nói như vậy ta yên tâm rồi. Ngươi là một tiểu hài tử tốt. Mặc dù ta không biết ngươi như thế nào mà làm được, nhưng với thuộc tính Âm Dương Cân Bằng mà có thể tu luyện thành Âm Dương Ma Sư, có thể thấy được trong bốn năm qua ngươi cố gắng đến mức nào. Chuyện quá khứ chúng ta không nói nữa, sau này ngươi có tính toán gì không?

Cơ Động nói:

- Ta đã đột phá cấp mười, đạt đến cấp bậc Học sĩ, nếu có thể, ta hy vọng ngài cũng có thể đề cử ta đi học, làm cho ta có thể chính thức tốt nghiệp Ly Hỏa Học Viện, cùng với bọn Tập Nhĩ, Tất Tô đến Cao Cấp Học Viện học chuyên sâu hơn. Nếu đã lựa chọn nghề nghiệp Âm Dương Ma Sư này, ta muốn đi theo đến cùng.

Dương Bình Thiên gật gật đầu:

- Suốt buổi chiều nay ta cũng luôn lo lắng về chuyện này. Với thực lực của ngươi hiện tại, thuận lợi tốt nghiệp tự nhiên không cần phải nói. Ta đã bảo Hạo Thiên làm thủ tục tốt nghiệp cho ba người các ngươi rồi. Hiện tại ta có hai lựa chọn dành cho ngươi. Một là trực tiếp đến một trong ba cái Tam Gia Cao Cấp Hỏa Hệ Ma Sư Học viện của Nam Hỏa đế quốc chúng ta, ba cái Tam Gia học viện này có thể tùy ngươi lựa chọn, đệ tử xuất sắc như ngươi vậy, bọn họ nhất định tranh đoạt. Còn sự lựa chọn thứ hai chính là kỳ ngộ cùng với nguy hiểm cùng tồn tại. Nếu như ngươi có thể đứng vững tại nơi này, tiền đồ trong tương lai nhất định không thể hạn lượng.

Lúc nghe Dương Bình Thiên nói lên sự lựa chọn thứ nhất, Cơ Động đã cảm thấy vô cùng vừa lòng, nhưng nghe những lời nói phía sau của hắn, không khỏi gọi lên sự hứng thú trong lòng Cơ Động.

- Dương viện trưởng, sự lựa chọn thứ hai đến tốt cùng là cái gì vậy? Chẳng lẽ đi đến một cái học viện cũng sẽ có nguy hiểm hay sao?

Dương Bình Thiên gật gật đầu:

- Đó là cái học viện có tỷ lệ đào thải cao nhất trên toàn đại lục, cũng là học viện cao cấp nhất, tập trung toàn bộ tinh anh trên toàn đại lục. Nó thậm chí cũng không thuộc về bất kỳ một quốc gia nào, mà là do Ngũ Đại Đế Quốc của đại lục chung tay xây dựng lên. Có thể đến đó tiếp tục học tập, không ai không phải là các đệ tử ưu tú nhất của các hệ. Bất cứ lúc nào người không thể hoàn thành được yêu cầu của khảo hạch, ngay lập tức sẽ bị đào thải, không bao giờ có cách nào năn nỉ lại được. Hơn nữa, cho dù có được sự đề cử của Ly Hỏa Học Viện của chúng ta, khi người đến đó, người đồng dạng cũng phải tham gia cuộc khảo hạch của bọn họ, chỉ có thông qua cuộc khảo hạch, mới có thể chính thức trở thành một thành viên trong đó.

Cơ Động có chút suy nghĩ nói:

- Chất lượng dạy học nói đó cao lắm sao?

Dương Bình Thiên gật đầu nói:

- Hoàn toàn xứng đáng là đứng đầu toàn bộ đại lục. Học viện đó có vai trò hết sức quan trọng trong giới Âm Dương Ma Sư chúng ta, địa vị lại càng siêu nhiên hơn. Các Cao Cấp Học Viện bình thường tại các quốc gia trên đại lục tối đa cũng chỉ có thể truyền thụ một ít Cơ Chuẩn Kỹ mà thôi, cho dù là các đệ tử ưu tú nhất cũng chỉ có thể học được một, hai cái Mệnh Trung Kỹ hạ cấp đã tốt lắm rồi. Nhưng mà, trong cái học viện đặc thù này, chỉ cần thực lực người đủ mạnh, Cơ Chuẩn Kỹ, Mệnh Trung Kỹ người có thể lựa chọn tùy ý. Nếu có thể thông qua được kỳ khảo hạch cuối cùng, thậm chí còn được thưởng cho một số Tắt Sát Kỹ nữa. Đệ tử có thể thuận lợi tốt nghiệp từ học viện này, đến bất kỳ một quốc gia nào, cũng nhất định được chào đón nhiệt liệt. Mà lựa chọn nơi này, cũng không thể nghi ngờ có tính khiêu chiến thật lớn. Ở nơi đó, người sẽ đối mặt với các bạn học là ưu tú nhất của một thể hệ, áp lực thừa nhận cực lớn, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị đào thải. Thẳng thẳng mà nói, nếu muốn phát triển một cách vững vàng, chắc chắn, ta không hi vọng người lựa chọn học viện này. Nhưng nếu người muốn trở thành một nhân vật nổi trội trong giới Âm Dương Ma Sư, thì nơi đó cũng là sân khấu tốt nhất của người.

50. Chương 25 Chuẩn Khảo Chứng (hạ)

Cơ Động yên lặng suy nghĩ, hào quang trong mắt hiện lên:

- Áp lực chính là động lực, Dương viện trưởng, ta lựa chọn con đường thứ hai này đi. Cái học viện đặc biệt này tên là gì vậy?

Dương Bình Thiên mỉm cười:

- Ta cũng đoán là người sẽ lựa chọn như vậy, sự kiêu ngạo trong lòng của người chắc chắn là không dễ dàng khuất phục bất cứ chuyện gì. Học viện này lấy tên của mười Hệ chi của Âm Dương Ma Sư mà đặt tên, gọi là Thiên Can Học Viện. Những gì có thể nói với người ta đã nói hết, bản thân Thiên Can học viện còn có rất nhiều bí mật riêng nữa. Có thể biết được các bí mật này hay không, cần phải nhìn khi người vào Thiên Can Học Viện hành xử như thế nào.

Cơ Động trong lòng trầm nghĩ, một học viện mà do Ngũ Đại Đế Quốc hợp tác xây dựng, nếu nói nó không có bí mật gì mới là lạ đó. Chỉ riêng việc thành lập của nó thôi cũng đã khiến người ta phải ngẫm nghĩ rồi. Mà Dương viện trưởng hiển nhiên là biết rõ, chỉ là hắn kiêng kỵ cái gì mới không thể cho mình biết.

Dương Bình Thiên tiếp tục nói:

- Phương thức tuyển sinh của Thiên Can học viện cũng hết sức đặc biệt. Nó không bao giờ tuyển sinh đệ tử trực tiếp cả. Mỗi năm Thiên Can Học Viện đều cấp cho mỗi đại đế quốc ba mươi cái danh ngạch, phân chia về các Sơ Cấp Học Viện của đế quốc. Các danh ngạch đề cử này giống như là cấp cho một cái Chuẩn Khảo Chứng, có nó, mới có tư cách tham dự cuộc thi tuyển sinh của học viện. Lại nói thêm, vận khí người cũng

rất tốt, danh ngạch đề cử hàng năm của Thiên Can Học Viện đều thay đổi liên tục. Bởi vì mấy năm trước đây, hai huynh đệ Chúc Thiên, Chúc Quy đều thành công đậu vào trong Thiên Can Học Viện, nhờ vậy, năm nay học viện của chúng ta được nhận đến ba cái danh ngạch đề cử, chiếm một phần mười danh ngạch của Nam Hỏa Đế Quốc chúng ta. Cũng vừa may ba huynh đệ các người đều ngưng tụ thành công, tuổi cũng không lớn lắm. Tất Tô cùng với Tập Nhĩ cũng đã sớm lựa chọn giống như người rồi, cho nên từ nay về sau các người còn có thể học cùng một chỗ với nhau hay không, cần phải xem vào năng lực của các người.

Cơ Động nói:

- Chúng ta nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của Dương viện trưởng.

Dương Bình Thiên nói:

- Ngày mai nghỉ học rồi, Tập Nhĩ cùng với Tất Tô đều đã về nhà đoàn tụ với gia đình rồi. Người cứ việc ở lại chỗ này, khoảng thời gian này phải cố gắng tu luyện một chút, tranh thủ ba tháng sau khi tham gia khảo hạch nhập học thực lực tăng lên thêm một chút nữa. Kỳ thật, ta tin đối với người, có kỳ thi khảo hạch nhập học hay không cũng không ảnh hưởng đến kết quả. Với thực lực Âm Dương Song Hệ của người cũng đủ để mở ra cánh cửa vào Thiên Can Học Viện rồi. Ngày mai ta phải ra ngoài làm ít việc, sau này ta sẽ nhờ người đưa phiếu đề cử của học viện cho ba huynh đệ các người, đến lúc đó người cùng Tất Tô và Tập Nhĩ cùng nhau lên đường đi. Ở chung với nhau bốn năm, bốn năm uống rượu do người điều chế, ta tặng người cái Thủ trạc (vòng tay) này làm kỷ niệm.

Vừa nói, Dương Bình Thiên vừa gỡ trên tay mình xuống một cái thủ trạc, nhìn giống như là do Hồng bảo thạch tạc thành, nhét vào tay Cơ Động.

Cơ Động từng không ít lần chứng kiến Dương Bình Thiên từ trong cái thủ trạc này lấy ra nhiều thứ khác nhau, hẳn tự nhiên hiểu được sự trân quý của nó:

- Dương viện trưởng, ngài đã cho ta rất nhiều thứ rồi, ta không thể lấy thêm nữa.

Sắc mặt Dương Bình Thiên trầm xuống, cố ý nhét cái thủ trạc vào trong tay Cơ Động:

- Không được từ chối, coi như là tiền công của người trong bốn năm vậy. Cái thủ trạc này có công năng lưu trữ đồ vật, có thể tích tối đa mười thước vuông. Có nó, trên đường đi các người cũng sẽ tiện lợi hơn rất nhiều. Đừng quên, người chính là gã Điều Tử Sư xuất sắc nhất mà ta từng thấy, một gã Điều Tử Sư mà không có rượu và dụng cụ điều chế, thì sẽ ra sao? Các loại rượu trong phòng người ta đều tặng hết cho người đó, người cứ việc mang theo. Trong cái thủ trạc này ta còn để năm trăm kim tệ cho người, làm lộ phí đi đường. Phương pháp sử dụng cái thủ trạc này hết sức đơn giản, chỉ cần người đem Bính Hỏa Ma Lực rót vào trong đó, tự nhiên có thể mở ra khối không gian kia, từ đó mà lấy hay cất đồ.

Cơ Động còn định cự tuyệt, đã bị Dương Bình Thiên ngăn lại:

- Đừng từ chối nữa, chỉ cần trong tương lai, khi người công thành doanh toại, không cần quên Ly Hỏa Học Viện, như vậy là đủ rồi. Những thứ có công năng lưu trữ như vậy ta còn rất nhiều, thứ này cũng không phải là vật phẩm trân quý gì. Tốt lắm, hiện tại chúng ta cũng sắp cáo biệt rồi, người cũng không muốn điều chế cho ta một ly Kê Xỹ Tửu thật ngon sao?

Đeo cái thủ trạc kia lên cổ tay, cái thủ trạc tự thu nhỏ lại vừa với cổ tay Cơ Động, màu sắc của cái thủ trạc cùng với màu da của Cơ Động nhìn qua càng thêm phù hợp với nhau, từ trên thủ trạc truyền đến một cảm giác ấm áp. Cơ Động cũng không có nói thêm gì nữa, nhưng phần tình cảm này của Dương Bình Thiên, Cơ Động khắc ghi sâu trong lòng.

Nhìn bóng Cơ Động rời khỏi văn phòng mình, trên mặt Dương Bình Thiên toát ra vẻ tươi cười, tự nhủ:

- Tiểu tử ngốc, bị ta lừa rồi, bốn năm qua uống được thứ rượu ngon mà người điều chế, ta làm sao mà nguyện ý từ bỏ một tên Điều Tử Sư vô song như người chứ? Không lâu lắm đâu, chúng ta sẽ gặp lại.

Đối với việc Cơ Động lựa chọn Thiên Can Học Viện, Tất Tô và Tập Nhĩ cũng không chút nào cảm thấy kinh ngạc. Ngay sau hôm kết thúc năm học, Dương Bình Thiên viện trưởng quả nhiên cũng đã rời khỏi học viện. Ba người Cơ Động cũng được Hạ Thiên lão sư đưa cho tín vật đề cử cùng với bản đồ để đi đến Thiên Can Học Viện. Bên trong ly Hỏa Học Viện lại giống như kỳ nghỉ mọi năm, trở nên hoàn toàn tĩnh lặng.

Hai tháng nháy mắt đã trôi qua, cuộc sống của Cơ Động so với trước kia cũng càng thêm phong phú hơn. Trong hai tháng nay, ngoại trừ cố gắng gia tăng Ma lực của bản thân, thứ quan tâm đầu tiên kế tiếp chính là Ma kỹ, hai cái Cao Cấp Cơ Chuẩn Kỹ cơ bản nhất mà ký ức của Hỏa Diễm Quân Vương và Âm Viêm Ma Vương lưu lại cho hắn. Mà phương thức tu luyện của Cơ Động cũng theo hai cái Cơ Chuẩn Kỹ mà phát sinh thay đổi.

Mỗi ngày tập trung tu luyện ma lực, cũng chỉ có bốn canh giờ trong Địa Tâm Hồ mà thôi, còn những lúc ở trong Ly Hỏa Học Viện, hắn đều toàn tâm toàn lực tu luyện hai loại Ma Kỹ này. Nguyên nhân rất đơn giản, trong lúc tu luyện hai cái ma kỹ này, ma lực của hắn cũng đồng dạng tăng lên rất nhanh. Trong thể giới nhân loại, lúc tu luyện Ma kỹ, tốc độ gia tăng ma lực cũng không kém chút nào so với bốn canh giờ hắn tập trung tu luyện trong Địa Tâm Hồ. Vừa có thể rèn luyện Ma kỹ, vừa có thể tăng lên Ma lực, vì sao lại không làm cơ chứ?

Tắm rửa một chút, Cơ Động ra khỏi phòng hắn. Hai tháng nay cơ hồ là mỗi ngày đều trải qua cuộc sống như nhau, làm hắn ít nhiều có chút nhàm chán. Ít nhất trong năm học thính thoảng còn có thể gặp được Tất Tô và Tạp Nhĩ, nhưng suốt hai tháng nay cũng chỉ có mình hắn. Tuy dưới tình huống như vậy, tu vi của hắn tăng lên rất nhanh, nhưng như Liệt Diễm từng nói, dây căng quá thì sẽ đứt, phải biết vừa cương vừa nhu mới ổn được. Vừa lúc, hôm nay hắn muốn điều chế cho Liệt Diễm một ly Kê Vỹ Tửu mới, mà một trong các loại rượu cần thiết đã hết mất rồi. Nên hắn mới ra ngoài mua, cũng thuận tiện đi ra ngoài dạo một vòng cho khuây khỏa, làm dịu đi những cảm xúc buồn chán của mình.

Báo cho lão sư canh giữ học viện một tiếng, Cơ Động bước ra khỏi học viện. Trong bốn năm học ở đây, hắn từng ra khỏi học viện vô số lần, nên cũng không có gì lạ. Nhưng khi Cơ Động vừa bước ra khỏi học viện, từ trong một góc khuất trước cửa Ly Hỏa Học Viện, có một tên tiểu khất cái đang ngồi ở đó, thấy hắn đi ra, tên tiểu khất cái đã lên lút đứng lên, hướng về một phía khác chạy đi.

51. Chương 26 Tiểu Nhân Âm Độc (thượng)

Lững thững đi trên đường phố Ly Hỏa Thành, cảm giác thả lỏng làm toàn thân Cơ Động tựa hồ đều khoan khoái rất nhiều. Suốt một ngày tiến hành tu luyện Ma kỹ, sự mệt nhọc của cơ thể sau khi thả lỏng đã giảm bớt được vài phần. Hắn vừa nhìn ngắm đường phố hai bên đường, chỉ cảm thấy tinh thần và thể xác mình sáng khoái một trận.

Vừa đi, trong lòng Cơ Động thầm nghĩ, xem ra Liệt Diễm nói không sai, luôn luôn tu luyện chưa chắc đã là chuyện tốt, lâu lâu đi ra ngoài thư giãn một chút cũng không sao. Chẳng qua, lần đi dạo Ly Hỏa Thành này chỉ sợ cũng là lần cuối cùng mình đi dạo. Khoảng mười ngày nữa, Tạp Nhĩ và Tất Tô sẽ đến học viện, cùng mình khởi hành. Thiên Can Học Viện kia nằm trong Trung Thổ đế quốc, tuy rằng Trung Thổ Đế Quốc nằm cạnh Nam Hỏa Đế Quốc, nhưng cũng là một quãng đường khá xa, khởi hành trước hai mươi ngày mới không lo bị trễ.

Hôm nay một khi đã ra ngoài, sẵn tiện cũng nên mua bổ sung các loại rượu cần thiết luôn, sau này ở Thiên Can Học Viện có thể điều chế cho Liệt Diễm vài loại Kê Vỹ Tửu tốt một chút. Trên đường đi, có thêm bọn Tất Tô, Tạp Nhĩ, chưa chắc mỗi ngày mình có thể đến gặp nàng ta được.

Tuy rằng số lần đi ra Ly Hỏa Thành không nhiều lắm, nhưng Cơ Động đối với tình huống của Ly Hỏa Thành cũng coi như là quen thuộc, nhất là nơi của quán rượu, lại nhớ rất rõ ràng. Rất nhanh, hắn đã mua đủ các loại rượu cần thiết. Có cái thủ trục Dương Bình Thiên tặng quả thật rất tiện lợi, cái thủ trục này chỉ có Bính Hỏa Ma Sư mới có thể sử dụng, cho dù có mua thêm nhiều thứ nữa cũng có thể bỏ vào trong đó thoải mái.

Mua xong rượu, hắn vừa mới bước ra khỏi quán, đột nhiên, một thân ảnh vội vã đã chặn ngang đường hắn.

- Người là Cơ Động phải không?

Người vừa mới cản đường Cơ Động, không đầu không đuôi hỏi hắn một câu.

Cơ Động chăm chú nhìn lại, chỉ thấy đó là một tên tiểu khất cái khoảng mười tuổi. Phải biết rằng, ở trong Ly Hỏa Thành này, khất cái cũng không có nhiều lắm, bốn năm trước, Cơ Động cũng từng là một trong số

vài tên khất cái này. Gặp người có thể biết tên mình, hẳn không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái.

- Chính là ta, người biết ta sao?

Tên tiểu khất cái đưa một tờ giấy cho Cơ Động:

- Có người nhờ ta đưa cái này cho người.

Nói xong, không đợi Cơ Động hỏi, hắn quay đầu bỏ chạy, lập tức chui vào đám đông biến mất không thấy.

Cơ Động nhíu mày, đi đến một góc khuất không người, đem những hủ rượu mới mua thu vào trong cái thủ trạc, lúc này hắn mới mở tờ giấy ra đọc:

“Ngoại ô cách thành Nam năm dặm, lão Đại tới mau, ta và Tạp Nhĩ gặp nguy hiểm.”

Bên dưới đề là Tất Tô.

Tất Tô và Tạp Nhĩ gặp nguy hiểm? Trong lòng Cơ Động căng thẳng. Nhưng rất nhanh, sự nghi hoặc đã dâng lên trong lòng. Cho dù bọn họ có gặp nguy hiểm, cũng sẽ cho người truyền tin tức đến học viện chứ, như thế nào lại đem đến đây cho mình? Lại ngay khi mình mới rời khỏi học viện không bao lâu cơ chứ? Chẳng qua, trong lòng tuy có nghi ngờ, nhưng Cơ Động vẫn quyết định đến xem. Trong Ly Hỏa Thành, những người biết hắn cũng không nhiều lắm, ngoài Tất Tô, Tạp Nhĩ cũng chỉ còn các bạn học mà thôi. Cho dù đây chỉ là một trò đùa thôi, hắn cũng phải đi. Nếu không vạn nhất Tất Tô và Tạp Nhĩ thật sự gặp nguy hiểm, hắn sẽ hối hận không kịp.

Không dám chậm trễ thêm nữa, Cơ Động vội vàng chạy về phía thành Nam. Đối với vùng ngoại ô, Cơ Động ngược lại càng quen thuộc hơn so với trong Ly Hỏa thành nữa. Ai bảo Hạ Thiên lão sư thích nhất chính là phạt đệ tử chạy vòng quanh thành cơ chứ. Cơ Động nhớ mang máng, ngoại ô cách thành Nam năm dặm, tựa hồ là một cánh rừng cây nhỏ. Một nơi hết sức bí ẩn.

Ra khỏi thành, Cơ Động vừa chạy thẳng về phía rừng cây kia, vừa cẩn thận quan sát chung quanh. Tuy rằng hắn nghĩ không ra có ai sẽ tìm cách đánh lừa mình, nhưng tờ giấy kỳ quái kia vẫn làm hắn nghĩ mãi không ra.

Chẳng qua, hắn quan sát cũng không có được tác dụng gì. Trên đường đi, người qua lại cũng không nhiều lắm, càng không có dấu hiệu gì khả nghi cả. Hiện tại Cơ Động cũng không phải là tên tiểu khất cái gầy yếu như trước kia vừa mới gia nhập vào Ly Hỏa Học Viện, khoảng cách năm dặm chỉ trong giây lát là về tới. Từ phía xa xa, đã thấy được sườn núi phía sau cánh rừng nhỏ.

Vừa tới bìa rừng, Cơ Động dừng bước lại, Cơ Động cao giọng hô:

- Tất Tô, Tạp Nhĩ, các người có trong đó không?

Bên trong rừng cây yên tĩnh không một tiếng động, cũng không có gì đáp lại. Cơ Động nhìn nhìn chung quang, cẩn thận tập trung nghe ngóng. Sau khi đột phá được cấp mười, lục cảm của hắn lại tăng lên, thính giác tự nhiên cực kỳ nhạy bén. Nhưng mà, chăm chú nghe ngóng, ngoại trừ tiếng gió thổi lá cây sà sạt, cũng không nghe thấy bất kỳ âm thanh gì khác.

Mặc kệ, vào trong đó xem rồi tính tiếp. Cơ Động chậm chậm tiến vào, vừa quan sát bốn phía vừa xâm nhập vào sâu bên trong. Hắn quan sát cũng không phải chỉ tìm kiếm Tất Tô và Tạp Nhĩ, mà cũng hy vọng có thể tìm được chút dấu vết gì để lại. Nhưng làm hắn thất vọng chính là, vẫn không có bất cứ dấu vết gì cả. Cũng không có dấu vết ấu dả gì.

Chẳng lẽ đây thật sự chỉ là một trò đùa dai hay sao? Đi đến giữa khu rừng, Cơ Động ngừng bước, cẩn thận quan sát xung quanh, không khỏi có chút nhíu mày.

- Đến tột cùng là kẻ nào, sao lại đùa với ta như vậy

Thì thảo lắm bầm, Cơ Động quyết định không đi tìm nữa. Rất hiển nhiên, Tất Tô và Tạp Nhĩ cũng không ở trong này.

Đối với gia đình của hai vị huynh đệ này, Cơ Động cũng chưa từng hỏi thăm căn kể. Hắn chỉ từng nghe bọn họ nhắc qua, Tập Nhĩ xuất thân từ gia đình bình dân, còn Tất Tô thì là từ một gia đình thương nhân buôn bán.

Đúng lúc này, một âm thanh âm lãnh đột nhiên vang lên:

- Người thật sự nghĩ đây chỉ là một trò đùa thôi sao?

Cơ Động đột nhiên xoay người, nhìn về phía thanh âm truyền lại, quát lên:

- Kẻ nào đó, mau ra đây?

Từ phía sau một cây đại thụ to khoảng hai người ôm, một người chậm rãi bước ra. Nhìn thấy người này, Cơ Động không khỏi sửng sốt một chút, trong lòng cũng thoáng hiện lên một tia bất an.

- Lưu Tuấn lão sư, ngài như thế nào lại ở đây?

Cơ Động nghi hoặc hỏi. Người từ phía sau đi ra không ai khác, chính là vị lão sư mà tại kỳ khảo hạch cuối khóa đã bị Cơ Động mắng một trận, sau đó khi hắn bày ra thực lực đã mặt mày xám xịt bỏ ra ngoài, Đỉnh Hỏa Hệ lão sư Lưu Tuấn.

Trên mặt Lưu Tuấn mang theo nụ cười âm lãnh:

- Ta ở đây chờ người đó!

Sự bất an trong lòng Cơ Động càng tăng thêm vài phần, giật mình nói:

- Tờ giấy khi nãy là do người nhờ người đưa cho ta à?

Lưu Tuấn mỉm cười, gương mặt tái nhợt hết sức bình tĩnh:

- Đúng vậy, để chờ hai ngày này, ta đã mất hơn hai tháng rồi đó. Người quả nhiên là một đệ tử siêng năng, năm học đã kết thúc, không ngờ còn có thể nhịn suốt hai tháng không rời khỏi học viện. Khó trách người có thể trở thành vị Âm Dương Ma Sư song thuộc tính đầu tiên tu luyện cả hai thuộc tính thành công, ngưng tụ thành công. Không thể không thừa nhận, người đúng là một thiên tài.

Cơ Động không động thanh sắc nói:

- Lưu Tuấn lão sư, ngài đã biết ta đang ở trong học viện, có chuyện gì cần thiết có thể đến học viện kiếm ta, cần gì phải cho người dụ ta đến nơi này chứ?

Nụ cười trên mặt Lưu Tuấn đột nhiên biến mất, hừ lạnh một tiếng:

- Đến bây giờ người vẫn chưa biết vì sao ta đưa người tới đây sao? Quả nhiên cũng giống như Hạ Thiên ngu ngốc như vậy, đầu óc không chút linh hoạt chút nào. Nếu ta đến học viện kiếm người, chẳng phải sẽ dễ dàng để lại sơ hở cho người khác biết hay sao? Ta là một người cẩn thận, làm chuyện gì cũng tuyệt không lưu lại hậu hoạn. Cho nên, ta thà rằng chờ người hai tháng, cũng không muốn có chút mạo hiểm. Ah, đúng rồi, nghe nói người lúc mới vừa nhập học đã từng hỏi Thu Thiên, biểu tượng của Đỉnh Hỏa Hệ chúng ta là cái gì? Người đã học trong học viện bốn năm rồi, hiện tại người hẳn là đã biết rồi chứ.

52. Chương 26 Tiểu Nhân Âm Độc (hạ)

- Biểu tượng của Đỉnh Hỏa Hệ là Đằng Xà.

Cơ Động nhàn nhạt nói. Âm Dương Ma Sư có tổng cộng mười hệ, mỗi một hệ có biểu tượng riêng của mình. Biểu tượng của Bính Hỏa Hệ là Chu Tước, cũng là Phượng Hoàng, mà Đỉnh Hỏa Hệ, chính là con rắn lớn có cánh màu xanh lam từng xuất hiện sau lưng của Thu Thiên, chính là Đằng Xà.

Lưu Tuấn gật gật đầu nói:

- Không sai, chính là Đằng Xà. Đỉnh Hỏa Hệ Ma sư chúng ta, tuyệt đối không giống như Bính Hỏa Hệ bọn Hạ Thiên, dễ dàng kích động, gặp chuyện chỉ biết bùng nổ. Chúng ta có thể ẩn nhẫn, giống như rắn có thể ẩn nhẫn. Đợi đến khi có cơ hội, một kích tất thắng. Chính là sát thủ lợi hại nhất.

Nghe đến đây, Cơ Động nhất thời hiểu rõ, hôm nay chỉ sợ không còn bất cứ cách nào có thể thoát chết:

- Nói như vậy, Lưu Tuấn lão sư vẫn chờ ta rời khỏi học viện, chính là muốn đem ta tới đây mà giáo huấn? Xem ra, lúc trước ta nói một chút cũng không sai, người thật sự không xứng đáng là một tấm gương tốt đối nhân xử thế a!

- Giáo huấn? Người nói sao nghe đơn giản vậy?

Lưu Tuấn âm lãnh nói:

- Tên hỗn đản Hạ Thiên đã đoạt mất Thu Thiên của ta, đệ tử của hắn thế nhưng cũng tại kỳ khảo hạch cuối khóa lại làm ta mất hết mặt mũi, ngẩng đầu lên không nổi. Đúng vậy, người là một thiên tài tu luyện. Nhưng mà, phần lớn những thiên tài trên toàn đại lục này, có mấy ai có thể chân chính trưởng thành cơ chứ? Hôm nay ta trước hết thu thập người, đem tên thiên tài như người bóp chết từ trong trứng nước, sau đó mới tìm cơ hội mà tiêu diệt tên Hạ Thiên hỗn đản kia sau.

Nghe đến đó, Cơ Động xem như hiểu rõ toàn bộ, hóa ra là tên Lưu Tuấn này cùng với Hạ Thiên lão sư vốn là tình địch, đều theo đuổi Thu Thiên lão sư, hiển nhiên là Thu Thiên lão sư đã hướng về phía Hạ Thiên lão sư, nên Lưu Tuấn ôm hận trong lòng, cho nên mới lúc nào cũng tìm cách đối nghịch với Hạ Thiên lão sư. Trong buổi khảo hạch cuối khóa, mình vô tình đánh bại đánh hạ, ai ngờ lại giúp Hạ Thiên lão sư đánh tan lòng tin của Lưu Tuấn. Hắn ghi hận trong lòng, lúc này mới tìm cơ hội báo thù. Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của hắn, chắc cũng không phải chỉ giáo huấn mình đơn giản như vậy.

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, Cơ Động vừa phán đoán tình huống trước mặt, vừa lạnh giọng châm chọc:

- Lưu Tuấn, người và Hạ Thiên lão sư đầu đá lẫn nhau, lại giận cá chém thớt đổ hết lên đầu một tên đệ tử như ta, đây là dũng khí của người hay sao? Khó trách Thu Thiên lão sư không để người vào mắt. Người muốn bóp chết ta như thế nào đây? Thật sự muốn giết ta sao?

- Hắc hắc hắc hắc....

Lưu Tuấn đột nhiên cười lên như điên:

- Dựa vào cái gì mà tất cả những gì tốt đẹp trên đời hắn đều chiếm hết chứ? Hắn là một tên ngu ngốc, đầu người óc heo, vì cái gì mà có thể bái Dương viện trưởng làm sư phụ, đột phá cảnh giới ba quan. Dựa vào cái gì mà hắn dám đoạt mất Thu Thiên của ta. Đúng vậy, đánh ta đánh không lại Hạ Thiên, nhưng hôm nay ta giết chết người, cho người đem thi thể của người đưa đến trước mặt hắn, người đoán xem hắn sẽ có phản ứng như thế nào? Chỉ cần ta làm thần không biết, quỷ không hay, ai cũng không thể đoán được là do ta làm. Cũng tốt, vừa thuận tiện tại kỳ khảo hạch cuối khóa người cũng đã ác miệng mắng chửi ta, đúng là nhất cử lưỡng tiện mà.

- Người đúng là người điên.

Cơ Động lạnh lùng nói. Cùng lúc đó, quang mang hai màu đỏ, xanh đồng thời trên người hắn phóng xuất ra. Quang mang hai màu quấn quanh thân thể hắn, dần dần dâng lên, ngưng tụ lại trên đỉnh đầu hắn, hóa thành một cái hai màu trắng, đen đặc thù của hắn. Nhưng cũng không giống như tại kỳ thi khảo hạch cuối khóa hai tháng trước, lúc này trên cái Miện Hoàn cũng không phải là một cái Miện Tinh hoàn chỉnh nữa, mà là một khóa rưỡi. Hiển nhiên, chỉ trong vòng hai tháng, ma lực của Cơ Động cũng đã tăng lên thêm một bậc nữa. Trở thành Thập Tam Cấp Học Sĩ.

Thu liễm nụ cười, Lưu Tuấn khinh thường nhìn cái trên đỉnh đầu Cơ Động:

- Giỏi, tốt lắm, quả nhiên là thiên tài, chỉ ngắn ngủi trong thời gian hai tháng, đã có sự đột phá. Thật tốt quá, như vậy giết người cũng sẽ có khoái cảm hơn. Người cho rằng bằng vào thực lực một quan mười mấy cấp như người có thể chống lại ta hay sao? Cho dù ta không thể đột phá được bình cảnh ba quan, giết người cũng đơn giản giống như là bóp chết một con kiến mà thôi.

Nói xong, hàn quang trong mắt Lưu Tuấn chợt lóe lên, lam quang mênh mông nhất thời từ trong cơ thể hắn dâng ra, ngưng tụ lại trên đỉnh đầu, hóa thành một cái màu lam. Trên của hắn, có hai cái Miện Phong chứa dấu vết ngọn lửa màu lam, trên Miện Hoàn có bốn khóa rưỡi Miện Tinh. Hai quan chính là hai mươi cấp, thêm bốn khóa rưỡi Miện Tinh, chứng minh rõ ràng là một gã Đinh Hỏa Hệ Ma sư hai mươi chín cấp.

Bốn năm trước, Hạ Thiên đã đột phá lên cảnh giới Tứ quan, mà căn cứ theo trí nhớ của Cơ Động, từ khi hần gia nhập học viện, vị Lưu Tuấn lão sư này đã sớm có thực lực Nhị quan, lại thủy chung không thể đột phá. Tam quan chính là cái bình cảnh lớn thứ hai trong đời Âm Dương Ma Sư, ngăn cản sự phát triển của hần. Bốn năm mà không thể đột phá, tương lai hần mà nói đã không có tiền đồ gì sáng lạn rồi. Khó trách vì sao trong lòng hần lại không thoải mái như vậy.

Mười ba cấp đối mặt với hai mươi chín cấp, chênh lệch nhau đến mười sáu cấp, kinh nghiệm chiến đấu lại không cần phải nói. Từ các phương diện mà xét, Lưu Tuấn đều chiếm được ưu thế áp đảo. Đây lại là sự chênh lệch giữa lão sư và đệ tử a.

Đỉnh Hỏa âm lãnh dần dần bốc lên chung quanh thân thể Lưu Tuấn, chưa có đột phá Tam quan, sau lưng hần cũng không có xuất hiện quang mang của biểu tượng. Nhưng ma lực hai mươi chín cấp, cũng đủ khả năng mang đến cho Cơ Động áp lực không nhỏ.

Nâng tay phải lên, một cỗ ngọn lửa màu lam từ trên lòng bàn tay Lưu Tuấn bốc lên. Dưới sự chiếu rọi của ngọn lửa âm lãnh kia, quang mang trong mắt hần càng lộ vẻ oán độc hơn.

- Có trách, người nên trách mình tại sao lại là đệ tử của tên hỗn đản Hạ Thiên kia đi. Có trách, thì trách vì sao người lại là thiên tài xuất sắc như vậy chứ. Ta vốn ghét nhất những kẻ tự xưng là thiên tài như người. Tất cả mọi người đều là người, dựa vào cái gì mà các người có cơ hội trở thành cường giả, còn ta lại không thể đột phá được Tam quan cơ chứ?

Lưu Tuấn bước từng một bước về phía Cơ Động, những nơi hần đi qua, đám cây cỏ dưới chân đều héo rũ đi, để lại từng dấu chân nổi bật, trên đó có một ngọn lửa màu lam nhạt.

Cơ Động cũng không có lui lại, chỉ đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lưu Tuấn, đang từng bước từng bước tiến tới gần, gần giọng nói:

- Người không chịu cố gắng, chỉ biết oán trời trách đất. Ở trong mắt ta, người và Hạ Thiên lão sư chênh lệch nhau một trời một vực. Người chỉ là một tên rác rưởi thôi.

- Vậy để một tên rác rưởi như ta lấy đỉnh sinh mệnh của thiên tài như người đi. Đi chết đi.

Lưu Tuấn âm lãnh nói, tay phải đang bùng cháy hỏa diễm đột nhiên vung lên, nhất thời, một chùm ngọn lửa Đỉnh Hỏa màu lam bay thẳng về phía Cơ Động. Chùm lửa Đỉnh Hỏa kia khi mới từ trong tay Lưu Tuấn bay ra chỉ nhỏ như một nắm tay mà thôi, nhưng khi nó bay trong không trung đã nhanh chóng tăng vọt, trong chớp mắt đã biến thành một quả cầu lửa màu lam, lớn như một chậu nước, bay thẳng về phía thân thể Cơ Động.

Cũng không chạy trốn, không có lui lại, Cơ Động làm ra một động tác khiến cho Lưu Tuấn phải trợn mắt há mồm. Chân trái Cơ Động rất nhanh vọt tới một bước dài, bởi vì một bước này khá lớn, nên thân thể hần đã chuyển ngang, tay trái quăng mạnh một cái, nháy mắt đã làm thành một động tác xoay ngang nửa người. Tay trái đánh thẳng về phía trước, cứ vậy mà trực tiếp đón nhận công kích của Lưu Tuấn. Mà tay hần khi đánh ra đồng thời cũng đã biến thành màu vàng chói lọi.

53. Chương 27 Ma Kỹ Của Hai Đại Quân Vương (thượng)

Lúc Cơ Động huy quyền bước lên, lam quang trên người hần cũng đã hoàn toàn biến mất, hồng quang cũng trong khoảnh khắc thu liễm, ngay cả cái trên đỉnh đầu hần cũng đã hoàn toàn biến thành màu trắng tinh thuần.

Lưu Tuấn nhin không được, nghĩ, đối mặt với công kích của ta không ngờ hần lại còn thu hồi Ma lực? Không phải là tự sát hay sao? Để cho hỏa cầu thôn phệ của ta thôn phệ hoàn toàn sinh mạng của người luôn đi.

Nhưng mà, Lưu Tuấn rất nhanh đã phải mở to hai mắt mà nhìn, bởi vì hần giật mình chứng kiến, trên bàn tay Cơ Động đang đánh ra, lại là một chùm hỏa diễm màu vàng chói lọi. Giờ khắc này đây, ngay cả cái Bạch Sắc Dương Miện trên đỉnh đầu hần cũng biến thành màu vàng kim.

Nắm tay của thiếu niên mười bốn tuổi này, trực tiếp đón nhận hỏa cầu màu lam lớn như chậu nước kia, kết quả lại ngoài sự dự đoán của vị Hai mươi chín cấp Đỉnh Hỏa Ma sư Lưu Tuấn.

Xích một tiếng, Lam sắc hỏa cầu trong khoảnh khắc tắt ngúm, Lưu Tuấn còn chứng kiến được một đám lửa màu vàng kim hiện lên, cả người Cơ Động đã bị hất văng về phía sau.

Mà bản thân Lưu Tuấn cũng phải kêu lên một tiếng đau đớn, lui về phía sau mấy bước, Ma lực Đinh Hỏa trong cơ thể không ngờ cũng lâm vào sợ hãi.

- Không thể nào.

Lưu Tuấn hét lên một tiếng điên dại:

- Cái này, cái này là sự áp chế về thuộc tính. Không, không có khả năng.

Phanh—, thân thể Cơ Động đánh mạnh vào một gốc đại thụ, chậm rãi rơi xuống. Oa một tiếng, đã phun ra một ngụm máu tươi. Mười ba cấp cùng với hai mươi chín cấp, dù sao cũng có một khoản chênh lệch khó vượt qua. Hẳn tuy rằng có thể phá vỡ Đinh Hỏa thuộc tính của Lưu Tuấn, nhưng không phá nổi sự chênh lệch về cường độ Ma lực ẩn chứa trong đó. Chẳng qua cũng may mắn là hắn đã phá vỡ thuộc tính của Đinh Hỏa, hơn nữa triệt tiêu phần lớn lực công kích của cái Hỏa cầu Thôn phệ kia, nếu không chỉ một cái va chạm thôi, cũng đủ làm hắn bị thương nặng.

Lưu Tuấn nói không sai, cái mà hắn gặp phải, chính là thuộc tính áp chế. Hỏa diễm đẳng cấp cao đối với hỏa diễm đẳng cấp thấp hoàn toàn có tính áp chế về thuộc tính. Cơ Động trong nháy mắt vừa rồi phát ra một quyền cũng không có đơn giản như bề ngoài như vậy. Đó chính là một cái Cơ Chuẩn Kỹ của Hỏa Diễm Quân Vương mà hắn đã khổ luyện trong hai tháng nay, Liệt Dương Phệ.

Liệt Dương Phệ khi thi triển, chính là đem Ma lực trong cơ thể Cơ Động nhất thời trong khoảnh khắc điều động, thông qua luồng Âm Dương lốc xoáy trên lồng ngực, truyền đến trên cánh tay phải, sau khi ngưng tụ trên nắm tay, dùng trạng thái xoắn ốc mà phóng ra. Một quyền này nhìn qua rất đơn giản, nhưng thực chất trong đó bao hàm không biết bao nhiêu sự ảo diệu. Cho dù đã khổ luyện hơn hai tháng, nhưng Cơ Động vẫn chưa hoàn toàn nắm vững được. Chính nhờ một chiêu Cơ Chuẩn Kỹ này, cộng thêm dưới tình huống thuộc tính áp chế, mạnh mẽ hóa giải hơn phân nửa lực công kích của Hỏa cầu Thôn phệ kia, lúc này mới làm cho Cơ Động chỉ bị chấn động, chứ không có bị thương nặng.

Đối mặt với cường địch như vậy, Cơ Động đương nhiên không dám giữ lại chút gì, cho nên, ngay khi ra tay hắn đã dùng ra Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa của mình.

Chậm rãi đứng dậy, nhìn về mặt kính hải của Lưu Tuấn, Cơ Động thở mạnh. Dưới sự thúc dục ý niệm toàn lực của hắn, luồng Âm Dương lốc xoáy xoay chuyển cực nhanh, một tia quang mang lạnh lẽo từ trong mắt hắn chợt tuôn ra. Cho dù hắn biết rõ ràng sự chênh lệch giữa hắn và Lưu Tuấn lớn đến mức nào, nhưng hắn vẫn như trước, tiếp tục tấn công Lưu Tuấn.

lại biến thành hai màu trắng-đen. Cơ Động cấp tốc vận lực, hai tay mở ra, trong lòng bàn tay trái, một ngọn lửa màu đen thâm thúy phóng lên cao, ngọn lửa bên tay phải thì hoàn toàn biến thành màu vàng kim. Cực hạn song hỏa Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa và Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa hoàn toàn bạo phát.

Lưu Tuấn chỉ có thể áp chế được Cơ Động về mặt cường độ ma lực, sự chênh lệch cấp bậc như thế này tuyệt không thể nghi ngờ. Nhưng mà, khi Cơ Động không hề lưu lại, đem toàn bộ hai loại cực hạn song hỏa hoàn toàn phóng xuất ra hết, sự áp chế tuyệt đối không gì sánh kịp về mặt thuộc tính đã gây cho Lưu Tuấn một áp lực đến mức không thở nổi.

Lúc trước khi chỉ có một mình Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa, Đinh Hỏa Ma lực trong cơ thể Lưu Tuấn cũng đã run rẩy rồi, lúc này lại có thêm một cái Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa cùng thuộc tính nữa. Lưu Tuấn chỉ cảm thấy Đinh Hỏa ma lực trong cơ thể mình không ngờ có xu thế như muốn tắt đi vậy. Mười thành năng lực không ngờ ngay cả năm thành cũng không thể phóng ra.

Kỳ thật, tuy rằng Hỏa diễm của Cơ Động về mặt thuộc tính hoàn toàn áp chế được Lưu Tuấn. Nhưng sự chênh lệch về cấp bậc của hai người thật sự quá lớn. Nếu như Lưu Tuấn có thể bảo trì tâm lý bình tĩnh, từ từ đối kháng, bằng vào ma lực cao hơn Cơ Động rất nhiều, hắn vẫn hoàn toàn có thể chiến thắng Cơ Động dễ dàng.

Nhưng mà, khi Cơ Động đánh ra một quyền kia, rõ ràng là Ma kỹ Liệt Dương Phệ, sau đó là thuộc tính hỏa diễm áp chế toàn diện, trong lòng Lưu Tuấn cũng đã không còn chút dũng khí nào nữa. Nhìn thấy Cơ

Khối đá không chút sút mẻ gì, nhưng tại vị trí trung tâm lại lưu lại một mặt phẳng ánh sáng màu hồng mỏng manh.

Liệt Diễm thu hồi tay trái, rồi lại hướng về phía trước nâng tay lên, nhất thời, đạo ánh sáng mỏng manh màu hồng kia lại được kéo lên, phía trên khối đá hoàn toàn biến thành màu đỏ, sau đó đóa hoa sen màu hồng trong không trung phiêu tán nở rộng ra.

Cho dù là pháo hoa đẹp nhất cũng không huyền lệ như một màn trước mắt này. Ánh sáng màu đỏ này bay lượn, giữa Cơ Động, Liệt Diễm cùng với khối đá lớn bỗng ngưng kết, hình thành một cái cầu ánh sáng màu đỏ.

Một màn bất khả tư nghị này đủ để khiến bất kỳ kẻ nào cũng say mê, phía dưới là Địa Tâm Hồ nham thạch nóng chảy, trung tâm là cự thạch bị san bằng tựa như một cái tiểu đảo, một cái cầu hoàn toàn do năng lượng ngưng tụ mà thành kéo dài giữa không trung. Liệt Diễm vấy dài phát nhẹ, cứ như vậy mang theo Cơ Động bước lên cầu, dưới mật độ đậm đặc của hỏa nguyên tố, trong chớp mắt đã bước lên trên tầng nham thạch.

- Phóng thích ma lực của người, nếu không người sẽ không thể chịu được nhiệt độ trên tầng đá lớn này đâu. Nên nhớ, ở trên này, người phải bảo trì liên tục việc phóng thích ma lực mới có thể kéo dài việc tu luyện. Bây giờ bắt đầu đi.

Cơ Động gật gật đầu, ý niệm vừa động, căn nguyên đã khôi phục sức sống trong lồng ngực hào quang đại phóng, Âm Dương lốc xoáy tiếp tục luân chuyển. Ở nơi đây, hắc đương nhiên không cần sử dụng Âm Dương Thần Tỏa, trực tiếp đem toàn bộ ma lực phóng thích ra.

Hai màu trắng – đen cùng với lóng lánh hiện ra phía trên đỉnh đầu, nhưng bất luận là miện tinh hay dấu ấn hỏa diễm trên miện phong, đều biến thành hai màu đen – vàng kim mà không phải là đỏ – lam vốn có.

Đồng thời khi Cơ Động phóng xuất ma lực, Liệt Diễm cũng thu hồi vòng bảo hộ đối với hắc.

Mặc dù đã phóng ra hai loại cực hạn chi hỏa nhưng Cơ Động vẫn cảm giác được một cỗ nhiệt độ nóng rực từ dưới chân bốc lên. Không dám chậm trễ, lập tức bắt đầu luyện tập Cơ Chuẩn Kỹ.

Chân trái bước về phía trước nửa bước, thân thể hơi chuyển, tay phải thuận thế đánh ra một chưởng, trong thân thể, mỗi một điểm Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa đều cùng động tác của hắc ngưng tụ tại nắm tay phải. Bàn tay phải nhất thời biến thành kim sắc sáng chói, ầm ầm đánh vào không khí, khiến hơi nước xung quanh chột vì nhiệt độ cao mà nhộn nhạo khuếch tán dần dần rộng ra.

Cơ Động chỉ cảm thấy, so với trước kia, tốc độ ngưng tụ ma lực của bản thân rõ ràng nhanh hơn, khiến cho Liệt Dương Phệ trong quá trình phóng thích gia tăng tốc độ, hơn nữa ma lực trong nháy mắt áp súc càng thêm ngưng tụ. Không thể nghi ngờ, Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa áp súc càng lợi hại, một kích này phóng ra càng cường đại hơn.

Sau khi đánh ra một quyền, thân thể Cơ Động thuận thế, chân phải tiến lên, tay trái vung ra, Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa màu đen trong lòng bàn tay bắn ra, bàn tay tựa như bám theo một đạo quang mang màu đen. Hai động tác liên tục rất nhanh, ma lực trong cơ thể chen chúc kéo ra.

- Đồ ngốc, muốn chết sao, luyện hai tháng mà vẫn chưa xong.

Âm thanh nghiêm khắc của Liệt Diễm vang lên.

Lần đầu tiên nghe được ngữ khí như vậy của Liệt Diễm, ngoài cảm giác lạ lùng, trong lòng Cơ Động còn có căng thẳng. Ngoại trừ để hắc ở trong này tu luyện, trợ giúp hắc ngưng tụ, rồi đưa cho hắc ký ức của hai đại quân vương, Liệt Diễm cũng không có chân chính chỉ điểm cho hắc cái gì khác. Lúc này Liệt Diễm phá lệ, không vì hắc bắt đầu tu luyện mà rời đi, rõ ràng là muốn đích thân chỉ đạo hắc.

57. Chương 29 Chín Ngày Địa Ngục (thượng)

Tính cách Cơ Động tuy rằng có chút bướng bỉnh, chấp nhất, nhưng tuyệt đối không có nghĩa là một kẻ tự cao tự đại. Hắc hiểu được, Liệt Diễm sở dĩ ở trong này chỉ đạo cho hắc, nhất định là bởi vì lần này mình

đổi mặt với Lưu Tuấn hiểm tử nhất sinh nhưng vẫn còn sống, làm cho nàng lo lắng. Liệt Diễm vì hấn lo lắng, Cơ Động cũng đã vô cùng thỏa mãn rồi. Thầm hạ quyết tâm, bất luận là chín ngày nay gian nan đến thế nào, mình tuyệt đối không lùi bước.

Liệt Diễm đi đến trước mặt Cơ Động, tay trái bưng chén rượu, ánh mắt nghiêm khắc tràn ngập áp lực cường đại:

- Nhớ kỹ, khi sử dụng ma kỹ, phải ngay khi cất bước lên trong nháy mắt liên hoàn toàn bộc phát ra. Ngay khi người cất bước ra, tuy rằng đã bắt đầu dẫn động ma lực trong cơ thể, nhưng tại sao lại không vận dụng hết toàn lực ra? Tại sao lại đến lúc đánh quyền ra mới bắt đầu điều động toàn lực? Chỉ một điểm này thôi, sẽ làm cho ma lực của người giảm mất một thành. Còn nữa, khi người thi triển ra Liệt Dương Phệ cùng với Âm Nguyệt Trảo, vì sao lại phóng thích ra cùng lúc cả hai loại ma lực? Ta không phải đã sớm nói cho người biết rồi sao, người có Âm Dương lốc xoáy, người có thể tùy thời khống chế cho ma lực của người chuyển hoá thành một loại ma lực hay sao? Chỉ có như vậy, người mới có thể phát huy toàn bộ uy lực của hai loại Cơ Chuẩn Kỹ này. Uy lực của nó ít nhất sẽ tăng lên ba thành so với hiện tại.

Cơ Động giật mình nói:

- Ý người là, ta đầu tiên phải đem toàn bộ ma lực chuyển hóa thành Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa, sau khi phát động Liệt Dương Phệ xong, mới chuyển hoá toàn bộ thành Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa rồi phát động ra Âm Nguyệt Trảo à? Nhưng mà hai loại cực hạn song hỏa này cần một khoảng thời gian mới chuyển hóa được, như vậy hai cái kỹ năng này sẽ không liên tục được.

Liệt Diễm hừ lạnh một tiếng:

- Đó là bởi vì người còn chưa đủ thuần thục. Hai cái Cơ Chuẩn Kỹ này đều là các kỹ năng cận thân, chẳng những cần phải có lực công kích đầy đủ, mà tốc độ cũng cần phải nhanh. Vấn đề lớn nhất hiện tại của người chính là phương pháp phát lực cùng với tốc độ phát lực. Khi người đối mặt với Lưu Tuấn, hai kích cuối cùng người đánh kỳ thật đã làm được hai yêu cầu mà ta vừa nói. Nhưng khi này người đánh ra hai kích lại kém lúc đó rất xa. Cần thận cảm thụ ký ức của hai đại quân vương kia, tiếp tục tu luyện đi.

Những ngày cực khổ của Cơ Động đã bắt đầu, sự ôn nhu không màng mọi chuyện lúc trước của Liệt Diễm trong chín ngày này đã hoàn toàn biến mất không còn sót lại chút nào. Trên cái bực chính giữa Địa Tâm Hồ, không lúc nào không vang lên tiếng Liệt Diễm răn dạy Cơ Động.

...

- Người là heo hã? Phát lực như vậy thì phát lực làm gì? Nói bao nhiêu lần rồi, mỗi lần chuẩn bị ra chiêu, trong nháy mắt phải điều động từng phân lực lượng trong cơ thể người.

...

- Tiểu tử chết tiệt, người sao không chịu thay đổi suy nghĩ của người đi? Chẳng lẽ người không biết là trước dùng Âm Nguyệt Trảo, sau đó mới dùng đến Liệt Dương Phệ thì hiệu quả sẽ càng mạnh hơn sao? Nửa giây tê dại của Âm Nguyệt Trảo chỉ có tác dụng trang trí hay sao?

...

- Không cần tìm cách phóng thích hỏa diễm của người ra, người còn chưa có đạt đến trình độ đó. Người làm như vậy chỉ có lãng phí càng nhiều ma lực vô ích mà thôi.

...

- Ngu ngốc, với ma lực hiện tại của người, dưới tình huống bình thường cũng chỉ có thể phát động ra hai lần hai cái Cơ Chuẩn Kỹ kia mà, vì sao người chỉ mới có dùng một lần mà ma lực cũng không còn nữa thế? Người không biết cân nhắc chút nào hết vậy?

...

- Nơi này nhiều Hỏa nguyên tố như vậy, mà tốc độ khôi phục của người lại chậm đến như vậy? Người không biết dùng ý niệm dẫn đường một chút hay sao?

...

Những âm thanh như thế kia, trong chín ngày này cũng chưa bao giờ gián đoạn lần nào. Liệt Diễm lúc này đã hóa thành một vị lão sư vô cùng nghiêm khắc. Chỉ cần Cơ Động xuất hiện bất cứ vấn đề nào dù nhỏ nhất đi nữa, nàng cũng phần nộ quát lên.

Cứ từng lần từng lần luyện tập liên tiếp, mỗi một lần kiệt sức, Cơ Động lại ngồi xuống đất khôi phục lại ma lực, sau đó lại đứng dậy luyện tập tiếp, Cơ Động căn bản là không biết đã trôi qua bao nhiêu lâu. Nhưng đồng hồ sinh học trong người hắn lại cùng một thời điểm thích hợp nhất lại nhắc nhở hắn, phải trở về học viện một chút.

- Liệt Diễm, ta phải trở về một chút.

Cơ Động chống thân thể hắn đứng dậy, hai mắt hắn đã hoàn toàn biến thành màu đỏ cả.

Liệt Diễm nhìn hắn nhú nhú mày:

- Uhm.

Hồng Liên xuất hiện, mang theo thân thể Cơ Động truyền tống đi. Ngay tại một khắc hắn biến mất, thần sắc trên mặt Liệt Diễm cũng đã thả lỏng xuống. Tay phải vẽ lên không trung một cái vòng tròn lớn, quang mang lóe lên, đúng là bộ dáng thân thể của Cơ Động đang được Hồng Liên bảo hộ bay xuyên qua lòng đất.

- Tiểu Cơ Động, đừng trách ta quá ác. Bởi vì ta không nghĩ lại một lần nữa lại cảm nhận được sự đau lòng. Người biết không, ngày đó ta chính mắt thấy người suýt bị giết chết, ta lại không thể đi lên đó cứu người, loại cảm giác đau lòng ta chưa bao giờ gặp phải kia thật sự vô cùng thống khổ a. Đến khi đó ta mới biết được, nguyên lai là ta sợ mất người a. Người sắp đi đến một địa phương xa lạ rồi, chỉ khi có thể có nhiều năng lực một chút mới có thể tự bảo vệ mình được, mới có thể sinh tồn tốt một chút ở xã hội nhân loại. Ngay cả hiện tại mình cũng không biết là đã xem hắn là cái gì? Bạn bè? Đệ đệ? Hoặc là cái gì khác nữa đây?

Thì thảo nói đến chỗ này, thân thể Liệt Diễm đột nhiên run rẩy nhẹ một chút, ánh mắt nhìn chăm chú vào quang sáng kia cũng nhất thời động lại vài phần.

Bởi vì nàng chứng kiến rõ ràng, Cơ Động cơ hồ chủ là dùng tay để lết tới quầy rượu, cầm lấy cạnh của quầy rượu mới miễn cưỡng đứng lên được. Thân thể hắn cũng không ngừng run lên cầm cập, cánh tay cũng run rẩy không ngừng. Nhưng hắn vẫn cố cầm lấy bầu pha chế rượu. Cẩn chặt môi dưới, hai mắt đỏ bừng tràn ngập quang mang cố chấp.

Miền cường mở nắp bình điều chế rượu, lấy một bình rượu, muốn đổ vào bình điều chế, nhưng mà, bởi vì tay hắn quá run rẩy, nên không thể nào nắm giữ mục tiêu chính xác. Đối với một gã Điều Tử Sư mà nói, tay chân run rẩy, căn bản là không có khả năng điều chế rượu thành công.

Chín ngày, không ngừng không nghỉ liên tục tu luyện, tuy rằng trong Địa Tâm Hồ có Hỏa nguyên tố cực kỳ nồng đậm bổ sung sự tiêu hao ma lực, thậm chí là bổ sung vài phần thể lực nhất định, nhưng mà trạng thái tinh thần đã sớm trên bờ vực sụp đổ. Ý thức của Cơ Động mơ hồ có chút không thể không chế hai tay mình được nữa rồi.

Nhưng mà, hắn lại không chịu từ bỏ, mạnh mẽ cầm lấy một cái chén uống rượu, ba một tiếng, đã đập lên trên mặt quầy rượu, nhất thời vỡ thành từng mảnh nhỏ bay tán loạn. Cơ Động bốc lấy một mảnh nhọn nhỏ, dùng sức đâm mạnh lên đầu ngón tay trái của mình. Cũng ngay trong một khắc này, ánh mắt Liệt Diễm cũng đã hoàn toàn ngưng đọng lại.

Tay đứt ruột đau, sự thống khổ kịch liệt làm cho tinh thần Cơ Động trong nháy mắt chợt thanh tỉnh lại. Hắn không chậm trễ nửa phần, căn bản không quan tâm đến vết thương ở đầu ngón tay, thừa dịp tinh thần thanh tỉnh ngắn ngủi này, rất nhanh đem vài loại rượu ngon theo tỉ lệ nhất định đổ vào trong bình điều chế, cấp tốc điều chế rượu.

- Vì cái gì, vì cái gì mà mũi ta tê ngứa như vậy? Đây là cảm giác muốn khóc của nhân loại hay sao? Nhưng mà, ta sẽ không khóc. Vì sao mà cổ họng ta lại nghẹn lại như vậy? Tiểu Cơ Động, người thật sự là ma tinh của cuộc đời ta hay sao? Không, không thể, ta không thể tiếp tục lâm vào tình trạng như vậy nữa. Nếu không, về sau khi ta thật sự phải rời khỏi hắn, chỉ sợ sẽ càng thêm đau khổ hơn mà thôi.

Liệt Diễm mạnh mẽ vùng tay lên, đánh ta quầng sáng trong không trung, hào quang trong mắt chợt lóe, tựa hồ như đã quyết định cái gì đó.

Không lâu sau, Cơ Động dưới sự bảo hộ của Hồng Liên đã trở về Địa Tâm Hồ, cầm trong tay một ly Kê Vỹ Tửu hoàn hảo được đến trước mặt Liệt Diễm.

58. Chương 29 Chín Ngày Địa Ngục (hạ)

Tiếp nhận chén rượu, trên mặt Liệt Diễm không có chút thay đổi, trầm giọng nói:

- Tiếp tục đi.

Cơ Động cũng không có nói nhiều lời vô nghĩa, lập tức vùi đầu vào tập luyện kỹ năng. Liệt Diễm trong khoảnh khắc vừa rồi mặc dù cũng đã hạ quyết tâm, nhưng ánh mắt của nàng cũng không nhìn được, liếc một chút về phía tay trái của Cơ Động. Mơ hồ chỉ thấy trên miệng vết thương đang bao trùm một ngọn lửa màu đen. Hiển nhiên là Cơ Động dùng ngọn lửa của mình mạnh mẽ đốt miệng vết thương cho nó khép lại, ngăn không cho máu tiếp tục chảy ra.

Nhìn ly rượu đang cầm trong tay, trong lòng Liệt Diễm lần đầu tiên sinh ra cảm giác luyện tiếu không nỡ uống hết.

Đúng lúc này, đột nhiên cùng với một lần Cơ Động thi triển ra Liệt Dương Phệ cùng với Âm Nguyệt Trảo, thân thể hắn đột nhiên cứng ngắc lại, sau lưng hắn, một vòng quang mang màu vàng chợt lặng yên hiện lên, ngay sau đó là một cái mặt trăng màu đen. Cơ Động đứng đó lắc lư, miễn cưỡng quay đầu nhìn về phía Liệt Diễm:

- Ta... thành công rồi...

Ngàn lần thi triển ma kỹ, cực hạn song hỏa trong cơ thể Cơ Động cũng đã bộc phát ra, nhưng tâm trí hắn cũng đã căng thẳng như dây cung, lúc này đã lặng lẽ tan vỡ, đổ sụp xuống.

Liệt Diễm tiến lên vài bước, đã nâng đỡ được thân thể hắn. Nhìn hắn, rồi nhìn lại chén rượu trong tay mình, cảm xúc khôn tả toát ra từ mắt Liệt Diễm. Nhẹ nhàng ôm lấy hắn, lại tiếp tục vô cùng cẩn thận đặt hắn nằm ổn định trên mặt đất.

Sau lưng Liệt Diễm, một đóa Hồng Liên trong suốt lặng yên nở rộ ra, hỏa nguyên tố trong không khí ngưng tụ thành hai màu đen, vàng kim, thoắt quét qua thân thể Cơ Động, bao phủ thân thể hắn trong đó, ân cần chăm sóc thân thể cực kỳ mệt mỏi của hắn.

Làm xong việc này, Liệt Diễm đột nhiên bay lên trời, đứng trong không trung nhìn thật chăm chú vào Cơ Động, sau đó nắm chặt chén rượu trong tay, hóa thành một viên lưu tinh màu đỏ biến mất vào trong Địa Tâm Hồ nóng chảy bên dưới.

Khi Cơ Động từ trong hôn mê thanh tỉnh lại, nhất thời ngạc nhiên phát hiện, trong hoàn cảnh nóng rực như thế này, nhưng bản thân hắn thậm chí có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái. Luồng Âm Dương lốc xoáy trong ngực chậm rãi xoay tròn, rõ ràng lớn hơn chín ngày trước vài phần. Chín ngày tu luyện như địa ngục ở trong này, hắn căn bản không có thời gian chú ý đến tình trạng ma lực của mình, lúc này xem ra, loại phương pháp tu luyện cực hạn này mặc dù dễ dàng làm cho người ta kiệt sức, nhưng không thể nghi ngờ là cũng khiến cho thực lực tăng lên không ít.

Cơ Động từ trên bình đài đứng lên, nhìn nhìn bốn phía, cũng không thấy bóng dáng Liệt Diễm, hắn nhìn không được, há miệng hô to:

- Liệt Diễm, ngươi đâu rồi?

- Ngươi nên trở về đi, các bạn ngươi đã sắp đến học viện tìm ngươi rồi. Trên đường đi không cần thường xuyên trở lại đây. Nhớ chăm chỉ tập luyện hai cái Cơ Chuẩn Kỹ mới nhận được, đồng thời cũng chú ý dùng phương pháp Âm Dương Thần Tỏa che dấu thực lực chân chính của bản thân.

Thanh âm Liệt Diễm vang lên từ bốn phương tám hướng, nhưng Cơ Động đột nhiên cảm giác được trong thanh âm của nàng tựa hồ như có gì đó khác biệt, không có bất kỳ cảm xúc gì, cực kỳ lạnh lẽo.

Không đợi Cơ Động nói thêm, quang mang màu đỏ đã dâng lên, bao phủ thân thể hắc lãng yên biến mất khỏi Địa Tâm.

- Rầm, rầm, rầm...

Cơ Động vừa mới về đến phòng mình, đã nghe được tiếng đập của dồn dập:

- Lão Đại, người có ở nhà hay không?

Bọn họ đã đến đây rồi, Cơ Động nhìn lại bộ quần áo tuyệt đối không thể nói là sạch sẽ trên người, có chút không biết nói thế nào:

- Đến đây.

Mở cửa ra, chỉ thấy Tất Tô và Tạp Nhĩ đã mặc quần áo bình thường đứng ở ngoài cửa. Quần áo Tạp Nhĩ vẫn như trước mộc mạc, quần áo Tất Tô thì đẹp và quý hơn một chút, bất quá cũng chỉ là một bộ trong phục đơn giản màu lam mà thôi, cũng không có trang sức gì chói lọi.

- Lão Đại, người như thế nào để chúng ta đợi cả nửa ngày thế? Oa, người như thế nào lại bẩn như mọi thế này, cả người lại đầy mùi nữa. Người đừng nói là mấy ngày nay người không có tắm rửa gì cả a.

Tất Tô nhìn Cơ Động, hét lên mấy tiếng.

Cơ Động dẫn hai người vào trong phòng:

- Mấy ngày nay ta mãi mê tu luyện, nên không có để ý lắm. Các người chờ ta một chút, ta sửa sang lại mấy thứ, chúng ta sẽ xuất phát.

Nhìn xem sắc trời bên ngoài, lúc này là sáng sớm.

Rất nhanh tắm rửa một cái, chạy tới căn tin ăn chút đồ ăn nhẹ, đem tất cả rượu trên quầy rượu trong phòng hắc cùng với một ít quần áo, vật dụng cá nhân cũng thu hết vào trong thủ trạc, chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng.

- Lão Đại, người đừng nói với ta là mặc luôn bộ giáo phục ấy mà đi đường đó.

Lần này ngay cả Tạp Nhĩ cũng không nhịn được hỏi một câu.

Cơ Động nhìn nhìn lại bộ giáo phục Bính Hỏa Hệ trên người mình:

- Có gì không ổn sao? Các người cũng biết mà, ta là được Dương Viện Trưởng dắt về, ngoại trừ giáo phục ra, ta cũng không có thứ gì khác để mặc cả.

Tất Tô cười hắc hắc, nói:

- Cha ta nói, là người phải biết thu liễm một chút, tốt nhất không nên để người khác nhìn ra chúng ta là Âm Dương Ma Sư. Lão Đại, ta cũng biết là người chỉ có giáo phục để mặc mà thôi, nên đã sớm chuẩn bị trước cho người rồi. Bốn bộ đồ y bình thường, tổng cộng một đồng kim tệ, trả tiền đi.

Vừa nói, Tất Tô giơ tay lên, chỉ ngón trỏ ra, trên đó có một chiếc nhẫn cần một khóa Bảo thạch màu lam. Lam quang lóe lên, bốn bộ đồ y đã xuất hiện trước mặt Cơ Động.

Trong lòng Cơ Động âm thầm cảm động, hắc biết Tất Tô đòi tiền mình chính bởi vì biết tính cách mình, không thích tùy tiện lấy đồ của người khác. Tiếp nhận quần áo, lấy ra một đồng kim tệ đưa cho hắc:

- Cảm tạ.

Tạp Nhĩ khoanh tay dựa đầu vào một bên tường, nhìn lại, lẩm bẩm nói:

- Quả nhiên vẫn là người có tâm tính nữ nhân thì tâm cơ cũng cẩn thận hơn một chút, ẻo lả xem ra cũng có lợi một chút a.

- Tạp Nhĩ, người lại nói ta là ẻo lả, lão tử sẽ liều mạng với người.

Tất Tô giận dữ nói.

Tạp Nhĩ cười hắc hắc, nói:

- Xem kìa, lại làm ra bộ dáng Lan Hoa Chỉ nữa rồi, người phải nói là, lão nương liều mạng với người mới đúng, hắc hắc...

- Người...

Nhìn hai người cười đùa, trong lòng Cơ Động một trận âm áp, có huynh đệ làm bạn cảm giác quả thật rất tốt. Rất nhanh thay xong bộ bố y:

- Đi thôi, mười ngày đường, chúng ta phải đi nhanh đến đích. Không nhanh chân sẽ trễ đó.

Ngay khi ba người đi ra khỏi Ly Hỏa Học Viện, cũng nhận không được quay đầu nhìn lại. Nơi này dù sao cũng là nơi bọn họ từng sinh sống, học tập trong bốn năm liền, làm sao có thể không có cảm tình cơ chứ?

Cảm thụ được sự lưu luyến của Tất Tô và Tập Nhĩ, Cơ Động nắm chặt hay tai, đặt lên bả vai bọn họ:

- Chúng ta còn có thể trở về mà, khi đó chúng ta nhất định sẽ là những Âm Dương Ma Sư cường đại nhất, Ly Hỏa Học Viện nhất định sẽ vì chúng ta mà vinh dự.

Rời khỏi Ly Hỏa Thành, ba huynh đệ cưỡi xe ngựa của trạm dịch suôn sẻ đi thẳng về phía Đông Bắc. Lần này mục đích của bọn họ chẳng những là trung ương của đại lục, diện tích lớn nhất, Trung Thổ Đế Quốc. Hơn nữa, nơi cụ thể mà bọn họ muốn đến kia lại chính là nơi trung tâm của cả đại lục, thủ đô của Trung Thổ Đế Quốc, được cả đại lục xưng danh là Trung Nguyên Thành.

Trung Thổ Đế Quốc, đồng thời giáp ranh với bốn đại đế quốc còn lại, diện tích rộng lớn. Bên trong đế quốc phần lớn là các bình nguyên, tuyệt đối là đế quốc có thực lực cực mạnh, quốc thổ dồi dào, quân lực mạnh mẽ. Trung Thổ Đế Quốc cũng giống như mảnh đất Trung Nguyên thời cổ đại trong kiếp trước của Cơ Động.

Nhưng mà, điều làm cho Cơ Động không hiểu chính là, căn cứ theo những gì mà Ly Hỏa Học Viện giảng dạy, trên đại lục mặc dù có Ngũ Đại Đế Quốc, nhưng cũng rất ít khi phát sinh ra chiến tranh. Nhất là Trung Thổ Đế Quốc chiếm cứ lãnh thổ phi nhiều như vậy, lại bị bốn đại đế quốc khác bao vây tứ phía, dựa theo tình huống bình thường mà nói, biên giới của nó tuyệt không thể nào bình yên mới đúng. Mà trên thực tế, Ngũ Đại Đế Quốc trên đại lục thủy chung luôn bình yên vô sự, chiến sự rất ít khi xảy ra.

59. Chương 30 Mục Tiêu, Phong Sương Sơn Mạch (thượng)

- Lão Đại, chúng ta đã sắp tới biên giới Nam Hỏa Đế Quốc rồi đó, kết tiếp sẽ đi thế nào đây? Cha ta cũng thật là, nói cái gì mà cưỡi ngựa không an toàn, bằng không điều trong nhà ta vài con tuần mã, nói không chừng hiện tại đã đi vào trong cảnh nội của Trung Thổ Đế Quốc rồi.

Tất Tô có chút oán giận nói.

Đi xe ngựa ước chừng hơn ba ngày, ba người rốt cuộc cũng đã đến thành thị biên giới của Nam Hỏa Đế Quốc, Tinh Hỏa Thành. Bọn họ quyết định ở trong này tu chỉnh lại một chút rồi mới tiếp tục xuất phát.

Nam Hỏa Đế Quốc nằm ở cực nam của Ngũ Hành Đế Quốc, phân biệt giáp ranh cùng với Tây Kim Đế Quốc, Trung Thổ Đế Quốc cùng với Đông Mộc Đế Quốc. Bọn họ muốn từ Tinh Hỏa Thành vượt biên đi đến Trung Thổ Đế Quốc, nhất định chỉ có thể đi bằng đường bộ. Cơ Động lúc này đang ngồi trong phòng lữ điểm mở bản đồ ra mà nghiên cứu đường đi cụ thể.

Cơ Động chỉ tay vào bản đồ nói với Tất Tô và Tập Nhĩ:

- Các người xem, Ly Hỏa Thành ở phía Tây của Nam Hỏa Đế Quốc, chúng ta đã đi theo đường gần nhất đến biên giới. Tinh Hỏa Thành này cũng là thành thị biên giới phía Tây của Nam Hỏa Đế Quốc. Từ nơi này mà đi, chúng ta có hai sự lựa chọn. Một cái, chính là đi theo hướng Đông, vòng qua Phong Sương sơn mạch. Sơn mạch này kéo dài qua Tây Kim Đế Quốc, Trung Thổ Đế Quốc cùng với Nam Hỏa Đế Quốc. Chúng ta sẽ từ thành thị biên giới trung bộ Bính Hỏa Thành đi qua, đi vào cảnh nội của Trung Thổ Đế Quốc, lại tiếp tục đi về hướng bắc, đến Trung Nguyên thành. Con đường này được cái toàn là quan đạo, đi rất dễ dàng. Nhưng mà chúng ta lại phải đi xa thêm hơn năm trăm dặm nữa. Phong Sương Sơn Mạch là sơn mạch lớn thứ hai trên toàn đại lục, bề ngang dài hơn ngàn dặm. Chúng ta nếu muốn trong vòng bảy ngày đi vòng qua nó, tiếp tục đi vào Trung Thổ Đế Quốc, đến Trung Nguyên thành, thời gian nhất định vô cùng khẩn

trương. Còn một con đường khác nữa, trực tiếp đi từ phía Đông Bắc của Tỉnh Hỏa Thành, trực tiếp xuyên qua Phong Sương Sơn Mạch, đi vào cảnh nội Trung Thổ Đế Quốc. Phong Sương Sơn Mạch mặc dù rất dài, nhưng bề dọc lại không tới một trăm dặm, nói như vậy, chúng ta hẳn sẽ có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian. Chỉ là đường sẽ khó đi hơn rất nhiều. Vạn nhất gặp được Ma Thú, chỉ sợ sẽ gặp được nguy hiểm. Các người nghĩ chúng ta nên chọn con đường nào tốt hơn?

Tập Nhĩ không chút do dự nói ngay:

- Đi trực tiếp xuyên qua Phong Sương Sơn Mạch đi, như vậy chúng ta ít nhất có thể tiết kiệm được hai ngày thời gian. Hơn nữa, Hạ Thiên lão sư lúc giảng giãi cho chúng ta về địa lý đại lục, không phải đã nói sao, Phong Sương sơn mạch thuộc loại địa vực có ma thú quý hiếm, có rất ít ma thú thường lui tới. Cho dù có đi nữa, cũng chỉ là một ít ma thú cấp thấp mà thôi. Chúng ta hẳn là có thể đối phó. Trước khi ta ngưng tụ, Hạ Thiên lão sư có truyền thụ cho ta một ít Cơ Chuẩn Kỹ, mặc dù không tính là cường đại lắm, nhưng cũng phụ trợ cho ta tăng lên ma lực, như vậy là đủ rồi.

Tất Tô hừ một tiếng, nói:

- Chỉ mình người có sao? Thu Thiên lão sư cũng có dạy ta vậy.

Hạ Thiên mặc dù cũng có dạy qua Cơ Động một chút, nhưng bất luận là hắn hay là Thu Thiên, cũng không biết nên dạy Cơ Động như thế nào cho đúng. Dù sao bọn họ cũng chưa ai từng thấy qua Âm Dương Ma Sư song thuộc tính bao giờ. Dương Bình Thiên trực tiếp yêu cầu bọn họ đừng truyền dạy Cơ Chuẩn Kỹ gì cho Cơ Động, cũng nói cho hắn biết, Thiên Can Học Viện mới là chỗ thích hợp nhất cho Cơ Động học tập Ma kỹ. Ma Kỹ không thể tu luyện tùy tiện, nếu luyện tập Ma Kỹ không thích hợp với mình, ngược lại sẽ có hại cho cơ thể.

Nghe bọn hắn nói như thế, Cơ Động nhất thời yên lòng:

- Cơ Chuẩn Kỹ ta cũng có vài cái. Vậy quyết định như thế, sáng mau chúng ta mua một ít vật dụng thiết yếu sau đó xuất phát luôn, xuyên qua Phong Sương Sơn Mạch. Thời gian không còn sớm, các người về phòng nghỉ ngơi đi.

Cơ Động cũng có tính toán của hắn, giống như Tập Nhĩ đã nói kia, Phong Sương Sơn Mạch tỷ lệ xuất hiện ma thú rất nhỏ, bọn họ cũng là Âm Dương Ma Sư, như vậy có thể giảm bớt thời gian đi khá nhiều. Hơn nữa mấy ngày nay tinh thần của hắn cũng thoáng có chút hoảng hốt, tâm thần không yên, cũng không nghĩ ngơi nhiều lắm gì.

Ba người tại trong lữ điểm mượn hai gian phòng. Cơ Động lấy lý do không có thói quen ở cùng người khác đã mượn riêng một gian phòng, Tất Tô và Tập Nhĩ ở một gian. Hắn làm như vậy đương nhiên là để có thể điều chế rượu cho Liệt Diễm. Mặc dù ba ngày nay liên tục lên đường, nhưng hắn vẫn thủy chung không có đình chỉ công việc đã làm suốt bốn năm nay.

Tập Nhĩ cùng Tất Tô trở về phòng nghỉ ngơi, Cơ Động lập tức lấy dụng cụ pha rượu cùng với các vật dụng cần thiết trong tủ trạc ra, dụng tâm điều chế một ly Kê Vỹ Tửu, sau đó lại gọi lên tên của Liệt Diễm.

Địa Tâm vẫn nóng rực như bình thường, từ sau khi Liệt Diễm làm ra cái ốc đảo trong Địa Tâm Hồ xong, mỗi lần Cơ Động kêu gọi truyền tống đến đây, đều luôn trực tiếp xuất hiện trên đó, ngay vị trí trung ương.

Hồng quang lóe lên, Cơ Động đã đến nơi. Nhưng hắn cũng không có tâm tư nào đi cảm thụ Hỏa nguyên tố nồng đậm ở chung quanh. Ánh mắt rất nhanh nhìn quanh quất chung quanh, lại thủy chung cũng không có nhìn thấy bóng dáng Liệt Diễm.

- Liệt Diễm, người ở đâu?

Hắn cao giọng gọi, nhưng cũng không có gì đáp lại.

Ba ngày nay, từ ngày hắn từ trong hôn mê tỉnh táo lại, cũng chưa từng thấy qua bóng dáng của Liệt Diễm. Mấy ngày nay, mỗi lần hắn đem ly rượu vừa điều chế đến, ngay sau đó đã trực tiếp bị truyền tống quay về mặt đất, Liệt Diễm cũng đều không có xuất hiện. Thậm chí ngay cả âm thanh cũng không có truyền đến. Nhưng Cơ Động lại có thể cảm nhận được sự tồn tại của nàng. Nếu nàng không ở đây, chính mình làm sao có thể hoàn thành quá trình truyền tống này chứ?

Chính là, vì sao Liệt Diễm cũng không có gặp mặt mình? Mang theo hi vọng mà đến, nhưng trong lòng Cơ Động lại tràn ngập sự thất vọng. Chén rượu trong tay chợt tự mình bay bổng lên, hướng tới Địa Tâm Hồ chui xuống, mà luồng quang mang của Hồng Liên cũng đã bao phủ thân thể hắn, đem hắn một lần nữa truyền tống trở về trong phòng của lỗ diễm.

Mãi đến khi thân thể Cơ Động hoàn toàn biến mất, thân ảnh hoàn mỹ của Liệt Diễm mới chậm rãi hiện lên trên cái ốc đảo kia. Tay cầm chén rượu, có chút cô đơn nhắm nháp chất rượu bên trong. Thần sắc của nàng thể nhưng lại rất giống như Cơ Động, nguyên bản trong hai tròng mắt sáng ngời lại lóe lên một chút quang mang hoảng hốt, tựa hồ như đang tựa hỏi cái gì.

Nhẹ nhàng lắc đầu, Liệt Diễm thì thào nói:

- Không cần phải suy nghĩ nhiều nữa, hắn dù sao cũng chỉ là một nhân loại. Bất luận là tình thân hay là tình bằng hữu, ở cùng với hắn trong một khoảng thời gian dài, phần tình cảm khó có thể dứt bỏ này chắc chắn không cách nào thừa nhận nổi. Vạn nhất tại thế giới nhân loại hắn chết đi, ta chẳng phải lại cảm nhận sự thống khổ cực độ nữa hay sao? Đau lâu không bằng đau ngắn, tốt nhất không nên gặp hắn nữa đi. Đối với hắn hay là đối với ta, đây cũng là chuyện tốt cả. Cơ Động, thực xin lỗi ngươi, từ từ, ngươi nhất định sẽ quên ta, ta chúc ngươi có thể tu luyện càng ngày càng cường đại hơn.

Trở lại trong phòng của lỗ diễm, mặc dù ba hôm nay liên tục di chuyển, Cơ Động đã có chút mệt mỏi, nhưng hắn vẫn rất lâu không thể ngủ được. Chỉ cần hắn nhắm mắt lại, dung nhan kiều diễm của Liệt Diễm lại hiện lên trước mắt hắn. Hắn thà rằng Liệt Diễm cứ nghiêm khắc trách mắng hắn, hắn cũng không muốn không còn thấy được dung nhan của nàng, không nghe được thanh âm của nàng. Mấy ngày nay, hắn tựa như người mất hồn vậy. Liên tục bốn năm nay không ngừng nghỉ tu luyện, hiện tại tựa hồ như một chút hứng thú cũng không dậy nổi.

Sáng sớm hôm sau, ba người Cơ Động trong Tinh Hỏa thành mua một lượng lớn đồ ăn thức uống, để vào trong tủ thực của Cơ Động cùng với nhẫn của Tất Tô. Có được hai kiện bảo bối lưu trữ vật phẩm này, bọn họ khi đi đường cũng thoải mái hơn rất nhiều.

60. Chương 30 Mục Tiêu, Phong Sương Sơn Mạch (hạ)

Ra khỏi Tinh Hỏa Thành, ba người lập tức triển khai thân hình, chạy bộ đi, định rõ phương vị, chạy thẳng về phía Đông Bắc.

Kỳ thật, căn bản không cần phải định hướng cẩn thận, Phong Sương Sơn Mạch chỉ cách Tinh Hỏa Thành khoảng hơn năm mươi dặm, bọn họ đã sớm có thể nhìn thấy dãy núi tựa hồ như vô tận đang nằm chắn ngang nơi đó, giống như một con Cự Long đang ngủ say vậy.

Có kinh nghiệm rèn luyện thể lực tại Ly Hỏa Học Viện, ba người đi liền một hơi hơn năm mươi dặm, thẳng đến dưới chân Phong Sương Sơn Mạch mới ngừng lại nghỉ ngơi, ăn chút gì đó mới tiếp tục lên đường.

Nơi này gọi là Phong Sương Sơn Mạch, nhưng từ vị trí bọn họ đang đứng, căn bản là không cảm nhận được chút gió nào, càng nhìn không ra chút sương tuyết nào. Dù sao, Nam Hỏa Đế Quốc cũng ở phía cực Nam của đại lục, nhiệt độ khá cao. Về phần phiên sơn mạch này tại sao lại được gọi tên như vậy, bọn Cơ Động cũng không biết.

Bất luận là tu luyện Ma lực thuộc tính gì, sau khi tu luyện đều sẽ tinh lọc sạch sẽ tạp chất trong cơ thể, tăng cường tác dụng đối với thể lực cơ thể. Ba người đều đã ngưng tụ thành công, là Âm Dương Ma Sư cấp bậc Học sĩ, chạy với khoảng cách vài chục dặm cũng không đáng kể chút nào. Chạy qua mấy ngọn núi đầu tiên, đã rất nhanh xâm nhập vào trong lòng Phong Sương Sơn Mạch.

Mặt trời dần dần dâng cao từ phía Đông, đã giắt ngang giữa bầu trời. Cơ Động dùng ống tay áo xoa xoa mồ hôi trên trán:

- Chúng ta nghỉ ngơi một lát, ăn chút gì đi.

Chạy cho tới giữa trưa, bọn họ cũng đã chạy qua ba ngọn núi, dựa theo tốc độ hiện tại mà tính, trong vòng hai ngày nhất định có thể ra khỏi Phong Sương Sơn Mạch. Đợi sau khi vào đến trong cảnh nội Trung Thổ

Đế Quốc, đi vào thành thị, sau đó tiếp tục thuê xe ngựa là có thể thoải mái trong vòng năm ngày còn lại đi đến Trung Nguyên Thành.

Ba người tìm một vị trí tương đối bằng phẳng mà ngồi xuống, Cơ Động lấy trong thủ trạc ra một ít thịt khô cùng với bánh mì, lại lấy tiếp ra ba cái túi nước, phân biệt ném cho Tất Tô và Tập Nhĩ mỗi người một cái.

Hỏa Hệ ma sư ăn ngủ bên ngoài dã ngoại quả thật có chút ưu thế hơn người khác, ngọn lửa của bọn họ chẳng những có thể chiếu sáng, nhóm lửa sưởi ấm, đồng thời cũng không cần lo lắng đến chuyện đồ ăn thức uống nguội lạnh.

Cơ Động cầm lấy một khối thịt khô, tay phải dâng lên một ngọn Bính Hỏa màu đỏ, hơi qua vài vòng trên khối thịt khô. Một lát sau, mùi thịt nướng thơm lừng cũng đã phát ra, hắn lại tiếp tục hơi nóng một ổ bánh mì, nhất thời cũng là mùi bánh nướng xông lên mũi.

Tập Nhĩ cũng đã sớm làm giống như Cơ Động, chỉ có Tất Tô vẫn ngồi yên bên đó nhìn ngắm, hắn cũng chỉ có thể nhìn, không có biện pháp gì. Đỉnh Hỏa của hắn nếu nói về tính hủ thực cùng với tính công kích liên tục, tuyệt đối mạnh hơn Bính Hỏa rất nhiều, nhưng mà đám hỏa diễm này có tính bám dính rất mạnh, nếu dùng để nướng thịt, khối thịt đó sẽ cháy hoài cho đến hết, không cách nào ăn được.

Nhìn bộ dáng bất đắc dĩ kia của Tất Tô, Cơ Động mỉm cười, đem bánh mì và thịt khô đã nướng xong của mình đưa qua cho hắn:

- Nè, ăn trước đi, ta nướng thêm một lần nữa là được rồi.

Tất Tô vui vẻ, không chút khách khí liền nhận lấy, cắn mạnh một miếng lớn.

Tập Nhĩ cười hắc hắc. Nụ cười nịnh nọt mà xuất hiện trên mặt con người to con này thật sự có chút quỷ dị. Nhưng vẻ tươi cười hiện tại trên mặt hắn quả thật cũng chỉ có thể dùng tới hai chữ nịnh nọt để hình dung:

- Lão Đại, có thể cho chúng ta uống chút rượu để lên tinh thần hay không?

Cơ Động tức giận nói:

- Giữa trưa không được uống rượu, nếu không, sẽ không phải là lên tinh thần, mà là sẽ ngủ. Tối nay chúng ta nhất định sẽ ăn ngủ trong núi, đến lúc đó nhất định sẽ cho các người uống để chống lạnh.

Ngay khi Cơ Động lại bắt đầu nướng lương khô lại lần nữa, đột nhiên, một mùi tanh nhàn nhạt nhẹ nhàng thổi tới. Lục cảm của Cơ Động cực kỳ mẫn cảm, lập tức bừng tỉnh, mạnh mẽ đứng lên:

- Cẩn thận, có thể có biến.

Tập Nhĩ và Tất Tô nhanh chóng đứng lên bên cạnh Cơ Động. Miệng Tất Tô còn đang nhai xồm xoàm một miếng bánh lớn, mở to mắt nhìn, mơ hồ nói không rõ ràng:

- Chẳng lẽ là ma thú? Không xui xẻo như vậy chứ?

Ánh mắt Cơ Động trong nháy mắt trở nên vô cùng sắc bén, nhìn chăm chú vào một chỗ, chậm rãi nâng tay phải mình lên, chợt nắm bàn tay lại, phù một tiếng, nhất thời một cỗ hỏa diễm tràn ngập khí thế cuồng dã đã nháy mắt vọt lên.

Soạt một tiếng, một đạo thân ảnh màu xanh từ một lùm cây cách đó không xa nhảy ra, ba người tập trung nhìn vào, nhất thời đều nở nụ cười.

Đúng vậy, đó đúng là một con ma thú, nhưng thân hình chỉ dài hơn một thước mà thôi, bộ lông màu xanh nhìn sáng bóng. Đó rõ ràng là một con sói con, trên người có ma lực dao động nhàn nhạt, đang nhẹ nhàng nhếch miệng hướng về phía ba người Cơ Động phát ra âm thanh ô ô.

Cũng khó trách ba người bọn họ cười, mặc dù bọn họ cũng không biết nhiều lắm về Ma thú, nhưng con ma thú trước mặt này đây rõ ràng là một con Sơ giai Mộc Hệ ma thú, Thanh Mộc Lang.

Ma thú trên Ngũ Hành Đại Lục cũng phân chia từ cao đến thấp thành mười cấp, dựa theo thực lực mà phân chia, cũng giống như là Âm Dương Ma Sư có mười danh hiệu vậy. Cấp một chính là Sơ giai Ma thú, cấp hai, ba là Trung giai Ma thú, bốn đến sáu là Cao giai Ma thú, bảy đến chín là Siêu giai Ma thú, cũng còn

được gọi là Đế vương Ma thú. Cấp mười chỉ là những tồn tại trong truyền thuyết, cũng được gọi là Thần thú, cũng giống như là Âm Dương Ma Sư cứu quan cao cấp nhất vậy, vô cùng hiếm có.

Thông thường, các ma thú thuộc loài sói đều sinh sống trong các cánh đồng hoang vu hoặc là trong rừng rậm, chỉ có loài Thanh Mộc Lang trước mắt mới hay sinh hoạt trong núi rừng mà thôi. Bản thân Thanh Mộc Lang trưởng thành cũng chỉ là Trung giai Ma thú mà thôi, mà con trước mặt này chỉ là một con nhỏ Sơ giai, cũng giống như là Âm Dương Ma Sư chưa ngưng tụ thành vậy.

Hơn nữa, ba người Cơ Động đều là ma sư Hỏa thuộc tính, trong Ngũ hành, Hỏa chính là khắc Mộc, lại là ba đối một, cũng khó trách ba người thấy được nó thì nở nụ cười thả lỏng.

- Để đó cho ta.

Tất Tô trực tiếp nhảy tới phía trước, cười hi hi tiêu sái chạy đến trước mặt con Thanh Mộc Lang, cầm trong tay miếng thịt khô thơm ngào ngạt đưa ra phía trước:

- Người muốn ăn sao? Nghe được mùi thơm không?

Con Thanh Mộc Lang con hiển nhiên là không hiểu hần đang nói cái gì, nhìn miếng thịt khô trước mặt, cái mũi giật giật mấy cái, ghéech miệng lên, định cắn một miếng.

Tất Tô một tay đưa miếng thịt khô giật lại, nhét hết vào miệng mình, vừa nhai vừa nuốt, vừa hết sức thô bỉ đứng cười ha ha:

- Muốn ăn ta cũng không cho người ăn, ai bảo người làm bọn ta sợ làm gì. Ha Ha, con sói con này, thiệt biết điều, lông còn mọc chưa hết, đã chạy đến đòi ăn. Biến nhanh đi, ca ca mi có lòng tốt không giết người đâu.

Vừa nói Tất Tô vừa vung hai tay lên, hai cổ Đinh Hỏa màu lam trong nháy mắt bốc cao lên khoảng hơn một thước, múa may trước mặt con Thanh Mộc Lang con. Con Thanh Mộc Lang con sợ đến mức vô cùng ủy khuất vừa ô ô kêu lên mấy tiếng, vừa quay đầu chui trở lại lùm cây.

Tất Tô xoay người lại, ha ha cười nói:

- Thế là xong, như vậy con tiểu tử kia cũng đã mới xuất môn đã gạt đả kích, thật là không biết lượng sức mình.

Mới vừa nói tới đây, Tất Tô đột nhiên sững sốt, bởi vì hần phát hiện, nụ cười trên mặt Tất Tô và Tập Nhĩ cũng đột nhiên đọng lại.

- Mau lại đây.

Cơ Động quát lên một tiếng, hần phản ứng lại đầu tiên, đột nhiên vọt tới trước.

Tất Tô theo bản năng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cũng là từ cái lùm cây khi nãy, không biết từ lúc nào, một con cự lang thân dài ba thước, cao hơn một thước tám đã chui ra. Bên cạnh nó, chính là con Thanh Mộc Lang con khi nãy, đang hướng về phía Tất Tô phần nộ kêu ô ô.

61. Chương 31 Thanh Mộc Lang Vương (thượng)

Có câu vui quá hóa buồn, chính là chỉ tình cảnh ngay trước mắt của Tất Tô. Ăn hiếp con trẻ, cha mẹ đến. Chỉ nhìn qua thôi cũng biết con Thanh Mộc Lang đứng sau lưng kia cũng tuyệt đối là một con trưởng thành. Hần sợ đến mức vội vàng nhảy dựng lên, chạy như điên về phía Cơ Động cùng với Tập Nhĩ bên này.

Tất Tô chỉ là kinh hoảng nhìn thoáng qua, nhưng Cơ Động và Tập Nhĩ bên này lại nhìn thấy rất rõ, con Cự Lang kia cũng không phải đơn giản chỉ là một con Thanh Mộc Lang trưởng thành, trên trán nó còn có ba đạo kim văn hình chữ ‘Vương’ rõ ràng là một con Thanh Mộc Lang Vương.

Một con Thanh Mộc Lang con chỉ là Sơ giai Ma thú, một con Thanh Mộc Lang trưởng thành là ma thú cấp hai, cũng tương đương với đám Cơ Động bọn họ, là ma sư đã ngưng tụ thành , cấp bậc Học Sĩ. Mà Thanh Mộc Lang Vương lại là Thanh Mộc Lang cực mạnh, cũng là con ma thú cấp ba, tương đương với Ma sư hai quan. Hơn nữa, cũng là ma thú có được ma lực, chứ không chỉ đơn thuần có sức mạng thân thể mà thôi.

Đối mặt với con Thanh Mộc Lang Vương này, Cơ Động có cảm giác rõ ràng nó không kém Lưu Tuấn, lúc trước mình đối mặt, chút nào.

Chuyện duy nhất đáng ăn mừng chính là Hỏa thuộc tính của bọn họ đối với Mộc thuộc tính cũng có tính khắc chế, hơn nữa, sau chín ngày huấn luyện địa ngục, Cơ Động cũng có sự thay đổi không nhỏ so với trước kia, cũng có thêm hai gã đồng bọn trợ giúp.

Thanh Mộc Lang Vương gầm nhẹ một tiếng, chợt lao ra, đâm thẳng tới phía Tất Tô. Một thân thể mang theo một cỗ tinh phong đậm đặc, ở giữa không trung đuổi theo hắn, chân trước mang theo khí thể sắc bén lạnh lạnh chụp đến sau lưng Tất Tô.

Cơ Động phản ứng tuyệt đối là đầu tiên, ngay khi hắn nhìn thấy con Thanh Mộc Lang Vương vừa mới từ lùm cây bước ra cũng đã xông lên trước. Ngay khi cả người vẫn còn trong không trung, ngọn hỏa diễm hai màu đỏ, lam cũng đồng thời phát ra, cái kỳ dị hai màu trắng, đen cũng đã ngưng tụ trên đỉnh đầu của hắn. Hắn mặc dù vẫn ẩn tàng cực hạn song hỏa của mình, nhưng ma lực cũng không có che giấu chút nào, ma lực cấp mười ba hoàn toàn bộc phát ra.

Mắt thấy thân thể của Cơ Động và Tất Tô sắp sửa va chạm với nhau, đột nhiên Tất Tô và Tập Nhĩ nhất thời hoa mắt lên, thân thể Cơ Động giống như là trở nên hư ảo một chút, sau lưng thậm chí còn mang theo một chút tàn ảnh nhàn nhạt, lặng yên hạ thấp người, đã xuất hiện sau lưng Tất Tô. Từ phía Tập Nhĩ mà nhìn, giống như là Cơ Động trực tiếp xuyên qua thân thể Tất Tô vậy.

Lúc Cơ Động lách mình lướt qua thân thể Tất Tô, con Thanh Mộc Lang Vương đã nhào đến trên người Tất Tô, vuốt sói đã muốn chụp xuống.

Hỏa Diễm hai màu đã nháy mắt biến thành màu đỏ, đồng thời cũng không có chui vào trong thân thể Cơ Động, tay phải hắn cũng đã nháy mắt biến thành màu đỏ rực, Liệt Dương Phệ chợt bùng nổ, thuận theo thể vọt tới trước biến thành đánh lên phía trên, đánh vào chân phải của Thanh Mộc Lang Vương.

Động tác lóe lên của Cơ Động quả thật quá nhanh, không chỉ là Tất Tô cùng với Tập Nhĩ không nhìn thấy rõ, mà ngay cả Thanh Mộc Lang Vương kia cũng nhìn không thấy rõ. Chín ngày địa ngục, khổ luyện hơn ngàn lần Liệt Dương Phệ, lúc này cũng đã chân chính bộc phát ra uy lực chân chính của nó. Oanh một tiếng, tay phải của Cơ Động đã đánh trúng mục tiêu. Bính Hỏa màu đỏ chói mắt chợt bùng nổ, nháy mắt bao trùm chân phải của Thanh Mộc Lang Vương. Mà toàn bộ thân thể của Thanh Mộc Lang Vương cũng bị khí thể oanh kích của Cơ Động làm cho đình trệ trong không trung một lát.

Vừa tiến vào trạng thái chiến đấu, Cơ Động liền giống như là hoàn toàn biến thành một người khác, các kỹ năng khổ luyện thời khắc này cũng hoàn toàn bộc lộ ra, chân phải bước về phía trước một bước, tay phải hóa trảo giơ ra, mang theo Đỉnh Hỏa màu lam phóng tới, vỗ mạnh vào chân trái của Thanh Mộc Lang Vương.

Ngay khi hỏa diễm màu lam kia cùng với hỏa diễm màu đỏ của Liệt Dương Phệ chợt trong nháy mắt va chạm với nhau, nhất thời bộc phát ra một tiếng nổ vang kịch liệt. Hỏa diễm hai màu đỏ xanh pha trộn lại với nhau, nhất thời bùng nổ, hình thành một loại hỏa diễm lốc xoáy phá hoại, mạnh mẽ bức thân thể của con Thanh Mộc Lang Vương kia văng ngược về phía sau.

Lúc này Tất Tô cũng đã chạy được về đến chỗ của Tập Nhĩ, hai người vừa nhìn thấy được một mà há cùn cấp x Bc mộ

- Ta nói là do ta tự nghiên cứu ra, các người có tin hay không? Nếu các người thích, ta có thể dạy lại cho các người.

Tập Nhĩ lắc lắc đầu, nói:

- Không cần đâu, lão Đại, mấy loại Ma kỹ của người rõ ràng chỉ thích hợp với người mà thôi, cần phải phối hợp hai thuộc tính mới được. Chúng ta họ cũng chẳng có tác dụng gì cả, chúng ta tự học các loại Ma kỹ của chúng ta được rồi. Hạ Thiên lão sư đã từng nói qua, chỉ có Ma kỹ thích hợp với mình nhất mới là tốt nhất. Bất quá, cái Ma kỹ tổ hợp mà chúng ta vừa thi triển khi nãy, lão Đại có thể thử được. Người có đủ hai hệ, nói không chừng có thể thi triển được. Có thêm một cái kỹ năng công kích tầm xa cũng tốt mà. Hạ Thiên lão sư đã nói, Bính Đình Hỏa Cầu của chúng ta nếu luyện thật tốt, có thể coi như là một cái Mệnh Trung Kỳ được. Mặc dù nó chỉ là một cái Hạ Cấp Mệnh Trung Kỳ, nhưng đối với một Âm Dương Ma Sư cấp bậc Học Sĩ mà nói, cũng đã là hiếm thấy rồi.

Nhớ tới cái Bính Đình Hỏa Cầu khi nãy đã phá vỡ được Thanh Mộc Thuẫn, tim Cơ Động không khỏi đập nhanh hơn một chút. Nếu như mình có được thêm một cái ma kỹ công kích tầm xa như vậy, thực lực sẽ gia tăng lên không nhỏ. Hẳn đối với Tập Nhĩ và Tất Tô tự nhiên cũng không có khách khi gì, lập tức lãnh giáo.

Ma Kỹ Bính Đình Hỏa Cầu này cũng không có gì phức tạp, dù sao cũng chỉ là từ hai cái Cơ Chuẩn Kỹ tạo thành. Cơ Động ngay lần đầu tập thử, đã lập tức phát hiện ra hai cái Cơ Chuẩn Kỹ này đều vô cùng đơn giản, so với Liệt Dương Phệ và Âm Nguyệt Trảo còn đơn giản hơn nhiều, cũng chỉ là ngưng tụ ma lực, sau đó mới phát ra công kích. Cái Bính Đình Hỏa Cầu này thực chất chính là lấy ma lực từ trong Âm Miện hay là Dương Miện, thông qua động tác vẽ nửa vòng tròn, đem Ma lực thông qua cánh tay, tập trung lên bàn tay, sau đó phát ra thành khối cầu. Hai cái hỏa cầu tập trung lại một chỗ, sau đó phát động ra một cỗ ma lực để nâng nó lên, đã hoàn thành toàn bộ. So với hai cái kỹ năng Liệt Dương Phệ, Âm Nguyệt Trảo cần trong nháy mắt ngưng tụ toàn bộ ma lực trong cơ thể, hơn nữa lúc phóng thích còn cần vô số kỹ xảo đặc biệt nữa, quả thật đơn giản hơn rất nhiều.

Đứng dưới tàng cây, Cơ Động đồng thời huy động hai tay, vẽ thành hai nửa cái vòng tròn hai bên thân thể, cuối cùng ngưng tụ lại trước ngực, có thể chứng kiến được rõ ràng Bính Hỏa, Đình Hỏa từ trên lòng bàn tay hần nhưng tụ thành hai cái hỏa cầu, bên phải là Bính Hỏa, bên trái là Đình Hỏa, đồng thời đẩy ra. Hai cái hỏa cầu ngưng tụ lại trong không trung, hóa thành một khối Bính Đình Hỏa Cầu nhỏ hơn khi nãy Tất Tô và Tập Nhĩ phóng ra một chút, bay thẳng về phía trước.

Khỏa Bính Đình Hỏa Cầu ầm ầm va chạm vào một gốc cây nhỏ cách đó không xa, nhất thời nổ tung, lửa bay đầy trời, thân cây gãy nát, ánh lửa bắn ra bốn phía.

Tập Nhĩ và Tất Tô trợn mắt há hốc mồm nhìn Cơ Động lần đầu tiên thi triển ra cái ma kỹ tổ hợp này, hai người liếc nhìn nhau, đều đã không nói nên lời.

Cơ Động quay đầu nhìn về phía hai người:

- Vừa rồi ta thi triển có đúng không? Có chỗ nào sai à...?

Tất Tô vỗ vỗ vai Cơ Động:

- Lão Đại, ta chịu thua người rồi.

Nói xong hần còn thở dài một cái, vẻ mặt không cam lòng.

Tập Nhĩ cười khổ nói:

- Lão Đại, cái Ma Kỹ tổ hợp này ta và Tất Tô luyện chừng hơn một tháng, mới có thể miễn cưỡng phát ra thành công, lại luyện thêm một tháng nữa, mới có thể đảm bảo lúc phát ra không có bay ngược về nổ tung bên cạnh mình. Vì luyện nó chúng ta đều bị lửa đốt không biết bao nhiêu lần. Người ngay mới lần đầu tiên luyện thử đã thành công bắn ra như vậy rồi. Ta cũng chịu thua người luôn.

Cơ Động ha hả cười:

- Cái này coi như là một chút ưu thế của Song Hệ thuộc tính đi. Bất quá, nói về uy lực, so với các người còn kém hơn nhiều. Ta là một người sử dụng ma lực hai thuộc tính, về mặt phối hợp tự nhiên không có vấn

đề gì. Một mình mình điều động hai loại ma lực phối hợp sẽ không xuất hiện tình huống không đồng đều, cho nên dùng ma kỹ tổ hợp cũng dễ dàng hơn một chút.

Bính Đinh Hỏa Cầu của hắn tuy là uy lực không bằng Tật Nhĩ và Tất Tô liên thủ, nhưng không nên quên, hắn cũng chỉ có một người thôi!

Có các loại Cơ Chuẩn Kỳ Cao cấp, đòi hỏi sự tập trung cao độ như Liệt Dương Phệ, Âm Nguyệt Trảo làm trụ cột, thi triển Bính Đinh Hỏa Cầu tự nhiên cũng dễ dàng hơn nhiều. Loại Ma kỹ công kích tầm xa này tuy thi triển đơn giản, nhưng ma lực tiêu hao cũng rất lớn. Chỉ một lần thi triển này thôi, cũng đã tiêu hao gần một phần ba ma lực của Cơ Động. Nếu đổi lại là thi triển hai loại cực hạn song hỏa, chỉ sợ hắn cũng chỉ có thể thi triển được một lần mà thôi.

Từ cái ma kỹ này mà nói, Cơ Động càng thêm quyết tâm muốn tu luyện thêm các loại ma kỹ khác của hai đại quân vương. Cái Bính Đinh Hỏa Cầu này chỉ có thể xem là bổ sung một chút đối với thực lực của hắn mà thôi.

Sự xuất hiện của Thanh Mộc Lang Vương khiến cho ba người càng thêm cảnh giác hơn, không dám ngừng lại nhiều quá, tiếp tục đi nhanh hơn, tiến vào sâu bên trong Phong Sương Sơn Mạch. Cho dù nơi này cũng không có quá nhiều ma thú mạnh mẽ, nhưng nguy hiểm cũng thường xuyên rình rập. Hôm nay nếu có thêm một hai con Thanh Mộc Lang trưởng thành nữa, bọn họ muốn toàn thân trở ra chắc cũng không dễ dàng như vậy.

Bất quá, bọn họ dù sao cũng phán đoán chính xác một chút, trong Phong Sương Sơn Mạch này, ma thú quả thật cũng rất ít. Bọn họ chạy qua thêm vài ngọn núi nữa, dừng nói là ma thú, dã thú bình thường cũng đã rất ít gặp rồi.

Sắc trời dần dần chuyển tối, trời chiều từ từ lặn về phía đằng Tây, khuất dần dưới mấy ngọn núi xa xa, mang đi một ánh sáng của một ngày.

Cơ Động vừa nhìn bản đồ vừa chỉ về phía trước:

- Các người xem, ngọn núi kia chính là ngọn cao nhất của Phong Sương Sơn Mạch. Ngày mai chỉ cần chúng ta qua được nơi đó, đường phía bên kia sẽ dễ dàng hơn nhiều, hắn là tối ngày mai chúng ta đã đi ra khỏi khu vực núi non rồi.

Ngọn núi mà Cơ Động chỉ kia cao ít nhất hơn ba ngàn thước, nương theo ánh chiều tà có thể mơ hồ nhìn thấy trên ngọn núi ngập một mảng tuyết trắng. Ở phía Nam đại lục mà có thể nhìn thấy được cảnh như thế đã vô cùng khó khăn rồi. Bất quá cũng chỉ có ngọn núi mới có màu trắng mà thôi. Nhìn cảnh trời chiều, ngọn núi tuyết, hơi thở núi rừng, không khí tươi mát thấm vào trong tâm hồn, làm cho tâm tình Cơ Động mấy ngày nay cũng đỡ bớt vài phần. Trong lòng hắn thầm nghĩ, Liệt Diễm, hi vọng tối nay ta có thể nhìn thấy người.

Tất Tô đặt mộng người xuống, dựa lưng vào một cây đại thụ:

- Lão Đại, bây giờ đứng dậy ta cũng không đứng nổi, mệt chết đi được.

Tình huống của Tật Nhĩ cũng còn tốt hơn Tất Tô một chút, hướng về phía Cơ Động hỏi:

- Lão Đại, chúng ta có nên nhóm lửa hay không?

Cơ Động nghĩ nghĩ, nói:

- Có chứ. Chẳng những phải nhóm lửa, hơn nữa chúng ta cũng cần phải đốt một đồng lửa lớn nữa. Dã thú trời sinh đều sợ lửa. Trong núi này dù cho có ma thú, cũng không ngoài các loại Mộc thuộc tính cùng với Thổ thuộc tính. Có đồng lửa lớn, đối với ma thú cấp thấp cũng có tác dụng hù dọa một chút. Như thế này đi, sau khi ăn cơm xong, các người ngủ trước, ta gác đêm, tới nửa đêm, tới phiên các người thay ca. Ở trong núi chúng ta cũng nên cẩn thận một chút. Dù sao, gặp phải ma thú cũng không phải là chuyện vui vẻ gì.

65. Chương 33 Đỉnh Băng Gặp Nạn

Tâm tình Cơ Động vẫn chưa có trở lại như bình thường. Khi hắn ăn cơm chiều xong, tranh thủ Tập Nhĩ và Tất Tô còn đang nghỉ ngơi, âm thầm lặng lẽ quay lại Địa Tâm Hồ, cũng vẫn như trước không thấy bóng dáng Liệt Diễm đâu, hắn đành để một ly Kê Vỹ Tửu mới điều chế lại đó, rất nhanh quay về. Tâm trạng vui vẻ lúc chạng vạng cũng không còn lại chút gì.

Tập Nhĩ và Tất Tô đều chui vào lều ngủ, Cơ Động thật lâu cũng không thể ngủ được, lặng lẽ nhìn đồng lửa trước mặt, không ngừng tưởng nhớ đến hình bóng của Liệt Diễm. Càng nhớ nàng, tim hắn càng thêm đau nhói. Mấy ngày nay không nhìn thấy bóng dáng Liệt Diễm, hắn càng phát hiện ra, Liệt Diễm trong lòng mình vô cùng quan trọng, điều này cũng không phải dùng lời nói có thể miêu tả được.

Không biết có phải là nhờ tác dụng của đồng lửa kia không, mà đêm qua trôi qua hết sức an bình. Tất Tô rồi tới Tập Nhĩ thay phiên nhau trực đêm, thẳng đến khi mặt trời lên, bọn họ cũng không có gặp qua bất cứ con dã thú nào, càng không cần phải nói đến ma thú.

Đơn giản ăn sơ qua một chút, ba người Cơ Động tu luyện khoảng nửa canh giờ, đem trạng thái bản thân điều chỉnh đến mức tốt nhất, rồi mới lại xuất phát.

Đối với người thường mà nói, ăn ngủ dã ngoại rất dễ cảm thấy mệt mỏi, nhưng ba người bọn họ ai cũng là ma sư, hơn nữa tuổi còn trẻ, tinh lực dồi dào, nên ngay cả Tất Tô tới hôm qua còn than mệt, than khổ, sáng nay thần thái đã cực kỳ sáng láng.

Tiếp tục xuất phát, băng qua một khe suối, ba người đã đi đến chân núi của ngọn núi cao nhất Phong Sương Sơn Mạch. Trên núi tuy rằng cũng không có đường đi, nhưng mà cây cối mọc nhiều, đủ giúp bọn họ leo lên thuận lợi. Rất nhanh bọn họ đã đi đến giữa sườn núi.

Bất quá, từ khi đến chỗ này, tốc độ của bọn họ rõ ràng giảm đi rất nhiều, càng đi lên, sườn núi càng ngày càng dốc hơn. Vì tránh những nguy hiểm không cần thiết, Cơ Động lấy trong thủ trạc ra một sợi dây thừng, buộc hắn và Tập Nhĩ, Tất Tô liên tiếp lại với nhau, làm thành một chuỗi dây dài.

Cơ Động làm như vật thật ra rất có đạo lý, bọn họ đều là ma sư, thân thể mạnh mẽ hơn người bình thường rất nhiều, vạn nhất nếu có ai trượt chân, với sức hai người còn lại tuyệt đối có thể giữ lại người bị trượt chân. Có thêm sợi dây thừng này, tính an toàn tự nhiên sẽ tăng thêm rất nhiều.

Rất cuộc, khi mặt trời lên đến đỉnh đầu, ba người cũng đã đi đến phạm vi băng tuyết bao phủ ngọn núi cao nhất. Nhiệt độ rõ ràng giảm xuống rất nhiều, thỉnh thoảng một ngọn gió núi thổi qua, nhất thời mang đến cảm giác lạnh thấu xương.

Tập Nhĩ và Tất Tô trước giờ đều sinh sống ở Nam Hỏa Đế Quốc, đối với sự rét lạnh này có chút không thích ứng được. Cơ Động là người của hai thể giới, có kinh nghiệm hơn một chút, bảo hai người mặc thêm áo khoác vào, sau đó dùng ma lực hỏa thuộc tính của bản thân mà sưởi ấm, cũng không bị hơi lạnh xâm nhập. Đến nơi này, Cơ Động phát hiện ra, Hỏa nguyên tố rõ ràng loãng hơn dưới chân núi rất nhiều. Quang mang đỏ, xanh mà ý niệm cảm giác được vô cùng thưa thớt.

Mất thấy chỉ còn hơn hai trăm thước nữa là đến được đỉnh núi, ba người tìm một chỗ tương đối bằng phẳng tạm thời nghỉ ngơi.

Tất Tô thở dài một cái:

- Rất cuộc cũng sắp đến đỉnh núi rồi, không nghĩ đến ngọn núi này lại khó đi như vậy.

Cơ Động nói:

- Xem ra ta đoán sai rồi, với tốc độ như vậy, chỉ sợ hôm nay mặt trời xuống núi chúng ta cũng chưa ra khỏi được Phong Sương Sơn Mạch.

Tập Nhĩ nói:

- Chắc không đâu, một lát khi xuống núi hẳn là sẽ nhanh hơn nhiều. Chúng ta cẩn thận một chút, chắc không có vấn đề gì đâu.

Cơ Động lắc lắc đầu:

- Ngọn núi dốc như thế, đi xuống cũng không dễ dàng gì đâu, ngược lại sẽ càng khó khăn hơn nữa. Các người không thể khinh thường, cần phải cẩn thận gấp bội mới được. Để ta kiểm tra lại dây thừng trên người một chút.

Đối với Cơ Động, Tập Nhĩ và Tất Tô rõ ràng càng ngày càng tin phục. Lần này đi xa, cộng thêm mấy hôm nay đi dã ngoại, bất luận là về thực lực hay là về kinh nghiệm cuộc sống, Tất Tô và Tập Nhĩ đều không đến mười lăm tuổi, tự nhiên giống như là Thiên Lô, sai đâu đánh đó, hoàn toàn nghe theo lời Cơ Động.

Ở nơi này, chung quanh cũng không có vậy gì che dấp, bọn họ tự nhiên cũng không cần đề phòng ma thú gì, ba người đơn giản nhắm hai mắt lại, bắt đầu tiến vào trạng thái tu luyện, khôi phục thể lực và ma lực. Ba người tiến hành tu luyện khoảng hơn nửa canh giờ, mới tiếp tục đi tiếp. Hô lên một tiếng đề thăng tinh thần, ba người nhìn về phía hai trăm thước cuối cùng, đi thẳng lên phía đỉnh núi cao nhất của Phong Sương Sơn Mạch.

Địa thế đỉnh núi bằng phẳng, rộng chừng hơn một ngàn thước vuông. Phóng tầm mắt nhìn ra xung quanh, đều là núi non liên miên chập chùng, có cảm giác như đứng trên toàn bộ thế giới, nhìn đồi núi bên dưới có cảm giác nhỏ bé.

- Ha ha, chúng ta đã đến đỉnh núi. A—

Tất Tô và Tập Nhĩ dù sao cũng còn trẻ, tâm tính trẻ con. Nhìn thấy cảnh tượng kỳ thú trước mắt như vậy, Tất Tô là người đầu tiên nhin không được, hét lên một tiếng. Tiếng hét vang vọng trong không trung, lan tràn trên khắp các đỉnh núi xung quanh.

Tập Nhĩ cũng không nhin được, bắt chước bộ dáng của Tất Tô, hét lên một tiếng. Thanh âm của Tất Tô có chút bén nhọn, còn thanh âm của Tập Nhĩ thì hùng hậu hơn một chút. Tiếng hét của hai người cũng giống như thuộc tính thân thể bọn họ vậy, hỗ trợ lẫn nhau, vang vọng khắp vùng đồi núi.

Cơ Động tìm một khối đá nhô ra mà ngồi xuống. Nếu tối hôm nay còn không ra khỏi được Phong Sương Sơn Mạch, hiện tại mới là giữa trưa, cũng không cần vội xuống núi sớm làm gì. Để bọn họ thả lỏng một chút cũng được. Hơn nữa lúc này cũng là đang trên đỉnh núi cao nhất, băng tuyết lại dày hơn mấy trăm thước, căn bản là không sợ xuất hiện ra tình huống tuyết lở gì. Để mặc bọn họ hò hét, tâm tình Cơ Động cũng đã sớm không phải là tuổi trẻ thích vui đùa nữa rồi, cho nên chỉ ngồi một bên, uống nữa, nhìn mấy ngọn núi xa xa, lại nghĩ về Liệt Diễm.

Tập Nhĩ và Tất Tô thi nhau hò hét, thanh âm Tất Tô bén nhọn, có lực truyền đi rất xa, mà thanh âm của Tập Nhĩ to rõ, càng thêm vang xa. Giống như là khắp Phong Sương Sơn Mạch đều vang vọng tiếng hò hét của bọn họ vậy.

Hai người hò hét mãi đến khi khàn cả giọng mới ngừng lại, liền nằm ngửa lên đỉnh núi đầy tuyết mà nhìn lên không trung.

- Thật thống khoái a!

Tập Nhĩ và Tất Tô cơ hồ là đồng thời phá ra lời cảm thán, cảm giác vui sướng tràn ngập kia thậm chí còn làm cho ma lực bọn họ càng trở nên thông thoáng hơn.

Tập Nhĩ nói:

- Ta cảm giác được mình sắp đột phá lên mười hai cấp. Sau khi có được , tốc độ tu luyện quả nhiên tăng nhiều. Nghe nói mãi tới khi ngưng tụ Tam quan mới có thể gặp được bình cảnh thứ hai. Sau đó tốc độ tu luyện bởi vì sự chênh lệch một cấp quá lớn mà phải chậm lại.

Tất Tô xoay người ngồi dậy, hắc hắc cười:

- Ta cũng cảm thấy ma lực muốn đột phá rồi, ta tuyệt đối sẽ không chậm hơn người đâu. Đợi khi chúng ta có được thực lực ba quan, liền có thể ngao du thiên hạ được rồi. Lão Đại, sau này ba huynh đệ chúng ta làm một đội ba người đi ngao du thiên hạ đi, có được không?

Cơ Động mỉm cười nói:

- Ai có thể biết được chuyện tương lai? Trước tiên tu luyện lên đến ba quan đi rồi hãy nói tiếp.

Răng rắc, răng rắc.

Đúng lúc này, một tràng âm thanh quái dị chợt vang lên, đột nhiên ngắt ngang câu chuyện của ba người Cơ Động. Ba người đều sửng sốt một chút, Tập Nhĩ nghiêng người, cũng đã ngồi thẳng dậy.

- Lão Đại, Tất Tô, các người có nghe thấy âm thanh kỳ lạ kia không?

Tất Tô kinh ngạc:

- Ta còn tưởng là ta đã nghe lầm. Đây là âm thanh gì vậy?

Răng rắc, răng rắc.

Ba người lần lượt nhìn nhau, thanh âm kia tựa hồ càng ngày càng lớn, lại càng thêm dày đặc hơn.

Tập Nhĩ và Tất Tô đồng thời có chút kinh hoảng nói:

- Chuyện gì vậy nè?

Cơ Động cũng nghi hoặc nói:

- Không có khả năng là tuyết lở, tuyết lở cũng không có âm thanh như vậy, hơn nữa chúng ta cũng đã ở đỉnh núi mà.

Răng rắc, răng rắc.

Âm thanh quỷ dị kia giống như tiếng oan hồn đòi mạng, lại không ngừng vang lên, khiến cho trong lòng ba người Cơ Động càng thêm căng thẳng hơn.

Tất Tô vội la lên:

- Chúng ta phải làm gì bây giờ? Mau chạy nhanh xuống núi đi.

- Không được.

Cơ Động quả quyết nói:

- Thanh âm này giống như là tiếng băng nứt phát ra. Bây giờ mà tùy tiện xuống núi, vạn nhất gặp phải tuyết lở, chúng ta ngay cả cơ hội chạy cũng không có nữa. Không nên manh động, yên lặng theo dõi tình hình đi. Mau buộc dây thừng lại đi.

Vừa rồi khi lên đến đỉnh núi, ba người đã cởi sợi dây thừng ra, bây giờ cuống quýt buộc lại quanh hông mình.

Đột nhiên trong lúc đó, một âm thanh ầm vang chợt phát ra, ba người Cơ Động kinh hoảng chứng kiến, một góc đỉnh núi đột nhiên gãy ra, một khối hơn mấy chục thước vuông ầm ầm đổ xuống, rơi thẳng từ độ cao hơn ba ngàn thước đổ mạnh xuống chân núi, chẳng hề báo trước hoàn toàn tách rời khỏi đỉnh núi.

- Trời ạ! May mắn khi này không có vội vả xuống núi.

Âm thanh đình tai nhức óc nổ vang, bày ra sự uy nghiêm của thiên nhiên. Đối mặt với cảnh tượng thiên nhiên to lớn này, trong lòng ba người đều có cảm giác bản thân mình vô cùng nhỏ bé.

Tiếng răng rắc ngừng lại, tim bọn họ vốn đã nhảy lên đến cổ họng cũng đã trở về lồng ngực lại, quay đầu nhìn nhau, đều thấy được thần sắc sợ hãi trên mặt đối phương.

Không đợi bọn họ mở miệng nói chuyện lần nữa, một âm thanh nổ vang khủng bố đã vang lên. Ba người Cơ Động chỉ cảm thấy dưới chân mình trống rỗng, thân thể đã không còn trọng lượng, nháy mắt rơi thẳng xuống dưới.

Lúc trước vì sợ nguy hiểm, bọn họ đã theo bản năng lùi đến chính giữa đỉnh núi, ai có thể ngờ rằng, ngay giữa đỉnh núi lúc này lại nứt ra một khe nứt rất lớn, giống như là toàn bộ đỉnh núi bị bỏ ra làm đôi vậy, mà ba người Cơ Động cũng là rơi thẳng xuống khe nứt đó.

- Đùng hoảng, lập tức phóng thích ma lực.

Cơ Động điên cuồng hét lên một tiếng, mạnh mẽ kéo mạnh sợi dây thừng trên người một chút, trợ giúp Tật Nhi và Tất Tô ổn định lại thân mình. Cúi đầu nhìn xuống phía dưới, hắn mơ hồ nhìn thấy, nơi mà bọn họ rơi xuống, tựa hồ cũng không phải rất sâu, chỉ có chừng khoảng vài chục thước thôi. Mơ hồ có thể nhìn thấy phía dưới có hào quang phản xạ, có hào quang chứng tỏ là có chỗ đặt chân.

Đến thời điểm này, hắn cũng bắt chấp ẩn giấu thực lực nữa, cực hạn song hỏa trong nháy mắt bộc phát ra. Ngọn lửa hai màu vàng kim cùng với đen bay ngược lên, hai tay để hai bên nhất thời giơ thẳng lên. Kim quang chói mắt cùng với hắc điểm u ám trong nháy mắt tăng lên đến cực hạn, tụ họp lại trước ngực.

Bính Đinh Hỏa Cầu cực hạn song hỏa âm âm lao thẳng xuống phía dưới.

So với phản ứng của Cơ Động, Tật Nhi và Tất Tô hiển nhiên là kém hơn rất nhiều, bọn họ dù sao cũng không phải là người của hai thế giới giống như Cơ Động, đột nhiên gặp phải đại biến, trong lòng tràn ngập sự hoảng sợ. Khi này được Cơ Động nhắc nhở, nhất thời cũng chỉ miễn cưỡng phóng thích ra ma lực của mình, ngưng tụ lại. Còn như nói giống như Cơ Động, phát ra ma kỹ, nói thế nào cũng không có khả năng làm được. Nhất là Bính Đinh Hỏa Cầu của bọn họ cần phải do hai người phối hợp, lúc này thân thể đang rơi xuống, làm sao có thể phối hợp được chứ.

Oanh ——

Cơ Động phán đoán chính xác, Bính Đinh Hỏa Cầu bay ra không lâu, một tiếng nổ vang kịch liệt đã từ dưới truyền lên. Hỏa nguyên tố đậm đặc từ dưới bay lên, phát ra một dòng khí lưu mạnh mẽ, nâng thân thể ba người một chút, làm giảm đi lực rơi xuống của ba người rất nhiều. Khoảng cách mấy chục thước, trong giây lát đã tới. Thân thể Cơ Động trong không trung xoay chuyển, đem toàn bộ ma lực còn sót lại trong cơ thể hoàn toàn chuyển hóa thành Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa, một quyền Liệt Dương Phệ đã oanh kích thẳng xuống phía dưới.

Lúc Cơ Động liên tiếp làm ra một loại động tác, nhất là tình huống năng lượng của cực hạn song hỏa Bính Đinh Hỏa Cầu bắn ngược lên, làm giảm tốc độ rơi của bọn họ, Tật Nhi và Tất Tô rốt cuộc cũng miễn cưỡng phản ứng lại, đem toàn bộ ma lực của bản thân phát ra, phóng thẳng về phía mặt đất.

Tiếng gầm rú, cùng với tiếng hỏa nguyên tố nổ tung liên tục vang lên, từ trong cái khe nứt bằng băng kia vang vọng ra. Tại thời điểm này, đã thể hiện rõ thực lực của ma kỹ.

Cánh tay phải của Cơ Động mặc dù đau đớn đến muốn nứt ra, nhưng hắn chung quy nhờ vào cực hạn song hỏa Bính Đinh Hỏa Cầu cùng với Liệt Dương Phệ đã hóa giải tuyệt đại bộ phận xung lực. Thân thể lúc rơi xuống mặt đất liền toàn lực lăn tròn một vòng, tuy rằng quần áo bị mặt đất không bằng phẳng, kéo nát mấy đường, làn da cũng trầy xước nhiều chỗ, nhưng rốt cuộc cũng không có bị thương nặng.

Tình huống của Tất Tô và Tật Nhi so với Cơ Động tệ hơn một chút, hai người bọn họ dùng cách phóng thích ma lực của bản thân để triệt tiêu lực phản chấn, té xuống mặt đất, đã lập tức hôn mê bất tỉnh.

Ngực Cơ Động phập phồng, từng ngệm từng ngệm thở hổn hển. Xương cốt toàn thân đều phát ra tiếng kêu răng rắc, hắn cũng còn chưa tỉnh táo lại từ những biến hóa phát sinh bất thành linh như vậy. Miễn cưỡng đứng dậy, rất nhanh đi đến bên cạnh Tất Tô và Tật Nhi. Xuất phát từ kinh nghiệm kiếp trước, hắn không có đụng vào thân thể hai người, chỉ dò xét hơi thở một chút, sau đó nghe tiếng tim đập trong lồng ngực. Xác định được hai người cũng không có gì đáng lo. Bọn họ không thể nghi ngờ là rất may mắn, cũng không có đầu rơi xuống trước, chỉ là tạm thời bị chấn động mà ngất đi thôi.

Cơ Động trước tiên cởi áo khoác trên người mình xuống, đắp lên hai người bọn họ để giữ ấm. Lúc này, ma lực của hắn cũng đã tiêu hao gần như không còn, cũng không thể nhóm lửa để sưởi ấm. Ở trên núi băng như thế này, hỏa thuộc tính của bọn họ không thể nghi ngờ là bị hạn chế rất lớn.

Làm xong những chuyện này, Cơ Động mới bắt đầu đánh giá chung quanh, ngẩng đầu nhìn lên, ánh mặt trời sáng ngời, nhưng từ chỗ bọn họ đến đỉnh khe nứt, ít nhất cao hơn năm mươi thước. Hơn nữa hai bên vách băng hoàn toàn vuông góc, thậm chí còn có chút nhô ra nữa, vách băng lại hoàn toàn bóng loáng như gương.

Từng trận từng trận gió lạnh không ngừng thổi tới, ở dưới những nơi như thế này, thực dễ làm cho người ta có cảm giác tuyệt vọng. May mắn là, ma lực của Cơ Động tuy rằng tiêu hao hầu như không còn, nhưng hắn

dù sao cũng có được cực hạn song hỏa, hàn khí muốn xâm nhập thân thể hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Răng rắc, răng rắc.

Ngay lúc Cơ Động đang suy nghĩ làm cách nào để thoát khỏi chỗ này, đột nhiên, thanh âm giống như ma quỷ kia lại vang lên, nhất thời làm cho tim hắn chìm vào giá lạnh. Lúc này ba người bọn họ đều ở trong một cái khe băng trên đỉnh núi, nếu như vách băng kia đột nhiên sụp xuống, bọn họ căn bản là không có bất cứ may mắn gì mà có thể tồn tại nữa.

Đúng lúc này, đang lúc Cơ Động nhìn về phía góc tối của khe băng, đột nhiên từ đó sáng lên hai luồng quang mang thật lớn. Cái đó giống như là quang mang của hai ngọn đèn lớn vậy, cùng với tiếng kêu răng rắc kia càng ngày càng dày đặc hơn. Một thanh âm lạnh như băng, cực kỳ tà dị chợt vang lên, vang vọng trong toàn bộ cái khe băng kia.

- Nhân loại hèn mọn, các ngươi dám đánh thức giấc ngủ ngàn năm của ta? Các ngươi nhất định phải trả giá cho chuyện đó.

Nghe được âm thanh đó, tim Cơ Động chợt co rút lại. Cũng đúng lúc này, một tiếng nổ vang kịch liệt đã thay thế cho âm thanh răng rắc, chợt vang lên từ trong khe nứt kia.

66. Chương 34 Băng Tuyết Cự Long (thượng)

- Đó là...?

Cơ Động mở to hai mắt ra nhìn, hắn chỉ cảm thấy một cỗ áp lực phô thiên cái địa không ngừng thổi quét tới, cỗ áp lực kia vô cùng khủng khiếp, áp bách hắn không ngừng lui về phía sau, mãi đến khi đến bên cạnh hai đồng bọn của hắn mới ngừng lại. Cỗ uy áp kia tràn ngập hơi thở lạnh lẽo cực độ, làm cho nội tâm người ta không ngừng phát ra sợ hãi. Đầu tóc hắn, lông mi còn có quần áo trên người hắn trong nháy mắt liền bị bao phủ một tầng sương lạnh. Cho dù hắn có hai loại cực hạn song hỏa, lúc này cũng không khỏi phải run mình một cái.

Cơ Động duy nhất có thể làm, chính là mạnh mẽ dùng thân thể của mình che trước người hai gã đồng bọn, không chút nào lui lại phía sau. Dù sao hắn cũng đã từng cảm nhận qua áp lực mà Liệt Diễm mang đến, khả năng đề kháng tương đối không tầm thường.

Áp lực hiện tại khác với áp lực mà Liệt Diễm mang lại. Hơi thở của Liệt Diễm, là tràn ngập khí thể vương giả, mà hơi thở tràn ngập khí băng lạnh trước mắt này, lại vô cùng âm lãnh, giống như là đến từ Cửu U địa ngục vậy.

Cơ Động giương mắt nhìn lên, hai luồng lang quang to lớn như một cái đèn lồng kia chợt chớp lên một cái. Một tiếng nổ vang chợt vang lên, một cỗ lực xoáy khổng lồ mang theo vô số băng phiến chợt từ trong chỗ sâu nhất của cái khe chợt bay lên. Một tiếng nổ ầm vang, làm cho cả núi phải run lên liên tiếp. Uy áp mãnh liệt mang theo hơi nước lạnh như băng thổi quét tới. Cơ Động theo bản năng giơ hai tay che trước mặt, khom người chống đỡ. Hắn không biết rằng thân thể của mình có thể chống đỡ nổi luồng khí lạnh lẽo này hay không, hay là sẽ bị vỡ tan, nhưng mà, chỉ cần hắn còn một hơi thở thôi, cũng tuyệt không để cho hai huynh đệ mình bị luồng hơi lạnh lẽo kia xâm nhập.

Đúng lúc này, Cơ Động đột nhiên cảm giác được hai tay mình nóng lên một trận, hắn theo bản năng thả lỏng nắm tay. Từ trên hai lòng bàn tay, Liệt Dương ở bên phải, Hắc Nguyệt ở bên trái, giống như là bởi vì sự kích thích bên ngoài kia, mà tản mát ra một lớp quang mang nhàn nhạt, mờ mờ. Luồng khí lạnh kia tuy rằng vô cùng cường đại, nhưng rốt cuộc cũng không thể nào xâm nhập đến thân thể của hắn.

Lớp băng bao phủ trên đầu, lông mi, quần áo lặng yên tan biến. Sau lưng Cơ Động mơ hồ xuất hiện hai đạo thân ảnh cực kỳ trong suốt. Tuy rằng hai quang ảnh kia cực kỳ cơ hồ, nhưng mà tồn tại vô cùng chân thật. Một thân ảnh màu vàng kim, một thân ảnh đen âm u, đầu đội vương miện, thân hình vô cùng khôi vĩ đồng thời đứng phía sau hai bên lưng Cơ Động. Hai thân ảnh này đem toàn bộ hàn ý phô thiên cái địa kia ngăn cản hết ở bên ngoài.

- Ý...?

Một thanh âm chợt vang lên từ trong chỗ sâu cái khe, ngay sau đó, luồng lốc xoáy hàn băng chợt ngừng lại.

- Đây là...?

Cơ Động kinh ngạc nhìn về phía dấu ấn nằm trên hai bàn tay mình. Hắn cũng không cảm nhận được ma lực nào trong đó, nhưng lại cảm nhận được hai cỗ uy nghiêm không thể xâm phạm, một hơi thở cao ngạo vô cùng. Cảm thụ được phần ý chí ngạo nghễ mà chúng nó tản mát ra, Cơ Động cũng theo bản năng ưỡn ngực ra.

Đúng vậy, dưới sự kích thích của luồng khí lạnh như băng, tương phản với hỏa thuộc tính của bản thân, dấu ấn ma linh của hai đại quân vương ẩn giấu trong dấu ấn trên bàn tay của Cơ Động đã hoàn toàn bị kích thích ra. Thủy khắc hỏa, mà băng không thể nghi ngờ cũng là một dạng của nước. Mà bản thân là cực hạn song hỏa, ẩn chứa trong dấu ấn ma linh của hai đại quân vương kia, cũng không phải chỉ là một phần ký ức của bọn họ, mà đồng thời cũng có một phần ý chí cao ngạo của hai đại quân vương kia nữa. Trong nháy mắt này, Cơ Động chỉ cảm thấy căn nguyên trong lồng ngực hắn vốn đã khô kiệt hẳn, bây giờ lại một lần nữa có được hơi thở của cực hạn song hỏa, lặng yên xoay chuyển. Ý chí của hai đại quân vương tựa hồ như là cùng với ý chí bản thân hắn kết hợp lại. Tuy rằng trước mắt đang vô cùng nguy hiểm, nhưng thời khắc này đây, trong lòng Cơ Động lại có một cảm giác vô cùng đặc thù.

Tinh thần niệm của hắn, đang cùng với ý niệm của hai đại quân vương từ từ kết hợp lại, ý niệm cả người tăng lên đến một trình độ trước giờ chưa từng có, hắn giống như là thấy lại được sự huy hoàng ngày trước khi hai đại quân vương thống ngự thế giới trong lòng đất, hắn cũng cảm nhận được hơi thở cao ngạo, uy nghiêm hoàng đế của bọn họ. Sự sợ hãi trong nội tâm giờ khắc này cũng không còn sót lại chút gì, khí chất của cả người cũng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Sự táo bạo, cuồng dã, sự phẫn nộ vì uy nghiêm bị xúc phạm... đủ loại cảm xúc hoàn toàn từ trong nội tâm của Cơ Động bộc phát ra hết. Cái hai màu đen, trắng, ẩn chứa miện tinh hai màu vàng kim, đen từ từ ngưng tụ lại trên đỉnh đầu hắn. Thành quả tu luyện chín ngày địa ngục, ma lực mà hắn khổ tu mấy năm nay, dưới tác động của ý niệm tinh thần cường đại, tại thời khắc này thăng hoa. Tuy rằng hỏa nguyên tố trong không khí loãng như vậy, nhưng vào thời khắc này, cơ thể hắn giống như là trung tâm của thế giới, không ngừng thu hút hỏa nguyên tố tập trung vào. Miện Tinh trên , rõ ràng từ một viên rưỡi hóa thành hai khóa. Thực lực Cơ Động cũng bị kích thích mà tăng lên thành Thập Tứ Cấp Học Sĩ.

Giờ khắc này đây, tuy rằng thực lực của hắn vẫn nhỏ bé như trước, nhưng mà, tinh thần ý niệm của hắn lại tràn ngập uy nghiêm cường giả, hơi thở như là từ trong Cửu U địa ngục kia cũng không cách nào làm hắn cảm giác được nửa phần áp lực.

Oanh ——, oanh ——, oanh ——

Tiếng nổ vang làm cho mặt đất phải run rẩy, từ sâu trong khe nứt, một thân ảnh vô cùng khổng lồ ngay từ trong bóng tối chậm rãi xuất hiện, hai luồng lam quang thật lớn kia đã trong tiếng nổ kịch liệt mà lay động.

Cơ Động còn không đến mười lăm tuổi, lúc này lại đứng ở đó, không chút chùn bước. Trong lòng hắn chỉ có một ý niệm duy nhất, cho dù là phải chết ở đây, mình cũng tuyệt đối không thể nào làm tổn hại sự uy nghiêm của hai đại quân vương.

Lúc trước, hắn kỳ thật hoàn toàn có cơ hội và thời gian để gọi lên tên Liệt Diễm để truyền tống đến Địa Tâm Hồ, nhưng hắn cũng không có làm như vậy. Hắn không thể bỏ lại đám huynh đệ của hắn. Trong đầu của hắn, thậm chí còn không có xuất hiện nửa phần ý tưởng chạy trốn nữa. Huynh đệ là cái gì? Đồng sinh cộng tử mới là huynh đệ chân chính.

Tiếng gầm rú kịch liệt vang lên, mỗi lần kêu vang, không khí lại kịch liệt dao động một chút. Rõ cuộc, nhờ ánh mặt trời, Cơ Động dần dần thấy rõ thân ảnh đang tiếp cận kia.

Tuy rằng ý niệm của hắn đã kết hợp với ý niệm của hai đại quân vương, nhưng khi hắn chân chính nhìn rõ thân thể vô cùng cao lớn kia, hắn vẫn không khỏi hít một ngụm khí lớn.

Toàn thân bao phủ bởi lớp vẩy màu tím, thân thể khủng bố cao gần bằng một tòa nhà năm tầng, có hồ muốn bịt kín toàn bộ khe nứt, cho nên không thể nhìn ra được chiều dài của nó, mà hai luồng quang mang

màu lam khi nẩy chính là ánh mắt của hắn. Một cặp cánh khổng lồ ở phía sau lưng, cái đầu dữ tợn chúm thóp. Tiếng gầm vang khi nẩy, đúng là do khi nó bước đi mà phát ra. Hai chân sau vô cùng trắng kiện, giống như hai cái móng cầu, chống đỡ toàn thân nó. Từng giọt từng giọt nước dãi đang nhỏ giọt xuống từ hàm răng đầy những cái răng nanh sắc nhọn như dao trên miệng nó.

Đây là loại sinh vật gì? Chẳng lẽ là..., Cơ Động đột nhiên nhớ tới ở kiếp trước, phương Tây từng có một loại sinh vật tà ác mà vô cùng cường đại, rồng.

Oanh ——, oanh ——, oanh ——

Quái vật nhìn giống con rồng kia đang từ từ tiến bước, đến còn cách Cơ Động khoảng hơn năm mươi thước mới ngừng lại. Hai mắt nó có chút kinh nghi bất định nhìn về phía hai hư ảnh phía sau lưng Cơ Động.

67. Chương 34 Băng Tuyết Cự Long (hạ)

- Nhân loại hèn mọn, là người đánh thức giấc ngủ của ta? Người là ai?

Con quái thú hình rồng kia lại nói được tiếng người, chậm rãi cúi đầu, hai chân trước quơ nhẹ, cực kỳ giống người, hỏi Cơ Động.

Cơ Động trầm giọng nói:

- Nếu là chúng ta quấy rầy giấc ngủ của người, ta vô cùng xin lỗi. Nhưng mong người chú ý cho, ta là nhân loại, chứ không phải cái gì là nhân loại hèn mọn. Người là ai?

Con quái thú hình rồng kia đột nhiên ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rít gào, cực kỳ ngạo mạn nói:

- Ta chính là chủ nhân nơi này, Băng tuyết Cự Long vĩ đại Phong Sương Miện Hạ. Dãy núi cao này, chúng ta lấy tên của ta mà đặt ra. Chẳng lẽ, người không nhận ra, với thực lực của ta và người so sánh, người vô cùng hèn mọn hay sao? Tuy rằng không biết người kiểm ở đâu được một chút hơi thở của hai đại quân vương. Nhưng mà, giết chết người, với ta mà nói, so với việc nghiền chết một con kiến còn dễ dàng hơn một chút.

Cơ Động lạnh lùng nói:

- Thì có sao? Người nhiều nhất cũng chỉ có thể cướp đi tính mạng của ta mà thôi, chứ không có khả năng làm cho ta khuất phục.

Cự long Phong Sương chậm rãi cúi đầu, ánh mắt có chút quái dị nhìn Cơ Động, tuy rằng con mắt song phương chênh lệch nhau rất nhiều, nhưng Cơ Động lại như trước không mấy may lo lắng, nhìn chăm chăm vào đối thủ.

- Nói cho ta biết, vì sao người lại có được hơi thở của hai đại quân vương, có lẽ, ta sẽ thả cho người một con đường sống.

Phong Sương nanh ác nhếch miệng về phía Cơ Động, lộ ra hàm răng đầy răng nanh của nó.

Cơ Động ngạo nghễ nói:

- Người đã nhìn thấy hơi thở hai đại quân vương trên người của ta, như vậy, người cho rằng ta sẽ khuất phục người sao?

Con Băng tuyết cự long này tựa hồ như đã bọ chọc giận, chợt gầm lên một tiếng kịch liệt, quang mang màu tím chợt từ trên người nó bùng nổ ra.

Hai dấu ấn của hai đại quân vương trên bàn tay Cơ Động mặc dù bởi vì bị ngoại giới kích thích mà phóng xuất ra ý chí của bọn họ, nhưng hiện tại Cơ Động quả thật là quá mức yếu ớt. Khi luồng quang mang màu tím kia vừa mới xuất hiện, hắn chỉ cảm thấy toàn thân chợt trở nên lạnh lẽo, hào quang phóng thích từ lòng bàn tay hắn chợt ảm đạm hẳn, hơi thở của hai đại quân vương đã hoàn toàn bị áp chế. Mà luồng quang mang màu tím cùng với hàn ý mãnh liệt đã dần dần khuếch tán ra.

Sắp rời khỏi thế giới này rồi sao? Ánh mắt tràn ngập ngạo ý của Cơ Động đột nhiên trở nên có chút mê mang. Hắn cũng không có thử đào tẩu hoặc là làm ra bất cứ phản ứng gì, bởi vì hắn biết, làm gì cũng chỉ phí công mà thôi. Giờ khắc này đây, hắn chỉ muốn nhân những thời khắc cuối cùng còn sống mà hồi tưởng lại dung nhan xinh đẹp kia.

Đi đến thế giới này bốn năm, lại sắp đối diện với tử thần, nhưng trong lòng hắn cũng không hề có chút nào hối hận, bởi vì tại thế giới này, hắn gặp được Liệt Diễm.

Một nụ cười ôn nhu chợt xuất hiện trên gương mặt dần dần đông cứng của Cơ Động. Con Cự long trước mặt tựa hồ như không còn tồn tại nữa, trong lòng hắn cũng chỉ còn một hình ảnh duy nhất mà thôi.

Ánh mắt khát vọng bắt đầu hiện ra trên mặt Cơ Động, sâu trong nội tâm của hắn yên lặng nói, Liệt Diễm, người biết không, ta yêu người. Người là người con gái đầu tiên mà ta yêu. Tuy rằng, ta không bao giờ còn có thể nhìn thấy người nữa, không thể điều chế rượu cho người nữa. Nhưng mà, có thể quen biết người, có thể nghĩ đến người trước khi chết, với ta mà nói, đã là một sự hạnh phúc rồi.

Ta còn thiếu người chín mươi lăm năm nữa, nếu như có kiếp sau, nếu ta còn có khả năng, ta nhất định sẽ đến tìm người.

Một giọt lệ trong suốt, từ trên khóe mắt Cơ Động chảy xuống, cơ hồ là ngay khi nó xuất hiện, cũng đã biến thành một viên băng châu trong suốt như giọt nước lặng yên chảy xuống.

Màu tím cũng đã xuất hiện khắp nơi trong tầm mắt của hắn.

Đột nhiên đúng lúc này, Cơ Động cảm thấy ngực hắn tê rần, một cỗ nhiệt khí không nói nên lời trong nháy mắt thổi quét toàn thân hắn. Màu tím trước mắt, đột nhiên biến thành màu đỏ, một tầng hồng quang mỏng như một lớp sa đột nhiên lấy thân thể hắn làm trung tâm, bạo phát ra, giống như là một cánh hoa đang nở ra vậy.

Luồng tử quang dày đặc kia giống như là trong nháy mắt ngừng lại vậy, hoàn toàn biến mất, con Băng tuyết cự long Phong Sương vô cùng to lớn kia lại xuất hiện trong tầm mắt của Cơ Động, há to miệng, trong cặp long mâu màu lam thật lớn kia tràn ngập vẻ kinh hãi.

Không gian, thời gian giống như tại thời khắc này hoàn toàn ngừng lại, mà ngay cả giọt băng châu từ khóe mắt Cơ Động chảy xuống kia cũng ngay lúc này hoàn toàn ngưng đọng trong không trung.

Một mảnh hồng quang lặng yên nở rộ ra, cuối cùng hóa thành một đóa Hồng Liên sáng chói xuất hiện dưới chân Cơ Động, nâng đỡ thân thể hắn. Mà đúng lúc này đây, một bàn tay trắng ngần, ngón tay thon dài tinh tế, da thịt trắng ngần như bạch ngọc chợt xuất hiện trong hư không, lặng lẽ xuất hiện bên cạnh người Cơ Động, hai ngón tay co lại, đã nhẹ nhàng nắm lấy viên băng châu trong suốt kia.

Ngay sau đó, một thân ảnh màu hỏa hồng giống như là bước ra từ trên người Cơ Động vậy, ngay từ trong hư không bước ra, lẳng lặng đứng trước người Cơ Động.

Tuy rằng có thể nhìn thấy hình bóng của nàng, nhưng hai mắt Cơ Động lại trong nháy mắt trở nên mơ hồ hơn. Hắn đã không còn phân biệt được những gì xảy ra trước mắt là chân thật hay là hư ảo nữa. Tại giờ khắc này đây, trong lòng hắn tràn ngập sự thỏa mãn, cho dù ngay lúc này có bị hồn bay phách tán, hắn cũng cam tâm tình nguyện. Rốt cuộc một khắc trước khi chết, hắn có thể thấy được Liệt Diễm, thấy được thân ảnh làm cho hắn hồn xiêu phách lạc.

Rống—, Phương Sương chợt phát ra một tiếng gầm nhẹ, nhưng mà, tiếng rống này so với lần trước khi đối mặt với Cơ Động không biết là yếu hơn bao nhiêu lần, nghe càng giống với gào thét hơn.

Nhưng mà, một tiếng gầm nhẹ này cũng đã cảnh tỉnh lại Cơ Động từ trong ý niệm mông lung, hắn mạnh mẽ rung mình một cái. Cơ Động chợt hiểu ra, cơ hồ là chỉ bước một bước đã đi đến trước mặt Liệt Diễm, thân hình lóe lên, đã dùng thân hình không cao lớn, cũng không rộng rãi kia chắn trước người Liệt Diễm.

- Liệt Diễm, người đi đi. Không cần quan tâm đến chuyện của ta. Người đến đây làm gì? Người đi đi. Nó có thể là một con Thập giai Ma thú thần cấp Thủy thuộc tính đó.

Cơ Động lúc này, nhìn qua cũng không còn chút nào lạnh lùng, cao ngạo như ban nãy, trong mắt của hắn, chỉ tràn ngập sự lo lắng mà thôi. Thủy khắc hỏa, hơn nữa đối mặt với một con Thập giai thần thú, hắn tuy

rằng biết Liệt Diễm có thực lực cường đại, nhưng mà hắn cũng hiểu được thuộc tính tương khắc lợi hại đến thế nào. Hắn tuyệt đối không muốn nhìn thấy vị nữ thần trong lòng hắn bị nửa phần thương tổn nào. Tuy rằng hắn trước mặt con Phong Sương Cự Long kia là vô cùng nhỏ bé, nhưng hắn vẫn cố công cố sức che trước mặt Liệt Diễm.

Liệt Diễm tự nhiên cũng không có bỏ đi, mà con Cự long Phong Sương kia vô cùng kì lạ cũng không có tiến thêm một bước nào nữa. Chậm rãi giơ tay lên, Liệt Diễm lẳng lặng nhìn giọt nước mắt ngưng kết thành băng châu trên lòng bàn tay mình, chậm rãi từ từ hòa tan đi, sau đó thấm vào trong làn da của mình. Trên mắt nàng tựa hồ như có thêm một lớp hồng quang mênh mông.

- Liệt Diễm, người đi mau đi!

Cơ Động lo lắng thúc giục, vừa dang rộng hai tay che chắn trước mặt Liệt Diễm, vừa quay đầu lại nhìn nàng.

Hắn nhìn thấy được thần sắc bình tĩnh của Liệt Diễm, cũng nhìn thấy được màn hồng quang nhàn nhạt trong mắt nàng. Ngay sau đó, Liệt Diễm đã cầm lấy tay phải của hắn, nhẹ nhàng kéo hắn đến bên cạnh mình.

- Quỳ xuống.

Thanh âm êm tai, tràn ngập uy áp, từ trong miệng Liệt Diễm vang ra.

Ngay lúc Cơ Động còn chưa hiểu chuyện gì, một tiếng ầm vang đã từ đối diện truyền đến, con Băng tuyết Cự Long Phong Sương, một khắc trước còn vô cùng kiêu ngạo hống hách, thế nhưng lúc nào phốc một tiếng, đã quỳ rạp xuống đất.

68. Chương 35 Cởi Quần Áo (thượng)

Cơ Động hoàn toàn chấn kinh, hắn không hề nghĩ đến sự việc lại diễn ra như trước mắt như vậy. Tất cả những khẩn trương, lo lắng trong lòng giờ phút này hoàn toàn biến thành một cảm giác hết sức đặc thù.

Hắn cũng biết Liệt Diễm cường đại, nhưng như thế nào cũng không nghĩ đến, Liệt Diễm thế nhưng lại cường đại đến mức chỉ cần nói một câu thôi, mà ngay cả một con hắn là ma thú đỉnh cấp nhất của thế giới, cự long lại phải quỳ xuống, hơn nữa đây lại là một con cự long có thuộc tính tương khắc nữa.

Đôi môi đỏ mọng của Liệt Diễm lại tiếp tục cử động, một thanh âm cùng ngữ điệu vô cùng đặc biệt phát ra, âm điệu trúc trắc vô cùng khó hiểu, thế nhưng phát ra từ trên miệng nàng, vẫn là vô cùng êm tai. Lúc này cũng không cần lo lắng cho an nguy của nàng nữa, trong mắt Cơ Động hoàn toàn chỉ còn có mình nàng mà thôi.

Sự ứ đọng trong lòng trong mấy ngày qua, thời khắc này đã không còn sót lại chút nào nữa, thời khắc mình gặp nguy hiểm nhất, nàng đã đến đây. Chỉ một chút này thôi, đã đủ nói lên tất cả. Có thể chứng minh được, trong lòng nàng còn có mình. Hắn không biết Liệt Diễm đến đây bằng cách nào, cũng không cần biết những chuyện đó, hắn chỉ cần biết lúc này nàng đang ở trước mặt mình, hơn nữa mình còn đang được nắm lấy bàn tay ngọc ngà, mềm mại của nàng, như vậy là đủ rồi.

Nghe những lời Liệt Diễm nói, Cự Long Phong Sương đã hoàn toàn phủ phục trên mặt đất, thân thể nó thậm chí còn đang run rẩy, không còn chút nào tôn nghiêm của Cự Long cả.

Trên người Liệt Diễm tản mát ra một tầng quang mang nhàn nhạt, uy nghiêm vô hình cũng không có mãnh liệt lắm, nhưng Cự Long Phong Sương thậm chí còn không dám ngẩng đầu nhìn nàng, chỉ là trong miệng phát ra thanh âm ô ô mà thôi.

Thanh âm Liệt Diễm đột nhiên trở nên nghiêm khắc hơn, Cự Long Phong Sương thật cẩn thận bò lên, trên cặp long mâu chỉ còn lại thần sắc cầu xin mà thôi.

Một tia lạnh nhạt hiện lên trên con người của Liệt Diễm, đổi lại ngôn ngữ loài người:

- Ta chỉ nói một lần thôi.

Đột nhiên có thể hiểu được lời Liệt Diễm nói, Cơ Động theo bản năng nhìn về phía con Băng Tuyết Cự Long đáng thương kia. Con Băng Tuyết Cự Long Phong Sương cảm như hèn không dám lên tiếng nữa, lặng lẽ lui về sau một bước. Oanh một tiếng, nó giơ chân đập một cái lên mặt băng cứng rắn, đã tạo thành một cái hố sâu khoảng hai thước.

Liệt Diễm dắt Cơ Động tiến về phía trước. Cơ hồ là khi bọn hắn tiến lên một bước, con Băng Tuyết Cự Long Phong Sương kia liền lui về sau một bước. Thân thể nó khổng lồ như vậy, nhưng nhìn Liệt Diễm, trong mắt chỉ có thần sắc nịnh nọt, lấy lòng mà thôi.

Liệt Diễm vẫn dắt Cơ Động tiến lên, đi đến cái lỗ mà Phong Sương mới chọc ra, buông tay Cơ Động ra, chỉ chỉ vào cái lỗ trước mặt, nói với Cơ Động:

- Cởi quần áo ra, nhảy xuống dưới.

- Sao?

Cơ Động sửng sốt một chút.

Liệt Diễm quay đầu nhìn về phía hắn, từ trong ánh mắt của nàng, Cơ Động rõ ràng nhìn thấy được một tia ôn nhu. Nhìn đến sự ôn nhu này, Cơ Động chỉ cảm thấy nhiệt huyết trong nháy mắt truyền lên đại não, đừng nói phía trước chỉ là một cái hố băng sâu có hai thước, cho dù là hồ nham thạch nóng chảy ở Địa Tâm, hắn cũng không chút do dự nhảy xuống.

Áo khoác của hắn lúc trước đã khoác cho Tạp Nhĩ và Tất Tô, lúc này trên người hắn chỉ còn có quần áo trong, rất nhanh cởi quần áo ra, chỉ còn thừa lại độc một cái quần lót, hướng về phía cái hố băng chuẩn bị nhảy xuống.

- Cởi hết luôn.

Một thanh âm nhàn nhạt từ trên miệng Liệt Diễm phát ra, mặt nàng lúc này đã vừa cười vừa ửng đỏ, nhìn không hết sự tươi đẹp. Nàng hơi nghiêng đầu sang chỗ khác, không hề nhìn Cơ Động.

Cơ Động nhìn nhìn lại mình, lại nhìn Liệt Diễm một chút, trong lòng không khỏi dâng lên một trận xấu hổ. Nhưng hắn vẫn cắn răng quần,

- Tiểu Cơ Động, để ta thay người chăm sóc cho nó. Đợi đến khi người có được thực lực đầy đủ sẽ đem nó đưa lại cho người.

oOo

- Lão Đại, cảm ơn người đã cứu chúng ta.

Trên đỉnh núi băng, Táp Nhĩ và Tất Tô lần lượt tỉnh lại. Hai người tuy rằng cũng bị một ít chấn thương nhẹ, nhưng mà có được khí lực của Âm Dương Ma Sư cùng với Hỏa thuộc tính của bản thân, cũng không có bị hơi lạnh xâm nhập hoặc là bị thương nặng gì.

Cơ Động không có nói cho bọn họ biết về sự tồn tại của Băng Tuyết Cự Long hong Sương, nếu không, hẳn cũng không biết giải thích thế nào về việc mình có thể sống sót sau khi đã đối mặt với một con Thập giai Ma thú. Hắn chỉ nói cho Táp Nhĩ và Tất Tô, sau khi rơi xuống khe băng, hắn dùng hỏa diễm tạo thành từng cái lỗ nhỏ trên vách băng, tạo thành một cái thang, mang theo bọn họ từ dưới đi lên.

- Điều là huynh đệ cả, nói những lời đó làm gì. Các người mau nhanh chóng khôi phục lại, chúng ta mau rời khỏi nơi này thôi.

Cơ Động nói.

Táp Nhĩ và Tất Tô gật gật đầu, lập tức tiến vào trạng thái tu luyện, bọn họ cần nhanh chóng khôi phục lại ma lực và thể lực. Mà Cơ Động cũng nhân cơ hội này tiến hành tu luyện. Sau khi gặp lại Liệt Diễm, sự chán nản trong lòng hắn đã hoàn toàn bị sự khát khao thực lực thay thế, làm sao có thể lãng phí thời gian nữa đây?

Mãi đến khi mặt trời xế bóng, ba người mới từ trong trạng thái tu luyện mà thanh tỉnh lại, thừa dịp sắc trời còn chưa có tối đen hoàn toàn, rất nhanh xuống khỏi đỉnh băng. Tối đó bọn họ ở lại trong Phong Sương Sơn Mạch một đêm, đến giữa trưa hôm sau, bọn họ rốt cuộc cũng đã ra khỏi dãy Sơn mạch này, đặt chân đến lãnh thổ của Trung Thổ Đế Quốc.

Đến được Phong Thổ thành cách Phong Sương Sơn Mạch hơn năm mươi dặm, bọn họ ngừng lại bổ sung các vật dụng cần thiết, sau đó ngồi xe ngựa đi đến Trung Nguyên Thành.

Trung Thổ Đế Quốc đất rộng người đông, toàn bộ đế quốc phần lớn đều là bình nguyên. Ba người Cơ Động ngồi xe ngựa đi khoảng hơn bốn ngày, rốt cuộc cũng đã đến được nơi cần đến.

Vì để có thể không ngừng tiến hành tu luyện trên đường đi, bọn họ bỏ ra một ít kim tệ bao riêng một chiếc xe ngựa. Ngoại trừ xa phu ra, cả xe ngựa rộng thùng thình cũng chỉ có ba người bọn họ mà thôi. Sự thật chứng minh, sự lựa chọn của bọn họ là vô cùng chính xác. Sau khi đi qua Phong Sương Sơn Mạch, không chỉ mình Cơ Động gặp lại Liệt Diễm mà khôi phục lại lòng tin tu luyện, hơn nữa cũng làm Tất Tô và Táp Nhĩ nhận thức được thực lực bản thân mình còn yếu kém. Trong vòng bốn ngày này, bọn họ rốt cuộc cũng đột phá một lần nữa, sau khi đạt được mười một cấp ma lực, ngày cuối cùng khi đến Trung Nguyên Thành, bọn họ cũng đã đột phá, đạt đến tu vi mười hai cấp học sĩ.

- Rốt cuộc cũng đến rồi, ngồi trên xe ngựa xốc nảy mà tu luyện, quả thật là một chuyện khổ sai mà.

Tất Tô dùng sức duỗi mạnh thân thể một chút.

Tất Tô lo bộc phát sự buồn chán, Cơ Động cùng với Táp Nhĩ thì lo quan sát tòa thành thị được xưng tụng là Đại lục đệ nhất thành thị này.

Lúc sắp sửa tiến vào trong thành, bọn họ đã bị rung động một lần, tường thành của Trung Nguyên Thành cực kỳ rộng lớn. Chỉ mới ở ngoài thành, đã có cảm giác nhìn không thấy biên giới. Nếu chạy xung quanh thành thị này một vòng, chỉ sợ chạy đến hai ngày cũng chưa xong.

Tường thành rộng lớn màu vàng xám, làm cho người ta một cảm giác cực kỳ nặng nề, tường thành cao hơn hai mươi trượng, rộng lớn đến như vậy, không biết phải hao phí bao nhiêu nhân lực, vật lực mới có thể hoàn thành. Trên toàn bộ dãy tường thành, cứ cách khoảng năm mươi thước lại có một đồ án thật lớn.

Cái đồ án kia là do điêu khắc mà thành, tổng cộng có hai hình thái, một cái là một con chim lớn màu bạc, hình dạng như đang muốn bay lên cao. Cái còn lại là một con cá lớn, đang uốn lượn trong sóng biển, lúc

Cơ Động nhìn kỹ, đó là một con cá voi có ba mắt.

Hai loại đồ án này tự nhiên sẽ không duyên không có xuất hiện trên tường thành của Trung Nguyên Thành, hai cái đó phân biệt là hai biểu tượng của Dương Thổ Hệ và Âm Thổ Hệ, cũng là Mậu Thổ Hệ và Kỷ Thổ Hệ. Con chim màu bạc được gọi là: Thiên Không, mà con cá voi ba mắt kia lại gọi là Thiên Ất. Đối với hai loại biểu tượng này, Cơ Động cũng không hiểu rõ lắm, nhưng hẳn nghĩ chắc cũng giống như là biểu tượng của Đinh Hỏa và Âm Hỏa là Chu Tước và Đằng Xà vậy.

Tiến vào trong Trung Nguyên Thành, cảm giác đầu tiên chính là vô cùng rộng rãi. Tất cả các kiến trúc đều vô cùng cao lớn, rộng rãi. Hình dạng chủ yếu của các tòa kiến trúc đều là hình bốn cạnh. Giống như trong Nam Hỏa Đế Quốc, các kiến trúc đa số đều là màu đỏ, thì trong Trung Nguyên Thành, các kiến trúc đa số đều là màu vàng nâu. Đường đi vô cùng rộng lớn, đủ để cho tám chiếc xe ngựa lớn chạy song song. Các hàng quán ở hai bên đường thậm chí đều có cửa che chắn nữa.

Bởi vì thời gian nhập học cũng còn hơn một ngày nữa, ba người cũng không có vội vàng, đi dạo vòng vòng trong thành, muốn kiếm một lý điểm để nghỉ ngơi trước rồi tính sau.

Đang đi tới, Cơ Động đột nhiên dừng bước lại, ánh mắt dừng ở một tòa kiến trúc vô cùng đặc biệt, có hình dáng tròn trịa.

Hắn sở dĩ chú ý đến tòa kiến trúc này, bởi vì đây là một tòa kiến trúc hiếm có không phải là hình vuông, cánh cửa của nó lại có hình bầu dục thật là kỳ lạ. Bên trên cánh cửa có một cái bảng hiệu đường kính hơn ba thước. Bên trên cái bảng hiệu có khắc một bình pha chế rượu lớn, bên cạnh bình pha chế rượu có năm viên khóa tinh, phân biệt năm màu: xanh đậm, đỏ, vàng, trắng, đen.

- Đây là chỗ nào?

Trong lòng Cơ Động chợt động.

Ánh mắt của Tất Tô, Tạp Nhĩ cũng theo hắn nhìn lại, Tất Tô cười:

- Đây là Điều Tử Sư Công Hội, chắc là phân hội của Trung Nguyên Thành. Không hổ là thành thị lớn nhất đại lục, quả nhiên là có khác biệt. Ta từng đi qua thủ đô Sí Hỏa Thành của Nam Hỏa Đế Quốc chúng ta, phân hội của Điều Tử Sư Công Hội ở đó nhỏ hơn ở nơi này nhiều. Lão Đại, người nhìn đi, cái bình pha chế rượu đó chính là dấu hiệu của Điều Tử Sư Công Hội. Năm viên khóa tinh bên ngoài đại biểu cho thuộc tính Ngũ Hành, cũng là đại biểu cho Ngũ đại Đế quốc. Ý nghĩa của nó là, bất luận nơi nào đi nữa, đều phải có sự tồn tại của Điều Tử Sư. Nghe nói, tổng hội của Điều Tử Sư Công Hội là ở Bắc Thủy Đế Quốc. Ở nơi đó có rất nhiều Điều Tử Sư vĩ đại.

Lời của Tất Tô cũng giống như là Cơ Động phán đoán, nhưng hắn cũng chỉ nhìn một chút, rồi tiếp tục bước đi.

Tạp Nhĩ nói:

- Lão Đại, người không vào xem một chút hay sao? Người pha chế rượu ngon như vậy, đi thi nhận một danh hiệu Điều Tử Sư hẳn cũng không khó. Nếu có thêm chức nghiệp này, về sau làm chuyện gì cũng tiện lợi hơn một chút. Ta nghe nói Điều Tử Sư được đãi ngộ tốt lắm, nếu có thể thi đậu được danh hiệu Đại sư, còn có thể lãnh lương từ Công Hội nữa đó.

Cơ Động lắc lắc đầu, liếc nhẹ về phía bảng hiệu của Điều Tử Sư Công Hội một chút, rồi lại tiếp tục bước về phía trước. Kiếp trước hắn là Tử Thần một đời, bây giờ kêu hắn đi thi để nhận danh hiệu Điều Tử Sư, với hắn mà nói quả thực là chuyện đáng chê cười. Hắn căn bản là xem thường nơi này. Cái mà hắn theo đuổi ở kiếp này đã chuyển từ rượu thành Ma sư rồi. Đồng thời hắn cũng tự tin, trong lĩnh vực pha chế rượu này, cho dù là trên khắp thế giới ma sư, cũng không ai có thể vượt qua hắn được.

72. Chương 37 Đến Cửa Khiêu Chiến (thượng)

- Tuổi còn nhỏ, mà khẩu khí lại lớn như vậy. Điều Tử Sư là một nghề nghiệp cao quý, đâu phải ai muốn thi đều có thể đậu được. Chỉ bằng vào hắn mà muốn tiến vào Điều Tử Sư Công Hội của chúng ta sao?

Đúng lúc này, cách ba chỗ ba người không xa, một âm thanh khinh thường vang lên.

Ba người Cơ Động nhìn về phía thanh âm kia, chỉ thấy một gã thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi, mặc quần áo chỉnh tề, trường bào hoa lệ đang đi ngang qua phía bọn họ. Vừa đi hần vừa khinh miệt đánh giá Cơ Động, lại còn không ngừng phe phẩy đầu.

Tất Tô cả giận nói:

- Kỳ thi nhận tư cách Điều Tử Sư đó có gì đặc biệt hơn người chứ, Lão Đại của ta chính là Điều Tử Sư giỏi nhất.

Gã thanh niên kia vốn đã sớm vượt qua ba người hần, đột nhiên nghe được mấy chữ Điều Tử Sư giỏi nhất, nhất thời ngừng bước lại:

- Thật sự là đồng dạng. Cho dù là Tử Thần Đỗ Tư Khang đại nhân đi nữa, cũng không dám nói mình là người giỏi nhất. Các người nghĩ sao vậy, lông tóc còn chưa mọc đủ, đã ở chỗ này không biết trời cao đất rộng. Mau rút đi xa một chút đi, đừng đứng ở đây làm chướng mắt bọn ta.

Đối với những lời châm chọc của thanh niên này mà nói, Cơ Động vốn cũng không để ý lắm, kiếp trước hần vốn là độc nhân độc hành, căn bản không để ý đến người khác đánh giá hần như thế nào. Nhưng tên thanh niên kiêu ngạo này, chẳng những đã mắng hần, mà cũng mắng luôn hai tên huynh đệ của hần nữa. Tại thế giới Ma sư, hiện tại hần cũng không là gì cả, nhưng mà, trong giới Điều Tử Sư, sỉ nhục hần như vậy, hần không thể nhẫn nhịn được.

Hai tay giơ ra giữ lại Tất Tô và Tạp Nhĩ đang phấn nộ muốn xông lên, Cơ Động chậm rãi nói:

- Được, ta sẽ cho người biết ta là cái gì. Tất Tô, Tạp Nhĩ, chúng ta đi thôi.

Nói xong, hần mạnh mẽ lôi hai gã huynh đệ đang ùng ùng nổi giận kia quay đầu bước đi.

Gã thanh niên kia khinh thường xì lên một tiếng khinh miệt, ngạo mạn bước vào trong Điều Tử Sư Công Hội.

- Lão Đại, tên khốn kia sỉ nhục chúng ta như vậy, người vì sao lại giữ chúng ta lại? Cái này cũng không giống phong cách thường ngày của người a!

Tất Tô nói một cách bất mãn.

Cơ Động vỗ vỗ bả vai Tất Tô:

- Hần sẽ phải trả giá cho những gì mà hần đã nói. Tất Tô, Tạp Nhĩ, các người giúp ta một tay. Tạp Nhĩ, người đi mua cho ta một cái bàn, hình chữ nhật, cao khoảng một thước rưỡi, rộng khoảng một thước, dài hai thước. Tất Tô, người mua cho ta một khối vải trắng, một cây gậy trúc có thể treo tấm vải đó lên, thêm một cây bút nữa.

Tất Tô và Tạp Nhĩ liếc nhìn nhau, hai người cơ hồ là cùng nói:

- Lão Đại, người...

Cơ Động lạnh lùng cười:

- Chưa nghe đến hạ đẳng hiệu sao? Đấu võ môn thì có ích lợi gì? Cho dù hai người đánh hần một trận, hần sẽ phục sao? Cứ dùng sự thật mà nói chuyện đi.

Ánh mắt của Tất Tô và Tạp Nhĩ nhất thời sáng lên, bọn họ đều là người còn trẻ, chính gọi là ghé con mới sinh thì không sợ hổ. Bọn họ đều không phải người sợ sinh chuyện, nhìn ánh mắt cao ngạo mà kiên định của Cơ Động, nhất thời hưng phấn hẳn lên, không chút do dự quay đầu bước đi.

Cơ Động đứng ở bên đường, lặng lẽ nhìn về phía tòa nhà cao lớn của Điều Tử Sư Công Hội. Hô hấp của hần cũng cực kỳ có tiết tấu. Pha chế rượu là một môn nghệ thuật, tâm tình không giống nhau, hương vị Kê Vỹ Tửu pha chế ra cũng hoàn toàn không giống nhau. Hiện tại Cơ Động cần chính là bình tĩnh, chỉ có dưới trạng thái như thế, hần mới có thể chấp nhận được bất cứ sự khiêu chiến nào.

Một lát sau, Tạt Nhĩ và Tất Tô cũng đã quay lại. Trung Nguyên Thành lớn như vậy, muốn chuẩn bị mấy thứ đơn giản như vậy là chuyện hết sức dễ dàng. Cơ Động tiếp nhận cái bàn từ trên tay của Tạt Nhĩ, lúc này, ánh mắt của hắn đã trở nên cực kỳ bình tĩnh, giống như là mặt hồ tĩnh lặng không có gió thổi vậy, không hề có một tia cảm xúc nào cả.

Đi đến trước cửa của Điều Tử Sư Công Hội, Cơ Động đem cái bàn đặt ở đó, sau đó tiếp nhận mảnh vải trắng trong tay Tất Tô, cầm bút lên, thoăn thoắt viết lên trên đó mấy chữ to.

Trước cửa Điều Tử Sư Công Hội có hai tên thủ vệ canh cửa. Nhìn thấy ba người đến trước cửa Điều Tử Sư Công Hội làm gì đó, lập tức bước tới. Nhưng hai người bọn họ dù sao cũng là người bình thường, Tạt Nhĩ và Tất Tô cũng không để bọn họ quấy rầy Cơ Động làm việc, phân ra mỗi người ngăn cản một người.

Cơ Động dùng cây gậy trúc treo tấm vải trắng lên, quay sang nói với hai gã thủ vệ kia:

- Nói với những người trong Điều Tử Sư Công Hội, ta ở chỗ này đợi bọn họ một canh giờ, nếu trong vòng một canh giờ không ai dám đến đây ứng chiến, ta sẽ hủy đi tấm bảng hiệu trên cánh cửa kia.

Cây gậy trúc vung lên, soạt một tiếng, mảnh vải trắng kia đã đón gió căng lên. Trên đó có chín chữ to, viết là: ‘Điều Tử Sư Công Hội dám ứng chiến không?’

Hai gã thủ vệ liếc mắt nhìn nhau, tình huống như vậy, bọn họ hiển nhiên vẫn là lần đầu tiên gặp phải. Một người ở lại gác cửa, người còn lại nhanh chóng chạy nhanh vào Điều Tử Sư Công Hội.

Tạt Nhĩ ha ha cười, nói:

- Lão Đại, người viết mấy câu này rất hả giận đó. Bất quá, cái này tuy là phân hội Điều Tử Sư Công Hội tại Trung Nguyên Thành, địa vị không kém Tổng hội của Điều Tử Sư Công Hội trong giới Điều Tử Sư, Lão Đại, người...

Cơ Động phát tay áo:

- Không cần lo, các người chỉ cần đứng xem là được rồi.

Nhìn sự cao ngạo, thông dong, bình tĩnh của Cơ Động, Tạt Nhĩ và Tất Tô có cảm giác nhiệt huyết dâng trào. Đến tận cửa nhà người ta đặt bàn treo cờ trực tiếp khiêu chiến, chẳng khác nào trực tiếp tát một tát lên mặt người ta vậy. Cơ Động còn không đến mười lăm tuổi, nhưng phần dũng khí như thế này đã khiến cho hai tên huynh đệ kia khâm phục từ đáy lòng. Huống chi, Cơ Động rõ ràng là không chỉ có dũng khí đơn giản suông như vậy. Lúc này dưới ánh mặt trời chiếu rọi, đầu tóc đen của hắn lại phát ra ánh tím nhàn nhạt. Ánh mắt bình tĩnh của hắn tràn ngập một loại khí phách không chút nào chùn bước. Nhìn chăm chú vào phía Điều Tử Sư Công Hội, ánh mắt mang theo khí thế không khuất phục một ai.

Cơ Động lấy từ trong cái thủ trạc của mình ra liên tiếp chín cái Bình pha chế rượu bằng thủy tinh, bày thành một hàng thẳng trên cái bàn hình chữ nhật trước mặt. Hắn khoanh tay đứng đó, nhìn về phía Điều Tử Sư Công Hội, lẳng lặng đứng đợi.

Một lúc sau, từ trong Điều Tử Sư Công Hội có ba người bước ra, ngoài tên lính gác khi nãy đi truyền tin, còn có thêm hai người nữa, một già một trẻ. Người trẻ tuổi chính là gã thanh niên khi nãy đã sỉ nhục ba người Cơ Động. Người lớn tuổi nhìn qua chỉ hơn năm mươi tuổi, mặc một bộ trường bào màu vàng sạch sẽ, trên ngực trái có dấu hiệu bốn ngôi sao.

Cơ Động từng nghe Dương Bình Thiên nói qua, trên Ngũ Hành Đại Lục, Điều Tử Sư có cấp bậc rõ ràng, phân biệt từ một sao đến chín sao. Cấp bậc cơ bản nhất là một sao, có một sao là có thể chứng nhận được chức nghiệp Điều Tử Sư. Bốn sao là tượng trưng cho cấp bậc Đại sư. Cao nhất chín sao, trên toàn đại lục này cũng chỉ có một người, chính là Hội trưởng của Điều Tử Sư Công Hội, Tử Thần Đỗ Tư Khang.

- Hóa ra là đám tiểu tử không biết trời cao đất rộng bọn người, dám đến trước cửa Điều Tử Sư Công Hội bọn ta gây chuyện. Muốn chết phải không?

Gã thanh niên kia vừa nhìn thấy ba người Cơ Động, đã lập tức nổi giận dùng dùi chạy tới.

- Đủ rồi, Dạ Thương, không được vô lễ.

Vị trưởng lão bốn sao kia bước lên, ngắt lời gã thanh niên. Hắn nhìn thoáng qua chín bình pha chế rượu trên bàn trước mặt Cơ Động, sau đó mới nhìn lại Cơ Động, vẻ mặt ôn hòa nói:

- Tiểu huynh đệ, không biết Công Hội chúng ta đã có gì đặc tội với các người, các người là ai?

Cơ Động nhàn nhạt nói:

- Vừa rồi người này hỏi ta là cái gì, hiện tại ta chính là đến đây nói cho hắn biết. Lúc ấy hắn tự xưng mình là một thành viên của Điều Tử Sư Công Hội, một khi đã như vậy, ta cũng thuận tiện nói cho Điều Tử Sư Công Hội các người biết, ta là cái gì.

73. Chương 37 Đến Cửa Khiêu Chiến (hạ)

Người lớn tuổi có chút tức giận liếc gã thanh niên tên Dạ Thương kia một cái:

- Dạ Thương, tuy rằng người đã thông qua kỳ thi đạt được cấp bậc hai sao, nhưng người sao lại có thể ra bên ngoài làm bại hoại danh dự của Công Hội như vậy.

Dạ Thương định phát tác gì đó, nhưng nhìn ánh mắt không tốt của người lớn tuổi, chỉ phần nộ thôi chứ không dám mở miệng.

Người lớn tuổi quay sang nhìn Cơ Động, nói:

- Tiểu huynh đệ, ta là Uy Hoành của Điều Tử Sư Công Hội, nếu vừa rồi có gì đặc tội, ta sẽ thay mặt Dạ Thương xin lỗi người vậy. Chuyện khiêu chiến gì gì đó, coi như bỏ qua đi.

Cơ Động liếc mắt nhìn hắn một cái:

- Uy Hoành tiên sinh, chào ngài, thật xin lỗi, ta không thể chấp nhận lời xin lỗi của ngài. Cũng không phải ngài sỉ nhục ta và các bằng hữu của ta. Nếu ta đã đem bàn đến đặt ở nơi này, cũng không thể nào dễ dàng thu hồi lại. Ta chỉ đứng ở ngoài này một canh giờ, chỉ cần là người của Điều Tử Sư Công Hội, bất luận là ai cũng được, có thể trên phương diện pha chế rượu đánh bại ta, như vậy, ta lập tức hướng về phía Công Hội các người, ba quỹ chín lạng, sau đó rời đi. Còn nếu như trong vòng một canh giờ, không ai có thể đánh bại được ta, yêu cầu của ta rất đơn giản, để cho hắn đại diện cho người của Điều Tử Sư Công Hội các người, quỳ trước mặt ta, khấu đầu với ta ba cái, gọi ta một tiếng Tửu Thần. Còn nếu như hắn không muốn làm, thì các người phải tháo đi tám bảng trên cổng Điều Tử Sư Công Hội này xuống.

Câu nói sau cùng, thanh âm của Cơ Động giống như chém đinh chặt sắt vậy, ánh mắt hắn bắn ra uy thế bốn phía, cả người tản mát ra khí phách cuồng dã. Thời khắc này đây, hắn giống như nhớ lại kiếp trước, lại trở thành một đời Tửu Thần Lý Giải Đồng trước kia, trong lời nói căn bản không có lưu lại nửa phần đường lui nào cả.

Nghe xong những lời hắn nói, không chỉ là ngay cả Dạ Thương cũng nhin không được kêu lên một tiếng, mà ngay cả vị Điều Tử Sư Uy Hoành trước mặt cũng nhin không được, sắc mặt đại biến. Những lời mà Cơ Động nói, rõ ràng là không xem Điều Tử Sư Công Hội để vào trong mắt, đúng như những gì mà hắn đã nói với Tất Tô và Tạp Nhĩ vậy, hắn chính là đến đây để hạ bệ hiệu.

Uy Hoành trầm giọng nói:

- Tiểu huynh đệ, làm người nên chừa một đường lui, sau này còn có thể gặp lại. Người gây sự như thế, sự phụ người sẽ tùy ý dung túng người hay sao?

Cơ Động lạnh lùng cười:

- Trên thế giới này, không có ai có tư cách làm sư phụ dạy ta pha chế rượu. Không cần lãng phí thời giờ, trên người của người có hương vị của Trầm Niên Ốc đặc biệt, còn có mùi chanh, nếu ta đoán không sai, người hắn là am hiểu việc điều chế các loại Kê Vỹ Tửu lấy Ốc đặc biệt làm hương vị chủ đạo. Tay của người khá rộng, lòng bàn tay lại dày, hắn là chuyên sử dụng phương pháp pha chế rượu theo kiểu xoắn ốc. Đáng tiếc người đã có tuổi, tính tình quá mức trầm ổn, không còn sự nóng bỏng của Ốc đặc biệt, cho dù người có

gắng đến thế nào, thủ pháp có thành thạo đến mấy, cũng không thể nào điều chế ra được hương vị đặc thù của Ốc đặc biệt. Người không phải là đối thủ của ta, gọi người nào có cấp bậc cao hơn ra đây.

Vừa nói, tay phải Cơ Động nhướng lên, một bình pha chế rượu đã xuất hiện trong tay hắn. Chỉ thấy cổ tay hắn vung lên, bình pha chế rượu đã lập tức xoay tròn lên. Bả vai khẽ nhusich nhích một chút, bình pha chế rượu đang xoay tròn mãnh liệt giống như một khỏa mặt trời lấp lánh trong không trung vậy. Không có dấu hiệu gì báo trước, trong nháy mắt, ba khỏa mặt trời màu bạc đã cuất hiện trên đỉnh đầu và hai bên vai của Cơ Động. Đúng là thủ pháp hắn đã làm lúc trước khi thu hút sự chú ý của Dương Bình Thiên, Tam Dương Ánh Nguyệt. Chỉ là so với trước đây, hắn hiện tại thông dong hơn trước rất nhiều, chỉ là tiện tay thi triển đã có thể hoàn thành.

Sau khi được ngâm trong máu rồng, Cơ Động tuy rằng không đến mười lăm tuổi, nhưng thân thể hắn đã đạt đến đỉnh cao của kiếp trước, tất cả các tài nghệ pha chế rượu đều hoàn toàn có thể tùy ý thi triển dễ dàng. Đó cũng là nguyên nhân vì sao hắn lại tin tưởng như thế, ngạo nghễ đứng trước Điều Tử Sư Công Hội mà khiêu chiến như vậy. Hiện tại hắn đã hoàn toàn khôi phục lại toàn bộ năng lực cùng với lòng tin của Tử Thần Lý Giải Đổng kiếp trước.

Tiếng kêu giật mình của Dạ Thương trong nháy mắt ngưng hẳn lại, trợn mắt há mồm nhìn lại bình pha chế rượu đã dừng lại trên bàn kia.

Sắc mặt Uy Hoành trong nháy mắt đã trở nên ngưng trọng lại. Lúc này hắn đã rõ ràng, gã thanh niên trước mắt này, tuyệt đối là không đơn giản như vậy. Chiêu thức Tam Dương Ánh Nguyệt của Cơ Động, hắn tuy rằng cũng có thể làm được, nhưng tự hỏi tuyệt đối không có thông dong như Cơ Động vậy.

Nhất là những lời mà Cơ Động đã nói khi nãy, đã hoàn toàn đem những năng lực mà hắn am hiểu nhất, nói ra hết sức rõ ràng. Phải biết rằng, bình pha chế rượu mà không có rượu, sẽ khiến cho trọng lượng của bình nhẹ đi rất nhiều, hơn nữa còn không thể mượn dùng quán tính của chất lỏng trong đó làm cho bình pha chế xoay tròn. Nhìn qua, Cơ Động chỉ là dùng một cái bình pha chế rượu không mà xoay, nhưng hắn cũng là một Điều Tử Sư, những đạo lý trong đó làm sao hắn lại không rõ cơ chứ.

Lúc này, một số người đi đường cũng đã vây quanh lại xem. Những chữ trên tấm vải trắng kia, cộng thêm thể trận mà Cơ Động triển khai cũng đủ để hấp dẫn nhiều người hiếu kỳ tụ tập lại xem. Nhất là chiêu thức Tam Dương Ánh Nguyệt mà hắn thi triển khi nãy, khiến cho không ít người vỗ tay ủng hộ.

Thần sắc Dạ Thương đã có chút xấu hổ, hắn lúc này cũng biết rõ, chính mình tựa hồ đã trêu chọc phải người không nên đụng vào. Nhưng hắn hiển nhiên cũng không có tự nhận mình sai, hung hăng trừng mắt liếc Cơ Động một cái:

- Người chờ đó.

Nói xong liền xoay người chạy vào trong Điều Tử Sư Công Hội.

Sắc mặt của Điều Tử Sư Uy Hoành dần dần dịu xuống, nhìn Cơ Động, nhện không được hỏi:

- Tiểu huynh đệ, người thật sự không có sư phụ hay sao?

Cơ Động nhàn nhạt nói:

- Cùng một chuyện ta không nói hai lần. Hi vọng Điều Tử Sư Công Hội các người cũng không làm cho ta thất vọng.

Uy Hoành thở dài một tiếng:

- Thanh niên có nhiều nhuệ khí cũng là chuyện tốt, nhưng không nên kiêu ngạo quá mức như vậy. Chuyện này đối với sự phát triển tương lai của người cũng không có chỗ nào tốt cả. Ta chỉ là một gã Điều Tử Sư bốn sao, trong Công Hội cũng không tính là cái gì. Thủ pháp Tam Dương Ánh Nguyệt tuy rằng cũng không dễ dàng thi triển, nhưng trong Công Hội cũng vẫn còn không ít vị Điều Tử Sư vĩ đại có thể thi triển được. Tiểu huynh đệ, ta khuyên người một câu, chuyện chưa đến mức nào thì hay thu lại đi. Ta yêu cầu Dạ Thương xin lỗi người vậy. Với thực lực của người, ta nghĩ, dù cho thi đậu cấp bậc Điều Tử Sư năm sao cũng không thành vấn đề gì. Cái này dù sao cũng là nghề nghiệp của người, người tội gì đối địch với Công Hội cơ chứ?

Cơ Động lắc lắc đầu:

- Những gì ta đã nói, ta sẽ không thu hồi lại. Hơn nữa, cho đến bây giờ điều chế rượu cũng không phải là nghề nghiệp của ta, nó chỉ là một môn nghệ thuật mà ta theo đuổi thôi. Ta cũng khuyên ngài một câu này, nếu ngài vẫn xem nó là một việc làm để kiếm sống, như vậy, ngài cũng không bao giờ điều chế ra được loại Kê Vỹ Tửu ngon nhất đâu.

- Nói rất hay.

Đúng lúc này, trong Điều Tửu Sư Công Hội đã đi ra khoảng bảy tám người, Dạ Thương đi ở cuối cùng, ánh mắt hắn lúc này nhìn có vẻ kính cẩn hơn so với trước đây rất nhiều. Đi ở phía trước là một gã trung niên hơn bốn mươi tuổi, dáng người thon dài, mặt sáng như ngọc.

Lúc hắn xuất hiện, Cơ Động đầu tiên chú ý tới, chính là hai bàn tay của hắn. Đó mà hai bàn tay trắng nõn mà thon dài, nhìn qua có điểm giống như hai bàn tay của một nữ nhân vô cùng xinh đẹp vậy, chỉ là lớn hơn rất nhiều. Ngón tay hắn thon dài, mượt mà, khớp xương không chút nhô ra. Chỉ riêng hai bàn tay này, Cơ Động cũng không khỏi âm thầm gật đầu, Điều Tửu Sư Công Hội, cũng là vẫn có người tài ba. Lại nhìn lên trước ngực của người này, có bảy ngôi sao màu vàng lóe sáng, làm thành hình dạng của Bắc Đẩu Thất Tinh. Mà phía sau hắn, ai cũng là người có cấp bậc năm sao, sáu sao cả.

74. Chương 38 Nghệ Xạ Cửu Nhật (thượng)

Nhìn thấy người này, Uy Hoành vội vã chạy lại nghênh đón, ghé vào tai hắn thấp giọng nói vài câu gì đó. Lục cảm của Cơ Động cực kỳ nhạy bén, những gì Uy Hoành nói hắn cũng có thể nghe được. Uy Hoành chỉ thuật lại những chuyện xảy ra khi này, cũng không thêm bớt chút gì.

Vị trung niên nhân kia nghe xong Uy Hoành nói, gật gật đầu. Uy Hoành lập tức lui lại phía sau. Trung niên nhân bước tới, rất nhanh đi đến trước mặt Cơ Động.

Lúc này, người đứng xem đã càng ngày càng nhiều, đứng kín hơn phân nửa con đường bên ngoài.

Trung niên nhân kia mỉm cười:

- Chào người, tiểu huynh đệ, ta là Trần Tiêu, phó hội trưởng phân hội Điều Tửu Sư Công Hội tại Trung Nguyên thành, còn chưa thỉnh giáo tên họ của người.

- Cơ Động.

Cơ Động trả lời rất đơn giản, chỉ là nói tên mình ra.

Trần Tiêu mỉm cười nói:

- Chuyện vừa rồi, ta đã nghe Điều Tửu Sư Uy Hoành nói lại. Đầu tiên, ta đại biểu cho Điều Tửu Sư Công Hội chính thức xin lỗi người vì những lời mà Dạ Thương đã nói khi này.

Vừa nói, hắn vừa khom người về phía Cơ Động mà hành lễ.

Những hành vi của Trần Tiêu nhất thời làm cho đám dân chúng vây xem xung quanh ồ lên một trận.

- Trần Tiêu đại sư, ta...

Dạ Thương đứng một bên muốn giải thích gì đó, đã bị Trần Tiêu lạnh lùng liếc mắt một cái vội lui về.

- Đại Sư?

Cơ Động bĩu môi. Hắn đã từng gặp qua nhiều người được xưng là Đại sư rồi, nhưng mà, Đại sư chính thức có được mấy người cơ chứ? Hai bàn tay của Trần Tiêu quả thật khiến cho hắn chú ý một chút, nhưng trong mắt hắn, người này còn xa lắm mới đạt được thực lực có thể chống lại hắn.

Trần Tiêu vẫn như trước mỉm cười:

- Hai chữ Đại sư cũng chỉ là bằng hữu nể mặt mà cất nhắc thôi, tại hạ thẹn không dám nhận. Bất quá, Cơ Động tiểu hữu lại đem bàn đến ngăn chặn cửa chính của Điều Tửu Sư Công Hội chúng ta như thế, tựa hồ

cũng có chút không ổn. Hay là chúng ta vào trong nói chuyện đi, có được không? Người có thể thi triển được thủ pháp Tam Dương Ánh Nguyệt, ta chân thành hy vọng, có thể mời người trở thành một thành viên của Công Hội.

Cơ Động lắc đầu, nói:

- Không cần, ta đối với việc gia nhập Điều TỬ Sư Công Hội cũng không có bất cứ hứng thú gì. Xin mời xem những chữ ta đã viết. Nếu như các người không dám tiếp nhận sự khiêu chiến của ta, ta cũng có thể xoay người bỏ đi. Nếu như người tiếp nhận, điều kiện thắng thua Uy Hoành tiên sinh đã nói cho người biết rồi.

Những lời này vừa nói ra, nhất thời đều làm cho đám Điều TỬ Sư cao cấp sau lưng Trần Tiêu phần nộ kêu lên một tiếng. Nếu như Điều TỬ Sư Công Hội không ứng chiến, nhiều người xem như vậy, chẳng phải là tự nhận không bằng Cơ Động hay sao? Còn mặt mũi nào mà nhìn người? Nhưng nếu chiến thắng hẳn, Cơ Động bắt quá chỉ mà một thiếu niên mười mấy tuổi mà thôi, cũng sẽ làm cho người ta hiềm nghi, cho rằng thắng cũng không có đáng.

Trần Tiêu cũng không khỏi nhú mày:

- Cơ Động tiểu hữu, người cũng không nên bức người thái quá như vậy chứ?

- Bức người thái quá?

Cơ Động cười, hẳn cũng không nói nhiều về sự khiêu khích của Dạ Thương khi nãy, hẳn chỉ mỉm cười nhìn thẳng mặt Trần Tiêu:

- Ta hiện tại đang bức các người đó, thì sao đây? Có thực lực người cũng có thể mà.

Đây chính là sự kiêu ngạo của một thể hệ TỬ Thần. Sự kiêu ngạo như thế này, cho dù là Tạp Nhĩ và Tất Tô, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Sự tin tưởng mạnh mẽ cùng với ngạo ý không chừa đường lui của hẳn cũng đồng dạng lây sang hai người bọn họ.

Sắc mặt Trần Tiêu tái xanh:

- Đã như vậy, xin mời nói rõ ra đi, muốn thi đấu như thế nào?

Cơ Động lạnh nhạt cười:

- Nơi này cũng không có nhiều thiết bị, ta chỉ dùng một loại phương pháp điều chế rượu, nếu như các người có thể làm được, hoặc là làm ra một thủ pháp tương đương khác, xem như các người thắng. Nếu như các người không làm được, thì các người thua.

Trần Tiêu không nói thêm gì nữa, lui về phía sau một bước, làm ra động tác thủ thế, nói:

- Xin mời.

Tuy rằng Cơ Động chỉ mới có mười bốn tuổi, nhưng có thể thi triển ra thủ pháp Tam Dương Ánh Nguyệt, đủ để khiến cho bọn hắn coi trọng. Hơn nữa, từ trên thực tế mà xem, phương pháp mà Cơ Động đưa ra để tỷ thí với Điều TỬ Sư Công Hội, nhất định sẽ có thủ pháp gì cực kỳ lợi hại.

Trong lĩnh vực pha chế rượu, mỗi người đều sẽ có loại Kê Vỹ TỬ mà mình am hiểu nhất, đây là chuyện không thể nghi ngờ. Mà lúc này bên trong Điều TỬ Sư Công Hội có hơn bảy tám người, chỉ cần một người trong đó có thể dùng được thủ pháp pha chế rượu giống như Cơ Động vậy, bọn họ sẽ chiến thắng. Trong lòng Trần Tiêu đã quyết định, trận tỷ thí này nhất định phải thắng, hơn nữa phải thắng một trận vẻ vang mới được. Tuyệt không thể làm yếu đi danh tiếng của Phân hội Trung Nguyên Thành.

Cơ Động thông dong bình tĩnh lấy trong thủ trạc ra lần lượt chín ly rượu, phân biệt đặt trước chín bầu điều chế rượu trên bàn. Khi Trần Tiêu nhìn thấy cái thủ trạc trên tay hắn, không khỏi toát ra thần sắc kinh ngạc. Trong lòng thâm nghĩ, thiếu niên này không chỉ là một gã Điều TỬ Sư, hơn nữa còn là một gã Âm Dương Ma Sư. Chẳng lẽ, hắn xuất thân từ một đại gia tộc nào hay sao? Hỏa Hệ, chẳng lẽ là quý tộc đế từ Nam Hỏa Đế Quốc?

Cơ Động tự nhiên cũng không biết những người trước mặt đang suy nghĩ gì, don xong chín cái chén rượu, cổ tay lộn một cái, một bình rượu đã xuất hiện trong tay hắn. Loại rượu Ốc đặc biệt đã pha chế mười lăm năm, chỉ là một loại rượu hết sức bình thường, rượu không màu, trong suốt. Khi hắn mở ra toàn bộ nắp của chín bình điều chế rượu bằng thủy tinh, kể cả Trần Tiêu, sắc mặt của đám người Điều Tử Sư Công Hội đều hoàn toàn ngưng trọng lại.

Bọn họ đều là người trong nghề, tự nhiên là nhìn ra được, Cơ Động dĩ nhiên là muốn đồng thời điều chế chín bầu rượu cùng lúc. Chuyện như vậy không thể nghĩ ngờ là vô cùng khó khăn. Lúc điều chế Kê Vỹ Tửu, cần phải đảm bảo thủ pháp ổn định, mới có thể sử dụng các loại thủ pháp khác nhau pha chế, làm cho các nguyên liệu khác nhau trong bình điều chế hoàn toàn phối hợp với nhau, mới có thể xem là điều chế thành công. Đồng thời sử dụng nhiều bình pha chế rượu, cần phải trong lúc pha chế, cam đoan mỗi bình điều chế phải được sử dụng bằng những thủ pháp không chế tương ứng mới được.

Những khảo hạch cơ bản của Điều Tử Sư Công Hội chia làm chín cấp bậc khảo hạch, trong mỗi cấp bậc khảo hạch, có một hạng mục khảo hạch chính là đồng thời điều chế ra số lượng kê Vỹ Tửu tương ứng với cấp bậc của mình. Những Điều Tử Sư bậc nhiều sao, cũng phải đồng thời sử dụng cùng lúc nhiều bình pha chế rượu. Đương nhiên, đây cũng chỉ là một trong những khảo hạch trụ cột mà thôi, nhưng từ mặt này có thể nhìn ra việc Cơ Động lựa chọn điều chế cùng lúc chín bầu pha chế rượu vốn là chuyện khó khăn đến mức nào. Đây là khảo hạch mà một Điều Tử Sư chín sao mới phải tiếp nhận a!

Trong lòng Trần Tiêu thầm nghĩ, đồng thời sử dụng chín bình pha chế rượu, tuy rằng mình cũng có thể miễn cưỡng làm được, nhưng cho dù là toàn lực ứng phó, cũng không thể cam đoan lần nào cũng có thể thành công. Thiếu niên này nếu quả thật làm được, sợ rằng hôm nay Phân hội Trung Nguyên thành gặp rắc rối lớn rồi. Đáng tiếc Phân Hội trưởng không có ở đây, bằng vào thực lực tám sao của hắn, may ra mới đủ uy hiếp được thiếu niên này. Một tầng mồ hôi lạnh đã bắt đầu xuất hiện trên trán Trần Tiêu. Trong lòng hắn âm thầm cầu khẩn, Cơ Động ngàn vạn lần không nên hoàn thành lần pha chế rượu này đi.

Chính là hành gia đã ra tay, cũng không cách nào ngưng lại. Khi Cơ Động cầm lấy bình rượu đổ vào trong chín bình điều chế rượu, các vị Điều Tử Sư cũng đã bắt đầu tập trung tinh thần nhìn chăm chú vào động tác của hắn.

Tay Cơ Động mặc dù cũng không có tốt như tay Trần Tiêu, nhưng cực kỳ ổn định, ánh mắt của hắn giống như một thanh thước đo vô cùng chính xác vậy. Bình rượu Ốc đặc biệt liên tiếp nghiêng chín lần, chẳng những không một giọt nào rót ra ngoài, hơn nữa lượng rượu rót vào trong chín bình pha chế đều hoàn toàn giống nhau như đúc, không bình nào nhiều hơn một giọt, cũng không bình nào ít hơn một giọt.

75. Chương 38 Nghệ Xạ Cử Nhật (hạ)

Bình pha chế rượu bằng thủy tinh vốn vô cùng trong suốt, hắn lại làm trước mặt nhiều người như vậy, căn bản là không có khả năng giấu tròn gian lận gì. Hơn nữa động tác của Cơ Động rất chậm, tựa hồ là cố ý làm cho mọi người thấy rõ ràng hơn.

Rượu Ốc đặc biệt chiếm khoảng bốn phần mười toàn bộ tài liệu pha chế, sau đó Cơ Động lại rót vào thêm ba loại nguyên liệu nữa, phân biệt là một phần mười nước đường, bốn phần mười rượu vị chanh, một phần mười nước tinh khiết.

Không hề nghĩ ngờ, bốn loại nguyên liệu mà Cơ Động sử dụng đều là những loại nguyên liệu điều chế Kê Vỹ Tửu bình thường nhất. Dựa theo những tỷ lệ mà hắn phân phối, loại Kê Vỹ Tửu mà hắn pha chế này, trong đám Điều Tử Sư của Điều Tử Sư Công Hội đang đứng ở đây, cho dù là gã có cấp bậc thấp nhất cũng biết là loại gì.

Dạ Thương có chút khinh miệt bĩu môi:

- Không phải chỉ là một ly Thái Dương Vãn Lạc hay sao?

Lúc này đây, không chỉ là đám dân chúng đứng xem xung quanh càng ngày càng nhiều, hơn nữa một số Điều Tử Sư cấp thấp trong Điều Tử Sư Công Hội cũng đi ra xem khá đông. Nhiều người vây quanh trước cửa Điều Tử Sư Công hội như vậy, bọn họ làm sao lại có thể không biết? Có người đến trước cửa khiêu

chiến khả năng pha chế rượu, chuyện như thế ở phân hội Trung Nguyên Thành từ trước tới giờ đây mới là lần đầu tiên.

Mãi đến lúc này, động tác của Cơ Động vẫn như trước vô cùng từ tốn, không chút hấp tấp. Từ từ đặt nắp từng bình pha chế rượu lại. Dạ Thương nhìn khinh thường chén rượu Kê Vỹ Tửu này, nhưng sắc mặt của đám người Điều Tửu Sư cao cấp do phó hội trưởng Trần Tiêu dẫn đầu lại càng ngày càng ngưng trọng hơn. Bọn họ đều biết rõ ràng, Điều Tửu Sư càng giỏi, tài năng thể hiện ở chỗ sử dụng những loại nguyên liệu bình thường nhất, bộc lộ ra thủ pháp cao siêu của bản thân. Nguyên liệu đồng dạng, do những Điều Tửu Sư khác nhau pha chế, hương vị tuyệt đối không giống nhau. Cơ Động lựa chọn pha chế Thái Dương Văn Lạc, tất nhiên là có chỗ độc đáo riêng.

Đây xong chín cái nắp bình, Cơ Động ngừng các động tác lại, lẳng lặng nhìn chăm chú vào chín bình pha chế rượu trước mắt. Tất cả mọi thứ xung quang tại một khắc này đã hoàn toàn bị ngăn cách bên ngoài. Trong mắt của hắn, trong ý thức của hắn, cũng chỉ còn có sự tồn tại của chín bình pha chế rượu này thôi. Tiết tấu hô hấp cũng tùy thời điều chỉnh, tinh, khí, thần của hắn cũng đã được điều chỉnh lại, hoàn toàn đạt đến trạng thái đỉnh cao nhất.

Có lẽ là bị những động tác của Cơ Động cuốn hút, đám dân chúng xung quanh cũng hoàn toàn an tĩnh lại, đều mở to mắt nhìn xem thiếu niên có gan đến trước cửa Điều Tửu Sư Công Hội khiêu chiến kia đến tột cùng là có năng lực gì.

Khê hít sâu một hơi, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người xung quanh, Cơ Động rót cuộc cũng bắt đầu. Tay phải lóe lên, đã chụp đến bình pha chế thứ nhất, cổ tay rung lên, bình pha chế rượu đã nhẹ nhàng bay lên, ngay sau đó là đến bình thứ hai, bình thứ ba... mãi cho đến bình thứ chín. Tuy rằng có tổng cộng đến chín bình pha chế rượu, nhưng động tác nhanh như thiểm điện của Cơ Động, cũng không làm cho người xem có cảm giác đột ngột. Mãi đến khi bình pha chế cuối cùng bị hất lên không trung, bình pha chế đầu tiên mới bắt đầu hạ xuống.

Cơ Động nhanh chóng lui về phía sau nửa bước, tay trái quay một vòng, bình pha chế rượu đầu tiên rơi xuống đã một lần nữa được hất bay vút lên, ở trong không trung xoay tròn kịch liệt lên. Hai bàn tay vẫn tiếp tục mở ra, đem một đám bình pha chế rượu tiếp lấy, sau đó lại hất lên cao.

Chỉ thấy hai chân hắn đặt vững vàng trên mặt đất, không chút xiêu vẹo, nhưng thân trên lại giống như là đang đứng trên một bãi lá sen vậy, lấy thất lưng làm trục, hai tay dang rộng, thất lưng, bụng, ngực, cánh tay, bàn tay, ngón tay, mỗi bộ phận đều chớp động. Chín bình pha chế rượu giống như kỳ tích, bắt đầu quay tròn xung quanh thân thể hắn, động tác hết sức linh hoạt.

Lúc bắt đầu còn có thể xem rõ được động tác của hắn, trong chốc lát phải, chốc lát trái, chốc lát lên cao, chốc lát hạ xuống. Nhưng rất nhanh, hết thấy mọi thứ đều biến thành hư ảo, rốt cuộc cũng không nhìn thấy được tay hắn ở chỗ nào, cánh tay chỗ nào, chỉ có thể nhìn thấy được một đoàn quang mang màu cam lóng lánh đang không ngừng biến ảo trong không trung mà thôi, đám quang mang màu cam kia chính là từ những bình pha chế rượu kia phát ra.

Âm thanh kinh ngạc liên tiếp vang lên, đối với đám dân chúng xung quanh mà nói, tất cả mọi thứ mà Cơ Động bày ra, căn bản là những kỳ tích. Cái đó là chín bình pha chế rượu a! Chỉ cần hắn có một chút sai lầm thôi, cũng lập tức sẽ rơi xuống, vỡ tan. Nhưng mà chín bình pha chế rượu kia vẫn thủy chung quay tròn chung quanh thân thể hắn, tựa như là chín con đu long liên tiếp xoay tròn vậy. Mà chín bình pha chế màu cam liên tục xoay tròn xung quanh thân thể hắn, tựa như hắn đang bị một vòng tròn màu cam vây xung quanh vậy.

Cơ Động giống như là một luồng lốc xoáy cực mạnh, không ngừng thu hút đám bình pha chế rượu kia, dễ dàng thao túng, sai khiến chúng nó. Ánh mắt của hắn cũng thủy chung trầm tĩnh như nước, cũng không cần nhìn xem những bình pha chế đó, mỗi một vị trí mà bình pha chế rượu xuất hiện, đều trong tầm không chế của hắn. Đám bình pha chế bay lượn càng ngày càng nhanh hơn, đám quang mang màu cam kia cũng càng ngày càng đậm lên. Bình pha chế rượu bằng thủy tinh, được ánh mặt trời chiếu rọi, phát ra ánh sáng lóa mắt.

Đột nhiên, Cơ Động khê quát một tiếng, động tác của hắn trong phút chốc lại nhanh hơn gấp đôi, cho dù là Trần Tiêu, là một Điều Tửu Sư cấp bậc cao như vậy, cũng không cách nào nhìn thấu được những động

tác của hắn, chỉ cảm thấy như nửa phần trên của thân thể Cơ Động giống như là bị bám lấy vô số đạo tàn ảnh vậy.

Dưới sự kinh hô cao vút của đám dân chúng xung quanh, chín bình pha chế rượu kia giống như là ngừng lại trong không trung, làm thành một hình cung có dạng giống như một đường parabol, tuy rằng cùng ngừng lại trong không trung, nhưng chín cái bình vẫn dường như đang xoay tròn kịch liệt, giống như chín cái mặt trời đồng thời chiếu rọi trên đỉnh đầu Cơ Động vậy.

Chín bình pha chế rượu kia đương nhiên không có khả năng ngừng bay, tất cả những cảnh này hoàn toàn là do thủ pháp thần kỳ của Cơ Động làm ra.

Oanh—, tiếng vỗ tay như sấm đột ngột vang lên mãnh liệt, đám dân chúng vây xung quanh, ngay cả đám lính tuần tra, phát hiện dân chúng tụ tập đi lại muốn giải tán cũng đều nhịn không được hưng phấn hoan hô mãnh liệt. Không ai muốn phá hư một màn như kỳ tích trước mắt này. Đám người của Điều Tử Sư Công hội lúc này cũng đã trợn mắt há mồm nhìn rồi.

Bang, bang, bang, bang, bang, bang, bang, bang, bang, chín âm thanh thanh thúy vang lên, chín khóa thái dương trong không trung giống như đồng thời lặng lẽ rơi xuống. Chỉ chín âm thanh va chạm nhỏ vang lên mà thôi, chín cái bình đã vững vàng dừng lại trên cái bàn trước mặt Cơ Động, hơn nữa, vị trí mà chúng hạ xuống thế nhưng lại hoàn toàn trùng khít với vị trí ban đầu của chúng, giống như là bản thân chúng vốn là phải ở chỗ đó vậy.

Thân trên của Cơ Động thoáng lắc lư vài cái, mới dần dần ổn định lại, lúc này trong hai mắt hắn, sự trầm ổn vốn có đã biến thành một sự cuồng nhiệt không gì sánh kịp.

Thành công, đúng vậy, hắn thành công rồi. Tại thế giới thứ hai này của hắn, đây là lần đầu tiên hắn sử dụng ra một trong những loại thủ pháp phức tạp nhất tại kiếp trước của hắn. Ở kiếp trước của hắn, hắn đúng là sử dụng loại thủ pháp này tại Đại hội Điều Tử Sư Quốc tế, nhờ vậy mới hình thành nên danh hiệu Tử Thần đáng kiêu ngạo của hắn. Sau bốn năm trong kiếp sống mới của hắn, hắn rốt cuộc cũng lần đầu tiên hoàn thành. Giờ khắc này đây, máu huyết trong cơ thể Cơ Động hoàn toàn sôi trào lên, trên đầu thậm chí còn bốc lên một cỗ nhiệt khí nhàn nhạt, mồ hôi trên gương mặt chảy xuống, nhưng tất cả những thứ đó đều hoàn toàn đáng giá.

Kỳ thật Cơ Động hoàn toàn có thể sử dụng một loại thủ pháp pha chế rượu đơn giản hơn một chút mà hoàn thành lần khiêu chiến tại Điều Tử Sư Công Hội này. Nhưng mà, hắn cũng không có làm như vậy, hắn phải lựa chọn chính là cực hạn của mình, cực hạn mà khó có người nào có thể làm được. Khi hắn viết lên mấy chữ trên mảnh vải trắng, trong lòng cũng đã hạ quyết tâm, dùng thủ pháp tên gọi Nghệ Xạ Cửu Nhật làm cho mình khôi phục lại trạng thái đỉnh cao nhất của nghệ thuật pha chế rượu. Ngay cả lúc bắt đầu, ngay cả một chút nắm chắc hắn cũng không có, nhưng mà hắn vẫn thủy chung lựa chọn như vậy, đây chính là sự kiêu ngạo của một đời Tử Thần, sự kiêu ngạo của bản thân Cơ Động. Mà sự thật chứng minh, hắn đã thành công.

76. Chương 39 Kỹ Kinh Tứ Tọa (thượng)

Tiếng hoan hô cũng không có bởi vì Cơ Động đã điều chế rượu thành công mà dừng lại, ngược lại càng trở nên nhiệt liệt hơn. Tất cả các dân chúng, thậm chí là những quân lính tuần tra trong thành phố đều vỗ tay hết mức, cho dù là bàn tay của họ đã đỏ bầm lên bọn họ cũng không hay biết.

Vô cùng đặc sắc, một màn trước mắt khi này, đối với bọn hắn mà nói, chỉ có thể dùng hai chữ thần kỳ để hình dung. Tuy rằng đây chỉ là đang ở bên đường mà thôi, cũng không có những bố trí gì huyền lệ, nhưng mà thủ pháp không gì sánh kịp của Cơ Động vừa rồi đã chinh phục trọn vẹn tâm trí bọn họ.

Cơ Động lúc này cũng có chút thở dốc, sự hưng phấn trong mắt hắn dần dần rút đi. Cúi đầu, nhìn xuống hai bàn tay vì phát lực và vận chuyển quá độ mà có chút run rẩy của mình, trong lòng dâng lên một sự kiêu ngạo cực hạn. Cho dù là lúc ý chí của hắn và hai đại quân vương kết hợp, cũng chưa có được sự kiêu ngạo như lúc này. Tất cả những gì phát sinh ngăn ngui trước mắt, là kết quả những gì mà ba mươi năm trong kiếp trước hắn đã theo đuổi. Đây chính là những thành tựu mà do chính bản thân hắn cố gắng a!

Trần Tiêu lúc này cũng không có mở miệng, sắc mặt hắn đã giống như một lớp tro tàn vậy. Đừng nói là làm ra được cảnh tượng chín mặt trời treo lơ lửng trên không như lúc này, cho dù là đồng thời sử dụng cùng lúc chín bình pha chế rượu, với hắn mà nói đã là chuyện vô cùng khó khăn rồi. Hiện tại hắn căn bản là không nói nên lời, mà hắn cũng không biết nên nói cái gì nữa. Mà ở sau lưng hắn, đám Điều Tử Sư của Điều Tử

- Liệt Diễm, các Cơ Chuẩn Kỹ của hai đại quân vương có tổng cộng là bao nhiêu cái? Ta đến khi nào mới có thể học được các loại Mệnh Trung Kỹ của bọn họ?

Liệt Diễm lạnh nhạt cười:

- Người còn không biết sao? Kỹ năng của hai đại quân vương, nói là Cơ Chuẩn Kỹ, cũng là bởi vì ma lực của người không đủ mà thôi. Khi thực lực của người tăng lên, mỗi một cái Cơ Chuẩn Kỹ cũng là một cái Mệnh Trung Kỹ. Khi người đem những kỹ năng kia kết hợp sử dụng liên hoàn, uy lực của bọn chúng còn vượt xa những Mệnh Trung Kỹ bình thường. Bất quá người cũng nên ở trong cái Thiên Can Học Viện kia mà học một số Ma kỹ bình thường đi. Dù sao kỹ năng của hai đại quân vương vốn tiêu hao ma lực rất lớn, những lúc không cần thiết, có một số kỹ năng bình thường để che dấu thực lực chân chính của người cũng không sai. Giống như kỹ năng Bính Đình Hỏa Cầu mà người vừa mới học được, cũng có chút thực dụng đó.

Cơ Động gật gật đầu:

- Ta hiểu rồi, Liệt Diễm, ta về trước đây, tạm biệt.

Từng phiến Hồng Liên cuộn cuộn nổi lên, ngay khi Cơ Động sắp bị truyền tống rời đi, Liệt Diễm đột nhiên nói:

- Tiểu Cơ Động, người nhớ là, từ nay về sau pha chế rượu cho ta, cũng không được kém lần này đâu đó. Rượu người điều chế bằng Nghệ Xạ Cửu Nhật uống rất ngon.

- Ặc...

Nhìn một mảnh đỏ rực trước mắt, trong tai quanh quẩn thanh âm của Liệt Diễm, Cơ Động đã bị truyền tống rời đi. Hắn hiện tại có chút hối hận, không có việc gì tự nhiên chạy đến Điều Tử Sư Công Hội gây rối làm gì. Không được kém so với Nghệ Xạ Cửu Nhật? Mấy loại thủ pháp cao cấp nhất này, cho dù là hắn, cũng chỉ biết vài cái mà thôi. Muốn có thể điều chế ra những ly Kê Vỹ Tửu ngon hơn, chỉ có thể kiếm những loại nguyên liệu ngon hơn mà thôi. Nhưng mà các nguyên liệu càng tốt, giá cả cũng đồng dạng càng cao, hắn hiện tại cũng không có thu nhập gì. Hơn nữa, một số loại nguyên liệu cực phẩm chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, có tiền chưa chắc đã có thể mua được.

Đương nhiên, những lời này Cơ Động tuyệt đối cũng sẽ không nói với Liệt Diễm, bất luận là Liệt Diễm có yêu cầu gì, chỉ cần hắn có thể làm được, hắn nhất định sẽ tận lực thỏa mãn nàng. Còn những khó khăn trong đó, đó là chuyện của một mình hắn.

79. Chương 40 Thiên Can Học Viện (hạ)

Trở lại lữ điếm, sắc trời bên ngoài vừa mới tảng sáng, cảm thụ được song hệ ma lực trong căn nguyên đang ở trạng thái cực hạn, Cơ Động không khỏi mỉm cười, từ lúc ngưng tụ thành công xong, tu vi của hắn có thể nói là đột nhiên tăng mạnh. Dấu ấn hai đại quân vương cũng chỉ giúp hắn tăng lên có một cấp, còn ba cấp còn lại, có thể nói là đều do sự nỗ lực không ngừng của hắn. Chỉ trong vòng có hai tháng, đã tăng lên đến mười bốn cấp, mặc dù quá trình tu luyện khá là gian khổ, nhưng cũng tuyệt đối là đáng giá. Đạt được hai quan có thể học được cái Cơ Chuẩn Kỹ tiếp theo, đây chính là mục tiêu nỗ lực hiện tại của Cơ Động.

Thừa dịp Âm Dương Cân Bằng lúc sáng sớm, Cơ Động nghỉ ngơi một chút, đợi đến khi Tất Tô và Tạp Nhĩ đến gõ cửa phòng của hắn, ba người ăn uống đơn giản một chút rồi rời khỏi lữ điếm.

Tất Tô đã hỏi rõ mấy người trong Hỏa Đỉnh Tửu Điếm về đường đi đến Thiên Can Học Viện. Thiên Can Học Viện ở khu phía Bắc của Trung Nguyên Thành, phạm vi rất rộng lớn. Bởi vì nội ô Trung Nguyên Thành quả thật rất lớn, nếu đi bộ hơn một canh giờ chưa chắc đã đến nơi. Ba người vừa ra tới cửa, đã có một cỗ xe ngựa của lữ điếm chờ sẵn, đưa ba người đến thành Bắc.

Ngồi không trên xe ngựa, nhìn qua khung cửa sổ, ba người Cơ Động không khỏi phải phát ra tiếng cảm thán về sự to lớn của Trung Nguyên Thành. Khi đi qua khu trung tâm của thành, bọn họ mơ hồ thấy được Hoàng cung của Trung thổ đế quốc, có thủ vệ sâm nghiêm, tường thành màu vàng kim cao hơn mười trượng.

Tuy rằng lúc này vẫn là sáng sớm, nhưng mà trên đường đi đã có rất nhiều người đi lại. Các cửa hàng mở rộng cửa buôn bán, tiến hành các việc chuẩn bị hàng quán cho một ngày làm việc bận rộn bên đường. Cảnh tượng hết sức nhiệt náo. Sự thật chứng minh, bọn họ xuất phát từ sáng sớm là hết sức sáng suốt, cho dù là cưỡi xe ngựa, nhưng cũng hơn nửa canh giờ bọn họ mới đến được thành Bắc.

- Ba vị thiếu gia, đến nơi rồi.

Xe ngựa ngừng lại, xa phu đến vén màn xe lên, cung kính làm một động tác mời thỉnh.

Ba người Cơ Động từ trên xe ngựa nhảy xuống, Tất Tô nói với xa phu:

- Người trở về đi. Nếu hôm nay chúng ta thông qua được khảo hạch, sẽ trực tiếp vào ở trong học viện luôn.

Khi Tất Tô nói chuyện với xa phu, ánh mắt của Cơ Động cũng nhìn thẳng về phía trước, khe cau mày giật mình một cái, trong mắt cũng vô ý thức toát ra quang mang giật mình.

Ngay trước mặt bọn họ khoảng hơn trăm thước, là một bức tường thật lớn. So sánh với tường thành Hoàng cung khi nãy bọn họ đi ngang thì thấp hơn một chút, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi. Bức tường trước mặt này, cao ít nhất cũng khoảng hơn tám trượng, bức tường có màu vàng nâu, tuy rằng không giống như tường thành Hoàng cung có màu vàng kim đẹp để quý giá, cũng không có cảm giác nhìn không thấy biên giới như tường thành bên ngoài, nhưng mười biểu tượng điêu khắc trên đó lại nói không hết vẻ huyền lệ cùng với thiên kỳ bách quái.

Cứ mười cái biểu tượng lại làm thành một nhóm, từng nhóm từng nhóm liên tiếp nhau kéo dài xa tít tắp. Chỉ riêng việc điêu khắc thôi cũng sẽ tốn hao không ít rồi. Phải biết rằng, bức tường này cao đến hơn tám trượng, mà mỗi biểu tượng cùng với khung cảnh hình vuông cũng đã cao gần một trượng rồi. Đây tuyệt đối là tường thành có công sức đứng đầu. Mà độ rộng của bức tường này, ít nhất cũng gần ngàn thước. Quy mô lớn như vậy, chỉ sợ cũng đã gần rộng bằng với Hoàng cung của Trung Thổ Đế Quốc rồi.

Cơ Động liếc mắt một cái đã thấy được biểu tượng Phượng hoàng màu đỏ rực đứng vị trí thứ ba, cùng với vị trí thứ tư là một con Đại Xà màu lam có hai cánh, chính là Đẳng Xà của Đỉnh Hỏa Hệ. Mà tám cái biểu tượng còn lại, cũng cực kỳ tinh xảo. Từ xa nhìn lại, chỉ riêng bức tường thôi, đã làm cho người ta sinh ra một loại khí thế áp lực nhẹ nhẹ.

Không cần ai phải giới thiệu, ba người Cơ Động cũng lập tức hiểu được, bức tường trước mắt chính là thuộc về Thiên Can Học Viện. Quả thật không hổ là Học viện do Ngũ Đại Đế Quốc cùng chung tay xây dựng. Cho dù là ở kiếp trước của Cơ Động, hẳn cũng không nhớ rõ là mình đã từng thấy qua một Học Viện nào có quy mô giống như thế.

Tạp Nhĩ nói:

- Lão Đại, cửa chính ở bên kia kia, chúng ta đi qua đó đi.

Cơ Động gật đầu, ba người hướng về phía cánh cửa của bức tường đi đến. Một cánh cửa lớn, cao khoảng hai trăm thước, rộng chừng năm mươi thước đã hiện ra trước mặt bọn họ. Tổng thể cánh cửa làm bằng đá hoa cương, ngoài mặt là đá cẩm thạch, trên mặt lại khảm một số trang sức, châu ngọc. Trên hai cánh cửa thật lớn, có hai câu đối được chạm khắc tinh xảo:

Bên trái là: ‘Giáp – Bính – Mậu – Canh – Nhâm Dương chi bạch trú cầu học hữu phương.’ Bên phải là: ‘Ất – Đinh – Kỷ – Tân – Quý Âm chi dạ văn tu luyện hữu đạo.’ Phía trên cánh cổng có bốn chữ lớn, khảm vàng rực rỡ: ‘Thiên Can Học Viện’.

Trước cửa lớn, có mười thanh niên nam nữ tuổi chừng khoảng hai mươi, mặc các loại giáo phục màu sắc khác nhau đang đứng đó, tay cầm những tấm bài ghi tên các hệ, trên ngực có đeo băng tên. Trước mặt mỗi người có một cái bàn, trên có bày giấy bút. Sau lưng mấy người đó có một tấm biển lớn: ‘Chỗ tân sinh báo danh khảo hạch.’ Không cần phải hỏi, mười tên thanh niên nam nữ này đều là đại diện cho các hệ, khi báo danh sẽ đến hệ tương ứng mình mà đăng ký.

Không biết là bởi vì hiện tại còn quá sớm, hay là năm nay Thiên Can Học Viện thu nhận học viên quá ít, mà lúc này người tập trung trước mười cái bàn kia cũng không nhiều lắm.

Ba người Cơ Động rất nhanh bước tới. Nếu đã tới, đương nhiên trước tiên phải đăng ký báo danh. Hơn nữa, thuận tiện cũng hỏi qua một chút về quy tắc khảo hạch nhập học, chuẩn bị sẵn sàng, khi tiến hành khảo hạch cũng khỏi phải bỡ ngỡ.

Khi bọn hắn tiến đến gần, ba người cũng không khỏi phải sửng sốt một chút. Ngồi phía sau mười cái bàn kia, trong số mười thanh niên nam nữ đại diện cho các hệ này, lại có đến hai người mà bọn họ nhận ra được.

Người đứng phía sau bàn đại biểu cho Bính Hỏa Hệ, chính là đại ca của Chúc Quy, cũng chính là người tại kỳ khảo hạch cuối khóa năm nhất đã đến xin xỏ cho Cơ Động, Chúc Thiên. Chúc Thiên lớn hơn bọn họ năm tuổi, lúc này đã là một thanh niên hai mươi tuổi rồi.

Mà người thứ hai bọn họ biết lại khiến cho ba người Cơ Động phải nhíu mày, đứng cách Chúc Thiên một bàn, ngay phía sau bàn đại biểu cho Mậu Thổ Hệ, cũng là Dương Thổ Hệ, không ngờ chính là người hôm qua bị Cơ Động dùng hành động thực tế làm cho mất mặt, vị Điều Tử Sư hai sao của Điều Tử Sư Công Hội, Dạ Thương. Lúc này hắn đã mặc một bộ giáo phục có màu vàng nhạt, cũng không còn vẻ mặt kiêu ngạo như hôm qua. Nhưng khi hắn nhìn thấy ba người Cơ Động, ánh mắt rõ ràng xuất hiện một chút biến hóa.

Tất Tô thấp giọng thì thầm bên tai Cơ Động:

- Gã kia chẳng phải là Dạ Thương sao, hắn sao lại cũng ở trong Thiên Can Học Viện vậy. Người này sẽ không lấy công báo tư thù chứ?

Cơ Động lắc đầu, nói:

- Cứ bình tĩnh mà quan sát. Hắn là người của Mậu Thổ Hệ, không cùng hệ với chúng ta. Cứ việc báo danh trước đi.

Vừa nói, ba người lấy ra phiếu đề cử của viện trưởng cầm trên tay, Cơ Động và Tạp Nhĩ đi đến bàn trước mặt Chúc Thiên, Tất Tô đến chỗ của Lâm Trắc, một thiếu nữ có dáng người thon thả, mái tóc màu phấn hồng.

- Chúc Thiên học trưởng, còn nhớ chúng ta không?

Cơ Động chủ động tiến lên, bắt chuyện với Chúc Thiên.

Chúc Thiên sửng sốt một chút, tuy rằng hắn nhìn không ra Cơ Động, nhưng hắn nhận ra Tạp Nhĩ. Dù sao vóc người của Tạp Nhĩ so với những người cùng tuổi tương đối nổi bật một chút. Rất nhanh hắn đã nhớ ra:

- Người là Tạp Nhĩ đây mà. Còn người là...

Hắn dù sao cũng đã rời khỏi Ly Hỏa Học Viện hơn ba năm, cũng chỉ có gặp qua Cơ Động có một lần, tự nhiên cũng không nhớ rõ.

80. Chương 41 Mậu Thổ Dạ Thương (thượng)

Cơ Động mỉm cười:

- Ta tên là Cơ Động, học trưởng quên rồi sao, lúc trước ngươi còn từng xin xỏ giúp ta, để ta có thể tiếp tục ở lại Ly Hỏa Học Viện làm dự thính sinh.

Chúc Thiên giật mình, nói:

- Thì ra là người.

Nhìn xuống phiếu đề cử trong tay Cơ Động, có chút giật mình nói:

- Chẳng lẽ ngươi đã...

Cơ Động gật gật đầu:

- Ta may mắn ngừng tụ được, mới lấy được đề cử của viện trưởng, cùng với Tạp Nhĩ, Tất Tô đến đây. Sau này còn nhờ học trưởng chỉ điểm nhiều hơn nữa.

Chúc Thiên sững sốt hơn mười giây mới chợt đề tỉnh lại, lúc này trong đầu đã nhớ lại rõ ràng, hẳn nhớ là muội muội Chúc Quy của hắn đã từng nói qua, tên Cơ Động này vốn là thiên sinh phế tài, có thuộc tính Âm Dương Cân Bằng. Thuộc tính Âm Dương Cân Bằng mà cũng có thể ngưng tụ sao? Nói như vậy, hẳn hẳn là Âm Dương Song Hỏa, hai thuộc tính rồi.

Trong mắt hiện ra một tia quang mang sáng ngời, Chúc Thiên cũng không có nói thêm gì, ánh mắt đầy thâm ý gật gật đầu, nói:

- Hi vọng các người đều có thể thông qua khảo hạch nhập học, tiếp thêm một phần sức mới mẻ cho Bính Hỏa Hệ chúng ta. Điền vào bảng đăng ký này, còn phiếu đề cử thì đưa cho ta. Có bảng đăng ký này, các người có thể đi vào.

Bảng đăng ký rất đơn giản, chỉ cần điền vào tên, họ, mà hệ tương ứng cùng với cấp bậc mà lực là có thể được rồi. Cơ Động cũng không có che dấu thực lực của mình. Tuy rằng hắn cũng biết, Liệt Diễm kêu mình dùng hết khả năng mà ẩn dấu thực lực là muốn tốt cho mình. Nhưng hắn cũng từng là một đời Tửu Thần, giống như ngày hôm qua đến khiêu chiến tại Điều Tửu Sư Công Hội vậy, đối với sự che dấu thực lực có chút không thích thú. Huống chi hắn còn có hai cái cực hạn song hỏa cũng không dễ dàng thi triển. Cho nên, hắn liền trực tiếp điền vào con số mười bốn trên cấp bậc mà lực.

Chúc Thiên nhìn đến cấp bậc mà Cơ Động điền vào, không khỏi chau mày một chút, đứng lên mỉm cười nói:

- Đi thôi, đúng lúc hiện tại cũng không có đệ tử đăng ký nhập học, ta dẫn các người vào.

Cơ Động liếc nhìn Chúc Thiên, vừa lúc Chúc Thiên hướng về phía hắn nhẹ nhàng gật đầu. Hẳn nhất thời hiểu rõ, Chúc Thiên muốn nói cho bọn họ biết về một số điều của khảo hạch. Mọi người dù sao cũng đến từ Ly Hỏa Học Viện, trong lòng Cơ Động cũng có chút cảm kích, cũng hướng về phía hắn gật gật đầu.

Đúng lúc này, một thanh âm từ bên cạnh truyền đến:

- Cơ Động huynh, thực khéo quá, chúng ta lại gặp nhau.

Cơ Động và Tạp Nhĩ dừng bước lại, bên kia, Tất Tô vừa mới đăng ký xong cũng nhú mày. Người mở miệng không ai khác, chính là kẻ mặc giáo phục Mậu Thổ Kỳ, Dạ Thương.

Chúc Thiên có chút kinh ngạc nói:

- Dạ Thương học trưởng, người biết mấy vị học đệ của ta à?

Phía bên Dạ Thương cũng không có đệ tử đến báo danh, hẳn từ từ bước qua, trên mặt thủy chung mang theo nụ cười mỉm, một chút cũng không nhìn ra ngày hôm qua đã bị Cơ Động làm cho mất mặt.

- Ngày hôm qua ta có gặp qua mấy vị học đệ này. Chúc Thiên, mấy học đệ này của người rất khá đó. Chúc các người có thể thuận lợi thi đậu vào Thiên Can Học Viện, về sau mọi người đều là bạn học cả.

Nhìn thần sắc bình tĩnh của Dạ Thương, Tạp Nhĩ và Tất Tô đều có cảm giác như mới bị độc xà cắn cho một cái vậy. Dạ Thương rõ ràng so với hôm qua càng thêm đáng sợ. Chỉ có Cơ Động vẫn như trước hết sức bình tĩnh, tựa hồ như không có nhìn thấy hắn vậy.

Chúc Thiên vô cùng khách khí nói:

- Dạ Thương học trưởng, ta đưa bọn họ vào tham gia khảo hạch đây.

Dạ Thương cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là mỉm cười gật gật đầu, ánh mắt lại dừng lên trên mặt Cơ Động, lại gật gật đầu với hắn. Từ ánh mắt mà nói, lại lộ vẻ thiện ý, một chút cũng không nhìn ra lúc trước đã bị Cơ Động làm cho bẽ mặt.

Chúc Thiên lúc này mới mang theo ba người Cơ Động đi vào trong Thiên Can Học Viện. Vừa mới đặt chân vào trong học viện, sắc mặt hắn nhất thời có chút thay đổi, thấp giọng nói:

- Các người sao lại biết Cơ Dạ Thương?

Cơ Động có chút kinh ngạc nói:

- Hẳn cùng họ với ta à?

Chúc Thiên gật gật đầu nói:

- Hẳn trong học viện là một nhân vật nguy hiểm. Đệ tử Thiên Can Học Viện chia làm ba cấp bậc học tập. Trong đó thấp nhất chính là những học viên mới tiến vào học viện, ma lực còn chưa đạt đến hai quan, là những học viên cấp Học sĩ, gọi là Học Sĩ Ban. Cấp thứ hai chính là những đệ tử đã đạt đến hai quan, chưa đạt đến ba quan. Đó cũng là những đệ tử chính thức của Học viện. Thông thường, sau khi tu luyện đến được ba mươi cấp, ngưng tụ được ba quan là có thể tốt nghiệp Học viện. So với các Cao Cấp Học Viện thông thường, Thiên Can Học Viện đã yêu cầu cao hơn một quan rồi. Có thể thi vào đây không ai không là tinh anh của các quốc gia trên đại lục. Nhưng mà, trong Thiên Can Học Viện còn có một đội ngũ đặc thù. Cũng là cấp thứ ba, nhóm đó gọi là Âm Dương Học Đường. Chỉ có những ai trước mười sáu tuổi có thể ngưng tụ thành công hai quan mới có thể gia nhập vào đó. Mỗi một người trong đó đều là tinh anh trong các tinh anh, ai cũng là thiên tài kinh thể tuyệt diệu cả. Về phần khi nào bọn họ có thể tốt nghiệp, ngay cả ta cũng không có khả năng biết đến.

Cơ Động trong lòng chợt động:

- Nói như vậy, Cơ Dạ Thương kia chính là một thành viên trong Âm Dương Học Đường à?

Sắc mặt Chúc Thiên ngưng trọng gật gật đầu:

- Trong Thiên Can Học Viện, cạnh tranh vô cùng khốc liệt. Cụ thể chính là sự cạnh tranh giữa các hệ với nhau. Chẳng cần phân biệt Âm Dương thuộc tính, giống như Bính Hỏa Hệ và Đinh Hỏa Hệ chúng ta khẳng định là cùng một trận tuyến, dù sao chúng ta cũng đều là Hỏa thuộc tính. Mà phe phái mạnh nhất trong Học viện, không thể nghi ngờ cũng chính là hệ mạnh nhất trong Âm Dương Ma Sư, Thổ Hệ. Cơ Dạ Thương chính là nhân vật đứng đầu trong Mậu Thổ Hệ. Đáng lẽ chuyện phụ trách báo danh của tân học viên hôm nay căn bản không cần hắn phải ra mặt, không biết vì sao hắn lại đột nhiên chạy tới đây.

Tất Tô cùng Tập Nhĩ liếc nhìn nhau, không cần hỏi, hôm nay Cơ Dạ Thương đến đây chính là vì Cơ Động. Tập Nhĩ nhin không được hỏi:

- Chúc Thiên học trưởng, hiện tại Cơ Dạ Thương đạt đến ma lực bao nhiêu rồi?

Chúc Thiên trầm giọng nói:

- Ta duy nhất chỉ có thể khẳng định, hẳn tuyệt đối đã đột phá ba quan. Hắn năm mười lăm tuổi đã tiến vào Âm Dương Học Đường, đến nay đã được sáu năm, năm nay là hai mươi một tuổi. Trong Âm Dương Học Đường cũng là nhân vật nổi trội, là một trong mười đại cao thủ của Thiên Can Học Viện. Ta bất quá cũng chỉ là một đệ tử bình thường, không có tư cách tiến vào Âm Dương Học Đường, tự nhiên cũng không biết cấp bậc ma lực cụ thể của hắn.

Nghe những lời Chúc Thiên nói, Tập Nhĩ và Tất Tô không khỏi đều hít một ngụm khí, thầm nghĩ trong lòng, quả thật là phiền toái, bọn họ chẳng những đã đắc tội với một con rắn độc, hơn nữa còn là một trong những con rắn độc cường đại nhất nữa.

Ba quan? Đây chính là cấp bậc của các lão sư trong Ly Hỏa Học Viện. Ngay cả Lưu Tuấn đã bị Cơ Động giết chết kia cũng còn chưa đột phá được đến cấp bậc này.

Sắc mặt Cơ Động vẫn như bình thường, lạnh băng:

- Không nghĩ đến hắn pha chế rượu không giỏi lắm, nhưng tu luyện ma lực lại không kém a.

Nói xong, hắn liếc mắt nhìn Tập Nhĩ và Tất Tô một cái:

- Đó là chuyện riêng của ta và hắn, nếu hắn tìm đến làm phiền, cứ để ta bồi tiếp. Hiện tại chúng ta cứ việc thông qua khảo hạch nhập học hãy nói sau.

Chúc Thiên nhướng mày:

- Cơ Động, người đã đắc tội với Cơ Dạ Thương à?

Cơ Động mỉm cười:

- Học trưởng không cần lo lắng, cũng không tính là đắc tội, chỉ là có chút hiểu lầm nhỏ mà thôi. Mọi chuyện cũng đã giải quyết ổn thỏa rồi.

81. Chương 41 Mậu Thổ Dạ Thương (hạ)

Nhìn bộ dáng bình tĩnh kia của Cơ Động, Tất Tô và Tạp Nhĩ không khỏi âm thầm cười khổ. Không sai, đúng là đã giải quyết rồi, đến tận cửa khiêu chiến, toàn bộ Điều Tể Sư Công Hội phân hội Trung Nguyên Thành đã bị Cơ Động dùng thủ pháp pha chế rượu cường hãn Nghê Xạ Cửu Nhật làm cho mất mặt một trận. Tạp Nhĩ và Tất Tô tự hỏi, nếu đổi lại mình là Cơ Dạ Thương, chắc chắn sẽ hận Cơ Động thấu xương. Bọn họ cũng không rõ vì sao Cơ Động tựa hồ một chút để ý cũng không có.

Chúc Thiên nhẹ nhàng thở ra, nói:

- Giải quyết xong là tốt rồi. Các người cứ theo hướng này mà đi vào, đến giữa sân thể dục, nơi đó có người đặc biệt phụ trách tiến hành khảo hạch. Khảo hạch chỉ có một, chính là thực chiến. Mỗi hai gã tân sinh kết hợp làm một tổ, thách đấu với một gã đệ tử chính thức hai quan. Tân sinh có thể tự lựa chọn kết hợp, nhưng nhất định phải có hai người, và cũng chỉ có thể là hai người. Chỉ cần có thể dưới sự công kích của đệ tử chính thức duy trì được một nén nhang, là có thể thông qua khảo hạch. Bằng ngược lại chỉ có thể rời khỏi học viện mà thôi.

Nghe những lời Chúc Thiên nói, Tất Tô nhin không được hỏi:

- Chúc Thiên học trưởng, cái này là phương pháp khảo hạch gì vậy. Không phải chỉ là kiểm tra cấp bậc ma lực gì gì đó hay sao? Chúng ta toàn là đệ tử mới ngưng tụ thành công, làm gì có được năng lực thực chiến chứ?

Chúc Thiên nói:

- Đây là quy định của học viện, ta cũng không có cách nào. Mỗi một đệ tử đi vào trong học viện đều phải thông qua khảo hạch như vậy. Trong quá trình chiến đấu, tất cả những biểu hiện của các người đều sẽ được Học viện ghi chép lại hết. Kỳ thật, đây mới chính là dạng khảo hạch toàn diện nhất, chính là kiểm tra tất cả các tố chất tổng hợp. Tốt lắm, các người đi đi, ta còn phải giúp các tân sinh khác tiến hành đăng ký khảo hạch nữa.

Chúc Thiên xoay người bỏ đi, ánh mắt Tất Tô và Tạp Nhĩ không khỏi đều dừng lại trên người Cơ Động. Cơ Động nói:

- Hai người làm một tổ tiến hành khảo hạch đi, các người vừa đứng Âm Dương hỗ trợ, bằng vào ma kỹ tổ hợp Bính Đình Hỏa Cầu, hẳn là không khó thông qua khảo hạch. Chúng ta đi thôi.

Tất Tô nói:

- Lão Đại, chúng ta là một tổ, vậy còn người thì sao?

Cơ Động mỉm cười:

- Có sao đâu? Các người còn không tin tưởng thực lực của ta sao?

Nhớ tới sự cường hãn của Cơ Động khi đối mặt với Thanh Mộc Lang Vương, trong lòng Tạp Nhĩ và Tất Tô cũng thoải mái hơn một chút. Ba người cùng đi vào trong Thiên Can Học Viện.

Thiên Can Học Viện quả thật rất lớn, bọn họ đi xuyên qua một cái sân trước rộng lớn, đi chừng hơn hai trăm thước, lướt qua một bức tường thật lớn, điêu khắc những hình tượng cao bằng người thật ở trước cổng trường, lúc này mới nhìn thấy sân thể dục chính theo lời Chúc Thiên nói.

Sân thể dục chính, được bao bọc bởi những thanh chắn chiều dài gần mười thước. Phóng mắt nhìn lại, thể nhưng làm cho người ta có cảm giác hết sức khoáng đạt. Sân thể dục này diện tích ít nhất gấp mười lần sân của Ly Hỏa Học Viện. Căn cứ theo những màu sắc, phân chia thành các khu vực riêng biệt. Ở chính giữa sân, có một tấm biểu ngữ thật lớn, đề 'Tân sinh khảo hạch', mơ hồ có thể nhìn thấy hào quang ma lực lóe lên.

Ba người rất nhanh tiến đến. Trên sân thể dục, đang có mấy người đang giao thủ, xung quanh cũng có không ít người vây quanh, nhìn qua đều khoảng mười bảy mười tám tuổi. Cơ Động thoáng chú ý một chút, có chút kinh ngạc phát hiện, nơi này thể nhưng bóng dáng một lão sư cũng không có. Từ khi đến Thiên Can Học Viện đến giờ, hắn cũng chưa từng nhìn thấy một vị lão sư nào. Tiến hành chủ trì khảo hạch nơi này, tựa hồ chỉ có những đệ tử chính thức của Học Viện mà thôi.

- Các ngươi là tân sinh phải không. Đưa bằng đăng ký cho ta.

Một gã thanh niên khoảng mười tám mười chín tuổi chặn lại, thu lấy bằng đăng ký của ba người:

- Hai người làm thành một tổ, tiến hành khảo hạch thực chiến. Các ngươi mau lựa chọn đồng bạn cùng phối hợp. Đứng ở đây đều là tân sinh đến tiến hành khảo hạch, phía bên kia là những đệ tử cấp Học Sĩ của học viện, các ngươi đừng chọn sai người. Sau khi lựa chọn xong, cứ đến đây tìm ta.

- Đa tạ học trưởng.

Số trận giao đấu trên sân có tổng cộng năm trận, dựa theo Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ mà phân chia. Các trận đấu trên sân cũng không đúng theo màu sắc thuộc tính. Mà các đệ tử đang tiến hành khảo hạch cũng không nhất định theo đúng thuộc tính tương ứng. Chỉ đơn giản là năm trận đấu khảo hạch cùng tiến hành đồng thời mà thôi.

Số lượng tân sinh đến Thiên Can Học Viện đăng ký khảo hạch hằng năm cũng chỉ có một trăm năm mươi người. Như vậy cứ năm trận làm thành một tổ, khảo hạch tự nhiên cũng không có lúc nào ngừng lại cả.

Cơ Động cẩn thận quan sát một chút, mỗi một sân khảo hạch đều có ba gã đệ tử khoảng mười tám mười chín tuổi phụ trách. Trong đó, một người tiến hành khảo hạch, hai người còn lại phụ trách quan sát cuộc chiến khảo hạch đồng thời tiến hành ghi chép lại.

Những đệ tử chính thức của Thiên Can Học Viện phụ trách quá trình khảo hạch phần lớn đều khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn cấp, là Nhị quan. Hàng loạt các ma kỹ được thi triển ra, làm cho người khác có cảm giác hoa mắt. Những tân sinh đến tiến hành khảo hạch cũng không hồ là các tinh anh của các quốc gia, mỗi trận đấu đều có ít nhất vài cái Cơ Chuẩn Kỹ được thi triển. Hơn nữa những cái có màu sắc khác nhau đồng loạt phô bày ra, làm cho người ta có cảm giác hoa cả mắt. Trong đám đó, Cơ Động thậm chí còn thấy được một số tân sinh đã đạt đến thực lực mười lăm cấp đến nhận khảo hạch.

Rất nhanh các trận khảo hạch đã xong, trong năm trận khảo hạch đợt này, trong số mười đệ tử tham gia khảo hạch, đã có năm người thông qua, chỉ có hai người không thể kiên trì nổi nữa nén nhang.

- Các tân sinh tham gia khảo hạch tổ tiếp theo chuẩn bị, những ai còn chưa kiếm được người bắt cặp cần tranh thủ thời gian, nhanh lên một chút.

Một gã đệ tử chính thức tuổi chừng hai mươi cao giọng nói. Đồng thời, những đệ tử chính thức tiến hành thực chiến khảo hạch với tân sinh trong trận vừa rồi cũng lui xuống, thay một gã đệ tử chính thức tiến hành ghi chép.

Tập Nhĩ nói:

- Lão Đại, cũng không có nhiều người khảo hạch lắm, chúng ta sẽ tiến hành khảo hạch đợt sau.

Cơ Động nói:

- Lúc tiến hành khảo hạch các ngươi cũng không cần hoảng, cứ việc bình tĩnh, không cần nóng lòng công kích, tận lực tiết kiệm ma lực, khi đối thủ công kích mà cản trở không nổi, lúc đó hãy dùng đến Ma kỹ tổ hợp. Duy trì một nén nhang cũng không có vấn đề gì.

Tập Nhĩ và Tất Tô đồng thời gật đầu, tiến lên báo danh.

Cơ Động quay đầu nhìn lại, phát hiện trong số những người đến tham gia khảo hạch tân sinh cùng với hắn vừa vặn có tám người. Trong đó sáu người hiển nhiên đã tìm được người kết hợp, cùng với Tập Nhĩ, Tất Tô đi lên báo danh. Chỉ còn lại một người nữa còn lẻ, nàng ta đang ngồi chồm hổm ở đó, đưa tay quệt mặt, đáng vẻ hết sức buồn bã.

Đó là một tiểu cô nương, nhìn qua dáng vẻ chỉ mới có mười tuổi mà thôi, trong mắt lộ rõ thần sắc ủy khuất, thậm chí còn có chút muốn khóc nữa.

Nhỏ như thế, chẳng lẽ nàng cũng là tân sinh đến đây tham gia khảo hạch hay sao? Trong lòng Cơ Động cả kinh. Phải biết rằng, tư cách tham gia khảo hạch của Thiên Can Học Viện chính là ngưng tụ thành công. Đối với người bình thường mà nói, mười tuổi mới bắt đầu tu luyện, chẳng lẽ tiểu cô nương này đã ngưng tụ được sao?

Nghĩ đến đây, hắn liền bước tới, ngồi xổm xuống kế bên cạnh tiểu cô nương kia, nói:

- Tiểu muội muội, người bị gì vậy? Người cũng là tân sinh đến đây tham gia khảo hạch sao?

Tiểu hài tử ngẩng đầu nhìn về phía Cơ Động, đôi mắt đỏ lên:

- Đúng vậy, ta cũng đến đây tham gia khảo hạch nhập học. Nhưng mà, mấy người kia không ai muốn cùng tổ với ta cả, chê ta còn nhỏ quá, khẳng định không có sức chiến đấu. Nhưng mà, người ta thật sự đã ngưng tụ được rồi mà.

Hai chữ ‘thiên tài’ liền xuất hiện trong đầu Cơ Động. Đây mới chính là thiên tài thực sự a!

- Tiểu muội muội, ta cũng tới đây tham gia khảo hạch nhập học. Người có muốn cùng ta làm một tổ không?

82. Chương 42 Tân Sinh Khảo Hạch (thượng)

- Thật sao?

Tiểu cô nương nghe được lời đề nghị của Cơ Động, đôi mắt to tròn xinh đẹp nhất thời sáng lên, mạnh mẽ đứng dậy, ôm chặt cánh tay phải của Cơ Động, hưng phấn nhảy nhót nói:

- Thật tốt quá, đại ca ca, người thật sự là người tốt. Ta đồng ý cùng với người làm một tổ.

Tiểu hài tử này thân cao còn không đến ngực Cơ Động, nhưng dáng vẻ nhìn cũng rất được. Cặp mắt to tròn, linh động đầy vẻ hồn nhiên, vẻ hưng phấn thể hiện ra thậm chí còn có chút cuốn hút Cơ Động.

Cơ Động mỉm cười nói:

- Ta tên là Cơ Động, người tên gì?

Tiểu nữ nhi cười hì hì nói:

- Ta tên là Lãnh Nguyệt, ta có thể gọi người là Cơ Động ca ca được không?

Cơ Động nói:

- Dĩ nhiên là được, chúng ta đi thôi.

Nhìn Cơ Động mang theo một tiểu nữ tử đến đây, vẻ mặt của Tất Tô và Tạp Nhi là vô cùng kinh ngạc, mà ánh mắt đám tân sinh khảo hạch lại là vui sướng khi thấy người khác mắc họa. Có thể đến đây tham gia khảo hạch, đưa bé gái mới hơn mười tuổi kia không thể nghi ngờ đúng là một thiên tài, và đám đệ chính thức thậm chí cũng không có nghi ngờ, nếu nàng có thể thi vào Thiên Can Học Viện mà nói, trong tương lai nhất định sẽ trở thành một phần tử trong Âm Dương Học Đường. Nhưng mà, hiện tại nàng dù sao cũng còn quá nhỏ, đối với Âm Dương Ma Sư mà nói, điều kiện thân thể cũng vô cùng quan trọng. Không có khí lực nhất định, cho dù ma lực có mạnh đến thế nào cũng không thể thi triển ra ma kỹ cường đại được. Cùng với một người nhỏ bé như Lãnh Nguyệt làm một tổ, muốn thông qua được khảo hạch của một đệ tử chính thức hai quan, chẳng phải là nửa điểm cơ hội cũng chẳng có hay sao? Đó cũng là nguyên nhân quan trọng vì sao mà những người khác không chọn kết hợp với nàng.

Cơ Động cũng không có nhìn thấy, lúc trước khi bọn họ đến đây, tiểu cô nương Lãnh Nguyệt này đã từng khẩn cầu từng gã tân sinh đến nhận khảo hạch, hi vọng có người chịu cùng nàng làm thành một tổ, nhưng mọi người ai cũng cự tuyệt nên mới ngồi chồm hổm ở đó, sự ủy khuất của nàng cũng vì vậy mà có. Tuy rằng bề ngoài Cơ Động cũng không tính là anh tuấn, nhưng lúc này trong mắt Lãnh Nguyệt, vị đại ca ca

này rõ ràng là người tốt nhất. Vì vậy cho nên khi hai người tiến lại báo danh, Lãnh Nguyệt rất cao hứng ngẩng cằm, cũng không thèm liếc mắt nhìn những tân sinh đó một cái.

- ..., Tập Nhĩ, Bính Hỏa Hệ cùng với Tất Tô, Đinh Hỏa Hệ một tổ. Các người phải đối mặt với khảo hạch của đệ tử chính thức có thuộc tính tương khắc, Nhâm Thủy Hệ.

- Cơ Động, Bính Hỏa Hệ cùng với Lãnh Nguyệt, Quý Thủy Hệ, hử...

Đệ tử phụ trách đăng ký ngẩng đầu lên nhìn Cơ Động và Lãnh Nguyệt đang vô cùng hưng phấn, thần sắc nhất thời trở nên quái dị.

Nghe những lời hắn nói, ngay bản thân Cơ Động cũng không khỏi âm thầm cười khổ. Trong ngũ hành tương khắc, Thủy khắc Hỏa, chuyện này không cần phải nói. Ma sư Thủy hệ làm sao phối hợp với ma sư Hỏa hệ được? Nếu như nói Âm Dương Song Hỏa của Cơ Động kết hợp cùng một chỗ có thể phát ra hiệu quả ma kỹ tổ hợp càng thêm cường đại. Như vậy, nếu hắn cùng với Quý Thủy Hệ của Lãnh Nguyệt, cùng sử dụng ra ma kỹ tổ hợp với Âm Thủy Hệ kỹ năng mà nói, chỉ sợ đã yếu lại càng yếu thêm. Xem ra, trận khảo hạch này thật sự chỉ có thể dựa vào sức lực của một mình hắn mà thôi.

- Các người sao không chờ thêm một chút nữa đi? Có thể đợi thêm một ít tân sinh khác đến mà kết hợp lại. Thủy, Hỏa kết hợp, đây là lần đầu tiên mà ta nhìn thấy. Chỉ sợ...

Đệ tử phụ trách đăng ký còn định nói thêm gì nữa, nhìn Cơ Động có ý nhắc nhở.

Cơ Động cúi đầu nhìn xuống Lãnh Nguyệt, nhất thời nhìn thấy vẻ thất vọng dâng lên trong mắt nàng ta, hai bàn tay nhỏ bé đã nắm chặt lại, đôi mắt đã bắt đầu đỏ lên.

Ngẩng đầu lên, Cơ Động nói:

- Không cần chờ đâu, ta cùng với Lãnh Nguyệt làm một tổ. Ta nghĩ ma lực của ta có thể mạnh hơn một chút, cũng an bày cho chúng ta một vị Thủy hệ học trưởng đi, có được không?

Gã đệ tử phụ trách đăng ký mỉm cười, nói:

- Ta biết người có lòng tốt, nhưng mà, ta cũng nên nhắc cho người nhớ một chút, cơ hội nhận khảo hạch chỉ có một lần mà thôi.

Hắn còn chưa dứt lời, Lãnh Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu phẫn nộ, giơ nắm tay mình lên, nói:

- Ta sẽ không làm vương chân Cơ Động ca đâu. Người thật là xấu, vì sao lại muốn ngăn cản Cơ Động ca cùng ta làm một tổ chứ?

- Chuyện này...

Gã đệ tử chính thức kia gãi gãi đầu, có chút bất đắc dĩ nói:

- Nếu như vậy, các người là một tổ đi. Phân cho các người một vị đệ tử chính thức Nhâm Thủy Hệ mà tiến hành khảo hạch.

Mười gã tân sinh, hai người làm một tổ, phân biệt đứng trên năm sân thi đấu.

Lãnh Nguyệt đứng bên cạnh Cơ Động, ngẩng đầu nhìn hắn nói:

- Cơ Động ca ca, người tin tưởng ta, Lãnh Nguyệt sẽ không làm ca thất vọng đâu.

Cơ Động mỉm cười, sờ sờ đầu nàng, nói:

- Cơ Động ca ca đương nhiên tin tưởng người. Như vậy đi, khi bắt đầu khảo hạch, người ở sau lưng lựa thời cơ mà công kích, ta ở phía trước ngăn cản công kích của giám khảo.

Lãnh Nguyệt mở to hai mắt:

- Được rồi.

Một thanh niên khoảng mười tám mười chín tuổi đi đến trước mặt bọn họ. Hắn mặc một bộ trang phục màu đen, trước ngực có một đồ án hình tròn, trên đồ án có vẽ một nữ tử thân hình eo lả, xung quanh thân thể có vô số sóng nước vỗ vào. Nhìn không rõ diện mạo nữ tử, nhưng làm cho người khác có cảm giác mê ly.

Lãnh Nguyệt thấy Cơ Động nhìn về phía đồ án trước ngực thanh niên kia, thấp giọng nói:

- Cơ Động ca ca, đó là biểu tượng của Nhâm Thủy Hệ, Thiên Hậu. Biểu tượng của Quý Thủy Hệ bọn em là Huyền Vũ.

Gã đệ tử chính thức Nhâm Thủy Hệ kia hướng về phía Cơ Động và Lãnh Nguyệt gật gật đầu:

- Ta tên là Lạc Thanh Phong, các người đã sẵn sàng chưa?

Cơ Động tiến lên một bước, che trước mặt Lãnh Nguyệt, nói với Lạc Thanh Phong:

- Xin chỉ giáo.

Đệ tử phụ trách ghi chép phía sau thấp lên một nén nhang. Ánh mắt của Lạc Thanh Phong liền trở nên sắc bén hơn, một tầng quang mang màu đen giống như sóng gợn chợt từ trên người hắn nhận nhạo phát ra. Ma lực mệnh mệnh trong nháy mắt ngưng tụ lại trên đỉnh đầu, hóa thành một cái Dương Miện màu trắng hiện lên trên đầu Lạc Thanh Phong.

Dương Miện của Nhâm Thủy Hệ tổng thể so với Dương Miện của Bính Hỏa Hệ cũng không khác nhau lắm, chỉ là đồ án trên Miện Phong có hình giọt nước, còn Miện Tinh trên Miện Hoàn thì có màu đen. Trên Dương Miện của Lạc Thanh Phong có hai cái Miện Phong có đồ án hình giọt nước, đúng là Nhị Quan Dương Miện. Đồng thời, hai khóa rưỡi Miện Tinh màu đen nằm trên Miện Hoàn, chính là một vị Nhâm Thủy Hệ hai mươi lăm cấp Âm Dương Sư.

Lúc Lạc Thanh Phong phóng thích ra Dương Miện của bản thân, Cơ Động cũng không có đứng không, hồng quang lóe lên, cũng một cái Dương Miện màu trắng đã ngưng tụ trên đỉnh đầu hắn. Dưới sự khống chế của Âm Dương Thần Tỏa của hắn, chỉ hiển thị ra một loại ma lực của bản thân. Nhất Quan, Nhị Tinh, Bính Hỏa Hệ mười bốn cấp Học Sĩ.

Sau lưng Cơ Động, ma lực nhu hòa nhất thời xuất hiện, một khóa Âm Miện màu đen đã lặng yên xuất hiện trên đỉnh đầu Lãnh Nguyệt. Nàng chính là phóng thích ra ma lực Quý Thủy Hệ màu tím của bản thân. Nhất Quan Bán Tinh, Quý Thủy Hệ mười một cấp Học Sĩ.

83. Chương 42 Tân Sinh Khảo Hạch (hạ)

Trong mười hệ, Nhâm Thủy đại biểu cho Dương thủy, giống như nước của sông Hoàng Hà hay Trường Giang vậy, chảy dài ngàn dặm mãnh liệt. Còn Quý Thủy đại biểu cho Âm Thủy, giống như nước mưa. Nếu nói Nhâm Thủy rộng lớn cuộn cuộn, thì Âm Thủy chảy nhẹ nhàng không tiếng động. Cảm giác mà Lạc Thanh Phong gây cho Cơ Động, chính là áp lực trực tiếp mà dâng trào. Còn Lãnh Nguyệt phía sau Cơ Động, lại phẳng phất như là không tồn tại vậy, ma lực Quý Thủy lặng yên mà dâng lên, quang mang màu tím nhận nhạo ngưng tụ.

Cơ Động biết, trận khảo hạch này, sợ rằng cũng chỉ có thể dựa vào lực lượng của ,om là chính. Nếu như Lãnh Nguyệt xuất thủ, có thể sẽ ảnh hưởng đến mình nữa. Thủy khắc Hỏa, nhưng Hỏa cực mạnh chưa chắc đã không thể khắc Thủy. Huống chi hắn vẫn còn khá nhiều con bài chưa lật ra.

Bính Hỏa ma lực vừa mới phát ra, Cơ Động đã vọt nhanh tới, những tân sinh khác khi bắt đầu khảo hạch còn cố chần chờ để tranh thủ một ít thời gian. Nhưng Cơ Động căn bản cũng không có lựa chọn cách này, hắn cũng không có nghĩ đến việc cố gắng duy trì thời gian, mục tiêu chỉ có một, đó là đánh bại đối thủ trước mắt này.

Nhìn thấy Cơ Động đang vọt nhanh tới, Nhâm Thủy Hệ Lạc Thanh Phong mỉm cười nhận nhạo, tay phải khẽ giơ lên, Nhị Quan Dương Miện trên đỉnh đầu phát ra quang mang chói lọi, ba mũi tên nước nhanh chóng ngưng tụ lại, phóng thẳng về phía Cơ Động. Nếu quan sát kỹ có thể phát hiện ra, ba mũi tên nước này cũng không có mũi nhọn, dù sao đây cũng chỉ là khảo hạch, cũng không phải sinh tử quyết đấu, hiển nhiên hắn đã hạ thủ lưu tình.

Ba mũi tên nước màu đen bắn ra, làm thành một chữ 'Phẩm' mang theo khí thế băng lãnh bay về phía Cơ Động. Cơ Động cũng không có tránh né, chân trái bước tới trước một bước, một quyền Cơ Chuẩn Kỹ Liệt Dương Phệ mà hắn thành thực nhất đã đánh ra.

Hoàn toàn tương phản với một thân ngập tràn ma lực hắc quang lóng lánh của Lạc Thanh Phong, ngay trong nháy mắt đánh ra một quyền này, Bính Hỏa ma lực trên người Cơ Động hoàn toàn biến mất, toàn bộ ngưng tụ hết trên bàn tay của hắn.

Oanh—, Năm tay Cơ Động vừa chạm vào ba mũi tên nước, một tầng hơi nước mãnh liệt bốc lên, Cơ Động chỉ cảm thấy năm tay hắn trở nên lạnh như băng, Bính Hỏa ma lực trong cơ thể rõ ràng yếu đi một chút, nhưng ma lực trên năm tay vẫn âm ỉ bùng nổ.

Năng lực cường hãn nhất của Bính Hỏa ma lực chính là lực bộc phát trong nháy mắt, không thể nghi ngờ, Cơ Chuẩn Kỹ Liệt Dương Phệ của Hỏa Diễm Quân Vương này đã đem đặc tính của Bính Hỏa ma lực hoàn toàn phát huy ra một cách nhuần nhuyễn.

- Ý.

Lạc Thanh Phong khi nhìn thấy tu vi mười bốn cấp Học Sĩ của Cơ Động, căn bản là không xem trận khảo hạch này là chuyện đáng quan tâm. Dương Thủy khắc Dương Hỏa, đây là chuyện không thể nghi ngờ. Hơn nữa tu vi mình cao hơn Cơ Động rất nhiều, hắn làm sao có cơ hội gì cơ chứ?

Nhưng mà, ba mũi tên Nhâm Thủy Hệ của hắn sau khi va chạm với một quyền Liệt Dương Phệ của Cơ Động đã hoàn toàn biến mất, mặc dù thân thể Cơ Động cũng tạm dừng lại một lát, nhưng ngay sau đó hắn lại tiếp tục phóng người lên. Khoảng cách giữa hai người trong nháy mắt đã thu hẹp lại chỉ còn khoảng gần mười thước.

- Giải.

Lạc Thanh Phong tán thưởng một tiếng, có thể được đề cử đến tham gia khảo hạch tại Thiên Can Học Viện quả nhiên cũng không đơn giản chút nào. Một quyền nhìn đơn giản kai tuyệt đối là một Cao Cấp Cơ Chuẩn Kỹ. Đối mặt với thể tiến công trực tiếp của Cơ Động, hắn cũng không tiếp tục dùng Ma kỹ công kích tầm xa nữa, tiến lên một bước, hay bàn tay đồng thời đẩy ra phía trước.

Nhất thời hắc quang trên người Lạc Thanh Phong chợt bạo phát ra, hóa thành một luồng sóng gợn màu đen mênh mông phóng thẳng về phía Cơ Động. Ma lực Nhâm Thủy Hệ tuy rằng phân tán ra, nhưng thuộc tính Dương Thủy cũng hoàn toàn phát huy hết. Dựa vào ma lực mạnh hơn Cơ Động rất nhiều, Lạc Thanh Phong làm như vậy, không thể nghi ngờ là muốn sử dụng thuộc tính khắc chế, hoàn toàn áp chế Cơ Động, không để cho hắn bất cứ cơ hội nào trở mình.

Lạc Thanh Phong bởi vì Liệt Dương Phệ của Cơ Động mà kinh ngạc, đồng thời Cơ Động cũng âm thầm giật mình. Ma lực của gã đệ tử chính thức trước mặt này tuy không mạnh mẽ bằng Lưu Tuấn lúc trước, nhưng cách hắn sử dụng Ma kỹ cộng với những Ma kỹ mà hắn lựa chọn sử dụng đều hết sức xảo diệu, khắc chế mình hoàn toàn. Năng lực thực chiến của hắn tuyệt đối mạnh hơn Lưu Tuấn.

Ma lực mạnh hơn và thuộc tính khắc chế thì sao chứ? Ánh mắt Cơ Động chợt lóe quang mang, ẩn chứa một tia quang mang màu tím. Vào lúc này, tóc đen trên đầu hắn, dưới ánh mặt trời chiếu rọi cũng mơ hồ tản mát ra một tầng quang mang màu tím sẫm. Tình huống mà Lạc Thanh Phong không ngờ chợt xuất hiện. Đối mặt với tầng ma lực Nhâm Thủy mênh mông kia, Cơ Động cũng không như hắn tưởng tượng, ngừng vọt tới hay lui về phía sau tránh né, ngược lại hắn càng tăng tốc lên, thân thể khẽ chuyển, vai phải hướng tới trước, mạnh mẽ đụng thẳng vào. Điều kỳ lạ nhất chính là, Bính Hỏa ma lực màu đỏ rực vốn đã bộc phát xung quanh thân thể, thế nhưng trong nháy mắt đã thu liễm lại, thu hồi vào trong cơ thể.

- Cơ Động ca ca, cẩn thận.

Lãnh Nguyệt ở phía sau hô lớn một tiếng, ma lực Quý Thủy Hệ màu tím nhạt hóa thành một giọt nước màu tím chậm rãi bay ra. Giọt nước màu tím kia chỉ lớn khoảng đầu ngón tay cái, tốc độ bay cũng không nhanh lắm, nhưng sau khi phóng nó ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãnh Nguyệt đã tái xanh, phốc một tiếng, đã ngã xuống đất.

Oanh —

Một màn khiến toàn trường khiếp sợ xuất hiện. Cơ Động chính là thi triển ra Bính Hỏa Ma lực, thế nhưng lại mạnh mẽ đánh lên Nhâm Thủy ma lực mênh mông của Lạc Thanh Phong. Càng quỷ dị hơn chính là,

tuy rằng thân thể Cơ Động kịch liệt run rẩy lên một chút, nhưng hắc vẫn là mạnh mẽ xuyên qua làn sóng gợn màu đen kia, xông ra ngoài.

- Sao có thể thế được?

Hai gã đệ tử chính thức phụ trách ghi chép đồng thời từ trên ghế đứng bật dậy, nhưng mà, chuyện làm bọn hắc giết mình còn ở phía sau.

Ngay lúc Cơ Động xuyên qua được mà sóng gợn màu đen của Lạc Thanh Phong, giọt nước màu tím của Lãnh Nguyệt phát ra đã bắn ngược lên cao, tạo thành một đường cong duyên dáng, bay qua trên đầu Cơ Động cùng với công kích của Lạc Thanh Phong, thẳng đến đỉnh đầu của Lạc Thanh Phong mà rơi xuống.

Lạc Thanh Phong cũng không hề nghĩ đến Cơ Động thế nhưng lại có thể xuyên qua sự bao phủ của Ma kỹ của mình, phải biết rằng đây cũng không phải là một cái Cơ Chuẩn Kỹ, mà là một cái Mệnh Trung Kỹ, hơn nữa còn là một cái Trung cấp Mệnh Trung Kỹ nữa. Ngay khi hắc còn đang ngây người, giọt nước màu tím kia đã rớt xuống đầu hắc.

Lạc Thanh Phong dù sao cũng có kinh nghiệm thực chiến phong phú, tuy rằng hắc phát hiện chậm một chút, nhưng vẫn kịp theo bản năng giơ tay lên, đánh ra một quyền. Giọt nước màu tím kia chính là ma lực Quý Thủy Hệ, hắc tự nhiên nhận ra được. Trong suy nghĩ của hắc, một tiểu hài tử mới mười tuổi, cho dù đã ngưng tụ thành , nhưng có được bao nhiêu lực công kích kia chứ? Tiệm tay hóa giải cũng là chuyện bình thường thôi.

Nhưng mà, ngay khi bàn tay hắc cùng với giọt nước màu tím kia va chạm nhau, trong nháy mắt Lạc Thanh Phong âm thầm kêu khổ một tiếng, một tầng hàn ý lạnh thấu xương ngay khi giọt nước kia va chạm với hắc đã xuất hiện. Lúc vừa mới tiếp xúc, hắc chỉ có cảm giác như bị một cây băng châm đâm vào cánh tay mình, một tia Quý Thủy ma lực cũng từ đó chạy vào. Nhưng ngay sau đó, cây băng châm kia trong nháy mắt bùng nổ trong cơ thể hắc, hóa thành ngàn vạn mũi băng châm, rất nhanh khuếch tán ra. Hàn ý mãnh liệt trong nháy mắt xâm nhập, xuyên qua da thịt, xương cốt, kinh mạch hắc, xông thẳng vào lục phủ ngũ tạng trong cơ thể.

Cảm giác xuất hiện bất thành linh khiến Lạc Thanh Phong chấn động, rốt cuộc hắc cũng không thể chú ý đến Cơ Động được nữa, ma lực Nhâm Thủy Hệ trong cơ thể nhanh chóng bùng nổ, mạnh mẽ khu trừ đám ma lực Quý Thủy Hệ âm thầm lạnh lẽo kia. Nhưng mà chính vì vậy, cả người hắc cũng giật co ở đó, hắc quang tân mát trên người không ngừng lóe sáng lên, sắc mặt trở nên tái nhợt, hắc muốn cử động cũng không thể nữa.

Sau khi xuyên qua luồng sóng gợn màu đen kia, Cơ Động cũng không có nửa phần ngừng bước, khoảng cách mười thước rất nhanh đã thu hẹp lại. Ngay lúc này, Dương Miện trên đỉnh đầu hắc trong nháy mắt xuất hiện biến hóa, Dương Miện màu trắng thuần khiết kia chợt chuyển hóa thành Hắc Bạch song sắc, Bính Hỏa đang rực cháy trên hai tay cũng biến thành tay phải màu đỏ, tay trái màu lam, Bính Đinh Song Hỏa.

Lam quang âm u giống như tia chớp phóng ra, tay trái biến thành trảo, rất nhanh chụp tới. Lạc Thanh Phong lúc này đang toàn lực ngăn cản Quý Thủy ma lực đang không ngừng xâm nhập trong cơ thể, không còn cách nào tránh né, đành phải dùng cơ thể mạnh mẽ đón đỡ.

84. Chương 43 Ma Kỹ Tổ Hợp Của Ngũ Quan Đại Tông Sư (thượng)

Sự thật chứng minh, tất cả mọi người đã xem thường tiểu nha đầu Lãnh Nguyệt này, ma kỹ mà nàng phát ra, dưới tình huống ngưng tụ ma lực, ngay cả cấp bậc Nhị Quan như Lạc Thanh Phong cũng chịu thiệt thòi. Nếu chỉ là công kích bình thường, với sự chênh lệch ma lực giữa hai bên, Lạc Thanh Phong hoàn toàn có thể trong nháy mắt hóa giải, nhưng trên thực tế hắc lại bị thiệt thòi nhiều, bị ma lực Quý Thủy của Lãnh Nguyệt trực tiếp xâm nhập vào cơ thể.

Xích—, Lam hỏa âm u vừa lúc lướt qua đồ án biểu tượng Thiên Hậu trước ngực Lạc Thanh Phong, làm cho cả người hắc đều nhiễm một tầng lam quang. Lạc Thanh Phong đang dùng toàn lực khống chế Quý Thủy ma lực, chợt cảm thấy thân thể mình ngưng đọng lại một chút, toàn bộ máu huyết trong cơ thể giống

87. Chương 44 Vô Tình Bị Thương Nặng (hạ)

Cơ Động cũng không có giải thích, chậm chậm giơ hai tay lên. Thực tế chính là phương pháp chứng minh tốt nhất. Hai ngọn hỏa diễm màu đỏ cùng màu xanh phân biệt bốc lên từ trên hai tay hắn. Nhìn thấy Song hỏa thuộc tính trên tay Cơ Động, Thủy Nhược Hàn và Long Thiên đồng thời liếc nhau, ánh mắt không khỏi đều trở nên quái dị.

Thủy Nhược Hàn nhin không được nói:

- Trời ạ! Hỏa Hệ lại xuất hiện một thiên tài quái vật, tại sao lại không phải là Thủy Hệ chúng ta chứ.

Long Thiên nói với Cơ Động:

- Được rồi, ngươi là Song Hỏa hệ thuộc tính. Quả thật nếu so với một Đơn thuộc tính Ma sư có ưu thế hơn nhiều, có thể tự mình hoàn thành Ma kỹ tổ hợp để tấn công đối thủ. Nhưng mà, hiện tại ta có mấy nghi vấn. Thứ nhất, ngươi làm sao có thể đột phá được Ma lực áp chế phạm vi lớn của Lạc Thanh Phong? Phải biết rằng ma lực của hắn hơn người đến mười cấp, theo lý thuyết mà nói, ngươi vốn không có khả năng thoát khỏi áp chế của hắn. Thứ hai, cho dù là ngươi có thể vượt qua được ma lực áp chế của hắn đi, tại sao khi ngươi công kích hắn, hắn lại đứng im không hề phản kháng gì, mà đứng im đón nhận Ma kỹ tổ hợp của ngươi, hứng chịu hiệu quả sát thương mãnh liệt. Thứ ba, cho dù là ngươi phát sinh ra Ma kỹ tổ hợp, cũng không thể nào gây ra cho hắn vết thương nặng đến như vậy. Khi chúng ta kiểm tra thân thể hắn đã phát hiện ra, nội tạng của Lạc Thanh Phong đã bị tổn thương nghiêm trọng, hơn nữa làn da, kinh mạch, xương cốt cũng bị thương tổn rất nặng. Với ma lực hiện tại của ngươi, hắn không thể phát ra một kích khiến hắn bị thương đến trình độ như vậy được.

Nghe những nghi vấn của Long Thiên, Cơ Động không khỏi âm thầm gật đầu, không hổ là lão sư của Thiên Can Học Viện, càng không hổ là cường giả cấp bậc Ngũ quan, hỏi có mấy câu đã tiếp cận đến chỗ mấu chốt của vấn đề. Nhưng làm cho hắn bất đắc dĩ chính là, ngoại trừ vấn đề đầu tiên ra, hai cái còn lại đối với hắn cũng là nghi vấn.

- Vấn đề thứ nhất cũng không khó giải thích, khi ta tấn công vào ma lực áp chế của Lạc Thanh Phong, đã đem toàn bộ ma lực trong cơ thể chuyển hoá thành Bính Hỏa thuộc tính, cũng là Dương Hỏa. Đồng thời thu liễm tất cả ma lực vào nội thể, cũng không có bộc phát ra. Khi ta sử dụng Ma kỹ đánh thẳng vào Nhâm Thủy ma lực của hắn, lúc đó mới đem toàn bộ Bính Hỏa Ma lực tập trung này giờ toàn bộ đánh ra. Nhâm Thủy quả thật có thể khắc chế Bính Hỏa, nhưng mà, sức bộc phá của Bính Hỏa lại là mạnh nhất trong các hệ ma lực. Lợi dụng sức bộc phá trong nháy mắt của nó, mở ra một khe hở, ta mới có thể xuyên qua tầng phòng ngự của Lạc Thanh Phong.

- Chuyện này không có khả năng.

- Thủy Nhược Hàn nhíu mày nói:

- Nhâm Thủy vốn cực kỳ khắc chế Bính Hỏa, một khi để cho Nhâm Thủy ma lực tiếp xúc đến thân thể của ngươi, Bính Hỏa ma lực của ngươi lập tức bị ăn mòn, tan rã mất, căn bản là không có khả năng bộc phát ra uy lực vốn có. Cấp bậc ma lực song phương lại chênh lệch nhiều như vậy, cho dù ngươi dùng phương thức mở ra một khe hở để xuyên qua, cũng tuyệt đối không thể phá ta được ma lực của một gã hai mươi lăm cấp, hai quan ma sư, lại có thuộc tính tương khắc áp chế nữa.

Những người này quả thật là hết sức thông minh, Cơ Động bất đắc dĩ phải trả lời:

- Có lẽ nguyên nhân là ta có được khả năng kháng tính nhất định đối với Nhâm Thủy ma lực. Ta từng được ngâm qua máu của một loại ma thú Nhâm Thủy hệ cao cấp. Lúc đó ma lực của ta còn không mạnh lắm, đối với thân thể cũng không có ảnh hưởng gì. Cho nên thân thể ta có khả năng kháng cự nhất định đối với Nhâm Thủy ma lực.

- Sao?

- Ánh mắt Thủy Nhược Hàn lóe lên một tia quang mang, tiến lên một bước, đến trước mặt Cơ Động. Cơ Động chỉ cảm thấy mắt mình hoa lên một cái, bàn tay mình đã bị Thủy Nhược Hàn chụp lấy. Một cỗ năng lượng lạnh như băng lúc ẩn lúc hiện truyền vào cánh tay hắn. Tuy rằng chỉ trong nháy mắt mà thôi, nhưng

luồng hơi thở băng lãnh này suýt chút nữa làm cho Âm Dương Thần Tỏa của hắn không thể áp chế được thuộc tính hai loại cực hạn song hỏa trong cơ thể hắn.

Vẻ giật mình xuất hiện trên mặt Thủy Nhược Hàn:

- Đúng vậy, người nói không sai. Da của người chẳng những có kháng tính đối với Nhâm Thủy ma lực, hơn nữa lại còn vô cùng cứng cỏi, mạnh hơn thường nhân rất nhiều. Chuyện này khó trách. Nhưng mà, những nghi vấn còn lại của Long Thiên người giải thích thế nào?

Cơ Động lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết, những gì ta biết ta đã nói hết rồi.

Đúng lúc này, Lãnh Nguyệt ngồi kế bên đã lên tiếng:

- Cơ Động ca ca không biết nhưng mà ta biết đó. Nghi vấn thứ hai của người ta biết. Lúc đó người kia không thể động đậy, bởi vì đã trúng phải Mệnh Trung Kỳ của ta, Quý Thủy Tinh Phách. Sau khi trúng phải, bắt buộc phải dùng ma lực chống cự lại sự xâm nhập bạo liệt của ngàn vạn tia ma lực vào cơ thể, cho nên mới không thể cử động được. Quý Thủy Tinh Phách của ta tấn công theo quỹ đạo hình vòng cung, tầm mắt của Cơ Động ca ca đã bị Nhâm Thủy ma lực che mất, tự nhiên là không nhìn thấy được.

- Quý Thủy Tinh Phách?

- Nghe tới bốn chữ này, Long Thiên cũng không có phản ứng gì, chỉ có Thủy Nhược Hàn sắc mặt đại biến:

- Người nói là người đã sử dụng Quý Thủy Tinh Phách? Người có quan hệ thế nào với Lãnh gia ở Bắc Thủy Đế Quốc?

Lãnh Nguyệt mở to hai mắt, lắc đầu nói:

- Gia gia không cho ta nói. Gia gia nói, khi xuất môn ra ngoài phải khiêm tốn một chút, không thể nói cho người ta biết ta là người của Lãnh Gia, cũng không được nói cho người ta biết là ta mới mười tuổi nhưng đã ngừng tụ được rồi.

Ặc..., kể cả Cơ Động, cả ba nam nhân trong phòng đều không khỏi mỉm cười, tiểu nha đầu này thực sự rất thú vị a.

Thủy Nhược Hàn có vẻ ngẫm nghĩ nói:

- Cái này khó trách, nếu như thực sự là Quý Thủy Tinh Phách, dưới tình huống bất ngờ không kịp đề phòng, Lạc Thanh Phong quả thực có thể bị chế trụ, khó trách phải trực tiếp đón nhận công kích của Cơ Động. Nhưng cho dù là vậy, thương thế cũng không thể nặng đến như vậy a!

- Đợi một chút.

- Long Thiên đang ngồi trên ghế, đột nhiên nhảy dựng lên, đỉnh đầu xém chút nữa đã đụng đến nóc nhà, ôm chặt hai bả vai của Thủy Nhược Hàn. Động tác bất ngờ của hắn làm cho Thủy Nhược Hàn giật mình, nhưng cũng khiến cho Thủy Nhược Hàn chợt hiểu, rung mình một cái. Hai người bọn họ ở chung với nhau đã nhiều năm, tâm ý tương thông, liếc nhìn một cái, Thủy Nhược Hàn đã hiểu được ý tứ của Long Thiên.

- Không thể nào...

- Thủy Nhược Hàn thì thào.

Sự hưng phấn tràn ngập trong mắt của Long Thiên:

- Ngoài khả năng đó ra, cũng không còn cách giải thích nào khác. Tam hệ Ma kỹ tổ hợp, Nội thể Tam hệ Ma kỹ tổ hợp, hơn nữa còn là thuộc tính tương khắc Nội thể Tam hệ Ma kỹ tổ hợp. Trời a, chuyện này tuyệt đối là một sự kiện chấn động a!

Cơ Động nghi hoặc hỏi:

- Các người đang nói gì vậy? Sao ta nghe mà không hiểu gì cả.

Long Thiên nói:

- Đừng nói là người không rõ, ngay cả chúng ta cũng không hiểu rõ lắm. Ta chỉ mơ hồ đoán ra tình huống lúc đó, khi mà ma kỹ tổ hợp Bính Đinh Song Hỏa của người bùng nổ, Quý Thủy ma lực trong cơ thể Lạc Thanh Phong cũng chưa có hoàn toàn khu trừ hết, như vậy khi đó, Bính Hỏa, Đinh Hỏa, Quý Thủy, ma lực ba hệ bằng một phương thức đặc thù va chạm với nhau trong cơ thể hần. Hơn nữa, sau đó còn phát sinh dị biến, cũng chính là sự biến hóa của Ma kỹ tổ hợp theo cách nói thông thường của chúng ta, lập tức bộc phát ra năng lượng khủng bố. Cuối cùng phá hủy Nhâm Thủy Ma lực phòng của hần, tạo thành thương tổn tất sát. Đây hẳn là tình huống lúc đó rồi.

Thủy Nhược Hàn nói thêm:

- Hơn nữa, ta có thể khẳng định, nếu là bên ngoài môi trường thông thường chuyện này khẳng định không có khả năng thực hiện được. Chúng ta đã từng thử nghiệm qua, các ma kỹ khác thuộc tính tuyệt đối không có khả năng hoàn thành Ma kỹ tổ hợp. Hai tên tiểu tử các người có thể khẳng định là khai mở ra một khái niệm mới a. Phát hiện này hết sức quan trọng, chúng ta nhất định phải báo lên trên mới được.

Long Thiên gật gật đầu:

- Người đi nhanh đi, trực tiếp đi báo cho ban giám hiệu học viện. Lúc này đã sắp khai giảng rồi, các vị đồng sự đại nhân hẳn là đều ở đây. Người thuộc Nhâm Thủy Hệ, nói chuyện sẽ rõ ràng hơn ta nhiều. Ta ở lại đây trò chuyện với hai vị học đệ học muội thiên tài này một chút. Ha ha, lần này, chỉ sợ sẽ khiến cho toàn bộ học viện phải chấn động rồi.

88. Chương 45 Âm Dương Học Đường (thượng)

Thủy Nhược Hàn nhìn chăm chú vào Cơ Động và Lãnh Nguyệt một chút, rồi mới gật gật đầu, vội vàng quay đi.

Lãnh Nguyệt cũng không để ý tới, vẫn như trước là một tiểu nha đầu ngây thơ, quay đầu nhìn ngắc ngáp nơi. Còn Cơ Động thì lại chìm vào suy nghĩ, Tam hệ tổ hợp kỹ? Hơn nữa lại còn thuộc tính tương khắc nữa. Nghe những lời Lãnh Nguyệt kể lại, Cơ Động hiểu rõ, lúc trước tiểu nha đầu này nói là sẽ không cần chân mình tuyệt đối không phải là nói dối. Từ biểu hiện của Thủy Nhược Hàn, Cơ Động có thể khẳng định, Lãnh Gia của Bắc Thủy Đế Quốc kia cũng tuyệt đối không phải là một gia tộc bình thường. Quả thật là càng ngày càng thú vị hơn. Sau khi trải qua chuyện hôm nay, kiến thức của hần đối với mười hệ ma sư không thể nghi ngờ là đã tăng thêm một chút.

- Lão sư, các người cũng từng tốt nghiệp từ Thiên Can Học Viện à?

Cơ Động hỏi.

Long Thiên cười ha hả:

- Ai nói với người bọn ta là lão sư?

- A?

Cơ Động giật mình:

- Các người không phải là lão sư?

Long Thiên lắc lắc đầu, cười nói:

- Dương nhiên không phải, chúng ta cũng giống như các người, cũng là đệ tử của học viện. Chẳng qua tư cách của chúng ta lớn hơn các người thôi.

Đệ tử? Ngũ quan mà cũng là đệ tử? Cơ Động lập tức nghĩ tới nơi mà trước đây Chúc Thiên đã từng nhắc tới, Âm Dương Học Đường.

Long Thiên nói thêm:

- Tuy nhiên, nếu người nói chúng ta là lão sư, cũng không có gì sai. Đôi khi, chúng ta cũng thực hiện một số công việc thuộc chức trách của lão sư. Trong học viện này, chúng ta có thể coi như một loại người đặc thù đi.

Cơ Động nói:

- Các người chắc là thuộc Âm Dương Học Đường.

Long Thiên sững sờ:

- Người cũng biết về Âm Dương Học Đường?

Cơ Động nói:

- Lúc trước khi ta tiến hành báo danh, đã từng nghe một vị học trưởng nhắc qua. Hẳn cũng là đệ tử chính thức của Thiên Can Học Viện.

Long Thiên mỉm cười:

- Những gì mà hần biết cũng chỉ là phần bên ngoài mà thôi. Bất quá người nói không sai, chúng ta quả thật là thuộc Âm Dương Học Đường. Ở trong Âm Dương Học Đường, ta đứng thứ năm, còn Nhược Hàn đứng thứ sáu. Âm Dương Học Đường của chúng ta không có hạn chế số năm học cụ thể. Chỉ cần không muốn đi, mà học viện lại cảm thấy người còn có tiềm lực có thể bồi dưỡng thêm, người cũng không cần tốt nghiệp vội. Hơn nữa, ở trong học viện, các đệ tử Âm Dương Học Đường chúng ta rất ít bị quản thúc. Tiểu học đệ, kỳ thi tân sinh khảo hạch của các người phải nói là kinh tâm động phách a! Nói không chừng sẽ được Âm Dương Học Đường đặc cách thu nhận nữa. Nếu chuyện đó là sự thật, các người là những đệ tử có cấp bậc thấp nhất tiến vào Âm Dương Học Đường đó.

Lãnh Nguyệt chớp chớp mắt:

- Gia nhập Âm Dương Học Đường có gì tốt hơn bên ngoài?

Long Thiên cười nói:

- Chuyện tốt dĩ nhiên có rất nhiều. Bất quá, sự cạnh tranh trong Âm Dương Học Đường cũng hết sức kịch liệt. Chúng ta tuy rằng hưởng được những đãi ngộ tốt nhất trong học viện, nhưng đồng thời cũng gặp phải những nguy hiểm mà những đệ tử bình thường vốn không có. Về phần cụ thể là những gì, chỉ khi nào các người thực sự trở thành thành viên chính thức của học đường mới có thể biết được.

Cơ Động nói:

- Học trưởng, trong Âm Dương Học Đường có đệ tử tên là Cơ Dạ Thương phải không. Hần xếp vị trí thứ mấy?

Từ những gì Long Thiên đã nói, hần mơ hồ hiểu được, đệ tử trong Âm Dương Học Đường được sắp xếp theo thứ tự. Hơn nữa, từ thứ tự thứ năm và thứ sáu của Long Thiên và Thủy Nhược Hàn mà xem, thứ tự sắp xếp này khẳng định là dựa theo thực lực mà xét.

Long Thiên kinh ngạc nói:

- Người biết tiểu tử Cơ Dạ Thương à? Chẳng lẽ người cũng là người của Cừu Gia sao? Không đúng. Người của Cừu Gia đều là Thổ Hệ, người lại là Song Hỏa Hệ.

Cơ Động cười nói:

- Ta chỉ biết qua hần mà thôi.

Long Thiên nói:

- Tiểu tử Cơ Dạ Thương kia đúng là thiên tài kiệt xuất nhất trong vòng mười năm nay. Cuối năm trước, hần đã lọt vào danh sách mười người đứng đầu học đường. Xếp vị trí thứ mười.

- Trong Âm Dương Học Đường có tổng cộng bao nhiêu đệ tử cả thầy?

Cơ Động hỏi tiếp.

Những chuyện Cơ Động nói đều là chuyện vặt, Long Thiên cũng không có giấu diếm:

- Âm Dương Học Đường hiện tại có bốn mươi tám đệ tử. Nếu các người được đặc cách trúng tuyển, như vậy là vừa chẵn năm mươi người. Đã mấy năm nay không có người mới gia nhập.

oOo

Thủy Nhược Hàn sau khi vội vã rời khỏi thạch thất của hắn, đã đi sâu vào bên trong hành lang bên ngoài, xuyên qua mấy trạm kiểm soát, tới một cánh cửa ngũ sắc cực lớn cao khoảng năm thước mới dừng lại. Kính cẩn cẩn khối lệnh bài màu đen có khắc số sáu lớn kia vào một chỗ lõm trên cánh cửa.

- Nhược Hàn, các vị đồng sự đại nhân đang họp, nếu không có việc gì gấp, người không nên quấy rầy bọn họ.

Cánh cửa mở ra, từ bên trong, một nữ tử dáng người thon thả, độ tuổi khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu đi ra. Nàng mặc một bộ váy dài màu tím đậm, làm nổi bật thân thể mềm mại động lòng người tràn ngập sắc thái thần bí của nàng. Mái tóc ngắn của nàng có màu tím, hai tròng mắt cũng màu tím, cả người nhìn qua giống như một người thần bí vậy. Thanh âm vừa rồi chính là của nàng.

Thủy Nhược Hàn thấp giọng nói:

- Tam tỷ, nếu không có việc gì ta cũng sẽ không đến đây quấy rầy các vị đồng sự đại nhân. Chuyện là như vậy...

Lập tức hắn tiến đến bên cạnh nàng kia, thấp giọng nói vài câu gì đó.

Vẻ kinh ngạc thoáng hiện lên trên mặt nữ tử được xưng là Tam tỷ kia. Nàng gật gật đầu, nói:

- Người theo ta vào đây.

Thủy Nhược Hàn đi theo nữ tử kia bước vào, xuyên qua một hành lang rộng lớn, đi tới một cái phòng rộng chừng hai trăm thước vuông. Trên khắp bốn vách tường trong phòng này, đều có các hoa văn kỳ dị ngũ sắc. Có thể cảm giác được ma lực không lồ ba động ẩn chứa trên bốn vách tường đó.

Giữa phòng có một cái bàn lớn hình trứng. Bên cạnh bàn, có tổng cộng chín người, tướng mạo khác nhau, nhưng tuổi đều khoảng hơn năm mươi. Duy nhất chỉ có người ngồi ở thượng thủ vị, nhìn qua chỉ hơn ba mươi tuổi mà thôi, nhưng trong cặp mắt đen của hắn, lại tràn ngập vẻ dày dặn từng trải, có chút không hợp với hình dáng bên ngoài.

Chín người này phân biệt ngồi trên chín cái ghế dựa lớn, mỗi cái ghế lại có màu sắc khác nhau. Trên bàn này, cũng không có ghế dựa màu lam. Chín cái ghế này, ngoài việc màu sắc mỗi ghế khác nhau, trên lưng ghế lại còn chạm khắc chín loại biểu tượng khác nhau của các hệ, hơn nữa, chất liệu của chín cái ghế này cũng khác nhau. Nhưng mỗi chiếc ghế này tuyệt đối đều có thể đánh giá bằng hai chữ 'Trân bảo'.

Thủy Nhược Hàn thân là Ngũ quan Nhâm Thủy Đại Tông Sư, vậy mà khi tiến vào trong phòng này vẫn phải cúi đầu, ngay cả hô hấp cũng không dám thở mạnh, chỉ đứng bên cạnh nữ tử áo tím kia mà thôi.

Trung niên ngồi ở thượng thủ vị khẽ nhíu mày, trong mắt toát ra quang mang nghi hoặc. Nữ tử áo tím kia bước nhanh đến bên cạnh hắn, ghé vào lỗ tai thấp giọng nói vài câu.

- Hả? Có chuyện này sao? Nhược Hàn, người mau kể chi tiết lại cho mọi người cùng nghe đi.

Thanh âm của trung niên khác hẳn so với vẻ ngoài của hắn, già nua mà thâm trầm, hơn nữa còn có một loại khí thế chấn nhiếp hồn phách người khác nữa.

- Vâng.

Thủy Nhược Hàn cung kính tiến lên vài bước, tiến lên cách cái bàn khoảng hơn hai thước mới ngừng lại, khom mình hành lễ, nói:

- Xin chào viện trưởng đại nhân, xin chào các vị đồng sự đại nhân. Sự việc là như vậy...

Sau đó, hắn đem tình huống khảo hạch của Cơ Động và Lãnh Nguyệt, cùng với những phán đoán của hắn, kể lại hết sức tỉ mỉ.

Nghe xong những lời hắn kể, trên mặt những người đang ngồi đều toát ra vài phần kinh ngạc. Một vị lão giả áo đỏ đang ngồi trên cái ghế màu đỏ rực mỉm cười nói:

- Bính Đinh Song Hỏa Hệ, thú vị, thật là thú vị. Khoan nói tới việc Tam hệ Ma kỹ tổ hợp, chỉ riêng việc tiểu tử này có Song Hỏa thuộc tính, vừa nghe nói ta đã muốn gặp hắn một chút rồi.

89. Chương 45 - Âm Dương Học Đường (hạ)

Vị trung niên ngồi ở thượng thủ vị mỉm cười nói:

- Chúc huynh, chúc mừng Hỏa Hệ của ngươi lại có thêm một nhân tài nữa. Ngươi biết tiểu tử này à?

Lão giả áo đỏ gật gật đầu, nói:

- Hắn đến từ Ly Hỏa Học Viện. Theo như Bình Thiên nói, hắn cũng không biết rõ lắm tên tiểu tử này làm sao có thể tu luyện thành công. Âm Dương Cân Bằng Song Hỏa Hệ, đây cũng là lần đầu tiên trên đại lục a. Ta đề nghị, đặc biệt cho phép hắn gia nhập vào Âm Dương Học Đường đi, tập trung bồi dưỡng.

- Lão Chúc, chuyện này sợ rằng không ổn đâu.

Lão giả mặc áo đen ngồi trên ghế dựa màu đen đối diện với lão giả mặc áo đỏ cười lạnh một tiếng:

- Dù sao hắn cũng chỉ mới cấp mười bốn, hơn nữa cũng đã mười bốn tuổi rồi. Nếu như đến mười sáu tuổi mà hắn còn không thể tăng lên đến cấp bậc hai quan, sẽ không có được tư cách gia nhập vào Âm Dương Học Đường. Ma sư có thuộc tính Âm Dương Cân Bằng, cách tu luyện như thế nào chúng ta cũng không ai biết. Có thể ngưng tụ được đã là rất may mắn rồi, ai dám đảm bảo hắn có thể ngưng tụ được hai quan cơ chứ? Nếu như sau này, ma lực của hắn ngừng lại, chẳng phải là đã lãng phí thời gian hay sao? Quy củ của học viện cũng không thể tùy tiện phá hỏng được, ta không tán thành đề nghị của Chúc lão. Hay là chờ đến khi hắn trước mười sáu tuổi có thể ngưng tụ được hai quan rồi hãy xét lại. Nhưng còn tiểu nha đầu họ Lân kia thì khác a! Ta xem nếu đặc cách cho nàng ta gia nhập vào Âm Dương Học Đường tuyệt đối không có vấn đề gì. Rất hiển nhiên, mới mười tuổi đã có thể ngưng tụ được, tuyệt đối không cần đến mười sáu tuổi, nàng nhất định có thể đạt đến cảnh giới hai quan. Lão Lân, ta nghe nói nha đầu đó là viên ngọc quý của Lân Gia các người, có phải không?

Ngồi bên cạnh lão giả áo đen là một lão giả áo màu tím, thản nhiên gật đầu nói:

- Nha đầu Nguyệt Nhi kia chính là thiên tài trăm năm khó gặp của Lân Gia nhà ta. Lần này cũng nhờ vào bản lãnh chân thật mà đạt được đề cử của học viện đến đây đăng ký gia nhập Thiên Can Học Viện chúng ta. Ta đối với đứa chất gái này là tuyệt đối tự tin a.

Rầm—, lão giả áo đỏ đập mạnh lên cái bàn trước mặt một cái, không khí trong căn phòng hơn hai trăm thước vuông kia đột nhiên trở nên nóng hừng hực:

- Thủy lão quỷ, Lân lão quỷ, hai người các người không cần kể tung người húng ở đây nữa. Người của Thủy Hệ các người có thể đặc cách tuyển vào, còn người Hỏa Hệ của ta lại không được hả? Các người đừng quên, hiện tại đệ tử đứng đầu Âm Dương Học Đường chính là người của Hỏa Hệ chúng ta đó.

Lão giả áo đen hừ lạnh một tiếng, một cổ hàn ý chột từ trên người hắn lan tràn ra, nhiệt độ nóng rực trong không khí rất nhanh hạ xuống:

- Lão Chúc, tên tiểu tử Phát Thụy kia đã không phải hoàn toàn thuộc về Hỏa Hệ của ngươi rồi. Ngươi đừng có phùng mang trợn má nhìn ta như vậy, ngươi có thể khẳng định tên tiểu tử Song Hỏa Hệ này sẽ là một Phát Thụy khác hay sao?

- Được rồi, được rồi, không nên làm mất hòa khí.

Trung niên ngồi ở thượng thủ vị giơ hai tay lên, ý bảo hai người không nên tranh cãi ầm ỹ nữa, trầm giọng nói:

- Nếu chỉ nhìn vào điều kiện hiện tại của từng người, cả hai người đều không có tư cách gia nhập vào Âm Dương Học Đường, thiên phú của bọn họ cũng không có hoàn toàn hiển lộ ra. Đúng là không thể phá hỏng quy củ xét tuyển của Âm Dương Học Đường được. Nhưng mà, các vị đồng sự không cảm thấy Tam hệ Ma kỹ tổ hợp của bọn họ rất thú vị hay sao? Thuộc tính tương khắc Tam hệ Ma kỹ tổ hợp. Chúng ta đã nghiên cứu qua Thiên Can Ma kỹ nhiều năm như vậy cũng chưa từng thực hiện được, hiện tại ta quyết định chọn

bọn họ làm đối tượng nghiên cứu mới. Vì vậy, ta tán thành việc đặc cách xét tuyển hai người bọn họ, cho họ gia nhập vào Âm Dương Học Đường. Đương nhiên, đến khi bọn họ mười sáu tuổi mà cũng chưa đạt đến hai quan, như vậy sẽ đuổi khỏi Âm Dương Học Đường. Không biết ý các vị đồng sự thế nào?

Ngoại trừ ba người Chúc lão, Thủy lão, Lãnh lão ra, năm vị đồng sự còn lại đều lần lượt gật đầu. Vị trung niên ngồi ở thượng thủ vị mỉm cười:

- Được, cứ quyết định như vậy đi. Dạ Tâm, người và Nhược Hàn đi giúp hai tiểu tử kia tiến hành các thủ tục cần thiết đi.

Nữ tử áo tím cung kính nói:

- Vâng.

Lúc này mới cùng với Thủy Nhược Hàn bước ra ngoài.

Hai người vừa mới rời khỏi, Chúc lão và Thủy lão lại quay sang nhìn chăm chăm lẫn nhau, đồng thời tức giận hừ một tiếng, quay đầu nhìn sang chỗ khác.

Vị trung niên ngồi ở thượng thủ vị bất đắc dĩ lắc đầu:

- Hai người các ngươi thật là, đúng là ‘thủy hỏa bất dung’ mà. Đã nhiều năm như vậy, lần nào gặp nhau cũng cãi nhau âm ỹ lên. Thánh Tà Thông Đạo theo chu kỳ cứ năm năm mở ra một lần, chỉ còn hai năm nữa là đến thời hạn, chúng ta cần tiếp tục thảo luận việc lựa chọn người sẽ tham dự chuyến đi đến Thánh Tà để săn bắn lần này. Đám đệ tử mới tốt nghiệp đã được đưa đến chiến trường Thánh Tà rồi. Nhưng tình thế hiện tại trước mắt cũng không tốt lắm, chúng ta cần phải thương lượng một chút, xem thử Học viện có nên dời thời hạn gia nhập chiến trường lại trễ một chút, để lựa chọn thêm nhiều học viên mới, tăng cường lực lượng phòng ngự trên chiến trường một chút...

oOo

Cơ Động và Lãnh Nguyệt cùng nhau ngồi đợi trong phòng của Thủy Nhược Hàn. Long Thiên cũng không nói thêm gì về chuyện của Âm Dương Học Đường nữa, chỉ đơn giản giới thiệu một chút về tình hình của Thiên Can Học Viện mà thôi.

Thiên Can Học Viện chính là một học viện đào tạo tất cả các hệ Âm Dương Ma Sư, đệ tử mười hệ đều có đủ. Trong học viện có năm khu Giáo Học Lâu, mỗi một tòa Giáo Học Lâu tương ứng với một hệ trong ngũ hành. Cũng chính là chỗ mà đám Cơ Động đã thấy lúc trước. Những đệ tử sơ cấp, cấp bậc dưới hai quan đều học ở tầng dưới của mỗi tòa Giáo Học Lâu, chỉ có những đệ tử chính thức trên hai quan mới có thể học ở tầng trên của Giáo Học Lâu.

Chỉ cần thực lực đột phá đến hai quan, lập tức có thể thăng cấp, không cần phải tiến hành bất cứ khảo hạch gì khác. Từ phương diện này mà xem, phương thức dạy học của Thiên Can Học Viện khác với các Ma Sư Học Viện bình thường rất nhiều, không có những khảo hạch nghiêm khắc cuối kỳ gì đó...

Ở trong học viện, có rất nhiều thứ có thể kích thích sự tích cực của bản thân đệ tử học viện. Những đệ tử dưới hai quan, bất luận là hệ nào, cũng có thể chọn học năm loại Cơ Chuẩn Kỹ. Những đệ tử trên hai quan, có quyền học Cơ Chuẩn Kỹ không hạn chế số lượng, hơn nữa còn có thể lựa chọn học ba cái Mệnh Trung Kỹ nữa. Đây là những ưu đãi đặc biệt mà không có bất kỳ Ma sư học viện bình thường nào có thể tưởng tượng ra. Phải biết rằng, bất kỳ một cái Mệnh Trung Kỹ nào, cho dù là thấp nhất đi nữa, giá trị bên ngoài thị trường cũng đã hơn một vạn kim tệ rồi.

Thân phận các đệ tử sơ cấp trong học viện được sắp xếp theo thứ tự, căn cứ vào các hệ khác nhau, sẽ được cấp ra phù hiệu có khắc chữ tương ứng với thân phận của mình, đeo trên ngực trái. Những đệ tử chính thức trên hai quan, sẽ được đổi thành các thẻ bài, mặt trước của thẻ bài sẽ khắc hình các biểu tượng tương ứng của hệ mình, mặt còn lại sẽ là số thứ tự của mình trong Học viện. Chỉ có những đệ tử tinh nhuệ của Âm Dương Học Đường là đặc biệt nhất, lệnh bài của bọn họ là loại mà lúc trước Cơ Động từng nhìn thấy Thủy Nhược Hàn cầm trên tay. Lệnh bài này chẳng những là tượng trưng cho thân phận của đệ tử, hơn nữa còn có nhiều tác dụng đặc thù khác nữa. Đệ tử của Âm Dương Học Đường, bất luận là học tập hay là tu luyện, đều tiến hành tại văn phòng bí mật dưới lòng đất. Không có lệnh bài là không thể đi vào. Những chữ khắc

trên lệnh bài chính là đại biểu cho thân phận cùng với đặc quyền của chủ nhân nó. Căn cứ vào thực lực mạnh yếu của đệ tử mà sắp xếp thứ tự.

Đồng thời, bất cứ đệ tử nào trong Âm Dương Học Đường, bất cứ lúc nào cũng có thể khiêu chiến các đệ tử thân phận cao hơn mình trong học đường. Nhưng cần phải có lão sư của Học viện phê chuẩn, mới có thể tiến hành thi đấu. Một khi khiêu chiến thành công, sẽ có thể thay thế được vị trí của đối phương, đối phương sẽ tụt xuống một cấp. Chỉ có những đệ tử ưu tú nằm trong mười người đứng đầu Âm Dương Học Đường mới có cơ hội học các loại Tất Sát Kỹ.

Những quy tắc như vậy không thể nghi ngờ làm cho tính cạnh tranh trong Âm Dương Học Đường trở nên vô cùng kịch liệt. Đồng thời đây cũng là nguyên nhân quan trọng vì sao Long Thiên và Thủy Nhược Hàn đều đã đạt đến cấp bậc Ngũ quan Đại Tông Sư cũng không muốn tốt nghiệp học viện, mà lựa chọn ở lại học viện tiếp tục học tập. Ai mà không muốn học Tất Sát Kỹ cơ chứ? Nhưng mà, muốn đánh bại được đệ tử cấp bậc cao hơn cũng đâu có dễ dàng như vậy được. Chỉ có không ngừng khổ luyện mới có thể tiến bộ được.

Thử hỏi, một đám thiên tài cùng nhau liều mạng cố gắng cạnh tranh, tốc độ tiến bộ còn có thể chậm hay sao chứ?

90. Tập Iv: Âm Dương Học Đường – Chương 46 Quái Nhân Tóc Đỏ (thượng)

Cửa phòng mở ra, Thủy Nhược Hàn cùng với nữ tử áo tím Dạ Tâm cùng nhau bước vào. Vừa nhìn thấy Dạ Tâm, Long Thiên vội vã đứng lên, mỉm cười nói:

- Tam tỷ, người sao cũng đến đây thế?

Dạ Tâm mỉm cười, nói:

- Ở chỗ các người có nhiều chuyện hay như vậy, ta sao lại không thể đến được?

Nhìn thấy Dạ Tâm, ánh mắt của Cơ Động cũng chỉ thoáng nhìn qua một chút mà thôi, cũng không có nửa phần lưu luyến nữa. Dạ Tâm tuy đẹp, nhưng mà so với sự hoàn mỹ của Liệt Diễm thì thua kém rất nhiều. Huống chi trái tim của hắn đã hoàn toàn bị đóa Hỏa Diễm Hồng Liên kia chiếm lĩnh rồi, căn bản là không có chỗ cho người con gái thứ hai nữa.

Đôi mắt tím xinh đẹp của Dạ Tâm lưu chuyển:

- Chính là hai tiểu tử này sao?

Thủy Nhược Hàn gật đầu, nói:

- Chính là bọn hắn. Tiểu cô nương này cũng giống như người, đều là Quý Thủy Hệ. Quý Thủy Hệ các người lại có thể một thiên tài nữa rồi.

Dạ Tâm mỉm cười, vẫy vẫy tay về phía Lãnh Nguyệt, nói:

- Tiểu học muội, đến đây, để cho tỷ tỷ nhìn kỹ người một chút.

Không biết là có phải do cùng thuộc tính nên hấp dẫn lẫn nhau không, Lãnh Nguyệt cũng không có e ngại, chạy lại gần, mỉm cười ngẩng đầu nhìn về phía Dạ Tâm cao hơn nàng rất nhiều, nói:

- Đại tỷ tỷ, người thật là xinh đẹp a.

Dạ Tâm cười khì một tiếng:

- Tiểu học muội, người thật đúng là biết cách nói ngọt a! Còn vị học đệ này nữa, các người đi theo ta đi. Ta đại diện cho Thiên Can Học Viện chính thức thông báo cho các người, các người đã trúng tuyển vào học viện, đồng thời, phá lệ phê chuẩn cho các người gia nhập vào Âm Dương Học Đường. Bây giờ ta dẫn các người đi làm thủ tục nhập học, bắt đầu từ ngày mai, các người cũng trở thành một phần tử của Âm Dương Học Đường rồi.

Vừa nói, Dạ Tâm nắm bàn tay nhỏ bé của Lãnh Nguyệt, hướng về Thủy Nhược Hàn và Long Thiên gật đầu chào một cái, sau đó bước ra ngoài.

Thật sự gia nhập vào Âm Dương Học Đường rồi sao? Trong lòng Cơ Động không khỏi có chút kinh hãi. Mặc dù hẳn cũng không có hi vọng vào Âm Dương Học Đường có thể học được cái gì, nhưng không thể nghi ngờ, ở nơi có được sự cạnh tranh kịch liệt như thế này, mình tuyệt đối không thiếu đối thủ để rèn luyện, đồng thời có thể đốc thúc cho thực lực của mình có thể tiến bộ thần tốc.

Dạ Tâm tựa hồ cũng không có để ý đến sự tồn tại của Cơ Động, chỉ là nắm tay dắt Lãnh Nguyệt đi về phía trước. Nhưng thật ra, Lãnh Nguyệt vẫn thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Cơ Động một lần, hướng về phía hắn nở một nụ cười ngọt ngào.

Càng đi sâu vào bên trong, Cơ Động càng giật mình, quy mô của khối kiến trúc trong lòng đất này tương đối lớn, cơ hồ là từng vòng, từng vòng kéo dài hướng vào phía trong. Đi ở trong này không khác gì đi vào một cái mê cung vậy. Dạ Tâm dẫn theo bọn họ quanh đi quẩn lại hai ba vòng, xuyên qua vài cánh cửa, lúc này mới đi tới một căn phòng rộng thênh thang. Trước khi vào, Cơ Động nhìn xung quanh cánh cửa bằng đá, trên đó có chạm khắc hình ảnh biểu tượng của mười hệ Âm Dương Ma Sư.

Vừa vào trong phòng, đầu tiên là một cỗ nhiệt độ khổng lồ đập thẳng vào mặt. Lãnh Nguyệt la lên một tiếng, vội vã núp sau lưng Dạ Tâm. Quang mang màu tím nhàn nhạt phát ra từ trên người Dạ Tâm, bao phủ lên chính mình và Lãnh Nguyệt, đồng thời quay đầu nhìn về phía Cơ Động ở phía sau.

Ngay cả nhiệt độ nham thạch nóng chảy trong Địa Tâm Hồ bấy giờ đối với Cơ Động cũng không có ảnh hưởng gì, huống chi là nơi này. Dạ Tâm nhìn thấy, Cơ Động chỉ quan sát xung quanh, đánh giá tình huống trong này, chứ cũng không có nửa phần cảm giác không ổn.

Ở khắp nơi trong căn phòng rộng rãi này, chỗ nào cũng có các mảnh kim loại nằm lung tung. Có thể phân biệt được đám đó vốn là áo giáp, vũ khí, còn có một số mảnh có hình thù kỳ quái, căn bản là không nhìn ra đó là cái gì. Căn phòng này phỏng chừng cao năm thước, rộng khoảng ba trăm thước vuông. Thế nhưng trong cả căn phòng lại chỉ có một người mà thôi.

Người trong phòng mặc một bộ trường bào màu đỏ rách rưới, trên đầu là một mái tóc đỏ rực, rối bời, đang ngồi trực tiếp trên mặt đất trong một góc phòng, tay trái cầm một mảnh kim loại hình thù kỳ quái, tay phải cầm một cái búa nhỏ màu đỏ rực. Hắn vừa ngắm nghía mảnh kim loại, vừa lẩm bẩm gì đó, thỉnh thoảng lại dùng búa gõ lên đó vài cái.

Ở bên cạnh hắn, là một cái lò rèn thật lớn, cỗ nhiệt độ khổng lồ trong gian phòng kia cũng do đó mà ra.

Dạ Tâm đưa một ngón tay đặt lên miệng, ra dấu bảo Cơ Động và Lãnh Nguyệt đừng có lên tiếng, bảo hai người cứ đứng đó lặng lẽ mà chờ.

Một lúc sau, quái nhân tóc đỏ kia mạnh mẽ quăng khối kim loại đang cầm trên tay kia vắt sang một bên. Khối kim loại kia rơi xuống đất, phát ra một âm thanh va chạm kịch liệt, thể tích không lớn lắm, nhưng khi rơi xuống, thanh âm phát ra lại chứng tỏ khối kim loại này có trọng lượng không nhỏ chút nào.

Quái nhân tóc đỏ lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía ba người Cơ Động:

- Tiểu Dạ Tâm, có chuyện gì thế?

Hắn nhắc đầu lên, Cơ Động mới nhìn rõ, tướng mạo của gã quái nhân tóc đỏ này hết sức thô tục. Hắn có một cái mũi hủ hèm thật to, đôi mắt nhỏ, híp lại thành một cái khe, thế nhưng trong khe mắt hẹp đó lại mơ hồ phát ra một tia tinh quang chói mắt.

Vừa mới bước vào cửa, Cơ Động cũng đồng dạng cảm giác được một luồng sóng nhiệt cực mạnh, thế nhưng lại không phải đến từ cái lò rèn, mà là đến từ trên người quái nhân tóc đỏ kia. Bính Hỏa ma lực, Bính Hỏa ma lực cực mạnh. Nhìn quái nhân này, cảm giác duy nhất của Cơ Động chính là đang nhìn chăm chú vào Địa Tâm Hồ. Quái nhân tóc đỏ này thậm chí còn có nhiệt độ giống như là nham thạch nóng chảy vậy. Có thể thấy Bính Hỏa ma lực của hắn cường đại đến như thế nào.

Dạ Tâm mặc dù bài danh thứ ba trong Âm Dương Học Đường, thực lực còn mạnh hơn Thủy Nhược Hàn và Long Thiên nữa, nhưng khi đối mặt với quái nhân tóc đỏ này lại không chút nào dám chậm trễ, cung kính

nói:

- Chúc lão, vốn là Viện trưởng đại nhân đặc biệt phê chuẩn, cho phép hai vị học đệ, học muội này đặc biệt tiến vào trong Âm Dương Học Đường học tập. Phiên ngày giúp bọn họ chế tạo ra lệnh bài thân phận.

- Hử? Nhỏ vậy sao?

- Ánh mắt Chúc lão xẹt qua trên người Lãnh Nguyệt, ha ha cười:

- Nguyên lai là tiểu bối của Lãnh lão đại. Khó trách. Ý, tiểu tử này cũng là người một nhà đây mà, sao ta lại nhìn không ra? Chuyện này sao có thể? Tiểu tử, lại đây.

Ánh mắt Chúc lão sau khi xẹt qua trên người Lãnh Nguyệt, nhân tiện dừng lại trên người Cơ Động. Cặp mắt vốn híp lại thành một khe nhỏ đột nhiên trợn to, kinh ngạc nhìn Cơ Động. Tay phải hắn giơ lên, nhất thời, Cơ Động cảm giác được một cỗ nhiệt khí mênh mông không thể chống đỡ được đang quần lấy thân thể của mình. Hắn chưa kịp phản ứng gì, phía trước đã lóe lên một cái, thân thể bị kéo bay về phía trước, cái mũi hủ hèm thật to kia đã ở sát trước mặt mình.

Bàn tay to, xương xẩu của Chúc lão đã trực tiếp ấn về phía vị trí căn nguyên trên ngực Cơ Động. Chỗ nhưng tụ năng lượng quan trọng nhất bị tấn công, Cơ Động theo bản năng giơ hai tay lên, chân đạp Âm Nguyệt Vũ lui về phía sau, bởi vì khoảng cách đột nhiên bị thu hẹp, hắn đã không cách nào thì triển ra được Liệt Dương Phệ rồi, thân thể khẽ chuyển, vai phải đẩy tới trước, ma lực trong cơ thể trong nháy mắt chuyển hóa thành Bính Hỏa, một kích Liệt Dương Băng đã phóng ra.

Cả quá trình này giống như là những lúc tu luyện bình thường của Cơ Động vậy, phản ứng cực nhanh, từ lúc hắn bị luồng nhiệt khí kia kéo đến trước mặt Chúc lão, đến lúc sử dụng Âm Nguyệt Vũ tránh né bàn tay Chúc lão, rồi bộc phát ra Liệt Dương Băng, cả quá trình nhanh như thiểm điện.

Dạ Tâm này giờ đứng kế bên, ánh mắt hiện ra một tia kinh ngạc, hiển nhiên nàng cũng không nghĩ tới Cơ Động trong tình huống như thế mà còn dám phản kích, hơn nữa động tác còn nhanh chóng thuần thục, mà kinh ngạc nhất là hắn có thể ra chiêu trọn vẹn được.

Chúc lão ha ha cười, bàn tay to mở ra, trực tiếp chụp lên vai phải của Cơ Động, là nơi phát lực chính của Liệt Dương Băng. Oanh một tiếng, một chùm lửa đỏ đã phát ra từ trên vai phải của Cơ Động. Cơ Động chỉ cảm thấy một cỗ năng lượng nóng cháy từ trên vai phải truyền đến, toàn thân mềm nhũn, cũng không cách nào thúc dục ma lực bản thân được nữa.

- Cơ Chuẩn Kỳ không tệ a!

- Chúc lão lại kinh ngạc lần nữa, tay phải đặt lên trước ngực Cơ Động, cảm nhận được ma lực ba động trên căn nguyên của hắn.

91. Chương 46 Quái Nhân Tóc Đỏ (hạ)

- Lá chắn ma lực?

Thần sắc Chúc lão đột nhiên trở nên ngưng trọng hơn. Ngay sau đó, thần sắc của hắn trong nháy mắt trở nên cực kỳ kích động:

- Tiểu tử, lá chắn ma lực của người học được ở đâu vậy?

Ma lực của hắn mặc dù cường đại, nhưng khi thăm dò trong lòng ngực của Cơ Động, lại bị một cỗ ma lực vô hình ngăn trở bên ngoài. Với thực lực của Chúc lão, hắn đương nhiên có thể dễ dàng phá vỡ luồng ma lực ngăn cản này, nhưng nếu hắn làm như vậy, ma lực của Cơ Động cũng sẽ bị luồng Bính Hỏa ma lực cường đại của hắn hoàn toàn phá hủy, mà hắn cũng không cách nào dò xét được tình huống bên trong cơ thể Cơ Động.

Cơ Động thần nhiên nói:

- Ta không biết cái gì là lá chắn ma lực cả.

Nhìn Chúc lão, trong lòng Cơ Động không khỏi dâng lên một tia bi ai, không có thực lực, cũng chỉ có thể để mặc cho người ta xâm phạm. Ngày hôm qua, lúc hắn đến tận cửa Điều Tử Sư Công Hội mà khiêu chiến, đã bày ra thực lực cường đại không ai địch lại. Nhưng hôm nay, tiến vào Thiên Can Học Viện, hắn liên tiếp gặp phải rất nhiều cường giả. Hắn rõ ràng, cái thế giới này chỉ thuộc về Âm Dương Ma Sư mà thôi, pha chế rượu nhiều nhất chỉ giúp mình kiếm sống, rốt cuộc cũng không có được sự tôn kính của người khác như ở kiếp trước vậy. Muốn duy trì sự kiêu ngạo trong lòng mình, chỉ có cách không ngừng gia tăng thực lực bản thân, trong giới Âm Dương Ma Sư cũng đạt đến vị trí đỉnh cao như trong giới Điều Tử Sư vậy.

- Không biết? Vậy người nói đi, bình thường người tu luyện như thế nào? Ai dạy người phương pháp tu luyện?

Chúc lão thoáng có chút vội vàng hỏi.

Ánh mắt Cơ Động lạnh lẽo, trong bất cứ lãnh vực gì, tùy tiện hỏi đến những tuyệt kỹ bí mật của người khác là điều tối kỵ. Tuy rằng hiện tại thực lực hắn còn yếu, còn xa mới bằng được vị quái nhân tóc đỏ này, nhưng cũng không có nghĩa là hắn sẽ khuất phục.

- Ta tu luyện như thế nào có liên quan gì đến người? Ta tại sao lại phải nói cho người biết?

Cơ Động từ chối không chút khách khí. Tuy rằng hiện tại hắn đang bị đối phương chế trụ không thể động đây, nhưng Cơ Động cũng không có một tia nhất gan.

- Không được vô lễ.

Dạ Tâm đứng một bên đã bị唬 cho hoảng sợ lên, vội vàng quát Cơ Động một tiếng.

Cơ Động liếc nàng một cái, từ trên ánh mắt lãnh ngạo của Cơ Động, Dạ Tâm rõ ràng nhìn thấy không có đến nửa phần tôn kính, ngược lại chỉ có tràn ngập sự kiêu ngạo. Tựa hồ như đang nói với nàng, người không có tư cách giáo huấn ta.

- Đủ rồi.

Chúc lão ngăn không cho Dạ Tâm nói thêm gì nữa, đồng thời cũng thả lỏng cánh tay đang nắm lấy Cơ Động ra:

- Là ta mạo muội rồi. Bất quá, ta cảm thấy rất kỳ quái, ma lực của người vô cùng kỳ lạ, nhìn qua thì giống như cùng hệ với ta, nhưng xem kỹ lại thì không giống. Tiểu tử, người có thể nói cho ta biết là tại sao không? Người có thể lấy bất cứ thứ gì của ta để đổi lại.

- A.

Dạ Tâm hạ giọng la lên một tiếng, trong mắt không kèm được toát ra vài phần hâm mộ.

Cơ Động thần nhiên nói:

- Ta không cần vật gì của người hết. Cũng không có gì kỳ quái, ta là Bính Đình Song Hỏa Hệ.

Vừa nói hắn vừa giơ hai tay mình ra, hai ngọn hỏa diễm hai màu đỏ, lam bốc lên, trên đỉnh đầu, một cái hai màu trắng đen cùng với hai khóa Miện Tinh cũng hiện ra.

- Âm Dương Cân Bằng Song Hỏa Hệ? Có thể tùy ý hoán chuyển ma lực?

Từ một kích Liệt Dương Băng khi nãy của Cơ Động, quái nhân tóc đỏ đã nhìn ra được hắn có thể dễ dàng đem thuộc tính song hỏa của mình tiến hành hoán chuyển ma lực lẫn nhau. Phát hiện này nhất thời làm hắn giật mình. Thì thào nhớ lại:

- Khó trách, khó trách lại được đặc cách tuyển chọn. Tốt lắm, tốt lắm...

Vừa nói, quái nhân tóc đỏ vừa đứng lên, đi tới một bên, cầm lấy mấy khối kim loại, lại quay trở lại trước cái lò rèn lớn. Thoáng ngừng một chút, rồi đem mấy khối kim loại kia đặt vào trong lò rèn.

Dạ Tâm vội nói:

- Cơ Động, cấp bậc bốn mươi chín đặc biệt, Âm Dương Song Hỏa Hệ. Lãnh Nguyệt, cấp bậc năm mươi đặc biệt, Quý Thủy Hệ.

Đứng ở phía trước lò rèn lớn kia, thế nhưng quái nhân tóc đỏ cũng giống như là không hề cảm giác được nhiệt độ khổng lồ phát ra từ trong lò rèn vậy. Tay hắn vung lên, một cỗ quang mang đỏ sậm phát ra, dung nhập vào trong lò rèn, nhất thời ngọn lửa trong đó chợt trở nên nóng cháy hơn, thậm chí mơ hồ còn chuyển thành màu xanh nhạt nữa. Trong phòng này tuy lớn, nhưng nhiệt độ cũng nhất thời tăng lên rất nhiều, làm cho Dạ Tâm không thể không gia tăng thêm ma lực phát ra để bảo vệ mình và Lãnh Nguyệt.

Vị trí của Cơ Động đứng cũng rất gần lò rèn kia, nhưng hắn cũng giống như quái nhân tóc đỏ vậy, dường như không có bất cứ cảm giác gì vậy. Dạ Tâm nhìn thấy cũng cảm thấy kỳ quái.

Một lúc sau, quái nhân tóc đỏ thò tay trực tiếp vào trong đồng lửa, lấy mấy khối kim loại đã được nung nóng đỏ ra. Cầm lấy thanh búa nhỏ màu đỏ của hắn, đinh đing đang đang gõ lên mấy khối kim loại.

Cơ Động đơn giản khoanh chân ngồi xuống đất, nơi này Bính Hỏa nguyên tố nồng nặc như vậy, chờ không cũng lãng phí thời gian, hắn mới nhân tiện ngồi ở đây tiến hành tu luyện một chút, hấp thu Bính Hỏa nguyên tố nồng nặc trong không khí, bổ sung cho ma lực bản thân đã tiêu hao khi nãy, đồng thời cũng suy ngẫm về những gì Chúc lão đã nói.

Xét về mặt thực lực, Dạ Tâm còn vượt qua Long Thiên và Thủy Nhược Hàn, tu vi tự nhiên là trên năm mươi tám cấp, thậm chí còn có khả năng là cường giả sáu quan nữa. Mà nàng lại cực kỳ tôn kính đối với quái nhân tóc đỏ này, có thể đoán được quái nhân này thực lực cường hãn đến mức nào. Với sự chênh lệch thực lực lớn đến như vậy, thế nhưng cũng không cách nào dò xét được tình huống ma lực của mình. Tại sao

Vừa nghĩ đến Liệt Diễm, trong lòng Cơ Động không khỏi dâng lên một cảm giác ảm áp. Cuộc sống của con người phải có động lực nào đó, rất nhiều người gọi động lực này là tín ngưỡng, mà tín ngưỡng của Cơ Động chính là Liệt Diễm.

Thời gian một canh giờ rất nhanh trôi qua, Dạ Tâm lại đến đây lần nữa, Lãnh Nguyệt đã không đi chung với nàng, lần thứ hai nàng hành lễ với Chúc lão, mang theo Cơ Động rời khỏi gian phòng chế tại vũ khí ma lực kỳ dị.

- Chúc lão nói với ngươi những gì vậy? Theo ta thấy, hình như hắc rất hứng thú với ngươi đó.

Dạ Tâm hỏi Cơ Động.

Cơ Động thản nhiên cười:

- Cũng không có gì cả, hắc chỉ hỏi về Song hỏa thuộc tính của ta mà thôi. Dù sao, hắc cũng thuộc Hỏa Hệ mà.

Ánh mắt Dạ Tâm tràn đầy thâm ý nhìn Cơ Động, đưa ra một tấm địa đồ da dê cho hắc:

- Quả thật, Song Hỏa Hệ của ngươi đủ làm cho các lão sư trong học viện cảm thấy kinh diễm. Thậm chí còn muốn vượt lên nha đầu thiên tài Lãnh Nguyệt nữa. Đây là địa đồ Âm Dương Học Đường của chúng ta, bình thường ngươi cũng không nên đi loạn lên, tốt nhất ở trong phòng mà tu luyện. Những khu vực màu đỏ trên bản đồ là không thể đi, bằng không phải tự nhận lấy hậu quả. Mỗi buổi sáng, phải tới phòng khách của học đường mà tập hợp. Ngươi vừa mới gia nhập vào học đường, tự nhiên sẽ có lão sư chuyên môn tiến hành phụ đạo riêng cho ngươi. Những đệ tử Âm Dương Học Đường chúng ta, mỗi người sẽ có một vị lão sư chuyên trách. Cần phải tôn sư trọng đạo, nỗ lực tu luyện. Nhớ kỹ, muốn ở lại trong học đường, ngươi nhất định phải trước mười sáu tuổi ít nhất phải đạt đến hai quan. Nếu đến mười sáu tuổi mà còn chưa đạt đến cấp bậc đó, ngươi rốt cuộc cũng không thể trở thành thành viên chính thức của học đường, chỉ là học viên dự bị mà thôi.

Vừa nói, Dạ Tâm mang theo Cơ Động một lần nữa ra đến vòng ngoài cùng của Âm Dương Học Đường, ở đây mỗi một vòng kỳ thật là một đường, đường đi chủ yếu là đi từ ngoài vào trong, cũng giống như là cầu thang lên xuống vậy. Chỗ mà Chúc lão nhị ở, chính là vòng thứ ba, cũng là tầng thứ ba.

Dạ Tâm bảo Cơ Động đem tấm lệnh bài vừa nhận được, ấn vào một lỗ lõm trên bức tường, sau đó rút vào đó một chút Bính Hỏa ma lực, cửa phòng mở ra.

- Ngươi vừa mới đến học viện, nghỉ ngơi sớm một chút đi. Cũng có thể đi dạo ra ngoài. Những đệ tử Âm Dương Học Đường chúng ta có căn tin riêng, trên bản đồ có ghi rõ đó. Lệnh bài của ngươi chính là tượng trưng thân phận trong học viện. Học viện chúng ta cũng không có các lễ nghi điển lễ khai giảng phiên phức gì. Nhớ canh giờ sáng sớm ngày mai đến phòng khách tầng một để tập hợp.

- Ta nhớ rồi, cảm ơn học tỷ.

Dạ Tâm nói với Cơ Động hết sức đơn giản. Dù sao, thủy hỏa cũng bất dung, cho dù là quan hệ của Thủy Hệ Ma Sư và Hỏa Hệ Ma Sư là như thế nào cũng vậy.

Bố trí trong phòng hết sức đơn giản, so với gian phòng của Thủy Nhược Hàn cũng không có gì khác biệt lắm. Một cái giường, một cái bàn đều làm bằng đá thô, còn có một khu vệ sinh riêng và hai bộ giáo phục mới tinh.

Cơ Động mở bộ giáo phục ra nhìn một chút, trên bộ giáo phục màu đỏ thẫm cũng không có bất luận ký hiệu gì, cho dù là so với giáo phục của Ly Hỏa Học Viện, cũng còn đơn giản hơn một chút. Xét trên một phương diện nào đó, Thiên Can Học Viện so với Ly Hỏa Học Viện cũng thoải mái hơn.

Rốt cuộc mọi chuyện cũng ổn thỏa rồi, bất quá hắc vẫn không thể nghỉ ngơi, tình huống khảo hạch của Tập Nhĩ và Tất Tô hắc còn chưa biết rõ. Cầm lấy lệnh bài và tấm bản đồ, Cơ Động ra khỏi Âm Dương Học Đường, một lần nữa trở lại sân thể dục.

Các trận khảo hạch trên sân thể dục vẫn tiếp tục tiến hành, nhưng cũng không nhìn thấy bóng dáng của Tập Nhĩ và Tất Tô. Nhìn thấy Cơ Động xuất hiện, ánh mắt của các đệ tử chính thức phụ trách khảo hạch

tân sinh đều có chút quái dị một chút. Cũng khó trách họ như vậy, một gã tân sinh, trong lúc khảo hạch suýt chút nữa đánh chết một học viên chính thức, có ai lại dùng ánh mắt bình thường mà nhìn hắn chứ?

95. Chương 48 Thượng Phẩm Tinh Miện (hạ)

Cơ Động tìm đến một gã đệ tử chính thức hắn đã từng gặp qua hồi một chút, nhận được một tin tức tốt, Tập Nhĩ và Tất Tô bằng vào Ma kỹ tổ hợp của hai người đã thuận lợi thông qua khảo hạch, trở thành Sơ cấp đệ tử của Học viện. Đã đi tiến hành báo danh và làm thủ tục nhập học rồi.

Hôm nay mới tiến vào Học viện, cũng không có quen biết ai, hai vị huynh đệ cũng đã nhập học thành công, Cơ Động cũng không còn vướng bận gì nữa, đơn giản quay về phòng mới của mình trong Ký túc xá. Rất cuộc mọi chuyện cũng đã xong, hắn nóng lòng muốn đi gặp vị tín ngưỡng trong lòng hắn. Hôm nay rất cuộc cũng đã có thể ở trong đó tiến hành tu luyện rồi.

Trở lại gian phòng riêng của mình trong Âm Dương Học Đường, Cơ Động lấy trong tủ trạc của mình ra một số vật dụng pha chế rượu. Ở đây cũng không có quầy rượu như trong Ly Hỏa Học Viện, điều kiện pha chế cũng kém đi nhiều, nhưng cũng không ảnh hưởng đến khả năng điều chế rượu của hắn. Ngay cả bản thân Cơ Động cũng có chút không hiểu rõ, rõ ràng ngày nào cũng có thể gặp mặt, nhưng tại sao hắn lại thủy chung lúc nào cũng tưởng nhớ đến nàng như thế. Trong sự tưởng nhớ ngập tràn đó, một ly rượu ngon đã được điều chế xong.

- Liệt Diễm.

Hồng Liên lại nở ra, cuộn cuộn bao phủ thân thể hắn, sau đó lặng yên biến mất.

Địa Tâm Hồ, trên bục nham thạch. Khi Cơ Động lặng yên xuất hiện, hắn lập tức nhìn thấy dung nhan hoàn mỹ của nàng. Cảm giác hạnh phúc mãnh liệt lập tức dâng tràn. Chỉ cần mỗi lần đến đây đều có thể gặp được nàng, hắn đã thỏa mãn rồi. Nếu nói lần đầu tiên nhìn thấy Liệt Diễm, cảm giác của hắn là kinh diễm, còn có thể giữ vững được tâm tình. Như vậy, sau bốn năm trôi qua, tim của hắn lại càng trầm mê hơn. Ở trong lòng hắn, đã không có cái gì có thể quan trọng hơn so với Liệt Diễm nữa. Hắn cũng để mặc mình trầm mê trong đó. Nàng chính là tín ngưỡng của hắn, là tín ngưỡng vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Liệt Diễm đón lấy ly rượu ngon trong tay Cơ Động, mỉm cười nói:

- Tiểu Cơ Động, cái Tam hệ Ma kỹ tổ hợp hôm nay ngươi thi triển cũng không tệ đâu.

Cơ Động nói:

- Chỉ là may mắn thi triển thôi, ta cũng không nghĩ là sẽ như vậy. Liệt Diễm, cực hạn song hỏa của ta đã bị phát hiện rồi.

Liệt Diễm hợp một ngụm Kê Vỹ Tửu trong tay, thưởng thức cảm giác cùng với hương vị trong đó:

- Đừng lo. Năng lực của ngươi sớm muộn gì cũng bị người khác phát hiện. Hơn nữa lão Chúc lão Nhị kia cũng là một người si mê, lại đã thề cam đoan, hắn sẽ không tùy tiện nói ra đâu. Người này rất đáng kết giao. Vũ khí ma lực đối với bất cứ ma sư cấp bậc nào cũng có tác dụng. Như vậy đi, ngươi có thể đáp ứng hắn, chờ khi tu vi của ngươi đạt đến ba quan, chỉ cần ngươi còn ở trong Học viện ngày nào, thì cứ việc sử dụng cực hạn song hỏa giúp hắn ngày đó. Mỗi tuần ba canh giờ. Điều kiện ngược lại chính là, khi mà ngươi cần, hắn phải chế tạo cho ngươi một bộ trang bị tọa kỵ trong nguyên bộ vũ khí ma lực. Nguyên liệu sẽ do ngươi cung cấp.

Cơ Động gật gật đầu, nói:

- Được rồi, ta sẽ nghe theo lời ngươi nói.

Liệt Diễm hơi hơi sững sốt một chút, bởi vì Cơ Động trả lời quá nhanh, căn bản là không có nửa phần do dự. Nàng vội vàng hợp thêm một ngụm rượu nữa, che dấu vẻ mặt thất thố của mình, gật gật đầu:

- Ngươi tu luyện đi. Bắt đầu từ bây giờ, mỗi ngày ngươi ở đây tu luyện ít nhất phải năm canh giờ. Trong đó ít nhất hai canh giờ ngươi tiến hành tu luyện ma kỹ. Ngươi hắn cũng cảm giác được, khi chiến đấu, ma lực chính là trụ cột, nhưng mà ma kỹ lại là thứ quyết định. Điều kiện quan trọng để đạt được ma kỹ tiếp theo

của hai đại quân vương chính là ma lực cấp bậc hai quan cùng với số lần sử dụng ma kỹ. Ta hi vọng người trước tiên cần phải hoàn toàn nắm vững các loại ma kỹ đã học được. Bản thân việc tu luyện ma kỹ cũng là một phương thức gia tăng ma lực. Hơn nữa nó còn giúp người vận dụng ma kỹ thành thục hơn. Mỗi lần tiêu hao hết ma lực, sau đó phục hồi lại, chính là cách gia tăng ma lực tốt nhất.

- Được.

Đồng ý một tiếng, Cơ Động lập tức bắt đầu tu luyện. Liệt Diễm cũng không có tiếp tục ở trong này nữa, tựa hồ như là suy nghĩ cái gì đó, người nhẹ nhàng nhảy lên, trong nháy mắt đã biến mất vào trong Địa Tâm Hồ.

Ám Nguyệt Vũ rồi đến Liệt Dương Phệ, tiếp đó là Ám Nguyệt Trảo, Liệt Dương Băng... Vàng kim rồi tới đen, hai loại hỏa diễm cực hạn song hỏa mệnh môn liên tiếp bùng nổ. Cơ Động kinh ngạc phát hiện, ma lực của mình thế nhưng lại còn dư lại một chút. Hai tay vẽ thành hai vòng tròn hai bên hông, chút ma lực còn sót lại trong nháy mắt vận chuyển, Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa cùng với Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa đậm đặc nháy mắt tập trung trước ngực hắn, một quả quang cầu hai màu vàng kim, đen đã nhẹ nhàng xuất hiện, hoàn thành một kích tập trung toàn bộ ma lực cuối cùng của hắn.

Quả Bính Đinh Hỏa Cầu cực hạn song hỏa mang theo tiếng rít kịch liệt bay ra, trong chớp mắt đã bay hơn năm mươi thước, sau đó mới rơi xuống Địa Tâm Hồ, phát ra một tiếng nổ kinh khủng, làm nổi lên một luồng sóng nhiệt cuộn cuộn.

Trong lòng Cơ Động vui vẻ, hắn biết, mình có thể liên mạch thi triển thành thục năm loại ma kỹ, cũng không phải bởi vì ma lực của mình đã tăng lên, mà là trong quá trình thi triển ma kỹ đã tận hết khả năng tránh được sự lãng phí ma lực, lúc này mới còn thừa lại một ít ma lực hoàn thành việc phóng thích Bính Đinh Hỏa Cầu. Đương nhiên, uy lực của quả Bính Đinh Hỏa Cầu này chỉ bằng một phần ba lúc thi triển bình thường. Nhưng mà đây chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

Ma lực trong cơ thể đã tiêu hao hết, Cơ Động lập tức khoanh chân ngồi xuống, luồng Âm Dương lốc xoáy xung quanh căn nguyên bắt đầu xoay chuyển kịch liệt, rất nhanh hấp thu Bính Đinh Song Hỏa nguyên tố thuần túy trong không khí để tự bổ sung.

Cơ Động phát hiện, cùng với việc ma lực của mình tăng lên, trong quá trình tu luyện, tốc độ hấp thu ma pháp nguyên tố trong không khí cũng rõ ràng tăng lên. Lần đầu tiên đến nơi này, hắn thậm chí ngay cả nhiệt độ nơi này cũng không thể chịu đựng nổi, vậy mà hiện tại, hắn đã không cần Liệt Diễm sử dụng bất cứ biện pháp bảo vệ nào cũng có thể ở trong này tiến hành tu luyện. Không hề nghi ngờ, tốc độ tu luyện ở trong này tuyệt đối nhanh hơn so với bên ngoài. Không cần đến mười sáu tuổi, Cơ Động tin chắc, với tốc độ tu luyện hiện tại của mình, chỉ sợ không đến nửa năm nữa, hắn có cơ hội đạt đến cấp bậc hai quan.

Không ngừng lặp lại việc thi triển ma kỹ, tu luyện ma lực, tự thân cảm thụ việc thi triển ma kỹ, quá trình này không thể nghi ngờ là vô cùng buồn tẻ. Nhưng mỗi khi hắn cảm thấy buồn chán, trong lòng chỉ cần nhớ đến Liệt Diễm, tất cả cảm giác buồn chán tẻ nhạt đều tan biến không còn lại chút gì, cả người lại trở nên vô cùng tự tin. Cơ Động không biết đó có phải là sức mạnh tình yêu hay không, nhưng hắn có thể khẳng định, Liệt Diễm chính là động lực tu luyện tốt nhất của mình.

Trong quá trình tu luyện, hắn cũng có thể cảm giác được mỗi lần mình lặp lại một lần thi triển ma kỹ, hồi phục lại, ma lực của mình cũng tăng lên thêm một chút. Tốc độ tu luyện như vậy đừng nói là người có thể chất Âm Dương Cân Bằng như hắn, cho dù là một Âm Dương Ma Sư thiên tài nhất cũng chưa chắc có được cảm giác như vậy. Từ cấp một đến cấp mười, bởi vì chưa có , nên tu luyện cực kỳ khó khăn, chính là cửa ải đầu tiên của một gã Âm Dương Ma Sư. Mà từ cấp mười đến cấp hai mươi, quá trình tu luyện sẽ dễ dàng hơn nhiều. Tốc độ hấp thu ma lực bên ngoài của , hơn nữa của Âm Dương lốc xoáy cực kỳ kinh người. Chỉ một đêm này thôi, số lần thi triển ma kỹ của Cơ Động đã lên đến mười lăm lần. Cứ theo đà này, khoảng chừng thêm hai tháng nữa thôi, hắn đã có thể hoàn thành đủ số lần yêu cầu thi triển để có thể tiếp tục học tập loại ma kỹ tiếp theo rồi.

- Được rồi, Tiểu Cơ Động, ngừng lại đi. Đến lúc người phải đi rồi.

Thanh âm nhu hòa của Liệt Diễm vang lên, thức tỉnh Cơ Động, vừa mới khôi phục ma lực, chuẩn bị tiếp tục thi triển ma kỹ.

- Liệt Diễm.

Cơ Động đón lấy cái ly không mà Liệt Diễm đưa cho. Nhưng làm cho hấn kinh ngạc chính là, bàn tay trắng như bạch ngọc của Liệt Diễm đột nhiên lật lại, đã chụp lấy tay hấn. Không đợi Cơ Động cảm nhận được sự mềm mại của bàn tay Liệt Diễm, một cảm giác đau nhói đã truyền lên từ đầu ngón giữa của hấn.

- Không nên cử động.

Liệt Diễm lạnh nhạt nói.

96. Chương 49 Tắt Sắt Kỹ Hấp Dẫn (thượng)

Cơ Động mơ hồ cảm giác được tựa hồ như có cái gì đó đang đâm vào trong ngón giữa của mình vậy. Cái này gọi là tay đứt thì ruột xót, sự đau đớn mãnh liệt làm hấn không khỏi nhíu mày một chút.

Liệt Diễm nắm chặt bàn tay của Cơ Động, một lát sau, chậm rãi buông ra, trước khi thả ra, Liệt Diễm còn cố ý xoa nhẹ lên chỗ ngón tay đau nhói của Cơ Động. Cơ Động nhìn về đầu ngón tay của mình, cũng không thấy có bất cứ thứ gì không ổn, cũng không có một vết thương nào.

Liệt Diễm mỉm cười:

- Đi về đi, sau này người sẽ biết.

- Được.

Những chuyện Liệt Diễm không muốn nói, Cơ Động tuyệt đối sẽ không hỏi. Cái này đã là một chuyện quen thuộc, cũng là lòng tin tuyệt đối.

- Liệt Diễm, tạm biệt.

Hồng Liên lại cuộn cuộn nổi lên, Cơ Động đã lập tức biến mất. Nhìn về nơi hấn vừa đứng, trong mắt Liệt Diễm toát ra một quang mang mỉm cười.

Ma lực ba động đậm đặc lặng yên dâng lên, Liệt Diễm búng nhẹ ngón tay, một đóa Hỏa Diễm Hồng Liên lặng lẽ bay ra. Đóa Hồng Liên bay lên trên không, phóng ra một luồng quang mang vào trong Địa Tâm Hồ. Một lúc sau, từ ngay chỗ trung tâm Địa Tâm Hồ, một luồng xoáy nham thạch chợt xuất hiện, dâng lên cao, đến khi cách đóa Hỏa Diễm Hồng Liên kia khoảng năm thước mới dừng lại, trên đỉnh xoáy nham thạch kia, một quả trứng thật lớn lặng lẽ nằm ở đó.

Bên ngoài quả trứng bao phủ một tầng quang mang hai màu vàng kim, đen. Hào quang bên trong quả trứng cũng không ngừng chớp tắt. Ngón tay Liệt Diễm lại búng ra một lần nữa, một viên cầu bằng máu có đường kính khoảng một cái kim tệ đã lặng lẽ bay ra. Viên cầu bằng máu đó trên không trung hóa thành một tầng huyết quang nhàn nhạt, từ bốn phương tám hướng xâm nhập vào trong quả trứng kia. Trên mỗi một tia máu có một tầng hồng quang bao bọc, dễ dàng xuyên qua tầng quang mang hai màu vàng kim, đen bao phủ bên ngoài quả trứng mà ngấm vào trong đó.

Sau khi làm xong quá trình đó, đóa Hồng Liên thật lớn kia lại một lần nữa đem quả trứng nhẹ nhàng chìm sâu vào hồ nham thạch nóng chảy. Liệt Diễm mỉm cười:

- Lấy máu làm khế ước, sau này cũng không cần thêm bất cứ khế ước nào nữa.

Khi Cơ Động trở lại gian phòng của mình, đã là sáng sớm ngày hôm sau. Lần này hấn đã ở trong Địa Tâm Hồ tu luyện đến tám canh giờ. Ma lực tràn đầy trong cơ thể rõ ràng là có chút tiến bộ. Thoảng hồi tưởng lại những gì đạt được trong đêm qua, Cơ Động cảm thấy khá hài lòng, sau đó bước ra khỏi phòng. Đi đến sân thể dục, bắt đầu buổi chạy bộ hằng ngày của hấn.

Không khí sáng sớm đặc biệt tươi mát, khí huyết trong cơ thể nhờ quá trình chạy bộ đã dần dần từ trạng thái tu luyện mà ổn định lại. Đang chạy, đột nhiên Cơ Động giống như là cảm giác được cái gì đó, quay đầu nhìn lại phía sau. Chỉ thấy một đạo thân ảnh rất nhanh đang đuổi theo hấn, chạy đến bên cạnh hấn, cùng hấn chạy song song.

- Thật không ngờ được, người lại là học đệ của ta. Nghe nói người đã vào được Âm Dương Học Đường?

Người mới tới mỉm cười nhìn Cơ Động.

Người này mặc một bộ giáo phục màu vàng, dáng người so với Cơ Động cao hơn khoảng nửa cái đầu, tướng mạo anh tuấn. Ánh mắt hắn mang theo vài phần ngạo khí, đúng là người lúc trước ở Điều Tử Sư Công Hội bị Cơ Động áp chế đến không ngóc đầu dậy nổi, cũng là người có được lệnh bài thứ mười đặc biệt trong Âm Dương Học Đường, Cơ Dạ Thương.

Cơ Động nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói:

- Ta cũng không nghĩ đến, ở trong này lại có thể gặp lại người.

Cơ Dạ Thương tựa hồ cũng không có nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng như muốn đuổi người của Cơ Động:

- Tối hôm qua ta có đi tìm người, bất quá cũng không có gõ cửa phòng người, ta đoán người đang tu luyện. Chỗ ở của ta cũng rất gần phòng người, người vừa ra khỏi cửa ta sẽ biết ngay. Ta gặp người cũng không phải là trùng hợp.

- Người tìm ta có chuyện gì? Trả thù à?

Cơ Động liếc mắt nhìn hắn một cái.

Cơ Dạ Thương vội vàng lắc đầu:

- Không có đâu. Người đừng tưởng rằng Thiên Can Học Viện quản lý lỏng lẻo, kỳ thật quy tắc ở nơi này so với bất cứ học viện nào khác đều nghiêm khắc hơn rất nhiều. Một khi vi phạm, chi dù thân phận gì đi nữa đều sẽ bị trừng phạt. Học viện không cấm việc khiêu chiến, nhưng nghiêm cấm việc thi đấu riêng. Nhất là các đệ tử trong Âm Dương Học Đường chúng ta lại càng nghiêm ngặt hơn nhiều. Ta tìm người là vì thủ pháp Nghệ Xạ Cửu Nhật ngày trước người thi triển. Người biết không, hôm đó sau khi người rời đi, toàn bộ phân hội Trung Nguyên thành của ta trở nên long trời lở đất, nhất là sau khi ném qua mấy lý Thái Dương Vãn Lạc mà người để lại. Phó Hội Trưởng Trần Tiêu đã viết một bức thư đặc biệt, gửi về tổng hội tại Bắc Thủy Đế Quốc. Tuy rằng ta không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không nói, người là một vị Điều Tử Sư xuất sắc nhất mà ta không bao giờ tưởng tượng ra được. Ta chưa từng nhìn thấy Đồ Tư Khang đại nhân tiến hành pha chế rượu như thế nào, nhưng với người mà nói, ta dám khẳng định, dùng hai chữ Tử Thần để nói về người cũng không có gì không được.

Sắc mặt của Cơ Động vẫn lạnh lùng như trước:

- Người tìm ta là muốn nói với ta những lời này thôi sao?

Cơ Dạ Thương cười hắc hắc nói:

- Đương nhiên là không phải. Ta đại biểu cho công hội đến đây tìm người. Với năng lực của người, nếu gia nhập Điều Tử Sư Công Hội của chúng ta, ít nhất cũng sẽ là Phó hội trưởng của chúng ta. Với năng lực của người, lập tức trở nên nổi tiếng trong giới Điều Tử Sư khẳng định không có vấn đề gì. Huynh đệ, lúc trước là ta không đúng, ta chân thành xin lỗi người. Chỉ cần người đồng ý gia nhập phân hội của chúng ta, cho dù là bắt ta dập đầu tạ lỗi cũng không thành vấn đề gì.

Cơ Động ngừng chạy, nhìn thẳng vào Cơ Dạ Thương:

- Thứ nhất, giữa ta và người không có quan hệ gì, không được dùng hai chữ ‘chúng ta’. Thứ hai, người cũng không phải là huynh đệ của ta. Ta lại càng sẽ không gia nhập vào phân hội Trung Nguyên thành các người. Muốn cho ta gia nhập Điều Tử Sư Công Hội cũng không phải không có khả năng. Điều kiện chỉ có một mà thôi, đó là có ai có thể đánh bại được ta ở phương diện pha chế rượu. Nếu không, từ nay về sau đừng đến làm phiền ta nữa.

Nói xong câu này, hắn lại xoay người lại, tiếp tục chạy tiếp.

- Cơ Động, người đợi một chút.

Cơ Dạ Thương vẫn chưa từ bỏ ý định, vội vàng đuổi theo:

- Người đến Thiên Can Học Viện, mục đích chính không phải là để học tập sao? Một cái Tất Sát Kỹ, thế nào? Chỉ cần người đồng ý, ta lập tức sẽ đem phương pháp tu luyện Tất Sát Kỹ truyền lại cho người. Nghe

nói người là Âm Dương Song Hỏa Hệ. Tất Sát Kỹ Bính Hỏa Hệ hay Đinh Hỏa Hệ, người có thể chọn thoải mái.

Cơ Động liếc mắt nhìn hắn một cái:

- Ta không cần.
- Tất Sát Kỹ cũng không đủ sao?

Cơ Dạ Thương sững sốt một chút:

- Cơ Động, người phải biết rằng, gia nhập vào Điều Tử Sư Công Hội sẽ có nhiều chỗ tốt lắm đó. Căn bản người không cần làm gì cả, mỗi tháng đều có tiền lương. Như vậy đi, ta thay mặt Phân hội trưởng làm chủ, hai cái Tất Sát Kỹ, Bính Hỏa Hệ, Đinh Hỏa Hệ mỗi thứ một cái. Cái này có thể cho người ngay lập tức, chỉ cần đến khi tu vi người đạt đến ba quan, lập tức có thể tu luyện. Về sau trong học viện người có cần sự trợ giúp gì, ta cũng sẽ tận lực giúp đỡ người.

Cơ Động lần này đơn giản không hề để ý đến hắn, làm như không hề nghe những gì hắn nói vậy, tiếp tục chạy về phía trước.

Sắc mặt Cơ Dạ Thương rốt cuộc thay đổi:

- Cơ Động, người đừng có quá kiêu ngạo, cậy tài khinh người cũng phải có chừng mực chứ.

Cơ Động ngừng lại lần thứ hai:

- Những gì ta nói sẽ không thay đổi, muốn cho ta gia nhập Điều Tử Sư Công Hội, cũng có thể. Kêu Đỗ Tư Khang đến đây đánh bại ta, ta gia nhập vô điều kiện. Nếu không mà nói, đừng đến làm phiền ta. Còn nữa, trong Thiên Can Học Viện, ta cũng không cần người hỗ trợ gì. Tu luyện, là cần phải dựa vào năng lực của mình là chính.

- Người...

Bản thân Cơ Dạ Thương vốn là một người kiêu ngạo, nhưng mà Cơ Động trước mắt này rõ ràng còn kiêu ngạo hơn hắn vài phần. Lửa giận trong lòng dâng lên:

- Cơ Động, người nhất định sẽ hối hận. Đắc tội ta, trong học viện ta cũng không làm gì được người. Nhưng mà, ta nhất thiết phải nhắc nhở người một câu, thủ tịch Âm Dương Học Đường chúng ta, cũng là người có được lệnh bài số một đặc biệt, Phát Thụy học trưởng, đồng thời cũng là Phân Hội trưởng của Phân hội Trung Nguyên thành. Người đến cửa khiêu chiến, khiến cho Công Hội mất hết mặt mũi, Phát Thụy đại ca nhất định sẽ không bỏ qua cho người. Cho dù là ở trong học viện, Phát Thụy đại ca, có danh xưng là Lôi Đế, cũng có những đặc quyền mà những đệ tử khác không có.

97. Chương 49 Tất Sát Kỹ Hấp Dẫn (hạ)

- Thì sao chứ?

Cơ Động lạnh lùng trả lời một câu, đơn giản không tiếp tục chạy bộ nữa, xoay người đi về phía Giáo học lầu Thổ hệ. Trên sân thể dục người cứ bám theo ta, ta cũng có thể trở về phòng ta vậy.

Nghe xong những lời này của Cơ Động, Cơ Dạ Thương không khỏi ngậm ngẫn cả người, ở trong lòng hắn, trong số các đệ tử, Lôi Đế Phát Thụy trong Thiên Can Học Viện chính là có địa vị cao nhất. Cho dù là những đệ tử thứ hai, thứ ba cũng tuyệt đối không dám nói chuyện như vậy. Tính tình nóng nảy của Lôi Đế, ngay cả những lão sư cũng phải kiêng kỵ vài phần. Hắn cũng là người duy nhất có can đảm dám cãi lại ban giám hiệu của học viện. Nhưng mà tên tân sinh mới nhập học, bất quá chỉ mới mười mấy cấp, còn không đến mười lăm tuổi, cũng dám xúc phạm đến tôn nghiêm của Lôi Đế như vậy.

Nhìn theo bóng dáng Cơ Động, Cơ Dạ Thương nhin không được nói:

- Quả nhiên là kẻ không biết trời cao đất dày! Cơ Động, xem ra ta phải khiến cho người cầu xin ta mới được.

Sử dụng lệnh bài, trở lại Âm Dương Học Đường, Cơ Động lấy ra tấm bản đồ Dạ Tâm đã đưa cho hắn, nhìn qua một chút. Hắn còn chưa quen đường đi trong Âm Dương Học Đường, lúc nào cũng mang bản đồ theo trong người. Phòng ăn nằm ở phía Đông tầng một của Âm Dương Học Đường, đi ăn sớm một chút, đợi đến lúc tập hợp buổi sáng.

Khi Cơ Động đi đến phòng ăn, vừa vào đến cửa đã giật mình hoảng sợ, cũng không phải chuyện gì quan trọng, mà là số lượng người ở nơi này nhiều hơn hẳn so với hắn tưởng tượng.

Hôm qua Dạ Tâm đã từng nói, tính luôn hắn cùng với Lãnh Nguyệt, số lượng đệ tử trong Âm Dương Học Đường cũng chỉ có năm mươi người. Nhưng khi hắn bước vào phòng ăn có diện tích khoảng năm trăm thước vuông kia, đưa mắt nhìn sơ qua, đã thấy ít nhất cũng không dưới trăm người, mặc các sắc phục khác nhau. Phần lớn là hai mươi, ba mươi tuổi, cũng có những người năm mươi, sáu mươi tuổi, thậm chí là còn lớn hơn nữa.

Phía bên trái phòng ăn, một loạt các bàn dài xếp liên tiếp nhau, trên đó có ít nhất hơn ba mươi món ăn khác nhau. Phải biết rằng, đây chỉ là bữa sáng mà thôi. Thậm chí ở sát phía trong, còn có một quầy rượu rộng khoảng năm mươi thước vuông nữa. Trong đó cũng có vài người đang ngồi, không biết là uống rượu hay các thức uống khác. Nhìn về phía bàn ăn bằng đá đặt giữa phòng, dường như nói là năm mươi người, cho dù là năm trăm người, ngồi quanh cái bàn này cũng không thấy chật chội.

- Xin mời đưa ra lệnh bài.

Một âm thanh hữu khí vô lực chợt vang lên bên cạnh, Cơ Động quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ nhân trung niên khoảng bốn mươi tuổi đang nhìn mình. Móc lệnh bài đưa ra, nữ nhân kia chỉ nhìn thoáng qua, sau đó chỉ vào dãy bàn thức ăn:

- Cứ việc ăn thoải mái, nhưng đừng có lãng phí.

- Cảm ơn.

Sáu giác quan của Cơ Động mạnh hơn người bình thường nhiều, am hiểu nhất chính là quan sát. Không đợi hắn kịp nhìn xem trong phòng ăn gồm những ai, đã có hai thanh âm gọi tên hắn.

- Cơ Động.

- Cơ Động ca ca.

Lãnh Nguyệt đang toe toét cười chạy tới, tay trái cầm một quả trứng gà đã bóc sạch vỏ. Người còn lại khiến cho Cơ Động không nói nên lời, chính là kẻ đầu tóc rối bời, y phục rách nát, nhìn qua còn tệ hơn một gã ăn mày bình thường, Chúc lão nhị.

- Cơ Động ca ca, người ăn đi.

Lãnh Nguyệt đưa quả trứng gà cầm trong tay cho Cơ Động. Nhìn cặp mắt to trong veo của nàng, Cơ Động nhận quả trứng, sờ sờ đầu nàng:

- Cám ơn người.

Chúc lão nhị đi tới, cười hắc hắc nói:

- Tiểu đệ đệ, người mau ăn sáng đi. Sắp tới giờ tập hợp rồi. Sư phụ của người cũng không tệ đâu, theo hắn tu luyện nhất định sẽ có tiền đồ.

Giọng nói của Chúc lão nhị tương đối lớn. Một tiếng ‘tiểu đệ đệ’ của hắn vừa thốt ra, toàn bộ trong phòng ăn đều có thể nghe rõ. Có mấy người lập tức ngẩng phắt đầu lên, thậm chí ngay cả đồ ăn trong tay cũng rơi xuống, há hốc miệng nhìn qua bên này.

Chúc lão nhị có chút đắc ý quay về phía Cơ Động nháy mắt một cái, sau đó mới quay trở về chỗ ngồi của hắn mà ăn điểm tâm. Hiển nhiên là những lời vừa rồi của hắn là cố ý la lớn. Đối với lão ngoan đồng có chút điên điên khùng khùng này, trong lòng Cơ Động không khỏi dâng lên vài phần hảo cảm, hắn chính là tạo thanh thế cho mình đây. Quan trọng hơn chính là, ngay cả Liệt Diễm cũng nói hắn có thể tin được, không cần phải phòng bị. Cơ Động tùy tiện lấy một ít thức ăn.

Lãnh Nguyệt đi theo sau lưng Cơ Động, thấp giọng nói:

- Cơ Động ca ca, sau lão già kia lại kêu người là tiểu đệ đệ vậy?

Cơ Động mỉm cười, nói:

- Chúng ta vốn là huynh đệ khác họ, anh em kết nghĩa.

Lãnh Nguyệt lặng đi một chút:

- Như vậy cũng được sao? Cơ Động ca ca, ta phải trở về rồi, Dạ Tâm tỷ tỷ đang đợi ta.

Cơ Động gật đầu, đưa mắt nhìn Lãnh Nguyệt lảng vảng chạy về một góc nhỏ cạnh bàn ăn, nơi có Dạ Tâm cùng với hai nữ tử áo tím nhỏ tuổi đang ngồi ở đó. Dạ Tâm tự nhiên cũng nhìn thấy Cơ Động, trong mắt hiện lên một tia thần nhiên khác thường, gật đầu với hắn.

Cơ Động cũng gật đầu trả lễ, sau đó tùy tiện lấy một ít thức ăn, đến một góc nhỏ còn trống cạnh bàn ăn ngồi xuống. Hắn có thể cảm nhận được, cơ hồ ánh mắt mỗi người trong phòng ăn ai cũng đang chăm chú nhìn mình. Nhưng cũng không có ai nói gì.

Thức ăn của Thiên Can Học Viện so với của Ly Hỏa Học Viện tuyệt đối tốt hơn nhiều lắm. Sự tu luyện cường độ cao trong gần tám canh giờ làm cho Cơ Động sớm cảm thấy có chút uể oải, sau khi ăn điểm tâm xong, tinh thần rõ ràng khôi phục lại vài phần. Trong lòng hắn âm thầm tính toán, sau này cần phải thay đổi một chút phương thức tu luyện mới được. Cường độ tu luyện quá cao sẽ làm cho mình không thể nào khôi phục lại tinh thần để mà học tập. Sau này mỗi buổi tối đến Địa Tâm Hồ tu luyện, cần phải dành lại một canh giờ cuối cùng không luyện tập kỹ năng, mà phải tận khả năng khôi phục lại ma lực, đồng thời nghỉ ngơi một chút. Tập trung tinh thần chính là phương thức nghỉ ngơi tốt nhất.

Đại sảnh tầng một, ở ngay trung tâm tầng một của Âm Dương Học Đường, cũng chính là nơi cái cơ quan giống như thang máy đó đưa mọi người từ bên trên thẳng xuống đến tầng một. Đến nơi này, mới có thể chính thức cảm nhận được sự hùng vĩ của kiến trúc trong lòng đất của Âm Dương Học Đường. Đại sảnh tầng một cao chừng hơn mười thước, thậm chí có thể nói đây là một cái sân vận động loại nhỏ, rộng khoảng trăm thước vuông. Trong đại sảnh cực kỳ trống trải, chỉ có vách tường xung quanh có điêu khắc biểu tượng của mười hệ Âm Dương Ma Sư mà thôi.

Khi Cơ Động đến đây, một số người đã tụ tập tụm năm tụm ba ở nơi này. Thế nhưng có rất ít người nói chuyện với nhau, phần lớn là hai người làm thành một tổ. Cơ Động phát hiện, mỗi một tổ hai người này, cơ hồ là một người lớn tuổi một chút, cùng với một người nhỏ tuổi một chút. Xem ra nơi đây quả thật là dạy học theo phương thức một dạy một. Có bao nhiêu đệ tử, thì có bấy nhiêu vị sư phụ.

- Người là Cơ Động hả?

Đúng lúc này, một âm thanh vang vọng như sấm rền chợt phát ra ngay sau lưng Cơ Động.

Thanh âm này vang lên bất thành linh, cho nên Cơ Động cũng không kịp chuẩn bị gì, lại càng thêm hoảng hốt. Đột nhiên quay đầu lại, nhất thời nhìn thấy một lão giả mặc trường bào màu đỏ rực, tóc bạc trắng, lông mi đỏ. Mái tóc bạc buộc chỉnh tề phía sau đầu, cặp mắt đen láy phát ra quang mang, khuôn mặt phong cách già nua, nhưng lại không có một nếp nhăn, vì vậy cũng không thể nào nhìn ra được tuổi tác thực tế của hắn. Điều làm cho Cơ Động giật mình chính là, trên người lão giả này, hắn không hề cảm nhận được một tia ma lực ba động nào, thậm chí cũng không cảm nhận được một tia khí tức của loài người nữa. Đó cũng là nguyên nhân vì sao mà giác quan của hắn nhạy cảm như vậy mà cũng không phát hiện ra lão giả đã tới gần hắn. Không biết tại sao, nhìn hắn, Cơ Động cảm giác hơi có chút quen mắt.

- Ngài là...?

Cơ Động nghi hoặc hỏi.

- Từ nay về sau, ta là sư phụ phụ trách của người tại Thiên Can Học Viện. Ta tên là Chúc Dung.

98. Chương 50 Bốn Lần Ma Kỹ Tổ Hợp (thượng)

- Chúc Dung?

Cái tên rất có khí phách. Cơ Động nhớ rất rõ ràng, trong truyền thuyết thần thoại của kiếp trước, Hỏa Thần có tên là Chúc Dung.

Vóc người Chúc Dung cực kỳ cao lớn, so với Cơ Động mười bốn tuổi cao hơn đến hai cái đầu, bả vai rộng lớn, trên trán tràn ngập khí tức cuồng bạo, khuôn mặt không giận mà có uy. Mái tóc bạc trên đầu hẳn chứng tỏ một điều là hẳn cũng không còn trẻ tuổi nữa. Mặc dù không có bất cứ áp lực gì phóng thích, nhưng ở trước mặt hẳn, Cơ Động lại có cảm giác như muốn không thở nổi nữa.

- Chào ngài, Chúc Dung sư phụ.

Cơ Động khom người hành lễ.

Chúc Dung gật đầu:

- Học tập với ta, chỉ có một yêu cầu duy nhất, không sợ chịu khổ. Hiểu rõ chưa? Được rồi, trước hết cho ta xem ma lực song hỏa hệ của ngươi đi.

Vừa nói, hẳn vừa giống như Chúc lão nhị hôm qua, giơ tay phải lên, ấn mạnh vào lồng ngực Cơ Động.

Cơ Động không khỏi âm thầm cười khổ. Chẳng lẽ bí mật về cực hạn song hỏa của mình cũng không cách nào giữ được hay sao? Bàn tay của Chúc Dung rất lớn, đặt trên lồng ngực Cơ Động, hẳn chỉ cảm thấy một trận ấm áp từ lòng bàn tay hẳn truyền đến.

- Bây giờ?

Cơ Động nghi hoặc hỏi.

Chúc Dung gật đầu:

- Ngay bây giờ. Ta không thích người khác nghi ngờ lời ta nói, điều này ngươi cũng phải nhớ cho kỹ.

Quang mang trong mắt Cơ Động chợt lóe, ma lực trong cơ thể trong nháy mắt điều động, lần này Cơ Động đã có kinh nghiệm, cũng không dùng phương pháp Âm Dương Thần Tỏa mà ẩn giấu luồng Âm Dương lốc xoáy của mình, chỉ có lặng lẽ ẩn giấu đi thuộc tính hai loại cực hạn song hỏa mà thôi, làm cho luồng Âm Dương lốc xoáy trong lồng ngực biến thành hai màu đỏ, lam.

Hỏa diễm hai màu đỏ, lam đồng thời bốc lên từ trên hai tay hẳn, khóa hai màu đen, trắng độc nhất vô nhị lặng yên ngưng tụ trên đầu hẳn.

Tay phải vẫn đặt trước ngực Cơ Động, cặp mắt Chúc Dung nhất thời sáng lên, la lớn một tiếng:

- Được, quả thật đúng là như vậy.

Thanh âm Chúc Dung thật lớn, làm cho cả đại sảnh tầng một cũng phải rung lên một chút. Ánh mắt mọi người nhất thời tập trung về phía Bính Đình Song Hỏa trên hai tay Cơ Động. Bất quá cũng không có ánh mắt người nào dám tập trung lên người vị lão nhân này.

- Được rồi, ngươi đi theo ta.

Vừa nói Chúc Dung vừa thu hồi tay phải lại, quay đầu đi ra khỏi đại sảnh.

Cơ Động thu hồi Bính Đình Song Hỏa, lặng đi một chút, nhưng vẫn đi theo. Quá trình tập hợp tại đại sảnh đã xong rồi sao? Thiên Can Học Viện đúng là một nơi kỳ quái.

Thân hình Chúc Dung to lớn, bước chân tự nhiên cũng không nhỏ, một già một trẻ, trong nháy mắt đã ra khỏi đại sảnh. Mãi đến khi bọn họ khuất hẳn, ở một góc trong đại sảnh, Thủy Nhược Hàn mới nói với Long Thiên đang đứng bên cạnh:

- Lão Ngũ, nghe nói hôm qua Chúc lão và Thủy lão lại làm ầm ĩ lên trong ban giám hiệu đó.

Long Thiên cười hắc hắc:

- Người không thấy đích thân Chúc lão đã đến đây hay sao? Tiểu tử Cơ Động kia cũng bị hấn dất đi rồi. Không biết dất đi làm gì.

Thủy Nhược Hàn hạ giọng:

- Đừng nói là Chúc lão định tự mình dạy hấn đi. Từ sau Phát Thụy lão đại đến nay, Chúc lão cũng không có dạy thêm bất cứ đệ tử nào nữa.

Long Thiên cười khổ:

- Không gì không có khả năng cả. Âm Dương Song Hỏa Hệ, trước giờ người từng nghe nói qua chưa? Chắc hai năm nữa, ta cũng nên tốt nghiệp rồi. Những gì chúng ta có thể học tạo Thiên Can Học Viện cũng không còn nhiều nữa. Sau khi đạt đến mười người đứng đầu học đường, cũng không còn sự phụ chỉ điểm nữa, tất cả đều do tự thân tu luyện. Ta cũng không muốn trong tương lai không lâu sau bị hạ cấp xuống đâu. Giữ vị trí thứ năm trong Âm Dương Học Đường mà tốt nghiệp, tựa hồ cũng không tệ rồi.

Thủy Nhược Hàn cười nói:

- Lão Ngũ, người cũng không cần lo lắng như vậy, tiểu tử kia chỉ mới có mười bốn cấp ma lực, muốn đuổi theo kịp chúng ta cũng còn quá sớm đó.

Long Thiên trừng mắt liếc hấn một cái:

- Người không biết cái gì gọi là tính trước tương lai hay sao? Phát Thụy lão đại đã đi vắng khá lâu rồi, nghe nói phải đi đến Bắc Thủy Đế Quốc. Không biết đến khi hấn trở về phát hiện mình có thêm một tiểu sư đệ sẽ phản ứng như thế nào. Người nhớ kỹ, sau này cũng không nên trêu chọc vào tiểu tử Cơ Động kia. Ta vừa mới nghe nói, khi nãy trong phòng ăn, Chúc lão nhị đã kêu hấn một tiếng tiểu đệ đệ. Bối phận này, có chút lộn xộn rồi.

oOo

Chúc Dung dắt theo Cơ Động đi sâu vào bên trong Âm Dương Học Đường. Đang đi, hấn bỗng hỏi Cơ Động:

- Trước giờ Dương Bình Thiên có dạy người gì không?

Cơ Động lắc đầu. Hấn nhìn ra được, vị lão sư mới nhận của mình là một nhân vật hết sức có vai vế trong học viện, trong lòng mặc dù rất thắc mắc nhưng cũng không nói ra.

Chúc Dung gật đầu nói:

- Không dạy là tốt rồi, đỡ làm hỏng mắt gã đệ tử này của ta.

Nghe những lời này của Chúc Dung, trong lòng Cơ Động nhin không được. Ở trong lòng hấn, sự giúp đỡ của Dương Bình Thiên đối với hấn vốn không gì có thể thay thế được, không có Dương Bình Thiên, làm sao hấn có thể biết được Liệt Diễm, làm sao có được như ngày hôm nay:

- Dương viện trưởng là một vị lão sư rất giỏi. Xin ngài không nên sỉ nhục hấn.

- Sỉ nhục?

Chúc Dung ha ha cười:

- Hấn còn không xứng để ta phải sỉ nhục.

Cơ Động lập tức dừng bước, lạnh lùng nhìn Chúc Dung:

- Ta không cần người ở đây mà chê bai sự phụ của ta.

Nói xong hấn xoay người bước đi. Ở một phương diện nào đó, Dương Bình Thiên có thể xem như là ân nhân của hấn. Tuy rằng hấn đã pha chế rượu bốn năm nay trả ơn cho Dương Bình Thiên, nhưng mà nghĩ đến phần nhân tình này, hấn quyết không cho phép bất cứ ai có thể sỉ nhục Dương Bình Thiên. Hấn đương nhiên hiểu rõ, chính mình không có khả năng là đối thủ của Chúc Dung, động thủ với hấn chỉ có thể tự rước lấy nhục mà thôi. Chỉ có một cách phản kháng duy nhất chính là cự tuyệt.

Cơ Động vừa mới bước được hai bước, đột nhiên, trong hành lang trước mặt, một tầng hồng sắc quang bích chợt dâng lên, chặn hết đường đi của hắn. Thanh âm của Chúc Dung từ phía sau truyền đến:

- Người nói không cần là có thể không cần hay sao? Muốn nhận được sự tán thành cùng với tôn trọng của người khác, nhất định phải thể hiện ra thực lực của mình mới được. Màn Bính hỏa Quang bích phòng ngự này, cường độ tương đương với một Bính Hỏa Ma sư vừa mới đột phá ba quan, cấp bậc Đại sư thì triển ra. Chỉ cần người có thể phá vỡ được nó, ta sẽ thu hồi lời nói vừa rồi, đồng thời cũng sẽ cho người một lời giải thích.

Cơ Động xoay người nhìn lại, chỉ nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Chúc Dung. Trong lòng nhất thời dâng lên một cỗ ngạo khí, quang mang trong ánh mắt nhất thời giống như bốc cháy lên vậy. Sự khinh người quá đáng cùng với sự khuất nhục vì thực lực áp chế nhất thời làm cho khí tức cả người hắn phát sinh biến hóa. Hai tay rất nhanh nắm lại, hai màu trắng đen nương theo Bính Đình Song Hỏa nhanh chóng bốc lên, ngưng tụ lại trên đỉnh đầu của hắn.

Vào lúc này, Cơ Động phảng phất như cảm nhận được sự uy nghiêm của hai đại quân vương, cũng giống như lúc đối đầu với Băng Tuyết Cự Long Phong Sương vậy, một cỗ ý chí oai nghiêm lâm liệt không thể bị xâm phạm đang không ngừng dâng lên trong lồng ngực hắn. Luồng Âm Dương lốc xoáy bắt đầu xoay chuyển kịch liệt với một tốc độ trước giờ chưa từng có.

Lúc trước khi đối mặt với Băng Tuyết Cự Long, thực lực quả thật chênh lệch quá lớn, mặc dù Cơ Động cũng đã đạt đến trạng thái tinh thần như hiện tại, nhưng cũng không thể phát động ra công kích được. Nhưng lúc này, uy áp mà Chúc Dung phát ra tựa hồ cũng không kém Băng Tuyết Cự Long chút nào, ngạo ý trong lòng hắn lại một lần nữa hoàn toàn hòa hợp với ý chí của hai đại quân vương.

Nhìn khí thế của hắn, trong mắt Chúc Dung hiện ra một tia kinh ngạc cùng với tán thưởng, âm thầm gật đầu. Hỏa Hệ ma sư, quan trọng nhất chính là ý chí quyết không lùi bước.

99. Chương 50 Bốn Lần Ma Kỹ Tổ Hợp (hạ)

Chân phải bước mạnh về phía trước, lực lượng cả người Cơ Động trong nháy mắt bộc phát, ma lực trong cơ thể phút chốc hoàn toàn chuyển hóa thành Đinh Hỏa. Ngay cả cái trên đỉnh đầu cũng biến thành Âm Miện màu đen. Hắc diễm rừng rực từ trên tay hắn bộc phát ra. Trước đây, mỗi lần hắn thi triển Âm Nguyệt Trảo, luồng hắc diễm kia hoàn toàn súc tích trong các ngón tay của Cơ Động, chỉ khi nào tiếp xúc với thân thể của đối phương mới bộc phát ra. Mà lần này, khi hắn sử dụng Đinh Hỏa bình thường, đầu ngón tay trái hắn lại bắn ra một luồng lam quang sắc nhọn dài khoảng một tấc. Toàn bộ cánh tay hắn cũng hoàn toàn hóa thành màu lam.

Phốc một tiếng, một âm thanh nổ ầm chói tay vang lên trên màn Bính Hỏa Quang Bích kia, một đạo hỏa diễm màu lam nhất thời bám dính trên màn quang bích, cùng với Bính Hỏa nguyên tố của quang bích phát ra âm thanh xé gió mãnh liệt. Nháy mắt sau khi phát ra Âm Nguyệt Trảo, Liệt Dương Phệ đã lập tức bộc phát. Ngay cả những khớp xương trên bàn tay phải của Cơ Động cũng đồng thời phát ra một tầng hồng quang mãnh liệt, mạnh mẽ đánh thẳng vào vị trí lam quang lưu lại của Âm Nguyệt Trảo.

Dưới sự tiếp sức của ý chí kiên hãnh, tinh, khí, thần cả người Cơ Động tăng lên đến đỉnh cao. Trong lòng hắn, hoàn toàn đắm chìm trong một trạng thái gần như điên cuồng công kích. Ma kỹ liên tiếp phóng xuất so với lúc luyện tập tối hôm qua thậm chí còn nhanh hơn một chút, ma lực xoay chuyển cũng càng thêm thành thạo hơn.

Ầm –.

Tiếng nổ ầm vang liên tiếp vang lên, uy lực của Ma kỹ tổ hợp Bính Đình Song Hỏa chợt bộc phát. Lực phản chấn mãnh liệt đột nhiên dâng lên. Ngay lúc Chúc Dung tưởng rằng công kích của Cơ Động đã hoàn toàn chấm dứt, đã thấy thân thể hắn đột nhiên hự ảo lóe lên một chút, phảng phất giống như lại bước lên một bước vậy, mạnh mẽ xuyên qua lực phản chấn sinh ra do ma kỹ tổ hợp bộc phát, lại một trảo nữa đánh ra. Lực nổ mạnh mẽnh mông lại một lần nữa bốc lên đến một mức độ mới. Màn Bính Hỏa Quang Bích kia nhất thời trở nên run rẩy kịch liệt.

Nhưng mà, mọi chuyện cũng còn chưa có chấm dứt, lại hư ảo bước lên một bước, cả người Cơ Động một lần nữa run nhẹ một cái, rồi đột nhiên tăng tốc, vai phải trầm xuống, dùng Âm Nguyệt Vũ phóng lên, ầm ầm đánh thẳng lên vàng sáng, chính là một cái Liệt Dương Băng.

Hai cái Âm Nguyệt Trảo, hai cái Âm Nguyệt Vũ, một cái Liệt Dương Phệ, một cái Liệt Dương Băng, thi triển lên tục, giống như thi triển ba lần ma kỹ tổ hợp vậy. Ba lần hoàn thành ma kỹ tổ hợp Bính Đình Song Hỏa đã gây ra một lực nổ mạnh. Sau khi đánh ra một cái Liệt Dương Băng cuối cùng đánh thẳng vào màn Bính Hỏa Quang Bích kia, hắn cũng không có dùng đến Âm Nguyệt Vũ để giảm bớt phản lực, cả người bị lực phản chấn bắn ngược về phía sau. Mà màn chắn Bính Hỏa Quang Bích kia đã phát ra tiếng rầm rầm liên tiếp, trên đó đã xuất hiện vô số vết rách liên tiếp.

Thân người đang bay giữa không trung, nhưng Cơ Động giống như cũng không có mất đi sự khống chế thân thể. Hai tay hắn vẽ ra hai đường vòng cung duyên dáng về hai bên thân thể. Hai luồng quang mang màu đỏ, màu lam chợt bay ra, giữa không trung hợp thành một thể, ầm ầm lao đi.

- Vỡ ra đi.

Một tiếng ầm ầm nổ vang cùng với tiếng hò hét điên cuồng của Cơ Động giống như hợp lại làm một. Trong tiếng nổ ầm vang, màn Bính Hỏa Quang Bích đã hoàn toàn bị nghiền nát, hóa thành một luồng hồng quang

- Cơ Động, người biết từ khi Thiên Can Học Viện thành lập cho đến nay, đã trải qua hơn năm trăm năm, có tổng cộng bao nhiêu đệ tử sau ngày đầu tiên nhập học đã lựa chọn rời đi hay không?

Cơ Động lặng yên lắc đầu.

- Không đến một trăm người.

- Ít vậy sao?

Cơ Động có chút kinh ngạc nói.

Dương Bình Thiên nói:

- Có thể đi đến bảo vệ Thánh Tà Thông Đạo, trong Ma sư giới chúng ta, chính là vinh quang cao nhất. Đây là vì bảo vệ đại lục của chúng ta, bảo vệ đất nước của chúng ta. Không có tổ quốc, làm sao có gia đình? Mỗi một vị Âm Dương Ma Sư có tâm huyết, đều sẽ không lùi bước. Lại nói tiếp, suốt năm trăm năm qua, ngoại trừ đến Thánh Tà Đảo săn bắn, song phương địch, ta cũng chưa từng công kích đến thông đạo của đối phương. Đi đến Thánh Tà Thông Đạo dạo một vòng, chính là sự tô điểm danh vọng tốt nhất cho một Âm Dương Ma Sư. Dù sao, ở nơi này bảo vệ năm năm, sau khi trở về quốc gia của mình, đều sẽ đạt được sự tôn kính của tất cả các ma sư. Ở bất cứ địa phương nào cũng sẽ nhận được sự đãi ngộ tốt nhất.

Nói tới đây, Dương Bình Thiên ngừng lại một chút, ánh mắt sáng quắc nhìn Cơ Động:

- Dương nhiên, đệ tử của Âm Dương Học Đường nhất định là phải đi đến chiến trường Thánh Tà Săn Bắn. Điều này thì không cần phải nghi ngờ. Mỗi một đệ tử Âm Dương Học Đường đã từng một lần trải qua Thánh Tà Chiến Trường, chỉ cần có thể còn sống trở về, cũng sẽ chính thức nhận được tước vị của quốc gia mình. Nhưng mà, một đệ tử Âm Dương Học Đường bình thường, đều có yêu cầu là phải ít nhất tiến vào Thánh Tà Chiến Trường hai lần mới được phép tốt nghiệp. Cũng có thể được phép chọn gia nhập nhiều lần, nhưng điều kiện tiên quyết là không được vượt qua năm mươi tuổi. Sư huynh của người, cũng chính là một đệ tử chính thức khác của sư phụ, trước mắt đã hoàn thành ba lần tiến vào trong Thánh Tà Chiến Trường, ở nơi đó tung hoành, không gì cản nổi. Hiện tại đã có được danh hiệu Bá tước của Nam Hỏa Đế Quốc chúng ta.

102. Chương 52 Lần Nửa Tăng Cấp (thượng)

Dương Bình Thiên nói:

- Đối với Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục chúng ta mà nói, cuộc chiến tranh tại Thánh Tà Chiến Trường, chính là cuộc thánh chiến tuyệt đối không được phép thất bại. Mặc dù đã nhiều năm qua cũng không có binh lính bình thường tham chiến, nhưng cách miêng Thánh Tà Thông Đạo khoảng hơn trăm dặm, suốt mấy trăm năm nay bất cứ lúc nào cũng có hơn năm mươi vạn liên quân của Ngũ Đại Đế Quốc đóng ở đó, tùy thời chuẩn bị ứng chiến. Cơ Động, không thể nghi ngờ, nếu người có sử dụng thân phận là một đệ tử của Âm Dương Học Đường xuất hiện trong Thánh Tà Săn Bắn, nhất định người sẽ gặp nguy hiểm. Bây giờ chính là cơ hội lựa chọn cuối cùng của người đó. Cho dù là người lựa chọn rời khỏi Thiên Can Học Viện, ta cũng không trách cứ gì người đâu.

Cơ Động lặng lẽ nhìn Dương Bình Thiên, cúi đầu nhìn xuống hai tay mình một chút, hần mơ hồ có thể cảm nhận được dấu ấn hai đại quân vương trong lòng bàn tay hần chợt nóng lên một chút. Hần cũng không thuộc về thế giới này, đối với cuộc thánh chiến cũng không có ý kiến gì, nhưng mà một khi đã đi đến thế giới này, đối mặt với sự gian nan trong tương lai, hần lại lựa chọn trốn tránh hay sao? Không, đương nhiên là sẽ không. Nếu đã tới thế giới này, tại sao không lựa chọn một cuộc sống đặc sắc đi? Càng hưởng chi, nếu như hần không có lòng tin mà đăng ký gia nhập Thánh Tà Chiến Trường, làm thế nào có thể xứng đáng với sự truyền thừa ký ức của hai đại quân vương cơ chứ? Hơn nữa, còn có tư cách gì để theo đuổi Liệt Diễm đây?

Cho nên, hần trả lời rất đơn giản với Dương Bình Thiên:

- Ta đã là một thành viên của Âm Dương Học Đường, xếp vị trí thứ bốn mươi chín.

Dương Bình Thiên cười:

- Ta đã biết là người sẽ không lựa chọn lùi bước mà. Ngay ngày đầu tiên khi ta nhìn thấy người, ta đã cảm nhận được trong người một sự kiêu ngạo không lùi bước rồi. Thẳng thắn mà nói, người trong lòng ta vẫn có chút huyền bí.

Cơ Động mỉm cười:

- Bởi vì năng lực điều chế rượu của ta sao?

Dương Bình Thiên gật đầu:

- Có phải người cảm thấy rất kỳ quái, tại sao lại gặp ta ở nơi này, Viện trưởng đại nhân tôn kính lại không làm, chạy đến đây làm một gã sư phụ bình thường hay không? Kỳ thật, ngay lúc người vừa mới gia nhập học viện, ta cũng đã đạt được yêu cầu của Thiên Can Học Viện rồi. Yêu cầu quan trọng để trở thành lão sư ở đây là đạt được thực lực năm quan. Còn nhớ quyển Toàn Phương Vị Vô Định Truyền Tổng Quyển Trục mà người đã vô tình mở ra hay không? Đó chính là lễ vật của Nam Hỏa Đế Quốc Ma Sư Công Hội tặng riêng cho ta, hồi thúc ta mau đến đây, giúp gia tăng thêm vài phần phong quang cho Nam Hỏa Đế Quốc Ma Sư Công Hội. Nhưng mà ta đã trì hoãn đến bốn năm, cuối cùng cũng lựa chọn đến đây. Thẳng thắn mà nói, là ta không nở rời khỏi rượu mà người điều chế. Tuy rằng nơi này cũng không thể mỗi ngày được uống rượu người pha chế, nhưng mà chỉ cần thỉnh thoảng có thể thưởng thức một ly rượu ngon của người, ta đã thỏa mãn lắm rồi.

Nhìn Dương Bình Thiên, trong lòng Cơ Động không khỏi một trận xao động:

- Cảm ơn ngài, sư huynh, nếu như không có ngài, ta cũng sẽ không được như ngày hôm nay.

Dương Bình Thiên ha ha cười, nói:

- Sư đệ, thật ra người một chút cũng không có nợ gì ta. Chính xác mà nói là ta nhận được chỗ tốt từ trên người người mới đúng.

Cơ Động mỉm cười lắc đầu, hẳn đương nhiên sẽ không nói cho Dương Bình Thiên biết, việc vô tình mở ra quyển Toàn Phương Vị Vô Định Truyền Tổng Quyển Trục kia có ý nghĩa quan trọng đến thế nào đối với cuộc đời hắn.

Đúng lúc này, Chúc Dung đã từ ngoài bước vào, Dương Bình Thiên vội vã thu hồi vẻ tươi cười của mình, cung kính cúi đầu đứng đó.

Sắc mặt Chúc Dung nhìn qua có chút khó coi, trong mắt không ngừng lóe ra nộ quang, nói với Dương Bình Thiên:

- Người đã nói cho hắn rõ ràng chưa?

Dương Bình Thiên cung kính nói:

- Đã nói rồi, sư phụ. Cơ Động quyết định ở lại Âm Dương Học Đường.

- Ừ.

Chúc Dung liếc nhìn Cơ Động một cái, sắc mặt dịu bớt vài phần:

- Bình Thiên, người ra ngoài đi. Hôm nay cũng là ngày đầu tiên dạy học của người, người nên nhanh chân đi xem xét một chút đi.

- Vâng ạ.

Dương Bình Thiên một lần nữa hành lễ với Chúc Dung, trước khi rời khỏi gian phòng, còn quay đầu lại nháy mắt với Cơ Động một cái, tựa hồ như muốn nói, nhất định phải cung kính với sư phụ.

Sắc mặt Cơ Động dường như cũng không để ý đến cái nháy mắt của Dương Bình Thiên. Bộ dáng Chúc Dung vẫn như trước, chấp hai tay sau lưng, chậm rãi đi đến trước mặt hắn, hừ lạnh một tiếng:

- Tiểu tử, rốt cuộc người đã cho Chúc lão nhị ăn Mê dược gì?

- Mê dược?

Cơ Động nghi nghi hoặc hoặc nhìn Chúc Dung.

Chúc Dung lạnh lùng nói:

- Hẳn là đệ đệ ruột của ta, ở cùng với ta đã gần trăm năm nay, tính tình hẳn ta hiểu rõ nhất. Chúc lão nhị luôn luôn không bao giờ làm chuyện không có lợi cho hẳn. Mà trước ngày hôm qua, hẳn khẳng định không biết người là ai. Nhưng tại sao lại cùng với người kết thành huynh đệ, trong này chắc chắn có gì đó kỳ quặc. Ta không hy vọng đệ tử của ta có bí mật gì giấu ta. Ta đã đi hỏi hẳn, nhưng hẳn như thế nào cũng không chịu nói ra.

Mới vừa rồi, quả thật Chúc Dung đi ra ngoài là chạy theo Chúc lão nhị, bắt quá, hẳn cũng không có đơn giản là đi hỏi Chúc lão nhị như lời hẳn nói vậy. Lúc này, trong một căn phòng nhỏ, một người nào đó đang nằm đó gào khóc, Chúc lão đại, ta đã lớn tuổi như thế này rồi, người lại giống như ta còn nhỏ, đề ta ra đánh như vậy hả, ta và người thề bất lưỡng lập...

Cơ Động thần nhiên nói:

- Có một chút sợ rằng ngài còn không biết rõ, mặc dù ta thi tuyển vào Thiên Can Học Viện, gia nhập Âm Dương Học Đường. Nhưng mà, ta cũng không cần ngài chỉ dạy ta gì cả. Ngài vốn chỉ là một cánh cửa để ta có thể ở lại nơi này mà thôi. Ta cũng không cần ngài gay gì đâu. Nếu như không có chuyện gì khác, ta đi đây.

Vừa nói, hẳn đã xoay người bước ra ngoài.

Chúc Dung rõ ràng lặng người một chút. Những đệ tử có cá tính cũng không phải hẳn chưa từng gặp qua. Một đệ tử chính thức khác của hẳn cũng là hạng người cực kỳ bá đạo. Nhưng mà, loại đệ tử có cá tính như Cơ Động vậy, dưới áp lực vô hình mà hẳn mang đến, lại còn dám trực tiếp chống đối, đây vẫn là lần đầu tiên hẳn gặp.

- Đứng lại.

Chúc Dung quát lớn một tiếng, cả căn phòng tựa hồ như run rẩy một chút, uy áp mãnh liệt đến kinh khủng chợt bộc phát ra, hình thành một lực áp bách cực kỳ kinh khiếp, mạnh mẽ áp chặt thân thể Cơ Động không thể động đậy nổi. Cơ Động có thể cảm giác được rõ ràng, Bính Hỏa nguyên tố trong căn phòng chợt trở nên nồng nặc hơn. Loại tình huống lấy ma lực bản thân làm thay đổi cường độ ma lực trong không khí như thế này, đây là lần đầu tiên hẳn gặp phải.

Chúc Dung lạnh lùng nói:

- Ta đã nói rồi, cho tới bây giờ những gì ta nói sẽ không thu lại. Nếu ta đã nói người là đệ tử của ta, người đồng ý cũng tốt, không đồng ý cũng chẳng sao. Có phải là đệ tử của ta hay không, cũng không phải do người quyết định.

Cơ Động chỉ cảm thấy cảnh vật chung quanh lóe lên một chút, thân thể hẳn đã bị luồng ma lực khổng lồ kia kéo đến trước mặt Chúc Dung, Chúc Dung trầm giọng nói:

- Gặp cường địch không nổi nóng, nghênh đón khó khăn, phát ra công kích mãnh liệt. Đối mặt với cường quyền cũng không ủy khuất. Người đã có được những tố chất của một gã Hỏa Hệ Ma sư ưu tú rồi.

- Nói cho ta biết, đặc tính của Bính Hỏa là gì?

Chúc Dung quát lớn.

Cơ Động bình tĩnh nói:

- Uy lực có tính chất bùng phát, tương tự như ánh sáng mặt trời phát ra chói lọi, tràn ngập tính bộc phát, tích cực phóng thích.

Chúc Dung gật đầu:

- Những lời người nói không sai. Nhưng không phải là thứ mà ta muốn dạy người. Bất luận là Bính Hỏa hay là Đinh Hỏa, thứ mà ta dạy cũng chỉ có một. Đó chính là tính xâm lược, hay nói chính xác hơn chính là tính công kích mãnh liệt. Ta luôn luôn chủ trương, Ma kỹ Hỏa hệ không có phòng ngự. Cũng không cần

phòng ngự. Địch nhân đánh trực diện người, người cần phải dùng công kích mạnh hơn hẳn mà hủy diệt. Địch nhân tấn công từ bốn phương tám hướng, người cũng phải phát động phản kích về bốn phương tám hướng. Tính xâm lược của người còn không đủ, hay nói chính xác là chưa đủ tính điên cuồng. Ma lực Hỏa Hệ, cho dù là Đinh Hỏa, cũng phải mang theo tính chất xâm lược điên cuồng. Không thể một chiêu hủy diệt địch nhân, chính mình sẽ bị hủy diệt. Không thành công thì xả thân. Không có được tâm tính như thế, người cũng không cách nào đạt được uy lực chân chính của ma kỹ Hỏa Hệ.

103. Chương 52 Lần Nữa Tăng Cấp (hạ)

Ánh mắt Cơ Động toát ra thần sắc suy nghĩ gì đó. Đối với những lý luận của Chúc Dung, hẳn cảm thấy rất hứng thú, bởi vì lúc hắn vừa mới bắt đầu tu luyện, cũng đã từng có ý nghĩ giống y đúc với Chúc Dung, công kích chính là sự phòng ngự tốt nhất.

Thân thể chung quanh nhẹ đi, Cơ Động lần nữa có cảm giác như được thả ra. Chúc Dung lạnh lùng nói:

- Bất luận người có đồng ý hay không, bây giờ cũng phải nghe theo lời của ta. Ta có thể nói cho người biết, ta chính là chúa tể tất cả các đệ tử Hỏa Hệ trong Thiên Can Học Viện, cho dù là ta lập tức giết chết người ở đây, cũng tuyệt đối không ai hó hê nửa lời. Người đã mười bốn, sắp mười lăm tuổi rồi, đối với người mà nói, thời gian cũng không còn nhiều lắm. Trước mắt quan trọng nhất chính là tăng lên thực lực của người, nhanh chóng đạt được tiêu chuẩn của Âm Dương Học Đường, trước mười sáu tuổi, phải đạt được thực lực hai quan. Cho nên, bắt đầu từ bây giờ, người không thể rời khỏi phòng này nửa bước, thức ăn của người ta sẽ cho người mang đến. Trong góc phòng này có phòng vệ sinh riêng. Ngoại trừ những lúc đó, tất cả thời gian của người đều phải tiến hành tu luyện ma lực. Ta cứ mỗi mười ngày sẽ đến đây kiểm tra một lần, nếu như người không thể làm cho ta hài lòng, như vậy, ta sẽ cho người ném trải mùi vị của địa ngục.

- Ta không ngại người hận ta, chỉ cần người có bản lĩnh đánh bại ta, bắt ta gọi người là sư phụ cũng có thể. Bất quá, người bây giờ, trong mắt ta so với một con kiến cũng không mạnh hơn bao nhiêu. Ta cũng không cần người gọi ta là sư phụ. Nhưng những chuyện ta nói, người nhất định phải làm cho bằng được. Nếu không, ta sẽ cho người muốn sống không được, muốn chết không xong.

Nói xong câu đó, Chúc Dung bước ra khỏi phòng, từ cánh cửa phòng truyền lại âm thanh cơ quan xoay chuyển leng keng, không thể nghi ngờ, Cơ Động không thể đi ra được nữa.

Nhìn theo hướng Chúc Dung rời đi, khóe miệng Cơ Động toát ra một tia mỉm cười thần nhiên:

- Rất trực tiếp, đây chính là xu thế cực mạnh của Bính Hỏa hay sao? Ta đã có chút thích lão đầu này rồi.

Bản thân Chúc Dung mặc dù rời đi, nhưng Cơ Động lại ngạc nhiên phát hiện, Bính Hỏa nguyên tố trong gian phòng kia cũng còn vô cùng nồng nặc, ít nhất cũng mạnh gấp mười lần bên ngoài. Mặc dù vẫn không thể nào so sánh với năng lượng Hỏa nguyên tố vô cùng khổng lồ trong Địa Tâm Hồ, nhưng đối với sự tu luyện của Cơ Động cũng tuyệt đối tốt hơn rất nhiều bên ngoài. Bằng vào luồng Âm Dương lốc xoáy trong lồng ngực, tuy rằng ở đây chỉ có Bính Hỏa nguyên tố mà thôi, nhưng cũng đủ để Cơ Động ở trong đó mà tiến hành tu luyện. Ngoài miệng Chúc Dung nói rất hung ác, nhưng hành động thực tế cũng tuyệt đối có thể nói là một gã sư phụ xuất sắc.

Sau đó, Cơ Động dùng thời gian một ngày để thăm dò thời gian đưa cơm. Từ đó về sau, ngoại trừ thời gian đưa cơm ra, hẳn đều truyền tống đến Địa Tâm Hồ để tu luyện. Còn có chỗ nào thích hợp hơn cho việc gia tăng năng lực của ma sư Hỏa Hệ hơn chỗ đó cơ chứ?

Trong nháy mắt, mười ngày đã trôi qua, mà các khóa Miện Tinh của Cơ Động cũng trong mười ngày này tăng thêm được nửa khóa nữa, hai hệ đều tăng lên đến trình độ mười lăm cấp. Tốc độ tu luyện như thế này, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy giật mình.

- Liệt Diễm, ma lực của ta lại tăng lên một cấp nữa rồi.

Khoanh chân ngồi trên cái bục nham thạch, Cơ Động có chút kinh hỉ khi cảm nhận được ma lực ba động trong cơ thể mình có chút gia tăng lên. Căn nguyên càng trở nên rõ ràng thêm vài phần, luồng Âm Dương

lốc xoáy trong lồng ngực cũng mạnh mẽ hơn một chút. Quang mang của hai đại cực hạn song hỏa trong cơ thể hắn cũng càng thêm chói mắt hơn.

Liệt Diễm mỉm cười nói:

- Chuyện này cũng không có gì kỳ quái, nếu như tốc độ tu luyện của người mà không nhanh, ta mới cảm thấy kinh ngạc đó. Mặc dù tác dụng chủ yếu của Long Huyết Tẩm Thể chính là tăng lên cường độ của cơ thể, nhưng mà cũng có tác dụng kích thích, giúp cho ma lực của người ổn định hơn. Mà trong vòng nửa tháng sau này, người lại một mực ở trong này tiến hành tu luyện liên tục. Tu vi của người càng cao, hiệu quả thể hiện ra của hai loại cực hạn song hỏa cũng càng mạnh mẽ hơn. Thân là chí âm chí dương chi hỏa, bản thân nó chính là trung tâm của tất cả các loại hỏa diễm, khiến cho người trong quá trình hấp thu ma lực so với các ma sư hỏa hệ khác có lực thu hút hỏa nguyên tố mạnh hơn rất nhiều. Hỏa nguyên tố trong Địa Tâm Hồ vốn là dùng mãi không hết. Đồng thời, trong khoảng thời gian này, người tu luyện cực kỳ khắc khổ, thi triển ma lực tiêu sạch hết ma lực, lại thông qua tu luyện lập tức bổ sung. Quá trình chuyển vận này, đối với quá trình tu luyện, và bản thân ma lực của người cũng có tác dụng gia tăng rất tốt. Chỉ cần người duy trì tốc độ tu luyện như thế này, trước khi đạt đến hai quan, cứ mỗi hai mươi ngày hoặc một tháng tăng lên một cấp cũng không có vấn đề gì. Chỉ cần khoảng hơn ba tháng nữa, người hẳn là có cơ hội đánh sâu vào hai quan.

Cơ Động đang muốn nói gì đó, ánh mắt Liệt Diễm đột nhiên lóe lên một chút:

- Người cần phải về gấp, có người đến tìm người. Tên nhân loại Chúc Dung kia cũng không tệ, trong đám nhân loại các người cũng có thể xem như là một cường giả. Những gì hắn dạy người, người có thể yên tâm mà học.

Hồng Liên cuộn cuộn nổi lên, một khắc sau, Cơ Động đã trở lại trong phòng. Đúng lúc đó, bên ngoài đã truyền đến âm thanh cơ quan xoay leng keng. Cánh cửa mở ra, Chúc Dung vẫn như trước, mặc một bộ trường bào màu đỏ, tóc trắng buộc cẩn thận sau lưng đã từ ngoài bước vào.

Vừa mới vào khỏi cửa, sắc mặt Chúc Dung đã đột nhiên biến đổi:

- Giỏi lắm thằng nhãi con chết tiệt, người cũng dám cãi lời ta không có tu luyện hay sao?

Vừa nói, tay phải hắn đã giơ ra, loại cảm giác giống như không khí bị cô đặc lại một lần nữa sinh ra. Chúc Dung đứng nơi đó, cả người hoàn toàn giống như Hỏa Thần giáng lâm vậy, hai mắt phun ra lửa giận nóng cháy.

Cảnh vật xung quanh lóe lên, thân thể Cơ Động đã bị một cỗ lực lượng vô hình kéo lại gần Chúc Dung. Loại cảm giác không thể nắm giữ vận mệnh này đối với Cơ Động mà nói là chuyện khó chịu nhất. Nổi giận gầm lên một tiếng, toàn lực phóng xuất ra Bính Đình Song Hỏa ma lực của bản thân, hai màu đen trắng trong nháy mắt ngưng tụ trên đỉnh đầu Cơ Động. Thân thể hắn đang bị kéo vọt về phía trước nhất thời dừng lại một chút.

Đối với năng lực mạnh mẽ không chế không khí lôi kéo thân thể hắn về phía mình như thế này của Chúc Dung, Cơ Động từng hỏi qua Liệt Diễm. Liệt Diễm nói cho hắn biết, đây là một loại phương pháp đem ma lực của bản thân dung nhập vào trong không khí để điều khiển không khí. Bất cứ một hệ ma sư nào cũng có thể làm được. Đương nhiên, đương nhiên, điều kiện tiên quyết chính là ma lực phải đủ cường đại, hơn nữa cần phải có lực không chế rất mạnh đối với ma lực. Chỉ khi nào có thể không chế chính xác mỗi một hạt Hỏa nguyên tố cô đọng trong không khí, mới có thể làm cho không khí trở thành vũ khí của mình. Mà khi Chúc Dung thi triển lại năng lực này, thậm chí ngay cả của hắn cũng không có phóng thích ra, đủ thấy tu vi của hắn thâm hậu đến mức nào.

- Còn dám phản kháng sao?

Chúc Dung tức giận hừ lớn một tiếng, tu vi của Cơ Động quả thật chênh lệch với hắn quá lớn, cơ hồ là chỉ dừng lại một chút, đã một lần nữa bị kéo thẳng về phía trước.

- Ý...

Bất quá, ngay lúc này, Chúc Dung cũng đã nhìn thấy số lượng Miện Tinh nằm trên Miện Hoàn của hai màu đen trắng của Cơ Động. Lửa giận trong mắt nhất thời giảm đi rất nhiều.

Đúng lúc này, Cơ Động đột nhiên hét lớn một tiếng, một tiếng nổ ầm vang, hỏa diễm hai màu vàng kim và đen trong nháy mắt đã thay thế cho Bính Đình Song Hỏa hai màu đỏ, lam chợt bốc lên, hỏa nguyên tố ba động trong phòng nhất thời xảy ra biến hóa mãnh liệt. Không khí xung quanh thân thể Cơ Động tựa như là sóng gợn nhộn nhạo cả lên. Nguyên bản Hỏa nguyên tố trong không khí đang bị Chúc Dung khống chế nhất thời xảy ra dị biến, lập tức giãy thoát ra. Không khí đang cô đặc lại nhất thời trong nháy mắt vỡ tan, toàn thân Cơ Động nhẹ hẫng, đã thoát ra.

Chúc Dung chỉ cảm thấy căn nguyên trong lồng ngực của mình chợt run rẩy kịch liệt lên. Với thực lực cường đại của hắn cũng không khỏi kinh hô lên một tiếng:

- Thuộc tính áp chế?

104. Chương 53 Lôi Đế Khiêu Chiến (thượng)

Cơ Động lẳng lặng đứng nơi đó, ánh mắt nhìn về phía Chúc Dung, hỏa diễm chói mắt lấy thân thể hắn làm giới tuyến phân chia ra. Phía bên phải là ngọn lửa uy nghiêm chói mắt màu vàng kim, phía bên trái là ngọn lửa sầm u thần bí màu đen. Hai loại cực hạn song hỏa trên tay Cơ Động làm thành một tầng khí chất đặc thù. Sự cao ngạo của hai đại quân vương hòa hợp với sự kiêu hãnh của một đời Tể Thần làm thành một thể. Đôi môi mím chặt lại, Cơ Động nhìn chăm chú không chớp mắt về phía Chúc Dung.

Ánh mắt vốn lúc nào cũng cường hãn của Chúc Dung chợt trở nên thờ ơ, nhìn chăm chú không chớp mắt vào trong ngọn hỏa diễm màu vàng kim trên bàn tay phải của Cơ Động, từng chữ từng chữ rời rạc phát ra:

- Bính... Ngọ... Nguyên... Dương... Thánh... Hỏa...?

Cơ Động trầm giọng nói:

- Cho dù ngươi là sự phụ của ta đi nữa, cũng không thể sỉ nhục tôn nghiêm của ta như vậy. Tại sao ngươi cũng chưa từng kiểm tra qua, đã nói là ta không có cố gắng tu luyện?

Hai khóa rưỡi Miện Tinh nằm trên Miện Hoàn đã là sự giải thích tốt nhất rồi. Tuy rằng Chúc lão nhị cũng không có đem chuyện mình có cực hạn song hỏa nói cho Chúc Dung biết, nhưng Cơ Động cũng không định tiếp tục che giấu nữa. Bởi vì hắn không muốn hỏa diễm của hai đại quân vương bởi vì sự nhần nhện của mình mà chịu bất cứ sự sỉ nhục nào cả. Hai loại cực hạn song hỏa này, cùng với tôn nghiêm của hai đại quân vương, hắn quyết không có phép bất luận kẻ nào khinh thường. Cho dù ẩn tượng của hắn đối với Chúc Dung cũng không tệ, cho dù là trong lòng hắn cũng đã thừa nhận Chúc Dung là sự phụ hắn cũng vậy.

- Ha ha ha ha ha...

Chúc Dung đột nhiên cười, cười ha ha vô cùng sảng khoái, tiếng cười mênh mông làm cho hai loại hỏa diễm đang bốc lên trên người Cơ Động không ngừng chấp chờn. Về mặt thuộc tính, Cơ Động quả thật có thể áp chế bất cứ loại hỏa diễm nào, nhưng mà, sự chênh lệch về ma lực giữa Cơ Động và Chúc Dung thật sự không gì bù đắp nổi. Nghe thanh âm của Chúc Dung, Cơ Động chỉ cảm thấy máu huyết trong cơ thể mình phảng phất như muốn phá cơ thể mà ra vậy. Nhưng hắn vẫn như trước kiên cường chịu đựng, kiên trì đứng tại chỗ không chịu lui về phía sau bước nào.

- Ta hiểu rồi. Khó trách Chúc lão nhị lại kết nghĩa huynh đệ với ngươi. Không ngờ trên người ngươi lại còn có bí mật lớn như thế. Được, thật tốt quá. Thủy lão quý, ta xem lần này Thủy hệ các ngươi làm thế nào mà tranh lại Hỏa Hệ của ta. Thủy khắc Hỏa hả? Ngươi có giỏi thì đi khắc chế Chí Dương Chi Hỏa cho ta xem đi. Ha ha ha ha ha.

Nhìn Chúc Dung cười to sảng khoái, Cơ Động nhú nhú mày, lặng lẽ thu liễm hai loại cực hạn song hỏa, lẳng lặng đứng đó không nói lời nào.

Chúc Dung cười sảng khoái một lát, sau đó thần sắc mới trở nên nghiêm túc lại:

- Cơ Động, ngươi biết tại sao vừa rồi ta mới vào đến cửa đã nói là ngươi không có tu luyện không?

Cơ Động lắc đầu.

Chúc Dung nói:

- Đó là bởi vì, Bính Hỏa nguyên tố mà ta rót vào trong phòng này cũng không có giảm bớt chút nào. Nếu như người có tiến hành tu luyện, trong thời gian mười ngày, ít nhất là cũng hấp thụ hơn sáu phần Bính Hỏa nguyên tố trong này mới đúng.

Cơ Động lúc này chợt hiểu, thì ra là vậy, mấy ngày nay hắn vẫn ở trong Địa Tâm Hồ tiến hành tu luyện, tự nhiên là không có khả năng hấp thụ Bính Hỏa nguyên tố trong phòng rồi. Cho nên, Chúc Dung vừa mới vào cửa đã có phản ứng như vậy.

Chúc Dung đi đến trước mặt Cơ Động, vỗ vỗ vai hắn một cái, hài lòng gật đầu nói:

- Ta không biết hai loại cực hạn song hỏa của người vì sao mà có, cũng không có ý định biết. Từ trên người của người, ta nhìn thấy được tương lai của Hỏa Hệ chúng ta. Các ma kỹ của ta, toàn bộ đều là tấn công tâm xa. Bởi vậy, chỉ khi nào người tu luyện đến hai quan mới có thể bắt đầu học được. Bắt đầu từ bây giờ, ta không hạn chế sự tự do của người nữa, người có thể tự mình tu luyện. Cho dù trước mười sáu tuổi không có đạt đến thực lực hai quan cũng không sao, ta cũng đồng dạng không đuổi người ra khỏi Âm Dương Học Đường. Ta chỉ có một yêu cầu, đó là trong quá trình người tu luyện, nhất định phải chú trọng bản thân, không được làm bất kỳ chuyện gì liều lĩnh. Còn nữa, hai loại cực hạn song hỏa của người hiện tại không nên hiển lộ trước mặt bất cứ kẻ nào khác. Thực lực hiện tại của người, còn rất kém, không cách nào phát huy ra uy lực chân chính của nó đâu.

- Uhm.

Khẽ gật đầu, Cơ Động tỏ vẻ là mình đã hiểu rồi.

Chúc Dung sờ sờ đầu Cơ Động, sự thoải mái trong lòng thật sự không cách nào che dấu, trên mặt không khỏi toát ra nụ cười:

- Đi thôi, ở trong phòng bị đè nén nhiều ngày như vậy, đi ra ngoài thư giãn một chút đi. Mặc dù Bính Hỏa vốn là đại biểu của dương cương, nhưng mà cứng quá thì sẽ vỡ. Trò chuyện với các đệ tử khác, đi vào thành thư giãn một chút, thả lỏng tâm thần, đối với người mới có lợi. Nếu như người đi ra ngoài, nhớ kỹ mang theo lệnh bài của người. Lệnh bài của Âm Dương Học Đường, trên toàn bộ đại lục mọi người đều biết, tuyệt sẽ không có người nào có gan trêu chọc đến người. Đi thôi.

Ánh mắt của Chúc Dung vẫn như trước nóng cháy, nhưng cảm giác nóng cháy đó cũng đã có chút thay đổi. Cơ Động chỉ cảm giác được, hiện tại vị lão sư này nhìn mình, giống như là đang nhìn một tuyệt thể trân bảo vậy. Thanh âm cường hãn, mạnh mẽ, lạnh lẽo lúc trước đã hoàn toàn thay thế bằng thanh âm che chở. Thậm chí còn có cảm giác ngậm miệng quá chặt thì sợ tan mất, còn há miệng quá to thì sẽ rót ra nữa.

Cũng nên đi ra ngoài một chút rồi, hắn cần phải mua thêm một số nguyên liệu pha chế rượu cùng với một ít rượu nữa. Số kim tệ lúc trước Dương Bình Thiên cấp cho còn dư hơn bốn trăm kim tệ, cũng đủ cho hắn duy trì thêm một thời gian khá dài. Khẩu vị của Liệt Diễm đã bị Cơ Động dưỡng cho tăng lên rất nhiều, mặc dù nàng cho tới bây giờ cũng không có nói gì, nhưng Cơ Động luôn muốn cấp cho nàng những điều tốt nhất.

Đưa mắt nhìn bóng lưng Cơ Động bước ra khỏi phòng, Chúc Dung nhất thời nhảy cẫng lên, một mình đứng đó cười điên cuồng:

- Thiên sinh Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa. Cơ Động ơi Cơ Động, người thật sự cấp cho ta một sự kinh hỉ quá lớn rồi. Đợi đến khi người cường đại lên, sau này Thiên Can Học Viện sẽ còn do Thổ Hệ nắm giữ nữa hay sao? Ta thật đợi không nổi đến lúc nhìn thấy bộ dáng của Thủy lão quỷ cùng với Lân lão quỷ khi hai lão đó nhìn thấy thiên sinh cực hạn chí dương chí hỏa của người a. Ừ, không thể nói cho người khác biết, nhưng quả thật là ta rất muốn nói sớm để lên tinh thần a. Ngọn lửa màu đen khi nãy của hắn chắc hẳn cũng phải là chí âm chí hỏa mới đúng. Nếu không, Đinh Hỏa bình thường làm sao có thể cộng sinh với Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa cơ chứ? Mười năm, chỉ cần mười năm thôi, ta nhất định sẽ làm cho tiểu tử Cơ Động này trở thành chúa tể trên Thánh Tà Chiến Trường.

Khi nãy Cơ Động đã đến Địa Tâm Hồ tu luyện một quãng thời gian không ngắn, trong bụng đã đói. Sau khi ra khỏi phòng, hắn quyết định đi đến căn tin ăn một chút gì đó, sau đó mới đi tìm Tạp Nhĩ và Tất Tô,

hai vị huynh đệ đã mười ngày không gặp kia, cùng nhau đi xuống thành dạo. Thuận tiện hẳn cũng muốn mua thêm các loại rượu ngon cùng với nguyên liệu, bổ sung hành dự trữ của mình.

Bây giờ vốn đang lúc giữa trưa, khi Cơ Động đi đến căn tin của Âm Dương Học Đường, trong đó đã có mấy chục người đang dùng cơm rồi. Hắn vừa mới vào cửa, đã cảm nhận được không ít ánh mắt đang đổ dồn về phía mình. Không thể nghi ngờ, lần trước Chúc lão nhị ở chỗ nào gọi to mấy tiếng tiểu đệ đệ với hắn đã tạo ra hiệu quả không nhỏ. Là tốt hay xấu hiện tại cũng rất khó nói.

Cơ Động lấy một ít thức ăn, như trước tìm đến một góc ít người ngồi xuống ăn. Hắn vừa mới ăn một chút, phía bên kia bàn đã có thêm một người ngồi xuống. Đúng là Mậu Thổ Hệ Cơ Dạ Thương.

- Cơ Động.

Cơ Dạ Thương hạ giọng kêu một tiếng.

Cơ Động ngẩng đầu nhìn lên, liếc mắt hắn một cái, đối với Cơ Dạ Thương, hắn cũng không có ấn tượng gì tốt.

Cơ Dạ Thương thấp giọng nói:

- Cơ Động, Phát Thụy lão đại đã trở lại học viện rồi. Hơn nữa hắn cũng đã biết chuyện ở Phân hội. Hắn đang tìm người đó, người cần thận một chút. Nghe nói quan hệ giữa người và Chúc lão nhị cũng tốt lắm, nếu như có thể, người tốt nhất nên ở cùng chỗ với hắn. Lửa giận của Phát Thụy lão đại trong số các đệ tử chúng ta không ai có thể thừa nhận nổi đâu. Được rồi, người tiếp tục ăn đi, ta đi đây.

Nói xong câu này, hắn vội vã đứng lên, giống như là tị hiềm chuyện gì đó, nhanh chóng bước đi.

105. Chương 53 Lôi Đế Khiêu Chiến (hạ)

Bất quá Cơ Động cũng không thể yên ổn ăn hết bữa cơm này. Cơ Dạ Thương vừa mới đi, hai người quen thuộc đã đến thế vị trí của hắn, đúng là hai người trong Âm Dương Học Đường phân biệt đứng vị trí thứ năm Giáp Mộc Đại Tông Sư Long Thiên và thứ sáu Nhâm Thủy Đại Tông Sư Thủy Nhược Hàn.

Cơ Động gật đầu với hai người:

- Hai vị học trưởng, có chuyện gì thế?

- Mười ngày không gặp rồi, Cơ Động, sau khi gia nhập vào Âm Dương Học Đường, cảm giác thế nào?

Long Thiên mỉm cười hỏi.

Cơ Động mỉm cười:

- Cũng tốt.

Thủy Nhược Hàn nói:

- Cơ Động, ta đây cũng đi thẳng vào vấn đề luôn, nghe nói người có quan hệ khá tốt với Chúc lão nhị, chúng ta cũng rất ngưỡng mộ lão nhân gia người. Có thể giúp đỡ chúng ta dẫn kiến lão hay không? Chúng ta mời lão ăn cơm, các khách sạn bên trong Trung Nguyên Thành, hẳn muốn chọn cái nào cũng được.

Trong lòng Cơ Động vừa chuyển, rất rõ ràng, Thủy Nhược Hàn và Long Thiên là bởi vì vũ khí ma lực mà đến đây. Xem ra, Chúc lão nhị quả thật là một cái bánh ngọt thơm mát a!

- Hai vị học trưởng, ta chỉ có thể giúp các người báo cho hắn một tiếng, về phần hắn có đồng ý hay không, ta không bảo đảm a!

Đối với hai vị học trưởng này, từ sau khi thấy bọn họ thi triển ra Ma kỹ tổ hợp trị liệu thần kỳ kia, trong lòng Cơ Động cũng có chút khâm phục.

Trong mắt Long Thiên và Thủy Nhược Hàn toát ra vẻ mừng rỡ, Thủy Nhược Hàn nói:

- Như vậy làm phiền học đệ rồi. Sau này người có chuyện gì cần trợ giúp, cứ việc đến tìm chúng ta. Nói thế nào đi nữa, chúng ta cũng đã ở trong Học Viện hơn hai mươi năm, đối với nơi này cũng có chút quen thuộc.

- Được.

Cơ Động cũng không có khách khí, lập tức đồng ý.

Đúng lúc này, một thanh âm bất thành linh vang lên từ cửa phòng ăn:

- Ai là Cơ Động?

Thanh âm đột nhiên xuất hiện này trầm thấp mà hùng hậu, mỗi một lời dường như đều ẩn chứa một lực lượng mang tính chất bạo phát vậy, khiến cho kẻ khác phải sinh ra cảm giác run rẩy tận đáy lòng vậy.

Long Thiên và Thủy Nhược Hàn đang ngồi đối diện Cơ Động, nhất thời chấn động trong lòng, lập tức quay đầu nhìn ra cửa. Cơ Động cũng nhìn xuyên qua khe hở giữa hai người mà nhìn lại. Chỉ thấy ngay tại cửa vang đang có một gã trắng hán nhìn qua tựa như là Thiết Hán vậy.

Mái tóc trên đầu cắt ngắn, màu tím sẫm, dựng đứng như cương châm. Thân hình cao ít nhất hai thước, nhìn qua cỡ khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi. Cho dù là vị Hạ Thiên lão sư của Cơ Động trước đây trong Lý Hỏa Học Viện cũng phải thua kém người này vài phần. Trên gương mặt góc cạnh thể hiện vẻ cương nghị cùng với cường hãn. Trên người mặc một bộ trang phục màu tím sẫm, không giống như bất cứ giáo phục của một hệ nào trong Học Viện. Nếu nói sự cường hãn của Chúc Dung là sự trầm ổn, nội uẩn thâm thúy, thì sự cường hãn của người này hoàn toàn bộc lộ hết ra ngoài, khí thế bá đạo cực độ.

Trong phòng ăn lúc này, vừa có các đệ tử của Âm Dương Học Đường, vừa có các lão sư nữa, không ai không phải là nhân tài kiệt xuất trong giới ma sư, nhưng mà ngay khi người này xuất hiện, cả phòng ăn lập tức tĩnh lặng hẳn. Cơ Động có thể nhìn thấy rõ ràng, trong mắt tất cả mọi người đều toát ra thần sắc sợ hãi. Một người có thể trấn áp toàn trường, sẽ dựa vào cái gì đây? Duy nhất chỉ có thể bằng thực lực mà thôi.

Long Thiên hạ giọng thì thào:

- Lôi Đế đã trở về.

- Ai là Cơ Động?

Lôi Đế Phát Thụy đứng ở cửa phòng ăn lại hỏi một lần nữa. Ánh mắt thô bạo, lạnh lùng tựa như lôi điện, ánh mắt tựa như nhìn xuyên thấu tất cả, lần lượt quét qua từng người trong phòng ăn.

Buông mớ thức ăn trong tay, Cơ Động chậm rãi đứng lên:

- Là ta.

Ánh mắt Phát Thụy lóe lên, trong nháy mắt xuyên qua mấy chục thước bắn thẳng về phía Cơ Động. Ánh mắt hai người trực tiếp đối mặt nhau. Cơ Động chỉ cảm thấy hai mắt mình phẳng phất giống như là bị kim đâm vào vậy, nhất thời cảm nhận được áp lực thật lớn trước giờ chưa từng có. Đó chính là uy áp về mặt tinh thần.

Lần gặp mặt này giữa Cơ Động và Phát Thụy, được người đời sau gọi là lần đối mặt đầu tiên giữa Bạo Quân và Lôi Đế. Không hề nghi ngờ, cấp bậc Cơ Động vẫn chưa đến hai quan, hoàn toàn lâm vào hạ phong. Thân thể thoáng run lắc một chút, trong đầu chợt trống rỗng. Hai tay đồng thời chụp lên bàn, nhanh chóng nắm chặt lại, nhưng hần cũng đã ổn định được thân thể, cũng không có bị té ngã.

Lôi Đế Phát Thụy nhìn thấy vẻ mặt còn có chút non nớt của Cơ Động, trong đáy mắt nhất thời hiện lên một tia hoang mang cùng với nghi hoặc. Nhưng câu nói tiếp theo của hần lại làm cho toàn bộ phòng ăn xôn xao một trận.

- Cơ Động, ngươi có dũng khí tiếp nhận khiêu chiến của ta hay không?

Mỗi một lời phát ra từ trên miệng của hần đều giống như một tiếng sấm, không ngừng nổ vang trong tai Cơ Động, khí thế bức người trong nháy mắt bộc phát làm cho hần có chút không thở nổi.

- Không nên chấp nhận lời khiêu chiến, quy định của Học Viện, khi đệ tử Âm Dương Học Đường có địa vị cao khiêu chiến đệ tử cấp thấp hơn, người kia có quyền không tiếp nhận.

Hần và Thủy Nhược Hàn đều đồng thời đứng bật dậy. Dù sao hần cũng đang ngồi cùng bàn với Cơ Động.

Thủy Nhược Hàn cau mày nói:

- Phát Thụy lão đại, ăn hiệp ma mới, tựa hồ cũng không phải là phong cách của người.

Lôi Đế lạnh lùng quắc mắt nhìn hai người bọn họ một cái:

- Câm miệng. Đây là chuyện của ta và hắn. Cơ Động, người có dám nhận khiêu chiến hay không?

Trong cả phòng ăn này, cũng chỉ có mình Cơ Động mới biết rõ lời khiêu chiến của Lôi Đế Phát Thụy là có mục đích gì. Vị phân hội trưởng của Điều Tứ Sư Công Hội phân hội Trung Nguyên Thành này đang đến đây để trả thù vụ mất mặt hôm trước.

- Thời gian, địa điểm?

Câu trả lời của Cơ Động ngắn gọn, dứt khoát. Lời hắn vừa nói ra, cũng làm cho trong phòng ăn vang lên một tiếng kinh hô. Ánh mắt vài nữ nhân trong phòng đã giật mình không hề úy kỵ, nhìn thẳng vào Cơ Động, trong mắt đã toát ra vài phần quang mang lo lắng, cuống quýt kỳ dị.

Một gã trung niên lớn tuổi, hắn là một lão sư, đứng lên:

- Phát Thụy, người không nên hồ đồ. Cơ Động chỉ vừa mới gia nhập Âm Dương Học Đường thôi.

Lôi Đế cũng không có nhìn lại, lạnh lùng nói:

- Ta đã nói rồi, đây là chuyện giữa ta và hắn.

Cho dù đó là một lão sư đi nữa, hắn cũng không nể mặt mũi chút nào, sự bá đạo cường hãn kia cũng không phải mới hình thành ngày một ngày hai.

Ánh mắt nhìn thẳng Cơ Động, Phát Thụy nói:

- Thời gian, địa điểm do người quyết định.

Ánh mắt Cơ Động lạnh như băng, không thua kém đối phương chút nào. Từ sau cái bàn bước ra, từng bước từng bước đi thẳng đến trước mặt Lôi Đế Phát Thụy:

- Ngay bây giờ, trong phòng của ta. Hi vọng người sẽ không khiến cho ta thất vọng.

Long Thiên và Thủy Nhược Hàn khi này bị Lôi Đế Phát Thụy quắc mắt nhìn một cái, sắc mặt đã có chút tái nhợt. Bây giờ nhìn thấy Cơ Động bình thản như vậy đi đến trước mặt Phát Thụy, trong mắt hai người không khỏi hiện lên một tia khâm phục. Trong các đệ tử của Thiên Can Học Viện, dám trực tiếp tiếp nhận lời khiêu chiến của Lôi Đế, hơn nữa về mặt khí thế cũng không rơi xuống hạ phong chút nào, hơn mười năm nay, Cơ Động là người đầu tiên. Hơn nữa, hắn tựa hồ như còn đang khiêu khích Lôi Đế nữa.

Một nữ đệ tử hạ giọng nói:

- Có chuyện để xem rồi. Đúng là Hỏa Hệ bị làm loạn lên rồi.

Một nữ đệ tử khác ngồi bên cạnh nàng cười khi một tiếng:

- Là nội loạn hay là ngoại loạn đây? Người nói là Lôi Đế hay là Cơ Động làm loạn?

- Cả hai người luôn. Nghe nói Cơ Động chỉ mới có mười bốn tuổi thôi. Còn nhỏ như vậy mà khí thế đã không nhỏ chút nào. Xem ra Hỏa Hệ đã xuất hiện một ngôi sao mới rồi.

- Hỏa Hệ ma sư chú trọng về khí thế. Năm xưa Lôi Đế còn có danh hiệu là Ánh Mất Giết Người. Cơ Động có thể trở thành ngôi sao mới của Hỏa Hệ hay không ta không biết, nhưng ta có thể khẳng định, nếu như không ai ngăn cuộc chiến này lại, hắn không chết cũng tàn phế. Người tốt nhất nên nguyện cầu cho hắn đi...

106. Chương 54 Vốn Đặt Cược (thượng)

Ngoại trừ Cơ Động ra, cũng không ai hiểu tại sao Lôi Đế Phát Thụy lại đi khiêu chiến một người mới vừa tiến vào Âm Dương Học Đường như vậy, chuyện này vốn trước giờ cũng chưa từng xảy ra bao giờ cả.

Cơ Động đi đến trước mặt Phát Thụy, hẳn rõ ràng cảm giác được, càng đi đến gần vị đệ nhất học viên của Âm Dương Học Đường này, áp lực mà mình phải thừa nhận cũng càng mạnh mẽ hơn. Hơn nữa, khí thế trên người Lôi Đế Phát Thụy cũng không phải là do hắn cố ý phóng thích ra, mà là một loại khí tức cường hãn tự nhiên trên người của hắn.

Đi ngang qua trước mặt Phát Thụy, Cơ Động cũng không có ngừng lại, trực tiếp đi thẳng ra ngoài, Lôi Thụy cũng nhanh chóng đuổi theo, hai người lần lượt trước sau ra khỏi phòng ăn.

Trong phòng ăn, Long Thiên và Thủy Nhược Hàn liếc nhìn nhau, Thủy Nhược Hàn nói:

- Ta đi tìm Chúc lão nhị, hi vọng là còn kịp. Lôi Đế hôm nay bị gì vậy? Hẳn đã lâu nay không có chủ động khiêu chiến với bất cứ ai rồi. Nghe nói tu vi của hắn đã gần đến bảy quan. Kể từ khi Thiên Can Học Viện thành lập đến nay đã hơn năm trăm năm, hắn là người đầu tiên có hi vọng có thể đột phá cảnh giới bảy quan trước ba mươi tuổi. Là người cạnh tranh gần nhất với viện trưởng đại nhân.

Long Thiên trầm giọng nói:

- Ta đi chung với người. Bất quá, ta đoán rằng Phát Thụy cũng không ra tay quá đáng với Cơ Động đâu. Người đừng quên, Chúc Dung đồng sự cũng là sư phụ của cả hai người bọn họ. Có lẽ hôm nay Lôi Đế đến đây chỉ là muốn dẫn mặt Cơ Động thôi cũng không chừng.

Ra khỏi phòng ăn, Cơ Động chỉ mới bước được hai bước, Lôi Đế Phát Thụy đã nhảy đến trước mặt hắn, trầm giọng nói:

- Hay là đến phòng của ta đi. Trong phòng ta có đầy đủ trang bị hơn.

Cơ Động nhìn hắn một chút, rồi gật đầu.

Đối mặt với Lôi Đế Phát Thụy, Cơ Động chỉ có một loại cảm giác, chính là cảm giác như đứng ở dưới chân của ngọn núi cao nhất trong dãy Phong Sương Sơn Mạch, ngẩng đầu nhìn lên ngọn núi cao vút ẩn hiện trong mây vậy. Kinh nghiệm thực chiến đến tột cùng là như thế nào, mà lại có thể làm cho một con người có thể cường hãn đến mức đó, khí thế vô tình toát ra cũng có thể làm cho người khác không thể thở nổi?

Phát Thụy mang theo Cơ Động đi sâu vào trong Âm Dương Học Đường, băng qua tầng thứ ba, tiến vào đến tầng thứ tư, nơi mà Cơ Động chưa từng có cơ hội đặt chân đến.

Âm Dương Học Đường càng đi sâu vào bên trong, diện tích tựa hồ cũng càng nhỏ hơn. Đi đến tầng thứ tư, hành lang rõ ràng trở nên hẹp bớt vài phần. Nhưng không khí trong này vẫn như trước hết sức thông thoáng. Phát Thụy cũng không có ngừng lại, tiếp tục đi sâu vào trong, đi qua một cái thang làm bằng đá tảng, đi thẳng xuống tầng thứ năm.

Tầng thứ năm hoàn toàn khác với tầng thứ tư, bao gồm các hành lang xoay tròn. Vừa mới tiến vào tầng năm, đầu tiên đập vào mắt chính là một cái đại sảnh hình bầu dục lớn. Đại sảnh cao khoảng năm thước, dưới sàn đại sảnh, chạm khắc biểu tượng của mười hệ hết sức sống động. Chung quanh đại sảnh có mười cánh cửa lớn, trên mỗi một cánh cửa đều có chạm khắc biểu tượng tương ứng.

Phát Thụy dẫn theo Cơ Động đi đến trước cánh cửa có chạm khắc biểu tượng Hỏa Phượng Hoàng, lấy ra một khối lệnh bài màu đỏ tươi. Nhìn sơ qua, lệnh bài này cũng không khác lệnh bài của Cơ Động là mấy, chỉ là màu sắc đậm hơn vài phần mà thôi. Phát Thụy ấn lệnh bài vào một chỗ lõm trên cánh cửa, cánh cửa mở ra, Lôi Đế bước vào.

Cơ Động và Phát Thụy cùng nhau bước vào. Đây là một căn thạch thất rộng rãi khoảng chừng hơn ba trăm thước vuông, so với căn phòng hiện tại của Cơ Động thì lớn hơn rất nhiều. Vừa bước vào phòng, Cơ Động đã ngay lập tức nhìn thấy một quầy rượu thật lớn hấp dẫn nằm phía bên trái căn thạch thất.

Quầy rượu này chiều dài khoảng hơn mười lăm thước, cao chừng một thước năm. Phía sau quầy rượu có tổng cộng mười cái kệ lớn, trên đó chứa vô vàn các loại rượu ngon đủ màu sắc. Những thứ mà Cơ Động sưu tập trong thủ trạc của hắn, đều là những loại rượu bình thường được bày bán trong thành phố. Nhưng những loại rượu chứa trên các kệ trong phòng Phát Thụy, có ít nhất hơn trăm loại rượu mà từ khi đi đến thế giới này, Cơ Động cũng chưa từng gặp qua.

Bên trong thạch thất tràn ngập mùi rượu nồng nặc. Trên quầy rượu còn bày biện vô số các loại bình pha chế rượu với hình dạng, màu sắc và chất liệu khác nhau. Chứng kiến quầy rượu này, Cơ Động không khỏi mím chặt môi lại. Ở kiếp trước, không phải hắn cũng đã có một quầy rượu như vậy hay sao? Đó chính là địa phương chỉ thuộc về một mình hắn mà thôi. Những loại rượu mà hắn tích trữ, so với Lôi Đế Phát Thụy còn nhiều hơn rất nhiều.

Không tự chủ, tiến về phía quầy rượu, ánh mắt của Cơ Động dừng lại trên một bình rượu có phong cách cổ xưa. Bình rượu này có màu nâu nhạt, nhìn qua hoàn toàn do thủy tinh tự nhiên tạo thành, giá trị tuyệt đối là xa xỉ. Cơ Động quay đầu nhìn về phía Phát Thụy:

- Ta có thể xem qua nó một chút không?

Lôi Đế Phát Thụy thản nhiên nói:

- Có thể sử dụng thủ pháp Nghê Xạ Cửu Nhật thần kỳ như vậy để pha chế rượu, người có tư cách này.

Cơ Động gật đầu, cẩn cẩn thận thận đem bình rượu xuống, cầm trong tay. Rượu trong bình còn khoảng hơn bảy phần. Hắn mở nắp bình ra, nhất thời, một cỗ hương thơm ngào ngạt nhất thời từ bên trong dâng ra.

Hít sâu một hơi, Cơ Động nhanh tay đóng nắp bình chặt lại:

- Rượu lúa mạch Bác Lăng ba mươi năm. Đúng là rượu ngon.

Phát Thụy có chút kinh ngạc nhìn hắn:

- Chỉ đơn giản ngửi một chút như vậy mà người đã có thể đoán được tuổi của nó rồi sao?

Cơ Động cười nhẹ:

- Nếu như ngay cả một chuyện đơn giản như vậy mà ta không làm được, ta lấy tư cách gì mà đến Điều Tửu Sư Công Hội các người khiêu chiến? Rượu lúa mạch Bác Lăng có nhiều độ tuổi khác nhau, nhưng các loại

109. Chương 55 Lôi Điện Điều Rượu, Điện Long Hí Châu (hạ)

Phát Thụy hào sảng nói:

- Tiểu sư đệ, người đã là đệ tử mới nhân của sư phụ, tài nghệ trên phương diện pha chế rượu cũng cao như vậy. Cho dù hôm nay người có thua đi nữa, sau này muốn dùng loại rượu gì, cứ việc nói với ta một tiếng. Bản thân ta là sư huynh cũng nên làm chút gì cho sư đệ.

Cơ Động nói:

- Như vậy ta phải đa tạ sư huynh rồi. Chỉ có điều, ta sẽ không thua đâu.

Trên phương diện tu luyện Âm Dương Ma Sư, sự chênh lệch giữa hắn và Lôi Đế Phát Thụy là một quãng khá xa khó có thể lấp cho bằng được. Nhưng nếu nói về pha chế rượu, muốn cho hắn tâm phục cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì.

Chúc Dung và Chúc Diễm liếc nhìn nhau, Chúc lão nhị cười hắc hắc, nói:

- Chuyện này hay! Bất luận là ai thắng ai thua, chúng ta đều có rượu uống. Lão Đại, chúng ta đứng sang bên cạnh mà xem trò vui thôi.

Chúc Dung gật đầu, cùng Chúc Diễm đứng sang một bên, mỗi người tự kéo một cái ghế đá ngồi xuống.

Cơ Động tuổi còn nhỏ, chiều cao còn khiêm tốn, bàn pha chế rượu của Phát Thụy hắn thật sự là không dùng được, nên đơn giản kéo cái bàn tiếp khách bằng đá lại, làm bàn pha chế rượu tạm thời của mình.

Phát Thụy hỏi:

- Tiểu sư đệ, người muốn so tài như thế nào?

Cơ Động nói:

- Rất đơn giản, chúng ta mỗi người điều chế một loại rượu, sau đó đem cho đối phương cùng với sư phụ và Chúc Diễm đại ca thưởng thức thử. Ta nghĩ, lúc đó thắng bại sẽ có đáp án ngay.

Phát Thụy gật đầu:

- Được, cứ như vậy đi. Người có thể sử dụng các loại rượu của ta làm nguyên liệu.

Cơ Động lắc đầu nói:

- Không cần.

Vừa nói hắn vừa lấy trong tủ trạc của mình ra một bình pha chế rượu bằng thủy tinh, đặt trên bàn đá trước mặt.

Mà bên kia, lúc này Lôi Đế Phát Thụy cũng đã lấy ra một bình pha chế rượu của mình. Chỉ có điều, bình pha chế rượu này của hắn hết sức đặc biệt, toàn thân có màu bạc sáng, nhưng cũng không phải làm bằng bạc. Cơ Động nhìn lướt qua, mơ hồ có thể cảm giác được, bình pha chế rượu này có lẽ làm bằng một loại hợp kim đặc biệt nào đó. So với các bình pha chế rượu bình thường còn lớn hơn một chút, trọng lượng tựa hồ cũng không nhẹ.

Phát Thụy nói với Cơ Động:

- Chúng ta cũng không nên điều chế cùng lúc, như vậy cũng không cách nào quan sát được thủ pháp pha chế rượu của đối phương đi. Thôi thì để vi huynh làm trước, thả con tép bắt con tôm đi.

Cơ Động cũng có chung suy nghĩ như thế, hắn cũng muốn xem thử xem, phân hội trưởng phân hội Trung Nguyên Thành của Điều Tử Sư Công Hội, Lôi Đế Phát Thụy trên phương diện pha chế rượu rốt cuộc có thể đạt đến trình độ như thế nào đây.

Phát Thụy đứng cạnh quầy rượu, cả người thả lỏng, ánh mắt trong nháy mắt trở nên lợi hại hẳn lên, cả người tựa hồ như là đắm chìm trong một trạng thái tinh thần đặc thù. Cơ Động cảm giác được, từ trên người Phát Thụy phóng thích ra một loại hấp lực đặc thù, tựa hồ như hắn đã biến thành một thói nam châm vậy, thậm chí ngay cả bản thân Cơ Động cũng cảm thấy được vài phần hấp lực. Cùng lúc đó, các Hỏa

Hệ nguyên tố trong phòng bắt đầu kịch liệt ba động, theo một quỹ đạo đặc thù bắt đầu xoay chuyển xung quanh cơ thể Phát Thụy.

Tay phải đột nhiên giơ ra xa quây rượu, chỉ thấy một đạo quang mang màu lam tím giống như là trường tiên nhất thời phóng ra. Cơ Động kinh ngạc nhìn kỹ, thấy một bình rượu đã bay vào trong không trung, nhưng dưới sự chiếu rọi của luồng quang mang màu lam tím, nắp bình nhanh chóng mở bật ra, giống như có một bàn tay vô hình đang cầm lấy nó vậy, một luồng rượu rất nhanh rót ra, bay thẳng vào trong bình pha chế rượu đã mở nắp nằm trong tay của Phát Thụy.

Ma lực Lôi thuộc tính? Một nghi vấn rất lớn đột nhiên xuất hiện trong đầu của Cơ Động. Đúng lúc đó, môi Chúc Dung đột nhiên khẽ mấp máy, thanh âm đã bị ma lực kiểm chế của hắn chợt truyền đến tai Cơ Động:

- Ma lực của sư huynh ngươi cũng là một loại ma lực biến dị. Bản thân nó là Lôi thuộc tính, là Hỏa thuộc tính biến dị mà thành. Bản thân Lôi thuộc tính có tính chất bùng nổ bạo phát mạnh mẽ hơn bình thường, có ít Hỏa thuộc tính một chút, nhưng lại có thêm một số thuộc tính khác mà Hỏa thuần sẽ không có. Dưới tình huống cấp bậc ngang nhau, cơ hồ là không có ma sư nào có thể chống lại được.

Cơ Động chợt hiểu ra, đồng thời trong lòng cũng âm thầm kinh hãi, khó trách hắn được gọi là Lôi Đế, quả nhiên là danh bất hư truyền. Có thể trở thành thành viên thứ nhất của Âm Dương Học Đường, tuyệt đối là do thực lực cường đại mà đạt được. Chỉ là lúc này hắn sử dụng ra lôi điện hiển nhiên cũng chưa phải là thực lực chân chính, cũng chưa có phóng thích ra. Vì vậy cũng không cách nào biết được cấp bậc chính thức của hắn.

Động tác của Phát Thụy cũng không tính là nhanh, nhưng mỗi một động tác của hắn cũng cực kỳ tinh chuẩn, trước sau bốn loại rượu nguyên liệu đã bị hắn sử dụng phương pháp như vậy mà đổ vào trong bình pha chế rượu. Ngay sau đó, dưới sự lôi kéo của luồng lam quang màu lam tím kia, bình pha chế rượu đã đóng nắp nhẹ nhàng bay lên, được luồng quang mang kia làm cho uốn lượn trong không trung.

Luồng lôi điện màu lam tím quay chung quanh bình pha chế rượu bằng hợp kim, làm thành một màn kỳ quan. Trong tiếng lôi điện gào rít mãnh liệt, chỉ thấy bình pha chế rượu kia đã hoàn toàn biến thành một màu lam tím, không ngừng bay múa trong không trung. Dưới sự kích thích mãnh liệt của Lôi điện, không ngờ bình pha chế rượu bằng kim loại kia cũng dần dần trở thành trong suốt, mơ hồ có thể chứng kiến được đám chất lỏng bên trong bình đang không ngừng nhảy múa.

Lúc này Cơ Động chợt hiểu, khó trách hắn cần sử dụng bình pha chế rượu làm bằng hợp kim, nguyên nhân chủ yếu là vì mượn tính chất dẫn điện của kim loại. Chẳng lẽ lại là, việc điều chế Kê Vỹ Tửu của Phát Thụy lại có liên quan đến lôi điện hay sao? Bị lôi điện ngâm trong đó, không biết là rượu sẽ có được mùi vị như thế nào đây?

Ở trước mặt hắn, phẳng phất như là có một cánh cửa vô hình mở ra, ánh mắt Cơ Động sáng rực lên, trong lòng hắn mơ hồ đã hình dung ra một con đường mới của pha chế rượu trong tương lai.

Một âm thanh răng rắc, phần phật nổ ầm lên, Phát Thụy khẽ quát lên một tiếng, chỉ thấy hàng ngàn hàng vạn luồng điện quang chợt từ trên người hắn nổ ra, nhưng đám điện quang này cũng không có phóng thích ra ngoài. Ngay lúc này chung quanh thân thể hắn hình thành một cái lồng bằng lôi điện thật lớn, bình pha chế rượu bằng hợp kim kia không ngừng va chạm với vách lồng lôi điện, bay múa mãnh liệt trong đó. Toàn thân bình pha chế rượu tựa hồ như biến thành một khóa cầu bằng lôi điện nhỏ nằm trong cái lồng lôi điện lớn vậy. Mà đúng lúc này, trên đỉnh đầu Phát Thụy, một cái Dương Miện màu trắng đã lặng lẽ xuất hiện.

Trên cái của hắn, Cơ Động thấy rõ ràng, trên Dương Miện có chín cái Miện Phong, đã có sáu cái mang theo ký hiệu lôi điện màu lam tím, tượng trưng cho cấp bậc sáu quan, trên cái Miện Hoàn, đã có bốn khối rưỡi Miện Tinh màu lam tím phát quang mang lóng lánh.

Sáu mươi chín cấp? Từ khi Cơ Động bắt đầu tu luyện đến nay, đây chính là cái có đẳng cấp cao nhất mà hắn từng chứng kiến. Đồng thời hắn cũng không khỏi phải hít sâu một hơi, đây chỉ là một đệ tử thôi sao? Sợ rằng đa số các viện trưởng của các cao cấp học viện trên đại lục cũng chưa chắc có được thực lực như vậy.

Ngay trong lúc hắn đang còn kinh hãi, dị biến đã phát sinh, Phát Thụy một lần nữa hét lớn một tiếng, bình điều chế rượu dưới sự vây quanh của đám điện quang đã hoàn toàn hóa thành màu lam tím, đã cấp tốc xoay

tròn trong không trung, giống như là từ trong luồng điện quang chợt bay ra một viên lôi châu màu lam tím vậy. Mà toàn bộ lôi điện màu lam tím trên toàn thân hắn cũng đã tụ tập lại trên hai bàn tay hắn, nháy mắt hóa thành một con Điện long màu lam tím, giương nanh múa vuốt đuổi theo, vừa lúc đem quả điện châu kia ngậm ở trong miệng.

Toàn bộ con Điện Long nhìn qua cực kỳ giống như thật, lôi điện vờn quanh, có thể nhìn thấy được từng cái vẩy rồng nữa, khắp thân mình phát ra quang mang của lôi điện. Khắp trong căn phòng hơn ba trăm thước vuông, hoàn toàn tràn ngập cảm giác tê dại từng chập. Cơ Động vội vã thúc đẩy căn nguyên g cũng với luồng Âm Dương lốc xoáy trong lòng ngực hắn xoay nhanh lên, mới không bị luồng lôi điện kia hút vào trong đó.

Cảnh Điện Long Hí Châu xảy ra một lúc, Điện Long uống lượn vài vòng trong không trung, lúc này mới bay trở về trước mặt Phát Thụy. Điện Châu bay một đường vòng cung trên không trung, mới nhẹ nhàng hạ xuống trên cái bàn của quây rượu. Mà con Điện Long lại một lần nữa hóa thành hàng ngàn hàng vạn luồng điện quang, gom lại thành vô số vòng tròn lôi điện màu lam tím phiêu nhiên rơi xuống, biến mất vào trong cơ thể Phát Thụy.

110. Chương 56 Cửu Thiên Huyền Nữ Và Lôi Thần Giáng Thế (thượng)

Nhìn những động tác của Phát Thụy, Chúc Dung hài lòng gật đầu:

- Tốt lắm, lực khống chế của ngươi lại có tiến bộ, không có lãng phí một tia ma lực nào.

Trên gương mặt của Lôi Đế Phát Thụy toát ra một tia mỉm cười hiếm có. Cái sáu quan Dương Miện trên đỉnh đầu lặng yên biến mất, khôi phục lại bình thường, gương mặt không đỏ, hô hấp không loạn, phẳng phát giống như là vừa rồi cũng không có gì xảy ra vậy.

Lôi Điện Điều Rượu, Điện Long Hí Châu. Những gì Lôi Đế Phát Thụy làm được gây cho Cơ Động một sự kinh hãi quá lớn. Hắn chưa từng nghĩ đến, lại còn có cách pha chế rượu như vậy nữa. Giờ khắc này, hắn mới chính thức hiểu rõ, dù sao thế giới này so với thế giới trước đây của hắn cũng hoàn toàn khác nhau. Ở thế giới này, ma lực mới chính là chúa tể hết thảy mọi thứ, tác dụng của nó đối với pha chế rượu cũng như vậy. Chính mình đã quá tự phụ vào thủ pháp điều chế và kỹ năng pha chế, cái này chỉ có thể đứng đầu dưới điều kiện tiên quyết là không có ma lực tồn tại. Sự huyền lệ khi Phát Thụy pha chế rượu mang đến, còn có loại Kê Vỹ Tửu mà hắn không cách nào đoán được mùi vị kia, cũng khiến hắn lâm vào trầm tư suy nghĩ.

Phát Thụy cũng không có nóng lòng mở bình pha chế rượu ra. Lúc này, bên ngoài bình pha chế rượu cũng còn vô số luồng quang điện màu lam tím vờn quanh, cả thân bình cũng có màu lam tím nữa. Hắn quay về phía Cơ Động làm ra một động tác thủ thế:

- Tiểu sư đệ, đến phiên ngươi.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, một tia quang mang kiên định xuất hiện trong mắt Cơ Động. Tay phải vung lên, liên tiếp chín bình rượu ngon đã xuất hiện trên bàn. Hắn biết, nếu không xuất ra bản lĩnh trấn môn của mình, quyết không có khả năng chiến thắng được loại rượu do ma lực lôi điện khổng lồ chế tạo ra của Phát Thụy. Nghệ Xạ Cửu Nhật tuy đã mạnh, nhưng cũng còn chưa thể ngang bằng trình độ này của Phát Thụy. Điện Long Hí Châu, chỉ riêng phần khí thể mang đến khi pha chế, cũng đã đủ trên thủ pháp Nghệ Xạ Cửu Nhật rồi. Khó trách hắn lại tự tin đến như thế.

Nhưng mà, bản thân Cơ Động từng là một đời Tửu Thần, như thế nào lại có thể nhận thua được? Tuy rằng hắn vừa mới cảm nhận được vài phần huyền bí của việc sử dụng ma lực pha chế rượu, còn chưa có nghiên cứu cẩn thận, nhưng mà, kinh nghiệm ba mươi năm nghiên cứu về rượu, cũng không phải dễ dàng chiến thắng được như vậy.

Chứng kiến Cơ Động lấy ra chín bình rượu như vậy, Phát Thụy cũng không khỏi sửng sốt một chút. Bản thân hắn là một gã Điều Tửu Sư Cao cấp nhất, hắn biết rất rõ, số lượng rượu phối chế càng nhiều, quá trình pha chế cũng càng khó khăn hơn. Bất luận là tỷ lệ rượu, hay là tỷ lệ pha chế hỗn hợp, cách phối hợp... đều theo số lượng rượu pha chế tăng lên mà gia tăng thêm gấp bội phần. Cơ Động lấy ra chín loại rượu làm nguyên liệu, Phát Thụy tự hỏi ngay cả hắn cũng không có khả năng hoàn thành. Trong trí nhớ của hắn,

cũng chỉ từng một lần thấy được Đỗ Tư Khang nhờ vào khả năng khống chế tinh diệu đối với Thủy nguyên tố mới có thể thi triển thành công mà thôi. Chẳng lẽ là, vị tiểu sư đệ của mình không ngờ lại cũng có thể hay sao?

Cơ Động dùng hành động thực tế để chứng minh những phán đoán của Phát Thụy, chín loại rượu nguyên liệu, dựa theo tỷ lệ nhất định, trước sau đổ vào trong bình pha chế rượu làm bằng thủy tinh. Quang mang nhàn nhạt lóe lên, chín loại rượu gia vị trộn lẫn với nhau trong bình, làm thành một màu đục ngầu. Phát Thụy lập tức đoán ra, Cơ Động sử dụng chín loại rượu nguyên liệu có màu sắc hoàn toàn khác nhau. Chỉ riêng rượu bạc hà thôi cũng đã có hai loại rồi, phân biệt là màu lam và màu xanh lá. Bảy thứ rượu còn lại tuy rằng chỉ là các loại rượu thông thường, nhưng màu sắc lại hoàn toàn khác nhau.

Đẩy chặt nắp bình lại, Cơ Động thoáng lui về sau một bước, hẩn nhắm chặt hai mắt mình lại, hai tay thả lỏng hai bên thân, mười ngón tay khẽ xoay chuyển bằng một tiết tấu nhất định.

Hai huynh đệ Chúc Dung, Chúc Diễm vẫn chưa lần nào chứng kiến Cơ Động pha chế rượu. Khi này nhìn thấy Phát Thụy sử dụng thủ pháp kia, bọn họ đã hiểu được Phát Thụy xem trọng Cơ Động đến mức nào. Điện Long Hí Châu, chính là tuyệt kỹ bình sinh của Phát Thụy, hẩn cũng chính nhờ vào thủ pháp pha chế này mà đạt được tư cách Cửu Tinh Điều Tử Sư. Có thể khiến hẩn toàn lực đối phó như vậy, Cơ Động cũng không thể tầm thường.

Trong lúc bọn họ suy tư, Cơ Động đã triển khai hành động, chỉ thấy hẩn đột nhiên mở to hai mắt, một loại khí phách cao ngạo mãnh liệt đã bộc phát ra. Trong cặp mắt trong suốt hoàn toàn chỉ còn hình ảnh của bình pha chế rượu thủy tinh mà thôi cả người hẩn tựa hồ cũng đã tiến nhập vào trong một cảnh giới đặc thù. Tay trái cực kỳ thông thả đưa lên về phía bình pha chế rượu, nhưng lại hướng mu bàn tay về phía bình pha chế, hai chân dang ra, thân thể có chút giống như ngồi chồm hổ xuống. Tay phải giang thẳng ra bên người, tinh, khí, thần cả người trong khoảnh khắc hòa hợp thành nhất thể.

Nháy mắt, Cơ Động hất mạnh mu bàn tay một cái, bình pha chế rượu đã văng ngang ra, chỉ thấy hẩn xoay tròn thân thể một vòng, tay phải đã đập nhẹ vào đáy bình pha chế, bình pha chế văng lên theo một góc chín mươi độ, rất nhanh bay lên không trung.

Thứ chất lỏng pha trộn bởi chín loại màu sắc khác nhau rất nhanh bắt đầu kịch liệt xoay chuyển trong bình pha chế rượu bằng thủy tinh. Hai tay Cơ Động lúc này tựa như là Hồ Điệp Xuyên Hoa, không ngừng bay múa trong không trung. Bình pha chế rượu phẳng phất như là sóng lại, trong không trung xoay chuyển thành đủ loại hình dáng khác nhau. Có lúc hóa thành tròn như thái dương, có lúc ẩn hiện tinh quang giống như sao trên trời, có lúc bỗng nhiên hóa thành một đường cong sáng rọi giống như là mặt trăng vậy. Hai tay Cơ Động giống như là ảo ảnh vậy, không ngừng ẩn hiện trong không trung, thân thể hẩn lại không ngừng biến chuyển, làm thành những tư thế không giống bất kỳ tư thế bình thường nào, liên tục đẩy vào bình pha chế rượu. Lúc này, cảm giác mà hẩn gây ra cho ba người Chúc Dung chính là một bầu trời đêm rộng lớn, lại giống như vũ trụ bao la vậy. Mặt trời, mặt trăng, các vầng tinh tú không ngừng lóng lánh, có khi còn xuất hiện những ngôi sao chói sáng chói lóe qua bầu trời đêm nữa.

Lúc này, Cơ Động đã không còn đứng phía sau bàn nữa, thân người đã hoàn toàn ở trong khoảng trống của căn phòng, đem những tư thế đẹp hoàn mỹ của việc pha chế rượu hoàn toàn thể hiện ra.

Về mặt của hai huynh đệ Chúc Dung, Chúc Diễm lúc này đã hoàn toàn chấn kinh, bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy thủ pháp pha chế rượu nào phức tạp đến như vậy. Động tác hai tay của Cơ Động thật sự quá nhanh, vì vậy bọn họ có cảm giác như nhìn không kịp. Những hình ảnh mặt trời, mặt trăng, tinh tú kia rõ ràng là do bình pha chế rượu ở những tư thế xoay chuyển khác nhau mà gây ra ảo giác. Mà trong quá trình pha chế này, trên toàn bộ thân thể Cơ Động cũng hoàn toàn không có phóng xuất ra nửa phần ma lực.

Kể rung động nhất, lại chính là đối thủ của Cơ Động, Lôi Đế Phát Thụy. Từ khi hẩn trở thành một gã Điều Tử Sư xuất sắc, hẩn vẫn mãi cho rằng, cường độ ma lực chính là chỉ tiêu trọng yếu thể hiện năng lực của một gã Điều Tử Sư. Ma lực Lôi thuộc tính của hẩn tuy rằng không có được khả năng khống chế rượu được như Thủy Hệ ma lực, gây hiệu quả rất lớn cho quá trình điều chế rượu, nhưng bản thân Lôi thuộc tính của hẩn có thể mang lại rất nhiều hiệu quả thần kỳ. Mà hiện tại Cơ Động, chỉ dựa vào thủ pháp mà thôi, đã có thể bày ra một màn như vậy, tài nghệ lô hỏa thuần thanh như vậy, vẫn là lần đầu tiên hẩn nhìn thấy. Hẩn hiểu cực kỳ rõ ràng, cho dù là Hội Trưởng của Điều Tử Sư Công Hội, Tử Thần Đỗ Tư Khang cũng

hoàn toàn không có khả năng làm được một màn trước mắt như Cơ Động. Đó là một loại kỹ xảo thuần túy không gì có thể tưởng tượng, cũng hoàn toàn không có mưu mẹo gì, cũng như hoàn toàn không cần ma lực phụ trợ!

Mỗi một động tác của Cơ Động, đối với hắn sinh ra một cảm giác khó có thể hình dung được, mỗi một lần thân thể Cơ Động xoay chuyển, đều làm cho Phát Thụy không khỏi sinh ra cảm giác thỏa mãn. Tuy rằng hắn vẫn chưa chịu thừa nhận là mình sẽ thua, nhưng hắn đối với Cơ Động, trong lòng hoàn toàn không có nửa phần khinh thị, mà hơn nữa, tự đáy lòng hắn cũng đã hoàn toàn khâm phục vị tiểu sư đệ này.

111. Chương 56 Cửu Thiên Huyền Nữ Và Lôi Thần Giáng Thế (hạ)

Thủ pháp mà Cơ Động đang sử dụng chính là thủ pháp điều chế rượu cao cấp nhất, từng giúp hắn tung hoành trong giới Điều Tử Sư ở kiếp trước. Thủ pháp này từng khiến hắn mất hơn mười năm thời gian mới nghiên cứu thành công, có tên gọi là Bao Hàm Vạn Tượng.

Lúc này, trong mắt hắn lộ ra một tình cảm thâm thúy, toàn bộ thân thể theo bản năng vậy động. Ở trong lòng hắn, dung nhan kiều diễm của Liệt Diễm không ngừng thoáng hiện. Một Điều Tử Sư trong lòng tràn ngập tình cảm mãnh liệt, mới là Điều Tử Sư tốt nhất. Chỉ có như vậy, hắn mới có thể đặt toàn bộ linh hồn mình vào trong việc điều chế rượu.

Đột nhiên, quang mang nhật nguyệt, tinh tú đại phóng, thậm chí toàn bộ thân thể Cơ Động cũng đều bị che dấu dưới luồng quang mang chói mắt kia. Lúc này đây, không còn ai có thể nhìn thấy được những động tác của hắn nữa. Mà ngay sau đó, quang mang nhật nguyệt cũng đã thu liễm lại, Cơ Động một lần nữa lại xuất hiện, tay phải nâng lên, bình pha chế rượu thủy tinh lúc này đang kịch liệt xoay tròn trên ngón trỏ của hắn.

- Mời xem.

Cơ Động khẽ quát một tiếng, tay trái nâng lên, luồng Âm Dương lốc xoáy tự động xoay chuyển, đem toàn bộ ma lực trong cơ thể chuyển hóa thành Bính Hỏa thuộc tính, một đoàn ngọn lửa đỏ rực từ trên tay trái hắn bốc lên, chiếu rọi mãnh liệt phía sau bình pha chế rượu.

Hai huynh đệ Chúc Dung, Chúc Diễm, Lôi Đế Phát Thụy tu vi cao thâm đến mức nào, nhãn lực lại càng phi thường không cần phải nói. Giờ khắc này, ba người bọn họ cơ hồ đồng thời nhảy dựng lên. Phát Thụy lại kinh hô một tiếng:

- Chuyện này không có khả năng.

Dưới ngọn lửa màu đỏ làm nổi bật lên, bọn họ rõ ràng nhìn thấy, bên trong bình pha chế rượu bằng thủy tinh, ẩn hiện dưới làn rượu kịch liệt xoay tròn kia, tựa hồ như có một nữ tử quần áo phiêu nhiên đang lặng lẽ nhảy múa. Chất rượu lỏng chấp chờn, tựa hồ như là cái váy dài chín màu của nàng, động tác nhẹ nhàng mà thư thái. Cả người nàng tựa hồ như đang phiêu phù trong mây khói vậy, tuy rằng không nhìn rõ tướng mạo của nàng, nhưng chỉ cần nhìn những động tác động lòng người kia, cũng khiến cho người ta dễ dàng lâm vào mê say.

Đó là hình người hoàn toàn do chất lỏng của rượu hình thành a! Cơ Động thoáng điều chỉnh phương hướng thân thể của mình một chút, ngọn lửa lúc này đã che trước bình pha chế rượu, cảnh tượng xảy ra bên trong bình được làm nổi bật lên trên bức tường phía sau. Hình ảnh nữ tử nhất thời xuất hiện trên bức tường, phóng đại lên vô số lần, nhảy múa cực kỳ chân thật. Tựa hồ như muốn nói cho ba người Chúc Dung biết, ánh mắt của bọn họ cũng không có nhìn nhầm, tất cả mọi thứ đều là chân thật cả.

Nếu như lúc trước Lôi Đế Phát Thụy còn có thể cảm thấy rằng một màn pha chế Điện Long Hí Châu thần kỳ kia cùng với loại Kê Vỹ Tửu có lôi điện thấm đẫm còn có thể chiến thắng được Cơ Động, thì như vậy, hiện tại đến thời khắc này hắn đã không còn lời nào đã nói nữa. Cho dù là chưa có thưởng thức qua loại rượu kia, hắn cũng tuyệt đối cho rằng chính mình đã không còn nửa phần cơ hội chiến thắng nữa.

Chúc Dung thở sâu, chậm rãi nói:

- Thần kỹ, chính là thần kỹ a!

Cổ tay Cơ Động khẽ hất mạnh, bình pha chế rượu nhẹ nhàng bay lên, nữ tử đang nhảy múa trong bình pha chế tựa như phiêu nhiên bay lên, giống như Thiên Nữ Nhập Thiên Cung vậy, biến mất không thấy nữa. Quang mang lại lóe lên, bình pha chế rượu đã nằm ngay ngắn trên bàn, ngay trước mặt Cơ Động. Thông qua bình thủy tinh trong suốt có thể nhìn thấy, trong bình pha chế, chín loại rượu có màu sắc bất đồng không hề trộn lẫn với nhau, theo trình tự rõ ràng xuất hiện trong bình.

Thu hồi ngọn lửa trong lòng bàn tay trái, Cơ Động lặng lẽ đứng đó. Lúc này ba người Chúc Dung mới nhìn thấy, trên người Cơ Động đã ướt đầm mồ hôi, cả người giống như là mới từ trong lòng hấp bước ra vậy, quần áo toàn thân cũng đã ướt đầm. Có thể thấy được, thủ pháp mà hắn vừa thi triển làm tiêu hao thể lực đến mức nào.

Phát Thụy nhìn Cơ Động:

- Tiểu sư đệ, ta chỉ muốn biết, thủ pháp vừa rồi người thi triển và ly rượu này tên gọi là gì?

Cơ Động há miệng thở hổn hển một lúc, sự phập phồng trước ngực mới từ từ ổn định lại, mỉm cười:

- Thủ pháp vừa rồi ta sử dụng có tên là Bao Hàm Vạn Tượng. Ly rượu này, cũng là đỉnh cấp mà ta có khả năng đạt đến. Tên gọi: Cửu Thiên Huyền Nữ giáng trần. Hôm nay ta khá may mắn, thật sự điều chế thành công. Ta cũng không phải lúc nào cũng có thể điều chế thành công thủ pháp này.

Phát Thụy giơ một ngón cái về phía Cơ Động:

- Tiểu sư đệ, ta phục người rồi. Về sau, trước mặt người ta sẽ không bao giờ tự xưng Điều Tử Sư cao thủ nữa. Chuyện xảy ra tại phân hội Trung Nguyên thành coi như một bút xóa hết. Chỉ nói về năng lực pha chế rượu, ta tin là ngay cả Hội trưởng Đồ Tư Khang cũng tuyệt không phải là đối thủ của người. Người hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu Tửu Thần. Phân hội chúng ta bại cũng không chút nào oan uổng. Cho dù là người đến thẳng Tổng hội tại Bắc Thủy Đế Quốc, người cũng tuyệt đối có năng lực đến trước cửa khiêu chiến.

Cơ Động ha ha cười:

- Sư huynh, hiện tại trong lòng ta chỉ muốn thưởng thức một chút ly Điện Long Hí Châu của người mà thôi. Kỹ năng ta thi triển cũng chỉ là tiểu xảo mà thôi. Lôi điện ma lực của người mới là thực lực chân chính.

Phát Thụy phát tay áo, thở dài một tiếng, nói:

- Tiểu sư đệ, người không cần phải dát vàng lên mặt của vi huynh nữa. Từ trước đến nay, ta vẫn luôn cho rằng mình là xuất sắc nhất. Nhưng hiện tại ta đã phát hiện ra, ta tuy rằng có thể đem ma lực áp dụng vào điều chế rượu, nhưng ta lại xem nhẹ bản chất cơ bản nhất của việc pha chế rượu. Xét trên kiến thức cơ bản về rượu, ta kém người không biết bao nhiêu mà nói. Trận đánh cuộc hôm nay ta thua. Từ nay về sau vi huynh còn phải thỉnh giáo người nhiều hơn nữa. Bất cứ thứ rượu nào chỉ có nằm trên tay người mới có thể nở rộ ra quang huy tốt đẹp nhất của nó. Đừng nói là những thứ mà ta tích trữ, cho dù là bất cứ loại nào trên đại lục này, chỉ cần là người muốn, ta có thể tìm được, ta nhất định sẽ nghĩ mọi biện pháp để tìm cho người.

Chúc lão nhị không biết khi nào đã đi đến bên cạnh Cơ Động, gãi gãi đầu tóc đỏ rối bời của mình, nghiêm trang nói:

- Ban giám khảo còn chưa có chấm điểm, người đã vội nhận thua vậy? Không uống thử làm sao biết thứ rượu này ngon hay không?

Nói xong, hắn đã giật bình pha chế rượu trên tay Cơ Động, vội vã mở bình pha chế ra.

- Bỏ xuống.

Thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên sau lưng Chúc lão nhị.

Chúc lão nhị cười khổ nói:

- Có cần phải như thế không? Lão Đại, không nên khi dễ người quá đáng như vậy chứ.

Chúc Dung hừ một tiếng:

- Ta khi dễ ngươi thì sao. Câu nói kia của Cơ Động rất đúng, có thực lực, ngươi cũng có thể khi dễ ta mà!

- Ngươi...

Chúc lão nhị giận dữ, quay đầu nhìn lại Chúc Dung, nhưng mà, khi hắn nhìn thấy ánh mắt thâm thúy của Chúc Dung, lại hoàn toàn mềm nhũn xuống, bất đắc dĩ đem bình pha chế rượu đưa lại cho Chúc Dung, vẻ mặt đáng thương nói:

- Lão Đại, ngươi chờ lại cho ta một chút nhé.

Cơ Động và Phát Thụy liếc nhìn nhau, không khỏi phải mỉm cười. Ở trước mặt Chúc Dung, Chúc lão nhị đã gần trăm tuổi lại không khác gì một đứa nhỏ bị ủy khuất vậy.

Phát Thụy cầm sáu ly uống rượu thủy tinh đặt lên trên bàn, lấy bình pha chế rượu của mình ra, đổ vào trong ba chén thủy tinh, đón nhận bình pha chế rượu Chúc Dung đưa cho, hắn cũng đổ ra ba chén.

Ly rượu do Phát Thụy dùng phương pháp Điện Long Hí Châu điều chế ra nhìn qua cũng giống như lôi điện của hắn vậy, có màu lam tím, trên mặt ly có màu lam, dần dần thay đổi xuống dưới, đến đáy ly đã hoàn toàn biến thành màu tím. Mơ hồ còn có thể nhìn thấy vài tia điện quang đang xẹt lên trong lòng ly rượu. Hết sức dị thường. Mà ly rượu của Cơ Động, sau khi đổ ra, chín loại màu sắc vẫn như trước tách ra, cũng không có trộn lẫn vào nhau.

Phát Thụy đem một ly rượu mà mình pha chế đưa tận tay Cơ Động:

- Ta đặt cho nó tên là Lôi Thần Giáng Thế. Tiểu sư đệ, ngươi ném thử một chút đi.

Cơ Động gật gật đầu, nhìn thứ chất lỏng màu lam tím kia, trong lòng không khỏi dâng lên một cổ khát vọng đã lâu rồi chưa từng xuất hiện qua. Một loại Kê Vỹ Tửu, hắn chỉ cần liếc nhìn vài lần, ngửi nó một chút, là có thể đoán được hương vị của nó như thế nào. Nhưng chén Lôi Thần Giáng Thế này của Phát Thụy hắn lại không cách nào đoán được mùi vị của nó, bởi vì Lôi nguyên tố trong rượu đã hoàn toàn che lấp đi hương vị của ly rượu, chỉ có thể cảm nhận được một chút cảm giác tê tê mà thôi. Không có nhắm nháp qua, hoàn toàn không thể nào đoán được.

112. Chương 57 Ma Lực Vũ Khí, Nhật Nguyệt Song Huy (thượng)

Bất quá, ba ly rượu Lôi Thần Giáng Thế của Phát Thụy, cũng chỉ có mình Cơ Động nhắm nháp một ly. Bản thân Phát Thụy cùng với hai huynh đệ Chúc Dung, Chúc Diễm đều ưu tiên lựa chọn ly Cửu Thiên Huyền Nữ Giáng Trần mà Cơ Động điều chế.

Cơ Động khẽ nhấp nhẹ một ngụm rượu màu lam tím, nhất thời, cảm giác tê liệt từ đầu lưỡi lam tràn đến toàn cái lưỡi, sau đó trong nháy mắt lan tràn đến mỗi một chỗ trong toàn thân, sự bùng nổ mãnh liệt kích thích làm cho tất cả các lỗ chân tóc trên đầu hắn đều nở lớn ra. Sau một giây, mùi rượu nồng đậm cũng đã theo luồng ma lực Lôi điện đưa đến khắp mỗi ngõ ngách trong cơ thể hắn. Mỗi một lần hít thở, toàn bộ thất khiếu giống như là đều phun ra mùi rượu vậy. Cơ Động nhin không được tán thưởng một tiếng:

- Rượu ngon.

Thứ rượu ngon có tác dụng mê muội như thế này, là lần đầu tiên Cơ Động thưởng thức, mỗi một ngụm rượu, toàn thân cũng giống như bị mùi rượu tẩy rửa một lần vậy, hương khí nồng đậm tràn ngập xung quanh các giác quan, đây là một sự hưởng thụ không gì sánh kịp a. Hoàn toàn xứng danh Lôi Thần Giáng Thế. Đối với Cơ Động mà nói, quan trọng nhất chính là thủ pháp pha chế rượu. Nếu như mình cũng có thể đem hai loại cực hạn song hỏa dung nhập vào trong việc pha chế rượu, như vậy sẽ sinh ra mùi vị như thế nào đây? Tâm tư nghiên cứu về rượu đã lâu không xuất hiện qua, lúc này lại tràn ngập trong nội tâm của Cơ Động. Thậm chí đó còn là một cảm giác mong chờ mãnh liệt nữa.

Bên này khi Cơ Động đang thưởng thức loại mỹ vị độc đáo của ly Lôi Thần Giáng Thế, bên kia, Phát Thụy cùng với hai huynh đệ Chúc Dung, Chúc Diễm đều đang mê muội đếm cái gì đó, mỗi khi uống một ngụm rượu, bọn họ lại thì thảo đếm vài cái.

Rất nhanh, ba chén rượu trong tay bọn họ đã hết sạch, Chúc lão nhị là người đầu tiên mở miệng:

- Năm mươi bảy vị, trời ạ! Một ly rượu thế nhưng lại có đến năm mươi bảy loại hương vị.

Chúc Dung nhú mày lắc đầu, nói:

- Không đúng, ta đếm kỹ, chính là sáu mươi bốn hương vị, người đếm thiếu rồi.

Phất Thụy nói:

- Sư phụ, người đếm cũng còn thiếu rồi, ta cẩn thận phân rõ, tổng cộng có bảy mươi hai loại hương vị mới đúng. Khó có thể tưởng tượng nổi, chín loại rượu ngon pha trộn lại, chẳng những không có lẫn lộn hương vị, ngược lại còn phát ra hương vị riêng của nó, hơn nữa, còn hai loại kết hợp lại, hình thành nên những hương vị độc đáo hơn nữa. Đây hoàn toàn xứng đáng được gọi là một ly Kê Vỹ Tửu Vương. Tiểu sư đệ, ta đếm có đúng không?

Cơ Động mỉm cười lắc đầu:

- Chín lần chín tám mươi một, chính xác phải là chín mươi một loại hương vị mới đúng. Sư huynh, người cũng đến thiếu rồi.

Chúc lão nhị vỗ vỗ bả vai Chúc Dung:

- Lão Đại, ta thấy, cả đời này người chỉ có làm đúng nhất hai việc, chính là thu nhận hai tên đồ đệ tốt này. Sau này chúng ta có thể có lộc ăn rồi. Ha ha...

Chúc Dung tức giận đẩy tay hắn ra:

- Không phải chúng ta, chỉ có ta thôi. Người trở về lo mà đúc ra mấy loại vũ khí ma lực của người đi.

Chúc lão nhị làm ra vẻ mặt nịnh nọt nói:

- Lão Đại, chúng ta là huynh đệ ruột mà! Của người không phải cũng là của ta hay sao?

Chúc Dung hừ một tiếng:

- Đừng có làm bộ dáng thế này nữa, trước giờ những thứ tốt mà người lấy của ta còn ít lắm sao? Đồ đệ mà cũng đòi chia cùng với ta nữa hả?

Chúc lão nhị cả giận nói:

- Chúc Dung, người đúng là không có nhân tính a! Ta lấy của người không ít thứ, nhưng người lấy của ta chắc ít lắm hả?

Phất Thụy ha hả cười, nói:

- Sư thúc, sư phụ nói giỡn với ngài thôi mà, ngài đừng tưởng thật. Chúng ta sẽ pha chế rượu cho cả hai vị luôn. Như vậy mới tận hiếu đạo chứ.

Chúc lão nhị vốn cũng khá sợ Chúc Dung, có đường lui cũng không dám làm tới, chỉ dám lăm bằm mấy tiếng mà thôi.

Một lát sau, hắn về mặt hơn hở đi đến bên cạnh Cơ Động, sờ sờ trên người một chút, lấy ra hai vật, đưa cho Cơ Động:

- Tiểu đệ đệ, đây là vật mà ta đã chế tạo riêng cho người nè. Người xem đi.

Cơ Động theo bản năng cầm lấy, đó là một cặp găng tay, toàn thân phát ra một màu vàng nhàn nhạt, cầm trên tay rất nhẹ, không biết là làm bằng chất liệu gì. Lật qua mặt trong, hắn giật mình kinh ngạc, hai khối Thất giai thượng phẩm Tinh Miện mà Chúc lão nhị từng đưa cho hắn xem, lúc này đã được khảm vào vị trí lòng bàn tay của cặp găng tay. Hơn nữa còn không có một tia ghép nối, giống như là chúng vốn mọc ra từ nơi đó vậy.

Nhìn thấy cặp găng tay này, ánh mắt Phất Thụy không khỏi có chút nhú lại:

- Sư thúc, cái này là ngài bắt công rồi a!

Chúc Dung hừ một tiếng, nói:

- Được đó, Lão Nhị, ngay cả bảo vật dưới đài hòm cũng đã mọc ra luôn. Người bình thường quý bọn chúng lắm mà.

Chúc lão nhị tức giận nói:

- Ta không có tên hay sao? Cứ gọi Lão Nhị này Lão Nhị nọ, khó nghe muốn chết. Ta cũng không giống như ai kia, thu đồ đệ mà y như vắt cổ chày ra nước, keo kiệt bần tiện. Ta đây thân là đại ca, đương nhiên phải đem tất cả những thứ tốt nhất mà tặng lại cho tiểu đệ đệ của mình chứ. Cơ Động, ta nói cho người biết, cặp găng tay này vốn dùng tơ Ô Kim pha trộn với tơ nhện của con Bích Tuyết Chu Hoàng cộng thêm tơ tằm của con Xích Hoàng Tằm, lại còn bột phấn của Tinh Miện Tam Giai luyện chế mà thành. Bản thân nó có đặc tính Nhũ Hành bất xâm, cực kỳ cứng cỏi. Sau này khi người mang nó, lúc phóng thích ra ma lực, bởi vì thuộc tính Ngũ Hành Bất Xâm của chúng nó, ma lực sẽ tự động tập trung xung quanh cặp Thất Giai Tinh Miện, nhờ đó có thể giảm bớt sự tiêu hao ma lực khi phóng thích các loại ma kỹ, đồng thời cũng sẽ giúp gia tăng uy lực các ma kỹ của người. Lúc người tu luyện, càng có thể thông qua chúng nó tiến hành hấp thu ma lực, tăng lên hiệu quả hấp thu. Lần này ta sử dụng các loại nguyên liệu tốt nhất, giúp cho tất cả các hiệu quả của cặp găng tay này lại còn tăng lên ba mươi phần trăm nữa. Nếu nói là lão ca ca đã dốc hết bảo vật dưới đáy hòm cũng không có gì sai.

Nghe những gì Chúc lão nhị nói, ánh mắt Phát Thụy đứng kế bên càng ngày càng sáng lên, mà ngay cả thần sắc của Chúc Dung cũng toát ra vài phần kinh ngạc.

Cơ Động nhìn cặp găng tay, nói:

- Lão ca ca, vật này quá trân quý, ta không thể nhận được.

Chúc lão nhị ha hả cười:

- Đừng khách khí với ta, ta đã sớm nói là sẽ tặng cho người rồi mà. Những gì ta đã tặng đi sẽ không bao giờ thu hồi lại. Huống chi, người cũng biết đó, ta tặng người cũng là vì muốn lợi dụng người thôi. Tu vi người tăng lên càng nhanh, sẽ càng có lợi hơn đối với ta mà. Mau nhận nó đi, từ nay về sau nó chính là của người. Ngoại trừ người ra, cũng không có ai có thể đồng thời sử dụng hai cái bao tay có đặc tính Âm Dương Song Hỏa này đâu.

Dưới sự thúc dục liên tiếp của Chúc lão nhị, Cơ Động rốt lại cũng đeo cặp găng tay. Cặp găng tay này có dân rất tốt, nhẹ nhàng như không có vậy, hai khối Tinh Miện kia cũng không có ảnh hưởng đến việc nắm tay lại, cũng không làm giảm sự linh hoạt của các ngón tay. Bao tay dài vượt qua cổ tay, đeo vào tự động co rút lại ôm khít bàn tay hần. Bởi vì cặp Tinh Miện nằm ở lòng bàn tay, cho nên, chỉ cần Cơ Động không gơ lòng bàn tay ra, nhìn qua không ai biết hần đang đeo găng tay cả. Mang chúng nó vào, Cơ Động cảm giác rõ ràng được hai cỗ nhiệt lưu từ chỗ dấu vết hai đại quân vương trên lòng bàn tay không ngừng chảy vào trong cơ thể, dung hợp với căn nguyên làm thành một thể. Cho dù là hần cũng không có thúc dục ma lực, Bích Đình Song Hỏa nguyên tố trong không khí cũng thông qua hai khối Tinh Miện mà tuần chảy vào trong cơ thể hần, xúc tiến cho căn nguyên tự động xoay tròn. Không hề nghi ngờ, khi mang chúng vào người, quả thật rất tốt cho việc tu luyện trong tương lai. Cái vũ khí ma lực này, tuyệt đối có thể dùng hai chữ cực phẩm để hình dung.

Chúc Dung nói với Cơ Động:

- Tuy rằng tên Chúc Diễm này đôi khi thoát nhìn có vẻ điên điên khùng khùng, nhưng những gì hần đúc ra tuyệt đối không tệ. Trong số các Ma lực vũ khí Chế tạo sư trên đại lục, hần cũng có thể coi như hàng cao thủ. Nếu cái vũ khí ma lực này đúc riêng cho một mình người, vậy thì người hãy thu nhận nó đi.

Chúc lão nhị cười ha hả, nói:

- Tiểu đệ đệ a! Cặp găng tay này còn chưa có tên, người là chủ nhân của nó, vậy đặt cho nó một cái tên đi.

113. Chương 57 Ma Lực Vũ Khí, Nhật Nguyệt Song Huy (hạ)

Cơ Động nhớ tới dấu ấn mặt trời chói chang và mặt trăng thâm thúy trong lòng bàn tay mình, không chút do dự nói:

- Bính Hỏa và Đinh Hỏa, giống như là ánh sáng của mặt trời và mặt trăng vậy. Như vậy cứ gọi chúng là Nhật Nguyệt Song Huy đi.

- Nhật Nguyệt Song Huy?

Chúc lão nhị thì chào nhắc lại vài lần:

- Hay, tên này hay. Ánh sáng của hỏa diễm, ánh sáng của nhật nguyệt, song hỏa quang huy. Vậy quyết định như thế đi. Cứ gọi chúng là Nhật Nguyệt Song Huy đi. Ta tin rằng, nó nằm trên tay ngươi, nhất định sẽ nở rộ ra quang mang không kém ánh sáng của nhật nguyệt.

Chúc Dung nói:

- Cơ Động, không phải ngươi nói là muốn đi ra ngoài một chút hay sao? Đi đi.

Phát Thụy nói:

- Tiểu sư đệ, ngươi muốn đi đâu thế? Trung Nguyên thành này ta rành lắm, ta dẫn ngươi đi nhé. Sư huynh đệ chúng ta cũng nên làm quen với nhau một chút.

Cơ Động nói:

- Ta chỉ muốn ra ngoài đi dạo một chút thôi, thuận tiện cũng muốn mua một chút nguyên liệu để pha chế rượu.

Phát Thụy cười ha hả, nói:

- Mua cái gì mà mua, vừa rồi ngươi đã thắng rồi, đám rượu này ngươi cứ việc tùy tiện mà lấy. Về sau nếu thiếu cái gì cứ việc nói với ta, chỗ tiện nghi nhất của Điều Tử Sư Công Hội chính là mua các loại rượu rất dễ dàng. Chuyện đó ta đảm bảo. Đi thôi, ta dẫn ngươi đi dạo vài vòng trong thành, làm quen với chỗ mới một chút.

Từ biệt Chúc Dung và Chúc lão nhị, Phát Thụy dẫn Cơ Động đi ra khỏi phòng. Đối với vị sư huynh này, Cơ Động cũng còn khá hứng thú. Hai người muốn trao đổi kinh nghiệm pha chế rượu lẫn nhau một chút. Về phương diện tu luyện, Cơ Động ngược lại cũng không có nhiều hứng thú lắm. Có vấn đề gì, hẳn có thể đi hỏi Chúc Dung, hướng chỉ, ngay sau lưng hẳn vẫn còn có vị tuyệt đại nữ hoàng trong thế giới lòng đất, Liệt Diễm.

oOo

Tầng ba của Âm Dương Học Đường, có ít nhất hai mươi người đang tụ tập nơi này, dẫn đầu chính là Thủy Nhược Hàn và Long Thiên. Long Thiên nói:

- Hi vọng là đến kịp. Hôm nay những gì Lôi Đế làm rõ ràng là sai, hình như là bị cái gì kích thích thì phải. Với địa vị hiện tại của hắn trong Học Viện, cho dù là đối xử với Cơ Động như thế nào, chỉ sợ ban giám hiệu cũng sẽ không trừng phạt nặng nề gì.

Thủy Nhược Hàn:

- Chúng ta đã sớm thông báo cho Chúc lão rồi, hẳn là sẽ tới kịp mà. Hiện giờ cũng chỉ có thể cầu nguyện cho Cơ Động mà thôi. Chỉ cần có thể tạo được ấn tượng tốt một chút với Chúc lão, như vậy là đủ rồi. Chờ lúc chúng ta đột phá sáu quan, lúc đó đến nhờ lão nhân gia hỗ trợ một chút. Ủa, Long Thiên, ngươi làm sao vậy?

Thủy Nhược Hàn đang nói, đột nhiên phát hiện ánh mắt Long Thiên có chút trợn trừng lên, tựa hồ như là đang nhìn thấy một chuyện gì bất khả tư nghị vậy, cặp môi thậm chí còn có chút run rẩy nữa:

- Ngươi..., ngươi nhìn kia.

Thủy Nhược Hàn nhìn theo hướng ngón tay Long Thiên chỉ, nhất thời, ánh mắt của hắn cũng trợn trừng lên. Không chỉ là bọn hắn, tất cả các đệ tử Âm Dương Học Đường đang đứng chờ nơi này đều trở nên ngây dại ra, nhìn chăm chăm lên chỗ cầu thang, trong ánh mắt đều tràn ngập vẻ kinh hãi mãnh liệt.

Ngay tại cầu thang từ tầng ba lên tầng bốn, hai người một cao một thấp chậm rãi đi xuống. Người cao chính là Lôi Đế Phát Thụy, còn người thấp tự nhiên chính là Cơ Động. Đám đệ tử Âm Dương Học Đường kinh hãi như vậy, chính bởi vì lúc này tay phải của Lôi Đế Phát Thụy đang ôm lấy bả vai của Cơ Động, vẻ mặt tươi cười đang nói gì với hắn.

Đừng nói là những đệ tử trẻ tuổi của Âm Dương Học Đường, cho dù là ngay cả Long Thiên và Thủy Nhược Hàn, những đệ tử cao thủ lâu năm của Âm Dương Học Đường, cũng chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt tươi cười như vậy của Lôi Đế Phát Thụy. Không ngờ một đời Lôi Đế Phát Thụy uy mãnh cương liệt, lãnh khốc vô tình lại còn có một mặt ôn hòa như thế này. Đúng là khiến cho người ta phải mở rộng tầm mắt rồi.

Phát Thụy và Cơ Động bước xuống tầng ba, cảm nhận được ánh mắt của nhiều người đang nhìn về phía mình. Thần sắc Phát Thụy đột nhiên trở thành lạnh lùng, ánh mắt đảo qua một lượt tất cả mọi người. Toàn bộ các đệ tử của Âm Dương Học Đường nhất thời lui lại phía sau, không có một ai dám đối mặt với hắn.

- Nhìn cái gì đó? Ta khiêu chiến với Cơ Động, kết quả, ta thua.

Nói xong câu đó, hắn và Cơ Động rất nhanh bước đi.

- Vừa rồi Lôi Đế nói cái gì đó?

Thủy Nhược Hàn khẽ ngoái lỗ tai của mình, có chút không dám tin hỏi.

Long Thiên cười khổ nói:

- Lôi đế nói, hắn thua.

- Lôi Đế bị Cơ Động đánh bại? Chuyện này sao lại có thể?

Long Thiên thở dài một tiếng, nói:

- Xem ra, chúng ta đều bị lừa cả rồi. Người quên rồi sao? Lôi Đế cũng là đệ tử của Chúc Dung đồng sự, Chúc Dung đồng sự tự mình dạy Cơ Động, bọn họ chính là sư huynh đệ. Theo ta nghĩ, tất cả những chuyện hôm nay Lôi Đế làm đều là để tạo ra danh tiếng cho tiểu sư đệ của hắn. Từ nay về sau nói cho Thủy Hệ các người cẩn thận một chút đi, không nên đụng chạm với tiểu tử Cơ Động này. Lôi Đế một khi nổi nóng là không có nói chuyện đạo lý đâu.

Những lời đám đệ tử Âm Dương Học Đường bàn luận sau lưng mình, Cơ Động tự nhiên là không biết, hắn đã cùng Phát Thụy đi ra khỏi Âm Dương Học Đường. Suốt mười ngày không có đi ra khỏi phòng, cảm giác thấy lại ánh sáng mặt trời làm cho hắn không khỏi hít thở vài hơi.

Dưới sự trợ giúp của Phát Thụy, Cơ Động rất nhanh tìm được Tất Tô và Tập Nhĩ, đang tiến hành tu luyện trên Giáo Học Lô Hỏa Hệ. Ba huynh đệ đều thi vào Thiên Can Học Viện, tự nhiên là hết sức hoan hỉ. Vì để hai huynh đệ không quá mức giật mình, Cơ Động cũng không có giới thiệu Phát Thụy với bọn họ. Tập Nhĩ và Tất Tô đều quyết định ở lại trong Học Viện tiến hành học tập, chờ đến khi đạt đến ba quan, bọn họ sẽ đi đến Thánh Tà Thông Đạo tiến hành phòng thủ ba năm. Giống như lời Dương Bình Thiên nói vậy, đây chính là vinh quang của mỗi một vị ma sư.

Đối với Tất Tô và Tập Nhĩ, Cơ Động cũng không có bất cứ lo lắng gì, bởi vì Dương Bình Thiên chính là chủ nhiệm hiện tại của lớp bọn họ, cùng dạy những đệ tử sơ cấp có cấp bậc chưa tới hai quan. Tất Tô và Tập Nhĩ đều tỏ vẻ nhất định phải cố gắng tu luyện, tranh thủ trước mười sáu tuổi có thể đột phá được hai quan, có thể gia nhập vào Âm Dương Học Đường cùng với Cơ Động.

Bởi vì hiện tại là giờ học, nên ý định rủ hai người bọn ra ngoài đi dạo tự nhiên cũng tan biến. Chỉ mình hai người Cơ Động và Phát Thụy cùng nhau ra khỏi Thiên Can Học Viện.

- Tiểu sư đệ, có muốn cùng ta đi đến phân hội Điều Tử Sư Công Hội một chút không? Trong phân hội cũng có dự trữ không ít rượu ngon đâu.

Phát Thụy nói với Cơ Động. Lúc này hắn cũng đã biết Cơ Động vốn là Thiên Sinh Song Hỏa. Hai người vốn có nhiều chỗ tương đồng, đều có ma lực Hỏa hệ biến dị, đều sở trường trong việc pha chế rượu. Phát

Thụy năm nay hai mươi chín tuổi, độ tuổi gần gấp đôi Cơ Động. Đối với vị tiểu sư đệ này, hẳn tương đối yêu thích.

Cơ Động lắc lắc đầu, bật cười nói:

- Ta tốt nhất không nên đi đến đó, ta sợ sẽ bị các người trong Công hội của người dùng ánh mắt giết chết.

Phất Thụy ha hả cười:

- Không đi thì không đi. Thằng thẩn mà nói, ta chỉ vừa mới nghe nói Phân hội bị người ta đến cửa hạ bảng hiệu, ta hận không thể đem người xé thành trăm mảnh. Ta cũng chưa hỏi rõ ràng đã đến đây tìm người. Nếu ta biết người cũng là đệ tử của sư phụ, tuy rằng ta cũng sẽ đến tìm người tiến hành so tài pha chế rượu, nhưng nhất định sẽ không sử dụng phương thức như hôm nay đâu. Bất quá như vậy cũng tốt, từ nay trong Âm Dương Học Đường, ta xem còn ai dám khinh thường người nữa.

Cơ Động dừng bước lại, nghiêm mặt nói:

- Sư huynh, người dựa vào thực lực mà đạt được sự kính nể của Học viện cùng với các đệ tử khác trong Âm Dương Học Đường. Ta hi vọng có ngày ta sẽ đạt được như người vậy.

114. Chương 58 Tấn Cấp Hai Quan (thượng)

Phất Thụy nhìn ánh mắt kiên định mà cổ chấp của Cơ Động, vỗ mạnh vai hắn một cái:

- Được, quả nhiên không hổ là sư đệ của Lôi Đế Phất Thụy ta. Âm Dương Song Hỏa của người so với Ma lực Lôi Hệ của ta cũng không kém chút nào. Ta tin tưởng, người nhất định có thể vượt qua ta.

Lúc này, hai người vừa mới đi đến cửa của Thiên Can Học Viện, Cơ Động thoáng do dự một chút, nhìn ngắm dòng người nhộn nhạo đi lại trên con đường trước mặt, sau đó quay đầu nhìn lại tòa Thiên Can Học Viện to lớn u tịch, dứt khoát ta xe t ụ,k y.

Cơ Động có chút hiểu không nổi, nói:

- Nhưng trước hết các ngươi phải nói cho ta biết đây là chuyện gì mới được chứ.

Tất Tô nói:

- Là như vậy. Hôm nay là ngày tiến hành thi đấu giao lưu mỗi tháng một lần. Thiên Can Học Viện chúng ta cứ mỗi tháng đều sẽ tiến hành thi đấu giao lưu một lần, phân chia theo các hệ mà tiến hành. Chỉ phân chia theo Ngũ Hành mà thôi. Giống như Đinh Hỏa chúng ta cùng với Bính Hỏa là cùng một hệ. Ngũ Hành Học lâu Sơ cấp ban cử ra năm người, đệ tử chính thức cử ra năm người, tiến hành thi đấu giao lưu. Các hệ đều sẽ cử ra các đệ tử xuất sắc nhất của mình, tiến hành thi đấu, lấy kết quả thắng bại trong tổng số các cuộc đấu làm kết quả cuối cùng. Cứ như vậy, chẳng những có thể khiến cho đệ tử các hệ có thể giao lưu với nhau, mà cũng làm gia tăng năng lực thực chiến của đệ tử nữa. Đồng thời cũng có thể kích thích các học viên cố gắng tu luyện. Hai hệ đạt chức quán quân cuối cùng, suốt một tháng sau đó không cần phải quét dọn vệ sinh Học viện. Mà tám hệ thuộc bốn thuộc tính còn lại, thì sẽ dựa vào thứ tự sắp xếp kết quả cuối cùng để phân công vệ sinh trong tháng đó. Xếp hạng càng cao, thì thời gian quét dọn sẽ càng ít, hai hệ xếp thứ tự cuối cùng sẽ phải phụ trách quét dọn suốt mười ngày liền. Lão Đại, cái này cũng không phải là chuyện quét tước vệ sinh đơn giản như vậy a! Hai hệ thuộc tính xếp hạng chót kia, suốt một tháng thời gian tới sẽ vô cùng xui xẻo rồi. Các sư phụ sẽ bắt bọn họ khổ luyện đến liều mạng luôn. Hơn nữa, các đệ tử hệ đó còn bị các hệ khác trêu chọc đến không ngẩng đầu lên nổi nữa.

117. Chương 59 Ngày Thi Đấu Giao Lưu (hạ)

Cơ Động nói:

- Vậy tình huống của Hỏa Hệ chúng ta mấy tháng nay như thế nào?

Tạp Nhĩ và Tất Tô liếc mắt nhìn nhau, Tạp Nhĩ cười khổ nói:

- Tình huống không lạc quan chút nào. Tháng trước, vận khí chúng ta rất tệ, ngay vòng đầu đã gặp phải hai thuộc tính Thủy Hệ, thuộc tính tương khắc. Kết quả là làm cho mười đệ tử dự thi chúng ta bị tiêu hao khá nặng, thua luôn vòng đầu tiên. Hơn nữa các trận thi đấu sau cực kỳ bất lợi, liên tiếp bại trận. Kết quả cuối cùng xếp hạng chót. Suốt một tháng qua chúng ta y như trải qua những ngày nước sôi lửa bỏng vậy. Tháng này nói thế nào chúng ta cũng quyết phải quật khởi một phen.

Cơ Động nói:

- Quy tắc trận đấu như thế nào? Đệ tử sơ cấp cùng nhau đối kháng với đệ tử chính thức à?

Tạp Nhĩ nói:

- Không phải. Quy tắc rất đơn giản, bày binh bố trận như thế nào là do các vị sư phụ tiến hành. Sau đó tiến hành đơn đả độc đấu theo kiểu loại trừ. Giống như Hỏa Hệ chúng ta đối đầu với Thủy Hệ, chính là phải ra một gã đệ tử, tiến hành đơn đả độc đấu với đệ tử đối phương, ai thua kẻ đó đi xuống, một người khác lên thế chỗ. Đánh đến khi nào đệ tử một hệ có thể đánh bại hết tất cả đệ tử của hệ kia mới thôi. Tỷ thí giữa các hệ được tiến hành tuần hoàn. Mỗi một hệ đều phải lần lượt thi đấu với bốn hệ còn lại. Cuối cùng dựa theo số trận thắng tổng cộng mà chọn ra hai hệ đứng đầu. Mỗi hệ đó sẽ cử ra năm đệ tử, cùng tranh đoạt vị trí quán quân của tháng.

Tất Tô hưng phấn nói:

- Tháng này vận khí chúng ta không tệ. Trận đầu tiên gặp phải Kim Hệ, sau đó là Mộc Hệ, tiêu hao cũng không lớn. Tuy rằng chúng ta thua Thủy Hệ, nhưng hiện tại đang gặp Thổ Hệ, trước đó Thổ Hệ đã gặp phải Mộc Hệ, hiện đang đối đầu với chúng ta, có vẻ đã chống đỡ không nổi. Xem ra cuối cùng chỉ còn lại chúng ta cùng với Thủy Hệ tiến hành tranh đoạt vị trí quán quân cuối cùng. Ít nhất cũng đã chiếm được vị trí thứ hai rồi.

Tạp Nhĩ trừng mắt liếc Tất Tô một cái:

- Thực không có chí khí gì cả, đã thi đấu là phải chiếm được vị trí đứng đầu chứ. Có Lão Đại tham gia, chẳng lẽ còn sợ không giết được giải quán quân hay sao?

Cơ Động nhú mày nói:

- Ta là đệ tử của Âm Dương Học Đường, có thể tham gia kỳ tỷ thí này sao?

Tạp Nhĩ nói:

- Chắc hẳn là được. Lão Đại, người còn nhớ tiểu nha đầu Lãnh Nguyệt kia không? Nàng ta hiện tại đang đại biểu cho Thủy Hệ dự thi. Tiểu nha đầu này khá phiền phức, chỉ mới có hơn hai tháng, cũng đã tăng lên mười hai cấp. Cấp bậc tuy không cao lắm, nhưng cái Ma Kỹ Thủy Hệ kia của nàng ta lại khiến cho người ta khó mà phòng bị, uy lực lớn vô cùng. Ta nghe Dương lão sư, chính là Dương viện trưởng của chúng ta nói, chỉ cần ma lực chưa đến ba quan, cho dù là đệ tử của Âm Dương Học Đường cũng có thể đại biểu cho các hệ tham gia tỷ thí giao lưu.

Tất Tô ghé tai Cơ Động, thấp giọng nói:

- Lão Đại, chúng ta phát hiện, trong Thiên Can Học Viện, sự cạnh tranh giữa các hệ vô cùng kịch liệt. Hỏa Hệ chúng ta và Thủy Hệ lại càng là Thủy Hỏa Bất Dung. Người nhất định phải giúp chúng ta lấy lại danh dự a! Có người dự thi, chúng ta nhất định có thể lấy được vị trí quán quân tháng này.

Cơ Động nói:

- Nhưng mà, người chọn thi đấu đã được quyết định rồi, còn có thể thay đổi được không?

Tất Tô nói:

- Lúc tiến hành trận chung kết cuối cùng có thể thay đổi. Dù sao, trước trận chung kết, các đệ tử dự thi đã trải qua không ít trận thi đấu, đều tiêu hao khá nhiều. Ở trận chung kết cuối cùng, các hệ đều đổi các đệ tử chưa từng thi đấu ở những trận trước. Lão Đại, mau theo chúng ta lại đây. Hôm nay vừa hay là Dương lão sư chủ trì việc sắp xếp đệ tử tiến hành thi đấu của Hỏa Hệ chúng ta.

Cơ Động được Tất Tô và Tạp Nhĩ kéo đi vào phía trong, vừa lúc nhìn thấy trận thi đấu cuối cùng đang tiến hành đã chấm dứt. Người đại biểu Hỏa Hệ tham gia thi đấu cũng không ai xa lạ, chính là tiểu nha đầu Chúc Quy kia. Nàng chính là đại biểu cuối cùng của Hỏa Hệ xuất trận, đã đem gã đệ tử cuối cùng của Thổ Hệ, đã kiên trì qua hai trận chiến, đánh bại. Bất quá, hiện tại mặt nàng đã đầy mồ hôi. Cơ Động nhìn thấy rõ ràng, lúc này Dương Miện trên đỉnh đầu Chúc Quy cũng đã đạt đến trình độ mười chín cấp, khoảng cách đến hai quan chỉ còn có một chút mà thôi. Độ tuổi của Chúc Quy cũng không chênh lệch bao nhiêu với bọn họ, dựa theo tình huống như vậy mà nói, chắc không bao lâu nữa, nàng ta cũng có thể gia nhập vào Âm Dương Học Đường.

- Dương lão sư, người xem ai đến này.

Tất Tô vội vã kéo Cơ Động đi đến bên cạnh Dương Bình Thiên.

Lúc này, Dương Bình Thiên đang khổ tâm nhíu mày suy nghĩ xem sẽ phải sắp xếp đệ tử nào để tham gia trận chung kết kế tiếp. Kỳ tỷ thí trao đổi mỗi tháng một lần này kỳ thật phụ thuộc rất nhiều vào vận khí. Nếu những trận đấu ban đầu mà gặp phải những đối thủ có thuộc tính khắc chế, sẽ rất khó đạt được thành tích tốt. Tháng trước vận khí của Hỏa Hệ không tốt lắm, nên phải xếp hạng cuối cùng. Tháng này vận khí cũng không tệ, nên lọt vào chung kết. Nhưng mà, bọn họ phải đối mặt chính là Thủy Hệ, có thuộc tính tương khắc. Dương Bình Thiên quả thật không nắm chắc nửa phần. Mà trong lòng hắn thật sự có chút không cam lòng, vất vả như vậy Thổ Hệ cường đại mới không có thể đi vào vòng chung kết, cơ hội tốt như vậy mà không thể đoạt chức quán quân một lần hay sao?

- Cơ Động? Người xuất quan rồi à?

Dương Bình Thiên kinh hỉ nhìn Cơ Động, hắn đã nghe Chúc Dung nói qua là Cơ Động đang bế quan tu luyện, bằng không tháng trước khi tỷ thí hắn đã kêu Cơ Động đại biểu cho Hỏa Hệ xuất chiến rồi.

Cơ Động gật gật đầu, nói:

- Dương viện trưởng, để ta làm đại biểu cho Hỏa Hệ tham gia trận chung kết này đi.

Dương Bình Thiên ha ha cười:

- Người tới thật đúng lúc, thật sự là trời không phụ lòng người. Xem ra, tháng này chức quán quân không thể chạy thoát khỏi Hỏa Hệ chúng ta rồi. Ta nghe sư phụ nói, năm đó khi Đại sư huynh người còn chưa đạt đến cấp bậc ba quan, Hỏa Hệ chúng ta tại các kỳ tỷ thí trao đổi cũng chưa từng biết thất bại là gì. Hiện tại hẳn là người thay thế vị trí của hắn rồi.

Cơ Động mỉm cười, nói:

- Ngài cũng không cần sắp xếp những người khác làm gì, ta nghĩ, một mình ta xuất trận cũng đã đủ rồi.

Thanh âm của Cơ Động không lớn lắm, nhưng không ít đệ tử Hỏa Hệ đứng xung quanh cũng nghe được. Tuy rằng Cơ Động đã gia nhập vào Âm Dương Học Đường, nhưng hẳn dù sao cũng ít khi xuất hiện, những người từng gặp qua hẳn đã ít lại càng thêm ít, mọi người nhất thời đều quay lại nhìn.

Dương Bình Thiên cũng hơi sửng sốt một chút. Hẳn tuy rằng cũng biết Cơ Động là Bính Đình Song Hỏa Hệ, nhưng dù sao hắn cũng mới ngưng tụ không lâu. Yêu cầu của trận chung kết kỳ tỷ thí trao đổi này là song phương ít nhất cũng phải phái ra hai gã đệ tử sơ cấp tham gia thi đấu. Hẳn vốn chỉ hi vọng Cơ Động có thể chiến thắng được khoảng hai hay ba trận gì mà thôi, trợ giúp Hỏa Hệ chiếm được một ít ưu thế. Nhưng làm hắn không ngờ chính là, Cơ Động lại nói ra những lời như vậy, thậm chí là còn có chút hơi cuồng vọng nữa.

Nhưng mà, Dương Bình Thiên cũng quan sát được, Cơ Động nhìn qua tựa hồ cũng có chút bất đồng với trước đây, sự cuồng ngạo trong ánh mắt cũng có vài phần thu liễm rất nhiều, nhưng ánh mắt sáng rọi kia lại thêm vài phần sâu sắc. Một sự tự tin mãnh liệt phát ra làm cho người ta khó có thể phát sinh nghi ngờ đối với những lời hắn nói.

Dương Bình Thiên gật gật đầu, nói:

- Được rồi, vậy người sẽ là người đầu tiên xuất trận đi, nhưng cũng không cần cố gắng quá sức.

Lúc này, Chúc Quy cũng đã đi xuống, trên trán mồ hôi đầm đìa, sắc mặt còn có chút tái nhợt nữa, hiển nhiên là do ma lực tiêu hao quá độ. Hỏa Hệ đối với Thổ Hệ cũng không có ưu thế gì đáng kể, nếu không phải do Thổ Hệ bị tiêu hao quá lớn ở trận trước, một cửa này Hỏa Hệ cũng không thể qua dễ dàng như vậy. Phải biết rằng, tháng trước Thổ Hệ chính là quán quân cuối cùng.

118. Chương 60 Khiêu Chiến Từ Đệ Tử Thứ Năm Mười Một (thượng)

- Cơ Động, đã lâu rồi không gặp. Người muốn đại biểu cho Hỏa Hệ xuất chiến sao?

Nhìn thấy Cơ Động, Chúc Quy cũng có chút kinh ngạc, nàng tuy rằng cũng biết là Cơ Động đã thi vào Thiên Can Học Viện, còn trực tiếp trúng tuyển vào Âm Dương Học Đường nữa, nhưng đây cũng là lần đầu tiên nàng gặp hắn trong Thiên Can Học Viện.

Cơ Động gật gật đầu với nàng:

- Người tiến bộ rất nhanh. Hy vọng sớm ngày gặp lại người trong Âm Dương Học Đường.

Chúc Quy hừ một tiếng, có chút không phục nói:

- Tuy rằng người dựa vào Song Hỏa Ma lực mới tiến vào Âm Dương Học Đường sớm hơn ta một bước, nhưng nhất định ta sẽ tiến vào Âm Dương Học Đường, hơn nữa thứ tự sắp xếp sẽ vượt qua người. Nói thế nào cũng không khiến cho Hỏa Hệ mất mặt.

Cơ Động lạnh nhạt cười, đã hơn một năm không gặp, Chúc Quy vẫn y như xưa, ưa gây sự như vậy. Đáng tiếc, chính mình đã không phải là mình như trước nữa.

- Sự thật sẽ chứng minh tất cả.

Cuộc tỷ thí trao đổi giữa đệ tử các hệ này cũng không có quy định gì nghiêm khắc, cũng không cần phải có trọng tài điều khiển trận đấu gì cả. Dù sao nó cũng chỉ là một trận đấu trao đổi giữa các đệ tử, nhằm kích thích đệ tử cố gắng tu luyện và nâng cao năng lực thực chiến mà thôi. Cho nên, sau khi hai bên Hỏa Hệ và Thủy Hệ đơn giản lựa chọn người tham gia trận chung kết, lập tức hai đội tiến vào sân, bắt đầu trận đấu.

Lúc Cơ Động từ bên phía Hỏa Hệ bước ra, cũng không khiến nhiều người để ý đến hắn. Những người đã gặp qua hắn đã ít, những người biết hắn là phần tử của Âm Dương Học Đường lại càng ít hơn. Hơn nữa độ tuổi hắn nhìn qua cũng không lớn lắm, đa số các đệ tử đang xem trận đấu bên dưới đều chỉ đoán hắn bất quá là một đệ tử ban sơ cấp đại biểu tham gia trận đấu mà thôi. Trong các trận đấu tỷ thí trao đổi như thế này, chuyện sư phụ các hệ phái ra những học viên mới tham gia thi đấu vốn là chuyện bình thường, như vậy mới có thể khiến cho càng nhiều đệ tử có cơ hội thực chiến hơn. Hơn nữa, trong trận chung kết các kỳ tỷ thí, thông thường trận đầu tiên hay phái ra những đệ tử sơ cấp ban có thực lực nhỏ yếu xuất trận. Các đệ tử cũng đã sớm quen với việc như thế này.

Xuất trận bên phía Thủy Hệ, là một gã thanh niên độ tuổi cũng không chênh lệch lắm với Cơ Động, mặc một bộ giáo phục màu đen, hơn nữa, thêm biểu tượng Thiên Hậu trước ngực hắn, đại biểu cho hắn xuất thân từ Nhâm Thủy Hệ.

- Nhâm Thủy hệ Nghiêm Nhược Hàn, xin chỉ giáo.

Cơ Động hơi khom người hoàn lễ, lời giới thiệu của hắn càng đơn giản hơn:

- Hỏa Hệ, Cơ Động.

Ánh mắt Nghiêm Nhược Hàn thoáng có chút khấn trương. Hai bên sau khi báo danh xong, sư phụ chủ trì trận đấu ra lệnh một tiếng, Nghiêm Nhược Hàn đã lập tức phóng xuất ra ma lực Nhâm Thủy Hệ của mình. Chỉ thấy một lớp hắc quang từ trong cơ thể hắn dâng ra, nhanh chóng ngưng tụ thành một cái Dương Miện màu trắng trên đỉnh đầu hắn. Cơ Động nhìn thoáng qua, một quan mười bảy cấp. Trong số các đệ tử sơ cấp, thực lực coi như không tệ. Bất quá, nhìn vào quá trình hắn phóng thích ma lực Nhâm Thủy Hệ mà nói, so với đệ tử chính thức Lạc Thanh Phong, kẻ tiến hành khảo hạch tân sinh lúc trước, còn chênh lệch rất nhiều.

Ngay khi Nghiêm Nhược Hàn đang phóng thích ra ma lực, ngưng tụ Dương Miện của mình, Cơ Động cũng đã phát động. Hắn khổ tu một thời gian dài như vậy, hơn nữa còn có luồng Âm Dương lốc xoáy, tốc độ điều động ma lực so với một ma sư bình thường nhanh hơn rất nhiều. Huống chi, bản thân đối thủ trước mắt này lại có sự chênh lệch ma lực về chất như vậy. Hai quan đối mặt với một quan, còn cần phải chuẩn bị kỹ càng hay sao?

Rất nhanh thu hồi Nhật Nguyệt Quang Huy, hai tay Cơ Động đồng thời nâng lên, tay trái màu đỏ, tay phải màu lam, Bính Đinh Song Hỏa nháy mắt nở rộ. Hai luồng hỏa diễm cùng lúc với trên đỉnh đầu ngưng tụ, đã vẽ thành một đường cong tuyệt mỹ, nháy mắt ngưng tụ lại trước ngực, hai tay đồng thời đẩy về phía trước. Nhất thời, một quả hỏa cầu hai màu đỏ, lam đã rất nhanh lao ra.

Vị lão sư phụ trách Thủy Hệ bên này là một mỹ phụ khoảng bốn mươi tuổi, khi nhìn thấy Song Hệ Hỏa Diễm trên hai tay Cơ Động, nhất thời đứng bật dậy, trong ánh mắt tràn ngập vẻ khiếp sợ.

Đối thủ của Cơ Động, Nhâm Thủy Hệ Nghiêm Nhược Hàn rõ ràng là chưa từng gặp qua hỏa cầu hai màu như thế này, sắc mặt tràn ngập vẻ hoảng sợ. Hắn hơi có chút kích động, vội vàng đem toàn bộ ma lực của mình ngưng tụ lại trên hai tay, nắm đấm đồng thời đánh ra. Ngay lúc đấm ra, hai tay hắn khẽ chuyển một chút, hắc quang nhất thời tạo thành một luồng xoáy nhỏ phóng ra, hiển nhiên là một loại Cơ Chuẩn Kỹ.

Oanh—, Bính Đinh Hỏa Cầu đập mạnh vào luồng lốc xoáy màu đen kia, lực bộc phát mạnh mẽ tràn ngập đặc tính của Hỏa nguyên tố hai hệ. Sức nổ trong nháy mắt đã phá tan luồng lốc xoáy do Nghiêm Nhược Hàn phát ra, đẩy cả người hắn bay ngược về phía sau. Thân thể đã rơi luôn ra khỏi sàn đấu.

Cái này là Cơ Động đã hạ thủ lưu tình, hỏa Bính Đinh Hỏa Cầu này hắn cũng chỉ dùng có năm thành ma lực mà thôi.

Hai tay thu hồi về hai bên hông, hỏa cầu hai màu trắng, đen trên đỉnh đầu cũng không có thu liễm, Cơ Động làm như trận đấu vừa rồi cũng chỉ là một chuyện hết sức bình thường mà thôi, lạnh nhạt nói:

- Tiếp theo.

Toàn bộ quá trình từ lúc bắt đầu đến lúc chấm dứt thật sự xảy ra quá nhanh, hai bên chỉ có va chạm nhau một lần mà thôi. Chính xác mà nói, chỉ là ma lực tiếp xúc một lần, thắng bại đã được xác định. Không chỉ

là toàn bộ Thủy Hệ đều kinh hô thành tiếng, mà ngay cả bên phía Hỏa Hệ cũng đã ồ lên một trận.

Chúc Quý ngơ ngạc nhìn vào dấu ấn hỏa diễm trên hai Miện Phong của cái hai màu kì dị trên đỉnh đầu Cơ Động, sắc mặt tựa hồ càng trở nên tái nhợt hơn.

Dương Bình Thiên nhin không được hô nhỏ một tiếng:

- Hảo tiểu tử, chỉ mới trải qua có vài ngày, đã đạt đến hai quan rồi. Tốc độ tu luyện như vậy quá sức kinh người rồi. Chẳng lẽ đây chính là đặc tính của Âm Dương Song Hệ hay sao?

Tạp Nhĩ và Tất Tô cũng đã hoan hô thành tiếng, nhìn thấy thực lực của Cơ Động càng trở nên cường đại hơn, trong lòng bọn họ cũng chỉ có tình cảm hưng phấn mà thôi.

Sắc mặt của vị nữ lão sư phụ trách Thủy hệ có vẻ ngưng trọng lại một chút. Đúng lúc này, một nữ tử mặc giáo phục màu tím đã bước đến bên cạnh nàng ta, thấp giọng nói vài câu gì đó.

Sắc mặt vị nữ lão sư thoáng bình tĩnh lại một chút, gật gật đầu, phất phất tay với nữ tử áo tím kia.

Nữ tử áo tím xoay người lại, bước vào sân đấu.

Tuy rằng Cơ Động ngày nào cũng có thể nhìn thấy mỹ nữ hoàn mỹ như Liệt Diễm, nhưng khi nữ tử áo tím này xuất hiện trước mặt hắn, hắn vẫn không khỏi có cảm giác ánh mắt sáng lên một chút.

Nàng này nhìn qua khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, khuôn mặt trái xoan, dáng người thon thả. Trên gương mặt trắng trẻo có một đôi mắt to, màu tím nhạt, nhưng mái tóc trên đầu lại có màu bạc, thả dài phía sau đầu. Khi nàng khẽ mỉm cười, có thể nhìn thấy rõ ràng hai bên gò má có hai lúm đồng tiền nho nhỏ, hết sức duyên dáng, có thể khiến người khác nhìn có cảm giác say mê. Tuổi nàng tuy không lớn lắm, nhưng lại có bộ dáng trở mã xinh đẹp, nhất là nụ cười như hoa mới nở kia, lại tràn ngập hơi thở thanh xuân.

Nàng bước đến trước mặt Cơ Động khoảng mười thước mới ngừng lại, hơi hơi thi lễ với Cơ Động:

- Âm Dương Học Đường đệ tử vị trí năm mươi một đặc biệt, Quý Thủy Hệ Lam Bảo Nhi, xin được chỉ giáo.

Nghe được bốn chữ Âm Dương Học Đường, Cơ Động không khỏi hơi sững sốt một chút, nhin không được hỏi:

- Người là đệ tử vị trí năm mươi một đặc biệt?

Lam Bảo Nhi khẽ mỉm cười, lúm đồng tiền trên mặt càng thêm vài phần phong tình:

- Ta biết người xếp vị trí bốn mươi chín đặc biệt. Vốn dĩ lệnh bài của người phải là của ta mới đúng. Ta là đệ tử của sơ cấp ban đạt được thành tích phù hợp, trúng tuyển vào Âm Dương Học Đường năm nay. Trận chiến hôm nay, có thể xem là sự khiêu chiến của ta với sư huynh cũng được.

119. Chương 60 Khiêu Chiến Từ Đệ Tử Thứ Năm Mười Một (hạ)

Lúc Lam Bảo Nhi còn đang nói chuyện với Cơ Động, phía bên Thủy Hệ đã vang lên tiếng cổ vũ ầm ĩ, thanh âm cổ vũ của bọn họ vô cùng đều nhịp:

- Quý Thủy nữ hoàng tất thắng...

Rất hiển nhiên, Lam Bảo Nhi trong lòng các đệ tử Thủy Hệ có địa vị cực cao.

Cơ Động biết, trong Âm Dương Học Đường bất luận tuổi tác thế nào, vị trí cao hơn sẽ được tôn xưng là sư huynh hoặc sư tỷ. Hắn thật sự không nghĩ đến, trận đấu đối mặt khiêu chiến đầu tiên của mình trong Âm Dương Học Đường lại xảy ra trong tình huống như thế này.

Gật gật đầu, Cơ Động nói:

- Được, nếu như ta thua, vậy ta sẽ đổi lệnh bài của ta cho người. Âm Dương Học Đường đệ tử thứ bốn mươi chín đặc biệt, Hỏa Hệ Cơ Động, xin được chỉ giáo.

Về mặt Lam Bảo Nhi vẫn như trước khê mỉm cười, quang mang màu tím nhàn nhạt bắt đầu dâng lên xung quanh thân thể nàng ta, giống như một làn sương khói bay quanh quần vậy. Một cái Âm Miện màu đen hai quan hai tinh đã xuất hiện trên đỉnh đầu nàng ta.

Hai mươi bốn cấp Quý Thủy Sư, quả nhiên không hổ là một phần tử trong Âm Dương Học Đường. Trong lòng Cơ Động không khỏi thở dài một cái, hẳn biết, cho dù mình đã đột phá được hai quan, nhưng ở trong Âm Dương Học Đường, vẫn là sắp dưới cùng. Xét về cấp bậc ma lực, chỉ sợ cũng chỉ có cao hơn Lãnh Nguyệt mà thôi.

- Hỏa Hệ đấu với Thủy Hệ, trận chung kết thứ hai bắt đầu.

Cùng lúc với lời hô bắt đầu của vị lão sư phụ trách chủ trì trận đấu, đối với Cơ Động mà nói, trận đấu tiếp nhận khiêu chiến đầu tiên của hắn trong Âm Dương Học Đường cũng đã bắt đầu.

Lam Bảo Nhi khê phát tay phải một cái, ma lực Quý Thủy cũng đã hóa thành một luồng quang mang màu tím dâng lên. Không khí cũng cùng lúc đó trở nên trong veo, ướt át hơn. Quý Thủy vốn thuần về Âm Thủy, tính bộc phát yếu, nhưng căn nguyên lại dài. Đặc tính của nó vốn tĩnh lặng, khi phát động cũng không gây ra bất cứ âm thanh nào. Chỉ thấy luồng Quý Thủy màu tím kia vừa mới phiêu đảng bay lên không trung, đã nổ rộ ra thành vô số tia nước, lặng lẽ phóng thẳng về phía Cơ Động. Không khí khắp sân đấu cũng đã tràn ngập một tầng hàn khí lạnh lẽ, trơn nhuyễn không một tiếng động.

Cái này gọi là hành gia ra tay, cảm giác như có như không. Vị đệ tử xếp vị trí năm mươi mốt đặc biệt của Âm Dương Học Đường này vừa mới ra tay, Cơ Động đã cảm giác được hoàn toàn bất đồng với trận chiến vừa rồi. Áp lực chính là trực tiếp phóng đến. Thủy vốn khắc Hỏa, Quý Thủy chuyên khắc Đinh Hỏa, cũng là Âm Thủy khắc Âm Hỏa. Nàng đây chính là sử dụng khí thể, dựa vào thuộc tính làm phát sinh ra áp chế.

Định dùng thuộc tính áp chế sao? Được, vậy ta sẽ trực tiếp lấy cứng đối cứng với người, xem người khắc chế thể nào. Thân sắc Cơ Động cũng không thay đổi, thân thể trong nháy mắt vọt tới trước, chân trái dẫm mạnh lên mặt đất, lợi dụng phản lực, cả người giống như một mũi tên, rất nhanh bắn thẳng về phía Lam Bảo Nhi. Hắc bạch song sắc rất nhanh chuyển hóa thành Dương Miện màu trắng, một cái Liệt Dương Phệ đã phóng ra.

Ma lực màu tím trong không trung vừa mới tiếp xúc với Bính Hỏa trên người Cơ Động, nhất thời bộc phát ra vô số thanh âm xì xèo, hóa thành từng đám hơi nước bốc lên. Thủy tuy rằng khắc Hỏa, nhưng tác dụng khắc chế của Âm Thủy đối với Dương Hỏa cũng tương đối kém một chút.

Bản thân Liệt Dương Phệ của Cơ Động, có thể nói là đã trải qua Thiên chuy bách luyện, động tác tuy rằng nhanh, nhưng điều động ma lực cũng không hề rối loạn. Nhất là ma lực Bính Hỏa vừa mới tăng lên đến cấp bậc hai quan, chuyển hóa thành dạng lỏng, lại tràn ngập năng lượng mang tính bùng nổ. Phía trên nắm tay phải, nổ rộ ra một tầng Dương hỏa đỏ tươi khoảng ba tấc, một khi nắm tay hắn đánh trúng mục tiêu, như vậy, ma lực Bính hỏa ẩn chứa trong đó sẽ trong nháy mắt bộc phát ra.

Đối mặt với công kích tựa như lời đình vạn quân kia của Cơ Động, Lam Bảo Nhi thế nhưng cũng không chút hoang mang, hai tay đồng thời giơ lên, hai luồng quang mang màu tím đột nhiên dâng lên, hết sức mềm mại phóng đến phía cánh tay của Cơ Động.

Mắt thấy bàn tay phải của Cơ Động đã đánh tới, hai luồng quang mang màu tím kia đã lặng lẽ phóng qua, trực tiếp quấn quanh cánh tay phải của Cơ Động. Ma lực Quý Thủy Hệ lạnh như băng nhất thời hóa thành ngàn vạn tia quang mang nhanh chóng ăn mòn vào.

Trong nháy mắt này, Cơ Động cảm giác được cánh tay phải của mình đột nhiên trở nên lạnh như băng, Bính Hỏa ma lực trên đó rất nhanh bị ăn mòn đi.

Hay cho một cái lấy nhu thắng cương. Lam Bảo Nhi đã đem đặc tính của Quý Thủy ma lực hoàn toàn phát huy ra. Ngay lúc phóng ra hai luồng quang mang màu tím kia, nàng cũng đã lặng lẽ nhảy sang một bên.

Hừ lạnh một tiếng, ánh mắt Cơ Động đột nhiên sáng lên một chút, đã làm thì làm đến nơi đến chốn, cánh tay phải tựa như thần long vẩy đuôi, lắc mạnh một cái. Một tiếng nổ âm vang, quang mang màu đỏ sẫm đột nhiên phóng thích ra, Bính Hỏa ma lực trong nháy mắt dâng trào, hóa thành một cái hỏa cầu thật lớn, mạnh mẽ đánh tan toàn bộ Quý Thủy ma lực đang xâm nhập cánh tay hắn.

Đặc tính của Quý Thủy chính là ăn mòn, phương pháp lấy nhu thắng cương cũng là một cách xảo diệu để khắc chế một kích kia của Cơ Động. Đáng tiếc chính là, Lam Bảo Nhi cũng không biết rằng Cơ Động đã từng trải qua Long Huyết Tẩm Thể, thân thể hần đối với bất cứ loại thuộc tính nào cũng có hiệu quả chống cự nhất định. Đồng thời nàng cũng đánh giá thấp trình độ áp súc Hỏa nguyên tố của Liệt Dương Phệ.

Quang mang màu tím kia hóa thành từng mảng tử quang bay ra, tan biến vào không trung. Ánh mắt của Lam Bảo Nhi cũng hiện ra vẻ kinh ngạc. Ma lực của nàng rõ ràng là mạnh hơn Cơ Động nhiều, nhưng dưới lực bùng nổ của Liệt Dương Phệ, kỹ năng thuộc loại Mệnh Trung Kỳ kia của nàng lại dễ dàng bị đánh tan như vậy. Nàng đương nhiên không biết, sau khi trình độ của Cơ Động đạt đến hai quan, uy lực cái kỹ năng của Hỏa Diễm Quân Vương này cũng đã tăng lên, hoàn toàn mạnh hơn trước kia rất nhiều.

Lam Bảo Nhi phản ứng cực nhanh, nàng lập tức nhảy về sau một bước, hai tay tạo thành hình chữ thập trước ngực, Âm Miện hai quan hai tinh trên đầu nàng rất nhanh nở rộ tử quang chói mắt, phóng thích ra một luồng quang mang dày đặc rất nhanh bao phủ toàn bộ thân thể của nàng vào trong. Ngay sau đó, Lam Bảo Nhi lại lùi về phía sau một bước, thế nhưng luồng tử quang kia cũng không có di chuyển theo. Ngay trước mặt nàng, hình thành một hình người bằng quang mang màu tím sẫm, cùng với thân hình của nàng giống nhau như đúc.

Dương Bình Thiên đang ở dưới xem cuộc chiến không khỏi kêu lên kinh ngạc:

- Cao cấp Mệnh Trung Kỳ Quý Thủy Hệ, Quý Thủy Ảnh Tượng?

Sau khi thi triển ra ma kỹ này, sắc mặt Lam Bảo Nhi nhất thời có vẻ cực kỳ mệt mỏi. Xem ra cái ma kỹ Cao cấp Mệnh Trung Kỳ này đã hút hết ma lực của nàng ta rồi.

Đối mặt với Cơ Động, tuy rằng ngoài mặt nàng hết sức thông thả, bình tĩnh tự nhiên, nhưng trên thực tế, khí phách vô hình mà Cơ Động phát ra cũng đã gây cho nàng áp lực cực lớn. Mặc dù là hai mươi bốn cấp đối mặt với hai mươi một cấp, thế nhưng bản thân nàng cũng không cảm giác được nửa phần ưu thế, nàng không thể không sử dụng ra kỹ năng mạnh nhất của nàng.

Hư ảnh hình người làm bằng quang mang màu tím kia, nhất thời giống như một tiên nữ màu tím, chậm chậm bay về phía Cơ Động. Quý Thủy ma lực trong nháy mắt nở rộ, sự âm hàn trong không khí tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Đối mặt với ma lực có thuộc tính tương khắc, thế nhưng Cơ Động cũng không có nửa phần lùi bước. Công kích chính là sự phòng thủ tốt nhất, đây chính là nguyên tắc chiến đấu trước giờ của hắn. Chân trái chột bước lên một bước, lại là một cái Liệt Dương Phệ phóng ra. Một quyền này mang theo khí thế trước giờ chưa từng có, mạnh mẽ đánh thẳng về phía trước.

Hai tay của Quý Thủy Ảnh Tượng giơ lên, đón nhận công kích của Cơ Động. Đỏ cùng tím, Hỏa cùng Thủy, hai loại ma lực thuộc tính cực đoan nháy mắt bùng nổ trong không trung.

Luồng khí âm hàn đậm đặc, trong nháy mắt ma lực hai bên va chạm nhau, nhất thời điên cuồng xâm nhập vào trong cơ thể Cơ Động, tựa như muốn trực tiếp dung nhập vào trong máu của Cơ Động vậy. Nhưng mà Quý Thủy Ảnh Tượng này trong nháy mắt va chạm với một kích Liệt Dương Phệ kia, bị Bính Hỏa ma lực dâng trào làm cho ảm đạm bớt vài phần. Nó vẫn tiếp tục đang rộng hai tay, bay thẳng đến, như muốn ôm lấy thân thể Cơ Động vậy. Bằng vào một ma kỹ Quý Thủy Ảnh Tượng súc tích toàn bộ ma lực của Lam Bảo Nhi kia, một khi Cơ Động bị nó ôm lấy, dưới tình huống không sử dụng ra hai loại cực hạn song hỏa, sẽ rất khó để lật ngược tình thế. Nhưng mà, Cơ Động sẽ chịu thất bại như vậy hay sao? Hắn sẽ dùng cách nào để phá vỡ cái Cao cấp Mệnh Trung Kỳ Quý Thủy Hệ kia?

120. Tập V: Tử Lôi Diệt Thiên Long – Chương 60 Liệt Dương Tam Liên Kích (thượng)

Nhưng mà, động tác của Cơ Động cũng không có ngừng lại, ngay khi Liệt Dương Phệ bùng nổ, thân thể hắn chẳng những không lùi lại, hơn nữa còn tiến tới một bước, trực tiếp đón nhận Quý Thủy Ảnh Tượng. Một tiếng nổ ầm ầm vang lên, Bính Hỏa ma lực khi này còn chưa tan biến đã lập tức bùng nổ lần nữa. Đúng là một kỹ năng khác của Hỏa Diễm Quân Vương: Liệt Dương Băng.

Mắt thấy hai tay Quý Thủy Ảnh Tượng sắp sửa ôm lấy thân thể của Cơ Động, đã bị Liệt Dương Bằng va chạm làm cho văng ra một chút, không thể ôm lại được. Tử quang chợt bùng ra, Quý Thủy Ảnh Tượng rõ ràng trở nên run rẩy kịch liệt.

Mà tay phải của Cơ Động lại nổi gót phóng ra, từ dưới đẩy lên cao, hai nắm tay hoàn toàn chuyển thành màu đỏ rực dâng lên, một cỗ hỏa trụ dâng trào chợt nổ vang lên. Một tiếng nổ mạnh kịch liệt làm rung động toàn trường chợt vang lên trong phạm vi một thước trước người của Cơ Động.

Chỉ là trong nháy mắt này, sự ứ đọng trong không khí đã bị hơi thở Bính Hỏa nguyên tố điên cuồng tràn ngập hoàn toàn thay thế. Đây chính là kỹ năng thứ ba của Hỏa Diễm Quân Vương mà sau khi Cơ Động tăng lên đến hai quan mới lãnh ngộ được, Liệt Dương Oanh.

Liệt Dương Oanh cũng làm một kích cuối cùng trong số Liệt Dương Tam Đại Cơ Chuẩn Kỹ của Hỏa Diễm Quân Vương. Ba cái kỹ năng Liệt Dương Phệ, Liệt Dương Bằng, Liệt Dương Oanh đồng thời bộc phát, cũng đồng dạng là một cái cao cấp Mệnh Trung Kỹ. Khác với Quý Thủy Ảnh Tượng chính là, đây là một cái Mệnh Trung Kỹ của Hỏa Diễm Quân Vương: Liệt Dương Tam Liên Kích.

Chỉ là một kích Liệt Dương Oanh cuối cùng trong số Liệt Dương Tam Liên Kích khi đánh ra sẽ tiêu hao ma lực còn lớn hơn so với một cái Bính Đình Hỏa Cầu. Tuy rằng cái này cũng không phải là một cái Song Hệ Ma Kỹ Tổ Hợp, nhưng mà, ba cái Bính Hỏa liên tiếp bộc phát ra, hiệu quả của mỗi một cú đánh lại chồng lên cái trước, hơn nữa trong quá trình chồng chất lại còn có thể sinh ra hiệu quả áp súc kì dị nữa. Những cái này kết hợp lại làm cho một kích Liệt Dương Oanh cuối cùng khi bùng nổ sẽ tạo thành sức bộc phát gia tăng lên gấp nhiều lần.

Hỏa trụ kia vọt lên khoảng chừng hơn ba thước, Quý Thủy Ảnh Tượng trong nháy mắt hóa thành hư ảo, ngay cả một chút tàn ảnh cũng không còn sót lại chút nào. Trong không khí lúc này tràn ngập Bính Hỏa nguyên tố. Ngọn hỏa diễm màu xích hồng không ngừng quay quanh cơ thể Cơ Động, nhìn hắn lúc này giống như là Hỏa Thần hạ phàm vậy.

Quý Thủy Ảnh Tượng hoàn toàn tan biến, khiến cho sắc mặt Lam Bảo Nhi không khỏi thất sắc. Nàng không thể nào ngờ được, lần đầu tiên mình sử dụng ra Cao cấp Mệnh Trung Kỹ trong thực chiến, nhưng lại sinh ra kết quả như thế này. Cho dù Quý Thủy cũng không hoàn toàn khắc chế mãnh liệt Bính Hỏa như vậy, nhưng dù sao Quý Thủy cũng là nước, Bính Hỏa cũng như trước là lửa. Huống chi ma lực của Cơ Động còn thua nàng đến bốn cấp, dưới tình huống như vậy mà còn không thể địch lại được, có thể thấy được uy lực của Liệt Dương Tam Liên Kích cường đại đến mức nào.

Sau khi hoàn thành xong Liệt Dương Tam Liên Kích, sắc mặt Cơ Động cũng không thay đổi gì, tựa hồ như căn bản không có tiêu hao bao nhiêu ma lực vậy. Hai tay hắn lập tức vẽ thành hai đường vòng cung bên hông thân thể, cái Dương Miện màu trắng trên đỉnh đầu hắn chuyển hóa thành hắc bạch song sắc. Hai luồng hỏa diễm một cái màu đỏ, một cái màu lam nhanh chóng ngưng tụ lại thành một khỏa Bính Đình Hỏa Cầu trước ngực hắn, nhanh chóng bắn nhanh ra, hung hăng công kích về phía Lam Bảo Nhi.

Liệt Dương Tam Liên Kích không chỉ có uy lực mạnh mẽ, mà quan trọng hơn chính là nó do hai cái Cơ Chuẩn Kỹ Liệt Dương Phệ và Liệt Dương Bằng cộng thêm một cái Mệnh Trung Kỹ Liệt Dương Oanh liên tiếp mà thành. Trong quá trình thi triển liên tục, sử dụng kỹ xảo đặc biệt khiến cho chúng nó chất chồng lên nhau, bộc phát ra uy lực áp súc cường đại. Chính nhờ vậy sự tiêu hao ma lực sẽ ít hơn rất nhiều so với Quý Thủy Ảnh Tượng, là loại Cao cấp Mệnh Trung Kỹ trực tiếp phóng thích ma lực ra. Hơn nữa, còn có luồng Âm Dương lốc xoáy, bất luận là ở mặt khôi phục ma lực hay là điều động ma lực đều vượt xa những Âm Dương Ma Sư bình thường.

Bính Đình Hỏa Cầu khi xuất hiện trong trận đấu đầu tiên của trận chung kết đã nhanh chóng giải quyết một gã đối thủ. Lúc này nó lại xuất hiện trước mặt Lam Bảo Nhi, đã gần như mất hết ma lực, thắng bại của trận đấu này đã không cần phải nói nữa.

Mắt thấy khỏa Bính Đình Hỏa Cầu hai màu kia nhanh chóng phóng đến, sắc mặt Lam Bảo Nhi không khỏi biến sắc. Nàng theo bản năng nâng hai tay lên, ngưng tụ toàn bộ Quý Thủy ma lực còn sót lại, nhưng mà, bất cứ kẻ nào cũng có thể nhìn ra được, động tác của nàng chỉ là phí công mà thôi.

Dương Bình Thiên và vị nữ lão sư Thủy Hệ kia cơ hồ cùng lúc la lên:

- Hạ thủ lưu tình.

Ngay khi bọn họ đồng thời mở miệng, khóa Bính Đinh Hỏa Cầu kia thể nhưng lại kỳ dị ngừng lại trước mặt Lam Bảo Nhi khoảng một thước. Bính Hỏa nồng nhiệt tảo bạo cùng với Đinh Hỏa âm trầm thâm thúy không ngừng quay quanh mãnh liệt, Lam Bảo Nhi chỉ cảm thấy trái tim mình đập mạnh đến mức suýt chút nữa là lao ra khỏi lồng ngực rồi.

Cơ Động lạnh nhạt nói:

- Ta nghĩ cũng không cần phải tiếp tục thi đấu nữa.

Về mặt thanh tú của Lam Bảo Nhi toát ra vài phần thất thần:

- Ta thua rồi.

Bính Đinh Hỏa Cầu cũng không có nổ tung, chỉ thấy hai tay Cơ Động đột nhiên khoa lên một vòng, thể nhưng nó lại quay trở về hơn nữa trong không trung lại một lần nữa hóa thành hai ngọn hỏa diễm, một luồng màu đỏ, một luồng màu lam, phân biệt thông qua hai lòng bàn tay của Cơ Động dung nhập vào trong cơ thể hắn. Rất hiển nhiên, hắn không muốn lãng phí bất cứ một tia ma lực nào. Mà có thể đem ma lực đã phóng thích ra khỏi cơ thể, một lần nữa thu hồi lại, lực khống chế cường đại như vậy, đừng nói là các học viên ở đây, ngay cả đám lão sư như Dương Bình Thiên cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Có thể phát, có thể thu hồi, lực khống chế siêu cường đại. Dương Bình Thiên nhin không được phát ra một tiếng tán thưởng:

- Giỏi.

Về mặt Cơ Động vẫn vô cùng bình tĩnh nhìn về phía Thủy Hệ. Vắn thốt ra câu nói đơn giản như trước:

- Tiếp theo.

Cùng với việc thực lực của hắn tăng lên đến hai quan, hắn càng am hiểu rõ ràng hơn đối với luồng Âm Dương lốc xoáy của mình cùng với phương pháp Âm Dương Thần Tỏa. Tuy rằng hai loại năng lực này cũng không thể dùng để tấn công hay là phòng ngự. Nhưng chúng nó lại là hai loại thực lực cơ bản của Cơ Động. Hai loại năng lực đồng thời phát động, đối với ma lực có khả năng sinh ra lực khống chế cực mạnh. Tuy rằng lúc Cơ Động đột phá cấp bậc hai quan, so với những ma sư bình thường gian khổ hơn rất nhiều, nhưng ngược lại hắn cũng chiếm được rất nhiều chỗ tốt. Vừa rồi việc thu hồi lại khóa Bính Đinh Hỏa Cầu kia chỉ là hắn nhất thời nảy sinh ra ý tưởng mà thôi, không ngờ rằng lại có thể thành công như vậy. Phóng thích ra ma lực lại một lần nữa thu hồi về, luồng Âm Dương lốc xoáy trong lồng ngực hắn lại xoay chuyển kịch liệt hơn. Hắn có thể cảm giác được rõ ràng, ma lực Hỏa thuộc tính bên ngoài không khí không ngừng mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể, phục hồi lại những tiêu hao khi nãy. Cần phải biết, đây là dưới tình huống hắn chưa có sử dụng cặp Nhật Nguyệt Quang Huy. Ma lực hắn tuy rằng chỉ có hai quan mà thôi, nhưng thực tế cũng không chỉ đơn giản hai quan như vậy.

Vị nữ lão sư Thủy Hệ kia chậm rãi bước ra, nhìn nhìn Cơ Động một chút, sau đó mới quay sang Dương Bình Thiên:

- Trận chung kết hôm nay chúng ta nhận thua, tháng sau gặp lại.

Cơ Động sững sờ một chút, như vậy đã kết thúc rồi sao? Nhưng hắn rất nhanh hiểu ra, tuy rằng Lam Bảo Nhi cũng không phải là đệ tử có ma lực mạnh nhất thuộc cấp bậc hai quan của Thủy Hệ, nhưng mà nàng có thể gia nhập vào Âm Dương Học Đường, lại có khả năng thi triển ra Cao Cấp Mệnh Trung Kỳ như vậy, đủ để chứng minh địa vị của nàng trong Thủy Hệ. Ngay cả nàng ta cũng thất bại dưới tay Cơ Động, bên phía Thủy Hệ còn ai có thể chống lại Liệt Dương Tam Liên Kích của Cơ Động nữa đây? Vạn nhất để cho Cơ Động có thể lấy một đánh bại năm, đem toàn bộ Thủy Hệ hoàn toàn đánh bại, như vậy đối với nhuệ khí của tất cả đệ tử Thủy Hệ sẽ có tác dụng tiêu cực. Chẳng thà là nhận thua như vậy sẽ tốt hơn. Có Cơ Động ở đây, bản thân Thủy Hệ đã không còn bất cứ cơ hội nào để chiến thắng được nữa.

Nghe phía Thủy Hệ nhận thua, tất cả đệ tử hai thuộc tính của Hỏa Hệ nhất thời nhảy nhót hoan hô ầm lên. Tháng trước xếp cuối cùng, tháng này đạt được quán quân, sự khuất nhục, ghen ngào suốt một tháng

rốt cuộc cũng được phóng xuất ra. Không đợi Cơ Động kịp phản ứng gì, hắn đã bị một đám đệ tử Hỏa Hệ chụp lấy, quăng liên tục lên không trung.

121. Chương 61 Liệt Dương Tam Liên Kích (hạ)

Lam Bảo Nhi vẫn như trước đứng ngây dại không nhúc nhích ở đó, ánh mắt có chút dại ra nhìn về phía Cơ Động đang không ngừng bị tung hứng trong không trung, trong mắt lóe ra vài phần quang mang kỳ dị.

- Bảo Nhi, thắng bại là chuyện bình thường của binh gia, người không cần quá để ý.

Vị nữ lão sư Thủy Hệ ôm lấy bả vai của nàng.

Lam Bảo Nhi khẽ gật đầu, vị trí năm mươi mốt đặc biệt vẫn là vị trí năm mươi mốt đặc biệt, vị trí bốn mươi chín đặc biệt vẫn còn là vị trí năm mươi mốt đặc biệt. Chỉ là nàng lại không thể nào ngờ được mình lại thất bại thảm hại như vậy. Thì thào lẩm bẩm:

- Nghe nói, lúc Cơ Động vừa mới gia nhập vào Âm Dương Học Đường năm nay, ma lực của hắn chỉ mới có mười bốn cấp mà thôi.

oOo

Ngay lúc này, Chúc Dung đang ngồi trong văn phòng mình xử lý một số sự vụ của Học Viện. Đột nhiên cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa.

- Vào đi.

Thanh âm bình thường của Chúc Dung lúc nào cũng mang theo một cảm giác giống như pháo nổ vậy, có lẽ đây chính là đặc thù riêng của Bính Hỏa Hệ.

Cửa mở ra, thân hình cao lớn của Phát Thụy từ ngoài bước vào:

- Sư phụ, kỳ tỷ thí trao đổi kỳ này, Hỏa Hệ chúng ta đã đạt được chức quán quân đó.

- Sao?

Chúc Dung ngẩng đầu nhìn về phía Phát Thụy, trên mặt không khỏi toát ra một tia mỉm cười:

- Đám tiểu tử này biểu hiện cũng không tệ a!

Phát Thụy cười hắc hắc nói:

- Hơn nữa, đối thủ trong trận chung kết của Hỏa Hệ chúng ta lại chính là Thủy Hệ. Ta nghĩ người nghe được tin này nhất định sẽ rất cao hứng, cho nên lập tức đến đây báo cho người biết liền.

Ánh mắt Chúc Dung toát ra một tia kinh ngạc:

- Nói như vậy, cần phải ăn mừng một trận rồi. Mau nói đi, bọn họ làm sao mà thắng vậy?

Phát Thụy nói:

- Ngài tuyệt đối không thể tưởng tượng ra được ai là người ngăn cơn thủy triều đầu. Trong trận chung kết, Hỏa Hệ chúng ta chỉ có một người xuất chiến, đã lập tức đánh tan được Thủy Hệ. Bức bách bọn họ phải nhận thua ở toàn bộ ba trận chiến còn lại. Có thể nói là một trận toàn thắng hết sức vẻ vang.

- Một người? Dưới tình huống thuộc tính tương khắc lại có thể toàn thắng đối thủ. Lúc trước ngay cả người cũng không làm được như vậy mà. Chẳng lẽ lại là, Hỏa Hệ chúng ta lại xuất hiện thêm một đệ tử thiên tài nữa phải không? Hơn nữa còn lại là một thiên tài kiệt xuất nữa.

Phát Thụy ha ha cười, nói:

- Phải nói thêm, vị thiên tài này lại có quan hệ hết sức mật thiết với ngài a!

Chúc Dung tựa hồ như nghĩ đến gì đó, từ phía sau bàn làm việc đứng bật dậy, khí thế bức người chột bạo phát:

- Phát Thụy, người đừng nói với ta là, vị đệ tử đại biểu cho Hỏa Hệ chúng ta xuất chiến lần này lại chính là Cơ Động a?

Phát Thụy cười nói:

- Ngoài tên tiểu tử đó ra còn có ai khác nữa? Hẳn chẳng những xuất trận đánh bại đối thủ, hơn nữa nghe nói, Cơ Động đã đạt đến hai quan rồi. Sư phụ, từ khi hắc gia nhập Âm Dương Học Đường đến nay, bất quá chỉ mới có hơn bảy mươi ngày mà thôi. Mười bốn cấp tăng lên đến hai mươi cấp, hơn nữa lại còn đột phá hai quan, tiến vào cảnh giới hai mươi một cấp. Chuyện này tựa hồ như đã sáng tạo ra một truyền thuyết mới của Học Viện thì phải. Cho dù là ta, lúc trước sau khi ngưng tụ được Lôi thuộc tính, cũng phải mất đúng một năm mới có thể đột phá được hai quan, tốn thêm hai năm nữa mới đạt tới ba quan. Dựa theo tốc độ hiện tại mà nói, chỉ sợ hai năm sau tiểu sư đệ đã có thể gia nhập vào Thánh Tà Chiến Trường rồi. Cấp bậc thấp nhất mà Thánh Tà Chiến Trường yêu cầu chính là ba quan mà.

Chúc Dung chậm rãi từ phía sau cái bàn bước ra, thông thả đi đi lại lại trong phòng, ánh mắt hắc không ngừng lóe ra quang mang:

- Tiểu tử này, lộ ra tư chất tuyệt vời quá sớm, cũng không phải là chuyện tốt lắm. Cây cao nhất định sẽ chịu gió lớn. Như vậy đi, Phát Thụy, không phải là ngươi muốn dẫn hắc đi tiến hành sơ khảo hay sao? Hiện tại ngươi đến gặp hắc, kêu hắc đừng có tiếp xúc quá nhiều với các đệ tử bình thường bên ngoài. Sáng sớm ngày mai, các người lập tức xuất phát đi.

- Vâng. Không biết tiểu sư đệ trong quá trình sơ khảo có lập nên kỷ lục gì mới hay không. Ta vốn rất xem trọng hắc a!

Phát Thụy nói:

- Nhưng mà, sư phụ à, trước khi hắc đi tiến hành sơ khảo, ngài có nên dạy hắc vài cái ma kỹ để phòng thân không?

Chúc Dung lắc lắc đầu, nói:

- Không, bây giờ vẫn còn quá sớm. Để cho hắc gặp thêm một chút khó khăn, với hắc mà nói cũng không phải là chuyện xấu lắm. Tiểu tử Cơ Động này so với người còn kiêu ngạo hơn vài phần. Để hắc gặp chút thất bại cũng là chuyện tốt.

Bang bang, cánh cửa lại vang lên thanh âm. Bên ngoài truyền vào thanh âm cung kính:

- Chúc đồng sự, Viện trưởng đại nhân triệu tập các vị đồng sự dự cuộc họp ban giám hiệu lâm thời.

Chúc Dung nhú mày:

- Ta biết rồi. Ta sẽ lập tức đến ngay.

Thanh âm bên ngoài biến mất, Phát Thụy tiến đến bên cạnh Chúc Dung, hạ giọng nói:

- Sư phụ, cuộc họp ban giám hiệu lâm thời này có phải là vì chuyện của Cơ Động hay không?

Chúc Dung lắc lắc đầu, nói:

- Rất khó nói. Bất quá, bất luận là nói như thế nào, hiện tại Cơ Động đã đạt đến hai quan rồi. Ta thật sự muốn nhìn xem Thủy lão quỷ và Lân lão quỷ còn có thể nói gì nữa. Hừ! Tiểu tử này thật đúng là không tệ chút nào, khiến cho lão phu hãnh diện như vậy.

Phát Thụy nói:

bĐúng rồi,c sư phụ, nghe nói là sư bá đrl kTr lã. yg

g q r • nói

g u Lă i s c

Cơ Động nhìn mình, khuôn mặt không khỏi đỏ lên, lúc này mới thả vạt áo hần ra, hơn nữa còn khẽ vuốt vuốt áo mình, chậm chậm bước ra.

- Sư huynh, người có một con Rồng làm bạn à?

Cơ Động tò mò hỏi. Nếu nói hần không hâm mộ, quả thật là không có khả năng. Cho dù là cấp bậc của con cự long này còn không bằng Phong Sương, cũng không đạt được thực lực thần thú cao nhất, nhưng ít nhất cũng không thấp hơn Thất giai. Có một đồng bọn như vậy, khó trách trong toàn bộ Âm Dương Học Đường cũng không có ai dám khiêu chiến Phát Thụy.

Hơn nữa, lúc này Cơ Động cũng nhìn thấy rõ, ở dưới gốc cổ phía sau lưng Tử Lô Diệu Thiên Long có gắn một vật nhân tạo, chính là một cái yên rồng bằng kim loại, cũng có màu lam tím, có thể để cho người cưỡi ngồi khá tiện lợi. Cái yên rồng này kéo dài qua phía trước cổ, có một cái khóa kim loại nhìn giống như một chiếc yếm. Cái yên rồng này khá rộng rãi, một khi có người ngồi lên, tự nhiên là đem toàn bộ phần eo, phần hông, phần chân của người cưỡi hoàn toàn bảo vệ bên trong.

Phát Thụy nói:

- Quá trình tu luyện của Âm Dương Ma Sư chúng ta, ở ba quan, sáu quan và chín quan là ba cái cửa ải gian nan nhất, cũng là đột phát giúp cho thực lực tăng vọt cao nhất. Thực lực đạt đến ba quan, khi thi triển ra ma lực, sẽ không chỉ là phóng thích ma lực của bản thân, mà còn có thể dẫn động những nguyên tố ma lực của thiên địa cùng sử dụng nữa. Đồng thời cũng có thể thông qua ma lực làm xuất hiện ra biểu tượng của thuộc tính bản thân. Thực lực sẽ gia tăng không biết bao nhiêu lần. Khi đột phá được sáu quan, ngoài việc ma lực tăng lên vượt bậc, đạt được ma kỹ tùy ý niệm mà thi triển, hơn nữa còn đạt được cảnh giới ma lực sinh sôi không ngừng. Chỗ tốt nhất đạt được chính là có cơ hội thi triển một lần Ma Thú Khế Ước. Dưới tình huống như vậy, chỉ cần người có thể tìm được một đầu ma thú thích hợp với mình, được nó đồng ý hoặc là lợi dụng lúc nó suy yếu, thi triển thành công được khế ước. Từ đó về sau, nó sẽ trở thành đồng bọn chiến đấu với người. Phần lớn các ma sư lực quan đều gọi nó là Tọa kỵ, thế nhưng ta lại không nghĩ như vậy. Chỉ có bạn bè thân thiết, ở trong chiến trường mới có thể trợ giúp lẫn nhau hết mình.

Cơ Động kinh ngạc nói:

- Nói như vậy, một khi ma sư đạt đến thực lực sáu quan, đều có thể có được ma thú đồng bọn của mình hay sao?

Phát Thụy lắc lắc đầu, nói:

- Cũng không thể nói như vậy. Nếu chỉ là tìm kiếm một đầu ma thú bình thường để ký kết khế ước thì rất dễ dàng, tìm ma thú có thuộc tính tương đồng với bản thân cũng không khó lắm. Nhưng mà tìm kiếm một con ma thú đặc biệt cường đại, thì lại không đơn giản như vậy. Những ma sư có thực lực đột phá cấp bậc sáu quan đều là những cường giả một đời, cơ hội ký kết khế ước lại chỉ có được một lần. Cho nên, phần đông bọn họ đều tiến hành lựa chọn hết sức cẩn thận. Bỏ công tìm kiếm một đầu ma thú đặc biệt cường đại, sau đó nhờ thêm một số cường giả khác trợ giúp mình chế ngự nó, tiếp đó mới tiến hành ký kết khế ước. Đây chính là cách làm thông thường của phần lớn các ma sư. Nhưng ta và Lô Đình cũng không giống vậy. Nếu làm theo cách đó, chính là loại Nô Dịch Khế Ước. Mặc dù có thể khiến cho ma thú nghe theo mệnh lệnh của mình, nhưng cũng rất khó bắt nó một lòng trung thành. Ta và Lô Đình là do cơ duyên xảo hợp mà gặp nhau. Ta đã trợ giúp nó tiêu diệt một đối thủ cường đại, chính vì vậy mà nó cũng chấp nhận ta. Hai chúng ta cùng ký kết một cái Bình Đẳng Khế Ước, chúng ta là bạn tốt của nhau. Nó sẽ không rời khỏi ta quá một trăm dặm, chỉ cần ta dùng lời điện gọi về, thông qua sức mạnh của khế ước, nó sẽ đến bên cạnh ta. Ngoại trừ ta ra, các người là những người đầu tiên được cưỡi nó đó.

Lam Bảo Nhi đứng bên cạnh, cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp vì kinh ngạc đã biến thành một hình tròn, hai lúm đồng tiền đáng yêu lại sâu thêm vài phần:

- Phát Thụy sư huynh, người, người nói là để chúng ta cưỡi nó hay sao?

Phát Thụy ha hả cười, nói:

- Thế nào? Người sợ à? Tuy rằng tính tình Lô Đình cũng không tốt lắm, nhưng nó bay lại hết sức vững vàng. Tử Lô Diệu Thiên Long chính là vương giả trên bầu trời. Lô Đình còn chưa hoàn toàn trưởng thành,

chỉ là một con Bát giai ma thú mà thôi. Bất quá, cho dù là một con Cửu giai ma thú cũng không dễ dàng trêu chọc vào nó đâu. Tiểu sư đệ, người nhìn bộ yên rồng trên lưng nó đi. Bộ đó do chính tay sư thúc chế tạo cho ta đó. Hiện tại chắc người cũng hiểu vì sao sư thúc lại nổi tiếng như vậy trong Học Viện rồi chứ gì. Có thể nói là các đồng sư cũng không dễ gì mà đắc tội với sư thúc ngài đâu. Người ngàn vạn lần không nên để bộ dáng lôi thôi lếch thếch kia của sư thúc lừa bịp, lão nhân gia ngài chính là vị đại tài chủ giàu có nhất trong Thiên Can Học Viện chúng ta đó. Ngoại trừ ta và sư phụ ra, hẳn chế tạo vũ khí ma lực cho bất cứ ai khác cũng thu rất nhiều tiền. Đương nhiên, từ nay về sau có thêm một người được miễn phí là người nữa.

Cơ Động quả thật hiểu rõ ràng, ở những nơi khác trên đại lục, các Âm Dương Ma Sư trên sáu quan có thể nói là Long Phượng Sừng Lân, nhưng ở trong Thiên Can Học Viện lại có không ít. Những ma sư này sau khi tăng lên đến sáu quan, bản thân có được tọa kỵ riêng, muốn cho bản thân mình và tọa kỵ có thể phối hợp hoàn mỹ hơn, tự nhiên là cần phải có thêm một ít trang bị ma lực để phụ trợ, ví dụ như là bộ yên rồng trên người Lôi Đình vậy. Chính bởi vì thế, làm sao lại không được người khác coi trọng cơ chứ? Còn ai dám đắc tội với lão nhân gia ông ta?

Lam Bảo Nhi có chút hâm mộ nhìn Phát Thụy:

- Phát Thụy sư huynh, khó trách tất cả mọi người biết ngài đều gọi ngài là Lôi Đế Phát Thụy. Không thể ngờ được, ngài lại còn là một vị Long Ma Sư. Rồng là loại ma thú thuộc loại cường đại nhất trên đại lục. Cho dù là một con Rồng mới nở ra đã là Lục giai rồi. Cự long trưởng thành ít nhất cũng là Cửu giai trở lên. Một vài loại Cự long cường đại còn có thể trở thành Thập giai Thần thú nữa. Ta nghe nói, trên đại lục chỉ có tổng cộng khoảng bảy, tám vị Long Ma Sư mà thôi. Cự Long vốn cực kỳ cao ngạo, muốn được sự chấp nhận của nó là hết sức khó khăn.

Phát Thụy cười hắc hắc:

- Bảy, tám vị à? Đó chỉ là số lượng mà các ma sư bình thường biết mà thôi, hoặc là do Âm Dương Ma Sư Công Hội công bố ra. Trên thực tế, theo như ta được biết, con số này không thấp hơn hai mươi đâu. Ta có thể nói nhỏ cho các người biết, trong Thiên Can Học Viện chúng ta, ít nhất có bốn vị Long Ma Sư rồi. Tổng thể thực lực về Âm Dương Ma Sư của Thiên Can Học Viện chúng ta, đủ để vượt qua bất cứ một Đế Quốc nào trên Đại Lục.

Lúc này đây, ngay cả Cơ Động cũng không khỏi phải chấn kinh, hẳn tuy rằng đã phóng đoán thực lực của Thiên Can Học Viện rất cao, nhưng hẳn không thể nào ngờ được, lại có thể cường hãn đến mức đó.

Phát Thụy nói tiếp:

- Hơn nữa, Long tộc tuy rằng rất cường đại, nhưng cũng không phải là cường đại nhất. Có một số ma thú đặc thù cũng có thể tu luyện đến trình độ Thập cấp Thần thú nữa. Chờ đến khi tu vi các người tăng lên một chút, sẽ biết được nhiều hơn. Hiện giờ chúng ta nên xuất phát thôi. Có Lôi Đình ở đây, năm trăm dặm, tuyệt đối không cần đến một canh giờ.

125. Chương 63 “vũ Khí Ma Lực” (hạ)

- Rống —

Lôi Đình hiển nhiên là vẫn chưa thể nói được tiếng người giống như Phong Sương vậy, nhưng nó lại hiểu được những gì Phát Thụy nói, có chút bất mãn gầm nhẹ một tiếng, chậm rãi hạ thân thể nằm rạp xuống.

Phát Thụy bật cười nói:

- Lôi Đình và ta có tâm ý tương thông, ý nó là trách ta còn đánh giá nó thấp quá. Năm trăm dặm, nửa canh giờ là đủ rồi. Lại đây, chúng ta xuất phát thôi.

Vừa nói, hắn vừa giơ hai tay ra, phân biệt nắm ở trên vai Cơ Động và Lam Bảo Nhi, mũi chân dậm mạnh xuống đất, cả người giống như một mũi tên phóng thẳng lên, trực tiếp nhảy lên trên lưng Lôi Đình. Hắn đem Lam Bảo Nhi và Cơ Động đặt ở phía trước yên rồng. Hai người đều còn vị thành niên, dáng người nhỏ hơn Phát Thụy khá nhiều, cùng nhau ngồi trên cái yên rồng rộng lớn này mặc dù có chút chật chội, nhưng vẫn có thể chấp nhận được.

Phất Thụy nhẹ nhàng ấn trên cái yên rồng một cái, thanh âm leng keng vang lên, Cơ Động và Lam Bảo Nhi chỉ cảm thấy chân mình hơi căng cứng một chút, bộ yên rồng màu lam tím đã rất nhanh khép chặt lại. Giống như lúc trước Cơ Động nhìn thấy vậy, toàn bộ bộ yên rồng hoàn toàn khép cứng lại, đem phần dưới thân thể bọn họ cố định một chỗ. Nhìn qua nơi này cũng rất cao, nhưng bọn họ chắc chắn sẽ không té xuống.

Bất quá, chỉ có như vậy, nhưng mà Cơ Động cũng nhất thời xấu hổ một trận. Thân thể của hắn cùng với của Lam Bảo Nhi bị bộ yên rồng gấn cứng lại một chỗ, căn bản là không có khoảng hở nào. Lưng của Lam Bảo Nhi bị gấn sát vào lồng ngực của Cơ Động, đùi, chân của hai người cũng bị ép sát vào nhau. Lam Bảo Nhi lần đầu tiên gấn gũi với một nam nhân sát nhau như vậy, gương mặt nhỏ nhắn của nàng đã trở nên đỏ bừng. May mắn là nàng ngồi ở đầu tiên, nên không ai nhìn thấy mặt nàng. Thế nhưng Cơ Động ngồi sau cũng có thể nhìn thấy được hai vành tai của Lam Bảo Nhi đã đỏ ửng lên rồi.

Mà tình huống của Cơ Động so với Lam Bảo Nhi chỉ có hơn chứ không kém. Hắn cũng không phải là thanh niên thanh xuân chuyện gì cũng không hiểu, không biết. Có toàn bộ những kinh nghiệm của kiếp trước. Hai người vừa tiếp xúc, nhất thời ngửi được mùi u hương xử nữ trên người Lam Bảo Nhi, nhất là cảm giác đùi cùng đùi tiếp xúc nhau, hạ thân hắn lại kề sát vào mông của Lam Bảo Nhi. Tuy rằng còn cách đến hai lớp quần áo, nhưng xúc cảm cơ thể mềm mại kia lại càng ngày càng cứng lên, không cách nào kiềm chế được. Càng không biết phải làm thế nào cho đúng.

Phất Thụy thì ngồi sau lưng bọn họ, một tay cầm lấy một cái gai lưng của Lôi Đình, hét lớn một tiếng:

- Lôi Đình, chúng ta xuất phát.

Trong tiếng kinh hô của Lam Bảo Nhi, hai chân sau tráng kiện hữu lực của Lôi Đình phóng thẳng lên. Thân thể khổng lồ của nó tựa như là một tia chớp mãnh liệt phóng thẳng lên cao. Lực quán tính mãnh liệt nhất thời làm cho Cơ Động và Lam Bảo Nhi chột ép chặt vào nhau. Hai tay của Cơ Động theo bản năng ôm chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của Lam Bảo Nhi, mà Lam Bảo Nhi lúc này lại nhắm chặt hai mắt lại.

Đây là lần đầu tiên hai người bọn họ cười rống, cảm giác kích thích mãnh liệt làm cho hai người nhất thời quên đi cảm giác xấu hổ của việc tiếp xúc thân thể. Phất Thụy ngồi sau lưng hai người, trên mặt lại toát ra một tia mỉm cười giảo hoạt. Tất cả những chuyện này hiển nhiên là do hắn sắp xếp cả. Âm thầm giúp tiểu sư đệ làm một chút tiện nghi, với hắn mà nói, là chuyện hết sức đơn giản.

Tốc độ phi hành của Tử Lôi Diệu Thiên Long quả thật không khác gì sấm chớp. Cảm giác trong khoảnh khắc phóng thẳng vào trong không trung, mặc dù là tràn ngập lực quán tính, thế nhưng Cơ Động và Lam Bảo Nhi lại hoàn toàn không hề cảm thấy một chút gió mạnh thổi quét. Lam Bảo Nhi nhắm chặt hai mắt nên không biết, nhưng Cơ Động lại nhìn thấy rõ ràng, ngay lúc Tử Lôi Diệu Thiên Long bay lên không trung, bên ngoài thân thể nó hiện lên một quang sáng màu lam tím, đem toàn bộ không khí gần cách hết bên ngoài. Thậm chí tựa hồ còn có tác dụng phá vỡ không khí, khiến cho nó bay nhanh hơn nữa.

Kề sát thân thể Lam Bảo Nhi, Cơ Động có thể cảm giác được nàng đang run lên nhẹ nhàng. Sự ma sát tiếp xúc của thân thể càng trở nên kích thích hơn. Cơ Động cũng không có buông hai tay đang ôm lấy hông nàng ra, trong đầu không ngừng nghĩ về Liệt Diễm, cố làm cho tâm tình kích động kịch liệt của mình có thể ổn định lại một chút. Thế nhưng tâm thần hắn có thể dựa vào tình cảm mãnh liệt đối với Liệt Diễm mà ổn định lại, thế nhưng thân thể của một thanh niên mới mười mấy tuổi thanh xuân lại không dễ dàng bình tĩnh như vậy.

Chẳng bao lâu sau, Lam Bảo Nhi đã mở hai mắt ra, nhìn ngắm những đám mây đang không ngừng xẹt qua trước mặt. Tâm tình kích động cũng dần dần bình phục lại, hạ giọng nói:

- Cơ Động, người, trong đống quần của người có nhét vật gì vậy, nó đâm vào ta.

Sắc mặt Cơ Động đã cứng đờ. Phất Thụy ngồi phía sau bọn họ thì lại một phen bịt kín miệng mình, cố nén không cho mình cười thành tiếng.

Nhưng mà, khiến cho Phất Thụy mở trừng hai mắt kinh ngạc chính là, Cơ Động không ngờ lại hết sức bình tĩnh trả lời một câu:

- À, trong đũng quần ta có nhét một cái vũ khí ma lực. Do bộ yên rồng nén chặt nên ta không cách nào lấy ra được nữa, người cố chịu thêm một lát đi.

Sắc mặt Phất Thụy nhất thời trở nên vô cùng cổ quái, thầm nghĩ trong lòng, tiểu sư đệ ơi tiểu sư đệ, người quả thật là một nhân tài a!

Càng làm cho Phất Thụy không nói nên lời chính là, Lam Bảo Nhi không ngờ lại còn thật thà, trả lời một câu:

- Được, cũng không có việc gì. Thứ vũ khí kia của người tuy rằng đậm hơi mạnh, nhưng cũng không có chỗ nào bén nhọn. Hơn nữa lại còn có khả năng co giãn nữa. Chỉ có điều là hơi lớn a.

Khóe miệng Cơ Động khẽ giật giật mấy cái, hần lần đầu tiên cảm thấy được, người con gái trước mặt mình quả thật có chút đáng yêu a. Sự đơn thuần chất phác như vậy, ở kiếp trước của mình tựa hồ là chưa từng gặp qua.

- Khụ khụ...

Phất Thụy chợt ho khan kịch liệt lên. Hắn chỉ cảm thấy, thà rằng mình cùng một đối thủ cấp bậc bảy quan cùng nhau đại chiến một hồi, cũng không chịu nổi sự kiềm nén như vậy. Hai đứa tiểu tử này, quả thật là rất thú vị a.

Quả nhiên, chỉ không đầy nửa canh giờ, Tử Lôi Diệu Thiên Long đã bắt đầu giảm tốc độ lại, luồng hào quang lõi điện bên ngoài hơi phát ra quang mang nhàn nhạt, giống như một đạo lõi điện phóng xuống vậy.

Xa xa, Cơ Động có thể nhìn thấy rõ ràng phía dưới có một tòa thành thị. Kích thước tòa thành này cũng không lớn, tựa hồ chỉ bằng Ly Hỏa Thành mà thôi. Phía sau tòa thành thị này mấy chục thước, là một dãy núi non cùng rừng rậm xanh biếc bao phủ. Hiển nhiên, đây chính là đích đến của bọn họ, Địa Linh Sơn.

Khiến cho Lam Bảo Nhi kinh hô chính là, Tử Lôi Diệu Thiên Long Lôi Đình đột nhiên rơi thẳng xuống dưới, thân thể khổng lồ tựa như là từ trên cao rơi thẳng xuống vậy. Cảm giác không trọng lực mãnh liệt làm cho trái tim người ta giống như nhảy tọt ra ngoài vậy.

Sự bình tĩnh ổn định của Cơ Động khiến cho ngay cả Phất Thụy cũng có chút kinh ngạc. Đối mặt với tình huống như vậy, hắn cũng chỉ thoáng nắm chặt hai tay Lam Bảo Nhi một chút mà thôi, cũng không có bất cứ phản ứng dị thường nào. Bởi vì Cơ Động muốn dùng thực tế để chứng minh rằng, ngay cả đại sư huynh cũng không có khẩn trương, hắn tại sao lại phải khẩn trương chứ? Đây là một đầu Bát giai Cự long mà.

Không biết vì sao, Lam Bảo Nhi khi được Cơ Động ôm lấy như vậy, cũng trở nên yên tĩnh lại, thậm chí còn có chút chủ động dựa vào ngực của Cơ Động nữa. Tựa hồ như là mượn thân thể của hắn để tìm một chút cảm giác an toàn vậy.

Quả nhiên, khi Lôi Đình rơi xuống cách mặt đất còn khoảng một trăm mét, cặp cánh khổng lồ chợt dang rộng ra, trong không khí vang lên thanh âm sấm chớp dày đặc. Thế rơi của nó đã giảm lại. Hai cánh thu lại, Lôi Đình đã đứng vững vàng trên mặt đất. Có thể thừa nhận xung lượng lớn đến như vậy, có thể thấy được cánh nó cứng cỏi đến mức nào.

Phất Thụy mở yên rồng ra, nắm lấy hai người từ trên lưng Lôi Đình nhảy xuống. Cơ Động nhất thời cảm nhận được, cảm giác kích thích khi hạ cánh đã giúp cho cái 'Vũ khí ma lực' của hắn bị áp chế hơn nửa canh giờ bây giờ đã hoàn toàn thả lỏng, rất nhanh trở về đúng vị trí của nó.

Nhưng không ngờ Lam Bảo Nhi lại có chút tò mò nhìn về phía hắn:

- Cơ Động, có thể cho ta xem qua cái vũ khí ma lực kia của người không?

Cơ Động trả lời rất đơn giản, chỉ có hai chữ:

- Bí mật.

126. Chương 64 Tiến Vào Địa Linh Sơn (thượng)

- Sặc—

Nghe Cơ Động và Lam Bảo Nhi đối thoại với nhau, Phát Thụy rút cuộc cũng nhin không nổi, ôm bụng cười ha hả.

Lam Bảo Nhi trừng mắt liếc nhìn Cơ Động một cái, sau đó quay sang nói với Phát Thụy:

- Phát Thụy sư huynh, chúng ta chẳng phải là sẽ đi đến Địa Linh Thành hay sao?

Phát Thụy miễn cưỡng ức chế cơn cười của mình:

- Đúng đúng, đi Địa Linh Thành. Chúng ta đi thôi.

Lam Bảo Nhi quay đầu hướng về phía Địa Linh Thành chạy trước. Nàng vừa mới quay đầu lại, thần sắc trên mặt nàng cũng đã xảy ra biến hóa, đỏ bừng như máu. Lúc trước nếu không phải nhờ vào Quý Thủy ma lực mạnh mẽ của bản thân để áp chế khí huyết, chỉ sợ hiện tại đã xấu mặt rồi.

Ở phương diện chuyện nam nữ, con gái hiểu biết sớm hơn so với con trai một chút. Nàng đã là một cô nương mười lăm tuổi, như thế nào lại không biết thứ mà Cơ Động nói 'Vũ khí ma lực' kia là cái gì chứ? Chỉ vì muốn tránh cho hai bên xấu hổ, nàng chỉ có thể làm như tin những gì Cơ Động nói mà thôi. Nhưng mà ai ngờ, sau khi tránh được xấu hổ, nàng cố tình trêu chọc Cơ Động một câu, thế nhưng lại nhận được câu trả lời nghiêm túc như vậy. Chuyện này ngược lại càng làm cho sự ngượng ngùng trong lòng nàng không kiềm chế nổi nữa, ngay cả ma lực bản thân cũng có chút không ổn định nổi.

Với thực lực của Cơ Động tự nhiên không cảm nhận được sự biến hóa của ma lực Lam Bảo Nhi. Thế nhưng Phát Thụy làm sao lại không cảm nhận được? Đương nhiên, hắn cũng tuyệt đối không nói toạc móng heo ra.

Khều khều Cơ Động, Phát Thụy hạ giọng nói:

- Tiểu sư đệ, rất sung sướng phải không?

Cơ Động có chút bất đắc dĩ lắc đầu:

- Sư huynh, sau này đừng làm như vậy nữa. Chuyện này mà sung sướng cái gì, nói là chịu khổ cũng không sai đâu.

Phát Thụy giật mình nói:

- Cũng đúng, thấy được mà không ăn được, càng khó chịu hơn.

Cơ Động không khỏi không nói nên lời, hắn tuy rằng biết là Phát Thụy đã hiểu nhầm ý của mình, nhưng hắn cũng chẳng muốn giải thích. Phát Thụy ra dấu với Tử Lô Diệu Thiên Long một chút, cự long lại bay lên trời, trong chớp mắt đã biến mất trong đám mây. Ba người cùng nhau bước vào Địa Linh Thành.

Vào đến trong thành, Phát Thụy đi tìm một lữ điểm nhỏ để nghỉ ngơi, bảo Cơ Động và Lam Bảo Nhi tự mình đi mua đồ ăn thức uống. Kỳ sơ khảo của bọn họ phải trải qua hơn một tháng thời gian, tự nhiên là cần phải chuẩn bị dư dả một tí.

Không biết có phải bởi vì chuyện xấu hổ lúc nãy hay là bởi vì nam nữ cần mua những loại thức ăn bất đồng hay không, mà Cơ Động và Lam Bảo Nhi cũng không có đi chung với nhau, mỗi người tự mình chia ra đi mua sắm. Chỉ đơn giản hẹn nhau khi xong thì đến chỗ Phát Thụy tập hợp.

Đối với những chuyện phát sinh khi nãy, Cơ Động cũng không có quá để ý, dù sao tâm lý thực tế của hắn cũng đã hơn ba mươi tuổi, cũng không phải là chưa từng gặp qua những nữ nhân nhỏ tuổi. Hơn nữa trong nội tâm của hắn cũng sớm bị hình bóng Liệt Diễm lấp đầy, cho nên cũng không có suy nghĩ quá nhiều. Khi mua thực phẩm, hắn chủ yếu mua mười túi da lớn, dùng để chứa nước. Nước chính là căn nguyên của sinh mệnh, tự nhiên là thứ không thể thiếu được. Sau đó mua thêm một số loại bánh khô và thịt khô để bảo quản một chút. Đối với chuyện ăn uống, Cơ Động cũng không có đòi hỏi cao lắm. Cuối cùng là mua thêm một cái lều cắm trại, lúc đầu hắn định mua một cái lều đơn là được rồi, nhưng sau đó nghĩ lại một chút, rồi lấy một cái lều đôi. Mua thêm một ít vật dụng hằng ngày nữa, là hoàn thành việc mua sắm. Hắn đem toàn bộ vật dụng mình mua thu hết vào trong thủ trạc của mình. Hiện tại hắn càng cảm thấy cái thủ trạc này có tác dụng đến mức nào, thật sự là quá tiện nghi. Sau khi hoàn thành hết tất cả, hắn lại một lần nữa lấy cặp Nhật Nguyệt Quang Huy đeo vào tay. Có được thứ này, mặc dù hắn không thể lúc nào cũng tu luyện được,

thể nhưng có thể duy trì việc gia tăng ma lực thường xuyên. Hơn nữa, sau khi tiến vào trong Địa Linh Sơn, cũng có thể làm cho thực lực của hắn tăng lên một chút.

Lúc Cơ Động trở lại lữ điểm, Lam Bảo Nhi cũng còn chưa có trở lại. Phát Thụy lúc này đang thông thả uống một ly rượu nhỏ:

- Tiểu sư đệ, có muốn uống một ly không?

Cơ Động lắc lắc đầu:

- Sư huynh, làm một gã Điều Tử Sư vĩ đại, nhất định sẽ cần phải bình phẩm rượu. Nếu không, sẽ không thể nào biết được năng lực pha chế rượu của mình đã đạt đến trình độ nào rồi. Mà Bình Tử Sư xuất sắc tuyệt đối không thể dễ dàng uống rượu, nhất thiết phải bảo trì sự miễn tuệ của đầu lưỡi mình. Cho nên, trừ phi là thật cần thiết, ta cũng rất ít khi uống rượu. Mà những loại rượu có thể khiến ta bình phẩm đã ít lại càng ít.

Phát Thụy ha hả cười:

- Tiểu sư đệ, người nói có lý. Khó trách về mặt pha chế rượu ta không bằng người. Bất quá, bản thân việc uống rượu cũng là một loại lạc thú. Cách nhìn của hai chúng ta không giống nhau, một ngày ta không được uống rượu sẽ chịu không nổi. Người xem uống rượu là một loại nghệ thuật, còn ta thì xem uống rượu là một bạn bè. Phương diện pha chế rượu và bình phẩm rượu, ta chỉ sợ rất khó vượt qua được người. Nhưng mà ta lại có thể hưởng thụ lạc thú nhiều hơn người rất nhiều. Cũng có thể nói, những lạc thú mà chúng ta hưởng thụ cũng không giống nhau thì phải.

Cơ Động mỉm cười, ngồi xuống đối diện với Phát Thụy:

- Sư huynh nói rất đúng, những lạc thú mà chúng ta hưởng thụ cũng không giống nhau. Bất quá, với ta mà nói, hiện tại lạc thú lớn nhất chính là sự gia tăng về tu luyện. Sư huynh chính là mục tiêu hiện tại của ta.

Mãi cho đến hôm nay, Cơ Động mới thực sự biết được Phát Thụy cường đại đến mức nào. Bản thân thực lực đã đến sáu mươi chín cấp cũng không tính làm gì, còn có được một đầu bát giai Tử Lôi Diệt Thiên Long làm tọa kỵ. Đối với hắn mà nói, đây chính là thực lực tuyệt đối còn rất lâu mới có thể đạt được. Ngoại trừ việc hâm mộ ra, đó cũng chính là sự kích thích mạnh mẽ nữa. Mục tiêu hiện tại của Cơ Động, chính là lúc hai mươi chín tuổi, có thể đạt đến thực lực ngang bằng, hay thậm chí là vượt qua thực lực hiện tại của Phát Thụy.

Phát Thụy nói:

- Tiểu sư đệ, người tuyệt đối là một người chịu được gian khổ. Hơn nữa, cũng có khả năng thừa nhận cô đơn nữa. Nếu không, cho dù là thiên phú cao đến mức nào đi nữa, cũng không có khả năng ngăn ngừa trong thời gian hai tháng đem tu vi từ mười bốn cấp tăng lên đến hai quan được. Lần sơ khảo này đối với người mà nói, chính là một lần khảo nghiệm hơn nữa còn là một lần tích lũy kinh nghiệm nữa. Chỉ khi nào thật sự đối mặt với địch nhân, tiềm lực của con người mới có thể được hoàn toàn kích phát ra hết. Nhất định phải cố gắng đó. Còn nữa, người cũng không được quên sứ mạng của người và Bảo Nhi. Cần phải tận hết khả năng để thí nghiệm Tam Hệ Ma Kỹ Tổ Hợp của các người, nhớ thật kỹ những cảm nhận khi thi triển. Lúc trở lại Học Viện, các vị đồng sư đại nhân nhất định sẽ đích thân hỏi các người. Lần này lúc các người liệt sát ma thú, thu hoạch được các loại Ma thú Tinh Hạch, toàn bộ đều thuộc về các người cả. Ngoại trừ những loại Tinh hạch cùng thuộc tính với bản thân, các loại Tinh hạch hệ khác khi trở lại Học Viện đều có thể đem bán lấy tiền. Các Âm Dương Ma Sư chúng ta khi tu luyện đều rất cần nguồn tài chính phía sau hỗ trợ. Hiện tại bắt đầu tích góp một chút cũng được rồi.

Cơ Động có chút nghi hoặc hỏi:

- Sư huynh, ma sư tu luyện mà cũng cần tiền sao?

Phát Thụy ha hả cười:

- Đương nhiên là cần. Bất luận là để mua ma kỹ hay là các trang bị ma lực, đều phải cần một số tiền rất lớn. Người cũng đã thấy cái yên rồng trên lưng của Lôi Đình rồi. Chỉ một cái yên rồng như vật thôi, nội việc chuẩn bị nguyên vật liệu cũng đã lấy mất của ta hơn ba mươi vạn kim tệ rồi. Cái này còn là nhờ tài

nghệ của sư thúc lão nhân gia siêu quần, đã tiết kiệm tối đa lượng nguyên vật liệu chế tạo rồi. Nếu không, cho dù là tồn trên trăm vạn kim tệ, cũng chưa chắc có thể đạt được một bộ vũ khí ma lực thượng phẩm như vậy đâu. Yên rỗng chỉ là một phần nhỏ mà thôi. Ta và Lôi Đình đã ký kết hiệp ước hơn ba năm nay, cũng không lúc nào không nghĩ đến chuyện kiếm tiền, kiếm thật nhiều để mua thêm một số nguyên liệu cao cấp, chế tạo thành các loại trang bị khác. Đến bây giờ chẳng qua chỉ mới hoàn thành được phân nửa mà thôi. Cái này còn may nhờ ta đạt được ban thưởng cho tước vị bá tước của Nam Hỏa Đế Quốc chúng ta, mới có thêm được một phần viện trợ nhất định của Đế Quốc mới được như vậy. Ma sư cấp bậc càng cao, lại càng là kẻ đắt tiền nhiều nhất a! Hơn nữa còn không có giới hạn cuối cùng. Ví dụ như đôi bao tay mà người đang mang, nếu đem đến phòng bán đấu giá của Âm Dương Ma Sư Công Hội, bất cứ chiếc nào cũng có thể bán được hơn ba mươi vạn kim tệ nữa. Hoặc cũng có thể không cần phải bán. Cho nên, trong các ma sư đã đột phá được cấp bậc sáu quan, có lưu truyền một câu nói như sau, có được tọa kỵ thì rất dễ, trang bị cho tọa kỵ lại khó hơn nhiều. Không biết có bao nhiêu Âm Dương Ma Sư đã phá sản vì chuyện đó rồi.

127. Chương 64 Tiến Vào Địa Linh Sơn (hạ)

Cơ Động cười ha hả, nói:

- Hiện tại lo lắng mấy vấn đề này hãy còn sớm. Bất quá, sư huynh yên tâm, trong Địa Linh Sơn ta nhất định sẽ cố gắng.

Phát Thụy nghiêm mặt, nói:

- Cố gắng là cố gắng, nhưng tiểu sư đệ cũng phải nhớ kỹ, không được vào quá sâu bên trong. Một số ma thú trong khu vực trung tâm của Địa Linh Sơn ngay cả ta cũng không đối phó nổi. Ngàn vạn lần cũng không nên trên chọc đến chúng nó. Ta đề nghị người và Lam Bảo Nhi ở mấy vòng ngoài liệt sát một ít ma thú cấp thấp để gia tăng kinh nghiệm trước đi. Sau đó mới từ từ xâm nhập vào sâu bên trong. Đến khu vực của mấy loại ma thú tứ giai, cũng không nên đi sâu vào nữa. Nói cho cùng, các loại ma thú thông thường cũng không dễ dàng chạy ra khỏi phạm vi sinh hoạt của mình.

Hai người đợi thêm khoảng mười phút nữa, Lam Bảo Nhi rốt cuộc cũng trở lại. Hóa ra nàng cũng có một loại vũ khí lưu trữ vật phẩm nào đó, cũng không thấy nàng mang theo bất cứ đồ vật gì.

Nhìn thấy Cơ Động, Lam Bảo Nhi cũng không nhận được, gương mặt nhất thời ửng đỏ lên:

- Phát Thụy sư huynh, Cơ Động, đã để các người đợi lâu rồi.

Phát Thụy nói:

- Không có việc gì, chờ đợi con gái là chuyện hết sức bình thường. Chúng ta đi thôi, hôm nay các người đi vào Địa Linh Sơn luôn đi. Bắt đầu sớm một chút, cũng có thể chấm dứt sớm một chút.

Trên đường rời khỏi Địa Linh Thành, Cơ Động rõ ràng nhìn thấy không ít người ăn mặc như Âm Dương Ma Sư cũng đi cùng hướng với bọn họ. Mục tiêu tựa hồ cũng là Địa Linh Sơn. Số lượng cũng tương đối không ít.

Phát Thụy nói với hai người:

- Trong Địa Linh Sơn, các người chẳng những phải cảnh giác ma thú, đồng thời càng phải cảnh giác những người này nữa. Bọn họ đều là những người tiến vào Địa Linh Sơn tìm bảo vật. Thông qua việc liệt sát ma thú mà thu hoạch các loại tinh hạch. Bọn họ không ngần ngại việc sử dụng bạo lực để tranh giành vài Ma thú Tinh Hạch cao cấp, bất cứ lúc nào cũng có thể đột kích kẻ khác mà cướp của. Bất quá, các người cũng không cần phải sợ, thông thường bọn ma sư làm nghề thợ săn ma thú này thực lực cũng không quá mạnh đâu. Vạn nhất nếu gặp cường giả, các người chỉ việc đưa ra lệnh bài tượng trưng thân phận của mình trong Học Viện, đảm bảo bình an vô sự. Thiên Can Học Viện, hơn nữa các đệ tử Âm Dương Học Đường chúng ta, cũng không phải ai cũng có gan xúc phạm đâu.

Nói tới đây, trên mặt Phát Thụy rõ ràng toát ra một tia sát khí.

Ra khỏi Địa Linh Thành không lâu, Địa Linh Sơn đã càng ngày càng gần hơn. Từ đằng xa, Cơ Động đã có thể nhìn thấy doanh trại của đại quân đang đóng tại chân núi.

Ở nơi này, việc đóng quân của Trung Thổ Đế Quốc cũng có vài mục đích riêng. Một mặt là vì phòng bị không cho ma thú đi ra khỏi Địa Linh Sơn đả thương người bình thường, mà mặt khác chính là để thu lệ phí của những thợ săn ma thú tiến vào trong Địa Linh Sơn. Một trăm kim tệ, đối với một người bình thường mà nói đã là một số tiền lớn, hơn nữa trong Địa Linh Sơn vốn là nguy cơ trùng trùng. Nhưng mặc dù như vậy, hàng năm cũng có không biết bao nhiêu Âm Dương Ma Sư không ngừng kéo tới đây. Nghe nói, chỉ mỗi việc thu lệ phí của các ma sư đó thôi, cũng đủ để nuôi sống toàn bộ bốn đại quân đoàn đóng quân xung quanh Địa Linh Sơn rồi, thậm chí còn có dư nữa.

Khi ba người đi đến trạm kiểm soát, phía trước đã có hơn mười tên ma sư đang đứng xếp hàng ở đó. Nơi này không chỉ là phải nộp lệ phí, đồng thời còn phải tiến hành đăng ký mới có thể đi và trong.

Nhìn thấy Cơ Động và Lam Bảo Nhi vẫn còn nhỏ tuổi, mấy tên ma sư phía trước thỉnh thoảng cười nhẹ vài tiếng, thì thào với nhau mấy câu gì đó, trong ánh mắt lộ ra quang mang không mấy tốt.

Nhìn bộ dáng của bọn họ, trong lòng Cơ Động không khỏi hiện lên ý nghĩ mạnh được yếu thua, cá lớn nuốt cá bé. Nếu mà đám người kia biết được thực lực của sư huynh như thế nào, chỉ sợ cũng không dám làm ra bộ dáng như thế này.

Rất nhanh đã đến phiên bọn họ. Việc đăng ký cũng khá đơn giản, chỉ cần điền tên, tuổi, ma hệ tương ứng, cấp bậc ma lực là được.

Đang lúc Cơ Động đang chuẩn bị điền vào, Phát Thụy lại nói:

- Không cần điền vào ma hệ và cấp bậc.

Kẻ phụ trách đăng ký là một tên võ quan nhìn qua hơn ba mươi tuổi. Khi này hắn vốn là ngồi một bên nhàn nhả thu tiền, đột nhiên nghe được câu Phát Thụy nói, nhất thời quay lại trừng mắt nhìn:

- Ai nói là không cần điền? Đây chính là quy định nơi này. Kẻ nào không tuân thủ quy định lập tức cắt ngay cho ta.

Mấy chục tên binh sĩ canh giữ ở trạm kiểm soát nhất thời tập trung lại, trong tiếng khô giòn leng keng, vô số trường mâu nhọn hoắt đã chỉ thẳng vào ba người Cơ Động.

Uy thế trong mắt Phát Thụy chợt bắn ra bốn phía, hừ lạnh một tiếng, nhất thời, trong không khí giống như là vang lên một tiếng sấm vậy, chấn cho đám binh sĩ kia liên tục lui về phía sau. Tên võ quan kia cũng bị dọa cho nhảy dựng lên, rút thanh đao đeo sau lưng ra, ngoài mặt trong yếu hết về phía Phát Thụy:

- Người muốn tạo phản hả?

Phát Thụy căn bản là khinh thường không thèm trả lời, phát tay một cái, một luồng hồng quang đã bắn thẳng vào chiếc bàn. Phanh một tiếng, đã hoàn toàn lún sâu xuống mặt bàn.

Tên võ quan kia theo bản năng nhìn lại, vừa thấy được vật trên đó, nhất thời sắc mặt trở nên trắng bệch. Leng keng một tiếng, thanh đao trên tay đã rơi xuống, phù phù quỳ rạp xuống đất:

- Không, không biết Bá tước đại nhân đến, tiểu nhân đáng chết.

Phát Thụy phát phát tay giống như là đuổi ruồi vậy:

- Được rồi, đừng nói nhiều nữa. Cút hết cho ta. Ta dẫn theo sư đệ, sư muội đi vào Địa Linh Sơn. Bây giờ có cần phải đăng ký nữa không?

Tên võ quan làm ra vẻ mặt nịnh nọt, cười nói:

- Không cần, đương nhiên không cần. Ba vị đại nhân, xin mời.

Phát Thụy đưa tay vỗ nhẹ lên bàn một cái, khối lệnh bài có khắc chữ số một đặc biệt nhất thời nhảy lên, rơi vào tay hắn. Dẫn theo Cơ Động và Lam Bảo Nhi đường hoàng đi qua trạm kiểm soát, đi thẳng về phía Địa Linh Sơn.

Sau khi đi qua trạm kiểm soát khá xa, Cơ Động mới nghi hoặc hỏi:

- Sư huynh, không phải người là Bá tước của Nam Hỏa Đế Quốc chúng ta hay sao? Tại sao khi này tên vô quan kia cũng gọi người như vậy?

Phất Thụy mỉm cười nói:

- Tước vị tuy rằng là do Nam Hỏa Đế Quốc ban tặng, nhưng Ngũ Đại Đế Quốc đã từng đồng thời bỏ cáo thiên hạ, thừa nhận địa vị Bá tước của ta trên tất cả các quốc gia trên Ngũ Hành Đại Lục. Đây chính là vinh dự mà ta nhận được sau lần thứ hai tiến vào Thánh Tà Chiến Trường trở ra. Cho dù các người xuất ra lệnh bài đặc biệt tượng trưng cho thân phận của các người, bọn họ cũng sẽ không dám ngăn cản đâu.

Lam Bảo Nhi sợ hãi nói:

- Nhưng mà sư huynh, vừa rồi hình như chúng ta còn chưa có nạp tiền mà.

Phất Thụy ha ha cười, nói:

- Nha đầu ngốc, người nhìn bộ dáng của hắc lúc này đi, còn dám đòi thu tiền của ta hay sao? Ta không cho các người điền vào phiếu đăng ký, chủ yếu là sợ bọn họ tùy tiện bán đứng tin tức, vạn nhất có người nào đó có dã tâm, phá hoại các người sẽ phiền phức một chút. Hơn nữa, ta biểu lộ ra thân phận của mình, những kẻ sau này tiến vào Địa Linh Sơn nhất định sẽ nhận được tin tức, khi đó nếu gặp phải các người thì cũng nể mặt vài phần.

Vừa nói, ba người cũng đã đi đến chân núi. Đối với sự trừ tính sâu xa của Phất Thụy, trong lòng Cơ Động không khỏi âm thầm tán thưởng, đây chính là thực lực a. Bá tước được cả đại lục công nhận, cái này chỉ sợ so với các công tước thông thường tại các Đế Quốc còn có quyền uy hơn nhiều. Thêm nữa, hắc lại nhận thức thêm một phần nữa địa vị đặc thù của Thiên Can Học Viện trên cả đại lục. Khó trách những đệ tử của Học Viện mặc dù biết Thánh Tà Chiến Trường vốn cực kỳ nguy hiểm nhưng cũng không ai lựa chọn lùi bước cả.

Phất Thụy chợt dừng bước lại:

- Mọi chuyện kể tiếp, tất cả sẽ dựa vào bản thân các người thôi. Nhớ kỹ, cần hết sức cẩn thận. Đi đi.

Cơ Động và Lam Bảo Nhi từ biệt Phất Thụy, hai người bước vào trong Địa Linh Sơn. Phất Thụy nhìn theo nơi bọn họ biến mất, khóe miệng toát ra tia mỉm cười nhàn nhạt:

- Tiểu sư đệ, ta chờ tin mừng của người. Ta rất mong đến ngày có thể nhìn thấy ma lực Song Hỏa thuộc tính của người có thể nở ra quang mang chói lọi.

128. Chương 65 Bắt Đầu Sơ Khảo (thượng)

Sau khi tiến vào Địa Linh Sơn, Cơ Động và Lam Bảo Nhi rất nhanh chạy về phía khu vực núi cao. Rất nhanh, hai người đã đến được ngọn núi đầu tiên.

Lam Bảo Nhi dừng bước lại:

- Cơ Động, chúng ta sẽ phải ở lại trong núi này suốt một tháng tới, người có kế hoạch gì không?

Cơ Động lắc lắc đầu, nói:

- Sư huynh khuyên chúng ta trước tiên nên ở khu vực phụ cận bên ngoài một thời gian ngắn, thích ứng với thực chiến trước, sau đó hay tiếp tục tiến sâu vào. Đồng thời cũng nên thực nghiệm thử Tam Hệ Ma Kỹ Tổ Hợp của chúng ta một chút.

Lam Bảo Nhi nói:

- Lần trước Tam Hệ Ma Kỹ Tổ Hợp của người và Lãnh Nguyệt muội muội làm sao mà hoàn thành?

Cơ Động nói:

- Thẳng thắn mà nói, ngay cả ta cũng không biết rõ nữa. Bởi vì lúc ấy ta cũng không có nhìn thấy Lãnh Nguyệt ra tay như thế nào cả. Chắc hẳn là Quý Thủy Ma lực của nàng trúng người đối phương trước, xâm nhập vào đó, sau đó Ma kỹ của ta mới tiếp tục tác dụng lên trên người đối thủ, vì vậy ma kỹ của ba loại

thuộc tính mới sinh ra tác dụng. Do đó mới bộc phát ra sức sát thương mạnh mẽ. Tuy nói là Thủy Hỏa tương khắc, nhưng nếu xét ý nghĩa nào đó, từ cực lạnh chuyển sang cực nóng cũng sẽ sinh ra tác dụng sát thương đặc thù. Ví dụ như là một khối kim loại, đầu tiên bị đóng băng, sau đó dùng ngọn lửa lớn nung nóng nó, có thể phá vỡ những kết cấu bên trong của nó, làm nó vỡ tan. Cho nên, nếu đã tạo thành Tam Hệ thuộc tính tương khắc Ma Kỹ Tổ Hợp, chúng ta cần phải thực nghiệm xem độ thành công của nó là bao nhiêu.

Lam Bảo Nhi thoáng có chút mờ mịt gật gật đầu:

- Tuy rằng ta không hiểu rõ lắm, nhưng người nói thế nào thì cứ làm như vậy đi. Ta nghe theo người là được.

Cơ Động không nghĩ tới Lam Bảo Nhi lại nói như vậy, đồng ý quá dễ dàng, thoáng sững sốt một chút, mới trầm ngâm nói:

- Chúng ta đi thôi. Cẩn thận một chút, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải ma thú.

Nói xong, Cơ Động chủ động đi trước, vừa cẩn thận quan sát động tĩnh chung quanh, vừa chậm rãi tiến tới trước. Còn đến một tháng thời gian để thu thập, hẳn cũng không có vội vàng. An toàn mới là chuyện quan trọng nhất.

Đi được khoảng hơn nửa canh giờ, hai người đã dần tiến vào phạm vi của Địa Linh Sơn. Trên đường tuy cũng có gặp một số ma thú cấp thấp, nhưng phần lớn chỉ là một giai. Ma thú đẳng cấp càng thấp tỉ lệ xuất hiện Tinh Hạch cũng càng nhỏ, hơn nữa, tinh hạch cấp thấp tác dụng thực tế cũng chẳng bao nhiêu, hai người cũng không có tàn sát mấy con ma thú cấp thấp đó, chỉ tiếp tục tiến sâu vào. Mục tiêu của bọn họ là những ma thú cấp hai trở lên.

Đang lúc bọn họ đang tiến về phía trước, đột nhiên, soạt một tiếng, một đạo quang ảnh màu xanh nhất thời từ bên cạnh nhảy ra, lao thẳng vào người Cơ Động.

- Cẩn thận.

Lam Bảo Nhi hét lớn một tiếng. Từ sau khi đi vào Địa Linh Sơn, trong lòng nàng vẫn có chút khẩn trương. Dù sao nàng cũng chỉ mới mười lăm tuổi. Nếu không có Cơ Động ở phía trước khiến cho nàng có một chút cảm giác an toàn, chỉ sợ nàng thậm chí cũng không có dũng khí đi sâu vào trong rừng. Lúc này đột nhiên phát hiện tình huống, tiếng kinh hô của nàng thậm chí còn làm cho Cơ Động giật mình hơn cả luồng quang mang màu xanh kia.

Quang mang Bính Hỏa màu đỏ tươi động ngót bùng lên. Đối mặt với công kích bất thành linh như vậy, Cơ Động đơn giản trực tiếp đánh ra một quyền, chính là cái hấn thành thực nhất, ma kỹ của Hỏa Diễm Quân Vương, Liệt Dương Phệ.

Phịch một tiếng, ánh lửa văng ra khắp nơi. Lam Bảo Nhi lúc này mới nhìn rõ, đó là một con Mộc Hoan thân hình nhỏ gầy. Nó đang nhe răng ra muốn cắn vào cổ của Cơ Động, toàn thân nó có một tầng thanh quang nhàn nhạt. Từ hai chân trước còn mọc ra mấy cái móng vuốt dài khoảng ba tấc. Đây là một đầu Mộc Hệ Ma thú cấp hai rất bình thường.

Một quyền Liệt Dương Phệ này của Cơ Động vừa lúc đánh trúng ngay phần đầu cứng chắc nhất của con Mộc Hoan. Thanh âm trầm đục vang lên, cùng với ánh lửa văng ra bốn phía, thân thể con Mộc Hoan đã bị nhuộm đậm thành một mảng đỏ rực. Điều khiến Lam Bảo Nhi giật mình chính là, con Mộc Hoan kia cũng không có bị một quyền của Cơ Động đánh bay, ngược lại cơ thể nó giống như là dính chặt vào nắm đấm của Cơ Động vậy. Lực quang trên người nó không ngừng lóe lên, kháng cự lại Bính Hỏa đang xâm lấn vào cơ thể. Đáng tiếc công sức của nó hoàn toàn uổng phí. Lực bạo phát của Bính Hỏa vốn mạnh nhất trong mười hệ. Ma sư hai quan cũng tương đương với ma thú hai giai. Lực bạo phát ma lực ngưng tụ của Cơ Động, một con ma thú cấp hai bình thường làm sao có thể kháng cự được, trong nháy mắt ma lực Mộc Hệ hộ thể của con Mộc Hoan cũng đã bị đánh tan.

Vai phải nhích lên một chút, ma lực Liệt Dương Phệ của Cơ Động đã hoàn toàn hút lấy con Mộc Hoan đang bồng bồng bốc cháy dính chặt trên nắm tay, đồng thời cũng đem Mộc Hệ Ma kỹ hộ thể của nó hoàn toàn đánh tan. Rất nhanh, một cái Liệt Dương Bổng đã phóng ra, ngay sau đó, cột lửa Liệt Dương Oanh cũng

đã xuất hiện, hoàn toàn đem thân thể dài hơn một thước của con Mộc Hoan này bao phủ vào trong. Thậm chí ngay cả một tiếng kêu rên cũng không kịp phát ra, toàn thân đã biến thành tro bụi.

Lam Bảo Nhi cũng đã từng đối mặt với Liệt Dương Tam Liên Kích của Cơ Động, nhưng lúc đó là nàng phát động Cao cấp Mệnh Trung Kỳ Quý Thủy Ảnh Tượng chủ động phát ra công kích. Lúc này lại là đứng bên cạnh nhìn Cơ Động phát động, nàng càng cảm nhận sâu sắc hơn uy thế cường đại của Ma Kỳ Tổ Hợp này.

Ba công kích chồng lên, áp súc, cuối cùng hoàn toàn bùng phát ra, một khi trúng phải một kích đầu tiên, địch nhân đã không thể giãy thoát ra, không hề nghi ngờ, đây là một cái Cao cấp Mệnh Trung Kỳ. Liệt Dương Phệ, Liệt Dương Băng đều là các Cơ Chuẩn Kỳ, mà bản thân Liệt Dương Oanh đã là một cái Cao cấp Mệnh Trung Kỳ rồi. Tuy rằng uy lực của Liệt Dương Tam Liên Kích còn không đủ để so sánh với Tất Sát Kỳ, nhưng trong số các loại Mệnh Trung Kỳ mà Lam Bảo Nhi biết, cũng không có cái nào có thể so sánh với uy lực của nó. Nếu không, làm sao có thể chỉ trong nháy mắt đã có thể hoàn toàn hủy diệt một con Ma thú cấp hai được?

Thời điểm bình thường, Cơ Động rất ít khi nói chuyện, lặng lẽ âm thầm, thế nhưng, một khi cần phải công kích, hẳn lại trong nháy mắt phát ra công kích cuồng bạo. Lam Bảo Nhi có ấn tượng rất mạnh đối với tính tình của hắn. Sau khi chứng kiến được Liệt Dương Tam Liên Kích trong nháy mắt giết được một con ma thú cấp hai, sự khâm trọng của Lam Bảo Nhi từ sau khi tiến vào trong Địa Linh Sơn cũng giảm xuống vài phần. Nhìn vào bề vai không tính là rộng rãi của Cơ Động, thế nhưng lại khiến cho cảm giác an toàn trong lòng Lam Bảo Nhi lại tăng lên rất nhiều.

Đinh một tiếng, một khối tinh thể nhỏ màu xanh biếc đột nhiên từ trong thân thể cháy xém của con Mộc Hoan chột rơi ra, rớt xuống nằm trên mặt đất.

Lam Bảo Nhi chạy lại, nhặt lên, đúng là một khối Tinh Hạch Mộc Hệ cấp hai.

- Vận khí không tệ a.

Lam Bảo Nhi đem khối Tinh Hạch đưa cho Cơ Động.

Nhưng Cơ Động cũng không có cầm lấy:

- Người cứ cất đi.

Lam Bảo Nhi vội la lên:

- Như vậy sao được. Con ma thú kia là do người giết mà.

Cơ Động quay đầu lại nhìn nàng một cái, khẽ nhún mày:

- Hiện tại chúng ta đã là đồng bọn, một tháng kế tiếp cũng vậy. Lần này bất luận trong quá trình sơ khảo chúng ta thu hoạch được bao nhiêu Tinh Hạch đi nữa, ngoại trừ những loại Tinh Hạch thích hợp với thuộc tính của ai, người đó giữ, những loại Tinh Hạch còn lại, chúng ta chia đôi.

Lam Bảo Nhi sửng sốt một chút, thẳng thắn mà nói, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy tận mắt Tinh Hạch rơi ra từ người Ma thú. Trong lòng quả thật có chút hưng phấn, thế nhưng gã thanh niên trước mắt mình, độ tuổi rõ ràng còn nhỏ hơn mình mấy tháng, lại xem như chuyện bình thường, giống như là một chuyện hết sức nhỏ bé không có gì đáng kể. Chỉ riêng phần bình tĩnh này thôi nàng tự nhận còn xa mới có thể so sánh được. Nhớ lại việc lúc trước nàng còn chủ động khiêu chiến hắn, không khỏi có chút xấu hổ. Cấp bậc ma lực, quả nhiên cũng không phải là nhân tố quyết định thực lực chân chính của một Âm Dương Ma Sư.

- Như vậy sao được? Thực lực của người cao hơn ta, hẳn là ai liệt sát được thì người đó lấy chứ.

Lam Bảo Nhi vội vàng nói. Nàng cũng không muốn để cho Cơ Động nghĩ rằng nàng là một nữ hài tử thích chiếm tiện nghi của người khác.

129. Chương 65 Bắt Đầu Sơ Khảo (hạ)

Cơ Động lắc lắc đầu, nói:

- Cảm ơn người đã nhắc nhở ta. Ta không nên kéo dài thời gian tránh đêm dài lắm mộng. Ta trước hết bắt người lại cái đã, sau đó mới tìm một chỗ nào kín đáo mà từ từ hưởng dụng.

Vừa nói, chỉ thấy thân hình hần chợt lóe lên, đã giống như một mũi tên phóng thẳng về phía Lam Bảo Nhi.

Lúc trước nhìn hần chiến đấu với con Tùng Lâm Cự Thú, Lam Bảo Nhi cũng không có cảm giác gì, nhưng lúc này khi đối mặt thừa nhận sự công kích của ma sư ba mươi bảy cấp, nàng nhất thời cảm giác được hô hấp của mình có chút không thông. Hơi thở cực kỳ bén nhọn từ trên hai tay trung niên nhân kia phóng đến. Ma lực ba động dâng trào trong nháy mắt ngưng tụ lại.

Làm sao bây giờ? Trong lòng Lam Bảo Nhi khẩn trương, kinh nghiệm thực chiến của nàng cũng không nhiều lắm, hơn nữa đối thủ lại cường đại đến như thế. Phía sau lưng trung niên nhân không xa chính là cây đại thụ mà Cơ Động đang ẩn nấp. Nhưng lúc này cũng không thấy bất cứ động tĩnh gì. Chẳng lẽ, hần lại bỏ mặc mình hay sao?

Hai tay chợt giơ thẳng lên, quang mang màu tím chợt dâng lên, không ngừng thổi quét về phía trung niên nhân. Đồng thời Lam Bảo Nhi rất nhanh lui về sau, kéo dài khoảng cách giữa hai người. Trong lòng Lam Bảo Nhi đã tràn ngập một mảnh bi ai. Hai quan và ba quan chênh lệch lớn đến mức nào, ma sư ba quan đã có thể điều động thiên địa chi lực a. Cho dù Cơ Động cũng không có bỏ mặc mình, kết hợp thực lực hai người cũng chưa chắc có thể chiến thắng được đối thủ.

Trung niên nhân khinh thường hừ một tiếng, tay phải lóe lên bạch quang, một thanh trường kiếm kim loại màu trắng chợt từ trên lòng bàn tay hần đâm ra. Vài đạo bạch quang chợt lóe lên, Quý Thủy ma lực của Lam Bảo Nhi đã bị đánh tan thành từng mảnh nhỏ.

- Âm Dương Học Đường chẳng qua cũng chỉ có như vậy.

Bạch quang từ trên tay hần đột nhiên huyền hóa thành mười đạo quang nhận, chính xác đến từng ly đem mười mũi Quý Thủy châm của Lam Bảo Nhi vừa mới phóng tới chấn bay mất. Khí thể sắc bén bức người chợt nổ rộ ra, khoảng cách giữa hai người đã nhanh chóng thu hẹp lại.

Kim Hệ và Hỏa Hệ trong Ngũ Hành vốn được xem là hai hệ có lực công kích mạnh nhất. Dương Kim vốn nổi danh với tính xuyên thấu cực mạnh, còn Dương Hỏa lại nhờ vào sức bộc phát mà nổi danh. Trong mười hệ ma lực, hai hệ này chính là vương giả trong công kích.

Quý Thủy vốn là Âm Thủy, nước thì mềm mại. Nếu như thực lực của Lam Bảo Nhi đủ mạnh, hoàn toàn có thể lấy nhu thắng cương. Đáng tiếc, ma lực của nàng lại kém xa đối phương như vậy, hơn nữa trong lòng nàng không có đến nửa phần tin tưởng, làm sao có thể ngăn cản được công kích của trung niên nhân?

Đúng lúc này, một đạo hắc quang lặng yên không một tiếng động chợt từ trên cây đại thụ sau lưng trung niên nhân chợt bắn ra. Luồng hắc quang này lại không hề phát ra nửa phần năng lượng ba động, trong nháy mắt đã bắn đến sau lưng hần.

132. Chương 67 Ác Giả Ác Báo (thượng)

Luồng hắc quang vô thanh vô tức, không có năng lượng ba động, không có nửa phần tiếng động chợt xuất hiện sau lưng trung niên nhân kia. Mãi đến khi luồng hắc quang đến chỉ còn cách lưng hần khoảng một thước, lòng tơ sau lưng hần mới chợt dựng thẳng lên, cảm nhận được sự nguy hiểm. Lúc này, thanh trường kiếm do năng lượng Canh Kim hệ trong tay hần đã chĩa đến trước mặt của Lam Bảo Nhi rồi. Nhưng hần cũng không định giết chết Lam Bảo Nhi, nên một kiếm đâm tới này cũng không có nửa phần sát khí.

Con người không ai không tự lo cho mình trước, nhất là những lúc gặp phải nguy cấp đến tính mạng như thế này, lúc này gã trung niên nhân kia rốt cuộc cũng không rảnh để đối phó với Lam Bảo Nhi nữa. Một thước quả thật quá gần, với thực lực ba mươi bảy cấp của hần mặc dù tốc độ cũng rất nhanh, nhưng cũng không có khả năng hoàn toàn né khỏi.

Trong lúc nguy cấp, hần đã thể hiện ra thực lực chân chính của một gã ma sư cường hãn, thanh trường kiếm màu trắng trong tay hần vốn đang chém về phía Lam Bảo Nhi đã đột nhiên nổ tung. Lực nổ mãnh

liệt thúc đẩy thân thể hắn trong nháy mắt nhích sang trái một chút, đã tránh được vị trí yếu hại chỗ ngực. Nhưng quả quang cầu màu đen vô thanh vô tức này cũng đã đập thẳng lên vai phải của hắn.

Xích—, một cỗ nhiệt lượng âm trầm nóng rực trong nháy mắt lan tràn ra. Trung niên nhân chỉ cảm thấy bả vai hắn tê rần một trận, hàng ngàn hàng vạn tia hỏa diễm màu đen giống như một đám dòi bọ hủ thực không ngừng từ bên ngoài chui vào quần áo, da thịt của hắn. Ngay khi hắn còn chưa kịp phản ứng gì, mắt hắn đã nhìn thấy một đoàn kim quang rất nhanh phóng to lên.

Oanh ——

Lực nổ mạnh kịch liệt đem thân thể của trung niên nhân hoàn toàn chấn bay, lên cao khoảng hơn năm thước trong không trung. Toàn bộ vai phải hắn hoàn toàn nổ tung, lộ ra nguyên một mảng xương trắng hếu. Hỏa diễm hai màu đen, vàng kim trong nháy mắt lan tràn mãnh liệt. Trung niên nhân nhất thời la thảm một tiếng kịch liệt.

Kể ra tay đúng là Cơ Động. Ngay khi Lam Bảo Nhi phóng xuống, Cơ Động cũng đã nhú chặt cặp mày. Địa Linh Sơn vốn nổi danh ma thú đông đảo, những người đến nơi này tuyệt đại đa số đều là vì lợi ích của ma thú tinh hạch mang lại. Những kẻ đặt lợi ích lên hàng đầu có bao nhiêu kẻ là người tốt chứ? Rất nhanh, gã trung niên Canh Kim Hệ này đã chứng minh điều đó.

Khỏa quang cầu màu đen nhìn qua chỉ lớn hơn một nắm tay một chút mà thôi, lại chính là một kích súc lực thật lâu của Cơ Động. Một lớp bên ngoài chính là Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa sau khi đạt đến cảnh giới hai quan của hắn, mà bên trong lớp Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa này còn có một tầng Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa nữa.

Dưới sự trợ giúp của hai cái bao tay Nhật Nguyệt Quang Huy, Cơ Động cũng không ngờ lại có thể đem hai loại cực hạn song hỏa này áp súc lại nhỏ đến mức như vậy. Hơn nữa khi phát ra, hắn lại còn tận lực dùng Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa bao bọc ở bên ngoài, dựa vào tác dụng âm u của Đinh Hỏa khiến cho đối phương khó có thể phát hiện, nhờ vậy mới thành công.

Đối mặt với một đối thủ có thực lực cao đến ba mươi bảy cấp như vậy, Cơ Động như thế nào có thể không sử dụng ra toàn lực. Đây cũng là lần đầu tiên sau khi hắn đạt đến cảnh giới hai quan, sử dụng ra cực hạn song hỏa tiến hành công kích, không ngờ hiệu quả đạt được lại cường hãn đến như vậy, ngay cả bản thân hắn cũng không khỏi phải chấn động.

Canh Kim Hệ có một kỹ năng phòng ngự cơ bản nhất gọi là Kiên Thể Thuật, đem ma lực Canh Kim Hệ dung nhập vào trong làn da, có thể sinh ra lực phòng ngự cực mạnh. Lúc trước con Tùng Lâm Cự Thú kia sở dĩ không thể gây ra thương tổn quá lớn cho trung niên nhân này, chính là nhờ vào loại kỹ năng phòng ngự này.

Khi hắn đối phó với Lam Bảo Nhi, tuy rằng hắn cũng đã phóng thích ra loại kỹ năng hộ thể này, nhưng cũng không có sử dụng toàn lực mà thôi. Đối diện với hai loại cực hạn song hỏa, Kiên Thể Thuật cấp bậc ba quan cũng không khác nào một tấm giấy, hoàn toàn bị xé nát thành từng mảnh nhỏ. Đầu tiên là Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa dung nhập trước, sau đó tới Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa xâm nhập sau. Ma Kỹ Tổ Hợp Cực Hạn Song Hỏa lại một lần nữa được thi triển, chỉ có điều, hiện giờ thực lực của Cơ Động đã là hai quan.

Cả người Lam Bảo Nhi vốn đã giống như rơi vào hố băng rồi, nàng đang chuẩn bị đánh ra một loại kỹ năng liều mạng của mình, lại đột nhiên phát hiện, địch nhân trước mắt đã bị hất bay lên, còn có vô số tia máu bắn ra nữa, nàng không khỏi có chút sợ ngây người.

- Người đứng đó làm gì?

Thanh âm quát tháo của Cơ Động đột nhiên bùng nổ trong không trung. Mượn lực đàn hồi của nhánh cây, cả người hắn giống như một quả đạn pháo phóng thẳng xuống, trực tiếp bay về phía thân thể của gã trung niên Canh Kim Hệ đang bị hất văng trong không trung.

Lam Bảo Nhi lúc này mới phản ứng lại, nàng dù sao cũng là một thiên tài trong Âm Dương Học Đường. Từ quang trong mắt chợt lóe lên, quát khẽ một tiếng, hai tay giơ thẳng về phía trước, lại là một đạo quang mang màu tím dâng lên, trực tiếp phóng thẳng về phía vết thương đang không ngừng tuôn máu ra của trung

niên nhân. Nhất thời, một cỗ hấp lực cường đại từ trng Quý Thủy ma lực truyền ra, khiến cho máu từ trong vết thương trên bả vai trung niên nhân không ngừng tuôn ra như suối. Thành phần chủ yếu của máu cũng là nước, mà khả năng khống chế nước tự nhiên chính là năng lực mà Thủy Hệ ma sư am hiểu nhất.

Một kích phóng xuống từ trên cây của Cơ Động, tựa như là lôi đình vạn quân vậy. Liệt Diễm đã từng nói với hắn, phương thức chiến đấu của Hỏa Hệ là đơn giản, trực tiếp nhất. Đã không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay nhất định phải như lôi đình vạn quân, một kích tất sát, tuyệt đối không được cấp cho đối thủ bất cứ cơ hội đánh trả nào.

Ngon lửa màu vàng kim chói mắt chợt trong không trung bao vây lấy thân thể của Cơ Động, biến toàn bộ cơ thể hắn thành một khối lưu tinh rực lửa phóng tới. Dương Hỏa vốn khắc Dương Kim, cực hạn Dương Hỏa đúng là khắc chế Dương Kim gắt gao nhất. Thân thể Cơ Động chưa đến, về mặt thuộc tính đã hoàn toàn khắc chế toàn diện. Huống chi trong cơ thể của trung niên nhân kia, ma lực do khóa Cực Hạn Song Hỏa Cầu mang đến đang điên cuồng công phá khắp nơi, bả vai hắn đã hoàn toàn tê dại. Trong lúc hiểm tử, hắn chỉ có thể miễn cưỡng nâng tay trái đánh ra một quyền, muốn tạm thời ngăn chặn công kích của Cơ Động.

Cái của Cơ Động nhìn qua tuy rằng hơi kỳ lạ, nhưng dù sao cũng chỉ có hai quan mà thôi. Trong lòng tên trung niên nhân này còn ôm chút hi vọng cầu may, chỉ cần hắn có thể ngăn cản đợt công kích này của Cơ Động, hoãn lại một chút, hắn có thể khôi phục lại một ít ma lực, như vậy cũng còn chút cơ hội vận chuyển ma lực thi triển ra một cái kỹ năng cường đại, rất có thể sẽ đánh chết được một nam một nữ trước mắt này.

Đáng tiếc, Cơ Động căn bản là sẽ không cấp cho hắn một cơ hội như thế. Năm nắm màu vàng kim và năm nắm màu trắng chợt va chạm nhau một chút. Một tiếng nổ kịch liệt vang lên. Cơ Động trong không trung cũng đã phun ra một ngụm máu tươi, thế nhưng động tác của hắn cũng không có nửa phần ngừng trệ. Liệt Dương Băng, Liệt Dương Oanh rất nhanh đã phóng ra. Khi thân thể hai người rớt xuống mặt đất, cả hai đều biến thành màu vàng kim. Khác nhau chính là, một người là tự thân phóng thích ra hỏa diễm màu vàng kim, còn người còn lại thì hoàn toàn bị ngọn lửa màu vàng kim kia thôn phệ.

Cảm thụ được nhiệt độ khủng bố do ngọn hỏa diễm màu vàng kim kia phát ra, Lam Bảo Nhi nhẹn không được phải nhảy ngược về phía sau mấy bước. Nước quả thật có thể khắc lửa, nhưng hiện tại, nàng chỉ có cảm giác là Quý Thủy ma lực trong cơ thể giống như hoàn toàn bị đốt cho bốc hơi đi vậy.

Mà khi thân thể của Cơ Động cùng với trung niên nhân kia đồng thời ngã xuống mặt đất, trong phạm vi năm thước xung quanh thân thể bọn họ, tất cả các cây cỏ mặc dù không có trải qua quá trình thiêu đốt, nhưng cũng trong nháy mắt đã hoàn toàn hóa thành một mảnh tro bụi. Bính Ngọc Nguyên Dương Thánh Hỏa cấp bậc hai quan không ngờ lại cường hãn đến như vậy.

Gã trung niên Canh Kim Hệ kia há hốc mồm, nắm tay hắn vừa mới va chạm với nắm tay của Cơ Động, lúc này đã hoàn toàn vụn vụn lại, giống như là một thanh kim loại đang bị nung đến mức chảy ra vậy. Trong mắt hắn tràn ngập quang mang không thể tin nổi. Sinh mệnh lực tựa hồ như thông qua ánh mắt ngày đại của hắn mà nhanh chóng trôi đi.

133. Chương 67 Ác Giả Ác Báo (hạ)

Hai bàn tay mang Nhật Nguyệt Quang Huy của Cơ Động chợt nâng lên, từ trên lòng bàn tay, phân biệt nở rộ ra quang mang màu vàng và màu đen sáng chói khác thường. Hai tay nắm chặt lại, phụt một tiếng, hai loại cực hạn song hỏa mãnh liệt đã hoàn toàn bao phủ hai nắm tay của hắn. Hai nắm tay cực kỳ cuồng bạo đồng thời đập mạnh hai bên vành tai của trung niên nhân. Hắn tuyệt đối không cấp cho đối thủ cơ hội liều chết phản kích. Nếu đã ra tay, nhất định phải đem đối phương hoàn toàn hủy diệt.

Song sắc hỏa diễm đột nhiên bùng nổ, hóa thành một cột hỏa trụ cao vút, từ trên hai bả vai trung niên nhân bùng phát lên. Ngọn lửa màu vàng kim trên người hắn đột nhiên cháy mạnh hơn mấy phần. Đầu hắn giống như một quả dưa hấu bị nện như vậy, dưới tác dụng của hai loại cực hạn song hỏa, nháy mắt đã biến thành tro bụi.

Một đoàn bạch quang chợt từ trong phần đầu bị cháy nát của hắn rơi ra, Cơ Động theo bản năng chụp lấy. Không đợi hắn kịp nhìn kỹ, đột nhiên, phụt một tiếng, từ trên phần thi thể còn lại của trung niên nhân, vô

số hào quang chợt bắn tung ra tán loạn. Cơ Động theo phản xạ lùi lại một bước, nhìn một màn trước mắt cũng đã sợ đến ngây người.

Ít nhất hơn năm mươi khóa Tinh Hạch đang bay tán loạn trong không trung, còn có một số thứ gì đó cũng đang bay loạn xạ trước mặt hắn. Hóa ra, túi da lưu trữ vật phẩm mà tên trung niên nhân đang đeo bên hông đã không chịu nổi sự thiêu đốt của hai loại cực hạn song hỏa mà vỡ tung ra, tất cả những thứ lưu trữ trong đó cũng tự nhiên văng tung tóe khắp nơi.

Hai loại cực hạn song hỏa trên hai cái bao tay Nhật Nguyệt Quang Huy của Cơ Động từ từ tắt dần. Hắn có thể cảm giác được rõ ràng, hai khóa Tinh Miện trên hai cái bao tay đang tản ra nhiệt độ mãnh liệt. Cúi đầu nhìn xuống, hắn có thể phát hiện được trên mặt của hai cái vũ khí ma lực này, vẫn còn dập dờn một chút quang mang của hai loại cực hạn song hỏa. Hơn nữa, trên hai khóa Tinh Miện hai màu đỏ, lam kia, quang mang màu đen, vàng kim còn lấp lánh rất lâu không tắt hẳn. Hai khóa Tinh Miện tựa hồ cũng phát sinh một chút biến hóa nữa.

Lam Bảo Nhi cũng không dám tiến lại gần. Đứng đằng xa nhìn Cơ Động, trong mắt nàng hiện ra quang mang sợ hãi mãnh liệt. Mặc dù Cơ Động cũng chỉ có hai quan, thế nhưng cảm giác mà hắn gây cho nàng, thậm chí còn nguy hiểm hơn so với gã trung niên nhân Canh Kim Hệ kia nữa.

Hô hấp Cơ Động dần dần bình tĩnh lại, chỉ có sắc mặt hắn vẫn còn thoáng chút tái nhợt mà thôi. Mặc dù một quyền khi nãy làm cho hắn phải phun ra máu, nhưng thương thế cũng không nặng lắm. Thân thể đã trải qua Long Huyết Tẩm Thể cũng không phải dễ dàng bị thương nặng như vậy. Hít sâu thêm mấy ngụm khí, một chút đau đớn trong nội phủ cũng dịu lại.

- Thu nhật mấy thứ này lại đi.

Thanh âm Cơ Động cũng vẫn bình thản như trước, thế nhưng lọt vào tai của Lam Bảo Nhi lại trở nên có chút bất đồng. Nhìn hắn, Lam Bảo Nhi chỉ có cảm giác chính mình đang nhìn vào một vị vương giả cao cao tại thượng vậy, chứ không phải là vị bạn học cùng Học Viện.

Cúi đầu, Cơ Động nhìn lại đoàn bạch quang lúc trước hắn đã chụp lấy kia. Lúc này, luồng bạch quang đã thu liễm lại, một vật thể màu trắng đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Nhìn thấy nó, thân thể Cơ Động không khỏi phải chấn động một chút. Đó không ngờ lại là một khóa Tinh Miện. Nhìn qua, phẩm chất mặc dù còn xa mới có thể so sánh với hai khóa Tinh Miện trên hai cái bao tay Nhật Nguyệt Quang Huy của hắn, nhưng phẩm chất rõ ràng cao hơn hai khóa Tinh Miện hắn hấp thụ lúc đầu nhiều.

Một ý niệm y như tia chớp chợt lóe lên trong đầu Cơ Động. Hắn rốt cuộc cũng rõ ràng lai lịch của Tinh Miện. Tinh Hạch là do ma lực của ma thú ngưng tụ lại, mà Tinh Miện, lại đến từ ma lực của Ma sư a! Ma sư cấp bậc mấy quan, sẽ sinh ra Tinh Miện có cấp bậc tương ứng. Lúc này trong tay hắn đang cầm, hẳn chính là một khóa Tam Giai Tinh Miện Canh Kim Hệ.

Chỉ là khác với những khóa Tinh Miện trước đây hắn từng nhìn thấy, xung quanh khóa Tinh Miện màu trắng này lại có một tầng quang mang màu vàng kim nhàn nhạt bao bọc. Các khóa Tinh Miện trước đây hắn nhìn thấy, xung quanh chúng lại là một tầng quang mang màu xám nhạt.

Cơ Động rõ ràng, các ma sư của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, xung quanh ma lực đều được bao phủ bởi một viên vàng tượng trưng cho thuộc tính của Quang Minh, mà quang mang viên xám hẳn là tượng trưng cho ma lực của mảnh đại lục khác. Không hề nghi ngờ, hai khóa Tinh Miện mà mình đã hấp thụ, và hai khóa Tinh Miện nằm trên hai cái bao tay Nhật Nguyệt Quang Huy cũng vậy, hẳn đều là thu hoạch được từ những ma sư đã chết của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục. Hai khóa Tinh Miện trên Nhật Nguyệt Quang Huy sở dĩ trân quý, chính bởi vì bọn chúng được thu hoạch sau khi đánh chết hai gã cường giả cấp bậc bảy quan của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục.

Mà Tinh Miện của ma sư Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục hiển nhiên có thể sử dụng trực tiếp được, thế nhưng khóa Tinh Miện màu trắng trong tay mình lại mang thuộc tính Quang Minh, tựa hồ như có một chút chế ước nào đó. Cảm giác so với Tinh Miện của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục cũng không giống nhau.

Trong mơ hồ, Cơ Động đã chạm đến được một ít huyền bí nào đó. Hắn đoán rằng, những ma sư cùng một đại lục, là không thể sử dụng được Tinh Miện lẫn nhau. Chỉ có những Tinh Miện có thuộc tính tương phản

mới có thể trực tiếp sử dụng được. Nếu không mà nói, các ma sư của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, chẳng phải sẽ vì lợi ích của Tinh Miện mà gây ra chiến tranh hay sao?

Đem khối Tinh Miện màu trắng này cất lại, Cơ Động đợi đến khi trở về sẽ hỏi lại sư phụ mình, hoặc là vị sư huynh Lôi Đế của mình cũng được. Sau đó hẩn nhanh chóng vùi đầu vào việc thu nhặt các khóa Tinh Hạch trên mặt đất.

Lam Bảo Nhi nhất thời trở nên trầm mặc, thậm chí có chút không dám đến gần Cơ Động. Hai người rất nhanh thu hoạch hết tất cả các Tinh Hạch nằm rải rác trên mặt đất. Về phần những thứ linh tinh còn lại, ngoại trừ một ít kim tệ ra, cũng không có gì có giá trị nữa.

Lam Bảo Nhi đem đám Tinh Hạch mà mình nhặt được đưa đến trước mặt Cơ Động. Trong mắt nàng mơ hồ biểu lộ thần sắc sợ hãi.

Cơ Động nhìn nàng:

- Người đang sợ ta sao?

- Ta...

Thân thể Lam Bảo Nhi khẽ run lên một chút, nhưng nàng vẫn khẽ gật đầu.

Cơ Động nhàn nhạt nói:

- Nhớ kỹ, chúng ta là đồng bọn. Bất luận là ta sử dụng ra lực lượng gì đi nữa, cũng chỉ có nhắm vào địch nhân mà thôi. Hi vọng người có thể giữ bí mật giúp ta. Bí mật này, hiện tại cũng chỉ có sư phụ ta và Chúc Diễm đại ca biết mà thôi.

- Ta nhất định sẽ giữ bí mật giúp người.

Lam Bảo Nhi cơ hồ là ngay lập tức thốt lên. Nghe xong những lời Cơ Động nói, tâm tình của nàng mới có thể dần dần trầm tĩnh lại.

Cơ Động gật gù đầu, rất nhanh kiểm tra lại những gì mà hai người bọn họ thu nhặt được. Khi hẩn nói ra con số, Lam Bảo Nhi nhẹn không được nói to:

- Lần này chúng ta phát tài rồi.

Trong túi lưu trữ vật phẩm kia của trung niên nhân, tổng cộng rơi ra sáu mươi hai khóa Tinh Hạch. Trong đó, Tinh Hạch cấp hai chỉ có hai mươi mấy khóa, cấp ba lại có hơn ba mươi khóa, cấp bốn cũng có đến mười khóa, tính luôn cả khóa Tinh Hạch của con Tùng Lâm Cự Thú kia trong đó. Mười hệ hệ nào cũng có cả. Phải biết rằng, sứ mệnh sơ khảo lần này của hai người bọn họ, cũng chỉ cần một viên Tinh Hạch bất cứ thuộc tính nào. Dưới tình huống hiện tại, có thể coi như bọn họ đã hoàn thành vượt mức nhiệm vụ rồi. Ngoại trừ những loại Tinh Hạch cấp hai ra, Cơ Động còn chiếm được ba khóa Bính Hỏa Tinh Hạch cấp ba, hai khóa Đinh Hỏa Tinh Hạch cấp ba. Lam Bảo Nhi cũng chiếm được hai khóa Quý Thủy Tinh Hạch cấp ba nữa, phù hợp với điều kiện sơ khảo của bọn họ.

Chỉ mới tiến vào Địa Linh Sơn có hai ngày, nhiệm vụ sơ khảo của hai người cũng đã hoàn thành được hơn phân nửa. Thi thể của trung niên nhân kia lúc này cũng đã biến thành tro bụi. Dưới tác dụng của cực hạn song hỏa, thậm chí ngay cả một mẫu thi thể cũng không có lưu lại. Mãi đến khi thi thể hẩn hoàn toàn biến mất, hai ngọn hỏa diễm hai màu đen và vàng kim kia mới lặng yên biến mất, giống như là chui vào lòng đất vậy. Mà ngay cả những cây cỏ xung quanh, không có bị cực hạn song hỏa tiếp xúc, cũng đã biến thành một mảng khô vàng. Cấp bậc càng cao, ưu thế thuộc tính cũng càng lớn hơn, đây chính là đánh giá của Liệt Diễm. Đối với điểm này, hôm nay Cơ Động mới hoàn toàn hiểu rõ.

Cơ Động nói:

- Ác giả ác báo, xem như là may mắn hoàn thành phân nửa sơ khảo đi.

Sau khi giết một người, trong lòng hẩn chỉ có cảm giác nóng rực, tựa như hai đại quân vương, vốn không để sự tồn tại của các sinh vật khác trong mắt vậy.

134. Chương 68 Cưỡi Hổ Khó Xuống(thượng)

Ngay cả bản thân Cơ Động cũng không biết, tâm tính của hắn cũng đã dần dần bị ý chí của hai đại quân vương ảnh hưởng. Cao ngạo, cuồng bạo, cường hãn...

Lam Bảo Nhi để mặc cho Cơ Động thu giữ hết đám Tinh Hạch mới thu nhặt được, chỉ giữ lại hai khóa Quý Thủy Tinh Hạch cấp ba mà thôi. Trầm mặc một lúc, nàng mới khẽ nói:

- Cơ Động, thực xin lỗi người.

Cơ Động vỗ vỗ bả vai của nàng, tựa như là khi an ủi hai huynh đệ Tịch Nhĩ và Tất Tô vậy:

- Chỉ cần sau này người nhớ kỹ lần giáo huấn này là được rồi. Chúng ta mau rời khỏi nơi này đi. Người kia rất có thể không phải chỉ có một mình đi vào Địa Linh Sơn này. Có thể thắng được hắn, phần lớn là nhờ vào đánh lén và may mắn thôi. Đi thôi.

Lam Bảo Nhi vội vàng gật đầu:

- Được, ta sẽ nghe theo lời người.

Cơ Động vừa mới dắt Lam Bảo Nhi tiến vào rừng một khoảng, đột nhiên hắn dừng bước lại, quay đầu lại hỏi:

- Bảo Nhi, người có dám chơi lớn một lần không?

Lam Bảo Nhi sửng sốt một chút:

- Chơi cái gì lớn?

Cơ Động nói:

- Tình huống vừa rồi người cũng đã thấy đó. Sau khi đánh chết kẻ đó, chúng ta thu được không ít chỗ tốt a. Ta từng nghe sư huynh nói qua, một khi ma sư tìm bạn đồng hành để đi chung, thường sẽ lựa chọn những người có thuộc tính bất đồng. Như vậy, sau này khi đối mặt với bất cứ đối thủ thế nào, cũng có thể dễ thuộc tính bọn họ bổ khuyết cho nhau. Nếu thực lực của đồng bọn người kia cũng không chênh lệch nhiều lắm với hắn...

Cơ Động nói đến đây, Lam Bảo Nhi đã rõ ràng ý tứ của hắn:

- Ý người là muốn tập kích gã đồng bọn của hắn sao?

Cơ Động gật gù đầu. Lần này cũng không phải là lần đầu tiên hắn giết người. Ở trong lòng hắn, giết chết ác nhân căn bản là không phải chuyện gì quan trọng. Khi hắn nhìn thấy ngọn hỏa diễm hai màu vàng kim và đen bùng nổ trước mắt mình, trong lòng hắn thậm chí còn có một loại cảm giác vui sướng không gì sánh kịp nữa.

Sắc mặt Lam Bảo Nhi đã có chút tái nhợt:

- Còn muốn giết người nữa sao?

Cơ Động nhìn thẳng vào hai mắt của nàng:

- Ở nơi này, vốn là thế giới người ăn thịt người. Người cũng thấy đó, cấp bậc ma lực của ta khá thấp, cho dù cầm trong tay lệnh bài của Âm Dương Học Đường đi chăng nữa, nếu gặp phải những ma sư điệp sát ma thú vẫn đồng dạng gặp nguy hiểm. Chúng ta không tìm đến làm phiền bọn họ, bọn họ cũng tìm đến làm phiền chúng ta thôi. Nếu đã như vậy, không bằng ra tay trước để cắt đứt hậu hoạn về sau. Nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ một chút, chúng ta cũng sẽ càng tiết kiệm được nhiều thời gian hơn cho việc nghiên cứu ma kỹ và rèn luyện năng lực thực chiến.

Lam Bảo Nhi ngập ngừng nói:

- Nếu như hắn không có đồng bọn thì sao?

- Cứ đợi mà xem. Ta đoán rằng, hắn ít nhất có đến hai gã đồng bọn, thậm chí còn có thể nhiều hơn nữa. Những ma sư ba quan đã có thực lực tương đối xuất sắc, nhưng sư huynh từng nói qua, trong Địa Linh Sơn

còn có những loại ma thú mà ngay cả hắn cũng không đối phó nổi. Muốn thu được những ích lợi lớn hơn nữa, thực lực của một tên Canh Kim Hệ ba quan như hắn cũng còn không đủ khả năng.

- Được rồi, ta nghe theo lời ngươi.

Lam Bảo Nhi gật gật đầu, hai tay theo bản năng nắm chặt lại. Nàng chỉ cảm thấy hai lòng bàn tay mình đã ướt đầm mồ hôi, đồng thời trong lòng nàng còn dâng lên một cảm giác kích thích khó đặt tên. Nàng như thể nào cũng không nghĩ đến, nhiệm vụ của bọn họ là liên sát ma thú cấp ba, thế mà bây giờ đã trở thành đi phục kích ma sư cấp bậc ba quan.

Cơ Động cũng không phải là người có tính cách vội vàng, lỗ mẫn, mà ngược lại, hắn có thể chịu được sự cô tịch, khổ tu trong việc pha chế rượu và tu luyện ma lực, hắn tuyệt đối là một người cực kỳ bình tĩnh. Dẫn theo Lam Bảo Nhi đánh một vòng nhỏ xung quanh, hai người mới một lần nữa trở lại gốc đại thụ lúc trước bọn họ đã ẩn nấp.

Từ trên cây nhìn xuống dưới, có thể nhìn thấy rõ ràng đồng tro tàn nằm trên mặt đất, tàn tích cháy xém của thi thể gã trung nhân kia, còn có vô số vật phẩm nằm tán loạn nơi đó nữa. Đương nhiên, cũng còn thi thể của con Tùng Lâm Cự Thú kia nữa.

Sau đó là khoảng thời gian chờ đợi. Khoanh chân ngồi trên một nhánh cây thô chắc, Cơ Động thông thả hấp thu Bính Hỏa nguyên tố trong không khí. Đồng thời hắn cũng sử dụng một khóa Hỏa thuộc tính Tinh Miện cấp hai, hấp thu ma lực trong đó, bổ sung cho bản thân.

Đây là lần đầu tiên hắn thử hấp thu năng lượng ma lực của Ma thú Tinh Hạch. Thúc dục ma lực của bản thân, tiến hành kết hợp với khóa Tinh Hạch. Ma lực trong Tinh Hạch nhất thời dâng trào ra. Khóa Tinh Hạch mà hắn hấp thu là thuộc Bính Hỏa thuộc tính. Bính Hỏa ma lực rất nhanh dung nhập vào luồng Âm Dương lốc xoáy trong lồng ngực hắn, rất nhanh bổ sung lại ma lực khi này tiêu hao. Có được luồng Âm Dương lốc xoáy này, quá trình chuyển hóa ma lực cơ hồ cũng không cần thiết.

Khi hắn hoàn thành việc hấp thu ma lực, màu đỏ rực trên khóa Tinh Hạch kia rất nhanh rút đi, biến thành một viên đá trong suốt vô sắc, cuối cùng phốc một tiếng, vỡ thành bột mịn. Hắn sở dĩ không toàn lực tiến hành tu luyện để khôi phục ma lực, cũng không phải lo lắng địch nhân có thể xuất hiện bất ngờ, mà là lo lắng nếu tiến hành tu luyện sẽ làm cho Hỏa nguyên tố trong không khí hội tụ lại. Nếu trong số địch nhân có Hỏa ma sư, nhất định sẽ phát hiện ra bọn họ. Cái này gọi là tiểu tiết sẽ quyết định được thắng bại. Nếu hắn đã quyết định phục kích, bản thân hắn là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, như vậy hắn nhất định sẽ làm mọi thứ trở nên tốt nhất.

Sự thật chứng minh những gì Cơ Động phán đoán. Hai người ở trên nhánh cây chờ đợi không đến thời gian nửa nén nhang, phía dưới đã có động tĩnh.

Một đạo thân ảnh lặng yên không một tiếng động đã xuất hiện tại khoảng trống khi này xảy ra cuộc chiến. Đó là một gã nam nhân mặc trang phục màu xanh, độ tuổi nhìn qua cũng khoảng gã trung niên nhân khi này, tướng mạo bình thường. Khi hắn nhìn thấy thi thể của con Tùng Lâm Cự Thú kia cùng với đống đồ vật nằm ngổn ngang nơi đó, rõ ràng chấn động một chút. Bất quá, hắn cũng không có nóng lòng chạy đến gần con Tùng Lâm Cự Thú, mà nhanh chóng nhìn ngó bốn phía. Thanh quang trên người đại phóng, đã phóng xuất ra Dương Miện của mình.

Ba quan hai tinh, ba mươi bốn cấp Giáp Mộc Đại Sư. Dưới sự thúc dục tận lực của hắn, quang mang màu xanh khuếch tán ra chừng hơn năm thước xung quanh thân thể hắn. Đám cây cỏ khô vàng xung quanh được sự bao phủ của thanh quang không ngờ lại một lần nữa tỏa ra sinh cơ. Hắn thật cẩn thận kiểm tra các dấu vết trên mặt đất.

Lam Bảo Nhi nhìn về phía Cơ Động một cái, có ý dò hỏi. Đối phương là một gã Mộc Hệ ma sư ba quan. Hỏa trực tiếp khắc Kim, gián tiếp khắc Mộc. Với thực lực cường đại khi này Cơ Động đã bày ra, Lam Bảo Nhi tin chắc nếu hai người liên thủ lại, hoàn toàn có thể đánh chết gã Giáp Mộc Đại Sư ban quan bên dưới.

Nhưng Cơ Động lại lắc lắc đầu với nàng, ý bảo nàng nên tiếp tục chờ một lúc nữa. Mà một màn phát sinh kế tiếp lại khiến cho Lam Bảo Nhi không khỏi phải bội phục khả năng dự đoán tình huống của Cơ Động.

Phốc, phốc. Lại có thêm hai đạo thân ảnh nữa xuất hiện tại khoảng trống. Tốc độ bay đến của bọn họ

thậm chí còn nhanh hơn hai người trước nữa. Hai người này phân biệt mặc trang phục màu đỏ và màu đen. Người áo xanh hướng về phía hai người nói:

- Nhị ca có thể đã xảy ra chuyện. Các người nhìn xem, các đồ vật nằm tán loạn nơi này đều là đồ của hắc cả. Hơn nữa, đám tro than này lại có hình dạng như con người. Tam ca, người cũng là Hỏa hệ ma sư, người xem thử xem.

Trung niên áo đỏ ngồi xổm xuống nhìn nhìn về phía khoảng trống bị đốt trụi phía trước, hít mạnh một hơi:

- Nhị ca khẳng định đã xảy ra chuyện. Đây là do nhiệt độ cực cao tạo thành. Các người nhìn xem, tất cả cây cỏ xung quanh đều đã biến thành khô vàng. Có thể thấy được nhiệt độ lúc đó mãnh liệt đến mức nào. Chỉ sợ ngay cả thân thể của Nhị ca cũng đã bị đốt thành tro bụi rồi. Những thứ rơi vãi nơi này, đều là những thứ trong túi da lưu trữ vật phẩm của hắc rơi ra. Tất cả Tinh Hạch đều mất hết, chắc là đã bị kẻ giết hắc lấy mất. Hỏa ma lực của kẻ này cực kỳ cường hãn.

135. Chương 68 Cưỡi Hồ Khó Xuống (hạ)

Trung niên áo xanh gật đầu, nói:

- Ta vừa rồi đã dùng ma lực tra xét qua một chút, nơi này mặc dù có không ít dấu vết chiến đấu, nhưng đều chỉ là dấu vết do ma lực Canh Kim Hệ của nhị ca cùng với ma lực Ất Mộc Hệ của con Tùng Lâm Cự Thú kia tạo thành mà thôi. Nhìn qua, chắc hẳn là Nhị ca bị tên địch nhân Hỏa thuộc tính kia tập kích, cũng không có phản kháng nhiều lắm. Chẳng lẽ lại là một đầu Hỏa Hệ ma thú bậc cao sao?

Hắc y nhân này giờ vẫn im lặng chờ xen vào:

- Không có khả năng. Người có thấy một đầu ma thú nào ăn tươi nuốt sống các loại Tinh Hạch khác hệ không? Số Tinh Hạch trên người Nhị ca cũng hơn mấy chục khối, hệ nào cũng có cả.

Ba người liếc nhìn nhau, gã được gọi là Tam ca nói:

- Chắc hẳn là bị địch nhân tập kích rồi. Khốn kiếp, ta mà biết ai tập kích Nhị ca, nhất định sẽ băm thây hắc thành vạn mảnh.

Hắc y nhân nói:

- Tam ca, người xem Hỏa ma lực của kẻ tập kích này đạt đến cấp bậc bao nhiêu? Là Bính Hỏa hay là Đinh Hỏa?

Trung niên áo đỏ cau mày:

- Ta đã cẩn thận cảm thụ qua Hỏa nguyên tố ba động trong không khí, lại thêm dấu vết cháy xém này, vừa không giống Bính Hỏa, cũng không giống như Đinh Hỏa. Từ uy lực của ngọn lửa mà nói, người này chỉ sợ đã đạt đến cấp bậc năm quan rồi. Nhưng mà, lực bạo phát của ngọn lửa cũng chỉ chừng cấp bậc ba quan mà thôi. Hơn nữa, tựa hồ khí tức của Dương Hỏa và Âm Hỏa đều có cả. Thật sự là kỳ quái.

Trung niên áo xanh nói:

- Phải chi lúc Nhị ca gặp phải con Tùng Lâm Cự Thú, hét lên một tiếng, chúng ta sớm chạy đến nơi này một chút thì tốt rồi. Cộng thêm Đại ca nữa, cho dù đối phương có thực lực năm quan đi nữa, chúng ta cũng không phải không có lực liều mạng a.

Cơ Động lẳng lặng ngồi trên cây quan sát những động tĩnh bên dưới, thông qua những lời bọn họ nói với nhau và những hành động của bọn họ, hắc đã thu thập được khá nhiều tin tức hữu dụng. Những người dưới này, đều là những ma sư Dương thuộc tính. Gã Canh Kim Đại Sư vừa rồi bị mình đánh chết đứng thứ hai trong đám bọn họ. Ma sư Bính Hỏa Hệ đứng thứ ba, gã áo xanh là Giáp Mộc Hệ, đứng thứ tư, còn gã áo đen là Nhâm Thủy Hệ, xếp vị trí cuối cùng. Ngoại trừ ba người này ra, chắc hẳn là còn một gã ma sư Mậu Thổ Hệ nữa, hơn nữa thực lực có thể là mạnh nhất trong đám bọn họ.

Ngũ Dương ma sư, hợp lại sẽ tạo thành Ngũ Hành, cũng sẽ không sợ bất cứ thuộc tính tương khắc nào cả. Cho dù bọn họ đều chỉ là ma sư cấp bậc ba quan mà thôi, nhưng chỉ cần mỗi tên trong bọn họ có thể như

gã trung niên Canh Kim Hệ kia, biết được một cái ma kỹ cấp bậc Tắt Sát Kỹ, hơn nữa lại còn là Ma Kỹ Tổ Hợp khác hệ, quả thật có thể đủ sức đối phó với các ma sư cấp bậc cao cấp hơn. Chắc có lẽ là bởi vì khu vực ngoại vi của Địa Linh Sơn cũng không có các loại ma thú có thể uy hiếp đến bọn họ, nên bọn họ mới tạm thời tách nhau ra đi liệp sát, nhằm thu hoạch thêm nhiều Ma thú Tinh Hạch hơn một chút. Chỉ bất quá gã Nhị Ca Canh Kim Hệ kia xui xẻo, gặp phải một đầu Tùng Lâm Cự Thú cấp bốn, hơn nữa lại còn mình và Lam Bảo Nhi, mới xảy ra kết cục như thế.

Lam Bảo Nhi bây giờ ngay cả thở mạnh cũng không dám, càng nép sát người Cơ Động hơn. Nàng càng ngày càng cảm giác được gã thiếu niên độ tuổi còn nhỏ hơn mình này lại càng đáng sợ đến thế nào. Thực lực tuy rằng kém mình, nhưng sự tinh táo, tâm tư kín đáo, cẩn thận,... lại khiến nàng không khỏi giật mình. Đồng dạng là đệ tử của Âm Dương Học Đường nhưng tại sao lại chênh lệch lớn đến như vậy? Khó trách cấp bậc ma lực của hắn tuy không bằng mình, nhưng lại xếp hạng trên mình.

Phía dưới là ba đối thủ có thực lực ít nhất là ba quan, hơn nữa lại còn có một gã Mậu Thổ Hệ ma sư thực lực còn mạnh hơn cũng chưa xuất hiện nữa. Dưới tình huống như vậy, Cơ Động tuyệt đối sẽ không dễ dàng động thủ. Không nắm chắc tuyệt đối, tùy tiện nhảy xuống chính là tìm lấy cái chết.

Ba người kia sau khi tra xét một lúc lâu, hắc y nhân nói:

- Chúng ta làm gì bây giờ? Nhị ca đã xảy ra chuyện. Đại ca hắn cũng đã nhận được tin tức rồi, sao đến giờ cũng chưa có đến đây?

Trung niên áo đỏ trầm giọng nói:

- Tên địch nhân tập kích Nhị ca có lẽ vẫn chưa có chạy đi xa. Chúng ta tạm thời không thể tách ra, cứ ở chỗ này mà đợi đại ca đi. Với thực lực của đại ca, phát động ra Truy Tung Thuật, có lẽ sẽ tìm được nhiều đầu mối hơn một chút. Như vậy đi, bây giờ chúng ta truy tìm bốn phía một chút, khoảng cách giữa mỗi người cũng không được vượt qua một trăm bước. Quan sát cẩn thận một chút, biết đâu có thể tìm ra được một ít đầu mối.

Hai người còn lại gật đầu. Ba người rất nhanh tách ra, bọn họ cũng rất cẩn thận, toàn bộ đêm Dương Miện của mình phóng thích ra, cẩn thận quan sát chung quanh.

Trong đầu Cơ Động vận chuyển với tốc độ cực nhanh, không ngừng tính toán lại khoảng cách của những người này. Có ba người này ở dưới, hắn và Lam Bảo Nhi nhất định không cách nào rời đi được. Thuật Truy Tung của gã Mậu Thổ Hệ kia không biết hiệu quả như thế nào, nhưng mà, nếu bọn họ bị mấy người kia phát hiện đang ngồi trên cây, như vậy cũng không khác nào bắt cá trong rọ cả. Tình huống bây giờ đã là cười lên lưng cọp, khó có thể nhảy xuống.

Trong ánh mắt Lam Bảo Nhi rõ ràng toát ra vài phần lo lắng. Trong mắt Cơ Động lóe ra quang mang. Xem ra chỉ còn cách hợp lại đánh liều một trận rồi. Bất quá, hắn cũng không có chút nào lo lắng. Xét về tâm lý, hắn và Lam Bảo Nhi hoàn toàn khác nhau. Bởi vì hắn tuyệt đối cũng không có quen kẻ đã đưa bọn họ đến đây, sư huynh Lôi Đế Phát Thụy. Một khi mình và Lam Bảo Nhi thật sự gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, chẳng lẽ sư huynh lại khoanh tay đứng nhìn hay sao? Cũng chính là bởi vì biết Phát Thụy luôn giám sát, cho nên Cơ Động dù cho có cơ hội cũng không có xuống Địa Tâm Hồ tìm Liệt Diễm.

Nói thẳng ra là, nơi này dù sao cũng chỉ là sơ khảo của Âm Dương Học Đường, cũng không phải là chiến trường sinh tử thật sự như trên Thánh Tà Chiến Trường. đương nhiên, Lôi Đế cũng tuyệt đối không dễ dàng xuất hiện. Cơ Động mơ hồ dự đoán, nếu như Lôi Đế Phát Thụy xuất hiện cứu bọn họ, như vậy thành tích sơ khảo của bọn họ cũng sẽ bị ảnh hưởng khá nhiều. Cho nên, nếu không phải đến lúc cực kỳ nguy hiểm, Phát Thụy cũng tuyệt đối không nhúng tay vào. Nếu không, làm sao có thể rèn luyện năng lực thực chiến cho bọn họ đây?

Trong số ba gã trung niên đã tách ra kia, tên ma sư Giáp Mộc Hệ áo xanh kia hướng về phía hai người Cơ Động ẩn nấp mà đi tới. Mỗi khi hắn đi qua một gốc cây nào, đều dùng tay sờ nhẹ lên thân cây một chút, tựa hồ như muốn cảm thụ cái gì đó. Thân cây mà Cơ Động và Lam Bảo Nhi đang ẩn nấp này cách khoảng đất trống cũng không xa lắm, hơn nữa lại đặc biệt cao to, rậm rạp. Không hề nghi ngờ, gã trung niên áo xanh kia chắc chắn sẽ dò xét đến chỗ thân cây này.

Cơ Động quay sang Lam Bảo Nhi nháy mắt một cái, Lam Bảo Nhi hiểu ý gật gật đầu. Hắn chậm rãi giơ hai tay đang mang Nhật Nguyệt Song Huy lên. Có thể nói, chính nhờ hai cái bao tay này mà Cơ Động có thể một kích tất sát gã trung niên nhân Canh Kim Hệ kia. Có nó tồn tại, uy lực hai loại Hỏa Diễm của Cơ Động cũng tăng lên đến ba mươi phần trăm, sự tiêu hao ma lực cũng giảm xuống ba mươi phần trăm nữa. Tuyệt đối là là vũ khí ma lực cao cấp nhất.

Lam Bảo Nhi chợt chứng kiến được một màn kỳ dị. Chỉ thấy hai tay Cơ Động phân biệt vẽ thành hai đường vòng cung nhỏ ở hai bên thân thể. Sau đó tay phải nắm lại, dùng tay trái chụp lấy nắm tay phải. Từ trong lòng bàn tay trái nhất thời tràn ra một tầng quang mang màu đen, rất nhanh bao trùm lấy nắm tay phải.

Cơ Động tuyệt đối không đợi đến khi trung niên áo xanh kia đến trước mặt mới động thủ. Đối mặt với địch thủ có cấp bậc cao hơn mình một quan, mặc dù hắn cũng đủ tự tin có thể mặt đối mặt mà đánh bại đối phương. Thế nhưng nếu làm vậy sẽ cấp cho hai người kia thời gian và cơ hội chạy đến. Đối phó hai người, Cơ Động cảm giác được mình còn có thể liều mạng, thế nhưng nếu là ba người, hắn và Lam Bảo Nhi chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Một quả hỏa cầu đen nhánh, lặng yên không một tiếng động chợt bay ra, so với quả hỏa cầu lần trước tập kích gã Canh Kim Hệ thì càng thêm quỷ dị, thần bí hơn. Có được kinh nghiệm của lần trước, lần này Cơ Động thu liễm khí tức càng tốt hơn mấy phần.

136. Chương 69 Âm Viêm Ma Vương Dị Biến (thượng)

Cơ Động lựa chọn thời cơ ra tay vô cùng chính xác, đúng ngay trong nháy mắt gã áo xanh kia đang mãi tra xét một gốc đại thụ bên cạnh, quay lưng về phía bọn họ. Một quả cầu đen nhánh, lặng yên không một tiếng động đã phóng ra. Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa âm độc tàn nhẫn đã hoàn toàn phóng thích ra.

Chí âm chi hỏa, đồng dạng cũng là cực hạn âm hiểm, thời gian sử dụng càng lâu, tâm tình của Cơ Động cũng càng ngày càng thâm trầm hơn. Bất quá, lúc này đây gã áo xanh dù sao cũng không giống gã Canh Kim Hệ kia, không có đề phòng phía sau, hắn đang cực kỳ cảnh giác. Lúc khóa hắc cầu kia bay đến cách hắn chỉ còn khoảng một thước, đã tiến vào trong phạm vi tầng ma lực giáp bọc hộ thể của hắn. Cảm giác nguy hiểm dâng lên, hắn nhanh như chớp lập tức phản ứng lại.

Chỉ thấy thanh quang trên người hắn chợt đại phóng, cả người dưới sự bao phủ của thanh quang đã từ từ dung nhập vào gốc đại thụ mà bàn tay hắn đang chạm vào. Không có chính mắt nhìn thấy, tuyệt đối khó có thể tưởng tượng ra một mà kỳ bí đến như vậy. Con người và cây cối lại có thể nhập lại thành một thể hay sao?

Nhưng mà, quả hắc cầu đen nhánh kia vẫn là va chạm cực mạnh lên trên gốc đại thụ kia, quang mang màu vàng kim cũng đã trong nháy mắt bộc phát ra.

Oanh—, lực bộc phát cực mạnh khủng bố lại một lần nữa bộc phát ra. Lực công kích của Bính Đinh Song Hỏa Cầu sau khi áp súc lại, trải qua sự tăng phúc của hai cái bao tay Nhật Nguyệt Quang Huy, tính thôn phệ cực mạnh, về mặt thuộc tính lại hoàn toàn áp chế, một gốc cây bình thường làm sao có thể hoàn toàn ngăn cản được.

Một tiếng nổ ầm vang, gốc đại thụ kia sau khi bị va chạm đã nổ ầm, gãy làm hai đoạn. Thân ảnh màu xanh của bị đánh văng ra, toàn thân cũng đã bị ngọn hỏa diễm hai màu đen, vàng kim lây dính. Tuy rằng không có bị một kích kia làm bị thương nặng, nhưng bất luận là chí dương chi hỏa hay chí âm chi hỏa, dưới tình huống không ngừng đốt cháy, cũng không khỏi khiến cho người kia phát ra một tiếng gào thét thảm thiết.

Ngay khi phát ra Cực Hạn Song Hỏa Cầu, cả người Cơ Động đã giống như một con chim lớn, từ trên cây phóng xuống. Trung niên áo xanh tự nhiên cũng phát hiện ra hắn, nhưng lúc này hắn đang vô cùng thống khổ vì bị cực hạn song hỏa không ngừng thiêu đốt, tuyệt đại bộ phận ma lực của hắn đều tập trung để chống đỡ Hỏa nguyên tố, chỉ có thể phân ra một bộ phận ma lực nhỏ lồi gốc đại thụ bị nổ đứt khi nãy quăng về phía Cơ Động để phòng ngự.

Hắc quang thấp thoáng, thân thể Cơ Động trên không trung quỷ dị vận vẹo vài cái, giống như là khê cất bước nhảy múa trong không trung vậy, hoàn toàn xảo hợp, ở giữa không trung khê biến chuyển phương vị

một chút, cơ hồ là lách mình một cái đã tránh được gốc đại thụ đang bay tới kia, cách thân thể hắn đúng có một ly. Cùng lúc đó, bàn tay trái mang theo hỏa diễm đen nhánh của hắn cũng đã lặng yên không một tiếng động đánh trúng thân thể gã áo xanh.

Về mặt phản ứng và thực lực, gã áo xanh trước mặt rõ ràng kém hơn gã trung niên Canh Kim Hệ mà Cơ Động đánh chết khi nãy rất nhiều. Nhất là khả năng phòng ngự của hắn cũng còn kém hơn Kiên Thể Thuật của Canh Kim Hệ rất nhiều. Tuy rằng ma lực của hắn có thể miễn cưỡng ngăn cản được dư ba bùng nổ của Cực Hạn Song Hỏa Cầu. Nhưng mà, sự xâm nhập thuộc tính của Chí Âm Chí Dương chi hỏa, căn bản không phải Giáp Mộ Thuộc tính của hắn có thể ngăn cản được. Hắn chỉ cảm thấy cơ thể hắn giống như

Ma lực Nhâm Thủy Hệ có chút hỗn loạn chợt từ trong cơ thể hần dâng lên. Hư ảnh Thiên Hậu, biểu tượng của Nhâm Thủy Hệ đột nhiên hiện lên sau lưng hần, mang theo hơi thở điên cuồng, nháy mắt phóng vọt về phía của Cơ Động và Lam Bảo Nhi.

Ngay khi tiếng nổ ầm vang kia phát ra, Lam Bảo Nhi đã ngừng khóc. Đối mặt với gã áo đen kia đang xông tới, nàng chậm rãi đứng lên. Thời khắc này đây, trong mắt nàng chỉ lóe ra một tầng quang mang kiên định.

Trải qua nhiều lần như vậy, trước sau hai lần do mình sai lầm mà suýt chút nữa làm mất tính mạng mình và Cơ Động. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi chưa tới một canh giờ như thế, tâm tình Lam Bảo Nhi tựa hồ như lớn lên rất nhiều. Lúc này, trong đầu nàng chỉ còn một ý niệm duy nhất mà thôi, bất luận là phải trả giá như thế nào, cũng nhất định phải bảo vệ an toàn cho Cơ Động.

139. Chương 70 Bí Pháp Ma Lực Thiêu Đốt (hạ)

Ma lực Quý Thủy Hệ nháy mắt sôi trào, một luồng quang mang màu tím nhạt từ trên thân thể Lam Bảo Nhi bốc lên xung quanh. Chỉ thấy hai tay nàng chấp lại thành hình chữ thập trước ngực, tựa hồ như đang cầu nguyện gì đó. Từ trên mi tâm, một luồng quang mang màu tím nhạt chậm rãi nở rộ. Trên đỉnh đầu nàng, cái Âm Miện màu đen chợt tỏa sáng ra một luồng hơi thở cực kỳ âm lãnh.

Bước tới trước một bước, nàng đã chắn trước người Cơ Động. Tử quang mãnh liệt không ngừng từ trong cơ thể nàng dâng trào ra. Ngay trên mi tâm nàng chợt ngưng tụ lại một ký hiệu kỳ lạ. Xung quanh cái Âm Miện trên đầu nàng, chợt xuất hiện một tầng khí vụ màu tím nhàn nhạt.

Trong rừng cách đó không xa, ánh mắt của một thân ảnh cao lớn chợt toát ra vẻ kinh ngạc, trong đầu vang lên một cái tên: Bí pháp ma lực thiêu đốt.

Ngay sau đó, một tình huống khiến người ta khó có thể tưởng tượng ra chợt xuất hiện. Trên cái Âm Miện của Lam Bảo Nhi vốn chỉ có hai cái Miện Tinh, thế nhưng lại rất nhanh tăng lên, chỉ trong giây lát đã hóa thành năm cái. Năm cái Miện Tinh này rời khỏi Âm Miện, nháy mắt ngưng tụ lại trên không trung, hóa thành một cái lạc ấn hình giọt nước màu tím nhạt, nhanh chóng gia nhập vào Miện Phong thứ ba trên cái Âm Miện. Bằng một loại phương pháp thần kỳ, nàng đã đem thực lực của mình tăng lên đến ba quan. Nhưng nhìn vào tầng sương mù càng ngày càng đậm lên chung quanh cái Âm Miện trên đỉnh đầu của nàng, có thể nhìn thấy được, thực lực cấp bậc ba quan này, chỉ là tăng lên tạm thời mà thôi.

Cùng với sự biến hóa của Quý Thủy Âm Miện, biểu tượng của Quý Thủy Hệ, Quy Xà Song Đầu Huyền Vũ cũng đã lặng yên xuất hiện. Lam Bảo Nhi khẽ quát lên một tiếng, tử quang Quý Thủy Hệ vốn nhàn nhạt đã phát ra quang hoa chói mắt. Quang mang mãnh liệt chợt từ trong cơ thể nàng tuôn ra, ngưng đọng lại, lại là một cái Quý Thủy Ảnh Tượng. Khác biệt chính là, lần này Quý Thủy Ảnh Tượng là cấp bậc ba quan.

Cái cao cấp Mệnh Trung Kỳ này một khi thi triển ra, chẳng những tạo ra một thân ảnh Lam Bảo Nhi làm bằng năng lượng, hơn nữa, ngay phía sau nó lại có thêm một hư ảnh Huyền Vũ lặng yên bay ra, nâng đỡ thân ảnh phía trước, bay thẳng về phía trước, trực tiếp nghênh đón đối thủ.

Quý Thủy đôi đầu Nhâm Thủy, Âm Thủy đôi đầu Dương Thủy, dưới tình huống không có bất cứ thuộc tính tương khắc gì, so đấu chính là thực lực chân chính mà thôi. Vô số cây Băng Mâu, từ trên tay gã áo đen gần như điên cuồng kia không ngừng phóng ra. Tuy rằng lực công kích của mấy cây Băng Mâu này đều không cường hãn như cây đã đâm thương Cơ Động, nhưng cái này dù sao cũng là công kích cấp bậc Mệnh Trung Kỳ. Hơn nữa, lúc này đầu hần tựa như xuất hiện vấn đề, ma lực hết sức hỗn loạn, cường độ công kích của mỗi một cây Băng Mâu thậm chí đều không giống nhau. Nhưng mà, cũng chính vì sự công kích trạng thái điên cuồng thế này, dưới tình huống ma lực điên cuồng phóng thích, cũng gây cho Lam Bảo Nhi một áp lực cực lớn.

Quý Thủy Ảnh Tượng đứng trước mặt Lam Bảo Nhi, hai thanh quang mang màu tím xuất hiện trên hai tay nó, biến thành vũ khí hộ thân, không ngừng đem từng cây từng cây Băng Mâu chắn nát, cũng quyết không lui về sau một bước. Nhưng mỗi lần đánh vỡ một cây Băng Mâu, quang mang trên bản thể Quý Thủy Ảnh Tượng cũng yếu bớt vài phần. Cái này đã hoàn toàn biến thành sự thi đấu ai sẽ tiêu hao ma lực trước.

Trên người Lam Bảo Nhi không ngừng nở rộ ra từng đạo tử quang, phóng thẳng về phía Quý Thủy Ảnh Tượng bổ sung ma lực. Lúc này, trên hai tay nàng đã phân biệt nắm chặt hai khóa Thủy Hệ Tinh Hạch Cấp ba. Đây chính là ưu thế của nàng so với đối thủ. Thần chí đối thủ không tỉnh táo, tự nhiên không nghĩ đến việc dùng Tinh Hạch bổ sung ma lực bản thân. Lam Bảo Nhi tuy rằng thông qua bí pháp tiến hành thiêu đốt ma lực của mình, khiến cho ma lực bản thân tiêu hao cực lớn, nhưng thông qua Tinh Hạch chống đỡ, có thể giúp cho nàng kiên trì một khoảng thời gian dài.

Mắt thấy các cây Băng Mâu bay đến càng ngày càng yếu ớt hơn, ma lực Quý Thủy Ảnh Tượng tuy rằng có giảm bớt một chút, thế nhưng tình huống đã tốt hơn khá nhiều. Lam Bảo Nhi bắt đầu thúc đẩy Quý Thủy Ảnh Tượng từng bước từng bước một tiến về phía gã áo đen. Trong mắt tiểu cô nương này phát ra quang mang cực kỳ kiên quyết. Cơ Động đã giải quyết nhiều tên địch nhân như vậy, một gã cuối cùng này, cứ để nàng từ từ mà giải quyết.

Phanh—, lại một thanh Băng Mâu bị đánh nát. Gã áo đen đột nhiên ngừng hẳn công kích, đứng yên một chỗ không ngừng thở hổn hển từng ngậm từng ngậm. Sự điên cuồng trong mắt hắn dần dần rút đi, ngơ ngác nhìn quang ảnh màu tím kia không ngừng bay đến. Sự sợ hãi lại một lần nữa dâng lên trong mắt hắn. Hóa ra, cùng với việc ma lực hắn tiêu hao hết, thần chí hắn cũng dần dần tỉnh táo lại. Thế nhưng sự sợ hãi cũng cùng với việc ma lực hoàn toàn tiêu hao hết, lại một lần nữa dâng lên.

Đã không còn gì ngăn cản nữa, Quý Thủy Ảnh Tượng chợt tăng tốc, đứng trên lưng Huyền Vũ, trên không trung không ngừng bay tới, để lại một đạo tàn ảnh màu tím phía sau. Quý Thủy nguyên tố trong không khí chợt dao động mãnh liệt lên, hơi thở âm lãnh không ngừng thổi quét tới. Một khi để nó tiếp cận được thân thể gã áo đen, ngay sau đó là toàn diện xâm nhập. Trong mười hệ ma lực, Âm Thủy vốn nổi tiếng nhất về mặt khó kháng cự khi bị xâm nhập vào trong cơ thể.

Đúng lúc này, đột nhiên, một tầng quang mang màu vàng nâu sáng chợt dâng lên trước mặt gã áo đen. Ngay sau đó, một đạo thân ảnh, được quang mang màu vàng nâu kia bao phủ, đã từ dưới đất chui lên.

Người này mặc một bộ trường bào màu vàng, bộ dáng nhìn qua khoảng bốn mươi tuổi. Tướng mạo đường hoàng, mũi thẳng, miệng nghiêm nghị, đáng tiếc đôi môi quá mỏng, gây ra cho người khác cảm giác không tốt. Trên đỉnh đầu hắn, một cái Dương Miện màu trắng phát ra quang mang âm trầm. Trên Dương Miện có đến bốn cái Miện Phong có dấu hiệu hòn đá màu vàng nhạt. Trên Miện Hoàn có một khóa rưỡi Miện Tinh lóe ra quang mang.

Người này vừa mới xuất hiện, đã ẩn mạnh hay tay xuống mặt đất, quang mang màu vàng nhanh chóng phóng ra, mặt đất giống như là sống lại, ầm ầm một tiếng, một thân ảnh bằng đá to lớn đột nhiên chui lên. Thân thể nó hoàn toàn làm bằng bùn đất và đá tảng kết hợp lại mà thành. Hai tay đập mạnh lên ngực mình một cái, trực tiếp đón nhận Quý Thủy Ảnh Tượng.

Cường giả Mậu Thổ Hệ cấp bậc Tông Sư bốn quan? Lam Bảo Nhi chỉ cảm thấy hơi thở mình giống như ngừng trệ lại, một luồng áp lực dày đặc phóng tới, khiến nàng có chút không chống cự nổi.

Hai quan vượt cấp đối đầu ba quan, đối với nàng mà nói đã là sự cố gắng rất lớn rồi. Lúc này đột nhiên xuất hiện một gã cường giả cấp bậc bốn quan, chuyện này cũng không phải lòng tin cùng với bí pháp gia tăng thực lực có thể chống đỡ được.

Mậu Thổ chính là Dương Thổ, là đất đai cứng rắn bao la, chính là đại diện cho đất đá cứng rắn. Đối ứng với Mậu Thổ chính là Kỷ Thổ, cũng chính là Âm Thổ, cũng là đất mềm mại, là bùn đất có khả năng phân hóa vạn vật.

Thổ Hệ vốn am hiểu nhất chính là thuộc tính phòng ngự. Trong Ngũ Hành, Thổ Hệ ở vị trí trung ương, có ý nghĩa là bao dung vạn vật. Thổ trực tiếp khắc Thủy, gián tiếp khắc Hỏa. Có thể nói hẳn đúng là khắc tinh của Cơ Động, và Lam Bảo Nhi. Huống chi bản thân cấp bậc của gã ma sư Dương Thổ Hệ Tông Sư trước mắt này có cấp bậc rất cao, đã đạt đến bốn quan. Chính xác hơn là bốn quan bốn mươi ba cấp Mậu Thổ Hệ Tông Sư.

Chuyện mà Cơ Động lo lắng nhất rốt cuộc cũng đã xảy ra. Gã gia hỏa Dương Thổ ma sư rốt cuộc cũng đã đến, cũng chính là gã thủ lĩnh của đám người kia, kẻ có thực lực cao nhất.

Nếu nói là chỗ chênh lệch giữa ma sư hai quan và ba quan là ở chỗ, có thể mượn lực của ma pháp nguyên tố xung quanh gia nhập vào trong ma kỹ của mình hay không. Thì sự chênh lệch giữa ma sư ba quan và ma sư bốn quan chính là có thể nắm trong tay ma pháp nguyên tố xung quanh hay không. Ba quan chỉ là mượn dùng, còn bốn quan lại là nắm trong tay. Cái này là sự khác nhau về chất. Huống chi, người trước mắt này lại còn khắc chế bọn họ về mặt thuộc tính nữa.

Gã người đá khổng lồ kia đột nhiên va chạm với Quý Thủy Ảnh Tượng. Cái này gọi là nước đến đất ngăn, phốc một tiếng, quang mang màu vàng đột nhiên khuếch tán, rất nhanh đã bao vây chặt chẽ Quý Thủy Ảnh Tượng vào bên trong. Cho dù Lam Bảo Nhi thúc dục như thế nào đi nữa, cái Mệnh Trung Kỳ của nàng cũng không thể nào gãy ra.

Gã áo vàng hừ lạnh một tiếng, tay phải hắn làm một động tác giống như nắm chặt tay lại. Nhất thời, hai cánh tay thô chắc mạnh mẽ của gã người đá kia chợt mang theo ma lực Dương Thổ ôm chặt lại, Quý Thủy Ảnh Tượng nhất thời hóa thành vô số quang điểm màu tím biếc, tan biến trong không khí.

140. Chương 71 Uy Lực Bốn Quan (thượng)

Cùng lúc với việc Quý Thủy Ảnh Tượng tan biến, Cơ Động cũng đã từ trên mặt đất đứng dậy. Tuy là sắc mặt hắn còn bởi vì khi nãy ma lực cạn kiệt mà có chút tái nhợt, trên ngực vẫn còn đau ê ẩm, thế nhưng hắn vẫn cứ đứng lên, sóng vai với Lam Bảo Nhi.

Nhìn thấy Cơ Động đứng dậy, trong lòng Lam Bảo Nhi nhất thời mừng rỡ, ở trong mắt nàng, Cơ Động tựa hồ là một người không gì không làm được. Tuy rằng hiện tại đang đối mặt với một đối thủ cấp bậc bốn quan, thế nhưng nhìn thấy Cơ Động có thể đứng dậy, cùng nàng kề vai chiến đấu, trong lòng nàng nhất thời yên tâm hơn nhiều.

Gã áo vàng sắc mặt âm trầm, cũng không có tiếp tục phát động công kích về phía Cơ Động và Lam Bảo Nhi. Ánh mắt hắn nhìn hai người Cơ Động cũng giống như là đang nhìn hai con cá đang nằm trên thớt vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể tùy tiện thu thập. Hắn quay người lại, đặt một tay lên trước ngực gã áo đen. Gã áo đen oa lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc trong mắt lúc này mới dần dần tỉnh táo lại.

Nhìn thấy gã áo vàng, gã áo đen tựa hồ như nhìn thấy cứu tinh vậy:

- Đại ca, đại ca, người đã tới rồi. Người cần phải báo thù cho Nhị Ca, Tam Ca, Tứ Ca a! Bọn họ, bọn họ đều đã chết cả rồi...

Gã áo vàng tức giận hừ lớn một tiếng:

- Các người đúng là một đám phế vật, ngay cả hai tiểu hài tử thế kia mà cũng không đối phó nổi sao?

Gã áo đen lắc đầu liên tục, thần sắc như trước vẫn biểu lộ sự khủng hoảng cực độ:

- Không, không phải. Đại ca, gã thiếu niên kia chính là ma quỷ, hắn có thể sử dụng sức mạnh của ma quỷ. Tam ca chính là bị ma quỷ giết chết. Bọn họ toàn bộ đều chết không toàn thây cả!

Gã áo vàng đá mạnh một cước, đã đá văng gã áo đen về phía sau mấy thước:

- Phế vật, làm gì có ma quỷ chứ.

Quay người lại, gã áo vàng lạnh lùng nhìn về phía Cơ Động và Lam Bảo Nhi:

- Là các người giết chết mấy huynh đệ của ta à?

Cơ Động lạnh nhạt nói:

- Không phải chúng ta, chỉ mình ta thôi. Ba gã huynh đệ kia của người toàn bộ đều chết dưới tay ta. Hai người các người cũng sẽ không ngoại lệ. Ngũ Hành thuộc tính thì sao chứ? Đúng như lời của người nói, tất cả các người đều là phế vật mà thôi.

- Chỉ có người?

Hàn quang trong mắt gã áo vàng chợt lóe lên một chút. Hắn thế nào cũng không tin nổi, bốn gã huynh đệ của mình thế nhưng lại bị gã thiếu niên trước mặt này giết mất ba người, kẻ duy nhất còn sống sót lại bị dọa cho phát điên. Gã tuổi trẻ bất quá chỉ mới mười mấy tuổi này đến tột cùng là có thực lực đến thế nào? Một quan hay hai quan?

- Chỉ một mình ta. Sự thật sẽ chứng minh tất cả.

Oanh—, hai loại cực hạn song hỏa đen, vàng kim đột nhiên bốc lên. Cơ Động duỗi thẳng hai tay hẳn ra phía trước. Trên hai lòng bàn tay, phân biệt bốc lên Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa và Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa. Trên đỉnh đầu hắn, cũng đã phát sinh biến hóa tương ứng.

Cùng lúc với việc phóng xuất ra hai loại cực hạn song hỏa thu hút sự chú ý của đối phương, Cơ Động hạ giọng nói với Lam Bảo Nhi đứng kế bên:

- Người mau đi đi, ở đây giao lại cho ta.

Trong lòng Lam Bảo Nhi run lên, nàng đương nhiên hiểu rõ những lời này của Cơ Động là có ý tứ gì. Hẳn rõ ràng cũng không có chắc chắn có thể đối phó được với gã trung niên áo vàng trước mặt này. Đúng vậy, hai quan đối đầu với bốn quan, hơn nữa thuộc tính lại tương khắc, đây là sự chênh lệch lớn đến mức nào. Huống chi lúc này Cơ Động đã tiêu hao quá nhiều, lại bị thương nữa. Bất luận là nhìn từ phương diện nào, trận chiến trước mắt này, bọn họ hầu như không có bất cứ cơ hội nào cả.

Nói xong câu đó, Cơ Động cũng đã bước nhanh về phía trước. Mỗi khi tiến lên một bước, hai loại cực song hỏa trên hai tay hắn cũng càng ngày càng mãnh liệt hơn, hỏa nguyên tố trong không khí hoàn toàn sôi trào lên, tựa như Hải Nạp Bách Xuyên, không ngừng điên cuồng dung nhập vào cơ thể Cơ Động. Tuy rằng ma lực của hắn cũng chỉ có hai quan, thế nhưng hiện tại mượn dùng năng lực của hai loại cực hạn song hỏa, cũng đã đạt được năng lực mà chỉ có ma sư cấp bậc ba quan mới có thể làm được, mượn dùng nguyên tố ma lực cùng thuộc tính trong không khí.

Lúc trước khi Cơ Động nằm trên mặt đất, nhờ vào một viên Bính Hỏa Tinh Hạch cấp ba đã hầu như khôi phục lại toàn bộ ma lực rồi. Nhưng mà, Lam Bảo Nhi có thể hiểu rõ, hắn như thế nào lại không hiểu được đây? Hai quan lại vượt cấp khiêu chiến một gã đối thủ có thuộc tính tương khắc, lại là chênh lệch hai cấp, hắn cũng không hề có bất cứ nắm chắc nào. Đó cũng là lần đầu tiên hắn đối mặt với một gã ma sư cấp bậc bốn quan. Thực lực đối thủ có khả năng đạt đến trình độ như thế nào, với hắn mà nói, hoàn toàn không biết được.

Nhìn thấy hai ngọn hỏa diễm đang không ngừng bốc lên từ trên tay của Cơ Động, đồng tử gã áo vàng đột nhiên co rút lại một chút. Sự phẫn nộ, buồn bực, khinh thường trong mắt đã hoàn toàn thu liễm lại, chỉ còn lại sự ngưng trọng mà thôi. Đặc tính của Thổ Ma sư chính là sự trầm lắng, bình tĩnh. Nhìn về phía Cơ Động đang không ngừng bước tới, lúc này hắn đã từ sự giận dữ ban đầu từ từ tỉnh táo lại. Đối với thực lực mấy gã huynh đệ của mình, hắn biết rất rõ. Cho dù là tiêu diệt từng người, gã tuổi trẻ nhìn qua chỉ mới có hai quan này hắn cũng phải có chỗ nào khác với người bình thường.

- Ma lực Hỏa thuộc tính biến dị?

Gã áo vàng nhú mày, một vầng quang mang màu vàng nhạt chợt từ trên thân thể hắn nhẹ nhàng khuếch tán ra. Có thể nhìn thấy rõ ràng, ngay cả đất đá dưới chân hắn cũng bị ảnh hưởng của ma lực khuếch tán mà thay đổi màu sắc theo, giống như là bị Dương Thổ ma lực mà hắn phóng thích ra thấm đẫm vậy.

Ngay khi gã áo vàng mở miệng, thân thể Cơ Động hơi hơi trầm xuống, nháy mắt đã vọt đến trước. Hai tay hắn vẽ thành hai đường vòng cung hai bên thân thể, Cực Hạn Song Hỏa Cầu nháy mắt phóng ra.

Gã áo vàng hừ lạnh một tiếng, gã người đá khi nãy đánh tan Quý Thủy Ảnh Tượng lại một lần nữa dang rộng hai tay, chạy thẳng về phía Cơ Động. Mỗi lần nó tiến lên một bước, mặt đất đều phát ra âm thanh thình thịch.

Oanh—, Cực Hạn Song Hỏa Cầu mạnh mẽ đập lên ngực của gã người đá. Gã người đá đang vọt tới trước nhất thời hoàn toàn ngừng trệ lại. Gã áo vàng hoảng sợ nhìn lại, hắn vốn biết sức phòng ngự của gã người đá kia tương đối cường hãn, thế nhưng trên ngực không ngờ lại xuất hiện một lỗ thủng lớn, đường kính hơn nửa thước. Cùng lúc đó, ma lực Mậu Thổ mà hắn phóng thích ra, vốn là để áp chế đối thủ, không ngờ đã

bị lực bùng nổ của khóa Hỏa Cầu kia hoàn toàn đánh cho xơ xác. Thân thể gã người đá kia đột nhiên nổ tung, biến mất. Đúng lúc này, thân thể Cơ Động đột nhiên từ phía sau gã người đá nhảy xuyên qua, tiếp tục vọt đến trước mặt gã áo vàng.

Sức bộc phát quá mức cường hãn. Gã áo vàng chỉ cảm thấy trong lòng mình một trận rét run. Gã thiếu niên trước mắt này bất quá chỉ mới hai quan mà thôi, thế nhưng sức bộc phát trong công kích của hắn đã cường hãn đến như thế, nếu trong tương lai ma lực hắn mạnh hơn nữa, không biết sẽ đạt đến trình độ khủng bố như thế nào?

Bất quá, gã áo vàng này mặc dù trong lòng giật mình, thế nhưng thực lực của hắn quả thật so với mấy người kia có chút khác biệt. Chân phải nhanh chóng tiến lên một bước, một vầng hào quang màu vàng chợt từ trên người hắn phát ra, lặng lẽ dung nhập vào mặt đất hướng về phía Cơ Động. Mặt đất giống như là bị giật mình một cái vậy, một luồng sóng chấn động hình rẽ quạt đột nhiên hướng về phía Cơ Động mà bùng nổ.

Không chỉ như vậy, cùng lúc với luồng sóng chấn động kia bùng nổ, còn có một tảng đá lớn, mặt trên bén nhọn, mặt dưới thô chắc chợt từ dưới mặt đất nhô lên, cùng với đất đá trên mặt đất liên tục xoay tròn, biến thành một cái chông lớn đâm thẳng đến trước mặt Cơ Động.

Cơ Động tựa hồ là theo bản năng phát ra một quyền Liệt Dương Phệ đánh thẳng về phía mặt đất. Song Hỏa Thuộc Tính trong nháy mắt chuyển hóa thành Chí Dương Chi Hỏa. Lực bùng phát mãnh liệt của Dương Hỏa cùng với hỏa diễm màu vàng kim chợt dâng trào ra. Mậu Thổ quả thật khắc chế Bính Hỏa, thế nhưng cái mà Cơ Động sử dụng lại là cực hạn Bính Hỏa, cái này thì không phải Mậu Thổ bình thường có khả năng khắc chế được. Chỉ có điều lực phòng ngự của Thổ Hệ lại kinh người, ma lực Cơ Động lại còn xa mới bằng đối thủ, cho nên, cực hạn song hỏa của hắn lần này cũng không thể gây cho đối thủ hiệu quả thuộc tính áp chế.

141. Chương 71 Uy Lực Bốn Quan (hạ)

Liệt Dương Phệ ngưng tụ bởi Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa cùng với luồng sóng chấn động kia chợt phát sinh ra va chạm kịch liệt, lấy nhanh thắng nhanh, Liệt Dương Phệ mạnh mẽ phá tan luồng sóng chấn động kia. Nhưng mà, lại không cách nào phá tan được mũi chông bằng đá nhô lên từ trên mặt đất kia. Chỉ thấy thân thể Cơ Động sau khi phát sinh va chạm đã bị hất mạnh lên không trung. Nếu không phải hắn đang mang cặp Nhật Nguyệt Quang Huy, nếu không phải hắn đã từng trải qua Long Huyết Tẩm Thế, chỉ một cái va chạm này thôi, cánh tay phải của hắn ít nhất đã bị chấn đến gãy xương rồi.

Nhìn thấy thân thể Cơ Động bị hất văng lên trời, ánh mắt ngưng trọng của gã áo vàng chợt thả lỏng vài phần. Thăm nghĩ trong lòng, cho dù gã tiểu tử này có ngọn lửa biến dị cường hãn đến thế nào, nhưng dù sao cũng chỉ là một gã ma sư hai quan mà thôi. Sự chênh lệch ma lực lớn đến như vậy, cũng không dễ dàng gì vượt qua nổi.

Thân thể đang bay trong không trung, Cơ Động chỉ cảm thấy cánh tay phải của mình đau nhức kịch liệt. Cái chông bằng đá kia mặc dù cũng bị đánh văng khỏi mặt đất, làm thành một lỗ sâu khoảng một thước, thế nhưng lực phòng ngự của ma lực Mậu Thổ quả thật mạnh mẽ, một quyền này của hắn cũng không thể phá vỡ nổi.

Động tác của gã áo vàng kia cũng không có dừng lại. Sau khi đạt đến cấp bậc bốn quan, đối với khả năng khống chế ma lực nguyên tố bên ngoài, cộng thêm ma lực bản thân cường đại, hoàn toàn thuộc một đẳng cấp khác. Ma kỹ mà hắn thi triển tuy cường đại, nhưng về mặt phóng thích liên tục lại hoàn toàn không có hiện tượng ma lực không đủ. Hai chân đang rộng ra, hai nắm tay mang theo quang mang màu vàng nâu dày đặc chợt đâm thẳng xuống mặt đất. Một hư ảnh hình con chim màu bạc lớn chợt xuất hiện sau lưng gã áo vàng, đúng là biểu tượng của Mậu Thổ Hệ, Thiên Không.

Oanh—, mặt đất đột nhiên phát ra một tiếng ầm ầm mãnh liệt, vô số khối đá thật lớn đột nhiên từ trong lòng đất nhô thẳng lên, bay vọt vào không trung, bắn thẳng về phía thân thể Cơ Động. Một đám bằng hai tay này của gã áo vàng giống như là đem tất cả thổ nguyên tố trong lòng Địa Linh Sơn này hoàn toàn bạo phát ra, ma lực Thổ thuộc tính dâng trào điên cuồng đánh thẳng về phía Cơ Động.

Trong khu vực Địa Linh Sơn này, không hề nghi ngờ, đối với các ma sư thuộc tính ngũ hành mà nói, thích hợp nhất chính là Thổ Hệ và Mộc Hệ. Nhìn thấy vô số tảng nham thạch phát ra quang mang màu vàng lóng lánh kia đột nhiên bay về phía mình, Cơ Động lần đầu tiên mất đi khả năng khống chế trong chiến đấu. Hắn biết, lúc này đây, chỉ sợ chính mình thật sự không xong rồi. Định nhân thật sự quá mức cường đại.

Thực lực của Cơ Động, tổng thể mà nói hẳn am hiểu nhất chính là cận chiến. Tuy rằng hắn có Cực Hạn Song Hỏa Cầu cùng với Âm Nguyệt Diễm là hai loại ma kỹ công kích từ xa, thế nhưng ma kỹ công kích cực mạnh của hắn vẫn là Song thuộc tính Ma Kỹ Tổ Hợp cận thân. Hắn có lòng tin, chỉ cần hắn tiếp cận được gã áo vàng kia, có thể phát động được một cái Ma Kỹ Tổ Hợp Cực Hạn Song Hỏa, gã kia tuyệt đối sẽ không dễ chịu chút nào. Nhưng mà, đối phương lại căn bản không cấp cho hắn cơ hội tiếp cận. Cực hạn song hỏa cầu của hắn có thể chấn nổ tung một tảng đá bay lên, nhưng làm sao có thể tránh được tất cả các tảng đá cùng bay lên như vậy? Cho dù hắn đã trải qua Long Huyết Tẩm Thử, dưới sự công kích mãnh liệt như thế, hắn cũng rất khó có thể toàn vẹn được.

Ngay tại thời điểm nguy cấp này, đột nhiên, Cơ Động chỉ cảm thấy bên hông chợt lạnh lên một cái. Một đạo quang mang màu tím đã lặng yên không một tiếng động quần quanh lưng hắn. Tuy rằng cảm giác âm lãnh kia khiến hắn không thoải mái chút nào, thế nhưng hắn vẫn vội vàng khắc chế ma lực cực hạn song hỏa trong cơ thể mình muốn phát động công kích. Lực kéo mãnh liệt truyền đến, thân thể Cơ Động nhất thời bay xéo ra ngoài.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm oanh... , thanh âm nổ vang liên tiếp không ngừng phát ra trên không trung. Vô số mảnh vụn đất đá không ngừng bay tán loạn khắp bốn phía. Từ dưới mặt đất lên đến không trung, trong vòng độ cao ba mươi thước, trong phạm vi đường kính trăm mét, toàn bộ đều bị ma pháp nguyên tố Mậu Thổ Hệ che kín. Năng lượng ba động khủng bố bay tán loạn bốn phía. Những nơi đá vụn bay qua, từng mảng lớn cây cỏ bị chấn nát thành từng mảnh nhỏ.

Một kích của ma sư cấp bậc bốn quan không ngừng lại cường hãn đến như thế. Hơn nữa, đó cũng chỉ là một cái cao cấp Mệnh Trung Kỳ mà thôi, còn chưa phải là Tất Sát Kỳ. Một loại ma kỹ đồng dạng, ma sư có ma lực bất đồng thì triển thi uy lực cũng không hề giống nhau.

Luồng quang mang màu tím kia phóng đến hết sức đúng lúc. Ngay khi những đám đá tảng kia tại không trung va đập lại với nhau, thân thể Cơ Động đã được kéo ra khỏi phạm vi công kích của chúng nó.

Mất thấy thân thể hắn sắp rơi thẳng xuống mặt đất, đã được một thân thể không mấy rộng lớn nhưng hết sức mềm mại ôm lấy, đúng là Lam Bảo Nhi.

Lam Bảo Nhi khi này cũng không có bỏ đi, luồng quang mang màu tím kia đúng là Quý Thủy ma lực mà nàng phóng thích ra. Để có thể cứu được Cơ Động, một kích lôi kéo khi này nàng đã xuất ra toàn lực. Thân thể Cơ Động lúc này đã tê dại vì bị chấn động quá lớn, vì vậy tuy rằng nàng đã ôm được Cơ Động, thế nhưng bản thân nàng cũng đứng không vững. Hai người liền như vậy mà ngã lăn xuống mặt đất, quay cuồng đến mấy vòng mới ngừng lại được.

- Người sao lại còn chưa chạy đi?

Cơ Động cũng không kịp cảm nhận sự mềm mại đang ôm lấy hắn, nghiêng người một cái, đã từ trên mặt đất đứng phắt dậy.

Lam Bảo Nhi cũng rất nhanh đứng lên, gương mặt ửng đỏ, thế nhưng cũng không có nửa phần nhút nhát:

- Người quên rồi sao, người đã từng nói chúng ta là đồng bọn mà. Chẳng lẽ người lại kêu ta bỏ mặc đồng bọn mà tự cứu lấy mình hay sao? Ta muốn cùng người kề vai chiến đấu.

- Người...

Cơ Động nhìn thẳng vào mắt Lam Bảo Nhi, cũng không nói gì thêm, chỉ là gật đầu với nàng ta một cái.

Khắp nơi trong không trung, đã bị vô số cát bụi che kín, tầm nhìn hạn hẹp. Cơ Động nhanh chóng nắm chặt tay Lam Bảo Nhi, phóng thẳng về một phía khác.

Cơ Động trước khi đám đá tảng kia nổ tung đã được kéo ra, gã áo vàng kia đương nhiên là không nhìn thấy. Nhưng sau khi phát động ra một loạt các ma kỹ công kích phạm vi rộng, hắn cũng cần phải điều chỉnh lại

ma lực của mình một chút. Trong tay hắn đã lấy ra một quả Mậu Thổ Tinh Hạch, vừa tiến hành khôi phục ma lực, vừa điều chỉnh ma lực của mình nhanh chóng khuếch tán ra. Thông qua Thổ nguyên tố dày đặc trong không trung, hắn muốn cảm nhận vị trí của Cơ Động và Lam Bảo Nhi. Chỉ cần bọn họ nhảy vào trong khu vực đám bụi mù kia, gã áo vàng sẽ lập tức có thể phát hiện ra vị trí chính xác của hắn.

Cơ Động đồng dạng cũng hiểu rõ điểm này, bởi vậy, hướng mà hắn kéo Lam Bảo Nhi chạy đi, chính là về phía rừng rậm. Chiến đấu chính diện, bọn họ không phải là đối thủ của hắn, vì thế chỉ còn một cách là tìm cơ hội đánh lén.

- Bảo Nhi, cơ hội duy nhất của chúng ta chính là Tam hệ Ma Kỹ Tổ Hợp. Ma lực của hắn quá mạnh mẽ, lực phòng ngự lại cực kỳ chắc chắn. Chỉ có một cách là công kích từ bên trong mới có thể chiến thắng được hắn.

Lam Bảo Nhi gật mạnh đầu một cái:

- Liều mạng thôi.

Hai người liếc nhìn nhau, men theo đám cây rừng bên cạnh, nhanh chóng bay lại.

Khi thấy khoảng cách đến chỗ gã áo vàng kia chỉ còn khoảng chục thước, Cơ Động đột nhiên dừng lại, một tay nắm bả vai Lam Bảo Nhi, tay kia đặt sau đầu nàng ta, đem thân thể nàng ta ôm chặt vào ngực. Trong lòng Lam Bảo Nhi hoảng hốt, đang lúc chưa biết Cơ Động định làm gì, đột nhiên Cơ Động đã ôm chặt thân thể nàng ta, rất nhanh xoay tròn tại chỗ. Lam Bảo Nhi chỉ cảm thấy cảnh vật chung quanh không ngừng xoay tròn, cảm giác chóng mặt khiến cho nàng theo bản năng nhắm chặt hai mắt lại.

- Không trung.

Thanh âm Cơ Động chợt vang lên trong tai nàng, cũng chỉ có hai chữ mà thôi. Ngay sau đó, Lam Bảo Nhi phát hiện, thân thể của mình giống như là đang vờn gió vũ vậy, rất nhanh bay lên. Đúng là Cơ Động mượn lực ly tâm, đem nàng ta quăng mạnh lên không trung.

Đúng lúc này, bụi đất trong không khí đã dần dần tan đi, Cơ Động mơ hồ nhìn thấy được thân ảnh của gã áo vàng. Gã áo vàng cũng đồng thời phát hiện ra hắn.

Chân phải chợt bước tới một bước, tay trái chìa thẳng ra, một đạo hỏa diễm thâm thúy nhanh chóng lướt trên mặt đất, phóng thẳng về phía gã áo vàng. Những nơi mà Âm Nguyệt Diễm đi qua, ngay cả đất đá cũng đều bị hòa tan.

142. Chương 72 Tam Hệ Ma Kỹ Tổ Hợp - Định Hướng Truyền Tống (thượng)

Gã áo vàng gầm nhẹ một tiếng, chân trái đạp mạnh xuống mặt đất, nhất thời, một khối núi đá nhỏ chợt từ dưới mặt đất nhô lên, chắn ngang đường đi của Âm Nguyệt Diễm.

Phốc một tiếng, khối đá lớn vừa mới chui lên chắn trước mặt Cơ Động đã trong nháy mắt biến thành màu đen. Cho dù nó bằng đá tảng, thế nhưng dưới sự bầm dính mãnh liệt của Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa cũng bị thiêu cháy mãnh liệt. Tầm mắt hai đối thủ cũng bị khối đá lớn kia che mất.

Tay phải Cơ Động đột nhiên trở nên linh hoạt hẳn lên, từng cái từng cái bình rượu liên tiếp bay ra từ trên tay phải của hắn. Bản thân hắn tinh thông pha chế rượu, cổ tay cực kỳ có lực, hơn nữa khả năng khống chế lại cực kỳ xảo diệu. Cho dù là những bình rượu kia lớn nhỏ bất đồng, hơn nữa hình dáng lại khác nhau, nhưng trong tay hắn vẫn được khống chế hết sức dễ dàng.

Mỗi một bình rượu vừa mới bay khỏi tay hắn, đã lập tức nổ tung. Rượu có độ cồn rất cao, lại được Bính Ngộ Nguyên Dương Thánh Hỏa đốt cháy, trên không trung tạo thành từng đạo hỏa diễm màu vàng kim cực mạnh, giống như là Hỏa Long phun lửa vậy. Tổng cộng mười bình rượu mạnh bay vào không trung, dưới sự thiêu đốt mãnh liệt của chúng nó, Hỏa nguyên tố nhất thời trở nên đậm đặc hẳn lên, cùng với Mậu Thổ nguyên tố trong không khí va chạm kịch liệt với nhau.

Gã áo vàng lúc này đã vô cùng hoảng sợ, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra. Hắn bị mười luồng hỏa diễm màu vàng kim kia chấn nhiếp, lại dám mạnh hai nắm tay xuống mặt đất. Lại thêm vô số tảng đá

lớn từ dưới đất chui lên, nghênh đón mười luồng hỏa diễm kia. Hẳn nào biết mười luồng lửa giống như Hỏa Long phun ra kia thực chất chỉ là rượu bị thiêu đốt mà thôi, không phải là bất cứ loại ma kỹ gì, chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, một khi rượu bị thiêu đốt hết, tự nhiên cũng sẽ biến mất. Đồng thời, Hỏa nguyên tố trong không khí dao động mãnh liệt, cũng giúp che dấu cho hành động của Cơ Động, Mậu Thổ nguyên tố trong không khí lúc này cũng không giúp cho gã áo vàng phán đoán rõ ràng vị trí của hắn được nữa.

Chính trong lúc này, thân thể Cơ Động đã nhanh chóng phóng thẳng ra, trong đầu hoàn toàn tập trung vào vị trí của gã áo vàng khi nãy đã thoáng nhìn thấy. Mà ngay sau lưng gã áo vàng, thân thể Lam Bảo Nhi đã được đẩy lên đến điểm cao nhất. Một cái ném này của Cơ Động có thể nói là đã dùng hết toàn lực, ước chừng đem nàng quăng lên đến hơn mười thước. Đúng là ngay vào điểm mù của thị giác gã áo vàng.

- Đại ca! Cẩn thận trên không trung phía sau.

Gã áo đen này giờ vẫn đứng một bên theo dõi cuộc chiến, lúc này đã khôi phục thần chí vài phần. Nhìn thấy Lam Bảo Nhi rơi tiwif trên cao xuống, tử quang nồng đậm ngưng tụ, lập tức lên tiếng nhắc nhở. Đáng tiếc, ngay lúc hắn la lên, đám đá tảng mà gã áo vàng phóng xuất ra đã va chạm kịch liệt với mười luồng hỏa diễm màu vàng kim do rượu đốt kia, phát ra âm thanh nổ vang kịch liệt. Thanh âm nhắc nhở của gã áo đen đã bị âm thanh ầm vang kia át mất hơn phân nửa.

Gã áo vàng vừa mới phát động một cái ma kỹ công kích toàn diện, phong kín toàn bộ không trung trước mặt, đột nhiên nghe gã áo đen la lớn, không nghe rõ cái gì:

- Đệ nói cái gì đó?

Lại bởi vì âm thanh va chạm liên tục trong không trung át mất, nghe không rõ, theo bản năng xoay người lại phía sau nhìn lại, cũng không có nhìn thấy cái gì. Đúng lúc này, một đoàn tử quang đã từ trên trời giáng xuống, ngay ở giữa không trung chọt khuếch tán ra.

Không ổn. Gã áo vàng trong lòng thầm kêu lên một tiếng, hai tay đột nhiên vẩy mạnh về phía sau lưng, cũng không có dùng bất cứ ma kỹ gì, chỉ có đem ma lực bản thân trực tiếp phóng xuất ra, thẳng về phía đang bị luồng tử quang phóng đến.

Ngay khi hắn phản ứng lại, luồng tử quang trên không trung đột nhiên mở rộng ra, trong khoảng không đột nhiên xoay chuyển một chút, giống như một con rắn linh hoạt, tránh thoát được hai nắm tay đang phóng thẳng ra của hắn, ngay từ phía sau lưng đột nhiên ôm chặt lấy hắn.

Lại là một cái Quý Thủy Ảnh Tượng, cũng là cái ma kỹ cuối cùng mà Lam Bảo Nhi có khả năng dùng toàn lực phóng thích ra. Một kích này nàng đã dùng hết toàn bộ ma lực, thậm chí cả tâm lực lẫn ý chí phóng thích ra. Ngay sau khi cái ma kỹ này rót cuộc cũng ôm được thân thể gã áo vàng, cái Âm Miện trên đỉnh đầu Lam Bảo Nhi rót cuộc cũng do ma lực cạn kiệt mà trở về trạng thái ban đầu, một lần nữa khôi phục lại thực lực hai quan hai tinh, sau đó lập tức biến mất. Thân thể Lam Bảo Nhi cũng từ trên không trung ngã xuống, lăn mạnh sang một bên, rót cuộc ngất xỉu. Bất luận kết quả như thế nào, nàng ta cũng đã sử dụng hết toàn lực rồi. Tuy rằng cường độ thân thể của một ma sư cũng giúp nàng không bị thương nặng sau cú té đó, thế nhưng không thể nghi ngờ, nàng đã mất đi toàn bộ sức chiến đấu.

Ma lực Quý Thủy lạnh như băng thấu xương từ trên Quý Thủy Ảnh Tượng giống như là dùng toàn lực mà phóng thích, điên cuồng xâm nhập vào trong cơ thể gã áo vàng.

Gã áo vàng rống to lên một tiếng, ma lực Dương Thổ Hệ trong cơ thể bùng nổ toàn diện. Một khi hắn có thể đem ma lực bộc phát ra, nước đến đất ngăn, Quý Thủy Ảnh Tượng mặc dù là một cái Cao cấp Mệnh Trung Kỳ, thế nhưng sự chênh lệch về mặt ma lực cũng sẽ khiến nó không thể xúc phạm gì đến gã áo vàng.

Nhưng mà, đúng ngay lúc đó, một trảo đen nhánh đã lặng yên phóng đến, chính xác đánh mạnh lên bả vai của gã áo vàng. Đúng là Âm Nguyệt Trảo của Cơ Động.

Cơ Động nương theo mười luồng hỏa diễm kia đã phóng tới, ngay khi Quý Thủy Ảnh Tượng kia phóng xuống, khoảng cách giữa hắn với gã áo vàng cũng chỉ còn không đến ba thước. Một cái Âm Nguyệt Trảo này của hắn có thể nói là toàn diện bùng nổ. Lúc này, trong đầu Cơ Động chọt thoáng hiện ra tình huống lúc trước hắn cùng với Lãnh Nguyệt hoàn thành Tam hệ Ma Kỹ Tổ Hợp. Hẳn rót cuộc cũng hiểu rõ ràng vì sao ba hệ có thuộc tính tương khắc lại có thể hình thành được một cái Ma Kỹ Tổ Hợp rồi. Đó chính là

vì, ngay khi Âm Nguyệt Trảo của mình công kích lên thân thể đối thủ, tương đương với việc đem lực phòng ngự mà đối thủ dùng để chống lại ma lực Quý Thủy Ảnh Tượng tạm thời chặn lại. Quý Thủy ma lực sau khi gia nhập vào cơ thể, sau đó bên ngoài lại bị ma lực Bính Đinh Song Hỏa của mình nổ tung, sau đó đem Hỏa nguyên tồn bên ngoài mạnh mẽ dồn ép thêm vào, cùng với Quý Thủy ma lực đã xâm nhập trước đó phát sinh va chạm, hai loại ma lực thủy hỏa bất dung đồng thời bùng nổ, mới sinh ra hiệu quả khủng bố đến như vậy. Từ cực hàn lập tức chuyển sang cực nhiệt, lại là chuyển hóa ngay trong cơ thể con người, lại có thể nào không gây ra thương tích nặng nề cho đối thủ cơ chứ?

Sự thật chứng minh sự phán đoán của Cơ Động là hoàn toàn chính xác. Âm Nguyệt Trảo mạnh mẽ đập lên người gã áo vàng. Mặc dù ngay lúc Quý Thủy Ảnh Tượng trừ trên không giáng xuống, gã áo vàng đã phát động Thạch Kiên Thuật, khiến cho làn da, thân thể hắn trở nên cứng rắn như đất đá, nhưng mà, nó làm sao có thể chống đỡ trực tiếp được một cái Mệnh Trung Kỳ của Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa cơ chứ?

Hiệu quả tê liệt hai giây xuất hiện, ma lực Cao cấp Mệnh Trung Kỳ cấp bậc ba quan Quý Thủy Ảnh Tượng toàn diện xâm nhập, toàn thân gã áo vàng chợt rung mình một cái.

Cơ Động thậm chí còn tạm ngừng lại khoảng một giây, đợi đến khi Quý Thủy Ảnh Tượng biến mất mới tiếp tục phát động công kích của mình.

Một cái Liệt Dương Phệ chợt đánh ra. Ma lực gã áo vàng dù sao cũng cường hãn, thời gian chưa đến hai giây, hắn đã tỉnh táo lại. Trong cơ thể hắn mặc dù lạnh như băng, thế nhưng hắn cũng biết, một kích trước mặt của gã thiếu niên này mới là uy hiếp chân chính. Hai tay hắn đồng thời dâng lên, chặn đứng một quyền này của Cơ Động.

Sự cường hãn trong cận chiến của Cơ Động đã được bày ra. Liệt Dương Phệ, Liệt Dương Băng, Liệt Dương Oanh ba đại kỹ năng như nước chảy mây trôi lần lượt đánh ra. Ngay khi cột hỏa trụ màu vàng kim khổng lồ kia xuất hiện, hai tay phòng ngự của gã áo vàng rốt cuộc cũng bị đánh tan. Ngọn lửa màu vàng kim trong nháy mắt phóng thẳng lên thân thể hắn. Cùng lúc đó, đùi phải Cơ Động chợt bước tới, cánh tay trái chìa ra, lại là một cái Âm Nguyệt Diễm.

Liệt Dương Tam Liên Kích mang theo Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa chồng chất lên nhau, bùng nổ mãnh liệt, phát ra uy lực đến cực hạn. Lúc này lại một cái Âm Nguyệt Diễm phóng ra, có thể nói đây là công kích cực mạnh mà hiện tại Cơ Động có thể đánh ra. Một khi toàn bộ công kích đánh trúng lên thân thể gã áo vàng, cho dù hắn có thực lực bốn quan, cho dù hắn có là ma sư Dương Thổ Hệ đi chăng nữa, dưới uy lực bùng nổ của cực hạn song hỏa Ma Kỳ Tổ Hợp, tuyệt đối cũng không dễ chịu gì.

Nhưng mà, cũng ngay lúc đó, một đạo thân ảnh màu đen chợt xuất hiện giữa Cơ Động và gã áo vàng. Lưng hắn dựa thẳng vào gã áo vàng, ma lực màu đen điên cuồng phóng thích ra. Tuy rằng hắn không thể dập tắt được Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa, nhưng lại đem toàn bộ ngọn lửa màu vàng kim kia dẫn hết lên người mình. Mà ngay trước mặt hắn, cũng đã mạnh mẽ đón nhận một kích Âm Nguyệt Diễm đánh tới.

Oanh—, từng mảnh vụn thi thể bị nổ tung bay tán loạn. Mỗi một khối cơ thể cùng với xương cốt bay lên không trung đều bị luồng hỏa diễm hai màu đen, vàng kim kia thôn phệ, biến thành từng mảng tro tàn rơi xuống. Vô số Ma Thú Tinh Hạch mang theo ánh sáng nhiều màu lại xuất hiện, tung bay ra bốn phía.

143. Chương 72 Tam Hệ Ma Kỳ Tổ Hợp - Định Hướng Truyền Tống (hạ)

- Không...

Gã áo vàng điên cuồng hét lên một tiếng, thất khiếu đồng thời tuôn máu ra. Tuy rằng gã áo đen đã giúp hắn chặn lại tuyệt đại bộ phận lực công kích, nhưng mà, dưới lực bùng nổ của Cực hạn song hỏa Ma Kỳ Tổ Hợp, một bộ phận hỏa diễm đã bắn đến, xâm nhập cơ thể hắn, cùng với ma lực Quý Thủy của Lam Bảo Nhi trong cơ thể hắn dung nhập làm một thể, rốt cuộc cũng đã bộc phát ra hiệu quả của Tam Hệ Ma Kỳ Tổ Hợp, khiến cho gã áo vàng bị thương nặng.

Nhưng mà, gã áo vàng kia cũng không có bị một kích đó trực tiếp đánh chết. Hai nắm tay hắn đột ngột co lại, đánh mạnh lên lồng ngực của mình. Ma lực Dương Thổ Hệ mạnh mẽ dâng trào lên, hắn đột ngột thở gấp, từ trong miệng từng khối từng khối máu màu tím biếc không ngừng rơi ra. Những khối máu đó đều là

máu của gã áo vàng bị ma lực Quý Thủy đóng băng lại. Quỷ dị nhất chính là, ngay sau khi những khối máu kia rơi ra, đã lập tức bốc cháy lên, hóa thành từng luồng khí nhàn nhạt, khiến cho không khí xung quanh tràn ngập một mùi khét khó ngửi.

- Cho dù xuống địa ngục, ta cũng nhất định lôi ngươi theo...

Hai nắm tay gã áo vàng cứ liên tục đập vào ngực mình, điên cuồng hò hét. Ma lực toàn thân trong lúc đó không ngừng tập trung lại, từng vòng hào quang màu vàng chợt dâng trào ra, sau đó lại vỡ vụn, phát ra âm thanh chói tai. Một đạo quang mang màu vàng sáng rọi từ trước mặt gã áo vàng, cũng là từ dưới chân Cơ Động đột ngột dâng lên cao, đem thân thể Cơ Động hoàn toàn bao phủ vào bên trong. Có thể nhìn thấy rõ ràng, bùn đất dưới chân Cơ Động ngay khi dâng lên đã lập tức hóa thành tinh thể màu vàng nhạt. Trả giá bằng cách thiêu đốt toàn bộ sinh mệnh lực trong cơ thể chuyển hóa thành Mậu Thổ Ma lực cường hãn, gã áo vàng rốt cuộc cũng đã bộc phát ra một cái ma kỹ cuối cùng. Lúc này, Cơ Động đã hoàn toàn cạn kiệt ma lực, căn bản là không thể làm ra bất cứ sự phản kháng hay né tránh gì được nữa.

- Không xong.

Trong khoảng rừng cây cách đó không xa, một tiếng gầm lớn vang lên. Một luồng quang điện màu lam tím đột nhiên xuất hiện, hóa thành một đường vòng cung cực lớn, kinh thiên động địa đánh mạnh vào thân thể gã áo vàng kia. Thân thể gã áo vàng trong nháy mắt đã hóa thành từng mảnh nhỏ, mỗi một khối thi thể bị một tầng lôi điện màu lam tím vờn quanh, nháy mắt đã bị thiêu thành cháy xém. Tất cả ma lực nguyên tố các thuộc tính đang ba động trong không khí lúc này cũng đã bị luồng quang mang màu lam tím kia ngay khi xuất hiện đã áp chế toàn bộ. Ma lực lôi điện dâng trào tràn ngập trong không trung.

Nhưng mà, mọi chuyện lúc này vẫn còn chậm mất một bước. Luồng lốc xoáy màu vàng nâu dưới chân Cơ Động rốt cuộc cũng đã hoàn thành. Trước khi luồng lôi điện màu lam tím kia đánh mạnh vào cột sáng màu vàng kia, thân thể Cơ Động đã hoàn toàn biến mất không thấy đâu nữa.

Thân ảnh cao lớn giống như là sử dụng một cái ma kỹ Thuấn Di vậy, nháy mắt đã xuất hiện ngay tại vị trí mà Cơ Động vừa mới đứng. Vô số lôi điện vờn quanh mái tóc cắt ngắn như cương châm, từ cặp mắt phần nộ phụt ra vô số tia điện quang. Đúng là thủ tịch Âm Dương Học Đường của Thiên Can Học Viện, Lôi Đế Phát Thụy.

Suốt mấy ngày nay Lôi Đế Phát Thụy vẫn luôn âm thầm đi theo phía sau hai người Cơ Động. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy Cơ Động ra tay, nháy mắt giết chết con Mộc Hoan, đã sớm kinh hỉ cực độ, lúc này trong lòng âm thầm than thở:

- Thực lực tiểu sư đệ không ngờ đã đạt đến trình độ như thế.

Đến lúc Cơ Động đối mặt với gã trung niên nhân Canh Kim Hệ ba quan kia, rốt cuộc sử dụng ra cực hạn song hỏa, tốc chiến tốc thắng. Lôi Đế Phát Thụy cũng đã rõ ràng vì sao sư phụ mình và sư thúc lại em trọng tiểu sư đệ đến như thế. Mặc dù hắn cũng không biết hai ngọn hỏa diễm hai màu đen, vàng kim kia là cái gì, nhưng với thực lực của hắn làm thế nào lại không nhìn ra sự biến hóa của Hỏa nguyên tố trong không khí cơ chứ? Mà ngay cả Lôi thuộc tính của bản thân hắn cũng lâm vào run rẩy không thôi, có thể thấy được thuộc tính áp chế của cực hạ song hỏa đạt đến trình độ khủng bố đến như thế nào.

Sau khi gã địch nhân Canh Kim Hệ kia hoàn toàn bị giết chết, Phát Thụy đã hoàn toàn khẳng định kỳ sơ khảo này Cơ Động có thể thoải mái vượt qua. Ma thú dù sao cũng chỉ là ma thú, cũng không có được trí tuệ.

Với thực lực của Cơ Động và Lam Bảo Nhi, muốn đánh chết một con ma thú cấp ba là chuyện hết sức dễ dàng. Về phần ma thú cấp bốn, bọn họ đã có được Tinh Hạch, tự nhiên cũng không cần đi liệt sát nữa. Cho dù thật sự có đi liệt sát, chỉ cần lựa chọn một con ma thú có thuộc tính bị khắc chế, lại vận dụng kỹ năng hợp lý, vấn đề cũng không quá đáng lo.

Thế nhưng, khiến cho Phát Thụy không thể nào ngờ được chính là, Cơ Động không ngờ lại bá đạo đến như vậy, căn bản không đi săn thú, mà ở lại tiếp tục phục kích đám đồng bạn của gã ma sư Canh Kim Hệ kia. Đồng thời, vị Lôi Đế kia cũng kinh ngạc phát hiện, nếu đổi lại là mình, cũng tuyệt đối sẽ lựa chọn giống như Cơ Động vậy. Trước đây hắn chỉ bội phục và yêu thích Cơ Động chỉ vì khả năng pha chế rượu của hắn,

thế nhưng khi thấy Cơ Động quay trở lại trên cây đại thụ kia, trong lòng Lôi Đế Phất Thụy đã hoàn toàn tiếp nhận vị tiểu sư đệ này rồi. Có khí phách như vậy, hoàn toàn có tư cách là tiểu sư đệ của ta.

Kết tiếp, Lôi Đế Phất Thụy chỉ muốn nhìn xem hành động phục kích của Cơ Động đến tột là sự hưng phấn bùng bột nhất thời hay là sự tính toán cẩn thận, bình tĩnh. Nếu hắn lưu lại chỉ là sự bốc đồng nhất thời mà thôi, Phất Thụy tuyệt đối sẽ không dễ dàng ra tay, nhất định phải để cho Cơ Động trong quá trình chiến đấu mà nhận được một bài học nhất định. Đó cũng chính là mục đích cơ bản nhất của kỳ sơ khảo, vừa nâng

Khẽ xoay người, Cơ Động đã từ trên mặt đất đứng dậy. Nhưng mà ngay khi hắn đứng lên, thân thể hắn đã mất đi năng lực hành động. Cho dù ngay cả luồng Âm Dương lốc xoáy hai loại cực hạn song hỏa của hai đại quân vương trong lồng ngực tại thời khắc này cũng đã đình chỉ vận chuyển. Trong lòng Cơ Động có một loại cảm giác kỳ dị, tựa hồ như mình đã biến thành một loại tinh thạch trên vách đá vậy, không còn là một con người nữa.

Đúng lúc này, hắn cũng đã nhìn thấy rõ ràng tất cả trước mặt. Nơi này đã là nơi sâu nhất của sơn động. Kỳ dị nhất chính là, tất cả các vách đá trong động này đều có một màu đỏ sáng rực, trong suốt. Tựa hồ như nơi này là một khối Hồng Ngọc thật lớn, mà cái động này chính là khoảng rỗng trong ruột viên hồng ngọc vậy.

Ở ngay giữa động, có một cây đại thụ cao chọc trời, tựa hồ như chiếm hơn phân nửa diện tích của cái động. Toàn bộ thân thể cây đại thụ có màu đỏ sẫm, từ hình dáng bên ngoài, rất giống một cây ngô đồng. Nhưng Cơ Động trước giờ chưa từng nhìn thấy qua một cây ngô đồng nào lớn đến như vậy, cũng như có màu sắc kỳ dị thế kia. Màu sắc trên cây đại thụ kia không ngừng biến hóa thông thả, lúc sáng lúc tối, tựa hồ như bản thân cây đại thụ kia đang hít thở vậy.

Đứng ở nơi này, Cơ Động có cảm giác giống như là mình đang ngâm trong nham thạch nóng chảy dưới Địa Tâm Hồ vậy. Khác biệt duy nhất chính là, trong Địa Tâm Hồ tràn ngập Bính Hỏa và Đinh Hỏa nguyên tố, còn ở nơi này, chỉ có thuần túy Bính Hỏa mà thôi.

Cặp mắt màu đỏ sẫm kia chính là từ trên đỉnh cây đại thụ kia nhìn xuống. Nhìn kỹ lại, đó là một con chim khổng lồ đang đứng trên đỉnh cây, đó là một con chim lửa thật to. Đầu có mào lớn, đầu yển, gáy cong, lưng khom, đuôi cá, toàn bộ lông phát ra quang mang màu đỏ pha vàng, một bộ lông đuôi thật dài, thả dọc theo thân cây, chiều dài cơ hồ gấp ba lần phần thân. Chính vì vậy, thân thể của nó nhìn qua cũng không lớn, nhưng trên thực tế, từ đầu tới cuối cũng hơn mười thước. Cặp mắt màu đỏ trong suốt kia, chính là hai mắt của nó. Nó đang nhìn chằm chằm Cơ Động, trong cặp mắt tràn đầy sự uy nghiêm cùng với phần nộ.

Đây là..., trong đầu Cơ Động đột nhiên nghĩ đến hai chữ, Chu Tước. Ở trong trí nhớ của hắn, trong thần thoại kiếp trước ghi lại, Phượng Hoàng là loài chim báo điềm lành, bản thân có nhiều màu sắc sặc sỡ. Mà màu đỏ tinh khiết trên thân thể Phượng Hoàng chính là chướng quang ngọn lửa của thiên địa. Bản thân Hỏa Phượng Hoàng, Thần diệu Chu Tước, vị thần trấn thủ phương Nam, chính là phân thân của Phượng Hoàng. Phượng đậu trên cây Ngô Đồng. Tất cả cảnh vật trước mắt tựa hồ đều biểu thị cho thân phận của con chim màu đỏ to lớn trước mắt kia.

- Nhân loại, người thật là to gan.

Thanh âm có chút bén nhọn chọt từ trong miệng con Hỏa Phượng Hoàng kia thốt ra. Chỉ một thanh âm này thôi, đã làm cho thân thể Cơ Động không khống chế được, phải run rẩy một chút, thất khiếu đồng thời xuất huyết. Không ngờ ngay cả thân thể đã trải qua Long Huyết Tẩm Thể của hắn cũng có chút không chịu nổi.

- Ủa?

Hồng quang trong mắt Hỏa Phượng Hoàng chọt lóe lên một chút:

- Thân thể cũng không tệ. Chỉ dựa vào đó, cũng muốn xâm nhập vào lãnh địa của ta sao?

Cơ Động chỉ cảm thấy sự cấm chế xung quanh thân thể của mình chọt biến mất, đã khôi phục lại khả năng hành động cùng nói chuyện. Nhân nhật nói:

- Ta cũng không biết tại sao lại đến được đây nữa.

Hỏa Phượng Hoàng đứng thẳng lên trên nhánh cây, từ trên cao nhìn xuống hắn:

- Không biết? Cho dù trong lúc lòng ta vui vẻ đi nữa, cũng không có bất cứ sinh vật nào có can đảm đến gần động của ta. Không cần biết người như thế nào đến được đây, kết quả duy nhất là chỉ có chết. Coi như là chôn cùng với đứa con của ta đi. Bản thân người cũng là Hỏa thuộc tính, hắn cũng cảm thấy vinh hạnh.

Cơ Động khinh thường bĩu môi, trong lòng hắn đã sớm không có ý niệm có thể may mắn sống sót nữa. Không thể trở lại thế giới Địa Tâm Hồ, con Hỏa Phượng Hoàng Chu Tước này, không hề nghi ngờ là một

con Thần thú cấp bậc Thập giai. Cho dù là con Băng Tuyết Cự Long Phong Sương trước đây hần từng gặp, nếu đứng trước mặt nó cũng còn kém hơn một bậc. Với thực lực của bản thân mình, làm sao có thể thoát khỏi nơi này cơ chứ? Mà cho dù chết, hần cũng muốn chết có tôn nghiêm một chút.

- Vinh hạnh? Người cùng lắm cũng chỉ là một con chim mà thôi. Ta là con người, là vạn vật chi linh. Người nghĩ như thế nào, cũng xứng nói với ta hai chữ vinh hạnh cơ chứ?

Cơ Động lạnh lùng nói. Lúc này hần chỉ còn nghĩ đến cái chết. Trong lòng hần chỉ âm thầm cầu nguyện, nếu còn có cơ hội sống lại một lần nữa, như vậy, hần chỉ hi vọng mình có thể sống lại ở thế giới trong lòng đất, cho dù chủ là một sinh vật nhỏ bé không đáng kể trong lòng đất cũng được. Ít nhất hần cũng còn có thể biết, khoảng cách của mình đến chỗ Liệt Diễm không xa xôi quá.

Nghe Cơ Động nói, con Chu Tước đang đứng trên cây Ngô Đồng kia đột nhiên dang rộng hai cánh rộng hơn năm thước, ngẩng đầu lên, một tiếng phượng hót thánh thót trong nháy mắt dâng lên. Ngay tại khoảnh khắc tiếng phượng kêu oanh minh kia vang lên, Cơ Động chỉ cảm thấy linh hồn mình giống như là bị lôi tuột ra khỏi cơ thể vật. Mắt thấy thân thể hần sắp bị âm ba khủng bố kia đánh tan thành từng mảnh nhỏ, đột nhiên, một cảm giác ấm áp từ trên ngực trái Cơ Động từ từ lan ra. Hồng quang mênh mông lặng yên khuếch tán ra, đóa Hồng Liên quen thuộc đột nhiên lặng yên xuất hiện, chậm rãi bao phủ thân thể của Cơ Động, đem tất cả các âm thanh kia toàn bộ ngăn cách hết bên ngoài.

Liệt Diễm? Trong lòng Cơ Động kinh hỉ kêu lên một tiếng.

Thanh âm phượng hót chợt đột ngột dừng lại. Hai đạo hỏa diễm màu vàng kim nhất thời từ trong cặp mắt của Chu Tước bắn mạnh ra, lan tràn hơn mấy thước mới chậm rãi thu hồi. Đúng là loại hỏa diễm cực hạn chỉ hỏa mà Cơ Động rất quen thuộc, Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa.

- Hồng Liên Hỏa Diễm? Liệt Diễm nữ hoàng, là người đưa hần đến đây hay sao?

Thanh âm Chu Tước vang lên. Trong giọng nói của nó mang theo chút kinh sợ, đồng thời cũng toát ra một sự kiêng kỵ sâu sắc. Nó nhìn chăm chú vào đóa Hồng Liên Liệt Diễm đang bao phủ xung quanh thân thể Cơ Động, cũng không có tiếp tục phát động công kích.

- Không sai, chính là ta dẫn dắt hần đến nơi ở của người.

Thanh âm Liệt Diễm từ trong ngực Cơ Động vang lên. Nghe được thanh âm hoàn mỹ không tỳ vết vô cùng quen thuộc kia, Cơ Động không khỏi có chút ngây dại. Lại là Liệt Diễm, mỗi khi mình gặp phải nguy cơ nguy hiểm đến tính mạng, nàng ta đều sẽ xuất hiện. Một cảm giác xấu hổ chợt dâng lên trong lòng Cơ Động. Đến khi nào thì mình mới có thể bảo hộ được nàng đây?

Thanh âm Chu Tước trở nên bình tĩnh hơn vài phần:

- Nữ hoàng điện hạ, chẳng lẽ người cử người này đến đây để do thám, sao đó đối phó ta hay sao? Người đừng quên, bản thân sự tồn tại của người, Thần giới đã không cho phép. Nếu người dám tùy tiện đi đến nhân gian thì triển thần thông, như vậy, mặc dù là ta chết, thế nhưng người cũng tuyệt đối không có khả năng sống sót đâu.

Cơ Động phát hiện, mặc dù Chu Tước khá bình tĩnh, thế nhưng trong thanh âm của nàng rõ ràng có một cảm giác sợ hãi.

Liệt Diễm thân nhiên thở dài:

- Chu Tước, người đường đường là một trong Thiên Can Thập Đại Thần Thú, được chỉ định ở lại nơi này. Hơn nữa, người biết rất rõ là ta không dễ dàng gì đi đến nhân gian, cần gì người phải e ngại chứ? Ta đưa hần đến đây, là muốn giúp người thôi. Chúng ta đều là Hỏa Hệ nhất mạch, giết người, ta có thu được gì tốt đâu. Người cho rằng, ta cần nơi ở này của người à?

147. Chương 74 Biểu Tượng Bính Hỏa – Chu Tước (hạ)

Chu Tước sửng sốt một chút:

- Giúp ta? Chỉ dựa vào một gã nhân loại nhỏ nhỏ như hần có thể giúp gì được ta? Nữ hoàng điện hạ, chẳng lẽ nói, người đem thần lực của hai đại quân vương trước kia tặng lại ta?

Chu Tước có chút kích động quạt cặp cánh rực rỡ của nó mấy cái, trong cặp mắt màu đỏ rực không ngừng lóe ra quang mang, thậm chí ngay cả thanh âm cũng có chút dồn dập hơn.

Liệt Diễm lạnh nhạt nói:

- Người hần cũng rõ ràng, thần lực của hai đại quân vương không phải là thứ người có thể có được. Tuy rằng người là Thần thú, nhưng cũng giống như ta, Thần giới sẽ không cho phép người có được thực lực như vậy. Kể có thể giúp người đúng là gã nhân loại trước mắt này. Bởi vì, hần chính là người kế thừa ý chí của hai đại quân vương.

Ánh mắt Chu Tước lại nhìn chằm chằm xuống người Cơ Động. Quang mang màu kim đỏ không ngừng chớp động. Trong lòng Cơ Động trầm lại, hần cảm giác được trên người Chu Tước truyền đến cảm giác nguy hiểm.

- Chu Tước, người muốn giết chết hần, cướp đoạt ý chí của hai đại quân vương hay sao?

Thanh âm của Liệt Diễm chợt trở nên nghiêm khắc lại:

- Người nhớ kỹ, hần tên là Cơ Động, là bằng hữu duy nhất của ta đó. Còn nữa, với ta mà nói, chết cũng không đáng sợ. Ở nơi Địa Tâm Hồ sâu thẳm này, quả thật vô cùng cô tịch, so với chết cũng không mấy khác nhau. Huống chi, giết chết người cũng không nhất thiết ta phải đích thân động thủ. Nếu Cơ Động bị bất cứ tổn hại nào, như vậy, người hãy đợi sự trả thù của trăm ngàn vạn sinh vật dưới lòng đất đi.

Ánh mắt Chu Tước lạnh lùng:

- Không cần phải uy hiếp ta, Nữ hoàng điện hạ. Người rốt cuộc là muốn gì?

Liệt Diễm tựa hồ sớm biết Chu Tước nhất định sẽ chịu thỏa hiệp với mình:

- Ta chỉ muốn cùng người làm một cuộc giao dịch mà thôi. Cơ Động có thể giúp người tiến hành điều hòa Âm Dương Thuộc Tính. Nhưng mà, ta muốn người phải trả lại ba giọt Phượng Hoàng Tinh Huyết, một thước Phượng Huyết Ngô Đồng Mộc Thụ Tâm, cùng với một tấn Cực Hỏa Tinh Thiết ở nơi này.

- Chuyện đó không thể được.

Chu Tước có chút hỗn hển nói:

- Nữ hoàng điện hạ, người quá tham lam rồi đó. Phượng Huyết Ngô Đồng Mộc Thụ Tâm, ngàn năm mới dài thêm được một tấc, ba giọt Phượng Hoàng Tinh Huyết, tương đương với một phần mười lực lượng của ta rồi. Cực Hỏa Tinh Thiết ta có thể cho người được, nhưng hai thứ còn lại, nhất định là không được.

Liệt Diễm bình tĩnh nói:

- Chẳng lẽ người cho rằng những thứ đồ vật ngoài thân đó lại so sánh được với một cái sinh mạng hay sao? Ở trong lòng người, không lẽ con của người cũng không quan trọng bằng những thứ đồ vật đó sao? Những thứ đó cũng không phải là thứ mà ta cần dùng. Ta nhắc người một lần nữa, người trẻ tuổi đang đứng trước mặt người tuy rằng thực lực còn yếu kém, nhưng mà, hần chính là người kế thừa sức mạnh và ý chí của hai đại quân vương đó. Nhân loại cũng sẽ không chịu những hạn chế trong tu luyện giống như ta. Ta tin rằng, người nhất định không dám giết hần. Chẳng lẽ, người lại nguyện ý tạo ra một địch nhân cường đại như thế sao?

- Ta...

Ánh mắt Chu Tước thoáng có chút ngây dại ra, quay đầu nhìn lại tán cây Ngô Đồng, nhìn thoáng qua một chút, rốt cuộc cũng đồng ý:

- Được rồi, người thắng. Người nói không sai, bất cứ cái gì cũng không thể quan trọng bằng sinh mệnh của con ta. Nhưng ta muốn xem qua Quân Vương Chi Hỏa của hần.

Liệt Diễm cười nhạt:

- Được chứ, Cơ Động, cho nàng nhìn qua hai loại Cực Hạn Song Hỏa của người đi.

Cơ Động im lặng không nói tiếng nào, hai tay nâng lên, vàng kim và đen, Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa cùng với Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa đồng thời xuất hiện.

Tuy rằng hiện tại trước mặt hắn chính là biểu tượng của Bính Hỏa Hệ, Chu Tước, sau lưng hỗ trợ hắn chính là người mà hắn yêu mến, Liệt Diễm hoàn mỹ. Thế nhưng, trong lòng Cơ Động tâm tình hoàn toàn không tốt. Hắn không thích cái cảm giác sinh mệnh của mình hoàn toàn không do mình nắm giữ. Thực lực, thực lực, thực lực... hàm răng hắn cắn chặt, hắn mơ hồ cảm nhận được dấu ấn của hai đại quân vương trong lòng bàn tay mình đang thừa nhận sự sỉ nhục. Chính là do thực lực của mình yếu ớt mới khiến cho bọn họ có cảm giác như thế. Trong lòng Cơ Động, ý chí khao khát muốn có thực lực cường hãn dần dần hình thành, lúc này đây, cũng không quan hệ gì đến bảo hộ Liệt Diễm cả.

Ánh mắt Chu Tước nhìn chằm chằm vào ngọn hỏa diễm Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa trên tay trái Cơ Động. Cảm giác nóng bức mơ hồ làm người khác không thể hô hấp từ trên người nó phát ra. Bởi vì quá mức hưng phấn, nên từng sợi lông trên người nó đều có chút run rẩy.

Chu Tước gật gật đầu:

- Được, giao dịch.

Hồng quang chói mắt chợt từ trên thân thể Chu Tước mở rộng ra. Trước mặt Cơ Động hoàn toàn biến thành một mảng đỏ rực, rốt cuộc không nhìn thấy được gì nữa. Hỏa thuộc tính dày đặc trong không trung cũng không làm hắn cảm thấy khó chịu, đó là Hồng Liên xung quanh thân thể hắn đã ngăn cản tất cả Hỏa nguyên tố ra ngoài.

Chỉ khoảng một lát sau, luồng hồng quang rực rỡ kia đã lặng yên biến mất. Trên mặt đất trước mặt Cơ Động đã xuất hiện thêm một số đồ vật.

Đầu tiên đập vào mắt chính là một khối khoáng thạch hình thù kỳ dị có thể tích khá lớn. Khối khoáng thạch này so với đá trên vách động có chút giống nhau, y như một khối hồng ngọc trong suốt. Chỗ khác biệt chính là, trong khối khoáng thạch màu đỏ tươi có thể tích khoảng một thước vuông này ẩn chứa vô số tia tinh quang màu vàng kim sắc sỡ. Khiến cho Cơ Động cảm thấy kinh ngạc chính là, khối khoáng thạch này cũng không có tản mát ra năng lượng ba động, mà tựa hồ như không ngừng hấp thu Hỏa nguyên tố trong không khí vậy.

Bên cạnh khối khoáng thạch, là một khúc gỗ dài khoảng một thước, đường kính ước chừng ba tấc. Toàn bộ khúc gỗ có màu đỏ kim, quang mang lúc sáng lúc tối liên tục phát ra, giống y như cây Ngô Đồng thật lớn kia vậy, không thể nghi ngờ, đây là một thước thụ tâm. Cơ Động phát hiện, hào quang phát ra từ cây Ngô Đồng dưới chân Chu Tước rõ ràng ảm đạm xuống vài phần. Hiển nhiên là có quan hệ đến khối thụ tâm bị tách ra này. Bên cạnh khúc thụ tâm, còn có ba khối tinh thạch đỏ rực, to khoảng một trái long nhãn, có hình giống như giọt nước, lẳng lẳng nằm ở nơi đó. Bên cạnh ba thứ đó còn có thêm chín sợi lông chim thon dài, màu đỏ rực, nhìn giống như đực lông đuôi của con Chu Tước.

Lúc này thần sắc của Chu Tước cũng đã ôn hòa hơn rất nhiều:

- Những thứ Nữ hoàng cần đều đã ở đây. Chín cái Phượng Hoàng Vĩ kia là ta tặng thêm, coi như là lễ vật đền bù cho sự vô lễ của ta khi nãy. Mời người nhận lấy. À, cái thủ trục lưu trữ kia của người tựa hồ như không chứa nổi thì phải. Để ta giúp người cải tạo nó lại cho.

Chu Tước khẽ há miệng ra, một đạo hỏa diễm kim sắc từ trong miệng Chu Tước chợt phụt ra, trên không trung hóa thành một đạo kim tuyến lẳng yên quần quanh cái thủ trục lưu trữ trên tay phải của Cơ Động. Sự khổng lồ ngọn lửa hết sức xảo diệu, khiến cho Cơ Động nhìn không chớp mắt. Hắn thậm chí còn không có cảm nhận được một tia nóng bức nữa. Phải biết rằng, đây chính là Chí dương chí cương Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa a!

Màu vàng lan tràn, cái thủ trục lưu trữ vốn có màu đỏ tươi lúc này đã dần dần xảy ra biến hóa, từ màu đỏ tươi đã từ từ chuyển sang màu đỏ sẫm. Nhiều diễm kim quang trong không trung bắt đầu ngưng tụ lại, hình thành một hư ảnh con Hỏa Phượng Hoàng màu đỏ kim, bay xuống nhập vào cái thủ trục, làm nó cũng

biến thành một cái thủ trục có hình Phượng Hoàng, đầu, đuôi chạm nhau. So với vẻ giản dị ban đầu, hiện tại cái thủ trục lưu trữ này đã có hình dạng cực kỳ huyền lệ.

Hỏa tuyến màu vàng kim chợt thu hồi. Một cỗ ý niệm ám áp tự động từ trên cái thủ trục phát ra, hòa nhập vào ý chí của Cơ Động. Cơ Động kinh ngạc phát hiện, không gian trong cái thủ trục lúc trước chỉ cỡ một thước vuông, thế nhưng hiện tại đã mở rộng ra gấp ngàn lần, không gian hơn một ngàn thước vuông cực kỳ rộng rãi. Các loại vật phẩm lúc trước hẩn cất sẵn trong thủ trục, lúc này đã được sắp xếp gọn gàng trong một góc nhỏ.

Thu hồi những thứ trên mặt đất, Cơ Động ngược nhìn con Chu Tước:

- Người muốn ta giúp người thế nào?

148. Chương 75 Vô Tư Giúp Đỡ - Chu Tước Chi Hỏa (thượng)

Đóa Hồng Liên bao quanh thân thể Cơ Động cũng đã lặng yên rút đi. Nhưng dấu ấn Hồng Liên trên ngực Cơ Động vẫn còn phát ra độ ấm nhẹ. Liệt Diễm lúc này vẫn còn đang theo dõi tình huống ở đây.

Nghe Cơ Động hỏi, trong mắt Chu Tước toát ra vẻ buồn bã:

- Là con của ta cần người trợ giúp. Lúc trước, khi ta sinh nó ra, vừa lúc gặp phải Nhật thực, âm khí xâm lấn, khiến cho tiên thiên thuộc tính của con ta bị tổn thương. Ta đã cố gắng hơn ba ngàn năm, cũng không thể áp cho nó nở ra. Gần đây, ra đã cảm giác được sinh mệnh lực của nó càng ngày càng yếu dần. Nếu trong một khoảng thời gian ngắn nữa, không thể áp cho nó nở ra, nó sẽ...

Nói đến đây, thanh âm Chu Tước trở nên nghẹn ngào, cực kỳ có nhân tính:

- Ta là Bính Hỏa Thần Thú, tất cả ma lực của ta đều thuộc về Chí Dương Chi Hỏa. Thế nhưng, muốn loại bỏ âm khí trong quả trứng, nhất định phải cần đến ngọn lửa có thuộc tính Chí Âm mới được. Nhưng mà, hiện tại những sinh vật có được Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa cực kỳ hiếm có. Chỉ có một vài Ma sư Đinh Hỏa Hệ cường đại nhất của các nhân loại các người mới có thể có. Ta lại bị phong ấn ở nơi này, làm sao có thể đi ra ngoài tìm kiếm bọn họ đây? Phải cảm tạ Nữ hoàng bệ hạ đã đưa người đến đây. Người chỉ cần dùng Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa đem toàn bộ Chí Âm Chi Hỏa trong trứng của con ta hấp thu sạch, ta lập tức có cách áp cho nó nở ra, giúp nó bổ sung sinh mệnh lực. Đây là cơ hội cuối cùng của ta. Ta khẩn cầu người, nhất định phải giúp ta.

Hai giọt lệ màu đỏ tươi chợt từ trong mắt Chu Tước nhỏ ra, trong không trung hóa thành hai ngọn lửa nhỏ lặng yên tan biến.

Cơ Động lặng yên nghe hẩn nó nói, sau đó gật gật đầu. Đột nhiên, hẩn nâng hai tay phải lên, từ trên thủ trục bay ra mấy đạo hào quang.

Cực Hỏa Tinh Thiết, Phượng Huyết Ngô Đồng Mộc Thụ Lâm, ba giọt Phượng Hoàng Tinh Huyết cùng với chín sợi Phượng Hoàng Vỹ toàn bộ hiện ra trước mặt hẩn.

Cơ Động nhàn nhạt nói:

- Những thứ này, người thu hồi lại đi.

Chu Tước chấn động:

- Người, người làm gì? Nếu người cảm thấy còn quá ít, người cứ việc nói ra, ta có thể trả nhiều hơn nữa. Người muốn bất cứ thứ gì khác, cứ nói, ta nhất định sẽ dùng hết tất cả khả năng mà đáp ứng người.

Cơ Động lắc đầu:

- Ta chẳng muốn gì cả. Ta sẽ giúp con người. Yêu cầu duy nhất của ta là, người hãy thu hồi tất cả những thứ này lại.

Chu Tước ngơ ngác nhìn Cơ Động:

- Vì, vì sao vậy?

Thanh âm Liệt Diễm cũng đồng thời vang lên:

- Cơ Động!

Ánh mắt Cơ Động đột nhiên trở nên cực kỳ kịch liệt:

- Liệt Diễm, uy hiếp một người mẹ vì con mình mà chấp nhận trả giá hết thảy, ta không làm được.

Hắn cơ hồ như là hét lên những lời này.

Chu Tước ngây ngẩn cả người. Liệt Diễm cũng trở nên trầm mặc. Không khí trong sơn động tựa hồ trở nên im ắng.

Sau một lúc lâu, thanh âm Liệt Diễm mới một lần nữa vang lên:

- Cơ Động, là ta suy nghĩ không chu đáo. Cứ theo ý của ngươi mà làm đi. Chu Tước, ta chỉ nhờ ngươi một việc, sau khi hắn giúp ngươi ấp nở con ngươi thành công, ngươi hãy hộ tống hắn bình an rời khỏi chỗ này.

Nói xong câu đó, trên đầu ấn Hồng Liên trước ngực Cơ Động, cảm giác ấm áp chợt biến mất. Cơ Động cũng không có hối hận, ở trong lòng lặng yên nói:

- Thực xin lỗi, Liệt Diễm. Ta biết là ngươi tốt với ta, nhưng mà đây là nguyên tắc làm người của ta.

Từ khi biết Liệt Diễm đến nay, đây là lần đầu tiên Cơ Động làm trái ý muốn của Liệt Diễm. Nhưng mà, sau khi nói xong câu đó, áp lực trong lòng hắn cùng với nỗi buồn bực cũng tiêu biến đi ít nhiều, vô cùng thống khoái. Trong đầu hắn, hồi tưởng lại hình ảnh của mẹ mình ở kiếp trước, hai mắt Cơ Động đã có chút ươn ướt. Bất luận là sinh vật nào đi nữa, tình thương của mẹ đối với con luôn là vô tư, vĩ đại nhất.

Từng giọt từng giọt nước mắt không ngừng từ trong mắt của Chu Tước rơi ra. Cơ Động căn bản không có liếc mắt nhìn đến những tuyệt thế kỳ trân đó, bình thần bước đến trước người Chu Tước:

- Bây giờ chúng ta nên bắt đầu đi.

Chu Tước nhìn chăm chú vào Cơ Động, cũng không nói thêm gì nữa. Nó vỗ cánh bay lên khỏi cây Ngô Đồng rậm rạp, dùng hai cánh thật cẩn thận kéo một quả trứng màu đỏ kim châm rai đặt xuống bên cạnh Cơ Động.

So sánh với quả trứng Hỏa Long đã từng thấy trước đây, quả trứng Phượng Hoàng này nhỏ hơn khá nhiều. Nó có hình trứng, đường kính khoảng một thước. Nhìn ánh mắt trân trọng của Chu Tước, Cơ Động an ủi:

- Đừng lo lắng, mọi chuyện sẽ tốt hơn. Ta nhất định sẽ giúp cho con ngươi thành công ấp nở ra.

Thanh âm Chu Tước tràn ngập sự cảm kích:

- Cảm ơn ngươi. Ngươi chỉ việc đặt tay lên trên quả trứng của con ta, đem Chí Âm Chi Hỏa nội uẩn trong lòng bàn tay, ngươi sẽ cảm nhận được âm khí trong đó. Đem những âm khí đó hút hết ra. Ta nghĩ, loại Âm Hỏa ẩn chứa trong cơ thể con ta hơn mấy ngàn năm, đối với ngươi sẽ có lợi không nhỏ. Ngươi chỉ cần cẩn thận hấp thụ nó là được.

Cơ Động gật gật đầu, nâng nhẹ tay trái mình lên, chậm rãi đặt nhẹ lên trên quả trứng Chu Tước có màu đỏ kim kỳ dị kia. Âm Dương lốc xoáy bắt đầu vận chuyển, đem ma lực trong cơ thể phóng thích ra. Trên đỉnh đầu, cái hai màu đen, trắng dần dần chuyển hóa thành màu đen thuần túy. Đỉnh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa thâm thúy, âm u từ từ bốc cao lên, từ trên cánh tay bắt đầu lan dần xuống lòng bàn tay. Ngay tại lòng bàn tay của Nhật Nguyệt Quang Huy, bắt đầu áp súc lại, ngưng tụ trên khóa Đỉnh Hỏa Thượng Phẩm Tinh Miện trên cái bao tay.

Ngay khi bàn tay của Cơ Động vừa mới cùng quả trứng Chu Tước tiếp xúc nhau, hắn lập tức cảm giác được một tia cảm giác như huyết mạch vận chuyển đang từ trong quả trứng truyền ra. Quả trứng màu đỏ kim kia cũng hơi nổi run rẩy nhẹ một chút.

Chu Tước khẩn trương nhìn Cơ Động đang đứng ở đối diện, cái đuôi thật dài của nó chợt vòng lại, đem Cơ Động và quả trứng kia bao phủ ở bên trong, nhiệt độ chung quanh dần dần tăng cao lên, thế nhưng tuyệt đối cũng không khiến cho Cơ Động có cảm giác khó chịu.

Ngay khi Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa bắt đầu nội uẩn trong lòng bàn tay, quả trứng Chu Tước bắt đầu run rẩy nhẹ nhàng. Lúc mới bắt đầu cảm giác này còn khó phát hiện, nhưng sau đó rất nhanh sự run rẩy này đã trở nên rõ ràng hơn. Một luồng khí tức màu xám đen dần dần hiện lên trên mặt quả trứng, bắt đầu ngưng tụ lên lòng bàn tay của Cơ Động.

Một cỗ hàn ý lạnh như băng nháy mắt thông qua lòng bàn tay của hắn, thẳng vào trong cơ thể của Cơ Động. Cơ Động giật mình, chợt rung mình một cái, sắc mặt hắn nhất thời trở nên tái nhợt. Luồng Âm Dương lốc xoáy trong lồng ngực nhất thời vận chuyển cấp tốc lên, luồng hàn ý âm lãnh kia cùng với Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa trong người hắn kết hợp lại, dần dần chuyển hóa thành lực lượng của mình.

Từng đường cong màu xám đen như tơ như lũ không ngừng xuất hiện trên bề mặt quả trứng Chu Tước. Hàn khí truyền vào cơ thể hắn bắt đầu càng ngày càng mãnh liệt hơn. Lúc mới bắt đầu, luồng Âm Dương lốc xoáy trong cơ thể hắn còn rất nhanh hóa giải, đem nó dung nhập vào cơ thể của hắn. Nhưng rất nhanh, Cơ Động liền phát hiện, chính mình có chút chống đỡ không nổi nữa.

Luồng hàn khí trên mặt quả trứng Chu Tước kia cùng với Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa của hắn rất giống nhau, chỉ có chút khác biệt chính là, trong luồng khí tức màu xám đen kia, ngoại trừ Chí Âm Chi Hỏa ra, còn bao hàm một cỗ khí tức hết sức âm tà. Lúc mới bắt đầu, bởi vì nó không nhiều lắm, nên khi vừa mới tiến vào, đã bị luồng Âm Dương lốc xoáy lập tức luyện hóa, biến thành từng mảnh vụn tiêu tán hết. Nhưng mà, luồng khí tức âm tà kia càng ngày càng nhiều hơn, khiến cho luồng Âm Dương lốc xoáy của Cơ Động có chút kham không nổi.

Tuy rằng luồng Âm Dương lốc xoáy kia có thể đem hai loại Cực hạn song hỏa tiến hành chuyển hoá cho nhau, nhưng lúc này dưới tình huống hấp thụ quá nhiều Chí Âm Chi Hỏa, bản thân Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa trong cơ thể Cơ Động càng ngày càng cường thịnh hơn, đã hoàn toàn áp chế thuộc tính của Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa trong cơ thể. Lúc này chẳng những hắn không thể chống đỡ được luồng khí tức âm tà, mà thậm chí luồng Âm Dương lốc xoáy của hắn cũng bắt đầu trở nên mất cân bằng, bất cứ lúc nào cũng có thể bị phá vỡ.

149. Chương 75 Vô Tư Giúp Đỡ - Chu Tước Chi Hỏa (hạ)

Sắc mặt Cơ Động dần dần trở nên xanh mét, nhưng hắn vẫn như trước cắn răng chống đỡ. Hắn đã cảm giác được từ trong quả trứng Chu Tước chợt phát ra thanh âm nho nhỏ. Nghĩ đến Chu Tước mẹ đã tổn hao ba ngàn năm lo lắng cho con mình, hắn nhất thiết phải cố cầm cự.

Chu Tước cũng phát hiện tình huống của Cơ Động không ổn, quang mang kinh hãi từ trong mắt nó phụt ra. Thanh âm thờ dài ngân nga từ miệng nó phát ra: - Bể hữ nhân loại, quả thật ngươi có một trái tim đầy quang minh và nhiệt huyết. Thân ta là Bính Hỏa Thần Thú, ghét nhất là khí tức tà ác của thiên hạ. Từ trên người của ngươi, ta nhìn thấy được hy vọng và tương lai của Bính Hỏa. Vì đứa con của ta, cũng vì trái tim nhân hậu này của ngươi, ta còn tiếc gì nữa chứ? Ta biết Liệt Diễm nữ hoàng muốn làm gì, vậy để ta giúp ngươi ta hoàn thành việc đó đi.

Một tia sáng gợn màu vàng kim từ trên đầu Chu Tước chậm rãi khuếch tán ra. Toàn thân hắn tất cả các sợi lông vũ đều dần dần hóa thành màu vàng kim của Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa, hai cánh thật lớn chậm rãi dang rộng ra. Một sợi lông vũ màu vàng kim lặng lẽ từ trên người nó bay ra, bay vút lên không trung.

Tất cả Cực Hỏa Tinh Thiết trên vách đá trong sơn động đồng loạt sáng rực lên. Sợi lông chim màu vàng kim kia từ từ bay lên, nhẹ nhàng quay chung quanh thân thể Cơ Động cùng với quả trứng Chu Tước kia.

Một tiếng phượng hót uyển chuyển mà trầm thấp từ trong miệng Chu Tước phát ra. Từng đạo quang tuyến màu đỏ kim đem những thứ khí này Cơ Động vút trên mặt đất bay lên không trung. Đầu tiên là khối Cực Hỏa Tinh Thiết màu vàng kim cực lớn kia.

Khối Cực Hỏa Tinh Thiết này chính là toàn bộ phần tinh hoa nhất trong Chu Tước Sơn Động này. Lúc này vì muốn cứu con mình, Chu Tước mới bấm bụng xuất ra. Bởi vì nó biết, chính mình không có khả năng lừa gạt Liệt Diễm nữ hoàng.

Một đạo hỏa diễm màu vàng kim từ trong miệng Chu Tước phụt ra, phun thẳng lên khối Cực Hỏa Tinh Thiết. Nhất thời, trong khối khoáng thạch màu đỏ trong suốt kia, tất cả các điểm tinh quang màu vàng kim đều sáng rực lên, cùng với Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa nên ngoài cộng hưởng với nhau. Khối khoáng thạch màu đỏ trong suốt kia dần dần mềm ra, dần dần hòa tan.

Liệt Diễm tuy rằng có khả năng dẫn động Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa cùng với Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa. Nhưng bản thân cô ta cũng không có khả năng sử dụng ký ức lưu lại của hai đại quân vương. Ký ức của hai đại quân vương tuyệt đối không có khả năng chấp nhận một địch nhân là nàng. Cho nên, căn nguyên hỏa diễm của nàng ta là Hồng Liên Chi Hỏa, uy lực tuy rằng vô cùng cường đại, nhưng dù sao cũng không cùng căn nguyên với Cơ Động. Mà luồng Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa mà Bính Hỏa Thần Thú Chu Tước phun ra kia đúng là thiên hạ tối thuần túy Chí Dương Chi Hỏa. Bản thân nó là thần thú thập giai, phun ra Chí Dương Chi Hỏa cường đại hơn so với Cơ Động không biết bao nhiêu lần. Cho dù là khối Cực Hỏa Tinh Thiết này vốn là thứ kim chúc cứng rắn nhất trong các loại kim loại hỏa thuộc tính trong thiên hạ, nhưng dưới luồng Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa do Chu Tước phát ra cũng không chịu nổi, dần dần hòa tan.

Cái thứ hai bay lên chính là khúc Phượng Huyết Ngô Đồng Mộc Thụ Tâm. Phượng Huyết Ngô Đồng Mộc chính là hấp thụ khí tức của Hỏa Phượng Hoàng Chu Tước, trải qua vạn năm mới dần dần sinh trưởng lên. Bản thân nó chẳng những là Thuần Dương Chi Mộc, hơn nữa bởi vì nó luôn là chỗ sinh sống của Phượng Hoàng, cho nên nó còn được gọi là Phượng Hoàng Chi Mẫu. Thụ tâm của Phượng Huyết Ngô Đồng chứa đầy sinh mệnh lực Chí Dương Chí Cương không gì sánh kịp, còn có linh lực của Chu Tước nữa. Ngàn năm nó mới sinh trưởng thêm được một tấc, khúc thụ tâm dài một thước này cần đến một vạn năm thời gian mới có thể sinh trưởng đến mức đó. Cái này quả thật là thiên tài địa bảo, chí dương chi bảo.

Phượng Huyết Ngô Đồng Mộc Thụ Tâm phiêu phù trong không trung. Chu Tước lại phụt ra một tiếng phượng kêu trầm thấp, một đạo kim quang sáng rực từ trong miệng nó phụt ra. Phốc một tiếng, khúc thụ tâm nháy mắt cháy rụi, hóa thành một tầng sương mù màu đỏ kim đậm đặc trong không trung. Tầng sương mù này nhanh chóng bay xuống, hòa tan làm một thể với đám chất lỏng màu đỏ kim do Cực Hỏa Tinh Thiết bị nung thành nước khi này.

Hai mắt Chu Tước chợt sáng rực lên, toàn bộ không gian trong sơn động đã hoàn toàn biến thành màu vàng. Ba giọt Phượng Hoàng Tinh Huyết chợt bay nhanh lên, giọt thứ nhất tách ra, vẽ thành một đường cong, trực tiếp rơi luôn vào miệng của Cơ Động.

Cơ Động lúc này căn bản là không biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì. Thân thể hắn hiện tại đang run rẩy kịch liệt, làn da đã hoàn toàn biến thành màu xám trắng. Luồng khí tức âm tà trong quả trứng Chu Tước so với hắn tưởng tượng còn mạnh hơn rất nhiều. Mà trên thực tế, nếu không phải luồng âm khí đến từ nhật thực này quá mạnh mẽ, Chu Tước như thế nào lại không thể khu trừ ra được cơ chứ?

Luồng Âm Dương lốc xoáy trong ngực hắn đã ngừng trệ lại, Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa trong cơ thể Cơ Động đã trở nên cực kỳ cường thịnh, khí tức âm lãnh cực độ rất nhanh đang thôn phệ ý thức của hắn. Nếu không phải cơ thể hắn đã trải qua Long Huyết Tẩm Thể, chỉ sợ đã sớm không chịu nổi nữa.

Mà đúng lúc này, một cỗ chất lỏng ấm áp chợt từ trong miệng hắn chảy vào trong cơ thể. Luồng khí lưu nóng bỏng đậm đặc tiếp tục chảy vào trong luồng Âm Dương lốc xoáy của hắn. Nhất thời, một luồng dương khí chợt chậm rãi bốc lên từ trong khí tức âm lãnh cực hạn kia, bảo vệ một tia ấm áp cuối cùng trong trái tim của Cơ Động. Đồng thời, một luồng dương khí lạnh yên khuếch tán rộng ra, khiến cho luồng Âm Dương lốc xoáy đã ngừng trệ của Cơ Động bắt đầu có lại chút sinh cơ.

Chu Tước thoáng nhẹ nhàng thở ra, hắn biết rõ, nếu vừa rồi mình hành động chậm trễ một chút, chỉ sợ Cơ Động cũng đã bị luồng khí tức âm tà kia hoàn toàn thôn phệ hết. Luồng khí tức âm tà trong quả trứng Chu Tước lúc này hoàn toàn được hút cho thể hiện ra hết, bản thân nó cũng lần đầu tiên nhận thức rõ luồng âm khí trong đó cường thịnh đến mức nào.

- Đứa con đáng thương của ta, suốt ba ngàn năm nay, ngươi đã thừa nhận quá nhiều thống khổ rồi. Ngươi yên tâm đi, mẹ nhất định sẽ cùng vị bằng hữu nhân loại này giúp ngươi thành công ấp nở ra đời.

Đối với Chu Tước mà nói, Cơ Động hiện tại chính là một cây cầu, cây cầu giúp đem luồng khí tức âm hàn trong quả trứng Chu Tước kia rút ra. Về công về tư, hắn đều nhất thiết phải bảo vệ cho Cơ Động. Không

chỉ là vì hần có thể cứu con mình, đồng thời cũng là vì sự nhiệt thành trong lòng gã thiếu niên này.

Từng sợi từng sợi lông phượng màu vàng kim trên đỉnh đầu của Chu Tước không ngừng rời ra, bay xẹt qua khối chất lỏng do Cực Hỏa Tinh Thiết và Phượng Huyết Ngô Đồng Mộc Thụ Tâm hòa tan ra, dung hợp thành kia. Khối chất lỏng Cực Hỏa Tinh Thiết sau khi kết hợp với Phượng Huyết Ngô Đồng Mộc Thụ Tâm, màu đỏ kim ban đầu của khối chất lỏng lúc này đã xuất hiện một chút biến hóa, trong đó tăng thêm một lượng khổng lồ sinh mệnh lực cùng với khí tức của bản thân Chu Tước.

Mỗi một cái lông phượng màu vàng kim kia xẹt ra từ trong đó, đều mang theo một giọt chất lỏng. Trong nháy mắt, khối chất lỏng kia đã được vô số sợi lông phượng chia cắt ra.

Phù một tiếng, Chu Tước đã thổi một ngụm khí về phía Cơ Động. Nhất thời, y phục trên người hần đã hoàn toàn biến thành tro tàn. Từng cái từng cái lông phượng, mang theo giọt chất lỏng kỳ dị kia bay về phía thân thể Cơ Động.

Cùng lúc đó, hai giọt Phượng Hoàng Tinh Huyết còn lại chợt bay lên không trung, hóa thành một luồng huyết vụ nhẹ nhàng bay đến, bao phủ toàn bộ thân thể Cơ Động. Tuy rằng luồng huyết vụ này khá loãng, nhưng hoàn toàn dung nhập vào làn da của hần không sót lại chút nào.

Luồng nhiệt khí nóng bỏng khiến cho tinh thần Cơ Động rung lên, luồng khí tức âm hàn trong người hần đã được áp chế rất nhiều.

Luồng Âm Dương lốc xoáy trong lồng ngực hần lại một lần nữa vận chuyển kịch liệt lên. Khí tức Chí Dương do ba giọt Phượng Hoàng Tinh Huyết mang đến không ngừng va chạm kịch liệt với luồng khí tức Chí Âm từ trong khỏa trứng Chu Tước truyền ra.

Ma lực khủng bố không ngừng ba động kịch liệt trong cơ thể Cơ Động, khí tức âm tà muốn phá hoại, còn khí tức Phượng Hoàng Tinh Huyết lại không ngừng bảo hộ hần. Hai bên nhất thời đánh nhau sống chết, tiến đến trình độ cực kỳ gay cấn.

150. Tập Vi: Chu Tước Biến – Chương 76 Phụng Vũ Châm Cứu - Chu Tước Luyện Thể (thượng)

Đúng lúc này, sợi lông phượng màu vàng kim đầu tiên đã đâm vào trong thân thể Cơ Động. Phần chân sợi lông bén nhọn mang theo một giọt chất lỏng màu đỏ kim đã từ giữa ngực Cơ Động đâm vào khoảng nửa tắc. Một cỗ nhiệt khí nóng bỏng chợt truyền đến làm cho cơ thể Cơ Động phải run rẩy kịch liệt.

Nhưng lúc này luồng dương khí trong cơ thể của hần cũng đã cường thịnh hơn vài phần. Luồng Âm Dương lốc xoáy vận chuyển kịch liệt hơn, nhất thời luyện hóa bớt một tia khí tức âm tà.

Ngay sau đó, vô số sợi lông phượng kia từ bốn phương tám hướng chợt vọt tới xung quanh thân thể Cơ Động. Mỗi khắc đều có một sợi lông phượng đâm vào da hần. Nhưng hai bên tiếp xúc cực nhanh, mỗi một cái lông đâm vào đã lập tức rút ra, để lại trên da hần một chút dấu vết nhàn nhạt. Nhưng da hần rất nhanh đã khôi phục lại bình thường.

Ngay từ lúc mới bắt đầu, Cơ Động còn có thể cảm giác được chút đau đớn, nhưng rất nhanh đã đắm chìm trong cảm giác choáng ngợp bởi thiên địa chính khí cùng với sinh mệnh lực cực kỳ khổng lồ, ẩn chứa đầy Chí Dương ma lực.

Trong cơ thể Cơ Động đã tích súc khí tức âm tà khổng lồ cùng với Đỉnh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa. Mà lúc này lại thêm Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa do Chu Tước rót vào, cộng với tác dụng của sinh mệnh lực khổng lồ kia, thần chí của Cơ Động dần dần tỉnh táo lại. Tiếp tục ấn mạnh tay xuống quả trứng Chu Tước kia, không ngừng hấp thụ âm khí trong đó.

Từng sợi lông phượng màu vàng kim không ngừng đâm mạnh lên người Cơ Động. Mơ hồ có thể nhìn thấy, trên làn da của Cơ Động lưu chuyển một lớp quang mang màu đỏ kim. Từng đạo ma lực Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa trong cơ thể Cơ Động cùng với âm khí Đỉnh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa ẩn chứa hơn ba ngàn năm trong quả trứng Chu Tước không ngừng va chạm với nhau, khiến cho làn da của Cơ Động phát sinh biến hóa kỳ dị. Mà sự biến hóa này, cho dù là ngay cả Chu Tước cũng không ngờ được.

Năng lực luồng Âm Dương lốc xoáy của Cơ Động cũng là có hạn. Vốn khi Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa khổng lồ sau khi dừng mãnh tiến vào, đã làm cho cơ thể hắn suy yếu chút nữa là hỏng mất. Nhưng biến hóa hiện tại chính là, luồng Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa kia đã bị luồng năng lượng do lông phượng kia truyền vào hút ngược ra ngoài, ngừng tụ dưới làn da của hắn. Việc này đã giúp Cơ Động giải quyết được một vấn đề lớn.

Thời gian cứ từng phút từng giây trôi qua. Trên không trung, từng đạo kim quang không ngừng đâm mạnh vào cơ thể Cơ Động, sau đó lập tức rút ra, vẫn như trước không ngừng đem tất cả các giọt chất lỏng kia toàn bộ rút hết vào. Mỗi một chỗ trên cơ thể Cơ Động cũng đều được lông phượng đâm vào làm cho biến đổi. Trên làn da của hắn, phát ra một lớp quang mang kỳ dị, lúc bắt đầu là màu đỏ kim, nhưng sau khi hai đại cực hạn ma lực kia va chạm với nhau, dung hợp lại, không ngừng lưu chuyển trên làn da của hắn, đã biến thành màu trắng nhu hòa. Mà sau lưng Cơ Động, lúc này đã có thêm một cặp cánh lớn màu trắng. Cặp cánh này rất nhanh co lại, ẩn núp dưới làn da sau lưng của hắn. Cặp cánh này nhìn qua cực kỳ tinh tế, bề ngoài hoàn toàn giống như cặp cánh của Chu Tước. Nếu nói nó là hình xăm cũng đúng, thế nhưng lại cũng không nhìn thấy bất cứ dấu vết kim châm lưu lại, khiến cho cái lưng không tính là rộng rãi của Cơ Động chợt tăng thêm vài phần sắc thái huyền bí.

Toàn bộ các sợi lông phượng màu vàng kim một lần nữa bay đến trên người Chu Tước, cùng với thân thể nó dung hợp lại. Bỉnh Ngọc Nguyên Dương Thánh Hỏa cùng với chút sinh mệnh lực còn sót lại trên từng sợi lông vũ cũng một lần nữa dung hợp vào, trở thành một bộ phận bản thể của Chu Tước.

Trên quả trứng Chu Tước màu đỏ kim kia, một tia khí tức màu xám đen cuối cùng rốt cuộc cũng đã bị Cơ Động hút vào cơ thể.

Luồng Âm Dương lốc xoáy lại một lần nữa vận chuyển chậm lại. Cơ Động chỉ cảm thấy cơ thể mình giống như muốn nổ tung vậy. May mắn là, sau khi hấp thụ xong cỗ khí tức âm tà cuối cùng này, hai loại ma lực trong cơ thể hắn cũng đã cân bằng trở lại.

Phát động phương pháp Âm Dương Thần Tỏa, Cơ Động một lần nữa khống chế ma lực của Âm Dương lốc xoáy trong cơ thể hắn khôi phục lại. Trên đỉnh đầu hắn, cái hai màu đen trắng lại hiện ra. Cũng ngay lúc đó, cái đó lại xảy ra biến hóa. Trước đây trên Miện Hoàn cũng chỉ có nửa khóa Miện Tinh, nhưng lúc này, nửa khóa Miện Tinh kia tựa hồ như ăn phải thuốc kích thích vậy, rất nhanh tăng lên. Từ nửa khóa tăng lên một khóa, rồi đến hai khóa, ba khóa, bốn khóa, năm khóa. Trong nháy mắt, trên cái hai màu đen trắng kia, đã có đầy đủ năm khóa Miện Tinh hai màu đen, vàng kim. Luồng Âm Dương lốc xoáy trong lồng ngực Cơ Động cũng đã bị chất lỏng hai màu do ma lực hình thành hoàn toàn phủ đầy.

Ba mươi cấp? Cơ Động không nhìn tới cái trên đầu hắn, thế nhưng có thể cảm giác rõ ràng ma lực biến hóa trên lồng ngực của mình. Lúc trước luôn luôn cố gắng thúc dục luồng Âm Dương lốc xoáy hóa giải ma lực bên ngoài xâm nhập, hắn cũng không bận tâm lắm tới ma lực của mình, lúc này mới phát hiện ra, hai cỗ ma lực trong cơ thể hắn không ngừng đánh nhau sống chết, không ngờ đã thúc đẩy ma lực của mình lại tăng lên nhanh đến như vậy.

Từ hai mươi một cấp tăng lên đến ba mươi cấp. Một mạch tăng lên đến chín cấp, chỉ cần đột phá được cửa ải ba quan, là đã có thể trở thành một gã ma sư Song Hệ Đại Sư. Cơ Động còn đến hơn một tháng nữa mới đến mười lăm tuổi. Ở độ tuổi này đã đạt đến ba quan, hơn thế nữa trong thời gian ngắn ngủi đã tăng đến chín cấp như vậy, trong giới Âm Dương Ma Sư tuyệt đối xưa nay chưa từng có.

Chu Tước nhìn lại hình xăm cặp cánh màu trắng sau lưng Cơ Động, thoáng đại ra một chút. Tại sao lại là màu trắng cơ chứ? Nó cũng không rõ lắm. Bất quá, lúc này nó cũng không còn tâm trí nào chú ý đến chuyện đó nữa. Ánh mắt của nó ngay sau đó đã tập trung lên quả trứng Chu Tước kia. Trong mắt nó tràn ngập quang mang mong đợi.

Luồng khí tức Chí Âm đã chất chứa hơn ba ngàn năm rốt cuộc cũng đã không còn nữa, chính xác mà nói là đã truyền hết lên cơ thể Cơ Động. Nếu hiện tại con của nó còn không thể phá trứng mà ra, như vậy, chỉ có thể nói rõ, quả trứng Chu Tước này vĩnh viễn cũng không có khả năng ấp nở ra.

Cơ Động mệt mỏi ngã bệt xuống đất, nhìn thoáng qua thân thể trần truồng của mình, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, lấy từ trong cái Chu Tước thủ trục vừa mới tiến hóa của hắn ra một bộ quần áo sạch sẽ mặc lên người. Hô hấp một lúc sau mới ổn định trở lại. Ma lực hắn tuy rằng tăng lên, nhưng thân thể quả thật quá mức

mỗi mặt. Nhất là từ trên làn da của hắn, không ngừng truyền đến cảm giác lúc nóng lúc lạnh, khiến cho hắn có chút không thích ứng nổi.

Điều Cơ Động nhìn không thấy chính là, hai đồng tử của hắn đã phân biệt biến thành màu đen thâm thúy và màu vàng kim cuồng nhiệt, hào quang nội uẩn. Cho dù là không thức dục ma lực, cặp mắt hắn cũng không ngừng biến hóa.

Miền cường từ trên mặt đất đứng lên, Cơ Động nhìn Chu Tước:

- Người yên tâm đi, đứa con của người nhất định sẽ ra đời thành công. Vừa rồi, ta có thể cảm nhận được tiếng tim đập của nó.

Chu Tước gật gật đầu với Cơ Động, trong mắt lộ ra quang mang cảm kích:

- Ta cũng không ngờ rằng, trong quả trứng của con ta lại ẩn chứa Chí Âm Chi Hỏa khổng lồ đến như thế. Suýt chút nữa đã gây ra sai lầm lớn, hại chết người rồi. Bất luận kết quả như thế nào, người cũng sẽ là bằng hữu của ta. Vĩnh viễn là bằng hữu.

Thần sắc trên mặt Cơ Động cũng không hề thay đổi, không có hé răng nửa lời, chỉ âm thầm cầu nguyện trong lòng cho con Chu Tước con trong quả trứng kia mà thôi. Nếu không thể ấp trứng thành công, như vậy, tất cả công sức hắn bỏ ra đều uổng phí cả. Hắn cũng không biết, lúc Chu Tước giúp hắn chống đỡ luồng Chí Âm Chi Hỏa khổng lồ kia, đã đem tất cả những vật phẩm lúc trước, trừ chín sợi Phượng Hoàng Vỹ ra, toàn bộ sử dụng lên trên người hắn, giúp hắn tăng thêm Chu Tước Linh Lực cùng với Chí Dương Chi Hỏa của mình. Chu Tước tự nhiên cũng sẽ không nói cho hắn biết. Tuy rằng cũng là tổn hao những thứ đó, nhưng trong lòng của Chu Tước, giao dịch và tặng cho, là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

151. Chương 76 Phụng Vũ Châm Cứu - Chu Tước Luyện Thể (hạ)

Địa tâm hồ.

Liệt Diễm thông qua một vầng quang hoàn trước mặt, lặng yên nhìn chăm chú vào cảnh tại Chu Tước huyết động. Cơ Động nhìn không thấy, nhưng nàng lại thấy hết toàn bộ. Trong cặp mắt đen lấy phát ra vài phần quang mang kỳ dị, đưa bàn tay thon dài, trắng muốt như bạch ngọc khẽ vuốt mái tóc dài:

- Tiểu Cơ Động, người đứng rồi. Người biết không, ta thích phần nhiệt tình cố chấp này của người. Người đã là một thanh niên đỉnh thiên lập địa rồi.

Nói tới đây, trên khóe môi nàng khẽ toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt.

Trước ngày hôm nay, có lẽ trong tiềm thức của nàng, vẫn luôn xem Cơ Động là một tiểu hài tử chưa biết gì. Trải qua những gì ngày hôm nay, nàng mới chính thức nhận ra, Cơ Động đã trở thành một nam nhân chân chính rồi.

oOo

Chu Tước huyết động.

Rắc rắc, một thanh âm rất nhỏ vang lên, phá tan không khí im lặng trong sơn động. Ánh mắt Cơ Động và Chu Tước cơ hồ đồng thời ngưng đọng lại. Trên quả trứng Chu Tước màu đỏ kim kia, xuất hiện một vết nứt rất nhỏ.

Trong mắt Chu Tước nhất thời toát ra vẻ mừng rỡ như điên khó có thể ức chế. Trên người nó tất cả lông vũ tựa hồ trở nên run rẩy nhẹ. Có thể nhìn thấy tâm tình nó lúc này kích động đến mức nào.

Rắc rắc, lại thêm một thanh âm nhỏ vang lên. Ngay sau đó, thanh âm phá vỡ nhẹ nhàng không ngừng vang lên. Một tia quang mang màu đỏ kim sáng rực từ trong quả trứng phát ra. Bính Hỏa nguyên tố trong không khí càng trở nên cường thịnh hơn rất nhiều.

Phốc một tiếng, quả trứng Chu Tước khẽ rung lên một chút, trên vỏ trứng đột nhiên xuất hiện một lỗ hổng nhỏ. Một khối thịt màu đỏ hồng từ trong đó chui ra. Đó là một cái đầu Chu Tước hơi nghiêng ngả, lớp lông

phượng ướat át dính bệt lại trên cổ. Nhìn qua có chút hơi buồn cười. Chỉ có cặp mắt nhỏ màu đỏ linh động là hết sức giống con Chu Tước mà thôi.

Một tiếng phượng hót to rõ chột từ trong miệng Chu Tước vang ra. Trong tiếng phượng hót kia tràn ngập thanh âm vui sướng, mừng rỡ. Ba ngàn năm ấp trứng, ba ngàn năm cầu nguyện, con của nó rốt cuộc cũng ra đời.

- Chíp chíp.

Con Chu Tước con quơ quơ đầu, hướng về phía Cơ Động kêu nhỏ. Lớp vỏ trứng còn lại trên người nó từ từ vỡ ra. Một tầng hào quang màu đỏ kim nhàn nhạt chột từ trên người nó lan tràn ra, lớp ướat át trên người nó dần dần biến mất. Đám vỏ trứng còn lại dưới tác dụng của luồng hào quang màu đỏ kim kia chột hóa thành từng luồng khí bay hết vào miệng con Chu Tước con.

Rốt cuộc, toàn bộ mảnh vỏ trứng cũng đã biến mất. Con Chu Tước con dang rộng cặp cánh nhỏ xíu yếu ớt sau lưng. Ngẩng đầu lên, tất cả lông vũ trên đầu dựng thẳng lên. Mặc dù nó chỉ mới sinh ra, nhưng mà, nó đã là một con ma thú cấp sáu.

Chu Tước đột nhiên phóng tới, dang rộng cặp cánh của nó, ôm lấy con mình. Một thanh âm phượng hót nhẹ nhàng mà vui tai không ngừng từ trong miệng nó vang ra. Cảm nhận được sự ấm áp của mẫu thân, Chu Tước con cũng không ngừng phát ra thanh âm chiêm chiêm nhỏ.

Ánh mắt Cơ Động đã ướat ướat, nhìn hai mẹ con Chu Tước ôm ấp nhau. Bất luận vừa rồi hẳn thừa nhận thống khổ đến thế nào, hiện tại đều cảm thấy rất đáng giá. Trên miệng Cơ Động, rốt cuộc cũng toát ra một tia mỉm cười thấu hiểu.

Đúng lúc này, một thanh âm trầm thấp chột từ bên ngoài truyền đến, sơn động tựa hồ như thoáng run rẩy một chút.

Chu Tước mạnh mẽ ngẩng đầu lên, sự ôn nhu trong mắt nhất thời biến thành quang mang lạnh lẽo:

- Lại có kẻ dám xâm nhập lãnh địa của ta. Bằng hữu nhân loại, người ở đây chờ ta một chút, ta ra ngoài hủy diệt kẻ xâm nhập rồi trở về nói lời cảm tạ người.

Trong lòng Cơ Động vừa động:

- Ta đi cùng với người. Kẻ mới đến rất có thể là đồng bọn của ta đến tìm ta. Lúc trước là ta bị địch nhân dùng ma kỹ đưa đến nơi này.

Lúc trước hẳn đã nghe được trên bầu trời vang đến tiếng sấm không xa, vạn nhất là sư huynh Lôi Đế của hẳn, cùng Chu Tước động thủ không phải là rất nguy hiểm hay sao?

Chu Tước gật gật đầu, hồng quang ấm áp chột cuộn cuộn nổi lên trên cơ thể Cơ Động. Thể hình Chu Tước mặc dù không khổng lồ như Rồng, thể nhưng một người như Cơ Động ngồi cũng hết sức rộng rãi. Đồng thời Chu Tước còn không quên phóng xuất ra một vầng quang mang màu đỏ, đem con mình bao phủ trong đó. Sau đó mới phóng mạnh lên, kéo theo cái đuôi thon dài của mình cấp tốc bay ra.

Cơ Động chỉ cảm thấy hồng quang chung quanh chột xẹt qua, trong nháy mắt, xung quanh đã sáng rọi lên. Chu Tước đã mang theo hẳn bay ra khỏi huyết động. Tốc độ phi hành của Chu Tước quả thật quá nhanh, khiến cho hẳn có cảm giác giống như là xuyên qua không gian và thời gian vậy.

Mới vừa ra khỏi huyết động, trên người Chu Tước nhất thời tản mát ra một đoàn hồng quang chói mắt, đem thân thể Cơ Động hoàn toàn bao phủ vào trong. Đồng thời trên lưng nó bỗng truyền đến một cỗ hấp lực mạnh mẽ, đem hẳn cố định lại phía sau lưng mình.

Trong không trung, lôi điện tung hoành khắp nơi. Từ Lôi Diệu Thiên Long lúc này không ngừng phát ra tiếng gầm gừ đặc ý. Thanh âm bá đạo của Lôi Đế Phát Thụy vang vọng trong không trung:

- Khốn kiếp, đến đây đi! Có bản lĩnh người mau đến đây! Sao lại không đến? Người nhất chết à?

Thanh âm phượng hót thanh thúy chột vang lên cao vút tận trời xanh. Thanh âm gầm gừ đặc ý của Từ Lôi Diệu Thiên Long lập tức ngừng hẳn.

Hồng quang chợt lóe lên, Chu Tước cũng đã phóng lên trên bầu trời, thanh âm bén nhọn vang vọng khắp nơi:

- Một con rồng cấp tám nho nhỏ mà cũng dám tiến vào lãnh địa của ta. Muốn chết sớm à?

Cái gì là thực lực của Thập giai Thần thú, Cơ Động ngay lập tức biết được. Không đợi hắn mở miệng, toàn bộ không trung trong nháy mắt liền biến thành màu đỏ. Tuy rằng Cơ Động ngồi trên lưng Chu Tước, cũng không cảm nhận được ma lực mà Chu Tước phát ra. Nhưng hắn có thể nhìn thấy rõ ràng, trên trời dưới đất, lúc này cũng chỉ còn lại một loại màu sắc đỏ tươi mà thôi. Đám điện quang chung quanh Tử Lôi Diệu Thiên Long lúc này giống như hoàn toàn bị áp bách trở về thân thể nó. Thậm chí trên không trung còn hiện ra một dòng suối năng lượng thật lớn do Bính Hỏa nguyên tố ngưng tụ mà thành.

- Thần Thú?

Với sự cuồng phách của Lôi Đế, lúc này cũng không khỏi kinh hô một tiếng.

Ngay khi Cơ Động bị truyền tống mất tích, Phất Thụy lập tức cười theo Tử Lôi Diệu Thiên Long xông thẳng vào khu vực trung tâm của Địa Linh Sơn. Nhưng mà ngay lúc vừa tiến vào, hắn đã gặp phải sự kháng cự mãnh liệt. Những ma thú cường đại trong khu vực trung tâm của Địa Linh Sơn không ngừng ngăn cản đường đi của hắn. Phất Thụy cùng với Tử Lôi Diệu Thiên Long kết hợp với nhau, trước sau chém chết mấy con ma thú cấp bảy mới đến gần được nơi này. Mới vừa rồi, hắn gặp phải một con ma thú cấp chín cường đại, đánh nhau sinh tử một trận thật lâu. Tiếng sấm mà Cơ Động nghe được, chính là thanh âm mà hắn cũng với con ma thú cấp chín kia đánh nhau.

Tử Lôi Diệu Thiên Long cùng với Lôi Đế liên hợp công kích, cũng chỉ mới tạm thời ngang tay với con ma thú cấp chín kia. Trong lúc chiến đấu cả hai liên tục thay đổi địa điểm. Đột nhiên đang trong lúc chiến đấu kịch liệt, con ma thú cấp chín kia tựa hồ như sợ bọn họ vậy, nháy mắt biến đi đâu mất dạng. Lôi Đế Phất Thụy đang lúc cực kỳ thống khoái, liền phát hiện ra không gian trên trời dưới đất tựa hồ như đọng lại. Một con Chu Tước màu đỏ rực nháy mắt đã bay lên, lập tức đã khống chế được toàn bộ không gian.

Phất Thụy rốt cuộc cũng rõ ràng, con ma thú cấp chín kia khi nãy kích động chạy trốn không phải do nó sợ mình. Hắn chẳng thể nào nghĩ đến, trong Địa Linh Sơn này lại tồn tại một cường giả cấp bậc Thập Giai Thần Thú thế này. Cửu giai còn là ma thú, nhưng lên đến Thập giai thì đã là Thần Thú. Nhất là khi hắn nhìn thấy Thần Thú này lại là Chu Tước, trái tim hắn đã cơ hồ như ngừng đập. Chu Tước chính là một trong Thập Đại Thiên Can Thần Thú, cũng là con Thần Thú cường đại nhất đương thời, cho dù là các con Thập Giai Thần Thú khác cũng không phải là đối thủ của nó.

Ngay lúc Lôi Đế mặt nhăn mày nhú, chuẩn bị phát động công kích liều chết, một thanh âm quen thuộc đột nhiên từ sau lưng Chu Tước truyền đến:

- Chu Tước, không nên động thủ, hắn là sư huynh của ta đến tìm ta.

152. Chương 77 Phân Chia Chiến Lợi Phẩm (thượng)

Màu đỏ trong không trung đột nhiên giống như thủy triều rất nhanh rút đi. Lôi Đế Phất Thụy chăm chú nhìn lại, chỉ thấy sau lưng Chu Tước, một trong Thập Đại Thiên Can Thần Thú không phải chính là Tiểu sư đệ Cơ Động của mình sao? Lúc này tuy rằng nguyên cơ đã biến mất, thế nhưng hắn vẫn không khỏi trợn mắt há mồm nhìn. Cố gắng thu liễm ánh mắt lại, hắn vẫn như trước không thể nào tin được những chuyện xảy ra trước mắt mình. Chẳng lẽ tiểu sư đệ đã thu phục được Chu Tước làm tọa kỵ hay sao?

- Cơ Động!

Lam Bảo Nhi đã sớm từ trong hôn mê tỉnh lại, lúc này cũng đang ngồi trên lưng Tử Lôi Diệu Thiên Long, hưng phấn vẫy vẫy tay về phía Cơ Động.

Cái này gọi là ghé con không sợ hổ, Lam Bảo Nhi cũng không có nhận ra con trước mặt nàng chính là Bính Hỏa Thần Thú Chu Tước. Trong lòng nàng, Lôi Đế đã là chiến thần vô địch. Đối mặt với bất cứ địch nhân nào, có mặt hắn cũng không cần phải e ngại gì cả. Trên đường tiến vào khu trung tâm của Địa Linh Sơn, nàng đã nhìn thấy rất nhiều ma thú cường đại đã bị chế ngự dưới Lôi Đình Chiến Phủ của Lôi Đế.

Cơ Động cũng phát phát tay về phía Lam Bảo Nhi, đồng thời nói với Chu Tước:

- Là sư huynh của ta đến tìm ta. Con của người cũng đã ấp nỏ thành công rồi, ta cũng nên đi thôi. Rất vui khi quen biết người, người là một người mẹ hết sức khả kính.

Thanh âm Chu Tước ôn nhu vang lên:

- Người cũng là một nhân lại hết sức khả kính. Ta còn chưa kịp cảm tạ người nữa.

Cơ Động mỉm cười:

- Ta không cần bất cứ cảm tạ gì cả, chỉ cần người chiếu cố hài tử của người tốt một chút là được rồi.

Chu Tước quay đầu nhìn về phía Cơ Động, tựa hồ như muốn khắc ghi thật sâu dung mạo của hắn trong trí nhớ vậy. Chín sợi Phượng Vỹ nhiều màu sắc chọt từ trong sơn động bay ra, dừng trước mặt Cơ Động.

- Tên của người là Cơ Động phải không, ta sẽ luôn luôn nhớ kỹ. Không nên từ chối, chín sợi lông đuôi này ta tặng cho người làm kỷ niệm. Bằng hữu, ta tin rằng một ngày nào đó chúng ta còn có thể gặp lại. Nếu chúng ta gặp nhau sớm hơn ba ngàn năm, lúc ta còn chưa có hài tử, ta nhất định sẽ lựa chọn người làm đồng bọn ký kết khế ước. Bất quá người kế thừa chính là hai Đại Quân Vương Chi Hỏa, cùng với thuộc tính của ta cũng không có hoàn toàn tương thích. Ta tin rằng, tương lai sau này người nhất định sẽ có một toạ kỵ rất tốt. Hẹn gặp lại, bằng hữu, người vĩnh viễn là bằng hữu của Chu Tước.

Lần này Cơ Động cũng không có cự tuyệt, đem chín sợi Phượng Vỹ thu vào trong Chu Tước thủ trạc của mình.

Một tầng hồng quang đậm đặc nâng đỡ thân thể hắn tung bay lên, hướng về phía Tử Lôi Diệu Thiên Long. Mãi cho đến lúc này, Tử Lôi Diệu Thiên Long vẫn còn gầm gừ bất an khe khẽ, nhìn luồng Bính Hỏa vờn quanh Thần Diệu, trong mắt biểu lộ vài phần tôn kính. Chu Tước hiển lộ uy nghiêm, tuy rằng chỉ trong một khoảng ngắn ngủi thôi, nhưng cũng đủ để uy hiếp đầu cự long cấp tám này rồi.

Cơ Động nhẹ nhàng rơi xuống, được Bính Hỏa Hồng Quang đưa đến trước mặt của Lôi Đế Phát Thụy, thanh âm du dương êm tai của Chu Tước lại vang lên:

- Người đã là bằng hữu của Cơ Động, việc từ tiện xâm nhập lãnh địa của ta hôm nay coi như bỏ qua. Cơ Động, Địa Linh Sơn bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh người đến làm khách. Chỉ cần người cảm theo sợi Phượng Vỹ của ta, sẽ không có bất cứ ma thú nào dám can đảm xâm phạm.

Cơ Động dừng lại trước người Lôi Đế, Phát Thụy vội vàng đón lấy hắn, để cho hắn ngồi xuống phía trước yên rồng, cùng một chỗ với Lam Bảo Nhi.

Cơ Động khẽ phát phát tay về phía Chu Tước, cao giọng nói:

- Người mau trở về đi, Con người còn đang chờ người đó. Nó còn khá yếu ớt, cần người bảo hộ nó.

Chu Tước gật gật đầu nhìn về phía Cơ Động, hóa thành một đạo lưu quang màu đỏ bay về phía Chu Tước huyết động. Lúc nó bay đến cửa động, còn ngừng lại một chút, quay đầu nhìn nhìn về phía Cơ Động đang ngồi trên Tử Lôi Diệu Thiên Long, sau đó mới chui vào trong huyết động biến mất không thấy.

Mãi đến khi Chu Tước hoàn toàn biến mất, Phát Thụy mới cảm thấy áp lực xung quanh thân thể mình biến mất. Tuy rằng hắn cũng không quá kinh sợ, đối mặt với bất cứ địch nhân nào cũng có dũng khí kháng cự. Thế nhưng nếu nói đối mặt với Chu Tước, một trong Thập Đại Thiên Can Thần Thú mà không có khấn trượng, tuyệt đối là không có khả năng.

- Tiểu sư đệ, xem ra người đã gặp họa mà được phúc a!

Phát Thụy ha hả cười, mãi đến lúc này, hắn vẫn có chút không thể tin được những chuyện vừa mới xảy ra trước mắt.

Lam Bảo Nhi thì trực tiếp xoay người lại:

- Cơ Động, người không sao chứ?

Cơ Động lắc lắc đầu:

- Sư huynh, chúng ta còn cần tiếp tục sơ khảo nữa không?

Phất Thụy ha ha cười:

- Còn tiếp tục cái quái gì nữa? Tuy rằng các người tham gia thực chiến cũng không nhiều lắm. Nhưng so sánh với việc từng bước đi liệt sát ma thú còn tốt hơn rất nhiều. Huống chi, những gì các người thu hoạch đã sớm vượt qua yêu cầu của sơ khảo rồi. Chúng ta rời khỏi nơi này trước rồi tính sau. Khu vực trung tâm của Địa Linh Sơn cũng không phải là nơi có thể nói chuyện được. Tiểu sư đệ, người còn thiếu ta một lời giải thích đó.

Cơ Động sau khi trợ giúp được Chu Tước áp trứng thành công, tâm tình lúc này cũng rất tốt, ha hả cười:

- Sư huynh yên tâm, bất luận là người có thắc mắc gì, chờ đến khi chúng ta rời khỏi nơi này, ta sẽ nhất nhất nói hết cho người biết.

Những chuyện khác không nói, chỉ riêng chuyện Phất Thụy biết khu vực trung tâm Địa Linh Sơn này hiểm nguy trùng trùng như vậy, mà vẫn không do dự xông vào cứu mình, chỉ một phần nhân tình này thôi, cũng đủ để Cơ Động quyết định không giấu diếm hấn gì nữa. Đương nhiên là ngoại trừ chuyện của Liệt Diễm ra.

Tay phải phóng ra một đạo điện quang, giống như là xé rách không gian vậy, Phất Thụy thu hồi thanh Lôi Đình Chiến Phủ của mình, hai tay phân biệt nắm bả vai của Cơ Động và Lam Bảo Nhi, chính mình rời khỏi yên rồng, đem hai người đặt lên phần cổ định trên yên, vỗ nhẹ đóng khóa lại, sau đó mới ngồi lại phía sau bọn họ, thúc Tử Lôi Diệu Thiên Long bay đi.

Tử Lôi Diệu Thiên Long sớm đã không muốn ở lại địa phương tràn đầy áp lực như thế này, hai cánh rung lên một cái, nháy mắt tăng tốc, tựa như một đạo lôi điện kinh thiên vậy, phóng thẳng về phía xa xa.

Lại cùng với Lam Bảo Nhi ngồi một chỗ, Cơ Động rất tự nhiên ôm nhẹ lưng Lam Bảo Nhi. Lam Bảo Nhi lần này cũng không giống như lần trước, thân thể cứng ngắc, ngược lại còn chủ động dựa vào ngực Cơ Động nữa. Phất Thụy đã sớm đem quá trình chiến đấu của Cơ Động sau khi nàng té xỉu kể hết lại cho nàng nghe. Tuy rằng lần sơ khảo này chỉ ngắn ngủi có vài ngày, thế nhưng, cách nhìn của nàng về Cơ Động đã xảy ra biến hóa long trời lở đất rồi.

Rất nhanh, Tử Lôi Diệu Thiên Long đã mang theo bọn họ bay ra khỏi khu vực trung tâm của Địa Linh Sơn. Về mặt Phất Thụy cũng đã trầm tĩnh lại, vỗ vỗ bả vai Cơ Động:

- Tiểu sư đệ, ta hiện tại muốn biết nhất, chính là hai loại cực hạn song hỏa kia của người vì sao mà có?

Cơ Động mỉm cười nói:

- Nếu ta nói với người là, đây là do trời sinh mà có, người có tin không?

Phất Thụy gật gật đầu, cười nói:

- Đương nhiên ta tin. Ngoại trừ cách giải thích này ra, ta thật sự không nghĩ ra nguyên nhân nào khác nữa. Khó trách người có thể dưới tình huống thể chất Âm Dương Cân Bằng lại có thể ngưng tụ được. Lần sơ khảo này, người tuyệt đối là sáng tạo ra một truyền thuyết trong Thiên Can Học Viện, thậm chí là trong cả Âm Dương Học Đường của chúng ta nữa.

Cơ Động nói:

- Nếu so sánh với sư huynh, ta còn kém xa lắm.

Phất Thụy nói:

- Sự chênh lệch của chúng ta, chỉ là do giới hạn tuổi tác mà thôi. Ta tin rằng, đến khi người bằng tuổi ta, nhất định sẽ mạnh hơn ta rất nhiều. Huống chi thực lực hiện tại của ta cũng không mạnh lắm. Vừa rồi là Bính Hỏa Thần Thú Chu Tước phải không? Ta luôn tự hào là thực lực không tệ, vậy mà khi đối mặt với Bính Hỏa Thần Thú, lại có cảm giác căn bản không thể chống lại. Khó trách sư phụ từng nhắc nhở ta, không được tùy tiện tiến vào khu vực trung tâm của Địa Linh Sơn. Hóa ra là trong đó có một con Thiên Can Thần Thú trấn giữ.

153. Chương 77 Phân Chia Chiến Lợi Phẩm (hạ)

Cơ Động hỏi:

- Sư huynh, sao người gọi Chu Tước là Thiên Can Thần Thú vậy?

Phát Thụy nói:

- Mười hệ ma sư chúng ta cũng được gọi là Thập Thiên Can ma sư. Mỗi một hệ đều có biểu tượng riêng của hệ mình. Các biểu tượng này cũng không phải hư ảo, mà toàn bộ đều có thật cả. Chúng nó được gọi là Thần Thú Biểu Tượng, hay là Thiên Can Thần Thú. Trong truyền thuyết, Thập Đại Thiên Can Thần Thú phân biệt trấn thủ tại mười góc của Đại Lục, bảo hộ phiên đại lục này của chúng ta. Cũng chính bởi vì có bọn chúng thủ hộ, cho nên Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục và Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục mới chỉ có một cái thông đạo kia qua lại với nhau. Một khi có người nào thử dùng phương thức vượt biển mà qua, tự nhiên Thiên Can Thần Thú sẽ được giải trừ phong ấn, cùng nhau đối phó địch nhân. Đó cũng là một nguyên nhân khác khiến cho vô số ma sư trên hai phiên đại lục không ai dám thử qua phương pháp này, ngoại trừ nguyên nhân có vô số Hải Dương Ma Thú trên biển ngăn cản ra. Xem ra, chuyện này không chỉ đơn giản là truyền thuyết mà thôi. Chẳng phải chúng ta vừa gặp được một trong Thập Đại Thiên Can Thần Thú hay sao? Tiểu sư đệ, như vậy là người bị tên khốn kiếp Thổ Hệ ma sư kia truyền tống đến trước mặt Chu Tước phải không?

Cơ Động cười khỏ nói:

- Cũng không phải như vậy, nhưng cũng không sai biệt bao nhiêu, là truyền tống đến trước cửa Chu Tước Huyệt Động.

Hắn đem chuyện xảy ra giữa mình và Chu Tước nói đơn giản lại một lần, trong đó bỏ bớt đi phần xuất hiện của Liệt Diễm cùng với những điều kiện mà Chu Tước đưa ra. Hắn chỉ đơn giản nói là Chu Tước biết mình có được Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa, nên mới nhờ mình giúp nó ấp trứng cho con mình.

Nghe xong những lời Cơ Động nói, Phát Thụy giật mình:

- Như vậy khó trách khi này ta nghe Chu Tước gọi người là bằng hữu, hơn nữa còn tốt với người đến như vậy. Tiểu sư đệ, lần này quả thật người gặp họa mà được phúc rồi. Đáng tiếc, quả thật rất đáng tiếc.

Lam Bảo Nhi này giờ không nói gì, lúc này quay đầu lại hỏi:

- Phát Thụy sư huynh, chuyện gì mà đáng tiếc?

Phát Thụy nói:

- Bảo Nhi, người không biết đó thôi, ma thú càng cường đại, nhất là Thần Thú, rất coi trọng việc ân oán. Lần này có thể nói là Chu Tước đã nhận đại ân của Tiểu sư đệ, nó khẳng định là sẽ có gì đó báo đáp lại. Nếu như nó chấp nhận ký kết khế ước với Tiểu sư đệ, trở thành tọa kỵ của hắn, như vậy, thiên hạ hiện tại, có mấy người có thể trở thành đối thủ của Tiểu sư đệ cơ chứ? Thật sự là quá đáng tiếc, nếu trễ thêm vài năm nữa, đợi đến khi Tiểu sư đệ tu luyện lên đến cảnh giới sáu quan, lúc nó mới gặp nó thì quá tốt rồi.

Cơ Động mỉm cười lắc đầu:

- Sư huynh, người nói quá rồi. Ta chỉ trợ giúp một người mẹ bất hạnh mà thôi. Ta cũng không cần nó báo đáp gì cả. Vì ấp nở con mình, nó đã tổn hao đến ba ngàn năm. Đây là tình thương của người mẹ vĩ đại đến mức nào?

Nếu nói hắn không hề hâm mộ Tử Lôi Diệu Thiên Long, tọa kỵ của Phát Thụy, đó là chuyện không có khả năng. Nhưng hắn cũng chưa hâm mộ đến mức có thể lợi dụng việc trợ giúp Chu Tước mà bắt nó làm tọa kỵ cho mình. Đây không phải là vấn đề thuộc tính mà là tâm tính. Chu Tước con nở ra, loại cảm giác thống khoái khi giúp đỡ một sinh mệnh mới chào đời chính là sự hồi báo tốt nhất cho hắn rồi.

Khoảng cách năm trăm dặm đối với Tử Lôi Diệu Thiên Long toàn lực phi hành cũng không là bao nhiêu, rất nhanh đã đến nơi. Xa xa đã có thể nhìn thấy tòa thành thị rộng lớn, khí thế nhất đại lục, Trung Nguyên Thành.

Tử Lôi Diệu Thiên Long thu liễm hai cánh, mang theo ba người đáp xuống cách Trung Nguyên Thành khoảng năm dặm.

Nhảy xuống lưng rồng, Phát Thụy cũng không có nóng lòng mang theo hai người Cơ Động chạy vào trong thành, mà là ngồi xuống tại chỗ.

- Sư huynh, người phải nghỉ ngơi một chút à?

Cơ Động hỏi.

Phát Thụy cười hắc hắc:

- Ta còn không yếu ớt đến mức đó. Mãi lo đi tìm người, ta vẫn còn chưa kịp kiểm kê lại mớ chiến lợi phẩm của các người. Đến lúc phân chia chiến lợi phẩm rồi. Các người không muốn nhìn xem lần này mình thu hoạch được bao nhiêu hay sao?

Cơ Động và Lam Bảo Nhi liếc nhìn nhau, đều không khỏi toát ra một tia mỉm cười. Quá trình sơ khảo này gian khổ và nguy hiểm, nhưng lần này thu hoạch cũng là rất lớn. Nghĩ đến những luồng quang mang tung bay đầy trời lúc trước, Cơ Động biết rõ ràng, lần này chỉ sợ là mình giàu to sau khi thu lấy đám của bất nghĩa này rồi.

Vừa nói, Phát Thụy vừa nâng tay trái hất lên, ở trên ngón trỏ của hắn có đeo một chiếc nhẫn khảm một viên ngọc bích khá lớn. Quang mang lóe lên một chút, một luồng lôi điện nhỏ khiến người ta tê tê đột nhiên lặng lẽ khuếch tán ra. Phần phật một chút, vô số lưu quang đầy màu không ngừng từ trong đó tuôn trào ra dưới cái nhìn trọn mắt há mồm của Cơ Động và Lam Bảo Nhi. Một lát sau, vô số Ma thú Tinh Hạch nhiều màu sắc đã chất đống trước mặt bọn họ, giống như một tòa núi nhỏ vậy.

Cái này cũng là do bản tính quang minh chính trực của Lôi Đế Phát Thụy, trong lòng hắn căn bản là không có khái niệm giấu diếm đồ vật của kẻ khác.

- Trời ạ! Nhiều đến như vậy hay sao?

Lam Bảo Nhi kinh hô.

Phát Thụy cười nói:

- Để ta giúp các người kiểm kê lại số lượng, xác định thành tích cuối cùng lần sơ khảo này của các người. Các người cũng giúp một tay đi. Chúng ta đem số Tinh Hạch này phân chia lại theo thuộc tính là được.

- Được.

Cơ Động và Lam Bảo Nhi đơn giản đem số Ma thú Tinh Hạch thu được lúc đánh chết gã trung niên Canh Kim Hệ đổ ra, cùng nhau kiểm kê lại.

Ba người nhanh chóng ngồi vây lại thành một nhóm, cặm cụi phân chia chiến lợi phẩm.

Phân chia Tinh Hạch rất đơn giản. Màu sắc của Tinh Hạch cũng giống như màu sắc của ma lực mười hệ ma sư. Dựa theo Giáp Mộc, Ất Mộc, Bính Hỏa, Đinh Hỏa, Mậu Thổ, Kỷ Thổ, Canh Kim, Tân Kim, Nhâm Thủy, Quý Thủy mà sắp xếp. Màu sắc phân biệt là: Xanh dương, xanh thẫm, đỏ, lam, vàng, nâu, trắng, vàng kim, đen, tím.

Dựa vào các loại màu sắc, có thể đem Tinh Hạch phân chia theo thuộc tính, sau đó lại căn cứ theo kích thước cùng với độ trong suốt của màu sắc mà phân chia theo cấp bậc.

Tinh Hạch quả thật rất nhiều. Trong số năm tên ma sư bị đánh chết kia, tên nào cũng mang theo một lượng lớn Tinh Hạch. Nhất là tên áo vàng cuối cùng bị Lôi Đế dùng lôi điện đánh chết kia, chỉ một mình hắn, trên người đã có hơn một trăm năm mươi khối Tinh Hạch rồi.

Rất nhanh Tinh Hạch đã được phân chia xong. Ngoại trừ Tinh Hạch ra, còn có hai tờ Ma Kỹ Quyển Trục nữa. Về phương diện này, Phát Thụy cũng không có nghiên cứu qua, quyết định đem về học viện cho sư phụ đánh giá.

Ba người đem tất cả các Tinh Hạch đếm qua một lượt, đến khi ngẩng đầu lên, đã là một trận không nói nên lời. Tuy rằng trong số Tinh Hạch này, tuyệt đại đa số đều là cấp hai, cấp ba, thế nhưng số lượng lại khổng lồ. Hơn nữa, mười hệ đều có đủ, không thiếu hệ nào.

- Tiểu sư đệ, Bảo Nhi, lần này các ngươi phát tài rồi. Đám Tinh Hạch này cộng lại, giá trị ít nhất cũng hơn năm mươi vạn kim tệ. Nếu ta đoán không sai, những người kia đều đã ở trong Địa Linh Sơn khá lâu rồi. Nhiều Tinh Hạch như vậy, cũng không phải ngày một ngày hai bọn họ có thể tích góp được. Ah, Thổ Hệ là nhiều nhất, nhất là Mậu Thổ Hệ, đám này là đáng giá nhất đó. Mậu Thổ Hệ thậm chí còn có hai khóa Tinh Hạch cấp năm nữa. Các thuộc tính khác đều không có cấp năm. Tinh hạch cấp bốn có chừng hơn ba mươi khóa. Các thứ khác đều là cấp hai, cấp ba. Toàn bộ cộng lại, là ba trăm bảy mươi hai khóa. Các ngươi lần này có thể coi như là hoàn thành sơ khảo siêu vượt mức rồi. Được rồi, mau cất lại đi. Sau khi trở về, ta nhờ sư phụ đánh giá lại hai cái quyển trục rồi sẽ đưa lại cho các ngươi.

Lam Bảo Nhi yên lặng cầm lấy những viên Tinh Hạch thuộc về Quý Thủy Hệ của mình, cất vào ma khí lưu trữ, sau đó đứng yên không lấy nữa. Trên mặt hết sức thản nhiên.

Cơ Động nghi hoặc nói:

- Bảo Nhi, lấy tiếp đi. Chúng ta đã nói rồi mà, ngoại trừ những Tinh Hạch thuộc tính của mình, phần còn lại mỗi người một nửa.

154. Chương 78 Nhất Khẩu Hương (thượng)

Lam Bảo Nhi lắc lắc đầu:

- Cơ Động, lần này nếu không có ngươi, chỉ sợ ta ngay cả kỳ sơ khảo cũng không thể hoàn thành. Ngươi trải qua thập tử nhất sinh mới đạt được từng ấy chiến lợi phẩm. Tinh Hạch Quý Thủy Hệ có hơn bốn mươi khóa, khi này ta lấy như vậy là quá nhiều rồi. Những thứ còn lại, ngươi lấy hết đi.

Cơ Động nghiêm mặt nói:

- Vào sinh ra tử cũng không phải một mình ta, mà là hai người chúng ta. Chúng ta là đồng bọn, lúc chúng ta chống địch, nếu như không có ngươi, ta cuối cùng cũng không thể chiến thắng đối thủ. Ta chỉ lấy một nửa thôi, nếu mà ngươi còn không chịu lấy, vậy thì cứ ném hết đi.

Nói xong, hắn thu hồi những Tinh Hạch hai hệ Bính Hỏa và Đinh Hỏa, những Tinh Hạch Hệ khác chỉ lấy một nửa, đứng lên xoa người định đi.

- Cơ Động, ngươi...

Lam Bảo Nhi vội vàng nắm chặt ống tay áo của hắn, ngăn đầu sang Phất Thụy tìm sự giúp đỡ.

Phất Thụy ha hả cười, nói:

- Bảo Nhi, ngươi cũng đừng khách khí với hắn nữa. Ngươi còn không nhìn thấy sao, vị Tiểu sư đệ của ta đây tính tình hết sức bướng bỉnh. Đám Ma thú Tinh Hạch này tuy rằng giá trị không nhỏ, nhưng cũng không tính là kỳ trân dị bảo gì. Ngươi hãy cất chúng đi. Đi thôi, chúng ta vào thành, sư huynh mời các ngươi một bữa cơm, xem như chúc mừng các ngươi lần này thuận lợi hoàn thành sơ khảo.

Cực chẳng đã, Lam Bảo Nhi chỉ còn cách đem những Tinh Hạch còn lại thu nhặt hết. Ba người hướng về phía Trung Nguyên Thành đi tới.

Trung Nguyên Thành vẫn như trước hết sức náo nhiệt. Tuy rằng đây cũng không phải là lần đầu tiên đi đến thành thị này, nhưng khi Cơ Động nhìn thấy nó, trong lòng vẫn sinh ra cảm giác rung động. Lúc này sắc trời cũng đã dần dần chuyển sang chiều. Ánh chiều tà chiếu xuống trong thành, làm cho nó nhuộm đậm một tầng quang mang màu vàng chói lọi.

Vào trong thành, Phất Thụy vô cùng quen thuộc, dẫn theo hai người đi sâu vào khu trung tâm, xuyên qua mấy con đường ngang dọc, đi đến một trong mười con đường lớn của Trung Nguyên Thành. Mười con đường lớn của Trung Nguyên Thành này được đặt theo tên của mười hệ ma lực. Hoàng cung của Trung Thổ Đế Quốc tọa lạc tại chỗ giao nhau của hai con đường đặt tên theo Thổ Hệ.

Lúc này, Phát Thụy dẫn hai người bọn họ đi dọc theo con đường lớn mang tên Bính Hỏa. Con đường này có thể nói là cực kỳ rộng lớn, cho dù là chạy song song cùng lúc mười cỗ xe ngựa cũng không hề cảm thấy chật chội.

Vừa mới đặt chân lên con đường này, Cơ Động lập tức nghe được một mùi vị hết sức nồng đậm, đó là mùi của thịt nướng.

Phát Thụy ha ha cười, nói:

- Chính là nơi này. Ta mời hai người ăn thịt nướng. Đây là nơi bình thường ta rất thường xuyên tới.

Cơ Động nhìn theo phía ánh mắt của Phát Thụy. Ở phía bên trái của đường Bính Hỏa, có một tòa tửu điểm quy mô khá lớn đập thẳng vào mắt. Tòa tửu điểm này chỉ có ba tầng, độ cao mỗi tầng đều hơn năm thước. Tuy rằng hai bên con đường này có vô số tòa nhà san sát nhau, thế nhưng nó vẫn rất dễ nhận ra. Bởi vì bản thân tòa tửu điểm có màu đỏ rực, hoàn toàn khác biệt với phần lớn các tòa kiến trúc khác, đều có màu vàng nâu.

Phát Thụy dẫn theo Cơ Động và Lam Bảo Nhi bước vào tửu điểm, cũng không cần tiểu nhị dẫn dắt, ở ngay đại sảnh lầu một đi đến một cái bàn ngồi xuống, cao giọng hô:

- Thịt nướng loại đặc biệt, đem ra trước mười xâu. Ba bình rượu lúa mạch cao độ. Nhanh lên, nhanh lên.

Tính tình của Lôi Đế cũng giống như ma lực của hắc vậy, nóng nảy mà vội vã.

- Khách quan, ngài đợi một chút, lập tức có ngay.

Nghe được tiểu nhị trả lời, lúc này Phát Thụy mới quay sang cười nói với Cơ Động và Lam Bảo Nhi:

- Thịt nướng nơi này ngon nhất Trung Nguyên Thành. Hương vị rất ngon, quan trọng nhất là thịt cắt miếng to, ăn rất thống khoái. Ăn thịt nướng phải uống rượu lúa mạch, loại cao độ nhất. Ăn một miếng là lập tức nghiện ngay. Bảo Nhi, người muốn ăn thứ gì khác hay không?

Lam Bảo Nhi mỉm cười, lắc lắc đầu, nói:

- Ta cũng ăn giống như sư huynh là được rồi.

Một lát sau, tiểu nhị đã bưng ra một cái mâm thật lớn, trong mâm quả thật có mười xâu thịt nướng. Nhưng mà, đám thịt nướng này quả thật đủ to lớn, mỗi một xâu dài đến một thước, xuyên qua mười khối thịt nướng vàng rực, bề mặt bóng loáng. Mùi thịt nồng đậm xông thẳng vào mũi, làm người ta nhìn thấy là muốn ăn ngay.

Phát Thụy nắm lấy một xâu:

- Nếm thử đi. Đây là thịt bê non ướp, cực kỳ non mịn, tuyệt đối không dai. Tiểu nhị, mau đem rượu lúa mạch ra đây.

Một bình rượu lúa mạch lớn được đem ra, Phát Thụy lấy cho Cơ Động, Lam Bảo Nhi mỗi người một xâu thịt, sau đó bắt đầu ăn lấy ăn để. Tướng ăn của hắc cũng giống như con người của hắc, mạnh mẽ mà cuồng dã.

Cơ Động cũng cầm lấy xâu thịt, há miệng cắn một miếng lớn. Nhất thời trong miệng tràn ngập hương vị. Miếng thịt nướng nóng hổi, sau khi cắn một miếng, nước thịt nồng đậm nhất thời ứa ra tràn đầy khoang miệng. Phát Thụy nói một chút cũng không khoa trương, tuyệt đối là hương vị tuyệt vời. Là người của hai thế giới, Cơ Động cũng chưa từng nếm qua loại thịt nướng nào ngon đến như vậy. Giống như Phát Thụy nói vậy, ăn xong một xâu thịt nướng lớn như vậy, thế nhưng đã nghiện ngay.

Suốt mấy ngày chỉ ăn toàn lương khô, dạ dày của Cơ Động đã có chút trống rỗng, lúc này cũng không khách khí nữa, ăn từng miếng từng miếng lớn, tựa hồ như muốn cùng Phát Thụy so tài xem ai ăn nhanh hơn vậy.

Thứ rượu lúa mạch này có màu hổ phách nồng đậm, hớp thử một ngụm, một cỗ hương vị lạnh lẽo nồng đậm chọt chạy vào trong miệng. Cơ Động nghiên cứu về rượu sâu sắc đến mức nào, hắc lập tức phát hiện, rượu cao mà Phát Thụy nói khi này, cũng không phải độ cồn trong rượu cao. Loại rượu lúa mạch này, chân chính là một loại lúa mạch lỏng. Uống rượu chén to, ăn thịt miếng lớn, loại cảm giác thống khoái như thế

này khiến cho Cơ Động không khỏi hô to một tiếng sáng khoái. Trong lòng hắn thầm nghĩ, nhất định phải nhớ kỹ nơi này, sau này nếu rảnh có thể thường xuyên đến đây.

Mười xâu thịt nướng dài hơn một thước, cộng lại chừng mười cân thịt. Lam Bảo Nhi còn chưa ăn xong một xâu, chín xâu còn lại đã được Cơ Động và Phát Thụy chia nhau ăn hết. So với sư huynh, Cơ Động cũng chỉ ăn kém có một chuỗi mà thôi.

Lôi Đế đưa tay lau miệng:

- Tiểu sư đệ, quả nhiên thống khoái. Ta ghét nhất là những tên nam nhân ăn uống như mèo liếm mỡ. Ăn phải thống khoái như vậy, uống rượu pha chế ngon, đó mới là hưởng thụ chứ. Loại rượu lúa mạch này không tệ phải không. Nó được dùng một loại phương pháp đặc thù mà ủ, yêu cầu kỹ năng rất cao. Quan trọng nhất chính là mùi vị rất lạ, rất nồng đậm. Thằng thần mà nói, tuy rằng ta thích pha chế rượu, thích các loại rượu, nhưng ta lại không thích mấy quán rượu. Ngược lại, ta thích cảm giác ở nơi này hơn. Bình thường lúc không có việc gì, ta hay đến đây ăn uống no say. Sau này các ngươi cũng nên thường xuyên đến đây đi. Tiểu nhị, cho thêm mười xâu thịt nữa.

Dáng người hắn cao hơn hai thước, mấy cân thịt này đối với hắn mà nói không đáng kể chút nào, còn xa mới no được.

155. Chương 78 Nhất Khẩu Hương (hạ)

Hắn đang nói, đột nhiên Cơ Động chợt nhìn thấy mấy thân ảnh quen thuộc, có tổng cộng khoảng mười mấy người bước vào, trong đó có bốn người mà hắn quen biết. Đó là nữ đệ tử đứng vị trí thứ ba trong Âm Dương Học Đường, Quý Thủy Hệ Dạ Tâm, đứng thứ năm Giáp Mộc Hệ Long Thiên, đứng thứ sáu Nhâm Thủy Hệ Thủy Nhược Hàn cùng với người đứng thứ mười, Mậu Thổ Hệ Cơ Dạ Thương.

Những người còn lại mặc dù hắn không quen, nhưng mơ hồ nhớ rõ, bọn họ đều là người của Âm Dương Học Đường. Hơn nữa từ độ tuổi mà xét, cũng khá cao rồi, hẳn đều là những học trưởng đứng ở vị trí cao trong Âm Dương Học Đường.

Cơ Động thấy được, Lam Bảo Nhi tự nhiên cũng nhìn thấy:

- Phát Thụy sư huynh, là đám người Dạ Tâm sư tỷ đến đây. Những người Âm Dương Học Đường chúng ta đều thích đến nơi này hay sao?

Ánh mắt Phát Thụy khẽ giật giật một chút, yên lặng gật gật đầu, nói một câu mà cả Cơ Động và Lam Bảo Nhi nghe xong đều không hiểu:

- Ít khi bọn họ có được tâm ý như vậy.

Đám người Dạ Tâm, Long Thiên đều cũng nhìn thấy ba người Phát Thụy bên này, nhưng cũng không có tiến lại ngồi chung bàn, mà đi đến một cái bàn lớn cách đó một khoảng ngồi xuống. Dạ Tâm lúc này mới tiến đến:

- Lôi Đế, không phải ngươi đã dẫn bọn họ đi tiến hành sơ khảo hay sao? Tại sao lại có thời gian đi đến Nhất Khẩu Hương thế này?

Dạ Tâm có chút kinh ngạc hỏi. Ở trước mặt Lôi Đế Phát Thụy, nàng ta có vẻ có chút câu nệ.

Phát Thụy lạnh nhạt nói:

- Kỳ sơ khảo của bọn họ đã hoàn thành. Đi ăn cơm của người đi, thay ta nói lời cảm ơn mọi người.

Dạ Tâm mỉm cười:

- Không có gì mà phải tạ ơn, chúng ta đều thích thịt nướng của Nhất Khẩu Hương mà thôi. Như vậy không quấy rầy các ngươi nữa.

Vừa nói nàng ta còn trừng mắt nhìn Lam Bảo Nhi một cái nữa, lúc này mới quay lại bàn của mình, ngồi xuống.

Phát Thụy quay sang Cơ Động và Lam Bảo Nhi nói:

- Điều kỳ quái là như vậy, kỳ thật, nơi này là...

Hắn vừa mới nói đến đây, đột nhiên một thanh âm to lớn chợt vang lên:

- Phát Thụy, lại đây ca ca xem chút nào, đã lâu ngày không gặp tiểu tử ngươi rồi a!

Cơ Động quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đó là một tráng hán dáng người so với Phát Thụy không kém hơn chút nào. Gã tráng hán này mặc một bộ quần áo đầu bếp, chỉ bước vài bước đã đến bên cạnh cái bàn bọn họ đang ngồi, cũng không khách khí, kéo ra một cái ghế ngồi xuống.

Lam Bảo Nhi nhìn thấy đã lập tức phát ra một tiếng thét kinh hãi, nhưng nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Phát Thụy liếc sang mình, vội vàng lấy tay che miệng lại. Nhìn rõ bộ dáng của người này, Cơ Động cũng thoáng cả kinh.

Gã tráng hán mặc quần áo đầu bếp này nhìn qua khoảng bốn mươi tuổi, dáng người mặc dù cường tráng, nhưng lại không có cánh tay phải, chỗ con mắt trái cũng chỉ còn lại một cái hốc đen ngòm. Toàn bộ nửa khuôn mặt bên trái chẳng chừa sót vết sẹo ngang dọc, nhìn qua cực kỳ khủng bố. Lam Bảo Nhi dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương, tự nhiên là vô cùng hoảng sợ.

Càng làm cho Cơ Động và Lam Bảo Nhi kinh ngạc hơn chính là, Phát Thụy thân là thủ tịch của Âm Dương Học Đường, cường giả cấp bậc Lục Quan Lôi Đình Thiên Sĩ, đường đường Lôi Đế, khi đối mặt với trung niên đầu bếp này lại vô cùng kính cẩn nói:

- Đại ca, mấy hôm rồi ta không có đến đây. Hôm trước ta đi một chuyến đến Tổng hội của Điều Tử Sư Công Hội tại Bắc Thủy Đế Quốc.

Gã đầu bếp kia ha ha cười:

- Xem ra tiểu tử ngươi đã là vị Cửu Tinh Điều Tử Sư rồi. Được lắm. Hôm nào rảnh rồi đến đây pha chế cho ca ca vài ly rượu ngon đi. Đây là hai tiểu tử mới tới phải không?

Vừa nói, hắn vừa quay mặt về phía Cơ Động và Lam Bảo Nhi cười đầy thiện ý. Bất quá, nét tươi cười trên khuôn mặt dữ tợn của hắn, thật sự là cực kỳ xấu xí, làm cho người ta kinh tâm động phách.

Phát Thụy nói:

- Đúng vậy! Hai tên tiểu tử này vừa mới hoàn thành sơ khảo. Đại ca, ngươi cùng bọn ta uống vài chén đi.

Gã đầu bếp lắc lắc đầu, ha ha cười:

- Thôi khỏi, ta nghe mấy huynh đệ thuộc hạ của ta nói là ngươi đến đây, nên ta mới ra xem. Việc của ta trong kia cũng còn khá nhiều. Mấy huynh đệ trong kia tay nghề còn chưa được, việc nướng thịt này cũng là một môn nghệ thuật. Ta còn phải ra tay mới đảm bảo được công đoạn cuối cùng, cũng không thể phá bể chiêu bài của Nhất Khẩu Hương của ta được. Các người từ từ ăn đi, bữa cơm hôm nay cứ tính cho ta. Cứ xem như là ta hoan nghênh hai tiểu tử mới đến này đi.

Vừa nói, gã đầu bếp đã đứng lên, quay đầu bước đi. Khi đi ngang qua bàn đám người Dạ Tâm, Long Thiên đang ngồi, hắn cũng hướng về phía bọn họ gật đầu chào một cái.

- Các người thấy lạ là vì sao ta lại cung kính với hắn như vậy phải không?

Phát Thụy có chút cảm khái nói.

Cơ Động nói:

- Vị ca đầu bếp kia hình như cũng là ma sư thì phải. Hơn nữa còn là Bính Hỏa Hệ chúng ta nữa. Nếu ta đoán không sai, thịt nướng nơi này sở dĩ ăn ngon đến như vậy, hẳn là do hắn dùng Bính Hỏa nướng ra.

Phát Thụy gật gù đầu, nói:

- Tiểu sư đệ, người quan sát rất tinh tế. Người nói cũng không sai. Hắn tên là A Bình, bởi vì khi hắn thi triển ma kỹ, có một loại giống như là khẩu đại pháo vô cùng khủng bố, nên mọi người mới đặt cho hắn một ngoại hiệu nổi tiếng là Pháo Long. Lúc rời khỏi Âm Dương Học Đường, ma lực của hắn là Ngũ Quan. Hiện

tại chắc hẳn cũng là Ngũ Quan. Pháo Long đại ca đối với ta mà nói, cũng giống như ta đối với các người hiện tại. Lúc trước, chính hắn là người dẫn ta đi đến Địa Linh Sơn tiến hành sơ khảo. Lần đầu tiên ta gia nhập Thánh Tà Chiến Trường cũng là đi theo bên cạnh hắn. Một mắt của hắn, mặt hắn, tay phải của hắn cũng đều ở trên Thánh Tà Chiến Trường vì cứu ta mà bị hủy đi. Pháo Long đại ca trong Âm Dương Học Đường vốn xếp vị trí thứ tám, là đệ tử mà sư phụ rất xem trọng. Nhưng mà, sau khi thân thể bị tàn phá, hắn làm mọi cách cũng không thể nào đột phá được sáu quan. Hắn cũng không oán hận, không có bất mãn, âm thầm từ chối tất cả lời mời chào của các Đại đế quốc cùng với các công hội, cầm lấy tiền trợ cấp của Thiên Can Học Viện, đến đây mở ra tửu điểm Nhất Khẩu Hương này.

Lúc kể lại những chuyện này, vẻ mặt Phát Thụy tựa hồ rất bình tĩnh, nhưng từ ánh mắt run nhè nhẹ của hắn, Cơ Động có thể nhìn ra khá nhiều tình cảm ẩn chứa trong đó.

- Pháo Long đại ca trời sinh tính tình hào sảng. Ta có thể có được ngày hôm nay, có thể trở thành Lôi Đế đứng đầu Âm Dương Học Đường thế này, ngoại trừ sư phụ ra, là hắn giúp ta nhiều nhất. Hắn vĩnh viễn là ca ca của ta. Ta đến nơi này, cũng không phải là tiêu phí ở đây. Mỗi lần đến đây, ngoại trừ muốn ăn một xâu thịt nướng do Pháo Long đại ca nướng, phần lớn là để gặp hắn. Ta biết, hắn đã từng đặt ra mục tiêu là tu luyện đến cảnh giới cao nhất của Bính Hỏa Ma sư, đẳng cấp Thăng Quang.

Đôi mắt Lam Bảo Nhi đã đỏ ửng lên:

- Thực xin lỗi Phát Thụy sư huynh, để ta đi xin lỗi Pháo Long đại ca.

Phát Thụy khoát tay:

- Nha đầu ngốc. Pháo Long đại ca làm gì mà để ý đến những điểm nhỏ nhặt đó chứ? Chỉ cần nhìn thấy những đệ tử của Âm Dương Học Đường, hắn đã rất vui vẻ rồi. Hắn từ chối rất nhiều đãi ngộ tốt mà lựa chọn ở lại Trung Nguyên Thành, phần lớn chính là không nỡ rời xa Âm Dương Học Đường. Nhưng hắn biết, bản thân mình không có khả năng dạy các tân sinh mới cái gì. Cho nên, hắn mới lựa chọn rời đi. Trong lòng hắn, không bao giờ muốn gây ra bất cứ phiền toái gì cho Thiên Can Học Viện cả.

Lại thêm mười xâu thịt nướng mới được đem ra, Cơ Động mặc dù đã ăn no, nhưng hắn cũng cầm lấy một xâu. Nhắm nháp một chút xâu thịt này, hắn phát hiện, hương vị xâu thịt nướng này tựa hồ có chút biến hóa mới.

Đúng lúc này, Phát Thụy đang ngồi đối diện Cơ Động đột nhiên đứng lên. Cách đó không xa, đám người Dạ Tâm kia cũng đồng loạt đứng dậy. Cơ Động quay đầu nhìn về phía cửa của tửu điểm Nhất Khẩu Hương, chỉ thấy một bà lão tóc bạc trắng đang từ bên ngoài đi vào.

Vị lão bà này nhìn qua hết sức đặc biệt. Tuy bề ngoài nhìn qua tuổi cũng không nhỏ lắm, nhưng lại mặc một bộ váy dài màu lam cực kỳ hoa lệ. Cho dù là những tiểu cô nương tuổi còn trẻ cũng không mặc quần áo hoa lệ đến như vậy. Hơn nữa còn là quần áo theo kiểu lễ phục cung trang quý tộc nữa. Tay phải bà ta cầm một thanh quyền trường màu xanh lam trong suốt giống như làm bằng san hô vậy. Bà ta bước đi hết sức thong thả vào trong tửu điểm, động tác hết sức chậm chạp, tựa hồ như sợ làm nhấn bộ lễ phục đang mặc trên người vậy.

Kỳ quái chính là, mặc dù bà ta mặc một bộ trang phục hoa lệ, thế nhưng cũng không có đeo bất cứ loại trang sức gì. Hai mắt bà ta sáng ngời có thần, dáng đi thẳng, ngực ưỡn cao giống như một người trẻ tuổi vậy.

156. Chương 79 Thái Ất Âm Chiêu Dung (thượng)

Lôi Đế Phát Thụy cùng với tất cả các đệ tử Âm Dương Học Đường đều cung kính đứng lên nhìn chăm chú vào lão bà này.

Các sư huynh sư tỷ đều đứng lên, tự nhiên Cơ Động và Lam Bảo Nhi cũng cùng nhau đứng dậy.

Lúc này chỉ thấy Pháo Long rất nhanh từ trong gian bếp chạy ra, lau lía lía cánh tay độc nhất còn lại lên người mình, bước nhanh đến trước mặt vị lão bà kia, muốn đỡ bà ta, lại bị lão bà đó trừng mắt liếc một cái, vội vàng ngưng ngừng buông tay xuống, có chút xấu hổ nói:

- Lão nhân gia người sao lại đến đây?

Lão bà kia trừng mắt lên:

- Thế nào? Ta không được đến đây sao? Tiểu Phao Phao, người tựa hồ là không muốn chào đón ta a!

Thanh âm của bà ta không giống như người thường, lại càng khác hẳn dung mạo bên ngoài của mình. Nghe qua giống như tiếng chim hoàng oanh đang hót lạnh lốt vậy. Cho dù một cô gái trẻ tuổi cũng chưa chắc có được thanh âm êm tai đến như vậy. Bất quá một đại hán như Pháo Long vậy lại bị gọi là Tiểu Phao Phao, thật làm người khác buồn cười.

Pháo Long lau mồ hôi lạnh hiện ra trên trán mình, chẳng những còn không có phản bác, thậm chí còn cười nịnh nọt nói:

- Làm sao dám như thế? Ngài là khách quý muốn mời còn không mời được a!

Vị lão bà lúc này mới hết giận, mỉm cười:

- Cái này còn không tệ lắm. Tiểu Phao Phao, ta muốn xâu nhỏ, thịt ít một chút, mỡ cũng không được nhiều quá. Cũng không được làm dơ quần áo của ta. Đây là quần áo ta mới may đó. Có đẹp không?

Pháo Long cười nịnh nói:

- Dương nhiên là đẹp rồi. Lão nhân gia người luôn luôn xinh đẹp như vậy mà.

Sắc mặt lão bà nhất thời hớn hở:

- Cũng có mình người có mắt thẩm mỹ. Nếu như lão đầu tử nhà ta bằng được phân nửa người, ta cũng không cần phải cãi cọi suốt với lão ta. Ý, hôm nay người đến đây cũng không ít a! Tiểu Thụy Thụy, người cũng ở đây à! Lão đầu kia đã nói là người dẫn hai đứa tiểu tử đi sơ khảo mà, sao lại trở lại nhanh như thế?

Tiểu Thụy Thụy? Gương mặt Cơ Động khẽ giật lên một cái, nhìn về phía sư huynh mình, thầm nghĩ, cái Tiểu Thụy Thụy này đừng nói là gọi sư huynh của mình đi.

Phát Thụy lập tức xác nhận dự đoán của Cơ Động, bước nhanh về phía trước, về mặt cung kính, thậm chí còn mang theo vài phần cẩn thận nói:

- Bọn người Tiểu sư đệ đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, chúng ta mới trở về.

Lão bà ngẩng đầu lên, nhìn về phía Cơ Động:

- A, nói như vậy, đây chính là Tiểu Động Động mà lão đầu kia khen không ngớt lời à?

Tiểu Động Động? Cơ Động vốn còn đang buồn cười, nghe đến đây sắc mặt hần không khỏi cứng lại. Phát Thụy vậy vậy tay về phía hần:

- Tiểu sư đệ, mau đến đây bái kiến sư mẫu đi.

Sư mẫu? Lúc này Cơ Động mới hiểu được, vị lão bà mặc trang phục hoa lệ trước mặt này, không ngờ lại chính là vợ của sư phụ Chúc Dung. Lão đầu trong lời nói của bà ta, hiển nhiên chính là Chúc Dung. Bất quá, vị sư mẫu này quả thật có chút quái dị. Nhất là cái cách bà ta xưng hô người khác. Bước lên phía trước mấy bước, Cơ Động đi đến trước mặt lão bà, khom người hành lễ:

- Sư mẫu, chào ngài.

Lão bà sắc mặt hớn hở nhìn Cơ Động:

- Giỏi, giỏi. Đúng là một tiểu gia hỏa không tệ. Lão đầu thật là tinh mắt. Mười bốn mười lăm tuổi đã sắp đột phá ba quan rồi. Khó trách lão già đó nói tư chất của người không thua kém Tiểu Thụy Thụy chút nào.

Trong lòng Cơ Động cả kinh, trên người vị sư mẫu trước mặt này cũng không có truyền đến bất kỳ tia ma lực ba động nào, cũng không có tiến hành thử nghiệm gì với mình, chỉ là đơn giản nhìn sơ qua một chút thôi, thế nhưng đã nhìn ra được cấp bậc ma lực thật sự của mình rồi. Đây là nhãn lực tinh tế đến mức nào?

Phát Thụy cũng có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Cơ Động một cái. Hần tuyệt đối sẽ không hoài nghi nhãn lực của sư mẫu, chỉ là trong lòng có chút nghĩ không ra mà thôi:

- Tiểu sư đệ rõ ràng vừa mới đột phá hai quan, sao bây giờ lại là sắp ba quan?

Lão bà khẽ híp hai mắt lại, cẩn thận nhìn nhìn Cơ Động:

- Tiểu Động Động, ta ngồi chung bàn với ngươi vậy.

Vừa nói, bà ta vừa chậm rề rề đi đến phía bàn của đám người Cơ Động. Cơ Động vừa mới tiến lên định dìu bà ta, thế nhưng đã dọa cho Phát Thụy nhảy dựng lên, vội vàng cản hẳn lại, thấp giọng ghé lỗ tai Cơ Động nói:

- Sư mẫu rất thích sạch sẽ, ghét nhất là bị người ta chạm vào y phục của bà. Đắc tội sư phụ thì cũng không sao, nhưng nếu mà đắc tội sư mẫu, nhất định sẽ sống không yên ổn. Ngươi ngàn vạn lần nên cẩn thận một chút. Bất quá, ta xem ra hình như sư mẫu rất thích ngươi. Chỉ khi nào thích ai, sư mẫu mới gọi tên người đó thành hai từ. Tính tình xưa nay đã là như vậy.

Lão bà kia mãi một lúc sau mới đi đến cái bàn ở giữa ngồi xuống. Đám người Dạ Tâm bên kia cũng vẫn còn đứng ở nơi đó, thế nhưng lão bà cũng không có để ý đến bọn họ, giống như là không có nhìn thấy bọn họ vậy. Mãi đến khi Phát Thụy quay sang phát phát tay với bọn họ, đám người Dạ Tâm mới dám ngồi xuống. Bất quá động tác ăn uống của bọn họ rõ ràng chậm lại rất nhiều, thậm chí cũng không dám nói chuyện nữa.

- Tiểu Động Động, đến đây ngồi xuống cạnh ta này.

Lão bà giơ tay vẫy vẫy Cơ Động.

Lúc Cơ Động đi đến ngồi xuống bên cạnh bà ta, lão bà ngẩng đầu nhìn về phía Lam Bảo Nhi ở đối diện:

- Ngươi gọi là Bảo Nhi nha đầu phải không?

Lam Bảo Nhi tuy rằng không biết lão bà này là ai, chỉ nhìn thấy biểu tình cung kính của Phát Thụy mà dự đoán thân phận của bà ta mà thôi, vội vàng đáp:

- Lam Bảo Nhi xin tham kiến lão tiền bối.

- Ta già lắm hay sao? Đi đi, qua bên kia mà ngồi.

Lão bà biến sắc, thanh quyền trượng trong tay động nhẹ xuống đất một cái. Lam Bảo Nhi nhất thời cảm giác được một cỗ lực lượng nhu hòa trong nháy mắt trói buộc toàn thân mình, cả người bị hất lên, hướng về phía Dạ Tâm bay đến.

Dạ Tâm vội vàng tiếp lấy Lam Bảo Nhi, hơn nữa lập tức nháy mắt liên hồi với nàng, ý bảo đừng nên nói gì cả.

Lão bà lẩm bẩm:

- Ai nói là ta già chứ? Ta còn rất trẻ mà. Tiểu Động Động, ngươi nói có đúng hay không?

Trong lòng Cơ Động thoáng thở dài một tiếng, nhưng vẫn là gật gật đầu:

- Đúng vậy, ngài còn rất trẻ.

Lão bà nhất thời nở nụ cười, tủm tỉm nói:

- Ngươi quả thật không tệ chút nào, so với tiểu nha đầu kia giỏi hơn nhiều. Nè, ăn đi, ăn đi. Thịt nướng của Tiểu Phao Phao không tệ đâu.

Cơ Động thành thật nói:

- Sư mẫu, đệ tử đã ăn no rồi.

Lão bà nói:

- Nếu vậy ngươi cầm gậy giúp ta đi.

Nói xong bà ta liền đưa cây gậy cầm trong tay ra. Cơ Động theo bản năng đưa hai tay ra cầm. Lúc thanh quả trượng kia chạm vào tay hắn, hắn nhất thời cảm giác hai tay mình trầm xuống rất nhanh, thế nhưng cũng không thể buông tay ra. Lão bà nhắc thêm một câu:

- Tiểu Động Động, cầm chắc một chút.

Cơ Động vội vàng vận chuyển ma lực, lúc này mới miễn cưỡng cầm được cây quả trượng, thể nhưng vẫn rất nhanh đặt một đầu xuống đất, hai tay cầm lấy đầu còn lại. Hắn kinh hãi phát hiện, cây quả trượng màu lam sẫm này chỉ sợ nặng hơn cả ngàn cân. Vị sư mẫu này nhìn qua động tác hết sức chậm chạp, thể nhưng chỉ nhìn vào cây quả trượng trong tay bà ta thôi, cũng khiến cho Cơ Động có cách nhìn khác về bà ta rồi. So với vị sư phụ Chúc Dung của mình, vị sư mẫu này tựa hồ càng thâm sâu khó lường hơn nhiều.

Lão bà tùm tùm cười, nói:

- Tiểu Động Động, người nói là Bính Hỏa lợi hại, hay là Đinh Hỏa lợi hại hơn?

Cơ Động không ngờ rằng bà ta lại đột nhiên hỏi ra vấn đề như thế, hơi hơi sửng sốt, nói:

- Mỗi loại đều có sở trường riêng của mình. Mỗi hệ trong Ngũ Hành đều có những đặc tính riêng, cũng không có bất cứ thuộc tính nào hoàn toàn cường đại cả. Cần phải xem tu vi của ma sư như thế nào thôi.

Lão bà lắc lắc đầu, nói:

- Không, người nói không đúng rồi.

157. Chương 79 Thái Ất Âm Chiêu Dung (hạ)

- Không đúng?

Cơ Động nghi hoặc nhìn lão bà. Hắn đương nhiên tự hỏi mình đã trả lời có thể nói là áo trời không thấy đường may, hơn nữa cũng đúng như những gì mà hắn nghĩ trong lòng.

Lão bà nói:

- Rõ ràng là Đinh Hỏa lợi hại nhất. Đinh Hỏa âm nhu, thuộc tính chiêu dung. Bính Hỏa bất quá chỉ là bộ phát nhất thời mà thôi, còn Đinh Hỏa lại có thể kéo dài liên miên không dứt, xâm nhập cực hạn. Tiểu Động Động, nhớ kỹ đó, tên của sư mẫu là Âm Chiêu Dung.

Cơ Động lúc này mới hiểu ra, hóa ra vị sư mẫu này chính là ma sư Đinh Hỏa Hệ. Đồng thời trong lòng hắn cũng không khỏi âm thầm buồn cười, vị sư mẫu kia thật ra có vài phần tính tình như trẻ con vậy.

- Tiểu Động Động, không bằng như vậy đi. Người đừng nhận lão già Chúc Dung kia làm sư phụ nữa, bái ta làm thầy đi. Được không?

Âm Chiêu Dung vẫn như trước tùm tùm cười nhìn Cơ Động, chỉ là lời nói của bà ta lại làm cho Cơ Động chần chừ.

Sắc mặt Cơ Động hơi tái một chút, mặc dù Chúc Dung cũng chưa có dạy qua hắn cái gì, nhưng mà, ở trong lòng hắn vô cùng tôn kính vị lão nhân này. Những gì Âm Chiêu Dung nói thật làm hắn không thể chấp nhận được, trầm giọng nói:

- Sư mẫu, chuyện đó tuyệt đối không được. Một ngày là thầy, cả đời là cha. Huống chi, ngài lại là thê tử của sư phụ, sao lại có thể nói như vậy được? Người xưa có câu: thần phải trung với vua, con phải hiếu với cha, vợ phải kính với chồng. Ngài và lão sư là vợ chồng cơ mà!

Nghe Cơ Động nói, ngay cả Lôi Đế đứng kế bên sắc mặt cũng đã thành một mảng tái nhợt, vội hướng về phía Cơ Động nháy mắt kịch liệt. Mà Cơ Động làm như không hề thấy vậy, vẫn tiếp tục nói ra. Sự cố chấp, quật khởi trong lòng hắn người khác sao có khả năng làm cho thay đổi được? Đối mặt với Chu Tước hắn còn không lùi bước nữa phần cơ mà.

Cách đó mấy cái bàn, sắc mặt đám người Dạ Tâm lúc này cũng thành tái nhợt, cả đám trợn mắt há mồm nhìn Cơ Động. Ở trong ấn tượng của bọn họ, đây là lần đầu tiên có người cả gan dám chống lại Âm Chiêu Dung.

Sắc mặt Âm Chiêu Dung trầm xuống:

- Nói rất hay. Không hồ làm đệ tử của lão già kia. Giống hần như đúc, vừa thúi vừa ngoan cố. Nếu ta nói cho người biết, lão già Chúc Dung kia đánh không lại ta, người có thay đổi chủ ý hay không?

Cơ Động cười nhạt:

- Sư mẫu, thực lực cũng không đại biểu cho cái gì. Cái này gọi là nghèo hèn không thể thay đổi, phú quý không thể khinh người, uy vũ không thể khuất nhục. Ta không biết ngài và sư phụ có mâu thuẫn gì với nhau, nhưng mà, cách làm của ngài ta rất không đồng tình, cũng không thể hiểu nổi. Thực xin lỗi, ta ăn no rồi. Xin tạm biệt.

Nói xong, hần đưa thanh quả tử trong tay trả lại cho Âm Chiêu Dung, quay người đi nhanh ra ngoài.

Rầm—, Âm Chiêu Dung cầm thanh quả tử trong tay động mạnh xuống đất một cái, nhất thời, toàn bộ tửu điểm Nhất Khẩu Hương đều chấn động kịch liệt một chút. Tất cả các đệ tử của Âm Dương Học Đường nhất thời đứng cả dậy, khẩn trương nhìn sang bên này.

- Tiểu tử, người có biết ta là ai hay không?

Âm Chiêu Dung sắc giọng quát Cơ Động.

Cơ Động quay đầu nhìn lại, ánh mắt thản nhiên, bình tĩnh:

- Ta chỉ biết ngài là sư mẫu của ta, về phần thân phận của ngài với những người khác như thế nào, ta cũng không cần biết. Sư mẫu, tạm biệt. Chuyện xảy ra hôm nay, ta sẽ không nói lại với sư phụ.

Nói xong, xoay người chạy ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng Cơ Động khuất dần, Âm Chiêu Dung đột nhiên nở nụ cười:

- Tiểu tử này, quả thật rất giống với lão già kia khi còn trẻ. Thật sự có chút đáng yêu a!

Phất Thụy ở bên cạnh thử thăm dò:

- Sư mẫu, ngài đừng nóng giận. Tiểu sư đệ vốn rất có cá tính. Hay là, để ta đi khuyên nhủ hần một chút?

Âm Chiêu Dung trừng mắt một cái:

- Khuyên cái gì mà khuyên, người cũng cút đi cho ta. Đừng làm phiền ta ăn uống.

- Vâng, đệ tử cáo lui.

Phất Thụy âm thầm thở ra, vội vàng xoay người đuổi theo Cơ Động.

Ánh mắt Âm Chiêu Dung toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt, khẽ gật đầu, lẩm bầm một câu mà chỉ có bà ta mới có thể nghe được:

- Cái lão già này, ánh mắt lựa chọn đệ tử đúng là không tệ.

Phất Thụy chạy ra khỏi tửu điểm, chỉ vài bước đã đuổi kịp Cơ Động:

- Tiểu sư đệ, người đợi ta một chút.

Cơ Động thấy Phất Thụy đuổi theo, nhẵn mặt nói:

- Sư huynh, vừa rồi sao người không lên tiếng nói cho sư phụ! Bà ta mặc dù là sư mẫu, nhưng lại nói xấu sư phụ như vậy, người có thể nhịn được hay sao?

- Ặc, Tiểu sư đệ, người mới là nam tử hán chân chính, sư huynh ta không so được với người a.

Phất Thụy tức giận ôm lấy bả vai của Cơ Động:

- Vừa rồi suýt nữa người hù chết ta rồi. Ta thật sự lo lắng sư mẫu sẽ tức giận mà động thủ với người đó. Đừng nói là ta, ngay cả sư phụ nếu có mặt ở đây cũng không ngăn nổi sư mẫu đâu.

Cơ Động lạnh nhạt nói:

- Đại trượng phu có chuyện nên làm, có chuyện không nên làm. Sư huynh, xem ra ta nhìn nhầm người rồi.

Phát Thụy bắt đầu dĩ lắc lắc đầu:

- Tiểu tử ngốc, người không biết rõ quan hệ giữa người và sư mẫu, cho nên mới nói như vậy đó thôi. Người biết không, sư mẫu vốn là sư thúc của sư phụ. Sư phụ ở trước mặt sư mẫu cũng không dám nói lớn tiếng đâu.

Cơ Động ngẩn người:

- Cái này, sư huynh, quan hệ này hình như có chút rối loạn rồi. Ta cũng không có hiểu rõ lắm a.

Phát Thụy cười khổ nói:

- Tính sở vớ của sư phụ vốn rất nổi tiếng giống Thiên Can Học Viện chúng ta. Theo như lời của chính sư phụ nói, hẳn bị sư mẫu ức hiếp cả đời a! Sư phụ của sư phụ, chính là anh ruột của sư mẫu, cũng chính là đương kim Bính Hỏa Hệ ma sư đệ nhất thiên hạ, một trong năm Sư đoàn trưởng trấn thủ Thánh Tà Chiến Trường. Sư mẫu vốn lớn hơn sư phụ mười lăm tuổi. Bọn họ làm sao lại lấy nhau thì ta lại không biết rõ lắm. Người nghĩ xem, xét theo mối quan hệ như thế, sư mẫu sao lại không thể lớn giọng được cơ chứ? Vừa rồi người đã bỏ qua một cơ hội tốt đó, cả đời sư mẫu cũng chưa từng thu đồ đệ bao giờ.

Cơ Động có chút đau đầu nói:

- Chuyện này thật sự có chút hỗn loạn a. Mối quan hệ giữa sư phụ và sư mẫu, chẳng phải là đệ tử yêu sư thúc hay sao?

Phát Thụy có chút khấn trương, khoa tay múa chân ý bảo không nên nói lớn, hạ giọng nói:

- Tiểu sư đệ, người nói nhỏ tiếng một chút, nếu để sư phụ nghe được thì nguy to. Ta đã nói với người rồi, vị sư mẫu này của chúng ta, thực lực đủ để so sánh với Ngũ đại Chí tôn của Thánh Tà Chiến Trường. Bà ta chẳng những là Phó viện trưởng của Thiên Can Học Viện, đồng thời cũng là đệ nhất cao thủ của Thiên Can Học Viện chúng ta, cũng là vị Âm Dương Ma Sư duy nhất trong toàn bộ học viện chúng ta có được danh hiệu chuyên chúc của hệ mình. Sư mẫu chính là Đinh Hỏa Hệ, chuyên chúc danh hiệu cũng là Đinh Hỏa Hệ, Thái Ất. Nhắc đến năm chữ Thái Ất Âm Chiêu Dung, toàn bộ Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục không ai không phải run cầm cập. Cũng chỉ có mình người mới có lá gan dám trước mặt cãi lời bà ta. Ta thật sự là lo dùm cho người đó.

- Chuyên chúc danh hiệu Thái Ất của Đinh Hỏa Hên? Cường giả chí tôn cấp bậc Cửu quan?

Tuy rằng Cơ Động đối với vị sư mẫu thâm sâu khó lường kia cũng có sự đánh giá thực lực không kém, nhưng vẫn không thể nào ngờ được, thực lực vị sư mẫu này của mình lại có thể đạt đến trình độ khủng bố đến như vậy. Khó trách vừa rồi những đệ tử tinh anh nhất của Âm Dương Học Đường cũng phải e ngại, cung kính đến như vậy.

Phát Thụy hạ giọng nói:

- Sư mẫu chỉ là Phó viện trưởng chứ không phải Viện trưởng, là bởi vì Thiên Can Học Viện vốn là do Trung Thổ Đế Quốc khởi xướng, Trung Thổ Đế Quốc lại là trung tâm đại lục, hơn nữa sư mẫu lại có tính lười trông coi các sự vụ bên ngoài, cho nên chỉ là Phó viện trưởng mà thôi. Nhưng mà, trong số mười vị Đồng sư của Thiên Can Học Viện, sư mẫu luôn luôn đứng vị trí đầu tiên. Ngoại trừ sư phụ ra, các vị Đồng sư khác khi nhìn thấy sư mẫu đều phải cung kính hành lễ, tôn xưng một tiếng Thái Ất Miện Hạ.

Cơ Động có chút tò mò hỏi:

- Sư huynh, người có từng nhìn thấy sư mẫu ra tay chưa? Cường giả chí tôn Cửu quan thực lực nếu so với Chu Tước thì như thế nào?

Phát Thụy nhìn nhìn chung quanh, cúi đầu nói nhỏ vào tai Cơ Động:

- Nói như thế này người lập tức hiểu rõ ngay, tọa kỵ của sư mẫu chính là một trong Thập Đại Thiên Can Thần Thú, Đinh Hỏa Thần Thú Đằng Xà.

158. Chương 80 Chu Tước Nội Giáp (thượng)

Cơ Động lập tức hiểu ngay, nghe Phát Thụy nói như vậy, hắn không hiểu mới là lạ. Bốn chữ Chí Tôn Cường Giả để lại trong đầu hắn một ấn tượng vô cùng sâu sắc. Tại thời khắc này, hắn mới chính thức rõ ràng, vị sư mẫu của mình đến tột cùng có thực lực cường đại đến mức nào. Có tọa kỵ là Đinh Hỏa Thần Thú Đẳng Xà, ở trên toàn Đại lục, tuyệt đối là thực lực đỉnh cao nhất.

Phát Thụy cười khổ nói:

- Tiểu sư đệ, hiện tại người đã hiểu vì sao tất cả mọi người lại sợ sư mẫu đến như vậy hay chưa. Cho dù là Quốc vương của Ngũ Đại Đế Quốc khi nhìn thấy sư mẫu cũng phải khom người cúi đầu hành lễ.

Cơ Động yên lặng gật gật đầu:

- Sư huynh, chúng ta trở về Học viện thôi. Ta định phải bế quan vài ngày.

- Lại bế quan? Tiểu sư đệ, căng quá thì sẽ đứt đó, người cũng không nên tu luyện theo kiểu liều mạng như vậy. Đúng rồi, vừa rồi sư mẫu có nói, ma lực của người đã tiếp cận ba quan rồi, là chuyện gì vậy? Chẳng phải người chỉ mới vừa đột phá hai quan sao?

Cơ Động cũng không có tiếp tục giấu diếm nữa, đem chuyện mình trợ giúp Chu Tước áp trứng, trong quá trình đó, hấp thu được thêm ma lực, cộng thêm việc nhờ Chu Tước trợ giúp mà tăng cấp vượt bậc, tất cả nói lại cho Phát Thụy biết. Nhưng mà, tình huống cụ thể lúc đó như thế nào, hắn cũng không hoàn toàn biết rõ.

- Nếu đã như vậy thì người cứ việc bế quan đi. Bất quá, quá trình đột phá ba quan cũng không phải là chuyện đơn giản, người nên nhờ lão sư hộ pháp giúp người thì tốt hơn.

Cơ Động liếc nhìn Phát Thụy một cái, yên lặng gật đầu:

- Ta định nghỉ ngơi khoảng một, hai ngày rồi sẽ đến phiên lão sư vậy.

Trải qua lần sơ khảo này, Cơ Động đối với sự thấu hiểu Ma Kỹ và kinh nghiệm chiến đấu đã có sự tiến bộ nhảy vọt, ngay cả ma lực cũng đã đạt đến đỉnh điểm tiếp theo. Nhưng mà, đối với hắn mà nói, quan trọng nhất chính là cảm nhận được sự thiếu sót của bản thân mình. Hắn hiểu rõ, trước giờ trong lòng mình quả thật rất ỷ lại vào Liệt Diễm.

Nếu như mình thật sự có ý muốn có được lực lượng để bảo hộ Liệt Diễm, như vậy không thể hoàn toàn ỷ lại vào nàng được. Hơn nữa, từ trong những gì Liệt Diễm và Chu Tước nói với nhau, hắn cũng hiểu được rất nhiều điều trong đó. Rất rõ ràng, Liệt Diễm không thể tùy tiện đi đến nhân gian, cũng không thể lúc nào cũng quan tâm đến chuyện an nguy của hắn được.

Khi hai sư huynh đệ trở về đến Thiên Can Học Viện, bóng đêm đã buông xuống. Cơ Động khéo léo từ chối lời mời đi uống vài ly rượu của Phát Thụy, trực tiếp trở về gian thạch thất của mình. Vừa mới đóng kín cửa phòng lại, hắn đã lập tức gọi lớn:

- Liệt Diễm.

Hồng quang nổi lên, lúc này đây cũng không còn cấm chế giống như tại Địa Linh Sơn, từng cánh Hồng Liên xuất hiện, bao phủ lấy thân thể Cơ Động, trong nháy mắt biến mất.

Khung cảnh nóng bỏng lại hiện ra, dùng sức hít thở mạnh loại không khí nóng bức mà người thường không cách nào chịu nổi này một chút, Cơ Động chỉ cảm thấy toàn thân một trận sáng khoái. Chỉ khi ở tại thế giới Địa Tâm Hồ này, tinh thần hắn mới có thể hoàn toàn thả lỏng.

Liệt Diễm lúc này đang thản nhiên đứng tại trung tâm của khối nham thạch, gương mặt khẽ mỉm cười đối diện với hắn. Suốt mấy ngày không gặp, nay lại nhìn thấy nàng, trong mắt Cơ Động không khỏi toát ra sự nhung nhớ cùng với khát vọng mãnh liệt.

- Liệt Diễm, ta đến đây, để ta pha chế cho người một ly rượu trước cái đã.

Vừa nói, hắn đã lập tức bận rộn lên. Bất luận là tinh thần và thể xác hắn có mỗi một như thế nào đi nữa, chỉ cần nhìn thấy Liệt Diễm, hắn lập tức có thể trở về trạng thái đỉnh cao nhất. Toàn bộ tâm trí của hắn tại thời khắc này đã hoàn toàn tập trung vào trong chén rượu.

Một lát sau, một ly Kê Vỹ Tửu màu sắc như cầu vồng đã nằm trong tay Liệt Diễm.

- Thực xin lỗi Liệt Diễm, hôm đó ta biết là người có ý tốt, nhưng mà...

Liệt Diễm lắc lắc đầu, bàn tay như bạch ngọc khẽ vỗ nhẹ lên bả vai Cơ Động:

- Người không hề làm sai gì cả. Là bản thân ta quá nóng vội. Người so với ta làm tốt hơn rất nhiều. Tiểu Cơ Động, ta thật sự rất là cao hứng, trải qua chuyện này, người khiến cho ta thấy là người thật sự đã trưởng thành rồi.

Thấy Liệt Diễm cũng không có trách mắng gì mình, sự căng thẳng trong lòng Cơ Động nhất thời thả lỏng đi khá nhiều:

- Đáng tiếc, ta không thể nhìn ngắm Chu Tước con nhiều hơn một chút. Ta chỉ nhớ rõ lúc nó sinh ra thật sự rất đáng yêu. Sau này có cơ hội, ta nhất định sẽ trở lại thăm hai mẹ con chúng.

Liệt Diễm khẽ thở dài một chút, hớp một ngụm rượu:

- Tiểu Cơ Động, lần này người thiếu Chu Tước một phần nhân tình rất lớn a. Về sau có cơ hội người nhất định phải báo đáp lại nó. Ta cũng không ngờ rằng, tính cách của Chu Tước lại cương liệt đến như thế. Xem ra, nó quả thật là đã đối đãi với người như một bằng hữu rồi.

- Ta thiếu Chu Tước một phần nhân tình?

Cơ Động có chút không hiểu rõ nhìn lại Liệt Diễm.

Liệt Diễm gật gật đầu:

- Đúng vậy. Tuy rằng người giúp nó ấp trứng nở, nhưng xem lại thì nó giúp người càng nhiều hơn. Trên thực tế, nó báo đáp công sức của người nhiều hơn rất nhiều những gì người đã bỏ ra. Người nhìn nè.

Vừa nói, tay trái Liệt Diễm đã phát nhẹ trong không trung, một đóa Hồng Liên đã lặng yên nở rộ ra, hiện ra một vòng sáng rực rỡ trong không trung. Trên Địa Tâm Hồ, vô số điểm hồng quang chợt ngưng tụ lại trên quang hoàn đó, một lát sau, hình ảnh trong quang hoàn đã trở nên rõ ràng hơn.

Cơ Động kinh ngạc nhìn kỹ lại, hình ảnh hiện lên trong đó, chính là cảnh xảy ra lúc mình ở trong Chu Tước Huyết Động.

Hắn thấy cảnh một tay mình đặt trên quả trứng Chu Tước, sắc mặt tái nhợt, thân thể không ngừng run rẩy. Đúng lúc này, Chu Tước lại đang đứng sau lưng mình. Tiếp theo đó, hắn thấy rõ ràng cảnh Phượng Huyết Ngô Đồng Mộc Thụ Tâm, Cực Hỏa Tinh Thiết, trước sau bay lên, được Chu Tước dùng Bính Ngộ Nguyên Dương Thánh Hỏa luyện hóa. Kế tiếp là cảnh ba giọt máu Phượng Hoàng Tinh Huyết lần lượt dung nhập vào trong cơ thể mình.

Từng cây từng cây Phượng Vũ mang theo từng giọt chất lỏng không ngừng đâm vào khắp nơi trên thân thể của mình, mãi đến khi tất cả các chất lỏng biến mất hết mới thôi. Đồng thời hắn cũng nhìn thấy rõ ràng sau lưng mình xuất hiện một cặp cánh hình xấp xỉ màu trắng thật lớn. Hình xấp xỉ này kéo dài từ bả vai hắn lan xuống đến tận mông, thẳng đến đùi mới chấm dứt.

- Đây là...

Cơ Động giật mình nhìn Liệt Diễm.

Liệt Diễm nói:

- Vốn là ta định mượn cơ hội người trợ giúp Chu Tước mà đòi nó phải đưa ra Cực Hỏa Tinh Thiết, Phượng Hoàng Tinh Huyết cùng với Phượng Huyết Ngô Đồng Mộc Thụ Tâm, ba loại tài liệu thượng đẳng này, chuẩn bị cho người sau này chế tạo ra một bộ giáp ma lực thích hợp nhất với mình. Những vũ khí ma lực tốt nhất cần phải có tài liệu cực phẩm nhất. Chu Tước chính là Bính Hỏa Thần Thú, các loại nguyên liệu bên người nó đều đã thấm đẫm khí chất của nó cả ngàn năm, thậm chí là hơn cả vạn năm nữa. So với ta mà nói chỉ có

hơn chứ không kém. Không ngờ người lại quyết định bỏ qua cho, ta quả thật có chút thất vọng. Dù sao cơ hội này không có khả năng gặp lại lần thứ hai. Nhưng ai mà ngờ được, Chu Tước vì muốn ấp trứng thành công, mặt khác cũng là vì muốn báo đáp phần ân tình trợ giúp của người, không ngờ lại dùng thần lực của mình đem những thứ nguyên liệu đó dung hợp thành một thể, sau đó lại thông qua Phượng Vũ của bản thân mà đem thấm dẫm vào làn da của người. Không những như vậy, nó còn đem căn nguyên thần lực của bản thân rót vào trong thân thể người nữa, cùng với Nhật Thực Âm Hỏa do người hấp thu từ quả trứng dung hợp thành một thể. Ngoài mặt mà xem, ma lực của người tăng lên đến ba mươi cấp. Nhưng trên thực tế, chuyện đó căn bản cũng không phải là chỗ tốt nhất mà người nhận được. Chu Tước dùng Phượng Vũ của mình làm kim châm, thay người chế tạo ra một bộ giáp ma lực đặc thù, gọi là Nội Giáp. Nó sẽ cùng với làn da của người hoàn toàn dung hợp thành một thể. Một khi người đạt đến thực lực cần thiết, nó sẽ hiển lộ ra uy lực vốn có của nó. Hơn nữa, bộ Nội giáp này cũng sẽ cùng với làn da của người mà sinh trưởng dần lên, thủy chung cùng với cơ thể người kết hợp với nhau. Mỗi một cây Chu Tước Phượng Vũ đều mang theo một phần tinh túy năng lực của Chu Tước, để chế tạo ra bộ Nội giáp này, Chu Tước nhất định đã đại thương nguyên khí. Chẳng qua ở trước mặt người nó không có thể hiện ra ngoài đó thôi. Chỉ sợ trong vòng mấy trăm năm, nó cũng không thể hồi phục được nguyên khí như trước đây.

159. Chương 80 Chu Tước Nội Giáp (hạ)

Cơ Động ngơ ngác nghe Liệt Diễm kể lại:

- Sao lại như thế được? Ta không ngờ lại chiếm tiện nghi của Chu Tước lớn đến như vậy. Ta thật sự chỉ muốn giúp nó mà thôi.

Liệt Diễm nhẹ nhàng gật đầu:

- Nếu không phải bởi vì người không có tư tâm, Chu Tước sao lại chấp nhận tổn hao nguyên khí mà báo đáp người chứ? Nó còn phải tiếp tục tiến hành trị liệu cho con nó nữa, chỉ sợ sẽ tổn hại thân thể nhiều hơn rất nhiều. Phần ân tình này người nhất định không thể không thừa nhận. Người nói rất đúng, đối với một người mẹ đã vì con mình chịu khổ suốt ba ngàn năm, cũng nên trợ giúp nó một tay.

Vừa nói, Liệt Diễm vừa uống một ngụm hết sạch ly Kê Vỹ Tửu trong tay, đem chén không trả lại cho Cơ Động, chậm rãi đi sang một bên khối nham thạch. Hai tay nàng chậm rãi giơ lên trước ngực, làm thành ấn hoa lan, ánh mắt của nàng cũng trở nên cực kỳ ngưng trọng, trước giờ Cơ Động chưa từng thấy qua. Một vòng quang mang màu đỏ rực chợt từ trong cơ thể nàng tràn ra, lạnh yên khuếch tán.

Hỏa nguyên tố khổng lồ vốn đang không ngừng lưu chuyển trong không trung, lúc này trở nên tĩnh lặng lại, cùng với ma lực trên người Liệt Diễm phóng thích ra lạnh yên ba động.

Cơ Động chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng trịnh trọng như thế này của Liệt Diễm. Hỏa nguyên tố ba động trong không khí lúc này khiến cho hắn có cảm giác giống như cảm giác lúc Chu Tước mang theo hắn ra khỏi Chu Tước Huyết Động, chuẩn bị đối phó với Phát Thụy, lúc đó trong nháy mắt trong không trung hoàn toàn biến thành thể giới của Bính Hỏa vậy, thậm chí lúc này Hỏa nguyên tố trong không khí còn nồng đậm hơn lúc đó rất nhiều.

Xa xa phía trước, trên mặt hồ nham thạch của Địa Tâm Hồ rộng lớn, một cái bọt khí khổng lồ chợt nổi lên, nham thạch nóng chảy chung quanh cũng trở nên ba động mãnh liệt. Cơ Động mơ hồ nhìn thấy, ngay tại trung tâm Địa Tâm Hồ tựa hồ như có một cái gì đó đang muốn dâng trào ra ngoài vậy.

Đúng lúc này, một cỗ quang trụ màu đỏ rực cực lớn chợt từ trong trung ương hồ nham thạch bắn ra, toàn bộ không khí trong Địa Tâm Hồ tựa hồ như biến thành chất rắn vậy. Cơ Động cảm giác mình giống như một con côn trùng rơi vào giọt hổ phách vậy, không thể nào động đậy được nữa, cũng không thể hô hấp được. Toàn bộ tính mạng lực của hắn tựa hồ như bị đè nén lại một chỗ, duy chỉ có cặp mắt hắn là còn có thể nhìn xuyên thấu qua màu đỏ nồng đậm trong không khí, quan sát được những chuyện xảy ra trong Địa Tâm Hồ.

Phốc một tiếng, từ trong Địa Tâm Hồ nham thạch nóng chảy chợt nổi lên một vật thể khổng lồ, nhìn kỹ lại đó là một đóa hoa sen màu đỏ thật lớn. Đây không phải là Hồng Liên do năng lượng hình thành, mà chân chính là một đóa Hồng Liên thật sự. Đóa Hồng Liên này thấm dẫm nham thạch nóng chảy, từ từ trôi

lên trên mặt Địa Tâm Hồ. Nham thạch nóng chảy từ trên cánh sen chảy xuống, không một giọt nào còn có thể lưu lại. Hồng Liên từ trong nham thạch nóng chảy dâng lên mà không hề nhiễm bất cứ một giọt nham thạch nào.

Đóa Hồng Liên này đường kính ít nhất hơn năm thước, mỗi một cánh hoa sen đều có một màu đỏ tươi thuần túy. Chính giữa đóa sen, một cái đài sen lặng yên dâng lên, đài sen cũng hoàn toàn là một màu đỏ rực, mơ hồ có thể nhìn thấy trong đó có tổng cộng mười hạt sen màu vàng kim lớn bằng một nắm tay.

Liệt Diễm giơ tay lên, nhẹ nhàng xoa xoa lên mi tâm mình một chút. Nhất thời, một cỗ hồng quang màu đỏ nồng đậm lấy thân thể nàng làm trung tâm, không ngừng mở rộng ra, hình thành một vòng quang hoàn màu đỏ rực thật lớn. Mà gương mặt tuyệt mỹ của Liệt Diễm cũng toát ra vẻ thống khổ. Tuy rằng hiện tại nàng đang quay lưng về phía Cơ Động, hẳn không thể nhìn thấy biểu tình trên mặt nàng, nhưng lại có thể nhìn thấy thân thể Liệt Diễm đang không ngừng run rẩy.

Từ trong hồ nham thạch nóng chảy, trên đóa Hồng Liên khổng lồ kia, một cái hạt sen màu vàng kim chợt nhẹ nhàng bay lên. Thân thể Liệt Diễm đang không ngừng run rẩy chợt ngừng phất lại, luồng quang hoàn màu đỏ xung quanh thân thể nàng nhất thời hóa thành một đạo lưu quang phóng thẳng ra, bao phủ lấy khóa hạt sen vàng kia. Hạt sen nhanh chóng phát ra kim quang lóng lánh. Liệt Diễm thở dài một tiếng, sắc mặt nàng đã trở thành tái nhợt. Hạt sen kia sau khi rời khỏi đài sen, dưới sự bao phủ của hồng quang, rất nhanh bay về phía nàng.

Liệt Diễm không ngừng thở hào hển, Hỏa nguyên tố dày đặc trong không khí dần dần loãng ra, đóa Hồng Liên khổng lồ kia cũng một lần nữa chìm sâu vào trong Địa Tâm Hồ. Cơ Động cũng khôi phục lại được năng lực hành động của mình.

- Liệt Diễm, người bị sao vậy?

Cơ Động nhanh chóng phóng đến, nhìn bộ dáng này của Liệt Diễm, trong lòng hắn đau đớn so với cảm giác thống khổ do hít thở không thông lúc này gấp trăm gấp ngàn lần. Đi đến cạnh nàng, nhất thời thấy được gương mặt tái nhợt của Liệt Diễm, đồng thời, tay nàng cũng đã cầm được khóa hạt sen màu vàng lớn cỡ nắm tay kia.

Miễn cưỡng nở một nụ cười nhàn nhạt, Liệt Diễm lắc lắc đầu với Cơ Động:

- Yên tâm đi, ta không có việc gì. Tiểu Cơ Động, người thu giữ khóa hạt sen này đi. Nhanh chân một lần nữa quay lại Địa Linh Sơn, đem nó giao cho Chu Tước.

Đón lấy hạt sen trên tay Liệt Diễm đưa cho mình, Cơ Động phát hiện, hạt sen này mặc dù là từ trong nham thạch nóng chảy của Địa Tâm Hồ đi ra, thế nhưng bản thân nó không hề nóng bỏng, chỉ hơi ấm áp một chút mà thôi. Cơ Động mơ hồ cảm giác được hạt sen này khê ba động nhẹ nhẹ, giống như là có máu huyết vận chuyển trong đó vậy.

- Không, Liệt Diễm. Cái hạt sen này đối với người mà nói nhất định vô cùng quan trọng. Người đã từng nói, bốn mạng của người là một đóa Hồng Liên. Cái hạt sen này chắc chắn là một bộ phận thân thể của người. Ta làm sao có thể để cho người dùng nó mà báo đáp ân tình dùm ta được. Những gì ta thiếu Chu Tước, hãy để ta tự trả lại cho nó.

Sắc mặt Liệt Diễm dần dần dịu lại vài phần:

- Tiểu Cơ Động. Người sao lại không hiểu cơ chứ? Hiện tại chính là lúc Chu Tước cần chúng ta trợ giúp nhất.

- Không, không được, tuyệt đối không được.

Tâm tình Cơ Động lúc này cực kỳ kích động, nhìn sắc mặt tái nhợt của Liệt Diễm, trái tim hắn tựa hồ muốn tan nát. Hắn chưa từng sợ hãi như hiện tại. Cho dù trước đây lúc đối mặt với tử vong, hắn cũng không kích động như hiện tại. Địa vị của Liệt Diễm trong lòng hắn đã tăng lên đến một vị trí mà ngay cả bản thân hắn cũng không biết được nữa.

- Im miệng.

Liệt Diễm lớn tiếng quát một cái:

- Tiểu Cơ Động, người còn không hiểu rõ ý tứ của ta hay sao? Ta thà rằng để người thiếu ân tình của ta, chứ nhất định không để người thiếu ân tình của Chu Tước. Hạt sen đã rời ra, không thể trở lại được nữa rồi. Nếu như trong lòng người không cam tâm, như vậy cứ coi như là thiếu ta một phần nhân tình đi. Hơn nữa, cái hạt sen này sớm muộn gì ta cũng sẽ đưa cho người. Chẳng qua Chu Tước đã giúp ta làm trước một chuyện mà ta sẽ làm thôi, cái hạt sen này xem như là trả thù lao cho nó đi.

Cơ Động nhìn Liệt Diễm, cảm xúc kích động trong mắt hần dần dần bình phục lại. Câu nói kia của Liệt Diễm, thà rằng để cho người thiếu ta chứ không để người thiếu Chu Tước đã đánh mạnh vào tâm trí của Cơ Động.

Từ khi biết Liệt Diễm đến nay, lần đầu tiên hần mới cảm nhận được tình cảm của Liệt Diễm đối với mình. Tuy rằng cái này tựa hồ chỉ là sự quan tâm bao bọc mà thôi, nhưng cũng đủ để trong lòng hần tràn ngập cảm xúc mừng rỡ như điên. Hóa ra, nàng ấy cũng để ý đến mình.

Lặng yên gật gật đầu, Cơ Động thật cẩn thận đem khóa hạt sen màu vàng kim kia thu vào trong Chu Tước thủ trạc của mình. Hần bình tĩnh nhẹ giọng nói:

- Liệt Diễm, kỳ thật người sai rồi. Ta vĩnh viễn cũng không thiếu người gì cả. Bởi vì ngay từ lần đầu tiên ta gặp được người, bắt đầu từ lúc đó, tất cả mọi thứ của ta đều đã thuộc về người rồi. Ta sống một năm, liền thuộc về người một năm, nếu chỉ là một ngày, ta cũng thuộc về người một ngày. Cho dù là một giây cuối cùng của sinh mạng ta, ta cũng vẫn là thuộc về người. Cho dù ta chết, hóa thành tro tàn, cũng sẽ thuộc về người.

160. Chương 81 Bản Mạng Hồng Liên (thượng)

Thần sắc Cơ Động bình tĩnh, cũng không có nghĩa là cảm xúc trong lòng hần cũng bình tĩnh. Cảm nhận được sự để ý của Liệt Diễm đối với mình, Cơ Động cơ hồ là trong tiềm thức nói ra những suy nghĩ chôn kín thật lâu trong lòng hần. Trước giờ hần chưa bao giờ chân chính theo đuổi một nữ nhân, cũng không biết những lời khi này mình nói với nàng có phải là tỏ tình hay không.

Nhưng hần thật sự nhịn không được phải nói ra những gì mình nghĩ trong lòng, hần ít nhất phải để cho Liệt Diễm biết, bất luận sau này như thế nào, ở trong lòng của mình, không gì có thể thay thế được địa vị của nàng cả.

Nghe những gì Cơ Động nói, Liệt Diễm có chút đại ra:

- Tiểu Cơ Động, người...

Cơ Động cúi đầu, hần phát hiện, trái tim mình đang đập liên hồi, kịch liệt:

- Liệt Diễm, ta đi đây. Nếu phải giúp Chu Tước, ta cần phải đi cả đêm nay để đưa cho nó vậy. Ma lực của ta sắp đột phá ba quan rồi, sư huynh khuyên ta nên nhờ sư phụ hộ pháp giúp ta tiến hành đột phá. Mấy ngày nay chưa chắc ta có thể đến đây, tạm biệt, Liệt Diễm.

Hồng quang dâng lên, dưới cái nhìn chăm chú của Liệt Diễm, Hồng Liên lóe lên, mang theo Cơ Động rời khỏi thế giới Địa Tâm Hồ.

Nhìn chăm chú vào nơi Cơ Động vừa biến mất, Liệt Diễm khẽ đưa tay vuốt nhẹ lên gương mặt đã có chút ửng đỏ của mình:

- Ta bị làm sao vậy? Vì sao mặt ta lại nóng lên như vậy? Tiểu Cơ Động, người thật là, tên tiểu tử này. Thật đúng là...

oOo

Trở lại Âm Dương Học Đường, Cơ Động lập tức chạy ra khỏi Học Viện, nhanh chân chạy như điên hướng về phía ngoại thành.

Vị trí của Địa Linh Sơn hần nhớ rất rõ ràng. Ma lực đạt đến ba mươi cấp, thể lực của hần cũng tự nhiên tăng lên khá nhiều, tốc độ chạy nhanh như tuần mã. Rất nhanh đã ra khỏi cửa thành, thẳng về phía hướng Đông chạy đến.

Sau khi nói xong những lời kia, máu huyết trong cơ thể Cơ Động đến bây giờ vẫn không ngừng sôi trào. Gió đêm thổi mát rượi, thế nhưng tim hần vẫn thật lâu không thể bình tĩnh lại. Trong đầu tràn ngập thân ảnh của Liệt Diễm.

Trong lòng hần lúc này vô cùng khẩn trương. Không biết nghe xong những lời mình đã nói, Liệt Diễm sẽ như thế nào đây? Hần thật sợ Liệt Diễm giận mình. Nhưng mà, hiện tại cho dù hối hận đến thế nào cũng không còn kịp nữa rồi.

Dưới tình huống chạy như điên, chỉ dùng không đến hai canh giờ, Cơ Động đã một lần nữa đến ngoại vi của Địa Linh Sơn. Trong người hần vẫn còn một trăm kim tệ, sau khi giao nộp xong trực tiếp chạy sâu vào trong khu vực rừng rậm. Có được lệnh bài thân phận bốn mươi chín đặc biệt của Âm Dương Học Đường, hần không hề gặp bất cứ kẻ nào làm khó dễ cả.

Cơ Động cực kỳ phí phạm, liên tục dùng ma lực chống đỡ thân thể mình chạy nhanh vào Địa Linh Sơn. Mỗi khi ma lực sắp tiêu hao hết, hần liền lấy ra một khối Tinh Hạch hấp thu ma lực trong đó. Nếu để các ma sư khác nhìn thấy hần xa xỉ như vậy, nhất định sẽ vô cùng phẫn nộ. Chỉ là lúc này, trong đầu hần chỉ còn có thân ảnh hoàn mỹ kia, đầu óc đã sớm có chút mê muội, căn bản là không để ý đến chuyện phí phạm Tinh Hạch.

Để tránh gặp phải phiền toái không cần thiết, vừa tiến vào rừng rậm, Cơ Động lập tức lấy trong Chu Tước Thủ Trạc ra một cái Phượng Hoàng Vỹ. Trong đêm tối, Phượng Hoàng Vỹ tỏa ra một luồng hồng quang, vô cùng xinh đẹp, chẳng những có thể giúp hần chiếu sáng, quan trọng hơn chính là, khí tức của cái Phượng Hoàng Vỹ này đủ đến khiến tất cả các ma thú kiêng kỵ mà lùi bước. Các ma thú cấp thấp nhìn thấy Cơ Động cơ hồ là nhanh chân bỏ chạy, các ma thú cấp cao cảm nhận được khí tức của Phượng Hoàng Vỹ cũng lập tức tránh xa. Cơ Động cơ hồ là trực tiếp chạy thẳng về phía Chu Tước Huyệt Động, không hề gặp rắc rối gì.

Sắc trời dần dần sáng, Cơ Động cũng dừng bước lại, từng ngum từng ngum thở hổn hển. Suốt cả đêm chạy như điên, tinh thần và thể xác vốn đã thập phần mệt mỏi của hần đã có chút chống đỡ không nổi nữa. May mắn trong Chu Tước thủ trạc của hần còn có lưu lại một số lương khô và nước uống vốn chuẩn bị cho một tháng sơ khảo. Đơn giản ăn uống một chút, nghỉ ngơi thêm một lát lại tiếp tục chạy.

Một lúc lâu sau, ánh sáng mặt trời đã sáng chói hơn, mặt trời từ phương Đông đã chéch lên cao. Cơ Động rốt cuộc cũng đã trở lại chốn xưa, đi đến bên ngoài Chu Tước Huyệt Động. Dừng chân lại, cảm giác mệt mỏi cực độ khiến cho trước mắt Cơ Động chợt biến thành màu đen. Đứng tại chỗ thở hổn hển, một lúc sau mới tạm khôi phục lại một chút. Phải biết rằng ngày hôm qua, sau khi trải qua một tràng ác chiến, lại tiếp tục trợ giúp Chu Tước áp trướng Chu Tước con, sau đó cũng không thể nghỉ ngơi tốt, lại tiếp tục chạy cả đêm, cho dù là thân thể đã qua Long Huyết Tẩm Thể, lúc này cũng có chút chống đỡ không nổi nữa.

- Cơ Động? Sao ngươi lại trở lại đây?

Thanh âm du dương của Chu Tước chợt từ trong huyết động truyền ra. Một cỗ hấp lực nhu hòa nâng cơ thể Cơ Động lên, lôi kéo hần tiến vào trong huyết động. Lần này đã có kinh nghiệm, Cơ Động hoàn toàn thả lỏng thân thể, để mặc cho ma lực Chu Tước mang hần đi sâu vào bên trong.

Cực Hỏa Tinh Thiết màu đỏ tươi chiếu sáng con đường phía trước. Rất nhanh, hần đã thấy được một trong Thập Đại Thiên Can Thần Thú, đại biểu cho Bính Hỏa, Hỏa Phượng Hoàng.

Chu Tước lúc này đang đứng dưới gốc cây Phượng Huyệt Ngõ Đồng Mộc, hai cánh thật lớn của nó khép lại, che ở phía trước. Từ chỗ tiếp nối của hai cánh, một cái đầu Chu Tước nho nhỏ nhô ra nhìn ngấm xung quanh. Nhìn thấy Cơ Động đến, nó nhất thời kêu lên vài tiếng, có vẻ rất vui mừng.

Vừa nhìn thấy Chu Tước, Cơ Động biết Liệt Diễm nói không sai chút nào, cặp mắt Phượng Hoàng của Chu Tước vốn sáng ngời, lúc này đã biểu lộ sự ủ rũ, mệt mỏi. Sau khi gật gật đầu với mình mấy cái, đã lập tức phủ phục xuống. Từ trên hai cánh của nó, tỏa ra một tầng hồng quang nhàn nhạt, làm dịu thân thể của Chu Tước con.

- Bằng hữu, sao ngươi lại quay lại đây? Có chuyện gì thế?

Chu Tước nhẹ giọng hỏi.

Cơ Động gật gật đầu, nói:

- Chu Tước, người thật xem ta là bằng hữu hay sao?

Chu Tước sững sốt một chút:

- Đương nhiên. Người giúp ta ấp con ta ra đời thành công, cứu lấy tính mạng của nó. Phần ân tình này ta vĩnh viễn không quên.

Cơ Động nói:

- Vậy tại sao người lại không nói cho ta biết, người đã giúp ta đem những thứ bảo vật đó đưa vào trong cơ thể ta, ngưng tụ thành Chu Tước nội giáp?

Chu Tước khẽ cười một tiếng:

- Hóa ra là chuyện này. Là Liệt Diễm nữ hoàng điện hạ nói cho người biết phải không. Người không cần bận tâm, ta làm như vậy, cũng là để cứu lấy con ta mà thôi. Nếu như thân thể của người không thể kiên trì nổi, con của ta sẽ thế nào đây? Cho nên, người cũng không nên suy nghĩ nhiều làm gì. Hơn nữa, chúng ta là bằng hữu, tương trợ lẫn nhau cũng là chuyện nên làm mà. Không phải sao?

Cơ Động cũng mỉm cười:

- Người nói như vậy ta yên tâm rồi. Liệt Diễm bảo ta đem thứ này đến cho người. Tin rằng nó sẽ giúp được người ít nhiều.

Nói xong, hắn đem cái hạt sen màu vàng kim của Liệt Diễm, lấy từ trong Chu Tước thủ trạc ra, đưa đến trước mặt Chu Tước.

161. Chương 81 Bản Mạng Hồng Liên (hạ)

Lúc còn ở Địa Tâm Hồ, Cơ Động cũng không có cảm giác rõ ràng, lúc này tại thế giới bên ngoài, hắn vừa mới đem hạt sen kia ra, nhất thời, toàn bộ huyết động đã bị chiếu rọi thành một thế giới màu vàng kim. Hai mắt Chu Tước con nhìn chăm chăm vào hạt sen nằm trong tay Cơ Động, khẽ há miệng, toát ra thần sắc thèm khát.

- Đây là...

Chu Tước lúc này cũng ngây ngẩn cả người, ánh mắt ngưng trọng lại, mạnh mẽ đứng phắt dậy:

- Bản mạng Hồng Liên? Đây là, đây là Bản mạng Hồng Liên của Liệt Diễm nữ hoàng điện hạ.

Cơ Động nói:

- Ta không biết Bản mạng Hồng Liên là cái gì, chỉ biết là cái này do Liệt Diễm bảo ta đưa cho người, nhất định sẽ có chút tác dụng đối với người. Người nhận lấy đi.

Vừa nói, hắn vừa đưa cái hạt sen đến trước mặt Chu Tước.

- Thật sự là cho ta?

Trong mắt Chu Tước toát ra vẻ không thể tin nổi.

Cơ Động mỉm cười:

- Chẳng lẽ ta lại đi lừa gạt người sao?

Chu Tước ngơ ngác nhìn cái hạt sen trước mặt, nhẹ nhàng vuốt ve Chu Tước con trước ngực:

- Không, Cơ Động, ta không thể nhận, cái này quá sức trân quý. Người có biết cái hạt sen này có ý nghĩa như thế nào không?

Cơ Động nghi hoặc lắc lắc đầu.

Chu Tước cười khỏ một tiếng:

- Liệt Diễm nữ hoàng điện hạ, chính là một đóa Hồng Liên trong Địa Tâm, trải qua không biết bao nhiêu vạn năm sinh ra. Để cho thế giới trong lòng đất một lần nữa khôi phục lại hòa bình, nàng tận lực tiêu diệt hai đại quân vương, do đó trở thành chúa tể của thế giới địa tâm. Có lẽ người cũng không hoàn toàn hiểu hết được địa vị của Nữ hoàng điện hạ trong thế giới lòng đất. Ta chỉ có thể nói cho người biết một điều, cái Bản mạng Hồng Liên này, bản thân chính là tương đương với sinh mệnh cùng với tu vi của Nữ hoàng điện hạ. Ta dự đoán Nữ hoàng điện hạ cũng chỉ có tổng cộng chín hạt mà thôi. Mỗi một hạt này đều là do nàng ta trong quá trình chưa thành hình mà hấp thu Chân Hỏa nguyên tố trăm vạn năm trong địa tâm ngưng kết lại mà thành. Nó chẳng những là một bộ phận thân thể của nàng, đồng thời cũng là tượng trưng thực lực của nàng ta. Chỉ vãn vẹn một cái hạt sen này, cũng đủ cho thực lực của ta tăng lên một tầng mới. Hiện tại trong các Thiên Can Thần Thú, vị trí của ta chỉ là bài danh trong năm vị trí đứng đầu mà thôi. Chỉ cần ta có thể ăn được cái hạt sen này, chẳng những có thể khôi phục lại toàn bộ tiêu hao lúc trước, hơn nữa, thực lực của ta cũng có thể trong thời gian cực ngắn vượt qua tất cả các Thiên Can Thần Thú khác, đứng ở vị trí đầu tiên.

Cơ Động nhìn cái hạt sen màu vàng kim trong tay mình, hắn thật sự không nghĩ đến, một viên hạt sen nhỏ nhỏ như thế này lại có được công hiệu đến như thế. Cái này không phải là dùng bốn chữ Thiên Tài Địa Bảo có thể hình dung được. Để thay mình đáp trả ân tình, không ngờ Liệt Diễm lại xuất ra vật trân quý đến như thế. Nhưng mà, hắn đã đi đến nơi này, làm sao có thể đem hạt sen này thu hồi lại được chứ?

- Chu Tước, người vừa rồi cũng đã nói mà, chúng ta là bằng hữu, cũng nên trợ giúp lẫn nhau chứ. Người cũng giống như Liệt Diễm, cũng là Hỏa thuộc tính. Hai người các người đều là bằng hữu của ta, người cũng không nên khách khí. Cho dù là người không nghĩ cho mình, người cũng nên nghĩ cho con của người chứ. Thực lực của người nếu không đủ, làm sao có thể trợ giúp nó khôi phục lại nguyên khí chứ. Hơn nữa, nếu thực lực của người không đủ, cũng không thể bảo hộ được hắn. Hắn đã chịu khổ suốt ba ngàn năm, chẳng lẽ người còn muốn nhìn hài tử của mình lại gặp nguy hiểm hay sao? Người nhận lấy đi.

Vừa nói, Cơ Động vừa đưa cái hạt sen ra.

Hai giọt chất lỏng trong suốt màu đỏ tươi từ trong mắt Chu Tước lặng lẽ chảy ra, lặng yên rơi xuống mặt đất. Nó ghen ngào nói:

- Cảm ơn, cảm ơn. Cơ Động, thay ta cảm ơn Nữ hoàng điện hạ đi. Tuy rằng đại ân không thể dùng lời mà cảm tạ hết được, nhưng hiện tại ta thật sự không biết phải nói cái gì cho phải.

Cơ Động mỉm cười đi đến trước mặt Chu Tước:

- Ta có thể nựng tiểu tử kia một chút không?

Chu Tước khẽ gật đầu:

- Hắn rất thích người đó chứ. Người là sinh vật giống đực đầu tiên hắn nhìn thấy sau khi sinh ra. Chu Tước chúng ta có trí nhớ rất tốt, nó vĩnh viễn cũng không quên khí tức của người đâu.

Cơ Động nhẹ nhàng sờ sờ đầu Chu Tước con, Chu Tước con cũng chủ động dùng đầu cọ cọ hắn. Cặp mắt đỏ rực mở to ra, nhìn chăm chú vào Cơ Động không hề chớp mắt.

Chu Tước dùng cặp cánh nâng cái hạt sen màu vàng kim kia lên, dùng cái mỏ dài mổ nhẹ một cái. Lớp vỏ màu vàng kim nhất thời bị nó lột ra. Chu Tước đem lớp da kia nuốt chửng xuống, lộ ra một cái tim sen màu đỏ thẫm bên trong.

- Nhân loại các người có một câu nói, gọi là Tuệ Chất Lan Tâm. Bản thân cái tim sen Hồng Liên này của Nữ hoàng điện hạ mới chân chính là cội nguồn năng lượng thuần túy. Chỉ cần có được cái tim sen này, hài tử của ta cho dù thân thể có suy yếu hơn nữa, cũng có thể khôi phục lại được.

Vừa nói, nó vừa dùng cái mỏ dài kẹp hạt tim sen đưa đến miệng của Chu Tước con.

Chu Tước con cũng không có khách khí, đón vội một cái, nhấp nhấp miệng hai ba cái đã nuốt xuống, còn phát ra hai tiếng chiêm chiêm non nớt, tỏ vẻ cực kỳ hài lòng.

Đúng lúc này, một tầng kim quang nhàn nhạt chột từ trên người Chu Tước phát ra, đồng thời còn có một cỗ mùi hương sen nồng đậm dâng lên. Chu Tước có vẻ vô cùng hưởng thụ nhắm khê hai mắt, vươn hai cánh

ôm chặt lấy con mình:

- Cơ Động, ta và con ta cần phải ngủ say một thời gian. Nói thế nào cũng không đủ để hiển thị sự cảm kích của ta với Nữ hoàng điện hạ. Thay ta nói với Nữ hoàng điện hạ, tương lai chỉ cần thấy Chu Tước ta có chỗ nào cần trợ giúp, nhất định Chu Tước sẽ tuyệt đối tuân theo.

Cơ Động mỉm cười, khẽ sờ sờ đầu Chu Tước con:

- Các người nghỉ ngơi tốt một chút đi. Nhìn thấy các người không có việc gì, chính là sự khoái hoạt lớn nhất của ta rồi. Chúng ta là bằng hữu, không nên tính toán chuyện ơn nghĩa làm gì. Đừng nói đến chuyện báo đáp hay không báo đáp. Hẹn gặp lại.

Không biết Chu Tước có nghe được những gì Cơ Động nói hay không, hắn chưa nói dứt lời, hai mẹ con nó đã lâm vào ngủ say. Trong toàn bộ huyết động, tràn ngập kim quang cùng với mùi hương sen nồng đậm.

Nghe được mùi hương sen này, ngay cả Cơ Động cũng cảm thấy thân thể mình vô cùng sảng khoái.

Cũng không vội rời đi, Cơ Động ngồi xuống dựa vào bức vách thúc đẩy luồng Âm Dương lốc xoáy của mình. Hắn thật sự đã quá mức mệt mỏi, không nghỉ ngơi một chút rất khó có thể rời khỏi Địa Linh Sơn.

Chỉ một lát sau, Cơ Động đã tiến vào trạng thái tu luyện, luồng Âm Dương lốc xoáy đã tự mình vận chuyển, hấp thu Hỏa nguyên tố vô cùng đậm đặc trong Chu Tước huyết động. Đương nhiên Hỏa nguyên tố trong này chỉ hoàn toàn là Bính Hỏa, cũng không giống như Địa Tâm Hỏa, đầy đủ hai loại thuộc tính.

Không biết trải qua bao nhiêu lâu, từ lúc Cơ Động trong trạng thái tu luyện hồi tỉnh lại, tinh thần đã vô cùng tốt. Hai mẹ con Chu Tước vẫn còn trong trạng thái ngủ say, chỉ có điều luồng kim quang trong huyết động cũng đã nhạt đi rất nhiều.

Đứng dậy, thoáng có chút giật mình, Cơ Động nhất thời cảm thấy thân thể mình choáng đầy lực lượng. Thân thể đã trải qua Long Huyết Tẩm Thể, tốc độ khôi phục quả thật cực nhanh. Hắn cũng không biết, tuy rằng hai mẹ con Chu Tước kia ăn bản mạng Hồng Liên, nhưng mà luồng khí hương sen kia, lại thêm luồng kim quang kia cũng cùng có tác dụng làm dịu thân thể của hắn.

Bản mạng Hồng Liên của Liệt Diễm bá đạo đến mức nào, ngay cả Thần Thú như Chu Tước ăn vào cũng khiến cho thực lực mình tăng lên một bậc mới. Nếu Cơ Động trực tiếp dùng, thân thể hắn căn bản là không hề chịu đựng nổi, sẽ lập tức nổ tan xác chết. Chỉ có điều hấp thu gián tiếp một số hiệu lực như vậy sẽ chẳng có vấn đề gì. Hắn rõ ràng cảm giác được bản thân mình đã đạt đến đỉnh điểm của ba mươi cấp ma lực, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá ba quan.

Cần phải trở về rồi. Nhìn thoáng qua bộ dáng ngủ say sưa của hai mẹ con Chu Tước, mang theo một nét mỉm cười nhàn nhạt, Cơ Động đi ra khỏi Chu Tước Huyết Động, nhanh chóng rời đi.

Bên ngoài lúc này đã là giữa trưa. Nhìn lại sắc trời, Cơ Động trong lòng cười khổ, chỉ sợ đến lúc bầu trời tối đen mình mới có thể trở về đến Học Viện.

Lời nói của Chu Tước không ngừng vang vọng trong đầu hắn, Bản mạng Hồng Liên, Liệt Diễm cấp cho mình thứ đó không ngờ lại trân quý đến mức như thế. Tim hắn không khỏi đập nhanh lên một trận, nghĩ đến bộ dáng thống khổ và có chút suy yếu của nàng, tim hắn lại không khỏi đau nhói lên.

Giống như Cơ Động đã đoán trước, khi hắn về đến Trung Nguyên Thành, mặt trời đã xuống núi. Đi vào đến trong thành, bóng đêm đã buông xuống, Cơ Động lập tức trở về Thiên Can Học Viện. Hắn thâm nghĩ trong lòng, lập tức trở về gian phòng của mình, tắm rửa qua nước ấm một chút, sau đó ngủ một giấc thật tốt. Ngày mai mới đánh sâu vào ba quan.

Vừa về đến cửa Thiên Can Học Viện, Cơ Động kinh ngạc nhìn thấy ngay tại cổng Học Viện đang có một đám đệ tử mặc giáo phục đứng tùm nham tùm nham, tựa hồ như nhìn ngắm cái gì đó.

162. Chương 82 Bồ Cáo Liên Nghị Vũ Hội (thượng)

Bên ngoài cổng Thiên Can Học Viện lúc này có hơn trăm đệ tử đang tụ tập nơi đó. Cơ Động vào Học Viện cũng xem như một khoảng thời gian, tình huống như thế này cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy. Là Học

Viện đứng đầu đại lục, Học viện do Ngũ Đại Đế Quốc chung tay tạo ra, Thiên Can Học Viện tuy rằng diện tích rộng lớn, nhưng trên thực tế tổng số đệ tử cũng không nhiều lắm. Tính toán chính xác cũng không đến một ngàn đệ tử.

Có thể đến một phần mười đệ tử tập trung lại trước cổng, hơn nữa lại còn là ban đêm nữa, hiển nhiên là phải có chuyện gì xảy ra.

Cơ Động lặng lẽ đi đến sau lưng đám đệ tử, nghe thử xem đám đệ tử này đang luận đàm chuyện gì.

- Đúng là Âm Dương Học Đường tốt nhất! Ta nhất định phải cố gắng tu luyện, ta còn có cơ hội trước mười sáu tuổi đạt đến cấp bậc hai quan.

- Haizzz, người thì tốt rồi, tuổi còn nhỏ như vậy, cũng có chút ưu thế. Ta hiện tại cố gắng mấy cũng vô dụng rồi. Kỳ thật lúc trước ta cũng còn thiếu chút nữa là đủ tiêu chuẩn rồi. Lúc ta đạt đến hai quan, chỉ mới qua khỏi mười sáu tuổi có ba tháng mà thôi. Đáng tiếc, yêu cầu trúng tuyển của Âm Dương Học Đường quá nghiêm khắc đi. Thực là hâm mộ bọn họ a! Không ngờ lại còn có Liên nghị Vũ hội nữa.

Liên nghị Vũ hội? Nghe đến bốn chữ này, Cơ Động không khỏi có chút thắc mắc, sao lại có cái gì vũ hội như thế này?

Lúc này, hắn lại nghe gã đệ tử đứng phía trước nói:

- Nghe nói, hằng năm Âm Dương Học Đường đều tiến hành hai lần vũ hội như vậy. Cái này là có mục đích, hình như là để xúc tiến việc trao đổi, làm quen giữa các nam, nữ đệ tử trong Âm Dương Học Đường, giúp gia tăng tình cảm. Dù sao bọn họ cũng đều là tinh anh cả, học viện hi vọng các đệ tử trong Âm Dương Học Đường có thể ghép thành đôi thành cặp. Hơn nữa, Học Viện còn có quy định, phàm là cha mẹ đều là đệ tử của Âm Dương Học Đường, con của bọn họ trong tương lai liền có thể trực tiếp gia nhập vào Âm Dương Học Đường, không cần trải qua bất cứ khảo hạch gì, cũng không có hạn chế về thực lực.

- Như vậy cũng được sao? Chẳng phải là khuyến khích việc tán gái hay sao?

- Dương nhiên là đúng như vậy rồi. Đừng nói là đệ tử của Âm Dương Học Đường, ngay cả đệ tử chính thức của chúng ta hay là các đệ tử sơ cấp đi nữa, Học viện cũng không phản đối việc nam nữ kết giao a! Nếu chúng ta bởi vì chuyện nam nữ kết giao mà chậm trễ việc tu luyện, tại các kỳ khảo hạch hàng năm tự nhiên sẽ bị loại ra khỏi Học viện.

- Không biết lần này có cơ hội được chọn tham gia vũ hội hay không? Huynh đệ, ta cảm thấy người có cơ hội cao lắm đó. Người cũng đã đạt thực lực ba quan rồi, độ tuổi cũng thích hợp, hơn nữa tướng mạo cũng không tệ.

- Hắc hắc, người cũng đừng có đề cao ta quá như vậy. Chúng ta cùng nhau cố gắng đi. Nếu có thể được các nữ đệ tử của Âm Dương Học Đường để ý đến thì tốt quá rồi.

Nghe các đệ tử phía trước trao đổi với nhau, Cơ Động không khỏi âm thầm gật đầu. Chế độ khuyến khích kiểu này của Thiên Can Học Viện hẳn vô cùng đồng tình. Tinh anh kết hợp với tinh anh, khả năng sinh hạ ra con cái tinh anh có tỷ lệ vô cùng lớn. Hóa ra ở thế giới này cũng có ý thức về sự di truyền như thế này. Thật là rất thú vị a.

Trong lòng thấy hiếu kỳ, Cơ Động lách nhanh vào bên trong. Với thực lực gần ba quan của hắn, chen vào tự nhiên không tính là cái gì, rất nhanh đã đi vào đến bên trong. Hắn nhìn thấy, ngay tại cột đá cổng chính của Học viện có dán một cái bố cáo:

Nhằm tăng cao sự trao đổi, quen biết giữa các đệ tử với nhau, ba ngày sau trong Âm Dương Học Đường tổ chức một buổi vũ hội. Đến lúc đó tất cả các đệ tử của Âm Dương Học Đường đều có thể tham gia, cũng có thể dắt theo người yêu hoặc bạn nhảy.

Bố cáo viết rất đơn giản, ngoại trừ một câu thông báo bên trên, phía dưới ghi rõ thời gian và địa điểm. Thời gian là buổi tối ba ngày sau, địa điểm là lễ đường Giáo Học Lôu Thổ Hệ.

Ngoại trừ cái bố cáo này ra, bên cạnh còn dán một cái bố cáo khác, chính cái bố cáo này mới là thứ mấu chốt thu hút hơn trăm đệ tử tập trung tại đây.

Mời tất cả các đệ tử chính thức và các đệ tử sơ cấp ngày mai tham gia Tuyển Tú đại hội. Đến lúc đó, tất cả các đệ tử của Học viện đều có thể tham gia. Căn cứ vào phương diện thực lực ma sư, khí chất và tướng mạo, sẽ lựa chọn mỗi nam, nữ đệ tử ra mười người. Những người được lựa chọn có thể tham gia vào Liên nghị Vũ hội của Âm Dương Học Đường ba ngày sau.

Tuyển Tú đại hội? Cái này không phải là thi Hoa Hậu, Hoa Vương hay sao? Không, so với thi Hoa Hậu, Hoa Vương còn phức tạp hơn một chút, bởi vì nó còn xét đến thực lực nữa.

Trong lòng Cơ Động cười thầm. Thiên Can Học Viện quả nhiên là không giống với người thường. Nhìn qua cái này chỉ là hoạt động thúc đẩy các đệ tử tiến hành trao đổi, thế nhưng thực tế, cái này chẳng phải là thúc đẩy sự cạnh tranh giữa các đệ tử hay sao?

Các hoạt động như vậy chỉ sợ hằng năm đều tiến hành. Bất luận là xuất phát từ nguyên nhân nào đi nữa, các học viên nhất định sẽ càng cố gắng tu luyện hơn. Loại phương pháp này nếu so với việc bức bách bằng thi cử tốt hơn không biết bao nhiêu mà nói. Đúng là không hổ Đại lục đệ nhất Học viện.

- Cơ Động, người sao lại ở nơi này? Phát Thụy đại ca tìm người cả ngày nay đó.

Một thanh âm quen thuộc chợt vang lên. Ngay sau đó, một thân ảnh cao ráo đã lách đến trước mặt Cơ Động. Các đệ tử sơ cấp và các học viên chính thức đang đứng xem bố cáo đều đồng loạt tránh ra nhường đường.

Cơ Động ngẩng đầu nhìn lại, đúng là người quen, chính là kẻ từng bị mình làm cho nhục nhã một phen, Mậu Thổ Hệ ma sư, xếp vị trí thứ mười trong Âm Dương Học Đường, Cơ Dạ Thương.

Thần sắc Cơ Dạ Thương có chút lo lắng, đi nhanh đến trước mặt Cơ Động, liếc liếc bố cáo một cái, cười nhẹ nói:

- Huynh đệ, người không có bạn nhảy à? Có muốn ta giới thiệu cho một người hay không? Tham gia Liên nghị Vũ hội của Âm Dương Học Đường chúng ta mà không có bạn nhảy, lập tức sẽ bị cười nhạo cho mà xem.

Cơ Động có chút không nói gì nhìn hắn, trong lòng thầm nói, ta và người tựa hồ cũng không thân thiết đến như vậy:

- Cơ sư huynh, vừa rồi người nói, Phát Thụy sư huynh tìm ta?

Cơ Dạ Thương nói nhanh:

- Đúng vậy! Phát Thụy đại ca tìm người cả ngày hôm nay, nói không thấy người ở trong phòng, có thể là đã đi ra ngoài dạo phố.

- Vậy ta phải đi tìm hắn đây. Cám ơn người đã thông báo.

Nói xong, Cơ Động từ biệt Cơ Dạ Thương, vội vàng chạy về phía Giáo Học Lâu của Thổ Hệ.

Hắn vừa mới rời đi, phía sau nhất thời có một đám đệ tử bàn tán xôn xao.

- Người vừa rồi là ai vậy? Nhìn qua còn nhỏ hơn chúng ta một chút, chẳng lẽ cũng là đệ tử của Âm Dương Học Đường hay sao?

- Người này người không biết đâu, hắn tên là Cơ Động, nghe nói là Ma sư Bính Đinh Song Hỏa Hệ. Rất lợi hại. Mấy ngày trước trong kỳ luận bàn trao đổi giữa các hệ, một mình hắn đánh bại toàn bộ đội của Thủy Hệ, trợ giúp Hỏa Hệ đạt được chức quán quân. Thực lực đã vượt qua hai quan. Hơn nữa một mình hắn có thể thi triển Đơn thể Ma Kỹ Tổ Hợp. Rất lợi hại đó.

- Haizzz, những người trong Âm Dương Học Đường, quả nhiên đều là quái vật cả.

Cơ Dạ Thương chỉ vài bước đã đuổi theo kịp Cơ Động, cùng hắn sóng vai chạy song song:

- Cơ Động, lần trước Phát Thụy đại ca khiêu chiến với người, sau đó cũng không có công bố kết quả. Rốt cuộc kết quả như thế nào vậy? Người khác có thể không biết, nhưng ta biết rất rõ, hắn nhất định là khiêu chiến người về Pha chế rượu, phải không?

Cơ Động liếc mắt nhìn hần, nhàn nhạt nói:

- Cái này tựa hồ cũng không quan hệ gì tới người thì phải.

Cơ Dạ Thương cười ngượng ngùng, nói:

- Cũng không thể nói như vậy. Người nghĩ xem, ta là Hội viên của Điều Tử Sư Phân hội Trung Nguyên thành, Phát Thụy lão đại là Phân hội trưởng. Chuyện thắng bại trong Pha chế rượu của Phân hội trưởng, ta đương nhiên phải quan tâm rồi.

163. Chương 82 Bỏ Cáo Liên Nghị Vũ Hội (hạ)

Cơ Động có chút buồn cười nói:

- Vậy sao người không đi hỏi Phát Thụy sư huynh?

- Chuyện này...

Cơ Dạ Thương cười khổ:

- Ta cũng muốn như vậy lắm, nhưng lá gan của ta không cho phép a! Danh hiệu Lôi Đế của Phát Thụy lão đại cũng không phải nói suông được. Hần ghét nhất là bị người khác quấy rầy. Ta tự nhiên cũng không tự chuốc lấy phiền toái. Đến giờ ta vẫn còn nhớ rõ, lúc trước Phát Thụy lão đại từng nói Thổ Hệ chúng ta đa dày, đánh rất đã tay, không khác gì đánh bao cát cả.

Nhìn bộ dáng ra vẻ đáng thương của Cơ Dạ Thương, Cơ Động không khỏi nở nụ cười nhạt. Người này tuy rằng trước kia từng ra vẻ kiêu ngạo trước mặt hần, bất quá hiện tại xem ra, hần cũng có tư cách mà kiêu ngạo. Gia nhập vào Âm Dương Học Đường càng lâu, Cơ Động càng hiểu rõ hơn nơi này ẩn chứa thực lực cường đại đến thế nào. Cơ Dạ Thương có thể xếp vị trí thứ mười trong Âm Dương Học Đường, cũng không phải do may mắn mà đạt được. Cơ Động nhìn ra được, hần muốn thân cận với mình, chính là bởi vì khả năng pha chế rượu của mình. Hiển nhiên, hần cũng là người rất thích rượu.

- Ta và Phát Thụy sư huynh có thể xem là không phân biệt được thắng bại.

Cơ Động mỉm cười nói.

Cơ Dạ Thương ra vẻ suy nghĩ nói:

- Hoàn hảo, hoàn hảo. Bất quá, ta thật sự là thấy kỳ quái. Người mới mười bốn, mười lăm tuổi, làm sao lại có được kỹ năng pha chế rượu thần kỳ đến như vậy. Ta nghe Phó hội trưởng Trần Tiêu nói, ở phương diện pha chế rượu, người không chỉ có thủ pháp thần kỳ, hơn nữa kiến thức về rượu của người, cho dù là các Điều Tử Sư vĩ đại, hãy dùng tâm mình mà cảm nhận sự khác biệt của từng loại rượu. Chỉ cần người có thể làm được điều này, sau đó tiến hành pha chế rượu, tự nhiên sẽ đạt đến một cảnh giới mới. Không phải là làm cho rượu trở thành một bộ phận của người, mà là để cho chính người trở thành một bộ phận của rượu. Về phần thủ pháp, cái đó chẳng qua chỉ là mấy cái kỹ xảo mà thôi. Lúc người đạt đến một cảnh giới nào đó, tự nhiên sẽ nước chảy thành sông, sáng tạo ra thủ pháp thích hợp nhất với mình.

Cơ Động mỉm cười:

- Không, hần nói sai rồi. Điều Tử Sư nếu luôn luôn nghĩ đến việc khống chế hương vị của rượu, như vậy, cho dù là tốt đến đâu đi nữa, cũng chỉ là điều chế một cách máy móc mà thôi. Chỉ khi nào người đem tất cả tình cảm của mình dung nhập vào trong đó, để cho rượu mà người pha chế ra thấm đẫm tình cảm của mình, lúc đó mới có thể sáng tạo ra loại Kê Vỹ Tửu của riêng người. Nếu người muốn trở thành một gã Điều Tử Sư vĩ đại, hãy dùng tâm mình mà cảm nhận sự khác biệt của từng loại rượu. Chỉ cần người có thể làm được điều này, sau đó tiến hành pha chế rượu, tự nhiên sẽ đạt đến một cảnh giới mới. Không phải là làm cho rượu trở thành một bộ phận của người, mà là để cho chính người trở thành một bộ phận của rượu. Về phần thủ pháp, cái đó chẳng qua chỉ là mấy cái kỹ xảo mà thôi. Lúc người đạt đến một cảnh giới nào đó, tự nhiên sẽ nước chảy thành sông, sáng tạo ra thủ pháp thích hợp nhất với mình.

Những lời nói này của Cơ Động tuy rất đơn giản, nhưng những lời hần nói ra đều là những tâm huyết mà hần rút ra được từ một đời Tửu Thần ở kiếp trước. Chính nhờ vào phương thức độc đáo này của mình, hần mới không có đi lầm vào đường vòng, năm ấy hần mới có ba mươi tuổi, đã có thể trở thành một thế hệ Tửu Thần. Bởi vì phần cổ chấp kia của Cơ Dạ Thương, Cơ Động mới nói ra những kinh nghiệm của hần. Về phần có thể thấu hiểu được bao nhiêu, phải xem ngộ tính của Cơ Dạ Thương đến mức nào.

Cơ Động kinh ngạc đứng ở nơi đó, cũng không có tiếp tục đi theo Cơ Động. Trong đầu không ngừng suy nghĩ về những gì Cơ Động nói. Ngộ tính của hắn vốn cao hơn người, nếu không cũng không thể mới có hai mươi mấy tuổi đã có thể đứng ở vị trí thứ mười của Âm Dương Học Đường. Lúc này trong đầu hắn mơ hồ như nắm bắt được một cái gì đó trong phương diện pha chế rượu. Thần sắc trên mặt dần dần trở nên cực kỳ phấn khích.

Sử dụng lệnh bài đi vào trong Âm Dương Học Đường, Cơ Động vừa mới bước qua khỏi cửa, đã gặp được Phát Thụy.

- Tiểu sư đệ của ta! Người chạy đi đâu vậy? Ta tìm người suốt cả ngày hôm nay cũng không thấy.

Lôi Đế nhìn thấy Cơ Động, nhất thời nhẹ nhàng thở ra.

Cơ Động bật cười nói:

- Sư huynh, ta là một người bằng xương bằng thịt, có tay có chân, người còn sợ ta bị mất hay sao? Chúng ta ta chẳng phải là vừa mới trở về sao? Ta ra ngoài dạo vài vòng thôi mà. Người tìm ta vội vã như vậy là có chuyện gì thế?

Phát Thụy khoát tay ôm bả vai Cơ Động, kéo hắn đi về phía trong:

- Cũng không phải là ta muốn tìm người, là sư phụ tìm người. Lần này sư phụ đối với người là cực kỳ hài lòng đó! Không chỉ là chuyện sơ khảo, hơn nữa còn chuyện ngày hôm qua người dám chống đối sư mẫu nữa. Không biết sư phụ nghe ai nói lại, lão nhân gia ông đã hưng phấn suốt cả ngày hôm nay đó. Đặc ý vô cùng. Vừa mới sáng bảnh mắt sư phụ đã kêu ta đi kiểm kê đồ đệ bảo bối này. Lão nhân gia từ trước đến giờ chưa từng xưng hô với ta như vậy a.

Cơ Động cười khổ nói:

- Xem ra, quan hệ giữa sư phụ và sư mẫu rất vi diệu a.

Phát Thụy gật gật đầu, ghé sát tai Cơ Động nói nhỏ:

- Hai lão nhân gia bọn họ yêu nhau cả đời, cũng tranh đấu với nhau cả đời. Bản thân sư phụ vốn tính tình quật cường, thế nhưng lại bị sư mẫu áp chế hơn trăm năm. Lần này người lại vì sư phụ mà ra mặt chống đối sư mẫu, khiến cho ông ta hãnh diện. Người nói hắn có thể không cao hứng được không?

Phát Thụy dẫn theo Cơ Động đi đến tầng thứ năm của Âm Dương Học Đường. Bản thân Cơ Động cũng chưa có quyền hạn để đi đến nơi này, về phần tầng thứ sáu sâu nhất, nơi đó Phát Thụy cũng không thể tùy tiện đi vào, càng không thể dẫn người khác đi vào. Hắn để Cơ Động đứng chờ ở tầng năm, một mình đi thông báo cho Chúc Dung.

Một lát sau, Phát Thụy và Chúc Dung đã trở lại. Làm cho Cơ Động kinh ngạc chính là, không chỉ có hai người bọn họ, ngay cả Thái Ất Âm Chiêu Dung, mặc một bộ cung trang màu lam cực kỳ sạch sẽ, hoa lệ, cũng đi chung với hai người.

Cách ăn mặc hôm nay của Âm Chiêu Dung cũng không khác gì ngày hôm qua, trong tay vẫn cầm theo một cây quyền trượng nặng không biết bao nhiêu kia. Chỉ có điều thần sắc hôm nay lại biến hóa rất nhiều, vẻ mặt rất không cam lòng, thậm chí còn mang theo vài phần phẫn uất nữa.

So sánh với Âm Chiêu Dung, Chúc Dung lại hoàn toàn ngược lại, ngẩng đầu ưỡn ngực mà bước đi. Nếu nói hắn vênh vác tự đắc cũng không đầy đủ, bộ dáng và sắc mặt đắc ý, vui vẻ kia, nếu nói hắn là một vị tướng quân vừa thắng trận trở về cũng không ai dám cãi.

Nhìn thấy hai vợ chồng già này, Cơ Động không khỏi có chút buồn cười. Theo như hắn đánh giá, sư phụ và sư mẫu này hành động, tác phong giống y như hai đứa con nít vậy. Nhưng hắn cũng hiểu rất rõ, cái này tuyệt đối không có nghĩa là hai vợ chồng Chúc Dung tình cảm không tốt. Càng ngược lại, tranh đấu cãi cọ với nhau suốt cả trăm năm, phần tình cảm trong đó mấy ai có thể so sánh được?

- Sư phụ, sư mẫu.

Cơ Động tiến lên mấy bước hành lễ.

Chúc Dung ha ha cười, tiến lên vài bước đưa tay vỗ nhẹ lên bả vai Cơ Động, đắc ý nói:

- Có nghe rõ không, lão thái bà. Đồ đệ bảo bối của ta gọi ta là sư phụ, gọi người là sư mẫu đó. Về phương diện tu luyện, người tu luyện trước ta mấy năm, thực lực quả thực mạnh hơn ta một chút. Bất quá, về phương diện lựa chọn đồ đệ, người kém ta xa a. Người lợi hại thì sao chứ? Năng lực của người cũng không có ai có thể truyền thừa xuống. Chỉ cần thêm vài năm nữa, chờ hai đồ đệ ngoan này của ta trưởng thành hơn một tí, khắp thiên hạ ai mà chẳng biết Chúc Dung ta có hai đồ đệ tuyệt thế cơ chứ?

Âm Chiêu Dung bĩu môi:

- Nhìn xem sắc mặt vênh váo của người kia, sống hơn trăm tuổi rồi, người cũng không biết cái gì gọi là khiêm tốn à? Tiểu Động Động là do người dạy hay sao? Hắn tổng cộng đến Học Viện được mấy ngày rồi? Ta cũng chưa từng nghe nói qua người dạy hắn cái ma kỹ hay phương pháp tu luyện gì a. Bản thân hắn là Thiên tài thôi. Về phần danh phận sư phụ này của người, chẳng phải do người vội vàng vàng chạy lại giành lấy, nhận người ta làm đồ đệ mà có hay sao? Đừng có tự mình thiếp vàng lên mặt mình nữa. Cái này là do ta lúc đó không có ở trong Học Viện thôi, nếu không, làm sao đến phiên người cơ chứ? Đừng quên, Tiểu Động Động chính là Bính Đinh Song Hỏa Hệ a.

Chúc Dung cả giận nói:

- Người nói vậy bực gì đó. Ta chỉ là chưa kịp truyền thụ mà thôi. Lần này hắn hoàn thành sơ khảo trở về, ta đã chuẩn bị dốc hết tất cả kỹ năng của ta mà truyền thụ rồi. Người dám nói kỹ năng của ta không tốt sao? Cái này là do chính sư phụ của ta, là ca ca của người dạy ta đó.

Âm Chiêu Dung đi đến phía bên kia của Cơ Động:

- Lão đầu tử chết tiệt, người dạy Tiểu Động Động chỉ tổ làm hỏng mất đệ tử giỏi mà thôi. Siêu Tất Sát Kỹ người có được mấy cái đây? Còn đòi dạy đệ tử nữa sao? Tiểu Động Động như một khối ngọc chưa rèn giũa, vào đến tay người chỉ sợ sẽ bị người làm cho vỡ nát mất thôi. Tiểu Động Động, bây giờ vẫn còn kịp, bỏ lão ấy, bái ta làm sư phụ đi. Không đến mười năm, ta sẽ huấn luyện người, giúp người vượt qua Tiểu Thụy Thụy, người thấy sao?

Nhìn hai vợ chồng Chúc Dung, Cơ Động không khỏi một trận không nói nên lời, hắn thật sự không biết phải trả lời thế nào. Nhưng mà, cảnh hai vợ chồng Chúc Dung cãi nhau như vậy, lại khiến cho trong lòng hắn dâng lên một cảm giác ấm áp dạt dào. Không khỏi nghĩ đến, nếu như có một ngày nào đó, mình cũng có thể cùng với Liệt Diễm giống như vậy, lúc đó cho dù phải chết ngay hắn cũng không tiếc nuối.

164. Chương 83 Tam Quan, Linh Ma Hợp Nhất (thượng)

- Khụ khụ...

Phất Thụy đột nhiên ho khan mấy tiếng, tiến đến bên cạnh Chúc Dung hạ giọng nhắc nhở:

- Sư phụ, không phải ngài đã nói là cần phải bắt đầu dạy tiểu sư đệ hay sao?

Chúc Dung vỗ vỗ gáy:

- Đúng, đúng. Người xem, để cho lão thái bà này quấy rối này giờ, khiến cho ta ngay cả chuyện chính sự cũng quên mất luôn. Lão thái bà, người đi được rồi đó. Ta cần dạy đồ đệ.

Âm Chiêu Dung chậm rãi bước sang một bên, kéo một chiếc ghế trong phòng Phất Thụy ngồi xuống.

- Ta lại rảnh rồi không có gì làm, muốn ở lại đây giám sát người một chút, để xem người dạy Tiểu Động Động như thế nào đây.

Chúc Dung tuy rằng cùng với Âm Chiêu Dung đấu đá với nhau cả đời, thế nhưng căn bản mà nói, hắn vẫn là thập phần sợ vợ. Nhìn thấy bộ dáng giận dữ kia của Âm Chiêu Dung, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, buông tay đang ôm bả vai Cơ Động ra, nói:

- Cơ Động, lần sơ khảo này của người ta đã nghe sư huynh người kể lại. Biểu hiện của người quả thật vượt qua sự dự liệu của ta nữa. Quan trọng nhất chính là, người chiếm được sự ủng hộ của Bính Hỏa Thần Thú Chu Tước, biểu tượng của Bính Hỏa Hệ chúng ta.

Nói đến đây hắn còn cố tình liếc sang thê tử mình một cái, đắc ý ưỡn ngực ra.

- Nghe sư huynh của người nói, hiện tại ma lực của người đã đạt đến ba mươi cấp rồi. Một khi đã như vậy, người trước hết đột phá cửa ải ba quan này đi, sau đó ta mới có thể truyền thụ cho người các loại ma kỹ.

Cơ Động hỏi:

- Ngay tại phòng của sư huynh luôn sao?

Chúc Dung chấp tay nói:

- Chỗ của sư huynh người xem như khá yên tĩnh, cứ ở trong này làm luôn đi. Người cứ yên tâm mà đột phá, không cần có bất cứ tạp niệm gì cả, cũng không cần phải lo lắng chuyện gì. Có ta và sư mẫu của người ở đây hộ pháp, tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì đâu.

- Vâng ạ.

Cơ Động nhanh chóng đáp ứng một tiếng. Từ chỗ Chu Tước trở về cũng đã trải qua một khoảng thời gian, hơn nữa lúc hắn nghỉ ngơi tu luyện trong Chu Tước Huyết Động, hấp thu một phần năng lượng trong Bản mạng Hồng Liên của Liệt Diễm, hai loại năng lượng song thuộc tính trong luồng Âm Dương lốc xoáy của hắn cũng đã căng phồng hết mức, khiến hắn vô cùng khó chịu. Cho dù Chúc Dung không có đi tìm hắn, hắn cũng trong khoảng thời gian ngắn tìm cách đánh sâu vào ba quan.

Khoanh chân lại, ngồi xuống mặt đất, tâm tình Cơ Động dần dần bình tĩnh lại. Trong lòng hắn chỉ có một loại tạp niệm duy nhất là hình bóng của Liệt Diễm, nhưng lúc mà hắn nghĩ đến Liệt Diễm, cũng chính là lúc hắn dễ dàng tiến vào trạng thái nhập định nhất.

Tâm thần Cơ Động nhanh chóng tiến vào trạng thái minh tưởng, thúc dục luồng Âm Dương lốc xoáy, ma lực trong cơ thể nhất thời vận chuyển nhanh lên. Trên tay Cơ Động vẫn còn mang cặp Nhật Nguyệt Quang Huy mà Chúc Lão Nhị đã cho hắn. Trong quá trình tu luyện, có được cặp bao tay này tuyệt đối là chuyện tốt, bất luận là Bính Hỏa nguyên tố hay là Đinh Hỏa nguyên tố, thông qua cặp bao tay này, hút vào cơ thể hắn, cũng đã trải qua một lần áp súc. Như vậy, khi vào đến trong cơ thể hắn, sự áp súc cũng sẽ trở nên đơn giản hơn một chút, tốc độ hấp thu ma lực cũng tăng lên khá nhiều.

Thanh âm của Chúc Dung vang lên bên tai Cơ Động:

- Một quan tăng lên hai quan, là ma lực biến hóa từ trạng thái khí sang trạng thái lỏng, tượng trưng cho ma lực áp súc và ngưng tụ. Ma lực ở trạng thái lỏng, có thể làm cho bản thân người có thể chiến đấu kéo dài, bộc phát ra ma lực có uy lực càng mạnh. Nhưng từ hai quan lên ba quan, lại là một khái niệm khác hẳn. Sở dĩ ba quan được gọi là cái bình chướng thứ hai trong quá trình tu luyện của ma sư, giống như quá trình ngưng tụ vậy, bởi vì bản chất của hai quan và ba quan là không giống nhau. Khi còn hai quan, ma lực tuy là chuyển hóa thành trạng thái lỏng, nhưng cái mà người tu luyện cũng chỉ là ma lực của bản thân người mà thôi. Nhưng mà đến cấp bậc ba quan thì không giống vậy nữa. Điểm mấu chốt nhất của việc đột phá cấp bậc ba quan, chính là trong ma lực của bản thân có thêm một thứ khác nữa. Thứ thêm vào này, chính là ý niệm của chính người, có thể gọi là Tinh thần lực cũng được. Trong quá trình đột phá này, người nhất thiết phải đem ý niệm của bản thân người tiến hành kết hợp với ma lực trong cơ thể, làm cho mỗi một giọt ma lực trong cơ thể người đều thấm đẫm đầy ý niệm ba động của mình. Cứ như vậy, lúc người sử dụng ra ma kỹ, đem ma lực trong cơ thể phóng thích ra ngoài, sẽ có thể dẫn động các nguyên tố ma lực cùng thuộc tính trong không khí kết hợp với ma lực mà người phóng thích ra thông qua ma kỹ, do đó đạt đến cảnh giới mượn dùng thiên địa lực để phát động công kích mục tiêu. Bởi vậy, ba quan tuy rằng cũng là ma lực ở trạng thái lỏng, so với hai quan chỉ hơi keo đặc hơn mà thôi, thế nhưng bản chất cả hai lại thuộc về hai phạm trù khác nhau. Việc mà hiện tại người phải làm, chính là đem toàn bộ ý niệm của mình tập trung, dồn nén vào trong căn nguyên trong lòng ngực. Dưới tình huống ma lực của người đã đạt đến cấp bậc ba mươi cấp, ma lực của người sẽ tự nhiên tiến hành dung hợp với ý niệm. Trong toàn bộ quá trình này, người tuyệt đối không thể có nửa phần phân tâm, phải toàn tâm toàn ý cảm nhận sự biến hóa thuộc tính của ma lực trong cơ thể. Đối với một ma sư bình thường mà nói, đây là một quá trình cực kỳ gian nan. Mà bản thân người

lại là ma sư Song thuộc tính, phải đồng thời cảm thụ sự biến hóa của cả hai loại ma lực Âm Dương tương phản. Nhất định phải càng toàn tâm chú ý.

Vừa nói đến tu luyện, thanh âm của Chúc Dung lại một lần nữa trở nên nghiêm túc. Thanh âm mạnh mẽ, giọng điệu có lực cứ từng chữ từng chữ vang vọng trong đầu của Cơ Động. Nghe những lời hắn nói, Cơ Động chỉ cảm thấy căn nguyên của mình đã bắt đầu rục rịch, hơn nữa ý niệm của mình cũng tựa hồ như bị một cỗ lực lượng đặc thù từ bên ngoài không ngừng áp bách vào, so với bình thường càng dễ dàng ngưng tụ hơn.

Hắn nhắm chặt hai mắt tự nhiên là không thể nhìn thấy, lúc này trong phòng, xung quanh thân thể Chúc Dung đã xuất hiện một tầng ma lực ba động kỳ dị. Hai mắt của hắn đã hoàn toàn biến thành một màu đỏ rực, giống như cặp mắt của Chu Tước mà Cơ Động từng gặp qua. Luồng ma lực ba động kia trong suốt vô sắc, vô cùng kỳ dị, quay tròn chung thân thể Cơ Động, làm thành một cái lồng ma lực ngũ hành, bao phủ lấy thân thể hắn. Mỗi một phần biến hóa trên người Cơ Động, đều thông qua cái lồng ma lực kia mà chuyển đến, xuất hiện trong ý niệm của Chúc Dung.

Sau khi trải qua lần sơ khảo này, không nói đến chuyện Cơ Động vì hắn mà ra mặt bên ngoài, ở trong lòng Chúc Dung đã hoàn toàn xác định, đứa tiểu đồ đệ này của hắn tuyệt đối là hy vọng tương lai của Hỏa Hệ. Phát Thụy tuy rằng có thể bằng vào một thân ma lực Lôi thuộc tính có thể xưng bá trong Âm Dương Học Đường, tuy rằng hắn xuất thân từ Hỏa Hệ, nhưng ma lực của hắn cũng không hoàn toàn danh chính ngôn thuận là ma lực Hỏa Hệ. Nhưng Cơ Động lại không giống như vậy, Bính Đình Song Hỏa, Cực Hạn Chi Hỏa, có thể nói là một tuyệt thể thiên tài mà Chúc Dung chưa bao giờ gặp qua.

Âm Chiêu Dung lặng lẽ ngồi ở một bên mà nhìn, chân chính đến thời khắc trọng yếu, bà ta tuyệt đối sẽ không quấy rầy Chúc Dung. Cảm nhận được ý niệm ba động của Chúc Dung, trên mặt bà ta không khỏi toát ra nụ cười nhàn nhạt. Trong lòng cười thầm, lão đầu tử chết tiệt này, bất quá chỉ là đột phá ba quan mà thôi, lại quan trọng hóa vấn đề như vậy sao? Lúc trước khi Tiểu Thụy Thụy đột phá sáu quan, cũng không thấy lão ấy kích động như thế này. Đối với chính cháu nội ruột của mình mà hắn cũng không có đối xử tốt như với Cơ Động vậy.

Lắng nghe những gì Chúc Dung nói, Cơ Động tập trung ý niệm chậm rãi đưa xuống trước ngực, trực tiếp ngưng tụ đến vị trí của căn nguyên. Lúc này, dưới sự cảm nhận của ý niệm hắn, giống như là đang tiến nhập vào trung tâm của Âm Dương lốc xoáy, chung quanh hoàn toàn là quang mang hai màu đen, vàng kim, cảm nhận được ba động mãnh liệt của hai loại cực hạn song hỏa. Ý niệm của Cơ Động hoàn toàn rộng mở, đối với địch nhân mà nói, thuộc tính bá đạo của cực hạn song hỏa đủ để làm cho bất cứ đối thủ nào phải lâm vào sợ hãi. Nhưng đối với Cơ Động mà nói, hai loại hỏa diễm này lại vô cùng quen thuộc.

165. Chương 83 Tam Quan, Linh Ma Hợp Nhất (hạ)

Hắn có thể thành công đạt được hai đại cực hạn song hỏa, dĩ nhiên cùng với sự trợ giúp của Liệt Diễm có mối quan hệ không nhỏ, càng quan trọng hơn chính là bản tính cao ngạo của hắn cũng có vài phần tương tự với uy nghiêm cao ngạo của hai đại quân vương, mới đạt được sự tán thành của bọn họ, chẳng qua là so sánh với hai đại quân vương, hắn kém hơn vài phần bạo liệt mà thôi.

Ý niệm nhanh chóng mở rộng ra, sự khó khăn khi đột phá ba quan, Cơ Động một chút cũng không có cảm nhận ra, hắn chỉ cảm thấy được trong ý thức của mình, bắt đầu có từng cái từng cái quang điểm màu đen, màu vàng kim không ngừng dung nhập vào trong đó, cảm nhận được sự tồn tại của chúng nó, giống như là có thêm một người bạn vậy. Đồng bạn càng ngày càng nhiều, ý niệm của Cơ Động tựa hồ như cũng được mở rộng càng ngày càng khổng lồ hơn. Hắn căn bản cũng không có không chế gì, đã hoàn toàn đắm chìm trong thế giới kỳ diệu kia.

Âm Chiêu Dung này giờ vẫn thủy chung nhìn chăm chú vào sắc mặt của chồng mình, bà ta đột nhiên phát hiện, thần sắc của Chúc Dung bắt đầu dần dần trở nên quái dị hơn, ngạc nhiên giống như là há miệng đớp phải con ruồi vậy. Mà ngay cả ma lực ba động đang quay quanh thân thể Cơ Động cũng thoáng thả lỏng hơn vài phần. Thực lực của bà ta mặc dù cao hơn Chúc Dung, chỉ là lúc này Chúc Dung đang tiến hành hộ pháp cho Cơ Động đánh sâu vào ba quan, có ma lực ngăn cách, cho nên bà ta cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

- Lão đầu tử, người làm sao vậy? Âm Dương Song thuộc tính đột phá ba quan khó khăn lắm à?

Âm Chiêu Dung nghi hoặc hỏi. Thanh âm của bà ta rất lớn, thể nhưng lúc này trong phòng cũng chỉ có mình Chúc Dung có thể nghe thấy được.

Khuôn mặt Chúc Dung khẽ giật lên một cái:

- Không phải khó khăn, mà là rất dễ dàng. Ta căn bản là không cảm giác được Cơ Động đang gặp bình cảnh. Ma lực của hần tựa hồ là hoàn toàn tự nhiên dung nhập với ý niệm. Ta chưa bao giờ gặp qua quá trình đột phá ba quan nào lại thuận lợi, dễ dàng như lần này cả.

Âm Chiêu Dung hơi hơi sửng sốt:

- Vậy người cũng không cần quá khẩn trương. Dù sao thì ma sư song thuộc tính cũng là lần đầu tiên chúng ta nhìn thấy... Cần thận một chút là được rồi.

Ngay lúc hai vợ chồng bọn họ trao đổi với nhau, đột nhiên lúc đó, trên người Cơ Động bắt đầu xuất hiện một lớp bạch quang mênh mông nhàn nhạt. Cùng lúc đó, cái hai màu song thuộc tính cũng đã ngưng tụ trên đỉnh đầu hần.

Năm khóa Miện Tinh hai màu phát ra ánh sáng lóng lánh, nhẹ nhàng rời khỏi Miện Hoàn, bay lên, thông thấy xoay tròn chung quanh .

Miện Tinh rời khỏi Miện Hòa, đây là dấu hiệu sắp sửa đột phá. Nhưng tầng bạch quang tản mát chung quanh thân thể Cơ Động lại làm cho bọn họ không hiểu nổi. Hai người liếc nhìn nhau, đồng thời đem ý niệm tập trung lên người Cơ Động. Âm Chiêu Dung cũng một lần nữa đứng lên, đi đến bên cạnh Chúc Dung, cùng chồng mình nhìn chăm chú vào Cơ Động.

Lúc này Cơ Động cũng không còn cảm giác gì đối với ngoại giới nữa. Hần đã hoàn toàn chìm đắm trong quá trình ma lực và ý niệm dung hợp với nhau. Mỗi một phân ma lực của hần giống như là rộng mở ra, ôm ấp lấy bất cứ phần ý niệm nào dừng mãnh tiến vào. Ma lực vốn là ở trạng thái lỏng, lúc này trong cơ thể hần tựa hồ như biến thành từng cái từng cái bọt khí trong suốt. Khi ý niệm của hần cũng với những bọt nước li ti kia kết hợp lại với nhau, bên ngoài mỗi cái bọt nước kia lại có thêm một tầng quang thải nhàn nhạt, càng trở nên trong suốt, sáng ngời hơn. Trước kia Cơ Động chỉ là thông qua ý niệm để điều động toàn bộ ma lực của mình, hiện tại hần chỉ cảm giác được, tựa hồ như mỗi một phân ma lực của mình đều có thể thoải mái nương theo ý niệm mà phát động. Luồng Âm Dương lốc xoáy cũng không vì ma lực của hần phát ra mà thay đổi tốc độ vận chuyển, hoàn toàn có thể dựa vào ý niệm của hần khống chế mà tiến hành điều chỉnh. Mà ngay cả phương pháp Âm Dương Thần Tỏa kia tựa hồ cũng phát sinh biến hóa. Lần đầu tiên Cơ Động có thể hoàn toàn khống chế được mỗi một phân ma lực trong cơ thể. Không thể nghi ngờ, cảm giác giống như tại một khắc này bản chất ma lực đã hoàn toàn bay vọt.

Có lẽ, lúc này trong cơ thể hần tổng thể số lượng ma lực cũng không có tăng lên, nhưng mà, mỗi một phân ma lực kia sau khi cùng với ý niệm dung hợp thành một thể, tổng thể năng lực lại tăng vọt rất nhanh. Cơ Động có thể cảm giác được, lúc mình thúc dục luồng Âm Dương lốc xoáy phát động ra khỏi cơ thể, dưới sự thúc dục của ý niệm, mỗi một phân ma lực của mình đều giống như là một khóa mặt trời nho nhỏ, hấp thụ các ma lực nguyên tố cùng thuộc tính trong không khí dung nhập vào trong đó. Chẳng những có thể tăng tốc độ hấp thụ nguyên tố ma lực của mình, đồng thời, khi phóng thích ra ma lực, cũng không còn giống như lúc trước, hoàn toàn dựa vào ma lực của bản thân mà hỗ trợ. Nói cách khác, sau này khi thi triển ra ma kỹ, chẳng những uy lực sẽ gia tăng lên, đồng thời sự tiêu hao của bản thân cũng sẽ giảm bớt rất nhiều. Chỉ riêng phương diện này thôi, đã thể hiện rõ sự chênh lệch giữa hai quan và ba quan.

Lúc ở trong Địa Linh Sơn, Cơ Động sở dĩ có thể bằng vào thực lực hai quan mà đối kháng với các đối thủ ba quan, cũng không phải bởi vì ma lực của hần rất cường đại. Có ba nguyên nhân chủ yếu, một là do thuộc tính áp chế, thuộc tính của cực hạn song hỏa chí âm chí dương có uy lực làm cho bất cứ đối thủ nào, ma lực ra sao cũng không thể hoàn toàn phát huy ra hết. Do đó mười thành năng lực cũng chỉ có thể phát huy tới đa được sáu, bảy thành mà thôi. Nguyên nhân thứ hai chính là hần có được ma kỹ của hai đại quân vương.

Ma kỹ của Hỏa Diễm Quân Vương, chính là có được sức bộc phát cường hãn đến cực độ. Loại ma kỹ của một đời quân vương này chỉ là trong nháy mắt có thể phóng thích ra, chỉ một nháy mắt đó thôi, rất có thể chính là khoảng khắc tất sát vĩnh hằng, trong nháy mắt làm cho đối thủ tiêu tán. Mà ma kỹ của Âm Viêm

Ma Vương, chính là cực hạn xâm nhập, thôn phệ, hơn nữa còn có năng lực chế trụ cùng với làm cho đối thủ suy yếu. Dưới một số tình huống đặc thù, ma kỹ của Âm Viêm Ma Vương càng đáng sợ hơn của Hỏa Diễm Quân Vương rất nhiều. Sức bộc phát của Hỏa Diễm Quân Vương còn có thể mạnh mẽ ngành kháng được, thế nhưng ma kỹ của Âm Viêm Ma Vương, hơn nữa còn dùng Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa phóng thích ra, các loại năng lực phòng ngự sẽ lập tức bị phá hỏng, làm cho địch nhân nháy mắt lâm vào cục diện bất lợi. Hai loại ma kỹ của Cơ Động, Âm Nguyệt Trảo, Âm Nguyệt Diễm, cả hai đều có năng lực hạn chế đối thủ, khiến đối thủ tạm thời không thể phát động công kích.

Đúng là nhờ vào mã kỹ của hai đại quân vương, cộng thêm thuộc tính áp chế của hai loại cực hạn song hỏa, mới có thể trong nháy mắt tiếp xúc đã phát sinh ra lực lượng đủ để hủy diệt đối thủ, giúp cho Cơ Động có thể phát ra một kích tất sát.

Nguyên nhân thứ ba, cũng là nguyên nhân trọng yếu nhất, chính là sự khinh thường của địch nhân đối với Cơ Động và Lam Bảo Nhi, cùng với năng lực công kích của Cơ Động mang đến tính bất ngờ và thêm vài phần vận khí nữa.

Ai có thể ngờ được một gã ma sư hai quan lại có thể bộc phát ra lực lượng cường đại đến mức đó? Ai có thể ngờ được công kích trong nháy mắt của hắn có thể phát huy ra uy lực cường hãn đến như vậy? Mà gã trung niên áo đỏ Hỏa Hệ kia chết oan uổng nhất, mãi đến lúc chết hắn cũng không hiểu rõ lực lượng Âm Viêm Ma Vương mà Cơ Động phát ra cường hãn đến mức nào, có thể nói là chết hồ đồ đến cực điểm.

Nếu không phải là do ba nguyên nhân này cùng gộp lại một chỗ, trong trận chiến ấy, Cơ Động hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Là do ba nguyên nhân kia tổng hợp lại một chỗ, vượt qua ưu thế chênh lệch giữa hai quan và ba quan, cho nên Cơ Động mới có thể khắc địch chế thắng, cũng không có nghĩa là ma lực của hai quan và ma lực ba quan chênh lệch không lớn.

Càng cảm nhận được sự biến hóa chung quanh thân thể, Cơ Động lại càng thấu hiểu rõ ràng hơn. Chỉ sắp đột phá ba quan, ma lực và ý niệm chỉ mới dung hợp đã khiến hắn có thực lực cảm thụ như thế này. Như vậy, nếu mạnh hơn nữa, năm quan, sáu quan, thậm chí giống như Âm Chiêu Dung vậy, có được chuyên chú danh hiệu, thì sẽ cường đại đến mức nào.

Ngay tại thời điểm Cơ Động chìm đắm trong sự biến hóa về chất của hai đại cực hạn song hỏa, đang suy nghĩ, lĩnh ngộ sự huyền bí của ba quan, thân thể hắn lại xuất hiện biến hóa. Những biến hóa chỉ có thể nhìn thấy từ bên ngoài. Tầng hào quang màu trắng vốn đang bao phủ bên ngoài cơ thể hắn lúc này giống như một tầng chất lỏng, không ngừng lưu chuyển xung quanh thân thể hắn, phát sinh ra biến hóa kỳ dị.

166. Chương 84 Chu Tước Biến (thượng)

Tầng chất lỏng màu trắng ngà này khẽ nhấp nháy trên làn da của Cơ Động, tựa hồ như là một bộ phận cơ thể của hắn vậy.

- Chiêu Dung, người cảm nhận được không?

Chúc Dung đột nhiên quay sang hỏi thê tử hắn đang đứng bên cạnh.

Âm Chiêu Dung gật gật đầu:

- Làm sao không cảm nhận được? Toàn bộ Hỏa nguyên tố trong không khí đã bị hút sạch rồi. Cái này cũng không phải là hấp thu, mà phải gọi là thôn phệ mới đúng. Tầng bạch quang bên ngoài lớp da của hắn rốt cuộc là cái gì? Ta có thể khẳng định, cái này cũng không phải bất cứ loại ma lực tà ác gì, mà ngược lại là một loại năng lượng thập phần thần kỳ. Bản thân nó tựa hồ như cùng với thân thể của Tiểu Động Động hoàn toàn dung hợp với nhau, hiện tại do hắn sắp đột phá lên cấp bậc ba quan mà xuất hiện. Toàn bộ Bính Hỏa nguyên tố trong không khí chính là bị nó hấp thụ hết toàn bộ.

Phát Thuy này giờ đứng bên cạnh cũng trầm ngâm:

- Tầng bạch quang này tựa hồ như không ngừng nhấp nháy, dường như là bản thân nó có sinh mệnh lực vậy. Ta có thể cảm nhận được Hỏa thuộc tính của nó vốn cực kỳ thuần túy, chỉ có điều không phải là Dương Hỏa, mà cũng không phải là Âm Hỏa. Cái này đến tột cùng là loại Hỏa gì đây?

Nghe những gì Phát Thụy nói, trong đầu Âm Chiêu Dung chợt lóe lên linh quang, giật mình nói:

- Chẳng lẽ đây chính là Hỗn Động Chi Hỏa trong truyền thuyết hay sao? Lão nhân, người còn nhớ đại ca ta đã từng nói qua Hỗn Động Chi Hỏa hay không?

Chúc Dung gật gù đầu, sự khiếp sợ trong mắt hắn còn mãnh liệt hơn so với Âm Chiêu Dung:

- Làm sao có thể quên được. Sư phụ từng nói qua, lúc Thiên Địa mới thành lập, Ngũ Hành nguyên bản không có phân ra Âm Dương, gọi chung là Hỗn Động. Sau khi Hỗn Động phân khai, mới tách ra thành Âm Dương. Dương ở trên, Âm ở dưới. Dần dần mới tạo ra toàn bộ thế giới chúng ta. Hỗn Động chính là lực lượng căn nguyên nhất của thế giới. Chẳng lẽ lại là, Cực Hạn Song Hỏa của Cơ Động dung hợp với nhau, cuối cùng lại biến thành Hỗn Động Chi Hỏa hay sao?

Âm Chiêu Dung lắc đầu liên tục:

- Không, điều đó không có khả năng. Hỗn Động Chi Hỏa khủng bố đến mức nào. Cho dù là ta cùng với đại ca cùng nhau thi triển ra Siêu Tất Sát Kỹ Ma Kỹ Tổ Hợp cũng không phóng thích ra được. Đại ca từng nói qua, lực lượng Hỗn Động thì không có gì cản nổi, uy lực vượt qua tất cả các Siêu cấp Tất Sát Kỹ... Tiểu Động Động bất quá chỉ mới có ba quan, làm sao có thể nắm giữ được lực lượng này cơ chứ? Bất quá, thuộc tính của tầng bạch quang trên người hắn, thật sự đã rất gần với Hỗn Động. Chỉ có một khả năng, đó là lúc hắn trợ giúp Chu Tước ấp trứng, hai loại cực hạn song hỏa nhất thời phát sinh ra biến dị, dưới tác dụng tương hỗ của ma lực Chu Tước, mới phát sinh ra biến hóa như vậy. Cái này cũng không phải chân chính là Hỗn Động Chi Hỏa, nhưng rất có thể là tương đương với Cực Hạn Chi Hỏa, một chút Hỗn Động Căn Nguyên lực. Nhưng cho dù như thế, cũng đã phi thường tốt rồi. Nếu như Tiểu Động Động có thể khống chế được tầng bạch quang này, trong tương lai nếu hắn có thể tu luyện ma lực đến cấp bậc của ta, nhất định sẽ là vô địch thiên hạ. Nếu chân chính nắm giữ được Hỗn Động Chi Hỏa, đó chính là Thần.

oOo

Địa tâm hồ.

Liệt Diễm lúc này đang đứng trên khối nham thạch, gương mặt đã có chút thất thần. Từ sau khi Cơ Động rời đi, nàng ta vẫn đứng ở chỗ này, cũng không có di động nửa phần. Tất cả những chuyện phát sinh với Cơ Động, cũng thủy chung được nàng quan sát cẩn thận.

- Hỗn Động Nguyên Thể. Hấp thu Nhật Thực Âm Khí, lại kết hợp với Cực Dương ma lực của Chu Tước, không ngờ lại làm xuất hiện Hỗn Động Nguyên Thể? Tiểu Cơ Động, chẳng lẽ sẽ có một ngày nào đó người thật sự có được năng lực bảo hộ ta hay sao? Không nghĩ đến chuyện này nữa, người đã có Hỗn Động Nguyên Thể cơ bản nhất, ta thế nào lại có thể để nó tiêu tán đi theo thời gian đây. Vị sư mẫu kia của người chỉ biết đây là Hỗn Động Căn Nguyên Lực, nhưng cũng không biết cho dù là bộ Chu Tước Nội giáp biến dị ẩn chứa trên người người cũng không có khả năng lưu trữ lại một tia Hỗn Động Chi Hỏa Nguyên Thể này. Một thời gian không lâu sau nó sẽ tự nhiên tiêu tán mất. Tuy là một chút Hỗn Động Nguyên Thể này mang đến cho người chỗ tốt không ít, Âm Dương Song Hỏa của người từ nay về sau cũng không bao giờ xuất hiện trạng thái mất cân bằng nữa, nhưng mà như vậy cũng chưa đủ. Cơ duyên như thế này, cho dù là trăm vạn năm sau cũng chưa chắc sẽ xuất hiện một lần nữa. Để ta giúp người một tay, lưu lại một ít Hỗn Động Nguyên Thể này, để lại một mầm mống trong cơ thể người vậy.

Vừa nói, cặp mắt to tròn của Liệt Diễm đột nhiên sáng chói lên, lấy thân thể nàng làm trung tâm, một loại khí chất vô cùng đặc thù chợt nở rộ ra. Nếu nói khí tức của hai đại quân vương là cực kỳ cao ngạo, như vậy khí chất của Liệt Diễm là linh hoạt, kỳ ảo.

Toàn bộ thế giới trong Địa Tâm Hồ trong khoảnh khắc xuất hiện biến hóa cực lớn, chính là bản thân hồ nham thạch nóng chảy kia, chợt trong nháy mắt phân chia thành hai phần, có hai màu sắc phân biệt rõ rệt. Phía bên trái Liệt Diễm là màu lam, bên phải là màu đỏ. Bính Đình song hỏa nguyên tố không lộ trong toàn bộ Địa Tâm Hồ không ngờ trong nháy mắt bị Liệt Diễm hoàn toàn phân tách ra. Chỉ một chiêu thức

đó, cũng đã cường hân hơn Chu Tước, trong nháy mắt làm toàn bộ không trung tràn ngập Bính Hỏa ma lực.

Lam và đỏ, Đinh Hỏa và Bính Hỏa đồng thời phát sinh ra biến hóa, trong giây lát đã hoàn toàn biến thành hai màu đen và vàng kim. Chỉ có một tắc xung quanh thân thể Liệt Diễm mới không có bị hai loại màu sắc kia thấm dẫm mà thôi. Trong mắt Liệt Diễm toát ra sự tập trung mãnh liệt, hai tay đặt trước ngực, làm thành hình chữ thập:

- Hỗn Động vĩ đại, là ngài ban cho ta năng lực chiến thắng hai đại quân vương, cũng là ngài ban cho ta ma lực kinh thiên động địa. Cho phép ta mượn dùng năng lực của ngài để bảo hộ Hỗn Động Nguyên Thể trên nhân gian.

Xích một tiếng, một ngọn lửa màu trắng đã lặng yên xuất hiện trên hai đầu ngón tay trước mặt Liệt Diễm.

Tuy rằng ngọn hỏa diễm màu trắng kia chỉ cao hơn một tắc, thế nhưng, trong nháy mắt nó xuất hiện, cũng đã trở thành trung tâm của tất cả cực hạn hỏa diễm tràn ngập trong thế giới Địa Tâm Hồ. Hai loại cực hạn song hỏa hai màu đen, vàng kim cũng tự động xoay tròn kịch liệt chung quanh thân thể Liệt Diễm.

Ngọn lửa màu trắng nhỏ bé này, mới chân chính là bí mật của Liệt Diễm, cũng là bí mật trước đây giúp nàng chiến thắng được hai đại quân vương. Là do Bản thể Hồng Liên của nàng ngâm tẩm trong nham thạch nóng chảy, trải qua mấy trăm vạn năm mới có thể tu luyện thành. Cho dù nàng có nắm trong tay lực lượng của hai loại cực hạn song hỏa, cũng không có khả năng chiến thắng được hai đại quân vương, mỗi người phân biệt nắm giữ một loại đỉnh cao cực hạn chi hỏa được. Nàng có thể nổi dậy trong thế giới địa tâm, có thể hủy diệt hai đại quân vương kiêu ngạo kia, làm cho thế giới trong lòng đất một lần nữa ổn định lại, trở nên hòa bình, cũng chính là nhờ vào một chút Vạn Hỏa Căn Nguyên, Hỗn Động Chi Hỏa này. Đó cũng là Bản mạng Chi Hỏa của Liệt Diễm. Đối với nàng mà nói, một chút hỏa diễm màu trắng nho nhỏ này, cũng có tác dụng tương đương với căn nguyên của Cơ Động. Chỉ cần nó không tắt, cho dù là Bản mạng Hồng Liên bị hủy, Liệt Diễm cũng như trước có thể bình an ở trong thế giới Địa Tâm này vĩnh viễn.

Đồng dạng là màu trắng, một điểm hỏa diễm màu trắng kia lại vô cùng thuần túy. Luồng bạch quang trên người Cơ Động đã vô cùng thần kỳ, mà một đóa Hỗn Động Chi Hỏa chân chính của Liệt Diễm này, lại tinh khiết đến cùng cực. Một tầng khoảng không ma lực lặng lẽ xoay tròn xung quanh thân thể Liệt Diễm, bản thân nó tựa như một luồng lốc xoáy thật lớn, lặng yên thôn phệ toàn bộ cực hạn song hỏa trong thế giới Địa Tâm Hồ làm nguyên liệu cho nó.

167. Chương 84 Chu Tước Biến (hạ)

Liệt Diễm từ trước đến giờ vẫn chưa từng nghĩ đến chuyện mình sẽ đem Hỗn Động Chi Hỏa truyền lại cho Cơ Động. Tuy rằng địa vị của hắn trong lòng nàng càng ngày cao cao hơn, nhưng mà, cái Hỗn Động Chi Hỏa này cũng không thể nói truyền thụ là truyền thụ được. Cho dù là ngay cả thủ truyền thụ, Liệt Diễm cũng không có khả năng làm. Thực lực cường hân như hai đại quân vương cũng bị một chút Hỗn Động Chi Hỏa này thiêu đốt, tro cốt tiêu tán, linh hồn cũng không còn, cuối cùng cũng chỉ lưu lại vài phần ký ức và một chút ý chí mà thôi. Nếu đem truyền cho Cơ Động, chỉ sợ sẽ khiến hắn hình thần bị hủy diệt mà thôi.

Thế nhưng hiện tại lại khác, bản thân Cơ Động lại có được Hỗn Động Nguyên Thể, thân thể hắn tựa hồ như biến thành một cái bình chứa, có khả năng chứa đựng được Hỗn Động Chi Hỏa. Chỉ khi nào bản thân hắn thật sự nhận được Hỗn Động Chi Hỏa, cái bình chứa này mới có thể thủy chung duy trì, hơn nữa còn có thể không ngừng tu bổ, phát triển Hỗn Động Chi Hỏa nữa. Để có thể tu luyện thành một chút Hỗn Động Chi Hỏa này, ngay cả Liệt Diễm cũng không nhớ nổi mình đã mất bao nhiêu thời gian nữa. Nàng chỉ mơ hồ nhớ rằng, lúc bắt đầu tu luyện, hai khối đại lục Quang Minh, Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục này vẫn còn chưa có hình thái như bây giờ.

Liệt Diễm nhẹ nhàng thổi một hơi vào đóa Hỗn Động Chi Hỏa trên tay mình, một chút đốm lửa màu trắng cỡ đầu ngón tay út chợt phiêu nhiên bay lên, từ trong bản thể của Hỗn Động Chi Hỏa tách ra. Nhất thời, đóa Hỗn Động Chi Hỏa cao hơn một tắc trong tay Liệt Diễm chợt trở nên ảm đạm bớt vài phần. Thân thể nàng chợt run rẩy nhẹ một chút. Toàn bộ Hỏa nguyên tố trong Địa Tâm Hồ chợt dường như bị điên cuồng thôn phệ mất, lúc này bản thể Hỗn Động Chi Hỏa kia mới dần dần khôi phục lại bình thường.

- Đi.

Liệt Diễm nhẹ nhàng vung tay lên, một đóa hoa sen màu đỏ chợt xuất hiện, phát ra hào quang, bao phủ lấy điểm bạch quang kia, sau đó lặng yên biến mất.

o0o

Trong phòng Phát Thụy.

Tất cả những chuyện phát sinh bên ngoài, Cơ Động cũng hoàn toàn không nhận biết. Luồng bạch quang kia chỉ xuất hiện bên ngoài làn da của hắn, cũng không có cùng ma lực trong cơ thể hắn tiếp xúc. Hắn lúc này đang thắc mắc tại sao ma lực của mình lại có thể dễ dàng dung hợp lại cùng một chỗ với ý niệm của hắn như vậy. Từ khi đối mặt với Băng Tuyết Cự Long Phong Sương, hắn cũng đã nhận được sự tán thành của ý chí hai đại quân vương. Hắn giống như hai đại quân vương, cực kỳ cao ngạo. Mà có được cực hạn song hỏa, hắn chính là người kế thừa ma lực của hai đại quân vương, căn nguyên tu luyện của Cơ Động cũng chính là từ đó mà ra. Thử hỏi, ma lực của hai đại quân vương, có lý nào lại không hỗ trợ cho người truyền thừa của bọn họ cơ chứ? Ý niệm của Cơ Động đã sớm cùng với ý niệm của hai đại quân vương dung hợp lại làm một, lúc đột phá cửa ải hai quan, hắn đã gặp rất nhiều khó khăn, nguy hiểm rồi, nhưng lúc này, đột phá cửa ải ba quan, liền giống như nước chảy thành sông, căn bản không hao tổn bất cứ chút khí lực nào, ý chí của hai đại quân vương đã cùng với ma lực chí dương chí âm cực hạn song hỏa hoàn mỹ dung hợp với nhau.

Năm khóa Tinh Miện nhanh chóng ngưng tụ, rốt cuộc cũng biến thành một ngọn lửa hai màu đen, vàng kim, lặng yên khảm vào đỉnh Miện Phong thứ ba, chỉ để lại nửa khóa Miện Tinh nhàn nhạt nằm chính giữa Miện Hoàn trên cái hai màu của Cơ Động. Quá trình đột phá ba quan, rốt cuộc cũng đã hoàn thành.

Ngay trong nháy mắt dấu ấn ba quan kia hoàn thành, lớp chất lỏng màu trắng mỏng này giờ vẫn không ngừng ba động bên ngoài làn da của Cơ Động chợt trở nên dâng trào mãnh liệt, năng lượng cường thịnh trong nháy mắt bộc phát mãnh liệt, phát ra quang mang chói mắt, toàn bộ không gian trong căn phòng đều bị bao phủ bởi một tầng mù sương trắng đục.

Bạch quang xuất hiện mau, co rút lại cùng đồng dạng cực kỳ nhanh chóng. Chúc Dung, Âm Chiêu Dung và Phát Thụy chỉ cảm thấy trước mắt một mảng màu trắng rực rỡ, liền ngay sau đó, tầng quang mang màu trắng kia cũng đã ngưng tụ lại sau lưng Cơ Động, hóa thành hư ảnh một con Chu Tước đang dang cánh. Đúng lúc này, phía sau lưng Cơ Động, ngay góc khuất mà ba người Chúc Dung không thể nhìn thấy, một đóa Hồng Liên nhỏ cỡ đầu ngón tay chợt lặng yên nở rộ trong không trung, một chút bạch quang nhàn nhạt chợt lặng lẽ từ trong đóa hoa phun ra, trong giây lát đã chui vào trong làn da của Cơ Động, biến mất không thấy.

Không cảm nhận được bên ngoài, thế nhưng những gì xảy ra trong cơ thể mình, Cơ Động lại cảm ứng vô cùng sâu sắc. Hắn lúc này đang đắm chìm trong cảm giác choáng đầy vui sướng khi ý niệm và ma lực dung hợp làm một. Đột nhiên ý niệm hắn chợt động lại, toàn bộ những gì hắn có thể cảm nhận, chỉ có thể là một màu trắng đục. Cảm giác giống như là trong nháy mắt này, ý niệm hắn đã trở thành trung tâm của thiên địa, cảm giác của hắn trong nháy mắt lan tràn ra, mặc dù chỉ là trong nháy mắt mà thôi, thế nhưng hắn lại có thể cảm nhận được toàn bộ nguyên tố ma lực trong phòng. Trong cơ thể hắn, trong luồng ý niệm màu trắng kia, hắn mơ hồ cảm nhận được nguyên tố ba động vô hạn. Trước đây hắn chỉ có thể cảm nhận được hai loại Hỏa nguyên tố thuộc tính, nhưng trong nháy mắt này, hắn lại cảm nhận được toàn bộ mười loại nguyên tố.

Hư ảnh Phượng Hoàng màu trắng phiêu phù sau lưng Cơ Động cũng động lại trong không trung. Bản thân nó chỉ là một hư ảnh, động nhiên lúc này cặp mắt nó chợt rực sáng kim quang, giống như là muốn sống lại vậy. Không đợi ba người Chúc Dung kịp nhìn rõ, con Phượng Hoàng màu trắng kia đã khê vươn ra, chạm vào thân thể Cơ Động. Một luồng bạch quang tinh mịn dâng lên, làn da của Cơ Động cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Một lớp ngân giáp màu trắng chợt từ trên làn da hắn hiện ra, nháy mắt đã bao trùm toàn thân. Bộ dáng của mỗi một phiến ngân giáp, giống như là một mảnh lông chim Chu Tước vậy, thuần túy một màu trắng tinh, không có một tia tạp chất. Bộ ngân giáp mang theo khí chất chỉ thuộc về hỗn độn, nháy mắt đã bao trùm toàn bộ thân thể của Cơ Động. Cho dù là khuôn mặt của hắn cũng hoàn toàn bao trùm lại, giống như là hắn đang mang một cái mặt nạ trắng vậy. Y phục Cơ Động đang mặc trên người cũng nhất thời hóa

thành hư ảo, lớp ngân giáp màu trắng kia ôm sát da thịt hần, một tầng bạch quang dày khoảng một tấc từ trên bộ ngân giáp lạng lẽ hiện ra.

Thân hình của Cơ Động cũng không có bởi vì bộ giáp trụ màu trắng này xuất hiện mà biến hóa gì, có thể thấy được bản thân bộ giáp trụ này vốn cực kỳ nhẹ nhàng. Nhưng mà, ngay sau khi bộ giáp trụ màu trắng này xuất hiện, bao trùm thân thể hần, trong mắt ba người Chúc Dung, Cơ Động đã hoàn toàn thay đổi so với lúc trước.

Thân thể hần lúc này, tựa như là một khối bạch ngọc hoàn mỹ không tỳ vết, không có nửa phần cơ thể lộ ra bên ngoài. Thân thể hần chưa trưởng thành đầy đủ cũng đồng thời bày ra những đường cong cơ thể góc cạnh, choáng đầy khí tức mạnh mẽ và mị lực. Ở giữa ngực Cơ Động, mơ hồ có thể nhìn thấy một viên bảo thạch lớn cỡ hạt đậu tương, giống như một viên kim cương, phát ra ánh sáng ngọc quang vô số màu sắc. Chính giữa viên bảo thạch kia lại ẩn chứa một đốm bạch quang nho nhỏ, làm cho ba người Chúc Dung nhìn thấy đều phải thất thần. Từ trong chút bạch quang nho nhỏ kia, bọn họ giống như cảm nhận được một loại cảm giác khó có thể nói tên, giống như đây là cội nguồn của mọi thứ lực lượng trên đời vậy.

Đột nhiên ngay lúc này, từ sau lưng Cơ Động đột nhiên truyền đến âm thanh như vải vóc bị xé rách, một cặp cánh màu trắng thật lớn chợt giãn nở ra. Phát Thụy trước đây đã từng nhìn thấy qua Chu Tước, lập tức phát hiện, cặp cánh chim xuất hiện sau lưng Cơ Động này hoàn toàn giống như đực cặp cánh của Chu Tước. Chỉ là cặp cánh này nhỏ hơn một chút, hơn nữa cũng không phải là màu đỏ kim, mà là màu trắng kỳ dị mà thôi.

Cặp cánh chim đồng thời mở lớn ra sau lưng Cơ Động, cặp cánh dang rộng đến hơn bốn thước. Lúc nó chậm rãi xếp lại, đã đem toàn bộ sau lưng Cơ Động bao phủ hết, thậm chí hai đầu cánh còn dựng thẳng lên trên, thậm chí cũng bảo vệ hoàn toàn phía sau đầu của hần.

Mỗi một sợi lông chim trên cặp cánh trắng kia đều tràn ngập bạch quang sáng chói. Cái này là do trước đây Chu Tước đã gây ra biến hóa cho Cơ Động, nhưng cũng không hoàn toàn là đến từ lực lượng của Chu Tước: Nội Giáp Phụ Thể, Phượng Hoàng Song Dực, Chu Tước Biến.

Cũng trong nháy mắt Chu Tước Biến hoàn thành, tầng bạch quang phát ra từ Chu Tước Nội Giáp kia đột nhiên bùng nổ mạnh, nhanh chóng khuếch tán ra. Luồng bạch quang sau khi khuếch tán ra khỏi thân thể Cơ Động khoảng một thước, liền biến thành vô sắc. Ngay sau khi tầng năng lượng thuần túy kia bạo phát ra, trên tầng bạch quang giữa ngực Cơ Động, tại vị trí đối ứng với luồng Âm Dương lốc xoáy trong lồng ngực hần cũng lạng lẽ dâng lên một tia hỏa diễm rất nhỏ, ngọn lửa màu trắng, Hỗn Độn Chi Hỏa.

168. Chương 85 Hỗn Độn Chi Hỏa (thượng)

Bất luận là đệ tử của Thiên Can Học Viện, lúc này đang tu luyện trong ký túc xá hay là đang ngủ, bất luận là các vị lão sư của Thiên Can Học Viện đang bận rộn hay nghỉ ngơi, bất luận là đệ tử Âm Dương Học Đường hay thậm chí là các vị Đồng sư đang tu luyện dưới tầng cuối cùng của Âm Dương Học Đường, trong thời khắc này đều cùng lúc ngừng phất đầu lên.

Nguyên nhân rất đơn giản, lấy Thiên Can Học Viện làm trung tâm, lấy Trung Nguyên Thành làm đường kính, tất cả ma lực nguyên tố của cả mười hệ Thiên Can trong phạm vi đó nháy mắt đã hoàn toàn bị quét sạch. Tất cả ma lực nguyên tố đều nhanh chóng hướng đến một chỗ mà dung nhập vào, hơn nữa còn trong nháy mắt biến mất không thấy đâu nữa.

Tất cả các ma sư trong Trung Nguyên Thành vào thời khắc này cũng giật mình ngừng đầu nhìn lên không trung, không ai biết được đến tột cùng chuyện gì đã xảy ra. Không biết vì sao mà tất cả nguyên tố mười thuộc tính trong không khí lại trong nháy mắt biến đi hết, không còn sót lại chút gì nữa.

Đêm đen tối mịt, không khí trở nên tĩnh thuần trước giờ chưa từng có, tĩnh thuần đến mức khiến cho người khác phải cảm thấy đáng sợ, tựa hồ như tầng không khí tĩnh thuần này có thể thôn phệ hết tất cả mọi thứ vậy, hoặc là tầng không khí tĩnh thuần này bất cứ lúc nào cũng khiến người khác bị hủy diệt vậy.

oOo

Trung Nguyên Thành, Hoàng cung, Ngự hoa viên.

Một lão giả mặc trường bào màu vàng đang đứng trong Ngự hoa viên ngấm trăng. Đột nhiên, cặp mắt hắn mở lớn, nhìn lên bầu trời trong vắt, tựa như là vừa mới được quét cho sáng rõ ra vậy, hai đạo kim quang mạnh mẽ từ trong cặp mắt bắn thẳng ra.

- Chuyện gì xảy ra thế này?

Thanh âm trầm thấp vang lên, thanh âm choáng đầy mị lực, mơ hồ ẩn chứa sự uy nghiêm mãnh liệt.

- Hồi bẩm bệ hạ, tựa hồ như có một cỗ lực lượng đặc thù, hút sạch hết tất cả ma lực nguyên tố, hướng về phía Thiên Can Học Viện rút đi hết.

Từ trong góc khuất âm u sau lưng lão giả, một thanh âm mang theo vài phần áp lực nhưng thập phần cung kính vang lên.

- Tra xét.

- Tuân lệnh, bệ hạ.

- Đợi một chút, thôi bỏ đi. Chuyện này cứ để ta tự mình hỏi Tổ phụ vậy.

- Vâng ạ.

oOo

Một sự nghi hoặc đồng thời trong nháy mắt xuất hiện trong lòng tất cả các Âm Dương Ma Sư. Mặc dù tất cả các ma sư đều có thể cảm nhận được hiện tượng kỳ dị này, thế nhưng chỉ có một ít ma sư đặc biệt cường đại mới có thể phát hiện được nguyên nhân của sự biến hóa này là xuất phát từ Thiên Can Học Viện.

Người khác có thể cảm thụ thấy được, Chúc Dung và Âm Chiêu Dung lại như thế nào không cảm thụ được cơ chứ? Thứ trong nháy mắt thôn phệ toàn bộ ma lực nguyên tố trong không khí chính là thứ ngay trước mắt bọn họ a! Nếu chỉ là dùng mắt mà nhìn, chỉ sợ là không ai có thể tin nổi, tất cả các nguyên tố ma lực trong không khí của thành thị lớn nhất Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục không ngờ lại hoàn toàn bị hút hết sạch, mà thứ hút đó, thế nhưng lại chỉ là một ngọn lửa màu trắng cực kỳ nhỏ bé kia.

Mà trên thực tế lại đúng là như thế, tất cả các ma lực nguyên tố mười hệ, đều trong nháy mắt ngưng tụ vào trong luồng bạch quang nhỏ bé, nằm trong khóa bảo thạch trong suốt nhỏ như hạt đậu tương trên ngực Cơ Động, sau khi hoàn thành Chu Tước Biến mà xuất hiện kia. Tất cả các nguyên tố mười hệ trong không trung tựa hồ như trở thành chất dinh dưỡng tiến hành bồi bổ cho nó vậy. Luồng bạch quang này sau khi hấp thụ xong năng lượng của nguyên tố ma lực, dần dần trở nên ảm đạm bớt đi. Khối tinh thể rực sáng giống như kim cương trước ngực Cơ Động cũng theo đó mà dần dần biến mất đi không thấy nữa. Bản thân Cơ Động cũng căn bản không cảm giác được sự tồn tại của luồng bạch quang này.

Chúc Dung và Âm Chiêu Dung liếc nhìn nhau, trong mắt hai người đều biểu lộ ra sự khiếp sợ không nói nên lời. Thanh âm của Chúc Dung thậm chí còn run rẩy vài phần:

- Chẳng lẽ, đây chính là...

Âm Chiêu Dung mạnh mẽ gạt đầu khẳng định với hắn, thời khắc này đây, trong lòng bà ta đã không còn tâm tư đi cãi nhau với trượng phu nữa, trầm giọng nói:

- Lão nhân, Phát Thụy, hai người các ngươi nhớ kỹ, một lát nếu có người đến đây hỏi, các ngươi cứ nói, là hiệu quả do ta tiến hành tu luyện một loại Siêu cấp Tất Sát Kỹ gây ra, ngàn vạn lần không được tiết lộ chuyện hôm nay. Còn nữa, lão nhân, ta đã quyết định, tại kỳ Thánh Tà Thông Đạo hai năm nữa sẽ mở ra, nhất định không thể cho Cơ Động tham gia. Trước khi Cơ Động đột phá được cấp bậc sáu quan, ta tuyệt đối không cho phép hắn xuất hiện trên Thánh Tà Chiến Trường.

Đối với những lời Âm Chiêu Dung nói, Phát Thụy có lẽ còn có chút không rõ, chỉ có Chúc Dung và bà ta, hai vợ chồng tâm ý tương thông, lập tức gật gật đầu:

- Cứ quyết định như vậy đi. Bất luận những biến hóa trên người Cơ Động là vì sao xuất hiện, bí mật này chúng ta cũng tuyệt đối phải giữ kín.

Phát Thụy cũng lập tức tỉnh ngộ ra, hẳn hiểu rõ, sự phụ và sự mẫu quyết định như vậy, chính là do muốn bảo vệ Cơ Động. Tuy rằng hẳn không biết trên người Cơ Động đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, chỉ là, dựa vào những biểu tình trên mặt hai vợ chồng Chúc Dung, hẳn có thể nhìn ra, đó hiển nhiên là một sự biến hóa cực kỳ cường hãn. Nhưng mà, hiện tại Cơ Động dù sao cũng chỉ mới có ba quan, còn rất xa mới có được lực lượng có thể tự bảo vệ lấy mình. Bất luận là giữ kín bí mật hay là Âm Chiêu Dung quyết định không cho Cơ Động tham gia đột đi đến Thánh Tà Chiến Trường lần kế tiếp đều là vì muốn lúc hẳn chưa có hoàn toàn trưởng thành mà tiến hành bảo vệ cho hẳn, tránh cho Cơ Động có ngày bị ám hại. Bản thân Phát Thụy là đệ tử đứng đầu của Âm Dương Học Đường, có danh xưng là Lôi Đế, thế nhưng cho đến bây giờ, hẳn cũng mới lần đầu tiên nhìn thấy Âm Chiêu Dung thể hiện thần sắc trịnh trọng đến như thế.

Tầng ngân quang màu trắng tinh trên thân thể hẳn, cùng với cặp cánh màu trắng thật lớn sau lưng hẳn, giống như thủy triều rút đi, nháy mắt đã rút hết, biến mất vào trong cơ thể Cơ Động. Hẳn lúc này trở thành bộ dáng trần truồng, ngồi bệt trên mặt đất. Chỉ có cái hai màu, ba quan trên đỉnh đầu hẳn vẫn như trước phát ra quang mang sắc sỡ, thể hiện việc Cơ Động đã hoàn toàn tiến nhập vào một lĩnh vực mới.

Một ngụm khí dài từ trong miệng Cơ Động phun ra. Khi hẳn chậm rãi mở hai mắt ra, hai luồng quang mang đen, vàng kim từ trong mắt hẳn chợt phụt ra. Cơ Động giật mình nhẹ một cái, hai luồng quang mang mới bình tĩnh trở lại.

Phát Thụy rất nhanh phóng đến, lấy ra một bộ y phục của mình phủ lên người Cơ Động. Lúc này Cơ Động mới phát hiện ra thân thể mình đang trần như nhộng, xấu hổ chụp lấy quần áo che lại trước người:

- Sự phụ, sự mẫu, ta thành công rồi.

Âm Chiêu Dung gật gật đầu, nói:

- Người làm tốt lắm, nhưng mà, Tiểu Động Động, có chuyện này người phải nhớ cho kỹ, quá trình người đột phá ba quan hôm nay, bất luận người có cảm nhận được cái gì, cho dù là bất cứ ai hỏi đến người cũng không được nói ra. Hiểu rõ chưa? Tiểu Thụy Thụy, người hãy đưa Tiểu Động Động về phòng đi. Lão nhân, chúng ta đi ra ngoài thôi.

Cơ Động có chút kinh ngạc nhìn Âm Chiêu Dung, trước đây Âm Chiêu Dung gây cho hẳn cảm giác có chút hài hước, thế nhưng, tạo thời khắc này, trên người Âm Chiêu Dung lại biểu lộ một cảm giác đặc thù, khiến người khác không thể cãi lại. Loại cảm giác này, Cơ Động cũng từng cảm nhận qua trên người của Liệt Diễm. Chỉ là khí chất của Liệt Diễm nữ hoàng lại mang theo vài phần linh hoạt, thanh nhã, không nhiễm một chút tục khí nhân gian.

Phát Thụy lập tức kéo tay Cơ Động, cũng không đợi hẳn mặc xong quần áo, lập tức chạy ra khỏi phòng mình, hướng về phía tầng dưới mà đi. Ngay sau khi bọn họ vừa mới đi khuất, thanh âm của vô số bước chân từ dưới tầng thứ sáu, tầng sáu nhất của Âm Dương Học Đường truyền đến.

169. Chương 85 Hồn Động Chi Hỏa (hạ)

Hai vợ chồng Chúc Dung và Âm Chiêu Dung liếc nhìn nhau, đồng thời gật gật đầu. Đùng thấy hai người bọn họ bình thường cãi nhau dữ dội, đến khi thực sự có chuyện, tuyệt đối là vợ chồng đồng tâm. Là vợ chồng gần trăm năm, tình cảm hai người nồng đậm đến mức nào cơ chứ.

Từ tầng sáu đi lên có tổng cộng tám người. Mà tầng sáu của Âm Dương Học Đường, chính thức có thể ở trong đó tổng cộng cũng chỉ có muôn người mà thôi, hai người còn lại chính là hai vợ chồng Chúc Dung và Âm Chiêu Dung.

Trong số tám người đi xuống, người đi đầu tiên chính là gã trung niên nhân đã từng chủ trì hội nghị của ban giám hiệu học viện, cũng là người duy nhất nhìn thấy còn trẻ trong đám người. Hẳn mặc một bộ trường bào màu vàng nhạt, nếu có ai biết được thân phận thực sự của hẳn, nhất định sẽ chấn động. Vị trung niên nhân này tên Cơ Minh Tuyên, hẳn không chỉ là một trong mười vị Đồng sự, hiệu trưởng của Thiên Can Học Viện, đồng thời, dương kim hoàng đế của Trung Thổ Đế Quốc cũng là cháu nội ruột của hẳn. Hơn sáu mươi năm trước, hẳn từng là người đứng đầu của Trung Thổ Đế Quốc, một đời đế vương. Hẳn đã từng dùng qua một loại linh dược thiên tài địa bảo, hơn nữa luyện qua Trụ Nhan Thuật, cho nên mới có thể duy trì hình

dáng hơn ma mười tuổi. Tuổi thật sự của hắn thậm chí còn cao hơn Âm Chiêu Dung khá nhiều, đã vượt qua một trăm ba mươi tuổi. Về mặt tu vi, hắn không bằng được Âm Chiêu Dung, thế nhưng sức ảnh hưởng của hắn tuyệt đối là đứng đầu Thiên Can Học Viện.

- Thái Ất Miện Hạ, Chúc Huynh, việc vừa rồi là do các người gây ra à?

Tuy rằng tuổi của Cơ Minh Tuyên lớn hơn Chúc Dung không ít, nhưng hắn lại xưng hô vô cùng khách khí với Chúc Dung.

Có mặt Âm Chiêu Dung ở đây, Thủy Lão và Lãnh Lão bình thường cùng với Chúc Dung thủy hỏa bất dung cũng im lặng không dám nói tiếng nào, chỉ là nép phía sau Cơ Minh Tuyên, nghi hoặc nhìn về phía hai vợ chồng Hỏa Hệ này.

Âm Chiêu Dung thông thả nói:

- Không có gì đâu, là do ta đang thực nghiệm một loại Siêu Tắt Sát Kỹ mới mà thôi.

- Siêu Tắt Sát Kỹ?

Khóe mắt Cơ Minh Tuyên thoáng giật nảy lên một cái:

- Như vậy phải chúc mừng Thái Ất Miện Hạ rồi. Không biết đây là loại Siêu Tắt Sát Kỹ gì vậy? Có thể trong nháy mắt hút sạch tất cả ma lực nguyên tố trên phạm vi lớn như vậy, hơn nữa còn là toàn hệ thuộc tính ma lực nữa chứ.

Toàn hệ thuộc tính ma lực mới là điểm mấu chốt nhất của vấn đề. Thông thường Âm Dương Ma Sư của mỗi một hệ đều chỉ có thể cảm nhận và điều động được ma lực nguyên tố của hệ mình trong không khí, đối với các loại ma lực nguyên tố thuộc tính khác vốn không thể nào tác động đến được, thế mà lúc này trong không khí đều hoàn toàn tinh thuần, không có nửa phần ma lực nguyên tố nào tồn tại cả. Điều này chỉ có thể hoặc là Âm Chiêu Dung đang nói dối, hoặc là bản thân bà ta đã luyện thành một loại ma kỹ cực kỳ cường đại rồi.

Âm Chiêu Dung khẽ động nhẹ thanh quyền trượng trong tay xuống đất, lãnh đạm liếc nhìn Cơ Minh Tuyên một cái:

- Ta tu luyện loại Ma kỹ gì, tựa hồ cũng không nhất thiết phải bẩm báo lại cho người thì phải. Cho dù là đại ca của người đi nữa, ta cũng không cần phải báo cáo lại.

Trên mặt Cơ Minh Tuyên nhất thời toát ra một tia cười khổ:

- Thái Ất Miện Hạ, xin ngài đừng hiểu lầm, ta không có ý như vậy, chỉ là tò mò một chút mà thôi.

Không một ai dám đắc tội với cường giả có chuyên chúc danh hiệu, cho dù bản thân Cơ Minh Tuyên có địa vị hiển hách đến thế cũng vậy.

Sắc mặt Âm Chiêu Dung vô cùng băng lãnh, từ trên biểu tình của bà ta, căn bản không thể đoán được bất cứ chuyện gì. Ngay cả Cơ Minh Tuyên muốn hỏi cũng không được, các vị Đồng sự khác càng không dám mở miệng.

Âm Chiêu Dung nói:

- Viện trưởng, loại Siêu Tắt Sát Kỹ này ta luyện qua vẫn còn chưa thành thực, vài ngày nữa, ta muốn đi đến chỗ của Âm Triều Dương Thắng Quang Miện Hạ một chút, cùng với ông ta tiến hành nghiên cứu. Hiện tại nhân tiện xin phép với người luôn một thể.

Thắng Quang là chuyên chúc danh hiệu của Ma sư Bính Hỏa Hệ cấp bậc chín quan, vị Âm Triều Dương mà Âm Chiêu Dung vừa nói chính là huynh trưởng của bà ta, cũng chính là sư phụ của Chúc Dung.

Cơ Minh Tuyên gật gật đầu, nói:

- Thái Ất Miện Hạ không cần phải làm thế, có việc thì cứ tự tiện rời đi.

Ánh mắt của Âm Chiêu Dung lướt qua người Cơ Minh Tuyên, dừng lại trên người Thủy lão và Lãnh lão, khóe miệng nhếch lên một chút:

- Nghe nói có người thừa dịp ta không có ở nhà, kiếm chuyện khiêu khích lão nhân nhà ta. Hiện tại ta muốn nói cho bọn họ biết, đệ tử của lão nhân nhà ta đã đột phá xong hai quan, ta cũng sẽ cùng lão nhân nhà ta tiến hành dạy dỗ cho hắn. Kẻ khác biết điều thì đừng có rảnh rỗi không có gì làm, kiếm chuyện sinh sự khiến người khác bức mình.

Thủy lão biến sắc:

- Chiêu Dung đại tỷ, chúng ta nào dám khi dễ lão Chúc đâu, chẳng qua chỉ là tranh luận một chút mà thôi.

Âm Chiêu Dung cười lạnh một tiếng:

- Ta có nói là các ngươi hay sao? Ngươi có cần phải hấp tấp vậy không? Thủy lão đầu, Lãnh lão đầu, hôm nay cũng rảnh rỗi, ta mời các ngươi xem thử qua loại Siêu Tắt Sát Kỹ mà ta mới nghiên cứu ra. Không phải các ngươi cảm thấy rất hứng thú hay sao? Cũng nhân tiện nhờ Viện trưởng chỉ điểm thêm một chút luôn.

Cơ Minh Tuyên có chút xấu hổ nói:

- Thái Ất Miện Hạ, cái Siêu Tắt Sát Kỹ này nhất định là tuyệt thế vô song, xưa nay chưa từng có. Tất cả mọi người đều là người một nhà, cũng không nên làm tổn thương hòa khí. Chuyện thực nghiệm hôm nay xem như kết thúc tại đây. Nếu như không có chuyện gì nữa, ta trở về trước đây, còn có một số sự vụ trong học viện ta cần phải xử lý.

Nói xong, vị viện trưởng này vội xoay người bỏ đi. Việc tranh chấp của hai hệ Thủy, Hỏa này hẳn cũng không muốn can thiệp vào.

Sắc mặt của Thủy lão và Lãnh lão đều trở nên vô cùng khó coi, ai bảo bọn họ tài nghệ không bằng người cơ chứ. Oán hận hừ nhẹ một tiếng, cùng phẩy áo bỏ đi.

Chúc Dung chấp tay hướng về phía các vị Đồng sự còn lại nói:

- Tính tình của Chiêu Dung xưa nay như vậy, mong mọi người thứ lỗi. Vợ chồng chúng ta còn có chút việc, xin phép cáo từ trước.

Nhìn hai vợ chồng Chúc Dung rời đi, các vị Đồng sự còn lại nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc đầu. Đối với bọn họ mà nói, kiêng dè nhất vẫn là vị có được chuyên chúc danh hiệu Thái Ất Âm Chiêu Dung có thực lực tuyệt đối kia. Có thực lực chính là có quyền nói chuyện, nếu không, Thủy lão và Lãnh lão làm sao lại nói năng nhỏ nhẹ như thế chứ?

oOo

Phất Thụy kéo Cơ Động chạy thẳng về phòng của hắn. Trở lại phòng mình, Cơ Động lập tức thay ngay một bộ quần áo bình thường của chính mình, nghi hoặc hỏi Phất Thụy:

- Sư huynh, tại sao ta lại cảm nhận được hình như sư phụ và sư mẫu là lạ, giống như có chuyện gì đã xảy ra vậy?

Phất Thụy bất đắc dĩ nhìn Cơ Động, vỗ vỗ nhẹ bờ vai của hắn, nói:

- Chuyện của sư phụ và sư mẫu chúng ta không nên đoán bừa. Tiểu sư đệ, hiện tại ngươi đã đột phá ba quan rồi, có cảm giác gì không?

Cơ Động nói:

- Cảm giác tốt lắm a! Ma lực và ý niệm dung hợp với nhau, rõ ràng là tiến nhập vào một tầng thứ mới. Chỉ là có chút kỳ quái, vì sao hiện tại ta lại không cảm giác được chút nào nguyên tố ma lực trong không khí nữa? Dựa theo năng lực sau khi đột phá đến ba quan mà nói, hẳn là hiện tại ta đã có thể mượn dùng ma lực nguyên tố trong không khí mới phải chứ?

Phất Thụy không khỏi không nói nên lời, trầm nghĩ trong lòng, đó là bởi vì ngươi đã đem toàn bộ ma lực nguyên tố trong không khí hút sạch hết rồi. Bởi vì khi này Âm Chiêu Dung và Chúc Dung đã dọn dồ, nên hẳn cũng không đem tình huống khi này nói lại cho Cơ Động biết.

- Tiểu sư đệ, hiện tại người vừa mới đột phá ba quan, nên nghỉ ngơi thật tốt một chút đi. Ta trở về trước. Đừng quên những gì sư mẫu nói, hiện tại không nên đem chuyện người đột phá ba quan nói lại cho bất cứ kẻ nào biết.

Cơ Động gật gật đầu, mãi đến khi đưa Phất Thụy rời khỏi cửa phòng mới quay trở vào. Cơ Động nằm trên giường mình, nhủu mày nghĩ ngợi, vì sao hôm nay hai người sư phụ, sư mẫu lại kỳ quái như vậy. Chẳng lẽ là, lúc ta tiến hành đột phá ba quan đã xảy ra chuyện gì hay sao? Lúc này bản thân hẳn chẳng những không hề cảm giác được chút nào mệt mỏi, ngược lại toàn thân lại choáng đầy cảm giác lực lượng, mà ngay cả ý niệm cũng trở nên đặc biệt thông suốt. Không thể hấp thu được ma lực ngoại giới, thế nhưng lại giúp hẳn có thể sâu sắc cảm nhận được những biến hóa của bản thân mình, các phương diện năng lực khác cũng đồng loạt tăng lên một cấp bậc mới. Chỉ là hiện tại ký ức lưu lại của hai đại quân vương cũng không có cấp cho hẳn thêm kỹ năng nào mới, hẳn cho rằng nguyên nhân là do mình còn chưa thi triển đủ số lần luyện tập cần thiết.

Cốc cốc cốc...

Ngay lúc Cơ Động đang miên man suy nghĩ, cửa phòng hẳn đã kêu lên mấy tiếng.

Chẳng lẽ là sư huynh quay trở lại sao? Cơ Động nhảy xuống giường, chạy ra mở cửa phòng. Làm hẳn có chút ngoài ý muốn chính là, người đến không phải là Phất Thụy, mà là Lam Bảo Nhi, trên mặt mang theo vài phần đỏ ửng.

- Cơ Động, người về rồi à?

Thanh âm Lam Bảo Nhi tựa hồ mang theo vài phần ngưng ngưng.

Cơ Động nghi hoặc nói:

- Bảo Nhi, người làm sao vậy? Tìm ta có việc gì không?

Lam Bảo Nhi liếc mắt nhìn Cơ Động một cái. Nàng phát hiện, Cơ Động tựa hồ thay đổi rất nhiều, dáng người cao lớn hơn vài phần, trên làn da tựa hồ ẩn hiện chút sáng bóng, không hề có bất cứ cảm giác khó nhìn chút nào, mà là cùng với thân thể hẳn hoàn toàn dung hợp thành một thể. Vốn là hẳn cũng không tính là vô cùng anh tuấn, thế nhưng hiện tại nhìn qua lại có một chút khí chất đặc thù.

- Cơ Động, người có biết ba ngày sau là Liên Nghị Vũ Hội không?

170. Chương 86 Cảnh Giới Ba Quan (thượng)

- Liên Nghị Vũ Hội?

Cơ Động nhìn Lam Bảo Nhi, gật gật đầu, nói:

- Ta có đọc qua bố cáo dán trước cửa Học Viện. Có chuyện gì không?

Lam Bảo Nhi mở to hai mắt:

- Người chuẩn bị dẫn ai cùng tham gia vũ hội?

Cơ Động gãi gãi đầu, nói:

- Ta còn chưa quyết định là sẽ tham gia hay không. Loại vũ hội này đối với ta cũng không có ý nghĩa gì cả.

- Người không định tham gia sao?

Đáy mắt Lam Bảo Nhi hiện lên một tia thất vọng.

Cơ Động nói:

- Hiện tại ta còn chưa có quyết định, chỉ là không cảm thấy hứng thú mà thôi. Bảo Nhi, người đến tìm ta chỉ là muốn hỏi chuyện này thôi sao?

Lam Bảo Nhi thoáng toát ra một tia xấu hổ, khẽ cúi đầu, nói:

- Không có gì, chỉ là ta đang đi ra ngoài, ngang qua phòng của người, thuận tiện ghé chào người một cái mà thôi. Ta còn chưa kịp cảm tạ người đã hỗ trợ ta trong Địa Linh Sơn. Lần đi này ta thật sự đã học được rất nhiều kinh nghiệm đáng giá.

Cơ Động mỉm cười:

- Ta không phải đã nói rồi sao, chúng ta là đồng bọn mà, cần gì phải nói cảm ơn chứ? Huống chi, người cũng đã giúp ta rất nhiều mà, tại thời khắc cuối cùng, nếu không có sự trợ giúp của người, ta cũng không có khả năng chiến thắng tên Thổ Hệ ma sư kia. Dù sao hắn cũng là một gã đối thủ tứ quan, thực lực chênh lệch quá lớn.

Lam Bảo Nhi miễn cười cười, nói:

- Bất luận nói như thế nào ta cũng phải cảm ơn người, nếu như không cùng người tham gia lần sơ khảo này, thành tích của ta chỉ sợ sẽ vô cùng thê thảm rồi. Không quấy rầy người nghỉ ngơi, ta trở về trước đây.

Cơ Động gật gật đầu, nói:

- Đã khuya rồi, người cũng ngủ sớm đi thôi.

Nhìn Cơ Động đóng cửa phòng lại, Lam Bảo Nhi nhẹ nhàng lui lại, có chút oán hận khê làm mặt quỷ về phía cửa phòng Cơ Động, thầm nghĩ trong lòng:

- Cơ Động, người đúng là một tên ngu ngốc, chẳng lẽ người còn muốn ta phải chính miệng nói ra, ta muốn làm bạn nhảy của người sao? Đồ đáng ghét, đồ đáng ghét.

Mặc dù rất không cam lòng, thế nhưng Lam Bảo Nhi chung quy cũng không có dũng khí gõ cửa phòng Cơ Động lần nữa, mang theo vài phần không cam lòng và thất vọng bỏ đi.

Cẩn thận đóng cửa phòng lại, Cơ Động khê mỉm cười nhẹ nhàng. Những gì Lam Bảo Nhi ám chỉ, hắn làm sao lại không hiểu rõ cơ chứ?

Chỉ là hắn không muốn Lam Bảo Nhi sẽ hiểu lầm, cho nên mới làm ra vẻ không hiểu mà thôi. Bản thân tâm lý hắn là một người trưởng thành hơn ba mươi tuổi, Lam Bảo Nhi lại chỉ là một tiểu cô nương, hắn vốn không để trong lòng. Ở trong lòng hắn, từ sau khi đã có được Liệt Diễm, tuyệt đối không có thêm người thứ hai nữa. Đồng thời hắn cũng không hi vọng mình sẽ xúc phạm đến Lam Bảo Nhi, cho nên mới không chiều theo nàng ta.

Một lần nữa quay lại nằm trên giường, lúc này Cơ Động vô cùng muốn đi tìm Liệt Diễm, nhưng mà, hắn thật sự không biết sau khi nghe những lời nói đó của mình, Liệt Diễm sẽ có phản ứng như thế nào. Một loại cảm giác sợ hãi trước giờ chưa từng có chợt xuất hiện, làm cho hắn có chút sợ phải gặp lại Liệt Diễm. Bởi vì hắn sợ Liệt Diễm sẽ cự tuyệt hắn, hoặc là sẽ nói ra những chuyện khiến hắn không thể chấp nhận nổi mà thôi.

Hiện tại hắn cũng không có tâm trí tu luyện, cứ như vậy mà nằm trần trọc mãi trên giường, rất lâu cũng không thể ngủ được. Không biết trải qua bao lâu sau, hắn mới mơ mơ màng màng thiếp đi.

Đã rất lâu như vậy không có cảm giác thả lỏng tâm trí mà ngủ như vậy. Từ khi bắt đầu tu luyện ma lực đến nay, tuyệt đại đa số các đêm của Cơ Động đều là tiến hành tu luyện không ngừng nghỉ. Cảm giác thả lỏng hoàn toàn, không nghĩ ngợi gì mà ngủ giống như vậy, thật sự là hiếm có vô cùng. Cảm giác như thế này làm cho tâm trí cùng với thân thể của hắn hoàn toàn thả lỏng ra. Trong lúc hắn đang say ngủ, cùng với hô hấp thở ra, hít vào, ma lực và ý niệm của hắn, lại thêm một chút Hỗn Độn Chi Nguyên cùng với Chu Tước Nội Giáp và thân thể của hắn cũng càng thêm dung hợp chặt chẽ với nhau. Trên cả đại lục hiện tại, cũng chỉ có mỗi mình Liệt Diễm nữ hoàng của thế giới Địa Tâm mới có thể hoàn toàn hiểu rõ hiện tại Cơ Động đã đạt đến trình độ như thế nào.

oOo

Tầng sáu của Âm Dương Học Đường.

- Chiêu Dung, người thật sự muốn đi tìm sư phụ sao?

Chúc Dung hỏi vợ.

Âm Chiêu Dung gật gật đầu:

- Hiện tại chúng ta cũng không thể khẳng định chính xác, thứ xuất hiện trên người Tiểu Động Động có phải là Hỗn Độn Chi Hỏa hay không. Cho dù nó chỉ là một cái căn nguyên nho nhỏ mà thôi, nhưng ý nghĩa của nó thật sự quá lớn. Nếu chuyện đó là thật, tương lai Tiểu Động Động nhất định sẽ trở thành ma sư đứng đầu cả Đại lục, một đời Ma Hoàng. Đại Ca mặc dù đã rất lâu rồi không có để ý đến chuyện của thế sự, nhưng chuyện này lại quan hệ đến sự hưng suy của Hỏa Hệ ma sư trong thiên hạ của chúng ta, thậm chí cũng có thể quan hệ đến kết quả chiến đấu cuối cùng của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục chúng ta và Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, hẳn nhất định sẽ bị ta đánh động mà hạ sơn. Đại ca đã bế quan hơn năm mươi năm, nhất định sẽ có nhiều linh ngộ mới. Nếu như hắc có thể tự mình dạy dỗ cho Tiểu Động Động, hoặc là có được sự ủng hộ và tán thành của hắc, trong thiên hạ cho dù bất cứ kẻ nào đi nữa cũng không thể uy hiếp được Tiểu Động Động.

Chúc Dung gật gật đầu:

- Cây cao giữa rừng, nhất định sẽ chịu gió lớn công kích. Nếu như những người khác biết tiểu tử Cơ Động này có được Hỗn Độn Chi Hỏa, đừng nói là bên phía Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, chính là người một nhà của chúng ta, chỉ sợ cũng sẽ không để yên cho hắc. Người nói không sai, chỉ có lão sư ra mặt, mới có thể trấn nhiếp hết tất cả, bảo vệ cho Cơ Động lớn dần lên. Chỉ cần hắc có thể đạt đến cảnh giới như Phát Thụy vậy, có được khả năng chân chính sử dụng lực lượng của Hỗn Độn Chi Hỏa, thiên hạ còn ai có thể đụng đến hắc nữa chứ.

Âm Chiêu Dung nói:

- Ta cần xuất phát ngay, đi tìm đại ca. Hiện tại ở nhà ngươi nên bảo Tiểu Động Động tận lực giữ kín năng lực của mình một chút, không nên làm người ta chú ý. Ta sẽ sớm nhanh chóng trở về.

Chúc Dung nói:

- Ngươi cứ yên tâm mà đi. Ở nhà ta sẽ bảo Cơ Động cứ ở trong phòng mà tu luyện, sẽ không có chuyện gì đâu.

oOo

Lúc Cơ Động thức dậy, chỉ cảm thấy tinh thần rất tốt. Tình huống không cảm nhận được nguyên tố ma lực trong không khí giống như tối hôm qua đã biến mất. Trong ý niệm của hắc, khả năng cảm nhận đã không còn đơn giản là cảm nhận được sự tồn tại của Bính Hỏa và Đinh Hỏa nguyên tố nữa, mà giống như là dung nhập với chúng nó vậy.

Ma lực đạt đến cảnh giới ba quan, tựa hồ đã không cần hắc phải tận lực hấp thu, hai loại Hỏa nguyên tố thuộc tính trong không khí cũng sẽ tự động hội tụ lại xung quanh thân thể của hắc, tùy ý để hắc hấp thu, tiêu hóa. Chỉ cần ý niệm hắc khẽ động một chút, không chỉ là ma lực trong cơ thể hắc dâng trào ra, thậm chí ma lực bên ngoài cũng lập tức cùng với ý niệm của hắc mà ngưng đọng lại.

Đây là cảnh giới ba quan hay sao? Trong lòng Cơ Động có chút nghi hoặc. Dựa theo những lý luận mà Chúc Dung đã dạy cho hắc, ma sư ba quan, hắc là chỉ có thể mượn dùng ma lực nguyên tố trong thiên địa, khi phát động ra ma kỹ giúp gia tăng thêm uy lực mà thôi. Vì sao hiện tại khi ý niệm của mình phát sinh biến hóa, Hỏa nguyên tố trong không khí lại có xu hướng bị khống chế cơ chứ? Đây không phải là cảnh giới của cấp bậc bốn quan hay sao?

171. Chương 86 Cảnh Giới Ba Quan (hạ)

Nhảy xuống khỏi giường, dùng sức đuổi mạnh thân thể mình một chút, Cơ Động chỉ cảm thấy toàn thân cơ thể gân mạch giống như là được gấn lò xo vậy, tùy thời đều có thể bộc phát ra. Xương cốt cơ thể tràn đầy năng lượng, loại cảm giác choáng đầy lực lượng thể này thậm chí còn khiến cho hắc dâng lên ý chí chiến đấu mãnh liệt.

Thân thể hắc trước đây đã được trải qua Long Huyết Tẩm Thể, lại trải qua quá trình tẩy lễ sau khi ma lực thăng hoa cùng với sự gia nhập của Chu Tước Nội Giáp và Hỗn Độn Chi Hỏa, hiện nay càng trở nên kiên

cường, dẻo dai hơn nhiều. Ma lực vốn là suối nguồn lực lượng của một gã ma sư, còn thân thể lại là căn cơ của ma sư. Cứ như vậy, thân thể ma sư không ngừng theo ma lực tu luyện tăng lên mà được không ngừng cải thiện. Chỉ có điều, thân thể cường tráng giống như Cơ Động hiện tại, các ma sư bình thường mãi đến khi thực lực đạt đến sáu quan mới có được.

- Liệt Diễm, ngươi biết không, ta hiện tại rất nhớ ngươi.

Cơ Động đứng trong phòng, âm thầm khẽ nói. Trong mắt toát ra quang mang kiên nghị, hắn đã quyết định, lập tức xuống Địa Tâm Hồ tìm nàng ta. Trốn tránh cũng không phải là biện pháp, địa vị của Liệt Diễm trong lòng hắn trọng yếu đến như vậy, làm sao có thể mãi mãi trốn tránh được cơ chứ?

Nếu sớm muộn gì cũng phải đối mặt, tuy thật sự không muốn, nhưng cũng không thể không thừa nhận kết quả.

Kêu lớn một tiếng, Hồng Liên xuất hiện, cảm nhận được cảm giác ấm áp quen thuộc, Cơ Động đã bắt đầu không ngừng cầu nguyện trong lòng.

Thế giới đồ rực lại một lần nữa hiện ra trước mắt, khi Cơ Động đã hoàn toàn đứng vững trên cái bục nham thạch giữa Địa Tâm Hồ, hắn kinh ngạc phát hiện, lúc này Liệt Diễm đang khoanh chân ngồi ngay cạnh hắn, nhưng tựa hồ là đang tiến hành tu luyện.

Từ khi hắn biết Liệt Diễm đến nay, đã hơn bốn năm, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Liệt Diễm trong trạng thái tu luyện. Vô số cánh hoa sen màu đỏ trong suốt không ngừng bao phủ thân thể nàng ta, làm cho Liệt Diễm càng tăng thêm vài phần diễm lệ. Khí chất diễm lệ không chút bụi trần, vẻ bề ngoài cực kỳ tươi đẹp đều cùng lúc tập trung hết lên trên người của nàng. Hấp lực trên người của nàng không ngừng phát ra, giống như là hấp lực của cực hạn song hỏa đối với các hỏa nguyên tố bình thường vậy, vô số Hỏa nguyên tố trong không khí tựa như là thiêu thân lao đầu vào lửa, không ngừng dung nhập vào thân thể Liệt Diễm. Bộ dáng hấp dẫn như vậy càng khắc sâu hình tượng hoàn mỹ trong lòng Cơ Động.

Liệt Diễm sao lại như vậy? Sao lại đột nhiên tiến hành tu luyện? Chẳng lẽ lại là, nàng ta cũng giống như mình, cũng không biết làm thế nào để đối mặt với mình? Không, đây không phải là phong cách thường ngày của Liệt Diễm, nàng ta vẫn chỉ xem mình là một tiểu hài tử thôi mà. Lòng Cơ Động chùn xuống, gương mặt âm đạm ngồi xuống trước mặt Liệt Diễm, cách đó một khoảng không xa, im lặng nhìn nàng. Từ trong cặp mắt của Cơ Động, không khỏi toát ra vài phần quang mang ngây ngốc.

Cặp găng tay Nhật Nguyệt Song Huy tự động hấp thu Hỏa Nguyên tố nồng đậm trong thế giới Địa Tâm, dung nhập vào thân thể hắn. Từ sau khi ma lực Cơ Động tăng lên đến ba quan, hiệu quả phát huy của Nhật Nguyệt Song Huy cũng tăng tiến thêm một bậc mới. Cứ như vậy, Cơ Động lặng yên ngồi nhìn Liệt Diễm suốt một canh giờ, nhưng nàng ta vẫn thủy chung không có dấu hiệu cho thấy sẽ chấm dứt tu luyện. Cơ Động lặng yên điều chế một ly Kê Vỹ Tửu, đặt trước mặt Liệt Diễm, lúc này mới đứng lên, trong lòng thầm nghĩ: Liệt Diễm, ta chỉ hi vọng ngươi không nên lo lắng vì ta nữa.

Khi hắn trở lại Âm Dương Học Đường, tâm tình đã ổn định lại, thu liễm tình cảm nội tâm, một lần nữa vùi đầu vào việc tu luyện. Hắn có thể cảm nhận được, hiện tại sư phụ Chúc Dung và sư huynh Phát Thụy đã chú ý đến hắn nhiều hơn, nếu cả ngày mà không có nhìn thấy hắn ở đâu, chỉ sợ là sẽ mang đến không ít phiền toái không cần thiết. Bởi vậy, hắn cũng không có ở lại trong Địa Tâm Hồ tu luyện.

Thực lực hiện tại đã được đề cao, hơn nữa lại có thêm sự phụ trợ của Nhật Nguyệt Song Huy, cho dù chỉ tiến hành tu luyện trong Âm Dương Học Đường mà thôi, nhưng tốc độ tu luyện cũng không hề thua sút so với trước đây.

Vừa tiến vào trạng thái tu luyện, việc đầu tiên khiến Cơ Động kinh ngạc cũng không phải là sự hấp thu Song Hỏa Hệ nguyên tố trong không khí đã trở nên dễ dàng, nhanh chóng và khối lượng lớn hơn trước kia rất nhiều, mà là ngạc nhiên về căn nguyên của hắn.

Hắn phát hiện ra, căn nguyên trước đây trong lòng ngực hắn vốn giống với khóa hai màu đen, vàng kim trên đỉnh đầu của hắn, nhưng hiện tại đã khác hẳn. Căn nguyên trước đây đã biến mất, tại chỗ trước đây của nó, lúc này chỉ còn lại một quang điểm nhỏ màu trắng đục mà thôi.

Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ đây là tình huống xuất hiện sau khi đột phá ba quan hay sao? Cơ Động nghi

hoặc nghĩ. Nhưng mà, trước giờ Liệt Diễm hay Chúc Dung sư phụ cũng chưa từng nói qua với hắn về tình huống giống như vậy a! Đồng thời hắn cũng phát hiện, hai loại Cực Hạn Song Hỏa trước đây vốn tràn ngập khí tức cao ngạo, cương ngạnh bất tuân, thế nhưng hiện tại tựa hồ như đã đánh mất bản tính vốn có của nó vậy, dung nhập vào luồng Âm Dương lốc xoáy, cực kỳ ôn hòa, lặng lẽ xoay tròn chung quanh điểm bạch quang nhỏ bé kia. Thậm chí hiện tại so với hai loại Bính Hỏa, Đinh Hỏa bình thường còn muốn nhu nhược hơn nữa. Điểm bạch quang kia mặc dù nhỏ bé, thế nhưng lúc này hai loại Cực Hạn Song Hỏa lại giống như Quần Tinh Ứng Nguyệt, xoay quanh, tô điểm cho điểm bạch quang kia vậy.

Mặt khác, điều khiến cho Cơ Động kinh ngạc nữa là, hắn phát hiện khi còn ở cấp độ hai quan, lúc tiến hành tu luyện, Hỏa nguyên tố trong không khí, khi gia nhập vào thân thể hắn, cần phải trải qua sự tinh lọc của Cực Hạn Song Hỏa, đem những Hỏa nguyên tố Bính Hỏa, Đinh Hỏa kia áp súc lại, loại bỏ tạp chất mới có thể dung nhập vào Âm Dương lốc xoáy.

Nhưng hiện tại lại không giống như vậy, các Hỏa nguyên tố ngay sau khi được hút vào cơ thể, vừa mới xuyên qua làn da của hắn, đã lập tức biến thành Cực Hạn Song Hỏa, trực tiếp gia nhập vào Âm Dương lốc xoáy. Cơ Động có cảm giác là, các Hỏa nguyên tố ấy ngay khi được hấp thu, vừa mới tiến vào cơ thể đã hoàn thành luôn quá trình áp súc và tinh lọc lại rồi, giúp cho mình trong quá trình tu luyện không cần phải thực hiện lại việc đó. Chuyện này không thể nghĩ ngờ là giúp cho tốc độ tu luyện của Cơ Động được gia tăng lên rất nhiều. Hiện tại chỉ là tu luyện trong Âm Dương Học Đường, nếu như là ở trong Địa Tâm Hồ tu luyện, như vậy hiệu quả sẽ tốt đến mức nào chứ?

Có thể nhanh chóng đạt đến cảnh giới ba quan như vậy, mặc dù cũng là kết quả của việc trợ giúp Chu Tước con ấp trứng ra, nhưng mà, nếu không có quá trình tu luyện trong Địa Tâm Hồ, song hệ đồng tu, hiện tại chỉ sợ ngay cả Cơ Động cũng không ngừng kết ra được.

Về phần việc Hỏa nguyên tố tự động hoàn thành việc áp súc, tinh lọc trên người Cơ Động, cũng không phải là ma lực cấp bậc ba quan của hắn có khả năng đạt đến. Sở dĩ xuất hiện tình huống như vậy, cũng là do Chu Tước Nội Giáp của hắn, cùng với thứ đã thay thế chỗ của căn nguyên kia, Hỗn Độn Căn Nguyên.

Các Hỏa nguyên tố bình thường lúc bị hấp thu, đầu tiên sẽ là thông qua làn da của Cơ Động mà đi vào cơ thể hắn, tự nhiên cũng sẽ đi xuyên qua tầng Chu Tước Nội Giáp ẩn chứa dưới da hắn. Quá trình áp súc và tinh lọc kia tự nhiên là do Chu Tước Nội Giáp đảm nhiệm. Chu Tước Nội Giáp tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ tạp chất nào tiến vào cơ thể hắn.

Mà luồng Âm Dương lốc xoáy có thể trong nháy mắt hấp thu hết Hỏa nguyên tố, nguyên nhân là do tác dụng của Hỗn Độn Căn Nguyên. Bản thân là một trong năm loại Thiên Địa Ngũ Hành nguyên tố, bất cứ là loại nguyên tố gì, có liên quan đến Hỏa nguyên tố hay không, chỉ cần đến gần Hỗn Độn Căn Nguyên, nháy mắt sẽ bị khí tức của nó hấp thu, căn bản không có khả năng sinh ra sự phản kháng gì, nháy mắt bị đồng hóa mất cũng là chuyện tự nhiên.

Nháy mắt đã trải qua ba ngày. Chúc Dung trước đây định sẽ tiến hành truyền thụ ma kỹ cho Cơ Động, nhưng được thê tử nhắc nhở, hắn cũng hết sức hi vọng sư phụ mình có thể đích thân đào tạo cho Cơ Động, vì vậy Chúc Dung cũng không có truyền thụ gì nữa, chỉ kêu hắn ngồi trong phòng tiến hành tu luyện mà thôi. Nhưng Chúc Dung ngày nào cũng đến thăm nom Cơ Động vài lần, kiểm tra tốc độ tiến bộ ma lực của hắn.

Lần đầu tiên đến đây, Chúc Dung cũng đặt bàn tay lên trước ngực Cơ Động, định cảm thụ ma lực ba động của hắn. Bất quá hắn cũng chỉ dùng cách này có một lần duy nhất đó thôi. Mà ngay trong lần đó, hắn may mắn còn kịp rút tay lại, nếu không mà nói, ma lực của hắn cũng đã hoàn toàn bị hấp thu hết. Khí tức Hỗn Độn Căn Nguyên, người khác làm sao có thể thăm dò được cơ chứ? Bàn tay của Chúc Dung vừa mới đặt lên trước ngực Cơ Động, lập tức một luồng hấp lực khủng khiếp không gì ngăn lại từ Hỗn Độn Căn Nguyên phát ra, điên cuồng thôn phệ ma lực của Chúc Dung. May mắn là Chúc Dung phản ứng mau lẹ, hơn nữa Hỗn Độn Căn Nguyên mới bắt đầu cắm rễ trong người Cơ Động, nên mới không có gây ra chuyện đáng tiếc. Từ đó về sau, Chúc Dung cũng chỉ dám hỏi qua cảm nhận trong tu luyện của Cơ Động mà thôi.

Kỳ thật, trong lòng Chúc Dung cũng có chút buồn bực, hắn tuy rằng không phải là cường giả có được chuyên chúc danh hiệu giống như Âm Chiêu Dung vậy, nhưng dù sao cũng là một trong các Đồng Sư của Thiên Can Học Viện, ma lực cũng đến tám quan, một đời Bính Hỏa Thiên Tôn, thế nhưng, đối mặt với một tên

tiểu đồ đệ quái dị, hẳn lại có chút cảm giác bất lực, bản thân không đủ sức để dạy hẳn vậy.

172. Chương 87 Liên Nghị Vũ Hội (thượng)

Tập trung ý niệm khống chế cho luồng Âm Dương lốc xoáy yên tĩnh lại một chút, Cơ Động chậm rãi mở hai mắt ra, kết thúc khoảng thời gian tu luyện ngày hôm nay của mình. Ngay tại thời điểm hẳn mở mắt ra, toàn bộ căn phòng tựa hồ sáng lên một chút, từ trên cặp mắt phân biệt lóe ra hai luồng quang mang màu đen, vàng kim, mà ẩn hiện trong hai luồng hào quang đó, mơ hồ có một tầng quang mang màu trắng tinh mịn.

Khi Cơ Động đứng xuống khỏi giường, dị tượng từ trong cặp mắt hẳn đã biến mất. Nhắm tính thời gian, lúc này đã đến thời điểm ăn cơm chiều. Hiện tại là đang giai đoạn thân thể hẳn phát triển, nhu cầu thức ăn đặc biệt nhiều, nếu nói nơi duy nhất mà Cơ Động hài lòng tại Âm Dương Học Đường này, chính là khu vực phòng ăn. Các loại cao lương mỹ vị tại nơi này cơ hồ là ngày nào cũng thay đổi, ít khi nào trùng lặp lại.

Rời khỏi phòng mình, Cơ Động lập tức đi đến phòng ăn kiểm gì để lót dạ. Vừa vào đến cửa, hẳn có chút sững sờ. Chẳng lẽ là mình đã nhớ nhầm thời gian hay sao? Không thể nào, đồng hồ sinh học của mình trước giờ ít khi nào sai lệch a!

Trong cả phòng ăn rộng lớn, thế nhưng lúc này tuyệt không một bóng người, thậm chí ngay cả một chút thức ăn đồ uống cũng không có gì, hoàn toàn trống rỗng.

Ở thế giới này cũng có đồng hồ, tuy rằng nguyên lý hoạt động của nó tựa hồ có liên quan đến ma lực, nhưng Cơ Động cũng biết rất rõ rằng đồng hồ ở đây chỉ thời gian rất là chuẩn xác. Một ngày ở đây được chia làm mười hai canh giờ, so với ở kiếp trước càng dễ dàng phân biệt hơn nhiều. Cơ Động cẩn thận nhìn lại đồng hồ treo trên tường phòng ăn, thời gian không có sai, đúng là thời điểm dùng cơm chiều mà.

Cơ Động cười khổ lắc đầu, lẩm bẩm nói:

- Chẳng lẽ hôm nay phòng ăn bị đóng cửa rồi à? Chẳng lẽ nhịn đói đi ngủ sao? Thôi đi, đến Nhất Khẩu Hương ăn thịt nướng một bữa vậy. Đã mấy ngày rồi không có ra khỏi Học Viện.

Vừa nghĩ, Cơ Động xoay người bước ra ngoài, vừa ra khỏi cửa phòng ăn, hẳn đã gặp phải một người chắn trước mặt:

- Cơ Động, hóa ra là ngươi ở đây. Ta tìm ngươi cả buổi chiều nay. Sao ngươi còn lè mè ở đây thế?

Người vừa nói chính là Mậu Thổ Hệ Cơ Dạ Thương, hẳn khoát tay cầm lấy cổ tay Cơ Động, lôi Cơ Động bước nhanh ra ngoài.

Cổ tay Cơ Động run lên, ma lực lặng yên chấn động. Cơ Dạ Thương chỉ cảm thấy bàn tay mình hơi hơi nóng lên, theo bản năng vội buông tay ra.

- Cơ sư huynh, có chuyện gì mà vội vàng thế? Ta đang muốn tìm người hỏi qua một chút đây, sao hôm nay phòng ăn lại không có cơm?

Cơ Dạ Thương trợn mắt nhìn Cơ Động giống như là nhìn thấy quái vật vậy, giơ tay lên vỗ vỗ trán mình:

- Trời ạ! Tiểu tử tông của ta ơi. Ngươi không nhớ là đã nhìn thấy thông báo dán trước học viện rồi sao? Tối hôm nay là đêm tiến hành Liên Nghị Vũ Hội mà! Đồ ăn thức uống nơi đó tràn ngập, phòng ăn tự nhiên là không nấu cơm rồi. Phát Thụy đại ca đến đó không gặp người, cố ý bảo ta đi tìm ngươi. Hóa ra là ngươi đã quên mất tiêu chuyện đó. Ta thực chịu người hết nổi.

Nghe Cơ Dạ Thương nhắc, Cơ Động mới giật mình nhớ lại, quả thật, từ khi mình đọc được thông báo đến nay đã trải qua ba ngày rồi, tối nay chính là thời gian tiến hành Liên Nghị Vũ Hội. Bất quá, đối với Liên Nghị Vũ Hội này, hẳn quả thật không có chút hứng thú nào, lập tức dừng lại, nói:

- Cơ sư huynh, cái vũ hội này hình như không bắt buộc phải tham gia thì phải. Hơn nữa, tuổi ta cũng còn nhỏ, loại vũ hội này không thích hợp với ta lắm.

Hiện tại Cơ Động cũng đã mười lăm tuổi, nhưng ở Ngũ Hành Đại Lục, mười sáu tuổi mới tính là trưởng thành, hắn còn chưa được tính là tới tuổi trưởng thành. Chỉ là sau khi trải qua hàng loạt các biến cố, làm cho hình dáng bên ngoài của hắn nhìn qua trưởng thành hơn rất nhiều so với khi mới gia nhập vào trong Thiên Can Học Viện, thân thể cũng đã cao hơn một thước bảy mươi lăm, bề vai rộng lớn. Mặc dù hắn hơi gầy một chút, nhưng khí chất cao ngạo toát ra rõ rệt làm cho gương mặt không tính là anh tuấn của hắn cũng có một mị lực hấp dẫn khôn tả.

Cơ Dạ Thương cười hắc hắc:

- Nhỏ gì mà nhỏ, lúc ta lớn cỡ như ngươi vậy, đã sớm trải qua chuyện mưa gió rồi. Không tham dự thì đến xem cũng được. Phát Thụy đại ca đang đợi ngươi ở đó. Đây cũng là dịp hiếm có, ngày mà toàn bộ đệ tử Âm Dương Học Đường chúng ta tụ tập lại một chỗ. Cho dù ngươi không nghĩ đến việc tìm bạn nhảy ở đó, thì đến đó ăn cơm cũng được mà. Hôm nay có vô số thức ăn ngon ở đó a. Học viện đã đặt hàng từ một thương hội, mua về một loại cá đặc sản trong Bắc Hải tại cực bắc của Bắc Thủy Đế Quốc. Băng Tuyết Long Ngư.

- Băng Tuyết Long Ngư? Đó là cái gì vậy?

Cơ Động tò mò hỏi.

Cơ Dạ Thương cười hắc hắc, nói:

- Băng Tuyết Long Ngư nghe nói là một loại Á Long, thân thể dài hơn ba thước, trong nước biển bơi rất nhanh, thích sống ở các vùng rét lạnh. Bản thân nó là một loại ma thú cấp năm. Thịt cá cực kỳ non mịn, hương vị rất ngon, chứa rất nhiều khí tức hải dương a. Óc của nó lại là một loại mỹ vị vô cùng hiếm có. Đây chính là thức ăn chiêu đãi chính đêm hôm nay. Đến đó nếm thử một chút đi.

Cơ Động vốn cũng còn có chút đói bụng, lại nghe Cơ Dạ Thương quảng cáo như thế, không khỏi trong bụng sôi lên một chút. Tham dự vũ hội thì không có hứng thú, nhưng ăn một ít mỹ vị thì không tệ a.

Nghĩ đến đây, hắn cũng không kiên trì thêm, đi theo Cơ Dạ Thương cùng ra khỏi Âm Dương Học Đường.

Địa điểm tổ chức Liên Nghị Vũ Hội cũng không xa Âm Dương Học Đường lắm, cũng nằm luôn trong khu vực của Giáo Học Lâu, ngay trên lễ đường lộ thiên trên sân thượng của Thổ Hệ Giáo Học Lâu.

Tuy rằng đã gia nhập Âm Dương Học Đường cũng đã một thời gian dài, nhưng mà ngoại trừ lần xuất môn tiến hành sơ khảo ra, tuyệt đại đa số thời gian Cơ Động đều ở trong phòng của Âm Dương Học Đường tiến hành tu luyện. Đây cũng là lần đầu tiên hắn đi lên các tầng cao của Thổ Hệ Giáo Học Lâu.

Thổ Hệ Giáo Học Lâu có tổng cộng năm tầng, tổng thể kiến trúc lấy màu vàng nâu và màu xám tro làm màu chính, đại biểu cho Mậu Thổ Hệ và Kỷ Thổ Hệ. Có lẽ nguyên nhân là do Thiên Can Học Viện được hình thành trên lãnh thổ của Trung Thổ Đế Quốc, cũng có thể là do Thổ Hệ đứng vị trí cao nhất trong Ngũ Hành, bản thân Thổ Hệ Giáo Học Lâu cũng là tòa kiến trúc lớn nhất trong năm tòa Giáo Học Lâu. Mỗi một tầng của Thổ Hệ Giáo Học Lâu đều cao hơn năm thước, được xây dựng bằng loại đá nham thạch cứng rắn, thang lầu được xây dựng bằng đá cẩm thạch, vách tường lại được khảm vô số trang sức bằng vàng hoa lệ, nhìn qua có vẻ uy nghiêm trang trọng cùng với vững chãi.

Cơ Dạ Thương dẫn theo Cơ Động đi mãi đến tầng năm của Giáo Học Lâu. Ở ngay đầu cầu thang trên cùng, có bốn gã đệ tử tráng kiện, tuổi chừng hai mươi mấy đứng thủ vệ ở nơi đó. Những gã này đều là những đệ tử chính thức cấp bậc ba quan, lại đến đây tiến hành hộ vệ cho vũ hội lộ thiên, đủ thấy được địa vị của đệ tử Âm Dương Học Đường trong Thiên Can Học Viện được tôn sùng đến thế nào.

Cũng đồng dạng là đệ tử, nhưng đệ tử chính thức lại phải đi phục vụ cho đệ tử đặc biệt. Đương nhiên, các đệ tử chính thức của học viện cũng không sẽ bởi vì vậy mà cảm thấy bất mãn, mà ngược lại là cảm thấy phi thường vinh hạnh. Các đệ tử Âm Dương Học Đường tuy chỉ chiếm số lượng khá ít, thế nhưng một vài đệ tử đứng đầu trong Âm Dương Học Đường, thực lực thậm chí còn vượt qua các lão sư bình thường của học viện nữa, phục vụ cho bọn họ thì có gì mà không thể cơ chứ?

- Cơ học trưởng!

Bốn gã đệ tử chính thức hiển nhiên là nhận ra Cơ Dạ Thương, vừa thấy hắn đi tới, lập tức khom người hành lễ với hắn.

Cơ Dạ Thương gật gật đầu, dắt theo Cơ Động định tiến vào bên trong.

Một gã đệ tử chính thức vội bước ra ngăn lại:

- Cơ học trưởng, vị này là...?

Cơ Động trước giờ lộ diện ra ngoài thực sự quá ít lần, cũng chỉ có một lần duy nhất là lúc tiến hành kỳ trao đổi nghị luận giữa các hệ mà thôi, khó trách các đệ tử chính thức này cũng không nhận ra hắn.

Cơ Dạ Thương ha hả cười:

- Các người cho rằng ta còn không biết nội quy học viện sao? Vị này chính là đệ tử xếp vị trí bốn mươi chín đặc biệt của Âm Dương Học Đường, Cơ Động.

173. Chương 87 Liên Nghị Vũ Hội (hạ)

Bụng Cơ Động thật sự đã có chút đói, lập tức lấy ra lệnh bài đặc trưng cho thân phận mình đưa tới. Mấy tên đệ tử chính thức nhìn thấy Cơ Động còn nhỏ như vậy, đã là đệ tử Âm Dương Học Đường, trong mắt không khỏi toát ra thần sắc hâm mộ, chỉ khẽ liếc nhìn lệnh bài của hắn một chút, lập tức đem trả lại, tránh đường cho hai người.

Đi lên đoạn cầu thang cuối cùng, lúc Cơ Dạ Thương đẩy cánh cửa vào lễ đường lộ thiên kia, Cơ Động nhất thời có cảm giác choáng ngợp.

Không khí mát mẻ ban đêm, mang theo vài phần trong lành đập thẳng vào mặt Cơ Động, khiến cho sự mệt mỏi sau một ngày tập trung tu luyện nhất thời tan biến hết. Cơ Động khẽ thở dài một cái, huyết khí trong cơ thể dâng trào, sáng khoái không nói nên lời.

Vừa vào đến cửa, một khu vực lễ đường thật lớn đập thẳng vào mắt. Toàn bộ sân thượng Thổ Hệ Giáo Học Lâu, mặt đất được khảm đầy các tảng đá cẩm thạch dát vàng. Tuy đây chỉ là sân thượng, nhưng bố trí trên này lại hoàn toàn không khác gì bất cứ lễ đường chân chính nào. Hai bên lễ đường đặt hai cái bàn dài chỉnh tề, trên bày biện vô số loại cao lương mỹ vị, một góc nhỏ phía sau còn có đặt một cái ghế trường kỷ rộng thoải mái. Toàn bộ sân thượng được hơn năm mươi cái đèn Lưu Ly Cung chiếu rọi, sáng rực như ban ngày. Ngay chính giữa sân thượng là một sân nhảy hình tròn lớn. Khu vực phía Bắc của lễ đường còn có một ban nhạc chuyên nghiệp đang diễn tấu một nhạc khúc du dương.

Ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy vô số sao sáng đầu trời, nhìn thẳng phía trước, là một quang cảnh hết sức cao quý hoa lệ. Loại cảm giác thế này vô cùng kỳ diệu, làm cho người ta cảm thấy vô cùng sáng khoái cùng sung sướng.

Các đệ tử Âm Dương Học Đường toàn bộ đều tập trung ở đây, trong những người đó, có người Cơ Động biết, có người không biết, nhưng hôm nay tất cả đều mặc lễ phục hết sức hoa lệ, đang tùm nham tùm ba tán chuyện với nhau, hoặc là đơn giản ăn uống chút gì đó, nhàn nhã tự tại, thoải mái không nói nên lời.

Ở trong lễ đường, có tổng cộng hai mươi phục vụ viên, mười nam, mười nữ, không ngừng chạy tới chạy lui, cung cấp thêm đồ ăn thức uống cùng rượu nước. Không cần phải hỏi, những phục vụ viên này chính là những đệ tử bình thường mấy hôm trước đạt giải trong cuộc thi Tuyển Tú đại hội. Hóa ra cuộc thi đó chỉ là để tuyển phục vụ viên cho Liên Nghị Vũ Hội mà thôi.

Ánh mắt Cơ Động dừng lại ở khu vực phía Nam lễ đường, nơi có đặt một quầy rượu hình bán nguyệt lớn. Phía sau quầy rượu, đặt hai kệ rượu thật lớn, trong đó bày biện ít nhất hơn một ngàn loại rượu ngon, sau quầy lại có ba gã Điều Tử Sư đang không ngừng pha chế rượu.

- Nhìn bọn họ có thấy quen mắt hay không? Những người này đều là người do Phát Thụy lão đại gọi từ Điều Tử Sư Công Hội đến đây. Ta cũng là một trong mấy Điều Tử Sư phục vụ cho buổi tiệc hôm nay. Ta đi làm việc đây. Phát Thụy đại ca ở bên kia kia.

Cơ Dạ Thương chỉ tay về phía chỗ đặt vô số thực phẩm mỹ vị, Phát Thụy lúc này đang đứng ở đó, ngồm ngoàm ăn uống liên tục. Đám đệ tử đang tùm nham tùm ba nói chuyện phiếm trong lễ đường, cũng không có người nào tiến đến trước mặt hắn.

Cơ Động nhìn Cơ Dạ Thương đi về phía sau quầy rượu, quay lại nhìn về phía vũ hội hoa lệ trước mắt, không khỏi thoáng có chút thất thần, trong đầu hồi tưởng lại kiếp trước của mình. Khi đó, chẳng phải mình cũng rất thường xuyên được mời tham gia vào các vũ hội giống như vậy hay sao? Những vũ hội lớn hơn thế này cũng có rất nhiều. Hắn còn nhớ lúc đó mình có một quy củ, tham gia bất cứ vũ hội nào cũng chỉ tiến hành điều chế một ly rượu duy nhất mà thôi, sau đó mời nữ nhân xinh đẹp nhất trong số những người tham dự vũ hội thưởng thức.

Hễ là nữ nhân nào trong vũ hội được mình mời rượu, sau đó đều sẽ trở thành tiêu điểm trong giới giải trí, được xưng tụng là mỹ nữ được Tửu Thần lựa chọn.

Sau khi chết đi sống lại, hiện tại thân phận mình đã không còn là một Tửu Thần có đặc quyền lựa chọn mỹ nữ nữa, chẳng qua chỉ là một gã đệ tử bình thường trong Thiên Can Học Viện trên Ngũ Hành Đại Lục mà thôi. Nhớ lại những ngày tháng tốt đẹp trước đây, nhưng cũng không có nghĩa là Cơ Động không thích cuộc sống như bây giờ. Một người, có thể có được hai kiếp sống, hẳn đã vô cùng thỏa mãn rồi. Huống chi, tại kiếp sống thứ hai này, hắn lại có thể biết được Liệt Diễm, nữ nhân hoàn mỹ khiến cho hắn hồn mơ mộng tưởng kia. So sánh với Liệt Diễm, những nữ nhân xinh đẹp mà hắn đã gặp qua ở kiếp trước tính làm gì cơ chứ?

- Cơ Động.

Một thanh âm có chút tò mò, kinh ngạc pha lẫn vui vẻ đột nhiên vang lên bên cạnh Cơ Động. Quay đầu nhìn lại, người vừa cất tiếng gọi hắn chính là Lam Bảo Nhi.

Hôm nay Lam Bảo Nhi đặc biệt xinh đẹp, nàng mặc một bộ lễ phục dạ hội màu tím nhạt, cùng màu với mắt nàng. Mái tóc màu bạc dài cũng không bôi lên cao trên đỉnh đầu giống như các nữ đệ tử khác của Âm Dương Học Đường mà là thả dài ra phía sau, hết sức mềm mại. Gương mặt trang điểm chút son phấn nhẹ, cặp mắt toát ra thần sắc vui mừng lẫn kinh ngạc. Hơi thở xử nữ nhàn nhạt tươi mát nung theo làn gió đêm khẽ thoang thoang trước mũi Cơ Động, khiến hắn có chút cảm giác lâng lâng.

- Ta tưởng là người sẽ không đến đây chứ.

Lam Bảo Nhi tiến vài bước đi đến trước mặt Cơ Động, mỉm cười nhìn hắn.

Cơ Động cười khổ nói:

- Ta vốn không định đến đâu, bất quá hôm nay phòng ăn không có mở cửa, không đến sẽ không có gì ăn. Người nói ta phải làm sao bây giờ?

Lam Bảo Nhi phì cười nói:

- Không biết có bao nhiêu người mong được tham gia vào buổi vũ hội này, nhưng người lại hết sức miễn cưỡng tham gia như vậy. Vũ hội vừa mới bắt đầu, nếu như người đói bụng, vậy thì đi ăn chút gì đó đi.

Cơ Động gật gật đầu:

- Ta ăn uống một chút gì rồi sẽ về ngay, người cứ vui chơi thoải mái đi.

Nói xong, hắn lập tức quay đầu bước về phía chỗ của Phát Thụy.

Nhìn bóng lưng Cơ Động cùng với quần áo bình thường khác hẳn lễ phục của các đệ tử khác xung quanh, Lam Bảo Nhi không khỏi một trận không nói nên lời. Cơ Động ơi Cơ Động, vì sao người vẫn thủy chung duy trì khoảng cách với ta như vậy chứ? Chẳng lẽ ta không đủ đẹp hay sao?

Cơ Động đi đến bên cạnh Phát Thụy. Phát Thụy ha hả cười, nói:

- Tiểu sư đệ, mau tới đây, thứ này bình thường khó có lắm đó, ăn nhiều một chút đi.

Ngay trước mặt Phát Thụy là một cái khay thật lớn, trên mâm bày biện một loại cá lớn, dài đến hơn ba thước, đầu cá, đuôi cá đã bị cắt ra, chỉ còn lại phần thân, ngay cả vây cá, vẩy cá cũng đã bị lóc bỏ, chỉ còn lại phần thịt trắng ngần trong suốt, được sắp xếp theo hình những đóa hoa đang nở rộ, hết sức đều đặn. Bên cạnh khay cá đó, là một cái hũ lớn đựng vô số ốc cá, cũng trắng ngần tựa như là băng châu vậy. Không cần phải hỏi, đây chính là loại Băng Tuyết Long Ngư mà Cơ Dạ Thương đã từng nói qua.

Loại Long ngư này Cơ Động cũng chưa từng thấy qua, bất quá hẳn tinh thông các loại rươi ngon, tự nhiên đối với các loại mỹ thực cũng có những nghiên cứu nhất định. Từ màu sắc bên ngoài của miếng cá kia, có thể khẳng định, đám cá này cực kỳ tươi sống, là loại cực phẩm để ăn sống.

Lấy bên cạnh ra một bộ chén đĩa, lấy một ít đồ gia vị, Cơ Động đứng bên cạnh Phát Thụy dùng nĩa ghim lấy một miếng cá tươi, chấm nhẹ qua gia vị trong chén sau đó đưa vào trong miệng.

Nhất thời một cảm giác hỗn hợp từ miếng thịt cá hòa quyện với đồ gia vị giống như cam tuyến dâng tràn lên. Khí tức hải dương mát lạnh mà mới mẻ nháy mắt ngập tràn khắp miệng. Với sự kén ăn của Cơ Động cũng không nhận được phải tán thưởng một tiếng:

- Mùi vị của cá tươi rất lạ, hương vị thực sự thuần khiết, không có bất cứ tạp vị nào. Sư huynh, người lựa chọn chỗ không tệ a! Những người khác không ai đến đây, chắc là do ngại người thì phải.

Phát Thụy cười ha hả, nói:

- Tiểu sư đệ, từ sau khi gặp người, số lần ta cười còn nhiều hơn trong vòng mười năm qua cộng lại nữa. Ở trong mắt bọn họ, ta vốn là Lôi đế băng lãnh vô tình, tự nhiên cũng không có mấy người dám lại làm phiền ta. Như vậy cũng tốt mà, cứ để cho hai huynh đệ chúng ta hưởng thụ trước rồi hãy tính sau. Cũng đâu phải ta không cho bọn họ đến đây ăn. Nói thật chứ, nếu không phải nghe nói hôm nay vũ hội chiêu đãi loại Băng Tuyết Long Ngư hiếm có này, ta cũng không định đến đây.

Nghe hẳn vừa nói thế, Cơ Động cũng không khỏi phải mỉm cười:

- Chúng ta quả nhiên không hổ là sư huynh đệ a! Ta cũng vì ăn no mà chạy đến đây.

Sau đó hai huynh đệ này đúng là không chút nào khách khí, ăn lấy ăn để, cứ đứng mãi ở chỗ đó mà ăn. Băng Tuyết Long Ngư là loại cao lương mỹ vị hiếm có cỡ nào, thế mà hai huynh đệ này ăn cứ như là gió cuốn mây bay vậy. Mỗi một miếng cá tươi vào miệng của Cơ Động, liền hòa tan ra, mang đến cảm giác sáng khoái, ngon miệng, càng khiến cho hắn thêm thêm ăn.

Các đệ tử khác cho dù có vô tình nhìn lại chỗ này, cũng chỉ dám dùng khóe mắt mà liếc lại mà thôi, căn bản không dám phát ra cảm xúc gì. May mắn là đám Băng Tuyết Long Ngư này quả thật rất nhiều, cho dù hai huynh đệ Phát Thụy, Cơ Động này ăn có nhiều đến mức nào đi nữa cũng không có khả năng ăn hết nổi.

174. Chương 88 Ta Chính Là Bạn Nhảy Của Hắc (thượng)

Ngay lúc hai sư huynh đệ Cơ Động đang ăn uống không ngừng, một thanh âm thanh thúy đột nhiên vang vọng toàn lễ hội:

- Hoan nghênh mọi người đã đi đến vũ hội đêm nay, ta là Dạ Tâm, rất vinh hạnh được là người chủ trì các hoạt động hôm nay. Hy vọng mỗi người các người đều có thể tìm được bạn nhảy lý tưởng nhất trong lòng mình, tạm quên đi những khổ đau trong học tập và tu luyện, trải qua một đêm vô cùng vui vẻ.

Dạ Tâm xuất hiện nhất thời thu hút sự chú ý của mọi người, Cơ Động và Phát Thụy cũng tạm hoãn hành động cần quét của bọn họ, ngẩng đầu nhìn về phía sân nhảy ở trung tâm.

Hôm nay Dạ Tâm mặc một bộ váy đen dài, màu đen thâm thúy, tóc ngắn nhẹ nhàng, cặp mắt xinh đẹp tươi trẻ động lòng người. Thân thể với những đường cong khiêu gợi được bộ váy dài ôm sát, thể hiện hết ra, có lực hấp dẫn tràn ngập mê lực.

Phát Thụy bĩu môi nói:

- Nữ nhân này, tâm trí rất sâu sắc a!

Cơ Động nghi hoặc nhìn về phía sư huynh. Phát Thụy thấp giọng nói:

- Tiểu sư đệ, người phải cẩn thận đề phòng bất cứ đệ tử Thủy Hệ nào, bọn họ cũng không phải ai cũng đơn thuần chất phác giống như Bảo Nhi vậy đâu. Nữ nhân Dạ Tâm này đã từng là bạn gái của ta, nàng ta đã tìm cách thuyết phục ta cùng với Thủy Hệ bọn họ hợp tác. Dù sao, Lôi hệ của ta cũng là biến dị mà ra. Từ sau lần đó, ta và nàng ấy chia tay. Bất quá, công phu trên giường của nữ nhân này thật sự không tệ. Hiện

tại hình như là đang cặp với tên tiểu tử Dật Phong. Tuy rằng ngoài mặt bọn họ cũng không dám làm gì quá lộ liễu, thế nhưng sau lưng lại liên lạc, mua chuộc không ít đệ tử các hệ khác, củng cố thế lực trong học viện. Chẳng qua bởi vì thực lực quá chênh lệch, cho nên mới không dám chống đối thẳng trước mặt ta mà thôi.

Giữa sân nhảy, Dạ Tâm mỉm cười nói:

- Vũ hội đêm nay chính thức bắt đầu. Vũ hội này là vũ hội riêng của đệ tử Âm Dương Học Đường chúng ta, như vậy, khúc nhạc đầu tiên có phải nên do thủ tịch của Âm Dương Học Đường chúng ta, Lôi Đế sư huynh bắt đầu đi.

Hắn vừa nói như thế, nhất thời làm cho ánh mắt của mọi người đều tập trung hết lên trên người của Phát Thụy, tiếng hoan hô nhất thời vang lên khắp lễ đường. Những đệ tử này bình thường nhìn thấy Phát Thụy chỉ sợ tránh mặt không kịp, thế nhưng hiện tại dù sao cũng là vũ hội, lại có Dạ Tâm khởi đầu, tự nhiên không kiêng kỵ gì lắm.

Phát Thụy nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Dạ Tâm một cái, tuy rằng chỉ đơn giản là một cái liếc mắt mà thôi, nhưng Dạ Tâm nhìn thấy, không khỏi trong lòng run lên, phảng phất như có một đạo lưu điện xuyên thẳng vào mắt nàng vậy.

Buông bộ chén đĩa trong tay xuống, Phát Thụy chậm chậm bước ra sân nhảy. So sánh với Cơ Động, ít nhất hắn còn có chút bộ dáng tham dự lễ hội, vẫn còn mặc được một bộ lễ phục màu lam nhạt. Cho dù đây đang là trong vũ hội, thế nhưng khi thân thể cao đến hai thước của hắn bước vào trong sân nhảy, cảm giác áp bách từ trên người hắn phát ra vẫn khiến đa phần đệ tử đứng quanh sân phải lui lại một chút, tiếng hoan hô cũng vì vậy mà ngừng lại.

Mặc dù là đã có chuẩn bị tâm lý trước, nhưng khi Dạ Tâm thấy Lôi Đế Phát Thụy tiến về phía mình, trong mắt nàng vẫn không khỏi toát ra một tia bối rối, cố gắng trấn tĩnh lại.

Phát Thụy đi đến trước mặt nàng, trong mắt toát ra quang mang phức tạp, làm ra một tư thế mời thỉnh:

- Nếu mọi người đã muốn ta nhảy khúc đầu tiên khai mạc lễ hội, như vậy, Dạ Tâm sư muội, xin mời người nhảy cùng với ta vậy.

Dạ Tâm sửng sốt một chút, hắn biết là hôm nay Phát Thụy không có dẫn bạn nhảy đến, nên cố tình làm cho Lôi Đế phải xấu hổ một trận. Thế nhưng nàng ta lại không nghĩ rằng Phát Thụy lại trực tiếp mời mình nhảy. Ánh mắt của các đệ tử xếp ở hai mươi vị trí đứng đầu Âm Dương Học Đường nhất thời trở nên quái dị, tất cả bọn họ đều biết rõ Dạ Tâm từng đeo đuổi Lôi Đế, tự nhiên cũng biết những gút mắc xảy ra giữa hai người.

Trên mặt Dạ Tâm lộ ra vẻ khó xử, bất quá lúc này nàng ta quả thật không có gan từ chối Phát Thụy. Trước mặt nhiều người từ chối Lôi Đế như thế, hiển nhiên là không nể mặt mũi hắn vào đâu, những chuyện như vậy, ở đây còn không ai dám làm. Dạ Tâm theo bản năng quay đầu nhìn lại phía sau không xa, nơi đó có một gã thanh niên mặc lễ phục màu vàng nâu, sắc mặt âm trầm đang nhìn Phát Thụy. Gã thanh niên nhìn qua độ tuổi không chênh lệch lắm so với Phát Thụy, chỉ có điều khí tức càng âm trầm hơn nhiều, so sánh với khí tức hào phóng, khí khái của Phát Thụy thì chênh lệch rất nhiều.

Sắc mặt của Phát Thụy trầm hẳn xuống:

- Thế nào? Dạ Tâm sư muội không nể mặt ta hay sao? Tục ngữ đã nói, Nhất dạ phu thê bách nhật ân. Huống chi, chúng ta nói thế nào cũng đã trải qua mấy trăm đêm triền miên như vậy.

- Người...

Nghe Phát Thụy nói thế, sắc mặt Dạ Tâm nhất thời trở nên một mảnh tái nhợt. Nàng làm thế nào cũng không ngờ tới, Phát Thụy ở trước mặt mọi người như thế này lại nói ra những lời như vậy.

- Phát Thụy! Người không cần quá đáng như vậy.

Gã thanh niên mặc lễ phục màu vàng nâu bước ra, đi đến bên cạnh Dạ Tâm, cảm tức nói với Phát Thụy.

Lôi Đế lạnh lùng bĩu môi:

- Cơ Dật Phong, người muốn khiêu chiến với ta sao?

Dạ Tâm vội vàng dùng tay ôm chặt cánh vai Cơ Dật Phong, nói với Phát Thụy:

- Thật sự là vô cùng xin lỗi, Phát Thụy sư huynh. Hôm nay ta là bạn nhảy của Dật Phong, không thể cùng người nhảy nhạc khúc đầu tiên khai mạc được.

Nàng ta thật sự cũng không còn cách nào khác, nàng biết rõ, mọi chuyện hôm nay, chỉ sợ là sẽ phải trở mặt với Lôi Đế.

Khiến cho bọn hắn không ngờ tới chính là, Phát Thụy không những không giận, ngược lại còn mỉm cười, mang theo vài phần khinh thường, nói với Cơ Dật Phong:

- Nếu không có gan khiêu chiến với ta, vậy thì ít làm trò trước mặt ta đi. Chỉ còn hơn một năm nữa là gia nhập Thánh Tà Chiến Trường. Ta rất muốn nhìn xem, trên Thánh Tà Chiến Trường, người sẽ xoay sở như thế nào đây.

Những lời này của Phát Thụy vừa nói ra, sắc mặt Cơ Dật Phong và Dạ Tâm nhất thời đại biến. Dạ Tâm vội la lên:

- Lôi Đế, người dám công báo tư thù sao?

Phát Thụy khoanh tay đứng đó, ngạo nghễ nhìn lên bầu trời đầy sao:

- Trên thế gian này, còn chưa có chuyện gì mà ta không dám làm. Dạ Tâm, ta mặc kệ người là bạn nhảy của ai, hôm nay ta nhất định phải cùng người nhảy nhạc khúc đầu tiên.

Sắc mặt Cơ Dật Phong dần dần trở nên bình thản xuống, nhàn nhạt nói:

- Dạ Tâm, nếu Lôi Đế đại ca đã có lòng để ý đến người, vậy người cứ cùng với hắn nhảy múa một khúc vậy.

Nói xong, hắn chậm rãi lùi về phía sau, tựa như là vừa rồi không có chuyện gì xảy ra vậy.

Dạ Tâm đầu tiên là sửng sốt một chút, trong mắt không khỏi toát ra vài phần khuất nhục. Ánh mắt của Phát Thụy cũng đang nhìn qua nàng, trong mắt tràn ngập ý khinh thường mà cường thế, tựa hồ như muốn nói, đây là nam nhân của người sao? Ngay cả nữ nhân của mình cũng không dám ra mặt bảo vệ, đây là sự lựa chọn của người sao?

Sắc mặt Dạ Tâm có chút trắng bệch, chỉ khiến Phát Thụy không ngờ tới chính là, nàng ta cũng không có xấu hổ và giận dữ bỏ đi, mà là chủ động đưa tay lên đặt lên bả vai Phát Thụy, quay sang nói với dàn nhạc:

- Tấu nhạc đi.

Nhạc khúc du dương vang lên, thân thể thon dài mềm mại của Dạ Tâm dưới sự lôi kéo của thân thể khô vôi của Phát Thụy, ở giữa sân nhảy bắt đầu khiêu vũ. Lúc này đây tất cả các đệ tử của Âm Dương Học Đường đều hoàn toàn im lặng. Bọn họ đều biết, tình huống vừa rồi, Lôi Đế hoàn toàn lấy uy thế áp đảo Cơ Dật Phong và Dạ Tâm hoàn toàn không ngóc đầu dậy nổi. Lôi Đế vẫn như trước là Lôi Đế, kẻ không có bất cứ đệ tử nào trong Thiên Can Học Viện dám chống lại được.

Kỹ thuật khiêu vũ của Phát Thụy quả thật không ai dám khen tặng, thân thể hắn quá sức cường tráng mạnh mẽ, từ trên người hắn, chỉ có thể thấy được sự thô hào mạnh mẽ, tuyệt đối không thể nói là đẹp được. Thân thể vốn thon thả của Dạ Tâm bị hắn ôm chặt trong ngực, nhìn qua quả thật giống như một món đồ chơi. Hơn nữa trong mắt nàng ta còn toát ra vẻ bị thương nhàn nhạt, lại càng không làm người ta cảm thấy đẹp đẽ gì.

Cơ Động vẫn đứng ở chỗ Băng Tuyết Long Ngư, giống như là không nghe không thấy chuyện gì đã xảy ra vậy, vẫn tiếp tục việc thưởng thức mỹ thực của hắn. Loại Băng Tuyết Long Ngư này chẳng những mùi vị rất ngon, hơn nữa sau khi nuốt vào bụng, sẽ mang theo một luồng cảm giác mát lạnh, thoải mái không nói nên lời, hiển nhiên là cực kỳ bổ dưỡng. Nhất là thịt cá, vốn là có tác dụng cố bản hồi nguyên.

175. Chương 88 Ta Chính Là Bạn Nhảy Của Hắc (hạ)

- Cơ Động ca ca.

Một thanh âm hưng phấn, trong treo đột nhiên vang lên, Lãnh Nguyệt đang cười tươi chạy tới. Ngay cả nàng ta, hôm nay cũng mặc một bộ lễ phục nhỏ nhắn đáng yêu, sôi nổi chạy đến bên cạnh Cơ Động.

- Lãnh Nguyệt, người cũng đến đây ăn chút gì đi.

Nhìn thấy tiểu cô nương này, Cơ Động không khỏi nở nụ cười, sờ sờ đầu nàng, chỉ chỉ khay Băng Tuyết Long Ngư trước mặt.

Lãnh Nguyệt lẽ lười, nói:

- Ta không dám ăn đâu, Dạ Tâm tỷ tỷ đã nói, trước khi Phát Thụy sư huynh ăn xong, tuyệt không cho chúng ta lại đây ăn uống đâu. Ta thừa dịp bọn họ khiêu vũ, đến đây chào hỏi ca ca một tiếng.

Cơ Động ha hả cười:

- Không sao đâu, người cứ ăn đi. Phát Thụy sư huynh sẽ không trách cứ người đâu.

Lãnh Nguyệt cười hì hì:

- Cơ Động ca ca, ca ca thật là một người tốt. Đáng tiếc Lãnh Nguyệt còn quá nhỏ, chưa có học qua khiêu vũ, nếu không, Lãnh Nguyệt nhất định sẽ làm bạn nhảy của ca ca.

Cơ Động bật cười, nói:

- Không sao đâu, người có thể lớn lên mà. Chờ đến khi người đủ lớn, Cơ Động ca ca nhất định sẽ cùng người khiêu vũ, được không?

- Dĩ nhiên là được.

Lãnh Nguyệt vỗ vỗ tay, len lén nhìn thoáng qua Phát Thụy và Dạ Tâm đang khiêu vũ ở giữa sân, lúc này mới đứng nép phía sau Cơ Động, cầm lấy một bộ chén đĩa, gấp vội mấy miếng cá bỏ vào đĩa:

- Cơ Động ca ca, ta sang phía bên kia ăn. Hôm nay ai là bạn nhảy của ca ca vậy?

Cơ Động lắc lắc đầu, nói:

- Ca ca không có bạn nhảy, chỉ là đến đây ăn chút gì mà thôi.

Lãnh Nguyệt mở tròng hai mắt, nói:

- Nhưng mà các sư huynh sư tỷ đã nói, mỗi người đều phải có một bạn nhảy của mình mà! Không có bạn nhảy, chẳng phải là rất đáng thương hay sao?

Nói đến đây, đột nhiên nàng hạ giọng xuống:

- Cơ Động ca ca, kỳ thật Bảo Nhi tỷ tỷ rất tốt, sao ca ca không mời tỷ ấy cùng khiêu vũ đi?

Cơ Động nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nói:

- Là Bảo Nhi kêu người đến nói à?

Lãnh Nguyệt lắc lắc đầu, ra vẻ thần bí nói:

- Ta chỉ là nhìn thấy tỷ tỷ cứ len lén nhìn về phía ca ca hoài. Tỷ ấy đã cự tuyệt mấy người đến mời nhảy rồi, chỉ thủy chung nhìn về phía ca ca. Ta tin rằng, chỉ cần Cơ Động ca ca đến mời tỷ ấy nhảy, nhất định tỷ ấy sẽ đồng ý.

Trong lòng Cơ Động thầm than, Bảo Nhi, chẳng lẽ ta thật sự khiến cho người hiểu lầm hay sao? Việc mời nhảy này nhất định không thể xảy ra rồi, nếu không, chỉ sợ nàng ấy sẽ càng hiểu lầm nhiều hơn.

Đúng lúc này, một thanh âm mang theo vài phần khinh miệt vang lên:

- Nguyệt Nguyệt, mau cùng ta trở về đi. Người ta là sư đệ của Lôi Đế, cũng không phải người mà chúng ta có thể làm quen. Hắn còn nhỏ tuổi như vậy, làm gì mà có bạn nhảy chứ, biết cái gì mà tình cảm đâu.

Cơ Động quét mắt nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử mặc giáo phục màu tím nhạt đang đi tới, nắm lấy tay của Lãnh Nguyệt. Rất hiển nhiên, nàng ta cũng là đệ tử của Quý Thủy Hệ. Trong ấn tượng của Cơ Động, nàng ta hình như rất hay đi chung với Dạ Tâm. Hiển nhiên người này bực mình chuyện sư huynh Phát Thụy của mình dùng cường thế áp bách sư tỷ nàng, lúc này mới giận chó cắn mèo gây sự với mình.

Lãnh Nguyệt vội nói:

- Thủy tỷ tỷ, không phải vậy đâu, Cơ Động ca ca tốt lắm. Tỷ tỷ đừng nói với hắn như vậy. Cơ Động ca ca, ta giới thiệu với ca ca, vị này là Thủy Linh tỷ tỷ, là học tỷ Quý Thủy Hệ của chúng ta, xếp vị trí ba mươi chín đặc biệt trong Âm Dương Học Đường.

Thủy Linh kéo bàn tay nhỏ bé của Lãnh Nguyệt:

- Nguyệt Nguyệt, người giới thiệu ta với hắn làm gì. Ta không có hứng thú với mấy tên tiểu tử hỉ mũi chưa sạch.

Cơ Động lạnh lùng cười:

- Ta cũng không có hứng thú với mấy nữ nhân mà bộ ngực y như tấm ván.

- Người nói cái gì?

Thủy Linh giận dữ. Nàng ta là bạn thân của Dạ Tâm, vừa rồi Phát Thụy không chút nể tình, đả kích Dạ Tâm, làm cho trong nàng ta nổi giận trong lòng. Ở trong mắt nàng, Cơ Động chẳng qua chỉ là một tiểu hài tử vừa mới tiến vào trong Âm Dương Học Đường mà thôi, thế nhưng lại cũng bắt chước Phát Thụy, kiêu ngạo như vậy, nhất thời giận đến tím mặt.

Bình tĩnh mà nói, dáng người Thủy Linh cũng không tệ lắm, tướng mạo cũng thuộc hàng cao cấp, chẳng qua là những nơi nên đội lên lại bẹp một chút. Đây là chuyện đau lòng nhất của nàng ta. Chẳng ngờ ngay câu đầu tiên lại bị Cơ Động nói thẳng ra chỗ yếu, nàng ta làm sao chịu nổi cơ chứ?

- Những trường hợp cao quý thì cần nói những ngôn ngữ cao quý. Người nên nói nhỏ một chút đi.

Cơ Động vẫn như trước vẻ mặt lạnh nhạt, đơn giản xoay người, tiếp tục ăn Băng Tuyết Long Ngư, căn bản là không để ý đến Thủy Linh nữa.

Thủy Linh thật sự là đang muốn phác tác, đem tên tiểu tử trước mắt này giáo huấn một trận. Chỉ là nàng ta nghĩ đến gã này là sư đệ của Lôi Đế Phát Thụy, trong lòng nàng ta thủy chung cũng không dám. Đối mặt với Lôi Đế, ngay cả bài danh thứ hai Cơ Dật Phong và bài danh thứ ba Dạ Tâm liên thủ cũng phải lùi bước, huống chi là nàng, chỉ là đệ tử xếp hạng gần bốn mươi.

- Miệng của người cũng thối tha y như gã sư huynh của người, khó trách người không có bạn nhảy. Không đời nào có nữ nhân nào thích hạng người như các người.

Hung hăng bỏ lại một câu, Thủy Linh xoay người bỏ đi. Nhưng ngay lúc này, nàng ta đột nhiên phát hiện, ánh mắt của tất cả mọi người dường như trúng tà, toàn bộ tập trung lại chỗ cửa vào của quảng trường lộ thiên này. Cũng đúng lúc này, một thanh âm hoàn mỹ tự nhiên đã vang lên.

- Ai nói hắn không có bạn nhảy, ta chính là bạn nhảy của hắn.

Âm nhạc đột nhiên ngừng lại, vũ hội vốn có chút ồn ào, lúc này đã trở thành một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy, thậm chí ngay cả các tinh tú trên trời lúc này cũng trở nên ảm đạm vài phần. Ánh mắt tất cả mọi người trong lễ đường đều tập trung cả về phía cửa vào. Ngay cả Lôi Đế Phát Thụy, ánh mắt hắn cũng mở to hết mức, buông rơi Dạ Tâm lúc này đang trong ngực mình ra.

Choeng... Một thanh âm vỡ tan thanh thúy đột nhiên vang lên, phá vỡ sự tĩnh lặng lúc này. Cái đĩa trong tay Cơ Động đã rơi xuống, vỡ tan thành nhiều mảnh. Cả người hắn lúc này cũng hoàn toàn ngây dại ra, thì thào:

- Mắt ta có nhìn nhầm không? Chuyện này, chuyện này sao có thể được...

Tất cả mọi chuyện trước mắt này, hoàn toàn đều vì một người đang đứng ở cửa vào của lễ đường. Một thiếu nữ tuyệt sắc tựa như tinh linh hỏa diễm đang đứng đó, nàng ta mặc một bộ váy dày chấm đất, bao phủ toàn bộ thân thể nàng, chỉ trừ có hai bàn tay và gương mặt hoàn mỹ. Bộ váy nhìn qua có chút bảo thủ, thể nhưng mặc trên người nàng lại hoàn hảo vô cùng.

Hai tay chồng lên nhau, đặt ở trước người, mười ngón tay thon dài mượt mà non mịn, trắng hơn cả bạch ngọc, nhìn qua khiến tâm hồn người khác phải run động. Bộ tóc cuộn sóng màu đỏ rực được thả dài ở phía sau lưng. Dung nhan tinh xảo hoàn mỹ không một tỳ vết được màu đỏ của mái tóc cùng với bộ váy tôn lên, khiến cho người ta có một cảm giác mê mẩn tâm thần. Cặp mắt đen láy, trong vắt cùng với cặp lông mi thon dài, cong vút, thấp thoáng mang theo vài phần ý cười. Dáng người tỷ lệ hoàn kim tuyệt hảo, mà bất cứ nhà điêu khắc nào dù nghiêm khắc đến đâu cũng không thể tìm thấy nửa phần khuyết điểm trong đó.

Đúng vậy, người vừa đến, chính là người trong lòng của Cơ Động, nữ thần hoàn mỹ, người thống trị toàn bộ thế giới địa tâm, Địa Hỏa Hồng Liên hóa thân, Liệt Diễm nữ hoàng.

Ngoại trừ nàng ta, còn ai có thể có được giọng nói như chim trời? Ngoại trừ nàng ta, còn có ai có thể vừa mới xuất hiện đã trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt tất cả mọi người, thậm chí ngay cả các nhạc sĩ cũng quên cả việc tấu nhạc.

Miệng Cơ Động lúc này giống như có cái gì nghẹn lại, một câu cũng không nói nên lời. Nhìn thấy Liệt Diễm, hắn chỉ cảm thấy trái tim mình muốn nhảy cả ra ngoài vậy. Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, từng bước từng bước đi đến trước mặt Liệt Diễm:

- Liệt Diễm, người..., làm sao người có thể đến đây?

Liệt Diễm nhẹ nhàng cười, nhất thời làm toàn bộ lễ đường trên Thổ Hệ Giáo Học Lâu sáng lên:

- Ta sợ người bị người khác cướp đi mất! Tối nay, bạn nhảy của người chỉ có thể là ta.

176. Chương 89 Tối Nay Ta Là Bạn Gái Của Người (thượng)

- Tối nay bạn nhảy của người chỉ có thể là ta.

Chỉ đơn giản một câu thôi, nhưng đã khiến cho ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông trên người Cơ Động giống như là toàn bộ mở hết ra, một cảm giác vui sướng không thể gọi tên trong nháy mắt lan tràn khắp tâm trí hắn.

Lần đầu tiên trong đời hắn cảm tạ Cơ Dạ Thương tận đáy lòng, nếu không phải Cơ Dạ Thương kiềm hắn, hắn cũng sẽ không tham gia đêm vũ hội này, lại càng sẽ không nghe được câu nói tuyệt vời đó của Liệt Diễm. Giờ khắc này đây, ở trong lòng Cơ Động đã không còn bất cứ ý niệm nào khác nữa, tựa hồ như vũ hội hôm nay chỉ mở ra chỉ vì hắn. Đồng thời, cũng lần đầu tiên hắn cảm thấy hối hận, tại sao hôm nay lại không mặc lễ phục cơ chứ? Hắn vô cùng hi vọng mình có thể xứng đôi với Liệt Diễm a!

Giờ khắc này đây, lực lượng toàn thân hắn đã hóa thành hai chữ dũng khí. Hít sâu một hơi, Cơ Động ưỡn thẳng ngực, cả người tựa như cao lớn thêm vài phần, lùi nhẹ về sau một bước, tay phải đưa lên chéo ngực, tay trái đưa thẳng ra, hơi hơi khom người, sử dụng lễ nghi quý tộc cao cấp nhất nói với Liệt Diễm:

- Tiểu thư mỹ lệ, có thể mời nàng nhảy một điệu hay không?

Kiếp trước Cơ Động đã từng đặc biệt đến Pháp quốc học tập lễ nghi quý tộc phương tây, hơn nữa còn học tập tại một gia đình quý tộc lâu đời nhất nữa. Hắn lúc này, giống như là hoàn toàn thay đổi thành một con người khác vậy, không thể nào nhìn ra chỉ là một tiểu tử mười mấy tuổi. Khí chất hơn người, nụ cười xuân phong ôn hòa, mỗi một động tác, mỗi một cử chỉ đều hết sức hoàn mỹ, thanh thoát.

Đưa tay trái cùng với lời nói hoa mỹ của mình đến trước mặt Liệt Diễm, trong mắt Cơ Động giống như là tràn ngập một đốm hỏa diễm lóa mắt vậy. Mặc dù thân thể này của hắn chỉ mới hơn mười lăm tuổi, nhưng có được những ký ức về khiêu vũ ở kiếp trước, sự khát vọng cùng với hưng phấn trong lòng hắn cũng đã thiêu đốt đến đỉnh điểm. Giờ khắc này đây, trong mắt hắn, trong lòng hắn, đã không còn bất cứ người nào khác xung quanh, mà chỉ còn lại hình bóng nữ tử giống như hỏa diễm tinh linh trước mặt hắn mà thôi.

Liệt Diễm mỉm cười nhẹ nhàng, trong phút chốc, toàn bộ sao trời giống như là hoàn toàn ảm đạm lại. Trong mắt mọi người, cũng chỉ còn có gương mặt má lúm đồng tiền tuyệt thế hoàn mỹ nữ này mà thôi. Bàn tay mong nước như xuân thông nhẹ nhàng đặt lên bàn tay đang chìa ra của Cơ Động, dưới sự dẫn dắt của hắn, bắt đầu lướt nhẹ vào sân nhảy.

Tinh nguyệt lúc này không còn ánh sáng, chỉ còn duy nhất thân ảnh màu đỏ rực cùng với gã thiếu niên choáng đầy khí tức kiêu ngạo như một quân vương đã hoàn hảo trở thành tiêu điểm của thiên địa. Các nhạc công bởi vì bọn họ nhảy múa mà lại một lần nữa bắt đầu diễn tấu. Nhạc khúc mềm mại nhẹ nhàng trong không gian vang lên, xoay tròn xung quanh hai người bọn họ, cũng khiến cho tâm tình của mọi người lâm vào xúc động.

Lôi Đế Phát Thụy ôm theo Dạ Tâm đi ra khỏi sân nhảy, đem toàn bộ sân khấu nhường lại cho hai người Cơ Động.

Cơ Động bước nhanh hơn một chút, mỗi lần bước ra một bước dài, mượn dùng khoảng cách vừa mới kéo ra, tao nhã xoay người, mang theo vài phần cảm giác run rẩy và không dám tin. Tay trái của hắn đặt lên phần eo thon nhỏ, mềm mại như là không xương của Liệt Diễm, cảm nhận đường cong tuyệt mỹ kéo dài từ phần lưng đến phần hông. Ánh mắt Cơ Động lúc này đã hoàn toàn ngây ngốc, hắn thậm chí còn có chút không dám nhìn thẳng mặt Liệt Diễm, trái tim của hắn lúc này tựa hồ như là đã ngừng đập.

Liệt Diễm rất tự nhiên đem tay phải của mình đặt nhẹ lên đầu vai của Cơ Động, hai người chưa từng tiếp xúc gần gũi như vậy bao giờ. Liệt Diễm mang theo chút nóng rực trên gương mặt, hơi thở nhẹ nhàng thơm tho như lan như huệ phủ lên gương mặt của Cơ Động, cũng đồng thời cảm nhận được nhịp đập cảm xúc như dâng trào trong lòng Cơ Động. Một đóa Hồng Liên nhàn nhạt hiện lên trên gương mặt trắng như dương chi bạch ngọc của Liệt Diễm, lúc này nàng đã không còn là một đóa Hồng Liên thanh u cao quý, mà là một đóa Hồng Liên nhiệt liệt, cuồng dã, mang theo vài phần đỏ rực, cuồng nhiệt của hoa hồng.

Trong giai điệu âm nhạc êm dịu, Cơ Động cất bước về phía trái, bàn tay đặt bên hông của Liệt Diễm khẽ dùng lực, thân thể hai người nhẹ nhàng chuyển động, tựa như là thân thể hắn cầm trên tay hoàn toàn nhẹ nhàng không có trọng lượng vậy. Hai người cứ như vậy bắt đầu khiêu vũ trên sân nhảy.

Liệt Diễm rất nhẹ nhàng, rất ôn nhu, nhưng lại cực kỳ nóng bỏng. Ôm nàng trong ngực, giống như là ôm ấp một đóa hỏa diễm bất cứ lúc nào cũng có thể hòa tan chính mình vậy. Mà cho dù lúc này nàng ta có thể thật sự hòa tan thân thể và linh hồn hắn, Cơ Động cũng tuyệt đối sẽ không buông nàng ra. Cơ Động khiêu vũ nhẹ nhàng, cao quý mà tao nhã, giống như là mỗi một động tác đều cực kỳ hoàn mỹ, Liệt Diễm khiêu vũ nhẹ nhàng tuyệt đẹp, rúc nhẹ vào lồng ngực Cơ Động, dưới sự dẫn dắt của hắn, phối hợp hết sức hoàn mỹ.

Giờ khắc này đây, địa vị của Liệt Diễm trong lòng Cơ Động đã hoàn toàn vượt qua loại rượu ngon ngàn năm mà kiếp trước đã lấy đi sinh mệnh của hắn. Cho dù ngay lập tức hắn phải chết đi, hắn cũng tuyệt đối không chút tiếc nuối.

Đó là một loại tình yêu đơn thuần, không chút nhục dục, hoàn toàn phát ra từ tận sâu trong linh hồn, hết sức thuần phác. Trái tim Cơ Động cũng cùng với những động tác khiêu vũ mà từ từ bay lên.

Nhìn vào vũ điệu mê hồn, hoàn mỹ của hai người trong sân nhảy, các đệ tử của Âm Dương Học Đường cũng dần dần khôi phục lại tinh thần. Lôi Đế Phát Thụy là người duy nhất vẫn thủy chung đem ánh mắt ngưng tụ trên người Liệt Diễm. Trong mắt hắn tràn ngập sự tán thưởng và hâm mộ. Dạ Tâm bên cạnh hắn thì đã sớm cúi đầu, nàng ta không dám nhìn thẳng vào Liệt Diễm, bởi vì nàng sợ rằng lòng tự tin của nàng từ nay về sau sẽ không thể khôi phục lại được nữa. Từ khi sinh ra đến bây giờ, lần đầu tiên nàng có cảm giác chính mình thua kém người khác cả về nhan sắc lẫn khí chất, lần đầu tiên nàng có cảm giác ghen tỵ. Còn Cơ Động đứng sau quầy rượu đã sớm trợn mắt há hốc mồm, nhìn chăm chú vào hai người đang khiêu vũ giữa sân nhảy.

Lam Bảo Nhi ảm đạm cúi đầu, nàng rốt cuộc cũng đã rõ ràng, vì cái gì mà Cơ Động thủy chung vẫn không chịu chấp nhận mình, đối với những ám hiệu của mình cũng không thèm đáp lại. Đúng vậy! Hắn có người hoàn mỹ như vậy rồi, làm sao còn tâm trí để đáp lại mình cơ chứ?

Trái tim của tất cả nam nhân tại đây, cũng đã bị nữ nhân tuyệt sắc như tinh linh của hỏa diễm kia thu hút hết, tất cả những nữ nhân tại đây, cũng đã bị nhan sắc hoàn mỹ kia khiến cho dung nhan ảm đạm. Đùng

nói là dương như, cho dù là kiếm một khía cạnh nhỏ nhất nhất nào đó để so sánh với Liệt Diễm, cũng tựa hồ như là bị nhan sắc hoàn mỹ kia làm cho lu mờ hết thấy.

- Có phải rất ngạc nhiên, vì sao ta lại đến đây hay không?

Thanh âm Liệt Diễm tựa như ngọc trai rơi vào mâm ngọc, nhẹ nhàng, chỉ có mình nàng và Liệt Diễm nghe thấy.

Vẫn tiếp tục khiêu vũ, Cơ Động có chút ngây ngốc gật đầu. Đại não hắn cho đến bây giờ vẫn có chút trống rỗng:

- Ta chỉ muốn biết, hiện tại có phải là ta đang nằm mơ hay không? Nếu quả thật đây chỉ là giấc mộng, ta chỉ mong vĩnh viễn cũng không tỉnh lại.

Liệt Diễm khẽ mỉm cười một tiếng:

- Đồ ngốc, cái này đương nhiên không phải là nằm mộng, mà là ta đang thưởng cho người đó.

- Thưởng cho ta?

Cơ Động thoáng hồi phục lại chút tinh thần.

Liệt Diễm sáng giọng:

- Người quên rồi sao? Người đã nói, người vĩnh viễn là thuộc về ta. Cho dù là người hóa thành tro tàn, cũng vẫn thuộc về ta. Người đã là Tiểu Cơ Động của ta, vì ta mà người không có bạn nhảy, đương nhiên ta phải đền bù cho người rồi.

- Liệt Diễm...

Cơ Động thu hết can đảm, ôm Liệt Diễm chặt thêm một chút, để cho thân thể nàng và hắn càng thêm sát lại. Không cách nào hình dung đây là cảm giác như thế nào. Cơ Động nhìn chăm chăm vào nữ tử trong lồng ngực mình, hắn đã không thể nói lên lời nào nữa.

177. Chương 89 Tối Nay Ta Là Bạn Gái Của Người (hạ)

Hai người vẫn tiếp tục khiêu vũ đến hết khúc nhạc, đến khi nốt nhạc cuối cùng kết thúc, động tác hoàn mỹ cuối cùng cũng đồng dạng chấm dứt, tiếng vỗ tay hoan hô vang lên khắp cả lễ đường. Cơ Động cũng không có buông Liệt Diễm đang ôm chặt trong lòng ngực hắn ra, cứ như vậy mà đi từ từ ra khỏi sân nhảy.

- Đứa nhỏ ngốc, còn chưa chịu buông tay sao? Ta muốn uống rượu do người điều chế.

Khóe miệng Liệt Diễm khẽ mở, nói nhỏ bên tai Cơ Động. Lúc này tay trái Cơ Động đã ướt đầm mồ hôi, thế nhưng hắn vẫn không chịu buông thả lưng Liệt Diễm ra.

Bất đắc dĩ Cơ Động phải buông hay tay ra, thế nhưng Liệt Diễm lại ngược lại chủ động cầm lấy tay phải của hắn:

- Đứa nhỏ ngốc, trong vũ hội tối nay, ta là bạn gái của người.

Bạn gái? Thân thể Cơ Động run lên kịch liệt một trận, kéo theo Liệt Diễm, bước nhanh về phía quầy rượu:

- Cảm ơn người, Liệt Diễm. Ta tuyệt đối không tham lam, để ta điều chế cho người một ly rượu vậy. Ta nghĩ, đây sẽ là ly rượu mà từ khi ta chào đời đến giờ chưa từng điều chế qua.

Thanh âm vang dội của Phát Thụ đột nhiên vang lên:

- Hay lắm, lâu rồi không thấy tiểu sư đệ pha chế rượu, mọi người cũng đến quầy rượu xem đi.

Nói xong, hắn thả ngay Dạ Tâm đang ôm trong lòng ngực ra, chĩa hề lưu luyến đi nhanh về phía chỗ đặt khay Bàng Tuyết Long Ngư. Tựa hồ đối với hắn, Dạ Tâm còn thua xa mớ mỹ thực này vậy.

Tâm trí cùng thân thể Dạ Tâm đều không ngừng run rẩy. Sự tự tin cùng với tự tôn của nàng bị Liệt Diễm và Phát Thụ đã kích không chút lưu tình. Nàng ta luôn tự cho mình là nữ đệ tử tuyệt đối đứng đầu trong

Âm Dương Học Đường. Trong Âm Dương Học Đường, kẻ có dung mạo đẹp hơn nàng thì đáng vóc lại thua nàng, những ai đáng vóc hơn nàng thì dung mạo lại kém hơn vài phần. Hơn nữa nàng ta lại có thực lực bài danh thứ ba trong Âm Dương Học Đường, nàng quả thật có tư cách để tự cao.

Nhưng mà, ngay trong đêm vũ hội toàn Âm Dương Học Đường này, tên nam nhân trước đây của nàng lại không chút lưu tình xé nát lòng tự tôn của nàng, ngay cả tên nam nhân hiện tại của nàng cũng không dám đứng ra bảo vệ nàng. Còn lại chút lòng tự tin của nàng thì lại bị Liệt Diễm ngay một khắc xuất hiện đã phá tan hoàn toàn.

Sắc mặt Dạ Tâm lúc này đã tái nhợt, thân thể nàng thoáng hoảng động lên một chút. Cơ Dạ Phong này giờ vẫn đứng gần đó, bước lại kéo tay nàng, muốn nói gì đó, thế nhưng Dạ Tâm lại mạnh mẽ hất tay hất ra:

- Đừng chạm vào ta.

Nói xong câu đó, Dạ Tâm đột nhiên quay đầu lại, cúi đầu kiên quyết chạy ra khỏi lễ đường. Đáng tiếc là lúc này Liệt Diễm vẫn như trước là tiêu điểm của toàn trường, căn bản không có ai để ý đến việc nàng rời đi. Chỉ có mình Phát Thụy đứng ở góc thức ăn ngẩn đầu, yên lặng nhìn Dạ Tâm chạy ra khỏi lễ đường, mạnh mẽ cắn mạnh một miếng Băng Tuyết Long Ngư lớn, cái đĩa cầm trong tay hắn đã có chút biến dạng.

Quả thật không ai biết rằng, Dạ Tâm kỳ thật là nữ nhân đầu tiên trong đời Phát Thụy, đồng thời cũng là nữ nhân duy nhất, nữ nhân mà hắn sẵn sàng hi sinh cả sinh mệnh hai mươi chín tuổi của mình.

Ánh mắt Cơ Dạ Thương nhìn về phía Cơ Động, len lén liếc sang Liệt Diễm một chút, thấp giọng nói với Cơ Động:

- Huynh đệ, người giữ bí mật quả thật quá mức kín đáo, vị này là...

Liệt Diễm thật sự quá đẹp, thế nên tuyệt đại đa số nam nhân ở đây đều không muốn tin rằng nàng và Cơ Động là một đôi. Bất luận xét về tuổi tác, tướng mạo hay là thực lực, dưới cái nhìn của bọn họ, Cơ Động quả thật còn rất xa mới xứng đôi với Liệt Diễm.

Đó cũng chính là vấn đề rối rắm trong lòng của Cơ Động từ trước đến nay. Hắn không dám chủ động bày tỏ tình cảm với Liệt Diễm, chính là vì hắn tự nhận mình còn không xứng với Liệt Diễm.

- Ta là bạn gái của hắn.

Liệt Diễm chủ động trả lời thay cho Cơ Động, đồng thời nhẹ nhàng nắm chặt tay Cơ Động một chút.

Cơ Dạ Thương nhìn thấy nụ cười nở trên miệng Liệt Diễm, không khỏi ngây người một chút, vội vàng quay sang Cơ Động, giơ lên một ngón tay cái:

- Bội phục.

Lời thừa nhận của Liệt Diễm, giống như là tiêm cho Cơ Động một liều thuốc trợ tim vậy, khẽ nhìn Liệt Diễm một cái, quay sang nói với Cơ Dạ Thương:

- Ta muốn điều chế một ly rượu cho nàng, có thể cho ta mượn một ít nguyên liệu được không?

Cơ Dạ Thương không chút do dự, lập tức nói:

- Đương nhiên có thể.

Sau đó hắn bước sang một bên, đem vị trí nhường lại cho Cơ Động. Hắn cũng không phải là nể mặt Phát Thụy mà nhường chỗ, cái này hoàn toàn là xuất phát từ tận đáy lòng, hi vọng có thể nhìn Cơ Động điều chế rượu một lần nữa. Từ sau khi nghe những lời Cơ Động lý giải về cảm thụ rượu, lâu nay hắn vẫn không ngừng cố gắng luyện tập và cảm nhận, đối với kiến thức về pha chế rượu rõ ràng tăng lên một bậc mới. Mặc dù tuổi của hắn lớn hơn Cơ Động rất nhiều, thế nhưng trên thực tế, ở phương diện pha chế rượu, hắn lại xem Cơ Động như là trưởng bối của mình vậy. Dù sao, khả năng pha chế rượu của Liệt Diễm cũng không thấp, nhưng mà phương pháp điều chế của hắn quả thật chỉ có mình hắn làm được, chỉ thích hợp với Lôi Thuộc tính mà thôi, người khác không thể học tập được. Cơ Động lại không giống như vậy, hoàn toàn dựa vào thủ pháp và khả năng cảm thụ rượu, không cần bất cứ ma lực nào. Cơ Dạ Thương hiểu rất rõ, về mặt hương vị, Kê Vỹ Tửu mà Lôi Đế pha chế ra chưa biết so với Cơ Động bên nào hơn bên nào kém, thế nhưng về mặt thấu hiểu và cảm thụ rượu, Lôi Đế còn chênh lệch rất nhiều so với Cơ Động.

Cơ Động dắt theo Liệt Diễm đi ra phía sau quầy rượu, thay đổi vị trí đứng một chút, sửa lại, dùng tay trái cầm lấy tay phải Liệt Diễm, giơ tay phải của mình ra, nhúng vào thau nước sạch, bắt đầu tẩy rửa bàn tay. Cơ Dạ Thương nãy giờ đứng cạnh đó, quan sát cẩn thận. Hắn vô cùng kinh ngạc khi phát hiện, bàn tay, ngón tay của Cơ Động đều vô cùng mềm mại, thậm chí còn có thể xoay chuyển ở những góc độ mà người bình thường căn bản không cách nào đạt đến được. Bình thường mà nói, một bàn tay thì rất khó mà rửa cho thật sạch, thế nhưng Cơ Động chỉ cần rửa sơ một chút, nhìn qua cũng không khác gì như rửa bằng hai tay vậy. Nhưng mà, tại sao hắn lại chỉ dùng có một bàn tay thôi?

Cơ Dạ Thương đương nhiên sẽ không biết, Cơ Động chỉ rửa một bàn tay, cũng không phải hắn dị tính, hay là tự cao, mà là hắn không muốn buông bàn tay Liệt Diễm ra mà thôi.

Hắn không biết cơ hội như thế này từ nay về sau còn có thể xảy ra nữa hay không, chỉ là hiện tại hắn quý trọng mỗi một phút, mỗi một giây. Bàn tay của Liệt Diễm non mềm mà ấm áp, cho dù là nắm lấy cả đời, hắn cũng nguyện ý.

Cũng chỉ có một mình Liệt Diễm là có thể thấu hiểu được tâm can của Cơ Động, nhưng nàng cũng để mặc Cơ Động nắm lấy tay mình, chỉ mỉm cười đứng đó. Nhan sắc tuyệt thế vô song của nàng giống như làm nền cho Cơ Động điều chế rượu vậy.

Có người từng nói, nữ nhân chính là trang sức quan trọng nhất của nam nhân, từ một ý nghĩa nào đó mà nói, câu này là hoàn toàn chính xác. Lúc Cơ Động vừa tới vũ hội, căn bản là không ai chú ý đến gã thiếu niên này, thậm chí còn có một số đệ tử Âm Dương Học Đường chưa biết hắn, còn nghĩ hắn là một đệ tử chính thức đến đây phục vụ lễ hội nữa. Mà giờ khắc này đây, chính bởi vì sự xuất hiện của Liệt Diễm, từ đó khiến cho Cơ Động cũng trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Cho dù là những người đã bắt đầu khiêu vũ giữa sân, vẫn thỉnh thoảng liếc nhìn về phía này.

Lam Bảo Nhi lúc này cũng đã vô thức chậm rãi tiến đến bên cạnh quầy rượu. Nhưng nàng lại phát hiện, càng đến gần Liệt Diễm, tựa hồ như sự chênh lệch giữa nàng và Liệt Diễm cũng càng lớn hơn nữa. Đến khi Cơ Động rửa tay hắn xong, Lam Bảo Nhi đã lặng lẽ đứng bên cạnh hắn.

Liệt Diễm tự nhiên cũng nhìn thấy Lam Bảo Nhi, khẽ mỉm cười thiện ý với nàng ta. Nàng không cần phải tận lực tuyên bố quyền sở hữu của mình đối với Cơ Động, bản thân nàng hiểu rõ nhất địa vị của mình trong lòng Cơ Động là như thế nào.

Lúc này Liệt Diễm đã không hề là vị Nữ hoàng tối cao trong thế giới lòng đất, mà chỉ giống như một nữ nhân, đang đứng bên cạnh người yêu của mình, lặng yên nhìn ngắm, lặng yên ủng hộ.

Lấy ra một bình pha chế rượu, Cơ Động xoay người, ánh mắt quét sơ qua hai kệ rượu một lượt, trầm ngâm một chút, lấy ra hai loại rượu ngon cùng với một ít nguyên liệu đặt trước mặt mình.

Đầu tiên hắn đem ba hạt ô mai thả vào bình pha chế, sau đó rót một chén nước trắng, quay về phía Lam Bảo Nhi đang chăm chú nhìn hắn:

- Bảo Nhi, giúp ta một tay được không? Ta cần một ít băng.

Lam Bảo Nhi từ trước đến giờ vẫn chưa từng thấy Cơ Động pha chế lần nào, trong lòng nàng có ý muốn cự tuyệt hắn, nhưng vẫn không thể nói ra. Cuối cùng nàng vẫn đón lấy cái chén, ma lực màu tím khẽ dâng lên một chút, chén nước dần dần ngưng kết lại.

Cơ Động vẫn thủy chung nhìn chăm chú vào chén nước trong tay Lam Bảo Nhi, đến khi toàn bộ nửa chén nước đã ngưng kết thành băng, đón lại chén băng, khẽ mỉm cười với Lam Bảo Nhi:

- Đa tạ.

Đổ băng trong chén vào bình pha chế rượu, sau đó hắn lại đổ thêm hai phần ba rượu cam, một phần ba rượu ô mai, nhỏ thêm vài giọt tinh chất quả Lạc Tiên Hoa cùng vài giọt nước chanh, lại thêm một chút đường. Lúc này hắn mới đầy nắm bình pha chế lại, nhẹ nhàng xoay chuyển, tiếp theo cầm lên bàn tay.

178. Chương 90 Pha Chế Rượu Và Khiêu Chiến (thượng)

Một tay cầm chắc bình pha chế rượu, ánh mắt Cơ Động thể nhưng lại hoàn toàn tập trung trên người Liệt Diễm, cũng không có nhìn xuống bình pha chế, tay phải của hắn cứ như vậy mà bắt đầu lay động.

Lần pha chế này, hắn hoàn toàn khác hẳn các lần pha chế rượu trước đây, trước kia khi hắn pha chế rượu, trong lòng hắn ngoài rượu ra căn bản không có thứ gì có thể lọt vào, thế nhưng lần này, bất luận là trong ánh mắt hay trong lòng hắn, cũng chỉ có mình Liệt Diễm mà thôi. Tay phải đang không ngừng lay động, hoàn toàn là điều chế theo bản năng mà thôi. Thế nhưng tại thời điểm này, tình cảm trong nội tâm hắn lại đạt đến một trình độ trước giờ chưa từng có.

Trong bình pha chế rượu bằng thủy tinh trong suốt, chất rượu dần dần trộn lẫn vào nhau, biến thành màu đỏ tươi. Bình pha chế rượu không ngừng lay động trong không trung, phát ra quang mang sáng trắng huyền lệ, tạo thành vô số đường cong hư ảnh đầy màu sắc. Phát Thụy thấy Cơ Động bắt đầu pha chế rượu, cũng không khỏi quay đầu lại nhìn. Khi hắn phát hiện Cơ Động chỉ dùng có một tay để pha chế, trong lòng có chút thất vọng. Nhưng mà, rất nhanh, ánh mắt hắn đã ngưng đọng lại, nhìn không được phải thốt lên:

- Như vậy cũng được sao?

Màu đỏ do dịch rượu giữa không trung bắt đầu ngưng tụ lại thành hình. Tuy rằng chỉ dùng có một tay, nhưng động tác của Cơ Động cũng càng lúc càng trở nên nhanh hơn, mọi người chung quanh chỉ có thể nhìn thấy màu đỏ tươi của bình pha chế rượu chứ không thể nhìn thấy được cánh tay của Cơ Động nữa.

Đột nhiên, ánh mắt Cơ Động chợt sáng lên, động tác trên tay hắn cũng chợt trở nên nhanh hơn gấp đôi. Quang mang màu đỏ trong suốt giữa không trung không ngờ lại ngưng tụ thành hình. Cũng không phải hình thành một mặt trời mê hoặc lòng người, mà lúc này đây, màu đỏ trong suốt lại ngưng tụ thành hình trái tim màu đỏ thẫm. Dưới sự chiếu rọi của mấy ngọn đèn Lưu Ly Cung, trái tim màu đỏ thẫm kia ngưng tụ lại trên đỉnh đầu của Cơ Động, không ngừng co rút, phóng to ra, giống như là trái tim thật sự đang đập mạnh mẽ vậy.

Bình bịch, bình bịch, bình bịch... Thanh âm trái tim đang đập thật sự xuất hiện, cùng với mỗi một lần trái tim lóe lên, co rút và phóng to. Thanh âm trái tim đập nhanh vang lên khắp cả lễ đường. Những người đang khiêu vũ giữa sân nhảy lúc này đã hoàn toàn ngưng lại, ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh đầu Cơ Động. Lam Bảo Nhi lúc này đã dùng tay che lấy miệng mình. Trong lòng nàng ta chỉ còn một suy nghĩ duy nhất, nếu mà trái tim này có thể vì mình mà đập mạnh, nàng đã vô cùng thỏa mãn rồi.

Bất quá, cũng chỉ có Lam Bảo Nhi và Cơ Dạ Thương đang đứng bên cạnh mới có thể nhìn ra, thanh âm của trái tim đang nhảy kia, chính là do Cơ Động dùng mũi chân điểm nhẹ vào vách gỗ của quầy rượu mà sinh ra. Nhưng mà, thanh âm kia vang lên hết sức hài hòa với tần suất co đập của trái tim bên trên. Cái này đúng như lời Cơ Động nói vậy, đây là ly rượu mà hắn chưa từng điều chế qua, mà ngay cả thủ pháp này hắn cũng là vừa mới nghĩ ra mà thôi. Thủ pháp này nếu so sánh với thủ pháp Nghệ Xạ Cửu Nhật hay Cửu Thiên Huyền Nữ giáng trần thì còn xa mới bằng. Thế nhưng về mặt ý nghĩa thì nó lại vượt xa hai thủ pháp kia.

Hai mắt Liệt Diễm lúc này đã trở nên sáng rọi như ánh trăng, vẻ mặt vẫn nhu hòa mỉm cười. Tay nàng cũng theo bản năng nắm chặt tay của Cơ Động.

Đúng lúc này, đột nhiên một đạo quang mang màu vàng nâu lạng lẽ bay tới, xuyên thẳng qua trái tim màu đỏ tươi trên đỉnh đầu của Cơ Động. Một tiếng vỡ giòn tan vang lên, trái tim kia lập tức vỡ tan, dịch rượu màu đỏ tươi đổ ào xuống, mang theo băng khối do Lam Bảo Nhi ngưng tụ, đổ đầy lên đầu, lên mặt Cơ Động.

Tất cả mọi người ở đây nhất thời đều ngẩn ngơ, không hẹn mà cùng quay lại, ánh mắt hướng về phía luồng quang mang màu vàng nâu kia phóng tới, kịp thời nhìn thấy Cơ Dật Phong đang chậm rãi hạ tay xuống.

Gương mặt vốn anh tuấn của Cơ Dật Phong lúc này thoáng có chút vẩn vơ, ánh mắt tràn ngập quang mang ghen tị, oán giận, đủ loại cảm xúc.

Lúc Dạ Tâm bỏ đi, cả người hắn đã ngây dại ra đứng đó. Lúc Cơ Động pha chế rượu, hắn cũng bị hấp dẫn, nhìn lại, nhìn thấy Liệt Diễm, đẹp hơn không biết bao nhiêu lần so với Dạ Tâm, lúc này đang mỉm cười với

Cơ Động. Hắn nhớ lại chuyện lúc này giữa mình và Dạ Tâm, sự ghen tị trong tâm trí hắn nhất thời bốc lên đến đỉnh điểm, rốt cuộc nhịn không được, ra tay phá hủy một màn hoàn mỹ trước mắt kia. Luồng hoàng quang khi này đúng là do hắn phát ra.

- Khốn kiếp.

Phất Thụy giận dữ quát lớn một tiếng, bước tới một bước, đã vọt thẳng tới chỗ của Cơ Dật Phong.

Ngay thời khắc này, trong ánh mắt của tất cả các đệ tử Âm Dương Học Đường đều toát ra vẻ tức giận cùng với luyến tiếc. Cho dù là những người bình thường có giao tình khá tốt với Cơ Dật Phong cũng không ngoại lệ. Thủ pháp pha chế rượu của Cơ Động, trong mắt bọn họ cũng hoàn mỹ giống như Liệt Diễm vậy, tận mắt chứng kiến sự hoàn mỹ này lại bị kẻ khác phá tan, bọn họ làm sao lại không cảm phần cơ chứ? Huống chi, cái này là Cơ Động pha chế rượu cho Liệt Diễm, cũng không đụng chạm hay có quan hệ gì tới Cơ Dật Phong cả.

Một bức tường đá thật lớn đột nhiên xuất hiện, hoàn toàn ngăn cách Cơ Dật Phong và Phất Thụy. Thanh âm lạnh như băng của Cơ Dật Phong vang lên:

- Phất Thụy, ngươi đừng quên, Học viện không cấm khiêu chiến, nhưng lại cấm tiến hành thi đấu riêng. Ngươi dám đụng đến ta, đừng nói là ngươi chịu không nổi, cho dù là Chúc Dung Đồng sự có muốn bênh vực ngươi cũng không nổi đâu. Ta chẳng qua chỉ phá vỡ một bình pha chế rượu mà thôi.

Oanh... Bức tường đá dày hơn một thước kia trước mặt Lôi Đế Phất Thụy chẳng khác nào một mảnh giấy vậy, ầm ầm vỡ tan:

- Ta mặc kệ cái gì mà nội quy học viện, Cơ Dật Phong, ta chúng mắt ngươi lâu lắm rồi. Đừng tưởng rằng ngươi là cháu nội đích tôn của Đường kim Trung Thổ Đế Quốc Hoàng Đế là ta không dám làm gì ngươi. Cùng lắm là ta xử lý ngươi xong sẽ thoát ly Thiên Can Học Viện.

Trong không gian rộng lớn, Lôi lực khủng bố điên cuồng ngưng tụ, toàn bộ các ngọn đèn Lưu Ly Cung đều đã bắt đầu lóe lên. Mặc dù bản thân nó không phải là do lôi điện đốt sáng, thế nhưng dưới sự ảnh hưởng của ma lực Lôi nguyên tố cuồng bạo, không ngờ bọn chúng cũng sinh ra tình trạng ma lực không ổn định.

- Sư huynh, dừng tay lại.

Đúng lúc này, một thanh âm trầm thấp mà lạnh như băng, tựa như thanh âm phát ra từ địa ngục đột nhiên vang lên.

Phất Thụy lúc này đã phóng xuất ra Dương Miện Lôi Thuộc tính sáu quan của mình, thế nhưng nghe được thanh âm này, hắn cũng dừng lại động tác của mình. Ánh mắt của Phất Thụy cùng với Cơ Dật Phong đồng thời quay lại nhìn về phía nơi phát ra thanh âm kia.

Đầu, mặt dính đầy rượu màu đỏ tươi, Cơ Động nhìn qua hết sức chật vật. Lúc này hắn đã buông tay Liệt Diễm ra, bởi vì hắn sợ rượu trên người mình đổ xuống sẽ làm dơ tay của Liệt Diễm.

Nếu nói khi pha chế rượu, ánh mắt của hắn là nóng bỏng như lửa, như vậy, hiện tại lúc này, ánh mắt hắn giống như là khối băng vĩnh cửu từ thời thượng cổ vậy, tràn ngập hàn ý vô tận.

- Tiểu Cơ Động...

Liệt Diễm nhẹ nhàng kêu hắn một tiếng.

Cơ Động quay đầu lại, miễn cưỡng nở một nụ cười với Liệt Diễm, ra vẻ không có việc gì. Sau đó hắn kiên quyết, dứt khoát xoay người, sải bước hướng về phía Cơ Dật Phong.

Liệt Diễm thoáng ngẩn người một chút. Những chuyện phát sinh tối nay, hết thấy nàng cũng không có ngờ tới. Nàng không thể tin nổi, chính mình lại làm cho Cơ Động kích động đến như vậy, càng không thể nào ngờ được, chính mình cùng hắn tham gia vũ hội, lại làm cho lòng mình hưng phấn đến như vậy, cũng không nghĩ ra Cơ Động sẽ bày ra thủ pháp pha chế rượu như thế.

Lúc mà Cơ Động dứt khoát, kiên quyết xoay người bước về phía Cơ Dật Phong, Liệt Diễm phát hiện ra, chính mình tựa hồ càng ngày càng không khống chế được Cơ Động được nữa. Từ sau chuyện của Chu Tước, Cơ

Động tựa hồ như không còn nghe lời nàng như đệ tử nghe lời sư phụ nữa. Nhưng mà, càng như thế, nàng lại càng dễ dàng bị sự bá đạo của Cơ Động thu hút nhiều hơn.

179. Chương 90 Pha Chế Rượu Và Khiêu Chiến (hạ)

- Tiểu sư đệ, người yên tâm, ta nhất định không bỏ qua cho hắn đâu.

Điện quang trong mắt Lôi Đế bắn ra bốn phía. Nhìn thấy cặp mắt tràn ngập nô quang của hắn, Cơ Dật Phong lúc này đã tỉnh táo lại, trong lòng không ngừng hối hận. Hắn quả thật không ngờ, trong mắt Lôi Đế, vị tiểu sư đệ này lại quan trọng đến như thế. Nhưng mà, mọi chuyện cũng đã lỡ làm rồi, hối hận cũng không có tác dụng gì nữa.

- Sư huynh, chuyện này để tự ta xử lý đi.

Cơ Động đi đến trước mặt Phát Thụy, gật gật đầu với hắn.

Phát Thụy sững sốt một chút, lửa giận trong mắt dần dần nguôi lại, bởi vì hắn phát hiện, hàn quang lóe lên trong mắt Cơ Động ngay cả hắn cũng có chút không rét mà run. Thăm nghĩ trong lòng, tiểu sư đệ, người rốt cuộc muốn làm gì.

Cơ Động xoay người lại, nhìn về phía Cơ Dật Phong, lúc này bởi vì Cơ Dật Phong khi nãy bị Lôi Đế gây ra áp lực quá lớn, đã phóng xuất ra Dương Miện của mình. Năm quan, bốn khóa rưỡi Miện Tinh, đại diện cho thực lực cường hãn năm mươi chín cấp Mậu Thổ Hệ Đại Tông Sư. Mặc dù là còn chênh lệch không biết bao nhiêu lần so với Phát Thụy, sáu mươi chín cấp, nhưng trong toàn bộ đệ tử của Âm Dương Học Đường, thực lực của hắn cũng là người đứng thứ hai, ngay sau Phát Thụy.

Đưa lau lau đám rượu đang chảy trên mặt, Cơ Động lạnh lùng nói:

- Cho ta biết lý do.

Cơ Dật Phong cười lạnh một tiếng:

- Cần lý do sao? Ta thấy người chướng mắt, cái này có tính là một lý do được không? Người cho người là ai? Người dạy bao nhiêu cấp? Hai quan hay là ba quan? Cũng đòi học theo bộ dáng của Lôi Đế? Dựa vào cái gì mà bao nhiêu nữ nhân tuyệt sắc trên thế gian đều phải theo hai sư huynh đệ các người? Dạ Tâm cho tới bây giờ cũng không chịu thân thiết với ta, còn không phải bởi vì trong lòng nàng ta vẫn còn hình bóng của Phát Thụy hay sao? Người cho người là ai chứ? Bất quá chỉ mới gia nhập vào Âm Dương Học Đường, đã có được nữ nhân tuyệt mỹ như thế? Người nói cho ta biết, người dựa vào cái gì?

Cơ Động cũng không có tức giận, chỉ là gật gật đầu với Cơ Dật Phong:

- Ta sẽ nói cho người biết, ta dựa vào cái gì.

Vừa nói, hắn vung tay phải lên, leng keng một tiếng, khối lệnh bài có chứa chữ Bốn mươi chín đặc biệt đã rớt xuống mặt đất làm bằng đá cẩm thạch đen. Hắn nói như chém đinh chặt sắt:

- Vị trí bốn mươi chín đặc biệt, Hỏa Hệ Cơ Động khiêu chiến với người.

- Tiểu sư đệ, không được.

Phát Thụy khản trương hẳn lên, hắn làm thế nào cũng không ngờ tới Cơ Động lại kiên cường đến như vậy.

Cơ Dật Phong cũng ngăn cản cả người:

- Người khiêu chiến ta? Vị trí bốn mươi chín đặc biệt mà dám khiêu chiến với vị trí số hai đặc biệt?

Phát Thụy nắm chặt bả vai Cơ Động:

- Tiểu sư đệ, mau mau thu lại lệnh bài của người đi, đây không phải là chuyện đùa. Hắn đang không tìm ra lý do để đối phó với người đó, đừng cấp cho hắn cơ hội.

Cơ Động quay đầu nhìn về phía Phát Thụy, bình tĩnh nói:

- Sư huynh, thực lực ta tuy không mạnh mẽ lắm, nhưng mà, nếu có người nào đó dám trước mặt ta vũ nhục người yêu của ta, nếu mà ta còn không lên tiếng đáp lại, ta đây chẳng phải cũng giống như hắn, chỉ là một tên rùa đen co đầu rút cổ hay sao? Người đừng ngăn cản ta nữa, nếu không, đừng nói đến tình sư huynh đệ nữa.

- Người nói ai là rùa đen rút đầu?

Cơ Dật Phong bị nói trúng tim đen, nhất thời tức giận, toàn thân run rẩy. Mà trên thực tế, mọi người ở đây đều hoàn toàn hiểu rõ Cơ Động đang nói đến ai. Khi mới bắt đầu vũ hội, đối mặt với áp lực do Phát Thụy mang đến, Cơ Dật Phong đã lùi bước, để mặc Dạ Tâm chạy ra ngoài. Mà lúc này, Cơ Động chỉ mới mười mấy tuổi, lại lấy vị trí bốn mươi chín đặc biệt để khiêu chiến với hắn, vị trí thứ hai đặc biệt. Chỉ so sánh đối lập đơn giản như thế, mọi người đã rõ ràng được rất nhiều chuyện.

- Giải, giải, giải.

Cơ Dật Phong xoay người, cầm lấy lệnh bài Cơ Động mới quăng ra:

- Ta chấp nhận lời khiêu chiến của ngươi. Dựa theo quy tắc khiêu chiến trước giờ của Âm Dương Học Đường, khi hai người chênh lệch nhau trên mười vị trí, phương thức khiêu chiến, thời gian, địa điểm do người có vị trí thấp hơn quyết định.

Cơ Động lạnh lùng nói:

- Địa điểm khiêu chiến, ngay tại đây, thời gian khiêu chiến, ngay bây giờ, phương thức chiến đấu, tấn công lẫn nhau, từng người một tiến hành công kích người kia, người bị công kích không được né tránh, chỉ có thể phòng ngự, hai bên cứ thay phiên nhau tiến hành, đến khi nào có một bên ngã xuống thì mới chấm dứt.

Cơ Động chứng tỏ cho tất cả các đệ tử của Âm Dương Học Đường biết cái gì gọi là đơn giản, cuồng bạo. Phương thức khiêu chiến của hắn, không thể nghi ngờ là phương thức đơn giản nhất, cuộc chiến lại sắp sửa tiến hành luôn.

Mọi người ở đây không khỏi thót tim lo cho hắn. Dù sao, vị trí hai người trong Âm Dương Học Đường cũng chênh lệch nhau hơn bốn mươi bảy cấp a! Tuy rằng bọn họ cũng không biết thực lực của Cơ Động có thể đạt đến trình độ nào, chỉ có thể khẳng định là, so sánh với Cơ Dật Phong trước mắt, hắn tuyệt đối là chênh lệch không nhỏ. Hơn nữa, phương thức mà hắn lựa chọn khiêu chiến không thể nghi ngờ là rất có lợi cho Cơ Dật Phong. Mậu Thổ Hệ am hiểu nhất chính là phòng thủ, phản kích, trực tiếp khắc thủy, gián tiếp khắc hỏa, có thể áp chế được Cơ Động không có đến nửa phần cơ hội.

Cơ Dật Phong cũng lấy ra khối lệnh bài thân phận của mình, cùng với khối lệnh bài của Cơ Động đưa đến trước mặt của mặt của Phát Thụy:

- Phát Thụy, ngươi là thủ tịch của Âm Dương Học Đường, nơi này không có lão sư, xin mời ngươi làm người chứng kiến trận khiêu chiến này đi.

Trong Âm Dương Học Đường, những đệ tử cấp bậc thấp tiến hành khiêu chiến với đệ tử cấp bậc cao, cho dù là các Đồng sự cũng không thể ngăn cản được. Đây là quy củ đã áp dụng mấy trăm năm nay, lúc này cho dù Phát Thụy có lo lắng thế nào cũng không làm gì được.

Tiếp nhận lệnh bài mà Cơ Dật Phong đưa đến, Phát Thụy thấp giọng nói:

- Nếu ngươi không muốn chết, thì không được đả thương tiểu sư đệ của ta. Nếu không mà nói...

Trên người Lôi Đế tản mát ra một lực áp bách cường đại, làm cho tâm trí điên cuồng lúc này của Cơ Dật Phong cũng hoàn toàn tỉnh táo lại. Cơ Động khiêu chiến với hắn mà nói, hắn thắng cũng không oai phong, nếu thật sự làm cho Cơ Động bị thương, chỉ sợ Lôi Đế trước mắt cũng sẽ không bỏ qua cho mình.

- Cơ Động, ngươi lại đây.

Thanh âm như nhạc trời của Liệt Diễm lúc này lại vang lên, Cơ Động quay đầu lại nhìn nàng, thoáng do dự một chút, nhưng vẫn bước lại.

Đi đến trước mặt Liệt Diễm, trong mắt Cơ Động lóe lên quang mang kiên quyết:

- Liệt Diễm, không cần khuyên can ta, ta biết mình đang làm gì mà. Không ai được phép vũ nhục người, cho dù là thần cũng không được.

Liệt Diễm mỉm cười:

- Ta nói là ta muốn ngăn cản ngươi khi nào? Nếu ta thật sự không muốn ngươi tiến hành trận chiến này, ta cũng không dùng lời nói mà khuyên can ngươi. Ngươi nhớ những lời ta nói đây.

Vừa nói nàng vừa khẽ khom người, nói khẽ bên tai Cơ Động cái gì đó.

Nghe những lời Liệt Diễm nói, Cơ Động cảm thấy sững sốt một chút, ngay sau đó chậm rãi gật gật đầu, hàn quang trong mắt lại có thêm một chút gì đó.

Rất nhanh, Liệt Diễm đã nói xong, không đợi Cơ Động phản ứng lại, nàng nhẹ nhàng nói:

- Ngươi biết không,... Tiểu Cơ Động, ngươi là nam nhân đầu tiên vì ta mà chiến đấu. Ta đợi ngươi chiến thắng trở về, nói cho ta biết, ly rượu hoàn mỹ ngươi vừa pha chế khi này có tên là gì.

Ánh mắt lạnh như băng của Cơ Động lại một lần nữa trở nên nóng bỏng, chỉ khác với trước đây chính là, lúc này sự nóng bỏng trong mắt hắn lại có thêm vài phần khí tức cuồng dã. Quay người lại, ngẩng đầu bước về phía của Cơ Dật Phong.

Lúc này trong lòng Cơ Dật Phong còn có chút do dự, chỉ là hắn đã đáp ứng khiêu chiến rồi, không thể thu hồi được nữa. Phát Thụy là kẻ hắn không dám đắc tội, trên Thánh Tà Chiến Trường, Phát Thụy có quan hệ mật thiết đến tính mạng của chính hắn. Làm ra tư thế mời thỉnh về phía Cơ Động:

- Ngươi bắt đầu trước đi.

Ánh mắt Cơ Động sáng rực lên, hay tay hắn chậm rãi từ hai bên thân thể nâng lên.

180. Tập VII: Diễm Dương Chùy – Chương 91 Cẩm Bách Thiên Diễm Dương Trùy (thượng)

- Những chuyện ngươi làm, tuyệt đối là không thể tha thứ.

Thanh âm lạnh như băng của Cơ Động tựa hồ như rít qua từ kẽ răng, ánh mắt giống như độc xà của hắn làm cho Cơ Dật Phong không khỏi rét run trong lòng.

Phốc, xích. Hai tiếng kêu nhỏ đồng thời vang lên, đồng, lam song sắc hỏa diễm phân biệt từ hai bên bàn tay mang hai cái Nhật Nguyệt Song Huy của Cơ Động bốc cao lên. Là một gã Điều Tử Sư, Cơ Động hận nhất chính là có kẻ khác phá đám khi mình đang điều chế rượu. Huống chi, bình rượu kia của hắn choáng đầy tình yêu, là ly rượu hắn dành riêng cho Liệt Diễm, thể hiện tình cảm chân thành trong lòng mình.

Quan hệ giữa hắn và Liệt Diễm rốt cuộc cũng có thể tiến gần thêm một bước, hắn vốn hy vọng có thể thông qua chén rượu này để nói cho Liệt Diễm biết tình cảm trong lòng của mình. Thế nhưng bình rượu chất chứa đầy tâm sự của hắn lại bị Cơ Dật Phong nháy mắt đánh vỡ nát. Đây là sự sỉ nhục lớn, sự sỉ nhục này chỉ có thể dùng máu tươi và sinh mạng mới có thể rửa sạch được, hoặc là của đối thủ, hoặc là của chính mình. Ngay trong nháy mắt khi Cơ Động khiêu chiến với Cơ Dật Phong, hắn đã không quan tâm đến chuyện sinh tử của mình nữa rồi. Nếu không hủy diệt đi sự sỉ nhục này, hắn làm sao có tư cách mà yêu Liệt Diễm? Dựa vào cái gì để bảo hộ nàng trong tương lai?

Biểu tình trên mặt Cơ Dật Phong cũng trở nên bình tĩnh lại, hào quang màu vàng nâu nhàn nhạt bắt đầu ngưng tụ xung quanh thân thể. Đối mặt với song sắc hỏa diễm của Cơ Động, hắn cũng không có giạt mình, hiển nhiên hắn cũng đã biết trước năng lực của Cơ Động. Bất quá hắn cũng không có sử dụng bất cứ ma kỹ nào để tiến hành phòng ngự. Mặc dù cái hắc bạch song sắc trên đỉnh đầu Cơ Động có đến ba quan cũng làm hắn có chút kinh ngạc về tiến bộ thân tốc của Cơ Động. Nhưng mà, ba mươi mốt cấp cùng với năm mươi chín cấp, sự chênh lệch lớn như thế, lại thêm Thổ hệ gián tiếp khắc Hỏa hệ là chuyện hiển nhiên, làm cho hắn căn bản không có đến nửa phần lo lắng. Đặc biệt đệ nhị hào đối mặt với đặc biệt bốn mươi chín hào, hắn làm sao có thể thất bại đây?

Những học viên khác trong Học viện tự nhiên cũng không ai cho rằng Cơ Động sẽ chiến thắng. Ánh mắt bọn họ nhìn Cơ Động, tràn ngập vẻ bi thương. Cho dù bọn họ có muốn trợ giúp hắn cũng không thể, quy củ của học viện không thể vi phạm.

Lôi Đế Phát Thụy đã nắm chặt cả hai tay, trong lòng hắn đã sớm quyết định, nếu như Cơ Dật Phong thật sự muốn đả thương Cơ Động, cho dù sẽ bị học viện trách phạt, hắn cũng phải ra tay ngăn cản trận chiến này. Trận khiêu chiến này, căn bản là không công bằng. Tiểu sư đệ ơi Tiểu sư đệ, vì sao người lại còn kích động hơn cả ta nữa? Tuy rằng, ta rất thích sự kích động này của người.

Bính Hỏa màu đỏ, Đinh Hỏa màu lam ở hai lòng bàn tay Cơ Động kịch liệt thiêu đốt, ba dấu ấn hỏa diễm trên song sắc phát ra quang mang mãnh liệt. Quy tắc tỷ thí là do Cơ Động đưa ra, địa vị hai người trong Âm Dương Học Đường chênh lệch nhiều đến như thế, tự nhiên là Cơ Dật Phong không có khả năng đòi ra tay trước. Lúc này hắn mới hào phóng ưu tiên đem quyền công kích trao cho Cơ Động.

Cơ Động đứng ở vị trí cách Cơ Dật Phong chỉ có năm thước, khi chấp hỏa diễm song sắc kia bốc cao lên, hai mắt hắn nhất thời lóe sáng, thậm chí còn sáng hơn cả bầu trời đầy sao bên trên nữa. Thanh âm mạnh mẽ mà bình thản từ trên miệng Cơ Động thốt ra:

- Hỗn độn sáng tạo thế giới, liệt diễm thấp sáng thiên địa, tĩnh lại đi, ngủ say trong cơ thể ta, Chu Tước Ma Lực.

Giờ khắc này đây, nằm trong hai lòng bàn tay của hắn, phân biệt nắm lấy hai khối Hỏa Hệ Tứ Giai Tinh Hạch. Tay trái là Đinh Hỏa Hệ Tinh Hạch, tay phải là Bính Hỏa Hệ Tinh Hạch, có thuộc tính tương đồng với hai khối Tinh Miện nằm trên hai cái bao tay của Nhật Nguyệt Song Huy. Chỉ có như vậy, hắn mới có thể nhanh nhất hấp thu toàn bộ ma lực nằm trong Tinh Hạch.

Câu khẩu quyết này chính là câu trọng yếu nhất mà khi nãy Liệt Diễm đã nói với Cơ Động. Nghe được câu này, ánh mắt Cơ Dật Phong có chút mờ mịt, mà tâm tình của Phát Thụy phía sau lưng Cơ Động cũng thoáng thả lỏng một chút, tựa hồ như nghĩ tới chuyện gì.

Ngay khi một chữ cuối cùng trong khẩu quyết chấm dứt, hai ngọn song sắc hỏa diễm trong lòng bàn tay của Cơ Động cũng nhất thời phát sinh biến hóa, nguyên bản vốn là một lam một đỏ, lúc này toàn bộ chuyển thành Bính Hỏa màu đỏ cực nóng. Một lớp bạch quang trong nháy mắt từ trên cơ thể hắn dâng trào ra, tiếng Phượng hót lạnh lốt vang vọng thiên địa.

Quang mang màu trắng như băng tuyết chợt ngưng tụ lại sau lưng Cơ Động, hóa thành một cặp cánh chim lớn, một hư ảnh Phượng hoàng màu trắng thật lớn xuất hiện, dang rộng hai cánh như muốn bay lên. Duy nhất khác màu với thân thể Phượng Hoàng là cặp mắt màu vàng kim, lúc này đang nhìn chăm chăm vào Cơ Động, hai cánh khẽ vẫy nhẹ, nhất thời bay thẳng về phía trước, chạm nhẹ vào cơ thể Cơ Động. Quang mang màu tím phát ra mạnh mẽ, thế nhưng lại không cảm nhận được bất kỳ khí tức ma lực ba động nào. Ngay khi con Phượng hoàng trắng va chạm với Cơ Động, tại khoảnh khắc cả hai dung hợp lại, khí chất cả người Cơ Động đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nếu nói lúc trước so sánh giữa Cơ Động và Cơ Dật Phong, giống như là một đám lửa nhỏ đối mặt với núi non trùng điệp vậy, nhưng tại thời khắc này, hắn giống như là một tòa núi lửa có thể bùng nổ bất cứ lúc nào đối diện với một ngọn núi nhỏ.

Sắc mặt Cơ Dật Phong lần đầu tiên biến đổi, thứ mà hắn không biết mới chính là thứ đáng sợ nhất. Mặc dù ma lực của Cơ Động chỉ có ba quan, thế nhưng khi hư ảnh Phượng Hoàng màu trắng kia cùng với thân thể hắn dung hợp lại làm một, Cơ Dật Phong rõ ràng cảm nhận được áp lực truyền đến.

Sau khi được hư ảnh Phượng hoàng dung nhập vào, thân thể cả người Cơ Động tựa hồ như bành trướng thêm vài phần, những đường góc cạnh trên cơ thể hắn càng thêm rõ ràng hơn. Dưới sự bao phủ của luồng khí trắng mịn, một lớp ngân giáp màu trắng chợt hiện lên từ trên làn da của hắn, nháy mắt bao phủ toàn thân. Mỗi một mảnh bộ ngân giáp, giống như là một mảnh lông Chu tước, thuần túy màu trắng, không có một tia tạp chất, mang theo khí chất chỉ thuộc về hỗn độn, nháy mắt bao trùm mỗi một chỗ của thân thể Cơ Động, ngay cả khuôn mặt hắn cũng hoàn toàn bao trùm lại. Chỉ là lúc này đây y phục của hắn cũng không may mắn như vậy, nháy mắt bị xé rách thành từng mảnh. Bạch quang nhàn nhạt từ trên Chu Tước Nội Giáp phóng thích ra, áp lực phát ra trên người Cơ Động nháy mắt nội uẩn lại. Từ cái trên đỉnh đầu

hắn, hay là quang mang phát ra trên người hắn, mọi người đều có thể nhìn thấy rõ ràng. Hắn lúc này, nhìn qua giống như là một khối ngọc hoàn mỹ không tì vết, không có nửa phần cơ thể lộ ra ngoài. Thân thể chưa hoàn toàn trưởng thành của hắn cũng đồng dạng bày ra những đường cong rõ ràng, choáng đầy mỹ lực cùng với khí tức xinh đẹp.

Thế nhưng, hết thấy còn chưa có chấm dứt. Tiếng vải vóc bị xé rách vang lên, hai cặp cánh chim màu trắng thật lớn chợt dang rộng ra sau lưng hắn. Ngay khi cặp cánh chim lớn kia dang rộng ra hết cỡ, bạch quang hoàn toàn nở rộ, Chu Tước Biến của Cơ Động rốt cuộc cũng hoàn thành.

Cảm giác mới mẻ mà kích thích từ trong lòng hắn chợt dâng lên, Cơ Động chỉ cảm thấy luồng Âm Dương lốc xoáy của mình tựa hồ như sôi trào, ma lực trong cơ thể lúc ấy tựa hồ như dùng tốc độ gấp ba lần bình thường mà sôi trào lên. Hắn thật sự không cảm giác được chút thống khổ nào, chỉ cảm thấy như mình đã đạt đến sự cường đại trước giờ chưa từng có. Tay phải chậm rãi nâng lên, tay trái đưa ra phía sau người, một đoàn hỏa diễm màu vàng kim chợt trong nháy mắt bốc lên. Lúc này hắn cũng không thể phóng thích ra Bính Hỏa đơn giản nữa, chỉ có Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa màu vàng kim mới có thể xứng đôi với Chu Tước Biến mà thôi.

Cùng lúc đó, một hư ảnh màu vàng kim thật lớn chợt chậm rãi xuất hiện sau lưng Cơ Động. Đó là một hư ảnh hình người, cao đến ba thước, đầu đội vương miện, nhìn không rõ diện mạo, có uy nghiêm như đế vương. Đúng là Hỏa Diễm Quân Vương.

181. Chương 91 Cẩm Bách Thiên Diễm Dương Trùy (hạ)

Ngay trong nháy mắt hư ảnh kia xuất hiện, trong lòng Cơ Động chợt như hiểu được thứ gì đó. Mà luồng kim quang kia cũng nháy mắt từ sau lưng quét tới, Chu Tước Nội Giáp trên người hắn cũng vậy, cặp cánh Chu Tước thật lớn sau lưng hắn cũng vậy, giờ khắc này đây đã hoàn toàn bị kim quang bao trùm, ngọn hỏa diễm màu vàng kim cực nóng bốc lên, lan tràn ra khắp mọi ngõ ngách của cơ thể. Ý chí lực uy nghiêm, thần thánh trong nháy mắt lan tràn khắp mọi nơi trong lễ đường sân thượng Thổ Hệ Giáo Học Lâu.

Cơ Dật Phong thoáng có chút luống cuống, ngọn lửa màu vàng kim như thế hắn chưa từng gặp qua bao giờ. Lúc này ma lực Mậu Thổ Hệ của hắn thế nhưng không có nửa phần cảm giác ưu thế, không tự chủ, lui lại phía sáu ba bước, vội vàng điên cuồng ngưng tụ toàn bộ ma lực cấp bậc đỉnh cao ngũ quan của mình, hóa thành một cái Kim Cương Cự Thuần bề ngang ba thước, bề dài ba thước, dày năm tấc che ở trước mặt.

Thổ hệ vốn am hiểu nhất là phòng ngự, Kim Cương Cự Thuần cũng là ma kỹ phòng ngự cực mạnh nhất của Cơ Dật Phong. Khi cái cự thuần này xuất hiện trước người hắn, trái tim đang đập điên cuồng của hắn mới bình tĩnh lại vài phần. Hắn khẳng định rằng, bằng với ma lực ba quan của Cơ Động, cho dù là thi triển Tất Sát Kỹ cường đại cỡ nào, cũng tuyệt đối không thể phá vỡ lớp phòng ngự cực hạn này. Cho dù là Lôi Đế Phát Thụy, muốn một kích phá tan cái Kim Cương Cự Thuần này cũng không thể làm nổi.

Chỉ là cảm giác an toàn của hắn cũng không kéo dài được lâu. Hắn đột nhiên nghe được trong không trung vang lên một thanh âm trầm thấp mà có chút khàn khàn:

- Cẩm Bách Thiên Diễm Dương Trùy.

Màu vàng kim, trong mắt các đệ tử Âm Dương Học Đường lúc này chỉ còn lại màu vàng kim mà thôi. Hư ảnh Phượng hoàng màu vàng kim, hư ảnh hình người màu vàng kim cùng lúc sáng rực lên, chiếu sáng cả bầu trời đêm. Kim quang trong nháy mắt vượt qua khoảng cách năm thước, che phủ cả người Cơ Dật Phong. Màu vàng kim thuần túy, Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa cực nóng, giống như trải qua trăm vạn năm tẩy lễ lúc này toàn bộ phóng thích ra. Tay trái đặt sau lưng, nắm tay phải phóng thẳng về phía trước. Trong khoảnh khắc ấy, cả người Cơ Động tựa hồ như biến thành một đoàn hỏa diễm màu vàng kim lóa mắt. Hỏa diễm vàng kim kia hóa thành một cây trùy lớn dài hơn ba thước, mang theo vô hạn hỏa diễm màu vàng kim, giống như một lưỡi kiếm có thể cắt đôi toàn bộ thế giới, trong nháy mắt phóng tới.

Trong không trung tựa hồ như có vô số quang điểm hội tụ vào trên thân cây đại trùy màu vàng kim kia, nở rộ ra giống như mặt trời sáng rực giữa trưa. Kim Cương Cự Thuần của Cơ Dật Phong giống như là ảo ảnh vậy, dưới sự phá hủy của màu vàng kim rực sáng không gì không thể thiêu hủy kia, trong nháy mắt biến

Trung niên nhân bị gọi là Lê Mệnh trả lời một tiếng, sau đó thân ảnh của hắn đã lặng yên biến mất, tốc độ cực nhanh, tựa như là một luồng lưu quang màu vàng vừa lóe lên vậy.

oOo

Náo loạn không chỉ là trong hoàng cung của Trung Thổ Đế Quốc, toàn bộ Thiên Can Học Viện lúc này cũng đã lâm vào một mớ đại loạn. Không biết là đã bao nhiêu năm nay không xảy ra tình trạng như vậy. Nếu chỉ là một gã đệ tử bình thường trong lúc khiêu chiến bất hạnh mà chết, đối với Thiên Can Học Viện mà nói không phải là chuyện đáng kể chút nào. Nhưng kẻ chết lần này lại là nhân vật số hai trong Âm Dương Học Đường, lại là cháu đích tôn duy nhất của Đường kim hoàng đế Trung Thổ Đế Quốc, người thừa kế vương vị tiếp theo, lại là cháu cố trực hệ duy nhất của Viện trưởng Thiên Can Học Viện, Cơ Minh Tuyên đại nhân.

Lúc này Cơ Minh Tuyên đang đứng trước một đồng tro tàn, trong tay nắm chặt một quả Mạo Thổ Hệ Ngũ Giai Tinh Miện màu vàng, thần sắc trên mặt âm trầm bất định. Chung quanh không người nào dám đến gần hắn, bởi vì ai cũng có thể cảm giác được, lúc này vị Viện trưởng đại nhân có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Không lâu sau, xa xa ở chân trời, năm đạo quang ảnh màu sắc bất đồng đang rất nhanh bay tới, bay cách một quãng xa phía trước chính là Lôi Đế Phất Thụy cùng với Tử Lôi Diệu Thiên Long của hắn.

Mãi cho đến khi bọn họ bay vào khu vực của Thiên Can Học Viện, Cơ Minh Tuyên mới chậm rãi ngừng đầu, hào quang trong mắt không ngừng chớp lóe.

Tiếng long ngâm trầm thấp vang lên, Tử Lôi Diệu Thiên Long đầu tiên hạ xuống. Con Bát Giai Cự Long này phi hành từ tối đến giờ thủy chung cũng không có ai phía sau đuổi theo kịp cả.

Một lát sau có thêm bốn đạo hào quang đáp xuống. Trong đó có hai con cùng là Bát Giai Cự Long, chỉ là khác biệt về mặt thuộc tính mà thôi. Hai con còn lại là hai con cự điều hình dạng không giống nhau, chỉ là Thất Giai Ma Thú. Trên lưng bốn con cường đại ma thú này, phân biệt ngồi bốn vị Đồng sự của Thiên Can Học Viện. Trong toàn bộ Thiên Can Học Viện, cũng chỉ có bốn vị Đồng sự này là có ma thú đồng bọn có khả năng phi hành. Một trong số đó, chính là người có được Bát Giai Hỏa Hệ Cự Long, Chúc Dung.

- Tiểu tử khốn kiếp, ngươi chạy đi đâu? Cơ Động đâu rồi? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chúc Dung từ trên lưng Hỏa Long nhảy xuống, lập tức lắc mình đến trước mặt Phất Thụy, bộ mặt giận dữ hời hợt.

184. Chương 93 Lục Quan Thiên Sĩ Truy Sát (thượng)

Đối mặt với sự truy hỏi, Phất Thụy làm ra vẻ mặt như bất đắc dĩ:

- Sự phụ, ta cũng cảm thấy kỳ quái, các người vì sao lại cứ mãi đuổi theo sau lưng ta. Ta cũng đang đi tìm Tiểu sư đệ mà!

Chúc Dung hơi sững sốt một chút, khẽ xoay người, đã quay lưng về phía những người khác, trong mắt toát ra thần sắc nghi hoặc. Chỉ là sắc mặt Phất Thụy cũng hoàn toàn không đổi, hoàn toàn thần nhiên, phẳng phất giống như là hắn thật sự không biết Cơ Động đã đi đâu vậy.

Thủy Đồng Sự, lúc này đang âm thầm đứng sau lưng Cơ Minh Tuyên viện trưởng, đột nhiên trầm giọng nói:

- Phất Thụy, ngươi đừng có giả vờ, có người đã nhìn thấy ngươi mang theo Cơ Động bay ra khỏi Học Viện. Cơ Động trong lúc khiêu chiến đã giết chết Dật Phong, chuyện này quan hệ trọng đại, nếu như ngươi còn cố bao che cho hắn, sẽ chịu sự trừng phạt của Học Viện.

Chúc Dung đột nhiên quay lại, căm tức nhìn Thủy Đồng Sự:

- Thủy lão quỷ, ngươi có ý tứ gì? Trước khi mọi chuyện được điều tra rõ ràng, còn chưa thể nói ai đúng ai sai.

- Các người đều câm mồm hết.

Cơ Minh Tuyên giận dữ quát một tiếng, hai đạo quang điện lạnh băng từ trong mắt lóe ra, nhìn về phía Phát Thụy:

- Cơ Động rốt cuộc là đang ở đâu? Phát Thụy, ngươi là đương sự, ngươi mau nói cho ta biết, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Muốn truy cứu Phát Thụy cũng không phải là một chuyện đơn giản như Thủy Đồng Sự đã nói, thân là thủ tịch của Âm Dương Học Đường, Phát Thụy từng lập được không ít công lao hãn mã trong hai lần gia nhập đại chiến trên Thánh Tà Chiến Trường. Cho dù bản thân Cơ Minh Tuyên là Viện trưởng của Thiên Can Học Viện, dưới tình huống không có chứng cứ chính xác cũng không thể dễ dàng định đến hãn được. Huống chi, kẻ đánh chết Cơ Dật Phong cũng không phải là Phát Thụy. Lúc này hãn cũng chỉ có cách là kiềm nén lửa giận mà thôi.

Phát Thụy bắt đầu dĩ cười khổ, nói:

- Viện trưởng, thẳng thắn mà nói, bất luận là ta hay là bất cứ đệ tử nào của Âm Dương Học Đường chúng ta, chỉ sợ cũng không có ai có thể kể lại được tình huống chính xác lúc ấy. Cơ Động là một gã Điều Tử Sư xuất sắc, ngay lúc hãn điều chế cho bạn gái hãn một ly rượu, Cơ Dật Phong lại không có lý do gì mà ra ta đánh tan bình pha chế rượu của hãn. Do đó mới khiến cho Cơ Động khiêu chiến với hãn. Bốn mươi chín hào đặc biệt lại đi khiêu chiến Số hai đặc biệt. Theo như bọn ta đánh giá, cái này căn bản không phải là một trận chiến đấu công bằng. Vì bảo vệ cho sư đệ ta, thậm chí lúc đó ta còn uy hiếp Dật Phong, bảo hãn không được quá nặng tay. Nhưng ai mà ngờ được, sau khi bọn họ thương lượng xong phương thức chiến đấu, Cơ Động chỉ phát ra một lần công kích duy nhất về phía Dật Phong, liền làm cho hãn té xuống khỏi sân thượng của Thổ Hệ Giáo Học Lôu, bị thương nặng không thể cứu chữa được nữa. Lúc ấy Dật Phong cũng đã có ý đề phòng, cũng đã thi triển ra ma kỹ phòng ngự cực mạnh của mình, Kim Cương Cự Thuần để phòng ngự. Cơ Động bất quá chỉ mới đột phá được cấp bậc ba quan, đối mặt với một gã Thổ Hệ Ma Sư năm mươi chín cấp, có thể phát ra một kích tất sát, ai có thể tưởng tượng được chuyện này cơ chứ? Lúc ấy mọi người chúng ta đều chờ đợi cả người. Ta lập tức phóng thẳng xuống đất, kiểm tra cẩn thận tình huống sống chết của Dật Phong. Đến khi ta trở lại sân thượng, Cơ Động đã biến mất. Ta lập tức triệu hồi Lôi Đình để truy tìm hãn. Nhưng tìm cả mấy vòng cũng không phát hiện ra được tông tích của hãn.

Nghe xong những lời Phát Thụy nói, sắc mặt Cơ Minh Tuyên lại càng thêm âm trầm hơn, ánh mắt hướng sang phía Chúc Dung:

- Chúc Huỳnh, ngươi thật sự dạy ra được một đồ đệ tốt a! Bính Ngộ Nguyên Dương Thánh Hỏa, ba quan có thể thi triển ra được Bính Ngộ Nguyên Dương Thánh Hỏa. Người hình như còn thiếu ta một lời giải thích đó.

Sắc mặt Chúc Dung chờ đợi:

- Từ sau khi Cơ Động tiến vào Âm Dương Học Đường, tuy rằng ta mang tiếng là sư phụ, nhưng cũng đã kịp dạy cho hãn cái gì đâu. Ma kỹ mà hãn sử dụng cũng không phải là ta dạy cho. Về phần hãn học được những kỹ năng đó ở đâu ngay cả ta cũng không biết. Các người tin cũng được, không tin cũng được, ta không thẹn với lương tâm. Đúng vậy, ta biết là Cơ Động có năng lực thi triển ra Bính Ngộ Nguyên Dương Thánh Hỏa, hơn nữa, ta có thể thần thần nói cho các người biết, hãn có được Song Hỏa Hệ, đều là Cực Hạn Song Hỏa, hãn còn có thể thi triển ra Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa nữa. Chiêu Dung đã đem chuyện này báo lại cho sư phụ ta, sư phụ ta định tự mình dạy cho Cơ Động, cho nên ta mới không có truyền thụ cho hãn cái gì. Đây là tất cả những gì ta có thể nói ra. Cái chết của Dật Phong ta cũng rất ngoài ý muốn, cũng thật sự đáng tiếc. Nhưng mà mọi chuyện lại là do hãn gây sự trước. Bốn mươi chín hào đặc biệt khiêu chiến với số hai đặc biệt, hơn nữa còn đánh chết đối thủ, kết quả này ai cũng không nghĩ ra được. Việc quan trọng hiện tại là tìm ra Cơ Động. Nếu như ta nhớ không lầm, thì việc đệ tử Âm Dương Học Đường trong lúc khiêu chiến mà ngộ sát đối thủ, dựa theo quy định của Học Viện, nhiều nhất cũng chỉ bị phạt bế quan diện bích một năm mà thôi.

Thủy Đồng sự hừ lạnh một tiếng:

- Ngộ sát? Ta thấy gọi là mưu sát thì đúng hơn.

Chúc Dung lạnh lùng liếc mắt nhìn hãn một cái:

- Những lời này đợi đến lúc sư phụ ta, Âm Triều Dương Miện hạ đến mà người còn dám nói, ta bội phục người. Nếu lúc đó người không dám, xin mời im mồm lại đi.

- Người...

Thủy Đồng sự biến sắc, chỉ là cũng không nói thêm gì nữa.

Sắc mặt Cơ Minh Tuyên vẫn không gì thay đổi:

- Chúc huynh, người hẳn là cũng biết, Trung Thổ Đế Quốc vốn là nhất mạch truyền thừa, Cơ Dật Phong là con cháu duy nhất của hoàng thất.

Chúc Dung khẽ vuốt cằm:

- Viện trưởng, người chết rồi không thể sống lại, tâm tình của ngài ta có thể hiểu được, xin hãy nén bi thương. Nếu bắt được Cơ Động, ta nhất định sẽ nghiêm trị. Phất Thụy, người còn đứng đó làm gì? Còn không mau đi tìm sư đệ của người, đem nó về đây chịu sự trừng phạt của ta.

- Vâng, sư phụ, ta sẽ lập tức đi ngay bây giờ.

Phất Thụy trước giờ vẫn biết vị sư phụ của mình rất đáng nể, nhưng hẳn không nghĩ tới sư phụ của mình đối mặt với Cơ Minh Tuyên Viện trưởng cùng với các vị Đồng sự, thế nhưng lại có thể dễ dàng đem bọn hắn trở về. Mà có sự tồn tại của danh tiếng Âm Triều Dương, Âm Chiêu Dung hai vị Miện hạ ở đây, cho dù là Cơ Minh Tuyên có phẫn nộ đến mức nào cũng không dám làm gì cả.

Cơ Minh Tuyên sở dĩ không có phát tác, nguyên nhân cũng không chỉ bởi vì sự uy hiếp của Chúc Dung, còn một nguyên nhân khác, quan trọng hơn nữa chính là vì hắn đã biết được mọi chuyện. Ngay sau khi hắn hay được tin dữ Cơ Dật Phong bị đánh chết, hắn và các Đồng sự đầu tiên đã tiến hành điều tra các đệ tử trong Âm Dương Học Đường, mọi chuyện so với những gì Phất Thụy nói cũng không khác bao nhiêu. Tất cả mọi người không ai cho rằng Cơ Động đã sai cả, mọi chuyện đúng là do Cơ Dật Phong gây sự trước.

Chúc Dung đem chuyện này quy kết là do khiêu chiến không thể dừng tay kịp nên ngộ sát, thậm chí còn có vẻ nói nhẹ đi rất nhiều rồi. Bản thân Cơ Dật Phong có thân phận là nhân vật đứng thứ hai trong Âm Dương Học Đường, lại đi khi dễ một tiểu tử xếp vị trí thứ bốn mươi chín, ngay cả chuyện này nói ra, Cơ Minh Tuyên đã cảm thấy sỉ nhục rồi, lại còn bị một kích sát sát nữa. Hiện tại hắn còn biết nói gì nữa đây? Hắn chỉ có hy vọng, người của mình và người của hoàng thất có thể tìm được Cơ Động trước, ra tay đoạt lấy. Có như vậy hắn mới có cơ hội báo thù cho cháu cố của mình. Ở trong lòng hắn, càng nhiều hơn cả là cảm giác hối hận. Nguyên nhân chính yếu là do Cơ Dật Phong là cháu đích truyền duy nhất của hắn, bình thường trong Thiên Can Học Viện, hắn được mọi người nuông chiều, sủng nịnh, mới khiến cho hắn sinh ra tâm lý kiêu căng tự cao tự đại. Đương nhiên, chính do sự tự cao tự đại này của hắn, nên mới mãi bị Lôi Đế Phất Thụy áp chế ở vị trí thứ hai trong Âm Dương Học Đường lâu nay mà Cơ Minh Tuyên cũng không ra tay can thiệp gì.

185. Chương 93 Lục Quan Thiên Sĩ Truy Sát (hạ)

Mở miệng hít một hơi dài, Cơ Động chậm rãi mở hai mắt, quang mang trong mắt lại lóe sáng. Ước chừng khoảng hơn một canh giờ, ma lực trong cơ thể hắn mới có thể coi như là cơ bản khôi phục. Tổ chất thân thể đã trải qua Long Huyết Tẩm Thể lại bày ra khả năng sinh mệnh lực cường đại. Dưới tình huống cạn kiệt ma lực như vậy, cùng với việc ma lực khôi phục, thân thể hắn cũng cơ bản được điều chỉnh lại.

Thực lực tuy đã khôi phục, nhưng trong lòng hắn cũng còn chút mờ mịt, sắp tới mình nên đi đâu đây? Từ khi sống lại ở thế giới này, trong thời gian bốn năm gần đây, từ khi hắn được Dương Bình Thiên đem về, mỗi ngày chỉ biết điên cuồng tu luyện mà thôi. Cuộc sống đơn giản mà có chút buồn tẻ đã trở thành thói quen của hắn. Những nơi hắn từng đi qua cũng chỉ có Học Viện và Địa Tâm Hồ. Mà thời khắc này đây, Học Viện không thể trở về, Liệt Diễm lại đã tiến hành bế quan luyện công, Địa Tâm Hồ cũng không thể đến được. Hiện tại mình nên đi đâu đây?

Mặc kệ, cứ rời khỏi nơi này trước rồi tính sau. Đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường. Bản thân mình cũng chưa từng có dịp đi du lãm thế giới mới này, thôi thì bây giờ cứ đi du lịch vòng quanh trên

Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục một chuyến. Bằng vào thực lực ba quan cực hạn song hỏa hiện tại, cũng có năng lực tự bảo vệ cho mình. Vừa đi vừa tiến hành tu luyện, đợi đến khi Liệt Diễm kết thúc bế quan, mình có thể đến Địa Tâm Hồ ở với nàng ta.

Đứng lên, dùng sức đuổi mạnh thân thể một chút. Lúc này trời đã về khuya, mặt trăng đã lên cao, không gian cũng sáng sủa hơn một chút. Cơ Động quyết định, trước tiên cứ đi sâu vào Địa Linh Sơn, dù sao nơi này mình cũng từng đi qua hai lần, đường xá cũng quen thuộc nhiều. Vạn nhất nếu gặp phải người của học viện, hoặc là người của Trung Thổ Đế Quốc truy đuổi, ít nhất cũng có thể dễ dàng lợi dụng được phần đồng ma thú trong Địa Linh Sơn mà đào tẩu. Bất quá, hẳn cũng không định sẽ đến quấy rầy Chu Tước. Tiếp tục đi xuyên qua Địa Linh Sơn, tiến về phía Đông. Tuy rằng Cơ Động không biết đường có xa lắm không, nhưng mà cứ đi mãi về phía Đông, chắc chắn là có thể đi đến được Đông Mộc Đế Quốc. Nơi đó cứ là nơi đầu tiên mình du lịch thiên hạ vậy.

Lúc này, thân thể hắn gần như trần trụi, làn da được ánh trăng chiếu rọi, toát ra vàng sáng màu trắng nhàn nhạt. Đang lúc Cơ Động định lấy trong Chu Tước Thủ Trạc một bộ quần áo để mặc, đột nhiên bên tai hắn chợt vang lên một thanh âm của một trung niên nhân:

- Hóa ra là ở nơi này, cuối cùng cũng tìm được người.

Trong lòng Cơ Động chợt trầm xuống, nhưng cũng rất nhanh làm ra phản ứng, thân thể chợt bổ nhào sang bên cạnh. Ma lực nháy mắt phóng thích, vàng kim và đen, Cực Hạn Song Hỏa phát ra, hóa thành một đoàn Cực Hạn Song Hỏa hộ thể chói mắt mà cường hãn.

- Ý...

Thanh âm trung niên nhân kia kinh ngạc kêu nhẹ một tiếng, đợi đến khi Cơ Động từ trên mặt đất đứng thẳng lên, đã có mấy lùm cây lớn bên cạnh hắn bị Cực Hạn Song Hỏa do hắn phát ra đốt cháy thành tro tàn.

Bên trái là màu đen, bên phải là màu vàng, Song Sắc Hỏa Diễm hùng hực thiêu đốt giữa màu không gian tối đen. Khí tức thần thánh và âm trầm, hai loại cảm giác hoàn toàn tương phản đồng thời xuất hiện trên thân thể một người, làm cho người khác có một cảm giác tương phản mãnh liệt.

Năm đạo thân ảnh, lặng yên không một tiếng động đã xuất hiện trong rừng cây. Bốn người trong đó chia ra đứng ở bốn góc, người cuối cùng thì đứng ngay trước Cơ Động khoảng hơn năm thước, lẳng lặng nhìn chăm chú vào hắn.

Bốn người chung quanh đều mặc khải giáp nhẹ màu bạc, bộ dáng nhìn qua khoảng hơn ba mươi tuổi, khí thể trầm ổn, sát khí lạnh lạnh phát ra làm cho không khí cũng như cô đọng lại. Mỗi người chia ra đứng ở một góc, giống như là hoàn toàn thủ hộ ở phương đó vậy, làm người ta có cảm giác giống như là không thể đột phá ra được. Càng làm cho người ta cảm thấy khủng bố hơn chính là ánh mắt của đám người đó. Ánh mắt của mỗi người đều không hề toát ra nửa phần cảm xúc ba động. Bốn người, tám luồng ánh mắt hoàn toàn tập trung trên người của Cơ Động, giống như là đang nhìn một người chết vậy.

Người đứng gần Cơ Động nhất, bản thân cũng không có mặc áo giáp, càng không có vũ khí gì. Trên người mặc một bộ trường bào màu vàng, bao phủ toàn cơ thể, hai tay chấp sau lưng, nhìn Cơ Động, trong mắt toát ra quang mang suy ngẫm.

- Người chính là Cơ Động phải không?

Trung niên nhân mở miệng hỏi.

Cơ Động sau một thoáng kinh ngạc ngẩn ngui đã rất nhanh ổn định lại tinh thần. Hắn biết, hôm nay chỉ sợ đã gặp phải rắc rối to, chính mình đúng là vẫn chậm một bước. Nhưng mà, bảo hắn phải thúc thủ chịu trói cũng là chuyện tuyệt đối không có khả năng.

Trung niên nhân nói:

- Ta tên là Hoàng Lê Minh, Thống lĩnh Cẩm vệ quân của Trung Thổ Đế Quốc, nói như vậy chắc người cũng biết chúng ta vì sao mà đến rồi chứ? Bính Ngộ Nguyên Dương Thánh Hỏa, Đình Ty Minh Âm Linh Hỏa, tu vi ba quan, hiện tại mười lăm tuổi. Ta không thể không nói, người là một thiên tài, thậm chí theo như ta

biết qua, người tuyệt đối là thiên tài trước giờ chưa từng có. Cho dù là thủ tịch của Âm Dương Học Đường các người, Lôi Đế Phát Thụy, ở tuổi này của người, cũng không có được thực lực như người bây giờ. Mặc dù là ta vẫn như trước vẫn không hiểu nổi người có thể dựa vào cái gì để đánh chết được Hoàng thái tôn điện hạ, nhưng mà thực lực của người quả thật làm cho người ta phải giật mình. Đáng tiếc, cho dù thiên phú có tốt đến thế nào, mà lại chết non như vậy thì cũng không có bất cứ ý nghĩa gì. Ta chỉ tiếc cho một thân ma lực Song Hệ Thuộc Tính của người mà thôi.

Cơ Động lạnh lùng nhìn hẳn:

- Người nói xong chưa?

Hoàng Lê Minh cười nhạt:

- Thế nào, người còn định sẽ phản kháng hay sao?

Cơ Động chỉ đơn giản nhún mày một chút, hẳn cũng cười, nụ cười thật nhẹ nhàng, hàm răng trắng nõn dưới sự chiếu rọi của Song Sắc Hỏa Diễm càng lộ ra vài phần quyết liệt. Trong mắt choáng đầy sự cao ngạo vô tận:

- Các người tìm được ta, chỉ có hai kết quả mà thôi, thứ nhất, các người đều bị ta giết hết ở đây, thứ hai, các người sẽ mang thi thể của ta về. Tiến lên đi.

Oang— Cực Hạn Song Hỏa lại kịch liệt thiêu đốt lên, từ trên hai bao tay Nhật Nguyệt Song Huy của Cơ Động bốc lên hai đạo hỏa diễm cao hơn một thước. Thuộc tính áp chế của Cực Hạn Song Hỏa hoàn toàn bày ra, khí tức nóng bỏng dâng trào của Chí Dương Chi Hỏa và khí tức Âm Lạnh Thâm Thúy của Chí Âm Chi Hỏa cùng với tín niệm mãnh liệt, sự cao ngạo cổ chấp của Cơ Động dung hợp thành một thể.

Hoàng Lê Minh tán thưởng nói:

- Quả nhiên không hổ là đệ tử của Âm Dương Học Đường chúng ta. Đối mặt với cường địch cũng không hề run sợ, ngược lại càng bộc phát ra sức chiến đấu mãnh liệt hơn. Đáng tiếc, hiện tại mọi chuyện đều vô dụng. Cực Hạn Song Hỏa dù cho có cường thịnh đến mức nào đi nữa, người cũng không vượt qua được khả năng thực chiến của bọn họ. Thật ra, ta cũng không thể nào thích được tính cách của Hoàng Thái Tôn điện hạ. Tính cách của hắn cùng với ma lực của bản thân hoàn toàn trái ngược nhau. Thổ Hệ vốn có tính cách nhân hậu, nhưng hắn lại quá tự cao tự đại, không phù hợp chút nào. Nhưng mà vương lệnh không thể không nghe. Ta vẫn phải dẫn người trở về. Không cần thử chống cự, ta có thể nói thẳng cho người biết, trước khi Lôi Đế Phát Thụy gia nhập Âm Dương Học Đường, ta chính là thủ tịch của Âm Dương Học Đường.

Vừa nói xong, một đoàn Hỏa diễm lóa mắt chợt bộc phát ra trên người Hoàng Lê Minh, đó là Bính Hỏa có màu xích hồng. Vị thống lĩnh Cẩm vệ quân của Trung Thổ Đế Quốc này không ngờ cũng không phải là Thổ Hệ, mà giống như Cơ Động vậy, cũng là Hỏa hệ. Quan trọng hơn chính là, trên đỉnh đầu của hắn, Cơ Động có thể rõ ràng thấy được, trên cái Dương Miện màu trắng, sáu cái Miện Phong đang lóng lánh dấu ấn của Hỏa diễm màu xích hồng. Phía dưới Miện Hoàn là ba khóa Miện Tinh màu đỏ sáng loáng.

Sáu mươi sáu cấp Bính Hỏa Thiên Sĩ. Không thể nghi ngờ, vị trung niên nhân hơn năm mươi tuổi này mặc dù đã từng là thủ tịch của Âm Dương Học Đường, thế nhưng về mặt thiên phú, hẳn kém hơn Lôi Đế Phát Thụy rất nhiều. Phát Thụy hiện tại cũng đã có thực lực sáu mươi chín cấp, hơn nữa chỉ mới có hai mươi chín cấp mà thôi. Nhưng mà, sáu mươi sáu cấp Thiên Sĩ, trong giới Âm Dương Ma Sư cũng đã là nhất lưu cường giả rồi. Sáu quan vốn là một cửa ải quan trọng trong quá trình tu luyện của Âm Dương Ma Sư. Rất nhiều người cả đời cũng không thể đột phá được cấp bậc này, mà một khi đột phá được sáu quan, chẳng những thực lực sẽ tăng vọt về chất, đồng thời cũng sẽ giống như Phát Thụy vậy, có được Ma thú tọa kỵ của chính mình. Vị thống lĩnh Cẩm vệ quân Hoàng Lê Minh trước mắt này bất luận là thực lực hay là kinh nghiệm thực chiến đều hơn xa Cơ Động Phong.

Tuy rằng Bính hỏa trên người Hoàng Lê Minh cũng bị Cực Hạn Song Hỏa của Cơ Động áp chế về mặt thuộc tính, nhưng mà sự chênh lệch về cấp bậc, về ma lực cũng đồng thời gây ra cho Cơ Động cảm giác áp lực cực lớn.

186. Chương 94 Ngũ Hành Lập Trường (thượng)

Thân thể được bao phủ mới một tầng hỏa diễm hồng sắc rực rỡ, khí thể Hoàng Lê Minh cũng theo đó càng ngày càng tăng lên. Cùng lúc đó, bốn gã ngân giáp chiến sĩ đứng chung quanh cũng đồng loạt rút ra một thanh trường kiếm dài ba thước, rộng sáu tấc của mình. Trên người bọn họ cũng phóng xuất ra quang mang màu sắc khác nhau. Trên đỉnh đầu đều là các Dương Miện màu trắng, phân biệt đại biểu cho Dương Mộc, Dương Thổ, Dương Thủy, Dương Kim. Hơn nữa cộng thêm Hoàng Lê Minh là Dương Hỏa, vừa đủ là Ngũ Hành Dương Chức. Mặc dù bốn người kia đều chỉ có thực lực tứ quan mà thôi, nhưng mà tổ hợp Ngũ Hành ma sư trước mắt này, hiển nhiên là đám năm gã ma sư lúc trước bị Cơ Động tập sát giết chết trong Địa Linh Sơn không có khả năng có thể so sánh được.

Hoàng Lê Minh tựa hồ cũng không vội đối phó với Cơ Động:

- Hiện tại người phản kháng cũng không có bất cứ tác dụng gì. Bốn người bọn họ tuy rằng cũng không phải xuất thân từ Âm Dương Học Đường, thế nhưng đều là những đệ tử chính thức của Thiên Can Học Viện, đều là người trong hoàng thất của Trung Thổ Đế Quốc đặc biệt đào tạo, mỗi người đều ít nhất một lần tham gia sinh tử chi chiến trên Thánh Tà Chiến Trường, đều có kinh nghiệm thực chiến cực kỳ phong phú. Mau thúc thủ chịu trói, theo chúng ta trở về, hoàng đế cũng chưa chắc sẽ giết người.

Cơ Động khinh thường nói:

- Người nói những lời này, có phải là muốn làm tan rã ý chí chiến đấu của ta phải không? Vô dụng thôi. Ta dám đi khiêu chiến với Cơ Dật Phong thực lực năm mươi chín cấp, chẳng lẽ người còn cho rằng ta còn có thể xuất hiện tâm lý e ngại hay sao? Có bản lĩnh thì các người đem thi thể của ta về đi.

Vừa nói hần vừa lặng yên ngưng tụ ma lực của mình. Chính vì thực lực của hai bên chênh lệch nhau quá lớn, lúc này trong lòng hần ngược lại cũng không có bất cứ lo ngại gì nữa, cứ cố liều mạng một phen, giết được một người là huê vốn giết được hai người là buôn bán có lời. Đây chính là ý tưởng hiện tại trong đầu Cơ Động. Lúc này hần đã không có lòng tin khi mình bị bắt trở về còn có bất cứ cơ hội sống sót nào cả.

Hoàng Lê Minh chấp hai tay sau lưng, nhàn nhạt nói:

- Nghe nói người chỉ là một học viên mới gia nhập Thiên Can Học Viện không bao lâu, vậy mà người đã cứng đầu cố chấp như thế rồi, vậy thì bọn ta sẽ cho người biết thế nào là thực lực của đệ tử chính thức đã tốt nghiệp Thiên Can Học Viện. Ngũ Hành Lập Trường.

Cùng với tiếng ra lệnh của hần, lấy Hoàng Lê Minh dẫn đầu, năm gã ma sư Dương thuộc tính đồng thời bộc phát ra ma lực của bản thân. Ma lực Ngũ Hành Dương Thuộc tính trong nháy mắt bốc cao lên, ba động mãnh liệt, Cơ Động chỉ cảm giác được một cỗ năng lượng ba động dâng trào chợt phong tỏa toàn bộ không gian xung quanh. Bản thân hần tựa hồ như lọt vào trong một cái lồng năng lượng thật lớn. Áp lực khổng lồ cơ hồ trong nháy mắt chụp xuống, làm cho Cực Hạn Song Hỏa của hần ảm đạm lại chỉ còn phân nửa. Đồng thời hần cũng không thể tiếp xúc với Hỏa nguyên tố trong không khí bên ngoài nữa.

Trong không trung, quang mang năm màu xanh, đỏ, vàng, trắng, đen giao nhau, cùng nhau hô ứng, lấy quang mang màu đỏ Bính Hỏa tản mát ra trên người Hoàng Lê Minh làm chủ đạo, không ngờ lại khiến cho cục diện thuộc tính áp chế hoàn toàn thay đổi. Cực Hạn Song Hỏa của Cơ Động tuy mạnh, nhưng cũng không cách nào sinh ra thuộc tính tuyệt đối áp chế đối với tất cả các hệ ma lực được. Ma lực Ngũ Hành Dương thuộc tính khổng lồ ngược lại còn làm cho hần có cảm giác không thể động đậy gì được.

Ngũ Hành tương sinh tương khắc Cơ Động đã được học qua trong mấy năm gần đây, chỉ trừ Âm Dương Song Hỏa thuộc tính cùng phát sinh ra Song Hệ Tổ Hợp Kỹ cùng với tình huống một chọi một, gây ra thuộc tính tương khắc ra, đây là lần đầu tiên hần có thể chứng kiến Ngũ Hành ma lực còn có thể sử dụng theo cách này nữa. Khó trách các ma sư bình thường khi đi lạ đều tập hợp một nhóm năm người thành một tổ, tạo thành một tổ hợp Ngũ Hành đồng thuộc tính. Lúc này bọn họ chỉ là đồng thời phóng xuất ra ma lực của mỗi người, đã có thể tạo thành hiệu quả cường đại đến như thế rồi. Ngũ Hành ma lực tổ hợp, hình thành ra thể tương sinh tương khắc, dưới tình huống thuộc tính tương hỗ, tạo thành một thể trận hoàn mỹ không sót mẻ.

Một tầng bạch quang nháy mắt từ trên thân thể hần dâng trào ra, tiếng Phượng hót lạnh lốt khắp trời đất.

Quang mang màu trắng như băng như tuyết dần dần ngưng tụ lại sau lưng Cơ Động, hóa thành một con Phượng Hoàng màu trắng thật lớn, dang rộng hai cánh, làm thành hình thái như muốn bay thẳng lên bầu trời. Phượng Hoàng trắng với thuộc tính gần tiếp cận với Hỗn Độn chi lực này vừa xuất hiện, nhất thời làm cho thế trận Ngũ Hành Lập Trường vốn rất hài hòa kia chợt trở nên kịch liệt chấn động. Cùng với một tiếng Phượng hót to rõ, lạnh lốt vừa vang lên, con Phượng Hoàng trắng kia dường như cũng cảm nhận được áp lực do Ngũ Hành Lập Trường mang đến, hai cánh chợt chấn động một cái, một đạo bạch quang mãnh liệt từ trên người nó phát ra, bắn thẳng lên trời cao.

Phốc nhẹ một tiếng, không ngờ đã mạnh mẽ đâm xuyên qua được Ngũ Hành Lực Trường, khiến cho Ngũ Hành Ma Lực kia lại một lần nữa quay ngược trở về trên người của năm gã ma sư do Hoàng Lê Minh cầm đầu.

Với thực lực của Cơ Động, vốn là không có khả năng làm được chuyện này, thế nhưng không nên quên, tại trung tâm căn nguyên trong lồng ngực của hắn, đã có một chút Hỗn Độn Chi Nguyên. Mà chút Hỗn Độn Chi Nguyên này mặc dù là đến từ Hỗn Độn Chi Hỏa của Liệt Diễm, thế nhưng nếu không phải Cơ Động trợ giúp Chu Tước ấp trứng, khi Bính Hỏa Ma Lực của Chu Tước cùng với Nhật Thực Âm Hỏa trong trứng Chu Tước xung khắc lẫn nhau, tiến hành dung hợp làm phát sinh ra Hỗn Độn Nguyên Sơ, cho dù Liệt Diễm có cường thịnh đến thế nào đi nữa, cũng không có khả năng giúp cho hắn tạo thành một chút Hỗn Độn Chi Nguyên kia.

Thiên địa vốn một mảnh hỗn độn, hỗn độn hóa âm dương, âm dương sinh tứ tượng, ngũ hành, lúc này mới hình thành thế giới. Hỗn Độn Chi Hỏa sở dĩ khiến cho ngay cả cường giả có được chuyên chú danh hiệu như Âm Chiêu Dung cũng phải khiếp sợ, chính là do tính cực mạnh tuyệt đối của nó. Bởi vậy, cho dù Hỗn Độn Chi Hỏa ẩn chứa trong Chu Tước Biến của Cơ Động là cực kỳ mỏng manh, nhưng mà Hỗn Độn cũng không phải Ngũ Hành có khả năng áp chế được, vì vậy trong nháy mắt đã có thể phá tan được Ngũ Hành Lực Trường.

Toàn thân thoáng nhẹ đi một chút, khả năng cảm ứng Hỏa nguyên tố vốn mất đi lại một lần nữa quay về. Ngũ Hành Lực Trường bị phá tan, năm người do Hoàng Lê Minh dẫn đầu không khỏi phải đồng thời cả kinh. Bốn gã cầm vệ biểu tình lúc đầu vốn lạnh nhạt, lúc này cũng không khỏi sắc mặt đại biến. Cảm nhận được sự ba động của Hỗn Độn, cho dù cũng không biết đó là cái gì, thế nhưng bọn họ đều cảm nhận được thuộc tính của bản thân đều bị áp chế một chút.

Cơ hội.

Thực chiến của Cơ Động mặc dù cũng không tính là nhiều, nhưng mà năng lực nắm bắt cơ hội của hắn lại đặc biệt phi thường, lực giác mẫn tuệ hơn người cùng với nhiều năm pha chế rượu đã tạo thành cho hắn một năng lực phản ứng cực kỳ mạnh mẽ. Hắn lập tức đã nắm bắt được cơ hội mỏng manh đang lướt qua này.

Hai chân dậm mạnh một cái, Cơ Động cũng không có lựa chọn tiến hành công kích bốn gã ngân giáp cầm vệ bốn quan đang đứng xung quanh, mà là trực tiếp nhắm thẳng vào gã có ma lực cao đến sáu mươi sáu cấp, Hoàng Lê Minh. Ngay khi thân thể hắn lao nhanh ra, con Phượng Hoàng màu trắng sau lưng hắn phát ra một đoàn năng lượng, kéo theo một cái đuôi dài, trong nháy mắt đã bao phủ hoàn toàn thân thể hắn vào trong. Ngay trong quá trình lao tới, Chu Tước Biến cũng đã hoàn thành. Cặp cánh màu trắng thật lớn nhẹ nhàng mở ra, khí thế bức người trong nháy mắt đã đạt đến đỉnh cấp.

Việc lựa chọn đối thủ là thống lĩnh cầm vệ quân của Trung Thổ Đế Quốc Hoàng Lê Minh chứ không phải là bốn gã ngân giáp cầm vệ tương đối yếu hơn kia cũng là sự suy tính rõ ràng của Cơ Động. Hoàng Lê Minh hiện tại đang đứng gần hắn nhất, hơn nữa tuyệt đối là kẻ mạnh nhất ở đây, nếu hắn lựa chọn tấn công những người khác, không hề nghi ngờ, hắn sẽ đem toàn bộ sau lưng mình đưa hết cho Hoàng Lê Minh. Bị một gã ma sư cường đại như thế công kích từ phía sau, Cơ Động có thể khẳng định, hắn tuyệt đối không có may mắn tránh được. Một ý khác nữa, chính là hắn đánh cược. Có được kinh nghiệm đối phó với Bính Hỏa Ma Sư trong Địa Linh Sơn, Cơ Động mơ hồ cảm giác được Cực Hạn Song Hỏa của mình có tác dụng khắc chế rất lớn đối với các ma sư có cùng thuộc tính với mình. Hơn nữa các gã ngân giáp thủ vệ khác đang bao vây ở bốn phía khác nhau, mà năm người bọn họ tuyệt đối không thể ngờ tới, mình có một đôi cánh.

187. Chương 94 Ngũ Hành Lập Trường (hạ)

Kim hắc Song Sắc Hỏa Diễm trong nháy mắt hóa hoàn toàn biến thành màu vàng kim. Cả người Cơ Động lúc này giống như một khối Lưu tinh màu vàng kim phóng thẳng đến. Ngay trong quá trình hấn phóng đến, Chu Tước Nội Giáp đã hoàn toàn bao trùm thân thể. Hoàng Lê Minh ngây ngẩn cả người khi nhìn thấy cặp cánh Phượng Hoàng màu trắng thật lớn đang dang rộng sau lưng Cơ Động cùng với bộ ngân giáp màu trắng tinh giống như lông chim trên người của hắn.

Mặc dù trong Chu Tước Nội Giáp này có ẩn chứa một phần thuộc tính của Hỗn Độn Chi Nguyên của Hỗn Độn Chi Hỏa, thế nhưng nguyên bản nó vẫn xuất phát từ Chu Tước, bản thân bộ giáp vốn hình thành do sự dung hợp Bính Hỏa ma lực mà Chu Tước truyền vào cơ thể Cơ Động cùng với ma lực Nhật Thực Âm Hỏa hấp thu từ trong trướng Chu Tước mà thành, đã cùng với Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa trong cơ thể Cơ Động hoàn toàn dung hợp lại làm một. Chính vì nguyên nhân đó, nên chỉ trong nháy mắt bộc phát ra, thực lực của bản thân Cơ Động đã đạt đến một cảnh giới khác, cảnh giới mà Hoàng Lê Minh có tưởng tượng đến thế nào cũng không thể đạt đến được. Hơn nữa trên hai tay hắn còn mang theo cặp bao tay Nhật Nguyệt Song Huy, có tác dụng gia tăng năng lực công kích lên nhiều lần. Mặc dù ma lực của Cơ Động hiện tại cũng chỉ có ba quan ba mươi một cấp mà thôi, thế nhưng lúc này lực công kích mà hắn bộc phát ra cũng tuyệt đối là khủng bố.

Nếu không phải như vậy, cho dù dựa vào Tất Sát Kỹ của Hỏa Diễm Quân Vương, Cơ Động cũng làm thế nào có thể một kích tất sát, giết chết đối thủ am hiểu nhất về phòng ngự, Năm quan Thổ hệ Đại Tông Sư Cơ Dật Phong cơ chứ?

Hoàng Lê Minh sở dĩ này giờ vẫn không có gấp gáp động thủ, chính là muốn đem ưu thế của mình gia tăng lên đến cực hạn. Thực lực của Cơ Dật Phong hắn rất rõ ràng, thân là á quân của Âm Dương Học Đường, thực lực tự nhiên phải tương đối cường hãn. Cơ Động có thể một kích tất sát hắn, nhất định là phải có năng lực đặc thù hoặc là vũ khí ma lực đặc thù gì đó. Cho nên hắn vẫn chú tâm quan sát, nhưng mà, đến khi Cơ Động hoàn toàn thể hiện ra thực lực chân chính của hắn, vẫn làm cho Hoàng Lê Minh chấn động.

Bọn họ đã hoàn toàn thi triển ra Ngũ Hành Lập Trường, tiến hành Ngũ Hành áp chế, thế nhưng Cơ Động vẫn có thể dễ dàng phá vỡ, còn có biến hóa của Chu Tước Nội Giáp trên người của hắn, tất cả những thứ đó đều vượt qua phạm vi tưởng tượng của Hoàng Lê Minh. Mắt thấy cả người Cơ Động như biến thành một khối lưu tinh màu vàng phóng thẳng về phía mình, sắc mặt Hoàng Lê Minh ngưng trọng hẳn lại. Hai tay khẽ đưa lên trước ngực, hư ảnh Chu Tước màu đỏ thật lớn sau lưng hiện lên, hai đấm tay đồng thời đánh ra, ma lực Bính Hỏa màu đỏ bầm chọt ngưng tụ lại trước người hắn tạo thành một khối Hỏa cầu thật lớn. Hắn lựa chọn tấn công đầu tấn công.

Đúng như Chúc Dung đã từng nói qua, bản thân Hỏa Hệ ma sư chính là vì công kích mà sinh ra, hay là thuộc tính ma lực chỉ thích hợp dùng để công kích mà thôi, lúc đó mới có thể thể hiện ra uy lực cường đại nhất của bản thân. Hoàng Lê Minh không thể nghi ngờ là người thâm nhuần lý thuyết đó vô cùng.

Cường giả Thiên Sĩ cấp bậc sáu quan ra tay quả nhiên không giống người bình thường, ngọn Hỏa cầu kia có đường kính chừng hơn nửa thước, hoàn toàn không nhìn ra đó là do năng lượng ngưng tụ thành. Khối Hỏa cầu khổng lồ giống như là do nham thạch nóng chảy ngưng tụ mà thành, nhiệt lượng khủng bố cùng với năng lượng bùng nổ khổng lồ hoàn toàn nội ẩn trong đó. Cho dù là Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa của Cơ Động cũng chỉ có thể tiến hành thuộc tính áp chế đối với mấy tầng hỏa nguyên tố bên ngoài mà thôi, đối với tầng ma lực trung tâm hỏa cầu cũng không có biện pháp gì.

Ngay khi khối Lưu tinh do thân thể Cơ Động hóa thành sắp cùng với khối Hỏa cầu màu đỏ thật lớn kia va chạm với nhau, đột nhiên trong lúc đó, khối Lưu Tinh màu vàng kia chợt lóe lên một chút, giống như là tan biến trong không trung vậy, cứ như vậy đã đi xuyên qua được quả Hỏa cầu màu đỏ kia. Hơn nữa, cảm giác mà Cơ Động cấp cho bốn gã ngân y cấm vệ đứng bên ngoài, giống như là lập tức trở nên hoàn toàn tiêu biến đi vậy.

Nhưng mà Hoàng Lê Minh lại có thể nhìn thấy rõ, Cơ Động cũng không biến mất, cảm giác biến mất kia là do ngọn hỏa diễm màu vàng kia lóe trên người hắn đã trong chớp mắt hoàn toàn biến thành một màu đen thâm thúy, khiến cho cả người nhìn qua giống như là hoàn toàn hòa hợp với đêm tối vậy. Về phần hắn làm

thể nào có thể xuyên qua hỏa cầu do mình phóng ra, ngay cả Hoàng Lê Minh cũng không cách nào nhìn rõ được. Trong lòng hắn chỉ có một loại cảm giác, đó chính là nhanh như chớp.

Thời gian cũng không cho phép Hoàng Lê Minh suy nghĩ thêm nhiều, động tác của hắn không thể chậm hơn Cơ Động được. Cả người hắn tựa như vô cùng thoải mái, lui về sau một bước. Mặc dù chỉ có một bước thôi, nhưng đã lui về phía sau hơn năm thước. Thậm chí cả những nơi hắn lướt qua cũng còn để lại một đạo tàn ảnh nữa.

Một trảo màu đen nhánh mang theo một luồng cực hạn Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa âm lãnh chợt lặng yên xuyên qua đám tàn ảnh của Hoàng Lê Minh. Ngay khi Hoàng Lê Minh chuẩn bị phản kích lại, hắn phát hiện một cửa Cơ Động đã lặng yên không một tiếng động dần dần hiện rõ lên trước mặt hắn, luồng trảo màu đen nhánh kia bay là là sát mặt đất vượt qua một khoảng không lớn phóng đến trước người hắn, trên đường đi liên tục xoay tròn mãnh liệt. Cảm giác nguy cơ không báo trước đột ngột truyền đến, khiến cho Hoàng Lê Minh có cảm giác không kịp trở tay. Hay tay Hoàng Lê Minh ấn nhẹ xuống phía dưới, phát ra một tầng Bính Hỏa ma lực che ở trước người, thân thể cũng mượn lực lui dài về phía sau.

Một tiếng xích nhỏ vang lên, ngọn lửa màu đen chợt từ trên mặt đất bùng nổ lên, tầng Bính Hỏa ma lực che trước người Hoàng Lê Minh không ngờ trong nháy mắt đã bị đâm thủng, sau đó luồng Bính Hỏa màu đỏ rực kia lại bị luồng hỏa diễm màu đen bao phủ lấy, thôn phệ, hoàn toàn mất hẳn đi quang mang của bản thân mình.

Ám Nguyệt Vũ kết hợp với Ám Nguyệt Diễm, đây mới chân chính là thủ đoạn công kích mà Cơ Động đã lựa chọn, Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa khi này chẳng qua chỉ là để nguy trang mà thôi. Bằng vào Chu Tước Nội Giáp cùng với Cực Hạn Song Hỏa phối hợp nhau, không ngờ có thể khiến cho cường giả cấp bậc như Hoàng Lê Minh cũng không khỏi phải liên tục lui về phía sau.

Động tác của Cơ Động cũng không có ngừng lại, hắn biết rõ, hiện tại mình chỉ có một cơ hội duy nhất. Một khi để cho Hoàng Lê Minh có thời gian bình tĩnh lại, như vậy hắn nhất định chỉ còn một con đường chết mà thôi. Ngay sau khi phóng ra Ám Nguyệt Diễm xong, Cơ Động cũng đã bắt đầu chạy trốn, nhưng mà lúc này cũng không phải là phóng ra ngoài, mà là phóng về phía trên, cũng là hướng nhảy qua đỉnh đầu của Hoàng Lê Minh mà chạy trốn. Ngay khi thân thể hắn nhảy lên khỏi mặt đất, ý niệm của Cơ Động cũng đã cùng với cặp cánh Phượng hoàng sau lưng hắn hoàn toàn dung hợp lại thành một thể. Cặp cánh vỗ liên hồi, đem thân thể hắn trực tiếp bay thẳng lên hơn mười thước trên trời cao.

Song sắc Hỏa diễm hai màu đen, vàng kim lại xuất hiện, ma lực ba động dâng trào trên không trung, ngưng tụ lại thành một khối quang cầu hai màu thật lớn. Hai luồng hỏa diễm kia xuất hiện vô cùng huyền lệ, thể nhưng khi hai cái kết hợp lại với nhau, nhất thời cùng co rút lại, sau đó hóa thành một đạo lưu quang, oanh kích thẳng xuống thân thể của Hoàng Lê Minh. Chính là một cái Cực Hạn Song Hỏa Cầu.

- Giải.

Hoàng Lê Minh hét lớn một tiếng, khối Hỏa cầu khi này bay ra tấn công Cơ Động còn chưa trúng mục tiêu, lúc này cơ hồ là ngay lập tức bay thẳng lên trời, hướng về phía Cơ Động mà công kích. Ngay khi khối Cực Hạn Song Hỏa Cầu kia vừa mới xuất hiện, khối Hỏa cầu cũng đã lập tức nghiêng đón. Về phương diện khống chế ma lực, bản thân hắn là cường giả cấp bậc sáu quan Thiên Sĩ, rõ ràng là mạnh mẽ hơn Cơ Động rất nhiều.

Một tiếng nổ vang kịch liệt chợt vang vọng khắp không trung. Khả năng khống chế ma lực bản thân của Hoàng Lê Minh có thể nói là chính xác đến từng ly, ngay khi hai khối Hỏa cầu của hai người sắp sửa va chạm vào nhau, hắn liền kích phát cho khối Hỏa cầu của mình nổ tung, căn bản không để có khối Cực Hạn Song Hỏa Cầu kia có cơ hội thôn phệ đi khối Hỏa Cầu của mình, đã đem toàn bộ lực bộc phát của Bính Hỏa hoàn toàn bùng nổ ra. Cái này đã không phải là công kích về mặt thuộc tính nữa, mà thuần túy là sự áp chế về mặt ma lực. Hoàng Lê Minh thân là thống lĩnh Cẩm vệ quân của Trung Thổ Đế Quốc, kinh nghiệm thực chiến phong phú đến mức nào, hắn đương nhiên biết rõ những ưu điểm cùng với khuyết điểm của chính mình, tự nhiên sẽ không để cho Cơ Động có bất cứ cơ hội nào.

Ma lực ba động trong nháy mắt dâng trào lên, hai quả Hỏa cầu nổ tung sinh ra chấn động kịch liệt, khiến cho toàn bộ rừng cây đều lâm vào rung chuyển. Bốn gã ngân giáp cẩm vệ kia đồng thời cảm giác được một

luồng sóng nhiệt cực mạnh đánh úp xuống, khiến cho bọn họ đang phóng lên định giáp công Cơ Động cũng không thể không lùi trở lại.

188. Chương 95 Bay Lượn Đi ! Chu Tước Song Dực (thượng)

Cực Hạn Song Hỏa Cầu đối đầu với Dung Nham Hỏa Cầu của Bính Hỏa Thiên Sĩ. Cũng đòi thời là Hỏa thuộc tính choáng đầy sức bộc phát, thế nhưng lực bùng nổ khủng bố kia một khi hoàn toàn bày ra, lập tức tràn ngập khí chất có thể thiêu đốt hết thấy mọi thứ.

Hỏa nguyên tố bùng nổ mãnh liệt, khiến cho tất cả mọi thực vật, cây cối trong vòng đường kính ba mươi thước xung quanh đó đều hoàn toàn bốc cháy lên. Những thứ bị Bính Hỏa của Dung Nham Hỏa Cầu kia văng trúng còn có thể chỉ bị thiêu đốt một chút thôi, nhưng mà nếu bị Cực Hạn Song Hỏa trong Cực Hạn Song Hỏa Cầu của Cơ Động văng trúng, lập tức sẽ hóa thành tro tàn, đây là sự cường hãn của thuộc tính.

Xét về mặt thực lực, Cơ Động không hề nghi ngờ là ở thể hạ phong. Chỉ là tại thời khắc này sau khi va chạm, hắn thể nhưng cũng không bị thương tổn nào đáng kể. Ma kỹ tổ hợp Song thuộc tính, Chu Tước Nội Giáp, hai cái bao tay Nhật Nguyệt Song Huy lại thêm Cực Hạn Song Hỏa, những điều kiện này cùng phối hợp lại một chỗ giúp cho một kích khi nãy của Cơ Động đạt đến uy lực tương đương với một ma sư cấp bậc năm quan. Hoàng Lê Minh tuy rằng có thực lực cường đại, nhưng hắn dù sao cũng đã hai lần lui lại phía sau, lại thêm khóa Dung Nham Hỏa Cầu kia sau khi tấn công không trúng mục tiêu cũng đã tiêu hao mất một số năng lượng đáng kể, lại còn nổ tung trước khi va chạm với mục tiêu, khiến cho uy lực giảm xuống một mức lớn. Cứ như vậy, mặc dù Hoàng Lê Minh vẫn còn chiếm được thế thượng phong, thế nhưng muốn chân chính đả thương được Cơ Động cũng là chuyện khó có khả năng.

Trong nháy mắt ma kỹ hai bên va chạm với nhau, cặp cánh sau lưng Cơ Động chợt khép lại, đem thân thể hắn hoàn toàn bao phủ vào bên trong, lực bùng nổ cường đại nhất thời làm cho thân thể hắn lại văng cao lên hơn năm thước nữa.

- Không ổn.

Sắc mặt Hoàng Lê Minh đại biến, hắn cũng đột nhiên nhận thức được vấn đề. Cơ Động cũng không tiếp tục quay lại công kích, cũng không phải là hắn không có năng lực công kích nữa, mà là hắn căn bản không có tính toán đến chuyện tiếp tục công kích, hắn đang muốn bỏ chạy.

Tới tình huống như thế này, mới chân chính nhìn thấy được thực lực cường đại của cường giả cấp bậc Thiên Sĩ. Hoàng Lê Minh lúc này làm ra phản ứng cực kỳ chính xác. Một luồng quang mang màu đỏ hồng chợt từ sau lưng hắn vỡ ra, một con Mãnh sư màu đỏ rực chợt từ trong một cái khe sau lưng hắn phóng ra, Hoàng Lê Minh phi thân nhảy lên lưng nó. Con Mãnh sư chợt nhảy mạnh lên cao, Hoàng Lê Minh đợi đến khi con Mãnh sư hết đà, lại nhảy lên một lần nữa, đã trực tiếp nhảy lên không trung chỉ còn cách Cơ Động một khoảng mười lăm thước.

Lúc này cặp cánh sau lưng Cơ Động đã đập cánh mãnh liệt, trước giờ hắn chưa từng luyện tập qua kỹ thuật phi hành nên hắn chỉ có thể tận hết khả năng mà ổn định thân thể cân bằng trong không trung. May mắn là cặp cánh của Chu Tước Nội Giáp quả thật rất lớn, cặp cánh dang rộng ra, đã tự động sinh ra tác dụng phi hành. Hỏa nguyên tố trong không khí giống như là Hải Nạp Bách Xuyên, không ngừng hội tụ lại, nâng đỡ thân thể hắn liên tục bay về phía trước. Cơ hồ là ngay khi Hoàng Lê Minh nhảy lên không trung Cơ Động cũng đã bay thêm được một quãng, khoảng cách giữa hai người lại một lần nữa gia tăng lên.

Nhưng mà, ngay khi Hoàng Lê Minh bay lên đến hết đà, sắp sửa rơi xuống, con Mãnh sư màu đỏ rực kia đã bay vút về phía hắn, ngẩng đầu, đột nhiên há miệng phát ra một tiếng gầm lớn. Một cỗ Bính Hỏa ma lực mãnh liệt nhảy mất bùng nổ, đẩy thân thể Hoàng Lê Minh giống như một quả đạn pháo bay thẳng về phía Cơ Động. Tốc độ bay của Hoàng Lê Minh cực nhanh, đã vượt qua tốc độ phi hành của Cơ Động. Trong giây lát, Hoàng Lê Minh đã đuổi theo kịp hắn.

Hỏa diễm màu đỏ sẫm đột nhiên hóa thành một tầng chất lỏng, bao phủ toàn thân của Hoàng Lê Minh, ngưng tụ lại thành một tầng áo giáp đặc thù. Hoàng Lê Minh nâng tay phải lên, thần sắc cả người trở nên cực kỳ ngưng trọng. Hắn chỉ còn có đúng một cơ hội phát ra một kích nữa mà thôi, nếu như một kích kia

còn không đánh cho Cơ Động rút xuống, như vậy, những người mà hắn mang theo không ai có khả năng phi hành, tự nhiên không thể nào đuổi kịp Cơ Động được.

Tay phải Hoàng Lê Minh làm thành tư thế giống như chụp lấy gì đó, cả người hắn chợt bộc phát ra một cỗ khí tức cường đại không gì sánh kịp. Đáng sợ hơn chính là, Bính Hỏa ma lực do con Mãnh sư khi nãy gầm rống ra thể nhưng lại tự động tụ tập lại trên một trảo này của hắn. Một cái Bính Hỏa Chi Trảo đường kính hơn ba thước chợt bay ra, chụp tới thân thể Cơ Động. Trong không trung, toàn bộ không khí trong phạm vi hơn năm mươi thước trong nháy mắt Bính Hỏa Chi Trảo này xuất hiện đều lâm vào tình trạng vặn vẹo như sóng gợn. Ma lực nguyên tố trong không khí toàn bộ vặn vẹo, Cơ Động chỉ cảm thấy thân thể của mình giống như bị kèm hãm lại, cặp cánh Chu Tước tuy rằng vẫn vậy động kịch liệt, thể nhưng tốc độ bay

Nguyên Dương Thánh Hỏa mà truyền vào, khiến cho ma lực trong cơ thể Chu Tước Con xuất hiện trạng thái mất cân bằng, chẳng những không có lợi, ngược lại còn có hại nữa.

Sau khi Cơ Động phát hiện nguyên nhân này, liền dùng ma lực của hắn thay thế Chu Tước tiến hành chăm sóc cho Chu Tước Con. Tuy rằng ma lực của hắn còn rất xa mới so sánh được với Bính Hỏa Thần Thú Chu Tước, nhưng mà, do thuộc tính của hắn và Chu Tước con giống nhau, thế nên dưới sự chăm sóc ân cần của hắn, mới kéo Chu Tước Con từ bờ vực tử vong quay trở lại.

Trải qua suốt mấy tháng như vậy, rốt cuộc cũng có thể coi như là không còn nguy hiểm đến tính mạng. Thế nhưng, Chu Tước Con nhiều năm nay đã bị xâm hại quá mức nghiêm trọng, bản thân nó xuất hiện những biến hóa cực lớn so với mẹ nó.

Đầu tiên chính là về mặt hình dáng bên ngoài. Chu Tước Con không có được những sợi lông Phượng trên đỉnh đầu cùng với những sợi lông đuôi xinh đẹp. Nhìn qua chỉ giống như một con Hỏa điều màu đỏ kim thông thường mà thôi. Trong các ma thú Hỏa Hệ có một loại gọi là Hỏa Liệt Điều, bộ dáng hiện tại của nó so với loại ma thú kia không khác nhau cho lắm.

Tiếp theo nữa chính là thực lực. Bính Hỏa Thần Thú bình thường khi sinh ra sẽ có thực lực tương đương Thất giai, còn mạnh hơn một con Cự Long mới sinh bình thường. Chỉ là con Chu Tước Con Hỏa Nhi kia sinh mạng mặc dù mới đoạt lại, nhưng tu vi thực lực của nó chỉ đạt đến Tứ Giai mà thôi, cũng giống như Cơ Động, Hỏa ma lực của nó cũng là Cực Hạn Chi Hỏa, hơn nữa, cũng đồng dạng là Cực Hạn Song Hỏa.

Thời gian ba tháng trôi ra, hiện tại ma lực bản thân của Chu Tước Con cũng đã hoàn toàn được tu chỉnh ổn định lại, cũng không cần Cơ Động phải liên tục truyền ma lực cho nó để phát triển nữa, ma lực tự thân nó cũng có thể theo thời gian mà gia tăng lên. Hằng ngày nó đều cùng Cơ Động chơi đùa và tập luyện kỹ năng phi hành. Có thể tận mắt nhìn thấy một sinh mệnh mới rốt cuộc khôi phục lại khỏe mạnh, chính là sự kiện vui vẻ nhất của Cơ Động trong suốt ba tháng qua.

- Dì Chu Tước, ngài nói vậy làm gì? Ta xem Hỏa Nhi như là muội muội ta vậy mà.

Cơ Động mỉm cười nói, nhìn vào ánh mắt thỏa mãn của Hỏa Nhi khi được vùi đầu vào lồng ngực của mẫu thân. Cách xưng hô của hắn với Chu Tước cũng đã thay đổi từ ngày đầu tiên hắn đến đây.

Hỏa Nhi kêu to lên một tiếng, tựa hồ như là đáp lại lời Cơ Động vậy, từ trong lồng ngực mẫu thân lại chui ra, hai cánh dang rộng, chớp mắt đã vùi đầu vào lồng ngực Cơ Động, không ngừng dùng cái đầu nhỏ nhỏ cọ liên tục lên mặt hắn.

Chu Tước khẽ thở dài một tiếng, từ trên ngọn Phượng Huyết Ngô Đồng Mộc nhảy xuống:

- Cơ Động, có phải ngươi định rời khỏi nơi này không?

Cơ Động sửng sốt:

- Sao ngài lại biết?

Chu Tước:

- Ta đoán ra khi nhìn vào ánh mắt lưu luyến của ngươi khi nhìn Hỏa Nhi. Cơ Động, trong khoảng thời gian này, ta từ chỗ bi thương cực độ chuyển sang vui mừng cực độ, lại từ vui mừng sang đau khổ, cuối cùng có thể nhìn thấy con gái mình có thể sống lại. Loại cảm giác lo lắng khiến cho ta vô cùng mệt mỏi này lại rốt cuộc tiêu tan mất. Chu Tước Nhất Tộc chúng ta trước giờ xem trọng nhất là ân tình. Hỏa Nhi đã nhận lấy ân huệ lớn như vậy của ngươi, nhất định phải báo đáp lại. Nếu không mà nói, tương lai của nó cũng không được sự thừa nhận của Chu Tước Tộc chúng ta.

Không đợi Chu Tước nói xong, Cơ Động đã dứt khoát ngắt lời nó:

- Dì Chu Tước, ta tuyệt sẽ không để cho Hỏa Nhi trở thành tọa kỵ của ta đâu. Nó chính là muội muội của ta. Ta cũng không cần nó phải hồi báo cái gì, chỉ là hy vọng nó có thể sống an bình khoái lạc mà thôi.

Chu Tước lắc lắc đầu:

- Cơ Động, nghe ta nói hết đã. Ta cũng không muốn để cho nó trở thành tọa kỵ của ngươi, mà là hy vọng ngươi có thể mang nó theo cùng chu du thiên hạ. Tuổi thọ của Chu Tước Nhất Tộc chúng ta dài vô cùng,

tính theo đơn vị hàng vạn năm. Tuổi thọ của nhân loại các người ngắn ngủi hơn rất nhiều, để cho Hỏa Nhi ở cùng với người trăm năm, coi như là đền đáp lại ân tình của người vậy. Hơn nữa ta làm như vậy là còn có chút vì nó mà tính toán. Tình huống hiện tại của Hỏa Nhi mặc dù đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, thế nhưng nó cũng không có khả năng phát triển lên nữa, sau này lớn lên đến tột cùng sẽ biến thành bộ dáng thế nào ngay cả ta cũng không đoán ra được. Chỉ khi nào có được ma lực Cực Hạn Song Hỏa của người tác động, mới có thể làm cho nó phát triển một cách bình thường được. Huống chi, Liệt Diễm nữ hoàng đã trợ giúp người ổn định lại một chút Hỗn Động Chi Nguyên, nhưng mà, một chút khí tức do Hỗn Động Chi Hỏa tản mát ra thôi, đã đủ khiến cho nó hưởng dụng không hết. Tiểu gia hỏa này vốn đã không còn khả năng kế thừa y bát của ta, trở thành Bính Hỏa Thần Thú đời tiếp theo nữa rồi, chỉ là ta cũng vẫn hy vọng nó có thể trở nên cường đại, ít nhất có được năng lực tự bảo vệ mình. Tình huống của nó trong Chu Tước Nhất Tộc chúng ta là lần đầu tiên xuất hiện, nếu như nó bởi vì Nhật Thực Âm Hỏa mà sinh ra, vậy thì cứ gọi nó là Thực Nhật Phượng Hoàng đi.

Thực Nhật Phượng Hoàng, bản thân bốn chữ này đã bao hàm sự phần nộ tràn ngập của Chu Tước đối với Nhật Thực Âm Hỏa, lại choáng đầy sự chờ mong vào tương lai của con mình.

Hỏa Nhi vẫn còn nằm trong lòng ngực Cơ Động, quay đầu nhìn về phía Chu Tước. Tuy rằng nó còn chưa thể nói được tiếng người, thế nhưng bản thân là hậu duệ của Thiên Can Thần Thú, trời sinh đã có trí tuệ không kém gì nhân loại. Từng giọt từng giọt nước mắt không ngừng từ trên mắt rơi ra. Đột nhiên kêu lớn một tiếng, lại từ trong lòng ngực Cơ Động bay ra, một lần nữa vùi đầu vào ngực của mẹ nó.

Nhẹ nhàng ôm lấy con mình, hai mắt Chu Tước cũng đồng dạng nhắm lện. Cúi đầu nhìn xuống con mình, nhẹ nhàng êm ái nói:

- Hỏa Nhi ngoan, đừng khóc nữa. Cơ Động ca ca khi rảnh rỗi nhất định sẽ đem người về gặp mẹ mà. Sau này người theo Cơ Động ca ca rời khỏi đây, không nên quá ham chơi, cần phải chuyên cần tu luyện, tranh thủ sớm ngày trở nên cường đại. Đừng để mẹ phải lo lắng.

Nếu chỉ đơn giản là để báo ân, Cơ Động sẽ tuyệt đối không cho Thực Nhật Phượng Hoàng Hỏa Nhi đi theo mình rời đi. Nhưng mà, Chu Tước đã nói để cho nó đi theo mình sẽ tốt cho việc phát triển của nó, chuyện này làm hấn không thể từ chối nữa. Hỗn Động Chi Hỏa của hấn còn rất yếu ớt, căn bản cũng sẽ không sử dụng. Chỉ mình hấn có thể cảm giác được, đúng là bằng vào một chút Hỗn Động Chi Hỏa của mình, khi hấn hấp thu Hỏa nguyên tố trong không trung tiến hành tu luyện, sẽ trực tiếp bỏ qua được quá trình tinh lọc và áp súc. Nếu không phải trong thời gian này phải tiến hành bổ sung ma lực cho Hỏa Nhi, tốc độ tu luyện của hấn một chút cũng không chậm hơn so với lúc từ hai quan đột phá lên ba quan.

Chu Tước nhìn về phía Cơ Động, trong miệng phát ra một tiếng Phượng Hót to rõ, một tầng quang ảnh màu vàng kim chợt từ trên người nó lan tràn ra, hóa thành một hư ảnh kim phượng hoàng giống Chu Tước như đúc, nhưng hoàn toàn là năng lượng hình thái ngưng tụ, bay thẳng về phía Cơ Động.

Không khí lúc này chợt cô đọng lại, khiến cho Cơ Động không thể làm ra bất cứ phản ứng gì. Khi con Kim Phượng Hoàng kia bay đến trước người hấn, Cơ Động chỉ cảm thấy một cảm giác như Khai Thiên Tích Địa chợt xuất hiện trong ý niệm của mình.

192. Chương 97 Gặp Bất Bình, Không Bỏ Qua (thượng)

Cùng với hư ảnh Kim Phượng hoàng tách ra từ bản thể của Chu Tước bay tới, hai tay Cơ Động có chứa khí tức của Chu Tước cũng tự động nâng lên. Kim quang đại phóng, hư ảnh Kim Phượng Hoàng trực tiếp chui vào trong đó, Chu Tước ma lực tràn ngập trong đó cùng với Chu Tước ma lực trong Chu Tước thủ trạc dung hợp thành một thể. Cảm giác Khai Thiên Tích Địa càng trở nên mãnh liệt hơn. Cơ Động thậm chí còn cảm giác được cái Thủ trạc của mình dường như là sống lại, tràn ngập sinh mệnh lực khổng lồ và mạnh mẽ của Chu Tước.

Khí tức sinh mệnh lực dâng trào của Chu Tước lan tràn đến mọi góc ngách của Chu Tước Động, thanh âm của Chu Tước vang lên bên tai Cơ Động:

- Ta dùng năng lực mở rộng không gian ma lực của ta để cải tạo lại Thủ trạc này cho người. Từ nay về sau cứ việc để Hỏa Nhi ở trong đó nghỉ ngơi. Bên trong thủ trạc có đầy đủ không gian cho nó, cũng có một tia

ý niệm của ta lưu lại. Dựa vào một tia ý niệm này, ta thủy chung vẫn có thể cảm nhận được khí tức của Hỏa Nhi, nó cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của ta, có thể coi như một hình thức liên lạc, có thể an ủi được nó. Cơ Động, người ở lại đây thêm ba ngày nữa đi, để cho mẹ con chúng ta ở chung thêm ba ngày nữa. Ba ngày sau, các người có thể rời khỏi đây.

- Được.

Ngoại trừ chuyện đồng ý, Cơ Động cũng không biết mình nên nói thêm gì nữa, chỉ là trong lòng âm thầm tự nhủ, sau này nhất định phải thường xuyên đem Hỏa Nhi về thăm Chu Tước.

Ba ngày sau, Cơ Động mang theo Thực Nhật Phượng Hoàng cẩn thận rời khỏi lãnh địa của Chu Tước. Ngày hôm đó, toàn bộ ma thú của Địa Linh Sơn đều lâm vào bất an, bởi vì Bính Hỏa Thần Thú Chu Tước cứ mãi bay lượn không ngừng trên không trung tại khu vực trung tâm Địa Linh Sơn, khiến cho vạn thú phải trốn cả trong nơi ẩn nấp, không dám chui ra.

Rốt cuộc không còn nhìn thấy mẫu thân, Hỏa Nhi đành buồn bã chui đầu vào trong Chu Tước Thủ Trạc đã qua cải tạo của Cơ Động. Nhìn bộ dáng bi thương của nó, Cơ Động cũng một trận đau lòng, chỉ có thể hy vọng nó sớm thích nghi với cuộc sống bên ngoài mà thôi.

Phóng người lên, luồng Âm Dương Ló Xoáy trên ngực Cơ Động vận chuyển mãnh liệt lên, cả người toàn lực tăng tốc, cầm một cây Phượng Hoàng Vỹ trong tay, tựa như một mũi tên hướng về phía Đông của Địa Linh Sơn chạy thẳng đi.

Thời gian không quá nửa ngày, hắc rớt cuộc cũng đã ra khỏi Địa Linh Sơn. Tuy rằng không khí bên ngoài cũng không tươi mát giống như trong rừng núi, nhưng cũng làm cho hắc cảm nhận được khí tức tự do. Đã qua ba tháng, không biết lệnh truy nã mình đã được rút lại hay chưa. Mà cho dù lệnh vẫn còn hiệu lực, Cơ Động cũng không hề e ngại. Đã nắm vững được năng lực Phi hành, nếu có kẻ muốn đuổi bắt hắc, cũng tuyệt không phải là chuyện dễ dàng gì. Trừ phi là những đối thủ có thực lực tương đương với Phát Thụy, cùng phối hợp với ma thú phi hành, mới có thể tuyệt đối nắm chắc.

Khi Cơ Động đi ngang qua một thị trấn nhỏ, hắc phát hiện ra cáo thị dán hình truy nã mình đã không còn dán ở đó nữa. Thời gian có thể xóa nhòa hết thảy, lệnh truy nã tuy rằng vẫn còn nguyên, chỉ có điều không có khả năng truy xét nghiêm mật như trước đây. Dù sao, Trung Thổ Đế Quốc muốn truy xét đến từng người dân trong đế quốc cũng không phải chuyện dễ dàng.

Cơ Động cởi bỏ bộ giáo phục trên người, thay một bộ quần áo bình thường trước kia đã mua khi còn đi cùng với Tất Tô và Tạp Nhĩ, lại lấy một ít bùn đất xoa lên mặt, cả người nhìn qua đã khác xa với hình vẽ dán trên cáo thị. Không biết bức hình trên lệnh truy nã này là do ai vẽ ra, ánh mắt Cơ Động được khắc họa hết sức đáng sợ, choáng đầy khí phách chấn nhiếp lòng người. Tuy rằng khuôn mặt hắc có nét trẻ con, thể nhưng khí tức tản mát ra trên người quả thật tràn đầy sự nguy hiểm.

Lúc này để che dấu bớt sự chú ý, Cơ Động lại tận lực thu liễm khí tức của bản thân, không phải người quen rất khó nhận ra hắc. Dù sao, những thanh niên độ tuổi mười lăm, mười sáu như hắc ở bất cứ nơi nào đều có rất nhiều. Bản thân Cơ Động cũng không tính là anh tuấn, tướng mạo hết sức bình thường, tại tình huống này, điều đó đúng là có tác dụng rất lớn, tướng mạo như vậy đi lẫn vào đám đông cũng không làm người ta dễ dàng chú ý đến.

Mục tiêu đầu tiên của Cơ Động chính là rời khỏi phạm vi lãnh thổ của Trung Thổ Đế Quốc, chỉ cần ra khỏi Trung Thổ Đế Quốc tự nhiên cũng không cần lo lắng chuyện bị truy nã. Bởi vậy mục tiêu đầu tiên mà hắc lựa chọn chính là Đông Mộc Đế Quốc. Nhưng mà, khi bắt đầu khởi hành, hắc liền phát hiện ra vấn đề. Đông Mộc Đế Quốc nằm ở phía Đông Đại Lục, phương hướng thì cũng không thành vấn đề. Vấn đề ở chỗ là, trong tay hắc cũng không có bản đồ đường đi, trên đường sẽ rất khó tiến hành tiếp tế, tiếp viện, cũng không biết nơi nào có thành thị để dừng chân. Lúc trước khi rời khỏi Nam Hỏa Đế Quốc, có Tất Tô mang theo bản đồ còn không thấy được vấn đề, lúc này một mình chạy đi, vấn đề này lập tức hiện ra.

Lên đường khoảng ba ngày, Cơ Động đã gặp phải nguy cơ cạn kiệt lương thực. Những đồ ăn thức uống hắc tồn trữ trong Chu Tước Thủ Trạc lúc ở Địa Linh Sơn cũng không có tiêu hao gì. Ở nơi đó có Chu Tước cung cấp cho hắc các loại hoa quả ăn đỡ đói. Chỉ là sau khi ra đi, cũng chỉ còn cách tự dựa vào bản thân mình mà thôi.

Thân thể Hỏa Nhi tuy rằng không lớn, nhưng sức ăn của nó so với Cơ Động thì nhiều hơn rất nhiều, lương khô Cơ Động mang theo chẳng khác gì đem muối bỏ biển.

Xem ra nhất định phải tìm đến một tòa thành thị nào để bổ sung thêm lương khô mới được. Cơ Động vừa ngồi nghỉ ngơi bên đường vừa tính toán.

May mắn trên đường lớn cũng có người đi lại, Cơ Động quyết định tìm một người đi đường hỏi thăm một chút đường đi đến thành thị gần nhất, sau đó đến đó mua bản đồ, đồ ăn, thức uống, lại mua thêm vài bộ quần áo sẫm súa một chút rồi mới tiếp tục xuất phát. Càng cách xa Trung Nguyên Thành, hắc càng an toàn hơn. Phỏng chừng hiện tại hắc đã rời khỏi Trung Nguyên Thành hơn một ngàn năm trăm dặm.

Sau khi ăn xong chút lương khô cuối cùng, quăng khối thịt cuối cùng cho Hỏa Nhi, Cơ Động đang chuẩn bị tiếp tục lên đường. Đột nhiên, hắc phát hiện đằng trước cách đó không xa tựa hồ như có mấy người đang rất nhanh hướng về phía này chạy đến.

Tốc độ những người này rất nhanh, bởi vì khoảng cách còn khá xa, Cơ Động chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy tựa hồ có một người đang chạy nhanh ở phía trước, phía sau là khoảng bốn, năm người đang đuổi theo hắc. Rất rõ ràng bọn họ cũng không phải là người bình thường, mơ hồ có thể nhìn thấy quang mang ma lực phát ra lóng lánh.

Dần dần, những kẻ này chạy đến gần hơn, Cơ Động có nhìn thấy, chạy trước nhất là một gã thiếu niên độ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, quần áo mộc mạc, vẻ mặt phong trần. Y phục trên người có nhiều chỗ bị rách ra, cũng không ít chỗ có máu tươi trào ra. Đuổi theo sau hắc là bốn gã thanh niên độ tuổi đều khoảng hai mươi, mặc quần áo hoa lệ. Trên đỉnh đầu năm người, kể cả gã chạy trước, đều có ngưng tụ.

Trên đỉnh đầu gã thiếu niên chạy phía trước rõ ràng là Dương Miện hai quan, trên Miện Phong Dương Miện có hai dấu ấn hình giọt nước màu đen, là Nhâm Thủy Hệ Hai Quan Ma sư.

Bốn người đuổi theo phía sau có hai người là Mậu Thổ Hệ, một người giống gã thiếu niên, là Nhâm Thủy Hệ cùng với một người là Canh Kim Hệ. Dương Miện trên đỉnh đầu bọn họ cũng đều không ngoại lệ, đều là cấp bậc hai quan.

Mất thấy bọn họ đã đuổi bắt nhau đến trước mặt Cơ Động, đột nhiên, gã thiếu niên chạy trước nhất chợt lão đảo một chút. Trên người gã thanh niên Mậu Thổ Hệ đuổi phía sau chợt lóe lên hoàng quang, mặt đất tựa hồ như chấn động lên một chút. Gã thiếu niên Nhâm Thủy Hệ đang chạy trốn đột nhiên nhất thời vấp chân một cái, lăn tròn một vòng trên mặt đất. Khi hắc đứng dậy, đã bị bốn gã thanh niên kia vây lấy, cách chỗ Cơ Động đang đứng chỉ hơn mười thước.

- Vân Thiên Cơ, lần này ta xem ngươi còn chạy đâu cho thoát.

Gã thanh niên Mậu Thổ Hệ lớn tuổi hơn một chút lên tiếng, trong mắt lộ ra vẻ dữ tợn.

193. Chương 97 Gặp Bất Bình, Không Bỏ Qua (hạ)

Gã thiếu niên gọi là Vân Thiên Cơ kia mím chặt đôi môi. Tuy rằng vẻ mặt của hắc có vẻ phong trần, nhưng vẫn có thể nhìn ra được bề ngoài không tầm thường. Mày kiếm mất hổ, mũi thẳng miệng vuông, vô cùng anh tuấn. Chỉ là bề ngoài tỏa ra một loại khí chất khiến người ta cảm thấy băng lãnh. Hắc cũng không có mở miệng, chỉ là dùng ánh mắt quật cường mà tràn đầy hận ý nhìn về phía gã thanh niên vừa mới lên tiếng.

Ma lực màu đen lặng lẽ ba động chung quanh thân thể hắc, hiển nhiên là không hề có ý thức thủ chịu trôi.

Gã thanh niên Mậu Thổ Hệ hừ lạnh một tiếng:

- Đến lúc này rồi mà ngươi vẫn còn dám dùng ánh mắt đó mà nhìn ta à. Vân Thiên Cơ, ngươi đúng là tên dân đen ti tiện. Đệ đệ của ta chỉ mới có thân thiết với tỷ tỷ ngươi một chút thôi, ngươi đã dám ra tay thiên hắc. Ngươi yên tâm đi, bây giờ ta cũng không có giết ngươi đâu. Ta sẽ bắt ngươi đem về, để cho đệ đệ ta xử lý. Nhất định phải khiến cho ngươi muốn sống không được, muốn chết cũng không xong. Bắt lấy hắc, trước tiên đánh gãy tay chân hắc, sau đó mang hắc về.

Ba người xung quanh hiển nhiên là hạng Thiên Lô sai đầu đánh đó, vừa nghe tên thanh niên kia ra lệnh, lập tức ma lực đồng thời ngưng tụ, ra tay đánh thẳng về phía gã thiếu niên Nhâm Thủy Hệ Vân Thiên Cơ.

- Dừng tay.

Thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên, khiến cho mấy người vừa chuẩn bị động thủ kia chợt tạm ngừng lại một chút. Ngay trong nháy mắt này, gã thiếu niên gọi là Vân Thiên Cơ kia chợt đột ngột xoay mạnh người, hắc quang ngưng tụ chung quanh thân thể chợt nháy mắt ngưng tụ lại trên nắm tay phải, một quyền đánh thẳng về phía gã thanh niên cùng thuộc tính Nhâm Thủy Hệ với hắn. Thân mình hắn mượn đà nhảy ngược về phía sau, lăn tròn xuống đất mất vòng, vừa tránh né công kích của mấy người kia đánh tới, đồng thời cũng đã thoát ra khỏi vòng vây của bốn gã kia. Động tác của hắn chẳng những vô cùng lưu loát, hơn nữa một quyền chứa Nhâm Thủy Hệ ma lực của hắn cũng cực kỳ ngưng tụ. Dưới tình huống ma lực không hề chiếm thượng phong, lại dám ngoan cường ra tay công kích về phía mấy đối thủ đẳng cấp cao hơn mình, có thể thấy được gã thanh niên này vốn hết sức ngoan cường.

Thân thể lăn thêm mấy vòng dưới đất, Vân Thiên Cơ hất người một cái đã bật dậy, đủ thấy tố chất thân thể hắn cũng mạnh mẽ hơn người bình thường rất nhiều. Sau khi đứng dậy, hắn lập tức bỏ chạy tiếp về phía trước.

- Khốn kiếp, mau bắt lấy hắn.

Gã thanh niên Mậu Thổ Hệ khi này lên tiếng chợt nổi giận, gầm lên một tiếng, lập tức dắt theo đám kia đuổi theo.

Lúc Vân Thiên Cơ chạy ngang qua Cơ Động, cố ý quay đầu sang liếc nhìn Cơ Động một cái. Cơ Động cũng không để ý gì đến hắn, cũng không có nhìn hắn, tùy ý để hắn chạy qua. Nhưng mà, khi bốn gã kia tuy kích đến ngang chỗ hắn, hắn cũng không có bỏ qua dễ dàng như vậy, giờ một tay ra, đã chắn ngang đường bốn gã kia:

- Ta bảo các người dừng tay lại, các người không nghe hay sao?

Gã thanh niên Mậu Thổ Hệ giận dữ quát lớn một tiếng:

- Người là muốn làm gì vậy, cút ngay.

Bính Hỏa cực nóng chợt trong nháy mắt bốc lên, hỏa diễm màu đỏ sậm cùng với Dương Miện màu trắng hiện lên, phát ra quang mang chói lọi. Dưới khả năng khống chế của phương pháp Âm Dương Thần Tỏa, Cơ Động chỉ hiện lộ ra ma lực Bính Hỏa. Mặc dù chỉ như vậy, nhưng nhiệt lượng cực nóng phát ra vẫn khiến cho bốn gã đang rầm rập đuổi tới phải lập tức ngừng lại.

Gã thanh niên Mậu Thổ Hệ kia vốn thấy Cơ Động cũng trạc tuổi của Vân Thiên Cơ, vốn căn bản không để hắn vào mắt. Thế nhưng lúc này thấy trên đỉnh đầu Cơ Động bày ra Dương Miện Bính Hỏa ba quan sáng rực, sắc mặt nhất thời thay đổi. Cũng không phải ai cũng giống Cơ Động, có gan khiêu chiến vượt cấp. Theo quy tắc của giới Âm Dương Ma Sư bình thường, sự chênh lệch về cấp bậc chính là sự chênh lệch nhảy vọt. Hai quan đối đầu với ba quan, đó căn bản là không có bất cứ cơ hội gì.

Áp lực cực nhiệt do Bính Hỏa phát ra, lập tức chặn ngay được bốn người lại. Ánh mắt Cơ Động choáng đầy khí tức cao ngạo không ai bì nổi. Có lẽ mấy ngày hôm nay luôn luôn phải che giấu đi tông tích, khiến cho sự cao ngạo của hắn bị áp chế. Lúc này khi hắn nở rộ ra khí tức cường hãn, ma lực choáng đầy tính áp bức mãnh liệt. Bốn gã thanh niên trước mắt này có thể cảm giác được rõ ràng ma lực của Cơ Động bao hàm trong đó lực lượng mang tính bùng nổ cực kỳ cường hãn.

- Bính Hỏa Đại Sư?

Sự kiêu ngạo của gã thanh niên Mậu Thổ Hệ kia lập tức thu liễm vài phần:

- Vị Bính Hỏa Đại Sư này, chúng ta đang xử lý việc nhà, xin người đừng nhúng tay vào.

Vân Thiên Cơ vốn đã chạy qua khỏi người Cơ Động một khoảng khá xa, có lẽ là bởi vì cảm nhận được Bính Hỏa ma lực dâng trào sau lưng truyền đến, không khỏi dừng chân, quay đầu nhìn lại. Nhìn thấy Cơ Động đang dâng trào Bính Hỏa ma lực đỏ rực, hắn cũng không có nói gì, chỉ là không ngừng từng ngụm từng

ngệm thở hào hển. Hiển nhiên thể lực của hắn đã gần đến mức cạn kiệt, chỉ dựa vào một chút ý chí bất khuất mới có thể kiên trì chạy đến bây giờ.

Cơ Động cũng không thèm nhìn về phía bốn người trước mặt, chỉ nói đơn giản một chữ:

- Cút.

Ánh mắt gã thanh niên Mậu Thổ Hệ chợt ngưng lại, trầm giọng nói:

- Bằng hữu, người có biết chúng ta là ai không? Người có biết tùy tiện nhúng tay vào sẽ có hậu quả ra sao không?

Cơ Động ngay cả mí mắt cũng không có chớp lấy một cái, vẫn như trước lạnh lùng nói:

- Cút.

- Chúng ta có bốn người.

Gã thanh niên Mậu Thổ Hệ chợt gầm nhẹ một tiếng, ba người phía sau hắn cũng lập tức xông tới. Mà Vân Thiên Cơ đứng sau lưng Cơ Động cũng không thừa dịp này mà bỏ đi, ngược lại đi về phía Cơ Động, đứng sau lưng Cơ Động. Hận ý trong mắt hắn tựa hồ càng thêm mãnh liệt hơn.

Đúng lúc này, Cơ Động đột nhiên tấn công, thân hình chợt lóe lên, hồng quang cực nóng đã phóng ra. Động tác của hắn thật sự quá nhanh, gã thanh niên Nhâm Thủy Hệ còn chưa có phản ứng lại, một đoàn quang mang màu đỏ rực đã bùng nổ trước ngực hắn, đúng là một kích Liệt Dương Phệ.

Bị Liệt Dương Phệ oanh thẳng ngay chính diện sẽ có kết quả gì? Cho dù là đối thủ có tu vi mạnh hơn Cơ Động cũng tuyệt không dễ chịu gì. Huống chi gã thanh niên Nhâm Thủy Hệ này ma lực còn không bằng hắn. Hỏa diễm nóng rực nháy mắt đã bao trùm toàn bộ thân thể hắn, khiến cho thân thể hắn giống như là một ngọn đuốc khổng lồ vậy. Thanh âm gầm rú khủng khiếp không ngừng vang lên, gã thanh niên Nhâm Thủy Hệ kia giống như là trúng phải thuật định thân vậy, ma lực Nhâm Thủy của hắn căn bản không khởi phát được nửa phần tác dụng ngăn cản. Công kích của Cơ Động thật sự quá mức bạo lực, bản thân Bính Hỏa vốn đã có lực bùng phát cực mạnh, lại được hắn thi triển ra, khiến cho uy lực càng tăng lên bội phần.

Một quyền Liệt Dương Phệ đánh ra, Cơ Động cũng không hề nhìn lại xem kết quả một quyền của mình, thân thể xoay mạnh một cái, hai tay đồng thời đánh ra. Bính Hỏa đậm đặc nháy mắt hóa thành một bức tường lửa, ngăn cản ba người kia phóng lên cứu người. Chân phải hắn liên tục phóng ra, mang theo vài phần ma lực ngưng tụ, phân biệt đá vào bụng của ba gã kia, ba đạo thân ảnh nhất thời bị đá bay ngược ra.

Mãi đến lúc này, Cơ Động mới nhàn nhạt hỏi lại:

- Số lượng thì có thể quyết định được gì?

Bất động như núi, động như Liệt hỏa. Cơ Động đã từng đối mặt với cường giả cấp bậc Thiên Sĩ cũng không hề chùng bước, căn bản không hề để mấy tên này vào mắt.

Gã thanh niên Nhâm Thủy Hệ bị Liệt Dương Phệ đánh trúng kia từ từ ngã xuống. Còn may cho hắn, Cơ Động cũng không có dùng Bính Ngộ Nguyên Dương Thánh Hỏa công kích, nếu không, một kích kia đã trực tiếp biến hắn thành tro tàn.

Chỉ là cho dù như vậy, nhưng hắn cũng tuyệt đối chịu khổ sở. Mặt ngoài làn da xuất hiện một lớp tro mỏng. Hai tay lúc trước giơ ra để ngăn cản Liệt Dương Phệ đã hoàn toàn không còn cảm giác, ma lực Nhâm Thủy Hệ của bản thân cũng chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ được nội phủ mà thôi.

- Chúng ta đi.

Thực lực chính là cội nguồn của quyền lực, gã thanh niên Mậu Thổ Hệ kia lồm cồm bò dậy, cũng không dám liếc mắt nhìn Cơ Động một cái, mang theo hai gã đồng bọn bị đá ngã kia lập tức quay đầu bỏ chạy.

Phốc một tiếng, một âm thanh đầm đã chợt từ bên cạnh người Cơ Động truyền đến. Cơ Động quay người nhìn lại, không khỏi nhíu mày, chỉ thấy Vân Thiên Cơ đang không ngừng đầm đã liên tục vào thân thể gã thanh niên Nhâm Thủy Hệ đang nằm lẩn dưới đất. Hắn mặc kệ quần áo mình đang bị Bính Hỏa thiêu đốt,

gần như điên cuồng công kích vào gã địch nhân đã không còn sức phản kháng. Chỉ sau vài cú đấm đá, gã thanh niên Nhâm Thủy Hệ kia đã không còn chút khí tức nào nữa.

194. Chương 98 Vân Thiên Cơ (thượng)

Cơ Động đứng ở một bên, lẳng lặng mà nhìn, hắn cũng không có ngăn cản Vân Thiên Cơ. Sở dĩ khi này hắn ra tay can thiệp, là bởi vì trong mắt Vân Thiên Cơ toát ra vẻ bất khuất khi bị bốn gã thanh niên kia bao vây. Lúc này, trên người gã thiếu niên Nhâm Thủy Hệ lại choáng đầy khí tức cuồng dã. Mỗi một quyền hắn đánh ra, đều choáng đầy hận ý vô tận. Hai mắt của hắn lúc này cũng biến thành đỏ như máu.

- Đủ rồi.

Cơ Động khẽ quát nhẹ một tiếng.

Thế nhưng Vân Thiên Cơ dường như không nghe được lời hắn nói, vẫn như trước điên cuồng đánh xuống. Nắm đấm của hắn lúc này đã chậm lại, cũng không còn có lực như trước nữa, bộ giáo phục rách nát trên người cũng đã ướt đầm mồ hôi, thế nhưng hắn cũng không hề có một chút ý tứ ngừng lại.

- Đánh hắn có thể giúp cho người bớt đau khổ trong lòng hay sao? Tuy rằng ta không biết chuyện gì đã xảy ra cho người, chỉ là nếu người cứ tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ thù còn chưa kịp báo, bản thân mình cũng đã phát điên lên rồi.

Cơ Động nhàn nhạt nói.

Vân Thiên Cơ đã chuẩn bị đánh tiếp một đấm nữa, nhưng rốt cuộc cũng ngừng lại, nắm tay hắn lúc này đã tứa máu tươi.

Cơ Động cũng không ngại tay hắn bẩn, tiến lên một bước, cầm lấy cánh tay đang giơ lên của hắn mà kéo hắn đứng dậy, đồng thời tay trái đẩy ra, lại thêm một đoàn hỏa diễm đỏ rực phóng xuống, đem thi thể đã bị đánh cho tởm của gã thanh niên xấu số kia đốt thành một đám tro tàn.

Nhét một khối Tinh Hạch Nhâm Thủy Hệ cấp hai vào trong bàn tay không ngừng run rẩy của hắn, Cơ Động kéo Vân Thiên Cơ đi đến một bên đường. Sau khi để hắn ngồi xuống, cũng không hỏi han gì thêm, chỉ là ném cho hắn một bình nước, còn có một khối thịt khô, vốn là định lưu lại cho Hỏa Nhi.

Vân Thiên Cơ ngẩng đầu liếc mắt nhìn Cơ Động một cái, màu đỏ trong mắt như trước vẫn còn dày đặc. Tiếng thở dốc lại vang lên kịch liệt, một tay nắm chặt khóa Tinh Hạch cấp hai, hấp thụ ma lực trong đó, tay kia thì nắm lấy bình nước đưa lên miệng, uống từng ngụm lớn.

Cơ Động đi đến một bên, lựa một chỗ sạch sẽ cách hắn khoảng năm thước ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần, lẳng lặng ngồi đợi, cũng không có nói thêm cái gì.

Ma lực hai quan tiêu hao rất nhanh, nhưng cũng khôi phục nhanh. Không lâu sau, ma lực của Vân Thiên Cơ đã căn bản khôi phục lại. Khối thịt khô Cơ Động đưa cũng đã nuốt hết vào bụng. Màu đỏ trong mắt cũng đã chậm rãi rút xuống, nhìn về phía Cơ Động, cũng không nói năng gì, chỉ chăm chú nhìn lại.

Hai người cứ ngồi như thế ước chừng khoảng thời gian nửa nén nhang, Cơ Động mới mở hai mắt ra, chậm rãi đứng lên, nhìn về phía Vân Thiên Cơ mà hỏi:

- Thành thị gần nhất là ở hướng nào? Đi khoảng bao xa sẽ tới?

Ánh mắt mơ màng của Vân Thiên Cơ chợt thu liễm, lại trở nên lạnh như băng:

- Đây là những gì mà người muốn hỏi ta à?

Hắn rốt cuộc cũng mở miệng. Thanh âm của hắn rất đặc thù, có vài phần khàn khàn, nhưng lại choáng đầy hàn ý.

Cơ Động liếc mắt nhìn hắn:

- Vậy người muốn ta hỏi gì?

Vân Thiên Cơ đứng lên, đem túi nước cầm trong tay vứt trả lại cho Cơ Động:

- Nếu người đồng ý giúp ta báo thù, từ nay về sau tính mạng của ta sẽ thuộc về người.

Cơ Động lạnh nhạt cười:

- Làm sao người biết là ta có năng lực giúp người báo thù? Cừu nhân của người hẳn cũng không phải đều là hai quan mà thôi.

Vân Thiên Cơ đột nhiên xoay người, nhìn thẳng về phía Cơ Động:

- Ba quan mặc dù không mạnh, thế nhưng người bắt quá chỉ ba mươi hai quan, mà lúc người ra tay bốn người bọn họ hoàn toàn không có chút năng lực hoàn thủ. Nếu như vậy mà ta còn không nhìn ra sự đặc biệt của người, ta cũng sẽ không phải là người được đề cử làm Thiên Tế của Thiên Cơ thành.

Cơ Động ra chiều hứng thú nhìn hẳn:

- Tính mạng của người rất đáng giá hay sao? Ta cũng không cho rằng điều đó với ta sẽ có ích lợi gì.

Vân Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Người có từng nghe nói đến cái gì gọi là Thiên Cơ không?

Cơ Động lắc lắc đầu.

Vân Thiên Cơ nói:

- Cái gọi là Thiên Cơ chính là nói về năng lực dự cảm. Chỉ có những người trong tòa thành thị gọi là Thiên Cơ Thành mới có được năng lực như vậy. Mỗi một người khi kế thừa chức vị thành chủ ở đây, đều có được tước vị Công tước, ở một toàn thành thị nhỏ bé như vậy, chuyện này tuyệt đối là chuyện không thể tin nổi. Thành chủ Thiên Cơ Thành cũng không giống như ở các tòa thành thị khác, chức vụ cũng không phải được truyền thừa xuống, mà là tuyển chọn. Tuyển chọn ra người có năng lực kế thừa khả năng Thiên Cơ.

Cơ Động lạnh nhạt cười:

- Vậy người chính là người được đề cử trở thành Thành chủ của Thiên Cơ Thành?

Vân Thiên Cơ gật gật đầu:

- Gần như vậy, ta chính là một trong những người được đề cử cho chức vị Thành chủ Thiên Cơ thành đời tiếp theo. Chỉ cần người giúp ta báo thù, ta lập tức từ bỏ cơ hội Thiên Tế tuyển chọn để đi theo người. Bất luận là người muốn ta làm gì, ta cũng chấp nhận cả.

Cơ Động nói:

- Ta cũng không tin vào dự cảm. Người trước tiên phải khiến ta tin mới được.

Vân Thiên Cơ nhìn chăm chú vào Cơ Động, ánh mắt của hắn đột nhiên trở nên sáng rọi hơn, so sánh với ánh mắt màu đỏ rực tràn đầy oán hận lúc này, lúc này hắn hoàn toàn là một con người khác. Từ trong cặp mắt phát ra quang mang lóng lánh giống như hai viên kim cương rực rỡ, quang nhận trong mắt không ngừng lóe ra, tựa hồ như biến hóa thành các màu sắc khác nhau vậy. Tâm trí Cơ Động trước giờ tuyệt đối là kiên nghị, thế nhưng lúc này nhìn vào cặp mắt của Vân Thiên Cơ, lại vẫn có cảm giác tinh thần mê muội, ánh mắt hoa lên. Từ sâu trong đáy mắt của Vân Thiên Cơ, hắn thậm chí còn cảm nhận được một loại tang thương vĩnh hằng truyền thế.

Thật lâu sau, ánh mắt Vân Thiên Cơ mới trở lại bình thường, nhìn chăm chú vào Cơ Động. Ánh mắt hắn lúc này xuất hiện biến hóa bất thường:

- Ta cũng không có nhìn lầm người, người quả thật là một người phi thường. Ta khi này cứ chạy mãi về hướng này, chính là bởi vì đoán trước được ở hướng này sẽ xuất hiện quý nhân giúp ta báo thù. Hiện tại ta có thể khẳng định, người chính là vị quý nhân này. Tiên sinh bị truy nã.

Trong lòng Cơ Động chấn động:

- Người nhìn thấy cái gì?

Vân Thiên Cơ nói:

- Ta nhìn thấy sự cao ngạo, thấy được trên người người nở rộ ra tương lai sáng chói. Thấy được khí tức của tử vong, cũng nhìn thấy được sự khủng bố của người trong tương lai. Đáng tiếc, ta còn chưa phải chính thức là Thiên Cơ đại nhân, ta còn chưa nhìn được tất cả. Duy nhất có thể khẳng định, người chính là một người đang bị truy nã.

Cơ Động cẩn thận nhìn về cặp mắt đã khôi phục bình thường của Vân Thiên Cơ:

- Được rồi, người đã thuyết phục được ta, khiến cho ta có chút tò mò đối với người. Nhưng mà, người còn phải thuyết phục được hai vị quân chủ của ta nữa. Trong cuộc đời của một con người, có hai vị quân chủ khổng lồ chế định mạng của mình, một vị là Đạo Đức, một vị là Lương Tâm. Bọn họ sẽ chứng quản tất cả mọi ý niệm trong đầu của ta. Nếu như ta phá vỡ quy tắc ràng buộc của bọn họ, ta sẽ không còn xứng đáng làm người nữa. Người đã hiểu rõ ý của ta hay chưa?

195. Chương 98 Vân Thiên Cơ (hạ)

Thanh âm Vân Thiên Cơ chợt trở nên lạnh như băng:

- Nếu mọi người ai cũng tuân theo sự trói buộc của hai vị quân chủ này, như vậy hôm nay người cũng sẽ không gặp ta.

- Ta sống tại Thiên Cơ Thành, cách đây không xa, trong một gia đình bình dân. Lúc ta còn nhỏ, cha mẹ ta đã lần lượt qua đời hết, là do tỷ tỷ ta, lớn hơn ta sáu tuổi nuôi nấng ta. Lúc nhỏ, vì để có thể kiếm được đồ ăn ngon cho ta, mỗi ngày tỷ tỷ ta đều phải đến các gia đình quý tộc là việc vặt. Khi đó tỷ tỷ ta bất quá cũng chỉ mới có mười tuổi mà thôi, nhưng đã phải ra sức gánh vác mái nhà nhỏ hẹp nhưng ấm áp của chúng ta.

- Tỷ tỷ ta trước giờ đều làm hết tất cả vì ta. Những người con gái cùng tuổi với tỷ tỷ, đều có một đôi tay thon mịn, thế nhưng đôi tay của tỷ tỷ ta rất thô ráp. Cho dù cuộc sống vô cùng khổ cực, thế nhưng tỷ tỷ ta vẫn tích góp từng chút từng chút một suốt mấy năm liền mới đủ tiền cho ta đến một Sơ Cấp Ma Sư Học Viện để tiến hành kiểm tra tỷ lệ ma lực. Bởi vì tỷ tỷ biết, chỉ có duy nhất con đường trở thành một gã Âm Dương Ma Sư mới có thể thay đổi vận mệnh của ta mà thôi. Người có biết tỷ tỷ ta phải trả giá biết bao nhiêu mới có thể tích góp được chút tiền ít ỏi đó hay không? Từ khi ta biết việc đến bây giờ, y phục trên người tỷ tỷ ta chưa từng có ít hơn năm mảnh vải.

Nói đến đây, hàn ý trong mắt Vân Thiên Cơ đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một tầng nước mắt nhàn nhạt.

Tâm tình của Cơ Động cũng cùng với thanh âm khàn khàn của hắn trở nên trầm mặc, cũng không có ngăn hãm lại, lắng lắng mà nghe.

- Ta biết tỷ tỷ ta khổ cực, cũng biết được sự kỳ vọng của tỷ tỷ. Ta không để cho tỷ tỷ thất vọng. Lúc tiến hành kiểm tra tiên thiên thuộc tính, thuộc tính của ta là chín thành Dương Thủy ma lực, được trực tiếp trúng tuyển, hơn nữa còn được miễn tất cả các học phí. Hết thấy mọi chi tiêu cơ bản đều do học viện chu cấp. Bắt đầu từ đó, cuộc sống của tỷ tỷ ta mới có thể xem như dư dả một chút. Rốt cuộc tỷ tỷ đã không cần vì chuyện ăn no mặc ấm của ta mà phải lo lắng.

- Vài năm sau đó, trong quá trình học tập tại Học Viện, trong đầu ta chỉ có một ý niệm duy nhất, đó chính là nhất định phải làm cho tỷ tỷ có được cuộc sống bình an, cuộc đời sung sướng và hạnh phúc. Cho nên, ta khổ luyện ngày đêm. Đến năm mười ba tuổi, ta đã thành công ngưng tụ được, mười lăm tuổi đột phá hai quan. Trở thành đệ tử hai quan ma sư trẻ tuổi nhất trong lịch sử của học viện. Hơn nữa còn được thành chủ của Thiên Cơ Thành lựa chọn là người được tiến cử, do đó đổi tên thành Vân Thiên Cơ. Chỉ còn chờ đến khi ta đến hai mươi tuổi, sẽ cùng những người được đề cử khác tiến hành thi đấu, từ đó xác định xem có thể trở thành Đại Thiên Cơ đời tiếp theo hay không. Thành chủ giúp ta mở ra Thiên Cơ Chi Nhân, giúp ta có được năng lực nhìn thấu tương lai. Hắn còn nói cho ta biết, chỉ cần ta cố gắng tu luyện, tăng lên tu vi của mình, tự nhiên Thiên Cơ Chi Nhân sẽ tự động tiến hóa theo. Ta là người trẻ tuổi nhất trong tất cả những người được đề cử Thiên Cơ, cũng là người có ma lực cao nhất hiện thời. Vì thế, ngay khi ta vừa mới

gia nhập vào Cao Cấp Ma Sư Học Viện, còn được cấp cho mười kim tệ. Ta hiện giờ còn nhớ rất rõ bộ dáng vui mừng của tỷ tỷ khi nhìn thấy kim tệ.

Ánh mắt Vân Thiên Cơ chợt trở nên vô cùng ôn nhu, tựa hồ như đang tưởng nhớ lại cuộc sống hạnh phúc cùng với tỷ tỷ của hần.

- Tất cả mọi chuyện đều theo đúng kế hoạch của ta. Ta muốn mình càng trở nên cường đại hơn, cũng muốn trở nên giàu có hơn. Tỷ tỷ đã vì ta mà vất vả nhiều năm như vậy, đã đến lúc ta báo đáp lại cho tỷ tỷ. Ta muốn để cho tỷ tỷ có được cuộc sống sung sướng như các tiểu thư quý tộc vậy. Nhưng mà, ngay tại thời điểm ta không ngừng cố gắng, mấy ngày trước đây, giấc mộng của ta đã bị phá tan tành.

Nói đến đây, hai tay Vân Thiên Cơ chợt nắm chặt lại, trong mắt phun trào ra vẻ oán hận mà ngay cả Cơ Động nhìn thấy cũng không khỏi phải giật mình.

- Kể mà ta vừa giết kia tên gọi là Thái Lâu, là một học trưởng trong Cao Cấp Học Viện. Lúc ta vừa vào học viện, hần vẫn thường hay chiều cố ta, thậm chí còn cho ta một vài cái Cơ Chuẩn Kỳ nữa. Những đệ tử bình dân chúng ta, muốn học được một cái Ma kỹ quả thật vô cùng khó khăn. Ta xem hần như anh ruột của mình vậy. Nhưng ai mà ngờ, cái tên khốn kiếp mặt người dạ thú này... Tỷ tỷ, là ta hại người rồi, là ta dẫn tên khốn kiếp lòng lang dạ sói này về nhà. Nếu không, người đã không phải chết, là ta hại người...!

Nói đến đây, Vân Thiên Cơ đã khóc không thành tiếng, thân thể hần không ngừng run rẩy, sự oán hận mãnh liệt khiến cho chung quanh thân thể hần tựa hồ như có một luồng khí tức âm hàn bao phủ. Cặp mắt vốn đã khôi phục bình thường lại biến thành màu đỏ.

- Ta mời Thái Lâu về nhà ta chơi. Hần gặp được tỷ tỷ của ta. Tuy rằng tỷ tỷ hằng ngày vì sinh kế mà bận rộn, thế nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp. Lúc ấy Thái Lâu cũng không có biểu hiện cái gì, ta cũng vẫn như trước xem hần là bạn tốt. Nhưng ai mà ngờ, hai ngày sau, hần thừa dịp lúc ta còn học tại Học Viện, dẫn theo đứa con thứ hai của đại quý tộc đứng đầu Thiên Cơ Thành, Thạch Bá Tước đến nhà ta. Gã súc sinh kia tên là Thạch Tiểu Lỗi, cũng là đệ tử chung Học viện chúng ta, nổi tiếng ăn chơi trác táng. Hần không ngờ đã cưỡng gian tỷ tỷ ta. Đến khi ta trở về, chỉ nhìn thấy tỷ tỷ quần áo tán loạn, ngồi lặng im trên giường. Bất luận ta hỏi như thế nào, tỷ tỷ cũng không nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra. Sau này ta mới hiểu, là tỷ tỷ sợ ta bị những người kia hại.

Sáng sớm hôm sau, khi ta giống như thường ngày chấm dứt tu luyện, nhìn thấy trên bàn cũng đặc biệt hơn thường ngày, có đồ điểm tâm do tỷ tỷ ta làm cho. Ta ăn xong điểm tâm, chuẩn bị truy hỏi tỷ tỷ chuyện hôm qua. Nhưng mà, cái mà ta nhìn thấy lại là thi thể của tỷ tỷ. Tỷ tỷ đã thất cổ tự vẫn. Thậm chí ngay cả một câu trần trối cũng không có.

Đôi môi Vân Thiên Cơ đã run rẩy, bị răng nghiến đến nát ra, máu tươi chảy ròng ròng mà hần cũng không biết:

- Chứng kiến chuyện này, ta bị đả kích rất lớn, điên cuồng đi điều tra lại chuyện hôm trước. Nghe hàng xóm nói cho ta biết, họ đã từng thấy Thạch Tiểu Lỗi và Thái Lâu đến nhà ta. Ta đến Học Viện kiểm Thạch Tiểu Lỗi, giả bộ khúm núm nịnh bợ hần. Tên súc sinh Thạch Tiểu Lỗi kia lại còn vô cùng đặc ý nói với ta rằng hương vị của tỷ tỷ ta rất ngon, về sau nhất định sẽ chiều cố đến ta. Ta cũng không có giết hần, đối với tên súc sinh đó mà nói, giết hần quả thật là quá tiện nghi cho hần. Hần đã sớm bị tửu sắc làm cho cạn kiệt sức lực, làm sao có thể là đối thủ của ta được. Ta thiên tên súc sinh ấy, còn cắt đứt gân tay, gân chân của hần nữa. Chuyện sau đó người cũng biết rồi, ca ca của Thạch Tiểu Lỗi là Thạch Đại Lỗi dẫn người theo bắt ta về.

Cơ Động nói:

- Người không phải là cái gì người đề cử của Thành chủ Thiên Cơ Thành hay sao? Vì sao không đến nhờ hần giúp đỡ?

Vân Thiên Cơ cười lạnh một tiếng:

- Người cho là Thiên Cơ có thể dễ dàng nhìn thấy như vậy hay sao? Thiên Cơ có năng lực đoán trước tương lai, thân ta là người được lựa chọn, những chuyện ta gặp phải không phải hần không thể đoán trước được. Nhưng hần cũng không có ra mặt, những chuyện riêng tư thế này hần căn bản không có ý định giúp ta. Ta

chỉ có thể tự dựa vào sức mình mà thôi. Cùng lắm là chết thôi. Dù sao tên súc sinh Thạch Tiểu Lỗi kia cũng đã bỏ phế đi, cho dù Ma sư Thủy Hệ, Mộc Hệ cường đại đến thế nào, nhiều nhất cũng chỉ có thể khôi phục lại gân tay, gân chân của hắn mà thôi, nhưng không thể khôi phục lại thứ làm đàn ông của hắn. Hắn nhất định cả đời làm Thái Giám.

Cơ Động gật gật đầu với Vân Thiên Cơ:

- Đi thôi.

- Đi đâu?

Vân Thiên Cơ ngậy người nhìn hắn.

Cơ Động nói:

- Thiên Cơ Thành. Nói cho ta biết, ngươi muốn trả thù như thế nào? Tất cả bọn họ đều đáng chết à?

Vân Thiên Cơ hừ lạnh một tiếng:

- Người của Thạch Gia, mỗi người đều đáng chết cả trăm lần. Ngươi có thể hỏi bất cứ người nào trong Thiên Cơ Thành, nếu ta có một câu hư ngôn, tỷ tỷ ta trên trời cũng chết không được yên ổn.

Cơ Động khẽ vuốt mặt một cái:

- Ta tin ngươi. Nhưng mà, ta có ba cái không giết. Phụ nữ không giết, nô bộc không có trợ Trụ làm ác không giết, trẻ con không giết.

Vân Thiên Cơ nhìn Cơ Động:

- Ngươi thật sự giúp ta báo thù?

Cơ Động nói:

- Không phải vì ngươi, mà là vì trừ hại. Ta không quản hết tất cả chuyện bất bình trong thiên hạ, nhưng mà, nếu nhìn thấy thì sẽ can thiệp. Ngươi sống cả đời, nếu không có chút mục tiêu sống, vậy khác nào cái xác không hồn. Ta chỉ nguyện khoái ý ân cừ.

Ma lực màu đen chạm vào thân thể Cơ Động thể nhưng trong nháy mắt đã biến mất, thậm chí ngay cả thân thể Cơ Động cũng không hề lay động chút nào. Mà gã ma sư Mậu Thổ Hệ kia va chạm trực diện với Cơ Động, chỉ cảm thấy một sức bộc phát không gì sánh kịp đã nở rộ trước mặt mình.

Lại một tiếng nổ ầm vang lên, lớp Nham Thạch Khôi Giáp trên nắm tay hắn đã vỡ tan, đồng thời, một đoàn hỏa diễm màu vàng kim đột nhiên thổi quét toàn thân, nhiệt độ kinh khủng do Cực Hạn Dương Hỏa mang đến khiến hắn không khỏi phải kêu thảm lên một tiếng, thể nhưng lại bị một cổ hấp lực kỳ lạ hút lại, không thể lui về phía sau nửa phần.

- Đá thì không thể đốt được sao?

Trên mặt Cơ Động toát ra một nụ cười lạnh như băng, hoàn toàn trái ngược lại với phương thức công kích vô cùng bá đạo của hắn. Cánh tay hắn lúc này đã đánh thêm một quyền nữa lên người đối thủ. Gã ma sư ba quan này chính là người đầu tiên từ khi hắn đi vào Thạch Tử Tước phủ có thể khiến hắn dùng đến Ma kỹ để đối phó.

Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa, Liệt Dương Phệ cùng với Liệt Dương Băng cùng công kích, kết quả duy nhất chính là toàn thân phân liệt.

Hỏa diễm màu vàng kim bắn ra bốn phía, hoàn toàn ngăn cách hắn với mấy tên ma sư còn lại. Tên ma sư Nhâm Thủy Hệ lúc trước công kích Cơ Động lại càng bị Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa thiêu đốt, kêu la thảm thiết. Với ma lực Nhâm Thủy Hệ hai quan của hắn muốn chống lại Cực Dương Chi Hỏa của Cơ Động chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Chỉ trong khoảnh khắc, hai chết hai trọng thương, mà hai gã bị chết lại là hai tên đối thủ có thực lực ba quan mạnh nhất. Toàn bộ bảy tên ma sư đã giảm đi chỉ còn lại một nửa. Đây là khí phách cường hãn đến thế nào?

- Ma quỷ, người, người là ma quỷ...

Thanh âm của Thạch Đại Lỗ lúc này đã cực kỳ kinh hoàng, sắc mặt tái nhợt ngã ra phía sau, hét lên một cách thất thần.

Lúc này cũng không ai dám xông lên, những tên người hầu, tráng đinh, nô tỳ của phủ Tử tước nhất thời chen chúc nhau chạy trốn. Ngoại trừ Thạch Đại Lỗ ra, còn có hai gã ma sư nữa, thể nhưng bọn họ lúc này ngay cả gan chạy trốn cũng đã không có nữa.

Hai luồng hỏa cầu màu vàng kim đơn giản phóng thẳng đến người bọn họ, lại có thêm hai cổ hỏa cầu bằng thi thể nữa xuất hiện trong chính viện. Đừng nói là đối thủ có cấp bậc thấp hơn Cơ Động, cho dù là cùng cấp bậc với hắn cũng khó có thể chống lại Cực Hạn Song Hỏa của hắn.

- Phụ thân và đệ đệ của người ở đâu?

Lắc mình một cái, mục tiêu tiếp theo của Minh Dương Săn chính là Thạch Đại Lỗ. Bất quá lúc này đây Cơ Động cũng không có phóng xuất Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa lan đến trên người hắn, chỉ là đơn giản bắt lấy, dưới sự áp chế thuộc tính của Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa, Thạch Đại Lỗ căn bản là không thể thi triển ra bất cứ Ma kỹ gì nữa.

- Ấc ặc...

Thạch Đại Lỗ bị Cơ Động chụp cổ, sắc mặt đã chuyển từ trắng bệch sang đỏ hồng, căn bản không nói nên lời.

Tiện tay quăng hắn xuống đất, Cơ Động lạnh lùng nói:

- Nói, Thạch Tử Tước và Thạch Tiểu Lỗ đang ở đâu, nói ra ta sẽ không giết người.

- Ta, ta nói...

Lá gan của Thạch Tiểu Lỗ xem ra vẫn còn nhỏ hơn Cơ Động tưởng tượng, căn bản không có chút phản kháng nào:

- Phụ thân ta dẫn đệ đệ đi kiểm y sư, chắc là cũng sắp trở về rồi.

- Kiểm y sư? Chẳng lẽ tay chân gãy rồi vẫn có thể nói lại được sao?

Cơ Động nghi hoặc hỏi.

Thạch Đại Lỗ nói:

- Cái ấy của đệ đệ ta đúng là không nói lại được, nhưng mà gân tay, gân chân thì vẫn còn có thể. Phụ thân dẫn hần đi tìm một vị Trị liệu sư Mộc Hệ nổi tiếng trong thành. Vị trị liệu sư này chỉ cần có tiền, bệnh nào cũng có thể chữa.

Cơ Động gật gật đầu, nhìn về phía Vân Thiên Cơ:

- Như vậy chúng ta cứ ở đây chờ bọn họ trở về. Người này giao cho người xử lý.

Vừa nói, Cơ Động vừa hất nhẹ mũi chân, đá Thạch Đại Lỗ đến trước mặt Vân Thiên Cơ.

Thạch Đại Lỗ nhất thời rên lên một tiếng:

- Người, người đã nói là không giết ta mà.

Cơ Động nhàn nhạt nói:

- Ta chỉ nói là ta sẽ không giết người, về phần hần có giết người hay không, người đi mà hỏi hần.

Vừa nói, Cơ Động dường như không để ý đến nữa, tiêu sái đi đến một góc sạch sẽ bên cạnh ngai xuống, thu hồi Bích Ngọc Nguyên Dương Thánh Hỏa, tiến hành tu luyện khôi phục lại ma lực tiêu hao khi nãy. Tình Hạch cũng có hạn, có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm.

Khi Thạch Đại Lỗ nhìn đến cặp mắt đỏ như máu của Vân Thiên Cơ, hần cũng biết mình không cần phải hỏi nữa rồi.

Liên sau đó, thanh âm kêu la thảm thiết của Thạch Đại Lỗ phảng phất như truyền khắp Thiên Cơ Thành. Đến khi Cơ Động chấm dứt tu luyện, mở mắt nhìn lại, cũng không khỏi nhú mày.

199. Chương 100: Ma Quỷ? Ma Vương (hạ)

Màu đỏ như máu trong mắt Vân Thiên Cơ đã rút đi, ánh mắt của hần đã khôi phục lại vẻ lạnh như băng cùng với thanh minh thâm thúy thông thường. Thạch Đại Lỗ thì nhìn qua đã không hề giống một con người nữa. Vân Thiên Cơ cũng không có giết hần, thậm chí còn dùng Nhân Thủy ma lực đơn giản trị liệu cho một số vết thương trên người hần nữa. Nhưng mà, tứ chi cùng với cái ấy của Thạch Đại Lỗ đã không còn gắn trên người hần nữa. Giống như lời Vân Thiên Cơ từng nói vậy, chết cũng không phải là điều đáng sợ nhất.

Nhìn thấy Cơ Động đã từ trong tu luyện khôi phục lại, Vân Thiên Cơ gật gật đầu với hần:

- Cám ơn người. Ta đã hiểu rõ rồi. Giết thêm nhiều người nữa cũng vô ích, tỷ tỷ ta cũng không thể sống lại được nữa. Thạch Tử Tước là tên đầu sỏ gây ra tất cả, giết hần, sau đó chặt đứt tứ chi của Thạch Tiểu Lỗ, xem như thù của ta đã được báo.

Cơ Động gật gật đầu với hần:

- Được.

Vân Thiên Cơ nhàn nhạt nói:

- Người là một tên ma sư ba quan kỳ quái. Lần đầu tiên ta nhìn thấy người sử dụng ra Ma kỹ giống như người vậy, cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy người phát ra hỏa diễm màu vàng kim như người vậy. Những người đó gọi người là ma quỷ, ta cho rằng vậy cũng chưa đúng, đúng ra phải gọi người là ma vương mới đúng. Hư ảnh vương giả khi này xuất hiện sau lưng người, tựa hồ cũng không thuộc về bất cứ ma hệ nào thì phải. Vị ma lương chuyên tiêu diệt những tên súc sinh cặn bã.

- Ma vương?

Cơ Động lạnh nhạt cười:

- Ta thích cách xưng hô này. Nếu người thấy thích, từ nay về sau cứ gọi ta như vậy.

Hắn là người thừa kế của Hỏa Diễm Quân Vương và Âm Viêm Ma Vương, có được sự đồng tình của hai người kia, hoàn toàn có thể đại biểu cho sự truyền thừa của hai đại quân vương, còn có sự cao ngạo vương giả của họ nữa.

Ánh mắt Vân Thiên Cơ tựa hồ như càng trở nên thâm thúy hơn:

- Nếu như trên thế giới này những Ma vương giống như người có nhiều thêm một chút thì tốt quá.

Cơ Động nói:

- Người rất bất mãn đối với thế giới này hay sao? Ngũ Hành Đại Lục vốn là một thế giới hòa bình thịnh trị cơ hồ là không có chiến tranh mà. Người không thể bởi vì những chuyện xảy ra trên người người mà hận toàn bộ thế giới.

Vân Thiên Cơ cười lạnh một tiếng:

- Không chiến tranh thì nhất định sẽ phát triển phồn thịnh hay sao? Không có sự tàn phá của chiến tranh, sự bóc lột của các quý tộc còn đáng sợ hơn sự tàn phá của chiến tranh gấp nhiều lần. Những gì mà người nhìn thấy chỉ là bề mặt mà thôi. Những chỗ thối nát của cái xã hội này, người có thể nhìn thấy được bao nhiêu? Thạch Tử Tước trong giới quý tộc chẳng qua chỉ là một cọng cỏ trong rừng rậm mà thôi. Hắn cũng chỉ là một gã Tử tước nhỏ nhỏ mà thôi. Người có từng gặp qua những gã Đại Phong Hào quý tộc, có được đất phong hay chưa? Có nhiều nơi, nữ nhân khi lập gia đình, đêm động phòng đầu tiên là phải hầu hạ cho lão gia quý tộc. So với nô lệ cũng không khác biệt gì.

Cơ Động nhún mày nói: Quan quân các quốc gia cũng mặc kệ chuyện đó sao?

- Quản lý? Làm sao quản lý?

Vân Thiên Cơ nở nụ cười:

- Quý tộc chính là người duy trì sự tồn tại của Ngũ Đại Đế Quốc. Tầng lớp quý tộc chính là căn bản của các đế quốc. Trừ phi người có thể xóa bỏ hết tất cả Ngũ Đại Đế Quốc, nếu không, tầng lớp quý tộc vẫn sẽ vững như bàn thạch. Chỉ cần động chạm đến ích lợi của quý tộc, sẽ khiến cho toàn đại lục chấn động.

Cơ Động nói:

- Người tựa hồ như rất thấu hiểu đại cục của đại lục?

Ánh mắt Vân Thiên Cơ chợt âm trầm xuống vài phần:

- Đây là một môn học bắt buộc của những người được lựa chọn kế thừa Thiên Cơ. Mỗi tuần ta có hai ngày phải học về vấn đề này. Cũng đã học được vài năm rồi, sao có thể không biết được chứ. Thầy giáo ta đã cho chúng ta xem qua những hình ảnh thối nát nhất của xã hội. Ta chỉ nói một vài thứ, người có thể hiểu được tầng lớp quý tộc của các đế quốc đã thối nát đến mức độ nào rồi. Những binh dân bá tánh do quý tộc áp bức mà chết đi hằng năm, cộng lại trên Ngũ Đại Đế Quốc cũng vượt qua một trăm vạn. Binh dân vốn là rất dễ thỏa mãn, chỉ cần có được cơm ăn, chỉ cần không bị bức bách đến tận cùng, bọn họ cần gì phải bạo loạn cơ chứ?

Nhìn quang mang sáng rực trong mắt Vân Thiên Cơ, Cơ Động nói:

- Nếu người nghĩ có thể nói những lời đó để lôi kéo ta đi khởi nghĩa tạo phản, chỉ sợ người sẽ phải thất vọng rồi. Ta không có chí hướng thống nhất thiên hạ, thay đổi thế giới. Nhiều nhất chỉ là làm một tên ma vương đi can thiệp chuyện thiên hạ mà thôi. Ta thích hưởng thụ cuộc sống, chứ không phải bị trói buộc.

Trong mắt Vân Thiên Cơ hiện ra một tia thất vọng, tuy rằng độ tuổi hắn nhìn qua cũng không chênh lệch với Cơ Động bao nhiêu, thế nhưng lúc này bộ dáng của hắn hoàn toàn không giống như chỉ mới mười mấy tuổi.

- Can thiệp chuyện thiên hạ cũng được rồi. Nếu người chỉ nguyện là một ma vương, vậy hãy là một Đại ma vương đi. Ác nhân trong thiên hạ tuy rằng giết mãi không hết, nhưng mà giết một tên đỡ một tên. Đến khi

uy danh của người có thể chấn nhiếp thiên hạ, như vậy những gã quý tộc có gan làm ác cũng sẽ ít hơn một chút.

Cơ Động bật cười nói:

- Người cho rằng ta có năng lực như vậy sao? Ta chỉ là một gã ma sư ba quan mà thôi.

Vân Thiên Cơ vẫn còn chút hi vọng nói:

- Ta cho rằng người có thể, nhất định có thể. Chỉ cần ta còn sống, ta nhất định sẽ đi theo cạnh người để chứng kiến tất cả những việc người làm.

Đột nhiên đúng lúc này, ánh mắt Cơ Động chợt co rút lại một chút, ngược đầu nhìn lên phía cánh cửa liên thông giữa tiền viện và chính viện.

Vân Thiên Cơ quay đầu nhìn ra, chỉ thấy một hàng khoảng hơn hai mươi người chợt từ bên ngoài đi vào.

- Là kẻ nào dám đến phủ đệ của ta gây sự đó?

Người đứng đầu nhìn qua bộ dáng khoảng bốn mươi tuổi, dáng người không tính là cao, nhưng cực kỳ cường tráng, lưng vai rộng rãi, tướng mạo đường đường. Trên người mặc một bộ y phục hoa lệ, toát ra khí thế quý phái bức người. Chẳng qua lúc này trên mặt hắn cực kỳ tức giận.

Không cần phải hỏi, người này chính là Thạch Tử Tước. Ở phía sau lưng hắn có hai gã trung niên nhân khí độ trầm ổn, phía sau nữa là những người hầu trong phủ Tử tước, trong đó có bốn người khiêng theo một cái cang, trên khiêng một người, nhìn không rõ bộ dáng.

Trong số những người đi vào, ngoại trừ Thạch Tử Tước ra, kẻ thu hút sự chú ý của Cơ Động nhất là một gã thanh niên mặc áo xanh đang đi bên cạnh Thạch Tử Tước. Người này nhìn qua độ tuổi khoảng hai mươi. Mọi người khi tiến vào trong sân, nhìn thấy máu tươi vương vãi khắp nơi, sắc mặt đều đại biến. Chỉ có mình hắn, sắc mặt vẫn như trước hết sức dửng dưng, tựa hồ như tất cả mọi chuyện ở đây hoàn toàn không quan hệ gì với hắn vậy.

Những người bị Cơ Động giết, tất cả đều đã biến thành tro tàn, mà ngay cả những người bị Bính Ngộ Nguyên Dương Thánh Hỏa văng trúng cũng không ngoại lệ. Đến khi Thạch Tử Tước liếc mắt nhìn thấy con trai lớn Thạch Đại Lỗ của mình đang nằm trên mặt đất, tay chân đứt lìa như vậy, ánh mắt nhất thời trở nên đỏ bừng, lập tức phóng thẳng về phía Vân Thiên Cơ, nổi giận gầm lên một tiếng:

- Khốn kiếp.

Ngay khi Thạch Tử Tước phát động công kích, hai gã trung niên nhân sau lưng hắn cũng phóng lên. Hai người kia khí tức nhìn qua thập phần âm trầm, cơ hồ là người khi Thạch Tử Tước phóng lên đã phóng xuất ra Dương Miện của chính mình.

Thạch Tử Tước là Mậu Thổ Hệ, hai gã trung niên nhân kia đều là Bính Hỏa Hệ, cũng đều là ba quan. Một người là ba mươi sáu cấp, một người là ba mươi tám cấp, cộng thêm Thạch Tử Tước vốn là Mậu Thổ Hệ bốn quan bốn mươi bốn cấp, ba người cùng lao ra, khí thế phóng ra cực kỳ kinh người.

Thân thể Cơ Động chợt lóe lên, đã phóng đến trước mặt Vân Thiên Cơ:

- Người mau lui lại phía sau.

Đối mặt với ba gã đối thủ, một gã bốn quan, hai gã ba quan, hắn không chút nào có ý e ngại, Cực Hạn Dương Hỏa màu vàng kim chợt bốc lên. Ngay khi nhìn thấy ngọn hỏa diễm màu vàng kim kia, ánh mắt lạnh nhạt của gã thanh niên áo xanh kia lúc này mới toát ra vẻ kinh ngạc, nhúu mày tựa hồ như đang suy nghĩ chuyện gì.

Cùng lúc với việc Bính Ngộ Nguyên Dương Thánh Hỏa của Cơ Động bốc lên, Bính Hỏa nổ rộ ra trên người hai gã trung niên nhân đi theo sau người Thạch Tử Tước nhất thời ảm đạm xuống chỉ còn phân nửa, thuộc tính áp chế của Bính Ngộ Nguyên Dương Thánh Hỏa nhất thời xuất hiện.

200. Chương 101 Phượng Vũ Diễm Dương Chùy (thượng)

Thạch Đại Lỗ bị chặt đứt tứ chi vẫn còn nằm đó, hai bên căn bản không cần phải nói gì nhiều, Thạch Tử Tước cùng với hai tên hộ vệ giống như nổi điên phóng thẳng tới.

Cơ Động căn bản không để ý đến hai gã trung niên nhân Bính Hỏa Hệ, cùng là Dương Hỏa, mặc dù ở phương diện cấp bậc ma lực bọn họ còn cao hơn hẳn một chút, nhưng căn bản không có khả năng tạo thành bất cứ uy hiếp gì đối với hắn. Đối diện với Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa, cho dù bọn họ có sử dụng ra bất cứ Ma kỹ gì tấn công Cơ Động, không có thuộc tính trợ giúp, căn bản không thể xuyên thấu qua được Chu Tước Nội Giáp, tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với Cơ Động. Giống như khi này tên ma sư Nhâm Thủy Hệ hai quan công kích lên trên thân thể Cơ Động, đã bị ma lực Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa tiêu hóa mất, đánh sâu vào lại bị Chu Tước Nội Giáp trên người Cơ Động thoải mái ngăn cản hết.

Tiến lên một bước, đánh ra, lại một quyền Liệt Dương Phệ. Hỏa diễm màu vàng kim nháy mắt ngưng tụ, đúng là một kích mà Cơ Động thuần thực nhất.

Đối mặt với ngọn hỏa diễm màu vàng kim không biết là gì kia, mặc dù bản thân Thạch Tử Tước là Mậu Thổ Hệ, chỉ là ma lực vẫn bị sự chí dương chí cương của Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa trên người Cơ Động áp chế vài phần. Đồng dạng cũng là một kích oanh ra, ma lực màu vàng nâu ngưng tụ lại trên nắm tay của hắn, thực lực cấp bậc bốn quan giờ khắc này hoàn toàn hiển lộ ra. Không khí nhất thời rõ ràng trở nên nặng thêm vài phần, khi luồng quang mang màu vàng nâu kia hoàn toàn ngưng tụ lại trên nắm tay Thạch Tử Tước, toàn bộ nắm tay hắn giống như được bao phủ bởi một lớp tinh thể màu vàng vậy. Sau lưng hắn, hư ảnh của Mậu Thổ Thần Thú, con chim màu bạc Thiên Không lặn lẽ xuất hiện, ma lực ba động dâng trào khiến cho không khí sinh ra chấn động liên tiếp. Mà ngay cả mặt đất cũng nhuộm đậm một tầng hoàng quang sáng rực, mênh mông.

Có thể xưng ba một cội, Thạch Tử Tước quả nhiên cũng không tầm thường. Ánh mắt Cơ Động chợt ngưng đọng lại, trong nháy mắt ngay khi Liệt Dương Phệ sắp va chạm vào người đối thủ, hắn lại đem ma lực tăng lên thêm vài phần, vẫn như trước lựa chọn tấn công. Ma kỹ Hỏa Hệ chủ trọng khí thế, ở mặt khí thế áp đảo được đối thủ mới có thể khiến cho hắn không có lực hoàn thủ. Đó cũng là nguyên nhân vì sao những đối thủ có cấp bậc cao hơn hắn thường thường chưa kịp thi triển ra ma kỹ gì đã hoàn toàn bị áp chế không trở tay được.

Hai nắm đấm va chạm trực tiếp với nhau, Chí Dương Chi Hỏa chói mắt nháy mắt bùng nổ, trong sự va chạm kịch liệt, nắm tay hai người dính chặt lại cùng một chỗ. Thân thể Cơ Động chợt chấn động kịch liệt một chút, trên mặt dâng lên một đoàn huyết khí, nhưng hắn nửa bước cũng không lùi lại, mạnh mẽ đứng vững dưới một quyền cao đến bốn mươi bốn cấp ma lực của Thạch Tử Tước.

Ma lực bốn quan, có thể lấy thiên địa chi lực mà sử dụng, chứ không phải là mượn lực, về mặt uy lực sẽ mạnh hơn ba quan rất nhiều. Nhưng mà, ở trước mặt Cơ Động, ma lực mà Thạch Tử Tước có thể điều động không ngờ lại cực kỳ hữu hạn, không khí giống như là đã bị Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa đốt cháy hết vậy, tất cả các nguyên tố ma lực hoàn toàn bị ngăn cách bên ngoài. Trong nháy mắt hai người va chạm với nhau, ma lực của Thạch Tử Tước liền yếu bớt vài phần.

Hơn nữa, hai tay Cơ Động còn mang theo Nhật Nguyệt Song Huy, đối với khả năng tăng phúc bản thân cùng với thân thể cường hãn đã trải qua Long Huyết Tẩm Thể cùng với lực phòng ngự của Chu Tước Nội Giáp, sau một kích va chạm này, mặc dù về mặt ma lực còn kém một chút, thế nhưng Cơ Động cũng không lui về sau nửa bước.

Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa bá đạo đến mức nào, mắt thấy nắm tay hai người dính chặt với nhau cùng một chỗ, ma lực giống như tinh thể màu vàng trên nắm tay Thạch Tử Tước nhất thời giống như là băng tuyết gặp lửa, từ từ tan rã ra. Nhiệt lượng khủng bố cũng làm cho hắn không khỏi phải kêu thảm một tiếng, tuy rằng hắn điên cuồng thúc dục ma lực trong cơ thể rót vào trong nắm tay, thế nhưng tốc độ hòa tan của tầng tinh thể kia không hề có chút giảm bớt chút nào.

Ma lực không thể áp chế đối thủ, Cơ Động đối phó rất đơn giản, chính là muốn dựa vào thuộc tính áp chế của Cực Hạn Chí Hỏa để áp đảo đối thủ. Không có thứ gì là không có khả năng thiêu đốt, Thổ Hệ mặc dù có khả năng khắc chế Hỏa Hệ, nhưng làm thế nào lại có thể khắc chế được Chí Dương Chi Hỏa cơ chứ? Chỉ

cần thân thể của Thạch Tử Tước bị Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa đánh vào một chút, cho dù ma lực của hắn có cao hơn nữa, cũng hoàn toàn có thể khắc chế được.

Đúng lúc này, tình huống Cơ Động không ngờ tới đột nhiên lại xuất hiện.

Hai tên ma sư Hỏa Hệ ba mươi mấy cấp kia cũng không có phát động công kích về phía Cơ Động. Động tác của Thạch Tử Tước rất nhanh, khi nắm tay của hắn và nắm tay của Cơ Động va chạm cùng một chỗ với nhau, hai bên đang giằng co, hai người mới phóng đến sau lưng hắn, đồng thời nâng tay phải của mình lên, Bính Hỏa mãnh liệt trực tiếp phóng ra, mục tiêu cũng không phải là Cơ Động, mà là sau lưng của Thạch Tử Tước.

Phốc phốc hai tiếng nhỏ vang lên, khi hai tay của hai tên trung niên nhân kia đặt lên trên lưng của Thạch Tử Tước, trong chớp mắt, ma lực Mậu Thổ Hệ của Thạch Tử Tước vốn đã bị hòa tan hơn một nửa nhất thời lại bùng cháy mạnh lên. Tầng tinh thể màu vàng nâu nhất thời chuyển thành màu đỏ trong suốt. Cơ Động chỉ cảm thấy một cỗ chấn động mãnh liệt chợt từ trên nắm tay Thạch Tử Tước truyền đến, thân thể hắn nhất thời giống như một quả pháo bị đánh văng ra ngoài.

Dị biến thình lình xảy ra thật không ai ngờ tới nổi. Ánh mắt Vân Thiên Cơ chợt ngưng đọng lại, nhất thời đuổi theo phía thân thể Cơ Động bị hất văng ra. Gã thanh niên áo xanh này giờ vẫn theo dõi cuộc chiến, liếc nhìn về phía Thạch Tử Tước và hai tên trung niên kia, trong mắt toát ra vẻ kinh ngạc, trong miệng lẩm bẩm:

- Hỏa Thổ song hệ ma kỹ tổ hợp.

Trên mặt Thạch Tử Tước toát ra nụ cười gian xảo:

- Không sai, đúng là Hỏa Thổ song hệ Ma kỹ tổ hợp. Chết đi.

Vừa nói dứt lời, thân thể cả người hắn giống như là trở nên cao lớn vài phần, hư ảnh Mậu Thổ Thần Thú Thiên Không sau lưng hắn càng trở nên rõ ràng hơn vài phần, cả người được bao phủ bởi một tầng quang mang hai màu đỏ, vàng nâu sáng chói. Hai tay hắn hợp lại cùng một chỗ, màu đỏ trong suốt mau chóng ngưng tụ, chỉ trong nháy mắt liền biến thành một khối tinh cầu năng lượng khủng bố, khiến cho không khí chung quanh đều bị áp chế kịch liệt, tạo thành một tầng vận vẹo. Hào quang trong mắt nở rộ, giận dữ hét lớn:

- Tất Sát Kỹ, Hỏa Thổ Liệt Sát Pháo.

Oanh—, khối tinh cầu thật lớn kia mang theo hào quang vận vẹo kịch liệt chợt nổ lớn, năng lượng ba động khổng lồ khiến cho không trung tựa hồ như đều biến thành màu đỏ, khối tinh cầu tựa như một khối đạn pháo phóng thẳng về phía Cơ Động đang bay ra và Vân Thiên Cơ đang đuổi theo.

Hỏa sinh Thổ, hai tên Hỏa Hệ ma sư kia tác dụng chủ yếu chính là đem ma lực của bản thân dung hợp cùng với ma lực của Thạch Tử Tước, từ đó sinh ra hiệu quả Hỏa sinh Thổ, nhờ vậy giúp cho Thạch Tử Tước nhất thời có được ma lực cùng với ma kỹ cường đại hơn rất nhiều so với thực lực của bản thân. Đó cũng là nguyên nhân quan trọng vì sao bên người Thạch Tử Tước luôn mang theo hai ma sư Bính Hỏa thuộc tính.

Dưới sự tăng phúc của hai gã Bính Hỏa ma sư, dựa vào nguyên lý ngũ hành Hỏa sinh Thổ, lực công kích lúc này Thạch Tử Tước phát ra tuyệt đối không kém một gã ma sư năm quan.

Đây chính là chỗ cường đại của Ma kỹ tổ hợp. Bất quá, cho dù là Song hệ Ma kỹ tổ hợp, cũng không phải dễ dàng thành công như vậy. Mắt thấy đứa con trai lớn của mình trở thành bộ dáng nửa sống nửa chết như thế, lúc này Thạch Tử Tước mới vừa tấn công đã dùng ra kỹ năng trấn sơn của mình như vậy.

Thân thể Cơ Động lúc này đã biến mất phía sau bức tường ngăn cách giữa chính viện và hậu viện. Lúc trước khi ma lực của Thạch Tử Tước đột nhiên tăng lên đột biến, đem thân thể hắn đánh mạnh vào bức tường, làm bức tường lủng một lỗ lớn, nơi nơi đều là tro bụi và bùn đất. Chỉ là Thạch Tử Tước vẫn còn cảm nhận được khí tức của hắn còn tồn tại, thế nên mới phóng tiếp một kích Tất Sát Kỹ Hỏa Thổ Liệt Sát Pháo để truy kích.

Chỉ cần một kích này trúng mục tiêu, bất luận là Cơ Động hay là Vân Thiên Cơ, tuyệt đối là chết không toàn thây.

201. Chương 101 Phượng Vũ Diễm Dương Chùy (hạ)

Ngay tại lúc Thạch Tử Tước bộc phát ra Song hệ Ma kỹ tổ hợp Tất Sát Kỹ, từ bên trong lỗ hổng trên tường đầy tro bụi kia, thanh âm trầm thấp của Cơ Động chợt vang ra:

- Phượng Vũ Diễm Dương Trùy.

Tiếng phượng kêu to rõ vang vọng khắp thiên địa, tất cả tro bụi thể nhưng trong nháy mắt này biến mất không thấy, tựa hồ như đã bị hòa tan mất.

Một luồng hỏa diễm màu vàng kim mang hình thái Phượng Hoàng thật lớn chợt từ trong lỗ thủng trên tường bay ra, mang theo tiếng Phượng kêu lãnh lốt, trực tiếp đối đầu với công kích của Thạch Tử Tước.

Tuy rằng thân thể Cơ Động bị đánh văng ra, cũng bị vô số bụi đất bao phủ, thế nhưng, hần chung quy cũng không phải là một gã ma sư bình thường. Cặp vũ khí ma lực Nhật Nguyệt Song Huy đã giúp hần tiêu hao bớt một bộ phận công kích, đồng thời, Chu Tước Nội Giáp trong cơ thể hần hiển lộ ra năng lực phòng ngự vô cùng mạnh mẽ, đem đại bộ phận ma lực muốn xâm nhập vào cơ thể hần hóa giải đi, lại thêm tác dụng thân thể đã trải qua Long Huyết Tẩm Thể. Nhìn qua là hần bị đánh văng ra, thế nhưng trên thực tế hần cũng không có bị thương quá nặng.

Lúc gã áo xanh hô lên Hỏa Thổ Song Hệ Ma Kỹ Tổ Hợp, trong lòng Cơ Động cũng đồng dạng nhận ra điều đó. Nhưng mà hần đã trong thời gian ngắn nhất làm ra phản ứng chính xác nhất, cũng là biện pháp duy nhất có thể đối mặt với công kích truy sát của Thạch Tử Tước.

Trong lòng âm thầm kêu gọi chú ngữ, Chu Tước Biến nháy mắt hiện ra. Lúc Vân Thiên Cơ nhảy đến kế lỗ thủng trên tường, vừa lúc nhìn thấy cảnh cặp cánh màu trắng sau lưng Cơ Động đang rộng ra. Cùng lúc đó, quang mang màu đỏ kim nháy mắt từ trên Chu Tước Thủ Trạc trên cổ tay phải Cơ Động chợt lóe ra, Thực Nhật Phượng Hoàng Hỏa Nhi từ trong đó bay ra, dưới sự bao phủ của Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa dâng trào, nháy mắt đã dung hợp với Cơ Động lại làm một. Lúc này mới phát ra một kích kia, Phượng Vũ Diễm Dương Trùy.

Đây là kỹ năng mà lúc Cơ Động còn ở Chu Tước Động phối hợp với Hỏa Nhi tu luyện thành. Lúc trước sau khi gặp phải Hoàng Lê Minh đuổi giết, Cơ Động liền nhận rõ được sự thiếu sót về mặt thực lực của mình. Kỹ năng mạnh nhất mà hần có khả năng sử dụng hiện tại không thể nghi ngờ chính là Tất Sát Kỹ của Hỏa Diễm Quân Vương Cẩm Bách Thiên Diễm Dương Trùy. Thế nhưng cái may kỹ này có một khuyết điểm, đó chính là muốn thi triển được một kích kia cần phải có thời gian dài súc lực. Nếu dùng trong việc thách đấu thì còn có thể sử dụng được, nhưng mà khi chân chính đối mặt với địch nhân trên chiến trường, đối thủ sao lại để cho hần có thời gian súc lực cơ chứ?

Dưới sự chỉ điểm của Chu Tước, Cơ Động và Hỏa Nhi phối hợp với nhau, liền tạo ra được một kích kia. Vốn là Cơ Động cũng chỉ tiến hành nghiên cứu để thấu hiểu thêm về Tất Sát Kỹ Diễm Dương Trùy từ đó tìm cách gia tăng uy lực của nó. Sau đó Chu Tước chỉ điểm, lúc hần kích phát một kích kia có thể sử dụng ma lực của Hỏa Nhi mà công kích. Hỏa Nhi vốn ngủ say trong Chu Tước Thủ Trạc của Cơ Động, lúc này, trong lúc nguy cấp, Hỏa Nhi cảm nhận được Cơ Động gặp nguy hiểm, lập tức tỉnh lại, một người một chim tâm ý tương thông, liền phát ra được một kích kia.

Ma lực bản thân Cơ Động không cao, thế nhưng dưới tình huống thi triển Chu Tước Biến, hần cũng có thể phát ra thực lực cấp bậc bốn quan, hơn nữa cộng thêm ma lực tứ giai của Hỏa Nhi, cả hai cùng phối hợp, lập tức có đầy đủ ma lực để thi triển ra Diễm Dương Trùy.

Khi hư ảnh thật lớn của Hỏa Diễm Quân Vương cùng thân thể Cơ Động dung hợp lại với nhau, Hỏa Nhi cũng trực tiếp chui thẳng vào đó, kết hợp trên người Cơ Động, đem ma lực bản thân cùng với ma lực của Cơ Động dung hợp lại một chỗ, đều là Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa, cộng thêm tăng phúc từ đó có thể hoàn toàn bỏ qua quá trình súc lực khi thi triển Diễm Dương Trùy. Hơn nữa, sau khi phóng thích ra Diễm Dương Trùy, ngoại trừ khí thế kiêu ngạo của Hỏa Diễm Quân Vương còn có khí tức của Hỏa Phượng Hoàng Chu Tước.

Hỏa Thổ Liệt Hỏa Pháo đối đầu với Phượng Vũ Diễm Dương Trùy.

Không hề nghi ngờ, Hỏa Thổ Song Hệ Ma Kỹ Tổ Hợp của Thạch Tử Tước tương đối cường đại, thế nhưng, cái mà hấp dẫn nhất lại là tuyệt kỹ truyền thừa của Hỏa Diễm Quân Vương cùng với toàn bộ ma lực Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa của Cơ Động cùng với ma lực của Chu Tước Chi Tử Nhật Thực Phượng Hoàng kết hợp.

Hỏa Thổ dung hợp, chẳng qua cũng chỉ là Hỏa và Thổ bình thường kết hợp. Còn cái kia là Tất Sát Kỹ của Hỏa Diễm Quân Vương mà ngay cả tuyệt kỹ phòng ngự của á quân Âm Dương Học Đường Cơ Dật Phong cũng không thể thừa nhận nổi, một cái Hỏa Thổ dung hợp bình thường lại có thể ngăn cản được hay sao?

Ngay khoảnh khắc luồng quang mang màu kim đỏ hình Phượng Hoàng kia va chạm mạnh mẽ với khóa tinh thể màu đỏ trong suốt, toàn bộ phủ đệ của Thạch Tử Tước nhất thời dâng lên một luồng quang diễm màu đỏ rực kịch liệt trước giờ chưa từng có.

Luồng quang diễm màu đỏ kim kia phát ra cực lớn, hóa thành một vòng sáng màu đỏ lóa mắt nhanh chóng khuếch tán rộng ra. Phàm những gì bị luồng hào quang màu đỏ kim kia rọi trúng, đều kịch liệt bốc cháy lên. Vòng hào quang này lan tràn ra đường kính trên hai trăm thước mới nhạt dần đi. Hầu như toàn bộ diện tích bên trong phủ đệ của Thạch Tử Tước đều bị luồng hào quang màu đỏ kim kia chiếu rọi xuống.

Ngay cả Vân Thiên Cơ lúc này đã đứng phía sau bức tường, chỉ nhận lấy một tia dư ba mà thôi, thế nhưng hắn cũng phải ngưng tụ toàn bộ Nhâm Thủy ma lực mới có thể miễn cưỡng chống cự lại được ma lực của luồng hào quang đỏ kim này xâm nhập. Hai khóa Tinh Hạch hai giai trong tay hắn đã vì ma lực tiêu hao hết mà vỡ tan. Ma lực của hắn chỉ miễn cưỡng bảo vệ được thân thể hắn, y phục trên người đã bị thiêu đốt thành một mảnh cháy đen.

Khóa hào quang tinh thể Hỏa Thổ Song Hệ Ma lực ngưng tụ màu đỏ kia đã sớm lặng yên biến mất. Thạch Tử Tước và hai gã đồng bọn của hắn cũng giống khóa tinh thể đó, hoàn toàn biến mất trong không khí, thậm chí ngay cả tro tàn cũng không có để lại. Không chỉ có như vậy, những tên gia đình khi này trở về cùng với Thạch Tử Tước, gã Thạch Đại Lỗ nửa sống nửa chết nằm dưới đất cùng với gã Thạch Tiểu Lỗ đang nằm trên cang, đồng dạng cũng nửa sống nửa chết, toàn bộ đều bị luồng hào quang màu đỏ kim kia bao phủ, trong tiếng kêu gào khùng khiếp từ từ bị thiêu đốt, mất thấy đã không còn sống được nữa.

Một kích, chỉ một kích mà thôi, đã giải quyết hết tất cả mọi vấn đề. Trong số những người trở về cùng với Thạch Tử Tước, chỉ còn lại duy nhất một người còn sống, đó chính là gã thanh niên áo xanh kia. Lúc này, trên người hắn lóe lên một tầng quang bích có màu xanh ngọc bích hết sức hoa mỹ. Tầng quang mang chói lóa ấy bao trùm toàn thân hắn, quang mang màu đỏ kim kia thế nhưng cũng không có xâm nhập đến người hắn.

Thân hình Cơ Động cũng đã xuất hiện trở lại, sắc mặt hắn có chút tái nhợt. Đưa tay hất những mảnh đá vụn đang rơi xuống, từ phía sau lỗ hổng bước trở vào bên trong chính viện. Mới vừa bước vào, hắn đã oa một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi. Trước ngực rõ ràng đang thổ phập phồng mãnh liệt.

Hỏa Thổ Song Hệ Ma Kỹ Tổ Hợp chung quy cũng có uy lực tương đối cường hãn, hơn nữa còn thêm lần va chạm trước đó, lại thêm lúc Cơ Động thi triển Diễm Dương Trùy, những dư ba chấn động cũng làm cho nội phủ Cơ Động bị thương.

Cho dù là ngay lúc học máu, thế nhưng ánh mắt Cơ Động cũng không có chút nào thay đổi, mang theo ý chí kiêu ngạo lạnh như băng, nhìn thẳng vào người gã thanh niên đang phát ra quang mang lóng lánh màu ngọc bích kia. Ở trong lòng hắn, cuộc chiến này vẫn chưa còn chấm dứt. Gã thanh niên đang được bao phủ tầng quang mang màu xanh ngọc bích bao phủ toàn thân này rất có thể càng nguy hiểm hơn so với Thạch Tử Tước rất nhiều.

Lúc này mặc dù thân thể Cơ Động có chút run rẩy, Chu Tước Nội Giáp cũng bởi vì thi triển Diễm Dương Chùy tiêu hao quá nhiều nên biến mất, thế nhưng ma lực của hắn cũng chưa có hoàn toàn tiêu hao hết. Dù sao, có Hỏa Nhi trợ giúp, bản thân ma lực của hắn cũng đỡ tiêu hao hơn rất nhiều.

Một đạo quang mang màu ngọc bích chọt từ trên người gã thanh niên kia bốc cao lên. Với tốc độ phản ứng của Cơ Động thế nhưng vẫn có chút trở tay không kịp, chỉ thấy thanh quang chọt lóe, luồng quang mang màu ngọc bích cũng đã bao trùm thân thể hắn. Ngay lúc Cơ Động định phát ra ma lực Cực Hạn Song Hỏa để chống cự, đột nhiên hắn phát hiện, luồng quang mang màu xanh ngọc bích này cũng không có địch ý.

Khí tức thanh lương nhất thời thấm sâu vào thân thể hắn, những đau đớn trong nội phủ cũng giảm bớt rất nhiều, mà ngay cả luồng Âm Dương Lốc Xoáy khi nãy bởi vì tiêu hao quá nhiều mà có chút hỗn loạn, hiện tại cũng đã khôi phục lại cân bằng.

202. Chương 102 Thần Y Đòi Tiền Người Chết, Tặng Người Có Duyên (thượng)

Đây là chuyện gì đây? Cơ Động thoáng sửng sốt một chút. Chỉ trong nháy mắt chiến ý hoàn toàn biến mất. Gã thanh niên áo xanh kia hiển nhiên là đang thi triển một loại ma kỹ trị liệu của Mộc Hệ. Hơn nữa, hiệu quả trị liệu của tầng ma lực màu xanh ngọc bích dần dần dung nhập vào trong cơ thể, Cơ Động chỉ cảm thấy sinh khí bừng bừng, thương thể vốn cũng không nặng lắm, lập tức không thuốc mà khỏi, ma lực cũng dần dần khôi phục lại.

Mộc sinh Hỏa, dưới tác dụng của Mộc Hệ Trị Liệu Thuật, ma lực của hắn rất nhanh khôi phục lại:

- Người không phải đến báo thù cho Thạch Tử Tước hay sao?

Cơ Động trầm giọng hỏi.

Gã áo xanh mỉm cười, rất tự nhiên nói:

- Ta tại sao lại phải báo thù cho hắn? Hắn là cái gì mà ta phải quan tâm?

Lần này Cơ Động thật sự sửng sốt, không đợi hắn mở miệng, gã áo xanh đã nói tiếp:

- Chẳng lẽ ta cùng hắn trở về, ta liền nhất định là thủ hạ của hắn sao? Đầu óc của người hắn là có vấn đề rồi. Ta chỉ là một gã thầy thuốc mà thôi. Là do hắn mời ta đến đây để trị liệu cho con của hắn.

Ánh mắt hắn quay lại hướng về thân thể đang bị một luồng hỏa diễm màu vàng kim thiêu đốt mãnh liệt, khẽ nhún nhún vai, hết sức thần nhiên nói:

- Hiện tại xem ra cũng không cần nữa rồi.

Cơ Động lạnh lùng nói:

- Cho dù ngươi là thầy thuốc, hắn cũng là một gã thầy thuốc trợ Trụ làm ác.

Gã áo xanh cũng không tức giận, mỉm cười nói:

- Ta chỉ là một gã thầy thuốc, ai trả tiền nhiều cho ta, ta liền điều trị cho kẻ đó. Ta cũng chưa từng nói qua bản thân ta là người tốt. Người khác đều gọi ta là kẻ hạ thủ trên quan tài, người chết cũng đòi tiền.

Một tiếng thét kinh hãi từ sau lưng Cơ Động vang lên:

- Người chính là vị thần y người chết cũng đòi tiền sao?

Vân Thiên Cơ từ sau lưng Cơ Động đi lên, dừng ở bên cạnh hắn, nhìn gã áo xanh, trong mắt choáng đầy vẻ khiếp sợ.

Gã áo xanh mỉm cười vẻ giễu cợt:

- Xem ra ta vẫn còn có chút tiếng tăm.

Hắn chỉ chỉ vào đám hỏa diễm màu vàng kim đang thiêu đốt càng ngày càng lớn xung quanh:

- Nơi này tựa hồ cũng không phải là chỗ nói chuyện, chúng ta kiếm chỗ khác được không?

Vân Thiên Cơ gật gù đầu về phía Cơ Động, thấp giọng nói nhỏ vào lỗ tai hắn:

- Vị thần y người chết cũng đòi tiền này cực kỳ nổi danh trong Thiên Cơ Thành, được xưng tụng là: thần y đòi tiền người chết, tặng cho người có duyên. Nổi danh là kẻ chỉ nhận tiền chứ không nhận người. Nhưng hắn là người tốt, chắc chắn là người tốt.

- Chỉ nhận tiền chứ không nhận người mà cũng tính là người tốt sao?

Cơ Động nghi hoặc hỏi.

Vân Thiên Cơ cười khỏ nói:

- Hẳn có một cái bệnh rất lạ, đó là thích ném tiền. Hẳn lấy tiền mà người ta đem đến nhờ hẩn chữa bệnh, mỗi ngày đều cầm đem quăng chơi. Nhưng những nơi mà hẩn ném tiền, đều là khu dân nghèo. Thần y đòi tiền người chết là do giới quý tộc đặt cho hẩn, bởi vì số tiền hẩn đòi mỗi lần khám bệnh cho giới quý tộc thật sự rất lớn. Lần nọ hẩn chữa bệnh cho một lão quý tộc già, lão ấy khỏi bệnh, đến khi lão ta già chết hẩn mỗi ngày vẫn đến đòi tiền, khi nào hết nợ mới thôi. Vì vậy mới có danh xưng đó. Còn trong miệng những người nghèo, hẩn chính là Phật sống tái sinh. Buồn cười nhất chính là, người này không bao giờ phá hư quy củ chết cũng đòi tiền của mình. Khi hẩn xem bệnh cho người nghèo, thông thường là đến trước nhà người đó quăng tiền, sau đó để người ta cầm tiền đó đến cho hẩn xem bệnh, lấy tiền trở về, đúng số tiền hẩn ném đi, một xu cũng không thiếu. Ở trong Thiên Cơ Thành, hẩn cũng có thể xem như là một trong những nhân vật hàng đầu, ngay cả Thạch Tử Tước cũng không dám đắc tội hẩn.

Trên mặt Cơ Động khẽ nhủ mảy một cái:

- Thật là một tên quái dị. Đi thôi.

Vừa nói, hẩn vừa cất bước đi tới, mang theo Vân Thiên Cơ theo đường cũ ra khỏi phủ của Thạch Tử Tước. Nói cũng kỳ quái, bất luận là ngọn lửa đang thiêu đốt mãnh liệt cỡ nào, chỉ cần Cơ Động đi tới, ngọn lửa lập tức tách ra, không có bất cứ ngọn lửa nào tiếp cận thân thể hẩn trong vòng năm bước. Khi hẩn đi qua mới tiếp tục thiêu đốt trở lại. Vân Thiên Cơ chỉ cần đi gần hẩn một chút, liền không có bất cứ vấn đề gì. Mà luồng quang mang màu xanh ngọc bích trên người gã thần y chết cũng đòi tiền kia cũng cực kỳ thần kỳ. Mặc dù hẩn cũng không có phóng xuất ra của mình, thế nhưng cũng đã có thể kháng cự lại ngọn lửa. Cho dù là hỏa diễm thiêu đốt đến tầng hào quang trên người của hẩn cũng chỉ có thể thiêu đốt xung quanh chứ hoàn toàn không thể xâm nhập vào bên trong.

Nhìn đám lửa đang thiêu đốt hùng hực kia, ánh mắt Vân Thiên Cơ đã có chút ươn ướt, trong lòng lặng yên nói:

- Tỷ tỷ đã thấy chưa? Thạch Tử Tước cả nhà bị giết, mối thù của tỷ tỷ, đệ đệ đã báo xong rồi. Tỷ tỷ an lòng nơi cửu tuyền, ta nhất định sẽ sống tốt. Nếu có kiếp sau, ta muốn làm ca ca của người, giống như tỷ tỷ vậy, chiếu cố cho tỷ tỷ, chiếu cố cả đời tỷ tỷ.

Trong nháy mắt, ba người đã từ trong phủ đệ của Thạch Tử Tước bước ra, mới vừa ra khỏi cửa đã thấy một đám đông lớn dân chúng đang túm tụm ở đó, chỉ trở vào trong bàn tán xôn xao, thế nhưng cũng không có ai phụ cứu hỏa. Có thể thấy Thạch Tử Tước ở trong Thiên Cơ Thành là hạng người thế nào.

Khi nhìn thấy ba người Cơ Động từ trong phủ Thạch Tử Tước đi ra, đám dân chúng đang đứng xem đầu tiên là sững sốt một chút, kế tiếp một màn phát sinh khiến cho ba người Cơ Động ai ai cũng không ngờ tới.

Một gã dân thường đột nhiên la lớn:

- Người trong phủ của Thạch Tử Tước hình như là đã chết hết rồi phải không, chẳng thấy ai bên trong đi ra cả. Huynh đệ, người có thấy người nào trong đó đi ra không vậy?

Vừa nói hẩn vừa quay sang nói với một gã đang đứng ở kế bên.

Tên bình dân kia nhìn thoáng qua ba người Cơ Động, hơi ngẩn người một chút, chỉ rất nhanh đã phản ứng lại:

- Đúng vậy! Không còn ai sống sót cả. Mọi người đều không thấy ai ở trong đi ra hết phải không?

- Không có ai... Không có ai... Không có ai...

Tiếng đáp lại liên tiếp vang lên. Đám người đó thậm chí toàn bộ xoay người lại, đưa lưng về phía ba người Cơ Động, mỗi người đều nhìn thẳng về phía trước, xem ba người Cơ Động như là không tồn tại vậy.

Cơ Động và Vân Thiên Cơ liếc nhìn nhau, trong mắt không khỏi toát ra vài phần vui vẻ. Ít nhất Cơ Động cũng biết rõ, hôm nay những chuyện mình làm đều hết sức chính xác.

Rất nhanh ba người đã đi ra khỏi phạm vi đám dân chúng đang tụ tập, Vân Thiên Cơ quay sang phía Cơ Động:

- Hôm nay báo được đại thù, toàn do chủ nhân tương trợ, xin chủ nhân nhận một lạy của ta.

Nói xong hần bước đến trước mặt Cơ Động, quỳ xuống định lạy.

Cơ Động chụp lấy bả vai của Vân Thiên Cơ, không để cho hần quỳ xuống:

- Ta nói rồi, mạng của ngươi chỉ thuộc về một mình ngươi và tỷ tỷ của ngươi, cũng không thuộc về ta. Hiện tại thù người đã được báo, nếu tỷ tỷ ngươi còn sống, nhất định hy vọng ngươi có thể trở nên nổi danh, trải qua một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ, chứ không phải là một gã nô bộc như vậy.

Vân Thiên Cơ dứt khoát nói:

- Tỷ tỷ nếu biết ta nhận ơn không báo, chỉ sợ sẽ càng chết không nhắm mắt. Ta đã quyết ý rồi, cho dù chủ nhân không cần ta, ta cũng vẫn sẽ đi theo ngươi, cho đến khi nào ta chết mới thôi.

- Ngươi cứ đi theo hần đi. Đi theo hần, ngươi nhất định có thể trở nên nổi danh, lại vừa có thể báo ân nữa.

Người vừa lên tiếng chính là gã thanh niên áo xanh, trên mặt còn mang theo vào phần ý cười gian xảo không hề kiềm chế, đang đứng bên cạnh Cơ Động. Hần giơ ngón tay cái về phía Vân Thiên Cơ:

- Lựa chọn đi theo hần, tuyệt đối là tương lai tốt nhất của ngươi, ta ủng hộ ngươi.

Cơ Động lạnh lùng liếc gã áo xanh một cái:

- Chuyện của chúng ta không mượn ngươi can thiệp vào.

Gã áo xanh cười khỏ nói:

- Ngươi làm người như thế nào vậy? Vừa rồi ta đã giúp đỡ ngươi, nhưng cũng không lấy tiền của ngươi. Từ lúc ta chào đời đến nay, ngươi là người đầu tiên ta trị liệu miễn phí, không ngờ lại bị đối xử lạnh lùng như thế.

Cơ Động nói:

- Ta không hề nhờ cậy ngươi trị liệu, chính là ngươi tự ý đó chứ. Ngươi đã không phải là kẻ ủng hộ Thạch Tử Tước làm ác, ngươi có thể đi được rồi.

- Ta không đi.

Trên mặt gã áo xanh toát ra một tia thần sắc vô lại:

- Ta đã nói hết lời đầu. Vừa rồi các ngươi đã đánh nhau một khoảng không ngắn thì phải, nhất định là đã đói bụng rồi, ăn cơm ăn cơm...

Vừa nói hần vừa vươn tay nắm chặt ống tay áo của Cơ Động, kéo hần đi về phía một tiệm cơm gần đó.

Cơ Động nhíu chặt mày, giơ tay lên định hất tay hần ra, đột nhiên gã áo xanh hạ giọng nói với hần câu gì đó, động tác Cơ Động chợt ngừng lại. Chỉ trong một chút này, hần đã bị gã áo xanh kéo thẳng vào tiệm cơm, Vân Thiên Cơ tự nhiên đi theo ở phía sau.

203. Chương 102 Thần Y Đòi Tiền Người Chết, Tặng Người Có Duyên (hạ)

- Tiểu nhị.

Gã áo xanh quát lớn một tiếng.

Gã tiểu nhị dẫn ba người lên tầng hai, dọn một phòng ăn sạch sẽ cho ba người. Gã áo xanh không chút khách khí liếc qua cái thực đơn, gọi nhanh liên tiếp bảy, tám món ăn, sau đó phất phất tay kêu tiểu nhị đi chuẩn bị thức ăn.

Từ lúc đi vào tiệm cơm đến giờ, trong mắt Cơ Động vẫn biểu lộ quang mang suy tư, vừa rồi gã áo xanh chỉ đơn giản nói với hần bốn chữ, thế nhưng chính bốn chữ này lại gây cho Cơ Động sự hứng thú vô cùng, bốn chữ mà hần nói chính là: Cực Hạn Giáp Mộc.

Bản thân Cơ Động có được Cực Hạn Song Hỏa, khi nghe đến hai chữ cực hạn tự nhiên sao lại không bị hấp dẫn cơ chứ? Hơn nữa lúc trước hắn nhìn thấy quang mang màu xanh ngọc bích trên người gã thanh niên áo xanh kia, trong lòng hắn cũng nảy sinh nghi vấn rất lớn, ma lực Giáp Mộc Hệ mặc dù là màu xanh, thế nhưng tuyệt đối cũng sẽ không có được quang mang màu xanh ngọc bích như thế này. Tuy rằng hắn cũng không có quá quen thuộc với ma lực của Mộc Hệ, thế nhưng vẫn có thể nhận ra. Hơn nữa, lúc cái Tắt Sắt Kỹ Phương Vũ Diễm Dương Trùy của hắn bùng nổ, ma lực của nó sinh ra chính là Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa. Phần bên phía Vân Thiên Cơ, hắn đã tận lực khống chế lại ma lực của ma kỹ, hấp thu hết tất cả phần Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa, những gì Vân Thiên Cơ thừa nhận chỉ là một chút dư ba còn lại của Bính Hỏa thông thường mà thôi. Nhưng mà những gì gã áo xanh thừa nhận lại chân chính là Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa, Hỏa gián tiếp khắc Mộc, hắn ngay cả một chút thương tổn cũng không có, Giáp Mộc ma sư bình thường tuyệt đối không thể nào làm được. Trừ phi đối phương phải có ma lực vượt qua Cơ Động hơn hai mươi cấp mới có được khả năng này.

- Người có Cực Hạn Giáp Mộc?

Gã tiểu nhị vừa mới rời đi, Cơ Động đã lập tức hỏi ngay.

Gã áo xanh khẽ mỉm cười, nói:

- Không hổ là Bính Hỏa Thánh Đồ, quả nhiên tính khí cũng y như lửa vậy.

Cơ Động sững sờ một chút:

- Cái gì mà Bính Hỏa Thánh Đồ?

Gã áo xanh mỉm cười nói:

- Chúng ta làm quen với nhau trước cái đã, ta tên là Diêu Khiêm Thư. Bốn mươi hai cấp Giáp Mộc Tông Sư.

- Cây rụng tiền?

Cơ Động hơi sững sờ một chút, bất quá cũng không có ý giễu cợt. Bốn mươi hai cấp? Gã thanh niên áo xanh trước mặt này bất quá chỉ mới hai mươi tuổi mà thôi, đã đạt đến trình độ bốn mươi hai cấp. Cho dù là trong Âm Dương Học Đường, Thiên Can Học Viện cũng tuyệt đối là thuộc tầng lớp cao cấp. Ánh mắt Vân Thiên Cơ đứng kế bên cũng đã động lại.

Diêu Khiêm Thư khẽ ho khan một tiếng:

- Không phải là cây rụng tiền, ta họ Diêu, Khiêm trong khiêm tốn, Thư trong sách vở.

- Nghe qua thật sự rất giống như cây rụng tiền.

Vân Thiên Cơ đứng bên cạnh khẽ than thở một câu

- Ta tên là Cơ Động, ba mươi hai cấp Hỏa Hệ Đại sư.

Hắn chỉ nói là Hỏa hệ chứ không phải là Bính Hỏa Hệ, chẳng qua lúc này Vân Thiên Cơ và Diêu Khiêm Thư cũng không có để ý đến.

Diêu Khiêm Thư nói:

- Nhìn dáng vẻ của người chắc cũng chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi. Vừa rồi ma kỹ mà người thi triển lúc đánh chết Thạch Tử Tước khiến cho ta vô cùng kinh ngạc. Có thể tìm được người thật sự là không dễ chút nào a! Người không cần phải cảnh giác với ta làm gì, chúng ta đều cùng là một loại người cả, nhất định sẽ dễ kết thân mà. Hơn nữa, Cực Hạn Dương Hỏa của người trước giờ ta luôn luôn cất lực tìm kiếm. Về sau chúng ta chính là huynh đệ, nếu như người không để ý, cứ gọi ta một tiếng đại ca là được.

Tuy rằng trong tên của hắn có chữ khiêm, thế nhưng hắn tựa hồ như căn bản không biết cái gì gọi là khiêm tốn cả, hơn nữa lại còn là một người rất thích chiếm tiện nghi của người khác.

Thanh âm Cơ Động lạnh lùng:

Nếu như những gì Thiên Cơ lưu lại chỉ là chuyện tương lai của Cơ Động, hắn căn bản sẽ không để ý gì, hoặc là chỉ cười trừ một cái rồi bỏ sang một bên. Thế nhưng trong lời hắn nói, lại bốn lần nhắc đến từ Liệt Diễm. Liệt Diễm, chính là hai chữ có thể khiến cho Cơ Động xúc động sâu sắc nhất.

Hỗn độn nhờ Liệt Diễm mà thức tỉnh, đây là câu nói đầu tiên của Thiên Cơ mà sau khi nghe xong, Cơ Động mới thực sự tin tưởng vào năng lực tiên tri của hắn. Hắn vốn là người theo học thuyết vô thần. Nhưng mà hắn thật sự không thể nào tưởng tượng ra được Thiên Cơ làm thế nào lại có thể biết được chuyện mình có được Hỗn Độn Chi Nguyên. Cho dù là hai người Chúc Dung, Âm Chiêu Dung, cũng chỉ có thể biết trên người hắn xuất hiện Hỗn độn mà thôi, quyết không thể nào biết được có quan hệ gì tới Liệt Diễm nữ hoàng cả.

Hai chữ Liệt Diễm mà Diêu Khiêm Thư nghe được, nhất định cho rằng là để hình dung ngọn lửa. Chỉ có Cơ Động mới hiểu được, hai chữ Liệt Diễm trong miệng Thiên Cơ chính là để ám chỉ người quan trọng nhất trong đời hắn. Người biết được Hỗn Độn Chi Nguyên của Cơ Động là do Liệt Diễm hỗ trợ mà ngưng tụ thành chỉ có một người duy nhất, đó chính là bản thân Cơ Động. Cái này giống như một loại cảm ứng tâm linh vậy, ngay tại thời điểm Liệt Diễm đem một chút Hỗn Độn Chi Hỏa dung nhập vào trong cơ thể hắn, Cơ Động lập tức cảm nhận được khí tức của Liệt Diễm. Đồng thời hắn cũng mơ hồ dự đoán được, lần này Liệt Diễm tiến hành bế quan cùng với việc trợ giúp mình liên kết Hỗn Độn Chi Nguyên cùng với hình thành một chút Hỗn Độn Chi Hỏa nằm ngay trung tâm của luồng Âm Dương Lốc Xoáy kia có quan hệ rất lớn. Chuyện này có thể nói là bí mật sâu nhất trong lòng Cơ Động, Thiên Cơ lại có thể một câu hoàn toàn nói rõ ra, ngoại trừ khả năng tiên tri ra, hắn thật sự không nghĩ ra được nguyên nhân thứ hai có thể có. Ngay cả mình Liệt Diễm cũng không có nói ra, làm sao có thể nói cho người ngoài biết đây chứ?

Từ khi câu nói thứ hai của Thiên Cơ bắt đầu, Cơ Động chỉ còn lại cảm giác mơ hồ, hết hồn. Không hề nghi ngờ, câu thứ hai và các câu sau nữa đều là nói về những chuyện chưa xảy ra: ‘Thần tướng mang đến bi thương vô tận.’ Câu này có ý nghĩa gì? Thần làm sao lại mang đến bi thương? Trên thế gian này thật sự có thần sao?

- Này, Cơ Động.

Diêu Khiêm Thư thấy Cơ Động cũng không có để ý đến mình, trong ánh mắt thủy chung vẫn biểu lộ quang mang mê muội, nhện không được gọi lớn hắn một tiếng.

Suy tư bị cắt ngang, lần đầu tiên Cơ Động nhìn thẳng vào Diêu Khiêm Thư:

- Bây giờ ta lại có hứng thú nghe ngươi nói một chút về chuyện của Thiên Can Thánh Đồ.

Nếu chỉ quan hệ đến bản thân hắn, hắn có thể không thèm để ý, nhưng mà chuyện này có liên quan đến Liệt Diễm, hắn không thể không để ý đến. Nếu như sự già nua trong nháy mắt của Thiên Cơ cũng không phải là hư ảo, mà là chân chính dùng sinh mệnh lực để tiên đoán. Như vậy, những gì hắn lưu lại cho mình đến tốt cùng là có ý nghĩa gì, Cơ Động cũng phải có chút cân nhắc.

Diêu Khiêm Thư thấy Cơ Động cũng không có xua đuổi mình nữa, không khỏi mừng rỡ:

- Chúng ta kiếm chỗ nào đó nói chuyện đi?

Cơ Động gật gật đầu, hiện tại hắn cũng không cần lo lắng sẽ gặp phải phiền toái gì trong Thiên Cơ Thành nữa. Đích thân Thiên Cơ đã nói mình là Thánh Vương, như vậy chắc cũng sẽ không phái người đến bắt mình nữa.

Hai người lại quay trở lại tiệm cơm khi nãy, vào một phòng ăn tao nhã, kêu vài món thức ăn. Diêu Khiêm Thư vẫn như trước cẩn thận dùng ma lực Cực Hạn Giáp Mộc màu xanh ngọc bích kia ngăn cách toàn bộ thanh âm trong phòng ăn.

- Nói về chuyện xuất hiện của Thiên Can Thánh Đồ, là phải kể từ lúc mới hình thành hai mảnh đại lục của chúng ta. Nếu như ngươi đã từng học tại Âm Dương Học Đường của Thiên Can Học Viện, đối với chuyện của Thánh Tà Chiến Trường, Thánh Tà Thông Đạo chắc hắn cũng đã biết rõ, ta không cần phải nói lại. Nhưng mà, ngươi có biết Thánh Tà Chiến Trường hiện tại làm thế nào mà hình thành hay không? Còn có những nguyên tắc chiến đấu trên Thánh Tà Chiến Trường cùng với nguyên tắc xuất hiện của Thánh Tà

Thông Đạo, thậm chí nguyên nhân vì sao trong eo biển giữa hai đại lục lại xuất hiện nhiều Hải ma thú cường đại như vậy không?

Ánh mắt Cơ Động khẽ nhủ lại. Từ sau khi gặp được Thiên Cơ, hẳn đối với tổ chức gọi là Thiên Can Thánh Đồ này không thể không có chút hứng thú. Bất luận là vì Liệt Diễm hay là vì chính bản thân hắn, hẳn đều nhất thiết phải có chút kiến thức về những chuyện liên quan đến Thiên Can Thánh Đồ.

- Chẳng lẽ ý của người định nói, tất cả những chuyện đó đều có liên quan đến Thiên Can Thánh Đồ hay sao?

Diêu Khiêm Thư trình trọng gật gật đầu:

- Đúng là như thế. Từ hàng vạn năm trước, hai mảnh đại lục của chúng ta cũng không có nối liền với nhau. Tuy rằng trên từng mảnh đại lục đều có các trận chiến tranh nhỏ, nhưng tổng thể mà nói, có thể gọi là khá ổn định. Nhưng mà không biết vì nguyên nhân gì, hai mảnh đại lục của chúng ta càng ngày càng xích lại gần nhau. Đến khi hai phía có thể dùng mắt thường nhìn thấy lẫn nhau, sự va chạm bắt đầu xảy ra.

Cơ Động kinh ngạc nói:

- Khối Đại lục trôi à?

207. Chương 104 Thiên Cơ Chỉ Dẫn (hạ)

Lần này đến phiên Diêu Khiêm Thư kinh ngạc:

- Cái gì là Khối Đại lục trôi?

Cơ Động nói:

- Nếu như thế giới này của chúng ta, đại dương chiếm phần lớn diện tích của thế giới, như vậy có thể giải thích rằng mỗi một phiến đại lục kỳ thật là nổi trên mặt đại dương, thủy chung đều luôn luôn di động. Chẳng qua là tốc độ di chuyển quá chậm, nên bình thường không ai biết mà thôi. Hai khối đại lục có thể gặp nhau, rất có thể chính là bởi vì cả hai di chuyển lại gần nhau. Về sau thế nào, nói tiếp đi.

Diêu Khiêm Thư nói tiếp:

- Lúc vừa mới bắt đầu, hai bên chỉ là tiếp xúc tìm hiểu nhau mà thôi. Thế nhưng lại kinh ngạc phát hiện, đối phương cũng là một mảnh Ngũ Hành Đại Lục. Chỉ là Ngũ hành của song phương lại có sự bất đồng, phân biệt chứa khí tức của Quang Minh và Hắc Ám. Sự đối lập của Quang Minh và Hắc Ám, còn mãnh liệt hơn giữa nước và lửa. Giống như mặt trời và mặt trăng không thể cùng lúc xuất hiện vậy. Sự bài xích thuộc tính của bản thân khiến cho chiến tranh giữa hai đại lục xảy ra. Sự khủng khiếp của nó chỉ sợ người không thể tưởng tượng ra nổi. Hơn vạn năm trước, chính vì hai mảnh đại lục liên tiếp xuất hiện chiến tranh nên nghề hàng hải cực kỳ phát đạt. Cuộc thánh chiến đại biểu cho lợi ích từng đại lục bắt đầu. Mỗi một cuộc chiến tranh xảy ra đều khiến cho sinh linh đồ thán. Mà hai bên, bên nào cũng chỉ có thể tiếp tục kéo dài chiến tranh, trừ khi nào có một bên hoàn toàn bị diệt vong mới có thể ngừng lại.

- Nhưng mà, thực lực của hai mảnh đại lục thật sự quá mức tương đồng, cho nên bên nào cũng không thể nhân lúc chiếm ưu thế mà hoàn toàn hủy diệt hết đối phương. Trong suốt mấy trăm năm liền, dân số của hai mảnh đại lục giảm đi nhanh chóng. Thế nhưng cuộc chiến tranh này giống như ăn sâu vào tâm trí của mỗi người hai đại lục, vẫn như trước mà tiếp tục. Bên trong eo biển sở dĩ xuất hiện nhiều loại Hải ma thú như vậy, chính là bởi vì khi đó có vô số thi thể của cường giả chết chìm vào trong đại dương, bị các động vật biển bình thường thôn phệ, tẩm bổ, hình thành tổ tiên của các Hải ma thú.

- Đến lúc hai bên đã sắp lương bại câu thương, có xu thế đồng quy ư tận, Thiên Can Thánh Đồ đời thứ nhất ngay lúc này sinh ra. Không chỉ là Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục chúng ta mới có Thiên Can Thánh Đồ, ngay cả bên phía Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục cũng đồng dạng có Thiên Can Thánh Đồ. Thiên Can Thánh Đồ của Quang Minh và Hắc Ám đại lục dưới sự dẫn dắt của Thánh Vương mỗi bên dần dần cường đại lên. Một trận chiến đấu của các tuyệt thế cường giả đã triển khai ngay trên mặt biển giữa hai đại lục.

- Kết quả cuối cùng có thể đoán được, vẫn như trước là lương bại câu thương. Đến phút cuối cùng, hai bên đều có sự giác ngộ. Nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, nhân loại trên hai mảnh đại lục chỉ sợ cũng sẽ gặp phải tai ương ngập đầu. Vì thế, sau khi cẩn thận thương lượng lại, hai mươi vị Thiên Can Thánh Đồ đã dựa vào ma lực cường đại của mình, tiến hành một trận cải tạo trước giờ chưa từng có.

- Lúc ấy thánh vương của hai phía đều là Cực Hạn Mậu Thổ. Hai đại Thánh Vương kết hợp với các vị Thánh Đồ Thổ Hệ, Kim Hệ, Hỏa Hệ dựa vào Quang Âm Ma Lực liên thủ thay đổi địa hình, dẫn động đất đá trong lòng biển giữa hai mảnh đại lục nổi lên, Thánh Tà Đảo vì vậy mà ra đời. Thánh Tà Thông Đạo cũng là do ma lực cường đại của bọn họ mà hình thành. Sau khi hoàn thành xong chuyện này, các vị Thánh Đồ Thổ Hệ, Kim Hệ, Hỏa Hệ của hai bên bởi vì tiêu hao hết ma lực cùng với sinh mệnh lực mà hi sinh. Dưới sự liên thủ của sáu vị Thánh Đồ mới hoàn thành được sự nối liền cùng với hạn chế giữa hai mảnh đại lục. Sau đó cũng chỉ còn lại các vị Thánh Đồ Mộc Hệ và Thủy Hệ. Bốn vị Thánh Đồ Mộc Hệ song phương lấy thân mình hóa thành rừng rậm, hình thành nên phiến rừng rậm viễn cổ trên Thánh Tà Đảo, cũng là Thánh Tà Chiến Trường kia. Bọn họ dùng toàn bộ sinh mệnh lực cường đại của mình, kêu gọi những ma thú cường hãn nhất của hai mảnh đại lục trấn thủ trong đó, sau đó phong ấn lại, hình thành nên bộ dáng của Thánh Tà Chiến Trường như hiện tại. Còn bốn vị Thủy Hệ Thánh Đồ song phương thì hóa thành chất dinh dưỡng trong nước, dung nhập vào trong eo biển, giúp cho những Hải ma thú trong đó hoàn toàn trưởng thành lên. Hơn nữa ma lực của bọn họ lại hình thành những cơn lốc, sóng thần liên tục thổi quét trên mặt biển, nhưng cũng không tổn hại gì đến hai mảnh đại lục. Từ đó mới tạo thành cục diện như hiện nay.

Cơ Động hít sâu một hơi, hẳn tuy rằng cũng không thể nào thấy được tình cảnh lúc đó, nhưng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, hai mươi vị Thánh Đồ vì để đình chỉ chiến tranh giữa hai mảnh đại lục mà phải trả giá như thế nào. Lấy lực lượng của hai mươi người đã thay đổi toàn bộ hoàn cảnh tự nhiên, hình thành một hòn đảo thật lớn như thế, đây là sức mạnh khủng bố đến thế nào, nhân loại bình thường có thể làm được hay sao? Nếu nói bọn họ là thần cũng không có gì quá đáng. Đồng thời trong lòng hắn cũng không khỏi sinh ra vài phần tôn kính đối với hai mươi vị Thánh Đồ đời thứ nhất này. Vì để bình ổn chiến tranh, bọn họ đã hi sinh tính mệnh của mình.

Nói xong mọi chuyện, Diêu Khiêm Thư có vẻ thở dốc một chút. Tạm dừng một chút, mới tiếp tục nói:

- Từ sau khi Thánh Tà Đảo hình thành, trở thành nơi tiếp nối duy nhất của hai mảnh đại lục. Hai mươi vị Thánh Đồ trước khi hoàn thành chuyện đó đã dùng cường lực ước thúc các quốc gia trên các đại lục, không được xây dựng thêm bất cứ phương tiện hàng hải nào nữa, nếu không sẽ chịu sự trừng phạt của các Thánh Đồ. Thiên Can Thánh Đồ đời thứ hai mươi mấy năm sau đã xuất hiện. Bọn họ có nhiệm vụ mới, chính là thủ hộ Thánh Tà Thông Đạo mỗi bên, hơn nữa giám sát các quốc gia trên đại lục không được xây dựng thêm các phương tiện hàng hải.

Cơ Động nói xen vào:

- Ta không hiểu, nếu như Thiên Can Thánh Đồ đời thứ nhất đã không muốn để cho chiến tranh tiếp tục xảy ra nữa, vì sao bọn họ lại không đem hai mảnh đại lục hoàn toàn ngăn cách ra. Mà vẫn như trước duy trì sự liên kết giữa hai bên?

Diêu Khiêm Thư nói:

- Về điểm này, các thế hệ sau khi nghiên cứu về Thiên Can Thánh Đồ đã đưa ra hai giả thuyết. Thứ nhất chính là, giống như người từng nói, Khối Đại lục trôi, hai khối đại lục vẫn như trước không ngừng tiếp cận nhau. Chỉ có thể thông qua phương pháp này mới có thể cố định hai khối đại lục lại với nhau, như vậy hai bên mới có thể vĩnh viễn không kết hợp lại làm một. Mà giả thuyết thứ hai, đó chính là tư tâm của hai bên. Bọn họ chung quy vẫn hi vọng có một ngày có thể chiến thắng được đối phương, hoàn toàn thống nhất hai mảnh đại lục, bởi vậy mới để lại thông đạo này.

Nghe xong giả thuyết thứ nhất, Cơ Động cũng đã hiểu rõ những gì Diêu Khiêm Thư nói. Quả thật, nếu như hai mảnh đại lục được cố định lại với nhau như vậy, bất luận là di chuyển như thế nào đi nữa, cũng chỉ là cùng di chuyển về một phía, mà không thể tiếp cận lẫn nhau. Nghĩ đến đây hắn không khỏi càng thêm khâm phục, kính nể các vị Thánh Đồ đời thứ nhất. Đây là một công trình lớn đến mức nào a!

Diêu Khiêm Thư nói:

- Từ khi Thiên Can Thánh Đồ đời thứ hai sinh ra, chiến tranh giữa hai bên liền ngừng lại. Các ma thú trên Thánh Tà Đảo quá mức khủng bố, căn bản là những binh lính bình thường, thậm chí là các ma sư bình thường không có khả năng đi vào trong đó, càng không thể dễ dàng thông qua. Bằng vào Thánh Tà Đảo thật lớn, cũng là Thánh Tà Chiến Trường như mọi người vẫn gọi, hai mảnh đại lục chân chính bị ngăn cách ra.

- Chiến tranh có thể ngừng lại, hai mảnh đại lục dần dần có thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức. Thế nhưng sứ mệnh của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục Thiên Can Thánh Đồ chúng ta cũng chưa thể chấm dứt như vậy. Bọn họ bắt đầu cố gắng ước thúc các quốc gia trên đại lục, tiến hành thu gom toàn bộ tài liệu, ghi chép về các cuộc thánh chiến giữa hai mảnh đại lục toàn bộ tiêu hủy hết. Đồng thời hạ lệnh cấm, phong tỏa toàn bộ tin tức của chuyện này, làm cho cừu hận dần dần phai nhạt đi.

- Thời gian dần dần trôi qua, mọi người cũng sẽ dần dần quên đi mọi chuyện về chiến tranh giữa hai mảnh đại lục. Chỉ có quên đi tất cả cừu hận, mới có thể chân chính nghênh đón hòa bình. Về phần sự thành lập của Thiên Can Học Viện, kỳ thật khởi phát cũng là do các Thiên Can Thánh Đồ khởi xướng ra. Về sau đã trở thành quy luật cạnh tranh của hai phe đại lục. Cũng chỉ có thông qua phương thức này, hai bên mới có thể thử qua thực lực của đối phương. Sau khi Thiên Can Học Viện hình thành được vài trăm năm, thế hệ Thiên Can Thánh Đồ ngay trước chúng ta cũng đã biến mất. Sau đó cũng không có Thiên Can Thánh Đồ xuất hiện trở lại, tính đến bây giờ, cũng đã trải qua hơn năm trăm năm rồi. Chúng ta là thế hệ Thiên Can Thánh Đồ đời thứ hai mươi mốt, vì sao chúng ta xuất hiện, khi này Thiên Cơ đã nói rất rõ ràng. Thiên Can Thánh Đồ chính là đúng thời cơ mà sinh ra, lúc đại lục hòa bình cũng không cần đến chúng ta. Chỉ sợ hai mảnh đại lục sắp có kịch biến gì xảy ra, mà nhiệm vụ của chúng ta chính là xác định nguyên nhân của nguy cơ hơn nữa đem nguy cơ giải quyết, đảm bảo cho hòa bình được tiếp tục.

Nói đến đây, Diêu Khiêm Thư thở dài một tiếng:

- Năm trăm năm cũng chưa từng xuất hiện, chỉ sợ toàn bộ Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục cũng đã sớm quên mất chúng ta rồi. Nhưng mà, trách nhiệm của chúng ta vẫn là quan trọng nhất. Chẳng ai lại muốn nhìn thấy cảnh sinh linh đồ thán cả. Chỉ còn khoảng một năm nữa, Thánh Tà Thông Đạo sẽ lại mở ra. Ta nghĩ, nguy cơ lần này hẳn là có quan hệ rất lớn với lần mở ra này.

208. Chương 105 Thánh Đồ Thần Trang (thượng)

Cơ Động nghe xong Diêu Khiêm Thư nói, trong lòng đã có nhận thức cơ bản về sự tồn tại của Thiên Can Thánh Đồ:

- Vừa rồi Thiên Cơ có nói, chúng ta còn thời gian bảy năm nữa. Thánh Tà Thông Đạo cứ năm năm mới mở ra một lần, cũng là lần Thánh Tà Thông Đạo tiếp theo nữa mở ra mới có thể xuất hiện nguy cơ.

Diêu Khiêm Thư gật gật đầu:

- Đúng là như vậy, trước khi gặp người, những Thiên Can Thánh Đồ đời này đã xuất hiện tụ hợp lại thương lượng với nhau, đưa ra thống nhất, lần Thánh Tà Thông Đạo tiếp theo mở ra, chúng ta sẽ đi đến Thánh Tà Chiến Trường, tra xét xem đến tận cùng là vấn đề có thể xuất hiện ở đâu.

Cơ Động nói:

- Vị Thiên Cơ rốt cuộc là người như thế nào? Hẳn cùng với Thiên Can Thánh Đồ có quan hệ như thế nào?

Trong mắt Diêu Khiêm Thư toát ra vẻ tôn kính:

- Thiên Cơ cũng không giống như Thiên Can Thánh Đồ chúng ta, chúng ta là đúng thời cơ mà sinh ra, mà Thiên Cơ chính là đời đời truyền thừa. Tính đến nay, bọn họ đã truyền thừa hơn một trăm đời rồi. Những lúc Thánh Đồ không xuất hiện, bọn họ chỉ là những vị tiên tri thông thường mà thôi. Đến khi Thánh Đồ chúng ta xuất hiện, bọn họ sẽ là người chỉ dẫn cho chúng ta. Các đời Thiên Cơ đều có toàn bộ tư liệu và lịch sử về Thiên Can Thánh Đồ chúng ta. Bọn họ là những người đáng tôn kính nhất. Có lẽ mọi người chỉ biết đến sự tồn tại của Thiên Can Thánh Đồ chúng ta, nhưng có mấy ai biết đến sau lưng các Thánh Đồ, còn có Thiên Cơ lặng lẽ hi sinh cơ chứ? Không ngờ rằng tên tiểu tử mà người giúp đỡ lại chính là Thiên Cơ đời tiếp theo. Thiên Cơ sẽ cấp cho chúng ta phương hướng hành động. Nếu như nói Thánh Vương là

trung tâm và Thủ lĩnh của Thiên Can Thánh Đồ, thì Thiên Cơ chính là vị quân sư cũng như linh hồn của các Thiên Can Thánh Đồ vậy.

Cơ Động nói:

- Ta vốn chuẩn bị đi một chuyến sang Đông Thổ Đế Quốc du lãm. Hiện tại các người đã nói ta là một thành viên trong Thiên Can Thánh Đồ, vậy ta sẽ đi theo người một chuyến vậy. Đối với Thánh Tà Chiến Trường, ta cũng cảm thấy có chút hứng thú. Nếu không phải đã rời khỏi Âm Dương Học Đường, chỉ sợ trong đám đệ tử Thiên Can Học Viện tiến vào Thánh Tà Chiến Trường lần kế tiếp cũng có mặt ta.

Diêu Khiêm Thư rõ ràng nhẹ nhàng thở ra:

- Đúng là thuyết phục được người cũng không phải là chuyện dễ dàng a. Mọi người đều nói Hỏa Hệ rất cố chấp, lần này ta chân chính hiểu được rồi.

Cơ Động nói:

- Mỗi người đều có lý tưởng sống của mình, chẳng qua là lý tưởng sống bất đồng mà thôi. Ăn một chút đi, không nên lãng phí.

Nói xong chuyện chính, hai người mới bắt đầu ăn cơm. Thức ăn tuy rằng hơi lạnh một chút, thế nhưng cũng khá ngon miệng. Khiến cho Cơ Động không ngờ tới chính là, Diêu Khiêm Thư ăn uống giống như là càn quét vậy, hắn chỉ mới ăn có mấy miếng, thức ăn cũng đã không còn miếng nào nữa.

- Tiểu nhị, tính tiền.

Diêu Khiêm Thư sau khi triệt tiêu đi ma lực Cực Hạn Giáp Mộc của mình, quay ra ngoài gọi lớn một tiếng.

Đến khi gã phục vụ đi vào phòng, Diêu Khiêm Thư lại chỉ chỉ về phía Cơ Động:

- Đây, đòi tiền hắn á.

Cơ Động nhướng mày:

- Vì sao lại là ta?

Về mặt Diêu Khiêm Thư rất không cam lòng nói:

- Vừa rồi người đột nhiên bỏ đi, chính là ta tính tiền. Lần này đến phiên người. Ai da, thật là đau xót, lãng phí quá. Nếu không phải người chạy quá nhanh, gói lại đem về cũng được mà.

Nhìn về mặt hết sức đau đớn của hắn, Cơ Động vừa trả tiền cơm vừa nói:

- Khó trách Vân Thiên Cơ nói người là người động thủ dưới quan tài, người chết cũng đòi tiền. Quả nhiên là keo kiệt đến cực điểm.

Diêu Khiêm Thư đảo cặp mắt trắng dã nói:

- Ta đây tiết kiệm một chút không được sao?

Cơ Động chẳng muốn cùng hắn tranh luận việc cón con đó, đứng lên bước ra ngoài, hai người một trước một sau ra khỏi quán cơm.

Dáng người Diêu Khiêm Thư cao hơn Cơ Động một chút, dù sao hắn cũng là thanh niên đã hoàn toàn trưởng thành. Khẽ cúi đầu, thấp giọng nói bên tai Cơ Động:

- Chúng ta cũng không cần vội đi Đông Mộc Đế Quốc, dù sao cũng còn đến hơn một năm thời gian nữa mà. Ta có nơi này rất thú vị, hay là chúng ta cùng đi đi. Nơi này rất đáng để thám hiểm. Vốn là ta định đi một mình, nhưng có thêm người thì càng tốt. Chúng ta Mộc Hỏa phối hợp, tuyệt đối không có chuyện gì bất trắc xảy ra.

- Không có hứng thú, không đi.

Cơ Động ngay cả hỏi cũng không hỏi Diêu Khiêm Thư là muốn đi đâu, đã lập tức từ chối. Đã từng sống ba mươi năm ở kiếp trước, kinh nghiệm xã hội của hắn phong phú đến mức nào. Chỉ cần nhìn thấy ánh mắt lóe ra quang mang kim tiền của Diêu Khiêm Thư, hắn cũng biết ngay là không phải chuyện tốt.

- Ấc..., Cơ Động, nói thế nào thì chúng ta cũng tính là bạn bè. Đi đến nơi đó đối với người mà nói cũng rất có lợi đó! Đi thám hiểm, chẳng lẽ người không có hứng thú hay sao? Chúng ta đều là người trẻ tuổi, chẳng lẽ người cũng không có lòng hiếu kỳ hay sao?

Cơ Động nhìn gương mặt mang theo vài phần biểu tình vô lại của Diêu Khiêm Thư, mở to hai mắt:

- Không có hứng thú, Thiên Cơ đã nói rõ, là người đi theo ta, chứ không phải là ta đi theo người. Điều này chắc người không quên hả.

Diêu Khiêm Thư thở dài một tiếng:

- Thật sự là chịu thua người. Hay là như vậy đi, cứ coi như là ta thuê người đi. Người đi giúp ta một chuyến, được không? Ta trả tiền thuê cao giá cho.

Trên mặt Cơ Động toát ra một tia mỉm cười, không biết vì cái gì, nhìn thấy cảnh gã được xưng là thần y đòi tiền người chết, tặng người có duyên tên gia hỏa này bị chơi xỏ, trong lòng hẳn thật sự là vô cùng sướng khoái.

- Người trả bao nhiêu tiền?

Diêu Khiêm Thư ra vẻ đau khổ, dò hỏi:

- Một trăm kim tệ, thế nào?

Cơ Động nhìn hắn bằng ánh mắt quái dị:

- Hóa ra Thiên Can Thánh Đồ lại không đáng giá đến như vậy.

- Ấc..., ta sợ người luôn. Người thật sự là chỉ mới có mười lăm tuổi thôi sao? Làm sao mà khó lay chuyển đến như vậy? Được rồi. Ta dùng mấy thứ này để trao đổi với người vậy.

Vừa nói, Diêu Khiêm Thư không biết từ đâu móc ra một cái bình sứ đưa cho Cơ Động.

Cơ Động đón lấy bình sứ, mở ra, phát hiện bên trong tựa hồ như có mấy viên được hoàn màu đỏ:

- Đây là cái gì?

Diêu Khiêm Thư đắc ý nói:

- Ma lực hồi phục được hoàn. Toàn bộ đại lực chỉ có mình ta biết công thức, cũng chỉ có mình ta mới có thể luyện chế ra. Giá trị ngàn vàng. Người chỉ cần chịu đi theo ta một chuyến, ta lập tức đưa cho người mười khối.

- Công hiệu?

Cơ Động hỏi đơn giản một câu.

Diêu Khiêm Thư nói:

- Bình thuốc mà người cầm trong tay, chính là Tam Giai ma lực hồi phục được hoàn. Những ma sư bình thường chỉ cần ăn vào một viên, ma lực sẽ nhanh chóng hồi phục lại. Có thể giúp cho ma lực của ma sư Bính Hỏa Hệ ba quan lập tức khôi phục toàn vẹn.

Cơ Động nói:

- Nhưng vậy công hiệu cũng chỉ giống như một khối Tam Giai Bính Hỏa Tinh Hạch thôi sao. Thứ này của người cũng chẳng có đáng giá gì.

Diêu Khiêm Thư cả giận nói:

- Nhìn người là biết người là một tên gia hỏa không có kiến thức rồi. Dùng tinh hạch để trực tiếp hấp thu ma lực, chính là phương thức lãng phí nhất. Một khối Tam giai Bính Hỏa Tinh Hạch, ta có thể làm ra năm khối được hoàn như vậy. Hơn nữa, cái này chẳng qua chỉ là một loại ma lực được hoàn bình thường nhất của ta mà thôi...

Hắn vừa nói đến đây, liền nhìn thấy vẻ mặt như cười như không của Cơ Động đang nhìn mình, lúc này mới biết được là mình đã nói lỡ lời.

- Giá trị ngàn vàng? Ta còn nhớ rất rõ, một khóa Tam Giai Hỏa Hệ Tinh Hạch giá trị cũng chỉ khoảng hai trăm kim tệ là cùng. Một khóa Tinh Hạch có thể làm ra năm khóa được hoàn như vậy, người còn dám nói với ta là nó giá trị ngàn vàng sao?

209. Chương 105 Thánh Đồ Thần Trang (hạ)

Giá cả của ma thú tinh hạch tại các quốc gia trên đại lục cơ hồ đều không chênh lệch nhau, Tinh hạch cấp một giá khoảng hai kim tệ, cứ tăng lên một cấp, giá cả lại tăng lên gấp mười lần. Những Tinh hạch từ cấp sáu trở lên đã là rất hiếm có, giá cả thì tùy thuộc vào phẩm chất Tinh Hạch mà xét.

Diêu Khiêm Thư cười khổ một tiếng:

- Lại bị người lật tẩy. Người rốt cuộc muốn thế nào mới chịu giúp ta đây?

Cơ Động nói:

- Giúp người thì cũng được. Ta có một điều kiện. Sau này ta sẽ cung cấp Tinh Hạch, người giúp ta luyện chế thành Ma lực hồi phục hoàn.

- Chuyện này...

Diêu Khiêm Thư hơi do dự một chút, trong mắt toát ra quang mang suy tư:

- Được rồi, với ma lực hiện tại của ta, những Tinh Hạch dưới cấp bốn đều có thể luyện chế được.

Cơ Động mỉm cười, quay sang gật gật đầu nói với Diêu Khiêm Thư:

- Được rồi, khi trở về ta sẽ đưa Tinh Hạch cho người.

Diêu Khiêm Thư dò hỏi:

- Người không có rất nhiều tinh hạch đó chứ?

Cơ Động lắc lắc đầu:

- Không nhiều lắm.

Diêu Khiêm Thư ha hả cười:

- Vậy thì tốt rồi.

- Khoảng hơn hai trăm khóa.

Cơ Động nhếch miệng cười, lộ ra một hàng răng trắng. Hắn thông minh đến thế nào, thù lao chỉ có một lần duy nhất, cũng không phải lúc nào cũng có thể kiếm được người chế tạo cho mình Ma lực hồi phục hoàn miễn phí như vậy được. Những lần chiến đấu gần đây, đã khiến cho hắn cảm nhận sâu sắc được tầm quan trọng của Tinh Hạch trong chiến đấu. Nhất là khi chiến đấu lâu dài, rất cần việc bổ sung ma lực nhanh chóng.

- Người...

Diêu Khiêm Thư lúc này có cảm giác tức đến hộc máu, nhìn chằm chằm vào Cơ Động, hận đến mức nghiền răng trèo trẹo, thế nhưng rốt cuộc hắn cũng không thể làm gì được cả.

Cơ Động nói:

- Hiện tại người có thể nói, muốn ta cùng người đi đâu đây?

Diêu Khiêm Thư ủ rũ nói:

- Cơ Động, chúng ta làm một cái giao dịch đi? Sau này khi ta tiến hành điều chế thuốc, người giúp ta đốt lửa đi. Có được Cực Hạn Chi Hỏa của người phối hợp, những dược hoàn mà ta luyện chế ra, công hiệu có thể tăng lên đến ba thành. Cho dù là luyện chế ra ma dược cấp năm cũng không phải là không có khả năng.

Cơ Động sáng khoái nói:

- Được thôi. Không cần giả bộ, đây mới chính là mục đích thực sự của người phải không? Nếu như ta đoán không sai, người cứ hi vọng ta thừa nhận mình là Thánh Đồ cũng có quan hệ không nhỏ đối với chuyện này.

Diêu Khiêm Thư tròn tròn hai mắt:

- Người làm sao biết được chuyện này?

Cơ Động cười nhạt:

- Biểu hiện của người rất tự nhiên, cũng không có bất cứ sơ hở gì, ta chỉ là thử người một chút mà thôi, ai ngờ người lại tự mình nhận luôn.

Kỳ thực khi nhìn thấy Diêu Khiêm Thư móc bình thuốc ra, trong lòng Cơ Động đã có chút nghi ngờ, thử dò xét một chút, quả nhiên là thành công. Lúc này trong lòng Cơ Động không khỏi nhớ đến bộ dáng của Chúc Lão Nhị khi đưa cặp Nhật Nguyệt Song Huy cho hắn. Hắn đã hứa với Chúc Lão Nhị khi nào ma lực tăng lên đến ba quan liền giúp hắn luyện chế vũ khí ma lực. Đáng tiếc hiện tại đã rời khỏi Thiên Can Học Viện rồi, lời hứa này tạm thời không thể thực hiện được.

Thần sắc trên mặt Diêu Khiêm Thư trở nên bình tĩnh lại, khóe miệng toát ra một tia cười nhàn nhạt:

- Cơ Động, hiện tại ta càng ngày càng tin tưởng lời nói của Thiên Cơ là đúng. Xem ra người quả thật một đời Thánh Vương, kẻ sẽ lãnh đạo Thiên Can Thánh Đồ chúng ta. Đúng vậy, ta rất hi vọng sau này người có thể giúp ta điều chế thuốc. Cực Hạn Chi Hỏa đối với việc luyện chế có tác dụng rất lớn. Ta cũng có thể đồng ý với người, chỉ cần người cung cấp đủ nguyên liệu, ta đồng ý giúp người tinh luyện miễn phí các loại dược liệu ma lực. Ngoại trừ Tinh Hạch ra, các loại phối liệu khác ta có thể tặng không cho người. Đây có thể coi như là giao dịch công bằng được không?

Cơ Động gật gật đầu, nói:

- Coi như là công bằng đi. Nếu như đã là giao dịch công bằng, vậy lần này ta theo người đi đến nơi nào đó, người phải trả công khác cho ta.

Về mỉm cười trên mặt Diêu Khiêm Thư biến thành cứng đờ, bất đắc dĩ nói:

- Thật không biết ta là người chết cũng đòi tiền hay người mới là người chết cũng đòi tiền. Được rồi, ta đồng ý với người. Lần này những gì thu được khi thám hiểm, chúng ta chia đôi mỗi người một nửa. Như vậy có được không?

Cơ Động nói:

- Cũng được. Còn nữa, lộ phí, đồ ăn thức uống trên đường đi toàn bộ do người lo liệu. Nói đi, rốt cuộc là đi đâu?

Diêu Khiêm Thư ra vẻ thần bí tiến đến bên cạnh Cơ Động, hạ giọng nói:

- Chúng ta đi đào bảo tàng. Lúc ta được xác nhận là thánh đồ, đã ở nơi của Thiên Cơ đọc được những tư liệu của Thiên Can Thánh Đồ, trong đó vô tình kiếm được một bức tàng bảo đồ. Ta hỏi qua Thiên Cơ, Thiên Cơ nói đó có thể là bảo tàng do Thiên Can Thánh Đồ đời thứ nhất lưu lại một vạn năm trước. Người phải biết rằng, Thiên Can Thánh Đồ đời thứ nhất có thể nói là thế hệ Thiên Can Thánh Đồ cường đại nhất trong lịch sử Thiên Can Thánh Đồ chúng ta. Mỗi một vị Thánh Đồ ma lực đều đạt đến chín mươi chín cấp, đây chính là cảnh giới gần như tiếp cận đến Thần a! Nếu không, bọn họ cũng không có khả năng đi sơn đảo hải, chế tạo ra Thánh Tà Chiến Trường như vậy. Nếu có thể tìm được một kiện vũ khí ma lực do bọn họ lưu lại, thậm chí có thể tương đương với Thập Đại Thánh Đồ chuyên chúc thần trang. Có thấy hấp dẫn hay không?

Cơ Động đã là lần thứ hai nghe được Diêu Khiêm Thư nhắc đến hai chữ Thần trang:

- Chuyên chúc thần trang là cái gì?

Diêu Khiêm Thư nói:

- Mỗi một vị thánh đồ chúng ta đều có được một bộ Chuyên chúc thần trang thuộc về mình. Cũng là một kiện thần khí. Mặc được Thần trang, thực lực của chúng ta cũng sẽ tăng lên gấp mấy lần. Các bộ thần trang này là do sau khi các Thánh Đồ đời thứ nhất chết đi, các Thánh Đồ đời thứ hai cùng Tinh Miện do các vị Thánh Đồ đời thứ nhất lưu lại mà tạo thành. Có thể nói, đó là những Thần khí cực mạnh trong thiên hạ.

- Tinh Miện của Thánh Đồ đời thứ nhất? Như vậy cũng là Tinh Miện Quang Minh thuộc tính? Nhưng mà ta nghe nói, ma sư vốn không có khả năng sử dụng những Tinh Miện cùng thuộc tính mà?

Cơ Động nghi hoặc hỏi.

Diêu Khiêm Thư nói:

- Cái mà ngươi nói, chỉ là những ma sư bình thường mà thôi. Chỉ cần có được cực hạn ma lực, không chỉ là những Thánh Đồ chúng ta, mà những cường giả ma sư tối cao tu luyện đến cấp bậc cửu quan, cũng đều có thể sử dụng những Tinh Miện đồng thuộc tính. Cực hạn ma lực vốn không chịu sự hạn chế của Quang Minh và Hắc Ám. Đương nhiên, chuyên chúc thần trang của Thập Đại Thánh Đồ cũng chỉ có những Thánh Đồ tương ứng mới có thể mặc.

Cơ Động nói:

- Những thần trang của chúng ta cất ở đâu?

Diêu Khiêm Thư lắc lắc đầu, nói:

- Thiên Cơ nói, các thế hệ Thánh Đồ trước khi qua đời, đều sẽ phong ấn Thần trang lại, đem cất giấu tại Thánh Tà Chiến Trường, chờ đến khi chúng ta lên Thánh Tà Chiến Trường mà tìm kiếm. Đó cũng là khảo nghiệm cho các Thánh Đồ đời sau. Khi đó, chúng ta cũng không chỉ là tìm kiếm Thần trang của mình, mà còn phải dùng hết khả năng ngăn cản những Hắc Ám Thánh Đồ tìm kiếm Thần trang của bọn họ.

Cơ Động gật gật đầu:

- Ngươi nói về nơi mà chúng ta cần đi lần này đi. Nơi đó cách nơi này bao xa?

Diêu Khiêm Thư cười hắc hắc:

- Không xa lắm, từ Thiên Cơ Thành đi về phía Bắc ba trăm dặm là tới. Ta đã từng hai lần đến đó, chỉ là bằng vào thực lực một người rất khó xâm nhập. Có thêm người là được. Những nơi như nơi này, cần nhất là những Hỏa Hệ Ma Sư cường đại như ngươi vậy.

Cơ Động tức giận nói:

- Ngươi không cần phải nịnh bợ ta. Nếu như đã quyết định đi, thì đi sớm một chút đi. Ngươi đi mua lương khô nước uống đi, còn nữa, mua giúp ta một cái bản đồ của Đại lục.

Diêu Khiêm Thư sáng khoái nói:

- Không thành vấn đề. Ngươi lại lữ quán phía trước ngồi chờ ta một chút. Ta đi một chút sẽ trở lại ngay.

Nhìn theo bóng dáng Diêu Khiêm Thư rất nhanh rời đi, Cơ Động không khỏi mỉm cười, gã đó thật sự rất thú vị. Có thể nhìn thấy rõ, trên người hắn ẩn chứa không ít bí mật. Đi thám hiểm sao? Quả thật cũng thú vị. Cái này cũng tính như là một phương thức du lãm đại lục đi. Chỉ là không biết lần thám hiểm này có thể tìm được những gì. Thật sự là có thể tìm được những trang bị ma lực do các Thánh Đồ đời thứ nhất lưu lại sao? Quả thật rất đáng ngờ.

210. Tập VIII: Địa Cung Bảo Tàng – Chương 106 Ngũ Hành Ma Kỹ Tổ Hợp (thượng)

- Còn xa lắm không?

Cơ Động quay sang Diêu Khiêm Thư bên cạnh hỏi.

Hai người rời khỏi Thiên Cơ Thành đã được mấy ngày, ban ngày thì đi, buổi tối tu luyện. Lúc này đã là sáng sớm hôm sau, bọn họ chỉ còn cách mục đích một quãng không xa.

Diêu Khiêm Thư nói:

- Khoảng chừng hơn ba mươi dặm nữa. Chúng ta cần phải đi vào Nặc Đinh Sâm Lâm. Nơi cần đến nằm trong đầm lầy sương mù ở giữa Nặc Đinh Sâm Lâm, là một nơi tương đối nguy hiểm.

Cơ Động gật gù đầu. Đi chung với Diêu Khiêm Thư mấy ngày nay, Cơ Động phát hiện hắn cũng là một người rất dễ dãi. Ngoại trừ việc yêu tiền hơi quá ra, bản thân hắn quả thực cực kỳ hiền hòa. Là một bạn đường rất lý tưởng.

- Cơ Động, thấy người ngày nào cũng tu luyện siêng năng như vậy, ma lực của người hắn là cũng đã tăng lên thì phải?

Diêu Khiêm Thư vừa cười vừa nói.

Cơ Động nói:

- Đâu có dễ dàng như vậy, chờ lần này sau khi cùng người đi tìm bảo tàng xong, ta sẽ bế quan tu luyện một thời gian ngắn, chuẩn bị cho một năm sau tiến vào Thánh Tà Chiến Trường.

Diêu Khiêm Thư nói:

- Chuyện này đương nhiên. Cũng không phải chỉ một mình người. Tất cả mọi người chúng ta đều phải tu luyện. Sau khi tìm bảo tàng xong, ta sẽ dẫn người đi tìm những người khác. Chúng ta sẽ cùng ở một chỗ mà tu luyện, hiệu suất tu luyện sẽ tăng cao rất nhiều. Dựa vào Ngũ Hành Lực Trường, chúng ta có thể khiến cho mật độ nguyên tố ma lực trong một phạm vi nhất định tăng lên rất nhiều.

- Ngũ Hành Lực Trường còn có tác dụng như vậy sao?

Cơ Động nghi hoặc hỏi.

Diêu Khiêm Thư cười ha hả nói:

- Chuyện đó tất nhiên. Ngũ Hành Lực Trường, Ngũ Hành Tổ Hợp kỹ diệu dụng vô cùng. Thập Đại Thánh Đồ mỗi người đều có một loại Cực hạn ma lực của bản thân, mỗi người đều đã là những ma sư cường đại rồi. Chỉ là nguyên nhân chân chính có thể chấn nhiếp đại lục, khiến cho những đế quốc cường đại trên đại lục không dám dễ dàng xúc phạm, chính là bởi vì chúng ta có thể dựa vào Ngũ Hành tương sinh tương khắc mà phát ra những Siêu Cấp Tất Sát Kỹ vô cùng cường đại. Cho dù là hủy diệt nguyên cả một tòa thành thị cũng không phải là chuyện khó khăn. Chỉ là hiện tại thực lực những Thiên Can Thánh Đồ chúng ta còn chưa đủ, đợi đến khi tất cả chúng ta đều đột phá được sáu quan, lúc đó đủ khiến cho bất cứ đế quốc nào cũng phải run sợ.

Cơ Động nói:

- Người có thể nói rõ hơn về vấn đề Ma kỹ tổ hợp hay không? Lúc ta còn theo học tại Âm Dương Học Đường, cũng chưa kịp học qua về phương diện này.

Diêu Khiêm Thư nói:

- Đương nhiên có thể, những gì ta biết đều có thể nói lại cho người. Dù sao thì sau này chúng ta cũng sẽ thường xuyên phối hợp mà. Ma kỹ tổ hợp có thể được phân chia thành hai hình thức phóng thích. Một cái là ma kỹ tổ hợp tăng phúc, cái còn lại là ma kỹ tổ hợp bất đồng thuộc tính kết hợp. Bình thường mà nói, ma kỹ tổ hợp tăng phúc sẽ dễ dàng thực hiện hơn, nhưng mà loại này cũng chỉ có thể làm cho uy lực của những ma kỹ một thuộc tính tăng lên cực mạnh mà thôi. Tựa như gã Thạch Tử Tước mà người từng gặp

đó. Lúc hấn tấn công người mặc dù là thông qua hai gã Bính Hỏa ma sư tiến hành phóng thích Ma kỹ tổ hợp, thế nhưng trên thực tế lại là mượn dùng đặc tính Hỏa Sinh Thổ, làm cho ma lực Mậu Thổ Hệ của hấn tăng lên nhanh chóng, đây là thuộc về phạm trù ma kỹ tổ hợp tăng phúc. Cũng không tính là sự phối hợp của ma lực, chỉ là một loại phương thức tăng phúc đặc thù mà thôi.

- Mà chân chính ma kỹ tổ hợp bất đồng thuộc tính kết hợp, lại là do những ma sư có thuộc tính khác nhau từng người phóng thích ma kỹ, bản thân ma kỹ lại sinh ra sự dung hợp đặc thù, ẩn chứa trong đó hai hoặc nhiều loại ma lực khác nhau, tạo thành một ma kỹ tổ hợp cực kỳ cường đại. Như vậy không chỉ là uy lực bạo tăng, hơn nữa còn là công kích nhiều thuộc tính khiến cho đối thủ rất khó chống đỡ. Vô hình sinh ra tương sinh tương khắc. Ta cho một cái ví dụ đơn giản người sẽ hiểu ngay. Ví dụ người một mình công kích, như vậy, Hỏa thuộc tính của người cũng chỉ có thể trực tiếp khắc Kim thuộc tính, gián tiếp khắc Mộc thuộc tính. Nhiều nhất cũng chỉ có thể khắc chế được đúng hai loại thuộc tính này mà thôi.

- Nhưng mà nếu là ta và người cùng nhau hoàn thành một cái ma kỹ tổ hợp mà nói, như vậy ma kỹ tổ hợp của chúng ta chính là Hỏa Mộc Song thuộc tính. Mộc có thể trực tiếp khắc Thổ, gián tiếp khắc Thủy, cứ như vậy, ma kỹ tổ hợp của chúng ta có thể đồng thời khắc chế Thủy, Mộc, Thổ, Kim, Hỏa. Đối phương có sử dụng bất cứ ma kỹ thuộc tính nào, cũng không hề ảnh hưởng đến uy lực ma kỹ của chúng ta, đều sẽ bị chúng ta hoàn toàn khắc chế. Trừ khi đối thủ cũng sử dụng ra Ma kỹ tổ hợp. Nếu không về mặt thuộc tính tất nhiên sẽ bị chúng ta áp chế. Ta và người đều có cực hạn thuộc tính, uy lực của ma kỹ tổ hợp sẽ càng thêm kinh người.

Cơ Động nói:

- Nếu nói như vậy, chỉ cần ta phát ra một cái ma kỹ, người cũng phát ra một cái ma kỹ, chúng ta hai người phối hợp, có thể sinh ra hiệu quả của ma kỹ tổ hợp?

Diêu Khiêm Thư lắc lắc đầu, nói:

- Đâu có đơn giản như vậy. Người cứ tưởng tượng xem, Ma kỹ Hỏa thuộc tính và ma kỹ Mộc thuộc tính khác nhau rất nhiều. Chính xác mà nói, các loại Ngũ Hành Ma Kỹ đều có sự chênh lệch rất lớn. Muốn hoàn thành ma kỹ tổ hợp nhất định phải là những ma kỹ xấp xỉ nhau mới có thể hoàn thành. Nhưng cũng không phải dễ dàng kết hợp với nhau như vậy. Dễ dàng sinh ra hiệu quả nhất, chính là hai thuộc tính cùng hệ. Ví dụ như Bính Hỏa và Đinh Hỏa của người vậy, tiến hành ma kỹ tổ hợp sẽ rất dễ dàng. Chỉ là những ma kỹ tổ hợp khác hệ sẽ có uy lực càng lớn hơn. Ví dụ như, Tam hệ tổ hợp kỹ sẽ cường hãn hơn song hệ ma kỹ tổ hợp. Ưu thế cực mạnh của Thập Đại Thiên Can Thánh Đồ chúng ta chính là có thể thi triển ra Ngũ Hành ma kỹ tổ hợp, do đó có thể hoàn thành Ngũ Vị Nhất Thể ma kỹ cường đại. Cho dù chúng ta chỉ có thực lực sáu quan, chỉ cần có năm người cùng chúc tính ở cùng một chỗ, cho dù là gặp phải cường giả đỉnh phong cũng có năng lực liều mạng.

Cơ Động chấn động:

- Ý người nói là, chỉ cần đều là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ Ngũ Hành Dương thuộc tính hoặc là Âm thuộc tính kết hợp là có thể sử dụng ra năm hệ ma kỹ tổ hợp?

Diêu Khiêm Thư trịnh trọng gật gù đầu:

- Cái này chính là năng lực truyền thừa của Thiên Can Thánh Đồ chúng ta. Đồng chúc Ngũ Hành Ma kỹ tổ hợp, nhất thiết phải là Cực Hạn Ma Lực sau đó thông qua các phương pháp đặc thù mới có thể thực hiện. Ngoại trừ Thiên Can Thánh Đồ chúng ta, không có bất luận kẻ nào có thể làm được điều này.

Cơ Động hít một hơi dài, lần này hấn thật sự bị rung động. Hấn đã từng tận mắt nhìn thấy uy lực của Ngũ Hành Lực Trường. Nếu là năm tên cường giả có được Cực Hạn Ma Lực thi triển ra Ngũ Hành ma kỹ tổ hợp, uy lực sẽ khủng bố đến mức nào? Hấn không dám tưởng tượng tiếp.

Diêu Khiêm Thư mỉm cười nói:

- Suy nghĩ thấy rất có cảm giác đúng không? Tìm được người rồi, lần này khi chúng ta cùng nhau bế quan, cũng có thể bắt đầu thí nghiệm việc tu luyện Ngũ Hành ma kỹ tổ hợp. Lúc trước chúng ta vẫn còn thiếu hai loại Cực Hạn Song Hỏa của người a! Chẳng qua song hỏa đồng thời xuất hiện trên cùng một mình người. Đến lúc đó không biết người sẽ cùng phối hợp với bên nào đây, Dương hay là Âm?

Cơ Động nói:

- Quả thật ta cũng muốn thử xem. Ta nghĩ sẽ có cách giải quyết thôi. Ta hiện tại chỉ muốn biết, người có ma kỹ gì có thể phối hợp với ta hay không?

Diêu Khiêm Thư nói:

- Nếu chỉ là ma kỹ tổ hợp tăng phúc mà nói, chúng ta phối hợp hết sức đơn giản. Chỉ cần ta đem ma lực Cực Hạn Giáp Mộc của mình rót vào trong cơ thể của người, có thể khiến cho uy lực Bính Hỏa ma lực của người tăng lên gấp mấy lần. Về phần bất đồng ma kỹ phối hợp, ta vẫn còn rất khó nói. Dù sao, mặc dù Mộc Sinh Hỏa, chỉ là Hỏa của người đối với Mộc của ta có tác dụng khắc chế nhất định, muốn hoàn thành Ma kỹ tổ hợp, về mặt kỹ xảo mà nói vốn cực kỳ gian nan. Bình thường thì ma kỹ tổ hợp tốt nhất là do hai hệ không sinh ra hiệu quả tương khắc lẫn nhau mà tiến hành phối hợp, như vậy mới có thể sinh ra uy lực lớn nhất được. Ví dụ như là Hỏa và Thổ, Mộc và Kim, Thủy và Kim. Chúng ta muốn hoàn thành ma kỹ tổ hợp cũng không phải không có khả năng, nhưng mà độ khó rất lớn. Cơ Động, người biết không, Thiên Can Thánh Đồ chúng ta sở dĩ có thể trong thời gian ngắn hơn các ma sư bình thường mà trở thành cường giả, cũng bởi vì có sự tồn tại của Ngũ Hành ma kỹ tổ hợp. Ngũ Hành ma kỹ tổ hợp một khi tu luyện thành, không chỉ có thể dùng cho công kích và phòng ngự, mà quan trọng hơn chính là phụ trợ cho việc tu luyện.

211. Chương 106 Ngũ Hành Ma Kỹ Tổ Hợp (hạ)

- Ma kỹ cũng có thể dùng để tu luyện sao?

Cơ Động kinh ngạc hỏi.

Diêu Khiêm Thư gật gật đầu:

- Đúng vậy, cái này chính là dựa vào nguyên lý Ngũ Hành tương sinh. Năm ma sư đồng chúc tính với nhau, chỉ cần có thể kết hợp thành Ngũ vị nhất thể, song phương tương sinh, có thể làm cho các nguyên tố ma lực có thể cùng tập trung lại cùng một chỗ, lúc tu luyện, chính là song phương cùng tương hỗ, khiến cho tốc độ tu luyện có thể gia tăng lên không biết bao nhiêu lần. Đó cũng là nguyên nhân trọng yếu vì sao chúng ta nóng lòng muốn tìm thấy người sớm. Chỉ khi nào tập trung đủ Thập Đại Thánh Đồ, mới có thể tiến hành tu luyện như vậy được.

Cơ Động gật gật đầu nói:

- Ta hiểu rồi, ta sẽ tận lực cùng các người phối hợp để tạo nên hiệu quả như vậy.

Trong lòng hần thẩn nghĩ, thông qua Ngũ Hành Ma Kỹ Tổ Hợp tiến hành tu luyện, đối với hần mà nói,

Một tiếng thét to rõ từ trong miệng Cơ Động vang lên, bàn tay được thiêu đốt bởi hỏa diễm vàng kim chói mắt giờ cao lên quá đầu, hỏa diễm khủng bố mà cực nóng từ trên người Hỏa Diễm Quân Vương hoàn toàn phóng thích ra, khiến cho không khí xung quanh trở nên vặn vẹo hẳn lên. Cho dù là Diêu Khiêm Thư đang đứng phía sau tiến hành tăng phúc cho hắn cũng có chút chịu đựng không nổi. Cả người Diêu Khiêm Thư lúc này được bao phủ một tầng quang mang màu ngọc bích dày đặc, mặc dù như vậy, ma lực trên người hắn vẫn bị chấn động phải giảm bớt vài phần.

Đám Sâm Lâm Cự Mãng kia mặc dù vây kín bọn họ, thế nhưng vì cảm nhận được sự bá đạo ngập trời của Bính Ngộ Nguyên Dương Thánh Hỏa, nên cũng không có con nào can đảm phát ra công kích.

Cơ Động cũng không có để Diêu Khiêm Thư đợi lâu, hắn đã súc lực xong, ngay lúc Diêu Khiêm Thư sắp chịu đựng không nổi, hai chân Cơ Động đột nhiên dùng sức dậm mạnh lên cây cầu bằng dây leo, mượn dùng lực đàn hồi dẻo dai của đám dây leo kia, cả người thoát ly khỏi sự tăng phúc của Diêu Khiêm Thư, phóng thẳng lên trời. Hỏa diễm màu đỏ kim chói mắt trong nháy mắt từ trên bàn tay phải lan truyền ra khắp toàn thân. Cả người hắn lúc này nhìn qua đã hoàn toàn là một đoàn hỏa diễm màu đỏ kim.

Hư ảnh cao ngạo của Hỏa Diễm Quân Vương nhanh chóng nay lên, ngay giữa không trung cùng với thân thể Cơ Động hợp lại làm một. Lúc này Diêu Khiêm Thư có thể nhìn thấy, cũng chỉ là một đoàn kim sắc chói chang. Giờ khắc này đây, mặc dù có rất nhiều Sâm Lâm Cự Mãng đang bao vây xung quanh hai người, toàn bộ đều là những ma thú tứ giai cường đại, thế nhưng trung tâm của đám lầy sương mù cũng chỉ còn có một mà thôi.

- Cẩm Bách Thiên Diễm Dương Trùy.

Cơ Động cũng không có phát động công kích về phía đám Sâm Lâm Cự Mãng. Ngay khi đoàn hỏa diễm Bính Ngộ Nguyên Dương Thánh Hỏa kia bùng nổ, cả người hắn đã hóa thành một mũi tên màu đỏ kim thật lớn. Từ phương hướng mà xét, mục tiêu lại là đầm lầy dưới chân hắn và Diêu Khiêm Thư đứng lúc này.

214. Chương 108 Cực Hạn Mộc Hỏa Ma Kỹ Tổ Hợp (thượng)

Đoàn hỏa diễm màu vàng kim rực rỡ kia nháy mắt đánh thẳng xuống bề mặt của đầm lầy. Hào quang màu đỏ kim mãnh liệt nháy mắt bộc phát, Diêu Khiêm Thư điên cuồng nhảy nhót, dùng hết khả năng tránh né lực bộc phát khủng bố mãnh liệt cùng với lực thiêu đốt điên cuồng do Cực Hạn Bính Hỏa của Cơ Động phát ra. Cây cầu bằng dây leo do hắn tạo ra giờ khắc này cũng hoàn toàn vỡ tan, hóa thành tro bụi biến mất vào không khí.

Tình huống càng thêm đáng sợ vẫn còn ở phía sau, cùng với sự bùng nổ của Tất Sát Kỹ Hỏa Diễm Quân Vương, ngay khi một kích Diễm Dương Trùy màu vàng kim kia đánh thẳng xuống mặt đầm lầy, một tầng quang mang màu vàng kim mãnh liệt, lấy vị trí oanh kích của Diễm Dương Trùy làm trung tâm, nháy mắt mở rộng ra. Kim quang khổng lồ lấy tốc độ không gì sánh kịp rất nhanh lan tràn ra ngoài, giống như một vòng quang hoàn màu hoàn kim đang không ngừng mở rộng ra vậy.

Đám Sâm Lâm Cự Mãng lúc này điên cuồng xao động. Nhưng mà, bọn chúng tuy rằng ý thức được không ổn, nhưng chung quy vẫn là chậm một bước. Thân thể bọn chúng tuy khổng lồ, tốc độ cũng không chậm, thế nhưng làm sao có thể so sánh được với tốc độ khủng khiếp của Diễm Dương Trùy trong nháy mắt bùng nổ được cơ chứ?

Diêu Khiêm Thư lúc này đang vọt người giữa không trung, ánh mắt đã một trận co rút lại, không khỏi cao giọng hét lên:

- Tuyệt.

Giờ khắc này đây, những nơi đầm lầy có thể nhìn thấy, toàn bộ đều tràn ngập một tầng kim quang chói mắt, thân thể mỗi một con Sâm Lâm Cự Mãng đều được bao phủ một tầng kim quang, gây ra cảm giác huyền lệ kỳ diễm. Nhiệt độ nóng rực của Bính Ngộ Nguyên Dương Thánh Hỏa khiến cho ma lực Thủy thuộc tính của bọn chúng bị áp chế mạnh mẽ. Cùng lúc đó, đầm lầy bên dưới vốn lầy lội, ẩm ướt, âm u, sâu không biết bao nhiêu kia chợt phát sinh dị biến.

Trước đây mỗi một con Sâm Lâm Cự Mãng dù cho toàn bộ thân thể chìm sâu trong đầm lầy vẫn có thể hoạt động dễ dàng, thế nhưng lúc này chúng nó đột nhiên hoảng sợ phát hiện, thân thể của mình đã không thể động đậy được nữa. Những phần thân thể còn nằm chìm dưới đầm lầy đã hoàn toàn bất động, bị khóa chặt ở trong đó.

Sử dụng Tất Sát Kỹ Diễm Dương Trùy của Hỏa Diễm Quân Vương để công kích xuống mặt đất, Cơ Động tự nhiên sẽ không làm chuyện không có ý nghĩa, mục đích của hắn đã hoàn thành. Bằng vào ma kỹ cường đại cùng với sức bùng nổ khủng bố của Cực Hạn Dương Hỏa, hắn chỉ trong khoảnh khắc đã đem toàn bộ hơi nước trong đầm lầy làm cho bốc hơi hết.

Đầm lầy bị mất hết hơi nước sẽ biến thành cái gì? Biến thành đất đai cứng rắn, thậm chí một số thành phần bùn đất đặc biệt còn trực tiếp bị ma lực Cực Hạn Dương Hỏa trong nháy mắt bùng nổ thiêu đốt thành men sứ. Bùn lầy mềm mại trong phút chốc hóa thành mặt đất cứng rắn, đại bộ phận thân thể của Sâm Lâm Cự Mãng đều nằm sâu trong đầm lầy, giờ khắc này bọn chúng hoàn toàn bị cố định lại bên người, nửa điểm cũng không thể cử động được. Lực chèn ép của đất đá cùng với độ nóng rực cực độ của Bính Ngộ Nguyên Dương Thánh Hỏa đang không ngừng thiêu đốt đi sinh mệnh lực của chúng nó. Có lẽ đối với bọn nó mà nói, một kích này cũng không phải là trí mạng, thế nhưng đã hoàn toàn mất đi năng lực di chuyển, làm sao còn có thể tiếp tục sinh tồn nữa cơ chứ? Không bao lâu sau nữa, kết quả của bọn chúng cũng chỉ có thể là chết đói mà thôi.

Đặt chân xuống đất, lúc này cũng không cần dây leo làm cầu nữa, mặt đất đã vô cùng cứng cáp, thân thể Cơ Động lúc này vẫn còn khẽ run rẩy nhẹ nhàng. Ma lực tiêu hao quá mức khiến cho sắc mặt của hắn có chút trắng bệch. Tuy nhiên một kích Diễm Dương Trùy kia mà hắn phát ra phần lớn là mượn dùng ma lực của Diêu Khiêm Thư. Hai người tuy rằng lần đầu tiên phối hợp với nhau, nhưng không hề nghi ngờ, một cái Song Hệ Hỏa Mộc Cực Hạn Ma Kỹ Tổ Hợp tăng phúc này đã được thi triển hoàn mỹ không tỳ vết. Có thể nhìn thấy được mấy chục, thậm chí có thể trên trăm đầu Sâm Lâm Cự Mãng mặc dù đang kịch liệt giãy dụa, thế nhưng chúng nó rốt cuộc cũng không thể gây ra bất cứ uy hiếp gì cho hai người nữa.

- Chỉ có người mới nghĩ ra cách này.

Diêu Khiêm Thư hạ xuống bên cạnh Cơ Động, hai người đồng thời ăn một viên Ma Lực Phục Hồi Dược Hoàn, Diêu Khiêm Thư đưa hai tay ra, giờ hai ngón tay cái về phía Cơ Động lắc lắc mấy cái.

Cơ Động ha hả cười, hắn cũng chỉ là trong nháy mắt chợt nghĩ ra được biện pháp này. Nếu không làm như vậy, cho dù hắn và Diêu Khiêm Thư thực lực cũng không tệ, lại có Ma Lực Khôi Phục Dược Hoàn cùng với Ma thú Tinh Hạch hậu thuẫn, nhưng muốn trong đầm lầy này mà chiến đấu với đám Sâm Lâm Cự Mãng đông đúc kia cũng cơ hồ là không có khả năng. Nếu chỉ là một mình Cơ Động mà nói, hắn hoàn toàn có thể triển khai Chu Tước Biến bay đi, nhưng có thêm Diêu Khiêm Thư ở đây, hắn còn chưa nắm chắc có thể lôi hắn cùng bay không.

Hai người liếc nhau, sự thân thiết giữa hai người trong lúc đó cũng thêm khăng khít hơn vài phần. Lần đầu tiên cảm nhận được uy lực cường đại của Song Hệ Ma Kỹ tổ hợp, tâm trạng Cơ Động cũng không khỏi cảm thấy hưng phấn. Mộc Sinh Hỏa, có Diêu Khiêm Thư ở đây, thực lực của hắn có thể nói là tăng lên không biết bao nhiêu lần, đồng thời cũng làm cho hắn càng cảm thấy tò mò hơn về Đa Hệ Ma Kỹ Tổ Hợp.

Cơ Động vừa thở dốc vừa nói:

- Sức mạnh của Sâm Lâm Cự Mãng tuy rằng lớn vô cùng, nhưng chúng nó chung quy cũng không thể chống cự lại với sức mạnh đất đá được. Cũng không cần tiến hành công kích chúng, chẳng bao lâu sao, chúng nó cũng sẽ chết vì đói khát. Chúng ta nghỉ ngơi một chút, tiến hành khôi phục lại ma lực rồi tiếp tục lên đường.

Diêu Khiêm Thư gật gật đầu, nói:

- Như vậy cũng được. Chỉ sợ hơn một nửa tầng sương mù của cả Nặc Đinh Sâm Lâm đã bị một kích vừa rồi của người thổi đi mất rồi. Ta tuy rằng cũng có thể sử dụng ra Tất Sát Kỹ, nhưng mà so với cái Tất Sát Kỹ này của người, uy lực còn xa mới bằng được. Thực không thể tưởng tượng nổi, người làm thế nào mà làm được vậy?

Cơ Động nói:

- Diễm Dương Trùy của ta trên thực tế đến lúc thực lực đạt đến năm quan mới có thể sử dụng được. Mỗi một lần sử dụng đều phải dùng một ít phương pháp đặc thù đem ma lực bản thân tăng lên trong một khoảng thời gian ngắn. Có được sự phụ trợ của Cực Hạn Giáp Mộc ma lực của người, khi thi triển ra cũng dễ dàng hơn nhiều.

Diêu Khiêm Thư nói:

- Nhờ Chu Tước hả? Ta nhớ lúc trước tại phủ đệ của Thạch Tử Tước, khi người sử dụng ra một chiêu này, so với vừa rồi có sự chênh lệch không nhỏ. Có phải người đã nhận được sự ủng hộ của Bính Hỏa Thần Thú Chu Tước rồi phải không?

Cơ Động nhìn hần một cái, cũng không giấu diếm:

- Người chỉ đoán đúng có phân nửa thôi. Ta chẳng những chiếm được sự ủng hộ của Chu Tước, hơn nữa ma thú đồng bọn của ta cũng là Chu Tước. Đợi đến khi cần thiết, người tự nhiên sẽ được gặp nó.

Hai người nghỉ ngơi ngắn ngủi trong chốc lát, sau đó tiếp tục lên đường. Khi này bọn họ cũng đã xâm nhập được nửa khoảng đường bên trong đầm lầy, những con Sâm Lâm Cự Mãng kia cũng đợi đến khi bọn họ đi đến gần trung tâm đầm lầy mới bắt đầu động thủ. Sau khi hứng chịu một kích Diễm Dương Trùy kia của Cơ Động, đầm lầy đã hoàn toàn biến thành mặt đất bình thường. Bọn họ đi vòng qua đám Sâm Lâm Cự Mãng đã bị khóa cứng lại, đi thêm hai trăm thước mới bắt đầu thấy đầm lầy xuất hiện trở lại, có thể thấy được một kích Diễm Dương Trùy kia của Cơ Động uy lực đã đạt đến trình độ thế nào. Cho dù là lại gặp đầm lầy, nhưng độ ẩm ướt của nó cũng giảm đi khá nhiều. Sương mù bắt đầu xuất hiện lại trong không khí, nhưng rõ ràng là loãng đi rất nhiều, cảnh vật chung quanh hơn chục thước vẫn có thể nhìn thấy được.

Ưu thế của Cực Hạn Thuộc Tính thời khắc này hoàn toàn bày ra, đổi lại là hai gã ma sư bình thường khác, cho dù ma lực có cao hơn Cơ Động và Diêu Khiêm Thư một quan đi nữa cũng không đến được nơi này.

Diêu Khiêm Thư mở rộng tầm bảo tàng đồ, chỉ chỉ về phía trước:

- Đúng rồi, chính là phía bên kia. Đầm lầy này chỉ còn khoảng hai trăm thước nữa mà thôi. Lại phải hao tổn nữa rồi.

Vừa nói hần vừa đau khổ đưa tay sờ nhẹ phía hông một cái. Cơ Động đã sớm để ý đến hần, cái đai lưng của hần nhất định là có huyền cơ, chắc là một loại vật phẩm lưu trữ.

Hào quang chợt lóe lên, một cái quyển trục đã xuất hiện trong tay Diêu Khiêm Thư. Cái quyển trục có phong cách khá cổ xưa, mặt trên có hoa văn màu xanh ngọc bích, hoa văn cũng không phức tạp cho lắm. So với Toàn Phương Vị Vô Định Truyền Tống Quyển Trục mà Cơ Động từng nhìn thấy, khí tức do quyển trục này phát ra yếu hơn rất nhiều. Mà cho dù là như vậy, khi Cơ Động nhìn thấy Diêu Khiêm Thư lấy ra một cuốn Ma kỹ quyển trục, vẫn không khỏi thâm giật mình. Xem ra trên người tên gia hỏa người chết cũng đòi tiền này có không ít thứ tốt a.

215. Chương 108 Cực Hạn Mộc Hỏa Ma Kỹ Tổ Hợp (hạ)

Diêu Khiêm Thư nói:

- Đây là một cái quyển trục Giáp Mộc Hệ cấp hai, giá trị không nhỏ đâu, gọi là Mộc Sinh Mộc.

Một lúc sau, mầm cây kia đã rất nhanh lớn lên, biến thành một cây đại thụ cao rợp trời. Diêu Khiêm Thư lại phóng xuất ra ma lực Cực Hạn Giáp Mộc của mình, cây đại thụ rất nhanh sinh trưởng tiếp, gốc rễ của nó kéo dài thẳng về phía trong đầm lầy. Bọn họ nhờ đó cũng có chỗ đặt chân tiếp.

Lúc này cũng không cần tiếp tục thổi tan sương mù đi nữa, Cơ Động vừa tiến hành tu luyện phục hồi ma lực, điều chỉnh trạng thái thân thể một chút vừa chậm rãi đi theo phía phía sau Diêu Khiêm Thư. Vượt qua đoạn cuối cùng này xem như là ra khỏi khu vực đầm lầy.

Chân đạp lên mặt đất, hai người đều có cảm giác nhẹ nhàng thở ra. Mặc dù đi vào đầm lầy bọn họ tổng cộng cũng chỉ tốn chưa tới một canh giờ, nhưng mà, chỉ một canh giờ này thôi đã mang cho bọn họ cảm giác tương đối mạo hiểm. Hơn trăm con Sâm Lâm Cự Mãng kia tuyệt đối cũng không phải là chuyện đùa,

chỉ cần sơ suất một chút, tuyệt đối sẽ táng mạng trong đó. Cho dù là ma sư sáu quan đến đây, trong đầm lầy sương mù không thể nhìn thấy mọi vật như thế, chỉ sợ cũng không dám dễ dàng xâm nhập. Bọn họ có thể thuận lợi xuyên qua đầm lầy, có thể nói phần lớn là nhờ tác dụng của Cực Hạn Ma Lực.

Diêu Khiêm Thư lấy ra chút lương khô và bình nước đưa cho Cơ Động:

- Chúng ta ăn một chút gì đi, sau đó tiếp tục lên đường.

Xuất phát từ sáng sớm đến bây giờ, bọn họ còn chưa có nghỉ ngơi lần nào. Lúc trước một kích kia của Cơ Động cũng không chỉ có tiêu hao ma lực, đồng thời cũng tiêu hao thể lực nữa. Đã đi qua được đầm lầy sương mù, nhưng bọn họ cũng còn chưa chân chính tiến vào nơi giấu bảo vật, điều chỉnh trạng thái một chút để đề phòng bất trắc.

Diêu Khiêm Thư đem cái tàng bảo đồ bày ra mặt đất:

- Xem ra cái bảo tàng này cũng không dễ dàng tìm thấy như vậy. Chỉ mới có đầm lầy sương mù đã có vô số Sâm Lâm Cự Mãng, sắp tới chúng ta tiến vào nơi cất chứa bảo vật, không biết còn gặp phải nguy hiểm gì nữa. Cơ Động, ngươi còn muốn đi tiếp nữa không?

- Đương nhiên, nếu đã đến đây, thì phải xem xem đến tận cùng ở đây có gì. Ngươi không còn hỏi ta, một khi đã nhận lời, ta nhất định sẽ làm đến cùng.

Diêu Khiêm Thư chỉ vào tàng bảo đồ, nói:

- Hiện tại chúng ta đã chân chính đi đến trung tâm của Nặc Đinh Sâm Lâm, cũng là trung tâm của đầm lầy sương mù. Ngay phía trước chúng ta cũng là rừng rậm, dựa theo tàng bảo đồ chỉ dẫn, chúng ta đã ở rất gần cửa vào của nơi giấu bảo tàng. Đến khi chúng ta vào đó, nhất thiết phải cẩn thận dò tìm, càng phải cẩn thận nhiều hơn nữa.

Ánh mắt Cơ Động có chút kỳ dị nhìn Diêu Khiêm Thư:

- Ngươi đừng nói cho ta biết, cái tàng bảo đồ này của ngươi chỉ vẽ đường đến cửa vào thôi nhé.

Diêu Khiêm Thư có chút xấu hổ nói:

- Đúng như vậy. Bất quá, ta đoán là tiến vào nơi cất giấu bảo tàng chắc cũng không có gì quá nguy hiểm đâu.

Nhìn hắn, Cơ Động không khỏi một trận không nói nên lời, lắc lắc đầu nói:

- Diêu Khiêm Thư, ta tặng ngươi bốn chữ, người chết vì tiền.

Diêu Khiêm Thư cười hắc hắc, nói:

- Đã đến đây rồi, chúng ta cứ đi xem thử đi. Nếu thật sự quá nguy hiểm, chúng ta lui ra không đi nữa là được rồi.

- Vậy thì đi thôi.

Chuyện đã như vậy, Cơ Động tự nhiên cũng sẽ không rút lui giữa chừng. Lúc trước khi nghe Vân Thiên Cơ nói về chuyện của Diêu Khiêm Thư, hắn cũng biết, tên gia hỏa trước mắt tuy là người tham tiền, nhưng cũng không phải là người keo kiệt, nếu không hắn cũng sẽ không đem tiền kiếm được quảng cho người nghèo. Hắn tựa hồ chỉ khoái cảm giác khi kiếm được tiền mà thôi.

Trong đầm lầy sương mù vẫn như trước là rừng cây rậm rạp, tuy rằng nơi này cũng đã có nhiều sương mù trở lại, nhưng chỉ cần có được cây cối, đối với Diêu Khiêm Thư mà nói, sương mù cũng không trở thành chướng ngại nữa. Dưới sự dẫn đường của dây leo, hai người lại tiếp tục đi sâu vào phía trong.

Cơ Động vừa tiến lên, vừa cảm thụ những động tĩnh chung quanh, trong đầm lầy đã gặp phải Sâm Lâm Cự Thú, ai có thể dám chắc trong khu vực trung tâm này sẽ không có những ma thú cường đại khác trấn giữ cơ chứ?

Đi thêm khoảng hơn bảy tám trăm thước, Diêu Khiêm Thư dừng bước lại:

- Hắn là ở gần đâu đây. Cơ Động, giúp ta một tay.

Lúc này đây, Cơ Động trực tiếp phóng thích ra Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa của mình. Ngọn hỏa diễm màu vàng kim nóng bỏng chợt sáng lên, từng đám sương mù lần lượt bốc hơi hết, lộ ra quang cảnh của rừng rậm.

Cây cối nơi này mặc dù rậm rạp, thế nhưng cành lá đều khá nhỏ. Nguyên nhân có thể là do ánh mặt trời không thể xuyên rọi qua tầng sương mù chiếu lên đám thực vật mà gây nên. Chung quanh đều là khu rừng rậm rạp, cũng không có nơi nào đặc biệt cả.

Thần sắc Diêu Khiêm Thư trở nên cực kỳ nghiêm túc. Cơ Động không thể không thừa nhận, khi người này thật sự nghiêm túc, cũng coi như là anh tuấn. Hắn vừa nhìn vào tàng bảo đồ vừa không ngừng đem từng đạo ma lực Cực Hạn Giáp Mộc rót vào cây cối xung quanh. Xem ra, giống như là đang tiến hành trao đổi với đám cây cối xung quanh vậy. Cơ Động không khỏi âm thầm tán thưởng, mỗi một hệ ma sư đều có lĩnh vực thuộc về chính mình. Ở trong phiến rừng rậm này mà tìm bảo tàng, cho dù có cấp cho mình một cái tàng bảo đồ thật rõ ràng, chưa chắc mình đã có thể tìm ra.

Không lâu sau, trên mặt Diêu Khiêm Thư toát ra vẻ vui mừng, dắt theo Cơ Động rất nhanh đi về một phía. Đầu tiên là đi về phía trước hai mươi thước, sau đó rẽ phải đi tiếp khoảng ba mươi thước nữa, một gốc cây cổ thụ cao ngợp trời đã hiện ra trước mặt hai người.

So sánh với cây cối chung quanh, gốc đại thụ này đặc biệt lớn vô cùng, ít nhất phải hơn mười người ôm mới hết được. Càng làm người ta kinh ngạc chính là, các cây cối khác cành lá đều không quá tươi tốt, thế nhưng gốc đại thụ này cành lá lại vô cùng xum xuê, cành lá xanh mướt, mỗi một phiến lá cây đều có một màu xanh biếc trong suốt. Chỉ cần nhìn thôi cũng khiến cho người khác có cảm giác sinh cơ bừng bừng.

Trên tay Cơ Động bốc lên Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa, một ít sương mù bị thổi tan đi, khi hắn đi đến phía trước gốc đại thụ này, hắn phát hiện, sương mù ở đây đặc biệt dày đặc hơn.

- Là nơi này. Gốc Vạn Niên Mê Tâm Thụ này chính là kẻ đầu sỏ gây ra sương mù. Tất cả sương mù ở nơi này đều là do nó sinh ra.

Diêu Khiêm Thư hưng phấn nói.

Cơ Động kinh ngạc nói:

- Cổ thụ cũng có thể sinh ra sương mù sao?

Diêu Khiêm Thư quay sang hắn cười nói:

- Thế giới thực vật thiên kì bách quái, không có gì là không thể xảy ra. Gốc Vạn Niên Mê Tâm Thụ này là một loại dị chủng tồn tại từ thời viễn cổ, chỉ sợ trên cả đại lục nào cũng chỉ có một cây duy nhất mà thôi. Ta có thể cảm nhận được khí tức thâm thúy cổ xưa của nó. Cửa vào nơi giấu bảo tàng chính là ở đây. Bức tường bảo đồ của ta lấy được là trong mớ tư liệu của Giáp Mộc Thánh Đồ tại nơi của Thiên Cơ. Cuối bức tường bảo đồ có nói, chỉ có ma lực Cực Hạn Giáp Mộc Hệ mới có thể mở ra được cửa vào. Gốc Vạn Niên Mê Tâm Thụ này cực kỳ thần kỳ, có thể không ngừng phóng xuất ra sương mù khổng lồ như thế, hơn nữa thân thể lại cứng chắc như tinh thiết. Người tránh xa một chút, ta thử mở cửa vào xem sao.

Cơ Động khẽ nhích nhẹ ra phía sau một chút, đồng thời phóng xuất ra của chính mình. Lúc này đây hắn phóng thích ra đồng thời cả Cực Hạn Song Hỏa. Đã đến thời khắc cuối cùng thế này, càng phải cẩn thận hơn một chút. Có trời mới biết sau khi cánh cửa bảo tàng theo lời Diêu Khiêm Thư nói mở ra sẽ xuất hiện tình huống như thế nào. Từ việc người này chỉ tìm thấy có bản đồ dẫn đường bên ngoài đã dám tiến vào đây tìm bảo tàng, Cơ Động đã cảm thấy hắn là người hành động hết sức là tùy tiện.

216. Chương 109 Cánh Cửa Đá Kỳ Dị (thượng)

Dương Miện màu trắng lặng yên hiện lên trên đỉnh đầu hắn, bốn Miện Phong chứa dấu ấn màu xanh lá cây, một viên Miện Tinh phát ra quang mang lóng lánh. Luồng quang mang màu xanh ngọc bích kia rất nhanh lan tràn đến mỗi một chỗ trên toàn thân hắn, sinh mệnh lực nồng đậm khiến cho không khí chung quanh đều choáng đầy sinh cơ. Hít sâu mấy hơi, Cơ Động có thể cảm giác được tinh thần mình sáng khoái rất nhiều, ma lực trong cơ thể cũng trở nên sinh động hơn.

Quang mang màu xanh ngọc bích từ trên tay phải của Diêu Khiêm Thư không ngừng rót vào trong Vạn Niên Mê Tâm Thụ, chỉ thấy quang mang ma lực Cực Hạn Giáp Mộc Hệ chậm rãi thấm vào trong thân cây, ma lực ba động cũng càng trở nên mãnh liệt hơn.

Từng luồng từng luồng sương mù nồng đậm từ trên thân Vạn Niên Mê Tâm Thụ chợt dâng trào ra. Tựa hồ như là nhận được sinh mệnh lực khổng lồ từ Cực Hạn Giáp Mộc, toàn thân Vạn Niên Mê Tâm Thụ gây ra cho người ta cảm giác như đang giãn nở ra vậy.

Dần dần, quang mang màu ngọc bích sáng bóng từ chỗ nắm tay Diêu Khiêm Thư tiếp xúc với thân cây nhanh chóng lan tràn ra, hướng ra bốn phía, lan tràn đến từng cành, từng lá cây. Một tầng thanh quang mênh mông sáng rọi thay thế sương mù chợt phóng xuất ra, đem tất cả mọi thứ chung quanh đều biến thành màu xanh.

Thân cây thô chắc của Vạn Niên Mê Tâm Thụ chợt vặn vẹo một chút, ngay tại vị trí trung tâm thân cây, một đạo quang mang màu xanh biếc chợt sáng rọi lên. Đạo quang mang kia lớn khoảng chừng hơn một nắm tay, chiếu rọi xuống dưới, dừng trên mặt đất cách Cơ Động không xa, hình thành một cánh cửa màu xanh biếc.

Diêu Khiêm Thư thu hồi tay lại, thần sắc rõ ràng trở nên có chút mệt mỏi:

- Vào nhanh thôi, không thể duy trì được lâu đâu.

Vừa nói hần vừa nhanh chân bước vào cánh cửa ánh sáng màu xanh biếc kia. Rõ ràng nhìn bên ngoài cánh cửa sáng sủa kia chỉ là hư ảo, thế nhưng khi hần bước vào, quang mang khẽ vặn vẹo một chút, thân thể hần cũng biến mất.

Tình cảnh kỳ dị như thế cũng là lần đầu tiên Cơ Động nhìn thấy, vội vàng chạy sát theo phía sau, bước vào cánh cửa ánh sáng màu xanh biếc đó.

Sinh mệnh lực khổng lồ bao phủ thân thể, Cơ Động chỉ cảm thấy mỗi một lỗ chân thân trên toàn thân mình đều được mở rộng ra, tham lam hấp thu sinh mệnh lực dâng trào xung quanh kia. Luồng Âm Dương Lốc Xoáy trong cơ thể tựa hồ cũng được tắm bổ, ma lực bản thân khẽ xoay chuyển, rất rõ ràng tăng trưởng thêm một chút. Khoảng cách đến lúc đột phát ba mươi hai cấp, tăng lên ba mươi ba cấp lại gần thêm một bước nữa.

Chính là truyền tống. Ngay khi Cơ Động bước vào cánh cửa ánh sáng liền hiểu rõ ràng. Cánh cửa ánh sáng mà Vạn Niên Mê Tâm Thụ mở ra chỉ là một cái truyền tống pháp trận, mặc dù hần cũng không biết pháp trận này làm sao mà hình thành, nhưng cảm giác rõ ràng là hần đang bị truyền tống đi. Có kinh nghiệm vô số lần truyền tống đến Địa Tâm Hồ gặp Liệt Diễm, hần cũng không chút hoảng sợ, chỉ là lẳng lặng cảm nhận tác dụng của sinh mệnh lực khổng lồ đối với thân thể mình.

Thanh quang chợt lóe lên, cảm giác nhẹ hẫng khiến cho toàn bộ tinh, khí, thần của Cơ Động đều khôi phục lại trạng thái đỉnh cấp. Chân đạp nhẹ xuống mặt đất, chung quang là một mảng tối đen, chỉ nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng bên tai.

Hỏa diễm xích hồng sắc lóe lên, tiếng hít thở kia đúng là của Giáp Mộc Thánh Đồ Diêu Khiêm Thư.

Lúc này hần đang hết sức mệt mỏi ngồi bệch xuống dưới đất, từng ngệm từng ngệm thở hào hển. Lúc trước vì mở ra cánh cửa truyền tống này cơ hồ đã tiêu hao toàn bộ ma lực của hần rồi.

- Quá thần kỳ, có thể đem truyền tống pháp trận khắc lên thân cây Vạn Niên Mê Tâm Thụ, thật khâm phục vị tiền bối nào nghĩ ra cách này.

Tuy rằng hết sức mệt mỏi, nhưng sự hưng phấn trong mắt Diêu Khiêm Thư cũng không hề che giấu được.

Cơ Động cũng không có sự lạc quan như hần vậy, nhàn nhạt nói:

- Hiện tại ta chỉ có một thắc mắc, chúng ta làm sao trở về đây?

Diêu Khiêm Thư sững sốt một chút, vội vàng đứng lên nhìn ngó xung quanh. Lúc này hần mới nhìn thấy rõ ràng, chính mình và Cơ Động đang đứng ở một đầu đường rộng lớn.

Bính Hỏa của Cơ Động chiếu sáng xung quanh bọn họ hơn mười thước, phía sau lưng và hai bên đều là vách đá. Dững đạo này lại thẳng tắp về phía trước, không biết dẫn đến đâu. Nhưng có thể khẳng định là, nơi này tuyệt đối không có nơi nào có truyền tống pháp trận để đưa bọn họ trở về.

- Không thể thế được, chỉ có thể vào chứ không thể ra?

Diêu Khiêm Thư mở trừng hai mắt, lấy tay đánh mạnh lên vách tường xung quanh. Đáp lại hắn chỉ có âm thanh trầm đục vang vọng lại, không là dày bao nhiêu, cũng càng không biết nơi đây là nơi nào.

Xấu hổ nhìn về phía Cơ Động, khẽ ho khan một tiếng:

- Xem ra chúng ta cũng không có sự lựa chọn nào khác nữa.

Cơ Động cũng không có trách cứ hắn, cũng đã đến đây rồi, trách cứ thì có lợi ích gì chứ:

- Đi thôi.

Vừa nói, hắn vừa tiến về phía trước.

Chung quanh dững đạo này hoàn toàn là do đất đá hình thành, nhưng cực kỳ chỉnh tề, sờ lên vô cùng láng bóng. Khiến cho Cơ Động kỳ quái chính là, trong dững đạo này kín không một kẽ hở, ánh sáng cũng không lọt vào được, thế nhưng hô hấp lại hết sức thoải mái, hơn nữa không khí cũng vô cùng tươi mát. Đó cũng là nguyên nhân vì sao hắn không quá lo lắng. Có không khí thông thoáng, tự nhiên là sẽ có đường ra.

Lúc này đến phiên Diêu Khiêm Thư đi theo phía sau Cơ Động, một bàn tay hắn khoát lên vai Cơ Động, vừa dùng Ma Lực Phục Hồi Duyệt Hoàn để khôi phục ma lực bản thân vừa tùy thời phóng thích ma lực Cực Hạn Giáp Mộc của mình rót sang cho Cơ Động, có thể phụ trợ hắn phát ra ma lực cường đại. Đối với Diễm Dương Trùng của Cơ Động, hắn cũng rất có lòng tin.

Dững đạo tối đen thế nhưng cũng không quá dài, chỉ đi được khoảng hơn trăm thước, đã xuất hiện biến hóa.

Một cánh cửa thật lớn đã xuất hiện ngay trước mặt hai người. Cánh cửa đá thật lớn đem toàn bộ dững đạo chặn lại. Nhìn đến cánh cửa đá kia, bất luận là Cơ Động hay là Diêu Khiêm Thư, đều không khỏi phải tán thưởng một tiếng.

Dững đạo cao khoảng ba thước, cánh cửa đá này cũng cao đồng dạng như vậy. Trên hai bên cánh cửa phân biệt điêu khắc năm đồ đằng năm hệ phân làm âm, dương. Góp lại cùng một chỗ, vừa đủ mười hệ Thiên Can.

Những điêu khắc trên cánh cửa đá này so với những hình tượng điêu khắc trước kia mà Cơ Động từng gặp qua hoàn toàn bất đồng. Những điêu khắc này hết sức sống động, cực kỳ tinh mỹ. Tài nghệ điêu khắc hết sức hoàn mỹ, làm người ta xem không khỏi ngáy người.

Đứng trước cánh cửa đá, Cơ Động nói:

- Bên trong dững đạo này không khí hết sức tươi mát, chắc trên đỉnh dững đạo có các lỗ thông gió. Nếu không, hai đầu bị bịt chặt như vậy, trải qua không biết bao nhiêu năm tồn tại, không khí oán tụ đủ để cho chúng ta tắng mạng.

Diêu Khiêm Thư đứng bên cạnh Cơ Động, dùng sức đẩy mạnh cánh cửa đá. Cánh cửa không chút sức mẻ gì, cười khổ nói:

- Xem ra, nơi này hẳn là do Thổ Hệ Thánh Đồ kiến tạo thành. Rất có thể là nằm sâu trong lòng đất hoặc là trong núi. Cánh cửa đá này hẳn là nhân lực không thể đẩy ra nổi. Ít nhất là chúng ta không đẩy nổi.

Cơ Động gật gật đầu, nói:

- Người rót ma lực vào thử xem sao.

Hai tay Diêu Khiêm Thư lại dán lên cánh cửa đá, quang mang màu xanh ngọc bích lại phóng xuất ra. Khi ma lực Cực Hạn Giáp Mộc của hắn rót lên cánh cửa đá, một màn kỳ dị nhất thời xuất hiện.

217. Chương 109 Cánh Cửa Đá Kỳ Dị (hạ)

- Hoan nghênh người đã đến, Giáp Mộc Thánh Đồ.

Thanh âm du dương thanh thoát chợt từ bốn phương tám hướng vang lên. Thanh âm vang lên bất thành linh dọa cho Diêu Khiêm Thư nhảy dựng lên, cuống quýt lui về sau mấy bước.

Đúng lúc này, toàn bộ dững đạo đều sáng đứng lên, biến thành một màu xanh ngọc bích sáng bóng, nhìn giống như là dững đạo hoàn toàn làm bằng ngọc bích vậy.

- Ma lực bốn quan, Cực Hạn Giáp Mộc, là Giáp Mộc Thánh Đồ Diêu Khiêm Thư. Hiện tại, mời người trả lời một câu hỏi. Chỉ cần trả lời chính xác, tức thì có thể tiến vào địa cung. Cực Hạn Giáp Mộc chính là suối nguồn của sinh mệnh, mời người dùng ma lực của bản thân, kích phát đồ đằng Thanh Long, rót vào bức điêu khắc Thanh Long trên tường, câu hỏi của người sẽ lập tức hiện ra.

Diêu Khiêm Thư và Cơ Động liếc nhìn nhau, Cơ Động khẽ gật gật đầu với hắn.

Dương Miện Giáp Mộc màu trắng lại hiện ra, quang mang màu xanh ngọc bích nhất thời trở nên nồng đậm dị thường. Sau khi đạt đến ba quan, khi dẫn động ma lực có thể kích phát ra đồ đằng tương ứng của hệ mình xuất hiện. Đồ đằng Thanh Long xuất hiện sau lưng Diêu Khiêm Thư lại có màu ngọc bích cực kỳ sáng bóng. Dưới sự không chế tinh diệu của hắn, Thanh Long màu ngọc bích tung bay lên, trực tiếp dung nhập vào điêu khắc cánh Thanh Long nằm trên cánh cửa đá kia.

Trong phút chốc, quang mang màu ngọc bích chợt thu liễm, một đạo thanh quang từ trên bức điêu khắc Thanh Long kia chiếu rọi ra. Một quang ảnh hư ảo chợt hiện ra trước mặt Cơ Động và Diêu Khiêm Thư.

Thanh âm du dương kia lại vang lên:

- Đề mục thứ nhất của người chính là mối quan hệ giữa Mộc và bốn thuộc tính Ngũ Hành còn lại. Đối với mỗi một thuộc tính liên hệ đều phải nói ra ba loại. Đây chính là đạo lý mà mỗi một Giáp Mộc Thánh Đồ phải hiểu rõ. Mộc trong số Ngũ Hành mạnh nhất là bình lặng. Thông quan sự liên kết của Mộc, mới có thể khiến cho Ngũ Hành hài hòa. Bắt đầu đi.

Luồng thanh quang kia trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ thân thể của Diêu Khiêm Thư. Mơ hồ có thể thấy được, thân thể Diêu Khiêm Thư dưới sự chiếu rọi của thanh quang dường như trở thành trong suốt.

Trầm ngâm một chút, Diêu Khiêm Thư cất cao giọng nói:

- Thổ vượng gặp Mộc, có thể phát triển; Mộc vượng gặp Kim, tạo thành lương đồng. Mộc lại sinh Mộc, Mộc nhiều hưng thịnh; Mộc do sinh Thủy, Thủy nhiều Mộc nhiều; Thủy lại sinh Mộc, Mộc thịnh Thủy lui; Mộc lại sinh Hỏa, Hỏa nhiều Mộc đốt; Mộc cứng thành Kim; Mộc lại khắc Thổ, Mộc đâm trong Thổ; Thổ suy gặp Mộc, ắt sẽ sung túc; Mộc yếu gặp Kim, tức sẽ gãy vỡ; cường Thủy gặp Mộc, sẽ bị ngăn trở; Cường Mộc gặp Hỏa, tức bị thiêu đốt.

- Trả lời chính xác. Chỉ khi chiến thắng chính mình mới có thể trở thành một gã thánh đồ chân chính được. Đề mục thứ hai, chiến đấu vượt cấp.

Thanh quang nháy mắt đại phóng, hào quang lóe lên một cái, thân thể Diêu Khiêm Thư đã tan biến vào hư không, tựa hồ như là bị hút thẳng vào trong bức điêu khắc Thanh Long vậy. Toàn bộ dững đạo cũng theo đó mà ảm đạm hẳn lại.

Diêu Khiêm Thư biến mất, Cơ Động ngay lập tức gặp phải vấn đề. Rất rõ ràng, cái Địa Cung theo như thanh âm xa lạ kia nói chính là do các Thánh Đồ đời trước tạo thành. Nhưng muốn chân chính tiến vào trong đó, nhất định phải hiển lộ ra năng lực chứng tỏ mình là Thánh Đồ. Vấn đề lớn nhất của Cơ Động cũng chính là chuyện này. Hắn quả thật có được Cực Hạn Song Hỏa. Thế nhưng, khi hắn sử dụng Cực Hạn Song Hỏa, đồ đằng hiện ra cũng không phải là Chu Tước hay là Đằng Xà, đồ đằng của Bính Hỏa và Đinh Hỏa, mà là Hỏa Diễm Quân Vương cùng với Âm Viêm Ma Vương, hai đại quân vương của thế giới lòng đất. Đã như vậy hắn có thể nhận được sự tán thành của nơi này hay không? Thanh âm xa lạ kia đến tột cùng là cái gì? Hắn không biết. Chẳng lẽ nói rằng trong địa cung này còn có người chủ trì hay sao? Hay chỉ là thanh âm do ma lực lưu lại.

Nhưng mà, bất luận như thế nào, hần đều nhất định phải thử nghiệm, nếu không mà nói, chỉ sợ cũng chỉ có thể bị nhốt chết ở nơi này.

Sau khi suy ngẫm một lát, tính cách quyết đoán của Cơ Động đã giúp hần đưa ra lựa chọn. Hít sâu một cái, bước lại gần cánh cửa đá, hai tay đồng thời đặt lên đó. Nếu như đã không còn đường lui lại, hần sẽ trực tiếp nghênh đón, chứ không phải lùi bước trước gian khổ.

Kim và hắc, hỏa diễm hai màu đồng thời từ trên hai bàn tay Cơ Động bốc thẳng lên. Cực Hạn Dương Hỏa cùng với Cực Hạn Âm Hỏa đồng thời nở rộ, hóa thành hai đạo quang mang, mạnh mẽ rót vào trong cánh cửa đá kia.

Tình huống giống như khi này Diêu Khiêm Thư gặp phải lại xuất hiện, nhưng lúc này đây, đồng thời phát sáng lại là hai bức đồ đằng, tượng trưng cho Bính Hỏa Chu Tước cùng với Đỉnh Hỏa Đằng xà, phân biệt sáng lên hai vầng sáng màu vàng cùng với màu đen. Đồ đằng Chu Tước màu vàng giống như giương cánh muốn bay, còn Đằng Xà màu đen cũng tựa hồ như khê vượn vẹo nhẹ.

- Hoan nghênh các người đã đến, Bính Hỏa Thánh Đồ, Đỉnh Hỏa Thánh Đồ.

Thanh âm du dương mà trong trẻo lại từ bốn phương tám hướng vang lên. Toàn bộ dừng đạo lại sáng lên, nhưng khác với khi này, lúc này là màu vàng kim và màu đen. Hỏa nguyên tố ma lực nhất thời dâng trào tràn ngập khắp mọi ngõ ngách trong dừng đạo.

Cảm nhận những biến hóa như thế, Cơ Động không khỏi phải hít một ngụm thật sâu, dựa vào tình huống trước mắt mà xem, bất luận là kẻ nào rót cực hạn ma lực vào, để có thể dẫn động ra thanh âm kia. Như vậy, bên trong cánh cửa đá này, hoặc có thể nói chính xác hơn là bên trong dừng đạo này, thế nhưng lại ẩn chứa cực hạn ma lực khổng lồ của cả mười hệ. Nếu bức tàng bảo đồ kia lưu lại cả vạn năm, như vậy, nơi này vừa có thể thông gió, vừa không có chút bụi bặm nào, còn có thể ẩn chứa ma lực khổng lồ như vậy, đây là sự thần kỳ đến mức nào.

- Ma lực ba quan, Cực Hạn Bính Hỏa, Cực Hạn Đỉnh Hỏa, là Bính Hỏa Thánh Đồ và Đỉnh Hỏa Thánh Đồ. Hiện tại, mời các người trả lời một đề mục, trả lời chính xác, lập tức có thể tiến vào Địa Cung. Cực Hạn Bính Hỏa là Chí Công Vô Tư Chi Hỏa, chiếu rọi khắp vạn vật. Cực Hạn Đỉnh Hỏa chính là ánh nến, lò lửa, ngọn đèn vạn gia, nhân gian yên hỏa, hỏa thiêu khắp chốn chi Hỏa. Bính Hỏa chiếu khắp vạn vật, Đỉnh Hỏa chiếu rọi một phương. Mời các người tiến hành phóng thích ma lực bản thân, kích phát Đồ Đằng từng người, rót vào điêu khắc Đồ đằng tương ứng trên cánh cửa đá, đề mục của các người sẽ hiện ra.

Thời khắc quan trọng đã đến, có thuận lợi trả lời được vấn đề của cánh cửa đá này hay không, liền phải xem xem Đồ Đằng Hai đại quân vương Song hệ của mình có nhận được sự đồng ý của cánh cửa đá này hay không.

- Hỗn độn sáng tạo thế giới, liệt diễm chiếu rọi khắp thiên địa, tỉnh lại đi, ngủ say trong ta Chu Tước ma lực.

Một tầng bạch quang dâng trào nháy mắt từ trên cơ thể hần lan tràn ra, tiếng Phượng hót lãnh lót vang lên, vang vọng khắp dừng đạo.

Bạch quang như băng như tuyết rất nhanh ngưng tụ lại sau lưng Cơ Động, hóa thành hư ảnh Phượng Hoàng màu trắng thật lớn, dang rộng cặp cánh như muốn bay lên. Cặp mắt màu vàng kim của Bạch Phượng Hoàng nhìn thẳng vào Cơ Động, bay thẳng đến chạm vào thân thể hần. Ngay tại thời khắc nó cùng Cơ Động va chạm nhau, cả hai lập tức dung nhập làm một, khí chất cả người Cơ Động đều xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Bạch quang tinh mịn chợt phát ra ngập trời, một tầng ngân giáp màu trắng chợt từ dưới làn da hần hiện lên, nháy mắt bao trùm toàn thân. Hình dáng của mỗi một phiến ngân giáp giống như là một mảnh lông chim vậy. Màu trắng thuần túy, không một chút tì vết mang theo vài phần khí tức chỉ thuộc về hỗn độn nháy mắt bao trùm mỗi một chỗ trên thân thể Cơ Động. Cho dù khuôn mặt của hần cũng hoàn toàn bao trùm lại. Đúng là Chu Tước Biến.

Cơ Động vốn cố chấp, cao ngạo, cường thế, nhưng tuyệt đối là không có lỗ mãng, tùy tiện. Hần không biết trước chuyện gì sẽ xảy ra, chính vì vậy, hần nhất thiết phải bảo trì tình trạng tốt nhất để có thể đối phó với mọi tình huống.

Hư ảnh của hai đại quân vương cùng lúc với Cơ Động phóng thích Cực Hạn Song Hỏa đã xuất hiện sau lưng hắn. Dưới sự ảnh hưởng của ma lực Chu Tước Biến, thân ảnh bọn họ đã trở nên cực kỳ rõ ràng. Dưới sự thúc dục của Cơ Động, hai đại quân vương lặng lẽ bay ra, phân biệt dung nhập vào hai đồ đằng Chu Tước và Đằng Xà.

Hai bức điêu khắc Chu Tước và Đằng Xà chợt đồng thời hào quang đại phóng, nhưng mà, cũng không giống như với Diêu Khiêm Thư lúc trước, phát ra quang mang sáng rực, chỉ là nháy mắt sáng lên một chút, liền ảm đạm hẳn lại, giống như là chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy. Ngay lúc Cơ Động còn chưa kịp suy nghĩ gì, bỗng nhiên, điêu khắc của mười đại đồ đằng trên cánh cửa đá đồng loạt sáng chói lên.

218. Chương 110 Bùng Cháy Đi Hồn Động Chi Hỏa! (thượng)

Toàn bộ mười bức điêu khắc của mười hệ đồ đằng nhất thời sáng rực lên, khí tức hủy thiên diệt địa trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ mỗi một góc ngách của dãy đạo.

Hai cánh sau lưng chợt mở ra, Cơ Động đã thi triển Chu Tước Biến, giờ khắc này thế nhưng ngay cả nửa phần cũng không thể di động được, sự sợ hãi mãnh liệt nháy mắt tràn ngập tâm trí hắn.

Đó là chân chính áp lực a! Lần đầu tiên Cơ Động cảm nhận được cái gì chân chính là Ngũ Hành áp chế.

Giáp Mộc, Ất Mộc, Bính Hỏa, Đinh Hỏa, Mậu Thổ, Kỷ Thổ, Canh Kim, Tân Kim, Nhâm Thủy, Quý Thủy, toàn bộ mười hệ ma lực nháy mắt bùng nổ. Trong mơ hồ, Cơ Động có cảm giác giống như bản thân mình đang nằm trong một luồng Âm Dương Lốc Xoáy thật lớn, chẳng qua luồng lốc xoáy này là do mười hệ ma lực tạo thành, hơn nữa còn là Cực Hạn Ma Lực mười hệ.

Cái này mới chân chính là Ngũ Hành áp chế, Ngũ Hành áp chế mười hệ thuộc tính tối cao không gì có thể đối kháng được. Về mặt cảm giác, mỗi một hệ ma lực tựa hồ cũng không có đặc biệt cường đại, thậm chí còn không có vượt qua ma lực ba quan của Cơ Động nữa. Thế nhưng, khi cả mười hệ ma lực tập trung lại một chỗ, lại trở nên khổng lồ như một tòa thái sơn vậy.

Ngũ Hành áp chế cực kỳ khủng bố hóa thành áp lực đè xuống, khiến cho Cơ Động chỉ cảm thấy chính mình tựa hồ như bị mười đạo quang mang đâm thẳng vào người vậy, xương cốt toàn thân đều bị áp lực khủng bố khiến cho phát ra từng tiếng vang rầm rầm.

Bên ngoài thân thể hắn, khắp mọi chỗ trên làn da đều dập dờn một tầng sóng gợn vụn vụn mãnh liệt.

Xong rồi..., tuy rằng Cơ Động đã đoán trước được là sẽ có thể phát sinh biến hóa, thế nhưng không nghĩ đến sự công kích lại khủng bố đến như thế.

Bất luận là thân thể đã trải qua Long Huyết Tẩm Thể, hay là trên người hắn có Chu Tước Nội Giáp, nhiều nhất cũng chỉ có thể khiến chi tính mạng của hắn thoáng kéo dài thêm một chút nữa mà thôi. Hắn thậm chí ngay cả hô hấp cũng không thể thở hơi. Mười hệ cực hạn ma lực dung hợp lại một chỗ làm phát sinh ra lực áp chế khủng bố, vô cùng hoàn mỹ kết hợp làm một, giống như là tối căn nguyên vậy, không gì phá nổi. Căn bản là hắn không có khả năng chống lại. Cơ Động mơ hồ cảm thấy được, cho dù ma lực của mình có đạt đến sáu quan đi nữa, đối mặt với mười hệ Ngũ Hành áp chế hoàn mỹ này cũng đồng dạng phải chết.

Mỗi khi gặp phải những nguy hiểm không thể chống cự được, trong nội tâm Cơ Động không tự chủ được chỉ nhớ tới một thân ảnh mà thôi. Thân ảnh lóng lánh sáng rực, đáng người hoàn mỹ được đóa Hồng Liên bao phủ, Liệt Diễm.

Hắn cũng không có trông mong Liệt Diễm đến đây ra tay cứu hắn, mà chỉ có sự nhớ nhung sâu sắc cùng với sự tiếc nuối mà thôi. Trên thế giới này, người duy nhất mà hắn tiếc nuối, chính là Liệt Diễm. Ngoại trừ điều đó ra, bản thân là người đã từng chết một lần, hắn cũng không cho rằng tử vong có gì đáng sợ nữa.

Thân thể đã bắt đầu vụn vụn, mỗi một khối phương vũ trên bộ Chu Tước Nội Giáp nhất thời trở nên kịch liệt run rẩy. Một lớp quang mang màu trắng ngà chợt hiện lên bên ngoài bộ ngân giáp. Nhưng mà, đối mặt với áp lực khổng lồ do sự liên hợp của mười hệ ma lực gây ra, cũng không có bất cứ tác dụng gì.

Trong lòng, Cơ Động đã tự cười mình, theo lời Thiên Cơ nói, mình là một đời Thánh Vương? Song thuộc tính Thánh Đồ? Xem ra, bọn họ chẳng qua chỉ là một đám lửa đảo mà thôi.

Trong lồng ngực, luồng Âm Dương Lốc Xoáy dưới áp lực bên ngoài tác dụng đã điên cuồng xoay tròn, đạt đến tốc độ luân chuyển trước giờ chưa từng có. Nhưng Cơ Động tuyệt không để ý, cũng như không có cảm thụ sự biến hóa của nó. Đương nhiên, hắn cũng tuyệt đối không từ bỏ, còn chưa tiêu hao hết một tia khí lực cuối cùng, hắn làm sao có thể cam tâm chịu chết?

Hai cánh của Chu Tước Nội Giáp lúc này đã ôm chặt sát bên người Cơ Động. Đột nhiên ngay lúc đó, Cơ Động cảm giác được, từ trên cổ tay phải của mình truyền đến tinh thần ba động lo lắng nóng rực.

Là thực nhật Phượng Hoàng Hỏa Nhi. Nghĩ đến Hỏa Nhi lúc này còn đang ngủ say trong Chu Tước Thủ Trạc, sự không cam lòng vốn không lớn lao lắm của Cơ Động lúc này nhanh như tên bắn trở nên cực kỳ kích động.

Chu Tước đã đem con nó giao cho mình, thế nhưng mình lại mang theo Hỏa Nhi đi đến một cái tuyệt địa như vậy. Lúc này, dưới áp lực khủng bố của Âm Dương Ngũ Hành mười hệ, Hỏa Nhi ngay cả giấy ra khỏi Chu Tước Thủ Trạc cũng không thể. Nếu như mình chết đi, nó làm sao có thể rời khỏi nơi này? Cho dù chết đi, linh hồn của mình cũng không cách nào nhìn mặt Chu Tước được a!

Không được, tuyệt đối không thể chết như vậy được. Sự kiên định mãnh liệt đã hóa thành ý niệm bất khuất. Khí tức cao ngạo của hai đại quân vương lại từ chỗ sâu nhất trong nội tâm Cơ Động bùng nổ ra.

Cùng với sự biến hóa của khí chất, thân thể của hắn tuy rằng vẫn như trước vặn vẹo, Chu Tước Nội Giáp tựa hồ như sắp không thể ngăn lại được nữa, nhưng ma lực trong cơ thể Cơ Động lại xuất hiện biến hóa trước giờ chưa từng có.

Hai lòng bàn tay Cơ Động đồng thời cảm nhận được năng lượng ba động nóng rực. Trong mơ hồ, Cơ Động chỉ cảm thấy thân thể của mình bỗng chốc hóa thành mặt trời màu vàng kim, lại nháy mắt hóa thành mặt trăng màu đen thâm thúy. Hai loại hư ảnh đó không ngừng luân phiên hoán chuyển, áp lực cường đại do mười hệ cực hạn ma lực mang đến không ngờ cũng giảm bớt vài phần.

Đây là hiệu quả do ý chí căn nguyên của hai đại quân vương cùng với nội tâm bất khuất của Cơ Động hoàn toàn dung hợp lại sinh ra. Giờ khắc này đây, chính nhờ khí tức choáng đậy sự không cam lòng của Cơ Động đã kích phát ý chí cao ngạo của hai đại quân vương, hai bên một lần nữa xuất hiện sự dung hợp lần thứ hai. Cơ Động chỉ cảm thấy ý niệm của mình đột nhiên trở nên khổng lồ chưa từng có, khí chất cao ngạo trong ý niệm lại tăng lên không biết bao nhiêu lần. Áp lực do mười hệ ma lực phát ra này giờ không thể khống chế được, thế nhưng hiện tại tựa hồ như ảm đạm đi vài phần. Tuy rằng hắn vẫn không thể di chuyển được, nhưng mà, ngay dưới sự hỗ trợ của ý chí cao ngạo của hai đại quân vương, bản thể Cơ Động bắt đầu phát sinh biến hóa.

Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa màu vàng kim nháy mắt bao trùm toàn thân, Dương Miện màu trắng trên đầu không ngờ cũng biến thành màu vàng kim, chậm rãi dừng lại trên đầu Cơ Động. Quang mang màu vàng kim chói mắt lúc này cũng khiến cho Chu Tước Nội Giáp trên người hắn hòa toàn nhuộm thành màu vàng kim. Quang mang kim sắc dâng trào, dung nhập vào cơ thể. Giờ khắc này đây, Cơ Động nhìn qua không ngờ lại nhìn giống hệt như thân ảnh hiển thị sau lưng hắn, lúc hắn thi triển ma lực cấp bậc ba quan, Hỏa Diễm Quân Vương. Mà ngay lúc Cơ Động biến thành Hỏa Diễm Quân Vương, ngay sau lưng hắn, kim quang chói mắt chợt ngưng đọng lại, biến thành một khối Thái Dương màu vàng kim thật lớn. Hư ảnh Thái Dương này đã hoàn toàn thay thế Hỏa Diễm Quân Vương, tựa hồ như Thái Dương mới là Đồ Đẳng của Cơ Động vậy.

Nghe xong Diêu Khiêm Thư nói, trong lòng Cơ Động không khỏi trầm nghĩ, lần này lựa chọn cùng đi với Diêu Khiêm Thư quả thật là vô cùng chính xác. Chuyện khác không nói, ít nhất là mình cũng học được khá nhiều kiến thức từ tên gia hỏa này.

- Một khi đã như vậy, hiện tại chúng ta nên bắt đầu luôn đi. Lương khô người mang theo cũng chỉ đủ cho chúng ta ăn trong một tháng, nếu ăn uống tiết kiệm một chút có thể lâu hơn. Chúng ta tiết kiệm thời gian, tranh thủ tìm đường ra rồi tính tiếp.

Diêu Khiêm Thư gật gật đầu, trình trọng nói:

- Cơ Động, bất luận là như thế nào, cho dù người học ngày học đêm cũng vậy, nhất định phải đem tất cả những pháp trận của thuộc tính mình hoàn toàn khắc sâu trong đầu. Người là song thuộc tính, những thứ phải học so với ta còn nhiều hơn gấp đôi. Những cái pháp trận này, đều là do các vị tiên bối từ thời viễn cổ dốc hết tâm huyết, trí tuệ mà sáng chế ra, nhất định không được nhớ sai sót chỗ nào, nếu không sẽ không kích phát ra được uy lực chân chính của pháp trận.

Cơ Động nói:

- Ta hiểu rõ rồi. Bây giờ chúng ta chia nhau ra bắt đầu đi. Người lấy lương khô cùng với nước uống chia cho ta một nửa. Ai học xong trước, sẽ chờ người kia trên đỉnh đàn tế ở trung tâm. À, đúng rồi, nếu ta không ở đây, người có gặp vấn đề về chiếu sáng hay không?

- Không đâu, yên tâm đi. Ta chỉ cần đem ma lực Cực Hạn Giáp Mộc hệ rót vào trong các pháp trận, chúng nó sẽ tự động sáng lên, không cần phải thắp sáng đâu.

Tâm trí Diêu Khiêm Thư lúc này đã hoàn toàn đặt hết lên các Giáp Mộc Pháp Trận, cũng không dài dòng nữa, rất nhanh chia lương khô và thức uống làm hai phần, đưa Cơ Động thu vào trong Chu Tước Thủ Trắc. Cơ Động nhanh chóng rời khỏi Giáp Mộc Cung Điện, Diêu Khiêm Thư đóng cửa đại điện lại, vô cùng hưng phấn và hồi hã, bắt đầu tiến hành nghiên cứu.

Cơ Động cũng không có lãng phí thời gian, rất nhanh đi đến trước cung điện đại biểu cho Bính Hỏa Hệ. Cho dù Diêu Khiêm Thư nói nó thần kỳ đến thế nào đi nữa, chỉ có mình chân chính lĩnh ngộ, mới có thể biết được có thật sự cảm nhận như hần từng nói hay không.

Cung điện này cũng không biết là dùng vật liệu gì mà xây dựng, trải qua hơn vạn năm thế nhưng cũng không có chút nào hư tổn. Bất quá cũng có thể giống như lời của Diêu Khiêm Thư nói, cái này cũng là do có sự tồn tại của Ngũ Hành Pháp Trận, nên cung điện được bảo vệ an toàn.

Đẩy cửa bước vào, cũng không có bất cứ sự cản trở gì cả. Cánh cửa rất nặng hơi mở ra một chút, Bính Hỏa màu đỏ tươi từ trên người Cơ Động chột sáng lên một chút, nhất thời chiếu sáng phía trước.

Bước qua khỏi cửa, Cơ Động chậm rãi đi vào trong điện. Ngay khi bước vào bên trong, ánh mắt của hắn liền động lại trên một bức đồ án điêu khắc trên vách tường của Chánh điện.

Đó là một loại cảm giác toàn bộ tâm thần đều hoàn toàn bị hấp dẫn. Ánh mắt của hắn giống như là bị Nam châm mạnh mẽ hút lấy vậy, theo bản năng bước từng bước một đến trước đồ án.

Đó là một bức đồ án lấy Chu Tước làm chính thể, dưới sự chiếu rọi của Bính Hỏa trên người Cơ Động, bức phù điêu trên tường tản mát ra một quang mang hồng nhuận, trơn láng có thần, hết sức kỳ dị. Trong đồ án, Chu Tước đang mở rộng hai cánh, làm thành hình dạng muốn bay lên trời, từng đạo ma văn kỳ dị trên người nó phát ra, quang tròn chung quanh thân thể, hình thành một đồ án hình tròn toàn vẹn. Mỗi một cái ma văn trên đó, tựa hồ đều có sinh mệnh lực đặc thù, giống như là một ngọn lửa đang cháy bùng bùng, không phải là cháy trên bức phù điêu, mà là cháy ở trong lòng Cơ Động. Cảm giác như là, trong nháy mắt này Cơ Động đã hoàn toàn biến thành Chu Tước vậy, ma lực trong cơ thể cũng tự động được luồng Âm Dương Lỗ Xoáy trong cơ thể chuyển hoá, hoàn toàn biến thành Cực Hạn Bính Hỏa. Bính Hỏa màu đỏ được chuyển thành màu vàng, khiến cho cả tòa đại điện càng trở nên sáng ngời hơn.

Tựa hồ như là được Bính Ngộ Nguyên Dương Thánh Hỏa của Cơ Động ảnh hưởng, bức đồ án kia dưới ánh nhìn chăm chú của Cơ Động chột sáng đứng lên. Bính Ngộ Nguyên Dương Thánh Hỏa không ngừng bị cái đồ án kia hút ra. Đồ án Chu Tước bay cao nhất thời biến thành màu đỏ. Giờ khắc này đây, cả người Cơ

Động đã hoàn toàn tiến vào một trạng thái vô cùng đặc thù. Mà ngay cả ma lực trong cơ thể hắn cũng dao động lên, tựa hồ cũng theo một loại quỹ tích đặc thù mà chấn động.

Hắn rốt cuộc cũng hiểu rõ vì sao lúc trước Diêu Khiêm Thư lại kích động đến như vậy. Cái này rõ ràng là một loại đồ án cực kỳ thần kỳ. Ngoại trừ một tia Hồn Độn Chi Hỏa trong cơ thể kia ra, cả người Cơ Động giống như đều tiến vào một loại trạng thái vô cùng đặc thù. Bên ngoài làn da hắn, một lớp trắng bóng tinh thuần chậm rãi hiện ra, Chu Tước Nội Giáp dưới tình huống chưa thức dục ma lực đã như ẩn như hiện xuất hiện.

222. Chương 112 Liệt Diễm Chỉ Dẫn (thượng)

Thực Nhật Phượng Hoàng Hỏa Nhi đang rộng cặp cánh, chọt tung bay đến trước mặt Cơ Động. Trong phút chốc, nó đã bảo trì tư thế giống như bức phù điêu trên vách tường kia y như đúc.

Nếu nói bức phù điêu kia là vật chết, như vậy, Hỏa Nhi trước mắt này hoàn toàn là Chu Tước sống. Mặc dù năng lượng bản thể của nó có sự bất đồng với Chu Tước, là Cực Hạn Song Hỏa giống như của Cơ Động, thế nhưng ngoại hình của nó cũng không khác so với Chu Tước bao nhiêu, chỉ là nhỏ hơn một chút mà thôi.

Tiếng phượng kêu trong trẻo vang lên, tựa như một đạo thiểm điện nháy mắt chấn động trong ý niệm của Cơ Động. Hết thấy mọi cảnh tượng trước mắt đột nhiên biến mất hết, quang ảnh màu kim đỏ nháy mắt hóa thành vô số hào quang lóng lánh, xuất hiện trong đầu hắn. Mỗi một ma văn nhảy lên giống như là dấu ấn khắc sâu vào trong linh hồn của hắn vậy, ngoại trừ màu kim đỏ ra, Cơ Động rốt cuộc cũng không cảm nhận được bất cứ thứ gì khác nữa.

Chu Tước Nội Giáp không biết khi nào đã tự động phóng thích, cặp cánh màu trắng ngà tự động mở rộng sau lưng. Hỏa diễm màu đỏ kim lan tràn trên mỗi phiến giáp của Chu Tước Nội Giáp, bộ dáng hai cánh mở rộng ra, cả người hắn đã hoàn toàn đắm chìm trong đó.

Không phải là học thuộc, mà là chân chính lĩnh ngộ. Mỗi một cái ma văn kia hoàn toàn nở rộ trong toàn bộ ý niệm của hắn. Cơ Động chỉ cảm thấy chính mình giống như biến thành một đoàn Cực Hạn Chi Hỏa, biến thành một ngọn hỏa diễm căn nguyên nhất, tựa như một con Hỏa Phượng Hoàng chân chính đang bay lượn trong không trung, giương cánh bay cao.

Bính Hỏa Pháp Trận Thứ Nhất, năng lực áo nghĩa đại biểu cho Phi Hành.

So với Diêu Khiêm Thư, Cơ Động may mắn có ưu thế hơn nhiều. Hắn đã từng được ở cùng một chỗ với Chu Tước, hơn nữa nhận được Phụng Vũ Chu Tước chăm, tạo thành Chu Tước Nội Giáp, lại có được Hỏa Nhi lúc nào cũng ở cạnh làm bạn với hắn, và bản thân hắn có được hai cánh. Đây cũng là nguyên nhân tại sao ngay khi tiến vào Bính Hỏa Cung điện đã lập tức bị bức phù điêu này hấp dẫn.

Ngay cả bản thân Cơ Động cũng không biết đã trải qua thời gian bao lâu. Khi ý niệm của hắn đã thanh tỉnh lại, ở trong đầu của hắn đã khắc sâu ký ức về bộ đồ án kia, cho dù muốn quên cũng quyết không thể quên được. Mà ở ngay sau lưng hắn, hỏa diễm màu vàng đã ngưng tụ thành bộ Dương Hỏa Phi Hành Pháp Trận, cùng với bức phù điêu trên vách kia giống nhau như đúc. So sánh với bức phù điêu bình thường, chỉ đơn độc hình thức kia mà nói, bộ pháp trận này càng thêm tinh khiết hơn, lại choáng đầy ma văn pháp trận, mới chân chính là hoàn mỹ.

Hai cánh của Chu Tước Nội Giáp mở rộng ra, hỏa diễm màu vàng kim tự động lan tràn ở mỗi sợi lông chim trên cánh, cả người Cơ Động đều tiến vào một loại trạng thái hết sức đặc thù. Kim quang chọt lóe lên, thân thể hắn đã ở giữa trong không trung. Nhân loại khi bay lượn đều vô cùng mất tự nhiên, thế nhưng giờ khắc này đây, sự mất tự nhiên kia đã hoàn toàn biến mất. Cơ Động tựa hồ như đã chân chính biến thành Hỏa Phượng Hoàng, có thể tự do tự tại bay lượn trong không trung.

Đúng vậy, hắn đã lĩnh ngộ, lĩnh ngộ với ý nghĩa chân chính nhất một trong Cửu Đại Bính Hỏa Pháp Trận, Dương Hỏa Phi Hành Pháp Trận.

Lúc này, Chu Tước Nội Giáp đã hoàn toàn biến thành màu vàng, các vị trí khác cũng không có cảm giác gì rõ ràng, nhưng cặp cánh sau lưng lại khiến cho Cơ Động sinh ra một cảm giác giống như nước, sữa giao hòa trước giờ chưa từng có vậy. Nếu nói trước kia khi hắn luyện tập phi hành, chỉ là đem cặp cánh chim này trở

thành một loại công cụ, như vậy, hiện tại cặp cánh chim này đã chân chính biến thành một bộ phận thân thể hần vậy.

Ngũ Hành Pháp Trận, đây là những pháp trận do các tiên bối thời thượng cổ đã dốc hết tâm trí mà sáng tạo ra a! Cảm xúc Cơ Động dâng trào, hần biết, đúng như lời Diêu Khiêm Thư đã nói, nếu như mình có thể lĩnh ngộ được toàn bộ Cửu Đại Pháp Trận, chắc chắn có thể trực tiếp tăng lên đến cấp bậc sáu quan.

Trên khóa Dương Miện ngưng tụ trên đỉnh đầu, lúc này đã bị nhuộm đậm thành một màu vàng kim, rõ ràng hiện ra đầy đủ hai khóa Miện Tinh. Ma lực Cơ Động cũng đã trong lúc không hay không biết này mà đột phá lên đến ba mươi bốn cấp. Ngoại trừ việc Hỗn Độn Chi Hỏa ngưng tụ thành hình ra, không hề nghi ngờ, việc hoàn toàn lĩnh ngộ được cái Pháp Trận thứ nhất này cũng có tác dụng hết sức trọng yếu. Suy tưởng về pháp trận, hiệu quả so với tu luyện đơn thuần rõ ràng tốt hơn rất nhiều.

Cơ hồ có chút khẩn trương, Cơ Động định đi tìm cái Pháp Trận thứ hai. Đúng lúc này, một cảm giác năng lượng ba động cực kỳ quen thuộc chợt từ trên ngực hần dâng lên.

Từng mảnh Hồng Liên chậm rãi giãn nở ra, loại cảm giác ma lực ba động mỗi lần xuất hiện đều khiến tim hần đập nhanh lên lại một lần nữa xuất hiện.

Mặc dù lúc này Cơ Động đang vô cùng hứng khởi, đang gấp gáp muốn đi học cái Ngũ Hành Pháp Trận thứ hai, thế nhưng, ngay khi luồng năng lượng ba động này xuất hiện, tâm trí của hần lập tức tỉnh táo lại, phần khởi biến thành hưng phấn. So sánh với việc thực lực tăng lên nhanh chóng, vị chủ nhân của luồng ma lực quen thuộc này đối với hần mà nói lại càng thêm quan trọng hơn rất nhiều.

- Liệt Diễm.

Cơ Động cơ hồ là có chút khẩn cấp lớn tiếng gọi.

Thanh âm ôn nhu êm tai của Liệt Diễm chợt vang lên trên ngực Cơ Động:

- Ta xin lỗi, Tiểu Cơ Động, ta không ngờ rằng việc ta xuất hiện tại vũ hội khiến cho người gặp phải kết cục như vậy.

Cơ Động vội nói nay:

- Không có vấn đề gì. Nếu cho ta lựa chọn lại lần nữa, cho dù là một ngàn lần, một vạn lần, ta cũng hi vọng có thể gặp được người tại vũ hội. Có thể có người làm bạn nhảy của ta một lần, đừng nói là phải rời khỏi Thiên Can Học Viện, cho dù là lập tức chết ngay, ta cũng cam tâm tình nguyện.

Liệt Diễm chỉ trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên phì cười:

- Tiểu Cơ Động, không nên nói những lời ngu ngốc đó. Bất quá, tuy rằng lần này mang đến cho người không ít phiền toái, thế nhưng hiện tại xem ra, cũng không phải là chuyện xấu. Thật không nghĩ đến, trong khoảng thời gian ngắn ngủi như thế, Hỗn Độn Chi Hỏa của người đã thấp cháy. Hỗn Độn Chi Hỏa bùng cháy, có nghĩa là ý niệm lưu lại của hai đại quân vương đã biến mất, cùng với ý niệm của người hoàn toàn dung hợp thành một thể. Sau này người cũng không cần học tập những Ma Kỹ của bọn họ nữa, mà là khi thực lực đạt đến mức độ nhất định sẽ lĩnh ngộ ra được những ma kỹ mà bản thân người tự có. Hỗn Độn Chi Hỏa có ý nghĩa là căn nguyên, là sự sáng tạo. Ta sở dĩ có thể chiến thắng hai đại quân vương, chính là vì có sự tồn tại của nó. Hiện tại người cũng đã có được nó rồi. Cho dù so sánh với ta đi nữa, chẳng qua là Hỗn Độn Chi Hỏa của ta lớn hơn của người một chút mà thôi. Đã lâu rồi không được uống rượu của người pha chế, ta thật sự rất nhớ.

Cơ Động không chút do dự nói:

- Ta bây giờ sẽ lập tức tiến hành pha chế rượu cho người.

Liệt Diễm nói:

- Không, hiện tại đối với người mà nói, quan trọng nhất là phải học tập Ngũ Hành Pháp Trận trước mắt này.

Nhưng Cơ Động lại nói:

- So với việc tiến hành pha chế rượu cho người, học tập mấy cái Pháp Trận này tính là gì cơ chứ? Liệt Diễm, hãy cho ta đi đi, ta muốn gặp người.

Bốn chữ cuối cùng, thanh âm của hắn không kèm được bất giác mang theo vài phần run rẩy. Đường như, hắn thật sự rất muốn gặp Liệt Diễm. Hơn một tháng qua, mặc dù hắn đã trải qua không ít chuyện, thế nhưng lòng tưởng nhớ của hắn vẫn không giảm đi chút nào, người lại càng ngày càng trở nên mãnh liệt hơn nhiều.

223. Chương 112 Liệt Diễm Chỉ Dẫn (hạ)

- Tiểu Cơ Động, đáng tiếc là chưa được. Quá trình tu luyện của ta còn chưa có chấm dứt. Chỉ vì ta cảm nhận được sự biến hóa trên người người mới không thể không dừng lại. Ta nhất thiết phải nhắc nhở người điều này. Ngũ Hành Pháp Trận trước mắt này đối với người mà nói là cực kỳ quan trọng. Học được chúng nó, người mới có thể trong khoảng thời gian ngắn nhất đột phá đến trình độ đủ năng lực tự bảo vệ mình. Nhưng mà, có một điều người nhất thiết phải nhớ rõ. Ngũ Hành Pháp Trận trước mặt người về mặt ý nghĩa nào đó chính là do Hỗn Độn sinh ra. Thiên Can Thần Thú đúng thời cơ mà sinh ra, sau đó biến đổi qua chín loại hình thái khác nhau, chín loại hình thái này được các nguyên tố ma lực tương ứng trong thiên địa lưu ẩn lại, bởi vậy mới có được uy lực lớn đến như thế. Đến một ngày, người có thể chân chính lĩnh ngộ chúng nó, đem những năng lực của chúng nó hoàn mỹ kết hợp với tự nhiên, như vậy, người sẽ thật sự có được năng lực có thể bảo vệ được ta. Nhưng mà, uy lực của Ngũ Hành Pháp Trận này cực kỳ khổng lồ, đối với sự tăng trưởng ma lực của bản thân người cũng sẽ có sự ảnh hưởng nhất định. Chỉ đơn thuần học tập một cái pháp trận cũng không có gì, nhưng mà, cái mà người có chính là Cực Hạn Song Hỏa, bởi vì ảnh hưởng của Ngũ Hành Pháp Trận, luồng Âm Dương Lốc Xoáy của người sau khi người học cùng lúc nhiều Pháp Trận mà không cách nào có thể duy trì ma lực ở trạng thái cân bằng được. Chính vì để luồng Âm Dương Lốc Xoáy của người không bị mất cân bằng, ta đề nghị người lúc học tập Ngũ Hành Pháp Trận, nhất thiết phải cùng kết hợp Pháp Trận Bính Đình Song Hỏa thuộc tính. Nói cách khác, khi người minh tướng, lĩnh ngộ được một cái Bính Hỏa Pháp Trận, nhất thiết phải đi lĩnh ngộ tiếp theo một cái Đình Hỏa Pháp Trận. Như vậy mới có thể lúc nào cũng bảo trì sự Âm Dương Cân Bằng của bản thân, từ đó đạt đến hiệu quả Song Thuộc Tính Pháp Trận đều được lãnh ngộ tương đồng, ma lực hai thuộc tính cũng gia tăng một cách cân bằng. Âm Dương tương hỗ, ta tin tưởng, có một ngày, người nhất định có thể lĩnh ngộ ra thêm nhiều huyền diệu khác nữa, từ đó sáng chế ra Pháp Trận của chính mình.

Cơ Động nghe Liệt Diễm nói xong, tâm trí kích động khi nghe thấy thanh âm Liệt Diễm của hắn mới dần dần bình tĩnh lại.

- Liệt Diễm, ta hiểu rõ ý của người rồi. Hiện tại ta sẽ đi sang Đình Hỏa Cung Điện để học Pháp Trận.

Liệt Diễm mỉm cười nói:

- Như vậy là tốt nhất. Hai loại Ngũ Hành Pháp Trận đều có chỗ giống nhau, nhưng lại có rất nhiều chỗ khác biệt, đều có những hiệu quả đặc biệt ứng với thuộc tính tương ứng. Mang theo vị tiểu bằng hữu kia của người đi. Thực Nhật Phượng Hoàng, nó cũng coi như là gặp may mắn. Ngũ Hành Pháp Trận đối với nó mà nói hiệu quả tốt không kém gì so với người. Tiểu gia hỏa này khi mới sinh ra đã yếu đuối, có thể thông qua Ngũ Hành Pháp Trận tu luyện để tiến hành khôi phục lại. Cho dù là mẹ nó có ở đây nhìn thấy Bính Hỏa Pháp Trận trước mắt này cũng sẽ vô cùng kinh hãi. Ta phải tiếp tục bế quan đây. Hẹn gặp lại sau.

Cơ Động vội vàng hỏi với theo:

- Liệt Diễm, người còn phải bế quan bao lâu nữa.

Liệt Diễm nhẹ giọng nói:

- Ta cũng chưa biết, thế nhưng bất cứ lúc nào, ta cũng đều luôn luôn theo dõi hành tung của người, cũng vẫn luôn luôn ở ngay bên cạnh người. Đừng quên đóa Hồng Liên trước ngực người...

Hồng Liên lặng lẽ biến mất, thanh âm của Liệt Diễm cũng từ từ biến mất. Cơ Động có chút ngẩn người đứng tại chỗ đó, sự nhớ nhung trong lòng hắn cũng không bởi vì thanh âm của Liệt Diễm mà giảm bớt, ngược lại càng trở nên mãnh liệt giống như là núi lửa phun trào vậy. Đưa tay khẽ kéo vạt áo trước lên, cúi

đầu nhìn xuống đầu ấn Hồng Liên vô cùng sống động trước ngực mình. Ở trong lòng hần, chỉ có năm chữ không ngừng vang vọng:

- Liệt Diễm, ta nhớ ngươi.

o0o

Thời gian như nước chảy, năm tháng như thoi đưa, cuộc sống của Cơ Động trong Địa cung yên tĩnh không một tiếng động lảng lạng trôi qua.

Không có mặt trời, mặt trăng, tự nhiên cũng không biết ngày tháng. Mãi đến khi cạn hết lương khô và nước uống, Cơ Động mới từ trạng thái minh tưởng tỉnh táo lại.

Từng bước từng bước đi lên tế đàn ở trung tâm Địa Cung, trong lòng Cơ Động nhất thời có loại cảm giác không hiểu. Cái đàn tế này tựa hồ cũng không phải vật chết, mà là choáng đầy ma lực ba động mang khí tức của thiên địa.

Không biết từ khi nào, toàn bộ Địa Cung cũng không còn là một mảnh hắc ám, mỗi một tòa cung điện đều tỏa mát ra quang mang nhàn nhạt của thuộc tính mình. Ma lực trước đây đã bị Hỗn Độn Chi Hỏa thôn phệ đã lặng yên khôi phục. Tuy rằng muốn khôi phục đến trình độ lúc Cơ Động và Điều Khiêm Thư mới đến đây còn phải tốn một thời gian rất dài nữa, nhưng không hề nghi ngờ, Ngũ Hành Pháp Trận nơi này sẽ không ngừng hấp thu thiên địa nguyên khí chuyển hóa thành ma lực ẩn chứa trong đó.

Khi Cơ Động bước lên đến bậc thang trên cùng của bực tròn, vừa lúc nhìn thấy từ một phía khác của cái bực, Điều Khiêm Thư hết sức dơ bẩn đang chậm chậm đi lên. Hai người liếc nhìn nhau, đều không khỏi phì cười. Mặc dù bọn họ có đồ ăn, thức uống, nhưng mà cả một thời gian dài không có rửa ráy như vậy, có thể biến thành bộ dáng như thế nào?

Cơ Động còn hoàn hảo một chút, Chu Tước Nội Giáp của hần có công hiệu tự động làm vệ sinh làn da, nhiều nhất chỉ là tóc tai rối loạn, râu ria dài một chút mà thôi. Điều Khiêm Thư thì tệ hơn nhiều, ma lực Cực Hạn Giáp Mộc của hần tuy rằng choáng đầy sinh mệnh lực khổng lồ, nhưng lại không thể giúp hần bớt dơ bẩn. Hơn nữa trong khoảng thời gian này, hần cũng không có tâm trí đi chăm lo ngoại hình. Toàn bộ tâm thần hần đều đặt trong việc lĩnh ngộ Giáp Mộc Pháp Trận.

- Ha ha, Cơ Động, ngươi sao lại biến thành bộ dáng thế này?

Điều Khiêm Thư chỉ vào người Cơ Động cười to nói.

Cơ Động tức giận nói:

- Ngươi ngàn vạn lần đừng đến gần đây. Nếu như mũi của ngươi còn bình thường, ta đề nghị ngươi trước tiên ngửi thử mùi vị trên người của ngươi rồi hãy nói đến người khác.

- Ách...

Cúi đầu nhìn lại mình, lại nhìn đến đầu tóc đã dơ đến mức bết dính lại, Điều Khiêm Thư cười khổ nói:

- Sao chúng ta lại biến thành hình dạng thế này? Chúng ta đã ở đây bao lâu rồi?

Cơ Động bắt đầu dĩ nhiên nói:

- Làm sao ta biết. Trong núi cũng không có ngày tháng. Nếu có mặt trời, mặt trăng còn có thể nhìn là phán đoán thời gian, ở nơi này chúng ta cái gì cũng không có cả.

Điều Khiêm Thư cười hắc hắc nói:

- Bất quá, hết thấy mọi cái đều là đáng giá. Vô cùng đáng giá. Cơ Động, ngươi nhớ kỹ hết chưa?

Cơ Động gật gật đầu:

- Nhớ kỹ cả rồi. Ngươi chắc cũng giống vậy?

Điều Khiêm Thư có chút đắc ý nói:

- Điều đó đương nhiên. Đáng tiếc, ta cũng chỉ có thể lĩnh ngộ được ba bộ Pháp Trận mà thôi. Nhưng cũng chỉ là lĩnh ngộ sơ lược. Càng tiến hành minh tường, lại càng có thể cảm giác được những Pháp Trận này thần kỳ đến mức nào, phảng phất giống như có vô cùng vô tận ảo diệu ẩn chứa trong đó vậy. Lúc trước ta còn tưởng rằng chỉ cần một thời gian ngắn cố gắng học tập, có thể vận dụng được các Pháp Trận này, hiện tại ta mới hiểu được, chỉ cần cả đời chúng ta có thể lĩnh ngộ hết chúng nó, đã có thể cảm tạ trời xanh rồi.

Cơ Động vô cùng đồng tình:

- Ngũ Hành Pháp Trận bác đại tinh thâm, đã có thể tiến hành ngưng tụ nguyên tố ma lực trong thiên địa, cũng đồng thời là sự định hướng đối với năng lực bản thân chúng ta.

Diêu Khiêm Thư hỏi:

- Còn người thì sao? Người lĩnh ngộ được bao nhiêu?

Cơ Động giơ ba ngón tay lên, nói:

- Cũng giống như người, cũng là ba cái Pháp Trận.

Diêu Khiêm Thư tán thưởng nói:

- Tu vi của người còn không bằng ta, có thể lĩnh ngộ nhiều như vậy đã rất tốt rồi. Chúng ta rời khỏi nơi này thôi.

Trên mặt Cơ Động toát ra một tia mỉm cười, cho dù hắn là người hai kiếp, lúc này cũng không khỏi có chút đắc ý. Ba cái pháp trận theo như lời hắn nói, chính là Bính Đình Song Hỏa mỗi loại ba cái a!

Đúng vậy, tu vi Cơ Động không bằng Diêu Khiêm Thư, về mặt trí tuệ và lĩnh ngộ cũng không cao minh gì hơn Diêu Khiêm Thư bao nhiêu. Nhưng mà, hắn lại có một đầu óc tập trung hết sức cao độ, cũng có được sự trợ giúp của Thực Nhật Phượng Hoàng Hỏa Nhi cùng với tác dụng của Âm Dương tương hỗ của chính bản thân hắn. Lại thêm thân thể hắn đã trải qua Long Huyết Tẩm Thể, thể lực cao hơn Diêu Khiêm Thư rất nhiều, từ đầu đến giờ hắn hầu như không hề ngủ, liên tục tiến hành minh tường, lúc này mới đạt đến hiệu quả như vậy.

224. Chương 113 Truyền Tổng Pháp Trận (thượng)

Diêu Khiêm Thư nói:

- Cơ Động, ta cảm thấy từ nay về sau các Thiên Can Thánh Đồ chúng ta nên đến nơi này tiến hành tu luyện đi, nơi này tuyệt đối là thích hợp nhất. Tất cả mọi người đều đến đây học tập Ngũ Hành Pháp Trận, không thể nghi ngờ, nhất định sẽ làm cho thực lực của tất cả chúng ta đều tăng lên rất nhiều. Lúc quay trở lại đây, chúng ta nên chuẩn bị đầy đủ đồ ăn thức uống hơn, ở đây lâu hơn một chút, nhất định có thể lĩnh ngộ được nhiều thứ tốt hơn nữa.

Cơ Động cười nói:

- Ta hiện tại đã cố lắm rồi cũng không lĩnh ngộ được thêm gì. Ta đã đói bụng lắm rồi, miệng khô lưỡi khô. Chẳng lẽ người không đói sao?

Hai người nhìn nhau, đều không khỏi nở nụ cười.

Diêu Khiêm Thư đi lên tế đàn, lựa vị trí đại biểu cho Giáp Mộc đồ án ngồi xuống, Cơ Động thì đi đến chỗ của Bính Hỏa Đồ Ấn. Hai người đối mặt với nhau, trên mặt tựa hồ có chút ý khiêu khích, muốn đánh giá lẫn nhau thành quả lĩnh ngộ trong khoảng thời gian qua của đối phương. Vì để rời khỏi nơi này, không hề nghi ngờ, trong ba cái Pháp Trận mà bọn họ lĩnh ngộ, đều có Truyền Tổng Pháp Trận.

Dương Miện màu trắng đồng thời xuất hiện trên đỉnh đầu bọn họ. Quang mang màu bích ngọc, đại biểu cho ma lực Cực Hạn Giáp Mộc, quang mang màu đỏ kim, đại biểu cho Cực Hạn Bính Hỏa nháy mắt bốc lên cao.

Tại vị trí bọn họ ngồi xuống, đồ án hai đại Đồ Đằng đồng thời lóe sáng, hai người đồng thời nhìn về phía đối phương.

Trên cái Dương Miện màu trắng trên đầu Diêu Khiêm Thư, rõ ràng xuất hiện hai khóa rưỡi Miện Tinh, ma lực của hắn đã từ bốn mươi hai cấp tăng lên bốn mươi lăm cấp. Trong khoảng thời gian không đến hai tháng có thể tăng lên với tốc độ như thế, không thể nghi ngờ là cực kỳ kinh người.

Nhưng mà, khi Diêu Khiêm Thư nhìn đến Dương Miện trên đỉnh đầu của Cơ Động, cũng không khỏi có chút đại ra. Bốn khóa Miện Tinh rõ ràng nằm trên Dương Miện. Ma lực của Cơ Động đã từ ba mươi hai cấp tăng lên đến ba mươi tám cấp. Liên tục sáu cấp, đây là tăng một mạch đến sáu cấp a! Sự chênh lệch ma lực giữa hai người, lúc này đã được rút ngắn một quãng rất lớn.

Lúc này, trong lòng Diêu Khiêm Thư không khỏi nhớ đến lời Thiên Cơ đã từng nói qua, Cơ Động chính là một đời Thống soái Thiên Can Thánh Đồ, Thánh Vương.

Cực Hạn Ma Lực đồng thời bốc cao lên, sau lưng hai người, đồng dạng hiện ra Pháp Trận hình tròn. Sau lưng Diêu Khiêm Thư, Thanh Long uốn lượn, tựa như bay lượn trong mây vậy, từng đạo ma văn hình thoi không ngừng vằn vãi chung quanh. Sau lưng Cơ Động, là Chu Tước màu đỏ kim đang dang rộng hai cánh, lặng yên đứng đó, ma văn hình lục giác không ngừng bay múa xung quanh.

Đây chính là hai cái Pháp Trận mà hai người đã lĩnh ngộ được, Dương Mộc Truyền Tổng Pháp Trận và Dương Hỏa Truyền Tổng Pháp Trận.

Ma lực tràn ngập không trung, phía trên dần tể, Giáp Mộc cùng với Bính Hỏa hai đại Đồ Đằng đồng thời sáng rực lên, ma quang giống như vằn vãi bốc lên cao, hóa thành hai đạo quang trụ hoàn toàn bao phủ thân thể bọn họ vào bên trong. Truyền Tổng Pháp Trận phát ra quang mang rực rỡ, tự động bay lên, dung nhập vào hai cột sáng tương ứng đang bao phủ bọn họ. Quang mang mãnh liệt nháy mắt nở rộ, sau đó lập tức thu liễm lại. Ngay sau đó, thân thể của bọn họ cũng đã biến mất không thấy đâu nữa.

Đây không phải lần đầu tiên Cơ Động tiến hành truyền tống, nhưng cũng tuyệt đối là lần đầu tiên hắn có thể tự mình khống chế việc truyền tống. Mặc dù là hắn vẫn như trước không biết mục tiêu truyền tống đến nơi nào, nhưng có thể tự khống chế ma lực bản thân kết hợp với Pháp Trận, cảm nhận được sự huyền diệu của Truyền Tổng Pháp Trận, loại cảm giác xuyên qua không gian như thế này vẫn gây cho hắn một loại cảm nhận hoàn toàn mới.

Hào quang chợt lóe lên, Cơ Động và Diêu Khiêm Thư cơ hồ đồng thời xuất hiện, hai người không hẹn mà cùng nhắm hai mắt lại. Ít nhất hơn một tháng trời không có nhìn thấy ánh sáng mặt trời, bất thành linh nhìn thấy ánh sáng khiến cho bọn họ có chút không chịu nổi. Khoảng chừng hơn một phút sau, thị giác bọn họ mới dần dần khôi phục lại được. Ánh mặt trời chiếu rọi, ánh nắng tươi sáng, cảm nhận được bóng cây trải dài xuống mặt đất, hai người đều không khỏi thở dài một chút. Bọn họ rất cuộc cũng phán đoán chính xác, muốn rời khỏi được Địa Cung, nhất định phải sử dụng Truyền Tổng Pháp Trận. Lúc này, bọn họ đang đứng trong một mảnh rừng rậm.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, hai người một lần nữa nhìn nhau, nhìn thấy bộ dáng nhếch nhác của đối phương càng thêm rõ ràng hơn. Nhất là Diêu Khiêm Thư, bộ dáng hắn so với một tên ăn mày còn tệ hơn một bậc.

Diêu Khiêm Thư đưa tay ấn lên một gốc đại thụ, một đạo bích quang chợt hiện lên, hai mắt hắn nhất thời sáng rực lên:

- Chúng ta đang ở trong khu rừng sương mù. Cái Truyền Tổng Pháp Trận kia đưa chúng ta vào trong rừng rậm. Nếu lần sau chỉ có hai người chúng ta trở lại đây, chúng ta chỉ cần tiến vào phạm vi trong đầm lầy sương mù, liền có thể thông qua Pháp Trận trở lại Địa Cung.

Cơ Động gật gù đầu, nói:

- Chúng ta trước tiên nên tìm thứ gì ăn đi, tắm rửa thân thể một chút, thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ rồi nói tiếp.

Diêu Khiêm Thư ha ha cười, nói:

- Chuyện đó đương nhiên. Nếu có Nhân Thủy hoặc Quý Thủy Thánh Đồ ở đây thì tốt rồi, chuyện tắm rửa thân thể sẽ không phải lo lắng gì. Thứ ăn thì không sao, có Giáp Mộc Thánh Đồ ta ở đây, chẳng lẽ một ít cây trái cũng không kiếm được cho người hay sao? Có rừng rậm ở đây, liền nhất định có sông suối chảy quan, nếu không cũng không thể có nhiều cây cối đến như vậy. Người cứ việc đi theo ta là được.

Rừng rậm, tuyệt đối là lĩnh vực của ma sư Mộc Hệ. Cơ Động cũng không biết Diêu Khiêm Thư làm như thế nào, không đầy nửa canh giờ sau, hai người đã tắm rửa sạch sẽ, ngồi bên cạnh một dòng suối nhỏ nhưng vô cùng trong suốt, vừa ăn một đồng hoa quả lớn.

Một thời gian dài ăn lương khô như vậy, lại có được hoa quả để ăn, không thể nghi ngờ đối với bọn họ mà nói, tuyệt đối là một chuyện hạnh phúc. Hạnh phúc có rất nhiều định nghĩa, thông thường đối với mọi người, hạnh phúc cũng không phải là có được những thứ vô cùng quý giá, hạnh phúc vốn không có bất cứ liên hệ gì với tiền tài danh vọng. Một người đang lúc đau bụng có thể lập tức nhìn thấy nhà vệ sinh là một loại hạnh phúc, sau khi hấn giải quyết xong mọi chuyện, có người thuận tay đưa cho hấn một tờ giấy cũng là một loại hạnh phúc. Mà đối với Cơ Động và Diêu Khiêm Thư mà nói, ăn được hoa quả tươi mát như vậy, cũng là một loại hạnh phúc lớn nhất.

Nước trái cây trong veo làm mát lòng mát dạ, Diêu Khiêm Thư không khỏi thoải mái rên lên một tiếng, trực tiếp ngã ra trên bãi cỏ, thì thào lẩm bẩm:

- Cơ Động, hiện tại ta muốn thử cảm giác vừa tắm ánh mặt trời vừa ngủ. Lúc còn ở Địa Cung cũng không thấy mệt mỏi, đến khi đi ra đây mới cảm nhận được. Người không phiền chứ?

Cơ Động lạnh nhạt cười, nói:

- Không có gì. Người đừng ngủ vội, ta có lễ vật muốn tặng cho người.
- Lễ vật?

Bản tính háms tiền của Diêu Khiêm Thư cũng không bởi vì học xong Ngũ Hành Pháp Trận mà thay đổi. Nghe được hai chữ lễ vật, nhất thời hai mắt sáng bừng, lẩn người một cái đã bật dậy, ánh mắt đầy vẻ khao khát nhìn chăm chăm về phía Cơ Động.

Cơ Động nhìn thấy bộ dáng của hấn, cảm thấy buồn cười, bật cười nói:

- Người có thể đừng có lúc nào cũng nghĩ đến tiền bạc hay không? Ta cũng không có tiền mà cho người đâu.
- Tinh Hạch cũng được mà! Hay là Tinh Miện ta cũng không từ chối đâu. Không nhất định phải là tiền đâu. Hắc hắc.

Về mặt Diêu Khiêm Thư đây về nịnh nọt nói.

225. Chương 113 Truyền Tống Pháp Trận (hạ)

- Lần này mạo hiểm tiến vào Địa Cung tìm bảo tàng, tuy rằng cũng liên tục gặp phải nguy hiểm, bất quá có thể học được Ngũ Hành Pháp Trận, tất cả đều phải nhờ vào bức tàng bảo đồ kia của người. Ta điều chế cho người một ly rượu, có thể coi như là một phần lễ vật vậy.

Diêu Khiêm Thư có chút thất vọng nói:

- Người cũng biết điều chế rượu nữa a! Ta đối với rượu cũng không có hứng thú cho lắm. Thật ra cũng lâu lắm rồi ta cũng không có uống qua rượu.

Khóe miệng Cơ Động toát ra một tia cười khổ:

- Người là người đầu tiên không cảm thấy hứng thú khi nhắm nháp Kê Vỹ Tửu do ta điều chế. Hy vọng sau này người cũng có thể bảo trì như vậy, không có mãi đòi ta pha chế rượu.

Vừa nói, hấn vừa mở ra Bình Điều Chế, đổ ba loại rượu ngon theo tỷ lệ nhất định vào trong bình, đóng nắp bình cẩn thận, cổ tay run lên, Bình Điều Chế đã bay vào trong không trung, xoay tròn mãnh liệt.

Nhìn đến thủ pháp pha chế rượu của Cơ Động, ánh mắt Diêu Khiêm Thư không khỏi sáng lên, trong lòng thầm kêu lên một tiếng:

- Nhanh quá.

Bình Điều Chế ở trong lòng bàn tay Cơ Động tựa như sóng lại vậy. Bình Điều Chế thủy tinh mang theo chất rượu pha trộn hai màu vàng kim và trắng mịn không ngừng nhảy múa, hóa thành một loại quang mang đặc thù.

Thực lực càng tăng cao, ở phương diện điều chế rượu, Cơ Động càng thêm thành thạo rất nhiều, thậm chí với một số thủ pháp thần ảo ở kiếp trước hẳn cũng dần dần có thể tiến hành thử nghiệm được. Giống như chén rượu mỹ lệ khi thi đấu với Phát Thụy, Cửu Thiên Tiên Nữ Giáng Trần, cho dù là ở kiếp trước, tại thời điểm đỉnh cao nhất của hẳn cũng không thể mỗi lần điều chế đều có thể thành công. Nhưng tại kiếp này, chỉ dựa vào một ít tố chất thân thể hơn người đã lập tức thành công ngay lần đầu tiên.

Ba đoàn tinh quang đột nhiên bùng nổ từ trên Bình Điều Tửu, Cơ Động vẫn như trước ngồi trên mặt cỏ, cũng chỉ như trước một tay bay múa. Thế nhưng lúc này ở trong mắt của Diêu Khiêm Thư chỉ cảm thấy hoa lên một trận, phảng phất giống như có ba khỏa mặt trời màu vàng kim phân biệt từ đỉnh đầu Cơ Động cùng với hai bên thân thể chợt dâng lên. Rung động, chỉ có hai từ rung động mới có thể hình dung ra tâm tình của hẳn lúc này mà thôi. Cho dù hẳn đối với phương diện pha chế rượu cũng không am hiểu lắm, nhưng cũng hoàn toàn có thể nhìn thấy được tài nghệ tinh thâm của Cơ Động ở phương diện này.

Quang mang đồng thời thu liễm lại, ba khỏa mặt trời tựa hồ trong chớp mắt hạ xuống, dừng lại trên bàn tay của Cơ Động. Bình Điều Chế bị Cơ Động nắm chặt trong lòng bàn tay, thông qua thân bình bằng thủy tinh có thể nhìn thấy được, rượu bên trong bình vẫn còn xoay tròn liên tục.

Diêu Khiêm Thư nhịn không được nói:

- Cơ Động, người thật sự là một gã Điều Tửu Sư sao?

Cơ Động lạnh nhạt nói:

- Ta thích người gọi ta là Tửu Thần hơn.

Nghe qua lời của hẳn tựa hồ có chút cao ngạo, thế nhưng hẳn quả thật có năng lực để kiêu ngạo như vậy. Từ khi đi đến thế giới này, cho dù là đối mặt với kẻ có danh hiệu cao nhất của Điều Tửu Sư Công Hội, Cửu Tinh Điều Tửu Sư Lô Đế, hẳn cũng không có thất bại. Hơn nữa còn dưới tình huống chỉ dùng thủ pháp pha chế rượu thuần túy, không có sử dụng một chút ma lực phụ trợ nào cả. Trước khi chưa có ai có đủ năng lực để đánh bại được hẳn, liền không có ai có thể làm dao động được danh hiệu Tửu Thần của hẳn.

Diêu Khiêm Thư ha ha cười:

- Được rồi, để ta đây nhắm nháp một chút, xem thử xem Kê Vỹ Tửu do Tửu Thần điều chế ra sẽ có hương vị như thế nào.

Cơ Động mở bình điều chế rượu ra, đem thứ dịch rượu lúc này đã biến thành một màu vàng kim sẫm, đổ vào một ly uống rượu bằng thủy tinh, đưa cho Diêu Khiêm Thư:

- Ly rượu này bao gồm ba phần mười rượu hạnh nhân trắng, thêm năm phần mười kim tửu, cùng với hai phần mười rượu ốc vị chanh đặc biệt kết hợp lại mà điều chế thành. Tên của nó gọi là Thiên Đường.

Diêu Khiêm Thư đón lấy chén rượu, nhìn chăm chú vào chất rượu màu vàng sẫm kia:

- Nghe tên tựa hồ không tệ a! Để ta nếm thử xem sao.

Vừa nói hẳn vừa há hốc một hớp lớn.

Nhìn bộ dáng uống rượu của Diêu Khiêm Thư, Cơ Động không khỏi nhíu mày lại, hẳn đã bắt đầu hối hận về việc pha chế rượu cho Diêu Khiêm Thư nhắm nháp. Vốn là hẳn định cảm tạ Diêu Khiêm Thư, thế nhưng hiện tại xem ra, chẳng khác nào đóa hoa lài cấm bãi phân trâu. Người này uống như vậy mà biết thưởng thức rượu của mình hay sao? Hẳn thật sự vô cùng hoài nghi chuyện đó.

Diêu Khiêm Thư hớp ba hớp đã uống sạch chén Thiên Đường này, quay đầu nhìn về phía Cơ Động, trong mắt lóe ra hào quang.

Cơ Động vừa định bắt chước Diêu Khiêm Thư nằm ngả ra ngủ một chút, đã bị hẳn chụp lấy đầu vai:

- Cơ Động, thêm một ly nữa, thêm một ly nữa đi, được không?

Cơ Động nhàn nhạt nói:

- Mỹ vị không được dùng nhiều. Rượu này nặng như thế, nếu người uống quá nhiều, đầu lưỡi sẽ bị chai đi, về sau người có nhấm nháp rượu ngon cỡ nào cũng không cảm nhận được mỹ vị của nó.

Diêu Khiêm Thư tán thưởng nói:

- Rượu này quả thật quá ngon, ta chưa từng được uống qua loại rượu ngon như thế này. Mùi rượu có ẩn chứa nhiệt khí, giống như trong nháy mắt làm cho linh hồn của ta tan chảy đi vậy. Thiên Đường, tên này thật sự rất chính xác. Cơ Động, người nhất định là một thành viên của Điều Tử Sư Công Hội rồi, đúng không?

Cơ Động có chút buồn cười, nói:

- Người đoán sai rồi. Ta muốn ngủ một chút, người không phải là rất mệt mỏi rồi sao? Nghỉ ngơi một chút đi. Sau đó chúng ta sẽ thương lượng tiếp theo nên đi đâu.

Diêu Khiêm Thư vô cùng bất đắc dĩ nói:

- Ta nói này Cơ Động, người có thể nào không làm ra vẻ già dặn như vậy hay không? Xét tuổi tác, ta còn lớn hơn người năm tuổi kia mà.

Cơ Động ngả người nằm trên bãi cỏ:

- Ta trưởng thành sớm, không được sao?

Diêu Khiêm Thư cười hắc hắc, nói:

- Cơ Động, ta tính như vậy, hay là chúng ta hợp tác, mở ra một cái quán rượu, nhất định sẽ phát tài to. Người chuyên pha chế rượu, ta phụ trách kinh doanh, người thấy sao? Tiền kiếm được chúng ta mỗi người một nửa.

Cơ Động tức giận trừng mắt liếc nhìn hắn một cái:

- Không phải người nào cũng có tư cách uống rượu do ta điều chế.

Nói xong, hắn nhắm hai mắt lại, không để ý gì tới Diêu Khiêm Thư nữa.

Diêu Khiêm Thư bất đắc dĩ, cũng đành nhắm hai mắt lại, nằm xuống. Hai người trong khoảng thời gian vừa qua quả thật mệt mỏi vô cùng, tuy rằng cứ như vậy ăn ngủ ngoài trời cũng không phải là sự lựa chọn tốt gì, nhưng bọn hắn thật sự cũng chẳng muốn nhúc nhích gì, liền như vậy mà ngủ.

Trời làm màn, đất làm giường, loại cảm giác này rất kỳ lạ. Nhưng đây cũng là cách nghỉ ngơi tiếp cận với nguyên khí tự nhiên trực tiếp nhất. Không biết trải qua bao lâu, đang lúc ngủ say, Cơ Động đột nhiên bừng tỉnh, tựa hồ linh cảm được có một loại cảm giác nguy hiểm đánh thức hắn dậy.

Hắn cũng không có nóng lòng mở hai mắt, mà đem tinh thần tập trung trên thính giác, lắng nghe động tĩnh xung quanh. Trong mơ hồ, thanh âm lộp bộp không ngừng truyền đến. Thanh âm này còn khá xa, thế nhưng càng lúc càng nhanh tiếp cận đến chỗ của bọn họ.

Xoay người ngồi dậy, Cơ Động kéo lấy bả vai của Diêu Khiêm Thư:

- Mau tỉnh lại, có chuyện xảy ra.

Diêu Khiêm Thư mơ mơ màng màng nói:

- Có chuyện gì xảy ra chứ? Ta đang ngủ, đừng có làm phiền ta. Mấy ngày nay mệt chết đi được.

Bính Hỏa kích phát, Cơ Động dùng tay đập mạnh lên bả vai của Diêu Khiêm Thư. Cảm giác nóng rực như thiêu đốt truyền đến, Diêu Khiêm Thư kêu lên một tiếng đau đớn, vội ngồi bật dậy, lúc này đây không muốn tỉnh cũng không được nữa.

Không đợi hắn kịp trách cứ Cơ Động, Cơ Động đã lôi hắn đứng dậy. Thanh âm lộp bộp kia càng lúc càng trở nên rõ ràng hơn. Hơn nữa đúng là đang hướng về phía của bọn hắn.

- Cơ Động, người làm gì vậy?

Diêu Khiêm Thư vừa xoa xoa bả vai vừa hỏi. Tinh thần của hắn vẫn còn chưa có hoàn toàn khôi phục lại, vô cùng bất mãn.

Cơ Động trầm giọng nói:

- Có cái gì đang tiến về phía chúng ta. Cẩn thận một chút.

Đúng lúc này, một thanh âm khiến Cơ Động có cảm giác vô cùng quen thuộc vang lên:

- Cơ Động, muốn tìm người đúng là một chuyện không dễ dàng gì a! Không ngờ tới, đã trải qua hơn ba tháng rồi. Người có biết không, trong ba tháng này, mọi người ở Trung Nguyên Thành vì người mà phải điêu đứng đó.

226. Chương 114 Mộc Khắc Thổ, Cực Hạn Giáp Mộc Vạn Thiên Mâu (thượng)

- Hỗn độn sáng tạo thế giới, liệt diễm chiếu rọi khắp nhân gian, tỉnh lại đi, ngủ say trong cơ thể ta Chu Tước ma lực.

Quang mang màu trắng nháy mắt lóe lên, Âm Dương Lốc Xoáy trên ngực xoay tròn mãnh liệt, Chu Tước Nội Giáp chợt xuất hiện, bao phủ toàn thân. Ngay cả Diêu Khiêm Thư cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Cơ Động thi triển ra Chu Tước Biến, không khỏi giật cả mình.

- Cơ Động, người...

Cơ Động trầm giọng nói:

- Không có thời gian giải thích mọi chuyện với người, là địch nhân đến truy sát ta. Từ Trung Nguyên Thành đến đây, tu vi lên đến Lục quan.

Vừa nói hắn vừa quàng tay qua nách Diêu Khiêm Thư, hai cánh sau lưng đang rộng, khẽ phất vài cái, đã mang theo Diêu Khiêm Thư phóng thẳng lên trời, chuẩn bị bay đi.

- Khó khăn như vậy mới tìm được người, đầu thế để người dễ dàng chạy mất như vậy được.

Thanh âm quen thuộc kia lại vang lên. Đúng lúc đó, một thanh âm khác chợt vang lên, mang theo vài phần nặng nề gầm lên.

Mặt đất chợt chấn động một cái, một tầng quang mang màu vàng mãnh liệt chợt nháy mắt phủ kín mặt đất. Ngay sau đó, một thanh âm gầm rú tựa như tiếng đất động dậy bỗng vang lên. Cơ Động và Diêu Khiêm Thư chỉ cảm thấy thân thể trầm xuống, hai người vừa mới bay lên khoảng hai mươi thước đã trở lại mặt đất. Cho dù là Cơ Động đang dang rộng cặp cánh Chu Tước cũng không cách nào kéo bọn họ lên được.

Diêu Khiêm Thư giật mình nói:

- Mậu Thổ Hệ, trọng lực thuật.

Loại Mệnh Trung Kỹ phạm vi lớn như thế này hắn cũng đã từng nghe qua, theo như hắn biết, đây là loại kỹ năng cường đại chỉ có những ma sư Mậu Thổ Hệ cấp bậc sáu quan trở lên mới có thể thi triển. Mặc dù nó không phải là Tắt Sát Kỹ, thế nhưng trong thực chiến vẫn có tác dụng cực kỳ quan trọng.

Hai người một lần nữa quay trở lại mặt đất, chỉ cảm thấy thân thể mình trở nên nặng nề rất nhiều. Nếu chỉ có một mình Cơ Động, hắn có lẽ còn có thể nhờ Bính Hỏa Phi Hành Pháp Trận trợ giúp mà phá tan sự cấm chế của Trọng Lực Thuật mà bay đi. Nhưng mà, hắn cũng không có thử bỏ đi, bởi vì hắn khẳng định rõ ràng, mang theo Diêu Khiêm Thư, hắn căn bản không có khả năng bay đi dễ dàng. Sự chênh lệch về ma lực, cộng thêm sức nặng của hai người, với tu vi hiện tại của hắn cũng không thể nào rời đi được.

Từ trong rừng cây ven sông, phốc phốc mấy tiếng vang lên, mười sáu thân ảnh đồng thời phóng ra, tốc độ nhanh vô cùng, tựa như là tên bắn tới, tựa hồ chỉ là thân ảnh lóe lên, mười sáu đạo thân ảnh cũng đã phóng ra, vây Cơ Động và Diêu Khiêm Thư lại chính giữa.

Toàn bộ đều mặc áo màu đen, trên đầu có Dương Miện màu trắng, thể hiện rõ ma lực ba quan, thuộc tính đều là Mậu Thổ Hệ. Động tác của mười sáu người đều như một, chẳng những rất nhanh, hơn nữa cực kỳ

chính tề, khí tức đồng loạt, tựa như chỉ là một người. Không hề nghi ngờ, tất cả bọn họ đều là những ma sư đã trải qua huấn luyện đặc thù.

Ngay sau đó, từ trong rừng cây đi ra hai người. Đi ở phía trước, chính là kẻ đã từng truy sát Cơ Động, lại bị Cơ Động nhờ vào Chu Tước Biến bay lên không trung trốn thoát, Đội trưởng Cẩm vệ quân của Trung Thổ Đế Quốc, Lục quan Bính Hỏa Thiên Sĩ Hoàng Lê Minh. Đi bên cạnh hắn, là một gã trung niên tuổi chừng bốn mươi, trên đỉnh đầu, Dương Miện Mậu Thổ Hệ màu trắng phát ra hào quang lóng lánh, cũng đồng dạng là sáu quan. Trên Miện Hoàn có ba khỏa Miện Tinh, đại biểu cho thực lực sáu mươi sáu cấp, có tu vi tương đương với Hoàng Lê Minh.

Cơ Động làm thế nào cũng không ngờ rằng Hoàng Lê Minh có thể tìm được mình như vậy. Phải biết rằng hắn và Diêu Khiêm Thư chỉ vừa mới rời khỏi Địa Cung không bao lâu, cho dù hai người vừa rồi ngủ cũng không ngắn, nhưng cũng không có khả năng vượt qua mười hai canh giờ.

- Người làm sao tìm được ta?

Cơ Động trầm giọng hỏi.

Hoàng Lê Minh nhìn chằm chằm Cơ Động, thần sắc không còn thoải mái như lần đầu tiên nữa, ngược lại mang theo vài phần nghiêm trang cùng với nhẹ nhõm, tựa hồ như vừa trút được gánh nặng gì đó vậy. Không chút gì giấu diếm, nói:

- Lúc trước tuy rằng để cho người chạy thoát, nhưng mà, trên người của người ta đã để lại ký hiệu. Đó là một loại kỹ năng đặc thù của Hỏa Diễm Ma Sư, tọa kỵ của ta. Nó để lại trên người của người một mùi hương đặc thù làm ký hiệu, ít nhất phải hơn nửa năm mới có thể bay hết. Đến khi ta quay về tìm được người thích hợp đến giúp ta đối phó người, quay lại tìm người, phát hiện ra người đã đi sâu vào bên trong Địa Linh Sơn.

Khu vực trung tâm của Địa Linh Sơn là nơi mà bọn chúng ta cũng không dám tiến vào. Mặc dù ta cũng không hiểu người vì sao có thể vào được trong đó, nhưng chúng ta cũng chỉ có thể chờ đợi mà thôi. Thật lâu mới cảm nhận được khí tức của người đã rời khỏi Địa Linh Sơn. Bọn ta lập tức đuổi theo, đến khi đến Thiên Cơ Thành, lại còn phát hiện người đã ở đó đánh chết một gã Tử Tước. Nhưng mà, trong nháy mắt lại đã vượt mất tông tích của người, vẫn là chậm mất một bước. Rơi vào đường cùng, chúng ta chỉ có thể

sự che chở của cánh chim màu bạc kia, sắc mặt vị Mậu Thổ Thiên Sĩ kia trở nên thoải mái hơn vài phần. Sáu đạo hoàng quang kia nháy mắt bốc lên cao, toàn bộ dừng mảnh dung nhập vào trong thân thể Thiên Không, Đồ Đằng của Mậu Thổ Hệ. Nhất thời, hào quang trên người con chim bạc kia chợt phóng ra mảnh liệt, dang cánh bay lên trời, nháy mắt đã xông đến trời cao, hóa thành một quang điểm màu bạc rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Ngay khi con chim màu bạc kia hoàn toàn biến mất, toàn bộ không gian bên trong đã biến thành một mảnh màu vàng nâu.

Nặng nề, khí tức áp lực làm cho người ta có cảm giác không hít thở nổi. Sắc mặt Mậu Thổ Thiên Sĩ có chút tái nhợt, tay phải nắm lại, chỉ về phía trước, một cỗ ý niệm cường đại nhất thời bao phủ lên trên người của Diêu Khiêm Thư.

Ngay sau đó Cơ Động phát hiện, không trung đột nhiên tối sầm lại, vô số điểm đen thật nhỏ đã bắt đầu xuất hiện trong không trung. Trong không khí lúc này bởi vì ảnh hưởng của Dương Mộc Ngưng Tụ Pháp Trận mà tràn ngập ma lực Giáp Mộc khổng lồ, thế nhưng cũng đồng thời tràn ngập nguyên tố Mậu Thổ Hệ cực kỳ ngưng đọng. Vào giờ khắc này, nguyên tố Mậu Thổ tựa hồ như đã mạnh mẽ thoát khỏi thuộc tính áp chế của Cực Hạn Giáp Mộc, khí tức cực kỳ điên cuồng kia đã bắt đầu tiếp cận Cực Hạn Dương Hỏa của Cơ Động.

- Tất Sát Kỹ, Lưu Tinh Giáng Hạ.

Mậu Thổ Thiên Sĩ nổi giận gầm lên một tiếng, từ trên người hắn, một đạo quang mang màu vàng nâu chợt dâng trào lên, bắn thẳng vào không trung. Những gì phát sinh tiếp theo không khỏi phải khiến người khác phải cực kỳ rung động.

Trong không trung, vô số điểm đen kia đã trở nên rõ ràng hơn, bản thân chúng cũng không phải màu đen, mà là màu vàng, màu vàng của Mậu Thổ Hệ. Mỗi một cái quang điểm màu vàng đều có hình tròn, trong quá trình rơi xuống, càng khiến cho không trung trở nên tối tăm hơn.

Tất Sát Kỹ, đây là Tất Sát Kỹ mà chỉ có cường giả cấp bậc sáu quan có thể thi triển ra a! Cơ Động chỉ cảm thấy trên ngực mình chợt dâng đến áp lực không nói nên lời, làm cho hắn sinh ra cảm giác thống khổ như máu huyết sắp dâng trào ra vậy. Cho dù là cùng một Tất Sát Kỹ, nhưng ma sư khác nhau thi triển cũng sẽ phát ra uy lực bất đồng. Bản thân Tất Sát Kỹ cũng có phân ra cao thấp, không hề nghi ngờ, cái Tất Sát Kỹ mà vị Mậu Thổ Thiên Sĩ này phóng thích ra dưới tình huống bị ma lực Cực Hạn Giáp Mộc của Diêu Khiêm Thư áp bách mà phóng thích ra này, tuyệt đối là Tất Sát Kỹ thuộc loại cao cấp nhất của Mậu Thổ Hệ, đỉnh cao Tất Sát Kỹ.

Cơ Động và Diêu Khiêm Thư đối với cái Tất Sát Kỹ này cũng không có quen thuộc gì, nhưng Hoàng Lê Minh lúc này đang đứng áp trận gần đó đã vô cùng kinh hãi. Lưu Tinh Giáng Hạ, cái Tất Sát Kỹ Mậu Thổ Hệ này có thể nói là giấc mộng của toàn bộ các ma sư Mậu Thổ Hệ. Đặc điểm của đỉnh cao Tất Sát Kỹ là gì? Chính là dưới tình huống ma lực tăng lên đến trình độ nhất định, có thể chuyển hóa thành Siêu Cấp Tất Sát Kỹ, uy lực đủ sức hủy thiên diệt địa.

Gã Mậu Thổ Thiên Sĩ này hiện tại cũng chưa thể là được chuyện đó, nhưng mà, đợi đến khi ma lực của hắn tăng lên đến Cửu Quan, lại là hoàn toàn có thể làm được. Chỉ cần hắn có thể làm cho mỗi một khóa Lưu Tinh rơi xuống đều biến thành hình dạng của Mậu Thổ Thần Thú Thiên Không, như vậy, cái Tất Sát Kỹ này đã biến thành Siêu Cấp Tất Sát Kỹ, Thiên Không Lưu Tinh Vũ.

Rung động, duy nhất chỉ có hai chữ rung động mới có thể hình dung tâm tình lúc này của Hoàng Lê Minh. Hắn vẫn tự cho rằng thực lực của mình còn cao hơn Mậu Thổ Thiên Sĩ này một chút. Tuy rằng ma lực hai người cũng không chênh lệch bao nhiêu, nhưng ở phương diện ma kỹ cùng với không chế ma lực, Hoàng Lê Minh còn cao hơn Mậu Thổ Thiên Sĩ kia một bậc. Nhưng mà lúc này nhìn thấy Mậu Thổ Thiên Sĩ kia thi triển ra cái Tất Sát Kỹ này, Hoàng Lê Minh rõ ràng, chỉ sợ mình muốn chiến thắng hắn cũng không còn có khả năng, thắng bại khó có thể phân biệt được. Không ngờ rằng tên gia hỏa này ngoài mặt tự cao tự đại nhưng lại ẩn nhẫn đến như vậy, âm thầm tu luyện thành công cái đỉnh cấp Tất Sát Kỹ này.

Mà ngay khi gã Mậu Thổ Thiên Sĩ đem cái đỉnh cấp Tất Sát Kỹ Lưu Tinh Giáng Hạ này phóng xuất ra, hai trong mắt của Diêu Khiêm Thư cũng hoàn toàn biến thành màu xanh ngọc bích, hai tay giờ thẳng lên

trời, ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, toàn bộ quang mang màu xanh ngọc bích nhất thời bốc cao lên.

- Phỉ thúy Thanh Long.

230. Chương 116 Phỉ Thúy Thanh Long (thượng)

Điều Khiêm Thư hét lớn một tiếng, ma lực Cực Hạn Giáp Mộc nháy mắt bùng nổ mãnh liệt. Năng lượng ba động dâng trào trong nháy mắt phóng ra không gì sánh kịp, khí tức sinh mệnh lực cuộn cuộn dâng trào khiến cho hai kẻ cùng có được ma lực Bính Hỏa là Cơ Động và Hoàng Lê Minh đều cảm giác được Bính Hỏa của bản thân mình đều được làm dịu nhẹ đi rất nhiều.

Từ trong Nặc Đinh Sâm Lâm sau lưng bọn họ không xa tựa hồ như tản mát ra một tầng thanh quang mênh mông, cùng với ma lực Cực Hạn Giáp Mộc kia kết hợp lại, khiến cho quang mang màu xanh ngọc bích kia càng trở nên oánh nhuận hơn rất nhiều. Sinh mệnh lực cuộn cuộn mạnh mẽ nháy mắt ngưng tụ lại trên không trung, hóa thành một con rồng màu xanh ngọc bích cực lớn, thân thể dài hơn mười trượng, đang làm tư thế phóng thẳng lên trời. Thân hình nó mở rộng ra, bàn chân năm ngón giơ tới trước, hướng về phía đỉnh cấp Tất Sát Kỹ Lưu Tinh Giáng Hạ của vị Mậu Thổ Thiên Sĩ kia mà phóng vọt tới.

Đúng vậy, về mặt ma lực, Điều Khiêm Thư có sự chênh lệch không nhỏ với đối thủ, nhưng mà, nếu nói Lưu Tinh Giáng Hạ là đỉnh cấp Tất Sát Kỹ của Mậu Thổ Hệ, thì cái ma kỹ mà Điều Khiêm Thư sử dụng ra, Phỉ Thúy Thanh Long, chính là đỉnh cấp Tất Sát Kỹ của Cực Hạn Giáp Mộc. Có lẽ ở một mức độ nào đó, vẫn chưa có thể so sánh được với các Tất Sát Kỹ của hai đại quân vương của Cơ Động, nhưng mà, trình độ cường hãn cũng không chênh lệch bao nhiêu. Nhất là, ma lực của Điều Khiêm Thư còn cao hơn Cơ Động một quan.

Lúc chưa đi vào Địa Cung, hắn cũng từng thử nghiệm qua loại Tất Sát Kỹ này, thế nhưng chưa bao giờ thành công cả. Giờ khắc này đây, nhờ vào hiệu quả cường đại của Dương Mộc Ngưng Tụ Pháp Trận, Điều Khiêm Thư có thể ngưng tụ đủ ma lực cần thiết, lúc này mới thi triển thành công.

Con Bích Ngọc Long kia thân thể giống y như sinh vật sống thật sự vậy, mỗi một cái vẩy rồng trên thân nó đều lấp lánh quang mang màu bích ngọc sáng rọi, mang theo những đường cong tinh tế. Nếu không phải tận mắt chứng kiến nó là do ma lực ngưng tụ mà thành, mọi người chắc chắn sẽ nói nó chính là Giáp Mộc Thần Thú Thanh Long giáng thế.

Hoàng Lê Minh đứng ngoài áp trận lúc này đã trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt này:

- Thanh niên thời nay từ khi nào lại cường hãn đến thế này.

Không trung lúc này đã hoàn toàn là một màu vàng, thế nhưng mặt đất lúc này đã hoàn toàn biến thành một mảnh màu ngọc bích sáng rọi. Phỉ Thúy Thanh Long ngược lên nghênh đón đoàn Lưu Tinh Vãn Lạc đang ầm ầm kéo xuống, không chút sợ hãi. Từng đạo bích quang sáng chói không ngừng từ trong miệng Thanh Long phun ra. Mỗi một đạo bích quang đều làm cho một viên Lưu Tinh từ trên trời rơi xuống phải nổ tung lên.

Ma lực ba động dâng trào khiến cho toàn bộ trong không trung không ngừng xuất hiện những quang mang vận vẹo. Mặc dù Lưu Tinh Giáng Hạ vẫn còn khí thế cường hãn vô cùng, thế nhưng thủy chung cũng không có viên nào rơi xuống được mặt đất.

Nơi này chính là Nặc Đinh Sâm Lâm, ở trong rừng rậm, không thể nghi ngờ Mộc Hệ Ma Sư có ưu thế mạnh nhất. Mà Điều Khiêm Thư lại còn nhờ vào Dương Mộc Ngưng Tụ Pháp Trận của mình đem ưu thế nào phát huy lên đến cực hạn. Hắn giống như là đang ăn kẹo vậy, không ngừng đem từng khóa Ma Lực Phục Hồi Được Hoàn bổ vào trong miệng, đồng thời, Dương Mộc Ngưng Tụ Pháp Trận ở sau lưng cũng đã luân chuyển đến cực hạn.

Bị sự cường hãn của Phỉ Thúy Thanh Long trên không trung thu hút, Cơ Động hít một hơi thật sâu, tinh quang trong mắt đại phóng. Dang rộng cặp cánh sau lưng, cũng đồng dạng ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng. Hai màu đen, trắng trên đỉnh đầu dưới tác dụng của Âm Dương Thần Tỏa cùng với tác dụng của Âm Dương Lốc Xoáy, nháy mắt chuyển hóa thành Dương Miện màu trắng. Cực Hạn Dương Hỏa nóng rực nháy mắt bộc phát ra, kim quang chói mắt cùng với quang mang bích ngọc trên người Điều Khiêm Thư cùng

nhau hô ứng, phát ra quang mang chói lọi. Một vòng quang hoàn màu vàng kim cũng đồng dạng xuất hiện sau lưng hắn, có hình dạng đồ đằng Chu Tước đang dang rộng hai cánh. Từng đạo ma văn hình lăng trụ không ngừng từ trong thân thể Chu Tước bay ra, đúng là Dương Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận.

Mộc sinh Hỏa, dưới ảnh hưởng của Giáp Mộc Ngưng Tụ Pháp Trận, Dương Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận của Cơ Động càng thêm nóng bỏng hơn, mặc dù ma lực của hắn còn kém Diêu Khiêm Thư một quan, thế nhưng dưới tác dụng của Mộc sinh Hỏa cộng thêm Chu Tước Nội Giáp tăng phúc, lúc này khí tức do hắn tản mát ra so với Diêu Khiêm Thư mà nói chỉ có hơn chứ không kém.

Trên không trung, trận chiến của Phỉ Thúy Thanh Long và Lưu Tinh Văn Lạc trong lúc đó đã tới hồi gay cấn.

Từng chùm từng chùm lớn năng lượng ba động không ngừng va chạm với nhau, không ngừng bộc phát ra những tiếng nổ ầm vang cực kỳ khủng bố. Màu sắc của Phỉ Thúy Thanh Long bắt đầu nhạt dần, còn Lưu Tinh Giáng Hạ trên không trung rơi xuống cũng dần dần giảm bớt khá nhiều. Mặc dù cả hai ma kỹ đều là các đỉnh cấp Tất Sát Kỹ, thế nhưng dù sao cũng chỉ là Tất Sát Kỹ, cũng không phải là loại ma kỹ có được năng lực cường hãn có thể hủy thiên diệt địa, Siêu Cấp Tất Sát Kỹ.

Ở phương diện bổ sung ma lực, Diêu Khiêm Thư sử dụng được hoàn có ưu thế hơn đối thủ khá nhiều. Điều này không thể nghi ngờ, mặc dù thực lực đối thủ cao hơn hắn khá nhiều, thế nhưng về tốc độ khôi phục ma lực, Diêu Khiêm Thư lại vượt xa vị Mậu Thổ Thiên Sĩ kia.

Hai tay gã Mậu Thổ Thiên Sĩ cũng đang cầm hai khóa Tinh Hạch, nhưng mà, muốn thông qua Tinh Hạch để khôi phục ma lực cũng cần một chút thời gian, mà tốc độ khôi phục ma lực của mấy viên Ma Lực Khôi Phục Được Hoàn của Diêu Khiêm Thư rõ ràng nhanh hơn rất nhiều. Hơn nữa Cực Hạn Giáp Mộc ma lực của hắn cũng có hiệu quả thuộc tính áp chế đối với ma lực của vị Mậu Thổ Thiên Sĩ kia. Ma lực đối phương cao hơn hắn nhiều, nhưng mà dưới tình huống duy trì Tất Sát Kỹ cũng tiêu hao so với hắn nhanh hơn một chút. Trận chiến này càng kéo dài ra, vị Giáp Mộc Thánh Đồ này có thể dựa vào hiệu quả cường đại của Dương Mộc Ngưng Tụ Pháp Trận, dần dần chiếm được thượng phong. Sắc mặt gã Mậu Thổ Thiên Sĩ kia đã càng ngày càng trở nên khó coi.

Ma sư bốn quan đấu với sáu quan, so đấu Tất Sát Kỹ với nhau lại có thể chiếm được thượng phong, chuyện này bất luận người nào xem ra cũng không có khả năng làm được. Thế nhưng Diêu Khiêm Thư lại có thể làm được, điều này khiến cho ngay cả đối thủ của hắn cũng không thể không thừa nhận sự cường đại của vị Giáp Mộc Thánh Đồ này.

Nhưng mà, sáu quan dù sao cũng là sáu quan, ngoại trừ sự chênh lệch về ma lực giữa sáu quan với bốn quan, còn có những ưu thế khác nữa.

Một tiếng gầm nhẹ từ trong miệng vị Mậu Thổ Thiên Sĩ vang lên, hắn này giờ bị áp chế đã vô cùng uất nghẹn. Bị thuộc tính áp chế của Cực Hạn ma lực, lại bị thuộc tính khắc chế, làm cho ma lực cấp bậc sáu quan của hắn căn bản là không thể nào phát ra uy lực chân chính được. Mắt thấy Phỉ Thúy Thanh Long trên không trung đã giống như tằm ăn lá dâu, dần dần mài mòn Lưu Tinh Giáng Hạ đến không còn nữa, hắn rốt cuộc cũng bất chấp bảo trì mặt mũi. Sau khi gầm lên một tiếng trầm thấp, sau lưng hắn xuất hiện một đạo hoàng quang vỡ nứt ra.

Một tiếng gầm trầm thấp đồng thời vang lên, mặt đất tựa hồ chột run rẩy một trận, ngay sau đó, một con gấu lớn màu vàng nâu chột từ trong đạo hoàng quang kia chui ra.

Thân thể con gấu lớn này cao chừng bốn thước, toàn thân choáng đầy khí tức cuồng dã, thân thể thô chắc giống như một tòa núi nhỏ vậy. Nó vừa mới xuất hiện, khí tức của Mậu Thổ Thiên Sĩ nhất thời trở nên bất đồng. Con gấu lớn ngửa mặt lên trời gào lớn một tiếng, hai bàn tay gấu thật lớn liên tục dùng sức đánh mạnh lên ngực mình. Một vầng quang mang màu vàng nâu chột từ trên ngực nó bạo phát ra, bao phủ lên người Mậu Thổ Thiên Sĩ, sắc mặt của Mậu Thổ Thiên Sĩ nhất thời nhẹ nhõm rất nhiều.

231. Chương 116 Phỉ Thúy Thanh Long (hạ)

Tay phải Diêu Khiêm Thư phát lên một cái, Phỉ Thúy Thanh Long trên không trung phát ra một tiếng rỗng ngâm to rõ, từ trên trời phóng thẳng xuống, hướng về phía thân thể Mậu Thổ Thiên Sĩ kia đánh xuống. Cái đỉnh cấp Tất Sát Kỹ này của Diêu Khiêm Thư có đặc điểm mạnh nhất chính là năng lực công kích liên tục. Điểm Dương Trùy của Cơ Động mạnh ở sức bộc phát kinh khủng, còn Phỉ Thúy Thanh Long của hắn lại mạnh ở mặt công kích liên tục không dứt, tương tự như ma lực Giáp Mộc Hệ vậy, cuộn cuộn sinh mệnh lực dâng trào không ngừng.

Oanh, con gấu lớn với thân thể như núi cao chợt bước ra một bước, che ở trước người của Mậu Thổ Thiên Sĩ, hai tay gấu cực lớn đồng thời nâng lên. Quang mang màu vàng nâu dâng trào chợt bùng nổ ra mãnh liệt, chỉ thấy cặp tay gấu cực lớn của nó dùng sức đánh mạnh xuống mặt đất một cái. Ngay lập tức, giống y như đập xuống mặt nước vậy, ít nhất hơn mười thước vuông đất phía trước đồng thời vỡ tung, vô số đất đá chợt bay lên không trung. Cặp tay gấu cự đại kia chợt vẫy nhẹ một cái, vô số đất đá bay tán loạn trong không trung nhất thời ngưng tụ lại một chỗ, dưới tác dụng của quang mang màu vàng do con gấu phát ra, ngưng tụ lại thành hình dạng một bàn tay gấu lớn, to đến hơn năm thước, bay thẳng lên không trung, chụp về phía Phỉ Thúy Thanh Long.

Sự va chạm không thể tránh khỏi nhất thời bùng nổ, đất đai rung chuyển, Nặc Đinh Sâm Lâm tựa hồ cũng kịch liệt run rẩy lên một chút.

Một tiếng nổ ầm lại vang lên. Con gấu lớn kia liên tiếp lui lại phía sau hơn bảy tám bước mới có thể đứng vững thân mình lại được. Trên khoe miệng thậm chí còn trào ra hai cổ máu tươi, chảy xuôi xuống dọc hai bên người, khiến cho nó nhìn qua càng thêm dữ tợn hơn rất nhiều. Nhưng con Phỉ Thúy Thanh Long trên không trung cũng đã hoàn toàn vỡ tan, hóa thành vô số điểm bích quang bay trở về phía Diêu Khiêm Thư.

Lúc này liền thể hiện ra hiệu quả cường đại của Ngũ Hành Pháp Trận, Phỉ Thúy Thanh Long bị đánh tan cũng khiến cho Diêu Khiêm Thư nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng mà, những năng lượng ma lực sau khi bị đánh tan cũng không chút nào lãng phí, bị Dương Mộc Ngưng Tụ Pháp Trận mạnh mẽ hút lại, toàn bộ thu trở về. Cứ như vậy, tuy rằng Tất Sát Kỹ bị phá, thế nhưng sự tiêu hao ma lực bản thân của Diêu Khiêm Thư cũng không có hút sạch toàn bộ ma lực của hắn.

- Ma thú lục giai, Đại Địa Chi Hùng. Giới cho một gã Lục quan Mậu Thổ Thiên Sĩ a!

Thanh âm Diêu Khiêm Thư mặc dù có chút thô độc, thế nhưng ý tứ châm chọc trong đó lại y như một mũi dao nhọn đâm thẳng vào lòng tự tin của gã Mậu Thổ Thiên Sĩ.

Lấy thực lực sáu quan, đối phó với một gã đối thủ bốn quan, dưới tình huống sử dụng đỉnh cấp Tất Sát Kỹ thế nhưng cuối cùng lại bị đối phương bức bách phải triệu hồi ra ma thú tọa kỵ, mà ngay cả ma thú cũng bị thương, mặt mũi của hắn hoàn toàn bị lấy mất.

Kim quang lóe lên, thân thể Cơ Động đã bước ra, che trước mặt của Diêu Khiêm Thư, thay hắn đối diện với Đại Địa Chi Hùng cùng với Mậu Thổ Thiên Sĩ. Hiện tại hắn đang đứng gần với Diêu Khiêm Thư nhất, đồng thời cũng là người duy nhất ở đây ngoại trừ Diêu Khiêm Thư hiểu rõ đặc tính của Ngũ Hành Pháp Trận. Cơ Động có thể cảm giác được rõ ràng, ma lực của Diêu Khiêm Thư lúc này đã hạ thấp đến đáng sợ, trong khoảng thời gian ngắn muốn tiếp tục phát ra công kích là không có khả năng.

Đối thủ dù sao cũng là hai gã cường giả cấp bậc Lục quan Thiên Sĩ, tọa kỵ của Hoàng Lê Minh, Hỏa Diễm Mãnh Sư hắn cũng đã từng gặp qua. Trận chiến này đối với bọn hắn mà nói vẫn như trước vô cùng gian nan.

Hỏa diễm màu vàng dày đặc tựa như nham thạch sền sệt nóng chảy không ngừng quay tròn xung quanh thân thể Cơ Động. Hoàng Lê Minh cũng tiến lên vài bước, đứng ngay bên cạnh vị Mậu Thổ Thiên Sĩ kia.

- Cơ Động, ta đề nghị, chúng ta nên nói chuyện với nhau.

Hoàng Lê Minh nói một cách khẩn thiết.

Cơ Động cười lạnh một tiếng:

- Ta và ngươi còn có chuyện gì mà nói với nhau?

Hoàng Lê Minh cười khỏ nói:

- Chúng ta kỳ thật cũng không có ác ý. Chỉ là hy vọng người có thể cùng với chúng ta quay về Trung Nguyên Thành một chuyến. Hơn nữa ta có thể cam đoan với người, người sẽ không bị bất kỳ thương tổn nào cả. Chỉ cần người đồng ý, hiện tại chúng ta có thể tha cho bằng hữu của người rời đi an toàn.

- Người nói thúí lắm.

Diêu Khiêm Thư đứng ngay sau Cơ Động nhin không được chen vào:

- Lúc trước các người cho rằng chúng ta không phải đối thủ nên dùng vũ lực áp chế, bây giờ thấy áp chế không được, nên dùng lời ngon tiếng ngọt để chia rẽ sự liên thủ của chúng ta hay sao? Đừng có nằm mơ. Con nít ba tuổi cũng sẽ không tin lời các người nói.

Hoàng Lê Minh bắt đắc dĩ nói:

- Đúng là trước đây bởi vì chúng ta từng truy sát Cơ Động, nên ta sợ hấn không tin ta, ta mới định dùng vũ lực để áp chế hấn. Nhưng ta cam đoan cũng sẽ không tổn thương gì đến hấn đâu. Người cho rằng, các người thật sự có khả năng chiến thắng chúng ta hay sao? Ưu thế của sáu quan các người cũng đã nhìn thấy rồi. Ta cũng đồng dạng có được ma thú tọa kỵ. Bốn đấu với hai, hơn nữa ma lực chúng ta hoàn toàn chiếm ưu thế. Cho dù là ma lực thuộc tính của các người có chỗ đặc thù đi chăng nữa, cũng không có khả năng chống đỡ được.

Cơ Động cười lạnh một tiếng:

- Người không cần nói thêm gì nữa. Thà làm ngọc vỡ còn hơn làm ngói lành. Có bản lĩnh, các người đến mà bắt ta. Bất quá ta có thể khẳng định là, cho dù cuối cùng các người có thể đánh bại được chúng ta, hai người các người khẳng định cũng sẽ có một kẻ chôn cùng chúng ta.

Vừa nói xong, Cơ Động đột nhiên thở sâu một hơi, lồng ngực nhất thời nở rộng thêm vài phần. Hai mắt hấn lúc này đã hoàn toàn biến thành màu vàng lóa mắt, thân hình cả người chột tăng vọt lên. Một loại khí tức vô cùng cao ngạo trước giờ chưa từng có nhảy mắt bộc phát ra mãnh liệt. Ngay cả Diêu Khiêm Thư đang đứng sau lưng hấn cũng chịu không nổi, phải lui về sau mấy bước, cũng không dám đứng quá gần hấn. Mà đối thủ đang đối diện với Cơ Động, tình huống càng thêm nguy cấp hơn. Hoàng Lê Minh rõ ràng cảm nhận một loại áp bách uy nghiêm kinh khủng khiến cho mình không khỏi phát sinh cảm giác thần phục. Lại thêm một loại ma lực nóng bỏng không thể lý giải nổi làm cho ma lực bản thân hấn bị áp chế đến cực hạn.

Lần đầu khi cùng Cơ Động giao thủ, cũng xuất hiện ra tình huống thuộc tính áp chế, nhưng mà lúc này khi đối diện trực tiếp với Cơ Động, cái mà hấn phải thừa nhận, cũng không chỉ đơn giản là thuộc tính áp chế mà thôi. Từ trên người Cơ Động tản mát ra là một loại khí tức quân vương cực kỳ cao ngạo, làm cho từ trong nội tâm của hấn không thể nào sinh ra một tia chiến ý nào cả.

Mà ngay cả thân thể Cơ Động lúc này cũng đã phát sinh ra biến hóa, cả người chột tăng vọt lên. Hỏa diễm màu vàng kia tựa như là trở thành một bộ phận thân thể của hấn vậy, cùng với khóa Dương Miện trên đỉnh đầu hấn kết hợp lại với nhau. Chỉ trong giây lát, thân thể Cơ Động đã biến thành cao to đến ba thước, bản thể hấn ở ngay trung tâm, phần bên ngoài toàn bộ là do Bính Ngộ Nguyên Dương Thánh Hỏa màu vàng kim ngưng tụ lại thành hình. Khóa Dương Miện màu trắng trên đỉnh đầu lúc này đã hóa thành màu vàng kim. Khí tức cao ngạo khí phách không gì sánh kịp, choáng đầy khí tức cao ngạo của một đời quân vương không gì có thể chống lại nhất thời đại phóng.

Bất luận là Hoàng Lê Minh, Mậu Thổ Thiên Sĩ hay là con Đại Địa Chi Hùng kia, trong ánh mắt đều không tự giác toát ra quang mang kinh sợ. Lúc này cảm giác trên người Cơ Động quả thật khiến cho người ta cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Mặc dù ma lực của hấn cũng chỉ có ba mươi tám cấp, còn chưa đạt đến bốn quan, thế nhưng trong nhảy mắt này, khí tức mà hấn bộc phát ra lại khiến cho người ta có cảm giác không thể chiến thắng.

Đúng vậy, sao khi Hồn Động Chi Hỏa trong cơ thể đã được thiêu đốt lên, Cơ Động đã hoàn toàn luyện hóa ý niệm của hai đại quân vương, dung nhập vào trong thân thể chính mình. Tất cả các kỹ năng của hấn đều hoàn toàn kế thừa từ hai đại quân vương. Giờ khắc này đây, dưới sự trợ giúp của Chu Tước Nội Giáp, thêm sự luân chuyển mãnh liệt của Âm Dương Lôi Xoáy, hơn nữa thêm Dương Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận duy

trì, rốt cuộc cũng giúp cho hấn nở rộ ra khí tức của Hỏa Diễm Quân Vương. Cái này có thể nói à một loại ma kỹ. Nếu thực sự có thể gọi là một cái kỹ năng, như vậy, tên của cái ma kỹ này chỉ có thể là bốn chữ: Quân Vương Giáng Lâm.

Hỏa Diễm Quân Vương giáng lâm nhân gian, đây là sự khủng bố đến thế nào. Giờ khắc này đây, đã không còn ai có thể cảm nhận được chân chính thực lực của bản thân Cơ Động nữa, còn lại chỉ là khí tức cao ngạo không gì sánh kịp của Hỏa Diễm Quân Vương mà thôi. Thân hình cao lớn đến hơn ba thước đã đem Điều Khiêm Thư hoàn toàn che khuất phía sau. Ngay cả Dương Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận do hấn huyền hóa ra cũng theo thân thể biến hóa mà mở rộng ra, hóa thành một cái quang hoàn màu vàng kim thật lớn mang theo hư ảnh Chu Tước Đồ Đằng hoàn toàn ngưng tụ lại phía sau lưng.

232. Chương 117 Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể (thượng)

Bước lên một bước, Cơ Động vọt nhanh về phía Hoàng Lê Minh. Hỏa diễm màu vàng kim khủng bố trên không trung hóa thành một mảnh biển lửa cực lớn, kim quang chói mắt chiếu rọi khắp nơi. Thuộc tính áp chế không gì sánh kịp cùng với tinh thần uy áp khiến cho Hoàng Lê Minh cơ hồ không làm ra được chút phản kháng nào, vội lui về sau mấy bước. Trong nháy mắt này, Hoàng Lê Minh hoảng sợ phát hiện, ma lực sáu quan trong cơ thể mình thể nhưng một chút cũng không có khả năng điều động ra. Phải biết rằng, ma lực của hấn cao hơn Cơ Động đến ba quan a!

Đây chính là uy áp của một đời quân vương. Từ ý nghĩa nào đó mà xét, Hỏa Diễm Quân Vương và Âm Viêm Ma Vương đến từ thế giới lòng đất, bản thân thực lực cũng tương đương với một loại Đồ Đằng. Bọn họ lại là một đời quân vương từng thống trị thế giới lòng đất, trên thực tế, thực lực của bọn họ còn cao hơn các Thiên Can Thân Thú một bậc. Cho dù là Bính Hỏa Thần Thú Chu Tước cùng với Đinh Hỏa Thần Thú Đằng Xà, nếu gặp phải hai đại quân vương, cũng nhất định sẽ bại vong. Đó cũng là lý do vì sao Chu Tước cảm nhận được khí tức ma lực trên người Cơ Động lại kinh sợ đến như vậy.

Hiện tại, Cơ Động trong lúc vô tình thông qua Dương Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận đã phát động ra Hỏa Diễm Quân Vương Giáng Lâm. Giờ khắc này đây, hấn đã tựa như hoàn toàn trở thành Cực Hạn Bính Hỏa vậy, ma lực bản thân mặc dù còn không đủ để so sánh với cấp bậc thần thú như Chu Tước, nhưng mà về mặt khí tức lại chỉ có hơn chứ không kém. Bản thân Hoàng Lê Minh có ma lực Bính Hỏa, dưới tình huống cùng thuộc tính, sự áp chế mà hấn gặp phải có thể tưởng tượng được. Đối mặt với Cực Hạn Bính Hỏa, tất cả ma lực của bản thân hấn đều đang run rẩy thần phục, làm sao có thể phát ra thực lực của bản thân cơ chứ?

Hoàng Lê Minh rất nhanh lui về phía sau, đồng thời triệu tập ra ma thú tọa kỵ của mình. Nhưng mà, hấn lui lại một chút, cũng đã để lộ ra gã Mậu Thổ Thiên Sĩ cùng với Đại Địa Chi Hùng.

Thổ gián tiếp khắc Hỏa, Hỏa sinh Thổ, nhưng mà, khi Hỏa cường đại gặp phải Thổ yếu nhược, sự tương sinh tương khắc trong lúc đó tự nhiên sẽ phát sinh biến hóa. Uy áp của quân vương đồng thời cũng tác động trực tiếp lên Đại Địa Chi Hùng cùng với gã Mậu Thổ Thiên Sĩ kia. Mặc dù những thuộc tính áp chế mà bọn họ thừa nhận còn yếu hơn so với khi đối mặt với Giáp Mộc Thánh Đồ Điều Khiêm Thư một chút, nhưng mà, lực áp bách về tinh thần lại khiến cho bọn hấn có chút cảm giác không thoải mái.

Lúc này, vị Mậu Thổ Thiên Sĩ kia bởi vì phát ra một kích đỉnh cấp Tất Sát Kỹ kia cũng chưa kịp khôi phục lại. Đại Địa Chi Hùng tự nhiên trở thành đối tượng công kích chính. Đối mặt với Cơ Động, con gấu lớn kia chợt nổi giận gầm lên một tiếng, chợt phóng lên, cặp tay gấu khổng lồ đồng thời đập mạnh về phía Cơ Động. Vì để cho công kích của mình đạt được hiệu quả cường đại nhất, nó cũng không có thi triển ra ma kỹ thừa thải gì nữa, trực tiếp đem toàn bộ ma lực tinh thuần của ma thú lực giai dâng trào lên, rót thẳng vào cặp tay gấu kia.

Trong mắt Cơ Động toát ra một tia hàn ý, đối mặt với Đại Địa Chi Hùng, hấn cũng không chút nào để vào mắt. Thân hình Quân Vương Giáng Lâm mặc dù so với con lực giai ma thú này còn thấp bé hơn vài phần, thế nhưng một đòn công kích của Đại Địa Chi Hùng cũng không chút nào làm yếu đi ý chí kiêu ngạo của Hỏa Diễm Quân Vương.

Một bước tiến lên phía trước, kim quang sáng chói bùng nổ ra, đúng là Hỏa Diễm Quân Vương chi kỹ, Liệt Dương Phệ.

Cái này vốn là ma kỹ của Cực Hạn Hỏa Diễm, lại là ma kỹ của Hỏa Diễm Quân Vương, do đích thân Quân Vương Giáng Lâm, Hỏa Diễm Quân Vương tự mình ra tay, uy lực tuyệt đối là khủng bố.

Thanh âm nổ tung lại âm vang, thân thể biến thành Hỏa Diễm Quân Vương của Cơ Động kịch liệt rung lên một chút, hỏa diễm màu vàng kim trên người giống như ba đào, kịch liệt rung động, nhưng mà, hắn vẫn mạnh mẽ đứng nguyên tại chỗ, không lui về sau nửa bước. Thế nhưng, tình huống cực kỳ khủng bố lại xuất hiện. Thân thể của con Đại Địa Chi Hùng chợt phát sinh biến hóa, bắt đầu từ hai bàn tay, dần dần lan tràn đến toàn thân, hoàn toàn biến thành một mảnh màu vàng rực. Mặc dù nó điên cuồng ngưng tụ Mậu Thổ Ma Lực trong thân thể liều mạng kháng cự lại, cố gắng đem ma lực Cực Hạn Hỏa Diễm vô cùng nóng bỏng này triệt tiêu đi. Nhưng mà, kích thứ hai của Cơ Động đã đánh tiếp tới.

Cơ Động lại tiến thêm một bước, thân thể con Đại Địa Chi Hùng đang bị ma lực Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa mạnh mẽ hút lại, lại đón nhận thêm một kích cực mạnh đánh thẳng vào. Cơ Động dùng Liệt Dương Phệ đối đầu trực tiếp với công kích của đối thủ, chỉ trong nháy mắt cơ hội này, bả vai trầm xuống, Liệt Dương Băng đã nhẹ nhàng đánh ra, mạnh mẽ phá vỡ hai tay của Đại Địa Chi Hùng, đặt lên trước ngực nó. Một tiếng kêu trầm đục vang lên, hỏa diễm màu vàng kim đã nháy mắt bộc phát ra mãnh liệt.

Gã Mậu Thổ Thiên Sĩ lúc này đã bắt chấp việc khôi phục ma lực, phải biết rằng, một gã ma sư cả đời cũng chỉ có một lần cơ hội cùng với ma thú ký kết khế ước. Nếu như con Đại Địa Chi Hùng này chết đi, sự đả kích đối với hắn mà nói cũng không cách nào khôi phục lại được. Lúc này hắn bắt chấp sự an nguy của bản thân, Mậu Thổ Thiên Sĩ chợt phát động công kích, hai tay đồng thời ấn lên thân thể của Đại Địa Chi Hùng, ma lực trong cơ thể giống như thủy triều tràn ra, điên cuồng dung nhập vào cơ thể của Đại Địa Chi Hùng.

Đại Địa Chi Hùng lúc này còn đang chống cự với ma lực của Liệt Dương Phệ, Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa do Liệt Dương Băng phát ra cũng đã điên cuồng chổng lên. Cực Hạn Bính Hỏa khủng bố chợt từ trên ngực hắn bùng nổ. Phát ra một tiếng rống giận thê lương, thân thể Đại Địa Chi Hùng chợt kịch liệt run rẩy lên. Tuy rằng nó là loại ma thú có lực phòng ngự tương đối cường hãn, nhưng mà, khi đối diện với Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể, gặp phải công kích cường hãn đem Cực Hạn Bính Hỏa phát huy lên đến tận cùng, vẫn là không cách nào ngăn lại được.

Ngay sau Liệt Dương Băng, tự nhiên chính là thức cuối cùng của Liệt Dương Tam Liên Kích, Liệt Dương Oanh. Ngay trong nháy mắt hỏa trụ màu vàng kim chói mắt kia bốc lên cao, cũng là nháy mắt toàn bộ ma lực của vị Mậu Thổ Thiên Sĩ kia rót hết vào trong cơ thể Đại Địa Chi Hùng.

Ma lực của cường giả cấp bậc Lục Quan Thiên Sĩ, lại thêm ma lực của ma thú lục giai, trong nháy mắt này đã bộc phát ra hiệu quả phòng ngự cực mạnh mà Mậu Thổ Hệ am hiểu nhất. Bên ngoài lớp lông của Đại Địa Chi Hùng, nhất thời ngưng kết một tầng tinh thể như ngọc sáng bóng, giống như được bao phủ một lớp kim cương vậy. Mặc dù dưới sự bùng nổ của Liệt Dương Oanh nó vẫn liên tục kêu la thảm thiết, tầng hộ thể bằng tinh thể kim cương kia cũng bị nung đến đỏ rực, dần dần hòa tan đi, nhưng rất rõ ràng, đến khi tầng hỏa diễm màu vàng kia hoàn toàn biến mất đi, tầng tinh thể phòng ngự này vẫn như trước không hề biến mất.

Đặc điểm mạnh nhất của Bính Hỏa Ma kỹ chính là sức bộc phát cường đại. Sức bộc phát trong nháy mắt công kích còn cao hơn ma kỹ Giáp Mộc Hệ rất nhiều, nhưng tính lây dính cùng với công kích liên tục khi tấn công lại không bằng.

Đó cũng là đặc tính của Bính Hỏa Ma Kỹ mà mọi người đều biết. Khi đối mặt với Bính Hỏa Ma Sư, chỉ cần có thể chống cự được thế tiến công cường hãn lần đầu tiên của hắn, về sau sẽ dễ dàng đối phó hơn nhiều.

Mậu Thổ Thiên Sĩ lựa chọn không hề nghi ngờ là cực kỳ chính xác. Chỉ cần trợ giúp Đại Địa Chi Hùng đứng vững sau một lần công kích này, kế tiếp phản công, Cơ Động muốn tiếp tục chống đỡ đã không còn dễ dàng như vậy nữa. Chỉ cần Đại Địa Chi Hùng có thể đánh lui Cơ Động, hay thậm chí là đánh bại Cơ Động, như vậy, trận chiến này cũng đã có thể đặt dấu chấm kết thúc một cách mỹ mãn.

Nhưng mà, hắn vẫn như trước còn quá xem thường đối thủ. Đó chính là, một lần công kích này của Cơ Động cũng không phải một kích Liệt Dương Oanh mà chấm dứt.

Trong trạng thái Quân Vương Giáng Lâm, ma lực Cơ Động đã tạm thời bị cố định là Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa, cũng không thể thông qua Âm Dương Lỗ Xoáy tiến hành chuyển hoá thành Đinh Tỵ

Minh Âm Linh Hỏa, nhưng mà, dưới tình huống như vậy, thực lực mà hắn có khả năng bộc phát ra lại càng khủng bố thêm rất nhiều.

Liệt Dương Tam Liên Kích, cũng không phải là toàn bộ kỹ năng của Hỏa Diễm Quân Vương.

233. Chương 117 Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể (hạ)

Đại Địa Chi Hùng là ma thú lục giai Mậu Thổ Hệ, thân hình cao đến bốn thước, dáng người cực kỳ hùng tráng, trọng lượng ít nhất nặng hơn hai ngàn cân. Thế nhưng giờ phút này, dưới bàn tay của Hỏa Diễm Quân Vương lại mạnh mẽ bị nhấc cao lên.

- Minh Dương Sấn.

Cơ Động hét lên một tiếng giận dữ, sự bá đạo của Hỏa Diễm Quân Vương hoàn mỹ bộc phát ra. Ngay cả Hoàng Lê Minh lúc này đang ngồi trên Hỏa Diễm Mãnh Sư, phóng nhanh lại đây, trong không trung cũng không khỏi có cảm giác hít thở không thông.

Đúng vậy, Liệt Dương Tam Liên Kích cho dù là Cơ Động dưới trạng thái Hỏa Diễm Quân Vương thi triển ra cũng như trước không có khả năng phá vỡ lực phòng ngự của lục giai ma thú cùng với ma lực của Lục Quan Thiên Sĩ tăng phúc. Nhưng mà, ngay trong khoảnh khắc cổ họng con Đại Địa Chi Hùng kia bị Hỏa Diễm Quân Vương mạnh mẽ nắm lấy, ánh mắt của Mậu Thổ Thiên Sĩ đã hoàn toàn biến thành một mảnh tro tàn.

Oanh —

Kim quang khủng bố nháy mắt nổ tung. Đồng thời nổ tung, còn có cái cổ vô cùng thô chắc của Đại Địa Chi Hùng kia nữa. Cái đầu gấu nhất thời văng lên cao, nhưng quỷ dị chính là, thế nhưng cũng không có một giọt máu tươi chảy ra. Miệng vết thương trên cổ của Đại Địa Chi Hùng đã hoàn toàn bị đốt rụi, máu tươi trong cơ thể đã nháy mắt bị Cực Hạn Dương Hỏa bốc hơi không còn chút nào. Thân thể khổng lồ của nó giống như một tảng núi to ầm ầm ngã xuống, một khóa Tinh Hạch màu vàng văng ra, bay lên không trung, bị một luồng hỏa diễm trên người Cơ Động xuốn lấy, biến mất.

- Không —

Mậu Thổ Thiên Sĩ gần như điên cuồng gầm rống lên. Ma Thú Tọa Kỵ bị giết đối với hắn mà nói quả thật là sự đả kích thật lớn. Lúc này hắn đã hoàn toàn quên mất lời dặn của Hoàng Lê Minh, không được phép đả thương Cơ Động, hoàn toàn điên cuồng ngửa mặt lên trời gào thảm một tiếng. Ma lực Mậu Thổ Hệ vốn bởi vì tiêu hao quá mức mà ảm đạm vô quang, lúc này chợt nháy mắt bốc cao lên. Dương Miện sáu quan Mậu Thổ Hệ lại một lần nữa ngưng tụ, ngay sau đó lại kịch liệt bốc cháy, ma lực ba động trên người tăng lên không biết bao nhiêu lần.

- Trịnh huynh, không được.

Hoàng Lê Minh quát to một tiếng.

Điều Khiêm Thư lúc này vừa mới khôi phục lại ma lực vài phần, cũng đồng thời hét lớn:

- Cơ Động, cẩn thận, hắn đang thiêu đốt Dương Miện của mình, phát ra một kích liều mạng.

Vừa nói, hai tay hắn đồng thời đánh ra, một luồng quang mang bích ngọc cực mạnh dưới sự phụ trợ của Dương Mộc Ngưng Tụ Pháp Trận bắn thẳng đến sau lưng Cơ Động.

Hừ lạnh một tiếng, quang mang trong mắt Cơ Động lóe lên, thân hình khổng lồ của Hỏa Diễm Quân Vương thế nhưng cũng không có nửa phần sợ hãi, lại càng không lui về phía sau, ý chí cao ngạo của Hỏa Diễm Quân Vương nháy mắt bùng phát. Hỏa diễm màu vàng kim chợt thiêu đốt càng thêm mãnh liệt hơn, lại bước thêm một bước nữa. Kim quang dâng trào kịch liệt khiến cho diện mạo của Cơ Động cũng không thể nhìn thấy rõ nữa.

Mộc sinh Hỏa, Cực Hạn Giáp Mộc sinh Cực Hạn Bích Hỏa, cho dù là chỉ mới sắp phát động công kích, cũng khiến cho Hoàng Lê Minh cảm giác được năng lượng khủng bố đủ khả năng uy hiếp đến tính mạng.

Cũng ngay lúc đó, hỏa diễm màu vàng kim đã ngưng tụ cực hạn. Tay phải Cơ Động đặt phía trước ngực, tay trái đặt sau lưng, đồng thời giờ cao lên. Thân ảnh cao ngạo của Hỏa Diễm Quân Vương giống như là nháy mắt phát ra uy lực nổ tung vậy, dài hơn năm thước, một đoàn hỏa diễm màu vàng kim chói mắt mang theo vô số ma văn hình lăng trụ chột nháy mắt nở rộ ra.

- Cẩm Bách Thiên, Diễm Dương Truy.

Tất Sát Kỹ mạnh nhất của Hỏa Diễm Quân Vương, do đích thân Hỏa Diễm Quân Vương phóng thích, mang theo lực công kích khủng bố mà hai lần trước Cơ Động sử dụng ra cũng không cách nào so sánh nổi.

Cho dù là Mậu Thổ Thiên Sĩ muốn thiêu đốt Mậu Thổ Dương Miện của mình cũng cần có thời gian, nhưng mà, ngay trong nháy mắt Cơ Động dùng Minh Dương Săn đánh chết Đại Địa Chi Hùng xong, cái Tất Sát Kỹ cường hãn này cũng đã bộc phát ra.

- Cơ Động, hạ thủ lưu tình.

Hoàng Lê Minh hét lớn một tiếng, đồng thời phóng thẳng đến sau lưng Mậu Thổ Thiên Sĩ. Cái này gọi là ‘Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường’, ‘Ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê’. Mặc dù lúc này Mậu Thổ Thiên Sĩ đang thiêu đốt Dương Miện của mình, thế nhưng hắn có thể rõ ràng nhìn được, cái Tất Sát Kỹ này do Cơ Động phóng thích ra uy lực chỉ sợ còn mạnh hơn Phỉ Thúy Thanh Long do Diêu Khiêm Thư phóng thích. Cũng không phải vị Mậu Thổ Thiên Sĩ ở trạng thái này có khả năng ngăn cản.

Vì để kịp thời cứu viện, Hoàng Lê Minh đã không thể quản lý được nhiều nữa, từ trên lưng Hỏa Diễm Mãnh Sư phóng thẳng người lên. Nhờ lực đẩy thêm của Hỏa Diễm Mãnh Sư, tựa như một mũi tên bay thẳng đến sau lưng gã Mậu Thổ Thiên Sĩ, hai bàn tay hợp lại làm một, đem hết toàn lực hóa thành hai luồng Bính Hỏa nóng rực rót nhanh vào thân thể gã Mậu Thổ Thiên Sĩ.

Trong Ngũ Hành, Hỏa sinh Thổ, Dương Hỏa sinh Dương Thổ, dưới sự phụ trợ của Hoàng Lê Minh, Mậu Thổ ma lực của Mậu Thổ Thiên Sĩ vốn đã cạn kiệt nhất thời đại phóng ra, cả người hóa thành một đoàn quang cầu màu vàng nâu. Một tầng tinh thể sáng bóng khi này từng xuất hiện trên người Đại Địa Chi Hùng lại một lần nữa xuất hiện bên ngoài quang cầu kia, muốn mạnh mẽ ngăn cản cái Tất Sát Kỹ Diễm Dương Truy của Hỏa Diễm Quân Vương.

- Hỏa Nhi.

Một kích Diễm Dương Truy của Cơ Động cũng không có lập tức phóng thích ra. Mắt thấy Hoàng Lê Minh đã kịp phóng đến, mất đi thời cơ tốt nhất để đánh chết đối thủ, hắn thế nhưng mở rộng hai cánh, mạnh mẽ ngưng tụ lại giữa không trung. Trong nháy mắt đó, phát ra lời kêu gọi đồng bọn.

Quang mang màu đỏ kim sáng rực từ trên cổ tay phải Cơ Động bay vút ra, cùng với một tiếng Phượng kêu to rõ, Thực Nhật Phượng Hoàng Hỏa Nhi đã nhẹ nhàng bay lên. Toàn thân Hỏa Nhi phát ra quang mang của Cực Hạn Dương Hỏa, vô số ma văn hình trụ trực tiếp hiện lên chung quanh thân thể nó. Hỏa Nhi thế nhưng đã dùng thân thể của mình ngưng tụ thành một cái Dương Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận, trực tiếp hiển thị lên trên Diễm Dương Truy.

Trong khoảnh khắc, Diễm Dương Truy vốn vô cùng sắc sảo hóa mất chột thu liễm tất cả hào quang, nhìn qua giống như là một vật thể bằng vàng ròng vậy. Ngay sau đó, vàng kim cùng với vàng nâu, Diễm Dương Truy cùng với khóa cầu phòng ngự tựa như kim cương kia chột va chạm với nhau.

Oanh ——

Một cột quang mang khổng lồ chột phóng thẳng lên cao. Ngay sau đó, một luồng sóng xung kích không gì sánh kịp chột bạo phát ra. Giáp Mộc Thánh Đồ Diêu Khiêm Thư đứng cách đó không xa chỉ cảm thấy một lực lượng khổng lồ không thể chống đỡ nổi chột ập thẳng đến. Thân thể hắn không ngừng bị thổi quét dựng lên, bay thẳng ra xa. Mà trong phạm vi ba trăm thước, toàn bộ cây cỏ đều hoàn toàn bị nhổ tận gốc, giữa không trung hoàn toàn biến mất, ngay cả tro tàn cũng không còn. Ngay tại trung tâm vụ nổ, một khóa hỏa cầu màu vàng kim chột nháy mắt khuếch tán ra, trong nháy mắt lại co rút lại.

Năng lượng trong không khí giống như điên cuồng ba động, mỗi một luồng năng lượng ba động đều tràn ngập khí tức hủy diệt. Các loại nguyên tố các thuộc tính trong không khí trong nháy mắt này hoàn toàn

hóa thành hư không, cũng không phải là bị thôn phệ, mà là bị sức bộc phát khủng bố của Cực Hạn Dương Hỏa hoàn toàn thiêu đốt đi hết.

Hào quang màu vàng kim cùng với khí tức điên cuồng kia dần dần tiêu tán đi. Ngay tại trung tâm cuộc chiến, xuất hiện một cái hố sâu khiến cho người ta nhìn thấy phải cứng người. Đường kính cái hố lên đến năm mươi thước, sâu chừng năm thước. Hơn nữa cái hố còn không ngừng mở rộng ra, bởi vì trên mặt hố vẫn còn một tầng hỏa diễm màu kim đỏ, không ngừng thiêu đốt đất đá xung quanh.

234. Chương 118 Thân Thế? Bình Đăng Vương? (thượng)

Cố gắng ngẩng đầu lên, dùng sức nhét thêm một viên Ma lực khôi phục được hoàn vào miệng. Một lúc sau, Diêu Khiêm Thư mới có sức ngồi dậy, nhìn về phía chiến trường khi này.

Cơ Động đang đứng ngay giữa vị trí cái hố khổng lồ kia, Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thế đã hoàn toàn biến mất, nhưng mà Chu Tước Nội Giáp thì vẫn còn tồn tại, bảo vệ thân thể hắn. Thực Nhật Phượng Hoàng Hỏa Nhi lúc này đang nhẹ nhàng bay lượn sau lưng hắn, hóa thành Bính Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận, hấp thu những nguyên tố Cực Hạn Dương Hỏa còn lại trong không khí, rót vào cơ thể Cơ Động.

Đối diện hắn, cách đó khoảng hơn mười thước, Hoàng Lê Minh đang quỳ một gối, chống hai tay xuống đất, từng ngum từng ngum thở hào hển. Tóc trên đầu hắn, lông mi còn có quần áo trên người, toàn bộ đều đã hoàn toàn cháy xém. Mà vị Mậu Thổ Thiên Sĩ lúc trước đứng trước mặt hắn cũng đã biến mất không thấy đâu nữa.

Tọa kỵ của Hoàng Lê Minh, Hỏa Diễm Mãnh Sư lúc này đang nằm mẹp bên cạnh cái hố to, thân thể cường tráng khổng lồ không ngừng run rẩy mãnh liệt, hỏa quang trên người đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một bộ lông màu đỏ tươi, cháy xém loang lổ.

Ọc một tiếng, Hoàng Lê Minh lại phun ra thêm một ngum máu tươi, thân thể khẽ lại động một chút, lại suýt nữa ngã úp xuống đất. Hắn thật sự khó có thể tưởng tượng được một màn phát sinh trước mắt lại là sự thật.

Lục Quan Mậu Thổ Thiên Sĩ cộng thêm Lục quan Bính Hỏa Thiên Sĩ, đối mặt với một gã ba quan Bính Hỏa Đại Sư và bốn quan Bính Hỏa Đại Tông Sư, kết quả cuối cùng lại là thất bại, một người chết mất xác, một người bị thương nặng, không còn sức chiến đấu. Mặc dù hiện tại khí tức trên người Cơ Động đã thu liễm rất nhiều, nhưng rất rõ ràng, lúc này hắn vẫn còn có lực chiến đấu tiếp, mà nội phủ của Hoàng Lê Minh đã hoàn toàn bị thương nặng. Vì không để cho ma lực khủng bố của Diễm Dương Trùng kia làm tổn thương thân thể mình, hắn phải trả một cái giá vô cùng bi thảm. Ngay cả Hỏa thuộc tính ma lực trong cơ thể Hỏa Diễm Mãnh Sư cũng đã bị hắn rút hết không còn chút nào.

Bính Ngộ Nguyên Dương Thánh Hỏa thông qua Tất Sát Kỹ phóng xuất, đủ để cho hắn cảm nhận được sự chênh lệch giữa Dương Hỏa thông thường và Cực Hạn Dương Hỏa. Lúc trước Diêu Khiêm Thư thể hiện hắn đã thấy vô cùng cường hãn, thể nhưng khi Cơ Động đầu tiên hủy diệt Đại Địa Chi Hùng, tiếp theo lại phát ra một kích khủng bố kia làm cho hắn choáng đầy sợ hãi, so với Diêu Khiêm Thư mà nói lại càng thêm khủng bố hơn rất nhiều.

Lần trước truy sát Cơ Động không có kết quả, sau khi trở về lại Trung Nguyên Thành, hắn đã mời thêm Mậu Thổ Thiên Sĩ cùng đi. Theo như Hoàng Lê Minh tính toán, Cơ Động mặc dù là một thiên tài hiếm có, thể nhưng hắn dù sao cũng chỉ mới có mười mấy tuổi, ma lực chẳng qua cũng chỉ là ba quan mà thôi. Có được Trọng Lực Thuật của Mậu Thổ Thiên Sĩ, Cơ Động căn bản không có khả năng cùng mình chống lại. Nếu gặp phải tình huống xấu nhất, Cơ Động có thêm người trợ giúp đi nữa, dựa vào mình và Mậu Thổ Thiên Sĩ kết hợp lại, dựa vào đặc tính Hỏa sinh Thổ, cho dù là gặp phải cường giả bảy quan cũng hoàn toàn có lực liều mạng, càng không cần phải nói tới một gã thiếu niên như Cơ Động.

Nhưng ai mà ngờ được, khi cuộc chiến chân chính bắt đầu, hắn mới ý thức được mình đã phán đoán sai lầm đến thế nào. Cho dù là toàn bộ Toàn Phong Thập Lục Vệ nháy mắt bị chết thảm trong tay Diêu Khiêm Thư cũng chưa đủ làm cho hắn cùng với Mậu Thổ Thiên Sĩ tỉnh ngộ lại, lại còn chỉ cho một người ra đối phó. Nếu ngay từ lúc bắt đầu, hắn và Mậu Thổ Thiên Sĩ liền triệu hồi ra tọa kỵ, hơn nữa toàn lực phát động công kích mà nói, bọn họ tuyệt đối sẽ chiếm được thượng phong. Nhưng mà, đợi đến khi Mậu Thổ

này của sư phụ, sư mẫu hẳn không thể không quan tâm. Hơn nữa hẳn cũng không muốn mấy trăm vạn sinh mệnh của Trung Nguyên Thành vì mình mà phải chết oan.

237. Chương 119 Chí Tôn Cường Giả (hạ)

- Xem ra, ta thật sự phải về Trung Nguyên Thành một chuyến vậy. Hoàng Lê Minh, ta tạm thời tin lời người nói. Bất qua lời của người ta cũng không tin tưởng hoàn toàn. Hiện tại ta vẫn không thể thả người. Ta sẽ tạm thời phong ấn ma lực của người, nếu sau này ta chứng minh được những lời người nói là sự thật, ta sẽ thả người ra. Nếu những lời của người là đang lừa gạt ta, ta chắc chắn sẽ khiến người sống không bằng chết.

Thần sắc Hoàng Lê Minh lúc này ngược lại bình tĩnh hơn rất nhiều:

- Cứ như vậy cũng được, những gì ta đã biết đều đã nói cho người rồi. Ta nhất thiết phải nhắc người một điều, thời gian cũng không còn nhiều lắm. Thời hạn ba tháng mà sư mẫu người ước định cũng chỉ còn lại có năm ngày thôi. Trong vòng năm ngày này người nhất định phải về kịp. Chí tôn cường giả trước giờ chỉ nói một không hai, với tính tình của vị sư mẫu kia của người, chỉ sợ...

Năm ngày? Thời gian năm ngày quả thật cực kỳ quá gấp gáp, từ Nặc Đinh Sâm Lâm đến Trung Nguyên Thành cũng không gần chút nào. Cơ Động nhìn sang Điều Khiêm Thư, nói:

- Nếu đã như vậy, hiện tại ta phải trở về Trung Nguyên Thành trước, Điều Khiêm Thư, người giúp ta tạm thời phong bế ma lực của hân, sau đó quay về Thiên Cơ Thành chờ ta đi. Sau khi ta xử lý xong chuyện ở Trung Nguyên Thành sẽ quay lại Thiên Cơ Thành kiếm người.

Điều Khiêm Thư biết Cơ Động muốn lợi dụng năng lực phi hành để quay về, nếu mang theo mình cùng đi khẳng định không cách nào về kịp.

- Người cứ yên tâm mà đi, gã này cứ giao cho ta. Con mãnh sư kia ta cũng xử lý dễ dàng thôi.

Vừa nói hân đã không có hảo ý tiêu sái bước đến trước mặt Hoàng Lê Minh.

Hoàng Lê Minh cũng rất ngoan ngoãn, không hề có chút ý phản kháng nào, đầu tiên đem Hỏa Diễm Mãnh Sư thu hồi về, sau đó cũng không hề chống cự, để mặc Điều Khiêm Thư phong bế ma lực của mình.

Cơ Động thoáng nghỉ ngơi một chút, đợi khi ma lực khôi phục được vài phần, dang rộng cặp cánh Chu Tước, phóng người lên, bay về hướng của Trung Nguyên Thành. Ngay khi gia nhập vào không trung, hân đã thi triển ra Dương Hỏa Phi Hành Pháp Trận, Pháp Trận đầu tiên hân học được. Quang mang màu kim đỏ bao trùm toàn thân, làm cho cả người hân giống như là Bính Hỏa Thần Thú chân chính vậy, nhảy mất phóng đi.

Dùng phương pháp phi hành, Cơ Động tin tưởng, không đầy ba ngày, mình nhất định có thể về đến Trung Nguyên Thành. Bằng vào Dương Hỏa Phi Hành Pháp Trận, tốc độ phi hành của hân ít nhất tăng lên gấp ba lần. Về phần ma lực và thể lực tiêu hao lúc này, cũng chỉ có thể vừa đi vừa từ từ khôi phục lại.

oOo

Năm ngày sau. Trung Nguyên thành.

Từ sáng sớm, toàn bộ Trung Nguyên Thành đã tràn ngập một loại khí tức trước giờ chưa từng có. Trên bầu trời mây đen vần vũ đen kịt, làm cho người ta choáng đầy cảm giác áp lực, nhiệt độ trong không khí cũng tựa hồ trở nên nóng bức hơn trước đây rất nhiều.

Mơ hồ có thể nhìn thấy, trên không trung phía sau tầng mây đen, đúng là một mảnh màu đỏ rực.

Trên không trung trong hoàng cung Trung Thổ Đế Quốc, tổng cộng năm thân ảnh đang phiêu phù ở đó, tạo thành một cảnh tượng cực kỳ rung động.

Trong số năm người này, người đứng ngoài cùng bên trái, thân ngồi trên Tử Lôi Diệu Thiên Long, toàn thân lóe ra điện quang mãnh liệt, cầm trong tay Lôi Đình Chiến Phủ, thân thể cao lớn choáng đầy khí phách cường hân. Đúng là thủ tịch Âm Dương Học Đường của Thiên Can Học Viện, Lôi Đế Phát Thụy.

Phất Thụy trong giới ma sư đã là cường giả cường hãn, thế nhưng, lúc này đây trong không trung, hẳn lại là người có uy thế kém nhất trong toàn bộ năm người ở đây. Điện quang màu lam tím trên người hắn tản mát ra cũng không thể khiến cho không trung sinh ra bất cứ thay đổi gì.

Bên cạnh Tử Lô Diệu Thiên Long là một con cự long màu đỏ, thân hình so với nó còn muốn bự hơn vài phần. Đồng dạng cũng là đang rộng cặp cánh phiêu phù trong không trung. Trên lưng cự long có hai người đang ngồi ngay ngắn trên đó. Người ngồi phía trước toàn thân được bao phủ bởi một bộ áo giáp màu đỏ rực, trên áo giáp không ngừng phóng xuất ra năng lượng ba động nóng bỏng. Đồng dạng ngồi trên lưng Hỏa Long còn có một người mặc trường bào màu đỏ kim, khí tức trên cơ thể người này tản mát ra chỉ có hơn chứ không kém, trong tay cầm một cây Pháp trượng cán dài, đầu Pháp trượng có hình đầu rồng, trong miệng rồng còn cắn lấy một hạt châu màu vàng kim. Người mặc trường bào màu đỏ kim kia chính là sư phụ của Cơ Động và Phất Thụy, một trong mười đại Đồng Sư của Thiên Can Học Viện, đại biểu cho Bính Hỏa Hệ, Chúc Dung. Mà người ngồi ngay trước mặt Chúc Dung, mặc bộ áo giáp ma lực phát ra khí thế bức người kia không phải ai xa lạ, chính là vị đại ca kết bái của Cơ Động, đệ đệ ruột của Chúc Dung, Chúc Diễm lão nhị.

Con Hỏa Long mà hai huynh đệ họ Chúc này cùng cỡi chính là tọa kỵ của Chúc Dung, tu vi cửu giai. Chúc lão nhị cả đời vui đầu vào việc nghiên cứu chế tạo vũ khí ma lực, tuy rằng thực lực đã lên đến bảy quan, thế nhưng cũng không có tọa kỵ của mình.

Hai huynh đệ Chúc Dung, Chúc Diễm trong ma sư giới tuyệt đối là nhân vật đậm chân chấn động cả tứ phương. Thế nhưng lúc này, bọn họ cũng không phải là nhân vật chủ chính trong trận chiến hôm nay. Thần sắc của Chúc Dung vô cùng cung kính nhìn chăm chú vào phía bên phải của mình, Chúc lão nhị cũng đặc biệt hiền lành, chỉ là trong mắt không ngừng hiện lên từng đạo quang mang lãnh lệ.

Sau khi Cơ Động bỏ trốn, Chúc lão nhị là người đầu tiên nổi cơn thịnh nộ, cũng chính hắn là người đầu tiên đại náo ban giám hiệu Thiên Can Học Viện, Chúc Dung cũng đồng dạng ủng hộ hắn, hai huynh đệ họ Chúc bấy giờ mới bị ban giám hiệu giam lại. Mãi đến khi Âm Chiêu Dung quay trở lại Thiên Can Học Viện mới được thả ra. Cơ Động là huynh đệ mà hắn đã nhìn nhận, bất luận là lúc hắn kết bái với Cơ Động là xuất phát từ nguyên nhân gì, ở trong lòng Chúc lão nhị, hắn cũng đã hoàn toàn thừa nhận vị tiểu huynh đệ này. Cơ Động bị ép phải rời khỏi Thiên Can Học Viện, hắn làm thế nào có thể không nổi giận cơ chứ? Mà trong Thiên Can Học Viện, hắn là người mà mọi người sợ đặc biệt nhất. Từ một góc độ nào đó mà nói, địa vị của vị Chúc lão nhị này thậm chí còn cao hơn Chúc Dung một bậc.

Bên cạnh đầu Hỏa Long mà hai huynh đệ họ Chúc đang cưỡi, cũng đồng dạng là một đầu Hỏa Long, nhưng mà, so sánh với tọa kỵ của Chúc Dung, thân thể con Hỏa Long này còn lớn hơn rất nhiều. Từ đầu đến cuối, chiều dài đã vượt qua hơn ba mươi thước, hai cánh đang rộng, tựa như một vầng mây đỏ hoàn toàn che khuất mặt trời vậy. Toàn thân nó phát ra hỏa diễm màu vàng kim sáng rực, đây chính là tượng trưng cho Cực Hạn Chi Hỏa. Cũng giống như ma sư nhân loại, muốn có được Cực Hạn Ma Lực cần phải tu luyện lên đến cửu quan, ma thú muốn có cực hạn ma lực cũng phải là Siêu giai ma thú cường hãn nhất.

Bất luận là về hình thể hay về khí tức, uy thế con Hỏa Long này đều cường hãn hơn tọa kỵ Hỏa Long của Chúc Dung. Hơn nữa nó còn thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía tọa kỵ của Chúc Dung, trong cặp mắt màu kim đỏ lộ ra vẻ thân thiết.

Đúng vậy, con Hỏa Long này đúng là một con Siêu giai ma thú, là một con ma thú Thập Giai, Hỏa Long Vương. Mà tọa kỵ của Chúc Dung, cũng chính là con của nó.

Ngồi ngay ngắn trên lưng Hỏa Long Vương là một gã trung niên nhân nhìn qua chỉ khoảng bốn mươi tuổi. Mái tóc màu đỏ sậm thả dài phía sau lưng, chừa lại hai lọn tóc thả nhẹ trước mặt. Hai mắt nhấp nháy, tướng mạo anh tuấn, phía dưới làn da ẩn hiện một lớp hồng quang lưu chuyển. Cả người nhìn qua đều tràn ngập một cảm giác là trung tâm của thiên địa. Trong toàn bộ năm người trong không trung, không thể nghi ngờ, hẳn chính là nhân vật trung tâm chân chính. Đúng vậy, hẳn chính là sư phụ của Chúc Dung, huynh trưởng của Âm Chiêu Dung, sư tổ của Cơ Động, cường giả có được danh hiệu Thắng Quang, năm mươi năm trước đã nổi danh, Âm Triệu Dương.

Dáng người Âm Triệu Dương cao ráo thon thả, nếu không phải hắn đang cưỡi trên lưng Hỏa Long Vương, thoạt nhìn chẳng qua cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, không hề phóng thích ra nửa phần khí

tức cường giả. Trên tay hắn cũng không có bất cứ vũ khí gì, trên người càng không mặc trang phục ma lực, tựa hồ đối với hắn mà nói, mấy thứ này đều hoàn toàn là dư thừa.

Phía bên phải Âm Triều Dương, tự nhiên chính là muội muội của hắn, vợ của Chúc Dung, Thái Ất Âm Chiêu Dung. Lúc này, Âm Chiêu Dung đang ngồi trên mình một con rắn lớn, toàn thân phóng thích ra hắc diễm nhân nhật, hai cánh đang rộng, trong cặp mắt lạnh như băng không ngừng toát ra một loại khí tức thô bạo, đúng là Đỉnh Hỏa Thần Thú Đằng Xà.

238. Chương 120 Tam Đại Chí Tôn (thượng)

Ba con Cự Long, phân biệt là Bát Giai, Cửu Giai, Thập Giai, cộng thêm một con Đỉnh cấp Thập Giai Đỉnh Hỏa Thần Thú Đằng Xà. Hai vị chí tôn cường giả có được chuyên chúc danh hiệu, đội hình cường hãn như thế này, đủ để khiến người ta nhìn thấy phải choáng ngợp. Mà sự lo lắng cùng với áp lực Trung Nguyên Thành đang thừa nhận, nguyên nhân chính là do bọn hắn gây ra. Mây đen trong không trung, đúng là do Hỏa nguyên tố khổng lồ ngưng tụ thành, gây ra hiệu quả như vậy. Mặc dù hai huynh muội Âm Triều Dương và Âm Chiêu Dung cũng không có làm gì cả, thế nhưng chỉ cần khí tức của bọn họ thôi cũng đủ để làm thay đổi thiên văn khí tượng. Đây chính là uy áp của chí tôn cường giả.

Mà trên mặt đất, đội hình đại biểu cho Trung Thổ Đế Quốc cũng tuyệt đối không tầm thường. Đứng ở phía trước có bốn người, Hoàng đế Trung Thổ Đế Quốc Cơ Vân Lộc cùng với một trung niên nhân khoảng bốn mươi tuổi, mặc trường bào màu vàng kim đứng ở giữa. Viện trưởng Thiên Can Học Viện Cơ Minh Tuyên đứng bên cạnh trung niên nhân mặc trường bào vàng kim, thần sắc hết sức kính cẩn.

Ngoại trừ ba người đó ra, còn có một nam nhân mặc trường bào màu vàng kim, tướng mạo bình thường nhưng lại phát ra khí tức cực kỳ thâm thúy, hắn đứng cách ba người kia một chút. Ngay sau lưng bọn họ, có ít nhất mấy trăm vị cường giả ma sư, thực lực đều không dưới sáu quan.

Đội hình như vậy, cơ hồ là đã tập trung hơn phân nửa thực lực của toàn bộ giới ma sư trong Trung Thổ Đế Quốc. Nhưng lúc này, thần sắc trên mặt mỗi người thế nhưng đều hết sức ngưng trọng.

Thiên Can Học Viện ngoại trừ viện trưởng ra, các vị Đồng sự khác cũng không ai có mặt trong đó. Trừ phi ảnh hưởng trực tiếp đến lợi ích bản thân, hoặc là không thể nào trốn tránh, nếu không, có ai lại muốn đối địch cùng với hai vị Chí tôn cường giả cơ chứ?

Trong tay Âm Chiêu Dung đang cầm một cây quả trượng, chỉ thẳng về phía mấy người của Trung Thổ Đế Quốc đứng ở phía xa, vẻ mặt lạnh lùng:

- Người đâu?

Hoàng đế Trung Thổ Đế Quốc Cơ Vân Lộc cao giọng nói:

- Thái Ất Miện Hạ, có thể xuống thấp một chút đàm phán hay không?

Âm Chiêu Dung hừ lạnh một tiếng:

- Không có gì để đàm phán cả, ta chỉ hỏi ngươi một câu, Cơ Động đâu rồi?

Đáy mắt của Cơ Vân Lộc hiện lên một tia tức giận, thân là Hoàng đế chí tôn của Đế quốc đứng đầu đại lục, thế nhưng lại bị người ta quát mắng như thế lại không cách nào phát tác ra được, loại thống khổ như thế này làm sao chịu nổi:

- Thực xin lỗi, Thái Ất Miện Hạ, ta tuy rằng đã phái ra toàn bộ lực lượng mà ta có, nhưng cho đến bây giờ vẫn như trước không cách nào tìm được Cơ Động.

Hàn ý trong mắt Âm Chiêu Dung đại thịnh:

- Một khi đã như vậy, cũng không còn gì để nói nữa.

Thanh quả trượng màu lam trong tay giơ lên cao, hắc diễm dày đặc mà thâm thúy chợt bốc lên, Đỉnh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa giây lát đã trở nên tràn ngập không trung, bầu trời nhất thời tối sầm lại. Mọi người bên phía Trung Thổ Đế Quốc đứng bên dưới đều không khỏi sắc mặt đại biến.

- Chiêu Dung, đợi một chút, có thể cho ta nói vài lời không?

Trung niên nhân đứng bên cạnh Cơ Vân Lộc đột nhiên mở miệng nói.

Âm Chiêu Dung lạnh lùng nói:

- Còn cái gì để nói nữa? Ba tháng thời gian, cả một Trung Thổ Đế Quốc binh hùng tướng mạnh như vậy thế nhưng ngay cả một người cũng không thể tìm ra? Cơ Động bắt quá chỉ là một gã ma sư ba quan, nhất định là đã bị các người hại chết rồi. Cơ Trường Tín, nếu như người không phục, có thể lên đây đánh một trận. Chúng ta đều là những người có được chuyên chúc danh hiệu, nhiều năm rồi không gặp, để cho ta xem xem người đã đạt đến thực lực thế nào rồi.

Gã trung niên nhân được gọi là Cơ Trường Tín này, đúng là vị chí tôn cường giả duy nhất trong Trung Thổ Đế Quốc, người có được danh hiệu chuyên chúc của Mậu Thổ Hệ, Bắc Đẩu Cơ Trường Tín.

Cơ Trường Tín nhú mày:

- Mọi người đều là bằng hữu lâu năm với nhau, Triệu Dương huynh, có thể nói lệnh muội bình tĩnh xuống một chút không, nghe ta phân giải một lời?

Âm Triệu Dương này giờ vẫn nhắm mắt không nói gì, lúc này mới nhàn nhạt nói:

- Trường Tín huynh, người hẳn cũng biết, ta đã bế quan tĩnh tu tại bờ biển hơn mười năm nay vẫn chưa xuất môn.

Thanh âm ôn hòa không hề nhiễm chút tục bụi nhân gian nghe qua hết sức kỳ dị. So sánh với vị Thái Ất Âm Chiêu Dung nóng nảy kia, vị Thăng Quang bình tĩnh tự nhiên này càng khiến cho đám cường giả của Trung Thổ Đế Quốc lo lắng hơn cả.

Cơ Trường Tín nói:

- Có thể khiến cho Triệu Dương huynh phá giới mà ra, nhất định phải là chuyện cực kỳ quan trọng. Ta cũng chỉ vừa mới nghe nói quý huynh muội hai người đột nhiên đại giá quang lâm nên mới lập tức chạy đến đây, chi tiết mọi chuyện ta cũng còn chưa được biết. Nhưng ta đã từng hỏi qua Bệ hạ, Cơ Động quả thật vẫn chưa tìm được. Hơn nữa, Cơ Động bởi vì chút chuyện nhỏ mà đánh chết Hoàng Thái Tôn của Đế quốc ta. Chuyện này kẻ không kể lý lẽ hình như cũng không phải là chúng ta.

Âm Chiêu Dung bĩu môi một cái, nói:

- Kẻ không kể lý lẽ không phải các người? Mấy chục đệ tử của Âm Dương Học Đường lúc đó cũng có mặt ở đó, người không ngại thì cất công hỏi thăm bọn chúng, kẻ đuổi lý là ai? Nếu không phải Cơ Dật Phong ý thể hiếp người trước, Cơ Động sẽ ra tay với hắn sao. Hơn nữa lúc đó là khiêu chiến công bằng. Cơ Dật Phong vì không thể ngăn cản được công kích của Cơ Động mà chết, chuyện này có thể trách ai? Cơ Trường Tín, ta nhất thiết phải nhắc nhở với người, vị Hoàng Thái Tôn Cơ Dật Phong của các người vốn là á quân của Âm Dương Học Đường, ma lực đạt đến năm mươi tám cấp, ma lực của Cơ Động lúc đó chỉ mới vừa đột phá lên ba quan. Dưới tình huống như thế mà còn bị một kích tất sát, chỉ có thể nói rằng hắn học nghệ không tinh mà thôi.

Cơ Trường Tín biến sắc, nhìn về phía Cơ Vân Lộc:

- Có chuyện đó sao?

Thần sắc trên mặt Cơ Vân Lộc thoáng vẩn vơ một chút, ánh mắt cầu xin nhìn về phía Viện trưởng Thiên Can Học Viện, ông nội mình, Cơ Minh Tuyên.

Cơ Minh Tuyên ho khan một tiếng, nói với Cơ Trường Tín:

- Đại ca, sự tình đúng là như vậy, cho nên chúng ta mới không hề có ý truy cứu Cơ Động. Chẳng qua Đế quốc đã dốc hết toàn lực cũng không tìm được tông tích của hắn. Nếu không, cho dù Cơ Vân Lộc cũng không hiểu chuyện, nhưng cũng tuyệt đối đem chuyện tổn vong của Đế quốc mà đùa giỡn.

Âm Chiêu Dung ha ha cười:

- Cơ Minh Tuyên, người đừng có giọng giả nhân giả nghĩa trước mặt ta. Các người không định làm khó dễ Cơ Động? Nếu không phải Phất Thụy thông minh, mau chóng đem Cơ Động giấu đi, chỉ sợ đến lúc ta trở về cũng chỉ có thể nhìn thấy một cỗ thi thể mà thôi. Chuyện người giam giữ chồng ta và em chồng ta, ta còn chưa tính với người. Người đừng ở đây nói lời vô nghĩa nữa.

Cơ Trường Tín thở dài một tiếng, nói:

- Chuyện nếu đã là như vậy, ta vốn cũng không định can thiệp vào nữa. Nhưng mà Chiêu Dung, người cũng hơi quá mức bá đạo rồi. Nơi này dù sao cũng trong lãnh địa Trung Thổ Đế Quốc của ta. Bất luận chuyện này là đúng hay sai, người cũng không được lấy tính mạng của mấy trăm vạn dân chúng Trung Nguyên Thành ra làm áp lực chứ. Đệ tử kia của người cho dù xuất sắc đến thế nào đi nữa, chung quy cũng chỉ là một người mà thôi, chẳng lẽ, người muốn để cho mấy trăm vạn người trong Trung Nguyên Thành cùng với hân chôn cùng hay sao?

Âm Chiêu Dung giận dữ:

- Một người? Người nói nghe thoải mái quá. Người bảo ta tìm ở đâu ra một gã đệ tử có Âm Dương Song Thuộc Tính Cực Hạn Ma Lực đây? Đệ tử của ta trời sinh đã có được Cực Hạn Song Hỏa, hân chính là tương lai hy vọng của Hỏa Hệ chúng ta. Thiên tài ngàn năm khó gặp. Mấy trăm vạn người tuấn táng chung thì sao chứ? Cơ Trường Tín, người không cần cùng ta so tài miệng lưỡi nữa. Chuyện hôm nay lão nương nhất định không bỏ qua đâu.

239. Chương 120 Tam Đại Chí Tôn (hạ)

- Triều Dương huynh, chẳng lẽ người lại đứng đưng nhìn cảm trăm vạn sinh linh đồ thán hay sao? Cực Hạn Song Hỏa quả thật khó kiếm, nhưng hiện tại gã đồ tôn kia sinh tử chưa biết, cũng không ai có thể khẳng định hân có xảy ra chuyện gì hay không. Hay là như vậy, ta đồng ý đem một khóa Cửu Giai Hắc Âm Tinh Miện để tạ tội với hai huynh muội quý huynh, chuyện hôm nay xem như bỏ qua. Nếu trong tương lai Đế quốc có thể kiếm được Cơ Động, nhất định sẽ lập tức đem người đến trả lại cho các người.

Nghe đến sáu chữ Cửu Giai Hắc Âm Tinh Miện, Âm Chiêu Dung cũng không khỏi phải sửng sốt một chút. Vật hi hữu thế này, thậm chí là còn hiếm có hơn cả Chí tôn cường giả nữa. Cơ Trường Tín có thể lấy ra để tạ tội, hiển nhiên là đã bị dẫn vào đường cùng rồi.

Âm Triều Dương vẫn lạnh nhạt nói:

- Trường Tín huynh, ta biết, người hiện tại đã rất nhượng bộ rồi, cũng đã cấp cho huynh muội ta mặt mũi rất lớn. Theo đạo lý, ta cũng không nên tiếp tục làm khó dễ Trung Thổ Đế Quốc nữa, thậm chí cũng sẽ không lấy khóa Tinh Miện kia của người. Nhưng mà, đứa nhỏ Cơ Động này có quan hệ vô cùng trọng yếu với tương lai Hỏa Hệ của chúng ta. Lại là đồ tôn của ta. Chiêu Dung sở dĩ có thể mời ta đến đây, chính là vì bốn chữ, ta hiện tại cũng có thể đem bốn chữ này nói lại cho người. Nếu hiện tại Cơ Động thật sự đang ở trong tay các người, đây chính là cơ hội cuối cùng. Bốn chữ trước đây Chiêu Dung nói với ta chính là: Hỗn Độn Căn Nguyên.

Nghe đến bốn chữ Hỗn Độn Căn Nguyên, những cường giả khác trong Trung Thổ Đế Quốc còn có thể không có vấn đề gì, thế nhưng Cơ Trường Tín, Cơ Minh Tuyên đều đồng thời sắc mặt đại biến.

Cơ Minh Tuyên còn thất thanh kinh hô:

- Không có khả năng, chuyện này, chuyện này sao lại có thể cơ chứ?

Âm Chiêu Dung lạnh giọng nói:

- Không có khả năng? Người còn nhớ lần nọ trong phút chốc toàn bộ nguyên tố ma lực trong Trung Nguyên Thành đều một khắc bị rút hết đi hay không? Lúc ấy ta giải thích với người là do ta thử nghiệm một loại Siêu Cấp Tất Sát Kỹ mới. Hiện tại ta cũng không ngại nói với người, khi đó, chính là do lúc Cơ Động đột phá ba quan, đã vô tình làm xuất hiện ra Hỗn Độn Căn Nguyên, gây ra tình trạng đó.

Sắc mặt Cơ Trường Tín lúc này đã trở nên cực kỳ khó coi, thì thào lẩm bẩm:

- Hồn Độn Căn Nguyên, Hồn Độn Căn Nguyên. Triều Dương huynh, ta hiểu rồi, nếu quả thật đứa nhỏ này có được Hồn Độn Căn Nguyên, bản thân hắn cũng không chỉ là tương lai của Hỏa Hệ các ngươi, mà còn là tương lai của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục chúng ta nữa. Nhưng mà, hiện tại ta cũng không có cách nào có thể chứng minh được với huynh là hắn còn sống. Thực lực Trường Tín mặc dù còn không bằng hai huynh muội quý huynh liên thủ, nhưng mà, hôm nay cũng không khỏi phải lãnh giáo hai vị một phen.

Ngay lúc Âm Triều Dương đem bốn chữ Hồn Độn Căn Nguyên kia nói ra, hắn cũng đã rõ ràng, một trận chiến hôm nay đã không thể tránh né nữa rồi, đã không còn cách nào cứu vãn được tình thế nữa. Thân là một người có được chuyên chúc danh hiệu, đối với ý nghĩa hàm chứa trong bốn chữ Hồn Độn Căn Nguyên, hắn có thể nào lại không hiểu được chứ.

- Đợi một chút.

Đúng lúc này, người còn lại trong bốn người đứng đầu của Trung Thổ Đế Quốc vẫn chưa mở miệng, kim y trung nhân đột nhiên lên tiếng.

Vị kim y trung niên nhân này mặc dù tướng mạo bình thường, nhưng khí chất vô cùng trầm ổn, so sánh với Hoàng Đế Cơ Vân Lộc của Trung Thổ Đế Quốc chỉ có hơn chứ không kém.

Cơ Trường Tín nhìn về phía hắn:

- Vân Sinh, ngươi còn có gì để nói?

Cơ Vân Sinh thở dài một tiếng:

- Nghiệt duyên, nghiệt duyên a! Ông nội, ta có biện pháp để chứng minh, Cơ Động quả thật cũng chưa bị Đế quốc tìm được hoặc là làm thương tổn gì.

- Sao?

Cơ Trường Tín chợt kinh hãi, nổi giận nói:

- Ngươi đã có cách chứng minh, tại sao không chịu nói sớm?

Trên mặt Cơ Vân Sinh toát ra một tia cười khổ:

- Ông nội, chuyện này quan hệ đến vinh nhục của gia tộc, không phải chuyện bắt đắc dĩ, ta thật sự không muốn nói ra.

Trên không trung, Âm Chiêu Dung hừ lạnh một tiếng:

- Bớt làm trò ở đây đi, Bình Đẳng Vương, ta hiện muốn nghe thử xem, ngươi có gì làm bằng chứng?

Đúng vậy, người này tên là Cơ Vân Sinh, nhìn qua khoảng hơn năm mươi tuổi, đúng là đương kim Bình Đẳng Vương của Trung Thổ Đế Quốc.

Cơ Vân Sinh hướng về phía hai huynh muội Âm Triều Dương, Âm Chiêu Dung hơi hơi khom người hành lễ:

- Thắng Quan Miện Hạ, Thái Ất Miện Hạ. Chứng cứ của ta rất đơn giản, đó chính là thân thể của Cơ Động. Chỉ sợ ngay cả các ngươi cũng không biết rõ thân thể của hắn đâu. Ta có thể khẳng định, Cơ Động chính là cháu nội ruột của ta. Cũng chính là cháu tổ của ông nội ta.

Nghe xong những lời này của hắn, Âm Chiêu Dung chợt sửng sốt, ngay cả Âm Triều Dương cũng thoáng nhíu mày lại.

Có Âm Triều Dương ở đây, hai huynh đệ Chúc Dung, Chúc Diễm một câu cũng không dám nói, chứ đừng nói là Phát Thụy.

- Ngươi nói cái gì?

Cơ Trường Tín giật mình nhìn Cơ Vân Sinh:

- Vân Sinh, chuyện này đến tột cùng là chuyện gì?

Cơ Vân Sinh cười khổ lắc đầu, từ trong lòng lấy ra một thứ, đúng là khối ngọc bài mà Hoàng Lê Minh đã lấy được từ trên người của Cơ Động:

- Không biết hai vị Miện Hạ đã từng nhìn thấy khối ngọc bài này chưa? Nó chính là từ trên người của Cơ Động. Mặt trên của nó còn khắc tên của Cơ Động. Đồ án Song Sư khắc trên khối ngọc bài này, chính là dấu hiệu đặc thù của nhất mạch Bình Đẳng Vương chúng ta. Chỉ cần khối ngọc bài này, cũng đủ để chứng minh thân thể của Cơ Động rồi. Hắn chính là đứa cháu nội mà ta đã thất lạc nhiều năm nay. Lúc người của Đế quốc truy đuổi gặp hắn, đã lấy được khối ngọc bài này, Nhưng cuối cùng Cơ Động lại chạy thoát. Hắn có được năng lực Phi hành, hai vị Miện Hạ chắc hẳn là chưa biết.

Tay phải Âm Chiêu Dung vung lên một cái, một đạo hắc diễm đã thổi quét tới, hóa thành một khối quang hoàn, bao bọc lấy khối ngọc bài kia. Mặc dù Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa có năng lực thiêu đốt mãnh liệt, thế nhưng cũng không chút nào thương tổn đến khối ngọc bài. Quang hoàn chợt bay vút lại, nằm trong tay Âm Chiêu Dung. Lúc Cơ Động tu luyện, Âm Chiêu Dung cũng từng nhìn thấy khối ngọc bài này. Bà ta cẩn thận nhìn ngắm một chút, sau đó quăng qua cho Chúc Dung. Chúc Dung xem xong gật gật đầu với bà ta:

- Đúng là thứ trên người của Cơ Động.

Trên mặt đất, Cơ Vân Sinh tiếp tục nói:

- Hai vị Miện hạ, nếu như ta đã biết Cơ Động chính là cháu nội ruột thịt của ta, ta làm sao có thể không toàn lực để truy tìm tông tích của hắn cơ chứ? Càng sẽ không thể nào làm hại đến hắn. Bộ hạ thứ cho ta nói một câu bất kính, những chuyện xảy ra trên Trung Thổ Đế Quốc, còn chưa có chuyện gì mà ta không biết. Bởi vậy, ta có thể khẳng định với hai vị Miện Hạ, cho đến bây giờ, Cơ Động vẫn như trước chưa tìm thấy tông tích. Theo như tin tức cuối cùng mà ta nhận được, nơi cuối cùng mà hắn xuất hiện qua, chính là Nặc Đinh Sâm Lâm.

Âm Chiêu Dung trầm giọng nói:

- Nếu Cơ Động đã là cháu nội ruột của người, vì sao hắn lại là một cô nhi?

Ngay lúc Cơ Vân Sinh mở miệng chuẩn bị giải thích, đột nhiên, một thanh âm trong trẻo chợt từ xa truyền đến:

- Sư mẫu, Cơ Động ở đây, đừng vội gây chiến.

- Cơ Động?

Cái tên khiến cho toàn bộ giới cao tầng của Trung Thổ Đế Quốc phải chấn động chột xuất hiện, nhất thời thu hút ánh mắt của tất cả mọi người. Ngay cả Cơ Trường Tín cũng nhận không được bay thẳng lên trời, quang mang sáng bóng như kim cương chợt bao phủ thân thể hắn, giẫm chân vào hư không, bước thẳng lên không trung, Hắn chính là dựa và ma lực mạnh mẽ của bản thân đem thân thể mình đẩy lên không trung.

Ngay tại phía Bắc thành của Trung Nguyên Thành, một đạo thân ảnh tựa như lưu tinh đang rất nhanh phóng thẳng về phía này. Cơ Vân Lộc vội vàng hạ mệnh lệnh xuống, ra lệnh cho binh sĩ thu hồi binh khí nhường đường, rất nhanh, đạo thân ảnh kia đã phóng đến gần.

Không hề để ý gì đến đám người của Trung Thổ Đế Quốc, quay đầu nhìn về phía không trung, Cơ Động đột nhiên hướng về phía Chúc Dung và Âm Chiêu Dung quỳ rạp xuống:

- Sư phụ, sư mẫu, Cơ Động khiến các ngài phải lo lắng rồi.

Một cái quỳ này, là hắn thực lòng quỳ lạy. Nam nhi dưới gối có hoàng kim, cao ngạo như Cơ Động lại không chút do dự quỳ xuống như vậy, có thể thấy được sự cảm động trong lòng hắn đến như thế nào.

Chỉ vì mình, sư phụ, sư mẫu thế nhưng lại trở thành đối địch với cả Đế quốc, phần nhân tình này, quả đáng giá một cái quỳ của hắn.

- Không có chuyện gì là tốt rồi, con ngoan, mau đứng lên đi.

Âm Chiêu Dung nhìn thấy Cơ Động, nhất thời trong lòng vui vẻ, quả trượng lại hươ lên, Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa thổi quét lấy thân thể Cơ Động, mang hắn đặt lên lưng Đinh Hỏa Thân Thú Đẳng Xà, ngồi ngay sau lưng mình.

Ánh mắt Cơ Vân Sinh sáng quắc nhìn Cơ Động, nói:

- Đến rất đúng lúc, thân thể của Cơ Động kỳ thực là...

Ngay tại lúc vị Bình Đẳng Vương này muốn nói ra thân thể của Cơ Động, trong mắt hắn chợt trào ra vài phần hàn ý, lạnh lùng nói:

- Không cần nói nữa. Ta không muốn nghe, ta chỉ nhớ là từ khi ta hiểu chuyện, ta đã là một cô nhi. Từ nay về sau, ta cũng vẫn như trước là một cô nhi. Ta có sư phụ, sư mẫu, không có cha mẹ thân thích.

240. Tập IX: Long Xà Tuyệt Kỹ – Chương 121 Bắt Đầu Mới (thượng)

Bất luận Cơ Vân Sinh có gì để giải thích, Cơ Động đều không muốn nghe nữa. Bất luận phát sinh chuyện gì, trẻ con cũng là vô tội, mà theo trí nhớ của Cơ Động để lại cho hắn, từ lúc năm tuổi, hắn cũng đã biến thành một cô nhi, chỉ có thể dựa vào ăn xin nơi đầu đường xó chợ mà sống. Chỉ riêng một điểm này, hắn liền không có bất cứ hảo cảm gì đối với Bình Đẳng Vương. Cơ Vân Sinh nào đâu biết rằng, Cơ Động chân chính đã chết rồi, hiện tại mặc dù hắn nhìn đến là thân thể Cơ Động, nhưng linh hồn lại là của một đời Tửu Thần Lý Giải Đồng đến từ thế giới khác.

Nghe những gì Cơ Động nói, sắc mặt Cơ Vân Sinh không khỏi đại biến, nếu không phải có mặt Âm Triều Dương, Âm Chiêu Dung ở đây, với thân phận Bình Đẳng Vương của hắn, chỉ sợ đã trực tiếp phát tác rồi. Nhưng mà lúc này hắn cũng chỉ có thể ỉn nhẫn mà thôi. Từ việc sau khi Cơ Trường Tín nghe xong những gì Âm Triều Dương nói sắc mặt đại biến, đến việc hai vị Chí tôn cường giả không ngại cùng với Trung Thổ Đế Quốc đối địch chỉ vì hắn, có thể hiểu được Cơ Động quan trọng đến mức nào.

- Cơ Động, ta biết trước đây ngươi đã chịu không ít thống khổ. Nhưng mà chảy xuôi trên người của ngươi chính là máu tươi của Cơ gia. Ta có thể khẳng định, ngươi chính là thành viên của nhất mạch Cơ gia. Ta chính là ông nội thân sinh của ngươi a!

- Ông nội thân sinh?

Thần sắc Cơ Động vốn đã lạnh như băng, cũng không muốn tiếp tục dây dưa với hắn, nhưng mà, khi nghe đến nhưng lời này của Cơ Vân Sinh, quang mang trong mắt hắn nhất thời choáng đầy khí tức thô bạo.

- Ngươi là ông nội thân sinh của ta? Ta nói cho ngươi biết, Cơ Động sớm đã chết từ lâu rồi, ở mười năm trước khi bị các người vứt bỏ cũng đã chết rồi. Ngươi là ông nội thân sinh của ta? Như vậy, ta hỏi ngươi, lúc ta ở bên hè phố ăn xin, ngươi ở nơi nào? Lúc ta ăn không đủ no, ngươi ở nơi nào? Lúc ta áo mặc không đủ che thân, ngươi ở nơi nào? Lúc ta bị người khác chê cười là phế vật Âm Dương Cân Bằng, vị ông nội thân sinh Bình Đẳng Vương điện hạ này lại an hưởng vinh hoa phú quý. Ngươi chưa bao giờ nhớ đến đứa cháu nội Cơ Động này a. Ta nói cho ngươi biết, chảy xuôi trên người ta, không phải là máu tươi của nhất mạch Cơ gia các người, mà là máu tươi của chính ta. Máu của ta ít nhất là nóng, tràn đầy ân nghĩa, mà cái dòng máu các người gọi là nhất mạch hoàng thân quốc thích cao cao tại thượng kia, chẳng qua là một loại máu tươi lạnh như băng mà thôi. Đối với các người mà nói, trong lòng ta chỉ có một sự thù hận.

Mọi người có mặt ở đây, không ai không phải là cường giả, Cơ Động lúc này mười lăm tuổi, thế nhưng những lời hắn nói y như chém đinh chặt sắt, tràn ngập lực lượng, ngay cả Cơ Vân Sinh một câu cũng không thể trả lời. Sắc mặt của vị Chí tôn cường giả một đời Bắc Đẩu Cơ Trường Tín đang phiêu phù trong không trung cũng đã khó coi vô cùng, thế nhưng ngay cả một câu cũng không thể trả lời.

Thắng Quang Âm Triều Dương nhìn Cơ Động, khẽ gật gật đầu, quay sang Cơ Trường Tín nhàn nhạt nói:

- Trường Tín huynh, những lời đứa nhỏ này nói ngươi cũng đã nghe rồi. Nếu như đã tìm được Cơ Động về, mọi chuyện hôm nay xem như bỏ qua. Khiến cho quý quốc gặp phiền toái, hiện tại ta hướng mọi người xin lỗi. Đơn giản hiện tại cũng không gây ra cho quý quốc bất cứ tổn thất gì. Đương nhiên chúng ta cũng sẽ cấp cho quý quốc một cái công đạo. Chiêu Dung, từ giờ trở đi, ngươi rời khỏi Thiên Can Học Viện vậy. Chúc Dung, Chúc Diễm, Phát Thụy các người cũng như vậy luôn đi. Hỏa Hệ Đồng Sự tại Thiên Can Học Viện, để cho Nam Hỏa Đế Quốc một lần nữa phái sang đi. Nếu như Thiên Can Học Viện không muốn chứa Hỏa Hệ chúng ta nữa, như vậy ta cũng có thể đại biểu cho Nam Hỏa Đế Quốc để cho Hỏa Hệ rời đi.

- Không được.

Cơ Trường Tín vội vàng cao giọng nói, nếu như Hỏa Hệ thật sự rời khỏi Thiên Can Học Viện, như vậy, cái học viện đứng đầu đại lục này, học viện vì phục vụ cho Thánh Tà Chiến Trường mà sinh ra này chỉ sợ cũng phải thật sự giải tán:

- Triều Dương huynh, thật ra cũng không cần phải như thế, chuyện này cũng chỉ là hiểu lầm mà thôi.

Âm Triều Dương lắc lắc đầu:

- Trường Tín huynh, bất luận nói thế nào, Cơ Động cũng đã đánh chết Hoàng Thái Tôn của quý quốc, mặc dù là trong tình huống tỷ thí, nhưng mà dù sao cũng đã xúc phạm đến danh dự của quý quốc. Nếu như Thiên Can Học Viện vẫn còn chịu đựng hạ được Hỏa Hệ chúng ta, như vậy Hỏa Hệ vẫn sẽ tiếp tục xuất lực. Chuyện hôm nay đến đây là chấm dứt, chúng ta cũng cáo từ.

Sắc mặt Cơ Trường Tín thật sự có chút khó coi, những người khác lại càng không nói được lời nào. Đứng ngoài nghe, tựa hồ như Âm Triều Dương nói rất có đạo lý, nhưng mà, điều kiện tiên quyết phải là Cơ Động bình an vô sự trở về mới được. Mọi người nhớ rõ, từ trước đến giờ, vị Thắng Quang Miện Hạ này thế nhưng cũng chưa từng phản đối việc Âm Chiêu Dung muốn ra tay hủy diệt cả một tòa thành thị a!

Cái gì là đạo lý? Theo như bọn họ đánh giá, thực lực tuyệt đối chính là đạo lý.

Đối diện với hai vị Chí tôn cường giả, Cơ Trường Tín còn có thể nói gì nữa? Hắn chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu, nói với Âm Triều Dương:

- Triều Dương huynh, xin yên tâm, địa vị của Hỏa Hệ trong Thiên Can Học Viện vĩnh viễn cũng không thay đổi, chuyện này ta có thể cam đoan với người.

Âm Triều Dương gật gật đầu:

- Như vậy tốt rồi. Chúng ta đi.

Nói xong, hắn khẽ phất tay một cái, Thập Giai Hỏa Long Vương khẽ đập cánh bay thẳng lên trời, tốc độ cũng không mau lắm, nhưng mà, ngay khi thân hình của con Siêu cấp ma thú này vừa động, mây đen trên bầu trời tự động tách ra, lộ ra một mảnh không trung đỏ bừng, khí thế đại thịnh, thiên địa biến sắc. Phàm những ai thấy được một màn này, đều khắc sâu trong lòng một màn trước mắt. Cho dù là Đinh Hỏa Thần Thú Đằng Xà cũng không có bay đi trước, mặc dù về mặt cấp bậc thì nó rất cao, thế nhưng có thêm Âm Triều Dương ở đây, ngạo khí của nó cũng không khỏi phải thu liễm lại.

Đây chính là thực lực. Thực lực của một đời chí tôn cường giả.

Âm Chiêu Dung bay ngay sát theo đó. Đằng Xà vừa chở bà ta vừa chở luôn Cơ Động, kể đó mới là hai huynh đệ Chúc Dung, Chúc Diễm cùng cỡi Hỏa Long Cửu Giai, cuối cùng mới đến phiên Lôi Đế Phát Thụy. Trước khi bọn họ rời đi, cũng không nhìn được quay đầu nhìn về Thiên Can Học Viện, nơi bọn họ đã từng sống qua nhiều năm. Lúc này mới nhanh chóng bay đi.

Nhìn theo bọn họ lần lượt rời đi, thần sắc của Bắc Đẩu Cơ Trường Tín lại có vẻ thập phần lạnh lùng. Đám người của Trung Thổ Đế Quốc cũng không ai nhìn ra tâm tình hiện tại của vị Chí tôn cường giả này.

Chậm rãi hạ xuống mặt đất, không đợi Cơ Trường Tín mở miệng, Cơ Minh Tuyên đứng một bên đã chạy tới:

- Đại ca, chẳng lẽ lại bỏ qua như vậy hay sao? Dật Phong là người thừa kế hoàng thất duy nhất, nam nhân duy nhất cuối cùng kế thừa huyết mạch trực hệ hoàng thất. Chẳng lẽ để cho nó chết vô ích như vậy sao?

Cơ Trường Tín lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, ánh mắt lại chuyển sang phía Hoàng đế Cơ Vân Sinh của Trung Thổ Đế Quốc:

- Các người dạy ra con cháu thật xuất sắc. Với thân phận của Âm Triều Dương, Âm Chiêu Dung, lại còn đặt điều nói dối hay sao? Minh Tuyên, người cũng dám giấu diếm ta nguyên nhân phát sinh mọi chuyện. Không bỏ qua như vậy, người muốn làm thế nào? Đại danh Âm Triều Dương chẳng lẽ người còn chưa rõ sao? Năm đó khi tiến hành cuộc tỷ thí giữa mười người có được chuyên chúc danh hiệu, hắn là người duy nhất không một cường giả nào dám khiêu chiến. Hơn năm mươi năm nay, trong số những Chí tôn cường giả, có thể đối diện với hắn, cũng không quá ba người. Cho dù hôm nay cũng chỉ có một mình hắn ở đây,

cũng không phải ta có khả năng ngăn cản. Muốn báo thù, người trước hết nên nghĩ đến thực lực của mình đã. Về việc xử lý chuyện này, các người làm ta vô cùng thất vọng. Âm Triều Dương có thể dễ dàng bỏ qua như vậy, đã là nể mặt ta lắm rồi. Sao người không lo lắng chuyện không còn hai huynh đệ Chúc Dung, Chúc Diễm, Thiên Can Học Viện sẽ tồn thất như thế nào?

Sắc mặt Cơ Minh Tuyên âm trầm bất định, nhưng đối mặt với Cơ Trường Tín, hẳn thật sự không dám phác tác. Bản thân Cơ Vân Lộc tuy rằng là Đế vương, nhưng lúc này cũng chỉ có thể nắm chặt hai tay, không dám có chút phản bác nào. Ánh mắt Cơ Vân Sinh chuyển sang Cơ Vân Sinh, hàn quang trong mắt đại thịnh:

- Vân Sinh, người đi theo ta. Về chuyện của Cơ Động, nếu như người không thể cấp cho ta một lý do thỏa đáng, chúc Bình Đẳng Vương này của người cũng không cần phải làm nữa. Cơ Trường Tín ta trên Ngũ Hành Đại Lục này cũng là một đời hào kiệt, hôm nay bị một đứa con cháu chỉ thẳng vào mặt mà mắng, thế nhưng chẳng có chút lý do để cãi lại. Giỏi lắm, người giỏi lắm a!

Sắc mặt Cơ Vân Sinh trắng bệch nhìn Cơ Trường Tín, thân là cháu nội, hẳn biết rõ, hiện tại ông nội mình đã thực sự nổi giận.

Mặc dù lúc này hai huynh muội Âm Triều Dương, Âm Chiêu Dung đã rời đi, thế nhưng trong hoàng cung của Trung Thổ Đế Quốc cũng vẫn như trước là một mảnh bão nổi. Bất luận trong lòng bất mãn đến như thế nào, Cơ Minh Tuyên cũng chỉ có thể ănh nhẩn mà thôi. Cho dù tu vi của hắn còn cách cấp bậc Chí tôn cường giả có một đường nhỏ mà thôi, nhưng mà, chỉ một đường chênh lệch nhỏ nhoi này lại làm cho hắn ngay cả tư cách mở miệng trả lời cũng không có.

241. Chương 121 Bắt Đầu Mới (hạ)

Vì để không kinh động đến mọi người bên dưới, theo sự dẫn dắt của Âm Triều Dương, bốn đại thần thú đều bay cao trên không trung, từ bên dưới rất khó có thể nhìn thấy.

Trong nháy mắt đã bay ra khỏi Trung Nguyên Thành, lúc này vẻ mặt Âm Chiêu Dung đã vô cùng tươi cười, không còn chút nào bộ dáng trợn mắt nhú mày, chuẩn bị hủy diệt cả một tòa thành thị như lúc trước nữa.

- Sư mẫu, vì chuyện của ta, ngài và sư phụ...

Cơ Động lúc này đã chuyển sang ngồi trước mặt Âm Chiêu Dung, từ trên thân Đằng Xà tản mát ra từng luồng khí tức Cực Hạn Âm Hỏa làm cho hắn cảm thấy vô cùng thoải mái.

Âm Chiêu Dung cười nói:

- Tiểu Động Động, với sư mẫu còn nói lời khách khí làm gì. Đừng nói người chính là hy vọng tương lai của Hỏa Hệ chúng ta, cho dù người chỉ là đệ tử của chồng ta thôi, chúng ta cũng không để cho người ta dễ dàng tổn hại đến người được. Bất quá, khi này có một câu người nói không đúng a. Ai nói người là cô nhi chứ? Chẳng lẽ, người và sư phụ, sư mẫu cũng không phải là người một nhà sao?

Cơ Động quay đầu nhìn về phía Âm Chiêu Dung, môi mím lại thật chặt. Hắn cũng sẽ không nói lời cảm kích gì, nhưng ánh mắt của hắn đã đem tất cả tâm tình của mình nói hết cho vị Thái Ất Chí tôn này.

Âm Chiêu Dung vỗ vỗ bả vai của Cơ Động:

- Được rồi, Tiểu Động Động, chuyện gì cũng không cần phải nói nữa. Lần này vận khí của người coi như cũng không tệ, cũng không bị đám gia hỏa của Trung Thổ Đế Quốc làm hại. Nếu như lúc trước ta mang theo người cùng đi, có lẽ cũng sẽ không phát sinh ra nhiều chuyện như vậy.

Đúng lúc này, Hỏa Long Vương đang phi hành ở phía trước đột nhiên ngừng lại, ba đầu ma thú bay phía sau cũng lần lượt ngừng lại.

Hai mắt Âm Triều Dương lúc này đã lại nhắm lại, nhàn nhạt nói:

- Chúc Dung, người và Chúc Diễm quay về Nam Hỏa Đế Quốc xử lý chuyện lần này, lực chọn người thích hợp đưa vào Thiên Can Học Viện, thay thế vị trí của người. Tuy rằng lần này chúng ta gây ra chuyện lớn

trong Trung Thổ Đế Quốc, nhưng sự tình của Thiên Can Học Viện cũng rất quan trọng. Không được vì chuyện nhỏ mà bỏ chuyện lớn. Các người cứ tạm thời ở lại Nam Hỏa Đế Quốc, thành lập nên một Học Viện Hỏa Hệ. Chúc Dung, người cứ làm viện trưởng, tuyển lựa những nhân tài của Nam Hỏa Đế Quốc.

- Vâng, sư phụ.

Bình thường khi Chúc Dung và Âm Chiêu Dung ở chung với nhau, rất thường xuyên tranh cãi, thế nhưng khi đối mặt với Âm Triều Dương, hẳn lại giống như một đứa nhỏ vô cùng ngoan ngoãn.

Chúc lão nhị lại khẽ nhăn mặt như muốn nói gì đó, nhưng nhìn Âm Triều Dương một cái lại thôi, cũng không dám mở miệng.

- Chúc Diễm, người có chuyện gì muốn nói?

Âm Triều Dương tuy rằng cũng không có mở mắt ra, nhưng tựa hồ vẫn có thể không chế được hết thảy mọi chuyện phát sinh xung quanh.

Chúc Diễm cười hắc hắc, nói:

- Sư phụ, người xem, huynh đệ Cơ Động của ta cũng đã tìm được rồi, nhưng hiện tại dù sao thực lực của hắn cũng còn chưa đủ, ta định chế tạo cho hắn một bộ vũ khí ma lực. Hơn nữa, nhiều năm như vậy không được gần gũi ngài, ta cũng muốn được nghe ngài dạy bảo thêm. Ngài có thể cho ta cùng đi chung với ngài được không?

Trên mặt Âm Triều Dương toát ra một tia cười nhẹ:

- Người từ khi nào có lòng cầu tiến như vậy, tưởng ta không biết người đang suy nghĩ cái gì sao? Muốn nhờ Cơ Động sử dụng Cực Hạn Song Hỏa giúp người luyện chế vũ khí ma lực đúng không?

Chúc Diễm xấu hổ nói:

- Sư phụ mắt sáng như sao, không có chuyện gì gạt được ngài cả.

Âm Triều Dương suy nghĩ trong chốc lát, nói:

- Vậy người cứ việc đi theo vậy. Người chuyển sang Tử Lôi Diệu Thiên Long của Phát Thụy đi. Chúc Dung, nếu như Nam Hỏa Đế Quốc xảy ra chuyện gì, liền mở ra quyền trục này.

Vừa nói xong, một đạo kim quang nhàn nhạt chợt hiện lên, trong tay Chúc Dung đã có thêm một vật, là một cái quyền trục màu vàng nhỏ, chiều dài chỉ khoảng một gang tay.

Chúc Dung cũng không có hỏi thêm gì nữa, chỉ là quay sang liếc mắt nhìn về phía Âm Chiêu Dung một cái. Âm Chiêu Dung cười hắc hắc, nói:

- Thế nào? Lão đầu tử chết tiệt, không nỡ xa ta à?

Trước mặt Âm Triều Dương, Chúc Dung cũng không dám phác tác, trừng mắt nhìn Âm Chiêu Dung liếc mắt một cái, quay sang Cơ Động nói:

- Cơ Động, lần này người theo sư tổ tu luyện, mọi việc lấy sức khỏe là chính, chớ nóng lòng cầu tiến mà nguy hiểm.

Bình thường trên người Chúc Dung toát ra là khí tức uy nghiêm, thế nhưng lúc này Cơ Động rõ ràng từ trong mắt hắn thấy được quang mang hiền lành sáng rọi:

- Sư phụ, ta biết rồi.

Chúc Dung hài lòng gật gật đầu, quay sang từ biệt Âm Triều Dương. Chúc Diễm thì lại cao hứng phấn chấn nhảy phốc lên, dừng lại trên lưng Tử Lôi Diệu Thiên Long, ngồi ngay ngắn sau lưng Phát Thụy. Chúc Dung lúc này mới chỉ huy đầu Cửu Giai Hỏa Long dang rộng hai cánh, hướng phương Nam mà bay đi.

Âm Triều Dương nhàn nhạt nói:

- Chúng ta cũng đi thôi.

- Sư tổ, đợi một chút, ta còn có chuyện cần phải xử lý.

l dự
Cơ Động đột nhiên mở miệng.

- Sao? Chuyện gì?

Âm Triều Dương bình tĩnh hỏi.

Cơ Động nói:

- Ta có một người bạn đang chờ ta ở Thiên Cơ Thành. Lần này nhờ có hấn ta mới có thể ngăn cản được người của Trung Thổ Đế Quốc truy sát. Trong đó có một gã ma sư truy sát còn đang bị chúng ta giam cầm ở nơi đó. Hiện tại mọi chuyện nếu đã chấm dứt, cũng nên đem người kia thả ra.

Âm Triều Dương nói:

- Người nhờ Phát Thụy lo chuyện này đi. Phát Thụy, Chúc Diễm, các người đi xử lý chuyện này, sau đó đến Đông Hải gặp lại chúng ta. Nơi ta ở các người cũng biết rồi.

Khó khăn lắm mới gặp được Cơ Động, hấn hiển nhiên không có ý để cho Cơ Động thoát khỏi tầm mắt của mình nữa.

Cơ Động mô tả lại cho Phát Thụy và Chúc Diễm bộ dáng của Diêu Khiêm Thư. Vẫn còn lại năm người lại một lần nữa tách ra. Hai huynh đệ Âm Triều Dương, Âm Chiêu Dung đồng thời cỡi hai đại thần thú mang theo Cơ Động bay thẳng về phía Đông. Còn Phát Thụy và Chúc Diễm thì cưỡi Tử Lôi Diệu Thiên Long bay về phía Thiên Cơ Thành ở phía Đông Bắc.

Lần này Cơ Động từ Nặc Đinh Sâm Lâm chạy về, lộ trình vốn chỉ cần có ba ngày, nhưng bởi vì lần đầu tiên cấp tốc phi hành trên không trung, lại thêm sau một trận chiến cùng với Hoàng Lê Minh và Mậu Thổ Thiên Sĩ tiêu hao quá nhiều, khiến cho hấn không thể đạt được tốc độ dự đoán. Hơn nữa trên đường về lại gặp phải mấy đầu Phi Hành ma thú làm phiền, khiến cho hấn mất đến năm ngày, ngay tại thời khắc mấu chốt nhất mới về đến Trung Nguyên Thành, tránh cho một trận chiến sinh linh đồ thán. Ngay khi vừa mới tiến vào Trung Nguyên Thành, hấn liền chứng kiến được trong không trung một cảnh cả đời không thể quên được. Bốn đại ma thú, năm đại cường giả, chỉ như thế đã áp chế toàn bộ cường giả của đế quốc đứng đầu đại lục. Cái này, chính là thực lực a.

ra. hắc bạch song sắc trên đỉnh đầu hần nhất thời chuyển hóa thành Hắc Kim Song Sắc. Cực Hạn Chi Hỏa nồng đậm nháy mắt từ trong cơ thể hần không ngừng bốc lên.

Toàn bộ bên trái thân thể, hoàn toàn bị hỏa diễm màu đen bao phủ, mà thân thể phía bên phải, lại là một màu đỏ kim sáng lạn. Song Sắc Hỏa Diễm đồng thời bốc lên, choáng đầy khí tức quỷ dị. Mà hai vòng tròn do hai cánh tay hần vẽ nên nhất thời hóa thành hai cái quang hoàn phiêu nhiên bay lên, phân biệt ngưng tụ tại hai bên sau lưng hần. Trong mơ hồ, thân thể Cơ Động tựa hồ như cao lớn thêm vài phần, Cực Hạn Song Hỏa phóng thích trên người giúp cho hần tản mát ra khí tức cao ngạo nồng đậm. Hư ảnh hai đại quân vương đồng thời hiện lên, ngưng tụ trong hai cái quang hoàn. Bên trong hai cái quang hoàn kia, đồng thời xuất hiện hư ảnh của Chu Tước và Đằng Xà. Ngay lúc chúng nó cùng xuất hiện, vô số ma văn kỳ dị cũng từ trên người chúng nó tuôn ra.

245. Chương 123 Âm Dương Hỏa, Ngưng Tụ Pháp Trận (hạ)

Lúc Cơ Động ở Địa Cung, cái thứ nhất linh ngộ chính là Dương Hỏa Phi Hành Pháp Trận, ngay sau đó, hần đến Đinh Hỏa Thánh Điện linh ngộ chính là Âm Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận, sau đó lại linh ngộ Dương Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận. Đúng là nhờ vào hai cái Pháp Trận ngưng tụ ma lực này, mới có thể khiến hần trong khoảng thời gian ngắn liên tiếp đột phá ma lực.

Hai đại Pháp Trận vừa xuất hiện, tình hình trong căn nhà gỗ nhất thời xảy ra biến hóa. Trước đây trong gian phòng vốn là từ chỗ Cơ Động đang ngồi, Song Sắc Hỏa Diễm bốc lên cao, chiếu sáng bốn phía. Nhưng giờ phút này, trong toàn bộ gian nhà gỗ đã choáng đầy khí tức của Cực Hạn Song Hỏa, giống như căn phòng hoàn toàn phân ra làm hai vậy, một bên là một màu vàng kim rực rỡ, một bên là màu đen thâm thúy, có thể xem như là một kỳ quan.

Hai loại Hỏa nguyên tố trong không khí dưới tác dụng của hai đại Pháp Trận, cơ hồ là điên cuồng dưng mãnh tràn vào trong gian nhà gỗ, một khi tiến vào trong phạm vi Cực Hạn Song Hỏa của Cơ Động, lập tức sẽ bị ngưng tụ, áp súc, tinh lọc lại. Chỉ sau khi thông qua được ba giai đoạn này, biến thành hỏa diễm thuần túy nhất, mới có thể dung nhập vào trong cơ thể của Cơ Động.

Năm năm trước, khi mới bắt đầu tiến hành tu luyện ma lực song thuộc tính, tốc độ tu luyện của Cơ Động so với ma sư bình thường còn chậm hơn rất nhiều, nếu không phải ở trong thế giới địa tâm, có được hai loại Hỏa nguyên tố nồng đậm để cho hần hấp thu, hần căn bản không thể trong vòng bốn năm đột phá được cảnh giới một quan, trở thành một gã Âm Dương Ma Sư.

Nhưng mà, tình huống hiện tại của Cơ Động cũng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, có được sự trợ giúp của Song Hỏa Hệ Ngũ Hành Pháp Trận, hơn nữa thêm tác dụng của Hỗn Độn Chi Hỏa trong cơ thể, tốc độ tu luyện cơ hồ là gấp bốn lần ma sư bình thường. Khả năng hấp thu ma lực thậm chí còn càng thêm khủng bố hơn, đạt đến gấp tám lần ma sư thông thường.

Nếu không phải hơn phân nửa ma lực mà Cơ Động hấp thu vào sẽ bị tia Hỗn Độn Chi Hỏa nhỏ bé nằm tại trung tâm của luồng Âm Dương Lốc Xoáy kia hấp thụ mất, tốc độ tăng ma lực của hần sẽ càng thêm khủng bố hơn nhiều.

Sau khi hoàn thành việc thi triển hai loại Bính Đinh Song Hỏa Pháp Trận, bản thân Cơ Động căn bản không cần dùng ý niệm hấp thu, ma lực hần đã có thể tự động gia tăng lên. Bản thân hần lúc này tiến vào trạng thái minh tưởng, cố gắng lĩnh ngộ những Bính Đinh Song Hỏa Hệ Ngũ Hành Pháp Trận còn lại, đã in sâu vào trong trí óc mình.

Âm Triều Dương và Âm Chiêu Dung cũng không có tiến hành tu luyện, sau khi đưa Cơ Động về phòng, bọn họ lặng lẽ cảm nhận trạng thái tu luyện của Cơ Động. Ban đầu bọn họ còn định thông qua ma lực cường đại trợ giúp Cơ Động, gia tăng mật độ nguyên tố xung quanh thân thể hần càng thêm nồng đậm vài phần. Nhưng mà, sau khi Cơ Động thi triển ra hai đại pháp trận, hai vị Chí tôn cường giả này lập tức hiểu được, sự lo lắng của mình là hoàn toàn dư thừa.

Thời gian một ngày một đêm rất nhanh trôi qua. Tiếng đập cửa vang lên, đem Cơ Động từ trạng thái tu luyện phải thức tỉnh lại.

Đối với hắn mà nói, thời gian tựa hồ chỉ trong nháy mắt mà thôi, những lúc tiến hành minh tướng về Ngũ Hành Pháp Trận, thời gian luôn luôn trôi qua rất nhanh.

Thu hồi hai đại Ngũ Hành Pháp Trận, Cơ Động đứng dậy mở cửa. Âm Chiêu Dung lúc này đang đứng ngoài cửa, hiền lành nhìn hắn. Cho dù lúc này là đang ở trong căn nhà gỗ trên bờ biển, vị sư mẫu này của hắn vẫn vô cùng chú trọng đến trang phục của mình, một bộ cung trang lộng lẫy không hề có một nếp nhăn, vết bụi. Trên mặt bà ta nở một nụ cười hiền lành.

- Tiểu Động Động, người nên ăn chút gì đó rồi.

Cơ Động gãi gãi đầu, nói:

- Đến bữa ăn rồi sao? Trời vẫn còn sáng mà!

Âm Chiêu Dung bật cười nói:

- Nếu mà mỗi một tên ma sư trên Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục chúng ta đều có thể giống người, tu luyện đến bỏ ăn bỏ ngủ như vậy, chỉ sợ Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục đã sớm bị chúng ta tiêu diệt lâu rồi. Hiện tại người đến đây đã được một ngày rồi. Mau ra ăn uống chút gì đó, sau đó sư mẫu sẽ dạy người một số thứ.

Cơ Động bước ra khỏi phòng. Trong sân không biết từ lúc nào đã có thêm một cái bàn gỗ, trên bàn đặt hai cái làn bằng sợi mây nhỏ, trong mỗi cái làn đặt hai cái rổ nhỏ đựng ít hoa quả, hai cái chén lớn, một chén chứa canh cá sền sệt, mùi thơm ngào ngạt không ngừng bay ra, làm cho bao tử Cơ Động không khỏi sôi lên một trận. Cái chén còn lại chứa một thứ gì đó màu trắng trắng, có dạng như cao, không biết là cái gì, hơn nữa còn có mùi tanh nhàn nhạt.

- Sư mẫu, mời ngài ăn trước.

Cơ Động nói.

Về mặt Âm Chiêu Dung vô cùng hơn hớn nói:

- Người đúng là một đứa nhỏ rất ngoan, còn biết mời sư mẫu ăn trước nữa. Ta và sư tổ người từ sau khi đạt đến cửu quan, chỉ cần hấp thu nguyên khí thiên địa là đủ rồi, ăn những thức ăn bên ngoài ngược lại làm cho cơ thể chúng ta sinh ra những tạp chất không cần thiết, nên cũng không thể tùy tiện ăn uống. Những ma sư có được chuyên chú danh hiệu sở dĩ có thể so với người bình thường sống lâu hơn một hai trăm năm, chính là bởi vì chúng ta có thể sử dụng chất dinh dưỡng của thiên địa nguyên khí để bồi bổ cho thân thể, làm trì hoãn thời gian lão hóa. Tuy rằng ta vẫn chưa thể giống như đại ca, có thể làm cho thân thể mình một lần nữa khôi phục lại như thời thanh xuân, nhưng những loại thức ăn bình thường cũng không thể ăn được. Những hoa quả, đồ ăn ở đây đều là do Lam Lam tìm về, một chút nữa người phải cảm ơn hắn một tiếng a. Còn canh cá này là do ta làm. Rất nhiều năm rồi không có đụng đến chuyện bếp núc, không biết mùi vị thức ăn ra sao nữa. Người chịu khó nếm thử vậy.

Nhìn xuống bát canh cá kia, Cơ Động vốn bởi vì tu luyện mà tâm trí bình tĩnh nhất thời trở nên sôi trào nóng rực lên. Mặc dù đây chỉ là một chén canh cá đơn giản, nhưng từ trong đó hắn cảm nhận được thâm tình nồng đậm. Ánh mắt choáng đầy sự kiêu ngạo của hắn cũng không khỏi trở nên nhu hòa rất nhiều, bưng tô canh cá lên uống một ngụm.

Thần thần mà nói, canh cá của Âm Chiêu Dung làm không ngon chút nào, mặc dù nguyên liệu này là cá tươi ngon nhất vừa mới đánh bắt lên, nhưng tay nghề nấu ăn của vị Chí tôn cường giả này quả thật khá tệ, chẳng những mùi vị rất nồng, hơn nữa lại còn mất chất, hiển nhiên là bỏ muối quá tay. Nhưng Cơ Động uống vào miệng lại cảm thấy rất ngon, từng ngụm từng ngụm mà uống, trên mặt cũng không có nửa phần mất tự nhiên, giống như là đang thưởng thức một loại cao lương mỹ vị cực ngon vậy. Đối với bất cứ đầu bếp nào, cho dù là đầu bếp lâm thời cũng vậy, vẫn thích nhất là người ta có thể thích thức ăn mà hắn làm ra, bản thân Âm Chiêu Dung là Chí tôn cường giả cũng không hề ngoại lệ. Nhìn thấy chén canh cá lớn kia được Cơ Động không ngừng ăn như hùm như báo, nụ cười trên mặt càng lúc càng tươi hơn.

- Ăn từ từ, ăn từ từ thôi. Nếu như người thích như vậy, từ nay về sau sư mẫu sẽ lại làm nữa cho người. Đứa nhỏ này quả thật là đáng thương, từ nhỏ đã là cô nhi. Từ nay về sau người cứ an tâm, có sư mẫu ở đây, sư mẫu sẽ là người thân của người. Ai dám khi dễ người, sư mẫu nhất định sẽ dùng Đỉnh Hỏa thiêu cho hắn ngay cả linh hồn cũng phải hóa thành tro bụi.

Cơ Động dùng sức gật gật đầu, uống một hơi hết sạch chén canh cá, nhìn về phía Âm Chiêu Dung:

- Sư mẫu, ta...

Trong miệng hắn giống như có cái gì mắc lại, một câu kia cũng không nói xong hết.

246. Chương 124 Đẳng Xà Hóa Lực Thuật (thượng)

- Ăn nhanh đi, lúc ăn cơm không nên nói gì cả. Cái thứ màu trắng này hình như là nảo cá, ta cũng không biết Lam Lam giết loại cá gì mà lấy được, hắn chỉ bảo người nhất định là phải uống cho hết, nói rằng rất có lợi cho thân thể của người. Bất quá ta đoán là hương vị cũng không ngon lắm, người cố gắng một chút vậy.

Cơ Động không chút do dự bưng chén lên, từng ngụm từng ngụm đem thứ nảo cá màu trắng đặc như cao kia ăn cho bằng hết. Nói đúng ra, thứ này cũng không tính là khó ăn lắm, chỉ là không có bất cứ mùi vị gì mà thôi. Bát canh cá vừa rồi mùi vừa nồng vừa mặn, ăn thêm một chén nảo cá nhạt như vậy, ngược lại khiến cho mùi vị đầu lưỡi tốt hơn một chút.

Nảo cá vừa trôi xuống bụng, Cơ Động nhất thời cảm giác được một luồng nhiệt khí lan tràn đến tứ chi bách mạch trong thân thể, thoải mái không nói nên lời. Gân cốt hắn vốn ngồi khoanh chân suốt một ngày một đêm đã có chút cứng ngắc, lúc này nhờ luồng nhiệt khí kia đã được làm dịu lại, giống như mỗi một sợi kinh mạch đều dần nở ra vậy.

- Ăn xong rồi chưa, Tiểu Động Động?

Lam quang chợt lóe lên, cái đầu cực lớn của Đẳng Xà đã từ ngoài thò vào trong sân dò xét.

- Đẳng Xà tiền bối, cảm ơn ngài.

Cơ Động nói tự đáy lòng.

Đẳng Xà cười hắc hắc, nói:

- Cũng không còn cách nào khác, cũng không thể để Chiêu Dung và vị sư tổ kia của người đi tìm thức ăn, chỉ có thể là ta đi mà thôi. Không vấn đề gì, đợi đến khi Chúc Diễm và Phát Thụy đến đây, việc này cũng không cần ta phải ra tay nữa. Gã tiểu tử Chúc Diễm kia mặc dù kỳ quái một chút, nhưng thức ăn mà hắn làm ra quả thật được hơn so với những gì Chiêu Dung làm lắm. Ta thật sự ngưỡng mộ người, có thể uống sạch được canh cá do Chiêu Dung làm ra, đây là công việc cực kỳ gian khổ mà ngay cả sư phụ của người cũng chưa từng làm được a!

Âm Chiêu Dung cả giận nói:

- Lam Lam, có phải da người bị lỏng phải không, có muốn ta ra tay lột dùm người hay không?

Đẳng Xà cười hắc hắc nói:

- Chiêu Dung, che dấu sự thật cũng vô dụng thôi. Thức ăn người làm quả thật không thể ăn nổi a! Người không thể cần ta nói lên sự thật mà, đúng không. Ta chính là Đẳng Xà có tinh thần trọng nghĩa mà, làm sao có thể nói dối được đây? Tiểu Động Động, mau tới đây. Hôm nay ta dạy cho người chút kiến thức cơ bản a!

Nhìn vào cặp mắt phát ra quang mang có chút gian xảo của Đẳng Xà, Âm Chiêu Dung không khỏi bật cười:

- Lam Lam, người nhất định không được tra tấn đồ nhi của ta a. Nếu không, ta sẽ không chơi với người nữa đâu.

Đẳng Xà nhìn nhìn Cơ Động, trong mắt rõ ràng toát ra một tia không chút hảo ý:

- Sao lại gọi là tra tấn được chứ? Cái này gọi là tu luyện mà thôi. Người khác năn nỉ ta tra tấn họ, ta còn không thèm nữa là. Tiểu Động Động, mau tới đây, ta rất thích người a!

Âm Chiêu Dung vỗ vỗ bả vai Cơ Động:

- Người cứ đi với hần vậy. Tính cách Lam Lam là như thế, rất thích đùa giỡn, nhưng hần rất hiền hòa. Lúc trước khi ta còn trẻ, hần cũng đã từng dạy ta. Tuy rằng có chút thống khổ, nhưng đối với người có lợi không ít a!

Cơ Động đáp ứng một tiếng, bước ra khỏi sân viện, đi tới phía bờ cát bên ngoài.

Thân thể Đằng Xà nằm trên mặt đất khẽ vặn vẹo vào cái, đã lướt đi hơn mấy chục thước, Cơ Động vội vàng chạy theo sau hần.

Mãi khi đi đến sát bờ biển, Đằng Xà mới ngừng lại. Xoay người lại, hơn nửa thân thể khẽ nâng lên, vừa bằng chiều cao với Cơ Động. Cặp mắt màu lam trong vắt nhìn chằm chằm Cơ Động, nói:

- Tiểu Động Động, người nhất thiết phải chuẩn bị tâm lý. Khi này ta nói là hôm nay sẽ dạy người, không bằng nói chính xác là ta muốn bắt người làm một việc. Người có biết một gã ma sư cường đại, điều quan trọng nhất là cái gì không?

Cơ Động nói:

- Tự nhiên là ma lực.

Đằng Xà khẽ lắc lắc đầu:

- Không, không đúng!

Cơ Động sửng sốt một chút:

- Chẳng lẽ là ma kỹ?

Đằng Xà lại lắc lắc đầu:

- Cũng không đúng.

Cơ Động nghi hoặc nói:

- Vậy là cái gì? Điều quan trọng nhất của ma sư không phải là ma lực và ma kỹ sao?

Đằng Xà cười hắc hắc, nói:

- Là năng lực chống lại lực công kích.

- Năng lực chống lại lực công kích?

Cơ Động nghi hoặc nhìn Đằng Xà, không biết rõ hần có ý tứ gì.

Đằng Xà rất là nghiêm túc, nói:

- Đúng vậy, năng lực chống lại lực công kích mới là điều quan trọng nhất. Người thử nghĩ xem, nếu như người đối mặt với một đối thủ có thực lực mạnh hơn mình, lúc người phát động công kích về phía hần, hần cũng phát động công kích về phía người, cuối cùng năng lực chống lại lực công kích của người cao hơn hần, tuy rằng thực lực không bằng hần, nhưng công kích của hần lại không cách nào tạo thành thương tổn gì cho người. Công kích của người lại khiến cho hần thống khổ. Cứ như vậy chiến đấu lâu dần, hần làm sao có cơ hội chiến thắng cơ chứ? Cho dù hần có thể dùng hết khả năng để tiến hành công kích, nhưng vẫn không làm thương tổn được cho người, tất nhiên sẽ khiến hần phát sinh cố kỵ, mười thành thực lực có thể phát huy ra năm hay sáu thành đã là hết mức rồi. Còn nếu như người gặp phải đối thủ căn bản không có khả năng chống cự, năng lực chống lại lực công kích càng thêm quan trọng hơn nhiều, bởi vì nó sẽ trở thành pháp bảo giúp người chạy trốn. Bởi vậy, đối với ma sư mà nói, thân thể là căn bản, có thêm được năng lực chống lại lực công kích cường hần, sẽ khiến cho người có được ưu thế hơn nhiều.

Mặc dù ánh mắt Đằng Xà có chút gian xảo, thế nhưng khi nghe nó nói, Cơ Động liên tiếp gật gật đầu. Từ kinh nghiệm bản thân hần mà nói, thân thể có được ưu thế hơn người của Chu Tước Nội Giáp và Long Huyết Tẩm Thể, quả thật khi mỗi khi chiến đấu có thể cùng với những đối thủ có thực lực hơn mình mà cầm cự. Thân thể có lực phòng ngự cường hần càng khiến cho hần có thể tập trung tinh thần mà suy nghĩ về cách tiến công.

Đằng Xà ngắm nghía bộ dáng gục gặt của Cơ Động, lại cười hắc hắc:

- Người đã đồng ý cách nói của ta, như vậy, từ giờ trở đi, trong một khoảng thời gian ngắn sắp tới, ta sẽ giúp người gia tăng tố chất của thân thể, giúp cho năng lực chống lại lực công kích của người tăng lên nhanh chóng. Tiểu Động Động, ta hỏi người, điều quan trọng nhất của năng lực chống lại lực công kích là cái gì?

Cơ Động trực tiếp lắc lắc đầu:

- Xin mời Đằng Xà tiên bối dạy ta.

Đằng Xà nói:

- Điều quan trọng nhất chính là làm thế nào để hóa giải lực công kích của đối phương, để cho công kích của đối phương mang đến cho người ít thương tổn nhất. Đến đây đi, người thử đánh ta một quyền xem nào.

- Được.

Cơ Động không chút do dự đồng ý, đối mặt với Đinh Hỏa Thần Thú, hắn còn cái gì phải cố kỵ nữa cơ chứ? Nếu Đằng Xà có thể dễ dàng bị tổn thương, hắn làm sao có thể tồn tại được từ thời viễn cổ đến bây giờ?

Bước lên trước một bước, tinh, khí, thần cả người Cơ Động nháy mắt gia tăng lên đến đỉnh điểm. Một quyền Liệt Dương Phệ từng trải qua thiên chuy bách luyện một lần nữa được đánh ra. Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa giống như bom nổ, nháy mắt từ trên cánh tay hắn lan tràn ra, tràn ngập khí tức điên cuồng cùng cao ngạo.

247. Chương 124 Đằng Xà Hóa Lực Thuật (hạ)

- Tiểu Động Động! Dừng hết sức đi!

Đằng Xà khẽ cười một cái, cũng không có né tránh, mắt thấy luồng kim sắc hỏa diễm kia sắp oanh đến trên thân nó, hắn cũng không hề phóng xuất ra Cực Hạn Âm Hỏa của bản thân để chống cự.

Theo như Cơ Động tính toán, tuy rằng thực lực của hắn và Đằng Xà có thể nói là một trời một vực, nhưng dù sao Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa của hắn cũng là Cực Hạn Dương Hỏa, cho dù là Đằng Xà cũng nhất định phải phóng xuất ra ma lực để ngăn cản. Nhưng trên thực tế, tình huống lại hoàn toàn trái ngược những gì mà hắn tưởng tượng.

Mắt thấy Liệt Dương Phệ sắp oanh trúng lên thân rắn của Đằng Xà, thân thể nó chợt vặn vẹo lại một chút. Chỉ trong nháy mắt đó, Cơ Động chỉ cảm thấy toàn bộ không gian dường như xuất hiện biến hóa vậy. Ý niệm của hắn rõ ràng đã tập trung lên thân thể Đằng Xà, nhưng lúc này lại có cảm giác không thể tập trung được, khó chịu không nói nên lời.

Một quyền của hắn rốt cuộc cũng oanh kích lên thân thể Đằng Xà. Khi nắm tay Cơ Động tiếp xúc với lớp vảy rắn màu xanh lam bên ngoài thân thể Đằng Xà, hắn rõ ràng cảm nhận được cảm giác nắm tay dường như bị trượt đi, cùng với sự dao động pháp phòng không ngừng truyền đến. Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa của hắn vốn đã tập trung cao độ thể nhưng lúc này lại bị chia nhỏ ra, hào quang tuy rằng cũng bắn ra mãnh liệt, thể nhưng trên thực tế có thể tác dụng lên thân thể Đằng Xà cũng không có được bao nhiêu.

- Ý!

Đằng Xà kêu lên một tiếng kinh ngạc, thân thể khẽ ba động một chút, một cỗ lực lượng kỳ dị chợt dâng lên, lúc này mới đem lực hấp thụ ẩn chứa trong Liệt Dương Phệ hoàn toàn hóa giải hết:

- Cái kỹ năng công kích này của người đúng là không tệ a!

Đằng Xà nói một cách tán thưởng. Phải biết rằng, hắn dù sao cũng là một trong Thập Thiên Can Thần Thú, cường giả thần thú chân chính, tương đương với cường giả nhân loại cấp bậc chín quan, có thể đạt được một câu khen thưởng này của hắn, có thể thấy được sự cường hãn của Liệt Dương Phệ.

Cơ Động là lần đầu tiên gặp phải đối thủ sau khi nhận phải một kích Mệnh Trung Kỳ Cực Hạn Dương Hỏa toàn lực của mình mà vẫn bình an vô sự, đối với những lời nói khi nãy của Đằng Xà cũng không khỏi thêm vài phần tin tưởng.

Đằng Xà nói:

- Rất thú vị, rất thú vị. Cái kỹ năng này của người dùng Cực Hạn Dương Hỏa bộc phát, thế nhưng khi bùng nổ lại không bùng nổ ra ngoài, mà là bùng nổ hướng vào trong, ẩn chứa hấp lực cường đại, cũng không phải bởi vì lực bùng nổ của Dương Hỏa mà hất văng đối thủ ra ngoài, ngược lại còn khiến cho hắn bị trì trệ dưới công kích của người. Nếu ta đoán không sai, ngay sau một kích này chắc còn thêm chiêu thức gì nữa, đây đúng là một ma kỹ cận thân công kích tương đối cường hãn.

Cơ Động thành thật nói:

- Phía sau nó còn có thêm hai chiêu khác để tạo thành tam kích tổ hợp kỹ. Hoặc là ta cũng có thể tiến hành kết hợp với công kích Đinh Hỏa để gây ra hiệu quả Song thuộc tính Ma Kỹ Tổ hợp.

Đằng Xà cười hắc hắc, nói:

- Hiện tại cũng không phải lúc nghiên cứu ma kỹ. Vừa rồi lúc người tiến hành công kích ta có cảm giác như thế nào?

Cơ Động nói:

- Có cảm giác giống như không phát lực được, giống như là đánh vào khoảng không vậy, phần lớn ma lực đều bị hất đi mất, mà thuộc tính Cực Hạn Dương Hỏa của ta khẳng định là không thể tổn thương được ngài.

Đằng Xà nói:

- Đúng là như vậy, đó chính là năng lực chống lại lực công kích mà ta đã nói với người. Chẳng những là có khả năng ngăn cản được lực công kích của địch nhân, đồng thời cũng dùng hết khả năng để hóa giải lực công kích của địch nhân nữa. Nếu như vừa rồi ta nhân cơ hội đó mà phản công, cả trăm người như người cũng đã chết rồi. Năng lực phòng ngự cường đại, không chỉ là có thể ngăn cản được địch nhân gây tổn hại đến thân thể, cũng còn để tạo ra cơ hội phản kích, làm loạn nhịp độ tấn công của đối thủ.

Cơ Động gật gật đầu, lúc trước khi Đằng Xà hóa giải công kích của hắn, hắn rõ ràng có cảm giác không cách nào liên tiếp công kích tạo thành Liệt Dương Tam Liên Kích.

Đằng Xà nói:

- Để cho người trực tiếp thí nghiệm, chính là để cho người có lòng tin mà đón nhận sự khổ luyện của ta. Khi nào người có thể đạt đến trình độ như ta, người có thể tự xưng là cao thủ phòng ngự nhất đẳng. Về phương diện lực công kích, ta kém Chu Tước một bậc, nhưng về mặt phòng ngự, Chu Tước kém ta không biết bao nhiêu lần. Muốn có được lực phòng ngự như ta, điều quan trọng nhất, chính là phải có được lực dẻo dai và mềm mại hơn người bình thường nhiều lần. Sự dẻo dai tốt hơn sự cứng rắn rất nhiều. Chỉ cần có được sự dẻo dai mạnh, có thể giúp người liên tục phòng ngự trong thực chiến. Người ở độ tuổi này, gân cốt coi như còn mềm mại. Hôm nay ta đích thân ra tay, giúp người rèn luyện được một thân thể dẻo dai một chút. Bất quá, người cần phải chuẩn bị tâm lý một chút, sẽ có một ít thống khổ đó.

Cơ Động gật gật đầu nói:

- Đằng Xà tiền bối, ta chịu được. Ngay cứ việc ra tay đi.

Những lý luận mà Đằng Xà nói đã giúp hắn mở ra một cánh cửa tu luyện khác. Mặc dù những gì Đằng Xà nói cũng không nhiều, nhưng hắn cũng đã từ lý luận đến thực tế để chứng minh hiệu quả những gì hắn nói.

Thân thể dài hơn mười thước của Đằng Xà chợt trở nên vụn vặt nhỏ một chút, một màn kỳ dị xuất hiện. Thân thể vốn to như một thùng nước của nó thế nhưng rất nhanh chóng đã thu nhỏ lại. Chiều dài thân thể mặc dù không thay đổi, nhưng chỉ sau vài lần hô hấp, không ngờ đã rút nhỏ lại chỉ bằng một cánh tay mà thôi.

Lam quang chợt lóe lên, Cơ Động căn bản không thấy rõ nó làm ra động tác như thế nào, Đằng Xà đã phóng đến bên cạnh hắn. Lam quang lại lóe lên vài lần nữa, Cơ Động chỉ cảm thấy chân tay cùng thân thể mình đã không thể nhúc nhích được nữa. Thân thể Đằng Xà lúc này đã phân biệt quần quanh trên cánh tay, hai chân, đùi, lưng và cổ của hắn.

- Cố chịu đựng một chút, ta sắp bắt đầu rồi đây.

Thanh âm của Đằng Xà mang theo vài phần không chút hảo ý chọt vang lên. Ngay sau đó, Cơ Động mới hiểu rõ, một chút thống khổ trong miệng vị Đinh Hỏa Thiên Can Thần Thú có ý nghĩa gì.

Rắc, rắc, rắc. Một cỗ lực lượng cường đại từ tứ chi truyền đến, Cơ Động nhất thời ngã xuống đất, tứ chi hẳn đồng thời bị bẻ ngược về phía sau. Dưới tác dụng của thân thể dẻo dai, kiên cường của Đằng Xà, thân thể Cơ Động cơ hồ làm thành hình dạng ba đoạn vuông góc nhau.

Cơ Động chỉ cảm thấy xương cốt của mình bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ vụn ra vậy. Cảm giác thống khổ mãnh liệt giống như hải triều dâng mãnh tràn lên trong óc, cho dù hẳn có một thân thể kiên cường như vậy, dưới lực tác động mãnh liệt như vậy cũng trở nên có chút vận vẹo lại.

Xương cốt phần đùi, bả vai cùng với phần eo giống như là bị lôi kéo đến cực hạn vậy, đã gần đến giới hạn bị xé rách ra.

- Không tệ a! Xem ra ta còn quá xem thường ngươi. Thân thể này của ngươi mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

Đằng Xà có chút ngạc nhiên nói. Ngay sau đó, một tầng quang mang nhàn nhạt chọt từ trên thân thể hẳn sáng lên. Thân thể Cơ Động lại thay đổi, tứ chi cùng với đầu nhất thời bị kéo thẳng ra bốn phía, biến thành hình chữ đại, hình người nằm dang thẳng hai tay, hai chân. Cảm giác hoàn toàn khác với việc bị bẻ gãy lúc nãy. Sự thống khổ lúc này lại còn cao hơn lúc nãy mấy lần. Tay chân cùng với xương cổ giống như hoàn toàn bị kéo căng lực ra bốn phía vậy. Sự thống khổ kịch liệt khiến cho thân thể Cơ Động lập tức ướt đầm mồ hôi.

Nhưng mà, cho dù là như vậy, hẳn vẫn như trước cắn chặt răng, một tiếng cũng không có la lên. Có thể rõ ràng nhìn thấy, hai hàm răng hẳn đã cắn chặt lại đến tứa máu ra, hai nắm tay đã nắm chặt đến mức phát ra tiếng kêu lách cách.

Sự thống khổ kịch liệt vẫn chưa có chấm dứt, Đằng Xà hiển nhiên cũng không hề có ý kết thúc sớm như vậy. Thân thể nó đang quán quanh thân thể Cơ Động chọt quấy mạnh một chút, Cơ Động chỉ cảm thấy một luồng khí choáng đầy sự băng hàn chọt từ bách mạch trên tứ chi truyền vào thân thể của mình. Ngay sau đó, dưới tác động mạnh mẽ của thân thể Đằng Xà, toàn bộ xương cốt trong thân thể Cơ Động đều phát ra tiếng răng rắc liên tiếp. Trong tiếng gãy vỡ liên hoàn này, toàn bộ xương cốt của hẳn không ngờ lại bị kéo cho rời ra. Thân thể hẳn cũng hết sức quỷ dị tạo thành một tư thế vô cùng kỳ dị khác với bình thường.

Thử hỏi, khi toàn bộ xương cốt của một người bị đánh cho rời khớp hết cả ra, sự thống khổ sẽ đến như thế nào? Hai mắt Cơ Động nhất thời biến thành màu đỏ tươi, hai tay cũng không cách nào nắm chặt lại được nữa. Cả người hẳn đều biến thành hết sức mềm mại, xương cốt cũng không thể nào chống đỡ thân thể được nữa, mà toàn thân đã rất nhanh té xuống đất. Lúc này thân thể hẳn nhìn qua đã không còn giống hình người nữa rồi.

Ngay sau đó, những gì Đằng Xà làm tiếp theo đã làm Cơ Động cảm nhận đầy đủ cái gì gọi là sống không bằng chết. Thân thể của hẳn dưới tác dụng của thân rắn dài hơn mười thước của Đằng Xà, không ngừng bị lôi kéo cho biến dạng thành vô số bộ dáng khác nhau. Từng cỗ hàn khí lạnh lẽo cũng không ngừng trong quá trình này dũng mãnh tiến vào trong thân thể.

248. Chương 125 Xà Huyết Dẫn, Đằng Xà Luyện Thể (thượng)

Chu Tước Nội Giáp của Cơ Động tự động bảo hộ cho chủ, bao phủ toàn bộ mặt ngoài thân thể. Nhưng cái này đối với Đằng Xà mà nói cũng không có bất cứ tác dụng gì, nỗi thống khổ cũng không có giảm bớt chút nào, ngược lại càng thêm mãnh liệt hơn nữa. Từng tầng từng lớp quang mang màu trắng ngà không ngừng từ trên người Cơ Động dập dờn phóng thích ra. Ma lực trong cơ thể của hẳn vẫn bị luồng khí lưu tràn ngập hàn ý kia hoàn toàn áp chế, căn bản không thể phát sinh ra bất cứ tác dụng phòng hộ nào. Thậm chí cũng không thể khiến cho nỗi thống khổ của hẳn giảm bớt được chút nào cả.

Từng giọt từng giọt mồ hôi thấm xuống, đã ướt đầm phiến cát dưới người Cơ Động. Cả người hẳn lúc này đã trở thành như người tàn phế. Máu tươi không ngừng từ trong khoe miệng hẳn trào ra, cái này cũng

không phải là bị thương đến hộc máu, mà là bởi vì hắc căn răng quá chặt, dùng sức quá độ, khiến cho chân răng phải chảy cả máu. Bất quá, loại tình huống như thế này cũng không có kéo dài quá lâu, bởi vì một lúc sau, xương hàm của hắc cũng đã bị Đằng Xà đánh cho trật cả khớp ra.

Ý thức Cơ Động dần dần trở nên mơ hồ đi. Cho dù ý chí của hắc kiên định đến thế nào, thân thể hắc cũng không thể nào chịu nổi tra tấn như thế, tâm trí bắt đầu trở nên mê man.

Từng tầng sương mù màu xanh lam nhàn nhạt không ngừng từ trên thân Đằng Xà bốc ra, thông qua thất khiếu của Cơ Động, cùng với hô hấp của hắc mà dũng mãnh tiến vào cơ thể Cơ Động. Khả năng phòng ngự của Chu Tước Nội Giáp mặc dù vẫn còn, thế nhưng không thể nào ngăn cản được tầng sương mù này xâm nhập vào. Mỗi lần tầng sương mù màu lam nhạt kia bốc ra một chút, quang mang trên mắt Đằng Xà cũng trở nên ảm đạm vài phần. Nhưng mà, hắc cũng không hề có ý định giảm bớt sự tra tấn đối với Cơ Động.

Mắt thấy Cơ Động sắp sửa hôn mê, Đằng Xà hiển nhiên cũng không có ý định buông tha cho hắc. Một đạo ý niệm lạnh như băng dũng mãnh xâm nhập vào trong óc Cơ Động, làm cho tinh thần sắp hôn mê của hắc chợt tỉnh táo lại. Sự thống khổ mà hắc cảm nhận lại càng tăng thêm vài phần.

Đằng Xà đã hoàn toàn chứng minh cho Cơ Động thấy cái gì gọi là tàn nhẫn. Cơ Động chính mắt nhìn thấy thân thể mình giống như cái bánh quai chèo không ngừng bị vặn xoắn lại. Gân mạch, da thịt, xương cốt đều không ngừng bị kéo ra. Hắc cũng không ngừng lặp lại quá trình rơi vào hôn mê, sau đó lại bị Đằng Xà làm cho tỉnh táo lại.

Sau khi quá trình lặp lại đến lần thứ chín, ngay khi Cơ Động sắp hoàn toàn chịu không nổi nữa, Đằng Xà tựa hồ như là đã hoàn toàn thỏa mãn, cuối cùng hắc cũng không có làm cho ý niệm của Cơ Động thanh tỉnh lại nữa, để mặc cho hắc lâm vào hôn mê.

Thân thể màu lam sẫm lại một lần nữa biến động. Thanh âm răng rắc liên tiếp vang lên, thân thể Cơ Động lại một lần nữa bị vặn xoắn, nhưng mà là sắp xếp lại. Chỉ sau vài lần hô hấp, thân thể hắc đã khôi phục lại bình thường. Bên ngoài làn da hắc, Chu Tước Nội Giáp lúc ẩn lúc hiện, mà ngay cả trên lồng ngực cũng không hề phập phồng, nhìn qua giống như là đã chết rồi vậy.

- Lam Lam, người cũng quá độc ác a!

Quang mang chợt lóe lên, Âm Chiêu Dung đã xuất hiện ở bên cạnh Đằng Xà. Nhìn Cơ Động đang ngất nằm đó, trong mắt lộ ra vẻ thương xót.

Đằng Xà tức giận nói:

- Người không khen ngợi ta thì thôi, lại còn nói ta như thế nữa à? Ta vì hắc mà hao phí khá nhiều ma lực, mệt chết đi được...

Âm Chiêu Dung cả giận nói:

- Người xem người đã tra tấn Tiểu Động Động thành cái bộ dáng gì rồi kìa. Lúc trước khi người tiến hành giúp ta cải thiện thân thể, chẳng qua cũng chỉ có nửa canh giờ mà thôi. Vừa rồi người làm đến hơn hai canh giờ a! Lại còn làm cho hắc bất tỉnh nữa. Tiểu Động Động mà có vấn đề gì, ta không để yên cho người đâu.

Đằng Xà lần này lại có chút quái dị, cũng không có oán giận, cặp mắt rần màu xanh thâm thúy nhìn chăm chú vào Cơ Động, thở dài một tiếng:

- Chiêu Dung, nói thế nào người cũng là một Chí tôn cường giả của nhân loại, chuyện này còn cần ta giải thích hay sao? Lúc trước tiến hành cải tạo thân thể người chỉ có nửa canh giờ, là bởi vì người chỉ có thể thừa nhận được nửa canh giờ mà thôi. Tiến hành cải tạo thân thể Cơ Động suốt hai canh giờ, đó là bởi vì thân thể hắc có khả năng thừa nhận mạnh mẽ hơn người rất nhiều.

Âm Chiêu Dung sững sờ:

- Chuyện này không có khả năng. Lúc trước khi người tiến hành cải tạo thân thể của ta, ta đã có tu vi đến sáu quan. Cho dù lúc đó tuổi của ta so với tuổi của Cơ Động hiện tại còn lớn hơn một chút, nhưng mà ta đã đạt đến nguyên tố nhập thể, dung hợp làm một với cốt cách, gân mạch, trình độ dẻo dai kiên cường đã mạnh hơn người bình thường rất nhiều. Tiểu Động Động nói thế nào cũng chưa đạt đến Tứ quan, thân thể làm sao có thể cường đại được...

Đằng Xà hừ lạnh một tiếng, nói:

- Chẳng lẽ ta lại có thể cảm nhận sai hay sao? Lúc mới bắt đầu, ta cũng chỉ định chuẩn bị tiến hành một ít cải tạo đơn giản đối với hắc mà thôi. Nhưng ai mà ngờ được, tên tiểu gia hỏa này ngay cả hừ cũng không hừ lấy một tiếng, cứng rắn thừa nhận sự cải tạo của ta. Lúc ấy ta chỉ nghĩ trong đầu, nếu không thể khiến cho hắc kêu la thảm thiết một trận, ta thật sự là rất mất mặt a! Cho nên ta nhiều lần gia tăng sức mạnh, từng lần một thử dò xét, ta phát hiện ra, cường độ thân thể của hắc vượt xa khả năng tưởng tượng của ta. Trên người hắc chẳng những có khí tức của Chu Tước, thậm chí còn có một phần khí tức của Rồng nữa. Cơ bắp, da, gân, cốt cách đều cực kỳ kiên cường, dẻo dai. Quan trọng nhất chính là, ý chí lực của tiểu gia hỏa này có thể nói là cực kỳ khủng bố. Đó là một loại ý chí kiên định do sự kiêu ngạo của bản thân mà tạo nên. Từ khi bắt đầu cho đến khi kết thúc, cho dù là hắc sắp bởi vì thống khổ mà lâm vào hôn mê, cũng không có kêu lên một tiếng. Chỉ phần ý chí lực thể này, ngay cả ta cũng không thể không nói một tiếng bội phục. Đối ngược lại người lúc trước, ngay từ khi ta bắt đầu, tiếng kêu la thống hận thảm thiết của người chỉ sợ cách đó cả trăm dặm cũng còn có thể nghe rõ được...

- Thú lắm, ý chí lực của lão nương cũng rất mạnh mà, không được nói bậy a!

Âm Chiêu Dung vừa ngạc nhiên nhìn Cơ Động đang hôn mê, vừa tức giận nói.

Đằng Xà cười hắc hắc, nói:

- Đúng, đúng, ý chí lực của người cũng rất mạnh a!

Nói tới đây, thanh âm của hắc đột nhiên biến đổi, trở nên eo éo như giọng nữ nhi:

- Cứu mạng a! Không được a! Ta không chịu nổi, ta thật sự không chịu nổi. Đằng Xà, người là đồ lưu manh, còn không mau buông ta ra, muốn ta hô lên phi lễ không! Á, á, á... ta sắp chết rồi, ta chết rồi...

Nghe thanh âm của Đằng Xà, sắc mặt Âm Chiêu Dung lúc trắng lúc đỏ:

- Giải lắm, người dám nhái giọng ta a! Lam Lam thú lắm, người nhất định phải chết.

Đằng Xà ha ha cười, xoay người bỏ chạy, thân thể không ngừng uốn éo trên bờ cát, đã biến mất không thấy đâu.

Âm Chiêu Dung phì cười, bà ta vốn không có ý định thật sự đuổi theo Đằng Xà, chỉ thì thào lắm bầm:

- Lúc trước ta kêu la thê thảm vậy sao? Ta chỉ nhớ mang máng, căn bản là đau quá nhịn không được liền kêu la vài tiếng. Tiểu Động Động, lần này người đã làm cho sự mẫu của người bị mất mặt rồi a!

oOo

Khi Cơ Động từ trong hôn mê tỉnh táo lại, phát hiện mình đã nằm bên trong căn nhà gỗ. Mở hai mắt ra, hắc chỉ cảm thấy toàn thân không có một tia khí lực, cảm giác bủn rủn lan tràn khắp mọi góc ngách của cơ thể. Tại những đầu khớp xương trong cơ thể lại có một luồng khí lưu lạnh lạnh lưu chuyển.

Mặc dù cảm giác bủn rủn này cũng không hoàn toàn thoải mái cho lắm, nhưng cùng với sự thống khổ mãnh liệt lúc trước so sánh, cũng là tốt hơn rất nhiều. Khẽ hô hấp nhẹ, Cơ Động có thể cảm giác được thân thể của mình tựa hồ là đã khôi phục lại bình thường. Cho dù là với ý chí kiên cường của hắc, đối với những chuyện phát sinh lúc trước cũng xem như là một hồi ác mộng khủng khiếp vậy.

Chỉ là một chút thống khổ thôi sao? Trong lòng Cơ Động có loại cảm giác vừa bực mình vừa buồn cười. Hắc đương nhiên cũng không phải bởi vì Đằng Xà tra tấn hắc mà bực mình, hắc có thể cảm giác được, Đằng Xà làm như vậy, đối với thân thể của mình hắc là có sự trợ giúp nhất định. Về phần cụ thể là cái gì, hắc cũng không hoàn toàn rõ ràng lắm. Lúc này thân thể hắc chỉ có cảm giác bủn rủn, tự nhiên cũng không thể cảm nhận được biến hóa gì.

Hắc chỉ cảm nhận được, cảm giác luồng Âm Dương lốc xoáy bị áp chế đã biến mất, mà lực trong cơ thể đã hoàn toàn thông suốt lại.

249. Chương 125 Xà Huyết Dẫn, Đẳng Xà Luyện Thể (hạ)

Tuy thân thể không thể động đậy được, nhưng thúc dục ma lực lại không có vấn đề gì. Ý nghĩ niệm vừa mới dung nhập vào ma lực, luồng Âm Dương lốc xoáy bắt đầu vận chuyển nhanh chóng lên. Cực Hạn Ma Lực song thuộc tính bắt đầu luân chuyển khắp tứ chi bách mạch, làm dịu từng bộ phận của thân thể.

Khi Cơ Động vừa mới bắt đầu phóng thích ra ma lực, hần nhất thời hoảng sợ, bởi vì hần kinh ngạc phát hiện, khi mình dùng ma lực làm dịu thân thể, Cực Hạn Dương Hỏa cũng không có vấn đề gì, nhưng Cực Hạn Âm Hỏa vừa mới vận chuyển, liền lập tức bị thân thể của mình hấp thu lấy, tựa hồ như là trực tiếp trở thành một bộ phận của thân thể mình vậy. So với lúc thi triển ma kỹ, tốc độ tiêu hao còn nhanh hơn rất nhiều.

Đây là xảy ra chuyện gì? Cơ Động có chút không hiểu nổi. Nhưng mà, khi thân thể hần hấp thu Cực Hạn Đinh Hỏa trong luồng Âm Dương lốc xoáy, một loại cảm giác thư sướng thoải mái chạy thẳng vào trong đại não, khiến hần suýt chút nữa nhận không được rên rỉ thành tiếng. Cơ hồ là theo bản năng, luồng Âm Dương lốc xoáy chuyển hoá, ma lực trong cơ thể chuyển thành Cực Hạn Âm Hỏa, cùng thân thể tiến hành dung hợp, làm dịu đi thân thể đã sớm bủn rủn toàn thân.

Không biết trải qua thời gian bao lâu, khi ma lực trong cơ thể Cơ Động tiêu hao hầu như không còn, hần chỉ cảm thấy thân thể của mình trở nên thư thái hơn rất nhiều. Đã một lần nữa có lại sức mạnh, hần khoan khoái ngồi xuống linh quang trong đầu chợt lóe lên, phát ra lời kêu gọi tới Thực Nhật Phượng Hoàng Hỏa Nhi.

Hào quang lóe lên, thân ảnh Kim hồng sắc của Hỏa Nhi chợt từ trong thân thể Cơ Động chui ra, giang cánh bay lên. Mới vừa bay ra, tiểu gia hỏa này còn quay tới quay lui nhìn ngó xung quanh, tựa hồ như là sợ phải gặp Đẳng Xà vậy.

- Hỏa Nhi, dùng Âm Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận giúp ta.

Ma lực bản thân Cơ Động đã không đủ, chỉ có thể xin sự giúp đỡ từ phía người bạn này của mình.

Hỏa Nhi cũng không có phát hiện tung tích của Đẳng Xà, nhất thời trở nên vô cùng hoạt bát. Hai cánh nó dang rộng ra, ở trong phòng xoay tròn một vòng. Một màn kỳ dị xuất hiện, tầng lông chim màu kim đỏ trên người nàng đã phát sinh chuyển biến kỳ lạ. Chỉ trong nháy mắt, lớp lông màu kim đỏ đã biến thành tối đen như mực. Toàn thân thể màu đen tuyền, khí tức thâm thúy, u ám, lạnh như băng chợt phóng thích ra. Hỏa Phượng Hoàng đã biến thành Hắc Phượng Hoàng.

Hai cánh xếp lại, Hỏa Nhi dừng lại trên lưng Cơ Động, quang mang màu đen thâm thúy quanh thân thể của nó, Âm Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận đã phóng thích ra.

Nhất thời, toàn bộ bên trong tòa nhà gỗ chợt hoàn toàn tối sầm lại, rốt cuộc đã không thể nhìn thấy thân ảnh của Cơ Động cùng Thực Nhật Phượng Hoàng Hỏa Nhi nữa.

Bên ngoài căn nhà gỗ, Đẳng Xà không biết khi nào đã quay trở lại, đứng bên cạnh Âm Chiêu Dung, cách của phòng Cơ Động không xa. Âm Chiêu Dung quay sang, thấp giọng hỏi:

- Lam Lam, Tiểu Động Động còn tu luyện bao lâu nữa mới xong?

Đẳng Xà nói:

- Không cần phải gấp, đợi đến khi hần cảm giác được thân thể của mình hoàn toàn khôi phục lại là được. Thẳng thắn mà nói, cái Âm Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận này của hần khiến cho ta nhìn mà thêm chảy nước miếng a! Người và Âm Triệu Dương học không được, nhưng mà ta có thể học được a! Chỉ là có chút ngưng ngừng không dám mở miệng thôi.

Âm Chiêu Dung hừ nhẹ một tiếng:

- Ta còn đang tự hỏi sao lần này ngươi lại trở nên hào phóng như vậy, vừa giúp Tiểu Động Động cải tạo thân thể, hơn nữa lại còn đem xà huyết của mình mà hóa thành huyết vụ dung nhập vào cốt cách, thân thể của hần, hóa ra là muốn xin xỏ hần a! Bất quá ngươi cũng tính là thông minh, tiểu tử Tiểu Động Động này,

là loại fo thích mềm chứ không thích cứng. Bất quá, Ngũ Hành Pháp Trận trên quý vô cùng, cũng không phải chút xíu xà huyết đỏ của ngươi có thể so sánh được.

Đằng Xà hú lên quái dị:

- Chiêu Dung, ngươi cũng không thể như vậy a! Ngươi rõ ràng là xem thường ta. Ngươi xem đó, ta đáng thương thế nào. Ngươi không biết xấu hổ sao?

Âm Chiêu Dung ngẩng đầu nhìn trời:

- Ngươi đáng thương? Ta nhìn thế nào cũng không thấy a! Lúc trước hình như là có con rắn nào đã bắt chước thanh âm kêu la thảm thiết của ta nữa a!

Đằng Xà bắt đầu nói:

- Ai da! Được rồi. Kỳ thật ta có học hay không cũng không thành vấn đề gì. Thực lực của ta đã đạt đến đỉnh cao mà Đỉnh Hỏa Hệ có khả năng đạt tới được. Cho dù học thêm Ngũ Hành Pháp Trận, nhiều nhất cũng chỉ có thể có chút biến hóa ở phương diện ứng dụng ma lực mà thôi. Chuyện này sau này hãy nhắc lại đi. Kỳ thật, ta không tiếc hao phí căn nguyên để giúp hắc, vẫn là bởi vì chính bản thân hắc mà thôi. Tên gia hỏa Chu Tước kia đúng là ra tay phung phí a! Bộ Chu Tước Nội Giáp kia trên người Tiểu Động Động ít nhất đã sử dụng qua ba loại Thiên Tài Địa Bảo kết lại, hơn nữa còn có thêm sinh mệnh lực của chính bản thân Chu Tước mới có thể chú tạo thành. Hơn nữa lại có thêm hiệu quả ngưng tụ của Nhật Thực Âm Hỏa, đạt đến trạng thái Âm Dương Cân Bằng. Nhờ vậy, bản thân Tiểu Động Động mới có thể sinh ra được Hỗn Độn Căn Nguyên. Bất quá, Chu Tước dù sao cũng là Bính Hỏa Thần Thú, đối với Nhật Thực Âm Hỏa cũng không hiểu biết đầy đủ. Đặc điểm trời sinh của Nhật Thực Âm Hỏa chính là bất diệt, gần như là trường tồn bất diệt. Cho nên, quả trứng kia của nó trải qua hơn ba ngàn năm cũng không thể ấp nở ra được. Cơ Động đem toàn bộ Nhật Thực Âm Hỏa hút hết vào trong cơ thể của mình, tuy rằng bộ Chu Tước Nội Giáp kia đã giúp hắc đem toàn bộ âm hỏa dung nhập vào cơ thể, nhưng mà, trong cơ thể của hắc vẫn còn bảo tồn lại một tia dấu vết của Nhật Thực Âm Hỏa. Theo thời gian trôi qua, một chút dấu vết còn sót lại kia dần dần dung nhập vào trong Đỉnh Tỳ Minh Âm Linh Hỏa của bản thân hắc. Ta cũng không thể chu cấp cho hắc kém hơn Chu Tước được, xem đi xem lại trước sau, cũng chỉ có chút xà huyết đáng thương của ta mới có thể so sánh được với mấy loại Thiên Tài Địa Bảo kia của Chu Tước mà thôi, hơn nữa còn có tác dụng cải tạo thân thể hắc nữa. Chu Tước sử dụng là Phượng Vũ Châm, còn ta thì sử dụng Xà Huyết Luyện Thể, Chu Tước giúp hắc cải tạo làn da, còn ta thì giúp hắc cải tạo xương cốt cùng cơ bắp. Chu Tước cấp cho hắc khả năng nội giáp phòng ngự cùng khả năng bay lượn, còn ta trợ giúp hắc khả năng hóa lực cùng với thân thể mềm dẻo. Nếu tính chính xác, về mặt cải tạo của ta còn cao hơn Chu Tước một bậc a! Hắc hắc hắc hắc.

Ngay tại thời điểm Cơ Động phát hiện không ổn, hắn cũng đã phát tín hiệu kêu gọi sự trợ giúp của Hỏa Nhi. Nhưng mà, khiến cho Cơ Động chấn động chính là, trước giờ kêu gọi trăm lần đều được, đến lần này lời kêu gọi lại chẳng có hiệu lực gì cả. Hỏa Nhi ngủ say trong Chu Tước Thủ Trạc không ngờ lúc này lại không hề đáp trả lại lời kêu gọi của hắn.

Cơ Động lúc này đang trong quá trình đột phá, tự nhiên là không thể mở miệng nói chuyện. Hắn có khả năng làm cũng chỉ có thể liều mạng khổng chế mà thôi. Một khi đình chỉ lại, không chỉ là quá trình đột phá bị thất bại, hơn nữa dưới sự phản phệ của Vân nguyên tố khổng lồ như thế, hắn tuyệt đối là thừa nhận không nổi.

- Ủa, sao hắn vẫn còn chưa gọi tiểu gia hỏa Phượng Hoàng kia ra hỗ trợ?

Đằng Xà nghi hoặc nói.

Âm Triều Dương cũng thoáng nhíu mày:

- Không cần gấp, có lẽ Cơ Động tự có ý kiến riêng. Các người cứ chờ xem là được.

Phất Thụy đứng một bên cung kính nói:

- Sư tổ, thật sự không có nguy hiểm sao? Nhìn bộ dáng Tiểu sư đệ tựa hồ hết sức thống khổ, hơn nữa sự chênh lệch Vân nguyên tố trong không trung càng ngày càng nhiều hơn.

Âm Triều Dương im lặng không trả lời Phất Thụy, Phất Thụy tự nhiên cũng không dám hỏi thêm gì nữa. Phất Thụy và Chúc Diễm liếc nhìn nhau, trong mắt hai người không khỏi toát ra vẻ lo lắng.

Lúc này Cơ Động chỉ có một loại cảm giác, đó là thân thể bị xé nát, toàn bộ thân thể như bị xé nhỏ ra. Bất luận là hắn có Chu Tước Nội Giáp hay là Đằng Xà Nội Thể, lúc này cũng không hề sinh ra sự trợ giúp nào đối với hắn cả, bởi vì lực giằng xé này chính là đến từ luồng Âm Dương lốc xoáy trong lồng ngực hắn.

Cực Hạn Song Hỏa của hắn tự nhiên là có thể sinh ra ảnh hưởng đối với Hỏa nguyên tố ngoại giới, nhưng mà Hỏa nguyên tố ngoại giới cũng đồng thời sinh ra lực phản tác dụng đối với hắn. Nhất là Vân nguyên tố trên bầu trời dưới sự ảnh hưởng của ma lực hắn mà tập trung lại, dưới tình huống bị mất cân bằng nghiêm trọng, tự nhiên lại ảnh hưởng đến hắn một cách rõ ràng nhất. Hai loại Hỏa nguyên tố song thuộc tính lâm vào trạng thái mất cân bằng đã bắt đầu đấu đá lẫn nhau. Bính Hỏa Vân nguyên tố đã ngày càng không thể chống cự được, bắt đầu bị Đinh Hỏa Vân nguyên tố bên cạnh thôn phệ dần dần. Nếu tình huống này còn kéo dài thêm nữa, sự chênh lệch giữa hai bên không thể nghi ngờ sẽ trở nên lớn hơn rất nhiều. Cực Hạn Song Hỏa trên người Cơ Động cũng đã bắt đầu xuất hiện tình huống đồng dạng. Một tia máu tươi đã từ trong khóe miệng hắn chảy ra, thân thể hắn cũng bắt đầu run rẩy kịch liệt lên.

Âm Chiêu Dung lúc này đã quá sợ hãi. Bản thân bà ta là Chí tôn cường giả, Thái Ất Miện Hạ, tự nhiên là sẽ biết tình huống trước mắt là tình huống gì. Đây chính là sự phản phệ trong quá trình đột phá, cũng là tình huống ma lực biến động nguy hiểm nhất a!

- Đại Ca.

Thanh âm của Âm Chiêu Dung đã bắt đầu gấp gáp. Lúc này đây, trong số mọi người ở đây cũng chỉ có Âm Triều Dương và Chúc Diễm là Dương Hỏa Ma Sư mà thôi.

Không đợi Âm Triều Dương mở miệng, Chúc Diễm đứng một bên đã nhịn không được nữa. Trong suốt một tháng này, Cơ Động mặc dù đang tu luyện khổ cực vẫn không quên mỗi ngày giúp hắn phóng thích Cực Hạn Song Hỏa để tinh luyện kim chúc. Tình cảm giữa hai bên không thể nghi ngờ là càng ngày càng khăng khít hơn. Lúc này mắt thấy Cơ Động đang gặp phải nguy hiểm như vậy, hắn lại như thế nào có thể đứng yên không quan tâm đây?

253. Chương 127 Đột Phá! Cảnh Giới Bốn Quan! (hạ)

Nhưng mà, ngay khi Chúc Diễm vừa bước lên một bước, tay phải Âm Triều Dương đã nhắc lên. Mọi người chỉ cảm thấy không khí chung quanh đột nhiên cô đọng lại, thân thể Chúc Diễm đã mạnh mẽ bị cố định lại tại chỗ, cũng không thể động đậy nữa.

- Không ai được động thủ.

Thanh âm Âm Triều Dương vẫn bình thản như trước, trong thanh âm vẫn không nghe thấy bất cứ cảm xúc gì.

Âm Chiêu Dung nóng nảy nói:

- Đại ca! Tiểu Động Động mà xảy ra chuyện gì không hay, ta sẽ liều mạng với người a!

Lúc này Âm Triều Dương mới chậm rãi mở hai mắt, nhìn lên đám Vân nguyên tố sắp sửa phản phệ trên bầu trời. Ánh mắt của hắn vẫn hoàn toàn bình tĩnh như trước, chỉ có tay phải chậm rãi nâng lên, tựa hồ như đang chuẩn bị làm gì đó.

Đột nhiên ngay đúng lúc này, một tầng quang mang màu trắng nhàn nhạt chợt từ trên người Cơ Động hiện ra. Chu Tước Nội Giáp dưới áp lực cực lớn chợt tự động phóng xuất ra, cặp cánh màu trắng tinh khiết chợt tự động giãn ra, khe vẩy động vài cái, khiến cho thân thể Cơ Động thoáng ổn định lại vài phần. Ngay sau đó, một tầng bạch quang nhu hòa chợt tại vị trí giữa ngực Cơ Động chớp sáng lên. Đó là một ngọn lửa nhỏ mỏng manh như sợi tơ, có một màu trắng nhàn nhạt, không ngừng chớp động. Chỉ là ngọn lửa đó quá mức nhỏ bé, nhìn qua thậm chí còn tưởng là một đầu mũi kim màu trắng. Thế nhưng cũng chỉ có một chút ngọn lửa trắng nhỏ này thôi, lại khiến cho toàn bộ không khí đều trở nên tràn ngập khí tức áp bức.

Sự nôn nóng, hấp tấp trên mặt Âm Chiêu Dung lập tức bị sự khiếp sợ kia thay thế. Ánh mắt lúc nào cũng bình tĩnh của Âm Triều Dương trong nháy mắt này cũng hoàn toàn trở nên ngưng trọng hẳn lên, quát lớn một tiếng:

- Chiêu Dung, nhìn rõ đi. Cố gắng cảm thụ nó.

Ngay trong nháy mắt ngọn lửa màu trắng kia xuất hiện ở trước ngực Cơ Động, tất cả mọi thứ chung quanh đều bắt đầu phát sinh biến hóa.

Xuất hiện biến hóa trước nhất, chính là Cực Hạn Song Hỏa sớm đã mất cân đối ở hai bên thân thể Cơ Động. Hai ngọn hỏa diễm hai màu đen và vàng kim trong nháy mắt liền khôi phục lại trạng thái cân bằng. Phần Âm Hỏa dư thừa ra lập tức bị ngọn lửa màu trắng nhỏ bé kia hút đi mất. Ngay sau đó, hai luồng hỏa diễm đen và vàng kim xung quanh thân thể Cơ Động chợt tự động xoay tròn kịch liệt lên, nháy mắt hóa thành một luồng lốc xoáy màu đen, vàng kim cực lớn. Chính là hình thái của luồng Âm Dương lốc xoáy nằm trong căn nguyên trong lòng ngực của Cơ Động.

Luồng Âm Dương lốc xoáy phóng thích ra bên ngoài, đây là lần đầu tiên Cơ Động gặp phải tình huống như vậy. Tất cả Cực Hạn Song Hỏa xung quanh đều lấy ngọn lửa màu trắng tinh nhỏ bé kia làm trung tâm, kịch liệt xoay tròn quanh nó. Ma lực dày đặc không ngừng ba động run rẩy trong không trung. Vân nguyên tố vốn đã lâm vào trạng thái mất cân bằng chợt trở nên ngưng đọng lại trong chốc lát. Ngay sau đó, hai loại Vân nguyên tố mất cân bằng kia tựa hồ như cũng bị luồng Âm Dương lốc xoáy bên dưới ảnh hưởng, bắt đầu chậm rãi xoay tròn.

Bạch quang nhàn nhạt tựa hồ lóe lên một chút. Trên bầu trời, phần Âm Hỏa Vân nguyên tố dư thừa so với Dương Hỏa Vân nguyên tố trong nháy mắt đã hoàn toàn biến mất, một phần ba chênh lệch kia đột nhiên biết mất không thấy đâu nữa. Mà tia lửa nhỏ bé màu trắng tinh trước ngực của Cơ Động cũng đã bình tĩnh trở lại, không còn chớp động nữa. Tia lửa nhỏ màu trắng nhàn nhạt đó dần dần tiêu biến đi, biến mất không thấy.

Vân nguyên tố trong không trung cùng với ma lực Cực Hạn Song Hỏa trên người Cơ Động lúc này đã bắt đầu xoay tròn kịch liệt lên. Tốc độ xoay tròn của bọn chúng càng lúc càng nhanh hơn. Nhưng bất luận thế nào đi nữa, bọn chúng cũng đã khôi phục lại trạng thái cân bằng. Một màn cảnh tượng kỳ dị chợt xuất hiện trước mắt mọi người. Trên người Cơ Động là luồng lốc xoáy hai màu đen, vàng kim, mà ở trên không trung trên đầu hắn lại là luồng lốc xoáy hai màu đỏ, xanh lam khổng lồ. Hai luồng lốc xoáy lớn nhỏ cùng nhau hô ứng, sinh ra cảnh tượng giống hệt nhau, cùng phát ra khí tức vô cùng cường hãn.

Âm Chiêu Dung hít mạnh một hơi:

- Hồn độn chi hỏa, không hổ là Hồn Độn Chi Hỏa a! Đây là khả năng tự động phòng thủ của nó. Đại ca, có phải người đã sớm đoán ra chuyện này hay không?

Âm Triều Dương lắc lắc đầu, nói:

- Ta cũng không nghĩ đến Hồn Động Chi Hỏa sẽ xuất hiện. Ban đầu ta nghĩ rằng Thực Nhật Hỏa Phượng Hoàng con kia sẽ xuất hiện để trợ giúp Cơ Động. Nhưng hiện tại xem ra, chỉ sợ là tiểu gia hỏa Phượng Hoàng kia cũng đã có vấn đề gì rồi. Hồn Động Chi Hỏa trên người Cơ Động vốn là bị sự biến hóa của ngoại giới mà bức cho xuất hiện. Hồn Động Chi Lực, vĩnh viễn là lực lượng tối cân bằng của thiên địa. Cơ Động vốn tu luyện là Âm Dương Song Thuộc Tính ma lực, bất cứ lúc nào cũng có thể lâm vào tình trạng nguy hiểm. Một khi bị mất cân bằng ma lực, sẽ phản phệ lại chính hần, có thể nháy mắt chết bất đắc kỳ tử. Nhưng mà, hiện tại hần lại có được Hồn Động Chi Hỏa làm ma lực căn nguyên của bản thân, loại tình huống nguy hiểm kia lại hoàn toàn không cần phải lo lắng nữa. Sự mất cân bằng kinh khủng như vừa rồi, Hồn Động Chi Hỏa chỉ cần xuất hiện, chớp mắt đã điều chỉnh lại cân bằng như cũ, Cơ Động chẳng những có thể thuận lợi đột phá bốn quan, hơn nữa từ nay về sau, Âm Dương Song Thuộc Tính cũng không còn tạo thành bất cứ nguy hiểm gì với hần nữa. Vừa rồi, chúng ta cũng nhận được ích lợi không nhỏ từ chuyện cảm thụ khí tức của Hồn Động Chi Hỏa. Chiêu Dung, chúng ta cũng nhân cơ hội này mà bế quan một khoảng thời gian ngắn đi.

Âm Chiêu Dung khẽ gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy, không thể để một chút thấu hiểu trong nháy mắt này mất đi uổng phí được. Lần này Tiểu Động Động cấp cho chúng ta một đại ân rồi a! Không biết có thể lợi dụng khả năng lý giải đối với Hồn Động Chi Hỏa giúp ta đột phá được bình chương suốt mười năm không thể tăng cấp của ta hay không. Lam Lam, Tiểu Động Động giao lại cho người vậy. Người cứ tiếp tục truyền thụ cho hần những kỹ năng của người đi. Lần này ta và đại ca bế quan mau thì khoảng một tháng, chậm thì ba tháng.

Đằng Xà cười hắc hắc, nói:

- Các người cứ yên tâm mà bế quan. Tiểu Động Động cứ giao lại cho ta. Ta sẽ chiếu cố hần cẩn thận.

Âm Triều Dương và Âm Chiêu Dung cũng không có chậm trễ, hai huynh muội khẽ liếc nhau một cái, Âm Triều Dương phát nhẹ tay lên không trung, một luồng quang mang màu đỏ rực nhất thời bay lên trời. Ngay khi hần phát tay xong, một con Hỏa Long màu đỏ rực, thân thể cao hơn mười thước đã xuất hiện trong không trung. Hỏa Long đang rộng cặp cánh, lượn một vòng cung dưới chân Âm Triều Dương, đã mang theo hần bay thẳng lên không trung.

Thanh quyền trượng màu xanh lam trong tay Âm Chiêu Dung cũng vẽ một vòng tròn trong không trung, xuất hiện lại là một con Đằng Xà hình thái năng lượng, cũng mang theo thân thể bà ta bay lên, ngay phía sau Hỏa Long của Âm Triều Dương cùng bay. Trong nháy mắt, hai đại Chí Tôn cường giả đã biến mất ở chân trời.

Lúc này đây, Cơ Động vẫn ngồi khoanh tròn tại chỗ, sắc mặt đã dần dần bình tĩnh lại. Luồng Âm Dương lốc xoáy hai màu đen, vàng kim chung quanh hần cũng đã xoay tròn với tốc độ càng lúc càng nhanh hơn. Mà trên bầu trời lúc này cũng hoàn toàn bị luồng lốc xoáy Vân nguyên tố hai màu kia chiếu sáng rực lên. Một tiếng hét dài từ trong miệng Cơ Động vang ra, hai màu trên đỉnh đầu hần phát ra quang mang khổng lồ. Trong không trung giống như phát ra một đạo lôi điện khổng lồ, Vân nguyên tố trên bầu trời vẫn tiếp tục xoay tròn kịch liệt, cùng với luồng Âm Dương lốc xoáy xung quanh thân thể Cơ Động dung hợp làm một thể. Trong khoảng khắc, một cỗ ma lực ba động dâng trào mãnh liệt chợt bùng nổ ra ngoài, ngay sau đó lập tức thu liễm lại. Thân thể Cơ Động nhất thời sáng rực lên, toàn bộ ma lực bên ngoài cơ thể hần hoàn toàn biến mất hết. Chu Tước Nội Giáp trên người hần lúc này đã biến thành hình dạng kỳ dị, một nửa có màu trắng tinh, một nửa có màu đen thâm thúy. Tất cả các hào quang phát ra đều lũ lượt hướng về phía đỉnh đầu hần chui vào.

Vàng kim và đen, hai loại hào quang vẫn lũ lượt kéo về phía trên đỉnh đầu, cuối cùng hóa thành hai luồng hỏa diễm cực nhỏ nhưng lại vô cùng áp súc, hướng về phía Miện Phong thứ tư trên mà khảm vào. Quá trình đột phá bốn quan rốt cuộc cũng hoàn thành.

Nhưng mà, khiến cho Chúc Diễm và Phát Thụy giật mình chính là, lúc này đây trên Miện Hoàn của Cơ Động cũng không phải là nửa khóa Miện Tinh như bình thường sau khi đột phá một quan, mà là một cái Miện Tinh đầy đủ. Nói cách khác, lúc này đây ma lực của Cơ Động cũng không phải chỉ có bốn mươi một cấp, mà là bốn mươi hai cấp.

Ngay lúc quá trình đột phá bốn quan hoàn thành, một tiếng Phượng kêu lãnh lớt chợt từ trong cổ tay phải Cơ Động vang lên.

254. Chương 128 Thực Nhật Phượng Hoàng Tăng Cấp (thượng)

Lúc này luồng Âm Dương Lốc Xoáy đã co rút lại chỉ còn một phần ba lúc trước, làm nổi bật thêm điểm Hỗn Động Chi Hỏa nhỏ bé tại trung tâm kia. Đốm Hỗn Động Chi Hỏa kia tựa hồ như là tăng lên thêm một chút, vốn là một tia lửa nhỏ đã biến thành một luồng lửa.

Đột phá bốn quan, không chỉ là làm cho Cơ Động có thể cùng với ma lực bên ngoài cấu thông tốt hơn, đồng thời luồng Âm Dương Lốc Xoáy cũng càng thêm ngưng tụ hơn. Luồng Âm Dương Lốc Xoáy sau khi co rút lại, giúp tiết kiệm được không ít không gian thừa, không thể nghi ngờ có thể giúp hắn ngưng tụ được thêm nhiều ma lực hơn. Tạo nền tảng căn bản cho việc tăng trưởng trong tương lai.

Cũng đúng lúc này, Cơ Động đột nhiên cảm giác được một cỗ hấp lực cường đại từ cổ tay phải mình truyền đến. Ma lực trong luồng Âm Dương Lốc Xoáy vừa mới hình thành trong cơ thể nhất thời phân ra một phần lớn dừng mảnh dung nhập vào cổ tay phải. Mà ngay cả đốm Hỗn Động Chi Hỏa kia cũng tựa hồ phân ra một tia rất nhỏ, dung nhập vào trong đó.

Bằng vào ý niệm của bản thân, Cơ Động hoàn toàn khống chế luồng ma lực kia không phát ra. Nhưng khi hắn cảm nhận được nguồn gốc của cỗ hấp lực kia, chẳng những hắn không có ngăn cản, ngược lại càng khống chế ma lực mình phát ra nhanh hơn nữa. Bởi vì luồng hấp lực này chính là xuất phát từ kẻ mà khi này hắn kêu gọi thế nào cũng không hề có phản ứng gì, Thực Nhật Phượng Hoàng Hỏa Nhi. Cơ Động có thể mơ hồ cảm giác được Hỏa Nhi đang muốn làm cái gì.

Cùng với một tiếng Phượng kêu to rõ, một luồng hào quang màu kim đỏ chợt từ Chu Tước Thủ Trắc trên cổ tay phải Cơ Động phụt ra, thân thể không lớn lắm của Hỏa Nhi chợt từ đó bay thẳng lên. Hai cánh Hỏa Nhi đang rộng, phiêu phù trên đỉnh đầu của Cơ Động.

Lúc này hai mắt Thực Nhật Phượng Hoàng Hỏa Nhi đang nhắm chặt, thân thể màu kim đỏ của nó lúc sáng lúc tối, phát ra ma lực lỏng lẻo nhưng không ổn định. Tay phải của Cơ Động lúc này cũng đã nâng lên, ma lực Cực Hạn Song Hỏa lớn không ngừng dâng ra, rót vào trong cơ thể của Hỏa Nhi.

Thân thể Hỏa Nhi khẽ run rẩy, hào quang màu kim đỏ trên người cũng bắt đầu phát sinh chuyển biến, từ màu kim đỏ biến thành màu đen thâm thúy, lại từ màu đen thâm thúy biến thành màu kim đỏ trở lại, quá trình này không ngừng lặp đi lặp lại. Mà mỗi khi thân thể của nó biến hóa một lần, sẽ hấp thu một lượng lớn ma lực bên ngoài. Với ma lực vừa mới tăng lên cấp bậc bốn quan của Cơ Động cũng bắt đầu có chút chịu không nổi.

Đằng Xà kinh ngạc nhìn một màn trước mắt này, thì thào nói: “Tiểu gia hỏa này sắp tiến giai. Khó trách khi này lúc Cơ Động gặp phải nguy hiểm nó không xuất hiện hỗ trợ. Hóa ra nó là Ốc còn không mang nổi thân ốc a! Đúng là tên gia hỏa này gặp may mắn. Có Cơ Động là đồng bạn như vậy, chính là sự may mắn của nó. Dưới tình huống trời sinh thân thể kém cỏi như vậy mà đã có thể trong thời gian ngắn tiến giai. Thật khiến cho người ta hâm mộ a!”

Cơ Động vừa mới đột phá bốn quan, còn chưa kịp ăn mừng đã gặp phải phiền phức Hỏa Nhi sắp tiến giai. Nếu như Âm Triều Dương và Âm Chiêu Dung không có bỏ đi, còn có thể dùng Cực Hạn Song Hỏa của bọn họ trợ giúp Hỏa Nhi. Nhưng mà hiện nay bọn họ đã rời đi rồi, có thể trợ giúp Hỏa Nhi tăng cấp, cũng chỉ có mình Cơ Động mà thôi.

Đối mặt với sự hấp thu ma lực điên cuồng của Hỏa Nhi, sắc mặt của Cơ Động dần dần trở nên ngưng trọng hơn. Mà dưới tình huống nguy ngập như vậy, trái tim hắn lại càng bình tĩnh hơn. Đây là tâm tính do một đời Tửu Thần từ kiếp trước bồi dưỡng ra.

Hoảng hốt, thường là điềm báo của sự hủy diệt. Dưới bất cứ tình huống thế nào đều phải cố gắng duy trì sự tỉnh táo mới có thể xử lý tốt mọi biến cố xảy ra. Hào quang trong mắt Cơ Động lóe ra, tay trái cũng bắt đầu nâng cao lên, đột nhiên vùng một vòng, một đạo ma lực mạnh mẽ chặt đứt sự trợ giúp của hắn đối với Hỏa Nhi.

Giữa không trung, thân thể Hỏa Nhi vốn đã tạm thời bình tĩnh lại nhất thời đã kịch liệt run rẩy, quang mang không ngừng biến hóa trên thân thể, trở nên không hề ổn định. Từng đạo quang mang hai màu đen, vàng kim không ngừng lóe ra, đầu của nàng cũng bởi vì thống khổ kịch liệt mà ngẩng cao lên.

Mà lúc này Cơ Động liền lợi dụng khoảng khắc trong chốc lát này, hai tay đồng thời vẽ lên trên không trung, tạo thành một cái vòng tròn đầy đủ. Thần quang trong mắt đại phóng, ma lực song hệ lập tức bùng phát cực mạnh. Trên bầu trời, Vân nguyên tố lại tái hiện, dưới sự kêu gọi của Cực Hạn Song Hỏa của Cơ Động, hai đại nguyên tố Đinh Hỏa và Bính Hỏa lại bắt đầu ngưng tụ cực nhanh.

Hai đại pháp trận chứa đồ hình Chu Tước Đồ Đằng cùng với Đằng Xà Đồ Đằng đồng thời phân biệt xuất hiện hai bên thân thể của Cơ Động, đúng là Âm Dương Song Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận. Hai tay vẽ liên tục trong không trung, hai đại pháp trận bắt đầu dâng cao, Cơ Động không chút nào tiếc rẻ, đem toàn bộ Cực Hạn Song Hỏa của mình dâng trào ra.

Luồng Âm Dương Lốc Xoáy ngoại phóng sau khi đột phá bốn quan đã biến mất, nay dưới tác dụng của hai đại pháp trận chợt xuất hiện, một lần nữa quay chung quanh thân thể hắn. Bính Hỏa nguyên tố và Đinh Hỏa nguyên tố trong không khí bị Cơ Động gọi về không ngừng ngưng tụ lại, dưới hấp lực mạnh mẽ của luồng Âm Dương Lốc Xoáy khổng lồ điên cuồng dưng mãnh dung hợp vào cơ thể Cơ Động. Trải qua quá trình tinh lọc, ngưng tụ, áp súc lại, phát ra không trung, rót vào thân thể của tiểu gia hỏa Hỏa Nhi.

Tình hình ma lực không ổn định của Hỏa Nhi lúc này mới dần dần ổn định lại. Dưới sự trợ giúp của hai đại pháp trận, Cơ Động lúc này đã hoàn toàn biến thành một trạm trung chuyển ma lực, đem Hỏa nguyên tố mà hắn hấp thu được, thông qua khả năng chuyển hoá của bản thân biến thành Cực Hạn Song Hỏa, đem rót vào trong thân thể Hỏa Nhi. So sánh với chuyện ngồi không miệng ăn núi lở lúc trước, hắn liền thoải mái hơn rất nhiều.

Cho dù là ngay cả Đinh Hỏa Thần Thú Đằng Xà, lúc này cũng không khỏi phải hô lên một tiếng giỏi. Sự ứng biến của hắn có thể nói là tốt đến tuyệt diệu. Lúc hắn đột phá cảnh giới bốn quan, khi hắn gặp phải nguy hiểm, Hỏa Nhi cũng không có tiến hành trợ giúp cho hắn. Nhưng mà lúc Hỏa Nhi đột phá cảnh giới tiến giai, Cơ Động lại toàn lực trợ giúp cho nó. Bất luận là về tâm tính hay là về năng lực, Đằng Xà đối với Cơ Động mà nói hoàn toàn hài lòng. Từ một mặt nào đó mà nói, hiện tại Đằng Xà cũng là sự phụ của Cơ Động, nhìn thấy đệ tử của mình xuất sắc như thế, hắn làm sao có thể không hào hứng được cơ chứ?

Thời gian cứ từng phút từng giây trôi qua, cái trên đỉnh đầu Cơ Động càng ngày càng sáng lên, ma lực phát ra chung quy đã nhanh hơn phần hấp thu về, ma lực hắn đã bắt đầu có chút yếu ớt đi.

Cổ tay Cơ Động run lên, hai quả Tinh Hạch đã rơi vào lòng bàn tay hắn. Lúc này hắn đã không thể không nhờ vào ma lực của Tinh Hạch để trợ giúp Hỏa Nhi tiến giai. Thời gian thậm chí còn không cho phép hắn ăn Ma Lực Khôi Phục Được Hoàn mà Điều Khiêm Thư đã cấp cho nữa.

Cơ Động mơ hồ phát hiện, bản thân mình và Hỏa Nhi lúc này đã hình thành một loại tinh thần liên hệ đặc thù. Hắn có thể cảm giác được, Hỏa Nhi đã tiến đến thời khắc hoàn toàn mấu chốt.

Trong mắt Đằng Xà toát ra một tia quang mang quái dị:

- Thì ra là thế. Khó trách, khó trách...

255. Chương 128 Thực Nhật Phượng Hoàng Tăng Cấp (hạ)

- Đằng Xà tiên bối, cái gì mà thì ra thế? Con quái diệu không ngừng biến hóa màu sắc này là cái gì? Vì sao nó lại ở cùng một chỗ với Cơ Động? Còn cảnh đang diễn ra trước mắt này là chuyện gì vậy?

Đằng Xà nói:

- Tiểu gia hỏa này là ma thú đồng bọn của Cơ Động. Mẹ của nó cũng giống như ta vậy, cũng là một trong Thập Thiên Can Thần Thú, Bính Hỏa Thần Thú Chu Tước. Chẳng qua tiểu gia hỏa này cũng không tính là Chu Tước. Từ hơn ba ngàn năm trước, khi Chu Tước mới sinh nó ra, vừa lúc gặp phải thiên tượng Nhật thực, kết quả là bị Nhật Thực Âm Hỏa đánh lén, xâm nhập vào trong trứng Chu Tước, làm tiểu gia hỏa này bị thương suýt chết. Chính nhờ Chu Tước dùng Bồn Mạng Chân Hỏa của mình bảo hộ nó, mới giúp cho

nó có thể tồn tại được. Nhưng kéo dài suốt ba ngàn năm nay, Chu Tước cũng không thể ấp cho nó nở ra. Là nhờ tên tiểu sư đệ Cơ Động này của người trợ giúp Chu Tước ấp nở nó ra, khiến cho nó có được thuộc tính của Cơ Động, cùng là Cực Hạn Song Hỏa. Nhưng mà bản thân tiểu gia hỏa này cũng bởi vì Nhật Thực Âm Hỏa làm cho tổn thương, nên thân thể trời sinh đã kém cỏi, sau khi nở ra cũng chỉ có ma lực Tứ Giai mà thôi. Chỉ có cách đi theo Cơ Động, thân thể nó mới có khả năng khôi phục lại. Không chỉ là bởi vì Cực Hạn Song Hỏa của Cơ Động, chỉ sợ là có quan hệ đến Hỗn Độn Chi Hỏa của hắn nữa. Chu Tước quả thật rất thông minh, không tiếc đúc cho Cơ Động một bộ Chu Tước Nội Giáp.

Phất Thụy giật mình nói:

- Hóa ra là như vậy. Khó trách lúc trước trong Địa Linh Sơn Chu Tước lại cất lực bảo hộ cho Cơ Động như vậy. Nhưng thật ra cũng chưa từng nghe Cơ Động nói rõ chi tiết. Nay nghe ngài nói mới biết hóa ra chuyện là như vậy.

Đằng Xà nói:

- Tiểu gia hỏa này từ trước đến nay vẫn ở cùng chỗ với Cơ Động, Hỗn Độn Căn Nguyên của Cơ Động rốt cuộc cũng được châm cháy lên, hóa thành Hỗn Độn Chi Hỏa, hơn nữa lại còn học được Ngũ Hành Pháp Trận. Bản chất thực lực của tiểu gia hỏa này được thức tỉnh lại một chút, về mặt ma lực, hoàn toàn có thể đột phá lên thực lực ngũ giai. Nhưng mà, bản thân thể chất của nó lại không cho phép nó tiến giai. Vừa rồi nhờ được hấp thu hiệu quả phá tan bình chướng tứ giai của Cơ Động, ma lực của tiểu gia hỏa này chỉ sợ đã có bước tiến vượt bậc, tự động đánh sâu vào bình cảnh ngũ giai. Bản thân thể lực của tiểu gia hỏa này vốn sinh ra kém cỏi, mới khiến cho nó không thể tự mình đột phá bình cảnh ngũ giai, lúc này nhờ sự trợ giúp của Cơ Động mới có thể tiến giai thành công. Tên gia hỏa Chu Tước kia tuy rằng cũng không có gì tốt, nhưng giông giống Chu Tước trước giờ lại rất xem trọng chuyện ân nghĩa, Cơ Động đã giúp đỡ tiểu gia hỏa này nhiều như vậy, từ nay về sau chỉ sợ nó sẽ không bao giờ tách rời Cơ Động nữa.

Đằng Xà vừa mới nói đến đây, giữa không trung, Hỏa Nhi chợt phát ra một tiếng Phượng kêu cực kỳ trong trẻo, so sánh với trước đây, tiếng Phượng kêu này lãnh lớt hơn nhiều, lao vút vào trời xanh. Ma lực do Cơ Động rót vào lúc này đã bị một tầng năng lượng vô hình ngăn cản bên ngoài. Ma văn kỳ dị không ngừng từ trong cơ thể Hỏa Nhi phát ra, hóa thành ánh sáng màu ngọc bích lóe sáng trong không trung.

Thân thể Hỏa Nhi vốn chỉ dài hơn một thước, lúc này bắt đầu phát sinh biến hóa. Trong làn ma văn lưu động không ngừng kia, từ phía đuôi nó bắn ra ba sợi lông vũ. Ba sợi lông vũ này từ từ dài ra, mãi đến hơn một thước năm mới ngừng lại, hóa thành một bộ lông đuôi xinh đẹp. Hai cánh nó đang rộng, cùng với thân thể hóa lớn, cặp cánh Phượng của nó cũng tăng thêm một lớp lông vũ nữa. Trên đỉnh đầu, xuất hiện một chùm lông Phượng, phát ra quang mang nhàn nhạt lóng lánh. So sánh với bộ dáng như Liệt Điểu trước đây, hiện tại Hỏa Nhi đã trở nên xinh đẹp hơn rất nhiều.

Hai cánh rung lên, Hỏa Nhi lại phát ra một tiếng Phượng kêu lãnh lớt, toàn thân đầu tiên phát ra một tầng quang mang màu vàng kim. Ngay sau đó là một tầng hào quang màu đen tuyền, hai cánh đang rộng, hưng phấn không ngừng bay lượn trên đỉnh đầu Cơ Động.

Cơ Động nhẹ nhàng thở ra. Hai khỏa Tinh Hạch trong tay hắn cũng đã hóa thành bột phấn. Nhìn bộ dáng hưng phấn của Hỏa Nhi, trên mặt hắn cũng không khỏi toát ra nụ cười vui vẻ. Đúng vậy, Thực Nhật Phượng Hoàng Hỏa Nhu vừa mới tiến giai, vốn là từ Tứ Giai đã tiến vào cấp bậc Ngũ Giai, các phương diện thực lực đều có bước tăng vọt. Sự khiếm khuyết về thể chất cũng được bổ khuyết ở một mức độ nhất định.

Hào quang lóe lên, Hỏa Nhi bay thẳng vào lồng ngực Cơ Động, hai cánh thu liễm lại, cái đầu Phượng lóng lánh kim quang không ngừng cọ cọ lên cổ Cơ Động. Nó vừa cọ cọ vừa phát ra mấy tiếng kêu thân mật.

Cơ Động có thể cảm nhận được tình cảm thân mật của nó, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể mới có thêm một lớp lông mới của Hỏa Nhi:

- Hỏa Nhi, trọng lượng thân thể ngươi tăng lên không ít a! Ta sắp ôm ngươi không nổi rồi.

Hỏa Nhi sau khi tiến hóa, chiều dài thân thể tăng lên đến hơn một thước năm, hơn nữa lại thêm ba cái lông đuôi thêm một thước năm nữa. Khi Cơ Động ôm nó vào lòng, chót đuôi đã chạm mặt đất.

Hỏa Nhi lại kêu thêm hai tiếng nữa, nói thể nào cũng không chịu rời khỏi lồng ngực của Cơ Động.

- Hắc hắc hắc hắc...

Tiếng cười âm lãnh của Đằng Xà chợt vang lên, lúc này mới làm Hỏa Nhi bừng tỉnh lại, cảnh giác ngẩng đầu, nhìn chăm chăm về phía Đằng Xà. Lại một lần nữa dang rộng cặp cánh, bay đến sau lưng Cơ Động, hai chân đạp lên thắt lưng, hai cánh chộp lên vai Cơ Động, đem thân thể mình giấu đi, chỉ để cái đầu nhỏ bé nhìn cảnh giác về phía Đằng Xà.

Đằng Xà hừ lạnh một tiếng:

- Tiểu gia hỏa này, ta có gì đáng sợ cơ chứ? Tiểu Động Động, rốt cuộc ngươi cũng hoàn thành lần đột phá tứ quan rồi, chúc mừng ngươi. Bất quá ngươi xem xem toàn bộ nhà ở cũng bị ngươi thiêu cháy mất rồi. Sư tổ và sư mẫu ngươi đã tìm chỗ bế quan rồi. Từ nay về sau chỗ ở tự mình ngươi nghĩ biện pháp đi.

Phất Thụy và Chúc Diễm liếc nhìn nhau, trên mặt không khỏi nở nụ cười mỉa. Lúc trước bọn họ rõ ràng nghe được Âm Triều Dương bắt Đằng Xà phải bồi thường nhà ở.

- Ách...

Cơ Động có chút ngượng ngùng nhìn bờ cát rộng tuếch kia:

- Ta sẽ xây lại nhà ở. Sư tổ và sư mẫu đã đi bế quan rồi à?

Đằng Xà gật đầu một cái, nói:

- Bọn họ dường như linh hội được gì đó khi chứng kiến Hỗn Độn Chi Hỏa của ngươi. Đến cấp bậc thực lực của bọn họ, muốn có thể tăng thêm một cấp khó gần như là lên trời vậy, cần phải nhờ đến cơ duyên hảo hợp mới được. Đã lâu rồi hai người kia cũng không có tăng cấp rồi. Theo ta thấy, vụ nhà ở ngươi cũng không cần phải lo gấp, từ từ cũng không sao. Hiện tại tu vi của ngươi vừa mới tăng lên đến bốn quan, nên tập trung vào việc củng cố ma lực đi. Mấy ngày nay ngươi đã theo ta học Hóa Lực Thuật, xem như cũng có được chút thành tựu, từ nay về sau cần phải xem sự cố gắng của ngươi thôi. Ngươi phải nhớ kỹ, Hóa Lực Thuật tuy chủ yếu là dựa vào thân thể, nhưng ma lực cũng nhất định không được thiếu. Bởi vì mỗi lần ma lực của ngươi tăng thêm được một chút, thân thể của ngươi có thể nhờ vào sự cải tạo của ma lực mà có biến hóa. Như vậy đi, ngươi cứ việc đến chỗ bọn Chúc Diễm mà ở vài ngày, lấy mười ngày làm thời gian hạn định, củng cố ma lực bản thân ngươi. Mười ngày sau ta bắt đầu dạy ngươi những ma kỹ khác của ta.

Vừa nghe Đằng Xà bảo Cơ Động đến chỗ của mình ở, sắc mặt Chúc Diễm nhất thời vui vẻ ra mặt:

- Được được, tiểu đệ đệ, ngươi cứ đến chỗ của ta. Ở với ca ca ngươi nhất định sẽ được ăn ngon.

Đằng Xà hừ lạnh một tiếng:

- Tiểu Diễm Diễm! Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi trước, nếu ngươi dám vì chuyện đúc rèn mà làm chậm việc tu luyện của Tiểu Động Động, ta sẽ đem ngươi ra giữa biển tắm rửa thoải mái một phen đó.

Chúc Diễm vội nói:

- Không có chuyện đó đâu, Đằng Xà tiên bối. Ta tuy rằng có chút say mê trong việc rèn đúc, nhưng mà thực lực của tiểu đệ đệ ta cũng rất quan trọng a! Chuyện cất lại căn nhà cứ để đó ta làm cho!

oOo

Thời gian mười ngày rất nhanh trôi qua. Chúc Diễm quả thật là người làm việc hết sức mau lẹ, khi Cơ Động hoàn thành việc bế quan mười ngày, làm cho ma lực của mình càng thêm cô đọng hơn, hần vừa bước ra khỏi phòng đã thấy nơi bãi đất trống chỗ tiểu viện cũ, đã xuất hiện một tòa tiểu viện mới, hơn nữa còn giống hệt tòa tiểu viện trước kia.

Trải qua mười ngày tu luyện này, Cơ Động phát hiện ra, sau khi ma lực tăng lên tới bốn quan, tốc độ tiến bộ ma lực tuy rằng cũng không giảm, nhưng mà muốn tăng lên một bậc thì ma lực cần thiết tăng lên gần như gấp bội phần.

256. Chương 129 Tuyệt Học Đồ Đằng Hiển Hóa (thượng)

Đối với Cơ Động mà nói, bản thân ma lực hắn tuy rằng chỉ có bốn quan, nhưng tinh thần lực của hắn thì cường đại hơn một ma sư cấp bậc bốn quan không biết bao nhiêu lần mà nói. Kỳ cảnh thông qua ma lực bản thân triệu hồi về Vân nguyên tố trên bầu trời lúc hắn đột phá, chính là ma sư cấp bậc bảy quan mới có thể làm được. Mà hắn chỉ bốn quan đã có thể làm được, mặc dù một phần cũng là do hắn có được Cực Hạn Ma Lực ưu thế, nhưng mà cũng liên quan không nhỏ đến ý niệm cường đại của bản thân hắn. Nếu không, cho dù có thể triệu hồi về Vân nguyên tố, bản thân hắn cũng không cách nào khống chế được.

Lúc vừa mới rời khỏi Địa Cung, Cơ Động và Diêu Khiêm Thư từng gặp qua đám người Hoàng Lê Mệnh, khi đó, Cơ Động nhờ vào Hỏa Nhi cùng với Ngũ Hành Pháp Trận và Diêu Khiêm Thư tăng phúc mới có thể xuất ra Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể. Lúc này thực lực của hắn đã đột phá bốn quan, cho dù không có Diêu Khiêm Thư dùng hiệu quả Mộc sinh Hỏa trợ giúp, hắn cũng hoàn toàn có thể nhờ vào Hỏa Nhi và Ngũ Hành Pháp Trận mà phóng thích ra Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể, hơn nữa cũng không phải chỉ có Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể, mà ngay cả Âm Viêm Ma Vương Chi Thể hắn cũng đồng dạng có thể triệu hồi ra. Cũng có thể nói, hiện tại hắn dựa vào lực lượng của chính mình đã có thể cùng với ma sư cấp bậc sáu quan đối kháng trực tiếp.

Thời điểm Cơ Động chấm dứt bế quan, có một người khác cũng tiến nhập bế quan, đó chính là Phát Thụy. Lôi Đế Phát Thụy lúc mới gặp Cơ Động lần đầu cũng đã có tu vi đến sáu mươi chín cấp. Với độ tuổi hai mươi chín của hắn, cấp bậc này có thể nói là xưa nay chưa từng có. Trải qua một thời gian dài cố gắng, hắn rốt cuộc cũng đạt đến lúc đột phá bảy mươi cấp xung yếu. Chỉ đến khi ma lực đạt đến bảy mươi cấp, mới có thể đột phá bình cảnh bảy quan.

Lúc còn ở Âm Dương Học Đường, Chúc Dung đã từng nói qua, Âm Dương Ma Sư từ sáu quan trở đi, mỗi lần tăng lên một quan đều là một bình cảnh thật lớn. Đột phá sáu quan mà một bình cảnh lớn nhất của Âm Dương Ma Sư, phân biệt rõ ràng hai cấp bậc. Nhưng đến bảy quan, tám quan và bình cảnh cuối cùng chín quan, lúc đột phá sự khó khăn lại càng cao hơn sáu quan rất nhiều lần. Đó cũng là nguyên nhân quan trọng khiến vì sao số lượng Âm Dương Ma Sư không ít, nhưng cường giả chân chính lại ít vô cùng. Nhất là bình cảnh khi đột phá sáu quan, còn có tính nguy hiểm cực cao. Chỉ cần không cẩn thận, không chỉ là tích lũy trăm năm tiêu một khắc, hơn nữa rất có thể còn táng mạng ngay tức thì.

oOo

Cơ Động chậm chậm bước đi trên bờ biển. Lúc này Chúc Diễm vui đùa vào đức, rèn, Phát Thụy thì bế quan, Đằng Xà thì chẳng biết đi đâu, cuối cùng chỉ còn lại có mình hắn. Nhìn một màn biển rộng bát ngát trước mắt, không trung từng đám mây u ám, che khuất mặt trời, chỉ có thanh âm sóng biển không ngừng đập vào tai.

- Liệt Diễm, ngươi biết không? Thực lực của ta lại tăng thêm một bước nữa. Tu vi bốn quan của ta cộng thêm Hỏa Nhi tăng lên Ngũ Giai, đủ để đối mặt với ma sư sáu quan rồi. Nhưng mà, ta đến tột cùng là phải đạt đến trình độ nào mới có thể có đủ thực lực để bảo hộ ngươi đây? Cửu quan sao?

Cơ Động cũng không biết đến khi nào, nhưng từ những việc trước đây hắn có thể nhìn ra, Liệt Diễm có thể khiến cho Bằng Long Thập Giai cũng phải khuất phục, có thể làm cho Bính Hỏa Thần Thú Chu Tước sợ hãi, thực lực nàng chỉ sợ ngay cả ma sư Cửu Giai cũng không thể nào bằng được. Nhưng mà, vì sao nàng ấy có thực lực cường đại như thế mà khi ở thế giới nhân loại cũng cần phải được bảo vệ, không thể xuất ra thực lực của mình cơ chứ?

- Liệt Diễm, ngươi vì sao lại không chịu nói cho ta biết? Ngươi đã bế quan một thời gian rồi, đến khi nào ngươi mới chấm dứt bế quan đây? Ngươi biết không, ta rất nhớ ngươi.

Ngồi xổm người xuống bãi cát, Cơ Động lấy đầu ngón tay nhẹ nhàng vẽ trên mặt cát, viết đi viết lại hai chữ 'Liệt Diễm'. Mỗi lần biết xong một chữ, sự nhung nhớ trong lòng hắn lại tăng thêm vài phần. Hắn đột nhiên phát hiện ra, lúc trước ở Ly Hỏa Học Viện, mỗi ngày có thể pha chế cho Liệt Diễm một ly Kê Vỹ Tửu, tuyệt đối là những ngày hắn hạnh phúc nhất. Lúc này tuy rằng thực lực của mình tăng lên rất nhiều, nhưng lại không thể gặp mặt Liệt Diễm, thủy chung vẫn cảm thấy nhung nhớ, trống trải, càng không có nửa phần hạnh phúc nào đáng nói đến cả.

Đột nhiên đúng lúc này, ánh mắt Cơ Động chợt ngưng đọng lại, cơ hồ không chút do dự, cả người đã nương theo một chưởng đánh mạnh xuống mặt đất, thân thể xoay tròn vài vòng bay vào không trung. Cả người còn đang ở trong không trung, Cực Hạn Song Hỏa đậm đặc nháy mắt bộc phát, Hắc Sắc, Kim Sắc Hỏa Diễm đồng thời bùng cháy lên trên thân thể của hắn. Đồng thời Chu Tước Nội Giáp rất nhanh hiện ra, hai cánh dang rộng, khiến thân thể đang quay cuồng của hắn chợt thay đổi phương hướng, khiến cho đang theo thể xoay ngang trở thành bay thẳng lên trên, chỉ trong một cái chớp mắt đã bay lên cao hơn mấy chục thước.

Thanh âm hài lòng của Đằng Xà vang lên:

- Tốt lắm, dưới tình huống tâm tình không ổn định có thể làm ra phản ứng nhanh như vậy, có thể coi là không tệ. Xuống đây đi.

Không biết từ khi nào Đằng Xà đã xuất hiện trên bãi cát. Lúc này Cơ Động phản ứng kịch liệt như vậy là do Đằng Xà bắn về phía hắn một viên sỏi nhỏ. Nhìn qua thì Cơ Động tựa hồ có chút quá nhạy cảm, nhưng nếu đây là địch nhân đánh lên thì sao?

Thu liễm lại cặp cánh Chu Tước, thân thể Cơ Động nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt Đằng Xà.

- Đằng Xà tiền bối.

Đằng Xà vươn thẳng thân mình hắn lên, bảo trì ngang bằng chiều cao thân thể Cơ Động:

- Tiểu Động Động, ngươi đang suy nghĩ cái gì vậy? Tinh thần không tập trung, cái này cũng không phải là chuyện tốt đâu. Có phải là do tu luyện quá buồn chán không?

Cơ Động lắc lắc đầu, nói:

- Không có gì.

Đằng Xà cười hắc hắc, nói:

- Xem ra ma lực của ngươi có thể coi như củng cố ổn định rồi. Nếu đã không có gì nữa, hôm nay ta bắt đầu dạy ngươi ma kỹ. Luyện tập ma kỹ sẽ thú vị không buồn tẻ nữa đâu. Ngươi nói cho ta biết, ma kỹ phân chia như thế nào?

Cơ Động nói:

- Ma kỹ dựa theo thuộc tính Âm Dương Ngũ Hành mà tiến hành phân chia, chia ra làm mười hệ. Có công kích, phòng ngự, khống chế, biến hóa... nhiều loại.

Đằng Xà lắc lắc đầu, nói:

- Trăm dây vẫn quy về một mối. Theo ta thì, ma kỹ chỉ chia làm hai loại, một loại là Cận Thân Công Kích, một loại là Khống Chế Công Kích. Phòng ngự cũng phân chia như vậy. Từ mặt lý luận mà nói, uy lực của Cận Thân Công Kích khẳng định cao hơn Khống Chế Công Kích. Nhưng khiếm khuyết ở chỗ cần phải tiếp cận đối thủ để phát động công kích, hơn nữa lực công kích cũng có phạm vi nhất định. Mà Khống Chế Công Kích mặc dù uy lực kém hơn Cận Thân Công Kích, nhưng hơn ở chỗ thiên biến vạn hóa. Quan trọng hơn chính là, khi tiến hành Khống Chế Công Kích, bản thân ma sư còn có đủ thời gian để tiến hành quan sát, khống chế toàn cục, có thể tiến hành hành động chính xác nhất. Cho nên đại đa số các ma sư vĩ đại đều thiên về Khống Chế Công Kích hơn. Giống như sư tổ và sư mẫu ngươi đều như thế.

Trong lòng Cơ Động chợt hiểu ra. Dựa theo lời Đằng Xà vừa nói, những ma kỹ mà hắn kế thừa từ hai đại quân vương, hẳn đều là Cận Thân Công Kích cả. Cho dù là Âm Nguyệt Diễm là ma kỹ công kích từ xa đi chăng nữa, tựa hồ cũng không được tính là Khống Chế Công Kích.

Đằng Xà nói:

- Hiện tại ta muốn dạy ngươi, chính là ma kỹ thuộc dạng Khống Chế Công Kích. Đợi đến khi sư tổ ngươi bế quan trở về, sẽ dạy ngươi ma kỹ Bính Hỏa Hệ. Nếu ngươi có thể đem ma kỹ của hai người bọn ta kết hợp lại cùng một chỗ, nhất định có thể phát ra uy thế của Cực Hạn Song Hỏa. Đỉnh Hỏa tức là Âm Hỏa, nhất định phải là Thuần Âm. Đặc biệt là không bùng nổ dữ dội, khiến cho đối thủ khó mà phòng bị. Khống Chế Ma Kỹ của ta, chính là lấy bản thể Đằng Xà làm trụ cột, tiến hành phóng thích ra. Lấy Âm Hỏa ngưng tụ lại thành hình thái Đằng Xà, đem Đồ đằng cùng với ma lực thiên nhiên kết hợp lại, có thể hấp thu được nhiều

Đỉnh Hỏa Ma Lực trong không khí nhất. Cho nên, việc đầu tiên mà người cần phải học, chính là ngưng tụ Đồ đằng thành thực thể để sử dụng.

- Ngưng tụ Đồ đằng thành thực thể để sử dụng?

Cơ Động nghi hoặc nhìn Đằng Xà.

Đằng Xà gật gật đầu, nói:

- Chính xác mà nói, là đem Đỉnh Hỏa ma lực của bản thân người phát ra, hóa thành hình thái Đằng Xà, dung nhập vào trong quá trình ngưng tụ Đồ đằng của người. Để làm được chuyện này, người cần phải luyện tập khống chế đối với ma lực. Đó cũng là việc chuẩn bị cho Ma Kỹ Công Kích. Người nhìn cho rõ đây.

257. Chương 129 Tuyệt Học Đồ Đằng Hiển Hóa (hạ)

Với thực lực của Đằng Xà, muốn hoàn thành quá trình biến hóa này, trong nháy mắt là làm được. Lúc này quá trình hóa hình chậm như vậy, là để cho Cơ Động có thể quan sát được rõ ràng, cũng có thể dễ dàng lĩnh ngộ được toàn bộ quá trình.

Dần dần quang mang màu lam nhạt ngưng tụ lại thành quang ảnh hư ảo, giống như đúc hư ảnh Đồ đằng xuất hiện sau lưng Đỉnh Hỏa ma sư cấp bậc ba quan trở lên khi thi triển các lại ma kỹ cường đại.

Nhưng mà, đến lúc này Đằng Xà cũng không có dừng lại, càng ngày càng có thêm nhiều Đỉnh Hỏa nguyên tố rót vào trong đó, làm cho quang ảnh hư ảo trước người nó dần dần rõ ràng hơn, càng ngày càng cô đọng hơn. Đến cuối cùng, không ngờ hư ảnh nhìn qua giống y như đúc Đằng Xà, tựa như là một phân thân hoàn hảo vậy. Ngay cả ánh mắt của nó cũng vô cùng linh động, phát ra lam quang sáng chói.

Nhìn thấy một màn kỳ quan trước mắt này, Cơ Động không khỏi mở trừng cả hai mắt. Đằng Xà ngừng rót thêm ma lực vào, nói:

- Tiểu Động Động, người có biết không, vì nguyên nhân gì mà đều cùng là Thập Giai Ma Thú, nhưng Thiên Can Thần Thú chúng ta lại mạnh hơn Thập Giai Ma Thú bình thường nhiều?

Cơ Động nói:

- Bởi vì các người vốn là Thiên Can Thần Thú a! Các người có thể kết hợp tốt nhất với ma lực cùng hệ, cũng như không chế tốt nhất.

Đằng Xà nói:

- Không sai. Là Thiên Can Thần Thú, bản thân chúng ta có khả năng kết hợp tốt nhất với thiên ý. Bởi vậy, tất cả các ma kỹ Đồ Đằng Hiển Hóa sau khi thi triển ra, đều là ma kỹ cường đại nhất. Đạt tới trình độ đỉnh cấp, thậm chí có thể ngưng tụ ra Đằng Xà thuần túy năng lượng, có thực lực hoàn toàn với ta, như vậy có nghĩa là địch nhân phải đối phó cùng lúc với hai Đằng Xà. Đương nhiên hiện tại chuyện này còn chưa có ai có thể làm được, ngay cả ta cũng không. Nhưng người chắc chắn sẽ có thể làm được, bởi vì người có Hồn Độn Chi Hỏa. Hồn độn tức là sáng tạo, nhớ kỹ những lời này của ta.

- Hồn độn tức là sáng tạo?

Tâm thần Cơ Động khẽ nhúc nhích, mặc dù hiện tại hắn còn chưa hoàn toàn hiểu rõ hết, nhưng vẫn đem những lời này ghi nhớ kỹ trong đầu.

Đằng Xà nói:

- Đến đây đi, ta bắt đầu dạy người những ma kỹ của nhất mạch Đằng Xà, từ Cơ Chuẩn Kỹ đến Siêu Sát Sát Kỹ. Có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu, tùy thuộc vào bản lãnh của người thôi.

oOo

Một năm sau, bờ biển Đông Hải.

Cơ Động lẳng lặng đứng bên bờ cát chăm chú nhìn về phía trước. Sau một năm thời gian, hắn lúc này đã trở thành một gã thanh niên mười sáu tuổi. Cơ Động lúc này thân đã cao gần một thước tám, dáng người

Chúc Diễm đứng ngoài nhìn thấy, khẽ nuốt một ngụm nước bọt, thì thào nói:

- Tiểu tử Phát Thụy này, không ngờ đã cường đại đến mức thế này rồi. Xem ra cho dù hắc không có cười Tử Lôi Điện Thiên Long, ta chưa chắc đã là đối thủ của hắn a!

Âm Triều Dương khẽ liếc hắn một cái:

- Vinh quang lắm sao?

Sắc mặt Chúc Diễm chợt ngưng trệ lại, vội vàng hướng ánh mắt nhìn về phía chiến trường, cũng không dám mở miệng nói nữa.

Lúc này, tình huống mà Cơ Động đối mặt so với lúc trước càng thêm khó khăn hơn nhiều. Bị Lôi Điện Chi Trảo chụp lấy, thân thể lại đang ở trong không trung, cho dù là muốn tránh né cũng cực kỳ khó khăn.

Nhưng mà, không được quên, hắn còn có một cặp cánh chim, cặp cánh có thể trợ giúp trong không trung.

Chu Tước Song Dực chợt dang rộng, đối mặt với Lôi Điện Chi Trảo khổng lồ còn lớn hơn cả thân thể của mình, cặp cánh sau lưng Cơ Động khẽ vẫy nhẹ vài cái, Dương Miện trên đỉnh đầu chợt bộc phát ra kim quang chói mắt. Cả người nhờ vào thế vẫy động của cặp cánh xoay tròn kịch liệt lên.

260. Chương 131 Đẳng Xà Biển (thượng)

Đây chính là tuyệt kỹ công phòng nhất thể của Hỏa Diễm Quân Vương, Diễm Dương Toàn.

Phát Thụy ha ha cười, bàn tay phải khẽ xoay nhẹ một cái, Lôi Điện Chi Trảo khổng lồ kia nhất thời đuổi theo phía Cơ Động. Đồng thời hai mắt của Lôi Đế chợt rực sáng lên, ngay trong không trung, một đạo lôi điện chợt từ trên trời phóng xuống. Một tiếng nổ vang kịch liệt, tất cả Hỏa nguyên tố ngưng tụ trên đỉnh đầu của Cơ Động đã bị xua tan hết. Cảm giác tê liệt do Lôi điện gây ra chợt ừn ừ kéo tới.

Lôi điện trên bầu trời phối hợp với Lôi Điện Chi Trảo từ dưới đánh lên, cao thấp công kích, đã bức bách Cơ Động lâm vào tuyệt cảnh.

Chính ngay trong lúc đó, hai mắt Cơ Động chợt sáng lên. Kim sắc hỏa diễm chợt ngưng tụ lại, hóa thành sừng sệt giống như là nham thạch nóng chảy vậy. Âm Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận sau lưng hắn đột nhiên nhỏ đi, Dương Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận trong nháy mắt phóng lớn ra, đạt đến đường kính hơn ba thước.

Hai mắt của hắn lúc này đã hoàn toàn biến thành kim quang lóa mắt. Thân hình cả người chợt tăng vọt lên. Một khí tức cao ngạo làm người khác khựng bố chợt từ trong cơ thể hắn nháy mắt bộc phát ra. Thân thể hắn lúc này cũng phát sinh biến hóa, vóc dáng cả người tăng vọt, kim sắc hỏa diễm đậm đặc lóa mắt kia giống như là trở thành một bộ phận thân thể của hắn vậy, cùng với Dương Miện màu trắng trên đỉnh đầu hắn kết hợp cùng một chỗ. Chỉ trong khoảnh khắc đó, thân thể Cơ Động đã biến thành cao lớn đến ba thước, bản thể ở trung tâm, toàn bộ bên ngoài đều do Bính Ngộ Nguyên Dương Thánh Hỏa ngưng tụ mà thành. Dương Miện trên đỉnh đầu hóa thành cái Vương miện màu vàng kim. Khí phách cao ngạo không gì sánh kịp, choáng đầy ý chí kiêu ngạo của nhất đại quân vương khiến cho người ta không thể chống cự nhất thời nở rộ.

Bất luận là Lôi điện trên bầu trời giáng xuống hay là Lôi Điện Chi Trảo từ phía dưới phóng lên, vào thời khắc này tựa hồ như đã bị ý chí kiêu ngạo của vị Quân vương kia chấn nhiếp, không thể tiến thêm chút nào nữa. Cực Hạn Dương Hỏa nóng bỏng, thô bạo vào giờ khắc này hoàn toàn bùng nổ hết ra.

Đúng là Quân Vương giáng lâm, Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể.

Trải qua một năm tu luyện, chỉ cần mỗi Dương Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận, bản thân Cơ Động đã có thể thi triển ra tuyệt kỹ chung cực chân chính cường đại này, tuyệt kỹ từng trong nháy mắt thu thập hai gã cường giả cấp bậc Thiên Sĩ. Nếu nói Chu Tước Biển giúp cho lực phòng ngự của bản thân hắn gia tăng, như vậy, Quân Vương giáng lâm chính là sự dung hợp hoàn mỹ ý niệm của hắn với hai đại quân vương, kết hợp với Cực Hạn Song Hỏa của bản thân mà thăng hoa thành.

- Hỏa Diễm Quân Vương?

Đằng Xà thất kinh kêu lên thất thanh. Lúc này đây, ngay cả Âm Triều Dương cũng phải toát ra vẻ mặt kinh ngạc. Hẳn rõ ràng cảm giác được dưới tác dụng của Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể, thực lực của Cơ Động lại tăng vọt lên rất nhiều. Thậm chí ma lực tăng phúc so với khi sử dụng Chu Tước Biến còn lớn hơn rất nhiều. Cường hãn hơn nữa chính là, ngay khi Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể vừa phát ra, Dương Lôi nguyên tố lúc trước vốn không hề bị Cực Hạn Chi Hỏa của Cơ Động áp chế, lúc này cũng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu bị áp bách. Biểu hiện rõ ràng nhất chính là Lôi Điện Chi Trảo trong không trung, hào quang lôi điện từ nó phát ra lúc này đã mờ nhạt đi chỉ còn không tới phân nửa lúc trước.

Âm Chiêu Dung nghi hoặc nói:

- Lam Lam, Hỏa Diễm Quân Vương là gì?

Đằng Xà ngưng trọng nói:

- Ta rốt cuộc cũng biết được kỳ ngộ của Tiểu Động Động là từ đâu mà đến. Cái mà hắn có, không ngờ lại là lực lượng và kỹ năng của Hỏa Diễm Quân Vương, kẻ đã từng là người thống trị toàn bộ thế giới dưới lòng đất. Khó trách, khó trách, hẳn chính là Hỏa Diễm Quân Vương, kẻ thống trị toàn bộ Dương Hỏa thuộc tính a!

Âm Triều Dương và Âm Chiêu Dung không biết hai đại Quân Vương, nhưng Đằng Xà đã tồn tại từ thời kỳ viễn cổ đến nay làm thế nào lại không biết đây? Mắt thấy Cơ Động phóng thích ra Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể, loại uy áp quân lâm thiên hạ này, không chế tất cả Dương Hỏa ma lực thể gian, làm cho những nghi hoặc trước giờ của hắn cũng đã có lời giải đáp.

Ở giữa không trung, chân phải Cơ Động khẽ dậm nhẹ một cái. Một tiếng nổ ầm ầm vang lên, Lôi Đình Chi Trảo lập tức hóa thành Lôi nguyên tố bay tán loạn bốn phía. Chu Tước Song Dực sau lưng đang rộng ra. Cặp cánh mang theo Cực Hạn Dương Hỏa cấp bậc quân vương khủng bố kia lúc này đã đạt đến kích thước khủng bố hơn bảy thước. Thân thể Cơ Động tựa như Lưu Tinh rơi xuống, bay thẳng về phía Lôi Đế Phát Thụy.

Lực áp bách vô cùng cường đại, không ngờ lại làm cho Lôi nguyên tố lúc trước ngưng tụ sau lưng Phát Thụy chột lăm vào tình trạng tán loạn, thuộc tính áp chế lại xuất hiện. Dương Lôi thuộc tính của Phát Thụy, không ngờ đã bị Cực Hạn Dương Hỏa sau khi phóng thích ra Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể của Cơ Động hoàn toàn áp chế.

Phát Thụy làm thế nào cũng không ngờ nổi mình sẽ gặp phải tình huống thế này. Thực lực hắn đã cao hơn Cơ Động đến ba quan, Dương Lôi thuộc tính mặc dù cũng không phải là Cực Hạn thuộc tính, nhưng bản thân nó đã cường đại vượt qua quy tắc Ngũ Hành thuộc tính thông thường rồi. Lôi Lực chính là Hạo Nhiên Chính Khí của cả thiên địa ngưng tụ lại, sao lại có thể dễ dàng áp chế như vậy?

Nhưng mà, hiệu quả xuất hiện trước mắt, chính là hắn đang thật sự chịu thuộc tính áp chế do Cơ Động gây ra.

Cơ Động thường thường có thể lấy yếu thắng mạnh, chính là nhờ vào khả năng thuộc tính áp chế này, khiến cho đối thủ mười thành thực lực ngay cả bảy thành cũng không cách nào phát huy ra được. Tình huống như thế này đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra đến nay Phát Thụy phải đối mặt. Lôi điện thuộc tính của hắn tựa hồ không thể sinh ra uy lực nổ tung nữa. Bản thân hắn vốn choáng đầy Lôi Lực không ngờ lại xuất hiện cảm giác yếu đuối.

Lôi Đế dù sao cũng là Lôi Đế, cho dù gặp phải biến hóa bất thành linh, Phát Thụy cũng không có lâm vào kinh hoảng, ngược lại còn cười lớn một tiếng, đón đầu Cơ Động từ trên trời giáng xuống. Hai tay hắn từ hai bên thân thể khua nhẹ một vòng, Lôi nguyên tố sau lưng hắn trong nháy mắt hoàn toàn bị rút sạch hết. Ngay sau đó hai bàn tay hắn co lại thành hình trảo, lòng bàn tay ngửa ra ngoài, làm thành một động tác đánh ra hai bên. Lôi lực cuồng bạo không gì sánh kịp lại xuất hiện, trong nháy mắt đó đã mạnh mẽ ngăn trở trạng thái Lôi thuộc tính bị áp chế. Lôi quang kịch liệt bùng phát, quay chung quanh thân thể Phát Thụy, nhanh chóng mở rộng ra, hóa thành một quả Lôi cầu thật lớn, đường kính ba thước, bao phủ hoàn toàn thân thể của hắn vào bên trong.

Ngay bên ngoài khỏa Lôi châu kia, vô số luồng lôi điện lóng lánh không ngừng ba động. Lôi Đế dùng phương pháp đơn giản nhất để giải quyết vấn đề thuộc tính áp chế, phương pháp thậm chí còn có chút thô bạo.

Đó chính là cực hạn áp súc. Đem tất cả Lôi nguyên tố bị áp chế tiến hành áp súc lại, áp súc đến trình độ cực kỳ khủng bố, mạnh mẽ đem sự áp chế hoàn toàn xua tan đi. Phương pháp sử dụng Lôi nguyên tố cường hãn để đối phó tình huống như thế này, hoàn toàn biểu hiện ra tính cách cương nghị của Lôi Đế Phát Thụy.

Hỏa Diễm Quân Vương màu xích kim từ trên trời giáng xuống, đối mặt với Lôi lực cực hạn áp súc của một đời Lôi Đế đứng dưới mặt đất.

Màu xích kim đối đầu với màu lam tím, hai khối ma lực hình cầu khổng lồ đồng dạng ầm ầm va chạm với nhau.

Oanh— Khí tức thô bạo choáng đầy toàn bộ không gian, sóng xung kích kịch liệt phát ra khiến cho toàn bộ nước biển một phần bị đẩy tuốt ra xa, một phần bị thổi cho bốc hơi mất. Hai đạo thân ảnh sau nháy mắt va chạm đã lập tức tách ra. Lôi điện màu lam tím cùng với Cực Hạn Dương Hỏa màu xích kim cơ hồ trong nháy mắt hoàn toàn tắt phụt.

Ánh sáng trên bầu trời trong nháy mắt chợt tối sầm lại, đó là hiện tượng do tất cả các loại nguyên tố trong không khí bị thổi tan biến mất.

Cái này không chỉ là Tất Sát Kỹ, mà đã là một cái Siêu Cấp Tất Sát Kỹ. Cơ Động và Phát Thụy, Bạo Quân và Lôi Đế, ngay một lần va chạm này, không ngờ đã trong chớp lát làm cho không gian hoàn toàn tan biến.

261. Chương 131 Đẳng Xà Biển (hạ)

Thân thể Cơ Động trong nháy mắt đó bị bắn ra hơn năm mươi thước mới rơi lại trên bờ cát. Toàn bộ thân thể hắn bị đẩy ngược về phía sau hơn ba mươi thước, để lại trên bờ cát một đường rãnh thật dài. Mặc dù trên người hắn cũng không còn quang mang của hỏa diễm, nhưng những nơi thân thể hắn lướt qua, toàn bộ cát nơi đó đều hóa thành luồng khói biến mất.

Trên mặt Phát Thụy dâng lên một tầng đỏ ửng, hé miệng, phun ra một hơi, không ngờ trong không trung lại xuất hiện một tầng quang mang màu vàng rực. Mãi đến sau khi phun ra được luồng hơi đó, sắc mặt Phát Thụy mới khôi phục lại bình thường. Trong lòng Phát Thụy âm thầm hoảng sợ, Cực Hạn Dương Hỏa thật cường hãn a. Ở tình thế ma lực kém như vậy đã có thể khiến cho mình suýt nữa là bị thương nặng. Nếu như không phải đã đạt đến cảnh giới bảy quan, thân thể đã đạt đến nguyên tố chi thể, chỉ sợ sau một kích kia kẻ thất bại sẽ là mình.

- Tiểu sư đệ. Người không sao chứ?

Phát Thụy cao giọng quát.

Lúc này Chúc Diễm đã định chạy tới chỗ của Cơ Động, lại bị Âm Triều Dương đưa tay ngăn lại:

- Còn chưa có kết thúc.

Đúng vậy, mọi chuyện vẫn còn chưa có chấm dứt. Cách chỗ Phát Thụy hơn tám mươi thước, Cơ Động không ngờ lại chậm chậm từ trên mặt đất đứng lên. Lúc này, trên người hắn đã là một mảnh cháy đen, không biết là do bị Cực Hạn Dương Hỏa đốt cháy hay là do bị Lôi điện của Phát Thụy oanh kích. Hiện tại chỉ có thể nhìn thấy quang mang màu ám lam toát ra từ cặp mắt của hắn mà thôi.

Thân thể khẽ rung lên một chút, đám cháy đen trên người hắn đã hoàn toàn biến mất. Phát Thụy kinh ngạc nhìn thấy, bộ Chu Tước Nội Giáp trên người Cơ Động không ngờ đã hoàn toàn biến thành màu ám lam. Hình dáng mặc dù không thay đổi, nhưng màu sắc lại xuất hiện biến hóa đặc dị. Hiển nhiên chuyện này không phải là do công kích của hắn gây ra.

Phốc một tiếng, Cơ Động phun ra một ngụm tiên huyết, máu trên không trung đã trực tiếp hóa thành một đoàn hỏa diễm màu đỏ tươi, bốc hơi biến mất trong không khí. Thân thể Cơ Động thoáng vắn vẹo một chút, nguyên bản còn là một Bạo Quân vô cùng cuồng bạo, lúc này đã chuyển hóa thành một Ma vương vô cùng âm lãnh. Trong ánh mắt Cơ Động, không có nửa phần khí tức tình cảm của nhân loại, chỉ có cực độ băng lãnh, khốc lệ.

Âm Chiêu Dung giật mình quay sang nhìn về phía Đằng Xà:

- Lam Lam, đây là chuyện gì xảy ra?

Đằng Xà cười hắc hắc:

- Chu Tước có thể tạo cho hấn Chu Tước Biến, chẳng lẽ ta không thể tạo cho hấn Đằng Xà Biến sao? Ta cũng sẽ không keo kiệt hơn Chu Tước đâu. Yên tâm đi, cho dù Phất Thụy có toàn lực ra tay, nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh bại hấn, chứ không cách nào giết chết được hấn. Chu Tước Biến cộng thêm Đằng Xà Biến, trừ phi là các cường giả biến thái như các ngươi vậy, bằng không muốn hấn chết cũng khó lắm. Hơn nữa, thân thể tiểu gia hỏa này tựa hồ còn được ngâm qua Long Huyết Tẩm Thể. Nếu chỉ xét về mức độ thân thể, chỉ sợ cả ngươi lẫn Âm Triều Dương đều không bằng hấn. Hiện tại ngươi đã hiểu vì sao lần này ta lại đồng ý cho Tiểu Động Động gia nhập lần Thánh Tà Chiến Trường lần này rồi chứ.

Đúng vậy, đây là Đằng Xà Biến. Trong nháy mắt Hỏa Diễm Quân Vương và Lôi Đế va chạm với nhau, Cơ Động đã phóng xuất ra Đằng Xà Biến.

So sánh với Chu Tước Biến, lực phòng ngự và hình dáng hoàn toàn phóng thích ra bên ngoài, Đằng Xà Biến hoàn toàn khác hẳn, khi phóng thích là hoàn toàn ở bên trong. Thứ duy nhất biến hóa, chính là màu sắc của Chu Tước Nội Giáp. Bên trong lớp da, ma lực của Đằng Xà hoàn toàn phóng thích ra, cùng với ma lực bên ngoài của Chu Tước Biến kết hợp lại làm một thể. Lúc này cường độ thân thể của Cơ Động đã hoàn toàn có thể so sánh với Thiên Can Thần Thú. Ngậm máu tươi mà Cơ Động phun ra kia, hoàn toàn là ma lực cạn còn tích úc lại trong thân thể.

Phất Thụy tự nhiên không biết trên người Cơ Động đã xảy ra biến hóa gì, mắt thấy hấn dường như cũng không có việc gì cả, cũng không khỏi phải lắp bắp kinh hãi.

Đúng lúc này, Cơ Động ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét dài. Cái vốn đã biến mất trên đỉnh đầu lúc này đã xuất hiện trở lại. Lúc này đây, nó cũng không chuyển hóa đơn thuần là một thuộc tính nữa, mà là có hình thái của hắc kim song sắc, Cực Hạn .

Trong tiếng thét dài, dấu ấn bốn quan trên của Cơ Động đồng thời sáng rực lên. Chỉ thấy hai tay hấn đồng thời hươ một vòng ở hai bên thân thể, cuối cùng tạo thành một chữ thập ngay trước mặt. Hắc cùng kim, hai luồng ánh sáng hai màu đồng thời cùng lúc xuất hiện.

Lúc này đây, cũng không chỉ đơn thuần là hai cái quang hoàn chồng lên nhau, mà hoàn toàn là một cái quang hoàn kéo dài tận đến trung tâm của hai cái đồ đằng Chu Tước và Đằng Xà. Chính là một cái vàng sáng hình tròn hoàn chỉnh.

Tiếng thét dài của Cơ Động càng ngày càng to lên, hai đại pháp trận bay thẳng lên trời, dừng lại trôi nổi trên đỉnh đầu của hấn.

So sánh với Ngưng Tụ Pháp Trận, thể tích của hai cái pháp trận này nhỏ hơn rất nhiều, đường kính chỉ khoảng hơn một thước, chỉ vừa đủ để bao phủ đỉnh đầu của Cơ Động. Mà cũng đồng thời ngay lúc hai cái pháp trận này bốc lên trên đỉnh đầu của Cơ Động, nháy mắt đó một tiếng long ngâm cực lớn đồng thời vang lên. Ngoài tiếng long ngâm, còn có kèm theo thanh âm lạnh như băng nhẹ nhẹ.

Bốn đạo kim quang, bốn đạo hắc quang, tổng cộng có tám đạo hào quang từ trong bốn dấu ấn Tứ Quan Cực Hạn trên đỉnh đầu Cơ Động điện xạ mà ra, đồng thời bay thẳng lên không trung, giương nanh múa vuốt mà ra. Rõ ràng là bốn dấu Hỏa Long và bốn dấu Đằng Xà, đều là hình thái năng lượng. Mỗi một con Hỏa Long đều cao hơn mười thước, chiều dài Đằng Xà cũng vượt qua bảy thước. Cực Hạn Dương Hỏa và Cực Hạn Âm Hỏa đồng thời bùng nổ, phóng thẳng về phía Phất Thụy mà đánh tới.

Cả tám đạo ma lực này, mỗi một đạo đều là do Cơ Động dùng ít nhất là ba ngày mới ngưng tụ lại thành, ẩn chứa trong dấu ấn trên đầu hấn, cũng chính là tuyệt học của Đằng Xà và Âm Triều Dương.

Với ma lực hiện tại của Cơ Động, nếu trong lúc chiến đấu mà thi triển ra ma kỹ của bọn họ, nhiều nhất cũng chỉ có thể ngưng tụ ra Nhất Long Nhất Xà mà thôi. Hấn sợ dĩ có thể thi triển ra ma lực Tứ Long Tứ Xà, chính là nhờ vào cái pháp trận trên đầu hấn. Trong Ngũ Hành Pháp Trận, nó tên gọi là Tồn Trữ. Cũng chính là pháp trận thứ tư mà Cơ Động lĩnh ngộ ra.

Lúc trước hần vèn vèn dùng một tháng thời gian đã có thể lĩnh ngộ ra ba cái Ngũ Hành Pháp Trận song hệ Bính Đinh Song Hỏa. Nhưng mà, ở ven biển, trong thời gian một năm nay, hần cũng chỉ có thể lĩnh ngộ ra được chỉ một cái pháp trận này mà thôi, có thể thấy được cái pháp trận huyền ảo đến mức nào. Không chỉ có như vậy, Cơ Động cũng phát hiện ra, Ngũ Hành Pháp Trận, càng về sau sẽ càng khó lĩnh ngộ hơn rất nhiều, muốn sử dụng lại càng khó hơn nữa. Cái pháp trận thứ tư mà hần lĩnh ngộ gọi là Tồn Trữ, Dương Hỏa Tồn Trữ Pháp Trận và Âm Hỏa Tồn Trữ Pháp Trận.

Ba tháng trước đây, khi Cơ Động lĩnh ngộ ra được hai cái pháp trận thứ tư này, liền phát hiện ra sự ảo diệu trong đó. Chỗ tốt nhất của chúng chính là, hiệu quả đúng như tên của nó, ngay trên hai chữ Tồn Trữ này. Bằng vào hai cái Âm Dương Song Hỏa Tồn Trữ Pháp Trận, có thể đem bất cứ kỹ năng nào dưới Tất Sát Kỹ đem ẩn chứa trong . Ma sư mấy quan, có thể tồn tại mấy cái kỹ năng. Cơ Động chính là song thuộc tính, nên may mắn có ưu thế nhân đôi số lần tồn trữ.

Hỏa Long và Đằng Xà lúc này Cơ Động phóng xuất ra chính là hai loại kỹ năng ma kỹ dạng không chế mà hần học được từ Âm Triều Dương và Đằng Xà. Toàn bộ các ma kỹ cường đại nhất mà hần học được từ hai đại cường giả này, hần đều hoàn toàn lĩnh ngộ được. Muốn ngưng tụ ra chúng nó, cần phải có ma lực cực kỳ khổng lồ. Cơ Động phải dùng đến hơn hai mươi ngày mới có thể hoàn toàn ngưng tụ thành công Tứ Long Tứ Xà này. Lúc này hần đột nhiên thi triển ra, đừng nói là Phát Thụ kinh hoàng, ngay cả trong mắt Âm Triều Dương và Đằng Xà cũng toát ra quang mang không thể tin nổi.

Phải biết rằng, cho dù bản thân Âm Triều Dương là Chí Tôn cường giả, mỗi lần thi triển nhiều nhất cũng chỉ có thể phóng xuất ra Cửu Đại Hỏa Long mà thôi. Dương nhiên, uy lực Hỏa Long do hần phóng xuất ra cao hơn nhiều do Cơ Động phóng xuất, nhưng về mặt số lượng thì cũng chỉ nhiều hơn một con mà thôi.

262. Chương 132 Cẩm Bách Thiên U Diễm Băng (thượng)

Bảy quan ma sư và Tứ quan ma sư đến tột cùng chênh lệch đến thế nào, ngay sau đó Lôi Đế Phát Thụ đã hoàn toàn thể hiện ra cho Cơ Động thấy. Ngửa mặt lên trời rồng một tiếng chấn động, Phát Thụ dang rộng hai cánh tay, lòng bàn tay ngửa lên, tiếng rồng giận gầm gừ của hần nghe như nộ long gầm rú. Dương Miện Lôi thuộc tính có bảy đầu ẩn Dương Lôi kia nhất thời lóe sáng, hóa thành bảy đạo Lôi quang chói mắt phóng thẳng lên trời.

Nhất thời, một tiếng Long ngâm của hần đã hóa thành bảy tiếng Long ngâm. Ma lực khủng bố lấy thân thể Phát Thụ làm trung tâm, không gian trong phạm vi năm mươi thước xung quanh đó đã hoàn toàn bị Lôi điện choáng đầy, trở nên vận vạo kịch liệt. Giữa không trung, bảy đạo Lôi quang hóa thành Long hình, không ngờ đã trở thành bảy đầu Lôi Điện Chi long khổng lồ. Hình thể bảy đầu Lôi Long này giống Tứ Lôi Diệu Thiên Long, tọa kỵ của Phát Thụ, y như đúc, chỉ là thân thể nhỏ hơn một chút mà thôi.

Đây đúng là một trong những Tất Sát Kỹ cường đại nhất của Phát Thụ, Thất Long Hãm Thiên Quyết.

Cơ Động có thực lực bốn quan, gần tiếp cận năm quan, bằng vào ma lực bản thân chỉ có thể phóng xuất ra Nhất Long Nhất Xà. Nhưng Lôi Đế bảy quan lại có thể đồng thời phóng xuất ra bảy nhánh Lôi Long. Đây chính là chênh lệch, chênh lệch về ma lực.

Bảy con Lôi Long, chống lại bốn Hỏa Long, bốn Đằng Xà. Giữa không trung đã hoàn toàn bị màu lam tím của Lôi điện, màu đỏ kim của Cực Hạn Dương Hỏa, màu đen của Cực Hạn Âm Hỏa hoàn toàn choáng đầy. Từ mặt khí thể mà xét, về mặt số lượng, Cơ Động chiếm ưu thế, hơn nữa Tứ Long Tứ Xà còn là Cực Hạn Chi Hỏa, nên thậm chí còn có vài phần ưu thế.

Sắc mặt Phát Thụ ngưng trọng, hai tay không ngừng huy động trong không trung. Bảy con Lôi Long trên trời cùng nhau hô ứng, sắp xếp thành hình thái Bắc Đẩu Thất Tinh phóng thẳng về phía Tứ Long Tứ Xà. Hần cũng không hề nắm chắc một kích kia có thể chiếm được thượng phong. Lúc này hần tự nhiên không có khả năng suy nghĩ đến chuyện làm thế nào Cơ Động có thể làm được chuyện đó.

Đột nhiên trong lúc đó, một tia mỉm cười thần bí chợt hiện lên trên khóe miệng của Cơ Động. Đồng thời với lúc hần phóng thích ra Tứ Long Tứ Xà, hần đã lập tức bay vút lên. Cũng vẫn như lần công kích trước đây, vẫn là phi hành lướt đi. Nhưng lúc này đây, cái trên đỉnh đầu hần đã hoàn toàn biến thành màu đen thâm thúy.

Màu đen của Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa. Âm Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận thay thế cho Tồn Trữ Pháp Trận, tựa như một cái hắc động khổng lồ xuất hiện sau lưng hắn. Hắc điểm đậm đặc nháy mắt bành trướng, thân thể hắn lại một lần nữa trở thành cao hơn ba thước.

- Âm Viêm Ma Vương!

Đằng Xà nhin không được há mồm nói.

- Không ngờ lại là cả hai đại Quân Vương.

Đúng vậy, cái mà Cơ Động lúc này đang thi triển đúng là cái kỹ năng đối ứng với Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể, Âm Viêm Ma Vương Chi Thể. Âm Viêm Ma Vương Giáng Lâm.

Cái kỹ năng Âm Viêm Ma Vương này cũng không phải là lần đầu tiên xuất hiện. Lúc trước khi hắn ở trong Địa Long Sơn, lúc đối mặt với gã Hỏa Hệ Ma Sư kia, Âm Viêm Ma Vương đã từng ngạo nghễ xuất hiện, tiếp nhận Tất Sát Kỹ của đối phương, sau đó phản kích lại một chiêu hủy diệt. Đó là do Âm Viêm Ma Vương khinh thường khinh thường công kích Hỏa thuộc tính của đối thủ nên đã tự phát sinh ra phản ứng.

Hiện tại Cơ Động đã sớm không phải là gã ma sư nhỏ yếu xuất một ma kỹ sẽ bị hút hết ma lực như trước. Hắn đã có đầy đủ thực lực để phóng thích ra Âm Viêm Ma Vương cao ngạo này rồi.

Cơ Động lại vọt tới, Phát Thụy tự nhiên là nhìn thấy rõ. Nhưng hắn trong nháy mắt phóng thích ra Tất Sát Kỹ Thất Long Hãm Thiên Quyết kia, còn cần phải toàn tâm toàn ý khống chế nó. Trong lúc nhất thời hắn cũng không thể ra tay chống đỡ lại công kích mới tới. Trong mắt hắn xem ra, Cơ Động hóa thân thành Âm Viêm Ma Vương Chi Thể còn xa mới so sánh được với uy hiếp của Tứ Long Tứ Xà trong không trung kia.

Âm Chiêu Dung nhìn hai luồng ma lực khổng lồ sắp va chạm với nhau trong không trung, phì cười:

- Tên tiểu tử ngốc Phát Thụy đã bị lừa. Cái này chẳng qua là Tiểu Động Động phô trương thanh thế mà thôi. Cho dù hắn có phương pháp đặc thù để tồn trữ lại ma lực, thế nhưng cũng chỉ có thể chứa đựng được ma lực Long, Xà cấp bậc bốn quan mà thôi. Hắn mặc dù có thể phóng thích ra, nhưng căn bản không thể khống chế được ma lực ba động khổng lồ như vậy.

Động tác Cơ Động nhanh vô cùng, trong giây lát đã vọt tới trước hơn mấy chục thước. Đột nhiên, thân thể hắn chợt đình trệ lại một chút, Âm Viêm Ma Vương Chi Thể chợt thu liễm lại vài phần. Một màn kỳ dị chợt xuất hiện. Một vầng trăng rằm tối đen chợt lặng yên xuất hiện sau lưng hắn. Cho dù là Tứ Long Tứ Xà trong không trung hay là Thất Long Hãm Thiên Quyết đều tựa hồ trong nháy mắt này tạm dừng lại. Chung quanh vẫn sáng ngời như trước, nhưng quỷ dị chính là, mặt trời trong không trung lại biến mất, còn lại chỉ là một vầng trăng rằm giống y như đúc hình thái mặt trăng màu đen thâm thúy phía sau lưng Cơ Động.

- Đây là Tất Sát Kỹ gì?

Ngay cả Âm Triều Dương, đồng tử cũng không khỏi co rút lại một trận. Ánh mắt mọi người lúc này đều tập trung cả trên người Cơ Động.

Tay trái Cơ Động nâng ngang hai bên người, bàn tay mở ra, hóa thành hình trảo. Nhìn hắn lúc này, thể nhưng không còn chút nào sự cường hãn thô bạo trước đây. Hắn không còn là một đời Bạo Quân, mà choáng đầy tao nhã âm lãnh. Dưới sự phụ trợ của loại khí tức hắc ám bao trùm toàn thân kia, lúc này hắn đã hoàn toàn biến thành một vị ma vương chân chính, tràn ngập khí tức thô bạo, âm lãnh. Sự biến hóa về mặt khí chất đã vô cùng quý dị, nhưng mà, giữa không trung, từ cái mặt trăng tối đen kia lại chiếu rọi xuống một vầng quang mang màu đen tuyền, dừng lại trên cánh tay trái của hắn. Cùng lúc đó, mặt trăng màu đen sau lưng hắn cũng cùng với màu đen hắc ám do Âm Viêm Ma Vương Chi Thể mang đến hoàn toàn dung nhập với nhau.

Phía trên mặt đất là ánh trăng sáng tỏ, mà trong thế giới địa tâm lại chỉ có một mảng hắc ám tịch diệt. Mặt trăng đen này, chính là đại biểu cho tất cả những âm u của thế giới địa tâm.

- Ánh trăng sẽ khiến ngươi nhớ đến ta, Cầm— Bách— Thiên— U Diễm Băng.

Tất cả màu đen, toàn bộ ngưng kết lại trên tay trái của Cơ Động, hóa thành một đoàn hắc diễm bùng phát mạnh mẽ. Đoàn hắc diễm kia thể nhưng lại phát ra một loại sáng bóng kỳ dị, rõ ràng là ngọn lửa, thể nhưng lại làm cho người ta có cảm giác lạnh như băng.

Trong nháy mắt, đoàn hắc diễm choáng đầy khí tức băng lãnh quỷ dị này đã gần như mang theo sự ngao mạng điên cuồng kẻ sát mặt đất phóng thẳng đi. Nhưng nơi đi qua, chỉ lưu lại sự hắc ám tịch diệt. Trên bờ biển lúc này lại bị bao trùm một tầng bông tuyết nhàn nhạt, thể nhưng đám bông tuyết này cùng với đám cát tung bay lại bị tầng màu đen băng lãnh kia hòa tan biến mất không thấy.

Không có bất cứ khí thể gì kinh người, duy chỉ có một loại lãnh liệt băng hàn, còn có sự u ám tịch diệt thâm thúy. Thân thể Cơ Động cũng theo sát luồng hắc diễm u ám kia lặng yên đánh úp tới. Vì để gia tăng thêm tốc độ, hắn đã phát động Dương Hỏa Phi Hành Pháp Trận. Sự tạo nhả âm lãnh lặng yên chuyển hoá, hỏa diễm màu kim đỏ đại biểu cho hắn một lần nữa biến thành một vị quân vương thô bạo.

263. Chương 132 Cẩm Bách Thiên U Diễm Băng (hạ)

Đột nhiên cắn mạnh đầu lưỡi, Phát Thụy giận dữ quát lớn một tiếng. Một tiếng Lôi động âm vang, ở sau lưng của hắn, một hư ảnh giống như đúc Tử Lôi Diệu Thiên Long chợt hiện ra. Cái này có thể nói là đồ đẳng Lôi thuộc tính do bản thân Phát Thụy sáng tạo ra. Hư ảnh Tử Lôi Diệu Thiên Long kia nhìn xuống luồng hắc diễm u ám dưới mặt đất, đột nhiên hé miệng ra, một đạo lôi điện màu lam tím thật lớn đã phá không tới, trực tiếp oanh kích lên luồng hắc diễm kia.

Cái này đã là cực hạn mà Phát Thụy có thể làm được. Vừa phải khống chế Thất Long Hãm Thiên Quyết cường đại, vừa phải ngăn cản công kích quỷ dị này của Cơ Động, lúc này hắn đã hoàn toàn bộc phát ra thực lực bảy quan. Cũng ngay tại lúc này, Phát Thụy đã cảm giác được có vài phần không đúng. Với thực lực của hắn, dưới tình huống khống chế Thất Long để phát động công kích cũng không còn được mấy phần dư lực, Cơ Động làm sao có thể vừa phóng xuất ra Tứ Long Tứ Xà lại còn thông dong đi công kích cơ chứ? Lại còn là phát ra Tất Sát Kỹ. Đáp án chỉ có một, Tứ Long Tứ Xà trong không trung kia, Cơ Động căn bản là không có khống chế chúng, chẳng qua là năng lượng thuần túy phát ra mà thôi.

Sự thật đã chứng minh những gì Phát Thụy phán đoán. Ngay trong nháy mắt luồng Lôi điện do hắn phát ra cùng với luồng hắc diễm kia tiếp xúc với nhau, giữa không trung, Tứ Long Tứ Xà của Cơ Động cũng đã cùng với Thất Long Hãm Thiên Quyết kia va chạm với nhau. Cơ hồ là ngay trong nháy mắt Tứ Long Tứ Xà kia va chạm với luồng Lôi điện, đã lập tức biến mất không thấy, mà bảy con Lôi Điện Chi Long kia chẳng qua là hào quang ảm đạm bớt một chút mà thôi.

Cơ Động không chỉ là không có khống chế Tứ Long Tứ Xà kia, hơn nữa còn đem toàn bộ ma lực vốn có của Tứ Long Tứ Xà làm cho thể hình của chúng tăng lớn thêm vài phần. Lực công kích của chúng phải nói là vô cùng nhỏ bé. Hắn làm như vậy chỉ có một mục đích duy nhất, chính là hù dọa Phát Thụy, khiến cho hắn phải liệu mạng ngăn cản, chính là để cho mình tranh thủ đầy đủ thời gian.

Những biến hóa trong không trung Phát Thụy cũng không rảnh để chú ý đến. Bởi vì một màn quỷ dị trước mắt đã làm cho nội tâm tự tin mãnh liệt của hắn chợt lạnh một chút. Luồng lôi điện do Tử Lôi Diệu Thiên Long phun ra mặc dù không được xem như một cái Tất Sát Kỹ, thể nhưng đủ để xưng là đỉnh cấp Mệnh Trung Kỹ công kích. Với thực lực bảy quan của Phát Thụy mà phát ra Mệnh Trung Kỹ, theo đạo lý mà nói, đủ để cùng với Tất Sát Kỹ do ma sư Tứ quan phát ra mà chống cự. Nhưng mà, khi luồng lôi đình cùng với luồng hắc diễm kia va chạm với nhau, kết quả lại hoàn toàn vượt ra ngoài dự kiến của Phát Thụy.

Lôi đình màu lam tím nháy mắt đã biến thành màu đen. Nguyên bản vốn là chợt lóe lên rồi bùng nổ mạnh mẽ, biến mất, lúc này thể nhưng lại hóa thành một đạo thiểm điện động lại giữa không trung, một tia chớp màu đen tuyền.

Luồng hắc diễm u ám trên mặt đất kia cũng không có biến mất, chợt lóe lên rồi biến mất. Mà luồng điện quang lôi đình giữa không trung giống như là hòa tan biến mất đi vậy. Thân thể của Cơ Động trực tiếp phóng thẳng qua, căn bản là không có nửa phần dừng lại.

Phát Thụy rốt cuộc cũng cảm thấy nguy cơ. Ý niệm toàn lực tập trung, toàn lực khống chế Thất Long trong không trung quay về phòng ngự. Nhưng mà, từ giữa khoảng không phóng về mặt đất, dù sao cũng

cần một quãng thời gian. Mà chỉ trong một quãng thời gian đó, đủ để quyết định kết quả trận chiến.

Luồng hắc diễm u ám kia căn bản không thể né tránh được. Trong nháy mắt lôi đình biến mất, Phát Thụy đã không thể phát ra kỹ năng kế tiếp. Hắc quang chợt lóe lên, cũng không có dấu hiệu bùng nổ, nhưng toàn bộ thân thể Phát Thụy đã hoàn toàn động lại ở đó, không cách nào nhúc nhích. Lôi Đế Phát Thụy, toàn thân ẩn chứa lôi điện khủng bố Lôi Đế Phát Thụy, lúc này toàn bộ diện quang trên người đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một màu đen, màu đen âm lãnh đến cực điểm. Nếu như không biết trước, nhìn thấy bộ dáng này của hắn, chỉ cho rằng hắn là một pho tượng khắc bằng băng màu đen mà thôi. Toàn bộ cơ thể đã hoàn toàn bị đóng băng trong đó.

Chỉ có hai huynh muội đại Chí Tôn cường giả Âm Triều Dương, Âm Chiêu Dung mới có thể rõ ràng cảm giác được sinh mệnh lực của Phát Thụy đang bị tầng băng màu đen kia không ngừng thôn phệ đi. Mà bản thân Phát Thụy lại đang không tiếc trả giá hết thảy điều động ma lực để phá tan tầng băng màu đen này. Nhưng hắn căn bản là không thể làm được.

Bảy đầu Lôi Long giữa không trung thay đổi phương hướng, bay về phía thân thể Phát Thụy. Mà lúc này Cơ Động thể nhưng cũng đã dừng bước cách trước mặt Phát Thụy khoảng năm thước, tay phải nâng lên trước ngực, một đoàn hỏa diễm màu kim đỏ nháy mắt bốc lên. Dương Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận nháy mắt nở rộ ra, ma lực của hắn không đủ để hỗ trợ bản thân mình hóa thành Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể, nhưng mà, hắn lại còn thừa ma lực để giúp hắn thi triển thêm một cái kỹ năng nữa.

Không trung lại sáng rực, mặt trời chiếu rọi khắp nơi. Sau lưng Cơ Động cũng đồng thời dâng lên một vầng thái dương sáng rực. Hoàn toàn tương phản với mặt trăng đen lúc trước, trong vầng thái dương màu vàng kim này trực tiếp choáng đầy sự thô bạo, khí tức nóng bỏng điên cuồng.

- Cẩm— Bách— Thiên— Diễm Dương Trùy.

Đúng vậy, không thể nghi ngờ, đây đúng là cái Tất Sát Kỹ đầu tiên mà Cơ Động có được. Tất Sát Kỹ cường đại thuộc về Hỏa Diễm Quân Vương. Thuộc tính hoàn toàn tương phản với Tất Sát Kỹ Cẩm Bách Thiên U Diễm Băng.

Không có Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể phụ trợ, không thể nghi ngờ, Cơ Động vẫn không thể hoàn toàn phát huy ra toàn bộ uy lực của cái Tất Sát Kỹ này. Thế nhưng lúc này Lôi Đế lại hoàn toàn bị phong ấn trong U Diễm Băng. Cực Hạn Âm Hỏa Tất Sát Kỹ kết hợp với Cực Hạn Dương Hỏa Tất Sát Kỹ, Tổ Hợp Kỹ Song thuộc tính Tất Sát Kỹ kết hợp sẽ phát sinh hiệu quả như thế nào, ngay cả bản thân Cơ Động cũng chưa từng thử qua.

Oanh— Một tiếng nổ vang kịch liệt, một luồng khí lạnh không gì sánh kịp. Thủy triều đại dương bị đẩy ra khỏi bờ cát cả mười dặm.

Một đạo thân ảnh tựa như đạn pháo t Vát E n

phòng chỗ nào cũng vương vãi vô số mảnh kim châu, so với lúc còn ở Thiên Can Học Viện còn hỗn loạn hơn nhiều. Duy chỉ có cái lò rèn khổng lồ kia thì vẫn y như cũ. Lò lửa nóng bỏng đó tựa hồ là trước giờ chưa từng tắt qua lần nào.

Khi Cơ Động vào phòng, Phát Thụy cũng không có ở đó, tựa hồ là đã về phòng mình nghỉ ngơi. Chúc Diễm thì đang đứng đó, hoa tay múa chân tựa hồ rất hưng phấn cười nói sang sảng:

- Ha ha, thật là tốt quá. Lần này sư phụ đúng là rất hào phóng a! Nhiều tài liệu thượng đẳng như vậy, đủ để luyện chế ra nhiều loại vũ khí ma lực cao cấp. Tiểu đệ đệ, người đến rồi. Mau mau khôi phục lại ma lực đi. Tài liệu thượng đẳng sư phụ cấp cho, không có Cực Hạn Chi Hỏa luyện chế đúng là vô cùng uổng phí. Trang bị của Phát Thụy mấy năm nay ta đã làm cho hắn không ít rồi, lần này chủ yếu làm cho người thôi. Đáng tiếc, người còn chưa có tọa kỵ, cũng không cần dùng đến Tinh Hạch, thôi thì dùng để khôi phục ma lực đi. Hiện tại ta và người cần phải thương lượng lại một chút, xem thử cần phải tạo trang bị gì cho người.

Cơ Động lấy ra hai khóa Tam giai Tinh Hạch, dưới sự trợ giúp của Tinh Hạch phóng xuất ra Âm Dương Song Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận, nhanh chóng khôi phục lại ma lực.

Chúc Diễm ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Tiểu đệ đệ, người có cần vũ khí hay không?

Cơ Động lắc lắc đầu, nói:

- Chắc là không cần. Ta cho đến bây giờ đều chưa từng sử dụng qua vũ khí, hai tay của ta chính là vũ khí.

Chúc Diễm gật gật đầu, nói:

- Như vậy cũng được. Bất quá người không cần sử dụng vũ khí cũng chỉ là tạm thời mà thôi. Chờ đến lúc người có tọa kỵ, vũ khí sẽ cần lắm đó. Người nghĩ xem, sư huynh của người lúc cười Tử Lôi Diệu Thiên Long, nếu như không có một thanh vũ khí dài, ma kỹ của hắn có thể phát huy được mấy thành uy lực? Lại làm sao có thể phối hợp với tọa kỵ đồng bọn của mình chứ? Nhưng chuyện này không cần gấp. Luyện chế vũ khí rất phiền toái, thời gian cũng không còn nhiều nữa, chuyện này để sau hãy nói đi. Người đã có Nhật Nguyệt Song Huy, tạm thời cũng đủ dùng rồi. Lần này ta tính trong thời gian ba tháng còn lại, chế tạo cho người một bộ áo giáp ma lực, vừa phải phù hợp với Chu Tước Nội Giáp của người, vừa không ảnh hưởng đến phi hành. Cứ như vậy, vừa có bộ áo giáp này, cộng thêm Chu Tước Nội Giáp của người, lực phòng ngự đã lên đến khủng bố, đối mặt với ma sư bảy quan cũng không cần phải sợ gì cả. Đương nhiên, ở Thánh Tà Chiến Trường người cũng sẽ không gặp phải ma sư bảy quan đâu.

Cơ Động nghi hoặc nói:

- Vì sao vậy?

Chúc Diễm nói:

- Người quên rồi sao? Dựa theo ước định của Quang Minh, Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục, chỉ có những ma sư dưới năm mươi tuổi mới có thể gia nhập vào Thánh Tà Chiến Trường. Dưới năm mươi tuổi, giống như sư huynh biến thái của người, tu luyện lên đến bảy quan tuyệt đối là Phượng Mao Lân Giác. Trên Thánh Tà Chiến Trường ẩn chứa đầy các loại tình huống thần kỳ, đối với các người mà nói, đối thủ cực mạnh chính là ma thú, chứ không phải là các ma sư của Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục.

Cơ Động nói:

- Đại ca, ta kỳ thật cũng chưa hiểu rõ ràng lắm, trên Thánh Tà Chiến Trường, đến tốt cùng là như thế nào mới được tính là thắng lợi?

Chúc Diễm nói:

- Đợi đến gần đi mới hỏi, tâm tính của người cũng rất tốt a. Thanh niên giống như người vậy, toàn bộ tâm trí đều tập trung vào tu luyện thật sự quá ít a. Mỗi một lần Thánh Tà Thông Đạo mở ra, sau khi các ma sư trẻ tuổi của hai đại lục tiến vào, Thánh Tà Thông Đạo sẽ tự động đóng lại. Ma sư hai bên sau khi tiến vào Thánh Tà Đảo sẽ được đưa đến một ma trận khổng lồ, từ ma trận đó mỗi ma sư sẽ được truyền tống tùy ý vào bất cứ vị trí nào của vòng thứ nhất Thánh Tà Đảo. À đúng rồi, Thánh Tà Đảo tổng cộng chia làm mười

tám vòng, mỗi một vòng hướng vào phía trung tâm mà tiến dần lên, được gọi là Ma Quỷ Thập Bát Hoàn. Càng tiến vào vòng trong, ma thú lại càng cường đại hơn. Trong truyền thuyết, ngay tại khu vực trung tâm của Thánh Tà Đảo có ẩn chứa một bí mật rất lớn. Nhưng bí mật này đến tột cùng là cái gì, cũng không ai biết. Bởi vì khi tiến vào ma trận, truyền tống là tùy ý nên mỗi người đều rất có thể sẽ gặp phải các cao thủ phía địch nhân. Vừa phải đối phó với ma thú, vừa phải đối phó với địch nhân. Ở trên Thánh Tà Đảo bốn mươi chín ngày, nhất thiết phải thu thập được ít nhất một khóa Tinh Miện có thuộc tính tương phản và mười khóa Tinh Hạch mới có thể truyền tống ra khỏi ma trận mà trở về. Muốn đạt được Tinh Miện phải giết chết người ở đại lục bên kia. Đến lúc kết thúc ngày thứ bốn mươi chín, ma sư mỗi bên cần phải tụ tập lại để thu hoạch Tinh Miện, Thánh Tà Thiên Bình sẽ tự động xuất hiện. Thánh Tà Thiên Bình sẽ nghiêng về phía nào thu hoạch được nhiều Tinh Miện, Tinh Hạch hơn. Vào lúc này, sẽ xuất hiện một thông đạo đặc thù, bên phía chiến thắng có thể thông qua cái thông đạo này, tránh được sự công kích của các ma thú trên Thánh Tà Đảo, trực tiếp đi thẳng tới đại lục đối diện mà đánh sâu vào. Đó sẽ là các ma sư cực mạnh của một đời tuổi trẻ, cũng là cơ hội duy nhất để phá tan sự phòng ngự của đối phương.

Cơ Động nghi hoặc hỏi:

- Đã bao nhiêu năm nay, không phải cũng chưa có bên nào có thể phá tan sự phòng ngự của đối phương hay sao?

Chúc Diễm cười hắc hắc, nói:

- Có thể phá tan hay không, cũng chưa ai dám chắc cả. Ít nhất so với rất nhiều ma sư thương vong trên Thánh Tà Đảo dưới sự tấn công của ma thú thì ít hơn rất nhiều. Hơn nữa, phương hướng nghiêng của Thánh Tà Thiên Bình cũng đã đại biểu cho sự mạnh yếu đối lập của một đời tuổi trẻ hai bên rồi. Những lần kết thúc Thánh Tà Chiến Trường trước đây, phía bên chiến thắng rất ít khi nào phát động công kích đánh sâu vào phía đối phương, dù sao nguy cơ tiềm ẩn cũng quá lớn. Nhưng mà, song phương vẫn cứ luôn luôn theo đuổi thắng lợi cuối cùng, chính là muốn áp đảo đối phương về mặt khí thế. Cho nên, trận Thánh Tà Chi Chiến này luôn luôn là trận chiến tranh về mặt khí phách của hai đại lục. Dưới tình huống không có tuyệt đối nắm chắc, ai cũng sẽ không thử toàn lực đánh sâu về phía phòng tuyến đối phương. Người không thấy sao, cục diện hòa bình như hiện tại chẳng phải rất tốt sao? Ta vẫn cho rằng, Thánh Tà chiến trường đối với các ma sư trẻ tuổi các người đều là những kỳ ngộ tốt. Trên Thánh Tà chiến trường lúc nào cũng có thể nhặt được đồ tốt a. Các Cao Giai Ma Thú, Tinh Hạch, thi thể bọn chúng đều là các bảo bối hiếm có. Tiểu đệ đệ, lần này người đến đó, đừng quên chuẩn bị thêm một ít vật chứa đồ a!

Nghe lời giải thích tường tận của Chúc Diễm, Cơ Động rốt cuộc có thể coi như có được khái niệm toàn diện về Thánh Tà Chi Chiến.

Chúc Diễm nói:

- Được rồi, không nói đến chuyện đó nữa. Tiểu đệ đệ, để ta đo sơ qua thân thể của người một chút. Năm nay người mười sáu tuổi, dáng người vẫn còn chưa hoàn toàn định hình, đó đúng là một chuyện phiền toái. Ta nhất thiết phải tưởng tượng ra sau này khi người trưởng thành, thân thể sẽ phát triển như thế nào, tránh ảnh hưởng đến vấn đề ăn mặc. Dù sao loại giáp ngoài thân này cũng không thể nào so sánh được so với Chu Tước Nội Giáp của người. May mắn lần này trong số các tài liệu sư phụ đưa có một khóa Tinh Miện Tân Kim Hệ cực kỳ trân quý. Tuy rằng chỉ có ngũ giai, nhưng như vậy cũng đủ rồi. Dùng Tinh Miện Tân Kim hệ chế tác đồ vật, thứ đó sẽ có tính dẻo dai rất tốt. Hơn nữa sử dụng phương pháp đúc gấp đặc thù của ta sáng chế, bất luận sau này dáng người của người biến hóa như thế nào đi nữa, kiện áo giáp ma lực này cũng sẽ hoàn toàn ôm sát thân thể người.

Vừa nói, Chúc Diễm vừa lấy ra một sợi thước dây thật dài, quấn quanh thân thể Cơ Động, bắt đầu giúp hắn đo đạc cơ thể.

268. Chương 135 Ngũ Hành Thần Lô (thượng)

Chú tạo ma lực vũ khí chủ yếu chia làm năm giai đoạn. Bước đầu tiên, tự nhiên chính là chuẩn bị tài liệu. Muốn có thể chế tạo ra một kiện vũ khí ma lực vĩ đại, nguyên liệu chế tạo có thể nói là có tác dụng quan

trọng nhất. Nguyên liệu hàm chứa càng nhiều ma lực, bản thân nguyên liệu càng cao cấp, sức ảnh hưởng khi chú tạo ra vũ khí ma lực lại càng lớn hơn.

Nguyên liệu đúc vũ khí có hai loại chính, là kim chúc và Tinh Hạch của ma thú. Đương nhiên nếu có phụ gia thêm Tinh Miện thì hiệu quả càng tốt hơn. Nhất là đối với ma sư có Cực Hạn Ma Lực giống như Cơ Động vậy, bất luận là Hắc Âm Tinh Miện hay là Quang Minh Tinh Miện hẳn đều có thể sử dụng được.

Bước thứ hai trong chú tạo vũ khí ma lực chính là dung hợp nguyên liệu. Chúc Diễm đã nói với Cơ Động, các Vũ Khí Ma Lực Chú Tạo Sư trên đại lục sở dĩ số lượng cực kỳ ít ỏi, một trong các nguyên nhân chính, là ở mặt dung hợp nguyên liệu. Chỉ có các Hỏa Hệ Ma Sư mới có thể dựa vào đặc tính Hỏa khắc Kim mà tiến hành dung hợp kim chúc. Các loại vũ khí ma lực vĩ đại cũng không phải là do một loại kim chúc đơn độc tạo ra. Mặc dù khi Chúc Diễm chế tạo vũ khí ma lực, thao tác chế tạo tuyệt đối là nguyên thủy nhất, thế nhưng Cơ Động giật mình phát hiện, toàn bộ vũ khí ma lực mà hắn chế tạo đều là hợp kim cả. Nếu không tận mắt chứng kiến, tuyệt đối không có ai tin nổi có thể dùng phương pháp thủ công mà chế thành hợp kim cả, thế nhưng Chúc Diễm lại có thể làm được.

Càng là các loại kim chúc cao cấp, nhiệt độ nóng chảy cũng càng cao hơn. Muốn có thể hòa tan tuyệt đại đa số các loại kim chúc, ít nhất phải là các ma sư Hỏa Hệ cấp bậc Lục Quan Thiên Sĩ mới có thể làm được. Chỉ một điểm này thôi, đã hạn chế số lượng người đi theo nghề này. Thử hỏi trên cả đại lục, ma sư Hỏa Hệ Lục Quan Thiên Sĩ có được mấy người đây? Lại có được bao nhiêu cường giả cấp bậc này có thể chấp nhận chuyện buồn chán là nghiên cứu cách tạo ra vũ khí ma lực đây chứ?

Âm Chiêu Dung đã từng nói với Cơ Động, kỳ thật ở phương diện thiên phú tu luyện, Chúc Diễm còn cao hơn Chúc Dung một bậc. Chẳng qua là hắn đem toàn bộ tinh lực của mình tập trung vào việc nghiên cứu chế tạo vũ khí ma lực, vì vậy nên sau khi hắn đạt đến cấp bậc bảy quan mới không có tiến bộ thêm nữa.

Có thể nói, Chúc Diễm đã từ bỏ tương lai ma sư của mình, toàn tâm toàn lực nghiên cứu vũ khí ma lực. Những ma sư cấp bậc Thiên Sĩ có thiên phú mà chấp nhận hi sinh như hắn vậy quả thật quá ít, cho nên, ở toàn bộ trên Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, những Ma Lực Vũ Khí Chú Tạo Sư cao cấp chân chính chỉ là Phương Mao Lân Giác mà thôi.

Sau khi hoàn thành việc dung hợp nguyên liệu, chính là bước thứ ba của chế tạo vũ khí ma lực. Chế tạo vũ khí ma lực, dựa theo yêu cầu cho công kích hay phòng ngự khác nhau mà tạo thành hình dáng đặc thù cho các loại vũ khí đó. Bước ba chính là đem các loại kim chúc vừa mới dung hợp mà đúc thành hình dáng cụ thể. Nhanh chóng hoàn thành bước ba, chính là chuyển sang bước bốn, xong bước bốn chính là vũ khí ma lực đã hoàn thành. Cho dù là một vũ khí ma lực bình thường nhất cũng cần phải được khảm Tinh Hạch của ma thú, sau đó tiến hành mài dũa, điều chỉnh lại cho phù hợp nhất, chính là quá trình của bước bốn. Mà bước cuối cùng, bước năm, chính là khảm các loại Pháp Trận lên vũ khí ma lực.

Bởi vì từ thời viễn cổ kéo dài đến ngày nay, tuyệt đại đa số các Pháp Trận cũng đã thất truyền mất. Rất nhiều vũ khí ma lực sau khi chú tạo đến bước bốn cũng đã hoàn thành. Nhưng bản thân Chúc Diễm lại là đệ tử của một vị Chí Tôn Cường Giả, vẫn có thể nắm vững được một vài Pháp Trận đơn giản còn sót lại. Bởi vậy bước cuối cùng, khảm nạm Pháp Trận và thực hiện điều chỉnh toàn diện, hắn hoàn toàn có thể làm được, cũng là bước hoàn thiện cuối cùng nhất.

Bất cứ những vũ khí ma lực nào mà Chúc Diễm đúc ra, sau khi trải qua năm bước thực hiện đó, đều tuyệt đối là những Tinh Phẩm. Đó cũng là nguyên nhân vì sao hắn có địa vị cực kỳ siêu nhiên trong Thiên Can Học Viện. Ngày đó không phải bởi vì có sự tồn tại của hai huynh muội Chí Tôn Cường Giả Âm Triều Dương, Âm Chiêu Dung, muốn mang hắn rời khỏi Thiên Can Học Viện, cũng tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

Khi đúc vũ khí bình thường, Chúc Diễm đã đặt ra yêu cầu rất cao đối với bản thân rồi, huống chi lần này là đúc cho Cơ Động. Sau khi đo đạc xong thân thể Cơ Động, Chúc Diễm bắt đầu quên ăn quên ngủ mà thiết kế. Cơ Động cũng ở bên cạnh hắn mà tu luyện ma lực.

Trải qua thời gian ba ngày, Chúc Diễm mới hoàn thành việc thiết kế bộ áo giáp ma lực. Lại trải qua thêm mấy lần điều chỉnh, sửa chữa mới bắt đầu động thủ.

Bước đầu tiên của quá trình đúc, lựa chọn nguyên liệu tự nhiên là không thành vấn đề. Âm Triều Dương

đã cho hẳn đủ nguyên liệu cần thiết để hẳn sử dụng. Lại trải qua thêm bảy ngày nữa, Chúc Diễm sau khi trải qua nhiều lần thí nghiệm, lựa chọn đào thải mới đưa ra phương án hợp thành hợp kim cuối cùng. Lúc này hẳn mới gọi Cơ Động trợ giúp hẳn đúc luyện.

Trong lò Đúc Lô phong cách cổ xưa, hỏa diễm bốc lên hừng hực, ba mươi sáu loại kim chúc quý hiếm không ngừng bị ngọn lửa nóng bỏng thiêu đốt. Mỗi một loại kim chúc đều có đặc tính riêng của mình, Chúc Diễm dựa theo trình tự và tỷ lệ nhất định khác nhau mà tiến hành sắp xếp vào trong Đúc Lô. Một bàn tay hẳn đặt trên kim chúc, tay còn lại không ngừng thúc dục Bính Hỏa ma lực cường đại của mình rót vào trong đó. Hơn nữa hẳn thỉnh thoảng còn bỏ vào đó một ít Tinh Hạch, tăng cường cường độ thiêu đốt cùng với gia tăng tỷ lệ kim chúc làm chất xúc tác để hợp thành.

Đúc vũ khí ma lực, tuyệt đối là đốt tiền. Đó cũng là nguyên nhân khác khiến cho số lượng Vũ Khí Ma Lực Chú Tạo Sư có số lượng cực kỳ ít. Không có số lượng lớn các loại tài liệu quý hiếm để sử dụng, muốn trở thành một gã Chú Tạo Sư vĩ đại vốn là không có khả năng.

- Cơ Động, rót vào Cực Hạn Song Hỏa.

Chúc Diễm hét lớn một tiếng.

Cơ Động sớm đã đứng bên cạnh hẳn, lúc này đồng thời nâng lên song chưởng. Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa màu vàng kim cùng với Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa đồng thời rót vào. Cực Hạn Song Hỏa trực tiếp hóa thành luồng lốc xoáy hai màu đen, vàng kim rót vào trong Đúc Lô.

Nhất thời, lò lửa vốn đang đỏ rực chợt trở nên ảm đạm xuống một chút, ngay sau đó, toàn bộ bên trong lò lửa đã hoàn toàn bị luồng lốc xoáy hai màu này thay thế. Vô số tiếng nổ đùng do kim chúc vỡ tan không ngừng từ trong lò lửa vang ra.

- Tầng lớn ngọn lửa lên.

Ánh mắt Chúc Diễm sáng quắc nhìn chăm chú vào biến hóa của lò lửa, lần nữa quát lên.

Cơ Động trầm giọng nói:

- Đại ca, nếu Cực Hạn Song Hỏa quá lớn, ta sợ sẽ làm cháy hỏng mất Đúc Lô của ngươi.

Chúc Diễm nói:

- Đừng lo chuyện đó. Tầng trong của Đúc Lô của ta có khảm một lớp bột phấn Ngũ Hành Thần Thạch, bên ngoài hoàn toàn là Vạn Niên Hàn Thiết đúc thành, chính là Thần Khí của Đúc giới, gọi là Ngũ Hành Thần Lô. Cho dù là sự phụ có thúc dục toàn bộ ma lực, chỉ dựa vào thiêu đốt thôi cũng tuyệt đối không có khả năng hủy hoại nó được.

- Ngũ Hành Thần Thạch?

Nghe tới bốn chữ này, trong lòng Cơ Động không khỏi chợt động. Hẳn nhớ rất rõ, trong số những thứ Liệt Diễm yêu cầu Đẳng Xà sư tầm có thứ này. Vừa gia tăng thêm Cực Hạn Song Hỏa rót vào, vừa nhin không được hỏi:

- Đại Ca, Ngũ Hành Thần Thạch đến tột cùng là cái gì?

Toàn bộ tinh thần Chúc Diễm đều tập trung vào ba mươi sáu mảnh kim chúc nằm trong lò lửa kia, theo bản năng trả lời:

- Ngũ Hành Thần Thạch chính là mười loại bảo thạch vốn ẩn chứa các loại Âm Dương Cực Hạn Ma Lực bên trong. Lượng ma lực trong đó tuyệt đối là khổng lồ, bản thân chúng lại tuyệt đối là tinh thuần. Cực kỳ khó kiếm, chính là cực phẩm trong đúc vũ khí ma lực. Ta đã từng đọc qua trong một quyển sách cổ, từ thời viễn cổ, muốn chế tạo ra được một ma kỹ quyền trượng cấp bậc Siêu Tất Sát Kỹ, bản thể của quyền trượng, nhất định phải khảm nạm vào một ít bột phấn của Ngũ Hành Thần Thạch mới có thể thành công được.

269. Chương 135 Ngũ Hành Thần Lô (hạ)

Nghĩ đến đây, trong lòng Cơ Động đã có bước đầu chuẩn bị. Chúc Diễm chắc là không biết chế tác quyền trục như thế nào, nhưng Đằng Xà, đã tồn tại từ viễn cổ đến nay, chắc hẳn là cũng biết được một vài chi tiết. Hơn nữa, nếu có gì không biết, hẳn còn có thể hỏi Liệt Diễm cơ mà.

- Tiểu đệ đệ, tăng thêm cường độ Cực Hạn Song Hỏa đi, kim chúc sắp hòa tan rồi.

Thanh âm của Chúc Diễm tạm thời cắt ngang suy nghĩ của Cơ Động.

Quả nhiên, trong số ba mươi sáu loại kim chúc được Chúc Diễm sắp xếp theo trình tự và tỷ lệ nhất định kia, những loại kim chúc khó hòa tan nhất cũng đã bắt đầu tan rã ra. Toàn bộ ba mươi sáu loại kim chúc đã bắt đầu có dấu hiệu dung hợp lại. Chúng nó cơ hồ là chiếm cứ phân nửa thể tích của toàn bộ Ngũ Hành Thần Lô. Chỉ là ba mươi sáu loại kim chúc đều có màu sắc khác biệt, tuy là hòa tan với nhau nhưng vẫn có cảm giác hỗn độn.

Thần sắc Chúc Diễm càng trở nên ngưng trọng hơn. Hắn lấy từ trong vật phẩm chứa đựng ma khí của mình ra một cây trường côn không biết làm từ chất liệu kim chúc gì, chọc sâu vào khối chất lỏng hỗn hợp kim chúc kia, bắt đầu khuấy nhanh lên. Cơ Động cũng đồng thời gia tăng Cực Hạn Song Hỏa của mình, khiến cho đám kim chúc kia trở nên hoàn toàn hòa tan.

Chúc Diễm lại lấy ra một túi bột phấn thất sắc sẫm, trút hết vào trong Ngũ Hành Thần Lô. Nhất thời Cực Hạn Song Hỏa của Cơ Động cũng thiêu đốt thêm mãnh liệt hơn. Ngay sau đó, Chúc Diễm lại lần lượt đổ vào trong đó hơn hai mươi loại nguyên liệu khác nữa. Dần dần, khối chất lỏng của ba mươi sáu loại kim chúc có màu sắc bất đồng kia bắt đầu tan chảy ra. Trong quá trình dung hợp, những tạp chất trong đó bị Cực Hạn Song Hỏa trong đó hoàn toàn thiêu đốt, chỉ còn lại phần tinh túy nhất, còn thuần lại một màu kim đỏ. Toàn bộ khối chất lỏng màu kim đỏ kia không ngừng bị khuấy trộn trong Ngũ Hành Thần Lô. Quả thật cũng kỳ quái, ở nhiệt độ cao như thế, thậm chí là còn cao hơn cả nham thạch nóng chảy nữa, nhưng mà Ngũ Hành Thần Lô cũng hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì. Mơ hồ trong lòng nó phát ra một loại khí tức mệnh môn bao trùm thiên địa bao phủ lại, mảy may không hề bị nhiệt độ cực nóng kia ảnh hưởng.

Cơ Động hiểu rõ ràng, Ngũ Hành Thần Lô sở dĩ có thể làm được như vậy, nhất định là nhờ Ngũ Hành Thần Thạch tự động kết hợp lại, tạo thành hiệu quả Ngũ Hành Dung Hợp, hỗ trợ lẫn nhau. Ngũ Hành Thần Thạch kết hợp sinh ra hiệu quả Ngũ Hành Áp Chế không phải năm tên ma sư bình thường có thể tạo ra được, nhờ vậy mới có thể tạo thành tình cảnh như thế.

Ngay lúc ma lực Cơ Động sắp tiêu hao hết, Chúc Diễm vui mừng hét lên một tiếng:

- Được rồi. Thu lực. Tiểu đệ đệ, người mau nhanh chóng khôi phục lại ma lực. Về sau còn cần người hỗ trợ thêm nữa đó.

Cơ Động cũng không nói nhiều, lập tức đi sang một bên mở ra Ma Lực Ngưng Tụ Pháp Trận, tu luyện khôi phục lại ma lực. Chúc Diễm cẩn thận dùng một cái muôi lớn làm bằng chất liệu đặc thù, múc thứ chất lỏng hỗn hợp kim chúc trong Ngũ Hành Thần Lô thả vào một cái khuôn lớn. Khối chất lỏng dần dần đặc lại, ngưng kết lại thành một khối kim chúc thật lớn. Hắn cũng không cần dùng bất cứ ngoại lực gì để làm lạnh nó. Khối chất lỏng này vừa rời khỏi Ngũ Hành Thần Lô, rất nhanh đã tự động hoàn thành quá trình dung hợp lại, làm thành một khối kim chúc cực kỳ huyền lệ, có màu kim đỏ sẫm, ẩn hiện ma văn hình đám mây nhàn nhạt, nhìn qua màu sắc giống như là vàng thái dương vậy.

Lúc này trong mắt của Chúc Diễm cũng chỉ còn có khối kim chúc này tồn tại. Trong tay hắn xuất hiện một thanh đại chùy, đột nhiên đập mạnh một phát, giáng thẳng xuống khối kim chúc đang rất nhanh cô đặc lại kia. Kiểm tra thấy khối kim chúc đã cô đặc lại đến mức vừa đủ, hắn chuyển nó sang một cái đe bằng hàn thiết cực lớn, bắt đầu dùng thanh đại chùy như mưa rền sấm giạt đập mạnh không ngừng xuống khối kim chúc kia.

Giờ khắc này đây, tựa hồ như toàn bộ ven biển Đông Hải cũng chỉ còn có mỗi âm thanh thiết chùy hấn không ngừng giáng xuống. Dần dần, khối kim chúc kia đã bị hấn đánh cho trở thành một phiến kim chúc hình chữ nhật thật lớn, độ dày chỉ khoảng một phân. Lúc này Chúc Diễm cũng đã tiêu hao gần như toàn

lực. Phải biết rằng, mỗi một chuy hấn đánh xuống, đều phải rót vào trong đó một cổ ma lực Hỏa thuộc tính nóng bỏng để bảo trì nhiệt độ của khối kim chúc kia, có thể dễ dàng kéo dài và dát mỏng ra.

Thoáng nghỉ ngơi một chút, Chúc Diễm lại phóng xuất ra ma lực Bính Hỏa nóng rực của mình, nung phiến kim chúc kia cho nóng chảy lên, sau đó gấp lại làm đôi, tiếp tục rèn đúc.

Suốt một quãng thời gian rất lâu sau đó, sinh hoạt thường nhật của Chúc Diễm cứ lặp đi lặp lại một công việc như thế. Gấp lại, rèn đúc, gấp lại, rồi lại rèn đúc.

Cơ Động cũng đồng dạng lặp đi lặp lại một việc liên tục, tu luyện khôi phục ma lực, sau đó giúp Chúc Diễm đốt nóng hợp kim. Dưới sự trợ giúp gia tăng nhiệt độ của hấn, Chúc Diễm hoàn toàn có thể tận tâm tận lực vùi đầu vào chuyện rèn đúc khối kim chúc kia, có thể tiết kiệm được thể lực rất nhiều. Hơn nữa dùng Cực Hạn Song Hỏa thiêu đốt, khối kim chúc kia dưới sức nóng mãnh liệt của nó cũng rất nhanh mềm ra, khiến cho tốc độ rèn đúc cũng tăng lên rất nhiều. Với sức lực bầy quan của Chúc Diễm, chỉ khoảng ba ngày sau, khối kim chúc này đã được gấp đúc hơn một ngàn lần.

Nhưng mà, Chúc Diễm thế nhưng lại nói với Cơ Động, cái này chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

Cái này gọi là trăm điệp thành Tinh Phẩm, ngàn điệp thành Trân Phẩm, vạn điệp mới thành Tuyệt Phẩm. Có nhiều tài liệu quý hiếm như vậy, Chúc Diễm đương nhiên sẽ không thỏa mãn việc chỉ hoàn thành ngàn lần đúc gấp như vậy. Cực Hạn Song Hỏa của Cơ Động từ thời khắc này mới bắt đầu phát huy tác dụng chân chính của nó. Sau ngàn lần đúc gấp, mặc dù hợp kim đã đạt đến trình độ cứng rắn cực kỳ khủng bố, không phải Bính Hỏa bình thường của Chúc Diễm có khả năng nung cho mềm ra được. Quá trình nung mềm kế tiếp, liền hoàn toàn do Cơ Động hoàn thành, giúp cho Chúc Diễm hoàn toàn tập trung vào việc tiến hành chú tạo.

Tốc độ gấp đúc lúc này rõ ràng chậm lại rất nhiều, hiện tại suốt một ngày thời gian, số lần gấp đúc nhiều nhất cũng chỉ khoảng một trăm lần mà thôi. Hơn nữa, càng về sau, tốc độ càng ngày càng giảm. Suốt thời gian hai tháng, tổng cộng số lần gấp đúc cũng chỉ có thể hoàn thành được hơn năm ngàn lần mà thôi. Dựa theo tốc độ này mà nói, lần này gia nhập Thánh Tà Chiến Trường, Cơ Động đã không có khả năng mặc bộ áo giáp ma lực này.

Chúc Diễm định từ bỏ việc tiếp tục gấp đúc. Dù sao, gấp đúc năm ngàn lần, bản thân cũng đã là cực kỳ khủng bố rồi. Hợp kim lúc này cũng đã cứng rắn đến trình độ cực kỳ biến thái. Phải biết rằng, các trang bị của Phát Thụy cũng chỉ được gấp đúc ngàn lần thành Trân Phẩm mà thôi. Chúc Diễm nói với Cơ Động, có thể tạm thời đúc thành áo giáp cho hấn trước, chờ sau khi đột Thánh Tà Chiến Trường này kết thúc, trở về tiến hành chú tạo lại lần nữa. Chỉ là tiến hành chú tạo lại áo giáp, hiệu quả khẳng định sẽ kém hơn một chút mà thôi.

Vào lúc này, ngược lại là Cơ Động yêu cầu tiếp tục. Hấn nói với Chúc Diễm, thà rằng lần này mình không mặc bộ giáp này gia nhập Thánh Tà Chiến Trường, cũng không muốn lãng phí hiệu quả của đám nguyên liệu quý giá này. Nhất định phải hoàn thành vạn lần gấp đúc, tạo thành Tuyệt Phẩm.

Chúc Diễm tự nhiên cũng hoàn toàn ủng hộ ý muốn của Cơ Động. Phải biết rằng, nếu chỉ có một mình hấn tiến hành gấp đúc, muốn hoàn thành một vạn lần gấp đúc, mỗi lần gấp đúc đều chỉ sử dụng ma lực bản thân hấn dần dần làm mềm khối kim chúc kia, ít nhất cũng cần tốn ba mươi năm thời gian. Tốc độ hiện tại của bọn họ mặc dù không tính là mau, thế nhưng so với ba mươi năm thời gian thì chẳng đáng nói chút nào. Chúc Diễm khẳng định chắc chắn với Cơ Động, nếu bộ áo giáp này gấp đúc thành công, như vậy, tuy rằng nó không thể trở thành Thần Khí, nhưng cũng chỉ kém một đường mà thôi, thậm chí có thể xưng là Bán Thần Khí.

270. Chương 136 Dùng Máu Đúc Giáp, Khải Giáp Thành Hình (thượng)

Bất quá, cách đó một tháng, bởi vì mỗi ngày Cơ Động đều không ngừng lặp đi lặp lại việc phóng thích Cực Hạn Song Hỏa và khôi phục ma lực, khiến cho ma lực hấn tăng lên đáng kể, rốt cuộc cũng đột phá được cấp bậc bốn mươi tám cấp. Phải biết rằng hiện tại tốc độ gia tăng một cấp ma lực của hấn đã không giống như lúc trước, nhanh chóng như vậy. Muốn trước khi tiến vào Thánh Tà Chiến Trường mà đột phá năm quan vốn là chuyện không tưởng.

Ngay lúc nội tâm Chúc Diễm đang mâu thuẫn, không biết là nên gấp rút hoàn thành áo giáp cho Cơ Động hay là tiếp tục gia tăng chất lượng của áo giáp, hai huynh muội Âm Triều Dương và Âm Chiêu Dung cùng nhau đến thăm, xem xét tình hình đúc vũ khí của hắn. Sau khi nghe xong Chúc Diễm tố khổ, hai vị Chí Tôn Cường Giả nhất thời quyết định, sẽ thay thế vị trí của Cơ Động, bản thân tự mình ra tay, giúp Chúc Diễm hoàn thành số lần gấp đúc áo giáp còn lại.

Chúc Diễm vui mừng như điên, phải biết rằng, ma lực của hai đại Chí Tôn Cường Giả này khổng lồ hơn so với Cơ Động không biết bao nhiêu lần. Có được Cực Hạn Chi Hỏa của bọn họ trợ giúp, trước khi Thánh Tà Thông Đạo mở ra, hoàn thành bộ giáp cho Cơ Động cũng không phải chuyện khó nữa.

Về phần Cơ Động, hắn được giao cho một nhiệm vụ, đó là trong khoảng thời gian còn lại, phải tích cực cùng với Phất Thụy phối hợp tập luyện, tăng cường sự ăn ý giữa hai người, trao đổi ma kỹ, tăng cường kinh nghiệm thực chiến. Tuy rằng sau khi truyền tống đến Thánh Tà Chiến Trường, hai người chưa chắc sẽ được truyền tống đến gần nhau. Nhưng tăng cường năng lực thực chiến vẫn là cực kỳ hữu dụng. Nhất là Phất Thụy đã từng hai lần liên tiếp gia nhập Thánh Tà Chiến Trường, kinh nghiệm thực chiến có thể nói là cực kỳ phong phú. Có hắn chỉ điểm, đối với Cơ Động mà nói, tiến vào Thánh Tà Chiến Trường sẽ an toàn hơn.

oOo

Đằng Xà đem Cơ Động đến một khu vực vắng vẻ khá xa bờ biển, trực tiếp đưa ra một cái vảy màu xanh lam lớn cỡ đầu ngón tay của hắn. Không cần phải nói thêm nhiều, Cơ Động cũng đã rõ ràng, đây là những thứ mà Liệt Diễm yêu cầu Đằng Xà chuẩn bị.

- Tiểu Động Động, nhờ người chuyển những thứ này cho Nữ Hoàng Điện Hạ.

Mặc dù ánh mắt Đằng Xà nhìn qua có chút mệt mỏi, nhưng Cơ Động vẫn có thể đọc được từ trong mắt hắn sự hưng phấn phát ra từ tận nội tâm. Rất hiển nhiên, Đằng Xà đang cực kỳ hi vọng lấy được một quả hạt sen của Liệt Diễm.

Trong lòng Cơ Động cảm thán một tiếng, đây là Liệt Diễm lựa chọn, mặc dù trong lòng hắn không muốn, nhưng cũng không có biện pháp gì cả. Hắn chỉ có thể trong lòng âm thầm cầu nguyện, hy vọng những thứ mà Đằng Xà đưa cho Liệt Diễm có thể đủ bù lại những thống khổ của nàng ta. Tốt nhất là hữu dụng đối với nàng nhiều một chút.

Đằng Xà có chút nôn nóng, phóng xuất ra ma lực ngăn cách mọi thứ ngoại giới bên ngoài. Cơ Động mang theo vài phần không yên, khẩn trương cùng với bất an, bắt đầu kêu gọi Liệt Diễm.

Hồng Liên quen thuộc lặng lẽ hiện lên. Trên một mảnh cánh sen, rõ ràng xuất hiện một quả hạt sen màu vàng kim. Cơ Động không phải là lần đầu tiên nhìn thấy khóa hạt sen này, trong lòng không khỏi quặn đau một cái.

- Đằng Xà, ta và người xem như thanh toán xong. Nhớ kỹ, không được đem chuyện ta và Cơ Động có quan hệ nói lại cho bất cứ kẻ nào.

Thanh âm êm ái của Liệt Diễm vẫn giống hệt như lúc trước, thanh thoát êm tai, nghe như âm thanh của tiên nữ trên trời vậy.

Đằng Xà cầm lấy khóa hạt sen kia, trong đôi mắt nhỏ lộ ra quang mang mừng rỡ sáng rực:

- Nữ Hoàng Điện Hạ xin cứ yên tâm, Tiểu Động Động cũng là bằng hữu của ta. Nếu trong tương lai ta có thể đột phá được, toàn bộ đều là do Điện Hạ ban cho. Đằng Xà này tuyệt đối ghi tạc trong lòng. Tương lai chỉ cần Điện Hạ có yêu cầu gì, Đằng Xà nguyện dốc toàn lực hỗ trợ.

Thanh âm của Liệt Diễm nhẹ nhàng vang lên:

- Nếu người thật sự muốn có đột phá, như vậy, người nên đi tìm Chu Tước đi. Chỉ khi nào hai người các người cùng ở một chỗ, các người mới có cơ hội cùng đột phá.

Đằng Xà sững sờ một chút, ánh mắt lóe sáng:

- Chẳng lẽ không còn biện pháp nào khác nữa sao?

Liệt Diễm nhàn nhạt nói:

- Đó là cách duy nhất. Cũng là đường tắt duy nhất mà ta biết được. Những Thiên Can Thần Thú Âm Dương Song Hệ đồng chúc tính vốn dĩ luôn luôn bài xích lẫn nhau. Cũng giống như lúc trước, hai đại quân vương trong thế giới Địa Tâm, cứ mãi đấu đá lẫn nhau, kết quả cuối cùng chỉ có một, đó chính là cả hai đều bị hủy diệt. Chỉ khi hai ấn ký còn sót lại của Hỏa Diễm Quân Vương và Âm Viêm Ma Vương, được đưa vào trong cơ thể của Cơ Động, từ đó dung hợp lại làm một, mới sinh ra được Hỗn Độn Căn Nguyên. Ta chỉ có thể nói đến đây thôi, quyền quyết định là ở do người.

Trong mắt Đằng Xà toát ra một tia kính ý tự đáy lòng:

- Cám ơn Nữ Hoàng Điện Hạ. Ta nhất định sẽ suy nghĩ cẩn thận lời ngài nói. Tiểu Động Động, ta phải đi rồi. Lần này từ biệt, không biết sau này còn có ngày gặp lại hay không. Bây giờ ta phải đi từ biệt Chiêu Dung. Quen biết nhau một quãng thời gian, coi như là chúng ta cũng có duyên phận đi. Cũng nhờ sự trợ giúp của người mà ta mới có được sự giúp đỡ của Nữ Hoàng Điện Hạ. Ta có một quyển sách quý tích trữ đã lâu, nay ta tặng lại cho người. Bản thân người có được Ngũ Hành Pháp Trận, đối với người hẳn là sẽ có ít nhiều tác dụng.

Vừa nói, lam quang chợt lóe lên, một quyển sách hình dáng cổ xưa, hoàn toàn là do da thuộc cán mỏng đóng lại thành sách, đã xuất hiện trên bàn tay Cơ Động. Lam quang dần dần thu liễm lại, Đằng Xà cũng theo luồng lam quang đó biến mất không thấy dấu nữa.

Thanh âm Liệt Diễm lại nhẹ nhàng vang lên:

- Phần lễ vật Đằng Xà tặng người này cũng vô cùng trân quý a. Cơ Động, Thánh Tà Chi Chiến cũng sắp bắt đầu rồi, người đừng quên những lời ta đã nói với người lần trước. Ta tiếp tục tu luyện đây.

Khí tức của Liệt Diễm cùng với thanh âm vang vọng của nàng ta dần dần biến mất, khiến cho trong lòng Cơ Động trào dâng cảm giác buồn bã và mất mát. Bất quá, ánh mắt của hắn rất nhanh đã bị quyển sách da thuộc trong lòng bàn tay hoàn toàn hấp dẫn.

Chữ trên quyển sách Cơ Động cũng không đọc được, là một loại cổ tự nhìn qua quanh co khúc khuỷu, hình dáng kỳ lạ. Bên ngoài bìa sách là bốn chữ to, cả quyển sách đều dùng một loại da thuộc đặc biệt màu nâu nhạt chế tác thành. Tuy rằng đã trải qua không biết bao nhiêu năm, thế nhưng nhìn qua không hề có dấu vết bị tàn phá bởi thời gian. Kỳ dị nhất chính là, trên quyển sách này, Cơ Động thế nhưng lại cảm nhận được một ít ma lực ba động nhàn nhạt. Ma lực phát ra lại là thuộc nhiều thuộc tính khác nhau, nếu cẩn thận cảm thụ, tựa hồ như là mười loại thuộc tính ma lực đều hoàn toàn có đủ.

Giở ra trang thứ nhất, Cơ Động nhất thời chấn động mãnh liệt trong lòng. Bởi vì ngay trang đầu tiên, có vẽ một bức đồ án mà hắn đã từng gặp qua. Đồ đẳng của mười hệ Thiên Can Ngũ Hành sắp xếp thành một vòng tròn. Mười đồ đẳng này vô cùng sống động, nhìn qua giống như đúc đồ án khắc ngoài cổng Địa Cung, cánh cửa đá mà hắn và Diêu Khiêm Thư suýt chút nữa đã hoàn toàn hủy diệt. Mà ngay cả khí tức của cả hai cũng hoàn toàn giống nhau, chỉ là trên trang sách này mỏng manh hơn một chút mà thôi. Ở bên cạnh đồ án, có khá nhiều cổ tự chú thích, chỉ là không biết nói cái gì mà thôi.

Mười trang sách kế tiếp, mỗi một trang đều có vẽ một loại đồ đẳng, bên cạnh cũng có khá nhiều chữ chú giải. Mặc dù không đọc được chữ gì, nhưng nhìn vào mỗi một cái đồ đẳng vô cùng sống động kia, Cơ Động mơ hồ cảm giác được, những văn tự và đồ đẳng ghi chú này, hẳn là có quan hệ không nhỏ đến Ngũ Hành Pháp Trận của mình.

271. Chương 136 Dùng Máu Đúc Giáp, Khải Giáp Thành Hình (hạ)

Hiện tại cũng không phải lúc nghiên cứu đến vấn đề này, bây giờ cần tập trung vào việc chuẩn bị cho Thánh Tà Chi Chiến Trường, chờ sau khi kết thúc lần Thánh Tà Chi Chiến này rồi hãy tính tiếp. Tuy rằng những cổ tự này thập phần kỳ quái, nhưng Cơ Động tin tưởng, với kiến thức uyên bác của Sư Tổ, Sư Mẫu thậm chí là của Liệt Diễm nữa, nhất định sẽ có thể giúp mình phiên dịch được.

oOo

Quay trở lại căn nhà gỗ bên bờ biển, Cơ Động đang chuẩn bị tìm Phát Thụy tiếp tục luận bàn, đột nhiên, từ chỗ ở của Chúc Diễm cách đó không xa, một cỗ ma lực ba động cực kỳ kịch liệt chợt truyền đến. Ngay

sau đó, hần nhìn thấy một cổ quang mang hai màu đen, vàng kim chọt bốc lên cao, một cuộn khói hai màu từ dưới dâng lên, lao vút lên tận trời xanh. Trong luồng quang mang vụn vẹo kia bao hàm một luồng ma lực ba động cực kỳ khổng lồ, trong đó mơ hồ còn có vài phần linh tính kêu gọi ẩn chứa trong đó nữa.

- Cơ Động, mau lại đây.

Thanh âm Chúc Diễm vang lên, choáng đầy sự vội vã.

Cơ Động không dám chậm trễ, vội vàng phóng người lên, chạy nhanh về phía căn nhà gỗ bên kia. Cách đây khoảng mười ngày, số lượng một vạn lần gấp đúc cũng đã hoàn thành. Nhưng hai huynh muội Âm Triều Dương, Âm Chiêu Dung vẫn như trước ở bên cạnh Chúc Diễm để giúp hần hoàn thành những bước rèn đúc cuối cùng. Khối kim chúc sau vạn lần gấp đúc đạt đến trình độ cứng rắn không phải Chúc Diễm có thể dựa vào ma lực bản thân mà tự mình rèn đúc được nữa. Nhất định phải có Cực Hạng Song Hỏa phụ trợ mới có thể làm cho nó tạm thời mềm ra một chút.

Vừa vào đến cửa, cảm giác đầu tiên của Cơ Động chính là một cỗ sóng nhiệt cực mạnh đập thẳng vào mặt. Chỉ thấy trong căn nhà gỗ, Âm Triều Dương, Âm Chiêu Dung đang chậm rãi thu liễm Cực Hạng Chi Hỏa của bọn họ. Chúc Diễm thì đang đứng đó, mồ hôi ướt đầm cả người, sắc mặt đã cực kỳ vàng vọt. Trên mặt đất ngay chính giữa ba người, có một bộ áo giáp đầy đủ bộ phận hợp thành nhất thể, làm thành hình thể giống như lăng trụ, nhìn không rõ bộ dáng vốn có của nó.

Trước giờ Cơ Động cũng chưa từng hỏi qua Chúc Diễm đúc cho mình bộ giáp hình dáng như thế nào. Lúc này, vừa vào đến cửa, ánh mắt hần lập tức liền bị bộ áo giáp kia hấp dẫn. Bởi vì là gắn liền tại một chỗ, cho nên chỉ nhìn thấy một khối vật thể có dạng hình lăng trụ, không nhìn rõ được hình dạng chính xác. Cái hấp dẫn ánh mắt của Cơ Động chính là chất liệu của bản thân bộ áo giáp.

Bản thể áo giáp màu đỏ sậm, nhìn bằng mắt thường không thể nhìn thấu được rõ ràng. Chỉ là bản thân Cơ Động có thị lực mạnh hơn người bình thường, có thể mơ hồ nhìn ra ẩn hiện bên dưới lớp kim chúc bên ngoài là một tầng ma văn cực kỳ tinh mịn. Ma văn hiện ra mạnh mẽ, kiên cường dẻo dai, bá đạo, tràn ngập sát khí, choáng đầy cảm giác cao cao tại thượng mãnh liệt. Kỳ lạ nhất chính là, cái áo giáp này không ngờ lại đang không ngừng rung động. Luồng khói hai màu đen, vàng kim khi nãy Cơ Động nhìn thấy, chính là từ bản thể của nó bốc ra.

Chúc Diễm vừa thấy Cơ Động vào, cũng không nói thêm tiếng nào, chạy thẳng đến, lôi kéo tay hần chạy về phía bộ áo giáp:

- Nhanh lên, còn thiếu một bước cuối cùng, nó đang cần huyết dịch của người thấm vào. Ta cũng không ngờ rằng, lần này ta lại chế tạo ra được một bộ vũ khí ma lực cao cấp có linh tính, có khả năng nhận chủ. Đây tuyệt đối là tác phẩm vũ khí ma lực tốt nhất từ khi chào đời đến giờ ta tạo ra.

Mặc dù lúc này mặt mày hần đã chuyển sang vàng vọt do lao tâm lao lực, thể nhưng trong mắt hần lại choáng đầy quang mang cuồng nhiệt và hưng phấn. Ba tháng, dùng suốt ba tháng thời gian, quên ăn quên ngủ, dưới sự trợ giúp của Cơ Động và hai vị Chí Tôn Cường Giả, rốt cuộc cũng luyện chế ra được một kiện áo giáp có linh tính, một kiện vũ khí ma lực có linh tính. Cơ Động cũng không biết rõ, trên thực tế, cái gọi là Thần Khí, điều kiện đầu tiên cơ bản nhất chính là có linh tính, có khả năng nhận chủ. Giống như Chúc Diễm đã từng nói trước vậy, bộ áo giáp mà hần đúc ra, bằng vào ưu thế chất liệu tuyệt hảo cùng với Cực Hạng Song Hỏa vạn lần gấp đúc, lại thêm vô số kỳ trân dị phẩm làm phụ gia, rốt cuộc thành phẩm đã cực kỳ tiếp cận khái niệm Thần Khí.

- Tiểu đệ đệ, không được keo kiệt, mau dùng máu tươi của người đúc nó. Chỉ có như vậy mới có thể khiến nó hoàn thành quá trình nhận chủ, nếu không nó còn chưa thành hình đã tan đi hết linh khí, hóa thành Phàm Khí.

Nghe thanh âm vội vã của Chúc Diễm, Cơ Động không dám chậm trễ. Đối với Chúc Diễm, trong lòng hần tràn ngập sự cảm kích và kính nể. Có lẽ trong mắt những người khác, Chúc Diễm là một kẻ điên điên, giống như là một lão già điên khùng gàn gàn dở dở, thể nhưng Cơ Động lại hiểu rất rõ ràng, Chúc Diễm giống như hần ở kiếp trước, toàn tâm vui đầu vào rượu, còn Chúc Diễm thì lại vui đầu vào nghiên cứu cách chế tạo vũ khí ma lực, không có để tâm tới hình dáng phong cách bên ngoài, vì vậy mới có bộ dáng lôi thôi lếch thếch như vậy. Chỉ phần này có chấp thôi, cũng đã khiến cho Cơ Động có hảo cảm với hần rồi, cả hai người

bọn họ cùng là một loại người. Bởi vậy lúc trước khi Chúc Diễm chủ động đòi kết thân với hắn, Cơ Động vốn là người lạnh lùng nhưng cũng chưa từng có ý phản đối. Lúc này, trong lòng hắn lại có thêm vài phần cảm kích đối với Chúc Diễm. Vì giúp mình khẩn trương đúc ra một bộ vũ khí ma lực, bộ dạng Chúc Diễm chỉ mới có khoảng năm mươi tuổi, nhưng nhìn lại giống như lão già bảy mươi. Chỉ trong khoảng thời gian mấy tháng này thôi, cho dù có thêm ma lực cấp bậc bảy quan hỗ trợ, nhưng hắn lại có vẻ già hơn mấy chục tuổi. Tất cả mọi chuyện này đều là vì mình à! Cơ Động làm sao có thể không cảm động đây?

Hai tay bắt chéo lẫn nhau, quang mang chói mắt chợt lóe lên. Cơ Động toàn lực áp chế ma lực Cực Hạn Song Hỏa của mình, vận lực truyền vào hai móng tay, phân biệt xẹt qua hai mạch môn trên cổ tay.

Lần này hắn dùng sức khá mạnh, phải biết rằng, bên dưới làn da của hắn có thêm lực phòng ngự của Chu Tước Nội Giáp, cho dù hắn mạnh mẽ không chế Chu Tước Nội Giáp không bởi vì bị công kích mà tự động phóng ra, độ cứng rắn của làn da hắn cũng không phải người thường có khả năng so sánh được.

Từ hai cổ tay của Cơ Động, hai luồng máu tươi nhất thời từ trên miệng vết thương phun vãi ra, vừa lúc chảy xuống bộ áo giáp bên dưới. Ngay lập tức, bộ áo giáp vốn đang run rẩy kịch liệt đột nhiên ngừng lại một chút, bản thể nhất thời lóe ra quang mang lúc sáng lúc tối. Lúc sáng ngời, toàn thân áo giáp hóa thành màu vàng kim, lúc ảm đạm, bộ giáp lại hóa thành màu đen. Sự biến hóa của khí tức, đúng là do sự ba động của ma lực Cực Hạn Song Hỏa.

Đổi lại là máu của một người bình thường, cho dù là máu của một gã Hỏa Hệ ma sư, chỉ sợ cũng không thể khiến cho bộ áo giáp này thỏa mãn. Bản thân nó lúc này cũng không chỉ đơn giản là quá trình nhận chủ, mà còn là quá trình ngưng tụ linh khí, hoàn thành bước cuối cùng của quá trình đúc. Mà bên trong máu của Cơ Động, đúng là tràn ngập khí tức của Cực Hạn Chi Hỏa, lại ẩn chứa khí tức sáng tạo lực tối căn nguyên của thiên địa từ Hỗn Độn Chi Hỏa. Khi máu tươi hắn dung nhập vào bên trong bộ áo giáp, bản thân bộ giáp nháy mắt tham lam hấp thu, ngay cả một chút dấu vết còn lại cũng không để lại. Sự run rẩy đình chỉ, nhưng tần số lóe sáng lại càng ngày càng trở nên dồn dập hơn, nhìn qua giống như là đang biểu lộ sự hưng phấn kịch liệt của bản thân vậy.

Cơ Động mạnh mẽ thúc dục ma lực bản thân để cho miệng vết thương cũng không có khép lại, máu tươi không ngừng phun ra. Bản thân cơ thể hắn có được Chu Tước Biến và Đằng Xà Biến, năng lực của hai đại Thiên Can Thần Thú, chẳng những là cực kỳ kiên cường, dẻo dai, hơn nữa các phương diện khác của cơ thể cũng mạnh mẽ hơn người bình thường rất nhiều. Máu tươi hắn mặc dù chảy ra liên tục, nhưng công năng tái tạo máu của hắn cũng bắt đầu cấp tốc vận chuyển. Chỉ cần lượng máu chảy ra không quá nhiều tại một thời điểm, thân thể cũng sẽ không sinh ra bất cứ vấn đề gì.

272. Chương 137 Thứ Thần Khí, Quân Ma Âm Dương Khải (thượng)

Hào quang lóe ra từ bộ áo giáp ma lực càng ngày càng kịch liệt hơn, dần dần đã không phân biệt rõ đâu là màu đen, đâu là màu vàng nữa. Mà sắc mặt Cơ Động cũng đã bởi vì mất máu quá nhiều nên đã bắt đầu phát sinh biến hóa. Thân thể hắn cũng dần xuất hiện cảm giác suy yếu.

Đột nhiên đúng lúc này, một tiếng nổ đùng vang lên, trong toàn bộ căn nhà gỗ chợt sinh ra một cỗ ma lực ba động dâng trào mãnh liệt. Ma lực bùng nổ mạnh mẽ, khiến cho mỗi người đứng trong này đều cảm giác được một cỗ nhiệt độ nóng bỏng ập tới. Bất quá bốn người ở đây đều là cường giả Hỏa Hệ, tự nhiên cũng không cần để ý đến chút nhiệt độ này. Tay phải Âm Triệu Dương vung lên, trong căn nhà gỗ đã xuất hiện thêm một tầng Bính Hỏa Kết Giới, khiến cho căn nhà gỗ này cũng không bị tình huống như lúc Cơ Động đột phá bốn quan, hoàn toàn hủy diệt.

- Tiểu đệ đệ, đủ rồi.

Chúc Diễm mừng rỡ như điên hét lớn một tiếng. Cơ Động nháy mắt thu hồi lực khống chế ma lực trên miệng vết thương. Hai đạo vết thương trên cổ tay rất nhanh khép lại với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, trong nháy mắt đã hóa thành hai vết mờ màu trắng nhạt. Bên dưới làn da, tựa hồ có vô số luồng quang mang màu trắng nhạt lóe lên, làm cho vết thương lành lại.

Nhưng mà, lúc này chẳng ai có tâm trí chú ý đến biến hóa trên miệng vết thương của Cơ Động. Bởi vì bộ áo giáp nguyên bản vẫn nằm trên mặt đất lúc này đã xảy ra biến hóa lớn. Bộ áo giáp hai màu đen, vàng

kim trong tiếng nổ mạnh kia đã nhanh chóng tách ra, hóa thành mấy mảnh khác nhau, phiêu phù lặng lẽ trước mặt Cơ Động.

Các mảnh áo giáp cũng không còn lóe ra hào quang nhu trước nữa, chỉ lặng lẽ trôi nổi giữa không trung. Bản thân áo giáp là màu vàng kim, nhưng bên ngoài có một tầng hắc khí nhàn nhạt, tựa hồ có vô số luồng khí lưu màu đen ngưng tụ mà thành. Thanh âm kim chúc leng keng không ngừng vang ra. Nhìn chăm chú vào nó, trong lòng Cơ Động không khỏi dâng lên một loại cảm giác huyết nhục tương liên. Tựa hồ như là bản thân bộ áo giáp này chính là một bộ phận thân thể của hắn vậy.

Hơn nữa, hiện tại hắn cũng phát hiện ra, bộ áo giáp này cũng không giống như Chúc Diễm đã từng nói, là một bộ Trọng khải giáp bao phủ toàn thân, mà chỉ là một bộ Khinh khải giáp mà thôi. Áo giáp do nhiều bộ phận tạo thành, bao gồm: mặt nạ, hai mảnh khiên khải che vai, hai miếng hộ tâm giáp trước sau, lưng khải giáp, váy giáp, bao đầu gối, giày chiến, bộ phận che khuỷu tay, bao cổ tay cùng với găng tay.

Trong các bộ phận này, chỉ có hai mảnh hộ tâm giáp, phần che vai, che cánh tay cùng với bao cổ tay là gắn liền với nhau. Các phần còn lại đều chỉ rời rạc riêng rẽ, chỉ đủ để bao phủ những bộ phận trọng yếu nhất của thân thể.

Hấp dẫn sự chú ý của Cơ Động nhất chính là phần mặt nạ đang phiêu phù bên trên. Cái mặt nạ này rất lớn, chẳng những đủ để che phủ toàn khuôn mặt, hơn nữa lại còn chụp thẳng ra phía sau. Tổng thể nhìn qua tràn ngập khí tức dữ tợn. Tổng cộng có mười nhánh gai nhọn từ bên cạnh mặt nạ đâm thẳng ra. Cả cái mặt nạ màu vàng nhìn qua có chút giống như mặt trời, thế nhưng mười nhánh gai nhọn cũng không phải thẳng đứng, mà vắn vẹo giống như một con linh xà vậy. Ngay cả vị trí của hai mắt cũng có một tầng tinh thể màu đỏ sậm bảo hộ. Trong số các linh kiện của bộ giáp này, khí tức do cái mặt nạ phát ra là mãnh liệt nhất. Hơn nữa nó có thể hấp dẫn sự chú ý của Cơ Động, không phải bởi vì khí tức mạnh mẽ, càng quan trọng hơn chính là, trong tất cả các bộ phận của bộ giáp, cũng chỉ có cái mặt nạ này là tràn ngập khí tức cao ngạo giống như hắn nhất. Sự cao ngạo sinh ra từ khí tức của hắn kết hợp với sự cao ngạo của hai đại quân vương.

Hai đạo linh quang từ trong mắt Cơ Động bắn thẳng ra, nhìn chăm chú vào cặp mắt đỏ sậm của cái mặt nạ kia. Vào thời khắc này, sự cao ngạo không hề che dấu của hắn toàn bộ phóng thích ra. Khí tức Cực Hạn Song Hỏa nồng đậm bùng phát mạnh mẽ, khi tức quân vương cao ngạo tựa dãy núi cao trùng điệp tràn ngập trong căn nhà gỗ.

Giống như là nghe được Cơ Động kêu gọi vậy, tiếng leng keng phát ra từ bộ áo giáp đã ngừng hẳn. Ngay sau đó, chúng nó hóa thành từng đạo kim quang, mang theo cái đuôi quang mang màu đen giống như tia chớp bay thẳng về phía Cơ Động.

Hai tay nâng cao lên hai bên thân thể, Cơ Động chỉ cảm thấy trên mặt nóng lên, toàn bộ mọi thứ trước mắt đã hóa thành màu huyết sắc, nhưng mà mọi thứ lại đặc biệt rõ ràng hơn rất nhiều. Cho dù là một hạt bụi trong bóng đêm hắn cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Nhiệt độ nóng bỏng chợt nở rộ trên khuôn mặt, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, ma lực trong cơ thể mình cùng với ma lực ẩn chứa trong cái mặt nạ này nháy mắt kết hợp lại làm một. Trên cái mặt nạ cũng không có bất cứ dây nối hay dây cột cố định nào, mà cứ như vậy hoàn mỹ áp sát khuôn mặt hắn, cũng tuyệt không rơi xuống. Ngay sau đó, theo một chuỗi tiếng leng keng vang lên liên tiếp, toàn bộ các phụ kiện của bộ giáp cũng đã mặc lên trên người Cơ Động. Mỗi lần có thêm một bộ phận gắn vào, Cơ Động lại cảm thấy ma lực trong cơ thể mình càng trở nên mãnh liệt thêm vài phần. Khi toàn bộ bộ giáp đã được mặc hoàn chỉnh, cảm giác hòa hợp như nước với sữa làm cho hắn cảm thấy toàn thân choáng đầy ma lực ba động nóng bỏng, có loại cảm giác toàn thân hưng phấn muốn toàn lực chiến đấu.

Tốc độ vận chuyển của luồng Âm Dương Lốc Xoáy chợt tăng lên vài phần, tốc độ hấp thu ma lực từ bên ngoài rõ ràng tăng lên vài phần. Khi hắn rót ma lực vào trong bộ áo, rót vào Cực Âm Chi Hỏa, bộ giáp sẽ biến thành màu đen, rót vào Cực Dương Chi Hỏa, bộ giáp biến thành màu đỏ. Không rót vào bất cứ loại ma lực nào, bộ giáp sẽ tự động khôi phục lại bộ dáng màu đỏ sậm không chút tì vết.

Mặc dù bộ giáp bao trùm cơ hồ toàn bộ tất cả các đốt ngón tay của hắn, nhưng lại hoàn toàn không gây cho hắn bất cứ cảm giác trì trệ nào. Mặc dù bản thân trọng lượng bộ giáp không nhẹ, nhưng khi mặc trên người nhiều nhất cũng chỉ giống như là mặc một bộ quần áo bình thường mà thôi, sức nặng mà nó gây ra

trên người Cơ Động, ít hơn rất nhiều so với trọng lượng vốn có của nó.

Ngắm nhìn bộ áo giáp bao trùm thân thể Cơ Động, Chúc Diễm có chút ngây dại nói:

- Sau vạn lần gấp đúc, ta mới phát hiện, dung lượng khối kim chúc kia cũng không đủ để chế tác trọn vẹn một bộ toàn thân Trọng khải giáp, rơi vào đường cùng, ta đành phải chế tác nó thành Khinh khải giáp, chỉ bảo hộ những bộ phận trọng yếu nhất của cơ thể mà thôi. Những Khinh khải giáp thông thường còn cần phải có da thuộc để gắn kết với nhau, nhưng bộ giáp này của người hoàn toàn không cần, bởi vì người có Chu Tước Nội Giáp bảo hộ. Bộ giáp này, ta thiết kế chính là công phòng nhất thể. Nhìn bên ngoài, nó không có khảm bất cứ Tinh Hạch, Tinh Miện gì, nhưng trên thực tế, vì hoàn thành việc đúc nó, đến lúc gấp đúc vạn lần, ta đã sử dụng hơn trăm khối Tinh Hạch trên lục giai cấp bậc, nghiền nát thành bột phần hòa tan vào trong đó, lấy một quả Tinh Hạch Bính Hỏa thập giai cùng với một quả Tinh Hạch Đinh Hỏa thập giai làm trung tâm, đem những ma lực trong toàn bộ đám Tinh Hạch kia dung nhập vào trong bộ giáp. Ta cũng không biết Ngũ Hành Pháp Trận, chỉ có thể thông qua phương pháp này mới làm ổn định và hoàn toàn kích phát ra thuộc tính ma lực của bộ giáp. Chỉ cần mặc nó, tốc độ khôi phục ma lực bản thân người sẽ tăng lên năm mươi phần trăm. Lực công kích và phòng ngự tự nhiên cũng sẽ tăng lên rất nhiều. Khi người rớt vào nó ma lực trên ba quan, bộ dáng chân chính của nó lúc đó mới hoàn toàn triển hiện ra. Chẳng những nó có thể giúp người phòng ngự, cũng đồng thời sẽ hóa thành vũ khí công kích vô cùng mạnh mẽ.

273. Chương 137 Thứ Thần Khí, Quân Ma Âm Dương Khải (hạ)

- Về phần mặt nạ, là ta sau khi cẩn thận nghiên cứu kỹ mới quyết định chế tạo. Trên Thánh Tà Chiến Trường, người chẳng những vừa phải đối mặt với công kích của địch nhân, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đám đệ tử của Thiên Can Học Viện đánh lén. Có cái mặt nạ này, không ai có thể nhận ra người là ai. Mang nó trên mặt, người luôn luôn là kẻ thần bí. Hơn nữa, cái mặt nạ này có thể khiến cho người bất cứ lúc nào cũng có thể bảo trì thanh tĩnh, vừa có thể bảo hộ cho mặt. Lớp bảo hộ cặp mắt, chính là dùng một loại ngọc tên là Huyết Sắc Minh Dạ Long Giác tạo thành. Bất luận là dưới tình huống ánh sáng như thế nào đi nữa, cũng có thể giúp người nhìn thấy rõ từng chi tiết. Khuyết điểm duy nhất của nó chính là khi mang theo nó, cảnh vật trước mắt người cũng chỉ có một màu đỏ nhạt. Tiểu đệ đệ, sau khi trở về ta sẽ dần dần giúp người hoàn thiện bộ giáp này, cuối cùng sẽ thực sự trở thành một bộ toàn thân giáp khải. Hiện tại ta

Nghe xong Hứa sư huynh nói, sắc mặt Phất Thụy mới dịu bớt vài phần:

- Sư huynh, ta còn tưởng rằng ngay cả ngươi cũng không thừa nhận ta là huynh đệ nữa chứ.

Hứa sư huynh tức giận nói:

- Tiểu tử thú nhà ngươi chắc muốn ăn đòn. Đừng tưởng là ngươi đã đột phá bảy quan thì ta sẽ không dám đánh ngươi a. Mau theo ta xuống đây nhanh lên. Có mấy người chúng ta ở đây, cho dù là đích thân Viện trưởng đến đây bắt ngươi cũng cần phải cân nhắc cẩn thận nữa là. Là ai đã từng trải qua thập tử nhất sinh trên Thánh Tà Chiến Trường cơ chứ? Không cần nói nhiều nữa, Lục Long chúng ta lần này tụ hợp lại, tối nay nhất định phải uống một trận không say không về mới được.

Phất Thụy ha ha cười, nói:

- Được thôi. So về thực lực ta không bằng mấy vị sư huynh, luận về tửu lượng, năm người các ngươi cứ đến đây, hai sư huynh đệ chúng ta sẵn sàng bồi tiếp.

276. Chương 139 Lục Long Quang Huy (thượng)

- Phất Thụy, vị này chính là tiểu sư đệ ngươi, kẻ đã từng suýt chút nữa khiến cho xảy ra Chí Tôn Chi Chiến hay sao? Ngươi còn chưa giới thiệu qua với vị huynh a! Lần này các ngươi cùng đến đây, chẳng lẽ...

Sắc mặt Phất Thụy trầm lại:

- Đây là Tiểu sư đệ của ta, Cơ Động. Hứa sư huynh, tính tình của ta chẳng lẽ ngươi còn chưa biết sao? Mục đích của chúng ta lần này đến đây chỉ có một, chính là ra trận giết địch. Cái gì mà tranh quyền đoạt lợi đối với chúng ta mà nói cũng không hề quan hệ. Ai dám nói ta là phản đồ? Được! Kêu hắn đến đây trực tiếp đối mặt với ta. Sư huynh đệ chúng ta sẵn sàng bồi tiếp.

Hứa sư huynh gật gật đầu, nói:

- Có những lời này của ngươi là đủ rồi. Ai dám ngăn cản các ngươi gia nhập Thánh Tà Chiến Trường lần này, chính là đối đầu với Lục Long chúng ta. Đi, đi thôi, xuống dưới rồi nói tiếp.

Vừa nói xong, chỉ thấy đầu Ngân Long dưới chân hắn chợt trở mình, tựa hồ như chỉ lòi hơi vẩy khê cặp cánh một chút, đã giống như một khối Lưu Tinh màu bạc biến mất không thấy đâu.

- Tiểu sư đệ, người này là hảo bằng hữu của ta, tên là Hứa Vĩnh Long. Năm năm trước hắn cũng đã là cường giả cấp bậc Bảy quan Thiên Sư, là một trong mấy vị Phó đoàn trưởng của Thiên Can Quân Đoàn chúng ta. Xưng hiệu Vân Long, Canh Kim Hề. Đầu Vân Long kia của hắn mặc dù thân thể nhỏ nhất trong Long tộc, cũng chỉ có thực lực cấp bậc Thất giai, nhưng lại là chủng loại có tốc độ nhanh nhất. Lúc hắn chưa đến năm mươi tuổi, trên Thánh Tà Chiến Trường tuyệt đối là nhân vật khiến cho đối thủ đau đầu nhất. Thông thường sẽ ở những nơi ít có khả năng xuất hiện nhất tiến hành đột kích đối thủ. Ở nơi này hắn tuyệt đối là thành viên kỳ cựu, đã trấn thủ ở đây mấy chục năm. Hắn cùng với ba vị Phó đoàn trưởng khác, cộng thêm Đoàn trưởng và ta, hợp lại thành Lục Long Quang Huy. Ta còn có một xưng hiệu khác, gọi là Lôi Long. Sáu người chúng ta đều là Long Kỳ Ma Sư. Trong tên năm người bọn họ đều có một chữ Long, đáng tiếc cũng không phải là Ngũ Hành đồng chúc tính, nếu không khi liên thủ, thực lực sẽ càng cường hãn hơn rất nhiều. Mặc dù là vậy, nhưng ở nơi này bọn họ đều có thực lực chủ đạo nhất. Cho dù là các Đồng sư của Thiên Can Học Viện cũng phải nể mặt bọn họ vài phần. Dù sao bọn họ cũng đã đem nửa đời mình đặt ở nơi đây. Luận về tước vị, năm người bọn họ đều là Công Tước ở các quốc gia. Thân phận vô cùng tôn quý.

Vừa nói, Tử Lôi Diệu Thiên Long đã thu liễm hai cánh, hạ xuống mặt đất. Nơi nó hạ cánh, đúng là trước mặt những lều trại màu vàng kim của Thiên Can Quân Đoàn. Trên không trung, mây đen cũng đã theo Phất Thụy thu liễm khí tức mà biến mất, khôi phục lại cảnh tượng trời xanh mây trắng như trước.

Hứa Vĩnh Long sớm đã ở đó chờ hắn, đầu Ngân Long của hắn cũng đã biến mất không thấy. Đồng dạng chờ ở nơi đó còn có thêm ba người nữa, nhìn qua đều khoảng năm, sáu mươi tuổi. Tuy rằng bộ dáng mọi người cũng không giống nhau, nhưng đều toát ra khí tức đặc thù của chính mình, ánh mắt thâm thúy, nhìn không ra nông sâu. Không hề nghi ngờ, bọn họ đều có thực lực vô cùng cường đại.

Phất Thụy nắm tay Cơ Động từ trên lưng Tử Lôi Diệu Thiên Long nhảy xuống, rất nhanh tiến lên vài bước, hướng tới ba gã trung niên kia hành lễ, nói:

- Phất Thụy bái kiến ba vị sư huynh. Các người sao lại tập trung hết ở đây vậy?

Một gã trung niên, khuôn mặt thon dài phong cách trầm ổn đứng ngoài cùng bên trái, đầu tóc cắt ngắn, ánh mắt linh mẫn, ha hả cười, nói:

- Người quây một trận kinh phách trên không trung như vậy, chúng ta làm sao lại không biết được chứ? Mau giới thiệu vị Tiểu sư đệ này với chúng ta đi.

Phất Thụy gật gù đầu, chỉ về phía Cơ Động, nói với bốn người trước mặt:

- Đây chính là Tiểu sư đệ của ta, cũng là quan môn đệ tử của sư phụ ta, tên là Cơ Động.

Cơ Động hơi hơi cúi đầu, xem như là làm lễ ra mắt, nhưng cũng không có mở miệng nói chuyện.

Phất Thụy nói:

- Bốn vị sư huynh này đều là Phó Đoàn Trưởng của Thiên Can Quân Đoàn, cũng là các Đại công thần trấn thủ biên cương. Hứa Vĩnh Long sư huynh, xưng hiệu Vân Long, thành danh về tốc độ, vừa rồi ta đã giới thiệu với người. Vị này là Đỗ Khuông Long sư huynh, tên hiệu Sư Long, Giáp Mộc Hệ.

Phất Thụy chỉ tay sang vị trung niên nhân vừa rồi mới lên tiếng.

Cơ Động nhìn chăm chú sang vị trung niên nhân tướng mạo bình thường này, nhìn qua khiến người ta có cảm giác khí tức thanh tao nho nhã.

Hứa Vĩnh Long cười hắc hắc, nói:

- Hắc là tên biến thái. Người ngàn vạn lần không được vẽ ngoài của hắc làm cho mê hoặc a. Người này một khi chiến đấu, chẳng khác nào một kẻ điên cả. Cho nên bình thường chúng ta vẫn gọi hắc là Tên cầm thú.

Đỗ Khuông Long cả giận nói:

- Lão Hứa, không phục phải không? Không phục thì ta và người đấu nhau một trận đi.

Hứa Vĩnh Long hừ một tiếng:

- Người đuổi kịp ta rồi hãy nói đi.

Phất Thụy ha ha cười, nói:

- Đỗ Khuông Long sư huynh có danh xưng khác là Công Kích Chi Vương, khi công kích thì nói thể nào cũng không nhìn ra là Giáp Mộc Hệ ma se. Ta vẫn cho là, hắc nên thuộc Bính Hỏa Hệ chúng ta mới đúng.

- Phất Thụy, tiểu tử nhà ngươi tệ quá đi, còn không mau giới thiệu người ta đi chứ.

Một gã trung niên nhân khác đứng bên cạnh Đỗ Khuông Long đột nhiên nói ra một câu khiến cho Cơ Động ngạc nhiên không nói nên lời. Thanh âm của người này so với nữ tử còn thánh thót hơn vài phần, nhất là khi hắc nói chuyện, tay hắc còn cố ý nặn ra một cái Lan Hoa Chỉ nữa. Nhìn qua chẳng khác nào là đang làm nũng. Hai người đứng bên cạnh hắc bất giác lùi ra một bước, làm ra bộ dáng không dám gần gũi. Hứa Vĩnh Long lại đưa tay bịt miệng, tựa hồ như là muốn ối vậy.

Trên mặt Phất Thụy cũng không khỏi co giật một cái, nói:

- Tiểu sư đệ, vị này chính là Kim Trạch Long sư huynh, xưng hiệu Kim Long, Tân Kim Hệ. Lấy ma kỹ thiên biến vạn hóa cùng với công kích cực hạn mà thành danh.

Thẳng thắn mà nói, vị Kim Trạch Long này nếu chỉ nhìn bên ngoài mà đánh giá, thật đúng là hoàn mỹ không chút tỳ vết. Tướng mạo cũng thuộc dạng anh tuấn nhất hạng, làn da trắng hồng, mày liễu mắt phượng, một đầu tóc dài màu vàng kim càng tô điểm thêm vẻ hoàn mỹ. Thế nhưng hắc vừa mở miệng nói chuyện, lập tức phá tan vẻ hoàn mỹ trên gương mặt của hắc. Thật là khiến người ta chịu không nổi.

Kim Trạch Long bất mãn nhìn mọi người, trên mặt không khỏi toát ra một tia ai oán:

- Người ta cũng đâu muốn như vậy đâu. Nhưng mà, người ta vốn là tiên thiên Chín phần chín Âm Kim thuộc tính, âm khí nặng nề, ta cũng không thể nào thay đổi được mà. Ai da! Tiểu huynh đệ, da mặt người đẹp quá a!

Nghe Kim Trạch Long nói mấy câu đầu, trong lòng Cơ Động không khỏi giật mình. Chín phần chín Âm Kim thuộc tính, cái này có thể nói gần như là Cực Hạn Thuộc Tính. Chỉ mỗi điểm này thôi, cũng đủ thấy vị trung niên ẻo lả này của Quang Huy Lục Long tuyệt đối có thực lực không tầm thường. Chỉ là khi nghe đến câu cuối cùng của Kim Trạch Long, hắn thật sự có chút chịu không nổi, sắc mặt một trận trắng bệch, vội vàng quay mặt đi chỗ khác.

- Khụ khụ, để ta tự giới thiệu đi vậy. Trạch Long, người im lặng chút đi.

Gã trung niên cuối cùng lên tiếng. Người này thân hình cao lớn, không hề thấp hơn Phát Thụy, một đầu tóc màu đỏ rực cắt ngắn, dựng thẳng đứng, nhìn qua có vài phần giống như Tật Nhĩ, hảo huynh đệ của Cơ Động. Chỉ là thân thể hắn càng khô vỹ hơn vài phần mà thôi.

- Ta tên Kim Chúc Long, xưng hiệu Hỏa Long, Bính Hỏa Hệ. Ta đã từng là đệ tử của Chúc Dung sư phụ lúc còn học ở Học viện, bất quá chỉ là ký danh đệ tử mà thôi. Nếu tính lại, ta cũng có thể xưng là sư huynh của người. Đương nhiên, ở trong mấy người đứng ở đây, thực lực của ta là kém nhất, không đáng nhắc đến.

Phát Thụy ha ha cười, nói:

- Kim sư huynh, người rõ ràng là châm chọc ta a! Ta nhớ không lầm mà nói, năm năm trước huynh cũng đã là bảy quan a. Mấy chữ kém cõi nhất, nói thế nào cũng không tới phiên người a!

Kim Cốc Long nghiêm mặt nói:

- Không, xét thực lực tổng hợp, ta khẳng định không bằng người. Hỏa Long của ta phẩm giai thấp, không bằng Tử Lôi Diệu Thiên Long của người.

Phát Thụy nói:

- Kim sư huynh, người vẫn cứ giữ mãi bộ dáng nghiêm trang như xưa a!

Kim Cốc Long tức giận nói:

- Trạch Long đã ẻo lả như vậy, ta mà còn không nghiêm trang đứng đắn một chút, thanh danh Lục Long chúng ta chẳng phải là liền xong đời hay sao.

Phát Thụy quay sang Cơ Động:

- À đúng rồi. Kim Cốc Long sư huynh và Kim Trạch Long sư huynh chính là hai anh em ruột đó. Kim Cốc Long sư huynh là huynh trưởng.

277. Chương 139 Lục Long Quang Huy (hạ)

Cơ Động giật mình không khỏi há hốc miệng. Bất luận ở phương diện nào, hắn cũng không nhìn ra được chỗ nào giống nhau của hai kẻ được gọi là anh em ruột này.

Kim Trạch Long lại mở miệng:

- Người ta lớn lên giống mẹ, Cốc Long lớn lên giống cha. Thuộc tính của hai người chúng ta cũng một người thừa hưởng từ cha một người thừa hưởng từ mẹ. Bề ngoài hai người cũng vì vậy mà khác nhau. Tiểu huynh đệ, làn da người quả thật đẹp lắm. Ta vô cùng hâm mộ đó.

Cố nén cảm giác muốn nôn mửa, Cơ Động theo bản năng lui về phía sau một bước. Hai người Vân Long cùng Sư Long đứng bên cạnh đã nhìn không nổi cười to thành tiếng.

Phát Thụy bắt đầu đi lắc lắc đầu, nói:

- Trạch Long sư huynh, người tha cho Tiểu sư đệ ta đi. Lần này hắn phải theo ta gia nhập Thánh Tà Chiến Trường đó.

Ánh mắt Tứ Long đồng thời sững sờ một chút. Đỗ Khuông Long trầm giọng nói:

- Phát Thụy, chuyện của các người ta cũng từng nghe nói qua. Ba trăm người gia nhập Thánh Tà Chiến Trường lần này cũng đã được xác định xong. Người dẫn đầu chính là Dạ Tâm. Tuy rằng ta không biết Cơ Động làm cách nào có thể giết chết được Cơ Dật Phong. Nhưng người không được quên, Cơ Dật Phong chính là người kế vị duy nhất của hoàng thất Trung Thổ Đế Quốc. Thù này có thể nói là sâu hơn biển. Ở bên ngoài, còn có uy áp của hai vị đại Chí Tôn tiền bối, không ai dám làm gì hấn. Nhưng mà, trên Thánh Tà Chiến Trường chẳng ai nói trước được chuyện gì cả. Người cũng đừng quên, một khi tiến vào Thánh Tà Chiến Trường, hai huynh đệ các người cũng sẽ bị tách rời ra. Người từng hai lần tiến vào trong đó, tự nhiên hiểu rõ sự nguy hiểm tồn tại trong Thánh Tà Đảo. Chuyện hấn gia nhập Thánh Tà Chiến Trường lần này, hai vị Chí Tôn tiền bối có biết hay không?

Phát Thụy mỉm cười, nói:

- Không có sự cho phép của Sư tổ, ta làm sao dám mang Tiểu sư đệ đến đây chứ. Các vị sư huynh cứ yên tâm đi. Hiện tại trong Thiên Can Học Viện, cho dù là Âm Dương Học Đường cũng vậy, chỉ sợ cũng không còn người nào có thể chiến thắng được vị Tiểu sư đệ này của ta đâu, cho dù đánh lén cũng vậy.

Kim Cốc Long có chút không dám tin, nói:

- Phát Thụy, vị Tiểu sư đệ này của người năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

Phát Thụy liếc mắt sang Cơ Động một cái. Cơ Động nói:

- Mười sáu tuổi.

Kim Cốc Long còn muốn nói thêm gì nữa, Hứa Vĩnh Long đứng kế bên đã mở miệng nói:

- Lão Kim, người đừng hỏi nhiều nữa. Nếu Thắng Quang Miện Hạ đã quyết định rồi, còn cần chúng ta phải nghi ngờ hay sao? Phát Thụy, chuyện này các người yên tâm, có mấy người chúng ta hỗ trợ, bên kia mặc dù có Thủy Đồng Sư và Đông Đồng Sư của Giáp Mộc Hệ, cũng không thể nào ngăn cản các người gia nhập Thánh Tà Chiến Trường lần này đâu. Đại cục là quan trọng nhất. Nha đầu Dạ Tâm kia mặc dù vài năm gần đây cũng có tiến bộ không nhỏ, nhưng nếu so sánh với người vẫn còn kém rất xa.

Nghe đến cái tên Dạ Tâm, sắc mặt Phát Thụy rõ ràng trở nên buồn bã vài phần, trong ánh mắt cũng hiện ra một tia quang mang kì dị. Tuy rằng biến hóa xảy ra chỉ trong nháy mắt, nhưng Cơ Động đứng bên cạnh hấn vẫn nhìn ra được.

Phát Thụy ha ha cười, nói:

- Như vậy chuyện tiến vào Thánh Tà Chiến Trường lần này nhờ vào các vị sư huynh vậy. Hấn là còn khoảng bảy, tám ngày nữa. Bất luận nói thế nào, tối nay nhất định phải kêu Tổng sư huynh đến, chúng ta không say không về a!

Hứa Vĩnh Long cười hắc hắc, nói:

- Cho dù người muốn chạy cũng không chạy được. Ta đã nghe nói qua, tiểu tử nhà người đã thăng cấp lên Cửu Tinh Điều Tử Sư rồi đúng không? Đã đạt cấp bậc Tửu Thần rồi a.

Phát Thụy mỉm cười, nói:

- Hóa ra Hứa sư huynh vẫn không quên đi rượu của ta a! Chuyện bình thường mà.

Vừa nói hấn vừa mở lớn hai mắt nhìn sang Cơ Động. Nhưng mà, bất luận hấn che dấu như thế nào, Cơ Động cũng nhớ rất rõ ràng một khắc khi nãy, một tia bi thương đã hiện lên từ đáy mắt Phát Thụy.

o0o

Cơ Động và Phát Thụy được an bày ở tại một trong các doanh trường hàng đầu trong các doanh trường màu vàng kim. Hiện tại trời còn sớm, sau khi an bày hai người bọn họ xong, bốn vị Long Kỳ ma sư kia đều tắt bật chuẩn bị mọi việc cho Thánh Tà Chi Chiến. Thánh Tà Thông Đạo sắp mở ra, đây là lúc bận rộn nhất trong mỗi năm năm của mấy người bọn họ.

o0o

- Sư huynh.

Cơ Động gọi Phát Thụy.

- Sao?

Phát Thụy lúc này đang nằm trên giường của hắn, quay mặt vào trong vách. Trong lều trại màu vàng kim này, mọi thứ vật dụng đều vô cùng đầy đủ, hơn nữa đều là hàng tốt nhất.

Cơ Động ngồi trên giường của mình, nói vọng sang:

- Có phải người đang nhớ Dạ Tâm sư tỷ hay không?

Giọng Phát Thụy lạnh lùng:

- Ta nhớ ả làm gì? Chỉ là người tình một đêm của ta mà thôi.

Cơ Động nói:

- Sư huynh, giữa hai sư huynh đệ chúng ta, người cần gì phải che dấu cơ chứ? Ta nhìn ra được, người đối với Dạ Tâm sư tỷ có cảm tình không nhỏ, chỉ là bản thân người không muốn thừa nhận mà thôi. Lần trước lúc ở Liên Nghị Vũ Hội ta cũng đã nhận ra rồi. Đôi khi, người cần phải nhìn xuyên qua bề ngoài của một thứ để nhìn thấu bản chất của nó mới được, không được kết luận quá sớm, lại càng không nên tự mình cố tình che dấu đi tâm nhãn của mình.

Phát Thụy cũng không có hé răng. Một lúc lâu sau, hắn mới nhàn nhạt nói:

- Ở nơi này, Ngũ Long Quang Huy mới là người quyết định mọi chuyện. Vốn theo tính toán ban đầu của ta, đợi trong Học viện tìm ra người kế thừa vị trí thủ tịch của ta, ta cũng sẽ đến nơi này, cũng nắm vị sư huynh hợp lại, liên thủ trấn giữ biên cương. Bên trong Ngũ Long, ngoại trừ Đoàn Trưởng, xưng hiệu là Thạch Long Tổng Thụy Long sư huynh ra, thực lực mạnh nhất kỳ thật chính là Kim Trạch Long sư huynh. Người ngàn vạn lần không được để bề ngoài ảo giả của hắn đánh lừa. Kim Trạch Long sư huynh đối với phương diện khổng chế ma lực, ngay cả sư tổ cũng đã từng khen ngợi qua, đã đạt đến trình độ cực hạn. Vừa có thể khổng chế ma lực toàn diện vừa có thể khổng chế ma lực phân tán. Hắn cũng là vị cường giả thứ hai, ngoại trừ Tổng sư huynh ra, đạt đến cấp bậc tám quan thực lực. Là cao thủ cấp bậc Thiên Tôn trẻ nhất đến thời điểm hiện tại. Thiên phú chín phần chín Âm Kim thuộc tính, hắn rất có thể sẽ trở thành vị Chí Tôn cường giả tiếp theo. Mà Đoàn trưởng Tổng sư huynh, thì được mọi người xưng tụng là người thừa kế tiếp theo của Bắc Đẩu Cơ Trường Tín Miện Hạ. Năm năm không gặp, ma lực của hắn phỏng chừng đã cực kỳ tiếp cận thực lực Cửu Quan rồi. Tổng sư huynh năm nay cũng đã hơn bảy mươi tuổi, tuy rằng không thuộc hoàng thất nhất mạch của Trung Thổ Đế Quốc, nhưng địa vị của hắn trong Trung Thổ Đế Quốc cũng đủ để so sánh với Bình Đẳng Vương. Chẳng những hắn được ban thưởng, phong cho chức Đại Công Tước, hơn nữa bản thân lại là một trong Tam Đại Nguyên Soái của Trung Thổ Đế Quốc. Toàn bộ đại quân của Trung Thổ Đế Quốc đóng ở nơi này hoàn toàn thuộc quyền điều khiển của hắn. Là một nhân vật cực kỳ lợi hại. Mặc dù hiện tại ta đã đột phá bảy quan, nhưng đem ta gộp chung với danh xưng của năm vị sư huynh, chẳng qua chỉ là gắn thêm cho đủ số mà thôi. Năm vị sư huynh đều đã từng là thủ tịch trước đây của Âm Dương Học Đường. Hứa Vĩnh Long sư huynh, Kim Cốc Long sư huynh, Đỗ Khuông Long sư huynh, ba vị này độ tuổi xấp xỉ nhau, năm xưa bởi vì tranh đoạt vị trí thủ tịch Âm Dương Học Đường, đã từng thách đấu lẫn nhau không biết bao nhiêu lần mà nói. Có năm vị sư huynh này hỗ trợ, người Thiên Can Học Viện tuyệt đối không dám ngăn cản chúng ta tiến vào Thánh Tà Chiến Trường.

Nghe Phát Thụy cố tình chuyển đề tài, giảng giải về Lục Long Quang Huy, Cơ Động cũng không nói thêm gì nữa, chỉ yên lặng lắng nghe. Trấn thủ ở nơi này, nếu trong đội ngũ ma sư mà không có vài vị cường giả, đó mới là chuyện lạ. Ngũ Long Quang Huy, không thể nghi ngờ chính là nắm trụ cột chính ở đây.

- Phát Thụy, người có trong đó không?

Đúng lúc này, một thanh âm mềm mại đáng yêu chợt từ bên ngoài doanh trướng vang lên. Nghe đến thanh âm này, Phát Thụy vốn đang giảng giải cho Cơ Động nghe về Ngũ Long Quang Huy, sắc mặt chợt cứng đờ lại, từ trên giường ngồi bật dậy. Sắc mặt hắn trầm lại, cao giọng nói:

- Người đến đây làm gì?

278. Chương 140: Tiếp Nhận Thủ Tịch (thượng)

- Không mời ta vào trong sao?

Dạ Tâm nhẹ nhàng nói.

Thần sắc trong mắt Phát Thụy không ngừng biến hóa. Cơ Động đứng dậy, nói:

- Sư huynh, ta ra ngoài một chút.

Phát Thụy có chút phiền não, vung tay lên, nói:

- Không, người ở lại đây.

Nói xong câu đó, Lôi Đế trước giờ vẫn luôn kiên cường, bá đạo, lúc này cũng thoáng do dự một chút, quay sang ngoài lều, nói:

- Dạ Tâm, người vào đi.

Cơ Động bất đắc dĩ ngồi xuống. Cửa lều mở lên, Dạ Tâm dáng người cao, thon thả bước vào. Lúc này nàng ta cũng không mặc bộ váy dài màu tím thường ngày của nàng ta, mà là một bộ lễ phục màu tím trang trọng, càng ôm sát thân thể thon thả động lòng người của nàng ta. Thật sự mới nhìn khiến người ta mê người, giống như một quả lê mọng nước, chờ người ta tới cắn. Chỉ có điều thần sắc nàng ta có chút trắng bệch, từ gương mặt có thể nhìn ra nội tâm nàng ta đang thập phần bất ổn. Với tu vi Đại Tông Sư hơn năm mươi cấp của nàng ta mà còn toát ra thần sắc như thế, đủ thấy tâm tình của nàng ta lúc này thế nào.

Phát Thụy lạnh nhạt nói:

- Người không cần ở chỗ này làm bộ làm tịch. Có việc gì nói mau đi.

Dạ Tâm nhìn Phát Thụy, trong mắt toát ra một tia u oán nồng đậm. Khẽ cắn môi dưới, nói:

- Tất cả mọi người trong Thiên Can Học Viện đều muốn người quay về, chủ trì đại cuộc. Chỉ có người mới có thể đảm nhiệm vị trí thủ tịch.

Phát Thụy cười lạnh một tiếng:

- Bây giờ mới nhớ đến ta hay sao? Sao lúc Cơ Dật Phong chết đi, đám người các người không ai dám đứng ra bênh vực cho Tiểu sư đệ ta? Mỗi người các người đều chỉ biết lo cho thân mình. Người trở về nói cho bọn họ biết, ta là ta, các người là các người. Ta đúng là sẽ tiến vào Thánh Tà Chiến Trường, nhưng tuyệt không có quan hệ gì với Thiên Can Học Viện các người. Người về đi.

Dạ Tâm vội la lên:

- Phát Thụy, người nhẫn tâm nhìn mọi người chết không có chỗ chôn trên Thánh Tà Chiến Trường hay sao? Không có người dẫn dắt, những người có thể sống sót trở ra, chỉ sợ không còn được một phần ba.

Phát Thụy đột nhiên đứng lên. Thân thể khôi vĩ hùng tráng cao hơn hai thước của hắn cùng với thân thể thon dài tinh tế của Dạ Tâm làm thành thế đối lập. Khí thế cường hãn của Lôi Đế phát ra khiến cho Dạ Tâm theo bản năng lui về sau một bước, có chút không dám trực tiếp nhìn thẳng vào ánh mắt giống như hút hồn người khác của Phát Thụy.

Phát Thụy lạnh lùng nói:

- Người nhớ kỹ cho ta. Từ giờ trở đi, Âm Dương Học Đường và ta không còn bất cứ quan hệ gì nữa. Sống chết của các người lại càng không quan hệ gì đến ta. Từng ấy năm tới nay, người nghĩ rằng ta còn không biết gì hay sao? Các người âm thầm liên hợp lại muốn lật đổ ta, chẳng qua là các người còn chưa dám có hành động gì mà thôi. Đến lúc gia nhập Thánh Tà Chiến Trường mới nghĩ đến tác dụng của ta sao? Người trở về đi, về sau cũng đừng để cho ta gặp lại người nữa. Có gia nhập Thánh Tà Chiến Trường hay không, là chuyện của các người.

Dạ Tâm cả giận nói:

- Chẳng lẽ người muốn nhìn thấy chúng ta thua trong lần Thánh Tà Chi Chiến lần này hay sao? Không có người thống lĩnh, những cao thủ đóng quân ở nơi này, có bao nhiêu người nghe ta điều khiển? Chức vị thủ tịch này của ta bất quá chỉ là thùng rỗng kêu to mà thôi. Những người gia nhập Thánh Tà Chi Chiến Trường chẳng ai thèm nghe ta điều khiển, căn bản không thể trong thời gian ngắn tập hợp được lực lượng. Đừng nói là mọi người có thể còn sống để trở ra hay không, Thánh Tà Thiên Bình chắc chắn sẽ nghiêng về phía Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục. Đó hẳn là kết quả mà người muốn nhìn thấy phải không? Trong lòng ta, Lôi Đế Phát Thụy là nam tử hán đỉnh thiên lập địa. Đúng vậy, người nói không sai, đúng là chúng ta muốn hợp lại lật đổ người. Nhưng người có biết nguyên nhân là vì sao hay không? Chính là bởi vì người quá cường đại đi, cường đại đến mức khiến cho người khác không có cơ hội trở mình. Thực lực của người mặc dù rất cường đại, nhưng tính cách quá bảo thủ. Người có từng nghĩ qua hay không, lúc trước mặc dù sự phụ tá dẫn dắt ta phải theo đuổi người, thế nhưng với tính cách cùng với địa vị của ta trong Âm Dương Học Đường, nếu không phải vì thực sự yêu thích người, ta sẽ đem hết tất cả dâng hiến cho người hay sao? Người thế nhưng ngay cả một cơ hội cho ta giải thích cũng không có, liền vứt bỏ ta một cách thẳng thừng. Ta chính là muốn đối phó người, muốn thống lĩnh các sư huynh đệ khác cùng nhau đánh bại người, muốn nhìn bộ dáng thất bại của người. Chỉ là tên nhu nhược Cơ Dật Phong kia căn bản là không dám cùng người đối mặt. Hắn còn đòi đụng chạm ta sao? Nằm mơ đi. Chết rất tốt, chết rất sướng khoái. Phát Thụy, ta có thể tạm thời quên đi mối sỉ nhục của người cùng tất cả mọi chuyện khác, đến đây cầu xin người trở lại chưởng quản Âm Dương Học Đường, nguyên nhân là vì cái gì? Bản thân đã từng hai lần là thủ tịch, chẳng lẽ người lại không hiểu rõ hay sao? Thánh Tà Chi Chiến, cũng không phải chuyện của mình người, cũng không phải chuyện của mình ta, mà là an nguy của toàn bộ đại lục. Bất luận là có cừu hận gì, chúng ta cũng đều nhất thiết phải gác qua một bên. Cho dù là sau khi Thánh Tà Chi Chiến kết thúc, người muốn tìm ta trả thù, ta cũng chấp nhận tất cả, mặc người xử lý.

Phát Thụy nghe Dạ Tâm nói, thần sắc thủy chung không hề có bất cứ biến hóa gì, vẫn vô cùng cứng rắn, lạnh lẽo, cường hãn. Mãi đến khi Dạ Tâm nói ra bốn chữ cuối cùng, mặc người xử lý, lông mày hắn mới hơi nhướng lên một chút:

- Sau khi kết thúc Thánh Tà Chi Chiến Trường, người mặc tình ta xử lý sao?

Dạ Tâm ưỡn thẳng bộ ngực cao ngất, không chút do dự, nói:

- Không sai, mặc người xử lý.

Phát Thụy gật gật đầu:

- Được, một lời đã định.

Vừa nói, hắn vừa duỗi thẳng tay phải của mình ra, Dạ Tâm rất nhanh xòe bàn tay ra đánh lên đó một cái, trên mặt toát ra thần sắc thoải mái, hiển nhiên là thả lỏng rất nhiều.

- Người biết có thể tìm được chúng ta ở đâu. Ta đi trước.

Nói xong nàng ta mới xoay người bỏ đi. Trước khi rời khỏi doanh trướng, trên mặt Dạ Tâm toát ra một tia thần sắc giảo hoạt, trong lòng thầm nghĩ: Phát Thụy ơi Phát Thụy, ta không mặc cho người xử lý, thì còn cách nào khác còn có thể thể hiện tâm ý chân chính của ta nữa chứ? Người biết không, hôm trước tại vũ hội, ánh mắt của người đã bắn đúng người rồi.

Dạ Tâm rời khỏi, Phát Thụy thế nhưng vẫn đứng yên tại chỗ, tựa hồ như đang suy nghĩ về chuyện gì đó. Một lúc lâu sau, hắn mới chậm rãi xoay người lại, ngồi trở lại trên giường của mình, thở dài một tiếng:

- Lại mắc mưu của bọn chúng nữa rồi.

- Mắc mưu?

Cơ Động nghi hoặc hỏi.

Phát Thụy nói:

- Nữ nhân Dạ Tâm này, ta không biết có thể tin tưởng nàng ta được mấy phần. Nhưng có một điều có thể khẳng định là, nàng ta chạy tới đây tìm ta, tuyệt đối là ý của đám Đồng sự kia. Ngoài mặt chỉ có hai gã Đồng sự thống lĩnh Thiên Can Học Viện đệ tử đến đây, nhưng trên thực tế, mỗi lần Thánh Tà Chi Chiến

Trường mở ra, sẽ có vô số cường giả trên đại lục tụ tập về đây. Ngay cả những Chí Tôn Cường Giả như Sư tổ, Sư mẫu của chúng ta cũng sẽ để ý đến động tĩnh ở nơi này. Một khi xuất hiện tình huống đối phương đánh sâu sang đại lục chúng ta, tất cả các cường giả đều sẽ liên thủ lại, lợi dụng ưu thế địa lợi đánh cho đối thủ một đòn phủ đầu. Đó cũng là nguyên nhân chính vì sao hai bên địch ta dù cho có chiếm được ưu thế trên Thánh Tà Chiến Trường cũng không có tiến hành đánh sâu vào. Nhất định là đám Đồng sự đó đã sai bảo Dạ Tâm đến đây thuyết phục ta. Tham gia Thánh Tà Chi Chiến có tổng cộng ba trăm người, mỗi lần các đệ tử Thiên Can Học Viện đến đây tham gia Thánh Tà Chi Chiến, số lượng nhiều nhất cũng không được vượt qua một trăm năm mươi người, số còn lại đều là những cường giả dưới năm mươi tuổi, lựa ra từ những thành viên tinh nhuệ trong Thiên Can Quân Đoàn trước giờ vẫn đồn trú ở nơi này. Chủ lực chân chính trước giờ vẫn là đệ tử Âm Dương Học Đường cùng với người trong Thiên Can Quân Đoàn. Có một điều Dạ Tâm nói không sai, nếu hấn làm Thủ tịch tiến vào Thánh Tà Chiến Trường, những người trong Thiên Can Quân Đoàn tuyệt đối sẽ không nghe theo sự điều kiện của nàng ta. Nàng ta còn chưa có thực lực đủ đến chấn nhiếp chúng nhân.

279. Chương 140 Tiếp Nhận Thủ Tịch (hạ)

- Sư huynh, coi như là người cho nàng ta một cơ hội, cũng là cho mình một cơ hội đi.

Phát Thụy nhìn Cơ Động, đột nhiên ha ha cười, nói:

- Tiểu sư đệ, người làm ta cảm thấy người giống như là cao thủ tình trường vậy a! Bất quá, nói mới nhớ, nữ tử lần trước người dắt đến vũ hội đâu rồi? Nàng ta là mỹ nhân đẹp nhất mà ta từng thấy qua. Trong Âm Dương Học Đường chúng ta không thiếu mỹ nhân, nhưng đứng trước mặt nàng ta, toàn bộ đều phải ảm đạm thất sắc, chỉ có thể dùng mấy chữ Quần Tinh Ứng Nguyệt để hình dung. bộ dáng của các người hôm đó hình như là thập phần thân mật a!

Nghe Phát Thụy nhắc tới Liệt Diễm, mặt Cơ Động không khỏi đỏ lên một chút, gãi gãi đầu, nói:

- Kỳ thật nàng ta chỉ là bằng hữu của ta mà thôi. Hôm đó ta cũng không nghĩ rằng nàng ta sẽ đến. Bất quá cũng chỉ có thể xem như là ta tương tư đơn phương nàng ta mà thôi.

Phát Thụy cười hắc hắc, nói:

- Tiểu sư đệ, còn tương tư đơn phương cái gì nữa? Nam nhân và Nữ nhân, có bao nhiêu chuyện cơ chứ, nói vài câu là xong cả. Người là sư đệ của ta, tiền đồ tương lai không thể hạn lượng, lại là ma sư Cực Hạn Song Hỏa, chẳng lẽ còn sợ người ta không xứng với người hay sao? Nữ nhân tốt khó tìm a! Có được cơ hội thì nên nắm bắt, đừng để lỡ.

Trong lòng Cơ Động âm thầm cười khở, bản thân mình có đủ để xứng đôi với Liệt Diễm không chứ? Đám án ở trong lòng hấn vẫn tuyệt đối là chưa, nhưng hấn làm sao có thể giải thích cho Phát Thụy hiểu đây?

oOo

Bảy ngày sau. Bên bờ biển.

Gió biển từng trận từng trận thổi quét, mang theo hương vị đặc thù của đại dương thổi vào đất liền. Vạn Lôi Cướp Ngục Giới xa xa nhìn qua càng thêm mãnh liệt hơn, sóng biển dập dềnh, đánh vào bờ biển thỉnh thoảng còn phát ra từng tiếng ầm vang.

Lúc này tại ngay sát bờ biển, có ít nhất hơn hai ngàn người đang tụ tập ở nơi đó. Mỗi một người ở đây đều mặc một bộ trang phục màu vàng kim bắt mắt. Mất trăm người đứng ở phía trước, phần lớn đều mặc giáp trụ nghiêm trang.

Cơ Động lúc này đang đứng ở hàng đầu tiên, ngay bên cạnh Lôi Đế Phát Thụy. Hôm nay Phát Thụy có vẻ đặc biệt nổi trội. Màu vang kim là trang phục đại biểu cho Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, những chiến hữu đều mặc cùng một màu như vậy, ngay cả Cơ Động cũng phải thay một bộ y phục như thế, duy chỉ có Phát Thụy là ngoại lệ. Hôm nay toàn thân Lôi Đế được bao trùm bởi một bộ giáp trụ màu lam tím, bộ giáp trụ kia nhìn qua cực kỳ uy mãnh, góc cạnh rõ ràng. Trên mũ giáp còn có mặt nạ phòng thủ, che khuất

khôn mặt Phất Thụy, nhưng cũng không có che dấu được khí tức cường hân đang ùn ùn bốc ra từ trên người hắn.

Trên bàn tay phải của hắn, có cầm một thanh Lôi Đình Chiến Phủ to lớn, dài ước chừng hơn bảy thước. Trên đỉnh búa có hai lưỡi búa sáng choang rộng chừng một thước hai mỗi bên, tựa hồ như ngay cả một tòa núi cao cũng có thể một kích bổ đôi được. Đây chính là trang bị vũ khí ma lực của Phất Thụy. Thiên Lôi Thần Khải cùng với Lôi Đình Chiến Phủ. Phất Thụy sau khi mặc xong trang bị cấp cho người khác một loại cảm giác, chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung: nhân gian hung khí.

Cho dù Ngũ Long còn lại trong Lục Long Quang Huy đều đang đứng bên cạnh hắn, khí thế cũng không cách nào so sánh được với Lôi Đế. Ngay cả gió biển thổi vào cũng phải xẹt qua hai bên thân thể hắn, tựa hồ như không muốn va chạm ngay mặt vậy.

Trong số Lục Long Quang Huy, ngoại trừ Tứ Long mà Cơ Động đã quen biết trước ra, Đoàn trưởng Thiên Can Quân Đoàn Thạch Long Tổng Thụy Long rốt cuộc cũng đã xuất hiện. Dáng người Tổng Thụy Long trung bình, tướng mạo anh tuấn.

Thần sắc trên mặt hắn cũng tựa như xưng hiệu của hắn vậy, trầm ổn như núi. Nhìn qua chỉ khoảng hơn năm mươi tuổi mà thôi, nếu không phải nghe Phất Thụy giới thiệu qua, Cơ Động thật sự không tin nổi vị Thạch Long trước mắt này đã hơn bảy mươi tuổi rồi.

Khí tức của Tổng Thụy Long và Phất Thụy hoàn toàn tương phản nhau. Phất Thụy là khí tức bá đạo ngoại phóng, còn Tổng Thụy Long thì lại hoàn toàn thu liễm, thâm thúy trầm ổn. Nếu để cho Cơ Động đánh giá về con người của hắn, dùng bốn chữ Thâm sâu không lường là hoàn toàn thích hợp.

Lục Long Quang Huy đứng trước nhất, Cơ Động đứng ngay bên cạnh Phất Thụy. Lúc này hắn chỉ mặc một bộ trang phục màu vàng kim, cũng không có mặc Quân Ma Âm Dương Khải của mình. Bởi vì hắn phải chờ đến khi tiến vào Thánh Tà Chiến Trường mới mặc áo giáp, như vậy mọi người mới không thể nào nhận ra hắn được.

Cơ Động hiển nhiên là lấy dính hào quang của Phất Thụy, hắn đi theo sát bên người Phất Thụy, cũng không có ai nói năng gì. Cho dù là hai vị Thiên Can Học Viện Đồng sự đứng sau đó không xa cũng không ngoại lệ. Ngay cả Thủy Lão trước giờ vốn luôn đấu đá với Chúc Diễm lúc này cũng hoàn toàn im lặng.

Hai trăm chín mươi tám tên chiến sĩ đứng ở phía sau, cơ hồ mỗi người đều có áo giáp ma lực của riêng mình. Bọn họ mặc giáp trụ, đại đa số cũng có mặt nạ che đầy khuôn mặt. Những người này, chính là những đại biệt của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục tiến vào Thánh Tà Chiến Trường, tham gia Thánh Tà Chi Chiến lần này.

Dạ Tâm lúc này đứng ở phía trước đám đệ tử Thiên Can Học Viện. Hôm nay nàng ta mặc một bộ giáp trụ màu tím sẫm, nhìn hình dáng bên ngoài thế nhưng có vài phần tương tự như bộ giáp của Phất Thụy, tay phải cầm một thanh bội kiếm cùng màu, dài ba thước sáu. Nhìn vào hình dáng, chất liệu bên ngoài của bộ giáp, Cơ Động có thể đoán ra, đó cũng là một trong những tác phẩm của đại ca mình. Những sản phẩm của Chúc Diễm làm ra đều có ký hiệu đặc thù riêng. Xem ra, bộ giáp này hẳn là năm xưa lúc quan hệ giữa Phất Thụy và Dạ Tâm còn tốt đã nhờ Chúc Diễm làm riêng cho nàng.

Thánh Tà Thông Đạo sắp mở ra, tất cả mọi người đều đang chờ đợi thời khắc năm năm một lần này. Phất Thụy lẳng lặng đứng đó, nhìn chăm chú vào mặt biển ở phía trước, thân thể như một pho tượng không nhúc nhích. Sự tình quan hệ đến sinh tử, lại quan hệ đến thắng bại của hai phiến đại lục, đối với chuyện Phất Thụy trở thành người thống lĩnh đại quân tham chiến lần này, đám người Thiên Can Học Viện và Thiên Can Quân Đoàn không có bất luận kẻ nào dị nghị gì cả. Mà Cơ Động lúc này cũng phát hiện ra, nguyên nhân vì sao Dạ Tâm không cách nào chỉ huy được toàn bộ thành viên tham chiến lần này. Trong số các cường giả bên Thiên Can Quân Đoàn tham chiến, có ít nhất mười ma sư thực lực đã trên sáu quan.

Tuy rằng thực lực bọn họ còn chưa đủ để so sánh với Phất Thụy, thế nhưng cũng không phải là các đệ tử Âm Dương Học Đường như Dạ Tâm có khả năng bằng được. Không hề nghi ngờ, những người này mới chân chính là lực lượng nòng cốt của đoàn quân. Không cần Phất Thụy nói, Cơ Động cũng có thể đoán được, bọn họ hẳn đều là các đệ tử trước đây của Âm Dương Học Đường. Không có Lôi Đế chấn nhiếp, bọn họ làm sao chịu nghe lời của Dạ Tâm, một nữ nhân thực lực yếu kém làm chỉ huy cơ chứ?

Bên ngoài mà nhìn, hiện tại trên bờ biển cũng chỉ có hơn hai ngàn tên ma sư. Nhưng trên thực tế, nơi đóng quân của Ngũ Đại Đế Quốc, toàn bộ đại quân cũng đã sớm chuẩn bị, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào. Cách đó xa xa, lại càng có thêm nhiều khí tức vô cùng cường đại khác cũng đang chú ý về phía này.

Giờ khắc này đây, trong lòng Cơ Động cũng không khỏi có chút khẩn trương. Thánh Tà Chiến Trường đến tốt cùng là có cảnh tượng như thế nào, hắn cũng sắp được biết rồi. Sau khi tiến vào Thánh Tà Chiến Trường, ít nhất trong mấy ngày đầu cũng chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình mà thôi.

Ngay lúc Cơ Động đang mãi suy tư, đột nhiên một tiếng ầm vang thật lớn chợt vang lên. Rõ ràng trên bầu trời trong xanh không gợn chút mây, thế nhưng lại vang lên một tiếng sét lôi đình thật lớn. Ngay sau đó, mặt biển phía trước mọi người giống như là sôi trào lên vậy, nước biển chợt bốc dựng lên cao, bay thẳng vào không trung hơn trăm trượng. Khí tức năng lượng ba động mệnh mông không gì sánh kịp nháy mắt nở rộ ra, một cảnh tượng rung động hoàn toàn choáng ngợp đã xuất hiện ngay trước mắt mọi người. Không khí vào giờ khắc này hoàn toàn cô đọng lại, mọi người đều có cảm giác không thể hô hấp. Chỉ trong nháy mắt, không trung hoàn toàn tối sầm lại, mây đen đã ngưng tụ lại, hoàn toàn che kín không trung. Từng đạo điện quang khổng lồ từ trong tầng mây lóe ra, giống như là Vạn Lôi Cướp Ngục Giới đã kéo dài ra tận nơi này vậy.

280. Chương 141 Tiến Vào Thánh Tà Chiến Trường (thượng)

Trong luồng sóng biển dâng trào hơn trăm trượng kia, đột nhiên lóe lên mười đạo hào quang, khổng lồ sáng chói. Khí tức mệnh mông khổng lồ chợt từ trong mười luồng quang mang kia truyền ra. Không khí hoàn toàn cô đọng lại. Đám người đứng cạnh bờ biển không ai có thể hô hấp nổi.

Đối diện với uy áp khủng bố của thiên địa như vậy, bất luận kẻ nào cũng cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé.

Thế nhưng trong lòng Cơ Động lại có cảm nhận hoàn toàn khác biệt. Hắn rõ ràng phát hiện, khí tức của mười luồng hào quang này phát ra hoàn toàn giống như khí tức của mười đại pháp trận lúc hắn tiến vào Thiên Can Địa Cung lúc trước.

Mặc dù luồng khí tức hiện tại phát ra càng rộng rãi mệnh mông hơn tại Địa Cung rất nhiều, nhưng hắn có thể khẳng định chắc chắn, hai cái tuyệt đối là thuộc cùng một loại lực lượng.

Dựa theo lời Diêu Khiêm Thư từng nói đến trước đây, trong lòng Cơ Động có thể khẳng định, khí tức mệnh mông khổng lồ này, đúng là xuất phát từ Ngũ Hành Pháp Trận. Đó chính là Ngũ Hành Pháp Trận Mười Hệ Tổ Hợp hoàn mỹ nhất, phóng thích ra không biết bao nhiêu ma lực khổng lồ mới hình thành nên dị tượng thiên văn, làm thành một khí tượng khủng bố không thể nào ngăn cản được. Nhưng căn nguyên nó vẫn là Ngũ Hành Pháp Trận a!

Không đợi Cơ Động suy nghĩ thêm gì, cảnh tượng trong không trung lại một lần nữa thay đổi. Trong luồng ma lực ba động khổng lồ, mười luồng quang mang kia dần dần ngưng tụ lại, hóa thành một luồng lốc xoáy khổng lồ. Mà nước biển lúc này lại hóa thành vật dẫn cho chúng nó. Ma lực dâng trào dần dần ngưng tụ, không trung vốn đang tối tăm lúc này cũng bị mười luồng hào quang khổng lồ kia chiếu sáng rực rỡ. Cảm giác áp bức nặng nề khiến người ta không thở nổi đột nhiên biến mất, chỉ còn sót lại, chính là khí tức nồng đậm vô tận khiến người ta choáng ngợp. Cực Hạn Ma Lực, đúng vậy, chính là Cực Hạn Ma Lực, mười loại màu sắc kia, chính là đại biểu cho Cực Hạn Ma Lực mười hệ. Mà ngay tại trung tâm của luồng lốc xoáy khổng lồ kia, cũng chỉ có mình Cơ Động có thể cảm nhận được căn nguyên lực lượng căn bản nhất của nó. Đó chính là Hỗn Động Chi Lực.

Ngay trong nháy mắt này, Cơ Động đã hiểu, hắn rốt cuộc đã hiểu rõ nguyên lý của Thánh Tà Thông Đạo này. Lúc trước hai mươi vị Thiên Can Thánh Đồ của hai phiên đại lực lưu lại cũng không chỉ là Ngũ Hành Pháp Trận, mà còn dùng toàn bộ lực lượng của chính mình ngưng tụ ra khỏi Hỗn Động Chi Lực thực thể vĩnh viễn bất diệt này. Đúng là do khối Hỗn Động này không ngừng hấp thụ nguyên tố lực mười hệ trong thiên địa, cách mỗi năm năm mới có thể chuyển hóa thành thực thể. Đây là kiệt tác tuyệt thế đến mức nào! Nếu gọi là Thần Tích cũng không phải là không thể. Trong lòng Cơ Động không khỏi sinh ra sự kính nể tự đáy lòng. Không chỉ là kính nể Mười Thiên Can Thánh Đồ của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lực, mà còn mười Thiên Can Thánh Đồ của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lực nữa. Chính là nhờ hai mươi vị Thánh Đồ

không tiếc hi sinh tính mạng của mình mà tạo thành kiệt tác này, mới khiến cho hai mảnh đại lục có thể có thời gian an bình kéo dài, có thể yên ổn phát triển. Giờ khắc này đây, trong số các ma sư đứng ở bờ biển, chuẩn bị gia nhập Thánh Tà Chiến Trường, mấy ai có thể hiểu được nỗi khổ tâm của các vị tiên bối đây?

Oanh-

Ngũ Hành Luân Chuyển, mười luồng hào quang nháy mắt nở rộ chợt đột ngột thu liễm lại. Một đạo cầu vồng mười màu, cao hơn ba mươi thước, rộng chừng hai mươi thước đột nhiên xuất hiện trên bờ biển. Không trung vẫn như trước mây đen dày đặc, vẫn là tối tăm như trước, nhưng bên trên Đại hải, lúc này lại xuất hiện thêm một cái cầu vồng mười màu khổng lồ. Mười luồng quang mang vẫn như trước lẳng lặng xoay tròn trong luồng lốc xoáy, nhưng tất cả các khí tức lại hoàn toàn thu liễm. Đúng vậy, đây chính là cửa vào của Thánh Tà Thông Đạo.

Hai mắt Phát Thụy ẩn sau Thiên Lôì Thần Khảm chợt sáng lên, thanh Lôì Đình Chiến Phủ cầm trên tay phải chợt xoay tròn một vòng.

Đoàn Trưởng Thiên Can Quân Đoàn Tổng Thụy Long nâng tay phải lên, giơ ra trước mặt Phát Thụy, Phát Thụy nâng tay trái lên, bàn tay hai người chạm nhau một cái, phát ra một tiếng leng keng ầm vang. Không có bất cứ lời cổ vũ dạn dò gì, chỉ một cái vỗ tay đã đủ nói lên mọi lời rồi.

Thạch Long, Sư Long, Kim Long, Hỏa Long, Vân Long, Ngũ Long Quang Huy đồng thời ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng. Tiếng thét rung trời của bọn họ lại choáng đầy khí tức lẫm liệt. Ngũ Long đồng khiêu, đây là lời chúc phúc dành cho các chiến sĩ sắp ra trận.

Toàn bộ thanh Lôì Đình Chiến Phủ khổng lồ hơn bảy thước giờ thẳng lên cao, giống như khai thiên tích địa vậy, một đạo điện quang màu lam tím nồng đậm phá không bay lên, Phát Thụy ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng:

- Xuất phát.

Vừa nói xong, hắn là người đầu tiên phóng thẳng lên không trung. Ngay giữa không trung, một đạo lôì điện khổng lồ chợt xuất hiện, lôì điện không ngừng vặn vẹo trong không trung, một tiếng long ngâm vang lên, Tử Lôì Diệu Thiên Long đã bay ra, đón lấy Phát Thụy. Yên rỗng khổng lồ đã cùng với Thiên Lôì Thần Khảm trên người Phát Thụy kết hợp lại với nhau. Leng keng vài tiếng vang lên, Phát Thụy đã thể hiện ra trạng thái chiến đấu cực mạnh của hắn. Hai cánh Tử Lôì Diệu Thiên Long dang rộng, lại thêm một tiếng long ngâm, đã mang theo Phát Thụy bay thẳng vào cánh cửa khổng lồ do mười luồng quang mang kia tạo

không có khả năng chiến thắng đối thủ. Nhất là, hiện tại đối thủ trước mắt mình, ma lực thậm chí còn thấp hơn mình đến mười cấp.

Đối với kết quả một kích khi này, trong lòng Hạt Tử cho là, đó là do thuộc tính tương khắc cùng với việc chưa chuẩn bị xong gây ra. Hiện tại thương thế của nàng ta dưới tác dụng của ma lực Cực Hạn Ất Mộc đã hoàn toàn khỏi hẳn, hơn nữa lại vừa ăn xong một viên Ma Lực Phục Hồi Dược Hoàn. Nàng tin tưởng, nếu trận chiến này kéo dài thêm một chút nữa, người chiến thắng sẽ là mình. Có thể đánh chết một gã Quang Minh Thánh Đồ, không thể nghi ngờ hẳn sẽ trở thành ngôi sao sáng chói nhất trong lần tham gia Thánh Tà Chi Chiến lần này, sẽ mang lại cho nàng đầy đủ vinh quang khi trở về.

Trái ngược với Hạt Tử, lúc này trong lòng Cơ Động cũng không có suy nghĩ gì nhiều. Ở thời khắc này, trong nội tâm hắn cũng chỉ có một ý niệm duy nhất, đó chính là chiến thắng đối thủ, tiêu diệt đối thủ. Việc truy cầu thắng lợi, giúp cho hắn tập trung toàn bộ thể xác và tinh thần ngưng tụ lại vào trận chiến trước mắt này. Luồng Âm Dương Lốc Xoáy bắt đầu xoay chuyển mãnh liệt, ma lực Cực Hạn Dương Hỏa toàn diện nở rộ.

Khoảng cách giữa hai người không ngừng được thu hẹp lại. Ngay khi còn cách đối thủ khoảng ba thước, đột nhiên, một vòng hỏa diễm kim sắc chợt ngưng tụ lại sau lưng Cơ Động, hóa thành một pháp trận màu vàng thật lớn, đúng là Dương Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận. Quang ảnh Chu Tước xuất hiện, làm cho toàn bộ chung quanh hóa thành một mảnh màu vàng kim. Mà Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa được hắn thiêu đốt đến tận cùng, nháy mắt hoàn toàn bùng nổ ra.

Dương Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận thay thế vị trí Đồ Đằng của Hỏa Diễm Quân Vương, mà hư ảnh Hỏa Diễm Quân Vương kia đã trong nháy mắt cùng với bản thể Cơ Động dung hợp lại. Cơ hồ là chỉ trong nháy mắt, Cơ Động đã hoàn thành hóa thân Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể. Cặp cánh sau lưng hắn đang rộng, đập nhanh kịch liệt, mang thân thể đã cao hơn ba thước của hắn tựa như lưu tinh bay thẳng về phía Hắc Ấm Ất Mộc Thánh Đồ Hạt Tử mà đánh tới.

Ánh mắt của Hạt Tử rốt cuộc cũng thay đổi. Từ trong cặp mắt co rút của nàng ta, rõ ràng xuất hiện quang mang sợ hãi.

Đồng dạng là Thánh Đồ, Hạt Tử làm sao lại không nhận ra Ngũ Hành Pháp Trận xuất hiện sau lưng Cơ Động là cái gì cơ chứ? Nhưng mà, điều khiến cho nàng sợ hãi nhất cũng không phải điểm này, mà là Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể của Cơ Động.

Cơ Động hóa thân thành Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể, không ngờ lại khiến cho nàng cảm nhận được một loại khí tức thuộc tính áp chế. Bản thân là một trong các Thiên Can Thánh Đồ, đây là lần đầu tiên từ khi chào đời đến nay nàng mới gặp phải cảm giác như vậy, làm thế nào có thể khiến nàng không sợ hãi cơ chứ?

Bất quá, Hạt Tử không hổ là Thiên Can Thánh Đồ, ngay dưới tình huống nội tâm xuất hiện sự sao động mãnh liệt, nàng cũng không có lựa chọn bỏ chạy. Miệng hét lên một tiếng thét chói tai, đồng thời cũng vẩy cánh phóng người lên. Bộ cánh kia của nàng cũng là một bộ phận của bộ giáp, trong lúc vẩy chập, còn nghe được thanh âm kim chúc va chạm leng keng. Thanh trường tiên trong tay chìa thẳng về phía trước, tựa như một cây trường thương đâm mạnh về phía Cơ Động.

284. Chương 143 Sinh Mệnh Thiêu Đốt, Huyết Liên Pháp Luân (thượng)

Ngay trong nháy mắt này, Hạt Tử đã phóng thích chiến đấu lực cường hãn của mình. Chỉ thấy bàn tay đang nắm trường tiên của mình, cổ tay chợt rung lên một chút, thanh trường tiên dài hơn ba trượng chợt như linh xà uốn lượn, kịch liệt rung động. Trước mặt Cơ Động nhất thời xuất hiện mười điểm quang mang. Kỳ lạ nhất chính là, trên mỗi điểm quang mang đó, ma lực Cực Hạn Ất Mộc ngưng tụ lại làm một điểm, phát ra hào quang cực kỳ chói mắt.

Nếu đổi lại là một đối thủ bình thường khác, có lẽ lúc này đã bị mười điểm hào quang trên đầu trường tiên này phát ra làm cho chói lòa mắt, không thể nhìn thấy gì. Đáng tiếc, hiện tại người nàng gặp lại chính là

Cơ Động. Mọi thứ mà Cơ Động có thể nhìn thấy hiện tại, chỉ có một màu duy nhất, màu đỏ. Bất luận là có bao nhiêu hào quang đi chăng nữa, ở thời khắc này cũng hoàn toàn bị làm yếu đi.

Đối mặt với vô số quang ảnh trước mặt, Cơ Động làm ra phản ứng hết sức đơn giản, chỉ đơn giản dậm mạnh chân một cái, vọt tới trước.

Đúng vậy, chỉ có vọt tới trước. Hắn căn bản là không quan tâm đến công kích cường đại và kỹ xảo tuyệt diệu của đối thủ, hai cánh tay đồng thời xoay tròn một vòng trước mặt, ma lực Cực Hạn Dương Hỏa hình thành một luồng lốc xoáy cực lớn bùng nổ ra, vừa có thể gạt thanh trường tiên đang không ngừng rung động kia ra, đồng thời chính hắn cũng nhảy vọt tới phía trước, đứng đối diện trực tiếp với Hạt Tử.

- Tên dã man, mau chết đi.

Hạt Tử hét lên một tiếng, ma lực toàn thân phóng ra. Toàn bộ tiên ảnh nhất thời dung hợp lại làm một, cuối cùng hóa thành một điểm, đâm mạnh vào vị trí giữa bụng và ngực của Cơ Động.

Vị trí Hạt Tử lựa chọn công kích có thể nói là vô cùng chuẩn xác. Quân Ma Âm Dương Khái của Cơ Động dù sao cũng không phải là Trọng khái giáp bảo vệ toàn thân, chỉ là một bộ Khinh khái giáp mà thôi. Vị trí mà nàng lựa chọn chính là trung tâm của cơ thể, là nơi mềm mại nhất trên cơ thể con người, một khi bị công kích, sẽ gây ra sát thương có tính hủy diệt. Ngay khi đầu thanh trường tiên chạm vào cơ thể của Cơ Động, trong lòng Hạt Tử không khỏi sinh ra một tia vui mừng. Nàng tin rằng, cho dù trên người đối thủ còn mặc nhuyễn giáp, nhưng tuyệt không thể nào có lực phòng ngự bằng với bộ ma lực khái giáp bên ngoài được. Cho dù hắn có Cực Hạn Ma Lực, nhưng muốn công phá lực phòng ngự của hắn cũng không phải chuyện khó khăn.

Nhưng mà, nàng thật sự có thể đạt được nguyện vọng sao? Ngay sau đó, Hạt Tử đã hoàn toàn khiếp sợ.

Một luồng hào quang màu lam sẫm chợt xuất hiện bên dưới tầng Chu Tước Nội Giáp màu vàng kim. Ngay khi đầu thanh trường tiên của Hạt Tử đâm vào trước ngực Cơ Động, bộ khái giáp ngay chỗ va chạm kia chợt khẽ vận vẹo nhỏ một chút. Cảm giác mà Hạt Tử nhận được, tựa như là trong tay mình chỉ là một thanh củi mục, một thanh củi mục đâm vào lớp da trâu cực kỳ cứng cõi.

Nhuyễn tiên dù sao cũng dài ba trượng, trải qua khoảng cách xa như vậy truyền tới, ma lực cũng sẽ yếu đi một chút. Càng huống chi, thân thể Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể khổng lồ như vậy, muốn đâm xuyên qua nó để chạm tới bản thể Cơ Động, ma lực Cực Hạn Ất Mộc cũng đã bị tiêu hao không ít. Đã như vậy, thân thể Cơ Động có Chu Tước Biến cùng với Đằng Xà Biến, làm sao có thể bị gì nữa chứ? Đi theo Thiên Can Thần Thú Đằng Xà hơn một năm, Đằng Xà Biến của Cơ Động mặc dù còn chưa bằng được Đằng Xà, không gì có thể thương tổn được, nhưng cũng coi như là nắm vững tinh túy của nó. Cho dù là Phát Thụy, thực lực Bấy quan Dương Lô ma sư, muốn đả thương Cơ Động cũng chưa chắc làm được. Hạt Tử mặc dù là Cực Hạn Ất Mộc, nhưng trải qua mấy lần làm suy yếu đi như vậy, một tiên đâm tới này gây cho Cơ Động cảm giác duy nhất chính là hơi đau đau một chút mà thôi.

Cũng ngay tại thời điểm một kích va chạm này, ngay lúc nháy mắt Hạt Tử còn đang kinh hãi, tay phải Cơ Động cũng đã chụp lấy thanh trường tiên. Trải qua hơn một năm khổ tu, hiện tại hắn đã không phải chỉ là một gã Bạo Quân điên cuồng, cuồng bạo, mà là một Quân Vương tràn ngập trí tuệ. Một trào này phóng ra có thể nói là nắm chắc thời cơ đến tuyệt diệu, ngay lúc thanh nhuyễn tiên linh động của Hạt Tử chưa kịp thu hồi về.

Thanh âm ma sát chói tai chợt vang lên, thân thanh nhuyễn tiên không ngờ dưới một kích Cực Dương Chi Trảo này của Cơ Động, cũng phải vận vẹo lên một chút. Nhưng cho dù như vậy, nó cũng không có bị hòa tan dưới Cực Hạn Bính Hỏa, hiển nhiên, chất liệu của thanh nhuyễn tiên này cũng không tầm thường.

Cánh tay phải Cơ Động đột nhiên vung lên, cặp cánh sau lưng đồng thời thu hồi, mượn lực này kéo mạnh một cái, cả thân thể hắn giống như đạn pháo lao thẳng vào người đối thủ. Chẳng phải người gọi ta là kẻ dã ma đó hay sao? Như vậy ta liền dã man lên cho người biết mặt.

Hạt Tử bị Cơ Động kéo mạnh một cái, cả người trên không trung đã có chút mất đi cân bằng. Nàng ta lập tức thúc dục toàn bộ ma lực để ổn định lại thân thể. Nhưng mà lực bộc phát của Ất Mộc Hệ làm thế nào

có thể so sánh được với Bính Hỏa Hệ cơ chứ? Ngay tại thời điểm thân thể nàng mất đi cân bằng, Cơ Động đã vọt lên, tay phải vung lên, cái đầu tiên đập về phía Hạt Tử lại chính là cây nhuyễn tiên của nàng ta.

Đối diện với tình huống này, Hạt Tử lại thể hiện ra tố chất của một Thiên Can Thánh Đồ. Nàng cũng không có cố gắng giữ chặt thanh nhuyễn tiên của mình, mà hoàn toàn buông tay ra. Nương theo lực của Cơ Động kéo tới, thân thể trong không trung vừa buông bỏ vũ khí ma lực ra, vừa mượn lực xoay tròn một vòng trong không trung, một quyền đánh thẳng về phía Cơ Động. Nhất thời, vô số bạch quang sáng lòa phô thiên cái địa phóng thẳng ra, lan ra như sợi dây leo bình thường, đan kết thành một cái lồng ánh sáng trắng, chụp tới trên đầu của Cơ Động.

Mềm mại nhưng dẻo dai, chắc chắn là đặc tính của Ất Mộc Hệ. Ngay khi một quyền phóng xuất ra ma lực hình chiếc lưới này, trong đầu Hạt Tử đã bắt đầu nảy sinh tâm lý đào tẩu. Đối mặt với công kích dồn dập như sóng biển mà cường hãn, dã man, mạnh mẽ bạo liệt của Cơ Động, trong lòng nàng chỉ có cảm giác bất lực. Nàng biết, nếu bản thân mình không thể điều chỉnh lại ổn định, cường hãn đối mặt với địch nhân trước mắt này, tuyệt đối không có khả năng chiến thắng.

Bởi vậy, ngay tại thời điểm phóng xuất ra cái Mệnh Trung Kỳ này, cặp cánh sau lưng nàng cũng đồng thời dang rộng, thân thể như một quả đạn pháo phóng thẳng lên trên không trung. Trước khi đi nàng còn cố tình quay lại vẫy vẫy tay phải một cái, phát ra một cái Ma Lực Chi Trảo, thu hồi trường tiên của mình.

- Muốn chạy sao?

Cơ Động cố ý hạ thấp thanh âm, làm cho tiếng nói của mình nghe qua có chút khàn khàn. Hai tay của hắn lúc này đã nắm chặt lại, chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với tám lưới ma lực Cực Hạn Chi Mộc đang nghênh diện mà tới kia. Khi tám lưới Mệnh Trung Kỳ bắt đầu co rút lại, trên hai nắm tay của Cơ Động đã bốc lên điểm sáng rọi giống như hai vầng thái dương. Hai tay tả hữu phân biệt bắt chéo chặt ra, đã mạnh mẽ đem tám lưới khổng lồ kia cắt thành hai mảnh.

Cùng lúc đó, Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể của hắn trở nên kịch liệt xoay tròn lên, phóng thẳng lên trời cao. Dương Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận sau lưng nháy mắt chuyển hóa thành Dương Hỏa Phi Hành Pháp Trận. Chỉ trong nháy mắt, tốc độ hắn đã tăng lên gấp ba lần, dưới tình huống như vậy, cơ hồ là trong nháy mắt hắn cũng đã đuổi tới sau lưng Hạt Tử.

Đối mặt với một đối thủ khó chơi như Cơ Động, trong lòng Hạt Tử lúc này cảm thấy vô cùng phiền toái. Nàng không ngờ nổi thực lực Cơ Động lại vượt xa khả năng dự đoán của mình như vậy. Dưới tình huống ma lực đối thủ thấp hơn mình đến hơn mười cấp như vậy, còn bị đối thủ áp chế toàn diện. Cảm giác như thế này nàng căn bản không cách nào thừa nhận nổi. Cảm nhận được Cơ Động đã áp sát đến mình, vị Hắc Ám Ất Mộc Thánh Đồ này rốt cuộc cũng bùng nổ.

285. Chương 143 Sinh Mệnh Thiêu Đốt, Huyết Liên Pháp Luân (hạ)

Đừng quên, nơi này là rừng rậm, là địa phương chiến đấu thích hợp nhất đối với Ma sư Mộc Hệ. Dưới tình huống khẩn cấp, Hạt Tử đã sử dụng đến ma lực của sinh mệnh lực của bản thân mình.

Phốc lớn một tiếng, một ngụm máu tươi đã từ trong miệng Hạt Tử phun ra. Nhất thời, ngay tại phía trên hai bàn tay kết thành pháp ấn của nàng ta chợt xuất hiện một đoán hoa sen màu đỏ như máu. Đoán Lục Hợp sau lưng nàng trong nháy mắt này chợt hóa thành một ngọn lửa màu trắng ngà thiêu đốt mãnh liệt lên.

Ánh mắt Cơ Động chợt ngưng đọng lại, mặc dù hắn không biết Hạt Tử đang thi triển kỹ năng gì, nhưng hắn biết rõ ràng đây là cái gì. Âm Triều Dương từng cẩn thận giảng dạy qua cho hắn biết về loại kỹ năng đáng kinh sợ này:

- Sinh Mệnh Thiêu Đốt kỹ năng?

Hạt Tử hung hăng nói:

- Ất Mộc Hệ chúng ta chính là có sinh mệnh lực dai dẳng không dứt. Hiện tại ngươi mới biết đây là Sinh Mệnh Thiêu Đốt kỹ năng hay sao? Muộn rồi. Ngươi chết đi cho ta. Tắt Sát Kỳ, Huyết Liên Pháp Luân.

Vừa nói, hay bàn tay thanh khiết như bạch ngọc kia của nàng đã ấn mạnh ra. Đóa hoa sen màu đỏ máu trên đó đã trở nên kịch liệt xoay tròn, mang theo vô số phù chú thần bí phóng thẳng về phía Cơ Động đánh tới.

Ngay khi đóa Huyết Liên kia rời khỏi tay Hạt Tử, trong nháy mắt, lấy thân thể hai người làm trung tâm, trong phạm vi mười thước, toàn bộ không gian đã biến thành một màu huyết sắc, hóa thành một quang cầu màu huyết sắc. Cơ Động căn bản không thể nào né tránh được, chỉ có thể đón đỡ một kích này.

Hạt Tử nói không sai, cái Sinh Mệnh Thiêu Đốt kỹ năng này, trong số mười hệ ma sư, chỉ có Giáp Mộc Hệ Ma sư và Ất Mộc Hệ Ma sư mới có đủ thực lực dưới tình huống khẩn cấp trong thực chiến mới có thể sử dụng ra. Đối với tám hệ ma sư còn lại mà nói, mỗi lần sử dụng Sinh Mệnh Thiêu Đốt kỹ năng, sẽ mang đến hiệu quả phản phê, chính là phải giảm bớt đi năm năm tuổi thọ. Kỹ năng biến thái như vậy, ai lại dám dễ dàng sử dụng cơ chứ? Cũng chính bởi vì như vậy, nên Sinh Mệnh Thiêu Đốt Kỹ năng mới đáng sợ như vậy.

Hạt Tử dựa vào thuộc tính bản thân mình là Cực Hạn Ất Mộc, sinh mệnh lực bản thân cuộn cuộn không dứt, lại hấp thu vô số sinh mệnh khí tức từ đại lượng cây cối xung quanh, toàn bộ thiêu đốt lên, phát ra một kích, đồng dạng cũng làm cho nàng tổn thương nguyên khí trầm trọng, mục đích cuối cùng duy nhất chính là đánh bại Cơ Động. Nàng dự tính sau khi kết thúc trận chiến này, thời gian còn lại trên Thánh Tà Chiến Trường chỉ có thể lựa chọn ẩn nấp một chỗ, khôi phục lại ma lực. Hiện tại ít nhất trong khoảng thời gian đó, nàng đã không còn bất cứ lực chiến đấu nào nữa.

Tránh né cũng không thể tránh né, đây chính là cảm giác hiện tại mà Cơ Động đang gặp phải. Hắn có thể cảm giác được rõ ràng, một kích này, cho dù là Hỏa Diễm Quân Vương Chi thể của mình cũng không cách nào thừa nhận nổi. Ma kỹ do Sinh Mệnh Thiêu Đốt Kỹ năng phóng thích ra, đã thuộc phạm trù Đỉnh Cấp Sát Sét Kỹ rồi, càng huống chi, người sử dụng nó lại là một gã Thiên Can Thánh Đồ.

Nhưng cũng ngay tại lúc này, Cơ Động đã làm ra phản ứng chính xác nhất, cũng là phương pháp đối phó tốt nhất mà hắn có thể nghĩ được.

Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể trong không trung nháy mắt tiêu tán, quang mang màu vàng sáng lạng chói mắt nháy mắt hóa thành màu đen thâm thúy. Quang diễm màu vàng kim hồi sức, tuyệt đại bộ phận đều đã bị Cơ Động hấp thu vào trong cơ thể. Việc mạnh mẽ thu hồi ma lực do bản thân mình phóng thích ra như vậy, mặc dù hắn có luồng Âm Dương Lốc Xoáy cùng với Hỗn Độn Căn Nguyên hỗ trợ, khí huyết trong cơ thể cũng không khỏi nhện nhạo kịch liệt một trận. Nếu không phải bản thân cơ thể hắn có Đẳng Xà Biến, làm cho gân cốt, nội tạng cực kỳ cứng cỏi, chỉ việc này thôi đã đủ để cho hắn phải bị thương nặng.

Luồng Âm Dương Lốc Xoáy hai màu đen vàng kim trong nháy mắt này đã hoàn toàn phóng to. Ngay tại thời khắc này, luồng Âm Dương Lốc Xoáy trong cơ thể Cơ Động đang xoay tròn kịch liệt với tốc độ lên đến cực hạn, chỉ trong chớp mắt, đã hoàn toàn biến thành một màu đen. Dương Hỏa Phi Hành Pháp Trận cũng trong cùng thời gian này đã biến thành Âm Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận.

Việc hoán đổi lập tức như vậy, mặc dù bản thân Cơ Động vốn là ma sư Cực Hạn Song Hỏa Hệ, cũng phải thừa nhận áp lực phi thường lớn. Trong cơ thể không ngừng truyền đến cảm giác xé rách mãnh liệt, làm cho hắn không thể không liên tục dùng Đẳng Xà Hóa Lực Thuật liên tiếp ổn định thân thể mình.

Nhưng cũng chính vì sự chuyển hoán nhanh chóng như thế, làm cho bản thân Cơ Động vốn từ Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể hoàn toàn giải trừ xong, Quân Ma Âm Dương Khải cùng với Chu Tước Nội Giáp trên người hắn cũng đã hoàn toàn biến thành một màu đen. Mặt nạ màu vàng kim biến thành mặt nạ đen, từ Bạo Quân chuyển hoán thành Ma Vương. Sự chuyển hoán đó nhất thời làm cho đối thủ của Cơ Động, Hạt Tử, đứng cách đó không xa không khỏi sửng sốt ngây người một chút, đóa Hồng Liên Pháp Luân trên người nàng ta cũng vì sự chấn động đó mà đình trệ trên không trung trong một khắc.

Chỉ cần một khắc này thôi, đối với Cơ Động mà nói cũng đã quá đủ rồi.

Một tiếng Phượng kêu thánh thót chọt từ sau lưng Cơ Động vang lên, một màu đen thâm thúy nháy mắt mở rộng ra. Thực Nhật Thượng Hoàng Hỏa Nhi, lúc này đã hóa thân thành Hắc Phượng Hoàng, mang theo một luồng ma lực Cực Hạn Âm Hỏa vô cùng ngưng tụ trên thân thể, nhanh chóng bay ra, dung nhập vào trong đồ án Âm Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận do Cơ Động phóng thích.

Thân thể Cơ Động lại bành trướng lên, Âm Viêm Ma Vương Chi Thể ngay tại tình huống không có khả năng nhất đã nháy mắt phóng thích ra hoàn chỉnh.

Thực chiến, hơn nữa là sinh tử chi chiến, vĩnh viễn luôn là biện pháp hữu hiệu nhất để gia tăng kinh nghiệm chiến đấu cùng với kỹ năng của một gã ma sư. Ngay tại thời điểm đối mặt với kỹ năng Sinh Mệnh Thiêu Đốt này, Cơ Động đã làm được chuyện trước kia chưa bao giờ làm được: hoán chuyển trực tiếp từ Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể sang Âm Viêm Ma Vương Chi Thể. Mặc dù lần hoán chuyển này là nhờ vào Thực Nhật Phượng Hoàng Hỏa Nhi trợ giúp mới hoàn thành, nhưng không hề nghi ngờ chính là, chuyện này sẽ trở thành một bước phát triển vượt bậc về ma kỹ khổng chế của Cơ Động. Thử hỏi, nếu có một ngày hắn có thể dễ dàng hoán chuyển việc phóng thích kỹ năng chi thể giữa hai đại quân vương, như vậy những kỹ năng liên hoàn do hắn thi triển sẽ đạt đến trình độ như thế nào?

Từ khi Cơ Động có thể hoàn thành được Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể, mặc dù thực lực của hắn được tăng lên trên diện rộng, nhưng hắn lại mất đi năng lực dung hợp âm dương như lúc trước. Thời điểm khi toàn lực tiến hành công kích một loại Cực Hạn Ma Lực, muốn chuyển hoá sang loại Cực Hạn Ma Lực khác là chuyện vô cùng khó khăn. Chúng không phải là không thể chuyển hoá ma lực, mà là thời gian không cho phép.

Mặc dù lần trước khi đối mặt với Phát Thụy, hắn cũng sử dụng ra cả hai loại kỹ năng, nhưng mà cũng phải dưới tình huống Phát Thụy đã trúng phải một cái U Diễm Băng, lúc này mới có đầy đủ thời gian mà tiến hành chuyển hóa. Nhưng Cơ Động cũng không có giống như hiện tại, hoàn toàn biến thành Âm Viêm Ma Vương Chi Thể. Từ Cực Dương chuyển sang Cực Âm, chuyện này đối với cơ thể gây ra áp lực quá lớn, đối với ma lực cũng tạo thành áp lực quá mức kịch liệt.

Giờ phút này đây, Cơ Động lại mạnh mẽ dựa vào Đằng Xà Hóa Lực Thuật tiến hành bảo hộ thân thể, bằng vào luồng Âm Dương Lốc Xoáy cường hãn cùng với Hỗn Độn Chi Hỏa giúp duy trì cân bằng, mạnh mẽ hoàn thành quá trình căn bản không có khả năng hoàn thành này.

Trong lòng Hạt Tử tràn ngập hoảng sợ. Hơi thở nóng bỏng, cuồng bạo hoàn toàn thu liễm lại, làm cho nàng có cảm giác bất an. Nàng đương nhiên biết, đã đến bước này nàng tuyệt đối không có khả năng thu hồi công kích lại, nhất định phải tấn công đối thủ. Nhưng mà, ma lực không chế không trung lúc này đã xảy ra kịch biến mãnh liệt, cho dù nàng có toàn lực thúc dục, nhưng vẫn không tránh khỏi bị ảnh hưởng. Cái này hoàn toàn là do quá trình chuyển hoá từ Cực Dương sang Cực Âm gây ra.

Hắn là thần sao? Vì sao hắn lại có được Cực Hạn Song Hỏa? Vì sao hắn lại có thể ở dưới tình huống như thế này, ở tình huống đang tiến hành thi triển một cái Tắt Sắt Kỹ lại có khả năng hoàn thành việc hoán chuyển hoàn toàn hai loại Cực Hạn Ma Lực có thuộc tính tương phản như thế?

Trong khái niệm của Hạt Tử, hóa thân Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể của Cơ Động, bản thân chính là một cái Tắt Sắt Kỹ.

Nhưng mà, bất luận lúc này trong lòng nàng có suy nghĩ như thế nào đi nữa, một kích khi này của nàng vẫn phải tiếp tục đánh ra. Một kích quyết định thắng bại.

Sự u tĩnh, lạnh lẽo như băng ngàn năm của Âm Viêm Ma Vương cũng đồng thời tại thời khắc này hoàn toàn thể hiện ra.

286. Chương 144 Phượng Vũ U Diễm Băng (thượng)

Một vầng trăng rằm màu tối đen lặng yên xuất hiện sau lưng Cơ Động, ngay trên đỉnh đầu hắn, tất cả các nhánh cây, cành cây hay thậm chí là toàn bộ cánh cây đều nháy mắt hóa thành tro bụi. Trên bầu trời, toàn bộ mây đen ngay thời khắc này cũng hoàn toàn bị thổi đi mất, xuất hiện một vòng hình tròn trống rỗng. Mặt trăng màu đen nhánh trên cao chiếu rọi, cùng với Hắc Nguyệt sau lưng Cơ Động giao hòa hô ứng.

Tay trái Cơ Động nâng lên trước người, bàn tay mở ra, làm thành hình chảo, âm lãnh mà tao nhã. Dưới sự phụ trợ của sự hắc ám tịch diệt kia, từ trên giữa không trung, một đạo quang mang màu đen tuyền từ trên vầng Hắc Nguyệt trên cao chợt phóng xuống, dừng lại dưới bàn tay của hắn. Cùng lúc đó, toàn bộ hắc

quang do Hắc Nguyệt sau lưng hắn cùng với Âm Viêm Ma Vương Chi Thể cũng đã hoàn toàn ngưng tụ lên bàn tay trái của Cơ Động.

- Ánh Trăng sẽ làm người nhớ đến ta! Cẩm Bách Thiên Phượng Vũ U Diễm Băng.

Tất cả hắc quang lúc này toàn bộ ngưng tụ lên tay trái của Cơ Động chợt nhảy múa lên, hóa thành một luồng hỏa diễm hình Phượng Hoàng màu đen sẫm u. Luồng hắc diễm kia không ngờ lại phát ra hào quang sáng bóng. Rõ ràng đây là ngọn lửa, thế nhưng lại làm cho người ta có cảm giác lạnh lẽo như hàn băng vậy. Ngay sau đó, Hỏa Diễm Hắc Phượng Hoàng tràn ngập âm lãnh, quỹ dị này đã dang rộng hai cánh, mang theo khí phách cao ngạo tuyệt thế lao thẳng đến đóa hoa sen màu đỏ máu kia, Sinh Mệnh Thiêu Đốt Chi Kỹ, Huyết Liên Pháp Luân.

Cũng không có khí thế kinh người, chỉ có một cảm giác lạnh lẽo như băng, lại còn sự tịch diệt thâm thúy mà u ám nữa. Sinh mệnh khí tức khổng lồ phát ra từ vô số cự thụ ở xung quanh lúc trước vẫn không ngừng rót vào trong thân thể của Hạt Tử, không ngờ lúc này đã hoàn toàn chuyển hướng, bị tịch diệt Hắc Phượng Hoàng thâm thúy mà u ám kia không ngừng thôn phệ. Trên căn bản gần như cắt đứt hoàn toàn nguồn cung cấp sinh mệnh lực cho Ất Mộc Thánh Đồ Hạt Tử.

Nếu nói, Huyết Liên Pháp Luân chính là Sinh Mệnh Thiêu Đốt Chi Kỹ, như vậy, U Diễm Băng chính là Thôn Phệ Sinh Mệnh Chi Kỹ. Lúc này đây cũng không phải là thuộc tính tương khắc, mà là sự khắc chế về mặt ma kỹ. Cẩm Bách Thiên U Diễm Băng, vốn chính là ma kỹ khắc chế tất cả các loại Sinh Mệnh Kỹ Năng. Cái này cũng là nguyên nhân vì sao Cơ Động có thể bất chấp việc bị thương mà chuyển hoá thành Âm Viêm Ma Vương Chi Thể để phóng thích ra một kích này.

Đen và đỏ, Phượng Hoàng cùng với Huyết Liên, Cực Hạn Âm Hỏa cùng với Cực Hạn Ất Mộc, Thôn Phệ Sinh Mệnh cùng với Sinh Mệnh Thiêu Đốt.

Trong nháy mắt khi hai đại kỹ năng va chạm với nhau, vầng Hắc Nguyệt trên không trung đã hoàn toàn biến mất. Mây đen một lần nữa tràn ngập không trung. Nếu không phải toàn bộ đại thụ bên trên hoàn toàn biến mất, tựa hồ không nhìn ra bất cứ biến hóa nào từng xảy ra ở đây.

Không có thanh âm va chạm mãnh liệt, không có khí lưu khổng lồ sinh ra khi bùng nổ kỹ năng. Giữa không trung, còn lại chỉ là một sự tĩnh lặng mà thôi.

Hắc Phượng Hoàng hoàn toàn biến mất, còn lại chỉ có một đóa hoa sen sáu cánh mà thôi. Nhưng mà, đó đã không còn là một đóa Huyết Liên, càng không có vô số ma văn kỳ dị luân chuyển xung quanh hình thành Pháp Luân. Mỗi một cánh hoa sen lúc này đã hoàn toàn biến thành một màu đen, một màu đen u ám. Màu đen giống như một đóa Viên Cổ Huyền Băng bình thường vậy.

Phốc một tiếng, luồng Sinh Mệnh Chi Hỏa thiêu đốt sau lưng Hạt Tử đã lặng yên biến mất, tựa như ngọn đèn cạn dầu tắt phụt đi vậy. Toàn bộ chung quanh đã biến thành u ám, duy nhất còn lại chính là đóa hoa sen màu đen kia đang dần dần bị tan rã ra như băng tan vật, từ phiến từng phiến cánh hoa rơi rụng ra, cuối cùng hóa thành nhiều diêm hắc quang tiêu tán trong không trung.

- Không, chuyện này không có khả năng.

Hạt Tử có chút không dám tin thất thanh kinh hô.

Thanh âm lạnh như băng của Cơ Động chợt vang lên:

- Ở trên thế giới này, không có gì là không có khả năng xảy ra cả.

Âm Viêm Ma Vương Chi Thể đã sớm giải trừ, một quả Ma Phục Khôi Phục Dược Hoàn đã bỏ vào miệng. Bất luận là hắn hay là Hạt Tử, đều phải cần có một khoảng thời gian tạm dừng. Ma lực cả hai người cùng đã tiêu hao khá nhiều, đều cần phải có một quãng thời gian ngắn ngủi để khôi phục lại.

Nhưng không cần phải hỏi, Cơ Động chỉ tiêu hao có ma lực, mà Hạt Tử lại tiêu hao vừa cả ma lực lẫn Sinh mệnh lực, năng sớm đã nguyên khí đại thương, muốn khôi phục lại, là chuyện nói dễ hơn làm.

Kỳ thật Cơ Động hoàn toàn có thể dùng một phương pháp khác để đối phó với Sinh Mệnh Thiêu Đốt Kỹ Năng của Hạt Tử, đó chính là phóng thích ra Tứ Long Tứ Xà tồn trữ trên đỉnh đầu của hắn. Mặc dù năng lượng tồn trữ do Âm Dương Tồn Trữ Pháp Trận ngưng tụ kia không đủ để uy hiếp được Lôi Đế Phát

Thụy, nhưng đối với một đối thủ chỉ mới sáu quan thế này, cho dù đối phương có phóng thích ra Sinh Mệnh Thiêu Đốt Kỹ Năng đi chăng nữa, lực lượng của tám đại thần thú này cũng đủ để ngăn cản. Cơ Động sợ dĩ không có làm như vậy, nguyên nhân chính là hắn không muốn vừa mới tiến vào Thánh Tà Chiến Trường đã tung ra hết các tuyệt chiêu bảo mệnh của mình. Vì vậy hắn mới lựa chọn biện pháp mạnh mẽ chuyển hoá hai đại quân vương chi thể. Hơn nữa, hắn cũng phải cẩn thận, rất có thể sẽ có thêm một vị cường giả cũng Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục sẽ được truyền tống đến đây. Trường hợp xấu nhất, kẻ truyền tống đến lại là một gã Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ nữa, như vậy, hắn tuyệt đối không có khả năng đối phó.

Đương nhiên, hiện tại Cơ Động đã hoàn toàn không cần lo lắng lại có ma sư truyền tống đến nơi này. Dựa theo thời gian mà tính, tất cả quá trình truyền tống đều đã hoàn thành. Một kích khi này, Cơ Động trả giá cũng tương đương không nhỏ. Cực Hạn Chi Thể chuyển hoá từ Cực Dương sang Cực Âm, dưới tình trạng như thế lại bộc phát ra Tất Sát Kỹ, hơn nữa lại thêm Thực Nhật Phượng Hoàng Hỏa Nhi cũng đã tiêu hao đại lượng ma lực. Nhìn bề ngoài thì Huyết Liên Pháp Luân kia dễ dàng tan rã, kỳ thực Cơ Động cũng đã sử dụng ra kỹ năng mạnh nhất của mình.

Cảm giác trống rỗng, Hạt Tử tựa hồ cảm giác được sinh mệnh lực của mình giống như đóa Huyết Liên Pháp Luân lúc trước, từ từ tan rã như băng tuyết gặp nắng ấm. Âm Viêm Ma Vương tao nhã và thâm thúy, theo như nàng xem ra, tuyệt đối là đáng sợ hơn so với Hỏa Diễm Quân Vương bạo liệt rất nhiều.

Sự tao nhã âm lãnh trên người Cơ Động, cái Âm Miện màu đen trên đỉnh đầu, càng làm cho nàng cảm thấy từng trận hàn ý thổi quét tới mạnh mẽ.

Cảm giác hậu quả do sinh mệnh lực tiêu hao đã bắt đầu xuất hiện. Cảm giác suy yếu không ngừng đánh sâu vào trong đại não của nàng. Đáng sợ hơn chính là, Phượng Vũ U Diễm Băng không chỉ làm tan rã Huyết Liên Pháp Luân của nàng, lại còn cắt đứt đi toàn bộ mối liên hệ của nàng với các cây cối xung quanh.

Ngay lúc này đây, hai mắt Cơ Động đã bắt đầu ngưng đọng lại. Cặp mắt màu đỏ như máu, còn có thêm bộ Quân Ma Âm Dương Khảm tràn ngập gai nhọn, khiến cho người ta có một loại cảm giác sợ hãi tận đáy lòng.

Lúc này, trong lòng Hạt Tử đã không còn chút nào ý niệm chiến đấu nữa. Cặp cánh sau lưng nàng ta đột nhiên vẫy động mãnh liệt. Vẫn duy trì tư thế đối diện Cơ Động, nàng rất nhanh lui về phía sau. Thanh trường tiên trên tay nàng chớp lên, đã phóng thẳng ra, nhưng cũng không phải là để công kích về phía Cơ Động, mà là đâm thẳng tới một gốc đại thụ gần nàng nhất.

Cơ Động cũng đồng thời đang rộng Chu Tước Song Dực, đã sớm toàn diện áp chế đối thủ, hắn đương nhiên sẽ không cấp cho đối thủ cơ hội bỏ chạy. Thân hình lóe lên một chút, đã phóng tới đuổi theo.

287. Chương 144 Phượng Vũ U Diễm Băng (hạ)

Nhưng mà, ngay cả Sinh Mệnh Thiêu Đốt Chi Kỹ của nàng cũng không thể ngăn cản nổi Cơ Động, thì còn có gì có thể ngăn cản nổi hắn nữa? Hai tay Cơ Động liên tục đánh ra hai bên, từng đạo Cực Âm Chi Hỏa nháy mắt bắn ra. Những nơi chúng đi qua, không gian chợt vặn vẹo một chút, những cành lá mang theo ma lực Cực Hạn Chi Hỏa kia ngay khi tiếp xúc với Âm Hỏa Chi Trảo của Cơ Động, lập tức sẽ mất đi động tác, nhanh chóng rơi xuống. Cũng không phải Cực Hạn Âm Mộc trong thân chúng nó bị phá tan, mà là sinh mệnh lực của chúng bị thôn phệ mất đi, không chịu sự thúc dục của ma lực Cực Hạn Âm Mộc nữa.

Đồng thời, hai tay Cơ Động chợt dang rộng, vô số gai nhọn sắc bén chợt từ trên hai cánh tay của Quân Ma Âm Dương Khảm lóe ra, cắt đứt toàn bộ các nhánh cây đang quấn quanh trên người hắn. Chỉ trong giây lát, hắn đã giã ra khỏi đám cành cây, phóng tới trước truy kích.

Cực Hạn Ma Lực của hai người đã khôi phục lại một chút, nhưng mà Hạt Tử vốn đã đại thương nguyên khí, muốn phát động ra công kích hữu hiệu cũng không còn khả năng. Nàng hiện tại có thể làm, chỉ là tận lực chạy trốn mà thôi, cố gắng lợi dụng những cây đại thụ trong rừng để che dấu thân thể mình.

Từng gốc, từng gốc đại thụ liên tiếp bị ma lực Cực Hạn Âm Mộc của nàng hút lấy, ngăn cản tiến công của Cơ Động. Hai người cứ như vậy một đuổi một chạy, không ngừng đi sâu vào tầng trong của Thánh Tà Đảo.

Ngay khi toàn bộ cành lá của cây đại thụ thứ bảy bị những lưỡi dao sắc bén trên thân Quân Ma Âm Dương Khảm trên người Cơ Động hoàn toàn cắt đứt, đột nhiên từ bên cạnh có một đạo bóng đen phóng thẳng về phía Cơ Động. Tốc độ của bóng đen cực kỳ nhanh, hơn mười điểm thanh quang toàn bộ tập trung trên người Cơ Động.

Cơ Động rung mình một cái, suy nghĩ đầu tiên trong đầu hắn chính là đối phương có trợ thủ đến giúp. Hai cánh sau lưng chợt thu lại, thân thể nháy mắt trầm xuống, đồng thời xoay người một vòng, một quyền đánh ra. Nhất thời, hơn mười đạo hào quang màu đỏ kim như điện xạ bắn ra. Đây là một cái Mệnh Trung Kỹ do Âm Triệu Dương truyền thụ cho hắn, Long Lân Thiểm. Nhìn bên ngoài là Cơ Động đánh ra một quyền, nhưng trên thực tế, ngay khi đánh ra một quyền, các ngón tay của hắn cũng rất nhanh luật động, mỗi một đạo kim quang bắn ra đều là ma lực ngưng tụ giống như hình vẩy rồng vẩy. Mỗi một đạo ma lực đều vô cùng cô đọng, lại có lực xuyên thấu mãnh liệt cùng với lực nổ cực mạnh. Một khi không thể xuyên thấu công kích của đối thủ, như vậy nó sẽ tự động nổ tung, phóng thích ra lực công kích mãnh liệt. Tuy rằng lực công kích không mãnh liệt bằng các kỹ năng của hai đại quân vương, nhưng mạnh hơn ở phạm vi công kích cùng với khả năng không chế.

Phốc phốc mấy tiếng vang lên, mấy chục đạo thanh quang nháy mắt bị phá tan, vài đạo hào quang màu kim đỏ nhanh như chớp xẹt thẳng đến thân thể của bóng đen kia. Một tiếng kêu gào thảm thiết vang lên, bóng đen kia đã hóa thành một quả hỏa cầu, bị thiêu đốt mãnh liệt.

Lúc này Cơ Động mới nhìn rõ, đó cũng không phải là trợ thủ nào của đối thủ cả, chẳng qua chỉ là một đầu ma thú khoảng tam giai mà thôi. Bởi vì thân thể nó đã bị Cực Hạn Dương Hỏa thiêu đốt kịch liệt, hắn thậm chí còn chưa có nhìn ra được bộ dáng của ma thú.

Lợi dụng trong nháy mắt Cơ Động lo đối phó với con ma thú kia, thân hình Hạt Tử lóe lên vài lần đã hoàn toàn biến mất. Ma sư Mộc Hệ ở trong rừng rậm quả thật rất dễ dàng ẩn nấp. Một chút ý niệm của Cơ Động đặt trên người nàng chẳng qua chỉ hơi ngừng lại một chút thôi, đã bị nàng trốn mất.

Hai cánh dang rộng, ở giữa không trung tạm dừng lại một chút. Cơ Động cũng không có bởi vì đối thủ chạy mất mà phẫn nộ, ngược lại trong lòng càng thêm cẩn thận hơn. Cái này gọi là giặc cùng chó đuổi, gặp rừng chớ vào, bản thân mình đã quá chấp nhất rồi. Trên Thánh Tà Chiến Trường này, không biết có bao nhiêu mối hiểm nguy bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra. Ai biết trước có thể gặp phải địch nhân khác đâu chứ? Vẫn là cẩn thận vẫn hơn.

Thu liễm lại ma lực bản thân, thân hình Cơ Động chợt lóe lên, đầu tiên là đáp xuống mặt đất, thu hồi lại Tinh Hạch còn sót lại của con ma thú vừa chết đi kia. Quả nhiên là một con Tam Giai Ma Thú. Quỷ dị chính là, đối mặt với Cực Hạn Chi Hỏa của mình, con Giáp Mộc Hệ Tam Giai Ma Thú kia cũng không hề có ý tứ trốn tránh. Chỉ riêng điểm này thôi, đã thể hiện sự an nguy khó lường trên Thánh Tà Chiến Trường.

Thu hồi Tinh Hạch, Cơ Động phóng người lên, chui vào trong một tán cây đại thụ tươi tốt, ẩn dấu thân thể, vừa chú ý đến mọi vật xung quanh, vừa chậm rãi khôi phục lại ma lực.

Mà lúc này, ngay tại cách cây cổ thụ Cơ Động đang ẩn nấp khoảng hơn mười gốc đại thụ, Hạt Tử cũng đồng dạng đang ẩn nấp trên tán cây rậm rạp của một gốc đại thụ. Nàng ta vừa phóng thích ra ma lực Cực Hạn Ất Mộc để che dấu khí tức của mình, vừa thở hào hển. Trong ánh mắt của nàng, chỉ còn lại sự âm lãnh.

Khi này lợi dụng cơ hội một con ma thú đột nhiên tấn công Cơ Động, nàng mới chạy thoát được. Nhưng lúc này thân thể nàng cũng đã ướt đầm mồ hôi lạnh. Nếu vừa rồi kẻ bị con ma thú kia công kích chính là nàng, như vậy lúc này nàng đã phải đón nhận công kích như cuồng phong đại vũ của Cơ Động. Dưới tình huống có một chút may mắn, nàng đã tạm thời an toàn.

Nhưng Hạt Tử chính là Hạt Tử, vừa mới tạm an toàn, nàng liền lập tức chuẩn bị cơ hội để bất ngờ phản công. Thực lực Cơ Động tuy mạnh, nhưng nàng tin tưởng, bằng vào thực lực của mình, một khi có cơ hội đánh lên thành công, tuyệt đối có khả năng giết chết đối thủ. Ấn nhẫn, lạnh như băng, một kích trí mạng, đây chính là bản sắc của Hạt Tử. Nàng sau khi che dấu tốt thân thể của mình, lập tức toàn tâm chú ý đến hành động của Cơ Động. Một khi hắn có gan tiến đến gần mình, dựa vào thuật ẩn thân của Ất Mộc Hệ, nàng nhất định có cơ hội quay lại đánh lên Cơ Động. Trận chiến khi này, nàng thua quả thật không cam

lòng. Nói thế nào đi chăng nữa, nàng cũng không thể nào tưởng tượng ra được, chính mình lần nay lại gặp phải một gã ma sư Cực Hạn Song Hỏa Hệ.

Cơ Động có thể thông qua Diêu Khiêm Thư để biết đến chuyện của Thiên Can Thánh Đồ, Hạt Tử làm sao lại không biết đến truyền thuyết của Thánh Đồ cơ chứ? Mặc dù ma lực Cơ Động nhìn qua chỉ có khoảng bốn mươi tám cấp, nhưng nàng cũng có nhận xét giống với Diêu Khiêm Thư, xem Cơ Động là địch nhân mạnh nhất của mình, một trong những Thiên Can Thánh Đồ của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, thậm chí còn có thể là một Nhất Đại Thánh Vương nữa. Nếu như có thể đánh lén thành công, đánh chết Cơ Động, đối với nàng mà nói cho dù lần này Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục có thua Thánh Tà Chi Chiến đi chăng nữa, địa vị của bản thân nàng trong Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ cũng được tăng lên đáng kể.

Nhưng mà, sự thật chứng minh, sự bình tĩnh lạnh băng của Cơ Động cũng không chỉ biểu hiện lãnh khốc vô tình trong chiến đấu, đồng thời cũng có được sự bình tĩnh hơn người bình thường rất nhiều. Sau khi truy kích bị ngăn cản, hắn cũng không có tiếp tục đuổi theo, mà lại lẳng lẳng ẩn nấp trên tán cây rậm rạp, đồng thời cũng thu liễm hơi thở, làm cho Hạt Tử cũng không cách nào cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

Lúc này đối với Hạt Tử mà nói, cục diện đã trở nên cực kỳ bất lợi, nàng căn bản không dám xem thường mà vọng động, thậm chí không dám hấp thu sinh mệnh lực trong cây cối xung quanh để bổ sung tiêu hao nguyên khí của mình. Nàng biết, ít nhất trong thời gian mười ngày, bản thân mình tuyệt đối không cách nào khôi phục lại trạng thái tốt nhất. Với trạng thái hiện tại như vậy mà bị Cơ Động phát hiện tông tích, tuyệt đối là cục diện cứu tử nhất sinh. Cho nên, nàng cũng không dám hành động, nàng chỉ có thể chờ, chờ đến khi nào Cơ Động bỏ đi hoặc là có cơ hội ra tay đánh lén.

Mặc dù Cơ Động cũng không biết rõ Hạt Tử đang nấp cách mình không xa, nhưng trải qua một trận chiến khi nãy, sự cẩn thận của hắn cũng đã tăng lên trên diện rộng. Nấp trên tán cây lớn, hắn một chút cũng không nóng lòng rời đi, chậm rãi hấp thu ma pháp nguyên tố trong không khí, thậm chí hắn cũng không có sử dụng Ngũ Hành Pháp Trận tiến hành phụ trợ. Những hình ảnh về trận chiến khi nãy không ngừng hiện lên trong đầu hắn. Hắn không ngừng nghiên cứu cẩn thận về ưu khuyết điểm của mình trong trận chiến vừa rồi. Có như vậy, một trận sinh tử chi chiến đối với hắn mới thật sự có lợi.

Hơn nữa, nhớ lại sự hoán chuyển ma kỹ hai đại quân vương, Cơ Động cẩn thận cân nhắc kỹ lại một chút, nếu bản thân mình trong trạng thái đỉnh cao, cho dù không có Hỏa Nhi trợ giúp, hắn là cũng có khả năng tiến hành một lần chuyển đổi biến thân hai đại quân vương, cũng có thể đánh ra được một kích Tất Sát Kỹ. Không hề nghi ngờ, đây cũng là công kích khủng bố nhất mà hiện tại hắn có khả năng đạt được. Cho dù cường giả cấp bậc bảy quan như Phát Thụy, đối mặt với Cực Hạn Song Hỏa Tổ Hợp Kỹ như vậy, cũng tuyệt đối sẽ bị thương nặng.

288. Chương 145 Thực Nhân Cự Ma (thượng)

Từ khi cùng với Cơ Động đến Thiên Can Quân Đoàn, Phát Thụy dùng mấy ngày còn lại để hướng dẫn hắn về tình hình trên Thánh Tà Chiến Trường.

Thánh Tà Chiến Trường tổng cộng chia làm mười tám tầng chính, hay nói chính xác là mười tám khu vực đặc thù. Các ma sư hai phía đại lục khi thông qua Thánh Tà Thông Đạo truyền tống vào Thánh Tà Chiến Trường, toàn bộ đều bị đẩy đến vòng ngoài cùng.

Diện tích Thánh Tà Chiến Trường rộng lớn vô cùng, cơ hồ là tương đương nửa diện tích Trung Thổ Đế Quốc của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục vậy. Sau khi tiến vào Thánh Tà Chiến Trường, bất luận là Quang Minh Ngũ Hành ma sư hay là Hắc Ám Ngũ Hành ma sư đều phải dùng hết khả năng hội họp lại với đồng bọn.

Sau đó mới tiến hành liệt sát ma thú trên Thánh Tà Đảo cùng với truy tìm tông tích địch nhân. Ngoại trừ những chuyện đó ra, còn lại là tìm bảo vật.

Trải qua thời gian hơn ngàn năm, hơn hai trăm lần chinh chiến, không biết có bao nhiêu cường giả đã nằm xuống trên hòn đảo này. Những vũ khí ma lực, Tinh Miện, thậm chí là một số Ma Kỹ Quyền Trục bọn họ lưu lại, toàn bộ đều là những bảo vật hiếm có. Trong truyền thuyết, cũng có vài kiện thần khí đã được cho là ẩn chứa trên đây nữa. Một số ma sư đã đạt đến sáu quan, lại hy vọng có thể tìm được ma thú tọa kỵ thích hợp với mình trên Thánh Tà Đảo. Một khi đã cùng với nhân loại tiến hành ký kết khế ước, những ma

thú trên Thánh Tà Đảo liên có thể thoát ly cấm chế, rời khỏi nơi này. Những ma thú ở đây, cho dù là cùng cấp bậc, cũng tuyệt đối mạnh hơn ma thú bên ngoài rất nhiều. Ví dụ đơn giản nhất, Tử Lôi Diệu Thiên Long của Phất Thụy, kỳ thật cũng là đạt được từ Thánh Tà Đảo. Theo như Phất Thụy nói, Tử Lôi Diệu

một lần, mặc dù có hiệu quả xuyên thấu qua những công kích dưới Tắt Sát Kỹ của đối thủ, nhưng so sánh với Đằng Xà Thuấn Di, có thể thi triển dưới bất cứ tình huống nào, thì vẫn là núi nhỏ so với Thái Sơn.

Tu luyện Đằng Xà Thuấn Di của Cơ Động hiện tại cũng tương đương với Đằng Xà Hóa Lực Thuật. Thế như tu vi hiện tại của hắn vẫn chưa đủ, trước mắt chỉ có thể hoàn thành hai lần Thuấn Di mà thôi. Nhưng chỉ cần hai lần này thôi, cũng giúp cho hắn cơ hồ không có bất cứ khó khăn gì, bằng vào lăng không hoàn chuyển vị trí, đã thuận lợi thu thập Thực Nhân Cự Ma. Có thể thấy được kỹ năng này dùng để đánh lên có hiệu quả cường hãn đến mức nào.

Thực Nhân Cự Ma đã mất đi sinh mệnh lực, năng lực phòng ngự của cơ thể sẽ kém đi rất nhiều. Một đạo Cực Hạn Dương Hỏa lóe lên, nháy mắt toàn bộ thân thể nó đã hóa thành tro tàn, trên mặt đất còn lại chỉ là một khối Tinh Hạch nhỏ màu vàng cỡ nắm tay. Từ hoa văn mà xem, nó vẫn là Ngũ Giai Tinh Hạch, nhưng về mặt phẩm chất, tuyệt đối là cực phẩm trong Ngũ Giai Tinh Hạch.

Thu hồi Tinh Hạch, Cơ Động phóng người lên, tiếp tục tiến sâu vào tầng trong của Thánh Tà Đảo. Hắn vừa rời đi không lâu, thân ảnh màu xanh biếc lóe lên, Hạt Tử lặng yên không một tiếng động xuất hiện chỗ thân thể Thực Nhân Cự Ma vừa bị thiêu đốt, cẩn thận quan sát một chút, lại phóng người lên, lặng yên chui vào trong rừng cây biến mất không thấy dấu.

oOo

Hai canh giờ sau, Cơ Động đã đi sâu vào trong Thánh Tà Đảo, đương nhiên, hiện tại hắn vẫn còn ở tầng một, tầng ngoài cùng của Thánh Tà Đảo mà thôi. Trên đường đi cũng không gặp chút phiền toái nào, cũng gặp qua năm sáu đầu ma thú, nhưng phần lớn chỉ là Tam Giai, Tứ Giai cũng chỉ gặp có một đầu mà thôi. Đến nơi này, Cơ Động tự nhiên cũng không có nường tay, dễ dàng thu gặt sinh mệnh cùng với Tinh Hạch của bọn chúng.

- Thánh Tà Đảo đúng là rộng lớn a! Chạy suốt hai canh giờ rồi, cho dù không phải phi hành, nhưng cũng đã chạy hơn hai trăm dặm rồi. Nhưng xem ra, cũng còn chưa tiến vào tầng hai.

Cơ Động dừng bước lại. Không hề nghi ngờ, tầng ngoài cùng của Thánh Tà Đảo luôn là tầng rộng lớn nhất. Suốt hai canh giờ này hắn cơ hồ là chạy như điên, chẳng qua cũng chỉ mới tiếp cận tầng thứ hai mà thôi. Khiến hắn cảm thấy có chút kỳ quái chính là, số lượng ma thú hắn gặp phải dọc đường cũng không nhiều như hắn tưởng tượng. Cũng không có cảm giác một bước khó đi. Ngoại trừ Thực Nhân Cự Ma gặp phải lúc đầu còn có chút hơi uy hiếp, cơ hồ hắn không gặp bất cứ cản trở nào đáng kể. Vừa cẩn thận suy nghĩ, Cơ Động tiếp tục đi về phía trước, vừa khôi phục lại thể lực tiêu hao suốt hai canh giờ chạy nhanh lúc này. Đi thêm một quãng không xa, đột nhiên khi hắn lướt qua một thân đại thụ, trước mắt chợt mở ra sáng rực. Hiện ra trước mắt hắn, cũng không phải là rừng rậm thâm u nữa, mà là một thảo nguyên rộng bát ngát.

291. Chương 146 Thiên Can Thần Thú Ma Kỹ, Đằng Xà Thuấn Di (hạ)

Sự mệt mỏi trong lòng Cơ Động rất nhanh được thay thế bằng sự vui vẻ. Mình chạy điên cuồng suốt hai canh giờ rốt cuộc cũng không có uổng phí. Cảnh vật biến hóa trước mắt đã nói cho hắn biết, mình đã sắp tiến vào tầng thứ hai của Thánh Tà Đảo rồi.

Thảo nguyên trước mặt cũng không hoàn toàn bằng phẳng mà địa thế cao thấp nhấp nhô. Nhưng màu xanh lại đậm đà vô cùng, cùng với tầm nhìn trống trải vẫn khiến cho người khác cảm thấy thoải mái rất nhiều. Đương nhiên, Cơ Động cũng hiểu rõ ràng, sau khi tiến vào thảo nguyên, tình huống sẽ càng thêm nguy hiểm hơn nhiều. Thảo nguyên không giống như rừng cây, không có bất cứ thứ gì có thể ẩn nấp, một khi bị địch nhân phát hiện, cũng chỉ có cách đối mặt chiến đấu mà thôi.

Lấy ra một ít lương khô và nước uống để lót dạ, Cơ Động dừng lại ở ranh giới giữa tầng thứ hai và tầng thứ nhất, tạm thời tu chỉnh lại. Hắn cũng không gấp gáp, Thánh Tà Đảo mở ra đến bốn mươi chín ngày, gấp gáp quá dễ hỏng việc mà thôi.

Lúc này, sắc trời đã dần dần chuyển tối. Lúc trước khi cùng Hắc Ám Ất Mộc Thánh Đồ Hạt Tử đấu với nhau một trận, sau đó nghỉ ngơi khôi phục lại ma lực, lại thêm hai canh giờ chạy đi, bất tri bất giác đã tới hoàng hôn. Thánh Tà Đảo vốn luôn bị mây đen bao phủ, lúc này lại càng thêm tối tăm hơn nhiều. Lúc Cơ

Động bắt đầu ngồi ăn, không trung chỉ là hơi tối một chút, đợi đến khi hân ăn uống no nê, bầu trời đã hoàn toàn tối đen rồi.

Dựa theo những gì Phát Thụy từng nói, mỗi một tầng bên trong của Thánh Tà Đảo, nguy hiểm gặp phải càng tăng lên không biết bao nhiêu lần. Lúc này trời đã tối, tầm mắt bị hạn chế nhiều, Cơ Động quyết định dừng lại ngay tại rìa rừng cây ở tầng một nghỉ ngơi một đêm. Ít nhất nơi này còn có tán cây rậm rạp giúp hân có thể an toàn nghỉ ngơi, càng có thể dễ dàng che dấu bản thân mình.

Đợi đến sáng ngày mai, sau một đêm nghỉ ngơi tinh thần khôi phục lại mới tiếp tục tiến lên tầng thứ hai.

Sau khi định xong kế hoạch, Cơ Động phóng người lên, nhẹ nhàng dừng lại trên tán cây rậm rạp. Đồng thời, hân đem hai cái Hỏa Nguyên Tố Thể thả ra bên ngoài. Thánh Hỏa Nguyên Tố Thể thu liễm hào quang, nằm phủ phục trên mặt đất, còn Ma Diễm Nguyên Tố Thể thì ẩn mình trong bóng tối, tiến hành canh gác.

Cùng với màn đêm buông xuống, không khí dần dần trở nên ướt át hơn nhiều. Không lâu sau, từng luồng mưa bụi từ trên trời giáng xuống, nhất thời làm cho Thủy nguyên tố trong cánh rừng rậm và thảo nguyên này trở nên nồng đậm hơn rất nhiều.

Hai cái Nguyên Tố Thể mặc dù là do Cực Hạn Chi Hỏa ngưng tụ thành, nhưng dù sao bản thân chúng nó cũng là Hỏa nguyên tố, vẫn cần phải hấp thu Hỏa nguyên tố trong không khí để duy trì sự tồn tại của bản thân. Mưa đêm lạnh như băng, hơn nữa lại thêm Thủy nguyên tố chiếm phần lớn bộ phận trong không khí, nhất thời làm cho chúng nó có chút bất ổn.

Hai tay Cơ Động huơ lên, đem chúng nó thu hồi lại bên cạnh mình. Hai Nguyên Tố Thể này sau khi triệu hồi ra, chúng nó sẽ liên tục tiến hóa đi lên, chỉ khi nào bị đánh cho tan biến, mới trở về thực lực ban đầu, cần phải tích lũy lại từ đầu. Chỉ đến khi ma lực Cơ Động tăng thêm một quan nữa, các Nguyên Tố Thể triệu hồi ra mới có thực lực căn bản ở cảnh giới cao hơn.

Nói cách khác, nếu hai tiểu gia hỏa này ở bên ngoài liên tục hấp thu Hỏa nguyên tố trong không khí, như vậy, chúng nó rất có thể trong thời gian ngắn tiến hóa đến cấp bậc khi Cơ Động Năm Quan triệu hồi ra, thậm chí còn có thể tiến hóa đến thực lực khi Cơ Động Sáu Quan triệu hồi ra. Chỉ khi nào bản thể chúng nó tan biến đi, như vậy, khi Cơ Động triệu hồi ra Nguyên Tố Thể khác, bọn chúng mới trở về cảnh giới Bốn Quan như hiện tại, bắt đầu hấp thu Hỏa nguyên tố để tiến hóa lại từ đầu.

Cơ Động sở dĩ lựa chọn triệu hồi ra chúng nó sớm như vậy, chính là hy vọng chúng nó có thể trong thời gian bốn mươi chín ngày này không ngừng tiến hóa, trở thành lực lượng trợ giúp mình. Bởi vậy, hân tự nhiên là sẽ không có thu hồi hai Nguyên Tố Thể này, mà là mở ra Chu Tước Song Dực của mình, đem bọn chúng che lại trước ngực. Vừa khiến cho mưa không rơi xuống thân thể bọn chúng, lại vừa dựa vào Hỏa nguyên tố tản mát ra trên người mình nuôi dưỡng chúng nó, xúc tiến chúng nó tiến hóa.

Đêm tại Thánh Tà Đảo cũng không hoàn toàn yên tĩnh. Một ít ma thú chuyên đi ăn đêm đã bắt đầu hành động. Thỉnh thoảng có thể nghe được những thanh âm kỳ dị vang lên từ phía rừng cây hay từ phía thảo nguyên. Nhưng bất luận bên ngoài có động tĩnh gì, Cơ Động đều hoàn toàn án binh bất động, im lặng ngồi nghỉ ngơi trên cây. Tán cây vừa có thể che bớt cho hân khỏi mưa, vừa có thể che chắn không ai có thể dễ dàng phát hiện.

Một đêm này cứ như vậy mà trôi qua. Đến sáng hôm sau, không trung vừa mới tờ mờ sáng, cơn mưa đêm rồi cuộc cũng dứt hạt. Không khí ướt át sau cơn mưa cộng thêm mùi bùn đất bốc lên, tựa hồ khiến cho mùi huyết tinh trên Thánh Tà Đảo cũng giảm bớt đi rất nhiều.

Âm Dương Lốc Xoáy tản mát ra một tầng Bính Hỏa, hơi nước bốc lên, người Cơ Động rất nhanh đã khô ráo đi hết. Ẩn tạm chút lương khô, nhìn nhìn lại hai tên tiểu gia hỏa trên ngực mình đã lớn lên được một chút, khoe miệng Cơ Động không khỏi toát ra nụ cười mỉm. Đã tới lúc phải lên đường tiếp rồi.

Đã không còn mưa nữa, Cơ Động để cho hai tiểu gia hỏa một lần nữa nhảy lên hai vai mình. Vươn người nhảy khỏi tán cây, Cơ Động thoáng vận người một chút, xương cốt toàn thân nhất thời phát ra thanh âm thanh thủy êm tai liên tiếp, tựa như châu ngọc va chạm nhau vậy. Xương cốt hân sau khi được Đăng Xà tiến hành cải tạo, đã căn bản không còn giới hạn của các khớp xương chân tay nữa, thân thể hoàn toàn có thể trở nên cực kỳ kiên cường, cũng đồng dạng có thể trở nên cực kỳ mềm mại.

Xương cốt vừa cương vừa nhu, cũng giống như ma kỹ âm dương của hắn có thể dễ dàng hoán chuyển nhau vậy.

Hai cánh sau lưng mở ra, chân khẽ đẩy nhẹ trên mặt đất, Cơ Động đã hướng về phía tầng hai Thánh Tà Đảo lướt tới. Bởi vì có hai cánh dang rộng khổng lồ chế thân thể cân bằng, khi thân thể hắn vọt tới trước, cơ hồ là song song với mặt đất, cũng không có bay cao lên, thân thể gần như áp sát mặt đất, giống như là đang trượt trên mặt đất vậy.

Làm như vậy chẳng những tốc độ di chuyển nhanh hơn, hơn nữa mục tiêu thân thể cũng càng nhỏ, tương đương với việc phi hành sát mặt đất vậy.

Đây là phương pháp di chuyển mà tối qua Cơ Động đã cẩn thận suy tính, vừa có thể không khiến người ta chú ý, vừa có thể gia tăng tốc độ di chuyển. Với tốc độ như hiện tại, mỗi canh giờ đi một trăm dặm cũng không có vấn đề gì. Một trăm dặm, cũng là gần tiến vào tầng thứ ba. Trước tiên cần phải hội họp lại với sư huynh đã, liệt sát ma thú cũng không cần phải gấp.

Phương pháp phi hành thấp này quả thật khiến cho tốc độ Cơ Động tăng lên rất nhiều, so với trong rừng rậm tựa hồ nhanh hơn gấp đôi.

Trên bầu trời vẫn như trước là mây đen dày đặc, thỉnh thoảng lại có vài tia chớp lóe lên, làm cho người ta có cảm giác vô cùng áp lực. Sau khoảng mười phút, Cơ Động đã bay đi được hơn mười dặm. Trên thảo nguyên vẫn có vẻ vô cùng yên tĩnh, không biết có phải là do trời mới sáng nên mọi việc có vẻ yên lành hơn hay không.

Ngay lúc Cơ Động còn đang cho là tốt đẹp, đột nhiên đúng lúc đó hắn cảm giác được từng đợt ma lực ba động chợt xuất hiện trên không trung. Do vì bay thấp sát mặt đất, nên ánh mắt chỉ có thể nhìn được xung quanh, cũng không có quan sát trên không trung, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng không khỏi cứng lại.

Trên bầu trời, không biết khi nào đã xuất hiện một mảnh mây đen thật lớn. Tầng mây đen này hoàn toàn do cánh chim tạo thành. Mỗi một con chim ó lớn lặng yên không một tiếng động không ngừng chao lượn trong không trung, nhìn qua có ít nhất hơn trăm con. Hai cánh chúng nó dang rộng, tựa như một tầng mây đen thật lớn trên bầu trời vậy.

292. Chương 147 Thất Giai, Bạch Kim Thiên Bằng (thượng)

Cơ Động cũng không có dừng lại, hắn chỉ mong là những cánh chim trên không trung này không có để ý đến mình là tốt nhất, nhanh chóng rời khỏi phạm vi lãnh địa của chúng nó.

Đáng tiếc, những nguy hiểm trên Thánh Tà Đảo làm sao có thể dễ dàng tránh thoát như vậy? Ngay khi Cơ Động chuẩn bị tăng tốc phi hành, những đầu chim to trên không trung tựa hồ như đã phát hiện ra sự tồn tại của hắn vậy, trận hình xoay tròn trên không trung nhất thời thay đổi, rất nhanh bay lên, hóa thành một mũi tên đen ngòm từ trên không trung đâm thẳng xuống mặt đất.

Trong mắt Cơ Động chợt lóe sáng lên, tay phải ấn mạnh trên mặt đất một cái, xoay người, đã đứng thẳng trên mặt đất. Phần nộ quát lên một tiếng:

- Đám súc sinh các ngươi, muốn chết à?

Nương theo thế lao xuống của những đầu chim này, Cơ Động đã nhìn rõ được hình dạng của bọn chúng. Đó là một loại ma thú hình dạng kỳ dị, phần cổ không có lông, cái đầu vươn thẳng ra, nhìn qua giống như loài kền kền vậy.

Mỗi một cánh chim cao khoảng hơn hai thước, sải cánh rộng chừng hơn bốn thước, lông chim màu đen tuyền, sáng bóng, phát ra quang mang giống như kim châu vậy. Nhìn rõ ràng nhất, chính là cái mỏ dài, phần trước quặp lại như móc câu của chúng nó, càng tỏa ra quang mang âm lãnh. Cặp mắt có màu đỏ như máu, phát ra quang mang huyết tinh nồng nặc.

Đây là loài ma thú Tam Giai Ô Thiết Ma Thú, Canh Kim Hệ, thực lực bản thân cũng không tính là cường đại. Am hiểu nhất là công kích từ trên trời lao xuống. Là điển hình của loài ma thú ăn thịt. Chuyên hoạt

động theo bày đàn, một khi cộng đồng công kích sẽ cực kỳ điên cuồng. Cơ Động không ngờ được, chính mình vừa mới tiến nhập vào tầng thứ hai Thánh Tà Đảo không lâu, đã gặp phải đối thủ khó chơi như vậy.

Kim sắc hỏa diễm lóa mắt nháy mắt phát ra, Cực Hạn Dương Hỏa dâng trào lên. Hỏa quang lóa mắt mang theo khí thế như phô thiên cái địa cộng thêm nhiệt độ khủng bố phóng thẳng lên trời. Mục đích của hắn rất đơn giản, chính là muốn dọa cho đám Ô Thiết Ma Thú này kinh sợ. Bằng vào đặc tính Hỏa khắc Kim, lại thêm Cực Hạn Chi Hỏa tiến hành thuộc tính áp chế, nếu như có thể dọa cho đám ma thú này sợ hãi bỏ đi, hiển nhiên sẽ tránh được rất nhiều phiền phức.

Thế nhưng, không như hắn mong muốn, không biết là bởi vì đám ma thú này sinh tồn trên Thánh Tà Đảo nên có lòng tự tin mãnh liệt hay là chúng nó căn bản là không có e ngại hỏa diễm, đối mặt với Cực Hạn Dương Hỏa của Cơ Động, đám ác quỷ súc sinh nanh ác này cũng chỉ thoáng dừng lại một chút mà thôi, ngay sau đó đã tiếp tục tấn công về phía Cơ Động.

Đám Tam Giai Ma Thú này hiển nhiên rất biết các phối hợp đoàn chiến, hơn trăm đầu Ô Thiết Ma Thú cũng không có lao xuống hỗn độn, mà là mỗi bảy, tám con làm thành một tổ, phóng thẳng xuống Cơ Động. Lợi trào của chúng giương ra, bạch quang lóe sáng, đã lớn lên gấp đôi bình thường, toàn bộ đều chụp xuống thân thể Cơ Động. Đây hiển nhiên là một loại kỹ năng dùng ma lực để tăng cường sức lực cơ thể, hóa thành biến dị.

- Nếu muốn chết sớm, ta sẽ thành toàn cho các người!

Cơ Động tức giận hừ lớn một tiếng. Tuy rằng đối thủ có hơn trăm con, nhưng dù sao Ô Thiết Ma Thú cũng chỉ là ma thú Tam Giai mà thôi, hắn căn bản cũng không để vào mắt.

Cực Hạn Dương Hỏa nồng đậm rất nhanh ngưng tụ, Dương Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận phiêu phù sau lưng, thân thể Cơ Động nhoáng lên, đã hóa thành Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể. Thân thể cao lớn hơn ba thước nhất thời hóa thành trung tâm của cả thảo nguyên, ngang nhiên đứng đó, hai chân vững vàng bám trụ xuống mặt đất. Hai tay giơ thẳng lên trời, nghênh đón lượt công kích đầu tiên của Ô Thiết Ma Thú.

- Hắc...

Gầm nhẹ một tiếng, hai tay mang theo Cực Hạn Hỏa Diễm của Cơ Động song song chém ra, đặc tính bùng nổ kinh khủng của Cực Hạn Dương Hỏa nhất thời bộc phát mãnh liệt, một đầu Hỏa Long khổng lồ ngay giữa hai cánh tay của Cơ Động xuất hiện, gầm lên một tiếng, phóng thẳng lên không trung, một trào mang theo Cực Hạn Hỏa Diễm nhất thời đánh thẳng vào đám Ô Thiết Ma Thú công kích đầu tiên. Đám Tam Giai Ma Thú này hoàn toàn chưa kịp công kích gì, đã hét thảm lên một tiếng, hóa thành bảy đốm lửa bay tán loạn trong không trung, bị quăng ra ngoài.

Đầu Cực Hạn Hỏa Long này tiếp tục phóng thẳng lên cao, đón đầu đám Ô Thiết Ma Thú đang tiến công đến. Đầu Hỏa Long này chính là bản lĩnh trấn môn của Âm Triều Dương, Viêm Long Hỏa Chuyển. Mặc dù với tu vi hiện tại của Cơ Động cũng chỉ có thể khống chế được một đầu Viêm Long mà thôi, nhưng bằng vào Cực Hạn Chi Hỏa, đối phó với đầu Tam Giai Ma Thú này cũng không phải là vấn đề gì.

Tiếng kêu la thảm thiết không ngừng vang lên trên không trung, đám Ô Thiết Ma Thú bay tán loạn khắp nơi, từng đạo bạch quang mang theo quang mang kim chúc sáng bóng không ngừng từ trong miệng chúng nó bay ra, phóng thẳng về phía đầu Viêm Long do Cơ Động huyền hóa ra. Nhưng mà, bản thân Viêm Long là do Cực Hạn Hỏa Diễm ngưng tụ thành, làm sao có thể dễ dàng đối phó như vậy.

Mặc dù Viêm Long Hỏa Chuyển này của Cơ Động cũng không phải là Tất Sát Kỹ như Phi Thúy Thanh Long của Điều Khiêm Thư, nhưng cũng tuyệt đối là đỉnh cấp Mệnh Trung Kỹ. Hình thái của Viêm Long chính là dựa theo ý niệm của Cơ Động về Thân Long Trung Hoa mà tại thành, chân có năm trảo, hình thể gồm: mắt chim, sừng hươu, miệng trâu, mũi chó, bờm sư tử, đuôi rắn, vẩy cá, trảo ưng, chín loại động vật kết hợp lại mà thành. Thân hình phóng lên, dưới sự khống chế ý niệm của Cơ Động mà liên tục đấu đá. Tốc độ phi hành của nó nhanh vô cùng, không gì sánh được. Tuy rằng bản thân nó còn chưa phóng thích ra kỹ năng gì, nhưng chỉ bằng vào sự cường hãn thân thể, chỉ trong nháy mắt, đã có hơn mười đầu Ô Thiết Ma Thú đã không tránh kịp công kích của nó, hóa thành hỏa cầu âm âm rơi xuống mặt đất.

Kim khắc Hỏa, hướng chỉ lại là Cực Hạn Hỏa Diễm. Đám Ô Thiết Ma Thú trong không trung nhất thời trở nên tán loạn. Mặc dù đám súc sinh này tính cách cực kỳ hung hãn, nhưng đối mặt với đối thủ căn bản

không cách nào chống lại như vậy, chúng nó cũng không phải là kẻ ngu si. Trong tiếng quang quát không ngừng, bọn chúng bay tán loạn tứ tán, chia làm nhiều hướng điên cuồng chạy trốn khắp nơi.

Cơ Động cũng không có tiến hành truy kích, Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể vung tay lên, đầu Hỏa Long kia đã từ trên trời giáng xuống, trực tiếp dung nhập vào Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể. Thu hồi lại Quân Vương Chi Thể, dưới tác dụng của Âm Dương Họa Tuyền, một lần nữa hấp thu lại Hỏa nguyên tố, tận lực làm giảm thiểu sự tiêu hao ma lực.

Thân hình Cơ Động lóe lên, phóng lại mấy cỗ thi thể của Ô Thiết Ma Thứ kiểm tra xem có Tinh Hạch hay không. Mặc dù đây là trên Thánh Tà Đảo, thực lực ma thú cũng cường hãn hơn bên ngoài khá nhiều, nhưng tỷ lệ đạt được Tinh Hạch cũng rất lớn. Trong số những đầu Ô Thiết Ma Thứ chết cháy này, hơn phân nửa đã cấp Tinh Hạch cho Cơ Động. Tính đến hiện nay, tổng số Tinh Hạch mà Cơ Động thu được đã hơn mười khối, trong đó có cả một khối Ngũ Giai Tinh Hạch mà hắn thu được khi liệt sát Thực Nhân Cự Ma. Hắn chỉ cần đánh chết một gã ma sư của Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục, lấy được Tinh Miện của hắn, như vậy đã đủ để đến lúc kết thúc Thánh Tà Chi Chiến có thể thuận lợi trở về Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục rồi.

Thu hồi Tinh Hạch, trong lòng Cơ Động thầm nghĩ, khi này sử dụng Viêm Long Hỏa Chuyển phóng lên không trung, quang mang màu kim sắc như vậy quá mức bắt mắt, mình lập tức phải rời khỏi chỗ này mới được, tránh bị địch nhân hoặc ma thú khác vây công. Lập tức hắn cũng không có dừng lại chút nào, lần nữa phóng người chạy đi. Lúc này, hắn đơn giản trực tiếp phi hành sát mặt đất như lúc đầu, rất nhanh hướng về phía tầng ba của Thánh Tà Đảo bay đi.

Quang ảnh màu xanh biếc lại lặng yên không một tiếng động hiện ra chỗ Cơ Động vừa đặt chân khi này. Thanh âm băng lãnh nhưng thanh tao mang theo vài phần kinh ngạc vang lên:

- Người này nhất định chính là kẻ đứng đầu của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục Thiên Can Thánh Đồ, thủ lĩnh Thánh Vương. Cực Hạn Dương Hỏa quá mức cường hãn. Không được, bất luận nói thế nào, ta cũng nhất định phải tìm cách đánh chết hắn. Chỉ cần giết được hắn, như vậy đối với kế hoạch vĩ đại năm năm sau sẽ có tác dụng rất lớn.

Thanh âm vừa dứt, thân ảnh màu xanh biếc kia lại một lần nữa phóng đi. Khi thân thể nàng lướt đi trên mặt đất, tựa như là cùng với cây cỏ trên mặt đất hoàn toàn hợp nhất thành một thể vậy, dùng mắt thường hầu như không cách nào nhận ra được. Cứ như vậy mà phóng theo hướng Cơ Động chạy đi.

293. Chương 147 Thất Giai, Bạch Kim Thiên Bằng (hạ)

Mà thực tế chứng minh, kinh nghiệm của Hạt Tử là vô cùng chính xác, cơ hội mà nàng vốn đang chờ đợi cuối cùng cũng đã đến.

Cơ Động cứ tiếp tục phi hành về phía trước, không biết vì sao, trong lòng hắn thủy chung có một loại cảm giác áp lực, loại cảm giác này khiến cho hắn rất khó chịu. Trong lòng vẫn dường như có gì đang khuấy nhiễu vậy. Ngay cả ma lực ba động truyền đến từ Quân Ma Âm Dương Khải cũng không ngừng biến hóa bất thường.

Có chuyện gì xảy ra thế này? Ma lực đã khôi phục hoàn toàn, Âm Dương Lốc Xoáy vận chuyển bình thường, nhưng mà vì sao trong lòng lại có cảm giác tâm thần không yên như vậy cơ chứ?

Rất nhanh Cơ Động đã tìm được đáp án, tâm không yên nguyên nhân là do dự cảm được tình huống nguy cơ. Ngay cả chính hắn cũng không biết rằng, thân thể hắn có được Chu Tước Biến, Đằng Xà Biến, bản thân hắn đã cơ hồ có được khí tức đặc thù của Thiên Can Thần Thú, khả năng miễn cảm đối với nguy cơ vô cùng mạnh mẽ. Mặc dù Cơ Động cũng không phải là Thần Thú, nhưng vẫn có được một ít đặc tính cảm ứng miễn cảm của chúng.

Bầu trời vốn đang yên ả đột nhiên trở nên xôn xao hẳn lên. Giữa không trung, đám Ô Thiết Ma Thứ khi này đã bị Cơ Động đánh đuổi lúc này lại quay trở về. Chỉ bất quá, lúc này đây bọn chúng cũng không có lao xuống, mà chỉ liên tục bay lượn trên cao, không ngừng phát ra từng tiếng kêu sắc nhọn, tựa hồ như đang uy hiếp Cơ Động vậy.

Cũng ngay sau đó, Cơ Động thấy được một màn mà hẳn không hy vọng nhìn thấy nhất. Giữa không trung, một con Cự Đầu Ma Thú khổng lồ đang dưới sự hô ứng của đám Ô Thiết Ma Thú mà chậm rãi xuất hiện.

Nhìn bề ngoài, thân hình của con Cự Đầu này thập phần tương tự như đám Ô Thiết Ma Thú, chỉ là thân thể nó lớn hơn gấp chục lần, hai cánh danh rộng, như che trời mà xuống vậy. Kỳ lạ nhất chính là, bộ lông trên người nó lại hoàn toàn là màu vàng kim.

So với màu vàng kim Cực Hạn Dương Hỏa của Cơ Động, màu vàng kim trên người của nó nhạt hơn rất nhiều, phần nhiều giống với màu trắng bạc hơn, giống như là hai màu trắng và vàng kim pha trộn với nhau vậy.

Cổ nó cũng không trọc, có một lớp lông cùng màu với bộ lông trên mình. Ngay trong nháy mắt nó xuất hiện, toàn bộ cây cỏ trên thảo nguyên đồng loạt ngã rạp xuống, áp sát mặt đất. Khí thế bức người áp xuống, làm cho không khí trở nên cực kỳ ngột ngạt. Từ trên không trung, khí thế kinh khủng không ngừng phóng thẳng xuống.

Cơ Động lặng yên đứng trên mặt đất, hai tay hắn trong vô thức đã nắm chặt lại. Không hề nghi ngờ, đầu Bạch Kim Sắc Cự Đầu này, chính thị là do đám Ô Thiết Ma Thú kia kêu lại trả thù. Thế nhưng, hẳn thực sự không hiểu nổi, với thực lực của đám Ô Thiết Ma Thú kia, làm thế nào có thể nhờ được một đầu Cự Đầu không cùng chủng loại đến đây giúp đỡ cơ chứ?

Đầu Bạch Kim Sắc Cự Đầu này, Cơ Động đã từng đọc qua trong sách, hơn nữa, hắn lại cực kỳ ấn tượng với nó. Nó có thể nói là họ hàng gần với Thiên Can Thần Thú Mậu Thổ Hệ, Thiên Không, hay nói chính xác hơn là Á Đầu Thiên Không, tên gọi Bạch Kim Thiên Bằng. Mặc dù nó là họ hàng gần với Mậu Thổ Thần Thú, nhưng bản thân nó lại là Canh Kim Hệ Ma Thú, cũng là một trong những loài ma thú đỉnh cấp. Xét theo thân hình, khí tức của đầu Bạch Kim Thiên Bằng này, chí ít cũng là một đầu Thất Giai Ma Thú.

Sư huynh ơi sư huynh, những gì người nói với ta tựa hồ không chính xác lắm a! Lúc này bất quá chỉ mới là tầng thứ hai của Thánh Tà Đảo, làm sao lại gặp phải Thất Giai Ma Thú rồi chứ?

Từ khi bắt đầu tu luyện Âm Dương Ma Sư đến nay, đối thủ Thất Giai mà Cơ Động từng đối mặt cũng chỉ có một người, đó chính là Phát Thụy. Mặc dù Phát Thụy cũng là Thất Quan Ma Sư, so với Thất Giai Ma Thú bình thường càng mạnh hơn một bậc, nhưng mà đầu Bạch Kim Thiên Bằng này lại có ưu thế có thể phi hành, lại càng không có sự kiêng kỵ giữa Phát Thụy và Cơ Động. Một trận chiến này, không hề nghi ngờ, sẽ là một trận khổ chiến a.

Một tiếng chim hót trong trẻo đột nhiên vang lên, mây đen trên bầu trời cũng kịch liệt xao động một trận. Đám Ô Thiết Ma Thú này giờ vẫn hô ứng theo con Bạch Kim Thiên Bằng trên bầu trời kia nhất thời lặng im lại, bay ra đằng xa, tựa hồ như là sợ bị trận chiến này ảnh hưởng vậy.

Ánh mắt màu ám kim của Bạch Kim Thiên Bằng chăm chú nhìn về phía Cơ Động. Thân thể so với Tử Lôi Diệu Thiên Long còn khổng lồ hơn vài phần của nó lượn một vòng trên không trung, khí tức cũng hoàn toàn tập trung hết trên người của Cơ Động.

Cơ Động có thể rõ ràng cảm giác được, các loại nguyên tố trong không khí bắt đầu kịch liệt ba động lên. Từ trên thân thể Bạch Kim Thiên Bằng bắt đầu tản mát ra từng vòng từng vòng sáng màu trắng, ngoại trừ Canh Kim Hệ Nguyên Tố ra, các loại nguyên tố khác trong không trung rất nhanh bị quét sạch đi hết.

Rất rõ ràng, con Bạch Kim Thiên Bằng này đã từ miệng đám Ô Thiết Ma Thú kia biết được rằng ma lực của Cơ Động là Cực Hạn Chi Hỏa. Hiện tại nó làm như vậy chính là muốn tận khả năng làm suy yếu nguồn cung cấp ma lực nguyên tố của Cơ Động. Những ma thú sau khi đạt đến Lục Giai, trí tuệ cũng sẽ dần dần tiến hóa. Con Bạch Kim Thiên Bằng này không chút nào nóng nảy đi công kích Cơ Động, cho dù là nó đang ở trên không trung, nhưng vẫn tìm cách mở rộng ưu thế của mình. Cách làm như thế này, không hề nghi ngờ là vô cùng thông minh.

Cơ Động cũng không phải kẻ ngu, hắn đương nhiên sẽ không để mặc Bạch Kim Thiên Bằng dùng thực lực của mình thổi hết Hỏa Nguyên Tố trong không trung đi mất. Thực lực bản thân hắn đã không bằng đối thủ, lại để đối thủ đem Hỏa Nguyên Tố xua tan đi, trận chiến này khẳng định là lành ít dữ nhiều.

Dưới tình huống thế này, liền bày ra chỗ bá đạo của Ngũ Hành Pháp Trận. Dương Hỏa Ngưng Tụ Pháp

Trận, Âm Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận, hai đại Pháp Trận như hai vàng nhật, nguyệt hiện lên sau lưng Cơ Động. Trên đỉnh đầu hắn, cũng đã biến thành hắc kim song sắc, Cực Hạn Song Hỏa lập tức bùng nổ ra. Nhất thời, lấy thân thể Cơ Động làm trung tâm, một cỗ hấp lực cường đại chợt bạo phát mạnh mẽ. Hỏa nguyên tố lúc trước vốn rất nhanh bị xua tan đi, lúc này giống như là tìm được mục tiêu, không ngừng chen chúc lao tới.

Có chút buồn cười chính là, hai gã tiểu gia hỏa Nguyên tố thể vốn đang ngồi trên vai Cơ Động, lúc này chợt nhảy xuống đất, phân biệt chạy lại bên cạnh hai Ngũ Hành Pháp Trận, điên cuồng hấp thụ Hỏa nguyên tố phát ra từ đó mà bồi dưỡng thân thể.

Lại thêm một tiếng chim hót nữa vang lên trên không trung, Bạch Kim Thiên Bằng tựa hồ như đã bị hành động của Cơ Động chọc giận. Chỉ thấy nó lượn một vòng trên không trung, hai cánh chợt dang rộng ra. Cặp cánh chim khổng lồ dài hơn ba mươi thước chợt giật mạnh một cái, đám bạch quang vốn đang khuếch tán ra ngoài chợt thu hồi lại, đầu Bạch Kim Thiên Bằng chợt ngẩng lên rồi mổ xuống một cái, một luồng quang mang màu trắng khổng lồ mang theo tiếng rít chói tai từ trên trời giáng thẳng xuống, nhìn qua giống như là vạn tiễn tề phát, một chiêu bắn thẳng về phía Cơ Động.

Công kích với phạm vi lớn như thế, căn bản là không có khả năng tránh né. Bạch Kim Thiên Bằng đối với Cực Hạn Song Hỏa của Cơ Động cũng có chút cổ kỵ, nhưng nó cũng có thể nhìn ra, ma lực của Cơ Động cũng chưa đến Ngũ Quan, bằng vào ma lực cường hãn của bản thân, nó trực tiếp phát động kỹ năng công kích.

294. Chương 148 Dung Hợp Tắt Sát Kỹ (thượng)

Đối mặt với Thất Giai Ma Thú, Cơ Động sao dám chậm trễ? Thân thể nhoáng lên một cái, Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể nhất thời xuất hiện. Thân thể cao hơn ba thước, toàn bộ do Cực Hạn Dương Hỏa ngưng tụ mà thành ngang nhiên xuất hiện trên mặt đất, đối mặt với công kích phóng xuống từ trên không trung. Hai nắm tay Cơ Động đồng thời chém ra, nhất thời, hơn mười đại hào quang màu xích kim phóng ra. Đúng là Mệnh Trung Kỳ Long Lân Thiểm.

Mười đạo bạch quang bắn về phía Cơ Động nháy mắt đã bị Long Lân Thiểm triệt tiêu toàn bộ. Hỏa khắc Kim, đây là chuyện đương nhiên, càng huống chi, cái này là Cực Hạn Dương Hỏa đối mặt với Canh Kim bình thường. Sự khắc chế về mặt thuộc tính khiến cho Cực Hạn Dương Hỏa nháy mắt đã hòa tan đám công kích phân tán trên trời phóng xuống kia. Ngay khi Cơ Động dùng Cực Hạn Dương Hỏa hòa tan hơn mười luồng bạch quang, đám bạch quang còn lại vốn đang công kích bao trùm khắp nơi đột nhiên thay đổi phương hướng, toàn bộ hướng về phía thân thể Cơ Động mà bắn tới.

Nháy mắt biến công kích phạm vi lớn thành đơn thể công kích, khả năng khống chế ma lực mạnh mẽ thế này, làm cho Cơ Động không khỏi than thầm một tiếng. Mặc dù hắn có ưu thế tuyệt đối về mặt thuộc tính, nhưng về mặt ma lực thì lại thất thế tuyệt đối. Âm lực cường đại phóng xuống, nhất thời làm cho hắn có cảm giác hít thở không thông.

Uỡn ngực ra, hai nắm tay đột nhiên dang thẳng ra hai bên hông, một tiếng gầm giận dữ tràn ngập ỷ từ trong miệng Cơ Động vang lên. Ngay sau đó, chỉ thấy một đạo hỏa trụ màu vàng kim khổng lồ từ trên người Hỏa Diễm Quân Vương chợt bùng nổ ra. Hỏa trụ khủng bố nhất thời phóng lên cao, toàn bộ bạch quang đang phóng đến người Cơ Động, vừa mới tiếp xúc với hỏa trụ, nháy mắt đã hoàn toàn hòa tan, biến mất. Ngay cả lực đánh xuống cũng bị hoàn toàn tan rã trong Cực Hạn Dương Hỏa đánh tan.

Đúng là kích cuối cùng của Liệt Dương Tam Liên Kích, Liệt Dương Oanh.

Dương Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận phát ra quang mang mãnh liệt, vô số Hỏa nguyên tố không ngừng dừng mãnh rót vào trong Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể của Cơ Động. Hai cánh dang rộng, Cơ Động không chút chần chừ, phóng thẳng lên trời. Cặp mắt ẩn chứa sau hai trong mắt màu đỏ máu trên mặt nạ Quân Ma Âm Dương Khải phát ra quang mang kiên nghị, quyết đoán, bất khuất cùng với bá đạo, tựa hồ như muốn nói cho Bạch Kim Thiên Bằng biết, nếu như ngươi muốn đánh, thì ta sẽ liều chết mà đánh với ngươi.

Chu Tước Song Dực dang rộng, Cơ Động phóng thẳng lên cao, tựa như Lưu Tinh Truy Nguyệt vậy, bắn thẳng về phía Bạch Kim Thiên Bằng. Bởi vì thực lực hiện tại của hắn chỉ cho phép một lần thi triển ra một

loại pháp trận cùng thuộc tính, bởi vậy hắn cũng không có sử dụng Dương Hỏa Phi Hành Pháp Trận, vẫn như trước là Dương Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận phiêu phù sau lưng.

Quân Ma Âm Dương Khải cùng với Chu Tước Nội Giáp trên người Cơ Động lúc này đã hoàn toàn biến thành một màu kim đỏ, nhìn qua hắn tựa như là một khối lưu tinh màu vàng kim đang bắn lên không trung, nhắm thẳng về phía Bạch Kim Thiên Bằng.

Với thực lực bốn quan của hắn, dám từ bỏ ưu thế trên mặt đất, cùng với Bạch Kim Thiên Bằng, vốn là một đầu Phi Hành Ma Thú, quyết đấu trên không trung, chỉ riêng phần dũng khí mãnh liệt này đã muốn làm cho khí thế vốn đang áp bách mãnh liệt của Bạch Kim Thiên Bằng cũng phải giảm bớt vài phần. Ngay cả Hạt Tử đang ẩn núp không xa đó, trong lòng cũng không cảm phải sinh ra vài phần kính nể, âm thầm cảm thán một câu:

- Cường hãn như một Bạo Quân, không hổ là nhất đại Thánh Vương.

Hai tay đang rộng ra, thân thể khẽ nhoáng lên một cái, Cơ Động hét lớn một tiếng:

- Viêm Long Hỏa Chuyển.

Một đầu kim sắc hỏa long khổng lồ phóng ra, lao thẳng về phía Bạch Kim Thiên Bằng.

Con Bạch Kim Thiên Bằng đang phiêu phù trong không trung, mắt thấy Cơ Động không ngờ lại dám lao về phía mình, lại phóng ra khí thế mạnh mẽ như vậy, cũng đã hoàn toàn bị chọc giận.

Một vầng hào quang màu kim bạch chói mắt chợt bùng nổ ra, làm cho nó nhìn qua tựa như là một vầng thái dương sáng chói xé mây mà ra vậy. Một tiếng kêu chói tai đồng thời vang lên, không ngừng vang vọng trên không trung. Xa xa, đám Ô Thiết Ma Thú nhất thời càng bay xa hơn nữa. Mây đen dày đặc trên bầu trời bắt đầu kịch liệt ba động. Sự giận dữ của Bạch Kim Thiên Bằng không ngờ lại làm cho thiên địa cũng phải biến sắc.

Ngay sau đó, một luồng bạch quang nồng đậm chợt từ trên thân thể Bạch Kim Thiên Bằng thẩm thấu mà ra, tựa như là phân thành một con Bạch Kim Thiên Bằng thứ hai vậy, phóng thẳng về phía Cơ Động.

Đây là một con Bạch Kim Thiên Bằng hoàn toàn do Canh Kim Hệ Ma lực ngưng tụ mà thành a! Đây chính là Tắt Sát Kỹ trấn môn của con Bạch Kim Thiên Bằng này. Vầng hào quang màu kim bạch khủng bố mà sáng lại này phóng thích ra quang mang sáng chói vô cùng huyền lệ, lại càng tràn ngập hơi thở tử vong. Một kích này, chính là Tắt Sát Kỹ do một đầu Thất Giai Ma Thú toàn lực phát động a! Mục đích của Bạch Kim Thiên Bằng chỉ có một, chính là muốn đem Cơ Động, kẻ có gan dám khiêu khích uy nghiêm của hắn, hoàn toàn tiêu diệt.

Lúc trước khi Cơ Động đối chiến cùng với Phát Thụy, có thể nói là hắn chưa bao giờ trực tiếp thừa nhận bất kỳ Tắt Sát Kỹ nào của Phát Thụy cả. Lúc này, đối mặt với Bạch Kim Thiên Bằng, hắn muốn ngạnh tiếp, chỉ có thể sử dụng ra Diễm Dương Truy mới có thể làm được.

Ngay cả Tắt Sát Kỹ U Diễm Bằng cũng bởi vì do ma lực bản thân hắn còn không đủ, nên chưa thể đem một kích Tắt Sát Kỹ khủng bố khổng lồ, phạm vi hơn ba mươi thước kia nháy mắt mà triệt tiêu đi được.

Nhưng mà, Cơ Động thật sự sử dụng Diễm Dương Truy hay sao? Không, hắn cũng không có làm như vậy. Bởi vì hắn biết, nếu như mình dựa vào ma lực bản thân mà đánh bữa với con Bạch Kim Thiên Bằng này mà nói, cuối cùng kẻ chịu thiệt sẽ chính là mình. Thân là một đầu phi hành ma thú, Bạch Kim Thiên Bằng lại có thân thể khổng lồ như vậy, sự chênh lệch ma lực thực sự là quá lớn. Muốn chiến thắng nó, sự khó khăn cũng giống như là khi đối mặt với Phát Thụy vậy. Đánh bữa là không có khả năng đạt được thắng lợi cuối cùng, chỉ có một cách là mạo hiểm dùng kế. Vì sống sót, vì có thể đánh tan được đầu Thất Giai ma thú cường đại trước mắt này, Cơ Động hiện tại không có biện pháp gì không thể làm, chỉ có thể toàn lực ứng phó, đem nó hoàn toàn hủy diệt đi.

Một khi đã hạ quyết định, Cơ Động sẽ không có gì do dự. Mắt thấy con Bạch Kim Thiên Bằng kia phóng thích ra Tắt Sát Kỹ cường hãn, hắn cũng không có sử dụng Diễm Dương Truy mà ngạnh kháng, Viêm Long Hỏa Chuyển lúc trước đã phóng thích ra rất nhanh đón đầu công kích kia. Cùng lúc đó, bốn đầu lạc ấn trên đỉnh đầu hắn đồng thời sáng lên.

Âm thanh long ngâm chấn thiên động địa cùng với thanh âm âm lãnh của rần kêu đồng thời vang lên. Chỉ thấy trên không trung, đầu Hỏa long Cơ Động ngưng tụ lúc trước trong nháy mắt va chạm với phân thân Bạch Kim Thiên Bằng đã hoàn toàn tan rã, hóa thành Hỏa nguyên tố ma lực thuần túy tán loạn trong không trung. Nhưng ngay khi nó hoàn toàn tan ra, từ phía Cơ Động, bốn con Hỏa Long màu vàng kim khổng lồ cùng với bốn con Đẳng Xà màu đen tuyền to lớn không kém đồng thời phóng ra. Tứ Long Tứ Xà đồng thời phóng lên cao, lao thẳng về phía phân thân hư ảo của Bạch Kim Thiên Bằng.

Với thực lực của Cơ Động, tự nhiên là không thể đồng thời điều khiển toàn bộ Tứ Long Tứ Xà này, nhưng đem nó phóng thích ra hết thì không có vấn đề gì. Hiện tại ngay trước mặt hắn, chính là cái Tất Sát Kỹ phân thân cùng với bản thể của Bạch Kim Thiên Bằng đang cùng nhau phóng tới kia, căn bản là hắn không cần phải điều khiển gì, trong nháy mắt Tứ Long Tứ Xà phóng thích ra, tự nhiên là đối mặt với năng lượng khổng lồ của phân thân Tất Sát Kỹ kia.

Ma lực ẩn chứa trong Tứ Long Tứ Xà này, ngay cả Thất Quan Cường Giả Lôi Đế Phát Thụy cũng phải cảm thấy kinh hãi, không thể không phóng thích ra Tất Sát Kỹ mạnh nhất của mình mà ngạnh kháng lại. Ma lực của chúng cực kỳ cường đại, đó cơ hồ tương đương với ma lực tổng thể của tám Cơ Động cộng lại. Nhờ vào Dương Hỏa Tồn Trữ Pháp Trận cùng với Âm Hỏa Tồn Trữ Pháp Trận, chứa đựng trong , trong nháy mắt phóng ra này, lực bùng nổ bao hàm cả Cực Hạn Song Hỏa, cả không trung đều bị ma lực khủng bố trong đó bao trùm.

295. Chương 148 Dung Hợp Tất Sát Kỹ (hạ)

Thanh âm va chạm vang lên kịch liệt, Canh Kim Hệ ma lực, Cực Hạn Dương Hỏa, Cực Hạn Âm Hỏa, ba chủng loại nguyên tố không ngừng ba động cuồng bạo khắp nơi.

Sự tương khắc thuộc tính lúc này thể hiện ra toàn diện. Mặc dù Tất Sát Kỹ của Bạch Kim Thiên Bằng có uy lực khủng nổ, nhưng đối mặt với Tứ Long Tứ Xà do Cơ Động phóng thích ra cũng căn bản không có khả năng đột phát. Tứ Long Tứ Xà sau khi va chạm với Tất Sát Kỹ của Bạch Kim Thiên Bằng, nhất thời hóa thành Cực Hạn Hỏa Diễm tối nguyên thủy nhất. Âm Dương Song Hỏa tương hỗ dung hợp, nhất thời hình thành một luồng Âm Dương Lốc Xoáy khổng lồ. Mà Cơ Động lúc này lại nằm ngay trong luồng Âm Dương Lốc Xoáy này. Cực Hạn Nguyên Tố khổng lồ như vậy, hầu như trong nháy mắt đã giúp cho ma lực hắn khôi phục lại toàn bộ. Bình tĩnh thu hồi Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể, bằng vào khả năng tiếp viện của luồng Âm Dương Lốc Xoáy khổng lồ trong không trung, lặng lẽ hóa thành Âm Viêm Ma Vương Chi Thể.

Lúc này đây, sự chuyển hoá so với lần trước lúc đối mặt với Hạt Tử thì dễ dàng hơn nhiều. Không chỉ là bởi vì đã có kinh nghiệm của lần chuyển hoá lúc trước, quan trọng hơn chính là, hiện tại Cực Hạn Song Hỏa nguyên tố trong không trung quá mức khổng lồ, hoàn toàn có thể bổ sung sự tiêu hao ma lực của hắn một cách nhanh chóng nhất. Mặc dù những ma lực nguyên tố trong luồng lốc xoáy kia rất nhanh chóng tàn mất đi hết, nhưng nháy mắt trước khi nó tiêu tán đi, sự chuyển hoá của Cơ Động cũng đã hoàn thành, Âm Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận huyền hóa sau lưng hắn rất nhanh đem toàn bộ Âm Hỏa nguyên tố trong không khí dung nạp vào cơ thể hắn.

Bầu trời đột nhiên càng trở nên âm u hơn lúc trước rất nhiều, giữa không trung, mây đen đột nhiên tách ra, một đạo quang mang đen kịt chợt từ trên trời giáng xuống. Bạch Kim Thiên Bằng theo phản xạ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên bầu trời lúc này là một vầng mặt trăng tối đen. Quang mang từ vầng hắc nguyệt này cũng không chiếu xuống nó, mà là chiều rọi xuống phía luồng lốc xoáy Cực Hạn Song Hỏa phía đối diện.

Ngay khi Bạch Kim Thiên Bằng tận mắt nhìn thấy Tất Sát Kỹ của mình va chạm với Tứ Long Tứ Xà kia, trong lòng nó không khỏi cảm thấy sợ hãi. Nó đương nhiên có thể cảm nhận được Hỏa nguyên tố nháy mắt bắn ra kinh khủng đến thế nào. Dưới tình huống thuộc tính áp chế toàn diện, Canh Kim Hệ ma lực do phân thân của nó phá toái ra hoàn toàn bị Cực Hạn Song Hỏa nguyên tố trong không khí thổi quét sạch sẽ, một chút cũng không còn lại. Ngay tại nháy mắt này, trong lòng nó đã bắt đầu nảy sinh tâm lý muốn rút lui.

Mặc dù thân là Thất Giai Ma Thú, nhưng sau khi bộc phát ra một Tất Sát Kỹ như thế, nó vẫn như trước cần phải có thời gian ngắn khôi phục lại ma lực. Cho dù là Thập Giai Ma Thú, ma lực cũng có hạn. Ngay sau đó, nó lại hết hồn khi luồng Âm Dương Lốc Xoáy tiêu tán đi, từ trong đó lại xuất hiện thân ảnh hết sức quen thuộc.

Cái mà Bạch Kim Thiên Bằng nhìn thấy, cũng đồng dạng là thân thể cao lớn hơn ba thước, nhưng màu sắc lại hoàn toàn khác biệt. Hấp dẫn sự chú ý của nó nhất, chính là màu sắc của thân ảnh đó, hoàn toàn giống với màu sắc của vàng hắc nguyệt trên bầu trời.

- Ánh trăng sẽ làm người nhớ đến ta, Cẩm... Bách... Thiên... U... Diễm... Bằng...

Một luồng quang mang âm lãnh mà quỷ dị, mang theo u nhả và tịch diệt, mang theo lãnh khốc và thâm thúy, hóa thành một đoàn băng trùy đen thuần phóng thẳng tới, căn bản là không cách nào nhận ra nó đến tột cùng là Hỏa hay là Băng. Xuyên thấu không trung, một khắc trước, nó còn nằm trên bàn tay của Âm Viêm Ma Vương Chi Thể, một khắc sau, nó đã đến trước mặt Bạch Kim Thiên Bằng.

Bạch Kim Thiên Bằng lúc này đã cảm nhận được sự uy hiếp mãnh liệt. Nó dự cảm được, luồng hắc nguyệt trên không trung mới chính là nguồn cung cấp ma lực cho một kích hủy diệt kia. Hét lên một tiếng, Bạch Kim Thiên Bằng đột nhiên há mồm to ra, một đạo bạch quang từ trong đó điện xạ ra, nỗ lực đánh tan vàng hắc nguyệt kia đi.

Nhưng mà đúng lúc này, một khóa hỏa cầu hỗn hợp hắc kim song sắc mang theo tiếng rít chói tai đã bay đến trước mặt nó, vừa lúc đón đầu luồng bạch quang từ trong miệng Bạch Kim Thiên Bằng phun ra. Một tiếng nổ âm vang, quang mang tung bay bốn phía. Quả hỏa cầu này chính là do hai Nguyên tố thể trên người Cơ Động phóng thích ra, quả Hỏa cầu này phát sau mà đến trước, thể nhưng cũng đủ bộc phát ra lực công kích vô cùng kinh khủng.

Giờ khắc này đây, ngay khi Cơ Động biến thân thành Âm Viêm Ma Vương Chi Thể, thân thể hai tiểu gia hỏa Hỏa Diễm Nguyên Tố Thể cùng với Âm Viêm Nguyên Tố Thể đã bành trướng lên đến thể tích hơn hai thước, phần đầu và phần thân phân chia rõ ràng, nhìn quan tựa như hai tiểu hỏa nhân vậy. Lúc trước khi luồng Âm Dương Lốc Xoáy xuất hiện trong không trung, chúng nó chính là kẻ nhận được lợi ích nhiều nhất. Ma lực bọn chúng nháy mắt tăng cao, hình dạng như hiện tại, đã tương đương với hình dạng như khi Cơ Động đạt đến thực lực Ngũ Quan triệu hồi ra. Mà một kích công kích bọn chúng liên thủ bộc phát ra lúc này, liền tương đương với một kích tổng hợp của Liệt Dương Tam Liên Kích do Cơ Động toàn lực bộc phát ra. Mặc dù về mặt ma lực hiện tại vẫn còn kém xa Bạch Kim Thiên Bằng, nhưng có thể dựa vào hiệu quả của Tổ Hợp Kỹ cùng với thuộc tính áp chế của Cực Hạn Song Hỏa, mạnh mẽ đem một kích hấp hối của Bạch Kim Thiên Bằng hoàn toàn đánh tan.

Cũng không phải là Tất Sát Kỹ U Diễm Bằng không có khả năng đỡ được một kích kia của Bạch Kim Thiên Bằng, mà là bởi vì Cơ Động không muốn uy lực của U Diễm Bằng bị bất cứ thứ gì làm cho suy giảm. Thân thể Bạch Kim Thiên Bằng vô cùng khổng lồ, bản thân nó lại là Canh Kim Hệ ma thú, nếu như không có lực công kích cực kỳ cường hãn, quyết không có khả năng đem nó hủy diệt đi. Chính vì vậy, Cơ Động cũng không hy vọng U Diễm Bằng của mình bị suy giảm uy lực.

Sự thực chứng minh, dưới sự khống chế ma lực hoàn mỹ của Cơ Động, sự đáng sợ của Tứ Long Tứ Xà ngay cả Lôi Đế Phát Thụy, kẻ đã từng kinh qua bách chiến cũng không dám đối mặt, huống chi là đầu ma thú trí tuệ không bằng nhân loại như Bạch Kim Thiên Bằng cơ chứ? Bản thân nó đã lâm vào khiếp sợ, trong lúc hoảng loạn mà tiến hành công kích, tự nhiên là không có chú ý đến khóa Cực Hạn Song Hỏa cầu đã bắn tới. Ngay sau khi Cực Hạn Song Hỏa Cầu bùng nổ xong, sự sâm u, băng lãnh, tịch diệt nhất đời đã phiêu nhiên bắn tới.

Đen kịt, hoàn toàn đen kịt, không hề có một chút quang mang nào phóng thích ra. Toàn bộ thân thể khổng lồ của Bạch Kim Thiên Bằng đã hoàn toàn bị một màu đen nhuộm đậm. Màu đen u lãnh mà trong suốt, làm cho thân thể khổng lồ của nó giống như một khối hắc thủy tinh khổng lồ từ trên không trung rơi thẳng xuống. Thân thể đã hoàn toàn bị phong kín, nó cũng không cách nào bay lượn được nữa.

Một thân ảnh hắc sắc khác như thiểm điện phóng theo. Trong quá trình bay xuống, hắc sắc đã dần dần chuyển hoá thành kim sắc, Hỏa Diễm Quân Vương lại một lần nữa trở lại nhân gian.

U Diễm Bằng chính là do hấn phát ra, hấn tự nhiên có thể tính toán rõ ràng ma kỹ này có thể có tác dụng bao lâu đối với Bạch Kim Thiên Bằng. Với tu vi hiện tại của Cơ Động, dù sao cũng không thể hoàn toàn phóng thích ra uy lực thực sự của U Diễm Bằng, cho dù là ở trong trạng thái Âm Viêm Ma Vương Chi Thể đi chăng nữa, cũng chỉ có thể bộc phát được phần lớn hiệu quả của U Diễm Bằng mà thôi. Thân thể Bạch Kim Thiên Bằng thật sự quá lớn, dựa theo sự tính toán của nó, trước khi thân thể nó kịp rơi xuống đất,

Đất bùn trên tự nhiên tự nhiên là không quá cứng, thậm chí có thể nói là mềm mại nữa. Điều này cũng vô hình trung có tác dụng hóa giải bớt xung lực cho Cơ Động khi rơi xuống nữa. Lúc này, cả người hấn làm thành một bộ dáng vắn vẹo hết sức kỳ dị hoàn toàn khảm thẳng vào trong mặt đất.

Đồng dạng phun máu, còn có một người khác nữa.

Hạt Tử cố gắng giãy dụa thân thể, muốn từ trên mặt đất bò dậy, nhưng một tia lực lượng cũng không cách này điều động nổi. Bộ khinh khái giáp phẩm chất không hề thua Quân Ma Âm Dương Khải trên người nàng lúc này đã gần như vỡ nát, trước ngực lại càng lộ ra mấy phần da thịt trắng muốt. Tóc dài tán loạn sau lưng, trên người đã không còn chút nào ma lực ba động nữa. Liên tiếp phun ra mấy ngụm máu tươi, nàng mới miễn cưỡng chống đỡ thân thể mình ngồi thẳng dậy.

Thật ra lúc này trong lòng nàng lại cảm thấy vô cùng tự hào. Dưới một kích Siêu Tắt Sát Kỹ Nhật Nguyệt Âm Dương Giới do Cơ Động sáng tạo ra, ngoại trừ Cơ Động, nàng là người duy nhất còn có thể sống sót. Mặc dù lúc trước công kích của Cơ Động cũng không phải là phóng về phía nàng, nhưng mà, dù sao nàng cũng đã ở gần phạm vi công kích của Siêu Tắt Sát Kỹ kia nhất. Mặc dù cái nàng thừa nhận chỉ là dư ba của nó, nhưng cũng suýt chút nữa đã lấy đi tính mạng của nàng rồi.

Trong lòng Hạt tử lúc này vừa buồn bực vừa thống khoái. Nàng như thế nào cũng không ngờ nổi, chính mình ‘bọ ngựa bắt sâu róm, chim sẻ canh phía sau’ lại trở thành kết quả như thế này. Chỉ một chút dư ba của kỹ năng do gã đã man kia phóng thích ra, cũng làm mình không cách nào thừa nhận nổi rồi. Hồi tưởng lại một màn khi nãy, trong lòng nàng chỉ có cực độ kinh khiếp. Nàng hết sức rõ ràng, nếu như một kích khi nãy đánh về phía nàng, cho dù mình có mười cái mạng cũng đã chết mất rồi.

Áp lực do Nhật Nguyệt Âm Dương Giới phóng thích ra quả thật vô cùng khủng bố, làm cho nàng cảm giác như là bị thiêu đốt toàn thân vậy. Vừa rồi nàng đã đề thăng toàn bộ ma lực, lại thi triển thêm một lần Sinh Mệnh Thiêu Đốt Chi Kỹ, kết hợp với sự bảo vệ của bộ áo giáp, thêm đặc tính sinh sinh không dứt của Cực Hạn Ất Mộc, mới có thể miễn cưỡng kiên trì được. Nàng mặc dù còn giữ lại được một tia ma lực nhỏ nhoi, nhưng thương thế của cơ thể đã rất nặng, nguyên khí tổn thương không biết bao nhiêu mà nói. Hiện tại nàng có muốn đứng dậy cũng là chuyện cực kỳ khó khăn. Đây chính là nguyên nhân khiến nàng buồn bực nhất.

Về phần nguyên nhân thống khoái trong lòng Hạt Tử, tự nhiên chính là do đối thủ Cơ Động của nàng, thân thể đã rơi tự do từ trên cao đập thẳng xuống mặt đất, thân thể khảm nhập thẳng luôn vào đó. Theo như nàng nghĩ, rơi xuống từ độ cao như thế, cho dù thân thể không biến thành đồng thịt vụn, cũng tuyệt không thể nào có thể sống sót nổi.

Từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, Hạt Tử cố gắng phục hồi lại ma lực của mình. Nàng tự nhiên hiểu rõ, nơi đây tuyệt không thể ở lại lâu. Một màn kinh khủng lúc nãy, nhất định sẽ thu hút sự chú ý của vô số ma sư của cả hai phương, thậm chí là của một số ma thú cường đại khác nữa. Chẳng ai biết trước được kẻ tới đây kết tiếp sẽ là địch hay bạn. Đáng tiếc, thân thể nàng hiện nay bị thương tổn quá lớn, chỉ có thể từng ngụm từng ngụm hô hấp, không tiếc gì đem toàn bộ các loại Ma Lực Phục Hồi Dược Hoàn mà ăn hết, hơn nữa hai tay còn cầm hai khóa Cao Cấp Ất Mộc Hệ Tinh Hạch, làm hết khả năng khôi phục lại ma lực. Nàng biết, lần gia nhập Thánh Tà Chiến Trường lần này, tự nhiên là những ngày kế tiếp cũng chỉ có thể nghỉ ngơi khôi phục lại sức lực mà thôi. Với địa vị Thiên Can Thánh Đồ của nàng, cho dù không có khả năng tiến hành nhiệm vụ, tự nhiên cũng có các ma sư thuộc hạ đem đến những vật phẩm cần thiết.

Ngay khi Hạt Tử bắt đầu liều mạng khôi phục lại ma lực, nàng đột nhiên chứng kiến một màn mà nàng không hy vọng nhìn thấy nhất. Gã đã man mà nàng đinh ninh rằng đã chết kia, đột nhiên từ trong bùn đất đứng lên.

Toàn thân bị bao phủ bởi tro bụi trộn lẫn với bùn đất. Mặc dù hiện tại trên người Cơ Động cũng không có mặc Quân Ma Âm Dương Khải, trên mặt cũng không có đeo mặt nạ, nhưng nhìn hấn lúc này, lại càng thêm khó nhận ra. Cả khuôn mặt dính đầy máu tươi, bùn đất cùng với tro bụi, nhìn qua có thể nói là cực kỳ nhếch nhác. Cả quá trình đơn giản bò dậy thôi, thế nhưng hai tay hấn nhìn qua mềm nhũn, lại một lần nữa há miệng phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng mà, hấn lại mạnh mẽ chống đỡ thân thể không có ngã xuống mặt đất trở lại, mà là mạnh mẽ ngồi bật dậy.

Mặc dù lúc này hắn nhìn qua cực kỳ nhếch nhác, nhưng mà, giờ phút này đây, trong mắt Hạt Tử lại giống như là phản phát thấy được ma quỷ sống lại vậy, tràn ngập sự sợ hãi. Toàn bộ tất cả ngạo ý phóng thích ra từ Siêu Tắt Sát Kỹ lúc này, tựa hồ hiện tại đang ẩn chứa trên người gã nam tử nhìn không ra hình dáng trước mắt này. Nàng cơ hồ là vô thức thốt lên:

- Không, chuyện này tuyệt đối không có khả năng.

Hạt Tử nhìn thấy Cơ Động, Cơ Động tự nhiên là cũng nhìn thấy nàng, vốn đang nằm cách đó không xa. Ngay khi nhìn thấy Hạt Tử, trong lòng Cơ Động đầu tiên suy nghĩ chính là xong hết rồi. Nhưng đến khi hắn nghe được thanh âm của Hạt Tử, trong lòng lập tức ý thức được, tình huống cũng không có quá bi đát như hắn tưởng tượng. Thanh âm của Hạt Tử lúc này đã khàn khàn, gần như là yếu ớt vô lực. Nhìn lại bộ dáng chật vật của nàng, tựa hồ so với mình cũng không mạnh hơn bao nhiêu. Mặc dù Cơ Động cũng không biết rằng bộ dáng hiện tại của Hạt Tử hoàn toàn là do mình gây ra, nhưng hắn có thể khẳng định, ít nhất hiện tại mình vẫn còn an toàn.

299. Chương 150 Sau Khi Trọng Thương, So Đấu Thời Gian Khôi Phục (hạ)

Thanh âm của Cơ Động so với Hạt Tử cũng không khác hơn bao nhiêu, nói được vài chữ cũng phải ngừng lại thở mấy hơi. Bất quá, dưới tình huống thế này liền hiển lộ ra năng lực khôi phục cường đại của thân thể đã từng được trải qua Long Huyết Tẩm Thể. Ngay trong lúc nói chuyện, Cơ Động đã cảm giác được thân thể mình khê nóng lên, giống như người bình thường bị sốt vậy. Bằng vào tinh thần lực khổng lồ đã được tăng phúc lên, hắn có thể cảm giác được rõ ràng, các bộ phận cơ năng trong cơ thể mình đang nhanh chóng phục hồi lại. Đây không hề nghi ngờ là một tin tức vô cùng tốt. Hiện tại cái mà hắn và Hạt Tử so đấu, chính là ai có thể khôi phục lại sớm hơn.

Cổ tay run lên, một khóa Ma Lực Phục Hồi Được Hoàn đã nhảy vào trong miệng, Cơ Động cũng cảm hai quả Tinh Hạch, bắt đầu khôi phục lại ma lực của mình.

So sánh với Hạt Tử, hắn nhìn qua thì thông dong hơn nhiều. Ít nhất về mặt khí thế, hắn tuyệt đối sẽ không bị đối thủ áp đảo.

- Này, tên dã man. Người thật sự muốn biết ta sao?

Hạt Tử khê ưỡn cao bộ ngực lộ ra mấy phần xuân quang của mình, cặp mắt xanh biếc ẩn chứa sau lớp mặt nạ nhìn chăm chú vào Cơ Động.

Cơ Động thần nhiên nói:

- Người thuộc về Hắc Ám, ta thuộc về Quang Minh. Ngoại trừ đối địch ra, chúng ta còn có thể làm gì nữa? Chẳng lẽ nói, nếu có cơ hội, người lại sẽ không giết ta sao? Hắc Ám Ất Mộc Thánh Đồ tiểu thư?

Hạt Tử hừ một tiếng:

- Tên man rợ thật đúng là tên man rợ. Bất quá, hai người chúng ta ai có thể kiên trì đến phút cuối cùng còn rất khó nói. Nếu như ta đoán không lầm, người hẳn là Nhất Đại Thánh Vương của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục đời này.

Dưới tình huống đặc thù như hiện nay, hai người đều đã bị thương nặng, do đó đã xảy ra một màn nói chuyện trao đổi hết sức buồn cười như thế.

Cơ Động thần nhiên nói:

- Người cho rằng ta sẽ nói cho người biết hay sao?

Hạt Tử khinh thường chu miệng một cái:

- Không cần người nói ra, ta cũng biết được. Siêu Tắt Sát Kỹ, một ma sư còn chưa đến Ngũ Quan đã có thể thi triển ra Siêu Tắt Sát Kỹ. Cái này còn cần phải giải thích nữa hay sao? Cho dù kỹ năng của người chỉ là một cái Sơ Cấp Siêu Tắt Sát Kỹ mà thôi, nhưng cũng không phải một Thiên Can Thánh Đồ bình thường

có khả năng thi triển ra. Ta chính là Ất Mộc Hệ Ma Sư, khôi phục chính là thứ mà ta am hiểu nhất. Người lần này chết chắc rồi.

Cơ Động gật gật đầu với nàng:

- Cứ đợi xem sẽ rõ thôi.

Hai người cứ như vậy quan sát lẫn nhau. Trong mắt Hạt Tử lộ ra vẻ tức giận, còn trong mắt Cơ Động thì chỉ có bình thản. Bọn họ mặc dù đang nói chuyện, nhưng không ai buông lỏng việc khôi phục ma lực của mình.

Hạt Tử nói rất đúng, thân là Ất Mộc Thánh Đồ, bằng vào Cực Hạn Ất Mộc ma lực, khả năng khôi phục của nàng đúng là mạnh nhất trong mười hệ ma sư. Bất luận là trị liệu thương thế hay là khôi phục ma lực, cũng hoàn toàn vượt xa các hệ ma sư khác. Nhưng mà, hiện tại nàng cũng không phải ở trạng thái bình thường. Sau khi hai lần thiêu đốt sinh mệnh lực, bản thân nàng đã tổn thương nguyên khí nặng nề, tốc độ khôi phục của nàng tự nhiên là chậm lại. Mặc dù Cơ Động cũng không biết đến điểm này, nhưng bản thân hắn lại có chỗ để dựa vào. Không nói đến năng lực phòng ngự kinh khủng của hắn, Hạt Tử chỉ vừa mới khôi phục chút ma lực, tuyệt không có khả năng công kích nổi, bên cạnh đó, hắn còn có Âm Dương Song Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận. Chỉ cần ma lực hắn khôi phục đến trình độ nhất định, tuyệt đối có khả năng triệu hồi ra Ngưng Tụ Pháp Trận, như vậy, về mặt tốc độ khôi phục ma lực tuyệt đối tăng lên một cấp bậc mới, phát sau nhưng đến trước.

Ánh mắt Cơ Động không nhịn được khẽ liếc nhìn xuống Chu Tước Thủ Trạc nằm trên cổ tay của mình một cái, không khỏi một trận im lặng.

- Hỏa Nhi ơi Hỏa Nhi, thật là xin lỗi người. Mỗi khi ta gặp phải nguy hiểm, ma lực của người lại bị ta hấp thu đi hết. Hy vọng chuyện này đối với việc tu luyện của người không sinh ra hậu quả gì. Nếu như hiện tại người còn lại ma lực, chúng ta có thể dễ dàng giết chết nữ nhân trước mặt này rồi.

Vì đối phó với Bạch Kim Thiên Bằng, Cơ Động có thể nói là lật hết bày tẫy của mình ra, bao gồm của Tứ Long Tứ Xà ẩn chứa trong cũng toàn bộ thả hết ra ngoài. Thông qua lần chiến đấu này, khiến hắn có thể khắc sâu một đạo lý, đó chính là, bất luận dưới tình huống thế nào đi chăng nữa, cũng phải tận hết sức bảo trì lại một phần thực lực của mình, tuyệt đối không thể quá mức hào phóng, đem toàn bộ lực lượng của mình hoàn toàn thả hết ra. Nếu như không phải hắn quá tham lam muốn đánh chết Bạch Kim Thiên Bằng, ngay lúc đối thủ bị chế trụ bởi U Diễm Bằng, lập tức rời khỏi nơi này, hắn tuyệt đối sẽ không chật vật như hiện nay. Mặc dù sau khi phóng thích một kích khi này, hắn đã lĩnh ngộ được rất nhiều thứ. Nhưng mà kỹ năng kia có thể sau này hắn sớm muộn gì cũng sẽ sử dụng ra, hay sớm muộn gì cũng sẽ có lĩnh ngộ khác. Nếu đổi lại một chỗ khác, không phải là trên Thánh Tà Đảo, hắn căn bản là không cần phải lo lắng gì cả. Nhưng bây giờ, hắn chẳng những vừa phải đối diện với Hắc Ấm Ất Mộc Thánh Đồ, hơn nữa có thể phải đối mặt với địch nhân hoặc ma thú nào đó, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện.

Thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua, dưới tình huống cả hai người dùng hết toàn lực, ma lực cả hai rất nhanh dần khôi phục lại. Nhưng bọn hắn, một người tổn thương nguyên khí nặng nề, một người bị rơi xuống từ trên hơn trăm thước trên cao, muốn trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn khôi phục lại ma lực tự nhiên cũng là chuyện không thể.

Khoảng một khắc sau, bọn họ cũng đều có năng lực hành động. Nhưng cũng không ai dám coi thường vọng động. Bọn họ đều đang chờ đợi, chờ đợi cơ hội. Cơ Động chờ đợi mình có thể triệu hồi ra Âm Dương Song Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận, còn Hạt Tử đang suy nghĩ mình nên làm cách nào để tốc độ khôi phục của mình vượt qua tên man rợ trước mặt này.

Quang mang phát ra, tay của Cơ Động và Hạt Tử cơ hồ là đồng thời giơ lên.

Tay phải Cơ Động khẽ quay một vòng trên không trung, Dương Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận dưới ngón tay của hắn, có chút khó khăn nhưng cũng dần dần xuất hiện. Kim quang nhàn nhạt của Pháp Trận vừa hình thành xong, Dương Hỏa Nguyên tố trong không khí rõ ràng trở nên nồng đậm hơn rất nhiều, nhanh chóng tràn vào cơ thể Cơ Động, làm cho tốc độ khôi phục của hắn tăng lên rất nhiều lần. Trải qua một khắc nghỉ ngơi và khôi phục, cảm giác đau đớn từ nội phủ cùng với xương cốt của hắn cũng dần dần biến mất. Hiện tại, cái mà hắn cần nhất chính là thời gian.

Hạt Tử cũng đồng dạng giơ tay phải lên, chỉ bất quá tay nàng chỉ khẽ chém nhẹ về phía thân thể mình. Một đạo quang mang màu xanh biếc đột nhiên hiện ra. Khí sắc Hạt Tử nhìn qua nhất thời trở nên tốt hơn rất nhiều. Từ trên cả người dần dần bắt đầu dâng lên một tầng quang thải màu xanh biếc nhàn nhạt. Quang mang màu xanh biếc chậm rãi chuyển hoá, hoá thành màu trắng biếc như Dương Chi Bạch Ngọc, đại biểu cho ma lực Cực Hạn Ất Mộc. Tầng bạch quang nhàn nhạt kia tựa hồ như phát ra thanh âm kêu gọi, trong khoảng không gian ngàn thước xung quanh trên thảo nguyên, từng điểm từng điểm lục quang lặng yên xuất hiện, hướng về phía thân thể nàng bay vọt tới. Đó chính là Ất Mộc Ma Lực, cũng đồng dạng là Sinh mệnh lực ẩn chứa trong thực vật. Có sự trợ giúp của chúng nó, tốc độ khôi phục của Hạt Tử không hề nghi ngờ cũng sẽ gia tăng lên rất nhiều.

Dưới tình huống cả hai bên đều đồng thời gia tăng tốc độ khôi phục, hai người cũng không có phát động công kích. Bọn họ đối với năng lực của mình tràn đầy tự tin. Cục diện lại một lần nữa hình thành thế cân bằng. Ma lực và thể lực hai người, cứ như vậy từng chút từng chút một khôi phục lại. Bọn họ vẫn cứ thủy chung nhìn chăm chăm vào nhau, ánh mắt cũng càng ngày càng sáng hơn, càng toát ra lực uy hiếp mạnh mẽ hơn.

Hiện tại hai người cũng chỉ có thể cố gắng quan sát lẫn nhau và đồng thời khôi phục lại ma lực, có thể nói là tạm thời hài lòng về tốc độ khôi phục của mình. Đột nhiên đúng lúc này, một thanh âm chói tay tràn đầy bi ai cùng với tức giận chột vang lên trên không trung. Một con ma thú phi điều khổng lồ từ đằng xa bay tới, phóng thẳng về phía vị trí hai người đang ngồi mà đáp xuống.

300. Chương 151 Bất Đắc Dĩ! Quang Âm Ma Kỹ Tổ Hợp (thượng)

Sau khi trọng thương, so đấu nhau chính là thời gian khôi phục, cũng đồng dạng là so đấu về vận khí.

Ngay lúc Cơ Động và Hạt Tử đều cảm thấy có chút hy vọng, đột nhiên trên không trung truyền đến thanh âm chim hót chói tai, làm cho trong lòng bọn họ bất giác trầm xuống.

Đó là một đầu cự điều, sải cánh ước chừng hơn hai mươi thước, thân thể chỉ nhỏ hơn Bạch Kim Thiên Bằng một chút mà thôi. Mỏ bạc, cánh sắt, nhìn qua có vài phần giống như Ô Thiết Ma Thử, nhưng khí tức hơi thô lại cường đại hơn rất nhiều.

Đầu nó cũng không trọc giống như Ô Thiết Ma Thử, nhìn qua vô cùng thần tuấn, ít nhất cũng không kém hơn so với Bạch Kim Thiên Bằng đã chết vào tay Cơ Động khi nãy chút nào. Phương hướng thân thể khổng lồ của nó đáp xuống, nhìn qua tựa như là chỗ Cơ Động và Hạt Tử đang ngồi, nhưng cuối cùng điểm rơi cũng không phải vị trí của hai người, mà là ngay nơi Tinh Hạch của Bạch Kim Thiên Bằng rơi xuống lúc này.

Một trận cuồng phong thổi quan, con cự điều kia đã ngậm lên Tinh Hạch của Bạch Kim Thiên Bằng, từng tiếng thanh âm bi thương không ngừng vang lên, tựa hồ là đang khóc lóc vì cái chết của Bạch Kim Thiên Bằng vậy.

- Đây là chuyện mà người gây ra, người tự mình mà xử lý nó đi.

Hạt Tử cả giận nói.

Cơ Động lãnh đạm nói:

- Liên quan gì đến ta? Dù sao mục tiêu của nó cũng tuyệt không chỉ là một mình ta. Đầu cự điều này ít nhất cũng Ngũ Giai, người cho rằng hiện tại ta có thể xử lý được nó sao?

Hạt Tử nói:

- Không liên quan gì đến người? Chẳng lẽ người không nhìn ra, con này chính là Ô Thiết Ma Thử Vương, có tên khác là Ngân Chủ Ma Thử hay sao? Con Bạch Kim Thiên Bằng vừa rồi người giết, nói không chừng chính là chồng của nó. Người đầu tiên chọc giận Ô Thiết Ma Thử, Ô Thiết Ma Thử Vương chắc không ở nhà, mấy tên tiểu gia hỏa Tam Giai kia tự nhiên kiếm chồng nó nhờ trả thù giúp. Người ngay cả Bạch Kim Thiên Bằng cũng giết mất, con Ô Thiết Ma Thử Vương này bỏ qua cho người mới lạ đó.

Giống như nghiệm chứng lời Hạt Tử nói vậy, Ô Thiết Ma Thứ Vương đột nhiên dang rộng cặp cánh, quay người nhìn lại, ánh mắt lạnh như băng mà điên cuồng của nó hung hăng nhìn chăm chăm về phía Cơ Động và Hạt Tử.

Khóe miệng Hạt Tử đột nhiên hiện lên một tia cười mỉm thần nhiên, vẫn như trước ngồi lù lù bất động tại chỗ.

- Đến lúc này mà ngươi còn cười được hay sao?

Thân là Hắc Ám Ất Mộc Thánh Đồ, tố chất tâm lý của Hạt Tử cũng không tương xứng với thuộc tính ma lực của nàng ta.

Cơ Động thần nhiên nói:

- Không được cười, chẳng lẽ kêu ta khóc hay sao? Xem ra, nó cũng không chỉ xem ta là mục tiêu duy nhất a! Người nói xem, nó sẽ tấn công ta trước hay sẽ tấn công người trước đây?

Giờ khắc này đây, Cơ Động và Hạt Tử đã không chỉ là xem xét trên thực lực chiến đấu, mà đồng thời cũng xem xét về khả năng bày mưu tính kế. Với thực lực hiện tại của bọn họ, bất luận là nhìn về phương diện nào đi chăng nữa, cũng không thể nào so sánh được với đầu Ngũ Giai Ma Thú to lớn trước mặt này. Huống chi, không ai trong bọn họ có thể nói chắc được, con Ô Thiết Ma Thứ Vương trước mắt này là Ngũ Giai Ma Thú hay là Lục Giai Ma Thú. Trên Thánh Tà Đảo này, đặc tính các ma thú hoàn toàn khác với khái niệm thông thường, có lẽ là do bị ảnh hưởng bởi Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới, nên thực lực của ma thú trên này mạnh hơn hẳn ma thú đồng cấp bậc bên ngoài. Vừa rồi con Bạch Kim Thiên Bằng vừa mới bị Cơ Động dùng Siêu Sát Sát Kỹ Nhật Nguyệt Âm Dương Giới kia đánh chết, chẳng qua cũng chỉ mới Thất Giai mà thôi. Con Phi Điểu Ma Thú trước mắt này, ai biết được thực lực của nó lên đến mức độ nào.

Ô Thiết Ma Thứ Vương cũng không cho bọn hắn có thời gian suy nghĩ thêm, há miệng kêu lên một tiếng bi thương mà sắc nhọn, cặp mắt của nó giống như là phun lửa ra vậy, bạch quang chói mắt không ngừng từ trong thân thể nó bộc phát ra. Nó đồng dạng cũng là một con Canh Kim Hệ Ma Thú, nhưng uy áp mà nó phóng thích ra so với mấy con Ô Thiết Ma Thứ bình thường kia thì cường đại hơn rất nhiều.

Thân thể nó vốn có màu như sắt gỉ, lúc này trong chớp mắt đã hóa thành một màu trắng chói mắt, đây là bộ dáng khi ma lực đã phóng thích ra, trải rộng toàn thân. Hai cánh khẽ chấn động một chút, bộc phát ra thanh âm leng keng mãnh liệt. Giống như lời Cơ Động nói vậy, mục tiêu của nó cũng không chỉ là một mình Cơ Động. Đang trong trạng thái bị ai điên cuồng, nó tự nhiên cũng không cần quan tâm xem ai đã giết chết chồng mình. Trong mắt nó, Cơ Động và Hạt Tử đều là kẻ địch sát nhân.

Hạt Tử đứng vẫn là người thiếu kiên nhẫn hơn, thân thể nhanh chóng quay tròn một vòng trên mặt đất, cặp cánh phía sau lưng dang rộng, chớp mắt đã phóng tới bên cạnh người Cơ Động. Mặc dù động tác của nàng có chút gấp gáp, nhưng nhìn thể nào cũng vẫn thấy thanh thoát, tao nhã. Chẳng qua, tầng da trắng muốt trước ngực cũng càng lộ rõ hơn vài phần.

Mắt thấy Hạt Tử phóng lại kề bên mình, Cơ Động cũng không có phản ứng gì, cũng không có tiến hành công kích nàng.

Hắn sở dĩ có thể an nhiên tự tại như vậy, cũng không phải là tâm trí hắn bình ổn hơn so với Hạt Tử. Trong nội tâm của hắn, không khỏi âm thầm cảm kích đối với Liệt Diễm, Chu Tước, Đằng Xà. Nếu không phải nhờ có Chu Tước Biến và Đằng Xà Biến, hắn làm sao có được năng lực phòng ngự mạnh hơn so với thường nhân nhiều lần, làm sao có thể dưới tình huống hiện tại mà bảo trì sự bình thản đây? Về phần Liệt Diễm, hắn vĩnh viễn cũng không có cảm kích, mà đó là một loại cảm xúc hoàn toàn khác.

- Mộc sinh Hỏa, hợp tác cả hai cùng có lợi.

Hạt Tử khẽ quát một tiếng, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú vào Cơ Động.

Cơ Động cũng đồng dạng liếc nhìn nàng. Cả hai người đều thấy được sự quả quyết trong ánh mắt đối phương. Mặc dù bọn họ là địch nhân, thế nhưng khi đối mặt với địch nhân chung, nếu không hợp tác với nhau, nhất định sẽ chết chắc, thỏa hiệp nhau tuyệt đối là có lợi. Cơ Động trả lời đơn giản nhưng dứt khoát:

- Đồng ý.

Hạt Tử cũng không phải người bình thường, vừa nghe được lợi Cơ Động nói, thân thể nàng khẽ chuyển một cái, đã phóng ra sau lưng Cơ Động, không chút do dự đem hai tay mình đặt lên lưng Cơ Động, vận chuyển toàn bộ sinh mệnh lực Cực Hạn Ất Mộc Ma Lực nàng vừa mới ngưng tụ được trên thảo nguyên, không chút do dự rót hết vào cơ thể Cơ Động.

Điều Khiêm Thư từng nói với Cơ Động, Thiên Can Thánh Đồ, bất luận là Quang Minh hay là Hắc Ám, hiệu quả tương khắc thuộc tính lẫn nhau không hề bị ảnh hưởng như người bình thường. Tựa như Cơ Động vốn là Quang Minh thuộc tính, nhưng vẫn có thể sử dụng Quang Minh Tinh Miện vậy.

Cảm nhận được khí tức sinh mệnh lực mệnh mệnh từ phía sau truyền đến, Âm Dương Lốc Xoáy trong cơ thể Cơ Động tựa hồ trong nháy mắt bùng phát lên cực hạn. Ánh mắt vốn đã ảm đạm của hắn lại lần nữa khôi phục sự sáng chói. Tay phải nâng lên, vài tiếng leng keng vang ra, từng đạo lưu quang màu đỏ sậm nháy mắt dung hợp với thân thể hắn, Quân Ma Âm Dương Khải tái hiện.

Ngay sau đó, cặp cánh màu trắng ngà thật lớn dang rộng ra, Chu Tước Nội Giáp dưới sự phụ trợ của ma lực tràn đầy đã lần nữa khôi phục lại.

Đặc tính Mộc sinh Hỏa cũng không phải là lần đầu tiên Cơ Động sử dụng ra, nhưng lúc này trợ giúp hắn tiến hành ma lực tổ hợp, lại chính là Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục Thiên Can Ất Mộc Thánh Đồ. Xét về ma lực, ma lực của Hạt Tử hiển nhiên là mạnh hơn so với Điều Khiêm Thư lúc trước rất nhiều.

Mặc dù hai người là địch nhân, nhưng hiện tại Hạt Tử lại không chút do dự, đem toàn bộ ma lực trút hết sang cho hắn. Trong lòng Cơ Động cũng không khỏi âm thầm tán thưởng. Sự quyết đoán này của Hạt Tử có thể nó là không sai chút nào, bởi vì nàng hiểu rất rõ ràng, nếu không toàn lực hỗ trợ Cơ Động, như vậy, trận chiến này bọn họ tuyệt đối là chết không có chỗ chôn. Hai người bọn họ lâm vào tình huống này, chỉ còn một cách là phải phối hợp với nhau, ít nhất là phải đánh chết con Ô Thiết Ma Thứ Vương trước mắt này. Lúc này, nhất định phải tin tưởng lẫn nhau.

301. Chương 151 Bất Đắc Dĩ! Quang Âm Ma Kỹ Tổ Hợp (hạ)

Ngay khi Quân Ma Âm Dương Khải mặc lên người Cơ Động, Hạt Tử đã thu liễm cặp cánh sau lưng mình, khép chặt phía sau. Đồng thời, hai tay nàng trực tiếp choàng qua cổ Cơ Động, ôm chặt lấy, cặp đùi thon dài mềm mại nhưng mạng mẽ trực tiếp choàng qua hông hắn, tựa hồ như căn bản không biết gì là ngưng ngừng, thân thể cả người hoàn toàn áp sát vào lưng Cơ Động. Hai tay, hai chân ôm sát lại, giống như là đã trở thành một bộ phận thân thể của hắn vậy.

Cơ Động đương nhiên sẽ không hồ đồ cho rằng lúc này Hạt Tử đang ‘lợi dụng’ mình, hoặc là có âm mưu gì cả. Hạt Tử làm như vậy, hoàn toàn là do kinh nghiệm thực chiến phong phú mà làm, nàng đang tận khả năng làm giảm bớt sự ảnh hưởng của bản thân đối với hành động của Cơ Động. Hơn nữa, nàng càng muốn tiến hành tăng phúc cho Cơ Động tốt hơn, chân chính về mặt ý nghĩa làm cho ma lực của hai người hoàn toàn hòa hợp thành nhất thể.

Đen kịt, màu đen thâm thúy u ám chợt dâng lên. Lúc này cùng với Quân Ma Âm Dương Khải trên đỉnh đầu Cơ Động đã hoàn toàn biến thành một màu đen kịt. Chu Tước Nội Giáp cũng đã biến hóa thành màu sắc tương tự.

Hai chân chĩa mạnh xuống đất, Cơ Động cơ hồ là không có thời gian suy tư, cả người đã giống như một mũi tên nhảy thẳng lên. Ngay trong nháy mắt khi thân thể hắn phóng lên, mặt đất tại vị trí lúc trước của hắn cũng đã ầm ầm nổ tung, để lại một cái hố sâu đường kính chừng hơn năm thước.

Ô Thiết Ma Thứ Vương lại một lần nữa bay thẳng lên trời, toàn thân phát ra bạch quang nồng đậm, nhìn qua quả thật có vài phần giống như Bạch Kim Thiên Bằng lúc trước. Nhưng lúc này, Cơ Động cũng đã có phán đoán nhất định đối với thực lực của nó. Mặc dù nhìn qua uy thế của Ô Thiết Ma Thứ Vương so với Bạch Kim Thiên Bằng cũng không sai biệt lắm. Nhưng nó lại không có được uy áp dẫn động thực lực thiên địa khủng bố như Bạch Kim Thiên Bằng, càng không thể nào xua tan đi Hỏa Nguyên Tổ trong không khí được. Thực lực nó phải nói là kém hơn rất nhiều. Nó hẳn là chưa đạt đến Lục Giai, chỉ mới là đỉnh cấp Ngũ Giai mà thôi.

Phát hiện ra điều này, cũng không khỏi làm cho Cơ Động âm thầm thở ra. Ma lực của hắn hiện tại chỉ mới khôi phục được hai thành, trình độ khôi phục của Hạt Tử cũng không sai biệt lắm so với hắn. Nhưng mà, khi Cực Hạn Ất Mộc tiến hành tăng phúc cho Cực Hạn Đinh Hỏa của hắn, lúc này ma lực Cơ Động lại đột nhiên bạo tăng rất nhiều, đạt đến trạng thái hơn sáu thành thực lực. Đây là đặc tính của Mộc sinh Hỏa, cũng không phải đơn giản là một cộng một bằng hai. Lúc này đây, Cơ Động cũng không có bay lên không trung như lúc trước, mà là đứng trên mặt đất lạnh lùng nhìn chăm chú Ô Thiết Ma Thử Vương trên không trung. Hắn lúc này cũng không có hấp tấp, mỗi một giây đồng hồ tăng thêm, ma lực của hắn cùng với Hạt Tử cũng sẽ tăng thêm một phần, ma lực tổ hợp của bọn họ cũng sẽ tăng thêm vài phần. Một khi thực lực hai người hoàn toàn khôi phục lại, đừng nói là hai người hợp tác, bất kỳ một người nào trong bọn họ, cũng có thể dễ dàng hủy diệt đầu Ngũ Giai Ma Thú này.

Hạt Tử ôm chặt thân thể Cơ Động. Lúc này nàng cùng với Cơ Động tiếp xúc với nhau, hoàn toàn là một loại cảm thụ khác hẳn. Toàn bộ sự chú ý của Cơ Động đều đặt hết lên trên người Ô Thiết Ma Thử Vương. Mà Hạt Tử bởi vì chỉ có mỗi việc là đem ma lực trút vào cơ thể Cơ Động, cũng không cần làm gì khác nữa, nên theo bản năng cảm nhận được thân thể Cơ Động, khuôn mặt không khỏi có chút nóng lên.

Mặc dù thân nàng là Hắc Ám Ất Mộc Thánh Đồ, nhưng Hạt Tử đúng là vẫn còn là một hoàng hoa khuê nữ. Nàng trước mặt các ma sư bình thường, tuyệt đối là kẻ cao cao tại thượng. Cho dù là trong các Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ, có thể khiến nàng nể mặt, cũng bất quá chỉ vài người mà thôi, còn lại là không thèm để vào mắt. Thực lực bản thân nàng quả thật cũng rất cường đại. Tình huống giống như hiện tại, vận mệnh mình bị người khác nắm trong tay, đây là lần đầu tiên nàng gặp phải.

Lúc vừa mới tiến vào Thánh Tà Đảo, nàng liền gặp phải Cơ Động. Lúc nàng nhìn thấy Cơ Động chỉ có thực lực bốn quan, cũng không hề để ý đến hắn. Mãi đến khi nàng nhìn thấy trên người Cơ Động bốc lên là Cực Hạn Dương Hỏa, hơn nữa lại còn phóng thích ra Diễm Dương Trùng, nàng mới hiểu được rằng mình đã gặp phải phiền phức. Mà cho đến lúc đó, nàng cũng không có quá nhiều để tâm, dù sao, ma lực của nàng cũng lớn hơn Cơ Động đến mười cấp.

Chỉ là, đến khi hai người chân chính động thủ, nàng mới hiểu được, chính mình đã khinh địch quá đáng. Gã đối thủ chỉ mới bốn mươi tám cấp này, lại có thể phóng thích ra vô số ma kỹ có lực lượng khủng bố mà ngay cả nàng cũng không cách nào thừa nhận nổi.

Nhất là một màn lúc trước, thi triển ra Siêu Tất Sát Kỹ, lại làm cho nàng suốt đời khó quên.

Lúc này, ngay khi kề cận tiếp xúc thân thể Cơ Động như thế này, nàng hận không thể đem gã nam nhân này một kích xé nát thân thể. Nàng chính là không muốn thừa nhận nàng thất bại, thậm chí nàng từng quy kết nguyên nhân thất bại của mình là do thuộc tính tương khắc. Thế nhưng sâu trong nội tâm của nàng lại hết sức rõ ràng, đối lại là một gã Thiên Can Thánh Đồ năm mươi tám cấp khác, vẫn như trước sẽ không phải là đối thủ của hắn. Không nói những cái khác, chỉ riêng cái Siêu Tất Sát Kỹ kia, ai có thể ngăn cản nổi cơ chứ?

Ngay tại thời điểm Cơ Động tiến hành chuyển hoá giữa Cực Hạn Dương Hỏa thành Cực Hạn Âm Hỏa, từ trạng thái Quân Vương thô bạo chuyển sang Ma Vương thâm thúy, trong lòng Hạt Tử bất tri bất giác xuất hiện sự biến hóa quái dị. Hai loại Cực Hạn khí chất lại đồng dạng xuất hiện trên một người? Ngoài miệng mặc dù nàng gọi Cơ Động là tên dã man, nhưng ở trong lòng nàng, chỉ cảm thấy rằng gã nam nhân này tràn ngập sự thần bí.

Ôm sát thân thể Cơ Động, tận mắt chứng kiến bộ Chu Tước Nội Giáp tự động trôi lên từ trên người hắn, hai mắt Hạt Tử không khỏi trừng lớn. Biến hóa trên người Cơ Động, hoàn toàn vượt qua phạm trù hiểu biết của nàng về ma kỹ của ma sư. Quân Ma Âm Dương Khái mặc dù có thể nói là một kiện Bán Thần Khí, nhưng bộ áo giáp trên người nàng, phẩm chất cũng không kém hơn bao nhiêu.

Chỉ là, bộ giáp trụ hiện ra từ bên dưới lớp da của nam nhân này là cái gì đây?

Bề mặt bên ngoài của Chu Tước Nội Giáp, sờ qua cực kỳ trơn nhẵn, quang hoa gọn nhẹ, tựa hồ không khác gì da thịt bình thường. Thế nhưng Hạt Tử có thể cảm giác được, bên trong bộ Chu Tước Nội Giáp này, ẩn chứa ma lực đặc thù cực kỳ cường đại. Xem ra hiện tại nàng thật sự có muốn đánh lên Cơ Động đi chăng nữa, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể đắc thủ. Huống chi gã nam nhân này rơi xuống từ trăm thước trên cao cũng không bị té chết, mình thật sự có thể giết chết hắn hay sao? Trong lòng của Hạt Tử, Cơ Động

đã sớm trở thành không thể chiến thắng rồi. Trong lúc này trong lòng nàng chỉ có một ý niệm mà thôi, đó chính là ngay sau khi trận chiến này kết thúc, bất luận nói thể nào, cũng phải nhanh chóng rời xa gã nam nhân không biết là Bao Quân hay là Ma Vương tràn ngập nguy hiểm này.

Cơ Động tự nhiên không biết Hạt Tử đang suy nghĩ cái gì, cặp mắt ẩn sau chiếc mặt nạ kia vẫn chăm chú nhìn Ô Thiết Ma Thứ Vương trong không trung.

Mắt thấy Cơ Động cũng không có tiến hành công kích, thanh âm phát ra trong miệng Ô Thiết Ma Thứ Vương càng ngày càng trở nên sắc nhọn hơn. Trong nháy mắt, nó từ trên cao phóng thẳng xuống, chung quanh thân thể vốn đã cực kỳ khổng lồ, lại phóng thích ra một tầng bạch quang mãnh liệt, làm cho bản thể nó tựa hồ như lớn thêm vài phần nữa.

Ma lực ba động khổng lồ liền dưới tình huống như vậy hoàn toàn bộc phát ra. Bằng vào sức nặng của thân thể, cộng thêm ma lực bính phát của Canh Kim Hệ, Ô Thiết Ma Thứ Vương cứ như vậy mạnh mẽ đâm thẳng về phía Cơ Động.

Hạt Tử rõ ràng nghe được trong miệng Cơ Động phát ra một tiếng hừ lạnh. Ngay sau đó, nàng đột nhiên cảm giác được, không gian chung quanh thân thể tựa hồ như trở nên mờ ảo đi. Thậm chí không có chút chấn động nào, nhưng trong thị giác của nàng, lại đột nhiên xuất hiện một chút hư ảo. Cơ Động đang sử dụng một loại bộ phát cực kỳ đặc thù, trong phạm vi nhất định không ngừng di chuyển.

Động tác của hắn vô cùng cao quý mà tao nhã, nhưng vẫn như trước tràn ngập ngạo khí. Đối mặt với công kích từ trên trời giáng xuống của Ô Thiết Ma Thứ Vương, thân thể hắn cứ như vậy xê dịch với một biên độ rất nhỏ. Thân thể thoảng như xoay chuyển, thoảng như kéo dài, trong mơ hồ, tựa hồ như đang có mười Cơ Động đang không ngừng nhảy múa.

Đây đúng là một kỹ năng của Âm Viêm Ma Vương, Âm Nguyệt Vũ. Tác dụng của nó rất đơn giản, chính là để giải trừ tập trung.

302. Chương 152 Đồng Tâm Hiệp Lực! Ma Vương Hóa Lực (thượng)

Nghàn vạn lần không nên xem thường Âm Nguyệt Vũ, hay là bất cứ một ma kỹ nào của hai đại quân vương. Liệt Diễm đã từng nói qua với Cơ Động, các kỹ năng của hai đại quân vương sẽ nương theo sự đề thăng ma lực của hắn và sự thấu hiểu đối với ma kỹ mà không ngừng tiến hóa theo. Từ sau khi Cơ Động đột phá được Tam Quan, sự thấu hiểu đối với các loại ma kỹ đã trở nên càng ngày càng sâu sắc hơn.

Giờ khắc này đây, Cơ Động đang không ngừng thi triển ra Âm Nguyệt Vũ, mục tiêu của hắn hết sức đơn giản, đó chính là không để cho con Ô Thiết Ma Thứ đang công kích từ trên không xuống có thể tập trung được vào vị trí của mình trên mặt đất.

Mặc dù thân thể Ô Thiết Ma Thứ Vương cực kỳ khổng lồ, thế nhưng, công kích của nó cũng nhất định cần phải tập trung vào đúng vị trí của đối thủ mới có thể hoàn thành. Nhưng mà, đối với thân ảnh đen kịt đang không ngừng di chuyển kia, Ô Thiết Ma Thứ Vương cũng không cách nào xác định chính xác được vị trí cụ thể của Cơ Động. Nó chỉ có thể mù quáng đang rộng hai cánh, tận khả năng làm cho phạm vi công kích của mình có thể tăng lớn thêm một chút.

Thân ảnh màu đen đang không ngừng di chuyển kia ngay tại thời điểm Ô Thiết Ma Thứ Vương đáp xuống mặt đất đột nhiên biến thành hư huyền. Hạt Tử chỉ cảm thấy hô hấp của mình đột nhiên trở nên dồn dập hơn một chút, một khắc sau đó, Ô Thiết Ma Thứ Vương đã một lần nữa bay vào không trung, mà nàng vẫn như trước bám trên người Cơ Động. Ngay tại một khắc trước đó, nàng rõ ràng cảm giác được trên người Cơ Động bạo phát ra một lực lượng tràn ngập tính bùng nổ. Đây cũng không phải là ma lực, mà hoàn toàn là lực lượng của thân thể. Xương cốt toàn thân của hắn phẳng phát dường như hòa tan vào trong thân thể vậy, cả người khê gập lại một chút, thoảng cái đã dịch chuyển ra xa hơn chục thước. Trong khoảnh khắc nguy hiểm nhất đã hoàn toàn thoát khỏi phạm vi công kích của Ô Thiết Ma Thứ Vương.

Dùng Âm Nguyệt Vũ mê hoặc đối thủ, sau đó dùng Đằng Xà Thuần Di né tránh công kích của đối thủ, cả người mang theo khí tức băng lãnh của Âm Viêm Ma Vương, Cơ Động cứ như vậy mà bình tĩnh phán đoán tình thế trước mắt. Lợi dụng khoảnh khắc Ô Thiết Ma Thứ Vương ổn định thân thể chuẩn bị cho lần lao

xuống tiếp theo, hắn đã phóng thích ra Âm Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận, lần nữa đề tăng tốc độ khôi phục ma lực. Hắn tuyệt đối không hề sót ruột, con Ô Thiết Ma Thứ Vương này dù sao cũng chỉ có Ngũ Giai, muốn đả thương hắn, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng gì.

Ô Thiết Ma Thứ Vương lúc này đã có chút điên cuồng, thân thể trên không trung khê chao mình một cái, thân thể khổng lồ của nó nháy mắt đã đảo ngược người lại, hai cánh rung lên, cũng không đợi thân thể ổn định lại, hơn mười sợi lông chim mang theo quang mang màu bạch kim đã như điện xạ bắn ra, phóng thẳng về phía Cơ Động.

- Nhanh quá!

Trong lòng Cơ Động thầm mắng một tiếng, không chút do dự khê đảo mình một cái, thân thể linh hoạt giống như chim én vậy, đã ngã ngửa người về phía sau, bay song song với mặt đất, hai cánh dang rộng ra giữ thăng bằng cho cơ thể. Với thực lực hiện tại của hắn, hoàn toàn không cách nào liên tiếp sử dụng ra Đằng Xà Thuần Di được, chỉ có thể tận hết khả năng né tránh công kích của đối phương.

Công kích của Ô Thiết Ma Thứ Vương cũng không ngừng lại ở đó. Hai cánh nó kịch liệt vẫy động, cuồng phong ào ạt nổi lên, áp lực khổng lồ từ trên đánh xuống, ngay sau đó, thân thể khổng lồ của nó cũng đã lần thứ hai phóng xuống.

Lúc này Cơ Động lộ tròn một vòng kia, phản ứng có thể nói là cực kỳ nhanh. Thế nhưng, ngay khi hắn vừa thoát khỏi công kích của đám lông chim kia, cuồng phong cũng đã ập tới. Áp lực cực lớn làm cho thân thể đang lơ lửng của hắn cũng bị đẩy sát xuống đất một chút. Ô Thiết Ma Thứ Vương cũng đã tấn công xuống tới.

Cơ Động hầu như vô ý thức lập tức làm ra phản ứng. Hai cánh sau lưng thu liễm lại, thân thể trực tiếp rơi xuống mặt đất. Ngay khi gần chạm đất, thân thể lật nghiêng một cái, cả người kịch liệt xoay tròn lên. Đầu ngón chân cố gắng đẩy nhẹ về phía mặt đất, thân hình đã nhảy lên cao mấy chục thước. Sự mềm dẻo kinh khủng của thân thể cứ thế mà bày ra. Tại thời điểm đầu ngón chân hắn chạm xuống mặt đất, đuôi phải của hắn hầu như là gấp ngược sang bên hông, lúc này mới phát ra lực phản chấn mạnh mẽ như vậy.

Bất quá, ngay tại thời khắc khẩn cấp này, Cơ Động đã quên mất một việc, hiện tại hắn cũng không phải chiến đấu một mình. Trên lưng hắn lúc này còn có thể một người nữa đang bám trên đó.

Tuy rằng Chu Tước Song Dực thu lại, theo đó đem thân thể của Hắc Ám Át Mộc Thánh Đồ Hạt Tử hoàn toàn bao phủ vào bên trong, cũng không làm cho nàng trực tiếp đập thẳng xuống mặt đất. Nhưng mà, khi lưng Cơ Động đập mạnh xuống đất, Hạt Tử nhất thời chịu thiệt. Bịch lớn một tiếng, áp lực kinh khủng đập xuống suýt chút nữa làm cho nàng thở không nổi. Thân thể vốn đã áp sát lưng Cơ Động, lúc này do bị ép xuống, không thể tránh khỏi càng ép sát hơn nữa. Bộ giáp trước ngực lúc trước đã vỡ gần hết, lúc này lại bị đánh cho nát ra. Cặp bông đào cao vút của nàng nhất thời đập mạnh vào cái lưng dày rộng mà cường tráng của Cơ Động. Cảm giác tê dại trong nháy mắt kia suýt chút nữa làm cho Hạt Tử phải buông tay ra.

Ngay sau đó, áp lực cứ liên tục đẩy xuống, càng làm cho nàng trải qua một đoạn cảm giác đặc thù chưa từng thể nghiệm qua bao giờ. Thân thể của mình cứ như vậy không ngừng cùng với lưng của Cơ Động chèn ép liên tục không ngừng.

Bộ lưng dày rộng của Cơ Động tuy rằng gây cho nàng cảm giác vô cùng an toàn, nhưng cứ liên tục bị chèn ép như thế, làm sao lại có thể thoải mái được đây? Khi Cơ Động rốt cuộc cũng xoay người đứng thẳng dậy được, lúc này Hạt Tử mới có thể thở mạnh được một hơi.

- Khốn kiếp, tên dã man. Người cố ý làm như vậy, đúng không?

Lúc Cơ Động liên tục làm ra phản ứng né tránh như vậy, thật đúng là hắn đã quên mất phía sau mình còn có Hạt Tử. Thế nhưng khi lưng hắn đập xuống mặt đất, phía sau lưng tựa hồ như có gì đó mềm mại làm tấm đệm không ngừng hóa giải xung lượng cho hắn. Hơn nữa lại cảm giác được có cái gì đó cực kỳ mềm mại lại co dãn đập thẳng vào giữa lưng hắn, gây cho hắn không ít thoải mái, lúc này mới khiến hắn ý thức được, mình cũng không có chiến đấu một mình. Đối mặt với lời chỉ trích kia của Hạt Tử, hắn thật sự không biết phải giải thích thế nào.

Ô Thiết Ma Thứ Vương lại vồ hụt thêm một lần nữa, sự phẫn nộ của nó đã tăng lên đến cực điểm. Há miệng kêu lớn một tiếng, bạch quang trên người chợt nhất thời càng thêm cường liệt hơn vài phần nữa. Hai cánh dang rộng ra, một tầng Canh Kim Ma Lực giống như sóng biển bắt đầu ba động. Ít nhất hơn trăm sợi lông chim cứng như tinh thiết chợt bay khỏi bản thể nó. Những sợi lông chim này cũng không có trực tiếp phát động công kích, mà là nhanh chóng hấp thu ma lực do Ô Thiết Ma Thứ Vương phóng thích ra, nháy mắt trong không trung đã bành trướng lên, mỗi một sợi lông chim đã biến thành một thanh trường mâu thật lớn. Bạch quang chói mắt không ngừng từ trong đó phát ra, thanh âm leng keng không ngừng vang vọng trong không trung.

Tất Sát Kỳ! Đây chính là ý nghĩ đầu tiên của Cơ Động lẫn Hạt Tử. Sự xấu hổ của Cơ Động cùng với sự giận dữ của Hạt Tử nhất thời biến thành sự tập trung chuyên chú. Cực Hạn Ma Lực của hai người lại một lần nữa dung hợp lại với nhau.

Ánh mắt Cơ Động nhìn chăm chăm trên không trung, hai tay khẽ xoay một vòng trong không trung. Hắc điểm lóe lên, Âm Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận càng trở nên thâm thúy hơn. Áp lực từ trên không trung đánh xuống, hẳn là người hứng mũi chịu sào. Cho dù là hẳn đang mặc Quân Ma Âm Dương Khải, lại thêm Chu Tước Nội Giáp, hẳn cũng vẫn cảm nhận được mỗi một thanh trường mâu kia đều vô cùng sắc nhọn, mang đến uy áp khủng khiếp. Một kích này, cũng không phải dễ dàng né tránh như vậy.

- Làm sao bây giờ?

Hạt Tử khẽ thấp giọng hỏi nhỏ bên tai Cơ Động.

Cơ Động nhàn nhạt nói:

- Nước dâng thuyền đỡ, binh đến tướng ngăn.

Trong nháy mắt, Hạt Tử đột nhiên cảm nhận được trên người Cơ Động toát ra một loại khí chất đặc thù trước giờ chưa từng có, khí tức băng lãnh, u nhã nhưng tràn ngập ngạo ý lẫm thiên. Với tình huống thân thể hiện tại của hẳn, đối mặt với ma thú cường đại trên không trung như vậy, vẫn như trước không có nửa phần sợ hãi. Hẳn vẫn cứ như vậy, chính diện đối mặt với áp lực khổng lồ.

303. Chương 152 Đồng Tâm Hiệp Lực! Ma Vương Hóa Lực (hạ)

Hạt Tử nhin không được thốt lên.

Cơ Động nhàn nhạt nói:

- Người chưa từng thử qua, làm sao biết?

- Người...!

Hạt Tử giận dữ, nàng không ngờ tới, mình vừa mới tán thưởng hẳn một câu, lại bị Cơ Động chế nhạo như vậy. Bất quá, hiện tại nàng cũng đã không có thời gian tính toán với Cơ Động.

Tất Sát Kỳ của Ô Thiết Ma Thứ Vương cũng đã hoàn thành.

Giữa không trung, hơn trăm thanh trường mâu do lông chim ngưng tụ ma lực tạo thành, đều đã dài lên hơn hai thước. Trăm mũi mâu chợt phân tán ra, lại bất chợt co cụm lại, từ bốn phương tám hướng phóng thẳng về phía thân thể Cơ Động. Vô số tiếng rít chói tai vang lên, phảng phất giống như không khí bị xé nát thành trăm mảnh vậy. Vùng không gian trước mắt Cơ Động và Hạt Tử đã giống như là gãy vỡ thành vô số mảnh quang mang vậy. Tất cả những chuyện này, đều là do cái Tất Sát Kỳ kia gây ra.

Ô Thiết Ma Thứ Vương sau khi phát ra một kích này, nhãn thần rõ ràng trở nên uể oải hơn rất nhiều. Không hề nghỉ ngơi, một kích này đã ngưng tụ hầu như toàn bộ lực lượng của nó. Có thể nói là được ăn cả ngã về không a!

Oanh—

Hắc điểm chói mắt chợt bốc lên cao, Cơ Động ngửa mặt lên trời huýt dài một tiếng. Đinh Ty Minh Âm Linh Hỏa dâng trào, nháy mắt bạo phát. Đinh Hỏa ma lực khổng lồ rất nhanh khuếch tán ra, ma lực kinh

khủng dưới sự ngưng tụ của Âm Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận càng thêm khủng khiếp hơn. Thân thể hấn lại một lần nữa hóa thành Âm Viêm Ma Vương Chi Thể. Bằng vào ma lực dung hợp giữa mình và Hạt Tử, Cơ Động lần thứ hai thi triển ra Âm Viêm Ma Vương Chi Thể.

Hạt Tử chỉ thấy toàn thân lạnh lẽo, toàn bộ thân thể đã bị tầng hắc diễm dày đặc, tràn ngập khí tức cao ngạo vô tận kia bao phủ bên trong. Nhưng nàng vẫn như trước có thể nhìn xuyên qua tầng hắc diễm kia thấy được tình cảnh bên ngoài. Nàng hoảng sợ phát hiện, Cơ Động vẫn như trước không hề độ, mà chỉ đứng ở đó, tùy ý đón nhận đám trường mâu mang theo từng đoàn bạch quang sáng lóa kia.

- Người điên rồi sao?

Hạt Tử quát to một tiếng, lúc này nàng cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đem toàn bộ ma lực mà mình ngưng tụ ra rót hết vào trong cơ thể Cơ Động.

Thế nhưng, một khắc sau, nàng lập tức minh bạch, Cơ Động cũng không có điên. Thân thể to lớn của Âm Viêm Ma Vương cứ như vậy ngang nhiên đứng ngạo nghễ. Hai tay Cơ Động song song chém ra, đánh tan những mũi trường mâu đánh thẳng vào chính diện. Những thanh trường mâu còn lại, đã trong nháy mắt đâm thẳng lên người hắn.

Ngay trong nháy mắt đòn Tất Sát Kỹ của Ô Thiết Ma Thử Vương đánh trúng lên người Cơ Động, đột nhiên, Hạt Tử cảm nhận được ma lực Cực Hạn Đình Hỏa cũng khiến nàng cực kỳ khó chịu kia đột nhiên bắt đầu ba động mãnh liệt lên. Một loại cảm giác long trời lở đất dâng lên, khiến cho nàng theo bản năng ôm chặt lấy Cơ Động, móng tay nàng thậm chí còn khê bầu sâu vào đám hoa văn trên Chu Tước Nội Giáp một chút nữa.

Một màn quỷ dị chợt xuất hiện, mặc dù đám trường mâu kia mang theo khí lực phá hoại khủng khiếp cùng với khí thế không gì sánh kịp, thế nhưng, khi chúng nó mạnh mẽ đâm thẳng lên Âm Viêm Ma Vương Chi Thể, thì không một mũi nào có thể thâm nhập vào trong. Mỗi một thanh trường mâu, đều chỉ có thể xâm

Vừa nói, hắn vừa nâng tay phải lên, hào quang màu tím sẫm nồng đậm lặng yên ba động, mang theo vô số tinh quang, đúng là thiên tinh ma lực mà chỉ có Cực Hạn Quý Thủy mới có được: Chí Âm Chi Thủy.

- Buông bàn tay bắn thủ của ngươi ra. Ai cần mi trị liệu cơ chứ?

Hạt Tử mạnh mẽ vung tay gạt tay hắn ra, trầm giọng nói:

- Hàn Vũ, sau hôm nay, ngươi muốn đối phó ai thì cứ đối phó, ta không quan tâm. Nhưng hôm nay, người này ngươi không được giết. Vừa rồi là hắn đã cứu mạng ta. Chúng ta đi thôi.

306. Chương 154 Huyền Vũ Cực Âm Sát (thượng)

- Hàn Vũ, ngươi muốn chết sao?

Hạt Tử cả giận nói. Chỉ là, hiện tại nàng thật sự không có đến nửa phần lực lượng để ngăn cản hắn.

Tay Hàn Vũ làm thành dạng Lan Hoa Chỉ:

- Hạt Tử, ngươi cũng không thể nói như vậy a! Ta đến đây là để đón ngươi mà. Nếu ta đoán không lầm, cái Siêu Sát Sát Kỹ vừa rồi, hắn là do tên gia hỏa kia phóng xuất ra, đúng không? Đây chính là khí tức của Cực Hạn Âm Dương Hỏa a! Thiên Can Thánh Đồ trên Quang Minh đại lục đều là đúng thời cơ mà sinh ra. Lão Đại chúng ta còn rất xa mới đạt đến được Cửu Quan, đối phương cũng không có khả năng có Cửu Quan Ma Sư. Hiện tại lại có thể phóng thích ra Siêu Sát Sát Kỹ, không cần phải nói, người này hắn phải là Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ Nhất Đại Thánh Vương rồi. Chỉ cần có thể giết hắn, lấy được Tinh Miện của hắn mang về, cho dù ngươi là muội muội của Lão Đại, Lão Đại tuyệt cũng không trách cứ gì ta. Công lao lớn như thế, để cho ca ca này hảo hảo nhận lấy đi. Yên tâm đi, công lao này cũng sẽ không thiếu phần của ngươi đâu. Chuyện vừa rồi ngươi không cho ta ra tay, ta cũng sẽ không nói lại với Lão Đại đâu.

Ánh mắt Hạt Tử vô thức nhìn về phía Cơ Động. Thứ mà nàng nhìn thấy là ánh mắt bình thản ẩn chứa bên dưới trông mắt Quân Ma Âm Dương Khải của Cơ Động. Không có chút nào sợ hãi, không có khiếp sợ, thậm chí là không có nửa phần lo lắng nữa.

Ánh mắt hắn vẫn như trước bình tĩnh, ý chí kiên định ngạo nghễ, ẩn chứa hàn ý lạnh lùng như băng, đậm đặc như tuyết, giống như căn bản là không hề để ý đến chuyện Hắc Âm Quý Thủy Thánh Đồ đột nhiên xuất hiện ở đây vậy.

Cơ Động tự nhiên cũng nhìn thấy ánh mắt Hạt Tử. Trong ánh mắt của nàng có vài phần ái nấy, không muốn, lại còn mang theo vài phần tiếc nuối cùng với mất mát. Mọi người ở đây đều là người thông minh, hắn biết nàng căn bản là không có khả năng ngăn cản Hàn Vũ được, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chứng kiến mọi chuyện sắp phát sinh sắp tới mà thôi. Nếu đổi lại đột nhiên có một vị Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đến đây, nhìn thấy Hạt Tử, tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua cho nàng ta.

- Suy đoán của ta có gì sai không vậy, Quang Minh Thánh Vương tiên sinh?

Hàn Vũ nhẹ nhàng nhìn Cơ Động, ánh mắt ẩn chứa sau mũ giáp kia lóe lên sự âm lãnh giống như độc xà vậy.

Cơ Động cũng không có mở miệng. Sự cao ngạo của nhất đại Bạo Quân chỉ cấp cho đối thủ một ánh mắt khinh thường mà thôi.

Hàn Vũ phì cười một cái, thân hình tựa như con rắn uốn éo kia đột nhiên xuất động. Cảm giác mà hắn cấp cho người ta, giống như là dòng sông băng ngàn năm đột nhiên bùng nổ vậy. Một kích này của hắn, hoàn toàn tương phản với sự âm nhu lúc này, choáng đả hàn ý lạnh thấu xương. Cơ hồ là chỉ trong nháy mắt, nắm tay của hắn đã đánh mạnh vào lồng ngực Cơ Động.

Hai tay chấp lại lòng bàn tay hướng ra ngoài. Ma lực Cơ Động căn bản không cho phép hắn có thể né tránh, chỉ có thể tận lực ngăn cản mà thôi.

Phốc một tiếng vang lên. Ngay sau đó, thân thể Cơ Động đã giống như một viên đạn pháo được bắn ra, bay thẳng về phía sau. Một tầng tinh thể màu tím sẫm mang theo vô số điểm tinh quang nháy mắt bao phủ toàn thân hắn, đóng băng toàn cơ thể Cơ Động. Nhưng mà, Hắc Âm Quý Thủy Thánh Đồ Hàn Vũ thể

nhưng lại hơi sưng sốt một chút! Bởi vì hắn giật mình phát hiện, một quyền vừa rồi của hắn giống như là đánh vào khoảng không vậy, một cỗ lực đàn hồi mềm mại mà kiên cường đã phản kích lại, khiến cho một chiêu ngay sau đó của hắn cũng không thể đánh ra được.

Thanh âm leng keng vỡ nát vang lên. Cơ Động khê động thân, đã đứng thẳng dậy, tầng hàn băng dày đặc bên ngoài cơ thể đã hoàn toàn vỡ nát, hóa thành mảnh vụn bay tán loạn bốn phía.

Trong số mọi người ở đây, chỉ mình Hạt Tử hiểu rõ Cơ Động có thể ngăn cản một quyền của Hàn Vũ rồi đứng lên là chuyện khó khăn đến mức nào. Lúc trước khi đối diện với công kích của Ô Thiết Ma Thấu Vương, Cơ Động có thể nói là hứng chịu toàn bộ lực công kích, ma lực bản thân đã bị tiêu hao gần như không còn chút gì. Hạt Tử mặc dù cũng có thể miễn cưỡng đứng dậy, nhưng năng lực tự hồi quyết không có khả năng đón đỡ bất cứ công kích nào nữa. Mà Cơ Động không những có thể thừa nhận được, hơn nữa lại còn có thể vững vàng đứng ở nơi đó, nhìn qua giống như là lần đầu tiên mình nhìn thấy hắn vậy. Thân thể cùng thần kinh của nam nhân này chẳng lẽ là do kim chúc đúc ra hay sao, vì sao có thể cứng cỏi đến mức đó cơ chứ?

Hàn Vũ cũng âm thầm đề phòng. Tuy rằng trên người Cơ Động chỗ nào cũng là bụi bặm cùng với tro than, nhìn thế nào cũng là bộ dáng của người bị thương nặng. Nhưng mà, Thái Cực Âm Dương Ngự khổng lồ lúc trước xuất hiện trên bầu trời, còn có khí tức khủng bố của Siêu Sát Sát Kỳ kia nữa, cũng đồng dạng để lại ấn tượng mạnh mẽ trong lòng hắn. Hiện tại nhìn thấy Cơ Động đứng dậy, hắn cũng không khỏi phải đề cao cảnh giác.

Khê quát một tiếng, hai tay Hàn Vũ chấp lại trước ngực, nhất thời, một khỏa băng cầu màu tím ẩn chứa tinh quang rất nhanh lớn lên, nháy mắt đã cỡ một quả bóng đá. Vô số thanh băng màu sắc nhọn từ trong Băng cầu đâm ra, hàn ý dày đặc phát ra khiến cho chung quanh thân thể Hàn Vũ xuất hiện một tầng sương trắng nhàn nhạt.

Cái này gọi là hành gia ra tay, không thể tầm thường. Khí tức do Hắc Âm Quý Thủy Thánh Đồ Hàn Vũ này phóng ra, tuy rằng chỉ là một cái Mệnh Trung Kỳ, lại càng so với Sinh Mệnh Thiêu Đốt Kỳ Năng của Hạt Tử còn kém hơn một chút, nhưng sự chênh lệch cũng chỉ là một chút mà thôi.

Hào quang chợt lóe lên, khỏa Băng cầu tựa như Tử Tinh tạo thành đã rất nhanh bắn ra, tốc độ nhanh vô cùng, khí tức áp chế bắn ra vô cùng mạnh mẽ. Hàn ý ma lực Cực Hạn Âm Thủy bắn ra khủng bố, khiến cho giữa không trung xuất hiện một tầng sương trắng nồng đậm.

Lúc này đây, Cơ Động cũng không có dùng tay ngăn cản, bởi vì lúc này song chưởng của hắn cũng đã có chút tê dại. Thủy khắc Hỏa, đây là chuyện không thể bàn cãi, mặc dù bản thân Cơ Động có là Cực Hạn Song Hỏa, có thể đem sự khắc chế này mạnh mẽ giảm bớt, nhưng mà hiện tại ma lực còn lại của hắn là quá mức hữu hạn. Vừa rồi ngăn cản một kích kia của Hàn Vũ, phần lớn là nhờ vào Chu Tước Biến, Đằng Xà Biến cùng với lực phòng ngự của Quân Ma Âm Dương Khải mới có thể miễn cưỡng ngăn cản. Nhưng hai tay hắn cũng đã bị khí lạnh khủng bố kia làm cho tê dại, đến giờ vẫn chưa khôi phục lại được.

Muốn dùng tay tiếp tục ngăn cản là chuyện không tưởng, lúc này Cơ Động thậm chí muốn giơ tay lên cũng đã là vấn đề.

Cho nên, hắn cần bản là không có làm bất cứ động tác ngăn cản hay tránh né gì cả. Chỉ khê ưỡn ngực, ngang nhiên đón nhận một kích này. Dám dùng lồng ngực của mình đi ngăn cản một ma kỹ công kích của Hắc Âm Quý Thủy Thánh Đồ.

Trong lòng Hàn Vũ theo bản năng suy nghĩ:

- Tên này điên rồi hay sao?

Hắn còn chưa thấy qua ai dùng phương thức giống như Cơ Động đi đón đỡ ma kỹ của mình.

Oanh—

Quả băng cầu to lớn kia đánh thẳng lên miếng hộ tâm của Quân Ma Âm Dương Khải trước ngực Cơ Động. Một thanh âm kịch liệt vang lên, băng phần nổ tung bay tán loạn bốn phía. Thân thể Cơ Động lập tức bị đánh văng lên, bay tuốt ra xa. Phốc một tiếng, Cơ Động ở giữa không trung phun ra một ngụm máu tươi, mạnh mẽ té ngã xuống mặt đất.

Công kích Mệnh Trung Kỳ của Quý Thủy Thánh Đồ có uy lực quá mạnh mẽ, mặc dù Cơ Động đã dùng hết khả năng dùng Hóa Lực Thuật để hóa giải, hơn nữa dùng lực thân thể bị oanh kích bay lên để hóa giải bớt xung lực, nhưng sự chênh lệch ma lực vẫn khiến cho hiệu quả khắc chế thuộc tính hoàn toàn phát huy ra hết. Cả người hắn để cảm nhận được một trận hàn ý trước giờ chưa từng có lan truyền khắp toàn thân. Nếu không phải do thân thể hắn đã trải qua Long Huyết Tẩm Thể cực kỳ kiên cố, hơn nữa có Quân Ma Âm Dương Khải cùng với Đằng Xà Biến, Chu Tước Biến bảo hộ thân thể, một kích vừa rồi đã đủ để lấy mạng của hắn.

Mất thấy Cơ Động bị một kích của mình đánh bay, Hàn Vũ cũng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười nói:

- Hóa ra chỉ là một cây thương bạc bằng sáp, nhìn thì đẹp, chứ xài không được a!

307. Chương 154 Huyền Vũ Cực Âm Sát (hạ)

- Nếu hắn chỉ là cây thương bạc bằng sáp, như vậy người ngay cả cái rắm cũng không bằng. Người ta trước sau đánh chết một con Thất Giai Đỉnh Cấp Ma Thú cùng với một con Ngũ Giai Đỉnh Cấp Ma Thú, người mới chạy tới lợi dụng cơ hội. Cùng thân phận Thiên Can Thánh Đồ với người, ta chỉ cảm thấy ghê tởm cùng với sỉ nhục.

Ngay khi Hạt Tử mở miệng, đằng xa, thân ảnh đã té văng trên mặt đất, thậm chí lúc trước đã phun ra máu tươi, toàn thân đã bị tử băng bao phủ, Cơ Động, lại một lần nữa đứng lên.

Động tác của hắn có vẻ rất gian nan, thân thể thậm chí còn run lên bần bật, nhưng vẫn cố gắng đứng dậy. Trên mặt có mặt nạ che lại, nên cũng không ai nhìn ra thần sắc của hắn. Thế nhưng, từ ánh mắt ẩn chứa sau hai tròng mắt màu đỏ máu trên mặt nạ, vẫn toát ra một áp lực vô hình khiến người ta sợ hãi.

Phần cao ngạo kia của hắn cũng không có bởi vì thân thể bị thương nặng mà yếu đi.

Trên Quân Ma Âm Dương Khải, thậm chí là trên Chu Tước Nội Giáp, đều bao trùm một tầng băng tinh màu tím, từng trận hàn ý mang theo băng vụ nồng đậm không ngừng từ trên người Cơ Động bốc lên. Với thân phận một Hỏa Hệ Ma Sư của hắn, xuất hiện tình huống như vậy, không hề nghi ngờ, trạng thái của hắn lúc này đã kém không thể kém hơn nữa rồi. Mặc dù là như vậy, nhưng hắn vẫn cứ như trước đứng lên.

Quân Ma Âm Dương Khải quả thật vô cùng kiên cố. Đón nhận một kích Mệnh Trung Kỳ của một gã Cực Hạn Quý Thủy Ma Sư ma lực gần đến sáu quan, thế nhưng miếng hộ tâm cũng vẫn không hề có dấu hiệu tổn hại. Lực trùng kích mạnh mẽ kia cũng chỉ làm cho nó khẽ lồm xồm xuống vài phần mà thôi.

Khẽ giơ tay lên, tay phải Cơ Động đột nhiên đánh mạnh lên tấm hộ tâm trước ngực mình. Thanh âm leng keng vang lên, lớp băng màu tím trên cơ thể hắn nháy mắt vỡ vụn ra, từng miếng từng miếng rơi xuống khỏi bộ giáp trên người Cơ Động. Hai mắt nhìn chăm chăm vào Hắc Ám Quý Thủy Thánh Đồ Hàn Vũ, thanh âm của hắn tuy rằng đã khàn khàn trầm thấp hơn rất nhiều, nhưng vẫn cực kỳ kiên định, thậm chí mang theo vài phần bá đạo mà kiêu ngạo nói với đối thủ:

- Tiếp tục đi!

Lúc này Hàn Vũ quả thật đã vô cùng chấn kinh. Thậm chí còn có chút bị bộ dáng hiện tại của Cơ Động dọa cho kinh sợ. Nghe những lời Hạt Tử nói, người đứng đối diện này, bất luận có phải là Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục Thánh Vương đời này hay không, trải qua mấy hồi đại chiến như thế, cũng không thể nào còn có khả năng còn lại dư lực. Nhưng mà, dưới hai lần công kích cường hãn của mình như thế, hắn vẫn còn có thể đứng dậy. Nguyên lý Ngũ Hành Tương Khắc Thủy Khắc Hỏa tựa hồ không hề có hiệu lực gì trên người của hắn.

Thủy khắc Hỏa, đương nhiên không có khả năng không có hiệu lực. Lúc này thân thể Cơ Động tựa hồ như đang ngâm trong hồ băng vậy. Sự công kích của Cực Hạn Ma Lực, ma lực bình thường còn xa mới so sánh được. Nếu không phải trong người hắn còn có một chút Hỗn Độn Chi Hỏa bảo vệ, cho dù là Chu Tước Biến cộng thêm Đằng Xà Biến, dưới tình huống không có ma lực hỗ trợ, cũng không cách nào hoàn toàn ngăn cản được sự xâm thực của Cực Hạn Quý Thủy kia.

Cơ Động không biết tiếp tục nữa sẽ như thế nào, nhưng mà, hấn cũng không phải là kẻ nhát gan. Cái này chính là sự kiêu ngạo của bản thân hấn, cũng là sự cao ngạo của hai đại quân vương. Cho dù là đối mặt với đối thủ không thể chiến thắng, hấn cũng tuyệt sẽ không khuất phục.

Hai tay Hàn Vũ chậm rãi nâng lên. Cánh tay trái co lại, cánh tay phải duỗi thẳng, một tầng sương mù màu tím mênh một từ trên người hấn dâng lên. Không khí chung quanh cũng không hề có sương trắng xuất hiện, mà hoàn toàn là một tầng không gian màu tím trong suốt.

Một con Huyền Quy khổng lồ chợt xuất hiện sau lưng hấn, toàn thân nó là một màu đen tinh khiết, nhưng ma lực tản mát ra lại giống hệt như của Hàn Vũ, chính là màu tím thuần túy. Đúng là Đồ Đằng của Quý Thủy Hệ, Huyền Vũ.

Huyền Vũ ý nghĩa chính là huyền minh. Vũ, Minh vốn là tương thông, Huyền chính là ý màu đen, Minh là ý tứ của Âm. Huyền Vũ chính là chỉ thuộc tính Minh Âm. Mà lúc này cái mà Hàn Vũ phóng thích, chính là Chí Âm Chi Thủy.

Ngay khi Huyền Vũ vừa xuất hiện, sắc mặt Hạng Tử đã thay đổi, nhưng hàn khí chung quanh nặng quá nặng nề, khiến cho nàng không thể mở miệng nói được gì. Bốn gã ma sư Tứ Quan kia rất nhanh ôm nàng chạy ra xa phía sau.

Đối mặt với sự cường hãn của Cơ Động, Hàn Vũ rốt cuộc cũng phải phát ra Tất Sát Kỹ. Những lời Hạng Tử nói, giống như một con dao găm đâm thẳng vào tim hấn. Nhưng mà, bất luận nói thế nào, cho dù là phải dùng đến Tất Sát Kỹ, hấn cũng phải đem Cơ Động kia hoàn toàn hủy diệt, rửa sạch sự sỉ nhục của mình.

Một dòng nước lạnh như băng dần dần ngưng tụ lại. Hai tay Hàn Vũ khép lại cùng một chỗ, giơ lên quá đầu. Hư ảnh Huyền Vũ khổng lồ sau lưng hấn chợt nhập lại với bản thể hấn. Ngay sau đó, thân thể Hàn Vũ cùng với áo giáp toàn thân của hấn đều hoàn toàn biến thành một màu tím trong suốt, tựa hồ như thể hấn hoàn toàn được tạo thành bởi ma lực Cực Hạn Quý Thủy vậy.

Một thanh âm tê mình chói tai từ trong miệng hấn vang ra, một vòng tròn huyền băng màu tím sẫm đã xuất hiện trước mặt hấn. Vòng huyền băng màu tím kia chỉ lớn khoảng một thước, hoa văn trên vòng tròn nhìn qua giống như đúc hoa văn trên mai Đồ Đằng Huyền Vũ, nhưng trên mỗi một cánh hoa văn này, lại có nhiều đường ma văn phức tạp hơn nhiều. Khí tức nồng đậm phát ra, chỉ thấy trong chớp mắt đã gần như hút sạch ma lực của Hàn Vũ vào trong đó.

Trên vòng tròn băng phiến, là một tầng lưỡi dao sắc bén phong duệ, nhìn qua cực kỳ kinh người. Khi vòng tròn kia hoàn toàn ngưng tụ xong trên đỉnh đầu Hàn Vũ, hai mắt Hàn Vũ chợt lóe sáng lên. Mặc dù có một tầng mũ giáp che lại, nhưng cũng có thể nhìn thấy hai luồng quang mang màu tím như điện xạ từ trong mắt hấn bắn ra.

- Đi đi, Tất Sát Kỹ, Huyền Vũ Cực Âm Sát.

Mang theo tiếng rít chói tai, băng phiến hình tròn kia chợt xoay tròn kịch liệt lên. Hơi nước trong không khí trên đường nó đi cũng phải đóng thành băng, hóa thành một đường cong bằng băng duyên dáng mà mang theo hàn ý cực hạn giữa không trung. Vòng tròn băng phiến kia xoay tròn kịch liệt, bay thẳng tới thân thể của Cơ Động.

Cái này không chỉ là một cái Tất Sát Kỹ, hơn nữa lại còn là Tất Sát Kỹ của Quý Thủy Thánh Đồ. Ma lực hấn lúc này đã hoàn toàn ngưng tụ lại, cũng không phải là công kích phạm vi lớn. Hàn Vũ mặc dù là lợi dụng cơ hội, nhưng hấn đối với năng lực phòng ngự của Cơ Động cũng có chút nắm rõ. Hấn rõ ràng Cơ Động có lực phòng ngự mạnh hơn mình tưởng tượng rất nhiều, cho nên hấn mới quyết định làm như vậy. Chẳng những sử dụng ra Tất Sát Kỹ mạnh nhất của mình, hơn nữa lại còn là một cái đơn thể Tất Sát Kỹ. Hấn tin tưởng, cho dù lực phòng ngự của Cơ Động có tốt thế nào đi nữa, dưới tình huống không có ma lực hỗ trợ, đối diện với Tất Sát Kỹ của mình, hấn cũng phải chết không thể nghi ngờ.

Nếu lúc này Cơ Động có đủ ma lực, thậm chí không cần biến thân thành Quân Vương Chí Thể, chỉ cần một cái U Diễm Băng là có thể dễ dàng đánh tan công kích của Huyền Vũ Cực Âm Sát này rồi. Nhưng mà, hiện tại hấn cũng không làm gì được.

Hàn ý trong cơ thể còn chưa có xua tan hết, Hỗn Độn Chi Hỏa cũng chỉ có thể bảo hộ nội phủ của hấn

mà thôi, chứ cũng không thể giúp hấn xua tan hàn ý. Dù sao, hấn vẫn còn chưa có hoàn toàn nắm vững được một chút Hỗn Động Chi Hỏa kia. Cơ Động lúc này, tứ chi đều choáng đầy cảm giác cứng ngắc, muốn di chuyển cũng khó khăn vạn lần, càng không cần phải nói đến chuyện ngăn cản Tất Sát Kỹ này của Hắc Ám Quý Thủy Thánh Đồ Hàn Vũ. Hiện tại hấn chỉ có thể trơ mắt nhìn vòng băng phiến choáng đầy hàn ý kia đánh thẳng vào người.

Khuôn mặt Hàn Vũ ẩn chứa trong khôi giáp toát ra một nụ cười dữ tợn. Hấn tựa hồ nhìn thấy cảnh thân thể Cơ Động bị Tất Sát Kỹ của mình cắt làm hai đoạn. Thậm chí hấn còn thấy cảnh mình đại công cáo thành, được ngàn vạn người tung hô, kính ngưỡng. Uy lực của cái đơn thể Tất Sát Kỹ kia thậm chí so với Tất Sát Kỹ của Bạch Kim Thiên Bằng lúc trước còn hơn vài phần, chỉ giây lát đã bắn tới trước mặt của Cơ Động. Khi vòng Cực Hạn Huyền Băng kia phóng đến trước mặt Cơ Động, đột nhiên lại trầm xuống, không có cùng với miếng hộ tâm trước ngực Cơ Động ngạnh kháng, mà trực tiếp cắt vào phần bụng chỉ có Chu Tước Nội Giáp của Cơ Động. Âm hiểm, luôn luôn là đặc tính của Quý Thủy Hệ.

308. Chương 155 Lôi Đế Hàng Lâm (thượng)

Chu Tước Biến bị cắt đứt, bên trong chính là Đằng Xà Biến. Thân thể Cơ Động, cốt cách, kinh mạch đều trở nên vận vẹo kịch liệt, đem sự cứng cỏi của Đằng Xà Biến phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, tận khả năng triệt tiêu đi lực cắt của vòng băng phiến kia.

Nhưng mà, Huyền Vũ Cực Âm Sát cũng không chỉ có lực công kích sắc bén, nó còn mang theo đặc tính khủng bố của Cực Hạn Quý Thủy Hệ. Ma lực cực hàn bộc phát, không ngừng làm suy yếu đi lực phòng ngự của Chu Tước Biến cùng với Đằng Xà Biến. Lực phòng ngự của hai đại Thiên Can Thân Thú này mặc dù mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng không có ma lực phụ trợ, lực thừa nhận của chúng nó chung quy cũng có hạn mà thôi.

Một cảnh tượng quỷ dị chợt xuất hiện trước mặt Hàn Vũ, Hạt Tử cùng với đám ma sư của Hắc Ám Đại Lực. Huyền Vũ Cực Âm Sát kia thể nhưng cũng không thể hoàn toàn cắt đôi thân thể của Cơ Động, mà cứ như vậy cắt liên hồi lên cơ thể hấn, không ngừng phát ra thanh âm ma sát chói tai. Mãi đến lúc này, bọn họ mới chính thức biến được lực phòng ngự của Cơ Động khủng bố đến trình độ nào.

- Không được, ngăn cản không được....

Cơ Động chỉ cảm thấy thân thể của mình tựa hồ như chết lặng đi. Dưới tác dụng của ma lực Cực Hạn Quý Thủy, hấn đã có cảm giác không thể chủ động phát huy ra Đằng Xà Hóa Lực Thuật nữa rồi. Lực phòng ngự cuối cùng của thân thể đang từng chút từng chút một mất đi. Hơi thở âm lãnh Cực Hạn Quý Thủy nương theo miếng vết thương dưới bụng điên cuồng xâm nhập vào trong cơ thể, theo huyết mạch bắt đầu lan truyền khắp mỗi một góc ngách trong thân thể. Tựa hồ như kinh mạch trong thân thể hấn lúc này đây đã hoàn toàn bị đông cứng lại vậy.

- Không được buông xuôi. Người có thể ngăn cản được.

Không biết có phải là ảo giác nảy sinh khi cực hạn thống khổ hay không, nhưng trong đầu Cơ Động đột nhiên vang lên thanh âm của Liệt Diễm. Thanh âm kia tràn ngập sự cổ vũ cùng với lo lắng, lại còn có nửa phần do dự cùng với phân vân nữa.

oOo

Địa Tâm Hồ.

Liệt Diễm lúc này đang phiêu phù trên tảng nham thạch ngay giữa Địa Tâm Hồ. Hai tay nàng đã hoàn toàn nắm chặt lại. Nham thạch nóng chảy bên dưới bởi vì cảm xúc của nàng mà dâng lên từng cơn sóng lớn. Trong mắt nàng liên tục phát ra quang mang tâm tình bất ổn. Trên gương mặt tuyệt mỹ của nàng, giờ khắc này cũng đã bộc phát ra một cảm xúc khó có thể gọi tên.

Ngay trước mặt nàng, là một vòng quang ảnh phiêu phù, bên trong, chính là cảnh Cơ Động đang khổ sở chống đỡ công kích của Hàn Vũ.

- Cơ Động, Cơ Động, cố lên, không được từ bỏ. Kiên trì lên. Viện quân của người lập tức đến ngay. Ta, ta...

Không gian bên cạnh nàng đã bị xé rách, chỉ cần nàng bước ra một bước, lập tức sẽ đến bên cạnh Cơ Động. Nhưng mà, nàng thật sự có thể làm như vậy sao? Nếu làm như thế, hậu quả chỉ có một mà thôi. Liệt Diễm không khỏi chần chừ.

oOo

Từ sâu trong linh hồn của Cơ Động, giống như có một thanh âm bùng nổ mạnh mẽ vậy, một thanh âm rỗng giặn kinh thiên động địa nương theo đó vang lên trên miệng của hắn.

Trong phút chốc, một đạo quang mang màu trắng đột nhiên từ trong cơ thể hắn bắn ra, ngay tại miếng hộ tâm Quân Ma Âm Dương Khải trước ngực hắn điên cuồng tản mát ra, bao phủ toàn thân.

Chỗ lõm lúc trước của Quân Ma Âm Dương Khải đột nhiên bắn lên, nháy mắt đã khôi phục lại bình thường. Ngay sau đó, tất cả hàn ý cùng với vòng huyền băng của Huyền Vũ Cực Âm Sát thể nhưng hoàn toàn biến mất trong không khí. Vầng sáng màu trắng ngà kia, nhìn qua giống như là màu sắc bình thường của Chu Tước Nội Giáp vậy, cũng không có sự bá đạo của Bính Hỏa cùng với thâm thúy của Đinh Hỏa, mà chỉ có tràn ngập hơi thở căn nguyên nhất mà thôi. Không có hỏa diễm, luồng bạch quang kia thậm chí chỉ là một luồng mỏng manh mà thôi. Nhưng mà, tất cả Quý Thủy Ma Lực ba động, ma lực đang làm thân thể Cơ Động đông băng kia, tại một khắc này đã hoàn toàn biến thành mây khói, giống như là chưa bao giờ tồn tại vậy.

- Chuyện này không có khả năng.

Hạt Tử và Hàn Vũ cơ hồ là đồng thời thốt lên. Đây cũng là lần thứ ba câu nói này xuất hiện trên miệng Hạt Tử.

Một màn phát sinh trước mắt, bọn họ căn bản là không thể tin nổi. Đó chính là một cái Tất Sát Kỹ Cực Hạn Ma Lực do Hắc Ám Quý Thủy Thánh Đồ phát ra a! Mắt thấy một kích kia sẽ đem Cơ Động nháy mắt biến thành hai đoạn, hoàn toàn hủy diệt. Thế nhưng, chuyện đó lại không hề xảy ra. Hơn nữa, luồng hào quang màu trắng ngà tản mát ra trên người Cơ Động kia, tuy rằng chỉ xuất hiện trong nháy mắt mà thôi, nhưng mà luồng khí tức như ẩn như hiện kia lại khiến cho hai vị Hắc Ám Thánh Đồ nảy sinh một cảm giác như là khí tức thần thánh vậy. Cái này đến tột cùng là cái gì?

Ý thức Cơ Động lúc này cũng đã gần như mơ hồ. Ma lực Cực Hạn Quý Thủy trong nháy mắt kia cũng không phải bị xua tan đi, mà là hoàn toàn bị thôn phệ. Hỗn Độn Chi Hỏa, dưới tình huống bị áp bách cực độ, dưới ý thức sinh tồn mãnh liệt của Cơ Động kích thích, rốt cuộc cũng bùng nổ. Nó chỉ xuất hiện trong nháy mắt, nhưng đã đem toàn bộ ma lực của Tất Sát Kỹ kia, chính là của Huyền Vũ Cực Âm Sát, hoàn toàn thôn phệ không còn chút gì.

Bất quá, toàn bộ lực phòng ngự của Cơ Động cũng trong giờ khắc này hoàn toàn tan thành mây khói. Chu Tước Biến, Đằng Xà Biến hoàn toàn biến mất. Ngay cả Quân Ma Âm Dương Khải cũng đã mất đi quang mang sáng bóng của nó. Vết thương trên bụng hắn lúc này cũng không có hàn băng cản lại, máu tươi điên cuồng phun ra, hóa thành từng mảng máu huyết lớn văng tán loạn khắp nơi.

May mắn là, thân thể hắn vẫn còn lưu lại năng lực của Long Huyết Tẩm Thể. Phần cơ thể bị cắt ra, da thịt, kinh mạch, gân cốt... rất nhanh khép lại. Mặc dù là như vậy, nhưng mà lúc này Cơ Động đã không còn bất cứ lực phòng ngự nào nữa.

oOo

Địa Tâm Hồ.

Một chân Liệt Diễm lúc này đã bước vào trong cái khe hư không trước mặt. Trên mặt nàng tràn ngập vẻ do dự. Hai hàng lệ long lanh từ trên mặt chảy xuôi xuống. Giờ khắc này đây, ở sâu trong đầu nàng, chính là cảnh tượng lúc còn ở Liên Nghị Vũ Hội, Cơ Động vì nàng mà đứng ra khiêu chiến với đối thủ cường hãn hơn mình rất nhiều, còn có cảnh tượng bầu Pha chế rượu thủy tinh nhảy múa trên tay Cơ Động, hóa thành một trái tim màu đỏ tươi.

oOo

- Kẻ nào dám dẫm thương sư đệ ta?

Đúng lúc này, ngay lúc Hắc Ám Quý Thủy Thánh Đồ cùng với Hắc Ám Ất Mộc Thánh Đồ hoàn toàn lâm vào ngây dại, đột nhiên một thanh âm gào thét kinh thiên động địa từ trên không trung vang lên, tựa như một đạo lôi điện bắn thẳng xuống nhân gian vậy. Không khí chợt cô đọng lại, quang mang màu lam tím sáng rực nhất thời thay thế mây đen, làm cả không trung phải biến sắc.

Kịch biến như thế làm cho Hàn Vũ và Hạt Tử nhất thời bình tĩnh lại. Cả hai vội ngẩng đầu nhìn về phía không trung. Hàn Vũ nhất thời hoảng sợ nói:

- Là Lôi Đế.

Đúng vậy, ngay lúc Cơ Động đã sắp mất đi tất cả ý thức, Phát Thụy rốt cuộc cũng tới kịp. Cái mà hắn thấy chính là bụng Cơ Động đang phun máu điên cuồng, sinh tử chưa biết. Lúc này Phát Thụy đã điên cuồng nổi giận. Lôi Đế cuồng nộ quỷ thần kinh.

Trong phút chốc, hào quang màu lam tím bùng nổ lên, bao phủ thân thể Phát Thụy cùng với Tử Lôi Diệu Thiên Long bên dưới. Nháy mắt hoàn thành Nhân - Thú hợp nhất thể. Lôi Đế bầy quan cộng thêm Tử Lôi Diệu Thiên Long Bát Giai, sự hợp thể này sẽ sinh ra ma lực đáng sợ đến mức nào?

Lôi Đình Chiến Phủ nháy mắt giờ lên, lừng không chém xuống, một đạo lôi điện khổng lồ tựa như trăm thiên diệt địa phá không đánh xuống.

309. Chương 155 Lôi Đế Hàng Lâm (hạ)

Hàn Vũ kinh hô một tiếng, cổ tay vừa lật, một cái quyền trực kỳ dị đã xuất hiện trên lòng bàn tay của hắn. Quang mang lóng lánh phát ra, năm màu đồng thời sáng rực, đúng là năm loại Ngũ Hành Âm Dương thuộc tính.

Ất Mộc, Đinh Hỏa, Kỷ Thổ, Tân Kim, Quý Thủy. Ma lực Ngũ Hành Âm thuộc tính trong không trung nhất thời chuyển hóa thành một cái pháp trận kỳ dị, đường kính bao phủ chỉ khoảng một thước mà thôi.

Hắc Ám Quý Thủy Thánh Đồ Hàn Vũ giờ tay nắm lấy tay của Hắc Ám Ất Mộc Thánh Đồ Hạt Tử kéo đến trước mặt mình, tiến vào trong phạm vi bảo hộ của pháp trận Ngũ Hành Âm Thuộc Tính kia. Dưới tác dụng của pháp trận, ma lực Ngũ Hành Âm Thuộc tính bùng nổ cực hạn.

Oanh—

Luồng lôi điện do Lôi Đình Chiến Phủ đánh xuống đã mạnh mẽ oanh kích lên vị trí đám người Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục. Bốn gã Tứ Quan ma sư kia ngay cả kêu lên một tiếng cũng không kịp, thân thể đã bị hóa thành bụi phấn, chỉ còn lại bốn khối Tứ Giai Hắc Ám Tinh Miện bay tán loạn bốn phía. Duy chỉ có Hàn Vũ và Hạt Tử được bao phủ bởi Ngũ Hành Âm Pháp Trận kia mới không bị ảnh hưởng mà thôi. Đám quang mang ngũ sắc kỳ dị kia đã ngăn cản được một kích này của Phát Thụy.

Đây đã không phải là lần đầu tiên đối mặt với Lôi Đế Phát Thụy, đám ma sư Tứ Quan kia cũng không biết đến sự khủng bố của Phát Thụy, nhưng Hàn Vũ và Hạt Tử làm sao lại không biết cơ chứ? Lôi Đế mặc dù cũng không phải là Thiên Can Thánh Đồ, nhưng ma lực biến dị Lôi thuộc tính của hắn không chút nào thua kém Cực Hạn Ma Lực. Lại thêm thực lực khủng bố của Lôi Đế, hắn đã sớm trở thành cơn ác mộng kinh khủng nhất của các ma sư Hắc Ám Đại Lục trên Thánh Tà Chiến Trường. Cho nên lúc này, vừa mới nhìn thấy Phát Thụy xuất hiện, Hàn Vũ liền lập tức không chút do dự sử dụng ra quyền trực tổ truyền của mình. Thà rằng tiêu hao đi vật báu vô giá này, còn hơn là phải mất đi tính mạng.

Ánh mắt Hạt Tử vẫn nhìn chăm chú lên khuôn mặt của Cơ Động. Cơ Động vẫn như trước đứng ở đó, mặc dù hắn đã suy yếu gần chết, nhưng vẫn như trước ngạo nghễ đứng thẳng, không hề khuất phục. Ánh mắt hắn đã xuất hiện vài phần mê mang, đây là dấu hiệu thể lực đã muốn cạn kiệt, Hạt Tử đương nhiên hiểu được điều này. Nhưng mà, năng lực tuyệt đối tin tưởng, nam nhân từng sáng tạo ra vô số kỳ tích này, khẳng định không thể dễ dàng chết như vậy.

Ngay khi thân thể mình bị luồng quang mang ngũ sắc kia hoàn toàn bao phủ, Hạt Tử lặng lẽ gỡ cái mặt nạ trên mặt mình xuống, lộ ra dung nhan của mình. Miệng của nàng khẽ máy động, nhưng cũng không có phát ra thanh âm. Nếu cẩn thận nhìn kỹ có thể đọc được, nàng đang nói:

- Nhớ kỹ tên của ta, ta tên là Hạt Tử. Chúng ta nhất định sẽ còn gặp lại.

Hạt Tử đã không còn mặt nạ che mặt, lộ ra một dung nhan tuyệt sắc. Mặc dù bộ dáng của nàng hiện tại rất chật vật, nhưng cũng không thể che giấu được gương mặt mỹ lệ của nàng. Ngoài dáng người hoàn mỹ ra, gương mặt nàng nhìn qua tựa như là thiên sứ vậy. Da trắng như tuyết, cặp mắt xanh lục to tròn, hai hàng lông mi dài cong vút, ánh mắt lộ ra vài phần tinh anh sắc xảo, một dung nhan gần như hoàn mỹ. Tất cả những thứ này, đều trong một khắc này hoàn toàn hiển lộ ra.

Đáng tiếc, trước mắt Cơ Động lúc này hết thấy đều đã mơ hồ. Hắn căn bản không nhìn rõ được thứ gì cả.

Quang mang ngũ sắc lóe lên, thân ảnh hai đại Hắc Ám Thánh Đồ ngay lúc Tử Lôi Diệu Thiên Long phóng xuống mặt đất đã nhảy mất biến mất. Trong không khí chỉ để lại một tầng ma lực ba động nhàn nhạt mà thôi.

Ầm ầm nổ vang, Tử Lôi Diệu Thiên Long đã đáp xuống mặt đất. Mà ngay trước khi hai chân nó chạm đất, Lôi Đế Phát Thụy đã hóa thành một luồng lưu quang màu tím sẫm bổ nhào đến trước mặt Cơ Động, hai tay giơ ra chụp lấy thân ảnh lung lay sắp ngã của Tiểu sư đệ mình.

Vết thương trên bụng Cơ Động vẫn còn phun máu điên cuồng, mặc dù luồng máu đổ ra đang rất nhanh thu hẹp lại, nhưng thân thể hắn đã suy yếu đến mức không còn chút khí lực nào nữa.

Tay phải Phát Thụy vội vàng đặt lên miệng vết thương của Cơ Động, lôi quang lóe lên, thân thể Cơ Động khẽ run lên một chút, miệng vết thương thật lớn kia dưới tác dụng của lôi điện nhất thời khép lại. Đối với năng lực phục hồi của Cơ Động, Phát Thụy hết sức rõ ràng. Hiện tại cái hắn cần làm là đảm bảo Cơ Động không có bị chảy quá nhiều máu mà chết.

- Tiểu sư đệ, sư huynh tới muộn rồi. Người ngàn vạn lần phải cố gắng a, ngàn vạn lần không được có chuyện gì a! Khốn kiếp, con mẹ nó, đám khốn kiếp Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, các người chờ đó, không đem các người băm thây trăm mảnh ta không phải Lôi Đế.

Lúc này Phát Thụy đã phần nộ đến tột đỉnh, nhưng cũng không kiếm được chỗ phát tiết.

- Sư... sư huynh... Yên tâm đi, ta không chết được đâu. Người tới rất đúng lúc. Nếu trễ thêm chút nữa, chỉ sợ ta thực sự không xong rồi. Vừa rồi... ta giết hai con ma thú... đừng quên lấy Tinh Hạch của chúng... Chỉ sợ... ta phải ngủ một chút...

Cơ Động thều thào nói chuyện, thanh âm đứt quãng. Nói xong được mấy câu, trước mắt tối sầm đã lâm vào hôn mê.

Nghe được thanh âm của Phát Thụy, tinh thần hắn rốt cuộc cũng có thể thả lỏng. Hắn lúc này cũng không bởi vì bị thương nặng mà toát ra vẻ thống khổ. Khuôn mặt ẩn chứa bên dưới lớp mặt nạ Quân Ma Âm Dương Khải thậm chí còn toát ra một nụ cười kiêu ngạo. Đúng vậy, trước đấu với Hắc Ám Ất Mộc Thánh Đồ, sau đó diệt Thất Giai Đỉnh Cấp, Ngũ Giai Đỉnh Cấp hai con ma thú, cuối cùng lại có thể bảo trì tính mạng dưới công kích Tất Sát Kỹ của Hắc Ám Quý Thủy Thánh Đồ, lại còn phóng xuất ra một cái kỹ năng Siêu Tất Sát Kỹ cường đại. Hắn đương nhiên là có tư cách để kiêu ngạo.

oOo

Địa Tâm Hồ.

Trên mặt Liệt Diễm lúc này đã tràn ngập nước mắt, trên mặt lại biểu lộ thần sắc cực kỳ thống khổ. Cái khe nứt không gian lúc này đã khép lại, nàng đã không cần phải lo lắng cho tính mạng của Cơ Động nữa. Nhưng mà, sự thống khổ trong lòng nàng vẫn không vì vậy mà giảm bớt.

- Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, Cơ Động, thời điểm ngươi cần ta nhất, ta lại không có đến bên cạnh ngươi. Vì bảo vệ tính mạng của mình mà ta không có cứu ngươi. Ta rất ích kỷ có phải không. Thật xin lỗi, ta vô cùng xin lỗi ngươi.

Liệt Diễm nghẹn ngào thống khổ. Ngay khi trong nháy mắt Cơ Động bị cái Tất Sát Kỹ kia đánh trúng, nàng mới chính thức phát hiện, ở trong lòng mình, nam nhân nhân loại này đã để lại dấu ấn sâu đậm không thể xóa nhòa. Một thứ tình cảm trước giờ chưa từng xuất hiện, rốt cuộc cũng trong một khắc đó bắt đầu mọc rễ, nảy mầm trong lòng nàng.

Thần sắc kiên quyết dần dần thay thế vẻ thống khổ. Liệt Diễm tựa hồ đã quyết định điều gì đó.

oOo

Tối đen, một màn tối đen thật dài. Cảm giác được ngủ thoải mái này quả thật rất dễ chịu. Không biết trải qua thời gian bao lâu, Cơ Động vẫn chỉ có thể cảm giác được một mảnh hắc ám, trải qua một cảm giác ngủ ngon không biết bao lâu nay chưa từng có.

Trong mơ hồ, hắc tựa hồ cảm giác được, thường xuyên có một cái gì đó lạnh lẽo đặt lên trên trán mình, mang đến cảm giác cực kỳ thoải mái và mát mẻ. Nhưng mỗi lần hắc cảm nhận được cảm giác này, trong nháy mắt, liền chìm vào bóng tối vô tận.

310. Chương 156 Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ (thượng)

Cảm giác mông lung, chậm rãi mở hai mắt ra, nhất thời cảm giác được, tựa hồ toàn thân mình có gì đó thay đổi rất nhiều.

Thân thể cũng không còn nửa phần cảm giác đau đớn. Trong cơ thể, luồng Âm Dương Lốc Xoáy đã bắt đầu thông thả vận chuyển, ma lực cũng vô hình trung khôi phục lại vài phần. Năng lực khôi phục cường hãn của thân thể đã giúp cho thương thể hắc hoàn toàn lành lặn hắc. Cảm giác suy yếu này, chính là bởi vì hắc bị tổn thương nguyên khí gây ra.

Thân thể miễn cưỡng cử động, nhất thời, cảm giác suy yếu truyền khắp toàn thân. Cơ khát mãnh liệt làm Cơ Động nhin không được rên khê một tiếng, phát ra thanh âm khàn khàn.

- A! Người tỉnh rồi!

Một tiếng kinh hô vang lên, một khuôn mặt xinh đẹp, có chút tiêu tụy xuất hiện trước mặt Cơ Động. Cặp mắt to xinh xắn, lông mi dài, cong vút, biểu lộ vẻ vui mừng.

Nhìn thấy khuôn mặt này, Cơ Động cũng không khỏi phải sửng sốt một chút. Đó chính là người đã từng cùng hắc tham gia kỳ sơ khảo tại Âm Dương Học Đường, Thiên Can Học Viện, Lam Bảo Nhi.

Lúc này Lam Bảo Nhi đang mặc một bộ trang phục màu tím nhạt. Lúc trước, khi tiến vào Thánh Tà Chiến Trường, Cơ Động cũng đã từng thoáng nhìn thấy nàng ở xa xa. Nhưng lúc này ở gần bên cạnh nàng, cảm giác cũng hoàn toàn bất đồng.

Đã hơn một năm trôi qua, Lam Bảo Nhi nhìn qua cũng có những biến hóa không nhỏ. Nữ hài tử mười sáu mười bảy tuổi, chính là độ tuổi biến hóa lớn nhất. Trong cặp mắt màu tím biếc, càng toát ra vẻ thần bí hơn nhiều. Đồng dạng là Quý Thủy Hệ, thế nhưng nàng cũng không có cái cảm giác âm hàn bí hiểm như của Hắc Ám Quý Thủy Thánh Đồ Hàn Vũ, ngược lại là một loại cảm giác ôn nhu mềm mại như dòng nước vậy. Mái tóc dài thả xuống, vài sợi khê vuốt lên khuôn mặt Cơ Động, khiến hắc cảm thấy ngứa ngứa nhẹ.

- Nước...

Cơ Động khàn khàn nói.

Lam Bảo Nhi vội vàng lấy một túi nước đưa cho lên miệng hắc, cẩn cẩn thận thận rót từng chút nước một vào trong miệng Cơ Động.

Nước vào miệng, làm cho kinh mạch tựa hồ như hoàn toàn thức tỉnh lại. Cơ Động uống một hơi hơn phân nửa túi nước. Ngay khi hắc định tiếp tục uống, Lam Bảo Nhi đột nhiên lấy túi nước ra, có chút áy náy nói với hắc:

- Người vừa mới tỉnh lại, đã nhiều ngày không có ăn cơm, không nên uống nhiều nước quá.

Hít thở sâu mấy cái, Cơ Động đã cảm thấy thư thái hơn rất nhiều:

- Cám ơn người, Bảo Nhi. Đây là nơi nào?

Chung quanh là một mảnh rừng cây, càng giống như là một lùm bụi rậm hơn. Trong mơ hồ, Cơ Động có thể cảm nhận được xung quanh cũng có không ít người.

Lam Bảo Nhi nói:

- Đây là tầng thứ ba của Thánh Tà Chiến Trường. Hôm đó khi Phất Thụy sư huynh đem người trở về, người đã hôn mê suốt mười ngày liền. May mắn là vết thương trên người người tự động lành lại. Phất Thụy sư huynh nói người đã bị tổn thương nguyên khí, cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng nhiều. Không nên nói nhiều nữa, người tiếp tục nghỉ ngơi đi. Đợi một lát ta chuẩn bị ít thức ăn cho người.

Nhìn thần sắc thân thiết của Lam Bảo Nhi, trong lòng Cơ Động thấy ấm áp hẳn:

- Mấy ngày nay người vẫn ở bên cạnh chăm sóc ta sao?

- Ừ.

Hai gò má đỏ ửng lên, Lam Bảo Nhi hạ giọng trả lời.

Mười ngày, không ngờ đã hôn mê suốt mười ngày. Nói như vậy, mình đã lên Thánh Tà Chiến Trường được khoảng mười hai, mười ba ngày rồi. Cơ Động hỏi:

- Tình hình hiện tại thế nào rồi?

Lam Bảo Nhi nói:

- Tình hình tốt lắm. Người không cần lo lắng, trước mắt chúng ta vẫn chiếm được ưu thế. Dưới sự dẫn dắt của Phất Thụy sư huynh, chúng ta liên tiếp thắng lợi, đã đánh chết không ít Hắc Âm Ma Sư. Phất Thụy sư huynh nhờ ta chuyển lời cho người, khi người tỉnh lại cũng không cần sốt ruột, cứ ở nơi này nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho tốt là được rồi. Ở đây chúng ta cũng có không ít ma sư.

- Sư huynh đâu rồi?

- Phất Thụy sư huynh đã tiến vào các tầng sâu trong Thánh Tà Chiến Trường rồi. Bất quá, mỗi ngày hẳn đều quay về đây, xem xét tình hình của người.

Nghe xong những lời Lam Bảo Nhi nói, trong lòng Cơ Động không khỏi âm thầm thở dài một tiếng. Thánh Tà Chiến Trường quả nhiên là thiên biến vạn hóa. Khó trách sư tổ lại không dễ dàng cho mình tham gia như vậy. Kinh nghiệm thực chiến của mình vẫn còn quá ít. Hiện tại nghĩ đến lời Phất Thụy từng nói với hẳn: Càng quá thì sẽ dứt, trong lòng Cơ Động mới dần dần linh ngộ được. Hẳn chính là quá mức tự tin, vừa mới tiến vào Thánh Tà Chiến Trường đã liên tiếp gặp phải cường địch.

Bất quá, hẳn cũng không có hối hận. Mặc dù hiện tại thân thể đã suy yếu, nhưng trải qua mấy trận kịch chiến, đã mang cho hẳn nhiều kinh nghiệm quý giá, khiến cho hẳn linh ngộ được rất nhiều điều. Nếu hiện tại cho hẳn gặp lại những tình huống như lúc trước, hẳn tuyệt đối sẽ không giẫm lên vết xe đổ.

- Bảo Nhi, đỡ ta ngồi dậy đi.

- Ah! Người nên nghỉ ngơi thêm nữa đi!

Lam Bảo Nhi vội vàng lắc đầu.

Cơ Động mỉm cười:

- Ta không sao, yên tâm đi. Người đỡ ta ngồi dậy, ta mới có thể mau khôi phục lại một chút.

Lam Bảo Nhi do dự một chút, lúc này mới thật cẩn thận giúp Cơ Động ngồi dậy.

Suốt mười ngày không có ăn uống gì, hơn nữa nguyên khí bị tổn thương, chỉ ngồi dậy thôi, cũng đã làm cho Cơ Động cảm giác được một trận choáng váng. Nhưng tổ chất thân thể hẳn dù sao cũng vô cùng cường hãn, sau một chút thích ứng ngắn ngủi, hẳn đã miễn cưỡng khôi phục lại tinh thần, dưới sự trợ giúp của Lam Bảo Nhi, khoanh chân ngồi lại.

Khi ngồi dậy rồi Cơ Động mới phát hiện, trên người mình đã được thay một bộ quần áo sạch sẽ. Bộ Quân Ma Âm Dương Khải được đặt ở bên cạnh. Bùn đất trên mặt cũng đã được lau sạch, những dơ bẩn trên người mình đã hoàn toàn biến mất. Tuy rằng lúc này đang suy yếu, nhưng cảm giác rất sáng khoái.

Nữ nhân vốn vô cùng miễn cưỡng. Mắt thấy Cơ Động nhìn lên quần áo trên người, gương mặt Lam Bảo Nhi khẽ ửng đỏ, vội vàng nói:

- Quần áo của ngươi là do Phát Thụy sư huynh thay dùm ngươi. Không, không phải ta...

Nhìn bộ dáng thẹn thùng kia của nàng, Cơ Động nhin không được khẽ mỉm cười:

- Ta cũng đâu có nói là ngươi làm. Bảo Nhi, cảm ơn ngươi mấy ngày nay chăm sóc ta.

Lam Bảo Nhi vội vàng lắc lắc đầu:

- Không cần cảm ơn ta. Chúng ta hiện tại mặc dù cũng không còn học chung, nhưng vẫn là chiến hữu mà. Ngươi quên rồi sao? Lúc trước khi ở kỳ sơ khảo, ngươi cũng đã từng cứu ta. Chăm sóc ngươi là chuyện ta nên làm.

Cơ Động gật gật đầu, nói:

- Không nói đến chuyện đó nữa. Ngươi giúp ta chuẩn bị ít đồ ăn đi, ta cần tu luyện một chút, sau khi tu luyện xong hẳn là có thể ăn được rồi.

Vừa nói, trong lòng hắn dần dần trầm tĩnh lại, bắt đầu tiến vào trạng thái tu luyện.

Muốn khôi phục nguyên khí, khôi phục ma lực, nhất định là phải tu luyện. Nghỉ ngơi quá nhiều cũng không có ý nghĩa gì. Thân thể hắn đã khôi phục rồi, chính là bởi vì ma lực tiêu hao quá độ cộng thêm thi triển Siêu Tắt Sát Kỹ nên mới tổn hao đến nguyên khí. Chỉ có tiến hành điều tiết ma lực, mới có thể giúp hắn mau khôi phục lại. Nơi này là Thánh Tà Chiến Trường, hẳn cũng không thể để cho người khác phải bảo hộ cho hắn, lại càng không muốn phải núp sau lưng Phát Thụy.

311. Chương 156 Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ (hạ)

Cơ Động tự nhiên cũng không biết Lam Bảo Nhi đang suy nghĩ cái gì. Hắn vừa điều hòa hô hấp của mình vừa thông thả thúc dục Âm Dương Lốc Xoáy dần dần tăng tốc lên, hấp thu Hỏa nguyên tố trong không khí, vừa hồi tưởng lại những trận kịch chiến từ khi mình tiến vào Thánh Tà Chiến Trường.

Trong các trận chiến đó, cái làm hắn cảm nhận sâu sắc nhất, không thể nghi ngờ là cái Siêu Tắt Sát Kỹ do hai cái Tắt Sát Kỹ của hai đại quân vương tổ hợp lại phát sinh ra. Một màn đó đã để lại dấu ấn vô cùng sâu sắc trong lòng hắn. Lúc này có thời gian hồi tưởng lại, bình tĩnh phân tích, làm cho hắn càng lĩnh ngộ sâu sắc hơn. Điều hắn có thể khẳng định chắc chắn chính là, lần này Siêu Tắt Sát Kỹ xuất hiện, có thể nói là hoàn toàn trùng hợp. Bất luận là kỹ năng kia đến tới cùng là uy lực có đạt đến trình độ Siêu Tắt Sát Kỹ hay không, nhưng Cơ Động cũng hiểu được, cái đó cũng không phải dựa vào lực lượng của mình mà thi triển ra được. Sở dĩ hắn có thể hoàn thành, thật ra là nhờ Ngũ Hành Pháp Trận giúp đỡ mà thôi.

Lúc hai Tắt Sát Kỹ của hai đại quân vương dung hợp lại, đã hấp thu toàn bộ ma lực của Cơ Động, thậm chí toàn bộ ma lực của Nhật Thực Phượng Hoàng Hỏa Nhi, đồng dạng cũng hấp thu toàn bộ ma lực Hỏa nguyên tố trong phạm vi một ngàn thước vuông trong không khí. Mà ngay trước đó, Cơ Động cũng vừa mới phóng thích Tứ Long Tứ Xà, cùng với Tắt Sát Kỹ của Bạch Kim Thiên Bằng va chạm với nhau. Mỗi một đầu Tứ Long Tứ Xà kia, có thể nói là tương đương năm ma lực của hắn. Mặc dù sau khi va chạm với Tắt Sát Kỹ của đối thủ, ma lực đã bay tán loạn trong không trung, nhưng những Hỏa nguyên tố của nó vẫn còn tồn tại trong không khí. Đúng là bởi vì hấp thu vô số ma lực như thế, nên tổ hợp Tắt Sát Kỹ của Cơ Động mới có thể thi triển ra, tạo thành một cái Siêu Tắt Sát Kỹ. Nói cách khác, phải nhờ tập hợp ma lực của bốn, năm Cơ Động, hơn nữa thêm ma lực Hỏa Nhi, cùng với Hỏa nguyên tố trong không khí, kết hợp với hai Tắt Sát Kỹ của hai đại quân vương dung hợp lại, tạo thành sự biến hóa về chất, mới có thể sinh ra được cái Siêu Tắt Sát Kỹ kia.

Cơ Động tự hỏi, cho dù hắn một lần nữa ngưng tụ, tồn trữ lại Tứ Long Tứ Xà, cũng không nhất định có khả năng thi triển ra một kích như vậy nữa. Mặc dù là như vậy, nhưng kinh nghiệm một lần thi triển này, không hề nghi ngờ mở ra cho hắn một con đường mới để lĩnh ngộ Siêu Tắt Sát Kỹ.

Không cần lo lắng đến sự an nguy của bản thân, Cơ Động toàn tâm toàn lực chìm sâu vào việc khôi phục lại ma lực. Luồng Âm Dương Lốc Xoáy trong thời gian mười ngày hôn mê này cũng đã tự động khôi phục được một ít ma lực. Lúc này hắn tiến hành xoay chuyển, Hỏa nguyên tố trong không khí bên ngoài nhất

Vừa ra khỏi phiến rừng rậm nhỏ kia, Cơ Động liền phát hiện, địa hình tầng ba Thánh Tà Đảo so với tầng hai có rất nhiều khác biệt. Cơ hồ toàn bộ đều là đồi núi phập phồng. Nhìn tổng thể, là một mảnh đồi núi chập chùng, giữa mảnh đồi núi đó, thỉnh thoảng lại có một ít rừng rậm hoặc lùm cây nhỏ.

Địa hình như vậy, đối với Cơ Động mà nói, ngược lại so với trên thảo nguyên còn tốt hơn nhiều. Ít nhất ở nơi này, có thể dễ dàng ẩn nấp hơn rất nhiều, không giống như trên thảo nguyên mênh mông vô bờ kia, chẳng hề có gì để che giấu được. Đương nhiên, hiện tại tâm tính của hắn cũng đã hoàn toàn bất đồng với lúc vừa tiến vào Thánh Tà Đảo. Từ khi ma lực hắn chuyển hoá, dung hợp hoàn toàn thành Âm Dương Ngũ, sự cao ngạo trong lòng hắn cũng tăng vọt lên rất nhiều, nhưng khí tức toát ra bên ngoài cũng càng nội敛 hơn rất nhiều.

Một lần nữa mặc vào Quân Ma Âm Dương Khải, Cơ Động kinh ngạc phát hiện, bộ áo giáp trên người không biết là bởi vì bị ảnh hưởng bởi Siêu Sát Sát Kỹ do mình phóng thích ra hay là của Hỗn Độn Chi Hỏa, mặt ngoài bộ áo giáp có thêm một tầng khí tức nhàn nhạt. Luồng khí tức này cũng không giống như ma lực Hỏa thuộc tính thuần túy, mà là ba động cực kỳ nội敛. Khi hắn mặc vào Quân Ma Âm Dương Khải, rõ ràng cảm giác được tốc độ hấp thu ma lực ngoại giới tăng cường thêm mấy phần. So sánh với khả năng phòng ngự, tác dụng ngưng tụ của Quân Ma Âm Dương Khải đối với hắn càng thêm trọng yếu hơn rất nhiều.

Lam Bảo Nhi đi theo bên người Cơ Động. Lúc này nàng cũng mặc một bộ áo giáp màu tím sẫm, cũng giống như bộ Quân Ma Âm Dương Khải của Cơ Động vậy, cũng là một bộ Kinh Khải giáp. Nhưng cũng không có mặt nạ, mà là một cái băng dầu xinh đẹp, vén mái tóc dài lên, không để xóa xuống mặt. Mái tóc bạc ửng với cặp mắt tím, vẻ đẹp thanh lệ động lòng người khiến người ta không thể nào quên.

Ngay cả Cơ Động cũng không thể tưởng tượng được, chỉ mới một năm không gặp, Lam Bảo Nhi đã biến thành một mỹ nữ tuyệt sắc như thế, tuy rằng cũng không thể so sánh được với Liệt Diễm, nhưng trong số những nữ nhân hắn từng gặp qua, cũng tuyệt đối là đứng đầu. Mà ngay cả về khí chất, cũng không hề kém hơn Hắc Ám Ất Mộc Thánh Đồ Hạt Tử lúc trước. Chẳng qua, Hạt Tử càng giống như một đóa hoa hồng hoang dã đầy gai nhọn, còn Lam Bảo Nhi thì giống như một đóa bách hợp ôn nhu thuần khiết. Mỗi người đều có vẻ đẹp riêng.

Cơ Động phóng nhanh đằng trước, Lam Bảo Nhi theo sát phía sau, tốc độ của nàng cũng tuyệt không kém Cơ Động chút nào. Cơ Động cứ men theo khe núi mà tiến lên, chỉ cần hướng đi không sai, hắn thà rằng đi đường xa một chút, cũng không có trực tiếp băng thẳng lên những đồi núi kia.

Tầng ba Thánh Tà Đảo, số lượng ma thú cũng không nhiều hơn so với trên thảo nguyên của tầng thứ hai. Nhưng về mặt chất lượng thì càng mạnh hơn rất nhiều. Dọc theo đường đi, hai người cũng gặp qua không ít ma thú, có thể trốn thì trốn, không trốn được, Cơ Động liền lấy khí thế lôi đình vạn quân hoàn toàn tiêu diệt. Sau khi giết xong một đầu ma thú, Cơ Động lập tức mang theo Lam Bảo Nhi chuyển sang hướng khác mà đi, không để cho các ma thú khác có cơ hội truy tìm tông tích của mình. Trên đường đi hắn cũng rất chú ý ẩn nấp hành tung của mình. Nơi này đã không có ma thú dưới Tứ Giai, tuy rằng trên đường cũng không có gặp qua những cường đại ma thú như Ô Thiết Ma Thú Vương, nhưng tiến sâu vào trong, cũng tốn không ít thời gian. Ước chừng khoảng hơn một canh giờ mới đến được biên giới giữa tầng hai và tầng ba.

Cơ Động dừng bước bên cạnh một lùm cây nhỏ, mang cặp găng tay Nhật Nguyệt Song Huy vào, mở mang một khoảng không nhỏ trong lùm cây, kéo Lam Bảo Nhi vào trong đó. Từ bên ngoài nhìn vào, rất khó có khả năng phát hiện bọn họ.

- Bảo Nhi, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi, khôi phục lại ma lực đã tiêu hao lúc trước, sau đó mới tiến vào tầng thứ tư.

Lam Bảo Nhi khẽ gật đầu, nói:

- Nghe các sư phụ từng nói, mỗi một tầng bên trong Thánh Tà Đảo, thực lực ma thú đều tăng lên rất nhiều. Cơ Động, chúng ta thật sự có thể tiến vào đến tầng thứ tám hay sao?

Cơ Động nói:

- Cứ cố gắng hết sức thôi, nếu tiến lên không được, chúng ta lùi lại. Yên tâm, ta sẽ bảo vệ ngươi mà.

Lam Bảo Nhi thản nhiên cười, nói:

- Ta đã từng nói qua, sẽ không làm vướng chân người mà. Ít nhất cho đến tầng thứ năm sẽ không. Tầng thứ tư hẳn cũng là nơi sinh sống của các ma thú cấp bậc Tứ Giai, nhưng ở đây, ma thú sống theo kiểu quần cư là chính. Trên Thánh Tà Đảo, tầng một, tầng hai đều là Tam Giai Ma Thú. Tầng thứ nhất, Tam Giai Ma Thú sống đơn thể, tầng thứ hai là Tam Giai Ma Thú sống theo kiểu quần thể. Suy luận theo cách này, ở tầng thứ tám hẳn là các Lục Giai Ma Thú sống theo kiểu quần cư là chính. Không rõ vì sao đám người Phát Thụy sư huynh lại gặp phiền toái ở nơi đó.

Cơ Động cười khỏ, nói:

- Cái người nói chỉ là tình huống thông thường của các tầng trên Thánh Tà Đảo mà thôi, cũng không phải là hoàn toàn chính xác. Lúc ta còn ở tầng một, đã từng gặp qua Ngũ Giai Ma Thú Thực Nhân Cự Ma. Ở tầng thứ hai từng gặp qua Thất Giai Ma Thú Bạch Kim Thiên Bằng và Ngũ Giai Ma Thú Ô Thiết Ma Thấu Vương. Nếu không phải như vậy, làm sao lại chặt vật như thế chứ?

Lam Bảo Nhi kinh ngạc trừng to mắt:

- Có chuyện như vậy nữa hay sao?

Cơ Động nói:

- Ta từng cẩn thận suy xét qua, tình huống như thế chắc cũng không phải là tình huống thường xuyên. Các Cao Giai Ma Thú xuất hiện ở các tầng bên ngoài, rất có thể là do chúng nó đi ra các tầng đó để kiếm ăn. Dù sao, liệt sát các ma thú cùng cấp bậc cũng quá khó khăn. Đi ra ngoài kiếm ăn là chuyện bình thường. Đương nhiên, tình huống của Bạch Kim Thiên Bằng là tình huống ngoài ý muốn. Tiến vào tầng thứ tư, chúng ta cần phải đặc biệt cẩn thận. Vạn nhất nếu gặp phải Thất Giai, thậm chí là những ma thú cao hơn Thất Giai nữa, nhất định sẽ đem lại rất nhiều phiền toái. Nếu ta đoán không lầm, đầu ma thú mà Phát Thụy sư huynh gặp phải ở tầng tám, hẳn cũng là ma thú cường đại hơn các đầu ma thú vốn sinh sống tại tầng đó. Lấy thực lực của sư huynh cộng thêm Tử Lôi Diệu Thiên Long, có thể khiến cho hắn phải cẩn thận đối phó, ít nhất cũng phải là một đầu Cửu Giai Ma Thú.

- Cửu Giai?

Lam Bảo Nhi kinh hô một tiếng, phải biết rằng, ma sư so sánh với ma thú, chính là kém một giai. Cũng có thể nói, một ma sư Nhất Quan có thể đối phó ma thú Nhị Giai. Cửu Giai Ma Thú, chính là tương đương với Bát Quan ma sư. Đương nhiên đối với các ma sư có được Cực Hạn Ma Lực như Cơ Động mà nói, sự so sánh này cũng không chính xác. Hẳn lấy ma lực Tứ Quan liền có thể đánh chết được Thất Giai Ma Thú, bản thân chuyện này cũng là một tình huống cực kỳ biến thái rồi.

Hai tay Cơ Động đồng thời chém ra, hào quang lóe lên, một kim một hắc, hai tiểu hỏa nhân lặng yên xuất hiện.

Đúng là triệu hồi ra Nguyên Tố Thể.

Hai nguyên tố thể triệu hồi lúc trước, lúc Cơ Động thi triển ra Siêu Tắt Sát Kỹ cũng đã bị ma lực khủng bố kia hoàn toàn thôn phệ mất. Nhưng cũng trong lúc đó, chúng nó cũng đã khiến cho Cơ Động cảm nhận rõ ràng được tác dụng của Nguyên Tố Thể. Đó cơ hồ là tương đương với sự trợ giúp của hai gã Tứ Quan Ma Sư vậy. Nhưng chúng nó hoàn toàn do bản thân hắn khống chế.

Thánh Hỏa Nguyên Tố Thể cùng với Ma Diễm Nguyên Tố Thể vừa mới xuất hiện, khé mấp máy một chút, cả người phóng lên, phân biệt ngồi trên hai vai Cơ Động, làm nổi bật cái mặt nạ dữ tợn của hắn, càng làm tăng thêm vài phần sắc thái thần bí.

315. Chương 158 Đàn Hỏa Diễm Mãnh Sư (hạ)

Trong mắt Lam Bảo Nhi rõ ràng toát ra quang mang say mê của thiếu nữ khi nhìn thấy thứ dễ thương.

Cơ Động một trận không nói gì:

- Cái này là một loại ma kỹ của ta, gọi là Nguyên Tố Thể Triệu Hồi. Nó có thể hỗ trợ ta tiến hành công kích.

Lam Bảo Nhi mở to hai mắt:

- Nếu ta có được ma kỹ giống như vậy thì hay quá!

Cơ Động mỉm cười, nhắm mắt dưỡng thần, nhanh chóng khôi phục ma lực đã tiêu hao lúc nãy của mình. Lúc nào cũng bảo trì ma lực ở trạng thái đỉnh cao là vô cùng quan trọng. Trải qua kinh nghiệm lần trước, hắn đã hoàn toàn cảm nhận được chuyện này. Tuy rằng cũng không có đủ thời gian để hắn bổ sung Tứ Long Tứ Xà, nhưng vẫn cần phải tận hết khả năng bảo trì trạng thái tốt nhất để đối mặt với những nguy hiểm không biết trước kia, chính là kinh nghiệm quan trọng mà hắn nghiệm ra.

Hai người nghỉ ngơi ước chừng một khắc, ma lực hoàn toàn khôi phục, lại tiếp tục lên đường. Bước vào phạm vi tầng thứ tư của Thánh Tà Đảo.

Địa thế tầng thứ tư tính ra cũng không khác so với tầng thứ ba nhiều lắm. Địa thế nhìn qua bằng phẳng hơn vài phần, nơi nơi đều là từng tảng đá lớn san sát nhau. Trên rất nhiều tảng đá, rõ ràng có dấu vết của con người lưu lại. Có chỗ là dấu vết của đao búa lưu lại, có chỗ là bị ăn mòn, cũng có chỗ là dấu vết của lực bùng nổ do ma kỹ gây ra.

Tầng thứ ba vận khí khá tốt, cũng không gặp phải phiền toái gì đáng kể. Tầng thứ tư tựa hồ cũng như thế. Hai người tiến vào tầng thứ tư khoảng hơn nửa canh giờ, đã nhìn thấy được tầng thứ năm. Đột nhiên ngay lúc này, Cơ Động cảm nhận được bên cạnh truyền đến một trận áp lực cực lớn. Hắn lập tức nắm chặt bả vai Lam Bảo Nhi.

- Cẩn thận, tình huống có biến.

Hai người liếc nhau một cái, đồng thời phóng xuất ra của mình.

Đã hơn một năm không gặp, đây là lần đầu tiên Cơ Động nhìn lại thực lực hiện tại của Lam Bảo Nhi. Trên Âm Miện màu đen, rõ ràng có dấu vết Tứ Quan. Tứ Quan một sao, không ngờ lại là bốn mươi hai cấp ma lực.

Phải biết rằng, lúc trước khi Cơ Động từ hai mươi cấp tăng lên đến ba mươi cấp, là nhờ có Chu Tước Biển tăng phúc, lại thêm có Song Hỏa thuộc tính Ngưng Tụ Pháp Trận, tốc độ tu luyện mới nhanh đến như vậy. Nhưng mà, Lam Bảo Nhi cũng không có được ưu thế của hắn. Chỉ ngắn ngủi trong một năm thời gian, nàng chẳng những đột phá Tam Quan, thậm chí còn đột phá luôn Tứ Quan nữa. Có thể thấy, một năm nay, nàng đã cố gắng đến thế nào. Thiên phú của nàng cũng đã vượt qua dự tính của Cơ Động.

Lam Bảo Nhi nhìn ánh mắt có chút khác thường của Cơ Động, hi hi cười, nói:

- Không ngờ có phải không? Có thể tiến vào Âm Dương Học Đường, ta cũng có thực lực của ta vậy. Ta là tiên thiên Chấn Thành Chấn Quý Thủy thuộc tính a. Dưới sự chỉ điểm của các sư phụ, từ khi tiến vào Âm Dương Học Đường có thể nói là tiến bộ thần tốc. Điều quan trọng nhất chính là, ấn tượng lúc trước người để lại cho ta quá mức sâu sắc. Ta cũng không muốn thua người quá xa!

Chỉ có mình nàng ta mới biết rõ, sau một nụ cười đơn giản này, suốt một năm qua nàng đã trả giá biết bao nhiêu cố gắng. Lam Bảo Nhi chẳng qua chỉ lớn hơn Cơ Động một tuổi mà thôi. Nàng và tiểu nha đầu Lãnh Nguyệt kia cũng đã trở thành đối tượng mà Quý Thủy Hệ toàn lực bồi dưỡng trong suốt một năm nay.

Ngay trong lúc hai người đang nói chuyện, phốc một tiếng vang lên, một con ma thú đã từ lùm cây trước mặt không xa nhảy ra. Bộ lông màu đỏ rực trên người nó hết sức huyền lệ, chiều cao hơn bốn thước, vai khoảng một thước tám. Chung quanh cái đầu lớn của nó là một bộ lông bờm xồm màu rậm nắng, thể hiện uy nghiêm mạnh mẽ. Đúng là một con Ngũ Giai Ma Thú, Hỏa Diễm Mãnh Sư. Tuy rằng so sánh với Hỏa Diễm Sư Vương, tọa kỵ của Hoàng Lê Minh lúc trước còn kém hơn một giai, nhưng mà, thân là Thú Trung Chi Vương, đầu Hỏa Diễm Mãnh Sư này cũng tuyệt đối là cường giả trong Ngũ Giai Ma Thú.

Nhìn thấy con Hỏa Diễm Mãnh Sư này, Cơ Động và Lam Bảo Nhi đều đồng thời biến sắc. Phải biết rằng, loài ma thú mãnh sư hoang dại này, cũng không bao giờ hành động một mình. Chúng luôn luôn hành động theo bầy đàn.

Quả nhiên, đầu Hỏa Diễm Mãnh Sư kia đột nhiên ngừng đầu, phát ra một tiếng rít gào đinh tai nhức óc. Hồng quang chói mắt chợt nở rộ, tựa hồ như mỗi một cọng lông đều phát ra hỏa diễm vậy. Ngay tại trong lùm cây lúc trước nó nhảy ra, một con mãnh sư cái có bộ lông màu lam, không có cái bờm đã chậm rãi bước ra. Trong cặp mắt âm lãnh phát ra vẻ hung tàn. Rõ ràng nó là Đinh Hỏa thuộc tính.

Liên tiếp mười ba con mãnh sư cái lần lượt bước ra. Mặc dù khí tức bọn chúng cũng không bằng con mãnh sư đực Ngũ Giai cầm đầu kia, nhưng mỗi một con, đều có khí tức Tứ Giai.

Lam Bảo Nhi thoáng tiến lên một bước, ép sát vào người Cơ Động, thì thào:

- Chúng ta làm gì đây? Chạy đi hay là chiến đấu?

Cơ Động trầm giọng nói:

- Cùng nhau chiến đấu. Người cẩn thận một chút, không được rời khỏi ta quá mười bước.

- Được.

Không nói thêm gì nữa, Lam Bảo Nhi trả lời một tiếng, bước ra vài bước, thoáng kéo dài khoảng cách giữa nàng và Cơ Động ra một chút. Quan hệ hai người mặc dù tốt, nhưng ma lực hai bên vốn là Thủy Hỏa Bất Dung, về mặt khí tức hiển nhiên là chịu ảnh hưởng nhất định, cho nên nàng phải kéo dài cự ly hai người ra một chút. Với ma lực Cực Hạn Song Hỏa của Cơ Động, người chịu ảnh hưởng hiển nhiên là Lam Bảo Nhi.

Tổng cộng mười bốn con Hỏa Diễm Mãnh Sư đã bắt đầu động. Con Hỏa Diễm Mãnh Sư đực đầu đàn kia cũng không có di chuyển, chỉ không ngừng phát ra tiếng rít gào đinh tai nhức óc, Bính Hỏa ma lực không ngừng phóng thích ra, nở rộ ra khí tức ma lực cường hân. Mà mười ba con mãnh sư cái kia lại chậm rãi di chuyển, đem hai người hoàn toàn vây vào chính giữa. Ánh mắt mỗi một con Hỏa Diễm Mãnh Sư đều chăm chú nhìn chặt chẽ lên người Cơ Động và Lam Bảo Nhi.

Cơ Động sớm dĩ quyết định chiến đấu mà không phải dùng hết khả năng bỏ chạy, tự nhiên là có quyết định của mình. Mười bốn đầu Hỏa Diễm Mãnh Sư này tuy rằng thực lực cường đại, nhưng dù sao cũng là Hỏa Hệ ma thú. Cực Hạn Song Hỏa của hắn đối với Hỏa Hệ tuyệt đối có sức áp chế mạnh mẽ phi thường, có thể nói là Hỏa Trung Chi Vương. Bởi vậy, đối với đám ma thú này, thực lực mặc dù không tầm thường, lại là Thú Trung Chi Vương, nhưng trên thực tế, cũng khó tạo thành uy hiếp đối với bọn họ. Hỏa nguyên tố trong không khí lại rất nhiều, cũng không làm hắn tiêu hao quá nhiều ma lực. Nếu ngược lại bỏ chạy, cũng chỉ có thể sử dụng Chu Tước Song Dực mà bay đi, như vậy, ngược lại sẽ trở thành mục tiêu oanh kích của đám Hỏa Diễm Mãnh Sư này. Ma kỹ công kích tầm xa của đám ma thú Tứ Giai, Ngũ Giai, uy lực cũng không tầm thường.

Rất nhanh, mười ba con mãnh sư cái đã hoàn toàn vây quanh, như hổ rình mồi, chậm chậm tiến về phía trung tâm. Đám ma thú mãnh sư này, luôn luôn là quần công. Thông thường, đám mãnh sư cái sẽ ra tay trước, chỉ khi nào chân chính gặp phải cường giả, mãnh sư đực đầu đàn mới ra tay. Ngàn vạn lần không nên xem thường công kích của đám mãnh sư cái Tứ Giai này, sự phối hợp tác chiến của bọn nó rất chặt chẽ.

Soạt một tiếng nhỏ vang lên, Chu Tước Song Dực thật lớn sau lưng Cơ Động đã dang rộng. Ngay tại thời điểm nháy mắt trước khi đám mãnh sư cái kia công kích, kim sắc hỏa diễm chói mắt chợt bùng nổ, hóa thành một luồng quang mang màu vàng kim dâng trào, phóng thẳng lên cao.

Cơ Động lựa chọn thời cơ ra tay này phải nói là cực kỳ tinh diệu. Vừa lúc đám mãnh sư cái kia vừa chuẩn bị phát động ra sóng công kích đầu tiên. Kỹ năng của bọn chúng đã như tên lấp lên dây, không thể không phóng thích ra. Ngay tại một khắc trước khi kỹ năng này phóng ra, sự áp chế khủng khiếp của Cực Hạn Dương Hỏa nháy mắt bao phủ xuống, hoàn toàn bẻ gãy khí thế của bọn chúng.

Mười ba đầu mãnh sư cái kia đồng thời rên rỉ một tiếng. Mười ba luồng Đinh Hỏa màu lam đồng thời bắn ra, chỉ là đám hỏa diễm đáng thương kia nhìn qua chỉ như một luồng khói mỏng manh mà thôi, uy lực còn không bằng công kích của một con Nhất Giai Ma Thú nữa.

Đây tuyệt đối là nắm chắc cơ hội. Thử hỏi, ngay tại thời điểm một gã ma sư chuẩn bị ra tay, nội tâm của hắn đã hoàn toàn hồng mất, như vậy có thể phóng thích ra bao nhiêu ma lực đây?

316. Chương 159 Ma Vương, Ma Diễm Toản (thượng)

Hỏa diễm trên đã bốc cao hơn một thước, quang mang Cực Hạn Bính Hỏa càng sáng rọi kinh khủng hơn. Ở sau lưng hắn, Âm Dương Ngự Hắc Kim Song Sắc đã lặng yên xuất hiện, lặng yên xoay tròn. Dương Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận đã tự hình thành hình trên Âm Dương Ngự kia. Đây là tình huống mà ngay cả hắn cũng không ngờ tới. Hắn chỉ chuẩn bị dùng ma lực phóng thích ra pháp trận, nhưng mà ý niệm vừa động, quang ảnh Âm Dương Ngự sau lưng vừa xuất hiện đã giúp hắn hoàn thành toàn bộ quá trình rồi.

Mười ba con mãnh sư cái, nháy mắt đã bị khí tức cao ngạo cùng với Cực Hạn Dương Hỏa bốc lên trên người Cơ Động hoàn toàn áp chế. Công kích của bọn chúng căn bản không tạo thành bất cứ uy hiếp nào cả.

Một tiếng hừ lạnh từ trong miệng Cơ Động phát ra, ngay sau đó, mười ba luồng kim quang chói mắt đã từ mười đầu ngón tay hắn như đạn động bay ra.

Bằng vào uy áp của Cực Hạn Bính Hỏa, công kích của đám mãnh sư cái còn chưa kịp phát ra, nháy mắt đã phải thừa nhận thống khổ do thuộc tính áp chế. Ngay sau đó, công kích của Cơ Động đã bắn tới trước mặt chúng rồi.

Mười ba đạo kim quang cũng không quá lớn, mỗi một cái nhìn qua chỉ lớn cỡ một bàn tay mà thôi, nhìn qua giống như một cái vẩy cá vẩy. Nhưng mà chúng nó lại tản mát ra quang mang sáng chói như mặt trời vậy, chiếu rọi lên người mười ba đầu Tứ Giai mãnh sư kia. Ánh mắt mười ba đầu mãnh sư co rút lại, bọn chúng vừa mới tạm thích ứng, sự áp chế thuộc tính đã nháy mắt cơ hồ tăng lên gấp đôi. Chúng nó vừa mới phóng thích ra kỹ năng, đang lâm vào cảnh lực cũ vừa hết, lực mới chưa kịp sinh ra. Một lần công kích nhìn qua đơn giản của Cơ Động, nhưng gần như đã nắm chắc mỗi một phân biến hóa trên chiến trường.

Rống—

Đầu Hỏa Diễm Mãnh Sư đầu đàn kia rõ ràng cảm giác được không ổn, Bính Hỏa chói mắt chợt phun mạnh về phía sau. Tuy rằng nó cũng cảm nhận được áp lực mãnh liệt từ Cực Hạn Dương Hỏa, nhưng thời khắc này, nó liền bày ra phong thái ngạo nghễ của con đực đầu đàn. Cả người giống như đạn pháo phóng thẳng về phía Cơ Động. Thân thể còn ở trên không trung, bộ lông chợt dựng thẳng lên, toàn thân chợt biến to ra. Thân thể nguyên bản vốn lớn chừng bốn thước, đã bành trướng ra hơn năm thước, chiều cao hơn hai thước. Cả khối cơ thể vô cùng to lớn, há miệng khổng lồ tấp thẳng về phía Cơ Động.

Ầm, ầm, ầm, ầm....

Mười ba tiếng nổ liên tiếp vang lên. Mười ba con mãnh sư cái toàn bộ rên rỉ bay ngược về phía sau, văng ra hơn năm thước. Kim Sắc Hỏa Diễm mạnh mẽ phá tan Âm Hỏa trên người chúng, mỗi một con Mãnh Sư cái đều bị bao trùm với Kim Sắc Hỏa Diễm. Mặc dù Cực Hạn Dương Hỏa cũng không có đặc tính thiêu đốt lâu dài, nhưng chỉ bùng nổ trong nháy mắt thôi, Bính Ngộ Nguyên Dương Thánh Hỏa cũng đã khiến cho chúng nó bị thương nặng.

Giống như là không hề nhìn thấy con Ngũ Giai Hỏa Diễm Mãnh Sư đang tấn công ngay trước mặt kia vậy, ngón tay Cơ Động lại bung ra, lại thêm mười ba luồng quang mang như vẩy cá lại bay ra. Long Lân Thiểm không chút chậm trễ, hóa thành lưu quang, phóng theo mười ba đầu mãnh sư cái kia.

Cùng lúc đó, Cơ Động không lùi mà lại tiến tới, chân trái bước lên một bước, một quyền trực tiếp đánh thẳng vào con mãnh sư đực ngay trước mặt kia. Đúng là Liệt Dương Phệ.

Là một trong những kỹ năng đầu tiên lĩnh ngộ được từ Hỏa Diễm Quân Vương, Liệt Dương Phệ của Cơ Động có thể nói là đã trải qua thiên chuy bách luyện. Lúc này một quyền đánh ra, toàn bộ Dương Hỏa bộc phát trên thân thể đã hoàn toàn thu liễm lại, toàn bộ tập trung hết lên trên nắm tay phải của hắn. Từ phần bao tay của Quân Ma Âm Dương Khảm bắn ra ba mũi nhọn. Hai cái bao tay Nhật Nguyệt Song Huy trên bàn tay Cơ Động, thời khắc này cũng đã biến thành một màu vàng kim. Sự không chế ma lực của hắn so với trước đây, tựa hồ đã tăng thêm một bậc nữa.

Oanh—

Một màn kỳ dị xuất hiện. Con Hỏa Diễm Mãnh Sư kia lấy khí thế không gì sánh kịp mà phóng xuống, nhưng thân thể nó lại cứ như vậy bị chế trụ ngay trước đầu nắm tay của Cơ Động. Mũi nhọn trên nắm tay

Quân Ma Âm Dương Khải đã đâm thẳng vào trong đại não của nó. Cùng lúc này, Bính Hỏa thiêu đốt trên người Hỏa Diễm Mãnh Sư đã hoàn toàn tắt hẳn. Đây cũng không phải bởi vì công kích của nó hoàn thành mà tắt, mà là bị Cực Hạn Dương Hỏa của Cơ Động hoàn toàn áp chế.

Ma sư Tứ Quan, thực lực tương đương với một đầu Ngũ Giai Ma Thú. Huống chi ma lực Cơ Động đã cao đến bốn mươi chín cấp, lại là Cực Hạn Song Hỏa ma sư. Chính diện đối kháng, con Hỏa Diễm Mãnh Sư này sao lại có thể là đối thủ của hắn cơ chứ? Sau lần trước trải qua nguy cơ trở về, bản thân Cơ Động đã có sự lĩnh ngộ sâu sắc hơn đối với các loại ma kỹ, thực lực hắn lại tăng thêm một bước đáng kể. Thân thể trải qua Long Huyết Tẩm Thể của hắn có thể phát ra lực lượng vô cùng cường đại, một quyền đánh thẳng lên đầu Hỏa Diễm Mãnh Sư, đúng là một bước cũng không lùi.

Tay phải rút về, đối mặt với thân thể con Hỏa Diễm Mãnh Sư tràn ngập hỏa diễm màu vàng kia, vai phải Cơ Động trầm xuống, ầm ầm công kích. Liệt Dương Băng tiếp theo Liệt Dương Oanh, hai đại tuyệt kỹ nháy mắt đánh ra. Khi luồng hỏa trụ màu vàng kim kia cuối cùng phóng lên, thân thể của con Hỏa Diễm Mãnh Sư Ngũ Giai kia, đã trong nháy mắt hóa thành tro tàn, chỉ để lại một khóa Tinh Hạch Bính Hỏa Ngũ Giai trong suốt, sáng bóng.

Cũng ngay lúc đó, mười ba luồng Long Lan Thiểm kia lần thứ hai bay ra, mới hoàn toàn đánh lên người đám Hỏa Diễm Mãnh Sư cái. Mười ba luồng Kim Sắc Hỏa Diễm giống như là bảo vệ xung quanh luồng hỏa trụ ở chính giữa, nháy mắt bùng nổ mãnh liệt.

Trong phạm vi một trăm mét xung quanh, toàn bộ đã biến thành một màu vàng kim.

Hít sâu một hơi, luồng kim quang trên người Cơ Động lặng yên thu liễm. Phần mũi nhọn trên nắm tay Quân Ma Âm Dương Khải lại một lần nữa thu lại. Ánh mắt hắn hết sức bình tĩnh, tựa hồ như vừa mới làm một chuyện hết sức bình thường vậy.

Tay phải vung lên, đã nắm lấy khóa Ngũ Giai Bính Hỏa Tinh Hạch kia. Thân hình lóe lên một chút, mười ba khóa Tứ Giai Đinh Hỏa Tinh Hạch cũng lần lượt thu vào túi hắn.

Lam Bảo Nhi từ đầu đến cuối cũng chỉ đơn giản đứng ngoài nhìn mà thôi. Từ khi Cơ Động bắt đầu công kích đến khi chấm dứt, chẳng qua cũng chỉ trong thời gian ba lượt hô hấp. Toàn bộ mười bốn đầu ma thú tương đối cường đại, thế nhưng cũng đã tro cốt không còn. Hơn nữa nhìn qua, Cơ Động cũng chỉ có thi triển một vài cái kỹ năng đơn giản mà thôi. Nhưng mà loại khí thế quân lâm thiên hạ mà hắn phóng thích ra khi này, lại làm cho Lam Bảo Nhi đứng gần hắn có cảm giác như là không thể nào phát sinh ra lực kháng cự nào cả. Một sự uy nghiêm mà cường hãn, hắn hiện tại thật sự cực kỳ giống một vị quân vương không chế thiên địa vậy.

Quay đầu nhìn lại Lam Bảo Nhi, Cơ Động phát hiện nàng đang nhìn hắn một cách quái dị:

- Chuyện gì vậy, Bảo Nhi? Sao lại nhìn ta như thế?

Lam Bảo Nhi lúc này mới thở hắt ra một hơi:

- Cơ Động, người thật sự quá cường đại. Cảm giác áp bách vừa rồi, ta chỉ từng cảm nhận qua trên người Phát Thụy sư huynh mà thôi. Không ngờ nổi, chỉ mới một năm không gặp, người thế nhưng đã cường đại đến mức này rồi.

Cơ Động mỉm cười, vỗ vỗ vai Lam Bảo Nhi:

- Nếu cố gắng tu luyện, người cũng sẽ được như thế thôi. Đám mãnh sư kia chỉ là bị thuộc tính của ta khắc chế, nên mới như thế. Đi thôi, ta cũng không có tiêu hao bao nhiêu ma lực. Chúng ta tiếp tục đi tiếp tăng năm đi. Tốc độ chúng ta hình như hơi chậm rồi, cần phải chạy nhanh lên, nếu không, đến lúc trời tối đen chúng ta vẫn chưa tới được tầng tám đâu.

Nói xong, thân thể hắn đã phóng nhanh tới trước. Đi theo sau lưng Cơ Động, Lam Bảo Nhi nhìn chăm chăm vào nam nhân càng ngày càng trở nên cường hãn kia, ánh mắt không khỏi có chút ngây ngốc.

317. Chương 159 Ma Vương, Ma Diễm Toản (hạ)

Không biết có phải là vận khí tốt, hay là do Cơ Động ẩn giấu kỹ hơn, một quãng đường kế tiếp bọn họ đều dễ dàng vượt qua. Mỗi khi gặp phải ma thú cường đại hoặc các đàn ma thú đông đảo, Cơ Động đều tận khả năng tránh né. Hắn có hai cái Nguyên Tố Thể dò đường, hơn nữa bản thân lại có khả năng miễn cảm với khí tức ma lực, tầng thứ năm và tầng thứ sáu cũng vượt qua khá dễ dàng. Kỳ thật cũng từng có vài lần động thủ, nhưng đều là những ma thú thực lực bình thường, cũng không tạo thành uy hiếp gì đối với hai người. Lam Bảo Nhi lại càng không có cơ hội ra tay.

Địa hình giữa tầng thứ năm và tầng thứ sáu cũng có chút bất đồng. Tầng thứ năm làm khá thấp, chủ yếu là rừng cây, cũng có chút tương tự so với tầng thứ ba, chỉ là ở tầng thứ năm có nhiều đồi núi thấp hơn mà thôi. Mà tầng thứ sáu thì lại hoàn toàn biến hóa, núi trở nên cao hơn, đá chân chính là các dãy núi. Cần phải trèo đèo lội suối mới có thể qua được. May mắn là những ngọn núi này cũng chỉ cao khoảng năm sáu trăm thước mà thôi.

Nháy mắt đã đến tầng thứ bảy. Tầng thứ bảy này, vẫn như trước là núi đá, nhưng ngọn núi cũng đã cao đến chạm mây, những đỉnh núi ở đây đều cao khoảng hơn một ngàn thước.

Từ khi tiến vào tầng thứ bảy, Cơ Động và Lam Bảo Nhi rõ ràng càng trở nên cẩn thận hơn nhiều. Nơi này đã là lãnh địa của ma thú Lục Giai, mặc dù cũng không phải là những ma thú sinh sống theo kiểu bầy đàn. Ma thú khi đạt đến Lục Giai, thực lực so với ma thú Ngũ Giai là cao hơn rất nhiều. Tuy rằng cũng không có những biến hóa bay vọt về chất của Thất Giai ma thú, nhưng cũng tương đối cường hãn.

Lúc này đã đến giữa trưa, đáng tiếc, trên Thánh Tà Đảo tràn ngập mây đen u ám, cũng không cách nào nhìn thấy được tung tích ánh mặt trời.

Đến tầng thứ sáu của Thánh Tà Đảo, kỳ thật đã vượt qua phạm vi mà thực lực Lam Bảo Nhi có thể thừa nhận. Nhưng mà trong lòng nàng cũng không có nửa phần lo lắng. Đi theo bên cạnh Cơ Động, trong lòng nàng chỉ có cảm giác an toàn mãnh liệt mà thôi. Mà sự thật cũng đã chứng minh, thực lực Cơ Động đủ khả năng để bảo hộ cho nàng an toàn.

Lam Bảo Nhi lúc này đang lẳng lặng đứng bên cạnh một sườn núi, cả người nấp sau một tảng đá to. Cách nàng không xa, Cơ Động đang bình tĩnh đứng đó. Đối diện Cơ Động, là một con Cự Lang màu lam đang nhìn chăm chăm vào hắn, thế nhưng thủy chung cũng không có phát động tấn công.

Ngàn vạn lần dừng tưởng con Cự Lang màu lam này là Thủy Hệ, con Cự Lang chiều cao hơn năm thước, thân hình cực kỳ linh hoạt này chính là một đầu Lục Giai Đình Hỏa Hệ ma thú. Đây đã là con ma thú Lục Giai thứ ba mà Cơ Động và Lam Bảo Nhi gặp phải khi tiến vào tầng thứ bảy Thánh Tà Đảo này rồi.

Con Cự Lang trước mắt này tên là Minh Âm Ma Lang, am hiểu nhất là công kích đánh lén, thực lực vô cùng cường hãn. Đáng tiếc, nó trong lúc ẩn núp đã bị cảm giác miễn cảm đối với Hỏa nguyên tố của Cơ Động phát hiện, lập tức dụ nó ra.

Lúc này Lam Bảo Nhi liền nhìn rõ ràng được sự khác biệt giữa Ngũ Giai Ma Thú và Lục Giai Ma Thú. Lúc đối mặt với Hỏa Diễm Mãnh Sư, đầu Hỏa Diễm Mãnh Sư kia liều chết tấn công. Mà con Lục Giai Ma Thú Minh Âm Ma Lang này rõ ràng là trầm ổn hơn rất nhiều, cứ mãi chăm chú nhìn Cơ Động, trong ánh mắt lộ ra thần sắc kinh nghi bất định. Tuy rằng Cơ Động cũng không có phóng thích ra ma lực của mình, nhưng cảm giác miễn cảm của Lục Giai Ma Thú giúp cho nó cảm nhận được nguy hiểm.

Chu Tước Song Dực sau lưng Cơ Động thu liễm. Nhìn xuyên qua lớp mặt nạ, chỉ nhìn thấy cặp tròng mắt đỏ như máu mà thôi. Đối mặt với đầu Minh Âm Ma Lang kia, hắn càng cẩn thận hơn so với Ngũ Giai Ma Thú nhiều, từng bước từng bước một bước lên. Ma lực cũng không ngoại phóng ra ngoài, chỉ là chậm chậm tiếp cận đối phương.

Từng thanh âm rít gào trầm thấp không ngừng từ trong miệng Minh Âm Ma Lang phát ra. Nó vốn đang liên tục lui về phía sau, nhưng tựa hồ cũng không muốn lùi nữa, cứ không ngừng phát ra tiếng gầm nhẹ. Hỏa diễm màu lam bốc lên, trong nháy mắt, thân thể Minh Âm Ma Lang đã biến thành màu lam trong suốt, hoàn toàn bị hỏa diễm bao phủ.

Lục Giai Ma Thú tương đương với ma sư Ngũ Quan, mà ma sư sau khi đột phá Ngũ Quan, biến hóa phát sinh khi đó, chính là thuộc tính nguyên tố thể. Thân thể sẽ cũng với ma lực tương ứng của mình hòa hợp và sắp xếp lại, loại bỏ những tạp chất, càng trở nên thuần chất hơn nhiều. Chẳng những ma lực tăng lên nhiều, hơn nữa, đối với khả năng cảm ứng ma lực trong thiên địa cũng tăng lên trên diện rộng. Cho dù không có tu luyện, nhưng thân thể cũng sẽ tự động hấp thu nguyên tố ma lực trong không khí, bổ sung cho cơ thể, cũng không xuất hiện tình huống ma lực bản thân giảm xuống quá mức.

Quang mang chợt lóe lên, Cơ Động đã ra tay. Thân thể hắn như đạn pháo phóng thẳng ra ngoài. Trong phút chốc, Quân Ma Âm Dương Khải cùng với Chu Tước Nội Giáp, toàn bộ chuyển hoá thành màu đen tuyền. Cực Hạn Âm Hỏa lặng yên bốc lên, thể nhưng lại hoàn toàn nội uẩn, cả người nhìn qua giống như là sắt thủ bóng đêm vậy. Âm Dương Ngư cùng với Âm Miện màu đen cũng xuất hiện. Từ sau khi có được Âm Dương Ngư, nó tựa hồ như đã trở thành Đồ Đằng của Cơ Động, thay thế hai vị quân vương. Âm Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận lặng yên xuất hiện trên Âm Dương Ngư. Lúc này hắn nhìn qua tựa như là Ma Vương âm lãnh vậy. Khoảng cách giữa hắn và Minh Âm Ma Lang nháy mắt đã được thu hẹp lại.

Gầm nhẹ một tiếng, trong mắt Minh Âm Ma Lang lóe ra vẻ kinh hãi. Sự áp chế thuộc tính đã khiến nó rất cuộc làm ra quyết định. Tứ chi lóe lên một cái, thể nhưng cũng không có chút ý tứ tấn công Cơ Động, cũng không có xoay người lại, thân thể đột nhiên lui nhanh về phía sau. Nó muốn bỏ chạy.

Muốn chạy? Đâu có dễ dàng như vậy. Hàn quang trong mắt Cơ Động lóe lên, thân thể vốn đang vọt về phía trước đột nhiên khẽ xoay nhẹ một chút. Ngay sau đó, thân hình nháy mắt vọt tới, tốc độ tăng lên ít nhất gấp ba lần. Chỉ trong nháy mắt, đã phóng đến trước mặt Minh Âm Ma Lang, tay phải chém ra, mang theo một luồng hắc diễm chụp xuống, đúng là Âm Nguyệt Trảo.

Minh Âm Ma Lang chợt làm ra một phương thức ứng phó quỷ dị. Thân thể đang lui về phía sau, đột nhiên dừng đứng cả người trong không trung. Đồng thời cả người nó vận mình một cái, chẳng những tránh thoát một kích Âm Nguyệt Trảo của Cơ Động, hơn nữa móng vuốt của nó còn nháy mắt phóng ra, Đinh Hỏa ngưng tụ, vũ mạnh xuống vai Cơ Động. Con Lục Giai Ma Thú này, không ngờ còn biết tấn công theo chiêu thức.

Nhưng mà, thứ mà nó đối mặt lại là Vạn Vật Chi Linh, nhân loại, hơn nữa lại còn là người thừa kế của hai đại quân vương của thế giới Địa Tâm. Đối mặt với phản ứng của Minh Âm Ma Lang, thân thể Cơ Động khẽ nghiêng nhẹ một chút. Cánh bên phải của Chu Tước Song Dực đột nhiên trầm xuống, thân thể chuyển một vòng trong không trung, cả người giống như một con quay vậy, kịch liệt xoay tròn một vòng. Hắc Diễm âm lãnh nháy mắt hóa thành một con Đằng Xà nương theo thân thể đang xoay tròn của hắn mà bắn ra.

Cái kỹ năng này, chính là một cái Mệnh Trung Kỹ của Âm Viêm Ma Vương, hắn lĩnh ngộ cùng lúc với Mệnh Trung Kỹ Diễm Dương Toàn của Hỏa Diễm Quân Vương. Chẳng qua là Diễm Dương Toàn công kích từ dưới lên trên, còn Ma Diễm Toàn này lại công kích ngang mà thôi. Cả hai đều là tuyệt kỹ công phòng nhất thể.

Sau này, Cơ Động đem những ma kỹ mà Đằng Xà dạy cho hắn dung hợp với Ma Diễm Toàn này, khiến cho luồng ma diễm đơn thuần ban đầu biến thành hình thái của Đằng Xà, đem uy lực của cái Mệnh Trung Kỹ này nâng lên thêm một bậc nữa. Lúc này dưới tình huống như vậy mà thi triển ra, nhất thời sinh ra hiệu quả cực kỳ cường hãn.

Hiệu quả thứ nhất Ma Diễm Toàn mang lại, chính là khiến cho thân thể Cơ Động giữa không trung tăng tốc lên gấp ba lần, ngay sau đó, hiệu quả công kích khủng bố kia trong nháy mắt liền bộc phát ra mãnh liệt.

Phản ứng của Minh Âm Ma Lang cũng nhanh vô cùng, vượt sói mà nó chụp về phía vai Cơ Động lại một lần nữa phát sinh biến hóa. Vượt sói nháy mắt bành trướng lên gấp đôi, càng trở nên trong suốt hơn nhiều lần. Xương cốt tựa hồ biến thành mềm nhũn, giữa không trung đột nhiên chuyển hướng, đánh về phía hông Cơ Động. Đáng tiếc lần này nó gặp phải ma kỹ tự chế của Cơ Động. Móng sói khổng lồ kia ngay khi tiếp xúc với hắc diễm hộ thể của Ma Diễm Toàn nhất thời bị hất văng ra. Đồng thời, hắc diễm tựa như độc xà đã bắn thẳng về phía thân thể nó.

318. Chương 160 Ma Kỹ Tự Sáng Chế, Lục Trọng Chú Sát (thượng)

Cực Hận Âm Hỏa nổi tiếng lây dính kinh khủng. Minh Âm Ma Lang lúc này đang chồm người phóng tới, nên càng gặp phải nguy cơ lớn hơn. Nháy mắt Ma Diễm Toàn của Cơ Động đã phóng đến trước người nó. Rơi vào đường cùng, Minh Âm Ma Lang cũng chỉ có thể nâng hai chân trước lên, dùng hết khả năng ngăn cản lại. Toàn bộ ma lực không hề giữ lại phóng hết ra.

Nhưng ai mà ngờ, đúng lúc này, công kích của Cơ Động lại thay đổi, thân thể đang xoay tròn kịch liệt của hắn chẳng hề có dấu hiệu báo trước, đột nhiên ngừng hẳn lại. Minh Âm Ma Lang đang chuẩn bị toàn lực đón nhận công kích, thế nhưng công kích cũng không có đánh tới. Cảm giác dùng lực không đúng nhất thời làm cho Đinh Hỏa trên người nó bắt đầu ba động loạn xạ, thân thể đang phóng lên không trung cũng thoáng trì trệ lại một chút. Càng làm cho nó hoảng sợ hơn nữa chính là, Cơ Động đã biến đâu mất.

Cơ Động biến đi đâu?

Lúc này hắn đã lặng yên không một tiếng động xuất hiện ngay sau lưng Minh Âm Ma Lang. Một cái Cơ Chuẩn Kỹ Âm Nguyệt Trảo, yếu hơn Ma Diễm Toàn rất nhiều, đã lặng yên chém ra, không hề bị ngăn cản, đánh thẳng vào bên hông của Minh Âm Ma Lang.

Đặc tính của sói là gì? Đầu đồng, xương sắc, lưng đậu hủ. Phần eo, chính là nhược điểm lớn nhất của sói.

Cơ Động sở dĩ có thể nháy mắt xuất hiện sau lưng Minh Âm Ma Lang, hiển nhiên là nhờ vào Đằng Xà Thuấn Di.

Lần đầu tiên tăng tốc, chính là cái Đằng Xà Thuấn Di đầu tiên, lúc này lại đột nhiên di chuyển, chính là lần thứ hai phát huy Đằng Xà Thuấn Di. Cái Âm Nguyệt Trảo này nhìn qua đơn giản, nhưng nháy mắt phóng ra, đem Cực Hận Âm Hỏa hoàn toàn áp chế ma lực bản thân Minh Âm Ma Lang. Nguyên tố thể màu lam do Đinh Hỏa ngưng tụ kia chẳng những là bị phá tan hoàn toàn, hơn nữa toàn thân nó còn bị một tầng Hỏa diễm màu đen bao trùm, toàn bộ thân thể đã hoàn toàn bị cố định trong không trung.

Một màn phát sinh kế tiếp, khiến cho Lam Bảo Nhi, mặc dù đã nhiều lần chứng kiến thực lực của Cơ Động, cũng không khỏi phải kinh hô thành tiếng.

Thân thể Cơ Động vốn đang một màu tối đen, nháy mắt đã biến thành màu vàng kim sáng chói. Khí tức thâm thúy cũng biến thành bá đạo, nóng bỏng. Tay phải đánh ra, Liệt Dương Phệ đã tiếp tục đánh thẳng vào lưng Minh Âm Ma Lang. Hiệu quả Cực Hận Song Hỏa Tổ Hợp Kỹ xuất hiện. Đó cũng là Tổ Hợp Kỹ mà lúc trước tại Địa Linh Sơn, Cơ Động đã từng thi triển.

Ầm ầm vang lên, ngay trong tiếng nổ mãnh liệt kia, màu đen trên người Minh Âm Ma Lang cũng đã bị màu vàng thay thế. Lực bùng nổ khủng bố khiến cho thân thể khổng lồ của nó phải run rẩy kịch liệt lên, nhưng vẫn như trước bị cố định trên không trung, không thể động đậy. Mà ngay trong nháy mắt đó, thân thể Cơ Động lại biến hóa, màu vàng lại một lần nữa chuyển hoá thành màu đen. Tiếp tục một kích Âm Nguyệt Trảo đơn giản nhất lại lặng yên đánh thẳng lên thân thể Minh Âm Ma Lang.

Trên thực tế, đối với Lục Giai ma thú mà nói, Cơ Chuẩn Kỹ Âm Nguyệt Trảo của Cơ Động hẳn là không sinh ra tác dụng công kích gì đáng kể, chỉ có thể dựa vào thuộc tính của Cực Hận Âm Hỏa mà sinh ra hiệu quả. Nhưng mà, nếu như Âm Nguyệt Trảo phối hợp với Cực Hận Dương Hỏa, hiệu quả liền không giống như vậy. Sức bộc phát của Tổ Hợp Kỹ lần thứ hai bộc phát ra, mạnh mẽ đem màu vàng kim trên người Minh Âm Ma Lang chuyển hoá thành màu đen.

Cực Hận Âm Hỏa lại một lần nữa chuyển hoá thành Cực Hận Dương Hỏa. Liệt Dương Băng lại theo sát đó đánh ra, kế tiếp, Âm Nguyệt Trảo rồi lại đến Liệt Dương Oanh, hai kỹ năng gần như không hề ngắt khoảng liên tiếp đánh ra.

Toàn bộ sáu kích xen lẫn với nhau, chỉ trong vòng ba giây đã hoàn thành. Mà thân thể Minh Âm Ma Lang cũng theo đó trải qua sáu lần biến hóa màu sắc từ đen, vàng, đen, vàng, đen vàng. Đến khi luồng hỏa trụ màu vàng kim của Liệt Dương Oanh phóng lên cao, con Lục Giai Ma thú cường hãn này hiện tại giống y như con Hỏa Diễm Mãnh Sư lúc trước vậy, thân thể bao phủ bởi Cực Hận Dương Hỏa nháy mắt nổ tung, ngay cả một mảnh vụn cũng không có lưu lại. Chỉ còn hai luồng hào quang bay lên trời.

Lam Bảo Nhi vừa rồi do quá kinh sợ nên đã kêu lên thành tiếng, vội vàng đưa tay bưng miệng mình. Nhưng sự kinh hãi trong mắt nàng cũng không có chút nào giảm bớt. Liên tiếp sáu kích, sẽ sinh ra hiệu quả như thế nào? Đây chính là năm lần Tổ Hợp Kỹ a! Cực Hạn Song Hỏa Tổ Hợp Kỹ năm lần. Cho dù chỉ là một Cơ Chuẩn Kỹ đơn giản nhất, uy lực công kích xen lẫn nhau của nó, cũng tuyệt đối vượt qua bất cứ một Tất Sát Kỹ nào của Cơ Động. Đừng nói là một đầu Lục Giai ma thú Minh Âm Ma Lang, cho dù lúc này là đầu Thất Giai ma thú Bạch Kim Thiên Bằng lúc trước, thừa nhận xong sáu lần công kích này, cũng tuyệt đối chịu không nổi, kết quả so với Minh Âm Ma Lang trước mắt này chắc cũng không khá hơn bao nhiêu.

Một mà phát sinh trước mắt này, chính là thu hoạch lớn nhất của Cơ Động, ngoại trừ Âm Dương Ngự, sau khi thi triển ra Siêu Tất Sát Kỹ Thái Cực Âm Dương Ngự kia, bằng vào ma lực ít nhất, có thể bộc phát ra công kích mạnh mẽ nhất.

Lần này khi hắn cùng với Lam Bảo Nhi lên đường, từ khi bắt đầu đi đến hiện tại, đã giết hơn mười đầu ma thú, yếu nhất cũng Tứ Giai, mạnh nhất cũng là Lục Giai, nhưng mà, ngay cả một cái Mệnh Trung Kỳ Cơ Động cũng chưa hề sử dụng ra.

Những Tất Sát Kỹ như Diễm Dương Trùy cùng với U Diễm Băng uy lực mặc dù mạnh, nhưng chúng nó cũng cần phải tiêu hao một lượng ma lực không nhỏ, đủ bằng lượng ma lực tiêu hao khi phát ra mười cái Mệnh Trung Kỳ. Biến cái phức tạp thành đơn giản, Cơ Động dựa vào các Cơ Chuẩn Kỹ của mình tiến hành tổ hợp lại. Liệt Dương Tam Liên Kích được hắn tách ra, kết hợp với Âm Nguyệt Trảo xen lẫn. Tuy rằng chỉ gần thêm một cái Cơ Chuẩn Kỹ Âm Nguyệt Trảo, nhưng dựa vào hiệu quả tê liệt của Âm Nguyệt Trảo, cùng với tác dụng tổ hợp của Cực Hạn Dương Hỏa và Cực Hạn Âm Hỏa, lực công kích sinh ra tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Đây là lần đầu tiên Cơ Động thử phương pháp này, điều làm hắn vui mừng chính là, sáu lần công kích chồng lên nhau sinh ra tổ hợp kỹ này, khi một kích cuối cùng hoàn thành, hắn rõ ràng cảm giác được, lực công kích khủng bố của Liệt Dương Tam Liên Kích cũng không có chút yếu bớt, ngược lại kết hợp với năm cái Tổ Hợp Kỹ lên tiếp bùng nổ, uy lực có thể nói tăng lên gấp chục lần. Sau lần công kích liên tiếp, đây là sáu công kích trong nháy mắt a! Mặc dù Cơ Động cũng có thể cảm giác được mình cần phải tiếp tục hoàn thiện sáu lần công kích này nữa, còn chưa có thể hiện ra toàn bộ uy lực thực tế của sự kết hợp hoàn chỉnh, nhưng mà, không thể nghi ngờ, đây là một khởi đầu khá tốt.

Nâng tay trái lên, ngay khi Cơ Động chụp được hai thứ từ trên không trung rơi xuống, Lam Bảo Nhi đã nhìn không được, hỏi:

- Có thể cho ta biết, cái mà ngươi vừa mới thi triển kia là kỹ năng gì hay không?

Cơ Động trầm ngâm nói:

- Đó là Tổ Hợp Kỹ gồm các loại kỹ năng Cơ Chuẩn Kỹ cùng với Mệnh Trung Kỳ của ta kết hợp. Đối thủ nào bị sáu cái kỹ năng của ta oanh kích trúng, giống như là bị nguyên rửa vô tận vậy, đến chết mới thôi. Cứ gọi nó là Lục Trọng Chú Sát đi.

- Lục Trọng Chú Sát? Cái tên thật là bá đạo. Cơ Động, ngươi đừng nói với ta là, cái kỹ năng này là ngươi vừa mới sáng tạo ra đó?

Ánh mắt Lam Bảo Nhi nhìn Cơ Động giống như là đang nhìn quái vật vậy.

Cơ Động lắc lắc đầu:

- Cũng không phải vậy, là tối qua ta mới nghĩ ra lý thuyết, bất quá cũng không ngờ tới, mới lần đầu tiên sử dụng, đã có thể thành công như vậy.

Hắn có thể xuất ra Lục Trọng Chú Sát, đương nhiên là do chính mình lĩnh ngộ, nhưng quan trọng nhất chính là bản thân Âm Dương Ngự. Nếu như không có Cực Hạn Ma Lực của hai đại quân vương hoàn toàn dung hợp, hắn làm sao có thể trong nháy mắt chuyển hoá giữa Cực Hạn Dương Hỏa và Cực Hạn Âm Hỏa cơ chứ? Tự nhiên càng không thể hoàn thành công kích liên tiếp như vậy.

Lúc hắn mới bắt đầu sử dụng Cực Hạn Song Hỏa, lúc sử dụng Tổ Hợp Kỹ, đều là song hệ ma lực cùng lúc phóng thích, tay trái Âm Hỏa, tay phải Dương Hỏa, cũng miễn cưỡng có thể sinh ra hiệu quả Tổ Hợp Kỹ. Nhưng khi đó, bất luận là tay trái hay là tay phải, đều chỉ có thể sử dụng ra một nửa lực lượng, lại còn phải

chịu sự khắc chế của Âm Dương tương khắc. Hiệu quả Tổ Hợp Kỹ so với hiện tại, căn bản là không giống nhau. Lúc trước khi Cơ Động phát động Lục Trọng Chú Sát đến cái thứ ba, kỳ thật Minh Âm Ma Lang đã chết rồi, chỉ là hắn muốn hoàn thành toàn bộ sáu lần công kích, cảm nhận năng lực thật sự của nó, mới dốc toàn lực mà đánh ra hết.

319. Chương 160 Ma Kỹ Tự Sáng Chế, Lục Trọng Chú Sát (hạ)

Ma lực tiêu hao cũng không lớn, thậm chí có thể nói là vô cùng ít. Đây mới là chỗ đáng sợ nhất của Lục

nhiều, Cực Hạn Dương Hỏa cùng với Cực Hạn Âm Hỏa của hắc khí chuyển hoá cũng càng thêm dễ dàng hơn trước, thậm chí cũng không gây ra bất cứ khó khăn nào đối với thân thể hắc nữ. Uy lực của Lục Trọng Chú Sát cũng từ đó càng thêm kinh người hơn. Nếu như nói cái kỹ năng này có khuyết điểm gì, thì đó chính là khoảng cách. Nếu như muốn phát động được, nhất định là phải tiếp cận, để một kích đầu tiên có thể trúng được mục tiêu.

Đi đến chỗ giao nhau giữa tầng bảy và tầng tám, sự biến hóa rõ ràng nhất chính là địa hình. Đứng trên một sườn núi, Cơ Động nhìn xa xa về phía trước. Chỉ thấy cách đó không xa đã có một ngọn núi cao ngất, ẩn hiện trong mây che chắn tầm nhìn. Mây mù mờ ảo tựa hồ chỉ ở lưng chừng núi mà thôi. Khí thế hùng tráng đập thẳng vào mắt. Núi non trên tầng bảy không thể nào so sánh được với nó.

Hai người dừng lại một chút. Mỗi khi tiến đến chỗ tiếp giáp giữa hai tầng, bọn họ đều tạm ngừng lại một chút, điều chỉnh thực lực bản thân, đơn giản ăn uống chút lương khô, khôi phục lại trạng thái tốt nhất để có thể dễ dàng đối mặt với các đối thủ cường đại hơn. Điều khiến cho Cơ Động có chút kỳ quái chính là, dọc trên đường đi, bọn họ cũng không hề gặp phải bất kỳ ma sư nào của Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục.

Đang lúc Cơ Động và Lam Bảo Nhi nghỉ ngơi, đột nhiên một thanh âm nổ vang đinh tai nhức óc chọt từ trên ngọn núi xa xa truyền đến. Thanh âm gầm rú kịch liệt kia, giống như là mấy trăm luồng lôi điện cùng lúc đánh xuống vậy. Khí thế bốc lên, vang vọng lại cực kỳ kinh người.

Tiếng sấm nổ lên kịch liệt liên hồi, khoảng một chút sau thì dần dần tan đi. Ngoại trừ thanh âm nổ to khủng bố kia, trên bầu trời mây đen cũng kịch liệt ba động lên. Đám mây mù trên lưng chừng núi cũng bị thổi quét đi, lộ ra ngọn núi trắng phau.

322. Chương 162 Kim Giáp Nữ Tử Bị Đóng Băng (thượng)

- Tiếng sấm?

Ánh mắt Cơ Động chọt co rút lại. Tiếng sấm đại biểu cho cái gì? Nếu không phải là sấm sét bình thường, như vậy, trong trí nhớ của hắn, cũng chỉ có mình Lôi Đế Phát Thụy mới có thể phát ra thanh âm như vậy. Thanh âm vang vọng như thế, hắn cũng phải là do phóng thích ra một cái Tất Sát Kỹ mới có thể tạo ra. Thậm chí nó còn có thể là một cái đỉnh cấp Tất Sát Kỹ nữa, nếu không gặp phải một đối thủ cực kỳ cường đại, sư huynh chắc cũng không phải làm thế.

- Là sư huynh gặp phải cường địch. Chúng ta đi mau đi.

Tới lúc này rồi, Cơ Động cũng không quan tâm quá nhiều nữa, đưa tay nắm chặt bàn tay Lam Bảo Nhi, thân thể nháy mắt gia tốc. Bắn vào lực lượng bùng phát mạnh mẽ của thân thể sau khi trải qua cải tạo của Đằng Xà, cả người Cơ Động tựa như một mũi tên phóng thẳng vào phạm vi tầng tám của Thánh Tà Đảo.

Lam Bảo Nhi có thể cảm giác rõ ràng được tâm tình vội vàng hiện tại của Cơ Động, cũng không hỏi nhiều nữa, vội vàng đề tỵ ma lực, tận hết khả năng giảm bớt gánh nặng cho Cơ Động. Điều khiến cho nàng có chút âm thầm tiếc nuối chính là, từ trên tay Cơ Động truyền đến cũng chỉ có cảm giác của kim chúc, không hề có chút nào cảm giác ấm áp cả. Hai cái bao tay Nhật Nguyệt Song Huy cộng thêm phần che tay của Quân Ma Âm Dương Khải đã hoàn toàn đem tay Cơ Động bao phủ vào bên trong.

Chỉ trong giây lát, hai người đã phóng đến chân ngọn núi cao chọc trời kia. Cơ Động thoáng tạm dừng lại một chút, trực tiếp lựa chọn băng qua. Ngọn núi này cao như thế, mà trận chiến bên kia lại kịch liệt như vậy, đứng trên đỉnh núi hẳn là có thể dễ dàng xác định vị trí chính xác của Phát Thụy, cũng có thể bắn vào tốc độ nhanh nhất mà chạy tới. Bắn vào Cực Hạn Song Hỏa cùng với Ngũ Hành Pháp Trận của mình, Cơ Động tự tin có thể giúp được Phát Thụy một tay.

Hai đạo thân ảnh của Cơ Động và Lam Bảo Nhi trực tiếp phóng thẳng lên đỉnh núi cao, tựa như là sao băng vậy. Hai ngàn thước đối với người bình thường mà nói ít nhất cũng phải mất mấy canh giờ mới có thể đi lên được, nhưng đối với những ma sư như Cơ Động và Lam Bảo Nhi mà nói, chỉ mất hơn một phút, bọn họ đã vượt qua được sườn núi, xâm nhập vào tầng sương mù trên cao. Nhưng đúng lúc này, dị biến lại phát sinh.

Toàn bộ tòa núi đột nhiên không hề có dấu hiệu báo trước chợt run rẩy một chút. Ngay sau đó, cùng với một tiếng nổ âm âm, Cơ Động và Lam Bảo Nhi có thể nhìn thấy được trên đỉnh núi màu trắng cách đó không xa đột nhiên lay động mạnh một chút. Tiếp theo, hàng ngàn vạn tấn băng tuyết đã âm âm đổ xuống.

- Không ổn, tuyết lở!

Lúc trước thanh âm sấm chớp vang ra quá mức vang dội, khiến cho chấn động gốc của ngọn núi băng này, đến lúc này mới bắt đầu đổ sụp xuống. Lực lượng của tự nhiên vốn là vô cùng vô tận. Mất thấy vô số băng tuyết đang từ trên trời giáng xuống, Lam Bảo Nhi đã hoảng sợ đến ngây người.

Cơ Động phản ứng nhanh vô cùng, mạnh mẽ kéo tay Lam Bảo Nhi, để nàng áp chặt vào ngực mình. Chu Tước Biến nháy mắt phóng thích. Cùng lúc đó, toàn thân thể của nàng đột nhiên phát ra một tầng hỏa diễm màu xích kim nồng đậm, hai cánh dang rộng, phóng thẳng lên cao. Thừa dịp đám tuyết lở kia còn chưa kịp phủ xuống, hắn đã phóng vọt thẳng lên cao. Đã đến thời khắc này, hắn cũng không quan tâm đến chuyện che giấu thân hình nữa.

Từ xa nhìn lại, lúc này Cơ Động giống như một con chim to đang dang cánh bay lên, toàn thân mang theo hỏa diễm màu xích kim, rất giống như Chu Tước vậy, dang cánh bay thẳng lên trời cao. Lớp băng tuyết rơi xuống đến cách người bọn họ khoảng mười thước đã lập tức tan rã, nháy mắt hóa thành bọt khí. Không đợi đến khi băng tuyết rơi xuống đến mặt đất, bọn họ đã dừng lại giữa không trung. Âm Dương Ngự xuất hiện sau lưng Cơ Động, chẳng qua lúc này trên mặt nó đã khắc hình Dương Hỏa Phi Hành Pháp Trận.

Thân thể Cơ Động truyền ra nhiệt độ nóng bỏng cùng với vài phần khí tức bá đạo khiến cho Lam Bảo Nhi có chút không thoải mái, thế nhưng lúc này, được hắn ôm ấp như vậy, nàng chỉ có một cảm giác choáng đầy an toàn. Nghe thanh âm âm âm dưới chân mình, trong lòng Lam Bảo Nhi không ngừng hoảng sợ. Nếu đổi lại là mình, chỉ sợ là đã chết trong lớp băng tuyết này rồi. Cho dù là Thủy Hệ Ma Sư, cũng tuyệt đối không chống đỡ nổi băng tuyết lao xuống khủng bố như vậy.

Cơ Động tự nhiên không biết lúc này Lam Bảo Nhi đang nghĩ chuyện gì, vỗ mạnh cặp cánh, giống như một ngọn hỏa diễm lưu tinh, phóng thẳng lên đỉnh núi. Dưới sự tăng phúc của Dương Hỏa Phi Hành Pháp Trận, tốc độ phi hành của hắn tuyệt đối không thua bất kỳ loại phi hành ma thú nào cả. Chỉ trong nháy mắt, hai người đã ở trên đỉnh núi rồi.

Tới lúc này, uy lực kinh người của tuyết lở mới hoàn toàn phô bày ra. Có thể rõ ràng nhìn thấy, dưới chân núi hoàn toàn biến thành một mảnh thế giới băng tuyết. Vô số băng vụn bốc lên mãnh liệt, thanh âm âm âm kéo dài không dứt. Uy thế kinh người khiến người ta phải choáng ngợp.

Cơ Động đứng vững vàng trên một mảnh băng gắn chặt vào đỉnh núi, buông tay ra, nhìn về mặt tràn đầy sự sợ hãi của Lam Bảo Nhi, hạ giọng nói:

- Không sao đâu.

Lam Bảo Nhi vội vàng gật gật đầu, bộ dáng xinh đẹp cùng với sự hoảng sợ trong cặp mắt tím biếc, nhìn qua cực kỳ đáng yêu. Khẽ vuốt nhẹ lại mái tóc bạc có chút tán loạn của mình, thoáng nhìn xuống chân núi, Lam Bảo Nhi nhẹ giọng nói:

- Người lại cứu mạng ta một lần nữa.

Cơ Động lắc lắc đầu, ánh mắt phóng nhìn ra xa xa. Lúc này hắn cũng không có chú ý lắm đến Lam Bảo Nhi, sự an nguy của sư huynh mới là điều quan trọng nhất.

Đúng lúc này, một tiếng sấm khủng bố lại vang lên kịch liệt. Đứng ở đỉnh núi này, bọn họ có thể nhìn thấy rõ ràng, cách đó khoảng ba ngọn núi cao, một đạo lôi điện màu lam tím đang phóng thẳng lên không trung. Ngay cả mây đen trên đầu cũng sáng lên như thiểm điện, tựa hồ như Vạn Lôi Cướp Ngục Giới cũng bị rung động vậy.

- Sư huynh chắc là ở nơi đó, chúng ta mau chạy tới đó đi.

Cơ Động chỉ về phía luồng lôi quang kia xuất hiện, vừa định kéo theo Lam Bảo Nhi bay lên, đã bị Lam Bảo Nhi kéo lại.

- Cơ Động, đợi một chút. Người xem kia...

Vừa nói, Lam Bảo Nhi vừa chỉ chỉ về phía bên cạnh.

Cơ Động sững sốt một chút, nhìn theo hướng ngón tay nàng chỉ. Chỉ thấy ngay cách chỗ bọn họ đứng khoảng bảy tám thước, trong một tảng băng kiên cố trên đỉnh núi, tựa hồ như có một người.

Một người hoàn toàn bị đông cứng trong hàn băng.

Hai người liếc nhìn nhau. Bị đông ở nơi này, hiển nhiên là người đã chết. Sau khi xảy ra tuyết lở, mới lộ ra, chỉ sợ đã bị đóng băng ở đây không biết bao lâu rồi.

Thân hình Cơ Động chợt lóe lên, đã phóng đến trước lớp băng tuyết kia. Hắc kinh ngạc phát hiện, người bị đóng băng bên trong, không ngờ lại là một nữ nhân. Trên người nàng mặc một bộ áo giáp huyền lệ màu vàng, ngay cả khuôn mặt cũng có mặt nạ che lại. Duy chỉ có mấy tóc vàng tung bay là có thể nhìn thấy rõ. Tay phải nàng nâng lên, nhìn không thấy được bàn tay, chỉ nhìn thấy một thanh trường kiếm dài hơn hai thước đang chỉ thẳng về phía trước, tựa hồ là đang công kích.

Dáng người nàng ta thon dài, thân thể cao hơn một thước tám, so với Cơ Động còn cao hơn vài phần. Tuy rằng không thể nhìn thấy dung mạo của nàng, nhưng không hề nghi ngờ nàng là một nữ chiến sĩ xinh đẹp. Nàng ta chắc hẳn là Âm Kim Hệ, cũng có thể nói là Tân Kim Hệ ma sư.

- Áo giáp tốt quá!

Lam Bảo Nhi nhin không được khen một câu. Vàng bạc châu báu luôn là thứ hấp dẫn nữ nhân nhất, cơ hồ không có ngoại lệ.

Bộ áo giáp trên người nữ chiến sĩ bị đóng băng kia quả thật vô cùng huyền lệ, là một bộ toàn thân khải giáp màu vàng kim. Mặc dù nó đang bị đóng băng, nhưng vẫn phát ra hào quang sáng bóng như ngọc. Trên mặt có một tầng hoa văn hình vòng cung. Những đường hoa văn có màu vàng nhạt, cùng với màu vàng kim của bộ giáp hòa hợp hoàn mỹ. Cộng thêm mái tóc vàng thả dài trên đầu nàng, làm cho người ta có một cảm giác áp bách cực kỳ cường hãn.

323. Chương 162 Kim Giáp Nữ Tử Bị Đóng Băng (hạ)

Lam Bảo Nhi nói:

- Nàng ta thật đáng thương, không biết đã bị đóng băng ở đây bao lâu rồi.

Cơ Động nói:

- Nếu như người thích bộ áo giáp này, để ta làm tan băng ra lấy tặng người.

Lam Bảo Nhi vội vàng lắc đầu, nói:

- Không cần, hẳn là Tân Kim Hệ, khác thuộc tính với ta. Nếu như nàng ta đã chết, ta cũng không muốn quấy nhiễu nàng ta.

Cơ Động mỉm cười, nói:

- Tuyết lở đã làm cho nàng ta lộ ra ngoài, nếu chúng ta không là, nếu có một người khác đến đây, chỉ sợ sẽ trực tiếp đập nát tảng băng để lôi nàng ta ra. Lúc đó sẽ càng thêm thê thảm hơn. Bất luận nói thế nào đi nữa, nàng ta cũng là một ma sư thực lực không tệ. Chúng ta tuy rằng không tham lam gì, nhưng cứ giúp nàng tan ra, đợi sau khi rời khỏi Thánh Tà Chiến Trường, mới đem nàng an táng lại.

Lam Bảo Nhi gật đầu lia lịa:

- Như vậy là tốt nhất. Ta thật sự muốn nhìn xem nàng rốt cuộc đẹp như thế nào.

Cơ Động mỉm cười, nói:

- Chuyện đó dễ dàng thôi. Người tránh ra một chút.

Theo như hần nghĩ, hòa tan một tảng băng như vậy chẳng qua chỉ là nhấc tay một cái là được. Tay trái đặt trên mặt băng, chuyển hóa thành Âm Miện màu đen. Cực Hạn Âm Hỏa lặng yên ba động, một tảng hỏa diễm màu đen nháy mắt bao trùm trên lớp băng.

Nếu như hần dùng Cực Hạn Âm Hỏa làm tan băng, rất có thể sẽ làm tổn hại đến thi thể ẩn chứa trong lớp băng này, nhưng dùng Cực Hạn Âm Hỏa để hòa tan dần dần khối băng tự nhiên sẽ không như vậy. Khi Cơ Động đem Cực Hạn Âm Hỏa bao phủ lên lớp băng kia, hần lập tức phát hiện ra vấn đề. Lớp băng kia không ngờ lại có lực chống đỡ cực mạnh đối với Cực Hạn Âm Hỏa của hần. Tốc độ hòa tan vô cùng chậm, chậm đến mức gần như không hề hòa tan vậy.

Phải biết rằng, cái mà hần sử dụng chính là Cực Hạn Âm Hỏa, cũng không phải là Âm Hỏa bình thường a! Băng tuyết đối mặt với Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa nhưng cũng không có tan rã, cái này đại biểu cho cái gì? Đại biểu một điều là khối băng tuyết trước mặt này cũng không phải là băng thông thường.

Cơ Động mạnh mẽ gia tăng thêm ma lực vào. Một màn kỳ dị xuất hiện. Lớp băng dày hơn một thước bên ngoài bị ảnh hưởng của Cực Hạn Âm Hỏa rất nhanh hòa tan ra. Mà càng hòa tan vào trong, lớp băng bao bọc xung quanh thân thể nữ nhân mặc áo giáp vàng kim kia lại càng hòa tan chậm hơn nhiều. Rất nhanh, một khối băng trụ chiều cao ba thước, đường kính một thước, hình dạng không theo nguyên tắc nào đã từ từ xuất hiện trước mắt Cơ Động và Lam Bảo Nhi.

Toàn bộ khối băng trụ kia có một màu lam trong suốt, ẩn hiện quang mang, giống như là một khối ngọc bích vô cùng thuần chất vậy. Sau khi làm tan đi hết lớp băng tuyết xung quanh nó mới có thể nhìn thấy rõ bộ dáng.

- Xem ra nàng ta không phải bị băng tuyết đông chết, mà là bị người ta giết chết. Nếu ta đoán không lầm, băng trụ này chính là ma lực Cực Hạn Nhâm Thủy. Hơn nữa tuyết đối là Cực Hạn Nhâm Thủy cường đại, thực lực của người thi triển này hơn xa ta. Nếu không, Cực Hạn Âm Hỏa của ta cũng không thể không hòa tan được. Muốn đem toàn bộ lớp băng này hòa tan ra hết, chỉ sợ sẽ mất khá nhiều thời gian. Hiện tại cũng không phải là lúc làm chuyện này, chúng ta mang theo khối băng này, trước hết đi trợ giúp Phát Thụy sư huynh đã.

Vừa nói xong, tay phải Cơ Động vung lên, một đạo quang mang màu kim đỏ từ trong Chu Tước Thủ Trạc bay ra, bao trùm lên khối băng trụ. Trong chớp mắt, khối băng trụ đã chui vào trong Chu Tước Thủ Trạc. Cơ Động có chút kinh ngạc phát hiện, khi Chu Tước Thủ Trạc tiếp xúc với khối băng trụ kỳ dị kia, không ngờ nó lại khẽ run lên một chút. Sau khi khối băng trụ kia dung nhập vào trong đó, thể tích không gian bên trong Chu Tước Thủ Trạc không ngờ trong nháy mắt đã rút nhỏ lại chỉ còn có phân nửa. Bên ngoài Chu Tước Thủ Trạc, trên cổ tay phải hần cũng tản mát ra một tầng hàn khí nhàn nhạt.

Ma lực Cực Hạn Nhâm Thủy cực mạnh a! Trong lòng Cơ Động giật mình, phải biết rằng, Chu Tước Thủ Trạc này do chính Thiên Can Bính Hỏa Thần Thú Chu Tước rèn riêng cho hần. Cái này bất quá chỉ là một cái băng trụ, hơn nữa lại đã kết đông không biết bao nhiêu năm rồi, chỉ riêng một ít ma lực còn sót lại thôi không ngờ đã có thể khiến cho Chu Tước Thủ Trạc có phản ứng lớn đến như vậy. Điều này có thể thấy được người trước đây đã ra tay đóng băng nữ nhân này có thực lực vượt xa khả năng tưởng tượng của Cơ Động. Chẳng lẽ đó là Thiên Can Thánh Đồ đời trước hay sao?

Cũng không có thời gian đi suy nghĩ vấn đề này, Cơ Động đem một đạo Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa rót vào trong Chu Tước Thủ Trạc. Nói ra cũng kỳ quái, ngay khi luồng hàn khí kia vừa cảm nhận được khí tức của Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa, lập tức yên lặng lại. Không gian lưu trữ bên trong Chu Tước Thủ Trạc cũng trở lại như trạng thái ban đầu. Ngay cả bản thân Cơ Động cũng không phát hiện ra, trong nháy mắt đó, ngọn Hồn Độn Chi Hỏa cao ba tấc trước ngực hần chợt ba động khẽ một chút.

Mặc dù Cơ Động cũng không thể phóng thích Hồn Độn Chi Hỏa ra ngoài, hần cũng không hề nắm giữ được ngọn hỏa diễm cường đại này. Nhưng mà, ma lực trong cơ thể hần lại thấm đẫm khí tức của Hồn Độn Chi Hỏa. Ngay cả hần cũng không biết rằng, chính vì nguyên nhân đó, nên tầng hàn khí trên khối băng trụ kia mới có thể tạm thời bị áp chế xuống.

- Cơ Động, chúng ta, chúng ta làm sao đi tới đó?

Gương mặt Lam Bảo Nhi khẽ ửng đỏ lên, hạ giọng hỏi.

Cơ Động thoáng ngẩn ra một chút. Hắn vốn định là sẽ trực tiếp bay qua, như vậy là nhanh nhất. Lúc trước bởi vì hắn nôn nóng nên cũng không để ý đến vấn đề này. Nếu như nói tránh tuyết lở là chuyện bất đắc dĩ, như vậy, hiện tại nếu trực tiếp bay qua, không hề nghi ngờ, mình sẽ lại phải ôm Lam Bảo Nhi một lần nữa.

Từ sau khi cảm nhận được Lam Bảo Nhi có cảm tình với mình, Cơ Động đều rất chú ý trong hành động, không làm gì để Lam Bảo Nhi hiểu lầm. Ở trong lòng hắn, cũng không có chỗ trống nào dành cho người khác. Thế nhưng không hiểu do trời cao cổ tình sắp đặt hay không, lại để cho hắn gặp lại Lam Bảo Nhi một lần nữa. Trong lòng thầm than một tiếng, Liệt Diễm, nếu như người nhìn thấy cảnh này, người cũng đừng có giận ta a!

- Bảo Nhi, chúng ta là bằng hữu, hiện tại lại có chiến sự, ngộ biến phải tòng quyền, đắc tội rồi.

Cơ Động trước giờ cũng không phải là người chần chừ không quyết đoán. Trong lòng thoáng nghĩ một chút, đã có quyết định. Tiến lên một bước, mặc kệ tiếng kinh hô nhỏ của Lam Bảo Nhi, hắn đã ôm ngang người nàng. Thân hình chợt lóe lên một chút, đem Dương Hỏa Phi Hành Pháp Trận thi triển đến cực hạn, từ trên đỉnh núi phóng thẳng lên trời, tựa như một khóa lưu tinh màu xích kim bay đi, hướng về phía phát ra tiếng sấm lúc trước.

Lúc trước khi tuyết lở, Lam Bảo Nhi còn có chút kinh hãi quá mức, lúc này tâm tình nàng đã khôi phục lại khá nhiều. Một lần nữa được Cơ Động ôm chặt, nàng theo bản năng dang tay ra định ôm lấy cổ Cơ Động. Nhưng nàng phát hiện vòng gai nhọn trên mặt nạ Quân Ma Âm Dương Khảm của Cơ Động sẽ khiến mình bị thương. Nhưng nàng cũng không có thu hồi tay lại, ngược lại ôm chặt lấy hông Cơ Động, đem cơ thể mình áp sát vào phần ngực áo giáp đang tản mát ra khí tức nóng rực trước ngực hắn. Mặc dù ma lực Hỏa thuộc tính khiến cho một ma sư Thủy thuộc tính như nàng cũng không cảm thấy thoải mái, nhưng giờ khắc này đây, trong lòng nàng lại tràn ngập một loại cảm giác vô cùng ấm áp.

Trong nháy mắt đã vượt qua ba tòa núi cao. Khiến cho Cơ Động thở phào nhẹ nhõm chính là, trong quá trình di chuyển này hắn cũng không hề gặp phải ma thú nào công kích cả. Phải biết rằng lúc này cả người hắn đang thiêu đốt Cực Hạn Dương Hỏa, mục tiêu cũng hết sức rõ ràng.

Khi hắn vừa bay qua khỏi ngọn núi thứ ba, trước mắt chợt sáng lòa lên. Hiện ra trước mắt hắn là một cái thung lũng lớn. Lôi quang lóe lên, lại thêm một thanh âm nổ vang kịch liệt. Lần này, là trực tiếp nổ tung trước mắt Cơ Động.

324. Chương 163 Cửu Giai Đỉnh Cấp, Bá Vương Lôi Hỏa Long (thượng)

Cơ Động mang theo Lam Bảo Nhi rút cuộc đã bay qua ba ngọn núi, tiến vào thung lũng tại tầng tám Thánh Tà Đảo. Hiện ra trước mắt hắn là một cái thung lũng, diện tích rất lớn. Chung quanh cái thung lũng có nhiều dãy núi bao quanh. Trong thung lũng sinh trưởng khá nhiều loại thực vật xanh tốt. Chẳng qua lúc này Cơ Động cũng không có tâm trí đâu mà thưởng thức cảnh đẹp. Khi ánh mắt hắn vừa mới liếc nhìn về phía thung lũng, liền nhìn thấy ngay Phát Thụy.

Một tiếng sấm lôi đình nổ vang lên, thế nhưng cũng không phải là do Phát Thụy phát ra. Ngay tại trung tâm của thung lũng kia, một đầu ma thú mà Cơ Động chưa từng bao giờ gặp qua đang ngạo nghễ đứng đó. Tiếng sấm đủ để so sánh với đỉnh cấp Tắt Sắt Kỹ chính là từ trong miệng nó phát ra.

Nếu kêu Cơ Động hình dung đầu ma thú trước mắt này là gì, như vậy trong ấn tượng của hắn, tại thời kỳ khủng long thời thượng cổ ở kiếp trước, có một loại khủng long tên gọi Khủng Long Bạo Chúa có hình dáng y hệt như con ma thú trước mắt này.

Nhưng mà cho dù là Khủng Long Bạo Chúa, cũng sẽ không có được uy thế như đầu ma thú trước mắt này.

Đầu ma thú giống Khủng Long Bạo Chúa này, thân thể cao hơn sáu mươi thước, cả người đứng thẳng tựa như một tòa nhà hai mươi tầng cao chọc trời vậy. Từ đầu kéo dài đến hết phần đuôi thô to của nó, ước chừng hơn một trăm thước. Trong thung lũng lúc này, vô số thực vật đã bị con ma thú này quần nát thành một đồng hỗn độn.

Toàn bộ con ma thú có một màu đen tuyền. Khắp nơi trên thân thể là vô số gai nhọn nổi lên, trên đỉnh mỗi cái gai nhọn đều toát ra ma lực ba động mãnh liệt, lóng lánh quang mang màu lam tím.

Bộ dáng dữ tợn của nó khiến người ta chỉ cần nhìn qua thôi cũng đã kinh hãi rồi.

Cơ Động mặc dù cũng không biết đây là loại ma thú gì, nhưng sự cường đại của nó cũng đủ khiến hấn chấn động.

Con ma thú này bởi vì toàn thân đều có gai nhọn đâm tua tủa, nên có thể nói là không có sơ hở. Chỉ thấy nó khê há to miệng ra, một luồng hào quang màu lam tím đã phá không mà ra, công kích thẳng đến Phát Thụy đang cười Tử Lôi Diệu Thiên Long phiêu phù giữa không trung. Lôi điện phun ra từ điện, đã tương đương với đỉnh cấp Tắt Sát Kỹ. Thực lực như thế cường hấn đến mức nào?

Nhưng mà, Lôi Đế cũng không hổ là Lôi Đế. Sắc mặt Phát Thụy trầm ngưng, không vui không giận, mắt thấy luồng lôi điện kia đánh tới, thanh Lôi Đình Chiến Phủ thần nhiên chém ra. Tử Lôi Diệu Thiên Long bên dưới cũng đồng thời phóng xuất ra một đạo lôi điện, dung hợp với lôi điện do Lôi Đình Chiến Phủ bắn ra. Một tiếng nổ ầm vang lên, công kích của đầu ma thú kia va chạm với lôi điện của Phát Thụy, phát ra tiếng nổ long trời lở đất.

Ít nhất từ tình huống trước mắt mà xem, Phát Thụy tạm thời còn bình an vô sự. Nếu nói đầu ma thú khổng lồ kia có khuyết điểm gì, chỉ sợ chính là nó không thể bay. Với thực lực của Phát Thụy, cho dù không thể giết được nó, nhưng tự bảo vệ mình cũng có thừa. Nếu như hấn muốn bỏ đi, đầu ma thú kia cũng không cách nào cản được. Từ tình thế trước mắt mà nói, thực lực đầu ma thú kia ít nhất cũng đạt đến Cửu Giai. Mà cho dù là Cửu Giai Ma Thú, có mấy con được khí tức cường đại như nó chứ?

Trong thân thể tráng kiện khổng lồ hơn sáu mươi thước kia, chứa đựng biết bao nhiêu ma lực cơ chứ?

Thấy Phát Thụy cũng không có chuyện gì, Cơ Động nhẹ nhàng thở ra một hơi, vội vàng thu liền hai cánh, hạ xuống một sườn núi gần đó, buông Lam Bảo Nhi ra, bình tĩnh quan sát tình hình bốn phía.

Vừa mới bắt đầu quan sát, hấn đã lập tức kinh hãi. Ở nơi này cũng không phải chỉ có một mình Phát Thụy. Ở hai bên vách đá ngay sau lưng Phát Thụy, ít nhất có hơn một trăm ma sư của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục. Cơ Động liếc mắt một cái đã thấy Dạ Tâm đang đứng trên đỉnh núi phía sau. Bọn họ tựa hồ như đang áp trận cho Phát Thụy.

Mà ở ngay đối diện bọn họ, trên đỉnh núi bên kia thung lũng, cũng đồng dạng có hơn trăm người đang lặng lẽ đứng đó. Trên đỉnh đầu mỗi người đều tỏa mát ra một vòng hắc quang nhàn nhạt. Đúng là các ma sư của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục.

Khó trách vì sao dọc đường đi hấn cũng không hề gặp phải địch nhân nào, hóa ra tuyệt đại đa số ma sư của hai phía đều đã tụ hợp ở nơi này. Có thể nói, hiện tại trong thung lũng này, đã tập trung toàn bộ ma sư tinh nhuệ tham gia Thánh Tà Chiến Trường lần này của hai mảnh đại lục.

Phát Thụy rõ ràng cũng không có dốc toàn lực đi đối phó đầu ma thú kia, hiển nhiên là bởi vì cố kỵ đám địch nhân ở đối diện. Hấn là nhân vật chủ chốt của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, một khi thực lực bị tổn thất, như vậy kết quả cuối cùng chính là thất bại chung cuộc. Đầu ma thú này đến tốt cùng là có gì đặc biệt, sao lại có thể hấp dẫn sự chú ý của cả hai bên như thế?

Cực Hạn Dương Hỏa quá mức sáng rực, ngay khi Cơ Động vừa bay đến đây, Phát Thụy cũng đã nhìn thấy hấn. Từ ma lực ba động tỏa mát ra trên người Cơ Động, Phát Thụy liền rõ ràng, Tiểu sư đệ của mình đã khôi phục lại thực lực. Trong lòng hấn nhất thời vui vẻ hấn ra. Hấn hiểu rất rõ ràng thực lực của Cơ Động, hơn nữa, trước đây Cơ Động từng phát ra một kích uy lực tương tự như Siêu Tắt Sát Kỹ. Có tiểu sư đệ ở đây, cục diện trước mắt sẽ dễ dàng ứng phó hơn rất nhiều.

Cơ Động quay sang nói với Lam Bảo Nhi:

- Bảo Nhi, ngươi sang chỗ Dạ Tâm sư tỷ đứng đi. Ta cần phải phối hợp với sư huynh động thủ, chỉ sợ không lo cho ngươi được.

Lam Bảo Nhi gật gật đầu:

- Ngươi nhất định phải cẩn thận đó. Bên kia có nhiều địch nhân lắm.

Nói xong nàng lập tức phóng người lên, chạy về phía Dạ Tâm. Nhìn theo bóng lưng Lam Bảo Nhi, trong lòng Cơ Động không khỏi thâm than:

- Bảo Nhi, người đứng là một cô nương thiện lương, chu đáo. Đáng tiếc chúng ta hữu duyên vô phận. Thật xin lỗi.

Vừa nghĩ, Cơ Động đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Phất Thụ trên không trung, cao giọng hô:

- Sư huynh, ta giúp người một tay.

Vừa nói, Cơ Động vừa phóng người lên, hóa thành một đạo lưu quang kim sắc, bay về phía Tử Lôi Diệu Thiên Long.

Hai sư huynh đệ có thể nói là tâm ý tương thông. Ngay lúc Cơ Động vừa phóng người lên, Phất Thụ thúc Tử Lôi Diệu Thiên Long, ngang nhiên bay thẳng về phía con ma thú khổng lồ kia. Quang mang chói mắt phát ra từ Lôi Đình Chiến Phủ cùng với lôi điện trên người Tử Lôi Diệu Thiên Long đồng thời phóng thích, long nhân nhất thể, ầm ầm chém xuống.

Tuy rằng đây chỉ là một công kích bình thường, nhưng mà Lôi Đế Phất Thụ kết hợp với Bát Giai Ma Thú Tử Lôi Diệu Thiên Long, cho dù là một công kích bình thường nhất của hắn, cũng tương đương với Tất Sát Kỹ do hắn thi triển. Đây chính là tầm quan trọng của ma thú tọa kỵ. Thực lực của ma sư dưới sự trợ giúp của ma thú, nếu biết vận dụng đúng cách, nhất định có thể tăng lên gấp mười lần.

Đầu quái thú kia cũng thập phần kiêng kỵ Phất Thụ, đó chính là địch nhân đầu tiên bị lôi điện của mình oanh kích mà vẫn còn sống. Nhất là trên đỉnh núi chung quanh thung lũng lại xuất hiện nhiều người như vậy, khiến cho nó bồn chồn bất an. Nó đã từng mấy lần thử phá vòng vây bỏ chạy, nhưng mà, bất luận nó chạy về phía nào, đều bị hàng trăm ma sư đồng loạt phát động ma kỹ công kích liên hồi, khiến cho nó làm cách nào cũng không thể phá vây chạy ra được.

Đối mặt với công kích bất chợt của Phất Thụ, nó tự nhiên cũng không rảnh rỗi đến Cơ Động đang bay lên kia. Há miệng phun ra một đạo lôi điện nữa, một thanh âm nổ vang kịch liệt lại vang ra.

Lúc này đây Cơ Động chính là ở sát bên luồng lôi điện uy mãnh kia. Hắn chỉ cảm thấy nguyên tố ma lực trong không khí nháy mắt hỗn loạn. Ngay tại nơi va chạm giữa lôi điện của Phất Thụ cùng với của con ma thú kia, một cỗ hấp lực khổng lồ chợt bùng phát ra, tựa hồ như tất cả mọi thứ chung quanh đều như muốn bị hút vào trong phạm vi luồng lôi điện kia vậy.

325. Chương 163 Cửu Giai Đình Cấp, Bá Vương Lôi Hỏa Long (hạ)

Phát động Dương Hỏa Phi Hành Pháp Trận, thân hình Cơ Động lóe lên, đã đến được chỗ của Phất Thụ, ngồi trên lưng Tử Lôi Diệu Thiên Long, ngay sau lưng Phất Thụ. Hai sư huynh đệ gặp nhau, tâm tình Phất Thụ rất vui vẻ, ha ha cười. Tử Lôi Diệu Thiên Long nháy mắt dang rộng cặp cánh, lóe một cái đã phiêu phù giữa không trung.

Đám ma sư hai phía đang quan chiến bên ngoài đồng thời đều toát ra thần sắc giết mình. Lôi Đế Phất Thụ không chỉ tiếng tăm lẫy lừng trên Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, trong số các tinh anh của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục cũng không ai không biết đến danh tiếng của hắn. Thế nhưng bọn họ chưa ai từng gặp qua người thứ hai ngồi trên lưng Tử Lôi Diệu Thiên Long, ngay phía sau Lôi Đế Phất Thụ cường hãn kia. Bộ Quân Ma Âm Dương Khải trên người Cơ Động phát ra quang mang màu xích kim chói mắt, hơn nữa lúc này cả người bốc lên kim sắc hỏa diễm huyền lệ. Mặc dù trên trên đỉnh đầu hắn cũng chỉ có bốn quan, thế nhưng khi hắn phóng người lên, lại bộc phát ra một loại áp lực vô hình khiến người khác kinh hãi.

Thanh âm nghị luận đồng thời vang lên ở hai bên ngọn núi. Đa số mọi người đều đang dự đoán thân phận của Cơ Động. Một số đệ tử Âm Dương Học Đường bên phía Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục từng gặp qua Cơ Động thì không khỏi mở to hai mắt. Bọn họ tuy rằng cũng không biết thực lực Cơ Động cường đại đến mức nào, nhưng trong trí nhớ bọn họ vẫn còn nhớ rõ trước đây tại Liên Nghị Vũ Hội, Cơ Động chỉ mới đột phá ba quan đã một kích giết chết Thứ tịch Âm Dương Học Đường Cơ Dật Phong, ma lực lên đến năm mươi tám cấp. Mặc dù lúc đó Cơ Dật Phong cũng không có công kích, chỉ có thể thụ động phòng thủ, nhưng dưới tình huống chênh lệch gần ba quan, có thể đột phá Tất Sát Kỹ phòng ngự của Mậu Thổ Hệ, một kích tất sát Cơ Dật Phong, chuyện này trong Âm Dương Học Đường cũng gây nên một trận sóng gió khủng khiếp.

Lúc này thực lực Cơ Động đã tăng lên đến Tứ Quan bốn sao rưỡi bốn mươi chín cấp ma lực, thực lực hiển nhiên là sẽ tiến bộ rất nhiều. Bởi vậy đám đệ tử Âm Dương Học Đường cũng không ai dám coi thường hắn.

Về phần trong đám ma sư Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục, có hai đạo thân ảnh mà Cơ Động quen biết lúc này đang đứng trong một góc tối trên đỉnh núi. Nhìn thấy Cơ Động xuất hiện, nữ tử tóc dài màu xanh biếc đáng người nóng bỏng nhìn không được kinh hô một tiếng. Đúng là Hắc Âm Ất Mộc Thánh Đồ Hạng Tử.

Đứng cách Hạng Tử không xa, Hắc Âm Quý Thủy Thánh Đồ Hàn Vũ lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng:

- Nhìn qua tên tiểu gia hỏa kia thực lực lại tăng lên nữa rồi. Lúc trước ngươi ngăn không cho ta giết hắn. Nếu lúc đó ngươi để ta sớm ra tay, nhân lúc Lôi Đế chưa đến xử lý hắn, lúc này cũng đâu có phiền toái như vậy đâu. Thực lực của hắn mặc dù còn kém Lôi Đế, nhưng về tiềm lực rõ ràng càng đáng sợ hơn Lôi Đế rất nhiều. Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ Thánh Vương...

- Đủ rồi, im lặng theo dõi cuộc kỳ biến đi.

Trong bóng tối, một thanh âm trầm thấp vang lên. Hàn Vũ nhất thời im lặng, thần sắc rõ ràng toát ra vài phần cung kính.

Một lần nữa bay lên không trung, Phát Thụy đặt thanh Lôi Đình Chiến Phủ khổng lồ của hắn nằm ngang lên lưng Tử Lôi Diệu Thiên Long:

- Tiểu sư đệ, thân thể ngươi đã khôi phục hoàn toàn chưa?

Cơ Động gật đầu, nói:

- Sư huynh yên tâm, đã không thành vấn đề nữa rồi. Hiện tại đủ sức để đánh một trận đại chiến nữa.

Phát Thụy ha ha cười:

- Được, vậy để hai sư huynh đệ chúng ta cùng nhau kháng địch đi.

Cơ Động hạ giọng hỏi:

- Sư huynh, tình huống hiện tại thế nào rồi?

Phát Thụy trầm giọng nói:

- Tình huống không tốt lắm. Cục diện giằng co trước mắt đối với đám chúng ta mà nói là cực kỳ bất lợi. Người cũng thấy đó, mục tiêu công kích của đầu ma thú này chính là ta. Mà thực lực bên ta mặc dù không sợ đám người Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục kia, nhưng mà đám Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ bọn hắn đều có mặt hết ở đây. Mới năm năm không gặp, thực lực bọn chúng tăng lên cực kỳ nhanh. Tổng hợp thực lực mà nói, chúng ta chưa chắc có thể chiếm được ưu thế. Ta nghe nói đám Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ của đại lục chúng ta cũng đã gia nhập vào Thánh Tà Chiến Trường rồi phải không? Bọn họ vào đây bằng cách nào? Người biết không?

Cơ Động nói:

- Bọn người đó tâm cao khí ngạo, tự cho mình là nhất. Sư huynh đừng trông cậy bọn họ có thể hỗ trợ gì. Không gây phiền toái cho chúng ta đã là tốt lắm rồi. Bọn họ có thể tiến vào Thánh Tà Chiến Trường, hẳn là bởi vì ngoài Thánh Tà Thông Đạo, trên Thánh Tà Đảo còn có các Truyền Tống Pháp Trận do các Thiên Can Thánh Đồ đời trước lưu lại, bằng vào Ngũ Hành Pháp Trận tương ứng mà truyền tống vào đây. Sư huynh, đây là đầu ma thú gì? Sao trong quyển Ma Thú Bảo Lục của không có nhìn thấy?

Phát Thụy nói:

- Còn này là một đầu ma thú biến dị. Nếu ta nói ra bản thể của nó, người khẳng định là biết ngay. Đó là Bá Vương Liệt Hỏa Long.

- Đây là Bá Vương Liệt Hỏa Long?

Cơ Động chấn động.

- Bá Vương Liệt Hỏa Long ta đương nhiên biết. Căn cứ vào Ma Thú Bảo Lục của Sư tổ, đây là một loại Á long, bản thân không thể bay, thuộc loại Địa Long. Bá Vương Liệt Hỏa Long khi trưởng thành chiều dài

khoảng mười thước, chiều cao tám thước. Lực công kích trên mặt đất tương đối cường hân. Nhưng thân hình nó to lớn, lại chậm chạp. Trong Lục Giai Ma Thú, cũng chỉ là loại trung bình mà thôi. Nhưng bọn chúng thích sống thành bầy đàn, một khi gặp phải chúng, chỉ cần nhanh chóng chạy đi, rời khỏi phạm vi lãnh địa chúng là không còn nguy hiểm.

Phất Thụy có chút tán dương, gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy, cái người nói chính là đặc tính của Bá Vương Liệt Hỏa Long, một chút cũng không sai.

Cơ Động nói:

- Nhưng mà, đầu ma thú này thân hình lại lớn gấp mười Bá Vương Liệt Hỏa Long. Con quái vật khổng lồ này lại là do Bá Vương Liệt Hỏa Long biến dị thành hay sao? Chuyện này thật sự khó tin. Bá Vương Liệt Hỏa Long bất quá chỉ là Lục Giai Ma Thú, còn còn này phỏng chừng có tu vi đến Cửu Giai rồi. Hơn nữa, nó lại là Lôi thuộc tính, còn Bá Vương Liệt Hỏa Long lại là Bính Hỏa thuộc tính a!

Phất Thụy nói:

- Chẳng những nó có tu vi Cửu Giai, hơn nữa đã cực kỳ gần Thập Giai nữa. Ta có thể khẳng định nói với người, nó chính là Bá Vương Liệt Hỏa Long biến dị mà thành. Nhưng người nhầm rồi, nó cũng không phải là Lôi thuộc tính, mà là Lôi Hỏa song thuộc tính. Đây mới là chỗ đáng sợ nhất của nó. Nếu chỉ đơn giản là Cửu Giai ma thú đơn thuộc tính mà nói, ta đã sớm ra hạ thủ rồi. Ta và Lôi Đình kết hợp, đánh chết Cửu Giai Ma thú mặc dù có chút khó khăn, nhưng cũng không quá nguy hiểm. Nhưng thực lực của con ma thú này quả thật ngoài dự liệu của ta. Tên của nó có thể gọi là Bá Vương Lôi Hỏa Long.

Ma thú hai thuộc tính? Ma thú như vậy đây là lần đầu tiên Cơ Động nhìn thấy, không khỏi nghi hoặc hỏi:

- Sư huynh, chẳng lẽ con ma thú này đã bị ảnh hưởng của Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới nên đã sinh ra biến dị hay sao?

Phất Thụy nói:

- Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới khẳng định là có ảnh hưởng. Tất cả các ma thú trên Thánh Tà Đảo đều phải chịu ảnh hưởng của Lôi ma lực khủng bố này, cho nên mới càng cường đại hơn so với các ma thú cùng loại bên ngoài. Nhưng mà cũng không có khả năng tạo thành tăng phúc lớn như thế. Phải biết rằng bản thân Bá Vương Liệt Hỏa Long cũng không có khả năng tu luyện vượt cấp bao nhiêu. Nếu như ta đoán không lầm, con Bá Vương Lôi Hỏa Long này khẳng định là đã ăn phải một thứ gì đó, nên mới xuất hiện biến dị lớn đến như thế. Có thể khiến một đầu ma thú Lục Giai bình thường tiến hóa thành một đầu Cửu Giai Song thuộc tính ma thú, chỉ sợ thứ mà nó ăn ít nhất cũng có thể so sánh với Thần Khí. Bởi vậy giá trị của con Bá Vương Lôi Hỏa Long này vượt xa các Cửu Giai Ma Thú bình thường nhiều. Hơn nữa, thân thể nó sau khi biến dị đã choáng đầy Lôi thuộc tính, cho nên ta mới có hứng thú với nó đến như vậy.

Nghe Phất Thụy nói thế, Cơ Động liền hiểu rõ, cũng giống như lúc trước khi mình đánh chết Minh Âm Ma Lang, từ trên người nó nhặt được Thiên Chi Ngọc vậy, trong người con Bá Vương Lôi Hỏa Long này rất có thể có thứ mà Phất Thụy rất muốn có.

Trên Thánh Tà Đảo rộng lớn này, chỉ sợ tất cả các kỳ ngộ đều phải liên quan đến ma thú. Bất luận là thứ gì tồn tại trên này, đều rất có khả năng bị ma thú nuốt đi mất. Trừ khi giống như nữ tử bị đóng băng kia, đã bị vô số băng tuyết bao phủ, mới có thể giữ được nguyên trạng.

326. Chương 164 Hắc Long Bạch Y, Chung Cực Bình Khí (thượng)

Mà đầu Bá Vương Lôi Hỏa Long trước mắt này không biết đã cắn nuốt được thứ gì, may mắn là cùng với thuộc tính bản thân nó tiến hành dung hợp, nhờ đó làm cho thực lực của nó tăng lên gấp bội phần. Bởi vậy có thể thấy được, trên Thánh Tà Đảo này, càng là ma thú biến dị, chỗ tốt do nó mang lại cũng càng lớn hơn.

Hiểu được điểm này, Cơ Động cũng biết được vì sao Phất Thụy cũng không chịu bỏ qua đầu ma thú này. Nếu trong bụng Bá Vương Lôi Hỏa Long này quả thật là một Thần khí Lôi thuộc tính, như vậy, đối với Phất Thụy mà nói là có giá trị vô cùng. Bản thân là ma sư có thuộc tính biến dị, khác hẳn mười hệ thuộc

tính bình thường, hẳn muốn kiếm được một vũ khí ma lực cường đại cùng thuộc tính, cũng chỉ có thể nhờ Chúc Diễm đúc cho. Nhưng mà, các loại nguyên liệu Lôi Thuộc tính lại quá hiếm có. Bộ áo giáp trên người hẳn nhìn qua rõ ràng kém xa của Cơ Động. Cái này cũng không phải là do Chúc Diễm không muốn tạo cho hẳn, thật sự là bởi vì không kiếm được nguyên liệu thích hợp mà thôi. Đối mặt với sự hấp dẫn của thần khí Lôi thuộc tính, Lôi Đế làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cơ chứ?

Cơ Động nói:

- Sư huynh, hiện tại người định thế nào?

Phát Thụy nói:

- Mấy ngày trước ta vô tình phát hiện ra đầu ma thú này, hơn nữa còn cùng nó đại chiến một hồi, kết quả là cũng không ai chiếm được tiện nghi cả. Ta dựa vào năng lực phi hành của Lôi Đình, nó muốn truy kích ta cũng không cách nào làm được. Nhưng mà, ta dẫu muốn thả thương nó cũng là thập phần khó khăn. Năng lực phục hồi vết thương của con ma thú này quá mạnh, cho dù là Tất Sát Kỹ mạnh nhất của ta cũng không cách nào đánh nó chết được. Chỉ cần nó không chết, chỉ vài phút sau thân thể đã phục hồi hoàn toàn rồi. Trận chiến lúc trước gây ra động tĩnh quá lớn, lôi kéo đám gia hỏa của Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục kéo tới. Ta có thể nhìn ra, bọn họ dĩ nhiên cũng có thể nhìn ra. Sau đó liền biến thành cục diện như hiện tại. Có bọn chúng ở đây, ta cũng không có khả năng toàn lực ra tay. Dù sao ta cũng phải nghĩ đến ma sư của Thiên Can Quân Đoàn. Một khi đã không còn sự uy hiếp của ta, đối phương nhất định sẽ thẳng tay tàn sát. Lúc này đúng là tiến thoái lưỡng nan, cho nên ta mới nói tình huống không ổn. Tiểu sư đệ, người có đề nghị gì không?

Cơ Động nhú nhú mày. Hẳn từ những gì nghe được qua cuộc đối thoại giữa Hạc Tử và Hàn Vũ có thể nhìn ra, tổng thể thực lực của các ma sư Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục khẳng định là vô cùng cường đại. Cho dù bên đó cũng không có được cường giả cỡ Phát Thụy, nhưng thực lực tổng hợp cũng không kém bên mình bao nhiêu. Dưới tình huống cục diện ngang bằng như hiện tại, một khi ma lực sư huynh bị hao tổn quá lớn, đối phương khẳng định sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như thế. Nếu như bên ta thương vong thảm hại, Thánh Tà Chi Chiến lần này khẳng định là phải thua. Thần khí Lôi thuộc tính mặc dù quan trọng, nhưng đại cục lại quan trọng hơn. Khó trách Phát Thụy lại chần chừ đến như vậy. Huống chi hiện tại vị sư huynh này của mình cũng không mười phần nắm chắc con Bá Vương Lôi Hỏa Long này.

- Sư huynh, nếu người cộng thêm ta nữa, chúng ta ít nhất có bảy thành nắm chắc sẽ đánh chết con Bá Vương Lôi Hỏa Long kia, nhưng mà, chúng ta nhất định sẽ trả giá rất đắt. Hiện tại thực lực song phương giữa địch và ta gần như tương đương nhau, không thể dễ dàng phá vỡ thế cân bằng này. Ta đề nghị chúng ta nên rút lui, vừa bảo hộ cho đầu Bá Vương Lôi Hỏa Long này thoát đi, nhưng cũng không nên ra tay. Trong thời gian từ giờ đến hết bốn mươi chín ngày Thánh Tà Chi Chiến, tuyệt đối không thể để địch nhân đạt được lợi ích. Chúng ta thậm chí còn có thể như tằm ăn lá dâu, dần dần tấn công đám ma sư Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục, đạt được thắng lợi cuối cùng của Thánh Tà Chi Chiến mới là quan trọng nhất. Đầu Bá Vương Lôi Hỏa Long này đợi năm năm sau chúng ta quay lại thu thập cũng không muộn mà.

Trong mắt Phát Thụy toát ra vài phần không cam lòng, nhưng cuối cùng hẳn vẫn gật gật đầu:

- Hiện tại cũng chỉ có thể làm vậy thôi...

Cơ Động vỗ vỗ bả vai rộng rãi của Phát Thụy:

- Sư huynh, người cũng không cần phải thất vọng. Nói không chừng trong một tháng còn lại, sẽ xuất hiện tình huống gì đặc thù thì sao? Ví như là có ma thú cường đại khác hoặc là đàn ma thú nào tấn công vào thung lũng này, hoặc là....

Cơ Động vừa nói tới đây, ánh mắt hẳn đột nhiên sáng lên:

- Sư huynh, cơ hội thật sự đã đến rồi. Người nhìn kia...

Vừa nói hẳn vừa đưa tay chỉ về phía bên trái của thung lũng một chút. Chỉ thấy nơi đó đang có tám đạo thân ảnh tựa như lưu tinh đang nhanh chóng phóng thẳng về phía thung lũng. Mục tiêu bọn họ rất rõ ràng, chính là con Bá Vương Lôi Hỏa Long như tòa thái sơn đứng dưới kia.

Từ khí tức ma lực do tám người này tản mát ra, Cơ Động liền nhìn ra lai lịch bọn họ. Đó chẳng phải là đám người từng ở mảnh rừng cây tại tầng ba Thánh Tà Đảo đã khinh thường hắn, tám vị Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ hay sao?

Tám người này vừa xuất hiện, nhất thời làm cho đám ma sư của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục xôn xao hẳn lên. Tám vị Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ xuất hiện, không thể nghi ngờ liền phá vỡ thế cân bằng của hai bên. Đám ma sư của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục không có khả năng biết được Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ và Thiên Can Quân Đoàn không phải cùng một phe. Tám loại Cực Hạn Ma Lực đồng thời phóng thích, cũng tương đối đáng sợ. Cho dù là đầu Bá Vương Lôi Hỏa Long kia, trong miệng cũng phát ra tiếng gầm gừ mãnh liệt.

Phất Thụy đột nhiên quay đầu lại, liếc nhìn Cơ Động, hai người đều nhìn thấy được sự kiên quyết trong mắt đối phương. Lôi Đình Chiến Phủ giờ cao quá đầu, Phất Thụy hét lớn một tiếng:

- Thiên Can Quân Đoàn, mục tiêu Hắc Ám Ma Sư, tấn công.

Vừa nói, hắn đã không thềm để ý đến con Bá Vương Lôi Hỏa Long bên dưới, Từ Lôi Diệu Thiên Long nhảy mất tăng tốc, lao thẳng về phía đám người Hắc Ám Ma Sư trên đỉnh núi đối diện.

Hai sư huynh đệ Phất Thụy và Cơ Động tâm ý tương thông, ngay khi tám gã Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ kia vừa xuất hiện, bọn họ cũng biết rõ đám người này tới đây chính là để kiểm soát. Tuy rằng lá gan

tốc, nhảy sang bên cạnh.

Lúc này, toàn bộ chiến trường đã lâm vào một mảnh hỗn loạn, hai bên chen chúc nhau, hơn bốn trăm gã ma sư hỗn chiến kịch liệt. Giữa không trung lại không ngừng vang lên thanh âm nổ vang đinh tai nhức óc. Cuộc chiến giữa Lôi Đế Phát Thụy và Chung Cực Binh Khí Lý Vinh Hạo đã tới trình độ cực kỳ gay cấn. Nhưng tu vi bọn họ tương đồng nhau, muốn chân chính phân thắng bại, cũng không phải chuyện chốc lát.

Tình huống mà Hạt Tử không mong muốn nhất đã xuất hiện, Cơ Động cũng không có cùng hấn đối kháng trực tiếp, thân ảnh lóe lên vài cái, đã phóng tới phía chiến trường hỗn loạn bên kia. Trong lòng Hạt Tử đã lạnh như băng, để cho một người điên cuồng như bạo quân lẫn ma vương kia nhảy vào trong chiến trường, chính là một chuyện đáng sợ a. Vì để gia tăng tốc độ của mình, Cơ Động thậm chí còn không có thu thập khóa Hắc Âm Tinh Miện của tên Hắc Âm Canh Kim Hệ Ngũ Quan Đại Tông Sư khi này lưu lại.

Bởi vì trước đây đã từng giao chiến qua với Cơ Động, Hạt Tử được phân nhiệm vụ chính là ngăn cản Cơ Động, dùng hết khả năng giữ chân Cơ Động lại một chỗ. Nhưng mà, Hạt Tử lại đau khổ phát hiện, bằng vào tốc độ của mình, căn bản là không đuổi theo kịp Cơ Động. Nàng chỉ có thể tận hết khả năng vẩy động cặp cánh kim chúc sau lưng mình, điên cuồng đuổi theo thân ảnh màu vàng kim kia. Nàng biết rất rõ, mỗi phút mỗi giây mà mình chậm trễ, phải trả giá chính là sinh mệnh của Hắc Âm Ma Sư bên phía mình.

Thân hình lóe lên vài lần, Cơ Động đã chui vào đám người hỗn chiến kia. Hấn liếc mắt một cái đã nhìn thấy được vị trí chiến đấu của Lam Bảo Nhi. Lúc này Lam Bảo Nhi đang cùng với một gã Hắc Âm Mậu Thổ Hệ ma sư, cũng đồng dạng là Tứ Quan, chiến đấu kịch liệt.

Cơ Động quan sát một chút, đã kinh ngạc phát hiện, Lam Bảo Nhi đã chiếm được thượng phong tuyệt đối.

Phải biết rằng, trong Ngũ Hành, Thổ vốn khắc Thủy, hai bên đều đồng dạng là ma sư cấp bậc Tứ Quan, Lam Bảo Nhi không ngờ lại có thể loại bỏ được thuộc tính áp chế của đối thủ, có thể thấy được khả năng khống chế ma lực cùng với sử dụng ma kỹ của nàng xuất sắc đến mức nào.

Khóe miệng ẩn sau mặt nạ màu vàng kim khẽ mỉm cười nhẹ, nha đầu kia, quả nhiên không hổ là đệ tử của Âm Dương Học Đường a!

Hạt Tử đang đuổi gấp ở phía sau, Cơ Động đương nhiên biết rõ, nhưng hấn vẫn như trước không hề để ý chút nào, bằng vào Dương Hỏa Phi Hành Pháp Trận, tốc độ của hấn so với Hạt Tử nhanh hơn không chỉ một lần.

Thân hình đang rộng, hấn cũng không có tập trung áp sát đối thủ, thân thể nhanh chóng phóng tới, hai tay nháy mắt chém mạnh về phía sau. Nhất thời, hơn mười đạo kim quang lóng lánh chọt bắn ra. Mười đạo kim quang này, có một đạo đúng là phóng thẳng về phía Hạt Tử đang đuổi theo phía sau, những đạo còn lại, giống như là có gắn mắt vậy, phân tán ra, phân biệt tập kích vào hơn bảy, tám gã Hắc Âm Ma Sư ở gần đó nhất. Mệnh Trung Kỳ, Long Lân Thiểm.

Bản thân uy lực công kích của Long Lân Thiểm kỳ thật cũng không quá mạnh, dù sao đây cũng là một cái kỹ năng công kích quần thể.

Nhưng mà, Long Lân Thiểm lại có đặc tính đặc biệt của nó. Khi phát động ra, mỗi một mảnh Long Lân Bính Hỏa đều được áp súc lại mấy lần, có lực bùng nổ rất mạnh. Một khi nó chạm vào đối thủ, lập tức sẽ nổ tung. Uy lực của nó tuyệt đối không thấp hơn một quả lựu đạn ở kiếp trước của Cơ Động. Huống chi, Long Lân Thiểm do Cơ Động ngưng tụ, là từ Cực Hạn Dương Hỏa. Đang tập trung tinh thần đối chiến cùng với đối thủ, đột nhiên từ đâu có một mảnh Long Lân như vậy bay tới công kích, không hề nghi ngờ, sẽ ảnh hưởng đến cục diện trận chiến rất nhiều.

Vô số thanh âm nổ tung từ phía sau vang lên, kèm theo vài tiếng kêu thảm thiết. Dưới tác dụng Long Lân Thiểm của Cơ Động, chẳng những có thể làm giảm tốc độ của Hạt Tử, lại khiến cho ít nhất ba gã Hắc Âm Ma Sư lâm vào tai ương ngập đầu.

Những ma sư của Thiên Can Quân Đoàn ai cũng là tinh anh, cơ hội tốt như vậy ai sẽ bỏ qua cơ chứ? Dễ như trở bàn tay, mỗi người đã đạt thêm một quả Hắc Âm Tinh Miện nữa.

Còn Hạt Tử, bị một kích Long Lân Thiểm của Cơ Động, mặc dù không tổn thương được tới nàng, nhưng lại khiến cho nàng tức đến mức suýt hộc máu.

330. Chương 166 Đằng Xà Liên Thiểm (thượng)

Cơ Động tự nhiên sẽ không quan tâm Hạt Tử nghĩ thế nào, thân thể lóe lên vài cái, đã phóng đến bên cạnh Lam Bảo Nhi. Tên Hắc Ám Mậu Thổ Hệ ma sư kia vốn cũng đã bị Lam Bảo Nhi áp chế đến mức không thở nổi. Đột nhiên ngay lúc đó, một cỗ khí thể uy áp cường hãn không gì sánh kịp đã từ bên cạnh người truyền đến, làm hấn nhất thời kinh hoảng.

Một lớp đất đá mỏng nháy mắt dâng lên, đem thân thể của hấn bảo hộ chặt chẽ bên trong.

Nhưng mà, tầng đất đá bảo hộ của hấn có thể ngăn cản công kích của Lam Bảo Nhi, nhưng làm sao lại có thể cản nổi Cơ Động cơ chứ? Hai đạo hào quang chợt từ trên hai vai Cơ Động bắn ra, đúng là Thánh Hỏa Nguyên Tố Thể cùng với Ma Diễm Nguyên Tố Thể. Bọn chúng này giờ vẫn ở trên tầng khải giáp trên vai Cơ Động, lúc này dưới ý niệm khống chế của Cơ Động, đã trực tiếp phát động công kích.

Hắc kim song sắc hỏa diễm trên không trung giao hòa thành một quả hỏa cầu đường kính hơn một thước, ầm ầm va chạm trên tầng đất đá bảo hộ. Mà Chu Tước Song Dực của Cơ Động cũng đã vẫy động, phóng vọt lên trên cao, thanh âm của hấn vang vọng từ trên không trung:

- Thu lấy Tinh Miện.

Bốn chữ này, hiển nhiên là nói với Lam Bảo Nhi.

Thanh âm hấn còn chưa dứt, thanh âm nổ vang đã bùng nổ. Đồng dạng là Tứ Quan, cấp bậc ma lực còn thấp hơn Cơ Động một bậc, ai có thể đỡ nổi Cực Hạn Song Hỏa Cầu của hấn chứ? Huống chi lúc này, gã ma sư kia còn đang bị Lam Bảo Nhi hoàn toàn áp chế, lại vội vàng phát động phòng ngự.

Tầng đất đá phòng ngự kia nháy mắt bị ma lực khủng bố xé tan tành, giống như vải mực gặp dao bén vậy. Thổ nguyên tố bị đánh cho tan nát, vỏ trứng đã bể bên trong trứng sẽ trở thành thế nào? Thân thể gã Tứ Quan Ma Sư kia đã bị hắc kim song sắc hỏa diễm nháy mắt thôn phệ mất.

Từ khi gia nhập vào chiến trường, những Hắc Ám ma sư trực tiếp hay gián tiếp chết trong tay đã là năm người. Mặc dù hấn cũng không có thu nhặt bất cứ một quả Tinh Miện nào, nhưng mà có hấn gia nhập, không hề nghi ngờ là khiến cho đám Hắc Ám ma sư lâm vào thống khổ mãnh liệt.

Đúng lúc này, thân thể đang phóng tới trước của Cơ Động đột nhiên bị kèm lại. Ngay trước mặt hấn truyền đến một cỗ hàn ý cực kỳ mãnh liệt, chặn ngang đường đi của hấn. Một thanh âm thánh thót chợt vang lên:

- Hạt Tử, xem ra một mình ngươi không giữ chân hấn nổi rồi!

Thân hình uốn éo như con rắn, toàn thân bao phủ trong bộ khải giáp màu tím sẫm, Hắc Ám Quý Thủy Thánh Đồ Hàn Vũ đã lặng yên xuất hiện trước mặt Cơ Động. Hàn Vũ từng bước từng bước đi đến trước Cơ Động. Mặc dù bộ dáng bước đi của hấn khiến cho người khác có chút kinh tởm, nhưng mà, mỗi khi hấn tiến thêm một bước, nhiệt độ trong không khí cũng rõ ràng giảm xuống vài phần. Những cặp ma sư đang chém giết xung quanh hấn cũng đồng loạt chạy ra xa, không ai dám tiến vào tầng hàn khí bốc ra chung quanh thân thể hấn.

Sau lưng Cơ Động, Hạt Tử cũng đã dừng lại, cùng với Hàn Vũ tạo thành thế giáp công hai mặt. Hai đại Thánh Đồ, hơn nữa ma lực còn đạt tới năm mươi tám cấp Thánh Đồ cùng giáp công một người, có thể thấy được Cơ Động mang đến uy hiếp cho bọn họ lớn đến mức nào.

Khóe miệng khẽ mỉm cười nhàn nhạt, Cơ Động cũng không thèm nhìn Hàn Vũ ở trước mặt, hấn đột nhiên xoay người, nhìn về phía Hạt Tử, bộ giáp thoắt có chút tàn tạ:

- Chúng ta lại gặp nhau rồi. À, đúng rồi, lần trước ngươi có nói, ngươi tên là gì nhỉ?

Hạt Tử đầu tiên là ngây người ra một chút, sau đó giận dữ:

- Khốn kiếp, hiện tại ngươi mới nhìn thấy ta sao? Ngay cả tên của ta ngươi cũng quên mất?

Cơ Động vỗ vỗ mặt nạ của mình:

- Ah, đúng rồi, vừa rồi con rắn nước lại cái kia đã gọi ngươi là Hạt Tử, hóa ra ngươi là một con bò cạp độc ác. Không biết từ khi nào mà ngay cả ma thú cũng có thể hóa thân thành người a. Xem ra tu vi của ngươi cũng không tệ nhỉ.

- Ngươi khiến chết. Tên man rợ kia, ta phải giết ngươi.

Hạt Tử đã hoàn toàn bị Cơ Động chọc giận, quang mang màu xanh biếc nồng đậm nháy mắt đã biến thành màu trắng ngà. Hai tay Hạt Tử khê dang rộng hai bên, là ra tư thế sắp bay lên. Ma lực Cực Hạn Ất Mộc nháy mắt lan tràn ra, toàn bộ cây cỏ trên lưng chừng núi đồng loạt hưởng ứng nó.

Mặc dù lúc này khí tức của Hạt Tử tản mát ra tương đối cường đại, nhưng tinh thần lực của Cơ Động đã gia tăng rất nhiều so với lần trước hai người chiến đấu, lại có thể dễ dàng phát hiện ra biến hóa của Hạt Tử. Lúc này nhìn qua ma lực của nàng rất mạnh, nhưng căn nguyên không có, có chút ý tứ ‘miệng hùm gan sứa’. Hiển nhiên là nguyên khí của nàng còn chưa có khôi phục lại.

Đúng lúc này, thanh âm ngược lại vang lên từ phía sau lưng Cơ Động:

- Tên kia, ngươi nói ai là lại cái đó?

Cơ Động cũng không quay đầu lại, mở miệng nói:

- Đúng rồi, ta sai, lại cái là để hình dung những người không phải nam, không phải nữ, ngươi cũng không phải như vậy. Những người như ngươi, rất có thể là cực phẩm trong nhân gian, gọi là Thái giám. Ngươi có biết Thái giám có ý nghĩa gì không? Ta nghĩ ngươi hẳn là không biết. Thái giám có một danh hiệu khác, gọi là người lưỡng tính. Ta nghe người ta nói, những người lưỡng tính khi đi sẽ lắc mông. Ta xem ra, ngươi lắc mông cũng không tệ a.

Thanh âm Cơ Động cũng không phải theo kiểu như đùa giỡn, trêu chọc, mà là mang theo khí tức băng lãnh, hơn nữa ngữ khí lại cực kỳ chân thật, thanh âm của hắn lại lớn vô cùng, cơ hồ tất cả mọi người đang động thủ, ngoại trừ hai người đang chiến đấu đến hồi gay cấn trên không trung là Lôi Đế và Chung Cực Bình Khí ra, tất cả mọi người trên chiến trường đều có thể nghe được rõ ràng.

Nghe Cơ Động nói, gương mặt Hạt Tử cũng không nhin được, giật giật mấy cái, tựa hồ như là đang cố nín cười vậy, hạ giọng nói:

- Tên man rợ, ngươi đúng là quá độc ác a.

Hàn ý sau lưng Cơ Động đột nhiên thu liễm lại, nhưng cũng không phải hoàn toàn biến mất, mà là giống như khúc dạo đầu của một ngọn núi lửa sắp phun trào vậy.

- Ta phải băm thây ngươi thành vạn mảnh.

Một tiếng thét cực kỳ chói tai như muốn đâm thẳng tận trời xanh, gã Hắc Ám Quý Thủy Thánh Đồ Hàn Vũ kia đã đến hồi bạo phát.

Những kẻ lại cái, càng cảm giận kẻ khác nói mình là lại cái nhất, cũng giống như huynh đệ kết nghĩa Tất Tô trước đây của Cơ Động cũng như vậy, chỉ là mức độ ẻo lả của Tất Tô so với Hàn Vũ còn kém đến vài bậc mà thôi. Lúc này đại não của vị Hắc Ám Quý Thủy Thánh Đồ Hàn Vũ kia đã bị Cơ Động kích thích đến tận cùng. Từ sau khi hắn có được ma lực Cực Hạn Quý Thủy, tính cách của hắn liền không ngừng thay đổi, càng ngày càng nữ tính hóa nhiều hơn. Nhưng bởi vì thực lực bản thân hắn cùng với thân phận Thánh Đồ, bình thường không ai dám đàm luận về vấn đề này của hắn. Cho dù là những người cùng thân phận Thánh Đồ cũng không ngoại lệ. Thế nhưng Cơ Động lại nói một cách bình thản y như thật thế kia, mỗi một câu chữ đều giống như một thanh đao nhọn đâm thẳng vào trong trái tim hắn, khiến cho máu huyết hắn dâng lên đỉnh đầu, đã phần nộ đến cực điểm. Trong đầu hắn lúc này chỉ có một ý niệm, chính là phải hoàn toàn hủy diệt đi địch nhân trước mắt mình.

Một con huyền quy khổng lồ chợt xuất hiện sau lưng hắn. Toàn thân nó đều là một màu đen tuyền bóng loáng, nhưng ma lực tản mát ra lại giống như của Hàn Vũ, là một tầng thủy tinh thể màu tím thuần túy. Đúng là Đồ Đằng Quý Thủy Hệ, Huyền Vũ. Ngay khi Đồ Đằng Huyền Vũ của Quý Thủy Hệ vừa xuất hiện, nhiệt độ chung quanh chợt giảm xuống đến mức nước đóng thành băng. Toàn bộ hàn ý cùng với sự oán

độc của Hàn Vũ tập trung tất cả trên người của Cơ Động. Ma lực trong cơ thể hắn dâng trào đến mức trước giờ chưa từng có, toàn bộ phóng thích, không chút nào giữ lại.

331. Chương 166 Đẳng Xà Liên Thiểm (hạ)

Hư ảnh Huyền Vũ không lồ chợt dung nhập vào trong cơ thể Hàn Vũ. Thân thể hắn cùng với bộ giáp toàn thân đều hoàn toàn biến thành một màu tím trong suốt, hóa thành nguyên tố thể thuần túy nhất. Ma lực Cực Hạn Quý Thủy nháy mắt điên cuồng ngưng tụ lại trên đỉnh đầu hắn. Một vòng tròn huyền băng màu tím trong suốt lại xuất hiện. Một màn thể này, trước đây Cơ Động cũng đã từng gặp qua một lần. Lúc trước, đúng là bằng vào Tất Sát Kỹ này, Hàn Vũ mới có thể phá vỡ Chu Tước Nội Giáp trên người Cơ Động, suýt chút nữa đã giết chết hắn rồi. Chẳng qua lần đó đường kính vòng huyền băng chỉ khoảng hơn một thước. Lúc này đây, đường kính vòng huyền băng không ngờ đã tăng vọt lên đến hơn ba thước. Những hoa văn hình mai rùa ngưng tụ trên nó càng thêm rõ ràng hơn rất nhiều, nhìn giống như Huyền Vũ tái sinh vậy, khiến cho người ta nhìn phải kinh hãi.

Ánh mắt Hàn Vũ rõ ràng toát ra vài phần suy yếu, nhưng phần lớn lại vẫn là điên cuồng. Hắn đã đem toàn bộ ma lực của mình hoàn toàn ngưng tụ lại trên một kích kia.

Mà đến thời khắc này, Cơ Động thế nhưng vẫn như trước, làm như không hề nhìn thấy Hàn Vũ vậy, cũng tựa hồ như căn bản không cảm nhận thấy uy áp thuộc tính khắc chế Thủy khắc Hỏa vậy, thân thể chợt vọt tới trước, thế nhưng lại đánh về phía Hạng Tử.

Cơ Động từ trước đến giờ cũng chưa từng làm chuyện không có ý nghĩa, hắn chọc giận Hàn Vũ, tự nhiên là có mục đích riêng của mình.

- Người thật sự muốn chết hay sao?

Hạng Tử nhin không được nói một câu. Ngay cả bản thân nàng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Hàn Vũ phần nộ đến mức như thế. Một gã Thiên Can Thánh Đồ khi phần nộ cực điểm phát ra công kích, khả năng hủy diệt của một đòn đó kinh khủng đến mức nào? Tuyệt đối sẽ không kém một cái Tất Sát Kỹ do một gã ma sư Thất Quan phóng thích a. Thế nhưng Cơ Động chẳng những không có đối mặt, ngược lại còn phóng về phía mình, không biết hắn đang muốn làm gì. Hai bên mặc dù là đối địch, nhưng trong lòng Hạng Tử không biết vì sao lại nảy sinh cảm giác lo lắng cho Cơ Động.

Nhưng mà, đối mặt với công kích của Cơ Động, nàng đương nhiên không thể không để ý. Ma lực Cực Hạn Ất Mộc đã ngưng tụ đến cực điểm, nháy mắt thành hình, Ất Mộc Đồ Đằng Lục Hợp xuất hiện, hóa thành ma lực ba động thuần túy, nhưng tụ lại thành một đóa Ngọc Liên sáu cánh khổng lồ, liên tục xoay tròn, phóng thẳng về phía Cơ Động.

Mặc dù trong lòng nàng xuất hiện loại cảm tình không thể gọi tên này đối với Cơ Động, nhưng Hạng Tử một khi đã có thể mang danh hiệu này, tự nhiên nàng cũng không phải là người tâm tư ủy mị. Đối với Cơ Động, phần nhiều nàng chỉ có khâm phục mà thôi, trên chiến trường hỗn chiến, đối mặt với cường địch như thế, nàng tuyệt đối không có chuyện hạ thủ lưu tình.

Ngọc Liên xoay tròn kịch liệt, tập trung gát gao về phía người Cơ Động, mang theo ma lực Cực Hạn Ất Mộc vô cùng thuần túy phóng thẳng đến.

Tại thời điểm này, trước mặt Cơ Động là Cực Hạn Ất Mộc Tất Sát Kỹ Lục Hợp Ngọc Liên của Hạng Tử, sau lưng lại có Cực Hạn Quý Thủy Tất Sát Kỹ Huyền Vũ Cực Âm Sát do Hàn Vũ ngưng tụ toàn bộ ma lực phóng thích ra. Trước sau đều có Tất Sát Kỹ giáp công, tình huống của hắn lúc này nguy hiểm đến mức nào?

Lôi Đế đang chiến đấu trên không trung, lúc này cũng chú ý đến tình huống của Cơ Động. Thế nhưng hắn cũng không hề lo lắng, mặc dù hắn không biết rằng ma lực Tứ Long Tứ Xà của Cơ Động đã bị tiêu hao hết. Trong lòng hắn chỉ nghĩ, Cơ Động nếu đã có gan khiêu khích đối thủ cường hãn như vậy, nhất định là đã có tính toán cẩn thận. Có Tứ Long Tứ Xà bảo mệnh, tự bảo vệ mình tuyệt cũng không có vấn đề gì.

- Cơ Động! Cẩn thận.

Thanh âm kinh hô của Lam Bảo Nhi đã vang lên. Nghe được thanh âm của nàng, trong lòng Hạt Tử chợt động, thầm nghĩ:

- Hóa ra tên man rợ này tên là Cơ Động.

Trong lòng thì nghĩ vậy, nhưng động tác tấn công của nàng cũng không hề thay đổi. Chỉ có điều, đột nhiên ngay lúc đó, ngay trước mắt Hạt Tử, Cơ Động bỗng nhiên biến mất. Tinh thần lực của nàng rõ ràng đang tập trung trên người Cơ Động đột nhiên mất đi mục tiêu. Loại cảm giác phát lực vào khoảng không làm mất đà này chẳng những khiến cho nàng chấn động, mà ngay cả Tất Sát Kỹ đã phóng thích ra trên không trung kia cũng phải ngưng trệ lại một chút. Ma lực trong cơ thể không ngừng tuôn trào ra. Phải biết rằng, phóng thích Tất Sát Kỹ để công kích thì dễ, nhưng muốn duy trì Tất Sát Kỹ thì lại khó khăn vô cùng, sự tiêu hao ma lực bản thân thật ra vô cùng lớn.

Mà ngay tại lúc đó, Tất Sát Kỹ của Hắc Ám Quý Thủy Thánh Đồ Hàn Vũ, Huyền Vũ Cực Âm Sát cũng đã phóng thích ra. Vòng quang hoàn màu tím trong suốt ẩn chứa hoa văn mai rùa đường kính hơn ba thước kia điên cuồng xoay tròn mãnh liệt bắn tới, nhìn qua tựa như một đạo quang hoàn vậy. Mà ngay khi phát ra Tất Sát Kỹ kia, toàn bộ ý niệm của Hàn Vũ cũng đều tập trung hết trên người Cơ Động, lúc này Cơ Động lại biến mất, cảm giác của Hàn Vũ cũng giống y như Hạt Tử vậy. Khí tức của Cơ Động tựa hồ như là đã hoàn toàn tách rời khỏi chiến trường vậy, khiến cho bọn họ mất đi mục tiêu công kích.

Mà trên thực tế, thân thể Cơ Động thế nhưng vẫn còn nằm trong tầm mắt của bọn họ, chẳng qua là chệch khỏi vị trí ban đầu khoảng năm thước mà thôi, gần như là nhảy xéo sang một bên vậy.

Không hề nghi ngờ, có thể trong nháy mắt thoát khỏi sự tập trung ý niệm của đối thủ, duy nhất chỉ có Đằng Xà Thuần Di. Trải qua vô số kinh nghiệm chiến đấu, khả năng thấu hiểu của Cơ Động đối với Đằng Xà Thuần Di đã tăng lên một cấp bậc mới, cũng khiến hắn càng hiểu rõ hơn tác dụng trong thực chiến của nó. Trên đường đi đến đây, bất luận đối phó với đầu ma thú nào, hắn cũng tận hết khả năng mà sử dụng ra Lục Trọng Chú Sát, không chỉ là muốn hoàn thiện nó, lĩnh ngộ rõ hơn kỹ năng do mình sáng tạo ra, hơn nữa khi thi triển cũng đem Đằng Xà Thuần Di phối hợp vào trong đó, không ngừng nghiên cứu và phối hợp. Không có Đằng Xà Thuần Di phối hợp, làm thế nào Lục Trọng Chú Sát có thể tiếp cận đối thủ cơ chứ? Mà Đằng Xà Thuần Di căn bản lại chính là khắc tinh của đơn thể công kích. Người đã không thể tập trung ý niệm vào ta, làm sao đơn thể công kích của người có thể trúng được trên người ta chứ?

Khi Cơ Động đã ngừng hẳn người lại, Hạt Tử và Hàn Vũ lúc này mới kịp phản ứng lại. Bọn họ tự nhiên không muốn để Tất Sát Kỹ của mình bị uống phỉ, dù sao bọn họ cũng là Hắc Ám Thánh Đồ. Hai người liếc nhìn nhau một cái, phân biệt không chế Tất Sát Kỹ của mình chuyển hướng tấn công về phía Cơ Động. Hai cái phân biệt trước sau đánh tới.

Cơ Động cười nhạt một cái, ánh mắt ẩn sau tròng mắt huyết sắc của Quân Ma Âm Dương Khải chợt lóe lên một chút. Mắt thấy hai cái Tất Sát Kỹ kia sắp bắn tới người, hắn lại lắc mình thêm lần nữa.

Lần này đây, tốc độ phản ứng của Hàn Vũ và Hạt Tử đã nhanh hơn trước nhiều, một người giữ nguyên phương hướng tấn công đuổi theo thân ảnh Cơ Động, còn người còn lại điều khiển Tất Sát Kỹ trực tiếp phóng thẳng về nơi Cơ Động chuẩn bị xuất hiện.

Lúc này bọn họ đã không chế được Tất Sát Kỹ của mình, đem lực không chế thi triển lên đến cực hạn.

Nhưng mà, những gì bọn họ làm vẫn như trước không có hiệu quả. Đang ở giữa không trung, thân thể Cơ Động đang phóng tới đột nhiên lại bẻ ngang sang một bên, thân thể đang di chuyển đột nhiên lại xuất hiện biến hóa. Đúng là Đằng Xà Liên Thuần Di.

Lúc Đằng Xà dạy Đằng Xà Thuần Di cho Cơ Động đã từng nói qua, hắn có hai bản lĩnh trấn môn. Một cái chính là Đằng Xà Hóa Lực Thuật, cái còn lại chính là Đằng Xà Thuần Di. Các kỹ năng công kích khác của hắn so với hai kỹ năng này cũng không tính là cái gì. Đằng Xà Hóa Lực Thuật có thể nói là cực hạn trong khả năng phòng ngự lực công kích, mà Đằng Xà Thuần Di, lại chính là tuyệt chiêu bảo mạng. Bản thân Đằng Xà khi thi triển, liền có thể làm cho thân thể mình liên tiếp thuần di chín lần trong không trung, chín lần xoay chuyển phương hướng. Cứ như vậy, còn ai có thể nắm bắt thân ảnh của nó cơ chứ? Có thể tồn tại từ thời viễn cổ đến nay, hắn chính là nhờ vào hai đại tuyệt kỹ này.

Hiện tại Cơ Động có thể làm chỉ là hai lần Thuần Di mà thôi, cũng có thể gọi là Đẳng Xà Liên Thuần Di. ngàn vạn lần không được xem thường hai lần Thuần Di này, nếu nói là thuần di một lần, còn có khả năng truy tìm được tông tích, nhưng nếu thuần di hai lần, đã rất khó có khả năng nắm giữ nữa rồi.

Thời điểm mà thân thể Cơ Động nháy mắt chuyển hướng trên không trung, là hắn đã tính toán cẩn thận, đúng là lúc hai Đại Tắt Sát Kỹ kia đã tiếp cận sát bên thân thể mình. Lúc này Hạt Tử và Hàn Vũ đều đã cho rằng công kích của họ sắp trúng thân thể Cơ Động rồi, nên toàn lực tăng tốc công kích của mình.

Quang ảnh lưu chuyển, thân thể Cơ Động đã lặng yên biến mất. Ở ngay sau lưng hắn, một tiếng gầm rú kịch liệt bùng nổ mãnh liệt. Ma lực Cực Hạn Ất Mộc cùng với ma lực Cực Hạn Quý Thủy ba động khắp không trung. Dưới sự tính toán của Cơ Động nhờ vào tuyệt kỹ Đẳng Xà Liên Thuần Di, Tắt Sát Kỹ của hai vị Hắc Ám Thánh Đồ đã công kích lẫn nhau. Thanh âm kêu rên đồng thời vang lên, Hạt Tử và Hàn Vũ mặc dù trong nháy mắt va chạm đã kịp phản ứng lại, dùng hết khả năng thu hồi công kích. Nhưng mà, nước đổ rồi khó hốt lại, sự va chạm kịch liệt vẫn như cũ không thể tránh khỏi được.

332. Chương 167 Ma Kỹ Tự Sáng Chế, Hỏa Ma Thôn Phệ (thượng)

Oanh~~~~

Lục Hợp Ngọc Liên va chạm với Huyền Vũ Cực Âm Sát, Cực Hạn Ất Mộc đối đầu với Cực Hạn Quý Thủy. Xét về mặt thuộc tính, Mộc gián tiếp khắc Thủy, nhưng khi phóng thích ra công kích, xét về mặt ma lực, Hàn Vũ hiển nhiên là mạnh hơn Hạt Tử khá nhiều. Dưới tình huống bọn họ tận hết khả năng thu hồi lại ma lực, nhưng một kích va chạm kia cũng vẫn khiến cho bọn họ run rẩy kịch liệt toàn thân, không khỏi kêu rên thành tiếng. Hạt Tử lúc này chưa khôi phục lại nguyên khí, lại phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt.

Căn bản cũng không có chính diện va chạm, đã đem hai gã cường giả cấp bậc Thánh Đồ đùa giỡn trên lòng bàn tay mình. Ở trong mắt Hạt Tử, hiện tại Cơ Động đã trở nên càng thêm đáng sợ hơn. Hắn đã không còn là một tên man rợ chỉ biết điên cuồng đánh đấm nữa. Không hề nghi ngờ, đối thủ như vậy là kẻ mà nàng không muốn đối mặt nhất.

Cảm thụ được ma lực ba động khổng lồ từ sau lưng truyền đến, thế nhưng Cơ Động tựa hồ xem như là không có xảy ra chuyện gì vậy. Cực Hạn Dương Hỏa chiếu rọi khiến cho thân ảnh mặc bộ Quân Ma Âm Dương Khải của hắn nhìn qua càng thêm huyền lệ hơn. Thân thể nhanh chóng tăng tốc, nhân cơ hội Tắt Sát Kỹ của Hàn Vũ và Hạt Tử va chạm nhau, hắn đã chạy ra khỏi vòng vây của hai gã Hắc Ám Thánh Đồ này, tiếp tục gia nhập vào chiến trường.

Thủy Nhược Hàn bản thân là cường giả xếp vị trí thứ năm trong Âm Dương Học Đường của Thiên Can Học Viện, lúc này đang chính diện đối kháng với hai gã ma sư hơn năm mươi cấp quần công. Tuy rằng thực lực của hắn vẫn đủ để ngăn cản đối thủ, nhưng muốn trong thời gian ngắn thắng lợi cũng không dễ dàng gì.

Lúc trước khi Cơ Động vừa mới gia nhập Thiên Can Học Viện, Thủy Nhược Hàn vốn đang xếp thứ sáu trong Âm Dương Học Đường. Nhưng sau đó Cơ Động lại bị Cơ Động giết chết, hắn tự nhiên liền được nâng lên vị trí thứ năm. Về phần sau khi Phát Thụy bỏ đi, thứ tự hắn vốn có thể tăng thêm một cấp nữa, nhưng trên thực tế, bao gồm cả Dạ Tâm nữa, không ai đi tiến hành đổi lại lệnh bài của mình, không ai đòi tăng vị trí của mình trong Âm Dương Học Đường cả. Đối với Lôi Đế, phần lớn mọi người là ghen tỵ, nhưng mà, đa số mọi người lại là ngưỡng mộ hắn, ai có thể so sánh được với Lôi Đế cơ chứ? Chỉ cần Lôi Đế còn tồn tại, vị trí thủ tịch Âm Dương Học Đường liền không có ai dám tùy tiện chiếm lấy.

Đang lúc Thủy Nhược Hàn đang không ngừng công kích, dùng ma lực cường hãn của mình không ngừng đẩy lui hai gã đối thủ kia, hắn chợt nhìn thấy một đạo thân ảnh màu xích kim lặng yên phóng tới, vừa lúc hạ xuống ngay phía sau hai gã Hắc Ám ma sư.

Ma lực hai gã Hắc Ám Ma Sư kia cũng đều đã hơn năm mươi cấp, mặc dù về mặt tổ chất, cả hai không ai có thể bằng được so với Thủy Nhược Hàn, cường giả xuất thân từ Âm Dương Học Đường, nhưng mà cũng là tinh anh của Hắc Ám Đại Lục. Bọn họ phân biệt là một gã Giáp Mộc Hệ ma sư cùng với một gã Bính Hỏa Hệ ma sư. Bọn họ đang sử dụng đặc tính Mộc sinh Hỏa để đối kháng với Thủy Nhược Hàn. Lúc này

bọn họ đã bị ép đến mức không thở nổi nữa, đã chuẩn bị thi triển ra ma kỹ sát thủ mà hằng ngày bọn họ thường hay tu luyện. Nhưng đúng lúc này, từ sau lưng hai người chợt truyền đến cảm giác nóng bỏng.

Khi người ta gặp phải nguy hiểm, hần sẽ theo bản năng quay mặt nhìn về phía nguy hiểm đó. Hai gã ma sư này vừa định cùng với Thủy Nhược Hàn liều mạng, cảm giác nóng bỏng từ phía sau truyền đến không khỏi làm cho bọn hần rất nhanh quay đầu nhìn lại.

Trong mắt bọn họ, một cái mặt nạ màu vàng kim dữ tợn nháy mắt phóng đến. Cặp mắt màu huyết sắc kia giống y như ánh mắt của ma quỷ, khắc sâu vào trong đầu óc bọn họ.

Ma kỹ vốn đang chuẩn bị dùng để đối phó với Thủy Nhược Hàn, cơ hồ không chút do dự liền phóng thích ra. Gã Giáp Mộc ma sư rất nhanh bước ra phía sau lưng Bính Hỏa ma sư, hai tay đặt lên lưng Bính Hỏa ma sư, Mộc sinh Hỏa, hai tay Bính Hỏa ma sư lập tức đẩy mạnh về phía trước. Thanh âm gầm rú kịch liệt vang lên, một cái Bính Hỏa ma kỹ cơ bản nhất trực tiếp phóng xuất ra, Liệt Hỏa Lưu Nguyên. Trong phạm vi ít nhất một trăm thước vuông xung quanh toàn bộ bị bao phủ trong hỏa diễm ngập trời. Hỏa diễm cao tới hơn ba thước, nháy mắt đã thôn phệ thân thể Cơ Động.

Hai gã Hắc Ám ma sư này phản ứng không thể nói là không nhanh. Bọn họ khi nãy cũng đã có nhìn lướt qua cảnh Cơ Động né tránh hai cái đơn thể Tất Sát Kỹ của hai vị Hắc Ám Thánh Đồ, cho nên gã Bính Hỏa ma sư kia dưới sự hỗ trợ của Giáp Mộc ma sư, trực tiếp phóng thích ra Tất Sát Kỹ có phạm vi sát thương cực lớn. Hần cũng không nghĩ đến chuyện một kích giết chết Cơ Động, chỉ là hi vọng có thể ngăn cản được công kích của hần, kéo dài thời gian đợi hai vị Thánh Đồ chạy tới.

Nhưng mà, ngay khi Hạng Tử và Hàn Vũ nhìn thấy một màn này, thế nhưng không khỏi đồng thời giận dữ hét lên:

- Ngu ngốc.

Đúng vậy, hai gã Hắc Ám ma sư kia ngu ngốc vô cùng. Bọn họ mặc dù có để ý đến Đẳng Xà Thuần Di của Cơ Động, nhưng bọn chúng đã quên mất, thứ phóng thích ra trên người Cơ Động, chính là Cực Hạn Bính Hỏa ma lực a! Dưới sự cường hân của Cực Hạn Dương Hỏa, một cái Liệt Hỏa Lưu Nguyên làm thế nào có khả năng tiêu hủy nổi?

- Cảm ơn!

Thanh âm lạnh như băng của Cơ Động giống như là ma thần viễn cổ không ngừng vang vọng trên không trung. Một bàn tay màu vàng kim khổng lồ lặng yên từ trong hỏa diễm nóng cháy chui ra, một cỗ lực lượng không gì phản kháng được khiến cho gã Ngũ Quan Bính Hỏa ma sư kia chỉ cảm thấy hô hấp nháy mắt ngưng trệ lại. Nháy mắt sau đó, bàn tay khổng lồ kia cũng đã chụp lên cổ của hần.

Ngay tại một khắc trước khi hần vĩnh viễn rời khỏi thế giới này, hần đã nhìn thấy được một màn cực kỳ quỷ dị. Cái Tất Sát Kỹ kia rõ ràng là do hần phóng xuất ra, cái Tất Sát Kỹ phạm vi lớn, tương đương với một Lục Quan Bính Hỏa Hệ ma sư phóng thích kia, không ngờ lại giống như hải nạp bách xuyên, nhanh chóng hội tụ lại một chỗ. Một thân ảnh màu vàng kim cao đến ba thước lặng yên đứng đó, tất cả hỏa diễm, đúng là bị thân ảnh kia hấp thụ đi hết, mà chính mình, lại đang bị tay phải của gã khổng lồ kia nắm lấy cổ.

Minh Dương Trảo, kỹ năng của Hỏa Diễm Quân Vương.

Oanh, một đạo hỏa trụ màu vàng kim cao hơn năm thước chợt bùng nổ trong bàn tay của Hỏa Diễm Quân Vương. Vị Bính Hỏa ma sư kia cũng đã kết thúc luôn tính mạng của mình. Nhưng mà, hần cũng là người đầu tiên, tận mắt chứng kiến kỹ năng Hỏa Ma Thôn Phệ của Cơ Động.

Hỏa Ma Thôn Phệ, chính là kỹ năng mà Cơ Động mới lĩnh ngộ được sau khi bị thương nặng trên Thánh Tà Đảo. Đó cũng không phải là kỹ năng của Hỏa Diễm Quân Vương hoặc là của Âm Viêm Ma Vương, mà là một cái dung hợp kỹ của hai đại quân vương. Đúng vậy, cái kỹ năng này cũng không phải do hần kế thừa của hai đại quân vương, mà là thông qua hai cái kỹ năng của hai đại quân vương mà lĩnh ngộ ra một cái kỹ năng hoàn toàn mới. Căn bản của nó chính là sự tồn tại của Thái Cực Âm Dương Ngự, lại thêm Thiên Chi Ngọc khiến cho Âm Dương Ngự lại phát sinh ra biến hóa, Hỗn Độn Chi Hỏa phát triển vượt bậc, hần mới có thể lĩnh ngộ ra, sáng tạo ra cái kỹ năng này. Đúng là nhờ vào Hỏa Ma Thôn Phệ, nháy mắt hấp thu toàn

bộ Hỏa nguyên tố khổng lồ của Liệt Hỏa Liêu Nguyên, mới giúp cho hắn không cần hao phí bất cứ chút ma lực nào của mình, đã có thể ngưng tụ ra Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể.

Hỏa Ma Thôn Phệ, có thể trong khoảng thời gian nháy mắt hấp thu hỏa diễm bên ngoài hóa thành của mình mà sử dụng. Bất luận là Dương Hỏa hay Âm Hỏa, đều hoàn toàn có thể áp dụng. Chỗ bá đạo của kỹ năng này cũng chính là ở đây. Nếu là trước đây, Liệt Hỏa Liêu Nguyên nhiều nhất cũng chỉ là không thể xúc phạm tới thân thể Cơ Động, nhưng hiện tại, hắn liền có thể sử dụng Hỏa Ma Thôn Phệ hấp thu hòa toàn, trợ giúp mình phóng xuất ra Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể. Mặc dù hiện tại Cơ Động vẫn không thể nào sử dụng ra Hỗn Độn Chi Hỏa, nhưng cái kỹ năng này không thể nghi ngờ chính là chỗ tốt do Hỗn Độn Chi Hỏa mang đến.

Hai đại quân vương sau khi Cơ Động phóng thích ra Siêu Sát Sát Kỹ Nhật Nguyệt Âm Dương Giới, đã chính thức dung hợp lại làm một. Hơn nữa hắn còn có được Hỗn Độn Chi Hỏa, tuy rằng hiện tại ma lực Cơ Động cũng chưa tính là cường đại, nhưng về mặt thuộc tính mà xét, hắn có thể xưng là Hỏa Diễm Chi Vương. Đúng là bởi vì như thế, cho nên bất cứ hỏa diễm nào hắn cũng có thể tiến hành hấp thu chuyển hóa. Tuy rằng hiện tại kỹ năng Hỏa Ma Thôn Phệ của hắn vẫn chưa hoàn toàn thuần thực, chỉ có thể tạm thời lợi dụng ma lực vừa thôn phệ được mà thôi. Nhưng Cơ Động tin tưởng, trong tương lai không xa, hắn hoàn toàn có thể cải tiến thêm hoàn mỹ.

333. Chương 167 Ma Kỹ Tự Sáng Chế, Hỏa Ma Thôn Phệ (hạ)

Hai gã đối thủ đột nhiên biến thành một. Cảm nhận được khí thế cường hãn khủng bố của Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể, Thủy Nhược Hàn cũng không khỏi phải hít một ngụm khí, nhưng mà, đây cũng không phải là lần đầu tiên tham gia Thánh Tà Chiến Trường, hơn nữa lại còn là tinh anh của Âm Dương Học Đường, cơ hội tốt như thế, hắn làm sao có thể bỏ qua cơ chứ?

Một thanh băng mâu thon dài hơn mười thước lặng yên đâm ra, người tới mâu tới. Ngay khi Minh Dương Săn của Cơ Động bùng nổ, kim sắc hỏa diễm chói mắt hấp dẫn ánh mắt của mọi người, thanh băng mâu trên tay Thủy Nhược Hàn đã từ sau lưng đâm xuyên qua thân thể của gã Hắc Ám Giáp Mộc ma sư, phá vỡ trái tim, một kích tuyệt mệnh.

Đối với phản ứng của Thủy Nhược Hàn, Cơ Động đã hóa thân thành Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể, nhìn hắn, giơ tay đưa một ngón tay cái về phía hắn. Thủy Nhược Hàn cũng cười đáp lại, đồng dạng làm ra thủ thế tương tự. Căn bản không cần dùng ngôn ngữ trao đổi, sự liên thủ ngăn ngừa của hai người cũng đã hoàn thành tốt đẹp. Cũng lại có thêm hai gã Hắc Ám ma sư nữa lại bởi vì Cơ Động trực tiếp hoặc gián tiếp xử lý.

Hắc Ám Quý Thủy Thánh Đồ Hàn Vũ và Hắc Ám Ất Mộc Thánh Đồ Hạt Tử, hai người sau khi hai cái Sát Sát Kỹ va chạm nhau đã lập tức đề tụ ma lực, nhanh chóng đuổi theo. Nhưng mà, khi bọn họ nhìn thấy một màn kỳ cảnh phát sinh khi này, từ sâu trong nội tâm không khỏi một trận phát lạnh.

Hàn Vũ lúc này đã choáng đầy hối hận, hiện tại hắn đã hiểu được vì sao lúc trước Hạt Tử lại đánh giá cao nam nhân này đến như thế. Lúc trước mình đã từng gọi hắn là cây thương bạc bằng sáp, nhìn thì đẹp mà không xài được. Hiện tại xem ra, gã nam nhân này lại giống như là vị quân vương nắm quyền sinh sát trong tay vậy. Trong tình huống bị hai gã Thiên Can Thánh Đồ đuổi theo truy sát, không ngờ vẫn có thể thông dong giết người như thế. Cảm giác bất lực khiến cho khí thế hai người bị tổn hao đáng kể.

Cơ Động tự nhiên cũng sẽ không đoán nổi hai gã Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ kia đang nghĩ cái gì. Trước lúc hắn gia nhập chiến trường, cục diện chiến đấu giữa hai bên vốn là đang cân bằng. Bên phía của Hắc Ám ma sư, thực lực tổng hợp lại thậm chí còn mạnh hơn đám Quang Minh ma sư một chút, nhất là mấy vị Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ, phóng thích ra chính là Cực Hạn Ma Lực, gây cho người của Thiên Can Quân Đoàn không ít thương vong. Ít nhất phải cần đến hai người của Âm Dương Học Đường mới có thể miễn cưỡng cầm cự với một gã Thánh Đồ. Không hề nghi ngờ, thực lực của Thiên Can Thánh Đồ một khi tăng lên, liền có được những ưu thế mà những ma sư bình thường không thể nào có được. Trải qua năm năm, thực lực chênh lệch giữa hai bên cũng đã bị kéo gần lại nhiều. Đương nhiên, đây là dưới tình huống đám người Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ chưa có gia nhập chiến trường.

Nhưng mà, ngay sau khi Cơ Động gia nhập trận chiến, ngay cả Hạng Tử đến gần cản hấn cũng không có chút tác dụng nào, phải tăng cường thêm một gã Hắc Ám Quý Thủy Thánh Đồ Hàn Vũ cũng khiến cho phía Quang Minh ma sư trên chiến trường trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Hơn nữa Cơ Động lại liên tiếp ra tay, đã có hơn mười gã Hắc Ám ma sư trực tiếp hoặc gián tiếp vì hấn mà chết. Tình huống này một khi kéo dài, thực lực của hai bên sẽ một lần nữa khôi phục lại thể cân bằng, hơn nữa bên phía Quang Minh ma sư còn mơ hồ có chút áp chế. Điều khiến cho Hàn Vũ và Hạng Tử cảm thấy khủng bố nhất chính là, Cơ Động đánh chết nhiều người như vậy, thể nhưng mà lực của hấn tựa hồ cũng không có chút tiêu hao nào. Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể vừa xuất hiện, bản thân Hắc Ám Quý Thủy Thánh Đồ Hàn Vũ vốn là Thủy khắc Hỏa thuộc tính, thể nhưng trong lòng cũng không khỏi phải cảm thấy hoảng sợ. Hấn cũng không dám bỏ lại Hạng Tử một mình đuổi theo.

Đúng lúc này, một tiếng phượng hét to rõ chột từ trên người Cơ Động vang ra. Kim quang chói mắt phát ra, một cặp cánh chim dang rộng, mang theo kim sắc hỏa diễm chói mắt, Thực Nhật Phượng Hoàng Hỏa Nhi từ trong Chu Tước Thủ Trạc trên cổ tay phải Cơ Động phóng thẳng lên trời. Thân thể nó cũng không quá lớn, nhưng mà, cộng thêm ma lực Cực Hạn Dương Hỏa, hình thái nhìn qua giống như đực Chu Tước. Tuy rằng ma lực ba động còn kém xa Chu Tước, nhưng mà khí tức Cực Hạn Dương Hỏa nháy mắt bốc lên, khiến cho Hàn Vũ cùng với Hạng Tử không tự chủ cũng phải dừng bước lại.

Hạng Tử nhin không được hô to:

- Không thể nào, hấn còn có ma thú đồng bọn nữa sao? Con này, con này chẳng lẽ là Chu Tước sao?

Hỏa Nhi và Cơ Động tâm ý tương thông, Cơ Động phát tay phải một cái, Hỏa Nhi đã bay thẳng lên trời. Toàn bộ không trung bởi vì sự tồn tại của hấn mà trở nên sáng chói, kim sắc hỏa diễm sáng lạn trên không trung hóa thành một đạo kim quang nồng đậm, giống như một viên lưu tinh màu vàng kim phóng thẳng về phía thung lũng bay tới. Cơ Động làm như vậy đương nhiên là có mục đích. Bởi vì trong cuộc đại chiến khác ở đây, tám gã Quang Minh Thánh Đồ đang quần công con Bá Vương Lôi Hỏa Long kia đã gặp phiền toái lớn.

Mặc dù Cơ Động không ngừng chiến đấu ở đây, nhưng tinh thần lực khổng lồ của hấn lại là bao quát toàn trường. Có Hỗn Độn Chi Hỏa cùng với tinh thần lực được tăng cường sau khi phóng thích ra Siêu Tắt Sát Kỹ, lúc này hấn đã hoàn toàn nắm chắc rõ ràng mỗi một phân biến hóa trên chiến trường. Nếu không, hấn cũng sẽ không xuất thể nào xuất hiện ở những nơi cần thiết nhất. Giống như hai gã đối thủ của Thủy Nhược Hàn kia, thực lực bản thân mặc dù không tầm thường, nhưng hiện tại đang cuốn lấy vị xếp thứ năm trong Âm Dương Học Đường. Nếu như để bọn họ rảnh tay, đối với cục diện của chiến trường sẽ có ảnh hưởng không nhỏ. Mặc dù vậy, hấn cũng đồng thời chú ý tình huống của chiến trường bên kia.

Giữa không trung, hồi quyết chiến của Lôi Đế Phát Thụy cùng với Chung Cực Bình Khí Lý Vĩnh Hạo tuy rằng đã tiến đến cục diện gay cấn, nhưng thực lực hai bên chênh lệch nhau quá ít, trong lúc nhất thời cũng không thể phân thắng bại. Nhưng mà, đám Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ bên kia lại sắp chống đỡ không nổi nữa. Đối với những người khác, Cơ Động có thể không quan tâm, lại càng không nghĩ tới chuyện trợ giúp bọn họ đạt được thành quả. Nhưng mà, Diêu Khiêm Thư dù sao cũng đã từng giúp qua hấn, không có Diêu Khiêm Thư, hấn cũng không có khả năng học được Âm Dương Song Hỏa Pháp Trận, phần nhân tình này hấn cũng không thể bỏ qua.

Tám gã Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ kia đúng như Cơ Động dự đoán, bọn họ tới đây chính là vì muốn hồi của. Có thể trở thành Thánh Đồ, bọn họ không chỉ là có được Cực Hạn Ma Lực, nhưng đồng thời, bọn họ cũng vô cùng thông minh. Tuy rằng bọn họ tự đánh giá mình rất cao, mục hạ vô nhân, thể nhưng quả thật bọn họ cũng có thực lực nhất định.

Bọn họ ẩn nấp gần đây cũng đã một khoảng thời gian rồi, sau khi cẩn thận cân nhắc, thương lượng qua, mới lựa chọn thời cơ thích hợp mà động thủ. Thời cơ mà bọn họ lựa chọn, chính là thời điểm mà Lôi Đế không có khả năng tranh đoạt với bọn họ. Bởi vì nếu bọn họ ra tay, sẽ nhất định khuấy động toàn bộ thế cục, khiến cho cục diện giằng co giữa hai bên hóa thành chân chính hỗn chiến. Chỉ cần trước khi đại chiến giữa hai bên Quang Minh và Hắc Ám kết thúc, bọn họ có thể đánh chết con Bá Vương Lôi Hỏa Long kia, chỗ tốt tự nhiên là thuộc về bọn họ.

Đương nhiên, bọn họ cũng không hoàn toàn quên mất bản thân chính mình là Quang Minh Thiên Can

Thánh Đồ. Bất quá trong suy nghĩ của bọn họ, đầu tiên là đạt được chỗ tốt trước, sau mới mới tính đến chuyện đối phó với người của Hắc Ám ma sư. Chính bởi vì sự tính toán ích kỷ này của bọn họ, mới khiến cho trong lòng Cơ Động hoàn toàn phân rõ giới hạn với bọn họ.

Nhưng mà, đến khi chân chính ra tay, bọn họ mới hiểu được đầu Bá Vương Lôi Hỏa Long này khủng bố đến mức nào, vì sao ma Phát Thụy đến giờ hãn vẫn chỉ giằng co chứ không có chân chính động thủ.

Cửu Giai Đỉnh Cấp ma thú đáng sợ đến mức nào? Thân hình khủng bố cao hơn sáu mươi thước, mỗi lần thân thể khổng lồ kia xoay chuyển liền khiến cho đất rung núi chuyển a! Điều khiến cho tám vị Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ này bất đắc dĩ chính là, thuộc tính áp chế mà Cực Hạn Ma Lực của bọn họ sinh ra, không ngờ lại đối với đầu Bá Vương Lôi Hỏa Long khổng lồ kia lại chẳng hề có tác dụng gì. Căn bản là không tạo được nửa phần áp chế nữa.

Mặc dù bọn họ có tám người, nhưng mà, lại thiếu mất Âm Dương Song Hỏa, Ngũ Hành không được đầy đủ, liền không thể sử dụng ra Ngũ Hành Áp Chế.

334. Chương 168 Mười Hệ Tổ Hợp! Ngũ Hành Âm Dương Giới (thượng)

Tám vị Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ bởi vì thiếu mất Cực Hạn Song Hỏa nên không thể hoàn thành toàn bộ Ngũ Hành Tương Sinh Tương Khắc. Khi chiến đấu chỉ có thể tùy ý hành động mà thôi. Mặc dù cũng thỉnh thoảng có được những tổ hợp kỹ tinh diệu, hoặc là Tất Sát Kỹ cường đại. Nhưng mà, với cấp bậc ma lực của bọn họ, uy lực công kích căn bản là không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì cho con Bá Vương Lôi Hỏa Long kia, chỉ có thể càng chọc cho nó nổi điên thêm mà thôi.

Mỗi một cái gai trên người con Bá Vương Lôi Hỏa Long đều là lợi khí công kích của nó. Ngàn vạn lần đừng tưởng rằng thân thể nó khổng lồ thì sẽ di chuyển chậm chạp. Tốc độ di chuyển của nó đúng là có chút không

Khi Cơ Động quay đầu trở lại, đối mặt với Hạc Tử, lúc này Cực Hạn Ất Mộc Ma lực của nàng cũng đã tăng lên đến trình độ khủng bố. Hạc Tử giật mình phát hiện, ánh mắt vốn lạnh như băng của Cơ Động ẩn sau tròng mắt mặt nạ huyết sắc kia đã thay đổi, tựa như hai luồng huyết diễm đang không ngừng thiêu đốt vậy. Ý chí chiến đấu mãnh liệt cùng với sự cao ngạo cực hạn và khí thế bá đạo bùng phát.

Thủy sinh Mộc đấu với Mộc sinh Hỏa. Nháy mắt sau đó, kim quang trên Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể bạo phát, đạt đến trình độ trước giờ chưa từng có, hoàn toàn bày ra trước mặt Hạc Tử.

Đối mặt với thân ảnh quân vương choáng đầy khí tức cao ngạo của Cơ Động, Hạc Tử hoàn toàn không chút sợ hãi, tay phải nâng lên, dùng một phương thức hết sức đơn giản, chính là đẩy nhẹ về phía Cơ Động. Bàn tay nàng lúc này đã hoàn toàn biến thành một màu ngà sáng chói. Ở trong lòng bàn tay, mơ hồ như có một đóa hoa sen màu trắng ẩn hiện. Bàn tay nàng đẩy ra nhẹ nhàng, tựa hồ như không ẩn chứa bất cứ sức mạnh nào cả. Nhưng mà, bàn tay nàng vừa đẩy ra, cũng đã đi đến trước mặt Cơ Động. Khoảng cách của hai người tựa hồ như trong nháy mắt bị rút ngắn lại vậy.

337. Chương 169 Thủy Sinh Mộc Đấu Mộc Sinh Hỏa (hạ)

Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể cao hơn ba thước đối mặt với cánh tay thon dài trắng tinh. Thân sắc Cơ Động thể nhưng lại cực kỳ ngưng trọng. Bất cứ kẻ nào bên ngoài cũng không thể nào cảm nhận được ma lực biến hóa của Hạc Tử, nhưng mà chỉ có Cơ Động mới có thể cảm nhận được áp lực kia cường đại đến mức nào.

Nhận được ma lực của Hắc Âm Quý Thủy Thánh Đồ Hàn Vũ dung hợp, ma lực Cực Hạn Ất Mộc của Hạc Tử choáng đầy một loại sinh mệnh khí tức khủng bố tựa như một tòa núi cao vậy. Mà loại sinh mệnh khí tức này lại choáng đầy cảm giác mềm mại, tựa như hàng ngàn hàng vạn tấm lụa chồng chất lên nhau, khiến cho cực kỳ cứng cõi. Cơ Động vì sao không chút nào ngưng tụ sức lực mà đã vội công kích? Bởi vì ngay lúc Long Thiên đem Giáp Mộc ma lực truyền cho hắn, tầng tầng lớp lớp Cực Hạn ma lực chồng chất kia đã giống như một cái lồng vô hình, nháy mắt chụp xuống trên thân thể hắn.

Ma lực tổ hợp, tuyệt đối cũng không phải là một cộng một bằng hai. Hạc Tử thân là Hắc Âm Ất Mộc Thánh Đồ lại cực kỳ thông minh. Nàng đã lựa chọn biện pháp ổn thỏa nhất cũng như trực tiếp nhất tiến hành công kích về phía Cơ Động, đó chính là ma lực áp chế. Đối mặt với tình huống như thế, Cơ Động làm sao có thể để mặc cho nàng hành động tùy tiện được. Bởi vậy hắn mới lựa chọn ngay thời khắc Hạc Tử vừa mới phát động tấn công đã lập tức phản kích.

Đối mặt với bàn tay trắng như ngọc của Hạc Tử, Cơ Động cũng nâng tay phải của mình lên, bàn tay khổng lồ của Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể trực tiếp cùng với bàn tay của Hạc Tử va chạm với nhau. Kim và trắng, hai loại cực hạn quang mang nháy mắt bạo phát. Đây chính là sự so đấu thực lực trực tiếp nhất.

Hạc Tử chính là nhờ vào ma lực của hai đại Thánh Đồ dung hợp, Thủy sinh Mộc. Cơ Động lại dựa vào Mộc sinh Hỏa cùng với sự tăng phúc của hai cái bao tay Nhật Nguyệt Song Huy và Quân Ma Âm Dương Khải.

Hai bàn tay va chạm nhau, ngay tức khắc thắng bại đã rõ. Không có kịch liệt nổ vang, nhưng một vòng ma lực ba động khổng lồ đến mức khiến cho các ma sư hai bên không khỏi phải tạm ngừng chiến đấu, trong nháy mắt đã khuếch tán ra. Vô số quang điểm màu vàng kim trên không trung tản ra. Thân ảnh màu xích kim kia nháy mắt bắn ngược về phía sau, thân thể xoay tròn vài vòng mới rơi xuống mặt đất trở lại.

Hạc Tử vẫn như trước đứng ngay tại chỗ, bất động, ma lực Cực Hạn Dương Hỏa căn bản không có tạo thành bất cứ thương tổn nào cho nàng. Cơ Động thì lại bị một chưởng của nàng hoàn toàn đánh bay, ngay cả Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể cũng bị một chưởng kia đánh vỡ. Toàn bộ ma lực ngưng tụ được của Liệt Hỏa Liêu Nguyên khi này bắn ra tán loạn. Tổ hợp kỹ Cực Hạn Ma lực thật sự quá mạnh mẽ, Cơ Động dưới sự trợ giúp của ma lực Giáp Mộc Hệ của Long Thiên cũng không thể ngăn cản nổi một chưởng kia, Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể cũng bị hoàn toàn đánh tan, hóa thành vô số kim quang.

Chu Tước Song Dực mở rộng, thân thể Cơ Động trên không trung khẽ co lại một chút, thân hình đã bắn ra, lần thứ hai tấn công về phía Hạc Tử. Điều khiến cho hắn có chút kinh hãi chính là, Long Thiên không hổ là cường giả thứ tư trong Âm Dương Học Đường, mặc dù thân thể mình đã bị đánh bay, hơn nữa còn liên

tục chuyển hướng trong không trung, thế nhưng ma lực hỗ trợ của Long Thiên cũng thủy chung không hề đứt đoạn. Kim sắc biến thành hắc sắc, Cực Hạn Dương Hỏa chuyển hoá thành Cực Hạn Âm Hỏa. Thân thể bay lên không trung, Âm Hỏa Phi Hành Pháp Trộn lặng yên xuất hiện, khiến cho tốc độ của Cơ Động bạo tăng, trong chớp mắt đã phóng tới trước mặt Hạt Tử.

Một mặt trăng đen tuyền lạnh lùng xuất hiện. Trên mặt Cơ Động toát ra một tia thần sắc lạnh như băng, cũng không ai biết hẳn sắp sửa thi triển ra kỹ năng gì nữa. Hiện tại, hẳn cũng không có sự hỗ trợ của Quân Vương Chi Thể nữa rồi.

Hạt Tử hừ lạnh một tiếng. Khi này một chưởng đánh lui Cơ Động, khiến cho trong lòng nàng vô cùng sáng khoái. Trong lòng thầm nghĩ, tên man rợ, người cũng có ngày hôm nay. Mắt thấy Cơ Động lại một lần nữa phóng tới, không khỏi quát lên một tiếng:

- Lần này ngươi chịu chết đi.

Đồng dạng là nâng tay phải lên, bạch quang nồng đậm hơn khi này đột ngột bùng phát ra. Tay phải Hạt Tử co lại thành trảo, chụp mạnh về phía Cơ Động.

Cực Hạn Ma Lực khổng lồ cực kỳ cứng cỏi, ẩn chứa hấp lực cực mạnh phóng thẳng tới. Nhưng mà, đúng lúc này, mắt thấy Cơ Động sắp tiến sát trước mặt nàng, đột nhiên thân thể hẳn chợt khẽ lay động một chút. Mặc dù hiện tại Hạt Tử đang nhờ vào ma lực Cực Hạn Ất Mộc khổng lồ mà tiến hành tập trung ý niệm trên phạm vi lớn, nhưng mà ngay tại thời điểm thân thể hẳn lay động trong chớp mắt đó, sự cảm ứng vị trí của Cơ Động chợt khẽ biến mất trong chốc lát.

Mà ngay tại trong một khắc này, thân thể Cơ Động đột nhiên giống như là đọng lại trên không trung, khí tức hắc ám vô hạn nháy mắt từ phía sau lưng hẳn ngưng tụ lại, nhanh chóng nở rộ ra. Cũng đúng lúc này, một con Đẳng Xà đen tuyền chợt từ trên Âm Miện màu đen trên đỉnh đầu Cơ Động phóng nhanh ra.

Nhìn thấy cảnh Cực Hạn Âm Hỏa hóa thành Đẳng Xà, trong lòng Hạt Tử không khỏi chấn động. Bởi vì hẳn không tự chủ được, chợt nhớ lại cảnh lúc Cơ Động đánh chết Bạch Kim Thiên Bằng đã phóng thích ra Siêu Sát Sát Kỹ. Lúc đó tựa hồ hẳn cũng phóng xuất ra Tứ Long Tứ Xà trước khi bắt đầu. Bất cứ ai cũng có bản năng tự cứu lấy mình, Hạt Tử cũng không ngoại lệ. Đối mặt với biến hóa thành linh xuất hiện kia, hẳn đã lập tức phản ứng. Một trảo vốn đang chụp về phía Cơ Động nháy mắt thu hồi lại, phốc một tiếng nhỏ, dưới tác dụng của ma lực Cực Hạn Ất Mộc Hện khổng lồ, con Đẳng Xà màu đen kia nhất thời hóa thành vô số hắc quang bay tán loạn trong không trung.

Đúng lúc này, Âm Hỏa Phi Hành Pháp Trộn sau lưng Cơ Động đã lặng yên chuyển hoá thành Âm Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trộn. Ngay tại thời điểm con Đẳng Xà màu đen kia từ trên Âm Miện phóng ra, tay phải của hẳn cũng đã giơ thẳng lên không trung. Vầng hắc nguyệt sau lưng hẳn giống như cùng với không trung hô ứng vậy, ma lực phát ra, mây đen trên trời cũng tản ra. Lúc này trên bầu trời cũng đồng dạng có một vầng hắc nguyệt, không ngừng chiếu rọi quang mang xuống. Hai cái hợp lại làm một.

Bởi vì có Đẳng Xà ngăn cản, khi Hạt Tử nhìn thấy một màn kia, con Đẳng Xà màu đen nọ đã hòa tan ra, một lần nữa hóa thành Cực Hạn Âm Hỏa bay về phía Âm Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trộn sau lưng Cơ Động mà dung nhập vào đó.

Một màn trước mắt này đối với Hạt Tử vô cùng quen thuộc. Lúc trước kỹ năng Sinh Mệnh Thôn Phệ của nàng đã bị một kích sắp phóng thích kia của Cơ Động đánh cho tan nát.

Lúc này đây, cho dù là có Hắc Ám Quý Thủy Thánh Đồ Hạt Tử Hàn Vũ hỗ trợ, nhưng nàng cũng không kịp vận dụng bất cứ kỹ năng nào, tay phải vội vàng phóng ra, đánh mạnh một quyền, cơ hồ không chút lưu lực, đem toàn bộ ma lực Cực Hạn Ất Mộc của mình hoàn toàn phóng thích hết ra.

Khi oanh kích một quyền này, cả người nàng nhìn qua giống như hoàn toàn biến thành một đảo Ngọc Liên trắng tinh. Vì muốn chống đỡ một kích sắp tới của Cơ Động, nàng đã dốc hết toàn lực. Tuy rằng cũng không phải là kỹ năng gì, nhưng uy lực của một quyền này tuyệt đối không thua bất cứ Sát Kỹ nào.

Hắc điểm u lãnh phóng tới, khí tức thâm thúy lạnh như băng khiến cho người ta cảm nhận một loại cảm giác run sợ. Hạt Tử cũng không dám phóng tới công kích Cơ Động, bàn tay đánh ra của nàng cũng chỉ dám đánh xuống mặt đất mà thôi. Nàng sợ, nàng sợ mình bị ma lực khủng bố do mình phóng xuất ra khiến cho

thân thể bị chế trụ lại, sau đó không thể tránh né được đòn Siêu Tất Sát Kỹ Âm Dương Song Hỏa dung hợp mà Cơ Động sắp sửa phóng thích ra.

Oanh—

Thanh âm gầm rú kịch liệt vang lên, ma lực Cực Hạn Ất Mộc Hệ vốn cực kỳ mềm mại, thế nhưng lại phóng thích ra hiệu quả bùng nổ khủng bố. Giữa sườn núi, quang mang không ngừng chớp lên kịch liệt, rất may là trên núi này cũng không có tuyết đọng. Nhưng mà cho dù là như thế, nhưng toàn bộ ngọn núi cũng không ngừng nổ vang, run rẩy kịch liệt. Trên vách núi, một cái hồ khổng lồ, trên mặt bao phủ bởi một tầng quang mang màu trắng ngà, đường kính hơn trăm thước đột nhiên xuất hiện.

Uy lực của một quyền này, đủ để so sánh với cuộc chiến giữa hai đại cường giả trên không trung. Luồng hắc diễm lạnh như băng sau khi chui vào trong vầng hào quang màu trắng ngà, cơ hồ ngay cả lực lượng giấy dựa cũng không có, đã lập tức bị thổi tan mất. Nhưng mà, trong lòng của Hạt Tử cũng đã chìm xuống tận cùng. Nàng phát hiện ra, mình đã bị lừa. Luồng hắc diễm lạnh như băng vừa mới phóng tới kia, căn bản không phải là công kích cấp bậc Tất Sát Kỹ gì.

338. Chương 170 Xoay Chuyển Càn Khôn, Quang Minh Đại Thắng

Ngay khi một quyền của Hạt Tử đánh tan luồng hắc diễm của Cơ Động, kết quả của trận chiến này cũng đã được xác định.

Đúng vậy, Cơ Động từ khi bắt đầu chiến đấu đến nay, đã liên tục sử dụng ra đủ các loại thủ đoạn khác nhau. Đầu tiên chính là một kích khi này hắn bị Hạt Tử đánh bay đi. Đúng là thực lực của hai người có sự chênh lệch, nhưng với thực lực hiện tại của Cơ Động, hắn căn bản không cần phải trực diện va chạm như vậy. Hắn sở dĩ làm như vậy, chính là khiến muốn mê hoặc đối thủ, khiến cho Hạt Tử nghĩ rằng thực lực của nàng đã hoàn toàn vượt qua mình.

Thân thể nháy mắt chuyển hoá trong không trung, dùng Âm Hỏa Phi Hành Pháp Trận để tăng tốc, chính là để cho Hạt Tử không có thời gian mà suy nghĩ. Sử dụng Âm Nguyệt Vũ khiến cho năng lực tập trung phạm vi lớn của Hạt Tử thoáng bị mất đi hiệu lực, cuối cùng là phóng thích ra con Đẳng Xà duy nhất mà hắn mới vừa tồn trữ được trong của mình, hoàn toàn cũng là một kích dùng để mê hoặc đối thủ. Kế tiếp, hắn phóng thích ra một kích, nhìn bên ngoài, hoàn toàn giống như bộ dáng phóng thích ra Cẩm Bách Thiên U Diễm Băng, cũng chính là thức đầu tiên để thi triển Siêu Tất Sát Kỹ Nhật Nguyệt Âm Dương Giới.

Tất cả những chuyện mà hắn làm, mục đích cũng chỉ có một, đó chính là làm cho Hạt Tử nghĩ rằng, mình đang muốn dùng Siêu Tất Sát Kỹ để đối phó với nàng ta.

Hai đại Thánh Đồ liên thủ, tổ hợp kỹ Thủy sinh Mộc. Phải biết rằng, bất luận là Hạt Tử hay Hàn Vũ, ma lực của bọn họ đều cao hơn Cơ Động rất nhiều. Cho dù Cơ Động là Âm Dương Song thuộc tính, nhưng mà dù sao hắn cũng chỉ có một người, hơn nữa ma lực bất quá cũng chỉ có bốn mươi chín cấp mà thôi. Trực diện va chạm, hắn làm sao có thể đồng thời chiến thắng cùng lúc hai gã cường giả cấp bậc Thiên Can Thánh Đồ cơ chứ? Sự trợ giúp của Long Thiên mặc dù cũng có tác dụng nhất định, nhưng mà Long Thiên dù sao cũng không phải là Cực Hạn Giáp Mộc ma sư. Ma lực Giáp Mộc hệ bình thường đối với Cực Hạn Song Hỏa của Cơ Động cũng có tác dụng tăng phúc hữu hạn mà thôi. Bởi vậy, ngay tại thời điểm Hạt Tử phóng thích ra Cực Hạn Ất Mộc ma lực tiến hành tập trung ý niệm trên phạm vi lớn, trong lòng Cơ Động cũng đã tính toán xong phương pháp đảo ngược tình thế, giành lấy thắng lợi.

Lúc trước khi Cơ Động đánh bại đánh bại, vô tình phóng xuất ra Siêu Tất Sát Kỹ Nhật Nguyệt Âm Dương Giới, lúc đó cũng chỉ có một mình Hạt Tử là tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình đó. Nàng ta cũng đã từng tự mình nếm trải qua uy lực của U Diễm Băng, hơn nữa, đối với nam nhân tên Cơ Động mà nàng gọi là tên man rợ kia, trong ấn tượng của nàng, hắn chỉ là một kẻ bá đạo cường hãn, cực kỳ lỗ mãng mà thôi. Bởi vậy, khi Cơ Động làm ra những động tác như thế, nàng đã bị lừa.

Vầng hắc nguyệt sau lưng Cơ Động cùng với mặt trăng màu đen trên bầu trời hô ứng lẫn nhau, cái đó chẳng qua chỉ là phương pháp dụ dỗ Hạt Tử mắc mưu mà thôi. Luồng hắc diễm hân phóng ra, căn bản cũng

không phải là Cẩm Bách Thiên U Diễm Băng, mà chỉ là cái Mệnh Trung Kỳ của Âm Viêm Ma Vương, Âm Nguyệt Diễm.

Từ hình thức bên ngoài mà xem, Âm Nguyệt Diễm và U Diễm Băng cơ hồ hoàn toàn giống nhau, chỉ là khí tức của nó hoàn toàn bất đồng mà thôi. Nhưng mà, không gian lúc này đã tràn ngập ma lực ba động do con Đẳng Xà màu đen kia nổ tung tạo ra, khiến cho Hạt Tử không cách nào đoán được. Sau khi đánh xong một quyền kia, nàng mới phát hiện ra vấn đề, nhưng cũng đã muộn rồi. Toàn lực phát ra công kích, làm sao có thể tùy tiện thu hồi được đây?

Cái hố khổng lồ chứa đầy sinh mệnh lực của Ất Mộc Hệ nhanh chóng mở rộng ra trên mặt đất. Thanh âm kịch liệt vang lên, nhìn bên ngoài thì ma lực Cực Hạn Ất Mộc đã hoàn toàn chiếm thượng phong. Nhưng mà đúng lúc này, một tia khí tức lạnh như băng đã lặng yên phủ xuống người nàng. Hạt Tử vừa mới định phản ứng lại, luồng hắc diễm âm u, lạnh như băng kia đã bao trùm bên ngoài bộ giáp của nàng.

Điều khiển cho Hạt Tử có chút kỳ quái chính là, luồng hắc diễm lạnh như băng này, về mặt cảm giác cũng không hề cường đại chút nào, sinh mệnh lực dâng trào trong cơ thể mình cơ hồ hoàn toàn có thể đem nó ngăn cách lại, chỉ là thân thể nàng thoáng có chút cứng ngắc mà thôi, động tác của hân nháy mắt ngưng đọng lại.

Nhưng mà, ngay sau đó, nàng ta không khỏi phải trừng lớn hai mắt, cảm giác sợ hãi mãnh liệt trong nội tâm nháy mắt dâng trào. Bởi vì nàng rõ ràng nhìn thấy được, gã nam nhân trước mặt kia rõ ràng là tràn ngập một màu đen thâm thúy, lúc này đột nhiên lại chuyển hóa thành Hỏa Diễm Quân Vương cực hạn bá đạo. Một tiếng nổ ầm vang, Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa nóng bỏng đã ngay trước khi nàng khôi phục lại năng lực hành động, đã oanh kích lên thân thể nàng.

Hai luồng Âm Dương Song Hỏa, một cực hàn một cực nhiệt phân biệt rõ ràng chột bùng nổ, ma lực ba động khủng bố làm cho người ta có cảm giác như sắp bị hủy diệt vậy.

Hạt Tử đã trúng kế, thời gian hoàn toàn đầy đủ cho phép Cơ Động phóng xuất ra công kích cấp bậc Tắt Sát Kỳ. Nếu hân sử dụng Diễm Dương Trùy, mặc dù cũng đủ tạo thành thương tổn đối với Hạt Tử, nhưng mà, hân cũng không có làm như thế. Đây chính là kết quả của kinh nghiệm thực chiến. Nếu như trước đây, chắc chắn Cơ Động sẽ chọn Diễm Dương Trùy, nhưng mà, sau khi trải qua vô số lần thực chiến trên Thánh Tà Chiến Trường, khiến cho hân rút ra được một điều, bất cứ lúc nào cũng phải tận hết khả năng bảo tồn một phần ma lực, điều này vô cùng quan trọng. Bởi vậy, sau khi làm ra một loạt biện pháp khiến cho Hạt Tử mắc mưu, công kích kế tiếp của hân đối với Hạt Tử cũng không phải là một cái Tắt Sát Kỳ, mà là kỹ năng do chính Cơ Động sáng chế ra, uy lực tuyệt không thua gì Tắt Sát Kỳ, cần phải tiếp cận mới có thể thi triển được, Lục Trọng Chú Sát.

Ngay khi một kích Âm Nguyệt Trảo đầu tiên đánh lên trên người Hạt Tử, Cơ Động cũng đã kinh hãi. Hiệu quả một giây tê liệt của Âm Nguyệt Trảo không ngờ dưới ảnh hưởng của sinh mệnh lực cực hạn Ất Mộc Hệ khổng lồ của Hạt Tử, lại suy yếu đi hơn phân nửa. May mắn là khả năng chuyển hoá Cực Hạn Song Hỏa của Cơ Động đã tăng lên một cấp bậc khác, vẫn trước khi Hạt Tử khôi phục lại năng lực hành động, Liệt Dương Phệ đã tiếp tục phóng thích ra, sau đó liên tục công kích không có bất cứ nào trì hoãn nữa. Âm Nguyệt Trảo xen kẽ với Liệt Dương Tam Liên Kích, sáu kỹ năng, năm lần tổ hợp kỹ hoàn thành mỹ mãn.

Năm lần tổ hợp kỹ Âm Dương Song Hỏa liên tiếp nhau, uy lực khủng bố đến mức nào? Chỉ có những ai chân chính nếm thử qua mới có thể biết rõ được. Cảm nhận của Hạt Tử lúc này cũng không phải là thông khổ. Nàng chỉ cảm thấy thân thể của mình tựa như lúc ở trong nham thạch nóng chảy, lúc thì ở trong hầm băng lạnh lẽo vậy, lúc lạnh lúc nóng, mảy may không thể nào cử động được. Cho dù sau lưng nàng, Hắc Âm Quý Thủy Thánh Đồ Hàn Vũ không ngừng liều mạng đem ma lực rót vào trong cơ thể nàng cũng không thể nào làm được gì.

Đối phó với Lục Trọng Chú Sát, biện pháp duy nhất chính là không để cho Cơ Động tiếp cận thân thể. Một khi tiếp cận rồi, cái cận thân tổ hợp kỹ này một khi thi triển ra, uy lực tương đương với một cái đỉnh cấp Tắt Sát Kỳ. Khi một kích Liệt Dương Oanh cuối cùng hoàn thành, Hạt Tử và Hàn Vũ đồng thời cùng lúc bay vút lên, thân thể bọn họ đã hoàn toàn bị hỏa diễm bao phủ.

Cực Hạn Ma Lực dù sao cũng là Cực Hạn Ma Lực, sinh mệnh lực khổng lồ trên người Hạt Tử đã cứu được

mạng nàng. Huyết mạch trong cơ thể nàng đã bị Lục Trọng Chú Sát oanh kích đến mức tựa hồ đã khô cạn. Nếu chỉ có một mình nàng mà thôi, một kích kia của Cơ Động cho dù không giết chết được nàng, khẳng định cũng khiến cho nàng bị trọng thương.

Nhưng may mắn là, còn có Cực Hạn Quý Thủy, Thủy vốn khắc Hỏa, Hàn Vũ mặc dù không thể trợ giúp Hạt Tử tránh thoát được công kích của Cơ Động, nhưng mà ma lực Cực Hạn Quý Thủy của hắn lại tận hết khả năng chống cự lại hiệu quả tổ hợp kỹ của Cực Hạn Song Hỏa. Đến khi thân thể hai người bị đánh bay lên không trung, lúc này Hạt Tử mới khôi phục lại tri giác. Mặc dù là như thế, nhưng mà Lục Trọng Chú Sát lại vẫn như trước khiến cho ma lực của bọn họ không cách nào dung hợp lại được nữa. Hạt Tử cũng chưa kịp thi triển ra kỹ năng Sinh Mệnh Thôn Phệ, ma lực trong cơ thể nàng cũng đã bị Lục Trọng Chú Sát thiêu đốt hơn phân nửa. Sinh mệnh lực khổng lồ do Cực Hạn Ất Mộc ma lực mang lại tuy rằng có thể cứu mạng nàng, nhưng cũng đã tiêu hao không nhỏ. Kỹ năng tập trung ý niệm phạm vi lớn mà nàng phóng thích ra cũng đã hoàn toàn biến mất. Huống chi, nguy cơ mà nàng và Hàn Vũ gặp phải cũng chưa có chấm dứt.

339. Chương 170 Xoay Chuyển Càn Khôn, Quang Minh Đại Thắng(hạ)

Cái mặt nạ màu vàng kim dữ tợn lại xuất hiện trong tầm mắt Hạt Tử, cảm giác sợ hãi tận đáy lòng khiến cho Hạt Tử nhịn không được, thân thể khẽ run rẩy lên vài cái. Gã nam nhân nhìn qua cực kỳ dã man này, đã không chỉ một lần sáng tạo ra những kỳ tích tưởng như không ai có thể hoàn thành được. Hai đại Thánh Đồ liên thủ lại, kết quả cuối cùng vẫn là bị thua, thậm chí hoàn toàn có thể mất luôn tính mạng nữa. Một cảm giác sợ hãi khủng khiếp chợt dâng lên trong tâm trí nàng. Nàng đương nhiên không muốn chết. Nhưng mà, hiện tại tính mạng của nàng lại hoàn toàn không nằm trong sự khống chế của mình nữa rồi.

Chu Tước Song Dực dang rộng sau lưng, ngay khi kích đầu tiên đã bị sinh mệnh lực khổng lồ trong cơ thể Hạt Tử làm cho suy yếu đi, Cơ Động cũng đã biết rõ Lục Trọng Chú Sát của mình bởi vì ma lực đối phương quá mạnh mẽ nên không đủ đánh chết được đối thủ. Cho nên, ngay tại thời điểm Hạt Tử và Hàn Vũ bị đánh bay lên, hắn cũng đã phóng người lên theo.

Thân thể bay lên không trung, Cơ Động hít sâu một cái, ma lực tiêu hao bởi vì thi triển Lục Trọng Chú Sát nháy mắt khôi phục lại hoàn toàn. Vàng thái dương màu vàng kim chói mắt sau lưng hắn sáng lên, hắn đương nhiên sẽ không cấp cho hai gã đối thủ trước mặt bất cứ cơ hội nào có thể uy hiếp được tính mạng của mình. Hỏa diễm màu xích kim chói mắt bao phủ toàn thân, lúc này đây cũng không phải là lửa gát nữa, cùng với vàng thái dương huyền lệ và Dương Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận sau lưng, Tất Sát Kỹ của Hỏa Diễm Quân Vương nháy mắt bùng nổ.

Cấm Bách Thiên Diễm Dương Trùy. Chỉ có một kích đó, mới có thể khiến cho Hạt Tử và Hàn Vũ chưa kịp khôi phục lại có thể đồng thời bị tiêu diệt. Chỉ tiêu hao có một chút ma lực, đổi lấy tính mạng của hai gã Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ, chuyện này không hề nghi ngờ là buôn bán cực lời.

- Cẩn thận.

Thanh âm eo eo đặc biệt có chút thánh thót của Hàn Vũ vang lên chói tai, nhưng mà bây giờ Hạt Tử cũng đâu còn làm gì được nữa. Tuy rằng khi này hắn chỉ đứng phía sau Hạt Tử, nên cũng không có bị trọng thương, nhưng hiện tại ma lực trong cơ thể hắn gần như đã cạn kiệt rồi, chỉ có thể tận hết khả năng xua tan đi ma lực Cực Hạn Song Hỏa còn sót lại trong cơ thể mà thôi. Cơ Động chính là chọn đúng thời cơ này. Trên chiến trường, cơ hội thường rất dễ bị bỏ qua, nhưng chỉ cần nắm bắt được cơ hội, cũng có nghĩa là chấm dứt trận chiến.

Bộ áo giáp vốn đã có chút tàn phá trên người Hạt Tử sau khi bị trúng Lục Trọng Chú Sát đã hoàn toàn vỡ tan, trên người chỉ còn lại bộ quần áo bình thường và từng mảng da thịt trắng muốt như tuyết. Nàng vốn là Hắc Ám Ất Mộc Thánh Đồ cực kỳ cường hãn, thế nhưng lúc này nhìn qua giống như là cá nằm trên thớt vậy, chỉ chờ người ta hạ dao bổ xuống mà thôi.

Ngay tại thời điểm ánh mắt Hạt Tử hoàn toàn toát ra thần sắc tuyệt vọng, hai tay buông xuôi, ngay sau đó, nàng liền cảm giác được có một đạo thân ảnh đã thay thế vị trí của mình. Một người đã xuất hiện, chắn ngay trước mặt Hạt Tử. Đạo thân ảnh kia nhìn qua tuyệt đối cũng không tính là cao lớn, càng không thể

nói là kiên cường gì, nhưng mà ngay tại thời khắc này, hấn thể nhưng lại giống như không chút sợ hãi, xuất hiện ngay phía trước, đón nhận một kích Tất Sát Kỹ Hỏa Diễm Quân Vương Diễm Dương Trùy.

Diễm Dương Trùy cường đại đến mức nào, lúc trước khi Cơ Động vừa mới có ba mươi cấp đã có thể một kích tất sát một gã Thổ Hệ ma sư đang toàn lực phòng ngự. Hiện tại thực lực của hấn đã là bốn mươi chín cấp, hơn nữa còn có Dương Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận, hai cái găng tay Nhật Nguyệt Song Huy cùng với Quân Ma Âm Dương Khải tiến hành tăng phúc. Cái Tất Sát Kỹ cường hãn này, tại lần đầu tiên giao chiến với Hạt Tử đã từng khiến nàng ta chịu không ít khổ nhục, vì vậy mà giành được chiến thắng.

Kẻ che chắn trước mặt Hạt Tử không ai khác, chính là Hắc Ám Quý Thủy Thánh Đồ Hàn Vũ. Hàn Vũ mặc dù cũng bị ảnh hưởng của Lục Trọng Chú Sát, nhưng bởi vì ma lực đang dung hợp với ma lực của Hạt Tử, nên lúc này hấn cũng không dễ chịu hơn so với Hạt Tử bao nhiêu, cũng đang phải cố gắng hết khả năng phóng thích toàn bộ ma lực của mình mà chống cự lại Cực Hận Song Hỏa. Nhưng mà, cho dù là vậy, nhưng hấn trước tình huống này vẫn mạnh mẽ đẩy Hạt Tử ra, lấy thân mình che trước mặt nàng ta.

Nhìn cảnh Hạt Tử và Hàn Vũ hoán đổi vị trí, trong lòng Cơ Động cũng không khỏi phải cảm thán, chiến hữu mà có thể làm được chuyện này, khiến hấn không khỏi phải âm thầm tán thưởng.

Nhưng mà, đây là cuộc chiến giữa hai mảnh đại lực, hấn đương nhiên không có khả năng nương tay cho đối thủ, từ bỏ công kích. Diễm Dương Trùy vẫn như trước đánh ra, mắt thấy sắp sửa oanh kích lên người Hàn Vũ.

Cơ Động cũng không hề bởi vì có thể đánh chết Hàn Vũ mà hưng phấn, một địch nhân như vậy đáng được tôn trọng.

Đột nhiên, một luồng kim quang chói mắt chợt từ trên trời giáng xuống. Một đạo hoàng quang mãnh liệt nháy mắt xuất hiện ngay trước mặt Hàn Vũ. Luồng hào quang mãnh liệt kia mang theo một cỗ khí tức sắc bén khiến cho Cơ Động cũng phải cảm thấy hoảng sợ, xẹt qua hư không, chặn ngay trước mặt Diễm Dương Trùy.

Một màn quỷ dị xuất hiện, Tất Sát Kỹ Hỏa Diễm Quân Vương cường hãn do Cơ Động phát ra, không ngờ lại bị đạo kim quang kia cắt dọc ra làm hai. Bính Ngộ Nguyên Dương Thánh Hỏa nồng đậm chỉ có thể xẹt qua bên người Hàn Vũ và Hạt Tử, nhưng không cách nào đụng vào bọn họ.

Đúng lúc đó, giữa không trung vang lên một tiếng thét đau đớn. Chỉ thấy cuộc chiến gay cấn giữa Lôi Đế Phát Thụy và Chung Cực Binh Khí Lý Vĩnh Hạo lúc này tựa hồ đã phân thắng bại. Vô số quang mang màu vàng kim từ trên trời giáng xuống, đầu Hắc Long mà Chung Cực Binh Khí Lý Vĩnh Hạo đang cười rên rĩ một tiếng, vô số vẩy trên người nó đã bị Lôi Đình Chiến Phủ màu lam tím oanh kích rớt ra, tung bay tán loạn. Tựa hồ như một người một rồng lúc này đã bị thương không nhẹ. Lý Vĩnh Hạo giận dữ quát lớn một tiếng, kim quang bạo phát, mạnh mẽ ngăn cản một kích tiếp theo của Phát Thụy, nhanh chóng thúc dục đầu Hắc Long xoay người bỏ chạy. Thanh âm của hấn trở nên khàn khàn hơn rất nhiều:

- Rút lui.

Diễm Dương Trùy bị cắt đôi, chỉ trong chốc lát này thôi, Hạt Tử và Hàn Vũ cũng đã khôi phục lại được chút ma lực, còn Cơ Động bởi vì vừa mới thi triển xong Diễm Dương Trùy, nên cũng không thể phóng theo truy kích. Hạt Tử ôm lấy bả vai Hàn Vũ, hai người nhanh chóng phóng nhanh xuống dưới. Chân vừa đạp lên mặt đất, nháy mắt đã phóng về phía hướng Lý Vĩnh Hạo vừa hạ xuống.

Đúng vậy, có thể ở trên chiến trường hỗn loạn như thế, mạnh mẽ chế đôi Tất Sát Kỹ Hỏa Diễm Quân Vương do Cơ Động phát ra, Cẩm Bách Thiên Diễm Dương Trùy, duy chỉ có mình Chung Cực Binh Khí Lý Vĩnh Hạo.

Cơ Động cảm giác rõ ràng sự chênh lệch giữa mình và Lý Vĩnh Hạo, ma lực Cực Hận Ma Kim của hấn sử dụng ra quả thật có thể nói là xuất thần nhập hóa. Nếu như không phải vì cứu viện cho Hạt Tử và Hàn Vũ, trận chiến giữa hấn và Phát Thụy khẳng định chưa chắc đã phân ra thắng bại.

Chủ tướng bị thương bỏ chạy, không hề nghi ngờ, đã quyết định kết quả trận chiến đấu này. Kết tiếp hấn là một màn, chính là đuổi theo truy kích, dùng hết khả năng làm hao tổn thực lực đối phương, hoàn toàn

củng cố thắng bại Thánh Tà Chiến Trường lần này. Nhưng mà ngay lúc đó, Cơ Động lại trợn mắt lên, cực kỳ nổi giận, gầm lên một tiếng:

- Khốn kiếp.

Cuộc chiến giữa hai phiên đại lục Quang Minh và Hắc Ám quả thật đã lấy cục diện Quang Minh Đại Lục toàn thắng mà chấm dứt. Thế nhưng, tình huống ở mảnh chiến trường còn lại khiến cho Cơ Động phần nộ đến mức ánh mắt như muốn phun ra lửa vậy.

Tám gã Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ hợp lực, hơn nữa lại thêm ma lực Cực Hạn Song Hỏa của Hỏa Nhi, miễn cưỡng mới hình thành Ngũ Hành Âm Dương Giới, hoàn toàn phong ấn đầu Bá Vương Lôi Hỏa Long kia. Lúc này, thân thể khổng lồ của con Bá Vương Lôi Hỏa Long cao hơn sáu mươi thước kia đã bị Ngũ Hành Âm Dương Giới đè ép đến mức nguy cơ ngập đầu. Nó chỉ có thể tận hết khả năng thu nhỏ thân

ra tay hủy diệt con Cửu Giai Đỉnh Cấp ma thú trước mắt này, cách duy nhất chính là sử dụng ra cái Siêu Tắt Sát Kỹ kia. Đó cũng chính là kết quả thảo luận giữa hắn và Phát Thụy.

Mây đen trên trời chợt tách ra, ngay cả Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới nằm sâu trên tầng mây đen kia cũng lặng yên vỡ ra, lộ ra một mảnh không gian hoàn toàn trống rỗng. Trên bầu trời lúc này không ngờ cũng không phải là màu xanh lam, mà là một cảnh tượng kì dị hai màu nửa đen, nửa vàng kim. Ngay trên bầu trời màu vàng kim là một vầng hắc nguyệt tối đen, mà trên bầu trời màu đen lại là một vầng thái dương sáng rọi. Đen và vàng kim dung hợp lại, khiến cho thiên địa cũng phải cô đọng lại.

Cấm Bách Thiên U Diễm Băng.

Cấm Bách Thiên Diễm Dương Trụ.

Hai Tắt Sát Kỹ do hai đại quân vương dung hợp lại, cái tạo thành tự nhiên chính là cái Siêu Tắt Sát Kỹ choáng đầy khí tức âm dương dung hợp Song Hỏa ma lực, Nhật Nguyệt Âm Dương Giới.

343. Chương 172 Siêu Tắt Sát Kỹ Đầu Siêu Tắt Sát Kỹ (hạ)

Hai luồng quang mang hai màu đen, vàng kim hóa thành hai đạo thân ảnh cao tới hơn trăm thước, so với đầu Bá Vương Lôi Hỏa Long kia còn hùng tráng hơn nhiều. Hai đạo thân ảnh xuất hiện hai bên thân thể Cơ Động, ngay khi xuất hiện, hay bàn tay chúng đang nắm chặt lấy nhau. Hai đạo thân ảnh kia đem Bá Vương Lôi Hỏa Long cố định chặt chẽ ở giữa.

Nếu nói Ngũ Hành Âm Dương Giới khiến cho Bá Vương Lôi Hỏa Long choáng đầy cảm giác vô lực, bất luận thể nào cũng không cách nào phát huy ra ưu thế của bản thân, thì giờ khắc này đây, khi hai đại quân vương xuất hiện, khiến cho trong ánh mắt nó choáng đầy cảm giác tuyệt vọng.

Cực Hạn Âm Hỏa cùng với Cực Hạn Dương Hỏa hai bên dung hợp.

Trên bầu trời, hai luồng quang mang hắc kim song sắc giao hòa, ngưng tụ thành một cái đồ án Âm Dương Ngư khổng lồ, trung tâm là một vầng thái dương và một vầng hắc nguyệt.

Nhiệt năng từ nham thạch nóng chảy trong Lôi Hỏa Luyện Ngục hóa thành vô số quang mang màu đỏ chen chúc vào trong thân thể hai đại quân vương. Tất cả Hỏa nguyên tố trong không khí lúc này dường như trở thành nhiên liệu cho hai đại quân vương.

Nhờ vào uy thế của Siêu Tắt Sát Kỹ Lôi Hỏa Luyện Ngục để hoàn thành Siêu Tắt Sát Kỹ, chuyện này cũng chỉ có người có Hỗn Độn Chi Hỏa là có thể hoàn thành mà thôi.

Thân thể phiêu phù trên đầu con Bá Vương Lôi Hỏa Long, lúc này Cơ Động nhìn qua giống như là trung tâm của thiên địa, là chúa tể của hỏa diễm. Siêu Tắt Sát Kỹ Nhật Nguyệt Âm Dương Giới lần thứ hai xuất hiện, lần này là hoàn toàn nằm trong sự khống chế của Cơ Động.

Hỏa nguyên tố do Lôi Hỏa Luyện Ngục mang đến càng khủng bố hơn Tứ Long Tứ Xà ma lực lần trước Cơ Động phóng thích ra rất nhiều. Đó cũng là lý do khiến Cơ Động tin tưởng, chỉ cần Lôi nguyên tố trong Lôi Hỏa Luyện Ngục không ảnh hưởng tới hắn, hắn liền có tự tin có thể phóng xuất ra một kích kia.

Tất cả mọi người ở đây đều sợ đến ngây người. Không có bất cứ vị quang minh ma sư nào có thể nghĩ đến, trong số bọn họ không ngờ lại có người còn mạnh hơn cả Lôi Đế, thậm chí còn có thể phóng xuất ra Siêu Tắt Sát Kỹ. Bọn họ đương nhiên không biết Cơ Động phóng xuất ra Siêu Tắt Sát Kỹ này gian nan đến mức nào, bọn họ chỉ nhìn thấy sự thật mà thôi.

- Là hắn, là hắn...

Ngao Phong run giọng nói:

- Đây mới là người phóng xuất ra Siêu Tắt Sát Kỹ, hắn mới đúng là Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cuối cùng của chúng ta.

Cơ Động đang mặc Quân Ma Âm Dương Khải, hắn cũng không nhận ra. Mặc dù bọn hắn cũng không ở trong phạm vi của Nhật Nguyệt Âm Dương Giới, nhưng mà cảm giác thiên địa uy áp khiến cho người khác hít thở không thông cũng khiến cho mỗi người ở đây đều choáng đầy cảm giác run rẩy sợ hãi.

Diêu Khiêm Thư lại phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân thanh quanh lưu chuyển, đương nhiên là để chữa thương, lạnh lùng nói:

- Đó chính là Cơ Động, kẻ đã bị các ngươi sỉ nhục. Hiện tại người hắn đã rõ ràng ai mới là Quang Minh Thiên Can Thánh Vương chân chính rồi chứ.

Ngao Phong quay đầu nhìn về phía Diêu Khiêm Thư. Các vị Thiên Can Thánh Đồ còn lại cũng đồng thời dùng ánh mắt khó tin nhìn hắn. Diêu Khiêm Thư lãnh đạm nói:

- Ta tuy rằng chưa từng nhìn thấy bộ áo giáp trên người hắn, nhưng mà bộ nội giáp và cặp cánh chim thì vẫn không thay đổi.

Trong mắt Ngao Phong toát ra một tia mơ hồ. Đối mặt với cục diện trước mắt hắn đã có chút không biết phải xử lý như thế nào. Nếu như Diêu Khiêm Thư nói là sự thật, vậy kẻ trước giờ tự nhận là mạnh nhất trong Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ là hắn sẽ phải như thế nào? Muốn ra tay đoạt lại Cực Hạn Ma Lực Âm Dương Song Hỏa Thánh Đồ từ trong tay cường giả có thể thi triển ra Siêu Tắt Sát Kỹ không khác gì người điên nằm mơ.

Chỉ khi nào tận mắt đối diện mới có thể biết được Siêu Tắt Sát Kỹ khủng bố đến mức nào. Những ma sư Quang Minh Đại Lục, Thiên Can Quân Đoàn tham gia Thánh Tà Chiến Trường lần này đã có may mắn chứng kiến được một màn này.

Trong phạm vi Nhật Nguyệt Âm Dương Giới cũng chỉ còn lại hai màu đen, vàng kim.

Âm Dương Ngư khổng lồ trên bầu trời bắt đầu xoay chuyển kịch liệt. Quang mang hỗn hợp hắc kim song sắc cũng đồng dạng kịch liệt xoay tròn.

Một cột sáng thô to đường kính hơn một ngàn thước vuông từ không trung giáng xuống, nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía. Đến lúc này, rốt cuộc cũng không thể nào phân ra đâu là khí tức bá đạo của Hỏa Diễm Quân Vương, đâu là khí tức âm lãnh của Âm Viêm Ma Vương nữa, mà chỉ còn lại chỉ là khí tức cao ngạo cùng với tịch diệt mà thôi. Hai cái thân ảnh cao hơn trăm thước trong không trung cũng dần dần dung nhập lại. Bên trong cột sáng khủng bố này, ngoại trừ Cơ Động ra, tất cả mọi thứ khác đều bị khí tức Âm Dương Thiên Địa thuần túy kia tịnh hóa đi hết.

Mặt trời và mặt trăng phân biệt đại biểu cho khí tức âm dương của hai đại quân vương. Nháy mắt trong phạm vi một cây số, toàn bộ đã hình thành một khu vực tử địa tịch diệt.

Thân thể khổng lồ của Bá Vương Lôi Hỏa Long ngay trong luồng ma lực khủng bố này bắt đầu hòa tan ra. Những gai nhọn trên người nó, lớp vảy giáp rắn chắc, thân thể thô to, xương cốt rắn chắc dần dần bị Siêu Tắt Sát Kỹ này hòa tan đi, dần dần tan ra. Đến khi phần cuối cùng trên thân thể khổng lồ của nó đã sắp bị hòa tan đi hết, thì bỗng nhiên dị biến phát sinh.

Một luồng quang mang màu lam tím sáng rực chợt từ trong Nhật Nguyệt Âm Dương Giới sáng lên. Mặc dù trong cái Siêu Tắt Sát Kỹ này chỉ duy nhất có Hỏa nguyên tố khủng bố tồn tại, nhưng nó cũng không cách nào ngăn cản được luồng hào quang màu lam tím kia khuếch tán. Một tiếng nổ âm vang, thân thể con Bá Vương Lôi Hỏa Long vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, hóa thành hai đạo quang mang tung bay lên trời.

Trong đó là một vật thể lớn chừng nắm tay. Toàn bộ vật thể này là một khối bảo thạch hai màu đỏ, tím trong suốt, ẩn ẩn vài luồng lôi điện lưu chuyển. Khối bảo thạch này chính là Cửu Giai Đỉnh Cấp Ma Thú Tinh Hạch của con Bá Vương Lôi Hỏa Long kia. Còn vật thể còn lại chính là nguyên nhân của luồng hào quang màu lam tím khi này.

Đó là một cây búa nhỏ, cán búa chỉ dài hơn một thước, lưỡi búa to cỡ bàn tay. Nó cũng không có theo khối Tinh Hạch kia rơi xuống mà chỉ phiêu phù trong không trung, chìm đắm trong Hỏa nguyên tố khổng lồ trong Nhật Nguyệt Âm Dương Giới, hào quang không ngừng nổ rộ.

Lại một tiếng nổ ầm vang, trên không trung bỗng chốc choáng đầy lôi điện chớp lóe. Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới khủng bố trên bầu trời không ngờ lại phát sinh ra chấn động thật lớn, giống như là thiên uy khủng bố chực chờ giáng xuống vậy. Ma lực chấn động khiến cho Nhật Nguyệt Âm Dương Giới của Cơ Động dường như tùy thời đều có thể bị phá vỡ vậy. Hắn chỉ cảm thấy một cỗ Thiên Địa Hạo Nhiên Chính Khí đập mặt mà tới, khiến cho thân thể hắn bị chấn động, bắn ngược về phía sau. May mắn là có sự bảo hộ của ma lực Nhật Nguyệt Âm Dương Giới còn sót lại mới không có bị thương.

Lôi Đế Phát Thụy bình thường vốn luôn trầm ổn không ngờ lúc này cũng sắc mặt đại biến. Nhật Nguyệt Âm Dương Giới của Cơ Động mặc dù là Siêu Tất Sát Kỹ nhưng phạm vi bao phủ cũng có hạn, còn Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới trong không trung kia lại là bao phủ toàn bộ Thánh Tà Đảo, là sự tồn tại khủng bố a! Nếu như nó bị dẫn phát, chỉ sợ trên Thánh Tà Đảo sẽ không còn bất cứ sinh vật nào có thể sống sót.

344. Chương 173 Ta Xin Lỗi, Ta Sai Rồi! (thượng)

Hết thấy chung quang đều biến thành hào quang màu lam tím. Trong phạm vi tầm mắt của mọi người, hoàn toàn bị lôi đình lực cuốn cuộn thiên địa bao phủ. Mỗi người ở đây đều bị uy thế nghiêng trời lệch đất kia chấn nhiếp, sinh ra cảm giác run rẩy không cách nào hình dung nổi. Thậm chí ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn rất nhiều.

Cái búa này nhìn qua cũng không lớn, nhưng lại có cảm giác như là trung tâm của thiên địa vậy. Thể tích tuy nhỏ, nhưng không chút nào ảnh hưởng đến khí tức bá đạo khủng bố của nó.

May mắn là, Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới cũng không giống như mọi người suy đoán, bị dẫn động mà bộc phát. Lôi điện lực khủng bố trên bầu trời dường như giống như là chỉ hô ứng với sự xuất hiện của cái búa này mà thôi. Hào quang màu lam tím cùng với lôi đình lực khổng lồ kia dần dần tiêu tán, ngay cả trong không khí cũng chỉ còn lại một cỗ khí tức lôi điện nồng đậm.

Thân thể vừa mới khôi phục được năng lực hành động, một đạo thân ảnh đột nhiên bổ nhào đến trước mặt Phát Thụy. Tử Lôi Diệu Thiên Long cũng bởi vì nhiệm phải năng lượng lôi đình khi này mà lúc này trở nên chậm chạp hơn bình thường, còn chưa kịp phản ứng đã bị đạo thân ảnh kia nhảy lên trên lưng mình.

Phát Thụy theo bản năng quơ ngang thanh Lôi Đình Chiến Phủ trong tay, nhưng lại nghe được thanh âm choáng đầy sự run sợ:

- Phát Thụy, người điên rồi sao? Bộ muốn chết sớm hả?

Phát Thụy thờ người ra, lúc này mới nhìn rõ, kẻ vừa mới phóng lên trên lưng Tử Lôi Diệu Thiên Long, không ngờ lại là Dạ Tâm.

Lúc này khuôn mặt Dạ Tâm đã dần dụa nước mắt, thân thể mềm mại đang không ngừng run rẩy, ôm chặt lấy cánh tay đang cầm Lôi Đình Chiến Phủ của Phát Thụy, mang theo ánh mắt choáng đầy cảm giác sợ hãi, phần nộ cùng với phức tạp nhìn hắn.

- Người...

Phát Thụy có chút ngẩn người nhìn Dạ Tâm đang phần nộ, nhìn khuôn mặt má lúm đồng tiền của nàng đang khốc tức tưởi, trong lòng hẫng hụt đau.

- Khốn kiếp, tên khốn kiếp nhà người nếu như muốn chết, cũng đừng chết trước mặt ta.

Dạ Tâm bởi vì phần nộ, bộ ngực đầy đặn không ngừng phập phồng kịch liệt, cảm xúc dâng trào. Hết xong những lời này, hắn xoay người phóng xuống khỏi thân Tử Lôi Diệu Thiên Long. Nhưng đúng lúc này, một cánh tay lớn đã nắm lấy bả vai nàng.

- Dạ Tâm.

Dạ Tâm xoay người lại, nhìn Phát Thụy đang nắm lấy bả vai mình:

- Ba giây..., người có biết vừa rồi ba giây kia đối với ta mà nói có cảm giác như thế nào hay không? Người khẳng định không biết, người chỉ là một tên khốn kiếp lòng gang dạ sắc, người mà biết cái gì? Người cho đến tận bây giờ cũng không biết. Người tự phụ thực lực cường hãn, chỉ biết mình là đúng, không nghĩ đến

ai cả. Người đến khi nào mới chịu nghe người khác khuyên bảo cơ chứ? Người từ trước đến nay chỉ biết tự tung tự tác, thích làm gì thì một mình đi làm, thậm chí giải thích với ta một tiếng cũng không có. Ta chính là muốn thống lĩnh mọi người lật đổ người, lại muốn cho người thấy ta đi cùng với nam nhân khác, chỉ muốn cho người tức chết. Từ giờ trở đi, ta nói cho người biết, ta muốn đem hình bóng của tên khốn kiếp nhà người hoàn toàn gạt ra khỏi lòng ta, ta cũng sẽ không vì người mà đau khổ nữa, không bao giờ nữa... tên khốn kiếp, mau buông ta ra.

Dạ Tâm gần như điên cuồng hò hét, tựa hồ như muốn đem toàn bộ những tâm sự, những uất ức từ trước tới giờ trong lòng mình phóng xuất ra hết. Thân thể nàng ta không ngừng run rẩy kịch liệt trong bàn tay của Phát Thụy, cảm xúc đã không còn tự khống chế được nữa.

Nhìn hắn, ánh mắt Phát Thụy bình thường vốn sắc bén, trầm ổn dần dần trở nên nhu hòa rất nhiều. Tay phải hất một cái, đem Lôi Đình Chiến Phủ giắt trên yên rồng trên lưng Tử Lôi Diệu Thiên Long, đem toàn bộ hai tay ôm lấy bả vai Dạ Tâm, dùng thanh âm trầm hùng vốn có của hắn, chậm rãi nói:

- Xin lỗi, ta sai rồi.

Ta sai rồi, chẳng qua chỉ là ba chữ đơn giản mà thôi, nhưng mà, ba chữ này phát ra từ trong miệng của Phát Thụy, vang vào trong tai Dạ Tâm, khiến cho tâm thần đang gần như điên cuồng bùng nổ cảm xúc của nàng ta lập tức ngừng hẳn lại. Ngay cả nước mắt nước mũi đang chảy ròng ròng trên mặt nàng cũng nhảy mắt ngừng lại. Thân thể Dạ Tâm vốn mềm mại bỗng chốc cứng ngắc lại.

- Người, người vừa nói gì?

Choáng đầy cảm giác không dám tin, Dạ Tâm run giọng nói.

Phát Thụy nhìn chăm chú vào hai mắt Dạ Tâm:

- Ta nói, là ta sai rồi. Tiểu sư đệ một phen tâm sự đã khiến ta thức tỉnh, người nói rất đúng, ta chính là một tên khốn kiếp. Ta là một người tự cao tự đại, ích kỷ cậy tại khinh người, luôn luôn tự cho mình là đúng. Ta thậm chí chưa từng giải thích qua với người lần nào. Hiện tại nhớ lại lúc chúng ta còn ở bên nhau, ta mới hiểu qua, lúc trước chỉ là do ta quá phần nộ mà không nghĩ ra, không nên không nghe người giải thích lời này đã quả quyết bỏ đi. Xin lỗi, ta sai rồi. Dạ Tâm, tuy rằng ta không thể cam đoan với người có thể thay đổi ngay tức khắc, nhưng ta sẽ tận lực cố gắng. Người có bằng lòng cho ta thêm một cơ hội nữa không?

Dạ Tâm trợn mắt há hốc mồm nhìn Phát Thụy. Nàng cho đến bây giờ cũng không dám tin nổi, những lời nói như vậy lại có thể phát ra từ chính miệng Phát Thụy. Từng giọt từng giọt nước mắt chảy xài trên mặt nàng. Nhìn Phát Thụy, cả người nàng đại ra, thân thể càng trở nên run rẩy mãnh liệt hơn.

Thanh âm Phát Thụy đột nhiên trở nên mạnh mẽ, cứng rắn:

- Không, vì người, ta nhất định phải một lần nữa tự cao tự đại. Nếu như người đã cho ta thêm một cơ hội nữa, cho dù là người đánh đuổi ta, ta cũng sẽ không cho người rời khỏi ta một lần nữa. Ánh mắt của người đã cho ta biết, người đã đồng ý ta rồi. Từ giờ trở đi, người chỉ có thể thuộc về một mình ta mà thôi.

Nói xong, hắn đã dùng khí thế bá đạo đặc thù của Lôi Đế, ôm chặt Dạ Tâm vào lòng mình.

Lúc Cơ Động bị đánh bay ra, ánh mắt của hắn đã nhìn về phía Phát Thụy. Thanh búa này xuất hiện, không hề nghi ngờ đã chứng minh những gì Phát Thụy đoán. Có thể khiến cho ngay cả Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới cũng vì nó dẫn động mà biến hóa, khiến cho đầu Lục Giai Ma Thú tiến hóa thành Cửu Giai Đỉnh Cấp ma thú, thanh búa này khẳng định là một thanh Thần Khí, hơn nữa lại còn là Thần Khí Lôi Thuộc Tính. Ngoài Phát Thụy ra, còn có ai có thể thích hợp trở thành chủ nhân của nó hơn nữa cơ chứ?

Nhưng mà, khiến cho Cơ Động không thể nào ngờ tới chính là, hắn lại thấy được cảnh Dạ Tâm và Phát Thụy trình diễn ra một màn Thiết Hán Nhu Tình này. Ánh mắt tuyệt đại đa số mọi người đều bị màn hay này hấp dẫn đi mất, ngược lại thanh Thần Khí đang phiêu phù trong không trung lại chẳng ai thèm để ý tới. Nếu như Thần Khí mà có linh tính, chắc hắn là nó sẽ rất bất bình tức giận...

Mạnh mẽ ôm chặt cổ Phát Thụy, Dạ Tâm bật khóc nức nở. Bộ áo giáp trên người Phát Thụy tuy rằng lạnh như băng, nhưng lúc này, trong lòng Dạ Tâm giống như là đang ôm lấy nam thạch nóng chảy vậy.

Uất ức biết bao năm, một khi có thể phát tiết ra, đây là cảm giác như thế nào? Gút mắc buộc chặt trong lòng nàng biết bao lâu rồi cuộc cũng đã được cởi bỏ.

Nhẹ nhàng vuốt ve lưng Dạ Tâm, trên mặt Phất Thụy toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt. Hắn tự nhiên là cũng nhìn thấy cái búa Lôi thuộc tính cấp bậc Thần Khí kia, nhưng mà, hắn đến giờ lại phát hiện ra, so sánh với thanh Thần Khí kia, một lần nữa chinh phục được trái tim Dạ Tâm, mới là việc càng thêm quan trọng hơn nhiều. Lúc này khi hắn nhảy vút lên không trung, chuẩn bị bay vào trong khoảng không lõi điện của Lôi Hỏa Luyện Ngục, chứng kiến nước mắt trên mặt Dạ Tâm, hắn đã biết rõ trước đây mình đã sai rồi. Một nữ nhân yêu mình như thế, làm sao lại làm ra chuyện có lỗi với mình cơ chứ? Coi như là nàng đã làm, chắc hẳn cũng là chuyện bất đắc dĩ mà thôi, trong lòng nàng chắc hẳn đã vô cùng hối hận. Coi như lần này Dạ Tâm không đến tìm hắn, hắn cũng tuyệt đối không tiếp tục sự hối hận trong lòng này nữa. Không chỉ bởi vì Dạ Tâm, cũng là bởi vì chính hắn. Có khi nào hắn đã từng quên nàng đâu cơ chứ?

345. Chương 173 Ta Xin Lỗi, Ta Sai Rồi! (hạ)

Cơ Động từng ngum từng ngum thở hỗn hển, cố gắng khôi phục lại khí huyết kích động trong cơ thể. Nhìn Phất Thụy và Dạ Tâm, trong lòng hắn choáng đầy sự hâm mộ. Trong mơ hồ, hắn tưởng tượng như hai nhân vật nam nữ này đổi thành mình và Liệt Diễm. Thần khí so sánh với tình yêu, bất quá cũng chỉ là một kiện vũ khí lạnh lẽo bình thường mà thôi.

Lần thứ hai thi triển ra Nhật Nguyệt Âm Dương Giới, Cơ Động cũng không giống như lần trước, ma lực bị hút sạch hoàn toàn. Trong cơ thể ngược lại còn lưu lại một thành ma lực, chỉ là hai cái Nguyên Tố Thể Triệu Hồi lần trước đã bị cái Siêu Tất Sát Kỹ kia hấp thu sạch sẽ.

Hỏa nguyên tố ẩn chứa trong Lôi Hỏa Luyện Ngục thật sự quá mức khổng lồ, Nhật Nguyệt Âm Dương Giới của Cơ Động có thể nói là cực hạn Hỏa thuộc tính, chỉ nhờ vào Hỏa nguyên tố ẩn chứa trong một cái Siêu Tất Sát Kỹ để thi triển ra một cái Siêu Tất Sát Kỹ khác của chính mình. Đây chính là nguyên nhân quan trọng khiến cho Cơ Động tin tưởng có thể thành công. Sự thật đã chứng minh, hắn đã thành công.

Khảo Cửu Giai Tinh Hạch Lôi Hỏa Song thuộc tính nóng bỏng nằm chặt trong lòng bàn tay Cơ Động, Hỏa nguyên tố nồng đậm không ngừng truyền vào trong cơ thể Cơ Động, bổ sung sự tiêu hao của hắn.

Cửu Giai Tinh Hạch dù sao cũng là Cửu Giai Tinh Hạch, mặc dù Cơ Động đã không ngừng hấp thu, nhưng vẫn như trước có thể cảm giác được ma lực ẩn chứa trong khảo Tinh Hạch này vẫn như sóng biển vậy, không ngừng dâng trào mãnh liệt. Hơn nữa trong mơ hồ, bản thân Tinh Hạch, không ngừng hấp thu ma lực bên ngoài, bổ sung cho bản thân.

Lục Giai Tinh Miện và Thất Giai Tinh Hạch đều có sự tăng vọt về chất, cũng có thể tự động hấp thu ma lực trong không khí bổ sung cho bản thân. Hai khảo Thất Giai Tinh Miện trên hai cái bao tay Nhật Nguyệt Song Huy của Cơ Động chính là được Chúc Diễm cố tình khảm vào để tăng cường năng lực tăng phúc cho nó. Mà khảo Cửu Giai Tinh Hạch thuần túy này, mặc dù là Lôi Hỏa Song thuộc tính, nhưng vẫn có thể nhanh chóng giúp Cơ Động khôi phục lại ma lực. Có nó, Cơ Động lại có thể kết hợp với Âm Dương Song Hỏa Pháp Trận, tốc độ khôi phục ma lực ít nhất có thể tăng lên gấp đôi.

Hỏa Nhi lặng yên hạ xuống, đáp xuống vai Cơ Động, hai cánh dang rộng, từng luồng ma lực Cực Hạn Âm Dương Song Hỏa không ngừng dâng trào ra. Cơ Động sở dĩ thả nó bay đi, chính là sợ ma lực của nó bị Nhật Nguyệt Âm Dương Giới một lần nữa rút sạch. Có Hỏa Nhi ở đây, cho dù hắn có bị suy yếu, ít nhất Hỏa Nhi cũng có thể bảo vệ cho hắn. Hỏa Nhi thực lực Ngũ Giai, đối phó với các ma sư Lục Quan khẳng định không có vấn đề gì.

Cơ Động chỉ tay về phía thanh búa đang phiêu phù trong không trung:

- Hỏa Nhi, mang nó đến đây.

Hỏa Nhi gật gật đầu, dang rộng hai cánh, trong nháy mắt đã bay lượn đến bên trên thanh búa. Thoáng do dự một chút, lúc này mới dùng móng vuốt cắn cắn thật thật chụp lấy thanh chiến phủ kia. Nói cũng kỳ quái, cây búa tinh xảo này vừa mới bị Hỏa Nhi cầm lấy, bản thân nó nhất thời thu liễm hết toàn bộ quang mang, nhìn qua chỉ giống như một thanh sắt thường mà thôi.

Trở lại bên người Cơ Động, Hỏa Nhi đem thanh búa đặt trên tay hắn.

Đã không còn hào quang lấp lánh, toàn thân thanh búa nhỏ này hiện ra một màu tím biếc. Cơ Động kinh sợ phát hiện, trên chuôi thanh búa này, không ngờ lại chạm khắc một loạt những ma văn cực kỳ phức tạp. Mỗi một đoạn ma văn tạo thành một hệ thống, giống như là một loại Ngũ Hành Pháp Trận đang được chạm khắc trên thân thể nó vậy. Thể tích của nó tuy rằng không lớn, nhưng sức nặng lại cực kỳ kinh người. Cầm trên tay, sức nặng ít nhất hơn ba trăm cân. Cơ Động miễn cưỡng ngưng tụ ma lực mới cầm được nó.

Ánh mắt tất cả mọi người chột từ trên người Phát Thụy và Dạ Tâm chuyển hết sang vật trong tay Cơ Động. Trong đó có đầy đủ ánh mắt tham lam và ghen tị. Các đệ tử của Âm Dương Học Đường bày ra tổ chất cực cao, rất nhanh chinh đồn hàng ngũ, kiểm tra số lượng thương vong. Ánh mắt mọi người cứ như là không hề nhìn thấy thanh búa này vậy, nhanh chóng quét tước chiến trường.

Nhưng mà, cũng không phải ai ai cũng hoàn toàn cam lòng. Quang Minh Mậu Thổ Thánh Đồ Ngao Phong và Quang Minh Canh Kim Thánh Đồ Quân Nhược cùng với Diêu Khiêm Thư dẫn đầu một đám Quang Minh Thánh Đồ chậm rãi đi tới.

Bộ dáng bọn họ nhìn qua cực kỳ chặt chẽ, nhếch nhác. Lôi Hỏa Luyện Ngục chính là Bá Vương Lôi Hỏa Long vì bọn họ mà bộc phát. Mặc dù nhờ có Lôi Đình nhất kích của Phát Thụy mà thoát về được tính mạng, nhưng dư chấn của cái Siêu Tắt Sát Kỹ kia vẫn khiến cho bọn hắn trọng thương. Cho dù là Cực Hạn Ma Lực, cũng không phải chốc lát có thể khôi phục lại được.

Sắc mặt Diêu Khiêm Thư là khó xem nhất, vừa đi vừa cố lẩn trốn về phía sau. Vẫn như trước đây là Ngao Phong đi tuốt đằng trước, tám người lần lượt đi đến trước mặt Cơ Động. Về cao cao tại thượng trên mặt Ngao Phong đã hoàn toàn biến mất, dò hỏi:

- Người quả thật là Cơ Động?

Cơ Động chậm rãi tháo cái mặt nạ Quân Ma Âm Dương Khải xuống, lộ ra gương mặt thật của mình. Nhìn khuôn mặt hắn, ánh mắt Ngao Phong nhất thời trở nên phức tạp, thì thào nói:

- Người đã có thực lực như vậy, quả thật có tư cách gia nhập đội ngũ Thánh Đồ của chúng ta. Hoan nghênh người gia nhập...

Ánh mắt Cơ Động lãnh đạm chăm chú nhìn bọn họ:

- Ta không có hứng thú. Ta đã nói rồi, cho tới bây giờ ta vẫn kiên quyết không nghĩ rằng mình là Quang Minh Thánh Đồ.

Quân Nhược đứng bên cạnh chen vào:

- Nhưng người quả thực có được ma lực Cực Hạn Song Hỏa, đó chính là dấu hiệu không thể chối cãi của Thiên Can Thánh Đồ.

Cơ Động liếc mắt nhìn hắn một cái:

- Chẳng phải người đã nói, ta không xứng hay sao?

- Ta...

Quân Nhược cúi đầu không nói nên lời.

Ánh mắt Cơ Động chuyển sang nhìn Ngao Phong:

- Hiện tại một lần nữa ta nói rõ với người, Cơ Động ta cùng với đám Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ các người không hề có bất cứ quan hệ gì. Ta tuyệt đối cũng không bao giờ kết bạn với những tiểu nhân đê tiện vô sỉ. Nếu như các người nghĩ đến chuyện giết ta để đoạt lấy Tinh Miện của ta, cứ đến, ta sẵn sàng đón tiếp.

Ngao Phong cả giận nói:

- Cơ Động, người không nên quá đáng như vậy. Chúng ta đã chủ động đến mời người gia nhập, người còn muốn gì nữa?

Cơ Động cười nhạt một tiếng:

- Lời nói bất đồng, không thể đi chung.

Ngao Phong kịch liệt thở dốc một tiếng, bởi vì cảm xúc ba động làm động đến vết thương, không khỏi ho ra một ngụm máu tươi.

Ánh mắt Quản Nhược nhìn chăm chăm cây búa trong tay Cơ Động:

- Người không muốn gia nhập thì thôi đi. Bất quá, vừa rồi người đánh chết con Bá Vương Lôi Hỏa Long kia, chúng ta cũng chịu không ít đau khổ với nó. Chúng ta nhiều người như vậy, Tinh Hạch của nó người đã lấy rồi, cây búa này hẳn phải thuộc về chúng ta mới đúng.

Cái gì gọi là vô sỉ? Chỉ có vô sỉ cùng cực, cũng không có hơi hơi vô sỉ bao giờ.

Cơ Động bật cười bỉu môi:

- Xem ra đây mới chính là mục đích thật sự của các người. Có bản lĩnh, người tự mình tới lấy đi.

- Từng gặp qua vô số kẻ vô sỉ rồi, nhưng chưa từng gặp kẻ nào vô sỉ như các người. Các người cũng xứng tự xưng là Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ hay sao?

Long Thiên và Thủy Nhược Hàn cùng với đám đệ tử cao thủ Âm Dương Học Đường lúc này bước tới, nhìn đám người Ngao Phong, ánh mắt choáng đầy vẻ khinh thường.

Diêu Khiêm Thư từ trong đám Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đi ra, thần sắc trên mặt hẳn đã khó coi đến cực điểm, cao giọng nói:

- Từ giờ trở đi, ta tuyên bố rời khỏi Thiên Can Thánh Đồ, sau này không còn bất cứ quan hệ gì với các người nữa. Đi chung với một bọn vô sỉ các người, đúng là một sự sỉ nhục lớn.

Ngao Phong sững sốt một chút, vội la lên:

- Diêu Khiêm Thư, người điên rồi sao?

Diêu Khiêm Thư lạnh lùng nói:

- Ta không điên, kẻ điên chính là các người. Ta thật không hiểu nổi, trời cao vì sao lại đem Cực Hạn Ma Lực giao cho một đám người dè tiện vô sỉ tự tư tự lợi, tự cao tự đại các người cơ chứ.

Đúng lúc này, một tiếng hét trầm thấp kiên quyết vang lên:

- Cút. Đừng cho ta nhìn thấy các người nữa.

Lôi Đế Phát Thụy không biết từ khi nào đã ôm Dạ Tâm bước đến bên cạnh Cơ Động. Đám Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ bị ánh mắt choáng đầy khí phách cường hãn đảo qua, không khỏi phải quay đầu nhìn sang chỗ khác, không dám đối diện.

- Cút.

Các đệ tử còn lại của Âm Dương Học Đường cơ hồ đồng thời găm lên.

Thân thể Ngao Phong có chút run rẩy, đưa tay chỉ về phía Cơ Động và đám người Âm Dương Học Đường:

- Người, các người chờ đó. Chúng ta đi.

346. Chương 174 Thần Khí, Lôi Ngục Thần Phủ! (thượng)

Nhìn đám Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ lần lượt bỏ đi, Diêu Khiêm Thư nhin không được thở dài một tiếng, trầm ngâm hồi lâu. Một lát sau hẳn mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía Cơ Động:

- Thật xin lỗi, Cơ Động, ta...

Cơ Động gơ tay ngăn hẳn không nói tiếp:

- Bọn hắn là bọn hắn, người là người. Chúng ta vẫn như trước là huynh đệ tốt.

Diêu Khiêm Thư thở dài một tiếng:

- Ta cũng không ngờ rằng, bọn hắc lại là người như thế. Đúng là quen nhằm bạn xấu mà.

Cơ Động thần nhiên nói:

- Bỏ đi. Rời khỏi Thánh Tà Chiến Trường, gặp lại là địch không phải bạn. Nếu không phải giết chết bọn hắc có thể ảnh hưởng đến Thánh Tà Thiên Bình, hôm nay chúng ta cũng không tha cho bọn hắc. Những kẻ như bọn này, căn bản không xứng với Cực Hạn Ma Lực.

Phất Thụy vỗ vỗ bả vai Cơ Động:

- Được rồi... Tiểu sư đệ, đừng để đám tiểu nhân này làm ảnh hưởng đến niềm vui chiến thắng của chúng ta nữa.

Cơ Động xoay người lại, chuyển hướng về phía Phất Thụy. Nhìn Phất Thụy và kẻ mà hắc đang ôm trong lòng, Dạ Tâm, sắc mặt lạnh như băng của Cơ Động mới xuất hiện một tia tươi cười:

- Sư huynh, chúc mừng.

Phất Thụy ha ha cười:

- Từ giờ trở đi ngươi có tẩu tẩu rồi. Tiểu sư đệ, cảm ơn ngươi. Nếu không phải lúc trước ngươi thức tỉnh ta, rất có thể ta còn chưa biết rõ nữa. Các vị huynh đệ Âm Dương Học Đường, trước kia nếu Phất Thụy ta có gì đắc tội với các ngươi, hiện tại ta thật lòng xin lỗi, về sau chúng ta vẫn sẽ là hảo huynh đệ như cũ. Tuy hiện tại ta không còn ở trong Âm Dương Học Đường, nhưng nếu Thiên Can Học Viện có chuyện, ta tuyệt đối không tự thủ bàng quan.

Cơ Dạ Thương không biết từ nơi nào đi ra, cười hắc hắc nói:

- Lão Đại, ai nói ngươi không còn ở trong Âm Dương Học Đường? Vị trí thủ tịch Âm Dương Học Đường trước sau vẫn là của ngươi. Cho tới bây giờ cũng chưa có ai dám chiếm lấy. Lần này ngươi ngay cả người bài danh thứ hai, Dạ Tâm sư tỷ ngươi cũng muốn cuốn đi, chúng ta tuyệt đối không đồng ý. Trở về đi, Âm Dương Học Đường cần ngươi. Không có Lôi Đế, Âm Dương Học Đường làm sao còn là Âm Dương Học Đường được nữa?

- Đúng rồi! Lão Đại, trở về đi. Ngươi vĩnh viễn là thủ tịch của chúng ta.

Kẻ vừa nói chuyện chính là kẻ hiện tại đang bài danh thứ ba trong Âm Dương Học Đường, Canh Kim Thiên Sĩ, ma lực đã đột phá Lục Quan, Diệp Phiêu Linh. Hắc trong các đệ tử của Âm Dương Học Đường vốn thường trầm ổn ít nói, bình thường cũng không hay thể hiện bản lĩnh, nhưng thực lực của hắc so với Long Thiên và Thủy Nhược Hàn còn cao hơn một bậc. Tuy nhiên ma lực của ba người này cũng không chênh lệch nhau nhiều lắm, nhưng tổng hợp thực lực vẫn chiếm ưu thế hơn một chút. Hắc trong Âm Dương Học Đường cũng được khá nhiều người ủng hộ.

Dưới sự kêu gọi của Diệp Phiêu Linh, các đệ tử Âm Dương Học Đường đồng thời kêu gọi. Phất Thụy nhìn sắc mặt mọi người, trong mắt rõ ràng toát ra vẻ kích động. Hắc từng trong Âm Dương Học Đường tu luyện nhiều năm, có thể nói là cực kỳ có cảm tình đối với Thiên Can Học Viện, trong lúc nhất thời không khỏi có chút khó thể chối từ.

Dạ Tâm đang nằm trong lòng Phất Thụy, nghiêng đầu nhìn ra. Lúc này nước mắt trên mặt nàng đã khô hết, chỉ là ánh mắt còn có chút sưng đỏ, trên má còn có chút ửng hồng nhàn nhạt, nhìn qua càng thêm xinh đẹp động lòng người. Ánh mắt của nàng nhìn về phía Cơ Động:

- Cơ Động, ngươi cũng trở về đi.

Dạ Tâm dù sao cũng là một nữ nhân thông minh, nàng đương nhiên hiểu được, muốn kéo Phất Thụy quay về Âm Dương Học Đường, Cơ Động chính là điểm mấu chốt nhất.

Cơ Động lắc lắc đầu, nói:

- Chị dâu, thực xin lỗi, ta không định sẽ quay về Thiên Can Học Viện. Lần này sau khi chấm dứt Thánh Tà Chi Chiến, ta định đi du lãm đại lục một phen, nhìn ngắm thiên hạ này, tích lũy kinh nghiệm, cũng tốt

cho việc gia tăng tu vi của mình. Bất quá, sư huynh, người nên đồng ý với các sư huynh sư tỷ đi. Có người trấn thủ Âm Dương Học Đường, Thiên Can Học Viện mới thật sự là Đại Lục Đệ Nhất Học Viện. Cũng như chỉ có thanh Thần Khí này chỉ có mình huynh mới có thể phát huy ra uy lực vốn có của nó.

Vừa nói, Cơ Động bước lên hai hai bước, đưa thanh búa nhỏ trong tay mình ra.

Phất Thụy cũng không có đón lấy, lắc lắc đầu nhìn Cơ Động, nói:

- Tiểu sư đệ, Bá Vương Lôi Hỏa Long này là do người đánh chết, nếu không có Siêu Tắt Sát Kỹ của người, chẳng ai trong chúng ta có thể làm gì được nó. Thanh Thần Khí này cũng do mình người đoạt được. Mặc dù thuộc tính của nó cũng không phù hợp với người, nhưng nó dù sao cũng là Thần Khí, tương lai nếu có cơ hội, người cũng có thể dùng nó để đổi lấy Thần Khí thích hợp với mình.

Ai ai cũng có thể nhìn ra thanh búa màu tím nhỏ này cường đại đến mức nào. Thần khí chân chính đều là thiên địa chi bảo, Phất Thụy sao có thể tùy tiện giành lấy cơ chứ? Không đợi Cơ Động mở miệng, hắn đã nhìn xuống Dạ Tâm trong ngực mình:

- Tất cả mọi người đều muốn ta trở về, còn người thì sao?

Dạ Tâm thấy Phất Thụy trước mặt mọi người lại đi hỏi ý kiến của mình như thế, trong lòng không khỏi tràn ngập sự ngọt ngào, cúi đầu, nói:

- Nếu như người đồng ý quay về, như vậy thì tốt, nếu như người không muốn trở về, ta liền đi cùng với người. Người đi đến đâu, ta liền đi theo đó.

Phất Thụy ha ha cười:

- Tiểu sư đệ, người thấy chưa? Ta đã đạt được thứ còn quan trọng hơn so với Thần Khí rất nhiều, còn cần gì thanh búa tím này nữa chứ?

Cơ Động có chút bất đắc dĩ nói:

- Sư huynh, Bá Vương Lôi Hỏa Long vốn đã tro cốt không còn, những thứ còn giá trị để lại có hai thứ, một là Tinh Hạch, còn lại là thanh búa tím này. Tinh Hạch ta cũng không định cho người, nó đối với quá trình tu luyện của ta rất có tác dụng. Thanh búa tím này người kêu ta giữ, chẳng khác nào Thắt phu vô tội, giữ ngọc liền có tội hay sao? Tiêu diệt Bá Vương Lôi Hỏa Long, người cũng ra sức rất nhiều mà. Hay là như vậy đi, người cứ việc lấy nó, có nó, thực lực của người sẽ tăng lên rất nhiều, sau nếu một kiện Thần Khí thích hợp với ta xuất hiện, người liền giúp ta chiếm lấy. Được rồi, cứ như vậy đi, sư huynh, nếu như người còn từ chối, liền không phải là Lôi Đế mà ta biết nữa.

Dạ Tâm gật gật đầu, nói:

- Cơ Động sư đệ nói rất đúng. Chỉ cần thực lực của người tăng lên, mới có thể trợ giúp hắn càng thêm dễ dàng đạt được Thần Khí. Ngoại trừ người ra, còn có ai có thể dùng thanh Thần Khí này nữa cơ chứ?

Phất Thụy vốn là người bản tính thoáng đạt, lập tức cũng không tiếp tục từ chối nữa. Buông Dạ Tâm ra, một bước tiến lên đi đến trước mặt Cơ Động, nâng hai tay lên, trân trọng tiếp nhận thanh búa màu tím kia:

- Tiểu sư đệ... ta.

Nói ra cũng kỳ quái, thanh búa tím kia nằm trong tay Cơ Động cũng không có phản ứng gì cả, chỉ là vừa mới rơi vào tay Phất Thụy đã xảy ra biến hóa long trời lở đất. Câu nói của hắn chưa hết, đã không thể không ngậm miệng lại, toàn lực ứng phó.

Quang mang màu lam tím nhạt nhất thời bùng nổ, nháy mắt liền dọc theo hai tay Phất Thụy lan tràn đến khắp toàn thân. Một đạo lôi điện màu lam tím xuất hiện, xoay chuyển kịch liệt chung quanh thân thể Phất Thụy, không ngừng phát ra thanh âm bạo mình mãnh liệt. Ma lực ba động khủng bố khiến cho mọi người xung quanh vội vã nhảy lùi về phía sau.

- Lôi Đình.

Phất Thụy hét lớn một tiếng, đột nhiên nhảy lên. Từ Lôi Điện Thiên Long đang rộng cặp cánh, trực tiếp đỡ lấy hắn bay vút lên không trung. Một người một rồng cứ như vậy phiêu phù trên không trung, mà lôi

điện từ trong thanh búa tím kia chớp mắt đã lan tràn ra khắp toàn thân Tử Lôi Diệu Thiên Long. Một người một rỗng tựa hồ như là biến thành lôi điện thuần túy vậy. Thanh âm sấm sét, lôi đình bạo liệt, tiếng sấm cuộn cuộn, không ngừng bùng nổ quanh quẩn trong không trung.

Phất Thụy ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm lớn giận dữ. Bộ khải giáp chắc chắn trên người hắn cũng có cùng thuộc tính là lôi điện, không ngờ lại không thừa nhận được sự oanh kích của lôi đình khổng lồ này, phát ra từng đạo vết nứt mảnh liệt. Thân thể Phất Thụy nháy mắt bành trướng lên, cơ thể đã đạt đến mức tận cùng.

Oanh một tiếng, bộ khải giáp trên người hoàn toàn vỡ tan, hóa thành vô số mảnh nhỏ tung bay tán loạn bốn phía.

347. Chương 174 Thần Khí, Lôi Ngục Thần Phủ! (hạ)

Không chỉ mình hắn, Tử Lôi Diệu Thiên Long bên dưới hắn cũng đồng dạng bị luồng lôi điện khổng lồ này kích thích. Xương thịt nó đồng thời bành trướng kịch liệt.

Tử Lôi Diệu Thiên Long sau khi tu vi Phất Thụy tăng lên, thực lực bản thân cũng đã đạt tới Bát Giai Đỉnh Phong, thân dài hơn hai mươi hai thước, sải cánh cũng hơn ba mươi thước, bản thân là một đầu ma thú cực kỳ cường đại. Thời khắc này đây, ẩn kỷ hình tia chớp lớn hơn ba thước trước ngực nó đã hoàn toàn sáng chói lên, xương cốt toàn thân không ngừng bùng phát ra thanh âm khiến người khác nghe chói tai. Những mảnh vảy của nó phóng to lên, cơ thể trên người cũng bành trướng mảnh liệt. Vòng gai nhọn màu lam tím trên cổ nó càng phình to mảnh liệt hơn, thân thể nháy mắt đã dài ra trên hai mươi lăm thước, toàn bộ thân thể cũng lớn lên nhiều.

Cơ Dạ Thương thì thảo nói:

- Trời ơi! Bá Vương Lôi Hỏa Long ăn phải cây búa này, thân thể tăng lên gấp mười lần, Phất Thụy sư huynh đừng nói là sẽ biến thành người khổng lồ đi.

- Đừng nói vậy.

Dạ Tâm quát lên, nhưng ánh mắt của nàng có thể nhìn qua sự lo lắng trong lòng nàng. Từng đạo lôi điện màu lam tím dần dần biến thành màu tím thuần túy. Màu sắc trên người Tử Lôi Diệu Thiên Long và Phất Thụy cũng dần dần phát sinh thay đổi. Biến hóa nhiều nhất vẫn là Tử Lôi Diệu Thiên Long. Thân thể hùng tráng của nó không ngừng bành trướng, đến hơn ba mươi thước mới dừng lại. Lớp vảy trên khắp toàn thân nhìn qua lớn lên gấp mấy lần, hơi thở khủng bố khiến người khác phải khiếp sợ. Dấu ẩn hình tia chớp trước ngực lúc này cũng đã khuếch trương lên đến hơn năm thước, thân thể khổng lồ làm cho người ta có một cảm giác tràn ngập lực lượng, tựa như là lực cùng với mỹ hoàn toàn kết hợp lại.

- Chị dâu, người không cần lo lắng. Nếu ta đoán không lầm, Lôi Đình chắc là đang tiến hóa, mới có sự biến hóa đáng sợ như thế. Dù sao sư huynh và nó cũng không có nuốt cái Thần Khí kia. Lôi Đình lúc trước cũng đã đạt tới thực lực ma thú Bát Giai Đỉnh Phong, bản thân lại là Long thú biến dị cực kỳ cường đại. Nhận được kích thích của Thần Khí, liền được tiến hóa. Thân thể biến hóa mảnh liệt cũng là chuyện bình thường.

Cơ Động cũng có chút hiểu biết về thực lực của Phất Thụy, mở lời an ủi, mới khiến cho tâm tình Dạ Tâm nhẹ bớt vài phần.

Ánh mắt Cơ Động cũng không có rời khỏi thân thể Phất Thụy, chỉ là trong lòng có chút cảm khái. Đáng tiếc cho Chúc Diễm đại ca lúc trước đã hao tâm tổn trí đúc ra bộ trang bị ma lực vũ khí này, ngoại trừ Lôi Đình Chiến Phủ ra, tất cả các trang bị khác đều vì đột biến mà phá tan hoàn toàn.

Sự bành trướng trên người Phất Thụy đã dần dần khôi phục lại bình thường, mái tóc ngắn trên đầu bắt đầu chuyển sang màu tím trong suốt, nhìn qua tựa như là một quả cầu gai màu tím biếc đang dựng đứng vậy.

Một tiếng đình thâm thúy vang lên, toàn bộ trang phục vũ khí trên người Phất Thụy, bao gồm cả Lôi Đình Chiến Phủ đã vỡ tan, hóa thành từng mảnh nhỏ bay tán loạn bốn phía. Giờ phút này đây, trên người hắn chỉ còn cật. hã n m biế t Ầu r cíp b

ông tổ, ông nội đồng ý đem ta trở thành người kế thừa của trực hệ hoàng thất. Vương vị Bình Đẳng Vương nhất mạch chúng ta đã không còn người kế thừa.

Cơ Động có chút kinh hãi nói:

- Nói như vậy, người hiện tại đã trở thành tân nhiệm Thái tử của Trung Thổ Đế Quốc rồi sao? Trung Thổ Đế Quốc còn có thể cho phép người gia nhập Thánh Tà Chiến Trường hay sao?

Cơ Dạ Thương ưỡn ngực nói:

- Đây là nguyện vọng của ta. Không gia nhập Thánh Tà Chiến Trường, làm sao có thể được xem là một ma sư chân chính chứ? Đây cũng là điều kiện duy nhất của ta khi chấp nhận làm người thừa kế trực hệ hoàng thất. Nếu có ngày nào đó người rảnh rỗi, thì quay về vương phủ một chuyến đi. Phụ thân và mẫu thân của người được an táng cùng một chỗ, ông nội cũng không có chia cắt hai người. Coi như là người bái tế bọn họ một chuyến cũng được.

- Ta sẽ đi.

Cơ Động gật gật đầu, vì chủ nhân của thân thể này, hẳn nhất định sẽ đi. Tuy rằng hẳn đối với Bình Đẳng Vương gia tộc cũng không có bất cứ hứng thú gì, nhưng thay mặt chủ nhân thân thể này đi bái tế cha mẹ của hắn, cũng là chuyện cần phải làm. Cũng coi như là kết thúc luôn một đoạn nhân quả này đi.

Đột nhiên, một cỗ áp lực cực lớn từ trên không trung truyền xuống, khiến cho Cơ Động và Cơ Dạ Thương không khỏi đồng thời ngẩng đầu nhìn lên không trung. Chỉ thấy khóa lõi cầu khổng lồ trên không trung đột nhiên phóng xuất ra vạn đạo hào quang. Thân thể cao lớn của Tử Lôi Diệu Thiên Long lại hiện ra trước mắt mọi người.

Khí tức cường giả nhất thời nổ rộ ra trên thân thể cao hơn ba mươi thước. Long uy khủng bố khiến cho thiên địa cũng phải run sợ. Điện quang màu tím lưu chuyển, mơ hồ giống như là cùng với Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới trong không trung hô ứng. Không hề nghi ngờ, Tử Lôi Diệu Thiên Long đã chân chính tăng lên đến cấp bậc Cửu Giai. Hơn nữa ma lực bản thân nó cũng đã có biến hóa long trời lở đất. Giống như là do lõi điện tinh khiết nhất ngưng tụ lại thành vậy.

Thân ảnh Phát Thụy cũng đồng dạng xuất hiện. Khi mọi người nhìn rõ được hắn, cái đầu tiên nhìn đến chính là ánh mắt của hắn. Ánh mắt màu tím biếc giống như là một đạo lõi điện phá không đánh xuống vậy. Ngay trên giữa trán, có thêm một con mắt phát ra tử quang yêu dị. Dưới làn da màu đồng cương hãn, tử quang không ngừng lưu chuyển. Lúc này Phát Thụy nhìn qua giống y như là Lôi Thần hạ phàm vậy. Trên đỉnh đầu hắn vốn là Dương Miện màu trắng, hiện tại đã biến thành màu tím trong suốt, cũng không nhìn ra Âm hay Dương thuộc tính. Bấy quan hai tinh, cho thấy ma lực hắn đã trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã tăng lên đến bảy mươi bốn cấp. Cả người hắn cùng với Tử Lôi Diệu Thiên Long bên dưới dung hợp thành một khối. Trên toàn thân phóng thích ra một luồng uy áp khổng lồ, thậm chí còn mãnh liệt hơn Chúc Dung nữa. Trong số các cường giả Cơ Động từng gặp qua, tựa hồ cũng chỉ có Chí Tôn Cường Giả mới có thể hơn được hắn. Nhìn bề ngoài chỉ là tăng lên hai cấp, nhưng thực lực Phát Thụy không thể nghi ngờ là có sự tăng vọt về chất.

Người khác không hiểu, nhưng Cơ Động thì lại hiểu rõ, biến hóa chính là có màu sắc đồng dạng với ma lực bản thân. Chuyện này đại biểu chính là cực hạn, Cực Hạn Ma Lực. Đúng vậy, Dương Lôi ma lực của Phát Thụy sau khi Thần Khí Lôi Ngục Thần Phủ cùng với thân thể hắn dung hợp với nhau, ma lực bản thân hắn cũng đã tiến hóa thành Cực Hạn Dương Lôi. Ma lực bình thường chuyển hóa thành Cực Hạn Ma Lực, khiến cho Phát Thụy hiện tại đã chân chính trở thành một trong những cường giả đương đại.

- Đây là,... Cực Hạn Dương Lôi?

Điều Khiêm Thư đi đến bên cạnh Cơ Động, mang theo vài phần nghi hoặc, kinh ngạc nói.

Suốt mấy ngày nay, thương thế của hắn mặc dù đã khôi phục lại khá nhiều, nhưng tinh thần hắn có vẻ rất sa sút. Cho tới nay, hắn vẫn là một thành viên trong Thiên Can Thánh Đồ, lựa chọn thoát ly Thánh Đồ, đối với hắn mà nói là đả kích không nhỏ. Niềm tin của một người bị phá vỡ hoàn toàn, lại cảm giác này khó chịu vô cùng. Cơ Động cũng không có đi khuyên bảo hắn, những chuyện như thế này phải để tự mình hắn lĩnh ngộ ra, mới có thể thấu hiểu được. Nhưng hắn ngày nào cũng cùng với Điều Khiêm Thư cùng nhau tu

luyện, đó cũng chính là nguyên nhân khiến cho Cơ Động thương đến tận hôm nay mới có thể chờ hẩn rảnh rỗi mà tìm hẩn kể chuyện thân thể.

Cơ Động gật gật đầu, nói:

- Chắc là đúng như vậy, ma lực sư huynh vốn đã là biến dị ma lực, uy lực vốn mạnh hơn mười hệ ma lực bình thường, lần này lại thêm được Thần Khí kích thích, từ đó phát sinh biến dị mà tiến hóa, đó cũng là chuyện bình thường.

Diêu Khiêm Thư có chút trợn mắt há hốc mồm nói:

- Xem ra những gì ta biết đã toàn bộ thay đổi hết cả rồi. Thiên Can Thánh Đồ đời này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì đây chứ?

Cơ Động nhàn nhạt nói:

- Người còn chưa hiểu hay sao? Thiên Can Thánh Đồ cũng chỉ là một cái hư danh mà thôi. Cực Hạn Ma Lực cũng không đại biểu cho tất cả. Đám người Ngao Phong kia tuy rằng có được Cực Hạn Ma Lực, nhưng bọn hẩn lại không có được sự giác ngộ, ý thức của Thánh Đồ. Những người này sao có thể xưng là Thiên Can Thánh Đồ. Người không xứng với Cực Hạn Ma Lực cũng không phải người và ta, mà là bọn chúng mới đúng.

Trong mắt Diêu Khiêm Thư toát ra vài phần thần sắc kiên định:

- Cơ Động, sau khi kết thúc Thánh Tà Chi Chiến lần này, ta quyết định đi tìm Thiên Cơ. Người có muốn đi cùng ta không?

Trong đầu nhớ lại những lời tiên đoán của Thiên Cơ trước đây, Cơ Động lắc lắc đầu:

- Không được, ta còn có chuyện riêng cần phải đi xử lý.

351. Chương 176 Thần Khí Dung Hợp, Cực Hạn Dương Lôi (hạ)

Đúng lúc này, giữa không trung chợt vang lên một tiếng thét rung trời lệch đất, cùng với tiếng thét còn có thanh âm long ngâm rung động. Hào quang thu liễm, Tử Lôi Diệu Thiên Long dang rộng cặp cánh, bay lượn xuống dưới. Mặc dù cũng không có phát ra quang mang mười màu lấp lánh, nhưng từ những miếng vảy to một màu tím trong suốt kia, có thể nhìn ra, con cự long này đã có sự tăng vọt trên các phương diện.

Cho dù là Cơ Động cũng có chút hâm mộ Lôi Đế, hẩn tuy rằng cũng có Hỏa Nhi là đồng bọn, nhưng Hỏa Nhi cũng không thích hợp làm tọa kỵ. Khoảng cách đến Lục Quan, hẩn còn một khoảng chênh lệch không nhỏ. Nhưng cho dù thật sự đạt đến Lục Quan, hẩn có thể dễ dàng tìm được một đầu ma thú thích hợp trở thành tọa kỵ của mình sao?

- Ha ha ha ha....

Tiếng cười sáng khoái thật to vang lên từ trong miệng Phát Thụy, xoay người nhảy xuống khỏi cái lưng rộng lớn của Tử Lôi Diệu Thiên Long. Khí chất cả người hẩn nhìn qua so với trước kia càng thêm trầm ổn hơn rất nhiều. Thân hình vốn đã hùng tráng càng thêm vĩ đại, mái tóc cùng với ánh mắt đều biến thành một màu tím thần bí. Ánh mắt hẩn nhìn quanh mọi người, ngoại trừ Cơ Động và Diêu Khiêm Thư ra, cũng không có ai dám nhìn thẳng mắt hẩn. Nhất là con mắt trên trán, tuy rằng mập má, nhưng vẫn khiến cho người ta cảm giác thấy áp lực khủng bố.

Dạ Tâm giống như là một con chim én phóng nhanh đến trước mặt Phát Thụy, không đợi nàng mở miệng, Phát Thụy đã dùng tay kéo nàng dựa vào ngực mình:

- Khiến cho người lo lắng rồi.

Dạ Tâm có chút kinh ngạc nhìn hẩn, Lôi Đế trước kia không bao giờ nói ra những câu nói ấm lòng người như thế này.

Ánh mắt Phát Thụy nhìn sang phía Cơ Động:

- Lần này cùng với tên Lý Vĩnh Hạo kia đánh nhau một trận, ta mới biết được thực lực của mình còn kém rất nhiều. Cực Hạn Canh Kim Hệ của hắc quả thật cường đại, nếu không phải nhờ người uy hiếp đến tính mạng của nhân vật trọng yếu của chúng, ta cũng không cách nào lợi dụng cơ hội mà làm tổn thương được hắc. Thêm năm năm nữa, ta khẳng định sẽ không phải là đối thủ của hắc. May mắn lần này đạt được Lôi Ngục Thần Phủ, ma lực của ta đã đạt đến Cực Hạn. Năm năm sau, nhất định phải để cho Chung Cực Bình Khí kia phải gãy đôi dưới Thần Phủ của ta.

Cơ Động tiến lên mấy bước, đi đến trước mặt Phát Thụy:

- Sư huynh, chúc mừng người. Thanh Lôi Ngục Thần Phủ này đến tốt cùng là Thần Khí gì vậy?

Phát Thụy nói:

- Nó đã cùng ta hoàn toàn dung hợp thành một thể. Lôi Ngục Thần Phủ, có thể nói là chí bảo do Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới sản sinh ra. Cái Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới này không biết từ đâu mà có, năng lượng mà nó ẩn chứa thật sự là quá mức khủng bố. Cho dù là mười vị Chí Tôn Cường Giả liên hợp lại cũng không thể nào bằng được nó. Lôi lực ba động trải qua trăm ngàn năm, thiên uy Lôi điện không ngừng bị Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới áp súc, ngưng tụ lại, hóa thành lôi lực thuần túy, dần dần ngưng tụ lại thành thực thể, hình thành một quả Thiên Lôi Thần Châu. Thiên Lôi Thần Châu này chính là nguyên thể của Lôi Ngục Thần Phủ. Sau này, không biết ai đã dùng pháp lực cường đại đem nó chú tạo thành hình dạng lưỡi búa, chính là Thần Khí chân chính. Ta từng nghe nói qua, mỗi Thiên Can Thánh Đồ đều có thần khí chuyên chúc thuộc về mình. Đó là dùng Tinh Miện của Thiên Can Thánh Đồ đầu tiên cùng với Thiên địa thần lực dung hợp lại mà chế tạo ra. Lôi Ngục Thần Phủ này hẳn là cũng không kém gì những Thiên Can Thần Trang đó.

Nói tới đây, hai mắt Phát Thụy đột nhiên sáng lên, khí phách nói:

- Hiện tại cho dù là Thập Giai ma thú, ta tự hỏi cũng có khả năng liều mạng. Còn hơn mười ngày nữa là chấm dứt Thánh Tà Chi Chiến, nhân cơ hội này, ta định tiến sâu vào trong các tầng trong của Thánh Tà Đảo, tiến hành dò xét xem sao, biết đâu lại có thêm thu hoạch nào khác thì sao. Thánh Tà Đảo này mặc dù tràn ngập nguy hiểm, nhưng cũng là một tòa bảo vật.

Cơ Động gật đầu đồng ý. Hắc đã ở trên Thánh Tà Đảo chiếm được Thiên Chi Ngọc, thức tỉnh Hỗn Độn Chi Hỏa, nhờ đó mới có thể tiến hành chuyển hoá hai đại Cực Hạn Ma Lực một cách như ý, do đó thực lực tăng nhiều. Còn có đạt được Diệt Thần Kích, mặc dù không biết sau khi tu luyện sẽ có hiệu quả như thế nào. Chờ sau khi rời khỏi nơi này, đầu tiên đem Kim giáp nữ tử hòa tan ra, an táng nàng, sau đó sẽ đi gặp Liệt Diễm, đợi lúc thuận tiện thì tu luyện Diệt Thần Kích.

- Sư huynh, ta và người cùng đi vậy.

Lúc này thấy Phát Thụy đã hoàn thành quá trình dung hợp Thần Khí, tất cả mọi người đã tụ hợp lại xung quanh. Phát Thụy trầm ngâm trong chốc lát, nói:

- Trải qua trận chiến lúc trước, chắc là đám ma sư của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục cũng không dám cùng chúng ta tiến hành quyết chiến quy mô lớn nữa. Diệp Phiêu Linh, nơi này giao cho người, người dẫn dắt mọi người ở tầng bảy đi liệt sát các loại Lục Giai ma thú. Một vài vị huynh đệ vừa mới đột phá Lục Giai, cũng nên tìm cho bọn họ tọa kỵ thích hợp. Cơ Động, Diêu Khiêm Thư, hai người các người theo ta và Dạ Tâm xâm nhập Thánh Tà Đảo đi.

Vừa nghe nói đến xâm nhập Thánh Tà Đảo, ngay cả Diêu Khiêm Thư này giờ vẫn buồn bã cũng không khỏi có chút hưng phấn, gật đầu đồng ý.

Dạ Tâm vừa nghe Phát Thụy nói muốn dẫn nàng cùng đi, tự nhiên là mặt mày hớn hở, chẳng có ý kiến gì. Nàng cũng đã đột phá sáu mươi cấp. Tuy rằng nàng bài danh thứ hai trong Âm Dương Học Đường, vị trí cao hơn Long Thiên, nhưng vẫn chưa có ma thú tọa kỵ. Phát Thụy dẫn theo nàng, hiển nhiên là cũng muốn lựa chọn cho nàng một con ma thú tọa kỵ.

Về phần Diêu Khiêm Thư và Cơ Động, bản thân đều có được Cực Hạn Ma Lực, thực lực hai người tuyệt đủ khả năng tự bảo vệ mình, cũng không vướng bận. Thực lực Phát Thụy đã tăng lên, tự hỏi bảo hộ mọi người an toàn cũng chẳng hề có vấn đề gì.

- Lão Đại, dẫn ta theo luôn đi. Ta cũng muốn mở rộng kiến thức một phen.

Cơ Dạ Thương tựa hồ như đã khôi phục lại bộ dáng vui cười bình thường, thậm chí còn có chút nịnh nọt nói với Phát Thụy.

Phát Thụy tức giận nói:

- Người? Ta mang ai theo cũng được, chỉ có người là không! Nếu như Trung Thổ Đế Quốc có thêm một Thái Tử chết nữa, chỉ sợ là cả đại lục sẽ náo loạn ngất trời. Người ngoan ngoãn ở lại đây đi. Phiêu Linh, người giám sát kỹ tên tiểu tử này cho ta, tuyệt không để cho hắn làm chuyện gì bậy bạ.

Diệp Phiêu Linh cố nén cười, nói:

- Lão Đại, người yên tâm, có ta ở đây, tiểu tử này không chạy đi đâu được đâu. Lúc rời khỏi Thiên Can Học Viện, các Đồng Sự đã dặn dò cẩn thận, tuyệt đối không thể để cho tiểu tử này tự tiện một mình hành động. Thậm chí ngay cả Bình Đăng Vương Điện Hạ cũng tự mình đích thân đến Thiên Can Học Viện gửi gắm. Ta sẽ giám sát hắn chặt chẽ.

Cơ Dạ Thương quay sang nhìn Cơ Động, ánh mắt cầu khẩn. Trải qua trận chiến trước đây, không hề nghi ngờ, địa vị Cơ Động trong này đã tăng lên rất nhiều, nghiễm nhiên trở thành người thứ hai sau Phát Thụy.

Cơ Động ngẩng đầu nhìn trời, tựa hồ căn bản là không nhìn thấy ánh mắt cầu xin của Cơ Dạ Thương, thì thào nói:

- Sư huynh, thời tiết hôm nay không tệ, nếu ma lực người đã khôi phục lại hết, chúng ta liền xuất phát luôn đi.

Cơ Dạ Thương hướng ánh mắt nhìn lên không trung, cái gì mà thời tiết không tệ? Không gian trên Thánh Tà Đảo ngoại trừ mây đen u ám, chưa từng có bất cứ thời tiết khác mà. Đúng là tiểu tử thú!

- Cơ Động, ta là ca ca ruột của người mà! Người không thể đối với ta như vậy a!

Cơ Động quay đầu nhìn về phía hắn:

- Trung Thổ Đế Quốc đã có một Thái Tử bị ta xử lý, chẳng lẽ người muốn có thêm một người nữa vì ta mà chết sao? Nếu ta nhớ không lầm, người đã từng nói, huyết mạch hoàng thất trực hệ ngoại trừ người ra cũng chỉ còn lại có mình ta, vạn nhất nếu người chết, chẳng phải là ta sẽ bị cuốn vào cảnh cá chậu chim lồng hay sao? Thôi như vậy đi, ta hứa với người, nếu sau này có cơ hội, nhất định sẽ kiếm cho người một con ma thú tọa kỵ thích hợp nhất.

Thân phận Thái Tử của Trung Thổ Đế Quốc, khiến cho Cơ Dạ Thương căn bản là không có khả năng kiếm được người lên tiếng xin xỏ cho hắn. Quay đầu nhìn ngó bốn phía, cuối cùng cũng đành phải gật đầu nghe lời.

Phát Thụy vung tay lên, mang theo Dạ Tâm, Cơ Động, Diêu Khiêm Thư, phóng người lên, đứng trên lưng rộng lớn của Tử Lôi Diệu Thiên Long. Cự long dang rộng hai cánh, hướng về phía tầng trong Thánh Tà Đảo mà đi.

352. Chương 177 Xâm Nhập Thánh Tà Đảo (thượng)

- Thánh Tà Đảo có tổng cộng mười tám tầng. Sư tổ từng nói, năm đó đã từng có cường giả xâm nhập đến tầng thứ mười hai. Đó đã là nơi sâu nhất mà nhân loại chúng ta đã từng xâm nhập vào. Cũng chưa từng có ai có thể xâm nhập qua tầng thứ mười ba mà còn có thể sống sót trở ra.

Phát Thụy trầm giọng nói.

Trên lưng Tử Lôi Diệu Thiên Long, Dạ Tâm ngồi trước người Phát Thụy, Cơ Động và Diêu Khiêm Thư ngồi sau lưng Phát Thụy. Đầu cự long này sau khi tiến hóa, thực lực tăng vọt. Bản thân hắn chính là Lôi thuộc tính, căn bản là không sợ sấm chớp trên trời đánh xuống. Trong thế giới mạnh được yếu thua này, đem toàn bộ long uy bản thân thể hiện ra, hiện tại bọn họ đã tiến đến tầng thứ chín Thánh Tà Đảo, nhưng vẫn không có ma thú nào dám đến khiêu khích nó.

Cơ Động nói:

- Sư huynh, từ tầng chín tới tầng mười ba, ma thú phân bố có giống như những tầng bên ngoài hay không?

Phất Thụy lắc lắc đầu, nói:

- Đương nhiên là không giống nhau. Tầng thứ tám, là những ma thú Lục Giai sống theo bầy đàn. Tầng thứ chín, là những ma thú Thất Giai. Tầng thứ mười là những ma thú Thất Giai quần cư. Bắt đầu từ tầng thứ mười một trở đi, sẽ không còn các ma thú quần cư nữa. Các ma thú tu vi trên Bát Giai, trí tuệ đã tăng lên đến một trình độ nhất định, chúng nó đều sẽ có những lãnh địa riêng của mình, tuyệt không đồng ý cùng các ma thú khác chung sống. Bởi vậy, tầng mười một, tầng mười hai, tầng mười ba, phân biệt là các ma thú Bát Giai, Cửu Giai, Thập Giai sinh sống. Từ tầng thứ mười một trở đi, đã là vùng đất tử vong của Thánh Tà Đảo. Bất cứ một đầu ma thú nào, cũng đều là cực kỳ cường hãn.

Diêu Khiêm Thư hít một ngụm khí:

- Tầng thứ mười ba đã là Thập Giai Ma Thú cường đại nhất. Vậy những tầng trong nữa rốt cuộc là cái gì? Trong tầng thứ mười ba còn có thêm năm tầng nữa, chẳng lẽ là các Thiên Can Thần Thú hay sao?

Phất Thụy lắc lắc đầu, nói:

- Sư tổ đã nói, trên Thánh Tà Đảo không có Thiên Can Thần Thú. Thiên Can Thần Thú chỉ ở trên Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục chúng ta hoặc là Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục mới có. Cũng không ai biết năm tầng khu vực trung tâm của Thánh Tà Đảo chân chính có gì sinh sống trong đó. Sư tổ nói, năm xưa ông từng xâm nhập đến tầng thứ mười ba, ở nơi đó nhìn sâu vào bên trong, mơ hồ hình thấy hình như là năm ngọn núi cao không nhìn thấy ngọn, tựa như là năm cột chống trời đâm xuyên lên Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới vậy. Năm ngọn núi phân biệt năm màu sắc khác nhau. Ngoại trừ lần đó ra, ông cũng không có thấy được gì nữa. Đây chính là những hiểu biết duy nhất của chúng ta về năm tầng trong cùng của Thánh Tà Đảo.

Cơ Động nói:

- Sư huynh, mục tiêu của chúng ta lần này là tầng mấy?

Phất Thụy cười hắc hắc, nói:

- Mục tiêu là tầng thứ mười hai. Nơi đó chủ yếu là các Cửu Giai ma thú sinh hoạt. Với thực lực của ta và Lôi Đình, đối phó với chúng cũng không có vấn đề gì. Các người cẩn thận theo sau ta, chú ý an toàn của mình. Tầng mười ba phải đợi đến lần sau khi chúng qua quay lại mới thử xâm nhập. Thập Giai Ma thú đã là những siêu cấp ma thú, gần như là Thần Thú vậy, so sánh với Cửu Giai Ma thú mà nói là sự tăng vọt về chất, tương đương với Chí Tôn Cường Giả trong thế giới nhân loại chúng ta, cũng không phải hiện tại chúng ta có thể đối kháng được.

Diêu Khiêm Thư có chút ngượng ngùng nói:

- Phất Thụy đại ca, có chuyện này, ta...

Phất Thụy quay đầu nhìn hẩn một cái:

- Nam tử hán đại trượng phu, ấp a ấp úng cái gì. Có chuyện gì cứ nói.

Diêu Khiêm Thư cười hắc hắc, nói:

- Có thể làm phiền người một việc hay không, giúp ta thu phục một đầu ma thú tọa kỵ thích hợp với thuộc tính của ta?

Nghe xong Diêu Khiêm Thư nói, trong lòng Cơ Động không khỏi cả kinh. Lúc trước trong trận chiến hẩn cũng không có chú ý đến cấp bậc thực lực hiện tại của Diêu Khiêm Thư:

- Cây làm tiên, người tăng đột phá sáu mươi cấp rồi sao? Nhanh vậy à?

Phải biết rằng, lần trước khi chia tay, Diêu Khiêm Thư còn chưa đến năm mươi cấp, nếu như hẩn đã có thể nhanh chóng đột phá sáu mươi cấp như thế, quả thật là nghe rợn cả người. Tốc độ tu luyện so với Cơ Động phải nói là nhanh hơn rất nhiều.

Diêu Khiêm Thư vội vàng lắc đầu, nói:

- Trong một năm nay, phần lớn thời gian ta đều ở trong Địa cung nơi chúng ta đã phát hiện tiến hành tu luyện Ngũ Hành Pháp Trận, tu vi tăng lên mặc dù không chậm nhưng làm sao có thể nhanh đến sáu mươi cấp như thế. Hiện tại ma lực của ta là năm mươi bốn cấp, sắp bị người đuổi kịp rồi.

Cơ Động nghi hoặc nói:

- Năm mươi bốn cấp thì người muốn bắt ma thú làm gì? Người cũng đâu thể nào ký kết khế ước được?

Diêu Khiêm Thư nói:

- Có chuyện này người chưa biết. Thiên Can Thánh Đồ chúng ta, ah, không, những người có được Cực Hạn Ma Lực chúng ta, khác với những ma sư bình thường. Bằng vào Cực Hạn Ma Lực, chúng ta chỉ cần đột phá được năm mươi cấp, là có thể ký kết khế ước với ma thú. Hơn nữa ma thú cũng phi thường thích ký kết khế ước với chúng ta. Tình huống của Phát Thụy Đại ca người cũng đã thấy rồi, ma lực của hắn tiến hóa, dẫn theo Tử Lôi Diệu Thiên Long cũng đồng thời có được Cực Hạn Ma Lực. Đây chính là chỗ tốt mà khế ước mang lại. Nói cách khác, nếu như chúng ta cùng với ma thú ký kết khế ước, sau này, con ma thú đó liền nhất định sẽ tiến hóa, cũng sẽ có được Cực Hạn Ma Lực. Bởi vậy, chỉ cần đánh bại ma thú, xác suất chúng ta ký kết khế ước thành công gần như là trăm phần trăm.

Cơ Động kinh ngạc nói:

- Hóa ra Cực Hạn Ma Lực còn có chỗ tốt đến như thế. Như vậy xem ra, ta cũng đã bốn mươi chín cấp rồi, nếu cố gắng thêm một chút đột phá được năm mươi cấp, chẳng phải cũng có thể hay sao?

Vừa nghĩ tới có thể có được một đầu ma thú tọa kỵ, nhìn xuống đầu Tử Lôi Diệu Thiên Long cường hân bên dưới, trong lòng Cơ Động nhất thời trở nên nôn nao. Bất quá, hắn cũng biết, muốn trong khoảng thời gian ngắn đột phá năm mươi cấp cũng không phải là chuyện dễ dàng. Dù sao, còn có bình cảnh của cấp bậc Ngũ Quan. Trên Thánh Tà Đảo tiến hành đột phá thông quan thật sự cũng không thích hợp. Đương nhiên, hiện tại hắn cũng đã có được ưu thế trước đây không có, đó chính là không còn sự xung đột Âm Dương, cho dù đột phá Ngũ Quan cũng không khó lắm.

- Tiểu sư đệ, đây cũng là một cơ hội tốt, nếu như người có thể trong khoảng thời gian mười mấy ngày còn lại có thể đột phá, ta liền giúp các người tìm kiếm một con ma thú thích hợp với mình.

Diêu Khiêm Thư mở to hai mắt nhìn, nói:

- Cơ Động, chẳng phải người đã có ma thú đồng bọn rồi sao? Ta vẫn cảm thấy kỳ quái, vì sao người còn chưa đạt tới năm mươi cấp đã có thể ký kết khế ước cơ chứ?

Cơ Động nói:

- Hỏa Nhi cũng không phải là ma thú khế ước của ta, nó chỉ là đồng bọn của ta mà thôi. Chúng ta chân chính là bằng hữu. Nó bởi vì đặc tính thân thể, nên buộc phải đi theo ta, có tác dụng chữa thương thể cho nó.

Diêu Khiêm Thư nghi hoặc nói:

- Nhưng mà, thuộc tính của nó và người hoàn toàn giống nhau, cũng là Âm Dương Song Hỏa. Trời ạ! Nếu không cần ký kết khế ước mà đã có được ma thú cường đại như thế, chẳng phải là người còn có thể kiếm thêm được một con nữa sao?

Cơ Động thở dài một tiếng, nói:

- Không dễ dàng như vậy đâu. Thánh Tà Đảo mặc dù là nơi bắt ma thú thích hợp nhất, nhưng tình huống của ta đặc biệt, chẳng những còn chưa đột phá Ngũ Quan, hơn nữa ta lại còn là Âm Dương Song Hỏa thuộc tính, muốn tìm được ma thú đồng bọn thích hợp có thể nói là khó càng thêm khó. Chỉ có thể nói là trông cậy vào may mắn mà thôi.

Tử Lôi Diệu Thiên Long sau khi tiến hóa lên Cửu Giai, tốc độ phi hành rõ ràng tăng lên rất nhiều. Rất nhanh, nó cũng đã bay qua khỏi tầng thứ chín, tầng thứ mười và tầng thứ mười một của Thánh Tà Đảo.

353. Chương 177 Xâm Nhập Thánh Tà Đảo (hạ)

Từ sau khi tiến vào tầng thứ chín, địa hình Thánh Tà Đảo liền trở nên phức tạp hơn nhiều. Không chỉ có một loại địa hình, mà còn có hồ nước, rừng rậm, núi cao, đồi dốc, thậm chí còn có đầm lầy nữa, đủ loại địa hình phức tạp kết hợp lại. Mơ hồ có thể cảm nhận được khí tức cường đại ẩn chứa trong đó. Bất quá, khí tức của Tử Lôi Diệu Thiên Long quả thật quá sức mạnh mẽ, thân là Cửu Giai Ma Thú, hơn nữa lại có ma lực Cực Hạn Dương Lôi, cộng thêm khí tức hòa hợp với khí tức của Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới, đừng nói là những ma thú thực lực kém hẳn một giai, cho dù là những ma thú cùng cấp bậc, cũng không dám mạo phạm tới nó. Bởi vậy suốt đường đi tương đối an bình, cho dù là gặp qua một số phi hành ma thú, những đầu ma thú đó cũng sẽ vội vàng tránh xa, không dám phát sinh xung đột với Tử Lôi Diệu Thiên Long. Chưa tới một canh giờ, bọn họ cũng đã đến được mục tiêu của chuyến đi, tầng mười hai Thánh Tà Đảo.

- Lôi Đình, chúng ta xuống thôi.

Phát Thụy quát lên một tiếng.

Tuy rằng hắn và Lôi Đình hợp lực, cũng không cần phải sợ Cửu Giai Ma Thú, nhưng nơi này dù sao cũng là Thánh Tà Đảo, trên không trung mục tiêu quá rõ ràng, vạn nhất khiến cho các Cửu Giai Ma Thú trên tầng mười hai cùng tấn công, bọn họ tuyệt không chống đỡ nổi.

Thu liễm hai cánh, thân thể khổng lồ của Lôi Đình ầm ầm rơi xuống đất. Lúc trước trên không trung bốn người cũng đã từng nhìn qua, tầng mười hai của Thánh Tà Đảo, địa hình chủ đạo là một cái hồ nước thật lớn, chung quanh là rừng rậm bao phủ. Luận cảnh sắc mà nói, nơi này là nơi đẹp nhất từ khi bọn họ tiến vào Thánh Tà Đảo từng gặp qua. Nếu không phải trên bầu trời mây đen dày đặc, cảnh sắc còn có thể tốt hơn rất nhiều.

Mặt hồ nước vô cùng yên tĩnh, tựa như một mặt thủy tinh màu lam không ngừng phản xạ ánh mặt trời nhàn nhạt. Trên mặt hồ, hơi nước nhẹ nhàng phiêu đảng, khiến cho cảnh vật yên tĩnh càng tăng thêm vài phần sắc thái thần bí. Không cần hỏi, bốn người Cơ Động cũng biết, cái hồ nước nhìn qua tĩnh lặng này, thế nhưng bên dưới cũng tuyệt không có yên tĩnh như bề mặt như vậy. Dưới đáy hồ tuyệt không hiếm ma thú cường đại.

Trên Thánh Tà Đảo, càng đi sâu vào bên trong, số lượng ma thú ngược lại sẽ càng ít hơn, nhưng thực lực cũng càng lúc càng cường hãn hơn. Chân đạp mặt đất, Cơ Động, Diêu Khiêm Thư trước sau từ trên lưng Tử Lôi Diệu Thiên Long nhảy xuống, mà Dạ Tâm thì tiếp tục ngồi lại trên lưng Tử Lôi Diệu Thiên Long cùng với Phát Thụy.

Tử Lôi Diệu Thiên Long thu liễm khí thế, ánh mắt Phát Thụy cũng trở nên cẩn thận hơn rất nhiều. Cửu Giai Ma Thú chính diện đối mặt, hắn cũng không sợ, nhưng nếu Cửu Giai Ma Thú âm thầm đánh lén, đối với mọi người mà nói cũng là tương đối nguy hiểm, nhất là Cơ Động và Diêu Khiêm Thư, cấp bậc còn thấp.

Diêu Khiêm Thư cùng với Cơ Động cũng không phải lần đầu tiên phối hợp, hắn đi theo bên cạnh Cơ Động, một bàn tay trực tiếp đặt lên trên Quân Ma Âm Dương Khải sau lưng Cơ Động, tay kia thì hướng về phía một cây đại thụ gần đó, quang mang màu ngọc bích lặng yên phóng thích, cũng không có ma lực ba động mãnh liệt gì, chỉ có sinh mệnh lực cuộn cuộn không dứt.

Cực Hạn Giáp Mộc Hệ của Diêu Khiêm Thư và Cực Hạn Ất Mộc Hệ của Hạng Tử tuy rằng đều tản mát ra sinh mệnh khí tức, nhưng cũng không giống nhau. Cực Hạn Giáp Mộc của Diêu Khiêm Thư tản mát ra sinh mệnh khí tức cuộn cuộn không dứt, còn Cực Hạn Ất Mộc của Hạng Tử lại là liên miên không dứt, âm thầm bí mật không nơi nào không đến được. Đây chính là sự khác nhau giữa Âm, Dương thuộc tính. Đồng dạng là sinh mệnh lực, nhưng cũng không giống nhau.

Chỉ trong nháy mắt, Giáp Mộc Ngưng Tụ Pháp Trận đã chậm rãi xuất hiện sau lưng Diêu Khiêm Thư. Nơi này ngoại trừ hồ nước lớn ra, còn lại chính là rừng cây. Cực Hạn Ma Lực của hắn dùng để dò xét nơi này chính là vô cùng thích hợp. Với khả năng tiếp cận rừng rậm của hắn, chỉ cần là ma thú nào ẩn nấp trong đó, hắn hoàn toàn có khả năng phát hiện ra ngay.

Quang mang màu ngọc bích nhàn nhạt lặng yên khuếch tán trong không khí, lặng lẽ bao trùm gần như toàn bộ không gian xung quanh.

Ma lực trong cơ thể Cơ Động rất nhanh vận chuyển. Đằng Xà Biển, Chu Tước Biển đồng thời phóng thích, ở địa phương như thế này hẳn cũng không dám khinh thường. Siêu Tắt Sát Kỹ Nhật Nguyệt Âm Dương Giới chỉ có những hoàn cảnh đặc thù mới phóng thích ra được, hiện tại với thực lực của hắn, cho dù là có thêm Diêu Khiêm Thư tăng phúc cũng không đủ để thi triển ra. Hẳn cũng không cần phải ra tay giết địch, chỉ cần có thể tự bảo vệ mình là được rồi.

Một lúc lâu sau, Diêu Khiêm Thư mở hai mắt ra, thu hồi ma lực bản thân, nghi hoặc nói:

- Thật kỳ quái, trong phạm vi mấy ngàn thước xung quanh, một chút khí tức ma thú cũng không có. Ma lực của ta thậm chí còn thâm nhập vào một ít thực vật nằm dưới lòng hồ nước, cũng không phát hiện ra được khí tức của ma thú. Chẳng lẽ là, tầng thứ mười hai của Thánh Tà Đảo lại không có gì cả hay sao?

Ánh mắt Cơ Động khẽ động:

- Không, có một loại tình huống có thể khiến cho người không thể phát hiện được gì. Nếu nơi này có ma thú cùng thuộc tính với người, hơn nữa thực lực cao hơn người ba giai, bù lại khí tức của Cực Hạn Ma Lực, chỉ sợ người cũng...

Cơ Động vừa mới nói tới đây, đột nhiên Tử Lôi Diệu Thiên Long đột nhiên ngừng đầu, lớp vảy rắn chắc toàn thân âm âm dựng lên, hào quang lôi điện chói mắt phóng thích mãnh liệt chung quanh thân thể. Khí thể mạnh mẽ cường hãn hóa thành một đạo tử quang phóng thẳng lên cao.

- Cẩn thận, có cường địch.

Phất Thụy hét lớn một tiếng, con mắt thứ ba trên trán hắn lặng yên mở ra, một đạo tử quang nồng đậm từ đó điện xạ ra, dừng lại trên tay hắn. Ngay sau đó, một thanh chiến phủ phong cách cổ xưa dài chừng hơn mười thước xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn. Đúng là thanh Thần Khí, Lôi Ngục Thần Phủ. Chẳng qua hiện tại Lôi Ngục Thần Phủ cơ hồ phóng lớn gấp trăm lần, nó vừa xuất hiện, không khí chung quanh nhất thời trở nên đậm đặc lại, các nguyên tố thuộc tính khác cơ hồ nháy mắt đã điên cuồng bị xua tan đi mất. Mà ngay giữa không trung, Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới không ngừng cuộn cuộn ba động, tựa như là khí tức của nó bị dẫn động vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ được.

Kỳ quái chính là, bên trong rừng cây cũng không có bất cứ khí thể cường đại gì đáp lại, nhưng ánh mắt Tử Lôi Diệu Thiên Long lại trở nên cực kỳ cẩn thận, lại chậm rãi lui về phía sau hai bước. Tuy rằng hiện tại nó cũng không phải là thực lực Cửu Giai Đỉnh Cấp, nhưng mà, Tử Lôi Diệu Thiên Long có được Cực Hạn Dương Lôi Ma Lực, cho dù gặp phải Cửu Giai Đỉnh Cấp ma thú cũng chỉ có thắng không có bại. Đó cũng là nguyên nhân vì sao Phất Thụy có lòng tin dẫn mọi người đến tầng thứ mười hai Thánh Tà Đảo này. Có thể khiến cho nó phải cẩn thận đề phòng, chẳng lẽ lại là....?

Cảm giác nguy cơ xuất hiện ngập tràn trong lòng Cơ Động và Diêu Khiêm Thư. Phất Thụy trầm giọng quát:

- Các người lui về phía sau, rất có thể là Thập Giai Thần Thú. Nếu quả thật là Thập Giai Thần Thú, ta ngăn cản nó, các người mau chạy, sau này sẽ tập hợp lại sau.

Dạ Tâm nhú mày:

- Đừng nói là xui xẻo như vậy chứ. Chẳng lẽ tư liệu của chúng ta không đúng, ở tầng thứ mười hai này cũng không chỉ có Cửu Giai Ma Thú sinh sống...

Ngay lúc mọi người đang thập phần cảnh giác, đột nhiên một thanh âm chột từ trong rừng cây truyền ra:

- Đừng động thủ, đừng động thủ. Ta không có ác ý, ta đến đây để nhận chủ. Ngàn vạn lần không được động thủ a! Cho dù là đánh không chết ta, phá hủy cây cỏ nơi này cũng không phải chuyện tốt gì cả.

Dưới ánh mắt chăm chú choáng đầy cảnh giác của mọi người, từ trong khu rừng cây bên kia, một con heo con lon ton chạy ra. Đúng vậy, chính là một con heo nhỏ. Hơn nữa nhìn bộ dáng của nó, còn đang thở hổn hển, rất có cảm giác không còn hơi sức. Con heo nhỏ này thật ra cực kỳ đáng yêu, toàn thân một màu trắng như tuyết, tai to, mắt lớn, cả người nhìn qua giống như là một khối bông tròn trịa vậy. Con heo con này cao chỉ khoảng một thước, tốc độ chạy trên mặt đất cũng không nhanh. Nhưng kỳ lạ nhất chính là, từ giữa

lưng kéo dài xuống đến hết hông, có một đồ án hình đoá hoa lớn màu xanh biếc. Nhưng mà, trên người nó cũng không có tản mát ra bất cứ khí tức gì cường đại cả.

354. Chương 178 Thập Giai Cúc Hoa Trư? (thượng)

Khi nhìn thấy con heo nhỏ có hoa văn đoá hoa lớn trên lưng kia từ trong rừng cây chạy ra, ngoại trừ Tử Lôi Diệu Thiên Long ra, Phát Thụy, Dạ Tâm, Cơ Động, Diêu Khiêm Thư đều là một trận ngẩn người. Bọn họ thế nào cũng không ngờ nổi, tại tầng mười hai choáng đầy nguy hiểm của Thánh Tà Đảo này, con ma thú đầu tiên mình gặp được, không ngờ lại là một con heo nhỏ màu trắng cực kỳ đáng yêu như vậy.

Duy chỉ có mình Tử Lôi Diệu Thiên Long, mãi cho đến lúc này vẫn như trước không ngừng gầm gừ, nhe răng nhếch miệng, nhưng cũng không có phát động công kích. Lôi điện lực không ngừng lưu chuyển toàn thân, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể phóng thích ra vậy.

- Mọi người im lặng lại một chút đi. Các người không nhìn thấy là Bốn thánh trư ta cũng không có ác ý hay sao?

Con heo nhỏ chạy đến cách Tử Lôi Diệu Thiên Long hơn hai mươi thước liền đứng lại, có chút cố sức ngửa đầu lên nhìn Tử Lôi Diệu Thiên Long, nói to.

Ma thú có thể nói chuyện, đại biểu cho cái gì? Thập Giai, Thần Thú. Duy chỉ có Thập Giai Ma Thú mới có thể có được năng lực nói chuyện.

Diêu Khiêm Thư dò hỏi:

- Người là Thập Giai Ma Thú sao?

Con heo nhỏ kia nhìn thấy Diêu Khiêm Thư, con mắt nhỏ của nó cười híp lại, biến thành hình như trăng rằm, mặt mày hớn hở nói:

- Đúng vậy! Đúng vậy! Ta tới nhận chủ! Ta đương nhiên là Thập Giai Ma Thú, bằng không làm sao có thể sinh sống trong khu vực nguy hiểm này của Thánh Tà Đảo? Tên của ta là Cúc Hoa Trư. Mau, để cho ta nhận chủ đi. Ta vừa rồi cảm giác được ma lực của người là Cực Hạn Giáp Mộc, ta cũng là Cực Hạn Giáp Mộc, không có ai thích hợp trở thành ma thú của người hơn ta đâu.

Thập Giai Ma Thú cũng giống như là Cửu Quan Ma Sư của nhân loại, đều có được Cực Hạn Ma Lực, đó cũng là nguyên nhân vì sao Cửu Giai Ma Thú và Thập Giai Ma Thú lại có thực lực chênh lệch với nhau một trời một vực như vậy.

Diêu Khiêm Thư trợn mắt há hốc mồm nói:

- Người muốn nhận ta làm chủ? Không cần phải đánh bại người trước sao?

Con Cúc Hoa Trư đặc biệt cao ngạo ngẩng đầu lên:

- Đương nhiên là không cần. Thập Giai Ma Thú chúng ta có trí tuệ hơn nhân loại các người nhiều. Chỉ cần có thể rời khỏi nơi quỷ quái Thánh Tà Đảo này là được rồi, còn cần phải đánh đấm gì nữa. Vất vả lắm mới kiếm được một gã ma sư có Cực Hạn Ma Lực như người, ta cũng không muốn sẽ đánh người chết mất. Còn đợi gì nữa, chẳng lẽ bốn Thánh Trư ta cũng không thể làm ma thú đồng bọn của người hay sao? À, nhớ kỹ, ta muốn ký kết chính là Chủ Tổ Khế Ước, ta là chủ, người là tớ. Như vậy mới phù hợp với thân phận Thánh Trư của ta.

Nói đến đây, con Cúc Hoa Trư này còn cực kỳ cường điệu, nói:

- Ta chính là Thập Giai Ma Thú, người nghĩ xem, có ta làm ma thú đồng bọn của người, là chuyện vinh dự đến mức nào?

Diêu Khiêm Thư liên tục lắc đầu, nói:

- Chuyện này khẳng định không được, làm sao có thể là Chủ Tổ Khế Ước cơ chứ? Cho dù là Chủ Tổ Khế Ước, cũng chỉ có thể ta là chủ, người là tớ. Người mặc dù là Thập Giai Ma Thú, nhưng ta lại là Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục Thiên Can Giáp Mộc Thánh Đồ, tiền đồ phát triển không thể hạn lượng. Không

bao lâu nữa, thực lực của ta sẽ vượt qua người. Huống chi, dùng một con heo làm ma thú đồng bạn, đây thật sự là chuyện.... ta cũng không muốn bị người ta cười nhạo đâu. Ngài xin cứ tự nhiên đi, ta cũng không cùng người ký khế ước đâu.

Cơ Động vốn quá hiểu rõ Diêu Khiêm Thư, hẳn rõ ràng nhìn ra trong đáy mắt Diêu Khiêm Thư đang lóe ra quang mang, trong lòng không khỏi cười thầm, tên gia hỏa này rõ ràng đã động tâm, ngoài miệng thì lại làm ra vẻ khinh thường con Cúc Hoa Trư này vậy, cố tình giảm giá trị của nó.

Tuy rằng Cơ Động cảm thấy rất kỳ quái, đầu ma thú Cúc Hoa Trư này quả thật đúng là Thập Giai Ma Thú, vì sao lại chủ động tìm đến Diêu Khiêm Thư như thế. Nhưng cái này dù sao cũng là một con Thập Giai Ma Thú a! Bất quá, Diêu Khiêm Thư có biệt danh là thần y người chết cũng đòi tiền, giúp đỡ người có duyên, danh xưng cây làm tiền, muốn chiếm tiện nghi của hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Phát Thụy ngồi ngay ngắn trên lưng Tử Lôi Diệu Thiên Long, cùng với Dạ Tâm trước ngực liếc nhìn nhau, trong mắt cũng đều toát ra vẻ kinh ngạc. Phát Thụy vừa muốn nói gì, lại bị Cơ Động dùng ánh mắt ngăn lại:

- Chuyện của bọn họ, để chính bọn họ tự giải quyết với nhau đi.

Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng Phát Thụy và Cơ Động cũng không có nửa phần thả lỏng, đối mặt với một đầu Thập Giai Ma Thú, nếu như không cẩn thận, vạn nhất bị nó công kích, đó tuyệt đối là tai nạn có tính hủy diệt.

Con Cúc Hoa Thánh Trư kia trông lớn cặp mắt ti hí của nó, giật mình nói:

- Cái gì? Người lại dám cự tuyệt một Thần Thú vĩ đại như ta sao? Tuy rằng ta là một con heo, nhưng ta là con heo cường đại nhất khắp thiên hạ, có được năng lực cường đại nhất của ma thú loài heo. Người cũng dám xem thường ta sao?

Diêu Khiêm Thư bước lên phía trước hai bước, rung đùi đắc ý nói:

- Heo cường đại nhất thì vẫn là heo. Người chưa từng nghe nói qua hay sao? Đưa đến tận tay thì không phải là mua bán. Người đã chủ động tự tìm đến ta, bản thân cũng đã tự hạ thấp giá trị của mình. Ta vì sao phải ký khế ước với người chứ? Cho dù là một đầu Giáp Mộc Hệ Ma Thú bình thường đi nữa, chỉ cần cùng ta ký kết khế ước, ta cũng giống nhau có thể đem nó bồi dưỡng thành Thập Giai Ma Thú được vậy.

Con Cúc Hoa Thánh Trư có chút phẫn nộ nhìn Diêu Khiêm Thư:

- Thật là xui xẻo, vất vả lắm mới gặp được một người thích hợp, không ngờ lại là một tên tính toán chi li như thế. Nhân loại các người thật sự là dễ tiện a! Bốn Cúc Hoa Thánh Trư ta đây, trên Thánh Tà Đảo cũng coi như là nhân vật số một, không ngờ lại bị người miệt thị như vậy. Ta muốn giết người.

Vừa nói xong, đồ án đóa hoa xanh biếc thật lớn trên lưng nó đột nhiên sáng lên. Ngay sau đó, thân thể chỉ lớn hơn một thước của nó nháy mắt tăng vọt, trong nháy mắt đã đạt tới trình độ khủng bố, chiều cao năm mươi thước, chiều dài hơn trăm thước. Nhìn qua ước chừng lớn hơn Tử Lôi Diệu Thiên Long đến bảy, tám lần. Khí tức bộc phát vô cùng khủng bố, một loại áp bách gần như là thực thể phóng thẳng tới, khiến cho mọi người đều có loại cảm giác không thể thở nổi.

Phát Thụy hét lớn một tiếng, Lôi Ngục Thần Phủ trong tay gơ ra phía trước, nhất thời một cỗ lôi điện khí tức tựa như thiên lôi giáng hạ, cùng với Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới trên bầu trời cùng nhau hô ứng, mạnh mẽ phóng thẳng ra mới miễn cưỡng có thể chặn lại uy áp khủng bố do Cúc Hoa Trư phóng thích ra.

Một tầng quang mang màu ngọc bích phát ra, bao phủ xung quanh thân thể Cúc Hoa Trư, thân thể khổng lồ của nó từ trên cao nhìn xuống về phía Diêu Khiêm Thư:

- Nhân loại hèn mọn, nhìn thấy thực lực bốn Thánh Trư cường đại đến thế nào chưa? Hiện tại người muốn thay đổi chủ ý vẫn còn kịp. Nếu không phải ta thấy người tiềm lực không tệ, có được ma lực Cực Hạn Giáp Mộc, có khả năng mang ta rời khỏi Thánh Tà Đảo, nơi chết tiệt này, người cho là bốn Thánh Trư sẽ hạ mình với người hay sao?

Diêu Khiêm Thư hừ một tiếng:

- Thực lực người cùng đại thì sao chứ? Có Phất Thụy Đại ca ở đây, chúng ta muốn an toàn bỏ đi cũng chẳng có vấn đề gì. Người chắc cũng hiểu rõ, bỏ lỡ dịp may này, chỉ sợ người vĩnh viễn cũng không có cơ hội rời khỏi Thánh Tà Đảo. Như vậy đi, ta và người mỗi người đều lui một bước, chúng ta ký kết Bình Đẳng Khế Ước. Đây là giới hạn cuối cùng mà ta có thể chấp nhận. Nếu không, chúng ta lập tức vô mộng bỏ đi, người cứ việc ở lại trên Thánh Tà Đảo mà thể hiện oai nghiêm đi.

Thân thể con Cúc Hoa Trư bành trướng lên, nhưng cặp mắt nó lại vẫn như trước không thay đổi. Hai tròng mắt đảo liên hồi, làm ra vẻ đang suy tính thiệt hơn. Uy áp khủng bố dần dần thu lại, lắc lắc cái đầu tai to mặt lớn, thở dài một tiếng, tâm không cam, tình không muốn, nói:

- Được rồi, bốn Thánh Trư cũng không tính toán nhiều với người nữa. Cứ trước tiên rời khỏi Thánh Tà Đảo rồi hãy nói sau.

Lại thêm một tiếng oanh minh vang lên. Một thân thể khổng lồ chọt từ dưới nước chui lên, lộ ra hơn nửa thân thể. Cùng với sự xuất hiện của nó còn có vô số mũi thủy tiễn. Đám thủy tiễn này nhìn qua có một tầng quang mang màu tím ónh nhuận bao phủ, vừa mới xuất hiện liền bay tán loạn ra bốn phía. Một tầng hàn khí chọt bùng nổ ra trên mặt nước, đám thủy tiễn này vừa mới va chạm với tầng hàn khí kia, nhất thời hóa thành vô số mũi băng tiễn bay vùn vụt khắp nơi. Nhìn qua thì quỹ đạo của chúng dường như hỗn loạn, nhưng trong nháy mắt đã bày thành một cái băng tiễn đại trận bao quanh đám người Cơ Động, Phát Thủy. Ngay cả trong không khí cũng tràn ngập Thủy nguyên tố ba động.

Ma lực màu tím, không hề nghi ngờ chính là đại biểu của Nhâm Thủy Hệ, mục tiêu của đám người Cơ Động đã được tìm ra.

Đối mặt với công kích của Cửu Giai Ma Thú, Phát Thủy cũng không chút nào sợ hãi, hai tay giơ lên cao quá đầu, một đạo tử quang từ trong con mắt thứ ba trên trán điện xạ mà ra. Trong phút chốc, giữa không trung vang lên một đạo Lôi Đình Chi Âm mãnh liệt. Không gian trong phạm vi mấy trăm thước xung quanh giống như là bị xé rách ra vậy, kịch liệt vặn vẹo. Ngay sau đó, không khí vặn vẹo chọt kịch liệt rung lên, một vòng quang hoàn màu tím xuất hiện, ma lực Cực Hạn Dương Lôi nháy mắt bùng nổ mãnh liệt.

Lôi Ngục Thần Phủ liền như vậy xuất hiện ngay giữa không trung. Không khí kịch liệt vặn vẹo chính là do bản thể của nó rung lên mà gây ra.

Từng trận lôi điện không ngừng phát ra, thanh âm lôi đình vang lên mãnh liệt, vang vọng trong không trung. Đám băng tiễn xung quanh không ngờ hoàn toàn bị chấn nát, hóa thành băng phấn bay tán loạn bốn phía.

Giờ phút này Cơ Động mới biết được thực lực của sư huynh mình sau khi dung hợp với Thần Khí cùng thuộc tính, cộng thêm ma lực biến hóa thành Cực Hạn Dương Lôi, dù không có sự trợ giúp của Tử Lôi Diệu Thiên Long cũng hoàn toàn có thể cùng với Cửu Giai Ma Thú chính diện đối kháng.

Sau khi đám băng tiễn kia phá nát, mọi người cũng nhìn rõ được bộ dáng của con ma thú kia. Đó là một con ma thú đầu trâu mình rắn, toàn thân trong suốt giống như làm bằng băng phiến màu tím vậy. Khắp người nó nở rộ ra từng đạo tử quang mãnh liệt. Đám tử quang kia cũng không phải là băng vụn bình thường, mà là thành từng vòng quang mang bao quanh thân thể của nó. Vây trên người của nó vô cùng quái dị, có hình tam giác. Trên đầu nó đâm ra hai cái sừng làm thành hình xoắn ốc, dài hơn một thước. Chỉ riêng phần thân thể nổi trên mặt nước cũng đã dài hơn năm thước. Cặp mắt không ngừng lóe ra tử quang của nó nhìn chăm chăm vào Lôi Ngục Thần Phủ trên không trung, trong mắt toát ra vẻ kinh nghi bất định. Hiển nhiên thanh thần phủ toát ra ma lực tương đồng với ma lực của Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới trên không trung khiến cho nó phải kinh hoảng.

Dạ Tâm có chút kinh hỉ nói:

- Đây là Tử Băng Thiên Ma Giao, là một loại á long. Nghe nói nếu nó có thể tu luyện lên đến Thập Giai, thật sự sẽ hóa thân thành Tử Băng Thiên Ma Long.

Phát Thủy hét lớn một tiếng, thân thể cường hãn phóng lên giữa không trung, chụp lấy thanh Lôi Ngục Thần Phủ khổng lồ bằng cả hai tay. Thân thể cả người ngã về phía sau, trong không trung làm thành một hình cánh cung lớn. Lôi Ngục Thần Phủ chém ra, tạo thành một đạo cầu vồng màu lam tím hình cánh quạt. Ma lực Cực Hạn Dương Lôi nháy mắt bùng nổ, cả không trung giống như là đã bị một búa này chẻ ra làm đôi vậy.

Tầng quang mang màu tím trên người Tử Băng Thiên Ma Giao bị tầng tử quang bạo lệ của Cực Hạn Dương Lôi bao phủ, rất nhanh co rút lại, thân thể nó không ngừng run rẩy, rõ ràng là do tình huống thuộc tính áp chế. Bất quá, nó dù sao cũng là Cửu Giai Ma Thú cường đại, sinh sống trên tầng mười ba Thánh Tà Đảo, tuy nguy nhưng không loạn, nổi giận gầm lên một tiếng. Một đạo tử quang từ trong miệng nó phun ra, ngưng tụ lại thành một cái Tử Tinh Băng Thuần màu tím thật lớn, chắn giữa không trung.

Oanh~~

Tử Tinh Băng Thuần kia âm âm nổ tung, hóa thành vô số mảnh băng tung bay tán loạn bốn phía. Thanh Lôi Ngục Thần Phủ trong tay Phát Thủy khí thế vẫn không giảm, như trước chém xuống đầu con Tử Băng Ma Thiên Giao. Dưới tình huống ma lực hai bên chênh lệch thật lớn như vậy, nhưng vẫn có thể đem con

Cửu Giai Ma Thú này hoàn toàn áp chế xuống, có thể thấy được uy lực của Cực Hạn Ma Lực và Thần Khí này khủng bố đến mức nào.

Ngay cả bản thân Phát Thụy cũng không nghĩ đến uy lực của Lôi Ngục Thần Phủ lại cường đại đến như thế. Ma lực Cực Hạn Dương Lôi của hắn thông qua Lôi Ngục Thần Phủ tiến hành công kích, lực bùng nổ ít nhất tăng lên gấp đôi. Cái Tử Tinh Băng Thuần dày hơn mấy thước kia không ngờ vẫn không hề có nửa phần tác dụng ngăn cản. Một kích chẳng qua chỉ là quán chú ma lực chém ra thôi cũng đã có thể so sánh ngang với một cái Tất Sát Kỹ bình thường. Bản thân thanh Lôi Ngục Thần Phủ cũng đã tràn ngập một loại khí chất cường hãn vô kiên bất tồi đặc thù.

Ngay cả Phát Thụy cũng không ngờ được thực lực của mình, con Tử Băng Thiên Ma Giao kia tự nhiên càng không thể tưởng tượng ra được. Trong cặp mắt màu tím lớn như cái đèn lồng của nó toát ra vẻ sợ hãi mãnh liệt, vội vàng há mồm phun ra một đạo tử quang mãnh liệt, đón đầu thanh Lôi Ngục Thần Phủ.

Lại một tiếng ầm vang, quang mang màu tím bắn ra bốn phía, bay tán loạn. Phát Thụy mang theo Lôi Ngục Thần Phủ bị hất văng ngược về phía sau. Thân thể con Tử Băng Thiên Ma Giao cũng run rẩy kịch liệt một trận. Toàn bộ không gian xung quanh biến thành một màu tím dày đặc, hàn khí phát ra, nháy mắt khiến cho mặt hồ đóng băng.

Thứ mà Tử Băng Thiên Ma Giao nhổ ra chính là một khối hạt châu màu tím lớn cỡ một quả bóng rổ. Quả châu này phát ra tử quang dày đặc, tràn ngập một cỗ thiên địa linh khí cực kỳ khổng lồ. Không cần hỏi mọi người cũng biết đây chính là Giao Châu của Tử Băng Thiên Ma Giao. Đối với loại ma thú cấp bậc này, Giao Châu liền tương đương với Tinh Hạch của nó, chính là lực lượng căn nguyên nhất. Trong lúc nguy cấp, nó không thể không phun ra Giao Châu để đón đỡ thanh Lôi Ngục Thần Phủ.

359. Chương 180 Tử Băng Thiên Ma Giao (hạ)

Ma lực của Phát Thụy dù sao cũng không đủ để phát huy ra uy lực chân chính của Lôi Ngục Thần Phủ, bị ma lực khổng lồ ngưng tụ trong Giao Châu chấn động hất bay. Bất quá Giao Châu cũng đã bị Lôi Ngục Thần Phủ chém vỡ ra, con Tử Băng Thiên Ma Giao này tuyệt đối chịu khổ không ít.

Con Cửu Giai Ma Thú cường hãn này đã chân chính nổi giận, gầm lên một tiếng. Thanh âm điên cuồng gào thét không ngừng từ trong miệng nó phát ra. Hào quang màu tím không ngừng bay tán loạn ra bốn phía, giờ phút này, nó mới hiển lộ cho mọi người thấy thực lực khủng bố của Cửu Giai Ma Thú.

Một tiếng nổ ầm vang, thân thể khổng lồ của Tử Băng Thiên Ma Giao vốn đã đông kết dưới mặt hồ, khe vụn vụn một chút, nhất thời, tất cả băng khối bên dưới toàn bộ vỡ tung lên. Thân thể chìm dưới hồ nước, không thể nghĩ ngờ vô cùng có lợi cho nó thì triển ra nhưng kỹ năng mạnh nhất của mình. Thân thể dài hơn năm thước không ngừng hất tung những mảnh băng trôi khổng lồ bay lên không trung. Ma lực Quý Thủy Hệ bùng nổ, nhất thời khiến cho thân thể nó hoàn toàn biến thành thủy tinh tím biếc. Vô số băng trôi mạnh theo khí tức cực kỳ khủng bố bay tán loạn bốn phía, hướng về phía mọi người bay vụt tới.

Đây là kỹ năng thiên phú của Tử Băng Thiên Ma Giao, Tất Sát Kỹ Tử Băng Thiên Ma Vũ. Thân thể chìm trong hồ nước trợ giúp cho nó gia tăng uy lực của Tất Sát Kỹ này lên tới trình độ cực kỳ khủng bố. Hơn một nửa mảnh băng trôi kia bắn ngược lên không trung, tấn công về phía Phát Thụy.

- Mọi người cẩn thận.

Phát Thụy đang ở trên không trung, hét lớn một tiếng, thanh Lôi Ngục Thần Phủ trong tay hươ ngang một cái, vô số mảnh băng trôi không ngừng bị ma lực Cực Hạn Dương Lôi của hắn đánh nát thành bột phấn. Bất quá hắn cũng bị công kích của Tử Băng Thiên Ma Giao làm vướng tay, tạm thời cũng không có cơ hội phản kích. Tất Sát Kỹ của Cửu Giai Ma Thú cũng không phải là những ma thú cấp thấp có thể so sánh được. Không trung nháy mắt đã bị Quý Thủy nguyên tố hoàn toàn chiếm lĩnh, tạo thành một thế giới giống như là lĩnh vực vậy. Mọi người đứng trong phạm vi này đều chịu lực áp bách mãnh liệt. Nhất là Dạ Tâm chịu áp lực rõ ràng nhất. Nàng cũng không có Cực Hạn Ma Lực, hơn nữa bản thân cũng là Thủy thuộc tính, tuy là vừa mới đột phá cảnh giới Lục Quan, nhưng lúc này nàng lại cảm nhận thuộc tính áp chế cực kỳ thống khổ.

Trong số mọi người ở đây, kẻ duy nhất có cảm giác thoải mái chính là Diêu Khiêm Thư. Trong Ngũ Hành, Thủy sinh Mộc, bản thân là người có ma lực Cực Hạn Giáp Mộc, Thủy nguyên tố càng khổng lồ, đối với hắn mà nói càng thoải mái hơn nhiều, huống chi lúc này bên bờ hồ còn có rất nhiều cây cối.

Dạ Tâm miễn cưỡng ngưng tụ ma lực của mình, hai tay ấn mạnh lên ngực Diêu Khiêm Thư. Ma lực Cực Hạn Giáp Mộc của Diêu Khiêm Thư nháy mắt tăng vọt, Giáp Mộc ngưng tụ Pháp Trận lặng yên hiện lên, Đồ Đằng Thanh Long xuất hiện, dung nhập vào trong Pháp Trận. Hai tay Diêu Khiêm Thư đồng thời đặt lên hai vai Cơ Động, ma lực trong người không chút giữ lại, hoàn toàn dung hợp vào thân thể Cơ Động.

Ông ...ông...

Một hỏa trụ màu vàng kim thô to cơ hồ trong nháy mắt đã phóng lên. Cơ Động bước ra trước nửa bước, nhanh chóng kéo dài khoảng cách với Diêu Khiêm Thư. Ma lực Diêu Khiêm Thư không thể truyền trực tiếp, khiến cho hiệu quả kém đi một chút, nhưng cũng giúp Diêu Khiêm Thư không bị Cực Hạn Dương Hỏa bộc phát trên người Cơ Động thiêu đốt.

Chu Tước Song Dực thắm đẫm hỏa diễm vàng chói, không ngừng vẫy động. Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể xuất hiện, thân thể thô to hơn ba thước của Hỏa Diễm Quân Vương đem Dạ Tâm và Diêu Khiêm Thư hoàn toàn che chắn ở phía sau. Quân Ma Âm Dương Khảm hóa thành màu xích kim sáng lạn, ngành kháng với đám băng trùy đang không ngừng bay tới. Hai tay Cơ Động vẽ một vòng thật lớn bên người, một con Hỏa Long khổng lồ màu vàng kim đã từ trong cơ thể bay ra, đón lấy đám băng trùy kia.

Không có trực diện chiến đấu cũng không thể hiểu được thực lực của cường giả chân chính. Nhìn qua đám băng trùy này trên không trung không ngừng bị Lôi Ngục Thần Phủ của Phát Thụy mạnh mẽ đánh tan, giống như là ngăn cản chúng vô cùng đơn giản vậy, thế nhưng khi Cơ Động chân chính tiếp xúc với đám băng trùy kia, hắn mới nhất thời cảm nhận được áp lực cường đại lạ thường.

Mỗi một mảnh băng trùy đều ẩn chứa hàn khí liên miên mà lạnh thấu xương. Mặc dù ma lực hắn đã được Dạ Tâm và Diêu Khiêm Thư tăng phúc, đã đạt đến một trình độ trước giờ chưa từng có, nhưng muốn ngành kháng đám Thủy ma lực này vẫn là chuyện cực kỳ khó khăn, buộc hắn phải dốc hết toàn lực ứng phó. Cơ hồ mỗi khi hắn ngăn cản một mảnh băng trùy cũng phải lui về sau một bước, Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể cũng xuất hiện ba động mãnh liệt, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ tan được.

Cái này là sự chênh lệch về thực lực a! Hắn dù sao cũng chỉ là một gã ma sư ma lực còn chưa tới Ngũ Quan. Mặc dù phần lớn bộ phận công kích của Tử Băng Thiên Ma Giao kia đều tập trung hết trên người Phát Thụy, nhưng hắn vẫn phải ngăn cản vô cùng khó khăn. Con Tử Băng Thiên Ma Giao này quá mức khủng bố, so với con Bá Vương Lôi Hỏa Long lúc trước chẳng qua cũng chỉ kém có nửa phần mà thôi. Hơn nữa nó còn đang trong trạng thái cuồng nộ, lại thêm đặc tính Thủy khắc Hỏa, khiến cho Cơ Động bị áp chế toàn diện. Cho dù lúc này hắn có muốn thi triển ra Tắt Sắt Kỹ công kích cũng căn bản không có thời gian ngưng tụ ma lực. Cực Hạn Dương Hỏa không ngừng bùng nổ, nhưng ngăn cản vẫn là vô cùng khó khăn.

Cơ Động cảm nhận được áp lực, Diêu Khiêm Thư và Dạ Tâm tự nhiên cũng cảm nhận được. Bọn hắn lúc này đối với Phát Thụy không khỏi càng thêm bội phục rất nhiều. Lúc trước hắn đánh một bữa đã có thể đả thương con ma thú cường đại này a!

Ngay lúc Cơ Động cảm thấy sắp chống đỡ không nổi được, không gian chợt xuất hiện một vết nứt thật lớn. Một thân thể khổng lồ đã ngang nhiên xuất hiện trước mặt hắn, từng đạo lôi đình cường hãn không ngừng hiện ra. Vô số thanh âm oanh minh nổ rộ, mạnh mẽ ngăn cản đám băng trùy đang công kích đến. Đúng là Tử Lôi Diệu Thiên Long đã kịp chạy tới.

Cơ Động thoáng thở dài một hơi. Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể đã tự động giải trừ. Cảm giác hoàn toàn bị áp chế thật sự khiến cho hắn có chút buồn bực nhứt nhứt:

- Đúng là thực lực không đủ. Chỉ mới tăng mười hai, chúng ta quả nhiên cả tự bảo vệ cũng còn khó khăn, còn phải nhờ sư huynh chiếu cố nữa.

Đang lúc hắn nói chuyện, Diêu Khiêm Thư đột nhiên hét lớn một tiếng:

- Cần thận.

Không biết từ khi nào, ba cái băng trùy màu tím khổng lồ đã lặng yên không một tiếng động, xuất hiện sau lưng bọn hắn. Cũng không quan tâm đến Tử Lôi Diệu Thiên Long phía trước mà phóng thẳng đến trước ngực ba người.

Nếu không phải ma lực Cực Hạn Giáp Mộc của Diêu Khiêm Thư lợi hại, lợi dụng khả năng miễn cảm của cây cối xung quanh đối với các loại khí tức, chỉ sợ ngay sau đó thân thể ba người bọn họ đã bị hoàn toàn đâm thủng. Cường độ khống chế ma lực của Cửu Giai ma thú tuyệt đối không phải bọn họ có khả năng tưởng tượng được. Tử Lôi Diệu Thiên Long tuy cũng là Cửu Giai Ma Thú, có được Cực Hạn Dương Lôi ma lực, nhưng dù sao nó cũng chỉ mới tiến vào Cửu Giai không lâu, trình độ khống chế ma lực của nó so với con Cửu Giai Ma Thú đã lâu năm này vẫn còn sự chênh lệch không nhỏ.

Lúc này Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể của Cơ Động vừa mới giải trừ, ba người mặc dù vẫn còn lưu lại một ít ma lực, nhưng Cơ Động muốn lập tức làm ra phản ứng ngăn cản, thời gian cũng đã không cho phép nữa rồi.

Dưới tình huống như thế này, Diêu Khiêm Thư mặc dù đang đứng giữa Cơ Động và Dạ Tâm, đã thể hiện ra phản ứng nhạy bén của Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ mà người thường không thể nào bằng được. Hắn đột nhiên xoay người lại, một tay chụp lấy cánh tay Dạ Tâm, một tay chụp lấy bả vai Cơ Động, nháy mắt hất thân thể hai người bay lên lưng của Tử Lôi Diệu Thiên Long, đồng thời Dương Mộc Ngưng Tụ Pháp Trận sau lưng nháy mắt bạo liệt. Đồ Đằng Thanh Long trên Pháp Trận phiêu nhiên bay ra, đón đỡ ba mũi băng trùy kia.

Cơ Động lúc còn đang ở không trung đã cảm giác được không ổn. Ba mũi băng trùy vô thanh vô tức kia đã ngưng tụ không biết bao nhiêu ma lực cường hãn trong đó. Cho dù là hắn thi triển ra Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể, dưới tình huống được Diêu Khiêm Thư tăng phúc đã chưa chắc có thể ngăn cản nổi, mà lúc này Diêu Khiêm Thư cũng không ở trong trạng thái chiến đấu, lại còn phải phân tâm cứu bọn hắn, làm sao có đủ thời gian ngưng tụ ma lực mà ngăn cản được chứ?

Ngay lúc này, đột nhiên từ phía sau một cỗ thân thể khổng lồ chợt từ đằng xa phóng vút lại, lao đến chắn trước người Diêu Khiêm Thư.

360. Chương 181 Không Gian Thập Hãm, Lôi Ngục Thần Phủ (thượng)

Đối mặt với công kích bất ngờ từ sau phóng tới như vậy, Diêu Khiêm Thư xoay người, chụp lấy Cơ Động đang toàn lực đề tụ ma lực và Dạ Tâm đang bị toàn diện áp chế quăng ra ngoài. Ngay thời điểm hắn một mình đối mặt với ba mũi băng trùy khổng lồ nào ngăn cản nổi kia, một thân ảnh tròn trịa khổng lồ chợt từ sau lưng hắn xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Thân ảnh kia giống như một khối cầu màu xanh biếc nháy mắt phình to, không ngờ xuất phát sau mà đến trước, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Diêu Khiêm Thư, chắn trước ba mũi băng trùy màu tím kia, há cái miệng khổng lồ y như một bồn máu đường kính hơn hai mươi thước, khiến người ta kinh khiếp. Ma lực Thanh Long Đồ Đằng của Diêu Khiêm Thư còn có ba mũi băng trùy kia lần lượt chui hết vào trong cái miệng khủng bố kia của nó.

Cơ Động, thân thể đang còn ở không trung, điên cuồng ngưng tụ ma lực chuẩn bị trợ giúp Diêu Khiêm Thư, Dạ Tâm lúc này đang ngưng tụ ma lực, cố gắng chống đỡ ma lực áp chế, không thể trợ giúp Diêu Khiêm Thư cùng với Diêu Khiêm Thư đang bùng nổ ma lực chuẩn bị đối phó công kích của ba mũi băng trùy. Giờ phút này đây cả ba người không khỏi toàn thân lâm vào nguy ngập.

Xuất hiện trước mắt bọn họ chính là cặp móng phi lũ cực kỳ khổng lồ của Cúc Hoa Trư. Thân thể nó đã biến thành to lớn hơn năm mươi thước, cái đuôi nhỏ xíu uốn khúc sau lưng nó không ngừng lúc la lúc lắc, tựa hồ vô cùng sáng khoái vậy. Nhìn qua cực kỳ buồn cười. Ngoài ra còn có vô số thanh âm rầm rập của băng khối bị nghiền nát không ngừng từ trong miệng nó truyền ra. Hào quang chợt lóe lên một chút, thân thể Cúc Hoa Trư đã khôi phục lại bình thường.

Chẳng qua sau khi Cúc Hoa Trư hiện ra bản thể, khí tức Thập Giai Thần Thú của nó lập tức khuếch tán mở rộng ra. Cảm nhận được khí tức của nó, Tử Băng Thiên Ma Giao vốn đã chuẩn bị liều mạng với Lôi

Ngục Thần Phủ cùng với Tử Lôi Diệu Thiên Long vừa mới xuất hiện, nó tựa hồ như bị cái gì kích thích vậy, quay đầu bỏ chạy.

Xoay người lại, Cúc Hoa Trư nhìn về phía Diêu Khiêm Thư, tức giận nói:

- Trong đầu ngươi có trí óc gì không đó? Nhất thời xúc động cũng không có nhìn lại xem mình có đủ thực lực hay không. Ngươi chết đi thì cũng mặc kệ ngươi đi, nhưng lại liên lụy đến Bồn Thánh Trư lão nhân gia ta a! Bất quá đã lâu rồi cũng không có ăn qua băng khối, hương vị tựa hồ cũng không đến nỗi nào.

Diêu Khiêm Thư lúc này mới tỉnh táo lại:

- Heo ú chết dẫm kia, ngươi có tiêu hóa nổi không đó?

Cúc Hoa Trư hừ một tiếng:

- Bồn Thánh Trư ta có cái bao tử đương kim thiên hạ đệ nhất, chút xíu băng khối kia nhằm nhò gì với ta? Ngay cả nhét kẽ răng còn không đủ nữa là.

Vừa nói nó vừa nhảy tót lên trên ngực Diêu Khiêm Thư.

Diêu Khiêm Thư liếc mắt nhìn sang Cơ Động đang té ngồi trên mặt đất, trong lòng hai người đồng thời xuất hiện một cổ ý niệm trong đầu: Con Cúc Hoa Trư này tựa hồ cũng không phải hoàn toàn phé thải như lời nó nói a! Vừa rồi tốc độ mà nó trong nháy mắt thể hiện ra cùng với khả năng cắn nuốt Tất Sát Kỹ của người khác đồng thời dùng dạ dày tiêu hóa ma lực, loại kỹ năng này tuyệt đối là không thể tưởng tượng nổi.

Nguy cơ bên này của bọn hắn đã được giải trừ, Tử Lôi Diệu Thiên Long lập tức phóng thẳng về phía hồ nước. Đồng thời Phát Thụy cũng đã giải quyết xong đám băng trùy Tất Sát Kỹ kia bằng vào năng lực cường hãn của Lôi Ngục Thần Phủ. Tất Sát Kỹ của Tử Băng Thiên Ma Giao tuy rằng cường hãn nhưng cũng không thể nào tổn thương được hắn.

Lôi Đế và Tử Lôi Diệu Thiên Long kết hợp lại một chỗ, khiến cho uy thế nhất thời tăng lên khủng bố, nhưng mà tốc độ chạy trốn của Tử Băng Thiên Ma Giao cũng là cực kỳ kinh người, trực tiếp chui xuống lòng hồ bỏ chạy.

Phát Thụy gầm lên một tiếng, ma lực Lôi thuộc tính nồng đậm không ngừng nở rộ trên không trung. Tử Lôi Diệu Thiên Long dang rộng cặp cánh, phóng thẳng xuống mặt hồ. Thân thể khổng lồ trong không trung có khí thế che lấp thiên địa, khiến mọi người nhìn qua phải kinh hãi. Ấn ký hình tia chớp trước ngực Tử Lôi Diệu Thiên Long đột nhiên sáng lên, phá thể mà ra, hóa thành một đạo tia chớp thuần túy khổng lồ. Đạo tia chớp này cũng không có oanh kích xuống Tử Băng Thiên Ma Giao đang điên cuồng chạy trốn dưới mặt hồ, mà là bay thẳng lên không trung.

Tia lôi đình ma lực ngưng tụ gần như thực thể kia cùng với thanh Lôi Ngục Thần Phủ mà Lôi Đế Phát Thụy đang giơ cao trên không trung dung hợp thành một thể. Chính xác mà nói, hẳn là nó bị Lôi Ngục Thần Phủ hoàn toàn thôn phệ mới đúng. Thanh chiến phủ vốn đã khổng lồ kia chợt rời khỏi tay Phát Thụy, trên không trung không ngừng tăng vọt lên, nháy mắt đã biến thành một thanh chiến phủ khổng lồ dài hơn ba mươi thước. Trên bầu trời, Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới kịch liệt ba động mãnh liệt. Toàn bộ không trung nơi hào quang của Lôi Ngục Thần Phủ bao phủ đã hoàn toàn biến thành màu tím sẫm, ngay cả sóng trào trên mặt hồ cũng tựa hồ yếu đi mấy phần.

Oanh long...

Một đạo lôi đình khổng lồ chợt từ trên Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới giáng xuống, đánh mạnh lên Lôi Ngục Thần Phủ. Thanh cự phủ kia cũng không có chém xuống con Tử Băng Thiên Ma Giao, mà trên không trung xoay tròn một vòng, lưỡi búa cắt vào không khí tạo thành một vòng tròn hoàn chỉnh. Ngay sau đó một màn khủng bố chợt xuất hiện. Trong phạm vi thanh Lôi Ngục Thần Phủ kia vừa mới cắt ra, một mảng không gian hình trụ tròn không ngờ nháy mắt đổ ụp xuống, lặng yên không một tiếng động biến mất, hóa thành một mảnh không gian hoàn toàn tối đen. Từ trong không gian tối đen đó mang theo một cổ khí tức khủng bố cực kỳ cường đại cùng với một cỗ hấp lực phô thiên cái địa. Cơ hồ trong nháy mắt toàn bộ nước trong hồ bên dưới cũng đã bị nó hút hết, thân thể khổng lồ của Tử Băng Thiên Ma Giao đang ẩn nấp trong đó cũng ngạnh sinh bị hút lên.

Cúc Hoa Trư lúc này đang nằm trên ngực Diêu Khiêm Thư, nhìn thấy một màn này, cặp mắt ti hí của nó không khỏi hơi hơi nheo lại, chép miệng không ngừng, thỉnh thoảng lại còn nuốt nước bọt, khiến kẻ khác nhìn qua có thể tưởng tượng nó vô cùng thèm muốn được ăn thanh Lôi Ngục Thần Phủ kia.

Tử Băng Thiên Ma Giao đã hoàn toàn bị kéo hết lên khỏi mặt hồ, lúc này mọi người mới có thể nhìn thấy thân thể nó khủng bố đến mức nào. Thân thể thô to, đường kính hơn hai thước, chiều dài thân thể khoảng chừng ba mươi thước, thân hình vô cùng hùng tráng. Ngay chính giữa cặp sừng khổng lồ trên đầu nó có một hàng gai nhọn hoắt kéo dài đến tận chót đuôi mới chấm dứt. Trên tầng gai nhọn này phát ra hàn khí cực kỳ khủng bố, mỗi lần nó giãy dụa lại có một tầng hàn khí mãnh liệt phát ra. Kỳ lạ nhất chính là, phía dưới bụng nó lại có bốn khối u lớn chĩa ra.

Mọi người ở đây đều có nghiên cứu nhất định đối với ma thú, hơn nữa đặc tính của Tử Băng Thiên Ma Giao cũng không khó đoán cho lắm. Bốn khối u lớn dưới bụng nó là biểu hiện rõ ràng cho thấy khoảng cách đến lúc nó tiến giai thành rồng đã còn không xa. Một khi bốn khối u kia nổi ra hoàn toàn, thì con Tử Băng Thiên Ma Giao kia cũng đã tiến hóa toàn diện thành Thập Giai, hơn nữa một bước hóa rồng. Như vậy, thực lực của nó cũng sẽ nảy sinh biến hóa long lòng lở đất.

Bất luận con Tử Băng Thiên Ma Giao này có bao nhiêu tiềm lực đi chăng nữa, lúc này mọi người nhìn thấy trong cặp mắt nó cũng chỉ có sự sợ hãi mãnh liệt cùng với kinh hoàng. Thân thể khổng lồ của nó không ngừng liều mạng giãy dụa. Mỗi lần nó giãy dụa, một tầng quang mang Quý Thủy ma lực cường hãn không ngừng từ trong cơ thể bộc phát ra, cố gắng thoát khỏi hấp lực của tầng không gian sụp đổ từ trên không trung kia.

Mà ngay tại lúc này, thanh Lôi Ngục Thần Phủ đang phiêu phù trên không trung kia lại hoàn toàn bộc phát ra uy lực thần khí cực kỳ cường hãn của mình. Ma lực do Tử Lôi Diêu Thiên Long phát ra để duy trì hắc động Không Gian Tháp Hãm màu đen do Lôi Ngục Thần Phủ phóng thích kia không ngờ đã mạnh mẽ bị điên cuồng hấp xả ra.

361. Chương 181 Không Gian Tháp Hãm, Lôi Ngục Thần Phủ (hạ)

Hắc động của Không Gian Tháp Hãm vừa biến mất, hấp lực do nó phát ra cũng đồng thời biến mất. Con Tử Băng Thiên Ma Giao đang không ngừng dấy dụa trong không trung nhất thời cảm giác được thân thể mình không còn bị hút đi. Thân thể thô nặng cực kỳ khủng bố của nó nhất thời rơi thẳng xuống mặt hồ bên dưới. Mà thanh Lôi Ngục Thần Phủ sau khi phóng thích xong Không Gian Tháp Hãm kia, nhất thời mang theo một tầng hắc quang nồng đậm giống như một đạo tia chớp màu đen từ trên không trung rơi thẳng xuống dưới.

Những phản ứng bùng nổ mạnh mẽ trong không trung khiến cho Cơ Động, vốn có lực cảm cực kỳ nhạy bén có thể cảm nhận rõ ràng được vì sao uy lực của Lôi Ngục Thần Phủ lại cường đại đến mức như vậy, những ma kỹ cấp bậc Tắt Sát Kỹ thông thường căn bản không có khả năng so sánh được với nó. Cho dù uy lực của nó còn chưa đạt đến cấp bậc Siêu Tắt Sát Kỹ, bởi vì nó dù sao cũng chỉ có uy lực công kích đơn thể mà thôi, nhưng uy lực của nó cũng không kém hơn hiệu quả công kích của Nhật Nguyệt Âm Dương Giới chút nào, chỉ kém ở chỗ Nhật Nguyệt Âm Dương Giới là công kích phạm vi lớn mà thôi. Thanh Thần Khí uy lực lớn như vậy hiển nhiên Phát Thụy với thực lực hiện tại cũng không có khả năng khống chế nổi. Mọi người lần đầu tiên chứng kiến được uy lực của Thần Khí, trong lòng không khỏi cảm thán, nếu như Thiên Can Thần Trang cũng có uy lực không kém hơn Lôi Ngục Thần Phủ này, một khi đám Cơ Động và Diêu Khiêm Thư có thể có được một kiện Thần Khí như thế, không thể nghi ngờ là thực lực sẽ tăng lên một bậc khác.

Tử Băng Ma Thiên Giao lúc này vừa mất đi hấp lực cường đại từ Lôi Ngục Thần Phủ, thân thể khổng lồ ầm ầm rơi xuống. Mặc dù bản thân nó là Cửu Giai Ma Thú cực kỳ cường đại, có tiềm lực tấn cấp thành Thập Giai Thần Thú, nhưng dù sao nó cũng không có khả năng phi hành lúc này cũng không có biện pháp gì cả. Thân thể khổng lồ cộng thêm thể trọng khủng bố của nó kịch liệt rớt xuống, giờ phút này đây, thân thể nó đã rời khỏi hồ nước, chơi vơi trong không trung, không có Thủy nguyên tố phụ trợ, thực lực nó giảm đi khá nhiều. Ma kỹ Không Gian Tháp Hãm do Lôi Ngục Thần Phủ gây ra hấp lực cường đại cũng khiến cho thân thể nó tê liệt toàn thân.

Kỹ năng do Phát Thụy phát ra có thể nói là tập trung gần như toàn bộ ma lực Cực Hạn Dương Lôi bảy mươi bốn cấp của hắn cộng thêm ma lực của Tử Lôi Diệu Thiên Long và uy lực cường hãn của Lôi Ngục Thần Phủ dung hợp thành một thể mới bùng nổ ra uy lực cực kỳ cường đại. Một kích này đã có thể nói không phải hoàn toàn là ma kỹ Lôi thuộc tính, lại còn mang theo Không Gian Thập Hãm, hơn nữa khi bùng nổ lại còn phát sinh ra năng lượng đặc tính hủy diệt nữa. Phải biết rằng bản thân Phát Thụy và Tử Lôi Diệu Thiên Long cũng đã tương đương với hai đầu Cửu Giai Ma Thú, khi hai đại cường giả liên hợp lại, uy lực tăng lên không biết bao nhiêu lần, huống chi lại còn thêm Thần Khí hỗ trợ nữa.

Tử Băng Thiên Ma Giao lúc này cảm nhận rõ ràng được khí tức tử vong mãnh liệt. Đối diện với sinh tử tồn vong, đầu Cửu Giai Ma Thú này đem toàn bộ tiềm lực, sinh mệnh lực của mình hoàn toàn bùng nổ ra hết. Cái đầu trâu lại một lần nữa ngước lên, đem Nội Đan của mình phun ra, lúc này đây khóa Nội Đan trực tiếp bay lên, dừng lại trên đỉnh đầu nó, ngay giữa cặp sừng cong. Hai đạo Quý Thủy Ma Lực màu tím sẫm từ trên cặp sừng bay lên, giao nhau lại một chỗ. Ma lực khổng lồ ba động, ở trên không trung hóa thành một đoàn băng tinh màu tím bay lên mang theo khóa Nội Đan Giao Châu mà nó vừa phun ra trực tiếp bay lên, chắn ngay trước đạo lôi điện màu đen do Lôi Ngục Thần Phủ đánh xuống kia.

Đoàn tinh thể màu tím biếc kia nhìn qua cũng không lớn, nhưng lại bao hàm ma lực Giao Châu của Tử Băng Thiên Ma Giao đang trong tình huống nguy cấp mà phóng thích ra.

Ngay khi tia chớp màu đem cùng với đoàn tinh thể màu tím biếc kia va chạm với nhau, trong nháy mắt đoàn tinh thể kia đã hoàn toàn biến thành màu đen tuyền. Ngay sau đó đạo tia chớp màu đen kia cũng vẫn như trước xuyên qua đoàn tinh thể màu đen, oanh kích lên trên người Tử Băng Thiên Ma Giao.

Tử Băng Thiên Ma Giao hiển nhiên không phải là đối thủ của Lôi Đế cùng với Tử Lôi Diệu Thiên Long liên thủ, kêu thảm lên một tiếng. Luồng lôi điện màu đen tuyền nháy mắt bùng nổ mãnh liệt trên thân thể nó, quang mang bay tán loạn bốn phía. Cả thân thể nó kịch liệt run rẩy một trận, rất hiển nhiên là đã bị ma lực Cực Hạn Dương Lôi xâm nhập vào trong cơ thể.

Thân hình Tử Lôi Diệu Thiên Long khẽ chuyển một chút, cái long vĩ khổng lồ của nó quét ngang một cái, đập cật lực lên trên người Tử Lôi Diệu Thiên Long, đem thân thể khổng lồ của nó hất một cái trực tiếp bay vút về phía rừng cây.

Tầng quang hoàn tinh thể màu đen trên không trung rất nhanh tan rã ra, chỉ còn lại khóa Giao Châu và Lôi Ngục Thần Phủ. Lôi Ngục Thần Phủ nhanh chóng bay về phía Phát Thụy. Phát Thụy phát tay về phía khóa Giao Châu, một đạo lôi điện đã phách không bay xuống, bao trùm lên khóa Giao Châu đang kịch liệt run rẩy trong không trung, khóa Lôi Châu bị luồng lôi điện kia trực tiếp lôi kéo, bay về phía nắm tay của Phát Thụy.

Oanh...

Thân thể khổng lồ của Tử Băng Thiên Ma Giao đung ngã hơn mười khóa đại thụ mới ngừng lại được. Toàn thân nó lúc này đã bị một tầng lôi điện màu đen bao phủ. Nó đã bị Lôi Ngục Thần Phủ đánh bị thương nặng, hơn nữa lại mất đi Giao Châu, hiển nhiên nó đã không còn lực phản công nữa. Trận chiến rất cuộc cũng đã chấm dứt.

Nhìn qua tựa hồ như là con Cửu Giai Ma Thú này bị khuất phục một cách dễ dàng, nhưng trên thực tế, Phát Thụy cũng không thoải mái chút nào. Nếu không phải khi nãy con Tử Băng Thiên Ma Giao kinh hoàng muốn bỏ chạy, hắn cũng không thể chớp đúng thời cơ tốt như vậy, thậm chí Tử Băng Thiên Ma Giao còn chưa kịp làm ra bất cứ công kích cường hãn gì đã bị hắn tấn công một kích trí mạng, bị thương nặng.

Cơ Động cũng không có nhìn Tử Băng Thiên Ma Giao, lại mang ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Cúc Hoa Trư đang nằm trên ngực Diêu Khiêm Thư, chậm rãi nói:

- Con Tử Băng Thiên Ma Giao này tựa hồ rất sợ ngươi a!

Cúc Hoa Trư dương dương tự đắc, nói:

- Chuyện đó là đương nhiên, một con Cửu Giai Ma Thú nhỏ nhoi như nó so sánh với bốn Thánh Trư còn kém không biết bao nhiêu mà nói. Cảm nhận được khí tức cường đại của ta, nó làm sao có thể không sợ

được cơ chứ? Không có ta các người có thể dễ dàng thu phục được nó hay sao? Còn không mau đến đáp ta nữa. Thù lao tốt nhất chính là đem nó cho ta lột da đi.

Ánh mắt Cơ Động vẫn như trước, tràn ngập nghi hoặc nhìn nó. Thực lực Tử Băng Thiên Ma Giao tương đối cường hãn, hơn nữa lúc đó nó đang thể hiện ra thực lực cường hãn, công kích về phía bọn họ, không thể nào chỉ vừa mới cảm nhận được khí tức của Thập Giai Ma Thú đã vội quay đầu bỏ chạy. Khi đó nó thậm chí còn chưa có nhìn thấy Cúc Hoa Trư như thế nào, đã vội vàng phản ứng, tựa hồ cũng hơi quá miễn cảm. Bởi vì nếu nó chịu khó cảm thụ cẩn thận, liền có thể phát hiện ra khí tức Thập Giai Ma Thú của Cúc Hoa Trư mặc dù tràn ập lực áp bách, nhưng cũng không hề có khí tức công kích a. Cũng chính vì nguyên nhân này nên Cơ Động mới khẳng định Cúc Hoa Trư quả thật là một con ma thú không có lực công kích. Những ma sư có Cực Hạn Ma Lực cũng có khả năng cảm nhận sâu sắc hơn người bình thường. Điều Khiêm Thư thậm chí còn từng sử dụng ma lực cùng thuộc tính đi cảm nhận ma lực biến hóa trên người Cúc Hoa Trư, quả thật nó đúng là một phương thức tồn tại ma lực cực kỳ đặc biệt. Ngay cả Điều Khiêm Thư bản thân là Giáp Mộc Thánh Đồ cũng không hiểu nổi vì sao ma lực toàn thân nó chỉ toàn là sinh mệnh lực khổng lồ, thế nhưng không hề có chút khí tức công kích nào cả, tựa hồ như là thân thể Cúc Hoa Trư hoàn toàn do sinh mệnh lực ngưng tụ thành hình vậy.

Phất Thụy tay cầm Giao Châu từ trên trời giáng xuống, Tử Lôi Diệu Thiên Long từ trên trời phiêu nhiên hạ xuống, cặp long trảo khổng lồ phân biệt chụp lên người Tử Băng Thiên Ma Giao. Thân thể nó vốn đã bị thương nặng, thân là Cửu Giai Ma Thú nhưng cũng không còn chút năng lực để phản kháng. Ma lực Lôi thuộc tính khổng lồ khiến cho nó toàn thân tê liệt.

Phất Thụy từ trên lưng Tử Lôi Diệu Thiên Long nhảy xuống. Lôi Ngục Thần Phủ hóa thành một đạo tử quang một lần nữa dung nhập lên con mắt thứ ba trên trán hắn. Phất Thụy bình thường trầm ổn, nghiêm nghị, lúc này trên mặt cũng không thể che dấu vẻ hưng phấn. Lần đầu tiên chân chính sử dụng Thần Khí Lôi Ngục Thần Phủ liền có thể chế trụ một đầu Cửu Giai Ma Thú, đây tuyệt đối là chiến tích huy hoàng nhất của hắn từ trước tới giờ.

Quan trọng nhất chính là bắt Tử Băng Thiên Ma Giao xong, ma lực của hắn cũng không có tiêu hao bao nhiêu, đây chính là hiệu quả khủng bố của Thần Khí.

Cơ Động, Dạ Tâm và Điều Khiêm Thư đồng thời phi thân lại đến bên cạnh Phất Thụy. Ba người đồng thời nhìn chăm chăm vào khóa Giao Châu màu đen, dần dần khôi phục thành màu tím, đang không ngừng giãn dãn trong tay Phất Thụy. Sự hưng phấn trong mắt Dạ Tâm khó có thể che giấu được. Thân là cường giả bài danh thứ hai trong Âm Dương Học Đường, nàng vẫn luôn mong muốn có được một đầu ma thú cường đại thuộc về mình, nhưng nàng không muốn dễ dàng thu phục một đầu Lục Giai hay Thất Giai ma thú, hiện tại rốt cuộc cũng có được sự chọn lựa hoàn hảo.

362. Chương 182 Thánh Tà Thiên Bình (thượng)

Trong Âm Dương Học Đường, ngoài Dạ Tâm ra còn có mấy người khác cũng đã đột phá Lục Quan, bọn họ đều đã có ma thú tọa kỵ của bản thân mình, do đó thực lực tăng lên khá nhiều. Chẳng qua bởi vì Thánh Tà Chi Chiến vừa sắp bắt đầu, Dạ Tâm lại có quan hệ đặc biệt với Phất Thụy, bởi vậy mới không có ai đến khiêu chiến nàng. Mà trên thực tế, vị trí thứ hai của Dạ Tâm trong Âm Dương Học Đường cũng không hoàn toàn kiên cố cho lắm. Lúc này có thêm đầu Cửu Giai Ma Thú này làm tọa kỵ của mình, nàng cần gì phải lo lắng nữa chứ? Sự cường hãn của Tử Băng Thiên Ma Giao khi này mọi người cũng đã chứng kiến rõ ràng, đó là thực lực tuyệt đối khủng bố a! Có nó, coi như là không có Phất Thụy bên cạnh, trong toàn bộ các đệ tử Thiên Can Học Viện, cũng không ai đủ khả năng đi uy hiếp vị trí của Dạ Tâm nữa.

Trong lòng bàn tay Phất Thụy, Lôi lực nguyên tố không ngừng ba động kịch liệt, mạnh mẽ chế trụ khóa Giao Châu không thể giãn thoát. Đã không còn Giao Châu, lại bị Tử Lôi Diệu Thiên Long hoàn toàn khống chế, Tử Băng Thiên Ma Giao đã không còn chút uy thế nào nữa, phủ phục trên mặt đất, có chút hoảng sợ nhìn mọi người.

Phất Thụy trầm giọng quát:

- Tử Bạng Thiên Ma Giao, thân là Cửu Giai Ma Thú, trí tuệ của người hần là đủ hiểu những gì chúng ta nói. Hiện tại người có hai lựa chọn, một là, cùng với người yêu của ta tiến hành ký kết khế ước trở thành ma thú tọa kỵ. Như vậy, ta chẳng những là đem Giao Châu trả lại cho người, hơn nữa còn mang người rời khỏi Thánh Tà Đảo nữa. Về phần lựa chọn thứ hai, càng đơn giản hơn, ta để Dạ Tâm trực tiếp hấp thụ luôn khỏa Giao Châu này của người, đối với tu vi của nàng ta mà nói, tuyệt đối có lợi ích không nhỏ, sau đó giết luôn người đi. Thân thể Cửu Giai Ma Thú quả thật rất đáng giá. Nếu như người lựa chọn cách thứ nhất, thì gặt đầu. Ta đếm đến mười, nếu đến mười mà người vẫn chưa có gặt đầu trả lời đồng ý, đó chính là lựa chọn cách thứ hai.

Khiến mọi người có chút ngoài ý muốn chính là, con Tử Bạng Thiên Ma Giao này thật sự không có chút khí chất nào, không đợi cho Phát Thụy bắt đầu đếm, nó đã liên tục gặt đầu không ngừng, ánh mắt nhìn Dạ Tâm, thậm chí còn mang theo vài phần xót xa cầu khẩn nữa.

Mọi chuyện kể tiếp liền trở nên đơn giản hơn rất nhiều, dưới tình huống không có bất cứ phản kháng gì, mặc dù ma lực Dạ Tâm còn kém Tử Bạng Thiên Ma Giao rất nhiều, nhưng cũng có thể thuận lợi ký kết khế ước hai bên. Dạ Tâm cũng không có bởi vì đang nắm giữ sinh mệnh của Tử Bạng Thiên Ma Giao trong tay mà tiến hành ký kết Chủ Tớ Khế Ước, vẫn như trước lựa chọn Bình Đẳng Khế Ước. Chủ Tớ Khế Ước mặc dù sẽ khiến cho ma thú tuyệt đối nghe theo lệnh mình, nhưng cũng không thể khiến cho ma thú hoàn toàn đồng tâm với mình, chỉ có Bình Đẳng Khế Ước mới có thể khiến cho ma thú và ma sư khế hợp hoàn toàn với nhau được.

- Sau này ta gọi người là Bạng Bạng đi.

Dạ Tâm giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu khổng lồ của Tử Bạng Thiên Ma Giao, vẻ mặt tràn ngập hưng phấn và thỏa mãn, nhìn qua giống y như là đứa trẻ mười tuổi được kẹo vậy. Cũng khó trách nàng như thế, bất cứ ma sư nào có được một đầu Cửu Giai Ma Thú cường hãn như thế làm tọa kỵ, chắc chắn cũng sẽ cực kỳ hưng phấn. Huống chi đầu Cửu Giai Ma Thú này trong tương lai không xa liền có thể tiến hóa thành Thập Giai Ma Thú, chuyện này đã có tác dụng vô cùng trọng yếu đối với việc trong tương lai sau này Dạ Tâm sẽ trở thành Chí Tôn Cường Giả.

Nếu nói trong lòng Cơ Động không chút hâm mộ, đó là chuyện không thể xảy ra. Hần cũng động dụng hi vọng mình cũng có được một đầu ma thú cường đại như thế làm tọa kỵ. Bất quá hiện tại thực lực của hắn hiển nhiên còn chưa đủ để làm được chuyện đó.

- Tiểu sư đệ, người thật sự không có hi vọng đột phá sao? Đây chính là cơ hội tốt hiếm có a!

Phát Thụy quay sang hỏi Cơ Động.

Cơ Động lắc lắc đầu, nói:

- Sư huynh, lần này coi như không xong rồi. Ta không muốn được nuông chiều quá thành ra hư hỏng đâu.

Phát Thụy xoay người, trầm giọng nói:

- Vừa rồi hình như có người nào nói ta là đầu heo đó, giờ sao lại hỏi ta làm gì?

Diêu Khiêm Thư vội la lên:

- Ta đãi người một trận no nê có được không? Mau nói cho ta biết, cái gì là Hỗn Động Chi Lực? Cái đó cùng với ma lực của chúng ta có quan hệ gì với nhau?

Cúc Hoa Trư cực kỳ đắc ý, nói:

- Hiện tại đã biết Bồn Thánh Trư ta lợi hại thế nào chưa? Người nói phải giữ lời đó, cho ta ăn no. Cái gọi là Hỗn Động Chi Lực, chính là khi Hỗn Động Sơ Khai, sau khi sáng tạo ra thế giới, để lại một lực lượng căn nguyên nhất. Bất luận là kẻ nào có thể chân chính nắm giữ được loại lực lượng căn nguyên này, như vậy sẽ trở thành...

Nói tới đây, nó còn cố ý dừng lại một chút.

- Biến thành cái gì?

Diêu Khiêm Thư hỏi.

- Biến thành Thần. Trên người tiểu tử Cơ Động kia có căn nguyên Hỗn Động Chi Hỏa. Tuy rằng còn chưa tính là cường đại, càng không thể đem ra sử dụng, nhưng cũng đã có thể giúp hắn tiến hành Âm Dương điều hòa cực kỳ hoàn mỹ. Đừng nói là người, cho dù là gã Lôi Đế kia, năm năm sau cũng không có khả năng so sánh được với hắn đâu. Huống chi, trên người tiểu tử này còn có khí tức của người đó.

- Khí tức của ai?

Diêu Khiêm Thư nghi hoặc nói.

Cúc Hoa Trư lắc đầu liên tục, nói:

- Chuyện này không thể nói cho người biết được, còn chưa tới lúc người nên biết. Người cứ cố gắng tu luyện thêm đi. Cũng đừng đi gặp cái tên Thiên Cơ gì gì đó. Nếu như người cũng muốn có được Hỗn Động Chi Lực, theo ta đi đến nơi này. Có thể đạt được hay không, liền xem cơ duyên của người vậy.

Diêu Khiêm Thư nửa tin nửa ngờ, nói:

- Người từ trước đến giờ chắc cũng chưa từng rời khỏi Thánh Tà Đảo, làm sao biết được chuyện tình trên đại lục?

Cúc Hoa Trư hừ một tiếng:

- Người dám xem thường bồn Thánh Trư ta? Bồn Thánh Trư ta nếu như muốn ăn ngon, tự nhiên là phải có cái mũi thính. Hỗn Động khí tức cũng có mùi vị của nó. Ta nhìn không được, chẳng lẽ ta không biết đánh hơi hay sao? À, đúng rồi, người đã nói là sẽ cho ta ăn no đúng không. Ta cũng không có kén chọn thức ăn đâu, chỉ cần là thực vật bình thường, trọng lượng khoảng một vạn cân ta liền miễn cưỡng xem là đủ no. Là mỗi bữa ăn một vạn cân đó.

Nếu như lúc này Cơ Động nghe được những gì Cúc Hoa Trư vừa nói, nhất định sẽ chấn động. Hắn nhất định có thể đoán được, người mà Cúc Hoa Trư vừa nói, chính là Liệt Diễm.

Sau khi chia tay với Diêu Khiêm Thư, Cơ Động chạy vội đi, ước chừng chạy hơn năm mươi dặm, lúc này mới dừng lại. Kiểm một chỗ không có người, hô hấp hắn trở nên có chút dồn dập, tim đập mạnh lên một chút. Cũng không phải bởi vì hắn chạy nhanh mà mệt nhọc, mà là bởi vì hắn sắp sửa gọi lên cái tên khắc sâu trong lòng mình.

- Liệt Diễm.

366. Chương 184 Người Là Nữ Thần Trong Lòng Ta! (thượng)

Cảm giác ấm áp từ trên ngực dâng lên, trong lòng Cơ Động nóng rực lên, trước giờ chưa từng có. Đã bao lâu rồi không gặp được nàng? Nhìn từng cánh Hồng Liên mỹ lệ chói mắt hiện lên, bao phủ chung quanh thân thể mình, Cơ Động theo bản năng nắm chặt hai tay, trong lòng điên cuồng kêu gọi cái tên kia.

Cảnh vật chung quang dần dần mơ hồ, cảm giác hư ảo vẩn vơ quen thuộc dâng lên, tất cả chung quanh dần dần mờ đi. Dưới tầng hồng quang ôn nhu kia bao phủ, hẳn rồi cuộc một lần nữa đi đến thế giới choáng đầy Hỏa nguyên tố kia.

Lúc này Cơ Động đã sớm không giống như lần đầu tiên tới đây, cảm thấy khó chịu nữa. Hỏa nguyên tố nồng đậm ở đây chỉ gây cho hắn cảm giác ôn nhu vô hạn mà thôi, giống như là mỗi một tế bào của hắn cùng với hô hấp của hắn không ngừng sáng khoái, mà ngay cả đốm Hỗn Độn Chi Hỏa kia cũng bốc lên mãnh liệt thêm vài phần.

Chân chạm đến mặt đất, hồng quang chung quanh thân thể dần dần nhạt đi, nơi Cơ Động xuất hiện chính là một góc trên hòn đảo ở giữa Địa Tâm Hồ. Thứ đầu tiên mà hắn nhìn thấy cũng không phải là thân ảnh mà hắn luôn nhung nhớ lâu nay. Nhưng mà, ánh mắt của hắn cơ hồ là trong nháy mắt đã bị thứ ngay chính giữa hòn đảo trên Địa Tâm Hồ hấp dẫn.

Ngay vị trí chính giữa hòn đảo địa tâm nham kia, có một quả trứng thật lớn. Cơ Động mơ hồ có thể nhận ra, quả trứng khổng lồ này chính là thứ lúc trước thuộc về Băng Tuyết Cự Long Phong Sương, quả trứng Hỏa Long mà Liệt Diễm đã lấy đi. Nhưng mà lúc này quả trứng rồng này đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Toàn bộ quả trứng Hỏa Long so với lúc trước lớn lên gần gấp đôi, kỳ lạ nhất chính là, quả trứng Hỏa Long này cũng không còn là màu đỏ như lúc trước, mà biến thành hai màu hắc kim song sắc, có vô số hoa văn kỳ dị quay chung quanh. So sánh với bộ dáng ban đầu, càng thêm cao quý, thần bí hơn rất nhiều. Nhưng mà từ trên nó hoàn toàn không có tản mát ra bất cứ khí tức cường hãn nào cả, tất cả ma lực ba động hoàn toàn nội liễm vào trong. Chỉ riêng tầng hoa văn hai màu hắc kim xoay quanh quả trứng đã vô cùng thần bí rồi. Đúng là chính do tầng hoa văn này tồn tại, nên khiến cho tất cả Hỏa nguyên tố trong Địa Tâm Hồ phải lâm vào thất sắc.

Ngay chung quanh quả trứng khổng lồ này, có tổng cộng mười khóa kỳ thạch hình bông sen. Màu sắc của chúng lần lượt là: xanh, xanh sẫm, đỏ, lam, nâu, xám, bạch kim, đen, tím, mười loại màu sắc. Ngoài việc màu sắc khác nhau ra, ngoại hình của chúng hoàn toàn giống nhau như đúc, ngay cả kích thước cũng không hề chênh lệch. Mười khối kỳ thạch này phát ra quang mang nhàn nhạt, hình thành một tầng hào quang mỏng manh, hoàn toàn bao phủ cái trứng Hỏa long vào trong. Chứng kiến màn hào quang này, trong lòng Cơ Động không khỏi chấn động mãnh liệt, bởi vì màn hào quang này tuy rằng rất mỏng, nhưng lại gây cho hắn một loại cảm giác giống y như cái Ngũ Hành Âm Dương Giới mà lúc trước đám Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cùng với Hỏa Nhi liên thủ tạo ra.

Tầng quang mang mỏng kỳ dị này đang không ngừng hấp thu Hỏa nguyên tố nồng đậm trong hồ dung nham nóng chảy bên dưới, hoàn toàn áp súc lại, hình thành vô số điểm quang mang rất nhỏ màu đen, vàng kim đem dung nhập vào bên trong quả trứng rồng kia.

Cơ Động tiến lên vài bước, càng đến gần, hắn càng cảm giác được khí tức của Ngũ Hành Âm Dương Giới kia rõ ràng hơn. Mặc dù cái Ngũ Hành Âm Dương Giới kia cũng không có nhắm vào hắn, nhưng càng tiến lại gần, hắn vẫn có thể cảm giác được ma lực Âm Dương Song Hỏa trong cơ thể không ngừng bị áp chế, Âm Dương Ngự trong lòng ngực ảm đạm xuống vài phần, chỉ có Hỗn Độn Chi Hỏa vẫn duy trì bình thường mà thôi.

Lại gần hơn một chút, hắn có thể nhìn thấy, tại bốn góc trên quả trứng rồng kia có đặt bốn khóa Tinh Miện. Hai đen, hai vàng kim. Mỗi một khóa đều toát ra hào quang sáng lạng hơn nửa thước. Ma lực do bốn khóa Tinh Miện này tản mát ra cùng với Ngũ Hành Âm Dương Giới cùng nhau hô ứng. Ngũ Hành Âm Dương Giới có thể áp súc Hỏa nguyên tố bên ngoài dung nhập vào bên trong, tựa hồ là trực tiếp có quan hệ với chúng nó. Mà ma lực bản thân chúng cũng không ngừng bay ra, dung nhập vào trong khóa trứng rồng ở chính giữa.

Không cần hỏi, Cơ Động cũng có thể đoán được những thứ ở đây là gì. Mười khóa kỳ thạch hình hoa sen kia chính là thứ lúc trước Liệt Diễm đòi Đẳng Xà kiểm cho, mười khóa Ngũ Hành Thần Thạch. Hiện tại biến thành hình hoa sen, hiển nhiên là do Liệt Diễm làm. Về phần bốn khóa Tinh Miện kia, tất nhiên chính là bốn khóa Thập Giai Hắc Âm, Quang Minh Âm Dương Song Hỏa thuộc tính Tinh Miện.

Chứng kiến cảnh trước mắt, Cơ Động mới hiểu ra, hóa ra Liệt Diễm yêu cầu Đẳng Xà kiểm cho mình mấy

thứ kia, nguyên nhân hóa ra là vì quả trứng rồng này. Có nhiều thiên tài địa bảo như thế này nuôi dưỡng, khóa trứng rồng này đã không hề đơn giản là một quả trứng Hỏa Long bình thường nữa.

Đúng lúc này, thanh âm vui mừng của Liệt Diễm đột nhiên nhẹ nhàng vang lên bên tai Cơ Động:

- Quả trứng Hỏa Long này bị con Phong Sương giam giữ trong băng tuyết một thời gian, đã bị hàn khí xâm nhập, bản chất đã bị tổn hại nhất định. Ta sử dụng ma lực bản thân cùng với Hỏa nguyên tố tinh thuần từ hồ nham thạch bên dưới địa tâm đem hàn khí trong đó tinh lọc ra, lấy ma lực Âm Dương song thuộc tính rót vào nuôi dưỡng nó. Hiện tại ta đang dùng Ngũ Hành Âm Dương Giới cùng với bốn khóa Tinh Miện áp súc Hỏa nguyên tố, biến thành tinh thuần nhất, khiến cho nó có được năng lực chấp nhận được Hỗn Động Căn Nguyên, khiến cho tiểu gia hỏa này trở về bản chất ban đầu của nó. Đợi đến khi nó cùng người dung hợp lại, tự nhiên sẽ có được năng lực phù hợp nhất với người. Thậm chí còn tốt hơn đầu Nhật Thực Phượng Hoàng kia nữa. Hơn nữa, cũng khiến cho nó có được những đặc tính đặc biệt, không có bất cứ đầu ma thú nào có được. Chỉ cần người dùng Hỗn Động Chi Hỏa của mình kích phát Hỗn Động Căn Nguyên của nó, như vậy, nó sẽ có được tiềm lực có thể tiến hóa lên thành Thánh Giai Chi Thú.

- Liệt Diễm...

Đã lâu không gặp Liệt Diễm, trong lòng Cơ Động vốn có ngàn vạn lời muốn nói với nàng. Nhưng mà, khi thật sự chứng kiến được nàng, hần lại phát hiện mình ngay cả một chữ cũng không thể nói nên lời. Nhất là khi hần chứng kiến dung nhan hoàn mỹ, mang theo một tia mỉm cười nhàn nhạt của Liệt Diễm, cổ họng như bị cái gì chặn lại, tâm tình đã kích động đến tột đỉnh.

Từ khi biết Liệt Diễm đến nay, đây là lần đầu tiên Cơ Động rời xa Liệt Diễm lâu nhất. Là người của hai thế giới, hần không ngờ được mình lại có thể nhớ nhung một người mạnh mẽ đến như thế. Nhìn thấy Liệt Diễm, hần thậm chí còn không nghe rõ Liệt Diễm đang nói cái gì, trong lòng giống như là có nham thạch nóng chảy không ngừng phun trào vậy.

Nhìn ánh mắt y như hai đốm lửa của Cơ Động nhìn mình, Liệt Diễm đang nói cũng ngừng lại. Nhìn Cơ Động, trong lòng nàng cũng có vô số cảm xúc kỳ lạ. Giống như Cơ Động chưa bao giờ nhưng nhớ người nào khác vậy, từ khi nàng có ý thức đến bây giờ, không biết đã bao nhiêu năm trôi qua, trong lòng nàng đây cũng là lần đầu tiên xuất hiện một loại cảm giác kỳ dị không thể gọi tên này. Theo bản năng Liệt Diễm tiến lên một bước, nụ cười trên mặt giống như là trăm hoa đua nở vậy, khiến cho Cơ Động nhìn ngây ngẩn cả người.

Vươn tay ra, Liệt Diễm khẽ sờ sờ vai Cơ Động:

- Tiểu Cơ Động, người tựa hồ lại cao lớn thêm một chút a!

Hai tay Cơ Động tựa hồ không khống chế được, nâng lên, gắt gao chụp lấy hai tay Liệt Diễm. Thân là nữ hoàng thế giới Địa Tâm, người khống chế Hỗn Động Chi Hỏa, nhưng giờ phút này, Liệt Diễm lại cảm nhận được từ tay Cơ Động truyền lên một cảm giác nóng rực. Cảm giác nóng rực kia cứ như vậy truyền sâu vào trong nội tâm của nàng, làm cho nàng cũng không cách nào nói tiếp được nữa. Nàng có thể cảm giác rõ ràng hay tay và thân thể Cơ Động đều không ngừng run rẩy, mà sự run rẩy này cũng thông qua hai bàn tay nóng rực của hần truyền vào trong lòng Liệt Diễm.

367. Chương 184 Người Là Nữ Thần Trong Lòng Ta! (hạ)

Đây là sự nhớ nhung như thế nào? Lúc Cơ Động thật sự mở miệng nói chuyện, Liệt Diễm phát hiện, thanh âm của hần cũng đã khàn khàn và run rẩy, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng đã mang theo một chút ửng đỏ.

- Liệt Diễm đồng ý với ta, từ nay về sau không được rời xa ta lâu như vậy nữa, có được không? Nếu như lần sau người lại bẻ quan, bất luận là bao lâu đi nữa, để cho ra ở bên cạnh người, cho dù là trăm năm, ta cũng nguyện ý bảo vệ cho người.

Tay Liệt Diễm ôn nhu mà mềm mại, giống như là một công trình điêu khắc từ dương chi bạch ngọc, hay là do đậu hủ điêu khắc mà thành vậy, mềm mại như không có xương, chỉ cầm lấy tay Cơ Động, cũng đã khiến cho nhịp tim của hần đập nhanh hơn vài phần.

Nghe thanh âm run rẩy của Cơ Động, Liệt Diễm cơ hồ là không chút do dự trả lời:

- Được, ta đồng ý với ngươi, từ nay về sau ta không bao giờ rời xa ngươi lâu như vậy nữa đâu. Tiểu Cơ Động của ta càng ngày càng xuất sắc hơn, nếu sau này để cho ngươi rời xa ta, ngươi bị người khác cướp mất, ta sẽ rất đau lòng.

- Không, tuyệt đối không có chuyện đó đâu.

Cơ Động nói như chém đinh chặt sắt:

- Trong lòng ta đã sớm không có bất cứ nữ nhân nào khác rồi.

Liệt Diễm cong đôi môi đỏ mọng của nàng:

- Nếu như gặp được một nữ nhân khác hấp dẫn hơn ta rất nhiều, ngươi cũng không hay sao?

- Không phải, đừng nói là trên thế gian này tuyệt đối không có khả năng có nữ nhân nào hoàn mỹ giống như ngươi vậy, cho dù là có đi nữa, chuyện đó cũng không hề có bất cứ quan hệ gì với ta. Ngươi là nữ thần trong lòng ta.

Giờ khắc này, trong đầu Cơ Động vô cùng khát vọng muốn nói ra ba chữ đó với Liệt Diễm, nhưng mà khi hần ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào cặp mắt trong suốt không hề có chút xúu nào tạp chất của Liệt Diễm, nhìn lên khuôn mặt hoàn mỹ không chút tỳ vết kia, hần không cách nào nói nên lời. Cảm giác tự biết xấu hổ không ngừng dâng lên trong lòng hần. Bất luận là thực lực hay là hình dáng bên ngoài, mình và Liệt Diễm căn bản là không thể nào so sánh được, càng có thể nói là một trời một vực. Mình thật sự có tư cách nói với nàng ta ba chữ kia hay sao? Nếu như mình nói ra, Liệt Diễm cự tuyệt thì làm sao? Nếu là như vậy, e rằng sau này mình vĩnh viễn không thể nào gặp lại được nàng nữa.

Nàng ấy thần thánh như vậy, đẹp như vậy, giống như là Tinh Linh Chi Hỏa như vậy. Cơ Động không dám đánh cuộc, thật sự không dám đánh cuộc, lúc này đây đã rời xa Liệt Diễm hơn một năm nay, hần mới biết rõ ràng vị trí Liệt Diễm trong lòng mình quan trọng đến thế nào. Nếu như thật sự mất đi nàng, vĩnh viễn không thể gặp lại nàng nữa, như vậy, cả đời mình chẳng khác nào sống mà như chết.

Những lời đã lên tới miệng rồi nhưng vẫn phải nuốt xuống, nhưng tay hần nắm lấy tay Liệt Diễm thế nào cũng không chịu buông ra.

- ... Tiểu Cơ Động, có phải ngươi thích ta không?

Đúng lúc này, Liệt Diễm khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, dùng thanh âm nhẹ nhàng hỏi.

Mặc dù thanh âm của nàng không lớn, nhưng thân là một gã ma sư Cực Hạn Song Hỏa, thính lực Cơ Động hẳn tuệ đến mức nào, thân thể hần lập tức trở nên cứng ngắc, nhìn Liệt Diễm, ngơ ngác không nói nên lời.

Trong mắt Liệt Diễm toát ra một tia kinh hoảng, bàn tay đang đặt trong tay Cơ Động vội rút ra:

- Ngươi không thích ta sao?

- Không, không, ta đương nhiên thích, đương nhiên thích ngươi. Ngươi là nữ nhân duy nhất khiến ta cảm thấy vui vẻ. Liệt Diễm, ta...

Cơ Động rút cuộc cũng phản ứng lại, vội vàng giải thích.

Nhìn bộ dáng kinh hoảng của Cơ Động, Liệt Diễm phì cười một cái:

- Như vậy thì tốt rồi. Bất quá, nếu như ngươi đã thích ta, như vậy ta có một điều kiện. Nếu như ngươi không đồng ý điều kiện này, ta liền không cho ngươi có quyền thích ta.

- Ta đồng ý, bất luận là điều kiện gì ta cũng đồng ý hết.

Cơ Động không chút do dự nói. Đầu óc hần thông minh đến mức nào, nhưng không rõ là vì sao, mỗi khi hần nhìn thấy Liệt Diễm, trí não liền trở nên hỗn loạn dị thường.

Liệt Diễm khẽ cười, nói:

- Đồ ngốc, ta còn chưa nói là ta yêu cầu người làm gì, người đã vội đồng ý rồi, nếu như ta bảo người tự sát thì sao?

- Ta lập tức sẽ đi tự sát.

Câu trả lời của Cơ Động khiến cho Liệt Diễm ngẩn ngơ, bởi vì hần căn bản là không hề có chút do dự, trong ánh mắt choáng đầy sự nghiêm túc.

- Xin lỗi người, ta chỉ nói đùa thôi.

Không biết là vì sao, nhìn bộ dáng Cơ Động lúc này, trong lòng Liệt Diễm chợt nói đau một chút. Nàng phát hiện, bản thân mình càng ngày càng giống người hơn. Chủ động kéo tay phải của Cơ Động, nói:

- Điều kiện của ta quả thật rất khó. Nếu như người đã thích ta, ta yêu cầu người, người vĩnh viễn chỉ có thể thích một mình ta mà thôi, tuyệt đối không thể có chút động tâm nào đối với bất cứ nữ nhân nào khác nữa. Người có đồng ý hay không?

Cơ Động nói:

- Ta đồng ý. Cho dù người không nói, ta cũng không có khả năng thích bất cứ nữ nhân nào khác.

Liệt Diễm nói:

- Còn Lam Bảo Nhi kia thì sao? Ta phát hiện, nàng ta rất thích người. Nàng cũng rất đẹp, cũng có thể ở trên thế giới nhân loại làm bạn với người. Người không có khả năng vĩnh viễn ở trong Địa Tâm Hồ này với ta.

Trong lòng Cơ Động vui vẻ, thầm nghĩ, Liệt Diễm đang ghen sao? Coi như là nàng ấy có lòng muốn giữ lấy ta làm của riêng đi nữa, mình cũng đủ thỏa mãn rồi, ít nhất chứng minh trong lòng nàng ấy có ta.

Than nhẹ một tiếng, Cơ Động nói:

- Bảo Nhi là một cô nương tốt, nhưng ta chỉ xem nàng ấy như là bạn thân mà thôi. Bởi vì trong lòng ta đã sớm có hình bóng khác, không hề có chỗ nào dành cho nàng ấy nữa.

Liệt Diễm hạ giọng nói:

- Tiểu Cơ Động, người biết không, trong lòng ta rất vui.

Vừa nói, hần kéo tay Cơ Động đi về phía quả trứng Hỏa Long:

- Ta biết người muốn đi du lịch Ngũ Hành Đại Lục, ta cũng rất lâu rồi không đi xem qua thế giới bên ngoài như thế nào, đợi đến khi tên tiểu gia hỏa này ấp nở ra, người cũng sẽ có được lực lượng nhất định bảo vệ cho ta. Ta sẽ cùng người đi du lịch đại lục, được không?

Nghe được những lời này của Liệt Diễm, Cơ Động chỉ cảm thấy trong đầu nổ ầm một phát, cảm giác hạnh phúc trước giờ chưa từng có tràn ngập trong lòng hần:

- Liệt Diễm, ta, ta thật sự có được năng lực có thể bảo vệ cho người sao?

Liệt Diễm mỉm cười, nói:

Trong thế giới nhân loại các người, số lượng ma sư cường đại cũng không phải rất nhiều. Đợi đến khi tiểu gia hỏa trong quả trứng này ấp nở ra, lại phối hợp thêm tiểu gia hỏa Thực Nhật Phượng Hoàng Hỏa Nhi kia của người nữa, người liền có đủ khả năng thi triển ra Siêu Tất Sát Kỹ Nhật Nguyệt Âm Dương Giới. Dưới tình huống như thế, cho dù gặp phải ma sư cấp bậc Bát Quan đi nữa, tự bảo vệ mình cũng không phải là chuyện khó khăn. Tiểu Cơ Động, người biết không? Sự tiến bộ của người ngay cả ta cũng phải cảm thấy kinh hãi, ta thật sự không nghĩ rằng, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi như thế, người không ngờ đã đạt đến trình độ như thế. Chẳng những có thể chân chính dung hợp Cực Hạn Ma Lực của Hỏa Diễm Quân Vương và Âm Viêm Ma Vương, càng có thể lợi dụng Cực Hạn Ma Lực của bọn họ sáng tạo ra kỹ năng của riêng mình. Người bây giờ đã chân chính thuộc về hàng ngũ những cường giả rồi. Cứ từng ngày từng ngày trôi qua, thực lực của người lại gia tăng lên nhiều. Đương nhiên, trước khi chúng ta rời khỏi nơi này, ta còn phải giúp người tiến hành tu luyện thêm một khoảng thời gian nữa, trợ giúp người đem tất cả những năng lực hiện tại của người dung hợp hoàn toàn lại, trở thành nhất thể, chân chính giúp người đem những thứ

đó hoàn toàn thông hiểu rõ. Sau khi làm xong những chuyện đó, sau này người tiến bộ thêm nữa cũng chỉ cần thời gian mà thôi.

Nhìn lại khóa trứng rồng đang được những thứ khác bao quanh, không ngừng nuôi dưỡng, Cơ Động lúc này mới hồi tưởng lại những lời Liệt Diễm nói lúc hắn mới đến đây:

- Liệt Diễm, người dùng một khóa Bồn Mạng Hồng Liên của mình để đổi lấy mấy thứ kia của Đằng Xà Tiền bối, chính là muốn áp nỡ cái trứng Hỏa Long này sao? Hơn nữa lại là ấp trứng ma thú cho ta?

368. Chương 185 Trứng Rồng (thượng)

Nội tâm Cơ Động không ngừng run rẩy, hồi tưởng lại cảnh lúc Liệt Diễm tách ra một khóa Bồn Mạng Hồng Liên, hắn liền đau lòng đến mức ngừng thở. Huống chi, tất cả những chuyện mà Liệt Diễm trả giá chính là vì hắn. Hóa ra là trong lòng nàng đã sớm giúp mình chuẩn bị ma thú đồng bọn. E rằng ngay từ lúc mình gặp Băng Tuyết Cự Long Phong Sương, Liệt Diễm cướp quả trứng Hỏa Long này từ tay của nó, nàng đã sớm tính toán rồi. Không hề nghi ngờ, trải qua quá trình tinh lọc cùng với nuôi dưỡng của Liệt Diễm và các loại thiên tài địa bảo này, một khi quả trứng rồng này chân chính tiến hóa, như vậy chắc hẳn cũng không phải là một đầu Hỏa Long bình thường.

Liệt Diễm vì mình mà bẽ quan, nếu như không phải bởi vì chuyện của mình, với thực lực có thể khiến cho Thiên Can Thánh Thú cũng phải run rẩy của nàng, cần gì phải bẽ quan cơ chứ? Cho dù là lúc nàng đang bẽ quan, nàng vẫn như trước quan tâm đến mình, lặng lẽ vì mình mà âm thầm trả giá.

Nhìn bộ dáng tâm thần kích động của Cơ Động, Liệt Diễm mỉm cười, khều khều tay hắn:

- Đồ ngốc, người không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy đâu. Kỳ thật, tất cả những chuyện ta làm đều là vì chính mình. Nếu không trợ giúp cho người trở nên cường đại hơn, người làm sao có thể bảo vệ ta rời khỏi nơi này, đi lên thế giới nhân loại cơ chứ? Ngày này tháng nọ ở trong thế giới Địa Tâm này, cho dù nơi này ta là người thống trị, cũng vẫn như trước cảm thấy cô độc, lạnh lẽo. Người là nhân loại duy nhất mà ta quen biết, cũng chỉ có mình người mới có thể khiến ta tin tưởng. Ta không giúp người trở nên cường đại thì giúp ai đây?

Buông bàn tay đang cầm tay Cơ Động ra, Liệt Diễm đi đến trước cái Ngũ Hành Âm Dương Giới do Ngũ Hành Thần Thạch ngưng tụ thành kia, tay phải vung lên, một đạo hào quang thuần khiết trắng tinh chợt từ trên lòng bàn tay hắn phiêu nhiên bay ra. Nói cũng kỳ quái, Ngũ Hành Âm Dương Giới vốn choáng đầy cảm giác áp bách toàn thuộc tính, khi gặp phải tầng bạch quang này, nhất thời hòa tan ra, hóa thành một lỗ trống. Hơn nữa, lực áp bách phát ra cũng không hề xuất hiện bất cứ biến hóa gì cả.

Liệt Diễm nói:

- Tiểu Cơ Động, người theo ta vào đây.

Vừa nói, nàng vừa bước vào trong Ngũ Hành Âm Dương Giới.

Cơ Động đi theo Liệt Diễm bước vào, khi hắn bước vào trong Ngũ Hành Âm Dương Giới, hắn nhất thời chấn động. Hắn phát hiện, bên trong Ngũ Hành Âm Dương Giới này, thế nhưng lại choáng đầy Cực Hạn Song Hỏa nguyên tố. Từ bên ngoài chứng kiến những quang điểm hắc kim song sắc, nhưng ở bên trong cảm thụ, không ngờ lại là những điểm thực thể. Khi một điểm thực thể kia chạm vào người hắn, gây cho hắn cảm giác tê liệt một chút, liền sau đó bị thân thể hắn hấp thu đi hết.

Chỉ trong khoảng thời gian vài lần hô hấp, Cơ Động liền cảm giác được ma lực của mình đã đạt tới trạng thái đỉnh cao.

Liệt Diễm dắt Cơ Động đi đến trước quả trứng Hỏa Long:

- Cơ Động, người dùng hai tay đặt lên trên quả trứng, một tay phóng thích Cực Hạn Dương Hỏa, tay kia thì phóng thích Cực Hạn Âm Hỏa. Tốc độ phóng thích ma lực không được quá nhanh, hơn nữa phải bảo trì cân bằng.

Cơ Động làm theo lời Liệt Diễm, hai tay nâng lên, đặt lên bề mặt quả trứng Hỏa Long. Trong nháy mắt, một cỗ cảm giác thân thiết huyết nhục tương liên nháy mắt tràn ngập trong lòng hắn, giống như bản thân cái trứng Hỏa Long này chính là một bộ phận thân thể của hắn vậy.

Liệt Diễm bước lên một bước, đi đến sau lưng Cơ Động:

- Không cần cảm thấy kinh ngạc, đây là tình huống bình thường. Còn nhớ rõ không? Đã từng có một khoảng thời gian, trước khi ngươi rời đi, ta đều chụp lấy hai tay của ngươi, lúc đó ngươi cảm thấy có chút đau đớn, đó là ta đang lấy máu tươi của ngươi. Khi ta tiến hành khôi phục căn nguyên cho tiểu gia hỏa trong quả trứng Hỏa Long này, ta đã đem máu của ngươi dung nhập vào trong đó, khiến cho nó có được dấu vết huyết mạch của ngươi. Cho nên, sau này khi nó nở ra, căn bản không cần bất cứ khổ ước hay ước thúc gì, liền sẽ có sự thân thiết như cha con với ngươi. Nó vĩnh viễn sẽ là đồng bọn tốt nhất của ngươi. Từ giờ trở đi, ngươi nên ở bên cạnh nó mà tiến hành tu luyện, không ngừng phát ra Cực Hạn Song Hỏa. Ta lợi dụng Ngũ Hành Thần Thạch cùng với bốn khóa Quang Minh, Hắc Ám Thập Giai Tinh Miện sắp xếp thành Pháp Trận có thể không ngừng hấp thu ma lực trong Địa Tâm Hồ, hơn nữa lại đem ma lực của Ngũ Hành Thần Thạch cùng với Tinh Miện thông qua thân thể của ngươi truyền vào trong quả trứng rồng. Quả trứng rồng bởi vì có huyết dịch tương liên của ngươi ước thúc, hình dáng bên ngoài của nó cũng sẽ chịu sự ảnh hưởng của ngươi làm cho thay đổi. Về phần nó biến thành hình dáng gì, thì phải xem ngươi tưởng tượng thế nào.

Nếu như được phép lựa chọn, Cơ Động tuyệt đối không muốn bắt đầu tiến hành tu luyện, đây là lần đầu tiên từ khi hắn trở thành ma sư trong lòng lại không muốn tiến hành tu luyện. Nguyên nhân không phải gì khác, chính là vì hiện tại mới gặp lại Liệt Diễm, hắn chỉ hy vọng mình có thể nhìn ngắm Liệt Diễm lâu hơn một chút mà thôi.

Đương nhiên, cho dù thế nào đi nữa, Cơ Động cũng sẽ không làm trái ý của Liệt Diễm. Huống chi, tất cả những gì Liệt Diễm làm đều là muốn tốt cho hắn. Vì khóa trứng rồng trước mắt này, Liệt Diễm đã chuẩn bị từ rất lâu rồi, lại còn không tiếc bao nhiêu thống khổ, dùng Bốn Mạng Hồng Liên của mình đổi lấy những thiên tài địa bảo kia, lại hao tổn ma lực bản thân mình để nuôi dưỡng quả trứng. Tất cả những chuyện này, hoàn toàn đều là để cho mình có thể có được một đầu ma thú đồng bọn cường đại. Mặc dù ngoài miệng Liệt Diễm nói những chuyện này là làm vì nàng ấy, nhưng mà, Cơ Động làm sao lại không biết rõ dụng tâm của Liệt Diễm chứ? Bất tri bất giác, địa vị Liệt Diễm trong lòng Cơ Động đã lặng yên biến đổi, tăng lên một tầng mức khác.

Liệt Diễm lặng lẽ bước ra ngoài, Ngũ Hành Âm Dương Giới khôi phục bình thường. Cơ Động cứ như vậy khoanh chân ngồi trên mặt đất, hai tay đặt trên quả trứng bắt đầu tu luyện. Từ bên ngoài Ngũ Hành Âm Dương Giới có thể nhìn thấy rõ ràng bên trong, lúc này hắn cũng giống như quả trứng rồng kia, đồng thời hấp thu đám ma lực khổng lồ được Ngũ Hành Âm Dương Giới hấp thu và áp súc lại kia. Ma lực tinh thuần kia đồng thời nuôi dưỡng hắn và khóa trứng rồng.

Liệt Diễm đứng bên ngoài Ngũ Hành Âm Dương Giới, lặng lẽ nhìn Cơ Động bên trong, ánh mắt của nàng ôn nhu đồng thời mang theo vài phần thỏa mãn nhàn nhạt. Cảm xúc trong lòng nàng đối với Cơ Động mà nói cũng không phải là nảy sinh nhất thời. Từ lúc trên Thánh Tà Đảo, Cơ Động gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, nàng đã chuẩn bị không nghĩ đến hậu quả, chạy lên cứu mạng hắn, lúc đó, nàng cũng đã hạ quyết tâm.

Chính một lần đó, nàng mới cảm thấy kinh hoàng. Từ khi có ý thức đến giờ, cho dù là đối mặt với hai đại quân vương cực kỳ cường hãn đi nữa, nàng cũng chưa từng xuất hiện cảm xúc mãnh liệt như vậy. Chỉ có lần này, khi nàng tận mắt chứng kiến Cơ Động sắp chết trong tay đối thủ, trong lòng Liệt Diễm thật sự cảm thấy kinh hoàng. Cũng ngay trong một khắc đó, hắn mới nhận rõ ràng, vị trí của Cơ Động trong lòng mình là như thế nào. Đó đã không hề đơn giản chỉ là một tình bằng hữu bình thường nữa, trong đó càng bao hàm rất nhiều tình cảm phức tạp khác.

Ngay cả bản thân Liệt Diễm cũng không thể nào nói rõ được, nếu lúc đó Lôi Đế Phát Thụy không có kịp lúc xuất hiện, không biết mình sẽ làm ra sự lựa chọn như thế nào, đến tận cùng nàng có thật sự đi đến thế giới nhân loại phóng thích ra sức mạnh của mình mà cứu Cơ Động hay không. Nhưng nàng lại hiểu rõ ràng, nếu làm như vậy hậu quả sẽ như thế nào, ngay cả nàng cũng không thể nào thừa nhận nổi. Chỉ là trong thời khắc đó, nàng chỉ hi vọng Cơ Động có thể sống sót, những chuyện khác nàng không hề nghĩ tới nữa.

369. Chương 185 Trúng Ròng (hạ)

Về sau khi Cơ Động đã an toàn, Liệt Diễm vẫn liên tục quan sát từng biến hóa của hắn, Lam Bảo Nhi ở bên cạnh chiếu cố Cơ Động, mà Liệt Diễm ở thế giới Địa Tâm cũng chưa hề rời mắt khỏi hắn bất cứ thời khắc nào. Lúc Liệt Diễm nhìn thấy Lam Bảo Nhi mỗi ngày ở bên cạnh chăm sóc Cơ Động, trong lòng nàng lại nảy sinh ra một loại cảm giác trước giờ chưa từng có, đó chính là ghen tị.

Bởi vậy Liệt Diễm quyết định, đợi đến khi Thánh Tà Chi Chiến kết thúc, dùng hết khả năng trợ giúp Cơ Động gia tăng thực lực, sau đó chính mình làm bạn bên cạnh hắn, bất luận là hắn muốn làm cái gì, đều đi theo hắn, nàng muốn ở bên cạnh Cơ Động, mãi mãi không rời xa nữa.

Sinh mệnh con người là có hạn, Liệt Diễm đương nhiên hiểu rõ, nhưng hắn đã quyết định, muốn dùng sinh mệnh vô hạn của mình cùng với Cơ Động sinh mệnh hữu hạn ở cùng một chỗ. Về sau sẽ như thế nào, nàng cũng không muốn suy nghĩ nhiều. Nàng hiện tại chỉ hi vọng có thể cảm nhận được những gì tốt đẹp nhất trong thời gian ngắn này mà thôi. Nếu như đã không thể buông xuôi, chỉ có thể chân chính chấp nhận mà thôi. Đúng là chính vì đã suy nghĩ thông suốt được chuyện này, gặp lại Cơ Động, Liệt Diễm mới đồng ý chấp nhận, chân chính từ bỏ hi vọng, bắt đầu chấp nhận gã nam nhân bề ngoài cũng không tính là anh tuấn, nhưng trong lòng tràn ngập tình ý với nàng này.

Thân là Hỏa hệ ma sư, có thể ở Địa Tâm Hồ tràn ngập Hỏa nguyên tố này tiến hành tu luyện, vốn là chuyện cực kỳ may mắn, huống chi bên cạnh Cơ Động còn có Ngũ Hành Thần Thạch còn có bốn khóa Hỏa Hệ Thập Giai Tinh Miện phụ trợ, có thể đem hiệu quả của toàn bộ các Hỏa nguyên tố trong này hoàn toàn phát huy ra. Hắn có thể rõ ràng cảm giác được, Hỏa nguyên tố khổng lồ mà tinh thuần này không ngừng tẩy rửa thân thể của hắn, khiến cho thân thể hắn tinh lực tràn đầy. Lúc thân thể hắn đã không thể nào dung nạp thêm ma lực nữa, những ma lực còn thừa mới thông qua hai tay hắn truyền vào trong quả trứng rồng. Hắn trở thành cái cầu nối giữa hai Cực Hạn Hỏa nguyên tố tinh thuần và quả trứng rồng kia. Đắm chìm trong cảm giác cảm thụ này, thời gian trôi qua bao lâu cũng không hề ảnh hưởng gì đến hắn cả. Tâm trí hắn dần dần yên tĩnh trở lại, không cần phải cảm nhận những biến hóa bên ngoài nữa, nơi này cũng không có bất cứ nguy hiểm gì, toàn thân vui đùa trong trạng thái tu luyện.

Không biết trải qua thời gian bao lâu, đột nhiên Cơ Động cảm thấy ma lực trong cơ thể mình chuyển động, thân thể của mình tựa hồ bắt đầu phát sinh biến hóa cực kỳ kỳ diệu. Âm Dương Ngự trên ngực hắn thông thả vận chuyển, từng đạo hào quang không ngừng bạo phát ra, mà ngay cả một luồng Hỗn Độn Chi Hỏa cao ba tấc kia cũng chợt nhảy động nhẹ nhàng.

Cảm giác xuất hiện bất thành linh kia khiến cho tâm trí Cơ Động đang đắm chìm trong tu luyện chợt tỉnh lại, sắp đột phá sao?

Khi bắt đầu tiến hành tu luyện, ma lực của hắn cũng đã đạt tới bốn mươi chín cấp, dưới tình huống tiến hành tu luyện trong thế giới tràn ngập Hỏa nguyên tố khổng lồ mà tinh thuần như thế, muốn đột phá năm mươi cấp tuyệt không có bất cứ vấn đề gì.

Nhưng mà, cũng đúng lúc đó, một cỗ khí tức nóng rực chợt đột nhiên xuất hiện, từ trên đỉnh đầu hắn xối thẳng xuống, xâm nhập vào trong cơ thể của hắn, mạnh mẽ ngăn chặn cảm giác đột phá trong lòng hắn xuống. Sự rung động ma lực lúc trước đã ngưng lại, mọi chuyện tựa hồ như khôi phục lại bình thường.

Giờ phút này đây, trong cơ thể Cơ Động, mỗi một nhánh kinh mạch đều choáng đầy một loại ma lực ngưng tụ gần như là chất lỏng vậy, kinh mạch không ngừng bành trướng lên, cảm giác thống khổ khiến cho thân thể hắn phải vận vẹo lên. Bất quá, hắn dù sao cũng không phải là người bình thường, thân thể sau khi trải qua Chu Tước Biến cùng với Đằng Xà Biến cải tạo, hơn nữa lại từng trải qua Long Huyết Tẩm Thể, trình độ cứng cỏi cực kỳ kinh người, tuy rằng ma lực trong cơ thể bành trướng để cực hạn, nhưng cũng không thể thông qua việc đột phá bình cảnh để phóng thích ra. Nhưng mà hắn vẫn cố gắng ẩn nhẫn. Song Hỏa nguyên tố trong cơ thể không ngừng kích động, toàn bộ kinh mạch tự động sử dụng phương thức rung động của Đằng Xà Hóa Lực Thuật mà luật động, đem tầng năng lượng đột phá của hai loại Cực Hạn Hỏa năng lượng lặng yên giảm xuống. Ma lực cứ liên tục tăng lên, nhưng Cơ Động cũng cứ liên tục dùng Đằng Xà Hóa Lực Thuật giải quyết những thống khổ của thân thể, việc tu luyện cứ như vậy mà tiếp tục.

Liệt Diễm nhẹ nhàng thu hồi bàn tay đặt trên đỉnh đầu Cơ Động, sau đó lại đi ra khỏi Ngũ Hành Âm Dương

Giới. Trong mắt nàng toát ra một tia không đành lòng, thì trào lẩm bẩm:

- Tiểu Cơ Động, ngươi nhất định phải cố gắng nhẫn nại. Thực lực Đằng Xà mặc dù không quá mạnh mẽ, nhưng cái Đằng Xà Hóa Lực Thuật của hắn lại là một thần kỹ có thể so sánh với Thánh Thú Chi Kỹ, có tác dụng bảo mệnh rất tốt. Chỉ khi nào ma lực của ngươi chưa hoàn toàn tăng lên, mới có thể chân chính lĩnh ngộ được tinh túy của hắn, hiện tại cố gắng tích lũy, sau này tự khắc có kết quả tốt. Chậm trễ thời gian đột phá một chút, căn cơ của ngươi sẽ càng kiên cố hơn nhiều. Đột phá cấp bậc quá sớm chỉ hạn chế tương lai phát triển của ngươi mà thôi. Ta không chỉ là hy vọng ngươi có thể trở thành nhân tài kiệt xuất trong nhân gian, càng hy vọng có một ngày ngươi có thể đạt tới được thực lực giống như ta. Tới lúc đó, có lẽ ta sẽ có thể tự do. Chúng ta thật sự có thể, thật sự có thể...

Những tình huống đồng dạng không ngừng xuất hiện, những thống khổ mà Cơ Động thừa nhận cứ từng chút từng chút một gia tăng. Thân là một gã ma sư, khi ma lực của hắn đạt tới trình độ đột phá bình cảnh, lại mạnh mẽ bị áp chế lại, khiến cho không thể đột phá. Cái này vốn là một chuyện cực kỳ thống khổ, mặc dù thân thể Cơ Động cực kỳ cứng cỏi, sức chịu đựng mạnh gấp trăm lần người bình thường, nhưng khi hắn trải qua năm lần bị áp chế, thân thể hắn đã sắp chịu không nổi nữa.

Kinh mạch trong cơ thể Cơ Động lúc này đã biến thành hắc kim song sắc, hoặc là nói, tất cả trong cơ thể hắn hết thảy đều biến thành hai màu sắc này. Ngay cả máu hắn cũng bởi vì có qua nhiều ma lực ngưng đọng dung hợp trong đó, nên ngay cả màu sắc của máu cũng biến thành giống như ma lực vậy. Đối lại là một người khác gặp phải tình huống như vậy, đã sớm chết mất rồi. Chỉ là Cơ Động có được Âm Dương Ngự, có năng lực điều hòa âm dương, nên mới có thể kiên trì đến bây giờ. Chỉ là lúc này hắn cũng chỉ có thể bị động không ngừng hấp thu năng lượng từ bên ngoài truyền vào trong cơ thể, nhưng cũng không thể thúc dục Hỏa nguyên tố kia vận chuyển.

Nếu như cứ tiếp tục duy trì như vậy, một mực không có đột phá, như vậy, kết quả cuối cùng của hắn cũng chỉ là cơ thể bành trướng mà chết.

Làn da Cơ Động không ngừng lóe ra quang mang kim chúc sáng bóng, Chu Tước Biến đã bị ma lực khổng lồ áp bức mà phóng thích ra. Làn da bên ngoài, quang mang màu vàng kim và màu đen luân phiên lóng lánh, thậm chí có thể chứng kiến được bên dưới làn da, đám kinh mạch không ngừng bị bành trướng, run lên nhẹ nhàng.

Ở trước mặt hắn, quả trứng rồng đang bị hai tay hắn đè lên cũng phát ra quang mang mãnh liệt hơn rất nhiều. Mỗi một cái ma văn trên đó đều phát ra quang mang lóng lánh chói mắt. Tiếp theo đó, quang mang biến hóa trên người Cơ Động cũng đồng dạng xuất hiện thuộc tính biến hóa.

Cũng dưới tình huống như thế, cảm giác muốn đột phá lại xuất hiện trong đầu Cơ Động, lần này là lần thứ sáu.

Lần này vẫn không thể đột phá sao? Tư tưởng Cơ Động cũng bởi vì ma lực trong cơ thể ngưng tụ lại quá mức mà trở nên chậm chạp hơn rất nhiều, nhưng hắn có thể khẳng định chính là, nếu lần này hắn vẫn không thể đột phá được, e rằng mình thật sự cũng không thể chịu nổi, thân thể nổ tung mà chết.

Cùng lúc với cảm giác đột phá xuất hiện, ma lực trong cơ thể Cơ Động bị áp súc cực hạn mà bành trướng kịch liệt lên. Mỗi lần nó bành trướng, đều khiến cho thân thể hắn chợt run rẩy nhẹ một chút. Nhưng mà, ngay lúc trong đầu Cơ Động nghĩ rằng đến lúc mình có thể đột phá, cảm giác hạn chế quen thuộc lại một lần nữa xuất hiện. Mạnh mẽ áp chế, lần thứ sáu đem cảm giác đột phá mạnh mẽ này xoa dịu xuống.

Cho dù là trong tình huống như thế, nhưng trong lòng Cơ Động vẫn không hề buồn chán, bởi vì hắn rất tin, Liệt Diễm không có khả năng hại mình, nếu như nàng đã quyết định làm như vậy, thì nhất định có đạo lý của nàng. Cũng ngay đúng lúc này, một tia ôn nhuận chợt từ trên đỉnh đầu Cơ Động lặng yên chảy xuống, cùng với ngọn lửa Hỗn Độn Chi Hỏa trên ngực của hắn câu thông với nhau.

370. Chương 186 Thần Chi Trụ Cột, Linh Hồn Chi Hỏa (thượng)

Trước mắt đã trở thành một mảnh trắng xóa, Cơ Động chỉ cảm thấy sâu trong óc mình giống như là có một cái gì đó oanh kích mãnh liệt vậy, giống như là bị Siêu Sát Sát Kỹ đánh xuống. Thanh âm nổ tung vang

lên mỗi một chỗ trong óc hần, linh hồn hần cũng vào giờ khắc này dường như bị cướp đi vậy.

Ma lực khủng bố không ngừng bốc lên trên không trung, Cơ Động nhìn không ra thế giới bên ngoài, cũng không nhìn ra, giờ khắc này Liệt Diễm đang ở ngay trên đỉnh đầu của hần, cả người chống ngược lên cao, lơ lửng trên không trung, một bàn tay đặt trên đỉnh đầu Cơ Động, nối tiếp hai người với nhau.

Màu đỏ rực trên người Liệt Diễm biến mất, hoàn toàn biến thành một màu trắng noãn tinh thuần mà ôn nhuận, toàn thân đều thiêu đốt một ngọn lửa màu trắng noãn thần thánh, mà dòng khí đang rót vào trong cơ thể Cơ Động cũng chính là nó.

Một tầng quang mang màu trắng ôn nhuận từ trên đỉnh đầu Cơ Động lưu chuyển xuống, bao phủ lên toàn bộ thân thể hần bên trong. Ngũ Hành Âm Dương Giới lúc này đang kịch liệt run rẩy, một tầng quang mang mãnh liệt màu vàng kim quang cùng đen điên cuồng rót vào trong cơ thể Cơ Động. Hồ nham thạch nóng chảy bên ngoài bắt đầu kịch liệt vận chuyển, từ dưới trên mặt hồ dâng lên vô số cột nham thạch nóng chảy cao hơn mười trượng, toàn bộ thế giới địa tâm đều trở nên kịch liệt run rẩy.

Một tia quang mang màu trắng dư thừa từ trong lòng bàn tay Cơ Động chảy ra, rót vào trong khóa trứng rồng kia.

Bốp, bốp, bốp, bốp. Thập Giai Quang Minh Dương Hỏa Tinh Miện, Thập Giai Quang Minh Âm Hỏa Tinh Miện, Thập Giai Hắc Âm Dương Hỏa Tinh Miện, Thập Giai Hắc Âm Âm Hỏa Tinh Miện. Bốn khóa Tinh Miện đến từ bốn đại Hỏa Hệ cường giả ở cả hai đại lục, thời khắc này đã hoàn toàn vỡ nát, hóa thành ma lực dâng trào nháy mắt lưu chuyển, toàn bộ điên cuồng dẫm mãnh chui vào trong cơ thể Cơ Động.

Làn da bên ngoài cơ thể Cơ Động kịch liệt ba động, một đóa Hồng Liên không biết từ khi nào đã dâng lên từ trên thân thể hần, từ dưới bốc cao lên. Quang mang màu trắng nhu hòa từ trên người hần hạ xuống, chạm phải đóa Hồng Liên này thì lại một lần nữa bốc lên, không ngừng lặp đi lặp lại quá trình này.

Cơ Động chỉ cảm thấy tầng năng lượng ma lực cô đặc trong cơ thể hần dưới tác dụng của tầng quang mang màu trắng nhạt dần dần hòa tan ra.

Rất rõ ràng, luồng hỏa diễm đang dẫn đường cho ma lực của Cơ Động kia, tự nhiên cũng là Hỗn Độn Chi Hỏa, là Hỗn Độn Chi Hỏa của Liệt Diễm. Nhưng mà, Hỗn Độn Chi Hỏa này lại không giống với cái mà hần từng biết.

Trong nhận thức của Lina LKiống

đóng băng kia, nhưng mà, khi Liệt Diễm chứng kiến khối băng kia, nhưng lại nói cho hắn một câu khiến hắn cực kỳ kinh ngạc.

- Liệt Diễm, cô gái kia đã bị đóng băng ít nhất mấy trăm năm rồi, thậm chí còn hơn cả ngàn năm nữa. Nàng ấy thật sự còn có sinh mệnh khí tức hay sao?

Trong lòng Cơ Động lúc này vẫn có chút nghi hoặc. Ngay lúc đầu tiên Liệt Diễm nhìn thấy khối băng kia, đã nói, cô gái mặc áo giáp bị đóng băng bên trong kia vẫn còn sinh mệnh khí tức ba động.

Liệt Diễm gật gật đầu, nói:

- Đừng quên, ta từng nói qua với ngươi, đặc tính của Hỗn Động chính là sáng tạo, cũng không phải là hủy diệt. Nếu kia thật sự là Hỗn Động Chi Thủy, ta có thể khẳng định, cô gái mặc giáp trụ vàng kim kia tuyệt đối chưa chết. Trên Thánh Tà Đảo, có thể thi triển ra Hỗn Động Chi Thủy, cũng chỉ có thể là Thủy Thánh Thú trong Ngũ Đại Thánh Thú ở trung tâm Thánh Tà Đảo. Nàng ta khẳng định là xâm nhập vào trong lãnh địa của Thủy Thánh Thú, nên mới bị Thủy Thánh Thú đóng băng lại. Về phần vì sao ngươi có thể gặp được nàng trên đỉnh núi, ta cũng không biết được.

Cơ Động nói:

- Nếu nàng ta thật sự không chết, đợi đến khi nàng ấy tỉnh lại, mọi chuyện tự nhiên liền rõ ràng chân tướng.

Liệt Diễm lạnh nhạt cười một tiếng, nói:

- Tuy rằng Hỗn Động Chi Thủy cũng không thể giết chết hắn, nhưng mà bị hắn đóng băng không biết bao lâu rồi, e rằng đối với thân thể cũng sẽ gây ra ảnh hưởng nhất định. Chỉ là hy vọng những ảnh hưởng này cũng không nên quá lớn. Cơ Động, Diệt Thần Kích ghi lại trong khối Thiên Chi Ngọc kia, ngươi tốt nhất nên nghiên cứu tu luyện. Suốt bốn năm nay, ngươi đã có thể miễn cưỡng nắm vững được Linh Hỗn Chi Hỏa, nhưng mà cũng đã chậm trễ mất bốn năm, trong thời gian này, ngươi cũng không có lĩnh ngộ các năng lực khác. Ngũ Hành Pháp Trận, Diệt Thần Kích, còn có quyển sách do Đằng Xà đưa cho ngươi nữa, đều là những yêu cầu mà một năm kế tiếp ngươi nhất định phải cố gắng tu luyện.

Cơ Động ha hả cười một tiếng, nói:

- Ta sẽ tu luyện. Vì để bảo hộ ngươi, ta một khắc cũng không dám lơ là. Liệt Diễm, Diệt Thần Kích kia thật sự có thần kỳ như vậy hay không? Có đúng như cái tên của nó, có thể diệt thần?

Ánh mắt Liệt Diễm ngưng đọng lại, ngược lại cầm tay Cơ Động:

- Cơ Động, ta cũng không biết cái kỹ năng này làm thế nào mà lan truyền đến nhân gian, nhưng ta có thể khẳng định chính là, nếu như ngươi thật sự có thể luyện đến tầng thứ chín của Diệt Thần Kích, tuyệt đối có thể diệt Thần.

Nghe xong những lời Liệt Diễm nói, Cơ Động không khỏi có chút trợn mắt ngó. Căn cứ theo những dấu vết ký ức mà Thiên Chi Ngọc lưu lại cho hắn, Diệt Thần Kích tổng cộng chia thành chín tầng. Hiện tại hắn đã tu luyện được tầng thứ nhất. Chỉ khi chân chính tu luyện qua, hắn mới biết được tu luyện cái kỹ năng nhìn qua cực kỳ yếu nhược này lại khó khăn đến mức nào.

Kỹ năng Diệt Thần Kích này, cũng không phải là một kỹ năng công kích, là kỹ năng hoàn toàn tu luyện nội liễm. Nguyên lý rất đơn giản, chính là đem toàn bộ ma lực của bản thân mình, nháy mắt ngưng tụ lại, sau đó ma lực hoàn toàn nội uẩn, không hề khuếch tán ra ngoài, hoặc tạo thành năng lượng hình thái, duy nhất chỉ khi tiếp xúc đến thân thể địch nhân, hiệu quả của nó mới có thể hoàn toàn phát huy ra.

Nguyên lý này nhìn qua cực kỳ đơn giản, nhưng khi chân chính tu luyện lại không hề đơn giản như vậy. Muốn ma lực bản thân hoàn toàn ngưng tụ lại, đây là chuyện khó khăn đến mức nào? Dựa theo phương pháp tu luyện mà Diệt Thần Kích lưu lại, mỗi lần tu luyện tăng thêm một tầng, như vậy lực công kích sẽ tăng lên gấp đôi. Nói cách khác, nếu Cơ Động luyện thành tầng thứ nhất của Diệt Thần Kích, như vậy, lúc hắn công kích đối thủ, lực lượng công kích của Diệt Thần Kích phóng thích ra khi tiếp xúc thân thể đối phương, chính là toàn bộ ma lực của hắn ngưng tụ lại, sau đó nhân lên gấp đôi.

374. Chương 188 Sinh Mệnh Chi Sâm (thượng)

Diệt Thần Kích mỗi lần tăng lên một tầng, lực công kích sẽ tăng lên gấp đôi. Nếu luyện thành được tầng đầu tiên của Diệt Thần Kích, như vậy, mỗi lần công kích đối thủ, lực lượng mà Diệt Thần Kích phóng thích ra trong thân thể đối phương, chính là toàn bộ ma lực ngưng tụ lại, sau đó tăng lên gấp đôi. Lúc trước sở dĩ Cơ Động cho rằng cái kỹ năng này rất yếu ớt, nguyên nhân cũng chính là như thế. Bởi vì bất cứ ma kỹ nào của hắn cơ hồ đều có hiệu quả như vậy cả. Càng không cần nói đến Diễm Dương Trùy, U Diễm Băng, thậm chí là cái Siêu Tất Sát Kỹ cường đại Nhật Nguyệt Âm Dương Giới.

Những cái kỹ năng đó đều đem ma lực của hắn trong nháy mắt gia tăng sức bộc phát lên đến vài lần đều không thành vấn đề. Diệt Thần Kích chỉ tăng lên gấp đôi mà thôi, cũng không đáng kể chút nào. Nhiều nhất cũng chỉ có thể ngang bằng với những kỹ năng Cơ Chuẩn Kỹ như Liệt Dương Phệ, Âm Nguyệt Trảo mà thôi.

Nhưng mà, về sau khi Liệt Diễm đơn giản phân tích qua cho Cơ Động, hắn mới chân chính hiểu rõ ý nghĩa của cái kỹ năng Diệt Thần Kích này. Mặc dù phương thức tu luyện cùng với thi triển kỹ năng Diệt Thần Kích này cũng có điều kiện cực kỳ khó khăn. Tầng thứ nhất Diệt Thần Kích cũng không tính là cái gì, nhưng quan trọng là, căn cứ theo những gì Diệt Thần Kích ghi lại, khi thi triển nó, lượng ma lực tiêu hao có thể nói là vô cùng nhỏ, lại càng thu liễm ma lực. Nếu vận dụng thích đáng, có thể sử dụng kèm theo bất cứ kỹ năng nào trong đó. Nói cách khác, nếu sử dụng những kỹ năng khác công kích đối thủ, sau khi hoàn thành một bộ phận công kích ban đầu, chỉ cần tay Cơ Động có thể tiếp xúc được thân thể đối thủ, như vậy, một phần Diệt Thần Kích sẽ có thể phát huy được tác dụng tiếp theo.

Nhìn qua bề ngoài ma lực chỉ tăng phúc tăng lên gấp đôi mà thôi. Nhưng mà, Liệt Diễm lại nhắc nhở Cơ Động một điều. Sự tăng phúc gấp đôi này cũng không phải là tăng lên ở mặt công kích của ma kỹ, mà là tăng lên lực bùng nổ của ma lực sau khi đã rót vào trong thân thể đối thủ. Là bộc phát công kích bên trong thân thể đối thủ a!

Huống chi, Diệt Thần Kích càng tu luyện tăng lên, uy lực còn có thể không ngừng gia tăng. Nếu tu luyện nó đến tầng thứ ba, như vậy cũng có thể tương đương uy lực của một cái Tất Sát Kỹ rồi. Nếu có thể tu luyện lên đến tầng thứ sáu, liền đủ khả năng so sánh với một cái Siêu Tất Sát Kỹ. Thử hỏi, nếu một cái Siêu Tất Sát Kỹ trực tiếp bùng nổ trong thân thể địch nhân, công kích như vậy ai có thể thừa nhận nổi cơ chứ? Bởi vậy, dưới sự hỗ trợ của Liệt Diễm, Cơ Động đã quyết định bắt đầu tu luyện cái kỹ năng này. Bằng vào Linh Hồn Chi Hỏa vừa mới lĩnh ngộ ra, tinh thần lực đã gia tăng không biết bao nhiêu lần, lực khống chế cường đại đối với ma lực, trong khoảng thời gian ngắn, Cơ Động đã tu luyện thành công tầng thứ nhất của Diệt Thần Kích. Nhưng mà, muốn tu luyện được tầng thứ hai, cũng không phải là chuyện một sớm một chiều được. Quá trình tu luyện Diệt Thần Kích cũng khó khăn như là hiệu quả của nó, cũng là tăng sau gấp đôi tầng trước.

Nhìn bộ dáng suy tư của Cơ Động, Liệt Diễm nói:

- Cũng không cần gấp gáp tu luyện. Người vừa mới hoàn thành quá trình tu luyện suốt bốn năm, cũng có thể thả lỏng nghỉ ngơi một chút.

Cơ Động gật gật đầu:

- Liệt Diễm, Đông Mộc Đế Quốc trứ danh phong cảnh xinh đẹp, chúng ta lần này đi Trung Thổ Đế Quốc, bái tế cha mẹ ta. Ta xem bản đồ, sắp tới chúng ta sẽ đi ngang qua Sinh Mệnh Chi Sâm. Ta nghe Phát Thụy sư huynh từng nói qua, trong Sinh Mệnh Chi Sâm của Đông Mộc Đế Quốc có một bộ tộc đặc thù sinh sống. Bọn họ gọi là Sâm Yêu, là một loại sinh vật lai giữa người và ma thú. Ngoại hình là người, màu da xanh biếc, chỉ sinh hoạt trong Sinh Mệnh Chi Sâm của Đông Mộc Đế Quốc. Sư huynh từng nói, Sâm Yêu có ủ một loại rượu ngon gọi là Căn Nguyên Sinh Mệnh, phi thường không tệ. Nếu chúng ta sắp phải đi ngang qua Sinh Mệnh Chi Sâm, chi bằng ghé thăm thử xem sao.

Liệt Diễm mỉm cười, nói:

- Cũng tốt! Chúng ta đi xem sao. Sinh Mệnh Chi Sâm còn xa nơi này lắm không?

Cơ Động lấy trong Chu Tước Thủ Trạc ra một cái bản đồ, nhìn nhìn, nói:

- Cũng không xa lắm, khoảng năm mươi dặm nữa liền có thể đi vào phạm vi của Sinh Mệnh Chi Sâm rồi. Sinh Mệnh Chi Sâm là mảnh rừng rậm lớn thứ hai trên Đại Lục, là mảnh rừng có chủng loại thực vật nhiều nhất. Kỳ lạ nhất chính là, số lượng ma thú ở trong này lại ít vô cùng, chỉ thích hợp đối với những ma thú thuộc loại yếu nhược. Bởi vậy, bên trong phiến rừng rậm này choáng đầy sinh mệnh khí tức dâng trào, vô cùng thần kỳ. Bất quá, ta nghe sư huynh nói, loại rượu ngon Căn Nguyên Sinh Mệnh do Sâm Yêu ủ ra, cực kỳ trân quý, có tiền nhưng không bán. Một bình nhỏ thôi cũng có giá cả vạn kim tệ. Nghe nói nó còn có công hiệu kéo dài tuổi thọ nữa. Không biết lần này chúng ta có may mắn được nhắm nháp hay không. Tiền trên người ta cũng không có nhiều lắm, bất quá có một ít Tinh Miện và Tinh Hạch thu thập được trên Thánh Tà Chiến Trường, không biết có thể đổi lấy một ít được không.

Liệt Diễm nói:

- Cũng không cần quá cưỡng cầu. Hấp thu một ít sinh mệnh khí tức cũng tốt rồi. Trong Ngũ Hành, Mộc sinh Hỏa. Ở bên trong rừng rậm, Hỏa thuộc tính chúng ta có lợi chỉ thua Mộc thuộc tính mà thôi. Ở trong rừng rậm nhiều một chút, cũng có lợi đối với tu luyện. Nhất là loại rừng rậm choáng đầy sinh mệnh lực như thế này.

Cơ Động trầm nghĩ trong lòng, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với người, bất luận là đi đến nơi nào ta cũng đồng ý hết.

Liệt Diễm cho phép hắn nắm tay nàng, đối với Cơ Động mà nói đã là chuyện vô cùng kinh hỉ rồi. Hắn cũng không có mong ước xa xôi, chỉ hy vọng mỗi ngày đều có thể gặp mặt nàng, pha chế rượu cho nàng, cùng với nàng đồng hành, trong lòng hắn liền đủ thỏa mãn rồi. Sợi xích bằng bạc buộc ngang bên hông hai người, chính là do Cơ Động tốn khá nhiều tiền mua trên thị trấn, chính là dùng Thâm Hải Trầm Ngân đúc ra, vô cùng chắc chắn. Liệt Diễm trên thế giới nhân loại tuyệt đối không thể sử dụng ra bất cứ năng lực nào, hắn dùng sợi xích bạc buộc hai người lại với nhau, một khi xuất hiện nguy hiểm gì, hắn có thể kịp thời phản ứng mà bảo vệ cho Liệt Diễm. Đương nhiên đối với Cơ Động hiện tại mà nói, cái này chẳng qua là biện pháp phòng hờ mà thôi. Với thực lực hiện tại của hắn, cho dù gặp phải ma sư cấp bậc Thất Quan Thiên Sư đi nữa, cũng hoàn toàn có lực liều mạng.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, đột nhiên bọn họ đồng thời cảm giác được mặt đất đang chấn động nhỏ. Trên đường quan đạo rộng lớn, dòng người đang đi lại tất tấp tựa hồ cũng đều cảm nhận được sự chấn động này. Trong lòng mọi người đều thắc mắc, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Chấn động dần dần trở nên càng ngày càng mãnh liệt hơn. Dần dần từ chấn động chuyển thành rung chuyển mãnh liệt. Không hề nghi ngờ, đang có một đại đội nhân mã đang phóng tới hướng này.

Có Liệt Diễm bên cạnh, Cơ Động làm chuyện gì đều trở nên đặc biệt cẩn thận hơn. Hắn vội vàng kéo Liệt Diễm sang bên đường, lấy thân mình che trước mặt nàng. Những động tác này, Cơ Động đều làm hết sức tự nhiên. Liệt Diễm đứng sau lưng hắn, mặc dù thực lực Cơ Động so với nàng mà nói chênh lệch một trời một vực, nhưng giờ khắc này, nhìn vào bờ vai rộng rãi trước mặt, trong lòng nàng không tự chủ được, sinh ra một loại cảm giác vô cùng an toàn và ấm áp.

Đây là sự ỷ lại của nhân loại hay sao? Trong lòng Liệt Diễm tự hỏi mình. Nhìn dáng người càng ngày càng kiên cường hơn của Cơ Động, ánh mắt ẩn chứa sau cái khăn che mặt của nàng không khỏi có chút mê ly. Cơ Động mặc dù cũng chưa bao giờ bày tỏ với nàng bất cứ tình cảm gì, nhưng mà mỗi lần nàng uống rượu do Cơ Động điều chế, nhìn cặp mắt nóng rực của hắn, Liệt Diễm chỉ cảm thấy lòng mình tựa hồ như hòa tan ra vậy. Rượu do Cơ Động điều chế ra tựa hồ như có một loại ma lực kỳ dị, cũng chính là cổ ma lực này, đã vô tình dần dần thay đổi tâm hồn vốn không hề có bất cứ tình cảm gì của nàng.

375. Chương 188 Sinh Mệnh Chi Sâm (hạ)

Thanh âm rung chuyển dần dần lớn lên, xa xa đã có thể chứng kiến bụi mù cuộn cuộn bốc lên, nhanh chóng phóng tới phía này. Nhìn đám bụi đất nồng đậm kia, Cơ Động không khỏi nhíu mày, tay phải vẽ một vòng, một tầng kim quang nhàn nhạt bốc lên, đem thân thể chính mình cùng với Liệt Diễm bao phủ vào bên trong.

Tầng kim quang cũng không quá mức sáng chói, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, nếu không nhìn kỹ cũng không thể nào nhận ra. Tầng kim quang này chính là Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa ngưng tụ mà thành, đừng nói là một chút bụi đất tung bay, cho dù là mũi tên bằng kim chúc chạm phải, cũng sẽ nhanh chóng tan ra.

Đại đội nhân mã kia lúc này đã phóng đến. Thị lực Cơ Động vô cùng tinh tường, hần liếc mắt một cái đã nhận ra, đội nhân mã này ít nhất cũng hơn hai ngàn người. Mỗi người đều cưỡi chiến mã cao to. Hơn một trăm người cưỡi ngựa phía trước không ngờ đều là ma sư. Nhất là mấy người dẫn đầu, thực lực thậm chí khiến cho hần cũng phải giật mình.

Những người này đều mặc áo giáp. Áo giáp của đám ma sư thì đủ loại kiểu dáng, quần áo cũng không hoàn toàn giống nhau, hiển nhiên cũng không phải là một chi quân đội. Nhưng đám tuấn mã dưới chân bọn họ thì mặc dù đang phóng nhanh, nhưng vẫn cực kỳ chỉnh tề, hiển nhiên đều đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc. Đội nhân mã còn chưa đến, nhưng đã có một cỗ khí tức nồng đậm ập mặt mà đến. Chỗ duy nhất giống nhau của bọn họ, chính là trên cánh tay phải của mỗi người đều có mang một cái băng tay. Trên cái băng tay lộ ra kim quang sáng choang, thù hình một con chim ưng, có hình dạng đang giương cánh bay lên. Phần còn lại của băng tay đều là những đường thù màu trắng và màu lam.

Hai ngàn đầu chiến mã phóng đi, khí thế cực kỳ kinh người, trong nháy mắt đã phóng ngang trước mặt Cơ Động và Liệt Diễm, âm âm lao qua. Khói bụi bốc lên mù mịt, cả con đường quan đạo biến thành một mảnh bụi đất mênh mông.

Bất quá, những người đi đường hai bên cũng không có một ai hé răng phát ra một câu oán giận nào. Thậm chí mọi người cũng không ai dám ngẩng đầu lên xem. Mãi đến khi hơn hai ngàn người kia phóng qua hết, mới có người thấp giọng mắng vài câu.

Bụi mù dần tan đi, tầng kim quang nhạt trên người Cơ Động cũng tan mất. Sau khi lĩnh ngộ Linh Hồn Chi Hỏa, năng lực khống chế của hần đối với hỏa diễm của mình có thể nói là cực kỳ ảo diệu. Không hề có bất cứ tia bụi đất nào có thể lọt qua được cái lồng kim quang lúc này. Trong mắt toát ra vẻ nghi hoặc, Cơ Động nói:

- Đám người kia không biết là ai, sao lại có thể kiêu ngạo đến như thế. Chỉ khoảng hai ngàn người, nhưng lại có hơn trăm tên ma sư. Số lượng chiến sĩ thì không tính làm gì, nhưng hơn trăm tên ma sư này thì lại đủ tương đương với một phân hội ma sư ở một toàn thành lớn. Hơn nữa trong đó còn có mấy người có thực lực hơn Lục Quan nữa. Đông Mộc Đế Quốc trong Ngũ Đại Đế Quốc cũng chỉ được xem là một quốc gia nhỏ yếu nhất, nhưng không ngờ trên đường quan đạo cũng có thể tùy tiện nhìn thấy được một chi thể lực mạnh như vậy sao?

Liệt Diễm cũng không có mở miệng, Cơ Động cũng không hiểu rõ lắm. Hần đã biết bao nhiêu năm nay không có đi lại trên thế giới bên ngoài, làm sao có thể biết rõ được mọi chuyện chứ.

- Kim Ưng Thương Hội càng ngày càng lộng hành. Ý vào có Thiên Lộc Thân Vương chống lưng, căn bản không xem dân chúng mọi người ra cái gì. Giống trống khua chiêng chạy như điên trên đường quan đạo, đụng chết người thì sao bây giờ?

Đang lúc Cơ Động còn đang nghi hoặc, thính giác linh mẫn của hần chợt nghe được một gã trung niên nhân đang đi trên đường gần đó oán giận nói một câu. Kéo tay Liệt Diễm, Cơ Động bước tới mấy bước:

- Vị đại thúc này, xin chào ngài. Vừa rồi ta nghe ngài nói Kim Ưng Thương Hội gì gì đó, là có chuyện gì thế?

Trung niên nhân kia vừa nghe Cơ Động hỏi thăm, trên mặt nhất thời toát ra vẻ khiếp đảm:

- Cái gì mà Kim Ưng Thương Hội, ta đâu có nói gì đâu. Ta còn việc bận, xin chào.

Nói xong hần vội vã bỏ đi.

Cổ tay Cơ Động lật lên một cái, trong lòng bàn tay đã có thêm một đồng Kim tệ:

- Đại thúc, ta cũng không có ý gì cả, chỉ muốn biết đến tốt cùng là ai lại kiêu ngạo như thế mà thôi. Giữa ban ngày ban mặt lại dám phóng như bay trên đường quan đạo, nhìn qua cũng không phải là binh lính của

để quốc.

Tiền mặc dù cũng không phải là vạn năng, nhưng ở rất nhiều trường hợp nó có tác dụng vô cùng hiệu dụng. Trung niên nhân nhân lấy đồng Kim tệ, sắc mặt nhất thời trở nên ngưng trọng rất nhiều, len lén nhìn ngó xung quanh, thấy không có ai chú ý đến bên này, lúc này mới hạ giọng nói:

- Kim Ưng Thương Hội rất khó đụng đến a! Nhìn bộ dáng các người, chắc cũng không phải là người của Đông Mộc Đế Quốc chúng ta. Trong Đông Mộc Đế Quốc, Kim Ưng Thương Hội là thương hội lớn nhất. Chống lưng phía sau nó chính là đệ đệ ruột của đương kim Đông Mộc hoàng đế, Thiên Lộc Thân Vương. Bọn họ dựa vào Thiên Lộc Thân Vương che chở, đã là ra không ít chuyện khiến người khác oán hận. Bọn họ đặc biệt tìm sinh ý trong tầng lớp quý tộc, cực kỳ khi dễ những bình dân bá tánh như chúng ta. Lần này bọn họ xuất động nhiều người như vậy, cũng không giống như đang bảo hộ hàng hóa gì cả, khẳng định là có chuyện chẳng lành rồi. Đám khốn kiếp này so với thổ phỉ càng đáng sợ hơn mấy phần. Lừa đảo, cướp bóc vô số, trước giờ chưa từng biết nói lý lẽ là gì. Thế giới này nhìn qua thì hòa bình, nhưng đối với bình dân chúng ta mà nói, cuộc sống càng ngày càng khó khăn hơn a.

Quý tộc? Nghe được hai chữ này, Cơ Động theo bản năng nhú mày, hắn đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ, lúc trước Vân Thiên Cơ đã bị đám quý tộc hãm hại như thế nào. Nếu không phải lúc đó gặp được mình, e rằng hiện tại đã hóa thành một đồng tro cốt rồi. Xem ra, tình huống như thế này cũng không phải chỉ ở một quốc gia cá biệt nào đó, mà là tồn tại trong hầu hết các quốc gia trên đại lục.

Tạm biệt trung niên nhân kia, Cơ Động là Liệt Diễm tiếp tục lên đường. Tuy rằng cực kỳ bất mãn đối với bất công của xã hội, nhưng lúc này Cơ Động có Liệt Diễm làm bạn, cũng không quá bận tâm đến chuyện đó.

Con đường nào cũng có lúc đến đích, hưởng thụ cảm giác cùng đồng hành với Liệt Diễm được thêm hai canh giờ nữa, bọn họ đã đi đến một mảnh rừng rậm rộng lớn. Đường quan đạo tiếp tục vòng qua mảnh rừng rậm kia, mà màu xanh biếc hiện lên trước mắt, khiến cho người khác cảm nhận một loại cảm giác rung động mãnh liệt, đó là cực kỳ diễm lệ, choáng đầu sinh cơ dâng trào. Dù cho còn chưa chân chính tiến vào trong mảnh rừng rậm, nhưng mà sinh mệnh khí tức nồng đậm ập tới cũng khiến cho Cơ Động nhận không được hít thở sâu một trận. Giống như lời Liệt Diễm nói vậy, ở bên trong rừng rậm, ma sư Hỏa thuộc tính cũng đồng dạng nhận được rất nhiều chỗ tốt. Bất quá cặp mày Cơ Động rất nhanh nhú lại, bởi vì hắn chứng kiến, cách đó không xa, có vô số tiếng ngựa hí vang bên ngoài cánh rừng. Còn có gần trăm người đang canh giữ gần đó, từ những băng tay trên tay bọn họ, đúng là người của Kim Ưng Thương Hội. Hơn nữa bên ngoài mảnh rừng rậm đã là một mảnh hỗn độn, cây cỏ bị đập nát hết. Hiển nhiên là đã có một đại đội nhân mã vừa tiến vào trong đó. Xem ra mục tiêu của Kim Ưng Thương Hội chính là Sinh Mệnh Chi Sâm. Bọn họ kéo nhiều người vào trong đó để làm gì chứ?

Liệt Diễm tự nhiên nhìn thấy sự nghi hoặc trong ánh mắt Cơ Động, mỉm cười nói:

- Chúng ta cứ vào xem sao, tự nhiên sẽ rõ ràng thôi.

Cơ Động lắc đầu, nói:

- Bỏ đi. Chúng ta cứ đi trên đường quan đạo tiếp vậy.

Hắn từ trước đến giờ cũng không phải là người sợ phiền phức. Tuy rằng Kim Ưng Thương Hội có không ít cao thủ, nhưng cũng chưa đủ để hắn đặt vào mắt. Nhưng mà, hiện tại bên cạnh hắn lại còn có Liệt Diễm. Vì bảo vệ tốt cho Liệt Diễm, hắn thà là bỏ qua sự hiếu kỳ của mình.

Liệt Diễm giữ chặt tay Cơ Động, đứng lại không bước tiếp nữa:

- Tiểu Cơ Động, nếu nguyên nhân vì ta mà khiến cho người thay đổi tính tình, đó cũng không phải là chuyện mà ta muốn chứng kiến. Tuy rằng ta không thể vận dụng ma lực, nhưng cũng không phải yếu đuối nhu nhược đâu. Nếu đã là đi du ngoạn, tự nhiên phải gặp phải đủ hết tất cả mọi chuyện. Những điều này cũng là kinh nghiệm tốt cho người. Chúng ta đi đi.

Nói xong, Liệt Diễm kéo tay Cơ Động, hướng về phía Sinh Mệnh Chi Sâm đi tới.

Đúng lúc này, một âm thanh không mấy thiện cảm chợt từ bên cạnh vang lên:

- Đứng lại, Kim Ưng Thương Hội đang làm việc, những kẻ không liên qua cút chỗ khác.

Hơn mười tên tráng hán đeo băng tay của Kim Ưng Thương Hội phóng tới, cản đường của Cơ Động và Liệt Diễm. Mặc dù trên người bọn họ cũng không có ma lực ba động, nhưng nhìn bộ dáng mỗi người ai ai cũng là hung thần ác sát cả.

376. Chương 189 Âm Hỏa Diệt Thần Kích (thượng)

Cơ Động đứng yên bất động. Hắn tự nhiên cũng không cùng với những nhân vật nhỏ bé như vậy mà so đo. Đám tráng hán này cũng không phải là ma sư, nhiều nhất cũng chỉ là một ít người thường vóc người cường hân mà thôi. Đang lúc hắn định chuẩn bị phóng thích của mình để dọa lui đám người kia, đột nhiên thanh âm không mấy thiện cảm kia lại vang lên.

Người vừa nói chuyện chính là kẻ cầm đầu đám tráng hán kia. Kẻ đó nhìn qua khoảng hơn bốn mươi tuổi, dáng người không cao, nhưng thập phần cường tráng. Cặp mắt ti hí nhìn chăm chú vào người Liệt Diễm, nhìn từ trên xuống dưới. Liệt Diễm mặc dù không hề lộ bất cứ phần da thịt nào ra bên ngoài, nhưng khí chất của nàng, một bộ bố y bình thường làm sao có thể hoàn toàn che giấu hết được. Dáng người hoàn mỹ, còn có mái tóc dài màu đỏ rực y như một đồng suối nhỏ thon thả phía sau lưng, càng khiến người ta say đắm, choáng đầy sự hấp dẫn thần bí. Nếu hơi để ý một chút, có thể làm cho người khác phải cảm thấy kinh diễm.

- Cô ả này nhìn cũng không tệ a! Nhanh lên! Các huynh đệ, bắt lấy chúng cho ta. Hai tên tiểu gia hỏa không biết trời cao đất rộng này cũng dám xúc phạm tới Kim Ưng Thương Hội chúng ta. Bắt lấy chúng trước rồi nói sau.

Ánh mắt thâm tà của gã này bất cứ ai nhìn cũng có thể phát hiện ra. Những người của Kim Ưng Thương Hội bên cạnh hắn nhất thời chạy rầm rập đến, có chút không hảo ý nhìn Liệt Diễm, dùng giọng cười dâm dăng mà cười rộ lên. Hiển nhiên, chuyện như vậy cũng không phải lần đầu tiên bọn họ làm.

Rồng có vảy ngược, đụng đến là chết chắc. Bạo Quân cũng đồng dạng có vảy ngược, đó chính là Nữ thần trong lòng hắn.

Cho dù là dùng ánh mắt mà trêu chọc, Cơ Động cũng tuyệt đối không cho phép.

Sợi dây xích Thâm Hải Trầm Ngân quay chung quanh thân thể Liệt Diễm một vòng, thân thể Cơ Động lấy Liệt Diễm làm trung tâm xoay tròn một vòng. Hơn mười tên tráng hán của Kim Ưng Thương Hội kia chỉ cảm thấy hoa mắt một chút, ngay sau đó, thân thể của bọn họ liền động lại ở đó, vĩnh viễn cũng không thể di động thêm nữa.

Chuyện Cơ Động vừa làm cũng vô cùng đơn giản, hắn chỉ bắt quá sờ nhẹ một chút trên đầu hơn mười tên tráng hán kia một cái mà thôi. Bề ngoài đám tráng hán kia nhìn cũng không thấy có bất cứ thương tổn gì. Nhưng ngay sau đó, một cảnh tượng kỳ dị xuất hiện. Từ thất khiếu của bọn họ, đồng thời bốc lên từng đợt khói nhè nhẹ.

Âm Hỏa Diệt Thần Kích. Đây là lần đầu tiên Cơ Động thi triển ra Diệt Thần Kích. Đám người Kim Ưng Thương Hội vì sự thô tục trong lòng bọn họ mà phải trả giá đắt. Âm Hỏa sau khi rót vào trong cơ thể, trong nháy mắt mới bộc phát ra. Bề ngoài nhìn qua mặc dù bọn họ ngay cả lông tóc cũng không hề thương tổn chút nào, nhưng trên thực tế, toàn bộ đại não của bọn họ đã hoàn toàn biến thành tro tàn. Đối với người bình thường, Cơ Động cũng chỉ có sử dụng Đinh Hỏa mà thôi.

Một lần nữa quay về bên cạnh Liệt Diễm, Cơ Động nhìn lại bàn tay của mình. Lần đầu tiên thi triển ra Diệt Thần Kích, trong lòng hắn cũng có sự cảm thụ kỳ dị. Khi hắn đem Đinh Hỏa ngưng tụ trong lòng bàn tay của mình, nhẹ nhàng chụp xuống đầu của đám người kia, một chút Đinh Hỏa ngưng tụ lại trên lòng bàn tay của hắn chỉ khẽ thoáng dừng lại trên người bọn họ một chút mà thôi. Nhưng ngay sau đó, giống như là một thanh mũi nhọn hung hăng đâm thẳng vào trong óc của bọn họ, tiếp theo đó mới hoàn toàn bùng nổ lên.

Không hổ với danh hiệu Diệt Thần, ma lực trong cơ thể phát ra cùng với những kỹ năng bộc phát bên ngoài cơ thể hoàn toàn khác nhau. Cơ Động có thể rõ ràng cảm giác được, chỉ cần địch nhân bị Diệt Thần Kích

đánh trúng, lập tức sẽ chết mà không hề có chút thương tổn nào. Nhìn qua chỉ là một kỹ năng yếu nhược, đơn giản, nhưng chân chính thì triển ra mới có thể cảm nhận được sự bá đạo trong đó. Cái này chỉ vển vển là tầng thứ nhất của Diệt Thần Kích mà thôi.

- Chúng ta đi thôi.

Liệt Diễm ôn nhu nói.

Cơ Động gật gật đầu, tay phải vung lên, một cỗ khí lưu thối quét qua, đem đám thi thể đang đứng như trời trồng kia cuốn bay đi. Cùng lúc đó, đầu ngón tay hắn bung ra liên tục, hơn mười đạo kim quang hình như vậy rông chọt từ đầu bàn tay hắn bay ra.

Khi bọn hắn tiến sâu vào trong rừng cây, bên ngoài mới truyền ra một chuỗi những thanh âm nổ vang cùng với Hỏa nguyên tố dâng trào bùng nổ. Cơ Động đối với sự khống chế ma lực vô cùng xảo diệu. Long Lân Thiểm phóng ra hoàn toàn nằm trong sự khống chế của hắn, chẳng những có thể ngăn cản đám người kia truy kích, lại đủ để cho đám ngựa của Kim Ưng Thương Hội bị tổn thất thảm trọng.

oOo

Tiến vào Sinh Mệnh Chi Sâm, nhiệt độ rõ ràng giảm xuống rất nhiều. Không khí thanh tân mà ẩm ướt trong rừng rậm thấm vào tận gan ruột, sinh mệnh khí tức dâng trào không ngừng từ bốn phương tám hướng dâng tới.

Chẳng qua, lúc này Cơ Động cũng không còn tâm trí để mà thưởng thức điều này nữa:

- Liệt Diễm, Sinh Mệnh Chi Sâm vốn là địa phương của Sâm Yêu. Nơi này cũng không có ma thú cường đại, tuy rằng có nhiều loại hoa quả cùng với những thực vật quý hiếm, nhưng trân quý nhất vẫn là thứ Căn Nguyên Sinh Mệnh mà chỉ có Sâm Yêu mới có thể ử ra. Nếu ta đoán không lầm, mục tiêu của Kim Ưng Thương Hội kia chỉ sợ chính là Căn Nguyên Sinh Mệnh của Sâm Yêu. Chúng ta nếu đã đến đây, cũng nên xem qua một chút.

Liệt Diễm khẽ vén khăn che mặt lên, lộ ra dung nhan tuyệt thế của nàng, mỉm cười với Cơ Động:

- Trên thế giới nhân loại, người mới chân chính là chủ nhà, ta tự nhiên nghe theo sự sắp xếp của người.

Cơ Động có chút si mê nhìn thoáng qua dung nhan của Liệt Diễm, vội vàng quay đầu nhìn sang chỗ khác. Không biết là bởi vì thực lực của hắn càng ngày càng tăng lên, hiện tại Liệt Diễm đối với hắn mà nói, loại cảm giác cao cao tại thượng đang dần dần biến mất, khả năng tự chủ của hắn cũng càng ngày càng kém đi. Hắn không dám nhìn Liệt Diễm quá lâu, chỉ sợ mình nhìn không được, làm ra chuyện gì xúc phạm tới Liệt Diễm.

Lần này Cơ Động sau khi tỉnh táo lại từ trong quá trình khổ tu, hắn đã thâm hạ quyết tâm, đợi sau khi mình tham gia Thánh Tà Chiến Trường lần thứ hai trở về, nếu thực lực có thể tăng tiến thêm một bước nữa, hắn sẽ biểu đạt tình yêu với Liệt Diễm. Hắn cũng biết, chính mình hiện tại đang trốn tránh, biết như vậy nhưng hắn cũng không có cách nào khác, bởi vì hắn quá sợ sẽ mất Liệt Diễm.

Nắm lấy tay Liệt Diễm, Cơ Động phóng người lên, ma lực bản thân dưới sự vận dụng xảo diệu của hắn, nâng lấy thân thể chính mình cùng với Liệt Diễm bay vút về phía rừng rậm, hướng tới sâu trong Sinh Mệnh Chi Sâm mà phóng tới.

Dựa theo thời gian mà phán đoán, đám người kia đã đến trước khoảng mười phút. Đám người của Kim Ưng Thương Hội hắn cũng đã tiến sâu bên trong rừng rậm. Nhất thiết phải chạy nhanh một chút, mới có thể ngăn cản được đám người kia gây tội ác.

Hai đốm hỏa diễm hai màu đen, vàng kim dần dần ngưng tụ lại thành hình trên hai vai Cơ Động, hai tiểu gia hỏa hình người lạng yền xuất hiện. Đúng là Thánh Hỏa Nguyên Tố Thể cùng với Ma Diễm Nguyên Tố Thể. So với lần ngưng tụ trước trên Thánh Tà Đảo, lần ngưng tụ này hoàn toàn bất đồng. Lúc này hai tiểu gia hỏa hình người kia nhìn qua đã có bảy phần giống như nhân loại. Chẳng những có đầy đủ chân tay, hơn nữa có tướng mạo tương tự với Cơ Động. Toàn thân có ánh hỏa diễm vờn quanh, nhìn qua giống như là hai hài tử độ khoảng năm, sáu tuổi, lạng yền ngồi trên hai vai Cơ Động.

Bọn họ vừa xuất hiện, sau lưng mỗi người cũng lập tức xuất hiện một cái Ngưng Tụ Pháp Trận tương ứng. Hỏa nguyên tố trong Sinh Mệnh Chi Sâm rất nhanh dung nhập, nuôi dưỡng bản thể của chúng.

Hai Hỏa Nguyên Tố Triệu Hồi, đặc điểm lớn nhất của hai cái kỹ năng này chính là có thể tiến hóa. Chúng có thể tự mình thi triển ra kỹ năng để tiến hóa thực lực. Đồng thời, thời gian chúng nó tồn tại bên ngoài càng lâu, thực lực nó cũng sẽ càng tăng cao thêm. Liệt Diễm đã nói với Cơ Động, nếu hai tiểu gia hỏa Nguyên Tố Thể này có thể tiến hóa đến cùng cực, như vậy chúng nó sẽ có thể tái hiện được phong thái của hai đại quân vương. Từ chuyện này có thể thấy được cái kỹ năng này thần kỳ đến mức nào.

377. Chương 189 Âm Hỏa Diệt Thần Kích (hạ)

Cơ Động sở dĩ không lúc nào cũng phóng xuất ra bọn chúng bên cạnh mình, chính là vì cái kỹ năng này cũng có khuyết điểm của nó. Đầu tiên chính là, nếu phóng thích ra hai Nguyên Tố Thể này, như vậy, hai Nguyên Tố Thể này sẽ không ngừng hấp thu Hỏa nguyên tố chung quanh. Nếu như hấn tiến hành tu luyện, như vậy quá trình tu luyện sẽ chậm hơn bình thường rất nhiều. Phần lớn Hỏa nguyên tố trong không khí sẽ bị hai Nguyên Tố Thể hấp thu đi hết. Mặt khác, khi thi triển ra hai cái Nguyên Tố Thể này, hấn cũng không thể tiến hành bất cứ hình thức truyền tống nào. Cái này cũng chính là nguyên nhân vì sao hấn không thể lợi dụng Hỏa nguyên tố nồng đậm trong Địa Tâm Hồ để bồi dưỡng cho bọn chúng được. Chỉ khi nào hấn ở trong quá trình chiến đấu, hoặc là trong thời gian dài di chuyển, Cơ Động mới đem chúng nó phóng thích ra, lợi dụng bọn chúng để công kích hoặc là tiến hành trinh sát.

Thân hình Cơ Động phóng lên, tốc độ nhất thời tăng lên gấp bội phần. Trong cặp mắt của hấn, phát ra một tầng hào quang màu trắng nhuận, giống như là trên cặp mắt màu đen được bao phủ một tầng quang mang vậy. Nếu lúc này có người nào đó có đủ năng lực lợi dụng linh hồn lực mà tra xét, có thể chứng kiến được một vầng sáng màu trắng tinh từ trong hai tròng mắt của Cơ Động phát ra, khuếch tán đẳng trước. Trong khoảng cách năm trăm thước, bất cứ một chi tiết nhỏ nhất nào cũng hoàn toàn xuất hiện bên trong óc của hấn. Cho nên, mặc dù địa hình trong phiến rừng rậm này vô cùng phức tạp, nhưng tốc độ di chuyển của hấn cũng không chút nào giảm xuống. Căn bản không cần phải quan sát kỹ lắm, cũng có thể tìm ra được đường đi nhanh nhất để phóng đến. Cơ Động mang theo Liệt Diễm, tựa như một đạo lưu quang, phóng vào sâu trong Sinh Mệnh Chi Sâm.

Kỳ lạ nhất chính là, lúc này Cơ Động vẫn như trước không hề phóng xuất ra của mình, tựa hồ chỉ là tản mát ra một ít ma lực cơ bản nhất, đã đem tốc độ của mình tăng lên gấp bội phần.

Ước chừng nửa canh giờ, hai người đã xâm nhập sâu trong Sinh Mệnh Chi Sâm. Cơ Động dựa vào tinh thần lực khổng lồ từ sau khi khống chế được Linh Hồn Chi Hỏa, thủy chung đi theo dấu vết mà đám người Kim Ưng Thương Hội lưu lại phía trước. Hấn cũng không sợ tìm nhầm hướng.

- Có mùi máu tươi.

Cơ Động mang theo Liệt Diễm, ngừng lại một chút, đứng trên một nhánh cây thô chắc, đầu mũi khê nhúc nhích, nhử nhử mầy.

Sáu giác quan của hấn vốn miễn tuệ, sâu sắc hơn người bình thường rất nhiều. Sau khi tu luyện thành Âm Dương Ma Sư, những đặc tính này tự nhiên cũng càng mạnh hơn rất nhiều. Có lẽ là bởi vì kiếp trước hấn từng lao tâm khổ trí trong việc pha chế rượu, trong số sáu giác quan của hấn, mạnh nhất vẫn chính là khứu giác và vị giác. Tuy rằng mùi máu tươi trong không khí cũng không nồng đậm lắm, nhưng trong khứu giác của hấn, cho dù xung quanh có vô số mùi thơm mát của cây cối, thực vật, nhưng hấn vẫn rất dễ dàng phân biệt được.

- Xem ra những phán đoán của ngươi rất chính xác.

Liệt Diễm than nhẹ một tiếng:

- Nhân loại các ngươi chỉ vì chút lợi ích mà tạo ra xung đột, quả thực là mãnh liệt hơn thế giới trong lòng đất rất nhiều.

Cơ Động nắm chặt tay Liệt Diễm:

- Chúng ta mau đi xem đi.

Lại phóng người lên, lần này hẳn cũng không cần tìm kiếm những dấu vết lưu lại của Kim Ưng Thương Hội nữa, chỉ dựa vào phương hướng khí tức máu tươi truyền đến mà phóng đi.

Khoảng chừng vài phút sau, Cơ Động liền nhìn thấy được cỗ thi thể đầu tiên. Đó là một cỗ thi thể màu xanh biếc, nhìn qua giống với nhân loại ít nhất bảy, tám phần. Nhưng so với nhân loại thì gầy nhỏ hơn một chút. Tỷ lệ tứ chi so với cơ thể hơi có chút khác biệt với nhân loại. Đầu tai có chút mũi nhọn, cũng không có đầu tóc. Máu tươi màu đỏ sẫm nhuộm đỏ một khoảng đất xung quanh. Toàn bộ ngực, bụng có một cái lỗ thật lớn, nội tạng vỡ tan, nhìn qua cực kỳ bi thảm.

- Đây là Sâm Yêu sao?

Thanh âm Liệt Diễm thoáng có chút lạnh như băng. Tuy rằng trên mặt nàng có che một mảnh vải mỏng, nhưng Cơ Động có thể cảm giác được Liệt Diễm đang nhíu mày.

Lúc này khi Cơ Động giết chết đám người của Kim Ưng Thương Hội, cái hắn sử dụng là Âm Hỏa, chính bởi vì hắn không muốn để Liệt Diễm nhìn thấy máu tươi, nhưng lúc này vẫn không thể tránh khỏi chuyện đó được.

Thánh Hỏa Nguyên Tố Thể phun ra một luồng hỏa diễm, đem cỗ thi thể kia hóa thành tro tàn. Hai người tiếp tục bước đi.

Sau đó bọn họ chứng kiến được một màn, có thể dùng câu nhìn thấy rợn người để mà hình dung. Trong mảnh rừng rậm vốn là choáng đầy sinh mệnh khí tức kia, càng ngày càng có nhiều cỗ thi thể cùng với máu tươi dày đặc bốc lên. Kẻ chết tuyệt đại đa số đều là những Sâm Yêu làn da xanh sẫm. Bọn họ có kẻ là bị lưỡi dao sắc bén giết chết, có kẻ lại rõ ràng bị Ngũ Hành Ma Kỹ đánh chết. Trong nháy mắt đã có hơn trăm cỗ thi thể hiện ra trên đường bọn họ đi qua.

Liệt Diễm thở dài một tiếng:

- Không có bất cứ kẻ nào có quyền tước đi sinh mệnh của cả một quần thể sinh vật như thế được. Cơ Động, giúp bọn họ một tay đi.

Lúc này trong lòng Cơ Động đã tràn ngập sự giận dữ. Cho dù Liệt Diễm không nói, hẳn lại có thể nào khoan tay đứng nhìn cơ chứ? Cảnh tượng thảm thiết trước mắt đã động đến trái tim cuồng bạo của hắn. Bởi vì có Liệt Diễm kề bên mà hắn vẫn thủy chung lộ ra ánh mắt ôn nhu, lúc này đã biến thành cặp mắt choáng đầy sát khí lạnh như băng.

Xa xa, thanh âm chém giết đã mơ hồ truyền đến. Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên bên tai. Càng tiếp cận đến nơi đang thảm sát, số thi thể trên mặt đất cũng càng nhiều hơn. Ngoài những thi thể của Sâm Yêu, thỉnh thoảng cũng có thể chứng kiến một, hai cỗ thi thể của thủ hạ Kim Ưng Thương Hội. Phần lớn bọn họ đều là do những thứ vũ khí bằng cây gỗ giết chết. Nhưng số lượng tử vong so với đám Sâm Yêu mà nói, thật sự là quá ít,

Rốt cuộc Cơ Động và Liệt Diễm cũng đã nhìn thấy được chiến trường song phương. Ngay trong mảnh rừng rậm rạp đó, đao quang kiếm ảnh, Ngũ Hành ma lực lóe lên liên tục. Ít nhất có hơn năm nghìn người đang hỗn chiến nơi đây.

Số lượng Sâm Yêu chiếm đa số. Bọn họ đều là vóc người nhỏ gầy, toàn bộ đều chỉ sử dụng những loại vũ khí thô sơ chống cự địch nhân xâm lấn. Nhưng mà, đối thủ của bọn họ quả thật quá cường đại. Đám ma sư của Kim Ưng Thương Hội, cơ hồ là mỗi một cái kỹ năng đều giết chết ít nhất một gã Sâm Yêu. Trận chiến này quả thật giống như là một trận tàn sát đơn phương a. Trong số các Sâm Yêu, cũng có một vài cường giả, bọn họ có thể sử dụng các kỹ năng thuộc về Giáp Mộc Hệ hoặc Ất Mộc Hệ, đáng vẻ so với các Sâm Yêu bình thường cũng cường hãn hơn một chút. Nhưng dù sao cũng chỉ là con số rất ít mà thôi. Đối mặt với những cao thủ như lang như sói của Kim Ưng Thương Hội, bọn họ liên tiếp bị đánh lui. Mà mỗi lần lui về sau một bước, đều lưu lại hơn mười cỗ thi thể của Sâm Yêu.

- Thập Mẫu trường lão, người vẫn cứ khẳng khẳng cổ chấp hay sao? Vì Căn Nguyên Sinh Mệnh, chẳng lẽ ngay cả tính mạng của tộc nhân các người cũng bỏ mặc hay sao? Căn cứ theo điều tra của chúng ta, trong Sinh Mệnh Chi Sâm, số lượng Sâm Yêu các người cũng hơn hai mươi vạn. Bất quá, bộ lạc của các người

cũng chỉ có chưa tới năm ngàn mà thôi. Tuy rằng các người cũng là một đại bộ lạc trong vương quốc Sâm Yêu, bất quá, nếu người tiếp tục khẳng khẳng không chịu thỏa hiệp, ta không ngại đem toàn bộ các Sâm Yêu bọn người hoàn toàn dọn sạch khỏi Sinh Mệnh Chi Sâm. Đừng nói là các người, cho dù là tất cả các Sâm Yêu đều tụ tập hết ở đây, cũng không có khả năng ngăn cản ta nổi. Chúng ta chỉ cần Căn Nguyên Sinh Mệnh, cũng không muốn lấy đi tính mạng các người.

Bên phía Kim Ứng Thương Hội, dẫn đầu là một gã thân hình cao lớn, nhìn qua khoảng chừng hơn năm mươi tuổi. Lúc này chính là hắn đang mở miệng nói. Người này mặc một bộ áo giáp màu xanh. toàn thân phát ra thanh quang chói mắt. Trong tay cầm theo một thanh trường mâu, đến giờ hắn vẫn chưa gia nhập vào trong chiến trường. Nhưng Dương Miện trên đầu hắn lại bày ra cấp bậc thực lực cường hãn xuất chúng, bảy Miện Phong trên đầu đều có dấu vết Giáp Mộc Hệ, đúng là một gã cường giả cấp bậc Thất Quan Thiên Sư.

Một cái thương hội có thể có cao thủ Thất Quan tọa trấn, quả thật thực lực đã rất mạnh rồi. Nhất là người này lại còn đang cưỡi một đầu ma thú khổng lồ. Đó là một con ma thú toàn thân một màu xanh thẫm, đầu có một sừng, Kinh Mộc Ma Long, là một loại Á Long. Nhìn bộ dáng của nó, hắn cũng là một đầu Thất Giai Ma Thú.

Thất Quan cường giả kết hợp với Thất Giai Ma Thú, một tổ hợp như vậy mặc dù không đủ để tung hoành khắp đại lục, nhưng vẫn có thể được liệt vào hạng cường giả. Thanh trường mâu không ngừng lóe thanh quang trong tay của hắn cũng đồng dạng không phải vật phàm.

378. Chương 190 ư ác

Cơ Động. Một tiếng gầm vang lên, đầu Kinh Mộc Ma Long dưới thân Lô Táp Nhĩ nhất thời phóng thích ra Giáp Mộc Nguyên Tố nồng đậm, cùng với ma lực của hắc dung hợp lại làm một. Trên thanh trường mâu phóng thích ra thanh quang lóng lánh. Sau lưng Lô Táp Nhĩ xuất hiện Thanh Long, Đồ Đằng của Giáp Mộc Hệ. Thân thể Lô Táp Nhĩ hoàn toàn biến thành màu xanh biếc, tiến vào trạng thái Nguyên Tố Thể.

Bằng vào Giáp Mộc Nguyên Tố Thể, Lô Táp Nhĩ mới cảm thấy áp lực mà mình đang thừa nhận chợt giảm bớt vài phần. Hắc không dám chậm trễ, ma lực toàn bộ dốc ra, thanh trường mâu đâm thẳng lên không trung, một đạo bích quang phá không bay ra, trong tiếng rỗng ngâm to rõ, Đồ Đằng Thanh Long sau lưng hắc phiêu nhiên bay ra, trực tiếp bám lên ma lực trên thanh mâu của hắc, đánh về phía Cơ Động đang từ trên trời giáng xuống.

Lúc trước khi Cơ Động đánh chết Ma Hà, đã thi triển năng lực quá mức khủng bố. Vì vậy cho nên khi Lô Táp Nhĩ vừa ra tay, liền sử dụng ra Tất Sát Kỹ đặc ý nhất của mình, Giáp Mộc Thanh Long Kích.

Sinh mệnh lực khổng lồ tràn ngập trong không trung. Một kích Giáp Mộc Thanh Long Kích do ma lực ngưng tụ thành kia, phát ra một tầng ma lực ba động dâng trào. Ma lực Thất Quan đã là cực kỳ khủng bố, loại Tất Sát Kỹ cường hãn như thế này, đủ để khiến cho Bát Giai Ma Thú lâm vào kinh hoàng.

- Hừ...

Một tiếng hừ lạnh từ trong miệng Cơ Động phát ra. Hai cái Nguyên Tố Thể trên bả vai hắc đồng thời phóng lên, từ trong miệng mỗi con phun ra mười khẩu hỏa cầu. Đó đều là những quả hỏa cầu Cực Hạn Song Hỏa. Chúng cũng không công kích về phía Lô Táp Nhĩ, mà bay hai cái làm thành một cặp, bay tán loạn bốn phía, nháy mắt liền hình thành mười khẩu Cực Hạn Song Hỏa Cầu.

Thánh Hỏa Nguyên Tố Thể cùng với Ma Diễm Nguyên Tố Thể sau khi tiến hóa xong liền hiển lộ thực lực mạnh mẽ. Một kích kia của chúng nó tuy rằng so với công kích do chính Cơ Động phóng thích ra còn chênh lệch không nhỏ, nhưng để ngăn cản đám ma sư Lục Quan kia thì chẳng hề có vấn đề gì. Cơ Động muốn có, chính là cơ hội một mình đối mặt với gã Giáp Mộc Thiên Sư Tô Lạp Nhĩ.

Đang ở giữa không trung, cả người Cơ Động nháy mắt hoàn thành một cú xoay người cực kỳ xảo diệu. Thanh trọng kiếm trong tay bắn ra kim quang mãnh liệt, dưới tác dụng của Cực Hạn Dương Hỏa mãnh liệt, thanh trọng kiếm này nhất thời kịch liệt bốc cháy lên, bản thể bắt đầu nhanh chóng hòa tan ra, một khẩu thái dương màu vàng kim chợt xuất hiện sau lưng Cơ Động, chiếu rọi lên vòng hào quang màu trắng ngà trên toàn thân thể hắc, nhìn qua đúng là một kỳ quan.

- Cầm, bách, thiên Diễm Dương Trùy.

Dùng Tất Sát Kỹ đối kháng với Tất Sát Kỹ, Cơ Động cũng không có sử dụng Đằng Xà Thuần Di để tránh né, mà cứ như vậy trực tiếp chính diện đối kháng với công kích cường hãn. Uy thế của Bạo Quân lúc này hoàn toàn thể hiện rõ ràng ra.

Kim quang chói mắt chiếu sáng toàn bộ không trung. Trong mảnh rừng rậm choáng đầy sinh mệnh khí tức cường đại kia, Cực Hạn Dương Hỏa bắt đầu điên cuồng ba động. Một thanh trùy khổng lồ thấy chuỗi thanh trọng kiếm kia làm trung tâm, rời khỏi tay Cơ Động ngang nhiên phóng ra. Cùng lúc với phóng thích ra Diễm Dương Trùy, bên ngoài tầng quang mang lóng lánh hào quang trắng ngà của Cơ Động, hào quang màu xích kim rất nhanh ngưng tụ, trong nháy mắt, đã phóng xuất ra Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể.

Hỏa Diễm Quân Vương Diễm Dương Trùy, đối mặt với Giáp Mộc Thiên Sư Thanh Long Kích, kết quả không cần phải nói tới.

Hỏa trực tiếp khắc Kim, gián tiếp khắc Mộc.

Về mặt thuộc tính, Giáp Mộc sẽ bị Bính Hỏa khắc chế. Huống chi cái mà Cơ Động phóng thích lại là Cực Hạn Bính Hỏa. Mặc dù ma lực Lô Táp Nhĩ so với Cơ Động còn cao hơn mười cấp, nhưng mà, chỉ xét về mặt thuộc tính, đã đem sự chênh lệch về cấp bậc của hai người hoàn toàn xóa bỏ. Huống chi, hiện tại Cơ Động đã thi triển ra Phượng Vũ Long Xà Biến, dung hợp năng lực của ba đại Thần Thú, ma lực trong cơ thể ngưng tụ cực hạn, căn bản không phải hắc có khả năng tương đương được.

Chính diện đối mặt với Diễm Dương Trùy do Bạo Quân Cơ Động đột phá Lục Quan thi triển ra, coi như là Lôi Đế Phất Thụy cũng phải cẩn thận đối phó.

Oanh, kim quang chói mắt tựa như một vầng mặt trời trên không trung bùng nổ. Đầu Thanh Long bám trên Giáp Mộc Thanh Long Mâu nhất thời vang lên một thanh âm rền rĩ. Chỉ thấy một kích Giáp Mộc Thanh Long Mâu kia cứ như là băng tuyết gặp mặt trời, nhanh chóng tan rã trong không trung, cuối cùng ầm ầm vỡ tung, hóa thành nhiều điểm thanh quang tiêu tán trong không trung. Còn Diễm Dương Trùy chỉ suy yếu đi một chút, vẫn như trước từ trên trời giáng xuống, lao thẳng tới Lô Tạt Nhĩ.

Vừa mới thi triển xong một cái Tất Sát Kỹ, lúc này đúng là lúc Lô Tạt Nhĩ lực cũ vừa tan, lực mới chưa sinh ra. Hắn đã không kịp dùng ra bất cứ kỹ năng nào để ngăn cản được nữa.

Rơi vào đường cùng, tay trái Lô Tạt Nhĩ vung lên, một đạo thanh quang phóng thích thẳng ra, ở giữa không trung hóa thành một cái Thanh Mộc Cự Thuần ngăn cản ngay trước thân thể của mình. Đó cũng không phải là kỹ năng gì của hắn, mà là một kiện vũ khí ma lực.

Thanh âm nổ ầm lại vang lên, cái Thanh Mộc Cự Thuần kia nổ tung bay tán loạn bốn phía. Lực công kích của Diễm Dương Trùy khủng bố đến mức nào, cho dù là sau khi vượt qua cái Thanh Mộc Cự Thuần kia, lực công kích còn lại vẫn như trước khiến cho toàn thân Lô Tạt Nhĩ cũng tràn ngập một tầng quang mang màu vàng kim đặc thù. Khí tức áp bách chí dương chí cương khiến cho hắn ngay cả thở dốc cũng trở nên cực kỳ khó khăn. Động tác hắn lâm vào trì trệ, chỉ có thể toàn lực thúc dục ma lực Giáp Mộc Hệ của mình mà chống cự. Mà đúng lúc này, một nắm tay màu vàng kim khổng lồ đã đưa tới trước mặt hắn.

Từ lúc phóng xuất ra Diễm Dương Trùy, sau lưng Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể cũng đã lóe lên Dương Hỏa Phi Hành Pháp Trận. Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể của Cơ Động mang theo khí thể không gì sánh kịp, tựa như Lưu Tinh Vãn Lạc phóng thẳng tới ngay phía sau. Đúng là một kích Liệt Dương Phệ đánh ra. Hắn vừa mới phóng xuất ra Tất Sát Kỹ, nhưng trên phương diện điều động ma lực, vẫn không hề trì trệ chút nào.

382. Chương 192 Cúc Hoa Đóa Đóa Khai (thượng)

Tu vi tăng lên đến Lục Quan, uy lực của Diễm Dương Trùy của hắn có thể hoàn toàn phát huy ra. Đối mặt trực tiếp với Tất Sát Kỹ của Thất Quan Giáp Mộc Thiên Sư Lô Tạt Nhĩ chẳng những chiếm được thượng phong, hơn nữa lại còn toàn diện áp chế đối thủ.

Phải biết rằng Lô Tạt Nhĩ cũng không phải chiến đấu một mình, hắn còn nhờ vào ma lực của ma thú đồng bọn của mình, nhưng vẫn như trước không thể chống cự lại với Diễm Dương Trùy. Có thể thấy được cái Tất Sát Kỹ này của Hỏa Diễm Quân Vương cường đại đến mức nào.

Hơn nữa phát động một kích Diễm Dương Trùy kia, đối với bản thân Cơ Động cũng không tiêu hao quá lớn, bởi vì khi này hắn đã sử dụng kỹ năng Hỏa Ma Thôn Phệ, lúc trước hấp thụ đại được Bính Hỏa Ma Lực của đầu Hỏa Diễm Mãnh Sư cùng với Bính Hỏa Thiên Sĩ Ma Hà.

Chứng kiến bàn tay màu vàng kim khổng lồ kia, trông mắt Lô Tạt Nhĩ nhất thời kịch liệt co rút lại. Lúc trước chứng kiến thực lực Cơ Động bày ra khi đánh chết Ma Hà, hắn đã đoán được thực lực gã thanh niên này cực kỳ cường hãn. Nhưng hắn thể nào cũng không nghĩ đến, Cơ Động lại cường hãn đến trình độ như thế. Giờ khắc này đây, coi như hắn ngu ngốc cũng có thể cảm nhận được Cơ Động đang phóng xuất chính là Cự Hạm Hỏa Diễm.

Lúc này cũng không còn thời gian để cho Lô Tạt Nhĩ suy nghĩ quá nhiều. Khoảng cách quá gần, thanh trường mâu của hắn đã không thể phát huy công kích được nữa. Tới thời khắc nguy hiểm, hắn liền thể hiện ra kinh nghiệm thực chiến cực kỳ phong phú của một cường giả.

Tay phải thả ra, không chút do dự buông rơi thanh trường mâu vốn là vũ khí ma lực thượng phẩm kia, hai nắm tay đồng thời đánh mạnh về phía trước, ma lực trong cơ thể vận chuyển với tốc độ cực cao. Bộ áo giáp màu xanh trên người chợt kịch liệt rung động, ma lực nồng đậm nháy mắt phát ra, lại có thêm hai cái Đồ Đằng Thanh Long bằng năng lượng từ trên hai tay hắn đánh ra.

Ầm ầm nổ vang. Màu vàng kim trên người Lô Tạt Nhĩ lại tăng thêm vài phần. Mà ngay cả đầu Kinh Mộc Ma Long dưới thân hắn cũng đồng dạng bao phủ một tầng quang mang màu vàng kim. Cơ Động sau khi

va chạm với hân, thân thể thoáng lay động một chút trên không trung, khẽ ngưng động lại trong chớp mắt, ngay sau đó, vai phải tràn ngập lực lượng của Hỏa Diễm Quân Vương đã phóng tới.

Làm sao có thể? Lô Tập Nhĩ đã tràn ngập sợ hãi. Lúc này hân quả thật có chút luống cuống. Một kích vừa rồi nhìn qua có chút đơn giản, kỳ thật cũng không chỉ có sức mạnh của bản thân hân cộng với đầu Kinh Mộc Ma Long kia. Bộ áo giáp của hân lúc này cũng ba động, đó là bởi vì đặc thù của bộ áo giáp đó. Đây là một kiện bảo vật mấy năm trước hân vô tình lấy được. Bộ áo giáp kia có khả năng ẩn chứa một ít ma lực Giáp Mộc Hệ nhất định. Khi cùng với đối thủ chiến đấu, chỉ cần dẫn động áo giáp, ma lực bên trong bộ áo giáp có thể phụ gia lên công kích của hân. Với thực lực Thất Quan, cộng thêm ma lực đột ngột bùng phát, thông thường có thể khiến cho đối thủ bất ngờ không kịp trở tay.

Đúng là bởi vì Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể của Cơ Động quá mức cường hân, nên mới bức bách khiến cho Lô Tập Nhĩ không thể không dùng ra thủ đoạn bảo mệnh này. Nháy mắt hai bên va chạm, hân rõ ràng cảm giác được đối phương mặc dù là Cực Hạn Chi Hỏa, nhưng ma lực của hân cao hơn đối phương rất nhiều, mặc dù không đủ để đả thương Cơ Động, nhưng cũng có thể đánh cho hân vắng vẻ mới đúng. Nhưng mà, thân thể Cơ Động chỉ khẽ lay động một chút, tay phải Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể đã sinh ra một cổ hấp lực cường đại, cố trụ thân thể hai người không thể tách ra. Mà Cơ Động giống như là không hề bị ảnh hưởng gì, một kích Liệt Dương Băng kết tiếp Liệt Dương Phệ đã lập tức phóng ra.

Lô Tập Nhĩ nào đâu biết rằng, sau khi thi triển ra Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể, ma lực của Cơ Động cũng đã tương đương đến trình độ Thất Quan Ma Sư. Hơn nữa, Phượng Vũ Long Xà Biến của hân cường hân đến thế nào. Lực phòng ngự của Chu Tước Biến, thân thể cứng cỏi trải qua Long Huyết Tẩm Thể, lại thêm Đằng Xà Hóa Lực Thuật dung hợp. Lực công kích của Lô Tập Nhĩ tuy mạnh, nhưng mà thân thể Cơ Động chỉ khẽ chớp lên vài cái, bằng vào Đằng Xà Hóa Lực Thuật đã thoải mái hóa giải đi hết.

Trong suốt bốn năm nay, những cái kỹ năng khác Cơ Động có thể nói là không hề tập luyện qua gì, chỉ duy nhất có cái Đằng Xà Hóa Lực Thuật này, hân lại không hề có bất cứ lúc nào đình chỉ tu luyện. Vì để có thể hấp thu càng nhiều ma lực, vì để giảm bớt ma lực khổng lồ gây ra thương tổn cho thân thể, Đằng Xà Hóa Lực Thuật có thể nói là trong bốn năm nay đã cả ngày lẫn đêm thi triển liên tục đến vài ngàn ngày. Khả năng lĩnh ngộ đối với cái kỹ năng này, Cơ Động đã đạt tới mức lô hỏa thuần thanh. Tuy rằng vẫn chưa thể cùng với chính Đằng Xà so sánh, nhưng cũng có thể coi như là người thứ hai chỉ thua Đằng Xà thôi.

Càng thông hiểu Đằng Xà Hóa Lực Thuật nhiều hơn, cái kỹ năng này cũng không còn đơn giản bị động hóa giải lực công kích nữa, mà trong lúc chiến đấu, khi ma lực đối thủ cao hơn mình, đồng dạng cũng có thể thi triển ra trực tiếp trong chiến đấu.

Năng lực tăng phúc từ bộ áo giáp của Lô Tập Nhĩ quả thật cũng khiến cho Cơ Động giật mình kinh ngạc. Nhưng muốn đạt tới trình độ Đằng Xà Hóa Lực Thuật không thể thừa nhận nổi, quả thật còn kém rất xa. Bởi vậy, hân cũng chỉ thoáng ngừng trệ lại một chút, cũng đã hóa giải hết ma lực đánh vào, thức thứ hai của Liệt Dương Tam Liên Kích đã phóng thích ra.

Cùng lúc đó, hơn mười khẩu Cực Hạn Song Hỏa Cầu mà hai đại Hỏa Diễm Nguyên Tố Thể phóng thích ra cũng nổ tung bốn phía xung quanh hai người. Hỏa nguyên tố khủng bố bốc lên bốn phía, kim hắc song sắc quang mang hình thành một tầng chướng ngại thật lớn, mạnh mẽ đem toàn bộ các cường giả khác của Kim Ưng Thương Hội hoàn toàn ngăn cách bên ngoài.

Hỏa nguyên tố dày đặc, càng làm cho Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể của Cơ Động càng thêm rõ ràng hơn, nhìn y như là thực thể vậy. Một mũi gai nhọn trên tay phải của hân cũng đã va chạm với bàn tay cả Lô Tập Nhĩ.

Quân Ma Âm Dương Khải chính là áo giáp cấp bậc Bán Thần Khí, chẳng những lực phòng ngự kinh người, đối với ma lực bản thân Cơ Động cũng có tác dụng tăng phúc cường hân. Một khi Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể đụng đến đối thủ, thân thể Cơ Động nhất định có thể tùy thời vọt tới, chỉ cần gai nhọn trên tay hân tiếp xúc với Lô Tập Nhĩ, như vậy, trận chiến này cũng sẽ kết thúc.

Lô Tập Nhĩ sợ, hân thật sự kinh hãi. Một thanh niên cường hân đến như thế, hân lần đầu tiên gặp được. Đến thời điểm tối hậu, kinh nghiệm thực chiến cùng với ma lực cường hân của hân cũng không thể cứu mạng hân. Thứ chân chính cứu mạng hân, chính là tài phú của Kim Ưng Thương Hội.

Một đệp quang mang màu vàng nâu nháy mắt nở rộ, một bức tường đất khổng lồ cao hơn mười thước, dày hơn ba tấc chợt xuất hiện, mạnh mẽ ngăn cách Cơ Động và Lô Tạt Nhĩ ra hai bên.

Lực phòng ngự của bức tường đất vừa mới xuất hiện kia thật sự là quá mức kinh người, mạnh mẽ ngăn cản hoàn toàn Cơ Động trong trạng thái Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể. Liệt Dương Bằng của Cơ Động cũng đánh lên bức tường đất kia.

Một tiếng nổ ầm vang, một thân ảnh cao hơn ba thước mạnh mẽ đập thẳng vào bức tường đất kia. Nhưng bức tường kia quả thật có sức phòng ngự cực mạnh, tuy rằng xuất hiện vô số vết nứt, nhưng vẫn không hề đổ sụp.

Lô Tạt Nhĩ cũng lợi dụng thời gian ngắn ngủi này, thúc dục đầu Kinh Mộc Ma Long dưới thân mình, bay nhanh lui về phía sau. Đồng thời, thanh trường mâu trong tay hấn chĩa mạnh về phía trước, huyền hóa ra ngàn vạn mâu ảnh, mang theo ma lực cực kỳ cường hãn đâm mạnh về phía bức tường đất. Kinh Mộc Ma Long cũng trong quá trình lui nhanh về phía sau, thân hình xoay chuyển, cái đuôi dài hơn ba thước của nó cũng đập mạnh về phía bức tường đất.

383. Chương 192 Cúc Hoa Đóa Đóa Khai (hạ)

Năng lực nắm bắt thời cơ của Lô Tạt Nhĩ không thể nói là không tốt. Ngay khi đám mâu ảnh của hấn còn chưa chạm đến bức tường đất kia, bức tường đất đã ầm ầm vỡ ra, thân ảnh Bạo Quân màu vàng kim đã hiện ra. Tro bụi tung bay bốn phía. Mà lúc này công kích của Lô Tạt Nhĩ cùng cái đuôi của Kinh Mộc Ma Long cũng đã đến nơi, hình thành thể giáp công hai mặt. Từ khi cuộc chiến bắt đầu đến nay, Giáp Mộc Thiên Sư Lô Tạt Nhĩ rốt cuộc cũng miễn cưỡng trở về thể chủ động công kích.

- Quyền trực?

Cơ Động quát nhẹ một tiếng. Đúng vậy, Lô Tạt Nhĩ sở dĩ có thể xoay chuyển tình thế, ngăn cản công kích của Cơ Động, chính là nhờ sử dụng ra một cái Phòng ngự Quyền trực Mậu Thổ Hệ. Bằng vào ma kỹ phòng ngự ẩn chứa trong cái quyền trực, lúc này hấn mới có cơ hội hoàn thủ.

Cục diện đối với Cơ Động mà nói, nhất thời trở nên có chút bất lợi. Hiệu quả nổ tung của Cực Hạn Song Hỏa Cầu đã biến mất, chín gã cường giả cấp bậc Lục Quan bên cạnh Lô Tạt Nhĩ lúc này đã triệu hồi ra ma thú tọa kỵ của bọn họ, phóng tới phía Cơ Động mà truy sát. Mà ngay cả Lô Tạt Nhĩ ngay trước mặt hấn cũng cùng với ma thú tọa kỵ của mình liên hợp, bộc phát ra lực công kích cường đại. Bản thân Cơ Động đã lâm vào vòng vây của bọn họ.

Liệt Diễm từ đầu đến giờ vẫn một mực đứng quay lưng về phía Cơ Động. Mặc dù nàng không dùng mắt nhìn, nhưng tình huống chiến trường như thế nào, hết thảy đều không thoát khỏi cảm giác của nàng. Giờ khắc này, nàng cũng không hề toát ra bất cứ một tia khẩn trương hay lo lắng gì. Nếu đối mặt với đám địch nhân như thế mà Cơ Động còn không thể phá tan vòng vây, như vậy, bốn năm tu luyện của hấn chẳng phải là tốn thời gian vô ích hay sao? Hấn đối với Cơ Động là tuyệt đối tin tưởng.

Một vầng kim quang nhàn nhạt chợt từ trên người Hỏa Diễm Quân Vương phát ra. Chỉ thấy hai tay Cơ Động chợt quơ ngang một vòng, ngay sau đó cả người hấn liền xoay tròn trên không trung. Một vòng kim quang lóa mắt chợt phóng to lên. Công kích của Lô Tạt Nhĩ tuy mạnh, nhưng làm thế nào cũng không thể nào xâm phạm được vào trong phạm vi của tầng kim quang này. Đúng là ma kỹ của Hỏa Diễm Quân Vương, Diễm Dương Toàn.

Mà đối mặt với cái đuôi thô to như búa tạ của Kinh Mộc Ma Long, thân thể Cơ Động mặc dù đang xoay tròn, nhưng bàn tay phải của Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể chợt nhẹ nhàng đẩy ra một cái, đón lấy cái đuôi đang mạnh mẽ đập đến kia.

Chứng kiến bàn tay nhìn qua cực kỳ nhẹ nhàng của Cơ Động, tròn mắt Lô Tạt Nhĩ nhất thời co rút lại. Hấn vẫn còn nhớ rất rõ ràng, khi nãy chính một cái chụp tay nhẹ nhàng đó đã khiến cho Hỏa Diễm Mãnh Sư của Ma Hà biến thành một khối hỏa cầu, chết đến tro cốt cũng không còn lưu lại.

- Tiểu Thanh, mau dừng lại.

Ma thú dù sao cũng không có tốc độ phản ứng nhanh như con người. Lô Tạt Nhĩ nhắc nhở vẫn còn chậm một bước. Thân thể Cơ Động đang trên không trung, bị cái đuôi của Kinh Mộc Ma Long hất tung bay, văng xéo ra ngoài. Nhưng đồng dạng trong nháy mắt Cơ Động bay ra, Kinh Mộc Ma Long lại kêu lên một tiếng thê lương.

Một màn kế tiếp khiến cho Lô Tạt Nhĩ nhìn thấy cũng phải rợn người. Cái đuôi dài hơn bốn thước của Kinh Mộc Ma Long, trên đuôi phủ đầy những cái sừng nhọn thô to, trên đuôi là một tầng vảy tinh mịn, dựng sừng lên nhìn qua giống như một cái chùy đỉnh khổng lồ, lực sát thương cực kỳ khủng bố. Thế nhưng giờ phút này đây, bắt đầu từ phía chóp đuôi lan dần vào trong, liên tục nổ tung thành từng mảnh.

Ầm, ầm, ầm, ầm, ầm, ầm... mỗi một tiếng nổ vang lên, là hơn nửa thước đuôi nổ tung, hóa thành vô số điểm kim sắc hỏa diễm. Đến khi tiếng nổ tung cuối cùng vang lên, phần móng của Kinh Mộc Ma Long đã bốc cháy thành một mảng kim sắc hỏa diễm khổng lồ. Đúng là Cúc Hoa Đóa Đóa Khai a! Tuy rằng như thế cũng không gây nguy hiểm đến tính mạng của nó, nhưng bị thương nặng như thế, Kinh Mộc Ma Long tuyệt đối là chịu không nổi. Gầm rống lên một tiếng giận dữ, nó đã vội bay lùi lại, đem theo thân thể Lô Tạt Nhĩ bay tuốt lên không trung.

- Diệt Thần Kịch! Hay cho một cái Diệt Thần Kịch!

Thân thể Cơ Động vẫn trên không trung, không khỏi âm thầm tán thưởng một câu. Mà lúc này, có ít nhất bốn gã Lục Quan Ma Sư đã tập trung xung quanh thân thể hắn. Bọn họ căn bản không hề giữ lại chút lực nào, bốn Tất Sát Kỹ thuộc tính khác nhau đồng thời nổ rộ, oanh kích thẳng đến thân thể Cơ Động. Tuy rằng sau lưng Cơ Động có hai cánh, nhưng lúc này hắn đang bị đánh bay, muốn thay đổi phương hướng hoặc là tăng tốc để vượt qua tuyệt không dễ dàng gì. Bốn người vây công, tuyệt đối muốn một kích tất sát Cơ Động.

Trên cặp tròng mắt dữ tợn của mặt nạ Quân Ma Âm Dương Khải, một vầng sáng nhạt chợt lóe lên, sát khí lạnh như băng không hề thay đổi chút nào. Đối mặt với công kích tập trung từ bốn phương tám hướng ập đến, thân thể Cơ Động giữa không trung chợt uốn éo kỳ dị một chút, thân ảnh hắn đã hóa thành một đạo lưu quang, nháy mắt đã xuất hiện ở một vị trí khác.

Đằng Xà Thuấn Di, cái kỹ năng cường hãn có thể nháy mắt phá vỡ sự tập trung của đối thủ lên thân thể mình lại một lần nữa bày ra tác dụng khủng bố trên chiến trường. Các cao thủ của Kim Ưng Thương Hội ở đây mặc dù đều là cường giả Lục Quan, nhưng bọn họ dù sao cũng không thể giống như Hắc Ám Ất Mộc Thánh Đồ Hết Tử, có thể phóng thích ra kỹ năng tập trung toàn bộ các phương vị, hoàn toàn tập trung hạn chế Cơ Động trên một phạm vi lớn được.

Ma lực ba động khổng lồ chợt nổ tung ngay vị trí trước đây của Cơ Động. Một gã ma sư Canh Kim Hệ vừa mới công kích Cơ Động xong, còn chưa kịp cao hứng, hắn đột nhiên phát hiện, một cái mặt nạ kim loại cực kỳ dữ tợn đã xuất hiện ngay trước mặt hắn.

Tay trái quét qua, hỏa diễm màu đen lặng yên bốc lên, tay phải chụp xuống, bàn tay màu vàng kim đã đặt lên đỉnh đầu ma thú tọa kỵ dưới người gã Canh Kim ma sư kia. Bằng vào Đằng Xà Thuấn Di đẳng cấp cao, Cơ Động tựa như trong nháy mắt thuấn di đến trước mặt một trong bốn gã ma sư vừa mới phóng thích ra Tất Sát Kỹ.

Phốc... Một tiếng vang nhỏ, đầu ma thú bên dưới gã Canh Kim Ma Sư đã hoàn toàn động lại. Lục Giai Ma Thú chống lại Lục Quan Ma Sư vốn là không hề có chút cơ hội nào, huống chi lại là Cực Hạn Song Hỏa Bạo Quân Cơ Động. Diệt Thần Kịch dễ dàng đánh mạnh lên thân thể đầu ma thú kia.

Cảm giác mà luồng hỏa diễm mang đến chính là lạnh như băng. Gã Canh Kim Thiên Sĩ chỉ cảm thấy toàn thân rét lạnh, thân thể hoàn toàn động lại. Hai tròng mắt huyết sắc trên cái mặt nạ kim loại kia nhanh chóng phóng to trong mắt hắn. Ngay sau đó, hắn đã mất đi toàn bộ tri giác. Ma lực của hắn, dưới tình huống bị trúng Âm Nguyệt Trảo, căn bản là không thể nào ngăn cản lại được.

Hắc, kim, hắc, kim, hắc, kim, hai loại quang mang sáu lần lóe sáng lóng lánh. Năm tiếng nổ vang hoàn toàn theo một tiết tấu, giai điệu nhất loại vang lên. Ma kỹ do Bạo Quân Cơ Động sáng chế, Lục Trọng Chú Sát.

Hai cánh dang rộng, căn bản không hề nhìn lại gã đối thủ đang dần hóa thành tro tàn kia, lại thêm hai cái công kích cấp bậc Tất Sát Kỹ từ bên người Cơ Động xẹt qua. Ở giữa không trung, thân thể mang theo hỏa

diễm chói mắt của hắc giống như là một đạo lưu quang tung bay hỗn loạn vậy, không ai có thể nắm bắt được vị trí chính xác của hắc, càng không ai có thể thoát khỏi bị hắc tiêu diệt. Lô Tạt Nhĩ chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên một trận, đã có thêm ba gã Thiên Sĩ cùng với tọa kỵ dưới thân bọn họ hóa thành một đoàn hỏa diễm rực rỡ.

Hơn trăm đạo quang mang màu xích kim tung bay tán loạn bốn phía. Đầu tiên là bay vút lên không trung, sau đó lại dần dần hạ xuống. Đồng thời bay lên, còn có hơn mười khẩu hỏa cầu hắc kim song sắc. Mục tiêu của hơn mười khẩu hỏa cầu đó, chính là đại lượng quân sĩ Kim Ưng Thương Hội đứng sau lưng Lô Tạt Nhĩ.

Long Lâm Thiểm lại thêm Cực Hạn Song Hỏa Cầu, đã hoàn toàn thu hút sự chú ý của những cường giả Kim Ưng Thương Hội, căn bản không cách nào kịp ngăn cản. Trong mảnh rừng rậm vốn choáng đầy sinh mệnh khí tức chợt vang lên vô số thanh âm bùng nổ cùng với một mảnh biển lửa khủng khiếp không ngừng lan rộng. Vô số thanh âm kêu la thảm thiết không ngừng vang lên. Từ giờ khắc này, Cơ Động mới chính thức triển khai khả năng tàn sát mạng đổi mạng của hắc.

Suy nghĩ của hắc rất đơn giản, không tôn trọng sinh mệnh kẻ khác, vốn không có quyền được sinh tồn. Trái tim của hắc lạnh lùng giống như là sắt đá vậy. Những lửa giận trong lòng khi chứng kiến cảnh Sâm Yêu bị tàn sát lúc trước, hiện tại đã hoàn toàn bộc phát ra hết.

Hắc bạch song sắc Thái Cực Đồ lặng yên xuất hiện sau lưng hắc, thông thả xoay tròn. Trong cái Thái Cực Đồ này, Âm Dương Song Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận đồng dạng nở rộ, Hỏa nguyên tố trong không khí không hề bị lãng phí. Mỗi một đoàn hỏa diễm sau khi thiêu cháy xong thân thể địch nhân, nháy mắt sau đó, Hỏa nguyên tố đã một lần nữa bị Ngưng Tụ Pháp Trận hoàn toàn hấp thu lại.

Cơ Động hiện tại cũng không có tấn công Lô Tạt Nhĩ, nhưng lúc này Lô Tạt Nhĩ cũng gần như phát điên lên rồi.

384. Chương 193 Bi Kịch Của Sâm Yêu (thượng)

Lần trước khi tiến vào Thánh Tà Đảo, Đằng Xà Thuần Di của Cơ Động chỉ có thể hoàn thành được hai lần thuần di liên tiếp, chỉ bằng vào ma lực bản thân đã khiến cho hai gã Hắc Ám Thánh Đồ ma lực hơn năm mươi cấp chẳng làm gì được hắc, còn suýt chút nữa là đánh chết hắc nữa. Lúc này ma lực của hắc đã đột phá hai tầng bình cảnh, tăng lên đến trình độ sáu mươi một cấp. Đằng Xà Thuần Di dưới sự hỗ trợ của ma lực mạnh mẽ, đủ để hoàn thành còn lần thuần di liên tiếp. Thử hỏi một gã cường giả giống như Cơ Động vậy, thân thể trên không trung còn có thể bốn lần thay đổi vị trí liên tiếp, còn có ai có thể nắm bắt được thân ảnh của hắc nữa chứ? Đừng nói là Thất Quan Lô Tạt Nhĩ, cho dù là một gã cường giả cấp bậc Bất Quan Thiên Tôn đi nữa, cũng không có khả năng làm được. Lúc này bọn họ có thể làm, chỉ là một mỗi đuổi theo hoặc là phóng thích ra những ma kỹ có phạm vi công kích lớn mà thôi.

Nhưng mà, lực công kích của một ma kỹ có phạm vi lớn, đối với thân thể đã trải qua Phượng Vũ Long Xà Biến, Đằng Xà Hóa Lực Thuật lại còn có thêm Quân Ma Âm Dương Khái như Cơ Động mà nói, có thể tạo thành tác dụng gì cơ chứ?

Lô Tạt Nhĩ rốt cuộc cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề. Hắc cũng không phải không nghĩ đến chuyện tấn công Liệt Diễm để giải vây. Nhưng mà, Cơ Động đã cường hãn như thế, thực lực của nữ nhân đi chung với hắc làm sao có thể kém được chứ? Huống chi bên cạnh nàng còn có một đầu ma thú cường đại, không biết thuộc loại gì, nhìn qua chỉ là Lục Giai Ma Thú nhưng lại có thể dọa cho cả Thất Giai Ma Thú cũng phải sợ hãi kia nữa, có thể dễ dàng đối phó hay sao? Nếu như công kích người kia, không thể nghi ngờ chính mình sẽ là kẻ đầu tiên hứng chịu sự trả thù cực kỳ mãnh liệt của Cơ Động.

Trong đầu quyết định thật nhanh, Lô Tạt Nhĩ điên cuồng hét lên một tiếng:

- Toàn quân lùi lại.

Số ma sư Kim Ưng Thương Hội chết trong tay Cơ Động đã hơn ba mươi người, trong đó số ma sư Lục Quan có đến sáu người, tuyệt đối là tổn thất trầm trọng. Nếu như hiện tại còn không nhanh chóng lùi lại, cũng không ai biết được gã thanh niên khủng bố này còn có bao nhiêu ma lực nữa, còn có thể chiến đấu đến bao lâu. Từ tình trạng hiện tại của hắc trước mắt, giống như là ma lực không hề tiêu hao gì hết vậy. Nếu tiếp

tục như thế nữa, chỉ sợ là toàn quân hoàn toàn bị tiêu diệt, hơn nữa bản thân mình cũng không còn sống mà rời khỏi đây nữa.

Đám tàn binh bại tướng của Kim Ưng Thương Hội rất nhanh lui về phía sau. Mặc dù dưới công kích mãnh liệt của Cơ Động, bọn họ đã vô cùng bối rối, nhưng tố chất bản thân dù sao cũng khá cao, trong lúc lui lại, trận hình cũng không hề tán loạn. Nhất là đám ma sư đứng gần Lô Tật Nhĩ, hoàn toàn tụ tập lại một chỗ, tinh thần hoàn toàn chú ý trên người Cơ Động, từ từ lui về phía sau.

Quang ảnh chợt lóe lên, Cơ Động lẳng lặng dừng lại, hạ xuống mặt đất, nhìn theo đám người của Kim Ưng Thương Hội chậm rãi lui về phía sau. Một trận chiến vừa rồi, số người Kim Ưng Thương Hội chết hơn hai trăm người.

Tất cả đều chết dưới ma kỹ của hắn.

Thoáng có chút thở dốc, Cơ Động chậm rãi khôi phục lại ma lực của mình. Trong mắt không ngừng lóe ra quang mang tâm tình bất định. Theo tính tình bình thường của hắn, không đem toàn bộ những người ở đây hoàn toàn giết chết hết, hắn tuyệt đối không buông tha. Nhưng hiện tại hắn lại không thể hành động một cách tùy tiện được, bởi vì hắn còn phải bảo vệ Liệt Diễm nữa. Ở trong lòng hắn, không có gì có thể quan trọng hơn chuyện bảo vệ Liệt Diễm được.

Muốn đem đám người này hoàn toàn giết sạch hết, đối với hắn mà nói, cũng không phải là chuyện không thể. Từ sau khi ma lực hắn tăng lên đến Lục Quan, bằng vào Âm Dương Song Hỏa Tồn Trữ Pháp Trận, đang ẩn chứa ma lực Lục Long Lục Xà, bằng vào ma lực khổng lồ ẩn chứa trong đó, cộng với ma lực Hỏa Nhi, tuyệt đối có thể phóng thích ra Siêu Sát Kỹ Nhật Nguyệt Âm Dương Giới.

Với uy lực khủng bố của Nhật Nguyệt Âm Dương Giới, không có bất cứ kẻ nào của Kim Ưng Thương Hội có khả năng trốn thoát được. Nhưng mà, nếu làm như thế, bản thân Cơ Động sau đó sẽ lâm vào suy yếu. Dưới tình huống đó, vạn nhất nếu có cường giả xuất hiện, hắn làm thế nào bảo vệ Liệt Diễm được đây? Cho nên, sau khi suy nghĩ trước sau, hắn vẫn từ bỏ ý định đuổi theo truy kích, để mặc cho đám Kim Ưng Thương Hội bỏ chạy.

Đám người Kim Ưng Thương Hội bỏ chạy cực kỳ vội vàng, thậm chí ngay cả thi thể của đồng bọn cũng không kịp thu hồi. Hơn nữa lúc này Cực Hạn Song Hỏa phóng thích tàn sát bữa bãi, trong phạm vi mấy ngàn thước vuông xung quanh, nhìn qua giống như là trong hỏa ngục vậy.

Hai đạo thân ảnh từ trên vai Cơ Động bay ra, đúng là Thánh Hỏa Nguyên Tố Thể cùng với Ma Diễm Nguyên Tố Thể. Hai đại Hỏa Diễm Nguyên Tố Thể này mặc dù không thể chân chính trở thành mấu chốt để phân định thắng bại, nhưng dùng để dọn dẹp chiến trường lại chẳng hề có vấn đề. Thân hình chúng chợt lóe lên một chút, toàn bộ hỏa diễm đang không ngừng thiêu đốt xung quanh đều bị chúng hấp thu hết. Dùng bọn chúng để dập tắt lửa là cực kỳ thích hợp.

Cơ Động trở lại bên cạnh Liệt Diễm, nhìn về phía Tháp Mẫu Trưởng Lão cùng với đám Sâm Yêu đang đứng đó, khẽ ho khan một tiếng.

Mọi chuyện khi này phát sinh quả thật rất nhanh, nhanh đến mức đám Sâm Yêu còn chưa kịp phản ứng gì. Từ khi Cơ Động ra tay, đến khi trận chiến hoàn toàn chấm dứt, chẳng qua cũng khoảng thời gian hơn nửa nén hương mà thôi.

Nhìn Cơ Động, thân mặc Quân Ma Âm Dương Khải, đám Sâm Yêu yếu nhược kia chỉ cảm thấy giống như đang đối mặt với một Chí Tôn Ma Thần vậy. Mặc dù Cơ Động giúp bọn hắn đuổi đi cường địch, nhưng giờ khắc này, trong lòng bọn họ vẫn không khỏi toát ra vẻ sợ hãi.

Thanh âm mềm mại của Liệt Diễm vang lên:

- Các người không cần phải sợ, chúng ta chỉ thuận đường đi ngang nơi này, vừa lúc nhìn thấy người của Kim Ưng Thương Hội tàn sát tộc dân của các người, gặp chuyện bất bình mới ra tay trợ giúp mà thôi. Cũng không có ác ý gì. Cơ Động, chúng ta đi thôi.

Vừa nói, nàng vừa cầm lấy sợi dây xích Thâm Hải Trầm Ngân lúc trước Cơ Động gỡ ra, giúp hắn buộc lại quanh thân mình, tiếp tục nắm lấy tay Cơ Động, chậm chậm bước về phía sâu trong Sinh Mệnh Chi Sâm. Muốn trở về Trung Thổ Đế Quốc, đi xuyên qua Sinh Mệnh Chi Sâm, đi thẳng về hướng Tây, có thể tiết

kiếm được một lượng thời gian khá lớn. Đó cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước Cơ Động đã từng nói cần phải đi qua nơi này.

Cơ Động có chút kinh ngạc nhìn Liệt Diễm. Từ khi hắn luyện thành Linh Hồn Chi Hỏa, hai người đã có thể tâm ý tương thông, cho dù là không mở miệng, nhưng cũng có thể trao đổi với nhau. Linh hồn khê ba động, hỏi Liệt Diễm:

- Liệt Diễm, chẳng phải chúng ta đã định là sẽ nhắm nháp thử Căn Nguyên Sinh Mệnh sao?

Vừa nói hắn vừa phát tay, triệu hồi Hỏa Nhi trở về bên cạnh mình. Hỏa Nhi cũng không có quay về Chu Tước Thủ Trạc, mà cứ như vậy dang rộng cặp cánh, bay lượn trên đầu Liệt Diễm và Cơ Động.

Thanh âm Liệt Diễm trực tiếp vang lên trong linh hồn Cơ Động:

- Thôi bỏ đi. Sâm Yêu đã chết nhiều tộc nhân như vậy, hơn nữa nguyên nhân còn là do Căn Nguyên Sinh Mệnh. Lúc này chúng ta hỏi họ về nó, chẳng phải là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn hay sao? Ta không muốn bọn họ nghĩ chúng ta là thi ơn cầu báo đáp. Cơ Động, người hiện tại đã trưởng thành hơn lúc trước rất nhiều. Đổi lại là trước kia, người nhất định sẽ phóng xuất toàn bộ năng lực, dùng hết khả năng đi truy sát người Kim Ưng Thương Hội, nhưng hôm nay người cũng không có làm vậy. Ta hiểu rõ, nguyên nhân là do ta. Nhưng mà, ta hy vọng sau này người cũng làm như vậy, bất luận là có hay không có ta ở bên cạnh. Quân tử không làm chuyện liều lĩnh, bất luận vào lúc nào đi nữa, đều phải chừa đường lui cho mình. Trừ khi bên cạnh người có đồng bọn tuyệt đối tin tưởng được, nếu không, không nên dễ dàng phóng thích ra toàn bộ năng lực của mình.

Cơ Động gật gật đầu, nói:

- Ta hiểu rồi.

385. Chương 193 Bi Kịch Của Sâm Yêu (hạ)

- Chờ một chút, hai vị ân nhân, xin hai vị chờ một chút.

Cơ Động nắm tay Liệt Diễm quay người lại, đồng thời thuận tay thu liễm lại bộ Quân Ma Âm Dương Khải trên người hắn.

Không còn cái mặt nạ dữ tợn kia nữa, lực áp bách phát ra trên người Cơ Động cũng nhỏ hơn trước nhiều. Về mặt Thập Mầu Trường Lão có chút xấu hổ, mang theo các tộc nhân chạy nhanh tới. Mới gần đến trước mặt Cơ Động và Liệt Diễm, hắn đã phốc một tiếng, quỳ rạp xuống đất. Mấy ngàn tên Sâm Yêu nhất thời phản phật đồng loạt quỳ xuống.

- Trường lão, các người làm gì vậy?

Cơ Động nhanh chóng bước lên một bước, tay phải đưa ra trước một cái, một cỗ ma lực nhu hòa chợt nâng Thập Mầu Trường Lão từ dưới đất đứng dậy. Đó cũng không phải là Cực Hạn Dương Hỏa hoặc là Cực Hạn Âm Hỏa, mà là một loại ma lực cân bằng, sau khi hắn lĩnh ngộ được Linh Hồn Chi Hỏa, đem hai loại hỏa diễm dung hợp lại mà sinh ra. Cỗ ma lực này cũng không có bất cứ thuộc tính gì, gần như là tiếp cận Hỗn Độn Khí Tức. Cỗ khí tức này cũng không thể dùng để công kích hay là phòng ngự gì cả, nhưng lại vô cùng hiệu dụng, nhất là tại thời điểm tu luyện có thể đạt được hiệu quả làm ít đạt được lợi nhiều.

Thập Mầu Trường Lão bị Cơ Động nâng đứng dậy, thân thể có chút run rẩy, nói:

- Hai vị ân nhân, vừa rồi Thập mỗ nhất thời bị bi thương khiến cho mất mồm, tai điếc, không kịp tiếp đãi hai vị. Xin hai vị ân nhân nhất định phải tha thứ. Việc hôm nay, nếu không phải nhờ hai vị ân nhân trợ giúp, sợ là cả bộ tộc chúng tôi cũng sẽ bị hủy trong tay đám người tà ác kia rồi. Đại ân như thế, Thập mỗ cùng với toàn bộ tộc nhân chúng tôi cả đời sẽ không quên. Xin các vị ân nhân nán lại thêm chút nữa, để chúng tôi có thể làm trọn vai trò gia chủ.

Cơ Động thở dài một tiếng, nói:

- Thập Mẫu Trưởng Lão, ý tốt của ngài chúng tôi vô cùng cảm kích. Bất quá quý tộc nhân lần này mới bị thương tổn nặng nề, những chuyện cần ngài ra tay xử lý quả thật còn rất nhiều. Chúng ta cũng không muốn quấy rầy các vị, ngày khác có cơ hội, chúng tôi nhất định sẽ ghé thăm.

Liệt Diễm nói rất đúng, bộ tộc Sâm Yêu vừa mới bị tổn hại nặng nề như thế, tuy rằng bọn họ trợ giúp Sâm Yêu giải quyết phiền toái, nhưng dù sao bọn hắn cũng là nhân loại, ở lại thêm cũng không có ý nghĩa gì cả, chỉ bằng nhanh chóng rời khỏi Sinh Mệnh Chi Sâm thì hơn.

Thập Mẫu Trưởng Lão thấy Cơ Động và Liệt Diễm quyết tâm rời đi, vội vàng nói:

- Hai vị ân nhân, có thể nào nghe lão hủ nói vài câu không?

Cơ Động nói:

- Mời trưởng lão cứ nói!

Thập Mẫu trưởng lão thở dài một tiếng, trong mắt choáng đầy vẻ bi thương cùng thống khổ:

- Trăm ngàn năm qua, Sâm Yêu chúng tôi một mực sinh hoạt trong Sinh Mệnh Chi Sâm này, là một dân tộc bảo thủ. Chúng tôi mỗi ngày đều chăm chỉ làm việc, tận dụng sự quen thuộc của chính mình đối với những thực vật, cải tạo các loại thực vật trong này, khiến cho Sinh Mệnh Chi Sâm càng ngày càng trở nên tốt đẹp hơn. Mà chúng ta cũng nhận được sự bảo hộ của Sinh Mệnh Nữ Thần, đời đời sinh sống tại nơi này. Ta cùng với hơn mười vạn tộc nhân từ lâu đã trở thành chủ nhân của phiến rừng rậm này. Từ lúc ban đầu,

tiếc là, kẻ này quả thật cũng không biết quý trọng kỳ trân dị bảo gì cả, căn bản là không có biết được mùi vị của loại hoa quả nào. Toàn bộ tâm trí của hắn hoàn toàn đặt trên cặp môi đỏ mọng, hàm răng trắng muốt của Liệt Diễm.

- Đồ ngốc, nhìn cái gì?

Liệt Diễm nửa cười nửa không, hơi sảng giọng.

Cơ Động cười hắc hắc:

- Cho dù nhìn suốt đời, ta vẫn cảm thấy chưa đủ. Bất luận là khi nào nhìn thấy người, trong lòng ta đều cảm thấy vô cùng kinh diễm.

Liệt Diễm phì cười một tiếng:

- Mấy năm trước, người cũng chỉ là một thằng nhóc con. Mấy năm sau, người cũng đã nói với ta những lời như vậy. Xem ra, Tiểu Cơ Động của ta thật sự trưởng thành rồi.

Cơ Động có chút bất mãn, khẽ ưỡn ngực một chút:

- Ta nhỏ lắm sao?

Liệt Diễm bật cười, nói:

- Được rồi, người không còn nhỏ nữa. Vậy được chưa? Cơ Động! Hôm nay lúc người cùng với đám người Kim Ứng Thương Hội kia chiến đấu. Đối với những kỹ năng mà gã Thất Quan Giáp Mộc Hệ Ma Sư kia phóng thích ra, người có ấn tượng gì không?

Cơ Động gật gật đầu, nói:

- đương nhiên là có. Nếu lúc đó không phải hắn đứng lúc phóng xuất ra một cái Phòng ngự Quyền trực, hắn căn bản không thể nào đỡ nổi công kích liên hoàn của ta.

Vẻ tươi cười trên mặt Liệt Diễm thu liễm lại, gật gật đầu, nói:

- Cái mà ta muốn nói với người, chính là vấn đề về quyền trực. Lực lượng con người luôn có hạn, cho dù là Thần cũng vậy. Ma Kỹ Quyền Trực có thể nói chính là phương pháp căn bản giải quyết được vấn đề này. Cũng giống như Âm Dương Song Hỏa Tồn Trữ Pháp Trận của người vậy, có thể khiến cho của người tồn trữ một lượng ma lực khổng lồ. Trong thời khắc quan trọng, thậm chí còn có tác dụng trợ giúp người phóng thích ra Siêu Sát Kỹ Nhật Nguyệt Âm Dương Giới nữa. Nhưng mà, dù cơ ma lực của người đã đạt đến cấp bậc Cửu Quan, lượng ma lực tồn trữ dù sao cũng vẫn có giới hạn. Theo ta nghĩ, cũng đến lúc người nên nghiên cứu về phương pháp chế tạo ra Ma Kỹ Quyền Trực rồi.

Trong lòng Cơ Động chợt động:

- Người muốn dạy ta cách chế tạo Ma Kỹ Quyền Trực?

Liệt Diễm lắc lắc đầu, nói:

- Ma Kỹ Quyền Trực đối với ta mà nói hoàn toàn vô dụng, cho nên ta cũng không biết các chế tác nó. Còn nhớ đến quyển sách lúc trước Đằng Xà tặng người hay không? Đó chính là phương pháp cơ bản để chế tạo ra Ma Kỹ Quyền Trực. Những cổ ngữ ghi lại trên quyển sách cổ đó, ta cũng biết. Người lấy quyển sách đó ra đây.

Cơ Động vội vàng đem quyển sách mà Đằng Xà tặng cho hắn ra. Quyển sách này cũng không quá dày, mười trang đầu tiên vẽ lại một ít đồ án kỳ dị của mười hệ ma lực cùng với một ít chú thích ngắn. Mấy trang cuối thì toàn bộ ghi lại một ít phương pháp chế tác.

Liệt Diễm cầm lấy quyển sách, nói:

- Quyển sách này chính là ghi lại các phương pháp cơ bản để chế tạo Ma Kỹ Quyền Trực. Đối với bất cứ một vị ma sư nào mà nói, chế tạo Ma Kỹ Quyền Trực cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì. Căn cứ theo trí nhớ của ta, các ma sư nhân loại các người, khi chế tạo Ma Kỹ Quyền Trực, tỷ lệ thất bại lên đến hơn chín thành. Chế tạo các loại Ma Kỹ Quyền Trực càng cường hãn, tỷ lệ thất bại lại càng cao hơn. Quyển sách

mà Đàng Xà đưa cho người này, mười trang đầu chính là ghi lại phương pháp đem ma kỹ mười hệ ma lực ghi lên giấy chuyên dụng. Ba trang cuối cùng, chính là phân biệt ghi lại phương pháp chế tác giấy chuyên dụng cho quyển trục. Loại giấy chuyên dụng này chia làm ba loại, giấy dành cho Mệnh Trung Kỹ, Tắt Sát Kỹ và Siêu Tắt Sát Kỹ. Những tài liệu yêu cầu của bọn chúng tự nhiên cũng có nhiều khác biệt.

Cơ Động nghi hoặc hỏi:

- Nếu như Ma Kỹ Quyển Trục đã khó chế tạo đến như thế, vì sao phương pháp chế tạo quyển trục của mười hệ ma lực, mỗi hệ cũng chỉ có một trang giấy mà thôi?

Liệt Diễm nói:

- Chính vì vậy mà ta mới nói đó là phương pháp cơ bản mà thôi. Mỗi một gã ma sư khi chế tạo Ma Kỹ Quyển Trục, cũng không có khả năng căn cứ theo sách vở ghi chép rồi muốn làm gì thì làm cái đó. Bọn họ chỉ có thể đem những gì mình am hiểu đối với một loại ma kỹ ghi dấu lại, rồi khảm vào quyển trục mà thành hình. Muốn chế tạo ra các loại Ma Kỹ Quyển Trục Tổ Hợp Kỹ, càng phải cần có nhiều hệ ma sư hợp lực lại mới có thể chế tạo thành công, nhưng tỷ lệ thành công lại càng thấp hơn rất nhiều. Thứ mà quyển sách này ghi chép lại, chính là phương pháp đem các loại ma kỹ khảm xuống quyển trục. Theo như ta quan sát, phương pháp cùng với nguyên lý trong này ghi lại, rất giống với cái Tồn Trữ Pháp Trận trong Ngũ Hành Pháp Trận của người, chỉ là có chút thay đổi nhỏ mà thôi. Đọc hiểu được quyển sách này, chỉ cần là ma sư, có được một lượng tài lực đầy đủ hỗ trợ, thông qua một thời gian dài tiến hành thử nghiệm, nhất định là có cơ hội chế tạo ra Ma Kỹ Quyển Trục.

Cơ Động nghi hoặc nói:

- Có được một lượng tài lực đầy đủ hỗ trợ? Vì sao? Không phải chỉ cần chuẩn bị một ít loại giấy chuyên dụng cho quyển trục là được rồi sao?

Liệt Diễm lắc lắc đầu, nói:

- Người cho rằng mấy loại giấy chuyên dụng cho chế tác quyển trục dễ kiếm lắm hay sao? Không có dễ dàng như vậy đâu. Những yêu cầu của các loại giấy chuyên dụng đó cực kỳ cao. Loại giấy chuyên dụng dành cho Mệnh Trung Kỹ thôi, mỗi một thước giấy đã cần phải có một quả Tam Giai Tinh Hạch đồng chúc tính, cộng thêm hơn mười loại tài liệu trân quý khác, thông qua phương pháp đặc thù pha trộn lại mới có thể tạo thành. Mà loại giấy chuyên dụng dành cho Tắt Sát Kỹ, mỗi thước lại yêu cầu ba khóa Lục Giai Tinh Hạch đồng chúc tính làm căn bản, nhưng lại phải là cùng một loại ma thú mới được, nếu không sẽ sinh ra xung đột dẫn đến thất bại. Về phần loại giấy chuyên dụng chế tác Siêu Tắt Sát Kỹ, cần phải có mười khóa Thập Giai Ma Thú Tinh Hạch, cũng phải là cùng một loại ma thú, làm căn bản mới có thể bắt đầu chế tạo. Người nghĩ xem, kiếm được một lượng nguyên liệu như vậy đã khó khăn đến mức nào, hơn nữa tỷ lệ thành công còn chưa đến một thành, sự lãng phí như thế tính thế nào mới hết? Ma Kỹ Quyển Trục, với thực lực hiện tại của người, những cái Mệnh Trung Kỹ bình thường căn bản là không có chút tác dụng hỗ trợ nào, chỉ có Tắt Sát Kỹ mới miễn cưỡng có chút trợ giúp nhất định. Hơn nữa ma lực của người lại là Cực Hạn Ma Lực, yêu cầu loại giấy chuyên dụng để chế tạo phải tốt hơn bình thường một chút, nguyên liệu tiêu hao so với bình thường mà nói phải tăng lên gấp năm lần. Mà tỷ lệ một thành mà ta nói, phải là trong trường hợp người phải nắm vững phương pháp chế tạo cực kỳ thành thực, lúc đó mới có thể đạt được. Trong quá trình nghiên cứu tìm hiểu, thử nghiệm, lượng nguyên liệu cần phải sử dụng sẽ tiêu tốn hết bao nhiêu đây? Đó là một con số không nhỏ a! Như vậy mới đảm bảo người có thể thuận thực được.

389. Chương 195 Cơ Sở Chế Tạo Ma Kỹ Quyển Trục (hạ)

Những gì Liệt Diễm nói khiến cho Cơ Động nghe qua phải trợn mắt há hốc mồm nhìn. Một lúc lâu sau hắn mới bắt đầu dĩ nói:

- Quả nhiên là cần phải có một nguồn tài lực khổng lồ mới có thể làm được. Dựa theo những gì người nói, muốn đào tạo ra một gã Ma Kỹ Quyển Trục Chế Tạo Sư, yêu cầu tài lực quả thật là một con số rất lớn. Hơn nữa tỷ lệ chế tạo ra quyển trục lại còn nhỏ như vậy. Khó trách phương pháp chế tạo Ma Kỹ Quyển Trục lại sớm thất truyền. Cho dù là không thất truyền đi chăng nữa, hiện tại trên đại lục, có thể có tài lực cùng năng lực đi tiến hành nghiên cứu chế tạo Ma Kỹ Quyển Trục, chỉ sợ cũng chỉ có hoàng thất các quốc gia

cùng với mấy đại thương hội mới có thể làm được. Nếu chế tạo các Ma Kỹ Quyền Trục lại khó và hao tổn đến như thế, thôi ta bỏ đi. Có nghiên cứu nó cũng chỉ lãng phí thời gian cùng với tài lực mà thôi. Không bằng để ta tập trung tu luyện, tận hết khả năng gia tăng thực lực bản thân tốt hơn.

Liệt Diễm mỉm cười, lắc đầu, nói:

- Không, ta hy vọng người có thể cố gắng ở phương diện này. Chỉ cần người có thể có được đủ lượng Ma Kỹ Quyền Trục cần thiết, như vậy, cho dù người gặp phải những Chí Tôn Cường Giả trong thế giới nhân loại của các người, cũng có được năng lực tự bảo vệ mình.

Cơ Động nghi hoặc nói:

- Nhưng mà, chẳng phải người đã nói, muốn chế tạo Ma Kỹ Quyền Trục là chuyện cực kỳ khó khăn hay sao?

Liệt Diễm nói:

- Ta hy vọng trên phương diện này người có thể tự sáng tạo ra con đường của riêng mình. Bởi vì người có được ưu thế mà rất nhiều ma sư bình thường không thể nào có được. Thông qua Linh Hồn Chi Hỏa, người có thể hoàn toàn khiến cho Âm Dương Cực Hạn Song Hỏa của người cân bằng, như vậy khi không chế, đem ma kỹ phóng thích, chuyển hóa xuống quyền trục cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều. Hồn Độn đại biểu cho sáng tạo, chế tạo quyền trục cũng là một loại sáng tạo. Có Hồn Độn làm căn bản, xác suất thành công của người sẽ cao hơn so với những ma sư bình thường rất nhiều. Cái này cũng không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là, lúc người chế tạo Ma Kỹ Quyền Trục, không nhất thiết là phải sử dụng những loại giấy chuyên dụng của Ma Kỹ Quyền Trục kia, như vậy, chi phí mà người bỏ ra tự nhiên sẽ giảm đi rất nhiều.

- Không sử dụng loại giấy chuyên dụng cho chế tạo Ma Kỹ Quyền Trục, vậy làm sao có thể chế tạo quyền trục?

Nghe những gì Liệt Diễm nói, Cơ Động không khỏi hơi sửng sốt một chút.

Liệt Diễm mỉm cười nói:

- Giấy chỉ là một loại dung môi mà thôi. Bởi vì nó dễ dàng kết hợp với các loại nguyên liệu khác, hình thành nên loại vật liệu có thể chứa đựng được ma lực, cho nên mới trở thành loại vật liệu căn bản được ứng dụng để chế tạo Ma Kỹ Quyền Trục. Nhưng mà, giấy cũng không phải là loại dung môi duy nhất. Người may mắn có được một loại năng lực kiệt xuất hơn người, vì sao nhất định phải sử dụng giấy chứ? Nếu sử dụng loại dung môi kia để chế tác, như vậy sự tiêu hao tuyệt đối sẽ không giống nhau.

Cơ Động nhíu nhíu mày, nói:

- Ta không rõ ý của người.

Liệt Diễm mỉm cười nói:

- Thứ mà ta nói đến chính là rượu. Lấy rượu làm dung môi để chế tác Ma Kỹ Quyền Trục.

- Rượu?

Nghe xong những gì Liệt Diễm nói, Cơ Động không khỏi chấn động:

- Rượu làm sao có thể dùng để chế tác Ma Kỹ Quyền Trục? Rượu là chất lỏng mà?

Liệt Diễm nói:

- Chất lỏng cũng có lọ đựng mà. Bản thân rượu chính là Hỏa thuộc tính cùng với Thủy thuộc tính dung hợp, bản thân nó cũng có thể là một loại dung môi. Chỉ cần người đem bột Tinh Hạch dung nhập vào đó, rất có thể chế tác thành Quyền Trục. Với năng lực pha chế rượu của người, trong quá trình pha chế rượu, đem Ma Kỹ rót vào trong rượu dịch. Về mặt lý luận mà nói, hoàn toàn có thể đem rượu biến thành một loại Ma Kỹ Quyền Trục. Năng lực này, tuyệt đối là độc nhất vô nhị. Trước đây ta cũng từng gặp qua nhiều Điều Tử Sư rồi, nhưng bọn hắn cũng không có được năng lực như người, có thể hoàn toàn đem cảm xúc của mình dung nhập vào trong rượu. Hiện tại mặc dù người là một gã Âm Dương Ma Sư, nhưng ta lại cảm giác được, trong suy nghĩ của mình, nghề nghiệp chân chính của người vẫn như trước là Điều Tử Sư. Cho dù là khi phóng thích ra Ma Kỹ, tâm tình của người cũng không hoàn toàn dung nhập vào đó. Chỉ có lúc

pha chế rượu, người mới làm được chuyện này. Người có thể hiểu rõ được đặc tính cùng với cảm xúc tự nhiên của mỗi một loại rượu, tự nhiên cũng có thể hiểu được chính nó có thể dễ dàng chứa đựng cường độ ma lực như thế nào là tốt nhất. Ta tin rằng, chỉ cần cho người đầy đủ thời gian, người nhất định có thể thành công. Hiện tại đối với người mà nói, điều quan trọng nhất chính là, phải tìm được loại rượu gì để có thể chứa đựng được ma lực Cực Hạn Song Hỏa của người. Một khi tìm ra được, ta tin rằng, lúc chế tạo Ma Kỹ Tửu, tỷ lệ thành công gần như tiếp cận mười thành.

Trong mắt Cơ Động lóe ra quang mang, cả người đã lâm vào trong trầm tư. Liệt Diễm mặc dù cũng không có dạy cho hắn cách làm như thế nào, nhưng đã mở ra trước mặt hắn một cánh cửa mới. Từ khi biết Liệt Diễm đến nay đã có hơn chín năm. Liệt Diễm nói không sai, mặc dù hắn luôn luôn khổ tu, cũng muốn trở thành một gã Âm Dương Ma Sư cường đại, nhưng thật ra trong lòng của hắn, hơn ba mươi năm cuộc sống ở kiếp trước làm thế nào có thể phai nhạt cơ chứ?

Hắn vẫn như trước là Tửu Thần Lý Giải Động của kiếp trước, vẫn như trước choáng đầy niềm say mê đối với rượu. Hắn mỗi ngày đều pha chế rượu cho Liệt Diễm, vì sao lại không có mỗi ngày choáng đầy niềm say mê cùng với khám phá đối với rượu cơ chứ? Trong thế giới riêng của Cơ Động, cho đến bây giờ hắn cũng chưa từng quên rượu, vinh viễn cũng không quên.

Nếu thật sự có thể đem rượu cùng với ma kỹ của Âm Dương Ma Sư dung hợp lại cùng một chỗ, như vậy, Cơ Động tuyệt đối sẽ cảm thấy vui sướng từ đáy lòng. Hắn đã là Tửu Thần, càng muốn trở thành một gã Tửu Ma Sư trước giờ chưa từng có hơn rất nhiều.

Chứng kiến Cơ Động lâm vào trầm tư, Liệt Diễm cũng không có quấy rầy hắn, chỉ là yên lặng ngồi sang một bên, một lần nữa đội cái mũ che lên, làm bạn bên cạnh hắn. Vào những lúc như thế này, trừ khi có người nào có năng lực pha chế rượu còn cao hơn Cơ Động, nếu không cũng không có ai có thể giúp được hắn. Tất cả mọi thứ, đều nhất thiết phải do chính bản thân hắn tự mình lĩnh ngộ.

Thông thường khi một người hoàn toàn tập trung chuyên chú vào cái gì đó, thời gian thường trôi qua rất nhanh. Cơ Động đối với mọi thứ bên ngoài đã không còn cảm giác gì nữa, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của rượu và ma kỹ. Thỉnh thoảng hắn lại ngẫu nhiên lấy từ trong Chu Tước Thủ Trạc ra mấy bình rượu, thử đem ma lực của mình tiến hành dung hợp với rượu dịch. Hai ngày trôi qua, bên trong gian phòng trên tán cây này đã choáng đầy mùi rượu nồng nặc cùng với vô số bình rượu, vỡ nát có, cạn sạch có... Còn Cơ Động thì vẫn như trước chìm trong say mê nghiên cứu cùng với nghiền ngẫm.

Liệt Diễm biết rõ, Cơ Động đã dần dần hiểu được chút phương pháp. Hắn có thể liên tục duy trì trạng thái trầm mặc như vậy, liền chứng tỏ những gì mình dự đoán là có thể thực hiện được.

Cơ Động có được Ngũ Hành Pháp Trận, Hỗn Độn Chi Hỏa, năng lực pha chế rượu của Tửu Thần. Nếu như ngay cả hắn cũng không thể làm được, như vậy, cũng sẽ không có người nào có khả năng trở thành một gã Tửu Ma Sư được. So với các loại nguyên liệu trân quý, giá cả của rượu không thể nghi ngờ là rẻ hơn rất nhiều. Huống chi, theo như Liệt Diễm phán đoán, xác suất chế tạo thành công Ma Kỹ Tửu là cao đến khủng bố. Một khi Cơ Động thật sự thành công, chỉ cần tiến hành mua bán một ít Ma Kỹ Tửu, như vậy hắn sẽ có được một lượng tài lực hầu như là vô tận. Bất cứ một quốc gia nào, một thương hội nào, một quý tộc nào, cũng đều không có ai chê Ma Kỹ Quyền Trục là quá nhiều cả.

oOo

Ngày thứ ba.

Sáng sớm, Tạp Lặc đã từ phía dưới trèo lên:

- Hai vị ân nhân, Trưởng lão cho mời hai vị.

390. Chương 196 Rượu Đỏ Và Rượu Trắng (thượng)

Mặc dù lúc này Liệt Diễm đã đội cái mũ lên che mặt lại, nhưng lúc trước Tạp Lặc cũng đã nhìn thấy được dung mạo của nàng, thân thể hắn vẫn như trước có chút run rẩy. Hắn chưa bao giờ gặp qua một nữ nhân nào hoàn mỹ như thế. Sâm Yêu mặc dù không thể tính là con người, nhưng dù sao hình dáng bọn họ vẫn giống người, cũng có cùng quan điểm thẩm mỹ với con người.

Thanh âm êm tai của Liệt Diễm vang lên bên tai Tạt Lặc, lúc này đã hoàn toàn thất thần:

- Phiên người đợi một chút, ta cần phải đánh thức Cơ Động.

Tạt Lặc lúc này mới hồi phục lại tinh thần, có chút lo lắng nhìn Cơ Động, nói:

- Ân nhân không có việc gì chứ?

Liệt Diễm mỉm cười, nói:

- Hắn không có việc gì.

Tạt Lặc nhìn đám bình rượu vắt lung tung trong gian phòng, lại nghe mùi rượu nồng đậm, trong lòng không khỏi trầm nghĩ, chẳng lẽ vị ân nhân này là một gã tửu quỷ sao? Nếu như hắn đồng ý tặng mình một ít rượu thì tốt quá. Rượu của nhân loại thật sự là khó kiếm!

Thanh âm của Liệt Diễm vang lên trong linh hồn của Cơ Động, kéo hắn từ trong trạng thái tập trung suy nghĩ tỉnh lại.

- A! Liệt Diễm...

Cảm giác linh hồn là mãi cảm nhất, Cơ Động liền lập tức tỉnh táo lại. Ánh mắt hắn rơi vào trên người Liệt Diễm, kích động nói:

- Thành công! Liệt Diễm, ta tin rằng ta đã thành công rồi. Ta tìm ra được loại rượu thích hợp với ma kỹ của ta rồi.

Lần này đến phiên Liệt Diễm kinh hãi:

- Người tìm ra rồi? Nhanh vậy sao?

Phải biết rằng, chủng loại rượu vốn là cực kỳ đa dạng. Lúc trước những gì Liệt Diễm nói với Cơ Động, chỉ là những suy đoán của nàng mà thôi. Thật sự muốn tìm ra loại rượu nào có đặc tính hoàn toàn tương đồng với Cực Hạn Song Hỏa, đúng là nói dễ hơn làm. Hai ngày, chỉ vắn vắn có hai ngày, Cơ Động không ngờ đã tìm ra được loại rượu thích hợp để chế tạo Ma Kỹ Tửu. Cho dù là Liệt Diễm, cũng có cảm giác không thể nào tưởng tượng ra nổi.

Cơ Động hưng phấn nói:

- Đúng vậy, ta tìm ra rồi. Đầu tiên, ta đem tất cả những loại rượu hiện tại ta biết được, duyệt hết qua một lượt, sau đó thử nghiệm việc kết hợp ma lực với các loại rượu dịch. Ta phát hiện ra, chỉ có những loại rượu có nồng độ cồn tinh khiết lớn hơn bốn mươi độ, mới có thể chấp nhận được Hỏa ma lực. Vì vậy, ta lại một lần nữa đem các loại rượu nồng độ cao duyệt lại một lượt, rồi dùng các loại rượu mà ta mang theo bên mình tiến hành thử nghiệm. Rốt cuộc ta cũng đã tìm ra được một ít ảo diệu trong đó. Thích hợp nhất để dung hợp Cực Hạn Dương Hỏa, chính là loại rượu đỏ sản xuất từ nguyên liệu là tiểu mạch, còn thích hợp nhất để dung hợp Cực Hạn Âm Hỏa, chính là loại rượu trắng sản xuất từ nguyên liệu là trái nho, còn được gọi là Sinh Mệnh Thủy. Ta đã từng thử nghiệm đem ma lực dung hợp với hai loại rượu này rồi, tỷ lệ dung hợp đạt đến hơn bảy mươi phần trăm. Nói cách khác, nếu như ta có thể hoàn mỹ đem ma kỹ dung hợp với chúng nó, sẽ có thể đem khoảng bảy mươi phần trăm uy lực của ma kỹ chứa đựng trong rượu. Hơn nữa, tỷ lệ phần trăm này cũng sẽ theo nồng độ cồn gia tăng mà tăng theo. Ta đơn giản tính toán qua một chút, muốn chế tạo ra Ma Kỹ Tửu cấp bậc Mệnh Trung Kỳ, cứ mười bình Ma Kỹ Tửu thì cần ba khóa Tam Giai Hỏa Tinh Hạch cùng với một bình rượu trắng hoặc rượu đỏ bốn mươi độ. Mà chế tác Ma Kỹ Tửu cấp bậc Tất Sát Kỳ, cứ mười bình thì cần ba khóa Lục Giai Hỏa Tinh Hạch cùng thuộc tính, cộng với một bình rượu trắng hoặc rượu đỏ năm mươi độ. Về phần Siêu Tất Sát Kỳ, hiện tại cũng rất khó nói, nó chẳng những yêu cầu ta phải phóng thích ra ma lực khổng lồ, hơn nữa cũng yêu cầu tài liệu rất cao nữa. E rằng rượu mạnh sáu mươi độ cũng chưa chắc có thể làm được. Cái này chắc cần phải thử nghiệm thêm nhiều nữa mới được. Đáng tiếc, lượng rượu trắng và rượu đỏ mà ta mang theo bên người đã hết rồi. Cảm ơn người, Liệt Diễm, người đã mở ra cho ta một cánh cửa mới. Nếu như cái này thật sự có thể thành công, như vậy trên Ngũ Hành Đại Lục, ta mới chân chính là một Tửu Thần. Lấy rượu làm quyền trục tiến hành công kích, ai có thể ngờ nổi cơ chứ? Ha ha ha ha.

Cũng khó trách hẳn lại vui vẻ như thế. Ma Kỹ Quyển Trục, vẫn luôn là vấn đề mà Cơ Động lo nghĩ trước giờ, nhưng vẫn thủy chung không tìm ra phương hướng giải quyết. Sau khi được Liệt Diễm nhắc nhở, chỉ ngắn ngủi trong thời gian hai ngày, hẳn đã tìm ra được phương pháp, hơn nữa phương pháp này còn có liên quan đến rượu, là thứ hẳn quen thuộc nhất nữa. Hẳn tuyệt đối tin tưởng, sau khi nắm chắc được phương pháp chế tại Ma Kỹ Tửu, xác suất thành công tuyệt đối cũng không thấp. Có được cực phẩm Ma Khí Tồn Trữ như Chu Tước Thủ Trạc, hẳn có thể mang theo biết bao nhiêu Ma Kỹ Tửu cơ chứ? Cho dù gặp địch nhân số lượng lớn, muốn đối phó cũng không có bất cứ vấn đề gì.

Liệt Diễm mỉm cười, nói:

- Ta biết rõ ngươi nhất định sẽ thành công mà, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy thôi. Không nói nữa, Thập Mẫu trưởng lão cho mời chúng ta đó.

- Sao?

Cơ Động lúc này mới từ trạng thái hưng phấn tỉnh táo lại, chứng kiến vô số bình rượu nằm lẫn lóc trên mặt đất, có chút ngưng ngừng gật gật đầu với Tập Lặc:

- Chúng ta sẽ đi ngay bây giờ. Đợi ta dọn dẹp mấy thứ kia một chút.

Vừa nói, Cơ Động vung tay lên. Thánh Hỏa Nguyên Tố Thể cùng với Ma Diễm Nguyên Tố Thể nhất thời hành động. Hai luồng hỏa diễm hai màu đen, vàng kim từ trong miệng chúng phụt ra, trực tiếp thổi quét xung quanh. Cực Hạn Song Hỏa cũng không hề có tác dụng gì đối với những vật dụng trong phòng cũng như bức vách bằng cây gỗ xung quanh, nhưng lại đem toàn bộ mấy bình rượu lẫn lóc trên sàn hoàn toàn thiêu đốt lên, ngay cả một mảnh nhỏ cũng không để lại, trực tiếp hóa thành một luồng khói tiêu thất trong không khí.

Mặc dù lúc trước Cơ Động một mực đắm chìm trong trạng thái suy tư, nhưng hẳn cũng không hề có chút nào lơ là. Hẳn không có tu luyện, tự nhiên cũng không cần lo lắng hai đại Song Hỏa Nguyên Tố Thể kia cướp đoạt Hỏa nguyên tố trong không khí với hẳn. Hơn nữa, có hai cái Nguyên Tố Thể ở đây, cũng có thể giúp hẳn bảo vệ cho Liệt Diễm, cũng như hẳn cũng không có thu hồi Hỏa Nhi vào trong Chu Tước Thủ Trạc vậy.

Tiếng Phượng hét vang lên, Hỏa Nhi đang rộng cặp cánh bay đến bên người Cơ Động. Hào quang chợt lóe lên, đã trực tiếp chui vào trong Chu Tước Thủ Trạc. Thân thể nó hiện tại đã quá lớn, không thể đậu trên vai Cơ Động được nữa.

Tập Lặc nhìn thấy Cơ Động bày ra năng lực khống chế ma lực tinh diệu, trong lòng âm thầm tán thưởng, cung kính nói:

- Hai vị ân nhân, xin mời.

Vừa nói, hẳn vừa trượt xuống khỏi gian phòng.

Cơ Động và Liệt Diễm phóng xuống ngay sau Tập Lặc, rơi xuống sau lưng hẳn. Hai cái Song Hỏa Nguyên Tố Thể trải qua mấy ngày hấp thu Hỏa nguyên tố trong không khí, thân thể thoắt tăng lên thêm vài phần. Chỉ là Hỏa nguyên tố ở nơi này cũng không có nồng đậm, nên tốc độ tăng trưởng cũng không quá rõ ràng mà thôi. Cả hai cứ như vậy chạy theo phía sau Cơ Động và Liệt Diễm, bộ dáng chạy lăng xăng có chút buồn cười.

Dưới sự dẫn đường của Tập Lặc, Cơ Động và Liệt Diễm men theo dòng suối nhỏ bước đi. Ước chừng khoảng thời gian nửa nén nhang, phía trước chợt lộ ra một khoảng không gian rộng lớn, trong sáng. Nhìn qua đó là một bãi cỏ, rộng ít nhất cũng khoảng một vạn thước vuông. Nơi này cũng không có nhiều cây cối cao to, địa thế bằng phẳng. Dòng suối nhỏ lúc này chảy chung quanh bãi cỏ, sinh mệnh khí tức ở đây nồng đậm đến mức có thể thông qua mắt thường mà nhìn thấy được.

Cơ Động nhin không được, nói:

- Nơi này quả thật chính là thiên đường của Mộc Hệ Ma Sư.

Ở chính giữa bãi cỏ kia, có tổng cộng hơn hai mươi vị Sâm Yêu lớn tuổi đang đứng ở đó. Thấy hai người bước vào, mọi người tiến ra, cùng nhau đón chào. Đứng ở ngay phía trước, chính là Thập Mẫu trưởng lão.

- Để cho hai vị ân nhân phải đợi lâu rồi. Mấy ngày nay ở trong bộ lạc chúng tôi có thoải mái hay không?

Cơ Động mỉm cười, nói:

- Tháp Mẫu trưởng lão, ngài quá khách khí rồi. Sinh Mệnh Chi Sâm quả thật chính là thiên đường của nhân gian. Nơi này chỗ nào cũng choáng đầy khí tức thiên nhiên. Sâm Yêu bộ tộc, quả thật là dân tộc được Sinh Mệnh Nữ Thần chiếu cố.

Tháp Mẫu trưởng lão thở dài một tiếng:

- Được như vậy là quá tốt rồi. Hy vọng Sinh Mệnh Nữ Thần sẽ không từ bỏ những con dân của ngài. Hai vị ân nhân, xin mời.

Đám Sâm Yêu lớn tuổi nhất loạt tản ra, dẫn Cơ Động và Liệt Diễm tiến vào khu vực trung tâm bãi cỏ.

391. Chương 196 Rượu Đỏ Và Rượu Trắng (hạ)

Một lão Sâm Yêu đặc biệt già nua từ trong đám lão Sâm Yêu bước ra, hơi hơi khom người hành lễ về phía Cơ Động cùng với Liệt Diễm:

- Cảm tạ hai vị ân nhân đã nghĩ cách cứu viện bộ lạc của bộ lạc Tháp Mẫu. Còn chưa thỉnh giáo tên họ của hai vị ân nhân là gì?

Ánh mắt Cơ Động chợt lóe lên, đảo qua đám trưởng lão của Sâm Yêu. Hắn phát hiện, chung quanh bãi cỏ này, ít nhất có hơn một trăm luồng ma lực ba động nhàn nhạt. Từ sau khi luyện thành Linh Hồn Chi Hỏa, khả năng cảm giác của hắn đối với ma lực cực kỳ sâu sắc. Trong lòng hắn nhất thời có chút thấu hiểu, nhàn nhạt nói:

- Xin chào Sâm Yêu trưởng lão tôn kính. Tên của ta là Cơ Động, vị này tên Liệt Diễm. Việc này cũng là chúng tôi vô tình thấy chuyện bất bình mà ra tay giúp đỡ mà thôi. Các vị cứ trực tiếp gọi tên chúng ta là được rồi, không cần gọi là ân nhân đâu. Ta biết rõ mọi người có sự sợ hãi cùng với đề phòng rất lớn đối với con người. Ta chỉ có thể nói với các vị, trong nhân loại cũng có người tốt cùng với người xấu. Ta không dám tự xưng là người tốt, nhưng cũng không phải là những người xấu đề tiện kia đâu.

Trong lòng vị Sâm Yêu trưởng lão lớn tuổi kia nhất thời cả kinh, mơ hồ đã hiểu được ý tứ trong lời nói của Cơ Động. Thoảng có chút xấu hổ, nói:

- Xin mời hai vị ngồi. Sâm Yêu chúng tôi ở trong Sinh Mệnh Chi Sâm có tổng cộng hơn hai mươi mấy bộ lạc. Tất cả các trưởng lão tộc trưởng của các bộ lạc đều đã ở đây cả. Ta tên là Áo Đa Mụ, là trưởng lão của bộ lạc Sâm Yêu thứ nhất Áo Đa Mỗ bộ lạc. Cũng là Thủ tịch Trưởng lão của tất cả Sâm Yêu Bộ Lạc.

Cơ Động kéo tay Liệt Diễm bước lại ngồi dưới cái trướng, hai cái Nguyên Tố Thể giống như hai gã hộ vệ, đứng ở phía sau bọn họ.

Đám Sâm Yêu trưởng lão còn lại đều đứng phía dưới trướng, đối diện với Cơ Động là Liệt Diễm. Lúc này, có một gã Sâm Yêu trẻ tuổi đem ra một mâm các loại hoa quả cùng với nước trái cây dâng lên cho mọi người.

Các vị Sâm Yêu trưởng lão nhìn Cơ Động và Liệt Diễm, ánh mắt mỗi người đều khác nhau. Nhưng từ trong ánh mắt của bọn họ, Cơ Động chứng kiến phần lớn đều là sự kinh khiếp, chứ không phải là hữu hảo. Duy chỉ có vị Tháp Mẫu trưởng lão ngồi gần hai người nhất, thần sắc chỉ là xấu hổ cùng với vài phần van cầu và bất đắc dĩ.

Nhưng thật ra Cơ Động lại có vẻ vô cùng trầm ổn. Đối mặt với vẻ mặt không tính gì hiền lành của mấy vị Sâm Yêu trưởng lão, hắn vẫn như trước ngồi đó, vững như Thái Sơn, thần thái tự nhiên.

Bưng lên một ly nước trái cây đưa sang cho Liệt Diễm, Cơ Động quay sang phía Áo Đa Mỗ trưởng lão, nói:

- Chúng tôi đã ở lại trong này hai ngày, nói vậy, chắc lời đề nghị của ta, Tháp Mẫu trưởng lão chắc cũng đã chuyển đạt lại cho các vị trưởng lão rồi. Không biết ý kiến của các vị trưởng lão như thế nào?

Áo Đa Mụ trưởng lão trầm ngâm nói:

- Cơ tiên sinh, chỉ sợ là chúng tôi không thể nào chấp nhận được. Bộ tộc Sâm Yêu chúng tôi, từ khi lập tộc đến nay liền sinh sống trong phiên Sinh Mệnh Chi Sâm này, chưa bao giờ rời khỏi ngôi nhà này của chúng tôi. Đối với thế giới bên ngoài, chúng tôi không hề biết rõ chút nào. Mặc dù hiện tại chúng tôi gặp phải sự công kích của các Thương hội nhân loại các người. Nhưng dù sao ở nơi này chúng tôi cũng vô cùng quen thuộc, vẫn còn có thể miễn cưỡng chống cự được. Nếu như tiến ra thế giới bên ngoài, tiến vào thế giới nhân loại các người, đừng nói tới chuyện đi đến Địa Linh Sơn theo như lời của người nói, e rằng trên đường đi cũng không hề an toàn được. Sau khi chúng tôi cẩn thận bàn bạc, quyết định vẫn như trước ở lại trong Sinh Mệnh Chi Sâm, ở lại trong nhà mà chúng tôi đã sinh sống mấy trăm ngàn năm nay mà chống lại kẻ thù bên ngoài.

- Đúng vậy, chúng ta quyết không rời khỏi nhà của mình. Ta nhất định sẽ dẫn dắt các Chiến sĩ Sâm Yêu bảo hộ Sinh Mệnh Chi Sâm của mình. Bất luận kẻ nào muốn ở trong nhà chúng ta tàn sát bữa bãi, đều nhất định phải trả giá thật đắt.

Một gã Sâm Yêu dáng người cường tráng đột nhiên đứng lên, ánh mắt hẩn nhìn Cơ Động và Liệt Diễm tràn ngập hận ý.

Cơ Động lạnh nhạt cười một tiếng, cầm lấy một trái hoa quả chậm rãi ăn:

- Nếu các vị trưởng lão đã quyết định, thì cứ như vậy đi. Chúng ta đã ở lại đây hai ngày, cũng đến lúc rời đi rồi. Xin cáo từ.

Vừa nói, hẩn một lần nữa đứng lên, kéo tay Liệt Diễm, xoay người định bỏ ra ngoài. Nhưng gã Sâm Yêu cường tráng khi nãy lại đứng lên, nhìn Cơ Động và Liệt Diễm, cười lạnh một tiếng:

- Đi dễ dàng như vậy sao? Sinh Mệnh Chi Sâm chúng ta, các người muốn tới thì tới, muốn đi là đi sao?

Cơ Động nhíu mày, không thèm chú ý đến gã Sâm Yêu cường hãn kia, mà quay sang nhìn Tháp Mẫu trưởng lão:

- Trưởng lão, chẳng lẽ Sâm Yêu các người chính là một chủng tộc lấy oán trả ơn hay sao?

Đám Sâm Yêu trưởng lão lúc này cũng đã đứng lên hết. Tháp Mẫu trưởng lão cảm tức nhìn gã Sâm Yêu cường hãn kia, nói:

- Gia Tác, người muốn làm gì, Cơ Động tiên sinh đã cứu bộ lạc Tháp Mỗ chúng ta. Nếu không có hẩn, ta đã sớm trở thành một cỗ thi thể rồi. Hẩn là ân nhân của cả bộ lạc Tháp Mỗ chúng ta, cũng là bằng hữu của chúng ta.

Gia Tác cười lạnh một tiếng:

- Tháp Mẫu, ông còn không rõ sao? Đám nhân loại dê tiện này, chính là đang giở trò lừa gạt chúng ta đó. Ân nhân gì chứ? Bọn họ rõ ràng là biết Sâm Yêu chúng ta thiện lương, nên tìm cách đánh lừa cho chúng ta vào tròng. Bề ngoài giả vờ giết chết một số tộc nhân chúng ta, nhưng trên thực tế, bọn họ chính là muốn dụ cho toàn bộ bộ tộc chúng ta rời khỏi Sinh Mệnh Chi Sâm, sau đó đem nguyên đám chúng ta một mẻ bắt gọn, hoàn toàn hủy diệt bộ tộc Sâm Yêu của chúng ta. Ông thật sự nghĩ rằng đám nhân loại dê tiện kia sẽ thật tâm trợ giúp chúng ta sao?

Vừa nghe xong những lời Gia Tác nói, Cơ Động không giận ngược lại còn cười, ánh mắt nhìn về phía vị Thủ tịch trưởng lão Áo Đa Mụ:

- Ngài và các vị Trưởng lão đều có suy nghĩ như vậy sao?

Áo Đa Mụ cũng không có trả lời hẩn, nhưng ánh mắt của hẩn cùng với các Sâm Yêu trưởng lão đã nói cho Cơ Động biết đáp án.

Đúng lúc này, Gia Tác thét dài một tiếng. Nhất thời, trong đám rừng rậm xung quanh xuất hiện hơn hai trăm gã Sâm Yêu cường tráng. Xung quanh thân thể bọn họ rõ ràng có ma lực ba động. Đám Sâm Yêu trưởng lão rất nhanh lui về phía sau. Cơ Động và Liệt Diễm nhất thời bị bao vây vào giữa.

Gia Tác hét lớn một tiếng:

- Bắt hai người kia lại. Ta nhất định sẽ tra xét ra được mục đích của bọn họ. Nếu hai kẻ kia có thực lực siêu quần, nhất định là nhân vật thủ lĩnh của cái thương hội kia. Bắt bọn họ lại trước rồi tính sau.

Chứng kiến nhân loại, những đám Sâm Yêu có được ma lực kia, ánh mắt lúc này cũng đã đỏ lên. Mấy năm gần đây số lượng Sâm Yêu chết trong tay nhân loại không biết bao nhiêu mà nói, cừu hận của bọn họ đối với nhân loại sớm đã đạt đến cực điểm. Quang mang ma lực hai màu xanh lam và xanh thẫm đồng loạt sáng lên, toàn bộ phóng thích áp chế về phía Cơ Động và Liệt Diễm.

Liệt Diễm than nhẹ một tiếng:

- Bọn họ đã bị nhân loại hãm hại thật sự quá nhiều, chuyện này cũng không thể trách được bọn họ.

Cơ Động gật gật đầu:

- Ta biết rõ. Yên tâm đi, ta không làm thương tổn đến đám Sâm Yêu kia đâu.

- Các người muốn làm gì? Các người điên rồi sao? Bọn họ đều là ân nhân của chúng ta! Các người sao lại có thể lấy oán trả ơn được.

Tháp Mẫu trưởng lão cũng không hề theo các vị Sâm Yêu trưởng lão kia lui về phía sau, mà đứng ra chắn trước người Cơ Động, nói thế nào cũng không chịu rời đi. Hắn dang rộng hai tay, tâm tình kích động nhìn đám Sâm Yêu khác, trợn mắt la lớn.

Cơ Động vỗ vỗ bờ vai mảnh khảnh của Tháp Mẫu trưởng lão:

- Trưởng lão, không sao đâu, nơi này cứ giao cho ta. Ta cam đoan với ngài, sẽ không làm tổn thương đến bất cứ tộc nhân nào của ngài đâu.

Tháp Mẫu trưởng lão nhìn về phía Cơ Động, trong ánh mắt lộ vẻ xấu hổ:

- Ân nhân, thật xin lỗi, ta cũng không biết sẽ xảy ra như vậy...

Cơ Động nhìn hắn, lắc lắc đầu:

- Ta biết mà, trưởng lão không cần phải giải thích.

Nói tới đây, Cơ Động nhìn về phía đám Sâm Yêu trưởng lão, hai tay chắp sau lưng, uy thế trong mắt bắn ra bốn phía, cất cao giọng nói:

- Các vị Trưởng lão, trước khi động thủ, có thể nghe ta nói qua một lời hay không?

392. Chương 197 Lục Long Lục Xà (thượng)

Thanh âm Cơ Động truyền đi xa xa, tựa như tiếng chuông ngân vang vậy, truyền vào tai mỗi một tên Sâm Yêu ở đây.

Thủ tịch trưởng lão Áo Đa Mụ giơ tay lên, khiến cho đám Sâm Yêu đang chạy lên nhất thời dừng lại, trầm giọng quát:

- Xin mời các hạ nói.

Cơ Động lạnh nhạt cười một tiếng:

- Sự lo lắng của các vị Trưởng lão, ta có thể hiểu được, ta cũng hiểu rõ tâm lý cừu hận của các người đối với nhân loại. Nhưng giống như những lời ta đã nói khi nãy, trong nhân loại cũng không phải ai cũng là người xấu. Ta và Liệt Diễm chỉ vô tình đi ngang qua chỗ của các vị, mục đích của chúng ta chỉ là đi đến Trung Thổ Đế Quốc. Nghe qua đại danh Căn Nguyên Sinh Mệnh đã lâu, nên ghé qua Sinh Mệnh Chi Sâm, định mua một ít để nhắm nháp.

Hắn vừa mới nói đến đây, gã Sâm Yêu trưởng lão Gia Tác cường tráng kia đã chen ngang, nói:

- Quả nhiên đúng như ta đoán mà, các người chính là vì Căn Nguyên Sinh Mệnh mà đến đây.

Ánh mắt Cơ Động chợt biến lạnh, nhàn nhạt quét mắt qua nhìn Gia Tác một cái. Gia Tác chỉ cảm thấy trong hư không tựa như có hai đại lôi điện đâm thẳng vào trong cặp mắt của mình, thân thể chấn động, sắc mặt tái nhợt, một chữ cũng không nói thêm được nữa.

Hai tay Cơ Động chấp sau lưng, ưỡn ngực ngẩng đầu, ngạo nghễ nói:

- Trước khi chúng ta tiến vào Sinh Mệnh Chi Sâm, đã thấy được người của Kim Ưng Thương Hội, chỉ là không biết rõ mục đích của bọn họ mà thôi. Sau đó chúng ta đã phát hiện ra bọn họ tàn sát Sâm Yêu, mới nhất thời ra tay hỗ trợ Thập Mẫu trưởng lão. Đối với chuyện nghi kỵ của các vị, ta cũng không muốn giải thích nhiều làm gì. Các người đã không tin tưởng ta, chúng ta có thể rời khỏi nơi này, nhưng các người lại muốn ngăn cản, lại còn chuẩn bị động võ với chúng ta nữa. Trong mắt của ta, cái này cũng chỉ là một chuyện cười mà thôi. Đám Sâm Yêu chiến sĩ của các người so với quân đoàn ma sư của Kim Ưng Thương Hội thì tính là cái gì? Đám Kim Ưng Thương Hội do một gã Thất Quan Thiên Sư cũng với hơn mười tên Lục Quan Thiên Sĩ tạo thành Ma Sư Quân Đoàn cũng không thể làm gì được ta, đám Sâm Yêu chiến sĩ các người có thể ngăn cản ta được hay sao? Ta không muốn lạm sát kẻ vô tội. Áo Đa Mục trưởng lão, xin ngài ra lệnh cho tộc nhân mình tránh đường, để chúng ta rời đi.

Nói tới đây, hai mắt Cơ Động đột nhiên sáng đứng lên, hai luồng mực quang sáng chói như điện xạ chợt từ trong hai mắt hần nổ rộ ra. Quang mang hắc bạch song sắc nháy mắt bốc lên trên người hần. Trên đỉnh đầu cái hắc bạch song sắc độc nhất vô nhị ngưng tụ lại. Khí thế khổng lồ tựa như núi lửa bùng nổ ầm ầm bốc lên. Khí tức áp bách Lục Quan nháy mắt nổ rộ.

Một đen tuyền, một vàng kim, hai đạo hỏa diễm nhất thời từ trên người hần bốc cao lên, cao hơn mười trượng, tựa như hai bức tường nóng bỏng nổ rộ ra. Đây là lần đầu tiên từ khi Cơ Động rời khỏi thế giới Địa Tâm hoàn toàn không hề cố kỵ, tản mát ra ma lực cường đại của mình. Trên bãi cỏ vốn đang choáng đầy khí tức sinh mệnh lực, trong phút chốc bỗng nhiên bị Hỏa nguyên tố nóng bỏng mà cuồng bạo thổi quét đi hết. Thuộc tính áp chế mạnh mẽ đến cực độ nháy mắt khuếch tán khắp mỗi ngõ ngách trên bãi cỏ.

Những gã Sâm Yêu chiến sĩ gần đó cũng vậy, các vị Sâm Yêu trưởng lão ở gần đó cũng vậy, đều bị thuộc tính áp chế cực kỳ khủng bố này khiến cho choáng đầy cảm giác hít thở không thông.

Hào quang trong mắt Cơ Động lóe ra, nhàn nhạt nói:

- Sự sinh tử của Sâm Yêu bộ tộc vốn không hề quan hệ gì đến chúng ta. Các người muốn làm thế nào, đó là chuyện của các người. Tránh ra.

Lòng tốt bị cho là có âm mưu, cho dù là hần có thể hiểu được sự cừu hận của Sâm Yêu đối với nhân loại, nhưng tuyệt không có nghĩa là hần sẽ tiếp tục trợ giúp đám Sâm Yêu lấy oán trả ơn này.

Gia Tác lúc này đã khôi phục lại tinh thần, hô lớn:

- Không cần sợ hần. Hần chỉ có một người, nhất định không thể để cho hần rời khỏi nơi này, nếu không hần nhất định sẽ cùng với đám người của thương hội kia nội ứng ngoại hợp, đối phó với chúng ta.

Gia Tác chính là thủ lĩnh của Sâm Yêu Chiến Sĩ, nghe được lời của hần, hơn trăm tên Sâm Yêu Chiến Sĩ miễn cưỡng đề tụ lại ma lực, phóng thẳng về phía Cơ Động.

Một đạo lệ khí nồng đậm từ trong mắt Cơ Động hiện ra:

- Các người tưởng rằng ta không dám giết người hay sao?

Khí tức Bạo Quân nổ rộ, ở ngay phía sau hần, hai đạo Cực Hạn Hỏa Diễm nháy mắt bùng nổ, chuyển hóa thành hình thái hai vị đại quân vương cao hơn mười thước. Sát cơ mãnh liệt hòa chung với thuộc tính áp chế bốc lên, khiến cho đám Sâm Yêu Chiến Sĩ kia cũng không cách nào tiến thêm nữa bước.

Trong đám Sâm Yêu, thực lực mạnh nhất cũng chẳng qua là ma sư Lục Quan bình thường mà thôi, nhưng lại cũng không có ma thú đồng bọn. Đối mặt với Song Hỏa Thuộc Tính Áp Chế của Cơ Động, bọn họ ngay cả bốn phần thực lực cũng không thể phát huy ra. Hoảng sợ nhìn Cơ Động giống như là một vị ma thần vậy, trong mắt biểu lộ ra sự sợ hãi từ tận đáy lòng.

- Cơ Động.

Liệt Diễm đưa tay chụp lấy cánh tay Cơ Động. Mặc dù nàng không thể sử dụng ma lực, nhưng hỏa diễm trên người Cơ Động cũng không thể nào tạo thành nửa phần thương tổn đối với nàng. Cơ Động quay đầu nhìn về phía Liệt Diễm, nhìn thấy Liệt Diễm nhẹ nhàng lắc đầu về phía hắn. Nhìn Liệt Diễm, sát khí trong lòng Cơ Động dần dần hạ xuống. Hít sâu một hơi, bình phục lửa giận, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng. Ngay sau đó, một màn khiến cho bộ tộc Sâm Yêu vĩnh viễn không bao giờ quên được đã xảy ra.

Sáu vàng kim, sáu đen tuyền. Mười hai đạo quang mang chợt từ trong cái hắc bạch song sắc kỳ dị trên đỉnh đầu Cơ Động chợt phóng ra. Mười hai đạo quang mang trên không trung đón gió tăng vọt, giấy lát đã hóa thành sáu đầu Hỏa Long cùng với sáu đầu Đằng Xà màu ám lam khổng lồ.

Lục Long Lục Xà lần này Cơ Động phóng xuất ra so với trước kia cũng hoàn toàn bất đồng. Mỗi một đầu Hỏa Long, Đằng Xà đều hoàn toàn giống như thực thể vậy, thậm chí là mỗi cái vảy trên người nó đều có thể nhìn thấy rõ ràng. Hỏa Long màu vàng kim chói chang, Đằng Xà màu đen thâm thúy u ám, nhất thời che kín toàn bộ không trung, khiến cho không gian bên trên toàn bộ bãi cỏ cũng chỉ còn lại hai loại quang mang khủng bố kia. Hỏa nguyên tố choáng đầy khí tức hủy diệt vô tận. Ngay khi Lục Long Lục Xà xuất hiện, quang ảnh hai đại quân vương sau lưng Cơ Động nhất thời dung hợp lại thành một cái Hắc Bạch Âm Dương Ngư đường kính hơn năm thước.

Nếu nói lúc trước là Thuộc Tính Áp Chế, như vậy, hiện tại ma lực khổng lồ mà Cơ Động phóng thích ra, đã đem toàn bộ không khí trên bãi cỏ hoàn toàn cô đọng lại. Đừng nói là di chuyển, mỗi một Sâm Yêu ở đây ngay cả hô hấp cũng gần như không thể nào làm được.

Ma lực Lục Long Lục Xà, cái này cũng không phải là bốn cộng thêm hai đơn giản như vậy. Hiện tại Cơ Động đã cơ hồ có thể chân chính khống chế được toàn bộ năng lượng khổng lồ của Lục Long Lục Xà này. Tuy rằng với ma lực hiện tại của hắn, theo lý thì không thể nào làm được chuyện này. Nhưng mà, nhờ vào Linh Hồn Chi Hỏa vừa mới tu luyện thành công, về mặt tinh thần, hắn đã đạt tới trình độ của Chí Tôn Cường Giả rồi.

Nếu lúc trước trong lòng đám Sâm Yêu còn có một tia hi vọng, nhưng mà, khi bọn hắn chứng kiến được cảnh Lục Long Lục Xà che lấp mặt trời như thế, trong lòng cũng chỉ còn lại có kinh hãi và hoảng sợ. Cái này đã là lực lượng mà bọn họ không thể nào tưởng tượng nổi rồi. Mặc dù Cơ Động cũng không có phóng thích ra bất cứ ma kỹ nào, nhưng luồng ma lực cực kỳ khủng bố, gần như một cái Siêu Tắt Sát Kỹ, ba động mãnh liệt trên không trung, còn có phần Thuộc Tính Áp Chế thuần túy kia nữa, đều đã hoàn toàn nói rõ cho bọn họ, gã thanh niên trước mắt này cường hãn đến mức nào.

Giống như lời Cơ Động nói lúc trước vậy, bằng nào những Sâm Yêu ở đây, muốn giữ Cơ Động và Liệt Diễm lại, chẳng qua chỉ là một chuyện cười mà thôi.

Gia Tác sớm đã khiếp sợ mở to hai mắt nhìn. Thân thể hắn bởi vì quá mức sợ hãi mà run cầm cập. Cái Âm Dương Ngư khổng lồ xoay tròn sau lưng hắn giống như có một hấp lực cực mạnh, đem toàn bộ linh hồn của các Sâm Yêu bọn họ hút đi hết. Lục Long Lục Xà đã vùn vụt trên không trung, chỉ cần Cơ Động hạ mệnh lệnh một cái, sẽ hình thành một lực lượng khủng bố đủ để hủy thiên diệt địa, quét sạch hoàn toàn tất cả Sâm Yêu ở nơi này. Ưu thế về số lượng, đối mặt với thực lực tuyệt đối như thế, căn bản không có bất cứ ý nghĩa gì cả. Cơ Động vẫn như trước là Cơ Động, nhưng lúc này, các vị Sâm Yêu Trưởng lão lại có thể cảm nhận được trong ánh mắt của hắn choáng đầy khí thế vương giả quân lâm thiên hạ, khiến cho trong lòng bọn họ chỉ có thể sinh sự thần phục mà thôi.

393. Chương 197 Lục Long Lục Xà (hạ)

Trước đây mấy lần bị Sâm Yêu chọc giận, Cơ Động vốn đã định ra tay động thủ.

Sâm Yêu lấy oán trả ơn đã kích phát lửa giận trong nội tâm của hắn. Nếu không phải Liệt Diễm lúc này kéo tay hắn lại, e rằng hiện tại hắn đã phát động công kích về phía Sâm Yêu rồi.

Cơ Động chưa bao giờ làm trái lời của Liệt Diễm, lúc này hắn mới nén lửa giận, phóng xuất ra Lục Long Lục Xà ma lực của mình, khiến cho đám Sâm Yêu bị dọa cho chết khiếp.

Nhìn mặt mỗi gã Sâm Yêu không còn chút máu nào nữa, hay tay đồng thời nâng lên, khẽ phất nhẹ về phía không trung một cái. Từng đầu từng đầu Hỏa Long, Đằng Xà trước sau bắt đầu quay trở về, một lần nữa dung nhập vào cái Hắc Bạch Song Sắc trên đỉnh đầu hắn. Hiện tại hắn đã sớm không còn giống như trước kia, chỉ có thể phát chứ không thể thu lại. Khả năng khống chế ma lực cường đại, khiến cho hắn cơ hồ đem toàn bộ ma lực vừa phóng xuất ra nhưng không có công kích hoàn toàn thu hồi lại đầy đủ.

Khi đầu Đằng Xà cuối cùng kia một lần nữa chui vào trong dấu ấn trên đỉnh đầu của hắn, không khí cô đọng kia lại một lần nữa khôi phục lại sức sống. Sinh mệnh khí tức trong Sinh Mệnh Chi Sâm một lần nữa lại tràn ngập không khí. Chẳng qua, lúc này trong mắt các các Sâm Yêu trưởng lão trên bãi cỏ nghị sự này, không khí đã hoàn toàn khác lúc trước. Mỗi một vị Sâm Yêu trưởng lão nhìn chằm chằm Cơ Động, đều không nói lên lời nào. Cho dù bọn họ đối với nhân loại cực kỳ thống hận, nhưng lúc này cũng hiểu cực kỳ rõ ràng, Cơ Động đối với bọn họ cũng không hề có chút ác ý nào, nếu không, vừa rồi chỉ đối với lượng ma lực mà hắn vừa mới phóng xuất ra, liền đủ để cho tất cả các Sâm Yêu chiến sĩ có mặt ở đây hoàn toàn biến thành hư không, còn cần gì phải dụ dỗ cơ chứ? Bản thân hắn đã nắm giữ thực lực tuyệt đối như vậy, tất cả các mưu mẹo gì cũng đâu có cần thiết nữa.

Nắm tay Liệt Diễm, Cơ Động nhàn nhạt nói:

- Chúng ta đi.

Nói xong, hắn xoay người, dắt Liệt Diễm đi về phía bên ngoài Sinh Mệnh Chi Sâm.

Đám Sâm Yêu tự động tránh sang một bên nhường đường, nhìn Cơ Động và Liệt Diễm. Bọn họ ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ rằng sẽ chọc giận gã nam nhân giống như ma thần trước mắt kia.

Cơ Động tiên sinh, xin dừng bước.

Áo Đa Mục trưởng lại cao giọng hô to.

Cơ Động dừng bước lại, nhưng cũng không có quay người trở lại, nhàn nhạt nói:

- Chuyện gì? Trưởng lão còn muốn giữ chúng tôi lại sao?

Đơn giản một câu, nhưng từ trong miệng Cơ Động nói ra, lại choáng đầy cảm giác sát khí lạnh như băng. Ai cũng có thể nhìn ra được, chỉ cần bộ tộc Sâm Yêu kia còn dám nói lời gì khiêu khích tới hắn, hắn sẽ lập tức triển khai tàn sát vô tình.

Phốc phốc một tiếng, Áo Đa Mục không ngờ lại quỳ rạp hai gối xuống đất, hướng về phía Cơ Động sụp lạy mấy cái. Một khi hắn đã quỳ xuống, đám Sâm Yêu trưởng lão phía sau họ cũng đồng thời quỳ xuống, phủ phục trên mặt đất.

- Cơ Động tiên sinh, chúng tôi sai rồi. Nhân loại quá âm hiểm độc ác, khiến cho chúng tôi đã hoàn toàn mất đi hai chữ tín nhiệm. Chúng tôi chẳng những không cảm tạ ngài đã ra tay cứu vớt bộ lạc Thập Mỗ, ngược lại càng xem ngài như là địch nhân mà ra tay động thủ. Tất cả các chuyện này, đều là do Đại Trưởng Lão ta chịu trách nhiệm. Ta đồng ý gánh vác toàn bộ trách nhiệm, chỉ thỉnh cầu ngài nên lưu lại.

Vừa nói, vị Đại trưởng lão Sâm Yêu bộ tộc này không biết lấy từ đâu ra một thanh chủy thủ, đâm mạnh xuống vị trí trái tim của mình:

- Đại trưởng lão, không được.

Gia Tác vội chụp lại cổ tay Đại trưởng lão, vội vàng nói:

- Đại trưởng lão! Không thể được! Ngài là người lãnh đạo của Sâm Yêu bộ tộc. Nếu như không có ngài, ai có thể dẫn dắt chúng tôi cùng nhau kháng địch? Cho dù là có lỗi, cũng là lỗi của Gia Tác ta. Nếu có chết, thì để ta chết đi.

- Câm miệng.

Áo Đa Mục Đại trưởng lão quát lớn một tiếng. Trên thực lực, hắn tuy rằng không bằng được vị Đại Sâm Yêu thống lĩnh Gia Tác kia, nhưng mà xét về vị trí cùng với sức ảnh hưởng đối với Sâm Yêu bộ tộc, không ai có thể so sánh được với hắn.

Cổ tay khê vung lên, mạnh mẽ giẫy thoát khỏi tay Gia Tác. Áo Đa Mụ trưởng lão chậm rãi đứng lên, ánh mắt quét nhìn về đám Sâm Yêu trưởng lão ở phía sau:

- Ta là người đứng đầu Sâm Yêu bộ tộc, là Đại trưởng lão của các người. Bộ tộc Sâm Yêu có lỗi với ân nhân, tất cả mọi chuyện đều là do ta cho phép. Tội này của ta tất cả các người không ai được tranh với ta, cũng không có ai trong các người có tư cách tranh với ta. Hiện tại, ta nhân danh Đại trưởng lão, ra một cái mệnh lệnh cuối cùng. Sau khi ta chết đi, do Thập Mẫu trưởng lão tiếp nhận chức vị Đại trưởng lão. Bất luận nói thế nào cũng phải mời ân nhân ở lại, toàn bộ mọi chuyện cứ theo lời ân nhân an bày mà làm. Vì để duy trì sự tồn tại của Sâm Yêu bộ tộc chúng ta, chúng ta chấp nhận rời khỏi Sinh Mệnh Chi Sâm. Đồng thời, tất cả những gì mà Bộ Tộc Sâm Yêu chúng ta có, chỉ cần ân nhân cần, toàn bộ đều do ân nhân tùy tiện sử dụng.

- Đại trưởng lão!

Đám Sâm Yêu trưởng lão đang quỳ phía sau, cùng kêu lên một tiếng bi thảm. Áo Đa Mụ nhìn về phía Cơ Động và Liệt Diễm, cắn mạnh răng một cái, lưỡi dao sắc bén trong tay đâm mạnh về phía vị trí trái tim của hắn, choáng đầy sự quyết tuyệt.

Sau khi nhận rõ ra là Cơ Động thật tâm đồng ý giúp đỡ bọn họ, vị Đại trưởng lão kia đã làm ra sự lựa chọn anh minh nhất của hắn. Hắn biết rõ, nếu chỉ là nói bằng miệng, chắc chắn sẽ không đủ để cho Cơ Động tha thứ cho bọn họ. Mà lúc trước Cơ Động nếu đã dám ứng trợ giúp Sâm Yêu bộ tộc bọn họ, liền chứng tỏ rằng hắn quả thật có lòng tương trợ. Nếu như hắn dùng tính mạng của mình, cứu vãn lại thành kiến của Cơ Động và Liệt Diễm đối với Sâm Yêu bộ tộc. Lại đem vị trí Đại trưởng lão nhường lại cho Thập Mẫu trưởng lão, người có quan hệ tốt nhất với Cơ Động và Liệt Diễm, cũng là người duy nhất không có đứng về phía bọn họ, hi vọng Cơ Động nể mặt hắn mà một lần nữa ra tay trợ giúp.

Thực lực mà lúc này Cơ Động bày ra, đối với bất cứ Sâm Yêu nào mà nói, đều là cường đại khó có thể tưởng tượng nổi. Áo Đa Mụ không thể khẳng định Cơ Động có thể dẫn dắt bộ tộc Sâm Yêu thoát khỏi nguy cơ, nhưng hắn có thể khẳng định chính là, nếu như bỏ qua lần cơ hội này, e rằng chỉ trong khoảng thời gian không lâu tới, bộ tộc Sâm Yêu sẽ phải vĩnh viễn biến mất trong lịch sử. Hắn không thể không đánh cược, không có sự lựa chọn nào khác.

Một tiếng đình nhỏ vang lên, một khóa hỏa cầu nhỏ cỡ đầu ngón tay bắn mạnh lên thanh chủy thủ. Ngay sau đó, thanh chủy thủ sắc bén kia đã chảy ra thành nước. Cảm giác nóng bỏng truyền tới khiến cho Đại trưởng lão theo bản năng buông tay ra, hô lên một tiếng.

Cơ Động kéo tay Liệt Diễm chậm rãi xoay người lại, nhàn nhạt nói:

- Cho các người bảy ngày, thu gom toàn tộc. Tận lực thu gom nhẹ nhàng, chỉ mang theo những gì cần thiết nhất. Bảy ngày sau xuất phát.

Nói xong những lời này, Cơ Động mới như trước kéo tay Liệt Diễm bỏ đi, chẳng qua là, phương hướng lại biến thành ngược lại.

Nhìn theo bóng Cơ Động bỏ đi, Áo Đa Mụ trưởng lão phốc phốc một tiếng ngã ngồi xuống đất, nước mắt tuôn rơi:

- Bộ tộc Sâm Yêu rốt cuộc được cứu rồi. Hắn nói rất đúng, nhân loại cũng không phải đều là hạng người âm hiểm độc ác, cũng có người tốt a!

Đám Sâm Yêu trưởng lão bước lại nâng Áo Đa Mụ trưởng lão đứng lên. Gia Tác chân chờ hỏi:

- Trưởng lão, chúng ta làm gì bây giờ? Hắn thật sự có thể giúp chúng ta sao?

Áo Đa Mụ trầm giọng nói:

- Những lời ân nhân nói các người cũng nghe thấy rồi đó. Bảy ngày, chúng ta chỉ có bảy ngày thôi. Các người lập tức quay trở về bộ lạc của mình, sắp xếp hành trang. Ta không biết rõ ràng hắn có thể mang lại cho Sâm Yêu bộ tộc chúng ta cơ hội tái sinh hay không. Nhưng ta có thể khẳng định, hắn là người thật tâm đồng ý giúp đỡ chúng ta.

394. Chương 198 Sinh Mệnh Ngưng Tụ, Căn Nguyên Sinh Mệnh (thượng)

- Đại trưởng lão anh minh.

Tháp Mẫu cung kính nói:

- Chúng ta đã không còn đường lui nữa, chỉ có thể đánh cuộc một phen. Tiếp tục ở lại Sinh Mệnh Chi Sâm, Sâm Yêu bộ tộc của chúng ta cũng chỉ là kéo dài hơi tàn mà thôi. Đại Trưởng lão, ngài có biết hay không? Nếu vừa rồi ngài vẫn cố tình không đồng ý cho cả Sâm Yêu bộ tộc chúng ta đi theo ân nhân rời khỏi nơi này, ta thề rằng mang theo bộ lạc của ta mà đi theo ân nhân rời đi.

Áo Đa Mụ thở dài một tiếng, nhìn Tháp Mẫu, ánh mắt nhu hòa, nói:

- Ta làm sao lại không biết rõ đây là một cơ hội cơ chứ? Nhưng mà, ta nhất thiết phải khẳng định lại một lần nữa mới có thể đánh cuộc được. Nếu lúc trước, cơ hội thành công của chúng ta chỉ là năm thành, như vậy, hiện tại ta có thể khẳng định, lần này cơ hội di dời tộc nhân có thể thành công lên đến hơn bảy thành.

Trong lòng Tháp Mẫu chấn động:

- Đại Trưởng lão, ý của ngài là, ngài đã sớm biết rõ ân nhân không phải là gián điệp do địch nhân phái tới hay sao?

Áo Đa Mụ chậm rãi gật gù đầu:

- Nếu là gián điệp phải đến xâm nhập vào Sâm Yêu bộ tộc chúng ta mà cần phải hi sinh đến mấy gã Lục Quan Âm Dương Ma Sư, chuyện này đối với bất cứ một thương hội nào mà nói, đều là những tổn thất không thể thừa nhận nổi. Huống chi, đám người Kim Ưng Thương Hội chết dưới tay ân nhân cũng không chỉ có bấy nhiêu. Hôm nay ta sở dĩ làm như vậy, chính là muốn hiểu rõ ràng ân nhân hơn, đồng thời muốn khẳng định rõ ràng là ân nhân thật lòng muốn trợ giúp chúng ta. Ân nhân dù sao cũng còn quá trẻ tuổi. Hắn là một người tuổi còn trẻ mà có lòng chánh trực. Ta tin rằng, hắc hắc là cũng nhìn ra ta chỉ là muốn thử hắn mà thôi. Hơn nữa, hắn cũng đã tha thứ cho chúng ta. Phần này lòng dạ, đã đủ để cho Sâm Yêu bộ tộc chúng ta ký thác tính mạng cho hắn. Từ giờ trở đi, ân nhân chính là Vương của chúng ta. Bất luận việc di dời bộ tộc có thành công hay không, vĩnh viễn cũng là như thế.

oOo

Cơ Động dẫn theo Liệt Diễm lặng yên trở về căn nhà xây dựng trên gốc đại thụ. Liệt Diễm cũng không có buông tay Cơ Động ra, ngược lại còn dùng hai tay nắm chặt tay hắn:

- Cơ Động, hôm nay ngươi bị người khác sỉ nhục rồi. Chỉ là đám Sâm Yêu kia quả thật rất đáng thương!

Cơ Động đột nhiên nở nụ cười, cảm nhận được cảm xúc từ hai bàn tay mềm mại của Liệt Diễm, mỉm cười nói:

- Áo Đa Mụ không hồ là Đại Trưởng lão của Sâm Yêu bộ tộc, quả nhiên là cơ trí!

Liệt Diễm sững sờ:

- Ta không hiểu.

Cơ Động nói:

- Mặc dù ngươi là Nữ hoàng của Thế giới Địa Tâm, nhưng đối với những trò lừa gạt của thế giới nhân loại quả thật là hiểu biết quá ít. Kỳ thật, ngay từ đầu khi chúng ta đến đó, vị Đại Trưởng lão kia đã không xem chúng ta là địch nhân rồi. Ngươi không thấy là, khi ta tiến hành uy hiếp đối với bộ tộc Sâm Yêu, phản ứng tức sát đền tội của hắn quá nhanh hay sao? Thanh chủ thủ kia rõ ràng là hắn đã chuẩn bị trước. Áo Đa Mụ mặc dù là Đại Trưởng lão của bộ tộc Sâm Yêu, nhưng bản thân hắn không hề có sức chiến đấu gì, mang chủ thủ theo bên người để làm gì? Tất cả những chuyện này, đều là do hắn an bài cả.

Liệt Diễm khẽ hất cái khăn che mặt lên, kinh ngạc nhìn Cơ Động:

- Đám Sâm Yêu kia đều là vì thử chúng ta mà an bài sao?

Cơ Động gật gù đầu:

- Kỳ thật ngay khi bước chân vào bãi cỏ nghị sự ta đã biết rõ rồi. Ta chỉ phối hợp với bọn họ hoàn thành màn trình diễn này mà thôi. Phóng xuất ra Lục Long Lục Xà kia, hoàn toàn là để khẳng định lòng tin đối với bọn họ mà thôi. Lấy thực lực hiện tại của ta, nếu muốn tàn sát bọn họ vốn không cần phải phóng thích Lục Long Lục Xà làm gì.

Liệt Diễm hỏi:

- Làm sao người nhận ra được?

Cơ Động mỉm cười:

- Cái này kỳ thật cũng không khó. Áo Đa Mục Đại Trưởng lão từ chính diện liếc mắt nhìn ta một cái. Từ trong mắt của hắn, ta căn bản không có nhìn thấy nửa phần hoài nghi, mà chỉ có suy tư mà thôi. Hơn nữa, nói thế nào, chúng ta cũng đã từng cứu người của bộ lạc Thập Mỗ, trước khi có chứng cứ gì rõ ràng, đã xem chúng ta là địch nhân, chuyện này rõ ràng là không bình thường.

Liệt Diễm buông tay đang cầm tay Cơ Động ra, phì cười một tiếng, nói:

- Nếu ta nhớ không lầm, người hắn cũng chưa từng tiếp xúc qua quá nhiều chuyện như thế trong thế giới nhân loại, vì sao lại quá hiểu suy nghĩ của các trưởng lão Sâm Yêu vậy?

Cơ Động cười hắc hắc, nói:

- Đó là một bí mật!

Hắn cũng không muốn nói cho Liệt Diễm biết, chính mình đã trải qua cuộc sống hơn ba mươi năm ở kiếp trước, kinh nghiệm xã hội vô cùng phong phú.

Đôi môi đỏ mọng của Liệt Diễm khẽ cong lên:

- Điều chế cho ta một chén rượu đi. Đã hai ngày rồi không được uống rượu do người điều chế.

- Được!

Cơ Động hào sảng trả lời một tiếng. Bất quá, vẻ mặt của hắn rất nhanh đã cứng ngắc lại, bởi vì hắn đã không tìm ra bất cứ bình rượu nào còn lại trong Chu Tước Thủ Trạc nữa. Thậm chí ngay cả bình điều chế cũng không còn bình nào.

- Liệt Diễm, rượu của ta đã đem ra làm thí nghiệm hết rồi. E rằng tạm thời ta không thể pha chế rượu cho người được nữa. Phải chờ khi ta đến thành thị của nhân loại mua lại một ít mới được.

Cơ Động có chút bất đắc dĩ nói.

Liệt Diễm cười nói:

- Ta đoán biết trước rồi, chọc người thôi. Ai biểu người cứ bày đặt thần bí với ta. Cơ Động, người định làm thế nào giúp Sâm Yêu bộ tộc di chuyển đến Địa Linh Sơn chứ? Sâm Yêu bộ tộc nói thế nào cũng có khoảng hơn hai mươi vạn dân cư. Di chuyển với quy mô lớn như thế, hiển nhiên là sẽ kinh động đến Đông Mộc Đế Quốc cùng với Trung Thổ Đế Quốc. Chỉ sợ cũng không phải chuyện dễ dàng đâu.

Cơ Động gật gật đầu, nói:

- Chuyện này ta cũng biết. Nếu bộ tộc Sâm Yêu đã quyết định theo chúng ta rồi đi, nhất định phải chuẩn bị một kế sách vẹn toàn mới được. Lúc đó mới có thể dẫn bọn họ xuất phát.

Nói đến đây, Cơ Động nhất thời lâm vào trầm tư. Lúc trước hắn luôn chìm đắm trong việc nghiên cứu Ma Kỹ Tửu. Bộ tộc Sâm Yêu cũng chưa có khẳng định là làm theo đề nghị của hắn hay không, cho nên hắn cũng chưa nghĩ nhiều đến phương diện này. Hiện tại vấn đề đã là lửa cháy ngang mày, cũng đến lúc hắn phải suy tính rồi.

Đúng lúc này, Tạp Lặc lại từ dưới đất leo lên, trên lưng lại cõng theo một cái tráp nhỏ nữa:

- Hai vị ân nhân, có làm phiền hai vị hay không?

Khuôn mặt tràn ngập vẻ xấu hổ của Tạp Lặc lộ lên chỗ cánh cửa của gian phòng bằng nhánh cây kia.

- Tạt Lặc, người lên đây đi.

Cơ Động khẽ vẩy vẩy tay về phía hắn. Lúc này, Tạt Lặc mới bước nhanh lên trên cửa gian phòng, tháo cái tráp trên lưng đặt xuống. Cơ Động chưa kịp mở miệng, hắn đã quỳ rạp hai chân xuống trước mặt Cơ Động.

Cơ Động nhíu mày, vung tay lên, một cỗ ma lực ôn nhu nâng đỡ thân thể Tạt Lặc đứng dậy:

- Người làm gì thế?

Tạt Lặc cúi đầu, nói:

- Hai vị ân nhân! Đều là bộ tộc Sâm Yêu chúng tôi không tốt, lấy oán trả ơn. Tạt Lặc khẩn cầu ân nhân, tha thứ cho các vị Trưởng lão đi. Mấy ngày nay, các vị Trưởng lão đã vì an toàn của bộ tộc Sâm Yêu mà lo lắng. Bọn họ giống như là chim sợ cành cong vậy.

Cơ Động mỉm cười, nói:

- Chuyện trước đây không nhắc lại nữa. Tạt Lặc, mấy ngày nay người đã chăm sóc chúng ta rất chu đáo, người không nên làm như vậy. Cho dù là chúng ta thật sự bị đuổi đi, chúng ta vẫn xem người như là bằng hữu.

- Thật à?

Tạt Lặc mừng rỡ, ngẩng đầu nhìn Cơ Động, trong ánh mắt tràn ngập quang mang kích động.

Cơ Động gật gật đầu với hắn, nói:

- Không nên lo lắng quá nhiều. Người cũng nhanh trở về chuẩn bị đi. Bộ tộc Sâm Yêu sẽ di dời, ta nghĩ người chắc cũng có nhiều thứ cần phải chuẩn bị.

- Không nhiều đâu, không nhiều đâu. À! Đúng rồi, ân nhân. Hôm nay sau khi hai người bỏ đi, Áo Đa Mục trưởng lão đã tuyên bố với mọi người, từ nay về sau, ngài là Sâm Yêu Chi Vương của bộ tộc. Sau này ta phải gọi ngài là Vĩ Đại Vương rồi.

395. Chương 198 Sinh Mệnh Ngưng Tụ, Căn Nguyên Sinh Mệnh (hạ)

Sâm Yêu Vương? Đây là chuyện Cơ Động tuyệt đối không ngờ tới:

- Chuyện này sao có thể? Ta cũng đâu phải là Sâm Yêu đâu?

Cơ Động kinh ngạc nói.

Tạt Lặc lắc lắc đầu, nói:

- Đây là do Đại Trưởng lão nói. Ở trong bộ tộc Sâm Yêu, không có ai vi phạm mệnh lệnh của Đại Trưởng lão cả. Đại Trưởng lão còn nói, từ nay về sau chúng tôi đều sẽ nghe theo mệnh lệnh của ngài.

Cơ Động bất đắc dĩ lắc lắc đầu:

- Xem ra lần này trách nhiệm trên lưng ta quả thật không nhỏ a!

Tạt Lặc cười nhẹ một tiếng. Hắn hiển nhiên là nghe không hiểu được ý tứ trong lời nói của Cơ Động. Khẽ cúi người xuống, lấy từ trong cái tráp nhỏ kia ra một ít hoa quả. Cuối cùng còn lấy ra thêm hai bình hồ lô nhỏ màu xanh nữa.

Hai bình hồ lô nhỏ kia nhìn qua một màu xanh trong suốt, giống như là ngọc bích tạc thành vậy, trơn bóng trong suốt, nhưng loại choáng đầy cảm giác cứng rắn như ngọc. Lúc Tạt Lặc lấy ra hai bình này, động tác của hắn rõ ràng trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, có vẻ vô cùng trịnh trọng cùng với cẩn thận.

- Tạt Lặc, đây là cái gì?

Liệt Diễm hỏi. Cảm giác của nàng so với Cơ Động còn rõ ràng, sâu sắc hơn nhiều. Hai cái bình hồ lô kia tuy rằng chỉ nhỏ khoảng hơn bàn tay, nhưng nàng có thể cảm nhận được sinh mệnh khí tức ẩn chứa bên trong đó lại rõ ràng giống như là thực thể vậy.

Tạp Lặc trình trọng nói:

- Cái này chính là Căn Nguyên Sinh Mệnh do Bộ tộc Sâm Yêu chúng ta ủ ra. Mời Vương cùng Vương Phi thưởng thức.

- Vương Phi?

Cơ Động và Liệt Diễm cơ hồ là đồng thời thốt lên. Về mặt hai người đều trở nên có chút quái dị, thần sắc biến hóa thậm chí còn hơn cả khi chứng kiến Căn Nguyên Sinh Mệnh nữa.

Tạp Lặc cầm theo cái tráp lui ra khỏi gian phòng. Bên trong gian phòng một lần nữa chỉ còn lại hai người Cơ Động và Liệt Diễm. Cơ Động có chút xấu hổ đứng ở nơi đó, không biết nên nói cái gì cho đúng.

Khuôn mặt Liệt Diễm nháy mắt đã đỏ ửng, khẽ cúi đầu, một lúc lâu cũng không thốt lên lời nào.

Trong gian phòng lúc này im lặng đến mức thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập thình thịch của Cơ Động. Hắn nâng hai bình hồ lô nhỏ màu xanh kia lên, đưa đến trước mặt Liệt Diễm, cười hắc hắc:

- Vương Phi, người có muốn thưởng thức thử một chút Căn Nguyên Sinh Mệnh này không?

Liệt Diễm ngẩng đầu liếc mắt nhìn Cơ Động một cái, ánh mắt khẽ lưu chuyển, giống như là đang nổi giận vậy. Nhìn về mặt kia của Liệt Diễm, Cơ Động không khỏi ngắc dại. Nàng thật là xinh đẹp, vẻ đẹp chim sa cá lặn, bẻ nguyệt tu hoa, thậm chí như là khuynh quốc khuynh thành vậy. Đương nhiên, những lời này Cơ Động tuyệt không dám nói ra. Nhưng hắn có thể khẳng định, không có bất cứ một nam nhân nào có thể nhìn thấy vẻ mặt mang theo ánh mắt trách móc kia của Liệt Diễm mà không hề động tâm được.

Liệt Diễm sắc giọng:

- Ai là Vương Phi của người... Tiểu Cơ Động, người còn nói vậy nữa, ta liền trở về Địa Tâm, để một mình người ở trên này làm Sâm Yêu Vương của người đi.

Cơ Động ha hả cười, nói:

- Cũng đâu phải ta nói, chuyện này không được trách ta. Nhanh nếm thử Căn Nguyên Sinh Mệnh này thử xem.

Liệt Diễm trừng mắt liếc hắn một cái, lúc này mới nhận lấy một bình Căn Nguyên Sinh Mệnh.

Tâm tình Cơ Động lúc này vô cùng vui vẻ. Tuy rằng Liệt Diễm đang trách hắn, nhưng hắn lại phát hiện ra, lần này từ khi Liệt Diễm rời khỏi Thế giới Địa Tâm, rõ ràng đã càng nhân tính hóa hơn lúc trước rất nhiều. Cảm giác thần thánh cao cao tại thượng càng ngày càng ít đi, ngược lại càng ngày càng giống như một cô gái nhân loại hơn nhiều. Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt, nụ cười của nàng, đều khiến cho tim hắn đập nhanh hơn mấy phần. Phát hiện này khiến cho hắn càng thêm quyết tâm hơn, đợi sau khi Thánh Tà Chi Chiến năm sau chấm dứt, tu vi của mình càng trở nên cường đại hơn, liền tỏ lời yêu đối với Liệt Diễm.

Bình hồ lô màu xanh biếc nằm trong bàn tay trắng như Dương Chi Bạch Ngọc của Liệt Diễm, nhìn qua lại càng thêm xinh đẹp tuyệt mỹ. Liệt Diễm nhẹ nhàng hé mở nắp bình một chút, nhất thời, một cỗ hương vị hoa quả cùng với sinh mệnh khí tức cực kỳ nồng đậm bốc ra, choáng đầy không khí bên trong gian phòng. Sinh mệnh lực cực kỳ nồng đậm kia, nhìn qua tựa như một làn khói xanh nhàn nhạt vậy:

- Đây là dấu hiệu của Sinh mệnh ngưng tụ!

Cho dù là Liệt Diễm, nhìn thấy một màn kia cũng không khỏi phải kinh hô một tiếng.

Cơ Động kinh ngạc hỏi:

- Cái gì mà Sinh Mệnh ngưng tụ?

Liệt Diễm nghiêm mặt nói:

- Người là một gã ma sư, người hắn còn nhớ rõ lúc người tu luyện đột phá Tam Quan, ma lực chuyển từ trạng thái khí sang trạng thái dịch, đó là một loại biến hóa tăng vọt về chất, khiến cho ma lực trong cơ thể người gần như là thực thể hóa vậy. Hiện tại ma lực của người đã đạt tới Lục Quan, khi phóng thích ma lực ra ngoài cơ thể, ngưng tụ lại gần như là thành thực thể mà phát động công kích, làm như vậy rõ ràng là

tiêu hao khủng bố. Sinh mệnh lực xét theo một mức độ nào đó, cũng có thể xem như là một loại ma lực. Cái gọi là Sinh mệnh ngưng tụ, chính là sinh mệnh lực nồng đậm đến mức có thể chuyển hóa thành dạng chất lỏng. Khó trách, khó trách vì sao Kim Ưng Thương Hội lại không tiếc điều động mấy ngàn người để đối phó với bộ tộc Sâm Yêu, khó trách vì sao bộ tộc Sâm Yêu lại lâm vào tình thế hiểm nghèo đến như vậy. Không cần phải uống, chỉ cần ngửi một chút mùi thôi cũng đã có thể thấy được hiệu quả cường đại của Căn Nguyên Sinh Mệnh này rồi.

Vừa nói, Liệt Diễm khẽ nghiêng tay một chút, đem thứ bên trong bình hồ lô màu xanh biếc kia đổ ra trên tay nàng. Nhất thời, một giọt chất lỏng màu xanh biếc giống như là ngọn chồi non nhiều ra, rơi trên lòng bàn tay của nàng. Ngay tức khắc, luồng khí vụ màu xanh có chút mờ hồ không nhìn rõ lúc trước, liền nhảy mắt trở nên cực kỳ rõ ràng. Mà giọt chất lỏng màu xanh biếc kia thì rõ ràng đang bốc hơi tan ra không khí với tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn ra được.

Cơ Động hít sâu một hơi, đem đám Sinh Mệnh ngưng tụ kia hít sâu vào trong cơ thể. Nhất thời, mùi hương hoa quả nhảy mắt lan truyền khắp toàn thân. Mỗi một tế bào trong cơ thể hắn tựa hồ như được sinh mệnh lực khổng lồ kích hoạt lên vậy. Khoái cảm không thể nào nói nên lời cùng với mùi hương tuyệt vời nhất thời khiến cho toàn thân hắn đều choáng đầy sinh cơ.

- Rượu ngon! Đây là dùng hoa quả tươi mà chắc lọc thành rượu dịch a! Trong này có ít nhất hơn trăm loại hoa quả tươi, còn có một số thứ kỳ dị gì đó pha trộn lại. Trải qua quá trình lên men lâu năm, cùng với pha trộn chắc lọc, mới tạo thành thứ gọi là Căn Nguyên Sinh Mệnh này. Với khứu giác của ta, cũng không thể nào nhận ra hoàn toàn các loại hương vị trong đó. Cái này tuyệt đối có thể xưng là Tuyệt thế trên phẩm.

Thân là nhất đại Tử Thần, khả năng miễn cảm đối với hương vị của Cơ Động rõ ràng đến mức nào. Sinh Mệnh ngưng tụ kia vừa mới vào mũi, hắn đã cảm nhận rõ ràng sự tuyệt vời của nó cùng với những thành phần bên trong. Liệt Diễm nhanh tay đẩy nắm bình lại, không để cho Căn Nguyên Sinh Mệnh bị bốc hơi trong không khí quá nhiều:

- Loại rượu này, người bình thường uống được một giọt, ít nhất có thể tăng thêm được một năm tuổi thọ. Người trọng thương uống một giọt, nói không chừng có thể khởi tử hồi sinh. Hơn nữa nó lại chẳng hề có tác dụng phụ gì, hoàn toàn là thông qua sinh mệnh lực khổng lồ để kích phát tiềm lực bản thân của con người. Cái Căn Nguyên Sinh Mệnh này, có thể nói là tinh hoa của Mộc hệ. Có thể chế tạo ra loại rượu như vậy, khả năng thấu hiểu đối với Mộc Hệ của bộ tộc Sâm Yêu có thể nói là sâu không thể lường được. Giá trị của mỗi một bình này, ít nhất tương đương với một khóa Thất Giai Tinh Hạch bình thường, thậm chí còn cao hơn nữa.

Cơ Động cười khổ nói:

- Ban đầu ta còn định mua một ít thứ này mà nhắm nháp thử xem sao, hiện tại xem ra coi như ta dốc hết gia sản, chỉ sợ cũng không thể mua nổi hai bình này mất.

Liệt Diễm mỉm cười, nói:

- Hiện tại ngươi đã là Sâm Yêu Vương, còn sợ không có Căn Nguyên Sinh Mệnh để thưởng thức sao?

Cơ Động bắt đầu dĩ nhiên nói:

- Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra, các Sâm Yêu trưởng lão chỉ vì muốn ta thật tâm giúp đỡ họ tìm ra một con đường sinh cơ mới, nên mới phong cho ta chức đó hay sao? Huống chi, ta cũng không thể lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn mà kiếm lợi.

Liệt Diễm nói:

- Chuyện đó không quan trọng. Cơ Động, bất luận là khó khăn đến mức nào, ta cũng hy vọng ngươi có thể trợ giúp bộ tộc Sâm Yêu vượt qua cửa ải khó khăn này. Không phải vì bất cứ lợi ích gì, chỉ là vì muốn loại Căn Nguyên Sinh Mệnh này được tiếp tục lưu truyền mãi mãi. Tuyệt phẩm như thế này, không nên để thất truyền.

Cơ Động gật gù đầu, ngấm ngấm bình hồ lô nhỏ trong tay mình:

- Ta sẽ tận hết khả năng.

396. Chương 199 Toàn Lực Phi Hành, Trở Về Trung Thổ (thượng)

Liệt Diễm ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Như vậy đi, lực lượng một mình ngươi dù sao cũng hơi ít một chút. Bây giờ ta quay về Thế giới Địa Tâm xem xem có cách nào giúp cho quả trứng Hỏa Long kia mau nở thêm một chút không.

Cơ Động nói:

- Cũng được, bất quá cũng không nên cố quá, e rằng hỏng việc.

Liệt Diễm gật gật đầu, hồng quang lặng yên quét lên, ngay sau đó, nàng đã biến mất vào hư không, đồng thời cũng mang theo bình hồ lô Căn Nguyên Sinh Mệnh kia.

Thân là Tửu Thần, trong tay cầm một lọ rượu tuyệt thế trân phẩm như thế, tâm tình Cơ Động kích động chẳng thua gì lúc hắn phát hiện ra Ma Kỹ Tửu có thể chế tạo được. Cẩn thận mở nắp bình ra, nghiêng bình hớp một chút rượu. Nhất thời, hắn cảm thấy cả người lập tức lâm vào một cảm giác cực kỳ tuyệt vời.

Cho dù là một Tửu Thần, cũng phải có tài liệu thật tốt mới có thể điều chế ra được Kê Vỹ Tửu tốt được. Không hề nghi ngờ, cái Căn Nguyên Sinh Mệnh, Sinh mệnh ngưng tụ này, chính là thứ rượu cực phẩm tốt nhất. Bởi vậy, hắn cũng chỉ uống một chút thật nhỏ, sau đó cực kỳ cẩn thận đem toàn bộ Căn Nguyên Sinh Mệnh còn thừa cất lại trong Chu Tước Thủ Trạc của mình.

Cảm nhận được sinh mệnh lực trong cơ thể không ngừng được kích phát cùng với tinh thần càng thêm ngưng tụ hơn nhiều, cảm nhận được mùi vị hoa quả thơm ngát không ngừng bốc lên trong miệng, cảm giác ấm áp lưu chuyển trong bụng, khiến cho hắn thoải mái không nói nên lời. Đúng theo như lời của Liệt Diễm đã nói, Căn Nguyên Sinh Mệnh không chỉ là một loại rượu, cũng là một loại thuốc bổ cực kỳ trân quý.

Mở bản đồ đại lục ra, Cơ Động bắt đầu cẩn thận suy nghĩ. Dem theo hai mươi vạn Sâm Yêu từ một quốc gia di chuyển sang một quốc gia khác, bất luận là lộ trình đi hay là thời gian lên đường, đều là là cực kỳ quan trọng.

Hơn nữa, tốc độ di chuyển cũng phải vô cùng nhanh, nếu như tốc độ quá chậm, chuyện xấu cũng sẽ càng thêm nhiều. Sâm Yêu bình thường chỉ ăn trái cây mà sống, số lượng những loại hoa quả có thể mang theo làm lương thực cũng chỉ là có hạn mà thôi.

Sinh Mệnh Chi Sâm vốn nằm ở Trung Bộ Đông Mộc Đế Quốc, còn Địa Linh Sơn lại nằm ở phía Đông của Trung Nguyên Thành. Trung Nguyên Thành lại ở trung tâm của Đại Lục, cũng là trung tâm của Trung Thổ Đế Quốc. Từ trên bản đồ mà xem, khoảng cách theo đường thẳng từ Sinh Mệnh Chi Sâm đến Địa Linh Sơn kỳ thật cũng không tính là quá xa xôi. Đó cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước Cơ Động lựa chọn băng qua Sinh Mệnh Chi Sâm để trở về Trung Thổ Đế Quốc.

Nhưng mà, muốn từ Sinh Mệnh Chi Sâm đi đến Địa Linh Sơn, vẫn như trước là khó khăn trùng điệp. Đầu tiên, ở phía Tây Sinh Mệnh Chi Sâm, có một dòng sông lớn xuyên qua biên giới giữa Bắc Thủy Đế Quốc và Đông Mộc Đế Quốc. Con sông này tên là Thủy Mộc Giang, khởi nguồn từ cực băng của Bắc Thủy Đế Quốc, chảy qua ba tỉnh thành của Bắc Thủy Đế Quốc, lại xuyên qua ba phần tư Đông Mộc Đế Quốc, cuối cùng chảy ra đại dương. Có thể nói nó chính là con sông khởi nguồn của hầu hết các con sông bên trong Bắc Thủy Đế Quốc cùng với Đông Mộc Đế Quốc, cũng là con sông lớn thứ ba trên cả đại lục. Hai con sông đứng đầu là Thương Lan Hà của Nam Hỏa Đế Quốc và con sông xuyên qua tam đại đế quốc Tây Kim, Trung Thổ, Đông Mộc Đế Quốc, Thiên Lộc Giang.

Con sông Thủy Mộc Giang, mặt sông chỗ nào cũng rộng hơn ba trăm dặm. Nếu chỉ có mình Cơ Động và Liệt Diễm, hắn chỉ cần triển khai Chu Tước Song Dực, không mất bao lâu thời gian là có thể bay qua được. Nhưng mà, nếu bảo hắn dẫn theo hai mươi vạn Sâm Yêu băng qua sông, càng khó khăn hơn rất nhiều, tổn không biết bao nhiêu thời gian mới qua hết được.

Qua khỏi Thủy Mộc Giang, còn có một loạt những địa hình phức tạp nữa. Hơn nữa, lại còn mối quan hệ ngoại giao giữa hai nước nữa. Tuy nói rằng nhiều năm nay, trên đại lục cũng không có chiến tranh gì, nhưng tại biên giới của mỗi quốc gia vẫn không thể nào không có đại quân đóng giữ. Cho dù số lượng đại quân cũng không có nhiều lắm, nhưng một đám Sâm Yêu di chuyển qua lại giữa biên giới hai nước như vậy, nhất

định sẽ khiến cho binh lính chú ý, nhất định sẽ kinh động đến hai đại Đế Quốc. Nếu là như vậy, sẽ là phiền toái lớn. Không nói trước là sẽ kinh động đến các thương hội kéo đến truy sát, chỉ là lực lượng do hai đại Đế Quốc kéo tới, cũng đã là cực kỳ nguy hiểm rồi. Nghĩ đến đây, Cơ Động mới hoàn toàn ý thức được lần này trợ giúp Sâm Yêu di chuyển là chuyện khó giải quyết đến mức nào. Hơn nữa, hơn hai mươi vạn Sâm Yêu có thể nào trực tiếp tiến vào Địa Linh Sơn hay sao? Là địa phương có nhiều ma thú nhất trong Trung Thổ Đế Quốc, sự nguy hiểm của Địa Linh Sơn mặc dù không thể nào so sánh được với Thánh Tà Đảo, nhưng nếu đám Sâm Yêu kia tùy tiện tiến vào đó, chuyện đó cũng chẳng khác nào với tự sát cả.

Ý nghĩ trong đầu Cơ Động dần dần thành hình. Lần này Sâm Yêu di chuyển toàn tộc, chủ yếu là tập trung lên mấy vấn đề chính, đầu tiên là làm thế nào lên được, tiếp theo là làm thế nào để không kinh động đến chính phủ của hai đại Đế Quốc. Cuối cùng là làm sao tiến vào Địa Linh Sơn mà không bị nguy hiểm. Chỉ có khi nào đem tất cả những vấn đề này toàn bộ giải quyết hết, lúc đó mới thuận lợi mà hành sự được.

Khê phi thân từ trên gian phòng trên cây nhảy xuống, Cơ Động cao giọng hô:

- Tập Lặc!

Tập Lặc vốn ở trong một gian nhà cây ở gần đó, nghe được Cơ Động gọi, vội vàng chạy tới:

- Vương vĩ đại, ngài có chuyện gì sai bảo?

Cơ Động nói:

- Người mau đi mời Áo Đa Mục Đại trưởng lão đến đây, tốt nhất là mời thêm vài vị Trưởng lão khác nữa, ta có việc cần thương lượng với bọn họ một chút.

Tập Lặc đáp ứng một tiếng, vội chạy đi.

Bởi vì lúc trước đám Trưởng lão đều đang tụ tập ở một chỗ, lại ở cách nơi này cũng không xa lắm, không đầy nửa canh giờ sau, tất cả các Trưởng lão khi nãy tụ tập trên bãi cỏ nghị sự đều đã có mặt đầy đủ cả. Điều khiến cho Cơ Động có chút buồn cười chính là, vị trưởng lão lúc trước kiêu ngạo Thống lĩnh Sâm Yêu Chiến Sĩ Gia Tác Trưởng lão đứng ở cuối cùng trong đám Trưởng lão, cúi đầu không dám nhìn hấn.

Nhưng nói thế nào thì dáng người của hấn cũng cao lớn hơn các Trưởng lão khác rất nhiều, dù đứng tuốt đằng sau, nhưng vẫn cực kỳ dễ nhận ra.

- Vương vĩ đại, bộ tộc Sâm Yêu từ nay về sau sẽ do ngài dẫn dắt mà tìm đường sinh tồn. Ngày có chuyện gì xin cứ dạy bảo.

Dưới sự dẫn dắt của Đại trưởng lão Áo Đa Mục, tất cả Sâm Yêu trưởng lão cung kính hành lễ về phía Cơ Động. So sánh với cảnh lấy oán trả ơn trên bãi cỏ lúc nãy, hiện tại đám Sâm Yêu này mới chính thức thể hiện ra vẻ chất phác đơn thuần vốn có của bọn họ.

Cơ Động nhàn nhạt nói:

- Các vị Trưởng lão không cần như thế. Ta chỉ là người trợ giúp các người, cũng không phải là Sâm Yêu, làm sao có thể trở thành Vương của các vị được chứ? Áo Đa Mục trưởng lão, ngài căn bản không cần phải sử dụng những biện pháp đó mà thử thách ta. Những gì ta đã nói thì nhất định sẽ làm hết khả năng của mình. Nhưng mà, ngài hấn là cũng đã rõ ràng, di dời toàn tộc, tuyệt cũng không phải là chuyện gì dễ dàng. Bộ lạc Sâm Yêu có đến hơn mấy chục vạn người, trên đường lại có Thủy Mộc Giang ngăn cản. Thủy Mộc Giang mặc dù là có tác dụng nuôi dưỡng Sinh Mệnh Chi Sâm này, nhưng muốn đi đến Địa Linh Sơn, chúng ta nhất định cũng phải băng qua Thủy Mộc Giang mới được. Còn có thêm một số vấn đề khác nữa, ta muốn hỏi thử mọi người xem có cách gì giải quyết hay không?

Nói xong, hấn liền đem những vấn đề mình vừa nghĩ ra, chờ đợi các Sâm Yêu trưởng lão đưa ra biện pháp.

Nghe xong những vấn đề Cơ Động đưa ra, Áo Đa Mục là người đầu tiên nhíu mày, xoay người về phía đám Sâm Yêu trưởng lão thương lượng một hồi. Cơ Động lặng lẽ đứng chờ một bên, nếu Sâm Yêu có thể đem những vấn đề này mà xử lý tốt, như vậy chuyện di chuyển sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Đáng tiếc, sự thật cũng không như mong muốn. Lúc Cơ Động nhìn thấy ánh mắt choáng đầy bất đắc dĩ của Áo Đa Mục, đã biết rõ bọn họ cũng không có biện pháp gì rồi.

- Thực xin lỗi, Vương vĩ đại. Bộ tộc Sâm Yêu chúng ta đã nhiều thế hệ một mực sinh hoạt trong Sinh Mệnh Chi Sâm này rồi, đối với mọi chuyện bên ngoài đều không chút hiểu biết. Chúng tôi cũng từng có ý muốn đi ra ngoài xem qua, đi lịch lãm thế giới nhân loại. Nhưng mà ngài cũng có thể nhìn thấy, với làn da màu xanh biếc toàn thân của chúng tôi, căn bản là không được người của thế giới nhân loại chấp nhận. Hiện tại chỗ dựa duy nhất của chúng tôi, cũng chỉ có ngài.

397. Chương 199 Toàn Lực Phi Hành, Trở Về Trung Thổ (hạ)

Cặp mày Cơ Động nhăn tít lại, nhưng cũng đành bất đắc dĩ gật gật đầu, nói:

- Ta hiểu rồi. Nếu như ta đã đáp ứng trợ giúp các vị di dời, như vậy, sẽ có trách nhiệm đối với bộ tộc Sâm Yêu, tuyệt đối không thể mù quáng rời khỏi Sinh Mệnh Chi Sâm được. Nếu không, cũng không phải là giúp đỡ các người, mà là hại các người. Như vậy đi, Áo Đa Mụ trưởng lão, các người cần thận thu thập mọi chuyện chuẩn bị cho việc di chuyển, ta phải chạy đến Trung Thổ Đế Quốc một chuyến, chuẩn bị sẵn sàng con đường đi lại phía trước cho các vị. Ta có giao tình thâm hậu với đầu ma thú cường đại nhất trong Địa Linh Sơn, nếu nó đồng ý chấp nhận các vị, như vậy, khi tiến vào trong đó sinh sống sẽ tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì. Đồng thời, ta cũng sẽ tận lực suy nghĩ biện pháp, làm sao có thể chuẩn bị con đường di chuyển tốt nhất cho các vị.

Áo Đa Mụ trưởng lão cả kinh:

- Vương vĩ đại, ngài phải đi sao?

Cơ Động nói:

- Lần này ta rời đi, nhanh thì bảy ngày, chậm thì bảy tháng, nhất định sẽ trở về. Người sau khi sắp xếp xong toàn bộ tộc nhân, tận lực di chuyển về phía Tây Sinh Mệnh Chi Sâm, đem toàn bộ tộc nhân tập hợp lại một chỗ, vạn nhất gặp phải địch nhân tấn công, cũng có thể dễ dàng chống cự một chút.

Áo Đa Mụ thoáng do dự một chút, liền gật gật đầu, nói:

- Được, Vương vĩ đại, chúng tôi đợi ngài trở về. Ngài có cần chuẩn bị một ít tiền tài hay không? Những năm trước đây chúng tôi đã cùng nhân loại tiến hành trao đổi buôn bán, cũng có tích trữ một ít.

Cơ Động lắc lắc đầu, nói:

- Không cần. Ta không thiếu tiền. Nhớ kỹ, mau chóng đem các tộc nhân tụ hợp lại một chỗ.

Vừa nói xong, bạch quang chợt lóe lên, một cặp cánh trắng thật lớn đã dang rộng sau lưng hắn. Đúng là Phượng Vũ Long Xà Biển, Âm Dương Song Hỏa Phi Hành Pháp Trận nhất thời xuất hiện, trong nháy mắt, thân thể Cơ Động đã hóa thành một đạo lưu quang phóng lên cao. Các vị Sâm Yêu trưởng lão thậm chí còn chưa kịp phản ứng gì, thân ảnh hắn đã hoàn toàn biến mất. Ngay trong lúc hắn bay lên, còn có hai đạo hào quang đồng thời phóng lên, bay theo thân ảnh của hắn. Đúng là Âm Dương Song Hỏa Nguyên Tố Thể.

- Hắn thật sự sẽ quay trở lại sao?

Gia Tác rút cuộc từ phía cuối cùng lộ đầu lên, nghi hoặc hỏi.

Áo Đa Mụ lạnh lùng nhìn hắn một cái:

- Những lời nói như thế, ta không muốn nghe thêm một lần nào nữa. Nếu Vương đã không thật lòng trợ giúp chúng ta, căn bản là không cần nói thêm với chúng ta cái gì. Tốc độ vừa rồi của hắn người không nhìn thấy hay sao? Với năng lực của Vương, muốn bỏ mặc chúng ta ở nơi này, căn bản không tốn chút sức nào. Tiếp tục việc di chuyển, tất cả mọi chuyện đều theo lời Vương mà làm. Đối với lần di chuyển lần này, lòng tin của ta lại càng tăng thêm vài phần nữa.

oOo

Cơ Động lúc này đã bay đến giữa không trung. Hắn đương nhiên không biết rõ Áo Đa Mụ Đại trưởng lão đang nói chuyện gì, cũng không biết vị trưởng lão này lại có lòng tin vững chắc đối với mình đến như vậy.

Cho dù là đang phi hành trên không trung, hắn đang không ngừng tự hỏi, chuyện Sâm Yêu bộ tộc di chuyển rõ ràng là không thể dễ dàng hoàn thành như vậy.

Âm Dương Song Hỏa Phi Hành Pháp Trận, giống như là hai cái động cơ của Phi cơ ở kiếp trước của Cơ Động vậy. Dưới ma lực mạnh mẽ hỗ trợ, tốc độ phi hành của hắn cực kỳ nhanh chóng, từ bên dưới mặt đất nhìn lại, nhiều nhất cũng chỉ có thể nhìn thấy một đạo bạch quang chọt lóe lên mà thôi, căn bản không thể nào nhìn rõ được thân ảnh của hắn. Nhất là khi hắn bay xuyên qua mây mù, từng đám từng đám mây bị Hỏa nguyên tố trên người hắn ảnh hưởng, giống như là hoàn toàn cắt ngang, chia làm hai nửa vậy.

Cảm giác bay lượn trên không trung tuyệt đối là tuyệt vời. Nhất là giống như bây giờ, toàn lực phi hành, Cơ Động rõ ràng cảm giác được, hiện tại bằng vào tốc độ phi hành của bản thân mình, đã có thể cùng với tốc độ phi hành của Tử Lôi Diệu Thiên Long, tọa kỵ của Phất Thụy. Phượng Vũ Long Xà Biến dung hợp, không chỉ là đem năng lực phòng ngự của bản thân dung hợp lại cùng một chỗ, mặt khác, cũng khiến cho năng lực của bản thân hắn phối hợp lại, năng lực phi hành, cũng đồng dạng tăng lên không biết bao nhiêu lần. Đằng Xà Hóa Lực Thuật cùng với năng lực của Chu Tước, Băng Tuyết Cự Long dung hợp làm một thể, hóa thành Phượng Vũ Long Xà Biến vừa cương vừa nhu.

Chưa đầy một khắc, màu xanh biếc dưới chân Cơ Động đã hoàn toàn biến mất. Hắn đã bay ra khỏi Sinh Mệnh Chi Sâm, mảnh rừng rậm đứng đầu đại lục. Rất nhanh hắn đã bay tới Thủy Mộc Giang rộng lớn, có thể nhìn thấy sóng gợn mãnh liệt trên mặt sông. Tuy rằng cũng không ba đào mãnh liệt như biển rộng, nhưng vẫn là khí thế rộng rãi, sóng cuộn từng chap. Rõ có khí thế thiên hà vẫn lạc.

Nhanh quá. Ngay cả bản thân Cơ Động cũng không ngờ nổi, tốc độ phi hành của hắn không ngờ lại đạt đến trình độ như thế này. Qua khỏi Thủy Mộc Giang, thêm một quãng không xa, sẽ tiến đến biên giới Đông Mộc Đế Quốc, tiến vào Trung Thổ Đế Quốc.

Tận lực gia tăng tốc độ phi hành thêm một chút nữa, Cơ Động đem tinh thần lực ngưng tụ trên hai mắt, phóng tầm mắt về phía xa. Con sông rộng ba trăm dặm, cũng bất quá chỉ tiêu tốn của hắn một khắc thời gian mà thôi. Cơ Động rút cuộc cũng cảm nhận được cái gì gọi là một giây ngàn dặm. Với tốc độ phi hành hiện tại của hắn, một canh giờ bay vút ra ngoài ngàn dặm, cũng không phải là chuyện gì quá khó khăn.

Bay qua khỏi Thủy Mộc Giang, xa xa hắn đã nhìn thấy được từng mảnh lớn địa thế phức tạp. Từ không trung nhìn xuống, liền thấy được đường ranh giới kéo dài giữa Trung Thổ Đế Quốc cùng với Đông Mộc Đế Quốc. Hai đại Đế Quốc có thuộc tính hoàn toàn bất đồng, ngay cả khí tức quốc gia của bọn họ cũng hoàn toàn bất đồng. Trong Đông Mộc Đế Quốc, choáng đầy sinh mệnh khí tức cực kỳ tự do thoáng đãng, mà trong Trung Thổ Đế Quốc, lại là khí tức trầm ổn kiên cố. Với năng lực phân biệt ma lực hiện tại của Cơ Động, tự nhiên là có thể phân biệt được rõ ràng.

Hắn phát hiện ra, ở đường biên giới giữa hai đại Đế Quốc, cách khoảng chừng năm mươi thước, là có một toàn tháp bằng đá cao. Nhìn qua diện tích của những tòa tháp kia cũng không lớn, có thể đóng khoảng một ngàn người, Mỗi một tòa tháp bằng đá kia chủ yếu thiết kế thành những tòa Phong Hỏa Đài. Khi có địch nhân tấn công, liền có thể đốt lên, kêu gọi viện quân. Ở trên đường biên giới hẹp dài kia, với ánh mắt của Cơ Động, nhìn thấy được ít nhất hơn mười tòa thạch bảo. Loáng thoáng còn có thể nhìn thấy được một số đội kỵ binh đang tuần tra dọc theo biên giới. Hiển nhiên, ở thời đại thái bình thịnh thế này, nhưng hai đại Đế Quốc cũng không có lơ là việc tuần tra biên cảnh. Đương nhiên đó cũng không phải là lo lắng chuyện chiến tranh giữa hai Đế Quốc, mà chủ yếu là để đối phó với đám Thương hội đi buôn lậu.

Nhìn thấy những tòa Phong Hỏa Đài kia, trong lòng Cơ Động chọt lóe ra quang mang. Hắn đột nhiên nghĩ ra một chủ ý không tệ.

Đang bay trên trời cao, xuyên qua đám mây mù, Cơ Động đương nhiên không sợ bị người ta phát hiện. Cho dù là bị đánh binh lính bên dưới phát hiện, với thực lực của đám binh lính trấn thủ biên cương, làm sao có thể chống lại một cường giả như hắn cơ chứ?

Hai cánh dang rộng, trong nháy mắt, Cơ Động đã bay xuyên qua Đông Mộc Đế Quốc, tiến vào trong cảnh nội của Trung Thổ Đế Quốc.

Dùng ánh mắt nhìn là một chuyện, chân chính tiến vào trong Trung Thổ Đế Quốc, dùng thân thể cảm nhận lại là một chuyện khác hắn. Có lẽ bởi vì hắn đã có linh ngộ nhất định đối với Hỗn Độn, lại thêm sự mẫn

cảm của Linh Hồn Chi Hỏa. Từ Đông Mộc Đế Quốc tiến vào trong Trung Thổ Đế Quốc, Cơ Động rõ ràng cảm giác được thân thể của hắn chợt trầm trọng hơn vài phần. Không khí ngưng đọng, khí tức rắn chắc, làm cho tốc độ phi hành của hắn thoáng có chút giảm bớt.

Không hổ là Ngũ Hành Đại Lục a! Các quốc gia lấy phương vị Ngũ Hành mà đặt tên, cũng không phải là nghe cho vui, mà là chân chính có ý nghĩa rõ ràng. Tăng cường ma lực phát ra, hai cái Phi Hành Pháp Trận sau lưng Cơ Động chuyển hoá thành đồ án Âm Dương Ngự. Hào quang khẽ lưu chuyển, tốc độ của hắn đã khôi phục lại bình thường, phóng thẳng về phía Địa Linh Sơn.

398. Chương 200 Mẹ Con Gặp Lại (thượng)

Đối với Địa Linh Sơn, Cơ Động coi như là tương đối quen thuộc. Dù sao hắn cũng không chỉ đến nơi này có một lần, hơn nữa càng có giao tình đặc biệt với Bính Hỏa Thần Thú Chu Tước.

Bằng vào mấy sợi Phượng Hoàng Linh mà Chu Tước tặng cho, trong địa phương tràn ngập núi non chập chùng này, có thể nói là tuyệt đối an toàn. Lúc trước hắn từng đến đây tị nạn, tránh né sự truy sát của hoàng thất Trung Thổ Đế Quốc.

Hai canh giờ. Từ khi rời khỏi Sinh Mệnh Chi Sâm, bay đến bên ngoài Địa Linh Sơn, Cơ Động chỉ mất có ngần ngừ hai canh giờ thời gian. Tốc độ như vậy, quả thật hoàn toàn có thể so sánh được với Cự long. Nếu như hắn muốn, chỉ cần khoảng một ngày, chỉ sợ cũng có thể dựa vào phi hành, mà du lịch khắp đại lục, cũng không cần bất cứ phương tiện giao thông gì.

Bất quá, hai canh giờ phi hành cực nhanh này, đối với Cơ Động mà nói, ma lực tiêu hao cũng không nhỏ. Ma lực trong cơ thể không ngờ đã tiêu hao đến hơn phân nửa.

Cũng không có dừng lại bên ngoài Địa Linh Sơn, cũng không có giảm bớt tốc độ, Cơ Động trực tiếp lấy ra hai cây Phượng Hoàng Linh, phân biệt cầm trên hai tay. Đồng thời, hắn cũng đem Âm Dương Song Hỏa Phi Hành Pháp Trận sau lưng chuyển hóa thành Âm Dương Song Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận, khiến cho tốc độ giảm xuống, nhưng tốc độ khôi phục ma lực lại tăng lên, phóng thẳng vào bên trong Địa Linh Sơn.

Đã không còn Phi Hành Pháp Trận hỗ trợ, tốc độ phi hành của Cơ Động giảm xuống chỉ còn một phần ba lúc trước. Nhưng có Ngưng Tụ Pháp Trận hỗ trợ, tốc độ khôi phục ma lực của hắn lại tăng lên gấp ba lần. Cứ như vậy kéo dài, sự tiêu hao ma lực suốt hai canh giờ phi hành lúc này, đã bắt đầu chậm rãi khôi phục lại.

Diện tích tổng thể của Địa Linh Sơn cũng không bằng được Sinh Mệnh Chi Sâm, nhưng ở nơi này núi non liên miên chập chùng, rừng rậm dày đặc. Đẳng nói là an bày hai mươi vạn Sâm Yêu, cho dù là hai trăm vạn Sâm Yêu cũng tuyệt đối không có vấn đề gì.

Phi hành trên không trung của Địa Linh Sơn so với phi hành trên không trung Sinh Mệnh Chi Sâm là hoàn toàn bất đồng. Cơ Động có thể rõ ràng cảm giác được, trong Địa Linh Sơn bên dưới thỉnh thoảng có khí tức của ma thú tập trung lên thân thể mình. Đương nhiên, với thực lực của đám ma thú đó, muốn tập trung vào hắn, cơ hồ là không có khả năng. Nhất là khi chúng nó cảm nhận được ma lực ba động của Phượng Hoàng Linh, lập tức nhanh chóng thu liễm lại khí tức của chính mình, e rằng Cơ Động phát hiện ra mình, liền lâm vào tai ương ngập đầu.

Mãi cho đến khi xâm nhập vào tầng trong của Địa Linh Sơn, Cơ Động mới bắt đầu cảm nhận được áp lực. Trước kia khi hắn đi vào Địa Linh Sơn, đều là di chuyển trên mặt đất, lần này phi hành trên bầu trời, không hề nghi ngờ, sẽ thu hút sự chú ý của đông đảo ma thú bên dưới. Những ma thú trong các tầng trong của Địa Linh Sơn đều cường đại hơn những ma thú tầng ngoài rất nhiều. Ít nhất cũng là những ma thú từ Lục Giai trở lên, lại càng không thiếu Bát Giai, Cửu Giai ma thú, cho dù là Thập Giai ma thú, cũng không chỉ có một mình Bính Hỏa Thần Thú Chu Tước. Chẳng qua ở nơi này, thực lực Chu Tước là tuyệt đối cực mạnh, cho nên mới chân chính là Địa Linh Sơn Ma Thú Chi Vương.

Cơ Động thúc dục ma lực, rót vào trong Phượng Hoàng Linh, nhất thời, cặp Phượng Hoàng Linh màu xích kim kia chợt tản mát ra khí tức Phượng Hoàng nồng đậm. Bản thân Cơ Động còn có huyết mạch Phượng Hoàng hỗ trợ, lại có Cực Hạn Dương Hỏa, một khi rót ma lực bản thân vào, khiến cho khí tức mà Phượng

Hoàng Linh tản mát ra so với khí tức của chính bản thân Chu Tước cũng không có sự khác biệt nào quá lớn. Cứ như vậy, bên dưới Địa Linh Sơn mới dần dần xem như là bình tĩnh bớt vài phần, những khí tức cường đại cứ liên tiếp biến mất đi.

Xa xa, Cơ Động đã nhìn thấy được Chu Tước Huyết Động, trong mắt toát ra một tia vui vẻ, ma lực rót vào trong Chu Tước Thủ Trạc:

- Hỏa Nhi, ra đi! Đến nhà rồi!

Ma lực nóng rực ba động từ trong Chu Tước Thủ Trạc phóng thích mà ra. Một tiếng Phượng kêu to rõ vang lên, thân thể đã trưởng thành của Hỏa Nhi chợt phóng ra, bay thẳng lên không trung. Ma lực Âm Dương Song Hỏa nồng đậm ba động, tựa như lan tràn khắp nơi chợt lan truyền ra.

Nó lúc này đã chân chính có được bộ dáng huyết mạch Thần thú. Khí tức không chút nào thu liễm nhất thời phóng xuất ra, ma lực bản thân bốc lên đến mức tận cùng. Trên thân thể màu vàng bỗng nhiên phóng xuất ra ngọn hỏa diễm màu đen, còn trên thân thể màu đen chợt phóng xuất ra hỏa diễm màu vàng kim. Âm Dương Chi Hỏa hoàn toàn cân bằng, cùng với khí tức ma lực của Cơ Động hoàn toàn giống nhau như đúc.

Tuy rằng hiện tại Hỏa Nhi vẫn còn ở đẳng cấp Lục Giai, nhưng khoảng cách đến Thất Giai cũng chỉ còn một bước nhỏ mà thôi. Vừa ra khỏi Chu Tước Thủ Trạc, Hỏa Nhi liền cảm nhận được khí tức quen thuộc xung quanh. Lúc ánh mắt nó nhìn thấy được Chu Tước Huyết Động, thanh âm Phượng hót to rõ lại còn mang theo vài phần run rẩy nhẹ nhàng. Hai cánh khẽ khép lại, tựa như chim én chao lượn vậy, phóng thẳng về phía Chu Tước Huyết Động.

Một tiếng Phượng hót càng thêm to rõ hơn rất nhiều chợt vang ra, vang vọng trên khắp mỗi ngõ ngách của Địa Linh Sơn. Tiếng kêu này cũng không phải của Hỏa Nhi, mà là từ trong Chu Tước Huyết Động phát ra. Ngay sau đó, không trung trong nháy mắt liền biến thành một mảnh xích kim nồng đạo, Cực Hạn Dương Hỏa nguyên tố ba động mãnh liệt, khiến cho tất cả các ma thú cường đại tại tầng trong của Địa Linh Sơn đồng loạt hoảng sợ rút sâu vào trong nơi trú ẩn của mình.

Chỉ tôn trong Hỏa hệ ma thú, Hỏa Phượng Hoàng Chu Tước, khí tức toàn diện bùng phát ra mãnh liệt.

Nhưng mà, trong khí tức cường đại kia, cũng không hề mang theo chút nào sức công kích, mà choáng đầy vẻ hiền hậu cùng với bao dung, lại còn có sự nhớ nhung mãnh liệt cùng với cảm động run rẩy nữa.

Quang mang màu xích kim, cơ hồ trong nháy mắt đã đem thân thể Hỏa Nhi hoàn toàn bao trùm vào trong, gắt gao ôm chặt lấy. Chu Tước mang theo một luồng sáng màu kim đỏ vô cùng mỹ lệ phía sau, giống như một sợi quang tuyến màu vàng kim khổng lồ, hai cánh dang rộng, không ngừng bay múa mãnh liệt xung quanh con gái mình.

Hỏa Nhi hiện tại, nhìn qua thân thể kỳ thật cũng không còn chênh lệch bao nhiêu với mẹ nó nữa. Há miệng kêu lên vui vẻ, hưng phấn cùng bay múa với mẹ nó.

Nhìn một màn này, trên mặt Cơ Động toát ra một nụ cười thông cảm, thậm chí ngay cả khóe mắt hắc cũng đã có chút ướt ươn. Trên thế gian này, không hề nghi ngờ, tình thương của mẹ là vĩ đại nhất, tất cả các loại tình cảm khác đều không thể bằng được. Trong lòng hẳn làm sao có thể không cảm động cho được?

Bằng vào Phi Hành Pháp Trận, tốc độ phi hành nhanh lên đến như thế, Cơ Động đã quyết định, lần quay về này, hẳn sẽ dành thời gian để đi bái tế cha mẹ ở kiếp này của hắn. Coi như là thay thế chủ nhân của cái thân thể này mà giải quyết một phần tâm nguyện.

Chu Tước cùng với Hỏa Nhi cứ mãi vây lấy nhau mà nhảy múa, mãi đến khi hai mẹ con nàng rơi xuống đến trước Chu Tước Huyết Động, tất cả các quang mang mới thu liễm trở lại. Hỏa Nhi không ngừng dùng đầu mình cọ cọ lên trên cổ Chu Tước, phát ra tiếng kêu to. Thậm chí còn có thể nhìn thấy từng giọt nước mắt lăn chả rơi ra từ trong mắt của nó nữa.

Hai cánh Chu Tước đã hoàn toàn dang rộng, đem thân thể Hỏa Nhi ôm vào trong lòng. Nó khẽ cúi đầu, kim quang trong mắt không ngừng ba động, hiển nhiên cũng là cực kỳ kích động.

Gần sáu năm trôi qua, mặc dù sáu năm đối với Thần Thú như Chu Tước cũng không tính là cái gì. Nhưng mà lòng nhớ nhung đối với con mình, cũng không ít hơn so với nhân loại bao nhiêu. Mẹ con gặp lại, sự vui sướng của nàng nhiều đến thế nào?

Cơ Động cũng không có quấy rầy bọn họ, chỉ là yên lặng đứng một bên, thu hồi Chu Tước Song Dực, lặng lẽ nhìn chăm chú bọn họ, khôi phục lượng ma lực tiêu hao của mình.

399. Chương 200 Mẹ Con Gặp Lại (hạ)

Chu Tước cũng không có khiến hắn chờ quá lâu. Sau khi cùng con gái thân thiết một phen, nàng đã ngừng đầu, ánh mắt choáng đầy thân thiết cùng với nhu hòa nhìn về phía Cơ Động:

- Cám ơn người, Cơ Động!

Cơ Động mỉm cười, nói:

- Chu Tước tiên bối, sáu năm trời ta mới mang Hỏa Nhi về thăm người một lần, người không trách ta đã là tốt lắm rồi.

Chu Tước nhẹ nhàng lắc đầu:

- Ta làm sao lại trách người được chứ? Nếu không phải nhờ người, Hỏa Nhi cũng khó có thể đến được thế giới này. Nếu không phải theo người, đừng nói là sáu năm, cho dù là sáu trăm năm ta cũng không có khả năng khiến cho nó khôi phục lại đến trình độ hiện tại. Ta có thể cảm nhận được, Âm Dương Song Hỏa thuộc tính của Hỏa Nhi đã hoàn toàn dung hợp như ý, cũng sẽ không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì tới thân thể nữa. Thậm chí, ở trong thân thể nó, ta còn cảm nhận được một chút khí tức hỗn độn. Tất cả những chuyện này, đều là do người ban cho mẹ con ta. Nếu như người không chê, từ nay về sau đừng gọi ta là tiên bối, cứ gọi ta là a di được rồi.

Cơ Động cười, nói:

- Như vậy ta cũng không khách sáo nữa. Chu Tước a di.

Chu Tước phát ra một tiếng kêu nhẹ, kim quang lưu chuyển, bao trùm lấy thân thể Cơ Động cùng với Hỏa Nhi. Hào quang chợt lóe lên, giây lát sau bọn họ đã xuất hiện trước cây Phượng Huyết Ngô Đồng Mộc bên trong Chu Tước Huyết Động.

- Ngắn ngủi sáu năm, người đã trợ giúp Hỏa Nhi tăng lên đến trình độ gần Thất Giai. Cơ Động, ta thật sự khó tưởng tượng nổi người đã làm như thế nào. A! Ma lực của người không ngờ cũng tiến bộ nhiều đến như vậy!

Lúc này Chu Tước mới chú ý đến sự biến hóa trên bản thân Cơ Động. Từ khi lĩnh ngộ xong sự ảo diệu của Linh Hồn Chi Hỏa, ma lực bản thân Cơ Động đã hoàn toàn nội liễm lại. Chu Tước mặc dù là Thần Thú, nhưng cũng phải cẩn thận quan sát mới có thể phát hiện ra biến hóa của hắn.

- Cơ Động, từ trên người của người, ta cảm nhận được một cỗ khí tức khiến ta cũng phải sợ hãi. Chẳng lẽ, người đã nắm giữ được Hỗn Độn Chi Hỏa?

Chu Tước choáng đầy kinh ngạc nhìn hắn.

Cơ Động nói:

- Cũng không thể nói là nắm giữ, chỉ là thấu hiểu được vài phần mà thôi. Chu Tước a di, lần này ta mang Hỏa Nhi trở về một là thăm ngài, đồng thời, ta cũng có một chuyện muốn nhờ ngài. Nếu như việc này có thể thành công, ta cảm thấy đối với Địa Linh Sơn cũng là một chuyện tốt.

Chu Tước gật gật đầu, nói:

- Người nói đi, chỉ cần là chuyện ta làm được, ta sẽ tận lực giúp người.

Sự cảm kích của nàng đối với Cơ Động là xuất phát tận đáy lòng. Là một người mẹ, còn có chuyện gì khiến cho nàng vui sướng hơn là chuyện con mình có thể bình an mà lớn lên cơ chứ? Huống chi, Cơ Động đã có

được Hồn Độn Căn Nguyên, lại tiến thêm một bước lĩnh ngộ được ảo diệu của Hồn Độn Chi Hỏa, tiền đồ tương lai không thể hạn lượng. Từ bất cứ góc độ nào mà nói, Chu Tước cũng sẽ không từ chối thỉnh cầu trợ giúp của Cơ Động.

Lập tức, Cơ Động đem chuyện mình đã gặp tại Sinh Mệnh Chi Sâm kể lại tỉ mỉ một lượt.

Nghe hẳn kể lại xong, ánh mắt Chu Tước không khỏi trở nên có chút quái dị:

- Cơ Động. Người nói là, Liệt Diễm Nữ hoàng Điện hạ lâu nay cùng đi chung với người trong thế giới nhân loại sao?

Cơ Động gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Có chuyện gì không, Chu Tước a di?

Chu Tước lắc lắc đầu, nói:

- Không có gì, người phải cố gắng bảo vệ tốt Nữ hoàng điện hạ. Chuyện Sâm Yêu di dời này, đối với Địa Linh Sơn chúng ta đúng là một chuyện tốt. Không có bất cứ chủng tộc nào có thể có được sự thấu hiểu đối với thiên nhiên hơn Sâm Yêu được. Có bọn họ ở đây, đủ để giúp cho toàn bộ thực vật trên Địa Linh Sơn thức tỉnh, sinh sôi nảy nở tươi tốt. Như vậy đi, ta lập tức triệu tập Vạn Thú Đại Hội trên Địa Linh Sơn. Mặc dù ở đây ta là Ma Thú Chi Vương, nhưng chuyện quan hệ đến lãnh địa của tất cả các ma thú, ta nhất thiết phải trưng cầu ý kiến của tất cả bọn họ.

Cơ Động nói:

- Chuyện này đương nhiên.

Vừa nói, cổ tay hắn vừa lật một chút, từ trong Chu Tước Thủ Trạc của mình lấy ra một cái bình hồ lô chứa Căn Nguyên Sinh Mệnh mà lúc trước Sâm Yêu đã tặng cho:

- Chu Tước a di, ta nghĩ, có được thứ này, lời nói của người đối với bọn họ sẽ càng có sức thuyết phục hơn một chút. Đây là Căn Nguyên Sinh Mệnh do bộ tộc Sâm Yêu ủ ra. Nó đủ để chứng minh, bộ tộc Sâm Yêu có thể đem hoàn cảnh của Địa Linh Sơn cải tạo thành một địa phương tràn ngập sinh cơ cùng với sinh mệnh lực.

Thực lực Chu Tước lên đến mức nào. Cho dù không cần mở ra nắp bình, hắn cũng có thể cảm giác được rõ ràng khí tức Sinh mệnh lực khổng lồ ẩn chứa trong bình hồ lô kia. Khẽ kêu nhỏ một tiếng, dùng mỏ gấp lấy bình hồ lô, khẽ hất nhẹ cho cái nắp bật ra. Nhất thời, một cổ khí tức Sinh Mệnh Ngưng Tụ cùng với hô hấp rót vào trong thân thể nó. Nháy mắt, hỏa diễm màu xích kim trên người Chu Tước chợt bùng sáng lên, khiến cho ánh sáng trong Chu Tước Huyệt Động gần như tăng lên gấp đôi.

- Đúng là thứ tốt. Cơ Động, có bình Căn Nguyên Sinh Mệnh này, ta cơ hồ có thể khẳng định, tuyệt đối không có bất cứ ma thú nào không đồng ý Sâm yêu đến Địa Linh Sơn. Người cùng ta đi tham gia Vạn Thú Đại Hội đi, ta ngay lập tức đi triệu tập bọn chúng.

Cơ Động lắc lắc đầu, nói:

- Không cần, Chu Tước a di. Dù sao ta cũng không hiểu được ngôn ngữ của các ma thú. Chẳng lẽ ta lại không tin tưởng được ngài hay sao? Hiện tại ta định đến Trung Nguyên thành xử lý một số chuyện riêng. Đến khi ta quay trở lại, chắc là cũng đã có kết quả rồi. Hỏa Nhi cứ ở lại bên cạnh ngài đi. Hai mẹ con các vị cũng đã lâu không gặp nhau, thôi thì ở chung với nhau, thân thiết một chút đi.

Chu Tước quay sang nhìn Hỏa Nhi, trong mắt toát ra ý cười, nói:

- Vậy cũng được. Ta phải triệu tập toàn bộ Ma thú từ Lục Giai trở lên ở Địa Linh Sơn, cũng cần một khoảng thời gian nhất định. Hơn nữa còn phải thương nghị, thảo luận... Lâu nhất cũng không quá ba ngày. Ba ngày sau người quay trở về là được.

Cơ Động gật gật đầu:

- Ba ngày là vừa đủ rồi. A di, ta xin phép cáo từ.

- Ô ô...

Hỏa Nhi khẽ kêu lên một tiếng, dang rộng cặp cánh bước lại bên cạnh Cơ Động, dùng mỏ cắn nhẹ lên vạt áo Cơ Động. Nàng đã ở cùng với Cơ Động suốt mấy năm nay, lúc này thấy phải chia tay Cơ Động, tự nhiên có chút không muốn. Cơ Động sờ sờ đầu Hỏa Nhi:

- Hỏa Nhi ngoan. Ta đi giải quyết một số vấn đề, xong sẽ lập tức quay về. Người cứ ở lại chơi đùa với Chu Tước a đi đi.

Hỏa Nhi mở to hai mắt, khẽ gật gật đầu, tâm không cam, tình không muốn, đành phải buông áo Cơ Động ra.

Cặp cánh màu trắng sau lưng dang rộng, toàn thân Cơ Động lại được bao phủ bởi một tầng bạch quang đặc hữu của Phượng Vũ Long Xà Biển. Thân hình khẽ lóe lên, hóa thành một đạo bạch quang, bay thẳng ra khỏi Chu Tước Huyệt Động.

Chứng kiến bộ dáng Cơ Động bay ra, trong mắt Chu Tước choáng đầy sự rung động. Người khác có lẽ không cảm giác ra, nhưng nàng thân là Bính Hỏa Thần Thú, hơn nữa Chu Tước Nội Giáp là do nàng tặng cho Cơ Động, lúc này nhìn thấy Cơ Động triển khai Phượng Vũ Long Xà Biển bay ra, nàng nhất thời cảm giác được khí tức phát ra trên người Cơ Động mà ngay cả nàng cũng phải lâm vào sợ hãi.

Một luồng hỏa diễm nhàn nhạt màu trắng chợt bốc lên phía trên mấy sợi Phượng Vũ trên đỉnh đầu Chu Tước. Luồng hỏa diễm này cực kỳ mỏng manh, chỉ cao khoảng một tấc, giống như là lúc nào cũng có thể tắt ngúm đi vậy. Đó đúng là thứ giống như cái mà Cơ Động có, Hỗn Độn Chi Hỏa. Từ khi dung hợp được hạt sen Bồn Mộng Hồng Liên của Liệt Diễm, Chu Tước cũng đã bắt đầu sản sinh ra được Hỗn Độn Chi Nguyên, đây cũng là thứ mà nàng và Đằng Xà theo đuổi. Lúc trước sở dĩ Đằng Xà tình nguyện dùng rất nhiều thứ trân bảo như vậy đi đổi lấy một cái hạt sen, chính là vì muốn nhờ nó mà mở ra được cánh cửa của Hỗn Độn. Chỉ khi nào đi vào được cánh cửa Hỗn Độn, bọn họ mới chân chính có thể tiến vào lãnh vực của Thánh Thú. Đối với Chu Tước mà nói, chuyện này lại càng thêm quan trọng hơn. Chỉ khi nào có thể trở thành Thánh Thú, nàng mới có thể đột phá được phong ấn ở đây, rời khỏi nơi này.

Thực lực của Cơ Động so sánh với Chu Tước, không thể nghi ngờ là một trời một vực, kém hơn đến mức không thể nào đo lường được. Nhưng Chu Tước lại có thể rõ ràng cảm nhận được, Hỗn Độn Chi Hỏa trên người Cơ Động lại nồng đậm vô cùng. Hơn nữa, Hỗn Độn Chi Hỏa của hắn đã hoàn toàn cùng với ý niệm của hắn dung hợp thành một thể, biến thành Linh Hồn Chi Hỏa cực kỳ thuần túy. Tuy rằng đồng dạng là Hỗn Độn Chi Hỏa, nhưng của Chu Tước và của Cơ Động so sánh với nhau, chênh lệch không kém gì chênh lệch về ma lực giữa hai người. Nàng cũng không biết rõ phải tốn bao nhiêu năm mới có thể đạt đến được trình độ như Cơ Động được. Nếu nàng có thể giống như Cơ Động vậy, châm được Linh Hồn Chi Hỏa, như vậy, khoảng cách đến tu vi Thánh Thú cũng không còn xa.

400. Chương 201 Kim Giáp Nữ Tử Còn Sống? (thượng)

Ngay lúc Chu Tước còn đang suy nghĩ xem Hỗn Độn Chi Hỏa của Cơ Động đã đạt đến trình độ như thế nào, Hỏa Nhi đứng bên cạnh, nhìn thấy mẹ tản mát ra Hỗn Độn Chi Hỏa, thân thể của nàng cũng khẽ giật giật nhẹ, nhắm hai mắt lại, hai cánh đột nhiên đập nhanh. Bạch quang nhu hòa cùng với Hắc quang giao hội lại với nhau sau lưng, chuyển hóa thành Hắc Bạch Âm Dương Ngư giống như đúc cái của Cơ Động, chỉ là hơi nhỏ hơn một chút. Cái Âm Dương Ngư kia khẽ bay đến trước người Hỏa Nhi, ngay tại vị trí trung tâm của nó, cũng đồng dạng dâng lên một tia hỏa diễm màu trắng, so với cái của Chu Tước, không ngờ lại còn cao hơn đến hai phân.

- Hỏa Nhi, con...

Chu Tước trừng lớn hai mắt, nhìn chăm chú vào đốm Hỗn Độn Chi Hỏa thuần túy cùng với cái Âm Dương Ngư kỳ dị kia:

- Mẹ thật hâm mộ con đó! Nếu như không có cái phong ấn đáng ghét này, mẹ thật sự mong muốn được trở thành Ma thú đồng bọn của Cơ Động. Về mặt cảnh giới, con đã vượt qua mẹ rồi.

oOo

Ra khỏi Chu Tước Huyết Động, Cơ Động chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần cực kỳ vui sướng. Mắt thấy bộ dáng thân thiết khi hai mẹ con Chu Tước gặp nhau, hẳn tự đáy lòng cảm thấy vui sướng dùm các nàng. Ít nhất mấy năm gần đây, Hỏa Nhi đi theo hẳn cũng không ngừng trưởng thành. Đúng theo lời Chu Tước đã nói, đi theo Cơ Động, Hỏa Nhi đã có được tiềm chất để trở thành Thánh Thú. Hơn nữa, hẳn và Hỏa Nhi căn bản cũng không cần khế ước gì, sự câu thông về linh hồn đã khiến cho bọn họ không thể tách rời ra. Bất luận khoảng cách xa xôi đến mức này, cũng hoàn toàn có thể cảm nhận được sự biến hóa của đối phương. Sự liên hệ về linh hồn, thậm chí so với sự liên hệ huyết mạch còn sâu sắc hơn nhiều. Cho nên, Hỏa Nhi rời khỏi Chu Tước có lẽ cũng không thành vấn đề, nhưng nếu rời khỏi Cơ Động một thời gian dài, năng tuyệt đối sẽ chịu không nổi.

Bay vào không trung, lại lấy ra hai cây Phượng Hoàng Linh, Cơ Động có chút buồn cười lắc đầu, chính mình cũng đang là Cáo mượn oai hùm. Đến khi nào mà không cần Phượng Hoàng Linh cũng không có bất cứ ma thú nào có gan phát động công kích về phía mình, lúc đó thực lực mới có thể tính là chân chính cường đại.

Lúc nói với Chu Tước là mình sẽ phải rời đi, hẳn cũng đã tính toán xong mình cần phải làm những gì. Có hai chuyện quan trọng hẳn nhất thiết phải làm, chính là đi mua một số lượng lớn rượu, quan trọng nhất là rượu trắng và rượu đỏ, còn phải mua thêm một lượng lớn bình thủy tinh, để tiến hành thí nghiệm việc chế tạo Ma Kỹ Tử của mình. Việc còn lại, chính là đi bái tế cha mẹ tại thế giới này.

oOo

Từ Địa Linh Sơn đến Trung Nguyên Thành cũng không xa. Lúc trước khi hẳn còn chưa có năng lực phi hành, cũng đã có thể đi về trong đêm, hướng chỉ là hiện tại. Căn bản không cần đến Song Hỏa Phi Hành Pháp Trận, chỉ trong chốc lát, hẳn đã bay ra khỏi Địa Linh Sơn, xa xa đã có thể chứng kiến được quang ảnh của Đại lục Đệ nhất Thành thị.

Lần trước khi hẳn đến Trung Nguyên Thành, đó là lúc Sư tổ, Sư mẫu đến đó mạnh mẽ đòi người, suýt chút nữa là sùng Siêu Sát Sát Kỹ oanh kích toàn bộ tòa thành. Trong nháy mắt, đã là chuyện năm năm trước rồi. Bên ngoài nhìn vào, Trung Nguyên Thành vẫn như trước khí thế trầm ngưng, cũng không có gì biến hóa quá nhiều.

Từ trên không trung đáp xuống, Cơ Động bước nhanh về phía Trung Nguyên Thành. Trung Nguyên Thành cũng không chỉ là thủ đô của Trung Thổ Đế Quốc, mà cũng là chỗ của Thiên Can Học Viện. Trong thành có thể nó là cường giả như mây, nếu cứ thế mà bay vào, khẳng định là có phiền phức.

Vừa bước chậm chậm về phía Trung Nguyên Thành, trong lòng Cơ Động bất chợt hồi tưởng lại những gì Cơ Dạ Thương đã nói về thân thể của mình. Có lẽ là do ảnh hưởng của chuyện này, nên khiến trong lòng hẳn thấy nặng nề.

Vừa bước qua khỏi cửa thành rộng lớn, nhất thời có thể cảm nhận được sự phồn hoa của Trung Nguyên Thành. Người đi đường trên phố tựa hồ còn nhiều hơn so với năm năm trước nữa. Phóng mắt nhìn lại, là một cảnh vô cùng náo nhiệt. Lúc này đã là buổi chiều, trong lòng Cơ Động chợt lóe lên một chút, đã quyết định được nơi muốn đi.

Bằng qua mấy cái ngã tư đường, hẳn trực tiếp đi đến con đường chính Song Hỏa trong mười con đường lớn của Trung Nguyên Thành. Ngửi được mùi thịt nướng quen thuộc, hẳn vô tình đi đến một cái quán ăn ba tầng màu đỏ thẫm.

Nhìn lên bảng hiệu, ba chữ ‘Nhất Khẩu Hương’ nhất thời khiến cho hẳn cảm thấy vô cùng thân thiết. Mặc dù chỉ ghé qua đây đúng một lần duy nhất, nhưng hồi ức về nơi này đối với hẳn vẫn còn vô cùng mới mẻ.

Đi vào trong quán ăn Nhất Khẩu Hương, Cơ Động trực tiếp đi vào trong gian sảnh dưới tầng trệt. Bởi vì hiện tại là buổi chiều, cho nên khách hàng trong quán cũng không nhiều.

- Khách quan, ngài muốn gọi gì?

Gã phục vụ bước tới hỏi.

- Năm xâu thịt nướng đặc biệt, một vò rượu lúa mạch nặng.

Ngồi xuống bàn ăn, trên mặt Cơ Động không khỏi hiện lên nụ cười nhàn nhạt. Cảm giác áp lực trong lòng cùng với sự thèm ăn cũng giảm bớt vài phần.

Chỉ trong chốc lát, gã phục vụ đã bưng đến một cái khay thật lớn. Trên cái khay, bày biện năm xâu thịt nướng dài hơn một thước, nhìn qua cực kỳ mê người. Một một xâu thịt đều có đúng mười khối thịt lớn vàng ươm, bóng loáng. Mùi thịt nồng đậm xông vào trong mũi, khiến cho người ta cảm thấy bao tử sôi lên. Còn có một vò rượu lúa mạch cao độ, khoảng hơn một thùng. Mặc dù còn chưa được ăn, nhưng Cơ Động cũng đã có loại cảm giác cực kỳ vui sướng.

Cầm lên một xâu, cho một khối thịt lớn vào miệng, nhất thời trong miệng tràn ngập mùi vị. Cắn một miếng thịt nướng nóng bỏng, một dòng nước thịt nồng đậm nhất thời choáng đầy khoang miệng. Ngoài hai chữ đã thêm ra, Cơ Động thật sự không nghĩ ra có từ ngữ nào khác có thể hình dung được. Vò rượu kia có một màu hổ phách nồng đậm, hơi đục đục. Uống một ngụm vào miệng, hương vị lúa mạch nồng đậm nhất thời chảy nhanh xuống cổ họng. Ăn thịt từng miếng lớn, uống rượu từng hớp to, cũng chỉ có thể trong Nhất Khẩu Hương mới có được sự cảm thụ tuyệt vời này.

Ăn uống ở Nhất Khẩu Hương, tuyệt đối sẽ không muốn ăn rau xanh, như vậy sẽ hoàn toàn phá hư cảm giác thống khoái cực độ này. Năm xâu thịt nướng dài hơn một thước, chỉ trong một chốc, toàn bộ đã chui hết vào bụng Cơ Động.

Một vò rượu lúa mạch, hẳn cũng không cần dùng bát, uống khoảng bảy tám hớp đã hết sạch.

Đã lâu không được no nê như vậy, Cơ Động có chút thỏa mãn, tựa lưng vào ghế, Cơ Động gọi to một tiếng:

- Cho thêm một vò rượu nữa.

Cảm giác ngà ngà say bốc lên, khiến cho toàn thân hẳn cảm thấy vô cùng thoải mái. Cơ Động rất ít khi có cơ hội được thả lỏng như vậy, lẩm bẩm nói:

- Sau khi an bày xong chuyện của Sâm Yêu, lần sau trở lại nhất định sẽ dẫn Liệt Diễm đến đây ăn một bữa. Nàng khẳng định sẽ thích.

- Vì sao phải đợi đến lần sau?

Thanh âm mềm mại chợt truyền đến trong tay Cơ Động. Cơ Động chợt rung mình một cái, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Liệt Diễm không biết rõ từ khi nào đã đi đến bên cạnh hẳn.

Điều khiến cho Cơ Động kinh hãi nhất chính là, Liệt Diễm cũng không có đến một mình. Bên cạnh nàng, còn có thêm một người nữa.

Người này thân cao chừng một thước tám, có một mái tóc vàng suôn mượt, thả tự do đến hông. Bộ toàn thân khải giáp màu vàng kim hầu như đem toàn bộ thân thể nàng che phủ bên trong. Bộ áo giáp phát ra quang mang rực rỡ sáng choang, thu hút ánh mắt của tất cả các khách hàng cùng với nhân viên phục vụ bên trong Nhất Khẩu Hương. Bên ngoài bộ áo giáp phát ra quang mang rực rỡ kia có một tầng hoa văn hình cung. Những hoa văn này có màu vàng lợt, cùng với màu vàng của bộ giáp giao thoa với nhau, hơn nữa thêm mái tóc vàng trên người, lại càng làm cho người ta cảm nhận được khí tức áp bách cường hãn.

Người này Cơ Động cũng nhận ra. Chẳng qua, người hẳn biết là người chết, thế nhưng hiện tại lại xuất hiện ở đây vô cùng rõ ràng. Đúng là người mà lúc trước hẳn đã phát hiện trên Thánh Tà Đảo, Kim Giáp Nữ Tử bị đóng băng.

Cái mặt bạ của bộ giáp toàn thân che lại khuôn mặt của nàng, nhưng khí thế cường đại lại không chút nào che giấu, khuếch tán mạnh mẽ ra ngoài. Không khí tựa hồ bởi vì khí thế của nàng mà càng trở nên sắc bén hơn. Ở phía sau cái mặt nạ, một cặp mắt màu lam nhạt bắn ra uy thế bốn phía, nhưng trong đó lại không hề có bất cứ cảm xúc ba động nào.

401. Chương 201 Kim Giáp Nữ Tử Còn Sống? (hạ)

Nhìn bộ dáng giật mình của Cơ Động, khuôn mặt ẩn chứa sau cái mũ của Liệt Diễm khẽ mỉm cười:

- A Kim! Người cũng ngồi xuống đi. Chúng ta cùng ăn.

Kim Giáp Nữ Tử A Kim cũng không có mở miệng. Cơ Động chỉ cảm thấy kim quang chợt lóe lên, nàng ta cũng đã ngồi xuống bên cạnh Liệt Diễm. Bộ giáp Toàn thân khải kia nhìn qua mỹ lệ lóa mắt, vô cùng nặng nề, thế nhưng khi nàng ngồi xuống, cũng không hề phát ra bất cứ tiếng động nào. Chỉ nội điểm này thôi, Cơ Động cũng có thể nhìn ra, thực lực của cô gái này nhất định cực kỳ cường hãn.

- Liệt Diễm, cái này, đây là chuyện gì vậy?

Cơ Động miễn cưỡng áp chế sự khiếp sợ trong lòng, hạ giọng hỏi.

Liệt Diễm phì cười một tiếng, nói:

- Ta đói bụng, thấy người ăn uống ngon lành như vậy, nên đến đây ăn uống một chút.

Cơ Động gật gật đầu, sau đó quay sang nhân viên phục vụ kêu thêm mười xâu thịt nướng đặc biệt cùng với hai vỏ rượu mạnh. Lúc này bọn họ cũng đã trở thành tiêu điểm của toàn bộ đại sảnh. Liệt Diễm còn tốt một chút, dù sao quần áo nàng bình thường, hơn nữa khuôn mặt lại che lại, cũng không khiến người ta chú ý lắm, nhưng gã Kim Giáp Nữ Tử này lại thật sự quá bắt mắt.

Đang lúc Cơ Động chuẩn bị hỏi tiếp, Kim Giáp Nữ Tử đột nhiên đứng lên, quay người lại, đi đến một cái bàn kế bên. Tại cái bàn đó có ba gã trung niên đang ăn uống, chẳng qua là ánh mắt bọn họ hoàn toàn tập trung lên người Kim Giáp Nữ Tử.

Mắt thấy Kim Giáp Nữ Tử đột nhiên đi tới, ba gã trung niên quanh bàn không khỏi có chút hốt hoảng. Bọn họ bị khí thế bức người của A Kim áp bách đến mức có chút khó thở. Một người trong đó dò hỏi:

- Cô, cô muốn làm gì?

A Kim bước đến cạnh bàn thì dừng lại, chỉ nghe leng keng một tiếng, kim quang chợt lóe lên:

- Còn nhìn nữa, sẽ giết các người.

Để lại một câu này, nàng mới một lần nữa quay trở lại bên bàn Cơ Động và Liệt Diễm, ngồi lại trên ghế ban đầu. Thanh âm của nàng cũng không có mướt mà dễ nghe như của Liệt Diễm, mà là leng keng có lực, mỗi một chữ giống như là tràn ngập sức bộc phát cùng với hàn ý lạnh lẽo. Nàng tổng cộng nói ra bảy chữ, nhưng bảy chữ này lại giống như là bảy luồng sát khí nặng nề chồng lên vậy. Mỗi một chữ thốt ra, khí tức của nàng càng trở nên băng lãnh hơn vài phần, choáng đầy sát khí khủng bố, khiến cho toàn bộ đại sảnh của Nhất Khẩu Hương nhất thời trở nên lạnh lẽo cực độ. Thậm chí là cái lò lửa dùng để nướng thịt bên kia cũng bị ảnh hưởng, ngọn lửa trong đó cũng thu nhỏ lại một chút.

Ngay lúc nàng vừa ngồi xuống ghế lần nữa, từ phía bàn bên kia chợt vang lên một tiếng rắc lớn. Toàn bộ cái bàn cùng với những chén đĩa trên đó toàn bộ vỡ ra, không ngờ đã biến thành gỗ vụn. Kinh khủng nhất chính là, mỗi một mảnh gỗ đều vô cùng đều đặn, nhìn qua đều là khoảng một tấc vuông.

Ba gã trung niên kia cơ hồ cảm giác được sau lưng chợt lạnh lẽo, sắc mặt trở nên trắng bệch, xanh mét, ngay cả nói cũng không nên lời, cặp môi đã không ngừng run rẩy. Bọn họ đều hiểu rõ, những lời Kim Giáp Nữ Tử kia nói cũng không phải là giỡn chơi. Thân thể không ngừng run lẩy bẩy, ba người bọn họ cơ hồ là vừa bò vừa chạy, chớp mắt đã biến khỏi Nhất Khẩu Hương.

Đồng tử Cơ Động kịch liệt co rút lại một chút. Ngay cả hắn cũng không nhìn ra Kim Giáp Nữ Tử kia đến tốt cùng là ra tay như thế nào. Lúc ấy hắn chỉ nhìn thấy từ trên tay Kim Giáp Nữ Tử kia phát ra một chùm kim quang, hào quang chợt lóe lên đã biến mất. Tốc độ cực nhanh, trước giờ chưa từng gặp qua.

- A Kim.

Thanh âm Liệt Diễm thoáng có vài phần trách cứ.

A Kim thần nhiên nói:

- Xin lỗi, chủ nhân. Ta không thích bị người khác nhìn chằm chằm.

Cơ Động nghi hoặc nhìn về phía Liệt Diễm. Liệt Diễm nói:

- Lúc ta trở lại Địa Tâm, phát hiện ra quả trứng Hỏa Long còn thiếu một chút năng lượng nữa mới có thể ấp nở ra. Nhưng tầng hàn băng ma lực Cực Hạn Nhâm Thủy bao phủ A Kim cũng đã hòa tan ra. Ta dùng

Hồn Động Chi Lực thức tỉnh lại sinh cơ trong người nàng, nàng liền sống lại. Còn nhớ không? Lúc trước ta đã từng nói qua với ngươi, trong cơ thể hần vẫn còn một tia sinh cơ chưa dứt. Trên Thánh Tà Đảo, nàng không biết đã bị đóng băng bao nhiêu năm, lúc thức tỉnh lại, vẫn còn giữ nguyên được bộ dáng trước khi đóng băng. Nhưng mà, bởi vì đã bị đóng băng quá lâu, khiến cho linh hồn và ký ức của nàng bị tổn thương nghiêm trọng, nên đã mất đi trí nhớ. Bởi vì ta đã cứu nàng, nên nàng mới nhận ta làm chủ nhân. Sau đó ta liền mang này lên đây tìm ngươi. A Kim cũng là một ma sư của nhân loại, là Cực Hạn Tân Kim.

Nghe xong Liệt Diễm giải thích, Cơ Động không khỏi một trận cười khổ:

- Hiện tại hình như Cực Hạn Ma Lực càng ngày càng không đáng giá a! Ta nhớ lúc trước Diêu Khiêm Thư từng nói với ta, chỉ có Thiên Can Thánh Đồ mới có thể trước khi đạt đến Cửu Quan có được Cực Hạn Ma Lực. Kỹ xảo của nàng tuy rằng cực cao, nhưng hần là chưa có đạt tới Cửu Quan thì phải.

Liệt Diễm chậm rãi gật đầu:

- Luận về thực lực tổng hợp, nàng có thể không bằng ngươi. Nhưng mà ngươi nhất thiết phải nhờ sự trợ giúp của Hỏa Nhi cùng với đầu Hỏa Long sắp nở kia mới được. Xét về thực lực cá nhân, chỉ sợ ngươi cũng không phải là đối thủ của nàng đâu. Kỹ xảo chiến đấu của A Kim trong giới Âm Dương Ma Sư, cũng giống như thủ pháp pha chế rượu của ngươi trong giới Điều Tử Sư vậy.

Nghe Liệt Diễm nói những lời này, Cơ Động không khỏi sợ hãi động dung. Với thân phận của Liệt Diễm, tự nhiên cũng không phải dễ dàng tán thưởng một người. Nếu như nàng đã nói như thế, có thể thấy được thực lực của A Kim khủng bố đến mức nào. Hần không khỏi phải nhìn Kim Giáp Nữ Tử này bằng một ánh mắt khác.

- Chuyện gì thế này? Ai dám phá đi bàn ghế của ta.

Đúng lúc này, một thanh âm hùng hậu cùng với tiếng bước chân rầm rầm truyền đến.

Một gã tráng hán mặc trang phục đầu bếp, vẻ mặt vô cùng tức giận đang ầm ầm bước đến. Có lẽ là bởi vì thân thể hần nặng nề, nên tiếng bước chân của hần rất trầm trọng. Hần đã không còn cánh tay phải, con mắt trái cũng chỉ là một cái lỗ đen ngòm. Toàn bộ bên trái khuôn mặt đều là vết sẹo chằng chịt, đúng là chủ quán Nhất Khẩu Hương, Pháo Long A Bình.

Lần đầu tiên khi Phát Thụy gia nhập Thánh Tà Chiến Trường chính là do hần dẫn dắt. Nếu không phải nhờ Pháo Long A Bình đem toàn lực cứu viện, chỉ sợ hiện tại cũng không có Lôi Đế, nhưng A Bình cũng đã trở thành toàn thân tàn phế. Phát Thụy đối với vị sư huynh này vốn là cực kỳ tôn kính.

A Kim hơi hơi quay đầu lại, nhìn về phía gã trung niên đang hùng dũng nổi giận kia, mạnh mẽ đứng dậy. Cơ Động vội vàng phóng lên, chắn ở trước người hần. Từ sau khi Pháo Long A Bình bị tàn phế, ma lực của hần vĩnh viễn đứng lại ở Ngũ Quan. Mặc dù trước đó hần cũng là gã đệ tử xuất sắc nhất trong Âm Dương Học Đường, nhưng dựa theo những gì Liệt Diễm mô tả, hần tuyệt đối không thể nào là đối thủ của A Kim. Cơ Động cực kỳ không muốn A Kim đánh Pháo Long bị thương, khiến cho hần không thể nào nhìn mặt Phát Thụy được.

A Kim nhìn thấy Cơ Động ngăn cản mình, ánh mắt lạnh như băng nhất thời hiện lên một đạo sát khí, đưa tay chém mạnh về phía vai Cơ Động.

- Dừng tay.

Liệt Diễm trầm giọng quát.

A Kim nghi hoặc nhìn về phía Liệt Diễm. Liệt Diễm cũng đồng thời quay đầu nhìn về phía nàng. Mặc dù trên mặt Liệt Diễm có một cái màn che mặt, nhưng ánh mắt Liệt Diễm vẫn có thể xuyên qua được cái màn che kia, đâm thẳng vào trong đồng tử của A Kim. Thân thể A Kim thoáng run rẩy một chút, chậm rãi mềm lại, một lần nữa ngồi xuống.

Liệt Diễm nhàn nhạt nói:

- A Kim, nếu như ngươi còn muốn đi theo ta, từ nay về sau, không có mệnh lệnh của ta, ngươi không được tùy ý ra tay.

Mặc dù thanh âm Liệt Diễm vô cùng bình tĩnh, nhưng loại tràn ngập một loại uy nghiêm mạnh mẽ. Kinh khủng nhất chính là, lực áp bách cường đại mà nàng tản mát ra, chỉ nhằm vào có một mình A Kim mà thôi. Cơ Động và Pháo Long A Bình cũng không hề cảm nhận được.

A Kim nhìn chăm chú vào Liệt Diễm, thoáng tạm dừng một chút, mới gật gật đầu. Khí tức trên người chợt thu liễm lại.

- Sư huynh, còn nhận ra ta không?

Cơ Động mỉm cười quay về phía Pháo Long hỏi.

402. Chương 202 Trị Liệu Pháo Long (thượng)

Pháo Long nghi hoặc nhìn Cơ Động, lấy tay gỡ cái mũ đầu bẹp trên đầu hắn xuống, lộ ra cái đầu trọc bóng lưỡng. So sánh với năm năm trước, hắn rõ ràng béo lên một chút, lưng cũng cao to hơn một ít. Thực lực của hắn mặc dù rất khó có khả năng tiến bộ, nhưng nhân lực tuyệt đối không kém. Khi hắn chứng kiến Kim Giáp Nữ Tử kia, đã cảm thấy một cỗ hàn khí mạnh mẽ cực mạnh xông thẳng vào thân thể. Bộ áo giáp màu vàng kim huyền lệ kia rõ ràng không phải để lòe mắt thiên hạ. Hắn vốn tưởng rằng đã gặp phải phiền toái lớn, đột nhiên lại bị Cơ Động gọi là sư huynh nên ngơ ngẩn cả người.

- Người là...?

Cơ Động cung kính nói:

- Năm năm trước, Phát Thụy sư huynh có dẫn ta và Lam Bảo Nhi ghé qua nơi này thưởng thức thịt nướng của sư huynh. Lần đó ta cũng gặp qua Sư mẫu nữa. Sư huynh còn nhớ không?

Pháo Long thoáng ngẫm nghĩ một chút, đột nhiên vùng tay vỗ mạnh lên cái đầu bóng lưỡng của mình:

- Là tiểu tử nhà ngươi! Ngươi tên là Cơ Động, đúng không? Ta thường vẫn nghe tên tiểu tử Phát Thụy kia nhắc đến ngươi. Thoáng một cái đã hơn năm năm rồi. Tiểu tử nhà ngươi sao lại đến đây? Còn chuyện vừa rồi là chuyện gì xảy ra?

Cơ Động cười khỏ nói:

- Sư huynh đừng trách. Cái bàn đó cứ tính vào tiền của ta. Vừa rồi có mấy người nhìn chăm chăm vào vị bằng hữu này của ta. Tính tình của vị bằng hữu này cũng không được tốt cho lắm, liền ra tay hù dọa bọn họ một phen. Cũng là lỗi của ta, không có kịp thời ngăn cản hắn. Làm ảnh hưởng đến việc buôn bán của sư huynh rồi.

Pháo Long A Bình liếc nhìn A Kim một cái:

- Nếu đã là người nhà thì nói gì tới chuyện ảnh hưởng hay không. Tới chỗ của ca ca rồi còn có thể để cho người tổn tiền sao? Phát Thụy chỉ có một gã Tiểu sư đệ là ngươi, ngươi đã là huynh đệ của hắn, tự nhiên cũng là huynh đệ của A Bình ta. Từ nay về sau đừng có gọi sư huynh này sư huynh nọ nữa, cứ gọi ta là đại ca đi.

- Đại ca, vậy tiểu đệ liền cung kính không bằng tuân lệnh.

Cơ Động cực kỳ thích tính cách hào sảng, thẳng thắn này của Pháo Long, lập tức đáp ứng. Bất quá, câu nói hào sảng tiếp theo của Pháo Long lại khiến cho hắn lâm vào xấu hổ:

- Tiểu sư đệ, ngươi có điểm phúc không ít a! Trong hai vị này ai là đệ muội vậy? Cả hai luôn à?

- Ấc...

Cơ Động quay đầu lại nhìn thoáng qua Liệt Diễm và A Kim, bất đắc dĩ nói:

- Đại ca, huynh hạ mệnh lưu tình giúp. Cả hai vị này đều là bằng hữu của ta.

Liệt Diễm đứng lên, nói với Pháo Long:

- Thịt nướng của ngươi rất ngon. Đáng tiếc, ma lực của ngươi bị đình trệ, nếu không sẽ còn tốt hơn.

Thân là Nữ hoàng của Thế giới Địa Tâm, nàng tự nhiên sẽ không giống như Cơ Động gọi Pháo Long là đại ca. Có thể đứng dậy nói chuyện, đã là nể mặt Cơ Động lắm rồi.

Pháo Long ha ha cười một tiếng:

- Ngưng trệ thì ngưng trệ vậy, nhiều năm cũng đã quen rồi. Được rồi, các người ngồi nghỉ ngơi đi, ta sẽ đích thân nướng thịt cho các người. Hiếm có dịp Tiểu sư đệ Cơ Động ghé thăm chỗ của ta, bữa ăn hôm nay cứ để ta tính đi.

- Chờ một chút.

Liệt Diễm mở miệng ngăn lại.

Pháo Long khẽ nhú mày. Thanh âm Liệt Diễm mặc dù cực kỳ êm tai, nhưng vô hình trung đã có một loại cảm giác cao cao tại thượng, khiến cho trong lòng hắn có chút khó chịu. Hắn mở Nhất Khẩu Hương này đã nhiều năm. Hầu hết các đệ tử, sư phụ của Thiên Can Học Viện đối với hắn đều có mấy phần kính nể. Đối với thái độ của Liệt Diễm, hắn thật sự có chút không chịu nổi, chỉ là nể mặt Cơ Động nên mới không có phát tác, nếu không đã sớm phẩy tay bỏ đi rồi.

- Có chuyện gì không?

Thanh âm Pháo Long cũng lạnh lùng thêm vài phần.

Liệt Diễm tựa hồ cũng không cảm giác được sự biến hóa cảm xúc của Pháo Long, vẫn dùng ngữ khí như trước, nhàn nhạt nói:

- Tàn tật tứ chi cũng không có nghĩa là ma lực không thể khôi phục. Kinh mạch bế tắc chỉ cần có thể khôi phục, dẫn thông lại, vẫn như trước có thể gia tăng tu vi. Kinh mạch đã bế tắc mà còn cố gắng mạnh mẽ tu luyện, khiến cho ma lực trong cơ thể người tích tụ quá mức, kinh mạch trong cơ thể đã sắp không chịu nổi nữa rồi. Nếu không sớm chữa trị, nhiều nhất cũng chỉ có thể sống thêm một năm nữa. Thân thể người thô to, cũng không phải là do béo ra, mà là do thân thể bị ma lực căng trương lên mà thôi.

Nghe những gì Liệt Diễm nói, trên mặt Pháo Long không khỏi toát ra vẻ hoảng sợ:

- Người có thể nhìn ra tình trạng thân thể ta?

Liệt Diễm gật gật đầu:

- Thịt nướng của người ngon như vậy, chúng ta cũng không thể ăn mà không trả tiền, coi như là thay A Kim bồi thường cái bàn của người đi. Cơ Động, người giúp hắn khôi phục lại đi. Vị trí quan trọng chính là trên mắt trái cùng với chỗ cánh tay trái bị gãy.

Nói tới đây, thanh âm của nàng ngừng lại, những điều cần nói thêm, nàng liền thông qua sự liên hệ linh hồn mà trao đổi với Cơ Động.

Pháo Long có chút sững sờ nhìn bọn họ, thì thào nói:

- Chuyện này không thể nào được. Các lão sư của Thiên Can Học Viện cũng không có biện pháp nào.

Liệt Diễm một lần nữa ngồi xuống, lạnh nhạt nói:

- Những ma sư bình thường đương nhiên không có biện pháp nào. Bởi vì bọn họ rất khó áp chế được ma lực của người. Một khi làm đứt mất kinh mạch đang bị bế tắc kia, chưa kịp khai thông lại, người đã bị ma lực dư thừa phản phệ, làm nổ tung cơ thể, càng chết mau hơn. Coi như bọn họ có biện pháp khống chế ma lực của người đi, cũng không thể nào trong khoảng thời gian ngắn khiến cho kinh mạch của người một lần nữa tái hiện sinh cơ, cũng vô dụng, người vẫn sớm chết. Cho nên cũng không ai dám dễ dàng động thủ.

Vừa nói, Liệt Diễm vừa lật tay lại, bình hồ lô màu xanh chứa Căn Nguyên Sinh Mệnh đã xuất hiện trong lòng bàn tay nàng. Lúc trước khi nàng dùng linh hồn trao đổi với Cơ Động, đã biết được Cơ Động đem bình của mình để lại ở chỗ của Chu Tước.

- Pháo Long đại ca, người có thật lòng tin tưởng ta không?

Cơ Động đón lấy bình hồ lô, quay lại nghiêm mặt nhìn Pháo Long.

Pháo Long một lần nữa đội cái mũ đầu bếp của mình lên:

- Tiểu sư đệ, có gì mà tin tưởng với không tin? Vị bằng hữu này của người nói không sai, nếu không sớm chữa trị, ta cũng không thể sống quá một năm nữa. Có cơ hội thì cứ làm đi, cùng lắm là chết thôi chứ gì đâu. Ta đã sống đủ rồi.

Cơ Động ha hả cười một tiếng, nói:

- Đại ca, chỉ cần người tin tưởng ta, ta dám nói nắm chắc chín thành là thành công. Chúng ta bắt đầu đi, cần kiếm một chỗ nào yên tĩnh một chút.

- Gấp gấp cái gì. Các người ăn xong bữa cơm này đi đã. Các người đợi chút, ta đi nướng thịt.

Pháo Long xoay người bước nhanh về phía nhà bếp. Trên khuôn mặt dữ tợn của hắn không khỏi toát ra vài phần vẻ kích động. Những lời Liệt Diễm nói không nhiều lắm, nhưng hắn lại có thể cảm giác được những lời mà cô gái có thanh âm hoàn mỹ này nói là cực kỳ chính xác.

Kinh nghiệm xã hội của Pháo Long phong phú đến thế nào? Từ thái độ cùng vẻ mặt của Cơ Động đối với Liệt Diễm, hắn có thể đoán được rất nhiều thứ. Lúc Cơ Động nhìn về phía Liệt Diễm, ngoài sự ái mộ còn có vài phần tôn kính nữa. Hắn đã từng nghe Phát Thụy kể chi tiết về chuyện của Cơ Động, hắn tuyệt đối là người sẽ nói nghiệp Phát Thụy, trên Thánh Tà Chiến Trường từng đại phát thần uy, thực lực của Cơ Động tuyệt đối không thể nghi ngờ. Có thể khiến cho hắn tôn kính, có thể thấy được lai lịch của cô gái che mặt này cực kỳ bất phàm. Huống chi, nàng ấy ngay lần đầu tiên nhìn thấy mình đã có thể đem toàn bộ tình huống cơ thể của mình nói qua không sai một chữ. Từ giọng nói khẳng định của nàng ta và Cơ Động, hắn hiểu rõ, e rằng cơ hội khôi phục của mình thật sự đã tới rồi.

- Liệt Diễm, cảm ơn người. Nếu người không nói ra, ta thật sự không biết nên làm như thế nào để trợ giúp Pháo Long đại ca.

Cơ Động nói.

Liệt Diễm lắc lắc đầu, ngoại trừ người ra, ta không có thói quen nợ người khác cái gì. Hơn nữa, ta nhìn ra được, người cực kỳ tôn kính hắn. Người mà người tôn kính, tự nhiên đáng để cứu. Người phải nhớ kỹ, Hỗn Độn sáng tạo vạn vật... Phải dùng Hỗn Độn thuần túy nhất nhanh chóng giúp hắn tu bổ lại kinh mạch, khôi phục lại như trạng thái tuần hoàn như trước, hơn nữa còn phải giúp hắn gia cố lại kinh mạch nữa. Có Căn Nguyên Sinh Mệnh, chuyện này sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Cơ Động gật gật đầu:

- Yên tâm đi. Thuộc tính của ta và của Pháo Long đại ca vốn cùng nguyên, dựa theo biện pháp mà người nói, hắn cũng chẳng có vấn đề gì đâu. Phát Thụy sư huynh nếu biết Pháo Long đại ca còn có cơ hội khôi phục lại tu luyện, nhất định sẽ rất vui.

Liệt Diễm nói:

- Thân thể bị tàn khuyết, hắn vĩnh viễn cũng không có khả năng đạt tới cấp bậc Cửu Quan Chi Tôn. Tám quan hắn là có thể được.

403. Chương 202 Trị Liệu Pháo Long (hạ)

Chỉ một lát sau, Pháo Long đã tự mình bưng đến một khay thức ăn lớn, trên đó có hai mươi xâu thịt nướng cùng với tám vỏ rượu lúa mạch. Liệt Diễm kéo nhẹ cái khăn che mặt lên một chút, chỉ lộ ra cặp môi đỏ mọng ôn nhuận, non mịn, nhẹ nhàng ăn từng miếng thịt nướng. A Kim cũng không khách khí, cái mặt nạ trên mặt nàng ta khẽ kéo lên một nửa, cũng lộ ra cái miệng. Chẳng qua phong cách ăn của nàng ta cũng không được nhẹ nhàng tao nhã như Liệt Diễm, cắn từng miếng từng miếng thịt to. Tuy rằng nàng cũng không có nói thêm gì, nhưng ánh mắt bất chợt ngẩng lên nhìn Pháo Long đã rõ ràng hòa hoãn hơn rất nhiều. Hiển nhiên là nàng rất hài lòng đối với thịt nướng.

Cơ Động phát hiện, khuôn mặt A Kim hơi có chút gầy gò, cặp môi cũng hơi nhạt một chút. Nhìn qua nàng cũng không có hoàn mỹ giống như Liệt Diễm, nhưng từ phần đường cong dưới má cùng với ánh mắt lưu chuyển có thể nhìn ra, nàng ta nhất định cũng là một mỹ nữ.

Cơ Động vỗ vỗ bả vai Pháo Long:

- Đại ca, vừa rồi ta cũng đã ăn no rồi. Để các nàng ở đây ăn uống đi. Chúng ta đi thôi. Sớm chữa khỏi cho người, ta cũng yên tâm hơn một chút.

Có A Kim ở đây bảo vệ, hắn cũng không cần lo lắng cho an nguy của Liệt Diễm.

- Được.

Pháo Long A Bình cũng không có làm gì, đứng lên, mang theo Cơ Động trực tiếp đi lên trên lầu.

o0o

Mãi đến lúc hai người đi rồi, tốc độ ăn uống của A Kim mới hơi hơi giảm bớt một chút, hạ giọng nói:

- Chủ nhân, thịt nướng này ăn ngon thật.

Liệt Diễm nhìn nàng một cái:

- Người không nên ăn nhiều quá. Dạ dày của người không biết đã bao nhiêu năm nay không có thức ăn nào đưa vào, vừa mới khôi phục lại không nên ăn quá nhiều thức ăn, không tốt. Nhưng thật ra thứ rượu lúa mạch này thì có thể uống nhiều một chút. Đợi khi quay trở lại Sinh Mệnh Chi Sâm, ta sẽ lấy cho người một bình Căn Nguyên Sinh Mệnh, có nó, thân thể người có thể khôi phục lại bình thường. Đáng tiếc, linh hồn là thứ thần bí nhất của con người, ta cũng không cách nào giúp người khôi phục lại ký ức. Có thể khôi phục lại hay không, là phải xem vận khí của người thôi.

A Kim khẽ gật đầu, buông xâu thịt xuống, chậm rãi uống rượu.

o0o

A Bình dẫn theo Cơ Động một mực đi đến căn phòng cuối cùng trên tầng cao nhất của Nhất Khẩu Hương. Khóa lại cánh cửa phòng kiên cố, hắn quay sang nói Cơ Động:

- Nơi này là phòng nghỉ bình thường của ta, không ai được phép vào đây. Cứ ở đây làm đi.

Cơ Động nói:

- Đại ca, làm chuyện này có thể sẽ có chút thống khổ, người phải cố gắng chịu đựng một chút.

A Bình ha ha cười:

- Yên tâm, một chút đau khổ ta còn chịu nổi mà. Chết ta còn không sợ, đau thì tính cái gì?

Vừa nói, hắn trực tiếp bước lại cạnh giường, cởi giày khoanh chân ngồi xuống.

Cơ Động khẽ nháy người lên, ngồi phía sau lưng A Bình, trầm giọng nói:

- Đại ca, một lát có bất cứ cảm giác gì, người cũng phải tận lực thả lỏng thân thể, cũng không nên vận chuyển ma lực của mình, mọi chuyện cứ để cho ta!

A Bình gật đầu, tay phải đặt trên đầu gối, khép kín hai mắt.

Cơ Động nâng hai tay lên, đặt lên cái lưng dày rộng của A Bình. Ý niệm khẽ khẽ động, hào quang Cực Hạn Song Hỏa đồng thời thoáng hiện sau lưng hắn. Trong phút chốc, chỉ thấy sau lưng Cơ Động phân biệt xuất hiện một vầng thái dương chói chan cùng với một vòng hắc nguyệt. Trong căn phòng cũng không tính là rộng rãi này, cơ hồ trong nháy mắt đã bị khí tức Cực Hạn Song Hỏa này choáng đầy cả.

A Bình kêu lên một tiếng đau đớn, khẽ cao mày. Thuộc tính áp chế mạnh mẽ nháy mắt phát ra, nương theo hai cánh tay Cơ Động rút vào trong cơ thể của hắn.

Cấp bậc ma lực Cơ Động mạnh hơn hẳn nhiều, lại có được Chí Âm Chí Dương Hỏa Diễm, coi như đẳng cấp A Bình cao hơn Cơ Động nhiều, cái thuộc tính áp chế này cũng sẽ tồn tại, huống chi lại là tiếp xúc ở khoảng cách gần như thế chứ?

Pháo Long A Bình chỉ cảm thấy sau lưng mình truyền đến ma lực khổng lồ liên miên không dứt, hơn nữa còn có thuộc tính áp chế mạnh mẽ, khiến cho hắn mấy may không thể di động được, thậm chí mất đi sự liên hệ với ma lực trong cơ thể.

Cơ Động muốn, chính là hiệu quả này. Muốn chữa khỏi Pháo Long, đầu tiên cần phải đem toàn bộ ma lực trong cơ thể hắn hoàn toàn áp chế lại, chỉ có dưới tình huống như vậy, lúc giúp hắn đã thông kinh mạch, những thứ ma lực dư thừa kia mới không có quấy phá bừa bãi.

Khi chân chính đem ma lực rót vào trong cơ thể Pháo Long, Cơ Động mới cảm nhận được tình huống của hắn nguy hiểm đến mức nào. Ma lực trong cơ thể Pháo Long căn bản đã không thể tự động vận chuyển, cô đọng thành khối, nằm rải rác khắp nơi trong kinh mạch. Kinh mạch ở rất nhiều nơi đều bởi vì những khối ma lực này mà phình lớn ra. Có nơi thành kinh mạch đã mỏng lại giống như là cánh gián vậy, nhìn qua bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ bực ra được. Mà một khi có chỗ nào đó vỡ ra, như vậy đám ma lực khủng bố cô đọng kia sẽ không còn bất cứ kềm chế nào, phá tan toàn bộ trời buộc, đó cũng là ngày chết của Pháo Long. Hiện tại Cơ Động có cảm giác Liệt Diễm đã nói hơi nhẹ nhàng một chút, theo như hắn phát hiện, Pháo Long có thể sống qua một tháng nữa cũng đã rất may rồi.

Phát hiện tình huống khó khăn của A Bình, Cơ Động cũng không có nóng lòng động thủ vội, mà là đầu tiên điều chỉnh hô hấp của mình một chút, khiến cho khí tức bản thân càng thêm ổn định một chút, sau đó hắn mới bắt đầu vận chuyển ma lực toàn thân. Vầng thái dương và hắc nguyệt sau lưng lặng yên dung hợp, chuyển hóa thành Hắc Bạch Song Sắc Âm Dương Ngư. Khí tức Cực Hạn Thuộc Tính trên người Cơ Động tản mát ra trên người Cơ Động nhất thời chuyển hóa thành khí tức công chính bình thản. Đây chính là ma lực cực kỳ trung hòa, sau khi Âm Dương điều hòa mới tạo thành, đây cũng là thứ ma lực nhu hòa nhất, dễ dàng để cho người khác chấp nhận nhất. Đương nhiên, ngàn vạn lần không nên coi thường cái khí tức ma lực cực hạn tịch diệt này. Bởi vì, nó chính là do Hỗn Độn Chi Nguyên khí tức biến thành.

Ma lực nhu hòa chậm rãi rót vào trong cơ thể A Bình. Hiệu quả thuộc tính áp chế cũng không hề biến mất. Ma lực trong cơ thể Pháo Long đều dưới tác dụng của Thuộc Tính Áp Chế trở nên thành thật hơn rất nhiều, tùy ý để luồng ma lực nhu hòa kia rót vào trong cơ thể, cũng không hề tiến hành bất cứ sự phản kháng nào. Đây chính là sự chênh lệch về thực lực. Hơn nữa, Hỏa thuộc tính cực kỳ nhu hòa mà Cơ Động phóng thích ra cũng không phải có kích thích ma lực của Pháo Long bùng nổ.

Cơ Động làm vô cùng cẩn thận. Hắn đầu tiên dùng ma lực Hỗn Độn khí tức mới dung hợp của chính bản thân mình rót vào trong kinh mạch của Pháo Long. Giờ khắc này, có thể rõ ràng chứng kiến, trên mi tâm của Cơ Động xuất hiện một ngọn lửa màu trắng nhỏ, đó cũng không chỉ là Hỗn Độn Chi Hỏa, hơn nữa lại còn là Linh Hồn Chi Hỏa đã dung hợp linh hồn Cơ Động.

Tinh thần lực của hắn dưới sự dẫn động của Linh Hồn Chi Hỏa đã tăng lên đến trình độ lớn nhất. Toàn bộ sự phân bố kinh mạch cùng với tình huống kinh mạch trong cơ thể Pháo Long giống như là một cái bản đồ, hoàn toàn xuất hiện trong óc của Cơ Động.

Ma lực nhu hòa choáng đầy trong cơ thể Pháo Long, dần dần bọc lên trên tầng kinh mạch yếu ớt của hắn một lớp ma lực bảo hộ. Cho dù đã không còn Thuộc Tính Áp Chế, ma lực trong kinh mạch của Pháo Long muốn phá được tầng ma lực bảo hộ nhìn qua cực kỳ bình thản, nhu hòa của Cơ Động kia, nhưng lại ẩn chứa sự ảo diệu thần kỳ của Hỗn Độn kia là quyết không thể nào được.

Làm xong chuyện đó, tinh thần Cơ Động mới chính thức di chuyển đến chỗ kinh mạch tắc nghẽn trên mắt phải cùng với cánh tay trái của Pháo Long. Hắn lựa chọn khai thông trước chính là chỗ cánh tay trái tắc. Cái này gọi là đau dài không bằng đau nhất thời. Tìm được chỗ tích tụ ma lực, Cơ Động cơ hồ không chút do dự, thúc dục ma lực của chính mình, tựa như lưỡi dao sắc bén, lập tức cắt xuống.

404. Chương 203 Song Phi? (thượng)

Cơ Động trực tiếp đem tất cả các tạp chất, máu bầm trong cơ thể toàn bộ bức hết ra ngoài. Chỗ kinh mạch tại phần cánh tay cực của Pháo Long lại một lần nữa vỡ ra.

Hay bàn tay đang đặt trên đầu gối của Pháo Long lúc này đã co lại thành trảo, mạnh mẽ bấu chặt vào đầu gối của mình. Hàm răng hằn cắn chặt lại, có thể nhìn thấy rõ ràng hai gò má hằn đang gồng lên mạnh mẽ, đồng thời trên trán nổi lên gân xanh cuộn cuộn. Hiển nhiên hằn đang thừa nhận thống khổ cùng cực. Nhưng gã hằn tử hơn bốn mươi tuổi này lại ngay cả một tiếng rên rỉ cũng không có, mạnh mẽ im lặng chịu đựng.

Lúc Pháo Long đang thừa nhận thống khổ, thì ma lực Cơ Động đã toàn diện điều động khắp cơ thể. Những kinh mạch vốn đã bị chèn ép lâu ngày nháy mắt được mở ra. Ma lực khổng lồ tích súc trong cơ thể Pháo Long giống như là tìm được nơi phát tiết vậy, cho dù là vẫn còn Thuộc Tính Áp Chế của Cơ Động, nhưng vẫn toàn lực phóng vọt ra ngoài.

Ma lực cực kỳ tinh khiết mạnh mẽ ngăn chặn ma lực của Pháo Long đánh sâu vào trong kinh mạch của hằn. Đồng thời, tầng ma lực nhu hòa lúc trước Cơ Động bố trí trong cơ thể A Bình cũng toàn bộ được phóng xuất ra, phòng ngừa kinh mạch hằn xuất hiện vấn đề gì.

Ánh mắt Cơ Động đột nhiên trở nên cực kỳ lợi hại, ngọn hỏa diễm màu trắng từ chỗ mi tâm hằn đột nhiên tách ra một tia nhỏ, như tơ như lũ phiêu nhiên bay ra, dung nhập vào chỗ vết thương trên vai trái của Pháo Long.

Thanh âm xuy xuy nhẹ liên tiếp vang lên, bạch quang khẽ lóe ra một chút, miệng vết thương của Pháo Long đã hoàn toàn được phong kín lại. Lúc này Pháo Long cũng không thể nhìn rõ, ngay tại miệng vết thương trên vai trái của hằn, luồng bạch quang vừa dung hợp vào liền biến thành vô số sợi tơ trắng mịn, khâu vá lại toàn bộ các kinh mạch vốn đã bị phá hủy của hằn. Những kinh mạch vốn đã bị bế tắc một lần nữa được đả thông lại. Đồng thời, tia bạch quang thần kỳ kia chỉ thoáng nhẹ nhàng hiện lên một chút thôi, ngay cả miệng vết thương cũng không có lưu lại. Đây chính là Hồn Độn, lực lượng chân chính của Hồn Độn, chính là sáng tạo. Hồn Độn sáng tạo thế giới, chứ không phải hủy diệt thế giới. Dùng Hồn Độn Chi Hỏa để cải tạo kinh mạch, đây chính là những gì mà Liệt Diễm đã nói với Cơ Động lúc trước, có thể nháy mắt giúp Pháo Long đả thông được vết thương cùng với kinh mạch, mà cũng không khiến cho hằn mất quá nhiều máu. Cũng là nguyên nhân quan trọng nhất vì sao chỉ có mình Cơ Động mới có thể chữa trị cho Pháo Long.

Lúc này, tinh thần lực của Cơ Động đã được mở ra tới cực hạn. Kinh mạch trong cơ thể con người phức tạp đến mức nào? Linh Hồn Chi Hỏa của hằn toàn lực bốc lên, mới có thể khống chế được tất cả các tia tinh thần lực, khiến cho Hồn Độn Chi Hỏa kia xảo diệu phục hồi lại toàn bộ tất cả các kinh mạch bị tổn hại.

Lúc tất cả các kinh mạch trên tay trái hằn hoàn toàn được khơi thông, vai trái của Pháo Long cũng tự động lành lại. Nhưng mà, hiện tại Cơ Động vẫn còn chưa có ngừng việc ngăn cản ma lực của Pháo Long. Những kinh mạch này dù sao cũng là mới có đả thông lại, mặc dù có được Hồn Độn Chi Hỏa trợ giúp khiến nó cứng cáp hơn, nhưng vẫn còn chưa đủ kiên cố.

Cánh tay trái xử lý xong, kế tiếp chính là con mắt trái. Kinh mạch trên mắt càng phức tạp hơn tay trái rất nhiều, hơn nữa sự đau đớn cũng càng mạnh mẽ hơn. Pháo Long quả thật cường hãn, lúc Cơ Động phá vỡ những kinh mạch bị ngưng tụ trên mắt của hằn, bởi vì quá đau nhức, cả thân thể của hằn đều kịch liệt run rẩy lên. Quần áo toàn thân đã ướt đầm mồ hôi. Mặc dù như vậy, nhưng hằn vẫn như trước không hề phát ra chút âm thanh nào. Bởi vì dùng sức quá độ, nên răng lợi hằn cũng đã bắt đầu chảy máu ra.

Vì để giảm bớt sự thống khổ của Pháo Long, Cơ Động dùng tốc độ nhanh nhất để hoàn thành quá trình chữa trị cho mắt trái của hằn. Lúc tất cả các kinh mạch đều hoàn toàn được khơi thông, mặc dù cánh tay và mắt trái Pháo Long lại hôm xuống thêm một chút, nhưng mà kinh mạch trong cơ thể hằn cũng đã có thể tuần hoàn lại bình thường.

Chậm rãi thu hồi lại Hồn Độn Chi Hỏa, trước ngực Cơ Động không ngừng phập phồng. Y phục của hằn cũng đã đồng dạng ướt đầm mồ hôi. Tinh thần hao tổn thật trầm trọng, không khỏi khiến cho đại não của hằn cũng có chút mờ ảo.

- Pháo Long đại ca, mở miệng ra.

Cơ Động trầm giọng quát lên.

Thân thể Pháo Long khẽ gồng lên một chút, nhưng khiến cho Cơ Động có chút khó hiểu chính là, hắn không ngờ lại lắc lắc đầu.

Một tay Cơ Động vẫn tiếp tục đặt sau lưng Pháo Long, khống chế ma lực rót vào trong thân thể hắn, đầu thì khẽ chồm về trước nhìn về phía Pháo Long. Khi hắn nhìn thấy bộ dáng trên mặt Pháo Long, không khỏi vừa sợ vừa bối phục.

Pháo Long không phải không chịu há miệng, mà là hắn hiện tại đã không thể há miệng được nữa. Bởi vì hắn cắn răng quá sức, nên lúc này toàn bộ cơ bắp quanh miệng hắn đã hoàn toàn tê cứng lại hết, cắn bản là không thể mở ra được. Có thể nhìn thấy được từng sợi cơ bắp trên miệng hắn gồng lên, cứng rắn như sắt vậy. Hai luồng ma lực nhu hòa từ trong tay Cơ Động rót vào trên hai má hắn, làm mềm hóa hai sợi cơ bắp trên đó. Cơ Động lấy tay sờ sờ một chút, miệng Pháo Long rốt cuộc cũng mở ra. Cái hồ lô xanh trong tay Cơ Động vãi ra, nắp bình cũng trực tiếp bị đánh văng ra. Một cổ chất lỏng màu xanh biếc tuôn ra, dưới sự khống chế của ma lực Cơ Động, ngưng tụ lại thành một khối cầu màu xanh biếc, trực tiếp rơi vào trong miệng Pháo Long, hóa thành một dòng nước xanh biếc chảy vào trong cơ thể hắn. Đúng là Căn Nguyên Sinh Mệnh.

Dưới sự phụ trợ của ma lực Cơ Động, sinh mệnh khí tức khổng lồ của Căn Nguyên Sinh Mệnh cơ hồ là trong nháy mắt đã thổi quét khắp mỗi một nhánh kinh mạch trong cơ thể Pháo Long. Miệng vết thương chỗ mắt trái, cánh tay trái hắn dần dần khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Một lớp máu khô rơi xuống, lộ ra một lớp thịt tươi, màu tiếp hoàn toàn với lớp da xung quanh. Đồng thời, những kinh mạch gần như rách nát của Pháo Long cũng đồng thời dưới tác dụng của sinh mệnh lực khổng lồ này, một lần nữa khôi phục lại sức sống cùng khả năng co giãn của nó. Những nhánh kinh mạch dần dần trở nên cứng cõi hơn, thậm chí còn hấp thu một chút ma lực mà Cơ Động rót vào. Giờ khắc này đây, cảm giác mà Cơ Động cảm nhận chính là, thân thể Pháo Long giống như là một lần nữa được hồi xuân vậy.

Đây chính là chuyện mà ngay cả Cơ Động cũng không ngờ tới. Hắn đem hơn phân nửa Căn Nguyên Sinh Mệnh còn lại trong bình hồ lô cho Pháo Long uống hết, hiệu quả của nó còn muốn vượt qua dự tính của hắn nữa. Cứ như vậy, chướng ngại mà lúc trước Liệt Diễm đã từng nói, Pháo Long vĩnh viễn không có khả năng đột phá được Chí Tôn Cường Giả hầu như là không có tồn tại. Dù sao, dưới sự nuôi dưỡng của Căn Nguyên Sinh Mệnh, kinh mạch toàn thân của hắn gần như là khôi phục hoàn toàn, trở thành một chỉnh thể hoàn mỹ bình thường.

Những chuyện tiếp theo liền đơn giản hơn nhiều. Cơ Động bằng vào ma lực cường đại của mình đem những khối ma lực cô đọng trong cơ thể Pháo Long hoàn toàn hòa tan ra, thúc dục những ma lực kia bắt đầu tuần hoàn trong cơ thể Pháo Long. Những ma lực đó bắt đầu cùng với căn nguyên ma lực trong cơ thể Pháo Long hoàn toàn câu thông lại với nhau, trở thành trạng thái tu luyện bình thường của ma sư.

Khi ma lực Cơ Động hoàn toàn rút ra khỏi cơ thể Pháo Long, hắn đã tiến nhập vào trạng thái tu luyện trầm ổn. Lúc này đây, chẳng những là sinh mạch của hắn đã được Cơ Động khơi thông, hơn nữa những ma lực tích súc nhiều năm trong cơ thể hắn cũng hoàn toàn không có nửa phần lãng phí. Kinh mạch trong cơ thể càng trở nên cứng chắc hơn so với trước khi bị thương rất nhiều. Sinh mệnh lực cũng bổ sung hoàn hảo, khiến cho những tổn thương nhiều năm nay do cánh tay bị gãy đã hoàn toàn khôi phục lại. Có thể nói là hắn được thoát thai hoán cốt.

Nhẹ nhàng từ trên giường nhảy xuống, Cơ Động cũng không có quấy nhiễu Pháo Long. Hắn biết rõ, đợi khi Pháo Long từ trong tu luyện tỉnh táo lại, chẳng những thương thể hoàn toàn hồi phục, mà thực lực của hắn cũng sẽ tăng nhanh hơn mấy phần.

Dùng ống tay áo xoa xoa mồ hôi trên trán mình. Tuy rằng hắn vô cùng mệt mỏi, nhưng lúc này tâm tình của hắn lại vô cùng tốt. Loại cảm giác tinh thần và thể xác đồng thời thoải mái như thế này làm cho Linh Hồn Chi Hỏa của hắn càng thêm thông thấu hơn nhiều.

Toàn bộ quá trình chữa thương bất quá chỉ tốn hơn nửa canh giờ mà thôi. Nhìn qua, quá trình này hoàn thành vô cùng đơn giản, nhưng mà, trên thực tế, khắp thiên hạ, có thể trị liệu thương thể này, hơn nữa

đối với Pháo Long A Bình cũng không sinh ra bất cứ thương tổn nào, e rằng ngoài Cơ Động cũng không có được bất cứ ai nữa. Nếu nói là Căn Nguyên Sinh Mệnh có thể tìm được đi, như vậy, Hồn Động Chi Hỏa cùng căn nguyên với A Bình có thể nói là chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu. Cho dù là Bính Hỏa Thần Thú Chu Tước cũng không có được năng lực như thế. Căn Nguyên Sinh Mệnh cùng lắm chỉ có thể giúp A Bình chữa trị cho những kinh mạch bị thương tổn, nhưng không thể trị dứt được căn nguyên của tổn thương, duy nhất chỉ có Hồn Động Chi Hỏa mới có thể hoàn toàn giải quyết được vấn đề này của hần mà thôi.

Hai cái Hỏa Nguyên Tổ Thể từ trên cơ thể Cơ Động phóng xuống. Hần cũng không có đem chúng nó thu hồi về, mà là để lại trong căn phòng của A Bình, tiến hành hộ pháp cho Pháo Long. Bản thân Cơ Động thì lặng lẽ mở cửa phòng đi ra ngoài. Hai cái Nguyên Tổ Thể hiện tại cho dù không có ma lực của hần hỗ trợ, nhưng vẫn có thể tồn tại suốt mười hai canh giờ. Để chúng lại bảo vệ Pháo Long tu luyện là tốt nhất.

405. Chương 203 Song Phi? (hạ)

Một lần nữa quay lại đại sảnh lầu một. Liệt Diễm và A Kim vẫn còn ngồi ở chỗ cũ. Các nàng đã sớm ăn xong thịt nướng, đang uống rượu lúa mạch đợi hần.

Nhìn thấy bộ dáng toàn thân mồ hôi của Cơ Động, Liệt Diễm không khỏi hơi hơi nhíu mày lại, đứng dậy, bước tới đón hần. Liệt Diễm vừa đứng dậy, A Kim phía sau cũng lập tức đứng dậy, cùng đi theo phía sau nàng.

- Một nhọc lắm sao?

Cơ Động mỉm cười lắc đầu:

- Pháo Long đại ca đã không có việc gì nữa. Chúng ta đi thôi. Đầu tiên tìm một chỗ nào đó nghỉ ngơi, tẩy rửa cơ thể một chút, thay một bộ quần áo sạch sẽ.

Buổi sáng lên đường, đến trưa thì tiến hành trị liệu cho Pháo Long, hần tiêu hao cũng không nhỏ, cần tìm một chỗ để nghỉ ngơi một chút. Hần sợ dĩ không đợi đến khi Pháo Long tỉnh lại rồi mới bỏ đi, bởi vì hần không muốn nhìn thấy Pháo Long thể hiện lòng căm kích của hần. Hần còn rất nhiều chuyện cần phải làm, với sự nhiệt tình, hào sảng của Pháo Long, thân thể bị tổn thương biết bao nhiêu năm một lần nữa khôi phục lại khả năng tu luyện, hần chắc chắn sẽ cực kỳ hưng phấn, khẳng định là sẽ giữ Cơ Động lại, không dễ gì để hần bỏ đi. Tốt nhất là chữa thương xong rồi bỏ chạy, để lại hai Hỏa Nguyên Tổ hộ thể bảo vệ, Pháo Long A Bình hần cũng không có nguy hiểm gì.

Ra khỏi Nhất Khẩu Hương, đi thêm một lúc, cũng đồng dạng là trên đường lớn Bính Hỏa, Cơ Động nhìn thấy một cái khách sạn tên là Chu Tước.

- Chúng ta trọ ở đây đi.

Cảm giác rin rít trên người hần thật sự vô cùng khó chịu, hơn nữa, càng quan trọng hơn chính là, vừa ra khỏi Nhất Khẩu Hương, bộ áo giáp toàn thân màu vàng chói của A Kim liền thu hút sự chú ý của rất nhiều người đi đường. Lại thêm khí chế hơn người do Liệt Diễm vô tình phát ra, thật sự là khiến người ta chú ý quá mức. Tốt nhất là kiếm một quán trọ nào đó, tìm cách để A Kim chịu thay quần áo.

Liệt Diễm đối với đề nghị của Cơ Động tự nhiên không có ý kiến gì. Ba người cùng nhau bước vào tòa khách sạn Chu Tước gồm năm tầng lầu kia.

Đi đến chỗ đặt phòng, lúc nhân viên phục vụ hỏi Cơ Động muốn đặt mấy phòng, trong lòng hần không khỏi có chút khó xử. Nếu thuê hai gian phòng, hần một gian, Liệt Diễm và A Kim một gian, theo hần thì đây là sự sắp xếp hợp lý nhất. Nhưng mà, cho dù là thực lực của A Kim cực kỳ cường đại, nhưng Cơ Động cũng tuyệt đối không cho rằng Liệt Diễm ở bên cạnh A Kim sẽ an toàn hơn khi nàng ở bên cạnh mình. Huống chi, A Kim đã mất hết ký ức trước đây, Cơ Động đương nhiên cũng có chút cố kỵ đối với nàng. Hần làm sao có thể yên tâm để mặc Liệt Diễm và A Kim ở cùng một phòng chứ? Sau khi suy xét trước sau, hần nói một câu khiến cho nhân viên phục vụ phải trợn mắt há hốc mồm nhìn.

- Ta muốn thuê một gian lớn. Nhất thiết trong phòng phải có một chiếc giường loại lớn.

Nghe xong câu này của Cơ Động, Liệt Diễm không cảm giác được có gì lạ. A Kim càng bởi vì mất hết ký ức nên cũng chẳng có ý kiến gì. Nhưng những lời này vang vào tai nhân viên phục vụ thì lại không giống như vậy. Nhân viên phục vụ ở đây cũng là một tiểu cô nương khoảng mười tám, mười chín tuổi, vừa nghe Cơ Động nói câu này, sắc mặt liền đỏ ửng lên, ngập ngừng nói:

- Thật sự là chỉ một gian sao?

Cơ Động vừa nghe đã biết nàng hiểu vậy. A Kim mặc dù mặc một bộ toàn thân khải màu vàng kim, nhưng hình dáng bề ngoài vẫn là con gái. Một nam nhân mang theo hai nữ nhân, còn thuê một gian phòng trọ, nhất định sẽ khiến người ta hiểu lầm.

- Đúng vậy, chỉ một gian. Nhanh lên!

Toàn thân Cơ Động ướt đầm mồ hôi, vô cùng khó chịu, có chút không kiên nhẫn, nói.

- Vâng, xin ngài chờ một chút.

Căn phòng bọn họ thuê chính là căn phòng cao cấp nhất, ở tầng năm. Cơ Động cầm chìa khóa, mang theo Liệt Diễm và A Kim bỏ đi.

Nhìn theo bóng dáng ba người bỏ đi, nhân viên phục vụ nói:

- Một nam nhân mang theo hai nữ nhân, hơn nữa lại còn xinh đẹp như vậy, hiện tại xã hội lại suy đồi đến như thế sao?

Cách đó không xa có mấy nhân viên phục vụ khác đang đứng. Nãy giờ bọn họ vẫn len lén nhìn trộm qua bên này, lúc này một cô gái nhân viên mới cười hí hí, nói:

- Người đứng là thiếu kiến thức. Cái này người ta gọi là Song Phi đó. Đám quý tộc rất thích dạng này. Bất quá, xem ra nam nhân kia cũng không giống như một quý tộc. Chẳng lẽ lại là cáo giả làm hổ hay sao?

- Song Phi? Người thật đúng là hư hỏng, ngay cả những lời mắc cở chết người như vậy mà cũng dám nói ra.

- Cái này có gì mà phải mắc cở chứ? Nam nhân kia mặc dù cũng không anh tuấn lắm, nhưng dáng người mạnh mẽ, hẳn là phương diện đó rất là lợi hại, nếu không, chắc cũng đâu thể nào thu phục được đến hai nữ nhân như vậy.

oOo

Cơ Động dẫn theo Liệt Diễm và A Kim rất nhanh đi lên lầu. Rất may mắn là hẳn cũng không có nghe những gì hai nhân viên phục vụ kia nói với nhau, nếu không, hẳn mà nghe được có người nói mình là Song phi, chắc chắn sẽ vô cùng tức giận. Liệt Diễm trong lòng hẳn có địa vị gì cơ chứ? Đừng nói là song phi, ngay cả chuyện nghĩ đến hẳn cũng chưa từng nghĩ qua nữa...

Không hổ là phòng cao cấp nhất khách sạn. Căn phòng này cực kỳ lớn, hơn nữa còn có một cái cửa sổ bằng thủy tinh, nghiêng một góc hai trăm bảy mươi độ nhìn trực diện ra đường lớn Bính Hỏa. Từ bên ngoài không thể nào nhìn thấy cảnh trong phòng, nhưng đứng bên trong cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, cơ hồ có thể chứng kiến toàn bộ tình huống trên toàn bộ đường lớn Bính Hỏa bên dưới.

Căn phòng này gồm hai phần trong, ngoài, cả hai đều khoảng hơn một trăm thước vuông. Bên ngoài là phòng khách, bên trong là phòng ngủ.

Quả nhiên trong phòng có một chiếc giường lớn, lớn đến mức khổng lồ. Hơn nữa cả căn phòng lại là hình tròn, mới nhìn vào sẽ khiến người khác nảy sinh dự vọng trong lòng.

Cơ Động trực tiếp nhảy vào phòng tắm, thống thống khoái khoái tắm rửa sạch sẽ bằng nước ấm, thay một bộ quần áo mới sạch sẽ.

Khi hẳn bước ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy Liệt Diễm đang đứng bên cạnh cánh cửa thủy tinh nghiêng góc hai trăm bảy mươi độ, nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài. Cái mũ trên đầu đã tháo xuống, mái tóc dày đỏ tươi buông thông sau lưng, phối hợp với dáng người hoàn mỹ. Ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ chiếu rọi vào, nhìn qua nàng giống như là một bức tượng hoàn mỹ hoàn toàn do đá rubi tạc khắc thành vậy.

A Kim vẫn như trước mặc bộ Toàn thân giáp màu vàng kim, cứ như vậy lẳng lặng đứng bên cạnh Liệt Diễm. Nhìn thấy một màn tuyệt mỹ này, hắn có cảm giác như là thời gian hoàn toàn ngưng đọng lại vậy, khiến cho Cơ Động không đành lòng phá hư nó.

- Thế giới Địa Tâm vĩnh viễn không có khả năng phồn hoa như thế này. Thế giới nhân loại thật sự là tốt đẹp hơn rất nhiều.

Liệt Diễm than nhẹ nói.

Cơ Động đi đến bên cạnh nàng, đồng dạng cũng nhìn xuống bên dưới. Cảnh tượng phồn hoa của Trung Nguyên Thành từ trên cao nhìn xuống như thế này, quả thật có một loại cảm giác cực kỳ rung động.

- Liệt Diễm.

Cơ Động khẽ gọi một tiếng.

Liệt Diễm nghiêng đầu sang một bên, nhìn về phía Cơ Động. Trên khuôn mặt nàng toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt. Nụ cười của nàng dưới sự chiếu rọi của ánh thái dương, nhìn qua vô cùng hoàn mỹ. Mặc dù lúc này đã gần đến hoàng hôn, ánh chiều tà rắng đỏ, nhưng ánh chiều tà kia chiếu rọi lên nụ cười của nàng, cũng phải hoàn toàn ảm đạm thất sắc.

- Cơ Động, ngươi biết không? Ta cùng với ngươi ra ngoài du ngoạn như thế này, cảm giác vô cùng vui vẻ.

Cơ Động có chút kích thích nói:

- Nếu ngươi đồng ý, ta hy vọng có thể vĩnh viễn cứ như vậy cùng ngươi đi du lịch khắp mỗi ngõ ngách trên đại lục, nhìn ngắm tất cả cảnh đẹp trong thiên hạ.

- Nếu được như vậy thì quá tốt.

Liệt Diễm mỉm cười, tựa như một đứa trẻ cực kỳ thuần khiết, cực kỳ hoàn mỹ...

406. Chương 204 Tới Nay Chúng Ta Ngủ Thế Nào? (thượng)

- Cơ Động, tới nay chúng ta sẽ ngủ như thế nào?

Liệt Diễm hạ giọng nói. Trên khuôn mặt ngây thơ hoàn mỹ hơi ửng đỏ một chút, nhìn qua cực kỳ động lòng người.

Nhìn bộ dáng hơi thẹn thùng của nàng, Cơ Động chỉ cảm thấy cái mũi chột nóng bừng lên, suýt chút nữa là xịt máu ra.

Cũng không thể nói là hắn có sức chống cự thấp. E rằng đổi lại bất cứ một gã nam nhân nào khác, tình hình cũng sẽ không tốt hơn so với hắn chút nào.

- Chuyện này...

Quay lại liếc nhìn sơ qua cái giường lớn trong phòng một cái, Cơ Động nhất thời có chút nhức đầu. Lúc trước khi hắn và Liệt Diễm cùng ở chung một gian phòng tại chỗ của Sâm Yêu, cũng không có cảm giác gì quá lớn. Rõ ràng, trong gian phòng kia của Sâm Yêu đúng là không hề có bất cứ vật dụng gì cả. Tới đến hai người cứ việc trực tiếp ngồi xuống một góc, tu luyện suốt đêm là được.

Nhưng nơi này lại là khách sạn, cảm giác so với gian nhà đơn giản của Sâm Yêu liền hoàn toàn khác nhau. Cái giường lớn mà người kia, cảm giác yên tĩnh tao nhã, lẳng mạn trong phòng. Bên cạnh lại có một Liệt Diễm hoàn mỹ tuyệt sắc như thế, nếu nói trong lòng Cơ Động không hề có bất cứ tưởng tượng nào, quả thật hắn cũng không phải là nam nhân.

Bất quá, lý trí vẫn là chiến thắng dục vọng. Cơ Động thử dò hỏi:

- Bảo A Kim tiến hành tu luyện ở phòng khách bên ngoài, còn chúng ta ngủ trong phòng ngủ?

- A? Cơ Động, người...

Mặt Liệt Diễm nhất thời đỏ lên, tựa như một quả táo đỏ chín mọng vậy, da thịt mềm mịn căng tròn, khiến cho Cơ Động nhìn thấy trong lòng thầm mong được cắn lên đó một miếng. Hắn biết là, Liệt Diễm tựa hồ đã hiểu lầm rồi...

- Liệt Diễm, đừng hiểu lầm, ý của ta là, bảo A Kim ngồi bên phòng ngoài tu luyện, ta và người ở phòng trong cũng là ngồi tu luyện mà thôi.

Liệt Diễm lúc này mới trấn tĩnh lại. Bất quá, nghĩ đến những suy nghĩ lúc trước của mình, khuôn mặt của nàng không có bớt đi mà ngày càng đỏ lên hơn. Nàng phát hiện, mình càng ngày càng giống những nữ nhân nhân loại bình thường hơn.

Liệt Diễm cũng không có mở miệng, nhưng A Kim này giờ vẫn đứng một bên lại mở miệng nói:

- Không được. Ta và chủ nhân ngủ ở phòng trong, người ngủ ở phòng ngoài.

Cơ Động nhướn mày, nói:

- Ở đây cũng không đến phiên người làm chủ đâu.

A Kim hừ lạnh một tiếng, nhiệt độ bên trong căn phòng tựa hồ giảm xuống vài phần:

- Nam nhân cũng không có ai là người tốt cả.

Cơ Động tò mò nói:

- Chẳng phải người đã mất ký ức rồi sao? Làm sao lại biết là nam nhân cũng không phải là người tốt?

A Kim lạnh lùng nói:

- Bản thân nam nhân đã không phải là người tốt.

Cơ Động im lặng không nói nên lời. Liệt Diễm mỉm cười, nói:

- A Kim, kỳ thật, nếu người nhận người nào cứu sống người làm chủ nhân, như vậy, người đó cũng không phải là ta, mà là Cơ Động mới đúng. Chính hắn đã đem người từ Thánh Tà Đảo trở về, đưa xuống thế giới Địa Tâm. Nếu như không có hắn, hiện tại bây giờ người vẫn còn bị đóng băng trên Thánh Tà Đảo, không biết đến khi nào mới có thể khôi phục lại được.

A Kim lắc lắc đầu:

- Không, ta chỉ nhận người là chủ nhân của ta. Cho dù là hắn đã cứu ta đi nữa, hắn cũng không có tư cách làm chủ nhân của ta.

- Ai cần người nhận là chủ nhân cơ chứ? Người đã nhận Liệt Diễm làm chủ nhân, như vậy cũng không có quyền thay hắn làm chủ. Tối nay ngủ thế nào, cũng chỉ có thể là Liệt Diễm quyết định.

Nghe Cơ Động nói những lời này, A Kim tựa hồ là bị chọc giận. Nàng bước nhẹ về phía trước một bước, vốn đang đứng cách Cơ Động hơn ba thước, nhưng chỉ bằng vào một bước nhìn qua nhẹ nhàng đơn giản này, nàng đã phóng tới trước mặt Cơ Động.

Ngay trong nháy mắt A Kim bước tới, Cơ Động chỉ cảm thấy một cỗ năng lượng hàn khí băng lãnh không gì sánh kịp nhất thời ập tới, bao phủ toàn bộ thân thể mình. Làn da mình thậm chí còn bị luồng hàn khí này áp bức đến mức phải run rẩy lên. Đó cũng không phải chân chính là hàn khí, mà chính thức là sát khí ngập trời. Cơ Động từ trước đến giờ vẫn chưa bao giờ thấy qua ai có thể tản mát ra được sát khí mãnh liệt đến như thế. Lúc này, bộ Toàn thân giáp giáp trên người A Kim, đã bộc phát ra một luồng hào quang màu vàng kim mỹ lệ lóa mắt.

Hiện tại là Cơ Động chính mình đối mặt, nên hắn rất cuộc cũng đã nhìn thấy được phương thức xuất thủ của A Kim. Vũ khí của nàng chính là đôi tay của mình. Cánh tay phải của bộ giáp vàng kim kia nháy mắt nâng lên trước, trong phút chốc, một đạo kim quang sáng lạn chọt từ tay nàng bộc phát ra. Đạo kim quang kia vừa bay ra khỏi tay nàng liền hóa thành trăm ngàn đạo hào quang kim sắc. Hiển nhiên là mỗi một đạo kim quang sắc bén đó, hoàn toàn là do ma lực Cực Hạn Âm Kim ngưng tụ lại mà thành, hoàn toàn giống như thực thể, chóng đầy khí tức sắc bén không gì không thể phá.

Đặc tính của Dương Kim là cực kỳ xuyên thấu cùng với khả năng phá hoại cực mạnh, còn Âm Kim lại là cực độ sắc bén cùng với thiên biến vạn hóa. Không hề nghi ngờ, trong Ngũ Hành, Kim Hê là có tính công kích mạnh mẽ nhất.

Mà A Kim lại đem đặc tính đó bày ra một cách vô cùng hoàn mỹ.

Trong nháy mắt bùng nổ ra khí thể sắc bén cùng với sát khí cực kỳ cường hãn. Một kích đơn giản, trực tiếp này của A Kim lại choáng đầy khí thể cực kỳ thâm liệt. Toàn bộ lực công kích cùng với sát khí, khí thể hoàn toàn dung hợp thành một thể, giống như là một thanh kiếm cực kỳ sắc bén, chém thẳng về phía Cơ Động.

Kinh nghiệm chiến đấu của Cơ Động coi như là cực kỳ phong phú, nhưng một đối thủ giống như A Kim vậy, đem khí thể cùng với kỹ năng hoàn toàn kết hợp lại với nhau, hẳn lại là lần đầu tiên gặp được. Kỹ xảo chiến đấu của A Kim có thể nói là cường hãn nhất trong những người mà hắn từng gặp qua. Cho dù là những Chí Tôn Cường Giả như Âm Triều Dương, Âm Chiêu Dung, ở phương diện đó cũng không thể nào kết hợp hoàn mỹ giống như A Kim được.

Cái Âm Miện màu vàng nâu ngang nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu A Kim. Giống như của Cơ Động, đồng dạng là Lục Quan, còn có ba khỏa Miện Tinh, đại biểu cho thực lực sáu mươi sáu cấp của hắn. Nhưng lúc này A Kim chỉ có thực lực sáu mươi sáu cấp, dưới tình huống khí thể hoàn toàn kết hợp lại, gây cho Cơ Động cảm giác giống như là đang đối mặt với Thất Quan ma sư vậy, thậm chí còn khủng bố hơn một bậc nữa. Toàn thân nàng giống như là vì giết chóc mà sinh ra vậy.

Đối mặt với lực áp bách cường đại như vậy, trạng thái thân thể Cơ Động cũng nháy mắt tăng lên đến đỉnh cấp. Đây chính là chỗ tốt của Linh Hồn Chi Hỏa. Sau khi Hồn Độn Chi Hỏa kết hợp với linh hồn, toàn bộ ma lực của Cơ Động đều đã được Linh Hồn Chi Hỏa điều động. Năng lực phản ứng của hắn so với trước kia gần như nhanh hơn gấp đôi. Linh Hồn Chi Hỏa chính là ma lực cùng với tinh thần lực hoàn mỹ kết hợp, gặp phải áp lực càng lớn, nó liền kích phát ra tiềm lực càng mạnh hơn nhiều, đem năng lực của bản thân Cơ Động hoàn toàn bộc phát ra hết.

Đối mặt với một kích tràn ngập sát khí vô tận của A Kim, Cơ Động đáp lại chính là một quyền. Khí thể của hắn căn bản không kịp ngưng tụ lại, chỉ có ma lực là có thể nháy mắt điều động. Một quyền này của hắn nhìn qua chẳng hề có chút sức lực nào, thậm chí cũng không có nửa phần ma lực tản mát ra, Nhưng Hắc Bạch Song Sắc cũng đã xuất hiện trên đỉnh đầu của hắn.

Đơn giản trực tiếp một quyền, thậm chí cũng không phải Liệt Dương Phệ, cũng không phải bất cứ kỹ năng nào cả, chỉ là một quyền bình thường mà thôi. Bởi vì động tác của A Kim thật sự quá nhanh, Cơ Động căn bản không kịp cất bước để phát ra Liệt Dương Phệ.

Sau khi đánh ra một quyền như thế, A Kim lại nhanh chóng vô cùng, công kích choáng đầy khủng bố kia thoáng dừng một chút trong không trung. Hàng ngàn hàng vạn tia kim quang lại một lần nữa dung hợp lại, giống như tia chớp vậy, đánh mạnh lên nắm tay Cơ Động lia lịa bảy lần.

Hai người đồng thời kêu lên một tiếng đau đớn. Hai vai Cơ Động chớp lên, trên nắm tay nổi lên một vòng sáng trắng tinh. Mà A Kim thì lùi về sau đến hơn ba bước mới miễn cưỡng đứng vững lại được.

407. Chương 204 Tới Nay Chúng Ta Ngủ Thế Nào? (hạ)

Lúc này trong lòng Cơ Động choáng đầy cảm giác kinh hãi. Một quyền nhìn như đơn giản kia không ngờ lại khiến cho thực lực của hắn rút cuộc lại đột phát. Cũng không phải là đột phá về ma lực, mà là đột phá về khống chế ma lực. Cũng là bước đột phát mà trước giờ hắn vẫn tha thiết mơ ước.

Mặc dù là Hỏa khắc Kim, nhưng A Kim cũng vẫn là Cực Hạn Ma Lực, hơn nữa công kích của nàng vốn không có bất cứ biểu hiện gì cả, chiếm hoàn toàn thế bất ngờ. Cấp bậc ma lực của nàng lại còn cao hơn Cơ Động đến bốn cấp, hơn nữa cộng thêm kỹ xảo công kích cường đại của bản thân, đem khí thể cùng với kỹ năng dung hợp làm một. Công kích nháy mắt bùng nổ này, dưới tình huống không hề có bất cứ chuẩn bị gì, theo lý thuyết thì Cơ Động vốn không thể nào ngăn cản được. Chỉ có điều, Cơ Động lại có thể chỉ bằng

một quyền nhẹ nhàng kia hoàn toàn ngăn cản được, hơn nữa mơ hồ lại còn chiếm được thượng phong nữa. Sự ảo diệu trong đó, chính là trên phương diện không chế ma lực.

Cơ Động bị một quyền của A Kim toàn diện áp chế, tiềm năng bản thân hoàn toàn bùng nổ ra, theo bản năng công kích ra một quyền đơn giản. Nhưng chính là vì một quyền này, đã giúp hắn mở ra một cánh cửa mới.

Một quyền kia cũng không hề có bất cứ ma lực nào phóng thích ra bên ngoài nắm tay, mà bao hàm trong đó lại không chỉ đơn thuần bất cứ một loại ma lực nào, mà là toàn bộ hai loại Cực Hạn Song Hỏa ma lực. Hai loại ma lực đó dùng hình thái Âm Dương Ngư mà dung hợp lại một chỗ, tràn ngập một loại thuộc tính Cực Hạn Song Hỏa. Hai loại ma lực này bình thường ở bên trong cơ thể Cơ Động, hoàn toàn dung hợp lại một cách hoàn mỹ, dưới sự áp chế của Hỗn Độn Chi Hỏa, hình thành nên một loại khí tức trung hòa, công bình. Nhưng khi Cơ Động vừa rồi công kích ra một quyền kia, hắn đã rút lại sự áp chế của Hỗn Độn Chi Hỏa đối với hai loại ma lực, cho nên, trong một quyền kia của hắn liền choáng đầy tất cả đặc tính của cả hai loại Cực Hạn Song Hỏa. Đơn giản mà nói, một quyền này giống như là hoàn thành một cái Tổ Hợp Kỹ trong cơ thể hắn, sau đó thông qua Diệt Thần Kích đem toàn bộ ma lực kia áp súc lại, cuối cùng thông qua nắm đấm mà oanh kích ra.

Cơ Động không biết một kích vừa rồi A Kim cảm thấy như thế nào, nhưng không hề nghi ngờ là, một quyền này là hắn đã chiếm tiện nghi. Phát sau mà đến trước, lại có thể chặn được công kích của A Kim. Khả năng không chế ma lực tăng lên, đã khiến cho khoảng cách về kỹ xảo công kích giữa hắn và A Kim được rút ngắn lại trên diện rộng.

Ma lực A Kim biến thành những mũi nhọn, bảy lần công kích lên trên nắm tay Cơ Động, bảy lần nổ tung, nhưng cũng là bảy lần tan chảy trên không trung. Nguyên tố ma lực Cực Hạn Âm Kim trực tiếp tan chảy, tan chảy rồi mới nổ mạnh. Có thể thấy được một quyền nhìn qua giống như không có bất cứ ma lực nào phóng thích ra, nhưng thực tế lại có uy lực khủng bố đến mức nào. Nhưng mà, đó cũng là lần đầu tiên Cơ Động sử dụng Diệt Thần Kích để ngăn cản công kích của người khác. Đương nhiên, đó cũng là bởi vì một quyền này của Cơ Động cũng không phải đánh lên người nàng.

Bị một quyền Cơ Động đánh lui, trong cặp mắt màu lam nhạt của A Kim choáng đầy quang mang không tin nổi. Nhưng phần lớn vẫn là cảm giác không phục. Theo như nàng suy nghĩ, Cơ Động căn bản không phải là đối thủ của nàng mới đúng. Nhưng mà, sự thật vẫn là sự thật, Cơ Động dưới tính huống phát sau nhưng lại có thể đem công kích của nàng đẩy lui.

- A Kim.

Cơ Động và A Kim giao thủ thật sự là quá nhanh, cho đến khi hai người tách ra, thanh âm Liệt Diễm mới vang lên. Một tiếng kêu này của Liệt Diễm, choáng đầy một loại khí tức mà từ trước đến giờ Cơ Động chưa từng nhìn thấy trên người nàng, đó chính là sự băng lãnh.

A Kim quay đầu nhìn về phía Liệt Diễm. Chỉ thấy từ trong hai mắt Liệt Diễm choáng đầy một loại lực áp bách khiến cho nàng không cách nào hình dung nổi. Cặp mắt mỹ lệ xinh đẹp hoàn mỹ của Liệt Diễm, trong mắt A Kim giống như là hai cái vực sâu không đáy vậy, choáng đầy khí tức khiến cho linh hồn của nàng cũng phải run rẩy. Mặc dù ánh mắt Liệt Diễm đang nhìn về phía A Kim, nhưng mà Cơ Động đang đứng gần đó cũng đồng dạng có thể cảm nhận được lúc này Liệt Diễm đang khủng bố đến mức nào. Chỉ là thoáng cảm nhận được chút dư ba của ánh mắt nàng, Cơ Động đã cảm thấy như là Linh Hồn Chi Hỏa của mình cũng đã ngừng thiêu đốt vậy, cực kỳ khó chịu.

Cơ Động từ trước tới giờ chưa từng nhìn thấy Liệt Diễm chân chính thi triển ra thực lực của nàng. Nhưng trước tình huống hiện tại, hắn lại cảm giác cực kỳ sâu sắc sự chênh lệch giữa mình và Liệt Diễm là lớn đến mức nào. Liệt Diễm rõ ràng không hề phóng xuất ra nửa phần ma lực nào, nhưng chỉ một ánh mắt kia của nàng, lại khiến cho hắn và A Kim, hai ma sư cường giả có Cực Hạn Ma Lực, Lục Quan Thiên Sĩ thậm chí ngay cả ý niệm phản kháng trong đầu cũng không thể sinh ra. Phốc một tiếng, A Kim đã quỳ rạp một gối xuống đất. Ánh mắt của nàng choáng đầy vẻ thống khổ. Bởi vì có mặt nạ và áo giáp che lại, nên Cơ Động không nhìn ra, lúc này thân thể A Kim đã bị mồ hôi thấm ướt, trên mặt lại càng nhiều hơn nữa.

- A Kim, người phải nhớ kỹ, bất luận trong tình huống nào, cũng không được xúc phạm đến điều quan trọng nhất của ta. Đây là lần đầu tiên người động thủ với Cơ Động, cũng là lần cuối cùng. Nếu như có lần sau,

ta đã có thể cứu người sống lại, bất cứ lúc nào cũng có thể hủy diệt người. Thậm chí ngay cả linh hồn cũng sẽ không tồn tại.

A Kim căn bản không thể trả lời. Dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của Liệt Diễm, hẳn thậm chí ngay cả năng lực mở miệng cũng không có, chỉ có thể cắn răng đau khổ chống đỡ cảm giác vô cùng thống khổ kia.

Ánh mắt của Liệt Diễm rốt cuộc cũng khôi phục lại bình thường. Toàn bộ áp lực đều biến mất vào hư không. A Kim như trút được gánh nặng ngàn cân vậy, từng ngum từng ngum thở hổn hển. Nàng vốn đang quỳ một gối, lúc này đã trở thành hai gối quỳ cả xuống đất. Ngạo khí trong cặp mắt màu lam trong suốt đã hoàn toàn biến mất. Sự áp bách phát ra từ trong linh hồn, khiến cho nàng căn bản không thể nào phát sinh ra bất cứ ý niệm kháng cự nào cả. Đối với Liệt Diễm, trong đầu nàng chỉ có một khái niệm chính là thần phục. Nàng cúi đầu xuống, cũng không dám tiếp tục nhìn Liệt Diễm nữa.

Liệt Diễm nhàn nhạt nói:

- Đi tắm rửa đi, sau đó thay một bộ quần áo khác, cởi bộ giáp đó xuống. Tối nay người ngủ phòng ngoài.

Nói xong, nàng không biết lấy từ đâu ra một bộ bố y, ném tới trước mặt A Kim, sau đó trực tiếp xoay người bước vào bên trong phòng ngủ.

Cửa cũng không khóa lại, hiển nhiên là để cho Cơ Động vào.

- Vâng.

Thanh âm A Kim vẫn như cũ lạnh lùng, nhưng lúc này lại choáng đầy sự run rẩy.

Thở dốc thêm một chút nữa, nàng mới miễn cưỡng đứng lên, phóng như chạy trốn vào trong phòng tắm, thậm chí cũng không có liếc sang nhìn Cơ Động đứng kế bên một cái nữa.

Nếu nói A Kim là cực kỳ kinh sợ, như vậy, Cơ Động lại chính là rung động.

Hắn không hề tưởng tượng nổi, cho dù không phóng thích ra nửa phần ma lực, nhưng Liệt Diễm vẫn như trước cường hãn như vậy. Hẳn thậm chí không thể nào tưởng tượng được, hiện tại thực lực Liệt Diễm đến tột cùng là cường hãn đến mức nào. Ngay cả Chu Tước và Đằng Xà cũng còn tôn kính hắn đến như thế, chẳng lẽ, chẳng lẽ nàng cũng giống như là Thánh Thú, có thực lực bán thần hay sao? E rằng thật sự là như thế. Nhưng mà, vì sao nàng lại không thể phóng thích ma lực trong thể giới nhân loại cơ chứ?

Những nghi vấn kia luôn luôn ở trong lòng Cơ Động, nhưng hắn vẫn chưa từng hỏi qua Liệt Diễm. Không phải là hắn không muốn hỏi, mà là không muốn tò mò chuyện riêng tư của Liệt Diễm. Nếu Liệt Diễm muốn cho hắn biết, sớm muộn gì nàng cũng sẽ nói.

Đi theo Liệt Diễm vào phòng trong, nhìn Liệt Diễm đang đứng bên cạnh giường, Cơ Động nhìn không được, nói:

- Liệt Diễm, tính tình A Kim mặc dù không tốt, nhưng ta nhìn ra được, hẳn đối với người là vô cùng tôn kính. Đừng nóng giận.

Liệt Diễm xoay người lại, thần sắc nàng đã hoàn toàn khôi phục bình thường, ánh mắt bình thản nhìn Cơ Động:

- Ta không có tức giận. Cơ Động, bất luận là A Kim đã nhận ta là chủ nhân, hay bất cứ một người nào khác, chỉ cần có người uy hiếp đến sinh mệnh của người, đều sẽ là địch nhân của ta. Địch nhân, hai chữ đó có một ý nghĩa, chính là hủy diệt. Bởi vì với ta, người quan trọng nhất.

‘Với ta, người quan trọng nhất’, đơn giản sáu chữ này, lại gây ra trong lòng Cơ Động một cơn sóng gió động trời. Hẳn thế nào cũng không nghĩ tới, Liệt Diễm không ngờ lại nói ra một câu như vậy. Chính một câu đơn giản này của nàng, lại làm hắn cảm giác được, dù mình ngay lập tức chết đi, cũng không hề thấy hối tiếc.

408. Chương 205 Sinh Mạng Của Người Là Tất Cả Đối Với Ta! (thượng)

Bên cạnh Cơ Động, cảm xúc của Liệt Diễm tựa hồ trở nên có chút đặc biệt:

- Người biết không, Cơ Động? Bốn năm trước lúc người ở trên Thánh Tà Chiến Trường, đối mặt với cường địch, lúc người lâm vào nguy hiểm đến tính mạng, trong lòng ta cực kỳ mâu thuẫn. Ta không thể quyết định được, bản thân ta có nên lên cứu người hay không. Bởi vì, nếu ta ở trong thế giới nhân loại thì triển năng lực của mình, như vậy, hậu quả nhận được sẽ vô cùng đắt giá. Lúc đó ta đã do dự, vô cùng không yên. Đang trong lúc ta vừa hạ quyết tâm lên cứu người, sư huynh Phát Thụy của người đã tới kịp, đánh bại cường địch cứu tính mạng của người. Cũng trong chính lần đó, ta thật sự cảm giác được vô cùng thống khổ, sự thống khổ khó có thể hình dung nổi. Từ khi ta có được ý thức đến bây giờ, đó là lần đầu tiên ta cảm nhận được thống khổ. Ta cũng không rõ ràng lắm đây loại cảm giác gì. Nhưng mà, khi ta nghĩ đến lúc đó người có thể chết, trong lòng ta liền choáng đầy sợ hãi. Lần đầu tiên cảm nhận được loại cảm xúc sợ hãi như thế, đối với ta mà nói, cảm giác như thế nào, người có thể biết được hay không? Lúc đó ta đã phát một lời thề, vĩnh viễn không bao giờ để cho loại tình huống như thế này xảy ra lần nữa. Ta không muốn lại một lần nữa cảm nhận được sự sợ hãi như rơi xuống địa ngục như vậy. Tình cảm của người đối với ta, kỳ thật ta cũng hoàn toàn biết được. Trong mỗi một chén rượu người điều chế cho ta, đều ẩn chứa một phần biến hóa cảm xúc của người. Chúng ta quen biết nhau cũng đã hơn mười năm trời rồi. Mười năm nay, người đối với ta đều chưa hề thay đổi gì. Ta hối hận về sự do dự lúc đó của ta, bởi vì ta hiểu rất rõ ràng, nếu lúc đó đổi lại người ở vào địa vị của ta, người sẽ không chút do dự đi đến bên cạnh ta, giúp ta chống đỡ cường địch. Cũng ngay trong lúc đó, ta rốt cuộc cũng hạ quyết tâm, nếu phát sinh tình huống như thế nữa, ta sẽ không chút do dự đứng ở trước mặt người.

Nghe những lời Liệt Diễm nói, cả người Cơ Động đã sợ đến ngây người. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, cũng không dám tưởng tượng, bản thân mình ở trong lòng Liệt Diễm không ngờ lại có địa vị như thế. Hắn lần đầu tiên rõ ràng cảm nhận được Liệt Diễm có cảm xúc, tính tình giống như một người con gái nhân loại bình thường.

- Không, Liệt Diễm, người ngàn vạn lần không được làm như thế. Ta không muốn người làm như vậy.

Thanh âm Cơ Động không tự giác trở nên run rẩy:

- Người là nữ thần trong lòng ta, ta vĩnh viễn không muốn nhìn thấy người có bất cứ thương tổn gì cả. Nhất là vì ta mà bị thương tổn, là chuyện ta không muốn chứng kiến nhất. Ta chỉ là một nhân loại, ta biết rõ, tính mạng của người cơ hồ là vô hạn. Cho dù là ta cố gắng đến thế nào, nhiều nhất cũng chỉ có thể sống được hai ba trăm năm mà thôi. Một ngày nào đó, ta sẽ rời khỏi người, vĩnh viễn rời khỏi người. Đúng vậy, ta đúng là luôn có một giấc mộng, giấc mộng là chúng ta có thể ở cùng một chỗ với nhau. Nhưng mà, ta cứ một mực sợ xúc phạm tới người. Ta cũng không dám lo nghĩ nhiều, bởi vì ta sợ, nếu có một ngày nào đó ta chết đi, người sẽ bởi vì ta mà bị thương. Ta thật sự sợ người sẽ vì ta mà bị thương tâm.

- Đừng nói nữa.

Liệt Diễm đột nhiên cắt ngang lời Cơ Động nói, bước lên một bước, nhào vào trong ngực Cơ Động, gắt gao ôm chặt lưng hắn:

- Không được nói chết, ta sẽ không để cho người chết đâu, vĩnh viễn cũng không. Ta muốn giúp người trở nên giống như ta, cùng trở thành bất tử. Tuy rằng, cho dù hiện tại ta vẫn còn chưa có chuẩn bị tốt việc chấp nhận phần tình cảm này của người, nhưng mà, nếu như ta thật sự sẽ nảy sinh ra loại tình cảm như vậy, người là sự lựa chọn duy nhất của ta. Tính mạng của người là tất cả đối với ta. Vĩnh viễn không được ở trước mặt ta mà nói đến chữ chết.

Cho dù là lần trước cùng với Liệt Diễm khiêu vũ, Cơ Động cũng chỉ là ôm lấy lưng của nàng mà thôi, đây là lần đầu tiên bọn họ ôm lấy nhau, lần đầu tiên thật sự thân thiết ôm ấp nhau, hơn nữa lại còn là Liệt Diễm chủ động ôm lấy hắn. Lúc này, đại não Cơ Động đã lâm vào trống rỗng. Hắn gắt gao ôm chặt Liệt Diễm vào trong ngực mình, toàn thân áp sát vào người Liệt Diễm, khiến cho hắn có thể đầy đủ cảm nhận được thân thể mềm mại, cơ bắp vô cùng tận của Liệt Diễm, gây cho hắn một cảm giác tuyệt vời động lòng người.

Liệt Diễm nằm trong lòng ngực của Cơ Động, tiếp tục nói:

- Sau khi người bị trọng thương, Lam Bảo Nhi luôn luôn ở bên cạnh chiếu cố người. Ta mỗi ngày đều chú ý đến tình huống thân thể của người. Lúc người cần được chiếu cố đến nhất, người ở bên cạnh người cũng không phải là ta. Điều đó làm cho ta cảm nhận được một loại cảm xúc khác mà chỉ có nhân loại các người mới có, đó chính là ghen tị. Cho nên ta mới quyết định, ta cùng với người đi đến nhân gian, vĩnh viễn không

bao giờ rời khỏi người nữa. Ta không muốn nhìn thấy cảnh người và người con gái khác ở chung với nhau. Có thể là ta quá ích kỷ, coi như ta còn chưa có chuẩn bị tốt việc chấp nhận phần này tình cảm của người, nhưng ta cũng không hy vọng người sẽ yêu người khác. Mặc dù ta biết rõ, chuyện này cơ hồ là không có khả năng xuất hiện. Cơ Động, đáp ứng ta, phải sống thật tốt, phải tu luyện thật tốt. Có được Hồn Độn Chi Hỏa, người cũng có thể có khả năng bất tử.

- Ta đồng ý, ta đồng ý.

Cơ Động nghĩ thấy một cỗ hương khí nhàn nhạt phát ra trên người Liệt Diễm, cảm nhận được nàng đang kích động đến mức trước giờ chưa từng có. Lúc này trong lòng hắn, trong nội tâm đang bốc lên một luồng lửa nóng bỏng. Mười năm trời, hắn rốt cuộc đã cảm giác được những gì mình bỏ ra cũng đã được hồi báo. Hóa ra nàng vẫn luôn có thể cảm nhận được tình cảm của mình. Còn cần phải nói thêm gì nữa?

- Liệt Diễm, khi nào mà người còn chưa chân chính chuẩn bị sẵn sàng, ta tuyệt không hề bắt buộc người. Ta sẽ chờ người, chờ người cả cuộc đời này. Nếu cuộc đời này không đủ, thậm chí là đời đời kiếp kiếp, trong lòng ta cũng chỉ có một mình người. Không có bất cứ nữ nhân nào có thể chiếm được bất cứ chỗ nào trong lòng ta, cho dù là một góc nhỏ nhất cũng vậy. Ta thật sự rất vui vẻ, ta không bao giờ ngờ được, sẽ có một ngày người lại nói với ta những lời như vậy. Ta đã thỏa mãn rồi, chỉ cần mỗi ngày có thể nhìn thấy được người, chính là sự thỏa mãn nhất của ta rồi. Ta không yêu cầu thêm cái gì khác nữa. Bất cứ cái gì cũng không.

Liệt Diễm cũng không có mở miệng, nhẹ nhàng nằm trong vòng tay của Cơ Động. Nàng cảm nhận được một cảm giác vô cùng an tâm và thoải mái. Mặc dù thực lực Cơ Động và nàng căn bản không thể nào so sánh được, nhưng nàng vẫn cảm giác được vô cùng an toàn. Nàng không có nói với Cơ Động biết, nàng kỳ thật là cố gắng khiến cho mình càng trở nên giống nhân loại hơn, đây là chính là sự chuẩn bị mà nàng đã nói. Trong lòng nàng cũng đã sớm có quyết định, nếu có một ngày, bản thân nàng trở nên không hề khác gì nhân loại, quen thuộc những tính cách thông thường của nhân loại, khi đó nàng sẽ giống như một nữ nhân nhân loại bình thường, thương yêu Cơ Động, cùng với hắn ở một chỗ, vĩnh viễn ở bên nhau.

Cơ Động luôn luôn vì Liệt Diễm mà cố gắng tu luyện, không ngừng trả giá. Nhưng mà, từ khi hắn biết Liệt Diễm cũng nhận rõ ràng phần tình cảm kia của mình, hơn nữa Liệt Diễm cũng luôn luôn vì mình mà trả giá, yên lặng trả giá. Nàng đã vì hắn mà đi theo đến thế giới bên ngoài, thế giới nhân loại, nơi mà nàng cũng không thể sử dụng ma lực. Vì hắn mà nàng đã cố gắng chấp nhận hết tất cả mọi thứ trong thế giới nhân loại. Bởi vì nàng biết rõ, nếu hắn thật sự cùng với nàng ở cùng một chỗ, như vậy sẽ không có khả năng mãi mãi sinh hoạt dưới thế giới Địa Tâm buồn tẻ kia. Nàng cũng hy vọng hắn sẽ có thể được vui vẻ!

Hai người cứ như vậy ôm nhau, hưởng thụ loại cảm giác tuyệt vời này. Đặc biệt, lúc này Cơ Động cũng không hề có bất cứ sự kích thích dục vọng gì, giống như từ sâu trong tâm trí của hắn cũng hiểu được không thể nào phá hủy đi tình cảm ba động tình khiết nhất này.

Sắc trời bên ngoài dần dần tối sầm xuống. Ánh chiều tà trên trời giống như một nhân loại thẹn thùng, len lén biết mất trong bóng tối xa xa.

Không biết trải qua bao lâu, Liệt Diễm hạ thấp giọng, thì thào bên tai Cơ Động:

- Người còn muốn ôm bao lâu nữa, còn chưa ôm đủ sao?

Cơ Động rất thành thật, nói:

- Vẫn còn chưa đủ, vĩnh viễn cũng không ôm đủ.

Liệt Diễm thẹn thùng nằm ở trong lòng ngực của hắn, nói:

- Buông ra đi, người đúng là lòng tham không đáy mà.

Cơ Động lúc này mới tâm không cam lòng không muốn chậm rãi buông ra, cúi đầu nhìn xuống khuôn mặt mỹ lệ của Liệt Diễm, cố nén sự thèm muốn hôn một cái.

Cơ Động giống như là đột nhiên cảm giác được cái gì, quay đầu nhìn lại phía cửa phòng ngủ. Hắn nhất thời ngây người một chút, nơi đó đang có một người đang lặng lẽ đứng đó, tựa hồ đã đứng đó khá lâu.

409. Chương 205 Sinh Mạng Của Người Là Tất Cả Đối Với Ta! (hạ)

Mái tóc dài màu vàng kim, buông thả sau lưng, cũng giống như mái tóc đỏ của Liệt Diễm, cũng có dạng cuộn sóng. Chẳng qua so với mái tóc dài của Liệt Diễm thì ngắn hơn một chút. Thân thể cũng cao xấp xỉ với Liệt Diễm, dáng người nóng bỏng càng thêm khoa trương hơn so với Liệt Diễm, nhất là bộ ngực cùng với cái hông kinh người, lại choáng đầy lực hấp dẫn mạnh mẽ, tuyệt đối không hề kém hơn so với Hắc Ám Ất Mộc Thánh Đồ Hạt Tử. Nhưng dáng người như vậy, loại choáng đầy một sức mạnh hài hòa tuyệt mỹ. Dáng người nóng bỏng xứng với dung nhan lạnh như băng, khuôn mặt trái xoan băng lãnh. Cặp lông mày tỉ mỉ màu lam nâu, cái mũi cao hơn so với người bình thường một chút, nếu bảo Cơ Động dùng lời nói để hình dung, hẳn sẽ sử dụng bốn chữ để đánh giá, đó chính là: tuyệt sắc nhân gian.

Đúng vậy, chính là nhân gian tuyệt sắc. Ở trong lòng Cơ Động, Liệt Diễm là nữ thần, không ai có thể hoàn mỹ bằng nàng. Nhưng cô gái trước mắt này, lại có thể nói là hoàn mỹ gần như là Thần vậy. Trong số những nữ nhân mà Cơ Động từng gặp qua, luận dáng người, luận dung mạo, nàng tuyệt đối có thể xếp thứ hai, chỉ thua Liệt Diễm, so với Hạt Tử và Lam Bảo Nhi còn hơn mấy phần.

Không cần phải hỏi, vị giai nhân tuyệt sắc mắt lam tóc vàng này chính là người lúc trước toàn thân được che trong bộ giáp Toàn thân khải màu vàng kim, A Kim. Nàng không biết đã đứng đó bao nhiêu lâu rồi, chẳng qua nàng một mực không hề nói tiếng nào cả.

Những gì mình nói với Liệt Diễm cũng đã bị A Kim nghe hết, Cơ Động không khỏi có chút xấu hổ, cười khổ, nói:

- Đến đây hỏi nào sao không chịu nói?

Mặc dù A Kim cũng không có hoàn mỹ choáng đầy cảm giác khiến người ta rung động như Liệt Diễm, nhưng với nhan sắc tuyệt diệu của nàng mà đi ra ngoài, cũng đồng dạng sẽ trở thành tiêu điểm của mọi người.

Nhìn thấy dung mạo của A Kim, Liệt Diễm cũng không quá kinh ngạc, tựa hồ như nàng đã sớm nhìn qua rồi. Cơ Động tuy rằng bởi vì nhan sắc của A Kim mà thoáng ngây người một chút, nhưng rất nhanh cũng đã khôi phục lại bình thường, ánh mắt cũng trở lại bên người Liệt Diễm. Chuyện này khiến cho Liệt Diễm không khỏi toát ra một nụ cười thấu hiểu, quay sang nói với A Kim:

- Giúp chúng ta đóng cửa lại, người cũng sớm nghỉ ngơi đi. Thân thể của người vừa mới khôi phục lại, cần phải nghỉ ngơi nhiều một chút.

- Vâng.

A Kim cung kính trả lời, tiện tay đóng cánh cửa phòng ngủ lại.

Đã không có A Kim nhìn nữa, Cơ Động nhất thời thả lỏng rất nhiều. Từ khi đi đến thế giới này, hiện tại có thể nói đây là lần đầu tiên vui sướng nhất, nét cười trên mặt không thể nào ngừng lại được.

Nhìn bộ dáng của hắn, khuôn mặt Liệt Diễm đỏ lên, sắc giọng nói:

- Đừng nhìn nữa, mấy ngày nay người cũng mệt mỏi rồi, mau đi nghỉ ngơi đi.

Cơ Động hạ giọng, nói:

- Hiện tại chúng ta ngồi xuống tu luyện hay là ngủ?

Vừa nói, hắn nhìn không được liếc mắt nhìn về phía cái giường tròn lớn mà người kia.

- Cơ Động...

Sắc mặt Liệt Diễm không hài lòng nhìn hắn.

Cơ Động vội vàng giải thích:

- Liệt Diễm, người đừng hiểu lầm, người hãy nghe ta nói. Ý của ta là, người xem cái giường này lớn như vậy, chúng ta hoàn toàn có thể mỗi người ngủ một bên, cách xa nhau, hoàn toàn không đụng tới nhau mà. Cái giường này nhìn qua cũng không tệ, không ngủ một giấc thì hình như hơi đáng tiếc đó.

Liệt Diễm hơi sững sốt một chút, có chút nghi hoặc nhìn Cơ Động:

- Người thật sự không có mục đích gì khác chứ?

Cơ Động hiền ngang lẩm liệt, nói:

- Đương nhiên là không có. Trước khi người thật sự chấp nhận ta, ta làm sao có thể mạo phạm người?

Liệt Diễm hừ một tiếng:

- Một ý tưởng nào cũng đều không có sao? Ánh mắt của người có thể nói cho ta biết, những lời này của người cũng không có thành thật đó.

Cơ Động cười khỏ, nói:

- Liệt Diễm, nữ nhân nhân loại bình thường cũng đâu có thông minh như vậy chứ. Kỳ thật, ta chỉ là có chút suy nghĩ bậy bạ mà thôi. Nếu có thể ở trên cái giường lớn này, ôm người ngủ, cảm giác đó sẽ sung sướng đến thế nào. Đương nhiên, chỉ đơn giản là ôm người thôi.

Vừa nói, hắn vừa mang theo vài phần hi vọng cùng mấy phần không yên liếc trộm Liệt Diễm, quan sát thần sắc của nàng.

Đôi môi đỏ mọng của Liệt Diễm khẽ mím lại, bất mãn nhìn Cơ Động, không hề chú ý đến hắn nữa, xoay người đến bên cạnh chiếc giường tròn kia, cởi giày nằm xuống một bên, kéo một góc cái chăn, cũng là hình tròn, đắp lại.

Nàng không nói gì, là đồng ý phải không? Hay là đã cự tuyệt? Cơ Động đứng ở bên giường, suốt nửa ngày cũng không có làm gì cả. Ý niệm trong lòng hắn không ngừng xoay chuyển mạnh mẽ. Nếu nói hắn không động tâm, tuyệt đối là không có khả năng. Hắn vô cùng hy vọng có thể thật sự được ôm Liệt Diễm mà ngủ một đêm. Trong lòng hắn quả thật cũng không có những ý tưởng nào khác, chỉ là đơn giản hy vọng có thể như vậy mà ôm nàng mà thôi.

Nhưng mà, không được Liệt Diễm trực tiếp cho phép, hắn đúng là vẫn không dám làm như vậy. Hắn thật sự không hy vọng mình thật vất vả mới bồi đắp được một chút cảm tình của Liệt Diễm, nhưng lại vì mình lỗ mãng mà phá hỏng nói đi. Hôm nay có thể ôm được Liệt Diễm, trong lòng hắn đã là thập phần thỏa mãn.

Hắn chậm rãi đi về phía bên kia của cái giường, nhẹ nhàng nhàng nằm lên trên đó. Cảm giác thoải mái, sạch sẽ cùng với mùi hương nhàn nhạt khiến cho người ta cảm thấy thoải mái. Trên giường này chỉ có một cái chăn. Mặc dù cái chăn này rất lớn, nhưng nếu hai người đều ngủ rất xa như vậy liền không đủ. Nói thế nào cũng không có khả năng đắp hết người được, dù sao đây cũng là một cái chăn đôi a! Cho dù là với tính cách của Cơ Động, lúc này trong lòng dự vọng cũng đã dâng lên mãnh liệt.

Cảm giác mệt mỏi dần dần lên. Suốt cả ngày mệt mỏi, lúc này thoải mái nằm trên cái giường, dần dần được phóng thích ra. Ánh mắt của hắn một mực nhìn về phía bóng lưng Liệt Diễm, trong lòng âm thầm thỏa mãn, dần dần tiến vào giấc mộng đẹp.

Mặc dù đã quay lưng về phía Cơ Động, kỳ thật Liệt Diễm vẫn đang một mực mở to hai mắt. Cơ Động đang làm gì, nàng không cần phải dùng ánh mắt nhìn cũng có thể biết rõ. Lúc trước Cơ Động cẩn thận thận leo lên giường, trong lòng nàng thật sự có chút khấn nguyện, có chút sợ Cơ Động lặn qua, nhưng cũng có chút mong chờ vòng tay ấm áp của hắn choàng qua thân thể mình.

Tiếng hít thở đều đều từ phía bên kia giường truyền đến. Liệt Diễm chậm rãi xoay người lại, nhìn Cơ Động mang theo vẻ thỏa mãn mỉm cười mà ngủ say, trong lòng nàng không ngừng truyền đến sự xúc động mãnh liệt. Nàng đương nhiên có thể cảm nhận được lúc trước khi ngủ, Cơ Động khát vọng được ôm mình ngủ đến mức nào. Nhưng cuối cùng hắn cũng không có làm như vậy, dưới tình huống mình cũng không có rõ ràng cự tuyệt cũng không có làm như vậy. Hắn chính là đang quý trọng mình, trong lòng nàng dâng lên một cảm giác yên tâm cùng với xúc động.

Liệt Diễm nhẹ nhàng ngồi dậy, không phát ra chút tiếng động nào, lặng lẽ cầm lấy bàn tay Cơ Động lên, khẽ tựa vào lòng ngực hắn, sau đó để cánh tay Cơ Động đặt lên hông mình, thân thể mềm mại thoảng cuộn mình lại, rúc vào trong lòng hắn. Mang theo một nụ cười mỉm cùng thỏa mãn nhàn nhạt, khẽ nhắm hai mắt lại. Chỉ chốc lát sau, tiếng thở đều đặn đồng thời nhẹ nhàng vang lên.

410. Chương 206 Cái Lều Con Tội Lỗi (thượng)

Liệt Diễm đâu rồi? Trong lòng khê giật mình một chút, Cơ Động gọi to một tiếng:

- Liệt Diễm.

Rất nhanh từ trên giường phóng xuống, vội vàng vàng mở cửa phòng phóng ra ngoài. Khi hắn nhìn thấy Liệt Diễm và A Kim đều đang ngồi trên bộ trường kỷ ở phòng khách ngoài phòng mà ăn sáng, trong lòng hắn mới thoáng thả lỏng bớt vài phần.

Hai nữ nhân nhìn thấy Cơ Động đột nhiên đẩy cửa phóng ra, cũng đột nhiên sửng sốt một chút, ánh mắt tự nhiên tập trung lên trên người hắn. Ngay sau đó, mỗi nàng lại có phản ứng quái dị bất đồng.

A Kim là trực tiếp quay đầu, nhìn về phía cửa sổ bên ngoài, chỉ là ly sữa trên tay nàng khê đổ ra ngoài một chút. Còn Liệt Diễm thì khê gất lên một tiếng, khuôn mặt đỏ bừng cúi đầu.

Nhìn phản ứng của hai nàng, Cơ Động không khỏi sửng sốt một chút, theo bản năng cúi đầu nhìn lại, nhất thời đỏ bừng. Tối đó khi hắn ngủ, tuy rằng sợ Liệt Diễm ngượng ngùng mà không có cởi quần áo, nhưng hắn mới từ trong ngủ say thức dậy, thời gian vẫn là đang sáng sớm. Nam nhân vào sáng sớm mỗi ngày, phản ứng theo bản năng không hề keo kiệt, phần dưới sẽ nổi rõ lên như một cái lều con. Hơn nữa, nóc lều còn rất cao.

Tình huống như vậy bị hai nữ nhân chứng kiến, hơn nữa là còn trong nháy mắt bất ngờ xuất hiện trước mặt hai nàng như vậy, hai nàng có thể tự nhiên mới là chuyện lạ.

A! Thật xin lỗi.

Cơ Động kêu thảm thiết một tiếng, vội vàng đóng cửa phòng, quay vào trong ổn định lại tinh thần.

Hàm răng Liệt Diễm khê cắn môi, thì thào nói:

- Cái tên xấu xa này.

Tối hôm qua, nàng cũng ngủ đặc biệt ngon, vốn cũng không có thức sớm như vậy. Chẳng qua, vào thời khắc tờ mờ sáng hôm qua, nàng liền cảm giác được có cái gì cứng rắn đâm lên trên bụng mình, cực kỳ không được tự nhiên.

Khi nàng vừa tỉnh táo lại, liền phát hiện là cái lều con của Cơ Động đang đâm mình. Hắn nhất thời cực kỳ xấu hổ, vội vàng ngồi dậy. Cơ Động còn chưa kịp phát hiện tối đêm qua hắn đã ôm ai trong lòng ngực mà ngủ. Cả ngày mệt mỏi cùng thả lỏng khiến cho Cơ Động ngủ thật sự rất say. Nhưng nàng lại không nghĩ rằng, Cơ Động sáng sớm tỉnh dậy không nhìn thấy nàng, hắn lập tức phóng thẳng ra, kết quả, cái lều con tội ác kia lại một lần nữa hiện ra ngay trước mặt Liệt Diễm. Nàng làm thế nào có thể không xấu hổ, ngượng ngùng cơ chứ?

Mặc dù Liệt Diễm cũng không biết bên dưới cái lều con nhỏ kia đến tột cùng là cái gì, nhưng nàng cũng mơ hồ có thể đoán được thứ đó có liên hệ quan trọng tới việc gần gũi giữa nam nhân và nữ nhân với nhau.

Sự xấu hổ của Cơ Động tuyệt đối không kém Liệt Diễm chút nào. Quay trở lại phòng ngủ, hắn hận không thể tìm được một cái lỗ nào để mà chui xuống. Đúng là quá xấu hổ mà.

Một lúc lâu sau, hắn mới đem cảm xúc trong lòng mình bình tĩnh lại. Một lần nữa mở cánh cửa phòng ngủ, bước ra ngoài. Hắn chỉ thấy Liệt Diễm vẫn còn ngồi trên cái trường kỷ, còn A Kim thì đang đứng bên cạnh cái cửa sổ thủy tinh, nhìn xuống bên dưới.

Cơ Động liếc nhìn Liệt Diễm, khuôn mặt Liệt Diễm lại đỏ ửng lên, tức giận nói:

- Nhanh đến đây ăn một chút gì đi.

Cơ Động giống như nhận được lệnh đặc xá vậy, lập tức phóng vọt vào trong buồng tắm. Sau khi đơn giản vệ sinh thân thể một chút, mới quay trở lại phòng khách ăn sáng. Lúc này tâm tình của hắn mới hơi dần dần bình phục lại một chút. Chuyện phát sinh ngày hôm qua, giống như là hắn được ăn mật ngọt vậy, một chuyện cực kỳ khiến hắn vui sướng. Có thể nói, mối quan hệ giữa hắn và Liệt Diễm, bắt đầu từ tối hôm qua mới chân chính có biến hóa vượt bậc. Mặc dù vẫn chưa thể chân chính gọi là tình nhân, nhưng trong lòng

cũng có thể thăm xem nhau như là tình nhân, cũng không còn cảm giác giống như trước kia, chỉ là quan hệ thầy trò.

- Hôm nay người có định sẽ làm gì không?

Liệt Diễm thấy Cơ Động ăn uống xong rồi, lúc này mới hỏi.

Cơ Động khẽ trầm ngâm trong chốc lát, nói:

- Còn chuyện của Sinh Mệnh Chi Sâm, chúng ta phải nhanh xử lý xong mọi chuyện rồi trở về sớm. Kim Ung Thương Hội đã bị tổn thất khá nhiều ở trong đó, chỉ sợ cũng sẽ không chịu từ bỏ ý độ. Vạn nhất nếu bọn họ có hành động gì đó, Bộ tộc Sâm Yêu chỉ sợ cũng sẽ không chống đỡ nổi. Cho nên hôm nay ta nhất định phải đem những chuyện trong Trung Nguyên Thành sớm xử lý ổn thỏa, sau đó chạy về Địa Linh Sơn hỏi Chu Tước a di kết quả thế nào. Nếu mọi chuyện thật sự thuận lợi, ngày mai chúng ta quay trở về Sinh Mệnh Chi Sâm.

Liệt Diễm gật gật đầu, nói:

- Vậy người đi sớm đi. Hôm nay ta sẽ không đi chung với người. Ta và A Kim quay trở về thế giới Địa Tâm. Quả trứng Hỏa long bất cứ lúc nào cũng có thể nở ra, ra phải cam đoan nó sẽ không xuất hiện vấn đề gì. Đến hoàng hôn, chúng ta gặp lại nhau ở gian phòng này. Nếu mọi chuyện của người đều xong xuôi, vậy tối nay chúng ta quay trở về Địa Linh Sơn.

Cơ Động gật gật đầu, nói:

- Được, quyết định như vậy đi. Việc này không nên chậm trễ nữa, ta hiện tại đi ngay.

Liệt Diễm tạm thời quay trở về thế giới Địa Tâm, hẳn cũng có thể tạm thời yên tâm. Ở nơi đó, nàng thật sự là nữ hoàng, đừng nói là một A Kim, cho dù là một trăm A Kim, chỉ sợ cũng không có khả năng tạo thành bất cứ uy hiếp gì với nàng. Hơn nữa, có thêm sự uy hiếp ngày hôm qua, A Kim đối với Liệt Diễm tựa hồ càng có thêm vài phần e ngại.

Vừa ra khỏi khách sạn Chu Tước, ánh mắt Cơ Động quay sang nhìn về phía Nhất Khẩu Hương. Theo tính toán thì hiện tại A Bình cũng đã khôi phục lại rồi. Coi như là thay Phất Thụy sư huynh giải quyết xong một phần tâm nguyện. Nói thế nào đi nữa, lúc trước A Bình bị thương chính là vì để cứu viện Phất Thụy mà ra.

Cơ Động thoáng hồi thăm một chút, liền tìm được một quán rượu lớn nhất trên đường lớn Bình Hỏa. Trực tiếp lấy ra một khóa Lục Giai Tinh Hạch làm tiền thế chấp, hắn đặt hàng một lượng lớn loại pju trắng và rượu đỏ, cùng với một lượng lớn bình thủy tinh trong suốt. Những bình thủy tinh mà hắn đặt đa phần đều là bình cầu, bởi vì hình dạng chủ yếu của Âm Dương Ngư cũng là hình cầu, lớn cỡ nắm tay, dùng để làm dụng cụ chứa đựng Ma Kỹ Tửu là tốt nhất. Những cái bình thủy tinh này cộng với rượu bên trong, liền tương đương với loại giấy đặc chế Ma Kỹ Quyển Trục. Kim tệ hiện tại còn lại trên người Cơ Động cũng không còn nhiều lắm, nhưng Tinh Hạch thì lại quá nhiều. Sau khi đặt xong rượu cùng với bình chứa, hắn hồi thăm quán rượu hai chỗ mà hắn muốn đến. Một chỗ, chính là Ma Sư Công Hội của Trung Nguyên Thành, chỗ còn lại chính là Bình Đẳng Vương Phủ.

Đây là hai nơi mà hắn nhất định phải đi. Hắn đã sớm nghe Phất Thụy nói qua, tiến hành mua bán Tinh Hạch trong Ma Sư Công Hội, giá cả chính là công bằng nhất. Đương nhiên, điều kiện đầu tiên chính là bản thân người phải là thành viên của Ma Sư Công Hội mới được. Cơ Động hiện tại mặc dù còn chưa phải, nhưng với thực lực của hắn, thi đậu vào Ma Sư Công Hội căn bản không có vấn đề gì. Hắn và Liệt Diễm chuẩn bị đi du lịch đại lục một chuyến, cũng cần phải có một lượng tiền tài nhất định. Cho nên, hắn định đem một ít Tinh Hạch không phải là Hỏa Hệ để đổi lấy một ít tiền mặt nhất định dùng để chi tiêu. Cũng định dùng tiền mặt mua một ít rượu nữa.

Về phần trở về Bình Đẳng Vương Phủ, hắn chuẩn bị đi tìm Cơ Dạ Thương, thuận lợi giải quyết luôn tâm nguyện bái tế cho cha mẹ ở thế giới này của hắn.

Vị trí của Ma Sư Công Hội chính là trên đường lớn Mậu Thổ. Mà hoàng cung của Trung Thổ Đế Quốc cũng đồng dạng ở trên đường này. Bởi vậy, có thể thấy được, vị trí của Ma Sư Công Hội ở trong các quốc gia có địa vị tôn kính như thế nào. Đường lớn Mậu Thổ, Cơ Động cũng từng đi qua mấy lần, đối với vị trí của Ma

Sư Công Hội cũng có ấn tượng nhất định. Rất nhanh, hắn liền từ đường lớn Bính Hỏa đi sang đường lớn Mậu Thổ cách đó không xa. Khi đi ngang qua hoàng cung, ánh mắt của hắn theo bản năng nhìn thoáng qua hoàng cung một chút. Năm đó, hắn đúng là bị nơi này kịch liệt truy sát. Thái tử của Trung Thổ Đế Quốc, Cơ Dật Phong cũng chính là bị hắn đánh chết.

Thế sự chuyển biến khác thường, sự truy sát lúc trước đã sớm không còn nữa. Nhiều năm như vậy, dáng vẻ bên ngoài của hắn cũng xảy ra biến hóa không nhỏ, cho dù là người quen trước đây của hắn cũng không nhất định có thể nhận ra.

411. Chương 206 Cái Lều Con Tội Lỗi (hạ)

Cái huy hiệu này đường kính ít nhất hơn ba thước. Huy hiệu có mười màu sắc kết hợp lại, lấy trung tâm làm khởi điểm, từng vạch màu đen đem mười lại màu sắc kia ngăn cách lại với nhau. Mỗi một loại màu sắc là đại biểu cho một hệ ma lực. Hơn nữa, trên mỗi một màu sắc, đều điều khắc tên của một Thiên Can. Giống như khu vực màu xanh, liền khắc tên Giáp Mộc, màu xanh thẫm chính là khắc tên Ất Mộc. Toàn bộ cái huy hiệu mặc dù có chút phức tạp, nhưng cực kỳ mỹ lệ lóa mắt. Mỗi một loại khu vực màu sắc tựa hồ đều là do những loại đá có màu sắc đặc thù điều khắc nên, dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi phát ra quang mang chói mắt.

Đây là dấu hiệu của Ma Sư Công Hội. Cơ Động biết rõ, tòa nhà Ma Sư Công Hội này, chính là Tổng hội Ma Sư Công Hội trên toàn bộ đại lục. Trung Thổ Đế Quốc là Đại Lục Đệ Nhất Cường Quốc, cũng là đại quốc lớn nhất, một số Tổng hội của một số Công hội cũng đều nằm ở nơi này. Trừ phi là những loại Công hội thuộc tính khác biệt, giống như Điều Tử Sư Công Hội vậy, mới nằm ở những đế quốc khác.

Dừng lại ở trước cửa, đơn giản nhìn ngó chăm chú một chút, Cơ Động liền bước lên trên bậc thanh, bước vào Tổng hội Ma Sư Công Hội.

Trước cửa Tổng hội của Âm Dương Ma Sư, cũng không cần bất cứ thủ vệ nào cả. Cái cửa rộng lớn ở có tùy ý ai cũng có thể đi vào. Từ điểm này có thể nhìn ra, Tổng hội Ma Sư Công Hội này là cường đại đến mức nào. Người ta căn bản không hề lo lắng sẽ có người nào dám đến quấy rối. Ai mà dám đến Ma Sư Công Hội quấy rối, đó không phải là đã chán sống rồi hay sao?

Đến gần cánh cửa. Cơ Động đầu tiên chứng kiến, chính là một căn phòng thật lớn. Căn phòng cũng đồng dạng hình Ngũ Giác, trên năm mặt vách tường phân biệt là năm loại màu sắc khác nhau, đại biểu cho Ngũ Hành ma lực.

- Xin hỏi, có thể giúp được ngài gì không?

Không đợi Cơ Động quan sát quá lâu, bên cạnh đã truyền tới một thanh âm ôn nhu. Cơ Động quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cô gái mặc váy dài màu trắng chạy tới bên cạnh hắn. Cô gái này dáng người thon dài, tướng mạo cũng coi như là nhất phẩm trong thiên hạ, trên mặt đang mang theo vẻ mỉm cười nhàn nhạt đang khẽ khom người hành lễ với hắn.

Đồng thời, Cơ Động cũng chú ý tới, ở trong này, những người mặc trang phục giống như cô gái này cũng có rất nhiều, đứng thành từng hàng bên cạnh cửa ra vào. Có thể nói, họ đều là những người đã được trải qua tuyển chọn, trên người mặc một bộ váy dài màu trắng muốt, khiến cho người ta vừa liếc mắt nhìn một cái đã theo bản năng sinh ra hảo cảm.

Cơ Động có chút vui lòng nhìn cô ta, nói:

- Người là...?

Thiếu nữ áo trắng mỉm cười, nói:

- Ta là nhân viên phục vụ của Âm Dương Ma Sư Tổng hội. Xin hỏi, có thể giúp gì được ngài hay không?

Nhân viên phục vụ? Tiện lợi như vậy sao? Không hồ là Ma Sư Tổng Hội a! Cơ Động đối với cái Ma Sư Tổng Hội này nhất thời có thêm nhiều hảo cảm:

- Hôm nay ta tới đây có hai chuyện muốn làm. Một là tham gia khảo hạch, gia nhập Công hội. Chuyện thứ hai là muốn đến cửa hàng của Công hội bán một ít Tinh Hạch.

Nghe xong Cơ Động nói, thiếu nữ áo trắng gật gật đầu, nói:

- Tốt lắm, xin ngài đi theo ta.

Nói xong, hắn mang theo Cơ Động xoay người bước vào bên trong.

Lúc này, bởi vì vẫn còn sáng sớm, nên trong Tổng hội Ma sư cũng không có quá nhiều người, chỉ có khoảng bảy tám gã ma sư mà thôi. Bọn họ cũng mặc bố y bình thường giống như Cơ Động vậy, đều mặc những loại quần áo cùng với thuộc tính của mình.

Thiếu nữ áo trắng dắt Cơ Động đi đến đại sảnh bên phải, vừa đi vừa nói với hắn:

- Nếu ngài đã tới gia nhập Công hội, như vậy, ngài chính là lần đầu tiên tới đây. Lần đầu tiên đến nơi này của chúng tôi, đầu tiên là phải đăng ký thân phận. Sau khi đăng ký xong là có thể tham gia khảo hạch. Công hội sẽ căn cứ theo thực lực của ngài mà đánh giá công bằng, tặng cho huy chương thân phận, khiến cho ngài trở thành một thành viên của công hội. Bất quá, có một chuyện ngài nhất thiết phải chú ý, tại Tổng hội Ma sư của chúng ta, ít nhất là những ma sư trên Tam Quan mới có tư cách tiến vào cửa hàng ở tầng hai để mua hoặc bán những loại vật phẩm.

Rất hiển nhiên, vị thiếu nữ áo trắng này thấy Cơ Động cũng không quá lớn tuổi, cho nên mới có lòng tốt nhắc nhở như vậy. Nhưng Cơ Động lại phát hiện, khi nói ra những lời nói này, trên mặt nàng vẫn thủy chung mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhưng cũng không có nửa phần khinh thường hay khinh miệt gì. Có thể nói, cách dẫn đường của nàng khiến người ta không thể chê được điểm nào.

- Cảm ơn người đã nhắc nhở.

Cơ Động cũng khẽ mỉm cười, quay sang gật gật đầu với nàng.

Thiếu nữ áo trắng mang theo Cơ Động đi đến một cái quầy cao lớn, cần phải đứng lên một cái bậc tam cấp mới có thể đứng lên tới cái cửa sổ nhỏ bên trên. Sau khi dắt Cơ Động đến đó, thiếu nữ áo trắng mỉm cười nói:

- Ngài ở tiến hành đăng ký ở đây, là có thể đi vào trong cánh cửa kia. Bên trong cánh cửa, phía tay trái chính là khu vực đánh giá năng lực, nơi đó sẽ có người chuyên trách tiếp đãi ngài. Ta còn phải đi hướng dẫn cho những người khác nữa. Chúc ngài thuận lợi hoàn thành khảo hạch.

Hơi hơi khom mình hành lễ với Cơ Động, thiếu nữ áo trắng lúc này mới xoay người bỏ đi.

Phía sau quầy là một gã thanh niên nhìn qua hơn hai mươi tuổi, lấy ra một cái bảng. Nhưng hắn cũng không có đưa cho Cơ Động mà đặt trước mặt mình. Cầm lấy cây bút, lúc này mới ngẩng đầu nói:

- Chào ngài, mời ngài trả lời mấy câu hỏi của ta để đăng ký.

- Hả! Cũng không cần mình tự viết sao? Tổng hội Ma sư đúng là phục vụ đến nơi đến chốn a!

Về mỉm cười trên mặt Cơ Động cũng không biến mất, không hổ là công hội của ma sư. Chỗ nào cũng đều khiến cho người khác cảm giác thoải mái.

- Tên?

- Động!

- Họ?

- Cơ!

- Tuổi?

- Hai mươi!

- Học viện tốt nghiệp?

Nghe đến câu hỏi này, Cơ Động thoáng do dự một chút. Hắn đương nhiên biết rõ, nếu như mình báo ra tên Thiên Can Học Viện, thậm chí là xuất ra danh hào của mình trong Âm Dương Học Đường, sẽ có lợi cho mình rất nhiều. Nhưng mà, hắn cũng không có làm như vậy, bởi vì hắn cũng không có chân chính thừa nhận mình là người của Thiên Can Học Viện. Cho nên, câu trả lời của hắn là:

- Ly Hỏa Học Viện!

- Ly Hỏa Học Viện?

Gã thanh niên đang tiến hành ghi chép chợt ngừng đầu nhìn Cơ Động một cái, gã gật đầu:

- Ta đến giờ vẫn chưa từng nghe qua có cái Cao Cấp Học Viện nào có tên này cả.

Cơ Động lạnh nhạt cười một tiếng, nói:

- Chỉ là một Sơ Cấp Học Viện bình thường mà thôi, không phải là Cao Cấp Học Viện.

Gã thanh niên ghi chép chợt ngừng bút lại, nói:

- Vị tiên sinh này. Thật lòng nói với ngài một chút, nếu ngài chỉ vừa mới tốt nghiệp Sơ Cấp Học Viện, chỉ cần đến một Ma Sư Công Hội của quốc gia ngài tiến hành đăng ký là được. Bởi vì muốn đến Tổng hội đăng ký, ma lực không vượt qua Tam Quan, như vậy sẽ không có tư cách tham gia khảo nghiệm. Tiêu chuẩn của Tổng hội cao hơn bình thường một chút.

Cơ Động gật gù đầu:

- Cảm ơn người đã nhắc nhở, cứ tiếp tục đi.

Gã thanh niên này cũng không hề nhìn thấy bất cứ cảm xúc tự tin hay cái gì khác trên mặt Cơ Động, cũng chỉ là bình tĩnh và lạnh nhạt, lập tức tiếp tục hỏi:

- Thuộc tính ma lực?

Cơ Động trả lời:

- Âm Dương Song Hỏa.

412. Chương 207 Khảo Nghiệm Ma Sư (thượng)

Gã thanh niên ngẩn ngơ. Hắn ở nơi này phụ trách đăng ký đã hơn hai năm nay, chưa bao giờ nghe qua thuộc tính giống như của Cơ Động vậy, Trong lúc nhất thời, không khỏi hơi sững sốt một chút, ánh mắt nhìn Cơ Động cũng thoáng thay đổi vài phần.

Cơ Động nói:

- Người cứ điền theo những gì ta nói đi.

Hắn cũng không định ở đây che dấu thực lực của mình. Hiện tại cũng không cần phải che giấu gì nữa, hắn đã sớm không còn là gã ma sư hai, ba quan, mặc cho người khác dễ dàng khinh khi.

Gã thanh niên dựa theo lời Cơ Động nói điền lại. Sau đó hắn hỏi thêm mấy câu nữa, đến câu hỏi cuối cùng:

- Cấp bậc ma lực của ngài?

Trong lòng Cơ Động vừa động, hỏi ngược lại:

- Từ chẳng phải rất dễ dàng có thể nhìn ra cấp bậc của một gã ma sư hay sao? Vì sao công hội lại cần phải tiến hành khảo hạch ma sư cơ chứ?

Gã thanh niên bình tĩnh nói:

- Xem ra, người thật sự là lần đầu tiên đến Ma Sư Công Hội, trước đây e rằng ngài cũng chưa từng đi đến bất cứ phân hội nào của chúng tôi. Chúng tôi tiến hành khảo sát ma sư, cũng không phải tiến hành khảo sát về cấp bậc của ngài. Trong Ma Sư Công Hội chúng ta có một loại danh hiệu đặc thù, dùng để đánh giá năng lực thực chiến của một ma sư. Trong giới ma sư, có cùng cấp bậc ma lực, nhưng thực lực thực tế

lại là chênh lệch một trời một vực. Đơn giản mà nói, một ma sư bình thường có thể có được Ma kỹ cường đại, nhưng nếu như vị ma sư đó cơ hồ chưa từng trải qua thực chiến gì, khi tiến hành chiến đấu thực tế, thắng bại đâu cần phải nói tới. Công hội chúng ta tiến hành khảo nghiệm, chính là năng lực thực tế của một ma sư. Có một số vị ma sư, ma lực đã đạt tới Tứ Quan, nhưng ở nơi này của chúng ta chỉ có thể nhận được đánh giá Nhị Tinh. Mà một số vị ma sư Tam Quan, có thể nhận được đánh giá Tứ Tinh. Chính là do nguyên nhân này.

Cơ Động bưng bình đại ngộ:

- Thì ra là như thế, các người cũng giống như là Điều Tử Sư Công Hội, cũng là lấy phương thức cấp bậc Cửu Tinh tiến hành khảo nghiệm đối với Ma sư.

Gã thanh niên kia bật cười, nói:

- Về mặt danh hiệu mà nói, đúng là như vậy. Bất quá, có một chút ngại nhất thiết phải chú ý. Điều Tử Sư Công Hội chẳng qua chỉ là một Công hội Cấp 2 mà thôi, mà Ma Sư Công Hội chúng ta, chính là một trong hai Đại Công Hội đặc biệt đứng đầu toàn bộ đại lục. Có cùng đẳng cấp Tinh, nhưng ý nghĩa thật sự lại hoàn toàn không giống nhau. Từ Ma Sư Công Hội lấy được danh hiệu ma sư Lục Tinh, đến bất cứ một quốc gia nào, đều ít nhất sẽ được trao tặng danh hiệu Tử Tước cao cấp, trở thành tướng quân cũng không thành vấn đề gì. Mà danh hiệu Lục Tinh này, cũng chỉ có tại Ma sư Tổng hội chúng ta mới có thể tiến hành thí nghiệm. Các phân hội bình thường ở các quốc gia khác nhiều nhất cũng chỉ có thể tiến hành khảo nghiệm đến Ngũ Tinh mà thôi.

Cơ Động có chút tò mò, hỏi:

- Ngoài Ma Sư Công Hội, còn có một Công hội đặc biệt khác nữa hay sao? Đó là cái gì?

Gã thanh niên nói:

- Là Ma Kỹ Công Hội. Nơi đó chỉ xét tới kỹ năng, không xét tới ma lực. Tổng hội của Ma Kỹ Công Hội cũng ở Trung Nguyên Thành, ở trên đường lớn Kỷ Thổ. Nếu như ngài có hứng thú, có thể đến đó tham quan. Ở nơi đó, chỉ cần ngài có đủ tiền tài, hoặc là dùng chính kỹ năng của mình đi đổi, liền nhất định có thể lấy được ma kỹ mà mình muốn. Khảo nghiệm ở nơi đó, cũng hoàn toàn dựa theo năng lực ma kỹ mà tiến hành.

Còn có Ma Kỹ Công Hội sao? Lòng hiếu kỳ của Cơ Động nổi lên. Phải biết rằng, từ trước cho tới nay, phần lớn thời gian của hắn đều dùng để tu luyện, đối với thế giới ma sư mà nói, cũng không có quá nhiều hiểu biết. Hôm nay hắn có được một ngày thời gian để xử lý mọi việc, nếu như Ma Kỹ Công Hội cũng không cách nơi này quá xa, thời gian cũng còn có rất nhiều, sau khi tiến hành bán một ít một ít ma lực ở đây, thuận tiện cũng đi qua bên đó xem qua một chuyến vậy. Hắn thật sự cũng không nghĩ đến vào đó mua ma kỹ gì, mà là muốn xem thử xem, ma kỹ của mình nếu tiến hành khảo nghiệm, có thể đạt đến cấp bậc nào.

- Tiên sinh, ngài còn chưa cấp bậc ma lực của ngài...

- Ah, sáu mươi mốt cấp.

Trong đầu Cơ Động đang suy nghĩ về chuyện Ma Kỹ Tổng hội, lơ đãng trả lời.

Gã thanh niên kia nhìn chằm chằm Cơ Động, ánh mắt liền trở nên ngây dại. Bóp một tiếng, cây bút trong tay hắn đã rớt xuống bàn. Trong lúc nhất thời đã không biết nên nói gì nữa.

Hai mươi tuổi, sáu mươi mốt cấp... Hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe qua tình huống như vậy. Cho dù là Thiên Hạ Đệ Nhất Học Viện, Thiên Can Học Viện, trong Âm Dương Học Đường cũng chưa từng bao giờ nghe qua một tên quái vật giống như vậy!

- Làm phiền người, nhanh giúp ta một chút.

Thanh âm Cơ Động khiến cho gã thanh niên kia tỉnh táo lại, vội vàng nhặt lại cây bút, điền lại cấp bậc ma lực lên cái bảng, sau đó đưa cái bảng cho Cơ Động.

- Cảm ơn.

Cơ Động xoay người bỏ đi, nếu đã định đi đến Ma Kỹ Công Hội một chuyến, như vậy, hiện tại cần phải tranh thủ thời gian một chút.

Sau lưng truyền đến thanh âm của gã thanh niên kia:

- Ngài thật sự là cấp bậc đó hay sao?

Cơ Động quay đầu, cười một tiếng:

- Chờ khi ta hoàn thành khảo nghiệm, chẳng phải ngươi cũng sẽ biết hay sao?

Cầm cái bảng ghi chép, Cơ Động đi vào trong cánh cửa bên trái. Vừa tiến vào trong cánh cửa này, cảm giác của hắn nhất thời biến đổi. Trong không khí đột nhiên choáng đầy nguyên tố ma lực ba động cực kỳ nồng đậm, mười hệ đều có đủ. Toàn bộ mười hệ ma lực luân phiên biến hóa dồn dập.

Tiến vào sau cánh cửa, là một căn phòng hình tròn, phía bên phải là cầu thang lên lầu, mà bên trái là một cánh cửa khác, bên trên có ghi ba chữ: Phòng Khảo Nghiệm.

Chính là nơi này. Cơ Động rảo bước tiến vào trong Phòng Khảo Nghiệm. Sau khi tiến vào bên trong cánh cửa, hắn nhất thời chứng kiến, Phòng Khảo Nghiệm này chính là một cái sân hình tròn, đường kính khoảng chừng hơn mười thước, ở giữa sân đang có một người đứng.

Đó là một trung niên nhân, nhìn qua khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, khí độ trầm ổn, bả vai rộng lớn. Với ánh mắt của Cơ Động, liếc mắt một cái đã nhìn ra đây là một Thổ Hệ ma sư.

Trung niên nhân nhìn thoáng qua cái bảng trong tay Cơ Động:

- Là người mới?

Cơ Động gật gật đầu.

Trung niên nhân nói:

Trung niên nhân nói:

- Quy củ của Tổng hội Ma sư khi tiến hành khảo nghiệm chính là, từng cấp từng cấp tiến hành khảo nghiệm thông qua. Người mới đến cho dù cấp bậc cao đến thế nào, cũng phải thông qua từng tầng từng tầng một, không được phép khiêu chiến vượt cấp. Lần sau khi ngươi quay trở lại, có thể thông qua thân phận đã được chứng nhận, tiến hành tiếp khảo hạch tương ứng. Ta là giám khảo cấp bậc Tam Tinh, cho nên, ngươi cũng có thể gọi ta là Giám khảo Tam Tinh cũng được. Nếu như ngươi tự nhận không thể vượt qua được, hiện tại có thể rời đi. Khảo hạch của chúng ta, toàn bộ đều là thông qua thực chiến mà tiến hành, khi nào ta cảm giác được ngươi có thực lực xứng với cấp bậc Tam Tinh, liền trực tiếp cho ngươi thông quan. Không nhất định phải phân thắng bại.

Quả nhiên nơi này không có Nhất Tinh. Nhị Tinh đã là giới hạn cuối cùng của Tổng hội Ma sư:

- Đến đây đi.

Cơ Động trả lời rất đơn giản.

- Cần thận.

Trung niên nhân nhắc nhở một câu, hào quang chợt lóe lên, ma lực màu vàng nâu đã nháy mắt phóng thích lan tràn ra. Đúng là Mậu Thổ Hệ. Dương Miện màu trắng trên đỉnh đầu rõ ràng xuất hiện cấp bậc Ngũ Quan Nhị Tinh, năm mươi bốn cấp Mậu Thổ Hệ Đại tông sư, quả thật đủ khả năng kiểm tra ma sư cấp bậc Tam Tinh. Từ ánh mắt sắc bén có thể nhìn ra được, người này nhất định là thân kinh bách chiến.

413. Chương 207 Khảo Nghiệm Ma Sư (hạ)

Trung niên nhân chỉ cảm thấy mắt mình hoa lên một chút, phản ứng của hắn nhanh vô cùng, kinh nghiệm thực chiến phong phú khiến hắn cảm thấy nguy cơ mãnh liệt. Hắn cũng không định thi triển ra ma kỹ phức tạp gì, hay tay một che trước ngực, một che trước bụng. Hai cánh tay đồng thời chấn động một chút, nhất thời, một đoàn hào quang màu bạc liền từ trong hai cánh tay hắn lan tràn ra, nháy mắt bùng nổ, tản mát

ra khí tức ma lực nồng đậm mà trầm trọng, hóa thành một cái Thổ Cự Thuần chắc dày che lại trước mặt hắn.

Nhưng mà, ngay sau đó đồng tử trung niên nhân lập tức co rút lại. Cơ Động đáp lại rất đơn giản, đối mặt với Thổ Cự Thuần dày nặng kia, hắn chỉ đánh lại có một quyền. Một quyền choáng đầy lực lượng cực kỳ mạnh mẽ.

Cái này hoàn toàn là sự bùng nổ của lực lượng thân thể, mà không phải là ma lực phóng thích. Ma lực Mậu Thổ kia căn bản không thể đối với lực lượng sinh vật tạo thành bất cứ áp chế gì. Bức tường đất choáng đầy ma lực kia, thế nhưng bị một nắm tay bằng xương bằng thịt mạnh mẽ đánh thủng một lỗ thật lớn. Vị Giám khảo Tam tinh kêu lên một tiếng đau đớn, ngực gập lại phía sau, hay tay hất ra, miễn cưỡng ngăn cản nắm tay của Cơ Động. Hắn chỉ thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ truyền đến, thân thể cả người đã không theo không chế bay vút ra phía sau, đập mạnh lên vách tường của Phòng Khảo Nghiệm.

Đã không còn sự hỗ trợ ma lực của hắn, cái Thổ Cự Thuần kia tự động tiêu tán. Trên người Cơ Động cũng không hề có bất cứ bụi đất nào dính lên, thu quyền lại, mở miệng hỏi:

- Có thể thông quan?

Vị Giám khảo Tam Tinh rơi xuống mặt đất, trên ngực một trận khó chịu, nhưng cũng không có bị thương tổn gì, nhưng lúc này sắc mặt hắn đã là đại biến. Đối với thực lực của mình, hắn cực kỳ hiểu rõ. Bất luận về ma lực hay là năng lực thực chiến, hắn đều rất có tự tin, trong Ma Sư Công Hội hoàn toàn có thể xứng với cường giả Ngũ Tinh. Nhưng mà, đối diện với thanh niên này, chỉ cần một quyền, một quyền đơn giản không hề có bất cứ ma lực nào. Người ta thậm chí không hề thu hồi lại cái bằng đăng ký nữa, chỉ một tay đánh một quyền, đã phá vỡ hoàn toàn một cái ma kỹ phòng ngự cao cấp của mình, đánh mình văng ra xa như vậy. Cái này cần phải có một sức mạnh thân thể khủng bố đến mức nào mới có thể làm được? Rất rõ ràng, người ta đã hạ thủ lưu tình, nếu không, chỉ cần lúc trước khi công kích, hắn dung nhập vào nắm tay một chút ma lực, e rằng hiện tại mình cũng đã xong rồi. Đây là cấp bậc thực lực thể nào cơ chứ?

Với thực lực của Cơ Động bây giờ, quả thật không phải một ma sư Ngũ Quan có khả năng chống lại. Một quyền hắn nhìn qua đơn giản như thế, nhưng lại là một quyền kết hợp của tinh, khí, thần vô cùng hoàn chỉnh. Lúc này khi phóng thích ra một quyền kia, hắn vốn định dung hợp thêm một ít Bính Hỏa ma lực để phá cự thuẩn. Nhưng mà khi phóng thích ra quyền, hắn đột nhiên hồi tưởng lại một màn hôm qua lúc mình đón nhận công kích của A Kim. Một quyền lúc đó đã kết hợp hoàn mỹ giữa khí thể và lực lượng, lúc này mới mạnh mẽ đánh ra một quyền cường hãn như thế. Tối hôm qua bởi vì có Liệt Diễm ở đó, nên hắn cũng không có thời gian nghiên cứu cẩn thận những gì mình lĩnh ngộ sau khi đánh nhau với A Kim. Lúc này đột nhiên thi triển ra một quyền, Cơ Động mới hiểu được, năng lực thực chiến của bản thân mình, đối với năng lực không chế ma lực, thật sự đã đạt tới một trình độ khác.

Đương nhiên, hắn cũng không biết chính là, sở dĩ có thể nhanh lĩnh ngộ những ảo diệu trong đó như vậy, cùng với sự dung hợp Hỗn Độn Linh Hồn Chi Hỏa của hắn có quan hệ thật lớn. Linh Hồn Chi Hỏa xuất hiện, khiến cho các phương diện năng lực của Cơ Động toàn bộ được đề thăng. Tinh thần lực khổng lồ khiến cho ngộ tính của hắn tự nhiên mạnh mẽ hơn thường nhân rất nhiều, đạt tới một tình trạng cực kỳ khủng bố.

Vị giám khảo Tam Tinh choáng đầy cảm giác không thể tin nổi nhìn Cơ Động, suốt nửa ngày mới miễn cưỡng mở miệng:

- Khảo hạch Tam Tinh thông qua.

Vừa nói hắn vừa có chút vội vã đi đến trước mặt Cơ Động, đón lấy bằng đăng ký trong tay Cơ Động chăm chú đọc. Sau đó hắn đưa một quả cầu kim loại hình tròn cho Cơ Động, trên quả cầu có một cái đồ án Tam Tinh khắc trên đó.

Giơ tay chỉ chỉ vào một cánh cửa nhỏ phía sau Phòng Khảo Nghiệm, Giám khảo Tam Tinh nói:

- Đi qua cánh cửa kia liền tiến vào phòng Khảo Nghiệm Tứ Tinh. Người cũng được phép ở lại trong căn phòng này tiến hành nghỉ ngơi tu luyện nửa canh giờ, để khôi phục lại ma lực cùng với tiêu hao thân thể. Ah, có một điều ta phải nhắc nhở người, trong lúc tiến hành khảo nghiệm người không được phép sử dụng bất cứ vũ khí ma lực nào cả.

Cơ Động lắc lắc đầu, nói:

- Không cần, cảm ơn!

Sau đó trực tiếp đi vào cánh cửa nhỏ kia.

Nhìn theo bóng dáng Cơ Động rời đi, vị Giám khảo Tam Tinh thì thào nói:

- Hai mươi tuổi, sáu mươi mốt cấp. Ly Hỏa Học Viện? Trên đại lục từ khi nào xuất hiện một cái Học viện cường đại như thế? Xem ra ta hẳn phải đi Tổng hội điều tra một phen. Nhưng mà, cho dù hẳn sáu mươi mốt cấp, cũng không thể nào dưới tình huống không phóng thích ma lực mà có thể đánh bại ta dễ dàng như vậy chứ! Chuyện này thật sự là không thể nào tin nổi. Nhưng sao phần thuộc tính lại điền là Âm Dương Song Hỏa?

oOo

Đi vào Phòng Khảo Nghiệm Tứ Tinh, nơi này rõ ràng là lớn hơn Phòng Khảo Nghiệm Tam Tinh một chút. Căn phòng này cũng là hình tròn, nhưng đường kính rõ ràng đã vượt qua mười lăm thước, càng có thêm nhiều không gian để thi triển năng lực.

Ngay chính giữa sân Khảo nghiệm cũng đang đứng một người. So với vị Giám khảo Tam Tinh lúc trước hẳn ngược lại còn trẻ tuổi hơn một chút, tướng mạo anh tuấn, bộ dáng khoảng ba mươi tuổi.

- Xin mời!

Cơ Động không nói thêm gì, trực tiếp làm ra một thủ thế xin mời với vị Giám khảo Tứ Tinh, đồng thời lắc lắc khóa cầu kim loại Tam Tinh trong tay mình một chút.

Khóe miệng trung niên nhân hiện lên nét tươi cười:

- Thanh niên ngày nay nóng vội quá nhỉ!

Bất quá ngay sau đó nụ cười trên khóe miệng hắn liền trở nên cứng ngắc. Bởi vì thân thể Cơ Động đã giống như Lôi đình vạn quân phóng vọt đến cạnh hắn. Thân thể cả người Cơ Động giống như một viên đạn pháo vậy, uy thế áp mặt mà tới, không có bất cứ kỹ xảo gì, chỉ là đơn giản, trực tiếp, thô bạo.

Cảm nhận được lực áp bách phát ra trên người Cơ Động, trung niên nhân không chút nào do dự, phóng xuất ra Dương Miện của mình. Trên Dương Miện hiện ra dấu ấn hình giọt nước mưa, đúng là Nhâm Thủy Hệ ma sư. Đồng dạng là Ngũ Quan, nhưng trên Miện Hoàn lại có bốn khóa rưỡi Miện Tinh, năm mươi chín cấp, khoảng cách đột phá sáu mươi cấp đã không xa.

Đối mặt với công kích của Cơ Động, vị Giám khảo Tứ Tinh này làm ra phản ứng khác hẳn với vị Giám khảo Tam Tinh. Vị Giám khảo Tam Tinh là toàn diện phòng ngự, còn vị Giám khảo Tứ Tinh Nhâm Thủy Đại tông sư này, hai tay đang đặt trước ngực lập tức chia ra, mỗi tay vẽ thành một cái hình cung lớn hai bên thân. Ma lực nhu hòa khiến người ta cảm giác được một sự mượt mà như ý cùng với choáng đay sự dai dẳng và khí tức mệnh mông rộng rãi của Nhâm Thủy chợt bùng nổ mạnh mẽ. Chỉ riêng về phương diện phóng xuất ma lực đã có thể nhìn ra, vị Nhâm Thủy ma sư này đối với Nhâm Thủy ma lực thấu hiểu vô cùng sâu sắc, đem những đặc tính của Nhâm Thủy ma lực hoàn toàn phát huy đầy đủ.

Trong lòng Cơ Động thầm khen một tiếng. Tuy rằng cũng đồng dạng là Ngũ Quan ma sư, nhưng thực lực của hắn rõ ràng so với vị Giám khảo Tam Tinh kia thì mạnh hơn rất nhiều. Trong tầng ma lực nhu hòa ba động này, ẩn chứa vô số biến chiêu phía sau, giống như là một cái lưới lớn, chờ đợi Cơ Động như thiêu thân lao đầu vào lửa vậy.

Đáng tiếc, thứ Cơ Động có chính là Hỏa, làm sao lại nói là thiêu thân lao đầu vào lửa cơ chứ? Trong chớp mắt đó, hai mắt Cơ Động sáng đứng lên, hai tay đồng thời vẽ thành hai đường vòng cung lớn trong không trung, giống như là cánh chim vỗ phấp phới vậy, cánh tay trái hóa thành màu lam, cánh tay phải hóa thành màu đỏ, Bính Đinh Song Hỏa đồng thời phóng ra, đón nhận lấy hai luồng Dương Thủy ma lực nhu hòa từ trên hai tay của vị Nhâm Thủy Đại tông sư.

414. Chương 208 Gây Sự Tại Ma Sư Công Hội? (thượng)

- Đây là?

Đồng tử vị Giám khảo Tứ Tinh nháy mắt co rút lại. Hai người bốn kỹ năng, ba loại ma lực va chạm với nhau cùng một chỗ. Sự chênh lệch về ma lực, khiến cho ma lực của vị Giám khảo Tứ Tinh năm mươi chín cấp này hoàn toàn bị ma lực sáu mươi một cấp của Cơ Động lôi kéo. Hai người bốn tay, đứng là vẫn nằm ngay trung tâm của hai người va chạm lại với nhau. Nhâm Thủy cùng với Nhâm Thủy va chạm, hình thành công kích Nhâm Thủy chồng lên nhau. Nhưng mà, Bính Hỏa và Đinh Hỏa va chạm, đó cũng không phải là ma lực chồng lên nhau đơn giản như vậy, mà là Âm Dương Song Hỏa tổ hợp kỹ bùng nổ.

Oanh!

Trong thanh âm nổ đùng, vị Giám khảo Tứ Tinh này cũng giống y như đúc vị Giám khảo Tam Tinh lúc trước, cả người bay ngược về phía sau. Cơ Động thì thay thế vị trí lúc nãy của hắn, ngạo nghễ đứng đó. Toàn bộ quá trình chiến đấu nói ra thì thấy phức tạp, nhưng trên thực tế, bất quá chỉ là một giây thời gian mà thôi, thắng bại cũng đã được quyết định.

Cũng không phải nói ma kỹ do Cơ Động thi triển ra cường đại đến thế nào, điểm mấu chốt chính là sự chênh lệch ma lực giữa hai bên. Sức bộc phát ma lực trong nháy mắt của Tổ hợp kỹ, cùng với bản thân Cơ Động căn bản chưa cho đối thủ có thời gian chuẩn bị.

Trong nháy mắt đã phân thắng bại, cái này dù sao cũng chỉ là cuộc chiến thử nghiệm cũng không phải là quyết chiến sinh tử. Chỉ cần thể hiện ra thực lực của mình cho đối phương chứng kiến, chứng minh mình đủ thực lực để thông qua kỳ thi là được rồi.

Vị Giám khảo Tứ Tinh mở to hai mắt nhìn chăm chú vào Cơ Động:

- Đơn thể Âm Dương Song Hỏa Tổ hợp kỹ.

Cơ Động lạnh nhạt cười một tiếng:

- Có thể thông qua không?

Giám khảo Tứ Tinh không chút do dự gật gật đầu, nói:

- Đương nhiên là có thể, người đã là nhân tài cường hãn nhất mà ta từng gặp qua. Ta có thể hỏi người một vấn đề được không?

Cơ Động nói:

- Xin cứ nói.

Vị Giám khảo Tứ Tinh nói:

- Vì sao khi người thi triển Âm Dương Song Hỏa Tổ hợp kỹ, cũng không có xuất hiện?

Cơ Động nói:

- Bởi vì ma lực mà ta phát ra còn chưa đủ đến trình độ yêu cầu ta phải phóng thích ra .

Hắn nói một chút cũng không sai, thân là người có được Cực Hạn Song Hỏa, có được Linh Hồn Chi Hỏa, chỉ cần phóng thích ra Bính Hỏa và Đinh Hỏa, quả thật cũng không cần hắn phải phóng thích ra của mình.

Đưa quả cầu kim chúc có chứa dấu ấn Tứ Tinh ra, trong mắt vị Giám khảo Tứ Tinh lóe ra quang mang hưng phấn:

- Xin mời tiếp tục đi tiếp. Ta thực sự muốn nhìn một chút, người đến tốt cùng là có thể đi đến mức nào. Ta đã thật lâu không có hưng phấn như hôm nay rồi. Gặp được người đúng là vô cùng vinh hạnh.

Âm Dương Song Thuộc Tính có thể nói là may mắn mới gặp được, hoặc có thể nói là độc nhất vô nhị. Nếu nói là ở cửa đầu tiên, vị Giám Khảo Tam Tinh còn có chút hoài nghi đối với ma lực Lục Quan của Cơ Động, như vậy, vị Giám khảo Tứ Tinh này liên không có bất cứ hoài nghi gì. Sự áp chế về mặt ma lực, đủ để chứng minh rõ ràng, ma lực của gã thanh niên hai mươi tuổi trước mắt này rõ ràng là cao hơn hắn. Năm

mười chín cấp cùng với sáu mươi một cấp, nhìn qua chỉ chênh lệch có hai cấp, nhưng trên thực tế, hai cấp này quả thật cách biệt một trời một vực. Ngũ Quan cùng với Lục Quan, căn bản là không cùng một cấp bậc.

Cầm trong tay quả cầu kim chúc Tứ Tinh, nhưng ngoài ý niệm của Giám Khảo Tứ Tinh là, Cơ Động cũng không có tiếp tục đi tiếp về phía trước, tiến hành khảo hạch ma sư Ngũ Tinh, mà là xoay người đi trở ra.

- Người đi nhằm hướng rồi, khảo hạch Ngũ Tinh là đi về phía này mới đúng.

Vị Giám khảo Tứ Tinh vội vàng nhắc nhở.

Cơ Động lắc đầu, nói:

- Không cần phải đi tiếp đâu, thân phận Tứ Tinh đã đủ để ta đi mua bán Tinh Hạch. Ta còn có rất nhiều chuyện phải làm, không có thời gian dây dưa lâu lắc ở chỗ này.

Mục đích của hắn chỉ là mua bán Tinh Hạch, cũng không phải là chiếm được địa vị như thế nào ở Tổng hội Ma sư. Thứ đó đối với hắn mà nói, cũng không có ý nghĩa gì quá lớn.

Bất quá, vị Giám khảo Tứ Tinh này cũng không nghĩ như vậy. Trong số những ma sư hắn đã từng gặp qua, vị ma sư nào đến đây cũng dùng toàn lực để ứng phó, tận hết khả năng đạt được tiêu chuẩn cao nhất mà mình có khả năng đạt được. Gã thanh niên trước mắt này ít nhất cũng đạt đến trình độ Lục Tinh trở lên, nhưng hắn không ngờ lại không muốn tiếp tục khảo hạch. Hơn nữa, nguyên nhân lại là thời gian không đủ. Chuyện này không khỏi khiến cho vị Giám khảo Tứ Tinh không khỏi mở rộng tầm mắt. Ma sư như hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Không đợi vị Giám khảo Tứ Tinh nói thêm cái gì, Cơ Động đã quay trở lại. Khi hắn đi qua chỗ của vị Giám khảo Tam Tinh, vị Giám khảo Tam Tinh không khỏi sửng sốt một chút:

- Nhanh như vậy đã xong sao? Người không thông qua khảo hạch Tứ Tinh hay sao?

Cơ Động lúc lắc quả cầu kim chúc trong tay hắn:

- Đã thông qua rồi, còn muốn hỏi ngài một chút, làm sao để xác định thân phận Tứ Tinh của ta đây?

Vị giám khảo Tứ Tinh ngơ ngác nhìn hắn:

- Chẳng lẽ trong thời gian ngắn ngủi vài phút ngươi đã thông qua được khảo hạch Tứ Tinh rồi à? Sao không chịu tham gia khảo nghiệm Ngũ Tinh đã ngừng lại? Người cứ việc đem quả cầu kim chúc đến quầy nhân viên phía bên phải để tiến hành chế tác huy tiêu thân phận là có thể được rồi.

Cơ Động cũng không trả lời nghi vấn của hắn, cảm tạ một tiếng, xoay người đã ra khỏi Phòng Khảo Thí. Hắn cũng không biết, lúc này vị Giám khảo Tứ Tinh đã trực tiếp đi đến Ủy ban Khảo hạch của Tổng hội Ma sư, đem chuyện tình của Cơ Động báo cáo lên.

Một lần nữa quay trở lại đại sảnh, Cơ Động rất dễ dàng tìm được nơi mà vị Giám khảo Tam Tinh đã nói, giao ra hai khóa cầu kim chúc cùng với bằng báo danh của mình, chờ đợi việc chế tác huy tiêu. Nhân viên chế tác nói cho hắn, phải đợi khoảng mười phút sau, huy tiêu tượng trưng cho thân phận của hắn mới có thể chế tác xong.

Lúc này trong đại sảnh của Ma sư Tổng hội đã dần dần trở nên đông đúc hơn nhiều. Hơn mười cô gái hướng dẫn áo trắng cũng đều đã trở nên bận rộn hơn nhiều. Vị thiếu nữ áo trắng hướng dẫn hắn lúc này nhìn thấy hắn đang đứng đợi chế tác huy tiêu, không khỏi quay lại mỉm cười với hắn một cái. Có thể chế tác huy tiêu, tự nhiên chứng minh Cơ Động ít nhất đã thông qua khảo hạch Tam Tinh.

Cơ Động cũng mỉm cười lại với nàng. Chính thể của Ma sư Tổng hội cấp cho hắn một cảm giác không tệ chút nào. Nhân viên hướng dẫn hòa nhã dễ gần, nhân viên công tác phục vụ tận tình, đều khiến cho người ta thật sự hài lòng. Hơn nữa trong toàn bộ quá trình khảo hạch, cũng không hề thu của hắn bất cứ một đồng lệ phí nào, có thể thấy được Ma sư Tổng hội đối với tiền của cũng không hề xem trọng, không hổ là một trong hai Đại Công Hội đặc biệt đứng đầu đại lục.

Đứng ở bên cạnh quầy chế tác huy hiệu, trong đầu Cơ Động bắt đầu suy nghĩ cẩn thận về một trận chiến ngày hôm qua giữa hắn và A Kim cùng với trạng thái mà mình đạt đến lúc đó, còn có công kích khí thể và

thực lực hoàn toàn dung hợp của A Kim nữa. Có thể thông qua khí thể áp chế đối thủ, khiến cho đối thủ không thể phát huy thực lực, cùng với thông qua khí thể, nháy mắt tăng lên năng lực công kích của bản thân. Những thứ đó trong thực chiến đều có thể tạo thành tác dụng quyết định. Nơi này mặc dù ồn ào, nhưng tâm thần của hắn hoàn toàn chìm đắm trong sự phân tích về kinh nghiệm thực chiến kia.

Đột nhiên, một tiếng thét chói tai đem Cơ Động từ trong suy tư bừng tỉnh lại. Ngẩng đầu nhìn lên, hắn thấy trong đại sảnh Ma sư Tổng hội đã có chút hỗn loạn. Kẻ phát ra tiếng thét chói tai, chính là cô gái hướng dẫn lúc trước đã dẫn đường cho hắn. Lúc này nàng ta đã bị một gã tráng hán thân hình cao lớn ôm trong tay, gã tráng hán kia còn quát to:

- Giả bộ thuần khiết cái quái gì, chẳng phải là thứ để người ta đùa giỡn hay sao?

- Dừng tay.

Ít nhất có khoảng bảy tám gã nhân viên công tác của Ma sư Tổng hội phóng ra, ý muốn ngăn cản gã tráng hán kia. Nhưng ai mà ngờ, gã tráng hán kia khẽ trừng mắt một cái, chân phải nâng lên, đột nhiên dậm mạnh lên mặt đất một cái. Một tiếng nổ ầm vang, một vòng ma lực màu vàng nâu nhìn qua cực kỳ rõ ràng chợt bùng nổ dâng trào lên, lan truyền ra, tựa như một sóng chấn động nháy mắt bốc lên vậy, đã đem đám nhân viên công tác chấn cho bay tán loạn bốn phía. Phải biết rằng, đám nhân viên công tác kia đều là những ma sư cấp bậc Tứ Quan.

415. Chương 208 Gây Sự Tại Ma Sư Công Hội? (hạ)

- Đây là Ma sư Tổng hội hay sao? Nhìn qua hình như cũng không được tốt cho lắm a!

Cơ Động cẩn thận chú ý đến người này. Hắn phát hiện, gã tráng hán này mặc dù tay ôm lấy thiếu nữ hướng dẫn kia, nhưng trong ánh mắt của hắn cũng không hề có vẻ dâm tà, phần lớn chỉ là ngạo mạn và khiêu khích mà thôi.

Hiển nhiên, hắn cũng không phải đến đây dâm loạn cô gái hướng dẫn này, mà là cố ý đến đây gây sự.

Nơi này chính là Ma sư Tổng hội cơ mà. Ma sư Tổng hội cũng có người đến gây sự sao? Gã tráng hán Mậu Thổ Hệ Lục Quan này, đến tột cùng là lai lịch gì?

Bất quá, bất luận là hắn có lai lịch gì, lúc này Cơ Động cũng đã xuất hiện trước mặt hắn, không phải bởi vì nguyên nhân nào khác, mà là vì cô gái hướng dẫn viên áo trắng kia đã từng hướng dẫn hắn tận tình và đã mỉm cười thân thiện với hắn.

- Buông nàng ra.

Cơ Động nhàn nhạt nói.

Gã tráng hán khinh thường hừ một tiếng:

- Người là ai? Những lão già khốn kiếp kia không chịu lộ mặt ra, lại phái ra một thằng nhóc chưa mọc lông mọc cánh như thế này sao?

Cơ Động không để ý đến sự nhục mạ của đối phương, về mặt của hắn cũng không có bất cứ biến hóa gì, nhìn thoáng qua ánh mắt van xin của thiếu nữ áo trắng, lặp lại câu nói:

- Buông nàng ra.

- Cút.

Chân phải gã tráng hán lại dậm mạnh một cái, quang mang màu vàng ba động nháy mắt lại bốc cao lên. Nhưng lúc này đây, cũng không phải là oanh kích toàn diện, mà là đặc biệt hướng thẳng lên một mình Cơ Động, một đạo hào quang màu vàng nâu nháy mắt tràn đến dưới chân hắn.

Cũng đúng lúc này, Cơ Động động, hắn cũng không có né tránh, mà là bước tới trước một bước. Tất cả mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt một chút, sóng địa chấn kia mặc dù nổ tung, nhưng một bước này của Cơ Động, cũng đã bước đến trước mặt gã tráng hán kia. Một tay chụp xuống, đã chụp lên trên đỉnh đầu của gã

trắng hán. Toàn bộ động tác của Cơ Động lưu loát như nước chảy mây trôi vậy, liền mạch lưu loát, không có nửa phần tạm dừng. Cơ hồ chỉ là thân ảnh chợt lóe lên, tay hán đã chụp lên đỉnh đầu gã trắng hán.

Cơ Động có thể nháy mắt đánh bại hai gã ma sư của Tổng hội, thông qua hai cái khảo hạch, quyết cũng không phải là do may mắn mà có. Thông qua Hỗn Độn Chi Hỏa dung hợp những năng lực của cơ thể, sức bộc phát thân thể cả người hán đã đạt tới một trình độ rợn cả người. Tốc độ nháy mắt bộc phát ra này đủ để khiến cho bất cứ một gã đối thủ nào cũng trở tay không kịp.

Một chưởng chụp xuống, đồng dạng cũng không có bất cứ ma lực ba động nào sinh ra. Nhưng mà, lực áp bách sắc bén như đao nhọn kia không ngờ lại khiến cho gã trắng hán phải đột nhiên biến sắc. Rốt cuộc hán cũng bất chấp cô gái trên tay mình, tay phải nâng lên, hào quang màu vàng nâu nháy mắt bùng nổ, đón đỡ một chưởng của Cơ Động.

Song chưởng chạm vào nhau, gã trắng hán chỉ cảm thấy một cỗ khí tức rộng rãi cuộn cuộn nháy mắt rót vào trong bàn tay của mình. Thân thể cả người kịch liệt run rẩy một chút, Cơ Động đã ôm người thiếu nữ áo trắng kia xoay lên một vòng, nhẹ nhàng đáp xuống vị trí lúc trước, đặt thiếu nữ áo trắng kia thả xuống đất.

Thiếu nữ áo trắng khi này bị gã trắng hán áp bức, sớm đã hoa dung thất sắc, lập tức thở dốc một chút, trước ngực phập phồng kịch liệt.

Cơ Động mỉm cười với nàng:

- Đã không có chuyện gì nữa.

Cũng đúng lúc này, cánh tay gã trắng hán vừa mới va chạm với bàn tay của Cơ Động đã mềm oặt xuống. Từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu không ngừng từ trên đầu trên trán của hán rơi xuống, hai mắt gắt gao nhìn chăm chú về phía Cơ Động, giống như muốn ăn tươi nuốt sống hán vậy.

Cơ Động lạnh lùng nhìn hán một cái:

- Để ta phải nói hai lần, phế một tay của ngươi.

Vừa rồi một chưởng mà hán đánh ra, cùng với một chưởng đón đỡ công kích của A Kim hôm qua, sức mạnh không kém chút nào, thậm chí còn có vài phần thu liễm hơn nữa.

Hơn nữa, lần này cũng không phải là Cực Hạn Song Hỏa tách ra, mà là dung hợp cùng một chỗ, tản mát ra khí tức bình thần cương trực. Mặc dù trong đó cũng không có Cực Hạn Thuộc Tính, nhưng mà loại ma lực này nhìn qua thì bình thần cương trực, nhưng lại có lực bùng phát cực mạnh, chỉ trong nháy mắt đã phá tan ma lực Mậu Thổ hệ của đối phương, đem cánh tay hoàn toàn chấn nát. Từ sau khi rời khỏi thể giới Địa Tâm, Cơ Động càng ngày càng phát hiện thi triển Diệt Thần Kích càng thuận buồm xuôi gió hơn nhiều. Lực bùng nổ trong cơ thể đối phương càng ngày càng khủng bố hơn nhiều. Nếu như hán đồng ý, vừa rồi một cái chạm tay với gã trắng hán kia, hán hoàn toàn có thể đem thân thể đối phương hoàn toàn chấn vỡ nát. Đây là chỗ khủng bố của Diệt Thần Kích, dừng đọng tới, một khi phát sinh va chạm với đối phương, như vậy, sức bùng nổ chính là hủy diệt. Đừng nói đối phương là ma sư Lục Quan, cho dù là một gã ma sư Bát Quan, trúng một chưởng Diệt Thần Kích của Cơ Động, cũng tuyệt đối chịu khổ sở. Đúng lúc này, bên phía Ma sư Tổng hội cũng đã đi ra hơn mười mấy ma sư, mà phía sau lưng gã trắng hán kia, cũng rất nhanh tụ tập hơn mười người. Song phương làm thành thế giằng co, mà Cơ Động lại đứng ngay chính giữa hai đám người.

Cơ Động liếc mắt nhìn sang hai bên, xoay người một cái đã trở về trước quầy chế tác huy hiệu lúc trước, xem như là chưa hề phát sinh ra bất cứ chuyện gì cả. Nhưng hán khẽ liếc mắt cũng có thể nhìn thấy được, vị giám khảo Tứ Tinh lúc trước đang trong đám ma sư vừa đi ra bên phía Ma sư Tổng hội, đang đứng đó ngó hán. Dẫn đầu đám ma sư của Ma sư Tổng hội là một lão giả lớn tuổi.

- Thái Phật, các ngươi nhiều lần đến Ma sư Tổng hội chúng ta gây sự, xem Ma sư Tổng hội chúng ta là chỗ không người hay sao?

Lão giả dẫn đầu của Ma sư Tổng hội lạnh lùng nói.

Trong số mấy chục người bên phía gã trắng hán kia, đồng dạng đi ra một lão giả, mặc trường bào màu đen, dáng người cao gầy, lạnh lùng cười một tiếng, nói:

- Công hội cấp bậc đặc biệt trên Đại lục cũng chỉ có một mà thôi, đó chính là Ma Kỹ Công Hội chúng ta. Ma Sư Công Hội của các người tồn tại căn bản cũng không có bất cứ ý nghĩa gì. Hi Lạc, hai đại Công Hội chúng ta hợp nhất lại với nhau, mới chân chính có được lực lượng nhất định trên Đại Lục.

Lão giả được xưng là Hi Lạc cười lại một tiếng:

- Hai đại Công Hội hợp nhất, sau đó là do Ma Kỹ Nghiệp Đoàn các người làm chủ, đúng hay không?

Thái Phật cười ngạo nghễ, nói:

- Trong thế giới ma sư, tất cả đều lấy thực lực làm trọng. Ma sư Tổng hội các người bao gồm cả người nữ, một vị chí tôn cường giả cũng không có, tự nhiên phải nghe theo lời chúng ta lãnh đạo rồi. Hội trưởng đại nhân chúng ta, rất hy vọng có thể thống nhất được hai đại Công Hội, cùng nhau phát triển.

Hi Lạc cả giận nói:

- Ai nói Ma Sư Công Hội chúng ta cũng không có Chí Tôn Cường Giả, chẳng qua là Hội Trưởng đại nhân đã ra ngoài du lịch mà thôi. Huống hồ, người đừng có quên, còn có Cơ Trường Tín Bắc Đẩu Miện Hạ đang trấn thủ tại Trung Thổ Đế Quốc.

Thái Phật nói:

- Cơ Trường Tín Miện Hạ quả thật là cường đại. Nhưng mà, lão nhân gia người cũng sẽ không quan tâm đến chuyện của hai đại Công Hội chúng ta. Lần trước ngài xuất hiện, cũng là chuyện của năm năm trước rồi. Nếu như các người không đồng ý sáp nhập, ta không ngại đem các người hủy diệt hết.

Nghe hai bên nói chuyện, Cơ Động không khỏi không hiểu chuyện gì, quay đầu hỏi vị thiếu nữ áo trắng đứng kế bên:

- Đây là chuyện gì vậy? Tại sao Ma Kỹ Công Hội lại đến gây chuyện với Ma Sư Công Hội?

Cô gái kia vừa được Cơ Động cứu, trong ánh mắt lộ ra vẻ cảm kích, hạ giọng nói:

- Trong chuyện này đề cập đến rất nhiều quan hệ lợi ích hai bên. Ma Sư Công Hội chúng ta cùng Ma Kỹ Công Hội được xưng tụng là hai Đại Công Hội cấp bậc đặc biệt. Cho tới nay, hai đại Công Hội chúng ta đều được rất nhiều người ủng hộ, gia nhập. Tương đối mà nói, Ma Sư Công Hội chúng ta lịch sử đã lâu đời, phục vụ nhiều ưu đãi hơn cho giới ma sư, cũng được giới ma sư ủng hộ nhiều hơn. Ma Kỹ Công Hội tuy rằng nắm giữ nhiều phương pháp tu luyện hơn, nhưng do bọn họ buôn bán giao dịch cực cao, cho nên về mặt sinh ý cũng không bằng chúng ta.

416. Chương 209 Hai Đại Công Hội (thượng)

- Vốn là trong hai đại Công Hội, Ma Sư Công Hội chúng ta có thực lực mạnh hơn một chút, Ma Kỹ Công Hội càng giống như là một chi nhánh đặc thù của chúng ta mà thôi. Nhưng khoảng ba mươi năm trước, Hội trưởng đại nhân đã rời khỏi Công Hội, đi du lịch trên đại lục, bắt đầu từ lúc đó, tình hình liên dần dần phát sinh biến hóa. Ma sư của Ma Kỹ Công Hội mặc dù không nhiều lắm, nhưng toàn bộ đều là những cường giả. Hội trưởng của bọn họ lại càng là Chí Tôn Cường Giả. Mà Hội trưởng đại nhân chúng ta mặc dù cũng là Chí Tôn Cường Giả, nhưng vẫn cũng không có ở trong Công Hội. Về tổng thể thực lực tự nhiên là kém hơn rất nhiều. Vốn cũng không phải là vấn đề gì, bởi vì Thái Ất Miện Hạ Âm Chiêu Dung của Thiên Can Học Viện vốn thập phần chiếu cố Công Hội chúng ta, ngài là Hội trưởng danh dự của Công Hội. Nhưng mà khoảng năm năm trước, không biết vì lý do gì mà Thái Ất Miện Hạ Âm Chiêu Dung đột nhiên trở mặt thành thù với Thiên Can Học Viện, cũng đã rời khỏi Trung Nguyên Thành. Chính vì vậy, nên chỗ dựa vững chắc của Ma Sư Công Hội chúng ta liền mất đi. Từ đó đến nay, bên phía Ma Kỹ Công Hội thường xuyên đến đây gây chuyện âm ỉ, hơn nữa còn đưa ra đề nghị hai đại Công Hội sáp nhập lại, bọn họ sẽ giữ quyền lãnh đạo. Song phương không ngừng xung đột với nhau, mà hai đại Công Hội cấp bậc đặc biệt này, bên phía Trung Thổ Đế Quốc cũng không dám đắc tội, nên cũng chỉ mắt nhắm mắt mở, không đứng ra điều đình.

Lần này chỉ sợ bọn họ lại giả bất thiện. Người đã đánh bị thương người của Ma Kỹ Tổng Hội, mau mau chạy đi, nếu không chỉ sợ người cũng sẽ gặp phiền toái đó.

Cơ Động chợt tỉnh ngộ, thì ra là thế, đúng vậy, là thế lực trọng yếu nhất của giới ma sư trên toàn đại lục, ai lại không cố gắng nắm giữ cơ chứ? Ai nắm giữ được lực lượng Âm Dương Ma Sư này, trên đại lục sẽ có quyền lực lớn nhất. Ma Kỹ Công Hội muốn gồm thâu Ma Sư Công Hội hẳn cũng là vì nguyên nhân này. Ma Sư Công Hội thế nhưng ngay cả một Chí Tôn Cường Giả cũng không có, khó trách khiến cho người ta phải thêm muốn.

Lúc này, tình huống song phương giữa sơn dã là thế giương cung bạt kiếm, càng nói càng cứng, rất có ý tứ một lời không hợp liền ra tay động thủ.

Đúng lúc này, sắc mặt Cơ Động đột nhiên biến đổi. Một cỗ cảm giác khó nói thành lợi đột nhiên xuất hiện trong lòng hắn. Linh Hồn Chi Hỏa kịch liệt ba động mạnh mẽ. Linh Hồn Chi Hỏa là bản thân linh hồn của hắn dung hợp cùng với Hồn Độn Ma Lực, một khi giáp mặt nguy hiểm, tự nhiên sẽ có cảm ứng nhất định.

Ngay trong lúc tâm thần Cơ Động đang ba động mạnh mẽ, theo bản năng nắm chặt hai nắm tay, một cỗ uy áp mạnh mẽ không gì sánh kịp nháy mắt xuất hiện trong đại sảnh Ma Sư Tổng Hội. Mà luồng áp lực này lại làm cho người ta có cảm giác như ba đào mãnh liệt vậy, cũng không phải là phóng thích một lần, mà là từng cơn từng cơn sóng lớn ập tới. Áp lực trong không khí không ngờ tăng lên gấp mấy lần, khiến cho người ta có chút thở không nổi.

Nhiệt độ trong không khí rất nhanh hạ xuống, cơ hồ là trong giây lát đã đạt đến nhiệt độ đóng băng. Hơn nữa trong không khí cũng không còn bất cứ nguyên tố ma lực nào khác, chỉ còn lại có Thủy nguyên tố ma lực nồng đậm.

Đây là? Cực Hạn Nhâm Thủy? Cực Hạn Nhâm Thủy thật cường đại. Giờ khắc này đây, cảm giác mà Cơ Động đang thừa nhận, giống là khi Chu Tước phóng thích ra uy áp cường đại của hắn vậy. Mà cường giả có thể sinh ra được uy áp khủng khiếp như thế, không hề nghi ngờ, chính là Cửu Quan Chí Tôn.

Nhâm Thủy Hệ, Cửu Quan Chí Tôn Cường Giả. Danh hiệu chuyên chúc của Nhâm Thủy Hệ, Thần Hậu, cùng với Đồ Đằng của Nhâm Thủy Hệ, Thiên Hậu vốn là nhất mạch kế thừa. Đây cũng là vị Chí Tôn Cường Giả nhân loại thứ tư mà Cơ Động từng gặp qua. Nhâm Thủy ma lực lạnh như băng kia, khiến cho người có được Cực Hạn Song Hỏa như hắn cực kỳ không thoải mái.

Thanh âm du dương vang lên trong đại sảnh của Ma Sư Tổng Hội:

- Hi Lạc, ta biết ngươi không phục, nhưng Ma Sư Công Hội cứ tiếp tục duy trì như vậy, kết quả cũng càng ngày càng sa sút mà thôi, sáp nhập lại sẽ có lợi hơn. Ta cho các ngươi thêm một lần cơ hội nữa. Một tháng sau, phía Bắc một trăm dặm của Trung Nguyên Thành, Thanh Thiên Thảo Nguyên. Bên ngươi và bên ta mỗi bên đề cử ra mười người, thi đấu với nhau. Bên nào thắng nhiều hơn sẽ giành được thắng lợi cuối cùng. Đây là cơ hội cuối cùng mà ta dành cho các ngươi. Nếu như các ngươi thắng, Ma Kỹ Công Hội ta sẽ sáp nhập vào Ma Sư Công Hội các ngươi, còn ngược lại, nếu các ngươi thua, sẽ phải sáp nhập vào Ma Kỹ Công Hội chúng ta. Đây là quyết đấu công bằng. Nếu như các ngươi không tham gia lần quyết đấu này, như vậy, một tháng sau, ta sẽ đem nơi này san thành bình địa. Ma Kỹ Công Hội, lui về.

Thanh âm du dương nghe không ra tuổi, nhưng mỗi một chữ mà hắn nói ra, lực áp bách trong không khí lại tăng thêm vài phần. Khi hắn nói xong chữ cuối cùng, những ma sư tu vi dưới Lục Quan trong đại sảnh cũng đã toàn bộ té ngã ra đất. Có thể đứng, đều là những cường giả trên Lục Quan, tự nhiên bao gồm cả Cơ Động. Cô gái hướng dẫn đứng bên cạnh hắn cũng may mắn, dưới sự hỗ trợ của ma lực Cơ Động mới không có bị ngã xuống.

Áp lực đột nhiên biến mất, cảm giác nháy mắt nhẹ đi một thoáng, tất cả mọi người bắt đầu thở dốc ra. Bên phía Ma Sư Công Hội, cũng chỉ còn có lão ma sư tên là Hi Lạc là còn sắc mặt bình thường, trầm giọng quát:

- Thần Hậu Miện Hạ, một tháng sau, Ma Sư Công Hội chắc chắn sẽ ứng chiến, giải quyết dứt điểm chuyện này.

Thái Phạt nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn một cái, lúc này mới mang theo đám cường giả của Ma Kỹ Công Hội rời khỏi đại sảnh. Mấy chục người mà hắn mang theo đến đây, người nào cũng là cường giả thực lực đã

ngoài Lục Quan. Bởi vậy có thể thấy được, vốn luyện của Ma Kỹ Công Hội thâm hậu đến mức nào. Gã tráng hán đã bị Cơ Động phẩy đi cánh tay, choáng đầu oán độc liếc mắt nhìn Cơ Động một cái, nâng tay lên chỉ chỉ hán mấy cái, lúc này mới chịu rời đi. Không hề nghi ngờ, hán tuyệt đối không dễ dàng từ bỏ ý định trả thù.

Sự tranh chấp giữa hai đại Công Hội khiến cho những ma sư công tác tại Ma Sư Tổng Hội đều cảm thấy rất khó chịu. Uy áp của Chí Tôn Cường Giả khủng bố đến mức nào, không ai có thể cảm thấy dễ chịu được. Trong lúc nhất thời, mặc dù đám người của Ma Kỹ Tổng Hội đã rời đi, nhưng trong đại sảnh của Ma Sư Tổng Hội, vẫn là một mảnh im lặng chết chóc bao trùm.

Một lúc lâu sau, vị lão ma sư tên gọi Hi Lạc kia mới chậm rãi mở miệng, nói:

- Được rồi, ai về chỗ nấy. Việc hôm nay, Tổng hội sẽ xử lý.

Nói xong, hán phát phát tay áo, lúc này mới xoay người bỏ đi.

Một lát sau, huy hiệu của Cơ Động cũng đã chế tác xong. Huy hiệu Tứ Tinh là một khối lệnh bài làm bằng bạc, có hình tròn, trên đó có phù điêu bốn ngôi sao nhỏ, phía dưới có thêm một chuỗi con số nhỏ. Mơ hồ có thể cảm nhận được ma lực ba động từ trong đó phát ra. Mặt sau khối ngấn bài có khắc mấy hàng chữ nhỏ, chính là những tư liệu trong bảng đăng ký lúc trước của Cơ Động. Chỉ cần đeo cái huy hiệu này trên ngực trái, là có thể chứng nhận là một trong những thành viên của Ma Sư Công Hội.

Chuyện phát sinh lúc này toàn bộ cũng không có gì quan hệ với Cơ Động, hán cũng không có chú tâm đến chuyện đó. Dù sao hán cũng không định sẽ cùng với đám Ma Kỹ Công Hội kia động thủ. Đeo cái huy hiệu Tứ Tinh kia lên ngực, liền chuẩn bị đi buôn bán Tinh Hạch.

Đúng lúc này, vị Giám Khảo Tứ Tinh lúc trước đi nhanh tới, đến bên cạnh Cơ Động, nói với hán:

- Tiểu huynh đệ, Phó Hội trưởng Hi Lạc chúng ta xin mời.

Cơ Động nhíu mày một cái, vừa định cự tuyệt, nhưng nghĩ lại, mình vừa mới trở thành một thành viên của Ma Sư Công Hội, nếu cứ như vậy mà cự tuyệt, quả thật có chút không phù hợp. Lúc trước khi hán động thủ đánh người của Ma Kỹ Công Hội, đã thấy cũng không thể nào đến Ma Kỹ Công Hội được nữa rồi. Thời gian hiện tại cũng dư giả, đi xem một chuyến cũng không sao.

- Xin dẫn đường.

Vị Giám khảo Tứ Tinh bởi vì chuyện lúc trước, nên sắc mặt cũng rất khó coi. Là một thành viên của Ma Sư Công Hội, mắt thấy Ma Sư Công Hội bị nhục, tâm tình của hán tự nhiên không tốt. Cũng không nói thêm gì, quay người dẫn đường, dẫn theo Cơ Động trực tiếp tiến vào trong đại sảnh, từ cái cầu thang lúc trước đám người ma sư kia đi xuống mà đi lên.

Bất quá, cũng không dẫn hán lên tầng hai, mà là tầng ba.

417. Chương 209 Hai Đại Công Hội (hạ)

Ma Sư Tổng Hội tổng cộng chỉ có ba tầng, nhưng cùng với những tòa nhà ba tầng khác thì không giống nhau, bởi vì mỗi tầng ở nơi này đều cao hơn mười thước, cực kỳ choáng ngợp.

Canh giữ ở lối vào tầng ba, là hai gã trung niên nhân khoảng năm mươi tuổi. Trong đám ma sư xuất hiện khi này cũng không có mặt hai người này. Vị giám khảo Tứ Tinh đưa ra một mảnh giấy chứng nhận màu trắng, lúc này mới dẫn theo Cơ Động đi lên cầu thang. Mà ngay khi đi ngang qua hai gã trung niên nhân hơn năm mươi tuổi này, Cơ Động bằng vào Linh Hồn Chi Hỏa miễn tuệ của mình, rõ ràng cảm nhận được ma lực của hai người này không ngờ đều đã hơn Thất Quan. Dùng cường giả Thất Quan để làm gác cửa? Trong tầng thứ ba này đến tột cùng là có cái gì?

Đi đến tầng ba, Cơ Động đầu tiên chứng kiến chính là một cái đại sảnh. Nhưng khiến hán kỳ quái chính là, nơi này cũng không hề có bất cứ trang sức gì, cho dù là đơn giản nhất, phù điêu đồ dạng của mười hệ ma sư cũng hoàn toàn không có. Toàn bộ đại sảnh hoàn toàn dùng những viên gạch màu xanh, không có hình dạng nhất định, để lát lên. Vách tường hay là nóc phòng đều là như thế. Nhưng từ trong những mảnh gạch

vỡ này, lại tràn ngập một loại khí tức khiến cho Cơ Động cảm thấy vô cùng quen thuộc. Đó cũng không phải là bất cứ thuộc tính ma lực nào, mà là Hỗn Độn.

Phát hiện này không khỏi khiến cho Cơ Động kinh hãi. Trong Ma Sư Tổng Hội, không ngờ lại có khí tức Hỗn Độn tồn tại? Đây là chuyện gì? Mặc dù khí tức Hỗn Độn ẩn chứa trong các mảnh gạch vỡ trên tầng thứ ba kia cực kỳ yếu ớt, nhưng Cơ Động lại có thể rõ ràng cảm nhận được, khí tức Hỗn Độn nơi này cực kỳ thuần khiết, hơn nữa cũng không hề bao hàm bất cứ thuộc tính nào khác, chỉ có choáng đầy khí tức sáng tạo mà thôi.

Bên trong đại sảnh có hơn ba mươi vị ma sư. Mỗi người bọn họ đều lựa chọn một vị trí nào đó mà khoan chân ngồi, lẳng lặng tu luyện.

Hỗn Độn khí tức choáng đầy tính sáng tạo, chính là nơi để ma lực bọn họ tăng trưởng tốt nhất. Trong mơ hồ, Cơ Động cũng đoán ra được chuyện gì đó, nhưng hắn vẫn không thể khẳng định chắc chắn. Hắn cũng dần dần rõ ràng, vì sao Ma Kỹ Công Hội lại cực lực muốn thôn tóm Ma Sư Công Hội như vậy. Thậm chí không tiếc khiến cho các ma sư của Ma Sư Công Hội công phẫn. Cái đại sảnh nhìn qua đơn giản trước mắt này, hoàn toàn có thể được xưng là Thánh Địa Chí Bảo. Ngồi trong đó tu luyện thời gian ngắn nhưng hiệu quả cực cao, bất cứ ma sư nào cũng phải thêm muốn.

Hơn ba mươi vị ma sư ngồi trong đại sảnh này tu luyện, tu vi đều cao hơn Lục Quan, trong đó có một số khí tức đặc biệt cường đại, ngay cả Cơ Động cũng không cách nào hoàn toàn đoán được thực lực của bọn họ, rõ ràng là cường giả Bát Quan. Ma Sư Tổng Hội mặc dù cũng không có bất cứ vị Chí Tôn Cường Giả nào tọa trấn, nhưng mà thực lực tổng thể vẫn như trước kinh người. Đây là vốn luyện thâm hậu tích lũy mới có.

Vị Giám khảo Tứ Tinh thoảng có chút hâm mộ, nhìn thoảng qua những ma sư đang ngồi tu luyện trong đó, sau đó mới nhanh chân bước tiếp, dẫn theo Cơ Động đi sâu vào bên trong đại sảnh. Bỗng qua một cái hành lang đồng dạng làm bằng những mảnh gạch vỡ, rất nhanh đi vào một căn phòng nhỏ sâu bên trong.

Gian phòng này cũng không có cửa, trực tiếp có thể đi vào. Diện tích bên trong gian phòng cũng chỉ khoảng hơn hai mươi thước vuông. Bên trong bày biện đơn giản, một cái bàn, một cái giường, một cái ghế dựa, đơn giản ba món vật dụng này mà thôi. Mà vị lão ma sư tên là Hi Lạc kia, lúc này đang ngồi trên cái ghế dựa, ánh mắt cực kỳ bình thản, tựa hồ như đã quên mất chuyện lúc nãy.

- Hi Lạc Phó hội trưởng, ta đã dẫn người tới.

Vị giám khảo Tứ Tinh cung kính nói.

Hi Lạc mỉm cười:

- Có công phát hiện nhân tài, đặc cách cho người tiến vào tầng ba tu luyện mười ngày, xem như là thưởng. Lui ra đi.

Vị Giám khảo Tứ Tinh mừng rỡ, vội vàng tạ ơn Hi Lạc, nhanh chóng xoay người chạy ra.

Ánh mắt Cơ Động rất tự nhiên nhìn về phía Hi Lạc, bốn mắt nhìn nhau. Thứ mà Cơ Động chứng kiến, chính là khí tức ôn hòa mà choáng đầy bao dung. Đồng dạng là uy áp, nhưng uy áp bộc phát ra trên người Hi Lạc, lại là một cảm giác uy áp khiến cho người ta cực kỳ thoải mái, như ngọn gió xuân thổi nhẹ, khiến Cơ Động dễ dàng phát sinh hảo cảm đối với vị lão nhân này.

Hi Lạc mặc một bộ y phục màu trắng, râu tóc bạc trắng, vẻ mặt nhu hòa. Nhìn qua ít nhất cũng đã hơn tám mươi tuổi. Sắc mặt hồng nhuận, tinh thần quắc thước. Ánh mắt của hắn giống như một thanh niên vậy, trong suốt linh lợi.

- Người trẻ tuổi, hoan nghênh ngươi gia nhập Ma Sư Tổng Hội.

Hi Lạc đứng lên, vươn tay phải của mình về phía Cơ Động.

Cơ Động cũng đưa tay ra bắt tay với hắn:

- Không cần khách sáo. Không biết Phó Hội trưởng tìm ta có chuyện gì không?

Hi Lạc thở dài một tiếng, nói:

- Chuyện vừa rồi ngươi cũng đã nhìn thấy rồi đó. Người của Ma Kỹ Công Hội đến đây gây sự, hơn nữa còn có Thần Hộ Miện Hạ Thủy Vân Thiên, Cửu Quan Chí Tôn. Kỳ quyết đấu một tháng sau, bọn họ nhất định nắm chắc mười phần. Song phương đưa ra mười người ứng chiến. Ta hy vọng, ngươi có thể đại biểu cho Công Hội xuất chiến.

- Ta?

Cơ Động chấn động. Hắn không thể nào nghĩ tới, chỉ là vừa mới gặp mặt, nhưng Hi Lạc đã đặt niềm tin lên trên người mình như vậy:

- Hi Lạc Phó Hội trưởng, ngài có phải suy nghĩ có vấn đề gì không? Ta bất quá chỉ là một gã ma sư sáu mươi một cấp mà thôi. Vừa rồi trong đại sảnh lầu ba, ta nhìn thấy những ma sư trên Thất Quan cũng không dưới mười người. Vì sao ngài lại muốn chọn ta xuất chiến?

Hi Lạc mỉm cười:

- Bởi vì ngươi so với bọn họ càng cường đại hơn nhiều, cho nên ta mới chọn ngươi. Ngươi tên là Cơ Động, là đệ tử của Thiên Can Học Viện, trong Âm Dương Học Đường xếp vị trí bốn mươi chín đặc biệt. Từng đánh chết Thái tử của Trung Thổ Đế Quốc Cơ Dật Phong, một kích tất sát. Vì sự an nguy của ngươi, Thắng Quang Miện Hạ Âm Triều Dương, Thái Ất Miện Hạ Âm Chiêu Dung đã đích thân tới Trung Nguyên Thành, lấy việc tàn sát toàn bộ dân chúng trong thành làm uy hiếp lên Hoàng thất Đế Quốc, đòi lấy sự an toàn của ngươi. Ngày đó, ta cũng được người của Hoàng thất Đế Quốc cho mời, đứng trong đám ma sư của bọn họ, tận mắt chứng kiến được uy thế cường đại của hai vị Miện Hạ. Tuy rằng đã năm năm trôi qua, bộ dáng của ngươi cũng đã thay đổi rất nhiều, khí độ càng thêm trầm ngưng, nhưng mà, trước đây ta đã từng cẩn thận điều tra qua những chuyện liên quan đến ngươi, biết được ngươi may mắn là một gã Âm Dương Song Hỏa Ma Sư. Những thứ khác có thể thay đổi, nhưng thuộc tính ma lực thì không bao giờ đổi được. Ta thật sự không biết có người thứ hai nào có được thuộc tính ma lực giống ngươi cả. Ta nói đúng chứ?

Nhìn ánh mắt cơ trí lóe sáng của Hi Lạc, Cơ Động lạnh nhạt cười một tiếng:

- Ngài chọn ta xuất chiến, chỉ sợ cũng không phải mục đích chính, mà là muốn mời sư mẫu, sư tổ của ta xuất sơn mới đúng, có phải không?

Hi Lạc lắc lắc đầu, nói:

- Không, ngươi sai rồi. Người ta muốn mời chính là ngươi, cũng không phải là hai vị Miện Hạ. Hai vị Miện Hạ mặc dù có quan hệ không tầm thường với Ma Sư Công Hội, nhưng bọn họ cũng không phải là người của Ma Sư Công Hội, ta cũng không có mặt mũi lớn như vậy, mời hai người bọn họ ra tay. Người ta muốn mời chính là ngươi. Mặc dù ma lực của ngươi quả thật chỉ có sáu mươi một cấp, nhưng mà ta hoàn toàn tin tưởng, ngươi nhất định sẽ giúp cho Công Hội đạt được một trận thắng lợi.

Cơ Động nhìn Hi Lạc:

- Chính bởi vì ta là đệ tử của hai vị Miện Hạ, cho nên ngươi mới có lòng tin với ta như vậy? Hơn nữa là vì ta vừa mới gia nhập Ma Sư Công Hội, cho nên ngươi mới yêu cầu ta tham gia trận chiến lần này?

418. Chương 210 365 Mảnh Vỡ Hỗn Độn (thượng)

Hi Lạc lại lắc đầu:

- Không phải yêu cầu, mà là thỉnh cầu. Ta đại biểu cho Công Hội thỉnh cầu ngươi. Huy chương Tứ Tinh vốn không thích hợp với thực lực của ngươi. Ta căn bản không cần bất cứ khảo hạch nào đối với ngươi, cũng có thể giúp ngươi đổi thành một cái huy chương Bát Tinh. Bởi vì ta còn biết được một chuyện khác nữa. Bốn năm trước, trong Thánh Tà Chi Chiến, người giết địch đứng đầu, chính là Lôi Đế Phát Thụy, sự chú ý của tất cả mọi người cũng đổ dồn lên Lôi Đế Phát Thụy. Mặc dù Thiên Can Học Viện đã cố gắng phong tỏa tin tức, nhưng mà, thiên hạ cũng không có tin tức nào không thể tiết lộ ra. Ta biết được, trên Thánh Tà Chi Chiến, phía bên ta từng có một vị cường giả thi triển ra Siêu Tất Sát Kỹ, quyết định thắng lợi cho phía bên ta. Số lượng địch nhân giết được cũng gần bằng với Lôi Đế. Người đó, chính là ngươi, Bạo Quân Cơ Động. Mà lúc đó, ma lực của ngươi hẳn còn chưa có đột phá Ngũ Quan. Bốn năm trôi qua, ta thật sự

có chút chờ mong, muốn xem xem người đột phá đến Lục Quan, đến tột cùng là có thể cường đại đến mức độ nào.

Cơ Động lạnh nhạt cười một tiếng:

- Hi Lạc Phó Hội trưởng, ta không thể không bội phục hệ thống tin tức tình báo của ông. Thấy việc đoán người, có thể đoán được ra là ta. Nhưng mà, cái này cũng không có nghĩa là ta sẽ xuất lực vì Ma Sư Công Hội. Mặc dù lúc trước ta có ra tay đánh người của Ma Kỹ Công Hội. Nhưng nếu như ta muốn rời khỏi nơi này, bọn họ căn bản không cách nào ngăn ta được. Nói ra thật buồn cười, kỳ thật ta đến Ma Sư Tổng Hội thi đấu Tứ Tinh, chỉ là vì muốn thuận tiện mua bán vài cái Tinh Hạch, đổi lấy chút tiền mặt mà thôi. Ta không thích quanh co lòng vòng, người dựa vào cái gì mà thỉnh cầu ta xuất lực vì Ma Sư Công Hội chứ? Sự hung hiểm của trận chiến này, ta và người đều rất rõ ràng.

Phó hội trưởng Hi Lạc cười khổ một tiếng, nói:

- Cho nên ta mới nói, cái này là chỉ là ta thỉnh cầu mà thôi. Nếu như người đồng ý đáp ứng, như vậy ta có thể làm chủ, tặng người một mảnh vỡ màu xanh.

Nghe những lời này của Hi Lạc, trong lòng Cơ Động không khỏi tò mò:

- Tặng ta một mảnh vỡ màu xanh?

- Đúng vậy!

Hi Lạc nghiêm mặt nói:

- Vừa rồi khi người đi vào đây, hẳn là cũng cảm giác được bên trong tầng ba của Ma Sư Tổng Hội chúng ta khác với bên ngoài. Nếu như người thật sự ở trong này tu luyện, cảm giác sẽ càng thêm rõ ràng hơn nhiều. Ở trong này tu luyện, tuyệt đối sẽ làm ít mà được nhiều. Mà nguyên nhân của nó, chính là bởi vì trong tầng ba này, có được ba trăm sáu mươi lăm khối mảnh vỡ mà cao nhân tiền bối lưu lại. Tầng ba của tòa nhà này được xây dựng bằng vô số mảnh đá vỡ màu xanh đặc thù kết dính lại. Trong số đó có ba trăm sáu mươi lăm mảnh vỡ đặc biệt, bên trong có ẩn chứa bột Thiên Chi Ngọc. Người là đệ tử hai vị Miện Hạ, tự nhiên sẽ biết rõ danh tiếng của Thiên Chi Ngọc. Nó được mọi người xưng tụng là Sáng Thế Thần Thạch, có được khí tức Hỗn Độn. Lực sáng tại của Hỗn Độn, đối với bất cứ ma sư nào mà nói, cũng có vô số chỗ tốt không thể hình dung hết. Chỉ cần người mang theo bên người một mảnh vỡ đó, ở bất cứ nơi nào tu luyện, đem đặt ở bên cạnh mình, đều có thể đạt được hiệu quả giống như là ngồi trong này tu luyện vậy.

Nói tới đây, trên mặt Hi Lạc không khỏi toát ra nụ cười thấu hiểu. Bất quá, nụ cười của hắn rất nhanh đã cứng lại, bởi vì hắn cũng không nhìn thấy trên mặt Cơ Động toát ra bất cứ vẻ khiếp sợ mà hắn tưởng tượng. Thần sắc của gã thanh niên trước mắt này vẫn như trước bình thản, tựa hồ như đối với những khối vỡ có chứa bột phần Thiên Chi Ngọc cũng không hề có chút hứng thú nào vậy.

Mà trên thực tế, cũng đúng là như vậy. Cơ Động đối với Thiên Chi Ngọc mà nói, khẳng định là cảm thấy hứng thú. Nhưng mà, phải là cả một khối Thiên Chi Ngọc hoàn chỉnh mới được. Lần trước, nhờ có một khối Thiên Chi Ngọc, giúp cho Hỗn Độn Chi Hỏa của hắn hoàn chỉnh thức tỉnh, tăng lên trên diện rộng, hơn nữa còn cấp cho hắn một cái kỹ năng cực kỳ bá đạo, Diệt Thần Kích. Nhưng mà, khí tức Hỗn Độn ở nơi này quả thật quá mỏng manh. Cơ Động tùy tiện phóng thích một chút Hỗn Độn Chi Hỏa của mình ra, cũng hoàn toàn nồng đậm hơn khí tức Hỗn Độn ở nơi này gấp mấy lần. Bởi vậy có thể nhìn ra được, toàn bộ bột phần Thiên Chi Ngọc ẩn chứa trong ba trăm sáu mươi lăm mảnh vỡ màu xanh này cộng lại cũng chưa chắc nhiều bằng khối Thiên Chi Ngọc mà lúc trước hắn từng hấp thụ. Chỉ lấy được một mảnh vỡ mà thôi, có khả năng lấy được bao nhiêu Thiên Chi Ngọc cơ chứ? Đối với Linh Hồn Chi Hỏa hiện tại của hắn mà nói, tác dụng thật sự quá ít, làm sao có thể khiến cho hắn động tâm được cơ chứ?

Hi Lạc thấy Cơ Động bình thản như vậy, nhin không được, nói:

- Đừng nói là người không biết tác dụng của Thiên Chi Ngọc đó chứ?

Cơ Động nói:

- Ta đương nhiên biết rõ, nhưng mà, Thiên Chi Ngọc ẩn chứa bên trong một mảnh vỡ quả thật là quá ít đi. Thiên Chi Ngọc này mặc dù là thiên tài địa bảo, thậm chí có thể nói là tiên thiên trọng bảo cũng được.

Nhưng mà, đối với ta mà nói, tác dụng cũng không quá lớn. Không bằng ngài đổi lại bằng thứ khác, có lẽ ta sẽ suy nghĩ một chút.

Ấn tượng của hấn đối với Ma Sư Tổng Hội cũng không tệ, hấn cũng chưa bao giờ sợ thực chiến. Trận đấu quyết định số phận của hai đại Công Hội, bên phía đối phương phải ra tuyệt đối là cao thủ. Đánh nhau với đối thủ cường đại, không hề nghi ngờ sẽ tăng cường năng lực thực chiến của mình trên diện rộng. Từ sau khi rời khỏi thế giới Địa Tâm, Cơ Động còn chưa bao giờ toàn lực ứng chiến cả. Hấn cũng có chút mong mỏi được chiến đấu trong trận đấu lần này.

Hi Lạc nhìn Cơ Động giống như đang nhìn một con quái vật vậy. Nếu không phải bởi vì có quan hệ đến hai vị Miện Hạ, hấn cũng sẽ không nở lòng lấy một khối đá Hỗn Độn làm thù lao. Không ngờ nổi, người ta lại còn không chấp nhận.

Cười khở thêm một cái, Hi Lạc nói:

- Một khi đã như vậy... Hay là như thế này đi, nếu như ngươi đồng ý xuất chiến vì Công Hội, như vậy ta có thể chấp nhận cho ngươi đến Tàng Bảo Khố của Công Hội, tùy ý cho ngươi lựa chọn một kiện vật phẩm, có được không?

- Tàng Bảo Khố?

Cơ Động ngẫm nghĩ, nói:

- Được, một lời đã định.

Câu trả lời của hấn rất rõ ràng, dứt khoát. Hi Lạc vốn tưởng rằng hấn sẽ cò kè mặc cả thêm một phen nữa, nhưng hấn đã sớm lập tức đồng ý rồi.

Mà trên thực tế, nháy mắt trước khi Cơ Động đồng ý Hi Lạc, trong lòng hấn chợt vang lên thanh âm của Liệt Diễm. Liệt Diễm chỉ nói với hấn ba chữ, đồng ý hấn. Đối với Liệt Diễm, Cơ Động có bao giờ nghi ngờ nàng nói chứ?

Vì thế nên hấn mới lập tức đồng ý ngay.

Nụ cười trên mặt Hi Lạc trở nên chân thành hơn rất nhiều, nói thế nào đi nữa, Cơ Động đồng ý thay mặt Ma Sư Công Hội mà xuất thủ, nếu chiến thắng đương nhiên là tốt nhất, nếu như hấn thua, hoặc là bị người của Ma Kỹ Công Hội làm cho bị thương, như vậy hai đại Hỏa Hệ Chí Tôn Miện Hạ sẽ dễ dàng bỏ qua cho Ma Kỹ Công Hội hay sao? Hơn nữa, Hi Lạc cũng không cho rằng trong Tàng Bảo Đồ sẽ có thứ gì còn tốt hơn so với ba trăm sáu mươi lăm khối mảnh vỡ Hỗn Độn kia. Cho dù hấn lựa chọn món gì đi chăng nữa, cũng hoàn toàn trong phạm vi mà hấn chấp nhận được.

Cơ Động nói:

- Một tháng sau, ta sẽ đến Ma sư Tổng Hội gặp lại ngài. Nếu không còn chuyện gì khác nữa, như vậy ta xin cáo từ.

Hi Lạc đích thân tiễn Cơ Động ra đến tận cửa, hơn nữa còn đưa cho hấn một cái huy chương khác, trên cái huy chương rõ ràng có tám ngôi sao lóng lánh:

- Ngươi cầm lấy đi. Ta tin rằng, đây mới là thực lực chân chính của ngươi. Có nó, ngươi ở trong cửa hàng của Công Hội mua bán bất cứ thứ gì, cũng có thể đạt được sáu thành chiết khấu, còn có thể mua bán được một số vật phẩm không ngoại truyền của Công Hội nữa.

Phải biết rằng, ngay chính bản thân của Hi Lạc cũng chỉ mang trên ngực huy chương Bát Tinh mà thôi.

Cơ Động cũng không khách khí, nhận lấy cái huy chương, xoay người bỏ đi. Nhìn theo bóng lưng của hấn, Hi Lạc lẩm bầm lầu bầu nói:

- Tuy rằng không có khả năng nhờ hấn mà mượn lực của hai vị Miện Hạ tới giúp, nhưng nếu có thể đưa Lôi Đế đến đây, cũng là chuyện tốt, cũng có thể có thêm được một phần thắng nữa. Lôi Đế chính là Đồng Sự trẻ tuổi nhất trong lịch sử của Thiên Can Học Viện a.

Lúc Cơ Động lại đi ngang qua khu vực có đám mảnh vỡ Hỗn Độn, trong lòng khẽ động một chút, Linh Hồn Chi Hỏa trong cơ thể hắn tận lực thúc dục mạnh mẽ lên, trong hai trong mắt, nhất thời xuất hiện một tầng quang mang trong suốt. Ánh mắt hắn khẽ đảo qua, nhất thời nhìn thấy rõ vị trí của ba trăm sáu mươi lăm mảnh vỡ Hỗn Độn đang tản mát ra khí tức Hỗn Độn trên tường.

Giống y như hắn phán đoán, bên trong mỗi một khối mảnh vỡ Hỗn Độn này ẩn chứa một lượng Thiên Chi Ngọc thật sự ít đến đáng thương. Nếu hắn có thể hấp thu đương nhiên là chuyện tốt. Chỉ có điều, nếu làm vậy, e rằng Ma Sư Công Hội sẽ nổi cơn sóng gió lên mất.

419. Chương 210 365 Mảnh Vỡ Hỗn Độn (hạ)

Ra khỏi tầng thứ ba, Cơ Động trực tiếp đi đến tầng thấp nhất của Ma Sư Tổng Hội. Bên trong tầng này có sáu, bảy dãy cửa hàng lớn sắp xếp san sát nhau. Vừa tiến vào nơi này, liền lập tức cảm giác được ma lực ba động nồng đậm, có mạnh có yếu, đủ tất cả các hệ. Hiển nhiên đều là do khí tức các loại vũ khí ma lực tản mát ra.

Cơ Động lững thững bước đi, Linh Hồn Chi Hỏa thông qua cặp mắt không ngừng nhảy nhót, giúp cho hắn có thể rõ ràng xem ra bất cứ mỗi một tia ma lực ba động. Bất cứ vật phẩm ma lực nào hắn chỉ cần bị hắn liếc nhìn qua một cái, lập tức có thể nhìn ra ưu khuyết điểm của nó.

Không hổ là Ma Sư Tổng Hội, thứ tốt ở nơi này thật sự là không ít. Cơ Động thậm chí còn nhìn thấy vài món vũ khí ma lực phẩm chất không hề thua kém cặp găng tay Nhật Nguyệt Song Huy cùng với bộ áo giáp Quân Ma Âm Dương Khải của hắn. Bất quá những thứ này cũng không phải là thứ hắn có thể sử dụng được, hơn nữa giá cả lại cao tới trời, nghe qua cực kỳ rợn người. Một cái Hộ Tâm Kính lớn cỡ bàn tay có phẩm chất gần bằng với bộ Quân Ma Âm Dương Khải, thế nhưng lại bán với giá năm mươi khóa Thất Giai Tinh Hạch. Ngân vạn lần đừng tưởng rằng nó không dùng tiền tài để tính toán, thì có nghĩa là nó không có chút giá trị gì. Thất Giai Tinh Hạch, bản thân đã có giá ở trên trời. Mỗi một khóa Thất Giai Tinh Hạch loại thường đã được định giá mười vạn kim tệ rồi. Năm mươi khóa Thất Giai Tinh Hạch, nếu dùng kim tệ mà tính toán, chính là năm trăm vạn kim tệ a! Đây là con số khủng bố đến mức nào. Đơn giản đảo vài vòng, Cơ Động càng ngày càng hiểu rõ vì sao những gã ma sư kia lại liều mạng đi săn ma thú đến như thế. Trong thế giới ma sư, không có tiền tuyệt đối không thể làm được cái gì. Đồng thời, ở trong thế giới Ma Sư, Tinh Hạch hoàn toàn có thể xem như là một loại tiền tệ để tiến hành lưu thông. Chỉ khi nào có được nhiều Tinh Hạch trong tay, mới có hi vọng có thể đổi lấy được vũ khí ma lực thích hợp nhất với chính mình. Không hề nghi ngờ, bản thân mình đúng là may mắn, có được vị đại ca Chúc Diễm cùng với sư tổ, sư mẫu yêu thương chiều chuộng, mới có thể thoải mái có được mấy kiện vũ khí ma lực phù hợp với chính mình.

Cơ Động chọn một gian hàng lớn nhất đi vào. Cửa hàng này lớn khoảng chừng trăm thước vuông. Trong khu vực cửa hàng của Ma Sư Tổng Hội này, tuyệt đối là nơi tắc đất tắc vàng, cửa hàng có được diện tích lớn như thế, tài sản tuyệt đối là không nhỏ.

Vừa bước vào cửa, lập tức có một gã ma sư thanh niên đón chào hắn, trên ngực hắn rõ ràng đeo huy hiệu Tam Tinh của Ma Sư Công Hội. Thái độ của hắn đối với Cơ Động vô cùng khách khí, nói:

- Xin chào ma sư tiên sinh tôn kính, ngài có yêu cầu gì không?

Đương nhiên, ánh mắt của hắn đã thoáng nhìn lên cái huy hiệu Tứ Tinh đeo trước ngực của Cơ Động.

Cơ Động hỏi:

- Nơi này các vị có thu mua Tinh Hạch hay không?

Gã thanh niên bật cười, nói:

- Đương nhiên có mua. Không chỉ là cửa hàng của chúng ta, bất cứ cửa hàng nào ở nơi này đều thu mua Tinh Hạch cả. Hơn nữa giá cả nơi này tuyệt đối đúng giá. Ngài có thể đi bất cứ cửa hàng nào khác để dò giá, nếu giá cả của chúng ta thấp hơn những cửa hàng khác, như vậy ta lập tức đền gấp mười lần cho ngài.

Cơ Động đi đến quầy hàng, phát nhẹ tay một cái, nhất thời hơn mười khóa Tam Giai Tinh Hạch các hệ cùng với mười khóa Tứ Giai Tinh Hạch các hệ xuất hiện trên quầy. Ánh sáng vô số màu sắc không ngừng

lóa ra, ma lực ba động thập phần rõ ràng.

Vị thanh niên cũng không cảm thấy ngạc nhiên chút nào, chỉ là ánh mắt hắn cũng không có dừng lại trên đám Tinh Hạch trên bàn, ngược lại nhìn vào cái Chu Tước Thủ Trạc hoa văn Phượng Hoàng lóng lánh, ánh sáng lưu quang ba động tràn ngập màu sắc nằm trên cổ tay Cơ Động:

- Ma sư tiên sinh tôn kính, cái Thủ trạc của ngài có bán hay không? Ta đồng ý dùng mười khóa Thất Giai Tinh Hạch để mua nó.

Cơ Động bật cười, nói:

- Người thật đúng là gian thương a! Cái Thủ trạc này của ta cũng chỉ có giá trị mười khóa Thất Giai Tinh Hạch hay sao? Nếu người đổi thành Cửu Giai, có lẽ ta sẽ suy xét một chút.

Thần sắc gã thanh niên thoáng toát ra một tia xấu hổ:

- Xin lỗi, là kiến thức của ta hạn hẹp rồi. Nếu ngài thật sự muốn bán, chúng ta có thể thương lượng lại.

Cơ Động lắc lắc đầu:

- Không cần, đây là bằng hữu làm riêng để tặng ta, ta không định bán.

Đúng là nói giỡn chơi, cái Chu Tước Thủ Trạc này chính là do thần lực của Chu Tước rót vào, ngưng tụ mà thành, giá trị của nó làm sao có thể tính toán được. Chẳng những có thể chứa đựng vật thể, hơn nữa còn có tác dụng tăng phúc đối với ma lực Hỏa Hệ nữa. Hơn nữa, vẻ ngoài cực kỳ hoa mỹ, có khí tức đặc thù của Chu Tước, vài khóa Thất Giai Tinh Hạch làm sao có thể so sánh được. Cơ Động mặc dù là thuận miệng đòi giá mười khóa Cửu Giai Tinh Hạch, nhưng quả thật là rất đúng giá.

Gã thanh niên có chút tiếc nuối, nói:

- Nếu ngài sau này có ý định muốn bán nó, nhất định phải tới tìm ta. Những Tinh Hạch kia của ngài ta đều mua hết. Tam Giai Tinh Hạch giá năm trăm kim tệ một quả, Tứ Giai Tinh Hạch giá một ngàn kim tệ một quả.

Cơ Động liếc mắt nhìn hắn:

- Người xem lại cẩn thận một chút.

Gã thanh niên sửng sốt một chút, tiện tay cầm lấy một khóa Tinh Hạch xem xét. Tinh Hạch vừa cầm vào tay, hắn nhất thời chấn động toàn thân, trong ánh mắt nhất thời toát ra quang mang giật mình kinh ngạc:

- Đây là cực phẩm Tam Giai? Chẳng lẽ, chẳng lẽ là...

Cơ Động lạnh nhạt cười một tiếng:

- Không cần chẳng lẽ gì cả. Người đoán không sai, đây đều là Tinh Hạch thu thập từ việc liệt sát những ma thú trên Thánh Tà Đảo cả. Giá cả hình như cũng không phải như vừa rồi người nói thì phải.

Gã thanh niên nghiêm nghị khế cúi đầu:

- Thật xin lỗi, ma sư tiên sinh tôn kính, là ta đã sơ xuất rồi. Mời ngài chờ một chút, ta mời sư phụ ra, cùng với ngài bàn chuyện giá cả mua bán.

Nói xong hắn lập tức chạy ra khỏi cửa hàng, xem ra tuyệt không sợ Cơ Động lấy trộm những món đồ trong cửa hàng của hắn.

Cơ Động tự nhiên cũng không có ở không, ánh mắt đảo qua một chút, nhìn các vật phẩm bày bán trên các gian hàng. Rất nhanh, ánh mắt của hắn đã bị một khu vực gần đó hấp dẫn. Những vật phẩm trong khu vực này cũng không hề có nửa phần ma lực ba động, nhưng để giá rất cao, tuyệt đối không kém các loại vũ khí ma lực chút nào. Bởi vì, đó là một kệ hàng chất đầy những loại sách da dê cũ kỹ đóng lại thành quyển. Một số quyển ghi bằng những loại chữ thông dụng trên đại lục, một số quyển khác thì ghi những cổ tự tương tự như quyển sách cổ mà Đằng Xà đã tặng cho Cơ Động lúc trước, một số quyển có những loại cổ tự rất lạ chưa từng gặp qua bao giờ. Ngoài những quyển sách ra, ở một góc khác thậm chí còn trưng bày hơn mười cái Ma Kỹ Quyển Trục. Những quyển trục kia nhìn qua đã có chút cũ nát, nhưng vẫn như trước

có thể cảm nhận được ma lực ba động trong đó. Đối với quyền trục, Cơ Động cũng không có quá nhiều hứng thú, dù sao thì hắn cũng có thể chế tạo ra Ma Kỹ Tửu của chính mình.

Một khi hắn có thể chế tạo thành công, lập tức sẽ trở thành một chuyện động trời trên khắp đại lục. Nhưng những quyển sách da dê cổ xưa này lại khiến hắn cảm thấy vô cùng hứng thú. Những quyển sách cổ kia phần lớn ghi lại chính là ma kỹ, hơn nữa đều là những loại ma kỹ cấp bậc Tất Sát Kỹ, có quyển lại ghi lại những tâm đắc tu luyện của những ma sư tiền bối, đại loại như là bút ký linh tinh nào đó của các ma sư tiền bối. Những bút ký kia đều ghi lại những tâm đắc tu luyện cả đời của một ma sư, không thua gì một vị sư phụ bình thường, vô cùng quý giá. Đáng tiếc, trong đám bút ký kia, quyển tốt nhất cũng chẳng qua là do một gã ma sư Bát Quan biên soạn ra, cũng không có các tác phẩm của các Chí Tôn Cường Giả. Bản thân sư phụ của Cơ Động chính là cường giả Bát Quan, Sư Tổ, Sư Mẫu lại là Chí Tôn Cường Giả, những bút ký này đối với hắn mà nói tự nhiên cũng không có tác dụng gì quá lớn. Những loại ma kỹ ghi chép trên các quyển sách cổ kia, hắn cũng không quan tâm nhiều lắm, hiện tại những ma kỹ mà bản thân hắn có được cũng đã rất nhiều, nhưng cũng không có cái nào có thể luyện đến đỉnh cấp cả.

Bất quá, ánh mắt của hắn vẫn bị một quyển sách thu hút. Đó là một quyển sách được kê giá vô cùng đắt đỏ thậm chí ngang bằng giá cả một quyển bút ký của một gã Bát Quan Ma Sư, hơn nữa lại là ghi bằng những chữ thông dụng trên đại lục. Bên ngoài bìa sách viết bốn chữ to: Dung Hợp Thần Thuật.

Cơ Động cẩn thận mở ra một tờ, đọc sơ qua nội dung bên trong, trong lòng nhất thời vô cùng khiếp sợ. Đang lúc hắn định gỡ sang đọc trang kế tiếp, một thanh âm già nua chợt từ phía sau lưng truyền đến:

- Bộ sách đó chỉ có thể cho phép đọc thử một tờ mà thôi.

420. Chương 211 Dung Hợp Thần Thuật (thượng)

Cơ Động đang định lật xem trang thứ hai của quyển sách tên là ‘Dung Hợp Thần Thuật’, đột nhiên sau lưng truyền đến một thanh âm già nua ngăn lại. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy gã thanh niên chủ cửa hàng lúc trước đã cùng với một lão giả nữa quay trở lại.

Trí nhớ của Cơ Động vô cùng tốt, lập tức nhận ra, vị lão giả này chính là một trong những người ngồi tu luyện trong tầng thứ ba của Ma Sư Tổng Hội, lại nằm trong số mấy vị cường giả mà ngay cả hắn cũng nhìn không ra thực lực. Bát Quan Ma Sư. Mà trước ngực lão giả này cũng đeo một cái huy hiệu Bát Tinh, rõ ràng thể hiện thân phận của hắn.

Cơ Động nói:

- Ta cũng có ý muốn mua quyển sách này, có thể nào cho ta xem thêm vài tờ nữa hay không? Nhiều nhất cũng chỉ cần ba trang thôi.

Lão giả liếc mắt về phía đám Tinh Hạch nằm trên quầy kia, gật gật đầu, nói:

- Xem ra, người hắn là đã gia nhập Thánh Tà Chiến Trường, nếu không cũng không có được nhiều Tinh Hạch cực phẩm cùng giai đến như thế. Người đã từng gia nhập Thánh Tà Chiến Trường đều là những anh hùng trong lòng giới Ma Sư chúng ta. Cho phép người xem ba trang nữa.

- Đa tạ.

Cơ Động lập tức quay người lại, có chút khẩn cấp mở quyển sách kia ra tiếp tục đọc. Trong quá trình đọc, ánh mắt hắn không ngừng bắn ra từng đốm từng đốm tinh quang, trong mắt biểu lộ sự sợ hãi lẫn vui mừng không hề che giấu.

Chỉ đọc hết hai trang, Cơ Động đã trịnh trọng khép quyển sách lại:

- Ta mua quyển sách này!

Lão giả hơi hơi sững sốt một chút. Hắn hiển nhiên không nghĩ tới Cơ Động lại quyết định nhanh như vậy. Phải biết rằng quyển sách này để ở trên cao, có thể nói là một trong những món quý nhất trong cửa hàng của hắn. Hắn cũng từng tỉ mỉ đọc qua kỹ càng, nhưng cảm giác của hắn đối với quyển sách này lại là, nó không có giá trị gì. Chỉ là bởi vì trong nó có một số đặc tính đặc thù, nên mới cố ý để giá cực cao. Tác

dụng chủ yếu của quyển sách chỉ là để trang trí mặt tiền của cửa hàng mà thôi, cũng không có hi vọng có thể bán được.

- Giá cả người cũng đã thấy rồi đó. Là mười khóa Bát Giai Tinh Hạch. Những khóa cực phẩm Tinh Hạch đồng giai này ta có thể tính giá gấp đôi bình thường cho người. Mười khóa Tam Giai Tinh Hạch là một vạn kim tệ, mười khóa Tứ Giai Tinh Hạch bốn vạn kim tệ, cộng lại là năm vạn kim tệ. Giá của một khóa Bát Giai Tinh Hạch là ba mươi vạn đến năm mươi vạn kim tệ, tùy thuộc vào phẩm chất. Nếu như người có Tinh Hạch thì tốt, còn nếu như không có, mười khóa Bát Giai Tinh Hạch, ta có thể giảm giá cho người một chút, chỉ lấy bốn trăm vạn kim tệ thôi.

Nghe lời lão giả nói, Cơ Động không khỏi nhú nhú mày. Một quyển sách không ngờ lại bán bốn trăm vạn kim tệ, cái này tuyệt đối cũng là hết giá trên trời. Hắn tự nhiên nhìn ra được, đối với những ma sư bình thường, tác dụng của quyển sách này gần như là không có. Giá trị chân chính của nó nhiều nhất cũng chỉ khoảng mười vạn kim tệ là cao lắm rồi.

Nhưng mà, quyển sách này nếu rơi vào trong tay hắn mà nói, hiệu quả của nó cũng không phải bốn trăm vạn kim tệ có khả năng so sánh được.

Trên người Cơ Động, giá trị cao nhất chính là khóa Song Thuộc Tính Cửu Giai Tinh Hạch của con Bá Vương Lôi Hỏa Long kia. Tuy rằng khóa Tinh Hạch này cũng không có khả năng so sánh với Thần khí Lôi Ngục Thần Phủ của Phát Thụy, nhưng mà, nó tuyệt đối cũng có thể có giá trị bằng với một khóa Thập Giai Tinh Hạch. Cửu Giai Tinh Hạch Biến Dịch Song Thuộc Tính, lại là từ trên Thánh Tà Đảo, giá trị của nó cao đến mức nào?

Nhưng mà, khóa Tinh Hạch này đối với Cơ Động mà nói cũng có ý nghĩa phi phàm. Có tác dụng trọng yếu đối với việc nghiên cứu Hỏa Lôi Song Hệ Tổ Hợp Kỹ. Hắn thật sự có chút không nỡ đem bán.

Chứng kiến bộ dáng trầm ngâm của Cơ Động, lão giả mỉm cười, nói:

- Quyển sách này e rằng trong chốc lát cũng không bán đi đâu được. Người có thể trở về chuẩn bị tiền, ta sẽ giữ lại cho người.

Cơ Động ngẩng đầu nhìn hắn một cái, tay phải vung lên, một đoàn hồng quang từ Chu Tước Thủ Trạc bay ra. Khi hắn giơ bàn tay ra, trong lòng bàn tay đã có thêm một thứ nữa.

Đó là một quả tinh thể có hình dáng giống như thu nhỏ. Toàn thân khối tinh thể màu trắng thuần nhất, nhưng lại tản mát ra khí tức cực kỳ sắc bén. Chung quanh khối tinh thể bao phủ một lớp quang mang màu đen nhàn nhạt. Nếu nhìn kỹ, có thể chứng kiến trên Miện Phong của khối tinh thể có dấu ấn Lục Quan.

- Tiền thì ta không có, nhưng dùng nó để đổi, ngài thấy thế nào?

Cơ Động nhìn chăm chú vào vị Ma Sư Bát Tinh cường giả của Ma Sư Tổng Hội trước mặt.

Nhìn thấy khối tinh thể trong tay Cơ Động, sắc mặt lão giả nhất thời đại biến, cơ hồ là thất thanh kinh hô.

- Lục Quan Hắc Âm Canh Kim Tinh Miện? Cái này, cái này...

Cũng khó trách là hắn kinh ngạc đến như thế. Giá trị Tinh Hạch mặc dù đắt đỏ, nhưng nếu so sánh với Tinh Miện, đó cũng là một trời một vực. Nếu là Quang Minh Tinh Miện, như vậy đối với Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục Ma Sư mà nói, cũng không có tác dụng gì quá lớn, nhưng Hắc Âm Tinh Miện thì lại khác. Xuất phát từ nguyên lý Quang - Âm điều hòa, Hắc Âm Tinh Miện có thể bị Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục ma sư đồng thuộc tính hấp thu. Ma lực trong đó ẩn chứa vô cùng khổng lồ, đủ để tạo thành hiệu quả nhìn rõ ràng. Khóa Lục Giai Hắc Âm Tinh Miện trong tay Cơ Động này hoàn toàn có thể trợ giúp một gã Canh Kim Hệ dưới Thất Quan có thể đánh sâu vào bất cứ bình cảnh nào dưới Thất Quan. Trân quý nhất chính là, khóa Tinh Miện này cũng không bởi vì tiêu hao hết ma lực mà mất hết hiệu lực. Bản thân nó có thể tự động hấp thu ma lực bên ngoài để bổ sung bản thể, hoàn toàn có thể sử dụng lâu dài. Chỉ một quả Lục Giai Hắc Âm Tinh Miện như thế, cũng đã đủ để cùng Cửu Giai Ma Thú Tinh Hạch so sánh.

Ánh mắt Cơ Động rất chuẩn. Đối với vị lão giả trước mặt này mà nói, có lẽ Lục Giai Hắc Âm Tinh Miện cũng không có tác dụng gì lớn, nhưng mà, vị thanh niên khi này nói chuyện với hắn, về mặt tương mạo có sáu phần giống với vị lão giả này. Hai người bọn họ hẳn là một cặp ông cháu, mà khí tức trên người bọn

họ phát ra, cũng là khí tức Canh Kim Hệ, bởi vậy, khóa Tinh Miện Lục Giai này trong mắt hai người kia tự nhiên giá trị sẽ tăng thêm một bậc nữa. Nếu có thể có được nó, con đường tu luyện trong tương lai của vị thanh niên này sẽ trở nên thuận lợi hơn rất nhiều.

Lão giả chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú Cơ Động, nói:

- Nhân lực tốt.

Cơ Động đương nhiên biết rõ hắn đang khen mình có thể nhìn ra được thuộc tính cùng với quan hệ ông cháu của hai người bọn họ.

- Giá trị của quyển sách này ta hiểu rõ ràng, giá cả mà ngài đưa ra đã rất cao. Ta nghĩ, dùng khóa Tinh Miện này trao đổi với ngài, hẳn là vừa đúng giá. Nếu như ngài đồng ý, chúng ta liền trao đổi. Đương nhiên, những Tinh Hạch lúc trước, ngài vẫn phải giao tiền mặt cho ta.

Ai ngờ, lão giả nghe xong lời của hắn, nhưng lại lắc lắc đầu, nói:

- Không được. Khóa Tinh Miện của người quả thật giá trị rất cao. Nhưng nếu định giá chính xác, giá trị của nó nhiều nhất cũng chỉ khoảng một trăm năm mươi vạn đến hai trăm vạn kim tệ mà thôi. So với bốn trăm vạn kim tệ mà nói, vẫn còn chênh lệch quá nhiều. Nếu như người lại có thêm một viên nữa, ta quả thật có thể suy nghĩ lại mà đổi cho người.

Ánh mắt Cơ Động nghiêm lại:

- Lão tiên sinh, làm người cũng không nên miệng rắn đòi nuốt voi như vậy. Có thêm thứ này nữa, có đủ để đổi hay không?

Hào quang chợt lóe lên, một đoàn tinh quang chợt hiện lên.

Tay của lão giả cũng không giống như tuổi của hắn, cơ hồ là trong chớp mắt đã đón được thứ Cơ Động quăng tới. Lần này sắc mặt của hắn càng biến động dữ dội hơn. Xuất hiện trong tay hắn, rõ ràng chính là cái huy hiệu mà Hi Lạc Phó hội trưởng tận tay đưa cho Cơ Động. Chính thể của cái huy hiệu là do một quả Hồng Bảo Thạch điêu khắc mà thành, trên mặt có tám ngôi sao lóng lánh, cùng với cái huy hiệu Bát Tinh trước mặt lão giả hoàn toàn giống nhau.

- Bát Tinh?

Gã thanh niên kinh hô một tiếng:

- Người lấy ở đâu được cái huy hiệu Bát Tinh này? Trên toàn bộ đại lục, những người có được huy hiệu này cũng không quá mười người.

421. Chương 211 Dung Hợp Thần Thuật (hạ)

Cơ Động nhàn nhạt nói:

- Vừa mới có được không lâu lắm. Nghe nói, có được thứ này có thể có được sáu thành chiết khấu. Làm người chừa lại một đường. Lão tiên sinh, hiện tại có thể bán sách cho ta không?

Ánh mắt gã thanh niên nhìn chăm chú vào cái huy hiệu Bát Tinh trên tay lão giả, thì thào nói:

- Cái này nhất định là giả, người mới bao nhiêu tuổi, làm sao có được thực lực cấp bậc Bát Tinh chứ?

Lão giả quăng cái huy hiệu trả lại cho Cơ Động:

- Thứ này là thật. Bởi vì hắn vừa mới từ chỗ của Hi Lạc Phó hội trưởng trở ra.

Lúc này sắc mặt lão giả cũng không còn thông dong như trước nữa, mà có vẻ ngưng trọng hơn nhiều. Hắn vốn tưởng rằng Cơ Động là một con nhà thế gia, lắm tiền nhiều của, nên mới hết giá quyển sách kia lên với hắn. Nhưng mà cái huy hiệu Bát Tinh kia đã hoàn toàn lấy đi ý niệm đó của trong đầu hắn. Đặc biệt với một gã Bát Tinh cường giả, hơn nữa lại còn là Bát Tinh cường giả trẻ tuổi như vậy, tuyệt đối là một chuyện cực kỳ không khôn ngoan.

- Quyển sách này ta bán cho người! Thành giao.

Vừa nói, lão giả vừa tiếp nhận khóa Lục Quan Hắc Âm Canh Kim Tinh Miện trong tay Cơ Động, đồng thời lấy quyển ‘Dung Hợp Thần Thuật’ trong trên giá sách xuống, đưa cho Cơ Động.

- Tôn nhi, lấy năm vạn kim tệ đưa cho vị tiên sinh này.

Gã thanh niên lúc này vẫn còn chưa định thần lại được, nhưng hắn vẫn làm theo lời ông nội hắn, cầm qua một chiếc nhẫn lưu trữ, khẽ chạm vào Chu Tước Thủ Trắc của Cơ Động. Trong mơ hồ có thể nghe được thanh âm kim tệ va chạm với nhau. Chỉ trong chớp lát, vụ giao dịch năm vạn kim tệ đã hoàn thành.

Lão giả vô cùng khách khí nói với Cơ Động:

- Vừa rồi đã đắc tội nhiều, xin các hạ vui lòng thứ lỗi. Lần sau ghé lại cửa hàng của chúng tôi, chúng tôi sẽ tính cho ngài năm thành chiết khấu.

Lần buôn bán này, có thể nói là song phương cùng có lời mà chấm dứt. Cơ Động tuy rằng chỉ trả một giá là một quả Hắc Âm Lục Giai Tinh Miện, nhưng cũng tuyệt đối xem là một giá khá cao, hai ông cháu của lão giả đương nhiên vô cùng hài lòng, mà bản thân Cơ Động lại cũng vô cùng vừa lòng. Quyển ‘Dung Hợp Thần Thuật’ này đối với hắn mà nói, cũng không phải là dùng tiền tài có thể so sánh được. Bởi vì chỉ cần học xong nó, liền tương đương có được Thần Khí.

Mãi đến khi rời khỏi Ma Sư Tổng Hội, nụ cười trên mặt Cơ Động vẫn còn chưa có biến mất. Trước khi rời khỏi Ma Sư Tổng Hội, hắn phải từ chối mãi lời mời tạ ơn của cô thiếu nữ hướng dẫn áo trắng, lúc này mặt đã đỏ bừng, mà hắn đã cứu lúc trước, một lần nữa trở lại trên đường lớn Mậu Thổ.

Lúc này, ở trong đầu hắn tràn ngập bốn chữ ‘Dung Hợp Thần Thuật’. Tuy rằng hắn chỉ đọc được mấy tờ đầu, nhưng đối với cái Dung Hợp Thần Thuật này cũng cơ bản là có chút hiểu biết.

Dung Hợp Thần Thuật sở dĩ đối với Cơ Động quan trọng như vậy, chính là bởi vì, cái này kỹ năng chú trọng trong việc vận dụng tinh thần lực. Đối với những ma sư bình thường mà nói, tinh thần lực của bản thân dùng để thúc dục cùng với khống chế ma kỹ còn không đủ, làm sao có thừa tinh thần lực để tu luyện loại kỹ năng như thế này chứ? Nhưng đối với Cơ Động mà nói, đã luyện thành Linh Hồn Chi Hỏa, cái Dung Hợp Thần Thuật này đủ khả năng luyện thành kỹ năng tương đương với Siêu Tắt Sát Kỹ.

Hắn có tinh thần lực mạnh mẽ hơn so với thường nhân không biết bao nhiêu lần, hoàn toàn có thừa để tu luyện Dung Hợp Thần Thuật này. Mà đặc điểm của Dung Hợp Thần Thuật, hay nói chính xác hơn là tác dụng của nó, chính là đem tất cả các vật phẩm ma lực dung hợp hoàn toàn với thân thể, khiến cho thân thể của người luyện biến thành vật phẩm dự trữ.

Kỹ năng như vậy, đối với những ma sư bình thường khác, chỗ tốt chính là có thể dễ dàng che giấu vũ khí ma lực của mình, hơn nữa khi sử dụng vũ khí ma lực cũng có thể nhanh chóng trang bị hơn một chút. Đối với Cơ Động cũng đồng dạng có được ưu thế đó, nhưng hắn lại có thêm một ưu thế khác mà những ma sư khác không có được.

Linh Hồn Chi Hỏa là do linh hồn lực cùng Hỗn Độn Chi Hỏa của Cơ Động dung hợp lại, sinh ra ngọn lửa đặc dị, trong đó choáng đầy lực sáng tạo cùng với linh hồn lực khổng lồ của Cơ Động. Liệt Diễm đã từng nói qua cho hắn, bảo hắn cẩn thận để lý giải đặc tính sáng tạo của Hỗn Độn. Nếu có một ngày hắn có thể đem linh hồn của bản thân phóng thích thành hỏa diễm ra ngoài cơ thể, như vậy, có khả năng tăng phúc thuộc tính cho bất cứ vũ khí ma lực nào, giúp cho chúng tiến hóa.

Muốn đem Linh Hồn Chi Hỏa phóng thích ra bên ngoài cơ thể là chuyện thế nào? Đó là chuyện khi nào Cơ Động đạt tới Cửu Quan mới có khả năng làm được.

Nhưng mà, hiện tại đã có được kỹ năng Dung Hợp Thần Thuật này, tình hình liền trở nên khác hẳn. Linh Hồn Chi Hỏa không thể phóng thích ra ngoài được, nhưng mà, thông qua Dung Hợp Thần Thuật, lại có thể đem các loại vũ khí ma lực bên ngoài dung nhập vào trong thân thể, trực tiếp tiếp xúc với Linh Hồn Chi Hỏa, dùng Linh Hồn Chi Hỏa để nuôi dưỡng chúng nó. Với phẩm chất hiện tại của Quân Ma Âm Dương Khải của Cơ Động, nếu có thêm Linh Hồn Chi Hỏa nuôi dưỡng, Cơ Động tin tưởng, nó nhất định chân chính có thể trở thành một Bán Thần Khí đúng nghĩa, trải qua một khoảng thời gian lâu dài hơn, thậm chí có thể tiến hóa trở thành một kiện Thần Khí cũng không chừng.

Phát hiện được biện pháp có thể rút ngắn thời gian nhiều đến như vậy, hẳn làm sao có thể không kinh hỉ cơ chứ? Không có được Thần Khí, bản thân mình cũng có thể tự tạo ra Thần Khí mà. Tác dụng của Linh Hồn Chi Hỏa lúc đó mới có thể hoàn toàn thể hiện ra hết. Dung Hợp Thần Thuật đối với Cơ Động mà nói, có thể coi như là một kỹ năng phế thải đổi lại thành một kỹ năng tuyệt hảo.

Cơ Động quyết định, tối nay sau khi cùng Liệt Diễm gặp lại, lập tức nhanh chóng nghiên cứu cái kỹ năng này, tranh thủ sớm ngày có thể luyện thành Dung Hợp Thần Thuật, đầu tiên đem cặp gang tay Nhật Nguyệt Song Huy của mình dung hợp thử, sau đó sẽ lần lượt đến Chu Tước Thủ Trắc cùng với Quân Ma Âm Dương Khải dần dần dung hợp vào cơ thể. Sau này khi tiến hành chiến đấu cũng có thể nhanh chóng phóng xuất nó ra, đồng dạng cũng giúp cho nó không ngừng tiến hóa lên.

Đừng nói tới chuyện toàn bộ chúng tiến hóa. Cho dù có bất cứ một kiện trang bị nào tiến hóa, giá trị của nó cũng không phải một khóa Lục Quan Tinh Miện có khả năng so sánh được.

Đang lúc trong lòng Cơ Động tràn đầy hưng phấn, đột nhiên, Linh Hồn Chi Hỏa của hắn khẽ ba động một chút. Cơ Động theo bản năng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía trước. Chỉ thấy cách đó không xa, có một người đang đứng, dùng ánh mắt lạnh lùng chăm chú nhìn hắn. Đúng là gã tráng hán trước đây đã đến Ma Sư Tổng Hội gây chuyện, bị Cơ Động một chiêu Diệt Thần Kích chấn nát một cánh tay.

Chứng kiến Cơ Động đã nhìn thấy hắn, hắn nâng cánh tay còn lại lên, chỉ chỉ Cơ Động, lại chỉ chỉ về một cái hẻm nhỏ sâu hút gần đó, sau đó xoay người bước vào hẻm.

Khóe miệng Cơ Động toát ra một nụ cười khinh thường, căn bản là không để ý đến hắn, tiếp tục đi về phía trước, trực tiếp từ đường lớn Mậu Thổ quẹo sang đường lớn Kỷ Thổ.

Một lát sau, một luồng cảm xúc phần nộ mãnh liệt từ phía sau truyền đến. Gã tráng hán kia đã phóng theo, thanh âm choáng đầy phần nộ cùng với oán độc truyền đến:

- Tiểu tử, ngươi sợ à?

Cơ Động cũng không quay đầu lại, nhàn nhạt nói:

- Người xứng sao?

- Người...!

Thân hình chợt lóe lên, gã tráng hán đã chắn trước mặt Cơ Động. Cũng phải công nhận ý chí của hắn cũng coi như mạnh mẽ, một cánh tay đã bị đánh nát, nhưng lúc này lại còn gan đến khiêu chiến Cơ Động. Cùng lúc đó, hai cỗ khí tức cường đại phân biệt từ hai bên sau lưng Cơ Động truyền đến, cùng với gã tráng hán phía trước làm thành thế tam giác, ngay trên đường lớn Kỷ Thổ này, đem Cơ Động kẹp ở chính giữa.

Thần sắc Cơ Động vẫn không thay đổi:

- Nếu như ngươi không ngại cánh tay còn lại cũng bị phế bỏ, thì cứ tiếp tục ngăn đường của ta.

Gã tráng hán tức giận hừ lớn một tiếng:

- Tiểu tử, đắc tội Ma Kỹ Công Hội chúng ta, ta tất nhiên sẽ bắt ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong. Có bản lĩnh, theo chúng ta ra khỏi thành, giải quyết chuyện này.

Cơ Động bĩu môi:

- Lão tử hiện tại không có thời gian. Nếu nhưng ngươi muốn giải quyết, thì cứ việc đi theo sau ta, đến khi nào ta xử lý xong mọi chuyện, lúc đó ta cho ngươi biết cái gì là tìm chết.

- Người...!

Gã tráng hán giận dữ, nhưng hắn đúng là vẫn không thể ra tay động thủ được. Đường lớn Mậu Thổ và đường lớn Kỷ Thổ là hai con đường phân hoa nhất của Trung Nguyên Thành.

422. Chương 212 Bình Đẳng Vương Phủ (thượng)

Gã tráng hán Ma Kỹ Công Hội kia sở dĩ cũng không dám động thủ, chính là bởi vì lần này hắn đến đây để trả thù chuyện lúc trước, coi như là Ma Kỹ Công Hội cũng không biết được lần này hắn đến, nên cũng không thể nào ra mặt bênh vực hắn được. Dù sao Trung Thổ Đế Quốc cũng là cường quốc đứng đầu đại lục, lại có một vị Chí Tôn Cường Giả Bắc Đẩu Cơ Trường Tín tọa trấn, Ma Kỹ Công Hội tuyệt đối không vì một gã Lục Quan ma sư như hắn đi đắc tội Trung Thổ Đế Quốc.

Gã tráng hán này có điều cố kỵ, nhưng Cơ Động lại căn bản không hề cố kỵ. Chân trái tiến lên, tay phải lại đánh về phía đối phương, đồng dạng là một chưởng nhẹ nhàng.

Nhìn thấy Cơ Động lại nhẹ nhàng đánh về phía mình, gã tráng hán kia giống như là nhìn thấy ma quỷ vậy, cơ hồ không chút do dự nhảy lùi về phía sau, nháy mắt đã cách chỗ lúc đầu hơn mười thước.

Cơ Động phát nhẹ ống tay áo giống như là đuổi ruồi muỗi vậy, ngẩng đầu bước đi về phía trước, ngạo nghễ giống như là không hề nhìn thấy ba gã đối thủ đang bao vây lấy mình vậy.

Hai cổ khí tức cường đại phía sau lưng chợt ba động lên. Hiển nhiên hành vi của Cơ Động đã chọc giận bọn hắn. Bên trái là sắc bén, bên phải là nóng rực, hai cổ khí lưu đồng thời xuất hiện. Cơ Động không cần xoay lại nhìn cũng có thể cảm giác được hai người kia đang đồng thời vươn tay ra, chụp vào hai bên hông hắn.

Với thực lực của Cơ Động, làm sao có thể để bọn họ bắt được cơ chứ? Chân hắn đang bước tới đột nhiên biến đổi, chính là bắt chước gã tráng hán lúc này, lui về phía sau một chút. Ba người của Ma Kỹ Công Hội chỉ thấy mắt mình hoa lên một chút, Cơ Động vốn là đang bước đi phía trước, nhưng mà, công kích của hai người phía sau đã chụp vào trong không khí.

Hay tay giật mạnh về phía sau một cái, ngay sau đó, một cổ khí tức khủng bố không gì sánh kịp chợt từ trên người Cơ Động bộc phát ra, đồng thời đánh về phía hai người kia. Càng khiến cho bọn hắn cảm thấy khủng bố chính là, uy áp cường đại do Cơ Động phát ra, thế nhưng toàn bộ chỉ công kích lên hai người bọn họ, căn bản là không hề ảnh hưởng đến bất cứ một người đi đường nào ở gần đó.

Khả năng khống chế khí tức bản thân cường hãn như thế, khiến cho bọn họ không khỏi kinh hãi.

Gã tráng hán kia dám đến làm phiền Cơ Động, tự nhiên cũng có chỗ để dựa vào. Bởi vì hai gã mà hắn dẫn đến, đều là giả cấp bậc Thất Quan Thiên Sư, trong Ma Kỹ Công Hội cũng được xếp trong tầng lớp cao cấp.

Nhưng mà, ma lực Thất Quan tuy mạnh, nhưng khi bọn họ đối mặt với Cơ Động, không hề giữ lại, toàn diện phóng thích khí tức Cực Hạn Song Hỏa, thuộc tính áp chế cơ hồ là trong nháy mắt xuất hiện. Với thực lực hiện tại của Cơ Động, muốn không bị thuộc tính áp chế của hắn, chỉ có hai loại khả năng. Một là thực lực đạt đến Cửu Quan, trở thành Chí Tôn Cường Giả, thực lực vượt xa Cơ Động, đồng thời có được Cực Hạn Ma Lực. Một cái khác chính là giống như đám Thiên Can Thánh Đồ và A Kim vậy, bản thân đã có được Cực Hạn Ma Lực, mới có thể không bị Cực Hạn Ma Lực của hắn áp chế. Nhưng mà, hai loại tình huống thế này, trên đại lục có được mấy người có được cơ chứ?

Thuộc tính áp chế khiến cho hai gã Thất Quan Ma Sư kia đồng thời kêu lên một tiếng đau đớn, ma lực trong cơ thể dâng trào. Tuy rằng bọn họ đều đưa hai tay lên chặn lại khuỷu tay của Cơ Động, nhưng mà lại một lần nữa kêu lên đau đớn. Gã Canh Kim Thiên Sư bên tay trái hoàn hảo một chút, chỉ bị một cái khuỷu tay của Cơ Động hất văng ra phía sau hơn năm thước, khí huyết toàn thân cuộn cuộn, liều mạng thúc dục Canh Kim ma lực chống đỡ Cực Hạn Dương Hỏa của Cơ Động. Nhưng gã Bính Hỏa Thiên Sư bên tay phải thì lại thảm thương. Thuộc tính áp chế đồng thuộc tính, luôn luôn là đáng sợ nhất, trong hai khuỷu tay của Cơ Động đều tràn ngập Cực Hạn Dương Hỏa.

Đồng dạng là hỏa diễm, nhưng lại là Cực Hạn Hỏa Diễm, hơn nữa lại có thêm một cái kỹ năng Hỏa Ma Thôn Phệ cường đại do Cơ Động tự nghĩ ra, cơ hồ đã trong nháy mắt phá vỡ tầng phòng ngự của hắn. Chẳng những cả người hắn bị chấn lui, hơn nữa sắc mặt lại trở nên một mảnh đỏ ửng. Oa một tiếng, hắn đã phun ra một ngụm máu tươi. Đám máu này trên không trung hóa thành một đoàn hỏa diễm, khiến cho những người đi đường xung quanh kinh hãi vội dạt ra một bên.

Nếu là chân chính chiến đấu, Cơ Động muốn giải quyết hai gã Thất Quan ma sư này cũng phải hao tổn một ít thời gian. Nhưng mà hiện tại đang trên đường cái, bọn họ cũng không dám thi triển ra ma kỹ gì cường

đại, càng không thể toàn diện phóng thích ra ma lực của bản thân mình. Hơn nữa thuộc tính áp chế của Cơ Động thành linh bản ra, nhất thời khiến cho họ chịu thiệt thòi.

Cơ Động giống như chưa hề phát sinh ra bất cứ chuyện gì vậy, phất phất tay áo, tiếp tục đi về phía trước. Chỉ là thanh âm của hán đồng thời vang lên trong tai ba gã ma sư của Ma Kỹ Công Hội:

- Thất Quan còn chưa đủ, gọi Bát Quan đến đây, may ra còn có chút hi vọng.

Gã tráng hán Lục Quan kia lúc này đã trợn mắt há hốc mồm nhìn Cơ Động bình thản đi ngang qua trước mặt mình, rốt cuộc cũng không có gan ngăn cản. Những gì hai gã đồng bọn Thất Quan của hắn bị khi nãy, hắn cũng nhìn thấy rõ ràng, làm sao có gan ngăn cản Cơ Động lại chứ? Tuy rằng hắn cũng muốn báo thù, nhưng mà, so sánh với một cánh tay, tính mạng hiển nhiên là quan trọng hơn rất nhiều.

Cơ Động đối với sự ngăn cản của ba người này căn bản không hề để ý chút nào, rất nhanh hắn đã tìm được đến mục tiêu thứ hai trong hôm nay của hắn.

Xa xa, một bức tường cao lớn đã xuất hiện. Bức tường kia nhìn qua cao chừng ba trượng, giống như là một bức tường thành nhỏ vậy. Vách tường hoàn toàn là màu vàng nhạt, trên đầu tường lợp ngói lưu ly, dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi, phát ra quang mang thất sắc chói chang. Cho dù là bức tường của hoàng cung Trung Thổ Đế Quốc cũng không hơn bức tường này bao nhiêu. Trên tường thành cứ cách ba thước một người, năm thước một đội, đều là những binh lính tuần tra giáp mũ chỉnh tề. Trên bộ giáp trụ màu đen tẫm mát ra khí tức trầm ổn, khiến cho người ta cảm giác có một lực áp bách từ trên áp xuống rõ ràng.

Chính diện bức tường có một cánh cửa lớn, cao chừng hơn năm trượng. Hai bên cánh cổng lớn kia, mỗi bên có hơn mười gã chiến sĩ võ trang hạng nặng im lìm canh gác nơi đó. Cánh cổng rộng mở, nhưng nhìn vào bên trong chỉ có thể thấy được một bức tường bình phong thật lớn, trên đó điêu khắc đồ dạng hai hệ Mậu Thổ và Kỷ Thổ.

Bên trên cánh cổng lớn đó, là một tấm bảng có bốn chữ vàng rực to lớn khiến người ta nhìn vào phải chói mắt, chính là: Bình Đẳng Vương Phủ.

Hoàng cung của Trung Thổ Đế Quốc nằm trên đường lớn Mậu Thổ, còn Bình Đẳng Vương Phủ thì nằm trên đường lớn Kỷ Thổ của Trung Nguyên Thành.

Nếu là người bên ngoài mới tới Trung Nguyên Thành, không biết rõ tình huống, rất dễ dàng lẫn lộn hai nơi này với nhau. Bởi vì từ các phương diện mà xét, Bình Đẳng Vương phủ này chẳng hề thua kém hoàng cung chút nào.

Cơ Động bước nhanh về phía cổng của Bình Đẳng Vương Phủ. Đây là mục đích thứ hai của hắn trong ngày hôm nay.

Không đợi hắn tới gần, leng keng một tiếng, hai cây trường mâu bằng sắt đen ngòm, lớn cỡ cánh tay trẻ con đã chắn ngay trước mặt hắn, cản đường hắn đi tới.

- Muốn làm gì? Không thấy nơi này là Bình Đẳng Vương phủ sao? Tránh xa một chút.

Một gã chiến sĩ mặc toàn thân khải giáp quát lên một tiếng.

Khí thế sắc bén trực tiếp bao phủ toàn thân Cơ Động. Tựa hồ như chỉ cần hắn hành động thiếu suy nghĩ một chút, hai thanh hắc thiết trường mâu kia sẽ để lại lên người hắn hai lỗ thủng lớn vậy.

Cơ Động cũng không định phát sinh xung đột với bọn họ, dừng bước lại, nói:

- Ta đến đây tìm người. Thông báo với Cơ Dạ Thương, nói là Cơ Động đến thăm.

Quần áo Cơ Động tuy rằng bình thường, nhưng hắn vừa đứng lại, nhất thời liền có một loại cảm giác như quân lâm thiên hạ vậy. Nhất là khi nghe hắn xưng họ Cơ, hai gã chiến sĩ kia cũng không dám chậm trễ, đồng thời thu hai thanh trường thương trong tay về. Gã chiến sĩ vừa nói khi nãy trầm giọng nói:

- Mời các hạ chờ ở đây một chút.

Nói xong, hắn vội vã chạy vào trong Bình Đẳng Vương phủ.

Chỉ chốc lát sau, gã hắc giáp chiến sĩ đã quay trở ra:

- Đã thông báo lên trên. Xin chờ một lúc.

Cơ Động yên lặng gật gật đầu. Hắn cũng không có nóng nảy, hiện thời mặt trời vừa mới dâng lên được một nửa, khoảng cách đến giữa trưa vẫn còn khoảng hơn một canh giờ nữa. Hắn hôm nay mặc dù gặp phải chút chuyện, nhưng toàn bộ cũng có thể xem như là thuận lợi.

Hắn đến đây tìm Cơ Dạ Thương, tự nhiên là để nhờ Cơ Dạ Thương dẫn hắn đi bái tế mộ cha mẹ hắn. Hắn cũng không biết vị trí của phần mộ, nên cũng chỉ có thể nhờ vị ca ca ruột thịt này.

423. Chương 212 Bình Đẳng Vương Phủ (hạ)

Từ sau cánh cổng, sau bức tường dùng làm bình phong có một người bước ra, gần như là chạy ra thì đứng hơn. Sự xuất hiện của người này, nhất thời khiến cho tất cả mọi người nhìn thấy, bao gồm cả Cơ Động nữa, cũng phải lấp bắp kinh hãi.

- Bình Đẳng Vương, cửu thiên tuế.

Tất cả các chiến sĩ mặc thiết giáp toàn bộ thời khắc này đều quỳ rạp hai chân xuống. Từ hành động đồng loạt nhất thời của bọn họ có thể nhìn ra, đám chiến sĩ kia đều đã trải qua sự huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc. Hơn nữa, trên người bọn họ còn có khí tức huyết tinh nhân nhật mà chỉ những chiến sĩ đã trải qua thực chiến mới có thể có được.

Không chỉ là những binh lính ở trước cổng đều quỳ xuống, mà ngay cả những binh lính đang tuần tra bên trên bức tường thành cũng đã toàn bộ quỳ rạp xuống. Trong lúc nhất thời, thanh âm hô vang khiến cho những người qua đường trên đường lớn Kỳ Thổ cũng phải quay đầu nhìn lại. Ngay sau đó, ngoài Cơ Động ra, những người đang đi trên đường cũng đồng dạng quay về phía này mà quỳ rạp xuống, hô to câu Bình Đẳng Vương cửu thiên tuế! Đúng vậy, người vừa chạy ra khỏi cánh cổng của Bình Đẳng Vương phủ, chính là kẻ có địa vị, quyền lực không hề kém hoàng đế của Trung Thổ Đế Quốc, đương kim Bình Đẳng Vương điện hạ Cơ Vân Sinh.

Lúc Cơ Động lần đầu tiên nhìn thấy Cơ Vân Sinh, là lúc hai huynh đệ Âm Triều Dương, Âm Chiêu Dung đang uy hiếp Trung Thổ Đế Quốc. Khi đó, Bình Đẳng Vương Cơ Vân Sinh chỉ là một trong những người đại diện của tầng lớp lãnh đạo Trung Thổ Đế Quốc, một trong bốn người có quyền lực cao nhất Đế Quốc, đứng cùng chỗ với Hoàng đế Cơ Vân Lộc, Viện trưởng Thiên Can Học Viện Cơ Minh Tuyên, còn có vị Bắc Đẩu Miện Hạ Cơ Trường Tín nữa. Địa vị vô cùng hiển hách. Lúc đó Cơ Động cũng chỉ vội vàng thoáng nhìn qua một cái, cảm giác mà Cơ Vân Sinh cấp cho hắn dùng hai chữ thâm thúy để hình dung là thỏa đáng nhất.

Lúc này gặp lại Cơ Vân Sinh, bộ dáng hắn nhìn qua vẫn như trước, khoảng gần năm mươi tuổi, nhưng trên thực tế, hắn đã hơn bảy mươi, chỗ tóc mai đã có vài phần hoa râm. Nhìn thấy Cơ Động đang đứng ngoài cửa, trên mặt vị Bình Đẳng Vương quyền thế ngật trời này cũng không khỏi toát ra một trận cảm xúc mãnh liệt. Mạnh mẽ mím chặt môi, Cơ Vân Sinh thở sâu một hơi, nói với Cơ Động:

- Người đi theo ta!

Nói xong, liền xoay người bước vào trong Vương phủ.

Cơ Động nhú mày, nhưng hắn vẫn là bước theo. Việc tới đâu tính tới đó. Tuy rằng hắn cũng không nghĩ là sẽ gặp được người ông nội này, nhưng nếu đã gặp mặt, hắn cũng tuyệt đối không lựa chọn tránh né.

Mãi đến khi Cơ Động đã khuất hẳn trong Bình Đẳng Vương phủ, đám chiến sĩ đang quỳ kia mới chậm rãi đứng dậy, trong lúc nhất thời đưa mắt nhìn nhau. Bất quá, bọn họ đều đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, tự nhiên cũng không có quá thắc mắc.

Nhưng mà, những binh dân bá tánh đi lại trên đường thì cũng không giống như họ. Một đám dân thường đứng ở một chỗ không xa Bình Đẳng Vương phủ không ngừng bàn tán xôn xao. Mà bàn tán nhiều nhất, tự nhiên chính là thân phận của Cơ Động. Có thể khiến cho Bình Đẳng Vương đích thân ra cổng chào đón, đương kim thiên hạ, có được mấy người cơ chứ? Nhất là ở trong Trung Thổ Đế Quốc này, cho dù là đích thân đương kim hoàng đế có đến cũng chưa chắc có thể làm được chuyện này.

Đi vào trong Bình Đẳng Vương phủ, Cơ Động nhất thời cảm giác được mở rộng tầm mắt. Bên trong Bình Đẳng Vương phủ cũng không hề có cảnh tượng trang hoàng rực rỡ, cũng không có nhiều đồ trang trí xa hoa điểm lệ gì. Chỉ có những kiến trúc nguy nga cao lớn mà thôi. Toàn bộ cây cối bên trong Vương phủ đều là những cây đại thụ, hơn nữa đều là đại thụ cao lớn che trời, nhìn qua ít nhất cũng đã hơn mấy trăm năm rồi. Những cây cổ thụ đó càng làm tăng thêm vài phần khí tức thâm nghiêm của Vương phủ.

Bình Đẳng Vương Cơ Vân Sinh long hành hổ bộ đi ở phía trước, Cơ Động thì đi ngay phía sau hắn. Những nơi họ đi qua, tất cả các binh lính bên trong Vương phủ đồng loạt quỳ rạp xuống. Cơ Động kinh ngạc phát hiện, ở trong Vương phủ này cũng không hề nhìn thấy bất cứ một gia nhân, tôi tớ nào cả. Toàn bộ đều là những chiến sĩ mặc giáp trụ chỉnh tề. Trong số đó có không ít người tản ra ma lực ba động nữa.

Có thể nói, Bình Đẳng Vương phủ thực tế hoàn toàn khác những gì mà Cơ Động đã tưởng tượng, không hề có nửa phần xa hoa tráng lệ, mà ngược lại, những nơi mà hắn nhìn thấy, đều choáng đầy phong thái thiết huyết. Cảm giác mà hắn cảm nhận, giống như là đang trên chiến trường, hay là phủ đệ của đại quân đang đóng quân vậy. Chứng kiến được điều này, trong lòng Cơ Động không khỏi âm thầm gật đầu.

Bình Đẳng Vương có thể cùng đương kim hoàng thất có địa vị ngang nhau, quả thật cũng không phải tầm thường. Cơ Dạ Thương lúc trước đã nói hắn đã bị cho làm con thừa tự, kế tục hoàng thất nhất mạch, trở thành tân nhậm Thái tử, sau này e rằng Bình Đẳng Vương nhất mạch, trong Trung Thổ Đế Quốc sẽ có uy quyền càng thêm lớn hơn nhiều.

Bước chân của Cơ Vân Sinh thủy chung không nhanh không chậm, đi ở phía trước. Một lát sau, đi qua hai mảnh sân lớn, đã đến bên trong nội đường.

Đại sảnh của nội đường thật sự vô cùng rộng lớn. Hai bên đại sảnh có hai hàng ghế dựa bằng gỗ lim, ngay chính giữa đại sảnh chỉ có một cái ghế dựa lớn, làm bằng gỗ đàn hương. Đi vào nơi này, cảm giác đầu tiên mà Cơ Động cảm nhận, chính là khí tức nhẹ nhàng thoải mái, còn có chút tiêu điều nữa.

Chẳng hề có chút nào về xa hoa cao quý của một Vương phủ cả. Đây là nội đường? Với địa vị của Bình Đẳng Vương, ít nhất hắn cũng phải có một cái cung điện nhỏ mới đúng chứ? Tất cả mọi thứ ở đây đều mộc mạc đến kinh người, thậm chí so với bất cứ một quý tộc nào mà Cơ Động từng nhìn thấy trước kia đều mộc mạc, đơn sơ hơn rất nhiều. Bên trong Bình Đẳng Vương phủ này, tựa hồ cũng chỉ có mấy từ đơn giản mộc mạc mà hình dung.

Hiện tại Cơ Động càng ngày càng hiểu rõ vì sao phụ thân của thế giới này của hắn lại vì sao mà chán ngán cuộc sống trong Bình Đẳng Vương phủ này. Một cuộc sống ở một chỗ như thế này, sự buồn tẻ đến mức nào cơ chứ? Trên lưng còn phải gánh theo một sứ mệnh nặng nề cùng với áp lực khủng khiếp nữa. Không phải người có tinh thần cực kỳ kiên cường, làm sao có thể kiên trì mãi được?

Bình Đẳng Vương Cơ Vân Sinh đi vào trong đại sảnh nội đường mới dừng bước. Hắn cũng không có đi đến ngồi trên cái ghế dựa đàn hương ở tận cùng đại sảnh, mà chỉ là đi đến chính giữa nội đường liền dừng lại, chậm rãi xoay người nhìn Cơ Động.

Cơ Động đi đến cách hắn khoảng năm thước cũng dừng chân lại. Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào người ông nội choáng đầy khí tức thâm thúy của mình.

- Người đến là muốn tìm Dạ Thương?

Thanh âm Cơ Vân Sinh có chút trầm thấp.

Cơ Động gật gật đầu, cũng không có dấu điểm mục đích đến đây của mình:

- Ta muốn nhờ hắn dẫn đi tế mộ cha mẹ mộ lần.

Ánh mắt Cơ Vân Sinh chợt lóe ra quang mang:

- Người đã suy nghĩ thông suốt rồi?

Cơ Động nhú mày:

- Xin đừng hiểu lầm ý của ta. Phận làm con, đi bái tế mộ cha mẹ là chuyện nhất thiết phải làm. Ngoại trừ chuyện đó ra, ta cũng không có mục đích gì khác.

- Ta là ông nội của ngươi.

Thanh âm Cơ Vân Sinh đột nhiên tăng lớn, râu tóc đều dựng lên. Một cỗ khí thế cực kỳ sắc bén chọt từ trên người hắn bạo phát ra. Đó cũng không chỉ đơn giản là uy áp của ma lực, mà còn có sát nhập uy thế hoàng giả uy nghiêm của bản thân hắn nữa. Sự uy áp của Cơ Vân Sinh so với uy áp tràn ngập sát khí của A Kim ngày hôm qua gây cho Cơ Động còn lớn hơn rất nhiều, cũng mệnh mông hơn nhiều. Cảm giác mà Cơ Vân Sinh lúc này gây ra cho Cơ Động, chính là trong cõi thiên địa, mình ta là bá chủ, tràn ngập khí thế vương giả.

Cơ Động cũng không có mở miệng, chỉ là lẳng lặng nhìn Cơ Vân Sinh. Uy áp ngập trời kia đi đến trước người hắn liền tự động tách ra, căn bản không hề sinh ra bất cứ ảnh hưởng gì đối với hắn. Trong mơ hồ, có hai hư ảnh nhàn nhạt, choáng đầy khí tức đế vương cuồng ngạo đồng thời xuất hiện sau lưng hắn. Hắn cũng không có phản kích, nhưng thời khắc này đây, ý chí kiêu ngạo trên người hắn phóng thích ra lại mạnh mẽ phát tan uy áp đế vương của Cơ Vân Sinh.

Hỏa Diễm Quân Vương, Âm Viêm Ma Vương, cũng đồng dạng là nhất đại quân vương. Áp lực do Cơ Vân Sinh phóng xuất ra, làm thế nào có thể ảnh hưởng đến Cơ Động được chứ?

424. Chương 213 Bắc Đẩu Miện Hạ (thượng)

- Bình Đăng Vương diện hạ, ngài sống như vậy không cảm thấy buồn chán sao? Quyền lực, thật sự khiến người ta quyến luyến như vậy sao? Đời đời Bình Đăng Vương e rằng đều giống như ngài vậy, dành cả đời cho Bình Đăng Vương nhất mạch, nên Bình Đăng Vương phủ mới có được khí thế như ngày hôm nay. Con người chỉ có một cuộc đời, ngài tự hỏi lại lương tâm mình xem, cả đời này có khi nào vui vẻ hay chưa?

Đây là lần thứ hai Cơ Vân Sinh gặp qua Cơ Động. Lần đầu tiên chỉ là vội vàng nhìn thoáng qua mà thôi. Lúc đó Cơ Động kiêu ngạo, lạnh như băng, thậm chí là cừ hận ngập tràn hằn sâu trong nội tâm của hắn. Lần này gặp lại, hắn nghĩ rằng Cơ Động nhất định là có rất nhiều chuyện muốn hỏi. Giống như là thù hận hằn, khinh thường tước vị Bình Đăng Vương vì đã không chăm lo cho hắn, không chịu tha thứ cho hắn... đủ loại tình huống hằn đều nghĩ tới. Nhưng mà, có một tình huống duy nhất hắn không ngờ tới, Cơ Động không ngờ lại dùng thái độ bình tĩnh như vậy, thậm chí là mang theo vài phần thương hại mà hỏi hắn nữa.

Khí thế đế vương nhất thời ngưng lại, ngay sau đó lặng yên biến mất. Cơ Vân Sinh lạnh lùng nói:

- Người có từng nghe qua hai chữ trách nhiệm hay chưa? Sinh ra trong gia đình Đế vương, bản thân chính là chuyện bị ai nhất. Nhưng nếu đã sinh ra trong một gia đình như vậy, nhất định cũng sẽ phải gánh vác một trách nhiệm nặng nề hơn người bình thường. Phụ thân người là một người nhu nhược, hắn không dám đảm đương, không dám gánh vác sứ mệnh mà bản thân hắn phải gánh vác. Người nói không hề sai, ta chưa bao giờ biết qua cái gì gọi là vui vẻ, cuộc sống của ta mệt đến chết đi được. Nhưng mà, người nghĩ rằng Bình Đăng Vương nhất mạch chúng ta trường tồn, chính là vì quyền lực sao? Vì muốn nắm giữ quyền thế của Trung Thổ Đế Quốc hay sao? Nếu người nghĩ như vậy, ta hoàn toàn có thể kiêu ngạo mà nói với người, người đã sai rồi!

Nói tới đây, ánh mắt vốn thâm thúy của Cơ Vân Sinh đột nhiên xảy ra biến hóa, trở nên choáng đầy quang mang nóng bỏng mà kiêu ngạo:

- Tổ tiên cả chúng ta, Bình Đăng Vương đầu tiên, đã cùng với tổ tiên của đương kim hoàng tộc chung tay sáng lập ra Trung Thổ Đế Quốc. Đánh đông dẹp tây, chiếm lĩnh một khu vực rộng lớn ở trung tâm đại lục. Bình Đăng Vương nhất mạch chúng ta tồn tại, mục đích chỉ có một mà thôi, đó chính là duy trì sự ổn định của Đế Quốc, tạo phúc cho nhân dân, bảo vệ cho quốc gia chúng ta không bị kẻ thù ngoài xâm lấn. Hai chữ Bình Đăng của Bình Đăng Vương này, người bình thường bên ngoài đều nghĩ rằng có ý nghĩa ngang hàng với hoàng tộc. Nhưng mà, ý nghĩa hai chữ Bình Đăng của chúng ta, kỳ thật là hy vọng bên trong Đế Quốc sẽ không hề có giai cấp, mỗi người đều được bình đẳng. Bình dân an cư lạc nghiệp. Tổ tiên của chúng ta, mỗi một đời Bình Đăng Vương cũng đều dựa theo mục tiêu này mà cố gắng. Bên trong ý niệm Bình

Đặng Vương của chúng ta, cũng không có quý tộc. Mỗi một đời Bình Đặng Vương, hàng năm đều phải ở trong Bình Đặng Vương phủ này đích thân trồng trọt, chăn nuôi, tự sản xuất ra lương thực thực phẩm cho bản thân trong vòng một tháng. Đúng vậy, ta chưa bao giờ biết cái gì gọi là vui vẻ, cũng không có thời gian để mà vui vẻ. Ta gánh vác trách nhiệm. Ý nghĩa cuộc đời của ta, cũng chính là hai chữ trách nhiệm này. Sự vui vẻ của người, chỉ thuộc về một mình người. Mà trách nhiệm của ta, tuy rằng đã cướp đoạt mất sự vui vẻ của ta, nhưng lại mang lại cho người khác sự vui vẻ. Người đã hiểu chưa?

Nghe những lời Bình Đặng Vương nói, giờ khắc này đây, trong lòng Cơ Động cũng chỉ có rung động. Quả thật, chỉ có rung động. Nhìn Cơ Vân Sinh, hần một lúc lâu sao cũng không nói nên lời. Hai ông cháu cứ như vậy bốn mắt nhìn nhau, chăm chăm nhìn nhau không một lần chớp mắt. Cơ Động lần đầu tiên cảm thấy xấu hổ. Hần vốn có được Linh Hồn Chi Hỏa, thông qua Linh Hồn Chi Hỏa, hần có thể rõ ràng cảm giác được trong thanh đồng dục hiên ngang kia của Cơ Vân Sinh, mỗi một lời một chữ đều hoàn toàn phát ra từ sâu trong tâm can, chính là những lời thật lòng mình. Đó chính là niềm tin của bản thân hần, niềm tin thâm căn cố đế đời đời của Bình Đặng Vương nhất mạch.

Hào quang trong mắt Cơ Vân Sinh bắn ra bốn phía, quét lớn một tiếng:

- Sao không nói gì? Người còn cái gì muốn hỏi ta nữa? Cứ nói ra hết đi. Đúng vậy, cha của người đúng là vì ta mà chết, là ta phái người đi giết cha mẹ của người. Người có thể nói ta là cừu nhân sát hại cả gia đình người. Nhưng mà, có một điều mà người không thể phản bác được, đó chính là trên người người chảy xuôi huyết mạch của Bình Đặng Vương Cơ gia chúng ta.

Soạt một tiếng, cổ tay Cơ Vân Sinh khẽ chuyển, một thanh chủy thủ dài chừng một thước đã xuất hiện trong lòng bàn tay hần. Hào quang chợt lóe lên, thanh chủy thủ đã bay thẳng về phía Cơ Động. Cơ Động theo bản năng giơ tay chụp lấy thanh chủy thủ, có chút nghi hoặc nhìn về phía Cơ Vân Sinh.

Cơ Vân Sinh cơ hồ tiến lên hai bước, đã đi đến trước mặt Cơ Động, hai tay nắm lấy vạt áo của mình, đột nhiên xé ra, để lộ ra bộ ngực cường tráng của mình:

- Ta giết cha mẹ người. Ta là cừu nhân đã giết chết cả nhà người. Dùng thanh chủy thủ trong tay người giết ta đi, báo thù cho cha mẹ. Chỉ cần người đáp ứng một điều kiện của ta, ta tuyệt sẽ không hoàn thủ, cũng sẽ không có bất cứ kẻ nào đến để làm khó dễ người cả.

Ngoài sức tưởng tượng, tuyệt đối là ngoài sức tưởng tượng. Cơ Động nói thế nào cũng không nghĩ tới, bản thân mình vừa mới gặp lại Cơ Vân Sinh, hần đã làm ra phản ứng mạnh mẽ đến như thế. Cơ Vân Sinh căn bản là không để cho hần có bất cứ cơ hội thở dốc nào. Giờ khắc này đây, về mặt khí thế hần đã hoàn toàn bị Cơ Vân Sinh áp đảo. Nếu như lúc trước về mặt khí thế còn có thể ngang nhau, thậm chí Cơ Động còn cao hơn một chút, thì hiện tại, sự chênh lệch về mặt đại nghĩa giữa hai người là xa không thể tưởng tượng. Cơ Vân Sinh không thẹn trong lòng, chiếm cứ đại nghĩa. Mỗi một câu hần nói đều không thẹn với lương tâm. Hần mở vạt áo đứng đó, khí thế bản thân đã đạt tới đỉnh cấp.

Nhìn xuống thanh chủy thủ đang lóe hàn quang trong tay mình, lại nhìn lại Cơ Vân Sinh, Cơ Động rốt cuộc cũng mở miệng:

- Ngài nói rất đúng. Cha ta đúng là một người nhu nhược. Một kẻ nhu nhược không đảm đương trách nhiệm của mình. Hần không dám gánh vác một trách nhiệm nặng nề như thế, cho nên, hần mới lựa chọn bỏ đi. Thân thể tóc tai đều thuộc về cha mẹ. Đừng nói là ngài không có ý giết hần, cho dù là ngài thật sự tự tay giết hần đi nữa, ta cũng sẽ không nói gì cả, không hề than oán một lời, bởi vì sinh mệnh mà cha ta vốn có, chính là do ngài cấp cho hần. Cũng giống như tánh mạng của ta cũng là do cha ta cấp cho vậy. Điều kiện của ngài, ta cũng biết rõ. Cơ Dạ Thương đã trở thành người kế thừa của hoàng thất, trở thành người kế tục của Hoàng thất nhất mạch, mà Bình Đặng Vương nhất mạch lại không có người thừa kế. Ngài hy vọng ta có thể kế thừa Bình Đặng Vương nhất mạch này. Nhưng mà, ta lại không thể đáp ứng ngài được, bởi vì trong lòng ta cũng không có đại nghĩa. Hơn nữa, chân chính là bình đẳng, cũng không phải một mình Bình Đặng Vương có thể làm được. Nếu không, Bình Đặng Vương nhất mạch truyền thừa nhiều năm như vậy, vì sao cũng chỉ có trong lãnh địa của chính mình mới có thể làm được chuyện không có quý tộc thống trị cơ chứ? Bản thân cái tước vị Bình Đặng Vương này, chính là quý tộc lớn nhất rồi. Có Bình Đặng Vương tồn tại, Trung Thổ Đế Quốc liền không có sự bình đẳng chân chính. Trừ phi có một ngài, cả quốc gia đều không còn quý tộc, không có hoàng thất. Toàn bộ quốc gia mọi việc đều do nhân dân làm chủ, do nhân

dân cùng đề cử, tuyển cử ra một người lãnh đạo, đại diện cho ý chí của nhân dân mà quản lý quốc gia. Đó mới là bình đẳng. Ngài nói cho ta biết, nếu như ta kế thừa tước vị Bình Đẳng Vương, có thể làm được tất cả chuyện đó hay không?

Trong mắt Cơ Vân Sinh toát ra một tia kinh ngạc. Hắn đương nhiên không biết, những lời Cơ Động vừa nói kia, đều là tình huống của quốc gia ở kiếp trước của hắn.

- Không thể. Cho dù là người trở thành Bình Đẳng Vương đi nữa, cũng không thể hoàn thành được những chuyện đó. Bởi vì, Đế Quốc phải ổn định. Giai cấp quý tộc, đã sớm cắm sâu gốc rễ vào trong Đế Quốc rồi. Nếu vì thay đổi mà động tới toàn cục, sẽ có rất nhiều bình dân bá tánh lâm vào cảnh chiến tranh. Trung Thổ Đế Quốc chúng ta nhìn qua cực kỳ cường đại, nhưng bốn phía đều có nước láng giềng, một khi nội loạn, chỉ sợ cũng sẽ bị các nước khác thôn tính.

Cơ Động lạnh nhạt cười một tiếng:

- Một khi đã như vậy, tước vị Bình Đẳng Vương này đối với ta mà nói cũng không có bất cứ ý nghĩa gì cả. Ta đã từng nhắc Cơ Dạ Thương nói lại với ngài, ta cũng không có hận ngài. Chuyện của cha mẹ ta, kỳ thật cũng không có ai đúng, ai sai. Chỉ là cả hai không có cùng một suy nghĩ mà thôi. Nhưng kết cục chung quy cũng là một cái bi kịch. Cha ta cũng không có theo ý muốn của ngài, kế thừa phần trách nhiệm nặng nề kia, nhưng mà, thân là một người con, ta vẫn muốn kế thừa tâm nguyện trước khi lâm chung của cha ta, thủy chung bước chân trên con đường tự do, không muốn bị cuốn vào vòng xoáy trách nhiệm của tầng lớp vương giả.

Nói xong, Cơ Động đột nhiên lui về phía sau một bước, hai đầu gối hạ xuống, quỳ rạp trước mặt Cơ Vân Sinh. Phanh, phanh, phanh... liên tiếp lạy chín lạy mạnh mẽ về phía Cơ Vân Sinh.

425. Chương 213 Bắc Đẩu Miện Hạ (hạ)

- Ông nội, cái này là ta thay cha ta bái ngài, hy vọng ngài có thể tha thứ cho hắn. Ngài nói rất đúng, bất luận như thế nào, trên người của ta dù sao cũng chảy dòng máu nóng của Bình Đẳng Vương nhất mạch. Ta có thể đáp ứng ngài, tương lai nếu Bình Đẳng Vương nhất mạch thật sự gặp chuyện khó khăn, ta tuyệt đối cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Đúng lúc này, một thanh âm trầm thấp đột nhiên từ bốn phương tám hướng vang lên:

- Một khi đã như vậy, người hắn cũng nên lưu lại đi, gánh vác phần trách nhiệm này. Bởi vì, Bình Đẳng Vương nhất mạch đã gặp phải chuyện khó khăn. Không có người thừa kế, Bình Đẳng Vương nhất mạch làm thế nào có thể tiếp tục truyền thừa xuống nữa cơ chứ? Người có thể nói cho ta biết hay không?

Nghe thanh âm kia, vẻ kích động trên mặt Cơ Vân Sinh nhất thời chuyển hóa thành vẻ tôn kính, nghiêng người lui sang một bên. Cơ Động chỉ thấy một luồng quang mang màu vàng nâu lóe lên, bên trong nội sảnh đã có thêm một người nữa. Là một gã trung niên nhân mặc áo màu vàng.

Nhìn thấy người này, trong lòng Cơ Động không khỏi chấn động. Vị trung niên áo vàng này chính là thủ hộ thần của Trung Thổ Đế Quốc, cũng là Chí Tôn Cường Giả duy nhất của Trung Thổ Đế Quốc, Bắc Đẩu Miện Hạ Cơ Trường Tính. Đồng thời, hắn cũng đang là người có bối phận cao nhất trong Bình Đẳng Vương nhất mạch, ông nội của Cơ Vân Sinh, ông cố của Cơ Động.

- Bắc Đẩu Miện Hạ.

Cơ Động hơi hơi khom người xuống.

Cơ Trường Tính bước ra một bước, đã đứng ở vị trí lúc nãy của Cơ Vân Sinh:

- Người hắn là nên gọi ta là ông cố. Không ngờ tới, Bình Đẳng Vương nhất mạch chúng ta đến đời này lại xuất hiện một thế hệ thiên tài tuyệt diệu như thế. Ta vốn cho rằng, Dạ Phong, Dạ Thương đã là thiên tài không tề rồi. Nhưng mà so sánh với người, bọn họ căn bản không là cái gì cả. Nếu không phải gia tộc chúng ta quá mức đơn bạc, ta và ông nội người cũng không bắt ép người làm gì. Dù sao, ta cũng không muốn thấy cảnh hai huynh đệ Âm Triều Dương huynh đến Trung Nguyên Thành đòi người. Nếu hôm nay người không thuyết phục được ta, coi như là động thủ, ta cũng phải giữ người ở lại gia tộc. Cho dù là huynh

đệ Âm Triều Dương huynh có đến đây, ta cũng có lòng tin có thể giữ người lại, không để cho bọn họ bắt đi. Người có thời gian một nén nhang để thuyết phục ta.

Nếu nói, khí thể của Cơ Động có thể cùng so sánh với khí thể của Cơ Vân Sinh, như vậy, trong nháy mắt lúc Cơ Trường Tín xuất hiện, hắn liền mất đi toàn bộ năng lực chống cự. Chí Tôn Cường Giả, đó căn bản không phải một ma sư mới Lục Quan như Cơ Động có thể chống lại. Đạt tới Cửu Quan, toàn bộ chín dấu ấn đều đủ cả, tiến vào cảnh giới hoàn toàn viên mãn, đã có được Cực Hạn Ma Lực. Bất cứ một vị Chí Tôn Cường Giả đều là sự tồn tại hủy thiên diệt địa. Điều này Cơ Động hoàn toàn rõ ràng. Nếu như Cơ Trường Tín cố ý muốn giữ hắn lại, hắn căn bản không có bất cứ cơ hội nào để bỏ đi được.

Thuyết phục một vị Chí Tôn Cường Giả, trên mặt Cơ Động không khỏi toát ra một tia cười khổ. Xem ra, hôm nay đi đến Bình Đẳng Vương phủ là một quyết định sai lầm. Cái này càng giống như là một cái bẫy, đã giăng sẵn để chờ mình suốt bốn năm nay. Cơ Trường Tín không ngờ lại ở luôn bên trong Vương phủ, chỉ một điều này thôi, đã đủ để nói rõ rất nhiều vấn đề.

Cơ Trường Tín nhìn sắc mặt âm trầm bất định của Cơ Động, mỉm cười:

- Ta biết rõ người đang nghĩ cái gì. Ta cũng có thể cấp cho người một câu trả lời hoàn toàn thuyết phục. Đúng vậy, từ lúc Phát Thụy, Dạ Thương từ trên Thánh Tà Chiến Trường quay trở về, ta liền luôn luôn ở lại trong Bình Đẳng Vương phủ. Bởi vì chúng ta cũng đều đoán được, người sớm muộn gì cũng sẽ quay trở về bái tế cha mẹ của mình. Chỉ là không ngờ nổi, một lần chờ này đã là suốt bốn năm. Nhưng ta cũng nhìn ra được, trong bốn năm nay người cũng không hề có chút hoang phí nào. Chỉ cần người muốn, ta tin rằng, người nhất định sẽ trở thành vị Bình Đẳng Vương cường đại nhất trong lịch sử. Cháu trai, ở lại đi. Trách nhiệm của gia tộc cần phải được truyền thừa xuống, cũng cần người phải gánh vác.

Cơ Động chậm rãi lắc lắc đầu:

- Ông cố, ta vừa nói qua, ta không thể vi phạm di chí của cha ta. Hơn nữa, bản thân ta cũng không thích hợp để gánh vác phần trách nhiệm này. Cái ta thích chính là cuộc sống tự do tự tại, theo đuổi cảnh giới cường giả. Nếu như ngài dùng vũ lực bắt ta ở lại, thứ cuối cùng có thể giữ, cũng sẽ chỉ là một cỗ thi thể mà thôi.

Ánh mắt Cơ Trường Tín chợt lóe sáng, không khí trong nội sảnh nhất thời động lại:

- Cháu trai, người đang uy hiếp ta đó hả?

Cơ Động không kiêu ngạo, không siểm nịnh, nói:

- Ta chỉ nói lên sự thật mà thôi.

Cơ Trường Tín mạnh mẽ nói:

- Nếu ta cho người biết, cho dù là giữ lại một cỗ thi thể, ta cũng muốn giữ người lại, người nghĩ sao? Người đừng quên, Cơ Dật Phong chính là chết trong tay người. Nếu như hắn không chết, Dạ Thương cũng không cần phải trở thành người thừa kế của Hoàng thất. Chính do người tự mình gây họa, cũng nên tự mình đi gánh vác trách nhiệm đi.

Cơ Động đột nhiên nở nụ cười:

- Ông cố, từ bất cứ góc độ nào mà xét, người cũng sẽ không giết ta. Nhiều nhất cũng chỉ là đem ta giam lỏng một chỗ nào đó mà thôi. Ngài cho rằng, Bình Đẳng Vương phủ có thể giam lỏng được ta hay sao? Trừ phi ngài bất cứ thời khắc nào cũng ở bên cạnh ta. Ta không biết làm thế nào để có thể thuyết phục được ngài, nhưng ta có thể nói cho ngài biết, mạnh mẽ giữ ta lại, đối với Bình Đẳng Vương nhất mạch cũng không có bất cứ chỗ tốt nào cả. Vì sao ngài không để cho ta giống như ngài vậy, trở thành người thủ hộ cho Bình Đẳng Vương nhất mạch cơ chứ? Quyền thừa kế Bình Đẳng Vương cũng không nhất định sẽ xảy ra vấn đề gì. Cơ Dạ Thương cũng có thể có con cơ mà, cũng có thể cho con của hắn trở về làm người thừa kế của Bình Đẳng Vương nhất mạch. Cần gì phải bắt ép ta đi gánh vác trách nhiệm này chứ?

Cơ Trường Tín nhú mày:

- Xem ra, người rất khó bị thuyết phục. Người nói rất đúng, ta sẽ không giết người, mà chỉ giam lỏng người. Ta tuy rằng đã già rồi, nhưng có một thứ tốt đó chính là kiên nhẫn. Đến đây đi, để ta xem xem, bốn năm

nay, Triều Dương huynh đã dạy cho người những tuyệt kỹ gì.

- Chờ một chút, để ta thay hần thuyết phục người.

Đang lúc Cơ Trường Tín giờ tay lên, chuẩn bị chụp xuống người Cơ Động, đột nhiên, không gian lóe lên, một đoàn hỏa diễm nồng đậm lặng yên lan rộng, hóa thành một đóa hoa sen tuyệt mỹ khổng lồ nở ra. Liệt Diễm, váy đỏ, tóc đỏ hoàn mỹ không chút tỳ vết chẳng hề có dự báo gì, đột ngột xuất hiện trong nội đường Bình Đẳng Vương phủ.

Nhìn thấy nàng, Cơ Vân Sinh không khỏi trợn mắt gằm lên:

- Người là ai?

Vừa nói xong đã phát động ma kỹ.

Nhưng mà, Cơ Trường Tín lại đột nhiên sắc mặt đại biến, thân thể lóe lên, đã che ở trước mặt Cơ Vân Sinh:

- Vân Sinh, dừng tay, không được lỗ mãng.

Cơ Vân Sinh là Bát Quan Ma Sư, cảm thụ không được quá nhiều thứ, nhưng Cơ Trường Tín thật sự là Chí Tôn Cường Giả thật sự, trong nháy mắt khi Liệt Diễm vừa xuất hiện, hần liền có thể cảm nhận được rất nhiều thứ. Cho nên lúc này trong mắt vị Bắc Đẩu Miện Hạ đã xuất hiện quang mang không thể nào tin nổi.

Nhìn thấy Liệt Diễm, Cơ Động nhất thời trở nên cực kỳ khẩn trương. Liệt Diễm không thể sử dụng ma lực mà đối mặt với Chí Tôn Cường Giả, chuyện này quả thật quá sức nguy hiểm. Một bước bước ra, hần đã đi đến trước người Liệt Diễm, che chắn cho nàng. Liệt Diễm nắm lấy bàn tay Cơ Động, quay sang mỉm cười lắc lắc đầu với hần:

- Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.

426. Chương 214 Ta Là Bạn Gái Của Hần (thượng)

Liệt Diễm nắm bàn tay Cơ Động. Lúc này, Cơ Trường Tín, Cơ Vân Sinh mới nhìn thấy dung mạo Liệt Diễm. Mặc dù bọn họ thân là Bình Đẳng Vương, Cơ Trường Tín lại là nhất đại Bắc Đẩu Miện Hạ, Chí Tôn Cường Giả, nhưng mà, khi bọn họ nhìn thấy Liệt Diễm, không ngờ cũng không thể ức chế được nội tâm rung động của mình, ánh mắt thoáng có chút đại ra.

Liệt Diễm hoàn mỹ, cũng không chỉ là dung mạo, đáng người, mà còn là khí chất tuyệt thế nữa, thần thánh, cao quý, thâm thúy, uy nghiêm... cho dù bọn họ thân là Bình Đẳng Vương, nhưng cũng có một cảm giác ngưỡng mộ.

Nhất là khi bọn họ phát hiện ra, lúc Liệt Diễm xuất hiện, sự đậm đặc bình thần của Cơ Động đã không hề tồn tại nữa. Trong cặp mắt của hần, chỉ có ôn nhu nồng đậm cùng với lo lắng. Bất luận ở nơi nào đi nữa, chỉ cần Liệt Diễm vừa mới xuất hiện, liền lập tức trở thành mục tiêu ánh mắt của hần, hiện tại cũng không ngoại lệ.

Ánh mắt Cơ Trường Tín rất nhanh khôi phục lại bình thường. Thân là Chí Tôn Cường Giả, năng lực tự khống chế của hần mạnh mẽ phi thường. Ánh mắt liếc nhẹ trên người Liệt Diễm, hần giật mình phát hiện, cô gái trước mắt này không ngờ lại cấp cho hần một loại cảm giác nhìn không thấu. Nhất là phương thức xuất hiện lúc này của nàng, hình như là kỹ năng Truyền Tống Thuần Di trong truyền thuyết.

- Người là ai?

Cơ Trường Tín trầm giọng nói.

Liệt Diễm lạnh nhạt cười một tiếng:

- Ta là bạn gái của Cơ Động. Ta có thể thay hần để mà thuyết phục người. Cơ Động không thể ở lại đây làm Bình Đẳng Vương, kỳ thật rất là đơn giản. Bởi vì, hần cũng không giống như người, Cửu Quan, cũng không phải là cực hạn của hần.

- Người nói cái gì?

Cơ Trường Tín chấn động. Cơ Vân Sinh đứng sau lưng hắn cũng đã sắc mặt đại biến. Lời nói của Liệt Diễm tuy rằng đơn giản, nhưng mà một câu Cửu Quan cũng không phải là cực hạn, nhưng lại khiến cho hai đời Bình Đẳng Vương trước mắt kia cảm thấy rung động thật lớn. Cho tới nay, trong giới Âm Dương Ma Sư, Chí Tôn Cửu Quan, chính là mục tiêu của tất cả các Ma sư cố gắng. Cửu Quan cũng không phải là cực hạn, như vậy, cái gì mới là cực hạn?

Liệt Diễm lạnh nhạt cười một tiếng:

- Cửu Quan, chính là cực hạn trước mắt mà nhân loại các ngươi biết tới mà thôi. Thánh Tà Đảo vì sao mà hình thành, các ngươi cũng biết phải không? Đó là do Thiên Can Thánh Đồ đời thứ nhất tạo ra. Nhưng mà, các ngươi cho rằng hai mươi người có thực lực Cửu Quan lại có thể sáng tạo ra một Thánh Tà Đảo, tương đương với một tỉnh lớn của Đế Quốc các ngươi hay sao? Còn có những sóng gió trên biển, những đàn Hải ma thú khổng lồ, cùng với Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới bao trùm cả Thánh Tà Đảo nữa. Những thứ đó, đều là Cửu Quan Ma Sư có thể làm được hay sao? Cho dù là bọn họ sử dụng mười hệ ma lực dung hợp, cũng không có khả năng tạo thành kỳ tích như thế. Sở dĩ xuất hiện kỳ tích như thế, nguyên nhân chỉ có một. Bởi vì Thiên Can Thánh Đồ đời thứ nhất, đều đã đột phá trói buộc của Cửu Quan, đạt tới một cảnh giới khác, đó chính là Thánh Giai.

Nghe những gì Liệt Diễm nói, Cơ Vân Sinh không khỏi có chút mờ mịt, nhưng khí tức Cơ Trường Tín lại rõ ràng trở nên rung động mãnh liệt, nhìn chằm chằm vào Liệt Diễm, cơ hồ là khẩn cấp nói:

- Thánh Giai trong truyền thuyết thật sự là có tồn tại hay sao?

Liệt Diễm chậm chậm gật đầu:

- Dương nhiên là có tồn tại. Chẳng qua, hiện tại trên đại lục các ngươi, cũng không có Thánh Giai cường giả mà thôi. Duy chỉ có tại năm tầng trung tâm của Thánh Tà Đảo, Ngũ Đại Thánh Thú thống trị toàn bộ Thánh Tà Đảo, mới là Thánh Giai. Nếu như không có bọn họ tồn tại, hai mảnh đại lục các ngươi làm sao có thể bị ngăn cách lâu đến như vậy? Bất luận là Thánh Tà Thiên Bình, Thánh Tà Thông Đạo, Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới, tất cả những thứ đó, đều là do sức mạnh của Ngũ Đại Thánh Thú làm suối nguồn năng lượng hỗ trợ. Thiên Can Thánh Đồ đời thứ nhất sáng tạo ra Thánh Tà Đảo, thi triển ra Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới những chuyện đó cũng rất quan trọng. Nhưng mà, càng thêm quan trọng hơn nữa chính là, bọn họ gọi về từ Thần Giới năm tọa kỳ của Ngũ Nguyên Tổ Chi Thần, Ngũ Đại Thánh Thú, lúc này mới duy trì được nền hòa bình giữa hai mảnh đại lục Quang Minh cùng với Hắc Ám. Thánh Tà Chi Chiến sở dĩ tồn tại, ý nghĩa của nó cũng không phải là để cho hai mảnh đại lục các ngươi so đấu về thực lực. Tác dụng chân chính, là để học hỏi kinh nghiệm. Để cho các thanh niên cường giả trên hai mảnh đại lục các ngươi học hỏi kinh nghiệm, để đạt được mục tiêu phá tan cảnh giới Thánh Giai. Điều này, chỉ sợ các ngươi cũng không biết được. Cho dù là các đời Thiên Can Thánh Đồ cũng không hề biết được điều này.

Cơ Trường Tín lắng nghe vô cùng chuyên chú, Cơ Vân Sinh nhin không được, hỏi:

- Dựa theo như lời người nói, Cơ Động có cơ hội có thể đánh sâu vào Thánh Giai sao?

Liệt Diễm gật gù đầu, nói:

- Đúng vậy, Thánh Giai còn được gọi là Bán Thần Giai. Đặc điểm của chúng chính là có được Hỗn Động Chi Lực. Chỉ khi nào có được Hỗn Động Chi Lực có khả năng sáng tạo, mới có khả năng đánh sâu vào Thánh Giai. Điều này, các ngươi đều không thể làm được. Nhưng mà, Cơ Động cũng đã có được. Hơn nữa, hắn cũng không chỉ có được Hỗn Động Căn Nguyên, càng có được Hỗn Động Chi Hỏa của bản thân. Tương lai của hắn, không phải các ngươi có khả năng tưởng tượng được. Với tiềm lực của hắn như thế, bắt hắn làm Bình Đẳng Vương, chỉ làm trở ngại hắn không thể đánh sâu vào Thánh Giai. Huống chi, Thánh Giai vẫn như trước không phải là cực hạn của hắn.

- Thánh Giai còn không phải là cực hạn, vậy đâu mới là cực hạn?

Lúc này người đặt câu hỏi lại chính là bản thân Cơ Động. Liệt Diễm từ trước tới giờ vẫn chưa từng nói qua với hắn điều này. Liệt Diễm nói mình có khả năng đánh sâu vào Thánh Giai, trong lòng hắn đã nóng như lửa đốt, Thánh Giai cũng không chỉ đại biểu cho thực lực, đồng thời cũng đại biểu cho sinh mệnh có thể kéo dài. Có thể có được tuổi thọ càng nhiều, hắn tự nhiên cũng có thể có thời gian đủ lâu để ở bên cạnh Liệt Diễm. Còn có chuyện gì khiến hắn cảm thấy hưng phấn hơn chuyện này nữa cơ chứ?

Liệt Diễm mỉm cười:

- Vừa rồi ta đã nói, Ngũ Đại Thánh Thú, chỉ là tọa kỵ của Ngũ Nguyên Tổ Chi Thần. Chúng nó chỉ là Thánh Giai, là Bán Thần, cũng chưa phải chân chính là Thần. Trên Thánh Giai, tự nhiên chính là Thần Giai. Nếu dùng cấp bậc ma sư của nhân loại các ngươi để mà tính toán. Như vậy, chín mươi chín cấp thành Thánh, một trăm cấp thành Thần. Chỉ kém một bậc, chênh lệch một trời một vực. Lúc ngươi có thể đột phá trăm cấp, trở thành Thần, như vậy, tính mạng của ngươi cũng sẽ trở thành vô cùng dài lâu, thậm chí bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi thế giới này, chân chính đi đến Thần Giới.

Lời nói của Liệt Diễm, gây cho Cơ Trường Tín và Cơ Vân Sinh một cảm giác rung động. Nhất là Cơ Trường Tín. Bản thân hắn chính là Chí Tôn Cường Giả. Nhưng nhiều năm tới nay, tu vi của hắn muốn tiến thêm một bước thế nhưng lại khó như lên trời. Cho dù bản thân là Chí Tôn Cường Giả, hắn cũng không dám khẳng định có thể vượt qua được cảnh giới Chí Tôn Cường Giả này hay không. Lời nói của Liệt Diễm, giống như là thấp cho hắn một ngọn đèn dẫn đường vậy. Càng làm cho bản thân hắn cảm thấy kinh ngạc chính là, đối với tất cả những lời mà Liệt Diễm nói, hắn không ngờ cũng không hề nảy sinh bất cứ nửa phần hoài nghi nào.

- Cơ Động đã là hậu nhân của các ngươi. Nếu các ngươi hy vọng hậu nhân của mình có thể xuất hiện một Thánh Giai Cường Giả, thậm chí là Thần Giai Cường Giả, như vậy, cũng không nên miễn cưỡng bắt ép hắn làm chuyện gì cả. Chỉ có không ngừng khổ luyện, không ngừng tích lũy kinh nghiệm, hắn mới có thể chân chính tiến bộ được. Không biết những lời ta vừa giải thích đó, hai vị có cảm thấy vừa lòng chưa?

Cơ Trường Tín và Cơ Vân Sinh liếc nhìn nhau, có ông nội ở đây, Cơ Vân Sinh tự nhiên cũng không cần nói thêm cái gì. Cơ Trường Tín thoáng ngẫm nghĩ một chút, quay sang nói với Cơ Động:

- Cho ta xem Hồn Độn Chi Hỏa của ngươi đi.

Cơ Động chậm rãi nâng hai tay của mình lên. Quang mang nồng đậm màu đen cùng với màu trắng cơ hồ đồng thời từ trên lòng bàn tay hắn bốc lên. Nhất thời, bên trong toàn bộ đại sảnh, trong nháy mắt đã bị Hỏa Nguyên Tổ nồng đậm choáng đầy. Thuộc tính áp chế mạnh mẽ do Cực Hạn Dương Hỏa, Cực Hạn Âm Hỏa mang đến, cho dù là cảnh giới Bát Quan như Cơ Vân Sinh cũng bị ảnh hưởng thật lớn. Cảm nhận được khí tức tản mát ra trên người Cơ Động, Cơ Vân Sinh giật mình phát hiện, nếu không phải có ông nội ở đây, chỉ dựa vào chính mình, e rằng thật sự không có khả năng bắt đũa cháu nội cường hãn này ở lại.

427. Chương 214 Ta Là Bạn Gái Của Hắn (hạ)

Quang mang hai màu trắng, đen lặng yên ngưng kết sau lưng Cơ Động. Thái Cực Âm Dương Ngư chậm rãi xuất hiện, lặng yên xoay tròn đến trước mặt Cơ Động. Giờ khắc này đây, hai trong mắt Cơ Động đã hoàn toàn biến thành một màu trắng trong suốt. Chỉ thấy ánh mắt hắn chợt sáng lên, một đoàn hỏa diễm màu trắng đã trong nháy mắt xuất hiện. Toàn bộ Hỏa nguyên tố trong đại sảnh đã hoàn toàn biến mất không còn lại chút gì nữa. Không chỉ như thế, một cỗ khí tức nhu hòa phá tan nóc phòng, bay thẳng lên trời cao.

Toàn thân Cơ Động, lúc này liền giống như là kim cương vậy, trở nên trong suốt, sáng long lanh. Luồng khí tức nhu hòa nồng đậm kia ở giữa không trung giống như một cái hố đen vô tận, không ngừng thôn phệ, điên cuồng hấp thu tất cả các loại nguyên tố ma lực trong không trung.

Khí tức công bằng bình thản, cuộn cuộn mệnh mông, lan tràn như khói, hoàn toàn dung hợp khí tức Hồn Độn, đem thân thể Cơ Trường Tín, Cơ Vân Sinh hoàn toàn bao phủ vào bên trong.

Nó cũng không hề có chút uy áp nào, lại càng không có bất cứ lực phá hoại gì. Thứ nó có, chính là sự sáng tạo vô tận. Cơ Trường Tín rõ ràng cảm giác được ma lực của mình bao nhiêu năm nay đã trì trệ không thể tăng trưởng tựa hồ đã có chút ba động, mơ mơ hồ hồ có cảm giác như muốn tăng lên vậy. Hồn Độn khí tức kỳ diệu mà huyền ảo kia khiến cho hắn choáng đầy khát vọng.

Cảm giác của Cơ Vân Sinh càng rõ ràng hơn ông nội hắn nhiều. Ma lực Bát Quan trong cơ thể không thể khống chế, tự động vận chuyển mãnh liệt, điên cuồng mà tham lam hấp thu ma lực thuần túy do Hồn Độn Chi Lực mang lại.

Tầng ba có ba trăm sáu mươi lăm mảnh vỡ Hỗn Độn của Ma Sư Tổng Hội, Cơ Vân Sinh cũng đã từng đi qua. Nhưng mà, so sánh với nơi đó, Hỗn Độn Nguyên Tố hiện tại trong đại sảnh này ít nhất cũng nồng đậm hơn gấp trăm lần. Nếu ở trong môi trường này tiến hành tu luyện, Cơ Vân Sinh có thể khẳng định, bản thân mình chỉ trong khoảng thời gian mười năm, liền có cơ hội đột phá cảnh giới Cửu Quan Chí Tôn.

Cùng lúc đó, bên trong Trung Nguyên Thành, tất cả các ma sư trên Bát Quan đều đồng thời ngẩng đầu nhìn lên không trung. Mặc dù không thể nhìn ra được thứ gì trên không trung, nhưng luồng Hỗn Độn Ma Lực nồng đậm đến tận cùng, choáng đầy khí tức mệnh mông rộng lớn, sáng tạo vạn vật, khiến cho tất cả bọn họ đều không muốn bỏ qua. Luyện thành Hỗn Độn, chính là giấc mộng của tất cả ma sư. Bọn họ đều đồng thời nhìn chăm chú vào luồng Hỗn Độn ba động kia, cảm nhận những cảm giác mà tia Hỗn Độn thần bí kia mang lại.

Tại Ma Kỹ Tổng Hội, một gã trung niên nhìn qua khoảng chừng ba mươi tuổi, mặc bộ trường bào màu đen, đang đứng trên mái nhà, nhìn về phía tia Hỗn Độn khí tức kia bốc lên, trên khuôn mặt bình thản không nhìn được toát ra một tia hoảng sợ:

- Bình Đăng Vương phủ? Cơ Trường Tín. Chẳng lẽ người đã lĩnh ngộ ra ảo diệu của Hỗn Độn? Ta hao tổn tâm cơ, muốn chiếm được ba trăm sáu mươi lăm mảnh vỡ Hỗn Độn tại tầng ba của Ma Sư Tổng Hội, mục đích là muốn lĩnh ngộ Hỗn Độn. Nhưng mà, người không ngờ lại đi trước ta một bước.

Viện trưởng Thiên Can Học Viện, chủ tịch hội đồng Đồng sự Cơ Minh Tuyên, đang đứng ở trên sân học viện, nhìn lên không trung xa xa. Lúc này, sắc mặt của hắn cũng đã xám như tro tàn, khó coi đến cực điểm:

- Đại ca ơi đại ca. Người rốt cuộc cũng lĩnh ngộ được ảo diệu của Hỗn Độn rồi sao? Xem ra, Hoàng thất nhất mạch thật sự cũng đã bị Bình Đăng Vương nhất mạch thay thế rồi. Vì sao chứ? Người vì sao lại luôn có thể đi trước ta? Người đã lĩnh ngộ được Hỗn Độn, còn ta ngay cả đột phá cảnh giới Cửu Quan còn chưa đạt được.

Khí tức Hỗn Độn lặng yên thu liễm. Trung Nguyên thành vẫn như trước là thành thị phồn hoa đứng đầu đại lục, tựa hồ chuyện gì cũng đều không có phát sinh qua vậy.

Âm Dương Ngự trước mặt Cơ Động cũng đã biến mất, sắc mặt của hắn cũng có chút tái nhợt. Mặc dù hắn đã lĩnh ngộ được Linh Hồn Chi Hỏa, nhưng mà không chút giữ lại, hoàn toàn phóng xuất ra Hỗn Độn lực như vậy, vẫn khiến cho hắn cực kỳ mệt mỏi. Mà hắn cũng chỉ có thể đem thứ Hỗn Độn khí tức kia phóng xuất ra như vậy mà thôi, cũng không thể khống chế được Hỗn Độn, khiến cho nó trở thành lực chiến đấu của mình. Đó là chuyện ít nhất sau khi hắn đạt tới Cửu Quan mới có thể làm được.

Liệt Diễm nhìn Cơ Trường Tín, lạnh nhạt nói:

- Hỗn Độn lực, là cánh cửa mở ra tất cả các bình cảnh. Có được Hỗn Độn Chi Hỏa, chỉ cần tích lũy đủ, Cơ Động liền có thể từng bước từng bước phá tan tất cả các loại bình cảnh, chân chính trở thành Thánh Giai. Chuyện khác cũng không cần ta phải nói nhiều thêm nữa, hy vọng các người cũng có thể lĩnh ngộ được sự ảo diệu của Thánh Giai. Cơ Động, chúng ta đi thôi.

Cơ Trường Tín, Cơ Vân Sinh cũng không có ngăn cản, bọn họ thậm chí còn tránh ra nhường đường. Cơ Động đã dùng năng lực của mình để chứng minh, bản thân mình có tiền đồ để đạt tới Thánh Giai. So sánh với việc trở thành Thánh Giai Cường Giả, Vương vị Bình Đăng Vương thì tính là cái gì? Một khi Cơ Động thành công đột phá Thánh Giai, Bình Đăng Vương nhất mạch rất có thể sẽ không chỉ là Bình Đăng Vương của Trung Thổ Đế Quốc, cũng có thể là Bình Đăng Vương của toàn bộ đại lục nữa.

Cơ Động cũng không có hấp tấp rời đi. Ánh mắt hắn nhìn về phía Cơ Vân Sinh:

- Ông nội, trước khi ta đi, ta muốn đi bái tế cha mẹ ta một chút, làm tròn đạo làm con.

Cơ Vân Sinh gật gù đầu, trầm giọng nói:

- Để ta dẫn đường cho người. Tuy rằng người cũng không muốn nhận tổ quy tông, ở lại Vương phủ, nhưng từ giờ trở đi, người là một thành viên của Bình Đăng Vương phủ. Tất cả những gì của Bình Đăng Vương nhất mạch đều chẳng hề lưu lại, toàn bộ hỗ trợ cho người. Bất luận là người cần gì, muốn gì, chỉ cần chúng ta có thể làm được, nhất định sẽ toàn lực trợ giúp.

Cơ Vân Sinh thân là Bình Đăng Vương, phản ứng nhảy bèn đến thế nào. Sau khi cảm nhận được Hồn Động khí tức do Cơ Động tản mát ra, hắn quyết định thật nhanh, lập tức ra quyết định toàn lực hỗ trợ hắn. Cơ Động có thể trở thành Thánh Giai hay không, đã không phải chỉ là chuyện của một mình hắn, mà quan hệ đến sự huy hoàng của Bình Đăng Vương nhất mạch.

Nghe xong Cơ Vân Sinh nói, trong lòng Cơ Động không khỏi vừa động, nếu có được sự hỗ trợ của Bình Đăng Vương, sự di dời của Sâm Yêu bộ tộc, khẳng định có thể nói là nước chảy thành sông. Chỉ cần đi vào trong phạm vi của Trung Thổ Đế Quốc, sẽ không xuất hiện bất cứ vấn đề gì.

Cơ Trường Tín cũng không có đi theo. Liệt Diễm cũng một lần nữa quay trở về Thế giới Địa Tâm, đối với năng lực truyền tống thần kỳ của Liệt Diễm, Cơ Trường Tín, Cơ Vân Sinh cũng không có hỏi nhiều.

Theo sự dẫn đường của Cơ Vân Sinh, Cơ Động đi theo hắn đến hậu viện phía sau Bình Đăng Vương phủ. Nơi này tuy rằng cũng không có cây cối hoa lệ gì, nhưng lại có một tòa tiểu viện nho nhỏ. Cơ Vân Sinh nói cho Cơ Động biết, nơi đây là chỗ các đời Bình Đăng Vương tự suy ngẫm mọi chuyện. Bên trong hậu viện, địa thế cũng không bằng phẳng, mà là có một hòn núi nho nhỏ. Cha mẹ của Cơ Động, cũng được an táng ở nơi này.

Phần mộ này cũng không có quá mức hoa lệ, trên mộ bia có khắc con cháu Cơ gia và vợ. Không biết là vì cái gì, cũng có lẽ là do thân thể này ảnh hưởng, khi nhìn thấy phần mộ này, hai mắt Cơ Động không nhịn được đã hơi ươn ướt. Phốc một tiếng, hắn đã quỳ rạp trước phần mộ, liên tiếp bái lạy ba cái thật mạnh.

- Cha, mẹ, con vẫn sống mạnh khỏe, hai người ngủ yên đi.

Quỳ ở nơi đó, Cơ Động cũng không nhúc nhích, nước mắt không thể khống chế, chảy nhanh xuống. Trong đầu hắn, trí nhớ không ngừng tái hiện lại hình ảnh lúc xưa. So sánh với cha mẹ hắn, Cơ Động thật sự là càng bất hạnh hơn. Cha mẹ hắn ít nhất có thể ở bên nhau, còn hắn thì sao? Nếu không phải linh hồn Lý Giải Đồng đi đến thế giới này, nhập vào thân thể hắn, hắn cũng đã sớm không còn tồn tại nữa.

Một quỳ này của Cơ Động, chính là suốt một canh giờ. Thay vì nói là đi bái tế, chi bằng nói là Cơ Động muốn trả hết món nợ ân tình đối với chủ nhân thân thể này của hắn.

428. Chương 215 Kim Ưng Thương Hội Trả Thù (thượng)

Một canh giờ cứ như vậy trôi qua. Lúc Cơ Động một lần nữa đứng lên, nước mắt trên mặt hắn cũng đã lau khô đi. Lần sau gặp lại, tất cả đều là dĩ vãng. Từ giờ trở đi, Cơ Động đã hoàn toàn là một Cơ Động mới. Tất cả những dĩ vãng đều ở trong một canh giờ này hoàn toàn cắt đứt hết.

Xoay người lại, Cơ Động nhìn về phía Cơ Vân Sinh:

- Ông nội, nếu như ngài đã đồng ý hỗ trợ ta. Như vậy, ta có chuyện muốn nhờ ngài.

Cơ Vân Sinh che dấu vẻ bi thương trong đáy mắt mình, gật gật đầu, nói:

- Người nói đi.

Lập tức Cơ Động đem hết thấy những chuyện mình gặp phải trong Sinh Mệnh Chi Sâm đơn giản nói qua một lần.

Nghe xong hắn nói, Cơ Vân Sinh trầm ngâm nói:

- Ý của người là, để cho Sâm Yêu di chuyển đến định cư tại Địa Linh Sơn? Trong Địa Linh Sơn có rất nhiều ma thú, thậm chí là còn có Thập Giai Ma Thú nữa. Sâm Yêu yếu đuối như vậy, có thể sinh tồn được trong đó hay không?

Cơ Động nói:

- Chuyện này cứ để cho ta giải quyết đi. Ma Thú Chi Vương của Địa Linh Sơn là bằng hữu của ta.

Cơ Vân Sinh nhìn sâu vào trong mắt Cơ Động, nói:

- Được rồi. Chỉ cần người có thể đem Sâm Yêu Bộ Tộc đến được biên giới của Trung Thổ Đế Quốc, trước khi tiến vào Địa Linh Sơn, sự an toàn của bọn họ ta hoàn toàn có thể đảm bảo.

Nửa canh giờ tiếp theo, ngay tại trước mộ cha mẹ Cơ Động, hắn và Cơ Vân Sinh cẩn thận thương lượng chi tiết mọi chuyện. Lần đầu tiên chính thức cùng với Cơ Vân Sinh trao đổi, Cơ Động mới chính thức hiểu rõ được, thế lực của Bình Đẳng Vương ở trong Trung Thổ Đế Quốc khổng lồ đến mức thế nào. Mà Cơ Vân Sinh cũng dùng hành động thực tế để biểu lộ hắn sẵn sàng dùng toàn lực để mà hỗ trợ Cơ Động.

- Sâm Yêu Bộ Tộc nếu có thể thuận lợi di chuyển đến Địa Linh Sơn, đối với Trung Thổ Đế Quốc mà nói, tuyệt đối là chuyện tốt. Giá trị của Căn Nguyên Sinh Mệnh ta cũng đã sớm nghe qua, giá trị còn cao hơn cả Tinh Hạch. Một bình nhỏ Căn Nguyên Sinh Mệnh, cũng có thể tương đương với một khối Thất Giai Tinh Hạch. Hơn nữa hiện tại bởi vì Sâm Yêu từ chối giao dịch với nhân loại, giá cả giao dịch cũng đã tăng lên rất nhiều. Người nói với Bộ Tộc Sâm Yêu, nếu sau này bọn họ muốn bán Căn Nguyên Sinh Mệnh, ta toàn bộ mua hết. Giá cả tùy bọn họ quyết định.

Cơ Động gật gật đầu. Ở trong Trung Thổ Đế Quốc có thế lực Bình Đẳng Vương bảo hộ, ở trong Địa Linh Sơn thì có Chu Tước hỗ trợ, Bộ tộc Sâm Yêu chỉ cần có thể thành công di chuyển, chủng tộc này nhất định có thể kéo dài. Bản thân mình cũng coi như là kết thúc một phần tâm sự.

Cũng không có nán lại quá lâu trong Bình Đẳng Vương phủ. Cơ Động từ chối hảo ý mời hắn ở lại ăn trưa của Cơ Vân Sinh, cáo biệt vị Bình Đẳng Vương này, rời khỏi Vương phủ. Lần này bái tế cha mẹ, thu hoạch mà hắn đạt được so với những gì hắn tưởng tượng còn lớn hơn rất nhiều.

Bằng vào năm vạn kim tệ thu được từ việc buôn bán Tinh Hạch tại Ma Sư Tổng Hội, Cơ Động đến lấy những phần rượu mà hắn đã đặt hồi sáng. Những chuyện hắn cần làm hôm nay, cơ bản có thể xem như là hoàn thành mỹ mãn.

Lúc này, mặt trời đã quá ngọ, Cơ Động cũng không hay không biết có chút đói bụng. Những chuyện cần phải xử lý cũng không còn nhiều nữa. Hắn vốn định sáng ngày mai mới quay trở về Địa Linh Sơn, hiện tại xem ra, có thể thay đổi thời gian sớm hơn một chút. Chuyện này sớm giải quyết một chút, hắn cũng có thể an tâm tiếp tục cùng Liệt Diễm đi du lịch trên đại lục.

Hắn cũng không có định đến Thiên Can Học Viện tìm Phát Thụy. Nếu gặp lại sư huynh, e rằng kế hoạch du lịch của hắn sẽ tan biến. Ở bên đường đơn giản ăn chút gì đó, liền trực tiếp quay về chỗ ở. Sau khi đơn giản nghỉ ngơi một chút, trả phòng rồi lập tức ra khỏi thành.

Cơ Động đương nhiên cũng không lo Liệt Diễm không tìm ra mình. Hai người tâm linh tương thông, bất luận hắn ở bất cứ nơi nào, Liệt Diễm đều có thể xác định chính xác vị trí của hắn. Rời khỏi thành, hắn liền hướng về phía Địa Linh Sơn mà đi.

Rời khỏi thành khoảng mười dặm, Cơ Động triển khai Phượng Vũ Long Xà Biến, mở ra hai cánh bay thẳng lên không trung. Bằng vào tốc độ phi hành của hắn, chỉ cần khoảng nửa canh giờ, liền có thể đi đến trung tâm Địa Linh Sơn.

Nửa canh giờ này, Cơ Động cũng không muốn lãng phí. Sau khi xác định chính xác phương hướng, hắn vừa phi hành về phía trước, vừa lấy ra quyển sách tên gọi Dung Hợp Thần Thuật kia mà nghiên cứu.

Dung Hợp Thần Thuật, chính là ghi lại phương pháp để làm thế nào đem những vật phẩm ma lực cùng chúc tính tạm thời dung nhập vào trong cơ thể. Loại phương pháp này nhìn qua cũng không có bất cứ gì phức tạp cả. Ngay trang đầu tiên đã ghi lại những tác dụng cùng với nguyên lý ứng dụng của Dung Hợp Thần Thuật.

Dung Hợp Thần Thuật, chính là thông qua ma lực bản thân, nhờ vào Ma Lực Căn Nguyên, tiến hành nguyên tố hóa bản thân, do đó giống như là Chu Tước Thủ Trạc vậy, biến thành một vật chứa đựng ma khí, tiến hành lưu trữ những vật phẩm có cùng chúc tính ma lực. Cát giấu vật phẩm ma lực vào trong thân thể, có thể khiến cho trạng bị ma lực càng trở nên an toàn hơn. Có thể dung nhập vật phẩm ma lực vào trong cơ thể ít hay nhiều, liền căn cứ vào ma lực bản thân mà quyết định. Mà điều kiện căn bản để có thể tu luyện Dung Hợp Thần Thuật, chính là tu vi Ngũ Quan Nguyên tố thể. Mà muốn duy trì Dung Hợp Thần Thuật, chẳng những phải tiêu hao một lượng ma lực nhất định, đồng dạng cũng phải tiêu hao một lượng tinh thần lực rất lớn để tiến hành khống chế. Mặc dù sau khi đem vật phẩm ma lực dung nhập vào trong

thân thể rồi, cũng không cần phải duy trì trạng thái Nguyên tố thể nữa, nhưng cũng đồng dạng yêu cầu một lượng ma lực nhất định để duy trì cân bằng.

Chuyện này đối với Cơ Động mà nói, cũng không tính là vấn đề gì. Bằng vào Hỗn Độn Căn Nguyên, Hỗn Độn Chi Hỏa của mình, tốc độ bổ sung ma lực của hắn nhanh hơn ma sư bình thường gấp mấy lần, chút tiêu hao của Dung Hợp Thần Thuật cơ hồ có thể xem như là không đáng kể. Hơn nữa dưới sự khống chế tinh thần lực khổng lồ của hắn, đủ để dung hợp rất nhiều thứ vào bên trong thân thể của mình.

Trong khoảng thời gian phi hành nửa canh giờ đến Địa Linh Sơn, Cơ Động cơ hồ dùng toàn bộ thời gian dùng cho việc đọc sách. Một quyển Dung Hợp Thần Thuật kia, bất quá chỉ hơn mười trang mà thôi, Cơ Động đã đem toàn bộ học thuộc lòng.

Sau khi xem xong toàn bộ quyển sách này, Cơ Động đối với người sáng tạo Dung Hợp Thần Thuật cũng không khỏi vô cùng khâm phục. Những cách thức vận chuyển ma lực ghi trong quyển sách đều cực kỳ xảo diệu. Dưới lộ trình vận hành như thế, cơ thể con người giống như trở thành một cái ốc xoáy cực lớn, có thể thôn phệ hết tất cả mọi thứ. Khuyết điểm duy nhất chính là, yêu cầu tinh thần lực cực kỳ khổng lồ để khống chế. Cơ Động phỏng chừng, chỉ cần trải qua một thời gian ngắn để tập luyện, hắn có thể hoàn toàn khống chế được kỹ năng này.

Trong nửa canh giờ đọc sách cùng với linh ngộ rất nhanh vượt qua. Cơ Động giống như lần trước đến đây, cũng trực tiếp bay vào trong phạm vi của Địa Linh Sơn, bằng vào khí tức của Phượng Hoàng Linh, bay thẳng vào trong khu vực trung tâm, đi đến trước Chu Tước Huyệt Động.

Thanh âm trong trẻo chợt vang lên, một đạo hồng quang chợt lao ra, phóng thẳng đến chỗ của Cơ Động. Cơ Động ha hả cười một tiếng, dang rộng hai tay, ôm lấy Hỏa Nhi đang phóng tới.

- Hỏa Nhi, nhẹ nhàng một chút. Người không biết rằng đạo này trọng lượng của người đã tăng lên nhiều lắm không?

Ôm lấy thân thể Hỏa Nhi, Cơ Động nhịn không được, cười nói.

Thân thể Hỏa Nhi hiện tại đã không quá khác biệt với Chu Tước nữa. Nếu không phải trong tình huống chiến đấu, từ bề ngoài mà xét, nàng và mẹ nàng cũng không quá khác biệt nhau. Điểm khác biệt duy nhất chính là khí tức. Bất quá, dựa theo tốc độ sinh trưởng hiện tại của nàng, lần sau tiến hóa, thân thể e rằng sẽ lớn hơn cả mẫu thân. Dù sao, nàng là Thực Nhật Phượng Hoàng, cũng không phải là Chu Tước.

Đầu của Hỏa Nhi không ngừng cọ cọ lên mặt Cơ Động. Bộ dáng thân thiết kia so với lúc nàng gặp lại mẫu thân hoàn toàn không kém chút nào. Tuy rằng chỉ mới rời nhau hai ngày mà thôi, nhưng nàng đã nhiều năm như vậy không có rời khỏi Cơ Động lần nào, lần này xa cách, khiến cho tiểu gia hỏa này cực kỳ không thích ứng.

429. Chương 215 Kim Ưng Thương Hội Trả Thù (hạ)

Bản thân chuyện này đúng là một chuyện đôi bên cùng có lợi. Sâm Yêu hoàn toàn có năng lực để cải tạo hoàn cảnh sinh thái bên trong Địa Linh Sơn, khiến cho cuộc sống của ma thú nơi này sẽ được cải thiện rất nhiều, vì sao lại không chấp nhận được chứ? Hai mươi vạn Sâm Yêu tuy rằng cũng không phải là số lượng nhỏ, nhưng diện tích lãnh thổ Địa Linh Sơn rộng lớn, sắp đặt bọn họ trong đó không phải là vấn đề lớn.

Cơ Động vốn tính là để Hỏa Nhi ở lại bên cạnh Chu Tước, bản thân mình đi dẫn dắt Sâm Yêu đến đây. Nhưng Hỏa Nhi nhất định không chịu, không muốn rời xa Cơ Động nữa, khiến cho Chu Tước vừa bực mình vừa buồn cười, cảm thán một câu, con gái đúng là con người ngoài mà. Cũng không có nán lại quá lâu, ngay đêm hôm đó Cơ Động liền mang theo Hỏa Nhi rời khỏi Địa Linh Sơn, quay trở về Sinh Mệnh Chi Sâm.

oOo

Sinh mệnh chi sâm.

- Báo... Đại Trưởng lão, không xong, không xong! Địch nhân lại tới rồi.

Một gã Sâm Yêu choáng đầy hoảng sợ xông tới chỗ Đại Trưởng lão Áo Đa Mụ, đang chỉ huy đám Sâm Yêu tiến hành chuẩn bị việc di chuyển, trực tiếp ngã rạp xuống đất, gấp giọng hô to.

- Cái gì?

Áo Đa Mụ trong lòng cả kinh. Mấy ngày hôm nay hắn đều ở trong Khẩn La Mật Cổ bố trí đám Sâm Yêu làm việc. Truyền mệnh lệnh cho các Trưởng lão các bộ lạc thông báo cho tất cả các tộc nhân, thu thập tất cả những thứ có thể mang đi được, nhất là một số vật phẩm trân quý, đều nhất định phải mang đi. Vì muốn tận hết khả năng làm giảm những phiền toái cho Cơ Động, Áo Đa Mỗ cố tình hạ lệnh cho các tộc nhân thu thập những loại thực vật tự nhiên có thể lưu trữ trong thời gian dài, chuẩn bị làm lương thực để ăn uống trên đường. Tất cả những công việc đều đã chuẩn bị đầu vào đó cả, chỉ cần thêm khoảng hai ngày nữa, liền có thể sẵn sàng lên đường.

Trước khi Cơ Động bỏ đi đã nói khoảng bảy tới mười ngày sau sẽ trở về. Áo Đa Mụ đã chuẩn bị sẵn sàng, đem các tộc nhân tập trung lại tại khu vực phía Tây của Sinh Mệnh Chi Sâm, chờ Cơ Động quay trở lại. Chỉ cần Cơ Động về tới, lập tức có thể xuất phát. Ai mà ngờ được, Cơ Động vừa mới rời khỏi đây không tới ba ngày, địch nhân liền quay trở lại.

- Bình tĩnh một chút, những người tới là ai?

Áo Đa Mụ trầm giọng quát.

Gã Sâm Yêu kia đúng là tộc nhân trong bộ lạc Thập Mỗ, thanh âm run rẩy nói:

- Vẫn là những người của lần trước. Hơn nữa, lần này bọn họ càng thêm hung ác hơn nhiều. So với lần trước, số lượng cũng nhiều hơn nhiều. Bọn họ đang chém giết về phía mình, tộc nhân chúng ta đang bị tàn sát thảm thiết vô cùng! Những người này thật sự là quá mức hung tàn.

Áo Đa Mụ dù sao cũng là Đại trưởng lão quyền uy số một trong Bộ Tộc Sâm Yêu, tâm niệm rất nhanh thay đổi, lập tức hạ mệnh lệnh:

- Mau, gọi Gia Tác Trưởng lão thống lĩnh Quân đoàn Sâm Yêu chiến sĩ nghênh chiến, tộc nhân của Bộ lạc nhanh chóng lui về phía sau.

Đám Sâm Yêu rất nhanh hạ lệnh xuống. Áo Đa Mụ ngẩng đầu nhìn trời, trên mặt toát ra một vẻ chua xót, trong ánh mắt tràn ngập vẻ tuyệt vọng, trong lòng thâm than:

- Tự Nhiên Nữ Thần vĩ đại, chẳng lẽ đã đến ngày Sâm Yêu Bộ tộc chúng ta tuyệt vong hay sao? Vừa mới có cơ hội sinh tồn, cường địch đã tới. Vương vĩ đại cứu vớt chúng ta ít nhất phải bảy ngày sau mới có thể trở về. Lúc đó e rằng cũng không còn kịp nữa rồi. Tại sao? Đến tận cùng là tại sao cơ chứ?

Tiếng kêu la thảm thiết liên tiếp vang lên trong Sinh Mệnh Chi Sâm. Càng ngày càng nhiều Sâm Yêu đã ngã xuống trên mảnh đất quê hương của bọn họ, trong Sinh Mệnh Chi Sâm. Địch nhân vừa mới trở lại, quả thật đúng là đám người của Kim Ưng Thương Hội, hơn nữa, lần này trở lại, lực lượng mà bọn họ kéo tới càng thêm khủng bố hơn nhiều.

Lô Táp Nhĩ, vẻ mặt âm trầm cười trên lưng Kinh Mộc Ma Long. Lúc này, con bộ dáng con Kinh Mộc Ma Long vẫn như trước còn có chút uể oải. Cái đuôi của nó lúc trước bị Cơ Động dùng Chí Dương Diệt Thần Kích chấn nát, lúc này đã dài ra được một chút, nhưng muốn khôi phục đến trạng thái tốt nhất, hiển nhiên cũng không thể trong một khoảng thời gian ngắn có thể làm được.

Lần này Kim Ưng Thương Hội quay trở lại Sinh Mệnh Chi Sâm, người thống lĩnh đã không còn là Phó Hội Trưởng Lô Táp Nhĩ nữa. Bên cạnh Lô Táp Nhĩ cùng với đám ma sư của Kim Ưng Thương Hội là một đội quân do một ngàn người tạo thành. Trong số một ngàn người này, chín trăm người đều mặc một bộ Toàn Thân Khảm màu xanh biếc, cưỡi trên đầu Tích Long cao hai thước, dài bốn thước, cầm trong tay trường thương dài bốn thước, choáng đầy sát khí lạnh thấu xương. Mà một trăm người dẫn đầu, bộ giáp trên người còn nặng hơn rất nhiều. Tích Long mà bọn họ cưỡi cũng lớn hơn một chút, cao hai thước rưỡi, dài hơn năm thước. Trên người của một trăm người dẫn đầu này, rõ ràng tản mát ra ma lực ba động nồng đậm.

Tích Long chẳng qua là một loại Tam Giai Ma Thú, cũng không tính là cường đại. Nhưng chúng nó lại là loại ma thú di chuyển được trên mọi địa hình. Đừng nói là rừng rậm, thậm chí có thể dễ dàng băng qua đầm

lầy, ngay cả trèo đèo vượt suối cũng không thành vấn đề. Có thể tính là một đầu tọa kỵ cực phẩm. Những con Tích Long có chiều dài trên năm thước kia, lại là chủng loại Tích Long đã tiến hóa, Đại Địa Tích Long, là Tứ Giai Ma Thú.

Ngay đằng trước đội quân mặc Toàn Thân Giáp màu xanh biếc kia, có mười một người dẫn đầu, càng thể hiện ra khí tức cường đại hơn rất nhiều. Mười người trong số đó, toàn bộ đều cưỡi Tích Long Vương, chiều dài hơn tám thước, chiều cao ba thước rưỡi. Đặc điểm lớn nhất của Tích Long Vương, ngoài việc thân thể to lớn ra, chính là trên thân bọn họ còn có thêm một cặp cánh. Đây là một loại ma thú lương thể, vừa sinh hoạt dưới đất lẫn trên không trung. Lục Giai Ma Thú, thực lực tương đối cường hãn. Mà người dẫn đầu toàn đội quân này, toàn thân mặc một bộ Toàn Thân Khải màu xanh ngọc bích, phát ra quang mang lóng lánh. Thanh trường mâu trong tay hắn dài đến hơn bảy thước, đồng dạng cũng là lóng lánh hào quang ngọc bích. Tọa kỵ của hắn, lại là một đầu Tích Long tiến hóa đến cũng cực trong giới Tích Long, Bát Giai Ngọc Bích Tích Long.

Lô Tạt Nhĩ hiện tại đang đi bên cạnh người này, mỗi lần ánh mắt hắn ngẫu nhiên nhìn sang người này, lập tức toát ra vẻ cung kính vô cùng.

Nếu nói đám đại quân hơn hai ngàn người kia của Kim Ưng Thương Hội đã là một chi quân đội vô cùng cường hãn, đội hình nghiêm chỉnh, kinh nghiệm thực chiến cực kỳ phong phú, thì khi so sánh với đội quân ngàn người, mặc Toàn Thân Khải màu xanh biếc, có được tọa kỵ Tích Long kia, bọn họ quả thật giống như là một đám quân ô hợp mà thôi.

Một ngàn người này, cũng không phải là quân đội tinh nhuệ của Kim Ưng Thương Hội, mà là đội quân tinh nhuệ nhất của toàn bộ Đông Mộc Đế Quốc, gọi là Diệt Tuyệt Quân Đoàn. Mặc dù trên Đại Lục cũng không có bất cứ một quốc gia nào có thể có được một quân đoàn hoàn toàn do ma sư tạo thành. Nhưng mà, thực lực của Diệt Tuyệt Quân Đoàn này, dưới tình huống số lượng quân nhân ngang nhau, tuyệt đối có thể đứng trong ba quân đoàn đứng đầu Đại Lục.

Tổng thể Diệt Tuyệt Quân Đoàn chỉ có tổng cộng năm ngàn người, nhưng đã tiêu hao hơn chín thành chi phí cho quân đội của toàn bộ Đông Mộc Đế Quốc. Vì để trang bị cho quân đoàn này, Đông Mộc Đế Quốc đã dành ra một khu vực đặc biệt, dùng để nuôi dưỡng toàn Ma Thú Tích Long. Bởi vì Tích Long là loại ma thú thuộc chủng loại ngoan ngoãn nhất trong số những chủng loại có được huyết mạch của Long Tộc. Chỉ cần bồi dưỡng từ nhỏ, cho dù là không có ký kết khế ước, cũng hoàn toàn tuân theo mệnh lệnh chủ nhân.

430. Chương 216 Diệt Tuyệt Quân Đoàn (thượng)

Thiên Lộc Thân Vương vừa nghe toàn quân Lô Tạt Nhĩ không ngờ lại bị một người đánh đuổi trở về, nhất thời tức giận, mắng chửi hắn một trận thảm thiết. Sau đó mới hạ lệnh cho Lô Tạt Nhĩ, lần này quay trở lại Sinh Mệnh Chi Sâm, chẳng những là phải cướp bóc sạch sẽ, hơn nữa đem toàn bộ Sâm Yêu bộ tộc hoàn toàn hủy diệt. Sau khi đánh chết những tộc nhân có khả năng chiến đấu, bắt những tộc nhân Sâm Yêu bình thường, mang về thủ đô nuôi dưỡng. Chỉ cần có thể thuần hóa được những Sâm Yêu yếu nhược đó, còn sợ sau này không có Căn Nguyên Sinh Mệnh hay sao?

Bởi vì nhiệm vụ thay đổi, lại thêm Thiên Lộc Thân Vương đã mất tín nhiệm đối với Lô Tạt Nhĩ, nên lần này hắn phái ra một phần năm lực lượng của Diệt Tuyệt Quân Đoàn. Thiên Lộc Thân Vương trong Đông Mộc Đế Quốc mặc dù cũng không có được quyền uy lớn như Bình Đẳng Vương ở Trung Thổ Đế Quốc, nhưng cũng có thể nói là quyền thế ngập trời. Diệt Tuyệt Quân Đoàn này đúng là trực thuộc hoàng thất quản lý, đúng là do hắn trực tiếp chỉ huy. Hắn bí mật phái ra một ngàn người cũng rất khó khiến cho người khác phát hiện. Sức chiến đấu của một ngàn quân nhân Diệt Tuyệt Quân Đoàn này, đủ để so sánh với mười quân đoàn bình thường.

Phải biết rằng, tài lực mà Đông Mộc Đế Quốc tiêu hao trên người bọn họ cũng đủ để trang bị cho mười đại quân đoàn một vạn người.

Trong Diệt Tuyệt Quân Đoàn, cấp bậc phân biệt rõ ràng. Những đầu Tích Long chiều dài bốn thước bình thường đều do những binh lính tinh nhuệ nhất, được tuyển cẩn thận, cưỡi. Tương đương với những Trọng Trang Kỵ Binh hạng nặng thông thường. Mỗi người bọn họ phối hợp với Tích Long Tam Giai, hoàn

toàn có thể chống lại những ma sư từ Tam Giai trở xuống. Bộ giáp trụ trên người bọn họ cũng có năng lực kháng cự ma lực nhất định. Hơn nữa có thể thông qua phối hợp chiến thuật tổng thể, tạo thành một lực lượng cực kỳ mạnh mẽ. Chính là cấp bậc Diệt Tuyệt Trọng Kỵ Binh trong Diệt Tuyệt Quân Đoàn.

Hơn một trăm người cưỡi tọa kỵ là Tứ Giai Đại Địa Tích Long, toàn bộ đều là ma sư. Ít nhất phải là Tam Giai Ma Sư trở lên, gia nhập Diệt Tuyệt Quân Đoàn, mới có thể có tư cách cưỡi tọa kỵ Đại Địa Tích Long. Mỗi người bọn họ cũng có thể thống lĩnh mười tên Diệt Tuyệt Trọng Kỵ Binh bình thường, được gọi là Diệt Tuyệt Chiến Sư. Mà hơn mười gã cường giả cưỡi Lục Giai Tích Long Vương đi dẫn đầu kia, chính là đội quân chủ lực của Diệt Tuyệt Quân Đoàn, Diệt Tuyệt Chiến Tướng. Bọn họ đã tiến hành ký kết khế ước với tọa kỵ của mình, đều là những cường giả cấp bậc Lục Quan Thiên Sĩ. Mỗi người cũng có thể thống lĩnh mười tên Diệt Tuyệt Chiến Sư, cùng với một trăm tên Diệt Tuyệt Trọng Kỵ Binh. Về phần người cưỡi Bát Giai Ngọc Bích Tích Long Vương, người mặc Ngọc Bích Chiến Giáp, chính là một trong Ngũ Đại Thống Lĩnh của Diệt Tuyệt Quân Đoàn, có danh xưng Diệt Tuyệt Chiến Thần, là Bát Quan Giáp Mộc Thiên Tôn Trần Long Ngạo. Đội quân một ngàn người này, toàn bộ là do hắn chỉ huy.

Ngũ Đại Thống Lĩnh Diệt Tuyệt Chiến Thần, mỗi người đều thống soái một ngàn người, nhiều năm rèn luyện, chinh chiến vô số, khiến cho thực lực bọn họ tuyệt không phải đơn giản như cấp bậc bề ngoài thể hiện như vậy. Liên thủ công kích, phối hợp chiến đấu vô cùng nhuần nhuyễn. Đừng nói là một ngàn người, cho dù chỉ là một trăm người trong số đó, cũng đủ để thoải mái đem toàn bộ hai ngàn quân đội của Kim Ưng Thương Hội tiêu diệt sạch.

Diệt Tuyệt Quân Đoàn chính là lực lượng nòng cốt nhất của Đông Mộc Đế Quốc. Thực lực của bọn họ gần bằng với đội Đông Đế Quân, bao gồm sáu trăm ma sư trên Lục Quan do đích thân hoàng đế Đông Mộc Đế Quốc nắm giữ. Thiên Lộc Thân Vương lần này phát ra một chi quân đội như vậy, đủ để thấy được khát vọng muốn chiếm giữ Căn Nguyên Sinh Mệnh cùng với hủy diệt Sâm Yêu Bộ Tộc của hắn mạnh mẽ đến mức nào.

Lúc này, đại quân di chuyển đúng là do đại quân của Kim Ưng Thương Hội mở đường. Ra tay động thủ toàn bộ đều là người của Kim Ưng Thương Hội. Diệt Tuyệt Quân Đoàn đứng ở phía sau. Ngàn đầu Tích Long yên tĩnh đứng đó, ánh mắt lạnh như băng của nó kết hợp với sát khí lạnh lạnh của đám Diệt Tuyệt Trọng Kỵ Binh, khiến cho ngay cả người của Kim Ưng Thương Hội cũng không dám tới gần bọn chúng.

Lô Tạt Nhĩ đi theo bên cạnh Trần Long Ngạo, tự nhiên là vô cùng cung kính. Mặc dù hắn cũng là cường giả cấp bậc Thất Quan Thiên Sư, nhưng khi đối diện với Diệt Tuyệt Ngũ Đại Chiến Thần, đều có quan hệ huyết mạch với hoàng thất, hắn cũng không dám lơ đãng. Phải biết rằng, bản thân Trần Long Ngạo có tước vị là Bá Tước. Nếu không phải Thiên Lộc Thân Vương có quan hệ vô cùng thân thiết với hắn, như vậy muốn bí mật biệt phái ra một chi Diệt Tuyệt Quân Đoàn để làm chuyện riêng cũng căn bản là không có khả năng.

Thu hồi mũ giáp trên đầu, ngồi ngay ngắn trên lưng Ngọc Bích Tích Long Vương, Trần Long Ngạo lộ ra dáng vẻ vốn có của hắn. Người này nhìn qua bất quá khoảng chừng bốn mươi tuổi, tướng mạo kiên nghị, khuôn mặt góc cạnh. Nhưng trên thực tế, tuổi thật của hắn đã trên sáu mươi. Trên mặt toát ra thần sắc thiếu kiên nhẫn, đối với cảnh huyết nhục bay tứ tung chung quanh, hắn căn bản là không có một chút phản ứng gì, quay đầu nhìn về phía Lô Tạt Nhĩ, lạnh lùng nói:

- Đây là Sâm Yêu bộ tộc, kẻ khiến cho các ngươi phải thảm bại trở về đó sao? Một chủng tộc yếu nhược ngay cả người bình thường cũng mạnh hơn này, mà cũng cần Diệt Tuyệt Quân Đoàn chúng ta ra tay sao?

Từ sau khi tiến vào Sinh Mệnh Chi Sâm, có ít nhất hơn một ngàn tên Sâm Yêu đã bị tàn sát. Đội quân ba ngàn người của Kim Ưng Thương Hội ngạo nghễ tiến vào, căn bản là không hề gặp phải chút kháng cự nào cả.

Thần sắc Lô Tạt Nhĩ có chút xấu hổ, nói:

- Nếu chỉ có Sâm Yêu thôi, đương nhiên không tính là cái gì. Bọn họ nhiều nhất cũng chỉ có số lượng nhiều một chút mà thôi. Cho dù là đám Sâm Yêu Chiến Sĩ có được chút ma lực, cũng không có khả năng là đối thủ của chúng ta. Chỉ là, lần trước chúng ta gặp phải hai người, một nam một nữ. Người nữ thủy chung cũng không có ra tay, người động thủ là gã nam nhân kia. Ma Kỵ của người này cực kỳ đáng sợ, tuy rằng ma lực nhìn qua cũng chỉ có Lục Quan mà thôi, nhưng khi hắn công kích, lại khiến cho ta sinh ra thuộc tính

áp chế mãnh liệt. Ngay cả ta cũng không phải là đối thủ của hần. Hơn nữa hần lại ra tay cực kỳ mạnh mẽ, bá đạo, không thể cản nổi. Nếu không phải nhờ vào Ma Kỹ Quyển Trục, chỉ sợ ta đã... Ngài nhìn cái đuôi của Kinh Mộc Ma Long này xem, chính là bị hần một chưởng đánh nát.

Nghe Lô Tật Nhĩ nói như vậy, Trần Long Ngạo có vài phần cảm thấy hứng thú:

- Gã Lục Quan Ma Sư kia là thuộc tính gì?

Lô Tật Nhĩ nói:

- Thuộc tính của hần ta cũng không nhìn rõ lắm, chắc là Hỏa Hệ Ma Sư. Lúc mới bắt đầu, trên người hần bộc phát ra lực công kích cực kỳ khủng bố. Hỏa diễm trên người hần giống như là Cực Hạn Dương Hỏa mà chỉ có trên người Chí Tôn Cường Giả mới có được. Nhưng mà về sau, khi hần thi triển ra một cái kỹ năng, ta lại cảm thấy có chút không đúng, giống như là bên trong Cực Hạn Dương Hỏa còn ẩn chứa vài phần hỏa diễm màu đen lạnh như băng vậy. Chính là bởi vì không phán đoán ra được thực lực đối phương, nên ma sư bên ta mới bị tổn thương nặng nề, ta mới lập tức hạ lệnh rút lui.

- Sao?

Trần Long Ngạo khẽ suy tư một chút:

- Người khẳng định là Cực Hạn Dương Hỏa à?

Lô Tật Nhĩ gật gật đầu, nói:

- Khẳng định là như vậy. Nếu không phải là Cực Hạn Ma Lục, với thực lực Lục Quan của hần, làm thế nào có thể khiến cho ta sinh ra thuộc tính áp chế cơ chứ?

Khóe miệng mang theo một tia mỉm cười lạnh như băng, Trần Long Ngạo chậm rãi gật gật đầu:

- Như vậy xem ra cũng có chút thú vị đó. Nghe nói, Thiên Can Học Viện từng xuất hiện một gã thiên hạ kỳ tài, Âm Dương Song Hỏa Ma Sư, từng gia nhập Thánh Tà Chiến Trường. Căn cứ vào tin tức mà chúng ta nhận được, kẻ này ở trên Thánh Tà Chiến Trường phát huy tác dụng cực kỳ quan trọng, thực lực kinh người. Hỏa Hệ ma lực của hần, rất có thể là Cực Hạn Song Hỏa. Gã thanh niên mà người gặp phải, rất có thể là người này. Bất quá, bốn năm trước khi tham gia Thánh Tà Chi Chiến, hần còn chưa đến năm mươi cấp, chỉ ngần ngừ trong thời gian bốn năm, không ngờ đã có thể đột phá được bình cảnh Lục Quan rồi sao?

Trong lòng Lô Tật Nhĩ cả kinh:

- Ngài biết rõ người này?

Thần sắc Trần Long Ngạo thoáng ngưng trọng vài phần.

- Đúng. Bản thân tiểu tử này cũng không có gì đáng sợ. Cho dù thuộc tính bản thân hần có cường đại đến thế nào, chung quy cũng chỉ mới Lục Quan mà thôi. Nhưng mà thể lực sau lưng hần lại vô cùng đáng sợ. Sư tổ của hần, chính là đương kim đệ nhất thiên hạ, Thắng Quan Miện Hạ Âm Triều Dương. Chọc giận đến hần, e rằng ngay cả Thân Vương điện hạ cũng không gánh nổi trách nhiệm này.

Lô Tật Nhĩ cũng sốt một chút:

- Vậy thì phải làm sao bây giờ?

Trần Long Ngạo tức giận nói:

- Thân Vương điện hạ cũng thật là. Sáng nay lúc xuất quân cũng không nói rõ ràng tình huống với ta. Lô Tật Nhĩ, người nhớ kỹ đây, nếu lần này chúng ta lại gặp gã tiểu tử này, người dẫn theo đám thủ hạ Lục Quan của người, cũng không nên động thủ, trước khi ta giết chết hần, tuyệt đối không được để cho hần trốn thoát. Chuyện giết hần, cứ để cho ta.

Trong mắt Lô Tật Nhĩ toát ra một tia hàn quang, thanh âm lạnh lùng:

- Ý của ngài là, giết người diệt khẩu?

431. Chương 216 Diệt Tuyệt Quân Đoàn (hạ)

- Cho dù là Chí Tôn Miện Hạ, cũng không có khả năng Thiên Lý Nhân. Người đã chết hết, hẳn làm sao có thể biết được chứ?

Lô Tật Nhi rõ ràng thả lỏng vài phần:

- Tất cả đều theo lời Thiên Tôn đại nhân mà làm.

Trần Long Ngạo việc nhân đức không nhường ai, tiếp nhận lời khen tặng của Lô Tật Nhi. Đúng lúc này, đám Sâm Yêu vốn không ngừng xuất hiện từ khắp nơi, đột nhiên giống như là biến mất trong không khí vậy. Trần Long Ngạo khẽ nhíu mày, nhìn sâu vào bên trong Sinh Mệnh Chi Sâm.

Trong phút chốc, hơn mấy ngàn Sâm Yêu đột nhiên từ trong một lỗ đạo giữa rừng rậm phóng ra. So sánh với đám Sâm Yêu lúc trước bị tàn sát mà nói, những Sâm Yêu này thân thể cường tráng hơn một chút, cơ hồ có thể so sánh với nhân loại. Hơn hai trăm Sâm Yêu dẫn đầu ở phía trước, rõ ràng có tản mát ra ma lực ba động nhàn nhạt. Dẫn đầu trước nhất, chính là kẻ đã từng chọc giận Cơ Động, Thống lĩnh Quân Đoàn Sâm Yêu Chiến Sĩ, Sâm Yêu trưởng lão Gia Tác.

Có kinh nghiệm bị tập kích lần trước, lần này Gia Tác thống lĩnh Sâm Yêu Quân Đoàn cẩn thận chuẩn bị chiến đấu. Ngay khi tiếp nhận được tin tức do Áo Đa Mục truyền đến, lập tức dẫn quân phóng ra. Mấy ngàn Sâm Yêu có mặt ở đây, có thể nói là đội ngũ có sức chiến đấu mạnh nhất của Bộ tộc Sâm Yêu.

Lúc Gia Tác liếc mắt một cái, nhìn thấy Trần Long Ngạo đang cười trên đầu Bích Ngọc Tích Long Vương, sắc mặt hắn nhất thời đại biến. Khí thế ồ ồ do Diệt Tuyệt Quân Đoàn phóng thích ra, khiến cho trong lòng hắn không khỏi rét run. Phảng phất như có một luồng khí tức tử vong bao trùm tới, bất cứ lúc nào cũng có thể cướp lấy tính mạng của hắn vậy.

Hết rồi, chỉ sợ tộc ta thật sự đã hết rồi.

Đại não Gia Tác nhảy mắt trở nên trống rỗng. Nhưng mà, hắn rất nhanh tỉnh táo lại. Chậm rãi giơ lên cây Pháp trượng màu xanh cầm trong tay, chỉ thẳng về phía đám người Kim Ứng Thương Hội, phần nộ quát:

- Đám nhân loại các ngươi, vì sao lại xâm nhập vào gia viên của chúng ta? Giết tộc nhân của ta?

Lô Tật Nhi lạnh lùng nói:

- Thế giới này vốn là của nhân loại. Nơi này là lãnh thổ của Đông Mộc Đế Quốc. Đám Sâm Yêu các ngươi là một chủng tộc đê tiện, cũng dám lấy lý do phá hư môi trường sinh thái Sinh Mệnh Chi Sâm mà cự tuyệt tiến hành giao dịch với chúng ta. Chủng tộc các ngươi cũng không nên tồn tại trên đời này nữa. Tên tiểu tử hôm trước đâu rồi? Gọi hắn ra đây.

Đối với Cơ Động, trong lòng Gia Tác thủy chung vẫn không phục. Hắn cứ một mực cho rằng, nếu ngày đó hắn và Sâm Yêu Quân Đoàn có mặt kịp thời, bộ lạc Tháp Mỗ căn bản cũng không bị tàn sát nặng nề đến như vậy. Cơ Động dù sao cũng chỉ là một người, cho dù hắn lợi hại đến thế nào, cũng làm sao có thể so sánh với mấy trăm Sâm Yêu Ma Sư dưới tay mình cơ chứ?

Giơ cao thanh Pháp trượng trong tay, Gia Tác quát lên một tiếng:

- Các tộc nhân, vì bảo vệ gia viên của chúng ta, bảo vệ tộc nhân của chúng ta, đem những tên nhân loại đáng ghét này đuổi ra khỏi gia viên của chúng ta. Xông lên!

Dưới sự dẫn dắt của hắn, hơn hai trăm Sâm Yêu Chiến Sĩ có được ma lực đồng thời phóng thích ra ma lực của mình, cùng với mấy ngàn gã Sâm Yêu tráng niên, ồ ồ như vũ bão phóng tới phía đại quân của Kim Ứng Thương Hội.

Vô số mũi tên màu xanh biếc bay tán loạn trong không trung. Đó là những cung tên đơn giản do Sâm Yêu dùng dây leo và thiết mộc rắn chắc chế tạo thành. Trình độ bắn tên của bọn họ cũng không quá thiện xạ, nhưng mạnh về số lượng. Vô số mảng tên lớn phóng thẳng tới.

Lô Tật Nhi đang muốn ra tay động thủ, lại bị một thanh trường mâu mạnh mẽ che ở trước mặt. Trần Long Ngạo lạnh lùng nói:

- Đây là quân đội chủ lực của Sâm Yêu. Đừng lãng phí thời gian nữa. Diệt Tuyệt Quân Đoàn, giết sạch không tha.

Cheng, cheng, cheng.

Ba thanh âm kim loại giòn tan đồng thời vang lên.

Tiếng thứ nhất, là toàn bộ Trọng Kỵ Binh của Diệt Tuyệt Quân Đoàn gỡ thanh trường thương trên người bọn họ xuống.

Tiếng thứ hai, là bọn họ đem thanh trường thương của mình giơ lên cao quá đầu mà phát ra thanh âm.

Tiếng thứ ba, là họ ép thanh trường thương của mình vào sát người, mũi thương chỉ thẳng về phía trước, đập vào bộ giáp phát ra thanh âm.

Diệt Tuyệt Quân Đoàn, đội kỵ binh hơn ngàn người, không ngờ cũng chỉ phát ra ba tiếng leng keng giòn tan, không hề có nửa phần tạp âm nào khác. Cho dù là Lô Táp Nhĩ, đã quen với hành quân, cũng không khỏi hơi biến sắc. Trong lòng thầm nghĩ, Diệt Tuyệt Quân Đoàn, quả nhiên không hổ là đệ nhất quân đoàn của Đông Mộc Đế Quốc, có đủ thực lực để tung hoành đại lục.

Trần Long Ngạo cũng không hề động dậy, thanh long thương trong bảy thước trong tay hắn chỉ xéo về phía trước, khí thế khổng lồ mà sắc bén, cùng với sinh mệnh khí tức khủng bố nổ mạnh, phóng thích ra đằng trước. Nếu nói Diệt Tuyệt Quân Đoàn là một thanh đao sắc bén không gì không thể phá, không hề nghi ngờ, khí tức lúc này hắn phát ra, chính là mũi của lưỡi đao sắc bén kia.

Mười tên Diệt Tuyệt Chiến Tướng, mỗi người thống lãnh một trăm binh lính dưới tay mình, nháy mắt chia thành mười đội, lấy khí thế lôi đình vạn quân ngang nhiên vọt tới. Đối mặt với những mũi tên đang phóng tới của Sâm Yêu, bọn họ căn bản không nhìn tới, những Toàn Thân Khải này cũng đâu thể nào chế tạo để chơi cơ chứ, những mũi tên bình thường làm sao có khả năng phá vỡ? Những đầu Tích Long bên dưới cũng chỉ cần khép hờ hai mắt, bằng vào bộ da rắn chắc của chúng, cũng đồng dạng có thể dễ dàng ngăn cản tên bắn tới.

Lô Táp Nhĩ đã biến sắc. Gia Tác ở phía đối diện lúc này sắc mặt cũng đã tái nhợt. Thân là Thống Soái cao nhất của Sâm Yêu Quân Đoàn, áp lực mà hắn phải thừa nhận không hề nghi ngờ cũng là lớn nhất. Trong Sâm Yêu bộ tộc, hắn cũng có thực lực không tệ, là ma sư mạnh nhất trong Sâm Yêu bộ tộc, tu vi cũng đạt tới Lục Quan. Đáng tiếc, hắn cũng không có ma thú tọa kỵ. Đối mặt với uy áp khủng bố mà Diệt Tuyệt Chiến Thần Trần Long Ngạo chọt bộc phát ra, hắn chỉ cảm thấy giống như là tựa hồ có một thanh chùy lớn đập mạnh lên ngực của mình vậy. Khí thế vừa mới ngưng tụ được trong chốc lát nhất thời đã bị đánh tan không sót lại chút nào.

Nhưng mà, vào lúc này hắn căn bản không có khả năng lựa chọn lùi bước. Bản tính Sâm Yêu trời sinh thiện lương, yếu đuối, nếu bây giờ hắn lùi bước, lực lượng chống cự thật vất vả mới tổ chức được chắc chắn sẽ tan thành mây khói.

Đó thật sự là người sao? Tận mắt nhìn thấy mỗi một đầu Diệt Tuyệt Trọng Binh ngang nhiên vọt tới, ở trong mắt Gia Tác và đám Sâm Yêu kia, những người này giống như mà ma thần địa ngục vậy. Khí thế bọn họ cường đại đến như thế, bộ giáp trên người bọn họ dày chắc kiên cố như thế. Những mũi tên mạnh mẽ, không ngừng bị bộ giáp nặng nề kia trên người họ khiến cho nó bay lạc đi mất. Tốc độ của đám Tích Long cường tráng kia trong mảnh rừng rậm này, thế nhưng mấy may không bị ngăn cản chút nào. Mỗi một thanh trường mâu sắc bén, mang theo hàn khí lạnh lại cùng ma lực Giáp Mộc Hệ nồng đậm chọt ập tới, phóng thẳng về phía Sâm Yêu Quân Đoàn.

Tuyệt vọng, lạnh như băng, bất lực, đủ loại cảm xúc từ trong Sâm Yêu quân đoàn lan tràn ra. Từng cái từng cái ma kỹ, không ngừng nổ rộ trên không trung.

432. Chương 217 Thiên Nhân Thiên Long Tổ Hợp Kỹ (thượng)

Đối mặt với sự xung phong như vậy, đám Sâm Yêu Quân Đoàn toàn là những Sâm Yêu Chiến Sĩ vốn cũng không có năng lực thực chiến gì đặc biệt, thì còn có thể làm được gì chứ? Bọn họ cũng chỉ có thể hợp lại,

đem toàn lực mà chống cự.

Một một Sâm Yêu đều liều mạng phóng thích ra ma kỹ công kích của mình. Trong mảnh rừng rậm choáng đầy sinh mệnh khí tức như thế này, ma lực bọn họ cũng được tăng phúc không nhỏ.

Đáng tiếc, kẻ mà bọn họ đối mặt chính là binh đoàn cường đại nhất của Đông Mộc Đế Quốc, Diệt Tuyệt Quân Đoàn. Đồng dạng cũng là người của Đông Mộc Đế Quốc, mỗi một tên chiến sĩ của Diệt Tuyệt Quân Đoàn đều đồng dạng mà ma sư Mộc Hệ, hơn nữa đều là Mộc thuộc tính thuần túy nhất. Trong khu rừng rậm tràn đầy sinh mệnh khí tức này, cũng đồng dạng có tác dụng tăng phúc mạnh mẽ đối với mỗi người bọn họ.

Một tầng thanh quang nháy mắt từ trên người đám Tích Long dâng lên, cho dù là những Giáp Mộc Hệ Tam Giai Tích Long bình thường, cũng đều tản mát ra một vầng quang mang màu xanh bảo hộ cũng đủ bao phủ toàn thân thể mình cùng với những kỹ sư trên lưng của mình luôn.

Đám Diệt Tuyệt Trọng Kỵ Binh hét lên một tiếng, thanh trường mâu trong tay chĩa thẳng về phía trước, luồng ma lực màu xanh trên người Tích Long phóng xuất ra, nháy mắt dung nhập vào trong thân thể bọn họ. Bọn họ cũng không cần vòng hào quang kia để bảo vệ cho mình, mà là đem toàn bộ các ma lực bên trong vòng bảo hộ kia hấp thu hết vào trong thân thể, dung nhập vào trong thanh trường thương nằm trong tay bọn họ.

Mười tên Diệt Tuyệt Chiến Tướng xung phong hàng đầu tiên, thanh trường thương trong tay giơ cao quá đầu, từng đạo thanh quang từ trong thanh trường thương trong tay họ bính phát ra. Ma kỹ của bất cứ người nào trong số bọn họ phóng thích ra đều mạnh hơn Gia Tác gấp nhiều lần. Hướng chỉ còn có ma lực của đầu Tích Long bên dưới phụ trợ cơ chứ. Từng đạo thanh quang kia giống như là choáng đầy khí tức tử vong cùng sát khí giết chóc từ Địa Ngục Ma Thương vậy, đâm thẳng về phía trời cao.

Những ma kỹ do bên Sâm Yêu Quân Đoàn phát ra, căn bản là không có một cái nào có thể tiếp cận đến Diệt Tuyệt Quân Đoàn. Tất cả các luồng thanh quang từ các ma kỹ kia toàn bộ ở giữa không trung rơi xuống, và bị biến mất hết. Mà cũng đúng lúc này, hơn hàng ngàn đạo thanh quang kia trên không trung dung nhập thành một thể, hóa thành một thanh trường thương khổng lồ màu xanh biếc, phá không đâm thẳng tới.

Một màn khủng bố chợt xuất hiện. Trong phạm vi chiều rộng hai trăm thước, chiều dài một cây số, toàn bộ tất cả các cây cối, bụi cây, cây cỏ trong Sinh Mệnh Chi Sâm vào giờ khắc này toàn bộ héo úa đi hết. Toàn bộ sinh mệnh lực của nó không ngờ đã bị thanh trường thương khổng lồ kia hoàn toàn thôn phệ đi hết. Dưới lực chấn động của ma lực khủng bố kia, những thực vật héo rũ kia nhất thời hóa thành bột phấn. Trong Sinh Mệnh Chi Sâm này, nhất thời rõ ràng xuất hiện một mảnh đất trống thật lớn.

Lô Tập Nhĩ cơ hồ là thốt lên:

- Đồng Hệ Chồng Lên Ma Kỹ. Cái này, cái này là...

Trần Long Ngạo có chút bất mãn hừ một tiếng:

- Giết gà mà dùng đến đao mổ trâu. Xem ra, những tiểu tử kia quá rảnh không có việc gì làm rồi.

Màu xanh, đối với đám Sâm Yêu mà nói, là một màu sắc vô cùng thân thiết. Nhưng giờ khắc này đây, trong mắt bọn họ thể nhưng chỉ có màu xanh cực kỳ sợ hãi. Luồng thanh quang tản mát ra ước chừng hơn trăm thước, bao phủ một diện tích không biết khổng lồ đến mức nào. Ngay sau đó, thanh trường thương khổng lồ kia đã ngang trời xuất thế, nương theo hướng chĩa thanh trường thương của mười gã Diệt Tuyệt Chiến Tướng mà đâm thẳng tới trước.

Gia Tác chỉ cảm thấy thanh quang nháy mắt phóng đại lên trước mắt. Nhưng mà, hắn cũng không có cảm giác khủng bố chút nào, toàn thân nhẹ hẫng, giống như là thân thể không hề có chút lực vậy. Cảm giác lâng lâng không ngừng hiện lên trong đầu hắn, quang mang màu xanh biếc, choáng đầy ma lực sinh mệnh khí tức khổng lồ, khiến cho hắn giống như trở về sự ôm ấp của thiên nhiên vậy. Ngay sau đó, chính là một mảnh hắc ám vô tận bao phủ đại não hắn.

Những nơi thanh trường thương màu xanh kia đi qua, trên mặt đất lưu lại một cái hố sâu năm thước, chiều rộng năm mươi thước, chiều dài hơn ba dặm.

Gia Tắc mang theo hơn năm ngàn tên Sâm Yêu, hơn tám thành toàn bộ đã rơi xuống, và bị thiêu cháy trong luồng quang mang màu xanh biếc này. Những người còn lại cũng đã bị ảnh hưởng của dư chấn ba động mà trọng thương, hoặc là bị choáng váng ngất đi. Đối với bọn họ mà nói, đây quả thật giống như là Thần kỳ vậy.

Bị dọa cũng không chỉ là đám Sâm Yêu đang chịu thiệt hại nặng nề kia. Ngay cả những người của Kim Ưng Thương Hội, từ những gã ma sư cho đến những chiến sĩ bình thường, cũng đã cả người ngây dại ngay tại nơi đó. Có người hai chân đã hoàn toàn run rẩy, có người toàn thân đã ướt đầm mồ hôi lạnh, còn có một số người nhất gan không ngờ đã tiểu cả ra quần.

Khủng bố, thật sự là quá khủng bố. Trong nháy mắt kia, lực công kích mà thanh trường màu xanh khủng bố kia phát ra, đã đem Sinh Mệnh Khí Tức Giáp Mộc Hệ tăng lên đến một cực hạn không cách nào hình dung nổi, không ngờ đã đạt đến hiệu quả biến hóa đảo ngược, cực sinh hóa thành tử. Mấy ngàn luồng sinh mệnh lực đã bị một mâu này lấy đi mất. Trong không khí thậm chí cũng không còn mùi máu tươi dư thừa nào lưu lại, chỉ còn một loại tử khí tịch diệt. Cái hố sâu khổng lồ mà thanh trường thương kia để lại trên mặt đất, lại hoàn toàn là một màu xám, mà xám tượng trưng cho tử vong.

Một ngàn tên chiến sĩ của Diệt Tuyệt Quân Đoàn giống như đã sớm quen thuộc với một màn trước mắt này, nên bọn họ thậm chí cũng không có toát ra nửa phần vẻ mỗi mết, nhanh chóng tập hợp lại, trong nháy mắt khôi phục lại trận hình chỉnh tề như trước, đứng ngay ngắn sau lưng Trần Long Ngạo.

Nếu nói là lúc mới tới đây, người Kim Ưng Thương Hội đối với đám Diệt Tuyệt Quân Đoàn cao ngạo này có chút khinh thường, thậm chí là ghen tị. Như vậy, thời khắc này đây, đám người Kim Ưng Thương Hội kia ngay cả thở mạnh cũng không dám. Một chút ma sư có kiến thức cũng biết rõ, một kích vừa rồi kia, đã không hề là kỹ năng bình thường nữa. Lực sát thương khủng bố như thế, nếu vừa rồi mục tiêu của nó cũng không phải là đám Sâm Yêu Quân Đoàn, mà là đám người của Kim Ưng Thương Hội, bọn họ có thể ngăn cản hay sao? Đáp án tất nhiên là không thể được. Đổi lại là bọn họ, kết quả cũng sẽ không thay đổi chút nào. Mà cái này chẳng qua là một thương mà thôi.

Trong thần sắc của Trần Long Ngạo cũng không hề toát ra nửa phần đắc ý, giống như toàn bộ cảnh trước mắt đều là chuyện bình thường, vốn là phải xảy ra như thế vậy. Ánh mắt Lô Tật Nhĩ sớm đã đại ra, cái môi run run, cả nửa ngày cũng không nói nên lời.

Trần Long Ngạo liếc mắt nhìn hắn, trên khóe miệng toát ra một tia khinh thường nhàn nhạt:

- Thấy thế nào? Tịch Diệt Ma Thương của Diệt Tuyệt Quân Đoàn này cũng không tệ chứ?

Lô Tật Nhĩ lúc này mới tỉnh ngộ lại:

- Thiên Tôn đại nhân, vừa rồi, vừa rồi... đây là Siêu Tắt Sát Kỹ phải không?

Trần Long Ngạo ngạo nghễ nói:

- Đương nhiên. Dung hợp ma lực của mười gã ma sư, một ngàn đầu Tích Long Vương, Đại Địa Tích Long, Tích Long phát ra công kích chồng lên nhau, nếu còn không phải là Siêu Tắt Sát Kỹ, thì còn là cái gì cơ chứ? Thẳng thắn mà nói cho người, Siêu Tắt Sát Kỹ như vậy, có thể tùy tiện một kích giết sát bất cứ ma sư dưới Bát Quan nào, hay là những ma sư Bát Quan không có Siêu Tắt Sát Kỹ. Mà cái này đối với Diệt Tuyệt Quân Đoàn của chúng ta mà nói, chỉ bất quá là một trong những quân đoàn chiến kỹ mà thôi. Người cho rằng, lực lượng mà hoàng thất các quốc gia toàn lực chi trì sẽ có sức mạnh như thế nào? Toàn bộ năm ngàn chiến sĩ của Diệt Tuyệt Quân Đoàn chúng ta, hằng năm đều luân phiên đến canh gác bên Thánh Tà Thông Đạo. Chúng ta cũng không chỉ là lực lượng cường đại nhất của Đế Quốc, đồng thời cũng là thanh trường thương sắc bén nhất của toàn bộ đại lục. Sâm Yêu, có thể chết dưới tay của Tịch Diệt Ma Thương, là sự vinh hạnh của bọn họ.

433. Chương 217 Thiên Nhân Thiên Long Tổ Hợp Kỹ (hạ)

Lô Tật Nhĩ từ trước tới giờ chỉ biết sự tồn tại của Diệt Tuyệt Quân Đoàn, mà giờ khắc này đây, hắn mới chính thức rõ ràng, Diệt Tuyệt Quân Đoàn lại cường đại đến mức nào. Đồng Hệ Chồng Lên Ma Kỹ, nghe qua thì đơn giản, chỉ là đồng hệ ma lực mà thôi, tổ hợp lại thì quá dễ dàng. Trên thực tế, trong giới ma sư,

quả thật cũng như thế. Những Tổ Hợp Kỹ do cùng hệ chồng lên mà hình thành, là loại Tổ Hợp Kỹ có uy lực nhỏ nhất, nhưng lại là ma kỹ dễ dàng thi triển nhất.

Nhưng mà, nếu đem một ngàn cổ lực lượng chồng lên nhau, đây lại là một chuyện dễ dàng hay sao? Chuyện này yêu cầu sự phối hợp nhuần nhuyễn đến mức thế nào, sự phóng thích ma lực đều nhịp đến mức nào? Dù cho chỉ cần xuất hiện một chút sai lầm nào đó nhỏ nhất, cái kỹ năng này nhất định sẽ xuất hiện sơ hở. Diệt Tuyệt Quân Đoàn cũng không chỉ có được trang bị hoàn mỹ nhất, hơn nữa mỗi một vị Diệt Tuyệt Trọng Kỵ Binh, Diệt Tuyệt Chiến Sư, Diệt Tuyệt Chiến Tướng, thậm chí là vị Diệt Tuyệt Chiến Thần trước mắt này nữa, cũng không biết đã trải qua bao nhiêu khổ luyện mới có thể có được thực lực như vậy. Cái này thật sự là một lực lượng vô cùng đáng sợ. Lúc này Lô Táp Nhĩ đối với việc bình định Sâm Yêu đã không còn nửa phần nghi ngờ sẽ thất bại nữa. Đừng nói là gã tiểu tử Lục Quan kia, chỉ sợ cho dù có một vị Chí Tôn Cường Giả ở đây tọa trấn, trước mặt một ngàn chiến sĩ Diệt Tuyệt Quân Đoàn dưới sự dẫn dắt của Trần Long Ngạo này cũng chưa chắc cũng không có lực lượng liều mạng.

Ý tưởng của Lô Táp Nhĩ quả thật cũng có vài phần chính xác. Diệt Tuyệt Quân Đoàn sau khi thành lập xong, năm chi đội một ngàn chiến sĩ, lực lượng tập hợp lại đã được xưng tụng tương đương với Chí Tôn Cường Giả. Cái ma kỹ ngàn người tổ hợp lại này, mục tiêu ban đầu chính là muốn đối phó với Chí Tôn Cường Giả. Đương nhiên, cũng chưa từng chính diện đối mặt với Chí Tôn Cường Giả, đến giờ bọn họ cũng không có cơ hội thí nghiệm qua. Ở trong giới ma sư có một câu đó chính là, Nhất Quan lên Bát Quan dễ, Bát Quan lên Cửu Quan khó. Nói cách khác, sự chênh lệch giữa Bát Quan và Cửu Quan, thậm chí còn muốn lớn hơn sự chênh lệch giữa Nhất Quan và Bát Quan nữa.

Trên đại lục, đã rất lâu cũng không có xuất hiện tình huống Chí Tôn Cường Giả toàn lực xuất chiến.

Những Sâm Yêu còn sống, ngoài việc một số ít phản ứng nhanh có thể xoay người chạy trốn đi, tuyệt đại đa số đều chết trong tay của người Kim Ưng Thương Hội. Lô Táp Nhĩ có thể nói là có hiểu biết rất sâu rộng đối với Sâm Yêu, đương nhiên biết rõ mấy ngàn gã Sâm Yêu trước mắt này có thể nói là toàn bộ những tộc nhân có sức chiến đấu trong Bộ Tộc Sâm Yêu. Hơn hai trăm gã Sâm Yêu ma sư đã hoàn toàn trở thành hư không, toàn bộ đã bị đánh gục và thiêu cháy dưới Thiên Nhân Thiên Long Tổ Hợp Kỹ của Diệt Tuyệt Quân Đoàn. Bộ tộc Sâm Yêu này còn có lực lượng gì có thể ngăn cản lại được cơ chứ? Mà gã tiểu tử Lục Quan Ma Sư kia cũng không có xuất hiện ở đây, chắc là đã rời khỏi nơi này rồi. Có thể không trực tiếp đối mặt với hắn đương nhiên là tốt nhất, dù sao, sau lưng người ta có hai gã Chí Tôn Cường Giả chống lưng, mà ngay cả Trần Long Ngạo cũng không có ý cố tình tìm kiếm gã thanh niên kia.

Đám người của Kim Ưng Thương Hội và người của Diệt Tuyệt Quân Đoàn bắt đầu tăng tốc tiến vào bên trong Sinh Mệnh Chi Sâm. Mà trên đường đi số Sâm Yêu bọn họ gặp được càng ngày càng ít hơn. Nguyên nhân chính bọn họ đương nhiên không biết rõ, vì chuẩn bị di chuyển, đại đa số Sâm Yêu cũng đã tập trung lại chỗ phía Tây của Sinh Mệnh Chi Sâm. Mà diện tích bên trong Sinh Mệnh Chi Sâm lại vô cùng rộng lớn, trong lúc nhất thời bọn họ muốn tìm được khu tập trung chủ yếu của Sinh Mệnh Chi Sâm, còn cần một quãng thời gian nhất định.

oOo

- Cái gì! Gia Tác, Gia Tác cùng với Quân Đoàn Sâm Yêu chiến sĩ toàn quân bị diệt hết?

Toàn thân Áo Đa Mục trưởng lão đã hoàn toàn run rẩy. Oa một tiếng, phun ra một ngụm tiên huyết, nếu không phải nhờ hai gã Sâm Yêu bên cạnh đỡ lại, hắn đã do quá kinh khủng mà ngã sấp xuống.

Chỉ bất quá trước sau một canh giờ, Sâm Yêu thông qua phương pháp truyền tin đặc thù đã truyền về tin dữ, sức chiến đấu mạnh mẽ nhất của toàn bộ Sâm Yêu bộ tộc, không ngờ đã nhanh như vậy mà...

Trên mặt Áo Đa Mỗ đã không hề còn vẻ thống khổ nữa, mà là sự tuyệt vọng. Dựa theo tốc độ như vậy, những người đó sớm muộn gì cũng sẽ đến tới đây. Tới lúc đó, tộc nhân của mình chỉ sợ thật sự đã đến ngày diệt tộc rồi.

Giờ khắc này đây, vị Đại trưởng lão cơ trí kia đã hoàn toàn không biết rõ nên phải làm thế nào cho phải. Bọn họ căn bản là không có bất cứ lực lượng nào có thể ngăn cản đối thủ. Chết đối với Áo Đa Mục trưởng lão mà nói cũng không đáng sợ. Đáng sợ chính là bộ tộc Sâm Yêu bị diệt tộc. Làm sao bây giờ, đến tới cùng là phải làm thế nào cho tốt?

- Mau, truyền lệnh của ta, toàn bộ các bộ lạc lập tức xuất phát, những thứ gì không thể mang theo toàn bộ bỏ hết, tiến nhanh về phía Tây.

Áo Đa Mụ run rẩy truyền mệnh lệnh xuống. Mặc dù hẳn biết rõ, nhưng chuyện này bất quá cũng chỉ là kéo dài tính mạng của tộc nhân mình trong chốc lát mà thôi. Nhưng mà, hẳn còn có thể làm được chuyện gì cơ chứ? Không đến lúc bất đắc dĩ, hẳn thật sự không muốn hạ mệnh lệnh kêu toàn tộc chạy trốn như vậy. Nếu là như vậy, tộc nhân của mình chạy ra khỏi Sinh Mệnh Chi Sâm, tới thế giới nhân loại, vẫn như trước không có kết cuộc gì tốt cả. Kết quả vẫn như trước là chết hoặc là trở thành tù nhân của nhân loại.

Thời gian cứ từng phút từng giây trôi qua. Trong Sinh Mệnh Chi Sâm, phẳng phất như là có khí tức cực kỳ cô động đang không ngừng áp bức trái tim mỗi một vị Sâm Yêu. Tin tức Quân Đoàn Sâm Yêu chiến sĩ toàn quân bị diệt truyền đến, trong Sâm Yêu bộ tộc, chỉ tràn ngập một mảnh tuyệt vọng.

Hơn hai mươi vạn Sâm Yêu tụ tập lại cùng một chỗ. Bọn họ mặc dù là đang chạy trốn, nhưng mà, trong tim bọn họ lại là lạnh như băng. Xong rồi, bộ tộc Sâm Yêu thật sự là đã xong rồi.

Tốc độ hành quân của Diệt Tuyệt Quân Đoàn là cực nhanh. Mặc dù là ở bên trong rừng rậm, nhưng cũng không chút nào ảnh hưởng đến tốc độ của Tích Long. Diệt Tuyệt Quân Đoàn trực tiếp lệ thuộc về Hoàng thất, Trần Long Ngạo dù sao cũng không thể dẫn dắt quân đội rời đi trong thời gian quá dài, cho nên, hẳn phải dùng khí thế lôi đình vạn quân mà hoàn toàn giải quyết vấn đề, nhanh chóng quay trở về.

Bình thường, tốc độ di chuyển của binh lính Kim Ưng Thương Hội đã không theo kịp tốc độ của Diệt Tuyệt Quân Đoàn. Lô Tạp Nhĩ hạ lệnh đơn giản, bảo bọn họ nhanh chóng chạy trước, thuận tiện bắt những đám Sâm Yêu chạy tứ tán kia lại. Đó cũng là nhiệm vụ chủ yếu của bọn hắn. Một lượng lớn các lồng cây rất nhanh sẽ đi đến bên ngoài Sinh Mệnh Chi Sâm, đem bắt toàn bộ các Sâm Yêu vận chuyển trở về. Về sau còn phải dựa vào bọn họ mà chế tác ra Căn Nguyên Sinh Mệnh.

Những ma sư còn lại của Kim Ưng Thương Hội liền đi theo phía sau Diệt Tuyệt Quân Đoàn, trực tiếp xâm nhập sâu bên trong Sinh Mệnh Chi Sâm. Mặc dù hiện tại bọn họ ở đây cũng chỉ có khoảng một ngàn hai trăm người mà thôi, nhưng mà sức chiến đấu của bọn họ, đừng nói là Sinh Mệnh Chi Sâm, cho dù là gặp được mười quân đoàn chính quy, cũng đồng dạng có thể đem chúng giết chết. Là một trong những Quân Đoàn cường đại nhất trên toàn đại lục, Diệt Tuyệt Quân Đoàn tuyệt đối là một lực lượng có tính hủy diệt. Bản thân Diệt Tuyệt Quân Đoàn, chính là vì để chống cự với Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục mà thành lập. Cùng với một số quân đoàn cực mạnh của các Đế Quốc khác, tập hợp lại, trở thành lực lượng cường hãn nhất của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục.

Thanh âm gầm rú trầm thấp bất đầy xuất hiện trong tai đám Sâm Yêu, cảm xúc tuyệt vọng không ngừng lan tràn ra. Một số Sâm Yêu cao tuổi đã không chịu nổi nữa, cầm lấy cung tên giắt lên trên người mình, cho dù là vì ngăn cản địch nhân cho tộc nhân mà phải trả giá là sinh mệnh của mình, bọn họ cũng cam tâm tình nguyện.

Áo Đa Mụ cũng đồng dạng là dừng bước lại, hướng về phía các Bộ lạc Trưởng lão bên cạnh mình, trầm giọng nói:

- Thập Mẫu, từ giờ trở đi, ta đem chức vụ Đại Trưởng Lão của Sâm Yêu bộ tộc truyền lại cho người. Dẫn dắt tộc nhân chúng ta tiếp tục lùi lại, càng nhanh càng tốt. Một khi phát hiện địch nhân đánh tới, ta cho phép người hạ mệnh lệnh cho tộc nhân phân chia mà bỏ chạy.

- Không, Đại Trưởng Lão, cho phép ta ở lại đi. Tộc nhân cần ngài, ngài không thể bỏ rơi bọn họ được.

Thập Mẫu kích động chụp lấy tay Áo Đa Mụ.

Áo Đa Mụ trợ mắt gầm lên:

- Bây giờ là lúc nào? Đây là mệnh lệnh. Người đâu, bắt hắn lại cho ta, lập tức lùi lại. Tộc trưởng các Bộ lạc, dẫn dắt tộc nhân các người lập tức lùi lại. Nếu cần phải phân chia mà bỏ chạy, phải lấy đơn vị bộ lạc mà phân chia. Tất cả các Sâm Yêu trên năm mươi tuổi, ở lại tại chỗ, theo ta ngăn cản địch nhân.

434. Chương 218 Bạo Quân Trở Về (thượng)

- Đại trưởng lão.

Tất cả các Trưởng lão các Bộ lạc đều gấp giọng hô to.

Áo Đa Mụ nhắm hai mắt lại, hai hàng nước mắt màu xanh đậm chảy dài trên gương mặt già nua:

- Thân là Thủ tịch Trưởng lão Bộ Tộc, chỉ có thể tận mắt nhìn tộc nhân chết thảm, bộ tộc bị hủy diệt. Ta thẹn với Liệt tổ liệt tông, nếu các ngươi không chịu nghe lời ta phân phó, hiện tại ta sẽ lập tức chết trước mặt ngươi. Các ngươi nhất định phải chạy đi, tìm được Vương của chúng ta, để Vương dẫn dắt những tộc nhân còn lại của bộ tộc đi tìm một gia viên mới. Chỉ có đi theo Vương, Sâm Yêu bộ tộc chúng ta mới có hi vọng được. Hiện tại chúng ta cũng chỉ có thể tin tưởng Vương. Nhanh, lập tức đi đi.

Mặt đất chấn động càng ngày càng rõ ràng, cho thấy địch nhân đang rất nhanh tiến tới gần. Trưởng lão các bộ lạc đứng là vẫn nghe theo mệnh lệnh của Áo Đa Mụ. Bọn họ đồng loạt cúi đầu bái Áo Đa Mụ một cái, sau đó rất nhanh dẫn theo bộ lạc của mình băng rừng mà đi. Những Sâm Yêu trên năm mươi tuổi tự giác ở lại. Tốc độ bọn họ quá chậm, đi theo chỉ khiến liên lụy những tộc nhân trẻ tuổi. Chỉ có những thanh niên cùng với trẻ con được chạy thoát, bộ tộc Sâm Yêu mới có hi vọng.

Những Sâm Yêu trên năm mươi tuổi, số lượng trên sáu vạn người. Không cần Áo Đa Mụ hạ mệnh lệnh, bọn họ đều tự giác sắp thành từng hàng ngang san sát nhau, sự tuyệt vọng trong mắt mọi người đã biến mất, còn lại cũng chỉ là sự kiên nghị quyết tuyệt, sự kiên nghị có màu xanh biếc. Mỗi người bọn họ muốn dùng chính thân thể của mình, vì các tộc nhân trẻ tuổi mà tranh thủ từng phút từng giây thời gian. Sáu vạn người, muốn giết chết hết toàn bộ cũng cần một khoảng thời gian nhất định. Cho dù là dùng thân thể mình để ngăn cản, bọn họ cũng tuyệt đối không lui về sau nửa bước. Cơ hội kéo dài cuối cùng của Bộ tộc Sâm Yêu này, toàn bộ đang nằm trên người của hơn sáu vạn Sâm Yêu cao niên này. Dưới sự dẫn dắt của Áo Đa Mụ, cái mà bọn họ đang bộc phát ra, chính là Sinh Mệnh cuối cùng của chính bản thân mình.

Xa xa, thân ảnh Diệt Tuyệt Quân Đoàn cao lớn đã dần dần xuất hiện trong tầm mắt đám Sâm Yêu. Lúc Áo Đa Mụ chứng kiến đám Diệt Tuyệt Trọng Kỵ Binh, hẳn liền hiểu rõ vì sao mà Sâm Yêu Quân Đoàn lại bại trận nhanh như vậy, bại thảm hại như vậy. Cái này cũng không phải là lực lượng của Kim Ưng Thương Hội, mà là lực lượng của Đế Quốc, hơn nữa lại còn là lực lượng cao cấp nhất của Đế Quốc. Quân Đoàn do toàn bộ kỵ binh ma thú tạo thành, làm sao mà lực lượng của Sâm Yêu bộ tộc có khả năng ngăn cản cơ chứ?

Chậm rãi giơ cao thanh quyền trượng Trưởng lão trong tay lên, Áo Đa Mụ cơ hồ là hò hét khàn cả giọng:

- Hỡi tộc nhân, vì sự trường tồn của tộc ta, vì truyền thừa huyết mạch Sâm Yêu nhất mạch, trước khi chảy hết giọt máu cuối cùng còn lại, chúng ta vĩnh viễn không lùi bước. Xông lên!

Hơn sáu vạn Sâm Yêu lão niên, không hề có một ma sư, thậm chí còn có kẻ chưa từng tiếp xúc với chiến đấu, thế nhưng trong nháy mắt này, đã bộc phát ra hào quang trước giờ chưa từng có. Trong ánh mắt của mỗi một người bọn họ, đều lóe lên lệ quang cùng sự quyết tuyệt, lóe ra hào quang Sinh mệnh lực rục rờ nhất, chạy như điên phóng tới.

Trong tay bọn họ cũng không có vũ khí gì, chỉ có khối thân thể màu xanh biếc mà yếu ớt. Mặc dù là như thế, nhưng bọn họ đều dang rộng cánh tay mình ra, hướng tới đám Trọng Kỵ Binh choáng đầy khí tức hủy diệt kia mà ưỡn ngực vọt tới.

Thanh âm hò hét không ngừng vang vọng khắp Sinh Mệnh Chi Sâm, vào giờ khắc này, trong toàn bộ Sinh Mệnh Chi Sâm, giống như là có vô hạn Sinh Mệnh Khí Tức ngưng tụ lại, để khuyến khích tinh thần của đám Sâm Yêu.

Lô Tật Nhĩ ngồi ngay ngắn trên lưng Sát Mộc Ma Long, nhú mày nói:

- Đám Sâm Yêu kia điên hết rồi sao? Bọn họ muốn tự sát à?

Nhìn đám Sâm Yêu đang dang rộng hai tay, giống như là thiêu thân lao đầu vào lửa phóng đến, nhìn một đám tộc đàn giống như là một mảnh hải dương xanh biếc kia, trong mắt Trần Long Ngạo giống như có một cảm giác gì đó.

- Không, bọn họ không có điên, vì để kéo dài sự tồn tại của chủng tộc mình, bọn họ đang làm ra sự cố gắng cuối cùng của mình. Đây là một dân tộc đáng tôn kính.

Lô Tạt Nhĩ biến sắc:

- Thiên Tôn đại nhân, ngài không phải...

Trần Long Ngạo lạnh lùng liếc hắt một cái:

- Bất luận bọn họ đáng tôn kính đến thế nào đi nữa, ta là một gã quân nhân. Trong đầu của quân nhân, chỉ có hai chữ phục tùng. Diệt Tuyệt, là sứ mạng của ta. Ta chỉ có thể để cho bọn họ chết rõ ràng một chút mà thôi. Diệt Tuyệt Quân Đoàn, Đội hình chữ Nhất!

Một ngàn kỵ sĩ của Diệt Tuyệt Quân Đoàn nhanh chóng thay đổi trận hình. Mỗi người đều nâng lên thanh trường thương trong tay mình, nháy mắt sắp thành đội hình chữ Nhất, tựa như là một bức tường thành sắt thép vậy, hiện lên trước mặt của sáu vạn tên Sâm Yêu lão niên.

Những Sâm Yêu xông lên hàng đầu đã phóng tới, huyết quang nháy mắt băng hiện. Cơ hồ có thể rõ ràng nhìn thấy máu tươi bắn lên tung tóe, ngay tại trước mặt hàng rào của Diệt Tuyệt Quân Đoàn xếp thành một hàng thẳng đứng bốc lên, hình thành một hành lang bằng máu dài ngút ngàn.

Thanh trường thương trong tay kỵ sĩ của Diệt Tuyệt Quân Đoàn mỗi lần đâm ra, ít nhất có hai thân thể của Sâm Yêu bị đâm xuyên qua. Lợi trảo của Tích Long cũng hất văng ít nhất mấy người. Nhưng mà, đám Sâm Yêu bao nhiêu năm nay nhu nhược yếu đuối, không ngờ căn bản không hề lùi bước. Cho dù thân thể bị trường thương đâm xuyên qua, nhưng bọn họ vẫn liều mạng mang theo thanh trường thương chạy về phía trước, ý đồ muốn dùng răng, tay mình mà cắn xé, cào cào đồng sắt thép kim loại kia. Giống như lời của Áo Đa Mục trưởng lão vừa nói vậy, bọn họ chính là đang dùng đến giọt máu tươi cuối cùng của mình để kéo dài thời gian cho tộc nhân. Trước khi chảy hết giọt máu tươi cuối cùng trong thân thể mình, bọn họ tuyệt đối không chịu từ bỏ.

Cho dù là các lão Sâm Yêu đã chết đi, nhưng thi thể bọn họ vẫn như trước ôm chặt lấy chân của đám Tích Long, không để cho chúng tiến thêm một bước nào. Chỉ cần còn một hơi thở cuối cùng, bọn họ vẫn dùng phương pháp công kích nguyên thủy nhất mà đánh sâu vào bức tường thép Trường Thành không có khả năng lay động này.

Tuổi của Áo Đa Mục thật sự là đã quá lớn, trong Sâm Yêu bộ tộc, hẳn tuyệt đối có thể xem như là trường thọ nhất. Nhưng mà lúc này hắn vẫn đang chạy như điên, hướng về phía bức Trường Thành sắt thép kia, hướng về phía những mũi thương tử vong kia mà chạy như điên. Miệng há to thở hổn hển, tim gan giống như có lửa thiêu đốt bên trong, nhưng hắn vẫn như trước chạy như điên. Hắn muốn cùng các tộc nhân chết cùng một chỗ, cũng đồng dạng muốn vì các tộc nhân mà tranh thủ thêm thời gian.

Hết thấy trước mắt hắn đã biến thành một mảnh màu đỏ. Núi thi thể, biển máu, cứ như vậy trong sự tàn sát một chiều mà hiện ra. Từng đám từng đám thi thể Sâm Yêu chồng chất thành núi trên mặt đất. Chỉ trong chốc lát, cũng đã có hơn một vạn Sâm Yêu chết trong sự xung phong không chút cơ hội này. Nhưng mà, cho dù bọn họ liều chết xung phong như vậy, những vẫn như cũ không thể khiến cho Diệt Tuyệt Quân Đoàn, Đệ nhất quân đoàn của Đông Mộc Đế Quốc này ngừng tiến lên thêm.

Áo Đa Mục trực tiếp hướng về phía mà hắn nhìn thấy rõ nhất, cũng chính là đầu Bích Ngọc Tích Long Vương cao lớn nhất. Hắn có thể nhìn thấy rõ ràng, người đang ngồi ngay ngắn trên lưng Bích Ngọc Tích Long Vương đang phát ra sát khí lạnh như băng.

- Là Áo Đa Mục, Đại Trưởng lão của Sâm Yêu bộ tộc. Mau bắt lấy hắn. Chỉ cần bắt được hắn, nhất định có thể lấy được rất nhiều bí mật của Sâm Yêu.

Lô Tạt Nhĩ có chút hưng phấn phóng về phía Áo Đa Mục. Nhưng mà, một thanh Long thương thật lớn, dài hơn bảy thước đã chắn ngang người hắn.

Trần Long Ngạo lạnh lùng nói:

- Một vị Trưởng lão thấy chết không sờn, vì tộc nhân mình mà phát động công kích tự sát như thế, không nên chịu bất cứ vũ nhục nào nữa. Duy nhất chỉ có chết dưới thương của ta, mới là kết cục tốt nhất của

hắn.

Quang mang chợt lóe lên trong mắt hắn, nháy mắt, mũi giáp trên đầu hạ xuống, che lại khuôn mặt của hắn. Ngọc Bích Tích Long Vương ngửa mặt lên trời hét một tiếng dài, đột nhiên phóng vọt tới trước. Thanh Long thương hơn bảy thước trong tay Trần Long Ngạo quét ngang trên không trung một được, hơn trăm đạo bích quang từ trong đó bắn tung ra, nháy mắt đã mang đi sinh mệnh của hơn trăm lão Sâm Yêu. Ngay sau đó, mũi Long thương của hắn đã chỉ thẳng về phía Áo Đa Mụ, mũi thương sắc bén kia đã đâm thẳng tới trước ngực Áo Đa Mụ.

- Dừng tay!

Đúng lúc này, một tiếng hét rung động trời xanh đột nhiên tựa như lời đình vang lên trên không trung. Một khóa Hỏa Cầu khổng lồ mang theo khí thế không gì sánh kịp chợt từ trên trời giáng xuống, bắn thẳng về phía ngay trước mặt của Trần Long Ngạo.

435. Chương 218 Bạo Quân Trở Về (hạ)

Trong toàn bộ không trung, giờ khắc này giống như là tựa hồ hoàn toàn đã bị nhuộm thành một màu xích kim. Khí tức nóng bỏng giống như núi lửa phun trào bao trùm xuống, bất luận là Sâm Yêu hay là kỵ sĩ của Diệt Tuyệt Quân Đoàn, đều có một loại cảm giác hít thở không thông. Trần Long Ngạo trước giờ cũng là người cực kỳ tự phụ, giờ khắc này đây, thanh Long thương trong tay hắn cũng không cách nào tiến tới thêm được nửa phần. Bởi vì hắn rõ ràng cảm giác được, nếu như mình không lập tức thu tay tự cứu, đối mặt với công kích từ trên trời giáng xuống kia rất có thể sẽ khiến mình trọng thương. Bích quang trong mắt chợt lóe lên, trên đỉnh đầu hắn, Dương Miện Bát Quan Giáp Mộc Hệ màu trắng chợt xuất hiện, từ mũi thanh Long Thương phún xuất ra một chùm quang mang màu xanh ngọc bích bắn thẳng lên trên trời.

Thanh quang giống như là pháo hoa rất nhanh bay lên, đón đỡ khóa hỏa cầu màu xích kim từ trên trời giáng xuống kia. Hai luồng quang mang nháy mắt va chạm với nhau, ngưng tụ lại một chút, sau đó bùng nổ.

Oanh—

Một luồng khí lăng nháy mắt vỡ tung trên không trung. Với thực lực của Trần Long Ngạo, vẫn phải lay động một chút trên lưng Bích Ngọc Tích Long Vương, có thể thấy được một kích trời giáng này kinh khủng đến mức độ nào. Hào quang màu xích kim nồng đậm, thuộc tính áp chế mãnh liệt, không khỏi khiến cho hắn phải nheo hai mắt lại, trên mặt toát ra vài phần ngưng trọng.

Quang mang màu xích kim kia chợt hiện ra thân ảnh, quát lớn một tiếng:

- Đội ngũ Sâm Yêu, toàn bộ lui về phía sau.

Hai cánh dang rộng, lúc thân ảnh kia bị bắn ngược lên, gia nhập vào trong không trung, lộ ra bộ dáng vốn có của mình, những lão Sâm Yêu đang không ngừng tự sát công kích kia nhất thời bộc phát ra tiếng hoan hô âm vang không gì sánh kịp. Áo Đa Mụ, mặt cắt không còn chút máu, lại quỳ rạp hai gối xuống, lệ rơi đầy mặt.

- Vương vĩ đại, ngài rút cuộc cũng đã trở lại, ngài rút cuộc cũng đã trở lại rồi! Sự trường tồn của Sâm Yêu bộ tộc, hoàn toàn phải nhờ ngài cứu vớt trong cảnh dầu sôi lửa bỏng.

Đúng vậy, kẻ đột nhiên xuất hiện, cứu Áo Đa Mụ, không phải ai xa lạ, chính là người tận lực không chút nào trì hoãn, từ Địa Linh Sơn phi hành một mạch về đây, Cơ Động.

Cơ Động phi hành cực nhanh trong không trung. Khi hắn tiến vào trong biên cảnh Đông Mộc Đế Quốc, trong lòng liền mơ hồ cảm giác được có vài phần bất an. Từ xa xa, khi nhìn thấy được Sinh Mệnh Chi Sâm, hắn lập tức phát hiện có chuyện không ổn. Bởi vì hắn nhìn thấy được mảnh rừng rậm vốn choáng đầy Sinh Mệnh Khí Tức kia, lại đang có huyết quang ẩn hiện. Cho dù là không khí bên trong mảnh rừng rậm, đều dập dờn một cỗ khí tức huyết tinh nhàn nhạt.

Hắn nhất thời kinh hãi, Âm Dương Song Hỏa Phi Hành Pháp Trận toàn diện bùng nổ, lấy tốc độ nhanh nhất phóng thẳng tới đây. Khi hắn nhìn thấy một mảng thi thể Sâm Yêu, hai mắt không khỏi suýt chút nữa là nứt ra, toàn lực xông đến, lúc này mới vừa kịp lúc cứu được Áo Đa Mụ. Mặc dù hắn cũng bị một

thương của Trần Long Ngạo đánh cho khí huyết toàn thân cuộn cuộn, nhưng cũng không quan tâm quá nhiều chuyện như vậy, lập tức toàn lực hò hét, khiến cho đám Sâm Yêu ngừng xung phong tự sát. Bởi vì cứ một giây trôi qua, là có hơn một ngàn Sâm Yêu không ngừng ngã xuống.

Ánh mắt đám Sâm Yêu đã sớm đỏ lên, một số lão Sâm Yêu đã từng gặp qua Cơ Động lập tức ngừng lại, nhưng vẫn còn phần lớn Sâm Yêu vẫn như trước mang theo ý niệm liều chết xông lên.

- Dừng lại, mau dừng lại.

Áo Đa Mụ rống lên. Những lão Sâm Yêu đã kịp phản ứng lại kia cũng nhất thời bắt chước hẳn cùng nhau hò hét. Cứ như vậy, sự xung phong liều chết kia mới dần dần ngừng lại.

Nhưng mà, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đó thôi, ở trong mảnh rừng rậm vốn choáng đầy Sinh Mệnh Khí Tức này, đã để lại thi thể của hơn hai vạn lão Sâm Yêu rồi.

Trần Long Ngạo cũng không có hạ lệnh xung phong tiếp, ánh mắt của hắn thủy chung đọng lại trên người Cơ Động.

Hắn không hạ lệnh cho thuộc hạ xung phong, đương nhiên không phải bởi vì hắn sơ xuất khinh thường. Thi thể hơn hai vạn Sâm Yêu, đã giống như một bức tường thịt chặn lại đường đi của Diệt Tuyệt Quân Đoàn. Hơn nữa, đối với hắn mà nói, những lão Sâm Yêu vốn chẳng hề có chút xíu lực chiến đấu nào, căn bản không phải là vấn đề. Muốn đánh giết bọn họ, chẳng qua là nhấc tay vất vả một chút mà thôi. Số lượng sáu vạn, còn xa không đủ để Diệt Tuyệt Quân Đoàn của hắn giết đã tay.

Chỉ có Cơ Động, mới chân chính khiến hắn cảm thấy sợ hãi. Một kích vừa mới này, nhìn qua thì là Cơ Động bị hắn đánh văng lên trên không, nhưng cảm giác của Trần Long Ngạo vô cùng nhạy bén, có thể cảm giác ra được, gã thiếu niên vừa mới xuất hiện này, căn bản là không hề bị thương. Hắn chẳng qua là bị mình đánh lùi lại mà thôi. Hơn nữa, tiếp xong một kích kia, Hỏa thuộc tính Chí Dương cũng đã xâm nhập vào trong cơ thể Trần Long Ngạo, mặc dù bị ma lực Bát Quan Giáp Mộc Hệ khổng lồ bức ra ngoài, nhưng mà cảm giác thuộc tính áp chế này cũng khiến hắn khó chịu. Một kích vừa rồi, chỉ có thể nói là hai người ngang tài ngang sức mà thôi.

Điều khiến cho Trần Long Ngạo lo lắng nhất chính là cặp cánh chim màu trắng đang dang rộng sau lưng Cơ Động, chính là Phượng Vũ Long Xà Biển kia. Nếu nói lúc trước hắn còn có chút nắm chắc sẽ giữ chân Cơ Động được, thì hiện tại, có thêm cặp cánh chim kia, cơ hội bỏ chạy của Cơ Động sẽ càng lớn hơn nhiều.

Hai mắt Cơ Động đã dần dần biến thành đỏ như máu, nhìn từng đống từng đống thi thể Sâm Yêu kia, lại thêm mảnh rừng rậm đã hoàn toàn biến thành màu đỏ, đều khiến cho nội tâm hắn choáng đầy lửa giận. Bởi vì quá phần nộ, hắn không tự khống chế, trở nên run rẩy nhẹ nhẹ. Một cỗ khí tức cuồng bạo không ngừng từ trên người của hắn dâng trào ra.

Từ khi đi đến thế giới này đến nay, hắn chưa từng bao giờ thật sự nổi giận như bây giờ. Diệt sạch chủng tộc, bốn chữ này thôi, cho dù là ở trong thế giới trước kia của hắn, hắn cũng chỉ là mới nghe nói qua mà thôi. Nhưng giờ khắc này đây, lại rõ ràng hiển hiện lên ở ngay trước mắt hắn. Nếu như mình đến chậm một bước, mấy vạn Sâm Yêu trước mắt này, e rằng cũng không một ai còn có thể sống sót. Mà sau đó lại càng có thêm nhiều Sâm Yêu khác nữa sẽ chết dưới sự tàn sát của đám người độc ác này.

Nhân loại là vạn vật chi linh, là sinh vật trí tuệ nhất, nhưng chẳng lẽ lại có được quyền cuồng bạo đi cướp đoạt quyền sinh tồn của một chủng tộc khác hay sao? Không, tuyệt đối không.

Ánh mắt đỏ như máu nhìn thẳng về phía Lô Táp Nhĩ, thanh âm tựa hồ như rít qua kẽ răng, choáng đầy hàn ý lạnh lạnh truyền ra:

- Các người, nhất định sẽ vì những hành vi hôm nay của mình mà trả giá thật đắt. Hôm nay, Cơ Động ta thể, không đem Kim Ưng Thương Hội hoàn toàn hủy diệt, hủy diệt khỏi thế giới này, thể không làm người.

Hắn không nhận ra Trần Long Ngạo, nhưng lại nhận ra được Lô Táp Nhĩ. Hắn cũng không biết đám Diệt Tuyệt Quân Đoàn trước mắt này cũng không phải là một bộ phận của Kim Ưng Thương Hội, tất cả lửa giận tự nhiên đều tập trung hết lên trên người Kim Ưng Thương Hội.

Đám kỵ sĩ Diệt Tuyệt Quân Đoàn mặc dù đã quen thuộc với giết chóc cùng với tử vong, nghe được thanh âm của Cơ Động cũng không khỏi có loại cảm giác không rét mà run. Trần Long Ngạo quơ ngang thanh Long Thương trong tay hắn, trầm giọng quát:

- Diệt Tuyệt Quân Đoàn, bày trận, tất sát viên hoàn.

Một ngàn tên kỵ sĩ Diệt Tuyệt Quân Đoàn rất nhanh chóng tản ra, đồng dạng giơ cao thanh trường thương trong tay lên, nhanh chóng di chuyển. Bọn họ căn bản không để ý đến những lão Sâm Yêu đứng gần đó, mà là nhanh chóng di chuyển hình thành một cái vòng tròn thật lớn, đem Cơ Động vây lại chính giữa. Thanh trường thương trong tay mỗi người nâng lên, chỉ thẳng về phía Cơ Động trong không trung.

Lô Táp Nhĩ mang theo người của hắn, lặng yên rút khỏi bên ngoài vòng tròn, tìm cơ hội đánh chết Cơ Động. Toàn bộ khu đất bên trong, liền chỉ còn lại có hai người Cơ Động và Trần Long Ngạo. Hỏa cùng Mộc, Bạo Quân và Diệt Tuyệt Chiến Thần đối mặt với nhau. Giờ khắc này đây, trong ánh mắt bọn họ chỉ còn có đối phương mà thôi.

436. Chương 219 Thanh Long Diệt Tuyệt Kích (thượng)

Thanh Long thương bầy thước trong tay Trần Long Ngạo chỉ thẳng về phía Cơ Động, nhìn ánh mắt lóe huyết quang của hắn cùng với khí tức thô bạo và chiếu ý điên cuồng không ngừng tăng lên của Cơ Động, hắn biết rõ, một trận chiến hôm nay không thể tránh né được. Chỉ khi nào đem gã thanh niên trước mắt này hoàn toàn hủy diệt, lại đem tất cả các Sâm Yêu hoàn toàn giết sạch, mới có thể tránh được hết tất cả các phiền toái.

Từng luồng sát ý sắc bén không ngừng từ trên người Trần Long Ngạo không ngừng bính phát ra, thẳng hướng lên không trung, bao phủ thân thể Cơ Động. Bích Ngọc Tích Long Vương cũng đồng dạng dâng lên thanh quang lóa mắt, hai chân thô chắc hữu lực tách ra, làm thành bộ dáng ngồi chồm hổm, vững như núi Thái Sơn. Ma lực Giáp Mộc Hệ trên người nó tản mát ra cùng với khí tức bản thân Trần Long Ngạo tản mát ra hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ. Mặc dù Cơ Động đang ở trên không trung, Trần Long Ngạo ở trên mặt đất, nhưng Cơ Động ngược lại có một loại cảm giác Thái Sơn áp đỉnh.

Trong số các đối thủ mà Cơ Động từng đối mặt, không ai có thể làm được như Trần Long Ngạo vậy, bản thân cùng với ma thú tọa kỵ hoàn toàn dung hợp với nhau, tựa như là một thể vậy.

Huống chi, uy áp do ma lực Bát Quan tám mươi tám cấp của Trần Long Ngạo bộc phát ra, khiến cho trên mặt đất choáng đầy quang mang màu xanh ngọc bích. Cơ Động giống như một con chim nhỏ bay vút trên không trung, còn bên dưới lại là một đại dương xanh biếc vô cùng vô tận.

Sinh Mệnh Chi Sâm vốn là thể giới của Mộc Hệ, dưới tác dụng của thuộc tính tăng phúc, khí thể của Trần Long Ngạo trong thời gian cực ngắn đã đạt tới đỉnh cấp.

Giữa không trung, Cơ Động cũng không có nhàn rỗi, hai cánh dang rộng, mang vào cặp găng tay Nhật Nguyệt Song Huy. Ngay sau đó, cổ tay rung lên, quang mang màu xích kim bùng phát trên không trung, Quân Ma Âm Dương Khải nháy mắt bay ra, bao phủ toàn thân. Mặc dù nó cũng không phải là Toàn thân khải, nhưng chỉ cần liếc mắt một chút, có thể nhìn ra, phẩm chất của nó tuyệt đối cao hơn bộ Toàn thân khải màu xanh biếc trên người Trần Long Ngạo. Nhất là những thanh gai nhọn dữ tợn bên ngoài bộ giáp, càng làm cho khí tức thô bạo tản mát ra trên người Cơ Động càng thêm khủng bố hơn.

kỳ dị hắc bạch song sắc trên đầu chẳng hề che dấu, hoàn toàn hiện rõ lên trên đỉnh đầu Cơ Động. Mặc dù hai mắt hắn đã đỏ rực lên, nhưng nội tâm lại cực kỳ lạnh như băng. Đây là chỗ lợi hại do Linh Hồn Chi Hỏa mang lại. Bất luận vào thời khắc nào, từ sâu trong linh hồn của hắn cũng đều có thể duy trì sự tỉnh táo. Đối mặt với cường địch, nếu chỉ là mù quáng sức nổi, kết quả khẳng định sẽ chỉ là... bại vong không thể nghi ngờ.

Không hề nghi ngờ, Trần Long Ngạo là đối thủ cường đại nhất mà Cơ Động từng gặp từ trước tới nay. Cho dù là Lôi Đế Phát Thụy trước đây khi cùng hắn luận bàn cũng không có được sự cường hãn như Trần Long Ngạo hiện tại. Trần Long Ngạo trước mắt này hắn là có thực lực tương đương cấp bậc của Quang Huy Lục Long, trấn giữ Thánh Tà Thông Đạo. Đương nhiên, đã bốn năm trôi qua, thực lực Phát Thụy tăng lên đến

trình độ nào cũng không phải Cơ Động có khả năng phán đoán. Bằng vào Cực Hạn Dương Lôi, tu vi của hắn khẳng định phải mạnh hơn Trần Long Ngạo trước mắt này.

Nhưng mà, cho dù là Bát Quan cường giả, nhưng cũng may mắn không khiến cho Cơ Động khiếp đảm, ngược lại càng thêm kích phát ý chí chiến đấu trong nội tâm của hắn. Nhìn bị kích thì thể chất thành núi kia, nhìn máu tươi chảy thành sông kia, sự phẫn nộ, bị thương khiến cho Cơ Động hoàn toàn đem bản thân mình và Sâm Yêu bộ tộc hóa thành một thể. Bất luận là địch nhân có cường đại đến mức nào, hắn cũng tuyệt đối không chịu lùi bước. Không nói gì đến chính nghĩa, bất bình cả, mà chỉ vì một chủng tộc thiện lương như thế, cũng không thể để bị tuyệt chủng như vậy được.

Khí thể song phương đều tăng lên đến cực điểm. Không trung là Hỏa nguyên tố nồng đậm, trên mặt đất là Giáp Mộc nguyên tố menh mông. Hai người cũng không có nóng lòng ra tay, bọn họ đều nhìn chăm chú đối phương, chỉ cần khí thể của ai xuất hiện nửa phần sơ hở, như vậy, chắc chắn sẽ nghênh đón công kích như mưa rền gió giật của đối phương.

Trần Long Ngạo trầm ổn, bình tĩnh, khiến cho đám người Lô Tạp Nhĩ đứng xa xa xem mà cực kỳ ngưỡng mộ. Thuộc tính áp chế của Cơ Động cũng không phải dễ chịu như vậy, với thực lực Lục Quan của hắn, chỉ cần không phải là ma sư cấp bậc Cửu Quan Chí Tôn Cường Giả, đều nhất định phải chịu ảnh hưởng của Cực Hạn Song Hỏa. Lô Tạp Nhĩ biết rõ, nếu đối lại là mình, tiến hành giằng co như vậy, nhất định sẽ bị Cơ Động tìm ra sơ hở. Lần trước chẳng phải không có Ma kỹ quyền trục bảo mệnh, chỉ sợ hắn đã chết mất rồi.

Thanh âm rít gào cùng rống giận, cơ hồ là cùng lúc vang lên. Cơ Động tựa như một khóa lưu tinh cực nhanh từ trên trời giáng xuống. Trên mặt nạ dữ tợn của Quân Ma Âm Dương Khải, hai luồng huyết quang xông ra, đâm thẳng xuống đáy mắt Trần Long Ngạo. Trong thanh âm rống giận kinh khiếp, ma lực toàn diện nổ rộ.

Thanh Long thương dài bảy thước trong tay Trần Long Ngạo đâm thẳng lên không trung, một đoàn quang cầu bay ra, nháy mắt hóa thành vô số đốm sáng màu xanh nhỏ, ít nhất từ mười hướng khác nhau đâm thẳng về phía Cơ Động. Mỗi một thương đều choáng đầy khí thể cực kỳ sắc bén, mang theo sát khí nồng đậm. Đầu Ngọc Bích Tích Long Vương dưới thân hắn vững vàng đứng đó, may mắn không chút di động. Nhưng mỗi một thương Trần Long Ngạo đâm ra lại đều bao hàm ma lực của nó. Giờ khắc này, Cơ Động giống như là đang đối mặt với một người một rống hợp thể ma lực. Cái này cũng không chỉ là một ma sư Bát Quan đơn giản như vậy.

Đối mặt với làn mưa thương ngập trời kia, Cơ Động chỉ có thể dựa vào hai nắm tay của mình. Những gai nhọn trên phần che tay của Quân Ma Âm Dương Khải bắn ra. Toàn thân hắn giữa không trung nháy mắt lóe lên một chút, dưới tác dụng của Đằng Xà Thuấn Di, chỉ trong nháy mắt hắn đã phóng qua khỏi tầng vòng vây của đám thương ảnh kia, thân thể nhào xuống, thẳng đến Trần Long Ngạo đang ngồi trên lưng Bích Ngọc Tích Long Vương phóng tới.

Cận thân công kích mới là sở trường cực mạnh của Cơ Động. Tận lực rút ngắn khoảng cách, chẳng những có thể phát huy ra sở trường của bản thân, đồng thời cũng có thể khiến cho thanh Long thương bảy thước trong tay Trần Long Ngạo không thể phát ra uy lực công kích của nó.

Đối mặt với Đằng Xà Thuấn Di, sắc mặt Trần Long Ngạo giấu sau cái mặt nạ màu xanh kia thoáng ngưng đọng lại. Cái kỹ năng này đúng là hắn không tưởng tượng nổi. Dưới tình huống hoàn toàn tập trung vào đối thủ, lại để đối thủ thoát khỏi sự tập trung, chẳng những công kích rơi vào khoảng không, hơn nữa bản thân cũng lâm vào thế bị động.

Đối mặt với Cơ Động lăng không nhào xuống, Trần Long Ngạo phản ứng cực nhanh. Thanh Long thương trong tay vung lên. Lúc này đây cũng không còn là những điểm quang mang nhỏ nữa, mà là một mảng quang mang màu xanh biếc đột nhiên bùng nổ ra, nháy mắt bùng nổ lan rộng. Trong không trung sinh ra từng mảng từng mảng thanh quang lớn, phong kín hoàn toàn tất cả các phương hướng có thể tiếp cận của Cơ Động. Với kinh nghiệm thực chiến phong phú của Trần Long Ngạo, làm sao lại không nhìn ra được mục đích thật sự của Cơ Động cơ chứ?

Cũng ngay trong lúc này, một tầng thanh quang nồng đậm mà ngưng đặc chợt từ trên người Trần Long Ngạo bộc phát ra.

Vào giờ khắc này, Cơ Động chỉ cảm thấy tất cả các thực vật trong Sinh Mệnh Chi Sâm tựa hồ đều cùng với thân thể của Trần Long Ngạo liên kết thành một thể vậy, chung quanh đã hoàn toàn biến thành một mảnh thể giới do Giáp Mộc Nguyên Tố tạo thành.

Từ trên thân thể Trần Long Ngạo, phóng thích ra một cỗ áp lực cường hãn khó có thể hình dung. Trong phạm vi đường kính một trăm thước, thanh quang bốc lên mãnh liệt, không hề có bất cứ màu sắc nào khác nữa.

Thân thể phiêu phù giữa không trung, Cơ Động mặc dù có thể dựa vào Cực Hạn Song Hỏa của mình đem tầng thanh quang gần như ngưng đặc này bức bách ra ngoài cơ thể, nhưng mà, hành động của hắn nhất thời trở nên trì trệ vài phần. Càng làm cho hắn phải nhũu mảy chính là, bên trong tầng thanh quang này, rõ ràng bao hàm một luồng tinh thần lực cực mạnh.

437. Chương 219 Thanh Long Diệt Tuyệt Kích (hạ)

Trong phút chốc, Cơ Động nhớ lại sự mẫu Thái Ất Miện Hạ Âm Chiêu Dung của mình đã từng nói qua với mình về năng lực của Bát Quan Ma Sư. Tu vi ma sư tăng lên tới Ngũ Quan, có thể có được thân thể nguyên tố, tăng lên đến Lục Quan, có thể có được khế ước với ma thú, tăng lên đến Thất Quan, ma lực cơ thể sẽ cùng ma lực tự nhiên trong không khí kết hợp hoàn mỹ, không cần phải tận lực tu luyện, Ma Lực Căn Nguyên cũng sẽ tự động hấp thu ma lực đồng nguyên trong không khí để bổ sung nguyên tố ma lực bản thân. Cái này gọi là Bản Thể Ma Nguyên. Nói như vậy, ma sư chỉ cần đạt đến tu vi Thất Quan, trải qua thời gian đầy đủ, chỉ cần không chết, nhất định có thể đột phá lên Bát Quan.

Mà đặc điểm của Bát Quan ma sư rốt cuộc là cái gì? Đáp án rất đơn giản, đó chính là thứ mà Trần Long Ngạo đang thi triển kia, Ma Vực, loại Ma Vực chuyên chúc của Bát Quan ma sư. Ma Vực là một loại lĩnh vực do ma sư thi triển, đem ma lực trong bản thân cùng với các nguyên tố ma lực trong không khí cộng hưởng với nhau, bộc phát ra những hiệu quả đặc thù của mỗi loại Ma Vực. Ma Vực không chỉ là do ma lực hình thành, càng bao hàm trong đó tinh thần lực cường đại của bản thân Bát Quan ma sư nữa. Trong phạm vi của Ma Vực của mình, thực lực các phương diện của ma sư ít nhất tăng lên đến ba mươi phần trăm. Hơn nữa lại còn có thể nắm chắc được vị trí của đối thủ trong lĩnh vực Ma Vực của mình, có thể làm ra phản ứng nhạy bén nhất.

Ma sư mỗi khi tăng lên một quan, thực lực đều là sự bay vọt về chất. Nếu không phải Cơ Động có được Cực Hạn Song Hỏa, hắn làm sao có thể khiêu chiến vượt cấp cơ chứ? Lúc này cái mà hắn đang đối diện, chính là Giáp Mộc Ma Vực của Trần Long Ngạo. So sánh với năng lực mà lúc trước Ất Mộc Thánh Đồ Hạo Tử thi triển ra, cái Giáp Mộc Ma Vực này càng khó đối phó hơn rất nhiều. Bởi vì, bản thân nó chính là một loại lĩnh vực đặc thù của Bát Quan ma sư, đối với sự tiêu hao ma lực của Trần Long Ngạo tuyệt đối không lớn. Thứ lúc trước Hạo Tử và gã Quý Thủy Thánh Đồ ẻo lả kia liên thủ thi triển, bất quá chỉ là bắt chước Ma Vực để hạn chế Cơ Động mà thôi.

Trần Long Ngạo phóng thích ra Ma Vực của mình, có thể thấy được hắn xem trọng Cơ Động đến mức nào. Kỹ năng Đằng Xà Thuấn Di của Cơ Động, người khác có thể nhìn không ra, nhưng hắn có thể hiểu được, đây tuyệt đối là một kỹ năng cường đại đủ có thể quyết định thắng bại trận chiến này. Nếu không thi triển ra Ma Vực để xác định vị trí của Cơ Động, cho dù ma lực của hắn có cao hơn Cơ Động gấp nhiều lần, trận chiến này tuyệt đối là vô cùng gian nan. Cho nên, trước khi Đằng Xà Thuấn Di có thể chân chính bộc phát ra uy lực của nó, hắn đã làm ra biện pháp ứng phó chính xác nhất.

Hai tay phát lên, một cỗ khí tức cực dương chợt từ trên người Cơ Động nháy mắt bộc phát ra mãnh liệt, cùng với Giáp Mộc Ma Vực của Trần Long Ngạo va chạm mạnh mẽ với nhau, phát ra thanh âm nổ đùng đùng tai nhức óc. Thân thể Cơ Động nương theo lực phản chấn bay vút lên cao.

Sau lưng hắn, quang mang hắc bạch song sắc ngưng tụ lại, hóa thành Âm Dương Ngự khổng lồ. Âm Dương Song Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận đồng thời xuất hiện. Đối thủ đã dùng ra Ma Vực rồi, hắn còn giữ lại cái gì nữa chứ?

Ngay khi Âm Dương Song Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận vừa hoàn thành, khí thế cả người Cơ Động nhất thời biến đổi, Cực Hạn Hỏa Diễm nồng đậm nháy mắt bốc lên, màu vàng kim nhất thời bùng nổ, một thân ảnh

Quân vương cao hơn ba thước nhất thời xuất hiện trong không trung.

Đúng là Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể.

Chứng kiến Âm Dương Ngự đồ án sau lưng Cơ Động, trong lòng Trần Long Ngạo nhất thời lâm vào khiếp sợ. Có thể nháy mắt đem ma lực gia tăng trên diện rộng như thế, còn có những đồ án kỳ dị ẩn hiện bên trong Âm Dương Ngự kia nữa... Chẳng lẽ, đây chính là Ngũ Hành Pháp Trận trong truyền thuyết hay sao? Khó trách, khó trách mấy trăm tên ma sư của Kim Ưng Thương Hội lúc trước đối diện với hắn bị thảm bại như vậy. Có thể tưởng tượng được, công kích do gã tiểu tử có được Cực Hạn Song Hỏa ma lực này phát ra, uy lực phá hoại kinh khủng đến mức nào.

Hỏa Diễm Quân Vương trên không trung vùng tay phải lên một cái, nhất thời, một đoàn Kim Sắc Hỏa Diễm phóng thẳng về phía Trần Long Ngạo, đúng là Minh Dương Trảo. Minh Dương Trảo dưới trạng thái Hỏa Diễm Quân Vương phóng xuất ra, trong quá trình phóng tới, đã mạnh mẽ phá vỡ thành một thông đạo bên trong Giáp Mộc Ma Vực.

Quang mang vắn vẹo, mang theo ma lực khủng bố cường hãn nháy mắt phóng tới. Trần Long Ngạo hừ lạnh một tiếng, tay trái vỗ nhẹ xuống đầu Bích Ngọc Tích Long Vương bên dưới, thanh Long thương chĩa thẳng lên. Thanh quang mênh mông nồng đậm bốc lên, trong tiếng nổ ầm vang, giữa không trung nhất thời nổ tung thành vô số đốm lửa Cực Hạn Hỏa Diễm bay tán loạn bốn phía. Cùng lúc đó, Bích Ngọc Tích Long Vương chợt dang rộng hai cánh, bay vút lên trời, mang theo Trần Long Ngạo tấn công về phía Cơ Động.

Tốc độ phi hành của Ngọc Bích Tích Long Vương kỳ thật cũng không nhanh. Nhưng mà, một cú nhảy lên này của nó, đã tập hợp lực lượng cơ bắp cường đại của hai chân dưới của nó. Có thể nói là nó nhảy mạnh lên, tấn công về phía Hỏa Diễm Quân Vương. Thanh Long thương bảy thước trong tay Trần Long Ngạo chỉ lên trời, quang mang nồng đậm bốc ra, cơ hồ làm cho hắn cùng với Bích Ngọc Tích Long Vương cùng với thanh Long thương trong tay nháy mắt biến thành một loại màu sắc trong suốt như ngọc bích. Hư ảnh Thanh Long ngưng tụ lại sau lưng hắn. Quý dĩ chính là, Đồ Đằng Thanh Long kia không ngờ lại trực tiếp dung nhập vào trong thân thể của Trần Long Ngạo, khiến cho Cơ Động có cảm giác như là mình đang đối mặt cũng không phải là một gã ma sư, mà là chân chính Giáp Mộc Thần Thú Thanh Long vậy.

Tất cả quang mang ở giữa không trung nháy mắt ngưng tụ lại, khí thế cường đại ập tới, cộng thêm sự ràng buộc của Ma Vực, cặp cánh sau lưng Cơ Động thế nhưng lại tạm thời bị mất đi năng lực phi hành. Thanh quang ngưng tụ lại một chút, một tầng thanh quang mang theo thanh âm rỗng ngậm vang vọng trên không trung, giống như một tia chớp màu xanh biếc ngang trời xuất thế vậy. Đạo quang mang kia nháy mắt cắt ngang không trung, phóng thẳng đến trước ngực Cơ Động.

Đồng dạng là Giáp Mộc Hệ Tất Sát Kỹ, nhưng do Trần Long Ngạo thi triển, so với do Lô Tạp Nhĩ thi triển, căn bản là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Dù cho Cơ Động có được Cực Hạn Ma Lực, cũng bị ma lực khủng bố cùng với khí thế cực kỳ sắc bén do Trần Long Ngạo nháy mắt bộc phát ra này hoàn toàn áp đảo. Không còn biện pháp nào khác, hiện tại hắn có thể làm, cũng chỉ là ngạnh kháng mà thôi.

- Hỏa Nhi.

Giận dữ quát lên một tiếng, Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể bộc phát ra kim quang vô tận. Cơ Động bước một bước trong không trung, tay phải ngưng tụ toàn bộ ma lực, lại mang theo ý chí cao ngạo của Quân Vương, trên không trung vẽ thành một đường cong bên hông mình.

Một tiếng Phượng hót thanh thúy chợt vang lên. Hỏa Nhi từ trong Chu Tước Thủ Trạc bay nhanh ra, ma lực trên người nháy mắt hóa thành Cực Hạn Dương Hỏa, bằng vào linh hồn liên hệ, cùng với ma lực của Cơ Động dung làm một thể.

Đúng là Tất Sát Kỹ của Hỏa Diễm Quân Vương, Phượng Vũ Diễm Dương Truy.

Thanh Long Diệt Tuyệt Kích của Diệt Tuyệt Chiến Thần gặp phải Phượng Vũ Diễm Dương Truy của Hỏa Diễm Quân Vương, kết quả sẽ là một cảnh tượng như thế nào?

Đồng dạng là Tất Sát Kỹ công kích đơn thể, đồng dạng là ngưng tụ toàn bộ ma lực mà bùng nổ, cái Tất Sát Kỹ của Hỏa Diễm Quân Vương do Cơ Động toàn lực phóng thích kia, thời khắc này lại gặp phải phiên toái.

Giáp Mộc Ma Vực áp bách đã khiến cho khả năng hấp thu Hỏa nguyên tố ma lực trong không khí của Cơ Động giảm đi trầm trọng, đồng thời cũng khiến hắn không thể tránh né được.

Đối thủ là súc tích ma lực mà công kích, còn hắn là vội vàng ứng chiến. Hơn nữa, khí thể bộc phát ra trên người của Trần Long Ngạo lại tuyệt đối không kém so với A Kim. Cái đó là không biết đã trải qua bao nhiêu thực chiến mới có thể có được. Cơ Động hiện tại bất quá chỉ mới bắt đầu thấu hiểu sơ sơ mà thôi. Sự chênh lệch ma lực song phương không thể nghi ngờ là vô cùng lớn. Cái này tuyệt đối không giống như chênh lệch khi Cơ Động còn Tam Quan đối diện với Cơ Dật Phong Ngũ Quan. Chênh lệch giữa Tam Quan và Ngũ Quan là hai mươi cấp, chênh lệch giữa Lục Quan và Bát Quan cũng là hai mươi cấp.

Đồng dạng là hai mươi cấp, nhưng mà ma lực chênh lệch lại hoàn toàn không đồng dạng như vậy. Cấp bậc càng cao, mỗi khi tăng lên một bậc, lượng ma lực yêu cầu cũng lại càng lớn hơn nhiều. Trần Long Ngạo cấp bậc Bát Quan, tổng thể ma lực cơ hồ là gấp ba lần ma lực của Cơ Động. Cho dù là chịu ảnh hưởng thuộc tính áp chế của Cực Hạn Song Hỏa, Cơ Động lại được Quân Ma Âm Dương Khải, Nhật Nguyệt Song Huyết, Ngũ Hành Pháp Trận tăng phúc, nhưng ma lực giữa hai bên vẫn còn chênh lệch một khoảng không nhỏ.

Cứng đối cứng, bên chịu thiệt luôn luôn là phía có ma lực yếu kém hơn. Điều này là không thể nghi ngờ.

Màu vàng cùng màu xanh, trên không trung ngưng tụ lại một chút, ngay sau đó nháy mắt bùng nổ ra mãnh liệt. Giữa không trung giống như là chợt vang lên thanh âm ‘Diệt Tuyệt’. Bên dưới, đám kỵ sĩ của Diệt Tuyệt Quân Đoàn cũng đồng dạng hò hét, khiến cho khí thế của Trần Long Ngạo càng tăng mạnh.

438. Chương 220 Toàn Diện Khống Chế Lục Long Lục Xà (thượng)

Cho dù là đám kỵ sĩ của Diệt Tuyệt Quân Đoàn, cũng đã rất lâu rồi không có tận mắt chứng kiến Thống lĩnh của bọn họ tự mình ra tay như hôm nay. Trận đại chiến giữa không trung này, khiến cho mỗi người bên dưới xem đến mức mắt hoa thần mê.

Kim quang nổ tung, hóa thành vô số quang điểm bay tán loạn bốn phía trong không trung. Thanh quang biến mất, hiện ra bản thể, là một cây thương sắc bén, đúng là thanh Long thương dài bảy thước. Chẳng qua, hiện tại chiều dài của thanh Long thương này đã bị rút ngắn đi mất một thước, mũi thương sắc bén của nó đã bị hòa tan mất. Trần Long Ngạo vẫn ngồi ngay ngắn vững vàng trên Bích Ngọc Tích Long Vương. Bộ áo giáp màu xanh biếc của hắn cùng với toàn thân Bích Ngọc Tích Long Vương đã bị một tầng kim quang mênh mông bao phủ. Nhưng mà, ngay sau đó, tầng Ma Vực vốn được phóng thích ra bên ngoài chợt thu liễm lại. Trong tiếng nổ ầm vang, tầng kim quang mênh mông kia tựa như Diêm Dương Trụ lúc trước vậy, bị mạnh mẽ bức ra khỏi cơ thể.

So sánh với Trần Long Ngạo, Cơ Động chật vật hơn nhiều. Thân thể hắn bị chấn bay tuốt lên trời cao, phải lộn ba vòng mới miễn cưỡng ổn định được thân thể. Nếu không phải Trần Long Ngạo bị Cực Hạn Hỏa Diễm của hắn hạn chế, không thể truy kích, lúc này hắn đã lâm vào nguy cơ thật lớn rồi.

Giáp Mộc ma lực đương nhiên không có khả năng xúc phạm đến hắn, nó căn bản là không thể xâm nhập qua được Cực Hạn Song Hỏa. Nhưng mà, ma lực khủng bố do Trần Long Ngạo ngưng tụ lại kia, thế nhưng đã mạnh mẽ đánh tan được Diêm Dương Trụ. Tay phải của Cơ Động lúc này đang không thể khống chế, không ngừng run rẩy lên. Nếu không phải hắn có Phụng Vũ Long Xà Biến, lúc này kết cục nói thể nào hắn cũng là cánh tay phải hoàn toàn bị phế bỏ, đồng thời cả người bị thương nặng.

Dưới tình huống ma lực hoàn toàn bị đối phương áp chế, Cơ Động phải trả giá chính là cánh tay phải tạm thời không thể sử dụng tiếp được. Mặc dù khí huyết trong cơ thể dâng trào cuộn cuộn, nhưng hắn cũng không có bị thương. Đăng Xà Hóa Lục Thuật cũng không phải là kỹ năng bỏ đi.

Nhưng mà, Cơ Động lúc này cũng đã động chân hỏa rồi. Sự cường đại của Trần Long Ngạo ngược lại đã khiến cho trong lòng hắn dâng lên chiến ý ngập trời. Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể vốn đã vỡ tan lại một lần nữa ngưng tụ lại. Hỏa Nhi cũng phiêu phù trên đỉnh đầu của hắn. Cơ Động dang rộng cặp cánh sau lưng mình, lạnh lùng nhìn về phía Trần Long Ngạo. Nhìn nhìn xuống những chiến sĩ của Diệt Tuyệt Quân Đoàn đang đứng xung quanh đó. Quang mang lạnh như băng xuất hiện sâu trong mắt của hắn. Hắn muốn giết, tiêu diệt tất cả những địch nhân đó, báo thù cho Sâm Yêu Bộ Tộc. Vào lúc này, hắn đã quyết định

không hề giữ lại chút gì nữa. Liệt Diễm không ở đây, hẳn hoàn toàn không có bất cứ cố kỵ gì nữa, có thể ra tay thoải mái.

Thanh âm rỗng ngâm, rần gào nháy mắt vang lên mãnh liệt trong không trung. Trong phút chốc, toàn bộ không trung hoàn toàn biến thành hai màu đỏ, lam. Sắc mặt mọi người nhất thời biến đổi. Khí tức ngưng đọng kia, không ngờ trong nháy mắt liền áp bách mãnh liệt, khiến cho Ma Vực chung quanh thân thể của Trần Long Ngạo cũng phải vỡ tan. Bên trong không trung, từng con Cự Long màu xích kim điên cuồng bá đạo cùng với từng con Đẳng Xà màu lam đen lạnh như băng không ngừng nở rộ ra. Lục Long Lục Xà, được Cơ Động không hề giữ lại, toàn bộ từ bên trong Hắc Bạch Song Sắc phóng thích ra ngoài.

Xét về thực lực, hẳn biết rõ, bản thân mình không phải là đối thủ của Trần Long Ngạo. Cũng không phải nói rằng, hẳn không có khả năng đối kháng với ma sư Bát Quan, mà là bởi vì, trong các ma sư Bát Quan, thực lực của Trần Long Ngạo tuyệt đối là cấp bậc đỉnh cấp. Hẳn từ trong giết chóc tôi luyện ra được năng lực chiến đấu cường đại. Hơn nữa, ma lực toàn diện áp chế, cộng thêm sự phụ trợ của Bát Giai ma thú cùng với trang bị vũ khí ma lực. Còn có cái Ma Vực có khả năng hạn chế Đẳng Xà Thuần Di nữa, bản thân Cơ Động chỉ có sáu mươi một cấp, căn bản không có khả năng hoàn toàn chống lại. Huống chi, còn có nhiều khí thể trầm trọng như vậy, bên kia lại còn đám kỵ binh cường đại của Diệt Tuyệt Quân Đoàn, cùng với mấy trăm gã ma sư của Kim Ưng Thương Hội nữa. Muốn đạt được thắng lợi trong trận chiến lần này, không sử dụng ra tuyệt kỹ cuối cùng của mình, cơ hồ là không có khả năng hoàn thành.

Lục Long Lục Xà, cái này có thể nói là toàn bộ ma lực ngưng tụ của bản thân Cơ Động tăng lên gấp ba lần. Cực Hạn Song Hỏa, rốt cuộc cũng hoàn toàn bày ra uy nghiêm cường đại của hẳn. Trên người Cơ Động đã không còn đơn thuần là một loại hỏa diễm lóe ra. Vàng kim và đen, hai loại hỏa diễm, cơ hồ là đồng thời bốc lên trên hai bàn tay của hẳn. Giờ phút này đây, hai tròng mắt ẩn chứa trong cái mặt nạ Quân Ma Âm Dương Khải của hẳn đã hoàn toàn biến thành màu trắng, Linh Hồn Chi Hỏa trong cơ thể đã bốc lên. Tinh thần lực khổng lồ không hề giữ lại hoàn toàn bộc phát ra, cùng với đám Cự Long cùng với Đẳng Xà trong không trung vùn vụt với nhau.

Hiện tại mới là lực lượng cực mạnh nhất của Cơ Động, Lục Long Lục Xà, hoàn toàn dưới Linh Hồn Chi Hỏa tăng phúc, cùng với tinh thần lực khổng lồ. Uy áp khổng lồ, cho dù là cường giả cấp bậc Bát Quan như Trần Long Ngạo, cũng có cảm giác áp lực không thở nổi.

Cảm xúc sợ hãi đã không biết bao nhiêu lâu chưa từng xuất hiện qua bắt đầu lan tràn trong lòng Trần Long Ngạo. Hẳn theo bản năng nghĩ rằng, gã thanh niên này thật sự chỉ là một gã Lục Quan Ma sư hay sao? Uy áp giữa không trung kia, rõ ràng đã đạt tới trình độ của Siêu Tắt Sát Kỹ. Cho dù là hẳn, muốn thi triển ra Siêu Tắt Sát Kỹ, cũng phải trả một cái giá không nhỏ. Mà gã đối thủ trước mặt này, nhìn thế nào cũng chỉ là Lục Quan mà thôi! Hơn nữa, một kích vừa rồi kia, hẳn không ngờ cũng không có bị thương, còn không biết dùng phương pháp gì lại có thể phóng xuất ra ma lực khổng lồ như thế.

Lục Long Lục Xà, trong thanh âm ngâm nga không ngừng từ trên trời giáng xuống. Chúng nó rất nhanh tản ra trong không trung, từ mười hai phương hướng khác nhau đồng thời công kích về phía Trần Long Ngạo. Bất cứ một long một xà nào, cũng không có khả năng sinh ra uy hiếp đối với Trần Long Ngạo. Nhưng mà, khi chúng nó đồng thời công kích tới, bản thân ma lực cũng đã bao trùm vị Bát Quan cường giả, tám mươi tám cấp Giáp Mộc Thiên Tôn Trần Long Ngạo kia. Huống chi, ma lực mà bọn chúng có lại là Cực Hạn Ma Lực. Giờ khắc này, Giáp Mộc thuộc tính của Trần Long Ngạo đúng là chân chính bị hoàn toàn áp chế. Thứ mà hẳn đang đối mặt, chính là tiền vốn lớn nhất mà Cơ Động dựa vào để cùng với Bát Quan ma sư đối kháng.

Ngũ Hành Pháp Trận không hổ là năng lực cường đại do Thánh Giai cường giả Thượng cổ sáng tạo ra.

Bằng vào Âm Dương Song Hỏa Tồn Trữ Pháp Trận, bằng vào Linh Hồn Chi Hỏa. Giờ khắc này sức chiến đấu mà Cơ Động đang bộc phát ra, cho dù là Cửu Quan Chí Tôn cường giả cũng không dám xem thường.

Trần Long Ngạo nổi giận gầm lên một tiếng:

- Thiên Nhân Thiên Long, Tịch Diệt Ma Thương. Giết!

Thanh âm rỗng giân vô cùng sắc bén. Cùng lúc đó, một cỗ khí tức cực kỳ khủng bố cũng từ trên thân thể hẳn bùng nổ lan truyền ra. Bộ áo giáp màu xanh biếc trên người hẳn hiện lên một vầng sáng màu xanh

nồng đậm. Thanh Long thương có chút tổn hại trong tay hấn, phát ra một luồng ma lực cường đại trước giờ chưa từng có.

Dương Miện Bát Quan nháy mắt vỡ ra, hóa thành Giáp Mộc Ma Lực thuần túy nhất, toàn bộ rót vào trong cơ thể Trần Long Ngạo. Chỉ thấy thanh Long thương trong tay hấn lơ lửng một cái, tám đầu Thanh Long nháy mắt liền xuất hiện chung quanh thân thể của hấn. Đây mới chính là toàn bộ lực lượng của hấn, chân chính kỹ năng cường đại của Bát Quan Thiên Tôn. Ma lực khủng bố, ở giữa không trung dần dần ngưng tụ lại, quay bát phương tám hướng chung quanh thân thể của hấn.

Trần Long Ngạo hé miệng, một đạo thanh quang từ trong miệng hấn phụt nhanh ra, đó là một mảnh lá cây màu xanh biếc.

Ánh sáng màu ngọc bích phát ra mãnh liệt, khiến cho chung quanh tám đầu Thanh Long kia đều lâm vào thất sắc. Chỉ có những ma sư trên Lục Quan mới có thể rõ ràng lúc này hấn đang làm cái gì. Mảnh lá cây màu xanh biếc phun ra từ trong miệng của hấn, rõ ràng chính là Ma Lực Căn Nguyên của hấn.

Ma Lực Căn Nguyên của ma sư, cũng giống như là Đan Châu của cao giai ma thú vậy, là lực lượng liều mạng. Đối mặt với áp lực cường đại của Lục Long Lục Xà, do Cực Hạn Song Hỏa hoàn toàn phát ra, Trần Long Ngạo cũng không khỏi không dùng tới toàn bộ lực lượng của bản thân mà chống lại. Bởi vì hấn hoàn toàn không biết rõ, ngay sau đó Cơ Động sẽ gây cho hấn sự ‘kinh hãi’ đến như thế nào.

Diệt Tuyệt Quân Đoàn, ngàn tên kỵ binh, đồng thời rống giận. Thanh trường thương trong tay, cùng với thanh quang từ Tích Long bên dưới đồng thời phát ra mãnh liệt. Ngàn đạo quang mang từ trong trận hình Viên Sát rất nhanh bắn ra, cứ như vậy ngưng tụ trên đỉnh đầu của Trần Long Ngạo, hóa thành ma lực Giáp Mộc thuần túy nhất.

439. Chương 220 Toàn Diện Khống Chế Lục Long Lục Xà (hạ)

- Đồng thuộc tính ngàn cá thể chồng lên Tổ Hợp Kỹ?

Đồng tử Cơ Động thoáng co rút lại một chút, tựa như Lô Táp Nhĩ lúc trước bị kinh ngạc đến ngất người vậy. Hấn không thể nào nghĩ tới, địch nhân mà mình đối mặt không ngờ lại cường hấn đến trình độ như vậy. Một ngàn tên kỵ binh kia không ngờ có thể đem toàn bộ ma lực của bản thân dung hợp thành một thể như vậy.

Tịch Diệt Ma Thương màu xanh ngọc, giữa không trung hoành thiên xuất thế. Thanh trường thương khủng bố lớn hơn trăm thước phá không phóng lên, cũng không để ý đến Lục Long Lục Xà, mà phóng thẳng đến Cơ Động trong không trung.

Cái Tổ Hợp Kỹ ngàn người hoàn thành này, vẫn còn có chỗ thiếu hụt, đó chính là không có khả năng giống như ma kỹ do một gã ma sư thi triển, có khả năng khống chế hoàn mỹ. Bọn họ chỉ có thể tìm một phương hướng làm mục tiêu mà tiến hành công kích.

Không hề nghi ngờ, mệnh lệnh mà Trần Long Ngạo đưa ra cho bọn hấn, chính là muốn đánh chết Cơ Động, mà Lục Long Lục Xà kia, hấn lại lựa chọn dựa vào lực lượng của chính mình mà ngăn cản.

Làm sao bây giờ? Vấn đề hiện tại của Cơ Động chính là phải lựa chọn. Hấn hoàn toàn nắm chắc, khi ma lực Lục Long Lục Xà này hoàn toàn bùng nổ, ma lực sinh ra có sáu mươi phần trăm có thể xử lý Trần Long Ngạo, tám mươi phần trăm nắm chắc có thể khiến hấn bị thương nặng. Nhưng mà, nếu là như vậy, kết quả của hấn cũng chỉ có một, đó chính là phải chết không thể nghi ngờ.

Đằng Xà Hóa Lực Thuật cho dù lợi hại đến thế nào, cũng không có khả năng khiến hấn bằng bào thân thể của mình mà ngăn cản Siêu Sát Sát Kỹ. Hơn nữa đó lại còn là Đơn Thể Công Kích Cận Thân Siêu Sát Sát Kỹ như Tịch Diệt Ma Thương. Đây chính là Siêu Sát Sát Kỹ do ngàn người, ngàn cự long ngưng tụ mà thành! Trần Long Ngạo dưới công kích tập trung của Lục Long Lục Xà, còn có thể sinh tồn hay không cũng khó có thể nói trước. Nhưng Cơ Động mất đi ma lực Lục Long Lục Xà, cho dù là còn Hỏa Nhi đi nữa, cũng không có khả năng ngăn cản được Tịch Diệt Ma Thương.

Đúng lúc này, công kích của Trần Long Ngạo đã bộc phát ra. Căn Nguyên Ma Lực liền trở thành trung tâm, phiêu phù ở vị trí trước ngực của hắn. Tám đầu Thanh Long phóng xuất ra nhất thời liên tục xoay quanh thân thể của hắn. Mặc dù tám cũng không phải là số lẻ cực hạn chín, nhưng là do Căn Nguyên Ma Lực làm trung tâm mà phóng thích ra.

Thực lực lúc này hắn hiển lộ ra cũng đủ để hắn tự hào. Cái này đã là công kích cực mạnh nhất, nhờ vào lực lượng của Bích Ngọc Tích Long Vương mà hắn có khả năng bộc phát ra. Hắn làm thế nào lại không nhìn ra, Cơ Động hiện tại đang vô cùng phân vân cơ chứ? Nếu Cơ Động lựa chọn thu Lục Long Lục Xà thu về mà phòng ngự, như vậy, ma lực mà hắn đang phóng thích trước mắt lập tức có thể chuyển hóa thành công kích. Coi như là lực lượng ma lực Lục Quan ma sư của Cơ Động có thần kỳ đến thế nào, cũng không có khả năng ngăn cản Tịch Diệt Ma Thương cùng với Bát Long Cực Diệt Sát của hắn, hai cái công kích cấp bậc gần như Siêu Tắt Sát Kỹ này. Nếu như Cơ Động lựa chọn tiếp tục công kích, như vậy có lòng tin có thể ngăn cản Lục Long Lục Xà mà không chết. Kinh nghiệm thực chiến vô cùng phong phú, khiến cho Trần Long Ngạo đã làm ra lựa chọn chính xác nhất.

Nhưng mà, hắn vẫn như trước đã đánh giá thấp thực lực của Cơ Động. Hắn đã đánh giá thấp sức bộc phát của ma sư Cực Hạn Song Hỏa đã từng tạo thành tác dụng có tính quyết định thắng lợi trên Thánh Tà Chiến Trường.

Cơ Động đã làm ra một sự lựa chọn khiến cho Trần Long Ngạo hoàn toàn không hiểu nổi. Lục Long Lục Xà vốn đang đánh về phía Trần Long Ngạo chợt đình trệ trên không trung một chút, vừa không có phóng xuống dưới mà công kích Trần Long Ngạo, cũng không có quay trở về mà cứu Cơ Động. Mà Lục Long Lục Xà nháy mắt tự va chạm lẫn nhau, ngay tại khoảng cách chính giữa Tịch Diệt Ma Thương và Bát Long Cực Sát của Trần Long Ngạo tiến hành va chạm mãnh liệt với nhau.

Mỗi một đầu Cực Hạn Dương Hỏa Hỏa Long đều va chạm với một đầu Cực Hạn Âm Hỏa Đằng Xà. Chỉ Âm Chí Dương Chí Hỏa, trong nháy mắt va chạm kia nhất thời sinh ra hiệu quả Cực Hạn Âm Dương Song Hỏa Tổ Hợp Kỹ.

Trong phút chốc, trong toàn bộ không gian, vô số Âm Dương Song Hỏa Hệ nguyên tố nháy mắt bùng phát ra. Trần Long Ngạo cùng với Bích Ngọc Tích Long Vương bị một cỗ áp lực khổng lồ không gì sánh kịp áp bách cho rơi mạnh xuống đất.

Mặc dù Bát Long Cực Sát của hắn đã là gần như Siêu Tắt Sát Kỹ, nhưng dù sao nó vẫn còn cách với Siêu Tắt Sát Kỹ một đường lớn. Dưới ma lực áp bách gần như là tuyệt đối của đối phương, cũng vèn vèn chỉ có thể tự bảo vệ thân thể hắn. Một khi hắn đem toàn bộ ma lực hộ thể kia phóng thích ra mà công kích, như vậy, lực nổ mạnh khủng bố do Lục Long Lục Xà phóng thích ra, rất có thể trực tiếp lấy đi tính mạng của hắn.

Thanh âm giống như là thủy tinh vỡ nát không ngừng vang lên chung quanh Bát Long Cực Diệt Sát, đây chính là Lục Long Lục Xà do Cực Hạn Song Hỏa ngưng tụ lại mà thành, ma lực thuần túy đã bao trùm thân thể của Trần Long Ngạo, hướng chỉ còn có thuộc tính áp chế mãnh liệt nữa. Lực áp bách khiến cho Trần Long Ngạo có cảm giác không thể nào thở nổi. Hắn cảm thấy không khỏi có chút hoảng sợ, hắn biết rõ, sự phóng chùng thực lực của mình đối với Cơ Động đã quá thấp rồi. Nếu như toàn bộ Lục Long Lục Xà kia toàn bộ phát động công kích về phía mình, mà không phải là va chạm lẫn nhau, lực bùng nổ thuộc tính cường hãn như thế, hắn thật sự có thể ngăn cản nổi hay sao? Hắn đã quên tính một thứ, đó chính là uy lực bộc phát cường hãn mà Cực Hạn Song Hỏa hợp lại tạo thành Tổ Hợp Kỹ có khả năng phát ra. Lúc trước Tứ Long Tứ Xà đã từng dọa cho Phát Thụy phải toàn lực ứng phó, hướng chỉ hiện tại Lục Long Lục Xà này Cơ Động đã có thể hoàn mỹ khống chế. Nếu chỉ có một mình Trần Long Ngạo, Cơ Động hoàn toàn có năng lực bằng vào ma lực khổng lồ bên trong Tồn Trữ Pháp Trận này mà hoàn toàn hủy diệt hắn.

Lục Long Lục Xà tự động va chạm, nổ mạnh, không chỉ là đem Trần Long Ngạo hoàn toàn áp chế lại, đồng thời cũng chặt đứt mối liên hệ giữa ngàn người ngàn cự long của Diệt Tuyệt Quân Đoàn với tuyệt kỹ Tịch Diệt Ma Thương kia. Ma lực của bọn họ không có khả năng tiếp tục chi trì nữa, chỉ còn lại có thanh Tịch Diệt Ma Thương đã hình thành kia phóng thẳng về phía Cơ Động giữa không trung.

Thân thể đang phiêu phù giữa không trung, Cơ Động trầm tĩnh tựa như một cỗ huyền băng từ hăng cổ vậy, toàn thân màu vàng kim nháy mắt đã chuyển hoá thành màu đen tịch diệt, đúng là Âm Viêm Ma Vương.

Đối mặt với kỹ năng gần như là Đơn Thể Siêu Tất Sát Kỹ Tịch Diệt Ma Thương, Cơ Động không có nửa phần kích động. Âm Viêm Ma Vương Chi Thể của hắn nháy mắt thu liễm lại vài phần. Một màn kỳ quỷ chợt xuất hiện. Một vòng trắng màu đen tuyền lặng yên xuất hiện sau lưng hắn. Dù cho hiện tại Lục Long Lục Xà đã bộc phát ra ma lực khủng bố như thế trong không trung, Tịch Diệt Ma Thương cường đại đến như thế, cũng không cách nào che lấp đi lực hấp dẫn mãnh liệt của vòng trắng bạc nguyệt kia.

Chung quanh vẫn như trước sáng ngời, nhưng quỹ dị chính là, mặt trời trên bầu trời lại biến mất. Thứ duy nhất còn lại, không ngờ lại là một vòng trắng rậm giống y như đúc ánh trăng màu đen ngay sau lưng Cơ Động. Tay trái Cơ Động nâng ngang lên bên hông, bàn tay mở ra, co lại thành trảo, tạo nhả âm lãnh. Trong luồng hắc ám tịch diệt kia phụ trợ, một luồng khí tức màu đen cực kỳ thô bạo, âm lãnh, một chợt từ trên vòng trắng bạc nguyệt trên không trung nháy mắt phóng thích xuống, ngưng tụ lại trên bàn tay trái của hắn. Đồng dạng với việc này, vòng trắng bạc nguyệt sau lưng của hắn cùng với màu đen xung quanh Âm Viêm Ma Vương Chi Thể toàn bộ đều dung nhập vô thân thể hắn.

- Ánh trăng sẽ khiến hắn nhớ đến ta. Cẩm Bách Thiên U Diễm Băng.

Tất cả những màu đen, toàn bộ ngưng tụ lại trên tay trái của Cơ Động, ngưng kết thành một đoàn hắc diễm nhảy lên. Đoàn hắc diễm kia không ngờ lại có khả năng phản xạ sáng bóng đặc biệt, rõ ràng là hỏa diễm, nhưng lại khiến cho người ta có một loại cảm giác lạnh như băng.

Ngay sau đó, đoàn hắc diễm choáng đầy âm lãnh, quỹ dị này đang mang theo một sự ngạo mạn điên cuồng phá không mà đi.

440. Chương 221 Thanh Long Thần Hàng (thượng)

U Diễm Băng, một đoàn hắc diễm phẳng phát giống như có sinh mệnh, cứ như vậy từ trên cao giáng xuống. Mặc dù Tịch Diệt Ma Thương quả thật có được lực công kích khủng bố gần như Siêu Tất Sát Kỹ, nhưng mà, có được ma lực ngàn người ngàn cự long chồng lên, ai có thể không chế được phương hướng công kích của nó cơ chứ? Không có bất cứ trì hoãn hoàn, luồng hắc diễm sâu thẳm, lạnh như băng kia, liền như vậy nhu hòa va chạm với Tịch Diệt Ma Thương choáng đầy khí tức hủy diệt kia.

Màu đen, nháy mắt đã lan tràn ra, chỉ là trong nháy mắt, đã đem toàn bộ Tịch Diệt Ma Thương bao phủ vào bên trong, biến thành một thanh trường thương màu tối đen. Nhưng mà, uy lực công kích của Siêu Tất Sát Kỹ thật quá mức cường đại, mặc dù nó đã bị U Diễm Băng hoàn toàn bao trùm, nhưng mà, khí thế xông tới của Tịch Diệt Ma Thương hoàn toàn không chút nào suy giảm. Hơn nữa, ma lực khổng lồ ẩn chứa trong đó giống như là ngay sau đó sẽ đem toàn bộ U Diễm Băng hoàn toàn phá vỡ ra.

Nhưng mà, cùng với màu đen kia bùng xuống, đồng thời hạ xuống, còn có bản thể do nó phóng thích ra. Âm Viêm Ma Vương, ngay ở trong khoảng không đã trong giây lát đã hóa thành Hỏa Diễm Quân Vương, Cực Hạn Dương Hỏa chuyển hoá thành Cực Hạn Âm Hỏa với tốc độ không gì sánh kịp.

Mặt trời rực rỡ đã chiếu rọi lại không gian, mặt trời màu vàng kim khổng lồ đã xuất hiện sau lưng Hỏa Diễm Quân Vương Chi Thể. Mặc dù cũng không có hiện tượng thiên văn phối hợp. Nhưng ánh sáng rực rỡ từ vòng trắng bạc nguyệt này phóng thích ra vẫn như trước choáng đầy khí tức cường đại tựa hồ có thể hủy diệt hết tất cả.

- Cẩm Bách Thiên, Diễm Dương Trùy.

Hỏa Diễm Quân Vương uy thế thiên hạ, mang theo khí thế trước giờ chưa từng có, từ trên trời giáng xuống. Diễm Dương Trùy lúc trước từng xuất hiện qua, lại bại vong dưới Thanh Long Diệt Tuyệt Kích của Trần Long Ngạo, đã một lần nữa hoành thiên xuất thế. Thế nhưng lúc này đây, lại không có Thực Nhật Phượng Hoàng Hỏa Nhi phụ trợ.

Đúng vậy, hiện tại Cơ Động muốn làm, chính là muốn phối hợp với ma lực của Lục Long Lục Xà còn lại, thi triển ra công kích cực mạnh nhất của mình. Dưới tình huống như vậy, hắn nhất thiết phải duy trì lại thực lực của Hỏa Nhi, bởi vì hắn cũng không cách nào khẳng định, sau một kích kia, chính mình sẽ gặp phải cục diện như thế nào.

Bốn năm trước, Cơ Động trên Thánh Tà Đảo lần đầu tiên sử dụng ra kỹ năng này, phóng xuất ra ma kỹ có được uy lực vượt qua Tất Sát Kỹ, gần như tiếp cận với Sơ Cấp Siêu Tất Sát Kỹ, Nhật Nguyệt Âm Dương Giới. Trong bốn năm nay, hắn luyện thành Linh Hồn Chi Hỏa, Tứ Long Tứ Xà cũng biến thành Lục Long Lục Xà. Ma lực bản thân hắn đã đạt tới sáu mươi một cấp. Lúc hai luồng hào quang đen, vàng kim nhảy mắt va chạm với nhau, trong khoảnh khắc đó toàn bộ không khí đã hoàn toàn đọng lại.

Cho dù là gần như Siêu Tất Sát Kỹ Thiên Nhân Thiên Long Tổ Hợp Kỹ, Tịch Diệt Ma Thương, vào giờ khắc này cũng đồng dạng tạm dừng lại ở giữa không trung, sau một chút tạm ngừng cũng đồng thời bùng nổ trong luồng quang mang Hắc Kim Song Sắc kia.

Bất luận là Diệt Tuyệt Quân Đoàn đồng lòng hợp lực cỡ nào, khi bọn họ đồng thời phóng xuất ra Tổ Hợp Kỹ, ma lực từng người trong không khí tự nhiên cũng có sự tiêu hao nhất định. Cho nên, cái mà bọn họ thi triển ra, dù sao cũng không phải chân chính là Siêu Tất Sát Kỹ. Cũng giống như Cơ Động bốn năm trước sử dụng ra Siêu Tất Sát Kỹ Nhật Nguyệt Âm Dương Giới vậy. Giờ khắc này, lúc U Diễm Băng cùng với Diễm Dương Trùy va chạm với nhau, liền khởi phát ra tác dụng có tính quyết định.

Nhật Nguyệt Âm Dương Giới trước kia, chỉ làm cho không trung xuất hiện dị tượng, một nửa màu vàng kim, một nửa màu đen, Nhật Nguyệt giao nhau. Nhưng lúc này thi triển, lại đồ sộ hơn rất nhiều, toàn bộ không gian đều biến thành một nửa vàng kim, một nửa đen.

Trong toàn bộ thiên địa, tất cả các thuộc tính nguyên tố ma lực khác, đều thừa nhận sự bài xích mãnh liệt không gì sánh kịp.

Thanh âm ma lực vỡ nát, không ngừng từ bên trong Tịch Diệt Ma Thương truyền ra. Thanh ma thương khổng lồ đang đọng lại trên không trung kia không ngừng run rẩy trong khoảng không gian hai màu Hắc Kim Song Sắc này.

Thân ảnh Cơ Động tiêu thất. Hai đại hư ảnh, mang theo sự uy nghiêm cùng với cao ngạo vô tận... Hỏa Diễm Quân Vương thô cuồng bá đạo... Âm Viêm Ma Vương thâm thúy, lạnh như băng... cứ như vậy ở giữa không trung nắm chặt tay nhau....

Toàn bộ Hỏa nguyên tố do Lục Long Lục Xà bộc phát ra, trong nháy mắt đã bị hai thân ảnh khổng lồ kia thổi quét không còn, toàn bộ ngưng kết ở trong luồng ma lực khổng lồ không cách nào diễn tả bằng lời nói này.

Cực Hạn Âm Hỏa cùng với Cực Hạn Dương Hỏa trong nháy mắt đó giao hòa với nhau. Cực Hạn Dương Hỏa màu vàng nhảy mắt chuyển hóa thành màu trắng, khiến cho trong Sinh Mệnh Chi Sâm, trong phạm vi đường kính ba ngàn thước, toàn bộ biến thành một thế giới hai màu đen, trắng. Nhìn thấy phạm vi này, ngay cả bản thân Cơ Động cũng cực kỳ khiếp sợ. So sánh với năm đó, phạm vi bao phủ của Nhật Nguyệt Âm Dương Giới ước chừng tăng lên gấp ba lần. May mắn là, lúc này đám Sâm Yêu lão niên đã được Áo Đa Mục dẫn dắt thoái lui. Áo Đa Mục thâm thúy mà cơ trí, hắn biết rõ bản thân mình và tộc nhân ở lại đây chỉ gây thêm phiền toái cho Cơ Động, ảnh hưởng đến tinh lực của hắn. Khi Diệt Tuyệt Quân Đoàn bắt đầu làm thành vòng tròn, Áo Đa Mục đã mang theo các tộc nhân rất nhanh lui lại. Hắn hiện tại chỉ có thể lựa chọn tin tưởng thực lực của Cơ Động. Ngoại trừ cách đó ra, cũng không còn chút biện pháp nào.

Toàn bộ không gian, ở trong mắt của tất cả kỳ sĩ của Diệt Tuyệt Quân Đoàn cùng với đám ma sư của Kim Ung Thương Hội, trước mắt hết thảy đều biến thành hai màu Hắc Bạch Song Sắc. Mà Hắc Bạch Song Sắc kia dưới sự chiếu rọi của ánh sáng mặt trời, chuyển hoá thành một cái Hắc Bạch Âm Dương Ngự lập thể, đem hết thảy tất cả đều bao phủ bên trong.

Oanh~~

Tịch Diệt Ma Thương rốt cuộc cũng chịu không nổi dưới áp lực khủng bố của Siêu Tất Sát Kỹ do Cực Hạn Song Hỏa ngưng tụ mà thành, ầm ầm nổ tung trên không trung. Cái kỹ năng cường hãn đã từng nhảy mắt hủy diệt đám Sâm Yêu Chiến Sĩ của Sâm Yêu Quân Đoàn, liền như vậy tan biến trong không trung. Nhưng mà, lực nổ mạnh của nó cũng không có uống phí, đúng là vẫn còn cấp cho Diệt Tuyệt Quân Đoàn một tia sinh cơ cuối cùng.

Toàn bộ không gian vốn đang ngưng đọng, ngay tại trong lực nổ mạnh của Tịch Diệt Ma Thương, nháy mắt xuất hiện sự buông lỏng.

Nhờ vào nháy mắt ngắn ngủi này, Trần Long Ngạo ngửa mặt lên trời rống giận một tiếng, đột nhiên đem toàn bộ lực lượng của Bát Long Cực Sát toàn lực nâng lên, trên không trung nháy mắt nổ tung. Cho dù là Căn Nguyên Ma Lực hình chiếc lá màu xanh biếc của hắn, vào giờ khắc này cũng chẳng hề giữ lại, toàn diện phóng thích lan truyền ra.

Nhất thời, một luồng thanh khí mãnh liệt, mạnh mẽ lợi dụng một chút buồng lỏng của Hắc Bạch Nhật Nguyệt Âm Dương Giới tạo thành một khu vực ngắn ngủi, khiến cho Diệt Tuyệt Quân Đoàn tạm thời khôi phục lại năng lực hành động của mình.

Cơ hồ là khàn cả giọng, Trần Long Ngạo hét lên:

- Diệt Tuyệt Quân Đoàn, Tịch Diệt Phá Ma.

Ngàn cán trường thương lại một lần nữa giơ lên, ngàn đạo thanh quang lúc này đây cũng không phải là phát động công kích, mà là toàn bộ rút vào trong Bát Long Cực Sát mà Trần Long Ngạo đang nâng lên. Tám đầu Thanh Long thấm đẫm bên trong màn hào quang kia giống như là sống lại vậy. Thanh quang ngưng đọng, không ngờ lại sinh ra đầu Thanh Long thứ chín. Cửu Long như một, bay thẳng lên trời, thẳng đến cái vừa mới hình thành, đã bị Tịch Diệt Ma Thương lay động vài phần, Nhật Nguyệt Âm Dương Giới.

Cửu Long thành hình, sẽ không còn là Bát Long Cực Sát nữa. Mà Trần Long Ngạo muốn mượn lực lượng của thuộc hạ mới có thể hoàn toàn phóng xuất ra một loại tịch diệt Siêu Tất Sát Kỹ, Thanh Long Thần Hàng.

Chín nhánh Thanh Long, ở giữa không trung dung hợp lại làm một, hóa thành một đầu Thanh Long khổng lồ cao hơn trăm mét, phá không bay lên. Hắc Bạch Song Sắc ngập tràn mặt đất này hoàn toàn bị đầu Thanh Long này đội bay lên không trung. Đầu Thanh Long này nếu đã tên là Thần Hàng, tự nhiên là có thể phát huy ra được thực lực chân chính của Giáp Mộc Thần Thú Thanh Long.

Hắc Bạch bị đẩy lên, Thanh Long bay lên không trung. Tình huống lúc này trên chiến trường, đúng là một trận chiến Siêu Tất Sát Kỹ cùng với Siêu Tất Sát Kỹ va chạm.

441. Chương 221 Thanh Long Thần Hàng (hạ)

Lô Tập Nhĩ vừa mới khôi phục lại năng lực hành động, liền không chút do dự phóng thẳng xuống khỏi Kinh Mộc Ma Long, nhanh chóng chui xuống bụng của Kinh Mộc Ma Long, phóng thích toàn bộ ma lực, thân thể phủ phục trên mặt đất. Hắn không muốn chết, Siêu Tất Sát Kỹ, không ngờ lại là Siêu Tất Sát Kỹ. Hiện tại trong lòng hắn chỉ có cảm giác may mắn, may mắn lần rồi mình bỏ chạy nhanh một chút. Nếu lúc này có ai đó có thể từ trên trời cao nhìn xuống, liền có thể chứng kiến, trong Sinh Mệnh Chi Sâm, trong phạm vi ba ngàn thước, một cái Hắc Bạch Song Sắc Âm Dương Ngư đang cấp tốc xoay tròn.

Mà ngay sau đó, một đạo thanh quang mạnh mẽ từ bên trong cái Hắc Bạch Song Sắc Âm Dương Ngư kia phóng vọt lên. Âm Dương Ngư cảm giác như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ. Nhưng mà, luồng thanh quang đang phá tan trùng vây kia, sau khi phá tan trùng vây của Hắc Bạch Âm Dương Ngư, đã bị tiêu diệt sạch không còn lại chút gì.

Lần va chạm Siêu Tất Sát Kỹ lần này, kết quả cuối cùng của hai đại Siêu Tất Sát Kỹ, không ngờ lại là cân sức ngang tài.

Cơ Động đang ở giữa không trung, hắn rốt cuộc đã bị thương. Thân thể hắn dù cho cường hãn đến thế nào cũng không thể chịu đựng nổi ma lực khổng lồ sinh ra do Siêu Tất Sát Kỹ phản phệ oanh kích. Máu tươi cuồn cuộn ra, cả người từ trên trời rơi xuống, Phương Vũ Long Xà Biến đã tự động giải trừ.

Nhưng mà, khiến cho Cơ Động bị trọng thương, Diệt Tuyệt Quân Đoàn cũng phải trả một cái giá thật đắt. Toàn bộ Diệt Tuyệt Trọng Kỵ Binh, tất cả bên trong sự va chạm của Nhật Nguyệt Âm Dương Giới cùng với Thanh Long Thần Hàng nháy mắt đã bị hủy diệt. Cho dù là tọa kỵ, ngay cả một chút tro tàn cũng không còn lưu lại.

Diệt Tuyệt Chiến Sư, Diệt Tuyệt Chiến Tướng cùng với những gã ma sư của Kim Ưng Thương Hội tuy rằng còn sống, nhưng mà, trong số bọn họ, đã có hơn phân nửa bị thương nặng. Một số ma sư yếu kém một chút, đã trực tiếp biến thành ngu ngốc.

Trần Long Ngạo thân là Đại thống lĩnh của Diệt Tuyệt Quân Đoàn. Bản thân hắn lúc này cũng là cực kỳ thê thảm, bộ giáp trụ toàn thân hoàn toàn vỡ nát, thanh Long thương trong tay lại đứt ra từng khúc một. Chẳng những máu tươi cuồn cuộn phun, mà đầu Bích Ngọc Tích Long Vương dưới thân hắn cũng bị liên lụy nặng nề, toàn thân máu tươi đầm đìa, lớp vảy trên người ít nhất hơn bảy mươi phần trăm vỡ nát, trọng thương đến căn nguyên. Quan trọng nhất chính là, Trần Long Ngạo bởi vì phóng thích Ma Lực Căn Nguyên quá độ, nguyên khí đại thương. Cho dù là muốn khôi phục lại thương thể ít nhất cũng cần phải tĩnh dưỡng một năm, mới có thể khôi phục lại được.

Một trận chiến này, ai dám nói Cơ Động đã bại cơ chứ? Phải biết rằng, hắn là lấy một địch ngàn. Cái mà hắn đối diện chính là một phần năm chiến lực của Diệt Tuyệt Quân Đoàn a!

Phanh~~~

Thân thể Cơ Động mạnh mẽ rơi thẳng xuống mặt đất, tạo thành một cái hố thật to. Từ hơn trăm thước trên trời cao té xuống, hơn nữa cộng thêm sức nặng cùng với độ cứng rắn của Quân Ma Âm Dương Khải, cả người trực tiếp khảm nhập vào trong bùn đất.

Trần Long Ngạo từng ngum từng ngum thở hổn hển, cơ hồ là mỗi một lần thở dốc, đều có vô số máu tươi từ trong miệng mũi phun trào ra. Hắn đã bị thương thật sự quá mức nghiêm trọng. Lúc này ngay cả khí lực để đứng dậy cũng không còn nữa. Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Kết quả như vậy khi trở về ta làm sao có thể báo cáo lại cơ chứ?

Toàn bộ Đại đội 4 của Diệt Tuyệt Quân Đoàn, dưới tình huống chỉ đối mặt với một gã Lục Quan Ma Sư, toàn bộ Diệt Tuyệt Trọng Kỵ Binh chết sạch, Diệt Tuyệt Chiến Sư, Diệt Tuyệt Chiến Tướng hơn phân nửa là bị trọng thương. Bản thân hắn là Diệt Tuyệt Chiến Thần, thống lĩnh đại binh cũng bị thương nặng. Đối phương chỉ là một gã Lục Quan Ma Sư mười mấy tuổi a! Nếu để cho hắn thêm vài năm nữa, rằng kết quả chiến đấu cũng không còn như vậy nữa.

- Giết hắn~~ bắt hắn bầm thây vạn đoạn cho ta, báo thù cho các huynh đệ.

Trần Long Ngạo giãy dụa nói. Tình huống trước mắt đã như thế, nếu còn khiến cho tên tiểu tử này còn sống, hắn đã khùng bỏ như thế, người ở sau lưng hắn sẽ cường đại đến mức nào?

Mãi đến khi nghe được thanh âm của Trần Long Ngạo, đám nhân tài còn sống của Diệt Tuyệt Quân Đoàn mới kịp phản ứng lại. Từ khi trở thành một thành viên của Diệt Tuyệt Quân Đoàn, bọn họ còn chưa bao giờ gặp được tình huống giống như vậy. Có thể nói, Diệt Tuyệt Quân Đoàn chỉ cần xuất chiến, chính là không đối thủ nào có thể chống lại. Cho dù là các quân đội vương bài của các Đế Quốc khác, nhiều nhất cũng chỉ là thoáng kém một chút mà thôi. Tình huống như trước mắt, toàn bộ Diệt Tuyệt Trọng Kỵ Binh hoàn toàn chết sạch, đừng nói là gặp qua, cho dù là nghĩ cũng không có nghĩ tới.

- Giết~~

Một gã Diệt Tuyệt Chiến Tướng cấp bậc Lục Quan đột nhiên từ trên người tọa kỵ Tích Long Vương của mình phóng lên, lao thẳng tới nơi Cơ Động vừa ngã xuống. Cũng không phải hắn không nghĩ đến thúc dục tọa kỵ đi công kích, mà là đầu Tích Long Vương của hắn lúc này đã không thể động dậy được nữa, trên người có vô số vết thương, thân thể không còn chút máu, còn sống sót hay không cũng là một câu hỏi. Mỗi một tên chiến sĩ của Diệt Tuyệt Quân Đoàn cùng với tọa kỵ của chính mình tựa như là nhất thể, có thể nói, tọa kỵ chính là sinh mệnh thứ hai của hắn. Tọa kỵ đã bị thương đến như thế, hai mắt vị Diệt Tuyệt Chiến Tướng này đã rực đỏ, đại não giống như sôi trào lên, hận không thể đem Cơ Động rút xương lột da, cũng khó giải được mối hận trong lòng hắn.

Thanh trường thương trong tay chỉ về phía trước, thẳng đến vị trí của Cơ Động mà đâm tới. Hắn muốn hất Cơ Động lên không trung, bầm thây vạn đoạn. Nhưng mà đúng lúc này, một đạo quang ảnh màu vàng kim chợt từ trên người Cơ Động tách ra, bay lên trời. Trong tiếng phượng hót mãnh liệt và sắc bén, Cực Hạn Dương Hỏa mệnh mông mà cuồng bạo bùng nổ trên không trung. Một quang ảnh Kim Sắc Hỏa Diễm

Phượng Hoàng khổng lồ chột từ trên người Hỏa Nhi phóng ra, lao thẳng về phía tên Diệt Tuyệt Chiến Tướng.

Hỏa Nhi tuy rằng chỉ có Lục Giai, nhưng mà, nó đã cực kỳ tiếp cận Thất Giai Ma Thú, lại có được Cực Hạn Song Hỏa giống như Cơ Động vậy. Từ mặt ma lực đơn thuần mà xem, nó cũng không thể nào nhỏ yếu hơn so với Cơ Động bao nhiêu.

Linh hồn tương liên, khiến cho hắn có thể đầy đủ cảm nhận được Cơ Động hiện tại đang bị thương nặng. Cho dù là lần trước ở trên Thánh Tà Đảo, Cơ Động cũng không có bị thương nghiêm trọng như lần này. Hỏa Nhi sớm đã xem hắn như là thân nhân vậy, làm sao lại có thể không giận cơ chứ?

Hỏa Phượng Hoàng màu vàng kim sáng lạn quanh quẩn trên không trung, tạo thành từng mảng lớn sóng nước lưu chuyển. Gã Diệt Tuyệt Chiến Tướng vốn đã bị thương nặng, chỉ kịp đem ma lực phóng xuất ra ngoài cơ thể. Ngay sau đó, thân thể hắn đã hoàn toàn bị quang ảnh Phượng Hoàng kia thôn phệ mất, hoàn toàn biến mất ở giữa không trung, hóa thành tro bụi biến mất không thấy đâu. Hỏa Nhi thi triển, chính là Tắt Sát Kỹ do chính nàng tự lĩnh ngộ ra, Phượng Hoàng Phân Thân Trảm. Bằng vào ma lực bản thân khổng lồ, dùng Cực Hạn Dương Hỏa ma lực phân liệt thành vô số hư ảnh giống như bản thể, phát động công kích. Uy lực của nó mặc dù không thể so sánh được với Diễm Dương Trùy của Cơ Động, nhưng chênh lệch cũng không có bao nhiêu. Cái Tắt Sát Kỹ này, chính là do nó lĩnh ngộ ra từ sau mấy lần cùng với Cơ Động hợp tác phóng thích ra Phượng Vũ Diễm Dương Trùy.

Hỏa Nhi đánh chết một gã Diệt Tuyệt Chiến Tướng, chẳng những không khiến cho đám ma sư của Diệt Tuyệt Quân Đoàn khiếp đảm, ngược lại càng khơi gợi lửa giận trong nội tâm bọn họ. Từng đạo thân ảnh đồng thời phóng ra. Bọn họ cũng không có phối hợp gì cả, chỉ là toàn lực phóng ra, tự mình công kích. Hủy diệt Cơ Động và Hỏa Nhi là mục đích duy nhất của bọn họ.

Lúc này Cơ Động vừa mới giãy dụa từ trong hố đất đi ra, thân thể kiên cường dẻo dai, chống đỡ lực đánh sâu vào lòng đất. Nhưng mà lần va chạm ma lực lúc trước đã khiến hắn bị thương tổn thật lớn, nếu không phải có Linh Hồn Chi Hỏa cùng với Phượng Vũ Long Xà Biến, hắn đã chết rồi. Mặc dù hiện tại thân thể bị thương không tính là nghiêm trọng, nhưng ma lực trong cơ thể của hắn cũng đã tiêu hao hầu như không còn. Cả người giống như là bị rút sạch hết tinh lực vậy, nửa phần ma lực cũng không cách nào ngưng tụ được.

442. Chương 222 Viện Quân, A Kim Bằng Lãnh (thượng)

Mất thấy đám ma sư của Diệt Tuyệt Quân Đoàn tấn công đến, Cơ Động không khỏi nắm chặt hai nắm đấm. Cho dù dưới tình huống hiện tại, hắn vẫn như trước không có nửa phần nhất gan cùng với sợ hãi. Cho dù là không có ma lực, cho dù bằng vào một chút lực lượng cuối cùng của thân thể, hắn cũng nhất định phải chiến đấu đến cùng.

Đúng lúc này, một đoàn hồng quang rực rỡ nồng đậm lặng yên không một tiếng động dâng lên trước mặt Cơ Động. Thanh âm lạnh như băng đến cực điểm chột vang lên bên cạnh lỗ tai hắn:

- Tại chỗ khôi phục ma lực, chuyện khác giao cho ta.

Thân ảnh màu vàng chột bước ra một bước. Hàn ý lạnh lẽo khiến cho toàn thân Cơ Động không nhin được rung mình một cái. Trước mặt hắn đã có thêm một người.

Giáp trụ màu vàng bao trùm toàn thân, không hề có nửa phần da thịt lộ ra bên ngoài. Ngay trong nháy mắt thân ảnh này xuất hiện, nhiệt độ trong không khí rõ ràng giảm xuống, cùng với Hỏa Nhi nồng bóng bá đạo trên không trung hình thành thể đối lập rõ rệt.

A Kim không có chủ động phóng đi, chỉ là lẳng lẳng đứng trước mặt Cơ Động. Thấy nàng xuất hiện, Hỏa Nhi vui mừng hét lên một tiếng dài, hai cánh dang rộng, uy áp Cực Hạn Song Hỏa nồng đậm nháy mắt bùng phát ra. Từ năng lực bản thân mà nói, lực tấn công, phòng ngự của Hỏa Nhi cũng không phải là năng lực cường đại nhất của nàng, năng lực cường đại nhất chính là ở chỗ khống chế. Khả năng khống chế toàn cục. Thuộc tính áp chế do nàng thi triển ra, thậm chí so với Cơ Động thi triển còn có hiệu quả cao hơn nhiều. Bởi vì hiệu quả thuộc tính áp chế mà nàng phóng thích ra cực kỳ cố định. Ma lực bao trùm trên một

phạm vi lớn, bất luận kẻ nào cũng không có khả năng tránh thoát khỏi áp lực cường đại mà nàng phóng thích ra. Ma thuộc tính áp chế của Cơ Động thì chủ yếu phóng thích về phía đối thủ, trong phạm vi lớn thì rõ ràng yếu đi mấy phần.

Thuộc tính áp chế của Hỏa Nhi, khiến cho những gã ma sư của Diệt Tuyệt Quân Đoàn đang xông lên, khí thế nhất thời bị kiềm hãm, khí tức Giáp Mộc Ma Lực phóng thích ra trên toàn thân rõ ràng yếu bớt vài phần. Bọn họ lúc trước chiến đấu với Cơ Động đã tiêu hao không ít ma lực, cũng không còn ở trạng thái tốt nhất. Lúc này thứ mà bọn họ dựa vào, chính là số lượng người cùng với chiến ý và sát ý mãnh liệt.

Hỏa Nhi bay lên cao, nhất thời khiến cho bọn họ mất đi mục tiêu công kích. Tất cả ánh mắt, đều tập trung trên người A Kim, kẻ vừa đột nhiên hoành thiên xuất hiện bên cạnh Cơ Động.

Chứng kiến A Kim, ánh mắt Trần Long Ngạo rõ ràng co rút lại vài phần. Nếu nói Cơ Động trong mắt hắn, tựa như một tòa núi lửa đang bùng nổ, như vậy, cô gái mặc áo giáp chiến sĩ màu vàng kim kia tựa như là một tòa băng sơn hừng hực không thay đổi vậy. Khí tức nguy hiểm tản mát ra trên người của cô gái này tuyệt không kém hơn so với Cơ Động chút nào, thậm chí sát khí lạnh lùng kia so với Cơ Động càng thêm rõ ràng hơn nhiều.

Hai tay A Kim hơi hơi nâng lên hai bên hông mình, kim quang nồng đậm choáng đầy khí tức kim chúc không ngừng tản mát ra. Thanh âm vu vu vang lên, hai đạo kim quang đã từ trên tay nàng phụt lên, nháy mắt liền ngưng kết thành hai thanh trường kiếm dài khoảng ba thước. Nếu không tận mắt chứng kiến hai thanh trường kiếm này là do ma lực ngưng tụ thành, nhìn thấy nó nằm trong tay của A Kim, so với một thanh kiếm thật thể không có bất cứ khác nhau nào.

Trần Long Ngạo nhin không được la lớn:

- Tân Kim biến hóa, thiên biến vạn hóa!

Âm Miện Lục Quan màu đen lặng yên xuất hiện trên đỉnh đầu A Kim, cơ hồ chỉ là trong nháy mắt, Âm Miện màu đen liền chuyển hóa thành màu sắc giống như đúc với màu sắc của ma lực trên người của nàng.

Cực Hạn Dương Hỏa của Cơ Động cũng là màu vàng kim, nhưng mà lại là một loại khí tức màu vàng kim choáng đầy chính khí cùng với nóng rực khiến người khác không dám nhìn thẳng. Còn màu vàng kim trên người A Kim phát ra, lại choáng đầy quang mang kim chúc, âm lãnh, lạnh lạnh, khiến cho người ta có một loại cảm giác khác hẳn. Kỳ dị nhất chính là, màu vàng này không ngờ lại là trong suốt, giống như là ánh sáng mặt trời ngưng tụ lại mà thành vậy.

Tên Diệt Tuyệt Chiến Tướng đầu tiên đã tấn công lên. Mặc dù có thuộc tính áp chế, nhưng dưới mệnh lệnh của thống lĩnh, đám chiến sĩ của Diệt Tuyệt Quân Đoàn tuyệt không có nửa phần lùi bước. Vị Diệt Tuyệt Chiến Tướng này trong trận chiến lúc trước đúng là may mắn, ngoài việc ma lực tiêu hao ra, hẳn cùng với đầu tọa kỵ của mình đều hoàn hảo không tổn hao gì. Đầu Tích Long Vương dưới thân hắn ngẩng cao đầu, mang theo thân thể hắn đồng thời ép xuống, nhân long hợp nhất, thanh trường thương trong tay hắn mang theo khí thế mãnh liệt cùng với ma lực Giáp Mộc Hệ khổng lồ hóa thành ba điểm hàn tinh màu xanh biếc, chỉ thẳng lên ba chỗ yếu hại trên người A Kim.

Leng keng đình~~

Ba thanh âm leng keng giòn minh cơ hồ lập tức vang lên, Tích Long Vương ầm ầm đổ xuống, mà gã Diệt Tuyệt Chiến Tướng trên lưng nó cũng đã ngơ ngẩn cả người. Mặc dù thanh trường thương trong tay hắn không dài như thanh Long thương trong tay Trần Long Ngạo, chỉ dài hơn năm thước mà thôi. Nhưng mà, lúc này ở trên tay hắn, thể nhưng chỉ còn lại có một đoạn không đến hai thước. Hắn thậm chí không có nhìn rõ A Kim ra tay như thế nào.

Bốn phương tám hướng, Diệt Tuyệt Chiến Tướng, Diệt Tuyệt Chiến Sư đã giáp công đánh tới. Hàn ý lạnh trên người của A Kim trong phút chốc đã hoàn toàn bộc phát ra hết. Một cỗ lạnh như băng phát xuất từ sâu thẳm trong nội tâm nháy mắt từ trong lòng mỗi một tên chiến sĩ của Diệt Tuyệt Quân Đoàn dâng lên. Bọn họ vốn đã bị Hỏa Nhi áp chế, ma lực vốn chỉ có thể phát huy ra bảy thành thực lực, nhất thời chỉ còn lại có hai thành. Đúng vậy, lại là thuộc tính áp chế, chẳng qua, lúc này đây đã không hề là Cực Hạn Âm Dương Song Hỏa thuộc tính áp chế, mà là Cực Hạn Tân Kim.

Cực Hạn Dương Hỏa, Cực Hạn Âm Hỏa, Cực Hạn Tân Kim, ba tầng thuộc tính áp chế sinh ra hiệu quả như thế nào? Nếu Trần Long Ngạo bản thân là Bát Quan cường giả, nhiều nhất chỉ là bị áp chế hai thành thực lực mà thôi, nhưng những người ở trước mắt này, mỗi một người ma lực cũng đều không thể cường đại hơn so với A Kim. Dưới ba tầng thuộc tính áp chế, lại thêm Thổ, Kim, Hỏa đều có tác dụng khắc chế nhất định đối với Mộc Hệ. Thực lực của bọn họ thế nhưng đã bị mạnh mẽ áp chế đến hơn năm thành.

Một màn kỳ dị đúng lúc này xuất hiện, thân thể A Kim không tiến lên, ngược lại còn phóng lui, hóa thành một đạo kim quang nhảy về phía sau, mục tiêu của hắn cũng không phải là địch nhân, mà là Cơ Động.

Tốc độ A Kim thật sự quá nhanh, Cơ Động đã không có ma lực hỗ trợ, cho dù là muốn né tránh cũng không còn kịp nữa. Hào quang chợt lóe lên, hắn chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, toàn bộ cơ thể mình đã bị một cỗ kim chúc lạnh lẽo hoàn toàn bao trùm.

Đám người của Diệt Tuyệt Quân Đoàn rõ ràng chứng kiến, trên người A Kim bộc phát ra một đoàn kim quang mãnh liệt. Thanh âm leng keng liên tiếp vang lên. Bộ giáp trụ sau lưng nàng không ngờ tự động tan chảy, sau đó đem toàn bộ thân thể Cơ Động hoàn toàn bao phủ trong luồng kim quang kia, đem hắn dung nhập vào trong bộ áo giáp của nàng.

Canh Kim là Dương Kim, có năng lực xuyên thấu mãnh liệt nhất trong mười hệ ma lực. Cũng giống như Bính Hỏa, có sức bộc phát mãnh liệt nhất trong mười hệ ma lực. Mà ma lực của A Kim lại chính là Tân Kim. Tân Kim không có lực phá hoại trực tiếp xuyên thấu, bạo lực như Canh Kim vậy. Nhưng nó lại có được lực biến hóa thiên biến vạn hóa mà Canh Kim không cách nào có được. Nó giống như là một loại thủy tinh nóng chảy trải qua bách luyện vậy, lúc một ma sư Tân Kim Hệ tu luyện đến một trình độ nhất định nào đó, bất cứ kim chúc nào rơi vào trong tay bọn họ đều có thể sinh ra được hiệu quả thiên biến vạn hóa.

- Ôm ta.

Thanh âm lạnh như băng của A Kim vang lên trong tai Cơ Động. Ngay sau đó, một khối thân thể ấm áp mềm mại đã áp chặt vào người hắn. So sánh với loại hàn ý mãnh liệt tản mát ra bên ngoài, thân thể A Kim lại cực kỳ ấm áp. Theo bản năng, hai tay Cơ Động ôm lại, gắt gao ôm lấy khối thân thể mềm mại co dãn cực kỳ kinh người của A Kim.

Bộ áo giáp màu vàng kim của A Kim rõ ràng trở nên to lớn hơn vài phần. Bởi vì ở trong bộ áo giáp này, đã không chỉ còn một mình nàng, mà còn có Cơ Động. Số lượng địch nhân rất nhiều, chỉ có dựa vào biện pháp này, nàng mới có thể bảo hộ tốt cho Cơ Động không bị chút thương tổn nào.

Lúc Cơ Động ôm lấy A Kim, ngoài việc sợ hãi thâm than năng lực khống chế đối với kim chúc của A Kim, hắn cũng nhất thời hiểu rõ ràng ý tưởng của nàng. Vì vậy hắn lập tức thu hồi vào tay hai khóa Hỏa thuộc tính Tinh Hạch dùng để khôi phục ma lực của mình.

443. Chương 222 Viện Quân, A Kim Bằng Lãnh (hạ)

Dùng một tia ma lực vừa mới khôi phục đem Quân Ma Âm Dương Khải trên người thu hồi lại. Không phải hắn không muốn khôi phục ma lực, mà là bởi vì, nếu như hắn tiếp tục thông qua Tinh Hạch khôi phục lại ma lực, như vậy nhất định sẽ tản mát ra Hỏa nguyên tố. Trong Ngũ Hành, Hỏa khắc Kim, Hỏa nguyên tố của hắn không thể nghi ngờ sẽ ảnh hưởng đến A Kim. Dưới tình huống không xác định được ma lực bản thân cần bao lâu thời gian mới có thể khôi phục được, hơn nữa thân thể lại đang bị A Kim ép chặt dưới lớp áo giáp như vậy, hiện tại Cơ Động chỉ có thể tín nhiệm nữ nhân choáng đầy sát khí này.

Bị hai cánh tay của Cơ Động ôm chặt lấy, thân thể A Kim thoáng run rẩy một chút. Tuy rằng sự run rẩy này rất nhỏ, nhưng thân thể Cơ Động đang kề sát người nàng, vẫn như trước có thể cảm nhận rõ được biến hóa của nàng. Trong lòng hắn không khỏi cười thầm, hóa ra người cũng vẫn là người, cũng biết có cảm giác a!

Lúc này, bên trong bộ áo giáp màu vàng kim kia, thân thể hai người có thể nói là cực kỳ đồng dạng nhau. Ngoại trừ hai cánh tay của Cơ Động đang ôm chặt lấy eo của A Kim, những vị trí khác của thân thể hai người, toàn bộ dưới sự ép chặt của bộ áo giáp, gần như là áp sát vào nhau cùng một chỗ. Chỉ có như vậy,

mới có thể tận hết khả năng giảm bớt sự ảnh hưởng của Cơ Động đối với sự linh hoạt của A Kim. Ngay cả mặt của Cơ Động cũng đáp áp thật sâu vào trong mái tóc màu vàng kim cuộn sóng, thả dài của A Kim.

Hoàn thành hết thấy tất cả việc này, chẳng qua chỉ là trong hai lần chớp mắt mà thôi. Ngay tiếp theo đó, thân thể A Kim khê co lại, đã giống như tên bắn phóng lên, hai chân khê động, động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động, nhanh như thiểm điện. Bất quá, cử động này của nàng, thống khổ nhất cũng không phải là địch nhân, mà là Cơ Động. Dáng người A Kim cực cao, thậm chí so với Liệt Diễm còn cao hơn một chút, cơ bản là gần như bằng với Cơ Động. Cho nên khi thân thể hai người áp sát vào nhau, cũng là cực kỳ phù hợp. Thân thể A Kim vừa mới co lại như thế, cái mông cực kỳ mượt mà lại choáng đầy co dãn mãnh liệt kia, liền gắt gao ôm chặt hạ thể Cơ Động. Ngay sau đó, thân thể A Kim bắn ra, cả người căng thẳng, khe hở nơi mông của nàng không ngờ lại kẹp chặt lấy thứ đội lên ở giữa hai háng Cơ Động.

Cảm giác mềm mại, ấm áp mà choáng đầy ma sát co dãn, cơ hồ khiến cho Cơ Động rên lên thành tiếng. Hắn đương nhiên biết rõ đây không phải do A Kim cố ý, nhưng mà, hắn cũng là một nam nhân bình thường. Thân thể bị áp chặt, máu chảy xuống, nháy mắt khiến cho thứ đội lên bên dưới chột lơn lên thêm một chút.

Trời ạ! Xấu hổ quá đi mất. Cơ Động hận không thể kiếm một kẻ hở nào mà chui vào. Hắn thà rằng lúc này đang đối mặt với địch nhân của Diệt Tuyệt Quân Đoàn, cũng không muốn lâm vào trong hoàn cảnh xấu hổ đến như thế.

Trong lúc Cơ Động đang xấu hổ, công kích mạnh mẽ của A Kim đã phát ra. Kim quang mang theo tàn ảnh nhàn nhạt, chợt bùng xuống trước mặt gã Diệt Tuyệt Chiến Tướng đã mất đi vũ khí, hai tay A Kim biến thành hai thanh trường kiếm màu vàng kim giao nhau chém ra. Tên Diệt Tuyệt Chiến Tướng kia có thể làm chính là theo bản năng giơ lên nửa thanh trường thương trong tay đi cản lại. Trong mắt hắn đã toát ra vẻ tuyệt vọng.

Đồng dạng là Lục Quan Ma Sư, A Kim lại là người có được Cực Hạn Ma Lực, thêm nữa ma lực của gã đối thủ này lúc trước đã bị tiêu hao rất lớn. Lúc này hắn lại bị thuộc tính áp chế, khiến cho chỉ có thể thi triển ra năm thành thực lực mà thôi. Một kích kia, bất luận là làm cách nào, gã Diệt Tuyệt Chiến Tướng kia cũng đã không cách nào ngăn cản lại được.

Nhưng mà, một màn quỷ dị lại xuất hiện. Sát khí lạnh như băng mà A Kim đã ngưng tụ khắp người kia, một công kích vô kiên bất tồi, trước giờ chưa từng có, không ngờ lúc này đột nhiên lại tán loạn một chút, tốc độ cũng trở nên chậm lại một chút. Trong miệng nàng cũng phát ra một tiếng kêu kinh dị.

Kinh nghiệm chiến đấu của gã Diệt Tuyệt Chiến Tướng kia phong phú đến mức nào. Lợi dụng cơ hội trong chốc lát này, đầu Tích Long Vương đã đột nhiên ngẩng đầu lên, cái đầu khủng bố của nó trực tiếp đụng mạnh vào trong ngực của A Kim.

Cắn chặt hàm răng, cặp song kiếm của A Kim vốn đang tấn công về phía tên Diệt Tuyệt Chiến Tướng chợt khép lại trên không trung. Kim quang lóe lên, không ngờ đã chuyển hóa thành một thanh trường đao dài hơn năm thước. Thân thể A Kim giống như một tia chớp màu vàng chợt lóe lên, cũng đã mượn cơ hội bắn ngược về phía bên cạnh.

Quang mang màu vàng kim lưu lại trên đầu Tích Long Vương, từ vị trí giữa trán kéo dài đến tận giữa lưng. Mãi đến khi thân thể A Kim nhảy lên, huyết quang mới bùng hiện. Cái đầu cứng rắn của nó đã bị mạnh mẽ chém ra làm đôi. Thân thể khổng lồ của nó đã âm ỉ ngã xuống. Gã Diệt Tuyệt Chiến Tướng may mắn còn sống sót sau tai nạn đã liên tiếp lăn tròn mấy vòng ra ngoài. Hắn bắt chắp đầu lông hý sinh đầu tọa kỵ của mình, có thể bảo trụ được tính mạng của mình đã là may mắn lắm rồi.

- Người muốn chết sao?

Thanh âm A Kim choáng đầy hàn ý, gần như là rít qua kẽ răng mà nói. Động tác của nàng vì sao lại đột nhiên tán loạn như vậy? Kẻ hở giữa mông đột nhiên có thứ gì đó cứng rắn nhét vào, đối lại là ai cũng sẽ không thể nào chịu nổi. Nàng trước giờ chưa bao giờ để cho bất cứ nam nhân nào tiếp cận gần đến như vậy. Nếu không phải là mệnh lệnh của Liệt Diễm, nói thế nào nàng cũng sẽ không dùng phương pháp này mà cứu Cơ Động. Ai mà biết được tên hỗn đản sau lưng mình, đột nhiên lại gây cho nàng sự khó chịu bất ngờ đến như vậy.

Mặc dù còn cách hai tầng quần áo, nhưng thứ cứng rắn không biết là gì kia lại nóng rực như vậy, không ngừng xúc phạm đến cái khe mỏng mềm mại trước giờ chưa từng có ai đụng chạm qua của nàng. Toàn thân A Kim lúc này có chút tê dại. Nếu có thể chọn lựa, nàng quả thật muốn đem Cơ Động quăng ra, sau đó chặt đứt đi cái nguồn cội tội ác kia.

Cơ Động lúc này cho dù là muốn giải thích cũng không cách nào làm được. Mặt của hắn đang bị ép chặt vào trong mái tóc dài của A Kim, chỉ có thể ngửi được mùi hương thơm nhàn nhạt thanh nhã, căn bản ngay cả giấy ra cũng không thể nào làm được, huống chi là nói chuyện.

- Để cho ta chết đi...

Đây là lời duy nhất mà Cơ Động muốn nói.

Cơ thịt nơi mỏng khe cử động, bằng vào khả năng khống chế cực kỳ xuất sắc đối với thân thể, A Kim mạnh mẽ đem thứ cứng rắn mà nóng bỏng kia đẩy ra ngoài kẻ mỏng của mình. Chính cái động tác như thế, đã khiến cho Cơ Động, thân còn là một xử nam, suýt chút nữa ngất đi.

A Kim lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng cũng không dám thả lỏng cơ thể. Trong lòng nàng tràn đầy xấu hổ và giận dữ, nhưng cũng không thể phát tiết với Cơ Động, nên đành phát tiết hết lên người đám chiến sĩ của Diệt Tuyệt Quân Đoàn trước mặt mình.

Chỉ thấy một đạo tia chớp màu kim sắc không ngừng nhảy lên nhảy xuống tung hoành khắp nơi trên không trung. Những nơi nàng đi qua, từng đạo kim quang lạnh lẽo hiện lên, vô luận là Diệt Tuyệt Chiến Sư hay là Diệt Tuyệt Chiến Tướng, căn bản là không cách nào chống lại được. Nàng đi qua nơi nào, nơi đó chỉ còn lại từng khối thân thể cùng với tay chân gãy nát lưu lại.

Luận về thực lực tổng hợp, Cơ Động cao hơn A Kim một chút, nhưng luận về kỹ xảo chiến đấu, Cơ Động tự thẹn không thể bằng được. Mặc dù hắn không nhìn thấy, nhưng bằng vào Linh Hồn Chi Hỏa, hắn lại hoàn toàn có thể cảm nhận được khả năng chiến đấu cường hãn của A Kim.

Quang mang màu vàng kim không ngừng thiên biến vạn hóa trên không trung. Bỗng nhiên là kiếm, bỗng nhiên là đao, thậm chí có đôi khi đột nhiên biến thành trường thương, thuận chần... Mỗi khi vào thời khắc quyết định nhất, liền sinh ra biến hóa kỳ diệu nhất, khiến cho người của Diệt Tuyệt Quân Đoàn không ngừng đổ rạp xuống.

Người của Diệt Tuyệt Quân Đoàn tuy rằng giỏi về phối hợp, nhưng dưới tình huống đại bộ phận kỵ sẽ đã bị hao tổn, bọn họ dù cho có phối hợp cũng phát huy được mấy phần năng lực cơ chứ? Hơn nữa, thân ảnh A Kim căn bản là không có nửa phần tạm dừng, luôn luôn di chuyển nhanh chóng bên trong đám người, tuyệt đối không cho phép có hơn hai gã địch nhân có cơ hội vây công mình. Một kích liền lui lại, chạy xa mấy chục bước. Bất luận công kích có thành công hay không, đều tuyệt đối không ham chiến. Địch nhân tuy nhiều, nhưng trong mắt đám người Diệt Tuyệt Quân Đoàn, khi đối mặt với nàng, đều có cảm giác như một mình một người đối chiến.

444. Chương 223 Thương Cùng Mông (thượng)

Nếu nói Cơ Động là Quân Vương uy hiếp thiên hạ, như vậy, A Kim giống như là một Sát Thủ Chi Vương không hề có cảm xúc nhân loại. Thanh âm kêu la thảm thiết của địch nhân chỉ khiến cho nàng càng ra tay độc ác hơn mà thôi. Không chỉ là thân thể của con người, thậm chí là thân thể của ma thú, nàng đều cực kỳ hiểu biết. Mỗi một lần công kích, đều đúng vào vị trí yếu hại nhất của địch nhân.

Bất quá, Diệt Tuyệt Quân Đoàn cũng bày ra sức chiến đấu cường hãn của bọn họ. Dưới mệnh lệnh tất sát của Trần Long Ngạo, tuy rằng không ngừng có Diệt Tuyệt Chiến Sư, Diệt Tuyệt Chiến Tướng chết trong tay của A Kim, nhưng A Kim thủy chung vẫn không thể thoát ra khỏi vòng vây của bọn họ. Một người ngã xuống, lập tức có người khác xông lên thế chỗ, không ngừng công kích vây công.

Cho tới giờ khắc này, Lô Tạp Nhĩ mới từ từ chui ra từ bên dưới bụng của đầu Kinh Mộc Ma Long, tọa kỵ của hắn. Bộ dáng vô cùng chật vật. Áo giáp trên người của hắn, đã bị máu tươi của Kinh Mộc Ma Long nhuộm đỏ. Công kích khủng bố của Nhật Nguyệt Âm Dương Giới, đúng là vẫn bị kẻ kia trốn thoát. Bằng vào thân thể khổng lồ của Kinh Mộc Ma Long, đã đem dư ba bùng nổ của Nhật Nguyệt Âm Dương Giới

cùng với Thanh Long Thần Hàng hoàn toàn cản lại. Kinh Mộc Ma Long lúc này đã đang hấp hối, thế nhưng lông tóc của Lô Táp Nhĩ cũng không hề có chút thương tổn nào.

Trần Long Ngạo nhìn về phía gã Phó Hội trưởng Kim Ứng Thương Hội vô cùng hèn mọn kia, giận dữ quát lên:

- Người còn đợi gì nữa? Còn chưa động thủ?

Mặc dù đối với hành vi dùng tọa kỵ làm lá chắn cho mình của Lô Táp Nhĩ, Trần Long Ngạo cực kỳ khinh thường, nhưng hắn cũng không khỏi phải nhờ Lô Táp Nhĩ giúp đỡ. Mắt nhìn các chiến sĩ thủ hạ của mình không ngừng thương vong, trong lòng hắn đang tóe máu!

Diệt Tuyệt Quân Đoàn cường đại, thành lập nó đã hao tổn không biết bao nhiêu tâm huyết.

Không chỉ là tài lực, càng cần một khoảng thời gian rất lớn. Mỗi một tên Diệt Tuyệt Trọng Kỵ Binh, tuy rằng bọn họ cũng không phải là ma sư, nhưng đều là lựa chọn ra từ khi còn nhỏ. Từ mười tuổi đã bắt đầu huấn luyện, cùng với tọa kỵ bọn họ sinh hoạt cùng một chỗ với nhau, trải qua ít nhất mười lăm năm bồi dưỡng, huấn luyện, thực chiến, giết chóc, mới có thể xem như là một gã Diệt Tuyệt Trọng Kỵ Binh đủ tư cách. Mà Diệt Tuyệt Chiến Sư, Diệt Tuyệt Chiến Tướng, lại phải trả giá vô số gian khổ mới có thể bồi dưỡng ra được. Có thể nói, bọn họ đều là tiền tài và thời gian mà xây dựng nên. Mỗi một người chết đi, đối với Đông Mộc Đế Quốc đều là đả kích thật lớn. Huống chi hôm nay, toàn bộ một Đại đội Diệt Tuyệt Quân Đoàn một ngàn người, còn lại chỉ không tới trăm người. Cho dù là Thiên Lộc Thân Vương, tuyệt đối cũng không gánh nổi trách nhiệm này. Dưới tình huống như vậy mà vẫn không thể đem địch nhân hoàn toàn giết đi, để cho Cơ Động, người có bối cảnh cực kỳ cường đại, ma sư có được Cực Hạn Song Hỏa chạy đi mất, như vậy sẽ là tai kiếp khủng khiếp đối với toàn bộ Đông Mộc Đế Quốc. Mà trong số những người có mặt ở đây, ngoại trừ hắn ra, thực lực mạnh nhất chính là Lô Táp Nhĩ.

Lô Táp Nhĩ chứng kiến A Kim toàn thân mặc áo giáp, cũng không khỏi sửng sốt một chút. Bởi vì bên trong bộ áo giáp còn có Cơ Động nữa, nên có vẻ vô cùng mập mạp. Nhưng mà sức chiến đấu kinh người của A Kim cũng không khiến Lô Táp Nhĩ cực kỳ kinh hãi. Quay đầu nhìn lại, hắn phát hiện thủ hạ của mình dẫn theo, còn sống sót không đến một phần ba, hơn nữa tuyệt đại đa số đều đã bị thương. Bọn họ cũng không có được áo giáp ma lực bảo hộ như Diệt Tuyệt Quân Đoàn, mặc dù không có thừa nhận công kích trực tiếp của Siêu Tắt Sát Kỹ, nhưng dư chấn của hai đại Siêu Tắt Sát Kỹ va chạm nhau, đối với đám ma sư của Kim Ứng Thương Hội vẫn sinh ra thương tổn thật lớn.

Thảm cảnh của Diệt Tuyệt Quân Đoàn càng khiến cho Lô Táp Nhĩ nhìn thấy ghê người, hắn không khỏi quay sang nói với Trần Long Ngạo:

- Thiên Tôn Đại Nhân, hay là, chúng ta lui lại đi.

- Đánh rầm.

Oa một tiếng, Trần Long Ngạo lại phun ra một ngụm máu tươi, khí giận bốc lên, quát một tiếng:

- Chẳng lẽ ngươi không hiểu rõ hậu quả nếu để hai người kia chạy thoát là cái gì hay sao? Chẳng lẽ ngươi muốn quốc gia chúng ta thừa nhận lửa giận của hai đại Chí Tôn Cường Giả hay sao? Không bắt hai người kia lưu lại, hoàn toàn giết chết, chúng ta chính là tội nhân của Đế Quốc đó. Ngươi mau cầm chân hắn lại, chỉ cần để cho Diệt Tuyệt Quân Đoàn chúng ta có được thời gian chuẩn bị một chút, ta nhất định sẽ khiến cho bọn họ chết không có chỗ chôn.

Lô Táp Nhĩ trong lòng oán giận. Đánh nhau suốt nửa ngày, kết quả tổn thất lớn như vậy,... Chẳng lẽ nói lúc trước các ngươi không có thời gian chuẩn bị hay sao? Ta chỉ là một gã thương nhân! Không phải đến đây liều mạng. Nhưng mà dưới ánh mắt sắc lém nhìn chằm chằm của Trần Long Ngạo, hắn cũng không dám lên tiếng phản bác. Đắc tội với Diệt Tuyệt Chiến Thần của Diệt Tuyệt Quân Đoàn, hắn tuyệt đối thừa nhận không nổi.

Thất Quan dù sao cũng là Thất Quan. Lô Táp Nhĩ gia nhập, nhất thời làm cho tình hình chiến đấu trên chiến trường xuất hiện biến hóa. Luận về kinh nghiệm chiến đấu cùng với ý chí chiến đấu, Lô Táp Nhĩ tuyệt đối không thể nào so sánh được với Diệt Tuyệt Quân Đoàn. Thế mạnh duy nhất của hắn, cũng chỉ có ma lực cùng với sự giáo hoạt.

Thả người dung nhập vào trong chiến trường, Lô Táp Nhĩ nhất thời cảm nhận được sự ảnh hưởng cực lớn của ba tầng ma lực thuộc tính áp chế. Cho dù hắn là cường giả cấp bậc Thất Quan Thiên Sư, dưới tác dụng của ba tầng áp chế này, ma lực cũng chỉ có thể phát huy ra được có sáu thành. Mà cái này hiển nhiên cũng là chương ngại lớn nhất, chế ước lực chiến đấu của toàn bộ Diệt Tuyệt Quân Đoàn.

Hàn quang trong mắt chợt lóe, Lô Táp Nhĩ liều mạng đem ma lực chú nhập vào thanh trường thương trong tay. Hắn cũng không nghe theo lời của Trần Long Ngạo, đi tiến hành công kích A Kim, mà đem mục tiêu hướng lên trên không trung. Hỏa Nhi đang phiêu phù ở khoảng cách trăm mét trên trời cao. Tuy rằng nó không có gia nhập chiến đấu, nhưng lại toàn tâm toàn ý phóng thích ra thuộc tính áp chế của bản thân. Nó hiển nhiên là có tác dụng lớn nhất trong cuộc đoàn chiến lần này.

Màu xanh biếc trong suốt thổi quét toàn thân, Lô Táp Nhĩ rất nhanh phóng xuất ra Nguyên tố Chi thể của mình, liều mạng ngưng tụ cùng với áp bức mỗi một giọt Giáp Mộc Ma Lực, toàn bộ ngưng tụ lại trong thanh trường thương trong tay mình.

Chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp, thanh trường thương trong tay Lô Táp Nhĩ đã hoàn toàn biến thành màu xanh biếc. Màu xanh biếc kia tiên diễm ướt át, diễm lệ khiến người khác mê hoặc. Ngọc bích vốn có nhiều loại, mình thường màu xanh nhạt, màu xanh lá cây, cao cấp hơn một chút có màu xanh lá mạ, màu xanh thẫm, màu xanh lam nhạt, màu xanh biếc, cao cấp nhất là màu lam biếc. Mà lúc này màu sắc do thanh trường thương trong tay Lô Táp Nhĩ, lại chính là màu xanh ngọc bích gần với màu sắc của Ngọc Bích Chi Vương, Ngọc Lục Bảo, một màu dương lực nồng đậm rực rỡ.

Chứng kiến màu sắc của thanh trường thương trong tay Lô Táp Nhĩ, cặp mày đang nhíu chặt của Trần Long Ngạo không khỏi giãn ra vài phần. Ngay sau đó ánh mắt Lô Táp Nhĩ đã ngưng đọng lại, đột nhiên cả người nhảy lên, không phát ra bất cứ âm thanh nào, thanh trường thương trong tay hắn đã hoành thiên xuất thế, kinh thiên phá không, phóng thẳng lên cao.

Mãi cho đến khi thanh trường thương của Lô Táp Nhĩ rời khỏi tay hắn, Hỏa Nhi trên không trung mới có cảm giác kinh sợ. Lúc này phản ứng lại cũng đã chậm mất nửa nhịp, không đủ để phóng xuất ra công kích Tất Sát Kỹ để phòng ngự. Nó chỉ có thể toàn lực vẩy mạnh cặp cánh, Cực Hạn Song Hỏa nháy mắt phát ra, hai đạo hỏa diễm trên không trung ngưng tụ lại, phát ra hiệu quả Song Hỏa Tổ Hợp Kỹ.

Trong thanh âm ầm ầm nổ vang, thanh trường thương màu xanh biếc kia bay lên không trung, bị Hỏa Nhi toàn lực phóng thích ra Cực Hạn Song Hỏa, phá tan thành từng mảnh nhỏ. Nhưng mà, cái này dù sao cũng là một kích toàn lực của Thất Quan Ma Sư a! Thực lực Hỏa Nhi hiện tại cũng chưa đạt đến cấp bậc Thất Quan Ma Sư, huống chi một kích âm hiểm kia, Lô Táp Nhĩ đã súc lực rất lâu, lúc này chợt phóng thích ra, cũng không dễ đối phó như vậy.

Bản thể thanh trường thương tuy rằng bị vỡ nát, nhưng mà, một đạo lực quang mãnh liệt đã mạnh mẽ phá tan lực nổ mạnh của Cực Hạn Song Hỏa Tổ Hợp Kỹ, xuyên thẳng qua thân thể của Hỏa Nhi. Phản ứng cuối cùng của Hỏa Nhi chính là nghiêng người né tránh. Đạo lực quang kia cơ hồ xuyên qua vị trí chỗ giao nhau giữa ngực và gốc cánh bên phải của nàng. Đạo lực quang nháy mắt vỡ tan trên không trung, khi vỡ ra còn mang theo vô số huyết vụ. Hỏa Nhi rên rỉ một tiếng, cũng không cách nào duy trì phi hành nữa, thân thể từ trên không trung rớt xuống một mảnh rừng cách đó không xa.

445. Chương 223 Thương Cùng Mông (hạ)

- Khốn kiếp!

Cơ Động và Hỏa Nhi linh hồn tương liên, Hỏa Nhi gặp nguy cơ, hắn tự nhiên cảm giác ra được. Nhưng lúc này hắn lại thân bất do kỷ, hoàn toàn bị ép chặt trong bộ áo giáp của A Kim, không thể động đậy được. Hắn chợt nổi giận, thân thể bó chặt, cảm giác ma sát mãnh liệt lại một lần nữa nhô lên, khiến thứ vừa bị A Kim đẩy ra khỏi mông nàng của hắn lại một lần nữa cứng lên, lại một lần nữa xâm nhập vào kẽ hở ẩm áp kia của A Kim.

- Người...

Thân thể A Kim run lên, động tác lại chậm lại, rốt cuộc lần đầu tiên bị hai gã Diệt Tuyệt Chiến Tướng giáp công thành công. Hơn nữa lúc này Hỏa Nhi đã bị thương, mất đi thuộc tính áp chế của Cực Hạn Song Hỏa, khiến cho ma lực của đám Diệt Tuyệt Chiến Tướng tăng lên trên diện rộng. Dưới tình huống như vậy, A Kim chỉ kịp ngăn cản một thanh trường thương, một thanh khác đã mạnh mẽ đánh mạnh lên thân thể của nàng, đem nàng cùng với Cơ Động hất văng lên, bay ra ngoài.

- Để cho ta ra ngoài, ta muốn đi cứu Hỏa Nhi.

Kề sát trong mái tóc vàng của A Kim, Cơ Động phát ra âm thanh không rõ ràng. A Kim có thể hiểu rõ được cảm giác của Cơ Động, bởi vì quá phần nộ và lo lắng nên thân thể run rẩy. Nàng cũng bất chấp để ý đến thứ đang tác quái của hắc nữ, tập trung tinh thần, ứng phó với Diệt Tuyệt Quân Đoàn.

- Nếu người đi cứu nó, bản thân người sẽ toi mạng.

Mặc dù vô cùng bẽ bối, nhưng nàng cũng không quên đáp lại lời Cơ Động.

- Mau thả ta ra ngoài!

Đối với Cơ Động mà nói, Hỏa Nhi mặc dù là ma thú, nhưng hắc nữ lại xem như là em gái của mình vậy. Hắc nữ làm thế nào có thể trở mặt nhìn Hỏa Nhi bị thương nặng mà không chạy đi cứu viện chứ? Vì muốn A Kim thả mình ra ngoài, lúc này hắc nữ đang tận lực không ngừng vận dụng thân thể của mình.

A Kim nhất thời nổi giận, muốn quăng Cơ Động ra, nhưng nàng lại không thể vi phạm mệnh lệnh của Liệt Diễm, cấp tốc tránh né mấy lần công kích của địch nhân, thân hình nàng rốt cuộc xuất hiện hỗn loạn. Mà đám chiến sĩ của Diệt Tuyệt Quân Đoàn dưới tình huống không có thuộc tính áp chế của Cực Hạn Song Hỏa, sức chiến đấu dần dần khôi phục lại, sự phối hợp lẫn nhau dần dần trở nên chặt chẽ hơn. Khó đối phó nhất chính là Lô Tạp Nhĩ, gã này mặc dù vẫn như trước không trực tiếp ra tay, nhưng hắc nữ lại lấy ra từ trong ma khí trữ vật của mình thêm một thanh trường mâu nữa, lại ngưng tụ ma lực. Mà mục tiêu lần này của hắc nữ, hiển nhiên là tập trung trên người A Kim, gây nên sức uy hiếp thật lớn. Thất Quan Ma Sư chuẩn bị tập kích đánh lén, tuyệt đối không có kẻ nào muốn đối mặt cả.

Cục diện có lợi, vốn sắp đột phá được trùng vây lại một lần nữa trở nên cực kỳ bất lợi. Thực lực của A Kim mặc dù không kém, nhưng dù sao nàng cũng không giống như Cơ Động vậy, có được Siêu Sát Sát Kỹ cường đại có khả năng quyết định cục diện trận chiến. Mất đi ba tầng ma lực thuộc tính áp chế toàn diện, Diệt Tuyệt Quân Đoàn toàn diện ra tay, các phương diện phối hợp dần dần khôi phục lại, dùng hình thái vòng vây bắt đầu vây công A Kim, khiến nàng bốn bề đều thọ địch. Công kích mãnh liệt từ nhiều mặt dần dần áp chế xuống, lực công kích mạnh mẽ, khiến cho A Kim càng ngày càng khó chống cự.

A Kim không hé môi tiếng nào, toàn lực chống cự lại. Mỗi một lần ra tay, vẫn như trước có được lực phá hoại cường đại, nhất định sẽ khiến cho Diệt Tuyệt Quân Đoàn xuất hiện thương vong. Nhưng mà, thân thể của nàng bị công kích trùng trùng càng ngày càng nhiều. Mặc dù bộ áo giáp vàng kim trên người nàng phẩm chất cực tốt, đã ngăn chặn đại đa số lực công kích, nhưng mà, tiêu hao ma lực của bản thân nàng cũng trở nên càng lúc càng lớn. Bất luận là A Kim hay là Cơ Động đều rất rõ ràng, Lô Tạp Nhĩ đang đợi chờ cơ hội. Một khi cơ hội đến, như vậy, thanh trường thương đã một lần nữa ngưng tụ thành quang mang màu xanh biếc nồng đậm trong tay hắc nữ sẽ cấp cho Cơ Động và A Kim một kích trí mệnh. Cũng chính bởi vì có sự uy hiếp kia, A Kim thủy chung vẫn giữ lại thực lực nhất định để bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị ứng chiến. Vì nguyên nhân này đã khiến cho nàng trong lúc bị vây công trở nên càng gian nan hơn nhiều. Hy vọng phá vây mà ra cũng trở nên càng ngày càng không có khả năng.

Làm sao bây giờ? Cơ Động lo lắng trong lòng, nhưng cũng chẳng hề có biện pháp nào. Hắc nữ vô cùng hối hận, vì sao mình không sớm bắt tay chế tạo Ma Kỹ Từ một chút. Nếu như Ma Kỹ Từ có thể chế tác thành công, cục diện trước mắt hắc nữ sẽ dễ dàng xử lý hơn rất nhiều. Lo lắng lớn nhất trong lòng hắc nữ, chính là an nguy của Hỏa Nhi.

Nhưng mà, bất luận hắc nữ dựa đến thể nào đi nữa, cố gắng xúc phạm đến bộ vị miễn cảm của A Kim mãnh liệt, nhưng A Kim cũng vẫn không chịu cho hắc nữ rời khỏi bộ áo giáp của nàng.

Đúng lúc này, đột nhiên chẳng hề có dấu hiệu báo trước, một cỗ cảm giác nóng rực chợt từ trên ngực Cơ Động dâng lên. Cơ Động chỉ cảm thấy bên trong cơ thể của mình giống như có cái gì đó thức tỉnh vậy. Linh

Hồn Chi Hỏa kịch liệt nhảy dựng lên, một luồng Hỏa nguyên tố nồng đậm không ngừng từ Linh Hồn Chi Hỏa của hắn bùng phát ra, lấy tốc độ không gì sánh kịp bổ sung cho ma lực vốn đã khô cạn của hắn.

Mà luồng Hỏa nguyên tố nồng đậm này cũng ảnh hưởng đến thân thể của A Kim. Nhất là tại vị trí hạ thân hai người đang kết hợp chặt chẽ với nhau, khiến cho trong lòng A Kim một trận hốt hoảng. Nàng thật sự sợ rằng lớp quần áo đang miễn cưỡng ngăn cách thân thể bọn họ bị đốt cháy đi mất. Nếu thật sự là như vậy, nàng hận không thể lập tức chết đi.

May mắn là, đúng ngay lúc này, thanh âm quen thuộc mà uy nghiêm chợt vang lên trong đầu A Kim. Giống như nhận được lệnh đặc xá vậy, A Kim toàn thân thả lỏng một trận, một đạo kim quang khổng lồ phát ra, mạnh mẽ hất văng đám chiến sĩ của Diệt Tuyệt Quân Đoàn đang vây công nàng. Kim quang lưu chuyển, phần giáp trụ sau lưng vỡ ra, trực tiếp hất văng Cơ Động ra ngoài.

Mà đúng lúc đó, Lô Tập Nhĩ này giờ sức lực đã động thủ, thanh trường thương màu xanh biếc nồng đậm lại một lần nữa phá không bay tới, cơ hồ là xuyên qua kẽ hở của đám người Diệt Tuyệt Quân Đoàn, phóng thẳng về phía A Kim.

Lô Tập Nhĩ lựa chọn thời cơ công kích A Kim, là đã trải qua suy tính cẩn thận. Cơ Động lúc trước đã phóng thích ra Siêu Sát Sát Kỹ, đã là nỗ lực hết sức, không còn lại lực công kích gì. Chỉ cần đem A Kim đang bảo hộ hắn cũng giết đi, như vậy, trận chiến này cũng sẽ chấm dứt. Công kích của hắn không thể gọi là không xảo diệu, không thể gọi là không âm hiểm. Đáng tiếc, hắn đã tính toán sai một chút. Nếu như không có gì nắm chắc, A Kim đang bảo hộ Cơ Động, vì cái gì lại hất hắn ra như vậy?

Một cánh tay co lại hình trảo, bị một lớp vảy cá màu vàng kim bao trùm, vô thanh vô tức từ trên giữa ngực Cơ Động lộ ra. Chiếc trảo kia vô cùng lớn, cơ hồ là che lại toàn bộ thân thể của Cơ Động. Chiếc trảo kia lóe lên, giống như là tia chớp phóng ra, liền như vậy ở giữa không trung chụp được thanh trường thương màu xanh biếc nồng đậm kia.

Oanh~~

Kim sắc hỏa diễm nồng đậm mà nóng rực, thể nhưng từ trong thanh trường thương màu xanh biếc kia bùng nổ mãnh liệt. Tựa hồ như ma lực do Lô Tập Nhĩ phóng thích kia đã biến thành nhiên liệu cho Cực Hạn Dương Hỏa thiêu đốt vậy. Cực Hạn Dương Hỏa so với lúc Cơ Động toàn thịnh còn nồng đậm hơn vài phần, khiến cho tất cả mọi người ở đây, bao gồm cả A Kim, cũng phải xuất hiện cảm giác không thở nổi.

Rồng ngâm, thanh âm rồng ngâm vang vọng mà cứng cỏi, liền từ vị trí trước ngực của Cơ Động vang lên. Một thân hình khổng lồ giống như từ trên thân thể hắn tách ra vậy, lặng yên xuất hiện.

Chiếc trảo lớn chụp lại, thanh trường thương màu vàng đang không ngừng thiêu đốt nháy mắt nổ tung, hóa thành vô số mảnh nhỏ màu vàng kim bay tán loạn bốn phía. Hơn mười tên Diệt Tuyệt Chiến Sĩ đứng gần đó nhất thời biến thành hơn mười đoàn hỏa cầu, trong tiếng kêu gào thê thảm mà tung bay tán loạn. Ngay sau đó, thân hình bọn họ đã hóa thành tro tàn. Mà thanh âm rồng ngâm rung trời kia, cũng đột nhiên từ một tiếng biến thành hai tiếng. Một tiếng dâng trào, một tiếng trầm thấp.

446. Chương 224 Cơ Động Tọa Kỳ, Đại Diễn Thánh Hỏa Long (thượng)

Chứng kiến con quái vật kinh khủng đột nhiên xuất hiện này, bất luận là chiến sĩ của Diệt Tuyệt Quân Đoàn hay là người của Kim Ưng Thương Hội, đều không tin vào mắt của mình. Mà hiệu quả trực tiếp nhất khi nó xuất hiện chính là, bao gồm Tích Long Vương trong đó, tất cả các Tích Long đồng loạt ngã rạp xuống. Đám ma thú kinh nghiệm chiến đấu dày dặn này, giờ khắc này đã không còn một chút chiến ý nào, toàn bộ phủ phục trên mặt đất, kịch liệt run rẩy, giống như là cảm nhận một loại khí tức vô cùng khủng bố khiến cho chúng nó vô cùng khiếp sợ vậy.

Dù cho trước đây khi đối diện với sự va chạm của hai đại Siêu Sát Sát Kỹ, đám Tích Long này cũng không có biểu hiện như vậy, nhưng mà hiện tại, loại tình huống như vậy liền xuất hiện.

Ngoại trừ Cơ Động ra, trong mắt những người khác, bao gồm cả A Kim trong đó, đầu sinh vật đột nhiên từ trong cơ thể Cơ Động tách ra, căn bản là một con quái vật. Đúng vậy, là một con quái vật. Nó có mắt rồng, sừng hươu, miệng trâu, mũi chó, bờm sư tử, đuôi rắn, vảy cá, ung trảo, chín loại động vật hợp lại làm

một, tạo thành một hình tượng không giống bất cứ sinh vật nào. Kỳ lạ nhất chính là, toàn thân nó không ngờ lại là một nửa màu đen, một nửa màu trắng, từ phần cổ trở lên bắt đầu tách ra làm đôi, có hai cái đầu. Trên thân chia ra, lại là có chín cái chân, cũng là nửa trắng nửa đen, không có cánh, nhưng lại có thể phiêu phù trên không trung. Từ khi tức bốc phát ra trên người của nó, nhân loại cũng không cảm nhận thấy cái gì, chỉ là đám Tích Long lại rõ ràng cảm nhận được khí tức quân lâm thiên hạ của Hoàng đế Long tộc.

Khi nó xuất hiện, người rung động nhất là chính bản thân Cơ Động. Nhìn con quái vật to lớn, chiều cao trên mười thước này, trong lòng hẳn cảm thấy vô cùng thân thiết. Đúng vậy, chính là thân thiết. Bởi vì, sinh vật này đối với những người khác mà nói, nó là quái vật, nhưng đối với Cơ Động, nó lại là Thần vật tượng trưng cho Quốc gia ở kiếp trước, Trung Hoa thần long.

Ở trong lòng Cơ Động, rồng ở thế giới này, bất quá chỉ là một loại thần lân bay mà thôi. Chỉ có đầu tọa kỵ mà hẳn đang cưỡi này, mới chân chính là Rồng a! Nhưng mà, vì sao nó lại có đến hai đầu, trên thân lại có đến chín chân? Ngồi trên lưng của nó, Cơ Động chẳng những cảm giác được ma lực của mình khôi phục với tốc độ gần như khủng bố, hơn nữa, còn có một loại cảm giác huyết nhục tương liên không thể nói bằng lời được. Giống như là con rồng này chính là một bộ phận thân thể của nó vậy.

- Cơ Động, đừng ngạc nhiên. Con rồng này chính là kế thừa máu của người, cùng với linh hồn của người tương thông. Là do máu tươi, linh hồn, Hỗn Độn lực của người nuôi dưỡng nó thành hình, có được ma lực giống như đúc với người. Hơn nữa nó còn có lực lượng đặc thù của Long tộc. Nó vừa mới nở ra, đã có được tu vi Bát Giai. Bát Giai Cực Hạn Ma Lực. Cực Hạn Song Hỏa lấy Hỗn Độn làm trung tâm, vốn là Thánh Hỏa. Nó lại trải qua linh hồn của người cùng với máu tươi tăng trưởng mà thành, vì vậy ta đặt tên cho nó là: Đại Diễn Thánh Hỏa Long.

Thanh âm Liệt Diễm vẫn như trước êm tai, giống như tất cả những chuyện này đều là hiển nhiên xảy ra vậy. Đột nhiên, trong lòng Cơ Động có một loại cảm giác, chính là từ khi trận chiến này bắt đầu, tựa hồ toàn bộ đều nằm trong sự khống chế của Liệt Diễm.

Từ khi mình bắt đầu cùng Trần Long Ngạo chiến đấu, đến khi thi triển Siêu Tắt Sát Kỹ, mỗi khi mình gặp phải nguy cơ khó có thể ứng phó được, đều lập tức xuất hiện chuyển cơ. Mà tất cả những chuyển cơ, đều là do Liệt Diễm đưa đến. A Kim xuất hiện, Đại Diễn Thánh Hỏa Long xuất hiện, đều là như thế.

Hai tiếng rồng ngâm lại từ hai cái miệng khổng lồ của Đại Diễn Thánh Hỏa Long vang lên. Trong tiếng rồng giận rung trời, uy áp không gì sánh kịp của Cực Hạn Song Hỏa chợt từ trên trời giáng xuống. Lúc này đây chẳng những là áp chế địch nhân, thậm chí ngay cả khí tức Cực Hạn Âm Kim trên người A Kim tản mát ra cũng đồng dạng bị áp chế.

Nếu nói Hỏa Nhi là một tiểu cô nương ôn nhu, như vậy, Đại Diễn Thánh Hỏa Long chính là Hoàng Đế Ma Thú uy nghiêm. Đồng dạng là uy áp Cực Hạn Song Hỏa, nhưng từ trên người nó phóng xuất ra, lại hoàn toàn khác biệt. Đó hoàn toàn là áp lực khủng bố như quân vương giáng lâm vậy. Những Diệt Tuyệt Chiến Tướng, Diệt Tuyệt Chiến Sư còn sót lại của Diệt Tuyệt Quân Đoàn, không chỉ có ma lực toàn bộ bị áp chế, thậm chí cả thân thể cũng trở nên trì trệ. Bên trong không trung, trong phạm vi đường kính năm trăm thước, toàn bộ biến thành hai màu Hắc Bạch Song Sắc. Toàn bộ các màu sắc rực rỡ khác vào giờ khắc này cũng đã tiêu thất, chỉ còn lại hai màu trắng, đen.

Ma Vực, Cực Hạn Song Hỏa Ma Vực của Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Về việc phóng thích cái Ma Vực này, liền chứng tỏ ma lực của nó vượt xa Cơ Động. Bát Giai Ma Thú, trong giới ma sư chỉ tương đương với Thất Quan Ma Sư, mà chỉ có Bát Quan Ma Sư mới có thể phóng thích ra Ma Vực, không ngờ bản thân Đại Diễn Thánh Hỏa Long cũng có thể phóng xuất ra được.

Hai cái đầu rồng, hai cặp Long Nhãn, liếc nhìn xung quang. Nó nhìn qua cực kỳ ngạo mạn, hoàn toàn dùng một loại ánh mắt miệt thị mà nhìn chăm chú vào địch nhân bên dưới. Nhưng mà, nó cũng không có công kích. Cơ Động có thể cảm giác rõ ràng, toàn bộ năng lực hành động của Đại Diễn Thánh Hỏa Long đều cùng linh hồn của mình câu thông một chỗ với nhau. Tất cả các loại năng lực của Đại Diễn Thánh Hỏa Long cũng đều ghi dấu bên trong linh hồn của Cơ Động. Chỉ khi nào Cơ Động hạ mệnh lệnh, nó mới tiến hành phát động công kích.

Linh hồn bọn họ tương liên với nhau, căn bản không cần phải mở miệng nói chuyện, chỉ cần sự câu thông khi hành động, đã có thể phối hợp hoàn mỹ với nhau.

- Lui lại.

Thấy Đại Diễn Thánh Hỏa Long xuất hiện, cảm thụ được sự áp chế cường hãn của Cực Hạn Song Hỏa Ma Vực khổng lồ kia, Trần Long Ngạo mặc dù không cam lòng, lúc này cũng chỉ có thể hạ mệnh lệnh rút lui. Nếu không hãn có thể kháng định, cứ tiếp tục như vậy, kết quả trận chiến hôm nay cuối cùng chỉ có thể là bên mình toàn quân bị diệt. Lực lượng bên mình đã căn bản không có khả năng cùng với đầu Ma thú không biết là Cửu Giai hay Thập Giai vừa mới đột nhiên xuất hiện này tiến hành chống cự nữa. Trông cậy vào Lô Tạp Nhĩ? Chẳng khác nào người si nói mộng. Hãn chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, Diệt Tuyệt Quân Đoàn chết ít lại một người, có thể mang về nhiều được một người.

A Kim triển khai thân hình, hóa thành một tia chớp nhảy mất đuổi theo đám chiến sĩ Diệt Tuyệt Quân Đoàn đang bắt đầu lui lại. Hai tay nàng lại bùng nổ ra kim quang mãnh liệt, hóa thành từng mảng kim chúc khổng lồ chuẩn bị công kích. Đúng lúc này, thanh âm Cơ Động từ trên không trung truyền xuống:

- Đừng đuổi theo, cứu Hỏa Nhi quan trọng hơn.

Nếu không phải Hỏa Nhi bị thương nặng, Cơ Động nhất định sẽ không chút do dự cười Đại Diễn Thánh Hỏa Long đuổi theo truy sát cường địch. Nhưng lúc này hãn lại rõ ràng cảm giác được sinh mệnh lực của Hỏa Nhi đang rất nhanh trôi đi. So sánh với việc truy sát địch nhân, không hề nghi ngờ, cứu Hỏa Nhi mới quan trọng hơn nhiều.

Thân thể Đại Diễn Thánh Hỏa Long chợt lóe lên. Tuy rằng nó không có cánh, nhưng tốc độ phi hành của nó lại giống như là lẳng không dịch chuyển vậy, chẳng những không vang lên chút tiếng động nào, hơn nữa lại còn nhanh vô cùng. Thân thể lớn hơn mười thước cơ hồ chợt lóe lên, cũng đã phóng vào trong rừng rậm. Bằng vào linh hồn liên hệ giữa Hỏa Nhi và Cơ Động, rất nhanh đã tìm đến được chỗ Hỏa Nhi rơi xuống.

Hỏa Nhi lẳng lẳng nằm trên mặt đất, vô số máu tươi từ trong cơ thể nó trào ra. Một cái lỗ thủng lớn cỡ nắm tay xuyên thủng qua ngực nó, sinh mệnh lực không ngừng trôi đi. Cặp phượng mâu vốn sáng ngời có thần, lúc này cũng đã biến thành một màu xám trắng.

Cơ Động thả người từ trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long nhảy xuống, một bước liền đi tới bên cạnh Hỏa Nhi. Hãn ôm thân thể Hỏa Nhi lên, nước mắt trào mi mà nói:

- Hỏa Nhi, Hỏa Nhi, ngươi nhất định phải chịu đựng. Ngươi nhất định không được có việc gì.

Hít sâu một hơi, Cơ Động chỉ là thoáng do dự một chút, cắn răng một cái, hay tay đồng dạng đặt trên hai vết thương trước ngực và sau lưng của Hỏa Nhi. Không thể để Hỏa Nhi tiếp tục đổ máu nữa. Nếu chảy máu thêm một chút nữa thôi, nó hãn phải chết không thể nghi ngờ.

447. Chương 224 Cơ Động Tọa Kỵ, Đại Diễn Thánh Hỏa Long (hạ)

Kim quang chói mắt chợt lóe lên rồi biến mất, Hỏa Nhi kêu lên một tiếng đau đớn, đầu nghiêng sang một bên, đã lằm vào hôn mê bất tỉnh. Cơ Động bằng vào ma lực Cực Hạn Dương Hỏa của mình đã mạnh mẽ đem miệng vết thương của nàng đốt lên, tạm thời cầm máu lại. Đồng thời hãn nhanh chóng lấy ra một lọ thuốc chữa thương lúc trước Diêu Khiêm Thư đã cho hãn, dốc hết cả lọ đổ vào trong miệng Hỏa Nhi. Ngay sau đó hãn thúc dục ma lực cẩn thật rót vào trong thân thể Hỏa Nhi, mục đích để thúc dục được lực.

Nhưng mà, lúc Cơ Động đem ma lực rót vào trong cơ thể Hỏa Nhi, hãn mới phát hiện Hỏa Nhi bị thương nghiêm trọng đến thế nào. Một kích kia của Lô Tạp Nhĩ, mặc dù ma lực Giáp Mộc thuộc tính không đủ để xúc phạm tới ma lực của Hỏa Nhi, nhưng lại tổn hại nghiêm trọng đến thân thể nàng. Toàn thân Hỏa Nhi hơn một phần ba kinh mạch hoàn toàn bị phá vỡ. Ma lực căn bản không thể vận chuyển thuận lợi, không thể thúc dục được lực được. Nếu không phải Hỏa Nhi có sinh mệnh lực rất mạnh, e rằng hiện tại đã chết.

Nghĩ tới Hỏa Nhi đã trải qua ba ngàn năm ngập chìm thống khổ trong quả trứng, vô cùng vất vả mới có thể ấp nở ra. Nhớ tới những tình cảm thân thiết của mình cùng với Hỏa Nhi mấy năm nay, trong lòng Cơ Động vô cùng buồn bã. Nhưng hiện tại hãn cũng không biết phải làm thế nào để cứu nàng.

A Kim đứng bên cạnh Cơ Động, nàng vốn định sau khi nguy hiểm qua đi, lập tức tìm Cơ Động mà tính sổ chuyện lúc nãy. Nhưng hiện tại chứng kiến Cơ Động thương tâm ôm Hỏa Nhi như thế, những lời nói đang

lên đến miệng cũng không cách nào nói ra được.

- Dem Hỏa Nhi trở về Địa Tâm, mọi chuyện đã có ta.

Thanh âm Cơ Động giống như là cơn mưa cứu mạng giữa sa mạc nắng cháy chợt vang lên trong óc của Cơ Động.

- Liệt Diễm.

Cơ hồ là không chút do dự, Cơ Động lập tức phát ra lời kêu gọi.

Hồng quang nổ rộ chợt xuất hiện trùm lên Cơ Động, A Kim cùng với Hỏa Nhi. Thân ảnh ba người lặng yên biến mất, chỉ còn lại có Đại Diễn Thánh Hỏa Long ở trong Sinh Mệnh Chi Sâm. Trước khi Cơ Động rời đi, còn không quên nhắc lại với Đại Diễn Thánh Hỏa Long, bản nó ở lại chỗ này, nếu có địch nhân xâm nhập, giết chết không tha. Có được tọa kỵ cường đại như thế này, Cơ Động vốn hẳn sẽ vô cùng cao hứng, dù sao, đây cũng là thứ mà hắn mong muốn lâu nay. Nhưng mà, hiện tại Hỏa Nhi đang bị thương nặng, hắn làm sao có thể hưng phấn được cơ chứ?

Lúc cảnh vật một lần nữa trở nên rõ ràng lại, đã là ở trong thế giới Địa Tâm rồi. Một đạo bạch quang đã bao phủ tới, dem Hỏa Nhi đang nằm trong lồng ngực của Cơ Động thổi quét đi.

Liệt Diễm lúc này đang đứng trên cái bục ở giữa Địa Tâm Hồ, tay phải giơ lên, Hỏa Nhi đang bao phủ bởi bạch quang đã bay đến trước mặt nàng. Hai tay Liệt Diễm vung lên, Song Hỏa Hệ nguyên tố nồng đậm bị năng mạnh mẽ hút ra từ trong hồ nham thạch nóng chảy bên dưới, không ngừng rót vào bên trong cơ thể của Cơ Động. Nhìn ánh mắt trong suốt không hề có chút tạp chất của Hỏa Nhi, Cơ Động cảm thấy trong lòng ấm áp, vẻ thống khổ cùng với bi thương nhất thời giảm bớt vài phần.

Liệt Diễm ôn nhu nói:

- Yên tâm đi, có ta ở đây, Hỏa Nhi không có việc gì đâu. Ma lực của nàng và chúng ta có cùng căn nguyên, bằng vào Hỗn Độn Chi Hỏa, ta đủ để giữ lại tính mạng của nàng. Nơi đây cứ giao cho ta đi. Chuyện của Sâm Yêu bộ tộc còn cần người đi xử lý. Bảo bọn họ đưa một lọ Căn Nguyên Sinh Mệnh xuống đây đi, có Căn Nguyên Sinh Mệnh phụ trợ, tốc độ khôi phục của Hỏa Nhi cũng có thể nhanh hơn một chút, hơn nữa cũng sẽ không để lại di chứng gì.

Nghe những lời Liệt Diễm nói, ánh mắt Cơ Động nhất thời sáng lên. Đúng vậy! Mình sao lại không nghĩ tới, còn có Căn Nguyên Sinh Mệnh mà! Đây chính là nhân gian chí bảo có thể cải tử hoàn sinh, nối xương mọc da cơ mà. Hắn nói nhanh:

- Liệt Diễm, ta đi ngay!

Liệt Diễm nói:

- A Kim, người đi cùng với Cơ Động đi. Ma lực của hắn còn chưa có hoàn toàn khôi phục lại. Người giúp hắn một tay.

- Ta...

Thân thể A Kim hơi hơi rung động một chút, muốn nói gì đó, nhưng cũng vẫn không có nói ra. Khuôn mặt giấu phía sau cái mặt nạ kim loại đã không nhận được đồ bùng lên rồi. Mãi cho đến bây giờ, bên trong khe hở nơi cặp móng đầy đặn của nàng vẫn còn có cảm giác nóng rực. Vừa nghĩ tới cảnh tượng xấu hổ lúc đó, cường hãn như nàng, toàn thân cũng không khỏi một trận nhũn ra.

Lúc Cơ Động cùng với A Kim một lần nữa trở lại Sinh Mệnh Chi Sâm, Đại Diễn Thánh Hỏa Long vẫn đang không ngừng bay lượn trên không trung, lạnh lùng quan sát chung quanh. Cơ Động vừa xuất hiện, đầu cự long có hình dáng bề ngoài của Trung Hoa Thần Long cực kỳ cường hãn này lập tức phóng vọt xuống, trực tiếp đáp xuống trước mặt Cơ Động.

Xác định Hỏa Nhi không có việc gì, tâm tình Cơ Động mới thoải mái vài phần, lúc này hắn mới có tâm tình cẩn thận quan sát đầu ma thú tọa kỵ mới của mình. Đại Diễn Thánh Hỏa Long cùng với Đồ Đằng Trung Hoa Thần Long trong trí nhớ của hắn có đến chín phần giống nhau. Phải biết rằng, tại quốc gia ở kiếp

trước của hắn, mọi người đều tự xưng mình là truyền nhân của Rồng. Nhìn thấy Trung Hoa Thần Long, hắn làm thế nào không cảm thấy thân thiết cơ chứ?

Điều duy nhất khiến cho Cơ Động có chút kỳ quái chính là, Đại Diễn Thánh Hỏa Long này cứ nhiên lại là chín trảo, mà không phải là ngũ trảo trong trí nhớ của hắn.

Hai đầu, chín trảo, cái này hẳn vốn là một hình tượng cực kỳ quái dị. Nhưng mà, toàn bộ ứng lên trên thân thể cao lớn hơn mười thước của Đại Diễn Thánh Hỏa Long lại có vẻ cực kỳ phối hợp. Thân thể hai màu trắng, đen chia làm hai phần, cũng không khiến cho người khác cảm giác khó coi. Chỉ có luồng khí tức cường đại kia, mới khiến cho người ta có một loại cảm giác hít thở không thông. Đương nhiên, đối với Cơ Động mà nói, loại cảm giác này liền trở nên vô cùng thân thiết.

Cặp long mâu kiêu ngạo nhìn đến Cơ Động liền biến thành quang mang ôn nhu, hai cái đầu to lớn khẽ cúi xuống trước mặt Cơ Động, nhẹ nhàng cọ cọ vào thân thể hắn. Hai tay chia ra vuốt ve hai cái đầu rồng, trên mặt Cơ Động rốt cuộc toát ra một tia mỉm cười:

- Liệt Diễn dùng tên Đại Diễn Thánh Hỏa Long để đặt cho chủng loại của các người. Như vậy ta sẽ đặt tên riêng cho các người vậy. Nếu ta nhớ không lầm thì lúc trước khi Liệt Diễn đoạt các người lại từ tay của Băng Tuyết Cự Long Phong Sương đã từng nói qua, các người đều là nữ tính. Để ta suy nghĩ thử xem, đặt tên gì cho các người thì được nhỉ?

Lời còn chưa dứt, trong linh hồn Cơ Động đột nhiên xuất hiện hai luồng ý niệm mãnh liệt. Hắn hơi hơi sửng sốt một chút, kinh ngạc phát hiện, hai luồng ý niệm này không ngờ lại phân biệt từ hai cái đầu màu trắng và màu đen đồng thời truyền đến. Mỗi cái đầu của Đại Diễn Thánh Hỏa Long này không ngờ lại có tư tưởng riêng thuộc về chính mình.

Phát hiện này không khỏi khiến cho Cơ Động vô cùng hiếu kỳ. Chẳng lẽ là các nàng lúc trước khi bị biến đổi hình thái, vốn là một cặp song sinh hay sao?

Lúc này hai cái đầu rồng kia đều đang yêu cầu Cơ Động đặt cho các nàng mỗi người một cái tên riêng, chứ không phải là một cái tên thống nhất.

Tên của Hỏa Nhi lúc trước là do Cơ Động thuận miệng gọi, hắn cảm thấy cách gọi đó rất dễ nghe. Nhưng mà, đối mặt với Đại Diễn Thánh Hỏa Long, hắn cũng không thể dễ dàng đặt tên như vậy. Bởi vì, đầu Đại Diễn Thánh Hỏa Long này có thể nói là vật đại diện cho những ký ức kiếp trước của hắn. Hình tượng Trung Hoa Thần Long thân thiết đến như vậy... nhất định là phải dùng một cái tên nào có liên quan đến quốc gia kiếp trước của mình mới được.

- Một cái gọi là Tiểu Hắc, một cái gọi là Tiểu Bạch là được rồi.

A Kim đứng một bên lạnh lùng nói.

Vừa nghe nàng nói xong, hai cái đầu rồng của Đại Diễn Thánh Hỏa Long đồng thời rít gào một tiếng, cực kỳ bất mãn, cảm tức nhìn về phía A Kim. Nếu không phải bởi vì A Kim và Cơ Động là đồng đội, Cơ Động không hề nghi ngờ bọn chúng sẽ trực tiếp phóng xuất ra cái Ma Vực uy áp khủng bố lúc trước rồi.

A Kim hừ một tiếng.

- Kêu la cái gì. Có tên là tốt rồi. Chẳng biết tốt xấu gì, giống như đực chủ nhân của các người!

Cơ Động có chút xấu hổ liếc nhìn A Kim một cái. Đột nhiên lúc đó linh quang trong đầu chợt lóe lên:

- Ta biết đặt tên gì rồi.

448. Chương 225 Mao Đài Và Ngũ Lương Dịch (thượng)

Nhìn hai cái đầu rồng to lớn của Đại Diễn Thánh Hỏa Long, trong đầu Cơ Động linh quang thoáng hiện:

- Các người một người gọi là Mao Đài, một người gọi là Ngũ Lương Dịch đi.

A Kim sửng sốt một chút:

- Cái tên này có ý nghĩa gì?

Hai cái đầu rồng một trắng một đen kia cũng thập phần buồn bực nhìn Cơ Động.

Cơ Động nói:

- Đây là tên của hai loại tuyệt thế danh tửu. Đặt cho các người vô cùng thích hợp.

Kiếp trước của hắn chính là một nhất đại Tửu Thần. Mà Mao Đài và Ngũ Lương Dịch đúng là tên của hai loại rượu. Hai loại rượu này là hai loại rượu ngon nhất tại quốc gia ở kiếp trước của hắn, có thể xưng là Quốc Tửu. Đáng tiếc, từ khi đi đến thế giới này, hắn vĩnh viễn cũng không có khả năng nhắm nháp lại hương vị của hai loại rượu tuyệt hảo này. Hắn không biết phương pháp ủ chúng. Dùng hai cái tên này để đặt cho hai cái đầu của Đại Diễn Thánh Hỏa Long, đúng là một cách hoài niệm về kiếp trước, cũng là thể hiện sự hoài niệm đối với hai loại rượu ngon này.

Có lẽ bởi vì cảm nhận được tâm tình biến hóa của Cơ Động, hai cái đầu rồng của Đại Diễn Thánh Hỏa Long đồng thời ngâm nga một tiếng. Mặc dù chúng nó cũng không hiểu rõ ý nghĩa của cái tên Mao Đài và Ngũ Lương Dịch, nhưng chúng cảm nhận được cảm xúc hoài niệm này trong lòng Cơ Động, nên cũng đồng ý tiếp nhận tên mới của mình.

- Bạch Long có Cực Hạn Dương Hỏa, người tên là Mao Đài. Hắc Long có Cực Hạn Âm Hỏa, người tên là Ngũ Lương Dịch. Đi thôi, chúng ta đuổi theo đám Sâm Yêu. Cần phải xin họ một lọ Căn Nguyên Sinh Mệnh để trị thương cho Hỏa Nhi nữa.

Vừa nói, Cơ Động phóng người lên, nhảy lên vị trí giao nhau ở cổ của hai cái đầu rồng.

Mao Đài và Ngũ Lương Dịch đồng thời hét dài một tiếng, chuẩn bị bay lên trời, đã bị Cơ Động ngăn lại.

- A Kim, người cũng lên đây đi.

Cơ Động nói với A Kim. Đối với A Kim, hắn thật sự vẫn có chút xấu hổ. Mặc dù hắn cũng không phải cố ý, nhưng nói thế nào cũng đã xúc phạm người ta. Huống chi lúc đó A Kim lại còn vì cứu hắn mà xuất hiện.

A Kim hừ lạnh một tiếng:

- Cần bọn chúng giúp sao? Ta chạy trên mặt đất, cũng chưa chắc sẽ chậm hơn các người đâu.

Nói xong, không hề chú ý đến Cơ Động, nàng liền quay đầu vọt người phóng đi, hóa thành một đạo kim sắc quang ảnh, trong nháy mắt đã biến mất ở sâu trong rừng cây.

Trong lòng Cơ Động thầm than một tiếng. Sự hiểu lầm này e rằng không dễ giải thích a! Bởi vì hắn căn bản là không nói nên lời.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long lúc này mới bay lên trời, cái đuôi rồng to lớn đột nhiên đánh đánh nhẹ trong không khí, chín trảo bày ra ngay ngắn, cấp tốc bay đi.

Tìm kiếm đám người Sâm Yêu cũng không mấy khó khăn. Ngoài việc đã hy sinh hơn hai vạn Sâm Yêu lão niên ra, những Sâm Yêu lão niên còn lại vẫn như trước đến hơn mấy vạn người. Hơn nữa tốc độ di chuyển của bọn họ cũng không nhanh, chỉ một lát sau, Cơ Động đã đuổi kịp bọn họ.

Cơ Động kinh ngạc phát hiện, không biết rõ vì nguyên nhân gì, mấy vạn Sâm Yêu lão niên đều đã ngừng lại, cũng không có tiếp tục chạy đi. Lúc Đại Diễn Thánh Hỏa Long xuất hiện ở trên đỉnh đầu bọn họ, cả đám Sâm Yêu lão niên đều không khỏi hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lên. Chứng kiến hình dáng bề ngoài kỳ quái của Đại Diễn Thánh Hỏa Long, bọn họ đều nghĩ là địch nhân đã đến.

Mãi cho đến khi Đại Diễn Thánh Hỏa Long phi thân hạ xuống, Cơ Động từ trên lưng rồng nhảy xuống, cảm xúc của đám Sâm Yêu mới có thể khôi phục lại.

- Vương vĩ đại, ngài mau đến xem xem, Áo Đa Mục trưởng lão, hắn...

Nhìn thấy Cơ Động, đám Sâm Yêu tự nhiên là đoán được kết quả của trận chiến bên kia. Xưng hô của họ đối với Cơ Động cũng đã xảy ra biến hóa vi diệu.

Trong lòng Cơ Động căng thẳng, theo con đường thông lộ mà đám Sâm Yêu tự động tách ra, bước nhanh về phía trước. Rất nhanh, hắn liền thấy được Áo Đa Mộc trưởng lão, sắc mặt xám trắng, đang nằm trên mặt đất.

Ngược Áo Đa Mộc khê phập phồng nhè nhẹ. Một lão Sâm Yêu đang cho hắn uống Căn Nguyên Sinh Mệnh. Nhưng mà, Cơ Động lại rõ ràng cảm giác được, cho dù là Căn Nguyên Sinh Mệnh cũng không cách nào giúp cho sinh mệnh lực của Áo Đa Mộc đình chỉ việc trôi đi.

Có lẽ là trời cao đồ kỵ, Sâm Yêu Bộ Tộc sáng tạo ra thứ tuyệt thế hảo tửu Căn Nguyên Sinh Mệnh này, nhưng mà khả năng hấp thụ Căn Nguyên Sinh Mệnh của thân thể bọn họ lại không thể nào bằng được con người. Đối với bọn họ mà nói, Căn Nguyên Sinh Mệnh căn bản không hề có chút tác dụng nào đối với việc kéo dài tuổi thọ, chỉ có thể gia tăng thêm một chút sinh mệnh lực mà thôi.

Nhìn thấy Cơ Động, cặp mắt vốn đã trắng dã của Áo Đa Mộc đột nhiên sáng bừng lên, ngay cả sắc mặt cũng hồng hào thêm vài phần. Dưới sự trợ giúp của tộc nhân, hắn cố gắng đứng dậy:

- Vương, địch nhân, địch nhân...

Cơ Động vội bước nhanh lên một bước, ngồi xổm xuống trước mặt Áo Đa Mộc, cầm lấy bàn tay đang run rẩy nâng lên của hắn:

- Đại Trưởng lão, ngài đừng nói nhiều nữa. Nghỉ ngơi một chút đi. Yên tâm, địch nhân đã bị ta đuổi đi rồi.

Thần sắc Áo Đa Mộc nhất thời thả lỏng đi rất nhiều:

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi... Vương, là ngài cứu vớt chúng ta, cứu vớt toàn bộ Sâm Yêu Bộ Tộc a! May mắn ngài kịp thời trở về. Nếu không thì...

Cơ Động nói:

- Áo Đa Mộc trưởng lão, thân thể ngài quan trọng hơn, chuyện khác sau này hãy nói.

Áo Đa Mộc nhẹ nhàng lắc lắc đầu, lúc này hắn lại toát ra vẻ cơ trí vốn có của mình:

- Vương, thân thể của ta, ta biết rõ ràng nhất. Có thể gặp lại ngài, nghe được tin mừng địch nhân đã bỏ chạy, ta chết cũng cam tâm rồi. Sâm Yêu Bộ Tộc cuối cùng cũng không có chôn vùi trong tay ta! Ta không được nữa rồi. Vương, ta đã hạ mệnh lệnh xuống, đem chức vị Thủ tịch Trưởng lão truyền cho Tháp Mẫu Trưởng lão. Tương lai của Sâm Yêu Bộ Tộc liền kính nhờ ngài vậy.

Hắn vốn tuổi tác đã cao, là người lớn tuổi nhất trong Sâm Yêu Bộ Tộc. Trải qua một tràng đại biến, lại không ngừng chạy đi không ngừng nghỉ như vậy, cảm xúc biến đổi kịch liệt, rốt cuộc cũng khiến cho thân thể đã gần đất xa trời này của hắn chịu không nổi nữa. Gặp được Cơ Động trở về, nghe được tin mừng địch nhân đã bỏ chạy, khiến cho một tia chấp niệm náu kín sinh mệnh cuối cùng của hắn cũng lặng yên tiêu tán đi.

Cơ Động lặng lẽ gật gật đầu:

- Đại Trưởng lão, ngài yên tâm đi. Chuyện bên phía Địa Linh Sơn, đã không có vấn đề gì, tất cả các Ma thú bên kia đều đồng ý chấp nhận các người. Bên phía Trung Thổ Đế Quốc, ta cũng đã sắp xếp xong rồi. Mối thù ngày hôm nay, ta nhất định cũng sẽ vì Sâm Yêu Bộ Tộc mà báo thù, nhất định phải đem Kim Ưng Thương Hội kia hoàn toàn hủy diệt.

Áo Đa Mộc thở dài một tiếng:

- Không, Vương, thù hận của chúng ta cũng không quan trọng. Quan trọng là... Sâm Yêu Bộ Tộc có thể tồn tại và phát triển. Gặp được ngài, chính là may mắn lớn nhất của Sâm Yêu Bộ Tộc chúng ta. Ta cũng tin rằng, người nhất định sẽ lãnh đạo các tộc nhân của ta mà tìm được tương lai của bọn họ. Hãy an táng ta ở gia viên mới đi, ta muốn chứng kiến cảnh các tộc nhân sinh sôi nảy nở. Vương, Vương vĩ đại, cảm ơn ngài, cảm ơn ngài.

Nước mắt tuôn rơi, thanh âm Áo Đa Mộc càng ngày càng nhỏ dần, rốt cuộc, khóe miệng hắn mang theo một tia mỉm cười nhàn nhạt, hai mắt chậm rãi khép kín, nhẹ nhàng ra đi...

Im lặng, một sự im lặng chết chóc.

Những Sâm Yêu đứng gần nhất quỳ rạp xuống đất trước tiên. Ngay sau đó, toàn bộ các Sâm Yêu có mặt ở đó đều quỳ rạp xuống. Áo Đa Mụ, vị Đại Trưởng lão khải kính này, rốt cuộc cũng đã vì tộc nhân của mình mà phóng xuất ra tia tinh hoa sinh mệnh của cùng của mình, hoàn toàn rời khỏi thế giới này.

Cơ Động ôm lấy thi thể của Áo Đa Mụ, chậm rãi đứng lên, môi mím thật chặt. Lúc này, A Kim cũng đã chạy đến, yên lặng đứng sau lưng của hắn.

Trong khoảng hơn một phút, Cơ Động không có bất cứ động tác gì. Một phút sau, hắn đột nhiên thở sâu một hơi, đem cảm giác bi thương trong nội tâm của mình mạnh mẽ áp chế xuống:

- Các Sâm Yêu trưởng lão, vì nguyện vọng cuối cùng của Áo Đa Mụ trưởng lão, chúng ta hiện tại cũng không thể nghỉ ngơi, tiếp tục đi đi, tập hợp các tộc nhân các người lại.

Đám Sâm Yêu lão niên chậm rãi đứng dậy. Áo Đa Mụ chết đi, nhưng bọn họ cũng không có khóc, chỉ có trầm mặc. Đây chính là đặc điểm của Sâm Yêu Bộ Tộc, khi những tộc nhân kính yêu nhất của bọn họ qua đời, bọn họ sẽ trầm mặc suốt một thời gian dài mà thương tiếc.

449. Chương 225 Mao Đài Và Ngũ Lương Dịch (hạ)

Sau đó, Cơ Động cười lên Đại Diễn Thánh Hỏa Long, mất thời gian một canh giờ, mới tìm được tất cả các Sâm Yêu đang không ngừng di chuyển về phía Tây Sinh Mệnh Chi Sâm, đem toàn bộ tộc nhân của Bộ Tộc Sâm Yêu gom lại, một lần nữa tụ hợp. Mà thi thể của Áo Đa Mụ trưởng lão, được hắn trình trọng trao lại tận tay cho Thập Mầu Trưởng lão. Đồng thời, hắn cũng đem một lọ Căn Nguyên Sinh Mệnh chạy xuống Địa Tâm giao lại cho Liệt Diễm.

Đám Sâm Yêu sau khi trải qua một ngày kiếp nạn tàn khốc, rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi. Nhưng mà, toàn bộ đám Sâm Yêu tộc nhân lại đều choáng đay bi thương. Vô số tộc nhân tử vong, Áo Đa Mụ qua đời, không thể nghỉ ngơi, chuyện này gây cho chúng tộc vốn hòa hiếu này một sự đã kích trầm trọng. Nhưng mà, bọn họ vẫn còn một con đường dài phía trước phải đi, việc di dời vẫn như trước phải tiếp tục. Vì để chủng tộc tiếp tục tồn tại, bọn họ nhất thiết phải kiên cường.

Màn đêm buông xuống, Cơ Động yên lặng đứng ở trong Sinh Mệnh Chi Sâm, thông qua khoảng trống giữa các tán cây lặng lẽ ngắm trăng trên trời cao, yên lặng không nói gì. Lúc này hắn cũng không phải là đang hồi tưởng lại những kinh nghiệm chiến đấu hay là tìm cách đề thăng thực lực của mình. Trong đầu hắn không ngừng vang vọng lên đủ loại các cảm xúc hỗn loạn khác nhau. Có lúc nhớ lại chuyện mình ở kiếp trước, có lúc nghĩ tới một số chuyện mới gặp gần đây... rất nhiều, rất nhiều.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã được hắn đưa trở về thế giới Địa Tâm. Không hề nghỉ ngơi, Địa Tâm Hồ là nơi thích hợp cho nó tu luyện nhất. Ở nơi đó nó chẳng những có thể tăng lên tu vi nhanh chóng, hơn nữa cũng có thể thuận lợi bất cứ lúc nào cũng có thể truyền tống đến bên cạnh Cơ Động. Bằng vào linh hồn tương liên, khế ước linh hồn vô tình thành lập, thậm chí không cần Liệt Diễm phải phóng thích ma lực, Cơ Động có thể bất cứ lúc nào cũng triệu hồi nó về bên cạnh mình.

- Người đang suy nghĩ gì đó?

Thanh âm lạnh lùng vang lên sau lưng Cơ Động. A Kim không biết rõ khi nào thì đã đi đến sau lưng hắn.

Cơ Động không quay đầu lại, thở dài một tiếng:

- Ta cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì nữa. Chuyện sáng nay, ta thật xin lỗi. Ta cũng không muốn làm như vậy. Nếu người vẫn còn tức giận, vậy thì hãy đánh ta cho hả giận đi. Ta sẽ không đánh lại đâu.

- Hừ...

A Kim lúc này đã tháo mũ giáp trên đầu xuống, dưới ánh trăng chiếu rọi, khuôn mặt xinh đẹp mà băng lãnh của nàng chợt hiện lên hai mảnh đỏ bừng, hai chân có chút không tự nhiên kẹp chặt lại.

Nàng xấu hổ nói:

- Không được nhắc lại chuyện hồi sáng nữa, từ nay về sau cũng không được nhắc tới. Nếu không, ta sẽ giết người.

Cơ Động gật gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa, hai người cứ như vậy lâm vào trầm mặc.

Đêm vẫn lạnh như trước, ngẫu nhiên có một làn gió đêm thổi nhẹ qua, trong rừng cây vang lên từng đợt thanh âm sần sật. Ngẫu nhiên có tiếng côn trùng kêu vang, hay tiếng chim đêm săn mồi... cũng không phá hư sự im lặng trong rừng rậm.

- A Kim, theo ngươi, trên thế giới này thật sự có thần hay không?

Cơ Động đột nhiên hỏi.

A Kim sửng sốt một chút, trong ánh mắt có thêm một tia cảm xúc, gật gật đầu, nói:

- Đương nhiên là có!

Cơ Động tức giận nói:

- Nói bậy. Thế giới này làm gì có Thần cơ chứ? Nếu thật sự có Thần, vì nguyên nhân gì Tự Nhiên Nữ Thần vốn được Bộ Tộc Sâm Yêu thờ phụng, trong lúc bọn họ lâm vào thời điểm nguy nan nhất lại không đến cứu bọn họ? Trơ mắt nhìn hàng ngàn hàng vạn Sâm Yêu chết trong tay địch nhân? Nếu chúng ta đến trễ một ngày, e rằng hiện tại Bộ Tộc Sâm Yêu đã hoàn toàn biến mất trên thế giới này rồi.

A Kim nói:

- Cho dù là Thần, cũng không phải là vạn năng. Thần có sự khó xử của Thần, cũng giống như...

- Giống như cái gì?

Cơ Động quay người lại, hỏi.

Sắc mặt A Kim chợt thay đổi:

- Không có gì. Tiếp theo ngươi định làm như thế nào?

Cơ Động nói:

- Hiện tại ta định đem Sâm Yêu Bộ Tộc di chuyển bình an đến Địa Linh Sơn, ta tuyệt đối không muốn nhìn thấy bọn họ có thêm bất kỳ thương tổn nào nữa. Kim Ung Thương Hội trong khoảng thời gian ngắn sắp tới e rằng không cách nào ngóc đầu dậy nổi. Hiện tại vấn đề duy nhất còn lại chính là băng qua biên giới của Đông Mộc Đế Quốc. Nếu quân biên phòng của Đông Mộc Đế Quốc có gan ngăn cản, ta cũng sẽ không ngại ngừng gì mà không đại khai sát giới.

- Ngươi cũng không phải kẻ cuồng sát.

Để lại một câu cuối cùng, A Kim xoay người bỏ đi. Nhìn theo bóng dáng nàng rời đi, Cơ Động không khỏi có chút ngẩn người. Đúng không, bản thân mình cũng không phải là kẻ cuồng sát sao?

oOo

Sáng sớm ngày hôm sau, thu liễm hết tất cả bi thương, Bộ Tộc Sâm Yêu dưới sự dẫn dắt của Cơ Động, tiếp tục lên đường.

Sinh Mệnh Chi Sâm rộng lớn đến mức nào, đám Sâm Yêu kia cũng không có năng lực phi hành như Cơ Động, muốn đi ra khỏi phiên đại sâm lâm này, ít nhất cũng cần đến năm ngày thời gian.

Dọc theo đường đi, tất cả các Sâm Yêu đều có vẻ rất bình tĩnh. Cơ Động cười trên Đại Diễn Thánh Hỏa Long bay lượn trên không trung, đồng thời quan sát xem trong Sinh Mệnh Chi Sâm có xuất hiện địch nhân hay không.

Trên đường đi, hắn cũng bắt đầu chế tạo thử Ma Kỹ Tửu. Trải qua một trận chiến với Diệt Tuyệt Quân Đoàn, khiến cho hấn ý thức được thực lực của mình còn thiếu sót rất nhiều. Nhất là trong tình huống chiến đấu với nhiều ma sư cùng một lúc, lực lượng của một người chung quy cũng có hạn.

Cho dù là có Siêu Tắt Sát Kỹ, cũng chưa chắc có thể quyết định toàn bộ thắng lợi. Cho nên, hần phải càng mạnh mẽ hơn, càng có thực lực hơn.

Chế tác Ma Kỹ Tửu so với trong tưởng tượng của Cơ Động khó khăn hơn rất nhiều. Vấn đề lớn nhất chính là làm thế nào để đem kỹ năng ẩn chứa lại trong dịch rượu.

Ma Kỹ Quyền Trục là thông qua những phương pháp đặc thù đem bột Tinh Hạch có ma lực tương ứng khắc thành pháp trận lưu lại trên quyền trục. Nhưng mà, làm sao có thể khắc được pháp trận vào trong dịch rượu cơ chứ? Chất lỏng dù cho làm thế nào cũng không thể ổn định như chất rắn, nó sẽ luôn lưu chuyển. Cơ Động có thể đem ma kỹ tạm thời ẩn chứa vào bên trong rượu dịch, nhưng mà, chỉ cần rượu dịch trong bình khẽ nhúc nhích một chút, như vậy ma lực trong đó sẽ rất nhanh biến mất, chứ đừng nói chi đến việc phóng thích ra kỹ năng.

Vô số lần thực nghiệm lần lượt thất bại, khiến cho Cơ Động không khỏi có chút vội vàng nôn nóng. Bên trong rượu dịch rõ ràng bao hàm đủ Hỏa nguyên tố cần thiết, hơn nữa hần còn đưa vào thêm Hỏa nguyên tố nữa, hiệu quả so ra còn tốt hơn quyền trục rất nhiều.

Nhưng mà, không thể lưu lại ma lực, tất cả cố gắng đều phải uổng phí.

Mãi chìm đắm trong suy nghĩ cùng thực nghiệm, mãi cho đến ngày thứ năm, khi Bộ Tộc Sâm Yêu rốt cuộc cũng đã ra đến bìa rừng Sinh Mệnh Chi Sâm, Cơ Động rốt cuộc cũng giải được bài toán khó kia. Hần đã tìm được biện pháp căn bản giải quyết vấn đề dung hợp ma lực cùng với rượu dịch.

Biện pháp nói thì không khó, nhưng tuyệt đối không phải là đơn giản. Rượu dịch thì lưu động liên tục, nhưng cái bình đựng rượu dịch thì lại không thay đổi. Hần cố tình khắc ở đáy bình một cái Tồn Trữ Pháp Trận, sau đó lại đem ma lực rót vào bên trong rượu dịch. Nhờ vào hiệu quả lưu trữ ma lực của Tồn Trữ Pháp Trận, cùng với ma lực mà hần mới rót vào, tạo thành một vòng tuần hoàn hoàn mỹ, lúc này mới thành công đem ma lực chứa đựng vào bên trong rượu dịch, không đến mức bị thất thoát mất.

Vấn đề mấu chốt nhất đã được giải quyết. Việc kế tiếp hần phải làm chính là không ngừng thử nghiệm, đem các loại kỹ năng của mình thử xem phù hợp với loại rượu trắng, rượu đỏ nào là thích hợp nhất, sau đó mới đem dung nhập vào bên trong rượu dịch.

Chế tác Ma Kỹ Tửu, tuyệt đối so với chế tác Ma Kỹ Quyền Trục càng thêm khó khăn hơn nhiều. Nếu không phải có được sự thấu hiểu cực kỳ sâu sắc đối với đặc tính các loại rượu, quyết không thể nào hoàn mỹ khống chế được các Hỏa nguyên tố ba động ẩn chứa bên trong rượu dịch. Bằng vào Ngũ Hành Pháp Trận, khả năng thấu hiểu đối với rượu cùng với sự quan sát tỉ mỉ của Linh Hồn Chi Hỏa, sự khống chế ma lực tinh diệu, ở thời điểm trước khi rời khỏi Sinh Mệnh Chi Sâm, bình Ma Kỹ Tửu đầu tiên của Cơ Động rốt cuộc đã ra đời.

Nắm trong tay bình rượu thủy tinh cao khoảng năm tấc, đã được khắc Tồn Tục Pháp Trận dưới đáy, bên trong chứa tràn đầy rượu đỏ, rót vào ma lực Cực Hạn Song Hỏa, chân trái Cơ Động tiến lên trước, tay phải nắm lấy bình thủy tinh, toàn bộ thân thể xoay chuyển nửa vòng, hét lớn một tiếng:

- Liệt Dương Phệ!

450. Chương 226 Ma Kỹ Tửu Thành Hình (thượng)

Trong tiếng hét vang, toàn thân Cơ Động kim quang sáng chói, cả người giống như một đoàn kim sắc hỏa diễm bùng cháy lên. Toàn thân hần nháy mắt bước nhanh về phía trước, trong quá trình bước tới, toàn bộ hỏa diễm đều ngưng tụ xuống bàn tay phải, ma lực không ngừng rót vào, chui hết vào trong bình rượu thủy tinh trong lòng bàn tay kia.

Nhất thời, rượu dịch của thứ rượu đỏ kia vốn có màu hổ phách, lúc này lại phát ra hào quang mãnh liệt. Dương Hỏa Tồn Trữ Pháp Trận khắc dưới đáy bình chợt sáng lên, kim quang lưu chuyển, giống như một viên bảo thạch cực lớn vậy, toàn bộ hỏa diễm chui vào trong bình lần lượt dung nhập hết vào đó, ma lực nguyên tố nồng đậm trong bình không ngừng luân chuyển quanh quẩn khắp nơi. Cũng ngay trong lúc này, tay phải Cơ Động rất nhanh lay động mạnh lên, tinh thần cả người hoàn toàn ngưng tụ lên trên cái bình này. Cái nắp bình rượu liền nhảy múa lên trong lòng bàn tay của hần. Cực Hạn Dương Hỏa nguyên tố vốn

vô cùng nồng đậm dần dần thu liễm lại. Rượu dịch trong bình vẫn có màu xích kim giống như là Cực Hạn Dương Hỏa, nhưng ma lực ba động tản mát ra thể nhưng lại càng ngày càng yếu, chỉ có quang mang phát ra trên Tồn Trữ Pháp Trận dưới đáy bình là trở nên càng ngày càng rõ ràng hơn.

- Thành công!

Liệt Dương Phệ tuy rằng chỉ là một cái Cơ Chuẩn Kỳ mà Cơ Động am hiểu nhất mà thôi, nhưng sau khi thực lực của hắn tăng lên, đối với kỹ năng này có sự thuần thục nhiều năm, cho dù là so sánh với Mệnh Trung Kỳ của những ma sư bình thường, cái kỹ năng này cũng cường đại hơn một bậc.

A Kim lúc nào cũng đứng ở sau lưng Cơ Động, hình thấy toàn bộ quá trình hắn làm từ nãy đến giờ. Lúc tắt cả ma lực hoàn toàn thu liễm lại, trong tay Cơ Động đã có thêm một bình rượu thủy tinh kỳ dị.

Kim quang từ Tồn Trữ Pháp Trận dưới đáy bình không ngừng lưu chuyển, chiếu rọi lên thứ rượu dịch màu xích kim, trải qua sự chiết xạ của bình thủy tinh, tỏa ra ánh sáng nhấp nháy, giống hệt như là một khối hoàng kim tan chảy ra thành chất lỏng vậy.

- Đây là cái gì? Mấy ngày hôm nay ngươi cứ làm tới làm lui mấy thứ này. Thứ này có ích lợi gì?

Nữ nhân đều có tính tò mò, A Kim cũng không ngoại lệ. Nàng vốn đã muốn hỏi Cơ Động đang làm gì từ mấy ngày nay rồi, nhưng chỉ là bản thân nàng tính cách lạnh lùng, một mực không có mở miệng hỏi.

- Thành công rồi!

Cơ Động kinh hỉ hô to một tiếng. Nội tâm ủ dột suốt mấy ngày hôm nay tựa hồ cũng nương theo sự ra chế tác thành công bình Ma Kỹ Tửu này mà tan biến đi mất. Hắn trực tiếp đưa bình rượu trong tay cho A Kim:

- Đây là Ma Kỹ Tửu do ta chế tạo, nhìn đẹp hơn so với Ma Kỹ Quyền Trục phải không. Ngươi thử xem...

A Kim đón lấy bình rượu, nghi hoặc liếc nhìn Cơ Động một cái:

- Ma Kỹ Tửu? Đó là thứ gì vậy?

Cơ Động nói:

- Ngươi có thể tưởng tượng nó là một loại Ma Kỹ Quyền Trục đặc thù, bởi vì hiệu quả của nó giống hệt một cái Ma Kỹ Quyền Trục.

- Không thể nào!

A Kim cơ hồ là theo bản năng thốt lên. Nàng tuy rằng đã mất đi trí nhớ, nhưng mà kỹ năng chiến đấu của bản thân cùng với những kiến thức cơ bản của ma sư, một chút nàng cũng không có quên. Nàng tự nhiên là đã gặp qua Ma Kỹ Quyền Trục, nói thế nào cũng không tin nổi bình rượu trước mắt này lại có thể có được hiệu quả giống như là một cái Ma Kỹ Quyền Trục được. Hơn nữa nhìn qua, tựa hồ lúc Cơ Động chế tạo nó vô cùng đơn giản.

- Sự thật chứng minh được tất cả. Ngươi không thử qua làm sao biết được là không thể cơ chứ? Phương pháp sử dụng nó rất đơn giản, ngươi chỉ cần rót vào đó một tia ma lực của mình để dẫn động, đập vỡ nó ra phía trước người là được. Nhớ kỹ, công kích ghi lại bên trong đó chỉ biết công kích về phía trước mà thôi.

Mang theo vài phần tò mò và nghi hoặc, A Kim làm theo lời Cơ Động nói. Dem một tia ma lực rót vào bên trong bình rượu, nàng nhất thời cảm giác được bình rượu trong mình chợt nóng rực lên, theo bản năng quăng mạnh bình rượu về phía trước.

Phốc một tiếng vỡ vang, bình rượu bằng thủy tinh vỡ ra, một đoàn kim quang nồng đậm nháy mắt bốc cao lên. A Kim chỉ thấy trước mặt mình tựa hồ xuất hiện một đạo thân ảnh màu vàng kim, làm ra động tác y như đúc động tác lúc trước của Cơ Động. Chân trái tiến lên trước, thân thể khẽ xoay nhanh nửa vòng, vọt nhanh tới trước, một quyền đánh mạnh ra. Đoàn ma lực Cực Hạn Song Hỏa nồng đậm kia cũng không phải là giả. A Kim rõ ràng cảm giác được một kích kia ẩn chứa ma lực bùng nổ nồng đậm đến mức nào. So sánh với Ma Kỹ Quyền Trục, hiệu quả thật sự không chênh lệch bao nhiêu. Điểm khác biệt duy nhất chính là trong không khí còn tản mát ra một tầng hơi rượu nồng đậm.

- Thành công! Ha ha ha.

Cơ Động hoan hô một tiếng. Trải qua mấy ngày thử nghiệm cùng với sự cố gắng không ngừng của hắn, Ma Kỹ Tửu rốt cuộc cũng chế tạo thành công. Mặc dù hiện tại hắn cũng chỉ có thể nắm chắc chế tạo thành công Cơ Chuẩn Kỹ mà thôi. Nhưng mà chuyện này cũng đã xem như là một kỳ tích rồi, trước hắn cũng chưa từng có ai có thể đem ma kỹ cất chứa vào trong rượu dịch cả, hay dựa vào rượu dịch để phóng thích ra kỹ năng. Điều duy nhất hiện tại hắn không thể khẳng định chính là, Ma Kỹ Tửu này có giống như Ma Kỹ Quyền Trục, thời gian bảo tồn đến vĩnh viễn hay không.

A Kim trợn mắt há hốc mồm nhìn thân ảnh màu vàng kim kia dần dần biến mất, theo bản năng thu liễm ánh mắt lại:

- Người làm thế nào vậy?

Cơ Động mỉm cười, nói:

- Đây là bí mật. Bất quá, ta có thể cam đoan với người, trên toàn bộ đại lục này, thậm chí là bao gồm cả Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục nữa, cũng chỉ có một mình ta là có khả năng chế tạo ra loại quyền trục như thế này.

Hắn nói cũng không có khoa trương. Ở trong mắt A Kim, bình Ma Kỹ Tửu này nhìn qua chế tạo vô cùng đơn giản, nhưng kỳ thật quá trình chế tạo lại vô cùng phức tạp. Đầu tiên, Cơ Động phải đem Tồn Trữ Pháp Trận vô cùng cẩn thận khắc lên đáy bình rượu, cam đoan rằng cái Tồn Trữ Pháp Trận này có khả năng sử dụng được. Sau đó hắn còn phải rót vào loại rượu dịch của loại rượu đỏ có nồng độ cồn thích hợp nhất.

Khi hắn chế tác Ma Kỹ Tửu, toàn bộ quá trình thao tác kỹ năng sẽ ẩn chứa vào bên trong rượu dịch. Bước lay động cuối cùng chính là để cho rượu dịch cùng với ma lực mà mình rót vào hoàn toàn kết hợp lại với nhau, bằng vào Linh Hồn Chi Hỏa cường đại dẫn động tinh thần lực để khống chế cho hai thứ đó kết hợp lại hoàn mỹ với nhau, cũng đồng thời giữ lại uy lực của Tồn Trữ Pháp Trận lâu dài. Một bình Ma Kỹ Tửu phải trải qua tất cả các quá trình kia mới tính là chế tạo thành công. Trong quá trình đó chỉ cần có một bước nào đó xuất hiện vấn đề dù rất nhỏ, như vậy bình Ma Kỹ Tửu này sẽ hoàn toàn thất bại.

Ưu thế lớn nhất của Ma Kỹ Tửu chính là chi phí chế tạo rất thấp. Nó không cần phải giống như chế tạo Ma Kỹ Quyền Trục, cần phải sử dụng một lượng lớn bột phấn Tinh Hạch và các loại giấy quyền trục đặc thù làm căn bản. Chi phí của bình thủy tinh cùng với rượu đỏ, rượu trắng, đem so sánh với hiệu quả đạt được khi phóng xuất ra Ma Kỹ Tửu, cơ hồ có thể xem như không có. Cơ Động mua một lượng lớn rượu trắng, rượu đỏ các loại cùng với cả ngàn bình thủy tinh, chẳng qua cũng chỉ tốn có mấy ngàn kim tệ mà thôi. Mà hiện tại trên thị trường, một cái Ma Kỹ Quyền Trục cấp bậc Cơ Chuẩn Kỹ, giá trị cũng đã là mấy ngàn kim tệ rồi, thậm chí một số loại còn có tiền cũng chưa chắc mua được nữa. Dù sao, ở thời khắc mấu chốt, quyền trục cũng là thứ có thể cứu mạng. Lúc trước Lô Tạp Nhĩ đúng là nhờ vào Ma Kỹ Quyền Trục mới có thể chạy thoát khỏi tay Cơ Động.

o0o

Các bộ lạc Sâm Yêu lúc này đã dần dần ra khỏi Sinh Mệnh Chi Sâm. Cơ hồ mỗi một gã Sâm Yêu khi bước chân ra khỏi Sinh Mệnh Chi Sâm đều không nhìn được, quay đầu nhìn lại. Thỉnh thoảng còn vang lên tiếng khóc bi thương đau đớn. Sắp phải rời khỏi Sinh Mệnh Chi Sâm, nơi mà vô số thế hệ Sâm Yêu đã sống và chết ở đây, bọn họ làm sao có thể không buồn bã cơ chứ? Nơi này chính là gia viên bao đời nay của bọn họ a!

Đối mặt với tình huống như thế, Cơ Động cũng không biết làm thế nào. Hắn chỉ có yên lặng nhìn chăm chú, hy vọng Sâm Yêu Bộ Tộc có thể nhanh chóng đề nghị được sự bi thương của mình. Hắn đã tính toán cẩn thận, chỉ cần thêm hai ngày hành trình nữa, liền có thể đi đến biên giới của Đông Mộc Đế Quốc cùng với Trung Thổ Đế Quốc. Một khi đến nơi đó, liền lợi dụng ban đêm để di chuyển. Một khi gặp phải ngăn cản, lập tức giết không tha. Có hắn và A Kim, cộng thêm Đại Diễn Thánh Hỏa Long Mao Đài và Ngũ Lương Dịch, cho dù có gặp phải một quân đoàn chiến sĩ, cũng không có khả năng làm khó được bọn họ. Đại lục đã rất nhiều năm không xảy ra chiến tranh, mặc dù là biên giới của hai nước, nhưng Đông Mộc Đế Quốc cũng không có khả năng có quân đội cường đại đóng ở đó. Ma sư lại càng không có bao nhiêu. Vì sự tồn tại của Sâm Yêu Bộ Tộc, Cơ Động đã bất chấp rất nhiều.

Phi thân phóng lên lưng của Đại Diễn Thánh Hỏa Long, Mao Đài và Ngũ Lương Dịch đồng thời ngâm nga một tiếng, bay lên cao, lượn vòng trên chín tầng trời. Cảm giác mà chúng tản mát ra giống như là Quân lâm thiên hạ vậy, mỗi một lần cảm nhận được, đều khiến cho trong lòng Cơ Động vô cùng thoải mái. Đây chính là uy nghiêm của Trung Hoa Thần Long a! Vừa mới sinh ra đã có được thực lực Bát Giai cường đại. Cơ Động không chút nghi ngờ, trong tương lai không lâu, chúng nó có thể tiến lên đến Thập Giai, thậm chí là trình độ Thánh Giai.

Ngay khi Đại Diễn Thánh Hỏa Long vừa mới mang theo Cơ Động bay lên không trung, đột nhiên ánh mắt Cơ Động khẽ nhú lại, nhìn về phía trước. Sát khí lạnh lẽo chợt tràn ngập trong hai tròng mắt của hắn.

451. Chương 226 Ma Kỹ Tử Thành Hình (hạ)

Ít nhất có ba ngàn người, lặng yên không một tiếng động, không có bất cứ dự báo trước nào, đột nhiên xuất hiện trước mặt đoàn người Sâm Yêu không xa. Ba ngàn người này vừa xuất hiện, liền gây cho Cơ Động cảm giác cực kỳ nguy hiểm. Mặc dù khoảng cách còn xa, nhưng Cơ Động cũng đã có thể cảm giác được trên người bọn họ tản mát ra khí tức cực kỳ khí thế, thậm chí so với Diệt Tuyệt Quân Đoàn trước đây còn muốn kinh người hơn nhiều.

Diệt Tuyệt Quân Đoàn là choáng đầy sát khí lạnh lùng, so với khí tức trên người A Kim cực kỳ giống nhau. Mà ba ngàn người đột nhiên xuất hiện này, lại tản mát ra một loại khí tức khác hẳn, là một loại khí tức cuộn cuộn mà rộng rãi, cương trực mạnh mẽ tựa như một dãy núi cao bạt ngàn vậy.

Ba ngàn người xuất hiện, thế nhưng không hề phát ra bất kỳ thanh âm nào. Trên người của mỗi người đều mặc một bộ Toàn thân khải màu vàng sáng. Bộ áo giáp thô nặng dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, phản xạ ra một loại hào quang màu vàng nhạt. Dáng người cao lớn khôi ngô xứng với bộ giáp trụ toàn thân, nhìn qua giống như một bức tường thép không thể vượt qua được. Hơn nữa, toàn bộ ba ngàn người này đều có được tọa kỵ riêng của mình. Cũng không phải là loại Tích Long giống như Diệt Tuyệt Quân Đoàn, mà là một loại Hành long cao lớn hơn nữa, toàn thân hiện ra một màu vàng xám. Cơ Động cẩn thận quan sát một chút, loại Hành long này thuộc về Thổ Hệ, gọi là Liệt Địa Long. Một con Liệt Địa Long bình thường cũng đã là Tứ Giai Ma Thú, so với Tích Long còn cao hơn một cấp.

Thu hút ánh mắt của Cơ Động nhất, chính là một đầu cự long dẫn đầu. Lớp vảy toàn thân nó hiện ra một màu trong suốt, nhưng dưới ánh mặt trời chiếu rọi, lại phản xạ ra một luồng quang mang nhàn nhạt. Đầu cự long này cũng không phải là Hành long gì, mà chân chính là Long tộc chính thống. Chiều cao chừng mười thước, hai cánh to lớn dang rộng, càng phát ra hào quang chói mắt hơn.

Không ngờ lại là một trong những ma thú Thổ Hệ cao cấp nhất, cực kỳ hiếm hoi khó gặp, Kim Cương Long? Phải biết rằng Liệt Địa Long cũng chẳng qua là có một chút huyết mạch của Kim Cương Long lai tạp mà thôi. Đầu Kim Cương Long trước mặt này tuy rằng cũng không phải đã tiến hóa hoàn chỉnh thành Thập Giai Ma Thú, nhưng ít nhất cũng là một đầu Cửu Giai Ma Thú. Ở trên lưng nó, là một gã chiến sĩ cường tráng, thân hình cao lớn, bộ áo giáp trên người hắn nhìn qua cũng có cùng màu sắc với lớp vảy trên người Kim Cương Long vậy. Cả hai tay hắn, mỗi tay đều đang cầm lấy cán của một thanh Chiến chùy cán dài. Mỗi một thanh Chiến chùy đều dài hơn năm thước, đầu chùy lớn như cái lu. Cái này vốn hẳn là một loại song trọng vũ khí cực nặng, thế nhưng bị gã chiến sĩ này cầm lấy lại trở thành một loại vũ khí một tay. Hai thanh chiến chùy này, nếu đập lên thân thể người ta, sẽ có cảm giác như thế nào?

Nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm. Đây chính là sự đánh giá trong lòng Cơ Động đối với người này.

Cho dù là hắn có được tọa kỵ cường đại như Đại Diễn Thánh Hỏa Long vậy, nhưng vẫn như trước có thể cảm giác được sự cường đại của kỵ sĩ trước mặt này.

Trong lòng nặng trĩu, thần sắc trên mặt Cơ Động cũng trở nên vô cùng khó nhìn. Chẳng lẽ nói, Đông Mộc Đế Quốc vì muốn tiêu diệt Bộ Tộc Sâm Yêu, nên đã phái thêm người tới? Không hề nghi ngờ, một đội quân đội ba ngàn người như thế, một cái Thương hội bình thường tuyệt đối không thể nào có được. Lần trước Diệt Tuyệt Quân Đoàn đã khiến Cơ Động vô cùng hoài nghi. Quân đoàn do ba ngàn người tạo thành trước mặt này nhìn qua rõ ràng còn cường đại hơn Diệt Tuyệt Quân Đoàn rất nhiều. Bọn họ đến tột cùng là có lai lịch gì?

Không đợi Cơ Động tiếp tục suy tư, đầu Đại Diễn Thánh Hỏa Long hần đang cười đã động thủ. Có lẽ là bởi vì phát hiện có Kim Cương Long tồn tại, Mao Đài tính khí táo bạo đã ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng. Thanh âm long ngâm to rõ kia tựa như tiếng sấm cuộn cuộn, choáng đầy ý tứ khiêu khích hàm xúc phá không vang lên.

Một tiếng long ngâm này khiến cho thiên hạ lâm vào biến sắc. Ánh nắng trên bầu trời tựa hồ càng thêm sáng ngời hơn nhiều. Cơ Động có thể cảm giác được rõ ràng, ánh dương quang ầm ập đột nhiên trở nên nóng rực hơn nhiều, hơn nữa lại còn không ngừng ngưng tụ lại trên người Đại Diễn Thánh Hỏa Long dưới thân mình. Bản thân hần cũng được hưởng lợi không ít, ma lực Cực Hạn Dương Hỏa trong cơ thể đại thịnh.

Mao Đài rõ ràng đang khiêu khích đối phương. Sự kiêu ngạo của nó cùng giống như sự kiêu ngạo của Cơ Động trong pha chế rượu vậy. Đối với Kim Cương Long trước mặt, cũng choáng đầy vẻ khinh thường, tựa hồ như đang hỏi đối phương, ngươi xứng danh là rồng hay sao?

Đầu Kim Cương Long cảm nhận được sự khiêu khích của Mao Đài, đột nhiên ngẩng cái đầu to lên, đồng dạng cũng phát ra một tiếng long ngâm đỉnh tai nhức óc. Nhưng mà, tiếng gầm do nó phát ra so sáng với tiếng long ngâm của Mao Đài tựa hồ như thiếu sót thứ gì đó, lại thể hiện ra vài phần sợ sệt trong đó.

Mà lúc này, phản ứng đối với tiếng gầm của Mao Đài cũng đã hiển hiện ra.

Những đầu Liệt Địa Long Tứ Giai kia, đồng loạt toàn bộ phủ phục sát đất, giống như đám Tích Long lúc trước vậy, chẳng những không có bất cứ chiến ý nào, thậm chí đầu bọn chúng còn giống như đã điều vậy, chui tọt xuống đất.

- Mao Đài, giỏi lắm.

Bất luận địch nhân cường đại đến thế nào, Cơ Động đều quyết không cho phép Sâm Yêu Bộ Tộc nhận thêm bất cứ tổn thương nào nữa. Thân hình Đại Diễn Thánh Hỏa Long chợt lóe lên, trên không trung tăng tốc, phóng thẳng về phía đoàn quân ba ngàn người kia.

Toàn bộ Liệt Địa Long đột nhiên phủ phục xuống, khiến cho gã tráng hán mặc bộ giáp trụ kim cương sáng bóng kia cũng cả kinh, ngẩng đầu nhìn lên Đại Diễn Thánh Hỏa Long trên không trung, trong miệng hét lớn một tiếng. Kim Cương Long dang rộng hai cánh, bay thẳng lên trời, đón đầu Cơ Động đang phóng tới. So sánh với đầu Bích Ngọc Tích Long Vương Bát Giai lúc trước, đầu Kim Cương Long Cửu Giai này rõ ràng là mạnh hơn rất nhiều. Chỉ là, khí tức của nó tựa hồ như cũng bị khí tức của Đại Diễn Thánh Hỏa Long áp chế.

Ngũ Lương Dịch không rống giận giống như Mao Đài, nhưng ánh mắt của nó lại trở nên thập phần âm lãnh, hắc điểm nhàn nhạt lặng yên không một tiếng động phóng thích ra, tựa hồ như chuẩn bị động thủ vậy.

Rất nhanh đầu Kim Cương Long đã bay vút lên đến giữa khoảng không. Tên tướng lãnh tráng hán kia đập hai thanh Chiến chuy trong tay vào nhau một cái, phát ra một tiếng ầm vang thật lớn, khí thế đại thịnh, nhìn Cơ Động, quát to:

- Ngươi là người nơi nào, dám truy sát Sâm Yêu? Hôm nay có bốn tọa ở đây, nhất định khiến cho ngươi đến được nhưng không đi được.

Nghe xong những lời của hần, Cơ Động không khỏi có cảm giác không biết nên khóc hay nên cười. Đây rõ ràng không phải vừa ăn cướp vừa la làng hay sao? Bất quá, lời nói của đối phương cũng khiến cho trong lòng hần có chút nghi hoặc, trầm giọng quát hỏi:

- Ngươi rốt cuộc là ai? Ai nói với ngươi là ta đang truy sát Sâm Yêu?

Vừa nói, Cực Hạn Dương Hỏa cực kỳ nồng đậm đã bốc lên trên người Cơ Động. Lúc này hần cũng không khỏi cảm thấy có chút buồn bực. Trước kia khi không có Đại Diễn Thánh Hỏa Long, hần còn không cảm thấy gì, hiện tại có được một đầu tọa kỵ hình thể to lớn như vậy, hần nhất thời phát hiện sự quan trọng của một vũ khí ma lực đối với ma sư trên Lục Quan.

Không có một kiện vũ khí dài, thật đúng là khó mà thi triển hết thấy những kỹ năng...

452. Chương 227 Kim Cương Quân Đoàn (thượng)

Cưỡi ma thú tọa kỵ chiến đấu, nếu như không có một kiện vũ khí tiện tay, quả thật không thể thi triển kỹ năng thuận lợi. Dù sao, những ma kỹ công kích tầm xa tiêu hao ma lực nhiều hơn hẳn công kích trực tiếp. Nếu thực lực hai bên không chênh lệch nhau bao nhiêu, khẳng định là sẽ bị mất ưu thế hơn hẳn. Cơ Động âm thầm quyết định, có cơ hội nhất định phải trang bị một kiện vũ khí dài, để khi lúc mình cưỡi Đại Diễn Thánh Hỏa Long có thể dễ dàng sử dụng.

Mao Đài lại gầm lên giận dữ lần nữa, nửa thân thể màu trắng của Đại Diễn Thánh Hỏa Long nhất thời trở nên trong suốt, phát ra quang mang lóng lánh. Ngay sau đó, hào quang hắc bạch song sắc đồng thời nở rộ, Thái Cực Ma Vực nồng đậm đã từ trên người Đại Diễn Thánh Hỏa Long phát ra. Sự hiệu chiến của bọn nó tựa hồ còn mãnh liệt hơn cả Cơ Động nữa.

Đối mặt với Đại Diễn Thánh Hỏa Long, Kim Cương Long vốn có thực lực không hề tầm thường kia nhất đời có chút kiêng kỵ, hai cánh dang rộng, phiêu phù ở giữa không trung, không chịu tiến thêm chút nào nữa.

Gã tráng hán kia dùng Chiến chùy trên tay trái của mình đẩy nhẹ lên đầu Kim Cương Long một chút, quát lên:

- Đồ ngốc, người sợ cái gì? Có gì đáng sợ? Người ta chỉ có nhiều hơn người một cái đầu, có nhiều hơn người mấy cái móng vuốt, nhiều hơn một thuộc tính thôi sao? Người vừa nhìn thấy đã bị dọa thành ra như vậy rồi? Xấu hổ quá. Thật sự là xấu hổ quá.

- Ô ô...

Kim Cương Long kêu lên một tiếng, tựa hồ như đang kể lể gì đó.

Gã tráng hán ngẩng đầu lên nhìn về phía Cơ Động:

- Tiểu tử, đây là đầu ma thú gì? Tại sao từ trước đến giờ ta chưa từng thấy qua. Ý, Cực Hạn Song Hỏa thuộc tính áp chế? Ma thú thật là kỳ quái... Cực Hạn Song Hỏa,... khoan đã, người có phải tên là Cơ Động không?

Cơ Động sửng sốt một chút:

- Sao người biết tên của ta?

- Người thật là Cơ Động?

Tráng hán hỏi thêm một câu nữa.

Cơ Động gật gật đầu:

- Đại trượng phu đi không thay tên, ngồi không đổi họ!

- Đúng là Cơ Động? Các người khoan động thủ, chờ một chút!

Nói xong câu đó, gã tráng hán vội quay lại, Kim Cương Long rất nhanh đã phóng xuống mặt đất. Bởi vì đã chịu sự ảnh hưởng của Thái Cực Ma Vực, tốc độ phi hành của nó rõ ràng đã chậm lại khá nhiều. Cơ Động có chút chẳng biết thế nào, đứng sững đó nhìn Kim Cương Long đáp xuống mặt đất. Đột nhiên từ trong ba ngàn chiến sĩ kia, hần chột nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc. Cái này cũng không phải là do nhãn lực Cơ Động hơn người, mà là thân ảnh kia thật sự vô cùng nổi bật.

Trong đám Liệt Địa Long kia, có một đầu Hỏa Diễm Cuồng Sư toàn thân đỏ rực từ từ bò ra. Đúng vậy, chính là bò ra. Gặp phải uy áp cường đại của Đại Diễn Thánh Hỏa Long, Hỏa Diễm Cuồng Sư cũng không thoát khỏi bị áp chế, nó đi ra cũng không dám đứng lên, chỉ có thể từ từ bò ra mà thôi. Mà người ngồi trên Hỏa Diễm Cuồng Sư, Cơ Động lại nhận ra. Đó chính là kẻ mà lúc trước đã bị hắn đánh bại, sau đó bắt lại, Đội Trưởng Cẩm Cẩm Vệ Quân của Trung Thổ Đế Quốc, Hoàng Lê Minh.

Nhìn thấy Hoàng Lê Minh xuất hiện, trong lòng Cơ Động nhất thời hiểu rõ.

Đầu Kim Cương Long đáp xuống đất, gã tráng hán kia nói với Hoàng Lê Minh vài câu gì đó, lại chỉ chỉ về phía Cơ Động trên không trung.

Hai người đơn giản trao đổi vài câu, Kim Cương Long lại bay lên không trung, đi đến trước mặt Cơ Động.

Lúc này đây, gã tráng hán kia cũng không có tiếp tục múa may hai thanh Chiến chuy của hắn nữa, mà đeo chúng ở hai bên thân thể của Kim Cương Long, hai tay ôm quyền, khom mình hành lễ về phía Cơ Động:

- Bình Đăng Vương thuộc hạ, trực thuộc Kim Cương Quân Đoàn, Đại Thống Lĩnh Lang Nha, bái kiến Thiếu chủ.

Quả nhiên đúng như mình phán đoán, trong lòng Cơ Động khẽ thả lỏng:

- Người là thuộc hạ của Bình Đăng Vương? Các người nhiều người như vậy, làm sao có thể đi đến Đông Mộc Đế Quốc?

Gã tráng hán ha ha cười lên một tiếng, tháo cái mũ giáp trên đầu xuống, lộ ra một khuôn mặt râu quai nón, trên mặt lộ ra vẻ bội phục rõ ràng:

- Vương Gia cũng không có nói với ta rằng ngài có được một đầu ma thú tọa kỵ cường đại đến như thế, suýt chút nữa là lũ lụt miếu Long vương rồi. Kim Cương Quân Đoàn của chúng ta tuy rằng trực thuộc Trung Thổ Đế Quốc, nhưng là hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của Vương Gia. Vương Gia biết được ngài muốn dẫn dắt Sâm Yêu Bộ Tộc tiến hành di chuyển, nên biệt phái chúng tôi đến để tiếp ứng. Về phần làm thế nào để đến đây, mời ngài đích thân đi xuống xem qua sẽ biết. Trên Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục này, còn không có chỗ nào mà Kim Cương Quân Đoàn chúng ta không thể đi tới được.

- Được, ta và người xuống dưới xem qua một chút.

Tay phải Cơ Động vung tay phải lên, một đạo kim quang liền nổ rộ trên không trung, tạo thành một ký hiệu. Đây là hán nhấn cho Tháp Mẫu Trưởng lão, bảo đoàn Sâm Yêu nghỉ ngơi tại chỗ, đợi tin tức của hắn.

Kim Cương Long dẫn đường, Đại Diễn Thánh Hỏa Long theo sau, Thái Cực Ma Vực thu hồi, đồng thời đáp xuống.

Còn chưa có xuống đến mặt đất, Lang Nha đã hét lớn một tiếng:

- Các huynh đệ, tránh ra một đường, để Thiếu chủ xem xem chúng ta tới đây như thế nào.

Nhất thời, ba ngàn chiến sĩ của Kim Cương Quân Đoàn nhanh chóng tách ra. Sau khi Mao Đài đã thu hồi uy áp của mình, đám Liệt Địa Long kia rốt cuộc cũng có thể đứng lên, chẳng qua cũng không có ai dám ngẩng đầu nhìn về phía Mao Đài và Ngũ Lương Dịch.

Ba ngàn đại quân tách ra hai bên, Cơ Động nhất thời hiểu rõ làm thế nào bọn họ có thể lặng yên không một tiếng động đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt mình.

Ngay phía sau lưng ba ngàn chiến sĩ của Kim Cương Quân Đoàn, là một cái đường hầm thật lớn đâm xuyên qua sườn núi, kéo dài thẳng vào lòng đất. Nghĩ tới năng lực đặc thù của Liệt Địa Long, Cơ Động mới hiểu rõ, hóa ra Kim Cương Quân Đoàn này là đào xuyên lòng đất mà đến.

Hoàng Lê Minh từ trên lưng Hỏa Diễm Mãnh Sư nhảy xuống, bước mấy bước tiến tới trước mặt Cơ Động, khom lưng hành lễ:

- Bình Đăng Vương thuộc hạ, Hoàng Lê Minh bái kiến Thiếu chủ. Mấy năm không gặp, Thiếu chủ càng thêm oai nghiêm lắm lắm, hùng mạnh vô song...

Cơ Động phát tay, nói:

- Không cần đa lễ, các người đây là...?

Hoàng Lê Minh nói:

- Lang Nha Đại Thống lĩnh chưa biết mặt ngài, nên Vương Gia sợ phát sinh hiểu lầm, cố ý phái ta cùng theo đến đây. Sâm Yêu Bộ Tộc dù sao cũng có đến mấy chục vạn người, đồng thời di chuyển bằng qua lãnh thổ hai quốc gia e rằng cũng sẽ có chút phiền toái. Vương Gia ra lệnh cho Kim Cương Quân Đoàn mở ra một thông lộ trong lòng đất, cứ như vậy, băng qua lãnh thổ hai quốc gia cũng sẽ không có vấn đề gì. Chỉ cần tiến vào được lãnh thổ của Trung Thổ Đế Quốc chúng ta, đám Sâm Yêu này sẽ tuyệt đối an toàn. Tất

cả các trạm kiểm soát trong nước đều đã nhận được mệnh lệnh của Vương Gia, chuẩn bị sẵn sàng tất cả những tiếp viện cần thiết, chỉ đợi Thiếu chủ dẫn dắt Sâm Yêu Bộ Tộc tiến vào mà thôi.

Không ngờ ông nội mình lại tính toán chu đáo đến như vậy, lần này, đã có thể tránh đi rất nhiều phiền toái không cần thiết. Trong lòng Cơ Động vui mừng, trên mặt không khỏi toát ra vẻ mỉm cười, từ trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long nhảy xuống:

- Vậy đã làm phiền hai vị Tướng quân rồi.

Lang Nha ha ha cười, nói:

- Không phiền, không phiền chút nào. Đã lâu rồi không có ra ngoài thả lỏng chân tay một phen như vậy. Thiếu chủ, theo ngài khi nào chúng ta khởi hành? Từ nơi này cho đến lãnh thổ quốc nội của chúng ta đã hoàn toàn khai thông rồi, thông đạo này đủ để cho năm trăm người cùng lúc đi qua.

Cơ Động ngẫm nghĩ, nói:

- Việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức xuất phát luôn đi. Nhanh chóng tiến nhập vào lãnh thổ của Trung Thổ Đế Quốc rồi nói sau, tránh những phiền toái không cần thiết.

Lang Nha cười hắc hắc, nói:

- Thật ra ta cũng muốn gặp một ít phiền toái mới tốt. Các huynh đệ thủ hạ của ta đã lâu rồi không có hoạt động dân gân dân cốt. Cho dù là Diệt Tuyệt Quân Đoàn của Đông Mộc Đế Quốc có đến đây đi nữa cũng không có vấn đề gì. Thiếu chủ, có lẽ ngài còn chưa biết, Kim Cương Quân Đoàn chúng ta có danh hiệu là Đại Lục Đệ Nhất Quân Đoàn, tổng cộng do một vạn quân sĩ tạo thành. Trong số đó có năm ngàn quân sĩ thường xuyên đóng quân ở lối vào Thánh Tà Thông Đạo, do đại ca của ta, Thạch Long Tổng Thụy Long thống soái. Còn năm ngàn quân còn lại, lần này ta mang đến đây ba ngàn quân. Cho dù là tất cả Diệt Tuyệt Quân Đoàn có đến đây, cũng không làm được gì.

Trong lòng Cơ Động chợt động:

- Lang Nha Tướng quân, Diệt Tuyệt Quân Đoàn mà người nói đến, có phải là các chiến sĩ mặc áo giáp màu xanh, cưỡi tọa kỵ Tích Long hay không? Trong đó còn có ma sư nữa?

Lang Nha gật gật đầu, nói:

- Chính là bọn họ. Đó là Quân đoàn vương bài của Đông Mộc Đế Quốc. Tổng cộng có năm ngàn quân sĩ. Sức chiến đấu cũng có thể xem tạm được.

Nghe những lời Lang Nha nói, trong mắt Cơ Động không khỏi lóe lên hàn quang. Giỏi, giỏi cho một Đông Mộc Đế Quốc, không ngờ lại phải cả Quân đoàn vương bài để đối phó với Sâm Yêu Bộ Tộc. Thiên Lộc Thân Vương, người thật sự là có bản lĩnh a!

Lang Nha có chút hâm mộ nhìn thoáng qua Đại Diễn Thánh Hỏa Long, nói:

- Thiếu chủ, đầu tọa kỵ này của ngài quả thật là thần tuấn a! Trước đây Kim Cương Long chưa từng sợ bất cứ thứ gì, thế mà gặp nó lại không dám làm gì cả. Có đầu tọa kỵ này của ngài, sức chiến đấu của Kim Cương Quân Đoàn tổn thất ít nhất một nửa. Nó tên gọi là gì vậy?

Cơ Động nói:

- Nó tên là Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Lang Nha Tướng quân, ta đi thông báo cho đám Sâm Yêu một chút, sau đó chúng ta xuất phát.

Có Kim Cương Quân Đoàn tiếp ứng, mọi chuyện liền dễ dàng hơn rất nhiều. Thông đạo do Liệt Địa Long đào vô cùng rộng lớn, mặc dù Sâm Yêu Bộ Tộc có đến hai mươi vạn tộc nhận, nhưng đi qua lại không tốn chút sức lực nào.

453. Chương 227 Kim Cương Quân Đoàn (hạ)

Lang Nha nhìn qua thì thập phần thô lỗ, nhưng tâm tư lại vô cùng cẩn thận. Hắn phái ra một ngàn chiến sĩ Kim Cương Quân Đoàn đi trước mở đường, bản thân mình thì thống lĩnh hai ngàn chiến sĩ Kim Cương Quân Đoàn còn lại cùng với Cơ Động đi sau hộ tống.

Mãi cho đến khi toàn bộ Sâm Yêu đều tiến vào thông đạo hết, lúc này hắn mới cùng với Cơ Động đi vào thông đạo.

Trải qua hai ngày di chuyển dưới lòng đất, đoàn người rốt cuộc cũng tiến vào lãnh thổ của Trung Thổ Đế Quốc. Bên phía Trung Thổ Đế Quốc đã sớm chuẩn bị sẵn sàng tiếp viện. Đám Sâm Yêu sau khi di chuyển vất vả, nghỉ ngơi và khôi phục thêm hai ngày mới tiếp tục lên đường. Có Kim Cương Quân Đoàn ở đây, dọc theo đường đi hoàn toàn yên bình, không hề gặp khó khăn gì, trực tiếp tiến vào Địa Linh Sơn.

Lang Nha, Hoàng Lê Minh thống lĩnh Kim Cương Quân Đoàn đi theo cho đến khi Cơ Động và đám Sâm Yêu di chuyển đến bên ngoài Địa Linh Sơn, lúc này mới cáo từ Cơ Động, trở về phục mệnh. Trước khi đi, Lang Nha còn nói với Cơ Động, nếu trong Địa Linh Sơn có ma thú nào gây phiền toái cho hắn, Cơ Động chỉ việc cho người nhắn tin về Trung Nguyên Thành, hắn sẽ đích thân thống lĩnh Kim Cương Quân Đoàn đến san bằng nơi này.

Cơ Động đích thân một mình trở về Địa Linh Sơn trước, đi đến Chu Tước Huyệt Động. Hắn phải chuẩn bị tốt hết tất cả, mới có thể để cho đám Sâm Yêu tiến vào định cư tạo Địa Linh Sơn.

oOo

Trước cửa Chu Tước Huyệt Động, cảnh vật hết thấy vẫn như trước.

- Chu Tước a di...

Gặp lại Chu Tước, Cơ Động không khỏi tràn ngập trăm mối cảm giác ngổn ngang. Việc Hỏa Nhi bị trọng thương khiến cho trong lòng hắn choáng đầy sự hổ thẹn.

Đang lúc hắn chuẩn bị thông báo cho Chu Tước tình hình của Hỏa Nhi, hồng quang chợt lóe lên bên cạnh hắn. trong tiếng Phượng hót vui vẻ, một đạo thân ảnh màu xích kim thật lớn chợt bay vút ra, bay đến trước mặt Chu Tước, hai cánh dang rộng, không ngừng hót lên vui vẻ,

- A! Hỏa Nhi.

Thân ảnh màu xích kim này chính là Hỏa Nhi, vô cùng hoạt bát, vui vẻ.

Chu Tước lại gặp được con gái, tự nhiên vui mừng quá đỗi, cũng không có chú ý tới thần sắc biến hóa của Cơ Động, mà cùng với Hỏa Nhi mẹ con vui vẻ một hồi. Hỏa Nhi len lén liếc nhìn Cơ Động một cái, lè ra cái lưỡi đáng yêu chọc què hắn.

oOo

Sâm Yêu rốt cuộc cũng có được nhà mới. Trong vòng ba ngày, hơn hai mươi vạn Sâm Yêu toàn bộ di chuyển vào trong Địa Linh Sơn. Các bộ lạc Sâm Yêu đều tìm được địa phương thích hợp để mình định cư. Về phần làm thế nào để cải thiện hoàn cảnh của Địa Linh Sơn, toàn bộ do Sâm Yêu quyết định. Chu Tước đã đích thân hạ lệnh, nếu có đầu ma thú nào có gan công kích Sâm Yêu Bộ Tộc, lập tức sẽ gặp phải tai ương ngập đầu. Mà đối với Sâm Yêu có khả năng cải thiện hoàn cảnh sinh tồn của Địa Linh Sơn, tuyệt đại đa số ma thú đều cực kỳ hoan nghênh. Sâm Yêu và ma thú dựa vào nhau mà sống, không hề nghi ngờ, đã cam đoan việc tồn tại lâu dài của cả hai bên.

oOo

Trời trong gió mát. Mặt trời chiếu rọi khắp không trung, khí hậu ôn hòa khiến cho người ta có cảm giác vô cùng thoải mái.

Trên một đỉnh núi cao, do Tháp Mẫu dẫn đầu, tất cả các Sâm Yêu trưởng lão đều đã đến, bọn họ đang đứng cùng một chỗ với nhau. Trên đỉnh núi có một ngôi mộ mới. Cơ Động đang yên lặng đứng trước ngôi mộ đó, bái lạy ngôi mộ ba cái. Trên mộ rõ ràng khắc hàng chữ to:

Sâm Yêu Đại Trưởng Lão Áo Đa Mụ Chi Mộ.

- Áo Đa Mụ trưởng lão. Ta đã thực hiện được lời hứa với ngài. Sâm Yêu Bộ Tộc đã dần xếp yên ổn tại Địa Linh Sơn. Ở nơi này, tộc nhân của ngài nhất định có thể tồn tại yên bình. Ngài cũng không cần vì sự an nguy của bọn họ mà lo lắng nữa.

Lệ quang không ngừng xuất hiện trong mắt các Sâm Yêu Trưởng lão. Tháp Mẫu nhìn về phía phần mộ, bước đến bên cạnh Cơ Động, gạt nước mắt, nói:

- Đại Trưởng lão, xin ngài hãy yên tâm, dưới sự dẫn dắt của Vương vĩ đại, chúng ta đã có được gia viên mới. Di ngôn của ngài ta sẽ hết lòng tuân theo, bất luận là có gian nan đến thế nào, cũng quyết sẽ không để cho tộc nhân của chúng ta thừa nhận thống khổ nữa.

Ngay sau đó, Tháp Mẫu quay sang Cơ Động:

- Vương vĩ đại, nếu Áo Đa Mụ Đại Trưởng lão trên trời có linh thiêng, nhìn thấy những chuyện mà chúng ta đã làm ở đây, cũng sẽ ngậm cười nơi chín suối. Tuy rằng sinh mệnh khí tức ở trong Địa Linh Sơn này cũng không thể nào bằng được trong Sinh Mệnh Chi Sâm, nhưng chúng ta nhất định sẽ đem nơi này cải tạo trở thành xinh đẹp giống hệt như Sinh Mệnh Chi Sâm vậy. Là ngài đã mang đến cho Sâm Yêu Bộ Tộc chúng ta cuộc sống mới. Ngài vĩnh viễn là Vương của chúng tôi. Sau này bất luận ngài có yêu cầu gì, Sâm Yêu Bộ Tộc vĩnh viễn cũng sẽ tận lực mà làm, quyết không từ chối.

Một Sâm Yêu Trưởng lão khác nâng lên một cái mâm, đi tới. Trên mâm có đặt mười bình hồ lô nhỏ màu xanh biếc, kích cỡ bằng nhau.

Tháp Mẫu nói:

- Vương vĩ đại, ngài nhất định là còn rất nhiều chuyện cần phải làm. Nơi này của chúng tôi luôn là nhà của ngài. Nếu có khi nào ngài rảnh rỗi, xin hãy trở về thăm con dân của ngài vậy. Mười bình Căn Nguyên Sinh Mệnh này, chính là những sản phẩm tốt nhất của chúng ta. Hiệu quả khôi phục của nó gấp ba lần Sinh Mệnh Chi Nguyên bình thường. Nguyên liệu làm nó đều là chất nhựa của những đại thụ trên trăm năm, trải qua ngàn năm ngưng tụ mới chế ra. Ta nghĩ, chúng nó sẽ có ích cho ngài.

Cơ Động cũng không có từ chối, đem mười bình Căn Nguyên Sinh Mệnh thu vào bên trong Chu Tước Thủ Trạc của mình.

Tháp Mẫu lại lấy trong túi mình ra một mảnh lá cây màu xanh đậm, đưa đến trước mặt Cơ Động. Mảnh lá cây nào màu trong suốt giống như ngọc bích vậy, lại phát ra quang mang giống như ngọc lục bảo. Sinh mệnh khí tức phát ra khổng lồ, so với Căn Nguyên Sinh Mệnh nồng đậm gấp chục lần.

- Cái này chính là tín vật của Sâm Yêu Bộ Tộc chúng ta, gọi là Sinh Mệnh Chi Hạch. Vương vĩ đại, ngài mang theo nó bên người, sẽ có công hiệu kéo dài tuổi thọ. Nếu ngài bị thương, chỉ cần đem nó đặt lên miệng vết thương, có thể trợ giúp ngài nhanh chóng lành lại. Về sau nếu ngài có gì muốn phân phó, trường hợp ngài không tiện trở về, chỉ cần ngài cho người mang theo phiến Sinh Mệnh Chi Hạch này đến đây, Sâm Yêu chúng ta đều sẽ vì ngài mà dốc sức.

Cơ Động nhún mày:

- Tháp Mẫu Trưởng lão, Căn Nguyên Sinh Mệnh ta sẽ nhận, nhưng cái Sinh Mệnh Chi Hạch này lại quá mức trân quý, ta không dám nhận...

Tháp Mẫu vội la lên:

- Vương vĩ đại, nếu như không có ngài, Sâm Yêu Bộ Tộc chúng ta đã không còn tồn tại nữa, một mảnh Sinh Mệnh Chi Hạch này dù có quý giá thì cũng có ý nghĩa gì chứ? Bất luận nói thế nào, ngài nhất định phải nhận lấy. Nếu không, chúng tôi sẽ quỳ mãi ở đây không đứng dậy nữa.

Nói xong, hần lập tức quỳ xuống, các Sâm Yêu Trưởng lão phía sau cũng lập tức quỳ xuống theo, toàn bộ đều dùng ánh mắt kiên định nhìn Cơ Động.

Nhìn sự cố chấp trong ánh mắt bọn họ, Cơ Động thở dài một tiếng, rốt cuộc là cũng nhận lấy mảnh Sinh Mệnh Chi Hạch kia. Trên Sinh Mệnh Chi Hạch có một sợi tơ nhỏ màu xanh biếc, Cơ Động đem nó trực tiếp

đeo lên cổ của mình...

454. Chương 228 Sinh Mệnh Chi Hạch (thượng)

Ngay khi phiến lá Sinh Mệnh Chi Hạch vừa mới chạm vào ngực hắn, nhất thời, một luồng sinh mệnh khí tức vô cùng khổng lồ dung nhập vào cơ thể, Cơ Động chỉ cảm thấy mỗi một tế bào trong cơ thể tựa hồ đều bị kích hoạt lên, sáng khoái không nói nên lời.

Hắn nâng Tháp Mẫu Trường lão đứng dậy, từ trong đáy lòng nói:

- Các vị Trường lão mau mau đứng lên. Về sau, ta chỉ hy vọng các người không nên xưng hô ta là Vương nữa. Cách xưng hô này ta thừa nhận không nổi. Ta chỉ là xuất phát từ lương tâm của mình mà ra tay giúp đỡ các vị mà thôi, ta chỉ nguyện ý trở thành bằng hữu của Bộ Tộc Sâm Yêu, là bằng hữu vĩnh viễn.

Cơ Động cũng không có ở lại Địa Linh Sơn, chỉ là tạm thời để Hỏa Nhi ở lại bên cạnh Chu Tước mà thôi, bản thân hắn cùng với A Kim quay trở về thế giới Địa Tâm.

Trận chiến đấu mà hắn đã đồng ý ra tay hỗ trợ cho Ma Sư Công Hội còn có hơn nửa tháng nữa là tiến hành, trong khoảng thời gian này hắn cần phải chuyên tâm tu luyện. Hắn cần phải chế tạo thêm một ít Ma Kỹ Tửu, cũng muốn nghiên cứu thêm cách chế tạo ra những Ma Kỹ Tửu cường đại hơn nữa. Mặt khác, hắn định tiến hành tu luyện thành công Dung Hợp Thần Thuật kia nữa. Chính cái gọi là kỹ năng nhiều không chịu thiệt, trải qua lần chiến đấu cùng với Diệt Tuyệt Quân Đoàn, hắn mới hiểu rõ, tuy rằng hiện tại thực lực mình cũng không tệ, nhưng so sánh với cường giả chân chính, còn có sự chênh lệch không nhỏ. Bất luận là để bảo vệ cho Liệt Diễm, hay là vì trận chiến Thánh Tà Chi Chiến một năm nữa sẽ bắt đầu kia, hắn đều phải cố gắng gia tăng thực lực của mình.

oOo

Địa Tâm Hồ.

Liệt Diễm đang đứng tại bực Địa Tâm Nham ngay giữ Địa Tâm Hồ, yên lặng nhìn Cơ Động đang tiến hành tu luyện bên cạnh mình, nàng cứ như vậy bình tĩnh chăm chú nhìn hắn. Đối với nàng mà nói, cái này cần bản cũng không phải là chuyện gì quá quan trọng. Hắn có thể cảm giác rõ ràng, sau khi trải qua lần này trợ giúp Sâm Yêu di chuyển, Cơ Động tựa hồ càng trưởng thành hơn một chút, càng trở nên nội liêm hơn nhiều. Nhưng bất luận thực lực của hắn biến hóa như thế nào, mỗi khi hắn nhìn thấy mình, ánh mắt của hắn đều luôn luôn ôn nhu như vậy.

Liệt Diễm luôn luôn suy nghĩ về một vấn đề, bản thân mình thật sự có thể chấp nhận được phần cảm tình này của Cơ Động hay sao? Mặc dù trong nội tâm, nàng đã thả lỏng rất nhiều, nhưng mà, trong lòng của nàng nói thế nào vẫn như trước còn một tia trở ngại cuối cùng. Không phải bởi vì thân phận, cũng không phải bởi vì thực lực. Mà là bởi vì, nàng sợ có một ngày, bản thân mình rời khỏi Cơ Động, hắn sẽ làm thế nào? Mười năm quen biết với nhau, đã khiến cho nàng cực kỳ hiểu rõ Cơ Động. Nếu hắn và Cơ Động thật sự có cảm tình với nhau, một khi mình rời khỏi, hoặc là..., Cơ Động khẳng định sẽ chịu không nổi.

Nhìn Cơ Động, ánh mắt Liệt Diễm trở nên càng ngày càng ôn nhu. Tiểu Cơ Động ơi Tiểu Cơ Động, người cũng biết, từ sau khi quen biết người, ta thật sự đã có tình cảm của nhân loại. Đối với ta mà nói, chuyện này không thể nghi ngờ là một chuyện vô cùng tuyệt vời. Nhưng mà, ta sợ là ta sẽ làm liên lụy đến người! Địa vị của người trong lòng ta càng trọng yếu, ta càng sợ trong tương lai người sẽ chịu nhiều thương tổn hơn. Dù sao, nếu không phải hai đại Quân Vương đảo loạn thế giới Địa Tâm, ta vốn là không nên tồn tại. Cái thế giới kia một khi phát hiện sự tồn tại của ta, tất nhiên sẽ...

Nghĩ đến đây, trong lòng Liệt Diễm nhất thời dâng lên một trận khủng hoảng. Hắn giật mình phát hiện, sự e ngại nhất của mình cũng không phải là chết đi, mà là phải rời xa Cơ Động, không thể tiếp tục nhìn hắn tu luyện, nhắm nháp rượu ngon mà hắn điều chế, hay là làm bạn với hắn cùng nhau du lịch trong thế giới nhân loại.

Cảm xúc phức tạp mà mâu thuẫn ba động, không ngừng lóe lên trong mắt Liệt Diễm.

A Kim lúc này đang ngồi trên một góc của Địa Tâm Nham, tiến hành tu luyện. Nơi này vốn là thế giới choáng đầy Hỏa nguyên tố, không thích hợp cho nàng tiến hành tu luyện. Nhưng Liệt Diễm đã mạnh mẽ đem Hỏa nguyên tố ngăn cách bên ngoài thân thể của A Kim, tựa như lúc trước tiến hành bảo hộ Cơ Động lúc hắn vừa mới đến đây vậy. Lúc này A Kim vừa mới uống xong một lọ Căn Nguyên Sinh Mệnh cực phẩm mà Sâm Yêu đã tặng cho Cơ Động, điều trị cho thân thể đã bị đóng băng nhiều năm của nàng, những nội tạng xuất hiện tổn thương. Có được sự trợ giúp của bình Căn Nguyên Sinh Mệnh cực phẩm này trợ giúp, hắn mới có thể xem như là chân chính sống lại, không bao giờ có thêm bất cứ lo lắng gì nữa.

oOo

Nửa tháng sau.

- Xuất hiện.

Cơ Động hét lớn một tiếng, hồng quang trên cổ tay lưu chuyển, chỉ thấy Chu Tước Thủ Trắc chợt kỳ dị từ bên dưới làn da của hắn dần dần hiện lên.

Quang mang hưng phấn trong mắt Cơ Động chợt lóe lên, hít sâu, lại hét lớn một tiếng:

- Quân Ma Âm Dương Khải, xuất hiện.

Lúc này đây, quang mang màu xích kim thoắt quét toàn thân, mặt nạ, giáp vai, miếng hộ tâm... mỗi một cái linh kiện của Quân Ma Âm Dương Khải từng cái xuất hiện. Tuy rằng quá trình này còn có chút chậm chạp, nhưng mà cảnh tượng một bộ áo giáp có thể từ trong cơ thể dần dần xuất hiện, vẫn khiến cho người ta nhìn thấy mà kinh ngạc. A Kim ngồi cách đó không xa, cũng không có lên tiếng. Nàng cũng đang tu luyện Dung Hợp Thần Thuật giống như Cơ Động. Cái kỹ năng này đối với nàng mà nói cũng không có nhiều hữu dụng như Cơ Động, nhưng cũng là một phương thức tu luyện rất có lợi ích đối với tinh thần lực của nàng.

- Cảm giác như thế nào?

Liệt Diễm mỉm cười hỏi Cơ Động.

Cơ Động gật gật đầu, nói:

- Lần này hình như là nhanh hơn được một chút. Khi nào có thể trong nháy mắt đem Quân Ma Âm Dương Khải phóng xuất ra hết, Dung Hợp Thần Thuật của ta mới xem như là tu luyện thành công hoàn toàn. Hiện tại cũng không tệ rồi, ta có thể cảm giác được nó ở bên trong cơ thể của ta, được Linh Hồn Chi Hỏa của ta ảnh hưởng mà sinh ra biến hóa vi diệu. Loại cảm giác này rất là kỳ dị, cũng vô cùng mỹ diệu. Nó giống như là một hạt giống, dưới sự thâm dưỡng nuôi dưỡng của Linh Hồn Chi Hỏa của ta, dường như không ngừng tăng trưởng phát triển vậy.

Liệt Diễm nói:

- Dung Hợp Thần Thuật này đối với ngươi mà nói, giá trị có thể so sánh với Diệt Thần Kích. Ngươi phải thường xuyên luyện tập nhiều một chút. Sinh Mệnh Chi Hạch kia cũng là thứ tốt, làm chỗ cho Mao Đài và Ngũ Lương Dịch trú ẩn cũng vô cùng thích hợp. Linh Hồn Chi Hỏa cũng không ngừng thiêu đốt ngay trên lồng ngực của ngươi, chúng nó cũng sẽ được ảnh hưởng, cũng sẽ tiến hóa nhanh hơn một chút. Hơn nữa, sinh mệnh lực khổng lồ ẩn chứa trong Sinh Mệnh Chi Hạch, cũng có thể bổ khuyết cho thân thể của Đại Diễn Thánh Hỏa Long bởi vì bản thể bị biến dị mà trở nên khiếm khuyết.

Mấy ngày trước, dưới sự trợ giúp của Liệt Diễm, đem Sinh Mệnh Chi Hạch cải tạo thành một vật dụng lưu trữ vật phẩm ma lực. Không gian bên trong nó cũng không lớn, nhưng để cho Đại Diễn Thánh Hỏa Long trú ngụ lại rất dư dả. Cơ Động lại đem Sinh Mệnh Chi Hạch thông qua Dung Hợp Thần Thuật, đem dung hợp vào trong cơ thể. Chẳng những bản thân hắn cũng có thể được sinh mệnh lực khổng lồ trong Sinh Mệnh Chi Hạch thấm vào, Đại Diễn Thánh Hỏa Long cũng có thể đạt được rất nhiều chỗ tốt. Sau nửa tháng tu luyện, ma lực Cơ Động lại có chút tiến bộ, khoảng cách sáu mươi một cấp đã càng ngày càng gần. Đường nhiên chuyện này cùng với tràng đại chiến trước đây, kích phát tiềm lực bản thân cũng có quan hệ rất lớn. Từ khi có được Linh Hồn Chi Hỏa, tiềm lực của Cơ Động tựa hồ cũng trở nên vô cùng khổng lồ.

- Cơ Động, lần này sau khi ngươi trợ giúp đám người của Ma Sư Công Hội chiến đấu xong, chúng ta nên đi Bắc Thủy Đế Quốc một chuyến đi.

Liệt Diễm đột nhiên nói:

Cơ Động sững sốt một chút:

- Bắc Thủy Đế Quốc? Người muốn đến đó làm gì?

Liệt Diễm mỉm cười, giống như nhớ lại chuyện gì đó, trong mắt có thêm chút gì đó:

- Người có biết, từ khi nào ta bắt đầu có cảm giác khác biệt đối với người hay không?

Cơ Động lắc lắc đầu, nhưng lại cảm thấy hứng thú nhìn chăm chú Liệt Diễm.

Liệt Diễm mỉm cười, nói:

- Chính là cái lần, người cùng với Tất Tô, Tạp Nhĩ chạy đến trước cửa phân hội Điều Tử Sư Công Hội ở Trung Nguyên Thành, đặt một cái bàn, khiêu chiến toàn bộ Điều Tử Sư của phân hội Điều Tử Sư của Trung Nguyên Thành. Khi đó, trên người của người tản mát ra một loại khí chất khó có thể hình dung được. Cao ngạo, tự tin, không ai bì kịp. Tuy rằng hiện tại người ở trong Ma Sư Giới địa vị càng ngày càng cao, thực lực cũng trở nên càng ngày càng cường đại hơn. Nhưng mà, chỉ khi nào người tiến hành pha chế rượu, khí chất mà người bày ra, mới chân chính là người a. Ta thích nhất là nhìn lúc người tiến hành pha chế rượu, lại càng thích xem người cùng người khác tiến hành tỷ thí pha chế rượu...

455. Chương 228 Sinh Mệnh Chi Hạch (hạ)

Cơ Động trợn mắt há hốc mồm nhìn Liệt Diễm:

- Ý người là muốn ta đi đến Tổng hội Điều Tử Sư Công Hội ở Bắc Thủy Đế Quốc mà hạ bệ hiệu hay sao?

Nụ cười trên dung nhan hoàn mỹ của Liệt Diễm càng thêm nồng đậm hơn rất nhiều:

- Có gì mà không thể? Ở trong lòng ta, Cơ Động của ta là Điều Tử Sư xuất sắc nhất, mới chân chính là Tử Thần. Ta muốn nhìn cảnh người đánh bại người của Điều Tử Sư Công Hội.

Cơ Động cũng cười:

- Được rồi. Chỉ cần người thích, sau khi chúng ta xử lý xong chuyện bên Ma Sư Công Hội, chúng ta lập tức rời đi, đến Bắc Thủy Đế Quốc hạ bệ hiệu. Nói không chừng, còn có thể từ nơi đó thắng được một ít rượu ngon nữa. Kỳ thật, ngoại trừ người ra, ta thật sự không muốn điều chế rượu cho người khác uống. Chỉ có người mà ta hiểu, người mà ta thưởng thức, ta mới pha chế rượu cho hắn.

Liệt Diễm khẽ mím đôi môi đỏ mọng:

- Giờ ta muốn uống rượu của người.

Cơ Động sững sốt một chút:

- Không phải vừa rồi mới uống xong đó sao?

Liệt Diễm không ngờ lại toát ra vẻ ngây thơ nũng nịu của một đứa bé:

- Ta muốn uống thêm một chén nữa có được không? Ta muốn uống Liệt Diễm Phần Tình. À, đúng rồi, người phải pha chế hai ly. A Kim, người cũng uống thử một chút rượu do Cơ Động pha chế. Xem như là hắn xin lỗi người vậy.

A Kim và Cơ Động liếc nhìn nhau, trên khuôn mặt vốn luôn trầm tĩnh nhất thời trở nên đỏ bừng, giống y như là bị đám nham thạch nóng chảy bên dưới Địa Tâm Hồ nhuộm đỏ vậy. Từ lần đó A Kim cùng với Cơ Động trải qua lần tiếp xúc thân thể thân mật, nàng một mực dùng hết khả năng tránh cho mình nhớ lại cảnh tượng lúc đó, cũng đã cảnh cáo Cơ Động phải giữ bí mật. Nhưng mà rất hiển nhiên, đối với chuyện phát sinh lúc đó, Liệt Diễm đều biết rất rõ ràng. Lúc này nhìn thấy nàng đang tươi cười, trên mặt còn mang theo vài phần giả hoạt.

- Chủ nhân... ta...

A Kim muốn nói cái gì, nhưng mà nàng thật sự là nói không nên lời, oán giận trừng mắt liếc nhìn Cơ Động một cái, cúi đầu ngập ngừng...

Còn Cơ Động thì lại là vẻ mặt xấu hổ, cúi đầu, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Liệt Diễm đi đến bên cạnh A Kim, kéo tay nàng:

- Chuyện này đó đều là do Cơ Động cả, không quan hệ gì với ngươi. Hắn nên xin lỗi ngươi mới đúng. Nếu như ngươi còn không chịu tha thứ cho hắn, ta sẽ thay hắn xin lỗi ngươi vậy.

- Không, không cần.

A Kim vội vàng lắc đầu, ngẩng đầu trừng mắt liếc nhìn Cơ Động một cái. Không biết rõ vì nguyên nhân gì, cặp lông mày dày dặn của nàng có chút mất tự nhiên chột vẹo một chút. Càng là cố quên, tình hình lúc đó lại càng khắc sâu trong ký ức của nàng hơn.

Vì muốn trốn tránh xấu hổ, Cơ Động vội vàng lấy ra bình pha chế rượu cùng với phối liệu của mình, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Liệt Diễm một cái, ánh mắt của hắn nhất thời trở nên có chút mê lỵ. Tình ý dạt dào chột bùng phát lên trên đáy mắt, lúc này mới một lần nữa nhìn về phía bình pha chế rượu trong tay mình.

Liệt Diễm nắm lấy cánh tay A Kim, ánh mắt sáng quắc nhìn Cơ Động. Mỗi một khi Cơ Động pha chế rượu cho nàng, hắn đều liếc mắt nhìn nàng một cái, mỗi lần như vậy, đều khiến cho hắn không tự chủ được, nhẹ nhàng run rẩy một chút.

Thoáng ngẫm nghĩ một chút, Cơ Động nói:

- Ở đây không có nước phiên gia cùng với nước chanh, ta sẽ dùng nước đào đặc biệt cùng với nhựa cây óc tinh chế để thay thế. Màu sắc của chén rượu Liệt Diễm Phần Tình này cũng sẽ từ màu đỏ biến thành màu vàng, mùi vị cũng sẽ càng thêm nồng đậm một chút, độ rượu cũng sẽ mạnh hơn một chút.

Vừa nói, Cơ Động vừa cầm nắm nguyên liệu đi đến một cái bàn nổi cao lên trên bục của Địa Tâm Nham, đem những thứ nguyên liệu, vậy dụng đặt lên trên đó. Cái bàn này là Liệt Diễm cố ý để cho hắn pha chế rượu mà dùng Địa Tâm Nham làm thành.

Hai luồng kim sắc hỏa diễm nồng đậm phân biệt sáng lên trên hai tay Cơ Động. Chỗ Địa Tâm Hồ này cũng không thể dùng nước, nước không cách nào tồn tại được ở nơi này. Nhưng thói quen rửa tay của Cơ Động cũng không vì vậy mà thay đổi. Không có nước, hắn liền dùng Cực Hạn Dương Hỏa để thiêu đốt hết tất cả các dơ bẩn, hiệu quả cũng rất tốt.

Nhìn bộ dáng chăm chú của Cơ Động, ánh mắt xấu hổ của A Kim cũng dần dần bình phục lại. Mấy ngày nay, hắn một mực chứng kiến Cơ Động pha chế rượu cho Liệt Diễm, cũng chỉ pha chế rượu cho một mình Liệt Diễm mà thôi. Tuy rằng nàng chưa bao giờ được uống qua, nhưng mùi rượu nồng đậm này lần nào cũng khiến cho hắn bị cuốn hút. Nhất là phong cách thông dong, tao nhã của Cơ Động khi pha chế rượu, còn có tình ý dạt dào khi hắn nhìn Liệt Diễm nữa, đều khiến cho A Kim trong lòng bất tri bất giác sinh ra vài phần âm thầm hâm mộ.

Ba phần rượu Song Duy La tinh khiết, sáu phần rượu Ốc Chanh đặc biệt, một phần nước trái đào cô đặc, lại thêm một phần nước gia vị Ngũ tư đặc biệt do Cơ Động đặc chế, thêm loại dầu thực vật, nước tiêu cùng với phần hồ đặc biệt. Lúc nắp bình pha chế vừa đóng lại, bình pha chế rượu đã nhảy lên trên bàn tay của hắn. Mấy ngón tay hắn khẽ đẩy nhẹ mấy cái, bình pha chế rượu đã dùng tốc độ nhanh nhất bắt đầu xoay tròn kịch liệt lên.

Từ sau khi được Đằng Xà dùng sự huấn luyện biến thái luyện thành Đằng Xà Biến, sự mềm dẻo của thân thể Cơ Động đã tăng lên đến một cấp bậc khác, người bình thường không cách nào bằng được. Cổ tay khẽ vung lên, cơ hồ trong khoảng khắc, một đoàn ngân quang liền xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn, tựa như một khỏa mặt trời lóe sáng. Ngay sau đó, cả người hắn liền biến thành hư ảo, hai chân rõ ràng không hề nhấc lên, nhưng lại khiến cho người khác có cảm giác giống như là ngàn cánh tay đang vây múa vậy. Động tác tao nhã mà xinh xắn, tuy rằng tốc độ nhanh vô cùng, nhưng không chút nào hiện ra vẻ dồn dập, ngược lại vô cùng rõ ràng, bình tĩnh.

Vàng mặt trời màu bạc kia cứ như vậy quay chung quanh thân thể Cơ Động, không ngừng nâng lên, hạ xuống. Lúc tốc độ của hắn thi triển lên đến cực hạn, Liệt Diễm và A Kim rõ ràng nhìn không ra cánh tay hắn đang di động thế nào, nhưng chín khỏa mặt trời màu bạc đồng thời xuất hiện chung quanh thân thể Cơ Động. Ngay sau đó, chín đạo ngân quang đồng thời xuất hiện. Chín khỏa mặt trời màu bạc nháy mắt hạ xuống, thân hình Cơ Động khẽ chuyển động một chút, bình pha chế rượu đã vững vàng nằm trên bàn tay của hắn. Lúc này chỉ còn lại rượu dịch bên trong bình pha chế rượu không ngừng nhảy múa.

Nghệ Xạ Cửu Nhật, chính là một trong những thủ pháp pha chế rượu cực mạnh ở kiếp trước của Cơ Động, lúc này hắn thi triển ra lại vô cùng nhẹ nhàng như vậy, gần như không tốn chút sức nào. Đây chính là ưu thế của thân thể. Nếu đổi lại ở kiếp trước, hắn lúc này ít nhất cũng đổ một thân mồ hôi ướt đầm rồi. Nhưng hiện tại hắn ngay cả hô hấp cũng không hề thay đổi chút nào.

Hai chén rượu màu vàng nhanh chóng được rót ra. Nhất thời, một mùi rượu nồng đậm xộc vào tận mũi. Cơ Động tao nhã đem hai chén rượu đưa đến tận tay Liệt Diễm và A Kim.

Liệt Diễm nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu ngon, mỉm cười gật gật đầu về phía Cơ Động. A Kim cũng bắt chước bộ dáng của Liệt Diễm, hớp một ngụm nhỏ... Nhất thời, cả người nàng không khống chế được, nhất thời sững cả người.

Ánh mắt A Kim sáng quắc chăm chú nhìn Cơ Động, tựa hồ như có một luồng sóng gợn lưu chuyển trong tròng mắt của nàng vậy.

Ánh mắt Liệt Diễm hàm chứa thâm ý liếc nhìn A Kim một cái, chậm rãi nhắm nháp từng chút một chén Liệt Diễm Phần Tình này.

Ánh mắt Cơ Động đều tập trung cả lên người Liệt Diễm, cũng không có chú ý đến ánh mắt biến hóa của A Kim. Hắn cũng quên mất là, hai chén rượu mà hắn điều chế ra, là đang trong lúc hắn hoàn toàn đắm chìm trong tình cảm của mình đối với Liệt Diễm mà điều chế. Liệt Diễm Phần Tình vốn đã rất nồng, lại thêm tình yêu nồng đậm của hắn, càng trở nên nồng đậm như lửa cháy. Loại rượu này Liệt Diễm đã uống quen rồi, lòng của nàng cũng đang bị loại rượu có chứa cảm xúc đặc thù này mà dần dần bị chinh phục. Còn A Kim thì sao? Đây là lần đầu tiên nàng uống loại rượu này!

456. Chương 229 Liệt Diễm Phần Tình Không Thể Chống Cự (thượng)

Một ngụm Liệt Diễm Phần Tình vừa vào miệng, A Kim chỉ cảm thấy một cỗ khí tức nóng bỏng mang theo một luồng nhiệt cực kỳ kích thích nháy mắt từ trong khoang miệng của mình lan tràn đến mỗi một góc trong toàn thân mình. Luồng nhiệt nóng bỏng kia giống như khiến cho linh hồn của nàng bị đốt cháy lên vậy. Bản tính băng lãnh vốn có của nàng, trong nháy mắt đã bị quét sạch không còn. Ngay sau đó, cảm xúc kỳ dị kia liền theo ngụm rượu dịch kia theo luồng nhiệt mà lan tràn đến mỗi ngóc ngách toàn thân của A Kim.

Ánh mắt của nàng dần dần trở nên mê ly. Nàng tựa hồ cảm giác được có cái gì đang chinh phục lòng mình vậy. Loại cảm giác này trước giờ nàng chưa bao giờ có, cũng không nói nên lời cái này là sự cảm thụ mãnh liệt đến như thế nào. Nàng giống như là trở nên ngây ngốc, không còn bất cứ cảm giác nào nữa, một ly Liệt Diễm Phần Tình kia cứ như vậy dần dần uống cạn. Mặt của nàng cũng đã trở nên đỏ bừng lên. Trong lòng ngực, cảm giác nóng bỏng nồng đậm không ngừng nhảy lên. Mỗi một lần nhảy lên, đều khiến cho hô hấp của nàng trở nên dồn dập thêm vài phần.

Liệt Diễm nói với Cơ Động:

- Tiếp tục luyện Dung Hợp Thần Thuật của ngươi đi. Thời gian cũng không còn nhiều nữa, ngày mai chúng ta liền xuất phát trở về Trung Nguyên Thành.

Cơ Động cũng không tiếp tục nói gì, gật gật đầu, đi đến một bên tiếp tục tu luyện. Mà Liệt Diễm thì kéo tay A Kim đi sang một bên. A Kim lúc này vẫn như trước chìm đắm trong sự rung động do chén Liệt Diễm Phần Tình kia, đối với chuyện phát sinh bên ngoài hết thảy vẫn chưa có cảm giác gì.

Nhìn bộ dáng của A Kim, Liệt Diễm than nhẹ trong lòng:

- A Kim ơi A Kim, cảm xúc mà Cơ Động đưa vào trong rượu ngay cả ta cũng không thể nào chống cự lại được, huống chi là người. Thực xin lỗi, ta cũng không muốn làm như vậy. Nhưng mà, ta sợ có một ngày ra nhất định phải rời khỏi hắc, hắc sẽ không chịu nổi. Khi đó, ta hy vọng người có thể thay thế ta ở bên cạnh hắc vậy. Người mất đi trí nhớ, tinh khiết như một tờ giấy. Có người làm bạn hắc, ta cũng có thể yên tâm hơn. Mặc dù ta hy vọng ngày đó cũng không bao giờ đến, nhưng mà, ta cũng không thể không phòng ngừa chu đáo được. Thực xin lỗi, A Kim, chuyện này xem như là thù lao cho việc ta đã cứu sống người vậy. Có lẽ, ta đã quá ích kỷ. Nhưng mà, vì hắc, ta thà rằng ích kỷ một lần. Ta cũng sẽ ở trong các phương diện khác sẽ bồi thường chu đáo cho người vậy.

oOo

Trung Nguyên Thành vẫn như trước vô cùng phồn hoa. Thời tiết hôm nay vô cùng đẹp đẽ, không khí thoáng mát. Nhưng mà bên trong Tổng hội Ma Sư Công Hội tọa lạc trên đường lớn Mậu Thổ, không khí lại là ngưng trọng vô cùng dị thường.

Ngày mai, chính là ngày mà Ma Sư Công Hội đối mặt với sự khiêu chiến của Ma Kỹ Công Hội. Đối với Ma Sư Công Hội mà nói, cái này không hề nghi ngờ là trận đại chiến quan hệ đến sinh tử tồn vong. Thất bại liền có ý nghĩa là Ma Sư Công Hội không còn tồn tại nữa. Mà thắng lợi, cũng không chắc đã có thể thu tóm được Ma Kỹ Công Hội. Dù sao, người ta có một gã Chí Tôn Cường Giả tọa trấn, Ma Sư Công Hội dựa vào cái gì để thu tóm người ta cơ chứ?

Phó Hội trưởng Ma Sư Công Hội Hi Lạc đang đi tới đi lui bên trong phòng làm việc của mình. Tâm tình của hắc có chút phiền toái bất an. Thời gian an bày trận quyết chiến ngày mai cũng không còn nhiều nữa. Hiện tại còn một người cuối cùng nữa vẫn còn chưa đến. Mà người này cũng là người cực kỳ mấu chốt. Có hắc ở đây, trận chiến ngày mai cơ hồ có thể nói là nắm chắc phần thắng. Một tháng trước, hắc có thể nói là hao tổn bao nhiêu tâm cơ mới sắp xếp được. Nhưng mà, sao đến giờ này hắc làm sao còn chưa tới? Chẳng lẽ là, hắc đã quên rồi sao? Hay là hắc cố ý không đến? Không, không phải. Hắc hắc không phải là người như vậy. Nếu hắc không đến, một trận chiến ngày mai, kết quả sẽ rất khó nói.

- Phó Hội trưởng, bên ngoài có mấy người muốn tìm ngài.

Một gã nhân viên làm việc của Ma Sư Công Hội chợt đến trước cửa văn phòng của Hi Lạc cung kính hỏi báo với hắc.

- Mấy người? Người nào?

Hi Lạc nhíu mày. Lúc này tâm tình của hắc vốn không được vui vẻ, lại bị quấy rầy, nhất thời càng trở nên tồi tệ hơn nhiều.

- Là một nam hai nữ. Đều rất trẻ tuổi, hai nữ nhân đều đội một cái mũ lớn trên đầu, che lại khuôn mặt không nhìn thấy rõ. Gã nam nhân kia hình như một tháng trước đã từng ghé qua, còn thông qua kỳ thi đạt được cấp bậc Tứ Tinh.

Nghe được mấy chữ ‘cấp bậc Tứ Tinh’, ánh mắt Hi Lạc nhất thời sáng ngời, hắc đến rồi sao?

- Mau mời! À, không. Để ta đích thân đi đón hắc.

Dưới ánh mắt kinh ngạc nhìn chăm chú của gã nhân viên, Hi Lạc có chút gấp gáp lao ra khỏi phòng làm việc, bước nhanh đi. Trên mặt hắc nở nụ cười rạng rỡ, choáng đầy vẻ hưng phấn.

- Khẳng định là hắc đến rồi, ha ha, ông trời cũng giúp Ma Sư Công Hội ta!

Gã nhân viên công tác đến bẩm báo kia từ trước đến giờ chưa từng nhìn thấy vị Phó Hội trưởng Hi Lạc này có bộ dáng khẩn cấp như thế, thậm chí gần như chạy ra khỏi văn phòng. Trong lòng hắc không khỏi nghi hoặc, một gã ma sư cấp bậc Tứ Tinh, cũng có thể khiến cho Phó Hội trưởng đại nhân kích động đến như thế sao?

Hi Lạc rất nhanh xuống đến đại sảnh của Ma Sư Tổng Hội. Vừa vào đến đại sảnh, ánh mắt của hắc giống như là nam châm gặp được sắt vậy, trực tiếp rơi trên người một gã thanh niên đang đứng giữa đại sảnh.

Một bộ bố y đơn giản, thể nhưng không cách nào che giấu được khí tức đặc thù mang theo vài phần cao ngạo kia. Hắc tuyệt đối không được tính là anh tuấn, nhưng mà chỉ cần đứng ở nơi đó, liền khiến cho người

ta có một loại cảm giác như là hạc đứng giữa bầy gà vậy. Đi bên cạnh của hắn, còn có hai người nữa. Mặc dù hai người này đã dùng một cái mũ lớn che lại khuôn mặt, nhưng từ dáng người mà xem, khẳng định là một gã nữ nhân hoàn mỹ không chút sứt mẻ nào.

Hi Lạc xuất hiện, không thể nghi ngờ khiến cho tất cả các ma sư đang phục vụ các công việc khác nhau trong đại sảnh chú ý. Một ít ma sư lâu năm tự nhiên đều nhận ra vị Phó Hội trưởng này, nhìn thấy hắn đến, khẽ cúi đầu chào hắn một cái. Nhưng mà, Hi Lạc giống như là không nhìn thấy được bọn họ vậy, cứ phóng nhanh như bay. Chỉ khẽ phóng hai ba bước, đã đi đến trước mặt gã thanh niên kia.

- Người rốt cuộc cũng đến rồi!

Vẻ mặt vui vẻ cùng thoải mái trên mặt Hi Lạc không hề che dấu chút nào. Sự kích động trong cặp mắt giống như là đang nhìn thấy được thứ gì mà hắn vô cùng khát vọng vậy.

Một nam hai nữ này không phải ai khác, đúng là Cơ Động, Liệt Diễm cùng với A Kim. Trải qua hơn nửa tháng, Cơ Động ngay một ngày trước khi xảy ra trận Công Hội Chi Chiến này đã kịp quay trở về Trung Nguyên Thành.

- Chắc là ta không có tới trễ chứ?

Cơ Động mỉm cười, trong lòng hắn cũng có chút kỳ quái. Lẽ ra bản thân mình chẳng qua chỉ là một gã Lục Quan Ma Sư, cho dù là ma sư có được Cực Hạn Song Hỏa ma lực đi nữa, vị Phó Hội trưởng rõ ràng là Bát Quan cường giả này cũng không nên nhiệt tình đến như vậy mới đúng chứ. Hắn làm như mình có khả năng quyết định thắng bại của trận Công Hội Chi Chiến ngày mai vậy. Phải biết rằng, Ma Kỹ Công Hội đã ước định là dùng mười trận quyết định thắng bại, như vậy, cho dù mình có thắng được một trận, cũng không có khả năng thay đổi được cục diện.

Hi Lạc vội nói:

- Không trễ, không trễ, tới rất đúng lúc. Chỉ cần đến là tốt rồi. Xin mời, xin mời, chúng ta vào trong rồi nói.

Vừa nói, vị ma sư đường đường là Phó Hội trưởng này không ngờ lại đảm nhiệm vai trò người dẫn đường, dắt theo Cơ Động, Liệt Diễm cùng với A Kim đi vào bên trong Ma Sư Tổng Hội, trực tiếp đi đến tầng ba.

Các ma sư khác nhìn thấy Hi Lạc tự mình dẫn theo ba người Cơ Động đi vào trong Tổng Hội, không khỏi chum lại hạ giọng nghị luận.

“Cái này nay người trẻ tuổi là ai? Các người ai biết? Làm sao Hi Lạc phó hội trưởng tự mình đi ra nghênh đón? Chẳng lẽ nói, đây là một vị nhân hiệu lâu đời cường giả, bởi vì tu luyện tới cực hạn, tướng mạo chuyển vì tuổi trẻ phải không?”

- Đám người trẻ tuổi này là ai vậy? Các người biết hắn không? Tại sao đích thân Hi Lạc Phó Hội trưởng lại đi ra nghênh đón hắn? Chẳng lẽ là, hắn là một vị cường giả lâu năm, bởi vì tu luyện lên đến cực hạn, tướng mạo cải lão hoàn đồng sao?

- Chắc là không phải đâu. Trừ phi là Chí Tôn Cường Giả, mới có thể khiến cho dung mạo của mình khôi phục lại tuổi trẻ. Người thanh niên này nhìn qua cũng không giống là một Chí Tôn Cường Giả đâu!

- Khẳng định không phải. Người này ta đã từng gặp qua. Đại khái là khoảng một tháng trước hắn đã từng đi đến Tổng hội, còn thông qua kỳ thi khảo hạch cấp bậc Tứ Tinh. Thật là kỳ quái, một gã ma sư Tứ Tinh, làm sao mà đích thân Phó Hội trưởng đến nghênh đón?

Thanh âm nghị luận bên ngoài, Cơ Động tự nhiên là không nghe thấy. Hắn lúc này đã một lần nữa đi tới văn phòng của Hi Lạc.

457. Chương 229 Liệt Diễm Phần Tình Không Thể Chống Cự (hạ)

- Ba vị, mời ngồi. Ta cho người đi pha trà.

Về hưng phấn trên mặt Hi Lạc đến bây giờ vẫn chưa có giảm bớt, nhìn Cơ Động, mặt mày hớn hở, gánh nặng trong lòng rốt cuộc mới hạ xuống.

Cơ Động nói:

- Hi Lạc Phó Hội trưởng, ngài không cần bận tâm. Ta trước một ngày đến đây, chính là muốn hỏi một chút trận chiến Công Hội Chi Chiến ngày mai ngài đã an bày như thế nào? Đến lúc đó chúng ta nhất định sẽ có mặt đứng giờ.

Hi Lạc nói:

- Tất cả đều đã được an bày rất tốt. Dựa theo ước định của chúng ta cùng với Ma Kỹ Công Hội, sáng sớm ngày mai, cách thành Bắc Trung Nguyên Thành một trăm dặm, tại Thanh Thiên Thảo Nguyên, cùng với Ma Kỹ Công Hội quyết một trận thắng bại.

Nói tới đây, hần khê thở dài một tiếng:

- Ma Sư Công Hội từ khi thành lập đến nay, đã có hơn ngàn năm lịch sử. Ma Kỹ Công Hội so với chúng ta thành lập trễ hơn ba trăm năm, nhưng lại muốn miệng rắn đòi nuốt voi. Tương lai của Ma Sư Công Hội chúng ta, phải do trận chiến ngày mai mà quyết định. Nếu chúng ta có thể đạt được thắng lợi, sáp nhập Ma Kỹ Công Hội vào chung, như vậy, chúng ta đã là Công Hội cường đại độc nhất vô nhị trên toàn đại lục. Một trận chiến ngày mai, chỉ cần ngài đại biểu cho cường giả của Ma Sư Công Hội mà xuất chiến, bất luận thắng bại, chúng ta đều sẽ trao tặng huân chương Cửu Tinh cao nhất, đồng thời phong ngài làm Trưởng lão Công Hội. Đương nhiên, chức vụ Trưởng lão này, ngài hoàn toàn không cần phải đích thân xử lý bất cứ chuyện tình gì của Công Hội. Mỗi tháng, Công Hội sẽ dâng lên một vạn kim tệ gọi là hiếu kính.

Cơ Động bật cười, nói:

- Còn có chuyện tốt như vậy sao? Bất quá, chuyện đó cũng phải đợi đến khi Ma Sư Công Hội giành được thắng lợi cuối cùng mới được. Nếu như bị Ma Kỹ Công Hội gồm thâu mất, chuyện đó cũng không có ý nghĩa gì.

Hi Lạc ngưng trọng gật đầu:

- Đúng là như vậy. Cơ Động tiên sinh, người xem như vậy có được không? Tối hôm nay ngài cứ ở lại chỗ của Công Hội đi. Chúng ta có nơi chuyên tiếp đãi khách quý đặc biệt. Sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ đồng thời xuất phát.

Cơ Động thoáng suy nghĩ một chút, rồi gật đầu, nói:

- Được rồi. Bất quá nhờ ngài chuẩn bị cho ta một căn phòng lớn, đủ cho ba người ở.

Hi Lạc sửng sốt một chút, nhìn sang hai nữ nhân bên cạnh Cơ Động, cặp môi khê động, một luồng thanh âm nho nhỏ truyền vào trong tai Cơ Động:

- Cậu trẻ, phải biết tự kiềm chế mình a! Ngày mai là chiến đấu rồi, không nên lãng phí quá nhiều tinh lực như vậy.

Nghe hần vừa nói như thế, Cơ Động đã biết vị Phó Hội trưởng đạo mạo này đã hiểu lầm, trong lòng không khỏi không nói nên lời, quay sang liếc mắt nhìn Liệt Diễm một cái, bên hông đã tê rần, Liệt Diễm đã nhéo mạnh hông hần một cái. Hi Lạc nén âm thành tia nhỏ như vậy, chỉ ra sự khống chế cường đại đối với ma lực. Nhưng mà, có thể che dấu được A Kim, làm sao có thể che dấu được Liệt Diễm cơ chứ?

- Chuyện này ngài không cần lo lắng. Xin mời ngài sắp xếp chỗ ở cho chúng ta vậy.

Cơ Động không muốn giải thích nhiều làm gì, trong lòng ngược lại còn có chút thỏa mãn, còn thầm nghĩ, không biết đêm nay có thể giống như lần trước hay không, có thể dùng Liệt Diễm ngủ chung giường một đêm? Bất quá hần nghĩ khả năng cũng không quá lớn.

Đúng lúc này, Liệt Diễm lại đột nhiên mở miệng:

- Phó Hội trưởng các hạ, nếu ta nhớ không lầm thì, lần trước ngươi đã đáp ứng Cơ Động, nếu lần này hắn đã trợ giúp Ma Sư Công Hội đạt được một trận thắng lợi, như vậy hắn có thể ở trong Tàng Bảo Khố của Ma Sư Công Hội tùy ý lựa chọn một kiện đồ vậy, có đúng không?

Hi Lạc lập tức gật gật đầu, nói:

- Chuyện này đương nhiên. Cho dù trận chiến ngày mai Ma Sư Công Hội có thua đi nữa, lời hứa hẹn này Công Hội cũng nhất định sẽ thực hiện.

Nghe thanh âm của Liệt Diễm, trong lòng hắn choáng đầy rung động. Thân là Phó Hội trưởng Ma Sư Công Hội, khi còn trẻ, hắn cũng là một đời anh tuấn, từng gặp qua không ít nữ nhân, trong số đó mỹ nữ tự nhiên cũng không ít. Nhưng thanh âm êm tai choáng ngợp lòng người như thế hắn cũng chưa từng nghe qua lần nào. Thanh âm này thanh thúy, mượt mà, ôn nhu thanh thoát, nghe nàng nói chuyện, giống như ba vạn sáu trăm nghìn lỗ chân lông đều tùy thời dân nở ra vậy, thoải mái không nói nên lời. Cái đó hoàn toàn là một sự hưởng thụ về mặt linh hồn.

Liệt Diễm nói:

- Một khi đã như vậy, hay là cho phép hắn nhận phần thưởng đi có được không? Cơ Động hiện tại đang còn thiếu một kiện vũ khí thích hợp. Có vũ khí, ngày mai hắn cũng có thể chiến đấu tốt hơn cho Ma Sư Công Hội.

Cơ Động có chút kỳ quái nhìn về phía Liệt Diễm. Hắn đúng là đang thiếu một kiện vũ khí ma lực, nhưng hắn không ngờ rằng Liệt Diễm lại trong lúc này mà nhắc tới chuyện này.

Hi Lạc cơ hồ là không cần suy nghĩ liền lập tức gật đầu đồng ý. Ma Sư Công Hội vốn có tài lực khổng lồ, huống chi tầm quan trọng của Cơ Động đối với một trận chiến ngày mai, có thể nói là tuyệt đối trung tâm.

- Không thành vấn đề. Hiện tại ta liền dẫn ba vị vào đó tiến hành chọn lựa. Không nhất định là chỉ có một kiện vũ khí, ta có thể làm chủ, tặng cho Cơ Động tiên sinh trọn vẹn một bộ trang bị vũ khí ma lực. Bao gồm cả trang bị tọa kỵ luôn cũng được.

Cơ Động khẽ cau mày, trong lòng không khỏi có chút cảm giác quái dị. Vị Phó Hội trưởng Ma Sư Công Hội này tựa hồ có chút nhiệt tình quá mức.

- Vậy đa tạ ngươi.

Liệt Diễm gật gật đầu, không chút khách khí liền thay Cơ Động đáp ứng hắn. Đối với quyết định của Liệt Diễm, Cơ Động tự nhiên là không chút do dự đồng ý.

Hi Lạc đứng lên:

- Ba vị, mời đi theo ta.

Nói xong, hắn đi trước, bước ra khỏi phòng làm việc của mình. Hắn cũng không có đi trở về phía lối đi vào, mà là tiếp tục đi dọc theo thông đạo, bước tiếp về phía cuối thông đạo. Cơ Động nhìn thấy rõ ràng, chỗ phần cuối thông đạo này có một đồ án mà hắn vô cùng hiểu rõ. Phù điêu của Đồ Đằng mười hệ xúm lại thành một vòng tròn. Đồ án này lúc trước khi hắn cùng với Diêu Khiêm Thư tiến vào trong đầm lầy sương mù, kiếm được cổng vào của Địa Cung đã từng nhìn thấy qua. Thậm chí là trên mặt của nó cũng có một ít ma lực mười thuộc tính ba động nhàn nhạt.

Hiện tại Cơ Động cũng không phải là gà mờ như lúc trước, Linh Hồn Chi Hỏa khẽ ba động, đã có thể cảm nhận được ma lực ba động khổng lồ đang ẩn chứa trên phù điêu chứa Đồ Đằng mười hệ kia. So sánh với bức thạch điêu trước cửa Địa Cung mà nói, ma lực ba động chúng nó phóng xuất ra cũng không kém cạnh chút nào.

Xin mời đứng sát bên cạnh ta.

Hi Lạc làm ra một thủ thế xin mời, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc hơn.

Ba người Cơ Động nghe theo lời, đứng ở bên cạnh Hi Lạc. Cổ tay Hi Lạc khẽ xoay nhẹ, cũng không thấy hắn làm như thế nào, một cỗ ma lực từ trong lòng bàn tay tuôn trào ra, một cái lệnh bài kỳ dị hình tròn đã xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

Khối lệnh bài hình tròn kia bản thân là do một khối kim chúc màu bạc tạo thành. Trung tâm là một khóa ngọc thạch màu trắng, hình tròn lớn cỡ ngón tay cái. Khóa ngọc thạch ôn nhuận, kiên định, trong suốt, tinh thuần, hoàn mỹ tinh khiết, màu sắc nồn nà. Chung quanh khối bạch ngọc hình cầu này là một vòng bảo thạch khác. Mỗi một khóa bảo thạch cũng là hình cầu, so với khối bảo thạch ở trung tâm còn nhỏ hơn một chút. Tổng cộng có mười khóa, màu sắc phân biệt là: xanh, xanh sẫm, đỏ, lam, vàng, xám, trắng, vàng kim, đen, tím, mười loại màu sắc. Bên dưới mỗi một khóa bảo thạch, còn có một phù điêu Đồ Đằng cực kỳ tinh xảo tương ứng. Khối lệnh bài này vừa được lấy ra, nhất thời làm cho người ta có cảm giác như quang hoa ánh sáng bùng lên rực rỡ.

Đồng tử Cơ Động một trận co rút lại. Những viên bảo thạch trên vòng tròn chung quanh cũng không tính là cái gì, mặc dù là Ngũ Hành Thần Thạch, nhưng dù sao thể tích vẫn rất nhỏ. Nhưng mà, khối bạch ngọc ở trung tâm lại là vật báu vô giá, đúng là một khối Thiên Chi Ngọc. Tuy rằng khối này không có lớn như khối lần trước, nhưng nhìn qua lại càng thêm tinh thuần hơn.

458. Chương 230 Ngũ Hành Không Gian (thượng)

Hi Lạc cầm khóa lệnh bài giờ lên, ấn lên vị trí trung tâm của vách tường, nơi có đồ án Đồ Đằng mười hệ. Bức tường khẽ lõm xuống, cực kỳ phù hợp hút chặt lấy khối lệnh bài kia. Một đạo quang mang màu vàng kim nồng đậm từ trên tay Hi Lạc phóng ra, quang mang màu vàng kim này choáng đầy cảm giác thuần túy, ngưng trọng, nặng nề, giống như là thực chất vậy.

Khóa ngọc thạch trắng, lớn cỡ ngón tay cái ở vị trí trung tâm Thiên Chi Ngọc kia chợt sáng lên. Nhất thời, mười khóa bảo thạch chung quanh cũng đồng thời sáng đứng lên. Bản thân khối Thiên Chi Ngọc cũng trở nên càng thêm trong suốt, thông thấu, tản mát ra một cỗ khí tức mà Cơ Động vô cùng quen thuộc, khí tức Hỗn Độn bao trùm thiên địa.

Cùng với khối lệnh bài sáng lên, tất cả các đồ án Đồ Đằng trên vách tường cũng đồng thời sáng đứng lên. Nhất là cặp mắt của mỗi cái Đồ Đằng, được khảm bằng Ngũ Hành Thần Thạch, lại càng phát ra quang mang vô cùng rực rỡ. Hào quang mười màu đồng thời sinh ra, một cỗ khí tức giống như đúc Ngũ Hành Âm Dương Giới chợt phóng thích ra, lấy vị trí của Hi Lạc làm trung tâm, trong phạm vi đường kính ba thước toàn bộ được bao phủ bên trong.

Hào quang chợt lóe lên, bốn người đã biến mất tại chỗ. Quang mang trên vách tường cũng khôi phục trở lại bình thường. Mà khối lệnh bài đã được khảm nhập lên vách tường cũng giống như là tan chảy vô trong bức vách vậy, hoàn toàn gắn chặt vào trong đó.

Cảm giác truyền tống hư ảo chỉ tồn tại trong nháy mắt, đã khôi phục lại bình thường. Cơ Động chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, chung quanh nhất thời trở nên rõ ràng hẳn lên. Hắc kính ngạc phát hiện, bản thân mình đã đi tới một thế giới có chút hư ảo. Chung quanh hết thấy tựa hồ có chút mong lung không thực tế. Khí tức Âm Dương Ngũ Hành nồng đậm chợt tràn ngập chung quanh, may mắn không có cảm giác hít thở không thông.

Liệt Diễm có chút kinh ngạc nói:

- Thế giới hư thực, Ngũ Hành Không Gian?

Lúc này đây đến phiên Hi Lạc giật mình, hắc kính ngạc nhìn Liệt Diễm:

- Ngài biết về Ngũ Hành Không Gian?

Liệt Diễm nhàn nhạt nói:

- Ngũ Hành Không Gian cực kỳ khó thiết lập, có được không gian giống như là vật phẩm ma lực tồn trữ vậy, nhưng càng ổn định hơn rất nhiều. Nó chẳng những có thể tồn trữ được nhưng sinh vật còn sống sinh tồn trong đó, hơn nữa gần như là vĩnh hằng bất diệt. Chỉ cần đại lục còn tồn tại, nó sẽ không biến mất. So với vật phẩm ma lực tồn trữ nó cường đại hơn không biết bao nhiêu lần. Cái Ngũ Hành Không Gian này diện tích rất lớn, ít nhất phải do mười vị Cửu Quan Ma Sư liên thủ mới có thể mở ra được. Hơn nữa thuộc tính của mười vị này phải hoàn toàn khác nhau mới có thể được.

Hi Lạc nghe Liệt Diễm nói, trong mắt nhất thời toát ra vẻ khâm phục. Khi hắn mới vừa thấy ba người Cơ Động đến, toàn bộ sự chú ý đều bị Cơ Động hấp dẫn hết. Nhưng từ sau khi nghe được thanh âm của Liệt Diễm, hắn liền phát hiện, trong ba người Cơ Động, chân chính thâm sâu khó lường, đúng là cô gái có một đầu mái tóc đỏ rực cuộn sóng này. Hi Lạc cũng từng thử dùng khí tức đi thăm dò, tra xét Liệt Diễm, nhưng hắn lại kinh ngạc phát hiện, Liệt Diễm giống như một vực sâu vạn trượng, sâu sắc không thể lường được. Tinh thần ba động của hắn vừa mới tiếp xúc với thân thể Liệt Diễm, lập tức biến mất tăm không thấy đâu nữa, đừng nói là tra xét, thậm chí ngay cả cảm thụ cũng không hề có. Đó cũng là nguyên nhân vì sao vị Phó Hội trưởng Ma Sư Công Hội này lại dùng ngữ khí kính trọng đối với Liệt Diễm như vậy.

- Ngài nói không sai, đây đúng là Ngũ Hành Không Gian. Nó là do Hội Trưởng đầu tiên của Ma Sư Công Hội cùng với chín vị Trưởng lão Công Hội liên thủ mà mở ra, dùng để chứa những vật phẩm trân quý nhất của Công Hội.

Nói tới đây, trong mắt Hi Lạc không khỏi toát ra vẻ hoài niệm:

- Khi đó mới chân chính là thời kỳ cường thịnh nhất của Ma Sư Công Hội a! Mười vị Chí Tôn Cường Giả tọa trấn, bất cứ kẻ nào cũng không dám xúc phạm. Cho dù là Ngũ Đại Đế Quốc đối với Công Hội cũng vô cùng kính sợ. Nếu Ma Sư Công Hội còn được cường đại như lúc trước, làm sao lại bị người của Ma Kỹ Công Hội đến đây mà khiêu khích cơ chứ?

Trong lúc Hi Lạc đang nói chuyện, thanh âm Liệt Diễm vang lên sâu trong linh hồn Cơ Động, giải thích cho hắn về sự huyền bí của Ngũ Hành Không Gian.

- Cơ Động, cái Ngũ Hành Không Gian này là một địa phương tương đối kỳ dị, cho dù là ta, cũng không có khả năng chế tạo ra được... Nhất thiết phải có đầy đủ cả mười hệ, nhưng lại phải có ma lực cực kỳ khổng lồ cùng nhau phối hợp lại, xứng với Ngũ Hành Pháp Trận mới có thể thực hiện được. Ở trong thế giới nhân loại các ngươi, phỏng chừng cũng có thể xem như là độc nhất vô nhị. Cái không gian này nhìn qua giống như là thực thể, nhưng trên thực tế, nó lại là một khối không gian mở ra trong hư ảo, do ma lực khổng lồ hỗ trợ. Nó có thể nói là nơi chứa đựng vật phẩm an toàn nhất. Bất cứ đồ vật nào chứa đựng trong này tuyệt đối sẽ không hư hỏng, ngàn năm cũng như một khắc. Nếu có thể tiến hành tu luyện thời gian dài ở trong này, đối với ma sư mà nói, đều có chỗ tốt thật lớn. Nhưng nếu làm như vậy, ma lực bên trong Ngũ Hành Không Gian này cũng sẽ bị ma sư hấp thu đi, một khi có nhiều ma sư tiến hành tu luyện trong này, thời gian kéo dài, Ngũ Hành Không Gian cũng sẽ có thể bị sụp đổ. Ta xem ra, Ma Sư Công Hội tuyệt đối không thừa nhận nổi. Dù sao, đối với Ma Sư Công Hội hiện tại mà nói, cái Ngũ Hành Không Gian này tuyệt đối không thể phục chế được. Ta chính bởi vì cảm nhận được sự tồn tại của Ngũ Hành Không Gian này, nên mới đáp ứng cho người tham gia trận chiến đối kháng của hai Công Hội lần này.

Nghe xong Liệt Diễm giải thích, Cơ Động nhất thời rõ ràng nhiều thứ, ánh mắt liếc nhìn xung quanh. Nơi bọn họ xuất hiện, là một thông đạo hẹp dài, thông thẳng về phía trước. Hai bên thông đạo, được khảm những viên Dạ Minh Châu lớn chừng một nắm tay, dùng để chiếu rọi nơi này, vì thế nơi này sáng rọi như ban ngày vậy. Chỉ tính riêng giá trị của đám Dạ Minh Châu kia, cũng đã là một con số khổng lồ rồi.

Hi Lạc Phó Hội trưởng, có thể dẫn ta đi xem một ít đồ vật hay không?

Cơ Động nói.

- Ba vị, xin mời.

Dưới sự dẫn dắt của Hi Lạc, bốn người đi xuyên qua cái thông đạo hẹp dài kia, khoảng chừng hơn một trăm thước, chung quang đột nhiên trở nên rộng rãi hơn nhiều, tựa như là một mảnh sương mù tản mát đi vậy, mọi người đã xuất hiện bên trong một đại sảnh hình đa giác.

Trên đỉnh đại sảnh, có tổng cộng mười khối Dạ Minh Châu quay chung quanh mười khối Ngũ Hành Thần Thạch cực lớn, chiếu rọi phát ra quang mang sáng chói. Quang mang ma lực mười hệ hư ảo làm cho người ta có một loại cảm giác mất hoa thần mê. Mặc dù ở nơi này cũng không có bất cứ vật trang sức nào, nhưng khí tức sang quý đẹp đẽ này so với Hoàng cung còn mê người hơn nhiều.

Chung quanh đại sảnh hình đa giác, mỗi một bức tường trên vách đều có một cánh cửa, trên cửa có chữ viết, chỉ rõ nó dẫn đến thế giới nào.

Cái Cơ Động nhìn thấy đầu tiên, là một cánh cửa có chú thích chứa vũ khí ma lực phòng ngự. Ánh mắt hần liếc nhìn ra xung quanh, còn có cửa chứa vũ khí ma lực công kích dài, vũ khí ma lực công kích ngắn, vũ khí ma lực toàn thân khải, vũ khí ma lực khinh khải, trang bị tọa kỵ, phòng chứa Tinh Hạch, phòng chứa Tinh Miện, phòng chứa kim chúc quý hiếm... Một loại các cánh cửa phân loại các loại bảo vật bên trong Tầng Bảo Khố của Ma Sư Công Hội.

Chứng kiến những thứ đó, trong lòng Cơ Động không khỏi trầm than, đây mới chân chính là bảo tàng a! Địa Cung mà lúc trước mình và Diêu Khiêm Thư tìm ra, mặc dù có được Ngũ Hành Pháp Trận báu vật vô giá, nhưng nếu nói thực tế, quả thật không bằng Tầng Bảo Khố này của Ma Sư Công Hội. Khó trách Ma Kỹ Công Hội có lòng tham đối với Ma Sư Công Hội như thế. Ngàn năm tích tụ, quả nhiên không giống người thường. Tuy rằng còn chưa có nhìn thấy các vật phẩm thật sự, nhưng từ những gì chứng kiến trước mắt đã có cảm giác như ếch ngồi đáy giếng.

459. Chương 230 Ngũ Hành Không Gian (hạ)

Hi Lạc mỉm cười, nói:

- Hội trưởng không có ở đây, như vậy Tầng Bảo Khố toàn bộ do ta chưởng quản. Ba vị, các vị có thể bắt đầu chọn lựa. Tôi có thể làm chủ, hai vị nữ nhân ở đây cũng có thể lựa chọn một kiện vật phẩm. Những phòng khác cũng có thể lấy một kiện, Tinh Hạch cùng Tinh Miện dưới Cửu Giai cũng có thể được. Về phần Cơ Động tiên sinh, ngài có thể lựa chọn trọn vẹn một bộ trang bị. Bất luận trận chiến ngày mai thắng bại thế nào, cái này cũng xem như là thù lao của Công Hội đối với các vị, cũng là một chút hồi báo đối với lòng trợ giúp của các ngài. Dù sao, về sau ngài cũng sẽ trở thành một trong những Trưởng lão của Công Hội.

Cơ Động liếc mắt nhìn Liệt Diễm một cái, hần sở dĩ đồng ý yêu cầu của Hi Lạc, chính là bởi vì do Liệt Diễm chỉ điểm.

Liệt Diễm tự nhiên cảm nhận được tâm ý của Cơ Động, quay sang gật gật đầu với Hi Lạc, nói:

- Một khi đã như vậy, chúng ta cũng sẽ không khách sáo. Trước tiên để Cơ Động lựa chọn một kiện vũ khí dài thích hợp trước rồi nói sau.

Hi Lạc sáng khoái gật gật đầu, đi đến cánh cửa đề chú thích vũ khí ma lực công kích dài kia, phóng thích ma lực, tay phải đặt lên trên cánh cửa, dựa theo một quỹ đạo đặc thù mà luật động cực nhanh. Động tác của hần vô cùng nhanh chóng, ngay cả Cơ Động cũng không cách nào nhìn thấy được rõ ràng. Chỉ trong giây lát, một ký hiệu kỳ dị chợt từ trên cánh cửa sáng lên. Đây là một loại pháp trận mở cửa đặc thù. Muốn đi vào Tầng Bảo Đồ Ngũ Hành Không Gian này tiến hành lựa chọn bảo vật, cũng không phải chỉ một mình khối lệnh bài quý giá kia hoàn toàn có thể làm được.

Cánh cửa nguyên bản nhìn qua hoàn toàn thực chất kia, sau khi cái ký hiệu kỳ dị xuất hiện, thế nhưng liền trở nên hư ảo. Hi Lạc mỉm cười, quay sang ba người Cơ Động làm ra một thủ thế kính mời, sau đó hần bước lên một bước, đi thẳng vào trong cánh cửa kia. Thân thể hần lập tức chìm vào trong đó.

Bước vào trong cánh cửa này, cảm giác đầu tiên của Cơ Động chính là rung động. Đúng vậy, chính là rung động. Nơi bọn họ tiến vào, là một không gian rộng chừng hơn một ngàn thước vuông. Bên trong này chứa đựng, toàn bộ đều là những loại vũ khí ma lực chiều dài vượt qua bốn thước. Hơn nữa những vũ khí nơi này cũng không giống như tại các cửa hàng buôn bán vũ khí ma lực tại tầng hai của Ma Sư Tổng Hội, các loại đồ vật đều được treo cả lên vách tường, tất cả những vũ khí ma lực ở nơi này, không ngờ toàn bộ đều là phiêu phù ở trong không trung, cách mặt đất khoảng ba thước trở lên. Mà trong không gian rộng hơn một ngàn thước vuông rộng lớn này, chiều cao ước chừng hơn trăm thước. Sự thần kỳ của Ngũ Hành Không Gian, lại một lần nữa hiện ra ở trước mặt Cơ Động.

Nhưng mà, khiến cho Cơ Động có chút ngoài ý muốn chính là, những vũ khí công kích dài đang phiêu phù trong không trung kia, không ngờ đều không hề tản mát ra bất cứ hào quang nào. Mỗi một kiện vũ khí đều là ảm đạm không chút ánh sáng, chỉ có những màu sắc nguyên bản nhất của kim chúc bản thể của nó mà thôi, càng không nói tới chuyện tản mát ra ma lực ba động gì. Chỉ có thể mở hồ nhìn màu sắc bên ngoài cùng với những bảo thạch được khảm vào mới có thể nhìn ra được chúng nó đều là vật phi phạm.

Hi Lạc nhìn ra sự nghi hoặc trong lòng Cơ Động, giải thích:

- Mỗi một kiện vũ khí ma lực ở trong này đều đã trải qua sự tinh tuyển của Công Hội, chỉ có những tinh phẩm mới có thể được Công Hội chọn lưu trữ trong Ngũ Hành Không Gian này. Bởi vì mỗi một kiện vũ khí ma lực đều ẩn chứa ma lực tương đối khổng lồ. Nhiều kiện vũ khí ở chung một chỗ sẽ nảy sinh ra tương sinh tương khắc mãnh liệt. Nếu cùng tồn tại một lượng lớn các vũ khí ma lực, một khi ma lực bị dẫn động, rất dễ khiến cho không gian bị tổn hại nghiêm trọng. Bởi vậy những vũ khí ma lực được lưu lại trong này, đều bị Ngũ Hành Không Gian phong ấn lại ma lực. Chỉ khi nào nó rơi vào tay chủ nhân, dùng ma lực dẫn động, mới có thể biến nó trở lại hình dạng vốn có của mình. Có thể lựa chọn được đúng vũ khí ma lực như ý hay không, một phần phải trong cậy vào vận khí, mặt khác, cũng phải xem vào nhân lực của người lựa chọn. Cơ Động tiên sinh, hiện tại ngài có thể bắt đầu lựa chọn.

Cơ Động gật gật đầu. Bản thân hắn có sự hiểu biết nhất định đối với Ngũ Hành Pháp Trận, tuy rằng trong bốn năm nấy hắn đều bế quan tu luyện Linh Hồn Chi Hỏa, thủy chung không có tiếp tục lĩnh ngộ Ngũ Hành Pháp Trận, nhưng mà khi Linh Hồn Chi Hỏa được đốt lên, khiến cho sự lý giải, lĩnh ngộ đối với ma lực đều được sâu sắc hơn rất nhiều. Trong mơ hồ, hắn đã sắp lĩnh ngộ sự ảo diệu thêm một Pháp Trận nữa. Đối với cái Ngũ Hành Không Gian này, hắn tự nhiên là cảm thấy vô cùng hứng khởi. Chỉ cần cảm thụ được khí tức đặc thù của nơi này, liền đối với chuyện lĩnh ngộ Ngũ Hành Pháp Trận của hắn có chỗ tốt thật lớn.

- Liệt Diễm, người cảm thấy ta nên lựa chọn kiện vũ khí nào là tốt?

Linh hồn Cơ Động phát ra câu hỏi đối với Liệt Diễm. Hắn tự nhiên là cực kỳ tin tưởng vào nhân lực của Liệt Diễm.

Liệt Diễm nhìn hắn, mỉm cười, lắc lắc đầu:

- Cơ Động, vũ khí cao giai đều có linh tính thuộc về chính mình. Khi chọn lựa vũ khí, bất luận là kẻ nào cũng không thể chọn cho người được, cần phải xem vào duyên phận. Dưới sự chỉ dẫn của duyên phận lựa chọn cái gì, liền chọn cái đó. Chỉ có như vậy, người và vũ khí mà người lựa chọn mới có thể sinh ra sự tương liên hoàn mỹ nhất. Cũng giống như là linh hồn tương liên giữa người và Đại Diễn Thánh Hỏa Long vậy, giống như là nước sữa hòa nhau, mới có thể chân chính khiến cho thực lực của người tiến thêm được một bước. Ta tuy rằng có thể giúp người chọn ra được kiện vũ khí ma lực tốt nhất ở nơi này, nhưng mà nó chưa chắc đã có thể thích hợp với người nhất. Cho dù là Thần Khí, cũng phải rơi vào trong tay chủ nhân thích hợp nhất với nó, mới có thể phát huy ra được năng lực áo nghĩa của nó, mới chân chính là Thần Khí. Người hiểu chưa?

- Ta hiểu rồi.

Cơ Động gật gật đầu, cũng không hỏi nhiều nữa, bước mấy bước về phía chính giữa đại sảnh. Khiến cho hắn ngoài ý muốn chính là, A Kim cũng cùng với hắn tiến lên phía trước, hơn nữa còn tháo ra cái mũ đang đội trên đầu, để lộ ra dung nhan gần như là hoàn mỹ của mình.

Chứng kiến dung mạo A Kim, Hi Lạc lại rung động một trận. Nhưng trong lòng hắn lại càng thêm khát vọng muốn chứng kiến dung mạo của Liệt Diễm, về mặt khí chất còn cao hơn A Kim một bậc, có thể có được dung nhan hoàn mỹ đến như thế nào. Đáng tiếc, Liệt Diễm cũng không có ý tứ tiến lên lựa chọn vũ khí cho mình, chỉ là đứng yên tại chỗ, lặng lẽ chờ đợi.

Cơ Động chỉ liếc mắt nhìn A Kim một cái, sau đó đã đắm chìm trong thế giới của chính mình. Hắn có thể nhìn thấy được, trong không trung có vô số chủng loại vũ khí dài, từ chiến phủ, trường thương, trường mâu, trường kích, chiến chùy cán dài, trường phủ, trường đao... các loại vũ khí dài đầy đủ mọi thứ, mỗi một kiện nhìn qua đều là tinh phẩm cả.

Đứng ở nơi đó, Cơ Động suốt hơn năm phút đồng hồ cũng không hề cử động. Đứng trước vô số kiện vũ khí cán dài làm cho đầu óc của hắn choáng đầy các loại cảm giác kỳ dị. Tựa hồ như mỗi một kiện vũ khí đều có tính mạng của chính mình vậy, có cao ngạo, có nóng bỏng, có trầm nặng, có thô bạo, có choáng đầy sát khí lạnh như băng, có choáng đầy khí tức vương giả. Đứng như lời Hi Lạc đã nói vậy, mỗi một kiện vũ khí ma lực có thể đặt ở trong này, kiện vũ khí nào cũng có thể nói là tinh phẩm, trân phẩm. Bất cứ kiện nào đem đến Phòng Đấu Giá, cũng có thể có được giá trên trời cả.

Làm thế nào để lựa chọn đây? Bởi vì phong ấn của Ngũ Hành Không Gian, Cơ Động thậm chí không thể cảm nhận được thuộc tính bản thân của mỗi một kiện vũ khí ma lực là cái gì cả. Chuyện này không thể nghi ngờ đối với chuyện lựa chọn một kiện vũ khí ma lực thích hợp nhất đối với chính mình lại càng thêm khó khăn hơn nhiều.

- Dùng tâm hồn của người mà cảm thụ, dùng linh hồn của người mà lĩnh ngộ. Linh Hồn Chi Hóa sẽ chỉ dẫn phương hướng cho người.

Mỗi một khi Cơ Động lâm vào lạc lối, thanh âm hoàn mỹ kia cuối cùng cũng sẽ xuất hiện chỉ cho hắn một con đường. Không cần quay đầu lại nhìn, Cơ Động cũng biết rõ là Liệt Diễm đang hướng dẫn cho mình.

Đột nhiên đúng lúc này, kim quang bên cạnh hắn chợt lóe, A Kim đã phóng nhanh lên không trung. Thân thể nàng phóng thẳng lên đỉnh của không gian rộng lớn kia. Một bước nhảy này của nàng đạt đến chiều cao ước chừng bảy thước. Mắt thấy đà phóng lên đã sắp hết, hàn quang trong mắt A Kim chợt lóe, thân thể khẽ lắc nhẹ trong không trung một cái, không ngờ thân thể đã sắp tạm dừng lại gia tốc, phóng thẳng đến một kiện vũ khí ma lực đang trôi nổi tuốt trên nóc của khoảng không kia.

460. Chương 231 Thái Giám Chế Tạo Giả (thượng)

A Kim phóng thẳng lên không trung, thân thể trên không trung lại gia tốc thêm một lần nữa, chẳng những bày sức bộc phát cường hãn cùng với sự mềm dẻo của thân thể nàng. Hơn nữa nàng còn đem ma lực Cực Hạn Tân Kim không hề giữ lại, toàn bộ phóng xuất ra hết. Nhất thời, trong toàn bộ những kiện vũ khí ma lực công kích dài trong Tàng Bảo Khố, ít nhất có hơn trăm kiện vũ khí cán dài phát ra thanh âm vù vù trong trẻo, loáng thoáng lại còn tản mát ra hào quang màu vàng nữa.

Không hề nghi ngờ, những vũ khí cán dài đó đều thuộc về Tân Kim Hệ, thích hợp thuộc tính của A Kim. Nhưng mà, A Kim căn bản cũng không có nhìn bất cứ kiện vũ khí nào chung quanh cả. Ánh mắt của nàng thủy chung vẫn tập trung vào một kiện vũ khí hình thù kỳ lạ đang trôi nổi giữa không trung trên cao. Mắt thấy nàng đã xông lên đến khoảng hơn ba mươi thước trên không trung, thân thể cũng không cách nào phóng cao hơn nữa, tay phải chợt vung lên, từ trên cánh tay phải của nàng chợt phóng thích ra một sợi dây xích mềm mại như tơ lụa, đồng dạng cũng là màu vàng. Sợi dây xích lẳng không mà đi, mang theo một luồng quang huy màu trắng sáng lạn mà nồng đậm, mang theo vô số điểm tinh quang Cực Hạn Tân Kim phá không mà đi, bay thẳng đến mục tiêu trên không trung ở độ cao khoảng ba trăm thước.

Đồng tử Hi Lạc nháy mắt co rút lại, thân là Phó Hội trưởng Ma Sư Công Hội, hắn làm sao lại không nhận ra cái này là ma lực Cực Hạn Tân Kim cơ chứ? Hắn chẳng thể nào ngờ nổi, cô gái đi theo bên cạnh Cơ Động, tưởng rằng còn là nữ nhân của hắn, không ngờ lại là cường giả thâm tàng bất lộ như vậy. Nhìn qua, khí tức trên người nàng phóng thích ra, tuyệt đối không yếu hơn so với Cơ Động. Thậm chí lúc nàng ta phóng vọt lên, phóng thích ra ma lực, ngay cả Hi Lạc thân là Bát Quan Cường Giả cũng cảm nhận được vài phần áp bách nặng nề. Đó tựa như là một loại sát khí ngưng đọng phối hợp cùng với ma lực Cực Hạn Tân Kim vậy, hình thành nên một loại uy áp vô cùng đặc thù.

Thanh âm đỉnh đương vang lên, sợi xích màu vàng kia đã mạnh mẽ quấn quanh kiện vũ khí kia. A Kim hét lớn một tiếng, thân thể dùng sức, sợi xích màu vàng kia rất nhanh thu về, cùng với thân thể của nàng nhanh chóng rơi nhanh xuống mặt đất.

Bị sợi xích màu vàng kia cuốn chặt lấy, kiện vũ khí dài thật lớn, chiều dài đạt tới sáu thước, chiều rộng càng tiếp cận ba thước kia nhất thời mất đi sự phiêu phù vốn có của mình, sức nặng cường đại của nó trực tiếp kéo nó rút thẳng về phía A Kim.

A Kim cũng không có làm ra bất cứ động tác gì, sợi xích màu vàng kia cấp tốc thu về, trong nháy mắt hóa thành ma lực dung nhập vào trong cơ thể nàng. Tay phải giơ lên, mạnh mẽ chụp lên phần cán của kiện vũ khí ma lực kia. Nhất thời, kim quang sáng lạn lại lóe lên, Đồ Đằng Tân Kim Hệ, Thái Âm lặng yên không một tiếng động hiện ra ở sau lưng hắn.

Đồ Đằng Thái Âm này, hình dáng bề ngoài cực kỳ giống với tinh linh Hắc Bạch Vô Thương tồn tại trong truyền thuyết kiếp trước của Cơ Động, lúc trắng lúc đen, lóe ra hào quang vô cùng quỷ dị.

Kim quang sáng lạn không ngừng rót vào trong kiện vũ khí hình thù kỳ quái kia, nhất thời khiến cho nó giống như là được đốt lên vậy, kim quang nồng đậm phóng lên cao, khiến cho tất cả các vũ khí Tân Kim Hệ còn lại trong khoảng không đồng dạng phát ra thanh âm vù vù, giống như là đang chúc mừng nó tìm được chủ nhân mới vậy.

Cùng với ma lực Cực Hạn Tân Kim Hệ rót vào, tốc độ rơi xuống của kiện vũ khí kia rõ ràng là chậm lại. Thân thể A Kim ở giữa không trung xoay tròn một vòng, một tấm chắn thật lớn, đường kính lên tới năm thước chợt xuất hiện trong tay của nàng. Tấm chắn này cũng không phải dùng để phòng ngự, mà là được A Kim giơ lên cao trên đỉnh đầu, lợi dụng áp lực trong không khí, đem tốc độ rơi xuống của mình giảm lại. Dùng cái dù bằng kim loại để hạ cánh, đây là lần đầu tiên Cơ Động nhìn thấy. Hắn không thể không thừa nhận, đối với phương diện khống chế ma lực, mình còn kém hơn A Kim rất nhiều.

Chân vừa đặt xuống mặt đất lần nữa, tấm chắn kim loại màu vàng lại một lần nữa hóa thành ma lực biến mất. Mà A Kim cũng đem kiện vũ khí hình thù kỳ lạ vừa mới lấy được trong tay mình giơ lên.

Nhìn kiện vũ khí này, Cơ Động sửng sốt mất một lúc lâu, không còn quan tâm đến chuyện lựa chọn vũ khí ma lực của mình nữa. Tâm trí của hắn luôn luôn phi thường trầm ổn, nhưng vào lúc này, thần sắc trên mặt lại như trước trở nên cực kỳ quái dị. Nguyên nhân bởi vì kiện vũ khí ma lực mà A Kim lựa chọn này quả thật quá đặc biệt, quá kỳ lạ.

Cái đó cũng không phải đao, thương, kiếm, kích, cũng không phải búa, côn, câu, xoa mà là một cây kéo khổng lồ, Kim Tiễn Đao. Cây kéo này dài tới sáu thước, chiều rộng cán kéo đến ba thước, mũi kéo dài đến bốn thước, là một cây kéo màu vàng khổng lồ.

Leng keng một tiếng, hai tay A Kim dùng sức mở cây kéo ra. Nhất thời có thể chứng kiến được kim quang tựa như sóng gợn không ngừng lưu chuyển trên lưỡi kéo, hàn khí toát ra dày đặc. Nhiệt độ trong toàn bộ không gian tựa hồ như giảm xuống rất nhiều.

Kéo là một loại vật dụng dùng trong việc may vá trang phục, nhưng cây kéo này, thế nhưng lại choáng đầy sát khí cực kỳ sắc bén. Trên hai lưỡi kéo sắc bén kia, mơ hồ có thể nhìn thấy một lớp quang mang màu đỏ nhàn nhạt lưu chuyển. Đó cũng không phải là ma lực ba động gì, mà là huyết khí, huyết khí do những sinh vật bị nó giết chết lưu lại. Một thanh kéo khổng lồ như thế, phải giết chết bao nhiêu sinh vật mới có thể để lại huyết khí nồng đậm như vậy a!

Sát khí sắc bén trên Kim Tiễn Đao kia cùng với sát khí của bản thân A Kim hoàn toàn dung hợp thành một thể, biến thành một cỗ khí tức càng thêm lạnh như băng. Thanh kéo dài hơn sáu thước, được A Kim rót vào ma lực Cực Hạn Tân Kim Hệ, không ngờ lại phóng xuất ra đến ba thước kim quang, giống như là đang kéo dài ra vậy. Đừng nói là người, cho dù là những ma thú thân hình to lớn đi nữa, bị một cây kéo này cắt xuống, cũng sẽ biến thành hai đoạn.

A Kim lạnh lùng liếc mắt nhìn Cơ Động một cái, ánh mắt của nàng tựa hồ như đang thấp thoáng đe dọa hắn vậy. Cơ Động theo bản năng cảm giác được toàn thân một trận rét run, thân dưới tựa hồ hơi sợ, run lên mấy cái. Nhớ tới lúc trước mình đã từng khi dễ A Kim, sắc mặt Cơ Động không khỏi trở nên cứng ngắc một chút.

Hi Lạc trợn mắt há hốc mồm nhìn A Kim. Hắn không ngờ tới, A Kim lại lựa chọn một kiện vũ khí ma lực như vậy. Lúc này sắc mặt hắn đã trở nên có chút khó coi, nhìn ma văn màu vàng phức tạp trên hai cán của Kim Tiễn Đao, nhìn vàng sáng lưu chuyển, hàn khí dày đặc trên lưỡi kéo, lại còn tầng huyết khí nhàn nhạt trên đó nữa, hắn đã cực kỳ hối hận.

Nguyên bản Hi Lạc tưởng rằng Cơ Động sẽ là người lựa chọn chủ yếu, ở trong Ngũ Hành Không Gian có hoàn cảnh cực kỳ đặc thù này, cũng chưa chắc có thể lựa chọn được trân phẩm gì. Về phần hắn nói tặng thêm cho Liệt Diễm và A Kim mỗi người một kiện vũ khí ma lực, chẳng qua chỉ là lấy lòng Cơ Động mà thôi, cũng không nghĩ quá nhiều.

Liệt Diễm gây cho hắn cảm giác thâm sâu khó lường, rõ ràng là khí tức cường giả. Có thể mượn sức một cường giả như thế tự nhiên không tính cái gì. Nhưng còn A Kim trước giờ trầm mặc, hắn cũng chưa từng chú ý qua, cũng không hề thắc mắc chút gì. Nhưng hắn nói thế nào cũng không ngờ tới, thực lực A Kim lại đạt đến trình độ như thế. Nàng chọn cái gì cũng không chọn, lại lựa chọn chuôi Kim Tiễn Đao cao trên

không trung hơn năm mươi thước này. Tuy rằng kiện vũ khí ma lực này hình thù kỳ quái, căn bản không có gì khiến người ta chú ý, nhưng Hi Lạc, bản thân quen thuộc với hầu hết các loại vũ khí ma lực bên trong Tàng Bảo Khố này, lại hoàn toàn biết rõ, chuỗi Kim Tiền Dao này tuyệt đối là một trong những vũ khí ma lực cao cấp nhất trong toàn bộ Tàng Bảo Khố này. Tuyệt đối là trân phẩm trong trân phẩm.

461. Chương 231 Thái Giám Chế Tạo Giả (hạ)

Cho dù là trong Tàng Bảo Khố của Ma Sư Tổng Hội, cũng không thể có được một kiện Thần Khí. Thần Khí thật sự là quá khan hiếm, cho dù là có, từ lâu cũng đã trở thành vật phẩm tượng trưng cho Chí Tôn Cường Giả rồi. Từ ngàn năm đến nay, trong Ma Sư Tổng Hội cũng không có được một kiện nào cả. Mà chuỗi Kim Tiền Dao trong tay A Kim đây, có thể nói là một kiện Bán Thần Khí. Nó cũng không giống như là Quân Ma Âm Dương Khải của Cơ Động, cơ hồ tiếp cận Bán Thần Khí, mà nó chân chính là một kiện Bán Thần Khí. Nó cũng là kiện vũ khí đứng đầu trong các kiện vũ khí Tân Kim Hệ trong toàn bộ Tàng Bảo Khố này, giá trị tuyệt đối không thể nào đo lường được. Một kiện Bán Thần Khí như vậy bị lấy đi, mặc dù Hi Lạc bề ngoài do muốn tranh thủ cảm tình của Cơ Động, mong muốn hắn có thể tạo thành tác dụng trọng yếu trong trận chiến ngày mai, nên không thể đối ý, nhưng trong lòng hắn làm thế nào lại có thể bình thản được cơ chứ? Hắn hiện tại chỉ có thể không ngừng cầu nguyện, Cơ Động ngàn vạn lần không nên giống như bà cô nãi nãi này, lại lựa chọn một kiện cực phẩm ma lực khác nữa mới tốt! Liệt Diễm giả vờ vô tình liếc nhìn qua sắc mặt Hi Lạc một chút, trên khuôn mặt hoàn mỹ ẩn sau cái khăn che mặt của nàng toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt.

A Kim múa may thanh Kim Tiền Dao khổng lồ trong tay mình một chút, từng đạo quang mang màu kim sắc mang theo khí tức lạnh lẽo không ngừng vũ động trong không trung. Hàn khí lạnh lạnh nồng đậm đến cực điểm, sát khí lăng thiên. Khuôn mặt giống như băng băng tạc nên của nàng cũng toát ra vẻ tươi cười hiếm có, hiển nhiên là nàng cực kỳ hài lòng với kiện vũ khí này. Nàng ta căn bản một tiếng cảm ơn cũng không nói, cổ tay khẽ xoay lên, thanh Kim Tiền Dao đã biến mất trong hư không, dung nhập vào trong vật phẩm tồn trữ ma khí của nàng.

Cơ Động có chút tò mò quay sang hỏi Hi Lạc:

- Hi Lạc Phó Hội trưởng, nơi này của các ngài tạo sao lại có được kiện vũ khí hình thù kỳ lạ thế này, lại là vũ khí dài nữa. Thứ này có tốt không?

Hi Lạc chung quy vẫn là Phó Hội trưởng của Ma Sư Công Hội, mắt thấy A Kim không có khả năng trả lại, tự nhiên hắn cũng không có muối mặt lừa dối, thở dài một tiếng, nói:

- Công Hội lần này chắc phải phá sản mất. Thanh Kim Tiền Dao mà vị cô nương này lựa chọn chính là một kiện bảo vật hiếm có. Vũ khí ma lực cường đại cấp bậc Bán Thần Khí, hoặc có thể gọi là Thứ Thần Khí cũng được. Thanh vũ khí này hơn năm trăm năm trước là do một vị Tân Kim Hệ Từ Khôi Miện Hạ tự tay đúc thành, lực công kích cực kỳ cường hãn.

Từ Khôi, là phong hào của Chí Tôn Cường Giả Tân Kim Hệ.

- Bản thân cây kéo này còn có một sự tích của nó. Nghe nói, vị Tân Kim Hệ Từ Khôi Miện Hạ kia lúc còn trẻ đã từng bị nam nhân đùa cợt ái tình. Tên của bà ta gọi là Viên Viên. Nam nhân đã đùa cợt ái tình bà ta hình như là một vị Mộc Hệ Ma Sư đã nổi danh, họ Từ. Chi tiết cụ thể của chuyện đó cũng không ai biết rõ. Chỉ biết là vị Từ Khôi Miện Hạ Viên Viên này sau khi bị khước từ tình cảm, tâm trí đại biến, bế quan tu luyện suốt năm mươi năm. Năm mươi năm sau khi bà ta xuất sơn, vị ma sư họ Từ kia vẫn còn khỏe mạnh bình thường. Thời gian năm mươi năm cũng không thể xóa nhòa hận ý trong nội tâm vị Viên Viên Miện Hạ kia. Bà ta đã dùng thanh kéo lớn do tự tay mình đúc ra này, đích thân đem vị nam nhân họ Từ kia một kéo thiến đi. Giải quyết xong ân oán cá nhân, vị Từ Khôi Miện Hạ Viên Viên này bắt đầu tung hoành đại lục, giết chết những nam nhân phụ lòng người khắp thiên hạ. Trong thời gian hơn mười năm, ít nhất hơn ngàn nam nhân đã bị thiến trong tay của bà ta. Mãi cho đến khi bà ta gặp được Hội Trưởng lúc đó của Ma Sư Công Hội chúng ta, bị ông ấy thuyết phục, trở thành một trong những Trưởng lão của Công Hội, tọa trấn tại Công Hội, trận tàn sát kia mới chân chính chấm dứt. Lúc ấy còn có một chuyện buồn cười nữa là, từ khi vị Từ Khôi Miện Hạ này gia nhập Ma Sư Công Hội, trong suốt ba mươi năm sau đó, Công Hội thủy chung vẫn là âm thịnh dương suy. Số lượng những ma sư nam nhân gia nhập vào Công Hội chúng

ta ít đến thăm thương. Sau này khi vị Miện Hạ này qua đời, chuỗi Kim Tiền Dao nào cũng được phong ấn lại, đặt trong Tàng Bảo Khố này. Bởi vì lai lịch kỳ dị của nó, cho nên cây Kim Tiền Dao này còn có một cái tên cực kỳ quái dị, gọi là: Thái Giám Chế Tạo Giả.

Nghe xong Hi Lạc giảng giải, Cơ Động chỉ có một cảm giác, đó chính là phát lãnh, nửa người dưới phát lãnh. Sắc mặt của hắn cũng trở nên cực kỳ đặc sắc, âm thầm quyết định, từ nay về sau bất luận tình huống nào đi nữa, đều tận hết khả năng bảo trì khoảng cách đối với A Kim, quyết sẽ không cùng nàng ta có bất cứ hình thức tiếp xúc thân thể nào nữa. Nói giỡn hay sao? Thái Giám Chế Tạo Giả, từng gây ra vô số sự phiền não cho nam nhân... Thứ này, thật sự là quá biến thái...

- Phốc...

Liệt Diễm rút cuộc nhịn không nổi, bật cười lớn. Nàng thật sự là chịu không nổi.

Hi Lạc và Cơ Động liếc nhìn nhau. Mặc dù Hi Lạc cũng không còn trẻ trung gì, nhưng bọn họ đều là nam nhân, trong lòng đều có chung một tư tưởng... Cái Thái Giám Chế Tạo Giả này quả thực là biến thái trong biến thái, là đại sát khí đối với bất cứ nam nhân nào...

Lúc ánh mắt Cơ Động liếc về phía A Kim, A Kim nhất thời trừng mắt nhìn về hắn:

- Nhìn cái gì mà nhìn, còn không mau lựa chọn vũ khí của người. Còn nhìn ta nữa, ta liền biến người trở thành tế phẩm đầu tiên của nó.

Nói xong câu đó, ngay cả chính cô ta cũng không nhịn được, bật cười thành tiếng. Liệt Diễm ôm lấy nàng ta, cái đầu gục lên bả vai của A Kim không ngừng cười ha ha...

Không nói gì, thật sự là nói không nên lời. Cơ Động trấn tĩnh tâm thần, lại nhìn về đám vũ khí ma lực trên không trung. Bất luận Thái Giám Chế Tạo Giả kia biến thái đến cỡ nào, ít nhất nó cũng chỉ là một kiện Bán Thần Khí, sự lựa chọn của mình cũng không thể kém hơn A Kim được.

Ổn định tâm tình, ánh mắt Cơ Động lưu chuyển, chậm rãi nhắm lại hai mắt, ý niệm tập trung, đắm chìm trong Linh Hồn Chi Hỏa của mình.

Linh Hồn Chi Hỏa thủy chung vẫn ba động rất nhỏ, dưới sự thôi động của ma lực, nó bắt đầu dần dần trở nên thiêu đốt mãnh liệt, mà sắc mặt Cơ Động cũng dần dần trở nên thư thái vài phần, tựa như đem sự rung động cùng với sợ hãi lúc này hoàn toàn vứt quá khỏi đầu. Lúc này, toàn bộ ý niệm của hắn đều tập trung trong việc cảm thụ ảo diệu của Linh Hồn Chi Hỏa.

Dần dần, khi Linh Hồn Chi Hỏa dần dần ổn định lại, ở trong thế giới ý thức của Cơ Động, cũng xuất hiện một mảnh không gian, giống y như đức không gian bên trong Tàng Bảo Khố kia. Linh Hồn Chi Hỏa nhảy lên, dẫn dắt linh hồn của hắn, đi cảm thụ khí tức biến hóa của mỗi một kiện vũ khí ma lực. Mặc dù những vũ khí ma lực này đều bị Ngũ Hành Không Gian phong ấn lại, nhưng mà căn nguyên của Linh Hồn Chi Hỏa lại là Hồn Độn, nhảy mắt đã có thể cảm nhận được ưu khuyết điểm của nó. Rất nhanh, Cơ Động đã tìm được một vài kiện vũ khí ma lực mà khí tức tuyệt đối không kém Bán Thần Khí Thái Giám Chế Tạo Giả kia. Trong Tàng Bảo Khố của Ma Sư Tổng Hội này phải nói thứ tốt không ít, hơn nữa còn có đến hai kiện vũ khí Hỏa thuộc tính hoàn toàn thích hợp với hắn nữa.

Đang lúc Cơ Động đang phân vân không biết chọn kiện nào trong hai kiện Thứ Thần Khí kia, đột nhiên, một cỗ khí tức cực kỳ bức thiết dung mãnh ủa vào Linh Hồn Chi Hỏa của hắn. Mặc dù khí tức bức thiết này vô cùng dũng mãnh, nhưng lại hoàn toàn là tinh thần ba động thuần túy. Nó vừa tiếp xúc với Linh Hồn Chi Hỏa của Cơ Động, liền thu hút sự chú ý của hắn.

Khiến cho Cơ Động cảm thấy vô cùng kinh sợ chính là, trên kiện vũ khí ma lực này, không ngờ lại đồng dạng tản mát ra khí tức của Dương Hỏa cùng với Âm Hỏa, phân biệt hết sức rõ ràng. Nhưng mà, hắn lại lâm vào do dự.

Cho dù kiện vũ khí này còn kém một bậc so với Thứ Thần Khí, Cơ Động còn có thể chấp nhận được. Nhưng mà, khi hắn tập trung lực chú ý của mình lên khí tức của kiện vũ khí ma lực kia, hắn lập tức phát hiện, kiện vũ khí này không ngờ lại là kiện có ma lực ba động yếu nhất trong toàn bộ các kiện vũ khí dài trong Tàng Bảo Khố này, cũng là kiện có phẩm chất kém cỏi nhất nữa.

Thế nhưng kiện vũ khí ma lực kia lại phát ra một cảm xúc vô cùng bức thiết, tựa hồ như kêu gọi hần lựa chọn nó vậy, Cơ Động làm thế nào có thể không do dự được chứ? Có thể vào trong Tàng Bảo Khố của Ma Sư Tổng Hội lựa chọn vũ khí như vậy, cơ hội cũng sẽ không có được lần thứ hai.

Do dự, trong lòng Cơ Động xuất hiện sự do dự. Lúc này đây, Liệt Diễm cũng không hề trợ giúp hần lựa chọn, hoàn toàn dựa vào bản thân hần mà tự chọn lựa.

Khoảng chừng thời gian nửa chén trà trôi qua, Cơ Động rốt cuộc cũng hạ quyết tâm. Trong lòng hần vang vọng lời nói lúc trước của Liệt Diễm, Thần Khí cũng không nhất định thật sự thích hợp với mình, chỉ có một kiện vũ khí thích hợp, mới là kiện vũ khí tốt nhất. Không hề nghi ngờ, kiện vũ khí ma lực có thể phát ra kỳ vọng bức thiết như thế này, mới có được sự phù hợp cao nhất đối với mình. Trong khoảnh khắc mở ra hai mắt, Cơ Động đã có sự lựa chọn của mình.

462. Chương 232 Xuất Xứ Thánh Tà Đảo, Hai Hợp Làm Một (thượng)

Thân thể cũng đồng dạng là phóng người lên, nhưng Cơ Động cũng không có phiền phức giống như A Kim vậy, Phượng Vũ Long Xà Biến nhanh chóng triển khai, đưa thân thể hần phóng thẳng về phía một góc nhỏ trong căn phòng rộng lớn. Cho dù không dùng mắt nhìn, hần cũng tìm chính xác mục tiêu của mình, đó chính là kiện vũ khí ma lực lúc trước đã phát ra cảm xúc bức thiết mãnh liệt, choáng đay khát vọng với hần.

Thân hình chợt lóe lên, Cơ Động đã đi đến trước mặt mục tiêu của hần. Hai tay đồng thời nâng lên, quơ nhanh một vòng, hắc cùng kim, hai luồng quang mang hai màu chợt từ trong lòng bàn tay hần phụt ra, bay một vòng lớn trên không trung, quán quanh trên kiện vũ khí ma lực kia. Cực Hạn Song Hỏa nồng đậm trong nháy mắt rót vào trong chuỗi vũ khí này, khiến nó nhất thời sáng rực lên.

Bất quá, sáng lên cũng không phải là quang mang hắc kim song sắc, mà là đại biểu cho Dương Hỏa cùng với Âm Hỏa, là đỏ và lam.

Một bên màu đỏ, một bên màu lam, kiện vũ khí ma lực so với Thái Giám Chế Tạo Giả còn lớn hơn rất nhiều này nháy mắt rơi vào trong lòng bàn tay của Cơ Động.

Thân hình chợt lóe lên, Cơ Động đã một lần nữa đáp trở lại trên mặt đất, ánh mắt của hần cũng đã bị thanh vũ khí trong tay mình hoàn toàn thu hút.

Đây là một thanh kiếm, đúng vậy, chân chính là một thanh kiếm, hơn nữa là một thanh kiếm vô cùng lớn.

Chỉ là chuỗi kiếm, đã dài đến hơn hai thước, cũng không có kiếm phong, toàn bộ thanh kiếm liên tiếp chắc chắn với nhau, hoàn toàn là một chỉnh thể. Chiều dài cứng cỏi hơn bảy thước, chiều rộng ba thước, bề dày cũng đạt đến trình độ khủng bố một thước.

Kỳ lạ nhất chính là lưỡi kiếm. Lưỡi kiếm một mặt là màu đỏ, một mặt là màu lam, đều có Hỏa nguyên tố ba động lóng lánh óa mắt. Nhưng mà, so sánh với Kim Tiền Dao Thái Giám Chế Tạo Giả của A Kim, hào quang của nó lại ảm đạm hơn rất nhiều. Rất rõ ràng, Kim Tiền Dao của A Kim là một kiện vũ khí Cực Hạn Ma Lực, mà chuỗi siêu cấp trọng kiếm này của Cơ Động mặc dù phẩm chất cũng không tệ, nhưng chỉ là một kiện vũ khí ma lực bình thường mà thôi. Đương nhiên, có thể đúc thành một kiện vũ khí lớn đến như vậy, sức nặng vượt qua hơn ba ngàn cân, lượng tài liệu đúc nên nó cũng tuyệt đối khủng bố.

Thanh kiếm vô cùng nặng, cho dù là với thực lực của Cơ Động, cũng không khỏi không dốc toàn lực thúc dục ma lực, mới có thể thuận lợi sử dụng chuỗi siêu cấp trọng kiếm này. Từ mặt phẩm chất mà xét, khí tức ma lực ẩn chứa trên chuỗi trọng kiếm này đừng nói là không thể nào so sánh được với Thái Giám Chế Tạo Giả, cho dù là so sánh với Quân Ma Âm Dương Khải của hần, còn kém hơn rất nhiều. Quân Ma Âm Dương Khải mặc dù không phải là một Thứ Thần Khí chân chính, nhưng dù sao cũng là một kiện vũ khí Cực Hạn Ma Lực a!

Nhìn thấy Cơ Động lựa chọn, Hi Lạc rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, trong lòng thậm chí còn có chút cảm kích nữa. Bởi vì lúc trước hần rõ ràng chứng kiến sự chú ý của Cơ Động đã tập trung trên hai kiện Hỏa Hệ Thứ Thần Khí trong Tàng Bảo Khố, nhưng cuối cùng hần lại lựa chọn một kiện vũ khí ma lực phẩm chất kém

cỏi nhất trong toàn bộ Tàng Bảo Khố này, rất có thể là do hắn cảm thấy xấu hổ khi lại chọn thêm một kiện Thứ Thần Khí nữa.

Không đợi Cơ Động hỏi, Hi Lạc đã lập tức nói ra lai lịch của kiện vũ khí này:

- Thanh kiếm này rất kỳ lạ, tuy rằng nhìn qua phẩm chất của nó cũng không phải là tốt lắm, nhưng lai lịch của nó lại có sắc thái vô cùng huyền kỳ. Nghe nói là do Hội Trưởng đời thứ nhất của Công Hội mang về, có thể nói là một trong những vũ khí lâu đời nhất trong toàn bộ Tàng Bảo Khố. Hội Trưởng đời thứ nhất để lại ghi chú của nó chỉ đơn giản có một câu: Xuất xứ Thánh Tà Đảo, hai hợp làm một, tặng người có duyên. Hy vọng nó đi theo người, có thể phát huy ra quang mang vốn có của nó trên đại lục. Dù sao thanh trọng kiếm này cũng là thanh trường kiếm dài nhất mà ta từng thấy qua. Lực sát thương của nó cũng cực kỳ kinh người, đủ để quét ngang một phạm vi lớn.

Một câu quét ngang một phạm vi lớn, đương nhiên là dưới tình huống thực lực của đối thủ phải kém một chút mới được. Cơ Động tự nhiên có thể hiểu được ẩn ý của hắn, nhưng hắn cũng không có để trong lòng. Lúc này trong lòng hắn đang suy nghĩ chính là lời nói lúc trước của Hi Lạc, Sản xuất Thánh Tà Đảo, hai hợp làm một.

Chín chữ đơn giản này làm trong trong đầu hắn linh quang chợt hiện. Hai hợp làm một, hai hợp làm một. Chẳng lẽ bốn chữ ‘hai hợp làm một’ này, thật sự vẹn vẹn chỉ là Âm Dương Song Hỏa hai hợp lại làm một thôi sao? Vũ khí mà lực xuất xứ từ Thánh Tà Đảo, lại còn là chuyện từ ngàn năm trước, hơn nữa đó cũng chỉ là thời gian mà gã ma sư kia tìm thấy nó mà thôi, niên đại của nó lâu đời đến như vậy... Không, chuỗi trọng kiếm này e rằng cũng không có đơn giản như vậy...

Ma lực liên tục không ngừng rót vào trong thanh trọng kiếm, hỏa diễm quang mang hai màu đỏ, lam bộc phát trên thân thanh trọng kiếm cũng trở nên càng ngày càng nồng đậm hơn. Màu sắc đỏ, lam trên thân của thanh trọng kiếm cũng càng ngày càng trở nên mỹ lệ lóa mắt. Nhưng bởi vì thể tích của nó quá lớn, nên yêu cầu ma lực rót vào cũng tuyệt đối khả quan.

- Người thử tay trái cầm mặt màu lam, tay phải cầm mặt màu đỏ, đồng thời rót vào ma lực tương ứng, toàn lực rót vào....

Thanh âm Liệt Diễm đột ngột vang lên, lúc này đây cũng không phải thông qua linh hồn liên hệ, mà là trực tiếp nói thẳng ra. Thanh âm của nàng rõ ràng mang theo vài phần ba động kỳ dị.

Cơ Động làm theo lời mà Liệt Diễm vừa nói, đem ma lực Cực Hạn Song Hỏa của mình hoàn toàn phân tách ra mà rót vào, hai tay cũng phân biệt cầm hai bên của chuỗi kiếm, đem toàn bộ ma lực rót vào trong đó.

Khi ma lực của hắn vừa mới rót vào theo cách mới này, trong thanh trọng kiếm thật lớn này, cảm giác bức thiết cùng cảm giác thân thiết lại một lần nữa xuất hiện. Hơn nữa lúc này đây lại là choáng đầy sự vui mừng khôn xiết. Thanh trọng kiếm to lớn hơn chín thước thể nhưng bởi vì cảm giác hưng phấn mà bất đầy run rẩy kịch liệt. Biểu hiện nhân tính hóa như thế, lại càng khiến Cơ Động thêm khẳng định, chuỗi trọng kiếm này nhất định không phải là phạm vật.

Cũng đúng lúc này, một cỗ khí tức bài xích đột nhiên từ trên hai tay Cơ Động đồng thời truyền đến. Đó kiên quyết không thể nào là Cực Hạn Song Hỏa của bản thân hắn bài xích lẫn nhau. Dưới tác dụng của Linh Hồn Chi Hỏa, hỏa diễm hai hệ của hắn đã sớm dung nhập hoàn toàn ăn ý rồi. Ngay trong lúc Cơ Động không biết chuyện gì xảy ra, một màn kỳ dị chợt xuất hiện.

Một thanh âm vang xa tựa như một tiếng chuông ngân vang vọng chợt từ trên thanh trọng kiếm trên tay hắn truyền đến. Ngay sau đó, hai màu lam cùng đỏ chợt cứ như vậy tách ra.

Hai tay của Cơ Động chợt đồng thời nâng lên hai hướng khác nhau, chỉ thấy thanh trường kiếm vốn dài hơn chín thước kia, lúc này đã tách ra làm hai thanh, thật sự là hai thanh.

Chuỗi kiếm bên tay trái, toàn bộ là một màu lam, phóng thích ra ngọn hỏa diễm màu lam nồng đậm, mà chuỗi ở bên tay phải, toàn bộ là một màu đỏ, phóng thích ra liệt hỏa đỏ rực. Một lam một đỏ, hai thanh trường kiếm dài hơn chín thước nhìn qua cực kỳ hoành tráng. Ngay trong nháy mắt chúng nó tách ra, khí tức vốn không tính rằng cường đại đột nhiên tăng vọt lên gấp chục lần, quang mang trên thân kiếm cũng trở nên càng ngày càng nồng đậm hơn.

Oanh một tiếng, trong Tàng Bảo Khố, tất cả các vũ khí ma lực Hỏa thuộc tính đồng thời kêu vang, tự động giảm bớt quang mang, nhẹ nhàng xoay quanh trên đỉnh đầu của Cơ Động, giống hệt như là đang quỹ bài hai thanh trường kiếm trong tay của hắn vậy. Mà cũng đúng lúc đó, quang mang trên hai thanh trọng kiếm trên hai tay Cơ Động cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Bắt đầu từ chuôi kiếm, kim cùng hắc, song sắc ma lực bắt đầu lan tràn ra. Chỉ trong giây lát, Âm Dương Song Hỏa đã biến hóa trở thành Âm Dương Cực Hạn Song Hỏa. Uy áp Cực Hạn Song Hỏa nồng đậm, nhất thời làm cho không khí dường như cháy bỏng lên. Toàn bộ Ngũ Hành Không Gian tựa hồ lâm vào run rẩy nhẹ nhẹ. Hai thanh trọng kiếm hơn chín thước nhất thời cũng trở nên hoàn toàn trong suốt. Trường kiếm tay trái hóa thành tinh thể màu đen, trường kiếm tay phải hóa thành tinh thể trong suốt màu vàng kim. Lưỡi kiếm vốn không tính là sắc bén đột nhiên tự động tản mát ra một luồng hào quang sáng chói, quay chung quanh thân kiếm, tạo thành một lưỡi kiếm cực kỳ sắc bén dài hơn một thước. Đó cũng không phải là hào quang do ma lực rót vào sinh ra, mà là do bản thân thanh trọng kiếm tự động phát ra.

463. Chương 232 Xuất Xứ Thánh Tà Đảo, Hai Hợp Làm Một (hạ)

- Cái này, cái này, cái này...

Hi Lạc lúc này đã hoàn toàn không nói nên lời. Giờ phút này đây, ma lực, khí tức mà hai thanh trường kiếm dài hơn chín thước kia tản mát ra không hề thua kém chút nào thanh Kim Tiền Dao mà A Kim đã lựa chọn lúc này. Hơn nữa, trên hai thanh trường kiếm này còn có thêm một lớp khí tức thần bí nữa.

- Hai hợp làm một... Ta nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra là hai kiếm hợp làm một, chứ không phải là hai loại nguyên tố hợp một sao? Trời ạ! Bí mật cả ngàn năm nay cũng không khám phá ra, thế nhưng hôm nay lại được phá giải. Gã Cơ Động này chẳng lẽ là đúng thời cơ mà sinh ra sao?

Hi Lạc đã hoàn toàn chết lặng, trong lòng hắn không phải là rỉ máu nữa, mà là máu tươi cuồn văng. Kể ngốc cũng có thể nhìn ra được, hai thanh kiếm nằm trong tay Cơ Động giá trị rõ ràng cao hơn Thái Giám Chế Tạo Giả rất nhiều, có trời mới biết trong đó còn ẩn chứa những huyền bí gì nữa.

Hai kiếm tách ra, nhưng sức nặng đè lên hai tay hắn chẳng những không có giảm bớt, ngược lại còn tăng lên trên diện rộng nữa. Tựa hồ như là ma lực mà Cơ Động rót vào trong thanh trọng kiếm cũng khiến cho nó nặng lên vậy, khiến cho hai cánh tay hắn trầm xuống, suýt chút nữa là cầm không xong rồi. Phải biết rằng, một thanh trọng kiếm dài hơn chín thước, nói thế nào đi nữa, tuyệt đối cũng là một kiện vũ khí hai tay. Lúc này mỗi một tay của Cơ Động lại là một thanh trọng kiếm như thế, cầm hai chuôi kiếm thô to kia thậm chí còn có chút khó khăn. Hai thanh trọng kiếm khi hợp lại làm một, cảm giác của nó chỉ nặng khoảng ba ngàn cân mà thôi, nhưng khi chúng tách ra, sức nặng của mỗi thanh trọng kiếm lại tăng lên gần như gấp bội phần. Cơ Động giật mình phát hiện, chúng nó thể nhưng mỗi thanh đều nặng đến năm ngàn cân vậy.

Cho dù hiện tại Cơ Động có thực lực Lục Quan Cực Hạn Song Hỏa, đồng thời nâng lên hai thanh trọng kiếm mười ngàn cân cũng là chuyện cực kỳ khó khăn. Ma lực căn bản không hề chút nào giữ lại, toàn lực phát ra, rót vào bên trong thanh trọng kiếm mới có thể miễn cưỡng duy trì được. Còn muốn nói đến chuyện dùng chúng nó để chiến đấu, cơ hồ là chuyện không có khả năng.

Bất quá, hắn rất nhanh bình tĩnh trở lại. Loại vũ khí hạng nặng cấp bậc như thế này, tự nhiên là để sử dụng khi tiến hành cưới tóa kỵ. Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã hoàn toàn cùng với hắn dung hợp thành một thể, ma lực của hắn cũng sẽ gia tăng trên diện rộng, khi đó nắm giữ hai thanh trọng kiếm này tuyệt đối sẽ dễ dàng hơn nhiều.

- Đó là cái gì?

Thanh âm A Kim mang theo vài phần kinh ngạc chột vang lên.

Cơ Động này giờ vẫn luôn tập trung tâm trí để thúc dục ma lực kiên trì cầm thanh trọng kiếm, nên cũng không có chú ý đến những biến hóa của hai thanh kiếm sau khi tách ra. Lúc này nghe thanh âm của A Kim vang lên, hắn mới để ý đến, trên hai thanh trọng kiếm kia, cũng là mặt mà lúc trước bọn chúng sát nhập lại với nhau, mỗi thanh đều có chín khoảng lõm xuống.

Mỗi một lỗ lõm xuống đều có đường kính khoảng một thước. Chỗ lõm xuống kia rất sâu, dưới ma lực rót vào đã biến thành trong suốt giống như là Nguyên tố thể của Ma sư vậy, chín lỗ lõm xuống ở trên thân hai thanh trọng kiếm cũng không hiển lộ rõ ràng, cần phải nhìn kỹ mới có thể thấy được.

- Cái này chắc là nơi để khảm nạm cho cây kiếm...

Hi Lạc có chút đại ra, nói.

Cơ Động cũng sửng sốt một chút, dùng để khảm nạm? Lỗ khảm đường kính một thước, mỗi bên chín lỗ, hai thanh là mười tám lỗ. Cái này dùng để khảm cái gì vậy? Chẳng lẽ là Âm Dương Song Hỏa Thần Thạch trong Ngũ Hành Thần Thạch sao? Mỗi khối Thần Thạch lớn như vậy, lại cần số lượng nhiều như vậy, cơ hồ là không dễ kiếm a!

- Hai thanh trọng kiếm này bởi vì mất đi bảo thạch vốn khảm trong đó, nên mới sát nhập lại, Âm Dương tương hỗ, nương tựa lẫn nhau mà tồn tại, bảo trì linh tính vốn có, nên mới nảy sinh ra tình huống hai hợp làm một, áp chế thuộc tính vốn có của nó, phong bế đi linh tính trên thân kiếm không tản mát đi. Chỉ khi nào hoàn toàn được khảm nạm hết, mới có thể khiến cho chúng nó trở về bộ dáng vốn có của chúng. Bất quá, cho dù không có tiến hành khảm nạm, chỉ cần có ma sư rót ma lực vào, chúng nó cũng là một kiện vũ khí ma lực không tệ.

Cơ Động quay sang nhìn Liệt Diễm, Liệt Diễm khẽ gật đầu với hắn. Hắn lại quay sang nhìn về phía Hi Lạc. Vị Phó Hội trưởng của Ma Sư Công Hội này có thể dùng mấy chữ mặt xám như tro tàn để hình dung. Đây là ba kiện bảo vật cấp Thứ Thần Khí, liền như vậy mất đi. Trong đó còn có hai kiện có thể tiến hành khảm nạm thêm nữa, mặc dù vật liệu dùng để khảm cực kỳ khó khăn, nhưng cũng là có khả năng. Thứ Thần Khí sau khi được khảm nạm hoàn chỉnh, sẽ trở nên bộ dáng như thế nào?

- Hi Lạc Phó Hội trưởng, ta nghĩ hôm nay đến đây là chấm dứt đi. Chúng ta cũng không phải người có lòng tham không đáy. Các trang bị khác mà ngài đã hứa, chúng tôi cũng không cần nữa. Hai thanh kiếm này bây giờ thuộc về ta rồi chứ?

Hi Lạc nghe Cơ Động nói như thế, sắc mặt hắn cuối cùng cũng khôi phục lại chút màu sắc, miễn cưỡng gật đầu, nói:

- Điều đó đương nhiên, chúc mừng ngài, Cơ Động tiên sinh, hai thanh vũ khí này nhất định rất thích hợp với ngài.

Keng keng hai tiếng, hai thanh trọng kiếm đã rơi xuống đất. Cánh tay Cơ Động đã hoàn toàn tê rần, vẻ mặt bất đắc dĩ, cười khổ nói:

- Muốn hoàn toàn khống chế chúng nó, nhất định cần phải có một khoảng thời gian không ngắn. Chúng nó hơi có chút quá nặng.

Với lực lượng của Cơ Động sau khi thi triển ra Phương Vũ Long Xà Biến, năm ngàn cân nặng đối với hắn mà nói cũng không tính là gì, dưới tình huống lực lượng cơ thể toàn bộ bùng nổ ra cũng đủ để bộc phát ra khí lực có cùng cấp bậc đó. Nhưng điều quan trọng chính là, đây là hai kiện vũ khí. Muốn sử dụng một vũ khí nặng năm ngàn cân, ít nhất phải có sức mạnh mười ngàn cân mới được. Cho dù hắn thúc dục toàn bộ lực lượng trong cơ thể, cũng không thể nào làm được chuyện đó. Cũng may là thân thể của hắn vô cùng dẻo dai cùng với mạnh mẽ, mới không có bị hai thanh vũ khí kia quá mức nặng nề mà làm tổn thương đến gân mạch trong cơ thể. Bất quá, nếu muốn có thể hoàn toàn khống chế mà nói, ít nhất cũng phải đợi đến khi hắn đạt đến Bát Quan đã. Về phần khảm nạm, Cơ Động hiện tại cũng không có chút ý tưởng nào. Nguyên nhân rất đơn giản, lúc này khi Liệt Diễm gật đầu với hắn, đã thông qua linh hồn liên hệ, truyền cho hắn ba chữ, chính ba chữ này đã hoàn toàn đánh mất ý niệm khảm nạm trong đầu Cơ Động. Ba chữ đó chính là, Thiên Chi Ngọc.

Đúng vậy, Liệt Diễm chính là muốn nói cho Cơ Động, muốn phát huy toàn bộ uy lực của hai thanh trọng kiếm này, nhất thiết phải khảm vào trong đó vài ba khối Thiên Chi Ngọc mới có thể làm được. Một khối Thiên Chi Ngọc nhỏ cỡ ngón tay đã là thiên tài địa bảo, khiến cho đám ma sư điên cuồng rồi. Ba trăm sáu mươi lăm khối mảnh vỡ Hỗn Độn cộng lại, cũng chưa chắc đã có được một khối như vậy. Mà hai thanh trọng kiếm này của Cơ Động, lại cần phải khảm một hơi đến mười tám khối Thiên Chi Ngọc hình cầu có đường kính lên đến một thước mới được. Nhiều khối Thiên Chi Ngọc như vậy, khí tức Hỗn Độn cộng lại e

rằng đủ để sáng tạo ra mười cái Ngũ Hành Không Gian tương tự như Tàng Bảo Khố vậy, tuyệt đối là giá trị khủng bố.

Ma lực bắt đầu khởi động, Cơ Động đem hai thanh trọng kiếm này thu vào trong Chu Tước Thủ Trạc của mình, khẽ vẩy vẩy hai tay một chút, lúc này mới thả lỏng được vài phần. Hắn không phải không nghĩ đến chuyện đem chúng nó thông qua Dung Hợp Thần Thuật dung nhập vào trong cơ thể của mình, dùng Linh Hồn Chi Hỏa mà nuôi dưỡng, rèn luyện chúng, nhưng mà nhìn hai thanh cự kiếm chiều dài hơn chín thước, chiều rộng đến ba thước kia, hắn cũng không có chút ý kiến nào nữa. Với ma lực hiện tại của hắn cùng với trình độ tu luyện Dung Hợp Thần Thuật, e rằng ngay cả cái chuôi kiếm thôi cũng không cách nào dung hợp vào được.

Khi rời khỏi Tàng Bảo Khố, trong lòng Cơ Động đã có thêm một phần trách nhiệm nữa, cái này gọi là nhận ân người khác thì phải báo đáp. Mình đã nhận của người ta một kiện vũ khí ma lực quý giá đến như vậy, một trận chiến ngày mai nhất định là phải xuất hết toàn lực. Tình thế của Ma Sư Công Hội mặc dù có chút bị động, nhưng Cơ Động đối với bọn họ cũng có không ít hảo cảm.

Sau khi rời khỏi Tàng Bảo Khố, thần sắc Hi Lạc đã khôi phục lại bình thường. Đồ vật gì nếu đã đem tặng cho người ta, đơn giản cũng không nên luyến tiếc nữa. Hắn lại còn hứa hẹn, nếu trận chiến ngày mai, Ma Sư Công Hội đạt được thắng lợi chung cuộc, sau này tất cả các vật phẩm trong Tàng Bảo Khố, nếu Cơ Động muốn mua, cũng chỉ sẽ tính nửa giá với hắn mà thôi. Cho dù là chỉ tính nửa giá, nhưng phạm là đồ vật trong Tàng Bảo Khố, nửa giá cũng đã là một con số vô cùng khổng lồ rồi. Lời hứa hẹn này nói ra chỉ là một lời hứa vui miệng mà thôi.

464. Chương 233 Siêu Thần Khí? (thượng)

Ba người sau đó đi đến gian phòng mà Hi Lạc đã sắp xếp cho bọn họ. Vì để lấy lòng Cơ Động, Ma Sư Tổng Hội đã cố ý sắp xếp một gian phòng khách quý cao cấp nhất. So sánh với gian phòng khách sạn lần trước bọn họ ở, nơi này còn lớn hơn khá nhiều. Trang sức nơi này vô cùng xa hoa, thậm chí còn dự trữ cả tình huống khách nhân ngủ trong phòng có yêu cầu tiến hành tu luyện nữa, vì thế cho nên bên trong gian phòng có đặc biệt chế tác mấy khu vực nhỏ, sắp xếp một ít Ngũ Hành Thần Thạch thuộc tính bất đồng, đủ để thích hợp cho bất cứ ma sư hệ nào tiến hành tu luyện trong đó.

Bất quá, khiến cho Cơ Động thất vọng vạn phần chính là, căn phòng này không ngờ có đến hai cái phòng ngủ, đều có giường ngủ thật lớn, chăn nhung, gối lông thiên nga, cực kỳ thoải mái.

- Chuẩn bị hai cái giường ngủ làm gì? Thật sự là khiến người khác thất vọng.

Trong lòng Cơ Động âm thầm oán giận.

- Cơ Động, ngươi đang nghĩ gì đó?

Liệt Diễm tháo cái mũ trên đầu xuống, lộ ra dung nhan hoàn mỹ của mình. Bất luận A Kim có xinh đẹp đến thế nào, lúc Liệt Diễm lộ ra tướng mạo của mình, cũng sẽ khiến cho A Kim lâm vào ảm đạm thất sắc.

- A? Không có gì.

Bộ dáng Cơ Động giống hệt như là kẻ trộm bị bắt quả tang, thoáng có chút kích động nhìn Liệt Diễm.

Liệt Diễm hừ nhẹ một tiếng, hạ giọng nói:

- Đang nghĩ chuyện xấu có đúng không?

- Làm gì có! Ta nghĩ đều là chuyện tốt cả.

Cơ Động cười hắc hắc, quan hệ giữa hai người càng ngày càng thân mật, hẳn đối với Liệt Diễm cũng không còn câu nệ giống như lúc trước nữa, sự tôn kính càng ngày càng ít, mà sự thân thiết lại càng ngày càng nhiều hơn.

Liệt Diễm liếc mắt nhìn hắn một cái:

- Chuyện tốt cũng không được suy nghĩ. Xem ra, thật sự chỉ có người lựa chọn là chính xác nhất. Cho dù là bản thân ta, hôm nay cũng không nhìn ra được sự ảo diệu của hai thanh trọng kiếm kia. Nếu không phải là người đã chọn chúng nó, ta cũng chỉ cho rằng chúng nó là một kiện vũ khí ma lực bình thường nhất mà thôi. Hai kiện vũ khí ma lực này cực kỳ phối hợp với nhau, nhìn bề ngoài mặc dù thuộc tính của chúng khác nhau, nhưng bản thể lại dường như do cùng một loại kim chước đúc thành. Có thể đem khí tức bản thể che dấu ngay cả ta cũng không thể phát hiện ra được, cũng khó trách Ma Sư Công Hội nhiều năm như vậy cũng không có khám phá ra bí mật của chúng nó.

Cơ Động cười khỏ, nói:

- Đáng tiếc, chúng nó e rằng vĩnh viễn cũng không cách nào khôi phục lại nguyên trạng. Nếu muốn khám nạm đầy đủ cho chúng nó, chẳng phải là cần đến gần hai ngàn cân Thiên Chi Ngọc hay sao? Ta chạy đi đâu để tìm ra được số lượng Thiên Chi Ngọc lớn đến như thế? Cho dù là có đi nữa, e rằng không đợi ta kịp thu thập, đã bị ma sư thiên hạ chiếm mất hết rồi, thứ này đủ để lật trời a!

Liệt Diễm mỉm cười, nói:

- Thiên Chi Ngọc mặc dù là do Hỗn Độn sơ khai sinh ra, hấp thụ vô số khí tức Hỗn Độn, nhưng người cũng không cần đánh giá chúng nó quá cao. Nếu cho người có thể hấp thụ nhiều Thiên Chi Ngọc như vậy, nhiều nhất cũng chỉ giúp người tăng lên đến Thánh Giai chín mươi chín cấp mà thôi.

- Thánh Giai mà còn là ‘cũng chỉ’ hay sao? Trên toàn bộ ma sư đại lục, ta cũng chưa nghe nói qua có Thánh Giai tồn tại.

Cơ Động nhìn Liệt Diễm, một trận không nói nên lời.

Liệt Diễm nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Cái này cũng rất khó nói. Nhân loại các người có được tiềm lực so với bất cứ chủng tộc nào cũng lớn hơn rất nhiều. Đừng nói là Thánh Giai, thành Thần cũng có khả năng nữa. Chẳng qua là dường như tương đối khó khăn một chút mà thôi. Hơn nữa, người cũng đừng quên, người tuy rằng không có khả năng có được nhiều Thiên Chi Ngọc như vậy, nhưng người lại có được ưu thế mà người thường không thể có được, đó chính là Linh Hồn Chi Hỏa. Người nói cho ta biết, khi này vì sao người lại lựa chọn hai thanh trọng kiếm này?

Cơ Động nói:

- Lúc đó ta tựa hồ cảm giác được chúng nó đang liên lạc với ta, liên lạc một cách choáng đầy khát vọng. Vừa bức thiết lại vừa thân thiết, mong muốn được trở thành vũ khí của ta. Người chẳng phải đã bảo ta, phải dùng Linh Hồn Chi Hỏa đi cảm thụ hay sao? Tuy rằng ta sử dụng lực lượng của Linh Hồn Chi Hỏa cảm thụ ra được nhiều vũ khí ma lực cường đại hơn nó rất nhiều, nhưng cũng không có kiện vũ khí ma lực nào có thể phóng thích ra cảm xúc nồng đậm hơn so với nó cả. Hơn nữa, chúng nó lại là Âm Dương Song Hỏa Hệ, ta sau khi suy nghĩ, liền lựa chọn chúng nó. Đúng là sự lựa chọn này không khiến ta thất vọng.

Liệt Diễm khẽ gật đầu, nói:

- Như vậy là được rồi. Thanh trọng kiếm này chỉ khi nào gặp được chủ nhân chân chính thích hợp với chúng, mới có thể tản mát ra cảm xúc của bản thân mình. Cảm xúc mà người cảm nhận được, chính là linh hồn của chúng nó, cũng là kiếm hồn. Trải qua hơn ngàn năm, lại không có tâm kiếm, hoặc nói là tồn tại dưới tình huống những Thiên Chi Ngọc đã bị bóc đi hết, kiếm hồn vẫn như trước không có tiêu tan, ngược lại còn có thể truyền ra cảm xúc ba động mãnh liệt như vậy về phía người, đủ để chứng minh phẩm chất của chúng nó. Hai thanh trọng kiếm này hai hợp làm một, chẳng những ẩn tàng đi khí tức vốn có của nó, lại đem kiếm hồn của mình ẩn nấp bên trong, Âm Dương điều hòa, chờ đợi cơ hội tái sinh. Từ góc độ của người mà nói, người là gặp duyên số, nhưng từ góc độ chúng nó mà nói, sao biết chúng nó cũng không phải gặp duyên số nhỉ? Nếu ta đoán không lầm, thì chủ nhân mà hai thanh trọng kiếm này lựa chọn, phải là hai người phân biệt có được Cực Hạn Dương Hỏa cùng với Cực Hạn Âm Hỏa, hơn nữa ma lực phải xấp xỉ bằng nhau đồng thời xuất hiện, hoặc là một người như người vậy, đồng thời tu luyện được hai hệ đều lên đến Cực Hạn Chi Hỏa. Không hề nghi ngờ, người là chủ nhân tốt nhất mà chúng nó lựa chọn.

Cơ Động nghi hoặc hỏi:

- Vì sao ma lực phải xấp xỉ?

Liệt Diễm nói:

- Bởi vì đặc tính bản thân của hai thanh trọng kiếm này. Muốn đem toàn bộ uy lực của chúng nó hoàn toàn phát huy ra, nhất thiết phải có hai hệ kết hợp, Âm Dương tương hỗ. Có lẽ thanh trọng kiếm này, lúc đầu bản thân quá mức nghịch thiên, cho nên mới bị tách làm hai nửa. Lúc chúng nó có được toàn bộ Thiên Chi Ngọc khảm nạm, hơn nữa dung hợp lại làm một, như vậy chúng nó thậm chí còn đạt đến phạm trù cao hơn Thần Khí nữa.

- Phạm trù cao hơn Thần Khí?

Cơ Động mở lớn hai mắt, choáng đầy thần sắc không thể tin nổi.

Liệt Diễm nhàn nhạt nói:

- Đơn giản mà nói, giống như là khi U Diễm Bằng cùng với Diễm Dương Trùy của người va chạm với nhau vậy. Một cái riêng lẻ, cũng chỉ là Tất Sát Kỳ, nhưng sau khi chúng nó tiếp xúc lại với nhau, lập tức sẽ tiến hóa thành Siêu Tất Sát Kỳ. Nếu ta đoán không lầm, những Thiên Chi Ngọc lúc trước khảm nạm trong hai thanh trọng kiếm này, chính bởi vì chúng nó phát huy ra lực lượng quá cường đại nên mới biến mất. Cơ Động, từ giờ trở đi, người phải toàn tâm tập trung vào tu luyện Dung Hợp Thần Thuật. Việc tu luyện gia tăng ma lực cũng có thể tạm thời hoãn lại. Dung Hợp Thần Thuật cần phải luyện đến mức cao nhất, mới có thể đem hai thanh trọng kiếm này dung hợp vào trong cơ thể. Linh Hồn Chi Hỏa của người, chính là Hồn Độn Căn Nguyên Chi Hỏa cùng với tinh thần lực kết hợp tạo thành. Người mặc dù không có Thiên Chi Ngọc, nhưng mà Linh Hồn Chi Hỏa của người lại hoàn toàn có thể phóng thích ra Hồn Độn khí tức. Khi Hồn Độn khí tức ngưng tụ đến một trình độ nhất định, sẽ có thể chuyển hóa thành trạng thái lỏng, thậm chí là trạng thái rắn nữa. Lúc đó khí tức Hồn Độn so với Thiên Chi Ngọc càng thêm thuần túy hơn nhiều. Trên thân hai thanh trọng kiếm này còn có khắc những pháp trận kỳ dị, đối với Hồn Độn khí tức có khả năng cảm ứng sâu sắc. Sau khi đem chúng nó dung nhập vào trong cơ thể, không chỉ là người tiến hành cung cấp Hồn Độn khí tức cho chúng nó, đồng thời chúng nó cũng sẽ giúp đỡ người tiến hành rèn luyện Linh Hồn Chi Hỏa nữa. Đây đúng là phương pháp rèn luyện Linh Hồn Chi Hỏa tốt nhất. Một khi thức tỉnh hoàn toàn thanh thần kiếm này, có thể nói là đã mở ra cho người một con đường tắt. Người hiểu không?

- Đường tắt? Đường tắt để trở thành cường giả Thánh Cấp?

Liệt Diễm trước giờ rất ít khi dài dòng giải thích, bình luận một kiện đồ vật giống như bây giờ, có thể thấy được hai thanh cự kiếm này cũng mang đến cho nàng sự rung động không nhỏ.

465. Chương 233 Siêu Thần Khí? (hạ)

- Ta hiểu rồi. Chờ ngày mai sau khi trận chiến kết thúc, ta liền cố gắng tu luyện Dung Hợp Thần Thuật. Điều quan trọng nhất đối với Dung Hợp Thần Thuật là tiến hành khống chế, khống chế ma lực bản thân biến hóa. Hôm nay sau khi tiến vào trong Ngũ Hành Không Gian, ta mơ hồ có một loại cảm giác, cái Dung Hợp Thần Thuật này giống như là mở ra một cái Ngũ Hành Không Gian trên thân thể mình vậy, chẳng qua là không thể lớn như một Ngũ Hành Không Gian thật sự mà thôi, hơn nữa lại là căn cứ vào thuộc tính của bản thân mình mà tiến hành thiết lập không gian. Linh Hồn Chi Hỏa của ta đã bao hàm Hồn Độn, thông qua nó ta có thể tiến hành bổ khuyết những thuộc tính thiếu sót cần thiết khi tiến hành thi triển Dung Hợp Thần Thuật. Người yên tâm đi, ta nhất định sẽ nhanh chóng hoàn thành Dung Hợp Thần Thuật, đem hai thanh trọng kiếm dung nhập vào trong cơ thể.

Liệt Diễm mỉm cười, nói:

- Ngũ Hành Không Gian vô cùng ảo diệu, Ngũ Hành Pháp Trận của người cũng còn nhiều cái chưa lĩnh ngộ ra, thừa dịp hôm nay có chút cảm thụ đối với Ngũ Hành Không Gian, vậy thì ở nơi này tiến hành tu luyện một đêm đi. Vừa lúc nơi này cũng có Ngũ Hành Thần Thạch đủ mười hệ, đối với sự lĩnh ngộ của người có tác dụng không ít...

- Hả?

Về mặt Cơ Động đau khổ, nói:

- Không phải là ngủ sao? Người xem, cái giường lớn như vậy, ta sẽ không đụng tới người đâu. Ta cần phải bảo vệ người mà.

Liệt Diễm ngẩn ngơ, chỉ trong chốc lát, trên khuôn mặt đã là một mảnh đỏ bừng:

- Xấu xa! Người muốn gì chứ? Lần trước chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà thôi. Ta và A Kim mỗi người một phòng, người ở ngoài đại sảnh tu luyện.

Đừng vậy chứ! Trong lòng Cơ Động kêu lên thảm thiết, nhưng nhìn tới thần sắc kiên quyết của Liệt Diễm, hắn nói thế nào cũng không dám phản bác. Mặc dù hiện tại trời đã gần tối, một đêm cũng không có bao lâu, nhưng Cơ Động cũng có cảm giác đêm dài đằng đẵng, không còn lòng dạ nào mà ngủ cả.

Loại cảm giác này cũng không có kéo dài quá lâu, rất nhanh, Cơ Động đã tiến nhập vào trong những lĩnh ngộ của mình. Hư ảo thực thể, Ngũ Hành Không Gian xuất hiện, gây cho hắn sự xúc động rất lớn. Bất luận là Ngũ Hành Pháp Trận hay là Dung Hợp Thần Thuật, đều gây cho hắn sự định hướng chính xác. Trong mơ hồ, Cơ Động có cảm giác bản thân mình sắp sửa lại đột phá. Mặc dù từ khi tăng lên đến Lục Quan, mỗi một lần đột phá một cấp bậc đều đã trở nên cực kỳ gian nan, nhưng bằng vào Linh Hồn Chi Hỏa phụ trợ, Cơ Động có thể nói là hoàn toàn không có nguy hiểm bị tẩu hỏa nhập ma.

Thời gian một ngày rất nhanh trôi qua, Cơ Động đáng thương chỉ có thể dùng việc tu luyện mà vượt qua. Cánh cửa của hai căn phòng ngủ đều đóng rất chặt. Bên phía A Kim, Cơ Động hiển nhiên là không có bất cứ ý tưởng gì, trước không nói hắn với A Kim cũng không hề có bất cứ cảm giác gì cả, hiện tại người ta lại có thêm một thanh vũ khí biến thái Thái Giám Chế Tạo Giả nữa, Cơ Động lại càng tránh xa hơn.

oOo

Sáng sớm, tiếng gõ cửa khiến cho Cơ Động từ trong trạng thái tu luyện tỉnh lại, tiến ra mở cửa phòng. Hai cô gái mặc áo trắng lúc này đã đứng bên ngoài, trên tay đều đang bưng một cái khay. Một người trong số đó Cơ Động thể nhưng cũng quen biết, đó chính là cô gái hướng dẫn mà lần đầu tiên Cơ Động đến Ma Sư Tổng Hội đã dẫn đường cho hắn. Lần đó, hắn rất có hảo cảm với cô ta. Ma Sư Công Hội an bày quả nhiên chu đáo a!

- Quý khách tôn quý, đây là bữa sáng chuẩn bị riêng cho ngài. Hi Lạc Phó Hội trưởng nói, sau khi dùng xong bữa sáng mời ngài xuống đại sảnh Tổng Hội gặp mặt.

Cô gái quen biết với Cơ Động sóng mắt lưu chuyển, khẽ nói. Lần trước nếu không phải Cơ Động cứu nàng ta, e rằng nàng đã bị nổi nhục đùa bỡn rồi. Đối với vị ma sư trẻ tuổi có cấp bậc Tứ Tinh này, nàng ta tự nhiên là có nhiều hảo cảm.

Đáng tiếc, Cơ Động cũng căn bản không có tiếp nhận sóng mắt ba động của nàng ta, hắn làm như không để ý đến ánh mắt thất vọng của cô gái áo trắng. Cũng không phải Cơ Động tâm trí băng lãnh, trái tim của hắn quả thật là quá vẹn toàn, ngoài Liệt Diễm ra, hắn căn bản không có vị trí cho bất cứ người con gái nào khác.

A Kim từ trong căn phòng ngủ của nàng đi ra, đã mặc lại bộ áo giáp màu vàng kim của nàng. Cơ Động thật sự hoài nghi, nếu không phải vì căn phòng quá nhỏ, nàng hắn sẽ trực tiếp đem thanh Thái Giám Chế Tạo Giả của nàng khiêng luôn lên vai mình rồi.

Liệt Diễm vẫn như trước mặc một bộ váy đơn giản, đầu đội mũ, dùng hết khả năng che dấu dung nhan tuyệt mỹ cùng với khí tức hoàn mỹ của mình.

Những thứ Liệt Diễm ăn thật sự rất ít, ngoài rượu mà Cơ Động điều chế ra, nàng đối với đồ ăn căn bản không hề cảm thấy hứng thú. Cơ Động đã từng hỏi qua Liệt Diễm vì sao lại thế, câu trả lời của Liệt Diễm rất đơn giản. Bên trong đồ ăn đều có tạp chất, mà bản thân nàng là do Hỏa nguyên tố thuần túy nhất nuôi dưỡng thành, nếu ăn quá nhiều thức ăn của nhân loại, đối với thân thể sẽ có ảnh hưởng nhất định, cho nên thỉnh thoảng chỉ nhắm nháp một ít mà thôi, sau đó dùng hỏa diễm mà luyện hóa đi tạp chất.

- Liệt Diễm, ta muốn cùng người thương lượng một chuyện. Hai thanh kiếm kia của ta còn không có tên, ta muốn đặt cho bọn nó mỗi thanh một cái tên khác nhau.

Liệt Diễm nói:

- Người quyết định là được rồi, không cần phải thương lượng với ta đâu!

Cơ Động nhìn Liệt Diễm, ánh mắt thoáng đã xảy ra vài phần biến hóa. A Kim đứng bên cạnh rõ ràng cảm giác được, từ trên người Cơ Động tản mát ra một loại cảm xúc giống như lúc hắn tiến hành điều chế rượu vậy. Không biết vì nguyên nhân gì, mỗi lần cảm giác được trên người Cơ Động tản mát ra loại cảm xúc như vậy, trong lòng A Kim lại có một chút cảm xúc đặc thù. Chén Liệt Diễm Phần Tình kia gây cho nàng một đoạn ký ức mãnh liệt, lại một lần nữa hiện lên trong đầu nàng. A Kim quay mặt đi, có chút không dám nhìn Cơ Động.

Liệt Diễm cũng phát hiện ra sự biến hóa của Cơ Động:

- Người làm sao vậy?

Cơ Động nói:

- Xích kiếm Dương Hỏa, ta định gọi là Liệt kiếm, lam kiếm Âm Hỏa, ta định gọi là Diễm kiếm. Hai thanh kiếm hợp lại, chính là tên của người. Cho nên, ta nhất thiết hỏi qua ý kiến của người một chút.

Liệt cộng Diễm thành Liệt Diễm. Nghe Cơ Động nói vậy, lại chứng kiến thâm tình trong ánh mắt hắn, ánh mắt Liệt Diễm nhất thời mềm đi, nàng cũng không nói gì nữa, chỉ khẽ gật đầu với Cơ Động một cái.

Cơ Động mừng rỡ. Cái tên này hắn đã suy nghĩ cả đêm qua, bây giờ Liệt Diễm đã thật sự đáp ứng rồi. Nhìn hai mảnh đỏ ửng trên khuôn mặt của nàng ta, vẻ xinh đẹp không nói nên lời, Cơ Động thật sự muốn nhào tới, hôn lên hai mảnh đỏ ửng trên khuôn mặt mịn màng trắng trẻo của nàng một cái. Đương nhiên, cái này chỉ là ý muốn mãnh liệt trong nội tâm của hắn mà thôi.

Sau khi ăn xong điểm tâm, lúc này đây, lại là Cơ Động chủ động nắm chặt lấy bàn tay mềm mại không xương của Liệt Diễm. Liệt Diễm cũng không có phản kháng, tùy ý để hắn nắm tay mình. Nàng phát hiện, sức chống cự của bản thân mình thể hiện ra ngoài đối với Cơ Động cũng không ngừng giảm xuống rồi. Cơ Động có thêm được Liệt, Diễm song kiếm, khiến cho nàng giống như nhìn thấy được một tia sáng rạng rỡ, một tia sáng rạng rỡ đồng mà nội tâm nàng không ngừng chờ đợi.

oOo

Khi bọn họ đi đến đại sảnh Ma Sư Tổng Hội, đã có hơn trăm tên ma sư đứng đợi ở đó. Trong lòng Cơ Động âm thầm cả kinh, phóng mắt nhìn lại, trên người hơn trăm tên ma sư này đều phóng thích ra khí tức ít nhất cũng là ma sư cấp bậc Lục Quan trở lên. Trên ngực của mỗi người, cũng đều đeo huy chương của Công Hội, cấp bậc ít nhất cũng là Thất Tinh trở lên. Ma Sư Công Hội không hổ là Ma Sư Công Hội, một cỗ lực lượng như vậy, cũng đủ để làm thay đổi cục diện của một cuộc chiến tranh rồi. Trong số hơn trăm tên ma sư này, chỉ tính những gã cường giả trên Bát Quan, cũng đã có hơn mười người rồi. Bất cứ một quốc gia nào muốn tìm ra nhiều gã ma sư cường giả như vậy, cũng đều cực kỳ khó khăn.

Trên người mỗi một tên ma sư đều mặc giáp trụ ma lực của bản thân mình. Từ màu sắc của giáp trụ có thể nhìn ra thuộc tính bất đồng của bọn họ. Tất cả đều không ngoại lệ, hơn trăm gã ma sư này, hẳn đều là lực lượng trung tâm của toàn bộ Ma Sư Công Hội. Một trận chiến hôm nay, có thể nói là liên quan đến sinh tử tồn vong của toàn bộ Ma Sư Công Hội, tập trung một lực lượng khổng lồ như vậy cũng là chuyện rất bình thường.

Hi Lạc Phó Hội trưởng cũng đang mặc một bộ nhung trang. Hắn là Mậu Thổ Hệ, trên người mặc một bộ giáp trụ màu vàng sáng, không hề che giấu, toàn lực phóng thích ra ma lực trên người mình. Cơ Động rất rõ ràng, hắn đây chính là đang ứng hộ sĩ khí.

Toàn bộ Ma Sư Công Hội đã chuẩn bị xong, chờ xuất phát. Hai đại Công Hội ngày hôm nay sẽ quyết một trận thắng bại.

466. Chương 234 Thiên Thanh Thảo Nguyên, Công Hội Chi Chiến (thượng)

Nhìn thấy ba người Cơ Động xuất hiện, Hi Lạc gật gật đầu chào bọn họ một cái. Không hề nghi ngờ, một nhóm ba người một nam hai nữ trẻ tuổi như vậy tại thời khắc này xuất hiện, tuyệt đối thu hút ánh mắt của đại đa số ma sư chú ý. Bất quá người ở đầu đều là những ma sư Lục Quan, là những cường giả nổi danh đã lâu của Ma Sư Công Hội, hôm nay lại là ngày đại địch lâm đầu, cũng không có ai để tâm đi thăm hỏi lai lịch của hắn. Chỉ là liếc nhìn bọn hắn một cái mà thôi.

Hi Lạc trầm giọng nói:

- Xuất phát.

Lúc này chỉ vừa mới tờ mờ sáng, toàn bộ Trung Nguyên Thành vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh. Trên đường lớn, chỉ có một ít tiểu thương bắt đầu hoạt động, phần lớn là chuẩn bị mở cửa làm ăn mà thôi.

Lúc những người đi đường nhìn thấy một đội ngũ toàn bộ mặc nhung trang, tản ra khí tức cường đại mà đi trên đường, không khỏi có chút trợn mắt há hốc mồm nhìn. Cho dù là người đàn độn cũng có thể đoán ra được, ngày hôm nay nhất định sắp có chuyện đại sự xảy ra.

Ra khỏi cửa thành cổng Bắc của Trung Nguyên Thành, không cần Hi Lạc hạ lệnh, toàn bộ người của Ma Sư Công Hội đồng thời tăng tốc, triển khai thân hình, theo đường quan đạo một mực tiến nhanh về phía Bắc. Tới Thiên Thanh Thảo Nguyên sớm một chút là kế hoạch của Hi Lạc. Mặc dù hắn đối với trận chiến ngày hôm nay có chín phần chắc thắng, nhưng hắn cũng không có bất cứ khinh thường gì.

Thân là Phó Hội trưởng chuyên trách của Ma Sư Công Hội, lúc Hội trưởng không có ở nhà, toàn bộ Công Hội là do hắn tự mình quản lý. Hắn quyết không cho phép Công Hội trên tay hắn xuất hiện bất cứ vấn đề gì. Cho nên, cho dù là dưới tình huống nắm chắc, hắn cũng đem mỗi một chi tiết đều phải được làm một cách hoàn mỹ.

Dọc theo đường đi, đám cường giả của Ma Sư Công Hội cũng không ai lên tiếng gì, chỉ là cầm đầu chạy đi. Ba người Cơ Động đi ở sau cùng. Tốc độ của A Kim không cần phải nói, Cơ Động nắm lấy tay của Liệt Diễm, dùng ma lực của bản thân mình kéo chính mình cùng với thân thể Liệt Diễm phóng theo, không hề có nửa phần tụt hậu.

Một trăm dặm, đối với những ma sư trên Lục Quan mà nói cũng không đáng kể chút nào, trong giây lát đã đến nơi. Cứ theo đường quan đạo mà tiến lên, rất nhanh, trước mắt đã mở ra một mảnh rộng lớn. Một đại thảo nguyên mênh mông vô bờ đã xuất hiện trước mắt mọi người.

Cũng chỉ có những đại Đế Quốc đất rộng của nhiều, tài nguyên phong phú như Trung Thổ Đế Quốc vậy, mới có thể không tiếc đem một mảnh bình nguyên màu mỡ cải tạo thành một thảo nguyên như thế. Cái Thiên Thanh Thảo Nguyên này là một mảnh địa phương do Trung Thổ Đế Quốc bỏ tiền của ra cải tạo thành một nơi để thuần dưỡng tọa kỵ. Không chỉ là chiến mã, còn có chăn thả trâu bò, ở một ít khu vực đặc thù lại đặc biệt bồi dưỡng ra ma thú tọa kỵ. Giống như môi trường nuôi dưỡng Liệt Địa Long của Kim Cương Quân Đoàn vậy, liền xây dựng ở nơi sâu trong Thiên Thanh Thảo Nguyên, mà nơi đó cũng tuyệt đối là cấm địa, có trọng binh canh gác.

Nhìn một đại thảo nguyên mênh mông vô bờ, cảm giác đầu tiên của người ta chính là vui vẻ thoải mái. Nhất là lúc này ở phía Đông xa xa, một mảnh Thái Dương đang lặn lẽ lộ ra khuôn mặt đỏ rực như cái bánh mật đường. Màu đỏ vàng kim nhàn nhạt rơi rải khắp mặt đất, ánh quang minh dần chiếu rọi, khiến cho thể xác và tinh thần của mỗi một người đều sinh ra cảm giác dịu mát, thoải mái không nói nên lời.

Ma Kỹ Công Hội lựa chọn tiến hành khiêu chiến trên Thiên Thanh Thảo Nguyên tự nhiên là rất có đạo lý. Ban ngày trên thảo nguyên rộng lớn, có đủ không gian thi triển cho mọi người. Không có sự trợ giúp của địa hình, mỗi một tên ma sư đều chỉ có thể dựa vào thực lực của chính bản thân mình mà tiến hành chiến đấu. Hơn nữa, trên loại địa hình thảo nguyên này, sự ảnh hưởng của tự nhiên đối với ma sư cũng là ít nhất. Chỉ cần trời không có mưa, ở nơi này cũng chỉ có Ất Mộc Hệ ma sư là có được vài phần tăng phúc mà thôi, tuyệt không giống như trong rừng rậm thích hợp cho Mộc Hệ ma sư, trong đồi núi, núi non thích hợp cho Thổ Hệ ma sư, trong sa mạc thích hợp cho Hỏa Hệ ma sư, sinh ra sự mất công bằng trong chiến đấu. Lựa

chọn nơi này, Ma Kỹ Công Hội tương đương với việc tuyên bố với Ma Sư Công Hội, muốn cùng nhau thi đấu một trận chiến công bằng.

Liệt Diễm nhẹ giọng nói:

- Nơi này đẹp quá. Thế giới nhân loại các người quả thật là địa phương được trời cao chiếu cố. Những hoàn cảnh bất đồng có vẻ đẹp bất đồng. Không giống như thế giới dưới lòng đất, chỉ là một nơi âm u mà thôi.

Cơ Động bật cười, nói:

- Người đường đường là Nữ hoàng của Thế Giới Địa Tâm mà. Đừng nói là người định sẽ dẫn dắt đại quân của Thế Giới Địa Tâm đi tiến công, chiếm lấy thế giới nhân loại đó chứ?

Liệt Diễm mỉm cười, lắc đầu:

- Ta cũng không có năng lực này. Người quên rồi sao, ta căn bản không thể nào thi triển năng lực trên thế giới nhân loại này. Bất quá, nếu Thế Giới Địa Tâm thật sự rối loạn lên, đối với thế giới nhân loại các người mà nói, cũng tuyệt đối là tai họa thật lớn. Thế Giới Địa Tâm chỉ có lớn ăn thịt nhỏ, cường giả sinh tồn, yếu nhược đào thải. Bất cứ một cư dân bình thường nào của Thế Giới Địa Tâm, đều mạnh hơn nhân loại bình thường các người. Tuy rằng Thế Giới Địa Tâm cũng không thích hợp sinh tồn, cho nên số lượng còn xa không bằng thế giới nhân loại, nhưng cộng tất cả chúng ta lại, cũng đủ để tương đương với một Đế Quốc trên đại lục các người vậy. Những cá thể có thể xem như là chiến sĩ chiến đấu, cũng đã hơn trăm vạn. Bất quá, Thế Giới Địa Tâm thủy chung luôn là thế giới âm u, có thể nói là hoàn toàn bất đồng với thế giới nhân loại. Các sinh vật trên thế giới nhân loại các người không thể nào xuống Thế Giới Địa Tâm mà sinh tồn, ngược lại, các sinh vật Địa Tâm cũng chưa chắc có thể thích ứng với việc sinh tồn trên mặt đất được.

Từ trong lời nói của Liệt Diễm, Cơ Động rõ ràng nghe ra vài phần thương cảm trong đó:

- Mỗi một chủng tộc đều có đặc tính riêng của mình. Kỳ thật, thế giới mặt đất cũng chưa chắc đã không thích hợp với các người.

Liệt Diễm nói:

- Ở trong Thế Giới Địa Tâm, thủy chung vẫn có hai phái không ngừng đấu đá lẫn nhau. Một phái chủ trương yên ổn sinh tồn trong Thế Giới Địa Tâm, một phái khác thì chủ trương muốn rời khỏi địa tâm, đi lên thế giới nhân loại trên mặt đất, cướp đoạt địa bàn. Hai đại Quân Vương năm xưa chính là thuộc về phái phía sau. Chẳng qua là trong phái chống lại việc rời khỏi Địa Tâm cũng có mấy thế lực cường đại chống đỡ, khiến cho bọn hắn không dám lỗ mãng làm bừa mà thôi. Mà sau khi ta hủy diệt xong hai đại Quân Vương, cũng chính nhờ chiếm được sự hỗ trợ của thế lực này, nên mới thật sự trở thành chúa tể của Thế Giới Địa Tâm. Nhiều năm như vậy trôi qua, hiện tại thế lực phái chủ chiến trong Thế Giới Địa Tâm đang dần dần sống lại. Bọn họ đều là những người lúc trước kiên trì ủng hộ hai đại Quân Vương nhất. Chỉ là bởi vì còn có ta áp chế, cho nên bọn họ mới không dám biểu hiện ra mà thôi.

Cơ Động mỉm cười, nói:

- Xem ra ở địa phương nào cũng đều có mâu thuẫn, Thế Giới Địa Tâm cũng không ngoại lệ. Ta mặc dù ở trong Địa Tâm Hồ tuy luyện mười năm, nhưng vẫn chưa từng có bao giờ đi qua những nơi bên ngoài Địa Tâm Hồ cả. Liệt Diễm, sau này có thời gian rảnh rỗi, người dẫn ta đi dạo trong Thế Giới Địa Tâm vậy, cảm nhận những huyền bí trong Thế Giới Địa Tâm. Có được không?

Liệt Diễm bật cười, nói:

- Chuyện này e rằng không được. Ta chỉ cần xuất hiện ở bất cứ nơi nào trong Thế Giới Địa Tâm, cũng đều sẽ gây nên những rối loạn không cần thiết. Nếu như người muốn đi, chỉ có thể tự đi một mình thôi. Bất quá người cũng không phải sinh vật trong Thế Giới Địa Tâm, vẫn sẽ có một chút phiền toái. Sau này ta sẽ nghĩ biện pháp vậy.

Đang lúc Cơ Động và Liệt Diễm nói chuyện với nhau, đám ma sư của Ma Sư Công Hội đã tụ tập lại cùng một chỗ, bắt đầu ngồi xuống mặt đất, tùy ý ánh mặt trời chiếu rọi, hấp thu thiên địa linh khí, khiến cho ma lực bản thân bảo trì ở trạng thái tốt nhất. Đám người của Ma Kỹ Công Hội còn chưa có đến, nhưng không khí của đám Ma Sư Công Hội bên này đã khẩn trương lên, không khí chiến đấu đã dần dần bốc cao lên.

Cơ Động không chút nghi ngờ, một khi trận đại chiến ước định mười tràng chiến đấu giữa hai bên xuất hiện bất cứ vấn đề gì, hơn trăm vị ma sư của Ma Sư Công Hội này sẽ cùng lúc triệu hồi ra ma thú tọa kỵ cường đại của mình, phát động tiến công toàn diện. Những người này hợp lại, tuyệt đối sẽ cường đại hơn ba ngàn Kim Cương Quân Đoàn mà lần trước mình đã từng gặp qua. Nếu muốn cùng bọn họ chân chính chống lại, e rằng đám quân đội Kim Cương Quân Đoàn cần phải tập trung toàn bộ lại, cùng lúc tấn công lên thì mới có thể được. Đương nhiên, Cơ Động chỉ là dựa vào sức chiến đấu của Diệt Tuyệt Quân Đoàn mà phán đoán ra sức chiến đấu của Kim Cương Quân Đoàn. Mà chiến lực chân chính của Kim Cương Quân Đoàn như thế nào, hắn cũng không có rõ ràng cho lắm!

467. Chương 234 Thiên Thanh Thảo Nguyên, Công Hội Chi Chiến (hạ)

Không gian đã dần dần sáng lên, màu sắc của mặt trời chuyển từ màu cam như vỏ quýt đã chuyển sang màu vàng chói chang. Ánh bình minh xinh đẹp dần dần trên không trung tản ra, từng đám mây trắng xóa xuất hiện, trôi phiêu dăng trên tầng không của Thiên Thanh Thảo Nguyên.

Hi Lạc Phó Hội trưởng đột nhiên mở hai mắt ra, là người đầu tiên đứng lên. Cùng lúc với hắn, một đám ma sư của Ma Sư Công Hội cũng trước sau đứng lên, ánh mắt bọn họ đồng loạt hướng về một phía nhìn lại.

Khoảng chừng gần ba trăm người đang rất nhanh tiến vào Thiên Thanh Thảo Nguyên. Tốc độ tiến lên của bọn họ nhanh vô cùng, tuy rằng không giống như Kim Cương Quân Đoàn, Diệt Tuyệt Quân Đoàn, vô cùng chính tề, trật tự, nhưng hơn được tốc độ nhanh.

Cơ Động không khỏi hít một ngụm khí lớn. Không hề nghi ngờ, ba trăm người này toàn bộ đều là đến từ Ma Kỹ Công Hội. Nhưng điều khiến cho hắn khiếp sợ chính là, cả ba trăm người này, thế nhưng toàn bộ đều là những Lục Quan Ma Sư trở lên. Trời ạ! Chẳng lẽ Ma Kỹ Công Hội đã triệu tập Lục Quan Ma Sư của mấy quốc gia rồi sao?

Tuy nói rằng Lục Quan ma sư cũng không tính là quá mức hi hữu, mỗi quốc gia đều có hơn ngàn tên Lục Quan ma sư, nhưng mà, đám Lục Quan ma sư kia ngoài việc nằm trong sự khống chế của các Đại gia tộc, Đại quý tộc hoặc là Hoàng thất các quốc gia, đám còn lại chỉ là những ma sư tu luyện tự do mà thôi. Bọn họ có lẽ cũng sẽ gia nhập vào Ma Sư Công Hội hoặc là Ma Kỹ Công Hội, nhưng mà ở trên thế giới mà thông tin không lấy gì nhanh chóng này, muốn trong khoảng thời gian ngắn triệu tập hơn mấy trăm gã ma sư, vẫn là chuyện vô cùng khó khăn. Ma Sư Công Hội tuy rằng cũng có năng lực triệu tập ra mấy trăm gã Lục Quan Ma Sư, nhưng ngăn ngui trong thời gian một tháng, bọn họ cũng chỉ có thể tập trung được một chỉ lực lượng như hiện tại mà thôi.

Bên phía Ma Kỹ Công Hội hiển nhiên đã dự mưu từ lâu, nên mới có thể tập trung được nhiều như thế. Cơ Động có lý do để tin tưởng, hơn ba trăm gã ma sư Lục Quan trước mắt này đã là toàn bộ lực lượng của Ma Kỹ Công Hội rồi. Thậm chí còn có một số là mượn lực lượng bên ngoài nữa. Xem ra Ma Kỹ Công Hội cũng là tình thế bất buộc rồi a!

Bất quá, khiến cho Cơ Động có chút khâm phục chính là, đối mặt với tình huống đối phương có hơn ba trăm cường giả, thần sắc của Phó Hội trưởng Hi Lạc vẫn không đổi, chỉ là trong mắt có thêm một tia hàn ý mà thôi, cũng không toát ra cảm xúc gì quá đáng. Nhưng thật ra đám ma sư khác của Ma Sư Công Hội lại hơi hơi có chút biến sắc. Dưới tình huống cấp bậc không quá chênh lệch, nếu phát động hỗn chiến, một trăm đối với ba trăm, bọn họ khẳng định chết không thể nghi ngờ.

Đám người của Ma Kỹ Công Hội chạy đến cách đám người của Ma Sư Công Hội khoảng hơn một trăm thước thì ngừng lại. Dẫn đầu đám người Ma Kỹ Công Hội, vẫn như trước là lão giả mặc áo tím, rõ ràng là Nhâm Thủy Hệ Bát Quan Thiên Tôn cường giả Thái Phật.

Chứng kiến đám người Ma Sư Công Hội đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, trên mặt Thái Phật toát ra một tia cười lạnh:

- Hi Lạc, đám Ma Sư Công Hội các ngươi tới rất sớm a! Nôn nóng muốn sáp nhập vào Công Hội chúng ta đến như thế sao?

Hi Lạc nhàn nhạt nói:

- Trận chiến chưa bắt đầu, người đã biết trước ai thắng ai thua sao?

Thái Phật nói:

- Điều đó là tự nhiên. Thế nào, người cho rằng đám Ma Sư Công Hội các người hôm nay còn có cơ hội nữa hay sao? Bồi dưỡng ra một gã Lục Quan Ma Sư cũng không dễ dàng a! Người cần phải suy nghĩ rõ ràng. Nếu như người trực tiếp suất lĩnh Ma Sư Công Hội sáp nhập vào Ma Kỹ Công Hội, sau khi hai đại Công Hội sáp nhập, người vẫn như trước là Phó Hội trưởng, chỉ có điều là dưới ta một chút mà thôi. Thế nào?

Hi Lạc tức giận hừ một tiếng:

- Bớt nói nhảm đi. Ta chính là đại biểu của Ma Sư Công Hội, người mặc dù là Phó Hội trưởng của Ma Sư Công Hội, nhưng người lại cũng không thể đại biểu cho Công Hội của người. Thần Hậu Miện Hạ ở nơi nào?

Thái Phật đang muốn tiếp tục mở miệng, một thanh âm du dương đã từ bốn phương tám hướng truyền đến:

- Bồn tọa ở đây. Hi Lạc, người thật sự vẫn khăng khăng nhất mực sao?

Bầu trời vốn trong sáng đột nhiên trở nên mây đen dày đặc, không khí vốn nhẹ nhàng khoan khoái chợt trở nên ứ đọng hơn rất nhiều. Chỉ trong giây lát, ánh mặt trời đã bị mây đem che khuất, Thủy nguyên tố nồng đậm lan tràn khắp nơi trong không khí khiến cho y phục trên người mỗi người đều bắt đầu trở nên ẩm ướt.

Cơ Động ngẩng đầu nhìn lên không trung, chỉ thấy ở giữa không trung, có một bóng trắng nhỏ đang rất nhanh phóng đại. Đó là một đầu cự long màu trắng, đầu cự long này chiều cao chừng hơn mười thước, hai cánh dang rộng, có tư thái như muốn che cả mặt trời. Những mây đen trên không trung tựa hồ như là từ trên thân thể của nó sản sinh ra vậy. Dưới tầng hơi nước nồng đậm tràn ngập trong không khí, hỗ trợ nó từ trên trời hạ xuống.

Trên lưng đầu cự long màu trắng này, có một lão giả mặc trường bào màu đen đang ngồi ngay ngắn trên đó. Lão giả này nhìn qua khoảng chừng hơn năm mươi tuổi, dáng người cao gầy, trong cặp mắt xé rách thỉnh thoảng lóe ra hàn quang. Bộ trường bào màu đen gần như bao trùm toàn thân, cũng không nhìn thấy trên người hắn có bất cứ trang bị vũ khí ma lực gì, nhưng mà, người này vừa xuất hiện, trực tiếp khiến cho trong không khí choáng đầy lực áp bách, cũng giống như ngày hôm trước tiến hành khiêu chiến trong đại sảnh của Ma Sư Tổng Hội vậy, nơi này đã không giống như Thiên Thanh Thảo Nguyên lúc trước, mà là một mảnh thế giới Nhâm Thủy.

- Cự long màu trắng, đây là Long tộc Nhâm Thủy Hệ à?

Cơ Động hạ giọng quay sang hỏi Liệt Diễm. Lực áp bách ngưng đọng trong không khí kia ảnh hưởng đến hắn rất lớn, dù sao hắn cũng là một Hỏa Hệ ma sư, Thủy khắc Hỏa. Tầng uy áp Thủy Hệ trước mắt kia chính là thứ mà hắn ghét nhất.

Liệt Diễm gật gật đầu, nói:

- Phong Sương là Quý Thủy Hệ cự long, toàn thân màu tím đen. Đầu Nhâm Thủy Hệ cự long này được gọi là Hàn Băng Long, cũng đồng dạng là Thập Giai Ma Thú, thực lực của nó cũng gần như tương xứng với đầu Băng Tuyết Cự Long Phong Sương mà lúc trước người từng gặp qua. Bất quá, xem bộ dáng của nó, tuy rằng cũng là Thập Giai, nhưng ma lực cũng không có thâm hậu bằng Phong Sương, còn kém hơn vài phần. Người ngồi trên lưng Hàn Băng Cự Long kia rất mạnh. Năng lực khống chế ma lực của hắn tương đối cường hãn. Người dùng Linh Hồn Chi Hỏa của mình cảm nhận liền có thể cảm giác được, trong không trung chẳng những là choáng đầy Thủy nguyên tố, hơn nữa bất cứ chỗ nào, Thủy nguyên tố đều cũng nồng đậm như nhau cả, ngay cả mật độ phân bố cũng đều vô cùng đồng đều. Cái này cũng không phải tự nhiên mà hình thành, mà là do sự khống chế ma lực của hắn. Nói cách khác, hắn hoàn toàn có thể thay đổi hoàn cảnh môi trường trước mắt người, thay đổi ở bất cứ nơi nào.

Cơ Động trong lòng cả kinh, tập trung tinh thần đi cảm thụ, quả nhiên giống như lời Liệt Diễm đã nói, trong không khí tràn ngập Thủy nguyên tố, hơn nữa lại phân bố cực kỳ đều đặn, cơ hồ là đồng thời phát sinh biến hóa đồng loạt. Khó trách lần trước khi Sư tổ cùng với Sư mẫu hay người xuất hiện đều khiến cho Hoàng thất Trung Thổ Đế Quốc không thể không toàn lực ứng phó. Sự cường đại của Chí Tôn Cường Giả, đúng là hủy thiên diệt địa a! Bát Quan cùng với Cửu Quan, chênh lệch mặc dù chỉ có một quan, nhưng thực lực lại là một trời một vực.

Sắc mặt Hi Lạc bắt đầu trở nên ngưng trọng lên, trầm giọng quát:

- Thủy Minh Nguyệt Thần Hậu Miện Hạ, ngài cần gì mà phải áp bức chúng tôi như vậy chứ? Hai đại Công Hội chúng ta đã cùng nhau tồn tại hơn mấy trăm năm nay rồi, đều một mực bình an ổn định, đều là những Công Hội cấp đặc biệt trên toàn Đại lục. Từ căn nguyên mà xét, Ma Kỹ Công Hội của ngài cũng là một bộ phận của Ma Sư Công Hội, hẳn phải là một chi nhánh của chúng tôi mới đúng. Ma Sư Công Hội chúng tôi có bao giờ đi uy hiếp các ngài đâu? Lúc trước khi Hội Trưởng chúng tôi còn ở đây cũng như vậy. Ngài tuy thân là Chí Tôn Cường Giả, Thần Hậu Miện Hạ, nhưng muốn uy hiếp Ma Sư Công Hội chúng tôi, hình như ngài vẫn chưa đủ năng lực đâu.

- Nếu có thêm ta nữa, vậy có đủ thực lực hay không?

468. Chương 235 Đại Cát Miện Hạ (thượng)

Một thanh âm âm lãnh đột nhiên vang lên, ngay trong tầng hơi nước nồng đậm trên không trung, đồng dạng có thêm một thân ảnh cao gầy nhưng chói sáng đầy khí tức âm trầm chậm rãi hiện ra. Đó không chỉ có một người, mà còn có một đầu cự long màu tím biếc cũng đồng thời xuất hiện. Đầu cự long màu tím kia phát ra quang mang nhàn nhạt, hàn khí âm lãnh nhất thời tràn tới, khiến cho trong không khí chợt có thêm một tầng sương trắng nhàn nhạt.

- Băng Tuyết Cự Long?

Cơ Động vừa mới nhắc tới Băng Tuyết Cự Long Phong Sương, hiện tại liền có một đầu Băng Tuyết Cự Long hàng thật giá đúng đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Đầu Băng Tuyết Cự Long này rõ ràng là một đầu Thập Giai Cự Long đã trưởng thành, hình dạng bên ngoài giống y như đực Phong Sương, con Cự long lúc trước suýt chút nữa là lấy đi tính mạng của hắn. Hai trong mắt lạnh như băng của nó nhìn chăm chăm về phía đám ma sư của Ma Sư Công Hội, giống như đang thêm muốn được cắn nuốt bọn họ vậy.

Ngay trên lưng Băng Tuyết Cự Long có một nữ nhân dáng người cao gầy, bộ dáng nhìn qua cũng hơn năm mươi tuổi, dáng người so với Nhâm Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả Thần Hậu Miện Hạ Thủy Minh Nguyệt trên không trung còn cao hơn một chút, đang trực tiếp đứng trên đỉnh đầu dày rộng của Băng Tuyết Cự Long nhìn xuống đám ma sư của Ma Sư Công Hội, trong mắt ngoài hàn ý mãnh liệt ra, cũng không nhìn ra bất cứ cảm xúc nào khác nữa.

- Lãnh Phong Vân, Đẳng Minh Miện Hạ... cái này...

Lần này sắc mặt của Hi Lạc rốt cuộc cũng biến đổi. Đẳng Minh, chính là danh hiệu chuyên chúc của Chí Tôn Cường Giả Quý Thủy Hệ. Ma Kỹ Công Hội không ngờ lần này đến đây cũng không phải là một vị Chí Tôn Cường Giả, mà là đến hai vị. Càng quan trọng hơn chính là, vị Quý Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả Đẳng Minh Miện Hạ này phối hợp với vị Nhâm Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả Thần Hậu Miện Hạ Thủy Minh Nguyệt, Âm Dương Song Thủy tương hợp, căn bản không cần bất cứ người nào khác ra tay, chỉ bằng vào hai người bọn họ, liền đủ để tiêu diệt toàn bộ mọi người bên phía Ma Sư Công Hội rồi.

Trên không trung tràn ngập hai màu đen, tím. Hai đại Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả xuất hiện, khiến cho toàn bộ thiên địa hoàn toàn bị Thủy nguyên tố bao phủ. Thần sắc của đám ma sư bên phía Ma Sư Công Hội đều trở nên cực kỳ khó coi, lại càng bị uy áp trên người hai vị Chí Tôn Cường Giả phát ra áp chế không cách nào động đậy nổi. Cho dù là những Bát Quan cường giả, cũng đều bị áp chế đến mức cực kỳ khó chịu. Người duy nhất không có bị ảnh hưởng bởi uy áp kia, chỉ sợ cũng có một mình Liệt Diễm đứng bên cạnh Cơ Động mà thôi. Liệt Diễm đứng ở nơi đó, vẫn như trước thong dong vô cùng. Sâu trong linh hồn của Cơ Động lúc này lại vang lên thanh âm của nàng:

- Nếu đối phương muốn toàn diện động thủ, chúng ta ngay lập tức phản hồi về Thế Giới Địa Tâm. Đám người của Ma Kỹ Công Hội muốn hoàn toàn tiêu diệt bên phía Ma Sư Công Hội, trong khoảng thời gian mười giây đủ để chúng ta chạy đi rồi.

Nghe những gì Liệt Diễm nói, trong lòng Cơ Động cảm thấy trầm trọng. Bản thân hắn xem lời hứa của mình quan trọng hơn cả sinh mệnh của mình, bảo hắn cứ như vậy không đánh mà chạy, hẳn thật sự không

muốn. Nhưng mà những lời này lại do chính Liệt Diễm nói ra, hẳn không muốn cãi lại, sự mâu thuẫn trong lòng khiến hẳn không khỏi chau mày... Mà uy áp trong không khí cũng đã càng ngày càng mạnh hơn.

Đang lúc tâm tình Cơ Động mâu thuẫn, Liệt Diễm đột nhiên a nhẹ một tiếng:

- Khoan đã, sự tình còn có chuyển biến...

Hi Lạc vẫn như trước đứng đầu đám ma sư của Ma Sư Công Hội, hẳn thừa nhận áp lực cũng là lớn nhất, lúc này liền thể hiện ra thực lực bản thân của vị Phó Hội trưởng này, đối mặt với uy áp của hai vị Chí Tôn Cường Giả, hẳn vẫn như trước bảo trì ổn định, thanh âm nói chuyện vẫn trầm ổn như trước.

- Đăng Minh Miện Hạ, Ma Sư Công Hội chúng tôi trước giờ chưa từng đắc tội với Lãnh Gia, không biết hôm nay vì sao ngài lại đến đây khiến chúng tôi khó xử như vậy? Nếu ta nhớ không lầm, ngài còn là Trưởng Lão danh dự của Ma Sư Công Hội chúng tôi mà.

Lãnh Phong Vân nhàn nhạt nói:

- Ma Sư Công Hội, Ma Kỹ Công Hội, hai đại công hội chỉ cần một cái tồn tại là đủ rồi. Hôm nay chính là cơ hội tốt để sát nhập. Nếu các người thắng, Ma Kỹ Công Hội liền dung nhập vào trong Ma Sư Công Hội, ngược lại cũng như vậy. Minh Nguyệt là bạn thân lâu năm của ta, chuyện hai đại Công hội sát nhập lại là chuyện tốt. Huống chi hiện tại ta đã là Trưởng Lão chính thức của Ma Kỹ Công Hội rồi. Hi Lạc, chúng ta cũng xem như là có chút giao tình với nhau, các người không có bất cứ cơ hội nào đâu, từ bỏ đi thôi. Cho dù bây giờ Thượng Quan Ngâm Không có quay về, các người cũng đồng dạng không có bất cứ cơ hội nào.

Nghe được hai chữ Lãnh Gia, Cơ Động nhất thời nhớ ra. Lúc hẳn vừa mới gia nhập Thiên Can Học Viện, liền quen biết với tiểu nha đầu Lãnh Nguyệt kia, lúc ấy Lãnh Nguyệt dựa vào khả năng không chế cường đại đối với ma lực Quý Thủy Hệ, được ca ngợi là cô gái thiên tài của Quý Thủy Hệ. Mà nàng ta rõ ràng xuất thân từ Lãnh Gia. Chúc Dung từng nói sơ qua về Lãnh Gia cho Cơ Động nghe, trên Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, có một vài gia tộc lâu đời, cả ngàn năm, các gia tộc lâu đời này đều không ngoại lệ, đều có được nội tình cực kỳ thâm hậu. Mỗi một gia tộc đó, đều cơ hồ có ít nhất một vị Chí Tôn Cường Giả tọa trấn, thể lực trải rộng khắp cả đại lục. Rất nhiều quý tộc thậm chí là Hoàng thất các Đế Quốc, đều phụ thuộc vào các đại gia tộc đó. Giống như Lãnh Nguyệt, còn có Đồng Sư Quý Thủy Hệ của Thiên Can Học Viện, Lãnh Lão, đều là người của Lãnh Gia. Mà vị Chí Tôn Cường Giả Đăng Minh Miện Hạ trước mắt này, hẳn là đại gia chủ của Lãnh Gia, cũng là tỷ tỷ của Lãnh Đồng Sư của Thiên Can Học Viện.

Hi Lạc vẫn không chút sợ hãi, cất cao giọng, nói:

- Từ khi Ma Sư Công Hội chúng ta thành lập đến nay, đã có hơn ngàn năm lịch sử. Nghìn năm qua không ngừng duy trì phát triển, lấy việc trợ giúp tất cả ma sư làm nhiệm vụ của mình, được giới ma sư công nhận là gia viên của họ. Ma Kỹ Công Hội thành lập sau chúng tôi ít nhất cũng hơn mấy trăm năm, bất quá lại chỉ chuyên chú tập trung nghiên cứu về Ma Kỹ. Mở miệng đòi đầu tiên của Ma Sư Công Hội chúng tôi bất quá chỉ là chuyện cười mà thôi. Hôm nay hai vị Chí Tôn Miện Hạ nếu đã cố ý muốn làm như vậy, Ma Sư Công Hội chúng tôi liền chấp nhận bồi tiếp. Cứ theo như quy định từ trước mà làm, mười trận quyết chiến.

Đầu Hàn Băng Cự Long trong không trung đã mang theo Thần Hậu Miện Hạ Thủy Minh Nguyệt từ trên trời đáp xuống, đi đến bên cạnh Đăng Minh Miện Hạ Lãnh Phong Vân. Hai đầu Thập Giai Cự Long đứng kề nhau, lại thêm hai vị Cửu Quan Chí Tôn Cường Giả, đối mặt với uy áp loại này, Hi Lạc lại có thể ưỡn ngực nói ra những lời như thế, đủ khiến cho mọi người phải khâm phục.

Thủy Minh Nguyệt nhàn nhạt nói:

- Nếu đã là như vậy, ta đây sẽ thành toàn cho các người. Ta cùng với Phong Vân cũng sẽ tuyệt đối không xuất chiến, liền để xem Ma Sư Công Hội các người có đủ nội hàm hay không.

- Ma Sư Công Hội ta có đủ nội hàm hay không, còn không đến phiên người chạy tới bình luận. Thủy Minh Nguyệt, cái tên đề tiện tiểu nhân nhà người, thừa dịp ta không có mặt ở Công Hội, còn muốn bày mưu tính kế chạy tới muốn đầu tiên. Hôm nay ta sẽ không bỏ qua cho người.

Ngay khi hai đại Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả đồng thời áp chế hoàn toàn Ma Sư Công Hội, đột nhiên một thanh âm chói tai phẫn nộ chột vang lên. Chỉ thấy không gian bên phía đám ma sư của Ma Sư Công Hội, màu tím giống như thủy triều, rất nhanh bị đẩy lùi đi, một tầng quang mang màu xám rất nhanh lan

trần tối, chỉ trong giây lát đã đem hơn trăm vị ma sư của Ma Sư Công Hội bảo hộ bên trong, đem lực uy áp cường đại của hai vị Thủy Hệ Đại Chí Tôn ngăn cản bên ngoài.

Mặt đất chợt run rẩy kịch liệt một trận, ngay sau đó, cùng với một thanh âm trầm thấp nổ vang, một đạo khe nứt khổng lồ chợt xuất hiện, một đạo thân ảnh màu xám đen giống như là đứng trên một cái bục, từ từ dâng lên, từ trong cái khe nứt kia chậm rãi nâng cao lên. Khí tức trầm ngưng dày đặc cùng với sự xuất hiện của thân ảnh kia cũng càng ngày càng trở nên nồng đậm hơn.

Sắc mặt Thủy Minh Nguyệt khê biến:

- Thượng Quan Ngâm Không, người không ngờ đã quay về. Khó trách Hi Lạc lại cũng không có lo lắng như vậy.

469. Chương 235 Đại Cát Miện Hạ (hạ)

Thân ảnh khổng lồ từ dưới đất chui lên kia, là một đầu ma thú thân thể cực kỳ khổng lồ, thể nhưng hình dáng cũng không giống như Cự Long, mà là một loại quái thú toàn thân đầy vẩy giáp màu xám. Đầu quái thú này chiều cao khổng lồ, đạt tới hơn ba mươi thước, thân thể cực kỳ thô chắc, ngoại hình có điểm giống như là tê tê vậy, nhưng lại dữ tợn hơn tê tê rất nhiều. Thân thể khổng lồ choáng đầy cảm giác nguy hiểm, nhất là trên cái đuôi dài chừng hơn một thước tám thô to kia, xương vây đâm ra tua tủa, lóe ra một vầng sáng trắng nhàn nhạt.

Trên cái đầu khổng lồ của con quái thú này, cũng có một người đang đứng. Đó là một nữ nhân, thân thể hài hòa, cao khoảng một thước sáu, bộ dáng nhìn ra khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, so với hai vị Thủy Hệ Miện Hạ thì trẻ hơn rất nhiều. Đương nhiên, từ khí tức lúc nàng ta xuất hiện có thể nhìn ra, tuổi thực tế của nàng ta tuyệt đối không giống như hình dạng bề ngoài của mình. Người này tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, có thể nhìn ra, khi còn trẻ hẳn cũng là một trang tuyệt sắc.

- Hội trưởng, hội trưởng...

Người này vừa xuất hiện, đám ma sư của Ma Sư Công Hội nhất thời khí thế đại thịnh, cơ hồ tất cả các ma sư đều mang theo ngũ khí vội vàng cùng tôn kính kêu lên.

Trong lòng Cơ Động thầm nghĩ, chuyện này thật sự thú vị, Hội trưởng của Ma Sư Công Hội đúng lúc về đến, sự chênh lệch giữa hai bên rốt cuộc cũng được kéo gần lại một chút. Nghe những lời bọn họ vừa nói, vị Hội trưởng Ma Sư Công Hội này hình như tên là Thượng Quan Ngâm Không. Xem ra hẳn là một vị Kỷ Thổ Hệ Chí Tôn Cường Giả. Danh hiệu chuyên chức của Kỷ Thổ Hệ chính là Đại Cát, Đại Cát Miện Hạ Thượng Quan Ngâm Không.

Từ sau lần trong Trung Nguyên Thành bởi vì chuyện của hắn mà ba vị Chí Tôn Cường Giả đồng thời xuất hiện tại Trung Nguyên Thành, đây là lần thứ hai hắn chứng kiến nhiều Chí Tôn Cường Giả đồng thời tề tụ như vậy. Hơn nữa lần này lại là xuất hiện ba vị Chí Tôn Cường Giả mà hắn chưa từng gặp qua bao giờ. Trên đại lục quả là Tài long ngọa hổ a!

- Liệt Diễm, đây là đầu ma thú gì vậy? Sao ta cũng chưa từng gặp qua?

Cơ Động hạ giọng hỏi.

Liệt Diễm nói:

- Đó cũng là một chủng loại của Long Tộc. Tuy rằng nó không thể phi hành, nhưng chân chính là một đầu Cự Long, có danh hiệu là Địa Long Chi Tổ. Kỷ Thổ Hệ, chỉ cần chân đặt trên mặt đất, nó đủ khả năng đối mặt với bất cứ đầu Thập Giai Cự Long nào mà không thua sút nửa phần, thực lực tương đối cường hãn. Trong Thế Giới Địa Tâm chúng ta cũng có tồn tại loại Long Tộc này. Tên của loài này là Hoàng Cự Long, cũng là một trong những chủng loại Long Tộc cường đại nhất.

Cơ Động nghe Liệt Diễm giảng giải, thầm nghĩ trong lòng, xem ra các vị Chí Tôn Cường Giả khi lựa chọn tọa kỵ phần lớn đều lựa chọn Cự Long cả. Quả thật, ngoài Thiên Can Thần Thú ra, Long Tộc có thể nói là ma thú cường đại nhất, có khả năng đạt được tới tu vi Thập Giai. Duy chỉ có mình vị Sư mẫu kia của mình, may mắn chiến được Thiên Can Thần Thú duy nhất không bị phong ấn, Đằng Xà.

Sắc mặt của Thượng Quan Ngâm Không vô cùng khó coi, khí tức phần nộ không ngừng từ trên người của nàng lan tràn ra. Đối diện với khí tức đậm đặc của hai vị Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả hoàn toàn khác biệt, nàng ta may mắn không hề che dấu đi sự phần nộ của mình.

- Thượng Quan Ngâm Không, không ngờ chúng ta lại còn có ngày gặp lại...

Thủy Minh Nguyệt cùng với Lãnh Phong Vân liếc nhìn nhau, đều nhìn ra vẻ quyết tuyệt trong ánh mắt của đối phương. Thượng Quan Ngâm Không kịp thời quay về, không thể nghi ngờ là hoàn toàn phá hủy kế hoạch của bọn họ. Nhưng mà, việc đã đến nước này, tuyệt đối cũng không có cơ hội mà vãn hồi nữa rồi. Cừu oán giữa hai Công Hội đã đến mức sâu sắc. Ngay trong lúc hai người liếc nhìn nhau, hai vị Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả cũng đã hạ quyết tâm của mình, hôm nay cần phải tìm mọi cách tiêu diệt Hội trưởng Ma Sư Công Hội Thượng Quan Ngâm Không, nếu không mà nói, sau này dù cho bọn họ có thể gồm thâu Ma Sư Công Hội, Ma Kỹ Công Hội cũng tuyệt đối không có ngày yên bình. Một gã Chí Tôn Cường Giả nếu có ý định đánh lên mà nói, Ma Kỹ Công Hội tuyệt đối gặp phải phiền toái lớn. Huống chi, Thượng Quan Ngâm Không lại là Chí Tôn Cường Giả Kỷ Thổ Hệ, bản thân chính là vương giả trong lòng đất, hành động dưới mặt đất vô cùng thuận tiện.

Thượng Quan Ngâm Không cười lạnh một tiếng:

- Thủy Minh Nguyệt, là người không ngờ nổi mới đúng. Muốn gồm thâu Ma Sư Công Hội của ta, người đúng là nằm mơ giữa ban ngày. Người chẳng phải đã nói muốn đánh mười trận chiến hay sao? Được! Đến đây đi, liền để chúng ta tiến hành trận tỉ thí đầu tiên đi. Ta muốn xem thử, mấy chục năm không gặp, ma lực Nhâm Thủy Hệ của người đã tu luyện đến trình độ gì rồi.

Trong Ngũ Hành, Thổ khắc Thủy, tuy nói rằng Kỷ Thổ là Âm Thổ, đối với Nhâm Thủy, là Dương Thủy, sự khắc chế cũng có hạn, nhưng mà, thực lực của các vị Chí Tôn Cường Giả đều không quá mức chênh lệch với nhau lắm, một chút khắc chế nhỏ về Ngũ Hành, cũng đủ để quyết định thắng bại giữa hai người rồi. Nếu thật sự là tỉ thí một chọi một, Thủy Minh Nguyệt thật sự cũng không phải là đối thủ của Thượng Quan Ngâm Không. Không nên thấy bề ngoài của Thượng Quan Ngâm Không còn trẻ hơn Thủy Minh Nguyệt cùng với Lãnh Phong Vân, trên thực tế, tuổi của nàng ta so với hai vị Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả này còn lớn hơn cả chục tuổi, thành danh cũng sớm hơn rất nhiều. Nếu là Âm Dương Song Thủy phối hợp, nàng ta không có khả năng, nhưng mà một chọi một, hai vị Thủy Hệ Miện Hạ này muốn chiếm tiện nghi trước mặt nàng cũng là chuyện không thể.

Thượng Quan Ngâm Không lấy thân phận Hội trưởng Ma Sư Công Hội mà phát ra lời khiêu chiến, Thủy Minh Nguyệt tuyệt đối không có khả năng từ chối, nếu không, trận chiến đầu tiên này phía hấn đã bị thua, rất bất lợi đối với sĩ khí. Đầu Hàn Băng Cự Long chậm rãi ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn đầu Hoàng Cự Long dưới chân Thượng Quan Ngâm Không. Trong không trung, ma lực Kỷ Thổ Hệ, Nhâm Thủy Hệ đồng thời bùng phát mạnh mẽ, tình thế hết sức căng thẳng.

Đột nhiên đúng lúc này, một thanh âm từ xa xa truyền đến:

- Hai vị Miện Hạ, trận chiến hôm nay nếu là để quyết định vấn đề tương lai của hai đại Công Hội, chắc chắn cũng cần có một nhân chứng rồi. Chi bằng để cho bốn vương đứng ra làm nhân chứng vậy.

Thanh âm này xuất hiện, liền khiến cho Cơ Động nhất thời chấn động toàn thân, ánh mắt hướng tới phía thanh âm kia nhìn lại. Đúng như hấn dự đoán, trên đầu một con Kim Cương Long toàn thân trong suốt, Trung Thổ Đế Quốc Bình Đẳng Vương Cơ Vân Sinh đang ngạo nghễ đứng đó. Kim Cương Long đang rộng cặp cánh, đang lướt nhanh trên không trung, mang theo Cơ Vân Sinh rất nhanh bay về phía này. Cùng với sự xuất hiện của Cơ Vân Sinh, thanh âm chấn động âm âm chột chậm rãi từ phía xa xa của Thiên Thanh Thảo Nguyên truyền tới. Dần dần, vô số thân ảnh màu vàng nâu chột xuất hiện từ phía đường chân trời. Tốc độ của những thân ảnh kia vô cùng nhanh chóng, cơ hồ trong nháy mắt đã chỉ còn cách bọn họ khoảng mười dặm.

Những thân ảnh màu vàng kia trước đây Cơ Động đã từng gặp qua, đó chẳng phải là quân đoàn có danh xưng là Đại Lục Đế Nhất Quân Đoàn, Kim Cương Quân Đoàn hay sao?

Với Lang Nha dẫn đầu, hơn mười gã Kim Cương Chiến Thần mặc trên người bộ toàn thân Trọng khải giáp trong suốt đang ngạo nghễ đứng trên đỉnh đầu đám Kim Cương Cự Long Cửu Giai của chính mình. Cơ

Vân Sinh mặc dù một mình một người bay lại đây, nhưng mà, Kim Cương Quân Đoàn áp trận sau lưng hẳn lại có đến chừng mười vạn người, uy thế mãnh liệt, may may không hề thua kém ba vị Chí Tôn Cường Giả chút nào. Toàn bộ Kim Cương Quân Đoàn, Đại Lục Đế Nhất Quân Đoàn, không ngờ vì trận chiến giữa hai đại Công Hội mà toàn quân xuất động.

Chứng kiến Bình Đăng Vương Cơ Vân Sinh cùng với Kim Cương Quân Đoàn xuất hiện, sắc mặt Thủy Minh Nguyệt cùng với Lãnh Phong Vân rất cuộc thay đổi. Mặc dù bọn họ thân là Chí Tôn Cường Giả, đối với quân đội bình thường tuyệt đối không để vào mắt. Nhưng mà, trước mắt bọn họ đây cũng không phải là quân đội bình thường.

Lúc trước Cơ Động từng chứng kiến qua Diệt Tuyệt Quân Đoàn, những chuyện mà Diệt Tuyệt Quân Đoàn làm được, Kim Cương Quân Đoàn cũng làm được, thậm chí là làm tốt hơn gấp mấy lần. Kim Cương Quân Đoàn với quy mô vạn người đồng thời liên thủ, cho dù là Chí Tôn Cường Giả cũng chỉ có thể cam bái hạ phong. Huống chi, Kim Cương Quân Đoàn chính là đại biểu cho toàn bộ Trung Thổ Đế Quốc, Đại Lục Đế Nhất Cường Quốc, không có kẻ nào dám xem thường bọn họ.

Lúc trước khi hai huynh muội Âm Triều Dương chạy tới Trung Nguyên Thành, Hoàng thất Trung Thổ Đế Quốc không hề có bất cứ chuẩn bị gì. Hơn nữa bên trong thành thị, Kim Cương Quân Đoàn căn bản cũng không có khả năng thi triển được thực lực của mình, chỉ có thể ở ngoài thành đợi lệnh. Nếu như là trên thảo nguyên bát ngát như hiện tại, có Cơ Vân Sinh cùng với Bắc Đẩu Miện Hạ Cơ Trường Tín suất lĩnh Kim Cương Quân Đoàn, hai huynh muội Âm Triều Dương cũng tuyệt đối không làm được gì cả.

470. Chương 236 Cục Diện Rắc Rối (thượng)

Tọa kỵ của Cơ Vân Sinh rất nhanh bay tới gần. Đó cũng là một đầu Cửu Giai Kim Cương Long. Mặc dù trước mặt ba đầu Thập Giai Cự Long, nó cũng không dám hiển lộ uy thế của mình. Nhưng Cơ Vân Sinh cũng không hề có ý e ngại ba vị Chí Tôn Cường Giả trước mặt mình.

Thanh âm Thủy Minh Nguyệt càng trở nên lạnh như băng:

- Thượng Quan Ngâm Không, không ngờ rằng, chuyện tranh chấp của hai Công Hội chúng ta, người thế nhưng lại chạy đi tìm người của Trung Thổ Đế Quốc đến can thiệp. Ma Sư Công Hội các người từ khi nào có quan hệ thân thiết với quân đội như thế?

Thượng Quan Ngâm Không hừ lạnh một tiếng:

- Lão quỷ Thủy Minh Nguyệt, người đừng có ở đây nói xiên nói xỏ nữa. Đám người Vân Sinh cũng không phải do ta gọi tới, ta cũng không biết bọn họ sẽ đến đây. Hôm nay là trận quyết chiến giữa hai đại Công Hội chúng ta, không hề có quan hệ gì với phía Chính phủ cả.

Lúc này, Kim Cương Long đã phóng đến cách chỗ của ba vị Chí Tôn Miện Hạ khoảng hơn trăm mét liền ngừng lại. Cơ Vân Sinh vẫn đứng trên đỉnh đầu Kim Cương Long, ánh mắt của hắn đầu tiên rơi lên trên người Cơ Động, tuy rằng chỉ lướt qua một chút, nhưng Cơ Động rõ ràng chứng kiến trong mắt Cơ Vân Sinh có ý cười nhàn nhạt. Nếu bảo hắn dừng từ ngữ để diễn đạt ý tươi cười này, có lẽ dùng hai chữ hiền hậu để đánh giá là thích hợp nhất. Nhìn thấy ánh mắt tươi cười này của Cơ Vân Sinh, trong lòng Cơ Động đột nhiên có một loại cảm giác quái dị, tựa hồ như ông nội lần này chính là vì mình mà đến đây. Hắn hơi hơi nghiêng đầu, liếc mắt nhìn về phía Phó Hội trưởng Ma Sư Công Hội Hi Lạc, vừa lúc phát hiện trên mặt Hi Lạc toát ra một nụ cười đắc ý. Hiển nhiên sự xuất hiện của Bình Đăng Vương Cơ Vân Sinh, hẳn là người đầu tiên biết rõ.

- Cơ Vân Sinh bái kiến Đại Cát Miện Hạ, Thần Hậu Miện Hạ, Đăng Minh Miện Hạ.

Vẫn đứng trên đầu Kim Cương Long của mình, Cơ Vân Sinh hơi hơi khom người hành lễ với ba vị Chí Tôn Cường Giả trước mặt.

Lãnh Phong Vân phát phát tay, nói:

- Bình Đăng Vương, những thứ lễ tiết phiền hà kia bỏ hết đi. Hôm nay người chạy đến đây, còn mang theo Kim Cương Quân Đoàn của mình nữa, là có ý gì đây? Hôm nay là việc riêng của hai đại Công Hội chúng

ta, lại tiến hành trên Thiên Thanh Thảo Nguyên, tựa hồ cũng không ảnh hưởng gì đến Trung Thổ Đế Quốc, người tốt nhất là không nên nhúng tay vào.

Thủy Minh Nguyệt dù sao cũng có chút cố kỵ đối với Cơ Vân Sinh, bởi vì Tổng hội của Ma Kỹ Công Hội cũng đặt tại Trung Nguyên Thành, thủ đô của Trung Thổ Đế Quốc. Mà Lãnh Phong Vân lại không như vậy, căn cơ Lãnh Gia của hắn đều nằm ở Bắc Thủy Đế Quốc, tự nhiên không có chút cố kỵ gì với Trung Thổ Đế Quốc cả.

Cơ Vân Sinh bình tĩnh nói:

- Ba vị Miện Hạ không nên hiểu lầm. Ta cũng là nghe nói Ma Sư Công Hội, Ma Kỹ Công Hội hôm nay tiến hành một trận tỷ thí chiến đấu quan trọng ở đây, lại là ở trong lãnh thổ của Trung Thổ Đế Quốc ta nữa, thân là địa chủ, Trung Thổ Đế Quốc ta đương nhiên cũng phải tỏ chút thái độ mới đúng chứ. Ba vị Miện Hạ yên tâm, hôm nay ta và Kim Cương Quân Đoàn đến đây chỉ vì muốn chứng kiến thời khắc lịch sử hai đại Công Hội tiến hành sát nhập mà thôi, tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào. Nếu ba vị Miện Hạ đồng ý, chỉ bằng để cho ta đảm nhận vai trò trọng tài có được không? Ta nghĩ, ta hẳn là có tư cách này. Ta nhân danh vinh quang của Bình Đăng Vương nhất mạch mà xin thề, tuyệt đối sẽ không có bất cứ thiên vị gì.

Nghe Cơ Vân Sinh nói xong, Thủy Minh Nguyệt cùng với Lãnh Phong Vân rõ ràng sửng sốt một chút, hai đại Chí Tôn Cường Giả liếc nhìn nhau, sắc mặt cũng dịu đi vài phần. Thủy Minh Nguyệt nói:

- Như vậy cũng được. Có Bình Đăng Vương Điện Hạ ở đây, giúp chúng ta quyết định thắng bại lần tỷ thí này, cũng tránh được sau này có người thua rồi không nhận.

Tuy rằng Cơ Vân Sinh tỏ ý không can thiệp vào chuyện tỷ thí của hai đại Công Hội, nhưng việc hắn và Kim Cương Quân Đoàn xuất hiện ở đây, hiển nhiên là để bỏ ý tưởng giết người diệt khẩu trong đầu hai vị Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả kia.

Thượng Quan Ngâm Không có chút nghi hoặc nhìn về phía Cơ Vân Sinh, ngoài việc nghi hoặc ra, trong ánh mắt của nàng còn có vẻ vô cùng nhu hòa:

- Vân Sinh, người đến đây làm gì?

Cơ Vân Sinh mỉm cười, nói:

- Đại Cát Miện Hạ, đợi sau khi trận tỷ thí này kết thúc, chúng ta tiếp tục nói chuyện đi. Đúng theo như lời ta đã nói với Thần Hậu Miện Hạ, ta dắt theo Kim Cương Quân Đoàn đến đây, chủ yếu là để làm chứng, tránh sau này khi trận quyết chiến giữa hai đại Công Hội kết thúc, có người không thừa nhận kết quả.

Thượng Quan Ngâm Không khẽ gật đầu, nhàn nhạt nói:

- Như vậy cũng tốt. Nếu như hôm nay ta chết trận, người nhặt xác ta vậy. Đem thi thể của ta hỏa táng đi, tro cốt đặt trong Ma Sư Công Hội. Cho dù ta chết, ta cũng tuyệt đối không để cho hai lão quỷ này đạt được mục đích.

Thanh âm của nàng choáng đầy ý quyết tuyệt. Thủy Minh Nguyệt cùng Lãnh Phong Vân nghe xong, sắc mặt không khỏi trở nên khó coi hơn nhiều. Phải biết rằng, một gã Chí Tôn Cường Giả nếu đã liều mạng, như vậy đó tuyệt đối là một chuyện cực kỳ đáng sợ.

- Thủy lão quỷ, đến đây đi, chúng ta đánh trận đầu tiên vậy.

Vừa nói, đầu Hoàng Cự Long dưới chân Thượng Quan Ngâm Không đột nhiên dẫm mạnh chân trước một cái, trên mặt đất nhất thời vang lên một thanh âm sầm vang kịch liệt, mạnh mẽ đẩy lùi lực áp bức của hai vị Thủy Hệ Miện Hạ về phía sau.

Bất luận là ma sư của Ma Sư Công Hội hay là Ma Kỹ Công Hội, đều không chút do dự rất nhanh lui về phía sau. Nói giỡn hay sao, hai vị Chí Tôn Cường Giả giao thủ, mặc dù là cơ hội ngàn năm có một, không thể không xem, nhưng mà nhất thiết phải tránh xa một chút, nếu không e rằng sau đó trong nháy mắt sẽ bị dư chấn đánh tan thành tro bụi.

Lãnh Phong Vân quay sang gật gật đầu về phía Thủy Minh Nguyệt, hàn ý trên người Thủy Minh Nguyệt nở rộ. Lãnh Phong Vân cười trên đầu Băng Tuyết Cự Long của mình lui về phía sau một chút. Đột nhiên

đúng lúc này, một thanh âm to mà hùng hậu chợt vang lên. Thanh âm này không ngờ lại giống như là từ mọi góc ngách của mặt đất truyền ra, giống như toàn bộ mặt đất đều sống lại vậy:

- Cần gì phải lãng phí thời gian như thế. Chi bằng cả hai người cùng lên luôn đi. Âm Dương Song Thủy đối đầu với Âm Dương Song Thổ chúng ta, cũng khiến cho trận tỷ thí này đơn giản một chút.

Ngay khi thanh âm này xuất hiện, sắc mặt Thượng Quan Ngâm Không vốn đang lạnh lùng mà choáng đầy nộ khí đột nhiên biến đổi, trở nên cực kỳ tái nhợt, không còn chút huyết sắc. Khí tức Kỳ Thổ Hệ vừa mới ngưng tụ nháy mắt tiêu tán đâu mất. Mà sắc mặt của hai vị Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả bên kia lại trở nên càng khó coi hơn nhiều. Lãnh Phong Vân vốn đang lùi về phía sau lập tức ngừng lại, mặt trầm như nước.

Một thân ảnh màu vàng lẳng không bước tới. Một đầu Kim Cương Long đặc biệt khổng lồ cứ như vậy bay sau lưng hắn. Người này dưới tình huống không có ma thú phụ trợ, cũng không có cánh, liền cứ như vậy mà lẳng không bước đi giữa không trung, tựa hồ như sức hút của mặt đất đối với hắn mà nói cũng không hề có bất cứ tác dụng gì vậy. Mỗi một bước hắn bước đi, thân thể đều tiến tới trước hơn trăm thước. Hắn ngạo nghễ đón gió mà đi, không trung vốn bị mây đen hoàn toàn che phủ, cứ theo mỗi bước đi của hắn, lại giống như kỳ tích dần dần sáng lên. Những nơi người này đi qua, ánh sáng mặt trời cũng theo đó mà chiếu rọi khắp mặt đất. Thủy nguyên tố nồng đậm trong không khí cũng theo đó mà nhạt đi rất nhiều.

Đầu Kim Cương Cự Long ầm ầm hạ xuống mặt đất. Đây rõ ràng là một đầu đỉnh cấp Thập Giai Kim Cương Long. Nó trực tiếp đáp xuống ngay bên cạnh Hoàng Cự Long. Mà thân ảnh màu vàng kia cũng phiêu nhiên hạ xuống, vừa vụn rơi trên đỉnh đầu con Kim Cương Cự Long kia.

Cơ Động trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt mình. Đây mới thật sự là cục diện rắc rối a! Một khắc trước, Ma Sư Công Hội còn bị áp chế không có chút lực phản kháng. Hai đại Chí Tôn Cường Giả của đối phương tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể đem toàn bộ người của Ma Sư Công Hội hoàn toàn hủy diệt. Nhưng một khắc sau đó, chẳng những Trung Thổ Đế Quốc Bình Đẳng Vương Cơ Vân Sinh dẫn theo Kim Cương Quân Đoàn chạy tới đòi làm trọng tài, lại còn xuất hiện thêm hai vị Chí Tôn Cường Giả nữa. Thượng Quan Ngâm Không thì Cơ Động cũng còn không nói gì, nhưng người vừa mới xuất xuất hiện sau này, Cơ Động lại quen biết. Đó chính là Lão huyền tổ của hắn, Chí Tôn Cường Giả của Bình Đẳng Vương nhất mạch, Bắc Đẩu Cơ Trường Tín.

Từ ý nghĩa nào đó mà xét, Bình Đẳng Vương nhất mạch, cũng là một trong những Đại gia tộc của đại lục, cũng giống như với Lãnh Gia. Chẳng qua, bởi vì địa vị Bình Đẳng Vương bất đồng, có thể nói là một trong những gia tộc cực mạnh đương thời. Cơ Vân Sinh mặc dù là đương kim Bình Đẳng Vương, nhưng mà cũng không phải là Tộc trưởng của gia tộc. Tộc trưởng chân chính, chính là vị Bắc Đẩu Miện Hạ Cơ Trường Tín trước mắt này, Mậu Thổ Hệ Chí Tôn Cường Giả.

471. Chương 236 Cục Diện Rắc Rối (hạ)

Náo nhiệt, thật sự là náo nhiệt a! Bình Đẳng Vương cùng với Kim Cương Quân Đoàn xuất hiện, nhìn bề ngoài giống như là làm trọng tài công bằng, nhưng không hề nghi ngờ, đúng là đối với bên phía yếu thế hơn, tức Ma Sư Công Hội là cực kỳ có lợi. Mà lúc Bắc Đẩu Miện Hạ Cơ Trường Tín xuất hiện, sự chênh lệch vốn có giữa hai bên cũng đã biến mất không còn sót lại chút gì.

Có thể nói, ưu thế còn lại duy nhất của Ma Kỹ Công Hội, chính là về mặt số lượng. Mà trên phương diện Chí Tôn Cường Giả, Âm Dương Song Thủy đối mặt với Âm Dương Song Thổ, làm sao có cơ hội chiến thắng? Huống chi, bản thân Cơ Trường Tín lại là một trong những vị Cửu Quan Chí Tôn Cường Giả cường hãn nhất của đại lục.

Đối mặt với sự xuất hiện của Cơ Trường Tín, ba vị Chí Tôn Cường Giả lúc trước đều có vẻ mặt hoàn toàn khác nhau. Sắc mặt của Thủy Minh Nguyệt rõ ràng là khó coi nhất, cái này cũng không cần phải nói. Mà vẻ mặt của Thượng Quan Ngâm Không lại là có chút quái dị, có chút tái nhợt nhìn Cơ Trường Tín, chẳng những không có nửa phần cảm kích, mà lại giống như là muốn nuốt chửng luôn Cơ Trường Tín vậy. Lãnh Phong Vân quát to:

- Cơ Trường Tín, Bình Đăng Vương nhất mạch các người quyết tâm nhất định phải can thiệp vào chuyện tranh chấp giữa hai đại Công Hội chúng ta sao?

Cơ Trường Tín lãnh đạm liếc nhìn bà ta một cái:

- Lãnh Phong Vân, nơi này là Trung Thổ Đế Quốc, người còn chưa có đủ tư cách để mà chất vấn ta. Nếu ta không nên tới, vậy còn người thì sao? Lãnh Gia của người căn cơ ở Bắc Thủy Đế Quốc, chạy đến Trung Thổ Đế Quốc của ta làm cho phong khởi vân vũ, là đạo lý gì đây?

Lãnh Phong Vân cười lạnh nói:

- Lần này ta tới đây cũng không phải là đại biểu của Lãnh Gia, chỉ đại biểu cho cá nhân ta. Minh Nguyệt là bạn thân của ta, ta đến giúp bạn không được sao? Còn người thì sao? Các người chẳng những đương kim Bình Đăng Vương chạy tới, Kim Cương Quân Đoàn cũng tới. Ngay cả Bắc Đẩu Miện Hạ nhà người cũng chạy tới đây luôn. Ta thật sự muốn hỏi người, Bình Đăng Vương nhất mạch các người lấy cái gì mà đi can thiệp vào sự phân tranh giữa hai đại Công Hội cơ chứ? Người và Thượng Quan Ngâm Không có quan hệ gì cơ chứ?

Cơ Trường Tín nở nụ cười, nụ cười rất tự nhiên:

- Người yên tâm, lời thề năm xưa của Ngũ Đại Đế Quốc ta vẫn còn nhớ rất rõ, quyết không can thiệp vào bất cứ phân tranh gì giữa các Công Hội. Lời nói vừa rồi của Vân Sinh các người chắc cũng nghe rõ ràng rồi chứ, thế lực Bình Đăng Vương nhất mạch chúng ta lần này kéo đến đây, chỉ là vì làm chứng mà thôi. Bọn họ tuyệt đối cũng sẽ không nhúng tay vào tranh chấp giữa hai đại Công Hội. Về phần ta, chẳng lẽ người có thể dùng danh nghĩa cá nhân đến trợ giúp Thủy Minh Nguyệt, lại không cho phép ta lấy danh nghĩa cá nhân đến đây trợ giúp Ngâm Không hay sao? Người hỏi quan hệ của hai chúng ta là gì? Thật sự là buồn cười, nếu như các người đã có lòng thèm muốn đối với Ma Sư Công Hội, ngay cả quan hệ của hai chúng ta chẳng lẽ các người cũng chưa từng nghe qua sao? Cách đây một trăm năm, Ngâm Không đã trở thành thê tử của ta. Hai người các người kéo nhau chạy đến trước nhà ta, khi dễ vợ của ta, lão tử ta chẳng lẽ lại khoan tay ngó lơ hay sao?

- Cái gì? Thượng Quan Ngâm Không là vợ của người?

Thủy Minh Nguyệt và Lãnh Phong Vân cơ hồ là hai miệng cùng nói. Trong mắt hai người choáng đầy thần sắc không dám tin nổi. Bọn họ quả thật cho tới bây giờ cũng còn chưa biết, Hội trưởng Ma Sư Công Hội Thượng Quan Ngâm Không lại có quan hệ vợ chồng với Bình Đăng Vương nhất mạch Bắc Đẩu Cơ Trường Tín. Nếu biết được điểm này, nói thế nào cũng sẽ không có trận chiến ngày hôm nay.

Giống như là muốn chứng minh lời nói của Cơ Trường Tín, Cơ Vân Sinh cung kính khom người về phía Thượng Quan Ngâm Không, kêu lên:

- Bà nội!

Cơ Trường Tín lạnh lùng cười một tiếng:

- Ta xem, hôm nay hai đại Công Hội quả thật cũng phải sát nhập, cuối cùng cũng nên kết thúc vở hài kịch không biết tự trọng mà các người đã dựng nên này. Bất quá, là Ma Kỹ Công Hội các người sát nhập vào Ma Sư Công Hội mới đúng.

- Người rút đi, chuyện của ta không cần người tới đây nhúng tay vào!

Đang lúc Cơ Trường Tín một mình áp chế cả hai người Thủy Minh Nguyệt, Lãnh Phong Vân đến mức không góc đầu dậy nổi, Thượng Quan Ngâm Không đột nhiên mở miệng. Bà ta cơ hồ là giận dữ gào thét về phía Cơ Trường Tín.

Trên mặt Cơ Trường Tín toát ra một tia xấu hổ:

- Ngâm Không, ta biết rõ là người hận ta. Chuyện lúc trước là do ta không đúng. Chúng ta trước tiên liên thủ giải quyết chuyện trước mắt rồi hãy nói sau đi. Từng ấy năm tới bây giờ, ta một mực đều tìm kiếm người khắp nơi. Nếu không phải thừa dịp cơ hội lần này, người cũng sẽ không trở về. Hôm nay để ta trước hết giúp người đem cái khối u ác tính Ma Kỹ Công Hội này hoàn toàn giải quyết sạch sẽ, sau đó ta mới xin lỗi với người vậy.

Thượng Quan Ngâm Không cắn môi dưới, hung hăng nhìn chăm chăm Cơ Trường Tín:

- Chuyện của Ma Sư Công Hội chúng ta, không cần người nhúng tay vào. Cơ Trường Tín, người là một tên ngụy quân tử, ta vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho người. Ta không muốn gặp lại người, người mau cút đi cho ta. Ta vĩnh viễn cũng không quên được người đã khiến cho ta nhục nhã.

Cơ Trường Tín thở dài một tiếng:

- Ngâm Không, người có thể cho ta một cơ hội giải thích hay không? Người đã bỏ đi đến mấy chục năm rồi, thật vất vả hai vợ chồng chúng ta mới gặp lại nhau, chẳng lẽ người ngay cả một câu giải thích cũng không chịu nghe hay sao?

- Không nghe. Ta không nghe những lời dối trá của lão quỷ nhà người. Cơ Trường Tín, ta sống hay chết, không cần người phải quan tâm. Ta chết, liền chôn ở Ma Sư Công Hội, ta và Bình Đăng Vương nhất mạch các người cũng không có bất cứ quan hệ gì.

Cơ Trường Tín vội la lên:

- Ngâm Không, người sao lại cố chấp đến như vậy? Chẳng lẽ người nhìn không ra, hai tên gia hỏa kia vừa rồi đã động sát khí với người hay sao?

Hai mắt Thượng Quan Ngâm Không đã trở nên đỏ bừng, nước mắt bắt đầu lưu chuyển trong cặp mắt, nhưng sự hận ý trong đôi mắt của bà ta đối với Cơ Trường Tín lại càng ngày càng sâu hơn:

- Sống thì thế nào? Chết thì thế nào? Cơ Trường Tín, người đã hủy hoại cả đời của ta, cả nửa đời của ta đều sống trong sự thống khổ. Hôm nay dù có chết, cũng là do ta tự nguyện. Nếu ta có thể không chết, ta cũng nhất định sẽ đến Bình Đăng Vương phủ tìm người mà tính sổ.

Sắc mặt Cơ Trường Tín dần dần trở nên bình tĩnh trở lại:

- Ngâm Không, người đã không tin lời ta nói, cũng không cho ta cơ hội để giải thích. Ta đây cũng không nói thêm gì nữa. Lấy một địch hai, người hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Người đã cố ý muốn chết, ta cũng không ngăn cản người. Nhưng mà, người còn nhớ rõ không? Năm xưa lúc chúng ta thề non hẹn biển, đã từng nói qua, không cầu sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, nhưng xin nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm. Hôm nay người đã một lòng muốn chết, ta đây làm sao có thể sống một mình cơ chứ? Duy chỉ có máu tươi mới có thể rửa sạch sự oan khuất của ra. Nhưng mà, ta nhất thiết phải nói rõ cho người biết, cho dù là đi tới thế giới kia cũng vậy, người mãi mãi vẫn là thê tử của Cơ Trường Tín ta. Điều này, một trăm năm qua cũng chưa bao giờ thay đổi, sau này cũng vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Vị Bắc Đẩu Miện Hạ này nói như chém đinh chặt sắt, khi hắn nói xong một chữ cuối cùng, trong mắt đã toát ra một vẻ kiên quyết dứt khoát, đột nhiên lật ngược tay lại, tay phải nâng lên. Chung quanh thân thể của hắn, một cỗ hào quang nồng đậm màu vàng nâu nháy mắt bùng nổ, lan truyền ra, hình thành một vòng hào quang màu vàng nồng đậm. Ngay sau đó, bàn tay xoay ngược lại, thế nhưng đập mạnh về phía đầu của chính mình.

- Ông nội, không được.

Cơ Vân Sinh quá sức sợ hãi. Nhưng mà, hắn cho dù muốn ngăn cản đã hoàn toàn không còn kịp nữa rồi. Cơ Trường Tín trước lúc tự sát đã chuẩn bị mọi việc rất tốt, tầng hào quang màu vàng nâu kia, chính là một cái kỹ năng phòng ngự cường đại nhất của hắn. Mậu Thổ Hệ vốn thành danh ở mặt phòng ngự cực mạnh, hơn nữa đây lại còn là tầng phòng ngự do đương kim thiên hạ đệ nhất Mậu Thổ Hệ Chí Tôn phóng xuất ra, đừng nói là Cơ Vân Sinh, cho dù là ba vị Chí Tôn Cường Giả cũng không có khả năng xuyên thủng tầng phòng ngự, chụp lại cánh tay hắn được.

472. Chương 237 Sáu Đại Chí Tôn Cường Giả (thượng)

Ai cũng không ngờ tới, Bắc Đẩu Miện Hạ Cơ Trường Tín thế nhưng lại cương liệt đến như thế, dưới tình huống Thượng Quan Ngâm Không không chịu nghe hắn giải thích, lựa chọn phương thức quyết tuyệt nhất để giải quyết ân oán cá nhân giữa hai bên. Hắn đây là muốn dùng máu tươi cùng với sinh mệnh của mình để chứng minh cho Thượng Quan Ngâm Không.

Thượng Quan Ngâm Không cả người đã sợ đến mức ngây dại. Thủy Minh Nguyễn, Lãnh Phong Vân cũng đồng dạng ngây dại. Đương nhiên, cho dù bọn họ cũng không bị cảm xúc ảnh hưởng, cũng tuyệt đối sẽ không chủ động đi cứu viện Cơ Trường Tín.

Theo cục diện trước mắt, Cơ Trường Tín có thể nói là người mạnh nhất ở nơi đây. Nếu như không có hắc, phần thắng của Ma Kỹ Công Hội có thể nói là tăng lên gấp bội. Huống chi, Cơ Trường Tín và Thượng Quan Ngâm Không hiện tại rõ ràng có chuyện hiểu lầm gì đó, quan hệ cũng không bình thường, một khi Cơ Trường Tín chết đi, nói không chừng Thượng Quan Ngâm Không rất có thể cũng sẽ tự sụp đổ.

Các ma sư hai phía có mặt ở nơi này, có thể nói đều cực kỳ không hiểu vì cái gì Cơ Trường Tín lại làm như vậy, càng không hiểu vì nguyên nhân gì Thượng Quan Ngâm Không thân là Hội trưởng của Ma Sư Công Hội, thế nhưng lại từ chối một cường viện như thế, thậm chí còn lớn miệng mắng chửi như vậy. Hai vị Chí Tôn Cường Giả này thế nhưng mảy may không có chút ý tứ nào lấy đại cục làm trọng cả. Nhất là bên phía Ma Sư Công Hội bên này, trong mắt đám ma sư đều biểu lộ quang mang không thể tin nổi. Trong lòng âm thầm nghĩ, cho dù hai vợ chồng các người có vấn đề gì đó, cũng nên giải quyết xong chuyện tình trước mắt đi rồi sau đó muốn tính gì thì tính. Trận chiến tỷ thí giữa hai đại Công Hội tuy rằng cho tới bây giờ vẫn chưa có bắt đầu, nhưng chuyện xấu lại cứ liên tiếp xảy ra.

Nếu nói duy nhất có một người có thể hiểu rõ những gì mà Cơ Trường Tín nói, đó chính là Cơ Động. Khi hắc nghe được đối thoại giữa Cơ Trường Tín cùng với Thượng Quan Ngâm Không, cảm giác đầu tiên của hắc chính là, nếu như Liệt Diễm cũng hiểu lầm mình như vậy, e rằng chính mình cũng sẽ liều lĩnh đem cái chết để mà chứng minh oan tình như vậy. Tất cả mọi thứ khác hết thảy đều không quan trọng, người mình yêu sâu đậm nhất cũng không thể thấu hiểu mình, sống còn ý nghĩa gì nữa chứ?

- Trường Tín huynh, không được!

Một thanh âm già nua mà chói sáng đầy sự rung động giống như một đạo sét đánh lòi đình từ trên không trung vang lên. Cho dù là Chí Tôn Cường Giả như Cơ Trường Tín, khi nghe đến thanh âm kia, bàn tay hắc vốn đã chụp xuống một nửa cũng nhất thời chậm lại nửa phần.

Một đạo quang ảnh màu ám lam liền thừa dịp này nhanh như tia chớp phá không mà tới. Chỉ thấy đạo thân ảnh kia chỉ vận vẹo kịch liệt một chút, liền như vậy mạnh mẽ chui thẳng vào trong tầng phòng ngự mà Cơ Trường Tín phóng thích ra, trực tiếp va chạm với bàn tay đã chụp xuống của Cơ Trường Tín.

Thanh âm ầm ầm vang lên, khí lãng khủng bố nhất thời bay tán loạn bốn phía, mặt đất sụp đổ, trong phạm vi đường kính hơn trăm thước, mặt đất thế hưng ngay trong một kích va chạm này đã lún sâu xuống hơn năm thước. Máu Thổ nguyên tố nồng đậm, hỗn hợp với hỏa diễm âm lãnh màu đen, tung bay khắp nơi. Uy thế như thế, có thể thấy được một chương này của Cơ Trường Tín chính là toàn lực đánh ra, cũng không phải đơn giản là làm bộ cho có.

Đạo thân ảnh màu đen kia nháy mắt ngừng lại, hỏa diễm màu đen nồng đậm bốc lên, đã lộn một vòng mà ra:

- Rảnh rồi không có việc gì làm, lại bày trò tự sát. Lão tử đã sống cả ngàn vạn năm, thế nhưng vẫn thấy chưa sống đủ a.

Nghe được thanh âm kia, trong lòng Cơ Động nhất thời đại chân, sự hưng phấn cùng với mừng rỡ như điên trong mắt không hề che giấu. Thân ảnh màu ám lam kia cũng đã hoàn toàn hiển hiện ra, thân dài đen nhánh, thêm cặp cánh sau lưng, đó chẳng phải là Đỉnh Hỏa Thần Thú trong Thiên Can Thần Thú Đẳng Xà hay sao?

Đẳng Xà bị một chương của Cơ Trường Tín đẩy lui, thân thể của Cơ Trường Tín cũng chỉ là chớp lên một cái, không hề lui lại chút nào, cả giận nói:

- Chuyện của ta không cần các người phải nhúng tay vào. Vợ ta bỏ nhà ra đi đã mấy chục năm, thật vất vả mới gặp lại, thế nhưng cũng không chịu nghe ta giải thích, ta sống còn ý nghĩa gì nữa cơ chứ?

Thượng Quan Ngâm Không lúc này đã kịp phản ứng lại, nhìn chăm chăm vào Cơ Trường Tín, thần sắc trong mắt nhất thời trở nên phức tạp. Nhưng về quyết tuyệt lúc trước đã lặng yên biến mất không còn chút nào. Một người nguyện ý dùng tính mạng mình để minh oan, cái này đã có thể chứng minh được rất nhiều

vấn đề. Huống chi nếu nói bà ta không yêu Cơ Trường Tín, làm sao có thể thống khổ đến mức như thế, một lần ra đi là suốt mấy chục năm cũng không chịu trở về.

- Muốn chết? Đâu có dễ dàng như vậy. Người nói rõ ràng chuyện trước kia cho ta nghe.

Lời nói của Thượng Quan Ngâm Không vẫn cứ ương ngạnh như trước, nhưng cũng đã có chút ý tứ nhượng bộ rồi. Hơn nữa lúc này bà ta đã ngưng tụ ma lực, cho dù Cơ Trường Tín có ý định tự sát lần nữa, bà ta tuyệt đối cũng sẽ không làm ngơ.

Cũng đúng lúc này, màu sắc trên bầu trời lại một lần nữa thay đổi. Quang mang mặt trời giống như vào giờ khắc này tăng lên thêm vài phần vậy. Trên không trung, xuất hiện thêm hai đầu Cự Long bay tới. Đầu Cự Long bên trái, toàn thân phóng thích ra hỏa diễm nồng đậm so với mặt trời cũng không kém chút nào, hai cánh dang rộng, toàn thân phát ra ma lực khổng lồ khó có thể hình dung nổi. Đúng là một đầu Thập Giai Hỏa Long. Trên lưng của Hỏa Long, có ba người đang đứng. Đứng ở trước nhất, rõ ràng chính là Chí Tôn Hỏa Hệ, Thắng Quang Miện Hạ Âm Triều Dương. Phía sau hẳn tự nhiên chính là Thái Ất Miện Hạ Âm Chiêu Dung. Một người cuối cùng, chính là vị huynh đệ kết nghĩa của Cơ Động, Chúc Diễm, Chúc lão nhị...

Đầu Cự Long bên phải, toàn thân một màu lam tím, lôi điện bạo liệt ba động tựa hồ ngay cả trên mặt đất đều có thể nghe được thanh âm bùng nổ của chúng vậy. Thể tích của nó so với đầu Thập Giai Hỏa Long kia thì nhỏ hơn một chút, thể nhưng bộ dáng lại dữ tợn hơn rất nhiều, nhất là một vòng gai nhọn dày đặc quanh cổ, chẳng phải là Tử Lôi Diệu Thiên Long Lôi Đình hay sao? Ngồi ngay ngắn trên lưng Lôi Đình, cũng có hai người. Phía trước, tự nhiên chính là Lôi Đế Phất Thụy, phía sau Phất Thụy, còn có một gã trắng hán trung niên chỉ có một tay, người khác có thể không nhận ra hẳn, nhưng Cơ Động làm sao có thể không biết được cơ chứ? Đúng là ông chủ của Nhất Khẩu Hương, Pháo Long A Bình.

Cơ Động trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt này. Đến rồi, không ngờ đều đến cả rồi. Cái này, cái này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Đồng dạng đại ra, còn có hai vị Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả bên phía Ma Kỹ Công Hội. Ở trên cái Thiên Thanh Thảo Nguyên này, không ngờ lại tụ tập đến sáu vị Chí Tôn Cường Giả như vậy. Có thể nói, ở trên toàn bộ Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, tuyệt đối cũng sẽ tìm không ra cơ hội thứ hai. Mặc dù hai vị Hỏa Hệ Chí Tôn còn chưa có biểu đạt ý đồ đến đây lần này của họ, nhưng Thủy Hỏa tương khắc, Thủy Minh Nguyệt cùng với Lãnh Phong Vân cho dù lạc quan đến thế nào, cũng biết rõ người ta đến đây cũng không phải là trợ giúp mình.

Ông nội đến, Lão huyền tổ đến, Cơ Động có thể không chào, dù sao, hẳn đối với Bình Đăng Vương nhất mạch thủy chung vẫn có một chút ngăn cách, nhưng mà Sư tổ, Sư mẫu đến, hẳn làm thế nào lại có chút do dự cơ chứ?

Hắn nhanh chóng tiến lên, trực tiếp phốc một tiếng, hai đầu gối đã quỳ xuống, hướng về phía đầu Hỏa Long trên không trung bái một cái.

- Đệ tử Cơ Động, bái kiến Sư tổ, Sư mẫu!

Nhìn Cơ Động trong đáy mắt Thắng Quang Miện Hạ Âm Triều Dương toát ra một tia thần sắc hài lòng, nhưng sắc mặt của hắn lại thập phần băng lãnh, hừ một tiếng, cũng không có mở miệng.

Âm Chiêu Dung tức giận nói:

- Tiểu tử thú! xong chuyện chính sự, ta sẽ xử lý người sau. Mau nhanh đứng lên, tránh qua một bên đi.

473. Chương 237 Sáu Đại Chí Tôn Cường Giả (hạ)

Cơ Động đương nhiên rõ ràng, Âm Chiêu Dung chính là muốn bảo vệ cho hắn. Ở đây có sáu vị Chí Tôn Cường Giả, bất cứ người nào cũng không phải hắn có khả năng chống lại, vội vàng cung kính đáp ứng một tiếng, lui trở về. Thân hình Âm Chiêu Dung chợt lóe lên, đã xuất hiện trên lưng Đằng Xà, tức giận nhìn Cơ Trường Tín, nói:

- Thật sự là phụ lòng người tốt a. Đằng Xà đã cứu người một mạng, người lại không có cảm ơn hần, lại còn kêu gào cái gì. Người nghĩ rằng chúng ta thật lòng muốn cứu người sao? Chẳng qua là vì nghĩ tình tiểu tử thói Cơ Động mà thôi. Người sống hơn cả trăm năm hóa ra là uổng phí cả. Chuyện vợ chồng có hiểu lầm gì đó, người đợi Ngâm Không đại tỷ người giận, rồi mới giải thích cũng không được sao?

Cơ Trường Tín đường đường là Chí Tôn Miện Hạ, lại bị Âm Chiêu Dung mắng mà không hề có chút xú lực cãi lại, cười khổ nói:

- Chiêu Dung, không phải là ta không muốn giải thích, mà nàng ta căn bản là không chịu nghe. Mấy chục năm xa cách, thật vất vả mới gặp lại nàng ta, ta nếu không thừa dịp này mà chứng tỏ cõi lòng, xong chuyện này, nàng ta xoay người lại bỏ đi mất. Ta đã sống hơn trăm tuổi rồi, người ta yêu nhất lại không sống bên cạnh ta, ta sống tiếp nữa còn có ý nghĩa gì, chẳng lẽ bảo ta chờ thêm mấy chục năm nữa để kiếm cơ hội khác hay sao?

Âm Chiêu Dung nói:

- Người ta không để ý tới người, xoay người bỏ đi, người không biết đuổi theo à? Mặt mũi Bắc Đẩu Miện Hạ người quan trọng lắm sao? Chẳng lẽ với thực lực của người mà bám dính theo, Ngâm Không đại tỷ có thể thoát khỏi người hay sao?

Cơ Trường Tín ngẩn ngơ:

- Đúng rồi! Ta sao lại không nghĩ tới chuyện này chứ?

Hắn quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Ngâm Không, vị Bắc Đẩu Miện Hạ này tựa như một đứa con nít, vẻ mặt hơn ha hơn hờ cười nói:

- Ngâm Không, từ nay về sau nàng không thể chạy nữa rồi. Sau này nàng đi tới đâu, ta liền đi theo tới đó. Ta nhất định phải bám dính lấy nàng. Chiêu Dung, cảm ơn, thật cảm ơn người. Về sau thấy ta có chỗ nào hữu dụng, cứ việc mở miệng.

Hỏa Long, Tử Lôi Diệu Thiên Long đến lúc này mới hạ xuống. Âm Triều Dương nhìn bộ dáng nhảy nhót kia của Cơ Trường Tín, không khỏi có chút không biết nên khóc hay nên cười. Đây là Chí Tôn Cường Giả nổi danh ngang hàng với mình hay sao? Xem ra, cũng chỉ là một gã sợ vợ.

- Trường Tín huynh, có phải trước tiên nên giải quyết chuyện tranh chấp giữa hai đại Công Hội rồi sao đó hãy tính tiếp hay không? Ngâm Không, chúng ta trước đây cũng xem như là có chút giao tình, xem như là nể mặt của ta đi, sau khi chuyện ở đây chấm dứt, người và Trường Tín huynh cũng nên giải quyết cho xong chuyện giữa hai người vậy.

Sắc mặt của Thượng Quan Ngâm Không đã khôi phục lại vài phần, tuy rằng không có nhìn Cơ Trường Tín, nhưng cảm xúc rõ ràng đã bình phục rất nhiều:

- Cứ theo lời của Thắng Quan Miện Hạ mà làm đi. Thủy Minh Nguyệt, Lãnh Phong Vân, các người không phải muốn đánh mười trận phân thắng bại sao? Đến đây đi.

Mười trận phân thắng bại? Bây giờ còn nói chuyện phân thắng bại làm gì nữa chứ? Hỏa Long, Đằng Xà, Tử Lôi Diệu Thiên Long đáp xuống, chính là đứng bên phía của Ma Sư Công Hội nhìn về phía Ma Kỹ Công Hội, căn bản không cần hỏi, hai vị Hỏa Hệ Chí Tôn Cường Giả cũng đã biểu lộ thái độ của bọn họ rồi. Bốn đối hai, hơn nữa, bất cứ một vị Chí Tôn Cường Giả nào bên kia cũng đều có thực lực cao hơn hẳn hai vị Chí Tôn Cường Giả của Ma Kỹ Công Hội. Thủy Minh Nguyệt cùng với Lãnh Phong Vân cũng không chỉ trên mặt khó coi nữa, mà trong lòng cũng đã lạnh như băng.

Đừng thấy Âm Triều Dương, Âm Chiêu Dung là Hỏa Hệ, sẽ bị Thủy Hệ bọn họ khắc chế. Trong giới ma sư ai cũng biết rất rõ, hai anh em nhà này chính là những kẻ khó chọc vào nhất. Thực lực của Âm Triều Dương, chính là cùng một đẳng cấp với Cơ Trường Tín, thậm chí còn cao hơn một bậc nữa. Nếu không, lúc trước khi hai anh em bọn họ chạy đến Trung Nguyên Thành đòi người, Cơ Trường Tín cũng sẽ không khách khí như vậy.

Thực lực bản thân Âm Chiêu Dung mặc dù yếu hơn anh bà ta rất nhiều, cùng lắm cũng chỉ cao hơn Lãnh Phong Vân và Thủy Minh Nguyệt một chút thôi, nhưng cũng đừng nên quên, ma thú đồng bọn của bà ta,

chính là Thiên Can Thần Thú duy nhất còn chưa bị phong ấn, có cùng thuộc tính với bà ta, Đinh Hỏa Thần Thú Đằng Xà. Từ chuyện vừa rồi Đằng Xà có thể mạnh mẽ phá vỡ tầng hộ thể phòng ngự của Cơ Trường Tín, sau đó đón đỡ một chưởng toàn lực của hắn mà vẫn bình yên vô sự như không có việc gì kia, có thể nhìn ra nó và những Thập Giai Ma Thú khác ở đây là hoàn toàn bất đồng. Một cặp anh em Chí Tôn Cường Giả như vậy đã đến, trận quyết chiến tỷ thí trước mắt này còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Phó Hội trưởng Ma Sư Công Hội Hi Lạc, lúc này sắc mặt đã hoàn toàn trầm tĩnh lại, mỉm cười đứng ở đó, vẻ mặt đắc ý. Trả giá chung quy vẫn là có hồi báo. Hai kiện Thứ Thần Khí đổi lấy một thắng lợi tuyệt đối áp đảo, chung quy vẫn đáng giá. Một cái Ma Kỹ Công Hội, cũng không phải là hai kiện Thứ Thần Khí có khả năng so sánh được. Gồm thâu luôn bọn họ Ma Sư Công Hội chính là duy ngã độc tôn a!

Thượng Quan Ngâm Không nhìn về phía Thủy Minh Nguyệt này giờ vẫn không lên tiếng, hừ lạnh một tiếng:

- Sao không nói gì? Đánh hay không đánh?

Trong mắt Thủy Minh Nguyệt lộ ra vẻ quyết tuyệt, tựa hồ như đã hạ quyết tâm chuyện gì, lãnh đạm nói:

Các người ngay cả hai vị anh em Âm Triều Dương Miện Hạ cũng đã mời tới, còn cái gì có thể đánh được nữa chứ? Bốn chống hai, cho dù là muốn đem toàn bộ người của Ma Kỹ Công Hội chúng ta giết sạch hết cũng không phải việc gì khó. Hơn nữa còn có Kim Cương Quân Đoàn, chỉ sợ là chúng ta ngay cả một người cũng không thể chạy thoát. Hôm nay Ma Kỹ Công Hội chúng ta biết là đã gặp đại nạn rồi. Bất quá, các người muốn gồm thâu chúng ta, cũng không có đơn giản như vậy. Cùng lắm thì cá chết lưới rách, thề không bỏ qua.

Cơ Trường Tín khinh thường hừ một tiếng:

- Cá chết lưới rách? Ta muốn xem, các người cá chết hết rồi, ta đây lưới rách cuộc có bị rách hay không.

Người mà Thủy Minh Nguyệt tối kỵ nhất cũng chính là kẻ có thuộc tính tương khắc với hắn, Cơ Trường Tín. Lúc này Cơ Trường Tín lại đang đứng trước mặt vợ mình, cố tình thể hiện uy phong. Ma lực Mậu Thổ Hệ nồng đậm, dày đặc nhất thời kịch liệt bùng nổ, tình hình hết sức căng thẳng. Mà đám ma sư của Ma Kỹ Công Hội, sắc mặt sớm đã xám như tro tàn. Trận quyết đấu của các Chí Tôn Cường Giả, đã quyết định thắng bại của hôm nay.

- Chờ một chút...

Âm Triều Dương đột nhiên mở miệng, ngăn cản Cơ Trường Tín đang chuẩn bị động thủ, cũng đem ánh mắt mọi người tập trung lên trên người của hắn:

- Chúng ta đều là Cửu Quan Ma Sư, có thể tu luyện đến trình độ như thế này, mỗi người đều phải trả giá mấy chục năm, thậm chí là cả trăm năm cố gắng. Chúng ta đều cũng là những cường giả mạnh nhất trên đại lục. Có một chuyện mà ta nhất thiết phải nói cho các người biết. Cách đây không lâu, Thành chủ Thiên Cơ Thành, Thiên Cơ đã tìm đến chỗ của ta, tiết lộ cho ta biết một chút huyền bí của thiên cơ. Một thời gian sau, Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục của chúng ta rất có thể sẽ gặp phải một trường họa kiếp. Nếu bây giờ những người như chúng ta lại tự giết lẫn nhau như thế này, đến khi họa kiếp thật sự xảy ra, sẽ còn có được bao nhiêu lực lượng để đối phó chứ?

Cơ Trường Tín nhú mày:

- Triều Dương huynh, chẳng lẽ lại bỏ qua như vậy sao?

Âm Triều Dương nói:

- Ma Kỹ Công Hội chẳng phải muốn cùng Ma Sư Công Hội tiến hành mười trận tỷ thí hay sao? Thủy Minh Nguyệt, Lãnh Phong Vân, ta biết rõ, các người khẳng định là không cam lòng đem Ma Kỹ Công Hội gia nhập vào Ma Sư Công Hội. Nhưng mà, lời khiêu chiến này, lại chính là do các người đưa ra. Với thân phận Chí Tôn Cường Giả của các người, hẳn là sẽ không nuốt lời chứ? Như vậy ta cho các người một cơ hội cuối cùng, các lão gia hỏa chúng ta đều không ra tay, chỉ đứng một bên quan chiến. Bên nào thắng lợi cuối cùng, bên còn lại phải vô điều kiện sát nhập vào Công Hội đối phương, nếu ai vi phạm, toàn bộ tru giết...

Thủy Minh Nguyệt có chút không dám tin, nói:

- Ý người nói, là bốn Chí Tôn Cường Giả các người đều không ra tay?

Âm Triều Dương lạnh nhạt nói:

- Không sai, đúng là như vậy. Người có dám đánh cá một trận hay không?

Lãnh Phong Vân lạnh lùng nói:

- Ai biết các người có âm mưu gì chứ? Coi như là chúng ta thắng đi, các người đổi ý, chúng ta cũng đâu có biện pháp gì.

Âm Triều Dương ngạo nghễ nói:

- Lời nói của Âm Triều Dương ta, trước giờ chưa có chuyện không tính. Nếu các người thắng, Ma Sư Công Hội không chịu sát nhập vào Ma Kỹ Công Hội, hai anh em ta liền cùng với các người đối phó với Ma Sư Công Hội. Người thấy sao?

Anh em Âm Triều Dương, có thể nói chính là lực lượng quyết định thắng bại của hai bên. Bất luận bọn họ trợ giúp cho bên nào, bên đó nhất định sẽ thắng lợi không hề nghi ngờ.

Cặp mày Cơ Trường Tín nhăn tít lại:

- Triều Dương huynh... ý người là...

Âm Triều Dương thở dài một tiếng:

- Ta đây là suy nghĩ cho tương lai của Đại lục. Trường Tín huynh, tin tưởng ta...

474. Chương 238 Chỉ Cần Hai Người Là Đủ (thượng)

Thắng Quang Miện Hạ Âm Triều Dương đột nhiên đưa ra đề nghị Chí Tôn Cường Giả song phương đều không tham gia tỷ thí, mà là do những ma sư không phải cấp bậc Chí Tôn Cường Giả khác tiến hành quyết đấu ba trận thắng hai. Không hề nghi ngờ, đây là một cái cơ hội thật lớn dành cho Ma Sư Công Hội. Thanh danh của Âm Triều Dương ai cũng biết, những lời hấn đã nói ra, là tuyệt đối không bao giờ thay đổi.

Lãnh Phong Vân và Thủy Minh Nguyệt liếc nhìn nhau. Bọn họ cũng đều biết, đây là cơ hội cuối cùng của mình, nếu như không đáp ứng, bốn đại Chí Tôn Cường Giả người ta liền thủ tấn công, bọn họ căn bản không có khả năng chống lại.

Thủy Minh Nguyệt cất cao giọng, nói:

- Được, chúng ta đồng ý. Vậy thì ba cuộc thắng hai vậy.

Âm Triều Dương nhìn về phía Cơ Trường Tín, không đợi Cơ Trường Tín mở miệng, thanh âm của Thượng Quan Ngâm Không đã truyền đến:

- Thắng Quan Miện Hạ, ta tin tưởng người.

Cơ Trường Tín mặc dù có chút không đồng ý, nhưng quay lại nhìn thoáng qua Thượng Quan Ngâm Không một cái, rốt cuộc cũng vẫn gật gật đầu. Dù sao Hội trưởng của Ma Sư Công Hội vẫn là Thượng Quan Ngâm Không. Hơn nữa, chỉ cần thê tử vui vẻ, cho dù là mất đi Công Hội cũng có làm sao đâu?

Âm Triều Dương gật gật đầu, nói:

- Nếu như hai bên đều đã đáp ứng, như vậy hiện tại mỗi bên cũng nên lựa chọn người đại diện mà xuất chiến đi.

Thủy Minh Nguyệt nói:

- Chúng ta muốn thương lượng một chút.

Âm Triều Dương nói:

- Đương nhiên có thể.

Mặc dù hiện tại những gì hắn làm có chút ý tứ khách lần áp chủ, đoạt quyền quyết định của Ma Sư Công Hội, nhưng với địa vị của hắn ở Ma Sư Giới, cũng không ai có bất cứ dị nghị gì. Cơ Trường Tín và Thượng Quan Ngâm Không tin tưởng hắn, tin rằng hắn cũng sẽ không làm chuyện không có kết quả, khẳng định dưới tình huống có gì nắm chắc mới dám đưa ra đề nghị như vậy.

Mà Thủy Minh Nguyệt cùng với Lãnh Phong Vân tuy rằng cũng lưỡng lự trước được rằng Âm Triều Dương nhất định rất có lòng tin, nhưng cho dù có lòng tin đến thế nào đi nữa, người xuất chiến nhiều nhất cũng chỉ là Bát Quan Ma Sư, đấu nhau ba trận, thắng thua thật đúng là khó mà nói trước được. Đó cũng là cơ hội cuối cùng của bọn họ.

oOo

Trong lúc Chí Tôn Cường Giả song phương đang đàm phán, bên cạnh Cơ Động đã có thêm hai người, Lôi Đế Phát Thụy cùng với Pháo Long A Bình.

- Giỏi cho Tiểu sư đệ nhà ngươi, người đi lần này chính là bốn năm, một cái tin tức đều không có! Người muốn mọi người lo lắng đến chết có phải không?

Phát Thụy vô cùng tức giận nắm lấy bả vai của Cơ Động, hỏi lớn.

Bốn năm không gặp, tướng mạo Phát Thụy cũng không có nhiều biến hóa cho lắm, chỉ là nhìn qua khí chất càng thêm trầm ngưng mà thôi. Trong mơ hồ khiến cho người ta có một cảm giác áp lực thiên địa lôi đình. Dù cho hắn không có phóng thích ma lực, nhưng cũng đồng dạng khiến cho người khác cảm thấy áp bách.

Nhìn thấy Phát Thụy chụp lấy bả vai của Cơ Động, A Kim đứng bên cạnh thoáng tiến lên một bước, xem ra là đang muốn động thủ, lại bị Liệt Diễm nắm kéo lại, lắc lắc đầu với nàng mấy cái.

Phát Thụy nhìn thoáng qua phía Liệt Diễm cùng với A Kim, hừ một tiếng:

- Người đúng là vui đến mức quên cả trời đất mà. Người có biết Sư tổ, Sư mẫu, Sư phụ còn có ta nữa đều rất lo lắng cho người không? Cho dù người không trở về, gửi một cái tin tức cũng được mà!

Cơ Động vẻ mặt đau khổ cười nói:

- Sư huynh, là ta không tốt. Nhưng mà, chuyện này cũng không thể toàn bộ trách ta được. Ta cũng gặp chuyện ngoài ý muốn mà thôi. Tình huống cơ duyên xảo hợp, ta tiến vào trạng thái bế quan tu luyện. Một lần bế quan này chính là kéo dài suốt bốn năm. Bốn năm qua đối với ta mà nói, chỉ tựa như một đêm mà thôi. Đến khi ta tỉnh lại, đã là chuyện của một tháng trước rồi.

Phát Thụy sửng sốt một chút:

- Một lần bế quan đến bốn năm? Thôi, chúng ta không nói chuyện này. Lần trước khi người trở về Trung Nguyên Thành, giúp Pháo Long đại ca tiến hành chữa trị, tại sao lại không đến Thiên Can Học Viện tìm ta. Ta ở Thiên Can Học Viện người cũng biết rõ mà. Nếu không phải Pháo Long đại ca tìm người không gặp, chạy đến Học Viện hỏi ta, ta cũng không biết người đã quay về rồi.

- Cái này, lúc đó ta còn có chút chuyện cần phải xử lý, cho nên mới không đến Thiên Can Học Viện tìm người. Sư huynh, người cùng với Sư tổ, Sư mẫu vì sao đều chạy đến đây?

Pháo Long A Bình nói:

- Tiểu sư đệ a! Vốn là người chữa trị cho ta, có thể nói là đại ân nhân của ta. Bất quá người đúng là một tên tiểu tử thú, chữa trị xong nhân lúc ta chưa tỉnh lại, đã lặng yên không một tiếng động chuẩn bị, cái này là người không đúng rồi. Người khiến ta tìm mãi cả mất suốt cả tháng nay! Tiểu tử Phát Thụy vì muốn tìm người, cơ hồ lật tung toàn bộ Trung Nguyên Thành lên. Đến cuối cùng từ chỗ Ma Sư Công Hội mới bắt được tin tức, biết rõ một tháng sau người sẽ tới tham gia trận chiến giữa hai đại Công Hội, vì thế hắn mới lập tức đi tìm hai vị Chí Tôn Miện Hạ. Người tưởng rằng lần này chúng ta tới đây là vì chuyện của hai đại Công Hội sao? Hoàn toàn đều là vì một mình người thôi.

- Ta...

Cơ Động đã hoàn toàn nói không ra lời. Cổ họng hắn giống như có cái gì đó chèn lại, nhìn Phát Thụy, đáy mắt không khỏi hiện lên một tầng hơi nước. Phát Thụy lúc này vẫn như trước, khuôn mặt đầy phong trần,

có thể thấy được hơn một tháng này hấn đã lo lắng đến mức nào. Khoảng cách đến lần Thánh Tà Chi Chiến sắp tới cũng không còn bao lâu nữa, thân là người lãnh đạo người của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục trong Thánh Tà Chi Chiến, hấn hẳn phải là đang khắc khổ tu luyện mới đúng. Vậy mà chỉ vì mình, hấn lại lãng phí thời gian một tháng này, lại còn kinh động cả Sư tổ, Sư mẫu đích thân chạy đến đây vì mình nữa. Phần cảm tình này, khiến cho Cơ Động lần đầu tiên cảm nhận được sự ấm áp của tình thân.

Nhìn bộ dáng nghẹn ngào kia của Cơ Động, thanh âm Phát Thụy lúc này mới dịu đi vài phần, vỗ vỗ mạnh bờ vai của hấn:

- Được rồi, được rồi, nam tử hán đại trượng phu, đổ máu chứ không rơi lệ. Mau lau khô nước mắt của người đi, để cho người khác nhìn thấy còn ra thể thống gì nữa.

- Sư huynh, ta xin lỗi.

Cơ Động cúi đầu lặng lẽ.

Phát Thụy ôm bả vai Cơ Động:

- Cũng đâu ai biết được người một lần bế quan là suốt bốn năm trời cơ chứ, chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách người được. Dù sao, trong ý thức của người, chúng ta chỉ là chia tay mấy tháng thôi, chứ không phải là mấy năm. Được rồi, đợi khi trở về rồi nói tiếp. Sư tổ và Sư mẫu cũng sẽ không thật sự trách người đâu.

oOo

Đúng lúc này, sáu vị Chí Tôn Miện hạ bên kia cũng đã đàm phán xong.

Thủy Minh Nguyệt cùng với Lãnh Phong Vân quay trở lại phía Ma Kỹ Công Hội để lựa chọn ma sư đại diện xuất chiến. Mà Cơ Trường Tín, Thượng Quan Ngâm Không, Âm Triều Dương, Âm Chiêu Dung cũng đã quay trở lại.

Cơ Trường Tín có chút nghi hoặc quay sang Âm Triều Dương, nói:

- Triều Dương huynh, chúng ta rõ ràng là đã chiếm ưu thế tuyệt đối, người tại sao lại làm vậy chứ? Vị Thiên Cơ kia mặc dù có được năng lực đoán trước tương lai, nhưng mà cũng không thể tin tưởng hoàn toàn. Thủy Minh Nguyệt và Lãnh Phong Vân hai tên gia hỏa kia đều một mực âm thầm đối địch với các người, người cần gì phải giúp bọn hấn cơ chứ?

Âm Triều Dương nói:

- Những gì Thiên Cơ đã nói, tuyệt đối không phải chuyện đùa. Lúc hấn tìm đến chỗ ta, sinh mệnh của hấn đã gần như cạn kiệt. Bất luận nói thế nào, bên kia Thánh Tà Đảo cũng có cộng đồng địch nhân với toàn bộ đại lục chúng ta, Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục. Chúng ta thà rằng tin là có, không thể tin là không được. Huống chi, nếu Ma Sư Công Hội có thể gồm thu được Ma Kỹ Công Hội, có thể thu nạp thêm được hai vị Cửu Quan Ma Sư, chẳng phải là càng có thể gia tăng thêm thực lực của Ma Sư Công Hội rất lớn hay sao? Toàn bộ lực lượng của chúng ta hợp nhất với nhau, cho dù thật sự xảy ra vấn đề gì đi nữa, chúng ta cũng có thể dễ dàng ứng phó hơn.

Cơ Trường Tín yên lặng gật gật đầu:

- Cũng là người mưu tính sâu xa. Bất quá, trong phương diện Bát Quan Ma Sư, bên phía Ma Kỹ Công Hội có mấy gã thực lực không tệ, bên phía chúng ta, ngoại trừ Hi Lạc ra, những gã Bát Quan Ma Sư khác thực lực còn kém một chút. Ba trận thắng hai này của người rốt cuộc là có nắm chắc hay không?

Âm Triều Dương mỉm cười, nói:

- Ta nếu như đã đưa ra phương pháp tỷ thí này, tự nhiên cũng đã suy nghĩ giúp các người cách giải quyết vấn đề, nếu không ta cũng sẽ không phải tới đây giúp đỡ, mà là phá hoại. Phát Thụy, Cơ Động, hai người các người lại đây.

- Vâng, Sư tổ.

Cơ Động cùng với Phát Thụy bước nhanh đến, tiến tới trước mặt bốn vị Chí Tôn Miện Hạ.

475. Chương 238 Chỉ Cần Hai Người Là Đủ (hạ)

Thượng Quan Ngâm Không này giờ vẫn một mực tránh né không nhìn về phía Cơ Trường Tín, quay sang hỏi Âm Triều Dương:

- Thắng Quang Miện Hạ, Phát Thụy ta biết rõ, đứa nhỏ này rất không tệ, đã dẫn dắt bọn tiểu tử Thiên Can Học Viện mấy lần giành được thắng lợi trên Thánh Tà Chiến Trường. Còn đứa nhỏ này là ai? Cũng là đệ tử của Chúc Dung?

Âm Triều Dương mỉm cười, nói:

- Không chỉ là đệ tử của Chúc Dung, đồng thời cũng có quan hệ không ít với người nữa! Cơ Động, còn không mau chào trưởng bối.

Cơ Động bước lên phía trước, cung kính hành lễ với Thượng Quan Ngâm Không, nói:

- Huyền tôn Cơ Động, tham kiến huyền tổ mẫu.

- Chờ một chút.

Thượng Quan Ngâm Không đột nhiên quát lên một tiếng, dọa cho Cơ Động nhất thời nhảy dựng lên. Bất quá hắn cũng không có sợ hãi. Có hai anh em Âm Triều Dương ở đây, nơi này quả thật cũng không có ai có khả năng làm tổn thương đến hắn.

Thượng Quan Ngâm Không lạnh lùng nhìn về phía Cơ Trường Tín:

- Gã họ Cơ kia, người còn nói là hiểu lắm nữa sao? Các người ngay cả cháu chắt cũng đã có rồi. Tiểu tử này là đồ tôn của Thắng Quang Miện Hạ, tự nhiên là Hỏa Hệ ma sư. Nếu ta nhớ không lầm, thì con tiện nhân lúc trước cũng là Hỏa Hệ ma sư mà. Người còn cái gì để giải thích nữa?

Cơ Trường Tín cười khở, nói:

- Ngâm Không a, nàng không thể bình tĩnh lại một chút sao? Đúng vậy, Cơ Động đúng là Hỏa Hệ ma sư, nhưng mà cái này cũng không hề quan hệ gì với ta. Đây là do tăng tôn của người có một người vợ là Hỏa Hệ, nên mới sinh ra đứa nhỏ Cơ Động này. Quá trình trong đó phức tạp vô cùng, sau này bảo Vân Sinh kể lại cho người nghe là được. Ta có thể nói với người chính là, ta tuy rằng lần đó có lỗi với người, nhưng mà, lần đó là do ta bị hạ thuốc, căn bản không thể khống chế bản thân mình. Mà ta cũng chỉ có một mình người là thê tử. Con của chúng ta đã qua đời, chỉ có mình Vân Sinh là cha truyền con nối xuống dưới. Nếu như ta còn có thêm nữ nhân nào khác, nhiều năm vậy trôi qua, Bình Đẳng Vương nhất mạch chúng ta vì sao lại lâm vào tình thế con cháu đơn bạc như vậy chứ.

Thượng Quan Ngâm Không nghi hoặc nhìn về phía Cơ Vân Sinh:

- Đúng như vậy không, Vân Sinh?

Cơ Vân Sinh vội vàng gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Bà nội, nhất mạch chúng ta mãi cho đến thế hệ của Cơ Động, mới có thể có được hai nam hài tử mà thôi. Một là Cơ Động, còn có một đứa nữa tên Cơ Dạ Thương.

Âm Triều Dương nói:

- Việc nhà đời sau này hãy nói đi. Phát Thụy, Cơ Động, bây giờ hai người các người liền đại diện cho Ma Sư Công Hội mà xuất chiến đi. Phát Thụy, người ta không cần phải nói. Cơ Động, trận chiến này cho phép thắng, không được bại. Những gì vừa rồi người nói với sư huynh của người, ta cũng nghe được. Người đã bế quan bốn năm, để cho ta xem xem thành quả bốn năm này của người. Người đã có thể có tọa kỵ chưa?

Cơ Động gật gật đầu:

- Đã có. Sư tổ, ngài yên tâm. Đệ tử chắc chắn sẽ đắc thắng trở về.

Lúc trước khi đối mặt với Diệt Tuyệt Quân Đoàn, Cơ Động bằng vào Tồn Trữ Pháp Trận đã có thể chiến thắng được một gã đỉnh cấp Bát Quan ma sư, huống chi bây giờ hắn lại có thêm Mao Đài, Ngũ Lương Dịch,

đầu Đại Diễn Thánh Hỏa Long cường hãn trợ giúp nữa. Hắn hôm nay đến đây tham chiến, chính là muốn thử nghiệm một chút chuỗi Liệt Diễm Song Kiếm ngày hôm qua mới thu được, xem uy lực như thế nào.

Thượng Quan Ngâm Không chấn động:

- Thăng Quang Miện Hạ, ngài không có nói lầm chứ? Để cho hai đứa nhỏ này xuất chiến sao? Bọn chúng được bao nhiêu tuổi rồi?

Âm Triều Dương mỉm cười, nói:

- Có chí không phân biệt tuổi tác. Đại Cát Miện Hạ, người hãy tin tưởng ta. Ta tuyệt đối sẽ không đem sinh mệnh của đồ tôn của ta ra chơi đùa đâu.

Thượng Quan Ngâm Không nói:

- Phát Thụy cũng còn được. Ta biết rõ đứa nhỏ này, thực lực tuyệt đối không tệ, trong đám tiểu tử thiên tài của Thiên Can Học Viện cũng cực kỳ nổi trội. Nhưng mà Cơ Động, đứa nhỏ này thì sao? Nhìn dáng vẻ của nó, chắc là chỉ khoảng mười mấy tuổi mà thôi... Mười mấy tuổi, cho dù là hắn bắt đầu tu luyện từ trong bụng mẹ đi chăng nữa, đến bây giờ có thể đạt đến năm mươi cấp đã là không thể nào tưởng tượng nổi rồi. Đối thủ mà bọn họ phải đối mặt, nhất định chính là Bát Quan Ma Sư a!

Âm Triều Dương quay sang Cơ Động, nói:

- Nói cho huyền tổ mẫu người biết, hiện tại người là ma sư cấp bậc gì?

Cơ Động nói:

- Huyền tổ mẫu, ta là Cực Hạn Song Hỏa Hệ ma sư, ma lực sáu mươi một cấp. Xin ngài hãy yên tâm, một gã Bát Quan Ma Sư, cũng không phải là vấn đề gì.

Bốn chữ Cực Hạn Song Hỏa vốn tuyệt đối có lực chấn động, mà bốn chữ sáu mươi một cấp vừa thốt ra, ngay cả hai anh em Âm Triều Dương và Âm Chiêu Dung, trên mặt đều không khỏi toát ra vẻ tươi cười. Không từ mà biết, bốn năm thời gian, tăng mười hai cấp. Phải biết rằng Cơ Động lại là song hệ đồng tu a. Tốc độ này tuyệt đối là tốc độ thiên tài. Phải biết rằng trong bốn năm nay, ma lực Phát Thụy cũng chỉ tăng lên có bốn cấp, hiện tại chỉ vừa mới có bảy mươi lăm cấp mà thôi. Tuy rằng Thất Quan, cấp bậc tăng lên cũng khó khăn hơn một chút, nhưng từ sau khi đạt đến Ngũ Quan, tốc độ tu luyện cũng không được nhanh nữa. Nhất là Cơ Động lại còn đột phá được đại quan ải Lục Quan nữa.

Thượng Quan Ngâm Không lại là rung động quay đầu nhìn về phía Cơ Trường Tín, thế nhưng lại phát hiện thần sắc Cơ Trường Tín vẫn như thường, hiển nhiên là hắn đã biết được chuyện này. Bà ta có lẽ không tin Âm Triều Dương, nhưng đối với Cơ Trường Tín, gã nam nhân trong lòng bà ta choáng đầy hận ý, nhưng lại cũng choáng đầy tình yêu kia, trên phương diện này làm thế nào có thể không tin được chứ?

- Vậy người thứ ba xuất trận là ai?

Thượng Quan Ngâm Không hỏi.

Âm Triều Dương mỉm cười, nhàn nhạt nói:

- Không cần người thứ ba, có hai người bọn họ là đủ rồi.

Mặc dù giọng nói của hắn thập phần đơn giản cùng với bình thản, nhưng trong đó lại choáng đầy sự tin tưởng tuyệt đối cùng với khí tức chân thật đáng tin. Đây là tuyệt đối nắm chắc.

Cơ Động và Phát Thụy liếc nhìn nhau, hai người đều đồng thời ưỡn ngực lên một chút. Đối mặt với trận đại chiến sắp xảy ra, hai sư huynh đệ bọn họ căn bản không có nửa phần khẩn trương, giống như cái này chẳng qua là một chuyện vô cùng bình thường mà thôi.

Âm Triều Dương nói với bọn họ:

- Ma sư của Ma Kỹ Công Hội, đối với lĩnh vực nghiên cứu Ma kỹ có những chỗ độc đáo riêng. Hai người các người cứ xem trận đại chiến này như là một lần tôi luyện trước khi đi đến Thánh Tà Đảo đi. Phát Thụy, người trận đầu. Cơ Động, người trận sau.

- Vâng.

Hai sư huynh đệ đồng thời lên tiếng đáp ứng. Sự lựa chọn người đại diện xuất chiến bên này xem như xong.

Thượng Quan Ngâm Không còn muốn nói thêm gì nữa, lại bị Cơ Trường Tín ngăn lại. Cơ Trường Tín truyền âm riêng cho Thượng Quan Ngâm Không, nói:

- Sự an bày của Triều Dương huynh không hề có vấn đề gì. Tiểu tử Cơ Động này, trong tương lai chắc chắn sẽ tiếp nhận vị trí của ta trong gia tộc, thậm chí thực lực của hắn còn có thể vượt qua chúng ta, đánh sâu vào một tầng cấp khác nữa. Nàng cứ nhìn xem, chắc chắn hắn sẽ khiến cho nàng kinh hãi thật lớn.

Thượng Quan Ngâm Không liếc mắt nhìn Cơ Trường Tín một cái, đột nhiên truyền âm hỏi:

- Vừa rồi những gì người nói đều là thật? Lần đó người thật sự bị hạ thuốc sao?

Sắc mặt Cơ Trường Tín nhất thời trở nên âm trầm hẳn lên:

- Ngâm Không, lần đó là có người muốn tìm cách phá hoại mối quan hệ giữa hai vợ chồng chúng ta. Đến khi ta tỉnh lại sau khi được tính tan hết, ta lập tức đánh chết người đàn bà kia. Trải qua tra xét mấy năm, rốt cuộc cũng tìm ra được thủ phạm hãm hại chúng ta.

- Là ai?

Trong mắt Thượng Quan Ngâm Không lóe ra hàn quang.

Trán Cơ Trường Tín chợt nhăn lại, hai nắm đấm nắm chặt:

- Là Hoàng thất. Nàng còn nhớ không, trước khi xảy ra chuyện đó, ta còn từng thương lượng qua với nàng, Bình Đẳng Vương nhất mạch chúng ta tồn tại quá đặc thù trong Đế Quốc, nhất định sẽ khiến cho Hoàng thất đổ ỹ, nên dự định đem Kim Cương Quân Đoàn hoàn trả lại cho Hoàng thất. Nào ngờ còn chưa đợi chúng ta giao trả lực lượng trong tay, Hoàng thất ngược lại trả đũa. Cho nên, hiện giờ Kim Cương Quân Đoàn vẫn còn nằm trong tay chúng ta.

476. Chương 239 Trận Chiến Đầu Tiên, Lôi Đế! (thượng)

Thượng Quan Ngâm Không biến sắc:

- Hoàng thất, đúng là Hoàng thất sao? Người vì Hoàng thất xuất lực nhiều như vậy, bọn họ lại tính chuyện phá hoại tình cảm vợ chồng chúng ta... Người, người...

Cơ Trường Tín sắc mặt thâm tình nhìn về phía vợ mình:

- Ngâm Không, bất luận nói thế nào, lần đó ta cũng đã có lỗi với nàng... Xin lỗi nàng... Hiểu lầm cũng đã mấy chục năm rồi, bất luận nàng oán trách ta đến thế nào, ta cũng sẽ tuyệt không để cho nàng rời khỏi bên cạnh ta nữa. Hoặc là nàng giết ta, hoặc là ta sẽ vĩnh viễn đi theo nàng... nàng hẳn đã biết rõ ta là người như thế nào, chúng ta là vợ chồng đã trăm năm, ta có bao giờ nói dối với nàng lần nào chưa? Ngâm Không, ta không dám xin nàng tha thứ, ta biết rõ trong lòng nàng rất hận ta, rất tức giận. Nếu nàng muốn phác tác, vậy thì hãy giết ta đi. Ngoài việc cảm thấy có lỗi với nàng, trong lòng ta đã không còn bất cứ vương bận nào nữa. Ta tùy mặc cho nàng xử trí.

Ngơ ngác nhìn Cơ Trường Tín, Thượng Quan Ngâm Không đột nhiên cảm thấy hận vô cùng, nàng hận Hoàng thất của Trung Thổ Đế Quốc, hận bọn họ giả dối, dè tiện, hãm hại trượng phu, làm cho vợ chồng mình phải chia lìa mấy chục năm, cũng khiến cho mình oán hận, trách lầm trượng phu mấy chục năm. Nàng cũng hận chính mình, hận tính cách của mình quá mức kiên cường, căn bản không cho trượng phu bất cứ cơ hội giải thích nào cả. Rất rõ ràng, Hoàng thất cũng chính là lợi dụng điểm này, mới có thể hãm hại Cơ Trường Tín như thế.

Mắt nhìn thấy trượng phu đầu đầy tóc bạc, nhìn ánh mắt thâm tình của hắn, nhớ lại khi nãy hắn vẻ mặt tuyệt vọng, định tự sát... Thân thể Thượng Quan Ngâm Không chợt run lên, hai hàng lệ tuôn chảy trên mặt, trong mắt đã không còn bất cứ hận ý hay lãnh ý nữa, chỉ có hối hận cùng bi thương. Mấy chục năm a, cho dù bọn họ thân là Chí Tôn Cường Giả, sinh mệnh so với người thường còn dài hơn nhiều, nhưng mà

đời người có thể có được mấy cái vài chục năm cơ chứ? Mấy chục năm nay nàng bị sự thống khổ dày vò nội tâm, trượng phu hãn cũng thống khổ như nàng...

Cơ Trường Tín phóng người lên, phi thân lên đỉnh đầu Hoàng Cự Long. Hai vợ chồng đối diện sát bên nhau, Thượng Quan Ngâm Không rót cuộc không khống chế nổi cảm xúc đang dâng trào của mình, một lão bà đã hơn trăm tuổi, cứ như vậy liền nhào vào trong lòng ngực của Cơ Trường Tín, khóc rống lên. Tiếng khóc làm cho những người xung quanh phải quay lại nhìn.

Đám ma sư của Ma Sư Công Hội thật sự có chút không nói gì, vị Hội Trưởng đại nhân này mấy chục năm không quay về, vừa mới về đến đã đắm chìm trong thế giới tình cảm của mình, đại sự trước mắt vẫn còn chưa có giải quyết xong mà!

Lúc này, bên phía Ma Kỹ Công Hội bên kia cũng đã tuyển chọn ra người xuất chiến... Xa xa, Lãnh Phong Vân và Thủy Minh Nguyệt tự nhiên nhìn thấy được cảnh Thượng Quan Ngâm Không nhào vào lòng của Cơ Trường Tín.

Sự hiểu lầm mấy chục năm nay giữa hai vị Thổ Hệ Chí Tôn Cường Giả hiển nhiên đã được giải quyết. Chuyện này đối với bọn họ mà nói, cũng không phải là chuyện gì tốt cả.

Người đầu tiên xuất trận bên phía Ma Kỹ Công Hội, chính là Phó Hội trưởng Ma Kỹ Công Hội Thái Phật. Hãn một thân hắc y, dáng người có mấy phần giống với Thủy Minh Nguyệt, cũng là Nhâm Thủy Hệ cường giả.

Phất Thụy thét dài một tiếng, chỉ nghe một đạo lôi đình nổ vang, Tử Lôi Diệu Thiên Long đã bay lên trời, thân thể Phất Thụy nhảy lên, trực tiếp rơi lên trên lưng Tử Lôi Diệu Thiên Long. Bộ yên rồng hoàn toàn với nháy mắt đem hãn và Tử Lôi Diệu Thiên Long dung hợp thành một thể. Bộ toàn thân khải màu lam tím nháy mắt xuất hiện, hiển lộ phong thái của Lôi Đế.

Cơ Động Nhũ mày chăm chú nhìn trận chiến trước mắt này. Hiện tại cái hãn khiếm khuyết duy nhất, chính là kinh nghiệm thực chiến giữa các cường giả với nhau. Khi thực lực bản thân hãn càng không ngừng gia tăng, đối với phương diện này nhu cầu càng lúc càng cao hơn. Hôm nay chính là một cơ hội tốt để gia tăng kinh nghiệm thực chiến của bản thân. Điều khiến cho hãn có chút quái dị là, Phất Thụy cũng không có phóng xuất ra Lôi Ngục Thần Phủ của mình, trong tay chỉ là một thanh chiến phủ khổng lồ, chiều dài hơn một thước tám mà thôi. Chuôi chiến phủ này cùng với thanh Lôi Đình Chiến Phủ lúc trước mà hãn từng sử dụng càng cao hơn một bậc. Bộ giáp trụ trên người của hãn rõ ràng cũng đã được cải tạo lại một chút.

Bên phía Ma Kỹ Công Hội, vị Bát Quan Nhâm Thủy Hệ Thiên Tôn Thái Phật hừ lạnh một tiếng, tay phải nhoáng lên một cái, đã có thêm một thanh pháp trượng, cũng không phải là một kiện vũ khí dài, thanh pháp trượng cũng chỉ cỡ một thước. Toàn thân một màu ngăm đen, đầu trượng có khảm một viên bảo thạch màu đen lớn chừng quả táo. Thanh pháp trượng này vừa xuất hiện, trên người Thái Phật nhất thời xuất hiện một tầng Nhâm Thủy Nguyên tố ba động nồng đậm, Nhâm Thủy nguyên tố trong không khí thậm chí nồng đậm đến mức có thể nhìn thấy từng làn sóng gợn nhàn nhạt.

Âm Chiêu Dung đứng bên cạnh Âm Triều Dương, nói:

- Ma Kỹ Công Hội lần này thật sự là dốc cạn túi a! Đây chính là vũ khí ma lực của Thủy Minh Nguyệt mà. Nếu ta nhớ không lầm, nó tên là Thiên Thủy Thần Trượng, trong những vũ khí Thứ Thần Khí cũng coi như là một kiện nhất phẩm. Đáng tiếc, thật đáng tiếc.

Âm Triều Dương cũng không có hé răng, chỉ là lẳng lặng nhìn. Từ trên mặt ông ta, rất khó có thể nhìn ra bất cứ cảm xúc ba động nào. Nhưng mà chỉ cần ông ta đứng đó, cũng làm cho người ta có cảm giác nắm giữ tất cả trong lòng bàn tay.

Thủy Minh Nguyệt cùng với Lãnh Phong Vân bên này cũng nhíu mày, bởi vì bọn họ cũng thật sự không ngờ bên phía Ma Sư Công Hội trận thứ nhất lại phái ra Phất Thụy. Đối với tình huống bên trong Thiên Can Học Viện, bọn họ cũng vô cùng thấu hiểu, cũng biết rõ trong lần gia nhập Thánh Tà Chi Chiến lần trước, Phất Thụy đã đạt được một kiện Thần khí, nhờ đó ma lực đã tiến hóa thành Cực Hạn Dương Lôi. Vốn là Thủy Minh Nguyệt đem cây pháp trượng của mình cho Thái Phật, cho rằng trận này thắng chắc, nhưng mà nếu đối thủ đã là Phất Thụy, thắng bại của trận chiến này sẽ rất khó mà đoán trước được. Mặc dù Phất Thụy cũng không phải là Bát Quan Ma Sư, nhưng mà hãn có Cực Hạn Ma Lực, Thần Khí, tọa kỵ

Cửu Giai Tử Lôi Diệu Thiên Long, những nhân tố này cộng lại, Thái Phật mặc dù là Bát Quan Thiên Sư kinh nghiệm dày dặn, cũng tuyệt đối không có bất cứ nắm chắc.

Thanh pháp tượng Thiên Thủy Thần Tượng trong Thái Phật khẽ giơ lên, cũng không có mặc áo giáp ma lực, thế nhưng trên người lại có thêm một bộ trường bào màu đen phát ra thủy quang lưu chuyển. Bộ trường bào bao trùm thân thể, nhất thời làm cho khí tức Nhâm Thủy trên người của hắn càng thêm nồng đậm hơn nhiều. Bất luận là thanh pháp tượng trên tay hắn, hay là bộ y phục trên người, hoàn toàn đều là thứ dùng để tăng phúc ma lực, đúng là không hề có chút tính toán phòng ngự nào.

Cùng lúc đó, một đạo hắc quang đã vỡ ra trước mặt Thái Phật, hào quang chớp động, một đầu ma thú khổng lồ đã từ trong đó bay ra. Đó cũng không phải Cự long, mà là một đầu ma thú toàn thân màu trắng, hai cánh dang rộng, bay lên trời. Ngay sau đó, Thái Phật cũng đã nhảy lên lưng nó.

Đầu ma thú màu trắng này, từ mặt khí tức phát ra mà nói, so với Tử Lôi Diệu Thiên Long còn kém hơn rất nhiều. Nhưng mà độ phù hợp của nó với Thái Phật lại cực kỳ cao, sóng nước nồng đậm lưu chuyển, từng tầng từng tầng quanh quẩn chảy lan ra. Đầu ma thú này thân mình giống như hải âu, nhưng thân thể lớn hơn hải âu bình thường rất nhiều. Hai cánh dang rộng, lớn chừng hơn mười thước, tuy rằng không khổng lồ giống như Cự Long vậy, nhưng rõ ràng là linh hoạt hơn rất nhiều. Hiển nhiên là một đầu Thủy Hệ ma thú, am hiểu về tốc độ.

- Thủy, không lường thế Cửu Giai Ma Thú, Bạch Thủy Thần Âu.

Âm Chiêu Dung nói theo bản năng.

Loại ma thú Bạch Thủy Thần Âu này Cơ Động cũng biết, nó cũng không có thiên phú giống như Cự Long vậy, không có khả năng tiến hóa trở thành Thập Giai Ma Thú, nhưng trong số những Cửu Giai Ma Thú, cũng tuyệt đối là đỉnh cấp. Thân là Thủy Hệ ma thú, nhưng nó lại am hiểu nhất về tốc độ. Có thể nói, là loài ma thú có tốc độ phi hành nhanh nhất trong tất cả các Ma thú. Hơn nữa nó còn giỏi về phi hành rẽ ngang, tốc độ nhanh chóng vô cùng. Trong không chiến, cho dù đối mặt với Thập Giai Cự Long, nó cũng hoàn toàn không rơi vào hạ phong. Có thể nói là loài Thủy Hệ ma thú gần với Hàn Băng Cự Long, Băng Tuyệt Cự Long...

477. Chương 239 Trận Chiến Đầu Tiên, Lôi Đế! (hạ)

Chứng kiến Bạch Thủy Thần Âu xuất hiện, suy nghĩ đầu tiên của Cơ Động chính là, trận này sư huynh thắng chắc. Từ trang bị ma lực cho đến ma thú tọa kỵ của đối phương mà nói, hiển nhiên là định lấy tấn công chống tấn công, bằng vào tốc độ mà chiến thắng. Bất quá, muốn ở trước mặt Lôi Đế mà thi triển tốc độ, thật sự dễ dàng như vậy sao? Cho dù Bạch Thủy Thần Âu có nhanh đến mức nào đi nữa, nó làm sao có thể nhanh hơn lôi điện được? Lôi điện chính là tốc độ ánh sáng a.

Một tia mỉm cười nhàn nhạt xuất hiện trên mặt Cơ Động. Sau khi trận chiến này chấm dứt, sẽ đến phiên của hắn. Hắn đã tính toán hoàn hảo, một trận chiến hôm nay, tuyệt đối sẽ không sử dụng ra Lục Long Lục Xà ma lực ẩn chứa trong của mình, mà sẽ bằng vào thực lực của chính bản thân mình mà đối kháng với ma sư đối phương, nhất định phải đạt được thắng lợi.

Liệt Diễm dẫn theo A Kim bước tới đứng phía sau Cơ Động một quãng không xa. Không biết vì nguyên nhân gì, lúc này nhìn Cơ Động, tâm tình Liệt Diễm ba động rất lớn. Nàng rất hy vọng Cơ Động có thể có nhiều bằng hữu, thân nhân, khiến hắn không hề cô đơn, lại hy vọng hắn có thể tiếp tục cùng mình du lịch đại lục thêm một năm nữa, ở bên cạnh làm bạn với mình. Liệt Diễm không thể đoán trước được tương lai, nhưng mà, nàng lại có một loại dự cảm. Nàng cảm giác được, một năm sau trên Thánh Tà Chiến Trường, nhất định sẽ phát sinh việc gì đó, một tình huống mà ngay cả nàng cũng không cách nào tưởng tượng ra nổi.

Ở trên không trung, đối mặt với Thái Phật, Phát Thụy quơ ngang thanh chiến phủ trong tay, hét lớn một tiếng:

- Xin mời.

Bản thân thanh âm của hắn đã giống như tiếng sét đánh vậy, Dương Lô ma lực nồng đậm ba động, nháy mắt nở rộ. Thân thể hắn cùng với thân thể Tử Lô Diệu Thiên Long cơ hồ đồng thời biến thành một màu tím trong suốt lóng lánh vậy, đúng là Cực Hạn Dương Lô Nguyên Tố Thể.

Công kích của Lô Hệ là cái gì? Dùng bốn chữ thỏa đáng nhất để hình dung, đó chính là: Lô đình vạn quân.

Thái Phật nghiêm mặt, thanh pháp tượng trong tay chỉ về phía Phát Thụy một cái:

- Xin mời.

Bên trong không trung, cùng với việc hai người giằng co với nhau, trong không khí nhất thời xuất hiện biến hóa kịch liệt. Bên phía Phát Thụy, đã hoàn toàn biến thành một không gian màu tím, mà bên phía Thái Phật, thì lại xuất hiện mây đen cuộn cuộn, bầu trời cũng theo đó mà tối sầm lại.

Không hề nghi ngờ, lúc này hai người đã phóng xuất ra Ma Vực. Thái Phật phóng xuất ra Ma Vực là chuyện rất là bình thường. Hắn là Nhâm Thủy Hệ ma sư tám mươi tám cấp, trên đỉnh đầu có Bát Quan, Tứ Tinh hiển lộ thực lực thật sự của hắn. Mà trên đỉnh đầu Phát Thụy lại là một cái Cực Hạn Dương Lô Dương Miện, thế nhưng lại chỉ có Thất Quan Nhị Tinh mà thôi, nhưng hắn lại cũng có thể phóng xuất ra Ma Vực. Điều này khiến cho người khác có chút cảm giác không thể nào tin nổi. Sáu vị Chí Tôn Cường Giả ở đây đều có thể cảm giác được, Ma Vực do Phát Thụy phóng thích cũng không phải nhờ vào lực lượng của Tử Lô Diệu Thiên Long, mà hoàn toàn thuộc về sức mạnh của chính bản thân hắn.

Thanh Thiên Thủy Thần Tượng trong tay Thái Phật vỗ nhẹ về phía trước một cái, cũng không để ý thân phận mình là trưởng bối, đành phát động công kích trước. Những trận đại chiến như thế này, chiếm được tiên cơ là chuyện cực kỳ trọng yếu.

Song phương đều có ma lực khổng lồ, công kích tuyệt đối càng tiết kiệm ma lực hơn phòng ngự rất nhiều, ai cũng không muốn trở thành phía phòng ngự cả.

Miệng Bạch Thủy Thần Âm chợt phát ra một tiếng ngâm nga nhẹ, thân thể giống như tia chớp bắt đầu gia tốc, cũng không có bay về phía Phát Thụy, mà là bay vọt thẳng lên trời cao. Cùng lúc đó, bên trong không trung, ngay phía trên đỉnh đầu của Thái Phật, có trăm ngàn đạo hắc quang đã nháy mắt ngưng tụ thành hình. Thanh Thiên Thủy Thần Tượng trong tay hắn khẽ vung lên, trăm ngàn đạo hắc quang kia đã lập tức chụm lại, phóng thẳng về phía Phát Thụy và Tử Lô Diệu Thiên Long.

Phát Thụy hừ lên một tiếng, thanh chiến phủ trong tay vung lên, một tầng lôi vông nồng đậm nháy mắt mở ra trên không trung, đem thân thể mình cùng với Tử Lô Diệu Thiên Long hoàn toàn bao phủ bên trong. Đồng thời, thanh chiến phủ trong tay bắt đầu giờ cao lên quá đầu... Lôi quang màu tím nồng đậm bắt đầu ngưng tụ lại.

Đúng lúc này, trăm đạo hắc quang kia đang cấp tốc bay trong không trung, đột nhiên chợt tạm dừng một chút, cũng không có đâm vào màn lôi vông kia, mà cứ như vậy tạm dừng giữa không trung một chút, sau đó trực tiếp thay đổi phương hướng, văng ra tứ tán, vẽ thành vô số đường cong. Một đám hắc quang ùn ùn kéo đến, thế nhưng ở giữa không trung chuyển hóa thành một cái hắc trụ khổng lồ, vừa lúc xẹt qua bên ngoài đạo lôi vông do Phát Thụy phóng xuất ra, sau đó mới tiếp tục bay về phía thân thể Phát Thụy.

Đồng thời, lại có thêm trăm đạo hắc quang từ trên người Thái Phật bay nhanh mà ra. Đúng là làn sóng này chưa dứt, làn sóng tiếp theo đã tới, công kích cơ hồ liên tiếp không chút gián đoạn nào.

Nhìn thấy một màn như vậy, cảm giác trong lòng Cơ Động đầu tiên chính là khiếp sợ. Công kích mà Thái Phật đang phóng thích kia, đã không hề đơn giản là dùng ma kỹ để hình dung nữa. Tiến hành khống chế ma lực khổng lồ trong phạm vi lớn đến như thế, lực khống chế của gã ma sư đã đạt tới một trình độ mạnh mẽ đến rợn người. Có lẽ cái này là bởi vì nhờ có thanh Thiên Thủy Thần Tượng trong tay hắn phụ trợ, nhưng cho dù là như thế, lực khống chế của hắn vẫn tuyệt đối khiến người khác khiếp sợ.

Trăm ngàn đạo hắc quang, ở giữa không trung giống như là vật sống vậy, chúng nó tránh qua cái lôi vông, đánh thẳng vào thân thể của Phát Thụy. Kết quả đầu tiên tạo thành chính là, đánh gãy sự sức lực ma kỹ của Phát Thụy, bức bách hắn không thể không một lần nữa phóng thích ra kỹ năng để chống đỡ công kích ập mặt mà tới kia.

Bất quá Phát Thụy cũng không phải chiến đấu một mình. Chỉ nghe Tử Lôi Diệu Thiên Long chợt gầm lên một tiếng giận dữ, tử quang dâng trào nháy mắt bộc phát, hình thành một màn hào quang màu tím khổng lồ, toàn bộ không trung không một chỗ nào gián đoạn, đem thân thể của Phát Thụy cùng với thân thể của nó hoàn toàn bảo hộ bên trong. Bản thân Phát Thụy thì tựa hồ như không có nhìn thấy đám hắc quang bên ngoài vậy, ma lực trên thanh chiến phủ vẫn cứ như trước không ngừng ngưng tụ.

Khóe miệng Thái Phật toát ra một tia mỉm cười âm lãnh, thanh Thiên Thủy Thần Trượng trong không trung vẽ thành vòng tròn một cái. Đám hắc mang vốn đánh đánh về phía Phát Thụy thế nhưng lại thay đổi phương hướng, chẳng những không có cùng màn hào quang do Tử Lôi Diệu Thiên Long phát ra tiến hành va chạm, thậm chí ngay cả tiến tới gần cũng không có, nháy mắt phóng ra xa, bay ngược trở về, cùng với đợt hắc quang thứ hai đang bay tới tiến hành tụ tập lại.

Hai đám hắc quang này đều là Nhâm Thủy Ma Lực ngưng tụ cực độ lại. Lúc chúng nó trên không trung ngưng tụ va chạm lại, một màn quỷ dị chợt xuất hiện, hơn trăm đạo hắc quang, thế nhưng trên không trung sắp xếp song song với nhau thành một tầng thẳng tắp, hơn nữa cũng không có trực tiếp phát động công kích, mà là từng đạo hắc quang cứ như thế bắt đầu chồng lên nhau, áp súc lại. Giống hệt như Diệt Tuyệt Quân Đoàn lúc trước áp súc ma lực của bọn họ để công kích Cơ Động vậy.

Hắc quang màu đen, trong quá trình áp súc này liền trở nên càng ngày càng âm trầm. Nếu lúc mới bắt đầu vẫn là màu tối đen như mực, nhưng rất nhanh màu đen này đã dần dần biến đổi, lúc hơn trăm ngàn đạo hắc quang áp súc tới một trình độ nhất định, màu đen lại dần dần nhạt bớt, tất cả hắc quang đều ngưng tụ lại, tới lúc cuối cùng, đã biến thành trong suốt không màu nữa. Chỉ có thể mơ hồ chứng kiến ánh mặt trời chiếu rọi xuống đám Nhâm Thủy Ma Lực kia trở nên cực kỳ vận vẹo lại.

Lực khổng chế ma lực như vậy, ngay cả đám Chí Tôn Cường Giả Âm Triêu Dương nhìn thấy cũng không khỏi nhũn mảy lại. Bọn họ tự hỏi lúc mình còn ở Bát Quan, cũng không thể đạt đến trình độ như thế.

Cơ Động nhện không được, thì thảo nói:

- Đơn thể đơn hệ đa trọng áp súc Tổ Hợp Kỹ. Hoàn toàn do một người tự mình hoàn thành... Cái này thật đáng sợ.

Dù cho hiện tại hắn có được Linh Hồn Chi Hỏa, có thể gia tăng tinh thần lực cực mạnh, cũng tự hỏi không thể làm được chuyện này. Lực khổng chế như vậy, đã vượt qua cực hạn khổng chế của ma sư trong trí nhớ của hắn.

478. Chương 240 Ai Nói Ta Chỉ Có Bảy Con Rồng? (thượng)

Thanh âm Liệt Diễm vang lên trong linh hồn Cơ Động:

- Vị ma sư này, đã hoàn toàn dùng việc tấn cấp Cửu Quan làm hi sinh, lấy ma lực kích thích đại não của mình, đem tinh thần lực tăng lên đến trình độ nhất định, mới có thể có được lực khổng chế như vậy. Ngoài việc không thể tấn cấp Cửu Quan, hắn cũng không cách nào tiến hành việc chiến đấu cận chiến được, thân thể hắn yếu ớt còn không bằng một gã Lục Quan ma sư nữa. Hắn hy sinh như vậy, chính là để theo đuổi sự cực hạn, cực hạn về khổng chế. Nếu người hắn đối mặt là người, hiện tại hắn chết chắc rồi. Đằng Xà Thuấn Di cùng với lực phòng ngự thân thể và các kỹ năng bộc phát của hai đại Quân Vương, và kỹ năng có lực công kích cận thân cường hãn Diệt Thần Kích, đủ để một kích sát hại hắn.

Liệt Diễm giải thích, có thể nói là lời ít ý nhiều, Cơ Động tuyệt đối không phải là kẻ ngốc, lập tức hiểu rõ ràng chỗ ảo diệu trong đó. Lấy ma lực kích thích linh hồn, tăng lên tinh thần lực của mình. Nói đơn giản, cái này tuyệt đối không phải thông qua bí pháp mà tiến hành. Đại não con người là một nơi ảo diệu nhất cũng là nơi yếu ớt nhất. Một khi không thành công, cái giá phải trả chính là sinh mệnh của mình, tối thiểu cũng sẽ biến thành ngu ngốc. Ma Kỹ Công Hội có thể bồi dưỡng ra một gã ma sư như vậy, quả nhiên là có chỗ độc đáo của nó.

Ma lực Nhâm Thủy Hệ trong không trung bị áp súc đến mức trong suốt vô sắc chợt ngưng đọng lại một chút, một đạo quang mang trong không trung vận vẹo một chút, chợt chớp động, bay về phía Phát Thụy.

Cũng đúng lúc này, thanh chiến phủ đã ngưng tụ đầy ma lực Cực Hạn Dương Lôi cũng đã hoàn thành, thanh chiến phủ giờ cao quá đầu,... một tiếng sét nhất thời nổ bùng trong không trung, ma lực khủng bố nhảy mất nở rộ, một khối tinh cầu màu tím khổng lồ đường kính hơn ba thước chọt phá không mà ra, bay thẳng về phía thân thể của Thái Phật.

Sức công kích sức thể của bọn họ cũng đã hoàn thành, không hề nghi ngờ, từ mặt ngoài mà xem, năng lực khổng chế ma lực của Thái Phật rõ ràng vượt xa Phát Thụy, kế tiếp muốn xem, chính là lực phòng ngự của song phương. Ai có thể dễ dàng ngăn cản công kích của đối thủ, như vậy sau đó tuyệt đối sẽ chiếm thượng phong.

Phát Thụy mặc toàn thân khải giáp, khuôn mặt cũng có mặt nạ che phủ, cũng không ai nhìn ra thần sắc lần này của hắn. Ngay trong lúc khóa lôi cầu kia phóng thích ra, luồng tinh quang Nhâm Thủy Hệ trong suốt cũng đã phóng tới trước mặt hắn.

Màu trong suốt vô sắc, cái này đại biểu cho cái gì? Đại biểu chính là Cực Hạn Nhâm Thủy. Đúng vậy, bản thân Thái Phật cũng không phải là người có được Cực Hạn Ma Lực, nhưng mà, hắn chỉ dựa vào năng lực khổng chế ma lực cường đại của mình, đã mạnh mẽ phóng thích ra ma lực, áp súc đến cường độ nhất định, chẳng những tạo thành ma lực Nhâm Thủy Hệ có sức bùng nổ cực kỳ khủng bố, hơn nữa lại còn đạt tới trình độ Cực Hạn Ma Lực.

Có thể trở thành Phó Hội trưởng Ma Kỹ Công Hội, thực lực Thái Phật tuyệt đối không phải tầm thường, huống chi khóa bảo thạch gắn trên đầu thanh Thiên Thủy Thần Trượng kia, lúc này đang tỏa ra hào quang lóa mắt.

Hi Lạc đứng ở dưới quan chiến lúc này đã có chút rét run, hắn biết rõ, nếu như đối lại là chính mình, cho dù là chặn được lần công kích này của Thái Phật, cũng tuyệt đối sẽ bị áp chế toàn diện. Thực lực của Thái Phật tuyệt đối đã vượt qua sự tưởng tượng của hắn. Rất hiển nhiên, Ma Kỹ Công Hội vì trận tỷ thí ngày hôm nay, cũng đã chuẩn bị không phải một, hai ngày. Nếu không phải bên mình đột nhiên xuất hiện ra bốn vị Chí Tôn Cường Giả, một trận chiến hôm nay, Ma Sư Công Hội tuyệt đối là lãnh ít dử nhiều.

Song phương sau khi phát ra công kích, cũng không có ngưng lại, đồng thời triển khai bước hành động tiếp theo. Bên phía Thái Phật, đầu Bạch Thủy Thần Âu tọa kỵ của hắn nhanh chóng xoay chuyển, thân thể khổng lồ bày ra sự linh hoạt kinh người, cũng không có bay nhanh về một phía để tránh né khóa Lôi cầu đang bay tới, mà là trên không trung bay lượn không theo chút quy tắc nào để tránh né, lúc phải lúc trái, lúc thấp lúc cao... làm cho người ta có một cảm giác không thể nắm bắt được.

Mà Phát Thụy bên này, thể nhưng lại hoàn toàn trái ngược lại với Thái Phật. Tử Lôi Diệu Thiên Long đang rộng hai cánh trong không trung, phiêu phù đứng bất động ở nơi đó. Thậm chí hắn còn thu hồi tầng phòng ngự toàn phương vị bên ngoài cơ thể lúc trước. Thời khắc này đây, Phát Thụy và Tử Lôi Diệu Thiên Long khiến cho người ta có cảm giác, chính là Long Nhân nhất thể.

Một tiếng thét lớn từ trong miệng Phát Thụy vang lên, ngay sau đó, một cái đồ dạng hình tròn chọt xuất hiện ngay sau lưng của hắn. Bên tổng đồ dạng, là hình tượng Tử Lôi Diệu Thiên Long đang rộng hai cánh, ngẩng đầu ngậm nga... Có thể nhìn thấy rõ ràng, màu tím xung quanh thân thể Phát Thụy đột nhiên trở nên cực kỳ nồng đậm, tựa hồ có vô số đạo lôi điện đang không ngừng rót vào trong thân thể của hắn.

- Đây là...

Về thấp thỏm dâng lên trong lòng Cơ Động rốt cuộc cũng đã hạ xuống. Người khác có lẽ không nhận ra cái đồ dạng hình tròn này là cái gì, hắn làm sao có thể không nhận ra cơ chứ? Đúng là Ngưng Tụ Pháp Trận trong Ngũ Hành Pháp Trận.

Thời gian bốn năm, sư huynh cũng không có lãng phí. Lúc trước Cơ Động tiến vào Địa Cung học Song Hỏa Hệ Ngũ Hành Pháp Trận, nơi đó cũng không có Lôi Hệ Ngũ Hành Pháp Trận. Cơ Động đã đem toàn bộ Hỏa Hệ Ngũ Hành Pháp Trận truyền cho Phát Thụy. Bốn năm trôi qua, rất hiển nhiên, Phát Thụy đối với Ngũ Hành Pháp Trận này cũng có những lãnh ngộ riêng, hơn nữa còn có thể chuyển biến thành năng lực của riêng mình.

Lôi Đế vốn là rất đáng sợ, hắn có được Cực Hạn Dương Lôi ma lực cùng với Lôi Ngục Thần Phủ, hơn nữa cộng thêm cái Ngũ Hành Pháp Trận này, Cơ Động tuyệt đối tin tưởng, với thực lực hiện tại của sư huynh

minh, cho dù là đối mặt với Chí Tôn Cường Giả, hắn cũng có cơ hội toàn thân trở ra.

Phất Thụy đang ngồi trên thân Tử Lôi Diệu Thiên Long đột nhiên giơ tay quá đầu, Dương Lôi Ngưng Tụ Pháp Trận nháy mắt bộc phát ra ma lực khủng bố. Ngưng Tụ Pháp Trận này cũng không phải là kỹ xảo, hoàn toàn là sự chênh lệch về linh ngộ về ma lực. Hai tay Phất Thụy cầm một thanh chiến phủ thật lớn, toàn bộ thân thể cong về phía sau, Nhân Long nhất thể, toàn lực chém mạnh xuống một búa thật mạnh. Hắn cũng không hề có bất cứ thủ đoạn bịp bợm nào, cái mà hắn lựa chọn, chính là mạnh mẽ ngạnh kháng.

Trong không trung, Lôi Đế cùng với Tử Lôi Diệu Thiên Long tựa hồ biến mất, còn lại, cũng chỉ có một đạo lôi đình màu tím.

Trong tiếng ầm ầm nổ vang, đạo lôi đình màu tím đã mạnh mẽ oanh kích lên trên đạo quang mang Nhâm Thủy Tinh Thể do trăm ngàn đạo ma lực áp súc tạo thành kia. Một cỗ ma lực khủng bố không thể nào nói thành lời nháy mắt lấy thân thể Phất Thụy làm trung tâm, chợt bùng phát lan truyền ra. Có thể chứng kiến rõ ràng, ở giữa không trung, một vòng ma lực màu tím đen chợt nháy mắt khuếch tán ra. Bất luận là Ma Vực của Phất Thụy hay Ma Vực của Thái Phật, vào giờ khắc này đã bị dọn sạch không còn chút gì. Thân thể khổng lồ như vậy của Tử Lôi Diệu Thiên Long, cũng bị lực chấn động này mà mang theo Phất Thụy bay ngược lên trời cao, quay tròn mấy vòng trong không trung. Một tầng mây tím không ngừng từ trong người một rùng, một người này bộc phát ra. Một búa này của Phất Thụy, đúng là so ra vẫn còn kém so với Nhâm Thủy ma lực do cực hạn khống chế phát ra kia. Lần va chạm này, đúng là hắn đã ném trái đặng. Tử Lôi Diệu Thiên Long ước chừng văng ra hơn ngàn thước, mới miễn cưỡng ổn định lại thân hình của mình. Thanh chiến phủ trong tay Phất Thụy đã biến mất, trong không trung mảnh kim chúc bay tán loạn bốn phía, hiển nhiên là bị luồng ma lực Nhâm Thủy đã ngưng tụ đến mức tận cùng kia chấn cho nổ tung thành ngàn mảnh.

Nhìn thấy một màn như vậy, trên mặt Thủy Minh Nguyệt không khỏi toát ra vẻ ngạo nghễ. Không ai có thể rõ ràng thực lực của Thái Phật hơn hắn. Cho dù bản thân hắn là Chí Tôn Cường Giả, nhưng khi cùng Thái Phật luận bàn, Thái Phật cũng không phải không có năng lực hoàn thủ. Bằng vào sự cố gắng gần như là cố chấp đối với sự khống chế ma lực của hắn, Thủy Minh Nguyệt muốn hoàn toàn chế phục hắn, cũng cần phải tốn chút thời gian cùng với cẩn thận đối phó. Vừa rồi một đạo tinh quang trăm ngàn lần áp súc kia, nhìn qua tựa hồ là đơn giản, nhưng trên mặt thực tế, đã gần như là tiếp cận trình độ Siêu Tất Sát Kỹ. Thủy Minh Nguyệt có thể khẳng định, Phất Thụy đã bị thương, hơn nữa rất có thể là bị thương nặng.

Đệ tử thiên tài của Thiên Can Học Viện thì sao cơ chứ? Đối với khả năng khống chế ma lực cùng với kỹ năng, còn ai có thể so sánh được với Ma Kỹ Công Hội cơ chứ?

479. Chương 240 Ai Nói Ta Chỉ Có Bảy Con Rồng? (hạ)

Trái ngược với vẻ kiêu ngạo của Thủy Minh Nguyệt, đám ma sư bên phía Ma Sư Công Hội đều không khỏi nhú mày. Cho dù là Thượng Quan Ngâm Không và Cơ Trường Tín cũng như vậy, duy chỉ có hai anh em Âm Triệu Dương vẫn như trước thần sắc không đổi, tựa hồ trận đại chiến trong không trung căn bản là không hề có quan hệ với hai người bọn họ vậy.

Phất Thụy lựa chọn phương pháp mạnh mẽ hóa giải công kích của đối thủ. Mà bên kia, Thái Phật cũng khiến cho mọi người nhìn thấy được năng lực né tránh vô cùng cường hãn của hắn.

Bạch Thủy Thần Âu ở trong không trung, làm ra những động tác tránh né khiến người khác kinh hãi. Khỏa lôi cầu do Phất Thụy phát ra, hiển nhiên là tập trung trên người Thái Phật. Dùng lôi cầu để công kích, tốc độ của nó rõ ràng tuyệt đối cao hơn tốc độ của một ma thú phi hành như Bạch Thủy Thần Âu này. Tuy rằng cũng không phải là lôi đình trực tiếp oanh kích, nhưng năng lượng ẩn chứa trong khỏa lôi cầu này hiển nhiên là càng thêm khủng bố.

Nhưng mà, mỗi khi khỏa lôi cầu kia dưới sự khống chế của Phất Thụy tiếp cận Bạch Thủy Thần Âu, chuẩn bị bước bùng nổ cuối cùng, Bạch Thủy Thần Âu lại đột nhiên từ một góc độ không thể nào tưởng nổi đột nhiên chuyển hướng, mà khỏa lôi cầu kia cũng tạm thời mất đi mục tiêu của nó, chợt dừng lại trên không trung một chút. Chính một chút đình trệ đơn giản này, khiến cho nó không thể nào đuổi theo thân thể Bạch Thủy Thần Âu, chỉ có thể không ngừng đuổi theo sau Bạch Thủy Thần Âu.

Lúc mới bắt đầu, Bạch Thủy Thần Âu là phóng thẳng lên không trung, nhưng không biết vì sao, chỉ sau mấy lần chuyển hướng, nó lại bay thẳng về phía Phát Thụy, mà sau lưng là khóa lôi cầu không ngừng đuổi theo. Chính là, Thái Phật về mặt không chút thay đổi, chính diện phóng thẳng về phía Phát Thụy.

Chỉ cần đánh bại được Phát Thụy, khóa lôi cầu sau lưng sẽ tự động sụp đổ. Mà cho đến lúc này, Thái Phật hoàn toàn nắm chắc có khả năng khiến cho khóa lôi cầu kia không thể đuổi kịp mình.

- Phát Thụy, tôi nghe nói, ngươi có thể đồng thời phóng thích ra bảy đầu Lôi Điện Chi Long, vì sao lại không phóng thích ra đi? Ta muốn nhìn thử xem, bảy đầu Lôi Long của ngươi có thể đuổi theo kịp ta hay không?

Thanh âm Thái Phật không ngừng quanh quẩn trong không trung. Hẳn hiển nhiên là muốn chọc giận Phát Thụy. Nhưng mà, năng lực tránh né sau khi hấn cùng với Bạch Thủy Thần Âu dung hợp một thể bày ra, quả thật khiến người ta nhìn xem mà bội phục.

Hai đại cường giả đối chiến, Phát Thụy lúc này đã bị kỹ năng của đối phương oanh bay đi, rất có thể đã bị thương, còn riêng Thái Phật cũng không có cùng với kỹ năng của đối phương va chạm, hơn nữa lại còn không ngừng né tránh, căn bản là cũng không ảnh hưởng đến công kích tiếp theo của hấn. Cao thấp hơn thua, tất cả mọi người bên dưới đều đã cảm giác được, Phát Thụy đã hoàn toàn bị Thái Phật áp chế ở hạ phong rồi.

- Quả thật, ta không thể không thừa nhận, Ma Kỹ Công Hội các ngươi đối với khống chế ma lực quả thật vượt ngoài dự liệu của ta, cũng khiến cho ta lĩnh ngộ được rất nhiều thứ. Bất quá, Thái Phật Phó Hội trưởng, ngài cao hứng tựa hồ quá sớm rồi. Đừng tưởng ngươi đã thắng.

Phát Thụy cười trên lưng Tử Lôi Diệu Thiên Long, dùng thanh âm bình thản đáp lại.

Nghe được thanh âm của hấn, Thái Phật đã là lắp bắp kinh hãi. Bởi vì hấn kinh ngạc phát hiện, thanh âm của Phát Thụy vẫn như trước mười phần trung khí, dáng vẻ không hề giống có nửa phần bị thương. Một tia bất an chợt dâng lên trong lòng, mà câu nói tiếp theo của Phát Thụy, lại khiến cho sắc mặt của hấn đại biến.

- Biết khống chế, cũng không phải chỉ có một mình ngươi.

Đây là lời nói của Phát Thụy, cũng ngay trong lúc nói ra những lời này, khóa lôi cầu đang đuổi sát sau lưng Thái Phật đột nhiên ngừng lại, ngay sau đó, hàng ngàn hàng vạn đạo lôi đình nháy mắt bùng nổ, mục tiêu cũng không tập trung, nhưng đường kính bao phủ lại trong diện tích mấy trăm thước vuông.

Bất luận năng lực né tránh của Bạch Thủy Thần Âu cường hấn đến mức nào, loại công kích có tính bao trùm này cũng căn bản không có cách nào né tránh, hơn nữa, lực công kích này lại là từ phía sau mà đến.

Không ai có thể ngờ, khóa lôi cầu đang đuổi theo phía sau lưng Thái Phật thế nhưng căn bản không phải là đơn thể công kích, mà là một cái công kích phạm vi lớn, hơn nữa lại còn là một kỹ năng công kích phạm vi lớn đến như vậy.

Lúc nó phát động, cũng chính là trong thời khắc Thái Phật đang sơ suất nhất. Nếu nói, Thái Phật trên phương diện khống chế ma lực, tuyệt đối vượt xa Phát Thụy, như vậy, sự khống chế trong lòng Phát Thụy, cũng không phải không thể so sánh với Thái Phật. Người này mệnh danh là Lôi Đế đã từng trước sau ba lượt tham gia Thánh Tà Chi Chiến, dẫn dắt đám ma sư của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục đạt được thắng lợi cuối cùng, kinh nghiệm thực chiến phong phú đến mức nào. Sự phòng ngự lúc đầu chẳng qua là do hấn thử đối thủ mà thôi, cho tới thời khắc này, công kích của Phát Thụy mới chính thức chân chính triển khai.

Đối mặt với công kích bất thành linh kia, Thái Phật nổi giận gầm lên một tiếng, rốt cuộc bắt chấp việc công kích Phát Thụy, thanh Thiên Thủy Thần Trượng trong tay hấn hươ lên vài vòng. Khóa bảo thạch khảm trên đầu thanh trượng trở nên hoàn toàn trong suốt, trăm ngàn đạo hắc mang không ngừng từ trên người hấn tuôn trào ra, cùng với màn ma lực lôi điện dày đặc phía sau va chạm với nhau. Bắn vào tinh thần lực cường đại của hấn, luồng hắc mang kia cơ hồ chặn lại mỗi đạo lôi điện oanh kích tới. Trong không khí không ngừng vụn vụn hấn lên, sự va chạm lôi cùng thủy sau khi va chạm sinh ra một loại khí thể đặc thù.

Nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng Cơ Động chợt xuất hiện một ý tưởng gì đó, hào quang trong mắt chợt lóe ra, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Tử Lôi Diệu Thiên Long ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ. Tay phải Phất Thụy chỉ xa về không trung phía trước. Đám ma sư phía dưới chỉ cảm thấy được chân trời chợt kịch liệt lóe sáng mãnh liệt, một màn này, giống như là trời đất sụp đổ vậy. Ngay sau đó, một đạo tử quang trong suốt ngay từ chỗ mi tâm Phất Thụy điện xạ mà ra. Cùng với luồng tử quang này xuất hiện, Dương Lôi Dương Miện trên đỉnh đầu của hắn chợt phát ra hào quang mãnh liệt. Từng tiếng từng tiếng rỗng ngăm đình tai nhức óc chợt không ngừng bộc phát ra. Cơ hồ là trong nháy mắt, mười bốn đầu Lôi Điện Cự Long chợt từ trên người Phất Thụy nháy mắt phóng ra.

Mười bốn đầu Lôi Điện Cự Long nhanh chóng tản ra trong không trung, mang theo một loại khí thể như che lấp bầu trời hướng tới những phương hướng bất đồng mà phóng đi. Lúc Thái Phật đem lực công kích của khóa lôi cầu kia hoàn toàn giải quyết hết, hắn kinh hoàng phát hiện, chung quanh thân thể mình cùng với Bạch Thủy Thần Âm, thể nhưng đã toàn là thân ảnh của Lôi Điện Cự Long. Mười bốn đầu lôi điện cự long dưới lực khống chế cường đại của Phất Thụy, thể nhưng đã hình thành một vòng vây khổng lồ, mạnh mẽ đem vị Phó Hội trưởng Ma Kỹ Công Hội này hoàn toàn bao phủ bên trong.

- Ai nói với người ta chỉ có bảy nhánh Lôi long?

Thanh âm Phất Thụy mang theo vài phần khinh thường vang vọng không trung. Giờ khắc này đây, cả khoảng không bên trong đã hoàn toàn biến thành màu tím, thuần túy màu tím lôi điện. Cho dù là sáu gã Chí Tôn Cường Giả bên dưới, đều cảm giác được trên làn da của mình không ngừng truyền đến từng đợt cảm giác tê dại.

Mười bốn đầu Lôi Long, cái này đã là lực lượng có thể cùng với Chí Tôn Cường Giả chống lại. Nếu toàn bộ ma lực của nó hoàn toàn bộc phát ra hết, uy lực đủ để so sánh với Trung Giai Siêu Tắt Sát Kỹ. Huống chi, Phất Thụy ngồi ngay ngắn trên lưng Tử Lôi Diệu Thiên Long, nhìn qua phảng phất là vô sự, tựa như ma lực căn bản là không hề tiêu hao chút nào.

Trong mắt Cơ Trường Tín cùng với Thượng Quan Ngâm Không đều đã choáng đầy thần sắc không dám tin nổi. Hai vợ chồng Chí Tôn Cường Giả này đồng thời liếc nhìn nhau, cho tới thời khắc này, bọn họ mới chính thức nhận ra, cái gã thanh niên từng tung hoành trên Thánh Tà Chiến Trường, trước giờ chưa từng bại trận, thực lực không ngờ đã đạt đến trình độ khủng bố đến mức này. Chẳng lẽ, hắn vẫn dấu kín thực lực, đã đạt đến trình độ Chí Tôn Cường Giả rồi sao?

480. Chương 241 Cơ Động Xuất Chiến (thượng)

Không ai rõ ràng hơn so với Cơ Động về lai lịch của mười bốn đầu Lôi Long này của Phất Thụy. Lúc này vẻ tươi cười trên mặt hắn cũng đã cực kỳ nồng đậm. Thời gian bốn năm, Phất Thụy lĩnh ngộ đối với Ngũ Hành Pháp Trận hiển nhiên cũng không chỉ mỗi mình một cái Ngưng Tụ Pháp Trận. Cái Tồn Trữ Pháp Trận có thể khiến cho ma lực bản thân tăng lên không biết bao nhiêu lần kia cũng đã được hắn lĩnh ngộ.

Mặc dù ma lực của Phất Thụy cũng chỉ đơn thuần là Dương Lôi mà thôi, cũng không thể giống như hắn có thể tồn trữ cả Âm Dương Ma Lực được. Nhưng bảy nhánh Lôi Long được tích trữ này, cũng đủ khiến cho ma lực của Phất Thụy nháy mắt tăng lên gấp đôi. Uy áp như vậy, đổi lại là một gã Chí Tôn Cường Giả, cũng sẽ cảm thấy có chút áp lực, huống chi đây là Thái Phật, vừa rồi đã toàn lực chống đỡ công kích của Phất Thụy cơ chứ?

Thanh âm trầm hùng hữu lực của Phất Thụy từ trên lưng Tử Lôi Diệu Thiên Long chợt vang vọng khắp không trung:

- Thái Phật Phó Hội trưởng, còn muốn tiếp tục chiến đấu nữa không?

Cũng không có sử dụng Lôi Ngục Thần Phủ, Phất Thụy vẫn như trước toàn diện áp chế Thái Phật. Không động thì thôi, động thì tất thắng, đây là bản chất của Lôi Đế. Năng lực khống chế của Thái Phật quả thật kinh người, nhưng mà, ma lực Phất Thụy phóng xuất ra căn bản là không phải hắn có thể chống cự lại. Đối diện với ma lực khổng lồ, hắn còn có thể làm gì bây giờ?

Sắc mặt của Thái Phật cùng với hai vị Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả bên dưới giống nhau, đều xám như tro tàn. Cánh tay cầm Thiên Thủy Thần Toa thậm chí còn hơi hơi run rẩy. Hắn không thể tin, mình lại bị

đánh bại như vậy, bại một cách thê thảm. Mà đối thủ của hần, chẳng qua chỉ là một gã Thất Quan Ma Sư mà thôi. Nhiều năm theo đuổi sự khống chế cực hạn như vậy, chẳng lẽ thật sự là bị đánh bại hay sao? Hần không muốn tin, thật sự không muốn tin. Nhưng mà, mười bốn đầu Lôi Long do Cực Hạn Dương Lôi ma lực ngưng tụ, tản mát ra thuộc tính áp chế đã khiến cho ma lực trong cơ thể hần càng ngày càng ảm đạm hơn nhiều, không còn bất cứ cơ hội phản kích nào cả. Cho dù là liều chết, hần nhiều nhất cũng chỉ có thể cùng với đám Lôi Long kia đồng quy ư tận, căn bản là không đụng đến Phát Thụy nổi.

- Ta thua rồi!

Thái Phật cắn răng nói ra ba chữ kia. Lúc ba chữ này vang ra khỏi miệng hần, cả người hần giống như là đi thêm mười tuổi vậy, thân thể trên lưng Bạch Thủy Thần Âu khẽ lắc lư, oa một tiếng, đã phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt trắng bệch không còn chút máu.

Mười bốn đầu Lôi Long lặng yên tiêu tán đi, nếu cẩn thận chú ý, có thể phát hiện ra, có bảy đầu Lôi Long trực tiếp quay trở vào trong Dương Miện trên đầu Phát Thụy. Đối với việc ứng dụng Tồn Trữ Pháp Trận, Phát Thụy đã hoàn toàn không thua Cơ Động. Dù sao, đối với phương diện Ngũ Hành Pháp Trận, Cơ Động thật sự là 'lãng phí' bốn năm thời gian. Áo diệu của Ngũ Hành Pháp Trận, bốn năm qua, hần hoàn toàn không hề lĩnh ngộ nó một cách toàn diện.

Tử Lôi Diệu Thiên Long trng tiếng hoan hô ngập trời của đám ma sư bên phía Ma Sư Công Hội từ từ đáp xuống. Phát Thụy ngồi ngay ngắn trên lưng Tử Lôi Diệu Thiên Long, hướng tới phía bốn vị Chí Tôn Miện Hạ bên này khom người hành lễ:

- Đệ tử may mắn không làm nhục mệnh.

Âm Triều Dương thần sắc không thay đổi, gật đầu một cái, Phát Thụy lúc này mới cười Tử Lôi Diệu Thiên Long lui sang một bên.

Cơ Trường Tín ha ha cười một tiếng, nói:

- Triều Dương huynh, ta thật sự bội phục ngươi, thế nhưng có thể bồi dưỡng ra một vị đồ tôn như thế, thắng lợi một cách hoàn toàn áp đảo. Thế nào? Ngươi còn chưa có hài lòng sao? Đáng tiếc, mấy năm nay ta cứ mãi lo đi tìm Ngâm Không, xem ra, ta cũng nên thu một gã đệ tử rồi.

Âm Triều Dương mỉm cười, nói:

- Nếu cuối cùng, phương pháp chiến thắng của hần cũng không phải là mười bốn đầu Lôi Long, ta sẽ càng hài lòng hơn.

Cơ Trường Tín có chút nghe không hiểu những gì Âm Triều Dương nói, nhưng Cơ Động và Phát Thụy liếc nhìn nhau. Bọn họ đều biết Sư tổ đây là đang muốn nói, Phát Thụy không nên sử dụng Tồn Trữ Pháp Trận để chiến thắng đối thủ. Tuy rằng ma lực Phát Thụy không bằng đối thủ, nhưng hần thật sự là người có Cực Hạn Ma Lực. Đương nhiên, Thái Phật có thực lực tám mươi tám cấp, hơn nữa năng lực khống chế cực hạn, nếu Phát Thụy không sử dụng ra ma lực của Tồn Trữ Pháp Trận, muốn chiến thắng Thái Phật cũng tuyệt không phải một chút có thể làm được.

Phát Thụy thoáng có chút xấu hổ, chà chà hai tay, cúi đầu quay sang nói với Cơ Động:

- Tiểu Sư đệ, sư huynh ta làm xấu rồi, kế tiếp tới phiên đệ trở tài đó.

Cơ Động cười ha ha một tiếng, nói:

- Sư huynh, nói không chừng ta cũng phải sử dụng ra Tồn Trữ Pháp Trận đó. Ma sư của Ma Kỹ Công Hội thấu hiểu đối với kỹ năng quả thật cũng không phải bình thường. Ta cũng rất có hứng thú.

Lúc này ánh mắt của Âm Triều Dương đã hướng tới bên này:

- Cơ Động, ngươi lại đây.

Cơ Động vội vàng bước lên mấy bước, cung kính nói:

- Sư Tổ.

Âm Triều Dương quay sang hần gật gật đầu, nói:

- Không cần miễn cưỡng. Còn nữa, người không có sự hạn chế như sư huynh của người. Toàn lực ứng phó. Hiểu rõ chưa?

- Vâng.

Cơ Động đáp ứng một tiếng.

Ánh mắt của Âm Triều Dương xẹt qua bên người Cơ Động, nhìn ra phía sau. Lúc ánh mắt của hắn rơi vào trên người Liệt Diễm và A Kim, trong mắt không khỏi toát ra vài phần nghi hoặc.

Liệt Diễm khẽ gật đầu một cái với Âm Triều Dương, cũng không có hé răng. Còn A Kim thì vẫn như trước, lạnh lẽo như băng. Ngoại trừ Liệt Diễm ra, nàng ta căn bản không hề để bất cứ ai trong mắt mình.

Phía bên kia, Thủy Minh Nguyệt cùng với Lãnh Phong Vân sắc mặt đã khó coi đến cực điểm. Thủy Minh Nguyệt đón lấy cây Thiên Thủy Thần Trượng do Thái Phật đưa lại, nhìn sắc mặt trắng bệch của Thái Phật, thở dài một tiếng:

- Được rồi, chuyện này cũng không thể trách người được. Là do tiểu tử Phất Thụy kia quá cường đại. Xem ra, thế giới này là của giới trẻ bọn chúng a. Nếu ta nhớ không lầm, Phất Thụy hẳn là chưa đến ba mươi lăm tuổi vậy. Xem ra, không đầy hai mươi năm nữa, hẳn có thể đạt tới Cửu Quan.

Lãnh Phong Vân nói:

- Minh Nguyệt, chúng ta đã thua không thể ngóc đầu được. Trận thứ hai, chúng ta nhất định phải thắng, hơn nữa còn phải thắng một cách tuyệt đối.

Thủy Minh Nguyệt gật gù đầu:

- Âm Triều Dương đưa ra phương pháp ba cuộc thắng hai, hiển nhiên là rất có lòng tin. Trong tay hắn ít nhất có hai cái vương bài. Phất Thụy là một trong số đó, còn cái vương bài còn lại không biết thế nào. Nhưng nếu lại là đồ tử đồ tôn của hắn, như vậy nhất định sẽ là Hỏa Hệ Ma Sư. Ta đoán là, hắn sẽ đem cái vương bài kia đặt ở trận chiến cuối cùng. Trận thứ hai này, rất có thể sẽ do Hi Lạc hoặc một gã Bát Quan ma sư nào đó của Ma Sư Công Hội. Một gã ma sư Thổ Hệ có xác suất rất cao. Chúng ta phải ra một gã Mộc Hệ Thiên Tôn xuất trận nhất định có thể chiến thắng.

Lãnh Phong Vân gật gù đầu, nói:

- Trận cuối cùng cũng chỉ có thể đánh cuộc mà thôi. Trận này để Thiên Tà xuất chiến vậy. Thực lực của hắn tương đương với Thái Phật, tuy rằng sẽ tiêu tốn không ít, nhưng hiện tại chúng ta cũng không thể lo lắng quá nhiều như vậy, nên sử dụng ra con bài chưa lật cuối cùng luôn đi.

Thủy Minh Nguyệt quay sang phía đám ma sư của Ma Kỹ Công Hội, lớn tiếng quát:

- Thiên Tà ở đâu?

- Hội trưởng.

Một đạo thân ảnh lắc mình mà ra, lộ ra một gã trung niên anh tuấn. Người này nhìn qua khoảng trên dưới năm mươi tuổi, mày kiếm tóc mai, mũi thẳng miệng rộng, tướng mạo cực kỳ anh tuấn. Dáng người cao lớn, bắp vai rộng rãi, làm cho người ta có một cảm giác chính khí lẫm lẫm.

481. Chương 241 Cơ Động Xuất Chiến (hạ)

Trên tay Thủy Minh Nguyệt đột nhiên xuất hiện thêm một chiếc nhẫn, hắn bấm tay một cái, đã rơi vào tay Thiên Tà:

- Trong này có một số thứ người có thể sử dụng. Trận thứ hai là do người xuất chiến. Người phải nhớ kỹ, đây chính là cơ hội cuối cùng của Ma Kỹ Công Hội chúng ta. Trong Công Hội, người là Mộc Hệ ma sư xuất sắc nhất. Nếu trận này thắng lợi, sau này người chính là Phó Hội trưởng thứ hai của Công Hội. Người là thiên tài Mộc Hệ, cũng là một đệ tử xuất sắc tốt nghiệp từ Âm Dương Học Đường của Thiên Can Học Viện. Năm sáu mươi tuổi cũng đã đột phá được cảnh giới Bát Quan. Ta tin rằng, người nhất định sẽ không khiến cho ta thất vọng.

Thiên Tà đeo chiếc nhẫn vào ngón tay giữa của mình, chỉ thoáng nhìn qua một cái, trên mặt đã toát ra vẻ vui mừng:

- Hội trưởng yên tâm, trận chiến này Thiên Tà ta tất nhiên sẽ dốc toàn lực giành thắng lợi, chắc chắn hạ gục đối thủ.

Thủy Minh Nguyệt gật gật đầu, nói:

- Đi đi, cho dù là người dùng hết tất cả mọi thứ trong cái Giới Chỉ này cũng được, nhất định phải giành thắng lợi trận này cho ta.

Thiên Tà từ trong phía người của Ma Kỹ Công Hội bước ra. Vừa mới bước ra, phóng người lên một cái. Chỉ nghe một tiếng gầm thật lớn, hào quang phát ra lóng lánh. Thanh quang nồng đậm bùng nổ lan truyền mãnh liệt. Khí tức đặc thù của Mộc Hệ dâng trào trong không trung. Một đầu ma thú mà Cơ Động vô cùng quen thuộc đã xuất hiện dưới chân của Thiên Tà. Đúng là Bích Ngọc Tích Long Vương, giống hệt như tọa kỵ của Trần Long Ngạo, Chiến Thần Đại Thống lĩnh của Diệt Tuyệt Quân Đoàn.

Nhìn thấy đối phương không ngờ lại là một gã Mộc Hệ ma sư ứng chiến, Cơ Động không khỏi nở nụ cười. Ma Kỹ Công Hội e rằng sau hôm nay sẽ bị xóa tên trên Đại lục. Cực Hạn Song Hỏa đấu với Giáp Mộc Hệ... Cơ Động đã quyết định, tuyệt sẽ không sử dụng đến ma lực bên trong Tồn Trữ Pháp Trận của mình, quyết giành lấy thắng lợi trận này. Hắn muốn chứng minh cho Sư Tổ và Sư Mẫu thấy, thời gian bốn năm này, hắn cũng không hề bỏ phí.

Đối mặt với Thiên Tà cười Bích Ngọc Tích Long Vương cao cao tại thượng, Cơ Động cũng từ trong Ma Sư Công Hội đi ra.

Chứng kiến sự xuất hiện của hắn, toàn bộ đám người bên phía Ma Kỹ Công Hội đều ngơ ngẩn cả người. Có ai ngờ nổi, bên phía Ma Sư Công Hội thế nhưng lại phái ra một gã thanh niên nhìn qua chỉ có hơn hai mươi tuổi tiến hành ứng chiến một trận chiến quan trọng như vậy.

Nhìn thấy Cơ Động bước ra, Thủy Minh Nguyệt và Lãnh Phong Vân liếc nhìn nhau. Thần sắc của bọn họ cũng không có kinh hỉ mà là choáng đầy khó hiểu. Vì sao Âm Triều Dương, Cơ Trường Tín lại phái ra một gã ma sư trẻ tuổi đến như thế? Chẳng lẽ bọn họ chính là muốn sỉ nhục mình hay sao? Hơn nữa, từ đối thoại vừa rồi của bọn họ, xem ra gã thiếu niên này chính là đồ tôn của Âm Triều Dương, thậm chí còn là huyền tôn của Cơ Trường Tín. Nhưng dù sao đi nữa, hắn cũng chỉ có hơn hai mươi tuổi mà thôi, thực lực đến mức nào cơ chứ?

Thiên Tà nhìn thấy Cơ Động từ phía đối phương đi ra, cũng không khỏi ngơ ngẩn cả người. Đừng nói là tỷ thí, trong suy nghĩ của hắn, gã thiếu niên này có được tọa kỵ không cũng đã là vấn đề.

- Tiểu huynh đệ, người đi nhầm chỗ rồi. Mau mời vị ma sư tham gia trận tỷ thí thứ hai ra đi.

Thiên Tà trầm giọng nói. Nếu nói hắn không khản trương đó là không có khả năng. Trận này hắn tuyệt đối không thể lại thất bại, nếu không mà nói, Ma Kỹ Công Hội liền xong rồi. Bất quá, nhớ tới những thứ bên trong giới chỉ mà Thủy Minh Nguyệt đưa mình, trong lòng hắn cũng vô cùng vững tâm. Có mấy thứ kia hậu thuẫn, một trận chiến này của mình chung quy cũng sẽ không thua.

- Ta chính là đối thủ trận thứ hai của người.

Cơ Động nhàn nhạt nói.

- Người?

Thiên Tà sửng sốt, ánh mắt nhìn Cơ Động choáng đầy vẻ quái dị. Nhưng sự khản trương trong lòng hắn lúc này cũng không khỏi thả lỏng vài phần. Chẳng lẽ nói, bên phía Ma Sư Công Hội muốn từ bỏ trận này sao? Vận khí của mình thật sự quá tốt. Dường như sợ Cơ Động sẽ đổi ý, Thiên Tà lập tức nói:

- Được! Tại hạ Thiên Tà, đại biểu cho Ma Kỹ Công Hội xuất chiến. Xin mời.

Cơ Động gật đầu với hắn một cái:

- Cơ Động, đại biểu Ma Sư Công Hội. Xin mời.

Vừa nói, hắn cũng làm ra một thủ thế mời. Ngay sau đó, hai người cơ hồ là đồng thời phóng xuất ra của mình. Bất đồng chính là, Thiên Tà ngồi trên lưng Bích Ngọc Tích Long Vương của hắn phóng thích ra, còn Cơ Động lại là trực tiếp đứng trên mặt đất mà phóng thích.

Ma lực của Thiên Tà cũng không cao như Thái Phạt, chỉ có Bát Quan Nhị Tinh, tám mươi bốn cấp ma lực, Giáp Mộc Hệ ma sư. Ngay khi Giáp Mộc Dương Miện phóng thích ra, một phiến lá cây màu xanh biếc cũng đồng dạng kịch liệt quay chung quanh thân thể của Thiên Tà. Khác với Thái Phạt, trên người hắn mặc một bộ trọng trang khải giáp toàn thân.

Có lẽ là Mộc Hệ ma sư đều thích sử dụng trường thương, vũ khí của Thiên Tà, cũng là một thanh long thương thật lớn, chiều dài so với thanh long thương của Trần Long Ngạo không chênh lệch bao nhiêu, cũng khoảng hơn bảy thước.

Nhìn hắn phóng thích ma lực, mặc áo giáp, xuất ra vũ khí. Trong lòng Cơ Động không khỏi đơn giản so sánh thực lực của gã đối thủ trước mắt này cùng với thực lực của Đại Thống Lĩnh Trần Long Ngạo của Diệt Tuyệt Quân Đoàn.

Về cấp bậc ma lực, hai người không chênh lệch bao nhiêu, về tọa kỵ thì cũng giống nhau, về vũ khí ma lực và trang bị trên người cũng không sai biệt nhiều. Nhưng Cơ Động lại chung quy cảm thấy được gã đối thủ trước mắt này so sánh với Trần Long Ngạo vẫn còn thiếu chút gì đó. Rất nhanh hắn đã biết được, so sánh với Trần Long Ngạo, cái mà Thiên Tà khiếm khuyết chính là khí thế. Thiếu đi sát khí mãnh liệt mà Trần Long Ngạo đã không ngừng lịch lãm trên chiến trường mà đúc kết ra được, cùng với sự kết hợp ma lực toàn thân hoàn mỹ. Cơ Động có thể khẳng định chính là, trên phương diện ma kỹ, Thiên Tà có thể trội hơn Trần Long Ngạo một chút, nhưng nếu hai người quyết chiến sinh tử với nhau, khẳng định người chiến thắng cuối cùng vẫn là Trần Long Ngạo.

Lúc Cơ Động quan sát Thiên Tà, Thiên Tà cùng với mọi người ở cả hai Công Hội cũng đều đang quan sát Cơ Động.

Trong lòng Phó Hội trưởng Ma Sư Công Hội Hi Lạc lúc này chỉ có một cảm giác, đó chính là may mắn.

Vì cái gì mà lúc trước hắn chiếu cố Cơ Động đến như thế, thậm chí còn nói là a dua nữa. Nguyên nhân quan trọng, chính là thân phận của Cơ Động, chứ không phải là thực lực của hắn. Thân phận của Cơ Động, có thể nói là có thể khống chế được toàn cục. Hắn đã từng tham gia vào đám cường giả đối kháng với hai vị Chí Tôn Cường Giả trong sự hiện diện hai người bọn họ chạy đến Trung Nguyên Thành đòi người, Hi Lạc cực kỳ hiểu rõ tầm quan trọng của Cơ Động trong lòng hai anh em Âm Triều Dương. Hơn nữa, Bình Đăng Vương Cơ Vân Sinh cũng từng đích thân nói qua, Cơ Động là cháu nội ruột của hắn.

Đối với hai anh em Âm Triều Dương, Âm Chiêu Dung, Hi Lạc cũng không có bản lãnh cao như vậy mà liên hệ với bọn họ. Nhưng mà bên phía Bình Đăng Vương, hắn liên hệ có thể nói là không tổn chút sức. Lúc hắn đem sự tình nói lại với Bình Đăng Vương, Hi Lạc cố ý tiết lộ Cơ Động sẽ đại biểu cho Ma Sư Công Hội của mình mà xuất chiến. Bình Đăng Vương Cơ Vân Sinh cơ hồ là không chút suy nghĩ đã khẳng định ngay với hắn, chuyện này Bình Đăng Vương nhất định sẽ can thiệp. Đồng thời hắn cũng nói trắng ra với Hi Lạc, Bắc Đẩu Miện Hạ Cơ Trường Tín cũng sẽ đích thân ra tay. Đương nhiên, tất cả điều kiện, tiên quyết vẫn là Cơ Động nhất định phải tham gia vào lần khiêu chiến này. Nếu Cơ Động không tới, như vậy tất cả mọi chuyện hoàn toàn không liên quan gì đến Bình Đăng Vương nhất mạch cả.

Hi Lạc chẳng qua là một Phó Hội trưởng của một Ma Sư Công Hội, luận tính toán, hắn làm sao có thể sánh cùng với Bình Đăng Vương được, lập tức tin là thật, lúc này mới lo lắng chuyện Cơ Động không đến như thế. Không nói chuyện khác, có Bắc Đẩu Miện Hạ Cơ Trường Tín, một Chí Tôn Cường Giả như vậy nhúng tay vào chuyện này, bằng vào thế lực của Bình Đăng Vương nhất mạch, hơn nữa sự cường đại của Bắc Đẩu Miện Hạ, Ma Kỹ Công Hội tuyệt không dễ đụng đến. Huống chi, Hi Lạc từ sớm cũng đã biết rõ quan hệ của Cơ Trường Tín và Thượng Quan Ngâm Không.

Kỳ thật, cho dù không có Cơ Động tham gia vào chuyện này, Bình Đăng Vương nhất mạch cũng sẽ tuyệt không ngồi yên mà xem hai đại Công Hội sát nhập như vậy. Từ góc độ của Ngũ Đại Đế Quốc Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục mà xem, không có một Đế Quốc nào mong muốn hai đại Công Hội sát nhập cả. Nguyên nhân rất đơn giản, hai cái Công Hội cấp đặc biệt, mỗi cái đều có được thế lực khổng lồ, có thể nói là thánh điện của giới ma sư, bản thân cũng đã ảnh hưởng đến không ít quyết sách của quốc gia rồi. Một khi hai đại

Công Hội lại sát nhập, như vậy, cỗ thế lực nàu chính là bất cứ quốc gia nào cũng không thể bỏ qua, thậm chí còn là thế lực ngang hàng với mình nữa. Thử hỏi một quốc gia nào đó có thể chấp nhận một thế lực như vậy sao? Đáp án là quyết không thể nào, trừ phi...

482. Chương 242 Đánh Cuộc (thượng)

Hai đại Công Hội sát nhập, là chuyện mà không một quốc gia nào muốn chứng kiến. Nhưng mà, nếu trong chuyện này, bên phía Bình Đẳng Vương nhất mạch của Trung Thổ Đế Quốc trực tiếp ra tay trợ giúp để Ma Sư Công Hội hoàn thành nó, như vậy, quan hệ của cái Công Hội mới sát nhập này với Bình Đẳng Vương nhất mạch cũng sẽ không bình thường. Như vậy, chuyện này sẽ khác hẳn. Ai cũng không muốn nhìn thấy cái thế lực mạnh mẽ này quật khởi, nhưng ai cũng lại muốn cùng với thế lực kia thiết lập quan hệ tốt, thậm chí là mình có thể nắm trong tay thế lực kia nữa chứ?

Bởi vậy, bất luận như thế nào, Cơ Vân Sinh cũng sẽ can thiệp vào chuyện này, hơn nữa lại còn sẽ thỉnh tổ phụ mình đến để chủ trì đại cục. Nếu nói muốn thuyết phục Cơ Trường Tín, vốn là một chuyện vô cùng khó khăn, nhưng Cơ Vân Sinh chỉ nói ra một câu, Cơ Trường Tín lập tức chấp nhận. Cơ Vân Sinh nói với Cơ Trường Tín một câu đơn giản, Ma Sư Công Hội xuất hiện nguy cơ lớn như vậy, bà nội thân là Hội Trưởng, chẳng lẽ sẽ ngồi yên không quan tâm hay sao?

Chỉ một câu đơn giản như vậy, Cơ Trường Tín đã lập tức đồng ý. Chỉ là Cơ Vân Sinh cũng không ngờ tới, ông nội mình tình cách đối với tình cảm lại mạnh mẽ đến mức độ như vậy, vừa gặp mặt bà nội chưa nói mấy câu đã đòi tự sát để chứng minh mình trong sạch.

Lúc này Hi Lạc vì sao lại cảm thấy mình may mắn? Hắn vốn không nghĩ tới chuyện hôm nay Cơ Động sẽ đại diện Ma Sư Công Hội mà xuất chiến. Hắn mặc dù từng nghe nói qua Cơ Động trong lần Thánh Tà Chi Chiến lần trước đã phóng thích ra một cái Siêu Tắt Sát Kỹ, thế nhưng hắn căn bản cũng không tin chuyện đó. Nghe nói khi đó Cơ Động còn chưa có đột phá được cấp bậc Ngũ Quan, nếu nói ở thực lực đó mà phóng thích ra Siêu Tắt Sát Kỹ chỉ là một chuyện buồn cười mà thôi. Cho dù ngay bản thân hắn là Bát Quan Thiên Tôn, cũng cơ hồ không thể nào phóng thích ra được loại kỹ năng cường đại này cả. Đối với thực lực của Cơ Động, mặc dù hắn cũng có chút thương thức, nhưng cũng chỉ là loại thương thức đối với một thanh niên cường giả có được Cực Hạn Ma Lực, thực lực vượt qua những thanh niên cùng tuổi mà thôi.

Hắn không hề nghĩ tới, Cơ Động thế nhưng thật sự sẽ xuất chiến trong lần tỷ thí này, hơn nữa lại còn là trận thứ hai trong ba trận chiến, một trận đấu quan trọng đến như thế. Ngày hôm qua hắn vừa mới đem một cặp Thứ Thần Khí siêu cấp trọng kiếm kia cho Cơ Động, không hề nghĩ ngờ sẽ tăng cường thực lực cho Cơ Động rất nhiều. Nếu sau này mấy vị Miện Hạ có hỏi về lai lịch của cặp trọng kiếm này, bản thân hắn cũng sẽ lấy dính một chút quang mang, hơn nữa cũng không có ai có thể trách mình cả. Huyền tôn của Hội Trưởng và Bắc Đẩu Miện Hạ, đồ tôn của hai vị Hỏa Hệ Chí Tôn Miện Hạ, quang hoàn trên người gã thiếu niên này đã nhiều lắm rồi.

Nhìn Cơ Động, Thiên Tà cũng không khỏi hơi hơi có chút nhú mày. Hắn cũng có chút xấu hổ khi ra tay với gã thiếu niên trước mặt này. Gã thanh niên này có cái gì? Vì sao mà cả áo giáp ma lực, vũ khí cũng đều không có? Càng không cần phải nói tới tọa kỵ gì.

Bất quá, ý niệm này trong đầu của hắn cũng chỉ giăng co trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi mà thôi, ánh mắt hắn đã bị cái kỳ dị trên đầu của Cơ Động thu hút.

Hắc Bạch Song Sắc, cái này trong toàn bộ ma sư giới cũng có thể nói là một biểu tượng hoàn toàn mới. Coi như là hai anh em Âm Triều Dương, Lôi Đế Phất Thụy vốn quen thuộc với Cơ Động nhất, nhìn thấy cũng không khỏi sửng sốt. trên đỉnh đầu của Cơ Động đã hoàn toàn là một loại hình thái Âm Dương giao hòa, không ai có thể hiểu nổi cái này có ý nghĩa như thế nào. Cho dù là Âm Triều Dương cũng chỉ là trong lòng vừa động, thoáng nghĩ tới một chuyện gì đó.

Đây là gì? Hắc Bạch Song Sắc? Ánh mắt Thiên Tà ngưng đọng lại, thanh long thương trong tay theo bản năng nâng cao lên một chút. Cũng ngay trong lúc đó, Cơ Động đang đứng trước mặt hắn khoảng chừng năm mươi thước chợt ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét dài.

Một vầng sáng một màu thông thấu chợt từ trên người hấn phóng thích ra. Nhưng mà, lúc cái vầng sáng này phóng thích ra, một màn khiến cho người khác khiếp sợ chợt xuất hiện, quang mang hắc bạch lưỡng sắc hoàn toàn xoay cực nhanh trên người Cơ Động. Cực Hạn Song Hỏa nguyên tố nồng đậm theo hình xoắn ốc bay dựng lên. Cả người Cơ Động lúc này nhìn qua liền biến thành trong suốt, cực kỳ hoàn toàn trong suốt. Trong đầu mấy vị Chí Tôn Cường Giả đều sinh ra một ý niệm trong đầu:

- Nguyên tố thể thuần túy quá.

Đúng vậy, Nguyên tố thể mà lúc này Cơ Động phóng xuất ra cũng chỉ có thể dùng hai chữ thuần túy để mà hình dung. Thông thấu, thuần túy, Hắc Bạch Song Sắc.

Trong mơ hồ, thậm chí còn có thể chứng kiến trong lòng ngực của hấn nhảy lên một ngọn lửa màu trắng.

Một mảnh bích quang hình lá cây chợt lóe lên sáng chói trước ngực của hấn, cũng đem ngọn lửa màu trắng trong lòng ngực của hấn che giấu lại. Lục quang nồng đậm thể nhưng lại bộc phát ra sinh mệnh khí tức so với Thiên Tà còn nồng đậm, khổng lồ hơn rất nhiều. Bất luận là địch hay bạn, lúc này cảm nhận được sinh mệnh lực khổng lồ này, mỗi người đều có một loại cảm giác toàn thân hoàn toàn thư thái.

Không hề nghi ngờ, phiến lá cây màu ngọc bích kia, chính là tuyệt thế kỳ vật của Sâm Yêu Bộ Tộc trải qua trăm ngàn năm qua mới ngưng tụ thành, Sinh Mệnh Chi Hạch.

Quang mang tham lam cơ hồ không chút nào che giấu phát ra rõ ràng trong mắt của Thiên Tà. Thân là một gã thiên tài Giáp Mộc Hệ ma sư, không có ai so với hấn càng thêm rõ ràng phiến lá cây đeo trên cổ của Cơ Động đối với Mộc Hệ ma sư mà nói quan trọng đến mức thế nào. Nếu như mình có thể có được nó, đủ để tương đương với việc có được một kiện Thần Khí a! Một chuyện hấp dẫn như vậy, bất luận là hấn hay là bất cứ một vị Mộc Hệ ma sư nào, cũng căn bản không thể kìm nén được.

Phía sau lưng sự tham lam chính là sát khí, mặc dù của Cơ Động thập phần kỳ quái, nhưng mà trên này cho thấy thực lực của hấn cũng chỉ có sáu mươi một cấp ma lực mà thôi. Chênh lệch lên đến hai mươi ba cấp ma lực. Sự chênh lệch lớn đến như thế, cũng không phải ma lực quái dị gì có khả năng bù lại được. Huống chi, cho tới bây giờ gã tiểu tử trước mặt này cũng không có phóng xuất ra ma thú tọa kỵ.

Trong sự suy nghĩ của Thiên Tà, Cơ Động căn bản là không có ma thú tọa kỵ. Nguyên nhân rất đơn giản, hấn có quan hệ cực kỳ mật thiết với mấy vị Chí Tôn Cường Giả, tuy rằng còn trẻ đến như thế đã có được sáu mươi một cấp ma lực, tương lai bất khả hạn lượng. Nhưng cái này cũng tất nhiên tạo thành một sự yêu cầu vô cùng khắt khe đối với việc lựa chọn ma thú tọa kỵ của hấn. Không có gặp được một đầu ma thú tương lai có thể tiến hóa thành Thập Giai Ma Thú, hấn làm sao có thể chấp nhận được cơ chứ? Trong lòng Thiên Tà, căn bản là không nghĩ đến chuyện Cơ Động có thể chiến thắng được mình.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thiên Tà đã có chút tính toán, cao giọng nói:

- Đợi một chút, ta có chuyện muốn nói.

Cơ Động nhíu mày:

- Mời nói.

Hào quang tham lam trong mắt Thiên Tà cũng không chút nào che giấu xuống, trong lòng thoáng cân nhắc một chút, nói:

- Tiểu huynh đệ, trận chiến này của chúng ta thêm chút tiền vốn có được không? Cũng có thể gọi là tiền đặt cược.

- Tiền đặt cược?

Cơ Động không khỏi nở nụ cười. Hấn hiểu rõ ràng, đối phương nhất định là xem mình là một gã không có năng lực gì, cho nên mới cố tình làm một cuộc giao dịch chiếm tiện nghi, hấn lẽ nào lại cho qua dễ dàng như vậy?

- Được! Tiền bối, ngài muốn đánh cược cái gì?

Thiên Tà nói:

- Cứ đặt cược cái vòng cổ trên cổ của người vậy. Cái này hiển nhiên là một trang bị thích hợp cho Mộc Hệ ma sư của chúng ta. Nếu người thua, vòng cổ này sẽ là của ta.

Sắc mặt Cơ Động không đổi, hỏi:

- Vậy nếu tôi thắng thì sao?

Thiên Tà trong lòng âm thầm cười lạnh, người cũng đòi thắng được ta hay sao? Hắn lập tức làm bộ rộng lượng, nói:

- Nếu người thắng, trang bị hiện tại trên người của ta mặc cho người lựa chọn. Thấy thế nào?

483. Chương 242 Đánh Cuộc (hạ)

Cơ Động nở nụ cười, giống như là nghe được một chuyện cười buồn cười nhất thế giới vậy. Đó cũng không phải là nụ cười chân thành thân thiết, mà là cười nhạo, cười nhạo không chút che giấu. Nhìn nét tươi cười của Cơ Động, trong lòng Thiên Tà choáng đầy sự khó chịu:

- Người cười cái gì?

Khóe miệng Cơ Động hơi hơi cong lên:

- Toàn thân của người đều là đồng nát sắt vụn, cũng đòi đem đi đổi Sinh Mệnh Chi Hạch của ta hay sao? Không biết là đầu óc của ta có vấn đề hay là đầu óc của người có vấn đề. Ta cho rằng, những lời ngu ngốc đến như vậy chẳng ai lại nói ra cả.

Thiên Tà giận dữ:

- Tiểu tử, người dám nói ta ngu ngốc à.

Lúc này hắn mới phát hiện ra, không chỉ là Cơ Động đang cười giễu, mà thậm chí là mọi người bên phía Ma Sư Công Hội bên kia cũng đều đang cười.

Lôi Đế Phát Thụy thì trào lảm bảm:

- Đúng là không biết xấu hổ. Ta muốn xem thử xem, người lấy cái gì để đổi lấy đồ của Tiểu sư đệ ta.

Cơ Động nhún vai:

- Đây là chính người nói, cũng không phải là ta nói. Nếu như người muốn đánh cuộc, như vậy, mời người xuất ra chút thành ý đi. Nếu không mà nói, xin miễn nói chuyện lời thôi.

Thiên Tà thoáng chần chờ một chút, dứt khoát nói:

- Được, vậy người xem thử thứ này thế nào?

Hắn đã hạ quyết tâm phải chiếm được Sinh Mệnh Chi Hạch của Cơ Động. Mà mạnh mẽ cướp lấy Sinh Mệnh Chi Hạch là chuyện khẳng định không thể nào. Sau lưng Cơ Động có bốn vị Chí Tôn Cường Giả, cho dù là hắn có thể chiến thắng mà cướp được đồ trong tay Cơ Động, cũng tuyệt đối sẽ không ra khỏi được Thiên Thanh Thảo Nguyên này. Cho nên hắn mới nghĩ tới phương pháp tuyệt diệu này, cùng Cơ Động đánh cuộc, thua trận sẽ phải đưa ra thứ đặt cược... Những vị Chí Tôn Cường Giả kia thân phận cao cao tại thượng, chung quy cũng sẽ không muối mặt mà đòi lại như vậy. Người trẻ tuổi tính tình luôn luôn bốc đồng, quả nhiên Cơ Động đã chấp nhận cùng hắn đánh cuộc, trong lòng hắn đã bắt đầu đắc ý nở nụ cười.

Khẽ cắn môi, Thiên Tà đem thanh Long thương chuyển sang tay trái, tay phải khẽ quơ nhẹ qua bên người mình một cái, trong tay đã có thêm một thứ gì đó. Chứng kiến thứ này, sắc mặt của tất cả các ma sư hai bên đều không khỏi biến đổi. Đó là một mảnh tiểu bài bằng bạch ngọc, hình chữ nhật, ước chừng lớn khoảng nửa bàn tay người trưởng thành. Nhưng mà khi khối tiểu bài bạch ngọc này xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn, ánh mắt của mỗi một tên ma sư đều có chút tham lam, ngay cả những Chí Tôn Cường Giả cũng không khỏi hơi hơi biến sắc.

- Thiên Chi Ngọc.

Đồng tử Cơ Động hơi hơi co rút lại một chút.

Thiên Tà trầm giọng nói:

- Không sai, đúng là Thiên Chi Ngọc. Thế nào? Khối Thiên Chi Ngọc này có đủ tư cách để đổi lấy Sinh Mệnh Chi Hạch của ngươi chứ?

Cơ Động gật gật đầu:

- Được, ta và ngươi đánh cuộc.

Bên phía Ma Kỹ Công Hội, Thủy Minh Nguyệt và Lãnh Phong Vân sắc mặt đều có vẻ có chút khó coi. Thủy Minh Nguyệt thấp giọng nói:

- Khó trách gã Thiên Tà này có tốc độ tuy luyện nhanh đến như vậy, chỉ mới sáu mươi tuổi đã đột phá Bát Quan. Hóa ra là trong tay của hắn có được một khối Thiên Chi Ngọc. Có thứ này phụ trợ, sau này cho dù đột phá Cửu Quan cũng chưa chắc không có khả năng.

Lãnh Phong Vân liếc mắt nhìn hắn một cái:

- Người của Ma Kỹ Công Hội các ngươi che giấu rất sâu a!

Thủy Minh Nguyệt nhú mày:

- Đợi giải quyết tình hình trước mắt xong rồi hãy tính sau.

Thiên Tà lấy ra Thiên Chi Ngọc, hiển nhiên cũng đã tính toán đến chuyện được ăn cả ngã về không. Hắn đương nhiên là biết rất rõ mình lấy ra thứ này sẽ khiến cho Thủy Minh Nguyệt cực kỳ bất mãn đối với mình. Phải biết rằng, lần này Ma Kỹ Công Hội muốn gồm thâu Ma Sư Công Hội, nguyên nhân chủ yếu chính là vì Tàng Bảo Khố của Ma Sư Công Hội cùng với ba trăm sáu mươi lăm Mảnh Võ Hồn Độn kia. Khối Thiên Chi Ngọc trong tay của hắn về mặt trân quý còn hơn cả đám Mảnh Võ Hồn Độn kia. Thiên Tà đã tính toán cẩn thận rồi, chỉ cần thắng được Cơ Động, lấy được Sinh Mệnh Chi Hạch, hắn sẽ lập tức cao chạy xa bay. Dù sao sau trận chiến này mình chiến thắng đối thủ, Ma Kỹ Công Hội vẫn còn một trận chiến tỷ thí nữa. Thủy Minh Nguyệt và Lãnh Phong Vân cũng không có khả năng rời khỏi nơi này để truy đuổi mình. Có được chút thời gian ngắn ngủi này, đủ cho hắn mai danh ẩn tích, đợi sau này đột phá được Cửu Quan rồi hiện thân cũng không muộn.

Cổ tay Thiên Tà khẽ xoay một cái, thu hồi Thiên Chi Ngọc:

- Được, ngươi đã đồng ý, vậy thì chúng ta bắt đầu đi.

Vừa nói, hắn đã hét lớn một tiếng, thanh Long thương trong tay chỉ về phía trước, Giáp Mộc ma lực nồng đậm nháy mắt bốc lên, màu xanh ngọc bích tràn ngập toàn thân, cũng đã phóng thích ra Nguyên Tố Thể của mình.

Lúc trước Cơ Động đang phóng thích đã bị lời nói của Thiên Tà cắt ngang, giờ khắc này đây, Sinh Mệnh Chi Hạch trước ngực của hắn cũng đã sáng đứng lên. Cực Hạn Song Hỏa cực kỳ nồng đậm không hề giữ lại, toàn bộ bùng phát ra ngoài. Thuộc tính áp chế mãnh liệt phóng thẳng về phía Thiên Tà. Cùng lúc đó, một vầng sáng màu trắng ngà lưu chuyển dưới làn da của hắn, bạch quang sau lưng chợt lóe lên, một cặp cánh chim thật lớn đột nhiên từ phía sau lưng hắn chui ra. Đúng là Phượng Vũ Long Xà Biến.

Chứng kiến sau lưng Cơ Động đột nhiên xuất hiện một cặp cánh lớn, đám ma sư đang xem cuộc chiến nhất thời cả kinh. Bọn họ đều cảm giác được rõ ràng, khí thể bản thân của Cơ Động đã gia tăng lên gấp bội phần. Nhất là sau lưng của hắn đã xuất hiện một cái hắc bạch song sắc Âm Dương Ngư, trong đó mơ hồ có hai đại thân ảnh thật lớn đang biến hóa trong đó. Bọn họ đương nhiên không thể nhận ra, Cơ Động lúc này đã đem Song Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận của mình phóng thích ra.

- Cực Hạn Ma Lực, Cực Hạn Song Hỏa?

Thủy Minh Nguyệt và Lãnh Phong Vân cơ hồ là cùng lúc thốt lên. Hai người liếc nhìn nhau, đều nhìn ra sự hoảng sợ trong đáy mắt của đối phương. Là cường giả đỉnh cấp của Ma Sư Giới, bọn họ đến bây giờ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy ma sư Âm Dương Song Thuộc Tính, càng thêm đáng sợ chính là, Âm Dương Song Thuộc Tính này thế nhưng đều là Cực Hạn Thuộc Tính.

Ma lực áp chế mãnh liệt, cơ hồ trong nháy mắt đã đem uy áp của Giáp Mộc Hệ do Thiên Tà phóng thích ra đẩy ngược về, hơn nữa lại còn chiếm thượng phong nữa.

Ma lực của Thiên Tà cao hơn so với Cơ Động hai mươi ba cấp. Dưới tình huống như thế, thuộc tính áp chế tuy rằng cũng sẽ sinh ra tác dụng đối với hắn, nhưng mức độ ảnh hưởng cũng ít hơn rất nhiều. Hắn cũng bị Cực Hạn Song Hỏa đột nhiên bốc lên trên người Cơ Động dọa cho hoảng sợ. Nhưng ngay sau đó, hắn đã lập tức đáp trả lại.

Có thể ở trong Ma Kỹ Công Hội đạt được địa vị như hôm nay, tu luyện đến trình độ tám mươi bốn cấp Bát Quan Thiên Tôn, lại từng là một đệ tử xuất sắc của Âm Dương Học Đường, vị Giáp Mộc Hệ Thiên Tôn này cũng tuyệt không phải hạng người dễ khinh khi. Cảm nhận được ma lực biến hóa trên người Cơ Động, hắn trước tiên phóng thích ra Ma Vực của chính mình. Quang mang màu ngọc bích chợt bính phát mạnh mẽ, ma lực bản thân hắn cùng với ma lực của Bích Ngọc Tích Long Vương bên dưới dung hòa thành một thể, khiến cho phạm vi Ma Vực của hắn nháy mắt đã bao trùm phạm vi khoảng một ngàn thước vuông, mạnh mẽ đem lực áp chế Cực Hạn Song Hỏa của Cơ Động bức ra ngoài. Bích Ngọc Tích Long Vương cũng có cánh, hai cánh dang rộng, mang theo thân thể Thiên Tà bay thẳng lên không trung, phóng về phía Cơ Động.

Thiên Tà hai tay cầm thanh Long thương dài bảy thước, cổ tay xoay mấy cái, Long thương đã huyền hóa ra thương ảnh đầy trời. Công kích của hắn tuy rằng không có mỗi một thương đều ngưng tụ ma lực tinh thuần như Diệt Tuyệt Chiến Thần Trần Long Ngạo như vậy, nhưng mà công kích lại càng thêm lưu loát sinh động như nước chảy mây trôi, từng thương cứ tiếp từng thương, căn bản không có chút mảy may gián đoạn. Những luồng quang mang màu xanh ngọc bích từng cái từng cái xuất hiện, tạo nên một tấm lưới màu xanh biếc trên bầu trời, tựa hồ như xem Cơ Động là một con chim, muốn bằng vào công kích của mình đem tấm lưới xanh kia ụp xuống vậy.

Cơ Động sau khi dang cặp cánh ra đã phóng thẳng lên không trung, mắt thấy Thiên Tà đuổi theo, khoe miệng không khỏi toát ra một tia cười lại, thầm nghĩ trong lòng:

- Thật xin lỗi, hôm nay để cho người trở thành vật thí nghiệm của ta vậy.

Sinh Mệnh Chi Hạch trước ngực hắn vẫn một mực tản ra sinh mệnh lực vô cùng khổng lồ, dưới sự kích thích của Linh Hồn Chi Hỏa của Cơ Động, hai tiếng rỗng ngâm rung trời đồng thời vang lên, Cực Hạn Song Hỏa vốn cực kỳ mạnh mẽ trên người Cơ Động vào giờ khắc này cũng đã nháy mắt bùng nổ lên không biết bao nhiêu lần, giống như là núi lửa đang phun trào mạnh mẽ vậy. Hỏa thuộc tính cường đại phóng thích, mạnh mẽ khiến cho Thiên Tà đã phóng thích Ma Vực đang phóng lên trong không trung cũng không khỏi chậm lại một chút.

484. Chương 243 Quân Long Chi Thủ, Đại Diễn Thánh Hỏa Long (thượng)

Hai cái đầu rồng khổng lồ, giống như là từ trong ngực Cơ Động chui ra vậy, mang theo toàn bộ thân thể khổng lồ của nó ngang nhiên mà ra. Toàn bộ thân thể dài đến mười hai thước, hai đầu, chín trảo, hắc bạch song sắc. Đúng là tên gia hỏa bình thường vẫn ở trong Sinh Mệnh Chi Hạch, lặng yên hấp thụ Sinh Mệnh khí tức, Đại Diễn Thánh Hỏa Long.

Cùng với bản thể xuất hiện, tiếng long ngâm trong miệng Đại Diễn Thánh Hỏa Long cũng càng thêm to rõ hơn. Nghe tiếng rồng ngâm vang vọng kia, tất cả Cự long ở đây, phàm là Cửu Giai trở xuống, toàn bộ thân thể giống như nhũn ra. Đám Liệt Địa Long của Kim Cương Quân Đoàn xa xa, lại toàn bộ quỳ rạp xuống, không dám nhúc nhích một cái.

Thiên Tà vốn nghĩ mình đang chiếm thế thượng phong tuyệt đối, nhưng chỉ cảm thấy đầu Bích Ngọc Tích Long Vương dưới chân chợt run rẩy mãnh liệt, cặp cánh giống như là nhũn ra vậy, nói sao cũng không chịu bay về phía trước. Thiên Tà dốc toàn lực đem ma lực Giáp Mộc của mình rót vào trong thân thể Bích Ngọc Tích Long Vương mới miễn cưỡng ổn định cảm xúc của nó. Phải biết rằng đầu Bích Ngọc Tích Long Vương này của hắn chính thức là một đầu Cửu Giai Ma Thú, đã là một đỉnh cấp tiến hóa của đầu ma thú này rồi.

Điều này sao có thể? Hẳn chẳng những có được tọa kỵ, hơn nữa lại còn là một đầu tọa kỵ cường đại đến như thế. Đây là loại ma thú gì? Đừng nói là nhận ra, coi như là nghe qua hẳn cũng chưa từng nghe nói tới.

Chứng kiến Đại Diễn Thánh Hỏa Long, giật mình cũng không chỉ có một mình Thiên Tà, ánh mắt của Sáu Vị Chí Tôn Cường Giả ở đây cũng đồng thời bị khí tức chấn nhiếp vạn long của nó hấp dẫn.

Nhân lực của bọn họ đương nhiên so với Thiên Tà còn mạnh mẽ hơn nhiều. Từ thanh âm cùng với uy thế chấn nhiếp kia, bọn họ đều có thể nhìn ra được, đó cũng là một đầu Cự long, nhưng là một đầu Cự long kỳ dị mà bọn họ chưa từng nhận ra. Hai đầu, không có cánh, nhưng lại có thể bay lượn trên không trung. Nhìn qua nó cũng là song thuộc tính, Cực Hạn Song Hỏa song thuộc tính, giống hệt như Cơ Động. Cho dù là tọa kỵ của đám Chí Tôn Cường Giả, ngay khi nhìn thấy nó, ngoài Đẳng Xà cùng với Hỏa Long Vương, tọa kỵ của Âm Triều Dương, cũng đều toát ra vài phần bất an.

Âm Triều Dương kinh ngạc nhìn Đại Diễn Thánh Hỏa Long dưới người Cơ Động:

- Đây là loại Long Tộc gì? Tại sao lại có thuộc tính giống Cơ Động như thế? Ta vốn đang đau đầu vì chuyện tìm kiếm tọa kỵ trong tương lai của Cơ Động, không nghĩ đến, bản thân hẳn lại đã giải quyết xong, hơn nữa lại còn giải quyết vô cùng hoàn mỹ như thế nữa. Đầu Cự Long này hẳn chỉ mới là Bát Giai, thế nhưng lại có thể uy hiếp cả quần long. Rất có phong thái Quần Long Chi Thủ. Tiểu gia hỏa Cơ Động này, thật đúng là dễ dàng khiến người ta kinh ngạc a! Ông bạn già, người có nhận ra đây là loại Long tộc gì không? Nó hẳn cũng là một thành viên trong Long Tộc của người.

Chính lúc hẳn đang nói, Âm Triều Dương đột nhiên phát hiện ra, đầu Hỏa Long Vương dưới người hẳn đột nhiên có vấn đề. Nó đang ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào Đại Diễn Thánh Hỏa Long, thân thể không ngừng đang run rẩy. Âm Triều Dương cùng với tọa kỵ đồng bọn này đã ở cùng một chỗ hơn sáu mươi năm nay, đối với tính cách của nó vô cùng hiểu rõ. Hiện tại nó cũng không phải là đang sợ hãi, mà là đang kích động. Đã bao nhiêu năm nay, hẳn cũng chưa từng thấy qua vị tọa kỵ đồng bọn này của mình xuất hiện qua cảm xúc kích động như hiện tại.

- Nó... nó là huyết mạch của ta. Triều Dương, nó là huyết mạch của ta a! Nó biến dị. Đó là huyết mạch của ta! Nó là huyết mạch của ta.

Vừa nói, Hỏa Long Vương đã phóng vọt người định bay lên.

- Ông bạn già, người đừng vội. Có chuyện gì vậy?

Âm Triều Dương vội đặt một bàn tay lên trên đỉnh đầu của Hỏa Long Vương. Hẳn không thể để cho lão đồng bọn của mình đi quấy rầy trận chiến đấu trước mắt này.

Hỏa Long Vương kích động liên tục phát ra tiếng rít gào âm ỉ, thân thể run rất không ngừng, kích động, bất an, phần nộ, kinh hãi... đủ các loại cảm xúc không ngừng bộc phát ra trên người đầu Cự long này. Hai bàn chân thô chắc của nó cũng đã hoàn toàn chui sâu vào trong lớp bùn đất dưới chân. Nếu không phải Âm Triều Dương đang toàn lực áp chế, nó tuyệt đối không thể khống chế được thân thể của mình.

- Triều Dương, đừng nên ngăn cản ta. Đó là hài tử mà ta thất lạc đã nhiều năm. Không làm đâu. Mặc dù bộ dáng của nó đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, đã hoàn toàn biến dị. Nhưng mà trên người của nàng đang chảy xuôi huyết mạch của ta, cái này tuyệt đối không có lầm. Ta tuyệt đối không có nhìn nhầm. Ta tìm đứa hài tử này đã hơn một ngàn năm nay a! Ta cầu xin người, để cho ta qua đó đi, để cho ta xác nhận nó đi.

Âm Triều Dương trấn an, nói:

- Ông bạn già, ông đừng có gấp, có ta ở đây, không ai có thể tổn thương hài tử của người được đâu. Hiện tại nó đã là ma thú đồng bọn của Cơ Động. Trận chiến này chấm dứt được không? Chỉ cần trận chiến đấu này chấm dứt, ta và người lập tức đi xác nhận nó. Người trước tiên nên bình tĩnh lại một chút.

- Ta, ta thật sự không thể bình tĩnh. Triều Dương, hài tử của ta lúc trước bị tên Phong Sương đề tiện khốn kiếp kia bắt đi, ta đã tìm nó suốt một ngàn năm rồi. Một ngàn năm a! Người cũng biết, sự nhớ mong của ta đối với hài tử mảnh liệt đến thế nào. Người nói ta làm sao có thể bình tĩnh được?

- Nhấn nài một chút đi. Nếu ta đoán không sai... Hỏa Long Vương, đứa nhỏ của người hẳn là được người ta cứu ra. Hơn nữa ta cũng có thể đoán được ai đã cứu hẳn. Chẳng lẽ người không phát hiện ra, đứa con gái này của người có thiên phú vượt qua cả người hay sao? Nếu ta nhìn không nhầm thì hẳn hẳn là mới vừa được sinh ra không lâu. Lúc người sinh ra là mấy giai? Hiện tại nó có được mấy giai?

Kể nói chuyện chính là Đẳng Xà dưới thân Âm Chiêu Dung. Nhìn Đại Diễn Thánh Hỏa Long, vị Đinh Hỏa Thần Thú sống từ thời viễn cổ đến bây giờ kia cũng không khỏi choáng đầy sự hâm mộ.

Hỏa Long Vương nghe Đẳng Xà nói, rốt cuộc cũng bình tĩnh lại vài phần:

- Ý người nói, Cơ Động đã cứu con gái ta hay sao?

Đẳng Xà lắc đầu, bật cười nói:

- Hỏa Long Vương, tên tiểu gia hỏa nhà người đầu óc chẳng lẽ đã bị thối nát mất rồi hay sao? Cơ Động mặc dù thiên phú dị bẩm, nhưng cũng không thể nào có được bản lĩnh lớn như thế, có thể cứu được hài tử của người. Đừng nói là hẳn, cho dù là Âm Triều Dương cũng không có khả năng trợ giúp cho hài tử của người đạt đến cảnh giới như thế. Người chẳng lẽ nhìn không ra, đứa nhỏ này của người đã có được Hồn Độn Căn Nguyên rồi sao? Đâu chính là thứ mà đám Thập Giai Thần Thú chúng ta một mực theo đuổi. Trong số những người có mặt ở đây, mặc dù có đến sáu gã cường giả đứng đầu ma sư giới của nhân loại, nhưng tất cả bọn họ ai lại có thể làm được điều đó chứ? Nếu người muốn nói cảm ơn, phải cảm ơn người đó.

Vừa nói, Đẳng Xà vừa hất nhẹ đầu về phía của Liệt Diễm.

Ánh mắt của Hỏa Long Vương chuyển hướng về phía của Liệt Diễm. Lúc trước nó một mực cũng không có chú ý đến sự tồn tại của Liệt Diễm. Nói chính xác hơn, ở đây trong số mọi người, ngoại trừ những người đã từng gặp qua Liệt Diễm như Cơ Trường Tín, Cơ Văn Sinh, Lôi Đế Phát Thụy ra, cũng chỉ có mình Âm Triều Dương là hơi có chút chú ý đến nàng mà thôi. Liệt Diễm che dấu thật sự quá tốt, không ai có thể cảm nhận được trên người nàng có bất cứ ma lực ba động nào. Cũng chính vì nguyên nhân đó mới khiến Âm Triều Dương hoài nghi về nàng.

Ánh mắt Liệt Diễm từ trong cái khăn che mặt xẹt thấu mà ra, vừa lúc chạm phải ánh mắt Hỏa Long Vương phóng tới. Lúc Hỏa Long Vương cảm nhận được ánh mắt của nàng ba động, không khỏi toàn thân kịch chấn lên một chút, một loại run rẩy phát ra từ trong linh hồn khiến cho thân thể của nó có chút không ổn, kịch liệt lay động một chút, suýt chút nữa quỵ rạp xuống đất.

Âm Triều Dương thấy vậy biến sắc, thực lực Hỏa Long Vương hẳn hiểu rõ vô cùng. Chỉ bằng một ánh mắt đã có thể khiến cho lão bằng hữu của mình xuất hiện tình huống như thế... Người này đến tột cùng là ai? Ánh mắt của hắn một lần nữa chuyển hướng về phía Liệt Diễm, nhưng cũng không còn hữu hảo như lúc trước nữa.

485. Chương 243 Quần Long Chi Thủ, Đại Diễn Thánh Hỏa Long (hạ)

- Bình tĩnh, các người đều bình tĩnh lại hết cho ta. Lão tử sống tuy lâu nhưng chưa thấy đủ, còn chưa muốn chết hôm nay. Ngàn vạn lần không được chọc giận nàng ta.

Thân thể Đẳng Xà vội vàng nhào tới trước, chặn lại ánh mắt của Âm Triều Dương, thậm chí có chút hoảng sợ, nói.

Âm Triều Dương trầm giọng, hỏi:

- Đẳng Xà tiên bối, nàng ta đến tột cùng là ai?

Đẳng Xà cười khở một tiếng:

- Đừng hỏi ta. Ta cũng không thể nói đâu. Ta chỉ có thể nói cho các người chính là, luận về tuổi thọ, ta không lớn tuổi bằng nàng ta đâu.

Đơn giản một câu, đã nhất thời khiến cho bốn vị Chí Tôn Cường Giả bên này chấn động. Bọn họ nói thể nào cũng không thể nào ngờ nổi, ở đây thế nhưng lại có một siêu cấp cường giả như thế tồn tại ở đây.

Đằng Xà nói tiếp:

- Các người cũng không cần phải lo lắng. Trong thế giới nhân loại này, nàng ta cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, cũng không thể nào thi triển được năng lực của bản thân mình. Cho nên các người cũng không cần phải sợ quá. Đương nhiên, nếu thật sự chọc giận nàng ta, ta dám nói, tất cả mọi người ở đây, bao gồm cả ta trong đó nữa, hợp sức lại cũng không thể nào chịu nổi lửa giận của nàng ta. Nhưng nếu nàng ta làm thế, cũng sẽ gây cho bản thân nàng nguy cơ thật lớn, bởi vậy, không đến thời điểm vạn bất đắc dĩ, nàng ta sẽ tuyệt đối không xuất thủ. Các người cũng đừng nhìn nàng ta nữa, phải bình tĩnh, cứ coi như nàng ta không hề tồn tại đi. Đợi đến khi trận tỷ thí này kết thúc rồi hãy nói sau. Nàng ta và Cơ Động quan hệ không hề tầm thường. Chẳng lẽ hiện tại các người còn cho rằng thiên phú của Cơ Động là trời sinh mà có sao? Muốn nói sự phụ có thể dạy hấn, vị kia mới là người có tư cách nhất.

Trầm mặc, Âm Triều Dương trầm mặc. Vẻ mặt của Âm Chiêu Dung lại là vẻ mặt không dám tin. Cơ Trường Tín và Thượng Quan Ngâm Không lại là không biết nói cái gì. Trong lúc nhất thời, bốn vị Chí Tôn Miện Hạ toàn bộ đều xuất hiện những cảm xúc không giống nhau. Mà vị cô nương váy dài áo dài tay, đầu đội mũ, cái khăn trên mặt che khuất dung nhan, Liệt Diễm kia lại giống như không hề cảm giác được bất cứ thứ gì vậy, vẫn như trước lẳng lặng đứng ở nơi đó, ngẩng đầu nhìn lên cao, nhìn trận chiến đấu giữa song phương trong không trung.

Ngay trong lúc Âm Triều Dương và Hỏa Long Vương trao đổi với nhau, trận chiến đấu trong không trung đã xuất hiện biến hóa kịch liệt. Đối mặt với đầu tọa kỵ của Cơ Động đột nhiên xuất hiện, Giáp Mộc Thiên Tôn Thiên Tà bởi vì khống chế Bích Ngọc Tích Long Vương nên hơi chậm lại một chút, nhưng công kích của hắn cũng đã rất nhanh phóng ra. Bất luận Cơ Động có ma thú tọa kỵ hay không, trận chiến này hắn cũng không thể nào bại được, hắn không chấp nhận nổi thất bại. Cũng không phải hắn vì Ma Kỹ Công Hội, mà là bởi vì chính bản thân hắn, bởi vì khối Thiên Chi Ngọc kia... Chiến ý của hắn, đã đạt tới đỉnh cấp trước nay chưa từng có.

Thanh Long thương dài bảy thước, ở giữa không trung tạo thành một tấm lưới màu xanh ngọc cực lớn, thế nhưng đem toàn bộ Đại Diễn Thánh Hỏa Long cùng với thân thể Cơ Động bao phủ bên trong. Tấm lưới khổng lồ kia cũng không phải là hư ảo, mỗi một đạo công kích cũng không phải là ảo ảnh, mà thật sự là ma lực Giáp Mộc Hệ ngưng tụ lại thành thực thể mà phóng ra. Cánh tay phải của Thiên Tà, đã hoàn toàn hóa thành một đoàn ảo ảnh không ngừng vũ động trên không trung.

Đứng tại vị trí giao nhau của hai đầu Đại Diễn Thánh Hỏa Long, linh hồn tương liên, ma lực tương liên, cơ hồ chỉ là trong nháy mắt, Cơ Động liền cùng với Đại Diễn Thánh Hỏa Long, huyết mạch tương thông, linh hồn dung nhập, hoàn toàn dung hợp thành một thể. Hai đạo quang mang cực kỳ khổng lồ chọt từ hai tay của hắn bính phát ra.

Phải đỏ trái lam, mỗi một đạo hào quang chiều dài đều vượt qua hơn chín thước. Luồng quang mang thô to cực kỳ khổng lồ kia, giống như là phá trời mà ra, hoành thiên xuất thế, phân biệt xuất hiện trên hai lòng bàn tay của Cơ Động. Hào quang lóa mắt, khiến cho thiên địa lâm vào biến sắc.

Màu đỏ chính là Liệt, màu lam chính là Diễm. Chính là Liệt, Diễm song kiếm của Cơ Động.

Chỉ trong giây lát sau, màu đỏ trên Liệt kiếm biến thành vàng kim, màu lam trên Diễm kiếm biến thành màu đen. Cơ Động chỉ cảm thấy Đại Diễn Thánh Hỏa Long, bản thân mình cùng với hai thanh song kiếm trong tay hoàn toàn hòa hợp thành nhất thể. Dưới ma lực khổng lồ của Đại Diễn Thánh Hỏa Long truyền đến hỗ trợ, hắn rốt cuộc cũng không cảm thấy sức nặng khổng lồ của Liệt Diễm Song Kiếm nữa. Nhất kim nhất hắc, trên không trung biến thành hai đạo cầu vòng kinh thiên đán xen mà xuất hiện.

Giờ khắc này đây khiến cho người ta có một loại cảm giác, tựa hồ như là không trung bị cắt làm đôi. Liệt và Diễm, giống như hai cánh tay kéo dài của Cơ Động vậy. Hắn chưa bao giờ cảm giác được bản thân mình lại cường đại đến như thế. Tất cả Hỏa nguyên tố trong thiên địa, đều hướng về phía thân thể của hắn mà ngưng tụ đến. Liệt Diễm Song Kiếm cũng không phải chỉ là ma lực gia tăng, mà khiến cho ma lực tăng vọt lên gấp nhiều lần. Hai thanh Thứ Thân Cấp trọng kiếm này, đem uy nghiêm của Hỏa thuộc tính hoàn toàn nổ rộ ra mãnh liệt.

Hai đạo hào quang khổng lồ giao nhau chém tới, hung hăng bổ mạnh lên tấm lưới lớn do thanh Long thương của Thiên Tà phóng thích ra. Hỏa trực tiếp khắc Kim, gián tiếp khắc Mộc, hướng chỉ lại là Cực Hạn Song

Hỏa. Ma lực Thiên Tà cùng với Bích Ngọc Tích Long Vương đã bị Đại Diễn Thánh Hỏa Long hoàn toàn áp chế, ảnh hưởng khiến cho hạ thấp rất nhiều. Ma Song Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận của Cơ Động, lại thêm Đại Diễn Thánh Hỏa Long và hai đại Thứ Thần Khí tăng phúc, khiến cho ma lực tăng vọt trên diện rộng.

Ma sư song phương đang xem cuộc chiến chỉ nhìn thấy trên không trung chợt xuất hiện hai đạo hào quang cực kỳ kinh thiên. Tấm lưới lớn màu ngọc bích vốn lúc trước còn tuyệt đối chiếm thượng phong, lúc này đã bị mạnh mẽ chém ra làm đôi. Ngay sau đó, ma lực Cực Hạn Song Hỏa phóng thích cực kỳ mạnh mẽ đem nó hoàn toàn xé rách ra làm đôi.

Đây là lần đầu tiên Cơ Động cười toa kị cùng địch nhân tác chiến, cũng là lần đầu tiên hắn sử dụng binh khí dài cùng với địch nhân chiến đấu. Ngay cả bản thân hắn cũng đã bị một màn trước mắt khiến cho ngây người. Đây là công kích toàn lực của một gã Bát Quan Ma Sư a! Thế nhưng đã bị hai kiếm giao nhau của mình dễ dàng mạnh mẽ chém nát a!

Liệt Diễm Song Kiếm, bản thể dài hơn chín thước, lúc này mỗi thanh còn phụt ra kiếm quang dài đến hơn ba thước. Thân kiếm cực kỳ rộng rãi, chỉ là dùng ánh mắt nhìn, cũng đã có thể cảm nhận được lực sát thương lành lạnh khủng bố của nó. Không có ai nguyện ý dùng thân thể của mình mà tiếp xúc với nó cả.

Thiên Tà cũng động dụng đã đại ra, hắn chẳng thể nào ngờ nổi, công kích của bản thân mình, thế nhưng đã bị Cơ Động dễ dàng hóa giải. Hắn nhìn chăm chăm vào cặp song kiếm vô cùng lớn trong tay của Cơ Động, nhìn lại ánh mắt lạnh như băng, đang nhìn chăm chăm vào mình của Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Một cổ hàn ý phát ra từ sâu trong nội tâm hắn chợt lan truyền khắp toàn thân. Hắn lúc này mới nhận ra, trước đây mình đã coi thường gã thanh niên này là chuyện sai lầm đến mức nào. Hắn cũng rõ ràng câu nói kia, đối diện với lực lượng tuyệt đối, bất cứ kỹ xảo gì cũng đều không có ý nghĩa gì cả.

Ma lực chênh lệch hơn hai mươi ba cấp, phía bị hoàn toàn áp chết lại chính là Thiên Tà tám mươi mốt cấp. Thanh Long thương trong tay hắn mặc dù vẫn chỉ về phía trước, nhưng thân thể của hắn lại hơi hơi run rẩy. Ma Vực của hắn đã hoàn toàn bị áp bách trở về. Lúc cặp kiếm kia giao nhau chém qua, trên bầu trời liền chỉ còn lại có hắc bạch song sắc.

Cơ Động không thể phóng thích Ma Vực, nhưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long thì lại có thể. Ma lực của Đại Diễn Thánh Hỏa Long cộng thêm ma lực của Cơ Động, bằng vào thuộc tính áp chế, sự chênh lệch về cấp bậc giữa hai bên đã sớm không còn nữa. Dưới thuộc tính áp chế toàn diện kia, cho dù là công kích giống như trước vậy, Thiên Tà cũng không còn có khả năng phát ra nữa.

Pháo Long A Bình khẽ huých chạm Phát Thụy bên cạnh, vừa mới nhảy từ trên lưng Tử Lôi Diệt Thiên Long xuống đất:

- Tiểu tử, ngươi và Cơ Động, ai lợi hại hơn?

Trên mặt Phát Thụy toát ra một tia cười khổ:

- Ta không biết...

- Không biết?

A Bình kinh ngạc nhìn Phát Thụy:

- Chẳng phải là ngươi cũng có Thần Khí hay sao?

Phát Thụy cười khổ, nói:

- Sư huynh, ngươi có biết Tiểu sư đệ của ta lợi hại nhất là cái gì không? Chính là sáng tạo kỳ tích.

486. Chương 244 Liệt, Diễm Ra Uy (thượng)

- Nếu toàn lực xuất chiến, có lẽ bằng vào Lôi Ngục Thần Phủ, thực lực của ta cao hơn hắn. Nhưng kết quả cuối cùng, vẫn là khó có thể đoán trước được. Bốn năm không gặp lại, sự chênh lệch giữa hắn và ta đã dần dần bị thu hẹp lại rất nhiều.

Phất Thụy khi đánh giá Cơ Động hoàn toàn là phát ra từ nội tâm, không hề có chút thổi phồng nào. Khi hắn nhìn thấy tọa kỵ Đại Diễn Thánh Hỏa Long của Cơ Động xuất hiện, lại nhìn thấy cặp Liệt Diễm Song Kiếm, hắn đã biết rõ, trong trận Thánh Tà Chi Chiến sau đó không lâu, hắn đã không hề cô độc nữa, không hề là Thống soái duy nhất.

- Người cũng đỡ của ta một kiếm vậy.

Cơ Động từ trong kinh ngạc tỉnh táo lại. Ngay sau đó, sự cao ngạo trong lòng hắn lại dâng trào. Từ sau khi trở thành ma sư, hắn lần đầu tiên cảm giác được không chế được thiên địa là một chuyện tuyệt vời. Mặc dù Đại Diễn Thánh Hỏa Long còn chưa có thể đem thực lực của hắn hoàn toàn bộc phát ra hết. Mặc dù hắn đối với hai thanh trọng kiếm vô cùng lớn trong tay của mình vẫn còn chưa hoàn toàn quen thuộc. Nhưng mà, hắn rốt cuộc có thể tiến nhập vào hàng ngũ cường giả của Đại Lục. Chỉ cần đối thủ không phải là Cửu Quan Chí Tôn Cường Giả, Cơ Động tự tin, hắn có lực để liều mạng.

Thân thể Đại Diễn Thánh Hỏa Long bay lên không trung, cơ hồ chỉ là trong nháy mắt, Cơ Động cũng đã bay lên đến đỉnh đầu của Thiên Tà. Liệt Diễm trong tay phải mang theo Cực Hạn Dương Hỏa nồng đậm ngang trời đánh xuống. Những nơi nó đi qua, chẳng những không khí lâm vào vụn vụn, hơn nữa còn hiện ra một mảnh quang mang màu vàng kim hình cánh quạt khổng lồ.

Đối mặt với công kích của Cơ Động, mặc dù trong lòng Thiên Tà dâng lên một phần cảm giác vô lực, nhưng hắn lại vẫn đối diện với thời khắc sống chết này mà phóng xuất ra năng lực thực chiến cường đại của bản thân mình. Thanh Long thương trong tay cũng không phải là đón nhận trực tiếp công kích của Cơ Động, đầu Bích Ngọc Tích Long Vương dưới thân đột nhiên thân thể hoành ngang một cái, dùng hết khả năng mang theo Thiên Tà tách rời khỏi nơi đó. Mà thanh Long thương trong tay Thiên Tà cũng thừa cơ hội mà rút về, từ phía bên cạnh đánh mạnh về phía cạnh kiếm của Liệt kiếm.

Sức nặng của Liệt Diễm Song Kiếm là quá lớn, mặc dù Cơ Động bằng vào ma lực của Đại Diễn Thánh Hỏa Long phụ trợ mà tạm thời có thể sử dụng được chúng nó. Nhưng mà, một cặp cự kiếm đến chín thước này, sau khi rút vào ma lực, sức nặng liền vượt qua hơn ngàn cân. Một kiếm sắc bén kia của hắn chém xuống, muốn thay đổi đường đi cũng là cực kỳ khó khăn.

Oanh~~

Thanh Long thương dài hơn bảy thước cứ như vậy đánh mạnh lên thân của Liệt kiếm. Ầm ầm nổ tung, Cơ Động ngay cả người lẫn kiếm đều bị đánh khiến cho thân thể hơi hơi nghiêng sang một bên. Mà Thiên Tà cùng với đầu Bích Ngọc Tích Long Vương dưới thân hắn lại là thân thể kịch chấn, nhất là trên thanh Long thương trong tay của hắn cũng đã bị dính lên một lớp kim sắc hỏa diễm cực kỳ nồng đậm.

Thiên Tà toàn lực thúc dục ma lực Giáp Mộc Hệ của mình mới miễn cưỡng ngăn chặn ma lực Cực Hạn Dương Hỏa xâm nhập, trong cơ thể đã là một trận khí huyết cuộn cuộn. Cơ Động là lần đầu tiên cười tọa kỵ chiến đấu, bất luận là về kinh nghiệm chiến đấu hay kỹ xảo chiến đấu về hình thức này, Thiên Tà đều cao hơn hắn. Nhưng mà, chỉ bằng vào sức nặng của thanh trọng kiếm khổng lồ kia, lúc này cư nhiên khiến cho người ta có một loại cảm giác cao cao tại thượng. Hắn bức bách khiến cho Thiên Tà không thể đem các loại kỹ xảo của bản thân mình có thể hoàn toàn phát huy ra. Hơn nữa thuộc tính áp chế cường đại, lại khiến cho Thiên Tà cảm giác khó chịu trước nay chưa từng có.

Liệt kiếm bị hất sang một bên, Cơ Động cũng không rảnh rồi, Diễm kiếm trong tay trái đã mang theo một tầng quang mang u ám từ trên trời giáng xuống. Cảm giác lạnh lẽo như băng bám trên Diễm kiếm phát ra ma lực ba động cùng với ma lực bùng nổ của Liệt kiếm hoàn toàn tương phản với nhau. Đồng dạng cùng là hỏa diễm, nhưng lại chóiáng đầy hàn ý thâm thúy. Duy nhất giống nhau, chính là lực chém xuống cực kỳ cường đại của thanh trọng kiếm.

Năng lực thực chiến của Thiên Tà vốn cực kỳ phong phú, trong khoảng thời gian này, dưới tình huống thuộc tính áp chế mãnh liệt mà hắn đang thừa nhận, hắn cắn chặt hàm răng, đem thực lực của bản thân mình hoàn toàn phát huy ra hết.

Hắn cũng không hề đem Long thương tiếp tục đón đỡ một kiếm thứ hai này của Cơ Động. Thân mà ma sư đứng đầu của Ma Kỹ Công Hội, hắn đương nhiên hiểu rõ ma lực Âm Dương Song Thuộc Tính chống lên nhau tạo thành hậu quả gì. Thanh Long thương trên tay hắn mặc dù là vật phi phạm, có thể trợ giúp hắn

chống đỡ Cực Hạn Dương Hạn xâm nhập, nhưng lúc này trên thân của thanh Long thương vẫn còn Cực Hạn Dương Hỏa chưa có hoàn toàn bị xua tan đi hết. Một khi nó lại tiếp xúc với Cực Hạn Âm Hỏa đánh tới kia, Thiên Tà biết rõ, bản thân mình vô luận làm thế nào cũng không thể thừa nhận nổi. Đó cũng là nguyên nhân vì cái gì lúc trước trong lòng hắn phát lạnh. Lúc Cơ Động đem ma lực bản thân tăng phúc lên đến mức đủ có thể cùng hắn chống lại, hắn đã biết lúc này mình đã gặp phải phiền toái lớn. Ma sư Âm Dương Song Thuộc Tính, chẳng phải là có thể sử dụng Âm Dương Song Thuộc Tính Tất Sát Kỹ vô hạn hay sao?

Thân thể khổng lồ của Bích Ngọc Tích Long Vương trên không trung xoay tròn một trăm tám mươi độ. Cái đuôi khổng lồ giống như là búa tạ của nó hất mạnh ra, cùng với thân người xoay ngang nửa vòng, chẳng những tránh khỏi công kích chính diện của Cơ Động, hơn nữa cái đuôi búa tạ hơn ba thước kia tựa như thanh Long thương trong tay Thiên Tà vậy, đánh về phía Diễm kiếm, đập mạnh lên thân của cây kiếm.

Bản thân Bích Ngọc Tích Long Vương cũng là Cửu Giai Ma Thú, lực lượng của nó cũng là cực kỳ cường đại. Lần này cái đuôi của nó từ bên cạnh nếu như oanh kích lên trên thân của Diễm kiếm, cho dù sức nặng của Diễm kiếm nặng đến thế nào, Cơ Động cũng rất khó có thể ổn định được thân thể của bản thân mình. Bất quá, có tọa kỵ cũng không chỉ là một mình Thiên Tà.

Hai tiếng rỗng ngậm cơ hồ là đồng thời vang lên. Mao Đài, Ngũ Lương Dịch toàn thân khí thế bạo tăng, thân thể khổng lồ của bọn chúng liền cứ như vậy xoay chuyển nửa vòng, tốc độ ít nhất là gấp ba lần Bích Ngọc Tích Long Vương. Hơn nữa, nó xoay tròn cũng không phải là một trăm tám mươi độ, mà là ba trăm sáu mươi độ. Cả người mang theo Cơ Động, xoay tròn một vòng. Thanh Diễm kiếm cũng kịch liệt xoay tròn một vòng, vừa lúc khiến cho cái đuôi của Bích Ngọc Tích Long Vương đang đánh tới kia chột đối diện với cái đuôi cực kỳ khổng lồ của Đại Diễn Thánh Hỏa Long.

Bốp~~

Một tiếng nổ đùng trong không trung vang lên. Một đuôi này của Đại Diễn Thánh Hỏa Long vừa lúc đánh thẳng lên cái đuôi của Bích Ngọc Tích Long Vương. Hào quang ma lực lóa mắt từ chỗ tiếp xúc của hai cái đuôi rỗng nhất thời ngang nhiên bùng nổ. Chỉ thấy thanh quang văng ra bốn phía, Bích Ngọc Tích Long Vương kêu thảm lên một tiếng, trong tiếng gầm rú mãnh liệt, cái đuôi nhìn qua thô chắc hơn đuôi của Đại Diễn Thánh Hỏa Long rất nhiều thế nhưng đã âm âm nổ tung. Vây, huyết nhục trên không trung bay tán loạn bốn phía.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long vì cái gì mà có được uy thế chấn nhiếp quần long? Đó tuyệt đối cũng không chỉ vì khí tức mà có được, mà trọng yếu hơn chính là vì thực lực. Thực lực vô cùng mạnh mẽ. Vì áp nổ nó, khiến cho nó có thể có được thuộc tính tương đồng với Cơ Động, Liệt Diễm đã trả giá hơn năm năm thời gian. Lúc Đại Diễn Thánh Hỏa Long ấp trứng ra đời, trong Thế Giới Địa Tâm, lại đem tám mươi mốt bộ da rắn lột của Đẳng Xà làm thức ăn cho nó hấp thụ hết, trình độ cứng cỏi của thân thể nó tuyệt không hề thua kém cặp song kiếm trong tay Cơ Động. Hỗn Độn Căn Nguyên, Linh Hồn Chi Hỏa thiêu đốt, lại khiến cho nó có được khí tức cường đại bao trùm hết tất cả các ma thú khác.

Trên cái đuôi của Đại Diễn Thánh Hỏa Long, trực tiếp ẩn chứa trong đó chính là ma lực Cực Hạn Song Hỏa. Ma lực Âm Dương Song Hỏa chồng lên bùng nổ. Cực Hạn Ma Lực cộng thêm thân thể cường hãn của Đại Diễn Thánh Hỏa Long, làm sao Bích Ngọc Tích Long Vương có khả năng chống lại được.

Cảm giác đau nhức khủng khiếp khiến cho thân thể Bích Ngọc Tích Long Vương không khỏi trở nên trì độn trên không trung. Mà đúng lúc này, Liệt Diễm Song Kiếm trên tay Cơ Động theo thân thể xoay tròn của Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã mang theo khí thế càng hung hiểm hơn rất nhiều, một trước một sau, mang theo một vầng sáng nồng đậm đập thẳng xuống thân thể của Thiên Tà cùng với Bích Ngọc Tích Long Vương...

487. Chương 244 Liệt, Diễm Ra Uy (hạ)

Bạo lực, tuyệt đối là bạo lực. Nhìn cặp song kiếm trong tay hắn, mỗi một tên ma sư đang xem cuộc chiến bên dưới đều có loại cảm giác nhiệt huyết dâng trào. Loại công kích như thế này cực kỳ trực tiếp, thanh siêu cấp trọng kiếm chiều dài chín thước, chiều cao rộng ba thước, khiến cho người ta có cảm giác cực kỳ bá đạo.

Người cường hãn, rồng cường hãn. Công kích đơn giản, nhưng rõ ràng đã bức bách khiến cho Thiên Tà có kỹ xảo chiến đấu vô cùng cường hãn cũng không có sự lựa chọn nào khác. Thời điểm mà Bích Ngọc Tích Long Vương kêu lên thảm thiết, Thiên Tà cũng đã ngưng tụ ra toàn bộ ma lực của mình. Thân thể đang ở không trung, toàn bộ năng lực hành động của hắn đều phải phụ thuộc vào đầu tọa kỵ bên dưới. Tọa kỵ bị thương, hơn nữa tốc độ giảm xuống liền khiến hắn lâm vào hoàn cảnh cực kỳ khó khăn. Hắn còn có thể làm sao bây giờ? Chỉ có cứng rắn đón đỡ mà thôi.

Thiên Tà lúc này cũng đã liều mạng. Trên toàn bộ thân thể của hắn, một chùm ma lực nồng đậm chọt từ trên cơ thể bùng nổ ra. Trong thanh âm ầm ầm nổ vang, bộ giáp giáp trên toàn thân hắn thể nhưng đã hoàn toàn nổ tung. Trong luồng quang mang nồng đậm phát ra, ở giữa không trung hóa thành vô số quang nhận kim chúc màu xanh biếc xoay tròn bốn phía, tung bay tán loạn. Mà thanh trường thương trong tay hắn cũng đã cấp tốc vũ động, hóa thành một đoàn quang cầu xanh biếc, nghênh đón về phía công kích của Cơ Động.

Oanh... Oanh...

Hai tiếng nổ vang cơ hồ là chẳng phân biệt được trước sau nhất thời vang lên. Thanh Long thương của Thiên Tà mạnh mẽ chặn đứng được kiếm thứ nhất của Cơ Động, nhưng lúc thanh kiếm thứ hai chém xuống, ma lực Cực Hạn Song Hỏa nháy mắt bộc phát ra. Trong tiếng gầm rú không gì sánh kịp kia, thanh trọng kiếm đánh vào tay Thiên Tà đột nhiên khiến cho thanh Long thương trên tay hắn nổ tung, tạo thành một tiếng nổ ầm trời, quang hoa tung bay khắp nơi. Thiên Tà cũng đồng thời hét lên một tiếng đau đớn. Mắt thấy thân thể hắn sắp sửa bị luồng Cực Hạn Song Hỏa kia thôn phệ, không chết cũng bị thương nặng. Đúng lúc này, một luồng hào quang nồng đậm chọt từ trên bàn tay phải run rẩy của Thiên Tà phóng xuất ra, hóa thành một màn hào quang màu vàng sẫm, đem luồng dư chấn của Cực Hạn Song Hỏa nổ mạnh kia che chắn bên ngoài thân thể mình và cơ thể của Bích Ngọc Tích Long Vương.

- Ma Kỹ Quyển Trục!

Cơ Trường Tín nhướng mày. Thiên Tà ngăn cản được công kích của Cơ Động, căn bản cũng không phải là dựa vào sức lực của bản thân hắn. Hai thanh trọng kiếm trong tay Cơ Động quả thật là vô cùng bá đạo, dưới tình huống được ma lực của Cơ Động và Đại Diễn Thánh Hỏa Long toàn lực rót vào như thế, cho dù là Bát Quan ma sư cũng không thể chính diện ngăn cản được Song Hỏa Tổ Hợp Kỹ do song kiếm này liên hợp lại mà bộc phát ra. Thiên Tà dưới tình huống bị bức bách, không thể không đánh bừa lại. Thanh Long thương trong tay tan biến, hắn ngăn cản được dư chấn của ma lực song kiếm tổ hợp này, cũng không phải là nhờ vào thực lực của hắn, mà là nhờ vào phòng ngự của Mậu Thổ Hệ. Không hề nghi ngờ, cái này là đến từ Ma Kỹ Quyển Trục. Thiên Tà đã sử dụng ra một cái Mậu Thổ Hệ Quyển Trục. Bản thân hắn cũng nhờ vào lực va chạm của ma lực với nhau, toàn thân cùng với Bích Ngọc Tích Long Vương lui về phía sau một chút.

Song kiếm của Cơ Động sau khi chém xuống, chỉ thấy ma lực trong cơ thể Cơ Động sau khi bùng nổ ra cái Cực Hạn Song Hỏa Tổ Hợp Kỹ, đã bị mạnh mẽ vơi đi đến hai thành. Có thể thấy được sau lưng uy lực cường đại của Liệt, Diễm song kiếm cần phải tiêu hao ma lực đến thế nào. Cũng đúng lúc đó, ma kỹ của Thiên Tà bắt đầu khởi động. Những mảnh vỡ của áo giáp Thiên Tà lúc trước nổ tung, lúc này đã hóa thành những đạo thanh nhận xoay tròn mãnh liệt phóng thẳng về phía Cơ Động.

Thiên Tà dù sao cũng là Bát Quan ma sư, mắt thấy bản thân mình không có khả năng tránh khỏi việc lấy cứng chọi cứng với Cơ Động, hắn đã làm ra được cực hạn mà hắn có thể làm ra. Bộ áo giáp lúc này nổ tung, hoàn toàn là do hắn cố ý. Đó cũng là năng lực đặc thù của bộ áo giáp này. Bản thân có thể tự động nổ tung, hóa thành ba mươi sáu đạo Diệt Tuyệt Thanh Nhận mà công kích đối thủ. Hơn nữa, cũng không phải là trực tiếp công kích, mà là phân chia ra bốn phương tám hướng cùng lúc công kích. Công kích như vậy không hề nghi ngờ là càng thêm đáng sợ hơn rất nhiều. Hơn nữa lúc này hắn lấy cái giá là hy sinh toàn bộ ma lực tích súc trong bộ áo giáp kia, để phóng thích ra lực công kích cực kỳ cường hãn.

Bản thân Thiên Tà thì dựa vào Phòng Ngự Ma Kỹ Quyển Trục Mậu Thổ Hệ để bảo vệ thân thể lui về phía sau, còn công kích của hắn cũng trong quá trình lui về phía sau này mà lặng yên không một tiếng động phóng thẳng tới sau lưng Cơ Động. Thanh âm kịch liệt nổ vang lúc này đã hoàn toàn che dấu đi tiếng xé gió của ba mươi sáu đạo Diệt Tuyệt Thanh Nhận kia.

Ba mươi sáu đạo Diệt Tuyệt Thanh Nhận, vốn là không có khả năng không bị Cơ Động phát giác ra. Ma sư trời sinh đã có dự cảm đặc biệt với nguy hiểm, trong lúc đối diện nguy hiểm, đầu tiên sẽ lập tức làm ra phản ứng. Mà trong lúc hấn phản ứng, Thiên Tà cũng đủ thời gian để kéo dài khoảng cách với Cơ Động, thoát khỏi tầm hủy diệt mạnh mẽ nhất của Cực Hạn Song Hỏa. Có thể nói, ngay trong lúc hấn đón đỡ được công kích của Cơ Động, về mặt ứng dụng chiến thuật trong chiến đấu đã là không chút sai lầm. Về mặt năng lực không chế ma lực, hấn không bằng được Thái Phật, nhưng luận về suy tính chiến thuật, trong toàn bộ Ma Kỹ Công Hội, cũng không có mấy người có thể so sánh được với hấn. Nếu không, hấn cũng không có thể chỉ mới có sáu mươi tuổi liền đã có thể đánh vào cảnh giới Bát Quan, tiến vào hàng ngũ cường giả đứng đầu Đại lục. Hấn cũng là một trong những người của Ma Kỹ Công Hội có khả năng nhất đột phá được Cửu Quan Ma Sư.

Cơ Động đối mặt với công kích của ba mươi sáu đạo Diệt Tuyệt Thanh Nhận, cũng không thể bỏ mặc không ứng phó được. Dù cho Phượng Vũ Long Xà Biến của hấn có lực phòng ngự cường đại, nhưng dù sao đây cũng là công kích lấy hy sinh ma lực của một bộ giáp vũ khí ma lực làm trả giá, phát động công kích toàn diện.

Đang lơ lửng trong không trung, hai thanh trọng kiếm trong tay Cơ Động đồng thời quơ một vòng trong không trung, mỗi thanh kiếm hóa thành một đạo đường cong thật lớn... Liệt, Diễm song kiếm không ngờ lại bị hấn xem như là một tấm khiên dùng để phòng ngự. Vầng hào quang do cặp song kiếm phát ra, chẳng những che lại thân thể của hấn, đồng thời cũng bảo vệ toàn bộ thân thể của Đại Diễn Thánh Hỏa Long vào bên trong. Tuy rằng hiện tại bây giờ hấn vẫn còn chưa thể linh hoạt sử dụng cặp song kiếm này, nhưng làm thế nào để lợi dụng ưu thế của cặp trọng kiếm này thì hấn cũng còn biết.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người nhìn thấy được một cảnh tượng kỳ dị. Một tầng quang mang màu xích kim chợt lặng yên từ trong cơ thể Cơ Động xuất hiện, bao trùm toàn thân hấn. Ngay cả khuôn mặt của hấn cũng được một cái mặt nạ dữ tợn che lại. Đúng là Quân Ma Âm Dương Khải.

Nếu là thông qua ma khí lưu trữ vật phẩm để tiến hành triệu hồi, như vậy sau khi gọi ra bộ giáp vẫn còn cần một chút thời gian để mà mặc vào. Nhưng Quân Ma Âm Dương Khải của Cơ Động lại là trực tiếp xuất hiện từ dưới làn da của hấn, ngay lúc xuất hiện cũng đã đồng thời mặc luôn lên người của hấn. Đúng là tác dụng của Dung Hợp Thần Thuật.

Hai luồng hỏa diễm khổng lồ, bán kính chín thước cứ như vậy nở rộ trên không trung, lấy hai tay Cơ Động làm trung tâm, hai đại kỹ năng công phòng nhất thể do ký ức của hai đại Quân vương mang đến đồng thời phóng thích ra. Tay phải Diễm Dương Toàn, tay trái Ma Diễm Toàn. Tuy rằng xoay tròn là do hai cánh tay của Cơ Động, nhưng Liệt, Diễm song kiếm thật sự là quá mức bá đạo.

Luồng xoay tròn khủng bố kia giống như là một luồng tử vong xoắn vặn, những nơi nó đi qua, từng đám từng đám thanh quang không ngừng vỡ tung trong không trung, đã bị Cực Hạn Song Hỏa luyện hóa hết.

Cơ Động cũng không dám để cho hai đại kỹ năng này của mình va chạm lại với nhau. Liệt, Diễm song kiếm giống như căn bản chính là vì Cực Hạn Song Hỏa Tổ Hợp Kỹ mà tồn tại, một khi chúng tiếp xúc lại với nhau, cũng không cần hấn tiến hành khống chế, lập tức sẽ sinh ra hiệu quả của Ma Kỹ Tổ Hợp. Nhưng cũng chính vì lý do như vậy, khi hiệu quả Ma Kỹ Tổ Hợp này bùng nổ ra, cũng sẽ khiến cho ma lực của hấn bị tiêu hao trên diện rộng. Dưới tình huống không quá tất yếu, Cơ Động nhất định phải tránh để Ma Kỹ Tổ Hợp xuất hiện.

Ba mươi sáu đạo Diệt Tuyệt Thanh Nhận kia căn bản chưa kịp tiến tới gần hấn, cũng đã toàn bộ bị hủy diệt đi mất. Mà Thiên Tà cũng lợi dụng khoảng thời gian ngắn ngủi này đã rời khỏi Cơ Động khoảng hơn ba trăm thước. Khoảng cách với Cơ Động và Đại Diễn Thánh Hỏa Long càng xa một chút, thuộc tính áp chế mà hấn cảm nhận cũng từ đó mà yếu bớt đi vài phần, có thời gian mà thở dốc.

488. Chương 245 Cuộc Chiến Hoang Phí Nhất (thượng)

Phóng thích kỹ năng của hai đại Quân vương, Diễm Dương Toàn và Ma Diễm Toàn, đã dễ dàng phá vỡ kỹ năng phản phệ của đối phương. Liệt, Diễm song kiếm của Cơ Động nằm trên tay hấn, khiến cho khí thế nhất thời tăng lên đến đỉnh cấp. Trái lại vị Giáp Mộc Thiên Tôn Thiên Tà kia, mất đi áo giáp cũng không

chỉ làm lực phòng ngự giảm bớt, mà khả năng phụ trợ ma lực của bộ áo giáp đối với bản thân hắn cũng đã mất đi. Không hề nghi ngờ, dưới tình huống như thế, hắn lại càng khó có khả năng ngăn cản công kích tiếp theo của Cơ Động.

- Nhận thua đi, người không có bất cứ cơ hội nào đâu.

Cơ Động nhàn nhạt nói. Hắn cũng không có ý định đuổi tận giết tuyệt đối thủ. Uy lực của Liệt, Diễm song kiếm đã gây cho hắn sự kinh hãi vô cùng. Cơ Động tin rằng, một ngày nào đó khi mình có thể hoàn toàn thi triển ra thực lực của cặp song kiếm này, hoặc là tất cả các khảm khổng của cặp song kiếm này được lấp đầy Thiên Chi Ngọc, như vậy hắn tuyệt đối có khả năng khiêu chiến Chí Tôn Cường Giả. Cho dù ma lực của bản thân mình còn chưa đạt tới Cửu Quan cũng không thành vấn đề.

Thiên Tà hơi hơi có chút thở dốc, trên trán đã tràn đầy mồ hôi. Ma lực Cực Hạn Song Hỏa trong cơ thể hắn, muốn bức hết ra ngoài cũng không phải là chuyện thoải mái. Bỗng nhiên nóng bỏng bạo liệt, bỗng nhiên âm lãnh triền miên, hai loại hỏa diễm thuộc tính hoàn toàn tương phản tra tấn trong cơ thể hắn thống khổ không nói nên lời. Đúng như những lời Cơ Động đã nói, bằng vào thực lực của bản thân hắn, hắn cơ bản không có bất cứ cơ hội nào.

Vốn là Thiên Tà cũng không phải là yếu thế đến như vậy, nhưng thật sự là bởi vì Đại Diễn Thánh Hỏa Long áp chế Bích Ngọc Tích Long Vương quá mức lợi hại, khiến cho hắn chẳng những không lấy được chút hỗ trợ ma lực nào từ phía Bích Ngọc Tích Long Vương, lại còn phải phân tâm sử dụng ma lực của bản thân hắn đi giúp Bích Ngọc Tích Long Vương ổn định lại tâm thần nữa. Dưới tình huống như thế, hắn có thể phát huy ra được bảy phần thực lực đã là rất tốt rồi. Đã như vậy, lại làm thế nào có thể ứng đối với cặp Siêu Cấp Trọng Kiếm Bán Thần Khí trong tay Cơ Động cơ chứ?

Quang mang nhàn nhạt lóe lên, trên mặt Cơ Động toát ra một tia thần quang lạnh như băng, song kiếm chỉ thẳng về phía đối thủ. Lực áp bách cường đại không ngừng tăng lên. Đám ma sư đang đứng xem cuộc chiến bên dưới đều có thể cảm giác được, công kích tiếp theo của hắn nhất định là sẽ lôi đình vạn quân, tuyệt sẽ không cấp cho Thiên Tà bất cứ cơ hội nào.

- Ai nói với người ta nhất định sẽ thua? Người đứng là rất mạnh, chỉ có sáu mươi một cấp ma lực, lại có thể bức bách khiến ta khó có thể hoàn thủ. Bất luận là tọa kỵ, trang bị, vũ khí, tất cả đều trên ta rất nhiều. Nhưng mà, đừng tưởng rằng người có thể thắng.

Vừa nói, chỉ thấy cổ tay Thiên Tà xoay một vòng, bàn tay hắn đã có thêm một cái quyền trục. Cái quyền trục đón gió mở ra, nhất thời, một luồng ma lực ba động nồng đậm nháy mắt bộc phát trên không trung.

Không khí vốn nóng rực bởi vì bị Cực Hạn Song Hỏa đốt nóng đột nhiên chợt trở nên thanh lương hơn vài phần. Quang mang màu đen nháy mắt khuếch tán trong không trung, từng cái từng cái băng mâu thô chắc mà hung ác rất nhanh ngưng tụ thành hình. Ngay sau đó, hơn chín mươi chín thanh băng mâu khổng lồ dài hơn chín thước đã phóng thẳng về phía thân thể của Cơ Động.

Lại là Ma Kỹ Quyền Trục? Chứng kiến quyền trục do Thiên Tà phóng thích ra, Cơ Động chẳng những không kinh hoảng, trên mặt ngược lại còn toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt. Lúc trước kia Phó Hội Trưởng Lô Táp Nhĩ của Kim Ưng Thương Hội chính là nhờ vào một cái Ma Kỹ Quyền Trục mà chạy thoát khỏi tay của hắn. Lúc này, Thiên Tà cũng bằng vào một cái Ma Kỹ Quyền Trục mà chặn đứng được sóng dư chấn công kích của Liệt, Diễm song kiếm. Lúc này hắn lại lấy ra thêm một cái Ma Kỹ Quyền Trục mà tiến hành phát động công kích. Chẳng lẽ chỉ mình người mới có Ma Kỹ Quyền Trục sao? Cơ Động làm một cái hành động khiến cho mọi người cảm thấy khó hiểu. Hắn cũng không có dựa vào Liệt, Diễm song kiếm trong tay mình, giống như lúc trước ngăn cản oanh kích của chín mươi chín thanh băng mâu kia, ngược lại đem Liệt, Diễm song kiếm thu hồi vào trong Chu Tước Thủ Trạc. Hai cổ tay hắn xoay một vòng, trong mỗi tay cũng đã xuất hiện thêm một thứ gì đó.

Đó là hai cái bình thủy tinh lớn cỡ nắm tay. Bình thủy tinh tay trái là một loại chất lỏng màu đen, còn bình thủy tinh tay phải, chất lỏng trong đó lại là kim quang lóe sáng.

Chỉ thấy hai tay của hắn lật một cái, hai cái bình thủy tinh đã phá không vọt ra, trên không trung va chạm kịch liệt với nhau.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang kịch liệt giữa không trung, một khỏa hỏa cầu khổng lồ, đường kính ước chừng hơn năm thước chợt nháy mắt vỡ ra. Lực nổ mạnh khủng bố, trong nháy mắt khiến cho khỏa hỏa cầu kia biến thành hắc kim song sắc. Hỏa diễm nóng bỏng giống như là một tấm chắn bằng lửa khổng lồ chắn trước mặt Cơ Động và Đại Diễn Thánh Hỏa Long.

Những thanh băng mâu thô to kia ngay trong tầng hỏa diễm nóng bỏng đó mà bị tan chảy ra. Khi tầng hỏa diễm khổng lồ kia cuối cùng ầm ầm nổ vang, chín mươi chín thanh băng mâu cũng đã hóa thành hư không.

Đó, đó là cái gì? Thiên Tà tận mắt chứng kiến hai tay Cơ Động quăng ra thứ gì đó. Đó rõ ràng cũng không phải là do hắn phát động ma lực để công kích a! Dùng Ma Kỹ Quyền Trục để công kích, đó cũng không phải là chủ ý của Thiên Tà, mà là chủ ý của Hội Trưởng Ma Kỹ Công Hội Thủy Minh Nguyệt. Trước khi trận chiến này bắt đầu, chiếc giới chỉ mà Thủy Minh Nguyệt đưa cho Thiên Tà kia, chính là một chiếc nhẫn lưu trữ vật phẩm, bên trong có vô số Ma Kỹ Quyền Trục mà Ma Kỹ Công Hội đã tích góp từ nhiều năm nay. Vì để giành được thắng lợi trong trận chiến này, Thủy Minh Nguyệt đã không tiếc xuất ra tận lực, lúc này mới đem đám Ma Kỹ Quyền Trục này đưa hết cho Thiên Tà. Đó cũng là chỗ dựa vào lớn nhất của Thiên Tà vào lúc này.

Có được vô số Ma Kỹ Quyền Trục trong tay như thế, đó cũng là nguyên nhân vì sao lúc mới bắt đầu Thiên Tà lại có tự tin như vậy mà đánh cược với Cơ Động. Trận chiến này tiến hành đến đây, đã không phải thuận túy là so đấu về thực lực nữa. Thiên Tà lúc này tương đương với việc dùng tiền tài mà đánh nhau với Cơ Động, dùng phương thức này để chiến thắng Cơ Động. Sử dụng quyền trục để giành được thắng lợi trong trận chiến không hề nghi ngờ là phương pháp đơn giản nhất. Hắn chỉ cần không ngừng phóng ra từng cái một Ma Kỹ Quyền Trục, phát huy tất cả các loại kỹ năng công kích chứa đựng bên trong các Ma Kỹ Quyền Trục, căn bản không cần tạm dừng. Mà cho dù thực lực của Cơ Động có cường thịnh đến đâu đi nữa, mỗi lần hắn chống cự một cái quyền trục, liền yêu cầu phải hao phí một lượng ma lực nhất định. Bất cứ ma sư nào ma lực cũng có giới hạn, cho dù là Chí Tôn Cường Giả cũng không ngoại lệ. Cho nên Thiên Tà cũng không chấp nhận là mình sẽ thất bại, chính là vì nguyên nhân này. Phải biết rằng, trong chiếc nhẫn kia mà Thủy Minh Nguyệt đưa cho hắn, có đến hơn trăm cái Ma Kỹ Quyền Trục a!

Ở thời đại này, phương pháp chế tác Ma Kỹ Quyền Trục sớm cũng đã thất truyền rồi, bất cứ một cái Ma Kỹ Quyền Trục, giá trị có thể nói là con số khổng lồ. Lúc trước Lô Táp Nhĩ lấy một cuốn Ma Kỹ Quyền Trục để giữ lại tính mạng cũng đã vô cùng đau lòng rồi. Cũng may là hắn có được hệ thống thương hội khổng lồ của Kim Ưng Thương Hội hỗ trợ phía sau. Giờ khắc này đây, Thiên Tà có được hơn trăm cái Ma Kỹ Quyền Trục, tuyệt đối là đệ nhất phú ông của Ma Sư Giới. Hắn đang định lấy loại phương thức sang quý cùng cực này để giải quyết trận chiến hôm nay. Dù cho hôm nay hắn đối mặt là Chí Tôn Cường Giả, hắn cũng có lòng tin, trước khi mình đem ra sử dụng toàn bộ các Ma Kỹ Quyền Trục, đối phương cũng không có cách nào xúc phạm được tới mình.

Đáng tiếc chính là, Thiên Tà tuyệt đối thật không ngờ, bản thân mình hôm nay đã gặp phải một gã quái thai, một kỳ tài của Ma Sư Giới. Chín mươi chín thanh băng mâu mà hắn dùng một cái Tất Sát Kỹ Quyền Trục Nhâm Thủy Hệ phóng thích ra, đúng là đã bị Cơ Động dùng một phương pháp không biết là cái gì kia mà phát động Cực Hạn Song Hỏa Tổ Hợp Kỹ chặn lại. Chẳng lẽ hắn cũng đang sử dụng Ma Kỹ Quyền Trục hay sao?

Trong lòng Thiên Tà tuy rằng giật mình, nhưng động tác trên tay hắn cũng không hề đình chỉ. Để tiện sử dụng một chút, hắn trực tiếp lấy ra từ trong chiếc nhẫn kia hơn mười cái Ma Kỹ Quyền Trục, đặt ngang trước người, từng cái từng cái bắt đầu phóng thẳng về phía Cơ Động.

489. Chương 245 Cuộc Chiến Hoang Phí Nhất (hạ)

Chỉ thấy ở giữa không trung, bỗng nhiên Thủy, bỗng nhiên Mộc, bỗng nhiên Thổ, bỗng nhiên Kim, thậm chí còn có Hỏa nữa, đủ loại Âm Dương Ngũ Hành Ma Kỹ Quyền Trục không ngừng bộc phát ra từng đoàn từng đoàn quang mang chói mắt giữa không trung.

Cho dù là những buổi lễ hội đốt pháo hoa mỹ lệ nhất cũng không cách nào so sánh được với cảnh tượng nguyên tố ma lực lúc này đang nở rộ trên không trung kia. Từng đoàn từng đoàn quang diễm không ngừng nở rộ, khiến cho mỗi người đều có cảm giác mắt hoa thần mê...

Còn bên phía Cơ Động, bất luận là Thiên Tà dùng tốc độ như thế nào để phóng thích ra Ma Kỹ Quyền Trục, hẳn lại là hoàn toàn đứng yên bất động, chỉ là cổ tay không ngừng vẩy lên, từng đoàn từng đoàn quang mang màu xích kim hoặc là màu đen không ngừng nở rộ trên không trung. Tốc độ bộc phát mấy may không chậm hơn Thiên Tà chút nào. Chỉ có lúc Thiên Tà phóng thích ra một cái Ma Kỹ Quyền Trục Hỏa Hệ công kích hẳn, hẳn mới tạm dừng lại một chút, căn bản là không cần ra tay đối phó. Thuộc tính áp chế toàn diện của Cực Hạn Song Hỏa ở đây, trực tiếp có thể khiến cho Hỏa nguyên tố do cái Ma Kỹ Quyền Trục Hỏa Hệ kia bộc phát ra chẳng những không tạo thành bất cứ lực công kích gì, thậm chí còn dung nhập vào, khiến cho ma lực của Cơ Động gia tăng thêm nữa.

Thiên Tà rất nhanh đã phát hiện ra điểm này, trong những lần công kích tiếp theo, hẳn cũng không dám sử dụng bất cứ Ma Kỹ Quyền Trục Hỏa Hệ nào nữa, chỉ là không ngừng phóng thích ra các loại Ma Kỹ Quyền Trục tám hệ, bốn đại thuộc tính còn lại mà thôi. Trên không trung, bốn thuộc tính Ngũ Hành không ngừng bay tán loạn khắp nơi... Tương đương với Ma Kỹ Quyền Trục bốn đại thuộc tính chiến đấu với Cực Hạn Song Hỏa.

Thiên Tà càng công kích, sắc mặt của hẳn cũng càng ngày càng trắng hơn. Ma Kỹ Quyền Trục của hẳn càng ngày càng ít đi, nhưng lại căn bản không tạo thành nửa phần tác dụng gì. Mà gã đối thủ kia không rõ là sử dụng cái thứ gì, giống như là vô cùng vô tận vậy, chung quy vẫn có thể đem công kích của Ma Kỹ Quyền Trục của hẳn hoàn toàn ngăn cản lại.

Sắc mặt Thủy Minh Nguyệt đã khó coi đến cực điểm. Đó đều là tiền a, mỗi một cái Ma Kỹ Quyền Trục, giá trị đều là mấy vạn kim tệ, thậm chí là mấy chục vạn, mấy trăm vạn. Hơn một trăm Ma Kỹ Quyền Trục kia nếu toàn bộ đi đổi thành kim tệ hết, đủ để cho bất cứ người nào trở thành phú khả địch quốc... Lúc này thế nhưng toàn bộ lại hóa thành từng đoàn từng đoàn quang mang tan biến trong không trung, vậy mà cũng không hề thấy được hiệu quả như mong muốn.

Từ trước tới giờ, bất cứ một gã ma sư nào nếu như có thể đạt được một cái Ma Kỹ Quyền Trục, đều sẽ cực kỳ quý trọng mà cất giữ cẩn thận, chỉ khi nào tánh mạng mình gặp phải tình huống nguy hiểm mới có thể lấy ra để mà cứu mạng. Tình huống tiêu xài thoải mái như Thiên Tà hiện tại, tuyệt đối là chuyện lần đầu tiên gặp phải từ hơn ngàn năm nay. Điều càng khiến cho người tà càng kỳ quái chính mà, những Ma Kỹ Quyền Trục mà hẳn phóng thích ra, đều bị đối thủ dùng cái gì đó ngăn cản lại.

Hoàn toàn tương phản với Thiên Tà, sắc mặt Cơ Động lại là cực kỳ sung sướng, vẻ tươi cười trên mặt cũng càng ngày càng đậm hơn. Đối thủ mất đi chính là Ma Kỹ Quyền Trục, còn hẳn mất đi là cái gì? Tự nhiên chính là thứ mà hẳn vừa mới nghiên cứu chế tạo thành công không lâu, Ma Kỹ Tửu. Hẳn đã đem toàn bộ những nguyên liệu mà hẳn mua lần trước chế tác thành Ma Kỹ Tửu. Ngoài một số thất bại ngoài ý muốn, cũng đã chế tạo thành công mấy trăm bình thành phẩm. Mặc dù trong số những thành phẩm này cũng không có cái Tất Sát Kỹ nào, nhưng mà thuộc tính kỹ năng của Cực Hạn Song Hỏa, cho dù là Mệnh Trung Kỹ mà thôi, cũng đã là cực kỳ cường hãn. Huống chi, lúc Cơ Động đem ra sử dụng, đều là phóng thích hai cái Ma Kỹ Tửu có phương thức công kích giống nhau mà thuộc tính tương phản. Cả hai kết hợp lại với nhau, tự nhiên là hình thành ra hiệu quả Âm Dương Song Hỏa Tổ Hợp Kỹ, so với Tất Sát Kỹ bình thường chỉ có hơn chứ không kém. Bất luận đối thủ phóng thích Ma Kỹ Quyền Trục là thuộc tính gì đi chăng nữa, cũng không có cái nào là Cực Hạn Ma Lực cả. Bắn vào Ma Kỹ Tửu, ngăn cản chúng là chuyện không chút khó khăn.

Đây là lần đầu tiên Cơ Động sử dụng Ma Kỹ Tửu của mình trong thực chiến, sự thật đã chứng minh, nghiên cứu của hẳn đã thành công tuyệt đối. Uy lực của Ma Kỹ Tửu, hoàn toàn thể hiện ra hiệu quả giống hệt như Ma Kỹ Quyền Trục. So sánh với những Ma Kỹ Quyền Trục sang quý của đối phương, tất cả những tài liệu chế tạo Ma Kỹ Tửu mà Cơ Động bỏ ra, giá cả tính thế nào cũng không quá một ngàn kim tệ. Con số này đối với hẳn mà nói, cũng không đáng kể chút nào. Tùy tiện bán một hai khẩu Tinh Hạch của hẳn, cũng có thể đổi lấy số tài liệu gấp mấy lần rồi.

Ánh mắt của Âm Chiêu Dung cũng đã có chút đại ra, nhìn một trận đấu tuyệt đối không tính là bình thường này, nhin không được quay sang hỏi Âm Triều Dương:

- Đại ca, người có nhìn ra Cơ Động làm sao có thể phóng xuất ra những kỹ năng đó không?

Âm Triều Dương nói:

- Đó không phải là ma lực của bản thân hần. Hình như cũng là một dạng giống như Ma Kỹ Quyền Trục vậy. Nhưng mà, hần cũng không có sử dụng Ma Kỹ Quyền Trục, càng không thể có được số lượng Ma Kỹ Quyền Trục nhiều đến như vậy. Ma Kỹ Công Hội lần này có thể nói là dùng núi vàng mà lấp biển rồi. Cơ Động đến tột cùng là làm thế nào để đối phó lại, ta cũng không biết rõ ràng lắm. Nhưng ta có thể khẳng định chính là, đây tuyệt đối là trận chiến đấu hoang phí nhất trong lịch sử của Ma Sư Giới. Không nói đến những gì bọn họ đánh cược lúc trước, chỉ nói đến những Ma Kỹ Quyền Trục mà gã ma sư của Ma Kỹ Công Hội kia phóng xuất ra, cũng tuyệt đối là một con số khổng lồ.

Thượng Quan Ngâm Không lúc này đã sớm cười đến mức không ngậm miệng lại được. Đây là lần đầu tiên bà ta nhìn thấy Cơ Động. Lúc này, vừa mới giảng hòa với chồng mình, không hề nghi ngờ khiến cho tâm tình của bà ta vui vẻ trước giờ chưa từng có. Uất ức suốt mấy chục năm rồi lại cũng đã giải quyết xong, cả người bà ta giống như là trẻ lại vài chục tuổi vậy. Mà khi trận chiến thứ hai bắt đầu, trong lòng bà ta không nhận được chột thất lại một chút. Bất luận nói thế nào, Cơ Động cũng là cháu chắt của bà ta. Đúng theo như lời của Cơ Trường Tín đã nói, Bình Đăng Vương nhất mạch người đơn khí bạc như vậy, một phần cũng có quan hệ đến chuyện bỏ đi trước đây của bà ta. Một thế hệ huyền tôn của Cơ Động cũng chỉ có được hai người mà thôi. Cơ Trường Tín khi này đã truyền âm nói với bà ta, ngoài Cơ Động ra, Cơ Dạ Thương đã trở thành người thừa kế của Hoàng thất. Có thể nói, Cơ Động chính là người duy nhất có thể kế thừa vương vị của Bình Đăng Vương.

Mấy chục năm nay, mặc dù Thượng Quan Ngâm Không hận Cơ Trường Tín, nhưng bà ta đến bây giờ vẫn còn tự xem mình là con dâu của Bình Đăng Vương Gia tộc... Huống chi đây lại là huyền tôn của mình a! Cho nên, mắt thấy Cơ Động đối mặt với một gã Bát Quan ma sư, trong lòng bà ta theo bản năng quàng thất lại một cái.

Mãi cho đến khi Đại Diễn Thánh Hỏa Long hoành thiên xuất thế, bà ta mới hiểu được vì sao hai anh em Âm Triều Dương, Âm Chiêu Dung lại thông dong đến như vậy. Mắt thấy Cơ Động phóng thích ra Cực Hạn Song Hỏa ma lực, bà ta tuy rằng có chút thắc mắc vì sao cũng không phải là Thổ Hệ, nhưng mà nhìn thấy uy lực của Cực Hạn Song Hỏa Tổ Hợp Kỹ, đã bị dọa cho rung động. Bà ta đâu biết rằng, kỳ thật ngay cả hai anh em Âm Triều Dương cũng không biết rõ ràng lắm hiện tại tu vi của Cơ Động đã đạt đến trình độ gì rồi. Bọn họ có lòng tin đối với Cơ Động, kỳ thật là đến từ Siêu Tất Sát Kỹ Nhật Nguyệt Âm Dương Giới.

Cho dù là hiện tại tình huống đã như vậy, bọn họ cũng không hề có chút nào lo lắng. Nếu thật sự không xong, Cơ Động có thể phóng xuất ra ma lực hần tồn trữ sẵn, dẫn động cái Siêu Tất Sát Kỹ kia mà tiến hành công kích. Đừng nói Thiên Tà chỉ là một gã Mộc Hệ Thiên Tôn, đối diện với Siêu Tất Sát Kỹ cường hãn kia, cho dù là đám Chí Tôn Cường Giả bọn họ cho dù muốn ngăn cản, cũng không thể không dốc hết toàn lực được.

Chứng kiến Đại Diễn Thánh Hỏa Long, Liệt Diễm Song Kiếm, lại đến những Ma Kỹ Tử thần kỳ kia nữa. Thượng Quan Ngâm Không thân là Hội Trưởng Ma Sư Công Hội, đương nhiên hiểu rõ ràng điều đó có ý nghĩa thế nào. Đây là sự quật khởi của một thế hệ thiên tài a, là cường giả chân chính của Ma Sư Giới tương lai a! Mà người này, chính là huyền tôn của mình a! Lúc này, bà ta đã có chút không biết từ khi nào hơi hơi ưỡn ngực lên, trên mặt tràn đầy cảm xúc kiêu ngạo mà ngang nhiên đối mặt với đám người của Ma Kỹ Công Hội. Bà ta rất muốn hét lên rằng, đó chính là huyền tôn của ta a!

Ma Kỹ Tử của Cơ Động lúc này cũng không còn nhiều lắm. Bên này, tốc độ phóng thích Ma Kỹ Quyền Trục của Thiên Tà cũng đang rất nhanh giảm xuống. Hần nhìn chằm chằm Cơ Động bên kia, khế cắn răng một cái, rốt cuộc lấy ra cái Ma Kỹ Quyền Trục sang quý nhất trong chiếc nhẫn kia.

490. Chương 246 Trung Cấp Siêu Tất Sát Kỹ Quyền Trục (thượng)

Ma Kỹ Tử đấu với Ma Kỹ Quyền Trục, một trận chiến hoành tráng đó đến lúc này rốt cuộc cũng đã gần tới hồ kết thúc. Trong lòng bàn tay của Thiên Tà, lúc này đã có thêm một cái Ma Kỹ Quyền Trục màu vàng, mà công kích liên tiếp từ này đến giờ, lúc này cũng đã từ từ tiêu tán trong không trung.

Chứng kiến cái Ma Kỹ Quyền Trục màu vàng nằm trong tay hần kia, Cơ Động không khỏi biến đổi sắc mặt. Hần đã từng đọc qua quyển cổ thư mà Đăng Xà tặng hần, những trang cuối cùng trong đó chính là phần ghi lại cách chế tác ra giấy chuyên dụng cho Ma Kỹ Quyền Trục. Trong tờ cuối cùng của quyển sách đó

cũng có ghi lại cách chế tác ra loại giấy có màu vàng như thế này. Có thể nói, giá trị của nó tuyệt đối là con số khủng bố, ngay cả Cơ Động cũng không thể tưởng tượng nổi. Nó yêu cầu phải có bột phấn của hơn mười khóa Thập Giai Ma Thú Tinh Hạch làm nguyên liệu. Mà mục đích chế tạo ra loại giấy này chỉ có một, chính là Ma Kỹ Quyền Trục cấp bậc Siêu Tắt Sát Kỹ a. Đúng vậy, chính là Siêu Tắt Sát Kỹ.

Cơ Động thể nào cũng không ngờ tới, Thiên Tà thể nhưng còn có một cái Ma Kỹ Quyền Trục cường đại đến như thế. Siêu Tắt Sát Kỹ, chính là một kỹ năng không thể nào lường trước được. Bản thân Cơ Động cũng có năng lực thi triển ra Siêu Tắt Sát Kỹ. Nhưng bản thân hắn hiểu rõ nhất, Nhật Nguyệt Âm Dương Giới của mình chỉ là một cái Sơ cấp Siêu Tắt Sát Kỹ mà thôi.

Siêu Tắt Sát Kỹ chia làm Sơ cấp, Trung cấp, Cao cấp, Đỉnh phong, bốn cấp bậc. Đồng dạng là Siêu Tắt Sát Kỹ, nhưng mà nếu là Sơ cấp Tắt Sát Kỹ gặp phải Siêu cấp Tắt Sát Kỹ, như vậy kết quả vô cùng đơn giản, Sơ cấp Tắt Sát Kỹ sẽ không chút trì hoãn, lập tức hoàn toàn bị tiêu diệt. Đến đẳng cấp Siêu Tắt Sát Kỹ cũng đã không còn tồn tại khái niệm thuộc tính tương sinh tương khắc gì nữa rồi.

- Mau, cẩn hẩn lại!

Thanh âm có chút vội vàng của Liệt Diễm vang lên sâu trong linh hồn của Cơ Động.

Cái Ma Kỹ Quyền Trục hiện tại trong tay của Thiên Tà có thể thi triển ra một cái Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ. Không chỉ là Cơ Động, trong đường kính không gian một vạn thước xung quanh, tuyệt đối là sinh linh đồ thần. Cơ Động cũng không biết rõ sáu vị Chí Tôn Cường Giả bên dưới có khả năng ngăn cản nó lại hay không, nhưng hắn có thể khẳng định, ma sư song phương, còn có Kim Cương Quân Đoàn cách đó không xa sẽ bị ảnh hưởng, hoàn toàn bị hủy diệt. Bản thân hắn lại đứng mũi chịu sào, nhất định sẽ trở thành vật hi sinh đầu tiên. Tên khốn kiếp này, không ngờ lại không tiếc chuyện sinh linh đồ thần a! Sát khí trong lòng Cơ Động đã không nhịn nổi điên cuồng nổ rộ.

Dưới tình huống như vậy, hắn sao có thể để đối phương đạt được mục đích, đem cái Siêu Tắt Sát Kỹ Quyền Trục kia phóng xuất ra chứ?

Cơ hồ là không có nửa phần do dự, Đại Diễn Thánh Hỏa Long vốn có tâm linh tương thông với Cơ Động, đã cấp tốc nhảy lên, thân thể vẩy động trong không trung, giống như một đạo quang minh hắc bạch song sắc chói mắt vậy, bay thẳng về phía Thiên Tà.

Siêu Tắt Sát Kỹ Ma Kỹ Quyền Trục cũng không dễ dàng thi triển như vậy, yêu cầu quang trọng nhất là phải rót vào một lượng lớn ma lực để phát động, tự nhiên cũng cần có chút thời gian nhất định.

Lúc Thiên Tà lấy ra cái Ma Kỹ Quyền Trục này, trên mặt hắn đã choáng đầy vẻ nanh ác. Cái Ma Kỹ Quyền Trục này trong tay hắn, có thể nói là tiền vốn cuối hòm của Ma Kỹ Công Hội, là một cái Kim Hệ quần công Ma Kỹ Quyền Trục. Đúng như Cơ Động phán đoán vậy, chính là một cái Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ. Cơ Động tuyệt đối không có khả năng chống đỡ được.

Thiên Tà đã tính toán cẩn thận. Thân là người phóng thích Ma Kỹ Quyền Trục, hắn sẽ nhận được ma lực bảo hộ của Ma Kỹ Quyền Trục này. Đây là một cái Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ, đừng nói là Cơ Động chết chắc, ngay cả sáu vị Chí Tôn Cường Giả bên dưới kia cũng sẽ bị chế trụ trong thời gian ngắn. Hắn sẽ nhân cơ hội này cướp lấy Sinh Mệnh Chi Hạch sau đó lập tức bỏ chạy, thu liễm khí tức của mình lại, cho dù là Chí Tôn Cường Giả cũng chưa chắc có thể đuổi theo kịp mình nổi.

Cái Ma Kỹ Quyền Trục màu vàng này khá nhỏ, lại bị Thiên Tà nắm chặt trong tay, bên dưới căn bản không nhìn thấy được. Chỉ có Liệt Diễm mới có thể thông qua linh hồn tương liên với Cơ Động mà phát giác ra sự tồn tại của cái Ma Kỹ Quyền Trục này. Cho nên, sáu vị Chí Tôn Cường Giả bên dưới cũng không biết sắp phát sinh ra chuyện gì. Mãi cho đến khi Đại Diễn Thánh Hỏa Long chợt nháy mắt phong tới, một cỗ khí tức khủng bố không gì sánh kịp mới chợt từ trên người Thiên Tà nổ rộ ra, bọn họ mới cảm giác được không ổn.

- Không xong! Thiên Tà, mau dừng tay.

Thủy Minh Nguyệt cơ hồ là không chút do dự, lập tức hét lên một tiếng. Hắn cho đến lúc này cũng không nghĩ đến chuyện để cho Thiên Tà phóng thích ra Siêu Tắt Sát Kỹ. Hắn mặc dù có dã tâm, nhưng cũng tuyệt đối không phải là một người điên. Cái giới chỉ kia, chính là vật phẩm ma khí lưu trữ của chính hắn. Lúc

trước khi hắn đưa cho Thiên Tà, trong lòng chỉ mãi lo nghĩ đến chuyện thắng lợi, quên bẵng đi mất việc lấy lại cái Ma Kỹ Quyền Trục mà hắn quý nhất cũng là kinh khủng nhất trong cái giới chỉ kia. Lúc này đột nhiên cảm nhận được cổ hơi thở này, hắn tự nhiên nhận ra ngay đó là cái gì.

Cái gì là Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ? Đơn giản mà nói, những gã Chí Tôn Cường Giả dưới chín mươi chín cấp cho dù dốc hết toàn lực của mình cũng chỉ có thể thi triển ra một cái Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ mà thôi. Muốn thi triển ra Cao cấp Siêu Tắt Sát Kỹ hay là Đỉnh cấp Siêu Tắt Sát Kỹ, nhất định phải có ít nhất ba gã Chí Tôn Cường Giả liên thủ, lợi dụng phương thức Tổ Hợp Kỹ mới có thể hoàn thành được. Hơn nữa cho dù hoàn thành cũng sẽ chịu sự phản phệ mãnh liệt.

Âm Triều Dương và Cơ Trường Tín vì cái gì lại có thể cường đại như vậy trong đám Cửu Quan Ma Sư? Nguyên nhân rất đơn giản, chính là vì bản thân bọn họ mỗi người đều có thể thi triển ra ba cái Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ hình thức khác nhau mà thôi.

Mà đám Chí Tôn Cường Giả như Âm Chiêu Dung, Thượng Quan Ngâm Không cùng với Thủy Minh Nguyệt, Lân Phong Vân, đều cũng chỉ có năng lực thi triển ra một cái Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ mà thôi. Ngàn vạn lần không được xem thường sự khác nhau giữa một cái và ba cái này. Ba cái Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ, hình thái bất đồng. Nào là Siêu Tắt Sát Kỹ phạm vi rộng, Siêu Tắt Sát Kỹ quần công, Siêu Tắt Sát Kỹ đơn thể... có thể phóng thích liên tục, như vậy kết quả khủng bố đến thế nào? Bởi vậy, không dưới tình huống bất đắc dĩ, không ai nguyện ý đi trêu chọc Cơ Trường Tín và Âm Triều Dương, hai kẻ đứng đầu nhóm Chí Tôn Cường Giả này.

Chỉ có mình Cơ Trường Tín là biết rõ, Âm Triều Dương có khả năng thi triển ra, cũng không phải là ba cái Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ, mà là bốn cái mới đúng. Hơn nữa ma lực của Âm Triều Dương, cũng đã đạt đến trình độ kinh khủng chín mươi sáu cấp. Hắn chính là cường giả mạnh nhất trong hàng ngũ Chí Tôn Cường Giả đương thời. Mà trong sáu vị Chí Tôn Cường Giả hiện tại ở đây, hắn cũng là người duy nhất có thể cùng lúc thi triển ra hai cái Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ. Cho nên Cơ Trường Tín đối với Âm Triều Dương mới có phần tôn kính và cổ kị như thế.

Hiện tại, nhìn thấy giữa không trung, trên người Thiên Tà thể nhưng lại phóng thích ra khí tức khủng bố đặc thù của Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ, sáu vị Chí Tôn Cường Giả ở đây sao lại không sợ hãi cơ chứ? Cơ hồ là ngay lập tức, bọn họ cũng đều làm ra phản ứng khác nhau.

Cơ Trường Tín nhảy lên, rơi xuống sau lưng Thượng Quan Ngâm Không, hai tay ôm chặt lấy eo của vợ mình, trầm giọng hét lớn:

- Âm Dương luân chuyển, phòng ngự tuyệt đối.

Cửu Quan Cường Giả có khả năng thi triển ra Cực Hạn Ma Lực, cơ hồ là trong nháy mắt, từ trên người của hai vợ chồng Thổ Hệ Chí Tôn Cường Giả này chợt lan truyền ra Cực Hạn Dương Thổ cùng với Cực Hạn Âm Thổ. Ma lực khủng bố ồ ồ dâng lên, hình thành một màn hào quang thật lớn, rất nhanh mở rộng ra bốn phía.

491. Chương 246 Trung Cấp Siêu Tắt Sát Kỹ Quyền Trục (hạ)

Lực phòng ngự do hai đại Chí Tôn Cường Giả Thổ Hệ tiến hành Âm Dương phối hợp phóng thích ra, uy lực mạnh mẽ đến thế nào? Kim quang chói mắt hình thành nên một tầng bình phong thật lớn, không chỉ bao phủ đám ma sư của Ma Sư Công Hội bên này, thậm chí còn bảo vệ, che chở cho đám Kim Cương Quân Đoàn ở xa xa phía sau nữa. Nhưng mà sắc mặt của Cơ Trường Tín và Thượng Quan Ngâm Không đều vô cùng khó coi. Tầng phòng ngự do hai vợ chồng bọn họ liên thủ phóng thích ra, có thể nói ở đây không ai có thể công phá nổi. Nhưng mà đó là dưới tình huống có đầy đủ thời gian chuẩn bị kìa. Cho dù là Cửu Quan Chí Tôn Cường Giả muốn phong thích ra phòng ngự ngăn cản Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ, cũng cần phải có không ít thời gian tiến hành chuẩn bị mới được. Mà Ma Kỹ Quyền Trục sở dĩ khủng bố, chính là bởi vì bất cứ kỹ năng nào thông qua Ma Kỹ Quyền Trục để phát động, đều là thuận phát cả. Bởi vậy tầng phòng ngự tuyệt đối mà bọn họ làm thời thi triển ra lúc này, chưa chắc đã có thể đỡ nổi Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ do cái Ma Kỹ Quyền Trục kia phóng thích ra.

Nhất là Kim Cương Quân Đoàn đứng cách đó không xa, e rằng nói thế nào cũng sẽ bị tổn thất không nhỏ. Đám ma sư của Ma Sư Công Hội bên này cũng không phải đồ ngốc, người nào cũng nhanh chóng phóng thích ra kỹ năng phòng ngự mạnh mẽ nhất của mình để tự bảo vệ.

Cơ Vân Sinh cơ hồ gào thét, hạ mệnh lệnh cho Kim Cương Quân Đoàn bên kia tiến hành liên thủ phòng ngự, đồng thời nhanh chóng lùi về phía sau. Nhưng tất cả những chuyện này, so với tốc độ phóng thích của Ma Kỹ Quyền Trục, đều phải chậm hơn một chút.

Hai anh em Âm Triều Dương, Âm Chiêu Dung ngay khi cảm nhận được không ổn, cơ hồ trong nháy mắt đã đồng thời phóng người lên. Mục tiêu của bọn họ chính là khoảng cách giữa Cơ Động và Thiên Tà trong không trung. Một khi cái Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ kia bùng nổ, bọn họ muốn làm, chính là bảo vệ trước mặt Cơ Động. Giờ khắc này, bọn họ đã bắt chấp chuyện thắng thua của trận chiến đấu này nữa rồi.

Phía bên kia, Thủy Minh Nguyệt cùng Lãnh Phong Vân đã liên thủ, phóng xuất ra một tầng Thủy Hệ phòng ngự cực mạnh. Trong lòng của hai vị Chí Tôn Cường Giả Thủy Hệ này cũng đã là một mảnh tro tàn. Không nói đến sự trân quý của cái Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ Quyền Trục kia, một khi nó phóng xuất ra, tuyệt đối sẽ khiến cho Ma Sư Công Hội cùng với Kim Cương Quân Đoàn xuất hiện thương vong trầm trọng. Đối phương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Lửa giận của bốn vị Chí Tôn Cường Giả, đủ để hoàn toàn hủy diệt bọn họ cùng với Ma Kỹ Công Hội.

Tất cả những chuyện này, đều là phát sinh sau khi Đại Diễn Thánh Hỏa Long mang theo Cơ Động phóng về phía Thiên Tà.

Thiên Tà mắt thấy Cơ Động phóng tới, thần sắc trên mặt đã trở nên cực kỳ hung tợn. Hắn làm sao lại không có chuẩn bị trước cho tình huống này cơ chứ? Tay phải vẫn không ngừng liều mạng đem toàn bộ ma lực rót vào cái Ma Kỹ Quyền Trục kia, tay trái đồng thời quăng ra ba cái Ma Kỹ Quyền Trục cuối cùng mà hắn đã chuẩn bị từ trước về phía Cơ Động. Ba cái kỹ năng cường đại nháy mắt nổ rộ trên không trung.

Ba cái Ma Kỹ Quyền Trục hắn quăng về phía Cơ Động phân biệt là Nhâm Thủy Hệ, Tân Kim Hệ, Mậu Thổ Hệ. Nhâm Thủy Hệ Ma Kỹ Quyền Trục, chính là Cửu Cửu Hàn Băng Mâu, Tân Kim Hệ là Vạn Tiền Xuyên Tâm, Mậu Thổ Hệ là Lưu Tinh Cẩn Nguyệt. Ba cái kỹ năng cấp bậc Tắt Sát Kỹ đồng thời phóng thích ra. Tuy rằng chúng không thể hỗ trợ lẫn nhau, nhưng lực công kích của chúng tuyệt đối không thể nghi ngờ. Mục đích của Thiên Tà căn bản cũng không phải là thông qua ba cái Ma Kỹ Quyền Trục này để chiến thắng Cơ Động. Hắn chỉ cần Cơ Động dừng lại, ngăn cản công kích của ba cái Ma Kỹ Quyền Trục này là được rồi, như vậy cái Siêu Tắt Sát Kỹ của hắn cũng đã hoàn thành việc phóng thích. Cho đến lúc này, cũng không có bất luận kẻ nào có thể xoay chuyển cục diện cái kỹ năng này sẽ bùng nổ cả.

- Cơ Động, mau lui lại.

Âm Triều Dương cơ hồ là gào thét lên. Đây là ngay lúc hắn bắt đầu phóng lên khỏi mặt đất đã đồng thời thét lên. Thực lực Âm Triều Dương cường đại đến thế nào? Hắn mặc dù không kịp ngăn cản việc phóng thích Siêu Tắt Sát Kỹ, nhưng sau khi Siêu Tắt Sát Kỹ Ma Kỹ Quyền Trục phóng thích ra, còn có một giây ngắn ngủi trước khi ma lực hoàn toàn bùng nổ. Ngay trong một giây này, hắn tuyệt đối nắm chắc có thể chắn giữa Thiên Tà và Cơ Động, bảo vệ đồ tôn của mình an toàn.

Nhưng mà, Cơ Động cũng không có lui lại. Từ ngay một khắc Đại Diễn Thánh Hỏa Long bắt đầu gia tốc, hắn cũng đã hạ quyết tâm. Cơ Động luôn là một kẻ không muốn đem vận mệnh của mình phó thác vào tay của người khác. Hắn đối với cảm xúc của mình có khả năng khống chế rất mạnh mẽ. Đối mặt với ba cái Ma Kỹ Quyền Trục nháy mắt nổ rộ kia, hắn cũng không có ngăn cản. Hai cái đầu của Đại Diễn Thánh Hỏa Long đồng thời vẩy nhẹ một cái, hai đạo quang mang sáng chói cũng đồng thời từ trong miệng của các nàng phụt nhanh ra, rót vào trong thân thể Cơ Động. Cơ Động tựa hồ như biến thành một tia chớp hắc kim song sắc vậy, nháy mắt đã phóng tới ngay trước ba cái Tắt Sát Kỹ do Thiên Tà phóng ra.

Dùng sức mạnh thân thể để ngạnh kháng ba cái Tắt Sát Kỹ sao? Khóe miệng Thiên Tà đã toát ra một nụ cười tàn nhẫn. Hắn có thể cảm giác được rõ ràng, cái Ma Kỹ Quyền Trục trong tay phải của mình sắp sửa kích phát được rồi.

Nhưng mà, nụ cười trên khóe miệng của hắn ngay sau đó đã hoàn toàn cứng ngắc lại. Hắn nói thế nào cũng không thể tin được một màn diễn ra ngay trước mắt mình.

Ba cái Tắt Sát Kỹ, cái phóng thích nhanh nhất chính là Mậu Thổ Hệ Lưu Tinh Cẩn Nguyệt. Đó là hơn mười khóa nham thạch khổng lồ, mang theo năng lượng Mậu Thổ Hệ dâng trào mà phát đột oanh kích.

Mắt thấy Cơ Động đã sắp va chạm với đám nham thạch kia, đột nhiên đúng lúc đó chỉ thấy thân thể Cơ Động nháy mắt chọt lóe trên không trung một chút, thế nhưng đã giống như người cá vậy, đã hoàn toàn từ trong khe hở giữa các khóa nham thạch chui ra. Thân thể Cơ Động cùng với hơn mười khóa nham thạch trực tiếp xuyên qua cực nhanh, cơ hồ không hề va chạm với bất cứ khóa nào.

Cơ Động hiểu rất rõ, bản thân mình tuyệt đối không thể dùng ma kỹ để ngăn cản Tắt Sát Kỹ trước mắt. Nếu không, lực phản chấn nhất định sẽ khiến cho hắn đang vọt tới phải tạm dừng một chút. Mà cho dù là chỉ tạm dừng trong chốc lát thôi, vào lúc này cũng đều là trí mạng.

Dưới áp lực cực lớn, tiềm lực của Cơ Động cơ hồ hoàn toàn kích phát ra hết. Thân thể vừa mới cực nhanh lướt qua đám nham thạch kia, hai cái Tắt Sát Kỹ còn lại đã nói gót tới.

Vạn Tiễn Xuyên Tâm cộng thêm Cửu Cửu Hàn Băng Mâu, mật độ công kích cực kỳ dày đặc. Mà Cơ Động lúc này đã hoàn toàn thu liễm cặp cánh sau lưng, cả người giống như một tia chớp vậy, không ngừng vọt về phía trước, bay thẳng vào vùng trung tâm của hai cái Tắt Sát Kỹ kia.

Thân thể hắn không ngừng rung lắc mãnh liệt, điều tiết từng góc độ thân thể của mình. Linh Hồn Chi Hỏa trong cơ thể kịch liệt bốc lên, tinh thần lực tăng lên đến trình độ trước giờ chưa từng có. Phạm vi không gian công kích bao trùm của hai cái Tắt Sát Kỹ kia giống như một tấm bản đồ, bị Linh Hồn Chi Hỏa quét qua, ghi vào trong óc của hắn. Loại công kích dày đặc này cuối cùng cũng phân trước sau, Cơ Động liền lợi dụng khoảng thời gian cực ngắn đó, kịch liệt đóng đưa thân thể, hai tay đẩy thẳng về phía trước, ma lực nóng bỏng không ngừng ba động trên mười đầu ngón tay. Đối mặt với công kích dày đặc, hắn chung quy vẫn kiếm ra được khoảng hở nào đó, từ trong đó lướt qua. Mỗi một thanh băng mâu, một mũi kim chúc, cơ hồ đều là dán sát cơ thể hắn mà lướt qua. Thậm chí một số cái còn cào sát vào Quân Ma Âm Dương Khải, phát ra thanh âm ma sát nữa. Những thứ đó cho dù đụng phải thân thể của Cơ Động, cũng chỉ là cắt qua lớp y phục bên ngoài, đã bị làn da cứng cỏi của hắn trực tiếp hất văng ra. Nhưng mà, bất luận động tác của Cơ Động nhanh đến thế nào, thứ mà hắn đối mặt vẫn là hai cái Tắt Sát Kỹ. Cả người hắn xâm nhập vào trong đó, đối diện với công kích dày đặc, rốt cuộc cũng không thể hoàn toàn tránh né hết.

Song Hỏa Phi Hành Pháp Trận nháy mắt sáng chói lên sau lưng. Thanh âm rỗng ngậm, rần kêu cơ hồ đồng thời từ trên người hắn bộc phát ra. Lục Long Lục Xà nháy mắt vọt ra, không hề giữ lại chút nào, toàn diện phóng thích. Cũng không phải là oanh kích về phía trước, mà là đồng thời hướng về chung quanh thân thể hắn mà diện xạ ra.

Mỗi một đầu kim long, hắc xà đều mang theo Cực Hạn Ma Lực không gì sánh kịp. Chúng nó bay ra, không hề nghi ngờ khiến cho ma lực trong không khí nháy mắt dần nở ra. Đây chính là đối sách mà Cơ Động đã suy tính cẩn thận. Cho dù gặp phải tình huống xấu nhất, nếu hắn không kịp ngăn cản đối phương phóng thích Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ Ma Kỹ Quyền Trục, bản thân hắn cũng có thể dựa vào Lục Long Lục Xà này mà phóng thích ra Nhật Nguyệt Âm Dương Giới, tận hết khả năng ngăn cản lực công kích.

Dưới tác dụng của Lục Long Lục Xà, ma lực ẩn chứa trong hai cái Tắt Sát Kỹ kia đã tan thành mây khói. Không còn ma lực hỗ trợ, chúng cũng không còn tạo thành bất cứ thương tổn nào nữa. Mà Cơ Động cũng đã có thể mạnh mẽ hất văng đám băng mâu cùng với mũi kim chúc đã mất hết động lực mà xông ra ngoài.

Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ Ma Kỹ Quyền Trục trong tay Thiên Tà chỉ còn một giây nữa thôi liền sẽ phóng thích thành công. Giờ phút này đây, hắn đã đem toàn bộ ma lực rót hết vào trong Ma Kỹ Quyền Trục kia. Hắn thậm chí còn chuẩn bị sẵn sàng việc giựt lấy Sinh Mệnh Chi Hạch trên người Cơ Động ngay khi thân thể Cơ Động bị Siêu Tắt Sát Kỹ thôn phệ.

492. Chương 247 Kết Thúc, Kết Quả Đã Định (thượng)

Trong lòng Thiên Tà mừng rỡ như điên, hắn sắp sửa thành công rồi. Kể ra thì thấy lâu, kỳ thật toàn bộ quá trình chẳng qua chỉ là phát sinh trong nháy mắt mà thôi. Hắn lúc này đã là được ăn cả, ngã về không. Sau khi quăng ra ba cái Ma Kỹ Quyền Trục cuối cùng kia, hắn cũng không còn bất cứ hình thức công kích hay phòng ngự nào nữa rồi.

- Thành công rồi!

Thế nhưng ngay trong lúc Thiên Tà đem một cỗ ma lực cuối cùng sắp rót vào trong cái Ma Kỹ Quyền Trục kia, hoàn thành việc phóng thích cái Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ này, đột nhiên, một bàn tay mạnh mẽ đã chụp trên cổ tay đang cầm cái Ma Kỹ Quyền Trục của hắn.

Một tiếng rắc giòn tan vang lên, trong luồng kim sắc hỏa diễm chói mắt, cổ tay Thiên Tà đã bị mạnh mẽ bẻ gãy rời ra. Toàn bộ kinh mạch cổ tay cùng với cỗ ma lực cuối cùng rót vào kia đã bị bàn tay thành linh xuất hiện này hoàn toàn cắt rời. Cơ Động rốt cuộc tại thời khắc cuối cùng đã kịp chạy tới.

Phần nộ, hận ý, sớm đã khiến cho Bạo Quân nộ hỏa bốc cao. Tay phải khẽ phất một cái, cái Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ kia đã rơi vào trong tay Cơ Động. Cảm nhận được ma lực khủng bố ẩn chứa trong cái Ma Kỹ Quyền Trục kia, trong lòng Cơ Động không khỏi phát lạnh. Trục tiếp đem nó thu vào trong Chu Tước Thủ Trạc của mình, đồng thời thân thể hắn vọt tới trước, một quyền đã mạnh mẽ nện lên trên ngực Thiên Tà. Kim sắc hỏa diễm nóng bỏng cũng nháy mắt bùng nổ.

Đồng thời, Cơ Động nương theo thể vọt tới, hai chân dẫm mạnh lên trên đầu của Bích Ngọc Tích Long Vương, cặp cánh sau lưng toàn lực dang rộng, nhờ vào lực đạo của một quyền này, mạnh mẽ đánh cho Thiên Tà rời khỏi lưng của Bích Ngọc Tích Long Vương.

Cơ Động vừa lướt qua, Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã tới nơi. Cửu Giai Bích Ngọc Tích Long Vương vốn đã mất đi ý chí chiến đấu, lại còn bị thương nặng nữa, lúc này đối mặt lại chính là Đại Diễn Thánh Hỏa Long lửa giận bùng bùng.

Màu vàng kim bắt đầu, màu đen tiếp tục, kim hắc song sắc cứ như vậy trên không trung đan xen với nhau. Sáu lần lóe lên, năm lần nổ vang. Từng đạo quang mang song sắc khủng bố càng ngày càng mãnh liệt. Mỗi một đạo quang mang bốc lên phía sau càng mạnh hơn phía trước. Cận chiến, mới chính là thứ mà Cơ Động cường đại nhất. Mỗi một chiêu của hắn, mỗi một cú lật tay, đều hoàn toàn không có nửa phần ma lực phát ra. Cột quang mang song sắc nồng đậm kia, hoàn toàn là từ trong cơ thể của Thiên Tà mà bính phát ra.

Lục Trọng Chú Sát, toàn bộ đều nện hết lên trên người Thiên Tà. Đừng nói hắn đã không còn áo giáp ma lực nữa, cho dù là hắn vẫn còn mặc áo giáp, cũng không có khả năng ngăn cản hoàn toàn một cái Lục Trọng Chú Sát sử dụng Diệt Thần Kích mà phóng thích ra!

Căn nguyên ma lực Giáp Mộc Hệ bị trực tiếp đánh nát. Khi một đạo quang trụ cuối cùng hoàn toàn bùng nổ trên không trung, Thiên Tà ngay cả một tiếng kêu thảm thiết cũng chưa thể phát ra, đã hoàn toàn biến thành tro bụi giữa không trung.

Đối mặt với gã địch nhân ngoan độc không tiếc phóng thích ra Siêu Tắt Sát Kỹ Quyền Trục, suýt chút nữa là đưa mình vào chỗ chết này, Cơ Động tuyệt đối không có nửa phần khoan dung. Bàn tay khẽ phất lên, một khóa Bát Quan Tinh Miện cùng với khối Thiên Chi Ngọc đánh cuộc kia, đồng thời bị Cơ Động chụp lấy từ trong thân thể đã biến thành hỏa cầu của Thiên Tà.

Đến khi hắn nhảy trở về trên người Đại Diễn Thánh Hỏa Long đang chiến đấu bên kia, cái hắn chứng kiến, chính là Bích Ngọc Tích Long Vương đã bị đánh nát thành từng mảnh nhỏ.

Cực Hạn Song Hỏa kinh khủng của Đại Diễn Thánh Hỏa Long Bát Giai, căn bản không hề cấp cho đối thủ bất cứ cơ hội nào. Bích Ngọc Tích Long Vương ngay cả một mảnh thịt nguyên vẹn cũng không còn.

Điều khiển cho Cơ Động đỡ khóc đỡ cười chính là, sau khi Bích Ngọc Tích Long Vương bị đánh chết, Cửu Giai Tinh Hạch của nó rơi ra, bị tay của Mao Đài chụp lấy. Mao Đài nâng long trảo cực lớn của mình lên, đem khóa Cửu Giai Tinh Hạch kia đưa vào trong miệng của mình, răng rắc một tiếng, cắn thành hai nửa, đem một nửa ném vào miệng của Ngũ Lương Dịch.

Đây chẳng phải là cớ quàn đánh rắm hay sao? Mặc dù đầu không giống nhau, nhưng thân thể các người chẳng phải là một hay sao? Ai ăn mà không được? Nhưng thật ra Ngũ Lương Dịch lại vô cùng hài lòng, cái đầu lớn khề khề cọ lên đầu của Mao Đài. Một khóa Cửu Giai Tinh Hạch vô giá cứ như vậy bị hai nàng ăn hết. Đường nhiên, đối với Cơ Động mà nói, chuyện này tuyệt đối không hề đau lòng.

Sáu vị Chí Tôn Cường Giả đã sớm làm ra phòng ngự cực mạnh lúc này đều có chút sững sờ. Lúc Cơ Động đánh Thiên Tà vắng ra không trung, Âm Triều Dương và Âm Chiêu Dung cũng đã bay lên tới. Bất quá tới lúc đó rồi, bọn họ cũng không cần phải nhúng tay vào nữa. Mắt thấy ma kỹ Lục Trọng Chú Sát độc đáo do Cơ Động sáng tạo ra đem gã Bát Quan Cường Giả giấy sát sạch sẽ, trong lòng bọn họ đều có cảm giác vô cùng vui vẻ. Ai cũng không ngờ tới, kết quả cuối cùng lại là như vậy. Cái Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ Ma Kỹ Quyền Trục kia cuối cùng cũng không có phóng xuất ra.

Cơ Động hơi hơi có chút thở dốc. Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã tự động bay xuống dưới người hắn, nâng đỡ thân thể hắn lên, không ngừng bay lượn kiêu ngạo trên bầu trời. Điều kỳ dị chính là, chúng nó rõ ràng dùng thảo của mình xé nát thân thể Bích Ngọc Tích Long Vương, lại còn ăn mất Tinh Hạch của người ta, nhưng toàn thân nó không hề có bất cứ chỗ nào lay dấn nửa điểm máu động nào cả, vẫn cứ như trước hai màu đen, trắng phân minh. Lục Long Lục Xà lúc trước từng trợ giúp Cơ Động đánh tan công kích của Ma Kỹ Quyền Trục dưới sự dẫn dắt của Linh Hồn Chi Hỏa, cũng lần lượt bay trở về, một lần nữa dung nhập vào trong của Cơ Động.

Nguy hiểm đã được giải trừ, bên phía Ma Sư Công Hội, mặc dù những gã Lục Quan ma sư kia tuổi cũng đã không nhỏ, nhưng lúc này cũng nhìn không được hoan hô ầm ĩ. Phát Thụy thì mạnh mẽ giơ cao nắm tay của mình:

- Giải lắm!

Phải biết rằng Cơ Động không chỉ là đạt được thắng lợi trong trận chiến đấu quan trọng này, hơn nữa còn ngăn chặn việc phóng thích cái Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ kia, khiến cho sinh linh đồ thán. Ít nhất là những người của Kim Cương Quân Đoàn đều phải cảm tạ hắn. Cho dù là dưới sự liên hợp phòng ngự của Cơ Trường Tín và Thượng Quân Ngâm Không, nhưng bởi vì quá cấp bách, cho nên bọn họ nhất định cũng sẽ có người bị thương vong.

Chứng kiến Sư tổ, Sư mẫu bay lên không trung chuẩn bị cứu viện cho mình, Cơ Động vội vàng thúc Đại Diễn Thánh Hỏa Long tiến ra nghênh đón, cung kính nói:

- Đệ tử may mắn không làm nhục mệnh.

Kỳ thật hắn cũng không hoàn toàn hài lòng với kết quả này của mình, dù sao cuối cùng hắn vẫn phong thích ra Lục Long Lục Xà. Đương nhiên đó cũng là vì tình huống bất ổn do cái Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ kia mang đến. Chiến thắng trận chiến này, bằng vào Liệt Diễm Song Kiếm, thực lực Cơ Động đã nâng cao thêm một bậc mới.

Cho dù là Âm Triều Dương, khuôn mặt từ trước đến giờ đều giống như mặt giếng phẳng lặng, không chút biểu tình, nhưng lúc này cũng không khỏi toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt, khẽ gật đầu với Cơ Động:

- Người làm tốt lắm. Thời gian bốn năm này cũng không có uống phế. Đi thôi, theo ta xuống đây. Khoan hãy thu hồi tọa kỵ của người.

Lời Âm Triều Dương còn chưa dứt, một thân ảnh khổng lồ màu đỏ chói đã phóng thẳng vào không trung, trực tiếp bay tới trước mặt của Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Đúng là ma thú đồng bọn của Âm Triều Dương, Hỏa Long Vương.

Cặp mắt tinh thể to lớn sáng quắc của Hỏa Long Vương lúc này đã choáng đầy tình cảm. Ma lực Hỏa nguyên tố nồng đậm không thể khống chế kịch liệt ba động, nhìn chăm chú vào Đại Diễn Thánh Hỏa Long dưới chân Cơ Động, phụt ra một hơi thở nóng bỏng, run giọng nói:

- Con ta... Con ta...

Mao Đài và Ngũ Lương Dịch đồng thời sững sờ một chút, có chút nghi hoặc cùng với khó hiểu nhìn đầu Hỏa Long hình thể còn lớn hơn bọn chúng rất nhiều trước mắt này, rõ ràng có chút sợ hãi. Nhưng mà, khi bọn chúng nhìn chăm chú vào ánh mắt của Hỏa Long Vương, nỗi sợ hãi dần dần biến mất, hơi hơi có chút ngẩn người.

- Con?

Cơ Động kinh ngạc nhìn về phía Âm Triều Dương.

Trên mặt Âm Triều Dương toát ra một tia buồn bã:

- Cơ Động, đầu tọa kỵ này của người kiếm được ở đâu? Lão bằng hữu của ta nói nó là đứa con đã thất lạc lâu năm của nàng. Nàng tên là Thiên Kiện Nga.

Nghe Âm Triều Dương nói như thế, Cơ Động nhất thời hiểu ra, thầm nghĩ trong lòng, đừng nói là trùng hợp như thế chứ? Bất quá, nếu Mao Đài và Ngũ Lương Dịch thật sự tìm được mẹ mình, hẳn cũng cảm thấy vui thay cho bọn chúng.

493. Chương 247 Kết Thúc, Kết Quả Đã Định (hạ)

- Tọa kỵ của ta đúng là do một đầu Hỏa Long tiến hóa mà thành. Hỏa Long Vương tiền bối, bọn chúng đúng là con của ngài hay sao?

Cơ Động đi theo Âm Triều Dương tu luyện tuy rằng cũng hơn một năm, nhưng hẳn ít khi nào nhìn thấy Hỏa Long Vương, phần lớn thời gian vẫn là tập luyện chung với Đằng Xà mà thôi. Bởi vậy hẳn cũng không tính là quá quen thân với đầu Thập Giai Đỉnh Phong Ma Thú này.

Thanh âm của Hỏa Long Vương vẫn như cũ run rẩy:

- Con ta... Con ta...

Trong miệng Mao Đài và Ngũ Lương Dịch phát ra tiếng hô kinh ngạc nho nhỏ. Sự nghi hoặc trong mắt dần dần bị tình cảm ấm áp thay thế. Bất luận chúng nó biến hóa thành hình dáng như thế nào, căn nguyên của chúng dù sao cũng là đến từ huyết mạch của Hỏa Long Vương. Khí tức huyết mạch vốn không thể nào nhận nhầm được. Trên người Hỏa Long Vương toát ra khí tức mẫu thân nồng đậm, khiến cho trong lòng chúng nó dần dần sinh ra tình cảm ba động mãnh liệt.

Hỏa Long Vương nói như đang mê sảng:

- Ngàn năm trước, khi ta sinh ra bọn chúng, có một ngày ta ra ngoài săn thức ăn, đã bị tên phản đồ của Băng Tuyết Long Tộc, tên Băng Tuyết Cự Long Phong Sương đề tiện vô sỉ kia lén vào ăn cắp mất bọn chúng. Một ngàn năm. Ta đã đi tìm con của ta suốt một ngàn năm nay. Ta không có nhìn nhầm, nhất định ta không có nhìn nhầm.

Cơ Động gật gật đầu:

- Ngài không có nhìn nhầm, chúng nó chính là con của ngài. Bởi vì lúc trước đúng là chúng ta đoạt được các nàng lại từ trong tay của Băng Tuyết Cự Long Phong Sương. Chỉ là bởi vì bao nhiêu năm nay chúng đã bị hàn khí của Phong Sương ảnh hưởng, khiến cho bị hao tổn căn nguyên. Cho nên chúng ta mới dùng mấy loại phương pháp để trợ giúp các nàng bài trừ hàn khí, khiến cho thân thể bị biến dị. Mao Đài, Ngũ Lương Dịch. Đây là mẹ của các người đó.

Cơ Động và Đại Diễn Thánh Hỏa Long linh hồn tương liên, đối với lời nói của hắn, Đại Diễn Thánh Hỏa Long không hề có nửa phần hoài nghi. Sự nghi hoặc trong mắt hoàn toàn bị tình cảm nóng bỏng thay thế. Cơ Động mở ra cặp cánh sau lưng, tự động bay lên. Đại Diễn Thánh Hỏa Long chỉ là thoáng do dự một chút, thân thể của bọn chúng đã bị cặp cánh khổng lồ của Hỏa Long Vương ôm chặt lấy.

Nụ cười trên mặt Âm Triều Dương càng thêm nồng đậm:

- Lão bằng hữu, ta thật sự cảm thấy vui vẻ cho người. Người rốt cuộc cũng tìm thấy con của mình rồi.

Âm Chiêu Dung cười nói:

- Để cho mẹ con các nàng thân thiết với nhau một chút đi. Bất quá, nói thật, ma thú tọa kỵ của Tiểu Động Động nhìn thế nào cũng không giống lão bằng hữu của huynh.

Ánh mắt sáng quắc của Âm Triều Dương nhìn về phía Cơ Động:

- Cái này thì phải hỏi hắn.

Cơ Động đưa tay sờ sờ gáy, hắn cũng không thể nói, Đại Diễn Thánh Hỏa Long là bởi vì trí nhớ kiếp trước của hắn nên mới biến thành bộ dáng như vậy, ngưỡng ngưỡng nói:

- Ta cũng không biết tại sao lại như vậy nữa.

Chưa được Liệt Diễm cho phép, hắn cũng không đem chuyện Thế Giới Địa Tâm mà nói ra.

Âm Triều Dương nói:

- Đi xuống trước đi. Giải quyết xong chuyện giữa hai đại Công hội rồi nói sau cũng không muộn.

Ba người nhẹ nhàng đắm xuống đất. Lúc này, bên phía Ma Sư Công Hội đã hoàn toàn chìm đắm trong tiếng hoan hô ngập trời. Mà bên phía Ma Kỹ Công Hội thì đã lặng yên không một tiếng động. Thủy Minh Nguyệt, Lãnh Phong Vân đều đã đại ra, ngồi sững sờ trên lưng tọa kỵ của mình. Bọn họ căn bản không biết nên nói cái gì. Mặc dù Thiên Tà chết đi, nhưng mà bọn họ cũng không cảm thấy bất cứ nuối tiếc gì, thậm chí còn cảm thấy may mắn nữa. Một khi cái Siêu Tắt Sát Kỹ kia thật sự bộc phát ra, như vậy, bên phía Ma Sư Công Hội bên kia sẽ dốc hết toàn lực mà trả thù. Khi hắn đem mớ Ma Kỹ Quyển Trục trong cái giới chỉ đưa cho Thiên Tà, trận chiến này đã hoàn toàn không còn công bằng nữa rồi. Mà mặc dù là như vậy, nhưng vẫn như trước là thua. Hắn còn có thể nói thêm lời nào được nữa?

- Tiểu huyền tôn, đến đây, để cho Huyền tổ mẫu ngắm người một chút nào!

Trên mặt Thượng Quan Ngâm Không cũng lộ ra vẻ tươi cường, vẫy vẫy tay về phía Cơ Động.

Cơ Động dang rộng hai cánh, bay đến trên đỉnh đầu của Hoàng Cự Long, đi đến trước mặt của Thượng Quan Ngâm Không:

- Chào ngài, Huyền tổ mẫu.

Thượng Quan Ngâm Không mỉm cười, nói:

- Hài tử ngoan. Từ trên người của người, ta nhìn thấy được tương lai của Bình Đẳng Vương nhất mạch. Đây, sao người còn chưa buông tay ra?

Câu cuối cùng là bà ta nói với Cơ Trường Tín đang đứng phía sau, vẫn còn đang ôm lấy eo của bà ta.

Mặt già của Cơ Trường Tín đỏ lên. Dù sao cũng đang ở trước mặt nhiều tiểu bối như vậy, nên đành phải tâm không cam, tình không muốn, thả lỏng tay ra.

Thượng Quan Ngâm Không nói:

- Cơ Động, người đứng sang một bên nghỉ ngơi đi, để Huyền tổ mẫu giải quyết xong chuyện đại sự trước mắt, sau đó sẽ nói chuyện với người sau.

Cơ Động gật gật đầu, lướt xuống phía dưới, hạ xuống bên cạnh Liệt Diễm và A Kim.

Liệt Diễm vươn tay phải ra, giữ chặt lấy tay Cơ Động. Thanh âm êm ái của nàng từ trong cái mũ truyền ra:

- Cơ Động, ta và A Kim trở về Thế Giới Địa Tâm trước. Nói này đều là bạn bè và người thân của người cả, người cũng nên thân thiết với bọn họ một chút. Chuyện giữa ta và người, cũng có thể nói cho bọn họ biết, không cần cố kỵ gì cả. Bất luận sau đó người lựa chọn ở lại với họ, hay là lựa chọn nào khác, ta cũng sẽ không trách người.

- Liệt Diễm, ta...

Cơ Động muốn nói gì đó, nhưng đã bị Liệt Diễm giơ tay ra ngăn lại.

- Không cần phải nói gì cả. Chẳng lẽ tâm ý của ta, người còn không hiểu hay sao? Người cũng không nên khó xử làm gì. Tiểu gia hỏa Đằng Xà đã nhìn ra thân phận thật sự của ta nói cho bọn họ biết cũng không có vấn đề gì. Ta hy vọng người thấy vui vẻ là được. Xử lý xong tất cả mọi chuyện hay trở về Thế Giới Địa Tâm tìm ta.

Cũng không đợi Cơ Động mở miệng nói gì, từng quang mang màu đỏ nhu hòa giống như cánh hoa đã lặng yên nở rộ, cuộn cuộn nổi lên bao trùm thân thể Liệt Diễm và A Kim. Chỉ trong giây lát, hai người đã biến mất vào trong hư không.

Liệt Diễm và A Kim bỏ đi rồi, trong lòng Cơ Động nhất thời sinh ra cảm giác mất mát mãnh liệt. Hắn biết rõ, Liệt Diễm làm như vậy hoàn toàn là sợ mình khó xử với mọi người. Nàng không muốn mình vì chuyện cùng nàng đi du lịch đại lục mà từ bỏ thân nhân cùng với bạn bè. Ngoài cảm giác mất mát ra, lúc này trong lòng hắn choáng đầy sự cảm động. Từ khi quen biết nhau đến nay, bất luận vào lúc nào, Liệt Diễm cũng suy nghĩ mọi thứ cho hắn, vì hắn mà lặng yên trả giá. Cái này càng càng khiến cho hắn khẳng định Liệt Diễm đang dần dần chấp nhận phần tình cảm của mình.

Phía bên kia, Thượng Quan Ngâm Không đã cười Hoàng Cự Long chậm rãi tiến lên, trầm giọng nói:

- Thủy Minh Nguyệt, Lãnh Phong Vân, ba cuộc thắng hai, hai trận chiến đã chấm dứt, các người còn nói gì nữa không?

Thủy Minh Nguyệt liếc nhìn sang Thủy Phong Vân một cái. Lúc này kết cuộc đã định, sắc mặt của hắn ngược lại càng trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều:

- Ta thua rồi. Người tính không bằng trời tính. Không còn gì để nói nữa. Bắt đầu từ hôm nay, Ma Kỹ Công hội không còn tồn tại nữa, tất cả những thành viên của Ma Kỹ Công Hội, toàn bộ sáp nhập vào trong Ma Sư Công Hội. Ta mặc dù cũng không dám tự nhận là người tốt, nhưng những gì ta đã nói liền sẽ giữ lời. Sau khi trở về, ta sẽ đem toàn bộ những gì của Ma Kỹ Công Hội giao lại hết cho các người. Bất quá, Phong Vân là khách khanh mà ta lần này mời tới giúp đỡ, cũng không phải là người của Ma Kỹ Công Hội. Ta sau khi đem tất cả trụ sở cùng với người của Ma Kỹ Công Hội sát nhập vào Ma Sư Công Hội, cũng sẽ không ở lại nữa.

Thanh âm của hắn vô cùng bình tĩnh, nhưng những người ở đây ai cũng có thể cảm giác được trong lòng hắn đang cực độ bi thương. Cơ nghiệp mấy trăm năm của Ma Kỹ Công Hội toàn bộ hủy diệt ở trong tay của hắn, hủy bởi hai chữ tham lam... Tâm tình của Thủy Minh Nguyệt lúc này sao có thể bình tĩnh cho được.

Ánh mắt của Lãnh Phong Vân lưu chuyển, nhu hòa nhìn Thủy Minh Nguyệt:

- Minh Nguyệt, nếu như sự tình đã xảy ra như vậy rồi, thôi thì từ bỏ đi. Với tính cách của Thượng Quan Ngâm Không, nhất định sẽ đối xử tử tế với những người của Ma Kỹ Công Hội...

Âm Triều Dương, Âm Chiêu Dung, Cơ Trường Tín lúc này đều đã đi tới bên cạnh Thượng Quan Ngâm Không, trong ánh mắt mỗi người đều biểu lộ quang mang bất đồng.

494. Chương 248 Hai Người Các Người Cùng Lên Đi (thượng)

Âm Triều Dương nói:

- Ma Kỹ Công Hội và Ma Sư Công Hội sát nhập, đó cũng không phải là chuyện xấu gì. Có thể nói là thời kỳ thịnh thế của Ma Sư Giới chúng ta. Thủy Minh Nguyệt, ta hỏi người, tôn chỉ của Ma Kỹ Công Hội lúc mới thành lập là cái gì?

Ánh mắt Thủy Minh Nguyệt biến lạnh:

- Âm Triều Dương, người đã chiếm được tiện nghi cũng đừng có mà khoe mẽ. Ta tuy rằng thua, nhưng cũng không cần người chạy đến giáo huấn đâu.

Âm Triều Dương giống như không hề nghe thấy lời nói của Thủy Minh Nguyệt vậy, vẫn nhàn nhạt nói:

- Bất luận là Ma Sư Công Hội hay là Ma Kỹ Công Hội đều cũng như nhau, mục đích thành lập đều chỉ có một, chính là đem lại lợi ích cho tất cả ma sư, để cho đám Âm Dương Ma Sư có một nơi gọi là nhà của chính mình, có một vũ đài để luận bàn trao đổi, xúc tiến chức nghiệp Âm Dương Ma Sư này không ngừng phát triển. Thủy Minh Nguyệt, hôm nay người thua, là do nhiều nhân tố ảnh hưởng. Nhưng điều quan trọng nhất, chính là người đã đi lệch khỏi quỹ đạo vốn có của Ma Kỹ Công Hội, đi lệch sang quỹ đạo cá nhân của

người. Tham lam, dục vọng, ghen tị... những cảm xúc đó đã che mắt che lòng, che đi lý trí của người. Nếu ta nhìn không lầm, thì ma lực hiện tại của người hiện tại chỉ là chín mươi một cấp, đúng không? Sau khi đột phá Cửu Quan xong, cũng không có tiến thêm nữa. Chẳng lẽ người còn chưa có giác ngộ sao?

- Đủ rồi, Âm Triều Dương, người không cần phải đả kích chúng ta nữa.

Lãnh Phong Vân cũng nổi giận, nhìn Âm Triều Dương, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Âm Triều Dương nhàn nhạt nói:

- Nếu người cho rằng ta đang đả kích các người, vậy ta cũng không có cách nào khác. Nhưng mà, ta có thể nói cho các người chính là, cứ giữ mãi kiểu tâm tính như vậy, các người vẫn vĩnh viễn không có khả năng chân chính trên mặt ý nghĩa trở thành một gã Chí Tôn Cường Giả. Ta thật sự cảm thấy sỉ nhục với cái danh hiệu đỉnh phong thuộc tính mà các người đã đạt được kia.

- Người...

Thủy nguyên tố nồng đậm cơ hồ là ngay lập tức từ trên người Thủy Minh Nguyệt và Thủy Phong Vân bộc phát mãnh liệt. Ma Kỹ Công Hội thua, tâm tình bọn họ đã kém đến cùng cực, lúc này lại nghe Âm Triều Dương khiêu khích như thế, làm sao có thể nhẫn nại được cơ chứ?

Cơ Trường Tín nhíu mày nói:

- Triều Dương huynh, chúng ta thắng rồi cũng không nên khinh người... Thôi bỏ đi.

Âm Triều Dương khoát tay:

- Các người đều lui lại hết đi. Trường Tín huynh, sau này người sẽ hiểu rõ.

Từ sau khi Âm Triều Dương xuất hiện, tất cả những việc hấn làm hết thấy đều thành công. Đối với lời nói của hấn, cho dù đồng dạng là Chí Tôn Cường Giả, nhưng Cơ Trường Tín, Thượng Quan Ngâm Không cũng không khỏi không tin phục. Về phần Âm Triều Dương thì càng không cần phải nói. Âm Triều Dương đối với bà ta mà nói, người anh này không khác nào như cha vậy. Mặc dù tuổi tác bà ta cũng không còn nhỏ nữa, nhưng ở trước mặt đại ca, bà ta luôn luôn giống như là một bé con vậy, tự nhiên là không hề làm trái ý của Âm Triều Dương.

Tam đại Chí Tôn Cường Giả chậm rãi lui về phía sau, liền chỉ còn lại có một mình Âm Triều Dương đứng đó đối diện cùng với hai vị Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả. Hơn nữa vào lúc này hấn cũng không có Hỏa Long Vương trợ giúp. Gặp lại đứa con đã thất lạc nhiều năm, trong lòng Hỏa Long Vương đã không để ý đến bất cứ thứ gì nữa. Hai vị Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả, Thần Hậu Miện Hạ Thủy Minh Nguyệt, Đẳng Minh Miện Hạ Lãnh Phong Vân, mỗi người phân biệt cười trên Băng Tuyết Cự Long và Hàn Băng Cự Long, đối mặt với Thắng Quan Miện Hạ Âm Triều Dương không có ma thú tọa kỵ, từ bất cứ góc độ nào mà nói, thì bọn họ hấn là phải chiếm thượng phong tuyệt đối mới đúng.

Nhưng mà, dưới tình huống như thế, bọn họ lại căn bản không có nửa phần cảm giác áp chế đối thủ. Âm Triều Dương chỉ là đơn giản đứng ở nơi đó, nhưng lại khiến cho bọn họ có cảm giác thượng thiên hạ địa duy ngã độc tôn vậy.

Dương Miện màu vàng kim chói chang lặng yên xuất hiện trên đỉnh đầu của Âm Triều Dương. Dấu vết kim sắc hỏa diễm Cửu Quan giống như sóng lại vậy, không ngừng bốc lên cao. Trên Miện Hoàn, ba khóa rưỡi Miện Tinh thể hiện ma lực hấn đã tăng lên đến chín mươi bảy cấp khủng bố. Cũng không hề có uy áp do Cực Hạn Dương Hỏa sinh ra, cái mà hấn gây cho Thủy Minh Nguyệt, Lãnh Phong Vân cùng với hai đầu Thập Giai Cự Long kia hoàn toàn là linh hồn áp bách.

Đúng lúc này, Cơ Động đang đứng ở phía sau, cũng bị một màn trước mắt này thu hút, chợt trong tai hấn chợt nghe được thanh âm của Âm Triều Dương:

- Nhìn cho kỹ, phương thức chiến đấu của Cửu Quan ma sư là như thế nào. Đối với người sẽ có tác dụng rất nhiều đó.

Trong lòng Cơ Động hoảng sợ. Chẳng lẽ là, Sư tổ định lấy sức mạnh của một người khiêu chiến cả hai vị Chí Tôn Cường Giả, hơn nữa còn lại là hai vị Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả có thuộc tính tương khắc với

hắn nữa? Âm Dương Song Thủy kết hợp, thực lực của đối phương sẽ tăng lên biết bao nhiêu lần a!

Câu nói kế tiếp của Âm Triều Dương, lại khiến cho mỗi người ở đây hoàn toàn rung động, bình tĩnh nhìn chăm chú vào Thủy Minh Nguyệt và Lãnh Phong Vân, thanh âm của hắn vẫn như trước vô cùng đậm đặc, bình thản, nhưng mỗi một lời, mỗi một chữ do hắn nói ra, lại như là long trời lở đất:

- Hai người các người cùng lên đi.

Cho dù là Cơ Trường Tín, thực lực gần với Âm Triều Dương nhất, lúc này trong mắt cũng không khỏi toát ra vẻ hoảng sợ. Hắn nói thế nào cũng không nghĩ ra, Âm Triều Dương thế nhưng lại lấy thực lực bản thân đi khiêu chiến với hai vị Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả như thế. Hắn càng không rõ vì cái gì Âm Triều Dương lại làm như vậy. Ma Kỹ Công Hội đã bị đánh bại, Thủy Minh Nguyệt và Lãnh Phong Vân cũng đã thừa nhận thất bại trong trận chiến này, thật sự có cần thiết phải làm vậy không?

Thủy Minh Nguyệt và Lãnh Phong Vân liếc nhìn nhau, hai người đều thấy được trong ánh mắt đối phương toát ra vẻ khuất nhục. Thân là Cửu Quan Chí Tôn Cường Giả, bọn họ có bao giờ thừa nhận sự vũ nhục như vậy chứ? Cơ hồ đồng thời gầm lên một tiếng nổi giận, từng người từ trên lưng ma thú tọa kỵ của mình bay vút lên, đánh thẳng về phía Âm Triều Dương đang đứng ở nơi đó. Bọn họ dù sao cũng là Cửu Quan Cường Giả, lấy hai đối với một, đúng là vẫn không có lợi dụng tọa kỵ của mình. Đây là vấn đề về tôn nghiêm. Mà trên thực tế, cho dù là lấy hai đấu với một, bọn họ có thắng cũng sẽ không có bất cứ hưng phấn gì.

Hai vị Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả vừa phát động, Cơ Động ở xa xa liền phát hiện ra vấn đề. Bởi vì hắn phát hiện ra, bất luận là Âm Triều Dương hay là Thủy Minh Nguyệt, Lãnh Phong Vân, trên người đều không có tản mát ra bất cứ ma lực thuộc tính ba động mãnh liệt nào cả. Cảm giác như là, bọn họ chỉ là những ma sư Nhất Quan cơ bản nhất, căn bản là không thể đem ma lực của mình phóng thích ra ngoài. Nhưng mà, phát ra quang mang rực rỡ trên đỉnh đầu của bọn họ lại hoàn toàn thể hiện ra thực lực Cửu Quan khủng bố của bọn họ.

Đây là nguyên nhân gì? Cơ Động cũng không rõ, mà lúc này Lãnh Phong Vân cùng với Thủy Minh Nguyệt đã giống như hai đạo thiểm điện, từng người phóng đến trước mặt của Âm Triều Dương.

Cũng không cần bất cứ trao đổi nào cả, duy chỉ có máu tươi mới có thể rửa sạch sự sỉ nhục của bọn họ. Ma Kỹ Công Hội bị đánh bại, lại bị Âm Triều Dương lấy một địch hai khiêu khích, khiến cho thực lực bản thân của hai vị Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả kích phát tăng lên đến cực hạn.

Thân thể của Thủy Minh Nguyệt, trên không trung giống như là một con quay đang xoay tròn kịch liệt, tốc độ cực nhanh, căn bản làm người ta nhìn không rõ được thân ảnh của hắn. Tuy rằng không có bất cứ ma lực ba động nào phóng xuất ra, nhưng Cơ Động lại có thể cảm giác được rõ ràng, lúc này Thủy Minh Nguyệt giống như một luồng lốc xoáy khổng lồ, có thể thôn phệ hết tất cả.

Lãnh Phong Vân bay lên không trung, thân thể cả người cũng đã ngửa về phía sau, tay trái đặt ở sau lưng, bàn tay phải đẩy thẳng lên, giờ cao lên trên đỉnh đầu, cả người giống như là một thanh chiến phủ cực lớn vậy, từ trên không chém thẳng xuống. Mà tay phải bà ta nâng lên, lại giống như là lưỡi của thanh chiến phủ vậy.

Một cái đơn giản, một cái phức tạp, công kích của hai Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả, có thể phối hợp xảo diệu đến cùng cực. Hai người công kích, hoàn toàn là trong lúc nhất thời đã tới, phân biệt tấn công về phía hai bên thân thể của Âm Triều Dương.

495. Chương 248 Hai Người Các Người Cùng Lên Đi (hạ)

Âm Triều Dương đối mặt với công kích của hai người, chỉ là chân trái hơi bước chéo về phía trước nửa bước, tay phải vẽ một vòng, đánh về phía Lãnh Phong Vân, tay trái run lên, phát nhẹ ổng tay áo một cái, trực tiếp đón đỡ luồng lốc xoáy của Thủy Minh Nguyệt. Cho dù là dưới tình huống lấy một địch hai như vậy, hắn vẫn như trước bình tĩnh thong thả...

Bất quá công kích của Âm Triều Dương thế nhưng cũng không phải là đồng thời tiến hành. Nhìn qua, hai tay của hắn chẳng phân biệt được cái nào trước, cái nào sau, nhưng trên thực tế, cùng tiếp xúc với Lãnh

Phong Vân, Thủy Minh Nguyệt thế nhưng lại có thứ tự trước sau rõ ràng. Mặc dù sự chênh lệch thời gian này cực kỳ nhỏ bé, nhưng mà ánh mắt của Cơ Trường Tín vẫn là nhìn rõ.

Tay phải Âm Triều Dương trực tiếp chính diện chụp lên cạnh tay của Lãnh Phong Vân. Ngay trong nháy mắt hai người tiếp xúc với nhau, Cơ Động rõ ràng chứng kiến được, bàn tay của Lãnh Phong Vân đã hoàn toàn biến thành màu tím trong suốt long lanh. Đó rõ ràng là hiện tượng ma lực Cực Hạn Quý Thủy đã nồng đậm đến cực điểm. Thế nhưng tay phải của Âm Triều Dương nhìn qua vẫn giống như bình thường, cũng không có tản mát ra bất cứ thuộc tính ma lực nào cả.

Tay của hai vị Chí Tôn Cường Giả này, lặng yên tiếp xúc cùng một chỗ, tựa hồ cũng không có sinh ra bất cứ ma lực ba động nào. Nhưng trong nháy mắt khi bọn họ tiếp xúc với nhau, mỗi người đều sinh ra một loại cảm giác cực kỳ quái dị.

Bởi vì bọn họ phát hiện ra, trước mặt mình không khí đều trở nên có chút vặn vẹo. Hết thấy mọi thứ xung quanh rồi cuộc cũng không nhìn rõ nữa, mà trong không khí vặn vẹo này, lại sinh ra một cơn bạo chấn nhẹ. Luồng chấn động này cũng không chỉ là không khí, mặt đất, không trung, thậm chí ngay cả mặt trời trên không trung tựa hồ cũng trong luồng chấn động này mà run rẩy.

Lần thứ hai chấn động cơ hồ là so với lần đầu tiên chẳng phân biệt được trước sau, đó là cái tay áo của Âm Triều Dương cùng với thân thể xoay tròn như lốc xoáy của Thủy Minh Nguyệt va chạm với nhau, phát sinh ra hiệu quả.

Lần va chạm kỳ dị thứ hai này, cũng không hề sinh ra bất cứ dư ba ma lực cường đại nào cả, nhưng không khí lại vẫn như trước chấn động, khiến cho người ta có cảm giác giống như là linh hồn mỗi người muốn thoát ly ra khỏi cơ thể vậy. Không khí vặn vẹo khiến cho người ta mất hoa thần mê... Chân chính thấy được hiệu quả tấn công, phòng ngự của hai bên, cũng chỉ có mấy người ít ỏi mà thôi. Cơ Động chính là một trong số đó.

Bằng vào Linh Hồn Chi Hỏa trợ giúp, thị lực của hắn xuyên thấu qua luồng không khí vặn vẹo kia, nhìn thấy được tình hình chiến đấu chân chính của song phương. Hắn giật mình chứng kiến, bàn tay như đao của Lãnh Phong Vân chém xuống, khi va chạm với tay phải của Âm Triều Dương cùng một chỗ, không ngờ lại bị hất văng ra ngoài, ước chừng bay ngược về phía sau hơn mười thước, thân thể lộn mèo trong không trung, tựa hồ căn bản không khống chế được thân thể của mình dừng lại vậy.

Mà bên kia, Thủy Minh Nguyệt biến thành một luồng lốc xoáy, bị ống tay áo của Âm Triều Dương chính diện ngăn cản lại. Tình cảnh xảy ra khiến cho người ta cảm thấy kinh hãi. Thủy Minh Nguyệt cũng không có bị hất văng ra ngoài, nhưng thân thể vốn đang xoay tròn mãnh liệt của hắn, dưới một cái phát tay áo của Âm Triều Dương, đánh cho bị mạnh mẽ kèm ngừng lại, cả người tựa hồ như toàn thân lâm vào ngừng trệ cứng ngắc ở đó vậy.

Cơ Động rất rõ ràng, ba vị Chí Tôn Cường Giả kia khi chiến đấu nhìn qua dường như không có bất cứ ma lực nào phóng thích ra ngoài, kỳ thật là vô cùng nguy hiểm. Bọn họ rõ ràng là đem toàn bộ ma lực thu liễm hết trong cơ thể của mình, nháy mắt va chạm với nhau mới hoàn toàn phóng xuất ra. Chỉ là hắn không hề nghĩ tới, Âm Triều Dương dưới tình huống lấy một địch hai như vậy, thế nhưng lại có thể bình tĩnh chiến đấu như vậy, hơn nữa lại còn tuyệt đối chiếm thượng phong nữa. Đây là thực lực như thế nào a! Đối thủ của hắn, đẳng cấp cũng tương đương với hắn, cũng là hai gã Cửu Quan Chí Tôn Cường Giả a!

Cơ Động giật mình, còn Lãnh Phong Vân và Thủy Minh Nguyệt thì lại kinh hãi đến cực điểm. Trong Ngũ Hàng, Thủy khắc Hỏa, tình huống lại là hai chọi một, trong suy nghĩ của bọn họ, Âm Triều Dương thậm chí cũng không có khả năng đón đỡ được một kích liên thủ của bọn họ nữa. Nhưng mà, chân chính cùng với Âm Triều Dương va chạm với nhau, bọn họ mới hiểu được vị Thăng Quang Miện Hạ này cường đại đến trình độ thể nào.

Đứng mũi chịu sào chính là Lãnh Phong Vân, cạnh tay sắc bén như đao của bà ta, đã đem toàn bộ ma lực của bản thân hoàn toàn ngưng tụ lại trên cạnh tay rồi. Ma lực Cực Hạn Quý Thủy giống như là một thanh đao âm lãnh cùng cực, cho dù là một ngọn núi, bà ta cũng có thể bổ ra làm đôi. Nhưng mà, lúc cạnh tay của bà ta cùng với công kích của Âm Triều Dương va chạm với nhau, cảm giác giống như là đang chặt xuống một tòa thành lũy đúc bằng kim cương chắc chắn vậy, ma lực Cực Hạn Quý Thủy ngưng tụ đến cực điểm cũng không cách nào tiến thêm được nửa phần. Hơn nữa ngay sau đó, bà ta hoảng sợ phát hiện, ma lực Cực

Hạn Quý Thủy của mình giống như là nháy mắt sôi trào lên vậy, tiêu hao một lượng cực lớn. Một cỗ sức bộc phát cực kỳ kinh khủng chợt lóe lên rồi biến mất, chỉ là trong nháy mắt bùng nổ, không thể nào chống đỡ được, đã hất văng bà ta ra ngoài. Hơn nữa Cực Hạn Dương Hỏa giống như là sóng biển cuộn cuộn trào vậy, mạnh mẽ đánh tan toàn bộ ma lực Cực Hạn Quý Thủy đang ngưng tụ trên cạnh bàn tay của bà ta. Lãnh Phong Vân lúc này, toàn bộ cánh tay đã nóng đến bủn rủn, không xuất ra được nữa phần sức lực nữa. Thủy Minh Nguyệt so với Lãnh Phong Vân càng thêm khó chịu. Thực lực của hắn so với Lãnh Phong Vân còn mạnh mẽ hơn một chút. Thân thể đang cấp tốc xoay tròn kia, mỗi lần xoay một vòng, ma lực sẽ ngưng tụ thêm một chút, hai tay co lại trước ngực, một khi đánh ra, chính là thể lôi đình vạn quân.

Chí Tôn Cường Giả mặc dù đều có thể thi triển ra Siêu Tất Sát Kỹ, nhưng trên thực tế, khi bọn hắn gặp phải những đối thủ ngang cấp bậc với nhau, căn bản không có khả năng thi triển ra Siêu Tất Sát Kỹ được. Cho dù thực lực đã là Cửu Quan cấp bậc, muốn thi triển một cái công kích cấp bậc Siêu Tất Sát kỹ đi chăng nữa, cũng ít nhất yêu cầu phải sức lực khoảng một giây. Một giây thời gian đối với người bình thường mà nói là cực kỳ ngắn ngủi, nhưng đối với Cửu Quan Ma Sư mà nói, đủ để thi triển mấy chục công kích giết chết đối thủ rồi. Bởi vậy, quyết đấu giữa những Chí Tôn Cường Giả mà nói, ngược lại cũng không có lóa mắt mỹ lệ giống như trận chiến giữa Cơ Động và Thiên Tà lúc trước. Chiến đấu giữa bọn họ càng trở nên đơn giản, trực tiếp hơn, nhưng cũng là hung hiểm hơn rất nhiều. Chỉ cần không cẩn thận một chút, bị công kích của đối thủ đánh trúng cơ thể, rất có thể là kết cục hủy diệt.

Một tay áo của Âm Triều Dương phát ra, nhìn qua rất đơn giản, chính là theo phương hướng ngược lại hướng xoay tròn của Thủy Minh Nguyệt, mạnh mẽ khiến cho thể đang xoay tròn của hắn ngừng lại. Nhưng mà trên thực tế, có thể làm được điều này, khoan hãy nói tới ma lực của Âm Triều Dương cần phải mạnh mẽ đến thế nào, chỉ là đối với khả năng nắm chắc phương vị cùng với thời gian, đối với khả năng khống chế ma lực cường hân, cùng với việc phán đoán phân bố ma lực mạnh yếu thế nào của Thủy Minh Nguyệt trong luồng lốc xoáy kia, cũng đã đạt tới trình độ tinh vi.

Thủy Minh Nguyệt chỉ cảm thấy ma lực Cực Hạn Nhâm Thủy của mình đã ngưng tụ đến cực hạn, tùy thời đều có thể bùng nổ, phát động ra công kích mãnh liệt, thế nhưng lại bị một cái phát tay áo này mạnh mẽ đánh gãy mất. Ma lực ngưng tụ bị chặn lại, cho dù hắn thân là Nhâm Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả đi chăng nữa, cũng không khống chế nổi, hộc ra một ngụm máu tươi. Hơn nữa càng khiến cho hắn không thể hiểu nổi chính là, ma lực đã ngưng tụ trong cơ thể của hắn, sau khi bị đánh tan, hắn muốn bùng nổ để công kích cũng không thể thành công, giống như là mối liên hệ bị cắt đứt vậy, mất đi khả năng khống chế đối với cơ thể vậy.

Lãnh Phong Vân bị hất văng, Thủy Minh Nguyệt bị đánh cho đứng yên tại chỗ. Giờ khắc này đây, liền tương đương với việc một mình Thủy Minh Nguyệt phải đối mặt với Âm Triều Dương. Hơn nữa bởi vì ma lực ngưng tụ đã bị cắt ngang, thân thể hắn cũng xuất hiện trì trệ trong chốc lát. Giờ khắc này đây, hắn chỉ cảm thấy thân thể của mình dường như đặt nhầm chỗ vậy, tất cả mọi thứ đều không nằm trong khả năng khống chế của mình. Tiết tấu chiến đấu của hắn đã bị ống tay áo của Âm Triều Dương đánh cho không còn sót lại chút gì. Ở trong lòng hắn, thế nhưng lại sinh ra cảm giác vô lực.

496. Chương 249 Hồi Phục Chưa? Tiến Lên Lần Nữa Đi! (thượng)

Một cỗ hàn ý tinh mịch chợt từ dưới đáy lòng dâng lên, nháy mắt đã tràn ngập đại não của Thủy Minh Nguyệt. Đồng tử của hắn nháy mắt mở lớn, bởi vì hắn có thể chứng kiến rõ ràng, Âm Triều Dương đồng thời đối mặt công kích của mình và Lãnh Phong Vân, sau khi phân biệt đánh lui cả hai người, thế nhưng không có sinh ra nửa phần đình trệ. Nhìn qua hắn chỉ là khẽ phát nhẹ cánh tay phải một cái, thân thể Âm Triều Dương đã khẽ xoay nửa người, cánh tay phải vừa mới đánh bay Lãnh Phong Vân cũng đã chụp đến đỉnh đầu của Thủy Minh Nguyệt.

Thủy Minh Nguyệt dù sao cũng là Chí Tôn Cường Giả. Đối diện với tình huống sinh tử tồn vong này, hắn đã dốc hết toàn lực, không tiếc kinh mạch trong cơ thể bị hao tổn, hay tay toàn lực hất lên. Hai bàn tay đã hoàn toàn hóa thành trong suốt, rốt cuộc ở thời khắc cuối cùng kịp chặn lại một chương của Âm Triều Dương.

Nhưng mà, chỉ là một chương này, đã khiến cho cả người Thủy Minh Nguyệt đều thay đổi. Đầu tiên chính

là cặp bàn tay trong suốt của hắc. Ma lực trong suốt, chính là đặc điểm của Cực Hạng Nhâm Thủy. Ma lực Nhâm Thủy Hệ vốn là màu đen, nhưng Cực Hạng Nhâm Thủy lại chân chính là nước, liền biến thành màu trong suốt vô sắc. Nhưng mà, lúc này song chưởng đối mặt với đơn chưởng, sau khi đỡ xong một chưởng kia, hai bàn tay của Thủy Minh Nguyệt thể nhưng vào lúc này đã từ trong suốt vô sắc biến thành màu vàng kim, màu vàng kim đại biểu cho Cực Hạng Dương Hỏa. Hơn nữa cái màu vàng kim này cơ hồ là trong nháy mắt liền chạy dọc lên cánh tay của hắc, ống tay áo của hắc trong phút chốc này cũng đã hóa thành tro bụi. Đến vị trí bả vai, mới miễn cưỡng ngừng lại.

Không chỉ là như vậy, thân thể Thủy Minh Nguyệt giống như là một cây đinh vậy, bị một chưởng này của Âm Triều Dương mạnh mẽ đóng thẳng xuống mặt đất, từ phần ngực trở xuống, toàn bộ chui tọt xuống lòng đất. Sắc mặt Thủy Minh Nguyệt lại biến thành một mảnh đỏ bừng khác thường.

Cái này... Đây là Cửu Quan Chí Tôn Cường Giả sao? Cơ Động trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn phát sinh ngay trước mắt mình. Từ khi nhận Âm Triều Dương làm Sư tổ, hắc cũng chưa từng chân chính thấy vị Sư tổ này động thủ lần nào. Lúc này chân chính chứng kiến, hắc mới hiểu được vì sao tất cả mọi người lại cố kỵ ông ta đến như vậy. Vị Sư tổ này cường hãn đến mức độ như thế, ngay cả vị Huyền tổ Cơ Trường Tín của mình cũng tuyệt đối tôn kính ông ta. Đây là thực lực, chân chính thực lực khủng bố a. Đồng dạng là Cửu Quan Ma Sư, thể nhưng dưới tình huống đối diện trực tiếp như thế, nhưng hai gã đối thủ thuộc tính khắc chế thể nhưng vẫn bị Âm Triều Dương đánh bay một người, một người chụp xuống đất như vậy. Đây là thực lực kinh khủng thể nào.

- Minh Nguyệt.

Lãnh Phong Vân hét lớn một tiếng. Thân thể của bà ta đến lúc này mới ổn định lại được, cả người nháy mắt tạm ngừng lại trên không trung, hai chân khê đạp một cái, trong không khí giống như xuất hiện một bức tường vô hình, đem thân thể bà ta bắn ngược trở lại, phóng thẳng về phía Âm Triều Dương. Cả người còn ở trong không trung, Âm Miện Cửu Quan cường đại trên đỉnh đầu của Lãnh Phong Vân đã hóa thành một đạo tử quang, nháy mắt dung nhập vào trong hay bàn tay của nàng, năm ngón tay tách ra, co lại thành trảo, mạnh mẽ chụp xuống đỉnh đầu của Âm Triều Dương. Cả người trong không trung nháy mắt có thể thay đổi phương hướng, nháy mắt gia tốc về phương hướng đối diện như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có thể là Chí Tôn Cường Giả mới có thể làm được. Không khí giống như là một bộ phận thân thể bọn họ vậy.

Đem hoàn toàn dung nhập vào công kích, đối với ma sư mà nói, sự tiêu hao sau này tuyệt đối không thể nghi ngờ. Phương pháp này chỉ khi nào liều mạng mới sử dụng ra. Lãnh Phong Vân lúc này cũng không thể không làm như vậy. Bởi vì bà ta hoàn toàn có thể cảm giác được, chỉ cần Âm Triều Dương bổ thêm một chưởng nữa, Thủy Minh Nguyệt liền xong rồi. Bà ta nhất thiết phải cứu Thủy Minh Nguyệt. Không nói trước mối quan hệ thân thiết giữa hai người từ trước đến nay, nếu lúc này Thủy Minh Nguyệt bị Âm Triều Dương đánh chết, như vậy bà ta tuyệt đối cũng không trụ được nữa. Chân chính đối mặt với Âm Triều Dương xong, hắc mới hiểu được trình độ cường đại của vị Thắng Quan Miện Hạ này đến mức nào. Hiện tại cơ hội duy nhất của bà ta và Thủy Minh Nguyệt, chính là hai người có thể liên thủ, phát huy ra Âm Dương Song Thủy Ma Kỹ Tổ Hợp.

Đối mặt với công kích được ăn cả, ngã về không của Lãnh Phong Vân, Âm Triều Dương tựa hồ không nhìn thấy vậy, sắc mặt vẫn như trước bình tĩnh. Dương Miện trên đầu thậm chí cũng không hề xuất hiện bất cứ ma lực ba động biến hóa nào. Tay phải nâng lên, làm một động tác phát tay cực kỳ đơn giản. Trên bàn tay của hắc ta cũng không hề có ma lực biến hóa nào, chỉ có thể mơ hồ chứng kiến một dòng khí ba động vắn vẹo.

Một trảo toàn lực của Lãnh Phong Vân vừa cùng với bàn tay phải của Âm Triều Dương va chạm một chỗ với nhau, Cơ Động thậm chí có thể chứng kiến rõ ràng, mười đầu ngón tay trong suốt màu tím của Lãnh Phong Vân thể nhưng giống như băng tuyết vậy, dần dần tan rã ra. Ngay sau đó, cả người bà ta giống như là một tảng đá vậy, bị bàn tay phải của Âm Triều Dương kéo mạnh xuống, mạnh mẽ đập thẳng xuống mặt đất. Đúng vậy, chính là nện mạnh xuống mặt đất. Thân thể hoàn toàn ngập sâu xuống lòng đất.

Song phương va chạm, từ bắt đầu đến khi kết thúc, tổng cộng cũng chỉ có bốn lần. Hơn nữa, Âm Triều Dương hoàn toàn là phòng ngự, chẳng phân biệt được trước sau cùng với Thần Hậu Miện Hạ Thủy Minh Nguyệt, Đẳng Minh Miện Hạ Lãnh Phong Vân tiến hành chuyển hoá tấn công phòng ngự, hai chân của hắc cũng không có nhấc lên khỏi mặt đất.

Bốn lần va chạm, không khí bốn lần vận vẹo ba động, lúc tuyệt đại đa số mọi người có thể nhìn thấy được rõ ràng, hết thấy trước mắt, ba vị Chí Tôn Cường Giả, cũng chỉ còn lại một mình Âm Triều Dương là đứng vững. Âm Triều Dương cũng chưa từng chính thức công kích, đã hoàn toàn đánh bại hai vị Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả. Một chương sau khi đập cho Lãnh Phong Vân ngập sâu vào lòng đất, hắn cũng đã thu tay lại, hai tay chấp sau lưng, sắc mặt vẫn như trước lạnh lùng như vậy, giống như là này giờ chưa hề phát sinh ra bất cứ chuyện gì vậy.

Yên tĩnh, tuyệt đối yên tĩnh. Âm Triều Dương vẫn lạnh nhạt đứng ở nơi đó, nhưng tình huống xuất hiện trước mặt của hắn như vậy, đã nói cho mọi người biết kết quả.

Từ phần ngực trở lên của Thủy Minh Nguyệt cũng không có hoàn toàn ngập xuống lòng đất. Hay tay hắn giờ cao lên trời, giống như là đang làm ra động tác đầu hàng vậy. Mặt hắn đỏ lên, tập trung toàn bộ ma lực để hóa giải ma lực Cực Hạn Dương Hỏa đã xâm nhập vào cơ thể. Dưới tình huống thuộc tính tương khắc như vậy, nhưng hắn cũng không thể hoàn toàn hóa giải hết được.

Lãnh Phong Vân thì càng thêm thê thảm, trực tiếp ụp mặt vào trong lòng đất, còn làm ra động tác tay phải cùng chân phải đang vươn ra phía trước nữa. Đây cũng không phải là hai người bình thường, mà là hai vị Cửu Quan Chí Tôn Cường Giả, hai vị Chí Tôn Miện Hạ có được phong hào thuộc tính tối cao a!

Một trận chiến đấu, chẳng qua chỉ là trong nháy mắt mà thôi, bọn họ cũng đã biến thành bộ dáng như thế rồi. Mà người khởi xướng cuộc chiến là Âm Triều Dương thế nhưng vẫn an nhàn đứng ở nơi đó, giống như là chưa từng phát sinh ra chuyện gì vậy. Đừng nói là đám ma sư bình thường, cho dù đồng thời là Chí Tôn Cường Giả, Cơ Trường Tín và Thượng Quan Ngâm Không lúc này cũng đã nhìn đến ngây người. Trong lòng bọn họ đều có một ý niệm trong đầu, nếu đối lại là mình, kết quả sẽ như thế nào?

Cơ Trường Tín tuy rằng cũng biết được Âm Triều Dương cường đại, nhưng ma lực của hắn cũng đã đạt đến chín mươi sáu cấp. Trước giờ hắn vẫn cho rằng, bản thân mình và Âm Triều Dương cũng chỉ kém có một chút mà thôi. Nhưng mà, hắn cũng là một trong vài người có thể nhìn rõ một trận chiến vừa rồi, lúc này hắn mới hiểu được, chênh lệch giữa mình và Âm Triều Dương, sớm đã không phải là một chút nữa, mà là khoảng cách không thể vượt qua. Đối lại là mình, chỉ sợ cũng không thể chống đỡ được nhiều hơn. Trong ma lực của Âm Triều Dương ẩn chứa một cỗ lực lượng thần kỳ. Đó đã là một cảnh giới hoàn toàn khác rồi. Gần năm mươi năm qua, Âm Triều Dương là Chí Tôn Cường Giả ít xuất hiện trên Đại Lục nhất, nhưng hắn hiện tại đã hoàn toàn dẫn đầu trong giới Chí Tôn Cường Giả rồi. Cơ Trường Tín có thể mơ hồ cảm giác được, e rằng vị Thăng Quang Miện Hạ này đã có thể xem như là Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục Đệ Nhất Cường Giả rồi.

Khó trách hắn lại lựa chọn lấy một địch hai như vậy, khó trách hắn thủy chung vẫn cứ bình tĩnh thong dong như vậy. Đây là thực lực, là thực lực chân chính a!

497. Chương 249 Hồi Phục Chưa? Tiến Lên Lần Nữa Đi! (hạ)

Chân phải Âm Triều Dương đạp nhẹ trên mặt đất. Phốc phốc hai tiếng, Thủy Minh Nguyệt cùng với Lãnh Phong Vân vốn đã chìm sâu xuống mặt đất đều bị chấn bay lên. Lúc hai người hạ xuống mặt đất, không xa không gần, đều đứng sừng sững cách mười thước trước mặt Âm Triều Dương.

Chật vật, chỉ có thể dùng hai chữ chật vật để hình dung hai vị Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả lúc này. Thủy Minh Nguyệt đã không còn hai cánh tay áo, hai cánh tay lơ lửng bên ngoài. Lãnh Phong Vân dù sao cũng là nữ nhân, Âm Triều Dương cũng có chút hạ thủ lưu tình, không có phá rách y phục của bà ta. Nhưng mà mặt mày bà ta cũng đã hoàn toàn xám tro, bộ dáng so với Thủy Minh Nguyệt cũng không khá hơn bao nhiêu.

Nhìn hai người, Âm Triều Dương nhàn nhạt nói:

- Các ngươi hiện tại trong lòng vô cùng hối hận, vừa rồi cũng không có liên thủ phát động công kích, tiến hành Âm Dương Song Thuộc Tính Tổ Hợp Kỹ, nên mới bị ta dùng ưu thế ma lực mà đánh tan từng người, có đúng không?

Cho đến lúc này, Thủy Minh Nguyệt và Lãnh Phong Vân mới có thể đem Cực Hạn Dương Hỏa xâm nhập trong cơ thể hoàn toàn bức ra hết. Hai người cũng biết rõ, vừa rồi chính mình đã đi đến giới hạn của sinh tử. Tại một khắc vừa rồi, Âm Triều Dương chỉ cần búng ngón tay một cái, liền kết thúc sinh mệnh của bọn họ, thậm chí ngay cả một mảnh vụn thân thể cũng không còn lưu lại.

Sự kinh hãi do Âm Triều Dương mang đến cho bọn họ, tuyệt đối là có tính điên đảo. Bọn họ cho đến bây giờ cũng không nghĩ tới, sau khi đạt đến cấp bậc Cửu Quan, mình lại còn thua thê thảm đến như thế. Mỗi người chỉ tiếp xúc có hai lần với Âm Triều Dương mà thôi, nhưng chỉ là hai lần tiếp xúc kia, bọn họ cũng đã thất bại thảm hại rồi.

Những lời của Âm Triều Dương nói, đúng là những suy nghĩ hiện tại trong lòng của Thủy Minh Nguyệt và Âm Triều Dương. Bọn họ đối với thực lực của Âm Triều Dương, đã có sự nhận thức hoàn toàn mới. Nhưng cho dù là như vậy, nhưng bọn họ cũng không tin rằng, nếu hai người toàn lực liên thủ lại, cũng sẽ không thắng được Âm Triều Dương. Dù sao Âm Dương Song Thuộc Tính Tổ Hợp Kỹ cấp bậc Chí Tôn Cường Giả, đó tuyệt đối là thực lực tăng lên gấp bội phần. Âm Triều Dương cho dù có cường đại đến thế nào, hẳn cũng chỉ có một mình, có một thuộc tính mà thôi.

Âm Triều Dương nhàn nhạt nói:

- Suy nghĩ của các người ta cũng hiểu được. Như vậy đi, ta cho các người thời gian mười phút, hồi phục lại, công kích một lần nữa.

Hồi phục lại, công kích một lần nữa? Đơn giản tám chữ, nhưng lại giống như tám thanh đao nhọn, hung hăng đâm thẳng vào trong tim của Lãnh Phong Vân và Thủy Minh Nguyệt. Tôn nghiêm của bọn họ vào giờ khắc này giống như là bị tám chữ kia hoàn toàn đánh nát vụn. Sắc mặt của hai người, đều vì quá phần nộ mà trở nên khó coi.

Âm Triều Dương vẫn đạm mạc như trước:

- Nếu các người ngay cả cảm xúc của mình cũng không thể khống chế được, như vậy thậm chí ngay cả tư cách tiến lên một lần nữa cũng không có. Các người vẫn như trước không thể đỡ nổi ba chiêu của ta đâu.

Cơ hồ là phải dùng đến khí lực toàn thân, Thủy Minh Nguyệt thở sâu, mạnh mẽ đem sự khuất nhục cùng với lửa giận trong lòng của mình hoàn toàn đè ép xuống, sắc mặt dần dần bình tĩnh lại. Mặc dù mỗi một câu nói của Âm Triều Dương đều giống như là một thanh cương đao sắc bén chém thẳng vào người bọn họ vậy, nhưng mà dù sao hẳn cũng nói đúng. Nếu trong tình huống cảm xúc không ổn định, bọn họ càng không có cơ hội chiến thắng.

Bất luận là ma sư của Ma Sư Công Hội hay là Ma Kỹ Công Hội, giờ khắc này ánh mắt tất cả mọi người đều bắt đầu hướng về phía trận chiến trước mắt này. Thân là ma sư, sự theo đuổi thực lực có thể nói là mục tiêu của mỗi người bọn họ. Chiến đấu giữa các Cửu Quan Cường Giả với nhau, đối với bọn họ mà nói, đều là chìa khóa mở ra cánh cửa tu luyện mới. Chiến đấu như vậy, không hề nghi ngờ là sẽ khiến cho sự tu luyện của mỗi người bọn họ trong tương lai ít nhất sẽ không đi theo đường vòng. Cho nên, cho dù tình huống lúc trước là không thể nhìn thấy rõ tình hình chiến đấu, nhưng bọn họ đều cố gắng tập trung tinh thần, hy vọng có thể cảm nhận được vài phần nào đó.

Cảm xúc hưng phấn do chiến thắng của Ma Sư Công Hội lúc này đã biến mất, cảm giác thất bại, sỉ nhục của Ma Kỹ Công Hội lúc này cũng đã không còn. Trận chiến giữa Âm Triều Dương và Thủy Minh Nguyệt, Lãnh Phong Vân đều khiến cho bọn họ có một loại cảm nhận giống nhau. Ở trước mặt thực lực tuyệt đối, quyền lực thì là cái gì chứ? Lực lượng một người có thể chiến thắng cả hai gã Chí Tôn Cường Giả, nếu như Âm Triều Dương muốn, hẳn thậm chí có thể tự mình xuất thủ, dẹp tan toàn bộ Ma Kỹ Công Hội, thậm chí là cả Ma Sư Công Hội nữa. Trên thế giới này còn có cái gì mà hẳn không thể đạt được nữa?

Âm Triều Dương mặc dù cũng không có nói với đám ma sư đang đứng xem cuộc chiến kia bất cứ thứ gì, nhưng mà hẳn lại đang dùng hành động của mình để nói cho đám ma sư kia hiểu, thân là một gã Âm Dương Ma Sư, cái gì mới là thứ nên làm. Cũng không phải là sự theo đuổi đối với quyền lực, mà là làm thế nào để gia tăng thực lực của mình, để cho bản thân mình một ngày nào đó có thể có được thực lực như giống như hẳn.

Ánh mắt của mỗi người ở đây đều trở nên sáng đứng lên. Lĩnh hội sâu nhất, sẽ là Cơ Trường Tín, Thượng Quan Ngâm Không, Cơ Động, Phát Thụy... những người là Chí Tôn Cường Giả hoặc là những người thiên phú dị bẩm, có được Cực Hạn Ma Lực. Một trận chiến đấu đơn giản lúc này, đã khiến cho bọn họ nhìn ra được rất nhiều thứ, cũng hiểu rõ hơn rất nhiều thứ.

Thời gian mười phút cũng không lâu lắm, cơ hội chốc lát là đã xong. Đối với những Chí Tôn Cường Giả có năng lực khôi phục ma lực cực kỳ cường đại này, mười phút thời gian, đủ để cho Thủy Minh Nguyệt và Lãnh Phong Vân khôi phục hoàn toàn đến trạng thái tốt nhất. Không chỉ là về mặt ma lực, mà tinh thần của bọn họ cũng sẽ trở nên cực kỳ tinh thuần. Chân chính lãnh giáo qua thực lực của Âm Triều Dương, lúc này đây, bọn họ cũng sẽ không khinh thường nữa.

Tay phải Lãnh Phong Vân nắm lấy tay trái của Thủy Minh Nguyệt. Khi hay bàn tay bọn họ nắm lại một chỗ với nhau, khí thể của hai người nhất thời trở nên hoàn toàn bất đồng. Khí tức rộng rãi mênh mông từ trên người bọn họ đồng thời nở rộ ra. Giờ khắc này đây, bọn họ giống như là có được suối nguồn nước vô hạn như biển rộng, hoặc như là tất cả ngọn nguồn của tất cả sông hồ ao trạch trên thế giới vậy. Một tầng sương mù chậm rãi chợt từ nắm tay của hai người bắt đầu tản mát ra, tràn ngập khắp nơi. Sự chật vật lúc này vào giờ khắc này tựa hồ đã hoàn toàn thay đổi.

Hai người đồng thời nghiêng người một chút, động tác vô cùng đồng bộ, hai bàn tay còn lại của Lãnh Phong Vân và Thủy Minh Nguyệt cũng đã cùng nắm lại một chỗ, đồng thời nâng lên, chỉ về phía Âm Triều Dương xa xa. Trong phút chốc, một cỗ bạch quang đường kính chỉ khoảng nửa thước chợt từ chỗ nắm tay của hai người điện xạ mà ra, phóng thẳng đến trước ngực của Âm Triều Dương.

Cơ Động mở to hai mắt nhìn. Thân là một gã Âm Dương Song Thuộc Tính ma sư, hẳn hoàn toàn không thể nào tưởng tượng được Tổ Hợp Kỹ do hai Chí Tôn Cường Giả Cửu Quan liên thủ phát ra sẽ có uy lực như thế nào. Hẳn không rõ, vì sao Âm Dương Song Thủy Cực Hạn Ma Lực cấp bậc Cửu Quan kết hợp lại phát ra, lại biến thành một màu trắng thuần, chứ không phải là màu tím cùng với màu trong suốt xoắn chặt với nhau. Giống như là Cực Hạn Âm Dương Song Hỏa của hắn sẽ biến thành hai màu hắc kim song sắc vậy.

Nhưng hắn có thể mơ hồ đoán được, đây mới chân chính gọi là Âm Dương Song Thuộc Tính Cực Hạn Tổ Hợp Kỹ. Đối mặt với Âm Triều Dương, bọn họ không có khả năng không toàn lực ứng phó được. Chỉ có thể hoàn toàn đánh bại Âm Triều Dương, bọn họ lúc này mới có thể hoàn toàn rửa sạch được những sỉ nhục lúc này. Giờ khắc này, bất luận là Thủy Minh Nguyệt hay là Lãnh Phong Vân, trên mặt đều toát ra một tia thần sắc kiên quyết. Ma Lực Căn Nguyên của bọn họ thậm chí đã hoàn toàn dung hợp thành một thể. Phía sau lưng bọn họ, Đồ Đằng Thiên Hậu tượng trưng cho Nhâm Thủy Hệ và Đồ Đằng Huyền Vũ tượng trưng cho Quý Thủy Hệ vô cùng rõ ràng phiêu phù ở đó. Thiên Hậu đứng trên lưng Huyền Vũ, giống như là một gã ma sư cười trên lưng ma thú tọa kỵ của chính mình vậy.

498. Chương 250 Chỉ Trời Cắt Đất, Hỗn Độn Chi Hỏa (thượng)

Màu sắc của hai đại Đồ Đằng Thiên Hậu và Huyền Vũ phiêu phù ở sau lưng Thủy Minh Nguyệt và Lãnh Phong Vân cũng có màu sắc tương đồng với ma lực do hai đại Chí Tôn Cường Giả phát ra, đều là màu trắng. Đây mới chân chính là Âm Dương Song Thủy Tổ Hợp Kỹ, chân chính là dung hợp hoàn mỹ về mặt ý nghĩa. Đạo bạch quang âm trầm kia, giống như muốn xuyên thủng cả thiên địa vậy, cũng không phải cực nhanh, thậm chí còn có chút thông thả mà bắn về phía ngực của Âm Triều Dương.

Sắc mặt Âm Triều Dương thoáng có chút ngưng trọng, tay trái của hắn chậm rãi nâng lên, lòng bàn tay hướng ra phía trước. Lúc này đây, màu sắc trên bàn tay hắn rốt cuộc cũng thay đổi. Có thể chứng kiến rõ ràng, Đồ Đằng Bính Hỏa Hệ Chu Trúc cũng phát hào quang chói chang, ngưng tụ sau lưng của hắn. Dương Miện màu vàng kim trên đỉnh đầu cũng hóa thành một đạo kim quang dung nhập vào trong bàn tay. Đối mặt với liên thủ của hai Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả, vị Thắng Quan Miện Hạ này rốt cuộc cũng đã dốc toàn lực.

Hào quang màu vàng kim mênh mông kia bắt đầu ngưng tụ lại trên lòng bàn tay. Ngay khi luồng bạch quang kia bắn tới trước người, tay trái của Âm Triều Dương giơ ra phía trước, chặn luồng bạch quang xâm nhập. Nhưng mà, giờ khắc này đây, chung quanh thân thể của hắn chợt dâng lên một tầng sương mù màu

trắng nồng đậm. Nhiệt độ không khí trên Thiên Thanh Thảo Nguyên chợt tăng lên với tốc độ khủng bố. Cỏ xanh trên mặt đất nháy mắt đã biến thành từng mũi băng màu sắc cạnh, hơn nữa còn rất nhanh lan tràn ra bốn phía. Rất hiển nhiên, đây là do Âm Triều Dương không thể hoàn toàn chống lại được ma lực công kích của Cực Hạn Âm Dương Song Thủy Tổ Hợp Kỹ dung hợp toàn diện kia, nên vận chuyển ma lực bộc phát xuống dưới đất.

Ngàn vạn lần không được xem thường một đạo bạch quang đơn giản kia. Đó mặc dù là công kích ma lực đơn giản nhất, nhưng nếu muốn dùng cấp bậc Ma kỹ để đánh giá, nó đã hoàn toàn vượt qua cấp bậc Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ rồi, tiến nhập vào cảnh giới Cao cấp Siêu Tắt Sát Kỹ.

Nhưng mà, Âm Triều Dương vẫn như trước chính diện ngăn chặn. Hai chân hắn vẫn vững vàng đứng im trên mặt đất, thần sắc trên mặt cũng không có nửa phần biến hóa. Tay trái của hắn, giống như là một tấm chắn cực kỳ chắc chắn che ở trước ngực.

Giữa không trung, Hỏa Long Vương đã ngừng việc thân thiết với đứa con mới nhận lại của mình, ánh mắt mang theo vài phần lo lắng nhìn về phía chiến trường, chăm chú nhìn. Giờ khắc này đây, cũng không ai có khả năng nhúng tay vào trận chiến đấu này nữa rồi. Nếu ai đó có ý đồ nhúng tay vào, quấy nhiễu trận chiến này, như vậy, dưới sự dẫn dắt kia, sẽ lập tức dẫn động toàn bộ công kích của ba vị Chí Tôn Cường Giả về phía mình. Đây là hậu quả mà không có bất luận kẻ nào có thể thừa nhận nổi. Cho dù là vợ chồng Cơ Trường Tín liên thủ cũng không làm được, cho nên bọn họ chỉ có thể nhìn, chỉ có thể chờ đợi, chờ đợi trận chiến này đi đến hồi kết thúc.

Bất luận là người của Ma Sư Công Hội hay là Ma Kỹ Công Hội, đều cảm thấy Âm Triều Dương lúc này đang sai lầm. Hắn quả thật cường đại, dưới tình huống một chọi một, nơi này e rằng cũng không có bất cứ một vị Chí Tôn Cường Giả nào có khả năng chống lại hắn. Nhưng mà, lúc này hắn đang đối mặt dù sao cũng là Âm Dương Song Thủy Chí Tôn Cường Giả kết hợp a! Hắn thậm chí còn tự đại khiến cho người ta hoàn mỹ đem ma lực Song Thủy hệ hoàn toàn dung hợp lại, hình thành công kích cực mạnh.

Nếu kết quả trận chiến này là Âm Triều Dương đại bại, thậm chí là chết đi, như vậy, hoàn toàn đều là do hắn tự cao tự đại gây ra. Nhìn xem luồng hàn khí nồng đậm lan tỏa ra bên ngoài kia, ai cũng có thể nhìn ra, ma lực Âm Triều Dương tuy mạnh, nhưng cũng không đủ để chống đỡ lại Âm Dương Song Thủy Tổ Hợp Kỹ. Nếu như không có kỳ tích gì phát sinh, thất bại chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Cái gì là thực lực? Thực lực chân chính là do nhiều yếu tố cấu tạo thành, tuyệt không chỉ có giới hạn trong ma lực mà thôi. Cũng chính bởi vì vậy, Thủy Minh Nguyệt và Lãnh Phong rõ ràng đã ở vào tình thế chiếm được thượng phong nhưng vẫn như trước không dám có nửa phần lơ đãng. Bọn họ cũng đều biết, nếu như Âm Triều Dương có nửa phần cơ hội thở dốc, kết cục của trận chiến này có thể sẽ thay đổi. Nhất là khi bọn họ nhìn thấy cho đến bây giờ sắc mặt Âm Triều Dương tựa hồ vẫn chưa có thay đổi, ma lực phát ra càng mạnh mẽ thêm vài phần nữa. Tiềm lực con người là vô hạn, dưới áp lực cực lớn, thường thường sẽ dễ dàng đem tiềm lực cơ thể hoàn toàn kích phát ra. Không hề nghi ngờ, Âm Triều Dương mang đến áp lực cho bọn họ là cực lớn, thậm chí có thể nói là khủng bố nữa. Giờ khắc này đây, bất luận là Thủy Minh Nguyệt hay là Lãnh Phong Vân, đều đã cảm giác được ma lực giữa hai người đã hòa hợp đến mức trước giờ chưa từng có, trình độ đã gần như tiếp cận hoàn mỹ.

Mặc dù là như vậy, nhưng Âm Triều Dương đứng ở nơi đó lại vẫn như cũ ổn định. Tuy rằng hoàn cảnh bên ngoài đã chịu ảnh hưởng đến tận cùng của ma lực Song Thủy hệ, nhưng mà bản thân hắn vẫn lại như trước lẳng lặng đứng ở nơi đó, thân thể của hắn cũng không hề có nửa phần ảnh hưởng gì.

Tay trái ngăn cản công kích, tay phải Âm Triều Dương thế nhưng lại dưới ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người ở đây mà chậm rãi giơ lên cao. Động tác của hắn rất chậm, trên tay phải nâng lên cũng không có nửa phần ma lực ngưng tụ. Chỉ là như vậy đơn giản nâng lên, cánh tay phải duỗi thẳng, nâng lên đến đỉnh đầu. Bàn tay phải nắm lại, ngón trỏ vươn ra, chỉ về phía chân trời.

Nhìn thấy cảnh này, đột nhiên đúng lúc đó, không biết vì cái gì, trái tim Cơ Động đột nhiên kịch liệt nhảy lên một cái, trong mơ hồ, hắn tựa hồ cảm giác được gì đó, ánh mắt không khỏi càng trừng lớn hơn một chút.

Ba vị Chí Tôn Cường Giả lần thứ hai giao đấu, cũng không có dẫn động khiến cho không khí vận vạo đi, mà hoàn toàn hiện rõ ràng ra trước mặt của mỗi người. Lực chú ý của mọi người cũng đều tập trung trên bàn tay phải của Âm Triều Dương, ngay cả hai vị đối thủ kia của hắn cũng không ngoại lệ.

Hắn muốn làm cái gì? Hiện tại trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ ràng... Chẳng lẽ, dưới tình huống như vậy, hắn vẫn còn dư lực để phát động công kích hay sao?

Ánh mắt vốn dĩ luôn luôn bình tĩnh của Âm Triều Dương rốt cuộc cũng vào lúc đó phát sinh biến hóa. Ánh mắt bình tĩnh đột nhiên trở nên phát ra tinh quang bắn ra bốn phía. Cho dù là Thủy Minh Nguyệt và Lãnh Phong Vân vốn đã áp chế hắn rồi, lúc này đều phải nheo hai mắt lại, không dám nhìn thẳng hắn.

Cũng đúng lúc này, bàn tay phải vốn đang giơ lên cao của Âm Triều Dương đột nhiên biến thành màu trắng, màu trắng này hoàn toàn khác với màu trắng của ma lực Cực Hạn Song Thủy trước mặt kia.

Đó là một màu trắng óng nhuận không cách nào hình dung nổi, tựa hồ giống như màu của khối Thiên Chi Ngọc mà Cơ Động lúc trước lấy được vậy, thậm chí càng thêm tinh thuần, càng thêm trong suốt hơn nữa.

Ánh mắt của tất cả mọi người đang có mặt đều rất nhanh co rút lại. Ngay sau đó, một đốm lửa màu trắng nhỏ, ôn nhu, cao khoảng một tấc chợt nhẹ nhàng xuất hiện trên đầu ngón trỏ tay phải của Âm Triều Dương. Không có bất cứ ma lực ba động nào, ngọn lửa màu trắng nhỏ kia dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống thậm chí còn không nhìn rõ ràng được nữa. Nhưng mà, ngay khi nó xuất hiện, cơ hồ trong nháy mắt, Cơ Trường Tín, Thương Quan Ngâm Không, Lãnh Phong Vân, Thủy Minh Nguyệt, Cơ Động, Phát Thụy thể nhưng lại đồng thời mở to hai mắt mà nhìn.

Ngay sau đó, Âm Triều Dương làm ra một động tác vô cùng đơn giản, ngón trỏ tay phải vốn đang chỉ lên trời, chợt hạ xuống, mang theo đốm lửa màu trắng nhỏ kia, chậm chậm hướng về phía luồng ma lực Âm Dương Song Thủy Tổ Hợp Kỹ màu trắng ở trước mặt.

Thời gian vào giờ khắc này tựa hồ như đọng lại, trời đất trong lúc đó tựa hồ cũng theo động tác hạ tay xuống này của hắn mà xuất hiện biến dị. Cột sáng ma lực Âm Dương Song Thủy Tổ Hợp Kỹ màu trắng đang không ngừng công kích kia vừa mới tiếp xúc với ngọn lửa màu trắng nhỏ, trong nháy mắt giống như là một cây băng trụ đọng lại giữa không trung, ngay sau đó... vỡ tan ra.

499. Chương 250 Chỉ Trời Cắt Đất, Hỗn Độn Chi Hỏa (hạ)

Đúng vậy, chính là tan vỡ. Giống như là một cây băng trụ bị nhét vào trong nham thạch nóng chảy vậy, không ngừng tan vỡ ra. Khi luồng ma lực màu trắng kia dần dần hóa thành một chút bạch quang nhàn nhạt, lấy lòng bàn tay trái đang ngăn cản công kích của Âm Triều Dương làm khởi điểm, không ngừng tan chảy dần về phía của Lãnh Phong Vân và Thủy Minh Nguyệt. Cơ hồ chỉ trong vài lần hô hấp, cũng đã tan vỡ đến trước mặt của bọn họ.

Mà đốm lửa màu trắng nhỏ trên đầu ngón tay của Âm Triều Dương, cũng trong lúc này liền hóa thành một đạo hào quang giống như một sợi tơ màu trắng chợt lóe lên biến mất.

Oanh~~

Đúng lúc này, một tiếng nổ vang lên. Thanh âm này cũng không phải bởi vì công kích của Âm Triều Dương mà xuất hiện, mà là bởi vì Âm Dương Song Thủy ma lực do Lãnh Phong Vân cùng với Thủy Minh Nguyệt lúc trước phát ra, tạo thành Tổ Hợp Kỹ dung hợp tương sinh với nhau, đúng lúc này lại biến thành tương khắc đẩy ra. Ma lực giữa hai người đang đồng thời phóng thích tựa hồ sinh ra biến hóa long trời lở đất. Ma lực hai người đang dung hợp cùng một chỗ, đột nhiên lại biến thành công kích lẫn nhau mãnh liệt. Trong tiếng nổ kịch liệt kia, thân thể của bọn họ giống như là hai viên đạn pháo vậy, bị bắn ngược ra ngoài, bay xa hơn mấy chục thước mới miễn cưỡng ổn định lại thân thể của mình.

Ngọn lửa màu trắng nhỏ trên đầu ngón tay của Âm Triều Dương tắt đi, hắn vẫn như trước đứng ở nơi đó, hai chân vẫn như trước không xê dịch chút nào, ánh mắt của hắn cũng từ đang phát ra quang mang mãnh liệt, khôi phục lại sự bình tĩnh như trước.

Một mảnh lặng ngắt như tờ xuất hiện trên Thanh Thiên Thảo Nguyên này. Sắc mặt mỗi người một vẻ, đều đặc sắc vạn phần, nhưng mà, cũng không ai phát ra bất cứ thanh âm nào.

Thần Hậu Miện Hạ Thủy Minh Nguyệt, Đẳng Minh Miện Hạ Lãnh Phong Vân, hai đại Thủy Hệ Chí Tôn Miện Hạ toàn lực xuất thủ, thi triển ra Âm Dương Song Thủy Tổ Hợp Kỹ, thế nhưng vẫn bị đánh bại, dưới

tình huống tất cả mọi người đều nghĩ Âm Triều Dương sắp không chống đỡ nổi nữa liền bị đánh bại.

Oa một tiếng, Thủy Minh Nguyệt và Lãnh Phong Vân cơ hồ đồng thời phun ra một ngụm máu tươi. Khí thể của bọn họ cũng không thể như lúc trước, tiếp tục dung làm một thể nữa. Thương thể của bọn họ cũng chính là do đó mà mang đến. Từ lúc bắt đầu đến giờ, trải qua hai lần so đấu, Âm Triều Dương cũng đều chưa hề phát ra công kích nào về phía bọn họ cả.

Nếu nói, trong trận chiến đầu tiên, bọn họ cùng với Âm Triều Dương bốn lần va chạm bị đánh tan, trong lòng bọn họ còn có chút không cam lòng cùng với cảm thấy xui xẻo, như vậy, trong trận chiến lần thứ hai này, sự tôn nghiêm của hai vị Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả cũng đã theo cái Âm Dương Song Thủy Tổ Hợp Kỹ của bọn họ mà tan rã. Thắng Quang Miện Hạ Âm Triều Dương đứng trước mặt bọn họ cách đó không xa giống như là một tòa Thái Sơn không thể vượt qua vậy. Hai đấu với một, vẫn hoàn toàn không phải là đối thủ. Đừng nói là bọn họ, cho dù là mỗi người ở đây cũng đều không thể chấp nhận được. Mà ngay cả hai đầu Thập Giai Ma Thú Bằng Tuyết Cự Long và Hàn Băng Cự Long tọa kỵ của bọn họ cũng đã đại ra đứng ở nơi đó, không dám có nửa phần di động. Bởi vì bọn chúng có thể cảm giác được, Âm Triều Dương tựa hồ chỉ cần phát tay một cái là có thể hoàn toàn tiêu diệt chúng.

Mọi người đều đã kinh hãi đứng chết lặng ở nơi đó, thậm chí không ai phát ra tiếng hoan hô nữa. Âm Triều Dương đơn giản đứng ở nơi đó, nhưng lại giống như đã trở thành trung tâm của thiên địa vậy.

Thủy Minh Nguyệt vào giờ khắc này phẳng phất như già đi cả chục tuổi vậy, trên mặt toát ra một tia thần sắc sâu thẳm:

- Hỗn Độn Chi Hỏa, có thật không?

Âm Triều Dương không trả lời, chỉ lẳng lặng đứng nhìn hần.

Thủy Minh Nguyệt gật gật đầu:

- Ta hiểu rồi, Thắng Quang Miện Hạ, ngài nói rất đúng, ta quả thật không có tư cách cùng ngài xưng là Chí Tôn Cường Giả. Muốn đánh muốn giết thì cứ tự nhiên, muốn làm gì cũng được. Nhưng mà, lần này Phong Vân đến đây là muốn giúp ta, xin ngài hãy buông tha cho nàng, để cho nàng rời đi.

Thân hình Lãnh Phong Vân chợt lóe lên, đi đến bên cạnh Thủy Minh Nguyệt:

- Không, Minh Nguyệt... Nếu như ta đã đến đây, là đã chuẩn bị tư tưởng cùng người gánh vác hết tất cả hậu quả rồi.

Nói tới đây, bà ta quay sang nhìn Âm Triều Dương, sắc mặt hung tợn nói:

- Âm Triều Dương, người đã có thực lực như vậy, thực lực đủ để quyết định hết tất cả, vì sao lại phải định ra ba trận thắng hai làm gì? Vì sao lại muốn trêu chọc chúng ta như thế? Giết người nhưng cũng không được sĩ nhục, người không sợ sẽ gặp phải báo ứng sao?

Âm Triều Dương nhàn nhạt nói:

- Các người còn chưa hiểu rõ sao? Các người cũng không phải bại bởi ta, mà là bại bởi chính bản thân mình. Hôm nay sở dĩ ta làm như vậy, cũng không phải là để trêu chọc các người cái gì, cũng không có hứng thú mà trêu chọc các người. Ta chỉ là hy vọng, các người có thể tự mình giác ngộ. Lúc trước ta đã nói rồi, trái tim các người đã bị tham lam, dục vọng, ghen tị, những cảm xúc xấu xa kia làm cho mê muội. Các người đã quên đi mục tiêu chân chính của ma sư. Cho dù trong trận tranh đấu ngày hôm nay với Ma Sư Công Hội, các người giành được thắng lợi, nhưng tương lai không xa, các người cũng sẽ bị hủy diệt mà thôi. Nếu ta muốn giết các người, căn bản không cần phải nói với các người làm gì. Cửu Quan, là cấp bậc mà bất cứ ma sư nào cũng thiết tha mơ ước, nhưng mà, các người thật sự xem nó là đích đến cuối cùng hay sao? Các người đã lãng phí sự chiếu cố của trời cao đối với các người. Cửu Quan Ma Sư theo đuổi cái gì? Hiện tại ta có thể trả lời cho các người, đó chính là bất tử. Thành Thánh thành Thần mà bất tử. Tuổi của ta tuy rằng lớn hơn các người rất nhiều, nhưng mà chỉ cần thêm trăm năm nữa, các người đều sẽ biến thành tro bụi, nhưng mà ta vẫn như trước còn lưu lại trên thế giới này. Sự theo đuổi đối với ngoại vật, chỉ khiến cho các người lâm đường lạc lối mà thôi. Thân là Cửu Quan Ma Sư, trách nhiệm của chúng ta là cái gì? Thực lực càng cao, thì trách nhiệm chúng ta phải gánh vác cũng càng lớn, chứ không phải là lợi dụng sức mạnh của mình để giành được lợi ích.

Lúc trước, những lời nói thế này của Âm Triều Dương, Thủy Minh Nguyệt và Lãnh Phong Vân căn bản là không để vào tai, bởi vì trong lòng bọn họ, căn bản là Âm Triều Dương bởi vì Ma Sư Công Hội chiến thắng mà chế nhạo bọn họ.

Nhưng mà vào giờ khắc này đây, lại nghe Âm Triều Dương nói những lời đó, cảm giác trong lòng bọn họ cũng đã xuất hiện những biến hóa vi diệu. Âm Triều Dương đã dùng thực lực để chứng minh sự chênh lệch giữa Cửu Quan Ma Sư và Cửu Quan Ma Sư. Nhất là Hỗn Độn Chi Hỏa đã phá tan Âm Dương Song Thủy Tổ Hợp Kỹ của bọn họ, lại giống như một đòn nghiêm trọng, đánh mạnh vào lòng của bọn họ vậy.

Một bước lên thiên đường, một bước xuống địa ngục. Đôi khi, chân lý cùng với sự sai trái chẳng qua chỉ cách nhau một lớp vải mỏng mà thôi. Sắc mặt Lãnh Phong Vân và Thủy Minh Nguyệt dần dần bình phục lại, ánh mắt của bọn họ lóe ra quang mang suy tư. Đủ chuyện trong quá khứ không ngừng xuất hiện trong đầu bọn họ.

Thân là Cửu Quan Chí Tôn Cường Giả, cuộc sống bọn họ trải qua tuyệt đại đa số đều là huy hoàng. Lúc trước cố gắng chăm chỉ tu luyện, thực lực không ngừng tăng lên, nhận được danh xưng thiên tài... Chẳng bao lâu trước, bọn họ vì phá tan cực hạn mà không tiếc tất cả, nhưng mà, từ khi tiến vào cảnh giới Cửu Quan xong, tâm tính bọn họ hoàn toàn thay đổi, trở nên không còn bình tĩnh, trở nên kích động. Giống như những lời Âm Triều Dương nói vậy, bọn họ dùng thực lực của bản thân mình mà giành tư lợi.

Cửu Quan cũng không phải là cực hạn, Cửu Quan theo đuổi sự bất tử... Hai câu nói này, giống như là hai luồng điện vậy, mạnh mẽ đánh thẳng vào trái tim bọn họ, cũng đồng dạng khiến cho tất cả mọi người ở đây vô cùng rung động.

Không chỉ có Thủy Minh Nguyệt và Lãnh Phong Vân, Cơ Trường Tín và Thượng Quan Ngâm Không cũng đồng dạng có cảm giác như thế. Tình huống của bọn họ mặc dù không giống với hai vị Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả, nhưng mà, nhiều năm tới bây giờ, phần lớn thời gian của bọn họ đều dành hết cho thế giới tình cảm của riêng mình. Lời nói của Âm Triều Dương cũng không chỉ đánh thức đối thủ, mà cũng đánh thức bọn họ. Trong lòng của mỗi người đều hừng hực trước giờ chưa từng có.

Âm Triều Dương xoay người lại, chậm rãi đi về phía của Cơ Động và Phát Thụy. Đằng Xà mang theo Âm Chiêu Dung từ bên cạnh cũng phóng tới:

- Âm Triều Dương, người lĩnh ngộ Hỗn Độn từ khi nào vậy? Ngay cả ta cũng không biết, cũng không cảm giác được chút nào?

500. Chương 251 Bỏ Đi Nhé, Danh Lợi Trới Buộc (thượng)

- Đằng Xà tiền bối, Hỗn Độn vốn tự sinh trong lòng mà ra. Ta không có được sự may mắn của Cơ Động, thế nhưng ta lại có được một sự bền lòng nhẫn nại. Kỳ thật với kinh nghiệm cùng với tu vi của người, sớm cũng đã có thể lĩnh ngộ được sự ảo diệu của Hỗn Độn rồi mới đúng. Chỉ là tâm tính của người quá mức nhạy bén, không thể nào yên tĩnh cảm thụ được. Hơn nữa bản thân Ma thú cùng với nhân loại, tình cảm vốn trời sinh có sự miễn cảm khác biệt khá lớn.

Đằng Xà có chút buồn bực nhìn Âm Triều Dương, một lúc sau mới hậm hực nói:

- Không bao lâu nữa, ta cũng có thể làm được chuyện đó.

Âm Triều Dương cũng không tiếp tục để ý đến Đằng Xà nữa, mà quay sang Phát Thụy cùng với Cơ Động, nói:

- Bọn họ phỏng chừng còn cần phải suy ngẫm thêm một thời gian nữa. Đám ma sư hai bên tất nhiên cũng cần một khoảng thời gian để chiêm nghiệm về quá trình trận chiến khi nãy. Nói cho ta biết, chứng kiến trận chiến vừa rồi, các người lĩnh ngộ được những thứ gì?

Phát Thụy và Cơ Động liếc nhìn nhau. Phát Thụy cũng không khách khí, cười hắc hắc, nói:

- Sư tổ, để ta nói trước đi. Ngộ tính của Tiểu sư đệ cao hơn ta nhiều, nếu để hắn nói trước hết, ta phỏng chừng cũng không còn gì để nói nữa.

Âm Triều Dương khẽ gật gật đầu một cái, trên mặt hiện lên một tia mỉm cười nhàn nhạt. Chỉ khi nào nhìn đến hai gã đồ tôn bảo bối này, hắn mới thể hiện chút tươi cười hiếm hoi. Có thể thấy được hắn hài lòng đến mức nào đối với hai gã đồ tôn này.

Phát Thụy nói:

- Chí Tôn Cường Giả một khi chiến đấu, tựa hồ như rất kiêng kỵ việc đem ma lực phóng thích ra ngoài cơ thể. Theo như ta suy nghĩ, đây là vì tận hết khả năng để tiết kiệm ma lực của mình, đồng thời tránh việc bị ma lực của đối phương áp chế. Bởi vì sau khi đột phá cấp bậc Cửu Quan rồi, ma lực đã đạt đến một trình độ vô cùng khủng bố. Cửu Quan Ma Sư cũng có một loại đặc điểm đặc thù, chính là thân thể hoàn toàn biến thành nguyên tố. Thân là nguyên tố chi thể, không chỉ là ma lực bản thuộc tính rất khó có thể làm thương tổn được. Coi như là ma lực khác thuộc tính đi chăng nữa, muốn làm tổn thương một Cửu Quan Ma Sư cũng là chuyện cực kỳ khó khăn. Phòng ngự bên ngoài một khi đối phó với ma lực công kích cũng không quá khó khăn nữa. Mà đem ma lực phóng thích ra khỏi cơ thể để tiến hành công kích, không thể nghi ngờ là sẽ tiêu hao thêm càng nhiều ma lực hơn nữa. Dù cho đối phương có thi triển là Siêu Tắt Sát Kỹ đi chăng nữa, bên phía tiến hành phòng ngự cũng sẽ chiếm được ưu thế hơn nhiều. Hướng chỉ tốc độ của Chí Tôn Cường Giả cơ hồ đã tiếp cận với tốc độ thuần di rồi, bình thường đem ma lực phóng thích ra bên ngoài cũng sẽ không thể nào dễ dàng xúc phạm tới đối phương được. Trong thời gian súc lực rất dễ bị đối phương dựa vào tốc độ nhanh chóng mà nắm lấy cơ hội tấn công. Bởi vậy, khi Chí Tôn Cường Giả tiến hành tấn công hay là phòng ngự, tự nhiên là sẽ đem ma lực nội uẩn, ngưng tụ, áp súc, dùng chiến đấu cận thân làm chủ đạo. Cứ như vậy, có thể làm được chuyện tấn công và phòng ngự nhất thể, có thể thể hiện được hoàn toàn ưu điểm của nguyên tố chi thể. Đặc điểm chiến đấu như vậy nhìn qua thì đơn giản không chút phức tạp, kỳ thật lại càng thêm hung hiểm hơn rất nhiều. Một cuộc chiến thông thường sẽ trong khoảng thời gian cực ngắn mà quyết định được thắng bại. Một chút sơ xuất nhỏ, cũng là hình thần câu diệt. Mà phương thức chiến đấu của Cửu Quan Ma Sư như thế này, nếu như đối mặt chính là những ma sư cấp bậc thấp hơn, đó tuyệt đối là có tính chất hủy diệt. Đặt trường hợp nếu như là ta đứng ra đấu với ngài, ngài hoàn toàn có thể bẻ vào nguyên tố chi thể, hơn nữa cộng thêm sự khống chế mạnh mẽ đối với nguyên tố trong không khí, nháy mắt có thể đột phá được công kích cùng với phòng ngự của bản thân ta. Chỉ cần trong nháy mắt thôi, ta đã trực tiếp bị hủy diệt rồi.

Nghe xong Phát Thụy nói, Âm Triều Dương chậm rãi gật đầu:

- Tiếp tục!

Phát Thụy nói tiếp:

- Trong trận chiến đấu vừa rồi, ngài sở dĩ có thể thắng lợi, ngoài việc ma lực của ngài hoàn toàn cao hơn đối thủ ra, nếu như ta đoán không lầm, nguyên nhân quan trọng chính là do ngài có được Linh Hồn Chi Hỏa, cho nên cũng không sợ thuộc tính tương khắc của đối thủ. Bằng vào Linh Hồn Chi Hỏa, gạt bỏ hoàn toàn ưu thế về thuộc tính tương khắc của đối phương. Mà về mọi mặt khác như khống chế ma lực, ngưng tụ, áp súc ma lực... ngài đều chiếm ưu thế tuyệt đối hơn đối phương. Trong lần chiến đấu đầu tiên, nhìn bên ngoài ngài là lấy một chọi hai, nhưng mà dưới sự khống chế xảo diệu cùng với việc nắm chắc tiết tấu công kích, đối phương kỳ thật vẫn là tương đương với lấy một chọi một với ngài mà thôi. Đương nhiên là sự ưu thế tuyệt đối về ma lực của ngài cũng là nguyên nhân mấu chốt để giành được thắng lợi. Về phần lần chiến đấu thứ hai, đó chính là ưu thế của Hồn Động Chi Hỏa. Về phần vì nguyên nhân gì mà Hồn Động Chi Hỏa có thể sinh ra hiệu quả mãnh liệt như thế, ta cũng không biết rõ. Bất quá ta có thể khẳng định, ngài làm như vậy chính là để thức tỉnh bọn họ, nói cho bọn họ biết, Hồn Động mới chính là thứ mà Cửu Quan Ma Sư theo đuổi. Để cho bọn họ đừng bị ánh mắt thiên cận của mình che khuất, chỉ biết nhìn thấy những quyền thế, địa vị mà thôi... Mà Hồn Động cũng chính là mục tiêu mà tương lai chúng ta phải theo đuổi. Ta chỉ cảm nhận được bấy nhiêu mà thôi.

Âm Triều Dương mỉm cười, nói:

- Người có thể nhìn ra được những điểm này, hơn nữa lại còn có thể kết hợp với sở ngộ của bản thân mà tiến hành phân tích như thế, coi như là đã có tiến bộ không ít rồi. Đối với những ma sư bình thường mà nói, Cửu Quan Ma Sư chính là vô cùng cường đại mà thần bí. Nhưng trên thực tế, năng lực của Cửu Quan Ma Sư, chỉ đơn giản dùng có hai từ để mà hình dung là có thể bao quát được vấn đề, đó chính là tốc độ cùng với lực lượng. Tốc độ tuyệt đối cùng với lực lượng mạnh mẽ. Dù cho đối thủ của các người có một sự chênh

lệch rất nhỏ với các người trên phương diện này, bằng vào hai điểm này cũng đủ để chiến thắng rồi. Mà bản thân ma lực của mỗi một tên ma sư cũng đều có đặc điểm thuộc tính riêng của mình. Làm thế nào để có thể tiến hành áp súc, ngưng tụ, phóng thích, sử dụng như thế nào để có thể tùy nghi điều khiển, chẳng hề có chút ngưng trệ nào, không hề có chút khó kiểm soát, như vậy là cần phải có sự linh ngộ của chính bản thân ma sư rồi. Lúc nào người có thể đánh ra một kích lôi đình, như vậy coi như người có thể đụng đến cảnh giới Cửu Quan Ma Sư rồi đó.

- Vâng, sư tổ.

Nghe những lời Âm Triều Dương nói, Phát Thụy có chút suy ngẫm đáp.

Ánh mắt Âm Triều Dương quay sang nhìn Cơ Động:

- Vậy còn người? Người có lý giải cùng linh ngộ như thế nào?

Cơ Động cười khổ nói:

- Cũng không sai biệt bao nhiêu so với sư huynh. Sư tổ, ta từ trước đến giờ cũng đều không nghĩ rằng cách thức chiến đấu của Cửu Quan Ma Sư sẽ là như vậy. Ta vẫn cho rằng, Cửu Quan Ma Sư khi đối mặt với nhau, hẳn sẽ là song phương tiến hành công kích trên cự ly xa, hoặc là tấn công trên diện rộng. Tận lực phóng thích ma lực, sử dụng các loại ma kỹ khác nhau để oanh kích. Lấy ma lực mạnh yếu, thuộc tính ma lực tương sinh tương khắc, trang bị, tọa kỵ... những mặt đó để chiến đấu. Coi như là có thêm một ít cận thân công kích, thì cũng không phải là đặc điểm chiến đấu chính. Hôm nay nhìn thấy cuộc chiến đấu giữa ngài và hai vị Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả, ta mới hiểu được, chiến đấu giữa các Chí Tôn Cường Giả, ngược lại sẽ biến cái phức tạp thành đơn giản. Cũng giống như những lời sư huynh đã nói, sức phòng ngự của một vị Chí Tôn Cường Giả đối với công kích của đối phương quả thật là quá mức mạnh mẽ. Nếu là sử dụng ma kỹ tầm xa tiến hành công kích lẫn nhau mà nói, khẳng định là bên phía tiến hành phòng ngự sẽ chiếm ưu thế chủ động hơn nhiều. Nhưng ta cảm nhận được, công kích cận thân cũng không phải là ưu thế tuyệt đối. Ở một số tình huống đặc thù nào đó, viễn trình công kích cũng không phải là hoàn toàn không có tác dụng. Giống như là dưới những tình huống hướng dẫn, hoặc là phụ trợ đặc thù cá biệt nào đó, thì công kích tầm xa cũng sẽ có thể tạo thành những tác dụng kiềm chế rất tốt. Nhưng cụ thể như thế nào ta cũng không thể nói rõ được, chỉ khi nào chân chính đạt tới cảnh giới đó, có lẽ mới có thể giải thích được rõ ràng.

Âm Triều Dương gật gật đầu nói:

- Bất cứ chuyện gì cũng không phải là tuyệt đối, thực lực ma sư cũng là như vậy. Hãy nói về cái nhìn của người đối với ma lực áp súc cùng với Hỗn Động Chi Hỏa đi. Năm năm về trước người cũng đã có được Hỗn Động Căn Nguyên, ở phương diện này người hẳn là có cái nhìn sâu sắc hơn Phát Thụy nhiều.

Cơ Động nói:

- Ma lực áp súc, chính là đem ma lực nội uẩn trong cơ thể, tiến hành công kích. Kỳ thật nó chính là tương đương với một loại Đơn thể Tổ Hợp Kỹ tự thân. Đơn giản mà nói, chính là đem ma lực của bản thân mình ở trong cơ thể, tạo thành từng lớp từng lớp bao trùm lên nhau. Sau đó đem tất cả ma lực bao trùm đó hoàn toàn ngưng tụ vào một kích, phóng thích ra. Khi đó, lực bộc phát ma lực trong nháy mắt sẽ đem lực công kích vượt qua lực công kích mà bản thân ma lực có khả năng đạt tới. Mà trình tự chồng lên ma lực càng nhiều, ma lực phát ra sẽ được áp súc lại càng nhỏ hơn, uy lực công kích phát sinh ra cũng sẽ càng lớn hơn.

Nhưng mà loại công kích này đối với những ma sư chưa có được nguyên tố chi thể như chúng ta mà nói, còn có thêm năng lực cực hạn thuộc tính rất lớn. Bởi vì những người như chúng ta cũng không có được năng lực phòng ngự mạnh mẽ như Cửu Quan Ma Sư, trong quá trình súc tích ma lực đem chồng lên, cũng ít có thể giống như Chí Tôn Cường Giả, không quá mức ảnh hưởng đến các hành động khác của bản thân. Nhưng mà trong quá trình cận chiến thì hoàn toàn có thể làm được. Vừa rồi công kích cuối cùng ta đánh về phía Thiên Tà, bởi vì muốn đạt đến hiệu quả một kích tất sát, khiến cho hắn không có chút cơ hội phản kháng, đã sử dụng thủ đoạn phương thức công kích đó. Đem ma lực Cực Hạn Song Hỏa chồng lên nhau, sau đó đem tầng ma lực áp súc này thông qua công kích cận thân rót vào trong cơ thể đối phương mới hoàn toàn bùng nổ. Hiệu quả Tổ Hợp Kỹ Âm Dương Song Hỏa cũng hoàn toàn phát sinh trong thân thể đối phương, do đó tạo thành lực phá hoại cực lớn.

501. Chương 251 Bỏ Đi Nhé, Danh Lợi Trới Buộc (hạ)

- Nói như vậy, người cũng đã nắm giữ được loại phương pháp áp súc này rồi à?

Cơ Động cũng không giấu diếm, lập tức đem quá trình bản thân mình trên Thánh Tà Đảo lấy được Thiên Chi Ngọc, hơn nữa còn luyện được Diệt Thần Kích lấy được trong đó đơn giản nói lại một lượt. Hắn hiện tại cũng là mới biết được, Diệt Thần Kích cơ bản là kỹ năng đặc hữu của Cửu Quan Ma Sư, chẳng qua là bị hắn học trước một bước mà thôi.

Nghe Cơ Động giảng thuật xong, thần sắc Âm Triệu Dương thoáng trở nên ngưng trọng vài phần, nói:

- Hay cho một cái Diệt Thần Kích. Cái kỹ năng đặc biệt này người nên cố gắng tu luyện một chút, đối với tương lai của người có chỗ tốt rất lớn đó. Nếu như người nguyện ý, cũng có thể dạy lại cho Phát Thụy cùng luyện.

Cơ Động không chút do dự gật đầu nói:

- Không thành vấn đề. Sư tổ, ta cũng vốn định nhờ ngài nghiên cứu, sau đó chỉ dạy lại cho chúng ta cùng tu luyện cái Diệt Thần Kích này.

Âm Triệu Dương mỉm cười nhàn nhạt:

- Ta không cần luyện đâu. Phương thức áp súc ma lực của bản thân ta đã sớm thành hình rồi, chuyển sang tu luyện cái khác, ngược lại cũng không tốt cho lắm. Dụng tâm chuyên nhất tu luyện, đối với bất cứ ma sư nào mà nói cũng là phi thường quan trọng. Về phần Hỗn Độn thì sao? Người vẫn còn chưa nói đến cái này.

Cơ Động nói:

- Sư tổ, ta cảm thấy được vừa rồi ngài tiến hành ứng dụng Hỗn Độn Chi Hỏa của ngài tựa hồ hơi có chút cứng rắn, không được thuần thực. Nếu ta nhìn không lầm, thì Hỗn Độn Chi Hỏa của ngài trong một kích vừa rồi, đã bị tổn hao ít nhất là một nửa?

Sắc mặt Âm Triệu Dương khẽ thay đổi:

- Làm sao người có thể thấy được?

Cơ Động nói:

- Bởi vì vừa rồi cái mà ngài phát ra chính là Hỗn Độn Chi Hỏa thuần túy. Bởi vì muốn phá vỡ hoàn toàn công kích ma lực Tổ Hợp Kỳ Cực Hạn Song Thủy, ngài hẳn là dựa vào ma lực khổng lồ Cửu Quan của mình, mạnh mẽ đem Hỗn Độn Chi Hỏa ngưng tụ được trong cơ thể bức ra bên ngoài cơ thể, sau đó biến chúng nó trở thành một ngọn hỏa diễm bình thường để tiến hành công kích. Hỗn Độn ý nghĩa chính là sáng tạo. Lúc Hỗn Độn Chi Hỏa tiếp xúc với ma lực của đối thủ, đặc tính sáng tạo của bản thân nó sẽ phá hủy sự cân bằng Tổ Hợp Kỳ của đối phương. Âm Dương Song Thuộc Tính không thể đạt tới trạng thái cân bằng, như vậy sẽ tạo thành phản phệ ma lực, nhờ đó mới đánh tan đối thủ. Nhưng mà, ngài hẳn là vẫn còn chưa nắm giữ được phương pháp sử dụng Hỗn Độn Chi Hỏa chân chính. Nếu không mà nói, sau khi công kích kết thúc, Hỗn Độn Chi Hỏa của ngài sẽ không suy yếu đi rất nhiều như vậy, hơn nữa còn hẳn là bảo trì không thay đổi nữa. Hơn nữa, theo như ta được biết, sử dụng Hỗn Độn Chi Lực tiến hành công kích, chân chính xuất hiện cũng không phải là Hỗn Độn Chi Hỏa, mà là Linh Hỗn Chi Hỏa. Bởi vì lực lượng của Hỗn Độn chỉ có thể cùng với linh hồn trong Tinh Thần lực lượng dung hợp làm một thể xong, mới có thể để cho chúng ta tùy tiện sử dụng, chân chính phát huy ra đặc tính sáng tạo của chúng.

Khiếp sợ! Nghe xong những lời nói này của Cơ Động, trong lòng Âm Triệu Dương cũng chỉ có khiếp sợ. Từ nhiều năm trở lại đây, hắn có thể nói là sử dụng phương thức tu luyện cực kỳ khổ hạnh, dưới trạng thái không ngừng bế quan khổ tu, mới dần dần tiếp cận được bề ngoài của Hỗn Độn. Nhất là lần trước sau khi cảm nhận được Hỗn Độn Căn Nguyên của Cơ Động, nhận được sự chỉ dẫn của nó, trong mấy năm gần đây mới miễn cưỡng ngưng tụ ra được Hỗn Độn Chi Hỏa. Nhưng mà hắn dù sao cũng không có bất cứ kinh nghiệm nào, càng không biết làm thế nào mới có thể chân chính sử dụng được Hỗn Độn Chi Hỏa này. Hắn chỉ có thể sử dụng phương pháp riêng của mình để trực tiếp phát ra. Lúc này nghe được những lời nói của Cơ Động, hắn mới chính thức hiểu rõ ràng được một ít ảo diệu của Hỗn Độn Chi Hỏa.

Đem Hồn Độn kết hợp với linh hồn, Linh Hồn Chi Hỏa... Trong đầu Âm Triều Dương không ngừng lặp đi lặp lại mấy chữ này. Trong mơ hồ, hắn đã nắm bắt được cái gì đó... Hắn biết, cánh cửa Hồn Độn, rốt cuộc cuối cùng cũng đã mở ra đối với mình.

- Sư tổ, ngài không sao chứ???

Phất Thụy từ trước đến giờ cũng chưa bao giờ nhìn thấy sắc mặt Âm Triều Dương biến đổi liên tục như thế. Cũng không biết là buồn, vui, giận hờn, âm tình bất định, trong mắt không ngừng lóe ra quang mang suy tư, sau một lúc lâu cũng không có hé răng nói lời nào.

Âm Triều Dương thở dài một hơi, sắc mặt đã khôi phục lại bình thường, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm về phía Cơ Động:

- Đây đều là do vị nữ tử đội nón kia dạy cho người à?

- A?

Cơ Động sững sốt, thoáng do dự một chút hắn mới gật gật đầu.

Âm Triều Dương suy tư một lát, thoáng thở dài một tiếng mới nói:

- Cơ Động, thay ta cảm ơn nàng ấy một tiếng. Sau này nếu ta có thể ngộ đạo, ta liền cảm tạ những lời nói mà người ban tặng hôm nay. Tốc độ phát triển của người so với Sư tổ dự đoán còn nhanh hơn rất nhiều. Sư tổ ta đã không còn gì có thể dạy cho người nữa rồi. Con đường sau này, tự mình người phải đi thôi. Người cùng với Phất Thụy, đều là tương lai của Hỏa hệ nhất mạch chúng ta. Tương lai không lâu, đại lục thật có thể sẽ phát sinh kịch biến. Hai sư huynh đệ các người thời khắc nào cũng đều phải đoàn kết chặt chẽ lại một chỗ với nhau, cùng chống chọi với kẻ thù bên ngoài. Sau khi chuyện này giải quyết xong, ta sẽ cùng với sư mẫu các người quay trở về ven biển bế quan. Nếu như có đại sự gì cần thiết, hãy quay về đó tìm chúng ta.

Cơ Động và Phất Thụy liếc mắt nhìn nhau, đồng thời cung kính nói:

- Vâng!

Âm Triều Dương liếc mắt nhìn Cơ Động thật sâu một cái. Vị Chí Tôn Cường Giả đứng đầu đại lục này đột nhiên phát hiện ra, vận mệnh của gã đồ tôn này của mình đã không còn nằm trong khả năng nắm giữ của mình nữa, càng không thể nào nhìn ra được tương lai của hắn sẽ phát triển đến mức nào.

Đúng lúc này, thanh âm của Thủy Minh Nguyệt chọt từ cách đó không xa vang lên:

- Thăng Quang Miện Hạ.

Âm Triều Dương chậm rãi quay người lại, chỉ thấy Thủy Minh Nguyệt cùng với Lãnh Phong Vân đang chậm rãi đi tới. Lúc này hai người bọn họ, thần sắc trên mặt đã thập phần bình tĩnh, tựa hồ không giống như vừa mới nhận được sự đả kích cực mạnh.

Hai người bọn họ đi tới trước mặt Âm Triều Dương, đồng thời cúi người xuống, khom mình hành lễ. Âm Triều Dương cũng không có ngăn cản bọn họ, tùy ý để bọn họ hạ bái.

Sau khi đứng thẳng người dậy, Thủy Minh Nguyệt nói:

- Khổ tâm của Thăng Quang Miện Hạ chúng ta đã hiểu. Cảm tạ ngài đã kéo chúng ta trở lại từ trong lầm lạc. Ta cùng với Phong Vân rốt cuộc cũng đã hiểu rõ. Từ nay về sau, chúng ta cũng sẽ tiến hành bế quan, hy vọng có thể nhìn thấy được cánh cửa lớn mà ngài đã mở ra cho chúng ta nhìn thấy. Sau này nếu như Miện Hạ có điều gì phân phó, Thủy Minh Nguyệt ta sẽ nghĩa bất dung từ.

Âm Triều Dương hơi hơi chấp tay lại:

- Các người đã có thể nhanh chóng tỉnh ngộ như vậy, cũng không uổng sự chiếu cố của trời cao. Các người xem như vậy có được không, ta và tiểu muội chuẩn bị quay trở về Đông Hải tiến hành bế quan tu luyện. Nơi đó cách Thánh Tà Thông Đạo tương đối gần, đối mặt với đại hải, vừa có thể tọa trấn lối vào Thành Tà Thông Đạo, hơn nữa hoàn cảnh khá yên tĩnh, có thể tiến hành tu luyện. Nếu như hai vị không chê, không ngại cùng với chúng ta tới đó đi. Ta cũng không quá tự đề cao kiến thức của bản thân, thế nhưng trong

những năm bế quan gần đây, coi như là cũng có được một chút linh ngộ. Mặc dù chúng ta cũng không cùng thuộc tính, nhưng có lẽ cũng có thể giúp các người hạn chế đi đường vòng.

Thủy Minh Nguyệt cùng với Lãnh Phong Vân nghe vậy vô cùng sung sướng:

- Cầu còn không được! Đại ân của Thắng Quang Miện Hạ, không thể không hồi báo. Xin hãy nhận một lạy của chúng ta.

Vừa nói xong, hai vị Thủy Hệ Chí Tôn Miện Hạ thể nhưng đang ở trước mặt rất nhiều người như vậy, phù phù một tiếng, đã quỳ rạp xuống đất, hướng về phía Âm Triều Dương bái lạy một cái.

Nhìn bộ dạng bái lạy của bọn họ, vẻ tươi cười lại một lần nữa tái hiện trên mặt Âm Triều Dương. Ông ta đương nhiên không phải bởi vì hai người Thủy Minh Nguyệt và Lãnh Phong Vân cung kính bái lạy mình, mà là ông ta hiểu được, hai người Thủy Hệ Chí Tôn Cường Giả này từ nay về sau đã có thể từ bỏ hết thấy những danh lợi trói buộc, chân chính hiểu rõ đạo lý.

502. Chương 252 Ước Hẹn Hỏa Long Cốc (thượng)

- Nhị vị Miện Hạ cũng không cần phải làm như thế. Chúng ta cùng nhau luận bàn là tốt rồi. Thuộc tính bất đồng, tiến hành luận bàn với nhau nhiều một chút ít nhiều cũng sẽ có những trợ giúp không nhỏ. Một khi hai vị đã nguyện ý cùng chúng ta bế quan, vậy thì chúng ta cũng nên đi thôi.

- Vâng.

Thủy Minh Nguyệt và Lãnh Phong Vân cũng đã giác ngộ. Bọn họ rất cuộc hiểu được trước giờ bản thân mình đã lãng phí thời gian vô ích. Âm Triều Dương không tiếc hy sinh một phần Hỗn Động Chi Hỏa, chân chính giác ngộ cho bọn họ cái gì mới là mục tiêu theo đuổi của Cửu Quan Ma Sư. Hai người bọn họ đối với Âm Triều Dương hoàn toàn không có chút hận thù, ngược lại còn tràn ngập kính phục nữa. Chính vì vậy hai người bọn họ mới không chút do dự hành lễ như đệ tử trước mặt hắn ta.

- Triều Dương huynh, đợi một chút.

Thanh âm Cơ Trường Tín chợt vang lên. Ông ta kéo theo Thượng Quan Ngâm Không, thân hình chợt lóe lên đã đi tới trước mặt ba người Âm Triều Dương.

Cơ Trường Tín và Thượng Quan Ngâm Không thoáng liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi Cơ Trường Tín nói:

- Triều Dương huynh, hôm nay ta cùng Ngâm Không đoàn tụ, những sự hiểu lầm trước đây rốt cuộc cũng đã được sáng tỏ, sau này cũng không còn chuyện gì khiến chúng ta luyến tiếc nữa. Nếu các người muốn cùng nhau bế quan nghiên cứu, không bằng cho hai người chúng ta cùng tham gia nữa, các người thấy thế nào? Ngũ Hành có thêm Song Thổ hai người bọn ta, nói thế nào cũng không làm vướng tay vướng chân các người đâu.

Âm Triều Dương bật cười nói:

- Đây đương nhiên là chuyện tốt rồi. Chẳng qua, hai đại Công hội sát nhập vẫn còn cần hai người các người chủ trì. Chắc hai người cũng không thể ngay lập tức đi cùng với chúng ta rồi.

Thượng Quan Ngâm Không mỉm cười nói:

- Chuyện này cũng không có gì phải lo. Mấy chục năm nay, ta cũng chưa từng trông coi bất cứ chuyện gì của Ma Sư Công Hội cả. Nói ra thật hổ thẹn, ta sớm cũng đã không có tư cách nào tự xưng là Hội Trưởng cả. Hi Lạc, lệnh bài Hội Trưởng lúc trước ta sớm đã đưa lại cho người rồi. Bắt đầu từ ngày hôm nay, người chính thức tiếp nhận vị trí Hội Trưởng Ma Sư Công Hội. Ma Kỹ Công Hội tuy rằng đã thất bại dưới tay chúng ta, nhưng mà trong quá trình hai đại Công hội hợp nhất lại với nhau, cũng không được có bất cứ sự kỳ thị gì. Mọi người hãy cùng nhau trao đổi, sau khi hai đại Công hội sát nhập xong, lấy mục tiêu vì ma sư mà phục vụ.

- Hội Trưởng, ngài...

Hi Lạc muốn nói thêm gì đó, đã bị Thượng Quan Ngâm Không giơ tay lên cản lại.

- Lúc trước ta bởi vì chuyện riêng của chính mình mà dứt áo rời khỏi Công Hội. Mấy chục năm gần đây, vẫn là một mình người chủ trì hết thảy tất cả những sự vụ của Công Hội. Ta cảm thấy thẹn với Công Hội, không còn mặt mũi nào trở về làm Hội Trưởng nữa. Kỳ thật, người sớm cũng đã là Hội Trưởng rồi. Không cần phải nói thêm gì nữa, ý ta đã quyết rồi. Ta trước giờ luôn bảo thủ, tự cho mình là đúng, khiến cho một chút hiểu lầm trước đây mở rộng đến mức không thể nào giải quyết được. Sự hiểu lầm giữa ta và Trường Tín rốt cuộc cũng đã được xóa bỏ. Trong khoảng thời gian trong tương lai, ta chỉ muốn hết lòng chăm sóc trường phu, bồi đắp lại khoảng thời gian chia cách bấy lâu. Các vị ma sư của Ma Sư Công Hội, Thượng Quan Ngâm Không hiện tại hướng mọi người xin tạ lỗi. Tuy rằng sau này ta cũng không còn ở Công Hội nữa, nhưng mà nếu như ngày sau Công Hội có bất cứ nguy hiểm gì, Thượng Quan Ngâm Không ta vẫn như trước sẽ thay Công Hội đứng ra ngăn cản tất cả.

Nói xong những lời này, sáu vị Chí Tôn Cường Giả nhìn nhau mỉm cười. Tất cả những thù hận trước giờ, tựa hồ cũng đã bị một chút Hỗn Độn Chi Hỏa của Âm Triều Dương hòa tan hết thảy. Sáu vị Chí Tôn Cường Giả đại biểu cho những cường giả đương thời đồng thời phóng vọt người lên, thẳng nhập vào trong không trung, hướng về phía Đông mà bay đi. Tọa kỵ của mọi người cũng đồng loạt bay theo sát phía sau sáu người. Chỉ có Hỏa Long Vương của Âm Triều Dương vẫn còn ở lại trong không trung, ôm Đại Diễn Thánh Hỏa Long vào lòng, không chịu rời đi.

Cũng không ai ngờ tới kết cục cuối cùng của trận chiến ngày hôm nay lại biến thành như vậy. Lúc này nhìn thấy sáu vị Chí Tôn Cường Giả đồng loạt rời đi, mỗi người ở đây đều có một loại cảm giác mất mát buồn bã trong lòng. Nhìn theo bóng dáng sáu người dần dần biến mất ở phía xa, sự thù hận giữa hai đại Công Hội tựa hồ như cũng dần dần phai nhạt đi.

Việc sát nhập của Ma Sư Công Hội và Ma Kỹ Công Hội cuối cùng cũng đã được quyết định. Ma Kỹ Công Hội mặc dù rằng có được thực lực cường đại, nhưng song phương cũng đều không có Chí Tôn Cường Giả. Thế nhưng cũng không cần phải quên, Bình Đẳng Vương Cơ Vân Sinh vẫn còn ở đây. Ông ta đảm đương trách nhiệm trọng tài, thắng bại đã định, Kim Cương Quân Đoàn cũng không phải là ngồi không. Huống chi Thủy Minh Nguyệt và Lãnh Phong Vân trước khi bỏ đi cũng đã bảo bên phía Ma Kỹ Công Hội nhất định phải hết lòng tuân thủ hứa hẹn trước đó. Quá trình sát nhập kế tiếp, chính là vấn đề thương nghị về mặt thời gian cùng với chi tiết cụ thể bên trong.

Phát Thụy một tay ôm lấy bả vai của Cơ Động:

- Tiểu sư đệ, lần này người không được bỏ chạy nữa đâu. Huynh đệ chúng ta bốn năm nay không gặp, hôm nay cần phải uống một trận thỏa thích a. Cho dù ta đồng ý buông tha cho người, Pháo Long đại ca khẳng định cũng tuyệt đối không tha cho người.

A Bình đưa tay vuốt vuốt cái đầu bóng lưỡng của mình, cười hắc hắc nói:

- Đó là chuyện đương nhiên. Trở về Nhất Khẩu Hương của ta đi. Hôm nay cho các người thưởng thức thử tuyệt kỹ thịt nướng sở trường nhất của ta.

Liệt Diễm tạm thời quay trở về Thế Giới Địa Tâm. Sư tổ, Sư mẫu hai người cũng đã bế quan rồi, trong lòng Cơ Động tạm thời cũng không có chuyện gì quan tâm, tự nhiên cũng sẽ không cự tuyệt.

Cơ Động đi tới trước mặt của Hi Lạc, nói:

- Phó Hội Trưởng, việc hôm nay cũng đã kết thúc, như vậy ta xin cáo từ.

Nhìn thấy hai gã thanh niên trước mặt này, trong mắt Hi Lạc cũng không khỏi toát ra một chút quang mang phức tạp. Một tháng trước đây, hắn sở dĩ cực lực muốn mời gã thanh niên này tham gia trận chiến hôm nay, chủ yếu là vì hắn có thể mang tới những viện thủ cường đại. Mà trên thực tế, lực ảnh hưởng của Cơ Động thậm chí còn vượt xa sự tưởng tượng ban đầu của hắn. Âm Triều Dương, Âm Chiêu Dung hai vị Hỏa Hệ Chí Tôn Cường Giả vì hắn mà đến, Thiên Cang Miện Hạ Cơ Trường Tín cũng chạy đến đây. Mặc dù ông ta đến chủ yếu là vì Thượng Quan Ngâm Không, nhưng cũng có một bộ phận nguyên nhân cũng là bởi vì Cơ Động. Huống chi còn có Bình Đẳng Vương Cơ Vân Sinh. Biểu hiện bề ngoài, Cơ Vân Sinh tự xưng là đến đây để làm trọng tài, nhưng ai cũng có thể nhìn ra được hắn rõ ràng thiên vị bên phía Ma Sư Công Hội.

Nếu như không có Cơ Động, hắn làm thế nào có thể triệu tập toàn bộ Kim Cương Quân Đoàn chạy đến đây tham gia vào buổi sát nhập của hai đại Công Hội cơ chứ? Phải biết rằng, vị Bình Đẳng Vương này chính là người có quyền lực cao nhất trong toàn bộ Trung Thổ Đế Quốc này. Cho dù là đương kim Hoàng Đế của Trung Thổ Đế Quốc cũng đã dần dần không bằng ông ta. Nếu nói Cơ Động chính là cháu nội ruột của ông ta, như vậy, rất có thể trong tương lai hắn chính là thế hệ Bình Đẳng Vương kế tiếp a! Kể vốn là thừa kế trực hệ là Cơ Dạ Thương, hiện nay đã bị đưa sang làm người thừa kế của Hoàng thất rồi, trở thành đương kim Thái tử.

Chỉ cần hơi suy nghĩ cẩn thận một chút, Hi Lạc liền có thể cảm giác được thế lực khủng bố đứng phía sau lưng gã thanh niên trẻ tuổi này. Nhưng mà so sánh với tất cả những thứ này, điều khiến cho Hi Lạc khiếp sợ nhất chính là thực lực của chính bản thân Cơ Động. Luận về sức chiến đấu chân thật, Hi Lạc đương nhiên cũng không sợ Thiên Tà. Hắn tự hỏi có thể thoải mái giải quyết đối thủ. Nhưng mà khi Thiên Tà bắt đầu không ngừng tung ra vô số Ma Kỹ Quyền Trục, Hi Lạc tự nhận bản thân mình cũng không thể nào dễ dàng ứng phó nổi. Nhất là cái Trung Cấp Siêu Sát Sát Kỹ Quyền Trục cuối cùng kia, Hi Lạc tự hỏi, đối lại chính là mình, tuyệt đối không có khả năng ngăn cản nổi. Mà tất cả những thứ đó, Cơ Động lại có thể làm được. Hắn chẳng những có thể ngăn cản được Thiên Tà, hơn nữa lại còn trực tiếp giết chết đối thủ nữa. Tổng thể trận chiến từ đầu đến cuối đều là Thiên Tà hoàn toàn bị áp chế. Hi Lạc không thể nào không thừa nhận, xét trên mặt thực lực, không xét đến các nhân tố ngoại lực bên ngoài, bản thân mình cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của gã thanh niên chỉ mới có sáu mươi một cấp ma lực này.

Hắn chỉ mới có sáu mươi một cấp ma lực a! Cực Hạn Song Hỏa, đây là loại thuộc tính khủng bố đến mức nào. Nếu có một ngày nào đó, hắn cũng tăng lên đến Cửu Quan, như vậy đó sẽ là cực diện như thế nào? Hi Lạc thậm chí còn có chút không dám tưởng tượng nổi. Hiện tại gã thanh niên này gây cho hắn sự rung động thật sự là quá lớn.

- Hi Lạc Phó Hội Trưởng, ngài...

Cơ Động nhìn thấy Hi Lạc có chút sững sờ, không khỏi gọi hắn một tiếng.

- A!

Hi Lạc từ trong suy nghĩ chợt tỉnh táo lại:

- Cơ Động tiên sinh. A, không phải, hiện tại ta nên xưng hô ngài là Cơ Động Trưởng lão rồi. Đại ân hôm nay không lời nào có thể cảm tạ hết được. Ta biết cũng không thể nào lưu được ngài lại. Chuyện khác không cần phải nói, nơi này có chút lễ vật nhỏ, xem như là một chút hồi báo của Ma Sư Công Hội, ngài nhất định phải nhận lấy. Ma Sư Công Hội sau này chính là nhà của ngài. Ở bất cứ tòa thành thị nào, nếu như ngài cần, cũng có thể tìm Phân hội của Ma Sư Công Hội tại địa phương yêu cầu hỗ trợ.

Vừa nói hắn đã đưa hai món đồ vật gì đó nhét vào trong tay của Cơ Động. Cơ Động cúi đầu nhìn xuống, phát hiện đó là một cái lệnh bài cùng với một cái giới chỉ trữ đồ.

503. Chương 252 Ước Hẹn Hỏa Long Cốc (hạ)

Phất Thụy cười hắc hắc, nói:

- Phó Hội Trưởng, ngài cũng không thể thiên vị như vậy a! Ta lần này cũng tới đây hỗ trợ mà.

Hi Lạc ha ha cười, nói:

- Phất Thụy, tên tiểu tử này rõ ràng là có ý tứ muốn tìm ta để đòi hỏi đây mà. Lệnh bài Trưởng lão Ma Sư Công Hội ngươi đã cầm không biết bao nhiêu lâu rồi, nhưng mà ngươi ghé qua Công hội được bao nhiêu lần rồi?

Phất Thụy nói:

- Phó Hội Trưởng, có muốn cùng với chúng ta đi uống vài chén hay không? Nói cho người biết một bí mật, vị Tiểu sư đệ này của ta thế nhưng cũng đạt được tiêu chuẩn Cửu Tinh Điều Tử Sư đó.

Hi Lạc cười khổ nói:

- Đừng có mà dụ dỗ ta. Người cũng biết ta là một gã tửu quỷ mà. Bên phía Công hội có nhiều chuyện cần ta phải đi xử lý, ta làm sao có thời gian đi uống rượu cơ chứ? Lần sau nếu có cơ hội thì tính sau.

Đúng lúc này, trên bầu trời, thanh âm uy nghiêm của Hỏa Long Vương chợt vang lên:

- Cơ Động!

Cơ Động ngẩng đầu hướng về phía không trung nhìn lại, chỉ thấy Hỏa Long Vương mang theo Đại Diễn Thánh Hỏa Long phi thân hạ xuống. Hỏa Long Vương hướng về phía Cơ Động gật đầu mấy cái, nói:

- Cám ơn người. Mao Đài và Ngũ Lương Dịch đã đem chuyện người và Nữ hoàng Bệ hạ cứu các này nói lại cho ta nghe. Ba mẹ con chúng ta cũng không dễ dàng gì mới được gặp lại. Có thể nào để cho các nàng cùng ta phản hồi Hỏa Long Cốc một chuyến hay không?

Thanh âm của Hỏa Long Vương cực kỳ ôn hòa, ánh mắt nhìn Cơ Động lại tràn ngập sự cảm kích. Tuy rằng Đại Diễn Thánh Hỏa Long bởi vì biến dị căn bản đã không giống như là một đầu Hỏa Long bình thường. Nhưng mà hắn cũng hiểu được Cơ Động và Liệt Diễm nữ hoàng bởi vì áp trứng hai đứa con của mình mà trả giá nhiều đến thế nào. Hơn nữa nó còn có thể cảm nhận được Hồn Độn Chi Hỏa đang thiêu đốt trong cơ thể Đại Diễn Thánh Hỏa Long nữa, cho nên những lời nói của nó đối với Cơ Động, hoàn toàn đều là xuất phát từ tận đáy lòng.

Không đợi Cơ Động mở miệng trả lời, Mao Đài và Ngũ Lương Dịch thế nhưng lại đồng thời ngóc thẳng đầu dậy, nằm trong vòng tay ôm ấp của mẫu thân mà giãy dụa.

Ánh mắt Hỏa Long Vương khẽ biến đổi, có chút ngạc nhiên nói:

- Các con, các người...

Mao Đài và Ngũ Lương Dịch hiện chỉ có Bát Giai, tự nhiên là không thể mở miệng nói chuyện, chỉ khẽ ô ô kêu lên mấy tiếng. Long Tộc tự nhiên có phương thức giao tiếp riêng của bọn họ. Hỏa Long Vương lắng nghe các này nói chuyện một hồi, không khỏi thở dài một tiếng:

- Đúng là nữ sinh ngoại tộc a! Linh Hồn Chi Hỏa dẫn dắt khiến cho các nàng không muốn rời xa người. Cơ Động, người có bằng lòng đi đến Long Cốc chúng ta một chuyến hay không, cũng thuận tiện gặp gỡ phụ thân hai đứa nhỏ một chuyến.

Đi Long Cốc?

Nói thật Cơ Động đối với cái địa phương thần bí này quả thật cũng có chút hiếu kỳ. Nhưng mà hắn hiện tại cũng không cách nào đáp ứng được, bởi vì hắn còn có những chuyện quan trọng hơn cần đi làm.

- Thật xin lỗi, Hỏa Long Vương tiên bối. Ta chỉ sợ hiện tại không thể cùng ngài đi Long Cốc được. Mao Đài, Ngũ Lương Dịch, các người hãy đi theo Hỏa Long Vương tiên bối một chuyến đi. Trước khi Thánh Tà Chi Chiến bắt đầu, ta ở bờ biển Đông Hải chờ các người, có được không?

Vừa nghe Cơ Động nói như vậy, Mao Đài và Ngũ Lương Dịch thế nhưng đồng thời kịch liệt ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt nhìn Cơ Động tràn ngập vẻ van xin khẩn thiết. Sự liên hệ linh hồn giữa chúng và Cơ Động với nhau, khiến cho Cơ Động hiểu rõ ràng cảm giác được các nàng không muốn rời xa chính mình. Bất luận nói như thế nào, các nàng cũng đều luôn muốn ở bên cạnh mình. Lúc này hắn cũng không khỏi có chút khó xử.

Hỏa Long Vương thở dài một tiếng, thả lỏng cặp cánh đang ôm chặt Đại Diễn Thánh Hỏa Long trong lòng mình ra. Hào quang chợt lóe lên, Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã phóng tới bên cạnh Cơ Động, hai cái đầu to lớn không ngừng cọ cọ lên trên người của hắn. Tựa hồ như chỉ vừa mới rời khỏi hắn trong chốc lát, bọn chúng cũng đã tràn ngập nhớ nhung rồi.

Hỏa Long Vương cảm thán nói:

- Năm đó đều là do ta không tốt, không có bảo vệ tốt hài tử của mình, để cho tên hồn đản Phong Sương kia lén trộm đi mất. Ta hiện tại nói thế nào cũng không thể miễn cưỡng ép buộc bọn nhỏ làm những chuyện mà chúng không muốn.

Hồng quang chợt lóe lên. Một khối Long lân màu đỏ rực như lửa lớn cỡ bàn tay chợt bay đến trước mặt Cơ Động. Cơ Động theo bản năng giơ tay lên đón nhận.

- Cơ Động, Hỏa Long Cốc bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh người đến thăm. Triều Dương chuẩn bị bế quan, ta cũng phải quay trở về Hỏa Long Cốc xử lý một số sự vụ trong tộc. Chờ khi nào người rảnh rỗi, nhất định là phải mang Mao Đài và Ngũ Lương Dịch đến Hỏa Long Cốc thăm ta. Được không?

Từng giọt nước mắt khổng lồ từ trong khóe mắt của Hỏa Long Vương chảy ra, rơi lộp độp trên mặt đất, hòa tan một mảnh bùn đất.

Mao Đài và Ngũ Lương Dịch kêu ô ô lên mấy tiếng, ánh mắt nhìn Hỏa Long Vương rõ ràng có chút không nỡ rời xa. Thế nhưng các nàng lại càng thêm luyến tiếc không chịu rời khỏi người Cơ Động, nói thế nào cũng không buông hẳn ra.

Hỏa Long Vương ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng. Bất luận nói thế nào, hẳn rốt cuộc cũng tìm lại được đứa con thất lạc của mình. Hơn nữa sau khi biến dị, Đại Diễn Thánh Hỏa Long còn có được tiền đồ rộng lớn hơn chính bản thân hẳn rất nhiều. Ánh mắt có chút tiếc nuối nhìn về phía Đại Diễn Thánh Hỏa Long, hai cánh đang rộng bay vọt lên trời cao. Trước khi sắp sửa rời đi, Hỏa Long Vương còn quay lại nói với Cơ Động:

- Cơ Động, có thể nào nói cho ta biết, vì cái gì người lại đặt tên cho các hài tử của ta là Mao Đài và Ngũ Lương Dịch được không?

- Ách...

Nghe được câu hỏi của Hỏa Long Vương, Cơ Động một trận không nói nên lời. Hẳn cuối cùng cũng không thể nào nói cho người ta biết được, hẳn lại lấy tên các loại rượu ra mà đặt cho con của người ta a! Hẳn thoáng im lặng một lát rồi ngẩng đầu lên nói:

- Hỏa Long Vương tiền bối, đợi sau khi Thánh Tà Chi Chiến lần này kết thúc, ta nhất định sẽ mang Mao Đài và Ngũ Lương Dịch đi đến Hỏa Long Cốc tìm ngài.

Hỏa Long Vương thoáng gật gật đầu với Cơ Động:

- Ngưng thần dò xét trong mảnh Long lân kia, người sẽ tìm được đường đi đến Hỏa Long Cốc. Thân là một người mẹ, ta khẩn cầu người, hãy chiếu cố tốt cho các con của ta. Chờ đến khi người đi đến Long Cốc, chắc hẳn ta sẽ báo đáp.

Cơ Động khẽ mỉm cười:

- Tiền bối, ngài hãy yên tâm đi. Mao Đài và Ngũ Lương Dịch không chỉ là ma thú đồng bọn của ta, mà còn là thân nhân của ta nữa. Trên người của chúng nó cũng đồng dạng chảy xuôi huyết mạch của ta.

Về điểm này thì hẳn cũng không có khoa trương. Trong quá trình ấp nở Mao Đài và Ngũ Lương Dịch, máu tươi của hẳn cũng đóng vai trò tác dụng vô cùng quan trọng. Tuy rằng khối thân thể này là thuộc về Ngũ Hành Đại Lục, thế nhưng sau khi linh hồn của Cơ Động rót vào trong khối thân thể của bọn chúng, kết hợp lẫn nhau, trong cơ thể tất cả đều gần như toàn bộ biến chuyển. Nếu không có được máu của hẳn làm chất dẫn, Mao Đài và Ngũ Lương Dịch cũng sẽ không biến dị thành hình dáng Thần long Hoa Hạ như thế này.

Lại hướng về phía Cơ Động gật gật đầu mấy cái, Hỏa Long Vương dang rộng hai cánh, xoay người bay đi. Mao Đài và Ngũ Lương Dịch đồng thời ngâm nga mấy tiếng, Hỏa Long Vương trên không trung cũng quay đầu lại ngâm nga mấy tiếng rỗng ngậm, sau đó dần dần bay đi xa.

Cơ Vân Sinh ngồi ngay ngắn trên lưng Kim Cương Long, quay về phía Cơ Động nói:

- Ta cũng phải về rồi. Hai đại Công hội xem như cũng đã có kết cục hoàn mỹ. Cơ Động, người có theo ta trở về Vương phủ hay không?

Cơ Động lắc lắc đầu:

- Không được, ông nội. Ta còn có việc cần phải xử lý nữa.

popcappop

504. Chương 253 Thượng Cổ Thập Đại Danh Tửu (thượng)

Cùng với sự rời đi của Cơ Vân Sinh, Kim Cương Quân Đoàn cũng lặng lẽ không một tiếng động giống như thủy triều rút nhanh rời đi. Đương nhiên, ngay sau đó Cơ Động liền đem Đại Diễn Thánh Hỏa Long thu hồi vào trong Sinh Mệnh Chi Hạch, tiếp tục vì chúng nó bổ sung thêm sinh mệnh lực. Quân Ma Âm Dương Khải, Sinh Mệnh Chi Hạch cũng đều dưới tác dụng của Dung Hợp Thần Thuật, nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể của hắn.

Hi Lạc một mình đi về phía của Ma Kỹ Công Hội. Bên phía Ma Kỹ Công Hội, Thái Phật cũng nhanh chóng đi ra. Hai vị lão nhân trước giờ vốn là đối thủ từ hai bên đồng thời đi ra, đi đến một khoảnh đất trống khá rộng rãi cùng nhau thương thảo. Trên mặt Hi Lạc đầu tiên toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt:

- Ta không thắng, mà người thì cũng không có thua. Từ nay về sau mọi người đều là người một nhà cả.

Thái Phật cũng mỉm cười nói:

- Thắng Quang Miện Hạ đã cho chúng ta nhìn thấy tiền đồ sáng rạng. Những chuyện trong quá khứ sau này tuyệt đối không nhắc lại nữa. Chuyện của hai đại Công Hội từ nay về sau toàn bộ sẽ do người xử lý. Sau khi chuyện sát nhập hoàn tất, ta cũng đi bế quan.

Hi Lạc nói:

- Người tính toán giỏi quá a! Người muốn đem cả hai đại Công hội sau khi sát nhập to lớn như vậy giao hết lên mình một lão già như ta sao? Người muốn ta một chết hay sao? Ta nhất định không cho người chạy trốn đâu!

Thái Phật cả giận nói:

- Lão tử muốn né tránh cũng không được sao?

- Không được.

Hi Lạc vẻ mặt căm tức nói. Hai vị Bát Quan Thiên Tôn này tuổi đời ai cũng đã hơn tám mươi rồi, thế nhưng lúc này lại trở mặt há mồm cãi nhau, tựa hồ giống hệt như trước kia.

- Người vẫn đáng ghét giống hệt như ngày nào.

Hi Lạc tức giận nói.

Thái Phật cũng hừ một tiếng:

- Người cũng chẳng phải kẻ tốt đẹp gì.

Nộ quang trong mắt hai vị lão giả kia chợt hóa thành ý cười nhàn nhạt. Đột nhiên, cả hai người đồng loạt ha ha nở nụ cười rộ. Có lẽ đây chính là nụ cười xóa sạch ân oán của hai vị này.

Pháo Long dùng cánh tay cụt của mình khoắc lên trên bả vai của Cơ Động:

- Đi thôi. Huynh đệ chúng ta đi uống rượu đi!

- Cho ta đi ké với.

Chúc Diễm ở bên cạnh chạy ra, bộ mặt vô cùng ủy khuất nói:

- Đại tẩu cùng với lão sư lúc bỏ đi thế nhưng quên mất chuyện mang ta theo. Đúng là không chút trọng nghĩa gì mà! Pháo Long, thằng nhóc tiểu tử nhà người, đi uống rượu mà không chịu rủ ta à?

Pháo Long khề sừng sốt một chút, ngược lại mỉm cười nói:

- Đi, chúng ta cùng đi vậy. Còn thiếu phần rượu của người sao? Đến chỗ của ta đi, đảm bảo đủ rượu uống.

Phất Thụy cũng không có cười Tử Lô Diệu Thiên Long mà bay. Bốn người, già có trẻ có, dưới ánh mắt hâm mộ của đám ma sư hai đại Công hội, liền cứ như vậy mà đi bộ trở về Trung Nguyên Thành. Trận phong ba nổi lên giữa hai đại Công hội cứ như vậy xem như là chấm dứt.

oOo

Nhất Khẩu Hương, đại sảnh lầu một.

Bên cạnh một cái bàn lớn đủ cho mười người ở khu trung tâm đại sảnh, có bốn người đang ngồi đó.

Một gã mặc trang phục đầu bếp, chỉ là cái mũ đầu bếp đã được bỏ xuống, lộ ra một cái đầu trọc bóng lưỡng, chỉ còn có một tay, đang mồm to uống từng hớp rượu mạch ướp lạnh, dáng vẻ vô cùng thống khoái.

Một gã trắng hán dáng người cao to, mái tóc cắt ngắn như cương châm, khuôn mặt cương nghị, cả người tràn ngập khí tức bạo tạc nguy hiểm, đang ngồi cùng với gã trắng hán mặc bộ quần áo đầu bếp kia mà đối ẩm, tiếng to tiếng nhỏ ầm ỹ không ngừng.

Một lão đầu mái tóc đỏ chót, bộ dáng vô cùng đáng khinh, trực tiếp ngồi xổm luôn lên trên ghế, tay cầm một xâu thịt nướng khổng lồ, không ngừng nhai cắn, tay còn lại thì cầm một bình rượu mạch lớn, cứ hớp một ngụm rượu thì cắn một miếng thịt, ngay cả thời gian nói chuyện tựa hồ như cũng không có.

Cuối cùng còn lại một người, cũng là người duy nhất miễn cưỡng xem như tương đối bình thường, động tác ăn uống tuy rằng cũng không kịch liệt cho lắm, thế nhưng tốc độ ăn tuyệt đối không chậm hơn ba người kia chút nào.

Không cần phải hỏi, bốn người này tự nhiên chính là hai sư huynh đệ Phát Thụy, Cơ Động, cùng với ông chủ của Nhất Khẩu Hương này, Pháo Long A Bình cùng với Vũ khí Ma lực Chú tạo Đại sư Chúc Lão Nhị Chúc Diễm.

Vốn là Pháo Long định dành hẳn một phòng lớn trên tầng ba để ăn uống sảng khoái, thế nhưng Chúc Diễm lại đòi xuống đại sảnh lầu một này ăn uống. Hắn nói là chỉ khi nào ở trong hoàn cảnh ăn uống ồn ào như thế này mới có được cảm giác ăn uống sảng khoái. Vì thế cho nên mới có một màn trước mắt này. Cái bàn lớn nhất trong đại sảnh liền bị bốn người độc chiếm, ăn uống không một chút dè dặt gì cả. Pháo Long A Bình tự mình xuống bếp, nước lên một đồng xâu thịt nước, đừng nói là bỏ vào miệng ăn, chỉ riêng mùi vị toát ra thôi cũng đã đủ khiến cho người khác chảy nước dãi ròng ròng.

Cơ Động và Phát Thụy cũng không có điều rượu. Ở trong không khí sảng khoái như thế này, trong loại hoàn cảnh đặc thù như thế này, còn có cái gì sảng khoái hơn là cảm giác được ăn thịt từng khối lớn, uống rượu mạch từng hớp lớn nữa cơ chứ?

- Mẹ nó. Phát Thụy, ngươi có biết sau khi ta còn lại có một cánh tay, điều khiến cho ta cảm thấy thống khổ nhất là cái gì hay không?

A Bình xoa xoa mớ rượu vương lại quanh miệng mình, thống khoái nói.

Phát Thụy nói:

- Là cái gì?

A Bình ha ha cười, nói:

- Chính là còn có một tay, cũng không thể nào bắt chước mọi người, một tay cầm thịt, một tay cầm rượu, ăn uống thống khoái nữa, chỉ còn có thể cầm từng cái từng cái mà ăn uống thôi.

Ánh mắt Phát Thụy thoáng ngưng đọng lại:

- Đại ca, cũng là vì ta, ngươi mới...

Một tiếng bốp vang lên, A Bình đã vỗ mạnh lên cái đầu bóng lưỡng của mình:

- Ta nói những lời này làm gì cơ chứ? Phát Thụy, những lời này ngươi cũng đã nghe ta nói qua ít nhất cả trăm ngàn lần rồi. Chúng ta đều là huynh đệ, không cần nói đến những lời đó làm gì. Nếu như ngươi và Cơ Động gia nhập chiến trường, hẳn gặp phải nguy hiểm, ngươi nhất định cũng sẽ làm giống như ta mà thôi.

Nói đến đây, A Bình đặt bình rượu mạch trong tay mình xuống bàn, nói tiếp:

- Kỳ thật mãi cho đến hôm nay, có rất nhiều chuyện ta cũng chưa từng nói qua với ngươi. Hiện tại nói ra cũng không có gì. Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng hối hận là đã cứu ngươi. Cho dù có xảy ra một lần nữa, ta cũng sẽ tiếp tục làm như vậy thôi. Không phải bởi vì thiên phú của ngươi giỏi, rất có tiền đồ, mà đơn giản chỉ là ngươi chính là huynh đệ của Pháo Long ta. Là một đại ca mà không thể bảo vệ được cho

huynh đệ mình, như vậy còn gọi là đại ca gì nữa? Từ sau khi trở về, ta phát hiện ra bản thân mình đã tàn phế, biến thành một gã phế nhân, rốt cuộc cũng không thể tiếp tục ở lại Âm Dương Học Đường nữa. Lúc ấy ta quả thật là vô cùng thống khổ. Pháo Long ta sẽ không bao giờ... còn có thể hướng về phía địch nhân phát động những công kích mãnh liệt như đạn pháo nữa... Còn con mẹ gì mà xưng là Pháo Long chứ. Ta thật sự buồn bực, thậm chí cũng đã từng nghĩ đến chuyện tự sát nữa. Một gã phế nhân như ta, còn sống trên đời này làm gì nữa chứ? Ta cũng đã thật sự đi làm như vậy. Nhưng chính là Thái Ất Miện Hạ, chính là sư mẫu của người lúc đó đã cứu sống ta. Bà ấy đã tát ta một cái thật mạnh, rồi hỏi ta: A Bình, cái tên tiểu tử không nên thân người có còn là một nam nhân nữa không? Chỉ mới suy sụp một chút mà người đã muốn đi chết rồi sao?

A Bình giả cái thanh âm eo éo của Âm Chiêu Dung khi nói chuyện với hần. Thanh âm của hần vô cùng khô hải khi nói ra mấy câu nói này, thế nhưng khi vang vào trong tai của Phát Thụy và Cơ Động, lại ngay cả một chút cũng không cảm thấy buồn cười. Là bởi vì bọn họ có thể mãnh liệt cảm nhận được tâm tình đau khổ đến mức không muốn sống nữa của A Bình vào lúc đó. Thân là một gã ma sư, lại là gã ma sư có tiền đồ tốt nhất trong Âm Dương Học Đường nữa, liên cứ như vậy mà trở thành tàn phế, những áp lực cùng với thống khổ mà hần đã thừa nhận có thể tưởng tượng cũng biết được.

- Ở trong học viện chúng ta, người mà ta vô cùng kính phục nhất chính là Thái Ất Miện Hạ. Bất luận vào lúc nào nhìn thấy Thái Ất Miện Hạ, ta cũng giống như là con chuột nhìn thấy mèo vậy. Từng có người nói qua, Pháo Long ta một khi nhìn thấy Thái Ất Miện Hạ liền biến thành Tuân Long, kỳ thật đó chẳng qua là bởi vì cảm kích mà thôi. Nếu không có lão nhân gia ngài, chỉ sợ ta sớm cũng đã chết rồi. Thậm chí ngay cả cái cửa hiệu Nhất Khẩu Hương hiện tại này, cũng đều là do lão nhân gia ngài cấp cho ta. Điều này chỉ sợ cũng không có mấy người biết được. Sau này, ta dần dần nghĩ thông suốt mọi chuyện. Sống như thế cũng đâu phải là quá tệ chứ. Có thể ở lại trong Trung Nguyên Thành, thỉnh thoảng gặp lại được các người, ta xem như thỏa mãn rồi.

Chẳng qua là ta còn có chút không cam lòng. Ta luôn mong chờ kỳ tích phát sinh. Cho nên, việc tu luyện của ta vốn chưa bao giờ đình chỉ cả. Mấy tháng trước đây, ta bắt đầu cảm giác được càng ngày càng không ổn. Cách làm từ trước đến giờ của ta, chính là không ngừng gia tăng lên ma lực trong cơ thể, hy vọng có một ngày nào đó có thể phá tan được những trở ngại trong kinh mạch. Nhưng mà, ta phát hiện ra chuyện này đã là không có khả năng rồi. Ma lực trong cơ thể ta đã tích tụ thành thể rắn, kinh mạch đã càng ngày càng không thể chống đỡ nổi nữa. Ta biết, chỉ sợ là sinh mệnh của ta đã sớm đến hồi kết thúc rồi. Ta thậm chí ngay cả di thư cũng đã viết xong cả rồi.

505. Chương 253 Thượng Cổ Thập Đại Danh Tửu (hạ)

Nói đến đây, ánh mắt A Bình sáng quắc nhìn chăm chăm lên trên người Cơ Động:

- Nhưng mà, ta cũng không có chết, nhờ trời chiếu cố, Cơ Động huynh đệ đã cho ta cơ hội tái sinh. Thẳng thắn mà nói, mãi cho đến bây giờ, ta cũng không biết người đã làm cái gì với ta. Chẳng những có thể đem toàn bộ các kinh mạch bị bế tắc khơi thông lại hết, khiến cho ma lực trong cơ thể của ta cũng có thể vận chuyển bình thường lại. Thậm chí những kinh mạch trước đây vốn vô cùng yếu ớt, lúc này cũng trở nên cực kỳ kiên cường dẻo dai. Khi ta vừa mới tỉnh dậy, cảm giác đầu tiên của ta chính là thấy mình như trẻ lại hơn mười tuổi, toàn thân cũng tràn ngập sinh mệnh lực nhiệt huyết của thanh niên. Pháo Long A Bình ta từ trước đến giờ vẫn luôn tự nhận mình là hần tử kiên cường, thế nhưng ngay tại thời khắc đó, ta, con mẹ nó, đã khóc. Ta khóc không ngừng, như một đứa trẻ con vậy. Ta cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghĩ tới, bản thân mình còn có khả năng khôi phục lại thân thể. Cơ Động, người hãy nghe ta nói hết đi đã.

A Bình gơ tay ngăn cản Cơ Động đang muốn mở miệng nói gì đó, sau đó tiếp tục nói:

- Ta lúc ấy đã từng nghĩ qua, là chính người đã cho ta sống lại một lần nữa. Ta tuy rằng trước kia là một gã phế nhân, thế nhưng tự hỏi vẫn còn có vài phần nhân lực. Nếu ta đoán không sai, thì người nhất định là ở trên người ta sử dụng một loại thiên tài địa bảo gì đó. Nếu không, cho dù là kinh mạch đã bị bế tắc sau khi được khai thông, cũng không có khả năng tràn ngập sức sống giống như hiện tại vậy. Ma lực của ta cũng không chỉ không giảm xuống chút nào, hơn nữa lại còn tiến bộ nhảy vọt một bước nữa. Kinh mạch của ta so với những ma sư bình thường lại còn càng thêm cứng cỏi hơn nhiều. Huynh đệ, nói cho ta biết đi,

người đến tốt cùng là đã làm gì trên người của ta vậy? Nếu như người đã gọi ta một tiếng ca ca, vậy thì người nhất định không được gạt ta đó.

Nhìn thấy vẻ chấp nhất cùng với kiên trì trong mắt của Pháo Long, Cơ Động than nhẹ một tiếng, nói:

- Kỳ thật cũng không có gì cả. Ta chỉ là dùng ma lực của bản thân ta giúp người cải tạo một chút lại thân thể, sau đó thì cho thêm vào một ít Sinh Mệnh Chi Nguyên của Sâm Yêu bộ tộc để đại ca cố bản bồi nguyên một chút mà thôi. A Bình đại ca, nếu huynh muốn nói đến những lời cảm kích gì đó, vậy thì huynh không cần phải nói nữa. Lúc trước khi huynh cứu sư huynh của ta, đã có lúc nào trông cậy vào việc hần sẽ cảm kích huynh hay không? Huynh cũng đã nói, chúng ta là huynh đệ, ta đương nhiên sẽ xem huynh như là đại ca trong nhà của mình. Một khi huynh đã là đại ca của ta, như vậy cứu huynh chẳng lẽ là chuyện không nên sao?

- Sinh Mệnh Chi Nguyên?

Nghe thấy bốn chữ này, Chúc Diễm đang điên cuồng ăn uống lập tức ngừng hẳn lại. Chúc Lão Nhị có chút điên cuồng quay sang chụp mạnh cánh tay của Cơ Động:

- Tiểu đệ đệ, người nói là người đã dùng Sinh Mệnh Chi Nguyên sao? Khó trách, khó trách tên tiểu tử Pháo Long này có thể khôi phục lại được. Ngay cả Sư tổ cùng với Sư mẫu của người cũng chưa từng nghĩ ra được phương pháp nào có thể giúp cho hần khôi phục lại giống như ban đầu, thậm chí còn có thể cải tạo lại kinh mạch nữa chứ. Lúc trước Sư tổ và Sư mẫu của người cũng từng đích thân ra tay khám thử và điều trị thử cho A Bình, thế nhưng cũng không có cách nào làm được cả. Không ngờ nổi, thế nhưng người lại có thể giải quyết một cách dễ dàng như vậy.

A Bình có chút nghi hoặc hỏi:

- Sinh Mệnh Chi Nguyên là cái gì vậy?

Cũng không phải mọi người ai cũng biết đến loại rượu ngon do sinh mệnh lực ngưng tụ lại mà thành này.

Biểu tình của Phát Thụy lúc này cũng đồng dạng là vô cùng khiếp sợ:

- Sinh Mệnh Chi Nguyên, đó chính là một loại hảo tửu xuất xứ từ trong Sinh Mệnh Chi Sâm. Nó là do một loại chủng tộc đặc thù có tên gọi là Sâm Yêu, trải qua trăm ngàn năm chế tạo, ủ lại mà thành. Nghe nói mỗi một giọt Sinh Mệnh Chi Nguyên đều phải được điều chế, ủ trong Sinh Mệnh Chi Sâm hơn trăm năm mới có thể hành hình được. Sinh Mệnh Chi Nguyên loại tốt nhất thậm chí cũng phải ủ ít nhất là hơn ngàn năm mới thành hình. Trong danh sách Thập Đại Danh Tửu được lưu truyền lại từ thời Thượng Cổ đến nay, Sinh Mệnh Chi Nguyên đứng ở vị trí thứ tư. Nó càng là một trong số ít những danh tửu từ thời Thượng Cổ hiện tại chúng ta có thể tìm được. Loại rượu này có thể hồi sinh người chết, khôi phục da thịt. Chỉ cần còn lại một hơi thở, bất luận là thương thể nghiêm trọng đến thế nào đi chăng nữa, bệnh tật có lợi hại đến thế nào đi chăng nữa, chỉ cần một giọt Sinh Mệnh Chi Nguyên liền có thể bảo trì lại khí tức, khôi phục mạng sống. Một lọ Sinh Mệnh Chi Nguyên đủ có thể khởi tử hồi sinh. Thứ này đừng nói là uống, thân là một Phân Hội Trưởng Điều Tửu Sư Công Hội Phân hội Trung Nguyên Thành, ta ngay cả gặp cũng chưa từng gặp qua. Ở trong giới chợ đen, một lọ Sinh Mệnh Chi Nguyên này cũng có giá ít nhất là trăm vạn kim tệ trở lên, hoặc là ngay cả có tiền cũng chưa chắc có thể kiếm ra được. Đúng là một vật phẩm chí bảo vô giá a!

Bất chấp Cơ Động một mực nháy nháy mắt với Phát Thụy, thế nhưng Phát Thụy trong trạng thái vô cùng kích động, cho nên vẫn là đem toàn bộ những thứ mình biết đều nói hết ra. Thân là Phó Hội Trưởng của Điều Tửu Sư Công Hội, Phân Hội trưởng Phân hội Trung Nguyên Thành, những điều hần biết so với Cơ Động là nhiều hơn rất nhiều.

A Bình một mực nhìn chăm chăm về phía Cơ Động, nghe xong những lời nói này của Phát Thụy, hần ha ha cười nói:

- Sinh Mệnh Chi Nguyên! Hay cho một cái Sinh Mệnh Chi Nguyên. Cả đời này của ta xem như là sống không uống phí rồi, không ngờ lại có thể nhắm nháp qua một trong Thượng Cổ Thập Đại Danh Tửu... Được, được, được...

Cơ Động nhìn thấy A Bình cũng không có những phản ứng gì quá mức đặc biệt, lúc này mới khẽ thở dài một hơi. Hần cũng không phải là một người thi ân cầu báo, cứu A Bình, một phần là do hần nể mặt phần

nhân tình với Phát Thụy, một phần, chính là do hấn khâm phục thái độ làm người của A Bình. Hấn cũng không để ý tới, trong tiếng cười sảng khoái kia, ở sâu trong đáy mắt của A Bình lóe ra một phần kiên định mà chấp nhất. Ở trong lòng của hấn, tựa hồ như là đã làm ra một quyết định vô cùng quan trọng nào đó.

Cơ Động cũng đồng dạng bị những lời nói của Phát Thụy gợi lên hứng thú không nhỏ:

- Sư huynh, người nói đến Thượng Cổ Thập Đại Danh Tử. Cái đó là cái gì?

Phát Thụy nói:

- Nói đến Thượng Cổ Thập Đại Danh Tử này, thì cần phải ngược dòng lịch sử, nói đến cuộc thánh chiến năm xưa giữa Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục và Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục. Điều Tử Sư Công Hội của chúng ta cũng chính là được thành lập trong khoảng thời gian đó. Vị Hội trưởng đại nhân đầu tiên của Điều Tử Sư Công Hội chúng ta, cũng chính là một vị ma sư cực kỳ cường đại. Trong thời đại có rất nhiều những ma sư cường đại như lúc đó, ngài cũng có thể xếp hạng trong mười đại cường giả hàng đầu của Đại lục. Nhưng mà thứ mà hấn ta theo đuổi cả đời, cũng chính là tìm kiếm các loại danh tử. Trải qua quá trình sưu tầm suốt năm mươi năm trời, vào lúc tuổi già xế bóng, ông ta đã biên chế ra được một quyển danh tử lục. Trên quyển danh tử lục đó có mười loại rượu, cũng chính là Thượng Cổ Thập Đại Danh Tử theo như lời ta nói lúc này.

Thập Đại Danh Tử này, cũng không chỉ là những danh tử ở Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục chúng ta. Thậm chí ngay cả trên Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục cũng có mấy loại danh tử nữa. Vì tìm kiếm các loại danh tử, vị Hội trưởng đại nhân đầu tiên của chúng ta, cũng đã từng lên vào Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục tìm hiểu một phen. Cũng chính là trong lần đó, đã bị người của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục vây công. Tuy rằng ngài đã có thể phá vây mà ra, nhưng ngài cũng đã bị thương nặng. Sau khi ngài quay trở về Điều Tử Sư Công Hội, viết xong được bản danh tử lục, không lâu sau đó liền qua đời. Tiếc nuối lớn nhất cả đời ông ta chính là không thể nào đem toàn bộ Thượng Cổ Thập Đại Danh Tử tập hợp lại một chỗ. Sinh Mệnh Chi Nguyên chính là xếp thứ tư trong Thượng Cổ Thập Đại Danh Tử.

Cơ Động tò mò hỏi:

- Vậy chín loại rượu còn lại trong Thập Đại Danh Tử thì là cái gì vậy? Còn nữa, nơi bọn chúng đang ở là chỗ nào? Người có biết không?

Phát Thụy nói:

- Cơ Động, không phải là ta không muốn nói cho người biết. Nhưng mà Điều Tử Sư Công Hội cũng có quy củ của nó. Thượng Cổ Thập Đại Danh Tử chính là bí mật lớn nhất của Công hội. Nếu như không phải người nói ra Sinh Mệnh Chi Nguyên, ta cũng sẽ không nhắc tới nó đâu. Nhưng mà chi tiết của Thập Đại Danh Tử thì ta không thể nói cho người biết được. Trừ phi người có thể gia nhập vào Điều Tử Sư Công Hội, hơn nữa thi đậu được tư cách Cử Tinh Điều Tử Sư, như vậy liền có thể có được thông tin ngay tại Tổng Hội. Ta cũng sau khi lần trước đi đến Tổng Hội, thông qua kỳ thi Cử Tinh, mới biết được sự tồn tại của Thập Đại Danh Tử này đó.

Nghe Phát Thụy nói như vậy, trên mặt Cơ Động không khỏi toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt:

- Sư huynh, từ giờ đến lúc Thánh Tà Chi Chiến bắt đầu, còn một khoảng thời gian nữa. Ta chính là muốn nhân khoảng thời gian này đi đến Điều Tử Sư Công Hội một chuyến.

506. Chương 254 Mục Đích Chúc Diễm Ở Lại (thượng)

- Người muốn đến Điều Tử Sư Công Hội? Đừng nói là người muốn gia nhập vào chứ? Chẳng lẽ là bởi vì Thượng Cổ Thập Đại Danh Tử này sao?

Cơ Động lắc lắc đầu:

- Sư huynh, ta chỉ là muốn đến Tổng hội Điều Tử Sư Công Hội để tiến hành luận bàn một chuyến mà thôi.

Phát Thụy cười khổ nói:

- Người là đi luận bàn hay là đi để phá bảng hiệu đây? Chỉ sợ cũng chỉ có mỗi mình Hội Trưởng Đỗ Tư Khang mới có thể tiến hành luận bàn ngang ngửa được với người. Ta còn nhớ rõ ràng, lúc huynh đệ chúng ta mới gặp nhau lần đầu, cũng chính là tiểu tử nhà người chạy đến chỗ của Điều Tử Sư Phân Hội Trung Nguyên Thành của ta mà phá bảng hiệu. Một lần hôm đó, đã khiến cho mặt mũi của Phân Hội ta hoàn toàn biến thành rác rưởi, mà ta thì lại không thể đem người ra đánh thị chúng một bữa.

Cơ Động ha hả cười, nói:

- Kỳ thật phá bảng hiệu cũng là một loại xúc tiến để tiến bộ, xúc tiến khiến cho các Điều Tử Sư càng phải chú trọng rèn luyện khiến cho tài nghệ tiến bộ hơn, khiến cho bọn họ có thể chú tâm tìm kiếm ra những thủ pháp điều chế rượu tinh vi hơn nữa. Giống như là các ma sư khi học hỏi các loại ma kỹ cường đại vậy, nếu như không có sự linh ngộ thích hợp, liền phải xem vào ngộ tính cùng với sự chuyên chú của mỗi người mà thôi.

Phất Thụy bắt đầu lắc đầu, nói:

- Ta nói chẳng lại người. Tùy người đi, chẳng qua là người nên biết kiềm chế một chút. Hội Trưởng Đỗ Tư Khang tài nghệ rất xuất chúng, hơn nữa Tổng Hội Điều Tử Sư Công Hội của chúng ta cũng là nơi ngọa hổ tàng long, người cũng nên cẩn thận một chút. Nếu như ta có chút thời gian, ta nhất định sẽ đi cùng với người. Đáng tiếc, Thánh Tà Chi Chiến sắp bắt đầu rồi, ta lại phải ở lại, tiến hành ma luyện cho đám tiểu tử trong Thiên Can Học Viện. Người định lúc nào sẽ đi?

Cơ Động nói:

- Ngày mai xuất phát.

Phất Thụy sửng sốt một chút:

- Gấp vậy à?

Cơ Động ha ha cười, nói:

- Đọc vạn quyển sách cũng không bằng đi ngàn dặm đường. Ta đã sớm lập chí muốn đi du lịch khắp các nơi trên đại lục này, tăng cường kiến thức. Chỉ có điều mãi vẫn lo tu luyện, cũng không có thời gian thực hiện mà thôi. Ta nghĩ muốn đi giải tỏa tâm tình một chút, ra thế giới bên ngoài đi lại các nơi, ngược lại cũng có chút hữu ích đối với tu vi của ta.

Phất Thụy mỉm cười nói:

- Người nói rất đúng. Ta thời điểm lúc bằng tuổi của người, sớm cũng đã không chịu nổi sự tù túng trong Thiên Can Học Viện, chạy ra ngoài du lịch, quả đúng là rất có lợi. Vậy thì người cứ việc đi đi. Nhớ là khoảng mười ngày trước khi Thánh Tà Thông Đạo mở ra, người hãy chạy đến bờ biển Đông Hải tập hợp với chúng ta. Lần lên Thánh Tà Chiến Trường lần này, người tuyệt đối chính là chủ lực đó.

Cơ Động nói:

- Nhất định.

Đúng lúc này, Chúc Diễm ngồi bên cạnh, cặp mắt đã có chút say mèm, lơ đãng một chút nói:

- Cơ Động, vừa rồi người cùng với đám gia hỏa kia của Ma Kỹ Công Hội chiến đấu, ta quan sát thấy là người đã đem Quân Ma Âm Dương Khải trực tiếp từ trong cơ thể phóng xuất thẳng ra, có phải là đang thi triển một kỹ năng đặc thù gì phải không?

Cơ Động cười nói:

- Có thể xem như vậy. Chính là một cái kỹ năng mà ta nghĩ rằng rất hữu dụng. Chẳng qua bình thường cần phải tiêu hao một chút ma lực mới được. Cái kỹ năng này tên là Dung Hợp Thần Thuật.

Lập tức, hắn đơn giản đem quá trình mình vô tình mua được Dung Hợp Thần Thuật trong Ma Sư Công Hội ra nói sơ qua một lần cho mọi người nghe.

Nghe xong những lời hắn nói, Chúc Diễm nhất thời mở trừng mắt, cảm giác say mèm lúc trước tựa hồ tiêu tán đi rất nhiều:

- Không ngờ lại là Dung Hợp Thần Thuật. Tiểu đệ đệ, người không phải là muốn sử dụng ma lực bản thân để mà chăm sóc nuôi dưỡng Quân Ma Âm Dương Khải chứ?

Cơ Động khẽ gật gật đầu, nói:

- Ta đúng là có ý tưởng này. Có chuyện gì không ổn sao?

Chúc Diễm mở trừng mắt ra, mỉm cười nói:

- Không có, đương nhiên là không có vấn đề gì. Thật khâm phục tiểu tử nhà người có thể nghĩ ra cái biện pháp này a. Đối với những ma sư bình thường mà nói, cái Dung Hợp Thần Thuật này chỉ là một kỹ năng phế vật, thế nhưng nếu như đối với những ma sư có được Cực Hạn Ma Lực như các người mà nói, thì đây chính là một loại ma kỹ cường đại nhất. Các loại Vũ Khí Ma Lực có đẳng cấp cao mà nói, cũng chỉ có những loại ma lực đẳng cấp cao siêu mới có khả năng tiến hành chăm sóc nuôi dưỡng mà thôi. Những thứ như là Quân Ma Âm Dương Khải, nếu là các loại ma lực Hỏa thuộc tính bình thường mà nói, cho dù là chăm sóc nuôi dưỡng một ngàn năm cũng không có chút tiến hóa nào. Nhưng mà Cực Hạn Song Hỏa của người cũng không giống như vậy. Chỉ cần người ở trong những lúc không có chiến đấu, tiến hành chăm sóc nuôi dưỡng cho nó, như vậy uy lực của nó chẳng những càng ngày càng gia tăng, hơn nữa, nó còn có thể cùng với thuộc tính bản thân của người càng ngày càng phù hợp hơn nữa. Buồn bán có lời, cái Dung Hợp Thần Thuật mà người mua này thật sự là buồn bán có lời a. Chẳng qua, Quân Ma Âm Dương Khải hiện tại cũng chỉ là một cái Khinh Khải Giáp mà thôi, khoảng cách đến Vũ Khí Ma Lực cấp bậc Thứ Thần Khí thì còn chênh lệch nhất định. Như vậy đi, bây giờ người hãy đưa nó lại cho ta. Tiểu tử Phát Thụy, sau này ta và người cùng nhau quay về Thiên Can Học Viện đi.

Phát Thụy đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó liền mừng rỡ nói:

- Sư thúc, ngài khẳng định là sẽ cùng ta quay về Thiên Can Học Viện sao?

Chúc Diễm hừ nhẹ một tiếng:

- Nếu không phải Sư tổ của người ra lệnh cho ta phải quay về trợ giúp cho mấy đứa tiểu tử trong Thiên Can Học Viện, người cho rằng ta sẽ chịu trở về hay sao? Nếu là bản thân một mình ta, ta vĩnh viễn cũng sẽ không trở về đâu. Đi cũng đã đi rồi, bây giờ lại trở về, đúng là thật mất mặt.

Phát Thụy vội vàng lắc lắc đầu, nói:

- Không đâu, không đâu. Ngài cũng không biết đâu, đám Đồng Sư của Thiên Can Học Viện mong chờ ngài trở về đến mức ăn ngủ không yên. Nói một lời hơi chút bất kính, cho dù là Sư phụ cùng với Sư mẫu, trong Thiên Can Học Viện cũng không có được địa vị cao bằng ngài đâu.

Những lời nói này của Phát Thụy tuyệt đối cũng không chút khoa trương. Ở trong Thiên Can Học Viện, nếu nói ai là kẻ được hoan nghênh nhiều nhất, thì đó cũng không phải là Lôi Đế Phát Thụy hần, lại càng không phải là đám Đồng Sư già lão kia, thậm chí cũng không phải là các mỹ nữ các hệ trong Thiên Can Học Viện, mà chính là vị Chúc Lão Nhị trước mắt này. Thân là một trong những Vũ Khí Ma Lực Chú Tạo Sư nổi tiếng nhất đương thời, hần chính là người có địa vị cao nhất, thậm chí ngay cả những lão già trong Ban Đồng Sư Thiên Can Học Viện, cũng đều luôn luôn phỉnh nịnh lấy lòng hần. Ai không hy vọng bản thân mình có được một kiện Vũ Khí Ma Lực cao cấp cơ chứ? Cho dù là những Vũ Khí Ma Lực bình thường, sau khi trải qua sự cải biến sơ sài của Chúc Lão Nhị, cũng sẽ gia tăng phẩm chất không biết bao nhiêu lần. Cái này chính là, vật liệu quý hiếm có thể kiếm, nhưng Chú Tạo Sư cao cấp thì khó tìm. Tuy rằng còn không đến một năm nữa là Thánh Tà Thông Đạo sẽ lại mở ra, nhưng mà có được Chúc Diễm gia nhập, trong khoảng thời gian này thôi, cũng đủ để làm cho thực lực trang bị tổng thể của đám đệ tử Âm Dương Học Đường này gia tăng lên thêm một cấp bậc mới.

Chúc Diễm há miệng uống thêm một mồm rượu mạch lớn, bình thần nói:

- Phát Thụy, ta nói trước với người, lần này ta trở về, chủ yếu nhất vẫn là để hoàn thiện Quân Ma Âm Dương Khải cho tiểu đệ đệ của ta mà thôi, chỉ là tiện thể ra tay giúp đỡ cho đám tiểu tử kia một phen. Vật liệu tự mà trang bị lấy. Hơn nữa, những vật liệu mà ta cần dùng để hoàn thiện bộ áo giáp cho tiểu đệ đệ ta, toàn bộ cũng sẽ là do Học viện cung cấp. Nếu như những điều kiện này mà đám Ban Đồng Sư kia không đồng ý đáp ứng, ta lập tức vỗ vỗ mông, bỏ của chạy lấy người.

Phất Thụy ha ha cười, nói:

- Được, được, chuyện này không thành vấn đề. Chỉ cần sư thúc nguyện ý xuất mã, ta liền thay mặt cho Ban Đồng Sự đáp ứng mọi điều kiện của ngài.

Chúc Diễm mỉm cười quái vị, cất tiếng:

- Ủ, xem ra, địa vị của tiểu tử ngươi trong Thiên Can Học Viện cũng không tệ a!

Pháo Long A Bình đứng kế bên mỉm cười hắc hắc, nói:

- Địa vị hắc cũng đâu phải không tệ! Hiện tại Phất Thụy chính là một trong Thập Đại Đồng Sự của Thiên Can Học Viện, tiếp nhận vị trí của Chúc Dung lão sư, chương quân Bính Hỏa Hệ.

Quyết định của Thiên Can Học Viện tự nhiên là có đạo lý. Đầu tiên, theo như thực lực hiện tại mà nói, Phất Thụy cũng đã không kém bất cứ một Bát Quan Ma Sư nào. Mà trong tầng lớp đệ tử Thiên Can Học Viện, uy vọng của hắn lại là không có người nào có thể tiếp cận nổi. Sau khi Dạ Tâm trở thành bạn gái của Phất Thụy, những gã đệ tử vốn đi theo Dạ Tâm, tự nhiên cũng trở thành người bên phía Phất Thụy. Trước sau ba lần dẫn dắt các đệ tử của Âm Dương Học Đường, Thiên Can Quân Đoàn trên Thánh Tà Chiến Trường đại phát thần uy, đạt được thắng lợi cuối cùng, năng lực lãnh đạo của Phất Thụy tuyệt đối không ai có thể hoài nghi. Hơn nữa Thiên Can Học Viện đại khái cũng muốn làm dịu đi mối quan hệ vốn đang nóng bỏng đối với hai vị Hỏa Hệ Chí Tôn Cường Giả, cho nên để Phất Thụy trở thành Đồng Sự Bính Hỏa Hệ hiển nhiên là thích hợp nhất. Như vậy ít nhất, ác cảm của hai vợ chồng Chúc Dung, Âm Chiêu Dung đối với Thiên Can Học Viện tự nhiên cũng sẽ giảm bớt đi nhiều. Quyết định lần này của Ban Đồng Sự Thiên Can Học Viện coi như là cũng đã xem xét đến rất nhiều phương diện rồi.

Cơ Động nói:

- Đại ca, vậy thì bây giờ ta đem Quân Ma Âm Dương Khải giao lại cho huynh.

507. Chương 254 Mục Đích Chúc Diễm Ở Lại (hạ)

- Sư thúc, cạn ly, ta kính ngài. Hôm nay chúng ta không say không về.

Bốn người đồng thời giơ chén rượu lớn trên tay lên, tiếp tục trận ăn uống sảng khoái vui vẻ vô cùng này!!!

Đúng lúc này, đột nhiên chợt có một thanh âm hơi chút chói tai chợt từ phía bên cạnh vang lên:

- Mấy tên thô lỗ các ngươi... nói nhỏ một chút đi. Nơi này là địa phương công cộng, cũng nên có chút lịch sự công cộng một chút chứ.

Thanh âm này chính là từ phía sau lưng Cơ Động truyền đến, chính là ở phương hướng đối diện với Pháo Long A Bình. Thanh âm của bốn người Cơ Động quả thật cũng có chút lớn tiếng, chỉ có điều là bởi vì tướng mạo bọn hắn cũng hơi quái dị, tướng mạo Pháo Long vô cùng dữ tợn, còn thân thể Phất Thụy thì lại cao lớn vô cùng, cho nên cũng không ai dám nói gì cả. Hơn nữa vào thời điểm này thực khách trong quán cũng không quá nhiều.

Rầm một tiếng, Pháo Long A Bình đã mạnh mẽ đập một phát lên mặt bàn:

- Lão tử lớn tiếng, ai mượn người nhiều chuyện chứ? Nếu không muốn nghe, mau cút đi. Lão tử không cần những đồng tiền của người.

Hắn vốn là tính tình nóng nảy, lúc này lại đang khoản đãi ba người Phất Thụy, Cơ Động, Chúc Diễm ngay tại quán của hắn, lại bị người ta mạnh mẽ cắt đứt khẩu húng, tự nhiên là tâm tình vô cùng khó chịu.

Phất Thụy giơ tay nắm vai Pháo Long lại, mỉm cười nói:

- Đại ca, bỏ đi, thanh âm chúng ta cũng đúng là hơi lớn một chút, cũng không nên để ảnh hưởng đến việc buôn bán của người.

Pháo Long hừ một tiếng:

- Để ta bảo người đem Nhất Khẩu Hương tạm thời đóng cửa, tránh không để ảnh hưởng đến hứng uống rượu của huynh đệ chúng ta. Kiểm tiền so với huynh đệ sao có thể quan trọng bằng được cơ chứ?

Cơ Động quay đầu lại nhìn về phía sau lưng mình, khi hần nhìn sang cái bàn vừa mới phát ra thanh âm quát mắng bốn người bên mình, không khỏi khẽ sửng sốt một chút. Bên bàn kia cũng chỉ có hai người, một nam một nữ. Kể vừa lên tiếng quát mắng chính là một gã thanh niên nhìn qua độ tuổi cũng không lớn hơn mình bao nhiêu.

Gã thanh niên này nhìn quan thân hình khôi vĩ, tướng mạo cực kỳ anh tuấn, một đầu mái tóc màu vàng được chải chuốt cẩn thận, không một sợi tóc rối. Luận về tướng mạo, khẳng định là Cơ Động không có khả năng so sánh bằng. Lúc này hần đã vỗ bàn đứng bật dậy, sự phẫn nộ thể hiện rõ ràng trên mặt. Gã thanh niên này là ai thì Cơ Động không biết, thế nhưng kẻ ngồi đối diện với hần, một cô gái đang có chút hoảng loạn, lúc này đã đứng lên ngăn cản gã thanh niên đừng nói tiếp nữa, thì Cơ Động lại nhìn qua mơ hồ có chút quen mắt.

Cô gái kia có một đầu tóc màu bạc thả dài xuống đến tận hông, cặp mắt to màu tím biếc, trong suốt như nước. Vừa mới nhìn, cảm giác đầu tiên của mọi người chính là có chút sáng ngời lên. Tuy rằng năng lực cũng không thể nào so sánh được với sự hoàn mỹ của Liệt Diễm, thế nhưng dáng người cong vút, dung nhan tuyệt sắc, tuyệt đối cũng là một mỹ nữ cấp bậc tương đương với A Kim. Chỉ là hoàn toàn bất đồng với ánh mắt lãnh lệ của A Kim, trong cặp mắt màu tím biếc của cô gái này, ánh mắt vô cùng hòa nhã. Mặc dù lúc này năng lực có hơi chút hoảng loạn, thế nhưng trong cặp mắt kia lại toát ra một cỗ khí tức ôn nhu động lòng người, khiến cho người khác cũng phải tim đập nhanh.

Phát hiện ra Cơ Động quay đầu nhìn lại, cặp mắt của cô gái kia khẽ ngưng lại một chút, theo bản năng khẽ cúi đầu xuống. Cơ Động có thể rõ ràng nhìn thấy, dưới đáy mắt của cô ta hiện lên một tia thương cảm nhàn nhạt.

Chẳng phải là Lam Bảo Nhi sao? Trong lòng Cơ Động khẽ chấn động. Có câu nói nữ nhân mười tám biến đổi. Bốn năm trước khi hần mới rời đi, Lam Bảo Nhi là khoảng mười sáu tuổi, bốn năm không gặp, Lam Bảo Nhi trước mặt chẳng những là cao lớn hơn nhiều, hơn nữa thân thể đã trưởng thành hoàn toàn, càng có thêm lực hấp dẫn vô cùng. Nhất là nhìn thấy một tia bi thương nhàn nhạt ẩn chứa dưới đáy mắt của nàng ta, trong lòng Cơ Động cũng thoáng nhói đau lên mà không biết lý do.

Lam Bảo Nhi lớn lên, thay đổi cũng không nhỏ chút nào, Cơ Động sở dĩ có thể nhận ra được nàng ta, chủ yếu là bởi vì đặc điểm tóc bạc mắt tím quá mức đặc thù của nàng ta.

Gã thanh niên tóc vàng kia mặc dù đã bị Lam Bảo Nhi ngăn cản lại, thế nhưng cũng không có chút thiện ý nào cất giọng nói:

- Tên đầu trọc tàn phế kia, đây là cửa hàng của ngươi thì sao cơ chứ? Ngươi có tin không, chỉ cần ta nói một câu, cái quán ăn này của ngươi sẽ lập tức phải đóng cửa.

Phần sau của câu nói tự nhiên cũng không đáng là gì. Dù sao song phương đang bất đồng, tự nhiên ngôn ngữ cũng không thiện ý chút nào. Nhưng mà khi Phát Thụy và Cơ Động nghe được bốn chữ ‘đầu trọc tàn phế’ kia của hần, hai người cơ hồ là ngay lập tức đồng thời đứng bật dậy.

Ngược lại thần sắc của Pháo Long A Bình lại trở nên lạnh lùng yên tĩnh hơn rất nhiều. Hần một tay giữ chặt Phát Thụy, cười lạnh một tiếng, nói:

- Tốt! Thành nhóc con, ta muốn nhìn xem một chút, ngươi sẽ làm thế nào để cho Nhất Khẩu Hương của ta phải đóng cửa. Lão tử đang cảm thấy muốn nghỉ ngơi vài ngày đây.

- Thiên Ý, đừng nói nữa. Chúng ta đi thôi.

Lam Bảo Nhi một tay giữ chặt cánh tay của gã thanh niên kia, cố lôi hần đi.

Gã thanh niên tóc vàng nói thế nào cũng không chịu rời đi:

- Bảo Nhi, ngươi đừng xen vào. Mấy tên gia hỏa này quá kiêu ngạo rồi. Trong này chính là Trung Nguyên Thành, thế nhưng ngươi lại không nghe cái tên đầu trọc tàn phế kia đang mắng chửi ta hay sao? Hôm nay ta không giáo huấn hần một trận, ta cũng không mang họ Lang nữa.

- Ha, hóa ra cũng không phải là một thằng nhóc con, mà là một con sói con.

Chúc Diễm từ nãy đến giờ là kẻ duy nhất bên phía đám người Cơ Động còn chưa có đứng lên. Hắn vẫn dùng bộ dáng thô bỉ ngồi chồm hổm trên ghế mà tiếp tục ăn uống, vừa cất tiếng nói.

- Lão quỷ, người nói cái gì?

Một cỗ khí thể sắc bén chọt từ trên người của Lang Thiên Ý bùng phát ra mạnh mẽ. Nếu như không phải Lam Bảo Nhi đang đứng chắn trước mặt của hắn, thì hắn đã trực tiếp phóng thẳng đến rồi.

Phất Thụy quay sang nhìn về phía Pháo Long, trầm giọng nói:

- Đại ca, chuyện này người cứ để cho ta xử lý đi. Ta muốn nhìn xem, ở trong Trung Nguyên Thành này, ai dám đi hủy Nhất Khẩu Hương của người.

Vừa nói xong lời này, hắn liền nghiêng người, thoát khỏi bàn tay đang nắm chặt vai mình của Pháo Long, sai bước tiêu sai đi tới. Cơ Động không có hé răng, nhưng hắn lại cùng với Phất Thụy bước tới, đi đến ngay trước mặt của gã thanh niên tóc vàng kia.

Khi nhìn thấy Phất Thụy cất bước về phía hắn, trong lòng Lang Thiên Ý mới khẽ ngưng trọng lại một chút. Bởi vì hắn phát hiện ra, khí thể mà mình vừa mới tản mát ra chỉ vừa mới đọng lên trên người gã nam nhân nhìn qua khôi vĩ kia, lập tức bị bắn ngược trở về, cũng không tạo thành bất cứ tác dụng nào cả. Hơn nữa, đối phương tuy rằng cũng không có tản mát ra bất cứ ma lực ba động nào cả, thế nhưng cỗ uy thế kia lại vừa vặn khiến cho trong lòng hắn cảm thấy có chút run sợ. Nhưng lúc này bên cạnh hắn có mỹ nữ làm bạn, hắn nói thế nào cũng không thể lùi bước được. Khẽ uốn ngực lên, cặp mắt phát ra quang mang nhọn hoắt trừng mắt nhìn Phất Thụy.

Cơ Động có thể nhận ra được, Phất Thụy tự nhiên cũng nhận ra được Lam Bảo Nhi:

- Bảo Nhi, đây là bằng hữu của người à?

Lam Bảo Nhi sững sốt một chút, liếc mắt nhìn Cơ Động một cái, lúc này nàng mới khẽ gật đầu:

- Hai nhà chúng ta vốn là thế giao. Phất Thụy sư huynh, thật xin lỗi, là do chúng ta có lỗi, chúng ta sẽ đi ngay. Đây là lỗi của ta, ta chưa nói cho hắn biết rõ ràng tình huống ở nơi này.

Sắc mặt của Phất Thụy thoáng dịu xuống vài phần. Chuyện giữa Lam Bảo Nhi và Cơ Động lúc trước hắn cũng là người biết rõ ràng nhất, thế nhưng hiện tại Cơ Động cũng đã có một nữ nhân mà ngay bản thân hắn cũng có chút không dám nhìn thẳng rồi, chuyện của hai người hắn cũng không tiện can thiệp vào. Nhưng bất luận nói thế nào, Lam Bảo Nhi cũng đã từng trong lúc Cơ Động bị thương nặng mà chăm sóc chiếu cố cho hắn, phần ân tình đó hắn vẫn nên nể mặt một chút.

- Bảo Nhi, ta nể mặt người một lần, bảo tên tiểu tử này đến trước mặt đại ca của ta quỳ xuống dập đầu nhận lỗi, chuyện hôm nay ta có thể làm chủ, thôi thì... bỏ qua vậy.

- Sư huynh!

Lam Bảo Nhi kêu Phất Thụy một tiếng, lại vừa lúc nhìn thấy một tia thần sắc lạnh như băng trong đáy mắt của Phất Thụy, nàng biết rõ, Phất Thụy cũng đã động chân hỏa rồi. Nàng vội vàng quay đầu lại nhìn Lang Thiên Ý, thế nhưng nàng cũng không biết làm thế nào để mở miệng nói được.

- Đầu óc người có vấn đề hay không? Bảo ta phải dập đầu nhận sai? Bốn người các người dập đầu nhận sai thì còn coi được một chút. Ngay lập tức, dập đầu nhận sai, ta tạm tha cho các người. Nếu không, một lát nữa ta quay lại liền dẹp tan cái quán ăn này. Cái gì mà Nhất Khẩu Hương chó má chứ? Không phải là kẻ tàn phế thì cũng là kẻ điên. Bảo Nhi, người như thế nào lại mang ta đến một nơi tồi tàn thế này cơ chứ?

Lang Thiên Ý vẫn như trước không ngừng kêu gào. Cái kẻ điên mà hắn vừa nói tự nhiên chính là chỉ Chúc Diễm, kẻ đang ngồi xồm trên ghế ăn uống...

508. Chương 255 Nước Mắt Lam Bảo Nhi (thượng)

Hôm nay hắn rất không dễ dàng mới có thể mời được Lam Bảo Nhi cùng ra ngoài đi chơi. Khi hỏi xem Lam Bảo Nhi muốn ăn cái gì, Lam Bảo Nhi liền dẫn theo hắn đi đến nơi này. Lang Thiên Ý vốn là đang chuẩn bị triển khai công kích theo đuổi nàng, thế nhưng Nhất Khẩu Hương này lại khiến cho hắn cảm thấy có chút khó chịu, rất không đủ tao nhã. Nhưng dù sao cũng là do Lam Bảo Nhi dẫn hắn đến đây, hắn cũng khó mà nói cái gì. Đang lúc hắn chuẩn bị triển khai theo đuổi vị nữ thần trong lòng mình, thì thanh âm ồn ào của đám Cơ Động bên cạnh lại đột nhiên quấy rối khiến hắn vô cùng khó chịu, lúc này mới có một màn này xảy ra. Lang Thiên Ý vốn nổi danh là thiên tài trong gia tộc, từ nhỏ đã được cưng chiều nuôi dưỡng, cho nên làm sao có thể chịu được sự sỉ nhục này cơ chứ? Bằng vào thế lực của gia tộc hắn, ở trong Trung Nguyên Thành này cũng là một nhân vật có thể hô phong hoán vũ, tự nhiên là không chịu yếu thế rồi.

Phát Thụy chậm rãi gật gật đầu, thần sắc không chút thay đổi, quay sang nói với Lam Bảo Nhi:

- Bảo Nhi, người về đi. Trở về Học viện tu luyện tốt một chút, về sau nếu không có chuyện gì cần thiết, cũng không nên chạy bừa ra khỏi Học viện. Chuyện hôm nay ở đây người không cần phải để ý đến nữa.

Trong lòng Lam Bảo Nhi quýnh quýnh lên:

- Sư huynh, ngài đừng quá xúc động. Lang Thiên Ý chính là người của Kim Cương Quân Đoàn. Phụ thân của hắn, chính là Quân Đoàn Trưởng Lang Tà của Kim Cương Quân Đoàn.

Nghe Lam Bảo Nhi nói ra thân phận của bản thân mình, thần sắc của Lang Thiên Ý càng thêm ngạo mạn hơn, khinh thường nhìn Phát Thụy cùng với Cơ Động.

Phát Thụy nhàn nhạt nói:

- Đừng nói là Kim Cương Quân Đoàn, sỉ nhục đại ca của ta, cho dù là Hoàng Đế của Trung Thổ Đế Quốc đến đây cũng không được. Bảo Nhi, nếu như người không chịu đi, cũng đừng trách sư huynh ta không nể mặt lưu tình.

Không đợi Lam Bảo Nhi mở miệng nói chuyện, Lang Thiên Ý đã bước tới trước một bước, đem nàng chặn ở phía sau người. Ma lực Mậu Thổ Hệ đậm đặc trong khoảnh khắc trên người của hắn bùng nổ ra. Hào quang màu vàng đất chợt lóe sáng lên, thân thể cả người cũng trở nên thông thấu hơn rất nhiều. Trên đỉnh đầu của hắn, một cái Lục Quan Dương Miện màu trắng trong khoảnh khắc ngưng tụ thành hình, lộ ra Lục Quan Nhất Tinh.

Phát Thụy và Cơ Động nhìn thấy một màn này cũng không khỏi cảm thấy sửng sốt. Bọn họ quả thật cũng không ngờ tới, cái gã thanh niên tóc vàng trước mặt nâu so với Cơ Động cùng lắm cũng chỉ lớn hơn mấy tuổi mà thôi, thế nhưng cấp bậc ma lực thì lại còn cao hơn cảnh giới của Cơ Động đến một bậc, đạt đến cấp bậc sáu mươi hai cấp. Khó trách hắn lại kiêu ngạo đến như vậy, quả thật là hắn có chút vốn luyện để mà kiêu ngạo.

Lang Thiên Ý ngạo nghễ nói:

- Bảo Nhi đã gọi người một tiếng sư huynh, như vậy chắc người cũng là người của Thiên Can Học Viện rồi. Trong thiên hạ cũng không phải chỉ có mỗi mình Thiên Can Học Viện là có thể bồi dưỡng ra ma sư xuất sắc. Kim Cương Quân Đoàn chúng ta, chính là thiên hạ đệ nhất Quân đoàn. Nếu như muốn động thủ, vậy ta sẽ sẵn sàng phụng bồi. Nếu như không chịu làm theo lời ta vừa nói, hướng ta dập đầu nhận sai, nhất là cái tên trọc đầu tàn phế kia...

Câu cuối cùng của hắn còn chưa kịp nói xong, Phát Thụy đã ra tay. Động tác của hắn rất đơn giản, tay phải giơ lên, một cái tát đã trực tiếp đánh tới.

Lang Thiên Ý có thể ở độ tuổi hai mươi mấy đã có thể đạt đến cấp bậc Lục Quan, tự nhiên cũng là có thiên phú dị bẩm. Phát Thụy đột nhiên động thủ, tay trái của hắn cũng trong khoảnh khắc nâng lên, mang theo ma lực Mậu Thổ Hệ nguyên tố thể đậm đặc mà đón đỡ. Đối với Phát Thụy hắn đúng là không hề dám xem thường. Dù sao từ trong những lời nói giữa đối phương và Lam Bảo Nhi, hắn cũng có thể nghe ra người này chắc là cũng đến từ Âm Dương Học Đường của Thiên Can Học Viện, bài danh chắc cũng còn cao hơn Lam Bảo Nhi. Cho nên một trận này của hắn cũng đã xuất ra toàn lực.

Nhưng mà khi bàn tay to của Phát Thụy hạ xuống, cảm giác duy nhất của hắn chính là Thái Sơn Áp Đình. Ma lực mà hắn luôn luôn tự phụ, khi đối diện với bàn tay phải đang đánh tới của Phát Thụy, thế nhưng lại không có bất cứ tác dụng nào cả. Hắn chỉ cảm thấy cánh tay hắn tê rần, cũng đã lập tức buông xuôi xuống... Bốp một tiếng giòn vang, cả người Lang Thiên Ý cũng đã bị một cái tát này của Phát Thụy hất văng ra ngoài, dụng nát cái bàn gỗ bên cạnh, sau đó còn đập thật mạnh vào trong vách tường phía sau.

Phát Thụy quay đầu lại nhìn về phía Cơ Động, nhàn nhạt nói:

- Tiểu sư đệ, đây là người trong nhà của người, ta cũng không nên can thiệp vào, người hãy tự mình giải quyết đi.

Sau khi nói xong, hắn trực tiếp quay trở về bàn cũ, ngồi xuống bên cạnh Pháo Long A Bình. A Bình lúc này cũng đã ngồi xuống, giống như là vừa rồi chưa từng phát sinh ra bất cứ chuyện gì vậy, tiếp tục ăn uống.

Lang Thiên Ý bị đánh văng đi, Phát Thụy quay trở về, bên này liền chỉ còn lại một mình Cơ Động cùng với Lam Bảo Nhi hai người. Nhìn thấy Cơ Động, Lam Bảo Nhi mấy lần mở miệng, thế nhưng một câu cũng không nói nên lời. Trong cổ họng nàng phảng phất giống như có cái gì nghẹn lại ở đó, trong cặp mắt màu tím biếc đã phủ kín một tầng hơi nước trong suốt rồi.

Cơ Động cũng có chút không dám nhìn vào cặp mắt tím biếc to tròn kia, xoay người, bước đi về phía hướng của Lang Thiên Ý. Hắn cũng biết, một cái tát vừa rồi của Phát Thụy cũng không có hạ thủ tàn nhẫn. Đó là do Phát Thụy nể mặt mình mà nương tay. Kim Cương Quân Đoàn chính là thuộc hạ dưới quyền của Bình Đăng Vương, cũng có thể nói chính là gia nô của Bình Đăng Vương nhất mạch. Hắn lại là cháu nội của Bình Đăng Vương, Phát Thụy lúc này lại đem sự tình chuyển giao cho hắn xử lý, khẳng định là đã kèm nén sự tức giận trong lòng lắm rồi.

Chỗ vách tường bị Lang Thiên Ý đập trúng đã tạo thành một cái hố sâu. Tuy rằng ma lực Mậu Thổ Hệ am hiểu nhất chính là phòng ngự, thế nhưng đến lúc hắn đứng lên được, cả khuôn mặt bên phải cũng đã sưng phù hết cả lên. Phốc một tiếng, hắn phun ra mấy cái răng bị đánh rụng, trong miệng mang theo chút hàm hồ nói to:

- Người, người dám đánh ta... Ma lực Lôi điện, người là Lôi Đế Phát Thụy?

Ngoại trừ sự phẫn nộ cực độ ra, trên khuôn mặt anh tuấn đã có chút vằn vẹo của Lang Thiên Ý cũng còn mang theo vài phần hoảng loạn. Ma lực Lôi Điện Hệ, chính là dấu hiệu đặc thù của Lôi Đế Phát Thụy. Đối với vị thủ tịch Âm Dương Học Đường này, vị Đồng Sư trẻ tuổi nhất trong Thiên Can Học Viện, hắn cũng hiểu biết vô cùng rõ ràng. Phát Thụy có uy danh đáng sợ như thế nào cơ chứ? Muốn nói không sợ, đó chính là không có khả năng. Nhưng mà hắn lại ý vào chỗ dựa là Kim Cương Quân Đoàn, lại có Lam Bảo Nhi ở bên cạnh, hắn lại vẫn cố gắng kiên trì chống đối.

- Phát Thụy, người dám đánh ta? Người đừng nên quên, Viện Trưởng Thiên Can Học Viện cũng chính là người của Hoàng Thất Trung Thổ Đế Quốc chúng ta. Các người hãy chờ xem. Bảo Nhi, chúng ta đi.

Nói xong, hắn liền đi vòng qua người của Cơ Động, ý muốn cùng Lam Bảo Nhi rời đi. Hắn không phải là kẻ ngốc, cũng nhìn ra được mấy kẻ trước mắt mình tuyệt đối không phải là người mà hắn có thể trêu chọc vào, trở về tìm viện binh trước rồi nói sau.

Nhưng mà, Cơ Động lại như thế nào có thể để cho hắn có thể rời đi dễ dàng như vậy? Hiện tại hắn đang suy nghĩ, nên làm thế nào để cấp cho Phát Thụy một lời công đạo đây?

Một tay giơ ra, hắn đã ngăn cản đường đi của đối phương. Cơ Động nhàn nhạt nói:

- Còn muốn chạy hay sao? Những lời nói của sư huynh ta người cũng đã nghe rồi, mau đập đầu nhận tội.

- Người là cái gì cơ chứ?

Tuy rằng bị một cái tát như trời giáng của Phát Thụy làm cho đầu óc hắn choáng váng, nhưng mà thực lực của Lang Thiên Ý hiện tại vẫn còn. Ma lực đậm đặc lại bắt đầu khởi động, thân hình chợt lóe lên, tay phải mang theo ba đạo chưởng ảnh, đập thẳng về phía của Cơ Động. Những sự sỉ nhục mà hắn nhận được từ chỗ của Phát Thụy, tựa hồ là hắn chuẩn bị đem trả hết lên trên người của Cơ Động. Đáng tiếc là hắn vẫn như trước đụng phải một khối thiết bản. Nếu như nói lúc này Phát Thụy ra tay là còn có một chút cổ kỹ,

thì bản thân Cơ Động từ nhỏ đã một thân cô cút, hẳn cũng chưa từng bao giờ tự nhận mình là người của Bình Đẳng Vương gia tộc cả, cho nên hẳn cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.

Cũng không có ma lực phóng thích ra ngoài, Cơ Động nâng tay trái lên, dùng cứng đối cứng, trực tiếp đón đỡ một chiêu của Lang Thiên Ý.

Bàn tay của Lang Thiên Ý giống như là huyền hóa ra ba đạo chưởng ảnh, thế nhưng ở trong mắt của Cơ Động, chỉ giống như là động tác quay chậm vậy. Bất chấp chuyện ma lực của Lang Thiên Ý so với hắn còn cao hơn một bậc, nhưng mà, cho dù là Thiên Tà, ma lực cao hơn hắn đến hai mươi ba cấp cũng phải nuốt hận, huống chi Lang Thiên Ý cũng chỉ là một gã ma sư Lục Quan bình thường, kinh nghiệm thực chiến hoàn toàn không đủ chứ.

Bàn tay của Cơ Động vừa lúc chuẩn xác cùng với bàn tay của Lang Thiên Ý va chạm một chỗ với nhau. Lam Bảo Nghi nghĩ muốn ngăn cản lại cũng đã không kịp, Lang Thiên Ý đã chủ động công kích với tốc độ cực nhanh.

Phốc một tiếng nhỏ vang lên, bàn tay của Lang Thiên Ý đã bị Cơ Động chặn lại. Ngay sau đó, trong mắt của Lang Thiên Ý nhất thời toát ra một tia hoảng sợ mãnh liệt. Tiếp theo, liên tiếp vô số thanh âm bùng nổ trầm thấp vang lên, Lang Thiên Ý kêu thảm lên một tiếng, cả người đã ngã về phía sau, nằm lăn xuống mặt đất.

509. Chương 255 Nước Mắt Lam Bảo Nhi (hạ)

Từng giọt từng giọt mồ hôi không ngừng từ trên đầu của Lang Thiên Ý rơi lộp bộp xuống đất. Sự thống khổ kịch liệt khiến cho hắn gần như không thể hít thở nổi, gất gao nhìn chăm chăm vào gã thanh niên so với mình còn nhỏ hơn mấy tuổi trước mắt này. Hắn căn bản là không rõ đối phương đã như thế nào mà làm được.

Cơ Động lạnh lùng nói:

- Làm nhục huynh trưởng của ta, ta phế ngươi một tay. Lập tức dập đầu thỉnh tội, nếu không lại để cho ta ra tay lần nữa, sẽ là lấy mạng của ngươi.

- Thiên Ý.

Lam Bảo Nhi bước nhanh một bước chạy lại, hắn giật mình nhìn xuống, phát hiện ra cánh tay của Lang Thiên Ý lúc này cũng đã hoàn toàn mềm nhũn thả lỏng xuống, giống như là một con rắn mềm nhũn vậy, tựa hồ như tất cả xương cốt bên trong đã đứt ra thành từng khúc vậy.

Quay đầu nhìn về phía Cơ Động, Lam Bảo Nhi nói:

- Cơ Động, sao ngươi lại có thể ra tay nặng đến như vậy? Hẳn chính là người của Kim Cương Quân Đoàn đó! Kim Cương Quân Đoàn, chính là thuộc hạ của Bình Đẳng Vương. Ngươi, ngươi, ngươi...

Nhìn thấy Lam Bảo Nhi che chở cho Lang Thiên Ý, cũng không biết vì cái gì, trong lòng Cơ Động lại dâng lên một trận khó chịu, tiến lên một bước, một tay hung hăng chụp lên người Lang Thiên Ý.

Kỳ thật Cơ Động vừa rồi đã ra tay nương tình. Hẳn dùng Diệt Thần Kích đánh gãy một cánh tay của Lang Thiên Ý, thế nhưng lại cũng không có phóng thích ra ma lực Hỏa thuộc tính của mình vào trong một kích kia. Nếu không thì, bất luận là Âm Hỏa hay là Dương Hỏa, Lang Thiên Ý không chết cũng bị lột da. Dù sao người này cũng là thuộc hạ của Kim Cương Quân Đoàn. Kim Cương Quân Đoàn trước sau hai lần, từ lần hộ tống Sâm Yêu di chuyển cho đến trận giằng co giữa hai đại Công Hội, cũng xem như là đã từng giúp đỡ qua mình, Cơ Động ít nhất cũng còn để lại vài phần cảm tình. Nếu đối lại là người khác, hẳn căn bản cũng sẽ không nói lời vô nghĩa, một chiêu đánh xuống, đã trực tiếp giết chết hắn luôn.

- Cơ Động, Kim Cương Quân Đoàn ngươi không thể đắc tội nổi đâu!

Lam Bảo Nhi vội vàng ngăn cản trước người của Lang Thiên Ý.

- Hẳn là nam nhân của người sao?

Bàn tay của Cơ Động ngừng lại giữa không trung, trầm giọng hỏi.

Lam Bảo Nhi đầu tiên là sững sốt một chút, ngay sau đó, từng giọt từng giọt nước mắt từ trên khuôn mặt của nàng tuôn trào xuống. Nàng không để cho Cơ Động động thủ, cũng không phải là vì muốn che chở cho Lang Thiên Ý, mà chính là vì lo lắng Kim Cương Quân Đoàn sẽ trả thù đối với Cơ Động. Một câu hỏi vừa rồi của Cơ Động, giống như là một lưỡi dao sắc bén đâm xuyên qua trái tim của nàng vậy.

Thế nhưng nàng làm vậy lại càng khiến cho Cơ Động hiểu sai ý nàng, cứ tưởng rằng Lam Bảo Nhi bởi vì yêu thương Lang Thiên Ý nên mới khóc như vậy, thu hồi tay lại:

- Bảo Nhi, kẻ này đã sỉ nhục A Bình đại ca của ta, vốn là hắn nên dập đầu thỉnh tội với ngài. Nể mặt của người, lần này ta sẽ làm chủ, buông tha cho hắn. Nhưng mà, người nhớ cho kỹ, những gì ta thiếu của người, từ nay về sau xem như trả hết nợ.

Vừa nói, Cơ Động đã xoay người bỏ đi, bước đến trước người của Pháo Long A Bình, lấy tốc độ sét đánh không kịp che tay, phốc phốc một tiếng, đã quỳ rạp xuống đất, cộp cộp mấy tiếng đã hướng về phía A Bình dập đầu ba cái.

A Bình bị Cơ Động dọa cho nhảy dựng lên, chờ đến khi hắn muốn ngăn cản lại, thì ba cái dập đầu của Cơ Động cũng đã làm xong.

- Tiểu huynh đệ, người đây là muốn làm gì chứ? Người, người muốn chọc cho lão tử giận chết hay sao?

A Bình vội vàng dùng một tay còn lại của mình nắm lấy Cơ Động kéo lên. Ánh mắt Cơ Động lạnh như băng hướng về phía Lam Bảo Nhi và Lang Thiên Ý mà nhìn lại:

- Mang theo hắn cút đi.

A Bình có thể không thèm để ý đến, lại có thể bởi vì quan hệ của mình và Cơ Động mà buông tha cho Lang Thiên Ý, thế nhưng Cơ Động lại không thể không để ý đến. Phát Thụy sư huynh cũng đã giao chuyện này cho hắn xử lý, hắn nhất định cũng phải cấp cho Pháo Long A Bình cùng với Phát Thụy sư huynh một cái công đạo.

- Đại ca, trên Thánh Tà Chiến Trường, Bảo Nhi cũng đã từng trong lúc ta bị trọng thương mà chiếu cố cho ta mười ngài. Phần nhân tình này ta không thể không để ý đến. Kẻ kia lại là thuộc hạ của Kim Cương Quân Đoàn, ta thay hắn thỉnh tội với ngài.

A Bình bất đắc dĩ bắt lấy bả vai của Cơ Động, đã không biết nên phải nói cái gì mới tốt. Phát Thụy đang ngồi ngay ngắn uống rượu ở trên ghế bên cạnh, sắc mặt cũng đã thoáng dịu lại, hướng Cơ Động khẽ gật gật đầu một cái.

Lang Thiên Ý lúc này mới thoáng dãy dụa từ trên mặt đất đứng lên, cánh tay còn lại lôi theo Lam Bảo Nhi chạy ra ngoài. Lúc này hắn thật sự là không dám tiếp tục nói gì cả. Lúc trước khi Cơ Động nói chuyện với hắn, sát khí bốc ra trong cặp mắt của Cơ Động thậm chí gần như ngưng đọng thành thực thể, khiến cho hắn cảm thấy khiếp sợ phát ra từ sâu trong nội tâm. Trong lòng hắn tuy rằng hận đến cực điểm, thế nhưng lại cũng không dám nói lung tung thêm một lời nào nữa.

Ngoài ý muốn của Lang Thiên Ý chính là, một cái kéo này của hắn lại cũng không thể nào lay động nổi Lam Bảo Nhi nửa phần. Hắn cố nén đau đớn ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện ra lúc này Lam Bảo Nhi đã là lệ tuôn như mưa. Ánh mắt nàng thủy chung vẫn luôn nhìn chăm chú về phía gã thanh niên đã chấn vỡ cánh tay phải của mình, cặp môi mím chặt gât gao.

- Bảo Nhi, người...

Lang Thiên Ý nghi hoặc nhìn chằm chằm về phía nàng.

- Người đi đi, mau đi đi...

Lam Bảo Nhi lớn tiếng khóc nức lên, hất tay đẩy Lang Thiên Ý ra.

Cánh tay của Lang Thiên Ý lúc này đã đau nhức vô cùng, tuy rằng cũng không hiểu rõ nguyên nhân vì sao, thế nhưng hiện tại hắn chính là có nhu cầu trị liệu khẩn cấp, cũng không dám chần chờ lâu hơn. Hắn liếc

mắt nhìn Lam Bảo Nhi một cách quái dị, mang theo một cổ oán độc nồng đậm, xoay người chạy nhanh ra khỏi Nhất Khẩu Hương.

Cơ Động xoay người bước lại ngồi xuống chỗ của mình, nâng bình rượu lên hớp một ngụm rượu thật to. Chắt rượu mạnh lạnh lẽo khiến cho tâm tình của hắn dần dần bình phục lại.

Sau lưng hắn chợt có tiếng bước chân có chút lảo đảo truyền đến. Cặp mày Cơ Động khẽ nhíu lại. Không cần nhìn lại, hắn cũng biết được chính là Lam Bảo Nhi đang đi về phía hắn. Nhìn thấy Lam Bảo Nhi hất tay đẩy Lang Thiên Ý ra, để cho hắn một mình rời đi, Cơ Động mơ hồ có chút hiểu được, ba cái đập đầu của mình đại khái là hơi có chút oan uổng rồi. Quan hệ giữa Lam Bảo Nhi và Lang Thiên Ý tựa hồ cũng không giống như là mình đã tưởng tượng.

- Cơ Động!

Thanh âm có chút run rẩy của Lam Bảo Nhi chợt vang lên bên tai của Cơ Động. Cơ Động bưng bình rượu mạnh lên, cánh tay hơi có chút căng thẳng nói:

- Còn chuyện gì không?

Lam Bảo Nhi đứng ở sau lưng của hắn, thật lâu sau mới có thể điều chỉnh được hô hấp có chút rối loạn của mình, nói:

- Cơ Động, người mau đi đi. Rời khỏi Trung Nguyên Thành. Lực lượng của Kim Cương Quân Đoàn, không phải là người có khả năng tưởng tượng được đâu. Phụ thân của Lang Thiên Ý là Lang Tà, lại là cực kỳ bao che khuyết điểm. Cả đời ông ta chỉ có một người con trai duy nhất. Người phế mất của hắn một cánh tay, hắn cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu.

Phất Thụy ngồi bên cạnh Cơ Động đột nhiên mở miệng nói:

- Bảo Nhi, người ngăn cản Cơ Động bắt tên tiểu tử kia cúi đầu thỉnh tội với đại ca của ta, là bởi vì sợ Kim Cương Quân Đoàn trả thù cho Cơ Động hay sao? Ngoại trừ chuyện thế giao ra, người và hắn có phải còn có quan hệ gì khác nữa hay không?

Lam Bảo Nhi thoáng sửng sốt một chút, ngay sau đó nàng vừa lúc nhìn thấy Phất Thụy hướng về phía mình nháy mắt một cái, nhất thời hiểu được, Phất Thụy đây chính là giúp nàng tìm cơ hội mà giải thích với Cơ Động.

Nàng khẽ gật đầu một cái:

- Sư huynh, nhà ta và Lang Gia vốn có quan hệ rất tốt. Từ nhỏ ta đã biết Lang Thiên Ý rồi. Mấy năm gần đây ta cũng không hề gặp qua hắn. Mấy tháng gần đây hắn mới chấm dứt việc bế quan tu luyện. Lần trước ta và phụ thân đến nhà bọn họ thăm hỏi, hắn liền cố ý mời ta ra ngoài ăn cơm. Nể mặt phụ thân ta và Lang Tà thúc thúc, cho nên ta mới dẫn hắn đi đến nơi này. Ai mà ngờ được hắn lại mạo phạm đến A Bình đại ca. A Bình đại ca, thật xin lỗi, để ta thỉnh tội với ngài.

A Bình khoát tay, nói:

- Bỏ đi, bỏ đi. Chỉ là chút chuyện nhỏ mà thôi.

Lam Bảo Nhi cúi đầu nhìn về phía Cơ Động đang ngồi bất động phía trước, vội la lên:

- Cơ Động, người mau nhanh chóng bỏ trốn đi. Lang Tà thúc thúc thập phần lợi hại, Kim Cương Quân Đoàn thì lại...

Không đợi Cơ Động mở miệng, Phất Thụy đã mỉm cười nói:

- Bảo Nhi, người có biết thân thể của Cơ Động ra sao không?

Lam Bảo Nhi sửng sốt nói:

- Hắn chẳng phải là cô nhi sao?

Nàng cũng là người cực kỳ thông minh, vừa nghe Phất Thụy nói như vậy, trong mơ hồ nàng đã đoán ra được chút gì đó.

510. Chương 256 Lang Tà.

Phất Thụy lắc đầu, nói: “Trước kia thì đúng vậy, nhưng bây giờ thì không. Đến cả quân đoàn Kim Cương cũng chỉ là thuộc hạ của nhà hắc thối. Cơ Động Thương là anh trai cùng cha khác mẹ với Cơ Động, đương kim Bình Đẳng Vương hiện giờ chính là ông nội của Cơ Động. Cho nên nếu xét ra thì quân đoàn Kim Cương bất quá thì cũng chỉ là thuộc hạ của Bình Đẳng vương mà thôi. Muội không cần phải lo lắng như thế.”

Lam Bảo Nhi nghe mà trợn mắt há mồm, nếu như lời của Phất Thụy là thật thì Cơ Động chẳng phải là cháu của Bình Đẳng vương hay sao? Cái này...!

Phất Thụy cười ha hả, nói: “Chuyện đó để sau đi, muội đã ăn gì chưa? Ngồi xuống ăn với bọn huynh nào. Dù sao đây cũng là quán ăn mà.”

“Được.” Lam Bảo Nhi lau khô nước mắt, cũng không khách sáo ngồi xuống, hơn nữa còn ngồi bên cạnh Cơ Động.

Cơ Động quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt hai người vừa chạm vào nhau đã lập tức quay đi. Có Lam Bảo Nhi cùng ăn, không khí bàn ăn vốn nóng nảy bỗng nhiên thay đổi. Phất Thụy, A Bình và Chúc Diễm thì không sao, chỉ mỗi Cơ Động là hơi mất tự nhiên.

A Bình quan sát Cơ Động một lát, rồi nhìn sang Lam Bảo Nhi, trên mặt y lộ vẻ buồn cười tựa như đã hiểu. Bề ngoài của y tuy thô hào, nhưng tâm tư lại hết sức tinh tế, dĩ nhiên đã nhìn ra giữa hai người này có điều gì đó mờ ám. Y lại nhớ đến lần trước Cơ Động đi cùng hai nàng thiếu nữ, trong lòng không khỏi lắc đầu, thầm nghĩ: “Anh hùng quả nhiên khó qua ả mỹ nhân a!”

“Cơ Động, huynh về lúc nào thế?” Sau một lúc ăn cùng với mọi người, tâm tình Lam Bảo Nhi mới dần bình tĩnh lại, quay sang Cơ Động bên cạnh hỏi.

“À! Hôm qua mới về tới.” Cơ Động trả lời một cách máy móc.

Nếu nói hắc không có chút hảo cảm với Lam Bảo Nhi thì không đúng. Dù sao từ lần hỗ trợ lẫn nhau của hai người ở vòng sơ khảo, rồi thêm hơn mười ngày Lam Bảo Nhi chăm sóc hắc ở Thánh tà chiến trường. Những điều đó hắc vĩnh viễn không quên. Nhưng trong lòng hắc từ lâu chỉ có mỗi Liệt Diễm, không thể nào chứa thêm một ai khác nữa. Hắc lại không muốn Bảo Nhi đau khổ, cho nên đến giờ hắc vẫn cư xử lạnh lùng với nàng.

Nhìn Cơ Động đang ngồi nghiêm trang, Lam Bảo Nhi khê cắn môi. Mặc dù sau khi nhìn thấy Liệt Diễm, nàng đã biết được nam nhân này vĩnh viễn không thể thuộc về mình nữa rồi, nhưng nàng vẫn không sao quên được lúc Cơ Động cứu nàng tại vòng sơ khảo. Mặc dù về sau, thực lực Cơ Động càng mạnh, ở Thánh Tà chiến trường đại phát thần uy, thì trong lòng Lam Bảo Nhi, hình tượng sâu đậm nhất vẫn là hình ảnh lạnh lùng kiêu ngạo đầy dũng mãnh của một người thanh niên đối mặt với cường địch.

Nữ nhân vốn khó quên được người đàn ông đầu tiên của đời mình, cho dù giữa Cơ Động với Lam Bảo Nhi không hề phát sinh chuyện gì quá mức, nhưng hắc là người nam tử đầu tiên làm nàng xao động. Không phải Lam Bảo Nhi chưa từng thử quên hắc, tìm kiếm người khác thích hợp hơn với mình, ví dụ như Lang Thiên Ý ban nãy. Nhưng có lẽ giống như ngọc quý sợ nhất là va chạm với nhau, dù nàng có cố ép bản thân tiếp nhận tâm ý của những người khác, thì trong lòng vẫn tự động so sánh họ với Cơ Động, rồi từ đó, theo bản năng nàng lựa chọn cự tuyệt.

Mỗi một lần gặp lại Cơ Động, Lam Bảo Nhi lại phát hiện, hình như sức chống cự của nàng với hắc càng lúc càng yếu đi. Lúc này đi với Lang Thiên Ý tới đây, chỉ mới ngồi xuống nhưng nàng đã nhận ra bóng lưng của Cơ Động. Bốn năm qua đi, Cơ Động càng lúc càng trưởng thành, nếu chỉ nhìn bóng lưng thì lẽ ra Lam Bảo Nhi phải không nhận ra hắc mới đúng. Nhưng trong lòng như có thần giao cách cảm, nhìn thấy hắc là nàng đã thất thần. Nhất là khi thấy Phất Thụy ngồi cạnh, nàng càng chắc rằng mình đoán đúng. Bởi vì phút giây thất thần đó, lúc Lang Thiên Ý cao giọng mắng thì nàng mới không ngán lại kịp. “A, đúng rồi... Tiểu sư đệ, ta nhớ lúc trước hình như theo đệ đến đây còn có hai cô bé nữa mà, các nàng đâu rồi?” Phất Thụy nhìn thấy bộ dáng của Cơ Động cùng Lam Bảo Nhi, không khỏi than thầm. Đối với tính cách của Cơ Động y hiểu quá rõ, cho nên y mới quyết định giúp Cơ Động một tay.

Nghe Phát Thụy hỏi, Cơ Động liền hiểu ngay ý của hắn, mỉm cười: “Các nàng còn có chút chuyện, đã đi trước rồi.”

Phát Thụy cười hắc hắc: “Tên tiểu tử thú vị nhà ngươi, chẳng lẽ tính một mũi tên hạ hai con chim sao?” Những lời này của y không phải là lời nói đùa tùy tiện, mà là đang dò xét Cơ Động lẫn Lam Bảo Nhi. Nếu như Cơ Động vốn có ý định hạ hai con chim cùng lúc thì hắn cũng có thể hạ cả ba con luôn được mà. Dĩ nhiên với điều kiện là Lam Bảo Nhi đồng ý, không chừng bọn họ có thể sống hòa thuận với nhau cũng nên. Đây là một câu mà mang tới hai tầng ý nghĩa.

Cơ Động vội vàng lắc đầu, nói: “Sư huynh, người chớ nghĩ lung tung. Người mặc áo giáp vàng kia chỉ là bằng hữu của bạn gái đệ. Người mang váy dài mới chính là người thương của đệ. Nàng tên là Liệt Diễm, nếu lần sau có cơ hội ta sẽ giới thiệu nàng với huynh. À, đúng rồi, lần trước chắc huynh cũng đã thấy qua nàng ở Liên nghị dạ hội, lúc đó nàng đang khiêu vũ với ta ấy.”

Phát Thụy giật mình nói: “Chính là cô gái đã khiến ngươi giận dữ mà rat ay đó à! Ta bây giờ vẫn còn nhớ được cảnh tượng lúc ngươi và nàng khiêu vũ, nàng thật sự là nữ nhân xinh đẹp nhất mà ta từng thấy! Tiểu sư đệ, vận khí của ngươi đúng là tốt một cách bất thường a.” Nhìn thấy ánh mắt của Cơ Động, Phát Thụy đã hiểu, Lam Bảo Nhi không hề có một chút cơ hội nào cả. Bảo Nhi, xin lỗi muội, sư huynh không giúp được muội rồi, tốt nhất là muội nên sớm quên đi tiểu sư đệ của ta thôi.

Quả nhiên, khi nghe được cuộc đối thoại của hai sư huynh đệ, sắc mặt Lam Bảo Nhi càng lúc càng tái nhợt. Ánh mắt luôn nhìn về phía Cơ Động cũng thu lại, nàng chậm rãi cúi đầu.

Cơ Động nói: “Trong lòng đệ, Liệt Diễm còn quan trọng hơn cả tính mạng. Tới bây giờ, đệ vẫn không hề hối hận về chuyện đã giết chết Cơ Dật Phong. Cho dù khi biết hắn là đường huynh thì đệ cũng không hối hận. Cả đời này, đệ chỉ có một nữ nhân là Liệt Diễm. Nàng là nữ thần trong lòng đệ, trừ nàng ra, trong tim đệ đã không còn chỗ cho những người khác nữa rồi.”

Yên tĩnh, ngay cả khi Phát Thụy liên tục nháy mắt ra dấu cho Cơ Động dừng lại thì hắn vẫn nói ra toàn bộ những lời này. Bởi thà đau ngắn còn hơn đau dài. Xin lỗi Bảo Nhi, nàng là một cô gái tốt, nhưng ta không thể đến với nàng, hơn nữa ta cũng không muốn nàng đau khổ.

Nước mắt rớt cuộc không thể kiềm, lăn dài trên má, Lam Bảo Nhi không dám nhìn Cơ Động, chỉ cố nén sự xúc động, chậm rãi đứng lên, hướng về bọn Phát Thụy, A Bình, Chúc Diễm hành lễ: “Hai vị sư huynh, Chúc Diễm đại sư, thân thể muội không khỏe lắm, muội xin phép về trước.”

Nói xong, không đợi ai mở miệng, nàng đã xoay người bỏ chạy, còn chưa ra khỏi cửa thì tiếng khóc thảm thiết đã vang lên, tiếng khóc thất thanh bi thương không khỏi khiến cho người ta nhú mào thương tiếc.

“Tiểu sư đệ, ngươi hơi quá đáng rồi. Bảo Nhi là một cô gái tốt, có sao ngươi lại làm nàng đau lòng như thế? Không thể dùng từ ngữ nhẹ nhàng hơn một chút sao?”

Cơ Động cười khổ một tiếng: “Sư huynh, tâm ý của Bảo Nhi sao đệ lại không hiểu. Nhưng những lời vừa rồi của ta đều là những lời thật lòng, trong lòng đệ chỉ có Liệt Diễm. Đệ không thể san sẻ bất cứ tình cảm nào cho Bảo Nhi. Không bằng bây giờ cắt đứt đi mối tình si của nàng, như vậy có lẽ đối với nàng thì tốt hơn. Thà đau ngắn còn hơn là đau dài. À! Thôi, không nói những chuyện này nữa, chúng ta uống rượu đi.” Vừa nói xong, hắn nhắc chén rượu trước mặt lên, uống một hơi cạn sạch.

Trong lòng cảm thấy vô cùng áy náy nhưng lại không thể đáp lại tình cảm của nàng, Cơ Động trầm nghĩ, Bảo Nhi, chờ đến lúc lên Thánh Tà chiến trường, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng an toàn. Coi như hồi đáp lại phần nào tình cảm nàng dành cho ta vậy.

Đúng lúc ấy, thì bên ngoài truyền tới vô số tiếng bước chân rầm rập nhưng lại hết sức chỉnh tề, kèm theo đó là tiếng kim loại va chạm leng keng, lại một lần nữa phá hỏng tửu hứng của bốn người Cơ Động.

Phát Thụy nói: “Cái gì đến rồi cũng phải đến. Tiểu tử Lang Thiên Ý này quả thật không biết trời cao đất rộng là gì mà.” Cơ Động lúc này tâm tình vốn không được tốt, chậm rãi đứng lên, nói: “Sư huynh, A Bình đại ca, đại ca, các người cứ tiếp tục uống rượu đi, đệ ra ngoài xem một chút.”

Vừa nói xong, hắn đã đứng lên, lúc đang chuẩn bị dời bước thì cánh cửa đã bị đẩy bật ra. Từ bên ngoài có ba người đi vào, hay có thể nói là hai người dẫn theo một người tiến tới.

Trong hai người kia, Cơ Động chỉ biết một, đó chính là Đại thống lĩnh Lang Nha của quân đoàn Kim Cương, cũng là người lúc đầu dẫn theo quân đoàn Kim Cương hộ tống hấn vượt qua rừng rậm ở Đế quốc Đông Mộc, xuyên qua biên giới của đế quốc Trung Thổ mà tiến vào địa linh sơn mạch. Người bên cạnh Lang Nha, có thân hình cao lớn, không thua kém Phất Thụy bao nhiêu, tướng mạo nanh ác, tà khí dày đặc. Toàn thân y đều tỏa ra một thứ khí thế dữ dội như núi lửa chờ chực phun trào. Cảm nhận được khí thế của người này, ánh mắt Cơ Động trở nên ngưng trọng, nếu hôm nay phải đối đầu với người này thì tình hình không ổn lắm. Nếu nói khí thế tỏa ra trên người đại thống lĩnh Trần Long của quân đoàn Diệt Tuyệt ra mắt Cơ Động lúc trước là sát khí, thì khí thế từ người này tỏa ra chính là thiết huyết. Lang Nha vốn là một quân nhân vô cùng cường đại và xuất sắc, nhưng đi bên cạnh hấn thì vẫn có vẻ yếu thế hơn không ít. Mà người y đang dẫn theo chính là Lang Thiên Ý.

Thấy Cơ Động, Lang Nha nhanh chóng kề tai người đàn ông trung niên tràn đầy khí tức thiết huyết kia nói gì đó. Chỉ thấy y gật đầu, sải bước đi vào phạm vi năm thước chung quanh Cơ Động.

Ma lực trong cơ thể Cơ Động nhanh chóng được điều động, ở phía sau hấn Phất Thụy, A Bình cùng Chúc Viêm tất cả đều đứng lên, hiển nhiên bọn họ cũng đã nhận ra sự nguy hiểm của người đàn ông này.

Nhưng không ai ngờ, nam nhân kia vừa bước tới, lại nghiêng người quỳ rạp xuống đất, nói chính xác hơn là cùng Lang Thiên Ý quỳ xuống trước mặt Cơ Động.

“Tham kiến thiếu chủ, Lang Tà bất lực không biết cách dạy con, hôm nay đặc biệt tới đây xin thỉnh tội.”

Lang Tà? Ra là thế, Cơ Động nghe được cái tên này, thì khẽ thở phào nhẹ nhõm. Khó trách người này có được uy thế khiếp người như vậy, quả nhiên là quân đoàn trưởng của quân đoàn Lang Tà. Có lẽ, ma lực của hấn không bằng Hi Lạc, Ốc Phật, những cường giả bát quan đỉnh phong. Nhưng nếu phải chiến đấu trên chiến trường, Cơ Động có thể khẳng định Hi Lạc cùng Ốc Phật đều không phải đối thủ của người này. Khí tức của Lang Nha không xê xích bao nhiêu so với Trần Long Ngạo. Mà Lang Tà lại làm cho hấn cảm thấy được áp lực còn lớn so với áp lực do hai Chí tôn cường giả là Thủy Minh Nguyệt và Lãnh Phong Vân mang lại. Điều này không phải dựa vào thực lực, mà là một loại cảm thụ dựa trên linh hồn. Sau khi có linh hồn chi hỏa, cảm giác của Cơ Động đã nhạy bén hơn trước rất nhiều.

Vừa nói, Lang Tà vừa buông tay thả Lang Thiên Ý xuống, sắc mặt Lang Thiên Ý tái nhợt, thần sắc cực kỳ uể oải. Trong mắt tràn đầy hoảng sợ, nhưng lạ thay không hề có sự oán độc.

“Lang Tà tướng quân xin mời đứng lên, chuyện đã rồi thì hãy cho qua đi.” Lúc thấy Lang Nha thì Cơ Động đã nhận ra Lang Tà chắc chắn đã biết rõ về thân thế của hấn. Dù sao, hấn và Phất Thụy cũng vừa trở về từ cuộc chiến giữa hai đại công hội. Cho nên khi Lang Thiên Ý trở về tìm người báo cứu, nếu nhắc đến tên Phất Thụy thì hai huynh đệ Lang Tà, Lang Nha nhất định đã biết hấn là ai.

Lang Tà vẫn chưa đứng dậy, thanh âm trầm thấp nhưng hữu lực vang lên: “Thiếu gia, nghịch tử mạo phạm ngài, theo lẽ phải xử tội chết. Nhưng ta chỉ có một đứa con trai duy nhất, xin thiếu chủ lưu lại một mạng cho hấn. Ta cũng đã đánh gãy cánh tay còn lại của nó. Nếu như thiếu chủ vẫn còn cảm thấy chưa hết giận, Lang Tà nguyện chết thay cho nghịch tử.”

“Không thể, cha, đây là lỗi của con. Sao có thể để cho cha gánh tội thay được?” Lang Thiên Ý dù sao cũng không phải là kẻ ngốc, gã tuy kiêu ngạo, nhưng sự kiêu ngạo của gã đều từ phụ thân và quân đoàn Kim Cương tạo nên. Lúc này hai tay bị phế, cả người trọng thương, khiến gã không còn sự ngạo mạn lúc trước nữa, chỉ còn lại nỗi hối hận vô biên. Điều duy nhất mà gã mong muốn hiện giờ chính là dừng vì sai lầm của gã mà làm liên lụy tới phụ thân.

Cánh tay bị gãy không thể tựa trên mặt đất, nhưng gã vẫn kiên cường gượng dậy, hướng về Cơ Động dập đầu liên tục ba cái.

Cơ Động vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, mặc cho Lang Thiên Ý dập đầu với mình. Sau đó mới bước lên một bước, dìu Lang Tà đứng dậy.

“Lang Tà tướng quân, chuyện xảy ra lúc nãy cũng qua rồi. Lang Thiên Ý tuy sai nhưng hình phạt đánh gãy một cánh tay cũng đã đủ. Nể mặt tướng quân, coi như chuyện này chưa từng xảy ra vậy!”

Lang Tà mừng rỡ, vội vàng quỳ xuống nhưng bị cánh tay cứng cáp của Cơ Động nắm lấy bả vai ngăn lại. Hai người mặc dù không sử dụng Ma lực nhưng Lang Tà kinh hãi phát hiện, nếu chỉ xét về lực lượng thì vị thiếu chủ này tựa hồ còn mạnh hơn cả mình. Đại chiến lúc trước, hắn đứng ở xa nên không quan sát rõ, không còn nghi ngờ gì nữa, vị thiếu chủ này mới đúng là người thừa kế duy nhất của một nhà Bình Đẳng vương. Nếu như hôm nay Cơ Dạ Thương là người đã thương Lang Thiên Ý, Lang Tà mặc dù sẽ không trả thù nhưng chắc chắn sẽ không mang Lang Thiên Ý đến bồi tội. Bởi vì Cơ Dạ Thương là người thừa kế hoàng thất. Nhưng Cơ Động thì khác hẳn, hắn là người thừa kế duy nhất của Bình Đẳng vương. Lang Tà mặc dù có thể có rất nhiều khuyết điểm, nhưng đối với dòng tộc của Bình Đẳng vương thì y lại tuyệt đối trung thành. Nếu không, Cơ Vân Sinh sao lại yên tâm giao quân đoàn Kim Cương cho y được. Nên biết rằng, từ khi phụ thân của Cơ Động chết, Cơ Vân Sinh đã hoàn toàn coi Lang Tà như nhi tử của lão. Trong nhà Bình Đẳng vương, y có địa vị cực cao.

“Nghịch tử, còn không mau tạ ơn thiếu chủ.” Lang Tà nổi giận nói với Lang Thiên Ý.

Trong lòng Lang Thiên Ý phát sầu phát khổ, người ta đã đánh gãy hai tay của gã rồi, mà giờ phụ thân gã lại còn muốn gã cảm ơn người ta sao? Còn cái gì mà chuyện này coi như chưa hề xảy ra chứ? Gã đã bị tàn phế rồi đó! Sau này sợ rằng khó mà tiến bộ thêm được nữa, ngay cả việc phục hồi được như cũ hay không còn phải xem lại nữa là.

Tuy vậy mặc dù trong lòng thống khổ không thôi, nhưng miệng gã lại không thể không tạ ơn. Đúng lúc gã chuẩn bị mở miệng, thì Cơ Động lại đưa tay lên. Trong bàn tay hắn đã xuất hiện một cái bình nhỏ xanh biếc. Miệng bình vừa mở, một luồng sinh mệnh đậm đặc ngạt ngào trào ra, trong nháy mắt lan tràn khắp góc ngách xung quanh. Mỗi người dù chỉ hít một ngụm thôi, đều cảm thấy sáng khoái đến cực hạn.

“Lang Thiên Ý, ngươi hé miệng ra.” Cơ Động bình thần nói, Lang Thiên Ý ngậy người, ngay cả Lang Tà cùng Lang Nha cũng vô cùng ngạc nhiên. Đây rốt cục là cái gì?

511. Chương 257 Thiên Niên Sinh Mệnh Chi Nguyên.

Lang Thiên Ý mặc dù nghe theo lời của Cơ Động nhưng gã vẫn chờ người thắng thốt vì ngạc nhiên. Cơ Động cũng không thúc giục nữa mà trực tiếp đưa tay trái nâng cằm Lang Thiên Ý lên, bóp miệng gã ra rồi nhỏ vào một giọt chất lỏng trong suốt như phỉ thúy từ chiếc bình nhỏ xanh biếc kia. Sau đó, Cơ Động nhanh chóng đẩy kín nắp bình lại, lập tức khí tức sinh mệnh không còn trào ra nữa.

Lang Thiên Ý chỉ cảm thấy một luồng khí tươi mát thuận theo cổ họng gã chảy xuôi, trong nháy mắt lan truyền đến từng góc ngách nhỏ nhất trên thân. Sinh mệnh khí tức khổng lồ đến mức gã không thể nào tưởng tượng được, tràn ngập khắp mọi nơi trong cơ thể như kinh mạch, xương cốt, tạng phủ... Hai cánh tay bị đánh gãy, đau nhức đến độ hít thở không thông bỗng nhiên khỏi hẳn như kỳ tích. Chưa dừng lại ở đó, sinh mệnh lực khổng lồ còn tiếp tục dẫn thông toàn bộ những kinh mạch bị tắc nghẽn trong người gã.

Cơ Động hướng về Lang Tà đang trợn mắt há hốc nói: “Tướng quân, ngài nên đưa hắn trở về, tĩnh dưỡng xương cốt cho tốt. Trong một tháng nhất định sẽ hồi phục như trước. Những thống khổ vừa qua, coi như là sự trừng phạt tội gã sỉ nhục người khác đi. Dù sao cũng không cần vì thế mà hủy đi một thiên tài. Mong rằng từ nay về sau ngài dạy dỗ gã cẩn thận hơn. Nếu như hôm nay, không phải do gã nói ra mình là người của quân đoàn Kim cương, thì e rằng...”

Lang Tà lúc này đã định thần lại, nhưng lão cũng không biết nói gì cho phải đây.

Dù vẫn chưa biết giọt chất lỏng trong suốt như phỉ thúy kia là gì, nhưng làm sao lão lại không cảm thụ được những biến hóa tích cực phát sinh trên người nhi tử mình đây?

“Thiếu chủ lấy đức báo oán, Lang Tà cũng không biết nói gì hơn. Tóm lại, sau này nếu thiếu chủ có gì phân phó, quân đoàn Kim cương nhất định toàn lực thực hiện, sinh tử không màng.” Sau khi nói những lời này, Lang Tà cũng không dài dòng thêm, cùng Lang Nha trực tiếp ôm nhi tử rời đi. Bởi vì lão cảm giác được rất rõ sinh mệnh lực bên trong người Lang Thiên Ý đã bành trướng đến một mức độ cực kỳ kinh khủng. Nhất

định phải tìm ngay một nơi yên tĩnh để chữa trị cánh tay cho con lão, nói không chừng lần này nhân họa đắc phúc cũng nên.

Nhìn ba người Lang Tà rời đi, trên mặt Cơ Động hiện rõ nụ cười nhàn nhạt. Hẳn xưa giờ độc lai độc vãng, cho nên việc cứu Lang Thiên Ý không phải để thu phục lòng người trong quân đoàn Kim cương. Mà bởi vì Lang Tà nên hẳn mới làm thế. Hẳn có thể thấy rõ sự bi thương trong mắt Lang Tà, hơn nữa Lang Thiên Ý vốn được cho là thiên tài, hơn hai mươi tuổi đột phá cảnh giới lục quan, đã có thể so với Phát Thụy năm đó. Bất quá chỉ hơi thua kém về kinh nghiệm thôi. Nếu xét từ các góc độ như thế, Cơ Động tuyệt không thể để gã bị phế đi như vậy. Cho nên, ngàn vạn lần đừng xem thường một giọt sinh mệnh chi nguyên kia bởi đây không hề là loại Sinh mệnh chi nguyên mà Cơ Động cho Pháo Long uống lúc xưa.

Trước lúc rời Sâm yêu, Tháp Mỗ đã tặng cho Cơ Động mười bình Sinh mệnh chi nguyên, mà toàn bộ đều là tinh hoa trong tinh hoa, phải mất tới ngàn năm dưỡng dục mới có được. Công hiệu của một giọt đó so với loại Sinh mệnh chi nguyên ban đầu chỉ có hơn chứ không kém, chẳng những giúp hai cánh tay của Lang Thiên Ý khôi phục như ban đầu, mà còn có thể bài trừ tạp chất trong người gã. Điều đó chắc chắn sẽ khiến tiền đồ tương lai gã càng thêm sáng lạn.

Đúng lúc ấy bỗng một cánh tay chợt đưa ra trước mặt Cơ Động: “Lão đệ, đệ cũng đánh gãy cánh tay của huynh đi. Sau đó cho huynh một giọt Sinh mệnh chi nguyên kia là được rồi. Vậy là đủ rồi! Hắc hắc, hắc hắc.”

Cơ Động không cần quay lại hỏi cũng biết thanh âm hèn mọn cầu tài này do Chúc Diễm nói. Chúc lão nhị nuốt nước miếng một cách tham lam nhìn vào cái bình nhỏ trên tay Cơ Động.

Phát Thụy cười ha ha một tiếng: “Tiểu sư đệ, tốt nhất mau cất nó nhanh nhanh đi. Nếu không, ta cũng nổi lòng tham bây giờ.”

Nhưng bọn họ lại vô cùng bất ngờ, bởi Cơ Động không một chút do dự đã đưa cái bình đang cầm trong tay cho Chúc Diễm. Khuôn mặt Chúc Diễm hiện rõ sự sửng sốt, nét tham lam cũng biến mất, ngạc nhiên: “Này đệ, huynh chỉ đùa với đệ một chút thôi mà, đệ làm cái gì thế? Nếu như huynh không nhầm, thì đây không phải là Sinh mệnh chi nguyên bình thường. Giá trị của nó tuyệt không thể nào đo lường được.”

Cơ Động hỏi ngược lại: “Đại ca, chẳng lẽ tiền bạc còn có thể so sánh với tình cảm huynh đệ chúng ta sao? Huynh đoán không sai đâu, đây chính là Sinh mệnh chi nguyên tinh túy ngàn năm. Mà cái bình này, đệ cũng đã muốn tặng cho huynh từ lâu. Mặc dù đã dùng đi một giọt nhưng bên trong vẫn còn hơn mười mấy giọt. Mỗi năm huynh dùng một giọt là đủ rồi. Chắc chắn không tới ba năm, huynh sẽ phản lão hoàn đồng đó.”

Chúc Diễm sợ hết hồn, vội vàng đưa cái lọ nhỏ trong tay lại cho Cơ Động: “Lão đệ, cái này vạn vạn lần không được. Vật này thật sự quá trân quý. Huynh tuyệt đối không thể nhận được. Mà đây cũng có thể là bảo bối cứu mạng đệ sau này, mau thu lại đi.”

Cơ Động lắc đầu, nói: “Đại ca, huynh không nhớ sao? Lúc đầu, khi chúng ta mới kết giao không phải đã có lời hẹn ước sao? Theo đó, sau này đệ sẽ trợ giúp huynh trong việc rèn luyện, đổi lại, huynh sẽ chế tạo cho đệ một bộ vũ khí Ma lực. Nhưng qua từng ấy năm rồi, đệ thủy chung vẫn chưa hoàn thành được lời hứa đó. Đệ hoàn toàn biết rõ những tình huống gian nan mà huynh giúp đệ khi luyện chế Quân Ma Âm Dương khải. Huynh đã cống hiến toàn bộ cuộc đời cho việc chế tạo vũ khí Ma lực. Nếu không, lấy thiên phú không hề thua kém sư huynh của mình, huynh hoàn toàn có thể trở thành một vị Chí tôn cường giả. Nhưng huynh đã bỏ qua nó, mà chọn con đường rèn luyện vũ khí Ma lực!”

“Mỗi lúc đại ca chuyên chú chế tạo, thì cũng là lúc huynh tiêu hao rất nhiều tinh lực của mình. Cho nên, tuy tuổi của huynh xét ra thì nhỏ hơn lão sư, lão mẫu và sư tổ, nhưng trình trạng thân thể huynh lại không thể tốt như họ. Nói thẳng ra thì đã gần đất xa trời, đến lúc đèn mờ dầu cạn rồi. Nếu cứ tiếp tục như thế, thì không tới hai mươi năm nữa, đại ca sẽ tổn hao hết tuổi thọ của mình mất thôi!”

“Cái lọ Sinh mệnh chi nguyên này tuy trân quý, nhưng có đáng gì so với tánh mạng của đại ca? Đệ cho tới giờ cũng chưa hề đệ cấp tới thù lao cho việc chế tạo Khải giáp cùng vào đôi bao tay Nhật Nguyệt Song Huy đúng không? Bởi vì đó là lễ vật đại ca tặng cho đệ, đệ không muốn làm huynh khó xử. Cho nên trường hợp này cũng như thế, đây là đồ vật đệ tặng huynh, huynh cũng nên nhận lấy mới đúng chứ? Yên tâm, chỗ đệ

vẫn còn vài bình nữa. Đệ chỉ hi vọng bình sinh mệnh chi nguyên này không chỉ giúp đại ca kéo dài tuổi thọ mà còn còn một lần nữa kích thích tiềm lực của huynh, để huynh sớm đột phá cửu quan, gia tăng tuổi thọ tới hơn hai trăm tuổi!”

Chúc lão nhị trước giờ đều luôn có bộ dáng diên diên hùng hùng, nhưng khi cầm trên tay cái lọ nhỏ kia thì cái vẻ hùng hùng đó cũng đã biến mất tăm. Lão không thể ngờ rằng, Cơ Động không hề do dự khi đem bảo vật quý giá tốt cùng như thế cho mình. Hơn nữa lại vô cùng kiên quyết, không cho lão nửa lý do để cự tuyệt.

Cơ Động cười ha hả một tiếng, nói: “Đại ca, huynh không cần cảm động như vậy chứ? Không nên thế, đệ giúp huynh tăng cường sinh mệnh lực, như vậy chẳng phải giúp huynh có thể chế tạo Khải giáp tốt hơn sao? Đệ cũng vì mình thôi. Vừa hay có Quân Ma Âm Dương khải ở chỗ này.” Vừa nói, hắn vừa lấy ra chiếc nhẫn mà Hi Lạc đưa cho hắn từ trong Chu Tước thủ trạc, một luồng sáng đỏ rực lóe lên, Dung hợp Thần thuật được khởi động, bắt đầu tách Quân Ma Âm Dương khải ra, dung hợp vào trong chiếc nhẫn.

“Tốt, tốt, tốt lắm. Lão đệ, đại ca cũng không nói nhiều nữa. Cám ơn người.” Chúc Diễm cẩn thận thu hồi cái lọ màu phi thủy và chiếc nhẫn vào trong túi trữ vật. Lão hoàn toàn không biết, trong chiếc nhẫn này không chỉ có Quân Ma Âm Dương khải mà còn chứa hơn chục loại kính hà cũng tinh miện trân quý. Đó đều là lễ vật mà Hi Lạc tặng cho Cơ Động, lúc này Cơ Động tặng lại cho Chúc Diễm. Bởi vì hắn biết, Chúc Diễm chế tạo Khải giáp thì cần nhất là những vật này.

Cơ Động xoay người, đi tới trước mặt Phát Thụy: “Sư huynh, hôm nay tiệc là không thể uống say một bữa. Đệ phải tiếp tục lên đường. Mười ngày trước khi Thánh Tà thông đạo mở ra thì huynh đệ chúng ta sẽ gặp lại. Lọ Sinh mệnh chi nguyên này huynh cầm lấy đi. Dù sao thì đệ cũng từng học tập trong học viện Thiên Can, lọ Sinh mệnh chi nguyên này không chỉ cho huynh, mà còn cho các bạn đồng học nữa. Có nó, trên thánh tà chiến trường thì có thể giúp cho tính mạng bọn họ được đảm bảo hơn.”

Vừa nói, Cơ Động vừa lấy một cái lọ màu xanh thứ hai ra, nhét vào trong tay Phát Thụy.

“Tiểu sư đệ, đệ...” Lời của Cơ Động làm cho Phát Thụy không cách nào cự tuyệt, từ khí tức sinh mệnh khổng lồ tỏa ra từ bình Sinh mệnh chi nguyên này đủ khiến hắn hiểu được, Cơ Động nói không sai. Có một bình đứng thứ tư trong thập đại danh tửu thời thượng cổ này đúng là đã cho các đệ tử trong Âm Dương học đường này thêm một mạng. Tác dụng của cái bình này trong Thánh Tà chi chiến quả thực rất trọng yếu.

“Pháo Long đại ca, cám ơn sự tiếp đãi của huynh. Giờ đệ cũng nên cáo từ rồi.” Dưới ánh mắt quan sát của ba người A Bình, Phát Thụy cùng Chúc Diễm, Cơ Động đi thẳng ra ngoài.

Lúc này trời đã về khuya, màn đêm dần phủ xuống thành Trung Nguyên. Cơ Động hít sâu một hơi, cảm thấy vô cùng thoải mái. Chuyện ở đây rốt cuộc cũng đã giải quyết xong, hắn đã có thể du lịch cùng Liệt Diễm rồi. Sư tổ, sư mẫu không hề hỏi tới chuyện về Liệt Diễm, đó là điều khiến Cơ Động vui vẻ nhất. Hai bình thiên niên sinh mệnh chi nguyên cho đi, coi như tạm thời đã giải quyết xong những chuyện bên đây. Cũng coi như là hồi báo vài phần cho Chúc Diễm.

Chậm rãi bước đến một góc tối trên đường, bắt đầu triệu hoán Liệt Diễm, một lần nữa rời khỏi thành Trung Nguyên.

Mười ngày sau, tại đế quốc Trung Thổ.

Ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, khiến không khí có vài phần oi bức. Tuy lúc này đã gần vào đầu thu, nhưng nhiệt độ ở đế quốc Trung Thổ vẫn còn hơi cao.

Không hổ là cường quốc đệ nhất đại lục, con đường nơi này rộng đủ để cho mười chiếc xe ngựa đi song song với nhau, hơn nữa cứ cách mười thước thì lại có một cây đại thụ to lớn mọc ở hai bên đường. Tán cây rậm rạp tỏa bóng che phủ mặt đường, cành lá sum xuê um tùm đã cản bớt phần lớn ánh nắng, khiến cho nơi đây cứ như một con đường đi ngang qua rừng vậy.

Cơ Động nắm tay Liệt Diễm, A Kim đi sau hai người, một nhóm ba người cứ thế nhàn nhã bước đi trên con đường lớn.

Liệt Diễm mang một chiếc trường bào màu xám tro hết sức bình thường, nhưng cho dù như thế, thì vóc dáng hoàn mỹ cùng khí chất mê người của nàng vẫn thu hút vô số những ánh mắt của người qua đường

như trước. Nàng luôn mang theo mạng che mặt bên người. Trông Liệt Diễm hiện giờ không khác gì các đại minh tinh ở kiếp trước của Cơ Động, đi ra ngoài là phải hóa trang kỹ càng mới có thể yên bình.

Trang phục của A Kim cũng gần giống với Liệt Diễm, chỉ hơi khác ở chỗ có màu vàng nhạt, cũng đeo mạng che mặt. Ở nơi nóng bức như đầu mùa hè này, nếu ở gần A Kim một chút thì lại cảm thấy dễ chịu ngay. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người có thể chịu được sát ý lạnh như băng ẩn hiện trong đó. Sát ý đó đủ để toàn thân người run rẩy, lỗ chân lông co rút lại. Về điểm này, vô luận như thế nào A Kim cũng không sửa đổi được.

Mười ngày sau mới có thể một lần nữa đặt chân trên đại lục, điều đó cũng là bất đắc dĩ. Ở trận quyết đấu giữa hai đại Công hội lúc trước, khi tận mắt nhìn thấy các Chí tôn cường giả đối kháng nhau, Cơ Động dường như đã linh ngộ được điều gì đó. Sau khi trở về thế giới dưới lòng đất, hắn đã định mang Liệt Diễm trở về đại lục ngay, nhưng theo yêu cầu của Liệt Diễm, hắn phải bế quan thêm mười ngày nữa. Từ từ cảm thụ điều mà hắn ngộ được lúc trước. Cho nên, Ma lực của hắn rốt cuộc đột phá đến cấp sáu mươi hai. Trọng yếu hơn, trong mười ngày này, linh ngộ của Cơ Động về trận pháp Ngũ hành lại được đề thăng.

Lần này, bọn họ lên đường từ thành Trung Nguyên, nhắm thẳng phương bắc, một đường tiến về đế quốc Bắc Thủy. Thành Trung Nguyên vốn nằm chính giữa đại lục, khoảng cách với đế quốc Bắc Thủy tuy không xa mấy, nhưng cũng không gần. Theo tốc độ đi bộ của bọn họ, không tới một tháng là có thể tới nơi. Mà Cơ Động cùng Liệt Diễm đều không hề vội, mục đích chính của bọn họ là du ngoạn trên đại lục, trong lúc đi gặp phải danh lam thắng cảnh đều dừng lại tham quan một thời gian ngắn. Mỗi lần qua một tòa thành thị đều dừng lại để nghỉ ngơi, thưởng thức danh tửu cùng mỹ thực đặc sản của vùng đó.

Không rõ vì sao, từ khi Cơ Động trở về thế giới trong lòng đất gặp được Liệt Diễm, thì Liệt Diễm đối xử với hắn dịu dàng hơn trước rất nhiều, có lúc cao hứng thậm chí chủ động dựa vào trong ngực Cơ Động để hắn ôm mình. Mà đối với Cơ Động, việc đó khiến hắn hưng phấn còn hơn có được một kiện Thần khí nữa. Cho nên, hắn dĩ nhiên càng chiều cổ Liệt Diễm cẩn thận hơn nữa. Về phần A Kim, cơ hồ đã bị Cơ Động coi như không tồn tại rồi. Chỉ có điều đáng tiếc là, dọc đường thủy Liệt Diễm vẫn chưa cho phép Cơ Động cùng chung chăn gối với nàng.

Nhưng chỉ cần như thế đã khiến Cơ Động cảm thấy cực kỳ thỏa mãn, hắn rõ ràng cảm nhận được tình cảm giữa hắn và Liệt Diễm càng lúc càng thân mật hơn, Liệt Diễm cũng càng lúc càng giống con người hơn. Uy nghiêm của nữ hoàng thế giới trong lòng đất này càng ngày càng nhạt, mà trái lại cảm xúc bình thường của người thiếu nữ đang dần dần nảy nở trong tâm hồn nàng.

Chuyến đi này vì vậy mà kéo dài tới bốn mươi ngày, bọn họ mới tiến vào cảnh nội của đế quốc Bắc Thủy. Mục tiêu của bọn họ chính là thủ đô của đế quốc Bắc Thủy – thành Thiên Thủy, vốn nằm ở hướng Tây Bắc, nếu dựa theo tốc độ này còn phải mất hơn mười ngày nữa mới tới.

Tiến vào đế quốc Bắc Thủy, điều đầu tiên làm bọn họ cảm thấy khác chính là nhiệt độ. Mặc dù mới vào thu một tháng, thế mà nhiệt độ ở Bắc Thủy đế quốc này lại thấp hơn nhiều so với Trung Thổ đế quốc. Người bình thường phải mặc áo khoác tương đối dày mới chống được lạnh, đương nhiên đối với ba người Cơ Động thì không có ảnh hưởng gì mấy.

Thực vật hai bên đường cũng dần chuyển từ những cây ôn đới thành những cây có khả năng chịu lạnh tốt, cây cối đa phần thuộc họ lá kim. Tuy mới tiến vào cảnh nội đế quốc Bắc Thủy không lâu nhưng Cơ Động đã phát hiện, tại đế quốc này, mật độ Thủy nguyên tố nồng đậm hơn các nơi khác mà hắn từng đi qua rất nhiều, thậm chí còn đậm đặc hơn cả các vùng ven biển. Đây chắc là do đặc điểm của vùng miền! Ở trong môi trường tràn ngập Thủy nguyên tố này, Cơ Động cảm nhận rõ ma lực của mình đã giảm xuống mấy phần. Nên biết rằng, hắn đã có được cực hạn ma lực mà còn cảm thấy như thế, thì những Ma sư bình thường chắc chắn còn tệ hơn nhiều. Đây cũng có lẽ là một trong các nguyên do vì sao các Ma sư có thuộc tính bất đồng sẽ ở các nước bất đồng. Nếu xét một cách tương đối, thì đế quốc Trung Thổ là địa phương không hề có sự áp bách bài xích này. Dù sao đó cũng là nơi sinh sống của vạn vật, và cũng là một nguyên nhân quan trọng khiến cho Trung Thổ đế quốc trở nên cường đại hơn hết thảy.

512. Chương 258 Kim Hỏa Tổ Hợp Kỳ?.

Liệt Diễm ôm lấy cánh tay Cơ Động, ngạc nhiên nói: “Tại sao người cho là chỉ ở Bắc Thủy để quốc mới có hai loại rượu nặng độ này? Mà không phải từ đế quốc Nam Hỏa nơi người xuất thân chứ? Ta nhớ người từng nói, người đế quốc Nam Hỏa thích nhất uống rượu, đối với rượu còn nhiệt tình hơn cả đế quốc Bắc Thủy cơ mà.”

Cơ Động cười ha hả, cảm thụ được thân thể mềm mại của Liệt Diễm tựa vào trên người, trong lòng thích thú không cách nào tả xiết: “Đây chính là vấn đề về vùng miền đó. Đế quốc Bắc Thủy ở cực Bắc, nhiệt độ rất thấp. Nên người phương Bắc uống rượu chỉ có một nguyên nhân, chính là chống lạnh. Mà rượu có độ cồn thấp, căn bản không có tác dụng này. Vì vậy, người phương Bắc bất luận là uống rượu tinh khiết hay là Kê Vĩ Tửu, đều ưa thích độ cồn thật cao.”

Liệt Diễm chợt nói: “Thì ra là như vậy. Đúng là về mặt này, văn hóa rượu cũng có rất nhiều điều ảo diệu nhỉ! Khó trách người nói, địa phương không giống nhau, thì dù phương pháp ủ rượu và tài liệu có giống y đúc chẳng nữa, rượu chiết xuất ra cũng tuyệt đối khác nhau.”

Cơ Động gật đầu, hồ hởi: “Đất đai, khí hậu, thậm chí là không khí và cả lực hút của trái đất mà chúng ta nhìn không thấy nữa, tất cả đều sinh ra ảnh hưởng nhất định tới việc ủ rượu. Cho nên, không có một người nào, không có một địa phương nào, có thể chiết xuất ra một loại rượu giống nhau như đúc. Đây cũng chính là mị lực của rượu.”

Liệt Diễm tươi cười: “Cơ Động, chúng ta tiếp tục đi Thiên Thủy Thành chứ! Những ngày đi cùng nhau thế này, khiến ta thật sự rất vui vẻ. Nhưng mà ta cũng không thể quá ích kỷ, bởi khoảng thời gian Thánh Tà Chiến lần thứ hai mở ra đã càng ngày càng gần. Sau chuyến đi đến Thiên Thủy Thành này, ta hi vọng người sẽ bế quan một lần nữa. Dung Hợp Thần Thuật của người còn cần tu luyện để tiến thêm một bước. Nhất định trước khi Thánh Tà Chiến bắt đầu, phải hoàn toàn dung nhập Liệt, Diễm song kiếm vào bản thân. Dung Hợp Thần Thuật một khi phối hợp với Ngũ Hành pháp trận mà người mới lĩnh ngộ, hiệu quả sẽ tăng cường lên không biết bao nhiêu lần. Tiềm lực của Liệt, Diễm song kiếm lại không thể đo lường, sau khi hoàn thành dung hợp, người mới tạm thời có đủ năng lực tự vệ. Chỉ cần không gặp phải cường giả Thánh cấp, lại có thêm Tánh Mạng Chi Hạch bảo hộ, thì tính mạng người cũng được an toàn thêm không ít. Ta vì thế mà sẽ không phải quá lo lắng đến người.”

Cơ Động si ngốc nhìn Liệt Diễm, khăn che mặt trên mũi nàng căn bản không cách nào ngăn cản ánh mắt chăm chú của hắn: “Nhưng mà ta hy vọng có thể cùng nàng tiếp tục đi mãi như vậy.”

“Liệt Diễm, nàng biết không, bốn mươi ngày này là bốn mươi ngày từ lúc chào đời tới giờ, ta vui sướng nhất. Ta thật sự không muốn nó kết thúc, nếu như có thể vĩnh viễn tiếp tục đi như vậy thì thật sự rất tốt!”

Liệt Diễm nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Tình cảm nếu đã lâu dài, còn tính làm gì đến sớm tối. Thời gian sau này chúng ta còn rất nhiều. Người nhớ đã đáp ứng với ta những gì không? Người phải sớm trở nên mạnh mẽ, mới có thể bảo vệ cho ta. Chỉ có tiến vào Thánh cấp, tuổi thọ của người mới có thể kéo dài, tiến vào Thần cấp mới có thể cùng thiên địa đồng thọ. Đó mới là điều mà người hiện tại nên cố gắng theo đuổi.”

Cơ Động nghe vậy bèn gật đầu: “Tốt, ta nghe lời nàng. Vì tương lai của chúng ta, ta nhất định mau sớm tu luyện thành công Dung Hợp Thần Thuật.”

“Liệt Diễm, ta phát hiện, nếu như trình độ dung hợp Liệt, Diễm song kiếm càng ngày càng cao, sức nặng của song kiếm ảnh hưởng đối với ta cũng dần dần nhỏ hơn. Chờ ta có thể hoàn toàn dung hợp chúng nó, cho dù không có Mao Đài và Ngũ Lương Dịch trợ giúp, hẳn là cũng đủ sức nắm giữ rồi. À! Khố Thiên Chi Ngọc kia, nàng nói ta nên dung hợp vào trong song kiếm, hay là tự mình hấp thu đây?”

Liệt Diễm nói: “Người nên tự mình hấp thu đi. Tăng cường Linh hồn chi hỏa mới là căn bản. Chờ người dung hợp hoàn toàn song kiếm, cộng thêm pháp trận người mới lĩnh ngộ kia, thì Liệt, Diễm song kiếm dưới sự ảnh hưởng của năng lượng bên trong cơ thể người, sẽ tự động hoàn thành. Nếu như lấy Thiên Chi Ngọc dung hợp vào trong song kiếm, trong thời gian ngắn có lẽ cũng có tăng phúc chút ít đối với chúng nó, nhưng mà xét về lâu về dài, lại không có lợi. Dù sao, hai thanh trọng kiếm này cũng cần nhiều Thiên Chi Ngọc lắm. Một ít như vậy chẳng qua chỉ như muối bỏ biển mà thôi.”

Cơ Động nói: “Tốt, ta nghe lời nàng! Khi nào chuyển đi Thiên Thủy Thành kết thúc, ta sẽ bế quan hấp thu khối Thiên Chi Ngọc. Tăng mạnh thực lực, để cho trong lần Thánh Tà Chiến lần này, nàng sẽ không phải lo lắng gì vì ta nữa. Hơn nữa, từ Ma Kỹ công hội ta có lấy được một quyển trục Siêu Sát Sát kỹ, bây giờ vẫn còn ở trên người đây. Hơn nữa năng lực ma kỹ từ trước có quan hệ đến thực lực của ta, cho dù đối phương xuất hiện cường giả cứu quan hoặc là ma thú cấp mười, ta cũng có thể toàn thân trở lui. Chỉ cần không đi vào tầng năm Thánh Tà Đảo là được.”

Liệt Diễm khẽ mỉm cười, nói: “Hi vọng là thế. Đi thôi, người thả Mao Đài và Ngũ Lương Dịch ra đi. Chúng ta cười bọn chúng đi Thiên Thủy Thành. Chỉ mấy canh giờ là có thể đến nơi rồi.”

Trong tiếng rỗng ngậm tràn đầy vui vẻ, Đại Diễn Thánh Hỏa Long từ bên trong Tánh Mạng Chi Hạch chui ra. Bởi vì bọn nó mỗi lần xuất hiện đều từ trong lòng Cơ Động, cho nên ít đi vài phần rung động, mà hơn thế còn có chút khôi hài. Giống như Cơ Động sinh ra bọn nó vậy.

Hai tháng này, Đại Diễn Thánh Hỏa Long đều ở trong Tánh Mạng Chi Hạch, Tánh Mạng Chi Hạch chính là Tánh Mạng Chi Nguyên nuôi dưỡng trên vạn năm mới thành hình, từ chất lỏng biến thành chất rắn. Cho nên nó mới là một chỉ bảo chân chính, cũng có thể nói là Thần khí của bộ tộc Sâm Yêu.

Đối với những thứ này, bản thân Cơ Động cũng không biết. Chẳng qua hắn cảm thấy, kể từ khi dựa vào Dung Hợp Thần Thuật dung nhập Tánh Mạng Chi Hạch vào trong cơ thể, thì thân thể hắn tựa hồ được cải thiện không ít.

Vốn hắn đã tu luyện Linh hồn chi hỏa, lại dung hợp với Chu Tước, Đằng Xà và Long huyết, nên trải qua khoảng thời gian này, mức độ dung hợp chẳng những càng thêm hoàn mỹ, mà thân thể cũng tràn đầy khí tức sinh mệnh. Cơ Động thậm chí có cảm giác, dường như tánh mạng của hắn đã không trôi xuôi theo dòng thời gian nữa, mà vĩnh viễn đứng lại ở tuổi hai mươi.

Càng làm cho hắn vui mừng hơn, là trước đây, tốc độ tu luyện Hỗn Độn Chi Hỏa vốn cực kỳ chậm chạp. Nhưng sau khi Tánh Mạng Chi Hạch tan vào thân thể, mỗi ngày hắn đều cảm giác được, tốc độ này hình như tăng trưởng một chút. Mặc dù cực kỳ nhỏ bé, nhưng hắn lại cảm giác rất rõ ràng. Cơ Động lúc này cảm thấy hiệu quả tu luyện Hỗn Độn Chi Hỏa có vẻ nhanh hơn trước kia khá nhiều lần.

Liệt Diễm có nói với Cơ Động, đây hoàn toàn là tác dụng của Tánh Mạng Chi Hạch. Hỗn Độn ảo diệu là ở sáng tạo, mà Tánh Mạng chính là sáng tạo thuần túy nhất. Hai bên hỗ trợ lẫn nhau, cũng giống như các thuộc tính Ngũ Hành hỗ trợ lẫn nhau vậy. Nếu như nói vũ khí Ma lực dung nhập vào cơ thể Cơ Động là dựa vào Hỗn Độn Chi Hỏa và Tinh thần lực, kết hợp Linh Hồn Chi Hỏa ấm áp nuôi dưỡng không ngừng. Thì cũng đồng dạng như vậy, Hỗn Độn Chi Hỏa, thậm chí cả Ma lực bản nguyên đều sẽ được Tánh Mạng Chi Hạch hỗ trợ.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long ở bên trong Tánh Mạng Chi Hạch gần hai tháng, thân thể vốn đã rất khổng lồ kia lại lớn ra thêm một chút. Chiều cao của nó lúc này đã đạt đến mười ba thước, hơn nữa càng thêm cường tráng. Cả người lấp lánh ánh sáng, khi vừa chui ra khỏi Tánh Mạng Chi Hạch, thì uy áp kinh khủng trong nháy mắt đã lan tràn khắp nơi. Ngay cả A Kim có Cực hạn Ma lực cũng chịu không nổi mà lui về phía sau một bước.

Cơ Động nắm tay Liệt Diễm, phóng người lên đứng trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long, rồi xoay lại nói với A Kim: “Lên đi nào!”

A Kim nhú mày, định nói gì đó, nhưng khi thấy Liệt Diễm gật đầu, mới phóng lên theo, rơi xuống gần phần eo của Đại Diễn Thánh Hỏa Long, cách Cơ Động và Liệt Diễm một khoảng.

Hơn một tháng này, nàng ta tuy đi theo bên cạnh Cơ Động và Liệt Diễm, nhưng rất ít khi nói chuyện. Mặc dù không mặc bộ giáp vàng kia, thể nhưng vẻ lạnh lùng trên gương mặt cũng chưa bao giờ giảm bớt.

Cơ Động trước đó đã phát hiện, lúc hắn bế quan, không biết Liệt Diễm làm như thế nào, đã trợ giúp cho A Kim có được Hỗn Độn Bốn Nguyên. Mặc dù còn chưa tạo thành Hỗn Độn Âm Kim. Nhưng từ những rung động Ma lực trên người nàng ta, đã gợi cho hắn một cảm giác thân thiết. Chẳng qua cô nàng này phảng phất như là một tòa băng sơn vĩnh cửu, cả ngày không mở miệng nói được một câu. Mà từ lần trước cùng A Kim hợp thể chiến đấu, xảy ra cái chuyện “thương chia vào mộng”, cũng làm hắn cảm thấy khó mà mở miệng nói chuyện với người ta. Từ đó, tự nhiên khách khí với A Kim không ít.

Mao Đài và Ngũ Lương Dịch cùng khoan khoái hồng lên một tiếng long ngâm cao vút, rồi nhún mình phóng lên cao, trong nháy mắt đã bay tới tầng mây. Trên bầu trời, từng đám mây lớn bao quanh thân thể nó. Rỗng vốn ẩn trong mây, gió trợ uy cho hổ. Đối với thế giới này, mấy lão rồng già tự nhiên sẽ không xuất hiện. Nhưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long vốn thuộc dòng Hoa Hạ Thần Long, tự nhiên sẽ không ngoại lệ. Mây mù trở thành tầng hộ vệ cho Đại Diễn Thánh Hỏa Long, từ phía dưới nhìn lên, căn bản không cách nào phát hiện sự hiện diện của nó.

Cơ Động dặn dò Mao Đài và Ngũ Lương Dịch bay ổn định một chút, dựa theo bản đồ chỉ dẫn phương hướng cho bọn chúng, rồi mới ngồi xuống sau lưng Liệt Diễm. Hắn đang định ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Liệt Diễm, thì đã bị Liệt Diễm nắm lấy hai tay, không thể được như ý. Mặc dù quan hệ giữa hai người càng ngày càng gần bó hơn, thế nhưng Liệt Diễm thủy chung vẫn không thân mật quá mức với Cơ Động. Mà Cơ Động cũng không gấp, chỉ cần Liệt Diễm có thể cảm nhận được tình yêu của hắn, hắn cũng rất thỏa mãn rồi.

“A Kim, người ra phía trước một chút.” Liệt Diễm ở trên cổ Đại Diễn Thánh Hỏa Long chợt chuyển thân, Cơ Động sợ nàng rơi xuống nên vươn tay đỡ lấy nàng. Thật ra, thân thể Đại Diễn Thánh Hỏa Long cực kỳ khổng lồ, chỉ phần lưng thôi cũng đủ gọi là cái sân rộng rồi. Hơn nữa, lúc nó phi hành sẽ có một tầng Ma lực bảo vệ xung quanh thân thể, người ngồi ở trên căn bản không bị gió táp vào người. Cơ Động chẳng qua là ‘quan tâm quá hóa loạn’ mà thôi.

Liệt Diễm ngồi trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long, vẫy vẫy tay gọi A Kim.

A Kim ngần ngừ đứng lên, giẫm lên lân phiến Đại Diễn Thánh Hỏa Long mà đi tới, đến phía sau Cơ Động chừng một thước thì ngừng lại.

Liệt Diễm kéo tay Cơ Động, nói với hai người: “Cơ Động, A Kim, ta có một ý nghĩ. Giờ để Mao Đài và Ngũ Lương Dịch bay đến Thiên Thủy Thành cũng mất một lúc, thừa dịp này ta muốn các người thí nghiệm một chút.”

“Thí nghiệm? Ta và hắn?” A Kim nghi ngờ hỏi, thậm chí hơi bất an, giơ ngón tay chỉ vào mình, rồi lại chỉ chỉ vào Cơ Động.

Liệt Diễm thấy vậy nhoẻn miệng cười to, bây giờ nàng đang ở trên không trung, nên mũ trùm đầu đã sớm cất đi, lộ ra dung nhan tuyệt đẹp.

Cơ Động cũng nghi hoặc nhìn Liệt Diễm, chờ nàng nói tiếp.

Cười xong Liệt Diễm mới nói: “Hai người các người đều sở hữu Cực hạn Ma lực. Cơ Động thì còn tu luyện cả hai thuộc tính Âm Dương, nhưng Ma lực của các người dù sao cũng chỉ là Lục quan. Khoảng cách với cường giả chân chính còn chênh lệch không nhỏ. Nếu như có thể phối hợp với nhau, lực chiến đấu của các người sẽ gia tăng trên rất lớn.”

“Bàn về kinh nghiệm thực chiến, Cơ Động thì không bằng A Kim. Tuy người chiến đấu từ trước đến nay đều rất quả quyết, sức bùng nổ mười phần mãnh liệt, nhưng lại thua A Kim ở chỗ sắc bén tinh chuẩn. Thứ này người nhất định phải học tập A Kim.”

“Lấy khả năng khống chế Linh Hồn Chi Hỏa của người, hắn là không khó nắm bắt lắm. Trong Ngũ Hành, dù nói là Hỏa khắc Kim, nhưng Ngũ Hành cũng lại tương sinh tương khắc. Sinh và khắc thật ra sai lệch chỉ một đường mà thôi. Nên cũng có lúc, Hỏa khắc Kim chưa chắc hoàn toàn đúng.”

“Chủ nhân, người nói, Hỏa Hệ có thể phối hợp với Kim Hệ sao? Cái này không thể đâu. Ta ghét nhất chính là khí tức Hỏa thuộc tính đó.” A Kim không hiểu nổi liền phản đối. Nàng ta liếc mắt nhìn Cơ Động một cái rồi vội vàng quay đi.

Liệt Diễm khẽ mỉm cười ra dấu với A Kim, ý bảo nàng an tâm chớ nóng vội: “Ta đã cẩn thận suy nghĩ phương thức phối hợp hai loại thuộc tính Kim và Hỏa rồi. Mới phát hiện việc đó không phải là không thể thực hiện. A Kim, người có Ma lực là Cực hạn Âm kim, cũng chính là Cực hạn Tân kim. Am hiểu nhất chính là Ma lực hóa thành kim khí, thiên biến vạn hóa. Đặc biệt, lại lấy lực xuyên thấu và tính chính xác làm phương thức chiến đấu. Như vậy, ta hỏi người, nếu như người dùng một trường thương bằng kim loại đâm một vật cứng rắn, thì trực tiếp đâm thủng tốt hơn, hay là đốt nóng trường thương lên rồi mới đâm vào tốt hơn?”

A Kim hơi sững sốt, suy nghĩ: “Vậy phải xem mục tiêu là cái gì đã! Nếu như là một tảng đá cứng rắn, đâm vỡ là tốt nhất. Vì kim loại sau khi nung nóng, độ cứng sẽ giảm xuống. Nhưng nếu như mục tiêu là gỗ hoặc là kim loại, hẳn là thiêu đốt trước cho nóng rồi đâm sẽ tốt hơn, vì trong Ngũ hành, Hỏa vốn khắc Mộc, Kim.”

Liệt Diễm gật đầu, nói: “Chính là như thế. Cho nên, chỉ cần Cực hạn Âm kim của người tăng cường thêm Hỏa thuộc tính vừa đủ, như vậy khi tấn công địch, sẽ dễ dàng sinh ra hiệu quả Kim Hỏa song thuộc tính. Hỏa khắc Kim, nhưng Hỏa và Kim cũng là hai loại Ma lực có tính công kích mạnh nhất trong Ngũ Hành. Hỏa thuộc tính mạnh về lực bùng nổ và thiêu đốt. Mà Kim thuộc tính lại am hiểu về lực xuyên thấu cũng như thiên biến vạn hóa. Mặc dù người chỉ có Cực hạn Âm kim, nhưng một khi hai bên cùng nhau kết hợp lại, lực chiến đấu nhất định có thể tăng lên rất nhiều lần.”

Đối với lời của Liệt Diễm, Cơ Động vẫn lắng nghe, lúc này mới mở miệng nói: “Liệt Diễm, nếu như ta đem Hỏa thuộc tính ẩn ở bên trong Kim thuộc tính, rồi đợi khi Kim thuộc tính hoàn thành hiệu quả xuyên thấu, ngay lập tức Hỏa thuộc tính của ta phún trào. Dường hỏa bạo phát, hoặc là Âm hỏa ăn mòn. Cũng coi như là một tổ hợp kỹ được chứ?”

“Ẩn giấu?” Ánh mắt Liệt Diễm đột nhiên sáng bừng lên, ngay cả A Kim cũng động dung. Cơ Động nói hai chữ này làm cho linh cảm trong lòng bọn họ đột nhiên máy động rất nhanh, tựa hồ đã nhìn thấy được một vài khả năng tổ hợp vô cùng hữu dụng.

Cơ Động nói: “Ta nghĩ là như vậy: ‘Nếu A Kim ở thời điểm phát động công kích, bên ngoài chỉ hiện ra Kim thuộc tính, nhưng bên trong lại ẩn chứa Hỏa thuộc tính của ta, thì sẽ sinh ra hiệu quả thế nào?’ Chẳng phải địch nhân khi ngăn cản đòn, đầu tiên sẽ bị mê hoặc che mắt, mà không thể đề phòng hay sao?”

513. Chương 259 Tổ Hợp Kỹ Ba Thuộc Tính: Kim Và Song Hỏa.

Cơ Động nói: “Không, có thể làm được! Ta có cách để cho Hỏa thuộc tính không ảnh hưởng đến Kim thuộc tính. Mặc dù cái này không hẳn hoàn toàn là một Tổ Hợp kỹ chân chính, nhưng dùng nó đánh lừa địch nhân thì rất tốt. Một khi đối thủ sử dụng chiêu thức phòng ngự chống lại Kim thuộc tính, thì Hỏa thuộc tính ẩn giấu bên trong sẽ bộc phát, giáng cho địch nhân một đòn bất ngờ. Bất luận đối phương mang thuộc tính gì, cũng phải chịu thiệt mà thôi!”

“Ta ví dụ đơn giản nhé, tỷ như cô dùng Ma lực tạo ra một khối cầu phóng về hướng đối thủ. Ta sẽ ngưng tụ Ma lực Hỏa hệ thành một Hỏa cầu, rồi đặt nó vào trong quả cầu kim loại của cô. Khi đối thủ đánh vào quả cầu kim loại đó, thì Ma lực Hỏa hệ của ta sẽ lập tức bùng nổ. Nó cũng tương tự là một quả bom vậy, dưới tình huống Ma lực của ta và cô không chênh lệch bao nhiêu, thì khi nổ mạnh sẽ tạo ra kết quả tương đối khả quan đó. A! Ta biết cách nâng cao hiệu quả tấn công cho Tổ Hợp kỹ giữa Kim và Song Hỏa này rồi!” Mới nói được mấy chữ bom, thì linh quang trong đầu Cơ Động chợt sáng bừng lên. Đúng rồi! Tại sao lúc trước hẳn lại không nghĩ ra cơ chứ.

“Là cách gì? Mà bom là cái gì thế?” Liệt Diễm tỏ vẻ tò mò.

Cơ Động nói: “A Kim, nếu Ma lực Cực hạn Âm kim của cô ngưng tụ lại thành hình, thì có phải nó sẽ giống như kim loại không?”

A Kim gật đầu, nói: “Chỉ có hơn chứ không kém! Trừ một ít kim loại quý hiếm thôi, chứ còn lại, xét về độ cứng rắn và lực phá hoại, thì kim loại bình thường tuyệt đối không bằng những vật do Ma lực của ta ngưng tụ ra. Nhất là khi ta sử dụng đến Cực hạn Ma lực...”

Hai tay Cơ Động vỗ mạnh vào nhau, hưng phấn: “Vậy là được rồi. Như lúc này ta đã nói, cô cứ thử tưởng tượng xem. Sau khi quả cầu cô tạo thành bị tấn công thì Ma lực Hỏa hệ trong đó sẽ nổ tung, lực nổ cực mạnh sẽ phá vỡ quả cầu của cô thành từng mảnh nhỏ. Các mảnh nhỏ đó có thêm lực đẩy từ vụ nổ mạnh do Ma lực Hỏa hệ ta gây nên... Cô nghĩ sẽ tạo thành thương tổn lớn đến chừng nào? Hơn nữa, những mảnh

nhỏ đó còn mang theo Hỏa thuộc tính của ta, cho nên sẽ vô cùng nóng, như vậy lực sát thương còn cao hơn nữa. Một khi đâm vào người, đó chính là tổng hợp Ma lực giữa Cực hạn Âm kim của cô và Cực hạn Song hỏa của ta cùng tác động. Mà Hỏa cầu ta tạo thành cũng nhất định phải làm bằng Cực Hạn Song Hỏa. Vì chỉ có Tổ Hợp kỹ của Cực Hạn Song Hỏa mới tạo nên lực nổ mạnh nhất. Chỉ có nó mới có thể làm cho quả cầu được tạo thành từ Cực hạn Âm kim nổ tung mà thôi!”

Nghe Cơ Động nói, A Kim cùng Liệt Diễm khẽ đưa mắt nhìn nhau, rồi lại quay về phía hắn. Liệt Diễm có chút không dám tin hỏi Cơ Động: “Cơ Động, người thật sự là con người sao? Ngay cả ta cũng không thể nghĩ ra được như vậy. Nếu xét trên lý thuyết thì cái người nói hoàn toàn có thể thực hiện. Mà một khi thành công, đó không còn là Tổ hợp kỹ Song thuộc tính nữa, mà đã là Tổ Hợp kỹ Tam thuộc tính, do Cực hạn Song hỏa cùng Cực hạn Âm kim hợp thành. Giống như người dự đoán vậy, nó sẽ tạo thành lực sát thương kinh người, mà quan trọng hơn nữa là nó vô cùng bí mật và bất ngờ.

Vô số linh quang lóe lên trong đầu Cơ Động, hắn vừa nghĩ vừa nói: “Đúng, đó chính là Tổ Hợp kỹ Tam thuộc tính. Ừm, muốn hoàn thành Tổ Hợp kỹ này nhất định phải giải quyết vài vấn đề. Vấn đề thứ nhất, là làm sao để Cực hạn Song hỏa của ta dung nhập vào Cực hạn Âm kim của A Kim, mà không ảnh hưởng đến thuộc tính của nàng ta!”

“Vấn đề thứ hai, là ngay sau khi A Kim phát ra công kích, thì phải lập tức cắt đứt sự liên lạc của mình với bộ phận Ma lực đang công kích đó. Vì một khi Cực hạn Song hỏa của ta phát nổ, nếu như cô vẫn còn liên hệ với nó thì sẽ bị ta làm trọng thương.”

“Vấn đề thứ ba, chính là khi A Kim chặt đứt liên lạc với bộ phận Ma lực này thì sẽ không cách nào có thể điều khiển nó được nữa. Bởi nếu trong phạm vi gần, thì ta còn có thể dùng Cực hạn Song hỏa của ta điều khiển. Nhưng nếu ở phạm vi quá xa thì hơi phiền toái rồi, chỉ có thể trông đợi vào sự tấn công của địch thủ về quả cầu của A Kim...A! Khoan... Đúng rồi, đúng là như thế! Không cần phải đợi địch thủ phá hủy thì quả cầu kim khí mới phát động Tổ Hợp kỹ a! Nó hoàn toàn có thể phát động dưới sự khống chế Cực hạn Song hỏa của ta mà.”

“Thật quá tốt, các vấn đề lý thuyết trên cơ bản đều đã xong. A Kim, chúng ta thử nghiệm một chút nào.”

Cơ Động ngẩng đầu lên nhìn A Kim, vừa hay bắt gặp ánh mắt cô nàng đang lom lom nhìn hắn giống như thấy một con quái vật vậy, không khỏi ngẩn người: “A Kim, sao cô lại nhìn ta như thế?”

A Kim im lặng một chút rồi nói: “Đầu tiên, người phải nói rõ ràng với ta, người sẽ làm thế nào để Hỏa thuộc tính của người không ảnh hưởng đến ta. Tiếp đó, từ xưa đến nay, quả thật ta chưa hề thấy người nào giống người cả. Chỉ trong thời gian mấy phút đã có thể nghĩ ra một Tổ Hợp kỹ hoàn toàn mới? Hơn thế, còn là Tổ Hợp kỹ Tam thuộc tính nữa chứ! Nhưng lý luận cũng chỉ là lý luận, chân chính thế nào chỉ thực nghiệm mới có thể chứng minh được. Người xác định phương pháp này của người không có vấn đề gì chứ?”

Cơ Động nói: “Không thử thì làm sao biết có được hay không? Trước đây, lúc ta nghĩ ra Ma kỹ Tửu, hắn cô cũng đâu có ngờ rằng, chỉ dùng rượu và bình rượu cũng có thể tạo ra những hiệu quả tương đương với một quyển trục Ma kỹ sao? Kỳ tích là do con người tạo nên. Hơn nữa, còn dựa vào sự sáng tạo không ngừng từ thực tế. Thực tế chính là chân lý kiểm nghiệm duy nhất. Không thử thì làm sao lại biết nó thất bại? Cho dù gặp trắc trở thì chúng ta cũng có thể tận lực giải quyết. Còn về vấn đề mà cô đang lo lắng, thì cô hãy xem đây...”

Vừa nói, Cơ Động vừa đưa tay phải ra. Tinh quang trong mắt hắn lóe sáng, nhất thời, hai ngọn lửa một đen một vàng bốc lên từ hai bàn tay. Sau đó, hai ngọn lửa này bắt đầu hòa quyện vào nhau, từ từ nhập lại một thể, hóa thành một quả cầu nhỏ có hai màu vàng đen. Dần dần, màu vàng chuyển thành màu trắng, tạo thành một quả cầu âm dương trên tay Cơ Động.

Khi màn kỳ dị này xuất hiện, A Kim rõ ràng nhìn thấy được Hỏa cầu nho nhỏ trên tay của Cơ Động. Thế nhưng nàng ta lại không hề cảm giác được bất kỳ sự rung động nào của Hỏa nguyên tố cả. Thậm chí, dường như nó không có thuộc tính. Không là bất kỳ thuộc tính nào trong mười đại thuộc tính cả.

Cơ Động nói: “Đây thật ra cũng không phải là kỳ tích gì cả. Thực hiện cái này đối với ta cũng không khó mấy. Chỉ cần ta xuất ra một lượng Hỏa nguyên tố vừa đủ của hai hệ Âm Dương. Rồi lợi dụng Linh Hồn chi hỏa khống chế chúng hòa vào nhau, khiến cả hai tạo nên một trạng thái cân bằng vi diệu.”

“Dưới tình huống như vậy, thuộc tính Âm Dương của Song Hỏa sẽ chế ước lẫn nhau, súc tích trộn lẫn thuộc tính của đối phương vào bên trong mà không hề phát tán ra ngoài. Như vậy, Cực hạn Song hỏa sẽ không còn gây ảnh hưởng gì cho cô nữa. Còn nếu ta muốn cho chúng nổ tung thì cũng vô cùng dễ dàng! Chỉ cần phá vỡ sự cân bằng giữa Cực hạn Song hỏa, thì hiệu ứng bài xích lẫn nhau của chúng liền bộc phát. Như thế là xong...”

Cổ tay Cơ Động vẫy tay một cái, quả cầu Âm Dương kia liền bay xa ra ngoài rồi nổ tung.Ầm ầm vang dội mấy tiếng đã trực tiếp phá tan một đám mây lớn. Một lượng khổng lồ nguyên tố Cực hạn Song hỏa tứ tán trên không trung, khiến cho các hệ nguyên tố khác trong không khí trở nên hỗn loạn.

Cơ Động quả quyết nói với A Kim: “Nếu như bên ngoài Hỏa cầu của ta được bao bọc một tầng Ma lực Cực hạn Âm kim của cô, thì khi nó nổ tung, sẽ tạo ra nhiệt độ rất cao, Cực hạn Âm kim dưới sự áp súc sẽ sinh ra sức nổ vô cùng to lớn. Trong quá trình này, Cực hạn Âm kim của cô sẽ được gia trì thêm thuộc tính Cực hạn Song hỏa của ta. Mặc dù thời gian tồn tại vô cùng ngắn ngủi, nhưng đối với chúng ta thì cũng đủ rồi. Bởi vì trong tích tắc đó, nó đã có thể hoàn thành xong nhiệm vụ tấn công.”

“Hiện tại thử nghiệm mà chúng ta cần làm, là tìm cách kết hợp hoàn mỹ giữa Cực hạn Song hỏa cùng Cực hạn Âm kim. Đồng thời cũng tính toán xem, nên phân phối Ma lực của chúng ta như thế nào, mới có thể tạo ra lực công kích lớn nhất.”

Nam nhân khi chuyên tâm và cố chấp, cũng thường hấp dẫn và sát thương nữ nhân nhiều nhất. Lúc này, Cơ Động đã hoàn toàn chìm vào trong việc nghiên cứu Tổ Hợp ma kỹ này. Linh quang tràn đến, hắn đã hoàn toàn quên sạch mọi chuyện bên ngoài.

Liệt Diễm khẽ mỉm cười, ngồi một chỗ nhìn hắn, không hề lên tiếng, để cho Cơ Động tùy ý thảo luận với A Kim về việc thử nghiệm Tổ hợp kỹ Tam thuộc tính kia. Bộ dáng say mê chăm chú của Cơ Động đã khiến cho lòng nàng mềm đi không ít.

A Kim rốt cuộc đã bị lý luận của Cơ Động thuyết phục, nhìn thấy trong mắt Cơ Động tràn đầy sự tự tin, nàng ta mới gật đầu đồng ý: “Vậy thì thử một chút xem. Chúng ta nên bắt đầu như thế nào đây?”

Cơ Động nói: “Ta nghĩ Tổ hợp kỹ này tốt nhất nên thực hiện từ trong ra ngoài. Chỉ khi nào cô dùng Ma kỹ của mình công kích địch nhân, mà Ma kỹ đó đồng thời sinh ra ba thuộc tính, thời gian phát tác phải cực nhanh, thì mới tạo nên tính bất ngờ... Cho nên, ý ta là trực tiếp đưa Ma lực của ta vào trong cơ thể cô, để cho cô có thể phát chúng ra kèm theo công kích của mình. Dĩ nhiên, kỹ năng mà cô dùng, phải là kỹ năng công kích từ xa. Nếu không, khi nó nổ tung, chúng ta đứng gần cũng sẽ bị vạ lây đó.”

“Ý người là đem Ma lực của người dung hợp vào trong thân thể ta sao?” A Kim tròn mắt nhìn hắn trừng trừng.

Cơ Động quả quyết gật đầu: “Đúng là thế. Đến đây nào, chúng ta cùng thử xem sao. Giống như ta vừa nói, cô sẽ phóng ra một quả cầu kim khí. Sau đó dừng ngăn cản Ma lực của ta. Ta nhất định sẽ khống chế nó thật tốt. Tin ta đi.”

A Kim hít sâu một hơi. Trong lòng nàng thầm hỏi, có nên tin tưởng gã nam nhân này hay không? Đối với Cơ Động, dù bề ngoài nàng đối với hắn vẫn lạnh lùng như trước, nhưng sâu trong nội tâm, nàng lại có những cảm xúc vô cùng phức tạp. Tuy mất đi ký ức nhưng không có nghĩa là nàng mất đi trí tuệ. Nàng cũng càng không phải là một sát thủ vô tình vô cảm.

Kể từ lần uống Kê Vĩ Tửu do Cơ Động điều chế cho Liệt Diễm, thì không rõ vì sao, mỗi khi nhìn thấy gã nam nhân vốn chẳng lấy gì là anh tuấn này, nàng lại cảm thấy hắn dường như đẹp trai thêm vài phần. Nhất là khi gã đàn ông này lại có năng lực không tầm thường. Nàng hiểu rõ năng lực to lớn mà Cơ Động thi triển ra khi đối mặt với Trần Long Ngạo là như thế nào. Hắn đã có thể thi triển Siêu Sát Sắt kỹ, đó là điều nàng mơ cũng không dám nghĩ đến. Hơn ngàn địch nhân phối hợp với nhau để thi triển Quân Thể Tổ Hợp kỹ lại bị hắn đánh tan. Chỉ cần nghĩ tới trận chiến ấy thì mặt A Kim đã nóng rần lên.

Ngay cả chuyện về vết thương trên hông nàng, nàng thậm chí còn nhớ rõ hơn Cơ Động nữa. Nhất là phản ứng của thân thể mình lúc đó khiến cho nàng cực kỳ bối rối. Cho dù là mất đi ký ức trước kia, nhưng nàng cũng có thể khẳng định, mình chưa hề có lúc nào mềm yếu như vậy. Cả người hoàn toàn mềm nhũn như mất hết xương vậy. Thậm chí liên tục thất thủ mấy lần trước kẻ địch, cũng là do cái tâm của nàng vô cùng

hỗn loạn mà ra. Thẳng cho đến tận bây giờ, nàng vẫn không thể nào bình tĩnh lại được. Nàng vẫn luôn trốn tránh bằng cách không nói chuyện cùng Cơ Động, thậm chí không dám liếc nhìn hắn dù chỉ một lần.

“Được rồi!” A Kim rút cục gạt đầu với Cơ Động.

Cơ Động ngạc nhiên và mừng rỡ, hắn chỉ sợ A Kim không đồng ý, trong lòng cô nàng đang nghĩ những gì, hắn tuyệt đối không thể đoán ra. Hắn vẫn cho rằng, A Kim vốn đã có thành kiến và ác cảm rất sâu với hắn. Không ngờ nàng lại dễ dàng đáp ứng một cách nhanh chóng như vậy. Đường như sợ nàng ta đổi ý, Cơ Động liền cấp tốc chuyển thân ra sau lưng A Kim, đặt cả hai tay lên vai nàng.

Khoảng khắc Cơ Động vòng ra sau lưng, A Kim chỉ thấy dường như có một dòng điện chạy khắp toàn thân, thân hình lại mềm nhũn ra. Lại là phía sau, lần trước, hắn cũng là ở phía sau.

Lúc hai tay Cơ Động nắm lấy vai A Kim, thân thể nàng lại run rẩy kịch liệt. Mặc dù Cơ Động không hề chạm vào những địa phương khác trên thân thể nàng, nhưng theo bản năng, cặp mông nàng vẫn lập tức khép chặt lại. Toàn thân căng cứng.

“A Kim, cô không sao chứ? Thả lỏng ra nào. Không nên chống cự Ma lực của ta, trực tiếp thu Ma lực vào rồi xuất ra, ta sẽ phối hợp với cô.” Thanh âm của Cơ Động truyền đến từ phía sau.

A Kim vội vàng hít sâu một hơi, khẽ cắn đầu lưỡi, lợi dụng cơn đau từ lưỡi truyền đến mới miễn cưỡng ổn định tinh thần. Nhưng nàng lại phát hiện, dường như nhịp tim của nàng đang đập nhanh hơn bình thường. Trong lòng không ngừng tự hỏi, ta bị gì thế này, sao hắn vừa chạm vào, mà lòng ta đã rối thế rồi.

“A Kim, ổn định tâm thần.” Thanh âm nhàn nhạt của Liệt Diễm lại giống như một xô nước đá dội vào đầu nàng, làm cho tâm tư hoảng loạn của A Kim trong nháy mắt đã bình tĩnh lại. Nàng ngẩng đầu nhìn về hướng Liệt Diễm, Liệt Diễm cũng đang nhìn về nàng. Từ đôi mắt tuyệt mỹ và bình thản của Liệt Diễm, nàng không hề nhận ra được điều gì. Tuy vậy, A Kim lại có cảm giác, dường như tâm tư của nàng đã bị Liệt Diễm hoàn toàn nhìn thấu.

Ma lực Cực hạn Âm kim rốt cuộc đã được vận lên. A Kim đưa bàn tay phải ra, Ma lực rực vàng chói mắt nhanh chóng ngưng tụ thành một quả cầu nhỏ bằng nắm tay, dựa theo lời của Cơ Động lơ lửng trên không.

Đúng lúc đó, một luồng Ma lực ôn hòa như dòng nước ấm được rót vào từ vai phải của A Kim. Nàng ta chỉ cảm thấy tay phải mình ấm lên, sau một khắc, dường như bên trong quả cầu kim khí đã chứa có thêm một cái gì đó.

Phía trước có một ngọn núi, ném quả cầu này tới đó đi. Nhớ kỹ, sau khi ném ra lập tức cắt đứt liên lạc với ma lực của cô.” Thanh âm hưng phấn xen lẫn chút khẩn trương của Cơ Động truyền đến từ phía sau lưng A Kim.

A Kim gạt đầu một cái, khẽ nghiêng người, dùng sức ném nó đi, lập tức quả cầu kim khí nhanh chóng bay vút tới. Ý niệm thoáng động, nàng liền cắt đứt liên lạc với Ma lực trong quả cầu.

Cơ Động thu hồi bàn tay trên vai A Kim. Trong đôi mắt hắn, phảng phất như có hai luồng lửa đen, trắng dâng lên. A Kim rõ ràng cảm giác được, Hỗn Độn bốn nguyên chưa hóa thành Hỗn Độn Âm Kim của nàng đang rung động kịch liệt. Trên người Cơ Động tinh thần lực tỏa ra dày đặc. Chịu ảnh hưởng từ hắn, Hỗn Độn bốn nguyên của nàng tựa hồ cũng bắt đầu có xu hướng vận động theo. Lúc này, cả A Kim đã nắm chặt tay lại, y hệt Cơ Động vậy, thầm chờ mong thành công sẽ đến.

514. Chương 260 Thành Thiên Thủy!

Cơ Động thông qua linh hồn liên lạc với Đại Diễn Thánh Hỏa Long, bảo nó dừng lại lơ lửng giữa không trung, rồi chăm chú trông theo hướng đi của quả cầu kim loại. Dù nhìn thấy quả cầu sắp đến gần đỉnh núi thì Cơ Động vẫn chưa dẫn động Ma lực, bởi hắn đoán, dưới va chạm mãnh liệt như thế, chắc là đủ để Cực hạn Song hỏa mà hắn đưa vào bên trong quả cầu kim loại kia mất đi cân bằng rồi.

Quả cầu rơi chính xác vào trên đỉnh núi, thế nhưng cả Cơ Động và A Kim đều phải thất vọng! Vì sau khi va chạm với đá núi cứng rắn trên đỉnh kia, quả cầu lại bắn ngược trở ra, chứ không nổ tung như trong tưởng tượng của họ.

“Chẳng lẽ thất bại ư? Không đúng...”

Tinh quang trong mắt Cơ Động đột nhiên sáng bừng lên. Ngay lúc đó, một tiếng bạo tạc không gì sánh kịp từ phía dưới ầm ầm vang lên.

Giữa không trung, ngập trời hai sắc màu đen trắng của hỏa diễm, tạo thành một khối cầu lửa Âm Dương khổng lồ. Sức bạo tạc kinh khủng như vậy, so với quả cầu Cực hạn Song Hỏa mà Cơ Động tiện tay ném ra lúc nãy, mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần. Mà càng khiến người khác phải giật mình kinh hãi vô cùng, chính là quang lửa Thái Cực Âm Dương đang bùng phát ở giữa không trung. Lúc này xung quanh nó, vô số những luồng sáng vàng, đỏ rực rỡ đan xen, bay tán loạn. Vô số tiếng xé gió vi vút xẹt ngang tai, thậm chí còn rít lên đầy bén nhọn.

Ở phía dưới thì quang sáng màu da cam cũng đã bao trùm oanh kích trên đỉnh núi. Tức thì liên tiếp những tiếng nổ đua nhau vang lên, từng tảng đá lớn bị chấn văng tung tóe, thậm chí còn vỡ vụn ra. Cả không trung dần dựa nguyên tố Cực hạn Song hỏa, chỉ thấy đỉnh núi đã bị đánh nát ra như cám, thấp hẳn xuống một thước.

A Kim giật mình trợn mắt nhìn! Nếu như lúc nãy nàng ta vì cảm xúc chợt dâng trào, mà đáp ứng Cơ Động tiến hành thử nghiệm không suy nghĩ. Thì lúc này, trong đáy lòng đã không khỏi sinh ra sự khâm phục mãnh liệt với Cơ Động. Mặc dù quả cầu kim loại bị bắn ngược lại, không nổ tung đúng như dự định, nhưng sức bạo tạc quả thật quá kinh khủng. Tổ Hợp kỹ Tam thuộc tính thật sự đã được hấn hoàn thành.

Im lặng cảm thụ hiệu quả của quả cầu kim loại kia, Cơ Động vẫn chưa thể vui mừng. Hấn trầm ngâm: “Thời gian phát nổ còn hơi chậm. Xem ra nhất định ta phải tự mình dẫn động Cực hạn Song hỏa rồi. Ừm, có lẽ vừa muốn phát nổ Cực hạn Tân kim của A Kim, vừa đồng thời dung hợp hoàn hảo với Kim thuộc tính, cần có thêm thời gian. Đây hẳn là nguyên nhân làm cho quá phát nổ kéo dài. Bất quá phương hướng cụ thể đã không sai. Sức bạo phát của Hỏa thuộc tính kết hợp cùng với lực xuyên thấu của Kim thuộc tính quả nhiên bá đạo và uy lực. Ài! Đáng tiếc...”

A Kim khó hiểu nhìn Cơ Động: “Đáng tiếc cái gì?” Nàng ta vẫn không rõ, thí nghiệm đã thành công như thế, Cơ Động tại sao vẫn không hài lòng?

Cơ Động nói: “Đáng tiếc ở chỗ, khả năng khống chế tổ hợp Ma lực của ta còn có hạn. Nếu như muốn tạo ra sức nổ tương đương với cấp bậc Tất Sát kỹ, thì ta lại không thể đảm bảo Cực hạn Song hỏa hoàn toàn đạt tới mức độ Âm Dương hòa hợp cho được. Vì vậy, uy lực của Tổ Hợp kỹ Tam thuộc tính này dù rất mạnh, nhưng chúng ta cũng chỉ có thể tổ hợp được cao nhất là Mệnh Trung Kỹ và Cơ Chuẩn Kỹ mà thôi. Không biết đến lúc nào, ta mới có thể ở mức Tất Sát kỹ mà đem Cực hạn Song hỏa khống chế thành trạng thái Âm Dương hòa hợp một cách tùy ý được đây.

Hấn cũng không phải tự coi nhẹ mình! Mà hấn biết rằng, Tất Sát Kỹ dung hợp bằng Cực hạn Song hỏa, hiệu quả có thể sánh ngang sơ cấp Siêu Tất Sát kỹ. Đừng nói là khống chế, vì ngay cả duy trì thì hiện hấn vẫn chưa đủ khả năng để phát ra loại Ma kỹ hao tổn Ma lực như thế. Muốn phóng thích, nhất định phải dùng Trận pháp Tồn trữ Ma lực mới có thể thực hiện được. Cho nên, lúc này không có khả năng nghĩ đến chuyện phóng thích Tổ Hợp Tất Sát kỹ Tam thuộc tính cùng với A Kim.

Liệt Diễm nhẹ nhàng vỗ tay, trong mắt tràn ngập ánh sáng khích lệ cùng tán thưởng: “Người đã làm rất tốt rồi! Ta chẳng qua chỉ đặt ra cho người một đề nghị. Thật không nghĩ tới, trong thời gian ngắn như vậy người đã có thể lĩnh ngộ và sáng tạo nhiều đến thế. Nếu tu luyện thành công Tổ Hợp kỹ này, khi đối mặt với địch nhân đông đảo hơn nhiều lần, cũng không cần phải tiêu hao quá nhiều Ma lực. Tình huống giống như lần trước gặp phải quân đoàn Tuyệt Sát, sẽ không còn xuất hiện nữa.”

“Các người cũng phải tập luyện với nhau nhiều hơn, phối hợp cho thêm thuần thục. Người nắm giữ Linh Hồn chi hỏa là nắm giữ ngọn nguồn của mọi sự khống chế. Cho nên người hoàn toàn có thể dung hợp rất nhiều kỹ năng với Cực hạn Âm kim của A Kim. Các người hãy thường xuyên trao đổi và thử nghiệm nhiều hơn một chút nữa!”

Sau đó Đại Diễn Thánh Hỏa Long tiếp tục lên đường. Trong hai canh giờ phi hành đó, Cơ Động đem hết tâm tư đặt vào việc nghiên cứu Tổ Hợp kỹ Tam thuộc tính. Với loại Tổ Hợp kỹ này, chỉ cần A Kim phát ra công kích bình thường nhất, nhưng như thế nào mới đạt tới hiệu quả của Tổ Hợp kỹ đây? Hơn nữa Cơ Động còn phải khống chế làm sao cho Cực hạn Song hỏa cùng lúc phát ra? Cứ như thế, giữa hai người họ dần dần xuất hiện sự ăn ý. Điều duy nhất làm cho A Kim tâm tình như hươu nhảy không yên, chính là khi vận dụng kỹ năng này, Cơ Động nhất định phải đụng chạm tới thân thể của nàng mới có thể hoàn thành.

Thành Thiên Thủy, một tòa thành xa hoa nhưng lại có chiều sâu. Khác hẳn với thành Trung Nguyên mênh mông quảng đại, tràn ngập khí tức rộng rãi mà hào phóng. Đứng trên cao mà quan sát, cơ hồ tất cả những kiến trúc trong thành đều lấy màu đen cùng màu tím làm chủ đạo. Màu đen thâm thúy kết hợp với màu tím cao quý tạo thành một loại cảnh tượng hết sức đặc biệt. Nơi đây không chỉ là thủ đô của Đế quốc Bắc Thủy, mà đồng thời cũng là tòa thành đặc sắc nhất của Đế quốc này, biểu trưng cho hầu hết những đặc điểm của một đô thành lớn.

Diện tích thành Thiên Thủy dù chưa bằng một phần ba thành Trung Nguyên, nhưng phần hoa náo nhiệt không kém. Khí trời rét lạnh, làm cho ý phục của người nơi đây dày và kín đáo hơn. So với Đế quốc Nam Hỏa và Đế quốc Trung Thổ, người Đế quốc Bắc Thủy có thân hình cao lớn hơn, mắt to mày thô, thiếu đi cái vẻ mềm mại trơn láng của người phương Nam, nhưng lại nhiều hơn sự hào sảng của người phương Bắc. Nhất là trong không khí. Thủy nguyên tố tràn ngập, càng làm cho nơi này bộc lộ ra một sức sống bừng bừng dào dạt.

Tại đế quốc phương Bắc này, Thủy hệ cùng Mộc hệ Ma Sư quy tụ nhiều nhất. Thủy hệ thì không cần phải nói, mà Mộc hệ Ma Sư tại đây cũng hưởng lợi không ít từ lượng thủy nguyên tố khổng lồ tràn ngập khắp nơi. Bởi trong Ngũ Hành, Thủy sinh Mộc, nên khi tu luyện bọn họ sẽ nhận được những sự trợ giúp rất lớn.

Cơ Động dựa vào bản đồ xác định rõ ràng vị trí thành Thiên Thủy, rồi điều khiển Đại Diễn Thánh Hỏa Long ẩn thân trong mây, lẳng lặng hạ xuống một nơi cách thành Thiên Thủy mười dặm. Từ nơi đó, cả ba người bắt đầu đi bộ tới thành Thiên Thủy.

Vừa tới cửa thành, bọn họ lại gặp phải một vấn đề nhỏ! Thành Thiên Thủy không biết vì nguyên nhân gì, lại cho quân cấm vệ kiểm tra từng người tiến vào. Ở trước cửa thành tập trung khoảng hai trăm binh sĩ, còn có cả Ma Sư tham gia, trông coi việc kiểm tra hàng người đi giữa. Thậm chí đối với phái nữ, họ còn đặc biệt sắp xếp mấy nữ binh để xét riêng.

“Xem ra, thành Thiên Thủy đã xảy ra chuyện gì rồi.” Cơ Động trầm ngâm.

A Kim nhìn đám binh lính kiểm tra phía trước, đang lục soát toàn thân mọi người, lạnh lùng: “Ai dám đụng vào ta, ta sẽ giết chết ngay.”

Cơ Động quả thật có chút đau đầu, đừng nói là A Kim không muốn, mà ngay cả hắn cũng không thích những người đó đụng chạm vào thân thể Liệt Diễm. Thoáng suy tư một lúc, hắn đã có biện pháp, khẽ động bàn tay lấy ra một vật, Cơ Động mới cùng Liệt Diễm và A Kim đi tới cửa thành.

Khi tới gần cổng thành, liền có hai gã lính và một nữ binh tiến lên chặn lại: “Xin tiếp nhận kiểm tra, có gì đó trên người thì lấy ra cả đi. Chúng ta sẽ lục soát toàn thân, nếu giấu diếm, đừng trách chúng ta không khách khí.”

Vừa nói, hai tên lính vừa đưa tay về phía Cơ Động.

Cơ Động hừ lạnh một tiếng: “Tránh ra!” Một cỗ khí thể trầm trọng chọt phóng thích ra từ trên người hắn, tích tắc, trong mắt hai tên lính kia, người nam nhân trước mặt tựa hồ đã biến thành ma quỷ vậy, khiến bọn chúng cuống quýt hoảng sợ lui về phía sau.

“Có gian tặc!” Nữ binh kia lập tức hét lên một tiếng. Nhất thời, ba người Cơ Động liền thu hút sự chú ý của đám binh lính trước cửa thành. Mà những binh sĩ của Bắc Thủy đế quốc này phản ứng cũng tương đối nhanh chóng, ngay thời khắc thứ nhất đã có mười tên lính vác ngang trường mâu, phong tỏa cổng thành. Ba mươi tên lính khác nhanh chóng vọt tới, chia trường thương về trước, vây ba người Cơ Động vào trong.

“Bắt lại.” Một gã tựa hồ là trưởng quan giận dữ quát một tiếng, ba mươi người cầm trường thương kia liền nhanh chóng xáp vào. Chỉ nghe Cơ Động hừ lạnh, chân phải đạp nhẹ trên mặt đất, một tiếng nổ trầm thấp vang lên, mặt đất kịch liệt rung động, lập tức xuất hiện vòng sóng địa chấn mãnh liệt lan ra, làm cho những binh lính này không thể đứng vững, lão đảo té ngựa về phía sau, còn bắt bớ gì được nữa.

Cơ Động thần nhiên nói: “Chúng ta không phải là gian tế gì cả, gọi hai Ma sư kia tới đây đi.”

Không cần hắn nói xong, hai Ma sư ngồi cạnh cửa thành đã nhanh chóng phi thân tới bên này. Khi này Cơ Động tản mát ra Ma lực, rung động của nó đã làm thức tỉnh bọn họ. Hai người đồng thời phóng thích Âm Dương Miện, một gã Tam quan, một gã Tứ quan. Trước sau là Ma sư Nhâm Thủy hệ cùng Giáp Mộc hệ.

“Chuyện gì xảy ra? Người là Ma sư Thổ hệ?”

Khi hai Ma sư đến, binh lính vội vàng tách ra hai hàng, tạo thành một lối đi. Một trong hai Ma Sư nghi hoặc nhìn Cơ Động lớn giọng hỏi. Đồng thời tỏ ra cực kỳ cảnh giác, e sợ nhìn hắn.

Cơ Động lúc này chẳng qua chỉ dùng Ma lực phát ra chấn động đơn giản mà thôi. Vốn hắn cũng không có phóng thích ra thuộc tính, nên hắn không trả lời vấn đề của đối phương, mà đưa lòng bàn tay về phía trước. Trong tay hắn không chỉ có một mà là tới hai vật. Một chính là huy chương Bát tinh của Công Hội Ma sư khi trước Hi Lạc tặng hắn. Vật còn lại chính là lệnh bài đại biểu cho thân phận Trưởng lão danh dự.

Đã là Ma sư, làm sao có thể không biết hai vật này? Nhất là trước ngực hai Ma sư kia cũng đeo một tấm huy chương Tam tinh của Công hội Ma sư. Cho nên, khi thấy hai vật trong tay Cơ Động, bọn họ cũng kinh hãi giật mình, chăm chú nhìn kỹ gương mặt trẻ tuổi của Cơ Động, lộ rõ vẻ không tin.

“Có thể cho chúng ta kiểm tra một chút hay không?” Ma sư Tứ quan hỏi dò.

Cơ Động hất nhẹ tay, Huy chương và Lệnh bài liền nhẹ nhàng bay về phía đối phương, hai Ma sư kia cung kính đón nhận, vô cùng cẩn thận truyền Ma lực của mình vào bên trong.

Huy chương và Lệnh bài của Công hội Ma sư đều trải qua chế tạo đặc biệt, là một trong những bí mật cấp cao nhất của Công hội, căn bản không thể bị bắt chước. Nhất là Lệnh bài Trưởng lão của Cơ Động, được đích thân Hội trưởng chế tác, trong Công hội Ma sư tượng trưng cho vinh dự tối cao.

Rất nhanh, hai Ma sư kia đã kiểm tra xong, Ma sư Tứ quan đang cầm Huy chương và Lệnh bài liền cung kính đi tới.

“Chấp sự của Công hội Ma sư, thuộc Phân hội thành Thiên Thủy, Quý Bản ra mắt Trưởng lão. Vừa rồi đã đắc tội, xin Trưởng lão tha thứ.”

Ma sư còn lại vội vàng phát tay cho những binh sĩ vây quanh rời đi, tiếp tục kiểm tra người khác. Ở trong mắt quan binh, những đại nhân Ma sư này tuyệt đối là tồn tại cao cao tại thượng. Đám người này thủ đoạn vô số, bình thường lại vô cùng kiêu ngạo, vậy mà không nghĩ ra, bọn họ cũng có lúc khúm núm như thế. Chúng quan binh không khỏi nhìn bọn Cơ Động mấy lần, thầm suy đoán thân phận của họ.

Cơ Động nhận lại Huy chương và Lệnh bài rồi hỏi: “Thành Thiên Thủy đã xảy ra chuyện gì? Đã là Thủ đô, vào thành còn cần phải kiểm tra phiên toái như vậy sao?”

Ma sư Tứ quan tên Quý Bản bèn nói: “Trưởng lão. Ngài có phải là họ Cơ?”

Cơ Động gật đầu, ngạc nhiên hỏi: “Làm sao ông biết?”

Quý Bản nói: “Vây là đúng rồi. Trước đó không lâu, Tổng hội bên kia mới vừa ra thông lệnh cho phân hội cả nước, tuyên bố thân phận Chấp Pháp Trưởng lão cùng Phó hội trưởng danh dự của ngài. Tại bất cứ Công hội nào, ngài đều có toàn quyền xử lý sự vụ.

Cơ Động không khỏi bật cười, trong lòng thầm nghĩ, lão Phó hội trưởng Hi Lạc này thật đúng là có ý tứ, cứ thế mà cho ta một cái danh Chấp Pháp trưởng lão. Xem ra lão cũng biết ta không mặn mà mấy với sự vụ của Công hội. Mượn dịp này để lung lạc ta đây! Nhưng nói gì thì nói, Công hội Ma Sư đối đãi hắn cũng có phần hào phóng. Chưa kể những thứ khác, chỉ cần cấp Liệt Diệm song kiếm kia thôi, với tương lai của hắn cũng có ý nghĩa vô cùng quan trọng.

“Quý Bản, ông vẫn chưa lời vấn đề của ta? Thành Thiên Thủy đã có chuyện gì xảy ra?”

Quý Bà lập tức nói: “Ba ngày trước, thành Thiên Thủy đã xảy ra chuyện. Chỉ một đêm, Công hội Điều Tỉu Sư tọa lạc tại trong thành đã bị cướp sạch không còn lại chút gì!”

“Gì kia?” Cơ Động giật mình kinh hãi. Hắn nghĩ mãi cũng không nghĩ ra, chuyện xui xẻo đó sao lại vô tình rơi trúng vào mục đích chuyến này của hắn vậy không biết. “Công hội Điều Tỉu sư lại bị cướp sạch á? Nơi đây chính là thành Thiên Thủy, là Thủ đô của Đế quốc Bắc Thủy đó. Chưa kể đến những nhân vật cao cấp trong Công hội Điều Tỉu sư tất cả đều là Ma Sư, chỉ riêng về mặt an toàn của một Thủ đô Đế quốc Bắc Thủy mà nói, lực phòng ngự chẳng lẽ lại kém cỏi như vậy?”

Quý Bà cười khở: “Có thể là an ổn quá lâu sinh ra chủ quan. Lại thêm khi tập kích Tổng hội Điều Tỉu sư cũng là Ma sư cả, số lượng lại đông đảo kinh người. Mà trùng hợp, lúc đó tại Tổng hội Điều Tỉu sư, Hội trưởng Tỉu Thần Đỗ Tư Khang và hơn mười đỉnh cấp cường giả Ma sư lại không có mặt. Cho nên mới bị đánh cướp gọn gàng không một tiếng động. Không chỉ hầm rượu bị dọn sạch, mà còn có rất nhiều đàn bà và trẻ nhỏ bị bắt. Nghe nói, tặc nhân còn để lại một phong thư cho Tỉu Thần Đỗ Tư Khang, về phần nội dung là gì, thì ty chức cũng không được biết.

Cơ Động nghi ngờ nói: “Sao lại dính dáng cả đàn bà và trẻ nhỏ nữa?”

Quý Bà nói: “Công hội Điều Tỉu sư và Công hội Ma sư của chúng ta khá là khác nhau. Ma sư đến Công hội chẳng qua là để trao đổi, mua bán vật phẩm Ma lực, hoặc là đi vào xét cấp bậc khảo hạch...”

“Còn Công hội Điều Tỉu Sư ngoại trừ xét bậc khảo hạch giống như chúng ta ra, còn có rất nhiều Điều Tỉu sư ở luôn tề tựu trong hội. Mục đích chính là để trao đổi lẫn nhau, nghiên cứu các loại phương pháp điều chế rượu. Cho nên thời gian dừng lại cũng rất lâu. Mà Điều Tỉu Sư ở tại địa phương nào cũng đều được hưởng thụ những đãi ngộ cao cấp, bọn họ không cần lo lắng vấn đề khác của cuộc sống!”

“Vì vậy, trong Công hội Điều Tỉu Sư thường sẽ có thân bằng quyến thuộc của Điều Tỉu Sư ở cùng. Lần này Công hội Điều Tỉu sư tổn thất thật nặng nề, không chỉ bị đánh cướp mà còn chết không ít Điều Tỉu sư cấp thấp, phụ nữ và con cháu của bọn họ ở trong Hội đều bị bắt sạch. Thủ đoạn của ác tặc cực kỳ tàn nhẫn!”

“Nhưng ngẫm lại cũng thật xấu hổ, chuyện lớn như vậy, quan binh trong thành Thiên Thủy mãi sáng hôm sau mới biết được. Đám giặc cướp bắt theo phụ nữ và trẻ nhỏ hơn cả trăm người, vậy mà có thể lặng yên không một tiếng động bỏ đi. Cho nên, thời gian gần đây, thành Thiên Thủy mới ra sức cố gắng điều tra chuyện này. Nghe nói, quan trông coi cửa thành Đông đã bỏ trốn, như vậy đám cướp nhất định là từ phía đó mà ra vào thành!”

515. Chương 261 Con Trai Của Tỉu Thần!

Quý Bà tiếp tục nói: “Công hội Điều Tỉu sư cũng là hiệp hội cấp một, Tổng hội lại tọa lạc ngay thủ đô Bắc Thủy Đế Quốc chúng ta. Sau khi chuyện này xảy ra, Hoàng thất Đế quốc vô cùng tức giận, hạ lệnh điều tra nghiêm ngặt. Thành Thiên Thủy hạn chế người ra vào. Tỉu Thần Đỗ Tư Khang thì càng tức giận hơn, bởi ngay cả người nhà của lão nhân gia cũng bị cướp đi. Vì thế mới có chuyện kiểm tra ở cửa thành! Ngài bây giờ muốn tới Công hội không? Ty chức sẽ đưa ngài đi.”

Cơ Động lúc này đã hiểu được đại khái chân tướng sự việc, bèn nhìn Quý Bà lắc đầu: “Không cần, chúng ta tự vào thành là tốt rồi. Cảm ơn ông đã cho biết.”

Quý Bà nghe vậy liền cùng Ma Sư kia mở đường đưa Cơ Động vào thành. Sau đó y cũng không quay lại chỗ cũ trợ giúp kiểm tra nữa, mà trực tiếp trở về Phân hội Ma Sư tại Thành Thiên Thủy. Chấp Pháp trưởng lão tới, y sao có thể không nhanh chóng thông báo một tiếng.

Vào thành Thiên Thủy rồi, Cơ Động cũng không có tâm tư thưởng thức kiến trúc thâm thúy, cao quý của nơi này. Hắn nhìn Liệt Diễm: “Tối sớm không bằng tới đúng lúc. Thật không ngờ chúng ta vừa đến liền gặp phải cảnh Công hội Điều Tỉu Sư chịu khổ nhĩ. Xem ra, giờ mà gõ cửa khiêu chiến thì hơi bất nhã rồi.

Người ta đang lúc dầu sôi lửa bỏng, ta lại đi khiêu chiến, khác nào lợi dụng hoàn cảnh khó khăn của người ta?”

“Liệt Diễm, chuyện này ta nhất định phải giúp một tay rồi. Mặc dù năng lực chế biến rượu của Công hội Điều Tử sư này ta cũng không đặt vào mắt, nhưng dù sao cũng là người trong nghề, không thể làm ngơ được!”

“Sư huynh ta lại là Phó hội trưởng của Công hội Điều tử sư. Nhìn từ bất cứ góc độ nào, thì ta cũng phải hỗ trợ bọn họ một phen. Nếu như có thể, thì giúp Tổng hội Điều Tử sư giải quyết chuyện này trước, rồi sau đó sẽ khiêu chiến với Tử Thần Đỗ Tư Khang cũng không muộn.”

Liệt Diễm khẽ cười: “Người chịu đứng ra là tốt rồi. Bây giờ chúng ta sẽ đi đến Công hội Điều Tử sư hay sao?”

Cơ Động lắc đầu: “Không cần gấp như vậy, trước hết đi tìm chỗ ở đã! Nàng với A Kim cứ nghỉ ngơi một chút đi. Còn ta sẽ tự mình đến Công hội tìm hiểu một phen. Quý Bà lúc này có nói, tặc nhân đã để lại cho Đỗ Tư Khang một phong thư. Ta tin nội dung của bức thư này và chân tướng sự việc sẽ có quan hệ rất lớn. Ta trước hết phải hiểu rõ mọi tình huống mới được.”

Đường phố Thiên Thủy đông vui nhộn nhịp, người người qua lại như mắc cửi, nhìn thế nào cũng chẳng thấy một chút không khí khẩn trương! Cơ Động tìm một tòa tửu điểm xa hoa nhất ở đây, rồi giống như trước, hắn lại đặt một phòng dành cho vợ chồng. Dĩ nhiên, lúc này hắn đã có sự tín nhiệm sâu sắc với A Kim, cho nên an tâm để Liệt Diễm và A Kim ở gian trong, còn hắn sẽ ở trên ghế ở phòng ngoài mà nghỉ ngơi tu luyện.

Sau khi an trí cho Liệt Diễm và A Kim rồi, Cơ Động lập tức đi ra khỏi tửu điểm. Để tránh hiểu lầm, hắn không hỏi thăm vị trí của Công hội Điều Tử sư, mà trực tiếp mua một tấm bản đồ thành Thiên Thủy. Sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng. Hắn không khỏi lặng im suy nghĩ.

Tòa thành này cũng quái dị quá đi, chẳng lẽ không có canh phòng sao? Công hội Điều Tử Sư vốn nằm ở Bắc thành, cách Hoàng cung của Đế quốc Bắc Thủy chỉ ba con đường mà thôi. Như vậy có thể nói, kẻ gian đã ở ngay trước mũi Hoàng thất Đế quốc Bắc Thủy mà đánh cướp Công hội Điều Tử Sư. Nếu đổi lại mà tấn công Hoàng cung, thật khiến cho người ta hoài nghi, cái Hoàng cung đó có chống đỡ nổi hay không nữa.

Thành Thiên Thủy không rộng lớn giống như thành Trung Nguyên. Cơ Động chỉ tốn một ít thời gian, dựa theo hướng dẫn của bản đồ đã tìm được vị trí Công hội Điều Tử Sư. Từ xa, hắn đã có thể thấy được kiến trúc đặc thù kia.

Công hội Điều Tử Sư xây dựng cực cao, mang hình dáng một bình rượu, vượt hẳn lên những kiến trúc xung quanh. Nếu như cứ theo tầng lầu mà tính, có lẽ cũng phải bảy tầng. Kiến trúc bình rượu, dưới thô trên mảnh, toàn thân một màu hổ phách kì dị, cũng không biết làm sao mà xây cho được. Mơ hồ xung quanh tòa nhà hình bình rượu hổ phách đó còn có những gợn sóng nhấp nhô lưu chuyển, vô cùng kỳ lạ. Có thể nói, tòa Tổng hội Điều Tử Sư này là một trong những đặc thù kiến trúc đậm nét của thành Thiên Thủy.

Ở nơi này, cũng không có binh lính thủ vệ, đã bị cướp sạch rồi, có bảo vệ cũng chẳng còn tác dụng. Cửa lớn hình vòm đóng chặt, ẩn ước một cảm giác bên trong là một không khí tràn ngập sự xơ xác tiêu điều.

Cơ Động đánh giá một lúc, rồi đi tới trước gõ mạnh vào cửa. Sau mấy lần, bên trong mới có động tĩnh.

Cửa khẽ mở, một người trung niên đi ra, dò xét toàn thân Cơ Động rồi mới trầm mặt hỏi: “Có chuyện gì?”

Cơ Động nói: “Nơi đây có phải là Tổng hội Điều Tử Sư không? Ta tới để tiếp nhận khảo hạch tư cách Điều Tử sư.”

Người đàn ông trung niên trong mắt thoáng hiện chút nghi ngờ: “Tổng hội tạm thời đóng cửa, trong thời gian ngắn sẽ không tiếp khách. Người đi đi.” Nói xong, không đợi Cơ Động mở miệng, sầm một tiếng đã quay lưng sập cửa mất dạng.

Nếu không phải đã biết Công hội Điều Tử Sư xảy ra chuyện, gặp phải tình huống như vậy, hẳn Cơ Động đã trực tiếp khiêu chiến ngay cổng Công hội rồi. Nhưng bây giờ là thời khắc người ta đang gặp rủi ro, cũng

không nên ép người quá đáng. Thoảng suy nghĩ một chút, hắn đã tìm ra một biện pháp. Muốn trực tiếp nhúng tay vào thăm dò chuyện Tổng hội Điều Tử Sư bị cướp sạch này, e rằng phải dựa vào thân phận lúc nhập thành thôi.

Ngay lúc Cơ Động chuẩn bị đi đến Công hội Ma Sư, thì thánh giác nhạy bén của hắn đột nhiên nghe được những âm thanh huyền ảo từ trong Tổng hội Điều Tử Sư truyền ra.

Đại môn vừa mới đóng không lâu, lại ầm một tiếng rồi mở ra. Văng vẳng nghe bên trong truyền tới những thanh âm đầy tức giận hét lên: “Cút, người cút cho ta. Ta không có đứa con như ngươi. Từ nay về sau, cấm ngươi bước vào cửa Tổng hội Điều Tử Sư một bước. Mau đuổi nó đi ra cho ta. Người nào cầu xin giúp nó, thì cùng nó cút ra khỏi Công hội luôn đi...”

“Lão cho rằng ta nguyện ý trở lại đây sao? Lão quá ngoan cố gần bướng rồi, nếu không phải mẹ và muội muội bị bắt đi, ta sẽ không trở về đâu. Chờ xem một ngày, ta sẽ đoạt lấy cái danh Tử Thần của lão.” Trong tiếng bước chân hỗn loạn, một người nổi giận dưng dưng từ trong Điều Tử Sư Công Hội bước ra.

“Đỗ Minh, tiểu tử ngươi đừng vọng động chứ. Hội trưởng đang nổi nóng, ngươi không nên chống đối cùng ngài a!”

Người vừa bước ra tầm hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, vóc dáng thon dài, cao ngang Cơ Động. Lúc này vì tức giận, mà khuôn mặt anh tuấn đỏ bừng lên, một đầu tóc ngắn màu đen dựng lên, nhìn rất thu hút. Chạy ra theo hắn, có mấy người đeo Huy chương Lục tinh của Công hội Điều Tử Sư.

“Những người kia sắp đến rồi. Cứ để nó cút nhanh cho lão phu.” Thanh âm tức giận lúc này lại hét ra. Đám người đuổi theo kia có chút bất đắc dĩ, đành hướng người tuổi trẻ phát phát tay áo, rồi quay lại Tổng hội Điều Tử Sư, sập cửa lại.

Khi nghe mấy âm thanh huyền ảo đó, Cơ Động đã dừng bước. Lúc người tuổi trẻ kia vừa ra khỏi Công hội, ngang ngạch bỏ đi, cũng đúng lúc đối diện cùng hắn.

Thấy Cơ Động, người thanh niên sững sốt một chút, thần sắc tức giận trên mặt hơi thu liễm một chút: “Ngươi là ai?”

Cơ Động khẽ mỉm cười: “Chào ngươi, ta tới tiến hành khảo hạch Điều Tử sư. Chẳng qua gặp lúc Công hội giống như đang có chuyện gì đó, tạm dừng khảo hạch. Ngươi là...?”

Thanh niên kia tức giận nói: “Ta con mẹ nó cái gì Điều Tử Sư tư cách! Giờ Công hội Điều Tử Sư đã sớm biến chất đi rồi! Không phải Ma sư Tam quan trở lên thì không cho phép thi Điều Tử Sư Tam tinh trở lên. Đây là cái đạo lý chó má gì? Người nào quy định Điều Tử sư nhất định phải là Ma Sư? Lấy Ma lực chế biến rượu, thật sự tốt lắm sao? Đây căn bản đã động chạm đến tư cách một Điều Tử sư thuần túy. Công hội chỉ là một đám người bảo thủ. Sẽ có một ngày, ta dựa vào kỹ xảo điều chế rượu đơn thuần mà đánh bại bọn họ cho xem!”

“Cái đám người chỉ biết mỗi một phương thức dùng Ma lực mà điều chế rượu đó khôn kiếp lắm. Ta khuyên ngươi cũng đừng nên khảo hạch nữa. Bởi nó đã không còn ý nghĩa nữa rồi. Nếu ngươi là Ma Sư, hãy đi Công hội Ma Sư! Nếu không phải Ma Sư, thì càng không có tư cách tham gia thi Điều Tử sư! Con mẹ nó, một chút ý nghĩa cũng không có mà!”

Nghe thanh niên uất ức chửi đổng, Cơ Động không khỏi ngạc nhiên! Sau khi đi tới thế giới này, hắn cũng đã gặp một số Điều Tử sư, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nghe có người nói, muốn lấy kỹ xảo thuần túy để điều chế rượu, chứ không phải dựa vào Ma lực. Hơn nữa, từ đoạn đối thoại lúc trước giữa gã thanh niên và Hội trưởng Công hội Điều Tử Sư, Tử Thần Đỗ Tư Khang, thì xem ra quan hệ giữa bọn họ không hề tầm thường. Người trẻ tuổi này quả là có ý tứ đây.

“Ngươi nói rất đúng! Kỹ xảo là trụ cột điều chế rượu, cũng là năng lực điều chế trọng yếu nhất. Bất quá, chuyện gì cũng đều có hai mặt của nó. Nếu có một ngày, ngươi có thể dựa vào kỹ xảo điều chế rượu thuần túy mà đánh bại bọn họ, dưới tình huống đặc thù thêm vào Ma lực, rồi tiến hành điều chế. Có thể sẽ có kết quả tốt hơn.”

“Những loại Kê Vỹ Tử khác nhau, tùy theo thời điểm điều chế, sẽ có những đòi hỏi khác nhau. Nhưng cũng có lúc, dùng kỹ xảo thuần túy mới có thể làm những điều mà Ma lực không thể. Tuy vậy cũng không

có phương thức nào là tuyệt đối, mà chỉ có dung hợp lẫn nhau, mới có thể đẩy nghệ thuật điều chế rượu tới một tầng cao mới. Có lẽ, những Điều Tử Sư trong Công hội cũng đang cố gắng tìm hiểu, đi theo con đường này cũng nên?”

Thanh niên nghe mấy lời của Cơ Động, vẻ phẫn nộ trên mặt biến mất tự lúc nào, kinh ngạc nhìn hắn: “Ồ hay, hình như ngươi có những hiểu biết rất sâu sắc đối với phương diện nhận thức rượu a! Nhưng dù sao hiện giờ ngươi cũng không thể kháo hạch được, mà ngươi lại là người thứ nhất tán thưởng con đường của ta. Đi thôi, ta mời ngươi uống trà, chúng ta đàm đạo một chút.”

Cơ Động mỉm cười gật đầu, những điều thanh niên này biết chắc chắn phải rõ ràng hơn so với vị Ma sư Tứ quan ở cửa thành kia. Xem ra hắn tạm thời không cần đi Công hội Ma Sư nữa rồi!

“Ta tên là Đỗ Minh, còn chưa kịp thỉnh giáo quý tính cao danh?”

“Cơ Động!”

Đỗ Minh quan sát từ trên xuống dưới Cơ Động mấy lần, thắc mắc: “Họ Cơ là họ của Đế quốc Trung Thổ, ngươi tới từ Đế quốc Trung thổ à?”

Cơ Động lắc đầu, nói: “Có thể nói như vậy, nhưng cũng không hoàn toàn đúng. Ta đến từ Đế quốc Nam Hỏa. Bất quá, cha của ta đúng là người của Đế quốc Trung Thổ.”

Đỗ Minh nói: “Đi, chúng ta tìm chỗ nào đó ngồi rồi nói chuyện. Mấy ngày nay, ta thật sắp buồn bực tới chết rồi.” Thanh niên đối với thành Thiên Thủy dĩ nhiên là rất tình tường, dẫn Cơ Động quẹo trái quẹo phải một hồi, đã tới một tòa Trà lâu phong cách thanh nhã, thẳng lên tầng hai, chọn một chỗ gần cửa sổ rồi ngồi xuống.

“Huynh đệ, nhìn ngươi tuổi hắn còn ít hơn ta nhỉ?” Đỗ Minh gọi một bình trà, nhìn Cơ Động hỏi.

Cơ Động nói: “Ta năm nay hai mươi. Còn ngươi?”

Đỗ Minh nói: “Ta hai mươi lăm, lớn hơn ngươi năm tuổi. Ngươi mới hai mươi đã có dũng khí đến Công hội Điều Tử Sư tham gia kháo hạch, là sở học gia truyền hay tự học mà nên?”

Cơ Động khẽ mỉm cười: “Coi như tự học thành tài đi.” Bất luận là kiếp trước hay là kiếp này, đúng là tất cả tài nghệ điều chế rượu của hắn đều do tự học tập, nghiên cứu mà thành.

Đỗ Minh ha hả cười một tiếng: “Nếu như ngươi thật sự mong muốn trở thành Điều Tử Sư, thì sau này ta có thể chỉ điểm và giúp đỡ cho ngươi một chút. Ở thành Thiên Thủy này, người ta quen biết không ít đâu, chỉ cần ngươi quả thật có bản lĩnh, đề cử ngươi đến một vài quầy rượu sang trọng làm việc, cũng không là vấn đề gì!”

Cơ Động bật cười: “Tốt lắm! Sau này phải mời ngươi chỉ giáo nhiều hơn nữa đó.”

Nếu như Liệt Diễm ở chỗ này, nhất định cũng sẽ bật cười. Thanh niên Đỗ Minh này cứ thế lại muốn chỉ điểm Cơ Động điều chế rượu, coi như là Đỗ Tư Khang, cũng tuyệt đối không có năng lực đó! Nhưng Cơ Động thì chủ yếu nhìn vào cái tính cách hào sảng và thẳng thắn đáng quý của gã thanh niên Đỗ Minh kia. Hơn nữa ý tưởng và con đường điều chế rượu của gã, đã khiến cho Cơ Động có rất ấn tượng rất tốt.

Đồng thời, Cơ Động cũng chú ý tới hai tay Đỗ Minh. Bàn tay trắng trẻo thon dài, hiển nhiên là cực kỳ chú ý chăm sóc. Nhất là sự mềm dẻo của cổ tay ngón tay, đúng là một đôi tay vô cùng thích hợp để điều chế rượu, hiển nhiên là ngày thường gã thanh niên này đã dày công không ít.

Đỗ Minh nói: “Công hội Điều Tử Sư ở mấy thành thị lớn một chút đều có Phân hội, sao ngươi lại phải chạy từ Đế quốc Nam Hỏa đến Đế quốc Bắc Thủy làm gì? Quảng đường này cũng không ngắn đâu nhỉ! Mà nhìn dáng vẻ của ngươi, cũng không giống người bình thường, chắc hẳn là Ma sư rồi.”

Cơ Động mặc dù tướng mạo không tính là anh tuấn, nhưng khí chất tuyệt đối không phải người thường có thể so sánh. Đỗ Minh mặc dù tâm tình đang lúc không vui, nhưng vẫn có thể nhìn ra mấy phần.

Cơ Động nói: “Ta là Ma sư Hỏa Hệ. Còn ngươi? Nhâm Thủy Hệ?”

Đỗ Minh nói: “Đó là dĩ nhiên. Ma Sư ở Đế quốc Bắc Thủy chúng ta, Thủy hệ là chủ yếu mà. Ta cũng không phải là loại ảo lả lừa dối gì, tự nhiên là Nhâm Thủy Hệ rồi!”

“À! Mới vừa rồi nghe người nói, có những tình huống, kỹ năng điều chế có thể làm được nhiều điều mà Ma lực không làm được! Đến cuối cùng là những tình huống nào vậy?”

Nhìn ánh mắt nóng bỏng của gã, Cơ Động hơi sửng sốt! Bởi vì hắn phảng phất từ người trẻ tuổi này, thấy được bản thân hắn trong kiếp trước. Khi đó, lúc hắn hơn hai mươi tuổi, không phải giống hệt như gã thanh niên này hay sao?

Phải có tình yêu và nhiệt huyết với điều chế rượu như thế nào, mới trong lúc Công hội Điều Tử sư xảy ra chuyện lớn như vậy, vẫn bỏ qua một bên để mà chăm chăm vào học hỏi chế tác rượu? Phản chấp nhất say mê đó, không khỏi làm cho hảo cảm của Cơ Động đối với gã lại tăng thêm mấy phần.

“Một Điều Tử sư ưu tú, đầu tiên đối với các loại rượu phải có những hiểu biết vô cùng sâu sắc và tinh tế. Cùng một loại rượu, nhưng nơi sản xuất khác nhau, thời điểm chiết xuất khác nhau, sẽ dẫn đến hương vị thiên biến vạn hóa.”

“Ví như điều chế Kê Vỹ Tử chẳng hạn! Phối hợp nguyên liệu bất đồng thì hiệu quả điều chế ra lại càng không giống nhau. Điều Ma lực có thể làm được, chẳng qua là trong quá trình điều chế Kê Vỹ Tử, gia tăng vào những đặc tính của Ma lực, hoặc là dùng nguyên tố Ma lực để tác động đến mùi vị Kê Vỹ Tử. Đồng thời các động tác điều chế càng thêm hấp dẫn, mê hoặc.”

“Hoặc thậm chí là thông qua Ma lực làm cho Kê Vỹ Tử biến đổi bản chất. Nhưng nếu chỉ như vậy, sẽ không cách nào đem vô số biến hóa độc đáo của rượu mà chân chính bày ra. Chỉ có thể lấy những hình thức cố định, điều chế ra những loại rượu cố định.”

Vừa nói đến điều chế rượu, Cơ Động căn bản không cần suy nghĩ, chậm rãi từ tốn mà nói: “Lấy một ví dụ đơn giản, nếu ta điều chế một chén Kê Vỹ Tử, như vậy, ta có thể dùng những nguyên liệu giống nhau như đúc, nhưng thông qua vô số thủ pháp bất đồng, ta hoàn toàn có thể điều chế ra một trăm loại mùi vị trở lên. Đây là điều mà dùng Ma lực để điều chế, quyết không thể nào làm được!”

Đỗ Minh thất kinh: “Người nói gì kia? Dùng cùng một loại nguyên liệu, dưới thủ pháp bất đồng, mà có thể điều chế ra hơn một trăm loại mùi vị à? Huynh đệ này, thổ da bò cũng không cần phải thổi quá mức như vậy chứ?” Đối với lời nói của Cơ Động, gã rõ ràng là không tin một tí nào!

516. Chương 262 Tài Nghệ Tử Thần - Tử Gia Bách Vị!

Cơ Động khẽ mỉm cười: “Làm sao người biết Tử Thần Đỗ Tư Khang không thể dùng cùng loại nguyên liệu mà có thể điều chế ra hơn trăm loại mùi vị chứ?”

Đỗ Minh cười lạnh: “Bởi vì, lão chính là người đã khiến ta lâm vào hoàn cảnh này. Lão là cha của ta, và ta cũng là thằng con duy nhất của lão. Điều này có đủ chứng minh lời nói của ta hay không?”

Cơ Động sớm đã đoán được thân phận của gã, khẽ mỉm cười: “Ta cũng không muốn giải thích. Sự thật là cách tốt nhất để chứng minh cho tất cả. Chuyện mà Hội trưởng Đỗ Tư Khang không làm được, không có nghĩa là người khác cũng không thể làm được. Chi bằng chúng ta thử xem, dùng chuyện này để đánh cược, như thế nào?”

Đỗ Minh nhướng mày: “Đánh cược? Ta chưa từng đánh bạc, cũng rất ghét đánh bạc. Đánh bạc chỉ làm người ta lâm vào trụ lạc mà thôi!”

Cơ Động nói: “Yên tâm, ta cũng không đánh bạc với người. Cứ theo lời ta vừa nói, nếu như dùng cùng nguyên liệu, mà ta có thể điều chế ra hơn trăm loại mùi vị, thì tính là ta thắng. Nếu như ta không thể làm được, thì người thắng. Người thắng, ta lập tức bái người làm thầy. Ngược lại cũng thế.”

Cơ Động lúc nói chuyện thần thái vẫn rất bình thường. Nhìn ánh mắt của hắn, Đỗ Minh rõ ràng có thể cảm nhận được sự kiêu ngạo cùng tự tin thấm vào xương tủy. Chẳng lẽ, hắn thật sự có thể? Không, đây tuyệt đối là điều không thể. Hắn bao nhiêu tuổi chứ? Cha của gã mặc dù ngoan cố, cũng đã là Tử Thần nhiều năm, nhưng quyết không thể nào làm được như lời của hắn.

Đỗ Minh nói: “Tốt! Người đã muốn đánh cuộc thì cứ như vậy đi. Ta đây sẽ cùng người đánh cuộc. Dù sao ta cũng không mất mát gì!”

“Nhưng nếu ta thắng, chưa chắc sẽ thu người làm đồ đệ. Ta không thích một người khoác lác. Nếu như người thắng, thì không cần phải nghi ngờ nữa, tài nghệ chế tác rượu của người trên ta vô số lần, làm sư phụ ta cũng không có vấn đề gì cả. Người định bắt đầu ở đâu?”

Cơ Động chỉ chỉ vào cái bàn trước mặt: “Ở chỗ này đi! Dùng loại rượu và phối liệu gì, tùy người chọn.”

“Tùy ta chọn sao?” Đỗ Minh nhìn Cơ Động, ánh mắt trở nên lạnh hơn mấy phần, giống như là đang chất vấn Cơ Động, bản thân thật cũng quá tự đại đi.

Cơ Động khẽ đảo cổ tay, một bình chế rượu bằng thủy tinh đã hiện ra: “Hầu hết các loại rượu trên thị trường trong tay ta đều có cả, phối liệu khác cũng có. Trà lâu này hẳn có thể cung cấp một ít nước trái cây làm phối liệu. Người cứ chọn đi!” Lúc này, từ cách nói của Đỗ Minh, Cơ Động không những minh bạch chuyện phát sinh ở công hội Điều Tử sư, mà sau khi trò chuyện, hẳn cũng đại khái hiểu rõ sự chấp nhất về rượu cùng tính cách của người thanh niên này. Có được Linh Hồn Chi Hỏa, hẳn có được khả năng nhìn người cực chuẩn. Đỗ Minh trong lúc trao đổi với hắn không chút nào ra vẻ cả, mà hoàn toàn thể hiện đúng bản tính vốn có.

Đỗ Minh vỗ một cái lên mặt bàn: “Tốt! Để cho ta nhìn rõ xem, người có bản lĩnh gì mà dám khoe khoang khoác lác. Dùng luôn loại Kê Vĩ Tửu tiêu chuẩn ‘Mặt Trời Mọc’ từ rượu cùng phối liệu làm đề mục đi!”

Cơ Động gật đầu, nói: “Phiền người gọi phục vụ mang tới cho ta nước chanh cùng đá bào, Long Thiết Lan thì ta đã có.”

Đỗ Minh gọi phục vụ tới, nói cho họ biết không cần trà nữa, mà mang lên nước chanh cùng đá bào. Người phục vụ dĩ nhiên rất vui khi bọn họ đổi lại đồ uống, so với trà, hai loại này không phải có theo mùa, giá tiền cũng hơn rất nhiều.

Một lát sau, nước ép trái cây và đá bào mang lên. Nước chanh màu vàng nhạt, óng ánh như hồng ngọc đã được đặt trên bàn.

Cơ Động từ trong Chu Tước thủ trục lấy ra một hũ rượu Long Thiết Lan bình thường, lấy thêm hai chén Hải Ba tiêu chuẩn dùng cho Kê Vĩ Tửu, đổ một chút rượu Long Thiết Lan vào đó, nhón tay đem chén rượu đưa tới trước mặt Đỗ Minh.

Đỗ Minh tự nhiên cũng biết, đây là Cơ Động đưa cho gã nhắm một tí rượu Long Thiết Lan, xem nó có gì khác lạ hay không.

Nhận lấy chén rượu, Đỗ Minh chỉ hơi ngửi qua một lần, rồi hướng Cơ Động gật đầu, tỏ vẻ không thành vấn đề. Từng là Lục tinh Tửu sư, nếu là ngay cả loại rượu thường gặp như Long Thiết Lan mà không ngửi được, thì gã cũng không cần lặn lội tửu trường nữa rồi.

Cơ Động không lập tức chế rượu, mà duỗi tay ra, phục phục mấy tiếng, hai ngọn lửa màu đỏ đã bốc lên bao phủ đôi tay hắn vào trong. Bình thần nhìn ngọn lửa thiêu đốt, thần sắc Cơ Động không chút biến hóa! Rửa tay, không cần phải lãng phí thời gian dùng nước mà rửa, dùng Dương hỏa cũng được vậy.

Khi ngọn lửa trong bàn tay Cơ Động không bùng cháy nữa, ánh mắt của hắn cũng dần dần ngưng tụ lại, Đỗ Minh lúc trước hơi tức giận cũng đã trầm tĩnh lại, ngồi ngay ngắn tại chỗ, yên lặng nhìn động tác của Cơ Động.

Hiện tại, trong Trà lâu, người uống trà cũng không nhiều, lâu hai chỉ có hai, ba bàn mà thôi. Ngọn lửa bốc lên đã hấp dẫn sự chú ý của họ, nhưng Ma Sư cũng không phải là quá hiếm gặp. Mà có thể đến đây uống trà thì đều là quý tộc, thấy vậy không cho là lạ, lại coi đó là đám người trẻ tuổi đang khoe khoang mà thôi, nên không tạo ra sự náo loạn gì cả.

Cơ Động rung nhẹ bàn tay khiến ngọn lửa phụt tắt, nhiệt độ trên tay giảm xuống rất nhanh. Lúc này hắn mới mở bình phối rượu bằng thủy tinh ra, đổ một phần rượu Long Thiết Lan vào. Thấy mầm liền biết cây, nhìn Cơ Động rót rượu, ánh mắt Đỗ Minh nhất thời chăm chú hơn vài phần. Bốn phần mười Long Thiết

Lan, không nhiều không ít, khó nhất lại là không có một giọt nào chảy ra ngoài. Lúc Cơ Động thu bình Long Thiệt Lan về, đúng là bốn phần mười rượu đã rót ra.

Kế tiếp là năm phần mười nước chanh cùng một phần mười đá bào, vừa lúc tạo thành một ly Kê Vĩ Tửu tiêu chuẩn: ‘Mặt Trời Mọc’.

Đậy kín nắp bình phối rượu, Cơ Động nhìn Đỗ Minh nói: “Có cần kiểm tra thêm không?”

Đỗ Minh lắc đầu: “Bắt đầu đi!”

Cơ Động hơi lỏng cổ tay, tay phải giơ lên, nắm vị trí nắp bình phối rượu, đang lúc Đỗ Minh không biết hẳn muốn làm cái gì, thì đột nhiên, bình phối rượu đã bay vút lên. Hoặc nói đúng hơn, là bị Cơ Động tung lên.

Bình phối rượu thủy tinh trên không trung cấp tốc xoay tròn, thậm chí phát ra tiếng vù vù. Có thể thấy rất rõ Long Thiệt Lan cùng hai loại phối liệu ở bên trong đang liên tục đảo chuyển rồi hòa tan ra làm một thể. Bình phối rượu xoay cực nhanh, khiến người khác nhìn vào tấm tắc ngợi khen không thôi. Thoáng trông nó giống như một quả cầu màu cam đang múa lượn ở trên không trung.

Nhìn một màn như vậy, Đỗ Minh đã hoàn toàn mất đi sự khinh thị. Cơ Động mới rồi chẳng qua chỉ hơi rung cổ tay đã nắm bình phối rượu tung lên cao, hoàn toàn là dựa vào lực ngón tay và cổ tay. Đây không phải nói lực lượng lớn là tốt, mà đòi hỏi khống chế cực kỳ chính xác. Gã phát hiện, người thanh niên tên Cơ Động này thậm chí không ngẩng đầu lên xem bình phối rượu, mà thủy chung thần sắc trên mặt vẫn bình tĩnh như thường. Hình như tất cả đều được hắn nắm chắc trong lòng bàn tay vậy.

Bình phối rượu xoay tròn như chong chóng, rồi rơi xuống, một tiếng “Phịch” nhẹ vang lên, vừa khéo miệng trên đáy dưới, vũng vàng đứng ở trên bàn. Trong cả quá trình đó, Cơ Động không hề đụng chạm gì vào bình phối rượu cả. Mà bình phối rượu kia lại giống như một cái đinh, ổn định trên mặt bàn, thậm chí ngay cả nửa phần đựng đưa cũng không có. Lực khống chế như vậy, có thể nói đã đạt đến trình độ đẳng phong tạo cực.

Ngón tay thoáng động, bình phối rượu đã mở ra. Cơ Động khẽ gảy nhẹ trên bình, một luồng chất lỏng màu cam bay ra, ổn ổn rơi vào một chén Hải Ba khác. Chất rượu bay ra rất ít, nếu như quan sát kỹ sẽ phát hiện, chỗ đó bằng đúng một phần trăm rượu trong bình.

“Vị đầu là ‘Mặt Trời Mọc’! Mời.” Cơ Động đem chén Hải Ba đẩy tới.

Kinh ngạc, trừ kinh ngạc cũng chỉ toàn là kinh ngạc, Đỗ Minh chắc chắn, trong cả quá trình điều tửu, Cơ Động tuyệt đối không sử dụng một tia ma lực nào cả. Bản thân gã cũng là Ma Sư, tự nhiên có thể cảm thụ được. Đó hoàn toàn là dựa vào kỹ xảo khống chế của đôi tay. Lúc này, khi bình phối rượu xoay tít trên không trung, gã tự nhủ là mình còn có thể làm được. Nhưng lần bắn rượu vào chén, thì chính gã có nghĩ cũng nghĩ không ra rồi. Vẫn như cũ không có nửa phần rơi vãi, hơn thế còn đúng một phần trăm. Chỉ riêng hai điểm này, sau lưng Đỗ Minh đã bốc lên một tầng mồ hôi lạnh. Lúc trước gã còn nói muốn chỉ điểm người ta chế rượu. Mà mỗi một điều đơn giản này, thì gã cũng đã làm không được rồi! Chẳng lẽ, theo lời hắn, cùng một loại nguyên liệu có thể điều chế trên trăm loại mùi vị, dĩ nhiên là thật?

Vừa nghĩ, Đỗ Minh đã đem một ngụm nhỏ “Mặt Trời Mọc” nhắm nhấp.

Mùi vị thuần hậu, Long Thiệt Lan nóng bỏng, cộng thêm nước trái cây phối hợp hoàn mỹ đã tạo nên mùi thơm nồng đậm! Tất cả vẻ tuyệt hảo đều được chén ‘Mặt Trời Mọc’ bày ra. Mùi vị so với chính gã điều chế lại còn thuần thực hơn. Thân là Lục tinh Điều tửu sư, con Tửu Thần, gã thừa hiểu, Kê Vĩ Tửu càng đơn giản, càng bộc lộ kỹ thuật cao thâm.

Cùng một loại tài liệu, cách điều chế bất đồng, quả thật mùi vị khác biệt không thể tính được. Mặc dù chỉ một ngụm nhỏ, nhưng gã vẫn có thể khẳng định, ngay ở Công hội Điều tửu sư, cũng chỉ một ít người mới có thể điều chế ra ‘Mặt Trời Mọc’ như vậy, trong đó đã bao gồm cả phụ thân của gã, Tửu Thần Đỗ Tư Khang.

Ngay lúc gã đem ngụm rượu nhanh chóng uống vào, Cơ Động lại một lần nữa đóng nắp bình phối rượu lại. Không một câu thừa thừa, bình phối rượu lại bay lên. Khi miệng Đỗ Minh vẫn còn đang thấm đẫm hương vị chén ‘Mặt Trời Mọc’, ánh mắt của gã đã một lần nữa bị bình phối rượu bay múa hoàn toàn hấp dẫn.

Vẫn như cũ là xoay tròn, nhưng lần này cùng vừa rồi lại hoàn toàn bất đồng. Bình phối rượu bị Cơ Động đảo ngược, vị trí nắp bình chống trên lòng bàn tay hắn, cấp tốc xoay tròn thành hình một mũi dùi. Còn đang khiến người ta hoa mắt thất thần, bình điều rượu đã một lần nữa dừng lại.

Gậy nhẹ bình, như cũ là một dòng rượu bắn ra: “Mời.”

Đỗ Minh lại cầm lấy chén rượu, lần này, sắc mặt của gã không khỏi càng thêm đặc sắc. Mùi vị thuần hậu lúc trước đã biến mất, trong miệng gã lúc này, lại là một vị ngọt rất đậm. Với vị giác nhạy bén của mình, gã tự nhiên có thể thưởng thức được, đây hoàn toàn là mùi vị của nước trái cây hỗn hợp. Nhưng, tại sao không có một tí mùi vị Long Thiệt Lan?

Kê Vĩ Tửu cũng không nhất định là rượu. Ở trong Kê Vĩ Tửu, có một loại đặc biệt, chính là Kê Vĩ Tửu không rượu, từ các loại nước trái cây cùng phối hợp điều chế mà thành. Cho nên, Đỗ Minh tuyệt không thể nói ngậm thứ hai mà Cơ Động cho gã uống không phải là Kê Vĩ Tửu.

Gã còn chưa kịp suy nghĩ xem Cơ Động làm cách nào mà được như thế, thì bình phối rượu đã lần thứ ba bay lên.

“Mời...”

“Mời...”

“Mời...”

“Mời...”

“Mời...”

...

Mỗi một lần, bình phối rượu bay lên, rơi xuống, bắn ra chất rượu, Đỗ Minh cũng theo bản năng cầm lấy chén uống vào. Đúng như Cơ Động đã nói, cùng là ba loại tài liệu như vậy, bị hắn điều chế ra trăm ngàn loại biến hóa. Càng về sau, Đỗ Minh càng mơ hồ hiểu được ý nghĩ của Cơ Động. Hắn từ trong quá trình điều chế, lấy tỷ lệ bất đồng kết hợp lại, như vậy mùi vị sinh ra tự nhiên sẽ bất đồng. Nhưng phải cần kỹ xảo tinh diệu đến cỡ nào mới có thể đạt được chứ! Phải biết rằng, toàn bộ rượu đều ở trong một bình phối rượu. Ừm, nhất định phải đem phần dư thừa tách riêng ra, phần mới sinh tổ hợp lại, mới tạo thành mùi vị khác. Tuyệt không thể mảy may sai lầm.

Hơn nữa, dù Cơ Động có đem ba loại phối liệu này tiến hành tổ hợp như thế nào, thì khi Đỗ Minh uống xong, mỗi một ngụm Kê Vĩ Tửu cũng đều cảm thấy rất đậm đà. Hương vị thuần hậu mà ngọt ngào như vậy, làm cho gã không thể tự kiềm chế được, rung động không thôi.

Đây vốn chỉ là một chén Kê Vĩ Tửu bé tí, gã tổng cộng uống hơn trăm ngụm nhỏ. Nhưng cứ một chén rồi lại một chén như vậy, cũng đã làm gã say. Không phải là người say, mà lòng đã say rồi.

Kỹ xảo của Cơ Động lúc thì đơn giản, lúc thì cực kỳ rườm rà, có lúc lại tràn đầy huyền ảo, muôn hình vạn trạng. Cứ như thế, mỗi một lần huy động đều làm cho gã như dần sâu vào cảm giác hưởng thụ đầy mỹ diệu khó tả.

Khách nhân mấy bàn bên cạnh lúc này đã đều tập trung ánh mắt vào động tác của Cơ Động. Ai nấy như bị điểm huyết vậy, hoàn toàn ngây ngốc nói không ra lời. Bọn họ cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới, một Điều Tửu sư lại có thể có trình độ như vậy. Quả thật là những kỹ thuật hết sức thần kỳ. Bình phối rượu liên tục tản mát ra những ánh sáng mê người, thậm chí làm cho mắt của tất cả những người có mặt ở đây sinh ra ảo giác.

Cơ Động lúc này đã hoàn toàn đắm chìm trong niềm vui điều chế rượu. Bởi hắn thật lâu không được điều chế rượu đến lâm ly sướng khoái như vậy rồi. Hắn không sử dụng nửa phần Ma lực, hoàn toàn là bằng vào kỹ xảo mà điều chế rượu. Lúc hắn vì Liệt Diễm mà điều chế rượu, vì tất cả tâm tư tình cảm đều dồn vào trong một chén rượu kia, cố ý dùng kỹ xảo cao minh nhất để điều chế ra rượu ngon đỉnh nhất, cho nên ngược lại sẽ không sướng khoái lâm ly giống như bây giờ.

Thủ pháp cùng trăm vị rượu điều chế ra của Cơ Động tuyệt đối là năng lực trụ cột và cơ bản nhất. Giống như một nhà số học đọc thuộc lòng bảng cửu chương vậy. Thông dong thoải mái, tràn đầy hào tình khoáng đạt. Căn bản không cần suy nghĩ, căn bản không cần chú ý, hoàn toàn chỉ bằng vào cảm giác mà điều chế rượu.

Tốc độ của Cơ Động càng lúc càng nhanh, Đỗ Minh thậm chí không có thời gian bưng chén rượu, mỗi khi Cơ Động thốt một chữ “Mời”, thì một ít chất rượu trong bình đã trực tiếp bắn vào miệng gã.

Rốt cục, thời khắc cuối cùng đã tới. Cơ Động đột nhiên đứng lên, cái ghế sau lưng bị chân hắn đá văng ra, cả người lùi lại một bước. Đúng một khắc này, cả tòa Trà lâu chợt như sáng bừng lên, không còn người nào có thể thấy rõ ràng cánh tay của Cơ Động nữa. Trong phút chốc, chín luồng thủy tinh bằng bạc bao quanh vàng sáng màu cam từ trên không trung cũng đã tách ra...

517. Chương 263 Hoài Nghi Của Đỗ Minh!

Ngay sau đó, chín luồng chất bạc trong nháy mắt hợp nhất, biến thành một viên minh châu to bằng nắm tay. Cả người Cơ Động vào giờ khắc này tựa hồ cũng biến mất. Hàng loạt âm thanh trầm thấp như tiếng rỗng ngấm vù vù vang lên. Có thể thấy được những ảo ảnh của rỗng đang mờ nhạt hiện ra, vờn múa xung quanh viên minh châu. Không phải là rỗng của thế giới này mà có vẻ hơi giống với Đại Diễn Thánh Hóa Long.

Cực hạn của nghệ thuật điều chế rượu ‘Cửu Long Hí Châu’.

So sánh với ‘Cửu Thiên Tiên Nữ Hạ Phàm’ thì thủ pháp điều chế này khó hơn nhiều. Cho tới hôm nay, Cơ Động cũng chỉ mới nghĩ ra loại kỹ thuật này trên lý thuyết thôi. Nhân lúc cao hứng chế tác thành công hơn trăm vị rượu, theo tiềm thức hắn liền thi triển ra loại kỹ xảo này. Nhưng Cơ Động lại không ngờ, mới thực hiện lần đầu đã lập tức thành công.

Hư ảnh kia tuy không lớn, nhưng lại có thể thấy rõ ràng chín con tiểu long màu bạc vẫn vờn quanh viên minh châu.

“Đỉnh!” Một tiếng động nhỏ vang lên khiến sắc mặt Cơ Động biến đổi. Chín con rồng đột ngột chui tọt vào viên trân châu khiến cho ánh sáng rực rỡ nhất thời thu liễm lại. Ngay sau đó một quang sáng màu cam nhàn nhạt chậm rãi bay ra. Chất rượu trong bình gần như hoàn toàn biến thành trạng thái khí, tràn vào miệng Đỗ Minh. Rồi trong nháy mắt, từ khí lại hóa thành rượu, một mùi thơm bất chợt lan tỏa khắp cơ thể gã, tràn ra cả lỗ chân lông khiến cho chung quanh thân thể cũng nồng đậm hương rượu kỳ lạ.

Tay Cơ Động ngừng lại, bình phối rượu lúc này cũng biến mất, nó đã vỡ thành từng mảnh nhỏ rơi xuống đất tạo nên từng tiếng “đình đình đang đang” liên tiếp. Bình phối rượu trong quá trình điều chế rượu cực nhanh đã vỡ nát rồi.

Mặt Cơ Động toát ra vài phần không cam lòng, hắn cảm giác rõ được sát na kia, trạng thái của mình đã đạt tới mức tuyệt hảo, nhưng cuối cùng vẫn bị thất bại. Dĩ nhiên, thất bại này chỉ có chính hắn mới hiểu được, còn những người khác sớm đã bị tài nghệ xuất thần nhập hóa vừa diễn ra chinh phục mất rồi, ai có khả năng nhìn thấu được sơ suất cuối cùng trong Cửu Long Hí Châu đây?

Xem ra, tài nghệ của mình vẫn còn chưa đủ, hoặc là phương pháp vốn không đúng. Đến tột cùng là do đâu chứ? Do bình phối rượu? Chẳng lẽ phải đổi bình phối rượu bền hơn? Không, không phải là như vậy! Trong mơ hồ, Cơ Động đã nghĩ tới điều gì đó, nhưng nhất thời không làm sao nắm bắt được. Trong đầu không ngừng lặp quá trình điều chế lúc trước, cố gắng tìm kiếm căn nguyên vấn đề.

Đúng lúc này, đột nhiên những tiếng phù phù đã khiến Cơ Động trong trầm tư giật mình tỉnh lại. Hắn ngẩng đầu lên mới thấy, thì ra Đỗ Minh đã quỳ rạp xuống trước mặt. Lúc này trong đôi mắt gã con trai của Tẩu Thần kia tràn ngập sự kích động, nhãn châu lấp lánh nước mắt, toàn thân run rẩy vì quá mức xúc động.

“Đệ... đệ tử Đỗ Minh, bái kiến Lão sư.” Phan phanh phanh... Mấy tiếng dập đầu liên tiếp khiến cho cả Trà lâu cũng chấn động rung nhẹ. Đỗ Minh đã hướng Cơ Động, lập tức cung kính bày ra đại lễ ba quỳ chín lạy.

Mặc dù lúc trước, thủ pháp điều chế Cửu Long Hí Châu thất bại, nhưng việc chế tác ra hàng trăm vị rượu lại không hề thất bại. Trăm lần được thưởng thức trăm loại mùi vị, chỉ riêng sự xúc động này đối với người bình thường mà nói cũng đã quá lớn rồi, huống chi Đỗ Minh từ nhỏ vốn xuất thân từ một thế gia điều chế rượu cơ chứ.

Có câu, người ngoại đạo chỉ xem náo nhiệt, nhưng người trong nghề lại xem bản lĩnh tinh hoa. Thân là Lục tinh Điều Tử sư, Đỗ Minh quá hiểu được, thủ pháp vừa rồi của Cơ Động khó khăn đến cỡ nào.

Cho dù là cha gã, nếu không sử dụng Ma lực phụ trợ, thì cũng không cách nào làm được hoàn mỹ như thế. Đây không phải là cảnh giới mà gã vẫn theo đuổi hay sao? Chỉ dựa vào thủ pháp bình thường mà đạt đến mức đỉnh phong của Điều Tử sư?

Lúc này gã đã chẳng còn quan tâm suy nghĩ tại sao Cơ Động trẻ tuổi như vậy, lại có được năng lực chế tác rượu xuất sắc chấn động kim cổ đến thế? Đúng như Cơ Động đã nói lúc trước, sự thật đủ để chứng minh hết thảy, chứng minh thực lực của hắn. Cho nên lúc này Đỗ Minh mới triệt để bái sư không chút do dự.

Cơ Động đưa tay đỡ Đỗ Minh lên, hắn vốn là người của hai thế giới, đã sống quá năm mươi năm rồi, có nhận người đệ tử này cũng không sao cả. Hơn nữa cũng vì lý tưởng của Đỗ Minh giống hắn, thiên phú ở phương diện Điều Tử sư cũng vô cùng xuất sắc, cho nên trong đầu hắn mới nảy ra ý niệm thu đồ đệ. Dĩ nhiên, trong tiềm thức cũng có chút ý tứ phân cao thấp cùng Tử Thần Đỗ Tư Khang. Chẳng qua không phải là bây giờ, mà đợi chuyện ở Công hội Điều Tử sư giải quyết rồi hẵng tính.

“Lão sư, rốt cuộc là người làm thế nào a? Quá mức thần kỳ rồi. Cho dù mơ, đồ đệ cũng chưa bao giờ mơ đến, một Điều Tử sư lại có thể đạt đến trình độ như vậy.”

Cơ Động khẽ mỉm cười, nói: “Người nhớ kỹ, tâm cao bao nhiêu thì thiên địa cũng rộng lớn bấy nhiêu. Thực tế có thể nghiệm chứng cho lý luận, nhưng làm sao có được lý luận, thì phải dựa vào đầu óc của mình mới được. Nếu như chỉ quanh quẩn ở một nơi, thì lý luận của người vĩnh viễn không thể nào tiến bộ! Giống như con ếch nơi đáy giếng, chỉ có thể mãi mãi nhìn lên mảnh trời trên miệng giếng vậy! Muốn trở thành một Điều Tử sư xuất sắc, đầu tiên là phải chịu được cực khổ, tiếp theo là ngộ tính!”

“Những điều sau này ta dạy ngươi, sẽ tuyệt không nhắc tới các cách điều chế các loại rượu khác nhau đâu. Mà sẽ dạy cho ngươi phương pháp cùng lý luận, có thể thông hiểu nó tới trình độ nào thì trông vào bản thân ngươi rồi. Ta sở dĩ thu ngươi làm đồ đệ, cũng bởi vì ngươi có lý tưởng như ta. Căn bản của Điều Tử sư chính là tài nghệ chứ không phải là ma lực! Bất quá, gần đây tư tưởng của ta cũng đã thoáng hơn trước. Nếu có thể đem tài nghệ cùng ma lực dung nhập vào điều chế rượu, sẽ càng làm cho nghệ thuật điều chế thêm thiên biến vạn hóa. Thậm chí làm ra ngàn vị rượu cũng không phải là không thể thực hiện được!”

“Ngươi đã bái ta là thầy, ta cũng không cần phải giấu diếm làm gì! Lần này ta tìm tới Tổng hội Điều Tử sư tại Đế quốc Bắc Thủy, thật ra là muốn tỷ thí cùng phụ thân ngươi một phen. Thử nghiệm một vài ý tưởng của ta, đồng thời để biết thêm một chút về trình độ kết hợp giữa Kỹ xảo và Ma lực của ông ấy đã đạt tới mức nào rồi. Coi như là một sự giao lưu, học tập! Dĩ nhiên, ta tuyệt đối không cho rằng phụ thân ngươi có thể điều chế Kê Vĩ Tử sư giỏi hơn ta!”

Nếu Đỗ Minh đã bái hắn làm thầy thì Cơ Động cảm thấy mình nhất định phải nói cho rõ ràng hết đã. Để cho gã biết hắn đang định làm gì. Dù sao, gã cũng là con của Đỗ Tư Khang, vạn nhất sau này mình đối đầu với Tổng hội Điều Tử sư, đệ tử của hắn lại đứng về phía người ta, chẳng phải sẽ khiến thiên hạ một phen chê cười hay sao?

Ai ngờ, Đỗ Minh vừa nghe Cơ Động nói xong, ánh mắt đã sáng rực lên, xoa xoa tay hưng phấn: “Thật tốt quá! Lão sư! Cha của đệ tử đứng trên cao quá lâu rồi, nên mới cố chấp như thế! Ông ấy vẫn luôn tự cho mình là đúng. Nếu như người có thể chiến thắng ông ta, hơn nữa chiến thắng bằng phương pháp của đệ tử. Vậy là quá tuyệt rồi! Lão sư, chúng ta khởi hành lúc nào đây? Nếu không, hay là chúng ta đi ngay bây giờ đi. Đệ tử thật sự rất mong đợi cuộc tỷ thí giữa ngài cùng lão già đó. Thế giới Điều Tử sư đã lâu lắm rồi không có những việc trọng đại như vậy. Lúc đó chúng ta còn có thể mời những Công hội khác, thậm chí là quan phủ để làm chứng. Lấy tài nghệ của người, tuyệt đối có thể đấu một trận với cha ta.”

Cơ Động nói: “Đi thôi, chúng ta rời khỏi nơi này rồi nói tiếp!” Vừa nói, hắn đã nắm lấy bả vai của Đỗ Tư Khang, thân hình lóe lên, nhảy từ cửa sổ ra ngoài. Trên chiếc bàn chỉ còn hai kim tệ không ngừng nhảy múa...

Không phải là Cơ Động muốn đi, mà là không thể không đi. Những vị khách kia mới vừa rồi ngậy ngốc trở mắt xem, bây giờ dường như chợt hoàn hồn, xông cả về phía hắn tựa như vừa phát hiện một đại lục mới vậy. Cơ Động sợ dính phải phiền toái, dĩ nhiên là lập tức rời đi.

Vừa đặt chân trên mặt đất, Đỗ Minh đã bị Cơ Động kéo chạy, cảm thấy giống như gã đang dâng vùn giá vũ vậy, tuy rõ ràng nhìn thấy vị sư phụ này đi không hề nhanh, nhưng thoảng cái cũng đã vượt qua mấy con phố rồi.

“Đỗ Minh, cuộc tỷ thí giữa ta và phụ thân ngươi nhất định sẽ tiến hành. Nhưng không phải bây giờ. Lúc mới vào thành ta đã nghe được có chuyện xảy ra ở Công hội Điều Tử sư của các ngươi. Trước khi giải quyết xong thì ta tuyệt sẽ không tìm cha ngươi làm gì. Hiện tại, ông ấy nhất định vì chuyện này mà tâm thần bất ổn, hiện giờ mà đi khiêu chiến, cho dù thắng thì cũng không vinh quang gì. Ngươi có thể nói cho ta biết, Công hội Điều Tử sư đến tột cùng đã xảy ra việc gì không? Ở ngay thủ đô của Đế quốc Bắc Thủy mà còn phát sinh cướp bóc, giết người, lại bắt đi cả gia quyến như vậy, thật khiến ta không tài nào hiểu nổi.”

Đỗ Minh vốn đang còn hưng phấn đến mê mẩn trong thủ pháp kỳ diệu của Cơ Động, nghe hắn nói vậy, trên mặt hiện lên nét khó xử, thở dài một tiếng, nói: “Lão sư, ta có thể tin tưởng người được không?”

Cơ Động sửng sốt: “Sao lại nói như vậy?”

Đỗ Minh cười khổ nói: “Chuyện phát sinh lần này ở Công hội Điều Tử Sư thật ra cũng không phải lạ. Chúng ta cũng có thể đoán ra đại khái là ai làm. Lần này đệ tử trở về, chính là muốn giúp phụ thân nhưng lại không như mong muốn. Đệ tử và phụ thân vốn giống nhau, đều là người cố chấp, một lời không hợp liền bỏ đi. Lão sư, đệ tử bái người làm thầy, là bởi vì năng lực Điều Tử thần kỳ của người. Nhưng có điều thời điểm người xuất hiện tựa hồ lại có chút xảo hợp rồi. Người mới hỏi khiến cho ta cảnh tỉnh lại, không rõ người có phải là người phía bên kia hay không?”

Vừa nói, Đỗ Minh vừa nhìn Cơ Động rồi chậm rãi lui về phía sau, đến khi cách Cơ Động một khoảng thì một luồng Ma lực lạnh như băng không ngừng tỏa ra từ người gã. Hắc quang lóe lên bao quanh thân thể, đó chính là Ma lực Nhâm thủy hệ. Trên đỉnh đầu, một chiếc dương miện màu trắng ngưng tụ thành hình, Tam tinh Tứ quan, Ma lực cấp bốn mươi sáu hiện rõ trước mặt Cơ Động. Hai mươi lăm tuổi đã đạt tới cấp bốn mươi sáu, dù ở trong Học Viện Thiên Can thì cũng đủ điều kiện gia nhập vào Âm Dương Học Đường rồi.

Nhìn cũng đã nhìn xong, Cơ Động mới chậm rãi gạt đầu: “Cương trực nhưng không lỗ mãng! Đỗ Minh, ta càng ngày càng thấy thích ngươi rồi.”

Cảm xúc bây giờ của Đỗ Minh rõ ràng lạnh lùng hơn lúc trước rất nhiều: “Lão sư, người bắt quá mới có hai mươi tuổi thì làm sao có thể già dặn như vậy. Người nên theo ta trở về Điều Tử Sư công hội đi. Ta tuy bội phục tài nghệ Điều Tử của người, nhưng chuyện hôm nay thì nhất định người phải giải thích cho rõ ràng.”

Cơ Động bật cười nói: “Giải thích rõ ràng? Ta có cái gì để giải thích đây? Ta vốn từ thành Trung Nguyên xa xôi đến đây, người lại cho rằng ta đến để đối phó với Công hội Điều Tử Sư sao? Được rồi! Mặc dù ta không rõ ta nên giải thích cái gì, nhưng nếu người đã quyết thì ta đây cũng sẽ chứng minh cho người xem!” Nói xong, Cơ Động bước lên một bước, thân hình chỉ loáng lên một cái đã hiện ra trước mặt Đỗ Minh.

Đỗ Minh tuy thất kinh, nhưng tốc độ phản ứng lại không chậm chút nào. Hai tay gã đồng thời di chuyển, Ma lực Nhâm Thủy hệ liên miên bất tận trong nháy mắt đã ngưng tụ thành ba bức tường băng ngăn chặn trước mặt Cơ Động. Cùng lúc đó, hàn khí đồng thời từ bốn phương tám hướng ập đến. Cơ Động ngạc nhiên phát hiện, ở địa phương vốn không rộng rãi này, chỉ trong khoảnh khắc ngăn ngừa đã xuất hiện tới mấy lớp tường băng vậy chặt hắn lại.

Cơ Động nhẹ nhàng vuốt tay lên bức tường băng, trong cái nhìn hoảng sợ của Đỗ Minh, những lớp băng đó dưới một luồng sáng màu đen lóe lên đã hóa thành mây khói. Gã thậm chí không kịp cảm nhận ánh sáng đen kia đến tột cùng mang thuộc tính gì, thì một lần nữa đã đối mặt trực tiếp với Cơ Động.

“Bạo!” Đỗ Minh hét lớn, hai tay đột nhiên nắm chặt trước người. Tiếng ầm ầm vang lên, tường băng xung quanh Cơ Động đồng loạt nổ tan tành, tạo thành vô số mảnh nhỏ mang theo sức ép mãnh liệt, lao thẳng về phía Cơ Động.

“Ma kỹ không tồi!” Cơ Động nhếch miệng cười nhạt, một quang sáng vàng óng lạng lẽ hiện lên xung quanh hắn.

Lực bạo tạc khiến tường băng nát vụn tương đối mạnh, làm cho không gian nhỏ hẹp hoàn toàn tràn ngập những mảnh băng nhỏ sắc bén. Nhưng những mảnh băng nhỏ này sao có thể vượt qua Cực hạn Dương Hỏa cho được? Chỉ cần khẽ chạm vào quang sáng màu vàng đỏ thì tất cả những mảnh băng vỡ đã lập tức biến mất toàn bộ. Cùng lúc này, sự áp chế thuộc tính mạnh mẽ đã ép Đỗ Minh liên tục thối lui sau, khi lưng gã chạm tường hẻm thì mặt tái xanh không còn hột máu. Cực hạn Dương Hỏa thô bạo đến mức tận cùng! Khí tức thuần dương khiến gã ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn. Trong hẻm nhỏ không người này, dường như tất cả Thủy nguyên tố đều bị quét sạch, chỉ còn lại khí tức Viêm Dương hùng hực. Căn bản Ma lực Tứ quan của Đỗ Minh không còn cách nào phóng xuất ra được nữa.

Ánh sáng vàng rực rỡ chợt thu liễm, thuộc tính khắc chế liền rút đi tựa như thủy triều, áp lực mà Đỗ Minh chống chọi này giờ cũng hoàn toàn biến mất, khiến gã lại khôi phục được hành động. Nhưng nguồn Ma lực kia mặc dù chỉ xuất hiện trong chớp mắt kia cũng đủ làm cho gã chấn động bàng hoàng. Cho tới nay, gã vẫn cho rằng, trong lứa người cùng tuổi thì gã hẳn là cường giả trong cường giả rồi. Thậm chí gã còn có một niềm tin mãnh liệt, nhất định không bao lâu sau, gã sẽ có thể vượt qua phụ thân. Nhưng khi đối mặt với người thanh niên thậm chí còn nhỏ tuổi hơn trước mặt, gã đã thua, chẳng những thua đau mà còn thua một cách triệt để.

Cơ Động bình tĩnh nhìn gã, lúc này thậm chí ngay cả Âm Dương Miện hắn cũng không thích phóng ra. Thân mang Cực hạn Song Hỏa, đã thế Ma lực còn cao hơn đối thủ đến gần hai mươi cấp, thì hắn còn cần phóng thích Âm Dương Miện ra sao? Chẳng phải là chuyện rất buồn cười ư!

“Người không tin ta, ta có thể hiểu. Vì dù sao, Công hội Điều Tử Sư cũng đang trong thời kỳ khó khăn. Đã thế, tình nghĩa thầy trò của chúng ta đến đây là hết! Mỗi câu lúc trước ta nói với người, người nhất định phải nhớ kỹ. Vì nó sẽ giúp ích người rất nhiều! Ta không cần biện hộ gì cho ta cả, nhưng nói để người biết, nếu ta là địch nhân của Công hội Điều Tử Sư, thì người cho rằng ta cần phải dụ dỗ người sao? Lấy thực lực giữa người và ta thì đừng nói là một, kể cả mười người như người, ta cũng có thể dễ dàng bắt đi. Công hội Điều Tử Sư xảy ra chuyện, người không bị bắt đi, hẳn là do lúc ấy người vắng mặt. Nếu không, là con trai độc nhất của Hội trưởng Đỗ Tư Khang, người nghĩ địch nhân sẽ bỏ qua cho người à? Ta chỉ nói thế thôi. Cáo từ!”

Nói xong những lời này, Cơ Động không có nửa phần do dự xoay người rời đi, chẳng những thế, thần sắc lại càng thêm lạnh lùng.

518. Chương 264 Ma Minh.

Theo lý lẽ bình thường thì hắn có thể giải thích được sự cảnh giác của Đỗ Minh, nhưng mà, lúc này hắn đang đắm chìm trong những cảm giác mới vô cùng kỳ diệu về rượu, đối với Đỗ Minh càng có lòng yêu tài, nhưng đột nhiên bị chính đồ đệ của mình vặn hỏi, thậm chí còn đứng ở phía đối lập. Từ cảm tính mà nói, Cơ Động có chút không tiếp thụ được. Huống chi, vốn hắn có lúc hành động theo cảm tính nhiều hơn lý tính. Nếu không, lúc trước hắn cũng sẽ không vì Sấm yêu nhất tộc mà đối mặt với hơn trăm ngàn địch nhân. Cho dù đó là Đông Mộc đệ nhất quân đoàn. Cho nên, khi hắn xoay người rời đi thì vô cùng kiên quyết, vấn đề của công hội Điều Tử Sư hắn vẫn sẽ hỗ trợ giải quyết. Nhưng hắn đã không còn định giải thích gì với Đỗ Minh nữa.

“Lão sư, ngài dừng đi.” Đỗ Minh bước vọt lên một bước, cản đường Cơ Động.

Cơ Động lạnh nhạt nói: "Sao nào, người vẫn còn muốn ép ta đi cùng với người tới công hội Điều Tử Sư sao? Ta chắc chắn sẽ đi, nhưng không phải bây giờ. Ta sẽ có biện pháp làm cho phụ thân người tin tưởng ta tới hỗ trợ chứ không phải địch nhân."

"Không, không, lão sư, ta sai rồi." Khuôn mặt Đỗ Minh căng thẳng đến mức đỏ lên, đúng như Cơ Động nói, nếu như hắn là địch nhân thì sẽ bỏ qua cho đứa con độc nhất của Tử Thần sao? Huống chi tài nghệ chế rượu Cơ Động cao siêu như vậy, thực lực thể hiện lúc trước lại càng khủng bố. Tuy hắn không rõ Cơ Động làm như thế nào, nhưng thân là ma sư tam tinh tứ quan (cấp 46), hắn biết rõ Cơ Động cường đại như thế nào, nếu lão sư dùng thực lực chân chính của mình, cho dù xông thẳng vào công hội Điều Tử Sư thì chỉ sợ không có mấy người ngăn được lão sư a. Có được thực lực tuyệt đối thì còn cần gì đến âm mưu quỷ kế nữa?

Hơn nữa, Đỗ Minh cũng chú ý tới việc, khi Cơ Động nói duyên phận thầy trò đã hết thì sâu trong ánh mắt hiện lên nét thương cảm, thậm chí là đau lòng, tuyệt không giả vờ. Cho dù theo trực giác hay là lý tính đi nữa thì hắn đều quyết định tin tưởng Cơ Động

Đỗ Minh quỳ rạp xuống trước mặt Cơ Động: "Lão sư, vừa rồi ta quá xúc động, xin ngài cho ta thêm một cơ hội. Tất cả chỉ vì mẹ cùng muội muội của ta đều bị bắt đi, lòng ta bây giờ thật sự rất loạn. Hơn nữa con người của ta vốn thẳng tính, trong lòng có nghi vấn gì thì nhất định phải nói ra."

Cơ Động thản nhiên nói: "Con người khi còn sống, cơ hội đôi khi chỉ có một lần. Trên lý tính, ta hoàn toàn hiểu được sao người làm thế. Nhưng ta là một người sống theo cảm tính, hiện tại ta đã không muốn thu đồ đệ nữa. Có một thứ ta muốn nhắc nhở người, cho dù phụ thân người cùng người có hiểu lầm gì, hiện tại, người cần nhất là người. Trở lại công hội Điều Tử Sư đi, không lâu nữa, người hẳn là sẽ gặp ta ở đó một lần nữa. Hẹn gặp lại, Đỗ Minh."

Vừa nói, thân hình Cơ Động đã lóe lên, không đợi cho Đỗ Minh kịp phản ứng thì đã lướt qua người hắn, tới khi Đỗ Minh xoay người lại thì đã không còn nhìn thấy thân ảnh Cơ Động nữa.

Thần sắc ngây ngốc nhìn về hẻm nhỏ vắng lặng, trong lòng Đỗ Minh phảng phất như đã đánh mất một thứ vô cùng quý giá, thì thào tự nhủ: "Con người khi còn sống, cơ hội đôi khi chỉ có một lần. Chẳng lẽ, ta thật sự bỏ lỡ kỳ ngộ của chính mình trong cuộc đời này sao? Không, ta nhất định sẽ không bỏ qua. Lão sư, ta chờ ngài ở Điều Tử Sư công hội."

Ra khỏi hẻm nhỏ, tâm tình Cơ Động có chút không tốt, tính cách của hắn vốn cũng không được coi là rộng rãi, mà là tràn ngập cảm tính. Lúc ánh mắt Đỗ Minh trở nên lạnh lùng, lui về phía sau từng bước một, bộ dáng đó làm nội tâm hắn không cách nào tiếp nhận nổi.

Đúng lúc này, thanh âm của Liệt Diễm vang lên trong lòng Cơ Động: "Cơ Động, bây giờ người trở về khách sạn đi."

Nghe được thanh âm của Liệt Diễm, tất cả việc lúc trước lập tức bị Cơ Động gạt ra sau, việc đầu tiên hắn nghĩ đến là Liệt Diễm gặp phải nguy hiểm, "Liệt Diễm, làm sao vậy?"

Liệt Diễm sao lại không biết hắn nghĩ gì, nói: "Ta không sao, nhưng người trở về đi. Có người tới tìm người."

Có người tìm chính mình? Cơ Động sững sốt một lát, rồi lập tức tăng tốc trở về tửu điếm. Chỉ cần suy luận một chút thì hắn cũng biết là ai đến tìm mình. Không cần đoán cũng biết được đó nhất định là người của công hội Ma Sư, trừ bọn họ ra thì Cơ Động không nghĩ ra còn có ai quen với mình khi mà mình mới lần đầu đi vào thành Thiên Thủy. Hiển nhiên là hai gã Ma Sư ở cổng thành đã đem việc mình đi vào thành Thiên Thủy hồi báo lên trên. Như vậy cũng tốt, đỡ cho chính mình phải đi công hội Ma Sư tìm bọn họ.

Sự thật chứng minh, suy đoán của hắn hết sức chính xác, khi hắn trở lại trong tửu điếm thì phát hiện tổng cộng có ba người tìm đến, đều là lão giả tuổi chừng hơn sáu mươi, hai nam một nữ, cả ba hắn đều không quen biết. Nhưng từ huy chương đeo trên người thì có thể biết được, lão giả cầm đầu mang trường bào màu đen chính là Thất Tinh Ma Sư, hai vị còn lại là Lục Tinh.

Phòng trong phòng khách chỉ có A Kim mặt lạnh như băng ngồi một bên, Liệt Diễm tựa hồ còn ở trong phòng ngủ, ba vị lão giả ngồi trên một trường kỷ còn lại, khuôn mặt có chút xấu hổ. Nhưng bọn họ không thể không chờ ở chỗ này. Chấp Pháp Trưởng lão ở tổng hội đến đây, bọn họ sao lại không biểu hiện một chút chứ?

Chúng kiến Cơ Động đi vào, ba vị Ma Sư không khỏi sững sờ, lão Ma Sư có niên kỷ dường như lớn nhất dò hỏi: “Ngài là?”

Cơ Động nói: “Xin chào các vị, ta là Cơ Động. Ba vị hẳn là đến từ công hội Ma Sư ở phân hội Thiên Thủy thành a.”

“Ngài chính là Chấp Pháp Trưởng lão?” Vị nữ Ma Sư Lục Tinh không khỏi thất thanh. Tuổi vị này đủ để làm lão tổ mẫu Cơ Động, trong mắt tràn ngập vẻ khó tin. Tuy từ trong tin tức ở tổng hội Ma Sư truyền xuống có nhắc qua việc Cơ Động hết sức trẻ tuổi. Nhưng mà, gặp gỡ trực tiếp Cơ Động vẫn khiến cho ba vị lão Ma Sư kinh ngạc không thôi.

Cơ Động lấy bát tinh huy chương cùng khối lệnh bài của mình ra, đưa vào tay lão giả cầm đầu, lão giả cẩn thận nhìn qua, sau đó vội vàng trả lại cho Cơ Động: “Phân hội trưởng Cô Thần của công hội Ma Sư ở Thiên Thủy thành tiếp kiến Chấp Pháp Trưởng lão.

Cơ Động nói: “Ba vị không cần khách khí. Mời ngồi.”

Bốn người lần lượt ngồi xuống theo thứ tự chủ khách, tuy nhiên Cơ Động thật sự quá trẻ, vẫn làm cho ba vị một chính hai phó hội trưởng phân hội khó mà tiếp nhận, nhưng huy chương trong tay cùng lệnh bài mà Cơ Động đưa ra đúng là hàng thật giá thật, làm bọn họ không thể không tin. Có điều thần sắc cũng không tôn trọng lắm. Ý nghĩ của bọn họ hết như đại đa số người nhìn thấy Cơ Động lần đầu tiên, một thanh niên hai mươi tuổi gì đấy, cho dù có thiên phú thì có thể mạnh tới đâu chứ?

“Chấp Pháp Trưởng lão, lần này ngài đến thành Thiên Thủy, do ngẫu nhiên đi ngang qua, hay là có việc?” Cô Thần khách khí hỏi.

Ánh mắt Cơ Động vô cùng lợi hại, dĩ nhiên nhìn ra được vị phân hội trưởng này đối với chính mình vẫn còn chút hoài nghi: “Cô Thần phân hội trưởng, cho dù các người không đến tìm ta, ta cũng có ý định tìm các người. Ta ngoại trừ là một Ma Sư thì còn là một Điều Tử Sư. Lần này đến thành Thiên Thủy, vốn do tổng hội Điều Tử Sư mà đến, nhưng mới rồi ta nghe Ma Sư ở phân hội nói, công hội Điều Tử Sư đã xảy ra chuyện. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, ngài có biết rõ không?”

Cô Thần vừa nghe Cơ Động nói đến vì tổng hội Điều Tử Sư, sắc mặt không khỏi hơi đổi: “Chấp Pháp Trưởng lão, tổng hội Điều Tử Sư đúng là có đại sự xảy ra. Nếu như ngài không có chuyện cần thiết thì tốt nhất là tạm thời không cần liên lạc với bọn họ. Công hội Điều Tử Sư đã bị Ma Minh dòm ngó rồi.

“Ma Minh? Đó là cái gì?” Cơ Động nghi ngờ hỏi.

Cô Thần nhíu mày, hiển nhiên hẳn không ngờ rằng Cơ Động ngay cả Ma Minh cũng không biết. Hẳn đâu biết rằng, từ nhỏ đến lớn Cơ Động đều một mực tu luyện, không có tiếp xúc quá nhiều với Ma Sư công hội, mà sự tồn tại của Ma Minh thì chỉ có tự thân Ma Sư mới biết được. Dù là Cơ Động hay là Phát Thụy, đều có thể nói là xuất thân từ Học viện, giao tình với công hội Ma Sư vốn không quá thân thiết, hơn nữa vẫn chưa từng đi lại nhiều trên Ma Sư đại lục, dĩ nhiên là sẽ không biết cái gì Ma Minh rồi.

“Ma Minh là gọi tắt của Ma Sư liên minh. Cũng bị những Ma Sư chính thống như chúng ta gọi là Tà ác liên đạo. Thành viên của Ma Minh đều là một ít Ma Sư bị truy nã do dùng lực lượng của Ma Sư để thỏa mãn dục vọng cá nhân, gây nguy hại cho xã hội. Tổng số Ma Sư ở Ma Minh tuy còn xa mới bằng nghiệp đoàn chúng ta. Nhưng lực lượng hạch tâm của chúng lại vô cùng cường đại. Lịch sử của Ma Minh thậm chí còn sớm hơn so với công hội Ma Kỹ, cơ hồ đồng thời thành lập với công hội Ma Sư. Trong Ma Minh vốn lấy lực lượng vì tôn. Tổ chức thập phần nghiêm mật. Đại khái khoảng hai trăm năm trước, công hội Ma Sư chúng ta đã từng liên hợp với công hội Ma Kỹ khởi xướng lần tiêu trừ thứ nhất nhắm vào Ma Minh. Lần đó gây cho bọn họ chấn kích rất lớn, song phương ít nhất có tới năm Chí Tôn cường giả tham gia chiến đấu. Nhưng trong chiến dịch cũng làm cho hai đại công hội chúng ta tổn thất thảm trọng. Từ đó về sau, Ma Minh mai danh ẩn tích, từ sáng chuyển vào tối, không hề công khai hiện diện trên đại lục. Cho đến vài thập niên gần đây, hoạt động của bọn họ mới bắt đầu mạnh lên.”

“Ma Minh làm việc hoàn toàn chỉ vì lợi ích, với họ thì không có cái gì là luân lý, đạo đức cả, bọn họ thậm chí có thể vì đạt tới mục đích của mình mà sát hại bình dân. Một khi gặp được người của công hội Ma Sư chúng ta sẽ lập tức giết người đoạt bảo. Căn cứ theo phán đoán, đại bản doanh của Ma Minh hẳn tại Bắc Thủy đế quốc. Bọn họ ở Bắc Thủy đế quốc hoạt động vô cùng ngang ngược, cướp bóc thương đội, ám sát

Ma Sư, bắt cóc quý tộc, gian dân cướp bóc, không tội ác nào mà không làm. Sau khi công hội Điều Tử Sư gặp chuyện không may, đầu tiên bọn họ đã tìm tới công hội Ma Sư chúng ta, nhờ chúng ta đến điều tra. Ở công hội Điều Tử Sư, hiện rõ án ký Hắc Long do Ma Minh để lại. Cho nên có thể khẳng định, hẳn do Ma Minh nhìn trúng vật gì đó ở công hội Điều Tử Sư, mới đột nhiên tiến hành cướp bóc giết người. Ma Minh vốn có lịch sử hơn một ngàn năm, mặc dù trong quá khứ đã từng bị vây diệt nhiều lần, nhưng thủy chung chỉ tử mà không cương(DG: Chết nhưng chưa ngã hẳn, vẫn còn lay lắt sống – BD: cái này thấy hơi là lạ, theo lý là chỉ ngã nhưng không chết mới đúng, tuy nhiên do nguyên văn Hán Việt là “thị tử nhi bất cương” nên đành để nguyên, nếu có thiếu sót gì thì các bạn chỉ giùm), hơn nữa làm việc cũng càng ngày càng quý dị, muốn tìm được tổng bộ bọn họ hoặc là chủ lực thì rất khó.”

Lúc này, đến phiên Cơ Động giặt mình, hẳn không ngờ tới, trong Ma Sư lại vẫn có tồn tại một liên minh như vậy. Cũng do không phải tất cả ma sư đều do công hội Ma Sư khống chế, do quý tộc quản lý. Đúng vậy! Khi một người có được năng lực vượt qua thường nhân, nếu tâm trí không kiên định thì sẽ rất dễ dàng sa ngã, lợi dụng lực lượng trong tay để thỏa mãn dục vọng trong người.

Cơ Động hỏi: ” Phân hội trưởng Cô Thần, đã biết được do Ma Minh hạ thủ, phân hội bên này chuẩn bị ứng phó như thế nào?”

Cô Thần thở dài lắc đầu, nói: “Chúng ta đã truyền tin tức cho tổng hội. Bất quá, chỉ sợ công hội sẽ không quá quan tâm đến chuyện này.”

Cơ Động nghi hoặc hỏi: “Sao lại không quan tâm? Chẳng lẽ Ma Minh xuất hiện, công hội chúng ta không xuất thủ tương trợ công hội Điều Tử Sư sao?”

Cô Thần nói: “Trưởng lão, không phải chúng ta không nghĩ tới việc xuất thủ tương trợ mà thật sự do hiện giờ thời điểm này vô cùng khó khăn, nhân thủ ở phân hội bên này cùng thủ vệ ở thành Thiên Thủy có thừa, nhưng công kích thì không đủ. Hơn nữa, công hội Điều Tử Sư tuy hướng chúng ta thỉnh cầu trợ giúp, nhưng mà vẫn sợ hãi, cố kỵ phong thư do Ma Minh để lại. Đỗ Tư Khang lại bất luận thế nào cũng không chịu đem lá thư này cho chúng ta xem. Lại càng không nói cho chúng ta biết nội dung trong đó là gì. Chúng ta ngay cả sự tình từ đầu đến cuối như thế nào cũng không rõ, vậy giúp bọn họ như thế nào đây? Thánh Tà chi chiến chỉ còn nửa năm thời gian là bắt đầu rồi. Tuy công hội không trực tiếp tham gia Thánh Tà chi chiến nhưng trước mỗi một cuộc Thánh Tà chi chiến, công hội đều bắt buộc hoàn thành tốt các công tác chuẩn bị, điều khiển đại lượng Ma Sư tinh nhuệ túc trực ở không xa Thánh Tà thông đạo, tùy thời chuẩn bị trợ giúp. Đây là quy củ do tổ tiên lưu lại. Mà hiện tại vẫn đang tiến hành công tác chuẩn bị. Không có khả năng vì Ma Minh gây chuyện mà điều động Ma Sư đi. Huống chi, cho dù tổng hội điều động Ma Sư đến, thì thời gian hẳn là cũng không còn kịp rồi. Tổng hội cũng cần người để điều khiển các nơi khác, hơn nữa đường xá xa xôi, không có thời gian hai, ba tháng thì không thể đến kịp. Mà thời gian Ma Minh cho công hội Điều Tử Sư, tuyệt không vượt qua mười ngày. Bọn họ hiển nhiên cũng đã tính toán kỹ điểm này mới đột nhiên ra tay. Tuy hiện tại chúng ta đã có phòng bị, nhưng bọn họ đã bắt đi phần lớn phụ nữ và trẻ em ở công hội Điều Tử Sư, giờ phòng ngự cũng chẳng còn tác dụng gì nữa, làm phân hội trưởng, ta càng không thể bởi vì việc của công hội Điều Tử Sư mà đặt cược mạng sống của công hội Ma Sư chúng ta.”

“Thì ra là thế.” Nghe Cô Thần nói, Cơ Động xem như đối với tiền căn hậu quả của chuyện này đã minh bạch đôi chút, vì Thánh Tà chi chiến nên Ma Sư công hội cũng đã âm thầm trả giá không ít. Việc công hội Điều Tử Sư gặp phải này, cho dù công hội Ma Sư mặc kệ thì mình sẽ quản. Để xem Ma Minh này rốt cuộc mạnh đến nhường nào.

“Cô Thần phân hội trưởng, người xem thế này có được không. Phiên ngài mang ta đến công hội Điều Tử Sư. Việc lần này họ bị cướp, ta sẽ thay ngài xử lý”

Cô Thần sững sốt một lát: “Ngài muốn đích thân xử lý chuyện này sao. Trưởng lão, việc này không ổn lắm”. Ngoài miệng tuy nói thế, nhưng trong lòng Cô Thần vẫn có chút khinh thường, thật sự là ghé con không sợ cạp, tuy không biết làm sao người có thể leo đến chức Chấp Pháp Trưởng lão, nhưng mà Ma Minh để đối phó như vậy sao? Nếu thế, thì bọn họ đã bị tận diệt từ mấy trăm năm trước rồi.

Cơ Động nói: “Không có gì không ổn cả. Ta chỉ là muốn điều tra chuyện này rõ ràng thôi. Ngài cứ yên tâm, nếu chuyện không thể làm được thì ta sẽ không miễn cưỡng. Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi ngay thôi.”

Chấp pháp trưởng lão thân phận tôn quý, có thể nói trong công hội Ma Sư đã gần ngang bằng với Hội trưởng ở Tổng hội, Cô Thần không dám trái mệnh lệnh của Cơ Động, rơi vào đường cùng, đành bắt đắc dĩ mang theo hai người phó hội trưởng phân hội cùng Cơ Động, đi tới tổng hội Điều Tử Sư.

Một lần nữa đi tới tổng hội Điều Tử Sư, đại môn vẫn đóng chặt lại như trước, dường như mang theo ý đuổi khách từ ngàn dặm xa. Cô Thần tiến lên gõ cửa. Cát cao giọng nói: “Ma Sư công hội Cô Thần xin bái phỏng.”

Không lâu sau, đại môn công hội Điều Tử Sư rốt cục mở toan ra, hơn mười người từ bên trong đi ra đón tiếp, người đi đầu có chút hấp tấp nói: “Cô Thần hội trưởng, ta đang chuẩn bị đi tìm ngài đây.”

519. Chương 265 Thập Đại Danh Tử Đệ Tam - Hãn Hải Quỳnh Tương.

Trước cửa tổng hội, hơn mười người trong công hội Điều Tử Sư ra nghênh đón, người đi đầu nhìn thấy Cô Thần, lập tức bước nhanh đến chào, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Cơ Động nhìn kỹ thì thấy người đi đầu tầm sáu mươi tuổi, vóc người cao gầy, khuôn mặt trắng trẻo, mũi cao miệng vuông. Chắc hẳn lúc trẻ người này cũng là một người phong lưu. Nhìn sơ qua nếu xét về khuôn mặt thì người này có vài phần giống với Đỗ Minh. Nhưng lúc này hai mắt người đó lại đỏ bừng, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Hội trưởng Đỗ Tư Khang, chúng ta không mời mà tới, mong ngài hiểu cho.” Cô Thần thân nhiên nói. Lời của hắn tuy khách khí, nhưng khuôn mặt lại hơi lộ vẻ cao ngạo. Tuy hắn chỉ là phân hội trưởng của Ma Sư công hội, nhưng từ sau khi công hội Ma Sư hợp nhất cùng công hội Ma Kỹ thì nó đã trở thành đặc cấp công hội duy nhất trên đại lục hiện giờ, công hội Điều Tử Sư tuy cũng là nhất cấp công hội, nhưng nếu so với công hội Ma Sư thì nó kém quá xa

Đỗ Tư Khang vội vàng cười nói: ” Hội trưởng Cô Thần, ta cũng vừa bàn bạc xong, đang chuẩn bị đi tìm ngài đây. Ngài cùng hai vị phó hội trưởng là khách quý chúng ta cầu còn không được. Nhanh vào trong nào, mời.”

Cô Thần hơi nghiêng người tránh ra, cung kính làm một động tác mời hướng về Cơ Động, sau đó hướng Đỗ Tư Khang nói: “Đỗ Tư Khang hội trưởng, mong ngài gọi ta là phân hội trưởng Cô Thần. Ta giới thiệu cho ngài một chút, ta là Cô Thần phân hội trưởng của công hội Ma Sư ở Thiên Thủy thành cùng hai phó hội trưởng đi cùng Cơ Động tiên sinh, vị này chính là Chấp Pháp Trưởng lão của chúng ta đến từ tổng hội của công hội Ma Sư, Cơ Động tiên sinh.”

Chấp Pháp Trưởng lão? Nghe Cô Thần giới thiệu như vậy, Đỗ Tư Khang lập tức thất kinh, trưởng lão trong Ma Sư công hội có không ít, tuy bình thường đều là Ma Sư thành danh ở thế hệ trước mới có thể đảm nhiệm. Nhưng Chấp Pháp Trưởng lão lại càng ít hơn nữa, tất cả đều là nhân vật có thực quyền trong công hội Ma Sư. Địa vị gần như tương đương với hội trưởng, ngang bằng với phó hội trưởng ở tổng hội.

Khi Đỗ Tư Khang nhìn đến Cơ Động, thần sắc trên mặt không khỏi có chút quái dị, quay đầu nhìn về Cô Thần, nụ cười đã giảm đi rất nhiều: “Phân hội trưởng Cô Thần, ngài đang đùa với ta sao. Vị này chính là Chấp Pháp Trưởng lão ở công hội Ma Sư các ngài sao? Công hội Điều Tử Sư của chúng ta tuy gặp nạn, nhưng cũng là nhất cấp công hội, tuy lần trước là bởi vì ta có chỗ khó khăn nên mới làm ngài chậm trễ. Nhưng mà ngài cũng không nên đùa giỡn ta như thế.”

Cũng khó trách Đỗ Tư Khang không tin, nếu như không phải tin tức truyền ra từ tổng hội Ma Sư đã nêu rõ tuổi của Cơ Động, thì Cô Thần hẳn cũng không tin vào thân phận Chấp Pháp Trưởng lão của hắn.

Đúng lúc này, trong nhóm mười người theo Đỗ Tư Khang đi ra nghênh đón, một người bước nhanh lên trước vài bước, đi tới trước mặt Cơ Động, quỳ rạp xuống đất: “Đệ tử Đỗ Minh, bái kiến lão sư”.

Nhìn Đỗ Minh quỳ rạp trước mặt mình, Cơ Động thân nhiên nói: “Đỗ Minh, người đứng lên đi.” Một chút khó chịu trong lòng lúc trước đã vơi đi rất nhiều, nghe Cô Thần nói về Ma Minh, hẳn đối với Điều Tử Sư công hội càng thêm đồng tình, hoàn toàn hiểu được cảm giác lúc trước của Đỗ Minh.

Đỗ Minh ngẩng đầu nhìn lên Cơ Động, thấy được Cơ Động không có ý cự tuyệt hẳn, lập tức mừng rỡ vội vàng đứng sau lưng Cơ Động. Lúc trước hắn trở về Điều Tử Sư công hội, thiếu chút nữa lại bị đuổi ra, phải cố gắng kiềm chế tâm tình, nhận lỗi với phụ thân mới được ở lại. Nhưng hắn lại không ngờ rằng, một lần nữa Cơ Động lại hiện ra trước mặt hắn, hơn nữa là dùng thân phận Chấp Pháp Trưởng lão của công hội Ma Sư xuất hiện. Lúc này, hắn đã không còn nữa phần nghi ngờ nào, thực lực mạnh mẽ mà Cơ Động từng thể hiện trước mặt hắn đã lại ẩn tượng quá sâu trong hắn.

Đỗ Tư Khang cùng Cô Thần thấy cảnh này đều không khỏi ngây người, đối với Đỗ Minh, Cô Thần cũng có biết qua, biết rõ hắn cùng với phụ thân hắn là Đỗ Tư Khang không hợp nhau. Khó trách Chấp Pháp Trưởng lão lại muốn tới trợ giúp công hội Điều Tử Sư, nguyên lai là vì hắn và Đỗ Tư Khang có mối quan hệ này. Nhưng mà, vị Chấp Pháp Trưởng lão này lại lớn tuổi hơn cả Đỗ Minh sao?

Đỗ Tư Khang nghi hoặc nhìn về phía Cơ Động sau đó nhìn qua Cô Thần: “Vị này thật sự là Chấp Pháp Trưởng lão của quý hội sao?”

Cô Thần sắc mặt trầm xuống: “Đỗ Tư Khang, người bất kính đối với Trưởng lão của công hội chúng ta như vậy là có ý gì đây?”

”Phân hội trưởng Cô Thần, không cần đâu.” Cơ Động vươn tay về phía Đỗ Tư Khang: “Đỗ Tư Khang hội trưởng, ngài khỏe chứ?. Thật vinh hạnh khi được gặp tửu thần ngài. Chúng ta vào trong rồi bàn chuyện tiếp chứ?”

Mấy ngày nay Đỗ Tư Khang có thể nói là đang trải qua thống khổ dày vò, khi bắt tay cùng Cơ Động thì ngay lập tức, một luồng khí tức sinh mệnh cực kỳ tinh khiết, mệnh mông từ bàn tay Cơ Động mãnh liệt tuôn ra. Toàn thân Đỗ Tư Khang lập tức chấn động, vừa định chống lại thì phát hiện luồng sinh mệnh khí tức khổng lồ này trong nháy mắt đã tràn ngập toàn thân, sự mệt mỏi do tinh thần lập tức giảm đi rất nhiều, nhờ đó phấn chấn lên vài phần. Ánh mắt nhìn Cơ Động cũng lập tức biến đổi. Nhìn về phía con mình thì chỉ thấy Đỗ Minh đứng sau lưng Cơ Động khẽ gật đầu với mình, trong mắt lập lộ vẻ vui mừng.

“Cơ Động trưởng lão, vừa rồi đã thất lễ rồi, mời ngài”.

Thân phận Chấp Pháp Trưởng làm Cơ Động trở thành đối tượng được mọi người vây quanh như sao bao quanh trăng, rốt cuộc lần đầu tiên đi vào tổng hội của công hội Điều Tử Sư này.

Vừa tiến vào đại môn, Cơ Động đã hơi nhíu mày, kiến trúc của công hội Điều Tử Sư vô cùng độc đáo nhưng bây giờ lại vô cùng lộn xộn, trên mặt đất toàn là các vật phẩm bị phá hỏng. Còn có hương rượu vô cùng nồng đậm, hiển nhiên là mùi của nhiều loại rượu rót trên mặt đất mới tạo nên mùi nồng như thế.

Trong đại sảnh, còn có hơn mười mấy người điều tử sư, Đỗ Tư Khang dẫn mọi người xuyên qua đại sảnh, đi vào một phòng họp, căn dặn gì đó, sau đó tự mình đóng cửa lại. Trong phòng, chỉ còn lại hắn và bốn người Cơ Động nếu tính cả Đỗ Minh.

Đỗ Tư Khang mời Cơ Động ngồi lên ghế chủ tọa, sau đó thở dài một tiếng, nói: ”Công hội Điều Tử Sư chúng ta vốn dùng rượu ngon để khoản đãi khách nhân.

Nhưng mà hiện giờ lại ra tình trạng này, thật sự là. . . mong trưởng lão cùng ba vị phân hội trưởng thứ lỗi”.

Cơ Động nói: “Hội trưởng không cần khách khí. Cách đây không lâu, ta vừa thu Đỗ Minh làm đồ đệ. Đột nhiên nghe được có chuyện xảy ra, nên đặc biệt đến đây xem có thể giúp gì không. Ta nghe phân hội trưởng Cô Thần nói, là do Ma Minh đến quấy rối sao?”

Đỗ Tư Khang thở dài một tiếng, nói: “Đầu tiên, ta muốn xin lỗi Cô Thần phân hội trưởng. Lần trước, lúc ngài đến thì ta mới gặp phải đại nạn, trong lúc nhất thời tâm thần hoảng loạn. Hơn nữa lúc đó đang mang theo bí mật lớn nhất của công hội Điều Tử Sư, cho nên ta mới không nói chân tướng rõ ràng cho ngài. Hai ngày này đã khiến ta đã hiểu rõ, chỉ có công hội Ma Sư mới có thể trợ giúp công hội Điều Tử Sư vượt qua cửa ải khó khăn lần này. Trong đây, ta thỉnh cầu Cơ Động Trưởng lão cùng ba vị phân hội trưởng giúp đỡ chúng ta a. Nếu không, công hội Điều Tử Sư chỉ sợ sẽ bị diệt mất. Nếu như không phải Thánh Tà chiến trường sắp bắt đầu, có lẽ ta còn có thể mời phân hội trưởng Phát Thụy ở Trung Nguyên thành về hỗ trợ.

Nhưng bây giờ, ngài ấy đang tiến hành chuẩn bị cho Thánh Tà chiến trường, ta thật sự không muốn quấy rầy ngài ấy. Dù sao, đó cũng là đại sự liên quan đến sự an nguy của Đại lục.”

Cơ Động mỉm cười, nói: “Ngài nói rất đúng. Lôi đế Phát Thụy tuy không thể tới, nhưng ta tới hẳn cũng không có gì khác nhau. Phát Thụy chính là sư huynh của ta.”

Đỗ Tư Khang sững sờ, “Trưởng lão, ngài là sư đệ của phân hội trưởng Phát Thụy sao? Nói như vậy, hẳn ngài cũng xuất thân từ Thiên Can học viện rồi”.

Cơ Động khẽ gật đầu, nói: “Có thể nói như vậy. Lão sư cũng chỉ có hai đệ tử là ta cùng sư huynh. Nếu được, hội trưởng, mong ngài đem chân tướng sự tình nói rõ ràng. Chúng ta sẽ quyết định trợ giúp quý hội như thế nào là tốt nhất.”

Vừa nghe được Cơ Động là sư đệ của Phát Thụy, sắc mặt Đỗ Tư Khang rõ ràng thả lỏng đi rất nhiều, hẳn biết rõ người nào chống lưng cho Phát Thụy, mặc dù hẳn đoán thực lực của người trẻ tuổi trước mặt hẳn không bằng Phát Thụy, nhưng nếu hẳn là sư đệ của Phát Thụy, thì dĩ nhiên cũng là đệ tử của hai vị Chí Tôn miện hạ. Đây xem như là tin tốt nhất mà hẳn nghe được suốt ba ngày qua.

“Đến lúc này thì ta cũng không có gì phải giấu nữa. Thất phu vô tội, hoài bích hữu trách. Lần này Ma Minh nhắm vào Điều Tử Sư công hội, cũng là do công hội có giữ một bình rượu”.

Một bình rượu? Nghe Đỗ Tư Khang trả lời, quang mang trong mắt Cơ Động lập tức sáng lên, có thể làm cho Ma Minh huy động nhiều nhân lực như thế chỉ vì một bình rượu, mà nó lại được tổng hội Điều Tử Sư cất giấu kỹ. Có thể dễ dàng đoán được bình rượu này trân quý như thế nào, không còn nghi ngờ gì nữa, nó nhất định là một trong những danh rượu đứng từ hạng sáu trở lên trong thập đại danh rượu.

Đỗ Tư Khang tiếp tục nói: “Hội trưởng đầu tiên của công hội Điều Tử Sư đã từng biên soạn qua một cuốn sách tên là ‘Danh tửu lục thư’. Trong quyển sách này ghi lại toàn bộ thập đại danh rượu trên thế giới này. Trong thập đại danh rượu, công hội chúng ta chỉ có đúng một loại, đó là loại rượu bài danh thứ ba, mang tên Hãn Hải Quỳnh Tương. Phương pháp酿 tạo (ủ rượu) Hãn Hải Quỳnh Tương sớm đã thất truyền. Theo ta được biết, thì chỉ có công hội chúng ta có được hai chai mà thôi. Loại rượu này được chế tạo từ mấy ngàn loại thực vật hải sinh quý hiếm trong biển lớn, trải qua nhiều phương pháp đặc biệt mà thời gian ủ rượu phải mất đến mười năm. Sau đó còn phải dùng thâm hải Long ngọc làm bình đựng, ngâm nó trong đại dương ít nhất trăm năm mới có thể thành rượu.”

Hãn Hải Quỳnh Tương - nghe được bốn chữ này, Cơ Động phảng phất như cảm thấy được hương vị của hải dương, những thứ khác không nói, chỉ riêng việc loại mỹ tửu này bài danh còn muốn cao hơn Sinh Mệnh Chi Nguyên thì đã đủ để chứng minh nó trân quý đến mức nào.

Đỗ Tư Khang nói: “Hãn Hải Quỳnh Tương không chỉ là một loại rượu, mà còn có thể coi như là một loại ma pháp được tể cao cấp nhất. Uống một lọ, nếu như sau đó có thể tu luyện trong đại dương, như vậy, có thể nhanh chóng hấp thu Thủy nguyên tố tạo nên cực hạn thủy thuộc tính. Đây cũng là nguyên nhân thực sự khiến cho Ma Minh nhắm vào chúng ta.”

Cực hạn thủy thuộc tính, những lời này vừa nói ra thì ba vị Ma Sư phân hội hội trưởng của công hội thành Thiên Thủy cơ hồ đồng loạt bật dậy. Đôi mắt mở to, trợn trừng nhìn Đỗ Tư Khang. Ngay cả hô hấp cũng trở nên có chút dồn dập.

Cực hạn thủy thuộc tính đó là cực hạn Nhâm thủy cùng cực hạn Quý thủy. Một bình rượu có thể tạo ra hiệu quả như thế, tuyệt đối là vật báu vô giá a!

Chỉ có Cơ Động còn có thể tỉnh táo ngồi một chỗ, Sinh Mệnh Chi Nguyên có thể cải tử hoàn sinh thì dĩ nhiên, nếu như tác dụng của Hãn Hải Quỳnh Tương không vượt qua nó, ngược lại chính Cơ Động sẽ cảm thấy kì quái rồi.

Đỗ Tư Khang cười khổ nói: “Ba vị phân hội trưởng, hiện tại chắc các người đã rõ, vì sao ta không chịu nói rõ chân tướng sự tình a.” Vừa nói, hẳn khẽ liếc qua Cơ Động. Trung thực mà nói, nếu như không có vị sư đệ này của Phát Thụy ở đây, thì hẳn vẫn còn băn khoăn giữa việc nói hay không nói ra. Không nói tới việc Cơ Động có được thân phận Chấp Pháp Trưởng lão này như thế nào. Chỉ riêng việc hẳn có thân phận là

đệ tử của hai vị Chí Tôn miện hạ, thì ba vị Ma Sư phân hội trưởng của thành Thiên Thủy cho dù có ý đồ thì cũng không dám làm gì.

Cô Thần phát tay, ra hiệu cho hai gã phó hội trưởng ngồi xuống, lúc trước bởi vì quá xúc động, thần sắc không khỏi có chút hơi xấu hổ, bất quá cũng khó trách được bọn hắn, dù sao ba người bọn hắn đều là Thủy hệ Ma Sư a! Nghe được một món đồ có thể nói là báu vật vô giá với Thủy hệ Ma Sư, bọn họ sao mà không quá xúc động được ?

Miễn cưỡng ổn định tâm tình của mình một chút, Cô Thần nói với Đỗ Tư Khang: “Đỗ hội trưởng, ta hiểu được vì sao lần trước ngài lại do dự. Bất luận đối với bất kỳ Thủy hệ Ma Sư nào, loại rượu trong lời ngài nói đều có lực hấp dẫn trí mạng. Xem ra, Ma Minh hẳn còn chưa đắc thủ?”

Đỗ Tư Khang khẽ gật đầu, nói: “Ma đạo thừa dịp ta cùng với hơn mười vị Ma Sư vắng mặt trong bản hội thì đột nhiên tập kích. Lấy đi vô số đồ vật mà công hội bảo tồn, nhất là một ít loại rượu trân quý cất trong hầm. May mắn là Hãn Hải Quỳnh Tương được bảo quản cẩn thận, mới không bị bọn họ đắc thủ. Bọn họ để lại một phong thư, ghi là cho ta thời gian bảy ngày, trong bảy ngày đó buộc ta một mình đi tới Bắc Mang sơn, giao ra Hãn Hải Quỳnh Tương, nếu không tuân theo thì bảy ngày sau, chuẩn bị tinh thần đi nhặt xác gia quyến trong nghiệp đoàn đi. Ta vẫn luôn lo lắng về chuyện này, bây giờ cũng chỉ có công hội Ma Sư mới có thể giúp chúng ta. Cơ Trưởng lão, ba vị phân hội trưởng, các ngài nhất định phải ra tay viện trợ a! Sau khi chuyện giải quyết xong thì Điều Tử Sư chúng ta nguyện xuất ra một món tiền lớn để cảm tạ.”

Cơ Động lắc đầu, nói: “Không nói tới thù lao thì Hãn Hải Quỳnh Tương cũng tuyệt không thể để cho Ma Minh đạt được. Đỗ hội trưởng, chuyện này ta sẽ dùng danh nghĩa cá nhân để giúp người.”

Cô Thần chặn lại nói: “Cơ trưởng lão, phân hội nguyện theo ngài chống chọi với ma minh, nhưng mà lực lượng của chúng ta sợ rằng vẫn không đủ.”

Cơ Động nhìn hẩn một cái, nói: “Ta tự có biện pháp tìm viện quân đến. Bất quá, chuyện này chúng ta phải vạch kế hoạch cẩn thận một phen mới được. Nếu đối phương chỉ yêu cầu một mình Đỗ hội trưởng đi đến, như vậy có thể khẳng định, còn có người của Ma Minh ở Thiên Thủy thành giám thị công hội Điều Tử Sư, thậm chí cũng sẽ có người giám thị bên công hội Ma Sư, bởi vì chỉ có công hội Ma Sư mới có thể trợ giúp công hội Điều Tử Sư. Cho nên, người của hai bên tốt nhất không nên có hành động gì. Chủ lực tiến công cứ do ta nghĩ biện pháp,

Vừa nghe Cơ Động đáp ứng hỗ trợ không chút do dự, Đỗ Tư Khang quá vui mừng, ngay lập tức mọi người ở trong phòng họp bí mật này thương lượng với nhau.

Ba ngày sau. Ngoài Thiên Thủy thành.

Bắc Mang sơn tọa lạc tại phía tây thành Thiên Thủy, dãy núi không tính là quá lớn, nhưng lại có tác dụng chắn gió lạnh từ Tây Bắc thổi đến, làm cho thành Thiên Thủy không đến mức quá rét lạnh.

Lúc này, trên đại đạo (con đường lớn) phía trước hướng về Bắc Mang sơn, Đỗ Tư Khang cưỡi tọa kỵ của mình - một con Băng Tuyết Địa Long thất giai, chạy đi như bay. Hai năm trước, Đỗ Tư Khang vừa mới tấn chức Thất Quan, trở thành người có đẳng cấp ma lực cao nhất trong công hội Điều Tử Sư. Tọa kỵ Băng Tuyết Địa Long này là do hắn tốn hao một số tiền lớn mới mua được. Lực Quan Ma Sư thì đã đạt được.

Băng Tuyết Địa Long vốn có họ gần nhất với Băng Tuyết Cự Long, ưu điểm của nó chính là có thể tấn chức trở thành Cửu Giai ma thú. Ngoại trừ không thể bay lượn ra, thì ngoại hình của Băng Tuyết Địa Long cùng Băng Tuyết Cự Long là cực kỳ giống nhau. Tuy nhiên thực lực thì kém hơn nhiều. Nếu như không phải là hội trưởng của công hội Điều Tử Sư, mang danh Tử Thần, thì muốn tìm được một con ma thú như vậy chắc chắn cực kỳ khó khăn.

520. Chương 266 Âm Sát! Vô Cùng Chuyên Nghiệp.

Hội trưởng công hội Điều Tử Sư, Tử Thần Đỗ Tư Khang cười trên thân con Băng Tuyết Địa Long của mình đi về hướng Bắc Mang sơn. Nếu so sánh dựa trên thực lực thì Băng Tuyết Địa Long xem ra ngang cấp với Phi Thúy Địa Tích Long Vương. Chẳng qua con Băng Tuyết Địa Long thất giai này còn chưa trưởng thành hoàn toàn thôi.

Băng Tuyết Địa Long chạy nhanh trên mặt đất, Cơ Động cười Đại Diễn Toàn Hỏa Long đi theo yểm hộ, ẩn núp trong đám mây mù trên cao, cho dù là người thị lực vô cùng tốt nếu nhìn lên trời cũng chỉ thấy được một đám mây trắng phiêu đảng trên không, tuyệt không nghi ngờ gì. Đồng hành cùng Cơ Động còn có A Kim, đây vốn là chủ ý của Liệt Diễm, vì để cho Cơ Động an tâm trợ giúp công hội Điều Tử Sư, Liệt Diễm đã tạm thời trở về thế giới Địa Tâm (thế giới dưới lòng đất). Tổ hợp kỹ tam hệ Âm Kim Song Hỏa cực hạn của A Kim cùng Cơ Động về cơ bản đã hoàn thành, có năng phối hợp cùng Cơ Động, cho dù gặp phải Chí Tôn cường giả thì cũng chưa hẳn là không có lực chống cự. Chỉ sợ Đỗ Tư Khang như thế nào cũng không ngờ, viện quân mà Cơ Động nói đến vốn chỉ có một mình A Kim. Sở dĩ hần đồng ý đề nghị cùng kế hoạch của Cơ Động, nguyên nhân chủ yếu là do thấy được Đại Diễn Thánh Hỏa Long của Cơ Động. Có thể đoán được, vị hội trưởng của công hội Điều Tử sư này cảm thấy rung động với vị Chấp pháp trưởng lão kia như thế nào, khi nhìn thấy Băng Tuyết Địa Long của mình đứng trước mặt Đại Diễn Thánh Hỏa Long Mao Đài, Ngũ Lương Dịch đến thở mạnh cũng không dám.

Từ xa, Cơ Động đã thấy được Bắc Mang sơn. Lúc này, trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long, trừ hần cùng A Kim ra thì còn có hai tiểu gia hỏa, nhìn qua hết như đứa trẻ mười tuổi – đó là Thánh Hỏa nguyên tố thể cùng Ma Viêm nguyên tố thể.

Ma Minh - tổ chức hoạt động bí ẩn hơn ngàn năm này tuyệt đối không dễ đối phó, cho nên Cơ Động cũng không khỏi mười phần cảnh giác. Mặc dù không có Quân Ma Âm Dương Khải hộ thể, nhưng hần đã sớm mang Nhật Nguyệt Song Huy thủ sáo vào rồi. Công cuộc chuẩn bị cho cuộc đại chiến đã được hần làm xong.

Không lâu sau, Đỗ Tư Khang cười Băng Tuyết Địa Long tiến vào trong Bắc Mang sơn, Bắc Mang sơn tuy chiếm diện tích cũng không lớn, không như Địa Linh sơn mạch, nhưng nó cũng có địa thế rất cao, ngọn núi chính cao tới 3000 mễ (mét), là ngọn núi cao nhất ở phụ cận xung quanh thành Thiên Thủy.

Rõ ràng không khí càng lúc càng lạnh, khiến cho đám sương mù bao quanh thân thể Đại Diễn Thánh Hỏa Long dày đặc. Điều này càng thuận lợi cho việc che dấu thân hình của nó.

Đỗ Tư Khang vừa mới đến dưới chân Bắc Mang sơn thì đã bị mấy người ngăn lại. Những người này đều mặt đồ đen che kín mặt mũi, trên người tản sát khí âm trầm.

Gặp Đỗ Tư Khang, cũng không nói gì với hần mà trực tiếp dẫn hần lên núi.

Từ sau khi Đỗ Tư Khang ly khai thành Thiên Thủy, Cơ Động vẫn luôn cẩn thận chú ý đến tình huống xung quanh, lúc này đây công dụng của Linh Hồn Chi Hỏa mới hoàn toàn hiện ra, nhất là khi trinh sát từ trên không, chỉ cần có chút ma lực dao động, thậm chí là sinh mệnh khí tức hơi lớn một chút, đều không thể thoát khỏi cảm ứng của Linh Hồn Chi Hỏa.

Hần phát hiện ra từ lúc Đỗ Tư Khang ra khỏi thành, thủy chung luôn có người theo sau hần, những người này đều cách hần ít nhất 300 mễ (mét). Đi tới chỗ này chỉ ít đã vượt qua hơn mười trạm gác ngầm. Khi Đỗ Tư Khang đi qua, những người này cũng không hề ngay lập tức bám theo, mà vẫn kiên nhẫn chờ tại chỗ, sau đó tỏa ra xung quanh giống như ngư dân thả lưới, dò xét xem có có người đuổi theo Đỗ Tư Khang hay không. Trong cả quá trình, đều thực hiện vô cùng nhẹ nhàng và linh hoạt.

Bọn chúng không hề giống mấy tên hắc y nhân che mặt mà Đỗ Tư Khang nhìn thấy dưới chân Bắc Mang sơn, mà hóa trang thành nhiều loại người khác nhau, lúc thì giả làm người qua đường, lúc thì ẩn núp trong núi rừng, nếu như chỉ dùng mắt thường quan sát thì căn bản không thể nhận ra vì bọn hần không hề phóng xuất ra ma lực.

Không hổ là tổ chức có bề dày hơn ngàn năm, hành động cực kỳ nghiêm mật. Mãi cho đến lúc Đỗ Tư Khang tiến vào trong Bắc Mang sơn, những người kia mới chậm rãi tiếp cận Bắc Mang sơn. Tại các điểm dễ quan

sát dưới chân núi, cơ hồ đều có trạm gác ngầm, chỉ cần có người xuất hiện thì tất nhiên sẽ bị bọn chúng phát hiện ra.

Thế nhưng mà, bọn chúng làm sao có thể ngờ đến, những người bám theo Đỗ Tư Khang vốn không phải đi trên mặt đất, mà là đang bay cạnh những đám mây trên trời đây? Huống hồ đã hoàn toàn nhìn thấu các hành động của bọn chúng.

Lúc Đỗ Tư Khang tiến vào trong Bắc Mang sơn, Cơ Động đã không cách nhìn thấy hắn nếu chỉ dùng mắt nữa rồi, chỉ có thể dựa vào Linh Hồn Chi Hỏa cảm ứng vị trí của Đỗ Tư Khang. Cơ Động đã cho Đỗ Tư Khang một lọ ma kỹ tử do chính mình chế tác, không phải để cho Đỗ Tư Khang sử dụng, mà là do trên bình ma kỹ tử đó có khắc trận pháp của mình. Hơn nữa rượu trong bình cũng có chứa ma lực của Cơ Động. Có thứ này trên người Đỗ Tư Khang, thì Linh Hồn Chi Hỏa có thể dễ dàng cảm ứng được vị trí chính xác của Đỗ Tư Khang, hệt như ra-đa định vị vậy.

Những hắc y nhân đã dẫn Đỗ Tư Khang đi qua bảy tám khúc quanh trên núi, trong chốc lát đã đi tới giữa sườn núi, vượt qua ngọn núi trước mặt, tiến vào trong phạm vi của ngọn núi chính.

Cảm nhận được tình hình trong phạm vi của ngọn núi chính, Cơ Động cũng không khỏi khê giật mình, ở chỗ này tuy trạm gác ngầm đã ít đi, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận rõ ràng được một ít ma lực dao động tương đối cường đại, trong đó có cả ma thú cũng có nhân loại. Ở đây ít nhất có tới hơn 100 tên địch nhân. Hơn nữa thực lực đều tương đối khá. Có lẽ bọn chúng không có được sự phối hợp ăn ý như Diệt Tuyết quân đoàn hay Kim Cương quân đoàn, nhưng nếu so về thực lực đơn độc của một chiến sĩ thì bọn chúng mạnh hơn hai đại quân đoàn nhiều. Về phần những Ma Sư cấp thấp ở các thương hội thì càng khỏi phải nhắc tới. Nếu như không phải quan sát từ trên không, cho dù là Cơ Động cũng vô pháp phát hiện ra toàn bộ bọn chúng. Riêng số lượng Ma Sư có tọa kỵ đã vượt qua ba mươi người. Trong đó không thiếu các tọa kỵ thất giai bát giai, thậm chí còn có hai ma thú đạt cửu giai. Khó trách phân hội trưởng Cô Thần nói phân hội bọn hắn nhân thủ không đủ. Quả thế, đừng nói là bọn hắn, cho dù là đế quốc Bắc Thủy phái đại quân đến đây vây quét, thì trong địa thế phức tạp như Bắc Mang sơn cũng khó mà tiêu diệt hết được bọn chúng.

Tiến vào phạm vi ngọn núi chính, Đỗ Tư Khang vẫn tiếp tục đi lên, ước chừng nửa canh giờ sau, Băng Tuyết Địa Long đã mang hắn tới một tòa bình đài trên ngọn núi chính.

Đến đây, Cơ Động đã có thể một lần nữa thấy được thân ảnh của Đỗ Tư Khang, nhưng một khắc sau thì hắn không khỏi hơi cau mày. Bởi vì giữa sườn núi kia có một sơn động, Đỗ Tư Khang bị dẫn trực tiếp vào trong sơn động đó.

Chung quanh sơn động, ít nhất có tới hơn hai mươi trạm gác ngầm, muốn âm thầm thần không biết quỷ không hay mà lên vào, rõ ràng không khả thi tí nào.

Cơ Động giơ tay lên, nắm lấy một tay của A Kim. A Kim vốn đang ngồi trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long, nhắm mắt dưỡng thần thì đột nhiên bị Cơ Động nắm tay, lập tức hốt hoảng mở mắt ra, đúng lúc nàng chuẩn bị phát tác thì lại thấy được một cảnh tượng kỳ diệu.

Một bức tranh, không hề báo trước đột ngột hiện lên trong đầu nàng, lúc này vốn đang ở trong sương mù, cho nên nàng cái gì cũng không thấy. Nhưng sau đó, thông qua bức tranh này lại khiến nàng có thể thấy rõ ràng tình huống chung quanh sườn núi trên ngọn núi chính giữa Bắc Mang sơn. Tựa hồ có một lực lượng thần kỳ đang dẫn dắt tầm mắt của nàng, vị trí của những người, trạm gác ngầm đều hiện rõ trong đầu nàng.

Kinh ngạc nhìn về phía Cơ Động, nàng thật sự không rõ Cơ Động như thế nào mà làm được.

Cơ Động trầm giọng nói: “Người của Ma Minh chắc chắn ở trong động đằng kia rồi. Cho nên chúng ta nhất định phải theo vào mới được. Nhưng những người bên ngoài này thật sự quá phiền toái. Chúng ta nhất định không được kinh động những người chung quanh, mà phải lựa một lộ tuyến lên vào trong đó, còn phải che dấu tung tích nữa. Cô cảm thấy làm thế nào mới ổn đây?”

A Kim trầm ngâm một lát, hàn quang chợt lóe lên trong mắt nàng, nói: “Giết.”

Cơ Động nghi hoặc nhìn về phía A Kim: “Có thể không làm kinh động những người trong sơn động không?”

A Kim nói: “Có thể. Người thả ta xuống dưới. Địa điểm là vùng phụ cận phía Tây của đỉnh núi. Chờ ta quét sạch chướng ngại xong thì lúc đấy người hãy xuống.”

“Cẩn thận một chút.” Cơ Động khẽ gật đầu, việc lúc này không nên chậm trễ, cũng không cho phép hần nghĩ nhiều. Thực lực tổng hợp của hần nếu so ra thì còn mạnh hơn A Kim, nhưng muốn vô thanh vô tức tiêu diệt đám người kia thì hiển nhiên hần không làm được.

Trên núi có mây mù là chuyện bình thường. Đại Diễn Thánh Hỏa Long nương theo mây mù trực tiếp bay tới trên ngọn núi chính, ngay khi sắp đụng phải vách đá trên núi thì trong nháy mắt gấp cong người bay lên, nương theo mây mù hướng lên trời bay đi, cũng trong tích tắc đó, thân thể A Kim giống như một con linh miêu, hạ xuống đỉnh núi không một tiếng động. Cả người dường như đã hoàn toàn biến mất, vô thanh vô tức bám trên vách đá.

Nếu như không có một bình ma kỹ tửu mà Cơ Động đưa cho nàng, thì lúc này cho dù có Linh Hồn Chi Hỏa cũng khó mà cảm nhận được ba động sinh mệnh trên người A Kim.

Năng lực che giấu khí tức quả nhiên cao cường, giống như A Kim đã hòa làm một thể với cảnh vật xung quanh vậy.

Ngồi ngay ngắn trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long, Cơ Động cũng không nhàn rỗi, hần khoanh chân ngồi xuống, hai tay đặt trên đầu gối, cặp mắt dần dần biến thành màu trắng, phẳng phất như có hai ngọn bạch sắc hỏa diễm bùng lên. Tinh thần lực khổng lồ nhờ vào ba động của Linh Hồn Chi Hỏa tỏa ra ngoài theo hình cánh quạt. Trong đó có một luồng tinh thần lực ngưng tụ nhất bám trên người A Kim.

A Kim vừa ẩn tàng thân hình xong, thì ngay lập tức phát hiện cảnh tượng kỳ dị lúc trước lại một lần xuất hiện. Không cần dùng mắt nhìn, nàng giống đứng từ trên không nhìn bao quát xuống, có thể cảm nhận được tất cả biến hóa ở chung quanh. Dù cho tính tình của nàng vốn lạnh lùng thì lúc này cũng không khỏi bội phục Cơ Động. Bây giờ coi như không có chỗ nào mình không thấy được, ẩn tàng giết người chẳng phải dễ như hạ bút viết văn sao. (BD: cái này mà dễ á ><>)

A Kim ngay lập tức hành động, nếu chỉ dùng mắt quan sát, thì thậm chí ngay cả cảnh nàng di chuyển trên vách núi như thế nào cũng không thấy rõ. Nên biết rằng, ngọn núi này cao hơn rất nhiều so với mặt biển, những thứ dùng để núp thì lại càng ít. Chỉ cần không chú ý một chút thôi thì sẽ bị địch nhân phát hiện ngay.

Thông qua Linh Hồn Chi Hỏa, Cơ Động phát hiện trên mười ngón tay A Kim đều hiện ra mũi nhọn kim loại dài gần một tấc, trên hai mũi chân cũng có, chỉ bằng vào những mũi nhọn kim loại này, nàng đã có thể thực hiện bất kỳ động tác nào trên vách núi.

Nàng vốn ra tay từ ngoài vào trong. Những người được phái tuần tra ở những trạm gác ngầm bên ngoài, dĩ nhiên cũng không phải Ma Sư có đẳng cấp cao gì. Tất cả chỉ có tu vi ba, bốn quan mà thôi.

Mắt Cơ Động thấy A Kim lặng yên không một tiếng động đến sau lưng một gã lính gác, vẫn như cũ, tuy không hề có lấy một tia ma lực ba động nào nhưng lại có một sợi dây kim loại lặng lẽ bò trên mặt đất hướng về tên lính gác kia, điều kỳ dị là, sợi dây vốn làm bằng kim loại vậy mà không hề phát sáng chút nào, cho dù có ánh mặt trời cũng khó mà phát hiện sự hiện hữu của nó.

Sợi dây kim loại bò tới sau lưng tên Ma Sư đang canh gác, chậm rãi nâng lên, tiến đến sau đầu hần, đầu nhọn dần dần biến lớn, tạo thành một lưỡi dao sắc bén dài ba tấc rộng một tấc. Mà tên Ma Sư đang canh gác kia vẫn không hề hay biết có một lưỡi dao đang tiếp cận sau lưng mình.

Tất cả chỉ diễn ra trong mấy nhịp thở thì A Kim đã hoàn thành, sau một khắc, lưỡi dao sắc bén kia đã không chút do dự đâm xuống.

Cũng không phải đâm vào sau đầu, mà là ở dưới đầu, đâm vào khe hở giữa xương cổ cùng đầu.

Chứng kiến cảnh đó, Cơ Động cũng không khỏi cảm thấy lạnh gáy. Vị trí A Kim lựa chọn công kích đúng ngay trung khu thần kinh của người. Một nhát này đâm xuống, đừng nói là phản kháng, thậm chí là kêu một tiếng cũng không xong, thân thể sẽ lập tức mất đi năng lực hành động, nhưng người sẽ không chết ngay lập tức.

Thông qua cảm ứng của Linh Hồn Chi Hỏa, Cơ Động cảm nhận rõ, khi lưỡi dao chặt đứt trung khu thần kinh của tên Ma Sư đang canh gác, thì sau đó nó lặng lẽ hướng lên trên, không một tiếng động đâm vào trong đại não, lúc này đây mới kết liễu tính mạng của người này.

Ngay khi Cơ Động vẫn còn đang cảm khái thủ đoạn giết người vô ảnh vô hình của A Kim (BD: rét chưa em ^^) thì nàng đã đi tới sau lưng mục tiêu kế tiếp rồi.

Tính mạng con người cho dù ngoan cường như thế nào, nhưng cũng có lúc vô cùng yếu ớt, trước mặt A Kim thì đám Ma Sư này y hệt như là những tờ giấy, đừng nói là phản kháng, thậm chí ngay cả việc mình chết như thế nào cũng không rõ. Không có bất kỳ tiếng động nào phát ra, A Kim di chuyển trên vách núi tựa như vô hình. Mỗi khi nàng dừng lại, thì chắc chắn sẽ có một gã Ma Sư chìm vào trong hắc ám vô tận. Trong nháy mắt, hơn mười tên Ma Sư canh gác toàn bộ đã rời khỏi thế giới này.

Hiện giờ chỉ còn lại tám gã thủ vệ tại cửa động thôi.

A Kim thậm chí không cần điều tức gì thì một khắc sau, nàng đã tiếp tục triển khai hành động. Lúc này đây, tổng cộng tám sợi kim loại đồng thời bò trên mặt đất, mà trong tay nàng, không biết từ lúc nào đã có tám nhánh cây lớn hơn một thước. Cái này không phải do nàng vừa mới tìm được mà đã chuẩn bị sẵn từ lúc ám sát những gã Ma Sư ở đằng kia rồi, không có nửa phần thời gian lãng phí.

Một tay làm những việc này, còn lại nàng vung tay về phía không trung, ý bảo Cơ Động có thể ra rồi.

Tám gã canh gác vẫn còn sống sờ sờ đó, cho nên khi Cơ Động nhìn thấy thủ thế của A Kim thì không khỏi sửng sốt, bất quá hẳn vẫn lựa chọn tin tưởng A Kim. Đại Diễn Thánh Hỏa Long nương theo đám mây mù lại một lần nữa bay tới vách đá, nhưng lúc này lại trực tiếp bay đến vị trí gần cửa động. Vô số mây mù trong núi thổi qua vách đá, tựa như đang yểm hộ cho A Kim.

Cơ Động nhìn thấy rõ, ngay trong chớp mắt khi mây mù thổi tới cửa động thì tám sợi kim loại ẩn dưới chân lập tức lao lên, tám lưỡi dao sắc bén cơ hồ cùng lúc cắt mạnh vào tám trung khu thần kinh của tám gã canh gác, sau đó lại đâm mạnh vào đại não bọn hắn.

Mà đúng lúc đó, A Kim cũng di chuyển, tốc độ của nàng ngay cả Cơ Động cũng không nhìn thấy kịp, chỉ thấy tàn ảnh hiện lên trước mắt thì tám gã canh gác đều bị cố định tại chỗ, thân thể mỗi người đều bị một nhánh cây chống đỡ, không ai ngã sấp xuống đất.

521. Chương 267 Ma Minh.

“Không để bọn chúng chảy máu.”

Thanh âm của A Kim vang lên trong tai Cơ Động, Cơ Động phản ứng cũng không chậm, chỉ trong nháy mắt, hẳn đầu tiên là thu Đại Diễn Thánh Hỏa Long vào trong Sinh Mệnh Chi Hạch, sau đó thân hình lóe lên, theo sát sau lưng A Kim, ở phía sau tám người kia lần lượt phát một cái, Âm Hỏa ma lực lặng yên xâm nhập, chặn tại miệng vết thương, trực tiếp đem miệng vết thương khép lại. Bởi vậy, cũng không có giọt máu nào chảy ra.

Lúc hai người bọn họ làm xong những việc này, cũng chính là lúc mây mù lặng yên tiêu tán, hai người không cần trao đổi, song song chui vào trong sơn động.

Cửa động rất lớn, thông đạo bên trong cũng rất rộng, nếu không thì lúc trước Đỗ Tư Khang cũng không thể cười Bạng Tuyết Địa Long tiến nhập vào bên trong.

Quá trình này nói thì phức tạp, nhưng trên thực tế, chỉ trong thời gian ngắn ngủi năm phút đồng hồ đã hoàn thành. Tám gã thủ hộ nhìn từ xa vẫn thấy đứng nguyên ở nơi đó, chỉ là không thể ngẫu nhiên lắc mình vài cái ở cửa động mà thôi. Chỉ cần những người ở các trạm canh ẩn phía xa không đi tới, sẽ không cách nào phát hiện bọn hắn đã xảy ra chuyện. Hệ thống phòng ngự của Ma Minh không thể nói là không nghiêm mật, nhưng tổ hợp giữa Cơ Động và A Kim lại càng thêm mạnh mẽ, đi đến được tận bên trong huyết động.

Trong sơn động thập phần khô mát, vừa vào sơn động, Cơ Động đã giơ ngón tay cái lên, hướng về phía A Kim nói: “Quá chuyên nghiệp! Người trước kia nhất định là sát thủ a.”

Nếu bảo hắc giết những người kia thì rất đơn giản, nhưng để làm được như A Kim, thần không hay quỷ không biết lấy mạng đám Ma Sư này, thậm chí cuối cùng còn an bài tốt tám người đứng nguyên tại chỗ bất động, năng lực như thế, Cơ Động tuyệt đối không thể làm được.

A Kim liếc mắt nhìn hắc, cũng không có chút gì là đắc ý, “Nói nhảm ít thôi. Nhanh đi tìm người kia đi.”

Tính tình của A Kim thì Cơ Động đã hiểu rất rõ, bị nàng đốp lại một câu cũng không có tức giận, khua tay nói: “Đi theo ta.”

Hai người lặng yên tiến về phía trước, trái ngược với sự phòng ngự nghiêm mật ngoài động, bên trong động lại buông lỏng rất nhiều, có lẽ bởi những người phía Ma Minh chăm chăm theo dõi Đỗ Tư Khang lúc trước đã cùng tiến vào a.

Nương theo tinh thần ba động cường đại tràn ra từ Linh Hồn Chi Hỏa, Cơ Động căn bản không cần dùng mắt cũng có thể chuẩn xác nắm chặt vị trí của mỗi trạm gác ngằm trong động. A Kim đối với việc dò xét bằng tinh thần của Cơ Động đã dần dần thích ứng, phối hợp cũng càng thêm ăn ý. Có Cơ Động phụ trợ, kỹ năng ẩn núp, ám sát của nàng đã dễ dàng đến cực hạn. Cơ hồ hai người không có bất kỳ lúc nào dừng lại, những nơi họ đi qua, không để lại bất kỳ một người nào sống sót. A Kim thậm chí nương theo ma lực của mình, trực tiếp khoan thủng vách đá, điều khiển kim nhận từ trong nham thạch chui ra giết địch, chỉ cần thực lực dưới Lục Quan căn bản không cách nào cảm nhận được ba động ma lực của nàng. Mà đám Ma Sư gác ở đây, làm sao có thể có được thực lực đến Lục Quan?

Sơn động rất sâu, tựa hồ ăn sâu vào trong lòng núi, bên trong lòng động rộng rãi đã hiện rõ dấu vết của con người, hai bên vách đều dùng tinh hạch của ma thú cấp thấp làm đèn năng lượng, khiến trong huyết động sáng rõ mười phần.

Một đường đi sâu vào trong, A Kim lại chém giết thêm hơn mười người, lúc này mới xem như chính thức tiến vào trung tâm huyết động. Cách đó không xa quang minh đại phóng, ầm ầm có tiếng người truyền đến.

A Kim chỉ chỉ lên phía trên ra dấu với Cơ Động, rồi phóng người lên dẫn đầu, lặng yên không một tiếng động áp vào trên đỉnh thông đạo, nàng phóng xuất Âm Kim ma lực vào lợi trảo, cả người chặt chẽ dán trên đỉnh động, sau đó mới tiếp tục tiến về phía trước.

Cơ Động cũng học theo bộ dáng A Kim bay lên trên không, hắc không có cường độ ma lực như A Kim, nhưng lại có lực lượng kinh người, đem ma lực quán chú vào trong tay chân, dán người chặt chẽ vào trên đỉnh động, mỗi khi tiến thêm một bước, ngón tay và ngón chân đều trực tiếp cắm sâu vào trong vách đá. Không hề nghỉ ngơi, hắc làm như vậy càng tiêu hao ma lực hơn so với A Kim, di chuyển cũng chậm hơn một chút, nhưng vào lúc này cũng chỉ cần như thế là đủ.

Rất nhanh đã đi tới miệng thông đạo, hai người nhìn vào phía bên trong, đều đồng thời giật mình. Nơi đây dường như đã là tận cùng của sơn động, đó là một cái huyết động khổng lồ trong lòng núi. Trên đỉnh động có vô số thạch nhũ hình dạng kì dị, thỉnh thoảng còn có những giọt nước rơi xuống. Nếu so sánh với thông đạo, đây hiển nhiên là huyết động do tự nhiên hình thành. Đỉnh động cao tới bốn, năm mươi thước, bên trong càng nhiều quái thạch mọc lên san sát như rừng.

Trong lòng Cơ Động đã thoáng minh bạch một ít về lai lịch nơi này, không hề nghi ngờ, tòa huyết động này là do tự nhiên hình thành, chỉ có điều cửa vào vốn dĩ cũng không có rộng rãi như vậy, mà là do người của Ma Minh tiến hành mở rộng ra, từ đó mới có quy mô như hiện tại. Việc tạo lập một cái trụ sở ở nơi có độ ẩm rất thấp, lại hoang vắng không một bóng người như Bắc Mang sơn, hiển nhiên là rất ít người có thể nghĩ đến. Hơn nữa, đây chẳng qua là huyết động tự nhiên, chỉ có thể làm nơi cư trú tạm thời mà thôi. Cho dù bỏ đi, cũng không có tổn thất quá lớn.

Lúc này, Đỗ Tư Khang vẫn ngồi ngay ngắn trên lưng Băng Tuyết Địa Long như lúc mới tiến vào, thần sắc trên mặt lạnh băng, đối diện với hắc có tổng cộng mười mấy người đang đứng, trong đó có một người không che mặt, không ngờ lại là một nữ tử trẻ tuổi, toàn thân hắc y, mái tóc dài màu xám rối tung ở sau lưng, điều kỳ dị chính là mái tóc xám của nàng lại tỏa ra ánh sáng óng ánh, trông giống như những sợi thủy tinh. Mái tóc cực kỳ kỳ dị ấy, ai nhìn qua cũng sẽ cực kỳ khó quên.

Đứng bên cạnh nàng, một trái một phải đều có một lão giả, tướng mạo hai người không ngờ lại giống nhau như đúc, hiển nhiên là một đôi huynh đệ song sinh, thân hình cao lớn, khuôn mặt âm độc nhưng khí độ cũng cực kỳ rộng rãi. Áp lực cường đại từ bọn họ tỏa ra làm Đỗ Tư Khang đang ngồi trên lưng Băng Tuyết Địa Long cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Sau lưng ba người, ít nhất cũng có hai mươi mấy Ma Sư tụ tập tại đó, còn chưa kể đến tất cả những kẻ khác đang đứng ở những góc khuất trong động. Lúc trước, Cơ Động từ trên không trung cũng đã cảm nhận được một ít khí tức cường đại, cơ hồ tất cả đều tập trung ở nơi này.

“Đỗ Tư Khang, nhanh chóng giao ra Hãn Hải Quỳnh Tương. Chúng ta sẽ bỏ qua cho người cùng với người nhà của người. Ma Minh chúng ta tuy làm việc hỉ nộ vô thường, không quan tâm đến thế giới giả nhân giả nghĩa, nhưng chuyện chúng ta đã nói, tuyệt đối chắc chắn giữ lời. Hãn Hải Quỳnh Tương mặc dù trân quý, nhưng sao có thể so với tính mạng nhiều người trong Điều Tử Sư công hội chứ?”

Thiếu nữ Ma Minh lạnh lùng nhìn Đỗ Tư Khang nói, trong thanh âm tràn đầy áp bách. Cơ Động kinh ngạc phát hiện, trong thanh âm của thiếu nữ này vậy mà ẩn chứa tinh thần ba động mãnh liệt, tuy không thể so được với Linh Hồn Chi Hỏa của mình, nhưng cũng có thể sinh ra hiệu quả chấn nhiếp đối với người khác.

Đỗ Tư Khang trầm giọng nói: “Hãn Hải Quỳnh Tương chính là bí mật lớn nhất của Điều Tử Sư công hội chúng ta, trước tiên có thể hay không nói cho ta biết, các người làm thế nào mà biết được sự tồn tại của Hãn Hải Quỳnh Tương?”

Thiếu nữ thần nhiên nói: “Nói cho người biết cũng không sao, dù sao sau này Điều Tử Sư công hội đối với ta cũng không còn giá trị gì. Chẳng lẽ người không biết cái gì gọi là nội gian sao? Miệng người nghiêm, cũng không có nghĩa là miệng người nhà người cũng nghiêm. Nếu như người giao ra Hãn Hải Quỳnh Tương, còn sống trở về, đến lúc đó nhìn xem ai biến mất, thì đó chính là người đã nói cho ta biết bí mật này.”

“Cướp trong nhà khó phòng, không nghĩ tới lại do người trong nội bộ làm điều này.” Đỗ Tư Khang hung hăng nói. “Tốt, ta nguyện ý dùng Hãn Hải Quỳnh Tương để đổi lấy những người bị các người bắt đi. Bất quá, trước tiên người phải cho ta nhìn thấy bọn họ. Sau đó ta mới có thể cùng người trao đổi.” Vừa nói, cánh tay Đỗ Tư Khang khẽ động, trong tay đã có thêm hai bình rượu.

Hai bình rượu đó giống nhau như đúc, kiểu dáng cổ xưa, được chế tác trông giống như hai chiếc thuyền. Hai chiếc thuyền hiện ra màu lam thâm thúy, khắc họa cực kỳ tinh tế, chỉ riêng bản thân hai chiếc bình đã là một tác phẩm nghệ thuật cực kỳ trân quý. Đỗ Tư Khang vừa xuất chúng ra, nhiệt độ trong toàn bộ huyết động lập tức kịch liệt hạ thấp, từ bên ngoài hai bình rượu tản ra hàn khí dày đặc, mơ hồ như có quang vầng lưu chuyển bên trong, đây tuyệt đối là chí bảo. Cho dù là Cơ Động cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thứ này.

Đỗ Tư Khang hai tay cầm hai bình rượu kỳ dị, thần sắc bình tĩnh nói:

“Các người đã biết rõ Hãn Hải Quỳnh Tương tồn tại, như vậy tự nhiên cũng biết, Hãn Hải Quỳnh Tương nhất định phải đựng trong Thâm Hải Long Ngọc. Thâm Hải Long Ngọc bản tính kỳ hàn, chính là chí bảo trong đại hải. Dùng nó chế tác thành bất luận vật trang sức gì đeo trên người, đối với việc tu luyện của thủy hệ Ma Sư, sẽ có được chỗ tốt rất lớn. Tuy nhiên, Thâm Hải Long Ngọc cũng có khuyết điểm, đó chính là rất giòn, chỉ cần có một chút va chạm, lập tức sẽ bị vụn nát, nhất là khi cái bình lại ở trong tay của ta. Tuy ta khẳng định không phải là đối thủ của các người, nhưng Đỗ Tư Khang ta cũng là một gã Thất Quan Ma Sư, cái khác ta không dám nói, nhưng chỉ riêng việc ta có thể đem hai cái bình đập vỡ trước khi các người đánh ngã ta, điều đó ta có thể nắm chắc. Hiện tại chúng ta ở chỗ này, Hãn Hải Quỳnh Tương cũng ở nơi đây. Các người đem người của công hội ta thả ra, để bọn họ rời khỏi núi, phía ngoài núi sẽ có người của ta tiếp ứng. Đợi khi ta thu được tín hiệu, sẽ đem Hãn Hải Quỳnh Tương giao cho các người. Bằng không, hôm nay ta sẽ cùng các người ngọc thạch câu phân, dù có phải đem Điều Tử Sư công hội hủy diệt triệt để, cũng quyết không cho các người được toại nguyện.”

Đỗ Tư Khang nói như chém đinh chặt sắt, không chừa nửa đường lưu lại. Đang đeo dính ở đỉnh thông đạo, Cơ Động và A Kim hai người không khỏi âm thầm gật đầu.

Thiếu nữ tóc xám nhú mày, quay người sang hai lão giả song sinh bên cạnh trao đổi nhỏ vài câu, sau đó quay về phía Đỗ Tư Khang, nói: “Tốt, theo ý người. Người đầu, đem tất cả người của Điều Tử Sư công hội mang đến cho ta. Để cho Đỗ Tư Khang hội trưởng xem bọn hắn ly khai.”

Nghe thiếu nữ phân phó, lập tức có người đi về chỗ sâu trong động, trong chốc lát, gần trăm người đã bị dẫn ra, mỗi người đều bị trói tay, xiềng chân, thần sắc uể oải. Chỉ đến khi nhìn thấy Đỗ Tư Khang, tâm tình của bọn họ mới kích động lên.

“Hội trưởng, hội trưởng..”

“Tư Khang...”

“Cha...”

Một trung niên mỹ phụ mang theo một thiếu nữ đi ở phía trước đám người, vừa nhìn thấy Đỗ Tư Khang, lập tức kinh hô lên.

Đỗ Tư Khang không hổ là hội trưởng của Điều Tử Sư công hội, thần sắc vẫn không đổi khi nhìn thấy vợ con

“Các người đi mau, yên tâm đi, ta không có việc gì đâu.”

Cô gái kia lập tức muốn nhào lên “Cha, ta không đi, nếu đi, chúng ta cùng đi.”

Đáng tiếc, nàng bị một gã ma sư Ma Minh ngăn lại, không cách nào đến gần cha được.

Thiếu nữ Ma Minh nói: “Đỗ Tư Khang hội trưởng, ngài cũng đã nhìn thấy vợ con ngài cùng với gia quyến của đám Điều Tử Sư công hội, bọn họ không bị tổn hại dù chỉ là một cọng tóc gáy, chúng ta chỉ cần Hãn Hải Quỳnh Tương, đối với lão ấu, phụ nữ và trẻ em không có gì hứng thú. Ma Minh chúng ta cũng có tôn chỉ riêng của mình, lão ấu, phụ nữ và trẻ em không giết. Hiện tại chúng ta có thể bắt đầu giao dịch a.”

Đỗ Tư Khang nhẹ gật đầu, nói: “Tốt. Người sai người đưa bọn họ rời núi, đi về phía Bắc, tự nhiên sẽ có người của công hội chúng ta tiếp ứng, sau khi tiếp ứng bọn họ, người của ta sẽ đưa cho người của người một kiện tín vật, tín vật được mang về đến đây, chứng minh bọn họ đã an toàn, lúc đó ta sẽ đem Hãn Hải Quỳnh Tương giao cho người. Ta và thứ các người muốn đều ở đây làm con tin, như vậy đã đủ chưa.”

Thiếu nữ tóc xám mỉm cười: “Tốt, Đỗ hội trưởng là người thông minh, chúng ta cũng không lăm điều. Cứ theo như người nói. Phì Lục, mang theo vài người, đưa bọn họ đi ra ngoài. Nhận được tín vật lập tức trở về.”

“Vâng, Minh Chủ.” Một gã Ma Sư thân hình mập mạp, tròn ửng như một quả cầu tung người lên, vung tay ra hiệu cho mấy người của hắn mang nhóm người của Điều Tử Sư công hội đi ra ngoài. Vợ Đỗ Tư Khang kéo theo con gái, lệ rơi đầy mặt cất bước đi ra. Cô gái ngay lúc rời đi, còn ngoảnh lại nhìn phụ thân, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Nấp ở trên đỉnh thông đạo, Cơ Động và A Kim đồng thời liếc nhìn nhau, bọn họ đều hiểu, nếu để cho đám người Ma Minh đi vào thông đạo, thấy tình huống của những trạm canh gác bên ngoài thì phiền toái to. Kiên định thần sắc, khí tức thô bạo cơ hồ trong nháy mắt từ người Cơ Động phóng ra. Liếc mắt ra hiệu với A Kim, hai người đồng thời đã chuẩn bị xong việc động thủ. Chỉ cần nhóm lão ấu, phụ nữ và trẻ em của Điều Tử Sư công hội vừa tiến vào trong thông đạo, bọn họ sẽ lập tức động thủ, trước hết dùng thế lôi đình vạn quân đem mấy người Ma Minh giết chết, sau đó lại phong bế cửa động, không cho người của Ma Minh đuổi theo chém giết. Dù sao các trạm gác bên ngoài đã được xử lý sạch sẽ rồi, kế tiếp dĩ nhiên là một hồi đại chiến. Tuy so với kế hoạch ban đầu có thay đổi đôi chút, nhưng Cơ Động cùng A Kim đối với thực lực của mình đều cực kỳ tự tin.

Nhưng không ngờ, thiếu nữ tóc xám lại hạ một mệnh lệnh, làm cho hai người đang chuẩn bị triển khai hành động, lập tức ngừng lại.

“Phì Lục, mang bọn họ rời khỏi núi, nói không chừng sẽ có cao thủ của Điều Tử Sư công hội ở trên không trung giám thị ngay tại Bắc Mang sơn này, không thể để cho bọn hắn đoán được trụ sở tạm thời của chúng ta đến tột cùng có bao nhiêu chỗ ra vào.”

“Vâng.”

Cung kính đáp một tiếng, Phì Lục mang theo vài tên Ma Sư áp giải người của Điều Tử Sư công hội đi ra theo một phương hướng khác.

Cơ Động cùng A Kim liếc nhìn nhau, việc hiện tại bọn hắn phải làm là tiếp tục chờ đợi, đợi đến lúc cái tên Ma Sư gọi là Phì Lục truyền về tin tức con tin an toàn. Không có người liên lạc, việc kế tiếp bọn hắn phải làm là mang theo Đỗ Tư Khang cùng Hãn Hải Quỳnh Tương toàn vẹn trở ra, so với việc động thủ đang dự định thì dễ dàng hơn nhiều.

Trước khi đến, bọn hắn cũng đã nghĩ ra mấy phương án, Cơ Động thậm chí đem theo bên mình một quyển trục trung cấp Tất Sát Kỹ, hắn không tiếc bất cứ giá nào cũng phải giúp Điều Tử Sư công hội vượt qua cửa ải khó khăn này. Trợ giúp Điều Tử Sư công hội, ngoại trừ sự tự nguyện, bản thân hắn cũng có chút tư tâm. Hãn Hải Quỳnh Tương là danh tửu bài danh thứ ba trong thập đại danh tửu, nếu như bảo hắn không có hứng thú với nó, điều đó tuyệt đối là không có khả năng. Chỉ có điều hắn tuyệt đối sẽ không giả trò lừa gạt như Ma Minh, mà là dùng phương pháp trao đổi. Một lọ Sinh Mệnh Chi Nguyên so ra kém hơn một chút so với một bình Hãn Hải Quỳnh Tương, nhưng nếu như lúc trao đổi lại cộng thêm một quyển trục trung cấp Tất Sát kỹ, cái loại bảo vật vô giá này thì sao nhỉ? Đối với Cơ Động mà nói, ma kỹ quyển trục cho dù có lợi hại, cũng vô pháp so sánh được với đỉnh cấp danh tửu mà hắn ngưỡng mộ trong lòng. Đối với Cơ Động, Hãn Hải Quỳnh Tương cũng không phải sử dụng như ma lực được tề, mà đơn thuần chỉ là rượu, đơn thuần chỉ là thưởng thức, phẩm vị đỉnh cấp mỹ tửu mà thôi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tinh thần của Cơ Động cũng bắt đầu trở nên căng cứng. Thời khắc máu chốt sắp đến rồi.

522. Chương 268 Kim Chúc Phong Bạo (Cơn Bão Kim Khí).

Hai tay Đỗ Tư Khang cầm hai bình Hãn Hải Quỳnh Tương cẩn thận nhìn chăm chú vào đám người Ma Minh, một khi phát hiện có gì không ổn, hắn thật sự sẽ không tiếc tất cả mà bóp nát hai bình đỉnh cấp mỹ tửu trong tay này, cam đoan không cho đám người Ma Minh chiếm được. Đối với hai bình đỉnh cấp mỹ tửu này thì hắn và Cơ Động đều có cách nhìn giống nhau, đều không coi Hãn Hải Quỳnh Tương là một loại ma lực được tề. Nếu không thì sao hắn, bao gồm cả các hội trưởng công hội Điều Tử Sư tiền nhiệm lúc trước vốn đại đa số đều là thủy hệ Ma Sư, bọn hắn vì sao lại không sử dụng Hãn Hải Quỳnh Tương để tiến hóa ma lực của mình đây? Đối với người chân chính yêu rượu thì tác dụng tiến hóa ma lực của Hãn Hải Quỳnh Tương chỉ có thể coi như một hiệu quả đi kèm mà thôi. Nó là rượu, là loại rượu đỉnh cấp, tuyệt đối không thể bị đám người kém hiểu biết về rượu chà đạp như vậy được.

Trong nội tâm Cơ Động vẫn có chút khản trương, dù sao thì hắn cùng A Kim đã giết nhiều người ở trạm gác, như vậy một khi bị đối phương phát hiện thì cục diện trước mắt lập tức sẽ thay đổi ngay. Thứ hắn chờ mong nhất bây giờ là cái tên Ma Sư Phì Lục kia nhanh chóng quay trở lại, mang theo tín vật để chứng minh người của công hội Điều Tử Sư đều đã an toàn, như vậy thì cuộc chiến lúc sau cũng bớt đi phần cố kỵ.

Nửa canh giờ trôi qua, thần sắc Cơ Động dần dần buông lỏng, đã qua thời gian dài như vậy thì cho dù bị phát hiện cũng không sao, dựa theo tính toán chắc hẳn lúc này người của công hội Điều Tử Sư đã bị đưa tới Bắc Ấn sơn rồi. Hắn quay sang đánh mắt ra hiệu cho A Kim, chiến đấu lại một lần nữa sắp diễn ra .

Cơ Động lặng lẽ tiến đến bên A Kim, nắm lấy một tay của nàng.

Cho dù A Kim biết rõ Cơ Động đơn thuần chỉ muốn cùng mình liên thủ để thi triển Tổ Hợp kỹ thôi, nhưng khi Cơ Động nắm lấy tay nàng, lòng nàng vẫn không khỏi bối rối.

Tay A Kim rất lạnh, lạnh tựa như tính tình của nàng vậy, nhưng Cơ Động kinh ngạc phát hiện bàn tay lạnh như băng của A Kim lại vô cùng mềm mại. Liệt Diễm vốn vô cùng hoàn mỹ về mọi mặt, đến ngón tay thon dài của nàng cũng rất mềm, vậy mà tay A Kim so với Liệt Diễm còn mềm mại hơn rất nhiều, cảm giác mềm mại cứ như tay nàng không hề có xương vậy, đây thật sự là bàn tay đã từng giết chóc không biết bao nhiêu người sao? Trong lòng Cơ Động có chút không dám tin.

A Kim ngưng ngưng liếc xéo hắn một cái, ánh mắt ngoài vài phần lạnh như băng lại kèm theo chút bối rối.

Đúng lúc này, tên Phì Lục kia rốt cục đã trở về, trong tay hắn cầm một bình Whisky bình thường, đây vốn là tín vật của công hội Điều Tử Sư.

“Bắt đầu.”

Thanh âm của Cơ Động truyền vào tai A Kim. Đây là công kích được phát động gần như cùng một lúc bởi hai người có ma lực cực hạn đạt tới Lục Quan. Cực hạn song hỏa hòa vào nhau, tạo nên hình dáng hoàn mỹ nhất sau đó rót vào trong cơ thể A Kim. Tay A Kim đã giơ lên, kim sắc âm miện rực rỡ ngưng tụ trên đỉnh đầu nàng, chiếu sáng cảnh vật chung quanh.

Ánh sáng xuất hiện lập tức khiến cho đám người Ma Minh bên trong chú ý. Thiếu nữ tóc xám biến sắc, trầm giọng quát: “Chuyện gì xảy ra? Nhanh qua xem.”

Bốn, năm Ma Sư, gần như cùng một lúc bay về bên này mà tốc độ lại vô cùng nhanh. Có thể ở đây hầu hết đều là cao thủ trong Ma Minh, thân thủ đều cao cường, hơn nữa năm người xông lên này đều có thuộc tính ma lực dương, đủ năm hệ ngũ hành. Một khi ra tay, ma lực bọn chúng phóng thích ra sẽ hỗ trợ cho nhau, tạo thành một chiếc lưới lớn dẹt bằng ma lực ngũ hành trùm xuống cửa động.

Đây chính là năm tên Ma Sư Lục Quan, hơn nữa từ trong hành động có thể thấy được chúng đã phối hợp với nhau không chỉ mới một hai ngày, hành động cực kỳ ăn ý, hoàn toàn không có ý chủ quan khinh địch.

Đúng lúc này, năm luồng kim quang đồng thời bắn ra từ thông đạo, phân biệt bắn về phía năm tên Ma Sư, đó chính là năm kim tiền (mũi tên vàng) với lực sát thương vô cùng mạnh mẽ. Cùng lúc đó, không gian bỗng tràn ngập khí tức sát lục băng lãnh của cực hạn âm kim! Khí tức nồng đậm cuồng bạo của Cực Hạn Song Hỏa cũng bộc phát ngay lập tức sau đó.

Ma lực của năm tên Ma Sư vốn có thể hỗ trợ cho nhau, hơn nữa sự phối hợp của bọn chúng cũng rất ăn ý. Tuy nhiên, ba cỗ ma lực mạnh mẽ đồng thời xuất hiện khiến cho bọn chúng đều cảm giác ma lực bản thân dường như đông cứng lại một nửa, mười thành thực lực lập tức giảm xuống năm thành. Đây rõ ràng là công dụng của sự áp chế thuộc tính.

Cho dù là Ma Sư Bát Quan khi đối mặt với Cơ Động cùng A Kim cũng phải thừa nhận sự thống khổ của việc áp chế thuộc tính, huống chi là đám Ma Sư Lục Quan này.

Mắt thấy năm kim tiền đã bay đến trước mặt, năm tên Ma Sư kinh nhưng không loạn, đầu tiên lui về phía sau một bước, động tác chỉnh tề như một, sau đó mỗi người đâm ra một quyền, nhưng không phải đâm về kim tiền mà là hướng về khoảng không trước mặt.

Thanh (xanh), hồng, hoàng (vàng), bạch (trắng), hắc (đen), năm luồng ánh sáng va vào nhau lập tức tạo nên một luồng sáng ngũ sắc xoay tròn rực rỡ, bên trong luồng sáng đó tản ra ba động ma lực cực kỳ mãnh liệt. Ma lực nguyên tố trong không khí vốn ôn hòa bỗng nhiên trở nên hỗn loạn. Cho dù Cơ Động và A Kim cùng lúc phóng thích khả năng áp chế thuộc tính thể mà cũng bị ba động ma lực do luồng sáng ngũ sắc sinh ra tạm thời giải trừ. Ma lực mãnh liệt tạo thành một cái lồng năng lượng với trung tâm là luồng sáng ngũ sắc, bao phủ năm tên Ma Sư lại. Năm mũi kim tiền tuy nhanh nhưng vẫn bị lồng năng lượng ngăn lại.

Năm tiếng nổ gần như vang lên cùng lúc, năm mũi kim tiền mang theo lực xuyên thấu cực kỳ mãnh liệt va chạm mạnh với lồng năng lượng như muốn phá vỡ chúng. Mắt thấy lồng năng lượng ngũ sắc gần như không chống đỡ nổi, năm tên Ma Sư Ma Minh đều đồng loạt đâm ra một quyền nữa. Lúc này đây, lồng năng lượng ngũ sắc lại kịch liệt xoay tròn, chỉ xoay tròn ba vòng thì lực nổ khủng bố phát ra từ bên trong, trực tiếp chấn nát năm mũi kim tiền kia. Thế nhưng ngay lúc ấy, biến hóa kinh hoàng mới xuất hiện.

Khi năm tiếng nổ vang lên đúng ra thì năm mũi kim tiền đã vỡ vụn rồi, nhưng khi chúng vỡ vụn lại mang đến lực nổ mạnh cực kỳ khủng bố mà không ai có thể tưởng tượng nổi. Trong những tiếng nổ điên cuồng ấy, lồng năng lượng ngũ sắc trực tiếp bị xé rách, tạo thành vô số điểm sáng bay tán loạn. Năm tên Ma Sư mang thuộc tính dương đồng thời kêu lên thảm thiết, dưới lực nổ mạnh khủng khiếp ấy bị đẩy bay về phía sau. Vô số điểm sáng vàng, hồng bay ra từ trung tâm của vụ nổ, ánh sáng mà bọn chúng đem đến chính là ánh sáng của tử vong.

Ở trong hào quang vàng, hồng đó, tiếng kêu thảm thiết của năm tên Ma Sư đã dừng lại, thân thể của bọn chúng đã bị xé thành từng mảnh nhỏ. Đúng vậy, là bị xé thành từng mảnh nhỏ.

Toàn bộ quá trình diễn ra chưa tới vài giây thì đã kết thúc, trên mặt thiếu nữ tóc xám cùng hai lão giả sau lưng nàng tràn ngập vẻ khiếp sợ. Bọn chúng cũng không biết rằng, Cơ Động và A Kim còn giết mình hơn nữa. Cho dù thành công giết chết năm tên Ma Sư Lục Quan, thế nhưng trong lòng họ đều vô cùng nặng nề. Vốn nghĩ là trận chiến này hẳn không khó, nhưng lúc này bọn họ mới nhận ra sự việc dường như không đơn giản như thế.

Bây giờ, trong đầu hai người đều xuất hiện một từ, đó là Tổ Hợp kỹ Ngũ Hành.

Đúng vậy, vừa rồi thứ mà năm tên Ma Sư Lục Quan thi triển chính là Tổ Hợp kỹ Ngũ Hành. Nó không hề đơn giản chỉ bằng việc phóng thích ma lực mà tạo thành lực trường Ngũ Hành. Bọn chúng rõ ràng có thể thao túng phần ma lực mà bọn chúng xuất ra, cho dù ở Thiên Can Học Viện thì điều này cũng mới chỉ là phương hướng nghiên cứu thôi, chứ vẫn chưa áp dụng thành công. Nhưng ở đây, Ma Minh đã hoàn thành nó rồi.

Nếu như không phải tổ hợp kỹ tam thuộc tính cực hạn mà Cơ Động cùng A Kim thi triển ra có uy lực quá mức cường đại, thì muốn thắng năm tên Ma Sư lúc đầu không phải chỉ trong chớp lát là có thể làm được.

Trong mắt bọn họ thì giết một tên lục quan ma sư là vô cùng đơn giản. Nhưng khi năm người bọn chúng hoàn thành tổ hợp kỹ Ngũ Hành thì khác hẳn, lúc đó bọn chúng giống như là một chỉnh thể hoàn mỹ, cho dù cực hạn ma lực khi đối đầu với tổ hợp Ngũ Hành cũng khó mà chiếm được ưu thế! Ma Minh đã có thể vận dụng ma kỹ ngũ hành đến trình độ như vậy, Cơ Động sao lại không khiếp sợ cho được?

Lúc này, nếu nói đến người phản ứng nhanh nhất thì phải nhắc tới Tửu Thần Đỗ Tư Khang, lúc tiếng nổ mãnh liệt vang lên thì Đỗ Tư Khang đã thúc dục Băng Tuyết Địa Long cấp tốc lui về sau, hướng về cửa thông đạo, bản thân thì phóng thích ra Thất Quan Dương Miện, ma lực vận chuyển điên cuồng hòa làm một thể với Băng Tuyết Địa Long phía dưới.

Thân hình Cơ Động lóe lên một cái đã tiến vào trong huyết động. Thân hình triển khai Phượng Vũ Long Xà Biến, hai cánh khê vỗ nhẹ thì cả người đã bay lên không, quãng cả năm bình ma kỹ rệu cùng lúc vào giữa không trung, đồng thời hướng về Đỗ Tư Khang hét lớn: “Mau rút lui.”

Huyết động này tuy rằng không nhỏ, nhưng dù sao nó cũng không phải chỗ thích hợp để chiến đấu, chỉ có ra bên ngoài mới có thể làm cho Liệt Diễm song kiếm cùng Đại Diễn Thánh Hỏa Long của Cơ Động phát huy toàn bộ uy lực. Hơn nữa nếu dùng Đại Diễn Thánh Hỏa Long để phi hành thì mang ba người đi cũng không vấn đề gì cả, còn con Băng Tuyết Địa Long kia chỉ cần thu vào không gian trữ tồn ma khí hoặc để cho Đỗ Tư Khang tự thân đưa nó về Không Gian Khế Ước là được rồi.

“Giết bọn chúng.” Thanh âm của thiếu nữ tóc xám vang lên tràn ngập vẻ tức giận, mười mấy tên cường giả Ma Minh đồng loạt xông lên. Nhưng nghênh đón bọn chúng lại là những tiếng nổ mãnh liệt.

Năm bình ma kỹ rệu dưới sự khống chế của Cơ Động đều đồng loạt nổ tung. Vô số hồng quang bắn ra từ không trung, tựa như mưa sao chổi trong đó tràn ngập ma lực cực kỳ khủng bố. Hồng quang vừa gặp phải không khí thì lập tức biến thành sắc vàng hồng, làn sóng ma lực rực lửa làm nhiệt độ của cả huyết động tăng vọt, tựa như nham thạch nóng chảy nơi địa ngục đã giáng thế vậy.

Năm bình ma kỹ này trong rệu đều là một loại ma kỹ - Long Lân Thiểm. Loại ma kỹ này tuy không thuộc về hai Đại Quân Vương, nhưng nó lại được chính tay Thắng Quang miện hạ Âm Triều Dương truyền thụ cho Cơ Động. Năm Long Lân Thiểm đồng thời phóng thích, không bàn tới nó tạo ra uy lực lớn đến đâu, chỉ riêng phạm vi tác dụng của nó đã bao trùm một diện tích to lớn, đủ để lan đến từng góc nhỏ trong huyết động này. Huống chi, thứ mà Long Lân Thiểm bộc phát ra là ma lực Cực Hạn Dương Hỏa. Bất kỳ Ma Sư nào mà gặp được Cực Hạn ma lực cũng tuyệt đối không dám dùng thân thể mình trực tiếp ngăn cản.

Trong lúc nhất thời, cả huyết động tràn ngập đủ loại ba động ma lực. Đám Ma Minh cường giả vội vã phóng thích kỹ năng của mình, liều mạng ngăn cản đòn tấn công do ma kỹ rệu tạo ra. Băng Tuyết Địa Long liền thừa cơ hội này quay người bỏ chạy, thân thể khổng lồ nhưng lại vô cùng linh hoạt, nhanh chóng theo thông đạo chạy ra phía ngoài.

Thân hình Cơ Động lóe lên đã lui về sau đến ngay cửa thông đạo, thân thể phiêu phù ở giữa lối vào, mang theo khí thế một người chặn đứng quan ải.

Thân ảnh màu vàng từ sau vọt lên, thoáng cái đã hiện ra trước người hắn. Cơ Động trực tiếp đặt hai tay lên vai A Kim, bấp dùi thon dài của nàng vòng lại, móc vào dùi Cơ Động, bám lấy hắn lơ lửng trên không, đồng thời hai tay nàng nâng lên, làm ra một thủ thế huyền ảo, ngay lập tức kim quang chói mắt trong tay nàng đã biến thành một quang đoàn cực lớn.

Kim quang tản mát ra hàn khí như băng, bên trong tràn ngập sát cơ. Hàn khí tách ra thì bên trong đã xuất hiện một quả cầu màu vàng cực lớn trước mặt A Kim. Đúng vào lúc đám Ma Sư của Ma Minh hóa giải xong công kích của Long Lân Thiểm, nàng liền đẩy mạnh quả cầu cực lớn màu vàng này ra.

Cơ Động rõ ràng cảm giác được A Kim đã dốc toàn lực ứng phó rồi. Hắn cũng không dám chậm trễ, ma lực Cực Hạn Song Hỏa dưới sự dẫn dắt của Linh Hồn Chi Hỏa lập tức dung hợp lại, toàn bộ rót hết vào cơ thể A Kim, dung hòa làm một thể với ma lực của nàng.

Vừa phóng thích ra viên cầu màu vàng thì trong nháy mắt, toàn bộ huyết động đột nhiên sáng ngời lên, mà một bóng người đã hiện ra trước người A Kim, lúc sáng lúc tối, tựa như Hắc Bạch Vô Thường, thân ảnh cực lớn cao tới năm mét.

Bóng người kia nâng quả cầu màu vàng lên, sau đó đột nhiên ném đi, thân thể khổng lồ hóa thành vô số luồng khí lưu màu vàng rót vào trong quả cầu.

Thân ảnh như Hắc Bạch Vô Thường này chính là Đồ Đằng của tân kim hệ - Thái Âm, khi hỏa hệ ma lực đạt tới một trình độ nhất định thì khi công kích sẽ làm cho không khí trở nên vận vẹo do nhiệt độ cao. Mà quả cầu màu vàng do A Kim vừa phát ra thì khác hẳn, nó khiến cho không khí tựa như không ngừng bị cắt thành từng mảnh nhỏ. Tiếng rít tạo thành tiếng nổ mạnh càng kích thích thính giác hơn nữa.

“Đây là cái gì?” Cơ Động vô thức hỏi.

“Kim Chúc Phong Bạo (cơn bão kim khí).” A Kim trả lời rất ngắn gọn, rõ ràng. Cùng lúc đó, hai tay của nàng giao nhau rồi tách ra, giữa không trung quả cầu màu vàng chợt nổ tung ầm ầm. Vô số mảnh vỡ điên cuồng bay ra tứ phía, tiếng rít chói tai trong nháy mắt tăng mạnh không chỉ gấp mười lần trước. Lúc đầu, trong huyết động vẫn còn tràn ngập ma lực mang thuộc tính Hỏa, thì chỉ trong nháy mắt đã bị ma lực thuộc tính Kim thay thế. Sự âm lãnh do tân kim mang lại khiến cho mọi người vô cùng rung động.

Cái này mới chính thức là Kim Chúc Phong Bạo a! Một gã Ma Sư Ma Minh phản ứng khá chậm, vừa mới ngăn cản xong Long Lân Thiểm, còn chưa kịp ngưng tụ ma lực lại đã bị Kim Chúc Phong Bạo xé thành mảnh nhỏ. Mà ngay cả thạch nhũ trên đỉnh động cũng bị Kim Chúc Phong Bạo điên cuồng phá nát.

Nhưng lúc này mới chỉ bắt đầu, đừng quên sau lưng A Kim còn có một Cơ Động, sau Cực Hạn Âm Kim sẽ là Cực Hạn Song Hỏa. (BD: kiểu này chết chắc rồi)

Khi Kim Chúc Phong Bạo biến thành Kim Hỏa hỗn hợp Phong Bạo (cơn bão hỗn hợp kim khí – hỏa diễm), ngay cả hai người Cơ Động cũng bị uy lực của tổ hợp kỹ Tam Hệ Cực Hạn ma lực làm cho sợ ngây người. Trong huyết động nhỏ hẹp này thì tổ hợp kỹ của hai người mới phát huy ra hiệu quả lớn nhất. Lúc này đám Ma Sư của Ma Minh có thể nói là không còn chỗ nào để trốn, né tránh được rồi. Bất luận nham thạch nào cũng khó có khả năng che chắn được, bởi vì nó đều bị đập nát thành phấn vụn rồi.

A Kim phóng thích Kim Chúc Phong Bạo, bản thân nó vốn là một Tất Sát kỹ, mà Cơ Động lại rót thêm vào ma lực Cực Hạn Song Hỏa, đương nhiên so với lúc phóng thích Tất Sát kỹ bình thường còn mạnh hơn nhiều. Kỹ năng khủng bố này tương đương với ba Tất Sát Kỹ do ma lực Cực Hạn phóng ra dung hòa lại mà thành, lực sát thương sinh ra đã vượt qua mức cao nhất của sơ cấp Tất Sát kỹ rồi.

523. Chương 269 Diên Rồi, Chờ Bọn Hắn Đuổi Theo.

Kim Chúc Phong Bạo sau khi được sự phụ trợ của song hỏa, lập tức điên cuồng tàn phá bờ bãi, cả động quật lúc này biến thành một mảnh đại dương màu vàng đỏ, ma lực kinh khủng làm diện tích động quật không ngừng tăng lên, nguyên nhân chính là bởi nham thạch của động quật đã bị bào mòn thành bụi phấn. Gặp phải oanh kích của kỹ năng đã tiếp cận tới sơ cấp Siêu Tất Sát Kỹ, các ma sư Ma Minh lập tức nhận lấy một đả kích khổng lồ.

Ở trong động quật này, phạm là những ma sư Ma Minh có ma lực không tới sáu mươi cấp đều bị hóa thành tro bụi trước tiên, bị Kim Hỏa Tổ Hợp Phong Bạo hủy diệt hoàn toàn, trong nháy mắt, từ bốn năm mươi người lúc ban đầu, giờ chỉ còn lại khoảng hai mươi mấy người mà thôi.

Việc Cơ Động cùng A Kim động thủ tấn công đám ma sư Ma Minh, thật sự quá bất ngờ. Đầu tiên là năm cái kim tiền giết chết năm tên lục quan Ma Sư, tiếp theo đó Cơ Động lại bất ngờ phóng thích năm bình Ma Kỹ Tửu, tạo thành Long Lân Thiểm trận, khiến cho đám ma sư của Ma Minh phải mệt mỏi ứng phó, cuối cùng là tổ hợp kỹ kinh khủng của ba loại thuộc tính. Dưới tình huống bản thân Cơ Động và A Kim tiêu hao cũng không phải là quá lớn, cơ hồ đã mang đến cho đám ma sư Ma Minh sự đả kích rất lớn mang tính hủy diệt.

Nhưng mà, trong thời khắc nguy hiểm này, đám ma sư Ma Minh đã thể hiện ra thực lực mạnh mẽ của họ, những ma sư có thực lực từ lục quan trở lên, cứ năm người một tổ, tạo thành âm thuộc tính, hoặc dương thuộc tính Ngũ Hành Tổ Hợp Kỹ, toàn lực tiến hành phòng ngự. Tổng cộng năm tổ, tạo thành một trận hình hoa mai, mặc dù có vẻ như bọn họ ở trong Kim Hỏa Tổ Hợp Phong Bạo có thể chết bất cứ lúc nào, nhưng họ chỉ không ngừng lui về phía sau, miễn cưỡng chống đỡ uy lực của tổ hợp kỹ. Một khi có một tổ không thể chống đỡ được nữa, sẽ có mấy tổ ma sư khác đứng lên phía trước che chắn, mặc dù việc chống đỡ cực kỳ gian khổ, nhưng hiệu quả của Ngũ Hành Tổ Hợp Kỹ đã hoàn toàn phát huy tác dụng.

Cơ Động có thể khẳng định, nếu như không có sự tồn tại của Ngũ Hành Tổ Hợp Kỹ, trừ hai lão giả có thực lực mạnh nhất, cùng với thiếu nữ tóc xám được họ che ở phía sau ra, tất cả người nơi này đều phải chết.

Nếu không có thực lực như vậy, hẳn cũng không dám chỉ đem một mình A Kim mà xông vào hang hổ.

“Lùi.” Cơ Động quát khẽ một tiếng, hai tay đang đặt trên bả vai A Kim chuyển sang ôm lấy eo nàng, hai cánh triển khai, Âm Dương Ngự liên xuất hiện sau lưng, Cao Tường pháp trận trong Ngũ Hành pháp trận được hắn phóng thích ra. Mặc dù cho tới bây giờ, hắn chỉ mới lĩnh ngộ được năm loại pháp trận, nhưng thuận theo sự lớn mạnh của Linh Hồn Chi Hỏa, tốc độ phóng thích pháp trận đã nhanh hơn trước rất nhiều.

Sự tàn phá của Kim Hỏa Tổ Hợp Phong Bạo cực kỳ kinh khủng, sau khi nó kết thúc, cả động quật đã to gấp rưỡi lúc trước, những ma sư Ma Minh từ lục quan, thất quan trở lên, ít nhất cũng tiêu hao hết một phần ba ma lực, thậm chí còn nhiều hơn. Nếu như không phải tổ hợp kỹ này là ma kỹ công kích quần thể, bọn họ lại có nhiều người như vậy kết hợp với nhau, kết cục chắc chắn còn kinh khủng hơn nữa.

Thiếu nữ tóc xám bởi vì tức giận, sắc mặt đã trở nên tái nhợt “Đuổi theo cho ta, không giết được bọn chúng, thế không làm người. Điều Tửu Sư Công Hội, các người chết chắc rồi.”

Dưới sự chỉ đạo của hai lão giả song sinh, các ma sư của Ma Minh nhanh chóng tràn ra phía ngoài, toàn lực đuổi theo. Lúc này, Đỗ Tư Khang đã là người thứ nhất chạy ra khỏi huyệt động.

Bằng Tuyết Địa Long không chút khách khí, đem những thi thể được chống đỡ bởi nhánh cây ngoài cửa động đánh bay đi, Đỗ Tư Khang có thể cảm nhận được ma lực khổng lồ sinh ra phía sau lưng, trong lòng không khỏi thầm cầu nguyện cho Cơ Động cùng A Kim.

Từ khi bắt đầu, hắn vẫn dựa theo kế hoạch mà thi hành. Điều Tửu Sư Công Hội và Ma Sư Công Hội trong Thiên Thủy Thành chẳng qua chỉ có trách nhiệm tiếp ứng mà thôi. Trước tiên là tiếp ứng những người già, phụ nữ và trẻ em của Điều Tửu Sư Công Hội, sau đó mới tiếp ứng bọn họ. Vì vậy, muốn ra khỏi Bắc Mang sơn, bọn họ chỉ có thể dựa vào lực lượng của chính mình.

Đây cũng là điều mấu chốt nhất trong cả kế hoạch của Cơ Động. Đối với điểm này, hắn tự tin mười phần có thể thực hiện được.

Chỉ đến khi nhìn thấy Cơ Động và A Kim trong nháy mắt đã diệt sát năm tên lục quan Ma sư, Đỗ Tư Khang mới hiểu tại sao người thanh trẻ tuổi này có thể trở thành chấp pháp trưởng lão của Ma Sư Công Hội. Thời điểm hắn thấy năm tên ma sư kia thi triển Ngũ Hành Tổ Hợp Kỹ, trong tâm cũng trở nên nguội lạnh. Vậy mà dưới tình huống ấy, năm tên ma sư vẫn bị Cơ Động và A Kim giết chết trong nháy mắt.

Năm tên lục quan ma sư thi triển Ngũ Hành Pháp Trận, thực lực tuyệt đối không kém một gã bát quan ma sư a, cho dù bọn họ ứng phó có gấp gáp một chút, nhưng thực lực tuyệt đối mạnh hơn so với Cơ Động.

Không ngờ trong tình huống như vậy cũng không ngăn cản được công kích của hai người bọn họ, từ đó có thể tưởng tượng được thực lực của hai người trẻ tuổi này cường hãn đến mức nào.

Lúc Băng Tuyết Địa Long xông vào thông đạo, Đỗ Tư Khang rõ ràng thấy được sáu khóa Âm Dương Miện trên đầu Cơ Động và A Kim. Hắn cũng nhìn thấy, Âm Dương Miện của hai người cũng không phải là màu đen hay màu trắng.

Không do dự nhiều, Đỗ Tư Khang trực tiếp từ trên lưng Băng Tuyết Địa Long nhảy xuống, dựa theo kế hoạch đã an bài, đem tọa kỵ của mình thu vào không gian khế ước, mặc dù thực lực của Băng Tuyết Địa Long không yếu nhưng nó lại không biết bay. Theo kế hoạch, bọn hắn sẽ từ không trung rời đi, đó là con đường duy nhất rời khỏi Bắc Mang sơn. Trong Bắc Mang sơn, không biết Ma Minh đã bố trí bao nhiêu tầng thiên la địa võng rồi, chỉ có không trung là tuyệt đối không có mai phục.

Quang mang nhàn nhạt lóe lên, ma lực ba động trong không khí ngày càng trở nên mãnh liệt hơn, một đạo thân ảnh giống như tia chớp, trong nháy mắt hiện ra bên cạnh Đỗ Tư Khang.

“Là chúng ta”.

Thanh âm của Cơ Động vang lên trong tai Đỗ Tư Khang, không đợi hắn kịp nhìn rõ, sau một tiếng rống ngâm vang lên, Đỗ Tư Khang chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, cả người đã mạnh mẽ bay thẳng lên không trung.

Khi bọn họ bay lên, phía sau lưng cũng truyền đến một trận ma lực ba động dày đặc. Đỗ Tư Khang định thần nhìn lại mới phát hiện, hẳn lúc này đã cùng với Cơ Động và A Kim ngồi trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long bay vào không trung rồi. Sau lưng bọn họ, hai mươi mấy tên ma sư đã đuổi tới, hơn nữa hai gã trưởng lão song sinh và thiếu nữ tóc xám cũng phóng thích phi hành ma thú, bay vào không trung, theo hướng thoát thân của bọn hắn đuổi tới.

Cơ Động đứng ở vị trí giao nhau giữa hai cổ của Đại Diễn Thánh Hỏa Long, xoay người nhìn lại, không khỏi nhíu mày. Không nói đến việc những cường giả Ma Minh này cũng có phi hành ma thú, điều làm hắn bất ngờ nhất, chính là thực lực của thiếu nữ tóc xám kia.

Âm Miện màu đen lóe lên trên đỉnh đầu thiếu nữ tóc xám, biểu hiện thân phận Thổ Hệ ma sư của nàng, cũng chính là Âm Thổ Hệ. Nhưng làm Cơ Động giật mình nhất chính là, nàng cư nhiên là một thất quan ma sư. Không sai, đúng là thất quan ma sư.

Nhìn vào tuổi tác của nàng, Cơ Động đoán nàng cũng không lớn hơn mình, nếu như nói nàng bằng tuổi mình, hoặc hơn kém không bao nhiêu mà đã đạt tới thất quan ma sư, tốc độ tu luyện như vậy thật sự làm cho người ta kinh hãi. Bản thân Cơ Động chính là thiên tài trong thiên tài, thiếu nữ tóc xám này lại có thể vượt qua hắn? Hơn nữa, nghe cách người của Ma Minh xưng hô với nàng, thiếu nữ tóc xám này lại là Minh chủ của Ma Minh. Quả là làm cho người ta cảm thấy bất khả tư nghị.

Thật ra các ma sư của Ma Minh có tọa kỵ phi hành của riêng mình cũng rất có đạo lý, từ nhiều năm trước cho tới nay, bọn họ luôn đối lập với Ma sư chánh đạo, bị vây giết không biết bao nhiêu lần, đã có quá nhiều bài học thấm thiết rồi. Bọn họ dù sao cũng không phải là ma sư chính thống, tất cả các thành viên được chiêu thu đều là ma sư đã từng phản bội hoặc là ma sư tà ác, để tránh được sự đuổi giết của ma sư chánh đạo, có ma thú phi hành là điều cực kỳ cần thiết. Chỉ cần có tốc độ nhanh hơn, bất kể địa hình như thế nào đều có thể thoát khỏi chiến trường, mới có thể làm cho bọn hắn có tiền vốn để bảo vệ tính mạng của mình.

Thiếu nữ tóc xám kia cười một đầu Đại Diễn màu bạc, nhìn qua có giút giống với Đồ Đằng Mậu Thổ Hệ thần thú Thiên Không, nhưng nó cũng không phải là Thiên Không, bởi vì trên người nó không có lông vũ, chỉ có lân phiền rực rỡ màu bạc. Nhìn kỹ, trên những lân phiền màu bạc này còn có những đường vân màu xám tro. Trên người một đầu ma thú phi hành mà lại có những đường vân xấu xí như vậy, đó rõ ràng là một đầu ma thú cấp chín. Hai cánh giang rộng chừng mười thước, khí tức tràn đầy cảm giác đậm đặc, tựa hồ chỉ cần bị nó đụng phải, khí tức đậm đặc đó sẽ dính vào thân thể của mình vậy.

Hai lão giả song sinh đi bên cạnh thiếu nữ tóc xám đều có một đầu Kim Cương Long làm tọa kỵ cho riêng mình, tất cả chúng đều là ma thú cấp chín chưa tiến hóa hoàn toàn. Những ma sư khác đều có ma thú phi hành cấp sáu hoặc cấp bảy. Dù sao, muốn sở hữu ma thú có năng lực phi hành, họ cũng phải có một chút thực lực. Loài ma thú phi hành so với ma thú khác trên mặt đất khó bắt hơn rất nhiều. Mà ma thú phi

hành có thực lực mạnh hơn ma thú trên mặt đất lại càng hiếm thấy, rất nhiều ma thú phi hành chỉ tập trung vào năng lực phi hành mà thôi.

Những ma sư Ma Minh tạo thành đội ngũ hình bán nguyệt đuổi theo Cơ Động, bọn họ vẫn giống như lúc trước, cứ năm người một tổ, cộng thêm ma thú của riêng mình, trong nhất thời khí tức càng trở nên cường đại hơn không biết bao nhiêu lần so với lúc trước. Nhất là phía trước lại có ba đầu ma thú cấp chín, khí tức phóng ra cực kỳ cường hãn, không ngừng phát ra tiếng gầm thét.

Đối với ba người Cơ Động mà nói, lúc này bọn họ đã an toàn. Tốc độ phi hành của Đại Diễn Thánh Hỏa Long, cho dù so sánh với những đầu ma thú cấp chín này cũng không kém chút nào, huống hồ Cơ Động còn có Cao Tường pháp trận phụ trợ. Nếu như bọn họ muốn đi, những ma sư Ma Minh này không thể nào đuổi kịp. Chỉ cần ra khỏi phạm vi của Bắc Mang sơn, lập tức sẽ có sự tiếp ứng của Điều Tử Sư Công Hội và Ma Sư Công Hội trong Thiên Thủy Thành.

Nhìn lại sự việc, dường như đám người Cơ Động hoàn thành kế hoạch này rất đơn giản, nhưng trên thực tế, đó là hoàn toàn dựa vào thực lực cá nhân của Cơ Động và A Kim, thực lực là điều kiện tiên quyết. Trước đó nếu không có bọn họ mạnh mẽ ngăn chặn, Đỗ Tư Khang nào có thể dễ dàng thoát thân như vậy? Hơn nữa, kế hoạch này có thể thành công, một phần là nhờ sự mất cảnh giác của các ma sư Ma Minh, bọn họ hoàn toàn lơ là việc đề phòng cảnh giới.

Thật ra cũng không thể nói người của Ma Minh khinh địch, nói chính xác là bọn họ quá tin tưởng vào bố trí của mình. Trên Bắc Mang Sơn có gần hai trăm tên ma sư Ma Minh, cơ hồ có thể canh giữ từng góc nhỏ. Bọn họ sao có thể tưởng tượng được, dưới tình huống như vậy mà lại có người lọt vào bên trong cơ chứ? Nếu không, thiếu nữ tóc xám kia cũng sẽ không khinh địch như vậy, đáp ứng với Đỗ Tư Khang bỏ qua cho người già, phụ nữ và trẻ em.

Sự xuất hiện của Cơ Động và A Kim, đối với Ma Minh thật sự là quá bất ngờ. Cơ hồ bọn họ chưa kịp suy nghĩ điều gì, thì song phương đã nổ ra chiến đấu long trời lở đất. Chờ đến lúc bọn họ đuổi theo, thì đại cục đã định rồi.

“Cơ Động.”

A Kim đột nhiên hướng về Cơ Động gọi một tiếng, Cơ Động quay đầu lại nhìn nàng, A Kim thần nhiên nói:

“Chúng ta cứ như vậy mà đi sao?”

Cơ Động ha hả cười một tiếng, nói:

“Xem ra chúng ta nghĩ giống nhau, chúng ta đại biểu cho Ma Sư Công Hội, Điều Tử Sư Công Hội, là một phương chính nghĩa, sao lại cứ như vậy mà đi đây? Thực chiến chính là con đường ngắn nhất để gia tăng thực lực mà. Ta cũng không muốn buông tha cơ hội tốt như vậy. Đỗ Tư Khang hội trưởng, chuyện của ngài đã làm xong rồi. A Kim, đến đây đi, chờ bọn họ đuổi theo.”

Vừa nói, thân hình Cơ Động đã chợt lóe, trong chớp mắt đã đứng trên đỉnh đầu khổng lồ của Mao Đài, A Kim cũng đồng thời động thân, đứng trên đỉnh đầu của Ngũ Lương Dịch. Hai người chia ra đứng trên hai đầu của Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Đại Diễn Thánh Hỏa Long phát ra một tiếng long ngâm tràn đầy hưng phấn.

Đỗ Tư Khang trợn mắt, há hốc mồm nhìn chằm chằm bọn họ, Đại Diễn Thánh Hỏa Long ở giữa không trung đột nhiên quay ngoắt lại, thân hình dừng lại giữa không trung, đợi người của Ma Minh đuổi theo.

“Bọn họ điên rồi hay sao?”

Đó là suy nghĩ đầu tiên của Đỗ Tư Khang. Đối mặt với nhiều cường giả của Ma Minh như vậy, hai người trẻ tuổi này lại chọn lựa ứng chiến mà không phải là rời đi. Thật là làm cho hắn không thể nào hiểu được. Nhưng mà, một khắc sau, tình cảnh trước mắt làm hắn không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Hai tay Cơ Động vung lên, bên trái lam, bên phải đỏ, Liệt Diễm Song Kiếm khổng lồ đã xuất hiện trong bàn tay của hắn.

Từ trong tay A Kim, quang mang màu vàng cũng bạo phóng, Thái Giám Chế Tạo Giả đã xuất hiện lần đầu tiên trên chiến trường.

Thứ thần cấp vũ khí vừa xuất hiện, nhất thời làm cho khí thế của hai người trở nên đại thịnh, cực hạn ma lực thuộc tính lại càng như hổ mọc cánh, đề thăng đến cực hạn.

Tiếng rống ngâm mạnh mẽ từ trong miện Mao Đài và Ngũ Lương Dịch đồng thời phát ra, trên thân thể khổng lồ của Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Trắng, đen, lưỡng sắc quang mang không gì sánh kịp tỏa ra rực rỡ, trên không trung lúc này chỉ tồn tại hai màu đen trắng, đó chính là Thái Cực Ma Vực của Đại Diễn Thánh Hỏa Long.

Đối mặt với sự áp bách cường đại của Thái Cực Ma Vực, khí thế của hai lão giả cười Kim Cương Long của Ma Minh suy yếu đi trông thấy, tốc độ phi hành cũng chậm lại. Hơn hai mươi người của Ma Minh đuổi theo, triển khai trận hình bán nguyệt trên không trung, bao vây lấy Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Bọn họ cũng không hiểu tại sao Đại Diễn Thánh Hỏa Long lại dừng lại. Nhìn một nam một nữ đang đứng trên hai đầu quái thú, trong mắt mỗi tên ma sư đều toát ra vẻ ngưng trọng.

Hai người, đối phương chỉ có hai người mà thôi, nhưng cũng chính hai người này lúc còn ở trong động quật, đã đem lại tổn thất lớn nhất trong gần trăm năm nay của Ma Minh. Ma sư từ lục quan trở xuống đã tổn thất hơn ba mươi người, sau khi bọn họ lao ra khỏi thông đạo, lại phát hiện những ma sư canh gác cũng đã chết, tổn thất tăng lên gần sáu mươi người. Đây là sáu mươi tên ma sư a!

Không thể nghi ngờ chút nào, tất cả đều do hai người trẻ tuổi trước mắt này hạ thủ. Nhưng không cần quản bọn họ làm cái gì, Âm Dương Miện cũng chỉ là lục quan mà thôi. Chỉ có điều, ma lực của bọn họ lại là cực hạn ma lực a.

Thiếu nữ tóc xám cười Đại Diệu màu bạc bay lên phía trước, giơ tay chỉ vào Cơ Động:

“Các người là ai? Lại có can đảm dám xuất thủ với người của Ma Minh.”

Khi Cơ Động và A Kim mới xuất hiện, các cường giả của Ma Minh vốn cho rằng bọn hắn đến từ Ma Sư Công Hội, nhưng rất nhanh, bọn họ liền bỏ đi ý nghĩ này. Bởi vì, ở Ma sư Công Hội cũng không có ai có được cực hạn ma lực, trừ phi là Chí Tôn cường giả.

Cơ Động cười nhạt một tiếng, nhìn đôi mắt sáng bất thiện của thiếu nữ tóc xám, nói: “Chúng ta tới để chủ trì chính nghĩa. Người chỉ cần biết điểm này, như vậy là đủ rồi.”

524. Chương 270 Song Chiến Ma Minh Trưởng Lão (1)

“Chính nghĩa? Thật là nực cười! Cái gì gọi là chính nghĩa? Kẻ thắng chính là chính nghĩa! Nếu Ma Minh chúng ta nắm cả Đại Lục trong tay, ai dám nói chúng ta không phải chính nghĩa? Các người giết nhiều đệ tử của Ma Minh chúng ta như vậy, cho dù hiện tại có giao ra Hãn Hải Quỳnh Tương cũng đã muộn rồi. Ta muốn bằm thây các người thành vụn đoạn. Chẳng những là các người, Điều Tẩu Sư Công Hội chắc chắn cũng sẽ bị tiêu hủy. Trước tiên hãy báo tên của các người đi.” Thiếu nữ tóc xám, Minh chủ Ma Minh lạnh giọng nói.

“Biết tên thì các người có thể làm gì? Ta tên Cơ Động. Nếu sau này muốn trả thù, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh người tới tìm ta. Tuy nhiên còn phải xem người có bản lĩnh này hay không đã.” Cơ Động lạnh nhạt nói.

Thiếu nữ tóc xám cười lạnh: “Sau này? Các người còn có sau này sao? Giờ này ngày này, nơi đây chính là chỗ các người táng thân. Tả hữu hộ pháp trưởng lão đâu?”

Hai lão giả song sinh đồng thời cung kính: “Có thuộc hạ”

Thiếu nữ tóc xám vung tay lên: “Giết.”

“Dạ.”

Hai lão giả đồng thanh dạ một tiếng, thúc dục Kim Cương Long tiến lên phía trước. Vũ khí của hai người này giống hệt nhau, đều dùng chiến chùy cán dài, đây cũng là vũ khí mà các ma sư Thổ hệ thích sử dụng nhất.

Bát quan tam tinh, tám mươi sáu cấp. Cấp bậc của hai vị tả hữu hộ pháp này cũng giống như tướng mạo của họ, đều giống nhau như đúc. Chiến trụ trong tay dài đến sáu thước chỉ thẳng về phía trước, trong phút chốc, khí thể của bản thân bọn họ đã dung hợp thành một thể với Kim Cương Long.

Quang mang nồng đậm màu vàng trong nháy mắt đã dâng lên, hóa thành ma vực, mạnh mẽ đẩy lùi Thái Cực Ma Vực, chiếm lấy một vùng trời. Nhất thời song phương lâm vào cục diện giằng co về khí thể.

Không thể nói Thái Cực Ma Vực không bằng Mậu Thổ hệ Ma Vực, chẳng qua Thái Cực Ma Vực là do bản thân Đại Diễn Thánh Hỏa Long phóng thích ra, Cơ Động cũng không có biện pháp giúp nó. Trong khi đó, đối phương lại là tổ hợp hai người hai rồng, chỉ riêng phương diện ma lực đã chiếm ưu thế rất lớn. Cho nên mới xuất hiện tình huống như thế.

Hai lão giả đồng thời quát lớn. Trong nhất thời, trên không trung quang mang màu vàng như hóa thành thực chất ép thẳng về phía Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Ma lực ba động dày đặc do hai đầu Kim Cương Long và tả hữu hộ pháp phóng thích không ngừng tuôn ra, bao trùm một phạm vi cực lớn, không để cho Đại Diễn Thánh Hỏa Long có không gian né tránh.

Cảm nhận khí tức mạnh mẽ của ma lực màu vàng này, Cơ Động không khỏi biến sắc mặt. Ma lực màu vàng này tuy không phải là kỹ năng công kích nhưng lại vô cùng phiền toái, bởi thứ bọn họ phóng thích chính là kỹ năng đặc biệt của Thổ Hệ, kỹ năng Trọng Lực. Nơi nào bị quang mang màu vàng bao phủ, trọng lực ở nơi đó đều tăng lên ít nhất cũng gấp mười lần.

Thân thể của Đại Diễn Thánh Hỏa Long cũng như Liệt Diễm Song Kiếm trong tay Cơ Động, bản thân đã có sức nặng khổng lồ, một khi bị kỹ năng trọng lực này bao phủ, thực lực của bọn họ sẽ giảm xuống trên diện rộng.

Ngay khi Cơ Động chuẩn bị công kích phá vỡ kỹ năng của bọn họ, Đại Diễn Thánh Hỏa Long đột nhiên hành động, thân thể khổng lồ của nó bất ngờ bay lên giữa không trung. Trên bầu trời, hai màu đen trắng của Thái Cực Ma Vực nhất thời phát sinh biến hóa, hai màu trắng đen thay đổi cho nhau, kịch liệt xoay tròn. Bị Thổ hệ Ma Vực của đối phương áp bách khiến khí tức của chúng đã mạnh mẽ bộc phát chống lại, sự va chạm của hai luồng khí tức khiến cho không gian trở nên vặn vẹo, dao động mãnh liệt. Quang mang màu vàng đang dâng lên, gặp phải sự ngạnh kháng đó, lập tức tan vỡ.

Mao Đài và Ngũ Lương Dịch đồng thời gầm lên, lân phiến toàn thân phát ra quang mang rực rỡ, không ngờ chỉ dựa vào lực lượng bản thân đã cường ngạnh phá vỡ kỹ năng trọng lực áp chế gần như trở thành thực chất của hai đầu Cự Long cấp chín và hai gã bát quan ma sư. Phải biết rằng, chúng chỉ mới là cấp tám a!

Thái Cực Ma Vực vốn không phải là một loại ma vực, mà là tới hai loại ma vực, phân biệt do Mao Đài và Ngũ Lương Dịch phóng thích ra. Lúc này, bọn chúng đồng thời phóng thích ra ma vực của mình, Thái Cực Ma Vực liền sinh ra một loại hiệu quả giống như Âm Dương Song Hỏa Tổ Hợp Kỹ. Đối mặt với ma vực do đối phương phóng thích, Thái Cực Ma Vực cũng mạnh mẽ chống trả, phá hủy mọi tính toán của đối phương, hơn nữa thuộc tính áp chế hỗn hợp mãnh liệt đó cũng làm cho ma lực của Cơ Động có thể đề thăng lên một bậc.

Trong tình cảnh như vậy, hai đầu Kim Cương Long đã hành động. Hai vị hộ pháp Ma Minh không dám chờ đợi thêm nữa, một khi hiệu quả của thuộc tính áp chế hoàn toàn sinh ra, bọn họ sẽ trở nên bị động hoàn toàn. Đối thủ khó chơi như vậy đã nằm ngoài suy nghĩ của bọn họ.

Quang mang trong suốt màu vàng từ trên người hai đầu Kim Cương Long bùng phát, đánh thẳng tới Đại Diễn Thánh Hỏa Long, lúc này trông bọn chúng chẳng khác nào được chế tạo từ hoàng kim. Tả hữu trưởng lão vùng chiến chuy trong tay lên, phía sau lưng, Thiên Không đồ đằng Thổ hệ hư ảo xuất hiện, cơ hồ đồng thời chia ra tấn công Cơ Động và A Kim.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long không lùi mà lại tiến tới. Thân thể nó khẽ uốn éo đã tiếp cận đối phương nhanh như tia chớp.

Bản thân A Kim không hề có năng lực phi hành, thật không ngờ nàng lại trực tiếp từ đỉnh đầu Ngũ Lương Dịch nhảy vọt lên, phóng thẳng về phía hữu trưởng lão. Phải biết rằng, một khi nàng hoàn thành công kích sẽ không còn bất cứ điểm tựa nào, cho dù thực lực nàng có mạnh mẽ đến mấy, sau khi công kích cũng sẽ rơi

xuống. Rơi xuống từ độ cao ngàn thước như thế này, tan xương nát thịt là điều không cần phải nói. Chỉ riêng phần dũng khí này cũng đủ để người khác rung động.

A Kim phi thân lao ra, tự nhiên có lý do của nàng, Đại Diễn Thánh Hỏa Long dù sao cũng là tọa kỵ của Cơ Động, bản thân nó cũng phóng thích cực hạn song hỏa, đối với cực hạn Âm Kim của nàng ngược lại sẽ phản tác dụng. Chỉ có thoát khỏi Đại Diễn Thánh Hỏa Long, thực lực của nàng mới có thể hoàn toàn phát huy.

Thái Giám Chế Tạo Giả mở ra trên không trung, chuỗi kéo khổng lồ phát ra quang thải chói lọi, lóng lánh như nước hồ mùa thu. Đối mặt với trọng chùy của hữu trưởng lão đang giáng thẳng xuống đầu mình, A Kim lại làm như không hề nhìn thấy, Thái Giám Chế Tạo Giả hướng thẳng về phía hữu trưởng lão mà cắt tới.

Đây chính là kiểu đánh đồng quy ư tận, hơn nữa tốc độ của nàng lại nhanh vô cùng. Việc nàng từ đỉnh đầu Đại Diễn Thánh Hỏa Long phóng tới đã làm hữu trưởng lão lâm vào cảnh lúng túng không ít.

“Nữ tử này điên rồi sao?”

Đó là ý nghĩ đầu tiên của hữu trưởng lão, bản thân hắn tuy không phải là thiện nam tín nữ nhưng đối với tính mạng của chính mình lại cực kỳ quý trọng.

Ánh mắt A Kim cực kỳ lạnh mạc, dường như không thêm để ý đến chuyện sinh tử, hơn nữa Thái Giám Chế Tạo Giả không hề để lại nửa phần hồi thủ, toàn lực công kích tới.

Hữu trưởng lão không dám đem tính mạng đánh cược, bởi tiền cược là cả tính mạng của hắn, mặc dù hắn đã sống hơn chín mươi tuổi nhưng hắn vẫn còn chưa muốn chết.

Đối mặt với kiểu công kích liều mạng của A Kim, bất đắc dĩ trọng chùy trong tay hắn chỉ có thể thu về, đón đỡ thế công của Thái Giám Chế Tạo Giả, đồng thời Kim Cương Long cũng rung hai cánh lên, tạo ra một cơn sóng địa chấn mãnh liệt, vừa vặn phối hợp với công kích của hữu trưởng lão.

“Xoát!”

Tiếng không khí bị xé rách giòn tan vang lên, toàn thân Thái Giám Chế Tạo Giả đột nhiên nổi lên vô số ma văn kỳ dị màu vàng, tràn ngập khắp không trung. Ma văn vừa xuất hiện, cơn sóng địa chấn quỷ dị lập tức bị nứt gãy, trượt qua hai bên thân thể A Kim, đồng thời Thái Giám Chế Tạo Giả của A Kim vừa khép lại đã bất ngờ mở ra, va chạm vào trọng chùy.

Hai loại vũ khí va chạm lẫn nhau sinh ra tiếng kim thiết ma sát rợn người, A Kim bị chấn động mạnh, cả người nảy lên, nhưng Thái Giám Chế Tạo Giả trong tay nàng vẫn tiếp tục mở ra, nhằm vào cổ của hữu trưởng lão mà cắt tới.

525. Chương 270 Song Chiến Ma Minh Trưởng Lão (2)

Ma văn màu vàng khi này xuất hiện chính là kỹ năng Phá Thuẫn của Thái Giám Chế Tạo Giả. Bất kỳ là ma kỹ phòng ngự hay ma kỹ phụ trợ tấn công đều bị khí tức sắc bén của Thái Giám Chế Tạo Giả cắt rời. Thứ thần khí đầu phải là vật phạm! Chính nhờ vào thứ thần khí này, dù phải đối mặt với đối thủ cường đại có tọa kỵ, A Kim cũng không rơi vào thế hạ phong.

Khí tức sắc bén của Thái Giám Chế Tạo Giả khiến hữu trưởng lão lúc này mới cảm nhận được cái gì gọi là bén nhọn, nhất là sự bén nhọn của cực hạn Âm Kim.

Công kích của A Kim quá nhanh, cho dù thân thể nàng đang lay động mãnh liệt nhưng công kích vẫn không có nửa phần đình trệ.

Trọng chùy trong tay hữu trưởng lão vung lên về phía trước, phóng thẳng đến nghênh tiếp Thái Giám Chế Tạo Giả. Mặc dù A Kim có cực hạn ma lực nhưng dù sao ma lực của nàng chỉ có hơn sáu mươi cấp. Hữu trưởng lão biết chỉ cần bản thân hợp lực cùng Kim Cương Long, A Kim tuyệt đối không phải là đối thủ.

Khi kết hợp cùng tọa kỵ, hắn chỉ cần tung ra một công kích cấp bậc Tắt Sát Kỹ cũng đủ để áp chế A Kim hoàn toàn. Chỉ không ngờ A Kim đột nhiên từ trên đầu Đại Diễn Thánh Hỏa Long phóng tới, công kích cực kỳ bén nhọn, tốc độ lại rất nhanh, căn bản không cho hắn thời gian điều chỉnh, chỉ có thể lựa chọn cứng đối cứng. Đối mặt với Thái Giám Chế Tạo Giả đang cắt về phía cổ của mình, hữu trưởng lão đành phải chọn phương pháp ngạnh kháng.

Hắn tin tưởng, chỉ cần chống đỡ được một kích của A Kim, đối phương lại không có nơi mượn lực trên không trung, chỉ như vậy mình cũng đã ở thế tất thắng rồi. Đánh bại đối thủ chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi.

Mắt thấy trọng chùy sắp va chạm với Thái Giám Chế Tạo Giả, trong nháy mắt cả thân thể của A Kim trên không trung đột nhiên co rút lại, Thái Giám Chế Tạo Giả trong tay cũng theo đó thu về sau một thước.

Vốn dĩ trọng chùy đang hướng về giao điểm hai lưỡi dao của Thái Giám Chế Tạo Giả đánh tới, chỉ vì A Kim thu vũ khí lại đã làm trọng trụ của hữu trưởng lão đã đánh vào khoảng không.

“Không tốt!”

Hữu trưởng lão biến sắc mặt, muốn biến chiêu nhưng đã muộn. Lúc Thái Giám Chế Tạo Giả khép lại, một loạt thanh âm leng keng giòn tan vang lên, cái chuôi của trọng chùy trong tay hữu trưởng lão đã bị cắt đứt...

Màu vàng rực rỡ phát ra từ Thái Giám Chế Tạo Giả, khí tức sắc bén không gì sánh kịp trong nháy mắt đã tràn ngập. Trong tình huống hữu trưởng lão toàn lực rút ma lực vào trọng chùy, phong nhận từ hai lưỡi kéo đã khép lại cường ngạnh cắt đứt cái chuôi của trọng chùy. Đầu chùy khổng lồ lập tức phá không rớt xuống. Trọng chùy bây giờ đã biến thành một cây trường côn.

Ở bên này, khi hữu trưởng lão giao thủ với A Kim, thì bên kia, tả trưởng lão cũng đồng thời hướng Cơ Động đập tới. Hai người tả, hữu trưởng lão tâm ý tương thông, trước tiên làm ra lựa chọn cực kỳ chính xác, đó là cuốn lấy Cơ Động. Chưa cần nói đến chuyện chiến thắng, chỉ cần tên cực hạn ma sư có tọa kỵ này không thể cứu viện người còn lại, hắn nắm chắc huynh đệ của mình có thể dễ dàng đánh chết A Kim.

Vô số chùy ảnh nổ rộ trên không trung. Ma lực ba động của Mậu Thổ hệ trong nháy mắt hóa thành thực chất, Kim Cương Long há mồm phụt ra hơn mười tia sáng vàng, ngưng tụ thành hình trên không trung. Ma lực trực tiếp chuyển thành nguyên tố cô đọng, hóa thành mười mặt cự thuẫn dày cộm, Kim Vồng Cự Thuần nặng nề đồng thời bao vây khắp bốn phương tám hướng xung quanh Đại Diễn Thánh Hỏa Long, cả trên đỉnh đầu lẫn dưới chân, tựa như một cái nhà giam khổng lồ.

Tả trưởng lão có thể nghĩ tới việc quần lấy địch nhân, Cơ Động cũng đâu phải là hạng ngu ngốc! Trong nháy mắt khi đối phương hành động, hắn đã nhìn thấu mục đích của địch nhân, cũng không hề quần tới mười mặt Kim Vồng Cự Thuần, hắn tin tưởng tuyệt đối vào Đại Diễn Thánh Hỏa Long, tọa kỵ của mình tuyệt nhiên không kém Kim Cương Long.

Liệt kiếm trong tay phải chỉ về phía trước, cực hạn Dương Hỏa ma lực trong nháy mắt ngưng tụ, mũi nhọn của Liệt kiếm bùng cháy mạnh mẽ. Thân kiếm màu lửa đỏ trong nháy mắt biến thành màu vàng thuần túy, Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa được thứ thần khí Liệt kiếm tăng phúc toàn lực xuất ra. Hắn căn bản không để ý tới chùy ảnh đầy trời, chỉ dựa vào Linh Hồn Chi Hỏa phán đoán một cách chính xác, bay thẳng đến bản thể đối phương đâm tới.

Lúc này, thể tích khổng lồ của Liệt Diễm song kiếm mới thể hiện ra ưu điểm của nó. Trọng chùy của đối phương dài chưa tới bảy thước, trong khi Liệt Diễm song kiếm của Cơ Động dài đến chín thước. Liệt kiếm chỉ về phía trước, Liệt Dương Phệ rút vào trong kiếm lại bắn ra kiếm quang dài ba thước, cả thanh kiếm lúc này đã dài đến mười hai thước. Bất luận trọng chùy của tả trưởng lão có công kích mãnh liệt đến mức nào, trước khi hắn đánh trúng vào cơ thể Cơ Động, Liệt kiếm cũng đã đâm thủng người hắn rồi.

Bị thanh trường kiếm rộng ba thước, dài chín thước đâm thủng sẽ có cảm giác gì a? Dù có là Chí Tôn cường giả cũng tuyệt không dám dễ dàng nếm thử, cho dù là kiếm quang, cũng không phải là thứ mà thân thể con người có thể tiếp nhận, trừ phi trên người hắn có mặc một bộ khải giáp cấp thần khí.

Tấn công chính là phương pháp phòng thủ tốt nhất, Cơ Động mặc dù không dùng phương thức ngọc đá đều tan như A Kim nhưng hắc cũng như năng, hoàn toàn chiếm được thượng phong.

Cùng lúc đó, tay kia của Cơ Động cũng không nhàn rỗi, Liệt kiếm vừa đâm tới, Diễm kiếm lập tức theo sau bổ xuống, mang theo ma lực của Âm Nguyệt Trảo bên trong.

Từ trước đến nay, Cơ Động vẫn luôn thử đem kỹ năng của hai Đại Quân Vương dung hợp vào công kích của Liệt Diễm song kiếm. Hai thanh trường kiếm thứ thần cấp này có tác dụng tăng phúc rất mạnh mẽ đối với hắc, Quân Ma Âm Dương Khải và Nhật Nguyệt Song Huy Thủ Sáo không cách nào có thể sánh nổi, bằng không, tên bát quan ma sư Thiên Tà lúc trước đã không bị hắc đánh cho đến nỗi không có lực hoàn thủ.

Đỗ Tư Khang ngồi trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long, hai mắt trợn trừng nhìn trận chiến trước mắt, hắc có thể cảm nhận được sự tự tin mãnh liệt trên người Cơ Động. Không có sự tự tin như vậy, hắc cũng sẽ không lựa chọn xoay người lại phản kích. Việc Liệt Diễm song kiếm phóng ra kiếm quang kinh khủng dài ba thước như vậy, đã làm vị Tử Thần này kinh hãi trong lòng. Hắc hoàn toàn có thể khẳng định, nếu như đổi lại là hắc đối mặt với hai thanh vũ khí này, sợ rằng không có nửa phần cơ hội. Cực Hạn Song Hỏa ma lực kết hợp với Âm Dương Song Hỏa thứ thần khí, quả thực là một sự kết hợp hoàn mỹ.

Tả trưởng lão chính diện đối mặt với Cơ Động, tự nhiên cảm giác càng thêm sâu đậm. Trên thân Liệt kiếm tuôn ra khí thể bá đạo chưa từng thấy, căn bản không cho hắc có nửa phần do dự.

Chuy ảnh đầy trời trong nháy mắt hợp thành một, đánh thẳng đến mũi Liệt kiếm. Đầu chuy khổng lồ một lần nữa tăng vọt, tự thân thuộc tính của trọng chuy phát ra. Trong khí thể ngưng trọng, thể tích của đầu chuy đã tăng lên, đường kính mở rộng tới ba thước. So sánh với hữu trưởng lão, tả trưởng lão coi như là may mắn hơn rất nhiều, ít nhất hắc cũng đem hiệu quả của vũ khí ma lực có phẩm chất cực tốt này phát huy ra toàn bộ, chứ không giống như hữu trưởng lão, còn chưa kịp phát huy đã bị Thái Giám Chế Tạo Giả cắt đứt.

526. Chương 271 Ngũ Hành Đại Trận (1)

Cơ Động đối chiến với Ma Minh tả trưởng lão, Liệt kiếm không hề né tránh, luôn ngành kháng với trọng chuy, hoàn toàn lấy cứng đối cứng. Liệt kiếm tràn ngập sự cao ngạo của đại Quân Vương, kiếm chuy tương giao, một tiếng nổ cực kỳ khủng bố vang lên trên không trung, cực hạn Dương Hỏa nổ mạnh, trực tiếp đem trọng chuy của tả trưởng lão đánh vỡ ra, đồng thời Liệt kiếm của Cơ Động cũng bị chấn ngược lại.

Với ưu thế về ma lực của tả trưởng lão, vốn dĩ Cơ Động không thể ổn định được thân hình, nhưng sau khi va chạm, cánh tay phải của hắc lại rung lên theo một tiết tấu kì dị, đem lực phản chấn hoàn toàn hóa giải. Đằng Xà Hóa Lực Thuật quả nhiên là hữu ích, thiết thực.

Vốn dĩ kế hoạch của tả trưởng lão vô cùng tốt, đối với một kiếm của Cơ Động hắc cũng không để ý, thân là hộ pháp trưởng lão của Ma Minh, kiến thức của hắc vô cùng rộng rãi. Đối với những người có cực hạn ma lực, Ma Minh sẽ ghi chép lại cực kỳ tường tận. Trong tình huống ma lực của bản thân chiếm ưu thế toàn diện, hắc cũng không cho rằng Cơ Động đủ khả năng chiến thắng mình, điều cần chú ý duy nhất là đầu quái thú đã làm Kim Cương Long trở nên bất an kia. Một chuy này của hắc đã dùng tám phần lực lượng, theo hắc tính toán, cho dù Cơ Động có chống đỡ được, cũng nhất định bị chấn động mạnh, không thể ổn định được thân hình, chỉ có thể thúc dục ma thú lui về phía sau mới có thể hóa giải lực phản chấn, thế công của chiêu kiếm thứ hai cũng tự nhiên bị sụp đổ.

Chỉ có điều, hắc không thể ngờ được Cơ Động căn bản không cần vận dụng lực lượng của Đại Diễn Thánh Hỏa Long, mà lại hóa giải công kích của hắc một cách nhẹ nhàng. Cứ như vậy, không gian trước mặt hắc giờ chỉ còn lại một màu đen, Diễm kiếm mang theo hắc sắc hỏa diễm chói lọi vẫn giữ nguyên tốc độ, chém thẳng xuống đầu tả trưởng lão.

Lâm vào tình cảnh đó, tả trưởng lão vẫn không có chút bối rối bởi mười mặt Kim Cương Cự Thuẫn của Kim Cương Long đã vào vị trí của mình, trong đó có hai mặt cự thuẫn tiến lên nghênh đón trọng kiếm từ

trên cao giáng xuống. Ma thú tọa kỵ cùng chủ nhân tâm ý tương thông, Kim Cương Long tự nhiên sẽ xuất thủ cứu viện tả trưởng lão vào thời điểm mấu chốt nhất.

Cũng giống như tả trưởng lão tín nhiệm Kim Cương Long của hắn, Cơ Động đối với Đại Diễn Thánh Hỏa Long của chính mình cũng tuyệt đối tín nhiệm. Kim Cương Long sẽ không để tả trưởng lão thất vọng, bình thường xem Cơ Động như phụ thân, Đại Diễn Thánh Hỏa Long như thế nào lại làm Cơ Động thất vọng!

Hào quang hư ảo sáng bừng lên, vào thời khắc này, trên thân thể Đại Diễn Thánh Hỏa Long, hai luồng ánh sáng trắng đen đã bao phủ toàn thân chúng, cũng như bao phủ lấy Cơ Động và Đồ Tư Khang đang ở trên lưng. Trong sát na, không gian xung quanh Cơ Động bỗng nhiên trở nên hư huyền.

Đây chính là kỹ năng thiên phú của Đại Diễn Thánh Hỏa Long, kỹ năng Xuyên Việt.

Bất luận một đầu ma thú nào cũng có kỹ năng thiên phú của riêng mình, cho dù là ma thú thực lực cực kỳ nhỏ yếu cũng giống như vậy. Chỉ có điều số lượng cùng uy lực của kỹ năng thiên phú bất đồng mà thôi. Không hề nghi ngờ, Đại Diễn Thánh Hỏa Long, con ma thú cường đại vừa mới ra đời đã có thực lực bất giai này, kỹ năng thiên phú tự nhiên là cực kỳ cường hãn, thậm chí là độc nhất vô nhị.

Xuyên Việt, nghe qua tưởng như là một kỹ năng rất đơn giản nhưng chỉ khi chính thức đối mặt mới có thể cảm nhận được chỗ cường hãn của nó. Hiệu quả của xuyên việt chính là có thể trong tích tắc, không cần đếm xỉa bất luận công kích ma lực thuần túy nào, trong nháy mắt liền hư hóa thân thể, xuyên thấu qua công kích, sau khi thi triển lần thứ nhất cần phải có ít phút điều chỉnh mới có thể phóng thích thêm lần nữa. Với thực lực trước mắt, khoảng cách xuyên việt của bất giai Đại Diễn Thánh Hỏa Long có thể làm được là một trăm thước. Chờ Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch tiến hóa thành thập giai ma thú, hiệu quả xuyên việt ít nhất có thể đạt tới ngàn thước.

Sở hữu được kỹ năng thiên phú này sẽ có tác dụng rất lớn. Bất luận loại ma kỹ kết giới nào, chỉ cần độ dày không quá một trăm thước, căn bản không cách nào sinh ra hiệu ngăn trở đối với Đại Diễn Thánh Hỏa Long, lại càng không cần phải nói tới Kim Vồng Cự Thuẫn do Kim Cương Long kia ngưng tụ.

Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch trong sát na cuối cùng mới phát động xuyên việt, không hề có một dấu hiệu báo trước, hơn nữa tốc độ lại cực nhanh, căn bản giống như là thuận di. Diễm kiếm của Cơ Động cũng theo đó mà xuyên qua, nếu như không phải vì sau khi xuyên việt có chút hiện tượng trì trệ trong nháy mắt, thân thể của tả trưởng lão hiện tại đã bị chia lìa hai ngã.

Tả trưởng lão chỉ cảm thấy lông tóc toàn thân dựng đứng, thanh trọng kiếm thật sự tới quá nhanh, tuy chiêu kiếm đầu tiên của Cơ Động không tạo thành thương tổn đối với hắn, nhưng để chống đỡ Liệt Dương Phệ cũng như sự công kích của cực hạn Dương Hỏa đã hao phí khá nhiều ma lực của hắn, trọng chùy trong tay hắn lúc này đã chuyển sang màu vàng đỏ, tỏa ra sức nóng cực lớn, hắn chỉ có thể miễn cưỡng duy trì không để cho nó tan chảy, căn bản cũng không kịp vung chùy lên ngăn cản.

Ngay tại lúc này, sự phối hợp giữa ma sư cùng tọa kỵ liền thể hiện ra tác dụng trọng yếu, trong miệng Kim Cương Long phát ra tiếng rống gầm chói tai, một tầng hào quang màu vàng trong nháy mắt phát ra từ thân thể nó. Cùng lúc đó, nó đột nhiên thu liễm hai cánh, trong chớp mắt đã triệt tiêu năng lực phi hành của chính mình, thân thể khổng lồ mang theo tả trưởng lão tựa như rơi tự do, bắn xuống phía dưới một cách nhanh chóng.

Trong tiếng ma sát chói tai, tầng hào quang màu vàng cơ hồ trong nháy mắt đã biến thành màu đen, sau một khắc đã trở thành hắc diễm thiêu đốt. Dưới tình huống vội vàng như thế, lực phòng ngự của đầu cửu giai Kim Cương Long này cũng không cách nào ngăn cản nổi thế công của Diễm kiếm, nhưng vẫn có tác dụng làm cho công kích của Diễm kiếm đình trệ trong chốc lát. Chính một lát công phu này đã mang đến sinh cơ cho tả trưởng lão.

Kim Cương Long cấp tốc trầm xuống, trọng chùy của tả trưởng lão rốt cục cũng kịp thời vung vung lên, nghênh đón công kích của Diễm Kiếm trong tay Cơ Động đang đánh tới.

Ánh sáng lạnh lẽo trong mắt Cơ Động lóe lên, ma lực toàn diện bộc phát, ma lực Âm Nguyệt Trảo chuyển hóa thành Âm Nguyệt Diễm, ngọn lửa đen chói mắt làm không khí xung quang trở nên hoàn toàn vận vẹo.

Trong tiếng ầm ầm nổ vang, mũi của Diễm kiếm đã nặng nề đánh vào trọng chùy của tả trưởng lão. Tả

trưởng lão chỉ cảm thấy bàn tay nóng lên, lực bạo tạc khủng bố trong nháy mắt phát ra, lúc này hắn vẫn đang còn kinh hoàng, chỉ có thể phát ra ma lực có hạn. Cực hạn thuộc tính áp chế của Cơ Động dưới hoàn cảnh này hoàn toàn bộc phát. Một chiêu Liệt Dương Phệ lúc trước đã lưu lại một ít cực hạn Dương Hỏa, bây giờ kết hợp cùng với cực hạn Âm Hỏa của Diễm kiếm, lập tức sinh ra hiệu quả tổ hợp kỹ Âm Dương song thuộc tính.

Trên đầu trọng chùy to lớn bị mạnh mẽ phá ra một lỗ hổng gần một phần năm, lực ẩn ma lực trên trọng chùy tuôn ra dữ dội. Mất thấy kiện ma khí công kích có phẩm chất rất cao bị hủy diệt dưới công kích của Liệt Diễm song kiếm, tả trưởng lão cùng đầu Kim Cương Long của hắn đã không còn hy vọng gì trong việc cầm chân Cơ Động nữa, dưới một đòn nghiêm trọng này, tốc độ rơi xuống của cả hai lại càng nhanh hơn.

Bản thân Cơ Động cũng không nghĩ tới, đối mặt với một danh ma sư bất quan, chính mình lại có thể chiếm được thượng phong nhanh như vậy.

Lúc hắn ở bên này phá vỡ trọng chùy của đối phương, đồng thời cũng chính là lúc A Kim phía bên kia bằng vào Thái Giám Chế Tạo Giả (Đây là cây thứ thần khí hình kéo của A Kim, mấy lão bên LSB chú ý nhé!) chặt đứt đầu chùy của hữu trưởng lão. Dựa vào vũ khí Thứ Thần cấp, chỉ vừa động thủ, Cơ Động cùng A Kim liền chiếm toàn bộ thượng phong.

Nhưng công kích của bọn hắn cũng chỉ đến đó mà thôi. Không phải Cơ Động không muốn truy kích tả trưởng lão, mà là hắn không có thời gian làm như vậy. A Kim bị đánh bay, lộn một vòng trên không đã bắt đầu rơi xuống. Lúc này, hắn nhất định phải ưu tiên tiếp ứng A Kim mới được.

Không chờ Cơ Động phân phó, Đại Diện Thánh Hỏa Long đã lắc mình bắn tới, đem thân hình A Kim văng văng tiếp xuống, nhìn vào hàn quang lạnh lạnh đang tỏa ra từ Thái Giám Chế Tạo Giả, Cơ Động cũng không nhịn được mà rung mình một cái. Kiện vũ khí hình thù kì dị này, bản thân không chỉ có uy lực mạnh mẽ, đối với ma sư phái nam lại càng có tác dụng đe dọa vô cùng lớn.

527. Chương 271 Ngũ Hành Đại Trận (2)

Đỗ Tư Khang xem trận chiến đến toàn thân ngây dại. Bọn họ thật sự là lực lượng Ma Sư sao? Bọn họ chỉ có bao nhiêu tuổi chứ? Sức chiến đấu mà Cơ Động cùng A Kim phát ra trong nháy mắt đã hoàn toàn vượt khỏi phạm trù mà hắn có thể tưởng tượng được.

Trước đó vài ngày, khi biết Đỗ Minh bá Cơ Động làm sư phụ, trong nội tâm hắn còn có chút bất mãn, tuy lý tưởng của hắn cùng đứa con có chút bất đồng, nhưng dù sao đó cũng là đứa con trai độc nhất của hắn. Đối với đứa con trai độc nhất có thiên phú còn cao hơn so với mình, Đỗ Tư Khang có kỳ vọng rất cao. Mất thấy đứa con bá một người còn nhỏ tuổi hơn rất nhiều so với hắn làm sư phụ, Đỗ Tư Khang lúc ấy cực kỳ rất bất mãn. Nếu như không phải có sự hiện diện của mấy vị hội trưởng Ma Sư phân hội Thiên Thủy Thành, e rằng hắn đã trực tiếp phát hỏa. Hơn nữa, điều làm hắn càng ấn tượng là thân phận chấp pháp trưởng lão của Cơ Động.

Ở thời điểm đó, hắn nào dám đắc tội với người của Ma Sư Công Hội? Mấy ngày qua vì bận rộn bố trí cho ngày hôm nay, hắn vẫn chưa kịp vãn hồi đứa con của mình.

Giờ đây, khi tận mắt chứng kiến Cơ Động và A Kim bằng vào thực lực của mình cường hoành hủy diệt vũ khí trong tay hai gã ma sư đẳng cấp cao nhất của Ma Minh, đối mặt với uy áp của hai đầu cửu giai Kim Cương Long lại chiếm được thượng phong. Hắn mới hiểu được, thân phận chấp pháp trưởng lão của Cơ Động không phải do dựa hơi người khác mà có. Hắn chân chính có thực lực như vậy a!

Mặc dù chỉ mới là lực lượng nhưng thực lực lại đủ để so sánh với ma sư bất quan, thậm chí còn vượt qua tồn tại bất quan. Từ trước đến nay, Đỗ Tư Khang lần đầu tiên cảm giác được tầm nhìn của đứa con còn tốt hơn so với chính mình. Bá người này làm sư phụ tuyệt đối đáng giá.

Viện quân như trong lời hứa của Cơ Động, căn bản đến giờ vẫn không có một chút bóng dáng nhưng Đỗ Tư Khang lại không có nửa phần bất mãn. Hắn rất minh bạch, thực lực của Cơ Động cùng A Kim như vậy, khi chính diện đối chiến đã có thể đánh tan đối phương, nếu như họ cố ý thoát ly, làm sao đối phương có thể ngăn cản được? Nhất là lúc trước Đại Diễn Thánh Hỏa Long thi triển kỹ năng xuyên việt, càng mang đến sự rung động thật lớn đối với hắn. Bằng Tuyệt Địa Long của hắn nếu so sánh với Đại Diễn Thánh Hỏa Long, chỉ đáng là rác rưởi. Thật không hổ là sư đệ của Lôi Đế a, xem ra thực lực của người trẻ tuổi này cũng không chênh lệch mấy với Phát Thụy.

Bằng vào thực lực của mình, Cơ Động đã hoàn toàn chinh phục vị hội trưởng Điều Tử Sư Công Hội này, đừng nói là đứa con trai báỉ hắn ta làm thầy. Nếu như có thể, Đỗ Tư Khang thậm chí còn muốn đem đứa con gái của mình giao luôn cho Cơ Động. Tuổi tác không thành vấn đề, hắn quá đủ tư cách làm sư phụ.

Đỗ Tư Khang bị rung động, là một loại kinh hỉ rung động, mà đám Ma Minh bên này lại hoàn toàn là một loại rung động khác. Lần này ma sư Ma Minh tập trung tại Bắc Mang Sơn cơ hồ đã huy động cả một phần ba lực lượng của toàn bộ Ma Minh. Vị thiếu nữ áo xám, Minh chủ trẻ tuổi của Ma Minh cũng tự mình đến, ý đồ đối với Hãn Hải Quỳnh Tương của bọn họ cũng chỉ vì tình thế bất buộc. Kế hoạch trước khi hành động rất chu đáo, chẳng những đem thực lực của Thiên Thủy thành tính toán vô cùng tường tận, lại càng đem thực lực của Điều Tử Sư Công Hội, Ma Sư Công Hội tại Thiên Thủy Thành, toàn bộ tính toán kỹ càng. Nhưng không ngờ, kế hoạch kín kẽ như áo trời như vậy, việc động thủ đã nắm chắc trong tay lại xuất hiện tình huống ngoài ý muốn.

Cho đến bây giờ, tất cả người của Ma Minh cũng không hiểu Cơ Động và A Kim đã tiến nhập huyết động như thế nào.

“Thượng thiên vô lộ, nhập địa vô môn (Dịch: Lên trời không đường, xuống đất không cửa), Ngũ Hành Đại Trận.”

Đối phương chỉ có hai người a! Lại đem hai vị hộ pháp trưởng lão của Ma Minh đánh lui, lại còn hủy đi vũ khí ma lực. Nếu lại để cho bọn họ chạy thoát, đối với Ma Minh có thể sinh ra đả kích khó có thể tượng tượng được. Thiếu nữ tóc xám đã bất chấp tất cả, quyết định toàn lực ứng phó hủy diệt đôi nam nữ trước mắt này.

Hai mươi lăm tên ma sư của Ma Minh trên không trung nhanh chóng tách ra, tổ hợp thành một đội hình mới. Lúc này trong một tổ của họ không phải là năm ma sư thuộc tính bất đồng nữa mà là mỗi tổ chỉ có ma sư cùng một thuộc tính tập trung một chỗ.

Nói cách khác, năm tên Kim hệ, năm tên Thổ hệ vào một tổ, cứ như vậy mà phân ra năm người một tổ. Năm tổ phân biệt thành năm phương hướng trên bầu trời. Mỗi một tổ đều là ba âm hai dương hỗ trợ lẫn nhau. Nếu như không phải trước đó một tổ dương thuộc tính ma sư đã bị Cơ Động hủy đi, lúc này tổ hợp của bọn họ sẽ là tổ hợp ba âm ba dương, thực lực sẽ càng thêm khủng bố.

Cho dù thiếu một tổ ma sư, khi chứng kiến hai mươi lăm tên ma sư đồng thời bay lên, sự tự tin trong mắt của Cơ Động cùng A Kim lúc này đã xuất hiện một tia dao động.

Mỗi năm người một tổ, tạo thành tập hợp khổng lồ trên không trung, những ma sư này trước tiên cùng tọa kỵ của mình dung hợp ma lực cùng một chỗ, sau đó trực tiếp tản mát ra ma lực thuần túy nhất. Năm tên cùng thuộc tính âm dương ma sư đem thuộc tính của mình phóng ra, ma lực của năm người rót vào một điểm, tản ra ma lực ba động cực kì khổng lồ. Ma lực của bọn họ lúc này đã không còn là âm dương đơn thuần, mà là âm dương dung hợp. Tuy rằng bởi vì ma lực không cân đối, trình độ dung hợp có hạn, nhưng tổ hợp của năm tên lục quan ma sư đem ma lực dung hợp tại một chỗ đã sinh ra ma lực cực kỳ khủng bố.

Chỉ thấy giữa không trung, năm cái quang điểm nhanh chóng mở rộng, cơ hồ là trong nháy mắt, trên bầu trời đã xuất hiện năm vầng hào quang màu sắc hỗn hợp, ánh sáng khổng lồ thậm chí còn che đầy thân thể của bọn hắn. Mộc hệ có màu xanh và lục, Hỏa hệ màu đỏ và lam, Thổ hệ màu vàng kim và xám, Kim hệ màu trắng và vàng, Thủy hệ màu đen và tím. Năm vầng hào quang này sau khi hình thành, ma lực nguyên tố trong không khí lập tức điên cuồng tập trung về phía chúng nó. Năm cái quang đoàn hô ứng lẫn nhau, cả khoảng không lập tức bị mười sắc hào quang bao trùm. Bất luận là Thái Cực Ma Vực của Đại Diễn Thánh Hỏa Long, hay là Mậu Thổ Ma Vực của hai gã hộ pháp trưởng lão Ma Minh vào thời khắc này đã không

còn sót lại chút gì. Áp lực cường đại áp bách đến nỗi cực hạn ma lực đang tỏa ra trên người Cơ Động, A Kim cùng Đại Diễn Thánh Hỏa Long phải toàn bộ thu về trên người.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long truyền đến cho Cơ Động cảm thụ rõ ràng, kỹ năng xuyên việt của nó vốn có thể thi triển trong khoảng cách một trăm thước, trong tình huống này đã bị áp bách xuống còn ba mươi thước.

Hai mươi lăm tên lục quan ma sư tạo thành Ngũ Hành Đại Trận, đã tiếp cận gần tới vô hạn, giống như lúc trước Thập Đại Thánh Đồ thi triển Ngũ Hành Âm Dương Giới ở Thánh Tà Đảo. Mặc dù phạm vi áp lực so với Ngũ Hành Âm Dương Giới còn có chút chênh lệch, nhưng diện tích bao trùm lại càng thêm rộng lớn. Mười hệ ma lực của Ngũ Hành đều tập trung đầy đủ, đây tuyệt đối là loại kỹ năng kết giới cấp cao nhất.

Ở thời điểm trận đánh lúc trước, Cơ Động đã phát hiện bọn họ tuy có thể tạo thành Ngũ Hành Tổ Hợp Kỹ nhưng lại chỉ có thể thi triển Cơ Chuẩn Kỹ thấp nhất mà thôi, kỹ năng cao cấp hơn không có cách nào phát ra, bằng không, hẳn và A Kim cũng sẽ không thông dong từ trong động quật lao ra như vậy.

Lúc này, hai mươi lăm tên ma sư hoàn toàn dùng hết khả năng của chính mình, toàn lực phóng thích ma lực, tạo thành một cái lồng giam khổng lồ trên bầu trời.

528. Chương 272 Thần Khí Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng.

Nguyên nhân rất đơn giản, ma lực của những lục quan ma sư này chỉ có hạn, họ không thể nào phóng thích ra vô tận ma lực. Hơn nữa, bọn họ cũng không thể như Thiên Can Thánh Đồ thúc dục Âm Dương Ngũ Hành Giới phát động công kích đối phương, mà chỉ có thể đơn thuần bày ra đại trận. Đây chính là chênh lệch giữa hai bên, cũng có thể nói là chênh lệch giữa cực hạn ma lực và ma lực bình thường.

Mặc dù vậy, Ma Minh có thể làm được đến trình độ này đã đủ để Cơ Động, A Kim cùng Đỗ Tư Khang lâm vào khiếp sợ. Sau khi Ngũ Hành đại trận hình thành, dựa vào cực hạn ma lực của bản thân nên cảm giác của Cơ Động và A Kim còn khá hơn một chút, chính thể thực lực chẳng qua là bị hạ thấp xuống khoảng ba thành, hiệu quả của cực hạn ma lực thuộc tính cũng giảm xuống một biên độ nhất định.

Đối với Tửu Thần Đỗ Tư Khang cũng không phải là đơn giản như vậy. Lấy thực lực cấp bậc thất quan của hắn, tự thân ma lực bị cường ngạnh áp chế đến mức chỉ có thể thi triển được ba bốn thành thực lực. Đừng nói đến việc từ trong lồng giam khổng lồ này thoát ra ngoài, chỉ riêng việc chống cự lại áp lực khổng lồ do Ngũ Hành Đại Trận sản sinh, đã làm hắn tiêu hao ma lực rất nhiều. Chỉ cần kéo dài thời gian, sợ rằng không cần địch nhân động thủ, chính bản thân hắn cũng đã chống đỡ không nổi rồi. Mắt thấy Cơ Động cùng A Kim phảng phất bộ dáng vô sự, trong lòng Đỗ Tư Khang không khỏi càng tăng thêm một phần bội phục.

Cơ Động không để cho Đại Diễn Thánh Hỏa Long vọng động, nó mới vừa thi triển kỹ năng Xuyên Việt, khoảng cách đến lần thi triển kỹ năng thiên phú tiếp theo còn cần một khoảng thời gian nhất định. Hơn nữa, Ngũ Hành Đại Trận trước mắt do hai mươi lăm tên ma sư liên thủ bày trận, cũng không phải xuyên qua khoảng cách ba mươi thước là có thể đột phá được.

Cơ Động tính toán đơn giản trong lòng, dưới tình huống Ngũ Hành tương sinh, độ tiêu hao của đám lục quan ma sư bày đại trận cũng không tính là quá nhanh, ít nhất có thể chống đỡ trong thời gian nửa canh giờ đến một canh giờ. Hắn tuyệt không gấp gáp, nguyên nhân đơn giản nhất chính là chỉ cần ở trong phạm vi Ngũ Hành Đại Trận, bất luận là người nào cũng phải chịu ảnh hưởng. Bọn họ là kẻ có được cực hạn ma lực, kháng tính so sánh với ma sư bình thường mạnh hơn rất nhiều. Bên đám Ma Minh không có một gã ma sư nào có cực hạn ma lực. Dưới tình huống như vậy cũng chỉ có thể đem bọn họ vây khốn, chứ không có cách nào làm thương tổn bọn họ. Thời gian không là vấn đề, chờ đợi một chút là được. Để xem đối phương có biện pháp gì có thể đánh bại được mình và A Kim? Chẳng lẽ bọn họ còn kỳ vọng thông qua Ngũ Hành đại trận áp chế trong khoảng thời gian nhất định, làm tiêu hao toàn bộ ma lực của mình cùng A Kim?

Âm Dương Hỏa ngưng tụ pháp trận ở sau lưng Cơ Động sáng lên, cho dù là Ngũ Hành đại trận cũng không cách nào ngăn cản Cơ Động sử dụng Ngũ Hành pháp trận này, bằng vào hai pháp trận, Cơ Động cơ hồ có

thể làm cho ma lực phát ra cùng ma lực hấp thu tương đương nhau, căn bản hẳn sẽ không có tiêu hao quá lớn. Hẳn tuyệt đối vẫn nắm chắc việc thoát vây.

Ngũ Hành đại trận tạo thành năm quang đoàn giống như là năm trụ chống trời. Mắt thấy Đại Diễn Thánh Hỏa Long, Cơ Động, A Kim cùng Đỗ Tư Khang đã bị vây ở trong đó, vẻ lạnh lẽo trên mặt thiếu nữ tóc xám của Ma Minh càng trở nên mãnh liệt hơn.

Hai vị Ma Minh trưởng lão đã lui trở về bên người nàng, xấu hổ không có lên tiếng.

Thiếu nữ tóc xám lạnh lùng quét mắt nhìn bọn hắn, nói: “Khổ tu nhiều năm, đây chính là kinh hỉ hai vị trưởng lão đem đến cho ta sao? Xem thường đối thủ chính là cầm tánh mạng của mình ra đùa giỡn. Nếu như các ngươi vừa xông lên liền phối hợp lẫn nhau, dựa vào sự ăn ý của các ngươi, liên thủ liệu có bị đối phương phá vỡ dễ dàng như vậy hay không?”

Hữu trưởng lão còn muốn giải thích cái gì, tả trưởng lão vội vàng nháy mắt với hắn một cái, cung kính nói: “Minh Chủ, là chúng ta khinh thường bọn họ, xin cam nguyện chịu phạt.”

Thiếu nữ tóc xám hừ lạnh một tiếng.

“Chờ sau khi xử lý xong chuyện này rồi hãy nói. Hảo một cái Điều Tử Sư Công Hội a, lại có thể tìm được hai kẻ có cực hạn ma lực. Ta muốn xem coi bọn họ đến tột cùng là mạnh tới cỡ nào. Để ta áp trận. Đề phòng bọn họ phá tan Ngũ Hành Đại Trận, cần phải đem bọn họ ngăn cản lại. Hôm nay, tuyệt không thể để cho bọn họ còn sống rời khỏi nơi này.”

“Dạ.” Tả hữu hộ pháp trưởng lão ở trên lưng Kim Cương Long đồng thời khom người nói.

Thiếu nữ tóc xám trầm giọng quát lên: “Tiểu Bạch, chúng ta đi.”

Đại Diễn màu bạc ngửa mặt lên trời ngao một tiếng, hai cánh vung lên, cứ như vậy trực tiếp chui vào trong Ngũ Hành Đại Trận.

Ngũ Hành Đại Trận này là đơn hướng tồn tại kết giới, nói cách khác, từ bên ngoài tiến vào hết sức dễ dàng, sẽ không chịu bất kỳ ngăn trở nào, nhưng nếu muốn từ trong đi ra ngoài, nhất định phải đem cả kết giới đánh tan mới có thể ra được.

Thấy thiếu nữ tóc xám cười Đại Diễn màu bạc cũng tiến vào trong Ngũ Hành Đại Trận, Cơ Động không khỏi thoáng sửng sốt. Hẳn không rõ dựa vào cái gì mà thiếu nữ tóc xám lại có lòng tin như vậy, cái gì đã khiến nàng có can đảm đơn độc đối mặt với mình cùng A Kim? Ngũ Hành Đại Trận này đồng thời cũng sinh ra áp chế đối với nàng mới đúng, hơn nữa nàng lại không có được cực hạn ma lực, hiệu quả áp chế sẽ càng thêm cường hãn mà thôi. Cho dù ma lực của nàng là kỳ tích thất quan, nhưng muốn đối phó với mình và A Kim, cộng thêm Đại Diễn Thánh Hỏa Long thì đó là chuyện không thể nào!

Chuyện tình ngoài ý muốn của Cơ Động đã xảy ra. Đại Diễn màu bạc chở thiếu nữ tóc xám vừa mới tiến vào trong Ngũ Hành Đại Trận, một tầng quang mang tinh thể màu xám đã đem nàng cùng Đại Diễn toàn bộ bao phủ ở bên trong. Cơ Động giật mình phát hiện, trong Ngũ Hành Đại Trận, toàn bộ thuộc tính áp chế của Ngũ Hành tựa hồ không sinh ra một chút tác dụng nào đối với bọn họ. Thiếu nữ tóc xám kia vẫn giữ bộ dạng bình tĩnh như cũ, tầng quang mang màu xám cùng mái tóc dài của nàng cực kỳ giống nhau, rõ ràng phát xuất ra dao động của cực hạn ma lực.

Căn cứ theo lời của Diêu Khiêm Thư, ở trên thế giới này, trừ cửu quan ma sư ra, bất luận là ma sư Quang Minh thuộc tính hay là Hắc Âm thuộc tính, chỉ có thể tồn tại một gã cực hạn ma sư. Ngoại trừ A Kim là một dị số bởi nàng tính lại từ trong hàn băng. Giờ đây trước mắt hắn lại xuất hiện một người cực hạn Thổ hệ ma sư, điều này làm cho Cơ Động không có cách nào lý giải được. Chẳng lẽ, những gì Diêu Khiêm Thư nói lúc trước là sai lầm sao? Hơn nữa, cho dù Minh chủ Ma Minh là cực hạn Thổ hệ ma sư, thì nàng cũng phải bị Ngũ Hành Đại Trận này áp chế mới đúng. Ngũ Hành Đại Trận không thể nào có năng lực phân biệt địch ta, cho dù là cực hạn ma sư sử dụng Ngũ Hành Âm Dương Giới cũng không phân biệt được.

“Có phải người rất kỳ quái tại sao ta lại không bị Ngũ Hành Đại Trận ảnh hưởng đúng không?”

Thiếu nữ tóc xám đứng trên lưng Đại Diễn màu bạc, lạnh lùng nhìn Cơ Động và A Kim, nàng cũng không nóng lòng công kích, nhìn qua chẳng khác nào nàng đến đây để đàm phán vậy.

Cơ Động cũng không hề che dấu nghi ngờ trong lòng mình, gật đầu nói: “Không sai, ta rất kỳ quái, tại sao người không bị Ngũ Hành Đại Trận ảnh hưởng. Cực hạn ma sư cũng không thể có khả năng đó.”

Thiếu nữ tóc xám hừ một tiếng: “Ta cũng không phải là cái gì cực hạn ma sư. Từ góc độ của các người mà nói, ta chẳng qua chỉ là một ma sư bình thường mà thôi, thậm chí ngay cả một thân ma lực của ta cũng không hoàn toàn dựa vào chính mình mà tu luyện được. Người chỉ cần biết một điều, dù các người là cực hạn ma sư, ở trước mặt ta cũng không thể chạy trốn. Người cho rằng ta bày Ngũ Hành Đại Trận là vì cái gì? Chỉ vì muốn tạo ra áp chế đối với các người thôi sao? Ta cũng không có ngu dốt như vậy. Ngũ Hành Đại Trận chỉ có thể áp chế cực hạn ma sư một phần nào đó. Ta phân phó thuộc hạ bố trí đại trận này mục đích chỉ có một, đó chính là để phòng các người chạy trốn. Bỏn Minh chủ muốn đích thân đánh bại các người.”

Nghe thiếu nữ tóc xám thừa nhận nàng cũng không phải là cực hạn ma sư, nghi ngờ trong lòng Cơ Động lại càng tăng thêm vài phần.

“Người càng nói ta càng tò mò, cái gì đã cho người lòng tự tin như vậy?”

“Các người sẽ lập tức biết ngay thôi.”

Thiếu nữ tóc xám giơ tay phải của mình lên, một đạo quang mang màu xám trong suốt chợt bùng phát lên trên tay nàng. Quang mang màu xám đó vừa xuất hiện, lập tức từ hai bàn tay nàng bắt đầu lan tràn ra, trong nháy mắt đã kéo dài đến hai thước, cả vật thể đó giống như được tạo từ thủy tinh màu xám, nhìn kỹ mới biết đó là tượng điêu khắc một nữ nhân dài khoảng một thước, điêu khắc trông rất sống động. Quang mang màu xám không ngừng lưu chuyển, từng vòng tròn màu xám từ trên thân pho tượng không ngừng phát ra. Tầng quang mang màu xám bao phủ chung quanh thân thể thiếu nữ tóc xám và Đại Điều màu bạc, đúng là do vàng sáng màu xám này ngưng kết mà thành.

Cơ Động cùng A Kim liếc mắt nhìn nhau, cho dù đang ở trong Ngũ Hành Đại Trận, vậy mà bọn họ vẫn đồng thời cảm nhận được một cỗ khí thế hùng hồn của Mậu Thổ hệ ép thẳng về phía bọn họ. Về hoảng sợ đồng thời xuất hiện, hai người gần như đồng thanh nói: “Thần khí?”

Từ ánh mắt thiếu nữ tóc xám toát ra một tia ngạo khí. “Đúng là Thần khí, Mậu Thổ hệ Thần khí, Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng. Ta không có thiên phú cực hạn như các người nhưng chỉ bằng Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng này, ta có thể dễ dàng đánh bại các người.”

Thật sự là Thần khí, từ lúc bắt đầu đối mặt với Ma Minh đến tận bây giờ, đây là lần đầu tiên trong lòng Cơ Động sinh ra cảm giác nguy hiểm. Thần khí trong tay thiếu nữ tóc xám cùng Lôi Ngục Thần Phủ của Lôi Đế Phát Thụy lấy được lúc trước tạo cho hắn những cảm nhận hoàn toàn khác biệt. Nếu như nói Lôi Ngục Thần Phủ đại biểu cho Thiên Lôi, thì Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng này đại biểu cho hết thảy Thổ thuộc tính. Đồng dạng là Thần khí nhưng phẩm chất của Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng lại cao hơn Lôi Ngục Thần Phủ. Chỉ từ việc Thần khí này có thể chống lại lực áp chế của Ngũ Hành Pháp Trận, là có thể tưởng tượng được uy lực của nó kinh khủng đến mức nào.

Thiếu nữ tóc xám thản nhiên nói: “Nhớ kỹ tên của ta, ta tên là Miểu Miểu. Hiện tại ta cho các người một cơ hội cuối cùng. Hãy gia nhập vào Ma Minh, các người có thể bảo toàn tính mạng, ta còn có thể sắc phong các người làm trưởng lão Ma Minh. Nếu nghịch ý, ta sẽ vì các đệ tử Ma Minh đã chết, đòi lại món nợ máu này.”

Cơ Động cười nhạt một tiếng: “Ta còn chưa từng thưởng thức qua hương vị của Thần khí, hôm nay vừa lúc thử một chút, ý người thì sao hả A Kim?”

A Kim không lên tiếng nhưng trên người nàng đã có thêm một tầng kim quang lóng lánh, trong tiếng leng keng của kim loại va chạm, khôi giáp màu vàng đã bao trùm toàn thân A Kim, che đi dung nhan tuyệt sắc của nàng.

Cơ Động đồng thời nâng cao song kiếm trong tay, Linh Hồn Chi Hỏa trong cơ thể cấp tốc khởi động, hắn biết trận đánh hôm nay sẽ là trận đánh có tính khiêu chiến lớn nhất mà hắn đã gặp phải. Đây cũng là lần đầu tiên hắn cảm nhận được tư vị đối mặt chính diện với áp lực của Thần khí. Trong thâm tâm, Cơ Động thầm hỏi hạn lúc trước không tận dụng cơ hội để Phát Thụy phóng thích ra toàn bộ thực lực của Thần khí Lôi Ngục Thần Phủ, từ đó cảm nhận được uy lực của Thần khí kinh khủng đến mức nào? Nếu như thích ứng được một phần, nói không chừng trong tình huống hiện tại sẽ có thể thoải mái được một chút.

Đại Địa Nữ Thần Chi Trọng trong tay Miếu Miếu chỉ thẳng về phía trước, trong nhất thời, toàn bộ không gian trước mắt Cơ Động cùng A Kim đã biến thành một màu xám, áp lực của Ngũ Hành Đại Trận vẫn giữ nguyên như trước. Không khí dường như đã cô đọng lại thành sền sệt, hẳn có cảm giác không thể kềm chế được thân hình, bản thân như bị rơi xuống đầm lầy, độ nhạy cảm của thân thể giảm xuống trên phạm vi lớn. Bất luận là hẳn, A Kim hay Đại Diễn Thánh Hỏa Long, đều sinh ra cảm giác tương tự. Đó không phải là cảm giác bị giam cầm, mà là bị hạn chế.

Cơ Động nhận ra lúc này không thể kéo dài thêm được nữa, bằng không một khi áp lực của Thần khí phát ra hoàn toàn, chắc chắn việc ngăn cản càng thêm khó khăn.

Cánh tay phải Cơ Động vung lên, một đạo quang mang nhanh chóng phóng ra, không phát động công kích Miếu Miếu mà bắn nhanh về phía A Kim. A Kim giơ tay lên tiếp lấy, đó chính là Trung Cấp Tất Sát Kỹ quyền trực lúc trước Cơ Động lấy được từ ma sư Thiên Tà của Ma Kỹ Công Hội.

Quyển trực này là Kim thuộc tính, mặc dù là Canh Kim thuộc tính nhưng hiển nhiên khi nằm ở trong tay A Kim, năng sử dụng nó sẽ dễ dàng hơn. Hơn nữa năng lực bảo vệ tánh mạng của Cơ Động rất nhiều, trong khi A Kim chỉ có một thân khôi giáp. Đây cũng là hẳn chuẩn bị trước con đường lui cho mình và A Kim. Bởi vậy có thể thấy được, hẳn đối coi trọng đối thủ trước mắt đến mức nào.

Ngay lúc Cơ Động đưa quyển trực cho A Kim, Đại Diễn Thánh Hỏa Long cũng bắt đầu động thân, quang mang màu trắng, đen lúc này bị áp chế trở về cơ thể giờ một lần nữa bộc phát, cường ngạnh đối chọi với áp lực trên bầu trời của Ngũ Hành Đại Trận. Cùng lúc đó, Mao Đài và Ngũ Lương Dịch đồng thời nổi giận gầm lên một tiếng, từ miệng phun ra một đoàn hỏa diễm màu vàng cùng một đoàn hỏa diễm màu đen, trong chớp mắt ngưng tụ thành một quả cầu Thái Cực trên không trung, đánh thẳng tới Minh chủ Ma Minh Miếu Miếu.

Cực Hạn Song Hỏa Cầu này của Đại Diễn Thánh Hỏa Long nếu so sánh với một chiêu toàn lực của Cơ Động, thậm chí còn mạnh hơn. Nếu như dùng cấp bậc ma sư để đánh giá Đại Diễn Thánh Hỏa Long, thì nó đã tương đương với một gã Cực Hạn Song Hỏa thất quan ma sư. Đơn thuần xét theo tu vi, nó còn muốn cao hơn Cơ Động rất nhiều, thậm chí còn có được Hỗn Độn Chi Nguyên giống như Cơ Động. Bất quá Hỗn Độn Chi Nguyên trong cơ thể nó không thể dung hợp với tinh thần lực, không có Linh Hồn Chi Hỏa mà thôi.

Áp lực cường đại của Ngũ Hành Đại Trận chỉ có thể làm Thái Cực Hỏa Cầu suy yếu đi vài phần. Ma lực kinh khủng từ Thái Cực Hỏa Cầu tỏa ra nhất thời làm cho không gian xuất hiện một cái thông đạo vặn vẹo dọc theo hướng đi của nó. Trên không trung, Thái Cực Hỏa Cầu trong nháy mắt đã đạt tốc độ cực hạn, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong có bóng dáng của Cao Tường pháp trận.

Thông qua Linh Hồn Chi Hỏa, Cơ Động và Đại Diễn Thánh Hỏa Long có mối quan hệ tinh thần tương liên, tất cả những kỹ năng của hẳn đều được Đại Diễn Thánh Hỏa Long phục chế, hấp thu, chỉ cần hẳn có kỹ năng gì là nó đều có thể thi triển được. Đôi khi, Cơ Động nghĩ đến việc trong tương lai Đại Diễn Thánh Hỏa Long ít nhất có thể tiến hóa thành thập giai ma thú, hẳn cũng cảm thấy có chút khó tin. Bất giai Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã cường hãn như vậy rồi, nếu như nó tăng lên tới thập giai, sẽ là cảnh tượng như thế nào đây?

Không khí màu xám sền sệt khiến bọn hẳn chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh mơ hồ của Miếu Miếu, Cơ Động cũng không lo lắng gì về điều này, cho dù là Ngũ Hành Đại Trận, cũng chỉ có thể áp chế ma lực của hẳn, không có cách nào áp chế được tinh thần lực, đối với Linh Hồn Chi Hỏa lại càng thúc thủ vô sách. Hẳn vẫn hoàn toàn có thể khóa chặt vị trí của Miếu Miếu.

Lúc Đại Diễn Thánh Hỏa Long phát động công kích, Miếu Miếu ở bên này cũng đã hành động, Đại Địa Nữ Thần Chi Trọng chỉ về phía trước, một vòng sáng ma lực màu xám nồng đậm quét ra, chỉ trong sát na liền cuộn tròn lại, tạo thành một tấm lưới lớn bao lấy hỏa cầu.

529. Chương 273 Lực Lượng Mạnh Nhất.

Nhìn Ma lực kinh khủng bùng nổ, chấn động trên không trung, thần sắc Cơ Động cực kỳ trầm trọng, hẳn có thể cảm giác được, sau khi Cực hạn Song hỏa cầu nổ tung, Ma lực màu xám tro xung quanh đã mạnh mẽ đem hấp thu sạch sẽ lực bạo tạc. Thần khí, thật sự cường đại như thế?

Thanh âm của Miểu Miểu lạnh lùng truyền đến:

- Chớ có phí sức, vô dụng thôi! Trước Đại Địa Nữ Thần Trụ tượng, ngay cả cơ hội đào tẩu các người cũng không có đâu. Đại Địa Nữ Thần Trụ tượng là Chí bảo của Ma Minh chúng ta, nó có thể làm cho sức phòng ngự của Thổ Hệ phát huy đến tận cùng. Đừng nói là các người, cho dù là cường giả Chí tôn, cũng chưa hẳn đột phá được phòng ngự của Đại Địa Nữ Thần Trụ tượng.

- Ta mặc dù không phải là kẻ có Cực hạn Ma lực, nhưng từ khi sinh ra, đã luôn ở cùng một chỗ với Đại Địa Nữ Thần Trụ tượng, huyết mạch và Ma lực của ta đã hoàn toàn dung hợp với nó. Nhờ vào sức cảm ứng và hấp thu của Đại Địa Nữ Thần Trụ tượng đối với Âm Thổ Ma Lực, mà ta có được Ma lực bảy mươi ba cấp ở hai mươi mốt tuổi. Nhờ nó, mặc dù không phải là Cực hạn Ma Sư, nhưng Ma lực của ta dưới lực lượng của Đại Địa Nữ Thần Trụ tượng tiến hành chuyển hóa, có thể phóng thích ra lực lượng ngang hàng với Cực hạn Ma lực rồi.

Nghe Miểu Miểu nói xong, Cơ Động cực kỳ khiếp sợ, không phải vì năng lực của Đại Địa Nữ Thần Trụ tượng mà là vì Ma Minh. Từ khi tiếp xúc với tổ chức này đến nay, Ma Minh đã mang lại cho hắn quá nhiều kinh ngạc, nội bộ nghiêm mật, thực lực cường đại, ứng dụng được bước đầu của Ngũ Hành Tổ Hợp kỹ, còn có vị Minh Chủ Ma Minh đã dung hợp với Thần khí này nữa. Tất cả đều phô bày cho hắn thấy thành quả tích lũy sâu dày ngàn năm của Ma Minh.

So sánh với Ma Minh, thể lực của Công hội Ma Sư chắc chắn lớn hơn rất nhiều, nhưng cho dù là Công hội Ma Sư cũng không đạt đến những thành quả như vậy. Vì sao? Bởi vì Công hội Ma Sư có quá nhiều chuyện thế tục cần phải xử lý. Mà Ma Minh tuy phải ẩn thân trốn tránh, nhưng vì thế lại có nhiều thời gian dùng để nghiên cứu tìm tòi hơn. Cứ như vậy, từng bước từng bước, Ma Minh dần dần cường đại lên.

Khó trách Miểu Miểu mới hai mươi mốt tuổi đã trở thành Minh Chủ Ma Minh, đã thể thân thể của nàng ta lại dung hợp cùng Đại Địa Nữ Thần Trụ tượng, nên có thể nói, nàng ta chính là Thần khí. Hay nói cách khác, nàng ta đã lấy chính thân thể của mình để trả giá, để trở thành tế phẩm mà sử dụng Thần khí này. Làm như vậy tuy quá sức bá đạo, nhưng lại cực kỳ hữu hiệu. Chỉ cần Đại Địa Nữ Thần Trụ tượng còn tồn tại, không bị tổn hại, thì không một ai có thể xúc phạm tới nàng ta.

Nhưng cũng như vậy, cả cuộc đời nàng ta, linh hồn chỉ có thể gắn với Đại Địa Nữ Thần. Phải luôn sử dụng tánh mạng lực để tẩm bổ cho Thần khí. Từ đó có thể hình dung được, tánh mạng của nàng so với người bình thường yếu ớt hơn rất nhiều. Nhưng cũng chính vì vậy, Đại Địa Nữ Thần Trụ tượng đã mang cho nàng ta lực lượng cường đại vô ngần. Mà với độ tuổi của nàng ta bây giờ mà nói, ít nhất trong vòng mười năm, Ma Minh vẫn có được nàng ta, kẻ có được Thần khí, lãnh đạo. Một khi Ma lực của nàng ta đột phá Cửu quan, chỉ sợ ngay cả sư tổ của Cơ Động, Thắng Quang Miện Hạ Âm Triều Dương cũng không cách nào chế phục được nàng ta nữa rồi.

- Đầu hàng đi, đây là cơ hội duy nhất của người. Ma Minh chúng ta cần nhân tài, chúng ta cướp đoạt Hãn Hải Quỳnh Tương, cũng là vì tăng thêm nhân tài cho Ma Minh. Nếu như hai người các người chịu gia nhập Ma Minh, thì dù bây giờ tuy ta đã hoàn toàn chiếm ưu thế, thì cũng có thể đáp ứng các người, để hội trưởng Đồ Tư Khang rời đi đồng thời trả lại Hãn Hải Quỳnh Tương cho lão. Đối với Ma Minh mà nói, giá trị của các người cao hơn rất nhiều so với Hãn Hải Quỳnh Tương.

- Thật đáng tiếc!

Cơ Động thần nhiên.

- Đáng tiếc cái gì?

Nhất thời thanh âm của Miểu Miểu trở nên lạnh lẽo:

- Đáng tiếc Thần khí vậy mà lại rơi vào tay Ma Minh ta sao? Nói cho người hay, Cơ Động. Người nghĩ Ma Minh chúng ta là cái gì? Chúng ta một đám Ma Sư suốt ngày bị đuổi giết, bị cái thế giới này chà đạp vấy bắt. Không sai, đúng là trước kia chúng ta đã gây ra rất nhiều tội ác. Nhưng gần mấy trăm nay, chúng ta đã làm cái gì? Tuy đã bắt giữ phụ nữ và trẻ em của Công hội Điều Tử Sư, nhưng chúng ta có giết hại một ai không? Không phải chúng ta sợ Công hội Ma Sư, bọn họ đúng là rất muốn tiêu diệt chúng ta, nhưng nói luôn cho người biết, bọn họ tuyệt đối không có khả năng đó.

- Mấy trăm năm qua, Ma Minh bọn ta ẩn nấu nghỉ ngơi, tận sức bồi dưỡng nhân lực, khiến cho Ma Minh ngày hôm nay không phải là Ma Minh của trước kia nữa rồi. Muốn vậy bắt chúng ta sao, còn khó hơn lên trời. Không sai, tổ tiên của chúng ta đã làm rất nhiều chuyện ác, nhưng mà, đời sau chúng ta đã làm cái gì? Tôn chỉ của Ma Minh đã sớm thay đổi rồi!

- Người cũng thấy đó! Đây là Ngũ Hành Đại Trận, là lực lượng mà Công hội Ma Sư có thể có được sao? Nghiên cứu đối với tổ hợp Ngũ Hành Ma Kỹ, cách thức phối hợp cũng như đạo lý tương sanh tương khắc trong đó của bọn ta thâm sâu hơn Công hội Ma Sư rất nhiều. Chẳng lẽ hai người không có hứng thú với những thứ này sao? Chỉ cần các người gia nhập Ma Minh, tất cả những thứ này sẽ trở thành năng lực của các người. Cho dù người có thượng cổ tuyệt học Ngũ Hành Pháp Trận, nhưng cũng cần phải phối hợp với kinh nghiệm thực tế. Chỉ có như vậy mới phóng thích ra uy lực lớn nhất của pháp trận được.

Cơ Động khẽ rung mình. Hắn không nghĩ tới, ngay cả Ngũ Hành Pháp Trận của hắn mà nàng ta cũng nhìn ra được. Những điều nàng ta nói này giờ không phải là lừa gạt hắn mà hoàn toàn là sự thật. Từ một góc độ nào đó mà xét, thì lực lượng hiện tại của Ma Minh đã phần nào vượt qua Công hội Ma Sư. Những thứ Ma Minh nghiên cứu ra đích thực rất hữu dụng đối với hắn. Nhưng mà hắn có thể gia nhập Ma Minh sao? Đáp án đương nhiên là không thể.

- Hội trưởng Miểu Miểu, cô hiểu sai ý của ta rồi. Ta nói đáng tiếc, không phải đáng tiếc Đại Địa Nữ Thần Trượng.

Nghe Miểu Miểu nói xong, Cơ Động lại hiểu Ma Minh thêm một chút, mặc dù hắn không gia nhập Ma Minh, nhưng mà ác cảm đối với Ma Minh của hắn đã giảm xuống đi nhiều. Thậm chí đã có chút hối hận khi giết chết mười mấy tên Ma Sư kia nữa.

- Ta nói đáng tiếc, là bởi vì cô không thể phát huy hoàn toàn lực lượng của Đại Địa Nữ Thần Trượng. Mặc dù nó có thể đem Ma lực của cô chuyển hóa thành một loại Ma lực có uy lực sánh ngang với Cực hạn Ma lực, khiến cho cô có được lực lượng cường đại. Nhưng mà, cô dù sao cũng chỉ là một Ma Sư Thất quan. Muốn phát huy ra uy lực chân chính của Thần khí, thì cho dù thân thể đã dung hợp với Thần khí đi chăng nữa thì cũng cần phải có đủ Ma lực mới có thể đem uy lực của nó hoàn toàn phóng thích.

- Vì vậy, bây giờ cô vẫn không thể giữ ta ở lại được đâu. Mặc dù đây đúng là Ngũ Hành Đại Trận, nhưng thật ra đã thiếu đi sự linh hoạt của nó. Cô đã bộc lộ cho ta thấy Thần khí cường đại! Vậy thì có qua có lại mới toại lòng nhau, ta cũng sẽ cho cô nhìn thấy, thực lực chân chính của ta là gì.

- Nhưng trước hết, cho phép ta xin lỗi cô một tiếng, lúc này chúng ta đã lỡ tay giết hết một số Ma Sư của Ma Minh rồi.

- Trừ phi các người đồng ý gia nhập Ma Minh, nếu không, với những chuyện mà các người đã gây ra, ta nhất định sẽ lấy tính mạng của các người để tế bái vong linh chiến sĩ Ma Minh vừa chết đi. Người còn ẩn dấu thực lực sao? Tốt lắm, ta thật muốn nhìn xem, người làm sao mà đột phá Ma Vực của Đại Địa Nữ Thần Trượng và Ngũ Hành Đại Trận đây. Trừ phi người cũng có Thần khí.”

Cơ Động chậm rãi lắc đầu:

- Ta không có Thần khí, nhưng mà cô đã quá khinh thường uy lực của Ngũ Hành Pháp Trận rồi. Ta sẽ cho cô xem uy lực chân chính của nó. A Kim, lui lại đi.

A Kim nhìn Cơ Động một cái, đôi mắt lóe lên một tia sáng kì lạ, rồi chậm rãi lui về sau lưng hắn.

Ánh mắt Cơ Động dần dần trở nên ngưng trọng, Ma lực nồng đậm không ngừng tuôn trào ra từ trong cơ thể. Âm Dương Miện hai màu trắng đen trên đỉnh đầu phát ra ánh sáng vô cùng chói lọi. Màu sắc hai mắt

hắn dần dần thay đổi, bạch sắc quang mang nhàn nhạt lóe lên. Đó là ánh sáng của Linh Hồn Chi Hỏa. Mỗi lần Ma lực nồng đậm kia rung động, thì không khí cũng trở nên ngưng đọng hơn mấy phần.

Miêu Miêu không hề nhúc nhích, cũng không tiến hành công kích Cơ Động, nàng ta thật muốn nhìn xem Cơ Động làm như thế nào đột phá phong tỏa của Đại Địa Nữ Thần Trượng và Ngũ Hành Đại Trận. Dựa vào tác dụng của Thần khí nên nàng mới không chịu ảnh hưởng của Ngũ Hành Đại Trận, vì thế nàng không hiểu được, lấy thực lực Ma Sư Lục quan của Cơ Động, thì làm thế nào mà chống lại cho được. Dù hai thanh trọng kiếm trong tay hắn kia là Thứ Thần khí cũng không thể làm được. Thứ Thần khí và Thần khí, xê xích nhau chỉ một tầng, nhưng mà uy lực của nó không thể so sánh như vậy.

Vả lại, bất luận Cơ Động có thể đột phá Ma Vực hay không, thì quan sát một kẻ có được Cực hạn Ma lực, lại là Cực hạn Song thuộc tính bộc lộ lực lượng, thì đối với nàng, cũng chính là dịp may khó có để thêm kiến thức, chuẩn bị cho quá trình tu luyện trong tương lai. Việc tích lũy kinh nghiệm thực chiến đúng là cực kỳ quan trọng đối với một Ma Sư.

Liệt Diễm song kiếm đồng thời sáng bừng lên, hai quãng sáng từ trong thân kiếm tách ra. Đó là hai luồng ánh sáng hình người, tựa tựa như hai thiếu niên mười mấy tuổi. Chính là Thánh Hỏa nguyên tố thể và Ma Viêm nguyên tố thể. Trước khi tiến vào Ma Minh, Cơ Động đã triệu hồi hai nguyên tố thể này dung nhập vào Liệt Diễm song kiếm. Được Ma lực của Liệt Diễm song kiếm ảnh hưởng, bọn chúng dường như tiến hóa không ngừng. Cơ Động chỉ tách bọn chúng ra khi đang chiến đấu. Vì nếu để bên trong thì khả năng hấp thu Ma lực của hắn sẽ bị suy giảm đi rất nhiều.

Thánh Hỏa nguyên tố thể và Ma Viêm nguyên tố thể từ Liệt Diễm song kiếm đồng thời vọt lên cao, ở trước mặt Cơ Động, nắm chặt tay nhau. Cực hạn Song hỏa trong nháy mắt trào ra, Cực hạn Ma lực kinh khủng ồ ồ khuếch tán, tạo thành một quả cầu ánh sáng thật lớn, đem Đại Diễn Thánh Hỏa Long và ba người Cơ Động toàn bộ bị bao phủ vào bên trong.

Hai đại nguyên tố thể đồng thời thiêu đốt, phóng thích ra toàn bộ Ma lực. Trên không trung mơ hồ hiện ra hư ảnh của hai đại Quân Vương. Ngay lúc này, bất luận là áp lực của Ngũ Hành Đại Trận hay là Ma Vực của Đại Địa Nữ Thần Trượng, cũng đều bị ngăn lại, không cách nào ảnh hưởng đến Cơ Động. Tất cả đều bị chặn lại ở bên ngoài, cho dù thời gian ngăn chặn đó cực kỳ ngắn ngủi, không đủ để Cơ Động chân chính thoát ra, nhưng mà, đối với Cơ Động như vậy cũng đã quá dư dả rồi.

Một tiếng phượng gáy vang lên, Thực Nhật Phượng Hoàng Hỏa Nhi từ trong Chu Tước thủ trục bay ra, hai cánh mở rộng, lơ lửng trên đỉnh đầu Cơ Động. Thân thể của nó cũng chuyển hóa thành hai màu, nửa trắng, nửa đen, giao hòa với hào quang phát ra từ Đại Diễn Thánh Hỏa Long bên dưới Cơ Động. Mà đứng ở giữa bọn chúng, Cơ Động được vùng sáng hai màu đen trắng này chiếu rọi, khí chất toàn thân một lần nữa nảy sinh biến hóa.

Sự cao ngạo vô cùng tận toát ra từ trên người hắn, đôi cánh Phượng Vũ Long Xà lại mở ra. Hai thanh trọng kiếm trong tay đồng thời vung lên, ở hai bên lập tức xuất hiện hai pháp trận hết sức kỳ dị.

Hai pháp trận cũng một đen một trắng. Ngay khi chúng vừa xuất hiện trên không trung, sắc mặt của Miêu Miêu liền biến hóa mấy phần. Bởi vì, nàng ta có thể cảm giác được, Ma Vực của Đại Địa Nữ Thần Trượng đã xuất hiện những dao động rất nhỏ, không phải là bị công phá mà dường như bị đối phương hấp thu Ma lực của Ma Vực thì đúng hơn.

- Không thể như thế được! Đây là loại pháp trận gì?

Miêu Miêu giật thót mình. Cho dù Cơ Động phóng thích ra hai đại nguyên tố thể, nàng cũng chỉ hơi rung động một chút, ấn tượng đối với Cơ Động sâu hơn mấy phần mà thôi. Nhưng sau khi cảm nhận biến hóa của hai đại pháp trận rồi, mới thật sự hiểu được, Cơ Động hẳn không hề nói khoác.

Cơ Động thần nhiên:

- Cô là người đầu tiên nhìn thấy ta thi triển pháp trận này khi chiến đấu. Nói cho cô biết cũng không sao. Đây chính là Đồng Hóa Pháp Trận, là kỹ năng ta mới lĩnh ngộ được. Tác dụng của nó là đồng hóa tất cả những chấn động Ma lực từ ngoại giới, chuyển thành Ma lực của ta, dung hợp với bản thể ta. Tuy loại Ma lực của Đại Địa Nữ Thần Trượng ta không dung hợp được, nhưng ta có thể dựa vào Đồng Hóa Pháp Trận

này mà chống đỡ một lát, làm cho sự áp chế của Đại Địa Nữ Thần Trượng và Ngũ Hành Pháp Trận mất đi tác dụng.

Đừng nói là Miếu Miếu, mà ngay cả A Kim lúc này đã lui đến bên cạnh Đỗ Tư Khang thấy tình huống này, ánh mắt cũng không khỏi phát sinh biến hóa. Đây cũng là lần đầu tiên nàng ta chứng kiến Cơ Động thi triển toàn bộ thực lực, khiến cho nàng ta có thể cảm nhận rõ ràng, Cơ Động lúc này cường đại đến mức nào. Nàng ta chăm chú nhìn bóng lưng của Cơ Động, không biết tại sao trong nội tâm đột nhiên sinh ra một loại cảm giác an toàn khôn xiết. Dường như chỉ cần ở bên cạnh nam nhân kia, thì tất cả nguy hiểm đều không phải là vấn đề, kể cả địch nhân cường đại trước mắt cũng không thể nào ngăn cản được hắn.

Sáu cái Ngũ Hành Pháp Trận, trước đây Cơ Động cũng chưa bao giờ thử vận hành qua. Mặc dù đang ở trong Ma Vực của Đại Địa Nữ Thần Trượng và Ngũ Hành Đại Trận, nhưng vào thời điểm bốn cái Ngưng Tụ Pháp Trận xuất hiện, hơn nữa còn kết hợp với Âm Dương Song Hỏa Đồng Hóa Pháp Trận, khiến hắn có thể cảm giác được Ma lực của mình đang được bổ sung với tốc độ cực kỳ khủng bố.

Tay phải Liệt kiếm, tay trái Diễm kiếm, đồng thời nâng lên cao. Ở giữa không trung, hai ngọn lửa vô cùng mạnh mẽ phụt ào ra, cùng lúc đó, tiếng Long ngâm, tiếng Xà minh đình tai nhức óc vang lên. Lực Long Lục Xà không hề giữ lại chút nào, được Cơ Động phóng thích ra từ trong Âm Dương Miện. Nháy mắt, hai đại nguyên tố bàng bạc khắp nơi, tràn ngập cả màn hào quang, giống như tạo thành mười hai điểm tựa, chống đỡ cho màn hào quang này, làm cho Ma lực ở ngoại giới không có cách nào xâm lấn.

Cảm nhận được Ma lực kinh khủng của Lục Long Lục Xà, rốt cục, sắc mặt của Miếu Miếu cũng hoàn toàn thay đổi, không thể nào thông dong nhìn Cơ Động thi triển chiêu thức được nữa. Đại Địa Nữ Thần Trượng giờ cao, quang mang xám xịt nồng đậm tóe ra, chen chúc trong không gian của Ngũ Hành Đại Trận. Toàn bộ không gian này dưới lực lượng của Đại Địa Nữ Thần Trượng liền phóng thích ra Ma lực cường đại, khiến áp lực trong đó tăng lên gấp mấy lần, cuộn cuộn hướng Cơ Động chèn ép xuống.

530. Chương 274 Song Kiếm Hợp Bích.

Nhưng mà, dù Đại Địa Nữ Thần Trượng được tăng cường Ma lực đi chăng nữa thì vẫn không cách nào đột phá được màn hào quang đang vây lấy thân thể Cơ Động ở trung tâm. Mặc dù màn hào quang tựa hồ lung lay sắp đổ, nhưng dựa vào sức chống đỡ của Lục Long Lục Xà, vẫn hoàn toàn không ảnh hưởng đến Cơ Động ở bên trong. Mà chỉ cần không bị ngoại giới ảnh hưởng, thì hắn đã có thể thi triển toàn bộ lực lượng của mình.

Cơ Động giờ cao Liệt Diễm song kiếm, khoảng cách giữa hai thanh kiếm sát lại chỉ còn một thước. Lúc này hắn đã tiến vào một trạng thái huyền diệu trước nay chưa từng có, ý niệm và Linh Hồn Hỏa hoàn toàn dung hợp với nhau. Vô số ánh hào quang rực rỡ chói lọi từ trên thân thể hắn không ngừng phát ra, khí tức cao ngạo của Quân vương đã đề thăng đến cực điểm. Khí chất tràn ra trên người hắn tựa hồ có chút mâu thuẫn, Hỏa Diễm Quân Vương bạo lực mạnh mẽ, Âm Viêm Ma Vương lại ưu nhã âm lãnh. Vậy mà lại đồng thời xuất hiện trên người hắn, lại hoàn toàn hợp thành một thể. Thoáng nhìn, toàn thân Cơ Động dường như đang phát tán ra một loại mị lực tà dị hết sức đặc thù.

Oanh long long! Thân hình Cơ Động đang đứng trên thân Đại Diễn Thánh Hỏa Long đột nhiên bành trướng, trong nháy mắt cả thân thể hóa thành màu vàng rực rỡ, đồng thời đối nghịch lại với màu đen thâm thúy. Hai loại màu sắc giao hòa với nhau, năng lượng ba động kinh khủng kia lại làm cho cơ thể hắn tăng vọt, cao tới ba thước. Đó chính là thân thể của Hỏa Diễm Quân Vương và Âm Viêm Ma Vương.

Giữa nơi màu vàng và đen giao nhau là Liệt Diễm Song Kiếm, song kiếm lóe ra từng đạo tia sáng lấp lánh. Giờ phút này, Cơ Động đã chân chính đem Ma lực toàn thân đề thăng đến cực hạn, hoàn toàn không giữ lại chút nào.

Màn hào quang kia lóe lên một chút rồi lập tức ổn định lại, thân thể Quân vương lại xuất hiện biến hóa. Không còn là Hỏa Diễm Quân Vương hay Âm Viêm Ma Vương nữa, mà là một loại năng lượng thể nửa

trắng, nửa đen, cao đến năm thước. Ở chính giữa ngực của năng lượng thể xuất hiện một ngọn lửa màu trắng sữa chậm rãi lay động. Mặc dù ngọn lửa kia rất nhỏ bé, nhưng cần phải nghi ngờ, nó là điểm trọng yếu nhất trên người Cơ Động lúc này. Bất luận là ai, khi lướt nhìn qua đều bị ngọn lửa này thu hút mà không rời mắt đi được.

Thân hình khổng lồ cao năm thước kia tựa hồ đã tan ra cùng với Liệt Diễm Song Kiếm, tạo thành một thể, màu sắc của quang sáng hoàn toàn giống nhau.

“Không tốt.” Nhìn một màn kinh diễm trước mắt, trong mắt Miểu Miểu toát ra mấy phần kinh hoảng. Có lẽ nàng ta đã cảm nhận được, sau một khắc nữa mình sẽ phải đón nhận cái gì. Nhưng mà, Cơ Động đã thi triển đến mức này thì nàng không cách nào ngăn trở nữa rồi. Đại Địa Nữ Thần Trượng trong tay huơ một vòng trên không trung, một quang sáng xám xịt nồng đậm lóe lên, lập tức xuất hiện một bộ khải giáp màu xám tro, đem thân thể Miểu Miểu hoàn toàn bao phủ lại, đồng thời Đại Địa Nữ Thần Trượng trong tay nàng ta cũng biến mất.

Thần khí đúng là Thần khí, ngoài khả năng công kích, thì ra Đại Địa Nữ Thần Trượng lại có thể hóa thành khôi giáp tiến hành phòng ngự. Nhưng Miểu Miểu cũng không hề xông lên, bởi vì nàng không dám. Trong lòng nàng ta đã sinh ra một tia sợ hãi. Bởi vì sau khi Cơ Động biến ra thân thể của Song hỏa Quân vương, lúc ngọn lửa màu trắng sữa giữa lồng ngực hần bùng cháy lên, thì Đại Địa Nữ Thần Trượng trong tay nàng rõ ràng đã run rẩy một chút. Là Thần khí thì đều có linh tính, cho nên khi cảm nhận được mối uy hiếp của ngọn lửa đó, Đại Địa Nữ Thần Trượng mới có phản ứng như thế. Miểu Miểu mơ hồ nghĩ ngợi, ngọn lửa trắng kia là cái gì, tại sao lại khiến cho nàng sợ hãi đến vậy?

Một Ma Sư sở hữu Cực hạn Song hỏa đã vượt quá sức tưởng tượng của nàng rồi, không ngờ hần còn có cả Hỗn Độn Hỏa. Cảm giác này đúng là không thể hình dung được! Miểu Miểu vẫn cho rằng tất cả những gì nàng trả giá đều xứng đáng. Phụ thân nàng, cũng là Minh chủ Ma Minh đời trước, lúc nàng mười tuổi đã nói cho nàng biết, thân là Minh chủ của Ma Minh thì vĩnh viễn không thể nào sống quá năm mươi tuổi. Bởi vì dòng tộc của nàng, đã lấy toàn bộ sinh mệnh lực của mình mà tẩm bổ nuôi dưỡng Đại Địa Nữ Thần Trượng. Nhưng Miểu Miểu vẫn không hề cảm thấy hối hận, vì nàng cảm thấy nó đáng giá. Con người ta bất quá sống hơn một trăm năm, sống quá bình thản thì sống lâu hơn cũng chẳng có ý nghĩa gì. Chẳng thà làm một tia sáng diễm lệ bùng cháy lên.

Có Đại Địa Nữ Thần Trượng, nàng vẫn cho rằng mình gặp may mắn, bởi dù những trưởng lão Ma Minh, thực lực cao hơn nàng vẫn không thể tạo thành uy hiếp gì với nàng được. Vì vậy Minh chủ truyền thừa của Ma Minh trước giờ không hề xuất hiện vấn đề gì to tát. Nhưng mà, vào giờ khắc này, sự kiêu ngạo trong nội tâm nàng đã xuất hiện dao động. Mặc dù nàng sở hữu vận may, có được Thần khí trong tay, thì so sánh với Cơ Động trước mắt, tựa hồ vẫn kém hần rất nhiều. Bởi dù cho hần không có Thần khí, nhưng lại có tánh mạng dài hơn nàng, có hai ngọn lửa mang thuộc tính cực hạn, có Tổ hợp kỹ của bản thân, thậm chí còn có cả Hỗn Độn Hỏa.

Tại sao? Tại sao ông trời lại hậu đãi hần như thế chứ?

Cho dù thực lực cường đại như thế nào, thì Miểu Miểu cũng chỉ là một thiếu nữ hai mươi mốt tuổi, làm sao mà tránh khỏi trong lòng không sinh ra chút cảm xúc ghen tỵ cho được.

Ngọn lửa vàng kim chói chang hòa cùng với ngọn lửa màu đen thâm thúy, trong một tích tắc đã từ trên Liệt Diễm song kiếm cuộn cuộn bắn ra. Chỉ khác mỗi chỗ, ngọn lửa vàng kim thì ngưng tụ thành một cái chùy khổng lồ, mà ngọn lửa màu đen, lại ngưng kết thành một tầng băng cứng rắn đen kịt, giống như màu sắc trên thân của Diễm kiếm vậy.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long, Thực Nhật Phượng Hoàng, đồng thời cũng phun ra toàn bộ Ma lực của chúng. Hai màu đen trắng đan vào nhau trên không trung, tạo thành một cảnh tượng cực kỳ diễm lệ, một cái Âm Dương Ngư khổng lồ lơ lửng giữa tầng không.

Không sai, Cơ Động chính là đang thi triển kỹ năng của hai Đại Quân Vương. thông qua Liệt Diễm song kiếm trong tay. Hần rõ ràng cảm giác được, mỗi lần Linh Hỗn Hỏa bùng lên, thì Liệt Diễm song kiếm dường như cũng xuất hiện những biến hóa cực kỳ vi diệu. Bởi lúc này, hần đồng thời phóng thích cả hai Tất Sát Kỹ, nhưng chỉ tiêu hao một nửa Ma lực so với quá khứ mà thôi. Điều này hiển nhiên là vì tác dụng của hai đại Thứ Thần khí.

Khi Tắt Sát Kỹ của Hỏa Diễm Quân Vương, Cẩm Bách Thiên Diễm Dương Chùy, và Tắt Sát Kỹ của Hắc Âm Viêm Ma Vương, Cẩm Bách Thiên U Diễm Băng, đồng thời được phóng thích ra từ Liệt Diễm song kiếm, thì ngay thời khắc ấy hần liền có cảm giác, dường như hai thanh kiếm này đang hô ứng lẫn nhau vậy.

Chung quanh cơ thể Cơ Động đã bao phủ hoàn toàn bởi quang sáng của cửa ngọn lửa hai màu đen trắng thuần túy. Đây là lần đầu tiên Cơ Động đồng thời phóng thích hai Đại Tắt Sát Kỹ. Lúc trước, khi hần thi triển Nhật Nguyệt Âm Dương Giới, hai Tắt Sát Kỹ này đều phân biệt trước sau mà phóng ra. Chỉ có thời khắc trước mắt này, dưới sự phối hợp của Linh Hồn Hỏa, hần đã có thể phóng thích một lúc cả hai Đại Tắt Sát Kỹ. Thân thể Song hỏa Quân vương, cuối cùng đã bộc lộ ra lực lượng mạnh nhất. Trong cơ thể hần bây giờ, một nửa thân là Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa, nửa kia là Đinh Tỵ Minh Âm Linh Hỏa, cảm giác kỳ dị mà vô cùng tuyệt vời lan tỏa khắp toàn thân Cơ Động.

- Hợp nhất! Liệt Diễm Kiếm!

Ánh sáng chói lọi của Cực hạn Song hỏa bùng nổ, hai thanh trọng kiếm dài hơn chín thước, mang theo Diễm Dương Chùy cùng U Diễm Băng, cứ như vậy trong nháy mắt hòa làm một thể trên đỉnh đầu Cơ Động.

Ngay khi chúng hợp nhất, một tiếng rít vô cùng bén nhọn, dường như muốn xé toạc linh hồn, lạnh lạnh vút lên từ trong hai thanh trọng kiếm. Cơ Động chợt có cảm giác, Linh Hồn Hỏa trong cơ thể hần dường như muốn trào thoát ra bên ngoài. Liệt Diễm song kiếm giống như một xoáy nước khổng lồ, cơ hồ ở trong phút chốc đã cắn nuốt toàn bộ lực lượng trong người hần. Mà Linh Hồn Hỏa, lúc này đã trở thành mối liên lạc duy nhất của hần với hai thanh trọng kiếm.

Không chỉ Liệt Diễm song kiếm, mà Lục Long Lục Xà đang chống đỡ màn hào quang quanh người Cơ Động trong nháy mắt cũng vỡ tan, biến thành Hỏa nguyên tố thuần túy nhất, điên cuồng hướng Liệt Diễm song kiếm ào ào cuộn tới. Liệt Diễm song kiếm thì giống như một cái vực sâu không đáy, tham lam cắn nuốt toàn bộ Ma lực mà chúng sinh ra.

Thực Nhật Phượng Hoàng Hỏa Nhi, Đại Diễn Thánh Hỏa Long Mao Đài và Ngũ Lương, cũng thừa nhận sự cắn nuốt giống như vậy. Ma lực khổng lồ của bọn chúng bị quét sạch trong nháy mắt. Đại Diễn Thánh Hỏa Long chỉ có thể bằng vào lực lượng mạnh mẽ của cơ thể mới có thể chống đỡ, phi hành trên không trung. Còn Hỏa Nhi đã trực tiếp quay về Chu Tước thủ trục.

Cơ Động vô cùng kinh hãi, vốn hần chỉ muốn đem toàn bộ lực lượng của mình chém ra, xem tốt cùng sẽ phát sinh hiệu quả như thế nào. Ý tưởng của hần là tập trung toàn bộ sức công kích của Quần Thể Tắt Sát Kỹ Nhật Nguyệt Âm Dương Giới lại, đánh sâu vào Đại Địa Nữ Thần Trượng và Ngũ Hành Đại Trận. Nhưng hần không hề nghĩ tới, khi Liệt Diễm song kiếm tổ hợp cùng một chỗ, lại sinh ra lực thôn phệ kinh khủng như thế. Nếu như không có Linh Hồn Hỏa tồn tại, có lẽ linh hồn của hần cũng sẽ bị cắn nuốt mà tiêu tan rồi.

Cái này, là lực lượng của mình sao? Trong lòng Cơ Động thoáng run rẩy. Cho dù có Linh Hồn Hỏa chống đỡ, hần vẫn khó mà tin tưởng cho được.

Song kiếm hợp bích, phát ra thanh âm ỏi đỉnh tai, làm cho Ngũ Hành Đại Trận trên bầu trời kịch liệt chấn động. Tổ hợp Ma lực tạo thành từ Ngũ Hành Đại Trận, cũng không cách nào ngăn cản nổi thanh âm này. Những Ma Sư Lục Quan của Ma Minh có cảm giác linh hồn của mình giống như vừa bị đánh trúng một đại chùy vậy. Nếu không phải do Ngũ Hành Đại Trận tạo nên một tổ hợp Ma lực hết sức cường đại chỉ sợ bọn họ đã không cách nào chống đỡ đến giờ rồi.

Song kiếm hợp bích, tràn ngập khắp không gian là những thanh âm khó mà hình dung được. Hư ảnh hai Đại Quân Vương đã hoàn toàn biến mất, nhưng sau lưng Cơ Động, lại hiện lên một thân ảnh kỳ lạ khác. Một thân ảnh màu đỏ, không phải là Đồ Đằng, mà chân chính là một nhân ảnh đỏ rực lửa hồng. Hết sức hư ảo, hoàn toàn trong suốt, nhìn qua giống như là một tầng sương mù mỏng manh vậy. Cái hư ảnh này được tạo thành như thế nào, tại sao lại xuất hiện, Cơ Động hoàn toàn không biết, chẳng qua hần mơ hồ cảm giác được, hư ảnh này cùng với Liệt Diễm song kiếm có liên quan. Hơn nữa, từ tình trạng hư ảo, trong suốt của hư ảnh, hần cũng biết, Ma lực mà hần phóng thích còn xa xa không đủ để triệu hồi lực lượng của hư ảnh.

Màu đỏ này, trừ Cơ Động ra, chưa một kẻ nào từng thấy qua. Mà chính bản thân Cơ Động, thỉnh thoảng mới nhìn thấy trên người Liệt Diễm mà thôi. Đây cũng không phải màu đỏ của Bính Hỏa, mà là một loại

màu đỏ hết sức đặc thù.

Thân ảnh rực lửa hồng này cao chừng trăm thước, hai cánh tay chụm lại trên đỉnh đầu, trong bàn tay hư ảnh, một thanh cự kiếm dài cũng dài đến trăm thước, đâm thẳng lên trời cao.

Trước người Cơ Động tràn ngập một màu đỏ rực, Liệt Diễm song kiếm trong tay của hắn cũng đã biến thành màu sắc kỳ dị, mà cực kỳ đẹp dễ này.

Hàng loạt thanh âm vu vu kịch liệt không ngừng phát ra từ khải giáp Đại Địa Nữ Thần Trượng trên người Miểu Miểu. Nàng ta đã cảm giác được, Đại Địa Nữ Thần Trượng chiếm vị trí cao nhất trong lòng hòa cùng một thể với mình này, đang tràn ngập một hơi thở sợ hãi. Đúng, Thần khí này đang sợ hãi!

- Không, chuyện này quyết không thể có! Đại Địa Nữ Thần Trượng, người là Thần khí a! Làm sao người đối mặt với Thứ Thần khí của Cơ Động kia lại cảm thấy sợ hãi cơ chứ?

Nhưng sự thật không phải tùy theo ý nghĩ của nàng mà thay đổi. Ở giữa chiến trận, tầng tầng hư ảnh không ngừng từ Đại Địa Nữ Thần khải giáp tán ra, mà thân thể Miểu Miểu dưới sự khống chế của nó không ngừng lùi về phía sau.

Trong không khí, Ma lực xám xịt tràn ra từ Thần khí Đại Địa Nữ Thần Trượng vốn dày đặc tựa như keo thì khi tiếp xúc với sắc đỏ kỳ dị kia, liền giống như băng tuyết tan rã dưới ánh mặt trời lập tức biến mất.

Ngay lúc này, tại vị trí của hư ảnh rực lửa đó, một luồng hào quang đỏ rực cao hàng trăm mét ngùn ngụt đâm thẳng lên trời cao. Đồng thời, oanh một tiếng, Ma Vực của Đại Địa Nữ Thần Trượng và Ngũ Hành Đại Trận trong nháy mắt tan tành. Hai mươi lăm Ma Sư của Ma Minh và tọa kỵ lập tức bị chấn văng tán loạn, máu tươi tung tóe phun ra, hiển nhiên đã bị thương rất nặng.

Nhưng bọn họ thật rất may mắn rồi, bởi vì quãng sáng đỏ rực xuất hiện sau khi song kiếm hợp bích kia, chân chính không công kích bọn họ. Chẳng qua đó chỉ là chấn động, dư ba sau khi Quang kiếm màu đỏ ngưng tụ mà thôi.

Không ai có thể tưởng tượng nổi, chỉ mới thành hình kỹ năng thôi, cũng đã đột phá toàn bộ Ma Vực của Thần khí Đại Địa Nữ Thần Trượng và Ngũ Hành Đại Trận. Điều này, có thể là sự thật sao?

Ngay cả Cơ Động cũng vô pháp tin tưởng. Mặc dù hắn phóng thích ra thân thể của Song hỏa Quân vương, phóng thích ra sáu cái Ngũ Hành Pháp Trận, cộng với Ma lực bản thân, Ma lực của Đại Diễn Thánh Hỏa Long và Hỏa Nhi, trong nháy mắt tăng lên đến trình độ cực kì kinh khủng, còn có cả Tồn Trữ Pháp Trận tích trữ Lục Long Lục Xà, thì cùng lắm những lực lượng này tối đa chỉ chạm đến ranh giới của một Chí Tôn cường giả mà thôi. Nhưng rõ ràng trước mắt, thanh kiếm đỏ rực xinh đẹp này, lại tràn ngập sung mãn một loại lực lượng mà Cơ Động không thể hiểu không thể biết! Nó hoàn toàn không cùng đẳng cấp với Nhật Nguyệt Âm Dương Giới.

Nhật Nguyệt Âm Dương Giới là Sơ Cấp Tất Sát Kỹ, mà cũng không cùng một cấp độ với nó, thì đã chứng minh một điều, công kích do Song kiếm Hợp bích của Cơ Động tạo ra, đã đạt đến trình độ Trung Cấp Tất Sát Kỹ. Phải biết, hắn chẳng qua chỉ là một Ma Sư Lục Quan thôi! Lực lượng hắn vừa thi triển lúc này, đã không thể dùng hai chữ kỳ tích đơn thuần để hình dung nữa rồi.

Không phải là lực lượng của hắn! Chẳng lẽ? Chẳng lẽ là lực lượng của Liệt Diễm song kiếm? Đúng vậy, đây giống như là trong nháy mắt khi Song kiếm Hợp bích, Liệt Diễm song kiếm đã bị Linh Hồn Hỏa của hắn thiêu đốt mà tạo nên cái gì đó.

Bất kỳ suy nghĩ nào lúc này cũng dư thừa, vì điều đó đã không có ý nghĩa gì nữa! Thanh kiếm đỏ rực kia rốt cục vẫn phải vung lên, mang theo ý chí, mang theo Ma lực không gì sánh nổi mà chém xuống.

531. Chương 275 Siêu Tắt Sát Kỹ Hỏa Thần Hư Không Trảm.

Một kiếm hoàn mỹ đó đã hút sạch toàn bộ ma lực của Cơ Động. Hắn có thể nghe thấy âm thanh vỡ vụn của hai quả Tinh miện Thất quan dính trên Nhật Nguyệt Song Huy Thủ Sáo phát ra từ trong lòng bàn tay. Ngay cả ma trác của bọn họ cũng bị hút cạn sạch sẽ.

Khi một kiếm ấy vung xuống, cảm giác suy yếu mãnh liệt trong nháy mắt lan ra toàn thân Cơ Động. Hắn cảm thấy cả người hư thoát, nếu không phải do nghị lực kinh người chống đỡ, chỉ sợ hắn đã ngã xuống từ sớm.

Trong không gian ngập tràn u quang màu đỏ, sau khi Liệt Diễm Song Kiếm hợp bích bổ xuống, quang ảnh sau lưng hắn cũng đồng thời phát động, một đạo quang mang đỏ rực dài đến ba trăm thước không một tiếng động lập tức hiện ra giữa không trung.

Trong một sát na ấy, tất cả mọi người chứng kiến cảnh tượng đó đều có cảm giác thiên địa như bị chẻ làm đôi. Trong không khí, những nơi quang mang đi qua, tất cả nguyên tố ma lực đều bị thôn phệ hoàn toàn, chỉ còn lại duy nhất hỏa thuộc tính thuần túy. Hỏa thuộc tính thuần túy đến mức không cách nào hình dung được.

Trận chiến đang ở độ cao ngàn thước trên không, vậy mà khi một kiếm ấy chém xuống, quang mang đỏ rực chỉ hiện lên trong chớp mắt đã tạo ra trên mặt đất một cái hố khổng lồ dài đến ngàn thước, sâu trăm thước, rộng chừng ba mươi thước.

Trên không trung, quang mang màu đỏ đi tới đâu, đều để lại sau lưng một khoảng không gian đen nhánh, từng đạo điện quang màu đen lóe ra trên không trung, bầu trời cư nhiên đã bị một kiếm này xé rách.

Yên tĩnh, hoàn toàn yên tĩnh!

Cơ Động hỗn hển thở từng ngụm, từng ngụm, A Kim từ phía sau xông lên, giữ lấy thân thể hắn mới làm cho hắn không ngã xuống.

Thân thể Đại Diễn Thánh Hỏa Long trở nên cứng đờ, thậm chí việc phi hành cũng trở nên cực kỳ khó khăn.

Sau khi hoàn thành một kích kia, Liệt Diễm Song Kiếm lại hoàn toàn dung nhập vào thân thể Cơ Động. Cảnh giới tối cao của Dung Hợp Thần Thuật mà hắn vẫn theo đuổi bấy lâu nay, cứ như vậy mà nước chảy thành sông, thuận thể đại thành.

Cơ Động muốn đề tụ một tia ma lực, lấy một khóa tinh hạch từ Chu Tước thủ trạc ra cho Đại Diễn Thánh Hỏa Long ăn nhưng hắn cũng không cách nào làm được.

Từ đó có thể thấy, lúc này hắn đã suy yếu đến mức độ nào!

Miếu Miếu không chết! Khải giáp do Đại Địa Nữ Thần Chi Trọng hóa thành cũng không bể nát, chẳng qua tầng tinh thể màu xám rực rỡ trên khải giáp lúc này đã có thêm những vết sáng loang lổ màu đỏ.

Nàng không chết, không phải vì thực lực của nàng và Đại Địa Nữ Thần Chi Trọng có thể ngăn cản một kiếm kia, mà bởi vì chiêu kiếm đó căn bản không hề chém về phía nàng.

Một kiếm kinh khủng đó khi chém ra vẫn còn cách Miếu Miếu đến mười thước. Một kích này trong nháy mắt xẹt qua người nàng, dù Đại Địa Nữ Thần Chi Trọng đã biến thành khôi giáp giúp nàng ngăn lại toàn bộ công kích, nhưng dư ba của chiêu kiếm cũng khiến Miếu Miếu ướt đầm mồ hôi.

Từ lúc khi sinh ra tới nay, đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được cảm giác tử vong. Thậm chí nàng có thể chắc chắn, Đại Địa Nữ Thần Chi Trọng không thể giúp nàng chống đỡ toàn bộ uy lực của chiêu kiếm đó. Đó là cái gì? Song kiếm hợp bích! Một kiếm màu đỏ kia xuất ra rõ ràng là Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ a! Hơn nữa còn là đơn thể Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ.

Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ là khái niệm gì? Chỉ có Chí Tôn cường giả mới có thể thi triển ra kỹ năng kinh khủng như vậy!

Lực công kích của đơn thể Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ có thể sánh ngang với uy lực của quần thể công kích Cao cấp Siêu Tắt Sát Kỹ.

Đúng là Miếu Miếu có Thần khí, nhưng Ma lực của nàng mới chỉ có Thất quan, mặc dù Thần khí có thể giúp nàng đem ma lực chuyển hóa, đạt đến hiệu quả cực hạn, nhưng cuối cùng đó cũng không phải là cực hạn ma lực, điều này dẫn đến sự thiếu hụt ma lực của nàng.

Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng đúng là một thần khí cường đại, thậm chí còn cường đại hơn cả Lôi Ngục Thần Phủ của Phát Thụy. Nhưng Miếu Miếu không thể thi triển ra Siêu Tắt Sát Kỹ là vì nàng không có ma lực khổng lồ như vậy để chống đỡ. Bởi vậy có thể thấy Ngũ Hành Pháp Trận của Cơ Động mặc dù không thể công kích trực tiếp, nhưng tác dụng của chúng to lớn đến mức nào.

Chỉ dựa vào Thần khí mà không đủ ma lực để chống đỡ cũng không thể nào ngăn cản sự tàn phá cả Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ. Nếu là Siêu Tắt Sát Kỹ công kích trong phạm vi rộng, có lẽ Miếu Miếu còn có cơ hội xoay chuyển, nhưng đây lại là đơn thể công kích, nàng căn bản không có bất cứ cơ hội nào. Cho dù Thần khí có thể giữ lại một mạng của nàng nhưng chắc chắn nàng sẽ bị thương nặng, thậm chí ngay cả Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng vì không có đủ ma lực chống đỡ, cũng sẽ bị tổn hại.

Miếu Miếu không tài nào hiểu nổi, tại sao một kiếm đó của Cơ Động lại không chém về phía mình, hai bên là địch nhân sinh tử a!

Tất nhiên nàng sẽ không cho rằng một kiếm này là Cơ Động chém lệch, đây căn bản là chuyện không thể xảy ra. Trước khi một kiếm này xuất ra, khí thể của Cơ Động đã hoàn toàn khóa chặt lấy Miếu Miếu. Đó là một loại cảm thụ về mặt tinh thần. Thông qua Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng, mặc dù nàng không biết đó là do Linh Hồn Chi Hỏa nhưng nàng có thể cảm giác được công kích của Cơ Động nhất định sẽ đánh lên người mình.

Nhưng khi một kiếm đỏ rực ấy chém xuống, trong nháy mắt, Miếu Miếu rõ ràng cảm nhận được sự trói buộc kia đã giải trừ. Thậm chí nàng còn mơ hồ thấy trong mắt Cơ Động toát ra một tia thâm thúy.

Tiếp sau đó, một loại cảm giác tử vong nóng bỏng mà nàng chưa bao giờ cảm nhận được ập đến mặt nàng. Chính diện trải qua áp lực của đơn thể Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ, mới biết đó tuyệt đối không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Hồng quang trên khải giáp do Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng biến thành đã dần dần rút đi. Đây dù sao cũng là Thần khí, lại là Thổ hệ Thần khí, sở trường nhất chính là phòng ngự, vẫn có thể đem dư ba của một kiếm kia chậm rãi tiêu trừ.

Hai mươi lăm tên Ma sư Ma Minh và tọa kỵ của bọn hắn đã không còn trên không trung. Tất cả bọn họ đều bị thương nặng, miễn cưỡng cùng tọa kỵ của mình thúc dục chút ma lực còn sót lại, đáp xuống mặt đất. Bọn hắn đã không còn bất kỳ lực chiến đấu nào, lưu lại nơi này cũng vô dụng. Trên không trung lúc này ngoại trừ Cơ Động và Miếu Miếu, cũng chỉ còn hai vị trưởng lão Ma Minh mà thôi.

Tim của hai vị trưởng lão Ma Minh đã đập nhanh hơn gấp hai lần bình thường, bọn họ đều trực tiếp chứng kiến một kích đó của Cơ Động. Khi thanh kiếm đỏ rực kia xẹt qua không trung, thân thể của họ căn bản không thể di động dù chỉ là nửa phần. Đừng nói là bị chém trúng, chỉ cần bị luồng kiếm quang ấy cọ phải cũng đã hơi phi yên diệt. Chỉ không ngờ một kiếm kia lại chém vào hư không. Giờ khắc này bọn họ mới cảm thấy thật sự may mắn, nhất là tả trưởng lão đã giao thủ cùng Cơ Động. Hắn thật không dám tưởng tượng Cơ Động có thể xuất ra công kích khủng khiếp như vậy, nếu hắn tiếp tục chiến đấu sẽ phát sinh ra tình huống gì chứ?

Phản ứng đầu tiên của hai đại trưởng lão là đi tới bên cạnh Miếu Miếu. Bọn họ cảm thấy vị Minh chủ Ma Minh nổi tiếng vô tình, lúc nào cũng lạnh như băng này, vậy mà giờ đây thân thể đang khẽ run rẩy.

Quả thật Miếu Miếu đang không ngừng run rẩy, Tửu Thần Đồ Tư Khang cũng như vậy. Thân là Thủy hệ Ma sư, hắn là người cảm nhận sâu sắc nhất sự áp chế của hỏa thuộc tính năng lượng kinh khủng do Cơ Động phóng thích ra. Sự kinh khủng đó làm hắn mất đi khả năng khống chế thân thể, cả người run rẩy kịch liệt.

Khi hắn thấy Ngũ Hành Đại Trận vây khốn ba người, đã tưởng rằng tất cả thế là hết, không còn cách nào chạy thoát. Hắn làm sao có thể nghĩ được kết quả cuối cùng lại thành như vậy chứ? Đồ Tư Khang biết, mình vĩnh viễn cũng không thể nào quên được uy lực của một kiếm kia.

Đứng trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long, Cơ Động đã suy yếu đến cực điểm, phải dựa người vào A Kim

mới có thể đứng thẳng được. Sự băng lạnh của khô giáp trên người A Kim giúp kích thích thần kinh của hắn, mới làm cho hắn có thể giữ được trạng thái thanh tỉnh. Nhìn Miểu Miểu ở đối diện, vẻ cao ngạo trong mắt hắn không vì thân thể suy yếu mà giảm bớt nửa phần.

- Có thể nói cho ta biết một kiếm kia tên gì được không?

Thanh âm Miểu Miểu không còn sự ưu nhã như lúc trước nữa mà ngược lại trở nên khàn khàn, dường như nàng vô cùng khó khăn mới nói ra những lời này.

Cơ Động chậm rãi gật đầu:

- Gọi nó là Hỏa Thần Hư Không Trảm đi! Cảm ơn người đã đem áp lực tới cho ta, không có áp lực của Đại Địa Nữ Thần Chi Trọng và Ngũ Hành Đại Trận, có lẽ ta không thể thi triển nổi kỹ năng này rồi.

- Đây là lần đầu tiên người thi triển nó?

Miểu Miểu tròn to mắt nhìn Cơ Động.

Cơ Động cười nhạt một tiếng:

- Điều này có quan hệ gì sao? Ta nói rồi, Thần khí mặc dù tốt, nhưng phải xem là người nào cầm nó trong tay.

Tinh thần của Miểu Miểu lúc này đã hồi phục được vài phần.

- Đừng tưởng như vậy là các người đã chiến thắng. Người và tọa kỵ của người đã không còn lực chiến đấu nữa, trong khi ta và hai vị trưởng lão vẫn có thể hướng các người phát động công kích.

Cơ Động hừ lạnh một tiếng:

- Nếu nói như vậy, chỉ sợ tất cả người của Ma Minh ở đây, bao gồm cả những Ma sư đã hạ xuống đất kia, trừ người ra, không một người nào, không một vật gì có thể tồn tại.

Tay của A Kim xuyên qua dưới nách Cơ Động, hướng về phía trước. Nàng mở bàn tay ra, rót vào một tia ma lực. Nhất thời, uy áp kinh khủng một lần nữa hiện ra trên bầu trời, khí tức từ Canh Kim hệ Trung cấp Siêu Sát Sát Kỹ quyền trực ngang nhiên phóng thích ra.

Lần này, sắc mặt Miểu Miểu đã thật sự thay đổi, trở nên cực kỳ khó coi. Nàng thực sự không thể nào tưởng tượng được đôi nam nữ trước mắt lại có thể cường đại đến trình độ như vậy. Siêu Sát Sát Kỹ quyền trực, cho dù là Ma Minh trải qua ngàn năm tích lũy cũng không có được. Cơ Động cũng không phải đang dọa dẫm mình. Nếu như quyền trực này được phóng thích ra, dù cho nàng có thể dựa vào Đại Địa Nữ Thần Chi Trọng mà bảo vệ tính mạng, nhưng sau khi đại lượng ma lực tiêu hao, nàng còn là đối thủ của cô gái mặc kim giáp kia sao?

- Nếu như không có hậu thủ, người cho là một kiếm kia của ta sẽ đánh trật lên người người sao, Miểu Miểu Minh chủ?

Cơ Động đang cực kỳ suy yếu, nhưng sự cao ngạo của hắn vẫn có thể áp chế Miểu Miểu hoàn toàn.

Miểu Miểu hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn tâm tình kích động của mình.

- Tại sao? Tại sao lúc đó lại không công kích ta?

- Bởi vì người cũng không hạ lệnh giết người già, phụ nữ và trẻ em của Điều Tử Sư Công Hội. Như người đã nói, hiện tại Ma Minh cũng không làm qua chuyện ác gì. Ma Minh các người đã thừa nhận sai lầm của đời trước. Hơn nữa ta cũng không muốn thấy một vị Ma sư có thể dung hợp với Thần khí cứ như vậy mà ngã xuống.

Miểu Miểu nhìn Cơ Động, trong ánh mắt không ngừng hiện lên các loại ba động tâm tình.

- Nhưng chúng ta là địch nhân?

Cơ Động khẽ mỉm cười:

- Ở trên thế giới này, không có địch nhân vĩnh viễn, Miếu Miếu Minh chủ, chúng ta làm một cuộc giao dịch đi.

Vừa nói, Cơ Động sử dụng một tia ma lực vừa mới khôi phục được, lấy từ Chu Tước thủ trạc ra mấy mai Hỏa Hệ tinh hạch cao cấp, hai tay cầm hai khóa, những khóa còn lại ném vào trong miệng Mao Đài và Ngũ Lương Dịch, giúp chúng khôi phục ma lực.

- Giao dịch?

Miếu Miếu sửng sốt một chút, nhìn Cơ Động, không biết hắn có ý tứ gì.

Cơ Động gật đầu, nói:

- Cũng tương đối đơn giản, việc này không liên quan tới Ma Minh, chỉ là giao dịch giữa ta và người mà thôi.

Cơ Động đột nhiên đề nghị chuyện này, làm cho Miếu Miếu càng thêm khó hiểu.

- Giữa ta và người có thể tiến hành giao dịch gì chứ?

Cơ Động nói:

- Người nên biết, sắp tới Thánh Tà Thông Đạo sẽ mở ra, Thánh Tà Chi Chiến sắp bắt đầu rồi. Giao dịch mà ta nói chính là người sẽ cùng ta tham dự cuộc chiến lần này, hi vọng người có thể đồng ý. Với tuổi tác và thực lực của người, ở Thánh Tà chiến trường nhất định sẽ khiến cho Hắc Âm Ngũ Hành đại lục ăn quả đắng. Chẳng lẽ người chưa bao giờ nghĩ đến việc dùng thực lực của mình thi triển trên chiến trường sao? Bất luận là Ma Minh cũng tốt, Ma Sư Công Hội cũng được, ít nhất chúng ta cùng có chung địch nhân, đó là Hắc Âm Ngũ Hành đại lục.

Miếu Miếu cười cười, có chút khinh thường.

- Người dựa vào cái gì chứ? Chỉ bằng vài câu nói này của người mà muốn thuyết phục ta sao? Ta tại sao phải tin tưởng người? Chẳng lẽ những Ma sư chính đạo kia có thể tiếp nhận Minh chủ Ma Minh ta đây tiến vào Thánh Tà Chi Chiến sao?

- Chỉ cần người không nói, làm gì có ai biết được người là Minh chủ Ma Minh đây? Bí mật này, ta nguyện ý vì người mà giữ kín. Về phần tại sao ta phải cố thuyết phục người. Rất đơn giản, vì ta có thù lao mà người không cách nào kháng cự được.

Vừa nói, Cơ Động liền đem tinh hạch trong tay trái bỏ qua tay phải, rồi chậm chậm đưa tay lên. Một tia sáng từ Chu Tước thủ trạc chợt lóe lên, một cái lọ nhỏ màu xanh đã hiện ra trong lòng bàn tay hắn.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long được Cơ Động thúc dục, chậm rãi phi lại gần, mãi cho đến khi khoảng cách với Miếu Miếu chỉ còn lại ba mươi thước mới ngừng lại. Cơ Động mở chiếc lọ ra, nhất thời, sinh mệnh khí tức nồng đậm trong nháy mắt ngập tràn trên không trung, thậm chí có thể thấy được một luồng khí nhàn nhạt màu xanh từ trong cái lọ nhỏ bay ra.

Miếu Miếu căn bản không tin Cơ Động có thể lấy ra đồ vật gì khiến cho nàng động tâm, thân là Ma Minh Minh chủ, còn thứ gì mà nàng chưa từng thấy chứ? Nhưng khi nàng cảm nhận được cỗ sinh mệnh khí tức khổng lồ kia, lại còn có mùi vị vô cùng động lòng người, cả người nàng lập tức dâng lên một loại khoái cảm khó nói lên lời. Giống như một người đang chết khát trong sa mạc, đột nhiên uống được một ngụm cam tuyến ngọt ngào.

- Đây là cái gì?

Miếu Miếu không khống chế được tâm tình của chính mình, từ trên lưng Đại Diễn màu bạc tiến lên nửa bước, thanh âm không còn một chút khinh thị nào nữa, thay vào đó là sự cấp bách vội vàng.

- Trong Sinh Mệnh Chi Sâm (sâm = rừng) ở Đông Mộc đế quốc, có một chủng tộc gọi là Sâm yêu. Người đã cướp đoạt Hãn Hải Quỳnh Tương hẳn là biết tới Danh Tử Lục do Điều Tử Sư Công Hội lập ra chứ? Hãn Hải Quỳnh Tương xếp thứ ba, cái bình trong tay ta là thứ được Sâm yêu nhất tộc trải qua trăm năm, ngàn năm chưng cất, hao tổn vô số sinh mệnh lực mới ngưng tụ thành một loại rượu, bài danh hàng thứ tư trên Danh Tử Lục. Nó có tên là Sinh Mệnh Chi Nguyên, hơn nữa cái lọ trong tay ta chính là Sinh Mệnh Chi Nguyên được đề luyện ngàn năm.

Nếu như ta không nhìn nhầm, để bồi dưỡng thần khí, sinh mệnh lực của người sẽ không ngừng bị Đại Địa Nữ Thần Chi Trương cắn nuốt. Bằng không, người cũng không thể nào sử dụng được lực lượng của thần khí. Sinh mệnh lực của người hiện giờ cực kỳ yếu ớt, thậm chí còn yếu hơn cả người bình thường. Sinh Mệnh Chi Nguyên trong tay ta vừa vặn có thể bổ sung sinh mệnh lực vốn đang thiếu thốn của người. Ta cấp cho người ba giọt làm thù lao, đổi lại người sẽ cùng ta tham gia Thánh Tà Chi Chiến một chuyến. Hơn nữa, ta có thể bảo đảm, chỉ cần ta còn sống, nhất định sẽ bảo vệ người an toàn.

532. Chương 276 Thuê Cả Minh Chủ Ma Minh?

Cuối cùng thân thể Đỗ Tư Khang cũng ngừng run rẩy, nếu như người cầm Thiên Niên Sinh Mệnh Chi Nguyên trong tay không phải là Cơ Động, chỉ sợ lão đã trực tiếp nhào tới giật lấy rồi. Thân là Hội trưởng của Công Hội Điều Tử Sư, quả thật lão yêu rượu đến si mê, tuyệt đối không thua kém gì Cơ Động. Đột nhiên chứng kiến một loại tuyệt thế kỳ tử trong Danh Tử Lục xuất hiện, làm sao lão có thể không kích động cơ chứ?

Ánh mắt Miểu Miểu trở nên ngây ngốc! Xưa nay, chưa bao giờ nàng nghĩ tới việc dùng vật nào đó để kéo dài tánh mạng của mình. Nàng còn trẻ như vậy đã có Ma lực đến Thất quan, thì ngoài sự trợ giúp của Đại Địa Nữ Thần Trương, cùng với việc trả giá hai mươi một năm Sinh Mệnh, thì không hề trải qua những nỗ lực tâm khổ nào cả. Nhưng dù sao, nàng cũng là người, một người bình thường mà thôi. Ai mà không hy vọng tính mạng của mình được kéo dài hơn nữa cơ chứ?

Huống chi, thực lực nàng lại cường đại đến như vậy. Cảm thụ được khí tức của Sinh Mệnh Chi Nguyên, trong nội tâm nàng liền khẳng định một suy nghĩ, loại rượu này chính là sự phối hợp tuyệt vời mà nàng có thể có. Mặc dù nó xếp sau Hãn Hải Quỳnh Tương, nhưng mà, nó mới chính là thứ thích hợp nhất với nàng.

- Minh chủ, đáp ứng hẳn đi.

Hai vị trưởng lão Ma Minh gần như đồng thời bật thốt. Tình huống của Miểu Miểu và lịch đại Minh chủ Ma Minh, bọn họ cực kỳ rõ ràng. Mặc dù mỗi đời Minh chủ Ma Minh sau khi dung hợp với Thần khí đều có thực lực rất mạnh, nhưng không một ai có thể tu luyện tới cấp bậc Chí tôn cường giả. Và cũng vì vậy, Ma Minh thủy chung không thể quật khởi lần nữa. Không phải vì lịch đại Minh chủ này không có tư chất tu luyện đến Chí tôn cường giả, mà bởi vì thời gian, bọn họ không một người có thể sống quá năm mươi tuổi. Thậm chí một số mới hơn ba mươi tuổi, đang ở thời kì tráng niên cũng mất hết Sinh Mệnh lực mà qua đời. Từ Sinh Mệnh Chi Nguyên trên tay Cơ Động, bọn họ đã thấy được hi vọng! Hi vọng chấn hưng Ma Minh! Bọn họ không thể ngăn chặn nỗi sự kích động trong tâm tình. Mặc dù Cơ Động nói chỉ cho ba giọt, nhưng bọn họ vẫn như thế, nhin không được mà lên tiếng nhắc nhở Miểu Miểu, dường như sợ nàng cự tuyệt vậy. Thậm chí, ngay cả ý định cò kè mặc cả với Cơ Động cũng không có nữa.

Miểu Miểu là người sở hữu Đại Địa Nữ Thần Trương, nàng như thế nào lại không hiểu được sự quan trọng này chứ? Ánh mắt của nàng trở nên nóng bỏng, mặc dù song phương vẫn còn ở thế đối địch. Nhưng mà cái dụ hoặc này quá lớn cũng như lời hứa hẹn của Cơ Động đã làm cho tim nàng đập rộn lên. Trong nội tâm sinh ra khát vọng mãnh liệt không thể ức chế được.

- Làm sao ta có thể tin tưởng được điều các hạ nói là sự thật?

Miểu Miểu trầm giọng nói.

Cơ Động nhìn Miểu Miểu, mục quang phảng phất như xuyên thấu nội tâm nàng ta vậy.

- Ta chỉ đưa ra phương án, còn quyền quyết định là nơi cô. Nếu như cô đồng ý, ta có thể tặng trước một giọt Sinh Mệnh Chi Nguyên cho cô dùng thử. Ta chỉ có thể nói, điều ta hứa hẹn, ta nhất định có thể làm được. Còn như cô không muốn, thì chuyện hôm nay sẽ kết thúc tại đây. Một khi ta còn tọa trấn nơi này, thì Hãn Hải Quỳnh Tương các người sẽ không thể nào lấy tới tay được. Mà thành Thiên Thủy cũng không cho các người có cơ hội thứ hai đánh lên Công hội Điều Tử Sư nữa đâu.

Hít thở thật sâu, Miếu Miếu chăm chú nhìn sâu vào đôi mắt trong veo của Cơ Động, nắm tay chậm rãi mở ra, hào quang lóe lên, áo giáp bao trùm trên người nàng ta lại hóa thành Đại Địa Nữ Thần Trụ cột, rơi vào lòng bàn tay. Bởi vì thân thể ướt đầm mồ hôi, nên chiếc váy dài trên người ép sát vào thân thể, nhìn vào có thể thấy được những đường cong lả lướt lộ cả ra. Nhưng Miếu Miếu cũng không mấy chú ý đến chuyện này, nàng ta trịnh trọng hướng Cơ Động nhẹ gật đầu:

- Được, ta đáp ứng. Ngày thông đạo Thánh Tà mở ra, ta sẽ đến bờ Đông Hải tìm các hạ."

Cơ Động khẽ mỉm cười nhàn nhạt, đưa cái bình nhỏ màu xanh đựng Sinh Mệnh Chi Nguyên trong tay cho A Kim. Nàng ta bèn vung tay lên, một giọt chất lỏng xanh biếc, trong suốt như phi thủy trên không bắn ra, bay đến chỗ Miếu Miếu.

Cặp môi đỏ mọng của Miếu Miếu khẽ mở, nuốt giọt bích quang ấy vào trong miệng. Lập tức, thần thái của nàng trở nên cực kì đặc sắc! Nếu tinh tường, có thể cảm giác được trên khuôn mặt tái nhợt của nàng hiện ra một tầng đỏ ửng nhàn nhàn, khiến cho dung nhan tuyệt sắc của nàng lại thêm vài phần xinh đẹp. Khí tức Sinh Mệnh tỏa ra ngào ngạt, cả người nàng tựa hồ đã hoàn toàn thay đổi, không còn giống như lúc trước nữa.

Mùi thơm của Sinh Mệnh Chi Nguyên nồng đậm, tràn ngập khắp mọi góc ngách trong người, lỗ chân lông mở rộng, hương vị mỹ diệu lan tràn châu thân. Miếu Miếu dường như cảm giác được, sức sống vốn đang khô kiệt của mình trong nháy mắt sinh sôi nảy nở, khiến cho cả người nàng dày đặc hơi thở của Sinh Mệnh. Mà thế giới trước mắt nàng tựa như cũng trở nên động lòng người hơn.

Đây là một loại cảm giác mỹ diệu, từ trước tới giờ nàng chưa bao giờ cảm nhận qua. Sức sống nồng đậm thấm vào mọi ngõ ngách trong thân thể nàng. Tại mỗi một kinh mạch, tốc độ tuần hoàn máu đều gia tăng lên, tựa như mỗi lần hô hấp đều có thể đem sinh mệnh đã mất đi bổ sung vào cơ thể. Mặc dù Sinh Mệnh Lực tiêu hao trong nhiều năm qua không thể dựa vào một giọt Sinh Mệnh Chi Nguyên là có thể khôi phục lại toàn bộ. Nhưng nàng có thể cảm giác được, chỉ cần cứ hai hoặc ba năm dùng Sinh Mệnh Chi Nguyên một lần, mãi cho đến khi nàng đột phá Cửu quan, thì hạn chế của Đại Địa Nữ Thần Trụ cột sẽ không còn nữa. Sinh Mệnh Chi Nguyên này, rõ ràng chính là linh dược phù hợp nhất với loại tu luyện như nàng.

Miếu Miếu không thích rượu, nhưng một giọt Sinh Mệnh Chi Nguyên dường như đã khiến hy vọng của nàng dục hỏa trọng sinh. Ánh mắt nhìn Cơ Động đã giảm bớt đi vài phần địch ý. Nàng đến giờ mới cảm thấy may mắn khi đưa ra quyết định vừa rồi. Sau khi tham gia Thánh Tà Chi Chiến, nàng còn nhận được hai giọt nữa, cẩn thận sử dụng thì ít nhất trong vòng mười năm, sẽ không phải lo lắng chuyện Sinh Mệnh khô kiệt. Mà mười năm sau, Ma lực của nàng có thể tăng lên tới trình độ nào, ai có thể nói trước được chứ? Hơn nữa, Sinh Mệnh Chi Nguyên Cơ Động có cả một lọ, tuy nhỏ nhưng ít nhất cũng phải có mười giọt, nàng sau này rồi sẽ có biện pháp đổi lấy mà thôi.

- Các hạ cho ta một giọt Sinh Mệnh Chi Nguyên như vậy, không sợ ta sẽ không giữ lời hứa sao?

Miếu Miếu nhìn Cơ Động nói.

Cơ Động cười nhạt:

- Bất luận là chính hay tà, ta tin tưởng mỗi người đều có tôn nghiêm, tự trọng của chính mình! Cô thân là Minh chủ Ma Minh, chẳng lẽ, danh dự và lời hứa chỉ đáng giá một giọt Sinh Mệnh Chi Nguyên thôi sao? Minh chủ Miếu Miếu, chúng ta gặp lại sau ở bờ Đông Hải.

Dứt lời, lúc này Đại Diễn Thánh Hỏa Long vừa khôi phục lại vài phần Ma lực, cảm nhận được ý niệm của hắn, xoay thân lại rồi hướng về thành Thiên Thủy bay đi.

Miếu Miếu đứng trên lưng tọa kỵ, nhìn sững về phương trời nơi Cơ Động vừa rời đi, thân hình thật lâu không cử động. Lúc này, trong nội tâm nàng không khỏi sinh ra một sự khâm phục, đối với người cùng lứa tuổi, đây là lần đầu tiên nàng sinh ra cảm giác như vậy.

Kế hoạch nhắm vào Công hội Điều Tử Sư thất bại, hơn nữa còn tổn thất mười mấy Ma sư. Nhưng đối với Ma Minh mà nói, chuyện lần này giống như mở toang ra một cách cửa khác, một vận hội mới dần dần xuất hiện.

Mãi khi Đại Diễn Thánh Hỏa Long bay thật xa, nhìn không thấy đối phương nữa thì tinh thần đang căng cứng của Cơ Động mới chính thức bình tĩnh lại, cả người vô lực dựa vào lòng A Kim. Nàng ta vội đỡ lấy hắn, ngồi xuống lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long, trong mắt toát ra một tia do dự, nhưng rồi một lúc sau, nàng đã thu hồi kim sắc trên người.

Phía sau lưng vốn đang cứng rắn, lạnh như băng đột nhiên biến thành mềm mại, ôn nhu, làm cho Cơ Động đang cực kỳ suy yếu cũng vô thức mà phát ra một tiếng rên rỉ rất nhỏ. Khuôn mặt nhỏ nhắn của A Kim lập tức đỏ bừng lên. May mắn, lúc này không ai có thể nhận thấy biến hóa rất nhỏ đó, Đỗ Tư Khang còn đang ngồi ở phía sau Đại Diễn Thánh Hỏa Long, không có tới quấy rầy bọn họ, dường như trong lòng lão đang miên man suy nghĩ về điều gì đó.

Thân thể A Kim căng cứng thật lâu, phải một lát sau, nàng đột nhiên phát hiện, Cơ Động đã ngủ rồi, trong lòng mới cảm thấy nao nao. Đôi mắt lạnh như băng toát ra vài phần ôn nhu rất khẽ. Nàng ta nhẹ nhàng thay đổi tư thế, để Cơ Động tựa vào vai mình, ôm lấy người hắn, cho hắn cảm thấy thoải mái hơn một chút. (Chậc chậc..)

Mơ hồ, trong đầu nàng hồi tưởng lại những tình cảnh mập mờ tuyệt diệu lúc trước, nội tâm không khỏi run rẩy như nai. Tuy nàng biết, tất cả lực lượng của nam nhân đang nằm trong lòng nàng đây, đều nhờ sự trợ giúp của chủ nhân mới có được. Nhưng mà, chính bản thân hắn cũng trả giá cực kỳ to lớn. Hơn nữa, ngộ tính của hắn lại cực cao, nguy cơ càng lớn, thì lực lượng hắn bộc phát càng cường đại. Nhất là trên người hắn có một loại ý chí cao ngạo và bất khuất rất dễ khiến cho người khác khắc sâu ấn tượng. Mặc dù hắn không được gọi là anh tuấn, nhưng mà hắn lại có sức hút đặc biệt, so với người có tướng mạo anh tuấn còn hấp dẫn hơn.

Rồi A Kim đột nhiên phát hiện, chính nàng bỗng dưng có khát vọng được uống lại loại rượu mà Cơ Động điều chế lúc trước, Liệt Diễm Phần Tình. Nàng vĩnh viễn không thể quên, tình cảm mà Cơ Động đặt vào trong đó, dường như nó có thể khiến cho nàng tan chảy ra vậy. Mặc dù nàng ta biết rõ, tình cảm đó không phải vì mình mà xuất hiện, nhưng trong nội tâm lại không thể ức chế được, sinh ra một loại khát vọng và chờ mong mãnh liệt.

Khi Cơ Động từ trong giấc ngủ tỉnh lại, hắn phát hiện mình đã ở trong một căn phòng rất rộng rãi và sạch sẽ.

Thoảng thanh tỉnh, Cơ Động phát hiện, cả thân thể đều có một loại cảm giác giống như vừa thoát thai hoá cốt vậy. Đối với hết thảy sự vật ở ngoại giới hắn đều cảm ứng được cực kỳ rõ ràng. Thậm chí, không cần dùng mắt để nhìn, Cơ Động vẫn có thể cảm nhận được từng chi tiết trong phòng này một cách tỉ mỉ.

Gian phòng bài trí các vật phẩm và trang sức rất cổ xưa. Tất cả đều lộ ra một loại khí chất trang nhã, cao quý. Mà Cơ Động càng ngạc nhiên hơn là, những trang sức trong gian phòng này đều cực kỳ nữ tính. Nhất là cái giường hắn đang nằm, là hình tròn, hơn nữa xung quanh đều là một màu hồng nhạt.

Đây là phòng của nữ hài tử nào sao? Cơ Động khẽ suy đoán, hắn tại sao lại ở trong phòng của nữ nhân cơ chứ?

Xoay người ngồi dậy, hắn mới nhận ra thân thể mình đã hoàn toàn hồi phục. Thi triển Hỏa Thần Hư Không Trảm tuy làm hắn tiêu hao hoàn toàn Ma lực, thế nhưng thân thể thì không có bất kì thương tổn nào hết.

Sau khi định thần lại, hắn mới phát hiện Ma lực của mình đã khôi phục hơn phân nửa. Điều làm cho hắn kinh hỉ cực độ, chính là Linh Hồn Hỏa so với lúc trước càng thêm tinh thuần vô cùng, khí tức của ngọn lửa màu trắng sữa lúc này dày đặc hơn, tràn ngập một loại cảm giác thông hiểu và thấu suốt toàn bộ. Rõ ràng, Bạch Sắc Hỏa Diễm đã có sự tăng trưởng.

Tuy trong quá trình tu luyện, Linh Hồn Hỏa cũng sẽ dần dần phát triển. Nhưng giờ đây, Linh Hồn Hỏa lại đột ngột phá lệ, lớn mạnh hơn rất nhiều. Cả khối Linh Hồn Hỏa cao chừng năm tấc, tỏa ra khí tức nồng đậm. Hắn bất giác sờ lên ngực, ý niệm vừa động, Sinh Mệnh Chi Hạch liền hiện ra. Cơ Động nhìn thấy Đại Diễn Thánh Hỏa Long đang ngủ say trong đó, mới yên lòng.

Ma lực trong cơ thể khôi phục khoảng năm thành, hơn nữa, Âm Dương Ngự ở trong ngực rõ ràng lớn hơn

vài phần. Chẳng lẽ Ma lực lại đột phá sao? Phải biết rằng hần vừa mới đột phá sáu mươi hai cấp không lâu a!

Trong đầu nhớ lại tình hình khi thi triển Hỏa Thần Hư Không Trảm, Cơ Động cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Hần hoàn toàn không thể khẳng định, nếu thi triển một lần nữa, thì hần có thể đạt tới trình độ như vậy hay không. Hơn nữa, trong lòng hần cũng chòng chéo những suy nghĩ đáng sợ, không phải về những thứ gì khác, mà chính là Liệt Diễm song kiếm.

Bất luận trong mắt A Kim, Đỗ Tư Khang, hay là Miểu Miểu và người của Ma Minh, một kiếm kia của Cơ Động có lực lượng cực kì cường đại, không gì sánh bằng. Nhưng mà, bọn họ sao có thể biết, khi thi triển một kiếm kia, Cơ Động đã thừa nhận những nguy hiểm điên cuồng cỡ nào?

Khi Song Kiếm Hợp Bích, Cực Hạn Dương Hỏa và Cực Hạn Âm Hỏa phóng thích ra Diễm Dương Trùng và U Diễm Băng cường đại. Trong nháy mắt kết hợp, Cơ Động cảm giác được Ma lực của hần hoàn toàn bị hút sạch, sau đó mới tới Ma lực của ngoại giới. Nhưng mà, Liệt Diễm Song Kiếm giống như vực sâu không đáy, điên cuồng thôn phệ tất cả Ma lực. Làm cho lực lượng mà hần không thể nào tưởng tượng được từ trong Song kiếm phát ra. Kể cả Ma lực ngoại giới và Ma lực của Đại Diễn Thánh Hỏa Long và Phượng Hoàng Hỏa Nhi bị nó thôn phệ không còn. Nhưng như vậy dường như vẫn chưa đủ, Liệt Diễm Song Kiếm lại hướng đến thân thể Cơ Động mà thôn phệ một lần nữa, lần này, là thôn phệ Sinh mệnh lực của hần.

Nếu như không phải Cơ Động có được Linh Hồn Hỏa, liệu mạng phản ứng thức dục Linh Hồn Hỏa truyền vào Liệt Diễm song kiếm phát động công kích. Nếu như không phải hần có Linh Hồn Chi Hạch, nhanh chóng bổ sung Sinh Mệnh Lực, thì không chỉ hần mà cả Mao Đài, Ngũ Lương và Hỏa Nhi, tất cả Ma lực và sinh mệnh của bọn nó đều bị Liệt Diễm Song Kiếm kết hợp lại mà thôn phệ sạch sẽ. Cơ Động có thể cảm nhận rõ ràng, trong Song kiếm đã xuất hiện một đạo khí tức cực kỳ kinh khủng, mặc dù chỉ trong nháy mắt, nhưng hần hoàn toàn minh bạch, đạo khí tức này, dù là hai đại Quân Vương cũng xa xa không thể sánh bằng. Đây căn bản là lực lượng không thuộc về loài người.

Hỏa Thần, cái danh xưng này, trong một khoảnh khắc nào đó chợt hiện lên trong lòng hần. Cho nên hần mới hướng về Miểu Miểu mà nói ra cái tên của đòn công kích kia là Hỏa Thần Hư Không Trảm.

Rất cực, khi Cơ Động cảm giác được bản thân hoàn toàn bị thôn phệ, Liệt Diễm Song Kiếm cũng có đủ Ma lực để kết hợp với nhau, phát ra Hỏa Thần Hư Không Trảm. Sau lần thứ nhất này, Cơ Động thật sự không dám cam đoan mình có thể tiếp tục thành công. Công kích như vậy, có thể nói là đã dùng tánh mạng của hần làm tiền đặt cược.

Bất quá, thể nghiệm vừa rồi cũng làm cho Cơ Động thấy được uy lực chân chính của Liệt Diễm Song Kiếm. Hần tin tưởng nếu có thể tập hợp đầy đủ Thiên Chi Ngọc, dung nhập bổ sung vào trong Liệt Diễm Song Kiếm. Hoặc là Linh Hồn Hỏa đạt tới trình độ đủ sức nuôi dưỡng chúng, thì như vậy, Liệt Diễm Song Kiếm mới có thể phóng ra lực lượng tương xứng với chúng. Cơ Động cũng có thể khẳng định, nếu như Liệt Diễm Song Kiếm đầy đủ, thì phẩm chất của nó tuyệt đối hơn xa Đại Địa Nữ Thần Trượng của Minh Chủ Ma Minh, Miểu Miểu.

Hít một hơi thật sâu, Cơ Động khoanh chân ngồi xuống. Hần đang chuẩn bị tu luyện, mau chóng đem Ma lực hồi phục tới đỉnh thì của phòng đột nhiên mở ra. Một thiếu nữ dáng người thon dài, trang điểm nhẹ nhàng, mặc váy dài màu vàng nhạt từ bên ngoài đi vào.

533. Chương 277 : Đôi Môi Đỏ Mọng Của Liệt Diễm?

Ngay khi Cơ Động chuẩn bị bắt đầu tu luyện, chợt có một thiếu nữ mặc váy dài màu vàng từ bên ngoài đi vào, khiến hần phải tạm gác mọi chuyện lại.

Nhìn dung nhan kiều diễm của cô gái ấy, Cơ Động có chút sững sờ, nghi hoặc nói:

- Người là... A Kim?

Đúng vậy, người mở cửa vào chính là A Kim, đây là lần đầu tiên Cơ Động nhìn thấy A Kim trang điểm, hơn nữa trên người nàng lại là một bộ váy dài màu vàng viền hoa, tràn đầy phong thái nữ tính. Thậm chí, thần sắc trên mặt nàng cũng không còn lạnh như băng như trước. Đây chính là người mà hắn từng biết? Là người sử dụng Thái Giám Chế Tạo Giả, toàn thân đều là sắt khí lạnh băng, giết người không chớp mắt sao? Đây là A Kim sao?

A kim khuôn mặt hơi đỏ lên, nhưng vẫn lạnh lùng nói:

- Người đã tỉnh rồi, cảm thấy thế nào?

Cơ Động ý thức được mình đã có chút thất lễ, vội liếc nhanh nơi tay của A Kim, chỉ sợ nàng điên lên cho mình một kéo thì khổ. Hắn nói:

- Không có việc gì, ta đã khá hơn nhiều rồi. Đây là nơi nào, ta đã ngủ bao lâu rồi?

A Kim thần nhiên nói:

- Đây là nghiệp đoàn của Điều Tử Sư Công Hội, người đang ngủ ở phòng con gái của Hội trưởng. Vì đây là gian phòng tốt nhất nên để người nghỉ ngơi ở đây. Vốn Ma sư phân hội Thiên Thủy Thành muốn đến đưa người đi nhưng Đỗ Tư Khang thế nào cũng không đồng ý. Cuối cùng sau khi thương lượng mới để người lưu lại trong này. Người đã ngủ hai ngày rồi, trong thời gian này chủ nhân cũng đến đây, người chiếu cố người suốt hai ngày hai đêm. Vừa rồi chủ nhân nói người rất nhanh sẽ tỉnh lại, nên đã đi làm cái gì đó cho người ăn, tạm thời để ta trông coi người.

- Liệt Diễm đến đây? Còn chăm sóc ta hai ngày hai đêm?

Một niềm hạnh phúc cực kì to lớn, trong nháy mắt tràn ngập trong nội tâm của hắn, Cơ Động cơ hồ là nhảy từ trên giường xuống.

- Liệt Diễm đang ở đâu? Dẫn ta đi tìm nàng.

Nhìn thấy Cơ Động muốn lao ra, A Kim liền cản hắn lại.

- Ma lực của người còn chưa khôi phục hoàn toàn, chủ nhân sẽ trở lại ngay thôi.

Chỉ trong chốc lát mà ánh mắt của nàng không biết từ bao giờ đã khôi phục lại sự lạnh băng như trước kia, giống như một tảng tự vệ, làm cho người ta cảm thấy nàng cách xa ngàn dặm.

Cơ Động nhíu mày, nhẹ gật đầu, nói:

- Được rồi!

Đúng lúc này, một dáng người màu đỏ đi vào, trên đầu đội mũ trúc che mặt, không phải Liệt Diễm thì là ai? Trên tay nàng còn bưng theo một cái khay.

Tháo mũ xuống, Liệt Diễm cầm cái khay đi tới trước mặt Cơ Động, hắn kinh ngạc phát hiện, thần sắc của Liệt Diễm lại có chút quẩn bách. Nét mặt này lần đầu tiên hắn chứng kiến trên mặt Liệt Diễm. Trời ạ! Hôm nay làm sao vậy? A Kim không giống A Kim, mà Liệt Diễm cũng không giống Liệt Diễm trước kia nữa.

A Kim lặng yên, không một tiếng động lui ra ngoài, ra khỏi cửa chính nàng mới dựa người vào vách tường, vẻ băng lạnh trong ánh mắt lúc này đã lặng yên biến mất, chỉ còn một tia buồn bã vô cớ từ trong đáy mắt trào ra. Khi chỉ có một mình, nàng mới chân chính thể hiện ra con người thực của mình. Giờ đây trong tâm tư nàng chỉ có sự mờ mịt, buồn bã một cách vô cớ, thậm chí còn cảm thấy bàng hoàng.

Nàng thức tỉnh từ trong băng lạnh, mất đi trí nhớ, trong lòng của nàng chỉ có sự cô đơn trống trải. Trên đời này nàng chỉ quen biết với Liệt Diễm và Cơ Động. Liệt Diễm cứu nàng, nàng vô cùng biết ơn, nàng nhận Liệt Diễm làm chủ nhân. Nhưng đối với Cơ Động, cảm giác đối với Cơ Động là gì, chính bản thân nàng cũng không biết! Bằng hữu sao? Hay là thứ gì khác? Nàng không biết!

Trong phòng.

Liệt Diễm ngồi xuống bên thành giường, mặc dù Cơ Động biết rõ Liệt Diễm sẽ không dễ dàng một mảy, nhưng trong mắt của hắn lại không nhận được mà toát lên vẻ đau lòng.

- Liệt Diễm, kỳ thật ta không cần chiếu cố gì cả, sau khi ta ngủ một giấc không phải đã tốt hơn sao?

Liệt Diễm đem cái khay đặt ở bên cạnh, mỉm cười nói:

- Chàng không nhớ sao, ta đã từng nói, từ nay về sau chỉ có ta mới có thể chăm sóc cho chàng. Y phục của chàng đã bị mồ hôi làm cho ướt đầm, trên người có mồ hôi rất bất lợi cho việc nghỉ ngơi do lỗ chân lông bị bít tắc, việc khôi phục của chàng sẽ chậm hơn rất nhiều.

Cơ Động sững sốt một chút, rồi mới phát hiện chẳng những mình đang mặc một bộ quần áo khô ráo, mà thân thể cũng thập phần nhẹ nhàng, khoan khoái.

- Liệt Diễm, chẳng lẽ nàng lau người cho ta sao?

Khuôn mặt Liệt Diễm đỏ ửng:

- Như thế nào? Không để cho ta xem được sao?

- Không, không phải, chỉ là..., nàng sao có thể làm những việc này.

Cơ Động nói năng đã có chút lộn xộn.

Liệt Diễm mỉm cười:

- Vì cái gì mà ta không thể làm chứ? Ta muốn chăm sóc cho chàng mà!

Nghĩ đến việc Liệt Diễm vì mình mà lau rửa thân thể, chăm sóc cho mình, Cơ Động cảm thấy da đầu có chút run lên, ở trong lòng hẩn, Liệt Diễm chính là một nữ thần hoàn mỹ, làm sao có thể để nàng làm những chuyện này cơ chứ? Cảm giác hạnh phúc mãnh liệt và ôn hòa đan xen cùng nhau, hòa thành một dòng chảy trong lòng hẩn. Nhìn Liệt Diễm, ánh mắt Cơ Động đã trở nên nóng bỏng, phảng phất như muốn làm cho nàng tan chảy ra vậy.

Liệt Diễm chủ động nắm lấy tay Cơ Động. Được bàn tay mềm mại, nhỏ bé của nàng nắm lấy, Cơ Động thỏa mãn đến mức suýt chút nữa phát ra tiếng rên rỉ thành tiếng. Trong lòng hẩn từ trước đến nay luôn không có nhiều hi vọng xa vời, đối với hẩn, được ở chung một chỗ với Liệt Diễm đã là cực kì thỏa mãn rồi. Hẩn lại càng hi vọng thời gian có thể ngừng trôi tại thời khắc này. Liệt Diễm ngồi bên giường, nắm lấy tay của hẩn, cảm giác ấm áp mỹ diệu không gì sánh nổi.

- Cơ Động, đáp ứng với ta, từ nay về sau không được mạo hiểm như vậy nữa.

Trong mắt Liệt Diễm toát ra một tia lo lắng.

- Hai thanh trọng kiếm của chàng, chỉ sợ là vũ khí của Hỏa Thần.

- Vũ khí của Hỏa Thần?

Cơ Động sững sốt đến ngây ngẩn người.

Liệt Diễm nhẹ gật đầu, nói:

- Đúng vậy, là Hỏa Thần, một trong Ngũ hành nguyên tố chi thần, là vị Chủ thần cực kỳ cường đại. Đại Địa Nữ Thần chẳng qua chỉ là Thổ thần ở dưới trướng, là một Nhị cấp Thần để mà thôi. Liệt Diễm Song Kiếm của chàng và Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng kia phẩm chất khác nhau. Chỉ có điều, chàng phải đối mặt Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng hoàn chỉnh, còn song kiếm của chàng lại không được trọn vẹn. Cũng chính vì vậy mà khi chàng chính thức thi triển lực lượng cường đại ẩn chứa bên trong, nó liền thôn phệ ma lực của chàng, thôn phệ ma lực không đủ lại chuyển qua thôn phệ sinh mệnh lực.

Vận khí của chàng thực sự rất tốt, sở dĩ chàng có thể thi triển ra một kiếm như vậy, ngoại trừ một thân ma lực đó, còn có Lục Long Lục Xà ở bên ngoài. Nhưng thực ra, nguyên nhân trọng yếu nhất là Ngũ Hành Đại Trận của đám người Ma Minh kia. Ngũ Hành Đại Trận đã làm cho các nguyên tố trong không khí dung hợp với nhau, mặc dù sau khi lực lượng của Hỏa Thần xuất hiện đã nghiền nát Ngũ Hành Đại Trận. Nhưng ma lực khổng lồ trong không khí cũng không tán đi ngay lập tức, loại nguyên tố ma lực cân đối như vậy là thứ siêu cấp Thần khí như Hỏa Thần Song Kiếm thích nhất. Có thể nói, cái chàng thi triển ra chỉ là lực lượng cơ bản nhất của Hỏa Thần Song Kiếm, nhưng phải dựa vào lực lượng của chàng cộng với Ngũ Hành Đại Trận mới có thể thi triển được.

Trước kia, ngay cả ta cũng không thể phát hiện được song kiếm này dưới sự dẫn động của Cực Hạn Song Hỏa ma kỹ, lại phóng thích ra lực lượng cường đại tới mức này. Nếu không nhờ cơ duyên xảo hợp, cho dù chàng là bất tử, Sinh Mệnh Chi Hạch cũng sẽ bị song kiếm thôn phệ cho đến khi nát vụn. Cho nên, từ nay về sau, cho dù gặp bất cứ tình huống nào, trước khi song kiếm khôi phục trọn vẹn như trước, chàng ngàn vạn lần không được sử dụng sức mạnh chính thức của nó. Trừ khi chàng đạt tới Cửu quan ma sư, mới có thể miễn cưỡng phát huy ra một bộ phận lực lượng của nó.

Liệt Diễm nói rất chính xác, nếu không có tầng bảo hộ cuối cùng là Sinh Mệnh Chi Hạch, trong tình huống đó, rất có thể nàng sẽ liệu linh xuất hiện để giải cứu Cơ Động.

Nghe những gì Liệt Diễm nói, Cơ Động hồi tưởng lại quá trình diễn biến của trận chiến, nhẹ gật đầu nói:

- Đúng, nàng nói như vậy khiến cảm giác của ta cũng trở nên rõ ràng hơn. Liệt Diễm song kiếm uy lực quá cường đại. Quang mang màu đỏ kia chính là lực lượng của Hỏa Thần sao?

Liệt Diễm gật gật đầu, nói:

- Đó mới thực sự là Hồn Độn Chi Hỏa. Hồn độn vốn có năm màu riêng lẻ, sau khi chuyển hóa thành ngũ hành, bốn nguyên của Ngũ hành vẫn là năm màu ấy, màu xanh của Mộc, màu đỏ của Hỏa, màu vàng kim của Thổ, màu vàng của Kim, màu lam của Thủy. Nếu có một ngày bên trong Linh Hồn Chi Hỏa của chàng có được Hồn Độn Chi Hỏa. Lúc đó chàng đã không còn là nhân loại nữa, mà là Thần.

Cơ Động nhin không được, phải hỏi lại câu hấn đã từng hỏi Liệt Diễm:

- Thế giới này thực sự có Thần sao? Nàng nói cái gì chủ thần, rồi Nhị cấp thần để, họ thật sự tồn tại à?

Liệt Diễm chăm chú nói:

- Cơ Động, những vấn đề này hiện tại chàng không cần biết quá nhiều. Nghĩ nhiều ngược lại không tốt với chàng. Ta chỉ có thể nói cho chàng biết, đúng là có thần tồn tại, nhưng bọn họ không thể đi vào thế giới của nhân loại, họ đều ở một vị diện khác.

Một mặt nào đó mà nói, bọn họ cũng là người. Cũng có thể nói nhân loại là hậu đại của thần, bởi nhân loại được sáng tạo ra có hình dáng giống hệt thần. Cũng chính vì như vậy mà nhân loại có được những thứ mà chủng tộc khác không có, ví như ngộ tính, tư chất...

Ta tin tưởng, một ngày nào đó chàng sẽ chạm đến những thứ này mà thôi. Ta cũng thật sự rất chờ mong ngày đó. Nếu quả thật có ngày đó, nói không chừng...

Nói tới chỗ này, Liệt Diễm dừng lại, không nói thêm gì nữa, nhưng Cơ Động có thể thấy được trong mắt nàng có vài phần hi vọng.

Nhìn dung nhan động lòng người của Liệt Diễm, hấn thật sự không thể áp chế được sự xúc động trong lòng, nhẹ nhàng kéo Liệt Diễm, đem nàng ôm vào lòng ngực.

Ôm Liệt Diễm vào lòng, hưởng thụ cảm giác mềm mại của thân thể hoàn mỹ đó, tiểu Cơ Động không kiềm chế được mà kích động hấn lên. Thân thể Liệt Diễm trong lòng hấn thoáng trở nên cứng đờ, rồi lại buông lỏng, nàng cũng không giãy dụa, trì trệ một lát rồi ôm lấy Cơ Động, tựa đầu trên vai của hấn.

Giờ phút này, dù có phải chết, Cơ Động cũng nguyện ý cam lòng. Được ôm Liệt Diễm, cảm thụ được thân thể mềm mại, đàn hồi của nàng, lại thêm mùi hương nhàn nhạt mà chỉ có nàng sở hữu, mỗi tế bào trong cơ thể Cơ Động đều bị kích thích mãnh liệt.

Cúi đầu nhìn Liệt Diễm, Cơ Động vừa hay nhìn thấy đôi môi hồng nhuận, thơm ngát màu phấn hồng, Cơ Động cúi đầu xuống, phảng phất trong đầu như có thứ gì đó nổ tung, Cơ Động chỉ cảm thấy đầu óc mình trở nên trống rỗng.

Ừm... Hai tay Liệt Diễm đang ôm Cơ Động đột nhiên siết chặt. Khi thị giác của Cơ Động khôi phục bình thường trở lại, hấn phát hiện hai coi người màu đỏ nhạt của Liệt Diễm đang trợn to trước mắt mình, thậm chí hàng mi cuốn dài của nàng còn vểnh lên, muốn đập phải mắt của hấn. Đôi môi của hấn đang chạm đến hai cánh môi mảnh mai, mềm mại của Liệt Diễm. Loại cảm giác động lòng người này làm cho Cơ Động run rẩy toàn thân.

‘Ta, ta lại hôn Liệt Diễm. Trời ạ! Điều này sao có thể, ta đang làm cái gì?’

Cơ Động thực sự rất xúc động, hắn không dám động dấy một chút nào, thậm chí hắn còn không tin mình có dũng khí đi hôn Liệt Diễm. Cả người hắn lúc này đã hoàn toàn rơi vào một giấc mộng, không biết nên làm thế nào cho phải.

‘Chính mình lại mạo phạm Liệt Diễm như vậy, nàng...nàng...’

Cơ Động không dám nghĩ tiếp. Hắn vô ý thức ôm chặt Liệt Diễm, sợ Liệt Diễm nghĩ hắn là kẻ mượn gió bẻ măng, hôn nàng một cách bất ngờ như vậy mà đâm ra tức giận, không bao giờ để ý tới hắn nữa.

Khoảng khắc này đã in sâu vào trí nhớ, trở thành vĩnh hằng. Cơ Động vẫn đang ngây ngốc, thân thể cứng ngắc, bây giờ hắn lại càng không dám cử động, xúc cảm mềm mại đang không ngừng âm ỉ ở mọi ngõ ngách trong lòng hắn.

‘Liệt Diễm, đây là ta đang hôn Liệt Diễm a!’

Liệt Diễm trừng lớn hai mắt chớp chớp, hàng mi dài chạm vào da Cơ Động khiến hắn sinh ra cảm giác hơi ngứa. Liệt Diễm buông Cơ Động ra, khẽ đẩy hắn rồi lùi lại phía sau. Trong khoảng khắc bốn cánh môi tách ra, trong lòng Cơ Động đột nhiên có cảm giác mát mẻ vô hạn, hụt hẫng như bị rơi từ trên cao xuống. Suýt chút nữa Cơ Động đã không kiềm chế được mà đuổi theo nàng.

May mắn là hắn không chế được lí trí của mình. Liệt Diễm cũng đã khôi phục thần thái, trong mắt vẫn còn vương một tia bối rối và xấu hổ.

- Liệt Diễm, ta...

Cơ Động vội vàng nắm chặt hai tay Liệt Diễm, cũng không biết nói gì cho phải.

Liệt Diễm khẽ cắn môi, nơi đó còn lưu lại hương vị của Cơ Động. Khuôn mặt nàng lúc này giống như màu hồng của cánh sen, đỏ bừng lên.

- Cơ Động, chàng, chàng không thể được voi đòi Hai Bà Trưng a!

Thanh âm của Liệt Diễm rất nhẹ nhàng, thậm chí mang theo vài phần yếu ớt. Cơ Động rất muốn đem nàng ôm vào ngực, rồi tùy ý hôn nàng, nhưng mà hắn thực sự không dám (òai, trai tơ nó thế đấy ^.^)

- Liệt Diễm, ta sai rồi, ta cũng không biết tại sao ta lại làm như vậy nữa. Nàng đừng giận ta được không, bất luận nàng có trừng phạt ta như thế nào cũng được, nhưng nàng tuyệt đối không được ly khai ta.

Trên trán Cơ Động đã xuất hiện một lớp mồ hôi. Thẳng thắn mà nói, hắn không hề hối hận, có thể hôn Liệt Diễm, đem nụ hôn đầu tiên của mình hiến cho người mình yêu nhất, lại chiếm được nụ hôn đầu của nàng. Đối với Cơ Động đó là cảm giác mỹ diệu bậc nào? Hắn thật sự sợ hãi, trong chiến đấu cũng chưa bao giờ xuất hiện nỗi sợ này, nó không ngừng ăn mòn tâm trí hắn.

Nhìn bộ dáng vội vàng của Cơ Động, hai tay Liệt Diễm khẽ lắc nhẹ đã trượt ra khỏi hai tay Cơ Động.

- Ai ly khai chàng chứ. Bất quá, chàng chắc chắn phải chịu phạt.

- Được, được. Ta nguyện ý tiếp nhận trừng phạt. Trừng phạt gì cũng được, cho dù là đầy xuống địa ngục cũng không thành vấn đề. Chỉ cần nàng không tức giận là được.

Cơ Động vừa nghe Liệt Diễm nói sẽ không rời đi, trong lòng lập tức mừng rỡ, vẻ mặt lại tung tăng như chim sẻ.

Liệt Diễm hừ nhẹ một tiếng, miễn cưỡng áp chế cảm giác khác thường trong nội tâm. Nàng cầm cái khay bưng tới trước mặt Cơ Động. Kỳ thật, trong nội tâm nàng còn muốn bối rối hơn Cơ Động. Khi bốn cánh môi chạm vào nhau, nàng cảm giác trong nội tâm mình có thứ gì đó như phá tan lồng giam thoát ra. Cảm giác thật khó nói, thật khác thường, nó không ngừng kích thích nội tâm của nàng.

Kỳ thật, nếu Cơ Động lại đem nàng ôm vào ngực, nàng căn bản không thể kháng cự được, mà trong lòng nàng cũng không có ý tứ kháng cự chút nào. Đáng tiếc, Cơ Động quá quý trọng nàng, đã buông mất cái cơ hội ngàn năm một thuở này.

Trên khay có một cái bát sứ, phía trên đây một cái nắp, không biết bên trong là gì. Cơ Động mở nắp ra, nhìn thấy bên trong chén là một màu vàng khô, một mùi khét nồng đậm xông thẳng vào mũi hắn.

- Liệt Diễm, đây là cái gì?

Cơ Động có chút ngốc trệ hỏi. Liệt Diễm liếc hắn một cái, trên mặt toát ra một tia xấu hổ:

- Chàng thực sự nhìn không ra đó là cái gì sao?

Cơ Động hỏi dò:

- Đây là cháo sao? Là nạng làm? Làm cho ta sao?

Liệt Diễm nhìn hắn nhẹ gật đầu, nói khẽ:

- Đây coi như là trừng phạt chàng a.

534. Chương 278 Trừng Phạt Hay Khen Thưởng?

Nhìn chén cháo khét lẹt trong khay, Cơ Động nở một nụ cười rạn rở, cái này mà cũng coi là trừng phạt sao? Lúc này hắn mới phát hiện lá gan của mình càng ngày càng nhỏ đi khi đứng trước mặt Liệt Diễm. Minh hôn nạng như vậy, không ngờ sự trừng phạt chỉ là ăn một chén cháo. Cái này là ý vị cỡ nào chứ? Đáng tiếc khi hắn nhận ra thì đã quá muộn, trải qua giây phút ngắn ngủi ấy, trong ánh mắt của Liệt Diễm đã không còn sự bối rối mà đã khôi phục lại bình thường.

Liệt Diễm then quá hóa giận nói:

- Đệ cười cái gì? Chê ta làm quá kém phải không? Nhưng mà tỷ cảm thấy đã khổng chế lửa vô cùng tốt! Không biết vì sao mà nó lại biến thành như vậy nữa.

Nói đến đây, khuôn mặt của nàng không khỏi đỏ lên lần nữa, có chút lúng túng nói:

- Tỷ hoàn toàn có thể không cần ăn cơm, từ khi quen đệ tới nay mới bị đệ dạy hư. Đây là lần đầu tiên nhân gia nấu cơm a.

Cơ Động chặn lại, nói:

- Đệ cười là vì đệ đang cao hứng! Đệ đương nhiên biết rõ đây là lần đầu tiên tỷ làm việc này. Liệt Diễm, đối với đệ đây không thể gọi là trừng phạt được, phải gọi là ban thưởng mới đúng.

Vừa nói, hắn vừa cầm lấy cái thìa, ăn một thìa lớn, hơn nữa ăn cực kỳ sảng khoái, không hề có một chút miễn cưỡng hay giả bộ nào, thêm vào đó là bộ dáng vẻ mặt cực kỳ hưởng thụ của hắn.

Liệt Diễm có chút nghi hoặc, đoạt lấy chén cháo trong tay Cơ Động.

- Thật sự ngon vậy sao? Chẳng lẽ ta rất có thiên phú nấu nướng sao?

Không đợi Cơ Động ngăn cản, chính nàng cũng ăn một thìa, đúng là dùng cái thìa Cơ Động vừa sử dụng.

- Phì, phì...

Liệt Diễm nghiêng đầu, đem kiệt tác của mình phun ra. Nàng chỉ thấy các vị chất, khô, đắng ngập tràn trong miệng, khó chịu không nói lên lời.

- Khó ăn như vậy mà đệ cũng ăn được?

Nhìn Cơ Động, trong mắt Liệt Diễm tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Cơ Động một lần nữa đoạt lại chén cháo về tay mình.

- Ai nói khó ăn chứ? Đệ một chút cũng không cảm thấy. Đây là hương vị ngon nhất mà đệ từng được nếm từ khi chào đời đến nay, bởi vì đây là chén cháo mà Liệt Diễm ái tâm làm cho đệ.

Vừa nói, hắn đem tất cả lượng cháo còn lại trong chén ăn sạch, không để thừa dù chỉ là một chút xíu.

Liệt Diễm kinh ngạc nhìn hắn! Đúng là nàng muốn hảo hảo chiêu cố Cơ Động nên mới vì hắn mà đi nấu cháo, nhưng ai biết được kết quả cuối cùng lại thành như vậy chứ? Nàng nhìn qua đã cảm thấy không dễ ăn rồi, vừa ném thử một miếng đúng là nuốt không trôi, không ngờ Cơ Động lại có thể ăn ngon lành như vậy! Theo thần sắc của hắn, còn có ba động của Linh Hồn Chi Hỏa, Liệt Diễm có thể cảm nhận được hắn không hề giả vờ. Đó hoàn toàn là chân tình thật ý, sự cao hứng đó hoàn toàn phát ra từ nội tâm hắn.

Liệt Diễm cảm thấy đôi mắt của mình có chút mơ hồ, một tầng hơi nước nhàn nhạt đọng trên đôi mắt nàng. Nàng cầm lấy chén cháo trong tay Cơ Động đặt qua một bên, nói khẽ:

- Cơ Động, vì sao để lại đối tốt với ta như vậy? Cháo khó ăn như vậy mà để lại cực kỳ cao hứng. Để có biết hay không? Từ khi ta ở cùng một chỗ với đệ, ta càng lúc càng giống nhân loại rồi, một nhân loại có tình cảm của chính mình.

Cơ Động chăm chú nói:

- Không, trong mắt đệ, tỷ vĩnh viễn không phải là người, mà là thần, nữ thần của lòng đệ. Tỷ nấu cháo cũng giống như đệ pha chế rượu vậy, không chỉ uống hương vị của nó mà trọng yếu hơn là tình cảm ẩn chứa trong đó. Đệ cảm nhận được cảm xúc của tỷ khi nấu cháo. Đệ vẫn cho rằng, bất luận thứ gì cũng đều có linh hồn của mình, kể cả thực vật cũng vậy. Khi tỷ chế tác chúng, cảm xúc của tỷ khác nhau thì thành phẩm làm ra cũng sẽ mang hương vị khác nhau. Tuy tỷ nấu bị khét, nhưng để lại có thể cảm nhận được sự ôn nhu trong đó. Với đệ mà nói, còn có cái gì quý giá hơn nữa chứ? Lòng của đệ rất nhỏ bé, chỉ có thể chứa được một nữ nhân, đó chính là tỷ. Tỷ còn cần đệ trả lời vì sao để lại đối tốt với tỷ như vậy nữa sao? (DG: Minh phải học thuộc lòng khúc này mới được, đem đi tán gái thì nói gì nữa =)))

Nghe những lời phát ra từ phế phủ của Cơ Động, Liệt Diễm chủ động dựa vào trong ngực của hắn, đưa đôi tay nhẹ nhàng ôm hắn.

- Không cho đệ cử động, đệ tuyệt đối không thể được voi đòi tiên đó, Tiểu Cơ Động của ta.

Đã rất lâu Liệt Diễm không gọi hắn là Tiểu Cơ Động. Từ khi hắn yêu cầu, nàng đều trực tiếp gọi tên hắn. Lúc này đột nhiên nàng lại kêu lên ba chữ Tiểu Cơ Động, chỉ có điều cảm giác của Cơ Động lại hoàn toàn khác với trước kia, bởi vì trong ba chữ ấy tràn đầy sự thân mật, nỉ non của Liệt Diễm.

Cơ Động tinh tường cảm nhận được Liệt Diễm đã bắt đầu tiếp nhận tình cảm của mình rồi.

Đúng vậy, mình không thể được voi đòi Hai Bà Trưng a, có thể ở cùng một chỗ với Liệt Diễm, rồi nhẹ nhàng ôm lấy nàng, mình còn cần cái gì nữa cơ chứ?

Đúng lúc này, ở bên ngoài truyền đến thanh âm náo nhiệt, có thể mơ hồ nghe được tiếng người nói chuyện.

Chân mày Cơ Động cau chặt lại, lúc này lại có người tới quấy rầy tâm tình đang rất vui sướng của hắn. Hắn căn bản không muốn để ý tới, nhưng Liệt Diễm đã nhẹ nhàng giẫy ra khỏi lòng ngực của hắn.

- Là người của Điều Tử Sư Công Hội đến, hay là đệ gặp bọn họ đi.

Vừa nói, không đợi Cơ Động kịp phản ứng, hai cánh môi mỏng ôn nhuận đã lướt qua môi hắn, tựa như chuồn chuồn điểm nước vậy. Sau đó hai cánh môi ấy lại nhanh như thiểm điện mà tránh ra.

- Vừa rồi đệ nói ăn cháo không tính là trừng phạt, vậy cái này coi như là trừng phạt đệ đi.

Nói xong, Liệt Diễm nhanh chóng đứng dậy, mỉm cười đi về hướng cửa phòng.

Cơ Động ngơ ngác nhìn theo Liệt Diễm, trên môi còn lưu lại mùi hương nhàn nhạt. Hắn rất mất hình tượng mà liếm liếm đôi môi của mình, nếu như đây gọi là trừng phạt, vậy thì nên khiến cho bảo tổ mãnh liệt hơn một chút a.

Đang lúc hắn còn đắm chìm trong sự ôn nhu của nụ hôn, Liệt Diễm đã mở cửa ra, lập tức thanh âm từ bên ngoài truyền vào trong phòng trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

- Cơ Động tiên sinh đã tỉnh chưa, ta có thể gặp hắn không?

Cơ Động nghe thấy liền nhận ra thanh âm này là của Hội Trưởng Điều Tử Sư Công Hội, Tử Thần Đỗ Tư Khang.

- Để cho bọn họ vào đi.

Liệt Diễm đội nón trúc lên, hướng về phía A Kim đang ở bên ngoài nói.

- Vâng, chủ nhân.

A Kim nhàn nhạt vâng một tiếng rồi mở cửa ra.

Chủ nhân? Nghe thấy cách xưng hô này, Đỗ Tư Khang ở ngoài cửa bỗng trở nên ngốc trẻ, ngây ngẩn cả người. Hắn đã tận mắt nhìn thấy thực lực của A Kim, người có được Cực hạn Âm Kim, đối mặt với trưởng lão Ma Minh, cường giả Bát quan ma sư mà vẫn không rơi xuống hạ phong, thậm chí còn hủy đi vũ khí của đối phương. Đỗ Tư Khang rất rõ ràng, cho dù mình có thêm tọa kỵ Băng Tuyết Địa Long cũng chưa hẳn là đối thủ của nữ hài mà nhìn qua chỉ mới hai mươi mấy tuổi này.

Một cường giả có được Cực hạn Ma lực như vậy lại có chủ nhân? Mặc dù Cơ Động và A Kim đã gây ra sự kinh ngạc rất lớn cho hắn, nhưng lúc này hắn vẫn không nhận được, giật mình tới mức há hốc mồm.

Đúng lúc này, Đỗ Tư Khang nhìn thấy Liệt Diễm, đầu mang nón trúc che mặt, thân mặc một kiện váy dài màu đỏ. Nón trúc đã che khuất khuôn mặt của nàng, nhưng khí chất xuất trần của nàng lại làm cho người ta không tự chủ được mà đem ánh mắt tập trung vào nàng, đây là một loại cảm thụ vô cùng thần bí.

Đi theo Đỗ Tư Khang còn có Đỗ Minh và con gái hắn. Đỗ Minh mới thấy A Kim đã giật nảy mình, sau khi Liệt Diễm xuất hiện, ánh mắt của hắn ngay lập tức trở thành ngốc trẻ. Cho dù là không nhìn thấy dung nhan của Liệt Diễm, nhưng cảm giác trong lòng hắn lại chắc chắn rằng nữ tử mặc váy đỏ này còn đẹp hơn A Kim rất nhiều lần. Mặc dù hắn đối với cái cảm giác này cũng chỉ là phỏng đoán, nhưng trong lòng trước sau vẫn nhận định như thế.

- Cơ Động đang ở bên trong, các người vào đi.

Liệt Diễm thản nhiên nói. Ngoại trừ lúc ở trước mặt Cơ Động, tâm tình của nàng mới sinh ra biến hóa, còn trước mặt ngoại nhân đều là phong vân khinh đạm.

Liệt Diễm hoàn mỹ đến mức không thể tìm ra bất luận một tí vết nào, thanh âm của nàng sao có thể không động lòng người đây?

Đỗ Tư Khang là người đầu tiên khôi phục tinh thần, kéo đứa con của mình tiến vào trong phòng. Trong khi đó nữ nhi của hắn lại hiếu kỳ nhìn Liệt Diễm.

- Tỷ tỷ, vì sao người lại che mặt đi vậy?

Nghe được câu hỏi của nữ nhi, Đỗ Tư Khang lập tức hoảng sợ, chặn lại nói:

- Hình nhi, không nên nói lung tung.

Đỗ Hình Nhi nói:

- Con đâu có nói lung tung, vị tỷ tỷ này nhất định rất xinh đẹp, che mặt đi thực sự rất là đáng tiếc lắm thay.

Liệt Diễm cười nhạt một tiếng nói:

- Các người vào trong đi thôi.

Nói xong nàng xoay người đi ra ngoài. A Kim vội vàng đuổi theo, thủ hộ bên cạnh Liệt Diễm.

Đỗ Hình Nhi thè lưỡi nói:

- Vị tỷ tỷ này thật kỳ quái a! Vì sao khi nhìn nàng, con lại có cảm giác không dám tới gần. A Kim tỷ tỷ lợi hại như vậy, mà lại gọi tỷ ấy là chủ nhân, thật là bất khả tư nghị.

Đỗ Tư Khang cả giận nói:

- Thôi được rồi, người bót nói đi! Trước khi đến đây ta đã dặn dò người như thế nào? Không cho người đi, người lại đòi đi cho bằng được.

Đỗ Hình Nhi cười hì hì:

- Nhân gia đã cứu chúng ta, chẳng lẽ con không được đại diện mẹ và người của nghiệp đoàn đến nói lời cảm tạ sao?

Đỗ Tư Khang bắt đầu đi lắc đầu, đối với nữ nhi này hẳn thật sự là không có biện pháp. Đỗ Hình Nhi năm nay mười chín tuổi, tính cách cũng giống Đỗ Minh, có chút chấp nhất và quật cường. Đương nhiên, loại tính cách này hoàn toàn là truyền thừa từ Đỗ Tư Khang mà ra. Chỉ có điều Đỗ Hình Nhi không hề có hứng thú với rượu, hơn nữa, tuy nàng cũng thường xuyên chống đối lại Đỗ Tư Khang, nhưng kết quả cuối cùng lại hoàn toàn khác với ca ca của mình. Đối với nữ nhi này, Đỗ Tư Khang cực kỳ sủng ái, thậm chí có chút thiên vị hơn so với Đỗ Minh.

Một nhà ba người đi vào trong phòng ngủ, Cơ Động đứng dậy tiếp đón họ. Tuy Cơ Động hết sức bất mãn vì bị họ cắt đứt màn thân mật với Liệt Diễm nhưng chỉ trong chốc lát hẳn đã giấu đi tâm tình của mình, điều chỉnh trạng thái trở lại bình thường.

- Đỗ hội trưởng.

- Cơ Động tiên sinh.

Đỗ Tư Khang nhẹ gật đầu.

Đỗ Tư Khang bước lên trước một bước nói:

- Cơ Động tiên sinh, lần này thật sự đa tạ ngài đã giúp đỡ Điều Tể Sư Công Hội chúng ta. Thật không biết nên nói lời cảm tạ với ngài như thế nào mới tốt nữa.

Nhìn Cơ Động, Đỗ Tư Khang không khỏi hồi tưởng lại cảnh Cơ Động và A Kim đại chiến với Ma Minh. Hẳn cực kỳ kính nể thanh niên trẻ tuổi mà hẳn còn chưa biết rõ này, hơn nữa lão lại càng mang ơn người thanh niên này.

Cơ Động mỉm cười, nói:

- Đỗ hội trưởng không cần phải như thế. Lần này chỉ là cơ duyên xảo hợp vừa vặn đụng phải. Ta cùng với Điều Tể Sư Công Hội cũng là có duyên, sao có thể không giúp đỡ được? Sau này quý nghiệp đoàn phải chú ý nhiều hơn, giống như ngài nói vậy, kẻ mang ngọc có tội. Hẳn Hải Quỳnh Tương không đơn thuần là rượu, mà còn là tuyệt thế chí bảo, phải càng chú ý việc bảo vệ nó hơn nữa.

Đỗ Tư Khang thở dài một tiếng, nói:

- Trải qua việc lần này, công hội đã tiến hành điều chỉnh rất nhiều, Ma Minh bị ngài đánh lui, ít nhất trong thời gian ngắn sẽ không tìm tới chúng ta để gây phiền toái. Phân hội Ma Sư Công Hội tại Thiên Thủy Thành cũng đã quyết định thành lập quan hệ hợp tác với chúng ta. Đó đều là nhờ mặt mũi của ngài, có bọn họ trợ giúp, mọi việc chắc hẳn sẽ tốt hơn nhiều.

Ngày đó sau khi trở về, Đỗ Tư Khang đem những chuyện đã xảy ra, thuật lại cho vài vị Hội trưởng của Ma sư phân hội tại Thiên Thủy thành. Lúc đó bọn họ mới hiểu được vị Chấp pháp trưởng lão này cường đại tới mức nào. Lúc đại chiến ở Thiên Mang sơn, bọn họ cũng đã cảm nhận được ma lực ba động khổng lồ, muốn không tin cũng không được.

Đỗ Minh đi tới trước mặt Cơ Động, khom mình hành lễ, cực kỳ cung kính kêu lên:

- Lão sư.

Lúc này đây, hẳn đã hoàn toàn vui vẻ phục tùng Cơ Động, thậm chí còn sợ Cơ Động không chịu nhận hẳn là đồ đệ nữa.

Cơ Động hướng Đỗ Minh gật nhẹ, đúng lúc này, Đỗ Hình Nhi cũng chạy tới, đôi mắt to của nàng chớp lên:

- Lão Sư.

Lúc này, Cơ Động không khỏi sửng sốt một chút.

- Người là...?

Đỗ Tư Khang chặn nàng lại, nói:

- Đây là tiểu nữ Đỗ Hình Nhi. Hình Nhi, không được quấy phá, người đi ra ngoài trước đi.

Đỗ Hình Nhi bủ môi, nói:

- Con không có quấy phá a! Ca ca có thể bái sư, vì sao con lại không thể? Cơ Động ca ca, ta cũng muốn bái người làm sư phụ, có được không? Nghe cha ta nói người rất lợi hại, người cũng có thể dạy dỗ ta a.

Cơ Động mỉm cười, nói:

- Cái này chỉ sợ không được, ta là một ma sư Hỏa hệ, hẳn người không phải là ma sư Hỏa hệ. Ta sao có thể nhận người làm đồ đệ được?

Đỗ Hình Nhi bất mãn nói:

- Ca ca cũng không phải là ma sư Hỏa hệ. Tại sao hẳn lại có thể bái người làm sư phụ? Thuộc tính của ta cũng giống như mẹ, là Tiên thiên thuộc tính, tỉ lệ chín - một, Canh Kim thuộc tính a. Đây tuyệt đối là thiên tài trụ cột.

- Canh Kim?

Cơ Động kinh ngạc nhìn Đỗ Hình Nhi, hẳn không thể nghĩ tới, nữ hài có chút tinh nghịch, rực rỡ này lại là Kim hệ dương thuộc tính. Phải biết rằng đa số nữ tử xuất hiện dương thuộc tính, hầu hết đều có tính cách giống nam nhân, giống như Chúc Quy lúc trước, cả đời phải mang danh Nam Nhân Bà. Vậy mà giờ đây trên người Đỗ Hình Nhi, hẳn lại không nhìn ra điểm nào giống như vậy a.

Đỗ Hình Nhi có chút đắc ý, nói:

- Thế nào, rất kinh ngạc có phải không. Kim hệ Dương thuộc tính của ta cũng rất đặc biệt, ta trời sinh đã có Thiên Kim Chi Thể rồi.

Thiên Kim Chi Thể? Bốn chữ này làm cho Cơ Động sửng sốt một chút.

- Thiên Kim Chi Thể là có ý gì?

Hắn đứng là chưa nghe nói qua.

Đỗ Hình Nhi bất mãn nói:

- Đó chính là Nguyên Tổ Chi Thể a, ta vừa ra đời đã là Canh Kim Nguyên Tổ Chi Thể, cho nên Canh Kim thuộc tính của ta không giống với người bình thường. Dương thuộc tính sẽ không ảnh hưởng đến tính cách của ta.

Nguyên Tổ Chi Thể trời sinh? Đây là lần đầu tiên Cơ Động nghe nói tới, cái gì gọi là Nguyên Tổ Chi Thể trời sinh? Cơ Động kinh ngạc:

- Chẳng lẽ là Tiên thiên mà chỉ Ngũ quan ma sư mới có được?

Đỗ Hình Nhi cười đắc ý nói:

- Nói đúng rồi, tuy so với kẻ có được Cực hạn Ma lực còn kém một chút, nhưng cũng không nhiều lắm. Tốc độ tu luyện của ta nhanh hơn người khác rất nhiều. Hiện tại ma lực của ta cũng sắp đuổi kịp ca ca rồi, chỉ còn kém hai cấp mà thôi. Nếu không phải ngày đó người của Ma Minh quá đông, chắc chắn ta sẽ cho bọn hắn nếm mùi đau khổ rồi. Cơ Động ca ca, hiện tại người có thể thu ta làm đồ đệ chưa? Ta là một cô gái rất ngoan ngoãn a.

Nghe được câu nói sau cùng của Đỗ Hình Nhi, bất luận là Đỗ Tư Khang hay Đỗ Minh đều cảm giác được một giọt mồ hôi to tướng đang từ sau lưng chảy xuống. Ngoan ngoan? Hai chữ này vĩnh viễn không hòa hợp với Hình Nhi a.

Cơ Động mỉm cười:

- Không được.

Đỗ Nhi mân mê miệng nói:

- Vì sao chứ?

Cơ Động nói:

- Không phải ngươi vừa mới hỏi ta, vì sao ca ca ngươi không phải là Hỏa hệ ma sư nhưng lại có thể bái ta làm sư phụ? Hiện giờ ta nói cho ngươi biết nguyên nhân. Bởi vì ca ca ngươi không phải học năng lực ma sư, cũng không phải ma kỹ của ta.

Lúc này, ngay cả Đỗ Tư Khang cũng ngây ngẩn cả người.

- Cơ Động tiên sinh, tiểu nhi không bái ngươi làm sư phụ để học tập năng lực ma sư, vậy rốt cục là học cái gì?

Đỗ Minh giành nói:

- Là điều tửu.

535. Chương 279 Dị Biến Khi Dung Hợp Thiên Chi Ngọc

-Pha chế rượu?

Nghe Đỗ Minh nói, Đỗ Tư Khang lập tức nở một nụ cười.

-Xú tiểu tử, cút qua một bên, đừng ở chỗ này nói lung tung.

Đỗ Minh phản đối:

-Con không có nói lung tung, thứ con muốn học từ lão sư đúng là kỹ thuật pha chế rượu.

Nghe đến đây, Đỗ Hình Nhi cũng chờ người ra:

-Ca ca, chuyện này sao có thể xảy ra. Huynh học pha chế rượu với hần? Có làm hay không đây! Cha chúng ta chính là hội trưởng công hội Điều Tửu Sư, là tửu thần duy nhất hiện nay.

Đỗ minh hừ một tiếng, nói:

-Quan niệm về pha chế rượu của ta cùng cha vốn không hề giống nhau. Cha, người thật sự cho rằng việc lão sư xuất hiện là trùng hợp sao? Chẳng lẽ ngài không nghĩ tới, vì sao lão sư đột nhiên tới công hội chúng ta? Tại sao người lại đến thành Thiên Thủy ư? Mục đích của lão sư chính là đến Điều Tửu Sư công hội để tìm người luận bàn.

Đỗ Tư Khang giật mình, nhìn về phía Cơ Động:

-Cơ Động tiên sinh, Đỗ Minh hần nói...

Cơ Động khẽ gật đầu, nói:

-Điều hần nói là sự thật. Lần này ta đến công hội Điều Tửu Sư, đúng là có ý định tìm ngài luận bàn tài nghệ pha chế rượu. Không ngờ gặp ngay lúc công hội Điều Tửu Sư gặp khó khăn. Cho nên ta mới đến xem, không ngờ đúng lúc gặp phải Đỗ Minh bị ngài đuổi ra ngoài.

Đỗ Minh tiếp lời, nói:

-Tài nghệ pha chế rượu của lão sư hoàn toàn làm con tâm phục khẩu phục, cho nên con mới bái người là sư phụ, khi đó con cũng không hề ngờ rằng lão sư lại là một ma sư cường đại như thế.

Nếu như người Đỗ Minh bái sư là kẻ khác, chỉ sợ Đỗ Tư Khang đã sớm nổi trận lôi đình rồi. Thân là hội trưởng công hội Điều Tửu Sư, được mọi người xưng tụng là Tửu Thần, vậy mà con trai mình lại đi bái người

khác làm sư phụ. Điều này hẳn sao có thể tiếp nhận được. Nhưng mà, người mà con hẳn bái làm sư phụ lại vừa cứu vớt cả công hội Điều Tử Sư, cũng như cứu mạng hẳn. Sắc mặt Đỗ Tư Khang lúc đỏ, lúc trắng, không biết nói gì mới phải.

Cơ Động nói:

-Đỗ Hội trưởng, ngài không cần kinh ngạc quá mức. Kỳ thật ta vốn chỉ muốn bàn luận cùng ngài mà thôi. Quan niệm về pha chế rượu của Đỗ Minh và ta rất giống nhau, đều cùng theo đuổi thủ pháp điều chế rượu thuần túy mà không phải thủ pháp điều chế rượu có vận dụng ma lực phụ trợ. Ta nghe sư huynh nói qua, tài nghệ pha chế rượu có vận dụng ma lực của ngài đã đạt tới đỉnh cao hiếm ai có thể vượt qua. Cho nên, lần này ta đến đây, vốn hy vọng có thể thông qua cuộc luận bàn với ngài để học hỏi thêm. Chúng ta có thể chia sẻ những kinh nghiệm với nhau, hẳn sẽ rất bổ ích cho việc pha chế rượu trong tương lai của cả hai.

Nghe Cơ Động nói, Đỗ Hình Nhi không nhận được, hỏi:

-Cơ Động ca ca, huynh chỉ mới có bao nhiêu tuổi ? Là Ma Sư cường đại như vậy đã kinh người rồi. Pha chế rượu vốn không hề giống với tu luyện. Không trải qua nhiều năm nghiên cứu, thực hành thì không thể nào có thành tựu được. Cha muội đã pha chế rượu được năm mươi năm, hơn nữa còn phải nhờ vào thiên phú xuất chúng mới có được thành tựu như hôm nay. Tu vi của huynh đúng là làm muội rất bội phục. Nhưng nếu huynh nói ở phương diện pha chế rượu huynh lại có thể luận bàn với cha ta, thực khiến cho muội khó mà tin được.

Đỗ Tư Khang không lên tiếng, lần này hẳn cũng không có trách cứ con gái của mình, đúng là tu vi của Cơ Động làm cho hẳn cực kỳ khâm phục. Nhưng nói đến lĩnh vực pha chế rượu, hẳn đã là đệ nhất nhân nhiều năm nay, cho nên bất luận đối mặt với điều tử sư nào, thì hẳn đều có cảm giác cao cao tại thượng, tự tin vào sự ưu việt không ai sánh bằng của mình. Cơ Động muốn luận bàn với hẳn, thật sự khó mà tin được.

Đỗ Minh trừng mắt, nhìn muội muội, nói:

-Hình Nhi, tiểu nha đầu ngươi thì biết cái gì. Ở phương diện pha chế rượu, trình độ của lão sư tuyệt không kém hơn tu vi Ma Sư của người, thậm chí còn cao hơn nữa kìa. Cha, người không tin sao? Người chớ quên rằng con trai của người cũng là một Điều Tử Sư sáu sao. Nhưng mà, sau khi xem Lão Sư pha chế rượu xong, thì thậm chí đến dùng khí pha chế rượu con cũng không có. Lão sư đã cho con xem tài nghệ pha chế rượu thần kỳ của người, chỉ bằng vào thủ pháp thuần túy mà có thể làm cho một loại kê vỹ tửu đạt được một trăm hương vị.

Một loại kê vỹ tửu mà đạt được một trăm vị. Ở giới pha chế rượu, cho dù là phân hội trưởng Phát Thụ cũng không làm được, hẳn chỉ có người mới làm được. Nhưng mà người lại kết hợp ma lực vào việc pha chế. Còn lão sư không hề dùng tới một tia ma lực nào cả.

Đỗ Tư Khang nhìn về phía Cơ Động, từ khi con trai hẳn nói ra việc học tập pha chế rượu từ Cơ Động. Thì điều đầu tiên hẳn nghĩ đến là Cơ Động đến đây là vì Hãn Hải Quỳnh Tương. Nhưng rất nhanh hẳn đã loại bỏ ý nghĩ này, nếu như Cơ Động vì Hãn Hải Quỳnh Tương mà đến, thì ngày đó Cơ Động hoàn toàn có thể đoạt lấy nó sau khi cứu hẳn. Nhưng Cơ Động không làm như vậy, hẳn chỉ đơn thuần giải quyết nguy cơ của công hội mà thôi. Đến Ma Minh cũng bị hẳn đánh tan, thì nếu hẳn muốn cướp đoạt Hãn Hải Quỳnh Tương cần phải phiền phức vậy sao? Huống chi hẳn còn có công hội Ma Sư hậu thuẫn. Về việc con trai hẳn nói, Cơ Động chỉ dùng kỹ năng thuần túy để điều chế ra loại rượu có trăm vị, hẳn chỉ mang thái độ bán tín bán nghi mà thôi.

-Cơ Động tiên sinh, sao ngài lại nghĩ đến việc luận bàn với ta? Không biết ngài đã tỷ thí với Phát Thụ chưa?

Tâm tình Đỗ Tư Khang đã bình tĩnh lại rất nhiều, hôm nay hẳn mang hai đứa con đến đây, vốn chỉ định cảm tạ Cơ Động, nhưng lúc này tính hiếu thắng của hẳn lại nổi lên.

Cơ Động nói:

-Lần đầu tiên ta luận bàn với sư huynh Phát Thụ là vào năm năm trước. Lần đó xem như chúng ta ngang tài ngang sức. Có thể nói, ta quen sư huynh cũng nhờ vào sự pha chế rượu. Bởi lúc đó sư huynh Phát Thụ đã đến đây để tham dự cuộc thi nâng cấp lên cửu tinh điều tử sư. Còn ta thì phát sinh mâu thuẫn với

phân hội của công hội Điều Tử Sư ở thành Trung Nguyên, sau một hồi tỷ thí thì đã đánh bại bọn họ. Cho nên sau khi trở về, sư huynh Phát Thụy liền tới tìm ta.

Nghe Cơ Động nói thì ánh mắt Đỗ Tư Khang dần dần biến đổi, hẳn tin Cơ Động sẽ không gạt mình. Bởi tuy hẳn có được lực lượng cường đại như vậy lại không hề tỏ vẻ kiêu ngạo chút nào, chứng tỏ hẳn cũng không phải là một người tự cao. Tuy nhiên, Đỗ Tư Khang cũng không hề cho rằng năng lực pha chế rượu của Cơ Động có thể vượt qua mình, nhưng có thể ngang sức ngang tài với Phát Thụy thì quả thật có tư cách luận bàn cùng hẳn. Huống chi, trên người Cơ Động còn có Sinh Mệnh Chi Nguyên, là thứ mà hẳn cực kỳ thèm khát. Là loại rượu đứng thứ sáu trong thập đại danh tửu, giá trị của nó vốn không thể nào đo đếm được.

-Được rồi, Cơ Động tiên sinh, ngài hãy chọn một thời gian cố định, chúng ta sẽ luận bàn một chút.

Cơ Động nói:

-Nếu Đỗ Hội Trưởng có thời gian thì chọn ngày mai đi. Địa phương thì do ngài quyết định, bất quá ta không hi vọng có nhiều người xem. Theo ta thì chỉ cần hai người bạn của ta cùng với con gái của ngài là được, ngài thấy sao? Ta nghĩ, ở cấp bậc pha chế rượu của chúng ta thì không cần thiết có người đánh giá a.

Đỗ Tư Khang khẽ gật đầu, nói:

-Hảo, cứ làm theo ý của ngài đi. Ta sẽ đi bố trí ngay, chỗ để luận bàn thì trong công hội có rất nhiều. Chúng ta cũng không làm phiền ngài nghỉ ngơi nữa.

Cơ Động gật đầu mỉm cười, nhân cơ hội này chỉ điểm Đỗ Minh một chút cũng tốt. Sau khi luận bàn với Đỗ Tư Khang xong thì cũng đến lúc mình và Liệt Diễm rời đi. Bởi sau khi ước định với mình chủ Ma Minh Miếu Miếu, đột nhiên hẳn lại nhớ tới một chuyện. Trước khi Thánh Tà Chi Chiến bắt đầu, mình còn phải đi tới một chỗ, tìm một người. Sau đó hẳn còn phải tu luyện một thời gian ngắn nữa.

Đỗ Hình Nhi nhìn Cơ Động, đôi mắt to tròn nhấp nháy:

-Cơ Động ca ca, huynh còn chưa đáp ứng thu muối làm đồ đệ đó. Tuy chúng ta không cùng thuộc tính, nhưng đều là ma sư mà, huynh vẫn có thể chỉ điểm muối a! Nếu không, muối cũng học pha chế rượu với huynh nha?

Đỗ Minh tức giận nói:

-Hình Nhi, đừng có làm loạn nữa.

Hình Nhi hừ một tiếng.

-Muội muốn bái Cơ Động ca ca làm sư phụ.

Cơ Động thoáng suy tư một chút, nói:

-Như vậy đi, nếu như trong ba năm, ma lực của muội có thể vượt qua cấp sáu mươi thì huynh sẽ thu muội làm đồ đệ. Muội thấy thế nào?

Ba năm, cấp sáu mươi? Đỗ Hình Nhi sững sốt một chút:

-Hơi khó một chút, bất quá đối với thiếu nữ thiên tài như muội hẳn không thành vấn đề. Quyết định như vậy đi, ngoan tay nào.

Vừa nói, nàng vừa duỗi bàn tay nhỏ bé, trắng nõn ra, dựng thẳng một đầu ngón tay lên, đưa tới trước mặt Cơ Động.

Cơ Động có chút bất đắc dĩ, ngoéo tay với nàng. Vốn hẳn muốn làm cho nàng biết khó mà lui, mặc dù nàng có Tiên thiên nguyên tố chi thể, nhưng trước mắt nàng mới hơn bốn mươi cấp. Muốn đột phá một trong những bình cảnh lớn nhất của Ma Sư, cơ hồ là chuyện bất khả thi.

Đỗ Tư Khang nhìn con gái, không khỏi nhíu mày, hẳn hiểu con gái mình rất rõ, chỉ có chuyện nàng cảm thấy cực kì hứng thú thì mới có thể làm nàng quyết tâm như vậy. Chẳng lẽ nó chỉ đơn giản muốn bái Cơ Động làm lão sư sao? Hay là nha đầu này đã để ý Cơ Động rồi? Nhưng mà, bên cạnh hẳn đã có hai siêu cấp mỹ nữ rồi, tuy thực lực Cơ Động rất mạnh. Nhưng tác phong sống (ý nói Đỗ Tư Khang hiểu lầm Cơ Động bắt cá hai tay) của hẳn lại không hợp với tính cách có phần hơi cổ hủ của Đỗ Tư Khang.

Cơ Động nhìn Đỗ Minh nói:

-Ngày mai, sau khi luận bàn với Đỗ Hội trưởng thì ta cũng phải ly khai Thiên Thủy Thành rồi. Ngày bắt đầu Thánh Tà Chi Chiến cũng không còn xa nữa. Trong khoảng thời gian này ta cũng không rảnh, cho nên không thể chỉ dạy người được gì. Trước khi đi ta sẽ lưu lại một bộ thủ pháp cơ bản cho người, người phải siêng năng luyện tập. Sau khi Thánh Tà Chi Chiến kết thúc, người đến thành Trung Nguyên tìm ta, ta sẽ chờ người ở đó.

Nghe được bốn chữ Thánh Tà Chi Chiến, nhân tình Đỗ Minh sáng lên.

-Lão sư, ta có thể đi cùng ngài, tham gia Thánh Tà Chi Chiến không? Ta cũng muốn góp một phần sức lực vì đại lục.

-Đúng, đúng, ta cũng đi.

Đỗ Hình Nhi tung tăng như chim sẻ, vội vàng nói.

Đỗ Tư Khang tức giận nói:

-Hai người các người câm miệng cho ta. Các người cho rằng Thánh Tà chiến trường là địa phương nào? Là nơi các người muốn đi là đi sao? Không được làm phiền Cơ Động tiên sinh nghỉ ngơi nữa, theo ta ra ngoài.

Tuy hấn chưa từng tham gia Thánh Tà Chi Chiến, nhưng lại hiểu rất rõ về nó. Trong quá khứ đã có không biết bao nhiêu anh tài tiến vào rồi vĩnh viễn chôn thân tại đó. Hấn đương nhiên biết Thánh Tà chiến trường là nơi rèn luyện tốt nhất. Nhưng hấn sao có thể cam lòng để cho hai đứa con này đi mạo hiểm chứ.

Đỗ Tư Khang trước khi kéo hai đứa con ra ngoài, còn hướng về Cơ Động nở một nụ cười áy náy.

Cơ Động có chút bất đắc dĩ lắc đầu, hấn thật sự rất muốn có được Hãn Hải Quỳnh Tương, nhưng lại không hi vọng trong lòng Đỗ Tư Khang sinh ra sự hiểu lầm. Bởi vì, hấn vẫn luôn cho rằng mình là Điều Tử Sư số một, mặc dù hấn cũng không cho rằng công hội Điều Tử sư ở thế giới này là một công hội điều tử chính thống, nhưng dù sao mọi người cũng đều là đồng nghiệp, hấn tuyệt đối không mong muốn xúc phạm tới sự công bình giữa các người điều tử.

Liệt Diễm cũng rất mong chờ chứng kiến trận đấu phân thắng bại giữa Cơ Động và Tử Thần Đỗ Tư Khang. Ngày mai, Cơ Động nhất định phải ở trong trạng thái tốt nhất. Chuyện chưa hoàn thành ở vũ hội lúc trước, lần này nhất định phải thành công hoàn hảo. Về phần Hãn Hải Quỳnh Tương, đành tùy theo duyên phận vậy.

Liệt Diễm cũng không quay lại phòng, Cơ Động trở lại giường, khoan chân ngồi xuống. Ngưng thần nhập tâm, đề tụ ma lực, lúc này hấn đem khối Thiên Chi Ngọc lấy được từ trong tay Ma Sư Yếu Tà của công hội Ma Kỹ ra ngoài. Linh Hồn Chi Hỏa lại có dấu hiệu tăng trưởng, hỗ trợ nó phát triển mạnh hơn chẳng tốt hơn sao. Hồn Động Chi Hỏa càng mạnh, hấn càng sớm khống chế được lực lượng của Hỏa Thần Song Kiếm.

Âm Dương Ngư (1) lặng yên xoay tròn, cho dù Cơ Động không tận lực tu luyện, thì hỏa nguyên tố ở bên ngoài cũng sẽ tự tiến vào thân thể hấn. Đây cũng là nguyên nhân vì sao khi hấn thức tỉnh, thì ma lực cũng đã khôi phục tương đối rồi.

Lúc này dưới sự thúc dục của Cơ Động, song hỏa ngưng tụ pháp trận bay lên từ sau lưng hấn, tốc độ hấp thu ma lực liên tăng vọt. Âm Dương Ngư trong cơ thể cũng tăng tốc, lấy Linh Hồn Chi Hỏa làm hạch tâm, thôn phệ hết thủy hỏa nguyên tố ở bên ngoài.

Cơ Động đem khối Thiên Chi Ngọc đặt trong lòng bàn tay mình, sau khi chiếm được khối ngọc này thì hấn vẫn chưa có kiểm tra nó kỹ càng.

Miếng Thiên Chi Ngọc trắng noãn ôn nhuận tỏa ra khí tức hỗn độn nhu hòa, cho dù bản thân Cơ Động đã có được hỗn độn chi hỏa, thì khi cảm thụ được khí tức hỗn độn tinh khiết, ma lực trong cơ thể được hấp thu từ ngoại giới bởi âm dương ngư cũng bị khối ngọc này ảnh hưởng, lập tức trở nên tinh khiết hơn, dễ dàng hấp thụ hơn. Đây cũng là nguyên nhân vì sao mỗi một ma sư đều hi vọng có được một khối Thiên Chi Ngọc. Hơn nữa, khi nắm Thiên Chi Ngọc trong tay, nó mang đến một cảm giác bình yên cho người sử dụng, có nó, bất luận đột phá bình cảnh nào đều không lo lắng bị tẩu hỏa nhập ma.

Bất quá, Cơ Động cũng không có ý lưu nó lại. Dù sao, đem nó dung hợp với Hỗn Độn Chi Hỏa mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất.

Trong đáy mắt Cơ Động dần dần hiện ra màu trắng nhàn nhạt, tinh thần lực do Linh Hồn Chi Hỏa sinh ra lặng lẽ chuyển động, quay quanh khối Thiên Chi Ngọc. Lần hấp thụ này khác hẳn lần trước. Lúc này, Cơ Động chỉ dùng linh hồn chi hỏa của mình cảm thụ khí tức hỗn độn thuần túy trên Thiên Chi Ngọc. Dần dần, Linh Hồn Chi Hỏa bao hàm hỗn Độn Chi Hỏa dung hợp cùng khối Thiên Chi Ngọc này, tạo thành một khối cầu đặc thù

Khối cầu hiện ra, lập tức lóe ra ánh sáng nhàn nhạt. Thần sắc trên mặt Cơ Động dần dần biến hóa, biểu lộ sự sáng khoái đến tột cùng.

Ma lực hỗn độn mang đến cảm giác bao dung ấm áp và sáng tạo kỳ dị. Trong loại cảm giác này, Cơ Động cảm nhận được toàn thân mình đều chìm đắm trong khí tức hỗn độn kì diệu. Khối Thiên Chi Ngọc trong tay hắn càng ngày càng sáng hơn, quang mang màu trắng đã bốc cao đến cực hạn, lúc này Thiên Chi Ngọc đã nhẹ nhàng bị nghiền nát, hóa thành một chùm vụ khí bao phủ toàn thân Cơ Động lại. Làn sương trắng nhàn nhạt theo hàng vạn lỗ chân lông và sự hô hấp của Cơ Động mà ào ạt tiến vào trong cơ thể hắn, thấm sâu vào mọi ngõ ngách trên thân thể.

Giờ khắc này tựa hồ đã trở thành vĩnh hằng, sắc mặt lúc đầu của Cơ Động có chút tái nhợt đã trở nên hồng nhuận. Làn da trong nháy mắt đã biến đổi, phẳng phất như dùng Thiên Chi Ngọc mài thành vậy, óng ánh không nói lên lời. Khí chất nho nhã cao quý, khí tức cao ngạo của quân vương, hoàn toàn dung hợp lại, tạo thành một loại khí chất đặc biệt.

Âm Dương Song Hỏa Ngưng Tụ pháp trận sau lưng Cơ Động đã biến mất, nó đã chuyển thành pháp trận mới linh ngộ - Đồng Hóa Pháp Trận. Hai luồng hào quang trắng đen sau lưng hắn ngưng tụ thành đồ hình Âm Dương Ngư, sau đó đồ hình Âm Dương Ngư này xoay tròn với một tốc độ kinh khủng, trước nay chưa hề có.

Chú thích:

1. Âm Dương Ngư: Theo mình đó là đồ hình này

536. Chương 280 Linh Hồn Áp Chế! Khống Chế Hỗn Độn!

Tựa như lúc trước Cơ Động vừa mới có được Hỗn Độn Bản Nguyên vậy, lực thôn phệ khổng lồ một lần nữa lại xuất hiện. Tất cả thuộc tính Ma lực trong phạm vi thành Thiên Thủy hoàn toàn bị quét sạch, biến nơi đây thành một vùng “trắng” Ma lực, Chân Không Nguyên Tố.

Sau lưng Cơ Động, lốc xoáy cực lớn dần dần hình thành, hấp lực khổng lồ vẫn như trước không ngừng điên cuồng phát ra từ đó.

Lượng Ma lực bị cắn nuốt tuy khổng lồ, nhưng khi chúng vừa tiến vào cơ thể của Cơ Động thì hoàn toàn hóa khí. Phần Ma lực có thể dung hợp cùng cơ thể của hắn là rất nhỏ. Những nguyên tố Ma lực bình thường trở thành Hỗn Độn Ma lực chỉ sợ có một phần ngàn vạn. Trong người Cơ Động, Hỗn Độn Hỏa lặng yên bùng cháy, liên tục bồi bổ cơ thể hắn, thậm chí linh hồn của Cơ Động dưới sự tăng trưởng cực nhanh của Hỗn Độn Hỏa cũng không ngừng được tẩy rửa.

Hỗn Độn Lực nhẹ nhàng đem tạp chất trong thân thể Cơ Động luyện hóa toàn bộ, khiến thân thể của hắn càng thêm kiên cường dẻo dai, Linh Hồn Hỏa cũng càng ngày càng mạnh mẽ.

Trước nay, qua sự tu luyện cùng tích lũy không ngừng nghỉ, Linh Hồn Hỏa của Cơ Động cũng chỉ cao được năm tấc, nhưng bây giờ dưới tác dụng của Thiên Ngọc, ngọn lửa linh hồn của hắn tựa hồ đã đạt đến một cảnh giới hết sức kỳ diệu .

Đây là lần thứ hai Cơ Động cắn nuốt Thiên Ngọc, so với lần trước khác hẳn. Lần thôn phệ này đã trực tiếp dẫn động thiên địa dị tượng. Nguyên nhân cũng rất đơn giản, lần thôn phệ này của hắn hoàn toàn bất đồng với lần thôn phệ thứ nhất.

Lần đầu tiên sử dụng Thiên Ngọc, Cơ Động vừa mới hình thành Hồn Độn Bản Nguyên, Hồn Độn Hỏa cực kỳ nhỏ bé. Nhưng hiện tại hắn đã có được Linh Hồn Hỏa! Linh Hồn Hỏa được sinh ra chính là từ sự dung hợp của Hồn Độn Hỏa với Tinh thần lực. Sự hiện hữu của nó, chứng minh Hồn Độn Bản Nguyên và Tinh thần lực của Cơ Động đã hoàn toàn hòa làm một thể. Cho nên, dưới tình huống hắn sử dụng khối Thiên Ngọc thứ hai, mới xuất hiện dị tượng khác với lần ngưng tụ Hồn Độn Bản Nguyên, thiên địa linh khí bị Hồn Độn dẫn dắt và kêu gọi, đã cuộn cuộn tụ về dung hợp với Linh Hồn Hỏa trong cơ thể.

Ngoài cửa phòng, Liệt Diễm và A Kim đã xuất hiện tại đại sảnh. Trong mắt A Kim tràn đầy vẻ hoảng sợ, nàng ta định phá cửa xông vào, nhưng liền bị Liệt Diễm kéo lại.

- Không cần, hiện tại đệ ấy đang trong thời khắc mấu chốt, không thể bị quấy rầy! Cơ Động a Cơ Động, không ngờ đệ lĩnh ngộ Hồn Độn đạt đến cảnh giới như thế! Chẳng lẽ Hồn Độn Ma lực của đệ lại bắt đầu tiến thêm một bước nữa sao? Nếu vậy, cảnh giới mà ta mong chờ đệ thành tựu, lại gần thêm một bước nữa rồi.

A Kim giật mình:

- Chủ nhân, người nói lí do toàn bộ nguyên tố trong không khí biến mất, là vì Cơ Động tu luyện ?

Liệt Diễm gật nhẹ:

- Ta phỏng chừng, sau khi đệ ấy dẫn động lực lượng của Hỏa Thần trong trận chiến với Minh chủ Ma Minh, bản thân đã nhận được sự tác động và cảm ngộ rất lớn. Đối với Linh Hồn Hỏa liền có được những lĩnh ngộ mới mẻ. Rèn sắt phải rèn khi còn nóng, nên lúc này đệ ấy đã trực tiếp sử dụng khối Thiên Ngọc kia, dung hợp với Linh Hồn Hỏa, dẫn dắt Hồn Độn Ma lực lên một tầng cao mới. Như vậy cũng tốt, dù thành Thiên Thủy chưa phải là địa phương tuyệt đối an toàn, nhưng hắn là sẽ không có người tới quấy rầy đệ ấy. A Kim, người thủ hộ tại đây, bất kể là ai, cũng không cho phép quấy rầy Cơ Động lúc này.

- Vâng, chủ nhân!

A Kim gật đầu, rồi đứng ngay tại cửa ra vào, còn Liệt Diễm nhẹ nhàng đẩy cửa ra, như một đám mây màu hồng, lặng lẽ tiến vào phòng.

Lúc này sắc mặt Cơ Động dần dần đỏ bừng lên, từng giọt mồ hôi cũng bắt đầu lấm tấm rịn ra trên khuôn mặt của hắn. Hồn Độn Lực lúc đầu vốn chậm rãi nhẹ nhàng tăng trưởng đã dần biến mất, mà thay vào đó tăng vọt không ngừng. Lúc này Hồn Độn Hỏa đã cao gần một thước, bắt đầu từ ngực lan tràn lên đến não. Một cảm giác nóng rực mà Cơ Động chưa bao giờ cảm nhận được đang kích thích toàn thân hắn. Trong cơ thể, Ma lực rõ ràng không có gia tăng quá lớn, thế nhưng hiện tại lại có cảm giác bành trướng như muốn nứt ra, tựa hồ có thể vỡ tung bất kỳ lúc nào.

Liệt Diễm im lặng đứng trước giường, lúc này bên trong phòng đã tràn ngập khí tức hỗn loạn đang rung động mãnh liệt. Nếu có Ma sư bình thường ở đây, nhất định sẽ không chịu nổi lượng Ma lực quá to lớn bùng mãnh từ ngoại giới tác động như thế, nhưng với Liệt Diễm thì không có vấn đề gì khi ở bên Cơ Động.

Làn da Cơ Động càng ngày càng đỏ hồng, màu đỏ này cũng không phải là màu của một thân thể khỏe mạnh, mà thậm chí còn làm cho người khác cảm thấy quỷ dị vô cùng. Dưới lớp da đỏ rực này, một tầng bạch quang kịch liệt sôi trào, không ngừng ẩn hiện, như đang tìm kiếm đường thoát ra vậy.

Hắn thật sự đã đạt đến cảnh giới như thế! Trong mắt Liệt Diễm tràn đầy vẻ kinh ngạc, lòng không nhịn được có chút hối hận. Nếu sớm biết trình độ lĩnh ngộ Linh Hồn Hỏa của Cơ Động đã đạt tới mức này, thì nàng nên dẫn hắn đến Địa Tâm Hồ để hấp thụ khối Thiên Ngọc. Ở nơi đó, tụ tập Nguyên tố Ma lực khổng lồ, hơn nữa lại hoàn toàn là Hỏa nguyên tố, thừa sức cung cấp cho hắn. Lúc đó, hắn an toàn hơn, mà nàng cũng có thể giúp hắn một tay. Nhưng hiện tại không còn cách nào khác, tất cả chỉ có thể dựa vào chính hắn.

- Cơ Động, đệ làm được. Đệ nhất định có thể đột phá tầng này. Sau khi đột phá, đệ sẽ tiến vào một cảnh giới mới hoàn toàn. Đệ cũng dần dần có thể sử dụng được sức mạnh chính thức của Hồn Độn!

- Áp chế linh hồn, sử dụng ý niệm mà khống chế ngọn lửa! Ý nghĩa tinh túy của Linh Hồn Hỏa ở đây là dùng linh hồn khống chế Hỗn Động, nắm giữ Hỗn Động. Mặc kệ thống khổ đến cỡ nào cỡ nào, đệ nhất định phải khống chế Hỗn Động vào trong linh hồn. Nhất định khống chế toàn bộ nó, nhất định không để nó tàn phá bờ bãi.

- Nếu không, đệ mãi mãi không thể dung hợp với Hỗn Động này.

Âm thanh của Liệt Diễm liên tục vang vọng tận sâu trong linh hồn Cơ Động. Tinh thần Cơ Động rung lên, đối với sự chỉ dẫn của Liệt Diễm, hắn chưa bao giờ nghi ngờ. Hỗn Động Hỏa vốn ngưng tụ toàn diện cùng với Tinh thần lực, dung hợp thành một khối Linh Hồn Hỏa giờ đây đang muốn phá thoát ra, một lần nữa tự hình thành một hệ. Thì bây giờ dưới sự nhắc nhở của Liệt Diễm, Cơ Động liền dùng toàn lực để thúc dục Tinh thần lực, từ ngoài vào trong, tận sức ứng phó, áp chế Hỗn Động Hỏa, đem nó trở về vị trí Âm Dương Ngư trước ngực, đè ép nó tại trung tâm.

Đây tuyệt đối là một quá trình vô cùng gian nan và đau khổ, mà lúc này, bên ngoài lại truyền đến một trận ồn ào huyên náo. Có vẻ như Công hội Điều Tử Sư đã phát hiện có gì đó không ổn nên chạy đến.

Thành Thiên Thủy trở thành một vùng Chân không Nguyên tố, không chỉ đã thu hút sự chú ý của Công hội Điều Tử Sư mà còn hấp dẫn sự quan tâm của các phương thế lực khác. Phân hội của Công hội Ma sư thành Thiên Thủy, hoàng thất Đế quốc Bắc Thủy, còn có một số lực lượng đang ẩn náu cũng đang bắt đầu tìm kiếm nơi đã làm cho thành Thiên Thủy Thành trở thành vùng “trắng” Ma lực.

Sắc đỏ trên mặt Cơ Động đã dần dần rút đi, dựa vào vào ý chí cường đại, hắn đem sự xung đột đã gần trào ra tới làn da từ từ áp chế lại vào bên trong. Mặc dù quá trình áp chế này tuyệt đối khó khăn, bởi vì toàn lực phát ra Linh Hồn Hỏa đã làm cho đầu hắn đau muốn nứt toạc ra, não bộ như muốn vỡ nát. Nhưng hắn lâm nguy bất loạn, thấy khó không lùi, toàn lực mà khống chế chúng. Có Liệt Diễm sát bên, trong lòng hắn không còn bất cứ cố kỵ nào! Hắn tin tưởng Liệt Diễm, thậm chí còn tin tưởng hơn cả bản thân mình!

Bạch sắc bên trong Linh Hồn Hỏa của Cơ Động kịch liệt bùng lên, mỗi lần bùng lên, đều khiến cho cơ thể của hắn thoáng chấn động. Ba động càng lúc càng kịch liệt khiến cho cơ thể của hắn run rẩy không ngừng. Sắc đỏ trên mặt tuy đã hết, nhưng mồ hôi vẫn tuôn chảy. Không có tạp chất nào theo mồ hôi tiết ra, bởi vì những tạp chất kia dưới sự náo động hỗn loạn của Hỗn Động Hỏa đều bị hóa thành không khí cả rồi.

Âm Dương Ngư cũng xoay tròn kịch liệt, nó đã bị Hỗn Động Lực kích thích, rung động, lượng Ma lực khổng lồ cuộn cuộn như muốn cùng Tinh Thần lực của Cơ Động tiến hành những chấn động có qui luật, tuy chúng nó không thể hỗ trợ cho Cơ Động áp chế Hỗn Động Hỏa, nhưng lại có thể làm cho tinh thần lực của Cơ Động càng thêm vững chắc.

Bên ngoài, A Kim đứng chặn ngay cửa, trước mặt nàng bây giờ là một nhà Tử Thần Đồ Tư Khang, cả Ma sư hội trưởng của Phân hội Thiên Thủy cũng đã dẫn người đến đây.

Lúc này, trong mắt Cô Thần, Hội trưởng Phân hội Thiên Thủy tràn đầy vẻ không tưởng tượng nổi:

- A Kim tiểu thư, chuyện gì đã xảy ra? Chấp pháp trưởng lão ngài ấy...

A Kim lạnh lùng:

- Hiện tại Cơ Động đang tu luyện, bất luận ai cũng không được quấy nhiễu hắn. Các người lui ra đi, nếu không, đừng trách ta không khách khí.

Cô Thần cùng Đồ Tư Khang liếc nhìn nhau, theo lời A Kim lui về phía sau vài bước.

- A Kim tiểu thư, ý cô nói Ma lực của thành Thiên Thủy đột nhiên bị quét sạch, là vì Chấp pháp trưởng lão tu luyện sao?

A Kim không nói gì, chỉ gật đầu.

Trong mắt Cô Thần toát ra vẻ suy tư, rất nhanh, lão đã có quyết định, xoay người về phía hai gã Phó hội trưởng nói:

- Các người lập tức đi sắp xếp, gọi tất cả Ma sư của Phân hội triệu tập đến đây, vây quanh Công Hội Điều Tử Sư, hộ pháp cho trưởng lão.

Tuy lão không biết Cơ Động đang tu luyện cái gì, nhưng cũng có thể đoán được, xuất hiện dị tượng như vậy, nhất định là thực lực của Cơ Động đang bước vào chỗ đột phá. Thân là Hội trưởng của Phân hội Ma sư, hiện giờ nên làm gì thì lão biết rất rõ.

Hai vị Phó hội trưởng lập tức rời đi, Cô Thần lại hướng Đỗ Tư Khang nói:

- Đỗ Hội trưởng, nhờ ngài ở đây cùng A Kim tiểu thư cùng trông coi. Ta ra ngoài một lúc, thiết nghĩ, người của Đế quốc Bắc Thủy cũng sắp đến rồi, ta phải đi ứng phó với bọn họ. Nhất định không để cho kẻ nào quấy rầy Chấp pháp trưởng lão tu luyện.

Đỗ Tư Khang vội vàng gật đầu:

- Ta đã có lệnh, Ma sư Tứ quan trở lên của chúng ta đều tập trung ở đây. Gian phòng này vừa lúc ở vị trí trung tâm của Công hội, hiện tại người của ta cũng đã bao quanh gian phòng này rồi.

Nhìn hai người trước mắt bày bố, thần sắc A Kim đã buông lỏng vài phần, hướng bọn họ nhẹ gật đầu.

Cô Thần bước nhanh đi, lúc này lão không biết mình đang sợ hay là vui! Tuy rằng không được chính mắt nhìn thấy, nhưng từ miệng Đỗ Tư Khang lão cũng biết được toàn bộ quá trình chiến đấu của Cơ Động và A Kim khi cùng Ma Minh đại chiến. Dưới trợ giúp Thần khí, Minh chủ Ma Minh cũng không thể ngăn cản vị trưởng lão trẻ tuổi này! Một vị Ma sư Thất quan như Tửu thần Đỗ Tư Khang mà lại nói, khi ở trước mặt hắn, thậm chí đến dung khí phóng thích Ma lực cũng không có. Điều này chứng minh cái gì? Tổng hội quyết định thật là chính xác, Công hội có được vị trưởng lão như vậy, tương lai không xa, có lẽ vị trưởng lão này sẽ là nhân tuyển kế thừa chức vị hội trưởng a.

Từ lúc Thượng Quan Ngâm Không rời khỏi Công hội Ma sư, bởi vì có không Chí tôn cường giả tọa trấn, thế lực của Công hội Ma sư bị suy yếu trên phạm vi lớn, nếu không, Công hội Ma kỹ cũng không dám ngang nhiên khiêu khích như vậy. Trước đây không lâu, Công hội đột nhiên bạo phát, chiếm đoạt luôn Công hội Ma kỹ, thực lực tăng lên trên diện rộng. Điều này không thể nghi ngờ đã khiến cho Công hội Ma sư cả bọn vui mừng khôn xiết. Nhưng làm Hội trưởng Phân hội Thiên Thủy đã lâu, Cô Thần cũng thừa đủ nhận thức để biết một vài vấn đề khi thực lực tăng cường quá nhanh.

Công hội Ma sư cùng Ma kỹ, đã từng là hai phe đối lập, đột nhiên sáp nhập với nhau, đối với tất cả các Đế quốc trên đại lục đều là một tin tức rung động đến cực độ. Hai Công hội khổng lồ này nắm trong tay quá sáu phần Ma sư của đại lục. Chính là vượt quá sáu phần đó! Như vậy có nghĩa là, những Ma sư còn lại của năm đại Đế quốc không cách nào đấu lại liên hiệp Ma sư của hai Công hội cho được. Điều này có thể không khiến năm Đại đế quốc kiêng kị hay sao?

Nếu sau khi dung hợp lại mà không có cường giả tọa trấn, chán nản năm đại Đế quốc, chỉ sợ lần sát nhập này không phải chuyện tốt, thậm chí có thể đem lại đại họa diệt thân.

Nhận ra điểm này, Cô Thần vô cùng lo lắng cho tương lai của Công hội. Thế nhưng lão lại không biết, Hội trưởng Ma Sư Công Hội Hi Lạc thật ra đã sớm lo lắng đến điểm này. Một phần diễn biến về cuộc chiến giữa Công hội Ma sư cùng Công hội Ma kỹ đều được lão tự động đưa đến năm đại Đế quốc.

Đế quốc Trung Thổ thì không cần phải nói, vì hai đời Bình Đăng Vương cùng quân đoàn Kim Cương lúc ấy đều có mặt tại đó. Còn tứ Đại đế quốc sau khi nhận tin, biết được kết quả cuối cùng chính là sáu đại Chí Tôn cường giả liên thủ lại. Và trong tin báo sau chót của trận chiến mà bọn họ nhận được, Hi Lạc chỉ mập mờ nói là sáu đại Chí Tôn cường giả bế quan tu luyện, chứ không nói là tu luyện ở đâu. Có vẻ như lão muốn nhờ sáu đại Chí Tôn này chán nản, không sợ năm đại Đế quốc làm ra cái gì nguy hiểm. Cái lão cần chính là thời gian, chỉ cần có vài năm thời gian, đem hai Công hội triệt để sát nhập cùng một chỗ, đến lúc đó, cho dù không có sáu đại Chí Tôn cường giả tọa trấn, cũng tuyệt đối không ai dám động vào Công hội Ma sư.

Tất nhiên, những suy nghĩ của Cô Thần nếu để Hi Lạc biết được, Hi Lạc nhất định sẽ trọng thưởng lão. Lúc này Cô Thần xử lý việc Cơ Động tu luyện chỉ có thể dùng hai từ hoàn mỹ để hình dung. Hoàng thất Đế Quốc Bắc Thủy cực kỳ cường thế, nếu như họ biết được dị tượng được tạo thành là bởi trưởng lão của Công hội Ma sư đang tu luyện, thì đối với thực lực của Công hội Ma sư chẳng phải đánh giá lại lần nữa sao? Mà đồng thời vừa có thể bảo vệ Cơ Động yên tĩnh tu luyện tại đây, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Cuộc tỉ thí giữa Cơ Động và Đỗ Tư Khang cuối cùng không thể tiến hành, vì Cơ Động một mực tiềm tu. Thời gian đã qua bảy ngày, mà bảy ngày này đã làm cho tất cả Ma sư ở thành Thiên Thủy vô cùng khiếp sợ, bởi trong phạm vi thành Thiên Thủy không có bất cứ Nguyên tố Ma lực nào xuất hiện, tiếp tục duy trì tình trạng Chân Không Nguyên Tố như trước. Những Ma sư của Công Hội Ma Sư đương nhiên được dịp cực kỳ kiêu ngạo, bởi vùng “trắng” Nguyên tố này vốn được tạo thành từ sự tu luyện của trưởng lão bọn họ kia mà.

Cho nên căn bản không cần Cô Thần phân phó, mỗi một Ma sư ở Công hội đều hết sức tự hào mà toàn tâm toàn ý bảo vệ Công hội Điều Tử Sư. Tuyệt đại đa số Ma sư tuy không biết Cơ Động có hình dáng như thế nào, nhưng bọn họ đều rõ, vị Chấp pháp trưởng lão của Công hội này có lực lượng vô cùng cường đại. Toàn thành Thiên Thủy biến thành vùng Nguyên Tố Chân Không chính là chứng cứ tốt nhất. Thử hỏi, ở đây còn có ai có khả năng làm được như thế này?

537. Chương 281 Hồn Độn Châu Thành! Tiến Hóa!

Dưới sự can thiệp của Cô Thần, quan phương của Đế quốc Bắc Thủy đã quyết định giữ im lặng đối với tình trạng Chân Không Nguyên Tố này, thậm chí bọn họ còn phải Cấm Vệ của Hoàng gia phong tỏa những con đường xung quanh Công hội Điều Tử Sư. Bây giờ, Ma sư của thành Thiên Thủy đều đang vô cùng tò mò và háo hức, chủ đề được đàm luận nhiều nhất chính là, vị Chấp pháp trưởng lão của Công hội Ma sư nọ rốt cục là ai? Có thực lực như thế nào? Ít nhất cho tới hiện tại, dưới nỗ lực bảo vệ của bọn họ, Cơ Động rốt cuộc đã không bị bất luận ảnh hưởng gì nữa.

Tại Công hội Điều Tử Sư. Phòng Cơ Động.

Suốt bảy ngày nay, Cơ Động đã vùng vẫy trong thống khổ mãnh liệt. Bây giờ, toàn thân hắn được bao bọc ở trong một tầng hơi nước. Hơi nước đó không chỉ là mồ hôi hắn tản mát ra, mà còn ẩn chứa khí tức Hồn Độn nồng đậm. Bảy ngày trôi qua, người hắn nhìn như gầy đi một chút, vận vẹo gấp khúc trong màn hơi nhàn nhạt tràn ngập khắp không khí. Điều này không phải do bản thân Ma lực Hỏa thuộc tính của hắn làm ra, mà chính là vì làn sóng tinh thần không ngừng rung động tạo thành.

Trong bảy ngày này, Cơ Động không chỉ một lần cảm thấy Tinh Thần Lực của hắn dường như sắp chống đỡ không nổi, muốn lập tức tan rã. Nhưng mà mỗi khi cảm giác này xuất hiện, sâu trong linh hồn của hắn lại vọng đến lời nhắn nhủ của Liệt Diễm. Liệt Diễm thanh âm ôn nhu là vậy, êm tai là vậy, mỗi một câu cổ vũ của nàng, đều giống như một dòng nước mát, thanh tỉnh tưới tắm cho Cơ Động, kéo hắn lại ngay bên bờ vực sâu sụp đổ.

Bảy ngày! Cơ Động vùng vẫy trong thống khổ đã bảy ngày rồi. Trong bảy ngày đó, Liệt Diễm đều ở bên cạnh hắn, bầu bạn với hắn. Thậm chí nàng còn không hề động đậy, không hề rời khỏi vị trí của mình, cứ như vậy mà đứng đó. Nàng cảm thụ từng chút biến hóa nhỏ nhất của Cơ Động, để một khi phát hiện Cơ Động thật sự không chống đỡ nổi, nàng chắc chắn sẽ liều mình cứu hắn.

Trong bảy ngày này, cảm xúc được sinh ra nhiều nhất trong lòng Liệt Diễm chính là cảm động! Vì Cơ Động mà cảm động! Cơ Động có thể chịu đựng được tới bây giờ, cũng không phải vì thực lực của hắn mạnh mẽ, hay ý chí của hắn kiên cường, mà chính là vì lời nhắn nhủ thiết tha của nàng, khiến cho thể giới tinh thần của hắn như được tái sinh, vững vàng chống chọi. Có nhiều lần, Liệt Diễm cho rằng Cơ Động sắp duy trì không được nữa rồi, chuẩn bị xuất thủ cứu hắn rồi, thì ngay trong lúc ấy, sau khi hắn nghe được thanh âm của nàng, liền nhanh chóng ổn định lại một cách hết sức thần kỳ.

Liệt Diễm ngày hôm nay dường như đã không còn là Liệt Diễm trước kia nữa! Trải qua cuộc sống cô tịch trong Địa Tâm Thế Giới, rồi trải qua tiếp xúc với thế giới bên ngoài, trong lòng vị Nữ Hoàng Địa Tâm này, sớm đã tràn ngập tình cảm. Nàng làm sao mà không biết, nguyên nhân nào gây ra sự thay đổi này cơ chứ. Chỉ có một và một lý do duy nhất mà thôi. Là hắn không lừa gạt nàng! Trong lòng hắn, nàng là nữ nhân duy nhất. Mỗi tình đó đã khắc sâu trong lòng hắn, giúp hắn duy trì, giúp hắn kiên cường mà vượt qua của ải khó khăn này!

Ngay lúc đó, bỗng nhiên từng đợt sóng không khí to lớn đập dồn, lấy trung tâm từ trên ngực Cơ Động cuộn cuộn lan ra. Liệt Diễm liền rùng mình một cái, mắt phượng nhìn chăm chăm vào ngực hân. Nàng biết rõ, thời khắc mấu chốt đã đến rồi. Đây chính là một cửa cuối cùng! Nếu hân không thể vượt qua cửa ải này, sẽ lập tức lâm vào cảnh thập tử nhất sinh. Trong lúc vô ý thức, bàn tay nàng bất chợt nắm chặt lại “Cơ Động! Đề nhất định phải cố gắng! Nhất định!”

Đúng vậy, lúc này Sinh Tử quan của Cơ Động xác thực đã đến trước mắt. Bấy giờ này, trong cơ thể hân ngưng tụ một lượng Hỗn Độn Hỏa khổng lồ, dưới tác dụng của Tinh Thần Lực, toàn diện áp súc. Lúc đầu tuy gần như đã phá tan làn da của hân mà thoát ra thế giới bên ngoài, thì đến bây giờ đã hoàn toàn thu liễm, triệt để áp chế trong lồng ngực. Nỗi thống khổ mà Cơ Động trải qua đến bây giờ không bút nào tả xiết. Một lần rồi lại một lần kiên trì chịu đựng, khiến Tinh Thần Lực của hân cũng đột phá hết bình cảnh này đến bình cảnh khác, không ngừng tăng lên, không ngừng sinh ra áp chế mãnh liệt đối với Hỗn Độn Hỏa. Và cũng chỉ có Tinh Thần Lực, mới có thể tiến hành khống chế đối với loại khí tức tràn ngập tính sáng tạo, tràn ngập lực lượng bản nguyên nguyên thủy nhất của thế giới như Hỗn Độn.

Giờ này khắc này, không gian trong lồng ngực Cơ Động đã hoàn toàn trở thành một mảnh trắng bạch! Âm Dương Ngự đã biến mất tăm mất tích, không thấy đâu nữa! Đồng thời, không chỉ Ma lực của ngoại giới, mà ngay cả Ma lực trong cơ thể hân, cũng bị khí tức Hỗn Độn cường đại thôn phệ sạch sẽ không còn.

Giờ này khắc này, trong thân thể của hân, ngoại trừ Tinh Thần Lực ra, cũng chỉ có Hỗn Độn Hỏa tồn tại. Hai thứ đó đang nhanh chóng xấp lại gần nhau, không ngừng đấu đá kèn cựa. Hỗn Độn Hỏa đã tựa như đã muốn giãy thoát ra khỏi sự khống chế của Tinh Thần Lực, mà Tinh Thần Lực của Cơ Động lại đang dốc toàn lực ứng phó với nó, dây dưa quẩn rịt lấy nó, không gian áp súc theo đó cũng càng lúc càng nhỏ dần.

Liên có cảm giác như, lồng ngực Cơ Động đã trở thành một khối Thiên Ngọc cực lớn không ngừng bị Hỗn Độn Hỏa thiêu đốt mãnh liệt, không ngừng được tinh lọc áp súc đến cùng cực. Hỗn Độn Bản Nguyên vốn là sáng tạo, sáng tạo ra vạn vật tự nhiên cũng là từ Hỗn Độn. Sau khi Hỗn Độn Hỏa thôn phệ Ma lực, sức sáng tạo này hoàn toàn được phát huy. Lượng Hỗn Độn Hỏa khổng lồ từng đợt từng đợt liên tục mạnh mẽ đánh sâu vào Tinh Thần Lực của Cơ Động. Mà Tinh Thần Lực của hân cũng bị nghiền nát vô số lần, rồi lại quật khởi vô số lần, thủy chung không để cho Hỗn Độn Lực này thoát ra ngoài cơ thể.

Giờ này khắc này, Tinh Thần Lực của Cơ Động trải qua trước sau chín lần thuế biến, không biết đã cường đại hơn trước kia bao nhiêu rồi. Tinh Thần Lực khổng lồ chấn động mãnh liệt, bắt đầu đánh sâu toàn diện vào Hỗn Độn Hỏa đợt cuối cùng!

Khối Thiên Ngọc kia thật sự đã khiến cho cả quá trình liên hoàn này đi đến mức cuối. Dưới sự áp chế liên tục suốt bảy ngày của Tinh Thần Lực, rốt cục Hỗn Độn Hỏa dần dần tỏ ra khuất phục. Có thể nói, Tinh Thần Lực của Cơ Động lúc này đang đi đến bước sau cùng của dung hợp và áp súc. Hỗn Độn Hỏa càng lúc càng đậm đặc, bắt đầu xuất hiện một chất lỏng màu trắng sữa trong ngực của hân, đồng thời ngay lúc này, sự phản kích mãnh liệt cũng bắt đầu bạo phát.

Giống như một khối thuốc nổ bùng cháy, Cơ Động chỉ cảm thấy một lực bộc phát cực mạnh không gì sánh kịp đột ngột ộc ra trong ngực. Trong nháy mắt, Tinh Thần Lực trải qua chín lần lột xác vốn trở nên vô cùng cứng cỏi của hân lần đầu tiên phát ra tiếng vỡ vụn nát của thủy tinh. Mơ hồ, hân như thấy được, Hỗn Độn Hỏa trong cơ thể chợt lóe lên vạn đạo hào quang, như muốn dốc hết sức lực ứng phó, phát ra công kích cuối cùng.

Không được sao!? Chẳng lẽ kiên trì lâu như vậy, vẫn không cách nào chống đỡ nổi sao!? Cơ Động lúc này hoàn toàn có thể đem Tinh Thần Lực khuếch tán ra ngoài lồng ngực, khiến cho Hỗn Độn Lực được giải thoát, có không gian lớn hơn, lực bùng nổ cũng sẽ yếu bớt đi. Nhưng mà nếu làm như vậy, tất cả cố gắng của hân trước giờ đều thất bại trong gang tấc. Có câu, một tiếng trống vô tình thần hăng hái, hai tiếng trống vang khí thế suy rồi, thêm tiếng thứ ba thì kiệt quệ chẳng còn gì! Nếu mà buông tha như thế, hân thật sự không biết, mình còn có thể đi đến một bước như bây giờ hay không.

Đúng lúc này, sâu trong linh hồn Cơ Động, một thanh âm từng vô số lần cứu vớt hân lại lần nữa vang lên. Lúc này đây, không phải là bất kỳ chỉ dẫn hay là cổ vũ nào, mà là cực độ ôn nhu! Sự ôn nhu trước nay chưa từng có, mang theo một phần tình cảm mà Cơ Động khát khao bấy lâu, tràn ngập trong linh hồn của hân.

“Cơ Động, không biết vì sao hôm nay, thiếp lại vô cùng mong nhớ chàng.” (doping - BD)

Oanh! Trong sát na, Cơ Động liền cảm thấy cả linh hồn của hắn như nổ tung, Tinh Thần Lực đang trên bờ vực nghiền nát ở trong linh hồn hắn âm âm vang dội, bùng nổ dữ dội! Hồn Độn Hỏa nổ mạnh như chưa bao giờ được nổ!

Toàn thân Cơ Động phát ra vô số tiếng phanh...phanh...

Cả Công hội Điều Tử Sư dường như cũng chấn động kịch liệt mà run rẩy theo những tiếng vang này.

Chùm chùm huyết vụ từ trong mỗi một lỗ chân lông phun ra, đem hơi nước xung quanh thân thể của hắn nhuộm thành màu đỏ nhạt. Đúng lúc này, lại một tiếng nổ nữa vang lên! Hồn Độn Hỏa vốn sắp phá tan sự trói buộc của Tinh Thần Lực, một lần nữa lại bị áp chế, trở về điểm trọng yếu nhất trên ngực Cơ Động.

Tinh Thần Lực khổng lồ nổ tung tạo thành một lỗ xoáy Tinh Thần cực kỳ khủng khiếp, nó cùng với Linh Hồn Hỏa vốn đã bị áp súc đến cực độ, nay lại hòa tan ra thành một thể. Quảng sáng màu trắng hiện giờ đã không còn cách nào khuếch trương ra bên ngoài được nữa phần. Sát na đó, Tinh Thần Lực nổ mạnh toàn diện, đã thẩm thấu vào quảng sáng màu trắng, tạo thành một hạt châu tròn trịa trắng toát. Hạt châu rất nhỏ, đường kính chỉ khoảng một tấc, nhưng lại tạo ra cảm giác nó vô cùng rắn chắc và kiên cố.

Tinh Thần Lực của Cơ Động, điên cuồng mà nhịp nhàng chấn động, vây quanh hạt châu. “Cánh cửa lớn” rốt cục cũng đã mở ra trước mắt hắn, mở ra một không gian mênh mông trắng xóa! Tinh Thần Lực của hắn nương theo cảm giác vô hạn đó, hướng về bên ngoài mà vươn ra, kéo dài đến thế giới ngoại thân, lan tràn khắp mọi ngõ ngách của thành Thiên Thủy. Tinh Thần Lực khổng lồ rung động, tràn lên mãnh liệt giống như sóng triều, sau đó lại như nước ròng ùn ùn hạ xuống, lui trở về, cuối cùng ngưng tụ lại trong đầu hắn, tạo thành một Linh Hồn Tuyền Qua (Dòng xoáy Linh hồn) trong suốt vô cùng kỳ dị, hiện ra rõ ràng trong não hải của Cơ Động.

Hắn có thể thấy được từng kinh mạch nhỏ, từng khối cơ nhục của chính mình, thậm chí còn thấy rõ rệt từng tia năng lượng nhỏ bé nhất, không ngừng rung động trong cơ thể. Cho dù chúng nó cực nhỏ như tro bụi cũng cũng vô pháp thoát khỏi sự khống chế của Cơ Động. Dòng xoáy trong suốt trong đầu và Hồn Độn Châu trong ngực hắn giao hòa với nhau, toát ra vô số ánh sáng huy hoàng. Tuy Linh Hồn Hỏa đã biến mất, nhưng dòng xoáy linh hồn trong đại não và Hồn Độn Châu trong lồng ngực lại gây ra một cảm giác đặc thù trước nay chưa từng có cho Cơ Động.

Liệt Diễm ngơ ngác nhìn hắn, nhìn hơi nước màu đỏ nhạt dần dần tiêu tan, nhìn mái tóc đen rối bời, nhìn nam nhân ngồi ở kia, toàn thân toát ra khí chất đặc thù, mà lòng nàng run lên nhẹ nhẹ.

Thành công, hắn cuối cùng thành công rồi! Dùng thực lực Lục quan, dùng Ma lực vô cùng nhỏ bé của mình, lại có thể thông qua khảo nghiệm của Hồn Độn, diễn hóa ra Hồn Độn Bản Nguyên “của” hắn. Đây mới là Hồn Độn Bản Nguyên chân chính! Không phải thứ Hồn Độn mà hắn không thể nào khống chế trước đây, mà là Hồn Độn chân chính thuộc về hắn, do chính hắn sáng tạo ra.

“Cơ Động! Cơ Động! Đối với đệ, ta thật sự trọng yếu như vậy sao? Ta thật sự không cách nào tưởng tượng được, Tinh Thần Lực của đệ lại có thể đột phá đến tình trạng như thế. Đệ có biết hay không, Hồn Độn Châu hình thành, nghĩa là Tinh Thần Lực và khả năng khống chế Hồn Độn của đệ đã đạt tới Thánh Cấp. Chỉ sợ trên đại lục Quang Minh Ngũ Hành này, không một người nào có thể đạt tới cảnh giới của đệ. Đệ đã đột phá chương ngại mấu chốt nhất của của loài người mà tiến vào Thánh Cấp. Chờ đến khi Ma lực của đệ đạt tới chín mươi chín cấp, đệ liền có thể chính thức tiến vào Thánh Cấp Điện. Đệ bây giờ, bất quá mới hai mươi tuổi! Ngắn ngủi có hai mươi năm! Có biết quá trình này, bản thân ta phải tốn mất thời gian một vạn năm không!? Còn hai đại Quân Vương, để đạt tới cảnh giới này cũng mất tới ba vạn năm đó. Mà đệ, đệ chỉ có hai mươi năm ngắn ngủi mà thôi!”

Liệt Diễm hiện tại cũng không rõ tâm tình của mình lúc này là như thế nào. Hồn Độn Châu hình thành, đại biểu cho việc Cơ Động đã chính thức có thể điều khiển Hồn Độn Lực, chứ không còn phải bị động, phải chịu sự ảnh hưởng của Hồn Độn như xưa.

Những âm thanh oong oong rất nhỏ bắt đầu phát ra từ trong cơ thể Cơ Động. Trên tay hắn xuất hiện cặp bao tay Nhật Nguyệt Song Huy mà lúc trước Cơ Động đã dùng Dung Hợp Thần Thuật, dung hợp vào thân thể. Mặc dù Tinh Miện trên hai cái bao tay đã bị nghiền nát, nhưng giờ khắc này, khi chúng hiện hữu trên tay Cơ Động, lại tản ra muôn vàn ánh sáng chói chang kỳ dị. Vốn cặp bao tay này thấm nhuần Dương Hỏa

và Âm Hỏa mà có hai màu Lam, Hồng, nay đã biến thành màu Đen và Vàng. Đôi bao tay này, dưới tình huống không có Tinh Miện, lại phát sinh tiến hóa.

Chu Tước Thủ Trạc được hẩn tận lực bồi dưỡng, vốn là nơi trú ngụ của Kim Sắc Phượng Hoàng, và là nơi chứa đựng Ma khí cũng xảy ra biến hóa long trời lở đất. Màu Hồng biến thành màu Trắng tinh khôi, óng ánh, giống như là Phỉ Thúy, lấp lánh, sáng bóng. Kim Sắc Phượng Hoàng bay lượn tự do trên đầu hẩn, từng tiếng Phượng gáy nhu hòa uyển chuyển, không ngừng líu lo ở trên đầu.

Đó là âm thanh của Hỏa Nhi! Rồi ngay sau đó tiếng Phượng gáy cũng dần dần nhỏ đi và tắt hẳn! Liệt Diễm có thể cảm nhận được, sâu trong thủ trạc, Hỏa Nhi đã bắt đầu ngủ say, có vẻ nó đã bị ảnh hưởng từ Hỗn Độn Châu, để rồi lần đầu tiên bước lên con đường tiến hóa.

Một khắc sau khi Nhật Nguyệt Song Huy và Chu Tước Thủ Trạc xuất hiện, thứ hiện ra tiếp theo chính là sợi dây chuyền Sinh Mệnh Hạch. Sợi dây chuyền vốn có màu Xanh nhàn nhạt đã dần dần biến thành màu Xanh đậm, thâm thúy. Có thể thấy phía trên màu Xanh này mơ hồ tản mát ra hai đạo ánh sáng một Đen một Trắng. Tiếng rỗng ngậm trong trẻo, trầm ấm không ngừng vang lên, xung quanh Cơ Động đột ngột tràn ngập thuần túy khí tức của Long tộc. Cũng giống như Hỏa Nhi lúc trước, khí tức của Hỗn Độn đã bắt đầu tạo ra ảnh hưởng, làm cho Đại Diễn Thánh Hỏa Long trong đó bắt đầu ngủ say. Phải biết rằng, từ khi Cơ Động ấp nở chúng nó đến nay, chưa tới một năm thời gian, mà bây giờ chúng lại bắt đầu tiến hóa. Như vậy có thể thấy được, quá trình Hỗn Độn Châu của Cơ Động hình thành, đã tản mát ra khí tức hùng hậu cỡ nào!

Khi hào quang của Sinh Mệnh Hạch bắt đầu thu liễm, hai kiện vũ khí Ma lực lại dung nhập vào cơ thể Cơ Động một lần nữa, từng tiếng tê tê đồng thời vang lên trong cơ thể hẩn. Một khí thể cường đại không gì sánh kịp, ngưng tụ thành kiếm khí, trong nháy mắt từ cơ thể hẩn xông phá ra. Kiếm khí vô ảnh vô hình trực tiếp chọc thủng nóc phòng, sắc bén xông thẳng tận trời xanh, tuy qua vài nhịp hô hấp đã dần dần biến mất, nhưng loại khí tức sắc bén đến khủng khiếp này cũng đủ khiến cho toàn thành Thiên Thủy chấn động kinh hoàng. Cùng lúc đó, tình trạng Chân Không Nguyên Tố đã xuất hiện xu hướng bắt đầu giải trừ.

Thần sắc Cơ Động dần dần an tĩnh, khi hẩn nhẹ nhàng hô hấp, bên ngoài làn da không ngừng hiện ra dị tượng. Ánh sáng trắng nhàn nhạt ẩn hiện, hai thanh kiếm Lam, Hồng lặng yên hiển hiện trong hư vô, rồi lại lặng yên biến mất.

Hô hấp của Liệt Diễm có chút dồn dập! Hỗn Độn Châu ngưng tụ thành công, làm cho vũ khí Ma lực dung hợp trong cơ thể Cơ Động, Đại Diễn Thánh Hỏa Long, Thực Nhật Phượng Hoàng, những thứ có liên hệ mật thiết với linh hồn hẩn, đều trực tiếp tiến hóa.

Sau mấy lần hít thở, Cơ Động há miệng phun ra một luồng hơi, một làn sương mù màu trắng cuộn xoay quanh thân thể hẩn, rồi thông qua lỗ chân lông chui vào lại trong người Cơ Động. Trải qua bảy ngày bảy đêm khổ tu, cuối cùng hẩn cũng đã thành công. Lúc này, Cơ Động đang chậm rãi nhắm mắt đôi mi. Hẩn đã muốn mở mắt ra rồi!

538. Chương 282 Liệt Diễm: Ta Sắp Tiến Hóa!

- Liệt Diễm.

Thanh âm và ánh mắt của Cơ Động đều trở nên kích động. Hẩn đương nhiên có thể cảm nhận được những biến hóa kỳ dị trên người mình. Thân hình chợt lóe lên đã đi tới trước người Liệt Diễm. Cơ Động giang rộng hai tay, đem bóng hình đã từ lâu khắc sâu trong linh hồn hẩn ôm thật chặt vào lòng.

Liệt Diễm không hề né tránh, thậm chí nàng còn chủ động tiến tới, ôm chặt lấy Cơ Động, nhẹ giọng nỉ non:

- Cơ Động, đệ có biết không? Ta rất tự hào vì đệ, Cơ Động của ta là giỏi nhất.

Cơ Động cúi xuống, tròng mắt nhìn vào đôi mắt Liệt Diễm, tình cảm như núi lửa mạnh mẽ tuôn trào. Trong nháy mắt, hai đôi môi đã dính chặt vào nhau, lúc này đây đã không còn sự ngượng ngùng như lúc trước mà chỉ còn sự cuồng nhiệt nóng bỏng của hai người.

Liệt Diễm quàng hai tay ôm chặt lấy cổ hần, hai người ôm nhau đắm chìm trong hạnh phúc.

Trong khoảnh khắc, Cơ Động chợt nhận ra mình đã ngộ được Vô Hạn Duyên Thân, trải qua mười lần luân biến, linh hồn của hần và Liệt Diễm cuối cùng cũng hòa thành làm một.

Hần ngẩn ngơ nhìn thấy một đóa Hồng Liên trong linh hồn Liệt Diễm. Khác hẳn với linh hồn như dòng lốc xoáy của hần, linh hồn Liệt Diễm lại giống như một đóa sen hồng.

Linh hồn hần dừng mãi tiến lại gần, rồi quay quanh đóa Hồng Liên này mà nhẹ nhàng vũ động, trong khi đóa Hồng Liên linh hồn tinh xảo đó lại phát ra tầng tầng gợn sóng màu đỏ nhạt, hòa nhịp cùng linh hồn của hần rồi dần dần dung hợp, cảm thụ lẫn nhau.

Khoảnh khắc này, sự cộng hưởng của tinh thần đã đạt đến cảnh giới chưa từng có, Tinh Thần Lực của Cơ Động khổng lồ như vậy nhưng hần lại không hề cảm thụ đến ngoại giới, trong linh hồn hần chỉ tồn tại duy nhất bóng hình Liệt Diễm. Hần tinh tường cảm giác được, đóa Hồng Liên đang tỏa ra một vầng sáng giống như chính Liệt Diễm đang mở rộng nội tâm đối với mình. Loại cảm giác vô tận mỹ diệu đó làm mỗi tế bào trên cơ thể hần không ngừng rung động.

Linh hồn của Liệt Diễm ngày càng trở nên chói lọi, hồng sắc vốn tĩnh lặng bỗng như thức tỉnh, trở nên trong suốt óng ánh tựa như một viên hồng bảo thạch. Linh Hồn Lực nồng đậm của nàng tràn tới, quán quýt với linh hồn chứa chan tình yêu của Cơ Động, rồi cùng hòa tan thành một thể.

Bất chợt, Cơ Động đột nhiên cảm nhận được thân thể Liệt Diễm đang dần trở nên run rẩy, một cỗ khí tức bàng bạc thoáng hiện ra, khẽ tiếp xúc với linh hồn hần rồi biến mất. Chỉ trong sát na ấy, hần phẳng phất như bị hòa tan hoàn toàn vào trong vùng năng lượng ba động đó.

Một lúc sau, Liệt Diễm chủ động đẩy hần ra. Đứng trước mặt nàng, Cơ Động phát hiện trên gương mặt hoàn mỹ của nàng, còn có chiếc cổ thon dài, kể cả những ngón tay búp măng đều xảy ra những biến hóa kì diệu. Cũng giống như Hồng Liên óng ánh trong linh hồn, làn da Liệt Diễm cũng trở nên óng ánh, pha chút sắc hồng long lanh. Liệt Diễm trở nên đẹp hơn rất nhiều, trong mắt Cơ Động, nàng tựa như tiên nữ giáng trần, khắp người tỏa ra hào quang lưu chuyển.

Bản thân Liệt Diễm lại hoàn toàn trở nên ngốc trệ. Nàng chăm chú nhìn Cơ Động, thân hình khẽ run lên nhẹ nhẹ.

- Liệt Diễm, có chuyện gì vậy?

Cơ Động vô ý nhìn qua thân thể mình, hần đột nhiên giật mình phát hiện, hần hiện tại chính là toàn thân hỏa lô a. Trong bảy ngày bảy đêm, Hỗn Độn Chi Hỏa cùng Tinh Thần Lực đấu đá lẫn nhau đã đem quần áo hần đốt thành tro bụi.

Gần như ngay lập tức, một kiện trường bào lấy từ Chu Tước thủ trạc đã bao phủ toàn thân hần. Hần thậm chí còn không quan tâm đến quá trình mặc quần áo. Lúc này hần vẫn chìm đắm trong tình yêu dành cho Liệt Diễm, căn bản không hề để ý đến ngoại giới.

Khi hần quay lại nhìn Liệt Diễm, phát hiện sắc hồng trên cơ thể nàng càng trở nên nồng đậm, phẳng phất như muốn thiêu đốt nàng. Lúc đó hần mới ý thức được biến hóa của Liệt Diễm cũng không phải do tình trạng hỏa thể của mình.

- Cơ Động, gọi A Kim đến đây, chúng ta trở lại Địa Tâm thể giới.

Thanh âm Liệt Diễm có chút run rẩy, nhưng từ giọng nói có thể thấy được sự hưng phấn của nàng.

Rốt cục Liệt Diễm bị sao vậy? Đây là điều Cơ Động quan tâm nhất, cũng là điều hần lo lắng nhất. Hần không chút do dự xông ra khỏi phòng, không đợi A Kim kịp phản ứng đã kéo nàng vào trong. Cũng đúng vào lúc này, từng phiến Liên Hoa đã vươn ra, chụp về phía Cơ Động và A Kim.

Ngay lập tức, Cơ Động như phảng phất nhớ lại điều gì, liền vung tay hướng về bức tường, một đạo kim quang nhàn nhạt từ đầu ngón tay hần bắn ra rồi biến mất, lưu lại trên bức tường một hàng chữ nhỏ. Sau nháy mắt, thân ảnh của ba người đã biến mất không còn dấu vết.

Một thời gian sau, khi Đỗ Tư Khang tới nơi này mới phát hiện nội dung lưu lại trên vách tường.

“Đa tạ đã chiếu cố, vì tình huống đặc thù nên tạm thời phải rời đi. Ít ngày nữa quay lại sẽ cùng Hội trưởng luận bàn điều tửu. Cơ Động.”

Đỗ Tư Khang đương nhiên không biết ba người bọn họ rời đi như thế nào, thủ vệ bên ngoài cũng không thể nào giải thích. Nhưng ít nhất bắt đầu từ hôm nay, nguyên tố ba động trong Thiên Thủy thành động đã khôi phục lại bình thường. Chỉ là mọi người luôn thắc mắc không biết vị Ma sư như thần long thấy đầu không thấy đuôi Chấp pháp trưởng lão của Ma Sư Công Hội mặt mũi trông như thế nào!

Chỉ riêng có thủ vệ tại Điều Tửu Sư Công Hội kịp thời chứng kiến hai cổ khí tức sắc bén phá không mà đi. Trong sát na ấy, bầu trời tựa hồ như bị một đạo liệt ngân xé toạc, mặc dù điều đó chỉ diễn ra trong thời gian rất ngắn nhưng cũng đọng lại sâu trong linh hồn bọn hần một ấn tượng vĩnh viễn không thể nào quên.

Địa Tâm thế giới.

- Liệt Diễm, tỷ cảm thấy thế nào?

Vừa về tới Địa Tâm thế giới, Cơ Động liền phát hiện cả người Liệt Diễm run rẩy kịch liệt, tựa hồ như đang nhẫn nại chịu đựng một sự thống khổ mãnh liệt.

Liệt Diễm nhìn Cơ Động, trong ánh mắt tràn đầy sự phức tạp, nằng cảm tay của hần nói:

- Cơ Động, tỷ cũng không biết tại sao lại như thế. Vì sao đã ngàn vạn năm trôi qua lại không xuất hiện biến hóa như vậy. Tình trạng tỷ hiện giờ hết thủy đều bắt nguồn từ trên người của đệ. Rất có khả năng tỷ sắp sửa tiến hóa. Đệ hãy cùng A Kim ở chỗ này chờ tỷ. Ít thì ba ngày, nhiều thì một tháng, tỷ nhất định sẽ trở về.

Nói vừa dứt lời, Liệt Diễm hóa thành một đoàn hồng quang, từ trong tay Cơ Động bay vút đi, trong giây lát đã chui vào Địa Tâm Hồ, biến mất không còn dấu vết.

Liệt Diễm tiến hóa? Cơ Động ngây ngốc đứng chôn chân tại đó, trong đầu vang lên những lời nói của Liệt Diễm lúc rời đi. Chẳng lẽ vì linh hồn của mình và năng tiếp xúc nên dẫn tới sự tiến hóa của Liệt Diễm sao?

Những nghi vấn trước kia lại hiện ra trong đầu hần. Thực lực của Liệt Diễm đến tột cùng là như thế nào? Thánh cấp sao? Hần là thánh cấp a. Nếu không sao năng có thể đánh bại hai đại Quân vương, khổng chế Địa Tâm thế giới này?

Liệt Diễm, việc năng tiến hóa rốt cục là có ý nghĩa gì?

Mặc dù Cơ Động minh bạch chuyện tiến hóa là điều tốt, nhưng đây là chuyện quan hệ đến Liệt Diễm nên trong lòng hần cảm thấy vô cùng lo lắng.

Hần vừa mới trải qua quá trình tiến hóa của Hỗn Độn Hỏa, thừa nhận sự thống khổ khổng lồ như vậy, không chỉ có một lần suýt nữa thất bại. Nếu Liệt Diễm trong quá trình tiến hóa cũng gặp phải sự thống khổ như vậy, làm sao năng có thể chịu được. Vì sao năng không ở lại trong này mà tiến hóa chứ? Ít nhất mình cũng có thể hỗ trợ tinh thần cho năng mà.

Quá trình A Kim bị Cơ Động kéo vào giữa phòng, rồi lại quay về Địa Tâm Hồ, thời gian chẳng qua là chỉ trong nháy mắt. Lúc này năng mới kịp có phản ứng, tức giận nhìn Cơ Động, hỏi:

- Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?

Cơ Động quay đầu nhìn A Kim, chứng kiến ánh mắt của Cơ Động, trong nháy mắt thân thể năng lập tức run rẩy kịch liệt. Năng nhận ra trong ánh mắt tương như đơn giản ấy của hần lại có thể xuyên thấu tâm can mình, phảng phất như cả tấm thân trần trụi của năng đều hiện lên trước mắt hần. Sự bình tĩnh trong ánh mắt ẩn chứa một dạng ma lực khó có thể hình dung nổi, làm cho cả thể xác và tinh thần A Kim trở nên run rẩy. Biết như vậy nhưng năng làm cách nào cũng không thể dời ánh mắt của mình đi nơi khác được.

Cơ Động cũng đồng dạng ngăn cản người khi nhìn thấy A Kim, bởi hắn phát hiện khi hắn đem ánh mắt nhìn đến A Kim, toàn bộ thân thể của nàng đều hiện ra trong đầu hắn, chiều cao, cân nặng, ba vòng cơ thể, sự mạnh yếu của ba động tinh thần, sự biến hóa của các cơ quan trong cơ thể, đẳng cấp ma lực... Tất cả đều hiện lên rõ ràng trong thế giới tinh thần của hắn.

Đây là chuyện gì? Ta như thế nào lại thấy được những thứ này?

Ngay sau đó, Tinh Thần Lực của hắn trong nháy mắt đã nhanh chóng tản ra, giống như là một tấm lưới lớn bao phủ cả Địa Tâm Hồ. Cho dù là địa tâm nham thạch nóng chảy, nơi phát ra ma lực ba động khổng lồ cũng vô pháp ngăn cản được tinh thần lực của hắn. Căn bản không cần dùng mắt, cảm giác tinh thần của Cơ Động đã tan tỏa đến tất cả các ngõ ngách của Địa Tâm Hồ.

Lần đầu tiên hắn đến nơi này là mười năm trước, trong mười năm, không biết hắn đã đến đây bao nhiêu lần, nhưng chưa bao giờ hắn có thể hoàn toàn thấy rõ vùng đất này đến như vậy.

Địa Tâm Hồ khổng lồ chừng mấy dặm vuông, Tinh Thần Lực của hắn không thể bao phủ hết thấy nhưng lại có thể tinh tường cảm nhận được sự thay đổi dù là nhỏ nhất của nó. Thậm chí hắn còn phát hiện, ở một nơi cách xa Địa Tâm Hồ đến ngàn thước, có một cỗ ma lực ba động khổng lồ đang lan tràn ra. Thông qua nơi đó, tựa hồ có thể đến được một thế giới khác. Hắn cam chắc đó chính là thông đạo giữa Địa Tâm thế giới và một tầng không gian khác a.

Liệt Diễm đã từng nói, Địa Tâm thế giới tổng cộng có mười tám tầng, trong đó sâu nhất là tầng thứ mười tám, nơi chỉ thuộc về Địa Tâm Nữ Hoàng Liệt Diễm. Từ nơi đó đi ra, hẳn nơi hắn đứng chính là tầng thứ mười bảy rồi.

Tinh Thần Lực của Cơ Động bắt đầu len lỏi sâu xuống phía dưới, chui vào tầng địa tâm nham thạch nóng chảy.

Trong nháy mắt khi Tinh Thần Lực của hắn dừng mãnh tiến vào tầng nham thạch nóng chảy, hắn lập tức cảm nhận được sự khổng lồ của Tinh Thần Lực của mình bị áp súc rất mạnh. Càng xuống sâu, phạm vi Tinh Thần Lực có thể dò xét được lại càng thu hẹp lại.

Ngay lúc đó, một cỗ chấn động cực lớn từ trong nham thạch nóng chảy truyền ra, toàn thân Cơ Động bị chấn động mạnh, suýt nữa ngã nhào trên đất. Tinh Thần Lực của hắn bất thành linh bị bắn ngược trở về. Nhưng chỉ trong nháy mắt tiếp xúc đó, Cơ Động đã mơ hồ cảm nhận được khí tức của Liệt Diễm. Quả nhiên Liệt Diễm đang tu luyện tại một vị trí ở đáy Địa Tâm Hồ. Giờ khắc này hắn đã minh bạch tại sao Liệt Diễm không chịu tiến hóa ở chỗ hắn, bởi vì trong quá trình nàng tiến hóa, sẽ phóng thích ra ma lực cực kỳ khổng lồ. Nàng sợ sẽ làm mình và A Kim bị thương.

Cơ Động nghĩ thông suốt những điểm này, cũng không phải là hắn đột nhiên hiểu ra, mà là vì sự biến hóa của nham thạch nóng chảy trong hồ, Hỏa nguyên tố đang cấp tốc bành trướng, ngày càng trở nên nồng đậm hơn. Thậm chí, nham thạch nguyên bản vốn là chất lỏng, nay đã có xu hướng chuyển hóa thành thể rắn. Ngoại trừ do ma lực của Liệt Diễm tản mát ra mà tạo thành hiện tượng bên ngoài này, hẳn cũng không thể nghĩ ra một lý do nào khác nữa.

Cơ Động đã dẫn minh bạch mọi chuyện, khi những mù mờ cuối cùng được sáng tỏ, hắn mới hồi phục lại tinh thần, cũng vừa vịn phát hiện A Kim đang hung dữ nhìn mình.

- A Kim, người không sao chứ?

Cơ Động hỏi dò.

A Kim cả giận nói:

- Có sao chính là người mới đúng. Vừa rồi người đã làm cái gì?

Cơ Động gãi gãi đầu, nói:

- Tựa hồ là Tinh Thần Lực của ta trở nên mạnh mẽ, trước kia rất nhiều thứ không cách nào cảm nhận được, nay đột nhiên hiện ra trong thế giới tinh thần của ta, cho nên mới có chút thất thần. Thật sự không có ý tứ gì.

A Kim nhíu mày hỏi:

- Cơ Động, người có cảm giác nhiệt độ nơi này càng lúc càng cao không?

Cơ Động lúc này mới phát hiện sắc mặt A Kim hơi có chút biến hóa, trong ánh mắt mơ hồ toát ra vẻ thống khổ.

Trong lúc vô tình, Hỏa khắc Kim, năng lượng ba động trong Địa Tâm Hồ phát sinh biến hóa, nhiệt độ ngày càng tăng cao. Cơ Động có được Hỗn Độn Chi Hỏa, Cực Hạn Song Hỏa, tất nhiên sẽ không cảm giác được điều gì không ổn, thậm chí hắn còn cảm thấy thân thể càng thoải mái hơn. Nhưng thân là Kim hệ Ma sư, cảm giác của A Kim hoàn toàn trái ngược với Cơ Động.

Cơ Động tiến tới phía trước, chộp lấy bờ vai A Kim, nằng lách người ra, tránh khỏi tay của Cơ Động, cảnh giác nhìn hắn:

- Người muốn làm gì?

Cơ Động tức giận nói:

- Ta có thể làm gì? Đương nhiên là giúp người a! Chẳng lẽ người cho rằng ta sẽ xâm phạm người à? Yên tâm đi, ta đối với người không có ý nghĩ gì hết.

- Người. . .

A Kim muốn phát tác, nhưng tay của Cơ Động đã giữ chặt lấy vai nàng, trong khoảnh khắc, một loại cảm thụ kỳ dị đột nhiên truyền vào trong cơ thể nàng. Nguyên bản nhiệt độ xung quanh vốn đang cực kỳ nóng lại lập tức biến mất, thay thế vào đó là một cảm giác dễ chịu ôn hòa không gì sánh nổi.

Cơ Động thoáng chuyển thân đã vòng ra sau lưng A Kim, nói:

- Ngồi xuống đi, ta biết người được sự dẫn động của Liệt Diễm, hẳn là đã xuất hiện Hỗn Độn Bản Nguyên, chỉ có điều vẫn chưa ngưng tụ thành Hỗn Độn Âm Kim. Sự cường đại của Liệt Diễm chúng ta không thể giải thích nổi, nhưng nàng dù sao cũng không phải là nhân loại, không cách nào giúp người trực tiếp ngưng tụ Hỗn Độn Âm Kim được. Ta đối với Hỗn Độn Ma Lực có chút đồn ngộ, nói không chừng có thể giúp được người.

Vừa nói xong, không đợi A Kim mở miệng, Cơ Động đã ấn nàng xuống, hai người khoanh chân ngồi ở trên nền địa tâm nham. Sau một khắc, A Kim chỉ cảm thấy một cỗ tinh thần ba động vô cùng khổng lồ bao phủ hoàn toàn cơ thể mình, linh hồn của nàng chỉ vừa khẽ run lên, đại não đã tiếp nhận một luồng tinh thần lực của Cơ Động dũng mãnh tràn vào, câu thông cùng với linh hồn nàng.

539. Chương 283 Linh Hồn Chỉ Dẫn, Đột Phá Nội Tâm

Kỳ thật, chính bản thân Cơ Động cũng không biết, hắn làm vậy là cực kỳ nguy hiểm, nếu như linh hồn của A Kim có ý định tự vệ thì linh hồn của hắn và A Kim sẽ phát sinh sự va chạm, mà kết quả cuối cùng rất có thể là linh hồn của hắn thôn phệ hoàn toàn linh hồn của A Kim. Cho dù hắn nhận ra kịp thời, cũng sẽ tạo ra ảnh hưởng không thể nào vãn hồi được đối với A Kim.

Khá may là trong nội tâm A Kim dường như không có nhiều địch ý với hắn. Hơn nữa linh hồn chi lực của Cơ Động thực sự quá cường đại so với A Kim, nên trước khi linh hồn A Kim có phản ứng thì đã hoàn toàn xâm chiếm thế giới linh hồn nàng, hoàn thành quá trình câu thông linh hồn. Cơ Động còn chưa biết một điều, hắn làm như vậy thì cũng tương đương với việc linh hồn hắn tạo nên một dấu ấn tạm thời in sâu vào trong linh hồn của A Kim. Bất luận linh hồn hắn cường đại tới mức nào, sau khi rời đi thì ấn tượng về hắn vẫn sẽ lưu lại trong linh hồn của A Kim. Như thế, cho dù trong tương lai có phát sinh chuyện gì, thì trong linh hồn của A Kim vẫn còn lưu lại hình ảnh của hắn, đối với hắn sẽ không còn sức chống cự gì cả.

Trong tình yêu nam nữ có một khái niệm gọi là mở cửa trái tim, tiếp nhận tình cảm của đối phương. Cánh cửa trái tim đó thực chất là Linh Hồn Chi Môn, A Kim vốn không hề mở cánh cửa này ra cho Cơ Động. Nhưng Linh Hồn Tuyền Qua (Dòng xoáy linh hồn) của hắn vừa mới ngưng tụ, đã cường đại tới mức không tưởng, đánh bật đánh bại lại vô tình phá đúng ngay Linh Hồn Chi Môn của A Kim, rồi cứ thế xông thẳng vào. Mặc dù hắn làm vậy hoàn toàn để trợ giúp cho A Kim, nhưng làm thế lại mang tới những di chứng mà hắn không bao giờ ngờ tới.

Thứ hiện ra đầu tiên trong đầu A Kim chính là cảm giác, đúng vậy, chính là cảm giác. Đó là cảm giác do tinh thần lực của Cơ Động mô phỏng ra. Nếu là trước đây thì Cơ Động tuyệt đối không thể nào làm được chuyện này. Nhưng hiện tại thì tinh thần lực của hắn như tiền xài không hết, nó thậm chí còn dễ điều khiển hơn cả ma lực nữa, ý niệm vừa động thì nó đã hoàn thành xong việc hắn nghĩ rồi.

Cơ Động tạo cho A Kim một cảm giác vô cùng thâm thúy, năng có thể cảm nhận được tất cả quá trình hình thành Hồn Độn châu của Cơ Động. Từ sự xuất hiện mầm mống hồn độn, đến khi ngưng tụ được hồn độn bốn nguyên, cùng với các loại cảm giác mỗi khi Hồn Độn Chi Hỏa tiến hóa. Kể cả cảm giác lúc Cơ Động thi triển Hỏa Thần song kiếm hợp bích - Hỏa Thần Hư Không Trảm, rồi các tình huống xảy ra khi Hồn Độn Chi Hỏa ba động, mỗi một phân mỗi một hào đều hiện rõ trong đầu của A kim. Cho đến tình huống cuối cùng, khi Hồn Độn Chi Hỏa của Cơ Động biến hóa, ngưng tụ tại hạch tâm ma lực thành Hồn Độn Châu.

Cả quá trình này cực kỳ dài dòng và buồn chán, nhưng mà Cơ Động cũng không có nhàn rồi, với tinh thần lực khổng lồ của mình hắn có thể dễ dàng tâm phân nhị dụng. Cho nên hắn có thể tận dụng thời gian để điên cuồng hấp thụ lượng hỏa nguyên tố dày đặc trong không khí, thu về thân thể mình.

Trong cơ thể hắn chỉ còn tinh thần lực dư thừa mà thôi, tất cả ma lực đều bị hồn độn chi hỏa luyện hóa, cho nên bây giờ thân thể của hắn như một cái động không đáy vậy. Cơ Động kinh hỉ phát hiện, mỗi một tia ma lực sau khi dung nhập với thân thể, sẽ lập tức kết hợp với tinh thần lực của mình. Nói cách khác đó là việc tinh thần lực có thể khống chế hoàn mỹ ma lực. Cho dù là một hỏa nguyên tố nhỏ nhất cũng sẽ được một tia tinh thần lực khống chế. Trình độ khống chế ma lực như vậy, chỉ sợ cho dù là chí tôn cường giả cũng vô pháp làm được.

Vào lúc cuối cùng khi hồn độn chi hỏa và Tinh Thần Lực va chạm với nhau, phát sinh ra một vụ nổ lớn, điều đó không chỉ khiến thế giới tinh thần của Cơ Động nổ tung, mà còn làm cho Linh Hồn Chi Hải của hắn mở rộng hơn. Không những thế, vụ nổ ấy còn tẩy rửa, phục sinh kinh mạch của hắn một lần nữa. Dựa trên nền tảng những điều linh ngộ được từ trận chiến giữa hắn và Minh Chủ Ma Minh Miếu Miếu, lúc này đây Cơ Động đã tiến nhập vào một cảnh giới hoàn toàn mới.

Cho đến khi ma lực trong cơ thể khôi phục hoàn toàn, Cơ Động kinh ngạc phát hiện, cấp độ ma lực của mình đã đạt cấp sáu mươi lăm, tăng đến ba cấp từ sáu mươi hai lên sáu mươi lăm chỉ trong thời gian vài ngày ngắn ngủi.

Có thể Hồn Độn Chi Hỏa không thể dùng làm vũ khí để trực tiếp công kích, nhưng mà vì sao Hồn Độn Chi Hỏa vẫn là thần tích mà tất cả ma sư thiết tham vọng? Bởi vì nó có sức sáng tạo không gì sánh bằng, làm cho ma sư sở hữu nó có được tiềm lực gần như vô hạn. Mỗi khi tiềm lực này được kích phát ra ngoài, ma sư sẽ được hưởng lợi rất lớn.

Cho dù ma lực đã khôi phục lại nhưng Cơ Động cũng không nhàn rồi, một bên hắn trợ giúp A Kim cảm thụ quá trình hình thành Hồn Độn châu, một bên tự mình tu luyện. Nhưng tâm tư hắn vẫn còn rảnh rang để suy nghĩ về tất cả những gì đã xảy ra, từ từ cảm thụ những thay đổi trên thân thể mình.

Điều đầu tiên hắn phát hiện là Đại Diễn Thánh Hỏa Long và Thực Nhật Phượng Hoàng đang ngủ say. Tiếp theo là mấy món vũ khí ma lực của bản thân đã tiến hóa. Tuy việc ma lực từ sáu mươi hai cấp tăng lên sáu mươi lăm cấp không hề khiến ma lực có đột phá gì về chất. Nhưng trải qua lần đột phá này, cả người Cơ Động đã đạt tới một cảnh giới hoàn toàn mới, ma lực vũ khí toàn diện tiến hóa, ma thú tọa kỵ cũng toàn diện tiến hóa. Thực lực của hắn đã đại tăng, nhưng việc quan trọng hơn cả là hắn đã hình thành Hồn Độn Châu, tạo thành Linh Hồn Tuyền Qua, khiến cho hắn có thể nhìn thấy một thế giới mới.

Đến tột cùng, với Tinh Thần Lực khổng lồ này có thể giúp hắn làm được những việc gì? Tuy những kiến thức mà Cơ Động biết được chỉ thuộc loại nửa vời, nhưng hắn có lý do để tin tưởng vào nó, vào việc tinh thần lực khổng lồ sẽ giúp cho năng lực thực chiến của hắn tăng lên trên diện rộng. Ví như trận chiến với

Ma Minh lần trước, hẳn chỉ cần sử dụng Linh Hồn Chi Hỏa là đã có thể giúp A Kim nhận ra vị trí của kẻ địch, giúp nàng hạ sát kẻ thù dễ hơn rất nhiều. Tuy vậy, lúc đó Cơ Động vẫn phải cật lực tập trung duy trì, bởi thực hiện nó cần tiêu hao rất nhiều tinh thần lực. Hơn nữa, hẳn chỉ có thể giúp A Kim cảm nhận được mục tiêu trong một phạm vi nhỏ mà thôi.

Mà hiện tại, hẳn có thể cảm giác loại năng lực này đã hoàn toàn lột xác, Cơ Động chắc chắn có thể thông qua tinh thần lực, kết nối với hàng ngàn hàng vạn người, đem ý niệm của mình truyền cho tất cả mọi người. Hơn nữa hẳn có thể đem phạm vi cảm giác mở rộng hơn lúc trước nhiều. Tác dụng của năng lực này quả thật vô cùng to lớn, tỷ như lúc trước chỉ cần liếc qua A Kim là hẳn có thể đem tất cả các đặc điểm đặc thù của nàng nhập vào Linh Hồn Tuyền Qua. Tương tự như thế, khi đang chiến đấu với địch nhân, thì hẳn cũng có thể làm cho đồng đội cảm nhận được thực lực của địch nhân. Thậm chí còn có thể nhìn thấy được nhược điểm của chúng nữa. Nếu dưới tình huống thực lực của hai bên cân bằng, bên hẳn có được ưu thế lớn như vậy thì địch nhân sao có thể chống lại đây? Hơn nữa, Cơ Động đã có được năng lực ngưng tụ tinh thần lực thành thực chất, tạo cho hẳn một thủ đoạn công kích mới. Hướng chỉ, hiện tại hẳn đã hoàn toàn điều khiển được lực lượng của Hồn Độn. Tuy tất cả những điều này cần phải trải qua thực chiến để kiểm tra, nhưng Cơ Động tuyệt đối tin tưởng rằng mình đã chính thức tiến vào tầng lớp cường giả. Có thể hẳn vẫn chưa thể chống lại Chí Tôn Cường Giả, nhưng dựa vào tinh thần lực cường đại này, thì hẳn hoàn toàn nắm chắc có thể an toàn chạy thoát trước mặt Chí Tôn Cường Giả.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua mà hẳn vẫn đắm chìm trong việc tu luyện. Trong phạm vi Địa Tâm Hồ, chất lượng hỏa nguyên tố xuất hiện càng lúc càng cao, thậm chí về sau, Hỏa nguyên tố mà Cơ Động hấp thu trực tiếp vào người chính là Cực Hạn Song Hỏa. Địa Tâm Hồ lớn đến mức nào? Vậy mà có thể làm cho hỏa nguyên tố trong phạm vi Địa Tâm Hồ biến thành cực hạn song hỏa, cần phải có năng lượng khổng lồ cỡ nào mới làm được? Từ điểm này, Cơ Động càng tin chắc vào phán đoán của mình, đó là thực lực của Liệt Diễm hẳn là thánh cấp. Hẳn không biết cường giả thánh cấp mạnh đến mức nào, nhưng hẳn có thể khẳng định, trước mặt Liệt Diễm thì mình vẫn còn kém rất xa a.

Ma lực của Cơ Động vốn luôn bảo hộ A Kim, hẳn dùng Tinh Thần Lực mạnh mẽ của mình dung hòa với một tia ma lực hồn độn, tạo thành một lồng chắn bao phủ lấy A Kim, hơn nữa hẳn còn hút sạch Cực Hạn Song Hỏa ở xung quanh vào trong cơ thể mình, nên A Kim mới không bị ảnh hưởng.

Cơ Động có thể cảm nhận được, sau khi A Kim nhận được sự giúp đỡ của mình, cảm thụ được những cảm giác ảo diệu khi tạo thành Hồn Độn châu, thì A Kim đã từ từ đắm chìm vào nó, ba động của linh hồn của nàng dần dần trở nên ổn định, tiến vào trạng thái nhập định để tiến hành tu luyện.

Trong lúc A Kim nhập định thì Cơ Động cũng bắt đầu tiến vào trạng thái tu luyện, củng cố cảnh giới trước mắt. Cần thận cảm thụ các loại ảo diệu sau khi tinh thần lực trải qua mười lần lột xác và cả những lợi ích mà Hồn Độn Chi Châu mang lại cho hẳn. Dưới hoàn cảnh này, thời gian mau chóng trôi qua.

Địa Tâm Hồ vốn không có ngày đêm, cho nên không biết đã qua bao lâu thì Cơ Động bỗng bị ba động ma lực kinh khủng đánh thức, khiến hẳn bừng tỉnh. Mở mắt ra, thành linh hẳn phát hiện cả không gian của Địa Tâm Hồ đã biến thành một biển hồng sắc, màu hồng này giống hệt với Liệt Diễm.

Cơ Động tham lam hấp thu vô số hỏa nguyên tố vô cùng tinh khiết này. Đây đã không còn đơn thuần là Dương Hỏa và Âm hỏa nữa, mà là một loại ba động ma lực đặc thù. Tựa hồ đó là do Cực Hạn Song Hỏa hợp thể Hồn Độn Chi Hỏa. Nếu như phải so sánh, thì màu hồng này cực kì giống với màu hồng khi hẳn thi triển ra tuyệt kỹ song kiếm hợp bích, thể hiện ra uy lực chân chính của Liệt Diễm Song Kiếm - Hỏa Thần Hư Không Trảm. Chỉ có điều, nhát chém của Hỏa Thần Hư Không Trảm mang theo khí thế như muốn hủy diệt tất cả, còn loại hỏa nguyên tố màu hồng này lại mang tới cảm giác khoáng đạt, ưu nhã, thậm chí có thể gọi là ôn hòa, yên bình.

Đột nhiên, biển hồng sắc khê tách ra không một tiếng động. Một đóa Hồng Liên to lớn, đường kính khoảng năm thước hiện ra trước mặt hẳn. Hồng Liên chậm rãi mở ra, mùi hương nồng đậm lan truyền ra bên ngoài, tạo cho hẳn một cảm giác rung động không nói nên lời.

Trong đóa hoa đang lay động đó, gương mặt đang mỉm cười của Liệt Diễm từ từ hiện ra trong nụ hoa. Mái tóc thon dài màu hồng xòa ra sau lưng, vừa vượt qua móng nàng. Dung nhan hoàn mỹ, tinh xảo đến mức khó có thể chê vào đâu được. Cho dù là Điều Khắc Sư lợi hại nhất cũng không cách nào lột tả hoàn hảo lại.

Dáng người hoàn mỹ, tỉ lệ cân đối, không hề có một tia tì vết nào. Nàng có một đôi mắt to màu đỏ nhạt kèm theo con ngươi đen lay lắt, ánh mắt so với trước kia càng thêm thâm thúy. Hơn nữa, đó không còn là ánh mắt không nhiễm chút bụi trần nào của nhân gian, mà là ánh mắt của nhân loại, có kích động, có ôn nhu, nhất là tình ý nồng đậm trong mắt nàng. Toàn thân Liệt Diễm chỉ có ba ngọn lửa che ở ba vị trí trọng yếu, lộ ra da thịt trắng nõn óng ánh. Làm cho người ta chỉ muốn cắn lấy một cái. Nhất là cặp đùi thon dài, mượt mà, không thể chê vào đâu được, suýt chút nữa đã khiến Cơ Động phun máu mũi.

Lúc này Liệt Diễm trông giống như lúc hần gặp nàng lần đầu tại Địa Tâm Hồ, được ba ngọn hỏa diễm màu hồng che lấy thân hình. Cơ thể nàng hoàn toàn hiện lên trước mắt Cơ Động. Nhưng mà, so với lúc trước, tựa hồ nàng càng trở nên xinh đẹp hơn. Làn da màu hồng phấn khiến cho nàng trông tươi trẻ hơn, thêm vào đó mùi hương thơm ngát tựa như vừa mới tắm xong. Nhất là tình ý trong mắt nàng, đã sớm làm cho Cơ Động hoàn toàn mê muội.

Vừa bước ra, Liệt Diễm đã đi tới trước mặt Cơ Động, đóa Hồng Liên im lặng thu lại, hóa thành một đóa hoa nhỏ, rồi dung nhập vào trán Liệt Diễm. Lúc này, Cơ Động mới phát hiện, giữa trán nàng có một điểm đỏ nho nhỏ, nhìn lên giống như một đóa Hồng Liên được điêu khắc từ một viên bảo thạch vậy. Với nó, ánh sáng hoàn mỹ từ Liệt Diễm càng thêm sáng chói.

-Liệt Diễm...

Cơ Động bất chợt đứng dậy, run rẩy kêu lên. Giờ khắc này, nàng vẫn là nữ thần như cũ trong lòng hắn, nhưng là một vị nữ thần tràn đầy quyến rũ.

-Cám ơn đệ, Tiểu Cơ Động của ta. Nhờ đệ mà ngọn lửa tiến hóa từ lâu đã tắt của ta lại nhen nhóm trở lại. Nhờ vào ngọn lửa tình yêu của nhân loại đã giúp ta tiến hóa. Giờ đây, ta rốt cục đã không cần dùng địa tâm làm bản thể nữa rồi. Bản thể của ta đã hoàn làm một thể với thân thể nhân loại này. Hay nói cách khác, cho dù ta vĩnh viễn rời khỏi Địa Tâm Thế Giới, cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra. Bởi vì, ta đã chính thức trở thành một con người, một nhân loại chân chính.

Ba ngọn hỏa diễm che đầy ba vị trí trọng yếu Liệt Diễm lan ra không một tiếng động, một lần nữa hóa thành chiếc váy dài màu hồng phủ lấy thân thể hoàn mỹ của nàng. Bất quá, Cơ Động cũng không quá thất vọng, bởi vì chỉ một khắc sau, Liệt Diễm đã dựa vào ngực hắn, chủ động ôm lấy hắn.

Thực lực của Liệt Diễm đã sớm đạt tới đỉnh phong mà nàng có thể tu luyện tới được, nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện mình lại có thể có cơ hội tiến hóa lần nữa. Đạt tới đỉnh phong là nàng đã có thể áp chế tuyệt đại đa số các cường giả trên mặt đất. Mà lần này, nàng lại tiến hóa một lần nữa, là tiến hóa triệt để, giúp nàng tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới, một thế giới hoàn toàn mới. Nhưng mà, Cơ Động không nhận ra, lúc này sâu trong ánh mắt Liệt Diễm lại hiện lên sự lo lắng. Bởi vì nàng hiểu, thực lực nàng tăng thêm một bước nữa, cũng đồng nghĩa với nguy cơ nàng bị hủy diệt càng cao. Đương nhiên nàng sẽ không đem chuyện này nói cho Cơ Động biết, vì nàng không muốn Cơ Động vì mình mà lo lắng. Chính bản thân nàng cũng không biết, lúc này thực lực của nàng tăng lên là tốt hay xấu nữa. Nàng chỉ biết có một điều, cho dù về sau có chuyện gì xảy ra không quan trọng, điều quan trọng là hiện tại nàng vẫn có thể ở cạnh Cơ Động.

Nội tâm đang lo lắng cho những chuyện về tương lai bị nàng vứt đi toàn bộ, cho dù tương lai như thế nào chẳng nữa, thì hiện tại nàng chỉ muốn toàn tâm toàn ý hưởng thụ mỗi giây, mỗi phút ở chung với Cơ Động. Nhờ vào ngọn lửa tình của Cơ Động mà nàng có thể tiến hóa một lần nữa, mà phần lửa tình này cũng đã hoàn toàn dung nhập vào cơ thể nàng. Nàng biết rõ tình cảm giữa mình và Cơ Động, nó sẽ không bao giờ biến mất cho đến khi nàng chết đi. Mười năm, nàng biết Cơ Động cũng đã mười năm, nhưng cho đến tận giờ, nàng mới chính thức hoàn toàn tiếp nhận tình cảm của Cơ Động. Tương lai ra sao nào ai có biết trước? Ít nhất, hiện tại bọn họ vẫn đang ở bên cạnh nhau, vậy là quá đủ rồi.

Ôm lấy Liệt Diễm, lúc này trong lòng Cơ Động không có tới nửa phần tà niệm, mà chỉ có sự quyến luyến nồng nhiệt. Thân thể Liệt Diễm rất mềm mại, cứ ôm nàng trong yên bình như thế, khiến hắn có được cảm giác vô cùng thỏa mãn. Lúc này, cho dù có người dùng cả thế giới để đổi lấy nàng, hắn cũng tuyệt đối không đồng ý.

Hai người cứ như vậy mà ôm lấy đối phương, chỉ đơn thuần ôm lẫn nhau, họ im lặng dựa vào nhau trong Địa Tâm Hồ, ngắm nhìn bầu không khí màu hồng xung quanh dần nhạt đi, ngắm nhìn Địa Tâm Hồ một

lần nữa khôi phục lại bình thường.

540. Chương 284 Liệt Diễm! Ta Yêu Nàng!

Cơ Động buông lỏng hai tay đang ôm Liệt Diễm ra, rồi đưa lên nắm lấy bờ vai nàng, tâm tình của hắn đang ba động mãnh liệt, đôi mắt nhìn thẳng vào Liệt Diễm.

Sau khi hắn hình thành Linh Hồn Tuyền Qua, Tinh Thần Lực so với trước kia hẳn cảm hơn không biết bao nhiêu lần. Khi hai người ôm nhau, hắn có thể tinh tế cảm nhận được Liệt Diễm đã có chút bất đồng so với dĩ vãng. Lúc này đây, hắn tuyệt đối không có ý định buông tha cơ hội này một lần nữa.

Liệt Diễm không nghĩ tới Cơ Động sẽ chủ động buông mình ra, nàng hơi giật mình nhìn về phía hắn. Khi nhìn thấy ánh mắt tràn ngập yêu thương của Cơ Động, tâm hồn nàng đã bắt đầu bị tan chảy.

- Liệt Diễm, ta yêu nàng!

Thanh âm của Cơ Động có vài phần run rẩy, sự run rẩy đó xuất phát từ linh hồn của hắn, hắn không kiềm chế được mà thốt lên lời yêu thương với Liệt Diễm.

Chỉ có năm chữ đơn giản như vậy! Sau mười năm, cuối cùng năm chữ này đã được nói ra từ trong miệng hắn, là do chính bản thân hắn nói với Liệt Diễm.

Năm chữ này hắn đã muốn nói không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng vì sự tự ti mặc cảm mà hắn phải đè nén ý niệm trong đầu lại. Bao nhiêu lần nhìn Liệt Diễm là bấy nhiêu lần hắn suýt không thể kiềm chế được, đành phải biểu đạt tình cảm thông qua ánh mắt, chấp nhận giấu kín tình cảm trong lòng chứ không dám vọng ngôn.

Giờ khắc này, khi hắn cảm nhận được Liệt Diễm đã chính thức tiếp nhận mình, rốt cục hắn cũng không nhịn được nữa, dùng hết khí lực toàn thân mà nói với nàng.

- Ta yêu nàng, Liệt Diễm! Khi lần đầu nhìn thấy nàng, ta chỉ mới có mười mấy tuổi mà thôi, nhưng ta đã yêu nàng cực kỳ sâu đậm. Đó gọi là tiếng sét ái tình, nó làm cho ta không thể tự kiềm chế được. Từ lần đầu tiên ta trông thấy nàng, thì nàng đã là người duy nhất mà cả cuộc đời ta quyến luyến. Bất luận việc ta tu luyện, hay làm bất cứ chuyện gì khác, tất cả đều là vì nàng.

Ta tu luyện khổ khổ, là để cho bản thân ta có thể xứng với nàng. Tuy hiện tại ta còn chưa thể làm được, nhưng mà ta đã thật sự cố gắng, cố gắng rất nhiều. Vì nàng, ta nguyện ý buông tha hết thảy mọi thứ trên đời này. Trong dĩ vãng, ta chưa từng nghĩ tới, cũng không dám nghĩ tới, sẽ có một ngày nàng trở thành người yêu của ta, bởi vì ta cảm thấy ta không xứng với nàng. Mãi cho tới thời gian gần đây, ta chấm dứt bốn năm liên bế quan, khi nàng và ta cùng nhau đi du lịch ở thế giới nhân loại, ta mới chợt phát hiện ta và nàng càng đi lại càng gần nhau. Dần dần, ta có thể cảm nhận được trong lòng nàng đã bắt đầu xuất hiện bóng hình của ta. Ta yêu nàng bởi tâm hồn của ta, tất cả những gì ta có đã sớm thuộc về nàng rồi. Nàng đừng hỏi vì sao ta lại yêu nàng, hay là ta yêu nàng vì cái gì. Ta không biết. Ta chính là yêu nàng, yêu đến tận xương tủy, hình như sinh mạng của ta tồn tại là vì phần ái tình này. Liệt Diễm, ta không dám mơ tưởng xa vời là nàng có thể yêu ta, nhưng ta thỉnh cầu nàng, nàng hãy để cho ta có quyền được yêu nàng, được không Liệt Diễm?

Nhìn Liệt Diễm, cả người Cơ Động đắm chìm trong một loại cảm xúc đặc thù, thân thể của hắn đang run rẩy, hai mắt hắn đã trở nên đỏ bừng. Thậm chí, sự hưng phấn của hắn mãnh liệt đến mức tinh thần ba động dao động xung quanh thân thể hắn cũng làm cho không khí trở nên vẩn vơ.

Mười năm, hôm nay rốt cuộc hắn cũng đã có dũng khí nói ra ba chữ kia. Hắn đã chờ mong cái ngày này quá lâu rồi, hắn thậm chí còn không dám tưởng tượng chính bản thân mình lại cứ như vậy mà nói ra. Giờ khắc này, trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy cực kỳ thoải mái xen lẫn với sự lo lắng cực độ. Mặc dù hắn cảm giác được Liệt Diễm đã tiếp nhận mình, nhưng hắn lại sợ nàng cự tuyệt hắn. Chỉ vì hắn thực sự quá yêu nàng, tình yêu ấy khiến hắn không thể nào tự kiềm chế được.

Vành mắt của Liệt Diễm dần đỏ lên, cảm thụ được đôi tay của Cơ Động đang run rẩy, mồ hôi ướt đầm trên gương mặt hắn, ánh mắt chứa chan yêu thương vô tận. Mặc dù nàng chưa hề có sự chuẩn bị nào, mặc dù

đột nhiên Cơ Động lại thổ lộ như vậy, nhưng trong lòng hắn, hạt giống tình yêu đã sớm nảy mầm từ lâu, nó đã sinh trưởng đến mức không thể nào ức chế được nữa.

Nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve đầu Cơ Động, nàng trêu mếu nói.

- Chàng ngốc này, chàng thật sự là ngốc quá mà. Kỳ thật, từ lần đầu tiên chàng pha chế rượu cho ta uống, ta đã cảm nhận được tình cảm của chàng rồi. Những suy nghĩ trong lòng chàng ta còn không biết sao, ta có thể cảm nhận được tình yêu của chàng mà.

Chàng ngốc à, chàng thật sự là ngốc quá mà. Bởi vì tình yêu này của chàng mà ta đã chờ đợi, thậm chí là bàng hoàng. Ta đã từng nghĩ sẽ không bao giờ gặp chàng nữa, không bao giờ để cho hình bóng của chàng ảnh hưởng đến tâm hồn ta. Chàng còn nhớ đoạn thời gian ta mất tích không? Chàng thủy chung không thể nhìn thấy ta vì lúc đó ta còn đang giãy dụa với lòng mình. Chúng ta căn bản là người của hai thế giới, giữa chúng ta có quá nhiều chướng ngại và khoảng cách. Ta không thể nào áp chế được tình cảm của mình, mà ngược lại còn trầm luân trong đó.

Mỗi khi chàng điều chế cho ta một ly rượu, tức là chàng đã hạ độc được tình yêu cho ta. Dù lực lượng ta có cường thịnh tới mức nào, nhưng ta vẫn trầm luân trong phần độc được ấy. Khi ta cảm nhận được tình yêu trong linh hồn của chàng mà tiến hóa, ta đã không còn năng lực cự tuyệt chàng nữa rồi. Ta sao có thể không tiếp nhận chàng được đây?

Hạnh phúc cực kỳ to lớn, phô thiên cái địa đánh sâu vào đại não Cơ Động, cho dù lốc xoáy linh hồn của hắn có cường thịnh đến mức nào, nhưng lúc này cũng đã ngừng xoay tròn. Hắn gần như điên cuồng và mạnh mẽ đem Liệt Diễm ôm vào ngực mình, ôm thật chặt, thật chặt, như sợ nàng đột nhiên biến mất vậy.

Liệt Diễm cũng ôm chặt lấy hắn, đem khuôn mặt dán trên bờ vai hắn.

- Hãy cho ta một ít thời gian nữa được không Cơ Động, ta biết chàng sẽ vĩnh viễn không làm trái ý nguyện của ta. Hãy vì ta và vì tương lai của chúng ta! Hiện tại chàng không thể rơi vào dục vọng được. Chàng phải cố gắng, vì tương lai của chúng ta mà cố gắng. Sẽ có một ngày năng lực của chàng đuổi kịp ta, chúng ta mới có thể chân chính ở cùng một chỗ. Trước tiên, hãy để cho ta hảo hảo cảm nhận tình yêu của chàng đối với ta. Một ngày nào đó, ta sẽ nói với chàng ba chữ đó và làm tán nường của chàng, được không?

- Được! Được! Được!

Cơ Động mừng đến phát khóc, hắn khóc vì niềm hạnh phúc tốt cùng này. Liệt Diễm sẽ làm vợ của ta! Nàng sẽ làm vợ của ta, ô.. ô... Rốt cuộc nàng đã tiếp nhận tình yêu của ta rồi!

Lúc này, Cơ Động xúc động tới mức không nói lên lời, hắn phảng phất như thấy được ngày cưới của hắn và Liệt Diễm. Nàng và hắn đang cùng nhau đi vào điện phủ, bộ dáng của nàng mới tuyệt mỹ làm sao. Đây là lần đầu tiên hắn thật sự cảm nhận được mình đã chân chính có được Liệt Diễm.

Liệt Diễm không khóc, nàng nở một nụ cười, một nụ cười chỉ xuất hiện trên mặt của những nữ hài hạnh phúc nhất, nụ cười ấy thật ngọt ngào. Hình như khi Cơ Động nói ra ba chữ đó, thì tâm hồn của nàng cũng đã hoàn toàn rộng mở đón nhận hắn rồi.

Tất cả khúc mắc đều không còn tồn tại nữa, bất luận tương lai có như thế nào, thì ở hiện tại, thứ mà hắn muốn là cùng nàng hưởng thụ tình yêu say đắm của nhau, như thế là quá đủ!

A Kim đứng sau lưng Liệt Diễm, cả người nàng trở nên ngốc trẻ, nàng cũng có thể cảm nhận được mối thâm tình sâu nặng của Cơ Động khi thổ lộ với Liệt Diễm. Đây là tình yêu như thế nào a! Người nam nhân này lại có thể thâm tình như vậy, chủ nhân thật sự quá hạnh phúc!

Trong nội tâm nàng cực kỳ hâm mộ và chúc phúc cho Cơ Động và Liệt Diễm. Tình cảm đó không dành cho Liệt Diễm mà là vì Cơ Động, không hiểu vì sao, khi chứng kiến hắn hưng phấn, kích động như vậy, nàng cũng cảm thấy cực kỳ vui mừng trong lòng.

Điều Tử Sư Công Hội.

- Ca, người nói lão sư có trở về nữa không? Hẳn sao chỉ lại lưu lại một hàng chữ rồi đột nhiên bỏ đi như vậy chứ?

Đỗ Hình Nhi hướng Đỗ Minh hỏi.

Đỗ Minh bắt đầu dĩ nói:

- Hình nhi, vấn đề này muội đã hỏi huynh ít nhất một trăm lần rồi đó. Mới chỉ một tháng trôi qua thôi mà, muội có thể để cho huynh thanh tịnh một lát không. Khi nào lão sư trở về thì làm sao mà huynh biết được chứ.

Đỗ Hình Nhi bắt đầu nói:

- Lão sư của huynh cũng thiệt là, cứ vô thanh vô tức mà đi như vậy, mà hẳn lại còn ở trong phòng của muội nữa chứ. Nhưng mà cũng thật kỳ quái, không có ai chứng kiến bọn họ rời đi, họ sao lại đột nhiên biến mất như vậy? Chẳng lẽ là truyền tống trong nháy mắt? Ca, muội thực sự không tin năng lực điều khiển của vị lão sư kia lại mạnh hơn so với ba ba a.

Đỗ Minh cười khổ nói:

- Hình Nhi, xem như ca ca xin muội được không? Gần đây không phải muội vẫn một mực cố gắng tu luyện sao? Nhanh đi tu luyện đi, muội còn cách sáu mươi cấp một khoảng không nhỏ đó.

Đỗ Hình Nhi cười hì hì, nói:

- Muốn được như vậy phải nỗ lực rất nhiều a! Một tháng này người ta tiến bộ không nhỏ đâu. Muội là thiên tài, không bao lâu nữa sẽ bắt kịp huynh, người nên cố gắng là chính huynh mới đúng.

Nội tâm Đỗ Minh đột nhiên máy động, hẳn hỏi:

- Hình nhi, đừng nói với huynh là muội yêu lão sư đó? Nha đầu như ngươi, từ trước tới giờ vẫn chưa hề quan tâm tới một người khác phái như vậy bao giờ.

Đỗ Hình Nhi ngậy người ra, khuôn mặt lập tức đỏ bừng.

- Ca, huynh thật đáng ghét.

Đỗ Minh vỗ mạnh trán một cái.

- Trời ạ! Chẳng lẽ ta lại đoán đúng rồi sao. Ta nói này, Hình Nhi người mới chỉ nhìn thấy lão sư một lần thôi mà. Không thể nào chứ? Chẳng lẽ thật sự có tiếng sét ái tình sao?

Đỗ Hình Nhi nhìn qua cửa phòng, rồi hạ giọng nói:

- Ca ca, chỉ sợ là đúng như vậy đó. Muội cũng không biết là chuyện gì xảy ra nữa. Nói thật ra hẳn cũng không được tính là anh tuấn. Nhưng mà, ngày đó trước khi hẳn và A Kim tỷ tỷ tới Bắc Ấn Sơn cứu chúng ta, muội đã thật sự tuyệt vọng rồi. Muội cho rằng mình sẽ cứ như vậy mà chết đi, khi đó muội nghĩ nếu như đột nhiên có người tới cứu mình thì thật là tốt biết mấy. Rồi khi ba ba đến, chúng ta được rời đi. Nhìn ba ba đứng giữa vòng vây, muội đã nghĩ thế là hết. Muội tưởng rằng sẽ không bao giờ còn được gặp ba ba nữa. Trên đường rời khỏi Bắc Ấn Sơn, muội liều mạng cầu nguyện vì ba ba, cầu nguyện có người có thể đến cứu ba ba. Mãi cho đến khi gặp những người tiếp ứng ở bên ngoài, nói cho muội biết có Chấp pháp Trưởng lão của Ma Sư Công Hội tới cứu cha. Lúc ấy muội đã khóc, khóc vì vui mừng.

Đến lúc Cơ Động ca ca xuất hiện, muội thực sự không thể tin được hẳn chính là Chấp pháp Trưởng lão. Nghe ba ba kể lại quá trình mạo hiểm, rốt cục muội cũng hiểu rõ cái gì gọi là anh hùng. Trong lòng muội, Cơ Động ca ca chính là anh hùng. Huynh còn nhớ không, khi chúng ta còn bé, muội đã từng nói qua, chờ muội lớn lên nhất định sẽ gả cho một vị anh hùng, gả cho một nam nhân thiên tài. Hiện tại muội tìm được rồi. Ca, huynh nói có đúng không, huynh hẳn phải giúp muội đó.

- Giúp muội? Ta giúp muội thế nào đây? Hình Nhi, ta khuyên muội hay là bỏ ý định này đi. Muội không nhìn thấy hai đại mỹ nữ đi bên cạnh lão sư sao? Không nói tới mỹ nữ tóc đỏ không nhìn được dung mạo, chỉ riêng A Kim cũng đã xinh đẹp hơn muội rồi. Hơn nữa nàng ta còn có được Cực Hạn Ma Lực. Tuy không thể thấy được dung nhan của mỹ nữ tóc đỏ, nhưng mà huynh có cảm giác nàng nhất định đẹp hơn A Kim

rất nhiều. Huống chi, A Kim còn gọi nàng là chủ nhân. Muội cho rằng lão sư còn dư thừa tâm tư để yêu muội sao? Mà cho dù lão sư đồng ý yêu muội, huynh cũng sẽ phản đối muội và lão sư ở chung một chỗ. Ca ca muội cũng là một nam nhân rất hoa tâm nhưng huynh tuyệt đối không hy vọng muội muội của mình lại ở chung với một nam nhân bác ái như vậy.

Đỗ Hình Nhi hừ một tiếng.

- Huynh nói ít thôi! Muội mặc kệ! Muội không quan tâm. Mỹ nữ yêu anh hùng, đó vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, Cơ Động ca ca không được nhiều nữ nhân yêu mến mới là chuyện lạ. Muội không quan tâm, muội muốn ở cùng một chỗ với huynh ấy. Một khi đã tìm được đối tượng của mình thì tuyệt đối không buông tha, đó là nguyên tắc của muội. Bất luận huynh nói thế nào, muội vẫn sẽ theo đuổi Cơ Động ca ca. Có câu “Nữ theo đuổi nam, chỉ vương một tầng lụa mỏng.” Muội tin tưởng Cơ Động ca ca sẽ thấu hiểu mỗi chân tình của muội. Muội cũng sẽ cố gắng sớm đạt tới sáu mươi cấp.

- Trời ạ! Hình Nhi, muội đúng là tiểu ma nữ mà, thật sự không biết muội suy nghĩ như thế nào nữa. Thôi, huynh mặc kệ muội. Dù sao lão sư cũng sẽ không để ý tới muội đâu.

Đỗ Hình Nhi nhướng cao đôi mày liễu.

- Đỗ Minh chết toi, huynh cứ như vậy mà không tin muội sao? Muội là Đỗ Hình Nhi, đệ nhất mỹ nữ của Điều Tử Sư Công Hội. Dựa vào điểm đó mà còn không xứng với Cơ Động ca ca sao?

- Đây không phải vấn đề xứng hay không xứng a! Thôi, huynh không nói với muội nữa. Huynh đi luyện tập điều tử đây.

Đỗ Minh đứng dậy, muốn rời đi, đúng lúc này một thanh âm trầm thấp vang lên trong tai hắn.

- Đỗ Minh, chúng ta đang ở ngoài cửa Công Hội.

Nghe được thanh âm này, Đỗ Minh thoáng sửng người. Hắn nhìn sang muội muội của mình, rõ ràng Đỗ Hình Nhi không nghe thấy gì hết. Hắn không thể giải thích được bằng cách nào thanh âm đó có thể truyền đến tai hắn, nhưng hắn biết rõ chủ nhân của thanh âm này là ai.

- Hình Nhi, lão sư đã trở lại.

Vốn Đỗ Hình Nhi đang muốn giữ Đỗ Minh lại, bây giờ nghe hắn nói như vậy, nàng cũng lâm vào sửng sờ, nhưng ngay sau đó liền túm chặt ống tay áo của Đỗ Minh.

- Huynh đừng hù muội a. Cho dù Cơ Động ca ca đã trở lại thì làm sao huynh có thể biết được chứ?

Đỗ Minh bất đắc dĩ nói:

- Đi, chúng ta ra bên ngoài xem thử sẽ rõ ràng thôi. Thật lòng mà nói, huynh cũng không biết lão sư làm thế nào mà liên hệ với huynh được nữa.

Khi Đỗ Minh nhìn thấy Cơ Động, hắn phát hiện tuy cách ăn mặc của Cơ Động vẫn không khác gì so với lần đầu tiên họ gặp nhau, nhưng không biết vì sao khi hắn nhìn vào đôi mắt thâm thúy của Cơ Động, hắn đột nhiên cảm thấy vị lão sư này đã có chút bất đồng so với trước, nhưng đến tận cùng là phát sinh biến hóa như thế nào thì hắn lại không nhìn ra được.

Tiến lên vài bước nghênh đón, Đỗ Minh cung kính hành lễ với Cơ Động.

- Lão sư!

Cơ Động nhìn Đỗ Minh, nhẹ gật đầu, mỉm cười nói:

- Người đi mời Đỗ Hội trưởng đi, ta tới để thực hiện giao ước.

541. Chương 285 Đỗ Tư Khang Đưa Ra Đồ Ước.

- Cơ Động ca ca, ta đều một mực cố gắng tu luyện a. Ta nhất định sẽ sớm tu luyện tới sáu mươi cấp, để người đồng ý thu ta làm đồ đệ.

Cánh tay Cơ Động nhẹ nhàng run lên, vô thanh vô tức thoát khỏi sự lôi kéo của Hình Nhi.

- Hình Nhi cô nương, người cố gắng tu luyện là tốt rồi. Ta cũng mong người sớm đạt tới sáu mươi cấp.

Đỗ Hình Nhi thấy Cơ Động né tránh như vậy, hơi có chút bất mãn, hết nhìn hắn rồi lại nhìn Liệt Diễm đầu đội nón trúc ở kế bên, nàng thè lưỡi nói:

- Cơ Động ca ca, vì sao vị tỷ tỷ này lại luôn mang mạng che mặt a! Chẳng lẽ tỷ ấy có bệnh gì đó sao?

Cơ Động nhú mày.

- Hình Nhi cô nương, mời người tự trọng một chút!

Ngữ khí của hắn rõ ràng có vài phần nặng nề, Đỗ Hình Nhi nói Liệt Diễm có bệnh, đây là chuyện mà hắn không thể tiếp nhận được. Vừa nói xong, hắn đã nắm lấy tay Liệt Diễm, mang theo A Kim đi vào cửa chính của Điều Tử Sư Công Hội.

Đỗ Hình Nhi nhìn theo bóng lưng của ba người, hung hăng dậm chân, tức giận hừ một tiếng, lầu bầu nói:

- Cơ Động chết dẫm, Cơ Động thói tha, ta sẽ không buông tha cho người đâu. Cô nãi nãi ta như thế nào lại không tự trọng, ta đến bạn trai còn chưa có nữa là...

Liệt Diễm đến bên cạnh Cơ Động khẽ cười, nói:

- Thật không nghĩ tới tiểu Cơ Động của ta rất được hoan nghênh a!

Cơ Động có chút buồn cười, nhìn Liệt Diễm, thấp giọng nói:

- Ta là Cơ Động của nàng, không phải là tiểu Cơ Động a. Liệt Diễm, không lẽ nàng ghen sao?

Sau khi xác lập quan hệ với Liệt Diễm, hắn cũng không cẩn thận, khép nép như lúc trước nữa, không nhịn được mà trêu ghẹo Liệt Diễm một câu.

Liệt Diễm mỉm cười nói:

- Ta còn cần phải ghen sao? Thân thể, tấm lòng, linh hồn của chàng đều thuộc về ta. Hơn nữa, ta cũng không cho rằng có nữ hài nào ở thế giới nhân loại hấp dẫn hơn ta a.

Phải có thực lực thì mới có sự tự tin, nếu như lời này do một người khác nói ra, Cơ Động nhất định sẽ cho rằng đó là chém gió. Nhưng một khi từ chính miệng Liệt Diễm nói ra thì đó lại là chuyện tất nhiên, ngay cả A Kim ở một bên cũng nhẹ gật đầu.

Lúc này, Đỗ Tư Khang đã dẫn theo một đám Điều Tử Sư từ bên trong ra nghênh đón từ xa.

- Cơ Động tiên sinh.

Đỗ Tư Khang tiến lên vài bước, đi tới trước mặt Cơ Động. Cơ Động cũng nắm lấy tay Đỗ Tư Khang, áy náy nói:

- Đỗ Hội trưởng, thật là có lỗi quá, vì hôm đó xảy ra việc ngoài ý muốn, chúng ta không thể không tạm thời rời đi. Thật là thất lễ, mong ngài thứ lỗi cho...

- Không có việc gì, chuyện này cũng không tính là chuyện lớn. Chỉ cần Cơ Động tiên sinh bình an vô sự là tốt rồi. Nhanh, mời tiên sinh vào trong.

Đỗ Tư Khang tự mình dẫn ba người vào bên trong. Đỗ Hình Nhi ở đằng sau đuổi kịp Cơ Động, trông thấy phụ thân nên tự nhiên cũng không quấy rầy Cơ Động nữa.

Vừa đi, Cơ Động vừa nói với Đỗ Tư Khang.

- Đố hội trưởng, lần này ta tới là để thực hiện ước định lần trước của chúng ta. Luận bàn với ngài xong, rất có thể chúng ta sẽ rời khỏi Bắc Thủy Đế quốc, chuẩn bị cho Thánh Tà Chi Chiến sắp tới.

Đỗ Tư Khang gật đầu.

- Hảo, ta đã sớm sắp xếp ổn thỏa. Ta nghe tiểu nhi nói rất nhiều về tuyệt kỹ điều tửu của Cơ Động tiên sinh, cũng không nhịn được mà ngứa ngáy tay nghề đây. Cơ Động tiên sinh, ngài không ngại để cho một số điều tửu sư của Điều Tửu Sư Công Hội chúng ta quan sát chứ?

Cơ Động nhíu mày, đầy thâm ý nhìn Đỗ Tư Khang, trong nội tâm thầm than một tiếng. Nguyên bản ý của hắn là không muốn để cho người của Điều Tửu Sư Công Hội chứng kiến cuộc tỷ thí này. Như vậy cho dù Đỗ Tư Khang thua cuộc cũng không có quá nhiều người biết, không ảnh hưởng quá lớn đến danh dự của hắn.

Lúc này Đỗ Tư Khang lại đưa ra yêu cầu như vậy, hiển nhiên là có mục đích của hắn. Lần này Điều Tửu Sư Công Hội bị Ma Minh tấn công dẫn đến tổn thương nguyên khí, sức ảnh hưởng của hắn trong Công Hội bị giảm xuống trên phạm vi lớn. Lần này hắn muốn đánh bại Cơ Động ở phương diện điều tửu, hiển lộ tuyệt kỹ điều tửu của hắn khiến cho hội viên tin phục. Hiển nhiên, Đỗ Tư Khang cực kỳ tự tin ở phương diện điều tửu của mình, hơn nữa rất có thể hắn còn có mục đích khác.

Tinh Thần Lực tăng lên, làm cho khả năng nhìn người của Cơ Động càng thêm sắc bén. Khi Đỗ Tư Khang đưa ra cái đề nghị này cho hắn, nhịp đập trái tim rõ ràng nhanh hơn một chút, điều này chứng minh tâm thần của lão không ổn định, chắc chắn là có mưu đồ gì đó. Tuy Cơ Động không biết Đỗ Tư Khang âm mưu điều gì, nhưng hắn cũng không sợ. Huống chi, lần trước hắn đã cứu cả Điều Tửu Sư Công Hội, hắn tin tưởng Đỗ Tư Khang sẽ không làm chuyện gì bất lợi với hắn.

- Được rồi, vậy thì cứ làm như Đố Hội trưởng nói đi. Bất quá ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó.

Cơ Động thần nhiên nói.

Đỗ Tư Khang nhẹ gật đầu.

- Ta cũng vậy. Nếu không chính là không tôn trọng Cơ Động tiên sinh rồi.

Đi vào đại sảnh của Điều Tửu Sư Công Hội, Đỗ Tư Khang mời ba người Cơ Động ngồi xuống, rồi phân phó người đi chuẩn bị mọi thứ.

- Cơ Động tiên sinh, nếu tiến hành luận bàn tại Công Hội chúng ta, vô hình chung ta đã chiếm tiện nghi rồi. Vậy phương pháp tỷ thí sẽ do ngài đặt ra, như thế sẽ công bằng hơn.

Cơ Động mỉm cười, cái này là công bằng sao. Hai gã Điều Tửu Sư tiến hành tỷ thí, phương pháp lại do một người trong đó đề ra, tức là người đó đã chiếm tiện nghi rất lớn rồi. Mỗi một Điều Tửu Sư đều có am hiểu riêng về phương thức và chủng loại điều chế. Lấy sở trường tấn công sở đoản, không thể nghi ngờ là đã gia tăng cơ hội chiến thắng lên rất nhiều. Đỗ Tư Khang nói không chiếm tiện nghi của mình, cũng thể hiện ra sự tự tin mãnh liệt của một Tửu Thần như hắn.

Cơ Động nhẹ gật đầu, nói:

- Tốt lắm, vậy ta sẽ không khách khí.

Trong mắt Đỗ Tư Khang hiện lên một chút do dự, hắn cắn răng nói tiếp:

- Cơ Động tiên sinh, ta còn có một đề nghị nữa, lần luận bàn này của chúng ta cũng coi như là việc trọng đại trong giới Điều Tửu Sư. Như vậy đi, chúng ta sẽ đặt thêm chút ít tiền cược, như thế mới kích thích chúng ta phát huy ra tài nghệ điều tửu một cách tốt nhất.

Vừa nghe hắn nói, Cơ Động lập tức minh bạch mưu đồ của Đỗ Tư Khang là gì. Mặc dù điều này cũng là kỳ vọng của chính hắn nhưng khi thấy Đỗ Tư Khang mưu đồ như vậy, trong lòng hắn lại có cảm giác khó chịu. Hắn ra vẻ không rõ ý của Đỗ Tư Khang, thần nhiên nói:

- Đố Hội trưởng định đặt cược cái gì đây?

Đỗ Tư Khang nói:

- Những thứ tầm thường tất nhiên không lọt vào mắt Cơ Động tiên sinh rồi. Ta sẽ lấy một bình Hãn Hải Quỳnh Tương làm vốn đặt cược đi.

Lời này vừa nói ra, một loạt Điều Tử Sư lập tức ồn ào lên. Đối với chuyện Đỗ Tư Khang và Cơ Động luận bàn tài nghệ điều tử, bọn họ đã thấy hết sức kỳ quái rồi. Chỉ là Đỗ Tư Khang đã từng nói với họ, năng lực điều tử của Cơ Động rất mạnh, đã từng đánh bại Phát Thụy, mới làm cho bọn họ có hứng thú đến nơi này quan khán. Bây giờ, Đỗ Tư Khang muốn dùng Hãn Hải Quỳnh Tương làm tiền đặt cược lại càng làm cho bọn họ thêm khiếp sợ.

- Cha!

Đỗ Minh bước đến bên cạnh Đỗ Tư Khang, tức giận nói:

- Cha sao có thể làm như vậy chứ...đây...đây rõ ràng là...

Hắn vẫn còn kìm lại, chưa nói ra bốn chữ “lấy oán báo ơn” nhưng ánh mắt nhìn phụ thân đã cực kỳ tức giận.

Đỗ Tư Khang trầm giọng quát:

- Đây là chuyện giữa ta và Cơ Động tiên sinh, người mau lui ra.

Từ ngày Cơ Động tỏ vẻ muốn cùng hắn luận bàn điều tử, trong nội tâm Đỗ Tư Khang đã suy nghĩ rất nhiều. Thực lực của Cơ Động thì không cần phải bàn đến, nhưng hắn không cho rằng ở phương diện điều tử Cơ Động lại có khả năng chiến thắng mình. Quan trọng nhất là Thiên Niên Sinh Mệnh Chi Nguyên có sức hấp dẫn quá mạnh mẽ với hắn, hầu như mỗi ngày sức hấp dẫn này đều kích thích tâm can hắn. Đường nhiên hắn biết hôm nay mình đưa ra tiền đặt cược như vậy, có thể nói là không còn đường rút lui nữa, thậm chí có thể gọi là lấy oán trả ơn.

Chỉ có điều hắn thật sự nhịn không được, mỗi một loại tuyệt thế danh tử trong Danh Tử Lục hắn đều tinh tường nhớ rõ. Thân là Hội trưởng Điều Tử Sư Công Hội, rốt cục có cơ hội sở hữu một trong những loại danh tử ấy, hắn sao có thể không hao tâm tổn lực mà nghĩ biện pháp chứ? Hắn biết rõ, lấy thân phận của Cơ Động tuyệt đối sẽ tuân thủ lời hứa của mình, không gây phiền toái cho Công Hội. Cái hại lớn nhất của việc này chính là làm như vậy sẽ triệt để đắc tội với Cơ Động, sau này hắn cũng sẽ không trợ giúp Điều Tử Sư Công Hội bất kì chuyện gì.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, rốt cục Đỗ Tư Khang đã đi đến quyết định này. Cho dù đắc tội Cơ Động, hắn cũng phải vì Điều Tử Sư Công Hội mà lấy được Sinh Mệnh Chi Nguyên - tuyệt thế danh tử. Lúc đó, tên tuổi của hắn chắc chắn vĩnh viễn khắc sâu trong lịch sử Điều Tử Sư Công Hội. Phải biết rằng, từ đệ nhất Hội trưởng cho đến nay, vẫn chưa có bất cứ người nào có thể vì Công Hội mà lưu lại một bình rượu trong Danh Tử Lục a!

Cơ Động lãnh đạm nhìn Đỗ Tư Khang, ánh mắt của hắn rất bình tĩnh, không vì đề nghị của Đỗ Tư Khang mà xuất hiện bất cứ biến hoá nào, hắn bình tĩnh nói:

- Đỗ hội trưởng, vật đặt cược của ngài tựa hồ quá quý trọng. Hình như chỉ có Sinh Mệnh Chi Nguyên mới có thể so sánh với nó.

Đỗ Tư Khang miễn cưỡng cười nói:

- Chúng ta chỉ là tùy ý luận bàn mà thôi. Tuy Sinh Mệnh Chi Nguyên bài danh thấp hơn Hãn Hải Quỳnh Tương, nhưng dùng nó làm tiền đặt cược cũng đã rất phù hợp rồi.

- Cha, ngài không thể làm như vậy được!

Lúc này Đỗ Hình Nhi cũng đã nghe rõ mọi việc, vội vàng từ bên cạnh xông ra, thậm chí còn trực tiếp hơn ca ca, đứng chặn trước mặt Cơ Động, tức giận nhìn phụ thân.

Sắc mặt Đỗ Tư Khang trầm xuống.

- Người đâu, tới dẫn hai đứa này đi cho ta. Ở trước mặt khách quý mà bất kính như thế, còn ra thể thống gì nữa.

Vài tên Điều Tử Sư tiến lên, giữ chặt huynh muội Đỗ Minh. Đỗ Minh nháy nháy mắt với Cơ Động, ý nói hẳn không cần phải đáp ứng phụ thân mình. Đỗ Hình Nhi lại càng trực tiếp kêu lên, nhưng Cơ Động làm như không nhìn thấy phản ứng của họ, hướng về phía Đỗ Tư Khang nhẹ gật đầu.

- Hảo, Đỗ Hội trưởng đã có hứng thú cỡ này, ta sao có thể không phụng bồi được? Ta đối với Danh Tử Lục của quý hội cũng rất tò mò muốn được biết. Như thế này đi, ta sẽ dùng hai bình Sinh Mệnh Chi Nguyên để làm vật đánh cược. Sinh Mệnh Chi Nguyên bài danh phía dưới Hãn Hải Quỳnh Tương, vậy ta xuất ra hai bình cũng không thiệt thời giờ cho ngài, có phải không?

Danh Tử Lục tuy trân quý, nhưng sao có thể sánh với một bình tuyệt thế danh tử được chứ! Nghe Cơ Động nói sẽ dùng hai bình Sinh Mệnh Chi Nguyên đặt cược, Đỗ Tư Khang trong lòng vui mừng quá đỗi. Lúc này hẳn đã hoàn toàn chìm trong vui sướng, hoàn toàn không nghĩ tới vì sao Cơ Động lại chịu xuất ra hai bình danh tử trân quý như thế để đổ ược.

- Hảo, một lời đã định!

Đỗ Tư Khang và Cơ Động cùng đứng dậy, hai người hai tay nắm vào nhau, xem như đã định ra đổ ược.

Những Điều Tử Sư khác đang ngồi trong đại sảnh đều đứng lên, tất cả bọn họ đều không rõ vì sao Đỗ Tư Khang lại đưa ra đổ ược như vậy. Đối với Cơ Động, ngoại trừ sự cảm kích trong nội tâm, bọn họ đều cảm thấy có cái gì đó không đúng. Sinh Mệnh Chi Nguyên là cái gì? Tuyệt đại đa số Điều Tử Sư đều không biết, dù sao Danh Tử Lục chỉ có một ít Điều Tử Sư có đẳng cấp cao nhất mới có quyền biết đến.

Trong mắt Cơ Động toát ra thần quang lạnh như băng, Đỗ Tư Khang thấy vậy không khỏi khẽ run lên trong lòng, nhưng hẳn đã quyết định như vậy, bây giờ có hối hận cũng đã chậm rồi. Vì Sinh Mệnh Chi Nguyên, hẳn nguyện từ bỏ tất cả.

Lúc này, người phụ trách chuẩn bị cho việc tỷ thí đã quay lại, gật đầu với Đỗ Tư Khang. Hẳn thuận thể làm một động tác mời Cơ Động.

- Cơ Động tiên sinh, mời!

- Đỗ Hội trưởng, mời!

Cơ Động nhìn Đỗ Tư Khang, kỳ thật hẳn cũng có thể giải thích được suy nghĩ của Đỗ Tư Khang. Thân là một Điều Tử Sư đỉnh cấp, cả đời đều chìm đắm trong điều tử, sự khao khát đối với tuyệt thế danh tử vô cùng mãnh liệt, không ai có thể sánh bằng. Hẳn lúc trước cũng vậy, nhìn thấy rượu ủ ngàn năm, không nhìn được mà ném thử một ngum, cho nên mới đi tới thế giới này. Đương nhiên, nếu như đổi lại là bây giờ, đừng nói là rượu ủ ngàn năm, cho dù là vạn năm cũng không có khả năng làm hẳn say như chết.

Tuy nhiên, là một Điều Tử Sư đỉnh cấp, bất luận là rượu có sức hấp dẫn tới đâu, cũng phải bảo vệ bản tâm của chính mình. Nếu không cưỡng được cảm dỗ của vật ngoại thân, sẽ vĩnh viễn khó có khả năng giữ vững bình tĩnh. Thậm chí Cơ Động dám nói, Đỗ Tư Khang chủ động đưa ra đổ ược như vậy, cho dù tài nghệ điều tử của hẳn không thua kém so với mình, thì bây giờ cũng đã thua một nửa rồi. Bởi vì tâm hẳn đã thua, tâm lý lấy oán trả ơn sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của hẳn.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên Điều Tử Sư Công Hội, mọi người đi tới một căn phòng cực lớn. Thứ đầu tiên Cơ Động cảm nhận được khi tiến vào phòng, đó là mùi rượu xộc vào mũi. Đây là hương vị của trăm ngàn loại rượu ngon hỗn hợp cùng một chỗ. Tuy hương vị cũng không tính là quá nồng đậm, nhưng đối với Điều Tử Sư chủ yếu dùng khứu giác để phán đoán mà nói, chắc chắn sẽ sinh ra một ít ảnh hưởng.

Trong phòng, hai cái bàn điều tử đã được dọn ra, mỗi cái đều có hình bán nguyệt, rộng một thước, đường cung dài ba thước rưỡi. Đây là bàn điều tử tiêu chuẩn của Điều Tử Sư Công Hội. Sở dĩ nó có hình bán nguyệt là để cho Điều Tử Sư khi điều tử có thể thoải mái lui về phía sau, có được không gian rộng lớn để thi triển tài nghệ.

Phía sau bàn điều tử chừng ba thước, có một tủ rượu cực lớn, thậm chí là có chút khoa trương, trong đó bày hàng ngàn loại rượu ngon. Cơ Động chỉ cần liếc mắt qua là có thể nhận ra tất cả số rượu này đều là rượu lâu năm. Nói cách khác, không hề có loại rượu nào bình thường. Mỗi một bình đều có giá cả xa xỉ, thậm chí một phần ba trong số đó hẳn vẫn chưa gặp qua bao giờ từ khi đi tới thế giới này.

Giống như Ma Sư Công Hội ở phương diện vũ khí ma lực có nội tình cực kỳ thâm sâu, Điều Tử Sư Công Hội tích góp từng loại rượu suốt bao nhiêu năm tháng. Lượng tích trữ hùng hậu đến mức sau khi bị Ma Minh cướp sạch, họ vẫn có thể xuất ra nhiều hảo tửu như vậy. Chứng tỏ Điều Tử Sư Công Hội không chỉ có một địa phương cất giấu rượu, Ma Minh chỉ cướp đi được số rượu trong Tổng hội mà thôi.

Hai bàn điều tửu và hai tửu rượu của hai người cách xa nhau mười thước, bên ngoài có đặt một hàng ghế dành cho những người quan khán. Cả gian phòng đèn đuốc sáng trưng, trên trần căn phòng là một cái đèn chùm thủy tinh cực lớn, cung cấp đầy đủ ánh sáng cho hai bàn điều tửu và hai tửu rượu ở bên dưới.

542. Chương 286 Tửu Thần Chi Tranh.

Đỗ Tư Khang cởi áo ngoài xuống, giao cho một Điều Tử Sư lớn tuổi giữ. Thần sắc của hắn đã trở nên nghiêm túc hẳn lên khiến Cơ Động thoáng bất ngờ. Lúc trước Đỗ Tư Khang rõ ràng vẫn còn cảm giác áy náy xấu hổ, vậy mà khi hắn nhìn thấy tửu rượu chứa hơn ngàn loại rượu ngon, tất cả những cảm xúc đó đã bị sự cuồng nhiệt thay thế. Chỉ có bọn họ, những người là Điều Tử Sư đỉnh cấp mới có thể đạt tới cảnh giới này, ngoài rượu ra không còn chú ý tới vật gì khác.

Cơ Động lúc này mới biết bản thân mình đã xem nhẹ vị Tửu Thần này. Hắn nhìn Đỗ Tư Khang mà thấy được bóng dáng của mình trước khi đến thế giới này. Danh xưng Tửu Thần quả nhiên là danh bất hư truyền. Bản thân mình vốn cho rằng tâm tình của hắn phát sinh biến hóa sẽ ảnh hưởng đến cuộc tỷ thí, nhưng hiện tại xem ra mình đã quá lo lắng rồi.

Bất quá, đây cũng là điều mà Cơ Động hy vọng được nhìn thấy, dù sao khi hắn mới vừa đi vào thế giới này đã nghe tới danh tiếng của Tửu Thần Đỗ Tư Khang. Có thể nói, trước khi hắn xuất hiện, Đỗ Tư Khang đã là đệ nhất Điều Tử Sư của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục. Nếu như vị đệ nhất nhân này lại dễ dàng bị đánh bại thì còn có ý nghĩa gì nữa? Thân là một đời Tửu Thần, theo một mặt nào đó mà nói, hắn và Đỗ Tư Khang là hai người giống nhau, đối với tài nghệ điều tửu của mình đều có lòng tự tin tuyệt đối. Là một điều tửu sư đỉnh phong, tuyệt đối không thể mất đi sự tự tin của mình. Lúc này rốt cục hắn đã có thể tỷ thí một trận chính thức với Đỗ Tư Khang.

Cũng vì thấy được ánh mắt của Đỗ Tư Khang, nên sự khó chịu trong lòng của Cơ Động đã tiêu tan toàn bộ. Vị Tửu Thần trước mắt này cho dù phải lấy oán trả ơn cũng muốn tranh đoạt Sinh Mệnh Chi Nguyên. Từ đó có thể thấy sự chấp nhất của hắn đối với rượu mạnh mẽ đến mức nào! Vì rượu, hắn thậm chí có thể buông tha tất cả, kể cả thanh danh của mình. Một Điều Tử Sư như vậy tuyệt đối đáng để được tôn kính.

Đỗ Tư Khang làm một động tác thủ thế mời Cơ Động, còn mình thì đi ra đằng sau một bàn điều tửu, quang mang trong mắt hắn đã trở nên nóng bỏng. Đã bao nhiêu năm rồi, trong giới điều tửu hắn không còn cảm nhận được áp lực này nữa, rốt cục bây giờ áp lực này đã xuất hiện trở lại. Đối với hắn mà nói, cảm giác này cực kỳ mỹ diệu, cũng là cảm giác mà hắn cực kỳ chờ mong. Chỉ có ở dưới áp lực như thế này mới có thể làm cho tài nghệ điều tửu của hắn phát huy trọn vẹn, thậm chí còn đột phá thêm một tầng cao mới. Đương nhiên, hắn cũng không cho rằng áp lực này là do Cơ Động gây ra, mà là từ khát vọng đối với Thiên Niên Sinh Mệnh Chi Nguyên. Dù cho thực lực điều tửu của Cơ Động có yếu kém đến mấy, hôm nay hắn nhất định sẽ toàn lực ứng phó, làm cho Sinh Mệnh Chi Nguyên rơi vào tay hắn, rơi vào tay Điều Tử Sư Công Hội.

Cơ Động đi đến bàn điều tửu đối diện với Đỗ Tư Khang, ánh mắt của hai người chạm vào nhau. Đỗ Tư Khang kinh ngạc phát hiện, trong mắt Cơ Động không có quang mang nóng bỏng và chấp nhất như của hắn. Điều hắn nhìn thấy chính là sự tự tin không gì sánh kịp, sự tự tin tuyệt đối. Ánh mắt bình tĩnh và trong suốt, mục quang sâu thẳm, không có nửa phần khấn trương, cả người đều toát lên vẻ thông dong, nhẹ nhàng.

- Cơ Động tiên sinh, thỉnh ngài đưa ra phương thức luận bàn.

Đỗ Tư Khang trầm giọng nói.

Cơ Động nói:

- Nếu là luận bàn, vậy thì chúng ta nên tỷ thí ở toàn bộ phương vị điều tử và năng lực điều tử của chúng ta. Tốt nhất là thế này đi, chúng ta sẽ lấy ba cuộc tỷ thí để định thắng bại. Người thắng hai ván sẽ là người chiến thắng cuối cùng.

Đỗ Tư Khang nhẹ gật đầu, nói:

- Bất luận là như thế nào, quy cách tỷ thí đều do ngài làm chủ.

- Tốt!

Hai mắt Cơ Động sáng lên, hắn cũng giống Đỗ Tư Khang, đã rất lâu không có cảm giác hưng phấn vì điều tử như thế này, cho dù là lúc đối mặt với Lôi Đế Phát Thụy cũng không có. Lúc hắn tỷ thí với Phát Thụy, tuy năng lực của Phát Thụy cũng khá mạnh nhưng so với hắn vẫn còn chênh lệch không nhỏ. Đối với Điều Tử Sư đỉnh cấp mà nói, cho dù là một tia chênh lệch nhỏ bé cũng chẳng khác nào một cái hào rộng không thể vượt qua. Trước mắt, Đỗ Tư Khang là người đại diện cho lực lượng điều tử đỉnh phong ở thế giới này. Huống chi bên cạnh mình còn có Liệt Diễm đang xem, lần điều tử này cũng là lễ vật mà hắn muốn tặng cho Liệt Diễm. Hắn và Liệt Diễm vì điều tử mà kết duyên với nhau, sao lại có thể không toàn lực ứng phó đây?

- Trận đầu tiên, chúng ta sẽ dùng một bình pha chế, tất cả dựa vào thủ pháp điều chế, phối liệu tự do lựa chọn. Trận thứ hai, chúng ta sẽ dùng nhiều bình pha chế để so đấu, thủ pháp và phối liệu cũng giống trận đầu. Riêng trận cuối cùng, mỗi người sẽ điều chế một chén rượu, rồi để đối phương bắt chước. Ngài thấy thế nào?

Nghe phương thức luận bàn mà Cơ Động đưa ra, khóe mắt Đỗ Tư Khang thoáng co rút lại, hắn cũng không phải vì phương thức tỷ thí Cơ Động đưa ra quá hà khắc hay có điều gì khác biệt mà vì ba loại phương pháp tỷ thí này là ba loại thường thấy nhất khi Điều Tử Sư luận bàn, cũng là ba loại công bình nhất. Cơ Động hắn thật sự tự tin như vậy sao?

Hít sâu một hơi, Đỗ Tư Khang mơ hồ cảm giác người tuổi trẻ trước mắt này trong phương diện điều tử cũng có sự độc đáo riêng. Tuy nhiên hắn tuyệt đối tự tin vào thực lực của mình. Hắn là một Điều Tử Sư thiên tài, từ khi tiến vào Điều Tử Sư Công Hội đến khi trở thành Tử Thần chỉ cần khoảng thời gian ba mươi năm mà thôi. Gần ba mươi năm nay, hắn tung hoành khắp đại lục, trong giới Điều Tử Sư không ai có thể sánh bằng hắn. Mà người có thể làm lung lay cái vị trí Hội trưởng Điều Tử Sư Công Hội này của hắn lại càng không có!

- Hảo, vậy chúng ta bắt đầu đi.

Đỗ Tư Khang cũng không nói nhiều, cảm thụ được cảm giác nóng bỏng và hưng phấn mãnh liệt trong cơ thể mình, cả người hắn đã hoàn toàn tiến nhập vào trạng thái đỉnh cao.

Các Điều Tử Sư xung quanh đều mở to hai mắt mà nhìn, Đỗ Minh và Đỗ Hình Nhi cũng biết bây giờ đã không thể can cuộc tỷ thí này lại, chỉ biết đứng một bên lẳng lặng xem.

Duy chỉ có Liệt Diễm là chậm rãi đi tới bên cạnh bàn điều tử của Cơ Động một khoảng không xa, qua khăn che mặt của nón trúc mà nhìn hắn. Ngoại trừ Cơ Động, nàng là người duy nhất tự tin tuyệt đối Cơ Động sẽ chiến thắng.

Cơ Động và Đỗ Tư Khang đều đi tới chỗ rửa tay bên cạnh bàn điều tử, bắt đầu chăm chú rửa tay. Bàn tay, ngón tay, kẽ tay, móng tay, thậm chí là mỗi đường vân tay bọn họ đều tẩy rửa cực kỳ cẩn thận. Nếu có ngoại nhân ở đây chứng kiến họ rửa tay như vậy, chắc chắn sẽ buông tiếng cười khẩy. Nhưng trong giới Điều Tử Sư cao cấp, việc rửa tay sạch sẽ không chỉ biểu hiện sự tôn kính với điều tử, mà còn vì để cho tay mình không có bất kỳ một tia hương vị nào ảnh hưởng đến sự phán đoán. Ngoài ra, làm cho hai tay sạch sẽ hoàn toàn mới có thể bảo trì sự tiếp xúc giữa tay và bình pha chế một cách hoàn mỹ nhất. Loại tỷ thí đỉnh cấp này, ai có thể xử lý qua loa đây?

Cơ hồ là rửa xong cùng một lúc, hai người đều trở lại trước bàn điều tử, từ phía dưới bàn lấy ra một bình pha chế bằng thủy tinh giống nhau như đúc. Nếu là tỷ thí công bình, phải dựa vào kỹ thuật để phân cao

thấp chứ không phải dựa vào công cụ. Do đó, tất cả các dụng cụ trong cuộc tỷ thí này đều hoàn toàn giống nhau.

Cho tới giờ khắc này, hai Tửu Thần của hai thế giới được vạn người kính ngưỡng đồng thời đứng đối diện nhau, mắt nhìn thẳng vào đối thủ. Sau một khắc, bọn họ đã bắt đầu trận tỷ thí điều tửu của mình!

Đỗ Tư Khang căn bản không cần dùng mắt nhìn cũng có thể tinh tường nắm rõ vị trí của mỗi một bình rượu trong tủ sau lưng hắn, đây vốn là điều mà hắn am hiểu nhất, tửu rượu cũng được xếp đặt giống như tửu rượu của hắn vậy. Không cần quay đầu lại, cánh tay của hắn giống như bị bẻ gãy, hướng phía sau vung đi, chỉ trong nháy mắt ba bình rượu đã hiện ra trên bàn điều tửu trước mặt hắn.

Nhưng điều làm cho Đỗ Tư Khang kinh hãi chính là Cơ Động cũng không cần quay đầu lại, thậm chí hắn còn không cần động thủ. Ba đạo quang mang nhàn nhạt màu đỏ từ trên người hắn đột nhiên chớp động, ngay lập tức ở trên bàn điều tửu trước mặt đã xuất hiện ba bình rượu. Hơn nữa ba cái bình này giống hệt như ba cái bình Đỗ Tư Khang vừa chọn.

Bất quá, Đỗ Tư Khang cũng không tự hỏi bằng cách nào Cơ Động có thể làm được điều đó, bởi giờ phút này trong mắt hắn đã không có Cơ Động, mà chỉ còn lại ba bình rượu ngon trước mắt mà thôi.

Cơ Động cũng giống như Đỗ Tư Khang, ánh mắt tập trung lên ba bình rượu. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy tửu rượu sau lưng, nhưng chỉ sau lần liếc mắt nhìn lúc bước vào căn phòng, hắn đã ghi nhớ trọn vẹn vị trí của mỗi một bình rượu. Hắn có thể làm vậy chính là nhờ sự tăng trưởng của Tinh Thần Lực sau mười lần tuế biến.

Sở dĩ hắn lựa chọn loại rượu đồng dạng với Đỗ Tư Khang, là vì hắn muốn tại cùng một loại điều tửu mà phân thắng bại với đối thủ.

Đỗ Tư Khang lựa chọn ba loại rượu theo thứ tự là Phục Đặc Gia (Vodka), Quân Độ Chanh Vị (Cointreau hương cam) và rượu Bạch Lan Địa hạnh nhân (Brandy hạnh nhân). Đây là ba loại rượu hoàn toàn bất đồng với nhau. (Biên: Cái tên rượu Quân Độ làm ta mất hơn một ngày mới tìm ra tên tiếng Anh của nó...)

Phục Đặc Gia là loại rượu tinh khiết được chưng cất với nồng độ cao, không hề có bất kỳ phụ gia tạo hương vị nào. Nó là loại rượu nguyên chất được sử dụng rộng rãi nhưng cũng chỉ pha loãng và phối hợp với các loại rượu cũng như phối liệu khác, chỉ có tác dụng phụ trợ mà thôi.

Quân Độ Chanh Vị hay còn gọi là “Quân Độ chanh vị lực kiều tửu” (Cointreau hương cam dành cho phụ nữ), có hương vị của cam, là loại rượu dùng để khai vị và là một loại phối liệu chủ yếu để pha chế nhiều loại Kê Vỹ Tửu (Cocktail) nổi tiếng.

Để có được rượu Quân Độ hoàn mỹ, nhất định phải thông qua quá trình chưng cất phức tạp mới đạt được vị ngọt của múi cam, vị đắng của vỏ cam, sau đó đem phần rượu tinh khiết ấy tinh chế với hỗn hợp đường và nước, cuối cùng tạo thành rượu có độ cồn 40%. Tất cả các công đoạn đều phải được lựa chọn khắt khe, nhằm mang đến khẩu vị tốt nhất cho người thưởng thức.

Bởi vậy, vị của Quân Độ rất đặc biệt, hương thơm thanh thuần, lại mang đến rất nhiều cảm giác cho người uống. Mặc dù hàm lượng phối liệu cân bằng nhưng lại tạo được cảm giác nồng đậm mà ôn hòa, mát mẻ nhưng ấm áp, vị đắng xen lẫn ngọt ngào. Những hương vị đối lập ấy mang đến cho người thưởng thức những thể nghiệm mới mẻ trong vị giác. Khi rót vào trong chén, rượu sẽ có màu sáng long lanh trong suốt. Sau khi thêm đá lạnh, rượu sẽ chuyển thành màu trắng sữa mang theo hương hoa nhè nhẹ, sau đó tỏa hương cam nồng hậu. Khi uống vào, cảm giác mát lạnh lập tức lan tỏa khắp mọi ngóc ngách trong cơ thể, dư vị cứ quanh quẩn thật lâu không tiêu tán.

Rất hiển nhiên, Cơ Động có một sự chênh lệch cố định với Đỗ Tư Khang, đó là hắn không có năng lực tạo băng, đây là một bất lợi của Cơ Động. Dù nắp bình chưa được mở ra, Cơ Động cũng có thể cảm nhận được vị rượu tuyệt hảo đến hoàn mỹ của bình Quân Độ Chanh Vị này.

Loại cuối cùng là rượu Bạch Lan Địa hạnh nhân. Đa phần những loại rượu Bạch Lan Địa bình thường đều là rượu bồ đào được sơ chế qua loa, trong khi Bạch Lan Địa hạnh nhân lại dùng hạnh nhân làm nguyên liệu chính để chưng cất, quá trình chế tạo lại càng thêm phức tạp, nhờ đó mới có được hương vị đặc biệt, vị rượu nồng đậm mang theo mùi thơm nhàn nhạt của hạnh nhân. Mặc dù không nổi danh bằng Quân Độ

Chanh Vị nhưng cũng là một loại mỹ tửu. Chỉ có điều loại rượu này chưa bao giờ được dùng làm nguyên liệu chính trong việc điều tửu.

Ba loại rượu có hương vị bất đồng mang đến sự thiên biến vạn hóa cho trong việc điều chế Kê Vỹ Tửu. Lại thêm thủ pháp bất đồng giữa các Điều Tửu Sư càng tạo nên sự khác biệt trong hương vị của Kê Vỹ Tửu. Khi ba loại rượu này vừa được lấy xuống, những Điều Tửu Sư của Công Hội đã ngay lập tức chuẩn bị phối liệu. Không cần phải phân phó, họ căn bản đã biết được ba loại rượu này cần dùng những phối liệu gì.

Phối liệu là hai loại Hồng Thạch Tào Tương và Chu Trấp Đặc.

Ba loại rượu cùng với hai loại phối liệu, sau khi được phối chế sẽ tạo thành Ngộ Dạ Dương Quang mà trước kia Cơ Động đã từng pha chế vì Liệt Diễm. Không biết có phải là trùng hợp hay không, khi đây cũng là ý định ban đầu của Cơ Động. Hắn muốn pha chế một loại Kê Vỹ Tửu trong trận tỷ thí đầu tiên. Đỗ Tư Khang đã lựa chọn như vậy thì hắn cũng không có lý do gì mà đi chọn loại khác.

Nắp bình pha chế của cả hai bên đồng loạt mở ra, bất luận là Cơ Động hay Đỗ Tư Khang, bàn tay của họ đều cực kỳ trầm ổn. Bốn phần mười Phục Đặc Gia, hai phần mười Quân Độ Chanh Vị, hai phần Bạch Lan Địa hạnh nhân, hơn nữa còn có một phần Hồng Thạch Tào Tương và một phần Chu Trấp Đặc. Hàm lượng các loại nguyên liệu được hai người cho vào bình pha chế không hề có sự khác biệt nào, cũng không hề làm rơi rớt dù chỉ là một giọt nhỏ trên bàn điều tửu.

Hỗn hợp chất lỏng của ba loại rượu và hai loại phối liệu bên trong bình pha chế bằng thủy tinh dưới ánh sáng chiếu rọi, bắt đầu cuộn tròn trộn lẫn vào nhau.

Trong nháy mắt khi nắp bình pha chế đóng lại, động tác của Cơ Động và Đỗ Tư Khang đều ngừng lại, cả hai người một lần nữa đứng im, mắt nhắm chặt. Thần kinh của tất cả những người quan khán cũng trở nên khẩn trương, bọn họ biết trận quyết đấu đỉnh phong này rốt cục cũng chính thức bắt đầu rồi.

Sự im lặng trong nháy mắt bị phá vỡ, hai người cơ hồ đồng giờ tay lên cùng lúc, điểm khác biệt duy nhất là Cơ Động nâng tay phải lên, còn Đỗ Tư Khang thì nâng cả hai tay mà thôi.

Tay phải của Cơ Động nhanh như thiểm điện, hướng về bình pha chế bằng thủy tinh trên bàn điều tửu quét tới. Trong sát na, quang hoa thán xạ hiện, bình pha chế đã cấp tốc xoay tròn, bay lên không trung.

Đỗ Tư Khang lại làm ra một động tác hoàn toàn khác, hai tay của hắn hướng vào hư không, hai đạo Nhâm Thủy Ma Lực nồng đậm màu đen nhanh chóng bao phủ lấy bình pha chế. Dưới tác dụng của cỗ ma lực này, cả bình pha chế đang ở trên bàn điều tửu lập tức xoay tròn như con quay.

Ngay từ khi bắt đầu so đấu, hai người đã thể hiện hai phong cách điều tửu hoàn toàn khác nhau. Cơ Động chủ yếu là dựa vào tài nghệ điều tửu thuần túy của chính mình, mà Tửu Thần Đỗ Tư Khang lại đem tài nghệ điều tửu của mình kết hợp hoàn toàn với Ma lực Nhâm Thủy hệ. Tấm màn che phủ trận đấu giữa hai Tửu Thần đã được kéo ra. Cho đến giờ phút này, tin tưởng vào chiến thắng của Cơ Động cũng chỉ có một mình Liệt Diễm. Trong số những người khác, chỉ có mình Đỗ Minh là có vài phần tin tưởng vào Cơ Động mà thôi.

Bình pha chế giống nhau, hỗn hợp rượu bên trong cũng giống nhau, trong thời khắc này, chúng bắt đầu tỏa ra ánh sáng của chính mình.

Chú thích:

- Phục Đặc Gia (Vodka): là loại rượu chưng cất, trong suốt, thường là không màu (trừ phi pha thêm hương liệu) và có độ cồn tương đối cao từ 35% đến 50%. Nguyên liệu để sản xuất vodka thường là khoai tây hoặc một số loại ngũ cốc lên men. Có nguồn gốc từ các nước Đông Âu, nhất là Nga, Ba Lan, Litva. Theo truyền thống, vodka thường được uống xuống nhưng cũng có thể pha chế thành cocktail...

- Quân Độ (Cointreau): là loại rượu mùi/khai vị nguyên chất (không pha chế) sản xuất tại Saint-Barrthélemy-d'Anjou, ngoại ô Angers, Pháp. Nguyên liệu chính là cam ngọt, nồng độ cồn khoảng 40%, mạnh hơn rất nhiều so với các loại rượu chiết xuất khác (khoảng 23% nồng độ cồn). Cointreau còn được coi là nhãn hiệu rượu nguyên chất đầu tiên và duy nhất trong danh sách rượu mùi.

Cointreau rất được giới nữ ưa thích bởi phẩm chất thanh lương, ôn hòa, ngoài ra còn có thể giúp phụ nữ giải tỏa được các áp lực tâm lí, tìm lại trạng thái vui vẻ cân bằng. Cho đến nay, hương vị đặc trưng của Cointreau vẫn không có cách nào làm nhái được, bí quyết pha chế riêng được gia tộc Cointreau bảo vệ giữ gìn vô cùng cẩn mật (Thằng Baidu nó bảo thế ^.^)

- Bạch Lan Địa (Brandy): là tên gọi chung của các loại rượu mạnh được chế biến từ sự chưng cất rượu vang hoặc từ trái cây nghiền nát rồi ủ trong thùng gỗ một thời gian (ít nhất là hai năm). Sau đó được làm giảm nồng độ rượu bằng cách pha thêm nước cất.

Rượu brandy đặt tên theo gốc tiếng Hà Lan brandewijn, xuất phát từ một thương gia Hà Lan gốc Đức tên là Den Helkenwijk, người chuyên buôn rượu chất từ Pháp sang Hà Lan. Ông đã sáng tạo ra cách chưng cất thủy rượu vang chất, hình thành nên một loại rượu mạnh hơn về nồng độ, có thể tích ít hơn và vì vậy, giảm bớt chi phí cho vận chuyển.

Rượu brandy được ngâm trong thùng gỗ nhằm oxy hoá nhẹ rượu, brandy ngấm màu của gỗ để trở thành màu hổ phách và hấp thụ hương thảo mộc từ gỗ.

543. Chương 287 Cửu Dương Lăng Thiên, Cửu Long Hí Châu!

Không nghĩ ngờ gì, từ tình huống mở màn đã cho thấy, có vẻ là Tử Thần Đỗ Tư Khang chiếm thượng phong. Lão chẳng những phối hợp nhuần nhuyễn Ma lực cùng kỹ thuật chế tác rượu, đồng thời còn vận dụng bàn Điều Tử hết sức hợp lý. Nhưng đây cũng vừa mới bắt đầu, ưu thế chỉ là tạm thời, trong nháy mắt, liền có sự thay đổi.

Cơ Động không hề sử dụng bất kỳ một loại Ma lực nào, tay phải của hắn hướng về bình phối rượu đang lơ lửng giữa không trung, bàn tay chợt mở ra, ngay lập tức bình phối rượu như một thỏi nam châm hút chặt vào lòng bàn tay hắn, xoay tròn cực nhanh, tạo thành một quang sáng long lanh chói lọi.

Những người đang có mặt theo dõi trận so tài Điều Tử tại đây đều cảm thấy thấy mây hoa mắt váng. Bọn họ căn bản không thể nhìn rõ Cơ Động làm thế nào mà được như vậy, thì giữa không trung đã xuất hiện ba quang sáng màu bạc, chính là Tam Dương Ánh Nguyệt. Chỉ riêng một kỹ thuật này thôi, Điều Tử Sư Lục tinh trở xuống, đều tự nhận không một ai có thể làm được rồi.

Còn về phía Đỗ Tư Khang thì ngược lại, bình phối rượu của lão vốn đang xoay tròn như con vù trên mặt bàn cũng đã từ từ bay lên. Đỗ Tư Khang đưa hai tay đón lấy cái bình, mười ngón tay chuyển động theo những tiết tấu kỳ lạ mà cực kỳ tinh vi. Rõ ràng là lão đã vận dụng rất khéo léo Ma lực Nhâm Thủy, xảo diệu nâng bình phối rượu từ mặt bàn lên cao rồi cấp tốc xoay tròn nó.

Bình phối rượu bằng thủy tinh trong suốt cho người xem thấy rõ dung dịch rượu đang quay cuồng bên trong. Ma lực màu đen nhánh thấp thoáng xuất hiện, bao bọc quanh bình, tạo thành một lớp xoáy cuộn tròn giữa không trung, cảnh tượng kỳ dị mà diễm lệ vô cùng, không kém gì Tam Dương Ánh Nguyệt của Cơ Động.

Hai đại Tử Thần ngay từ khi bắt đầu, đã chứng tỏ mình xứng đáng là đại kinh địch của nhau. Tuy nhiên ánh mắt của cả hai lúc này đều vô cùng chăm chú tập trung vào bình phối rượu, đến liếc nhìn đối phương một cái cũng không có. Ý chí và tinh thần của bọn họ toàn bộ đều đã dồn vào trong trận chiến điều chế rượu đỉnh phong trên đại lục này.

Tam Tam Hóa Cửu, trên bàn tay Cơ Động ba quang sáng bạc lấp lánh trong nháy mắt biến hóa, bàn tay trái vốn buông thông này giờ rốt cục cũng đã đưa lên. Vẫn không một ai có thể nhìn thấu được động tác của Cơ Động, chỉ có thể thấy vô số thủ ấn hư ảo biến hóa cực nhanh giữa vầng sáng bàng bạc chói lọi trên không kia. Bình phối rượu màu bạc kết hợp với sắc đỏ diễm lệ của dung dịch rượu, xoáy tít cực nhanh trên cao, tạo thành một vầng Thái Dương sáng chói, phát ra những tia hào quang màu bạc huyền lệ kì ảo, kéo dài thành một luồng sáng menh mang như Ngân Hà. Rồi từ dải Ngân Hà lóng lánh đó, chín vầng mặt trời lạng yên xuất hiện, lững lờ mà rực rỡ giữa thỉnh không.

Ba và chín, hai con số tuy bất đồng, nhưng trong con mắt nhà nghề của những Điều Tử Sư thượng thừa, không đơn giản chỉ là gấp ba lần mà thôi. Tam Tam Hóa Cửu, kể cả Điều Tử Sư Bát tinh cũng không nắm chắc mình có thể làm được. Nhất là chín vầng mặt trời kia, ở giữa không trung như ngưng tụ lại thành thực

thể, không cho thấy một chút gì hư ảo hay là huyền cảnh, soi rọi thân hình Cơ Động đang sừng sững đứng giữa vùng hào quang, cực kỳ ma mị. Lúc này, ngoại trừ đôi tay bay múa như hồ điệp xuyên hoa, thì toàn thân của Cơ Động không có nửa phần lắc lư, ngay cả ánh mắt của hắn cũng thế, vẫn vô cùng bình tĩnh và tự tin.

Tựa hồ, đôi tay đang phô bày năng lực Điều Tửu kì dị kia, không phải là cánh tay trên thân thể của hắn vậy.

Cửu Dương Lăng Không, tuyệt đối là thủ pháp điều chế rượu đỉnh cấp! Lại thêm Cơ Động diễn hóa ra chín vầng mặt trời hoàn mỹ như thế, thì dù là Điều Tửu Sư khó tính nhất, cũng tuyệt đối không thể bắt bẻ được gì.

Giờ khắc này, những thành viên cao cấp của Công hội Điều Tửu Sư mới chính thức hiểu được cái gì gọi là lai giả bất thiện, và cũng chính thức minh bạch Cơ Động dựa vào đâu mà có can đảm khiêu chiến với Đỗ Tư Khang. Bởi chỉ bằng một chiêu Cửu Dương Lăng Không này, Cơ Động hoàn toàn có tư cách!

Trong đám Điều Tửu Sư đó, có kẻ lúc trước đã sập cửa đuổi Cơ Động đi, khi hắn lần đầu tiên đặt chân tới cổng Tổng hội Điều Tửu, giờ này đang xấu hổ đến nỗi, hận tại sao nơi này không có một cái lỗ nào để hắn chui vào. Có kẻ già nửa đời người nghiên cứu Điều Tửu trong Công hội, cũng không thể giải thích, với chừng ấy tuổi đầu, Cơ Động làm sao lại có thể thực hiện được thủ pháp điều chế rượu thần kỳ đến vậy? Bởi điểm mấu chốt trong cả quá trình này là đã hắn hoàn thành tuyệt kỹ pha chế rượu kia, mà không có sử dụng đến nửa phần Ma lực. Nếu Cơ Động không phải đang làm Chấp pháp trưởng lão của Công hội Ma Sư, thì mấy vị Điều Tửu Sư già nua này thậm chí đã tưởng tượng đến cái ngày mà hắn gia nhập Công hội Điều Tửu Sư, dù hôm nay tỷ thí có thua trận, thì về sau cũng nhất định tiếp bước Tửu Thần Đỗ Tư Khang. Để rồi, trên đại lục, một vị Tửu Thần nữa lại được dẫn sinh.

Trong đám người có mặt ở đây, đặc ý nhất chính là Đỗ Minh, bởi đây không phải là lần đầu tiên gã chứng kiến tuyệt kỹ chế tác rượu của Cơ Động. Nhưng với cảm giác tinh tường của mình, gã đã lơ mờ nhận ra, biểu hiện của Cơ Động hôm nay hoàn toàn khác hẳn so với lần bộc lộ tài nghệ điều chế rượu cho gã xem lúc trước. Khi đó Cơ Động chỉ thuận lý thành chương, tiện tay mà làm, cũng đã đủ chinh phục hắn. Thì giờ đây, vị lão sư này của gã có vẻ đã dốc toàn lực. Cửu Dương Lăng Không hoàn mỹ như vậy, không chút tỷ vết như vậy, thật sự chấn động lòng người! Đỗ Minh có thể khẳng định chắc chắn một điều, nếu đổi lại là cha gã, trong tình huống không sử dụng Ma lực phối hợp vào thủ pháp, cũng rất khó đạt đến trình độ như Cơ Động.

Còn trong những người có mặt ở đây, kinh hãi nhất chính là Đỗ Hình Nhi đang đứng bên cạnh Đỗ Minh. Nhìn Cơ Động bình thản mà nhẹ nhàng phô bày tuyệt thế kỹ thuật, cả người nàng chấn động đến ngây ngốc. Một khắc trước, nàng còn cho rằng, Cơ Động muốn tỷ thí tài nghệ điều chế rượu với cha mình, căn bản chỉ là một trò đùa cho mọi người cười cợt mà thôi. Thì bây giờ nàng đã hiểu được, người đáng bị chê cười không phải Cơ Động, mà là chính mình.

Mặc dù Đỗ Hình Nhi đối với nghệ thuật điều chế rượu không có hứng thú mấy, càng không đi theo con đường Điều Tửu Sư, nhưng thân là con gái của Tửu Thần, từ nhỏ đến lớn đều tiếp xúc với môi trường này, được chứng kiến không biết bao nhiêu thủ pháp điều chế rượu, mưa dầm thấm đất, nên cũng hiểu biết không ít. Số lần nàng thấy Đỗ Tư Khang điều chế rượu so với cha ca Đỗ Minh thậm chí còn nhiều hơn. Cho nên nàng đương nhiên hiểu được, lúc này Cơ Động đang thể hiện ra kỹ thuật điều chế rượu cường đại đến mức nào.

Chẳng lẽ, hắn thật sự là một nam nhân hoàn mỹ sao? Trong giới Ma sư có thực lực cường đại như vậy cũng được đi, mà ngay cả tài nghệ thuật điều chế rượu cũng sở hữu tạo nghệ thần kỳ như vậy? Đỗ Hình Nhi đột nhiên phát hiện, tim của nàng đang đập vô cùng nhanh. Nếu như nói lúc trước nàng chỉ là cảm kích ân cứu mạng của Cơ Động, thì giờ này, nàng đã chân chính bị gã thanh niên bí ẩn khôn lường này hấp dẫn. Nàng biết rõ, mình vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên hình ảnh Cơ Động chuyên tâm điều chế rượu lúc này. Hắn không anh tuấn, nhưng nàng chưa từng thấy một nam nhân nào có được khí chất như hắn. Nam nhân như vậy nếu nàng còn buông tha, nhất định sẽ hối hận cả đời!

Chàng Cơ Động của chúng ta nào hay biết, trong cuộc tỷ thí này, mình đã lại vô tình chinh phục được trái tim một nữ hài tử.

Ngay lúc Cơ Động từ ba hóa ra chín, thì triển tuyệt học Cửu Dương Lăng Không, thì bên phía Tửu Thần

Đỗ Tư Khang cũng lập tức xuất hiện biến hóa. Chỉ thấy Ma lực Thủy thuộc tính đen tuyền trên không trung bỗng nhiên hóa thành một luồng sáng trải dài, như một quyển trục cuộn tròn mở ra trên cao, bên trong, bình phối rượu đang tự động xoay tròn. Mỗi lần xoay như vậy, trong bình phối rượu lại chớp lóe lên một luồng sáng. Đến khi luồng sáng thứ chín hiện ra, thì Ma lực Nhâm thủy xung quanh đột nhiên vỡ vụn.

Giữa không trung, bình phối rượu biến mất, hai tay Đỗ Tư Khang cũng cùng lúc biến mất, cơ hồ đã đạt đến tốc độ Cơ Động lúc này, vô số sợi tơ màu đen trong nháy mắt tụ lại trên đỉnh đầu của lão.

Nhiệt độ trong không khí chậm rãi giảm xuống, như ngày dần chuyển sang đêm! Lơ lửng trên đầu Đỗ Tư Khang là một khoảng không gian đường kính chừng ba thước tối om. Trên trần nhà, ánh sáng của ngọn đèn hoàn toàn bị màu đen Ma lực Nhâm Thủy che khuất, giống như cả bầu trời đêm đột ngột hiện về.

Trong màn đêm đó, những mảnh trăng lưỡi liềm dần dần xuất hiện. Tổng cộng có chín vành trăng khuyết, trên không trung xoay thành một vòng tròn, từng chấn động kỳ dị mơ hồ phát ra từ những mảnh trăng đó, lóng lánh huyết quang nhàn nhạt.

Đây chính là một trong những tuyệt tác điều chế rượu của Đỗ Tư Khang, dựa vào sự kết hợp hoàn mỹ giữa kỹ thuật và Ma lực, phô bày ra Huyết Nguyệt Hàng Lâm, Cửu Trọng Thiên Kiếp... Đọc đầy đủ hơn ở banlonghoi.com

Không khí thập phần kỳ dị, lạnh như băng, thậm chí ẩn chứa khí tức đáng sợ. Trên màn đêm đen tối làm nền, nổi bật lên những ánh trăng đỏ rực như máu, là những mảnh trăng lưỡi liềm chứ không phải là trăng tròn viên mãn! Vậy mới biết, kỹ xảo này, độ khó cao chừng nào, đã hoàn toàn siêu việt Cửu Dương Lăng Không của Cơ Động. Hết thấy những gì Đỗ Tư Khang vừa làm, nếu so với Tam Dương Hóa Cửu, Cửu Dương Lăng Không của Cơ Động còn muốn phức tạp và khó khăn hơn.

Mặc dù lão dựa vào tác động của Ma lực, nhưng có thể hoàn thành kỳ cảnh như thế, cũng cần phải có lực khống chế và tốc độ cường hãn chừng nào, điều khiển tinh vi chuẩn xác ra sao. Kỹ thuật và nghệ thuật như thế, quả thật đã đạt đến đỉnh phong của đỉnh phong.

Ngay khi điệu cảnh thần kỳ Huyết Nguyệt Hàng Lâm, Cửu Trọng Thiên Kiếp buông xuống, Cơ Động và Đỗ Tư Khang đồng thời ngẩng đầu lên, nhìn nhau.

Bọn họ lúc này đều thấy rõ ràng thủ pháp đối phương thi triển. Chỉ khác mỗi chỗ, ánh mắt của Cơ Động vẫn bình tĩnh và phẳng lặng như nước, còn Đỗ Tư Khang, trong ánh mắt lại tràn ngập sự tán thưởng. Lão lúc này đã hoàn toàn minh bạch, những gì Đỗ Minh nói lúc trước hết thấy đều là sự thật! Người thanh niên trước mắt lão, vừa là Chấp Pháp trưởng lão của Công hội Ma Sư, vừa có khả năng chế rượu tuyệt đối đạt cấp đại sư tiêu chuẩn. Nhìn tuyệt kỹ Cửu Dương Lăng Không của Cơ Động, Đỗ Tư Khang cũng phải âm thầm bội phục. Đừng nói là hai mươi tuổi, cho dù lão lúc ba mươi, tuyệt đối không đạt tới đẳng cấp như Cơ Động bây giờ.

Bất quá, những ý niệm này chỉ thoáng qua rồi tan biến cực nhanh trong đầu Đỗ Tư Khang, mặc dù trong lòng lão, đối với năng lực điều chế rượu của Cơ Động đã có cái nhìn hoàn toàn khác hẳn, thậm chí là tán thành. Bởi lão cho rằng, trận đơn bình so tài điều chế rượu này, lão thắng. Điều Tử Sư phân thắng bại từ nhiều phương diện, mà thủ pháp, kỹ thuật, là một trong số đó. Kỹ thuật của lão đã hoàn toàn áp đảo đối phương! Huống chi, lão còn có năng lực tạo băng mà đối phương không thể nào có được. Hường vị, phẩm chất nhất định không có khả năng thua kém đối phương. Chiến thắng đã nằm trong tay rồi!

Trong ánh mắt của Đỗ Tư Khang, có thể đọc được sự kiêu ngạo của một đời Tử Thần!

Thủ pháp Huyết Nguyệt Hàng Lâm, Cửu Trọng Thiên Kiếp đã được thi triển đến cực hạn! Một vầng trăng lưỡi liềm lặng yên rơi xuống, như mặt trăng rơi rụng giữa thình không, chín luồng ánh sáng đỏ lóe lên, rồi hợp tại trên bàn Điều Tử. Vô tận hắc ám cũng tại thời khắc này ùn ùn xuất hiện, bao phủ hoàn toàn chiếc bàn Điều Tử! Cửu Trọng Thiên Kiếp thật sự tạo ra cảm giác bóng tối như đang tan vỡ. Nếu để chính Đỗ Tư Khang đánh giá lần điều chế rượu này của mình, lão nhất định sẽ sử dụng tất cả từ ngữ biết được để mà ngợi khen. Đây là lần đầu tiên, lão điều chế rượu lâm li và sáng khoái như thế, cũng là lần đầu tiên lão phát huy kỹ thuật điều chế rượu đến tột cùng. Dưới áp lực vô hình từ Cơ Động và Sinh Mệnh Chi Nguyên, lão một lần nữa được trở lại cảm giác chân chính của một Điều Tử Sư.

Nhưng ngay lúc Đỗ Tư Khang hợp nhất chín vàng trắng, bình phối rượu đang xoay tròn như chong chóng dưới sự khống chế của lão dần dần chậm lại, bắt đầu tản ra một làn khí lạnh nhàn nhạt, thì ánh mắt cũng đồng thời cứng lại. Bởi trước mặt lão, chín vàng mặt trời đang tỏa sáng trên tay Cơ Động, bỗng nhiên biến hóa.

Sai lầm lớn nhất của Đỗ Tư Khang chính là xem thường Cơ Động! Với hắn, Cửu Dương Lăng Không nào phải đã là kỹ thuật cuối cùng? Đó, chỉ là bắt đầu...

Đỗ Minh lại thêm một lần nữa được thấy thần tích xảy ra!

Giữa thình không, cơ hồ có chín tiếng rỗng ngâm đột ngột đồng loạt vang lên, có trầm bổng, có du dương lãnh lút, âm điệu hoàn toàn khác biệt. Mỗi âm mỗi điệu đều hết sức rõ ràng, tựa như thật sự có chín con rồng lớn đang tụ tập về đây. Nhưng hầu hết Điều Tử Sư có mặt đều biết được, đây không phải là tiếng rồng ngâm gì cả, mà là âm thanh từ bình phối rượu chấn động sinh ra!

Ngay lúc chín tiếng rỗng ngâm vang lên, chín vàng mặt trời rực rỡ đang quay quanh Cơ Động đồng loạt biến hóa, giữa không trung hiện lên chín luồng sáng đỏ rực. Từng luồng từng luồng như hút lấy ánh mắt người xem, dưới ánh sáng của ngọn đèn thủy tinh trên trần, lấp lánh tỏa ra vạn đạo hào quang vô cùng chói lọi.

Theo tiếng rỗng ngâm càng lúc càng ngân nga, một viên châu tròn đỏ thẫm bỗng xuất hiện phía trước Cơ Động. Mà chín vàng mặt trời đỏ rực luân phiên xoay quanh người hắn ngay lúc này cũng đồng loạt bay lên, hóa thành chín con rồng, uốn lượn vờn múa xung quanh viên minh châu đỏ thẫm kia.

Ánh mắt của tuy Đỗ Tư Khang thẳng thốt sững sờ, nhưng động tác của đôi tay đã trải qua thiên chuy bách luyện, không vì vậy mà ngừng lại, lão đã xong rồi. . !

Trận tỷ thí điều chế rượu đơn bình đã kết thúc. Kết quả chỉ có một! Thủ pháp Cửu Dương Lăng Không hóa Cửu Long Hí Châu thần kỳ của Cơ Động chiến thắng!

Đúng vậy! Cửu Dương Lăng Không xác thực thua kém Huyết Nguyệt Hàng Lâm rất nhiều, thế nhưng đây lại là Cửu Dương Lăng Không hóa Cửu Long Hí Châu! Trên trán Đỗ Tư Khang từng giọt từng giọt mồ hôi lạnh rịn đầy. Bởi, phải nhớ một điều, kỳ tích kinh diễm mà Cơ Động vừa thi triển ra kia, đều hoàn toàn dựa vào kỹ thuật điều chế! Thủ pháp vậy, kỹ thuật vậy, có còn trong phạm trù nhân loại nữa hay không?

Thân là Tử Thần, mười ngón tay của Đỗ Tư Khang có thể trong một giây đồng hồ biến hóa từ ba mươi lần đến năm mươi lần, thậm chí có thể đột phá sáu mươi lần, đã gần như đạt đến cực hạn của thân thể con người. Cũng chỉ tại thời khắc hoàn thành Huyết Nguyệt Hàng Lâm, lão mới có thể đạt tới trình độ như vậy.

Nhưng để bày ra Cửu Long Hí Châu sống động như thật trước mắt lão kia, cần thủ pháp nhanh đến mức nào đây? Huống hồ, bản thân lão biến hóa sáu mươi lần mỗi giây còn phải dựa vào Ma lực duy trì mới có thể làm được? Nhưng ở đây, cần mỗi giây biến hóa cả trăm lần để sinh ra hiệu quả giống vậy khi điều chế rượu. Nhưng cho dù đạt được như thế, Đỗ Tư Khang cũng không hoàn toàn nắm chắc lão có thể hoàn thành thủ pháp Cửu Long Hí Châu như Cơ Động bây giờ hay không. Loại thủ pháp này đòi hỏi một trình độ cao đến chừng nào? Kỹ thuật phức tạp ra sao? Chỉ cần ngược mắt nhìn Cửu Long Hí Châu, Đỗ Tư Khang đã không còn bắt luận ý nghĩ gì nữa!

544. Chương 288 “trái Tim” Của Cơ Động!

Chứng kiến Cơ Động hoàn thành Cửu Long Hí Châu, những nhận thức của Đỗ Tư Khang từ trước đến nay về điều tử đã hoàn toàn bị phá vỡ. Hắn một mực cho rằng kỹ xảo và ma lực kết hợp mới chính thức là đỉnh phong của Điều Tử Sư. Đây cũng chính là vấn đề làm cho hắn và con trai phát sinh mâu thuẫn. Đỗ Minh tin tưởng kỹ xảo thuần túy mới là vương đạo của Điều Tử Sư, tiêu chuẩn sát hạnh Điều Tử Sư cũng không cần phải dựa vào cấp bậc Ma lực. Nhưng Đỗ Minh dù sao cũng chỉ là một Lục tinh Điều Tử Sư mà thôi. Hắn căn bản không thể đưa ra lý lẽ thuyết phục Đỗ Tư Khang. Giờ đây, Cơ Động đã cho Đỗ

Tư Khang thấy cái gì gọi là kỹ xảo đỉnh phong. Không thể nghĩ ngờ, lúc này tốc độ biến hóa ngón tay của Cơ Động đã cao tới mức lão không thể tưởng tượng nổi.

Kỳ thật nếu như ở kiếp trước, Cơ Động cũng không thể làm được như thế này, thủ pháp Cửu Long Hí Châu của hắn ở kiếp trước nhiều nhất chỉ có thể tạo ra được Tam Long Hí Châu là cực hạn, đó cũng là cảnh giới cao nhất của hắn lúc bấy giờ. Chỉ có điều hiện tại đã hoàn toàn khác biệt, trải qua sự huấn luyện địa ngục của Đằng Xà, sự dẻo dai của thân thể hắn lúc này đã vượt quá phạm trù thường nhân. Cho dù hắn bẻ gãy các đốt ngón tay cũng không có vấn đề gì xảy ra. Huống chi trong thủ pháp này hắn còn gia nhập thêm Đằng Xà Hóa Lực Thuật ảo diệu, đem tốc độ huy vũ hai tay nâng lên tới cực hạn.

Trước kia, khi hắn lần đầu tiên thi triển Cửu Long Hí Châu, ở thời khắc cuối cùng đã thất bại. Nhưng lúc này đây, dưới sự tập trung tinh thần cao độ, Tinh Thần Lực của hắn đã vượt qua tốc độ biến hóa của mười ngón tay, như vậy sao có thể thất bại nữa chứ?

Rốt cục, khi chín con rồng cùng đồng dạng phóng vào viên minh châu màu đỏ, tất cả quang mang dần dần thu liễm lại, hai tay Cơ Động cũng hiện ra.

Vàng sáng ngưng lại, một tiếng vang thanh thúy phát ra, vô số mảnh vụn màu bạc bay tán loạn trong không trung, hóa thành một quang sáng bạc. Giống như viên minh châu màu đỏ kia đang tỏa ra hào quang vậy.

Bình pha chế bị vỡ? Tất cả mọi người ở đây đều cả kinh, dù những Điều Tử Sư của Điều Tử Sư Công Hội đều mong muốn Hội trưởng của mình có thể dành được thắng lợi. Nhưng bọn họ tuyệt không hy vọng một màn thần kỳ như thế vừa mới hiện lên trước mắt, rồi lại thất bại trong gang tấc.

Nhưng mà, chỉ một khắc sau, tròng mắt của bọn họ suýt nữa đã rơi ra ngoài.

Đúng vậy, đích thực là bình pha chế của Cơ Động đã vỡ nát, cũng giống như lần thứ nhất, bình pha chế bằng thủy tinh do không chịu nổi tốc độ của Cơ Động mà bị nghiền nát. Chỉ có điều, lúc này những mảnh vỡ không phải bay tán loạn, mà khuếch tán đều nhau, hoàn toàn nằm trong sự khống chế của Cơ Động.

Tại sao lại có thể như vậy, đến tột cùng là hắn làm như thế nào?

Bình pha chế vỡ nát nhưng lại không có một giọt rượu nào thoát khỏi sự khống chế của Cơ Động. Viên minh châu đỏ thắm lóe lên trong đôi tay hắn. Mùi rượu hỗn hợp nồng đậm tỏa ra, tràn ngập khắp nơi, ít nhất phải có hơn mười loại hương vị tỏa ra bên ngoài. Mỗi một Điều Tử Sư ngửi thấy những mùi hương này, đều không tự chủ được mà hít vào từng ngụm. Hương vị tuyệt vời như vậy, thật sự là Ngộ Dạ Dương Quang được điều chế từ năm loại tài liệu ư?

Thậm chí bọn họ có thể cảm nhận được, trải qua mỗi lần hô hấp, mùi rượu đều biến đổi không ngừng, tạo ra những hương vị hoàn toàn khác biệt.

Chỉ có những Điều Tử Sư Bát tinh trở lên, kể cả Đỗ Minh mới có thể cảm nhận được sự thần kỳ trong những hương vị này. Người cảm thụ sâu nhất dĩ nhiên là Đỗ Tư Khang, hắn tuyệt đối không thể ngờ Cơ Động lại có thể tạo ra trăm loại hương vị từ một bầu rượu duy nhất. Mà trăm loại hương vị đó lại luôn biến đổi khác nhau trong vị giác của mỗi người.

Cùng một bầu rượu, cùng một thủ pháp điều chế, bất luận Điều Tử Sư có xuất sắc đến cỡ nào thì hương vị của bầu rượu sẽ không có biến hóa quá lớn về mặt hương vị. Nhưng mà, những mùi vị hỗn hợp trong không khí nơi đây lại đem đến những cảm giác hoàn toàn bất đồng. Đỗ Tư Khang chưa từng nghĩ đến việc Điều Tử Sư có thể dùng kỹ xảo pha chế rượu để thay đổi hương vị nhiều đến như vậy. Sự tự tin trong mắt hắn đang dần mất đi, đây... thật sự là thần tích sao?

Đúng lúc này, ở vị trí của Cơ Động truyền đến một loạt âm thanh “Đông, đông, đông, đông...”

Âm thanh nặng nề vọng đến thập phần rõ ràng. Trong tay Cơ Động, viên minh châu đang lặng lẽ biến hình, quá trình điều chế đã dần dần hoàn thành.

- Trời ạ!

Đỗ Hình Nhi đưa hai tay bưng kín miệng mình, ánh mắt trở nên ngốc trệ, tựa như thấy được vĩnh hằng.

Khỏa châu trên tay Cơ Động lúc này đã biến thành một bình pha chế hình trái tim màu đỏ. Đây chính là tuyệt kỹ mà Đỗ Tư Khang cực kỳ am hiểu, lúc này hẳn mới biết Cơ Động cũng có thể làm được giống như hắn. Cơ Động không hề dựa vào bình pha chế, mà hoàn toàn dùng dung dịch rượu để hoàn thành tuyệt kỹ đó.

Điều kì dị hơn nữa vẫn còn tiếp diễn, trái tim màu đỏ ấy nương theo những âm thanh “đông đông” phát ra mà phập phồng lớn nhỏ, trông giống hệt trái tim của một người đang đập.

Cơ Động xoay người, mang theo trái tim đỏ tới bên hông bàn điều tử, nơi Liệt Diễm đang đứng.

Giờ khắc này, rốt cuộc trong mắt của hắn cũng phát sinh biến hóa, đó chính là tình yêu thương nồng đậm và nụ cười thâm tình.

Hai tay Liệt Diễm giống như Đỗ Hình Nhi, đều bưng kín miệng mình. Đôi mắt hoàn mỹ giấu sau chiếc mạng che mặt đã phủ tràn hơi nước.

Nàng còn nhớ rõ, trong đêm vũ hội ở Thiên Can Học Viện, Cơ Động đã từng đem bình pha chế biến ảo thành trái tim màu đỏ, về sau lại bị Cơ Dật Phong đánh vỡ. Cũng chính vì sự kiện đó mà vận mệnh của Cơ Động đã hoàn toàn cải biến. Hắn trực tiếp ly khai Thiên Can Học Viện, còn phải đối mặt với sự nguy hiểm cùng cực.

So sánh với lúc đó, trái tim của hắn giờ khắc này không phải càng hoàn mỹ hơn sao? Cơ Động bây giờ đã không còn là Cơ Động lúc trước nữa. Thực lực của hắn đã biến hóa long trời lở đất, chỉ có một thứ không thay đổi chính là ngọn lửa trong tim hắn. Ở trong lòng hắn, chỉ tồn tại duy nhất một bóng hình Liệt Diễm mà thôi.

Trái tim màu đỏ lặng lẽ phiêu phù trước mặt Liệt Diễm, Cơ Động cũng không hề nói gì nhưng âm thanh của trái tim ấy đã nói thay tất cả tâm tình của hắn. Trước mặt tất cả mọi người ở đây, Cơ Động đã vận dụng tất cả tuyệt kỹ điều tử gần như hoàn mỹ của mình, một lần nữa bày tỏ tình yêu của hắn với Liệt Diễm. Đây là thủ pháp điều tử hắn đã nghĩ ra từ lâu, rốt cuộc hôm nay cũng có thể thực hiện được.

Trái tim đỏ thắm hóa thành một đạo lưu quang, dưới sự khống chế của Cơ Động bay về phía Liệt Diễm. Bây giờ hắn đã sử dụng ma lực, nhưng không phải vì pha chế rượu, mà là để dâng trái tim của hắn cho nữ nhân hắn yêu mến nhất.

Hồng quang nhẹ nhàng xuyên qua lớp khăn che mặt, “trái tim” của Cơ Động rơi vào đôi môi của Liệt Diễm, quang mang nhàn nhạt lặng yên thu liễm, đây đúng là một kết cục hoàn mỹ.

- Nàng đã nhận được trái tim của ta, từ nay về sau đã không còn cơ hội để hối hận nữa rồi.

Đôi tay Cơ Động run rẩy nắm lấy tay Liệt Diễm, cho dù tổ chất thân thể của hắn cường hãn đến mức nào nhưng việc thi triển thủ pháp Cửu Long Hí Châu khó khăn như vậy, cũng không thể khống chế được thân thể mà run lên.

Đôi tay của Liệt Diễm cũng đang run lên, hương thơm của Ngộ Dạ Dương Quang, hay nói cách khác là hương vị của trái tim Cơ Động đã lan truyền đến khắp mọi ngõ ngách của cơ thể nàng. Tân hồn nàng đã hoàn toàn chìm đắm trong hương vị trái tim Cơ Động. Đối với nàng mà nói, đây là một sự hoàn mỹ vĩnh hằng, vĩnh viễn không bao giờ quên được. Liệt Diễm nắm chặt tay Cơ Động, nàng xúc động đến mức không thể nói lên lời. Không biết là do trái tim của Cơ Động làm cho nàng xúc động, hay vì tình yêu của hắn đã hòa tan tất cả những lời nói ấy vào tâm hồn của Liệt Diễm.

Nắm tay Liệt Diễm, Cơ Động xoay người nhìn Đỗ Tư Khang, trên mặt hắn vẫn còn nét cười đầy thỏa mãn.

- Đỗ Hội trưởng, trận này ta nhận thua. Bởi vì chén rượu này ta không thể cho phép bất cứ ai trừ nàng nếm thử nó.

Điều Tử Sư quyết đấu rất coi trọng thủ pháp và hình thức pha chế rượu, những thứ này đều rất trọng yếu nhưng thứ quyết định chiến thắng cuối cùng vẫn là hương vị. Cơ Động không cho bất kỳ ai thưởng thức, đây cũng là việc hắn đã suy nghĩ kỹ, cũng chứng minh hắn lại tiến thêm một bước trên con đường điều tử. Hắn tự tin tuyệt đối vào tài nghệ của mình, cho dù thua thì đã sao chứ?

Hai tay của Đỗ Tư Khang đặt lên bàn điều tửu, bình pha chế trước mặt hắn rót cục cũng ngừng xoay tròn. Trong bình là một chất lỏng sáng long lanh, không hề có bất cứ một chút tạp chất nào cả. Tất cả tạp chất đã bị ma lực của hắn tinh lọc trong quá trình điều chế. Có thể nói, đây cũng là một ly Kê Vỹ Tửu hoàn mỹ, Ngộ Dạ Dương Quang hoàn mỹ. Thậm chí cả nhiệt độ của rượu cũng được hắn điều chỉnh cho thích hợp. Chỉ là hắn thật sự thắng sao?

- Không ta thua rồi. Mặc dù ngươi không để cho ta ném thử, nhưng mùi rượu vừa rồi đã chứng minh tất cả. Trận đấu này bất luận là quá trình hay kết quả, ta đều thua cả. Ta thừa nhận, ta rất hy vọng có thể vì Công Hội mà thắng được một bình Sinh Mệnh Chi Nguyên. Vì điều đó, ta có thể bất chấp đến thanh danh của mình. Nhưng dù sao, ta cũng là một Điều Tửu Sư, ta không thể để cho tôn nghiêm điều tửu của mình bị tổn thương. Thua chính là thua!

Đỗ Tư Khang nói rất bình tĩnh mặc dù trong lòng hắn không hề bình tĩnh chút nào. Đúng vậy, bất luận hắn khao khát có được Sinh Mệnh Chi Nguyên đến mức nào, cũng quyết không thể lấy tôn nghiêm của mình để đánh đổi. Nếu làm như vậy, hắn đã không xứng với danh hiệu Tửu Thần và hắn sẽ không còn dũng khí để cầm lấy bình pha chế mà so đấu với Cơ Động nữa rồi.

Cửu Dương Lăng Không chuyển hóa thành Cửu Long Hí Châu và thủ pháp hóa rượu thành trái tim của Cơ Động đã chinh phục mọi người. Đối với lời nói của Đỗ Tư Khang, không có bất cứ ai sinh ra dị nghị cả.

Cơ Động nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Không, Đỗ Tư Khang Hội trưởng, ta không thể chiếm tiện nghi của ngài được. Cuộc tỷ thí của chúng ta cực kỳ công bằng. Ta vì nguyên nhân riêng nên không thể để cho ngài ném thử. Điều tửu có quy tắc của điều tửu, nếu ta không tuân thủ quy tắc này, ta sẽ không xứng đáng là một Điều Tửu Sư nữa, mà lại càng không xứng đáng trở thành đối thủ của ngài. Thỉnh ngài thành toàn cho ta!

Đúng lúc này, Đỗ Hình Nhi đột nhiên mở miệng nói:

- Các người không cần phải tranh cãi nữa, trận đấu này tính ngang tay là được. Theo kỹ xảo và hương vị thì hắn là ba ba đã thua, nhưng nói về mục đích thì Cơ Động ca ca cũng không hề thắng. Nếu như hắn không phải vì nàng ấy mà điều chế ly rượu này thì chưa chắc có thể phát huy hoàn mỹ đến như vậy. Mà Cơ Động ca ca cũng đã chủ định sẽ không đem rượu do mình điều chế cho người khác uống. Bởi vậy, trận đấu này tính hòa nhau là tuyệt đối công bằng. Mặc dù Cơ Động ca ca bị thiệt một chút, nhưng đây là kết quả mà hai bên có thể tiếp nhận được.

Lúc này, trong mắt Đỗ Hình Nhi lộ ra vẻ hâm mộ và ghen ghét rõ ràng. Nàng thật sự rất hâm mộ Liệt Diễm, nàng rất hy vọng trái tim đó sẽ bay đến trước mặt mình. Nữ hài tử thích nhất là sự lãng mạn, nhất là sự lãng mạn của mối tình đầu. Giờ này khắc này, Cơ Động chính là vàng thái dương trong mắt nàng, đôi mắt long lanh ngầy ngất của nàng nhìn hắn không hề chớp mắt.

Bộ dạng của Đỗ Hình Nhi tuy nhìn có chút đại trai nhưng những lời nàng nói lại hoàn toàn được Cơ Động và Đỗ Tư Khang tán thành. Đỗ Tư Khang cũng không lên tiếng, mà ngược lại nhìn về phía Cơ Động. Bởi vì hắn biết cho dù làm như vậy thì mình đã chiếm tiện nghi của Cơ Động.

Cơ Động mỉm cười, nói:

- Nếu như Đỗ hội trưởng không có ý kiến gì, vậy thì tính là hòa nhau đi. Như vậy có thể bảo đảm cho ba cuộc tỷ thí của chúng ta được tiến hành thuận lợi. Đỗ Hội trưởng định như thế nào?

Đỗ Tư Khang gật đầu nói:

- Hảo! Đã như thế lão hủ cũng không khách khí nữa. Chúng ta trực tiếp bắt đầu trận thứ hai, hay là nghỉ ngơi một chút?

Ánh mắt Cơ Động rơi vào bình pha chế trước mặt Đỗ Tư Khang.

- Cũng không cần vội vàng làm gì, ta có thể ném thử mỹ tửu do Đỗ Hội Trưởng điều chế ra không?

Đỗ Tư Khang làm một cái thủ thế mời chào:

- Dương nhiên là có thể rồi.

Trải qua trận tỷ thí này, sự tự tin của hắn đã bắt đầu dao động. Hắn cũng biết nếu Cơ Động đồng ý cho mình ném thử ly rượu kia thì mình đã thua rồi. Chính mình đã thật sự quá xem nhẹ người trẻ tuổi này. Hắn không biết màn điều chế vừa rồi của Cơ Động có thể gọi là kỳ tích hay không, chỉ biết rằng tất cả những gì Cơ Động vừa biểu hiện thậm chí còn làm hắn khiếp sợ hơn trận chiến giữa với Ma Minh hôm trước.

Dù sao, hắn cũng không liên quan nhiều đến vấn đề chém giết, chỉ có điều từ mới là phương diện hắn am hiểu nhất, vậy mà giờ đây lại bị Cơ Động áp chế như vậy. Loại cảm giác này, bất cứ ai cũng không hề thoải mái được. Nhưng chính vì như vậy nên chiến ý của hắn lại càng trở nên kích động thập phần.

Nắp bình pha chế vừa được mở, lập tức một mùi thơm ngào ngạt lãnh dăng truyền ra, Đỗ Tư Khang tự mình lấy ra ba cái chén, rồi đem rượu trong bình chia làm ba phần.

Liệt Diễm không tiến tới, lúc này nàng căn bản không nghĩ tới việc ném thử bất luận một loại rượu nào nữa. Toàn thân của nàng đã tan chảy trong “trái tim” vừa rồi của Cơ Động.

Cơ Động đưa tay mời A Kim, hai người cùng tiến lên chuẩn bị ném thử chén rượu do Đỗ Tư Khang điều chế ra. Cơ Động đưa chén rượu lên hít nhẹ một hơi, trên mặt lập tức lộ ra vẻ tán thưởng:

- Hảo tử.

Ở kiếp trước, hắn không những là một đại sư điều tửu, mà còn là một đại sư phẩm rượu. Sự sáng tạo độc đáo cũng như phương pháp phẩm rượu của hắn đã làm cả thế giới phải khiếp sợ. Lúc này, cho dù hắn chỉ dùng mắt nhìn, dùng mũi ngửi cũng đã cảm nhận được rất nhiều điều trong ly rượu.

Đồng dạng là Ngô Dạ Dương Quang, tuy chén rượu của Đỗ Tư Khang không thiên biến vạn hóa như của hắn nhưng nó lại có một chữ tinh khiết, Ngô Dạ Dương Quang tuyệt đối tinh khiết. Việc đem hương vị của ba loại rượu và hai loại phối liệu dung hợp hoàn mỹ, tạo thành một hương vị duy nhất. Phần năng lực này, tuyệt đối không hề kém hơn rượu trăm vị của hắn chút nào.

545. Chương 289 Phân Thân Thác Ảnh Thần Kỳ - Thập Bát La Hán Cũng Tỷ Tỷ Say!

Cơ Động nâng chén rượu lên, khẽ nhấp một ngụm. Lập tức, tửu dịch lạnh như băng tràn ngập khoang miệng, rồi đột ngột, một làn hương thơm ngào ngạt chợt dâng tràn, cảm giác ngất ngây mà chấn động lòng người chẳng mấy chốc đã làm hắn như mê như say.

Mùi vị tinh khiết thấm nhuần từ đầu lưỡi đến tận bên trong cuống họng. Mỗi một lần trào dâng, là mỗi một lần mang tới cho hắn một niềm vui bất tận. Cơ Động liền hiểu một điều, nếu như ở kiếp trước, hắn nhiều nhất cũng chỉ đạt tới trình độ như vậy, thậm chí còn có chỗ thua kém, nhất là năng lực dung hợp các loại mùi vị bên trong chén rượu này, không phải là loại thủ pháp hắn có thể đạt tới. Đây là Đỗ Tư Khang dựa vào Ma lực Nhâm Thủy kích phát, mới có thể hoàn thành. Không nghi ngờ chút nào, chén rượu này tuyệt đối là một chén Kê Vĩ Tửu tuyệt vời.

Lúc Cơ Động thưởng thức, A Kim cũng nhắm nháp một ít, thần sắc của nàng cũng khẽ thay đổi. Mặc dù nàng không thể nào có được những cảm nhận rõ ràng như lúc Cơ Động phẩm tửu. Bởi với bất cứ người nào không chán ghét rượu, được uống một ly như vậy, cũng là một điểm phúc khó có trong đời! Tuy vậy, thủy chung nàng vẫn cảm thấy, chén rượu mặc dù rất ngon, nhưng vẫn thiếu thứ gì đó có thể khiến cho nàng mê say. Từ mùi vị mà nói, nó còn ngon hơn chén mà Cơ Động điều chế cho nàng uống lúc trước, có điều lại ít đi một loại cảm giác, mà thiếu nó, đã làm nàng thiếu đi những cảm xúc ngất ngây.

- Bản lĩnh thật cao cường! Đỗ Hội trưởng quả không hổ danh Tửu Thần!

Trong mắt Cơ Động toát ra sự khâm phục thật sự. Bởi lần đầu tiên khi nghe tới danh hiệu Tửu Thần của Đỗ Tư Khang, hắn hoàn toàn khinh thường. Lúc đó hắn vừa mới tới thế giới này không bao lâu, tuyệt đối không cho rằng ở đây có ai đủ tài so sánh với trình độ điều chế rượu của hắn. Nhưng bây giờ hắn đã biết được rồi, Đỗ Tư Khang thật sự đồng cấp bậc điều chế rượu với Cơ Động. Nếu như lão có thể trẻ lại hai, ba mươi năm, lại giàu tính sáng tạo hơn, hắn nhất định sẽ xem lão là đối thủ đáng gờm của mình.

Đỗ Tư Khang ngửa cổ dốc một hơi hơi cạn sạch! Kê Vĩ Tửu lạnh như băng, mang theo cảm giác say sưa bất tận dâng trào, khiến cho mặt lão ửng hồng. Cũng chính là mượn một chén rượu này, mà ánh mắt lão trở nên nóng bỏng.

- Cơ Động tiên sinh, trận tỷ thí thứ hai của chúng ta, bắt đầu được rồi!

Lão không dám hồi tưởng lại quá trình điều chế rượu lúc này của Cơ Động, bởi nếu cứ tiếp tục nghĩ tới kỹ thuật thần kì kia, lòng tin của lão nhất định sẽ bị lung lay cực độ. Lão uống cạn chén rượu này, là muốn dùng sức mạnh của nó làm tê dại đi cảm xúc của bản thân, để cho tinh thần được tập trung hơn. Cho dù muốn suy ngẫm nghiên cứu, cũng phải hoàn thành trận tỷ đấu hôm nay trước đã rồi hẳn nói. Lão tuyệt đối sẽ không có nửa phần xem thường Cơ Động, mà chắc chắn sẽ dốc toàn lực ứng phó.

- Rất tốt! Rất tốt!

Cơ Động trở lại bàn Điều Tửu của mình! Khi ánh mắt hai người gặp nhau, toát ra mấy phần tỉnh táo cùng ý vị! Rồi đồng thời vòng tay ra sau bàn Điều Tửu, lần lượt lấy những bình phối rượu đặt lên bàn.

Mỗi một bình phối rượu được đặt lên bàn, là một lần làm cho ánh mắt của những Điều Tửu Sư chung quanh thêm co rụt lại. Vì bọn họ thừa hiểu, điều chế rượu có bao nhiêu khó khăn. Không có bất kỳ loại Kê Vĩ Tửu nào có thủ pháp điều chế giống Kê Vĩ Tửu nào. Cho nên, không nghi ngờ gì nữa, trận so đấu thứ hai giữa Cơ Động và Đỗ Tư Khang, tuyệt sẽ không có cảnh điều chế cùng một loại Kê Vĩ Tửu. Chính vì vậy, cứ mỗi một bình phối rượu được đặt lên bàn, là mỗi lần độ khó lại nhân lên.

Rất nhanh, song phương đã lấy ra chín bình phối rượu! Chín cũng chính là con số tối đa, dân trong nghề Điều Tửu, gọi phương pháp điều chế đồng thời chín bình phối rượu này là Cửu Liên Bảo Đẳng.

Kỹ xảo chung cực!

Tại chỗ ngồi, mỗi một vị Điều Tửu Sư đều cực kỳ hưng phấn! Bởi có thể thấy hai Cửu Liên Bảo Đẳng đồng thời xuất hiện, với bọn họ, là chuyện may mắn đến bậc nào? Ai nấy đều trông mong đợi trận tỷ thí này sẽ diễn ra thật lâu. Nếu như nói trận đầu bọn họ quan tâm tới kết quả thắng thua, thì ở trận thứ hai này, người nào người nấy đều cố gắng mở thật to hai mắt ra mà nhìn, tập trung tinh thần cao độ, chỉ sợ bỏ lỡ một chi tiết nào đó đi! Bởi bọn họ tuyệt không muốn mình có bất kỳ sự tiếc nuối nào sau này.

Đúng lúc này, đột nhiên tay của Đỗ Tư Khang lần thứ mười đưa lên bàn Điều Tửu, khiến cho tất cả Điều Tửu Sư đều phải kinh hãi ồ lên một tiếng! Lão đã lấy ra bình phối rượu thứ mười.

Bên ngoài nhìn vào, chỉ là tăng thêm một bình thôi. Nhưng... chín đã là con số cực hạn?! Nếu tăng một bình nữa, thì điều này có nghĩa là trên cả cực hạn nữa sao? Trên Cực Hạn là cái gì? Nhưng chưa dừng ở đó, những Điều Tửu Sư có mặt ở đây lại càng thêm khiếp hãi khi thấy, Cơ Động cũng làm ra động tác tương tự! Tại bàn Điều Tửu trước mặt hắn, cũng đã có thêm bình phối rượu thứ mười.

Ánh mắt Đỗ Tư Khang vô cùng ngưng trọng, cánh tay do dự trong chốc lát rồi lại một lần nữa đặt lên bàn Điều Tửu. Bình thứ mười một! Đám Điều Tửu Sư khấn trương đến nỗi gần như không hô hấp, trong đầu vô số kẻ hiện tại đã là một mảng trống rỗng! Có người trong đám Điều Tửu Sư Bất Tinh kia, chỉ vì gia tăng lên tám bình phối rượu mà khổ luyện cả đời, vậy mà Đỗ Tư Khang lại có thể đạt đến bình phối rượu thứ mười một rồi sao?

Nhưng, lập tức ngay sau đó, tiếng kinh hô lại giống như sóng triều âm âm vang lên trong phòng...

Bởi Cơ Động cũng giống như trước, hắn không hề ngừng lại mà lấy ra một lần ba bình phối rượu, thêm mười bình lúc trước, đã là mười ba bình tất cả.

Ánh mắt của Đỗ Tư Khang sững sờ chết lặng! Mười một bình đã là cực hạn mà lão có thể làm được! Đó là lão đã phải dốc toàn dưới sự trợ giúp của Ma lực rồi. Lão cũng từng nghĩ, nếu như Ma lực của mình có thể tăng lên cảnh giới Bát Quan, có lẽ sẽ thêm được một bình nữa. Nhưng Cơ Động đã lấy ra mười ba bình rồi. Mười ba bình đó!!! Tay của Đỗ Tư Khang cũng không hạ xuống bàn Điều Tửu nữa, mà lẳng lặng nhìn chăm chăm vào Cơ Động! Bởi nếu lão thật sự tăng thêm một bình, thì cũng giống như bướm đậu đầu cân, lập tức xối hồng bông không, ngay cả một bình cũng chưa chắc đã hoàn thành được.

- Ngươi thật có thể làm được sao?

Đỗ Tư Khang khó nhọc hỏi.

Về tự tin trong mắt Cơ Động không hề giảm bớt:

- Khả dĩ!

Đỗ Tư Khang hít sâu một cái:

- Tốt. Lão phu nghĩ trận này không cần phải bêu xấu nữa. Chỉ cần Cơ Động tiên sinh chứng minh mình có thể đồng thời điều chế ra mười ba chén Kê Vĩ Tửu. Ta cam tâm tình nguyện nhận thua!

Cơ Động gật đầu:

- Đỗ Hội trưởng, trước hết ta cần giải thích một chút. Ta điều chế rượu, sẽ không dễ dàng cho người khác uống. Ngài thì dĩ nhiên rồi. Nhưng năm xưa ta từng thề với lòng mình, mỗi ngày chỉ điều chế ra ba loại Kê Vĩ Tửu. Cho nên, hay là như vậy đi... Ta đồng thời điều chế mười ba bình này, không dùng rượu, nhưng cũng sẽ thể hiện cho ngài thấy rõ mười ba loại thủ pháp khác nhau! Có được không?

Đỗ Tư Khang nhìn Cơ Động, trầm giọng:

- Vận dụng bình pha chế, có và không có rượu, độ khó là hoàn toàn khác nhau, mặc dù xê xích không phải là nhiều. Điểm này, Cơ Động tiên sinh hẳn là minh bạch... Nếu nói dùng bình không mà biểu diễn, thì ta đây cũng có thể tự tin sử dụng mười ba bình!

Cơ Động cảm thán cười một tiếng:

- Vậy... thế này thì sao?

Vừa nói, hai tay hắn vừa vung lên, ngay lập tức, trên bàn Điều Tửu đã có thêm năm bình phối rượu. Cộng thêm lúc trước mười ba bình, tổng cộng mười tám bình!

- Không thể nào..!

Đỗ Tư Khang chấn động toàn thân, nhìn Cơ Động trừng trừng, trong mắt tràn ngập sự kinh hoàng!

Cơ Động nói:

- Đỗ Hội trưởng, về sau nếu có gặp lại ta, câu nói đó xin đừng nói ra, mà hãy để nó trong lòng của ngài đi! Ta trước nay thủy chung vẫn nghĩ, không có chuyện gì là không thể. Mười tám bình rượu này, ta sẽ điều chế mười tám loại Kê Vĩ Tửu bất đồng.

- Ta gọi nó là “Thập Bát La Hán Thập Bát Phiên” (Mười tám La Hán cùng ngả nghiêng)!

Vừa nói, hai tay Cơ Động vừa giơ lên, mười tám bình phối rượu đã chỉnh tề sắp hàng một chỗ, hắn quét mắt nhìn quanh, cất cao giọng nói:

- Mặc dù không cần rượu, nhưng ta tin tưởng tại đây mỗi một vị cũng là thủ pháp hành gia, đều có thể xem hiểu kỹ thuật của ta. Xin mọi người nhớ kỹ thứ tự. Từ một đến mười tám, ta sẽ điều chế Kê Vĩ Tửu lần lượt là:

- Nhật Xuất,

- Thanh Thần,

- Ngân Sắc Hải Ngạn,

- Hồng Ngọc,

- Thái Dương Chúc Thương,

- Ngộ Thụy,

- Thiên Sứ,

- Ngộ Hậu Chi Tử,

- Mông Diện Quỷ,

- Xích Long,
- Lam Sắc Điện Ba,
- Sương Đồng,
- Thất Trọng Thiên,
- Quang Hoàn,
- Băng Dữ Hỏa,
- Vĩnh Hằng Luyện Ái,
- Mạt Nhật,
- Và... Liệt Diễm Phần Tình!

Mỗi một tên rượu mà hắn nói ra, đều mang đến cho các Điều Tử Sư những rung động thật sự. Bởi mỗi một loại Kê Vĩ Tửu hắn lựa chọn, đều có thủ pháp điều chế vô cùng đặc biệt! Cũng có thể nói, cho bọn họ điều chế một loại một thôi, cũng nhất định sẽ hao phí một lượng tinh lực khổng lồ. Ấy thế mà hắn lúc này lại muốn dùng một lượt mười tám bình phối rượu, để điều chế ra mười tám loại Kê Vĩ Tửu! Đây là một chuyện mà tất cả Điều Tử Sư trong Công hội Điều Tử, thậm chí là cả Tửu Thần Đỗ Tư Khang cũng không cách nào tưởng tượng ra được.

- Đỗ Hội trưởng, mời lui sang một bên...

Cơ Động nhìn Đỗ Tư Khang xua tay.

Đỗ Tư Khang theo bản năng tránh sang bên cạnh, khi lão vừa rời khỏi bàn Điều Tử của Cơ Động, thì ngay lập tức, ầm một tiếng, chiếc bàn Điều Tử nặng nề trước mặt Cơ Động đã bị hắn một cước đá văng xa ba thước.

Mười tám bình thủy tinh trên bàn Điều Tử tựa như mười tám luồng sáng đồng thời bay vọt vào không trung! Và ngay sau đó, Đỗ Tư Khang tức thì trông thấy, hai mắt Cơ Động đột nhiên trắng bạch. Một màu trắng của ngọn lửa cực nóng đang lay động bồng bồng trong con ngươi hắn. Đồng thời, trên hai tay Cơ Động, sắc trắng cũng bùng lên!

Dẫn dắt, huy vũ, bùng nổ... Mười tám đạo quang ảnh, mười tám hình thái, cơ hồ đồng loạt bày ra. Trong mắt những Điều Tử Sư, Cơ Động đã biến mất. Thay vào đó là sáu cái bóng của hắn, đang không ngừng múa lượn giữa không trung.

Không sai, chính là sáu thân ảnh! Trừ Liệt Diễm ra, không người nào có thể nhìn ra trong sáu cái bóng này, cái nào mới thật sự là Cơ Động. Những tàn ảnh được huyền hóa ra trong nháy mắt này lại vô cùng rõ ràng, bạch sắc quang mang cũng trong nháy mắt lan tràn khắp không gian.

Mười tám bình phối rượu, phảng phất đều tự tìm đến chủ nhân của chúng, trong các luồng sáng khác nhau rồi cùng tung bay. Các Điều Tử Sư lại càng hoảng sợ khi phát hiện, mười tám bình phối rượu đang nhào lộn trên cao kia, đúng như lời Cơ Động nói, đang bày ra thủ pháp điều chế mười tám loại Kê Vĩ Tửu hoàn mỹ nhất. Hơn nữa thứ tự cũng không sai chút nào. Chính là bắt đầu từ Nhật Xuất và kết thúc ở Liệt Diễm Phần Tình. Mười tám bình phối rượu bên trong bạch sắc quang mang nhàn nhạt, nhanh chóng tạo thành những quang ảnh lay động lòng người.

Hơi thở Hỗn Độn hư ảo, làm tinh thần mỗi một tên Điều Tử Sư cũng tập trung khác thường. Hô hấp của bọn vào giờ khắc này dường như ngừng hẳn lại. Có người thậm chí bưng kín miệng mình, sợ rằng không kìm chế được sẽ bật ra tiếng gào thét ảnh hưởng đến một Cơ Động phô bày ra tuyệt thế tài nghệ mà bọn họ chưa từng nghe thấy trong đời!

Điều này... điều này..! Có còn là trình độ mà con người có thể đạt tới nữa sao?

Sáu đạo thân ảnh này chính là một món quà, một món quà khi Cơ Động dung hợp khối Thiên Ngọc thứ hai đã có được. Giống như khối Thiên Ngọc lúc trước, nó cũng có ghi lại một kỹ năng bên trong. Đó là một bộ pháp thần kỳ, Phân Thân Thác Ảnh.

Hai tay Đỗ Tư Khang run lấy lấy, thân hình không ngừng lắc đảo! Lúc này đột nhiên lão nhận thấy một sự thật, Cơ Động lúc trước không sử dụng Ma lực để phụ trợ điều chế rượu chẳng phải vì hắn không biết cách, cũng chẳng phải là hắn không làm được, mà là hắn không muốn!

Giờ khắc này, trước mặt lão, có vẻ như Cơ Động vẫn thuần túy dùng kỹ thuật như trước, trên người hắn vẫn không phát ra một tí ti dư chấn Ma lực nào! Nhưng không chế tinh diệu bậc này hiển nhiên phải có Ma lực làm trụ cột! Mặc dù không biết ánh sáng trắng kia là cái gì, nhưng Đỗ Tư Khang vẫn mơ hồ cảm giác được, thứ ánh sáng này có tác dụng rất trọng yếu đối với quá trình phối chế rượu của Cơ Động. Một bình phối rượu, đều có một quỹ tích vận hành hoàn mỹ nhất mà không ngừng bay cao lượn thấp. Thoạt nhìn giống như là có sáu người đang cùng điều chế mười tám loại Kê Vĩ Tửu vậy! Thật sự là tuyệt kỹ! Giống như Cơ Động đã nói, mỗi một bình phối rượu bay múa trên không trung, thủ pháp cũng cực kỳ rõ ràng, không có bất kỳ trùng lặp sai sót. Cho dù ai đó chỉ chăm chăm chú ý đến một bình điều tửu, cho dù là Đỗ Tư Khang, cũng tuyệt đối không thể tìm ra mảy may tỳ vết trong quá trình phối rượu này.

Bộ pháp Phân Thân Thác Ảnh thập phần thần kỳ này của Cơ Động chính là một điểm mấu chốt để hắn có thể hoàn thành Thập Bát La Hán Thập Bát Phiên! Nhưng cũng không phải là duy nhất. Lúc Cơ Động còn chưa có Phân Thân Thác Ảnh, thì bằng vào tốc độ của mình, hắn vẫn có thể tạm thời tạo ra tàn ảnh, nhưng không thể tồn tại được lâu, cũng không thể rõ ràng giống như bây giờ. Lúc này thì khác rồi, tàn ảnh hắn để lại, mỗi một cái đều không khác gì chân thân. Bằng vào Tinh Thần Lực vô cùng mạnh mẽ, tổ chất thân thể vượt trội người thường, thì dù Cơ Động mới có Phân Thân Thác Ảnh trong thời gian ngắn ngủi, đã đem loại kỹ năng này tu luyện đến tầng thứ ba. Phân Thân Thác Ảnh cũng giống như Diệt Thần Kích, chia làm chín tầng. Lần này Hồn Độn Hỏa hoàn toàn đột phá, Cơ Động vẫn chưa có dịp thử xem Diệt Thần Kích thay đổi như thế nào. Nhưng chỉ riêng ba tầng Phân Thân Thác Ảnh này, đối với năng lực chiến đấu của hắn, nhất là kỹ xảo trong cận chiến, đã có sự trợ giúp thật lớn.

Sáu đạo thân ảnh và phương thức điều chế rượu thần kỳ đang phô diễn lúc này đây, không chỉ dựa vào Phân Thân Thác Ảnh, mà đồng thời còn kết hợp cả Âm Nguyệt Vũ với những bộ pháp của Đẳng Xà mới có thể hoàn thành một “Thập Bát La Hán” hoàn mỹ như thế.

Chinh phục! Thật sự Cơ Động với Thập Bát La Hán Thập Bát Phiên đã chinh phục được mọi người ngay tức khắc, ngay cả Tửu Thần Đỗ Tư Khang cũng không ngoại lệ.

Mà lúc này, Cơ Động cũng đã hoàn toàn đắm chìm trong thế giới tuyệt đẹp đó! Tinh Thần Lực khổng lồ từ trong Linh Hồn Tuyền Qua cuộn cuộn tuôn ra. Quanh thân thể hắn nhàn nhạt bạch quang, trên tay hắn Bạch Sắc Hỏa Diễm hừng hực! Không phải là Hồn Độn Hỏa, mà chính là Linh Hồn Hỏa, Linh Hồn Tuyền Qua bây giờ đang bao quanh Linh Hồn Hỏa.

Sau mười lần lột xác tạo thành Hồn Độn Châu, Linh Hồn Hỏa cũng hoàn toàn độc lập đi ra ngoài, tạo thành Linh Hồn Tuyền Qua, giúp hắn chân chính có năng lực khống chế Hồn Độn. Để hoàn thành thủ pháp điều chế rượu Thập Bát La Hán thần kỳ này, Cơ Động đã đem Tinh Thần Lực của mình phóng thích toàn bộ, nắm chính xác từng kỹ thuật điều chế rượu đến tận chân tơ kẽ tóc.

Sáu thân ảnh tung hoành, quang ảnh xuyên qua xuyên lại như hồ điệp trên không trung vô định, hết thấy đều hoàn hảo, không có nửa phần tỳ vết! Những bình phối rượu bằng thủy tinh đang tung bay trong không gian kia, đã thật sự tạo ra một cảnh tượng kỳ dị, một cảnh tượng như là Thần Thoại...

546. Chương 290 Bên Bờ Đông Hải Mệnh Mông - Huỳnh Đệ Một Lòng Gặp Gỡ Vui Sao!

Thập Bát La Hán Thập Bát Phiên đã hoàn toàn chinh phục tất cả những người có mặt tại Công hội Điều Tửu Sư. Đây là một thủ pháp đầy sáng tạo của riêng Cơ Động, và đỉnh cao thần thoại tại thế giới này!

Trận tỷ đấu thứ ba cũng không cần diễn ra nữa. Đỗ Tư Khang đã chịu thua! Bởi lão biết, dẫu có dốc hết cả đời này, cũng không phải là đối thủ của Cơ Động. Khi lão nâng bình Hãn Hải Quỳnh Tương và Danh Tửu Lực đến trước mặt Cơ Động, một chút hối hận và luyến tiếc cũng không có! Lão trân trọng nói với Cơ Động, chính thần tích mà Cơ Động bày ra hôm nay đây, đã mở ra một con đường mới cho thế giới Điều

Tửu. Lão nhất định sẽ đem trận tỷ đấu này ghi lại cho hậu thế cùng xem, lưu lại cho hậu nhân một truyền kỳ, Nhị Đại Tửu Thần Chi Tranh!

Cơ Động cũng cảm ơn ý tốt của mọi người khi muốn tiễn đưa hắn, từ chối khéo lời mời Quốc yến của Hoàng thất đế quốc Bắc Thủy. Trong Chu Tước Thủ Trắc của hắn bây giờ có thêm Danh Tửu Lục của Công hội Điều Tửu Sư, và một bình Hãn Hải Quỳnh Tương, ít đi một bình Sinh Mệnh Chi Nguyên ngàn năm, vì hắn đã lấy tặng cho Đỗ Tư Khang! Không phải hắn phung phí, mà là hắn tôn trọng lão và thừa nhận năng lực Điều Tửu tôn sư của lão rồi!

Bất luận là Cửu Dương Lăng Không, Cửu Long Hí Châu hay Thập Bát La Hán Thập Bát Phiến, đều do sau này Tinh Thần Lục của hắn có sự thay đổi lớn, mới có năng lực mà thi triển ra. Cùng cấp độ Tửu Thần như nhau, đối với tâm tư của Đỗ Tư Khang lúc này, Cơ Động rất hiểu, vì vậy hắn mới để lại một bình Sinh Mệnh Chi Nguyên cho lão. Cũng chỉ có Điều Tửu Sư cỡ như Đỗ Tư Khang mới đủ tư cách và trình độ biến loại nguyên liệu này thành một Đại danh tửu, chứ không chỉ xem nó là một vị thuốc như bao người!

Nhìn thấy khuôn mặt hớn hở của Cơ Động, Liệt Diễm cũng mỉm cười:

- Cơ Động, kế tiếp chàng định làm gì?

Cơ Động nhu hòa nhìn nàng:

- Chúng ta trở về Trung Thổ. Bởi ta chợt nhớ tới một người, muốn gặp hắn, bởi tiếp hắn một phen. Sau đó ta sẽ đi tìm một địa phương để tĩnh tu, đem tất cả những gì có được lúc này tìm hiểu thật cặn kẽ và thuần thực, rồi đi thẳng tới Thánh Tà Chiến Trường!

Liệt Diễm tươi cười:

- Được, cứ theo lời chàng vậy! Lần này tham gia Thánh Tà Chi Chiến, chàng sẽ dẫn A Kim theo chứ. Có A Kim giúp đỡ chàng, lòng ta cũng rất yên tâm!

Cơ Động nhìn sang phía A Kim, thấy nàng ta cũng đang nhìn mình, ánh mắt hai người bất ngờ giao nhau, khiến A Kim vội vàng chớp mắt nghiêng đầu đi! Cơ Động cũng liên thu hồi ánh mắt, bởi dưới sự lúng túng của A Kim, hắn dường như cũng cảm nhận được điều gì đó, mà khi quay sang Liệt Diễm chỉ thấy nàng bặm môi cười đầy hàm ý!

Hắn bắt đầu dĩ vãng tay:

- Chúng ta đi thôi! Thật sự mà nói, ta đang rất mong chờ trận chiến Thánh Tà lần này!

Ngẩng đầu nhìn trời cao trong vắt, Cơ Động không khỏi hồi tưởng lại lời Thiên Cơ đã nói trước kia. Theo lời lão, bảy năm sau hắn lại đến, chẳng lẽ lần này Thánh Tà Chiến Trường sẽ phát sinh điều gì đó hay sao?

- Bính Đinh Song Hỏa thánh đồ, kẻ duy nhất trong những thánh đồ chịu mệnh trời sinh ra đã có song thuộc tính Ma lực! Điều đó đã đại biểu cho tương lai hắn là kẻ hết sức cường đại, đồng thời cũng đại biểu cho những chuyện vô cùng trọng đại mà hắn phải đối phó hoặc gánh vác trong thời gian tới. Cơ Động, người là kẻ đứng đầu một thế hệ Thánh Đồ, nắm trong tay thành bại hưng suy của cả một thế hệ Thánh Vương.

- Thánh Vương chỉ sinh ra khi đúng thời điểm, sở hữu vạn đại cơ duyên, thậm chí có thể là Thiên ý! Con đường sắp tới của người rất gian nan khúc khuỷu, thậm chí ẩn chứa bi kịch! Thế nhưng, người vẫn là Thánh Vương, vẫn là kẻ chống không thiên hạ.

- Tuy bây giờ vẫn chưa thể làm gì, nhưng ta đánh đổi Sinh Mệnh Lực của mình mà tiết lộ Thiên cơ, chỉ hy vọng người có sự chuẩn bị. Người chỉ có bảy năm! Bảy năm sau, sẽ là ngày thiên hạ đại loạn!

- Ta lấy hai mươi năm sinh mệnh làm đại giới, để đổi lấy một lời chỉ dẫn cho người, người nhất định phải nhớ kỹ: “Hỗn Độn thức tỉnh từ liệt diễm...! Thần tướng mang vô tận đau thương... Tận cùng của đau đớn xót xa... Sẽ là lúc phá kén thành điệp! Hư huyền... Hiện thực...! Linh hồn tại liệt diễm mà đấu tranh... Tan vỡ tại liệt diễm mà vĩnh hằng... khi liệt diễm phủ xuống nhân gian...ây là lúc ý trời đã đổi! Hư vô... Hư huyền... Hư cảnh... nhìn sao thấu được vô tận thời gian! Chỉ mong sao kết thúc đừng là bi kịch! Nhớ kỹ...! Nhớ kỹ...!”

...

Nửa năm sau, bên bờ Đông Hải!

Liên quân năm đại Đế quốc trú đóng tại nơi này đã bắt đầu trở nên náo nhiệt. Đại lượng quân đội được điều động, tập trung thao diễn. Một bầu không khí căng thẳng, nóng bỏng trào dâng, đại biểu cho sự kiện trọng đại năm năm một lần bắt đầu khai mở!

Tất cả cường giả trên đại lục Quang Minh Ngũ Hành đều dồn ánh mắt về bờ Đông Hải. Dù hòa bình đã rất nhiều năm, thế nhưng có ai đủ cảm đảm tại Thánh Tà Chiến Trường mà buông lỏng tâm tư?

Phất Thụy đã sớm mang theo những đệ tử của Âm Dương học đường và hàng trăm học viên Học viện Thiên Can về đây tụ hội tại quân doanh. Chuẩn bị khi Thánh Tà Chi Chiến kết thúc, sẽ thay đổi số học viên mới cho đám cựu binh đã đóng quân ở đây năm năm nghỉ ngơi.

Lần này Học viện Thiên Can do Phất Thụy dẫn đầu, thế cho lão sư Chúc Dung, trở thành Đồng sự hệ Hỏa của Học viện, tiếp quản cả Song Hỏa hệ. Địa vị của Phất Thụy tại Học viện Thiên Can càng lúc càng cao! Trong khoảng thời gian này, Ma lực của hắn lại một lần nữa đề thăng, đạt đến cấp bảy mươi chín! Sở hữu Cực hạn Dương Lôi, Tử Lôi Diệu Thiên Long. Trong Học viện Thiên Can, thực lực hắn cũng đứng hàng số một số hai, còn trong lòng đám học viên, hắn càng chiếm vị trí không ai sánh nổi!

Từ khi Dạ Tâm và Phất Thụy làm lành tới nay, Âm Dương học đường vững như tường đồng vách sắt! Cho dù là ban giám hiệu, cũng phải cố kỵ vài phần. Một mình Phất Thụy thôi thì không đáng sợ lắm, nhưng đám Đồng sự kia làm sao không nhớ tới cặp huynh muội nổi tiếng khắp Trung Nguyên là Âm Triều Dương và Âm Chiêu Dung cho được! Cơ Động là đệ tử bọn họ, Phất Thụy cũng vậy! Huống chi Phất Thụy năm nay mới ba mươi, nhất định có khả năng đột phá Cửu Quan, trở thành một Chí Tôn cường giả kế tiếp!

Có điều, lúc này Phất Thụy không có mặt trong doanh trại của ngũ đại đế quốc. Mà đang cặp tay Dạ Tâm, thong thả dạo bước trên bãi biển. Nhìn Vạn Lôi Kiếp Ngục âm u xa xa, trong mắt Phất Thụy điện quang sắc lạnh cũng chớp lóe!

- Lý Vinh Hạo, Thánh Tà Chi Chiến lần này ta và ngươi quyết phân thắng bại... Ta nhất định sẽ không cho ngươi bất kỳ cơ hội nào đâu!

Phất Thụy hướng ra đại dương, hét lớn!

Dạ Tâm lặng im tựa vào người Phất Thụy. Năm năm trôi qua, nàng lại thêm phần thành thực, như một quả đào mật mọng nước, yếu diệu đến động lòng người.

Mà Phất Thụy bây giờ khác biệt hoàn toàn khi xưa, hắn đã bớt bảo thủ, đã chịu khó nghe ý kiến của người khác. Tình cảm với Dạ Tâm càng lúc càng nồng nàn ấm áp. Làm bạn với hắn, Dạ Tâm rất an tâm. Không có ai rõ ràng hơn nàng, Phất Thụy tu luyện khắc khổ cỡ nào, và thực lực hiện tại của hắn khủng khiếp ra làm sao!

Nắm lấy bàn tay to bè của Phất Thụy, Dạ Tâm thản nhiên cười:

- Lần này Thánh Tà Chi Chiến kết thúc, chàng đừng quên chuyện đã答应 với ta đó!

Phất Thụy nhìn sang Dạ Tâm, uy thế hùng bá thiên hạ vốn đang sung mãn trong con ngươi hắn đột nhiên ôn nhu mềm mại vô cùng. Hắn siết chặt lấy thân hình mảnh mai của Dạ Tâm vào lòng:

- Ta sao mà không nhớ chứ! Lần này là lần cuối cùng ta tham gia Thánh Tà Chiến Trường. Tiểu sư đệ nay đã trưởng thành, thực lực của hắn đến ta cũng phải khiếp sợ. Có hắn suất lĩnh, kẻ thắng trên chiến trường nhất định là chúng ta. Sau khi chiến tranh kết thúc, ta sẽ cưới nàng! Mấy năm nay nàng theo ta chịu nhiều cực khổ, ta cũng không làm tròn trách nhiệm của nam nhi, dẫn nàng đi ngao du thiên hạ. Sau khi chúng ta kết hôn, ta nhất định sẽ dẫn nàng đạp khắp Đại lục, bồi thường thật tốt cho thiệt thòi của nàng bao nhiêu năm qua!

Nếu có ai ở đây lúc này, nhất định sẽ rớt mất hàm dưới! Đây mà là kẻ phách tuyệt thiên hạ, độc bộ quần hùng Lôi Đế ư? Ánh mắt ôn nhu là vậy, làm gì có chút khí phách bá đạo lạnh lùng nào?

Dạ Tâm kề má vào lồng ngực cứng rắn như đá hoa cương của Phất Thụy mà thổ thề:

- Có những lời này của chàng, ta đã thỏa mãn vô cùng. Kỳ thật, được cùng chàng ở cùng một chỗ, đi đâu cũng không cần. Ta đâu phải là kẻ không chịu nổi sự tịch mịch chứ, cho dù là một cuộc sống bình thường, đạm bạc, ta đây cũng đã thỏa mãn lắm rồi. Phất Thụy, chàng có biết không, ta thật sự rất biết ơn Cơ Động.

Bởi thủy chung ta cảm thấy chính hấn đã làm thay đổi chàng. Chàng trước đây và bây giờ khác lắm. Trong mắt ta, chàng bây giờ là một nam nhân hoàn mỹ, lý tưởng. Ta không còn mong ước gì hơn nữa, được làm vợ chàng, là hạnh phúc lớn nhất đời ta rồi!

Phất Thụy cười ha hả:

- May mắn nhất chính là ta mới đúng! Ta trước đây, đúng là một tên đầu gối đáng chán! Mà công nhận, tiểu sư đệ của ta thật sự là kỳ tài của nhân gian nha! So sánh với hấn, ta căn bản không là gì cả! Không biết nửa năm trôi qua, hấn sẽ mang lại cho chúng ta những bất ngờ nào nữa đây! Thánh Tà Chiến Trường sau này, nhất định là thiên hạ của hấn rồi!

Dạ Tâm mỉm cười:

- Tính thời gian, thì hấn cũng sắp tới đây rồi! Thật sự mà nói, ta nào tin được chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, mà thực lực của hấn đã có thể đuổi gần kịp chàng. Muốn nói cái gì là Thiên tài, trong thiên hạ, chỉ sợ không ai có thể so sánh với sư đệ của chàng đó!

Dạ Tâm vừa nói tới đây, chợt cảm thấy cơ thể của Phất Thụy khẽ rung động, liền nghe hấn cười to rồi chỉ vào không trung:

- Ha ha, xem kia, không phải là hấn đang tới hay sao?

Dạ Tâm nhìn theo hướng ngón tay Phất Thụy, chỉ thấy giữa thỉnh không, một đám mây đang từ xa bay lại, nếu không chú ý kỹ, sẽ chẳng nhận thấy điều gì khác thường! Nàng nghi hoặc:

- Chàng nói là Cơ Động đang ở trong đám mây kia?

Phất Thụy mỉm cười gật đầu:

- Người khác có thể lầm, nhưng hấn làm sao mà giấu ta cho được? Ta là kẻ nắm giữ Lôi Điện mà! Đám mây kia là do Đại Diễn Thánh Hỏa Long của tiểu sư đệ làm trò đấy!

Dứt lời, hấn vung tay lên không, một tiếng sấm ầm ì vang vọng!

Quả nhiên, đám mây đang lơ đãng phiêu du trên bầu trời từ từ hạ xuống, mang theo khí tức mênh mông mơ hồ. Quanh quẩn trong đó, hai tiếng rỗng ngâm trong trẻo lạnh lớt vang lên.

Âm thanh của Cơ Động cũng vang ra từ đám mây:

- Sư huynh! Chị dâu! Ta không có đến chậm chứ?

Mây tan sương tán, làm lộ rõ thân hình của Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Nhìn nó, Phất Thụy cũng giật mình kinh hãi! Lần trước gặp nó đâu có thể này! Trước mắt Phất Thụy, Đại Diễn Thánh Hỏa Long bây giờ cực kỳ khổng lồ, chiều cao tăng ít nhất cũng phải mười lăm thước. Mặc dù nó đã thu liễm khí tức, nhưng Phất Thụy và Dạ Tâm vẫn cảm giác được một uy thế áp bách cường liệt từ thân hình nó cuộn cuộn trào ra.

Một nửa trắng một nửa đen, lân phiến lấp lánh hào quang vàng rực! Mỗi một phiến vảy đều có vẻ vô cùng trầm trọng chắc nịch, xinh đẹp vô ngần. Trong cặp mắt, đôi đồng tử to cộ trong suốt, ánh lên những tia sáng đầy trí tuệ. Thân tuấn như vậy, hùng tráng như vậy, ngay cả Phất Thụy nhìn cũng thích mê!

Trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long, có tổng cộng ba người, hai nam một nữ!

Cơ Động cũng không đợi Đại Diễn Thánh Hỏa Long đáp hấn xuống đã tung mình nhảy ra, phi thân tới trước mặt Phất Thụy và Dạ Tâm. Trên lưng con rồng, chỉ có A Kim một thân kim sắc chiến giáp bao phủ là Phất Thụy từng gặp, người còn lại thì hấn chưa thấy bao giờ! Có điều, sự quan tâm bây giờ của hấn là dành cho Cơ Động.

Chỉ nửa năm không gặp thôi, Phất Thụy liền có cảm giác như Cơ Động đã thoát thai hoán cốt vậy! Cũng sở hữu Cực hạn Ma lực nên Phất Thụy có cảm thụ sâu sắc nhất, từ trên người sư đệ mình toát ra một loại khí chất có thể nhìn thấu tất cả. Ánh mắt của Cơ Động so với trước đây càng thêm trong suốt, mơ hồ phóng thích một loại mệnh lệnh khiến cho khí tức trên người Phất Thụy cũng không làm sao rục rịch được.

Phất Thụy bắt đặc dĩ lắc đầu, cười cười:

- Tiểu sư đệ à! Xem ra đệ lại vừa đột phá rồi! Người có thể đừng làm ta mỗi lần gặp mặt, lại mỗi lần kinh hãi giật mình hay không chứ!? Tim ta cũng sắp chịu không nổi rồi đây!

Cơ Động ha hả cười:

- Sư huynh! Huynh đừng có chọc ta chứ! Tuy tu vi của đệ có chút đề thăng, nhưng làm sao mà sánh với huynh cho được!

Lúc này Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã hoàn toàn đáp xuống bờ biển. Huyết thống rất gần với Ngũ Trảo Kim Long tôn quý uy nghiêm của Hoa Hạ lại một lần nữa thu hút ánh mắt của Phát Thụy và Dạ Tâm!

- Tiểu sư đệ, đừng nói là con rồng này của người lại tiến hóa đấy!

Cơ Động toét miệng cười:

- Đúng, nó đã tiến hóa, chuyện này coi như là cơ duyên xảo hợp đi! Luận về thực lực, nó còn cường đại hơn cả đệ rồi!

Mỗi lần nhìn ngắm Mao Đài và Ngũ Lương, trong lòng Cơ Động lại dấy lên một nỗi tự hào sâu kín! Dù chúng nó khác khá nhiều so với Ngũ Trảo Kim Long nơi quê nhà, nhưng Song đầu Cửu Trảo lại càng thêm dũng mãnh và khí phách! Nó cũng có thể nói là đại lễ vật mà Liệt Diễm đã dành tặng cho Cơ Động!

547. Chương 291 Tân Nhất Đại Thiên Cơ!

Sau nửa năm, Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã hoàn toàn tiến hóa, riêng Thực Nhật Phượng Hoàng vẫn ngủ say trong Chu Tước Thủ Trạc. Cơ Động vì tạo điều kiện tốt nhất cho nó tiến hóa nên mỗi ngày đều huy động Hỗn Độn Hỏa trong Hỗn Độn Châu luyện hóa Chu Tước Thủ Trạc, truyền Hỗn Độn khí tức cho Hỏa nhi.

Mao Đài, Ngũ Lương Dịch và Hỏa nhi đều giống nhau ở một điểm là trước khi ra đời đều bị tổn thương rất lớn. Điều khác biệt giữa chúng là Hỏa nhi được Cơ Động dùng ma lực rót vào Chu Tước Thủ Trạc trong nhiều năm để ấp trứng. Khi mới ra đời, Hỏa nhi vốn cực kỳ kém cỏi, chỉ có thực lực Tứ giai mà thôi.

Còn Đại Diễn Thánh Hỏa Long lại hoàn toàn khác biệt. Tuy nó bị hàn khí của Băng Tuyệt Cự Long xâm nhập nhưng vì áp chúng, cũng như muốn chúng trở thành tọa kỵ của Cơ Động mà Liệt Diễm đã hao hết tâm lực. Nàng đã tốn không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo, hơn nữa còn tự thân huy động ma lực của mình, lúc đó mới có thể ấp trứng thành công, nở ra Đại Diễn Thánh Hỏa Long.

Có thể nói, về mặt bản chất Đại Diễn Thánh Hỏa Long vô cùng cường hãn. Trong quá trình tiến hóa từ Bát giai tới Cửu giai này, ngoại trừ sự ảnh hưởng từ Hỗn Độn Châu của Cơ Động thì tự bản thân nó cũng bộc phát ra lực lượng kinh người, cho nên quá trình tiến hóa diễn ra rất nhanh. Về phần Hỏa nhi, mỗi ngày đều hấp thu đại lượng ma lực từ ngoại giới thông qua Cơ Động nhưng vẫn chưa có dấu hiệu thức tỉnh. Liệt Diễm nói lần tiến hóa tới của Hỏa nhi sẽ kéo dài rất lâu, sợ rằng phải duy trì nhiều năm mới chấm dứt. Mà sau khi Hỏa nhi tiến giai thành công, rất có thể nó sẽ trực tiếp tiến vào cấp bậc Bát giai, bởi đó không chỉ là tiến hóa đơn thuần, mà còn thông qua sự sáng tạo của Hỗn Độn ma lực để tu bổ bản thể vốn trời sinh đã kém cỏi của nó.

Do vậy, mặc dù lần này tham gia Thánh Tà Chiến, Cơ Động đã bị giảm bớt đi một sự trợ giúp nhưng hẳn vẫn vì Hỏa nhi mà cao hứng. Hỏa nhi từ khi sinh ra đã cực kỳ kém cỏi, nếu có thể tu bổ thành công, coi như hẳn đã có một cái công đạo với Chu Tước.

Phát Thụy vỗ vỗ bả vai Cơ Động, cười nói:

- Cơ Động, vừa rồi ta còn nói với tẩu tẩu của đệ, đây sẽ là lần cuối cùng ta tham gia Thánh Tà Chiến. Bây giờ thấy Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã tiến hóa tới Cửu giai, ta cũng có thể hoàn toàn yên tâm rồi. Ta tin tưởng cho dù Thánh Tà Chiến lần này không có ta tham gia, nhất định đệ cũng sẽ lãnh đạo mọi người đạt được thắng lợi cuối cùng.

Cơ Động lắc đầu liên tục nói:

- Sư huynh, như vậy sao được chứ, đệ so với huynh còn kém xa. Huống chi, người của Thiên Can Học Viện cũng không có khả năng nghe đệ chỉ huy. Huynh còn trẻ như vậy, dựa theo giới hạn năm mươi tuổi mà nói, huynh ít nhất còn có thể tham gia thêm ba cuộc Thánh Tà Chiến nữa a.

Phất Thụy tức giận nói:

- Tuy đệ nghĩ như vậy cũng không sai nhưng đây là lần thứ tư ta tham gia Thánh Tà Chiến rồi, số lần ta tham gia trong quá khứ cũng phải tính đến chứ. Lý Vinh Hạo của Hắc Ám đại lục còn tham gia ít hơn một lần so với ta. Từ nay về sau, mọi việc đều là nhiệm vụ của đệ. Sau khi lần Thánh Tà Chiến này kết thúc, đệ và ta trở lại học viện một chuyến. Để ta xem, kẻ nào dám không nghe đệ chỉ huy.

Tiểu tử, lần này đệ đừng hòng né tránh, đệ phải nhận lấy trách nhiệm này a. Ta với đại tẩu của đệ còn phải kết hôn đó, sư huynh đây đã ba mươi tuổi, vậy mà đến giờ còn chưa lấy vợ nữa này.

Cơ Động vui mừng nói:

- Sư huynh, huynh và đại tẩu kết hôn sao? Đến lúc đó đệ phải tặng huynh một phần đại lễ a. Sau khi Thánh Tà Chiến lần này kết thúc, bất kể thế nào, đệ sẽ cùng huynh trở lại Thiên Can Học Viện một chuyến. Bất quá đệ tin tưởng, Thiên Can Học Viện nhân tài lớp lớp, nhất định sẽ có người thích hợp tiếp nhận vị trí chỉ huy này hơn đệ.

Phất Thụy cười mắng:

- Người, tiểu tử thú này căn bản là không muốn bị học viện trói buộc, đệ nghĩ rằng huynh không biết sao? Nếu huynh giao vị trí Thủ tịch Âm Dương Học Đường cho người khác thì sao có thể yên tâm được chứ? À, đúng rồi, đệ muội đâu? Sao nàng không đi chung với đệ, lần trước ta nghe nói thân phận của đệ muội không tầm thường a!

Cơ Động nói:

- Sư huynh, đệ cũng không lừa gạt huynh. Đệ có được thành tựu như ngày hôm nay là do sự trợ giúp vô cùng lớn của Liệt Diễm. Chỉ là nàng lại không thể thi triển năng lực của mình mà thôi. Nàng đang ở nhà chờ đệ. Nói không chừng, sau cuộc chiến này, huynh đệ chúng ta có thể kết hôn cùng một lúc đó.

Phất Thụy nhìn Cơ Động, mỉm cười nói:

- Hảo, huynh sẽ chờ ngày đó. Huynh cũng tin tưởng đệ nhất định sẽ thành công ở phương diện này. Nói thật, đệ muội chính là nữ nhân đẹp nhất mà ta từng thấy, không một chút tì vết. Tiểu tử, vận khí của đệ cũng thực tốt a. Ai ui! Dạ Tâm, nàng làm gì vậy, sao lại nhéo ta?

Phất Thụy quay đầu lại, thấy nét mặt bất thiện của Dạ Tâm, vội vàng cười giả lả nói:

- Nàng cũng mỹ miều không kém a, trong lòng ta nàng chính là người đẹp nhất. Thật sự là như thế!

Dạ Tâm liếc hắn một cái, vẻ mặt không lộ ra vẻ gì khác biệt. Cơ Động cười vui vẻ nói:

- Sư huynh, đại tẩu, lần này ta còn dẫn thêm hai người tới để tham gia Thánh Tà Chiến. Ta giới thiệu cho mọi người biết nhé.

Lúc này A Kim và nam tử kia đã bước tới.

Cơ Động chỉ A Kim, nói:

- Đây là bằng hữu của đệ, một ma sư Tân Kim hệ. Cũng không biết vì cái gì mà nàng lại phá vỡ quy luật không thể có hai người có cùng loại Cực Hạn Ma Lực tồn tại. Ma lực của nàng chính là Cực Hạn Âm Kim, sáu mươi tám cấp.

Phất Thụy và Dạ Tâm liếc nhìn nhau, hai người đều nhìn ra sự kinh ngạc trong mắt đối phương. Sáu mươi tám cấp, Cực Hạn Âm Kim, cái này có ý nghĩa gì chứ? Đủ để thoải mái đối mặt với khiêu chiến của Ma sư Thất quan, thậm chí có thể ứng phó với Ma sư Bát quan. Từ chính thể thực lực mà nói, Phất Thụy đều cho rằng thực lực của Âm Dương Học Đường đều đứng trên các đối thủ một bậc. Nhưng Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục lại có Thập Đại Thiên Can Thánh Đồ, sở hữu Cực Hạn Ma Lực, việc này thật sự làm cho hắn đau đầu. Mà những Thiên Can Thánh Đồ lần trước xuất hiện bên phe mình, căn bản toàn là lũ ăn hại, chỉ biết

quấy rối mà thôi. Bây giờ Cơ Động đột nhiên mang tới một danh Ma sư sáu mươi tám cấp có Cực Hạn Ma Lực, bảo sao họ có thể không cao hứng đây?

- Tiểu sư đệ, đệ đem tới cho huynh một cái kinh hỉ thật lớn a. A Kim tiểu thư, người khỏe!

A Kim không mở miệng, nàng chỉ nhìn Phát Thụy và Dạ Tâm mà gật nhẹ đầu. Mặc dù bộ áo giáp của nàng làm cho người ta có cảm giác khó gần, nhưng sau vẻ lạnh như băng ấy đang che dấu cái gì thì chỉ có chính nàng mới biết được.

- Còn vị huynh đệ kia?

Phát Thụy chuyển ánh mắt sang nam tử bên cạnh Cơ Động.

Đây là một thanh niên trẻ, nhìn qua có lẽ tương đương với tuổi Cơ Động, thậm chí lớn hơn Cơ Động một chút. Khác với vẻ lạnh như băng trên mặt A Kim, người này thủy chung vẫn luôn nở nụ cười trên môi, toàn thân toát ra khí tức phiêu nhiên, khí chất rất kỳ dị.

Phát Thụy kinh ngạc phát hiện mình căn bản không cách nào nhìn thấu người này. Không thể nhìn ra cấp độ ma lực của hắn, cũng không biết người này đạt tới trình độ nào. Thậm chí còn không nhìn rõ được dung mạo của hắn. Phát Thụy chỉ cảm thấy hình như toàn thân người này được bao phủ trong một tầng sương mù thần bí.

Cơ Động nói:

- Sư huynh, người đã nghe nói tới Thiên Cơ rồi chứ? Vị này chính là đời Thiên Cơ mới nhất. Sau khi hắn kế thừa chức vị Thiên Cơ thì tên hắn cũng đổi thành Thiên Cơ. Trước đây hắn gọi là Vân Thiên Kỳ, chúng ta đã quen nhau từ bảy năm trước. Cách đây không lâu, đệ đi đến Thiên Cơ thành thì gặp được hắn, cũng như nghe được lời tiên tri cuối cùng của lão Thiên Cơ đời trước.

Nói đến đây, thần sắc của Cơ Động trở nên ngưng trọng ngưng trọng hẳn lên. Sau khi rời khỏi Thiên Thủy thành, hắn mang theo Liệt Diễm và A Kim tới Thiên Cơ thành bởi hắn nhớ tới ước định của mình và Vân Thiên Kỳ lúc trước, nên cố tình tới đó để tìm hắn.

Khi hắn tìm được Vân Thiên Kỳ thì cùng trong ngày đó lão Thiên Cơ cũng qua đời. Hắn đến vừa kịp lúc lão Thiên Cơ đang hấp hối, được gặp mặt lão Thiên Cơ lần cuối cùng. Hắn vĩnh viễn không thể quên được sự bi ai trong mắt lão Thiên Cơ. Bây giờ, hồi tưởng lại giây phút ấy, trong nội tâm hắn vẫn còn nặng trĩu, không cách nào thoải mái nổi.

Nghe thấy hai chữ Thiên Cơ, sắc mặt Phát Thụy không khỏi biến đổi. Đương nhiên hắn đã nghe qua tên của vị này, đó là tồn tại mà Quân chủ của ngũ đại đế quốc cũng phải cực kỳ tôn kính. Nghe nói hắn là vị Đại Tiên Tri duy nhất đương thời, những tiên đoán của hắn chưa bao giờ sai. Những lời nói của Thiên Cơ hầu như đều là chân lý để đời sau chiêm nghiệm.

Danh tự Thiên Cơ được nối tiếp truyền thừa hết đời này đến đời khác, bất luận là đại lục có phát sinh biến hóa gì thì Thiên Cơ thành vẫn thuộc riêng về Thiên Cơ mà thôi. Có thể nói, Thiên Cơ chính là một truyền kỳ, một truyền kỳ thần bí. Vậy mà giờ khắc này, một vị Thiên Cơ lại đang đứng trước mặt hắn, bảo sao hắn có thể không kinh ngạc được chứ?

Vân Thiên Kỳ mỉm cười nói:

- Lôi Đế người hảo, lần này ta theo chủ nhân đến đây, hy vọng có thể trợ giúp cho các người. Nếu không phải lúc trước chủ nhân đã thi ân cứu giúp ta, vì ta mà báo gia cừu, chắc chắn ta cũng sẽ không có được như ngày hôm nay.

Nói đến đây, thần sắc của hắn đột nhiên ngưng trọng hẳn lên.

- Lôi Đế, ngài là người lãnh đạo dẫn dắt Quang Minh Ngũ Hành đại lục tham gia Thánh Tà Chiến. Hiện tại ta nhất định phải nói cho ngài biết, cuộc Thánh Tà Chiến lần này, bất luận là đối với ngài hay đối với Quang Minh Ngũ Hành đại lục, đều là cuộc chiến sinh tử.

Trong thanh âm của Vân Thiên Cơ phảng phất có một loại ma lực kỳ dị. Nghe lời nói của hắn, Phát Thụy và Dạ Tâm đều cảm thấy đáy lòng như trầm xuống, dường như có vật gì đó trong nháy mắt đè chặt tâm

trạng mình xuống vậy.

- Cuộc chiến sinh tử?

Phất Thụy nhìn Vân Thiên Kỳ một cách khó hiểu.

Vân Thiên Kỳ nhẹ gật đầu, trong thanh âm bao hàm ma lực kỳ dị:

- Lão sư của ta đã dùng sinh lực của cả đời mình, dùng mấy chục năm sinh mệnh của mình để thăm dò ngọn nguồn nguy cơ của đại lục. Rốt cục trước khi chết, ngài đã có thể xác định nguy cơ bắt nguồn từ Thánh Tà Chiến lần này. Nó liên quan tới sinh tử tồn vong của cả Quang Minh Ngũ Hành đại lục.

Dạ Tâm ngây ra một lúc:

- Điều đó không có khả năng a. Phất Thụy đã tham gia bốn lần Thánh Tà Chiến rồi. Cả ta cũng đã tham gia ba lần, lần nào chúng ta cũng đều chiếm thượng phong. Tuy đối phương có hai lần quật khởi nhờ Thiên Can Thánh Đồ, xem như cũng có uy hiếp. Tuy nhiên xét về chính thể thực lực, chúng ta cũng không yếu. Huống chi, Thánh Tà thông đạo không thể dễ dàng phá vỡ như vậy được. Trong thời gian Thánh Tà Chiến diễn ra, nơi miệng thông đạo đã có đại quân của chúng ta trấn thủ. Cường giả của đại lục cũng sẽ tập trung chú ý đến nơi này. Cho dù bọn họ có thể làm cho cán cân lực lượng trong Thánh Tà nghiêng về phía họ, nhưng muốn đột phá phòng ngự của chúng ta vẫn là chuyện không thể nào. Chỉ cần chúng ta có thể giữ vững phòng tuyến trong một thời gian ngắn, như vậy bọn họ sẽ phải đối mặt với sự ngăn cản của cả đại lục. Thời gian Thánh Tà thông đạo mở ra là có hạn, ta thật không nghĩ ra Hắc Ám Ngũ Hành đại lục có biện pháp nào làm cho chúng ta rơi vào nguy cơ sinh tử tồn vong?

Bất luận là Dạ Tâm, Phất Thụy, hay kể cả Cơ Động, đều nghi hoặc với lời nói của Vân Thiên Kỳ. Dù là Cơ Động đã chính tai nghe thấy những lời nói trước khi lâm chung của lão Thiên Cơ nhưng đến bây giờ vẫn khó mà tin được. Cũng như Dạ Tâm đã nói, thắng bại của Thánh Tà Chiến nhiều nhất cũng chỉ là ý nghĩa biểu tượng mà thôi. Cho dù bọn họ có thua thì đối phương muốn đột phá Thánh Tà thông đạo cũng là chuyện không thể. Điều này đã được nghiệm chứng suốt mấy trăm năm qua. Chỉ có điều Cơ Động lại không thể nào quên được ánh mắt bi ai trước khi lâm chung của lão Thiên Cơ. Vừa nghĩ đến ánh mắt cuối cùng ấy, trong lòng hắn lại cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Vân Thiên Kỳ thở dài một tiếng:

- Với tu vi của lão sư mà vẫn không thể thấy rõ, ta lại càng không thể làm được việc đó. Đừng nói là các người không tin, thân là Thiên Cơ kế nhiệm, ta cũng không thể tin nổi dự đoán trọng yếu nhất trong cuộc đời lão sư. Ta thật sự hy vọng lão sư đã dự đoán sai lầm, nhưng thời gian hòa bình đã trải qua quá lâu, quá lâu rồi. Bất luận thế nào, đối với Thánh Tà Chiến lần này phải cẩn thận đề phòng nhiều hơn nữa. Không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn. Cho dù có biến cố xảy ra, chúng ta cũng có thể làm ra phản ứng tốt nhất.

Cơ Động nói:

- Lão Thiên Cơ hơn một năm trước đã đến gặp sư tổ, sư tổ đã đáp ứng sẽ tự mình đến Thánh Tà thông đạo trấn thủ. Có sư tổ lão nhân gia tại đó, còn có sư mẫu và các Chí Tôn Miện Hạ bế quan ở đó, ít nhất cũng có thể bảo hộ Thánh Tà thông đạo không xảy ra vấn đề gì. Chúng ta trong Thánh Tà chiến trường tận lực chú ý một chút. Năm năm qua, thực lực của Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ nhất định đã tăng lên rất nhiều, nhưng chúng ta cũng có sự tiến bộ không kém. Chính thể thực lực của chúng ta đã khác xa so với lần trước.

Phất Thụy nhẹ gật đầu, nói:

- Bất luận nói như thế nào, bọn họ cũng không có khả năng phá vỡ quy tắc của Thánh Tà chiến trường. Chỉ có những Ma sư năm mươi tuổi trở xuống mới có thể tiến vào trong chiến trường. Thiên Cơ, cảm ơn người đã mang đến tin tức cho chúng ta, cũng xin cảm ơn sự phó của người đã vì đại lục mà không tiếc sinh mệnh của mình. Tuy nhiên chúng ta càng phải tin tưởng vào thực lực của chính mình. Chúng ta nhất định sẽ đem vận mệnh của đại lục nắm giữ trong tay.

Vân Thiên Kỳ không nói thêm điều gì nữa, chỉ yên lặng gật đầu. Trong lòng hắn đột nhiên nhớ tới vị tỷ tỷ đã qua đời nhiều năm nay, giống như Thiên Cơ đời trước đã từng nói, có một số việc đã được định sẵn, không thể nào thay đổi. Một điều may mắn là trong tiên đoán của lão sư cũng đã nói, cho dù nguy cơ to lớn đến chừng nào cũng luôn ẩn chứa một tia sinh cơ bên trong, tia sinh cơ ấy sẽ cứu được Quang Minh Ngũ

Hành đại lục. Hơn nữa phần sinh cơ này lại có quan hệ với người mà mình đã nhận là chủ nhân bảy năm trước, Quang Minh Song Hỏa Thánh Đồ, cũng chính là Thánh Vương Thiên Can Thánh Đồ - Cơ Động.

Phất Thụy cười ha ha, nhìn Cơ Động nói:

- Đi thôi sư đệ, theo ta trở lại quân doanh đi. Sau khi Thánh Tà Chiến lần trước kết thúc, đệ đã lên trốn đi, làm cho các vị đại ca tức gần chết. Đệ đã đến đây thì trước hết đi gặp mặt chào hỏi họ cái đã.

548. Chương 292 Đoàn Tụ Ngoài Ý Muốn!

Dưới sự hướng dẫn của Phất Thụy, mọi người cùng tiến về doanh trại của đại quân. Một điều hiển nhiên là Âm Dương Học Đường luôn trú đóng tại vị trí trọng yếu nhất trong đại quân. Không đợi Phất Thụy an bài doanh trường cho mấy người Cơ Động nghỉ ngơi, thì Lục Long Quang Huy đã nhận được tin tức, chỉ trừ Thạch Long Tổng Thụy Long còn phải thực thi nhiệm vụ ở bên ngoài, bốn người còn lại đã lần lượt chạy tới.

Đối với Cơ Động, kỳ thật bốn vị này cũng không lưu lại ấn tượng gì sâu sắc đối với hắn. Tuy nhiên sau khi Thánh Tà Chiến lần trước kết thúc, nghe Phất Thụy nói Cơ Động chắc chắn sẽ là người nối nghiệp của hắn, hơn nữa những chuyện Cơ Động đã làm trong Thánh Tà Chiến họ cũng đã nghe thấy, tự nhiên là phải coi trọng vị tiểu sư đệ của Phất Thụy hơn.

Sau khi hai bên hàn huyên, Cơ Động đem lời tiên tri của Thiên Cơ đời trước kể lại. Tứ Long đều hứa hẹn sẽ tận lực chú ý, cẩn thận canh phòng. Tuy nhiên Cơ Động vẫn có thể nhìn ra sự hứa hẹn qua quýt trong mắt họ. Hắn cười khổ trong lòng không ngớt. Thẳng thắn mà nói, đến như bản thân hắn còn không tin tưởng lời tiên tri của lão Thiên Cơ, chứ đừng nói gì đến việc thuyết phục người khác. May mắn là còn có sư tổ dẫn theo sáu vị Chí tôn cường giả tọa trấn bên ngoài Thánh Tà thông lộ. Có bọn họ làm hậu thuẫn, trong lòng Cơ Động cũng không có gì là lo lắng nhiều.

Thánh Tà Chiến sắp bắt đầu, tứ Long còn có nhiều chuyện tình phải làm, đành mời Cơ Động tham gia tiệc tối rồi rời đi.

Vân Thiên Ky yên lặng ngồi trong góc doanh trường, hai mắt hấp háy, không biết đang suy nghĩ chuyện gì. A Kim vẫn giữ bộ dáng lạnh băng như cũ.

Cơ Động và Phất Thụy rời khỏi doanh trại của tứ Long, quay lại đại trường của Phất Thụy. Cơ Động nói:

- Sư huynh, Âm Dương Học Đường hiện có bao nhiêu đệ tử vậy?

Phất Thụy trả lời:

- Ngoại trừ những người đã hi sinh và quá tuổi, mấy năm gần đây học đường đã bổ sung thêm nhân thủ. Nhân số hiện tại đã là năm mươi người. Thế nào, đệ có ý định trở về Âm Dương Học Đường sao? Yên tâm đi, chờ Thánh Tà Chiến lần này kết thúc, cho dù đệ không muốn trở về, huynh cũng nhất định kéo đệ trở về.

Cơ Động lắc đầu nói:

- Đệ không có ý này, huynh có thể triệu tập bọn họ tới đây hay không, đệ muốn đưa cho họ vài thứ. Thánh Tà Chiến sắp bắt đầu, có thêm vài thứ bảo vệ tánh mạng cũng là chuyện tốt.

Phất Thụy kinh ngạc nhìn Cơ Động:

- Là cái gì? Huynh có phần không? À không, huynh và chị dâu phải có hai phần mới đúng.

Cơ Động cười ha ha nói:

- Sư huynh, từ bao giờ huynh lại trở nên tham lam như vậy chứ?

Phất Thụy cười hắc hắc:

- Đây không phải là tham lam. Huynh còn không biết đệ sao, đệ đã đem ra thứ gì thì đó nhất định là đồ tốt. Mau nói cho huynh biết đó là thứ gì đi!

Cơ Động mỉm cười nói:

- Còn nhớ khi đệ tỷ thí với tên ma sư của Ma Kỹ Công Hội không? Cái tên đã ném ra một đồng Ma Kỹ Quyền Trục ấy.

Phất Thụy hơi sững người.

- Đúng rồi, lần trước huynh quên hỏi đệ, rốt cục là đệ đã làm như thế nào? Lúc đó hẳn là đệ cũng dùng vũ khí cùng loại với Ma Kỹ Quyền Trục. Chỉ có điều khi đó huynh lại không thấy đệ sử dụng Ma Kỹ Quyền Trục, hơn nữa lại còn có mùi rượu phát tán trong không trung. Đệ đừng nói với huynh là lúc đó đệ dựa vào rượu mà tăng phúc Ma lực của mình nha.

Cơ Động nói:

- Không phải, rượu tuy có thể tăng phúc ma lực nhưng rất khó khống chế. Hơn nữa các loại rượu khác nhau cũng sinh ra tình huống khác nhau. Tuy nhiên thứ đệ muốn tặng cho mọi người lại có quan hệ tới rượu.

Vừa nói hẳn vừa khê lật cổ tay, xuất ra một bình Ma Kỹ Tửu đưa cho Phất Thụy.

Phất Thụy cầm lấy bình Ma Kỹ Tửu, kinh ngạc nhìn Cơ Động.

- Đây chính là thứ mà đệ đã dùng hôm đó sao? Đây rốt cục là cái gì? Để ta xem một chút...di...dưới đáy bình này hình như là Tồn Trữ Pháp Trận trong Ngũ Hành Pháp Trận a! Tiểu sư đệ, thứ này là...?

Cơ Động đáp:

- Là do đệ phát minh ra. Mặc dù có không ít điểm hạn chế nhưng lại lợi thế ở chỗ giá thành chế tạo rất rẻ, đệ gọi nó là Ma Kỹ Tửu. Theo một mặt nào đó mà nói, nó hoàn toàn có thể so sánh với Ma Kỹ Quyền Trục. Đáng tiếc là chỉ có một mình đệ mới chế tác được. Sư huynh, huynh cũng lĩnh hội được Ngũ Hành Pháp Trận, chút nữa đệ sẽ nói nguyên lý chế tạo cho huynh biết, huynh có thể thử chế tác thử xem sao.

Phất Thụy mở to hai mắt:

- Đệ nói thứ này có thể dùng như Ma Kỹ Quyền Trục ư? Trời ạ! Tiểu sư đệ, chất lỏng trong chai này là cái gì?

Cơ Động cười ha ha nói:

- Tất nhiên là rượu rồi. Có bình là rượu Bạch Lan Địa, có bình là rượu Uy Sĩ Kỳ. Tốt nhất là huynh nên triệu tập bọn họ lại, đệ sẽ đưa cho mỗi người một bình, đồng thời hướng dẫn họ phương pháp sử dụng và bảo quản. Thứ này nếu dùng để chiến đấu thì số lượng còn không đủ, nhưng đến thời khắc mấu chốt có thể bảo trụ được tính mạng a.

Phất Thụy không chút khách khí, đem Ma Kỹ Tửu trong tay thu vào.

- Tiểu sư đệ, người đứng là quái vật mà. Huynh hiện tại càng ngày càng tin tưởng vào lời nói của Thiên Cơ rồi. Sư tổ có nói, vị lão Thiên Cơ kia đã cho người biết, đệ chính là Thánh vương sẽ cứu vớt đại lục, đệ chính là Chưởng khống giả, là người dẫn dắt Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ. Thoạt nhìn thì hình như người nói không sai chút nào. Huynh gần đây cũng khá tự phụ, cho rằng có thể sánh ngang với đệ. Bây giờ huynh mới phát hiện chênh lệch giữa chúng ta càng lúc càng lớn a. Tiểu sư đệ, để đền bù sự tổn thương trong lòng huynh, đệ có phải là nên cho huynh thêm một lọ Sinh Mệnh Chi Nguyên nữa không? A, còn có Ma Kỹ Tửu này nữa, càng nhiều càng tốt nha. Huynh cũng không ngại quá nhiều đâu.

Cơ Động tức giận nói:

- Sư huynh, huynh tưởng đây là nước lã sao? Đệ cũng chỉ có tổng cộng hơn trăm bình mà thôi, chia cho các thành viên của Âm Dương Học Đường, mỗi người cũng không được bao nhiêu, đưa huynh một ít là được rồi. Chẳng thán mà nói, loại Ma Kỹ Tửu này đối với sư huynh cũng không có tác dụng gì lớn. Đệ chỉ có thể khắc Cơ Chuẩn Kỳ vào trong đó mà thôi. Dù có là Cơ Chuẩn Kỳ song hệ tổ hợp kỹ thì cũng chỉ tương

đương với Tất Sát Kỳ của người bình thường. Huynh có Lôi Ngục Thần Phủ, còn để ý đến chút uy lực bé xíu ấy sao?

Phất Thụy cười ha ha nói:

- Vậy cũng không đúng a, nếu rơi vào tình huống cạn kiệt ma lực thì đây chính là thứ để bảo mệnh đó nha. Đệ chờ ở đây đi, huynh sẽ đi triệu tập mọi người. Đúng rồi, trong số những thành viên mới gia nhập Âm Dương Học Đường, còn có người quen của đệ đó.

Người quen? Cơ Động sững sốt đến ngẩn người. Không đợi cho hắn kịp hỏi, Phất Thụy đã phóng người ra ngoài. Nhìn bóng lưng của sư huynh, Cơ Động chợt phát hiện chênh lệch giữa mình và sư huynh đã thật sự được thu hẹp lại, không chỉ về mặt thực lực, mà cả khi sư huynh nói chuyện với mình, đã không còn cảm giác quan tâm chiếu cố như trước kia nữa. Mối quan hệ giữa hai người giờ đây chẳng khác nào đồng bạn trao đổi với nhau. Nói cách khác, loại cảm giác này đại biểu cho việc Phất Thụy đã thừa nhận thực lực của hắn. Đây cũng chính là phương hướng mà Cơ Động đang cố gắng phấn đấu.

- Chủ nhân, ngài cũng cho ta vài bình Ma Kỹ Tửu đi.

Vân Thiên Kỳ mở to hai mắt, nhìn Cơ Động nói.

Cơ Động nói:

- Thiên Cơ, không phải chúng ta đã thống nhất rồi sao, người sẽ lưu lại doanh trại chờ ta. Người vừa mới trở thành Thiên Cơ, vẫn chưa có năng lực chống lại Ma sư. Ta không thể để cho người đi mạo hiểm được.

Vân Thiên Kỳ nói:

- Chủ nhân, ngài đã quên rồi sao. Bảy năm trước ta đã từng nói qua, từ nay về sau mạng của Vân Thiên Kỳ này sẽ là của ngài. Hơn nữa, Thiên Cơ nhất mạch chúng ta tuy không có năng lực chiến đấu thực tiễn, nhưng chúng ta lại am hiểu tiên tri, tìm chỗ may mắn, tránh nơi xui rủi, cũng như có một ít kỹ năng bảo vệ tánh mạng của riêng mình. Nếu cộng thêm Ma Kỹ Tửu của ngài, dù ở trong Thánh Tà chiến trường thì việc tự bảo vệ mình đối với ta không thành vấn đề. Ta xác định có thể tìm được vị trí của ngài, sau đó cùng hội họp với chủ nhân.

Cơ Động trầm giọng nói:

- Không được, ta không thể để cho người đi mạo hiểm. Thánh Tà chiến trường không phải là nơi đem tính mạng ra đùa giỡn. Tình huống thay đổi trong nháy mắt, cho dù người có thể tiên đoán được tương lai vẫn luôn tồn tại nguy hiểm.

- Chủ nhân, ngài biết trước khi lão sư qua đời, đã để lại cho ta tám chữ gì không?

Cơ Động sững sốt, trong đầu không khỏi hồi tưởng lại tình cảnh Thiên Cơ đời trước vẫn lạc. Sau khi nói với mình những chuyện kia, hình như lão Thiên Cơ đã nói với Vân Thiên Kỳ điều gì đó. Tuy nhiên đôi môi của ông ấy chỉ mấp máy, không phát ra thanh âm nên Cơ Động không nghe được gì. Hắn chỉ đại khái nhìn thấy lão Thiên Cơ nói đúng tám chữ. Sau đó, vị Thiên Cơ này dùng ánh mắt bí ẩn nhìn mình rồi đột ngột biến mất.

- Lão sư nói chính là “Theo sát Thánh vương, tương hỗ lẫn nhau.” Ta có thể hiểu được ý tứ của lão sư lúc ấy. Hắn là người nói trong Thánh Tà Chiến, ta chỉ có thể đi theo bên cạnh ngài mới có thể trợ giúp cho ngài, ở bên cạnh ngài cũng chính là nơi an toàn nhất đối với ta. Cho dù là ở trong quân doanh, có thiên quân vạn mã cũng không bằng. Chủ nhân, để cho ta đi đi!

Nhìn ánh mắt chấp nhất của Vân Thiên Kỳ, đôi lông mày đang nhíu chặt của Cơ Động dần dần giãn ra.

- Được rồi, người nhất định phải chú ý trong mỗi thời khắc.

Vừa nói, hắn vừa lấy ra mười bình Ma Kỹ Tửu đưa cho Vân Thiên Kỳ, đồng thời hắn cũng đem Sinh Mệnh Chi Hạch lấy xuống, đeo lên cổ Vân Thiên Kỳ.

- Chủ nhân, ngài đây là...

Vân Thiên Kỳ kinh ngạc nhìn Cơ Động.

Cơ Động mỉm cười nói:

- Ta đã đáp ứng cho người đi, thì người phải nghe theo sự sắp xếp của ta. Ta đã thông qua Linh Hồn Lực mà câu thông với Mao Đài và Ngũ Lương Dịch. Có chúng nó ở bên cạnh người, ta mới yên tâm. Về phần ta, ta nghĩ người cũng không cần phải lo lắng đâu. Theo như lời của lão Thiên Cơ, ta chính là Thánh vương, sao có thể dễ dàng gặp chuyện không may chứ. Cho dù gặp phải Thập giai Ma thú hoặc Thánh Đồ của đối phương, ta vẫn có thể toàn thân trở ra.

Mặc dù thân là Thiên Cơ nhưng không có nghĩa là Vân Thiên Kỳ không có cảm tình của thường nhân. Hắn không cự tuyệt, chỉ nhẹ nhàng gạt đầu. Hắn có thể cảm thụ được Sinh Mệnh Lực khổng lồ tỏa ra từ Sinh Mệnh Chi Hạch, nhưng đối với hắn, tấm lòng của Cơ Động mới khiến hắn cảm thấy ấm áp hơn gấp bội.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến những tiếng bước chân nhộn nhịp, thanh âm của Phát Thụy cũng vang lên:

- Tiểu sư đệ, tất cả mọi người đã tới rồi. Đệ cũng nên xuất hiện đi.

Cơ Động nhẹ gạt đầu với Vân Thiên Kỳ, rồi xoay người đi ra ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài lều, mười mấy tên đệ tử của Âm Dương Học Đường từ các doanh trường đang đi tới. Khi hắn nhìn thấy một trong số những gương mặt xa lạ ấy, lập tức kinh ngạc mở to hai mắt ra nhìn. Chẳng lẽ là bọn họ sao?

Người đầu tiên khiến hắn chú ý là một người có mái tóc ngắn màu đỏ, dáng người cực kỳ cường tráng, thậm chí còn muốn to con hơn Phát Thụy rất nhiều.

Trang phục trên người hắn dường như sắp bị lực lượng mạnh mẽ của thân thể làm cho nổ tung. Khuôn mặt cương nghị đầy sự tự tin, không cần phải cố gắng cảm thụ cũng có thể nhìn được toàn thân hắn giống như một vầng thái dương nóng bỏng. Bính Hỏa Ma lực nồng đậm vờn quanh như sẵn sàng công kích, nhưng đó cũng không phải nguyên nhân hấp dẫn ánh mắt của Cơ Động. Chính thức thu hút hắn là khuôn mặt và ánh mắt nóng rực có chút quen thuộc.

- Người là Tạp Nhĩ?

Cơ Động tiến nhanh lên phía trước, tới trước mặt người thanh niên cao hơn mình gần một cái đầu.

Thanh niên đó ha ha cười, dùng sức vỗ vỗ bên vai một thanh niên đi cùng có dáng người cao ráo, gương mặt anh tuấn.

- Nhìn xem, ta nói có đúng không. Lão đại sẽ không quên chúng ta. Lão đại, còn ai khác ngoài Tạp Nhĩ ta đây chứ?

Vừa nói, hắn vừa mở rộng vòng tay ra với Cơ Động.

Cơ Động cũng đồng dạng giang rộng đôi tay, ôm thật chặt người thanh niên đó. Hắn thật không ngờ được trong danh sách học viên Âm Dương Học Đường lại có cái tên Tạp Nhĩ.

Ôm lấy Tạp Nhĩ, ánh mắt Cơ Động tiếp tục rơi trên người thanh niên mà Tạp Nhĩ đã vỗ vai. So sánh với Tạp Nhĩ, người thanh niên này luôn tỏa ra khí tức âm nhu nguy hiểm, tướng mạo anh tuấn, ánh mắt linh động. Đó là một gương mặt hết sức quen thuộc.

- Tất Tô?

Tất Tô vẻ mặt khổ não nói:

- Lão đại, người hại ta thua dưới tay Tạp Nhĩ một khóa Tứ giai Bính Hỏa tinh hạch rồi. Cái này lão đại người phải đền bù cho ta a!

Thần sắc hắn làm ra vẻ vô cùng khổ não nhưng niềm vui sướng trong mắt lại không cách nào che dấu.

- Bớt nói nhảm đi.

Cơ Động đồng dạng cũng cấp cho hắn một cái ôm thật chặt, lại đưa tay ra kéo Tập Nhĩ tới. Đã bao nhiêu năm qua, từ lúc Cơ Động ly khai Thiên Can Học Viện, huynh đệ ba người bọn họ chưa hề đoàn tụ lần nào. Không nghĩ tới hôm nay lại có thể gặp mặt tại nơi đây.

- Cơ Động, khi nào có thời gian, chúng ta luận bàn một chút chứ?

Một giọng nữ trầm thấp chợt từ bên cạnh truyền tới, Cơ Động ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một bóng người vừa lạ lẫm vừa quen thuộc, dáng người thon thả, mục quang long lanh đang chăm chú nhìn mình.

Thiếu nữ này tướng mạo thanh tú, lại cắt tóc ngắn giống Tập Nhĩ, anh khí mà thông thái. Nàng dong dỏng cao tương đương Tất Tô và Cơ Động. Trong đám nữ hài, nàng tuyệt đối là người cao nhất.

- Người là Chúc Quy?

Cơ Động đã nhận ra nữ hài tử này. So sánh với năm hắn còn trong học viện, ba người này đều có biến hóa long trời lở đất. Nếu không phải trên hình dáng còn lưu lại một ít đường nét lơ mơ quen thuộc, cũng như ánh mắt vẫn không thay đổi, e rằng Cơ Động đã không thể nhận ra bọn họ.

Chúc Quy nở một nụ cười tươi tắn:

- Thế nào? Khi nào mới cùng ta luận bàn?

Cơ Động cũng cười:

- Ta bây giờ còn nhớ rõ, ban đầu ở Ly Hỏa Học Viện, ngươi đã là Ngũ cấp học đồ, lúc đó ngươi khiến ba người chúng ta hâm mộ không thôi. Tuy nhiên chỉ sợ hiện tại ngươi đã không còn là đối thủ của ta nữa rồi!

Chúc Quy hừ một tiếng nói:

- Sau khi ngươi gia nhập Âm Dương Học Đường, ta tự biết đã không phải là đối thủ của ngươi. Tuy nhiên điều này vẫn không thể ngăn cản ta tìm ngươi luận bàn. Ta hiện tại cũng gia nhập Âm Dương Học Đường, nhất định sẽ có một ngày ta vượt qua ngươi.

Tập Nhĩ đứng bên cạnh liền tiến tới, cười cười hắc hắc nói:

- Lão đại, thân phận hiện tại của tiểu Quy đã đảo ngược thành em dâu của ngươi rồi.

Cơ Động kinh ngạc nhìn Tập Nhĩ:

- Tập Nhĩ, ngươi được nha! Ngươi đã thu phục được trái tim Chúc Quy?

Tập Nhĩ vội vàng lắc đầu nguây nguẩy.

- Không, không, ta làm gì có cái bổn sự này, là Tất Tô.

Lúc này Cơ Động mới thật sự giật mình, quay sang nhìn Tất Tô đang xấu hổ đến đỏ bừng mặt. Hắn thâm than trong lòng, chuyện này thật khó tin.

Chúc Quy và Tất Tô thuộc tính lần lượt là Âm, Dương Hỏa. Chỉ có điều hai người lại hoán đổi thuộc tính với nhau, Chúc Quy tính tình cương liệt trong khi Tất Tô lại nhu mì như thiếu nữ. Hai người kết hợp với nhau đã vượt xa dự liệu của Cơ Động.

Tất Tô cười khổ nói:

- Lão đại, ngươi không cần nhìn ta với ánh mắt như vậy a!

549. Chương 293 Thần Hỏa Thánh Vương Khải!

- Kỳ thật tiểu Quy cũng có mặt ôn nhu của nàng, chỉ là các ngươi không thấy được mà thôi. Tất Tô đỏ mặt giải thích.

Tạp Nhĩ đứng bên cạnh lẩm bẩm:

- Vĩnh viễn không nhìn thấy mới tốt. Cũng không biết là ai, mấy ngày hôm trước còn bị người ta đuổi đánh toi bời. Oái, nam nhân phải mang bộ dạng như vậy cũng thực là một loại bi ai.

- Người muốn chết à?

Chúc Quy và Tất Tô cơ hồ đều đồng thanh hét lớn.

Nhìn bộ dáng của bọn họ, Cơ Động cười khổ nói:

- Các người ai có thể nói cho ta biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì không?

Tạp Nhĩ hào hứng bưng bưng vọt đến sau lưng Cơ Động:

- Ta tới, ta tới. Lão đại, người cũng không biết đâu, Tất Tô có vận khí thật tốt a! Chúng ta đến một khu thắng địa bên cạnh Trung Nguyên thành để đi du lịch. Ta đi sẵn, còn hần lửa lò chạy tới một cái hồ để tắm. Kết quả là hần gặp ngay tiểu Quy cũng đang khóa thân tắm ở đó. Bị kịch ở chỗ là bị người ta đem luân thường đạo lý ra ép uống. Càng đáng thương hơn là sau khi bị tiểu Quy đánh cho một trận, tiểu Quy còn nói với hần một câu, từ đó bọn họ chính thức ở cùng một chỗ.

Kể đến đây, hần biến đổi thanh âm giả giọng Chúc Quy nói:

- Người tên hần dẫn này, người phải có trách nhiệm đối với ta. Nếu không ta thiên người ngay lập tức!

Trác Nhĩ tuy thân hình cao lớn nhưng bắt chước bộ dáng lại giống như đúc. Thanh âm của hần chưa dứt, Chúc Quy cùng Tất Tô đã đồng thời đỏ mặt xông tới. Cơ Động ha ha cười, vội vàng đưa tay ngăn bọn họ lại. Hần vừa cười vừa nói:

- Kỳ thật, đây cũng là một loại duyên phận.

Tất Tô hung dữ nhìn chằm chằm Tạp Nhĩ:

- Tạp Nhĩ, người thật đáng chết. Người cứ chờ đấy!

Tạp Nhĩ ha ha cười:

- Ta sợ quá a! Tiểu Quy, quản giáo Tất Tô của nhà người cho tốt, có người ở đây mà hần cũng dám kêu gào.

Nhìn ba người bọn hần, trong lòng Cơ Động có cảm giác thoải mái vô hạn, hần phẳng phất như sống lại quãng thời gian ở Ly Hỏa Học Viện lúc trước. Rồi Ly Hỏa Học Viện đã vài năm nay, mỗi ngày hần đều khắc khổ tu luyện nhưng hần thật sự vẫn không quên được bầu không khí ở đó. Khi ấy, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Liệt Diễm, mỗi ngày đều có thể cảm nhận Ma lực của mình tiến bộ từng chút một, cũng như cảm thụ các loại ảo diệu của thế giới này. Hiện tại gặp lại những bằng hữu năm xưa, cảm giác ấy lại ùa về trong lòng hần.

- Cơ Động ca ca. Đoán thử xem ta là ai?

Đúng lúc này, một thiếu nữ chừng mười sáu, mười bảy tuổi đột nhiên nhảy tới trước mặt Cơ Động.

Cơ Động ha ha cười:

- Còn cần phải đoán sao? Ngoại trừ Lãnh Nguyệt muội muội của ta, còn ai có thể đáng yêu như vậy chứ?

Đúng vậy, thiếu nữ đột nhiên nhảy ra chính là nữ hài tử lúc trước cùng Cơ Động gia nhập Âm Dương Học Đường, thiên tài Quý Thủy hệ Lãnh Nguyệt. Lúc trước nàng chỉ là một cô bé, hiện tại đã trở mã trở thành một đại cô nương. Tuy nàng không xinh đẹp như Lam Bảo Nhi nhưng bộ dáng hoạt bát so với năm đó vẫn không hề thay đổi. Đôi mắt to càng tôn thêm vẻ tinh quái cực kỳ đáng yêu của nàng.

Nàng bắt mắt vĩnh môi lên nói:

- Chẳng có gì là thú vị cả. Cơ Động ca ca, huynh như thế nào mà thoáng cái đã nhận ra muội?

Lúc này, các đệ tử Âm Dương Học Đường đã đi đến đông đủ, Phất Thụy vẫy vẫy tay ra hiệu với Cơ Động. Cơ Động quay về phía ba người Tạp Nhĩ và Lãnh Nguyệt, ý bảo sẽ nói chuyện sau.

Các đệ tử trong Âm Dương Học Đường đều biết Cơ Động, tự nhiên cũng nhớ rõ năm năm trước đây Nhật Nguyệt Âm Dương Giới đã khiến cho bọn họ rung động mãnh liệt đến mức nào. Trong thế giới Ma sư, thực lực mới là căn nguyên của mọi chuyện. Cơ Động bằng vào thực lực cường hoành đã sớm đã chinh phục tâm lòng của bọn họ.

Một đôi mắt đẹp lẩn trong đám người đang kinh ngạc nhìn Cơ Động, trong đôi mắt ấy bất tri bất giác đã nhậ nhòa nước mắt.

- Bảo nhi.

Ôm lấy bả vai thiếu nữ ấy, Dạ Tâm không biết từ lúc nào đã đi tới bên người nàng:

- Vẫn không quên được hần sao? Người thật khờ khạo chẳng khác gì ta lúc trước. Người yêu mến hần như vậy, tại sao lại không chủ động tranh thủ tình cảm với hần?

Lam Bảo Nhi dùng sức lắc đầu, trong mắt toát ra một tia buồn bã:

- Vô dụng thôi. Trong lòng hần căn bản không có vị trí nào dành cho ta. Dạ Tâm sư tỷ, ta về trước đây.

Nói xong, nàng lập tức xoay người trở lại doanh trường.

- - -

- Các vị, ta nhờ sư huynh mời các vị đến là có một kiện đồ vật muốn tặng cho mọi người. Ta đặt tên cho nó là Ma Kỹ Tửu.

Tất cả mọi người đều là người quen nên cũng không cần phải tỏ vẻ khách khí. Cơ Động lập tức đi thẳng vào vấn đề, đem Ma Kỹ Tửu do chính mình chế tác cùng với phương pháp sử dụng đơn giản nói ra một lượt.

Dưới ánh mắt nửa tin nửa ngờ của mọi người, Cơ Động lấy ra một bình Ma Kỹ Tửu có chứa kỹ năng cơ bản nhất Liệt Dương phê. Hần vung tay ném ra, bình rượu rời khỏi tay mang theo một đạo quang mang sáng chói. Một thanh âm trầm đục vang lên, bình Ma Kỹ Tửu lập tức bể nát, sau đó bùng lên một vầng sáng vàng chói mắt. Trong vầng sáng vàng đó, một thân ảnh giống Cơ Động như đúc lập tức xuất hiện cùng với cực hạn Dương Hỏa Ma lực nồng đậm điên cuồng bắn ra từ phía trên không trung.

Mỗi một đệ tử trong Âm Dương Học Đường đều có thể nói là thiên tài trong giới Ma sư, bọn họ đương nhiên minh bạch một bình Ma Kỹ Tửu có thể mang lại tác dụng như thế nào. Ánh mắt mọi người bắt đầu trở nên nóng rực. Không hề nghi ngờ, trong mắt bọn hần, địa vị của Cơ Động đã được thăng lên một tầng cao mới.

Phất Thụy đứng ở một bên âm thầm gật đầu, hần càng ngày càng tin tưởng Cơ Động sẽ tiếp nhận vị trí Thủ tịch Âm Dương Học Đường từ mình, nhất định có thể làm tốt hơn so với mình. Riêng về lời tiên đoán của Thiên Cơ, cho đến tận bây giờ hần vẫn không tin tưởng hoàn toàn. Hần chỉ tin tưởng vào thực lực của chính mình.

Mỗi một đệ tử Âm Dương Học Đường đều lấy được một bình Ma Kỹ Tửu. Sau khi Tinh Thần Lực đột phá, kỳ thật Cơ Động đã có năng lực chế tác Ma Kỹ Tửu đến cấp độ Tất Sát Kỹ, nhưng trong khoảng thời gian này hần hết đi Thiên Cơ thành, sau lại bế quan tu luyện tại Thiên Cơ thành, đem sở học của chính mình thấu triệt hoàn toàn, thật sự không có thời gian cũng như tinh lực để chế tác nhiều. Trước khi đến đây, hần chỉ kịp dùng hết toàn bộ tài liệu còn thừa trên người, chế tác thành hơn trăm bình Ma Kỹ Tửu. Dù sao thứ này vẫn chưa hoàn toàn thành thực, chỉ có thể phụ trợ trong chiến đấu. Tác dụng chủ yếu ở chỗ xuất kỳ bất ý, không thể hoàn toàn dựa vào nó để khắc địch chiến thắng.

Phân phối xong Ma Kỹ Tửu, Cơ Động quay trở lại bên cạnh Phất Thụy, kín đáo đưa cho hần ba bình Ma Kỹ Tửu và thấp giọng nói:

- Sư huynh, nhờ huynh đem cái này cho Bảo Nhi giùm đệ.

Tinh Thần Lực của hần gần như có thể không chế hết thấy, làm sao hần không thấy Lam Bảo Nhi rời đi chứ?

Phất Thụy không nhận mấy bình Ma Kỹ Tửu, tức giận nói:

- Muốn đi thì chính đệ đi đi. Ta không muốn thấy Bảo Nhi chảy nước mắt. Ai, trong phương diện tình cảm này, ta không có cách nào giúp cho đệ. Dù sao Bảo Nhi cũng là một cô nương tốt. Tuy nhiên ta cũng có thể hiểu được những suy nghĩ của đệ. Đệ muội hoàn mỹ như vậy, việc người hoàn toàn gửi gắm tình cảm trên người đệ muội cũng không có gì là không đúng. Chỉ khổ cho nha đầu ngốc Bảo Nhi mà thôi.

Cơ Động thu hồi Ma Kỹ Tửu, khề thở dài nói:

- Trước khi tiến vào Thánh Tà chiến trường, đệ sẽ đưa cho nàng. Sư huynh, chuyện tình cảm này không có biện pháp gì đâu. Chỉ hy vọng thời gian có thể xóa nhòa hết thảy. Đệ nghĩ sẽ có một ngày Bảo Nhi sẽ thông suốt mọi chuyện.

Phát Thụy đầy thâm ý nhìn hần:

- Hy vọng là như thế. Nơi ở của mọi người ta đã sắp xếp xong xuôi, tuy nhiên đệ phải cùng ta đến một nơi này trước tiên. Quân Ma Âm Dương Khải ta đã cho người mang đến, trước tiên đệ hãy thử xem, mau chóng thích nghi với thuộc tính của nó. Lại nói lần này thật cảm ơn đệ đã cấp cho huynh một đại ân. Sư thúc trở lại học viện tuy chỉ có một năm ngắn ngủi nhưng trong thời gian một năm này, ngoại trừ sư thúc giúp đệ cải tạo Quân Ma Âm Dương Khải, cũng giúp các huynh đệ tỷ muội trong Âm Dương Học Đường tu bổ ma lực của khải giáp, làm thực lực của chúng ta được nâng lên một bậc.

Sư thúc trong một năm này cơ hồ là suốt ngày đêm đều ở trong Chú tạo thất. Nếu như không phải có đệ cho sư thúc Thiên Niên Sinh Mệnh Chi Nguyên, chỉ sợ sư thúc đã sớm không chống đỡ nổi. Hiện tại chẳng những sư thúc không có việc gì mà thậm chí còn trẻ hơn so với trước kia rất nhiều. Quả nhiên không hổ là mỹ tửu bài danh đệ tứ a! Đúng rồi, nói đến đây mới nhớ, ta còn chưa tìm người tính sổ. Tên tiểu tử thú này, lại dám chạy đến Điều Tửu Sư Công Hội lộng hành, mang đi một bình Hãn Hải Quỳnh Tương.

Cơ Động cười hắc hắc nói:

- Đây chính là đệ đồ ước một cách công bình nha. Sư huynh sao lại muốn tính sổ với đệ chứ?

Phát Thụy tức giận nói:

- Hội trưởng Đồ Tư Khang xem Hãn Hải Quỳnh Tương như là tính mạng của hần. Tuy nhiên trong thư cũng viết rõ, hần đối với người rất tán thưởng. Tán thưởng đến mức ngay cả ta xem thư cũng phải đỏ mặt. Bất luận nói như thế nào, đệ cũng cứu cả Công Hội, coi như đó là thù lao cho đệ, cũng không có gì là quá đáng.

Cơ Động nói:

- Sư huynh, đệ chính là trao đổi công bằng đó, hơn nữa đệ còn tặng cho Đồ Hội trưởng một bình Sinh Mệnh Chi Nguyên. Thôi thôi, không nói những điều này nữa, Quân Ma Âm Dương Khải của đệ đâu? Nhanh lấy cho đệ xem xem sư thúc tiến hành hoàn thiện nó như thế nào!

Phát Thụy nhẹ gạt đầu, vung tay phải lên. Từ trong trũ tồn ma khí của hần tỏa ra một luồng hào quang màu đỏ kim, đồng thời phát ra một tràng tiếng vang nho nhỏ. Hỏa nguyên tố lập tức tràn ngập khắp nơi trong đại trường của Phát Thụy. Văn Thiên Kỳ và A Kim đang nhắm mắt dưỡng thần, chợt cảm nhận được nguyên tố Ma lực xung quanh đột nhiên biến hóa, liền không khỏi đồng thời mở bừng hai mắt.

Đó là một bộ khải giáp bao trùm toàn thân màu đỏ sậm, mặt ngoài khắc chìm những ma văn mờ ảo như ẩn như hiện dưới quang mang màu đỏ sậm. Cơ hồ tại vị trí các khớp xương đều có một mũi gai nhọn chìa ra. Chỉ cần nhìn qua cũng khiến người ta có cảm giác khắc nghiệt, dữ tợn.

Trọn bộ Quân Ma Âm Dương Khải vẫn bảo trì hình dáng nguyên bản nhưng kết cấu chỉnh thể đã xuất hiện biến hóa tương đối lớn.

Đầu tiên, nguyên bản từ một bộ khinh giáp đã biến thành khải giáp toàn thân. Quân Ma Âm Dương Khải vốn chỉ bảo vệ những vị trí trọng yếu, hiện tại đã trở nên hoàn mỹ hơn rất nhiều. Tất cả những vị trí khớp nối đều được chế tạo từ những mảnh giáp hình vảy cá liên tiếp ghép chồng lên nhau. Chế tác như thế giúp cho Ma sư vẫn có thể cử động linh hoạt trong chiến đấu.

Tiếp theo, mặt nạ vốn chỉ bảo hộ phần trước mặt, hiện tại đã biến thành mũ giáp. Mặc dù hình thức không thay đổi nhưng mũ giáp lại hoàn toàn bảo vệ được phần đầu, hơn nữa còn liên lạc với phần giáp bảo vệ cổ.

Có thể nói bộ khôi giáp không hề để lộ ra một phần da thịt nào bên ngoài. Thứ làm Cơ Động giật mình chính là phía sau lưng bộ giáp lại có một đôi cánh chim khổng lồ. Đôi cánh chim cực kỳ to lớn bằng kim khí mang đến cảm giác choáng ngợp khi ngắm nhìn. Hai cánh khi vươn ra cao gần bốn thước, sau khi gấp lại vẫn có thể che chắn hoàn toàn phần lưng của khôi giáp.

Quân Ma Âm Dương Khải so với trước kia càng thêm hoa lệ, vô số ma văn chồng chất tạo thành một tầng bảo hộ bên ngoài. Một bộ khôi giáp hoàn mỹ, quang mang rực rỡ động lòng người hiện ra trước mặt Cơ Động.

Vừa trông thấy bộ khôi giáp, ánh mắt Cơ Động đã bị hút chặt vào đấy, toàn thân không kìm được mà run lên kích động.

Cơ Động lúc này đã ý thức được, để hoàn thiện bộ khôi giáp này, Chúc Diễm không thể hoàn thành công việc trong vòng một năm thời gian. Bất luận là chất liệu hay sự tinh tế trong chế tác, nếu không có một quãng thời gian dài cũng như tài liệu trân quý, căn bản không có khả năng làm Quân Ma Âm Dương Khải trở nên hoàn mỹ như thế này. Khó trách lần trước tại Thiên Thanh thảo nguyên, hắn lại nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi, già nua trên người Chúc Diễm. Không hề nghi ngờ, trong quãng thời gian bốn năm mình mất tích, Chúc Diễm đã một mực tiến hành chế tác áo giáp. Thời gian một năm cuối cùng này, chắc hẳn Chúc Diễm chỉ tiến hành tổ hợp cũng như hoàn thiện tổng thể mà thôi.

“Đại ca ơi đại ca, phần nhân tình này của huynh, đệ làm như thế nào mới có thể hồi báo được đây?”

Lần đầu tiên cùng hắn tiếp xúc, Chúc Diễm đã lập tức muốn kết bái huynh đệ với Cơ Động. Lúc ban đầu, trong lòng Cơ Động vẫn luôn đề phòng cảnh giác, nhưng theo thời gian trôi qua, hắn đã chính thức nhìn bạch Chúc Diễm là một cuồng nhân, cũng là một thiên tài, lại càng là một kẻ điên vì đức tạo vũ khí ma lực mà hiến dâng toàn bộ tâm huyết của mình. Nhưng trọng yếu hơn tất cả, Cơ Động đã xem hắn chính là đại ca của mình.

Nhìn Quân Ma Âm Dương Khải trước mắt, ánh mắt của Cơ Động đã dần nhòa đi, hai bàn tay nắm chặt, âm thầm thề:

“Đại ca, huynh yên tâm đi! Ta nhất định không phụ công sức của huynh, phát huy toàn bộ uy lực của Quân Ma Âm Dương Khải trên chiến trường, khắc địch chiến thắng.”

- Sự thúc nói, kiện khôi giáp này đã hoàn toàn khác biệt với Quân Ma Âm Dương Khải lúc trước. Đây là tác phẩm đặc ý nhất cả đời sư thúc. Đệ chỉ cần rót vào một tia ma lực, Quân Ma Âm Dương Khải sẽ tự động xuất hiện một vòng Ma lực bảo hộ bên ngoài. Công kích của Ma sư dưới Ngũ quan căn bản không cách nào phá vỡ phòng ngự của nó. Hơn nữa khi chế tác, sư thúc đã dùng rất nhiều tinh miện Hỏa thuộc tính gắn bên ngoài áo giáp. Nó có thể tự động hấp thu Âm Dương Hỏa nguyên tố bên ngoài. Về sau khi đệ mặc nó thì triển ra các kỹ năng, sẽ tiết kiệm được rất nhiều Ma lực, với lại nó cũng không cần quá nhiều ma lực để duy trì. Mỗi một cái gai nhọn đều dùng kim chúc đặc thù có hiệu quả phá ma. Trong trường hợp Ma lực ngang nhau, dù đối phương có mặc khôi giáp Thứ Thần cấp, nếu bị những gai nhọn đâm trúng chính diện, sẽ vẫn bị xuyên thấu một cách nhẹ nhàng. Ai, sư thúc thật sự là bất công a!

Cơ Động ha ha cười, nói:

- Sư huynh, huynh cũng không cần than thở, huynh làm như đệ không biết sao, Lôi Ngục Thần Phủ vẫn có thể biến hóa thành áo giáp mà, đệ nói đúng chứ?

Phất Thụy sững người, kinh ngạc nhìn Cơ Động:

- Làm sao mà đệ biết? Trong cuộc chiến giữa hai Công Hội lần trước, huynh cũng không có dùng đến mà!

Cơ Động thần bí nói:

- Đây là bí mật, không bao lâu sau huynh sẽ biết.

Lôi Ngục Thần Phủ không phải là kiện Thần khí duy nhất mà hắn gặp qua. Phán đoán của hắn là do chứng kiến năng lực của một kiện Thần khí khác.

Phất Thụy hừ mũi nói:

- Xú tiểu tử, trước tiên hãy đặt cho bộ khải giáp này một cái tên đi đã.

Cơ Động nhú mày, trong mắt toát ra vẻ suy tư. Vân Thiên Kỳ đang đứng yên lặng bên cạnh đột nhiên nói:

- Không bằng gọi là Thần Hỏa Thánh Vương Khải đi. Chủ nhân của nó chính là Quang Minh Thiên Can Thánh Vương, mặc Thần Hỏa Thánh Vương Khải này cũng xứng danh với nó.

Không đợi Cơ Động mở miệng, Phát Thụy đã cười nói:

- Hảo, ta cảm thấy danh tự này rất hay, cái tên Thần Hỏa Thánh Vương Khải hay lắm, đầy đủ ý nghĩa.

Tuy hiện tại Cơ Động không coi mình là Thánh Vương, nhưng sư huynh đã mở miệng, hắn cũng không cần thay đổi. Bộ khải giáp toàn thân mới tinh cuối cùng đã có tên của nó. Không lâu sau trong tương lai, cũng chính Thần Hỏa Thánh Vương Khải đã đi theo Cơ Động liên tục chiến đấu ở các chiến trường, góp phần tạo nên uy danh hiển hách cho một đời Thánh Vương.

550. Chương 294 Cây Rụng Tiền? Khất Cái? *

- Báo...

Ngay khi Cơ Động và Phát Thụy còn đang nghiền ngẫm về cái tên mới của khôi giáp, đột nhiên bên ngoài trường truyền tới thanh âm của lính liên lạc.

- Chuyện gì?

Phát Thụy hướng ngoài trường, quát lớn.

- Khởi bẩm Phát Thụy đại nhân, bên ngoài đại doanh có ba người xin cầu kiến đại nhân cùng Cơ Động đại nhân.

- Cầu kiến chúng ta?

Phát Thụy nghi hoặc liếc nhìn Cơ Động, Cơ Động cũng thoáng ngẩn người một lúc nhưng ngay lập tức hướng lính liên lạc hỏi:

- Tướng mạo ba người kia ra sao?

“Chẳng lẽ là Minh chủ Ma Minh - Miểu Miểu tới? Nàng còn dẫn theo những người khác?”

Cơ Động trầm nghĩ trong đầu nhưng câu trả lời của lính liên lạc lại hoàn toàn khác so với suy nghĩ của hắn.

- Ba người kia hình như không đi cùng nhau, bọn họ đều còn rất trẻ. Trong đó có hai người tướng mạo hao hao giống nhau, khoảng hai mươi tuổi, có lẽ là huynh muội. Người còn lại có phần hơi nhỏ con, quần áo tả tơi, bộ dáng giống như một tên khất cái.

Tên lính liên lạc kính cẩn đáp.

Về mặt Phát Thụy thoáng hòa hảo xuống, liếc Cơ Động hỏi:

- Đệ biết người nào như vậy không?

Cơ Động lắc lắc đầu nói:

- Có thể nêu ra tên của sư huynh cũng không có gì kỳ quái, nhưng có thể biết tên đệ thì chỉ có thể là người quen. Chúng ta nên đi ra gặp hay là cho người dẫn bọn họ tới đây?

Phát Thụy nói:

- Cũng chỉ có ba người mà thôi. Lính liên lạc, dẫn ba người kia lại đây.

- Vâng!

Lính liên lạc lui xuống thi hành mệnh lệnh của Phát Thụy. Phát Thụy cùng Cơ Động liếc mắt nhìn nhau, trong đầu hai người không hẹn mà cùng suy nghĩ xem ba người đó là ai. Đột nhiên, trong đầu Cơ Động linh quang chợt lóe lên:

“Huynh muội? Chẳng lẽ là hai huynh muội kia sao? Lúc trước, mình đã cấm tuyệt bọn họ tới nơi này rồi mà!”

Vừa nghĩ, Cơ Động vừa bước tới phía trước Thần Hỏa Thánh Vương Khải, tay phải nâng lên đặt tại vị trí giáp ngực, trong mắt bạch quang chợt lóe, Tinh Thần Lực mạnh mẽ dung nhập vào khối giáp trong nháy mắt. Theo đó, từ trên bộ khôi giáp đột nhiên truyền ra một tràng tiếng leng keng, cả bộ khôi giáp nguyên vẹn trong nháy mắt đã tách rời ra, hóa thành từng khối kết cấu tổ hợp. Dưới sự dẫn dắt của Tinh Thần Lực, tất cả đều gắn lên trên người Cơ Động.

Điều kỳ dị chính là khi bộ khôi giáp tiếp xúc với cơ thể hắn lại không một tiếng động mà dung nhập vào bên trong cơ thể, biến mất không thấy bóng dáng.

Hiện tại, Cơ Động đã lĩnh ngộ hoàn toàn về Đồng Hoá pháp trận và Dung Hợp Thần Thuật. Tinh Thần Lực của hắn sau lần thuê biến cũng đã đạt tới đại thành. Tuy nhiên sau khi hắn dung hợp Hỏa Thần song kiếm, gần như đã không thể dung hợp thêm bất cứ thứ gì nữa ngoại trừ Thần Hỏa Thánh Vương Khải. Đó cũng là cực hạn trong việc dung hợp của Cơ Động.

Không lâu sau, ba người kia đã được dẫn tới. Ngay tức khắc, Phát Thụy cùng Cơ Động liền bước ra khỏi đại trường. Vừa nhìn thấy bọn họ, cả hai đều ngẩn người, lắp bắp kinh hãi nói:

- Đỗ Minh, Hình Nhi, hai người các ngươi sao lại tới đây?

Ngay lúc này, trước mặt Phát Thụy không phải là hai huynh muội hậu nhân của Tử Thần Đỗ Tư Khang sao? Điều này khiến hắn toát mồ hôi không ít. Hắn và Đỗ Tư Khang quan hệ cá nhân cũng coi như rất tốt, như thế nào lại không nhận ra chứ!

Đỗ Minh cười hắc hắc, cùng muội muội liếc mắt nhìn nhau, sau đó mới hướng về Phát Thụy cung kính nói:

- Bái kiến Phát Thụy thúc thúc, bái kiến lão sư. Huynh muội diệt nhi là vì Thánh Tà Chiến mà tới a!

- Lão sư?

Phát Thụy nghi hoặc quay sang Cơ Động hỏi.

Cơ Động nói:

- Đỗ Minh trong phương diện điều tửu có lý niệm giống với đệ, nên đệ đã đáp ứng thu hắn làm đồ đệ, truyền tri thức điều tửu cho hắn. Đỗ Minh, ta không cho phép ngươi tham gia Thánh Tà Chiến, sao ngươi lại còn mang Hình Nhi tới đây?

Đỗ Hình Nhi cướp lời nói:

- Thưa lão sư, là do ta tự ý theo ca ca tới đây. Trong nửa năm gần đây, ta tiến bộ cũng không nhỏ đâu. Ma lực chỉ còn một bước nhỏ nữa sẽ đột phá năm mươi cấp. Ta nghe nói áp lực càng lớn thì việc tu luyện của Ma sư càng có lợi. Thánh Tà Chiến hay ho như vậy, ta làm sao có thể không tham dự chứ? Lão sư nhất định phải cho chúng ta tham gia a.

- Khá lắm!

Cơ Động tức giận hừ lạnh, lớn tiếng quát:

- Các ngươi đứng sang một bên cho ta, chuyện của các ngươi ta sẽ bàn tới sau. Vị bằng hữu này, chúng ta tựa hồ không biết người. Người tìm đến ta và sư huynh là có sự tình gì không?

Cơ Động phát tay, quát cho huynh muội Đỗ Minh đứng dẹp sang một bên, sau đó đưa ánh mắt nhìn người còn lại kia. Dùng hai chữ lam lũ để hình dung người này cũng không sai. Chẳng những y phục toàn thân rách nát, bộ dạng cực kỳ bẩn thỉu, tóc tai rối bù, ngay cả tướng mạo ra sao cũng không rõ ràng, chẳng khác nào một tên khất cái. Nhưng từ trên người đối phương, Cơ Động lại có thể cảm nhận được vài phần nguy hiểm. Người này tuyệt đối không phải người thường!

Phát Thụy cũng cảm thấy kỳ quái, hẳn không nhớ rõ bản thân đã từng gặp qua vị khất cái này bao giờ!

Tên khất cái kia buông tiếng cười khổ rồi nói:

- Phát Thụy đại ca, Cơ Động, các người không nhận ra ta sao?

Tên này vừa mở miệng, Cơ Động cùng Phát Thụy đều sợ ngây người. Cơ Động giật mình nói:

- Người, người... Người là Diêu Khiêm Thư! Đường đường là Thiên Can Giáp Mộc Thánh Đồ, sao người lại biến thành bộ dáng này?

Tuy không nhìn ra được gương mặt của hắn nhưng thanh âm kia tuyệt đối không phải là giả, đây không phải là Diêu Khiêm Thư thì còn ai nữa?

Diêu Khiêm Thư tiến lên phía trước vài bước, tới trước mặt Cơ Động. Đột nhiên hắn lớn tiếng khóc:

- Cơ Động, người phải cứu... cứu ta a! Ta thật sự là chịu không nổi rồi. Năm năm qua, ta sớm đã bị hành hạ chết lên chết xuống.

Cơ Động vội vàng dùng tay vịn lấy hắn, nói:

- Người như thế nào mà thành ra bộ dạng này? Lúc trước người vốn nổi danh là cây rặng tiền, thần y đòi tiền người chết, tặng người hữu duyên. Gia tài người tích lũy chắc chắn là không ít, sao bây giờ lại chẳng khác nào tên khất cái thế này?

Sau khi khóc lóc một hồi, Diêu Khiêm Thư nói:

- Ta cũng đâu có muốn như vậy chứ! Đây là ta bị ép buộc! Ta bị con heo mập chết tiệt kia ép buộc a! Trên người ta có thứ gì có thể bán được đều bị nó lột sạch. Tất cả đều đổi thành thức ăn cho nó. Ta cũng sớm nghĩ tới việc giải trừ khế ước với nó nhưng lại không được. Bụng nó không no thì ta cũng không được ăn cơm. Mấy năm nay ta bị nó hành hạ tới gần chết rồi a!

Cơ Động nói:

- Người nói là đầu Hoa Thánh Trư đó hả? Sức ăn của nó khiến người khánh kiệt ư?

Diêu Khiêm Thư nói:

- Còn không phải thế sao? Mỗi bữa nó ăn gần cả tấn thức ăn, mặc dù nó không kén ăn nhưng chính là một ngày ba bữa đều đều. Ngày nào cũng như thế, cho dù ta ngồi trên núi vàng cũng sớm bị nó ăn sạch rồi! Ngay cả y phục, trừu hồn ma khí cũng phải đem đổi thành thức ăn cho nó. Năm năm này, người không biết ta thảm tới mức nào đâu. Nếu không phải ta có chút y thuật có thể kiếm tiền, sợ rằng ngay cả ta cũng bị nó ăn luôn rồi a!

- Thế cái đầu heo kia đâu rồi?

Phát Thụy ở một bên hỏi xen vào.

Diêu Khiêm Thư cười khổ nói:

- Ta thực sự không biết nó ở nơi nào, dù sao chỉ cần đến giờ cơm, nó lập tức sẽ xuất hiện ngay trước mặt ta! Phát Thụy lão đại, lần này người nhất định phải thu nạp ta a! Các người bảo ta làm gì cũng được, chỉ cần cho đầu heo kia ăn no, đừng cho nó quẩn lầy ta, về sau ta chính là người của các người a!

Phát Thụy ha ha cười, nói:

- Đừng có nói mập mờ như thế chứ. Ta không có chút hứng thú nào với người cả. Như vậy đi, trước tiên người hãy lui xuống sửa sang lại đi, đổi một bộ y phục khác cho đàng hoàng. Không biết bộ dáng này của người nên gọi là gì nữa! Yên tâm đi, lương thảo trong quân doanh không hề thiếu, việc này tạm thời không phải là vấn đề gì lớn.

Đúng lúc này, Vân Thiên Kỳ từ bên trong đại trường đi ra, nhìn thấy Diêu Khiêm Thư nhưng hắn lại không hề có chút bất ngờ nào, ngược lại còn mỉm cười nói:

- Giáp Mộc thánh đồ, đã lâu không gặp, ta xin chúc mừng người a!

Diêu Khiêm Thư lặng đi một chút mới nói:

- Chúc mừng ta? Có cái gì mà chúc mừng? Người cũng đừng có cười nhạo ta chứ!

Vân Thiên Kỵ lắc lắc đầu, nói:

- Ta không hề cười nhạo. Ta thật sự chúc mừng người đó. Năm năm qua mặc dù người bị hành hạ không ít nhưng người lại chân chính chiếm được tình hữu nghị của Thánh Trư. Mặc dù cái giá người phải bỏ ra lớn hơn nhiều so với lợi ích mà nó mang đến. Cố gắng mà chăm sóc nó cho tốt đi a!

Diêu Khiêm Thư trợn mắt nói:

- Vân huynh đệ, đây là ý gì?

Vân Thiên Kỵ khẽ mỉm cười:

- Thiên cơ bất khả lộ, đến lúc đó người tự nhiên sẽ hiểu.

Diêu Khiêm Thư gãi gãi đầu, bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, ta đi tắm thay đổi y phục rồi nói sau. Bộ dáng hiện tại của ta thật sự là quá mất mặt. Đúng rồi, Thiên Cơ có khỏe không?

Vân Thiên Kỵ thở dài đáp:

- Ta chính là Thiên Cơ.

Diêu Khiêm Thư nghe được lời này, thân thể nhất thời chấn động. Hắn đương nhiên hiểu những lời này của Vân Thiên Kỵ là có ý gì. Ánh mắt hắn khẽ chuyển hướng về phía Cơ Động, Cơ Động thấy hắn nhìn mình liền khẽ gật gật đầu. Nhất thời, trong lòng hắn bị ý tuôn ra ào ạt, hắn vốn dĩ bị đầu heo kia khùng bố tình thần đến gần phát điên, giờ đây lại càng thêm suy sụp, bèn thất thanh khóc rống lên:

- Thiên Cơ đại nhân, ông ấy... ông ấy cứ như vậy mà đi rồi sao? Chuyện này... là thật?

Đỗ Hình Nhi đứng một bên ghé vào tai ca ca thấp giọng nói:

- Ca, người kia đang gặp phải vấn đề gì thế? Tại sao lại khóc sụt sùi giống như nữ nhân vậy?

Không đợi Đỗ Minh kịp mở miệng, Diêu Khiêm Thư bỗng ngẩng phắt đầu lên, quát Đỗ Hình Nhi:

- Người mới là nữ nhân thì có! Nga, không đúng, người vốn là nữ nhân mà. Dám nói ta giống nữ nhân ư? Người thử trải qua cảm giác năm năm liên tục bị tra tấn là sẽ hiểu tại sao. Vân huynh, à..., không! Thiên Cơ, nén bi thương đi. Lão Thiên Cơ là vì đại lục mà hiến dâng cả cuộc đời ông ấy. Ông ấy vĩnh viễn sống mãi trong lòng chúng ta.

Đỗ Minh trừng mắt với Hình Nhi, Đỗ Hình Nhi le lưỡi, thầm nghĩ trong lòng “Tai của tên khất cái này thật là linh mẫn a!”

Sau đó, Phát Thụy cho người dẫn Diêu Khiêm Thư lui xuống tắm rửa, thay đổi y phục. Vân Thiên Kỵ ngửa đầu nhìn về phía thiên không xa xa, trong miệng thì thảo nói:

- Lão sư, ngài nói rất đúng, cho dù có nguy hiểm hơn nữa thì sinh cơ vẫn tồn tại.

Đúng lúc này, một thanh âm dương dương tự đắc đột nhiên từ bên ngoài vang lên:

- Tên tiểu tử Diêu Khiêm Thư kia đâu rồi! Ha ha, đây không phải là Cơ Động cùng Phát Thụy sao? Được gặp lại các người thật sự là quá tốt a. Mấy năm nay, ta mấy lần suýt bị tiểu tử Diêu Khiêm Thư kia làm cho chết đói, thật sự là khổ a!

Theo hướng thanh âm truyền đến, mọi người nhất tề quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một đầu heo màu vàng tròn vo, thân dài không quá một thước, bộ dáng đặc ý đi tới. Trên lưng nó còn có một đồ án hình hoa cúc đặc biệt rõ ràng, toả ra ánh kim quang nhàn nhạt dưới ánh nắng mặt trời. Đây không phải là đầu Hoa Thánh Trư kia sao?

Trong mắt Cơ Động và Phát Thụy đều toát ra một tia kinh dị, phải biết rằng Cầu Hoa Thánh Trư này vốn không cùng Diêu Khiêm Thư tới đây. Thánh Tà Chiến sắp bắt đầu nên quân doanh được phòng ngự vô

cùng nghiêm ngặt. Cho dù phi thiên độn địa cũng không cách nào dễ dàng xâm nhập vào được. Vậy mà đầu heo này lại ung dung mà đến như vậy.

- Oa, tiểu Trư này thật đáng yêu a!

Đỗ Hình Nhi vừa mới thấy Cầu Hoa Trư đã sáng rực mắt. Nàng vội vã chạy tới vài bước, đem đầu heo kia ôm vào ngực.

Cúc Hoa Trư thuận thế rúc sâu vào ngực Đỗ Hình Nhi cọ cọ mấy cái, bộ dáng vô cùng khả ái. Chỉ có Cơ Động và Phát Thụy mới nhìn thấy sự hèn mọn trong ánh mắt của nó.

- Tên khất cái vừa rồi nói cái bụng của ngươi khiến hấn sạt nghiệp thật sao? Thật đáng yêu a! Mềm mại quá, ôm thật là thoải mái. Tên khất cái kia nhất định là gạt ngươi, thân hình ngươi nhỏ như vậy, làm sao có thể ăn nhiều đến mức khiến hấn tán gia bại sản được chứ?

Ôm Hoa Thánh Trư vào lòng, Đỗ Hình Nhi bị vẻ ngoài đáng yêu của nó chinh phục đến mức không nở rời tay, miệng cười khúc khích liên tục, tỏ vẻ yêu thương vô hạn.

Cúc Hoa Trư bày ra vẻ mặt đầy căm phẫn, nói:

- Đúng đấy, tên tiểu tử Diêu Khiêm Thư này không có chút lương tâm nào. Ta nhỏ nhắn như vậy làm sao có thể ăn tới mức khiến cho hấn nghèo mạt rệp được? Tất cả đều là do bản thân hấn tiêu xài phung phí. Ai, ta thật hối hận a! Nếu ta có thể gặp được ngươi trước khi gặp hấn thì thật tốt quá. Ta nhất định lập tức cùng ngươi ký kết khế ước a!

Cơ Động bất đắc dĩ lắc lắc đầu, còn ánh mắt Vân Thiên Ky vẫn mang theo một tia thâm ý dừng ở trên người Cầu Hoa Trư không rời.

Đỗ Hình Nhi trợn mắt nói:

- Cái khế ước này có thể sửa lại hay không? Ta rất thích ngươi! Ngươi thật sự là quá đáng yêu mà!

Cúc Hoa Trư bày ra vẻ mặt dúm dỏ đau khổ. Mắt, mũi, miệng tựa hồ nhú lại thành một đồng, lắc lắc đầu nói:

- Không được a! Khế ước kia không dễ giải trừ như vậy đâu. Hơn nữa ta cũng không có năng lực công kích hay phòng ngự nào cả. Nếu có ý định dùng ta làm ma thú, ngươi không thấy tên Diêu Khiêm Thư kia hối hận đến mức nào sao?

Đỗ Hình Nhi nói:

- Ta không cần, sau này ta mà có được ma thú, ta nhất định không cho nó đi chiến đấu đâu. Ta với nó sẽ là bằng hữu tốt của nhau, ta bảo hộ nó còn không kịp huống chi là cho nó ra chiến đấu! Con heo nhỏ, ngươi thật đáng yêu a! Cái tên khất cái kia nhất định là đã ngược đãi ngươi. Ngươi xem, ngươi gầy như vậy chắc cũng là do hấn a!

Nghe Đỗ Hình Nhi nói vậy, Cơ Động chỉ biết vỗ vỗ trán mình rồi cùng Phát Thụy xoay người rời đi. Đỗ Minh mặc dù không biết vị Hoa Thánh Trư này có thân phận gì, nhưng thấy thân hình của nó chẳng khác nào một quả cầu, vậy mà muội muội của mình vẫn còn nói nó gầy? Đã biết trước là muội muội mình vốn “háo sắc” rồi mà...

Người khác chắc chắn sẽ không cho là đúng, nhưng rõ ràng ánh mắt Cúc Hoa Trư nhìn Hình Nhi tựa hồ có vài phần mờ ám. Bộ dáng cũng ra vẻ không thể nào xa cách Hình Nhi, liên tục cọ cọ trên bộ ngực nhỏ bé của nàng, miệng không ngừng liên thoảng với Hình Nhi. Nhìn qua rất giống một đôi hảo tỷ muội lâu năm mới gặp lại.

Lúc Diêu Khiêm Thư trở lại, nhìn thấy Cúc Hoa Trư nhu thuận nằm trong lòng ngực của Hình Nhi, trông mắt hấn thiếu chút nữa là rớt ra ngoài. Đây chính là đầu heo đã bóc lột hấn suốt năm năm ư? Đây chính là đầu heo hèn mọn gần như đem hấn nuốt sống ư?

Cúc Hoa Thánh Trư tự nhiên cũng nhìn thấy hấn đi ra nhưng chỉ trừng mắt liếc hấn, rồi sau đó lại tiếp tục rúc đầu vào lồng ngực của Hình Nhi cọ cọ thêm mấy cái nữa. Nó bày ra bộ dáng ỷ khuất nói:

- Hình Nhi, chủ nhân của ta đã trở lại. Ta phải đi với hần rồi. Nếu không, hần sẽ đánh ta chết mất!

Hình Nhi dùng ánh mắt hung tợn nhìn chăm chăm về phía Diêu Khiêm Thư, bộ dáng dường như chỉ cần một lời không hợp lập tức động thủ.

- Ta...!

Diêu Khiêm Thư thiếu chút nữa là phun ra một búng máu:

- Ta đánh nó? Ta dám sao? Con heo mập này trông vậy nhưng không đơn giản như bộ dáng đáng yêu bên ngoài đâu. Thân hình tàn tạ lúc trước của ta chính là nó cấp cho đó! Các người cứ tán gẫu đi, ta đi trước.

Đêm đó, thẳng cho tới lúc ăn cơm, Hình Nhi mới thực sự minh bạch nỗi thống khổ của Diêu Khiêm Thư. Hoa Thánh Trư hình thể tuy không lớn nhưng khi nó bắt đầu ăn thoải mái, sự rung động mà nó mang lại cho mọi người chỉ có thể hình dung bằng hai từ kinh khủng.

Cơ hồ chỉ một mình nó đã ăn hết suất ăn tối của hơn trăm người. Hơn nữa, thân thể của nó cũng không có bất kỳ biến hoá nào dù nhỏ. Khi ăn xong nó lập tức rúc vào lồng ngực Hình Nhi, ngửa bụng lên trời ngủ say như chết.

Diêu Khiêm Thư run rẩy một lúc lâu. Hồi tưởng lại khoảng thời gian năm năm bị hành hạ, hần thực sự chỉ muốn xông tới bóp chết con heo mập này ngay lập tức. Tuy hần là kẻ yêu tiền nhưng cũng không phải là hạng người lấy oán trả ơn. Dù sao Cúc Hoa Thánh Trư cũng đã từng cứu hần một mạng. Hần vẫn mong sao đầu Cúc Hoa Thánh Trư này có thể tiếp tục phát triển, bộc lộ thực lực thần thú thập giai. Chỉ có điều sự thật lại không như hần mong muốn, trong suốt năm năm, ngoại trừ việc nó ăn cho mập thây ra, hần chưa từng thấy nó có năng lực gì khác.

- Hình như là nó ăn có chút hơi nhiều a!

Hình Nhi vuốt vuốt cái bụng tròn vo của nó, thì thào nói.

Diêu Khiêm Thư trợn mắt:

- Chỉ một chút thôi sao!

* Cây rụng tiền là cách Cơ Động đọc trại tên của Diêu Khiêm Thư (Xem lại chương 102: Thần y đòi tiền người sống, tặng người có duyên)

551. Chương 295: Săn Sàng Xuất Phát!

Rượu qua được hai tuần, Ngũ Long Quang Huy vì hôm sau phải xử lý rất nhiều sự vụ quân tình nên vội vàng cáo từ. Cũng vì thế mà tiệc rượu trong đại trường của Phát Thụy cũng nhanh chóng kết thúc.

Cơ Động cùng Phát Thụy ngồi cạnh nhau, sắc mặt âm trầm quay về phía Đỗ Minh nói:

- Đỗ Minh, người có biết Thánh Tà Chiến nguy hiểm đến mức nào không? Dám đường đột mang theo Hình Nhi tới đây. Đỗ Hội trưởng có biết việc này không?

Đỗ Minh đỏ mặt lên, gãi gãi đầu nói:

- Hình Nhi cứ nặng nề đòi tới đây. Ta cũng đã tìm hiểu một chút về Thánh Tà Chiến, dự định vì đại lục mà xuất lực. Vì thế... vì thế hai huynh muội chúng ta mới tới đây.

Phát Thụy quát lớn:

- Xằng bậy! Nếu các người xảy ra chuyện gì thì ta làm sao ăn nói với Đỗ Hội trưởng đây? Sớm mai ta sẽ phái người đưa các người quay trở về.

Đỗ Minh lớn tiếng nói:

- Phát Thụy thúc thúc, chúng ta đã không còn là tiểu hài tử nữa. Ta có thể tự làm chủ được chuyện của mình. Chúng ta sẽ không trở về đâu. Ngài cho chúng ta tham gia Thánh Tà chiến trường đi! Ma lực của ta và Hình Nhi đã kề cận năm mươi cấp rồi. Ngoại trừ việc còn non kém kinh nghiệm chiến đấu, những mặt khác chúng ta đều không kém các đệ tử Âm Dương Học Đường là bao. Bọn họ có thể vì đại lực mà xuất lực, tại sao chúng ta lại không thể chứ?

Phát Thụy cau mày nhìn về phía Cơ Động:

- Tiểu sư đệ, đệ nói chúng ta phải làm sao bây giờ?

Cơ Động nói:

- Đỗ Minh thì đệ còn yên tâm một chút, chứ Hình Nhi thì...

- Hình Nhi mới không cần các người lo lắng, giao cho ta đi. Đừng quên xuất thân của ta chính là từ Thánh Tà đạo a.

Cúc Hoa Thánh Trư thoải mái nằm trong lồng ngực Hình Nhi, đồng dạ nói.

Diêu Khiêm Thư ở bên cạnh bắt mắt nói:

- Heo mập, người ăn uống của ta suốt năm năm qua mà ta chưa bao giờ nghe người nói sẽ bảo vệ ta. Người chỉ mới quen biết tiểu cô nương này chưa tới một ngày a! Người quả nhiên trọng sắc khinh bạn!

Cúc Hoa Trư liếc nhìn hắn:

- Người không hiểu được đâu, bốn Thánh Trư ta làm thế là có thâm ý, sau này người sẽ rõ mọi việc. Hình Nhi, ta mệt rồi. Người xem, đêm nay ta ngủ chỗ nào mới tốt a?

Hình Nhi ôm Cúc Hoa Trư đứng lên, cười hì hì nói:

- Đương nhiên là ngủ cùng ta rồi. Người mềm mại như vậy, ôm người ngủ nhất định là thoải mái vô cùng.

Vừa nói xong, nàng liền quay sang những người khác bắt chuyện vài câu, tựa hồ căn bản không cần biết Cơ Động và Phát Thụy quyết định như thế nào. Sau đó liền cao hứng ôm Cúc Hoa Trư rời đi.

Diêu Khiêm Thư nhìn Cúc Hoa Trư hèn mọn không ngừng cọ cọ vào ngực của Hình Nhi, hắn nhin không được mà nuốt trộm nước miếng vài lần. Bất quá, trong lòng hắn cũng thầm kêu may mắn không thôi, ít nhất cũng đã có Hình Nhi hấp dẫn ánh mắt của nó, nó tạm thời sẽ buông tha không hành hạ hắn trong một thời gian.

Cơ Động đem một bình Ma Kỹ Tửu giao cho Đỗ Minh và nói:

- Sau khi tiến vào Thánh Tà chiến trường, người đem bình rượu này cất vào trữ tồn ma khí. Trong trường hợp nếu người gặp phải nguy hiểm thì lập tức đem nó ném ra. Ngược lại nếu không có gì nguy hiểm, người cố hết sức ở yên một chỗ, không nên đi lung tung. Ta sẽ có cách tìm thấy người.

Đỗ Minh tiếp nhận Ma Kỹ Tửu từ tay Cơ Động, vẻ mặt vui mừng nói:

- Lão sư, người đồng ý cho ta tiến vào Thánh Tà chiến trường sao?

Cơ Động gật đầu trả lời:

- Đúng vậy. Nhưng người không được tự tiện hành động trong Thánh Tà chiến trường. Nếu không, về sau người cũng không cần gọi ta một tiếng “lão sư” nữa. Được rồi, người đi nghỉ ngơi đi.

- Vâng!

Đỗ Minh sung sướng thốt lên. Trên thực tế, hắn so ra còn lớn hơn Cơ Động vài tuổi, nhưng không hiểu vì sao mà mỗi lần gặp vị “lão sư” này, trong lòng hắn đều xuất hiện cảm giác kính sợ sâu sắc.

Đỗ Minh xin phép lui xuống nghỉ ngơi, trong đại trưởng chỉ còn lại Phát Thụy, Cơ Động, Diêu Khiêm Thư, A Kim cùng Vân Thiên Kỳ năm người. Cơ Động quay sang Phát Thụy nói:

- Sư huynh, những gì Thiên Cơ đã nói, chúng ta thà rằng tin là có chứ không thể bất tín nhiệm ông ấy. Không biết lần Thánh Tà Chiến này có xảy ra biến cố gì lớn hay không, bởi vậy chúng ta chỉ có thể cẩn thận đề phòng mà thôi. Huynh nói lại với mọi người, khi tiến vào Thánh Tà chiến trường, mỗi người đều phải mang theo một bình Ma Kỹ Tửu. Đệ sẽ có biện pháp đem tất cả đệ tử của Âm Dương Học Đường tập trung lại một chỗ. Như vậy, cho dù có bất cứ tình huống gì thì chúng ta cũng dễ dàng ứng phó.

Phất Thụy kinh ngạc nhìn Cơ Động:

- Đệ có biện pháp tập trung mọi người lại một chỗ? Phương pháp gì mà thần kỳ như thế?

Cơ Động mỉm cười không đáp. Phất Thụy chỉ thấy trong mắt Cơ Động chợt loé lên một đạo bạch quang, đột nhiên hần bỗng cảm thấy đầu óc mình như bị một gáo nước lạnh dội thẳng xuống. Hần theo bản năng định vận Ma lực ngăn cản, không ngờ mọi thứ trước mắt hần bỗng nhiên trở nên rõ ràng hơn hẳn. Cảm giác này mau chóng tán rộng bốn phía, khiến hần có thể cảm nhận rõ ràng từng góc ngách nhỏ bé nhất, thậm chí hần còn có thể cảm nhận được rất nhiều thứ ở bên ngoài đại trường. Nhất là đối với những người đang hiện diện tại nơi đây, hần có thể cảm ứng được cực kỳ sâu sắc, thậm chí ngay cả cấp bậc ma lực của bọn họ, hần cũng có thể cảm nhận được rõ ràng. Ví như ma lực Điều Khiêm Thư đã đạt tới sáu mươi lăm cấp, A Kim đã tiệm cận bảy mươi cấp, chỉ có mỗi Vân Thiên Kỳ là một phiến mông lung, cảm thụ không rõ ràng.

- Đây là...

Phất Thụy lú lẫm nhìn về phía Cơ Động, cả người không tự chủ được mà bật dậy.

Cơ Động nói:

- Từ khía cạnh nào đó mà nói, sư huynh có thể xem đó là Ma vực. Chỉ có điều đó không phải là Ma vực được ngưng tụ từ Ma lực. Chính xác hơn đó chính là Tinh Thần Ma Vực. Trên thực tế, Tinh Thần Ma Vực của đệ cũng không có tác dụng lớn trong việc tấn công hay phòng thủ, nhiều nhất chỉ có tác dụng tăng phúc cho công kích. Ưu điểm của nó chính là phạm vi ảnh hưởng lớn hơn rất nhiều so với Ma Vực bình thường. Chỉ cần không gặp phải sự quấy nhiễu mãnh liệt, đệ có thể cảm nhận được tinh thần ẩn ký của đệ trong Ma Kỹ Tửu. Do đó đệ có thể nhanh chóng tập hợp mọi người lại một chỗ.

Cơ Động vừa dứt lời, cảm giác thanh lương trong đầu Phất Thụy liền lặng yên thối lui. Cảnh tượng xung quanh cũng khôi phục lại bình thường. Hần lúc này có cảm giác mình chẳng khác nào một người có thị lực tuyệt hảo bỗng trở thành người đui mù. Cảm giác “nhìn thấu” tất cả đã biến mất hoàn toàn.

- Tiểu sư đệ, ta quyết định trong lần Thánh Tà Chiến này, mặc dù trên danh nghĩa ta vẫn là thống soái, nhưng đệ mới là người có thể phát huy tác dụng của vị trí Thống soái này. Tinh Thần Ma Vực của đệ có tác dụng thật tốt! Không chỉ sử dụng để tìm người mà còn có thể gia tăng khả năng chiến đấu của mỗi Ma sư. Chỉ là không biết đệ có thể đồng thời trợ giúp được cho bao nhiêu người?

Phất Thụy cũng được coi như là một thiên tài, chỉ thoáng kinh ngạc một lát liền liên tưởng đến tác dụng dò xét của Tinh Thần Ma vực trong chiến đấu.

Có sự hỗ trợ của Tinh Thần Ma Vực, chắc chắn không cần lo lắng đến việc bị địch nhân đánh lén. Điều này giống như có một đôi mắt vô hình treo ở không trung, khổng chế hết thấy mọi diễn biến trên chiến trường, hơn nữa đôi mắt ấy lại có thể nhận định được thực lực của địch nhân. Có thể nói, chỉ riêng hiệu quả mà Tinh Thần Ma Vực đem lại, đã có thể sánh ngang với kỹ năng quân chiến của Cơ Động.

Cơ Động nói:

- Nếu như là năm, ba người thì có thể hỗ trợ liên tục trong thời gian dài. Nhưng nếu như là toàn bộ đệ tử Âm Dương Học Đường thì chỉ có thể kéo dài chừng nửa canh giờ.

Cứ mỗi lần gia tăng thêm một phân tâm dò xét, thì khối lượng tin tức mà hần nhận được lại gia tăng thêm mấy lần. Cho dù Tinh Thần Lực của hần hiện giờ có cường đại đến mức nào cũng tuyệt không thể làm được. Đương nhiên, hần có thể làm được đến mức độ này, đã không thẹn với đánh giá của Liệt Diễm về tinh thần lực tương đương Thánh cấp của hần. Bất quá, cảnh giới hiện tại của hần mặc dù đã chạm tới Thánh cấp nhưng lực lượng tinh thần vẫn còn một khoảng cách xa mới đạt tới trình độ ấy. Đây là cả một quá trình tích lũy, mà hiển nhiên tốc độ tích lũy của hần là vô cùng khủng bố.

Phát Thụy nói:

- Như vậy đã đủ để thay đổi kết cục thắng bại. Sư đệ, hiện tại huynh rất mong mỗi được toàn diện và chạm với đối phương trong cuộc chiến lần này. Chẳng qua lần Thánh Tà Chiến này, Chủ soái dẫn dắt Quang Minh Ngũ Hành đại lục không phải là huynh, mà chính là sư đệ ngươi!

Hai huynh đệ nhìn nhau, trong mắt toả ra tín niệm mãnh liệt. Bọn họ không phải hạng người chùn bước trước khó khăn. Đối với họ, khó khăn chính là động lực để cả hai cùng tiến về phía trước.

Mười ngày sau, tại ven biển Đông Hải.

Gió biển lồng lộng mang theo hương vị đặc trưng của đại hải phẳng phất trong không gian. Bầu không khí mờ ảo, âm lãnh. Ánh mặt trời đã sớm đã bị mây mù nồng đậm che khuất từ lâu. Xa xa, Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới lại càng trở nên thần bí. Lam sắc điện quang không ngừng chớp động trong không gian. Cảnh tượng khủng bố ấy khiến những người chứng kiến đều cảm thấy hô hấp như ngừng trệ.

Sóng biển từng trận vỗ mạnh lên bờ, tạo thành từng đợt tiếng vang dày đặc. Bầu không khí trang nghiêm cùng sát khí nồng đậm bao phủ khắp nơi, báo hiệu thời khắc trọng đại mỗi năm năm sắp sửa bắt đầu.

Lúc này, nơi ven biển đã tập trung ít nhất mấy ngàn người. Mỗi người đều mặc một thân y phục màu vàng bắt mắt. Đó chính những chiến sĩ tinh nhuệ được ngũ đại Đế quốc chọn lọc để trấn thủ Thánh Tà thông đạo. Bọn họ toàn bộ đều là đệ tử của Thiên Can học viện, cấp bậc ma lực phổ biến từ Tứ quan trở lên. Ngoài ra còn có một lượng lớn Ma sư đã đạt tới Ngũ quan và Lục quan, đây mới chính lực lượng quan trọng nhất. Thêm đó, sau lưng bọn họ còn gần mười vạn đại quân tinh nhuệ của các quốc gia, lực lượng này cơ hồ đủ để chống lại bất kỳ đế quốc nào.

Phía trước, gần ba trăm đệ tử tinh nhuệ dưới năm mươi tuổi của Thiên Can Học Viện đã sẵn sàng xuất phát. Bọn họ chia làm mười tiểu đoàn, đại biểu cho mười loại thuộc tính Ma sư. Thân mặc giáp trụ, tay cầm vũ khí ma lực chuyên chúc cho riêng mình. Thời khắc năm năm một lần chính là thời khắc họ đại triển thân thủ. Chỉ là không ai có thể biết, trong số họ có bao nhiêu người còn nguyên vẹn trở về.

Trong số ba trăm người này, hầu hết đều là những người đã tham gia Thánh Tà Chiến lần trước. Có thể nói, bọn họ đã từng vì Quang Minh Ngũ Hành đại lục mà cống hiến xương máu một lần. Tham gia cuộc chiến lần này, tất cả đều là những Ma sư chưa đầy năm mươi tuổi. Bọn họ không những có kinh nghiệm phong phú và năng lực thực chiến, mà còn có tín niệm khắc chế địch nhân vô cùng mạnh mẽ.

Hàng đầu tiên là hơn hai mươi danh Ma sư có ma thú tọa kỵ tạo thành một đội ngũ sắc bén, tất cả đều có cấp bậc ma lực ngoài Lục quan. Có được ma thú tọa kỵ của riêng mình, bọn họ chính là lực lượng tinh anh trong ba trăm đệ tử của Thiên Can Học Viện.

Dẫn dắt bọn họ chính là vị cường giả xuất thân từ Âm Dương Học Đường, chính là người đang ngồi ngay ngắn trên lưng Tử Lôi Diệu Thiên Long, chính là thần tượng mà mỗi đệ tử trong Thiên Can Học Viện đều sùng bái, Lôi Đế Phát Thụy.

Cơ Động đứng bên cạnh Phát Thụy. Ngày hôm nay, Phát Thụy càng thể hiện ra vẻ cường hãn bức nhân. Toàn thân Lôi Đế được một tầng lam sắc tử điện giáp trụ bao phủ, khôi giáp nhìn qua vô cùng kiên cố, góc cạnh rõ ràng. Mũ giáp che kín toàn bộ phần mặt, thân giáp che chắn hoàn toàn thân trước của hắn. Cho dù như vậy, bộ khôi giáp cũng không thể nào che lấp được khí thế phô thiên cái địa cường đại của Lôi Đế. Đó không phải là khôi giáp do Lôi Ngục Thần Phủ biến ảo thành, mà là một bộ khôi giáp do Chúc Diễm đúc tạo riêng cho hắn. So với năm năm trước, khí thế hiện tại của Phát Thụy càng sừng sững như núi, chẳng khác nào Định Hải Thần Châm. Khí thế đó đã tiếp thêm dũng khí và lực lượng cho mỗi một đệ tử của Thiên Can Học Viện.

So sánh với Phát Thụy, Cơ Động có vẻ ngoài tầm thường hơn rất nhiều. Hắn thậm chí còn không mặc Thân Hoả Thánh Vương Khải, cũng không cưỡi tọa kỵ của chính mình, chỉ lặng lặng cùng Thiên Cơ đứng bên cạnh Tử Lôi Diệu Thiên Long. Chỉ có những Ma sư đã tham gia Thánh Tà Chiến lần trước mới biết người thanh niên lúc nào cũng ung dung nhàn nhã đó nguy hiểm tới mức độ nào. Bọn họ vĩnh viễn không thể nào quên được cảnh tượng Cơ Động thi triển ra Siêu Sát Sát Kỳ Nhật Nguyệt Âm Dương Giới. Trong lòng mỗi

người đều biết, hẳn chính là người kế nhiệm Lôi Đế. Thậm chí nhiều người còn cho rằng, chỉ bằng vào Siêu Tất Sát Kỹ, thực lực của hắn đã vượt xa Lôi Đế.

- Sư đệ, dựa theo yêu cầu của đệ, nơi này chúng ta chỉ có hai trăm chín mươi chín người. Đệ nói người kia khi nào thì đến?

Phát Thụy quay sang hỏi Cơ Động.

Quang mang trong mắt Cơ Động chợt lóe lên. Hắn nhìn về xa xa trong không trung, trầm giọng nói:

- Nàng đã tới!

Phát Thụy nhìn theo hướng mắt của Cơ Động, chỉ thấy từ phương xa trên không trung có một điểm nhỏ không mấy nổi bật đang lấy tốc độ cực nhanh hướng về phía bọn họ bay tới.

Lúc này, Quang Huy Ngũ Long dẫn đầu quân lính đế quốc cũng đã phát hiện ra sự hiện hữu của chấm đen đó. Vân Long Trương Phi lập tức phóng người lên, ngồi ngay ngắn trên lưng Vân Long, ý định tiến lên nghênh địch. Thánh Tà Chiến sắp bắt đầu, bất cứ kẻ nào dám tới nơi này mạo phạm, tức khắc bị giết không tha!

- Trương Phi sư huynh, là người một nhà!

Phát Thụy hét lớn, ngăn cản không cho Vân Long vọng động. Lúc này, điểm đen kia đã nhanh chóng lớn dần lên, rốt cuộc Phát Thụy đã có thể thấy rõ bộ dáng của nó.

Điểm đen đó là một đầu cự ưng màu bạc lướt đi nhanh như chớp, hướng thẳng về phía đại quân. Trên lưng đại đầu có một nữ tử ngân y bông bành, mái tóc dài màu xám óng ánh như thủy tinh phiêu dật trong gió.

- Là Ngân Dực Hải Đông Thanh!

Phát Thụy kinh ngạc nói.

Cơ Động hỏi:

- Sư huynh, huynh nhận ra loại ma thú này sao?

Phát Thụy gật gật đầu nói:

- Đây là dị chủng ma thú ít gặp nhất trong long tộc. Nó là kết quả phối ngẫu giữa Thổ hệ Ngân Long cùng vóc dáng khổng lồ của Hải Đông Thanh, cực kỳ hiếm thấy. So với đại bộ phận ma thú phi hành, nó được coi là bá chủ tồn tại. Trong long tộc, Ngân long huyết mạch cực kỳ cao quý, đầu Ngân Dực Hải Đông Thanh này mặc dù là tạp giao dị chủng nhưng cấp bậc cũng có thể đạt tới thập giai. Tiểu sư đệ, người đệ mời đến quả nhiên là một cường viện a!

Không cần nhìn tới Ma sư, chỉ riêng tọa kỵ cấp bậc Cửu giai này cũng đủ để ảnh hưởng tới đại cục. Phải biết rằng, lần trước để vây công một đầu song hệ ma thú Cửu giai, cơ hồ phải dùng hết lực lượng của Quang Minh Ngũ Hành đại lục mới có thể thành công đánh chết nó. Đương nhiên, thực lực của bọn họ hiện tại đã hoàn toàn khác trước. Bất luận là Cơ Động hay Phát Thụy đều có thể một mình giết chết Cửu giai ma thú.

Ngân Dực Hải Đông Thanh ngày lúc càng tới gần, thanh âm của ma nữ Miểu Miểu cũng truyền đến từ không trung:

- Cơ Động, ta tới phò ước!

Dưới sự điều động của Ngũ Long Quang Huy, Ngân Dực Hải Đông Thanh không có bất kỳ cản trở nào, thu liễm hai cánh lại rồi chậm rãi hạ xuống trước mặt Phát Thụy và Cơ Động.

So với thời điểm gặp nhau lần trước, hiện tại Miểu Miểu dường như có thêm vài phần tỏa sáng, trên gương mặt tràn đầy sinh khí, vẻ tái nhợt đã biến mất hoàn toàn, thay vào đó là sự hồng nhuận tươi tắn. Ngay cả thần sắc vốn lạnh như băng của nàng cũng trở nên nhu hòa hơn rất nhiều.

552. Chương 296: Hắc Âm Thiên Cơ!

Nàng sở dĩ đáp ứng Cơ Động tham gia Thánh Tà Chiến, ngoại trừ Sinh Mệnh Chi Nguyên, còn có một nguyên nhân khác. Nàng đã sớm nghe nói qua tình huống trên Thánh Tà đảo. Trong lịch sử của Ma Minh cũng có ghi lại đại lượng tư liệu về Thánh Tà chiến trường. Thánh Tà đảo mặc dù luôn tồn tại hiểm nguy nhưng kèm theo đó là vô số kỳ ngộ. Với thực lực hiện tại của nàng, việc tự bảo vệ bản thân không phải là chuyện khó khăn. Biết đâu ngoại trừ Sinh Mệnh Chi Nguyên, nàng sẽ tìm được những thứ khác làm thực lực tăng mạnh? Nhất cử lưỡng tiện, nàng tự nhiên sẽ không cự tuyệt lời đề nghị của Cơ Động.

Nguyên nhân sâu xa hơn, đó chính là nàng không muốn đắc tội với Cơ Động. Lần trước, Cơ Động thể hiện ra thực lực đã khiến nàng sợ hãi cho tới tận bây giờ. Nếu vì nàng mà Ma Minh phải đối đầu với một địch nhân như vậy, chỉ sợ cuộc sống sau này của Ma Minh sẽ càng khổ sở hơn. Dù sao, Cơ Động vẫn nhỏ hơn nàng vài tuổi, hơn nữa lại có Cực hạn song thuộc tính Ma lực. Ai có thể đoán trước được tương lai của hắn chứ?

- Sư huynh, vị này là bằng hữu của đệ, Miểu Miểu. Nàng đã đáp ứng lời mời của đệ, cùng chúng ta tham gia Thánh Tà Chiến lần này. Nàng là một Kỷ Thổ hệ Ma sư Thất quan.

- Thất quan!

Phát Thụy kinh ngạc, nhìn Miểu Miểu gật đầu tỏ vẻ chào hỏi.

Nhìn Phát Thụy, đồng tử của Miểu Miểu thoáng co rút lại, trực giác cho nàng biết vị nam tử này tựa hồ càng nguy hiểm hơn so với Cơ Động. Không chỉ bởi hắn đang cười trên lưng Tử Lôi Diệu Thiên Long, mà bởi nàng cảm nhận được trên người nam tử này khí tức của Thần khí cùng cấp bậc với Thần khí của mình. Hơn nữa, nam nhân này bất luận là cấp bậc Ma lực, hay khí chất trầm ổn như núi, đều luôn hấp dẫn ánh mắt người khác.

Đối với lời giới thiệu của Cơ Động, Miểu Miểu vô cùng cảm kích trong lòng. Nàng hiểu Cơ Động muốn giúp nàng che dấu thân phận Minh chủ Ma Minh, thậm chí hắn còn giới thiệu nàng là bằng hữu. Chỉ một cử chỉ đó đã khiến sự lo lắng trong lòng nàng hoàn toàn tan biến.

- Xin chào mọi người. Ta gọi là Miểu Miểu!

Miểu Miểu hướng về phía mọi người gật đầu nói.

Phát Thụy cũng gật đầu, cười nói:

- Thật đáng tiếc, nếu ta có thể gặp tiểu thư mấy năm trước, ta nhất định sẽ mời tiểu thư gia nhập vào Âm Dương Học Đường chúng ta. Bất quá, giờ đây chuyện này đã là một điều không tưởng rồi. Miểu Miểu tiểu thư, hi vọng lần này chúng ta có thể cùng chung sức hợp tác, cùng thi triển tài nghệ của bản thân. Là một phần tử của Quang Minh Ngũ Hành đại lục, dĩ nhiên chúng ta đều có chung một địch nhân.

Miểu Miểu lên tiếng đáp ứng, sau đó thúc nhẹ vào hông Ngân Dực Hải Đông Thanh, điều khiển nó đứng sang một bên. Nàng vốn không phải là người thích nói nhiều. Giờ khắc này, nàng vô cùng mong mỏi đến lúc Thánh Tà Chiến lần này diễn ra. Cho dù nàng có là Minh chủ Ma Minh, thì dù sao nàng cũng chỉ có một thân một mình, không thể nào vượt qua phòng ngự sâm nghiêm của Thánh Tà thông đạo.

Phát Thụy quan sát sắc trời, rồi quay sang nói với Cơ Động:

- Thời gian cũng sắp tới rồi. Nhân thủ của chúng ta đã tới đầy đủ, chuẩn bị lên đường thôi!

Vừa nói hắn vừa vỗ vỗ lên thân hình lão chiến hữu Lôi Đình. Tử Lôi Diệu Thiên Long liền ngửa đầu hướng lên trời cao gầm lên một tiếng đinh tai nhức óc. Tiếng rống ngâm tựa như một trận lôi minh (thanh âm sấm nổ) cuộn cuộn vang lên.

Song dực vừa triển khai, Tử Lôi Diệu Thiên Long đã bay thẳng lên giữa không trung. Vô số quang mang màu lam tím từ trên người nó phát ra, trông giống như một quả quang cầu khổng lồ màu lam tím đang nổ rộ trong không trung.

Tử Lôi Diệu Thiên Long bay lên không trung đã hấp dẫn vô số ánh mắt của mọi người. Thân thể khổng lồ của nó bay lượn một vòng trong không trung, ánh mắt nhìn chăm chăm vào những Ma sư trẻ tuổi của Quang Minh Ngũ Hành đại lục đang chuẩn bị lên đường.

Phát Thụy ở trên lưng lưng nó, đưa tay tháo mũ giáp của mình xuống, để lộ ra đôi mắt tràn đầy uy thế bắn ra bốn phía. Đường như có một đạo lôi điện dày đặc đang từ trong mắt hắt phóng ra.

“Hỡi các huynh đệ tỷ muội của Thiên Can học viện! Chúng ta một lần nữa sẽ bước trên hành trình vinh quang. Đối với thời khắc sắp tới này, chúng ta đã mong mỏi từ lâu. Bởi vì một lẽ, mục tiêu của chúng ta chính là đánh tan hoàn toàn đối thủ. Đây là lần thứ tư ta tham gia Thánh Tà Chiến và cũng có thể là lần cuối cùng. Mỗi người trong chúng ta đều đến từ những quốc gia bất đồng, thành thị bất đồng, nhưng chúng ta lại có một điểm giống nhau, đó là mỗi người chúng ta đều là một phần tử của Quang Minh Ngũ Hành đại lục.

Mỗi người trong chúng ta đều may mắn sở hữu thiên phú hơn người, cho nên chúng ta mới có thể gặp nhau tại Thiên Can Học Viện. Mỗi người trong chúng ta đều cố gắng tu luyện, trải qua muôn vàn khó khăn là vì cái gì? Đó chính là để bản thân chúng ta càng trở nên cường đại hơn. Ta nghĩ các người cũng biết sự nguy hiểm của Thánh Tà đảo là như thế nào. Hơn nữa, lần này ta còn nhận được tin tức, trong Thánh Tà Chiến lần này có thể gặp phải nguy cơ không thể lường trước. Tuy nhiên, chỉ như vậy mà có thể ngăn trở chúng ta tiến bước sao? Không! Không thể!

Nếu mỗi người trong chúng ta đều gặp khó mà lui, thì chắc chắn đại lục của chúng ta, quốc gia của chúng ta sẽ bị địch nhân thôn phệ. Không có Quang Minh che phủ đại lục, lấy đâu ra Ngũ đại Đế quốc? Chúng ta không có quốc gia, làm sao có được nhà của riêng mình. Ta không tiến lên, người không tiến lên, đại lục của chúng ta sẽ do ai thủ vệ? Mỗi người các người, hôm nay có thể đứng tại chỗ này, chuẩn bị cùng ta tiến vào Thánh Tà chiến trường đều là anh hùng trong mắt ta.

Biết rõ cường địch phía trước mà không lui về sau nửa bước. Đó là truyền thống vinh quang mà Thiên Can quân đoàn chúng ta kế thừa từ hơn trăm ngàn năm qua. Vì tổ quốc của chúng ta, vì đại lục của chúng ta, Quang Minh chắc chắn chiến thắng Hắc Ám. Mỗi người các người đều một chiến sĩ chân chính. Ta vì các người mà cảm thấy kiêu ngạo.”

Lúc này, trên người Lôi Đế tỏa ra một cỗ khí thế uy nghiêm và cường đại không gì sánh nổi. Từng câu từng chữ của hắn như khắc sâu vào lòng người. Cả Thiên Can quân đoàn lẫn nhóm Ma sư trẻ tuổi đều cảm thấy máu nóng sôi trào, tim đập rộn ràng. Bọn họ nắm chặt vũ khí trong tay, nhất tề dõi mắt vào thân ảnh của Phát Thụy trong không trung. Chiến ý hừng hực lúc này đã dâng lên tới đỉnh điểm.

- Thánh Tà thông đạo sắp mở ra. Các bằng hữu của ta, chúng ta hãy chung tay giết địch. Hãy đem quang huy của Quang Minh Ngũ hành đại lục chiếu sáng khắp nơi trên Thánh Tà đảo!

Đường như muốn nghiệm chứng lời kêu gọi của Phát Thụy, một loạt tiếng nổ ầm ầm bỗng vang vọng khắp đất trời. Ngay sau đó, mặt biển mênh mông trước mặt mọi người bỗng nhiên sôi trào dữ dội, sóng nước trùng trùng bắn thẳng lên không trung hơn trăm trượng. Một luồng năng lượng khí tức mênh mông trong nháy mắt tràn ngập ra bốn phương tám hướng. Bầu không khí lúc này dường như bị cô đọng lại khiến ai nấy đều cảm thấy hô hấp vô cùng khó khăn. Trong khoảnh khắc này, thiên không bỗng trở nên tối sầm lại. Trong nháy mắt mây đen ùn ùn kéo tới, che kín ánh mặt trời. Từng đạo lôi điện nặng nề trong tầng mây đen chớp lóe liên hồi. Khung cảnh giống như Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới đã lan tới nơi này.

Cơ Động theo bản năng nắm chặt song thủ. Tới rồi! Đây chính là dấu hiệu Thánh Tà thông đạo sắp mở ra.

Bên trong tầng tầng sóng biển mênh mông dâng cao hơn trăm trượng, chợt lóe lên mười đạo quang mang kèm theo khí tức khổng lồ vô bờ bến, điên cuồng tràn ra tứ phía. Bầu không khí càng trở nên đậm đặc đến mức chúng nhân đang đứng bên bờ biển gần như không thể hô hấp.

Đối diện với uy áp của thiên địa, con người cũng trở thành kiến hôi!

Lại một lần cảm nhận được cảm giác đó, Cơ Động biết rõ mười đạo quang mang này chính là một loại biến chủng của Ngũ Hành Âm Dương Giới. Chỉ là so với Ngũ Hành Âm Dương giới do những Thiên Can Thánh Đồ thi triển lại mênh mông khổng lồ hơn rất nhiều, bởi mười đạo quang mang trước mắt này chính là lực lượng vô cùng vô tận của thiên nhiên.

Tình cảnh trên không trung vẫn tiếp tục biến đổi, ma lực khổng lồ vẫn tuôn trào ra bốn phía. Mười đạo quang mang dần dần ngưng tụ, hoá thành một cột lốc xoáy khổng lồ mà nước biển chính là vật dẫn của nó.

Ma lực mênh mông dần dần hội tụ lại, cả vùng đại địa u ám được mười đạo quang mang chiếu rọi. Cảm giác hô hấp tắc nghẽn cũng như uy áp khổng lồ bỗng dừng tiêu thất, thay vào đó là khí tức nồng đậm của cực hạn. Đúng vậy, chính là cực hạn! Mười loại quang mang kia rõ ràng đại biểu cho mười loại Cực hạn ma lực.

Nơi trung tâm vòng xoáy khổng lồ kia phảng phất như đang dẫn dắt trái tim của Cơ Động điên cuồng loạn nhịp. Khí tức dày đặc của Hỗn Độn như phủ thẳng vào mặt hắn. Trong ngực hắn, Hỗn Độn Châu nhất thời trở nên kịch liệt chấn động. Hai mắt Cơ Động vào giờ phút này đã hoàn toàn biến thành một màu trắng.

“Ầm...Ầm” Ngũ hành đảo nghịch, mười đạo quang mang đang toả rộng ra bỗng dần thu liễm lại, hoá thành một cánh cửa vòm rộng chừng hai mươi thước, cao chừng ba mươi thước đột nhiên hiện ra trên mặt biển.

Trên bầu trời mây đen vẫn giăng đầy khắp nơi, không gian vẫn âm u như trước. Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới vẫn tỏa quang mang lóng lánh trên không trung. Trên mặt biển mênh mông, cánh cổng vòm thập sắc xuất hiện như thần tích. Thập sắc quang mang biến thành lốc xoáy lằng lằng xoay quanh đại môn đó. Toàn bộ khí tức đang tỏa tràn trong không gian cũng hoàn toàn thu liễm lại. Thánh Tà thông đạo lại một lần nữa đã mở ra.

Phát Thụy đội mũ giáp lên, Tử Lôi Diệu Thiên Long quay đầu về phía Thánh Tà thông đạo điên cuồng gầm lên một tiếng như sấm nổ:

- Lên đường!

Quang Huy Ngũ Long dẫn đầu, tất cả những Ma sư đứng tại lối vào Thánh Tà thông đạo cũng như toàn bộ chiến sĩ đều giơ cao binh khí trong tay, cuồng nộ hét lớn, thể hiện hùng tâm của các chiến sĩ Thiên Can quân đoàn.

Thanh âm Long ngâm của Tử Lôi Diệu Thiên Long cùng tiếng hét mạnh mẽ của Phát Thụy tựa hồ đã hòa thành một thể ở trên không trung. Lôi điện khổng lồ đem một mảnh không trung vụn vụn xé rách. Một người một rồng cứ như vậy mà ngang nhiên hướng về cánh cửa thập sắc, tiến vào Thánh Tà thông đạo.

Cơ Động vỗ vỗ vai Vân Thiên Kỳ đang đứng ở bên cạnh nói:

- Bảo trọng!

Vừa dứt lời, hắn liền theo sát Phát Thụy, là người thứ hai phóng mình lên. Phượng Vũ Long Xà Biến trong nháy mắt nở rộ. Khác với lúc trước, đôi cánh màu trắng lúc này đã có thêm một luồng ngân quang nhàn nhạt từ trên người Cơ Động truyền sang. Hắn cứ thế mà tạo thành một cái tàn ảnh thật dài, trở thành người thứ hai tiến vào Thánh Tà thông đạo.

Không ai dị nghị hành động đó của Cơ Động. Trong Thánh Tà Chiến lần trước, hắn đã dùng thực lực của bản thân để chứng minh với mọi người. Giờ đây, dĩ nhiên hắn có tư cách hành động như thế.

Theo sát sau hai người là một nhóm Ma sư trẻ tuổi có ma thú tọa kỵ, bao gồm cả ma nữ Miểu Miểu bên trong đó. Bọn họ toàn bộ phóng người lên cao, thẳng tiến về phía trước. Phía sau cùng chính là ba trăm tướng sĩ Thiên Can quân đoàn nối bước hành trình.

Từ trước ngực Vân Thiên Kỳ chợt vang lên một tiếng Long ngâm trầm thấp nhưng đầy mãnh liệt. Quang mang hai màu trắng đen chợt bùng lên, một thân ảnh khổng lồ ngay trong khoảnh khắc đó xuất hiện. Trên không trung, tất cả khí tức của ma thú đều vì đó mà thoáng đình trệ. Bọn chúng không cưỡng được mà tự động thối lui, tạo thành một lối đi trống. Thân thể khổng lồ của Đại Diễn Thánh Hỏa Long cuồng trưởng giữa không trung, đi sau nhưng đến trước. Mang theo Vân Thiên Kỳ, trở thành người thứ ba tiến nhập vào Thánh Tà thông đạo.

Nhìn thấy bộ dáng của Đại Diễn Thánh Hỏa Long, ma nữ Miểu Miểu không khỏi hít sâu một hơi, thầm nói:

“Đây chính là tọa kỵ của Cơ Động a! Nó làm thế nào mà tiến hóa tới mức độ kinh khủng này chứ?”

Ngay sau đó, số cường giả đại biểu cho Quang Minh Ngũ Hành đại lục dưới sự dẫn dắt của Lôi Đế Phát Thụy, Bạo Quân Cơ Động, Thiên Cơ Vân Thiên Ky, toàn bộ đều tiến vào Thánh Tà thông đạo. Ở bên ngoài, quân đội của Ngũ đại Đế quốc cũng rùng rùng chuyển động. Dưới sự dẫn dắt của Ngũ Long Quang Huy, trấn thủ tại lối vào thông đạo.

Xa xa nơi Thánh Tà thông đạo, sáu đạo thân ảnh nhàn nhạt lặng lẽ xuất hiện. Bọn họ không có ý tứ tới gần mà chỉ lẳng lặng đứng cách xa vài dặm, chăm chú ngắm nhìn thân ảnh của Cơ Động và Phát Thụy tiến nhập vào Thánh Tà thông đạo.

Ven biển!

Đồng dạng là ven biển nhưng đây không phải là ven biển Đông Hải, mà là ven biển Tây Hải. Ngoại trừ phương vị bất đồng thì khung cảnh nơi này cũng chẳng khác gì so với ven biển Đông Hải của Quang Minh Ngũ Hành đại lục. Cũng đồng dạng là bầu trời âm u, cũng là hàng ngàn đạo lôi quang lóe lên từ trong Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới.

Thêm một khác biệt nữa giữa hai vùng ven biển, đó chính là bầu không khí bất đồng.

Ở hàng trước nhất là Lý Vinh Hạo đang đứng trên lưng Hắc Long. Hắn vẫn mặc một thân bạch y như trước, đôi mắt vốn luôn bình tĩnh của hắn lúc này không giấu được ngọn lửa đang thiêu đốt tâm trạng hắn. Đó chính là ngọn lửa hưng phấn và khát vọng đang hừng hực cháy.

Hắn sinh ra dường như là để đón nhận thời khắc hiện tại này. Để đón nhận ngày hôm nay, hắn đã phải chờ đợi quá lâu rồi.

Hai tuổi đã bắt đầu tu luyện Ma lực, điều này mấy ai có thể làm được? Hắn khi đó cũng không phải là kẻ có được Cực Hạn Ma Lực. Được như ngày hôm nay, tất cả là do hắn đã khổ luyện hơn ba mươi mấy năm qua.

Hắc Ám Ngũ Hành đại lục hoàn toàn bất đồng với Quang Minh Ngũ Hành đại lục. Mặc dù cũng có Ngũ đại Đế quốc tượng trưng cho Ngũ hành thuộc tính, chỉ có điều bọn họ lại không phải là người thống trị cao nhất. Chân chính thống trị Hắc Ám Ngũ Hành đại lục là Thiên Cơ Đạo Tràn. Cho dù là Đế vương của Ngũ đại Đế quốc cũng phải chịu sự ước thúc của Thiên Cơ Đạo Tràn.

Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ cũng hoàn toàn bất đồng với Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ. Ở trên Quang Minh Ngũ Hành đại lục, lịch đại Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đều là đúng thời cơ mà sinh ra, là tồn tại trời sinh. Mà ở Hắc Ám Ngũ Hành đại lục, Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ hoàn toàn là do Thiên Cơ Đạo Tràn tùy thời đào tạo nên.

Bất luận là Lý Vinh Hạo hay là muội muội của hắn, Hắc Ám Ất Mộc Thánh Đồ Hạng Tử cũng như toàn bộ những Thiên Can Thánh Đồ khác, bọn họ đều không phải là kẻ sinh ra đã có được Cực Hạn Ma Lực. Tất cả bọn họ đều được Thiên Cơ Đạo Tràn sàng lọc trong cả đại lục, chọn lấy một người mạnh nhất từ vài ngàn hải tử có tư chất tuyệt hảo.

553. Chương 297:ngàn Năm Tích Lũy - Thập Đại Thần Khí.!

Năm sáu tuổi, Lý Vinh Hạo cùng với vài ngàn hải tử khác có tư chất bị ném xuống cửa sông để tranh đấu trở thành Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ. Những người chết sẽ trở thành đá tảng lót đường cho những người còn sống tiến lên. Có rất nhiều đứa trẻ đã chết tại nơi địa ngục tàn khốc ấy.

Có thể phá vây thoát ra ngoài, chứng tỏ bọn họ là những thiên tài trong thiên tài, thậm chí còn là những kẻ có vận khí. Nếu chỉ có thiên phú thuần túy, chắc chắn không đủ để giúp bọn họ đạt được thành quả như ngày hôm nay. Quan niệm của Hắc Ám Thiên Cơ cho rằng, vận khí cũng là một bộ phận của thực lực bản thân.

Lý Vĩnh Hạo vốn là Hắc Âm Thiên Can Thánh vương đời này, con đường hắc mà đi qua chính là con đường thâm khổ nhất. Hắc thậm chí đã tự tay hạ sát cha mẹ của chính mình. Việc này mặc dù ngay cả Hạo Tử là muội muội của hắc cũng không được biết, nhưng đó chính là một trong những khảo nghiệm cuối cùng mà Hắc Âm Thiên Cơ dành cho hắc.

Một ngàn năm qua, Hắc Âm Thiên Cơ Đạo Tràng đã phải hi sinh tính mạng và linh hồn của mười đời Thiên Cơ mới chờ được cơ hội trước mắt này. Lý Vĩnh Hạo như thế nào lại không hưng phấn chứ? Kỳ thật, trong lòng hắc còn hận thù Thiên Cơ Đạo Tràng hơn cả Quang Minh Ngũ Hành đại lục. Cho đến ngày hôm nay, ngoại trừ thực lực, hắc đã mất đi tất cả mọi thứ. Hắc muốn trả thù, trả thù tất cả mọi người. Trong lòng hắc, ngoại trừ người muội muội ruột thịt, trên thế giới này không còn bất kỳ sinh vật nào đáng để hắc bận tâm. Tất cả đều là kiến hôi trong mắt hắc.

Nhưng trước khi trả thù cuộc đời, hắc nhất định phải hoàn thành ước vọng của Hắc Âm Ngũ Hành đại lục, hắc nhất định phải tự tay xé nát bức tường Thánh chiến đã ngăn cách hai Đại lục hơn ngàn năm qua. Trong lòng hắc chỉ có một dự vọng, đó chính là trở thành Thánh vương của cả Quang Minh và Hắc Âm, trở thành Thánh vương của hai khối Ngũ hành đại lục.

Ẩn nhẫn, hắc đã ẩn nhẫn suốt ba mươi năm, cũng là điên cuồng trong ba mươi năm. Trong thời gian ba mươi năm này, hắc thậm chí ngay cả lúc ăn cơm hay uống nước cũng đều bảo trì trong trạng thái tu luyện.

Trên danh nghĩa, hắc đã bại dưới tay Phát Thụy. Kỳ thực, từ lần đầu tiên bọn họ giao phong cho đến thời điểm hiện tại, Phát Thụy vốn đã không phải là đối thủ của hắc. Nhưng vì kế hoạch tổng thể đã định sẵn, vì chờ đợi một ngày hôm nay mà hắc phải một mực ẩn nhẫn. Một sự ẩn nhẫn đầy đau khổ.

Cuối cùng đã tới thời khắc phá kén thành bướm, phóng thích tất cả những dự vọng chôn chặt trong nội tâm, Lý Vĩnh Hạo hắc làm sao có thể không hưng phấn được chứ?

Ven biển Đông Hải của Quang Minh Ngũ Hành đại lục đã tập trung hơn mười vạn tướng sĩ của Ngũ đại Đế quốc, ngoài ra còn có vài ngàn Ma sư phối hợp trấn thủ. Nếu bọn họ có thể chứng kiến được tình cảnh nơi ven biển của Hắc Âm Ngũ Hành đại lục lúc này, nhất định bọn họ sẽ sợ hãi đến vỡ mật.

Từ ven biển Tây Hải nhìn về hướng Đại lục, có thể nhìn thấy một đội ngũ chỉnh tề trải dài vô tận, không thể nhìn ra đâu là giới hạn. Tập kết ở nơi này là toàn bộ số quân đội có thể chiến đấu được của Hắc Âm Ngũ Hành đại lục. Tổng cộng có ba trăm vạn đại quân được trang bị đầy đủ đang đóng trú nơi bờ biển.

Sát khí từ đám người đông nghịt kia dường như cũng khiến ánh hào quang của Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới trở nên âm đạm thất sắc. Ngàn năm chờ đợi, ngàn năm tích lũy chỉ vì một mục đích duy nhất, đó là đánh tan toàn bộ chương ngại phía trước. Phát động một lần Thánh Tà Chiến cuối cùng, hoàn toàn thống trị Đại lục phía bên kia bờ biển.

Chín Thiên Can Thánh Đồ khác lẳng lặng đứng cách một bước sau lưng Lý Vĩnh Hạo. Trong đôi mắt bọn họ đồng dạng sáng ngời hào quang. Chỉ cần Thánh Tà Chiến lần này thành công, bọn họ sẽ trở thành Thánh nhân thiên cổ. Mỗi người bọn họ đều khao khát được trở thành Thánh vương chân chính. Lúc đó, hai mảnh đại lục, thập đại Đế quốc đều là vật trong túi của họ. Chỉ cần Thánh chiến thành công, bọn họ chẳng những có thể kế thừa Vương vị của Ngũ đại Đế quốc thuộc Hắc Âm Ngũ Hành đại lục, thậm chí còn có thể nắm giữ trong tay vận mệnh của Ngũ đại Đế quốc thuộc Quang Minh Ngũ Hành đại lục.

Vì một ngày này, bọn họ cùng Lý Vĩnh Hạo đều giống nhau, đã chờ đợi quá lâu rồi.

Bọn họ đồng dạng từ hai tuổi đã bắt đầu nghiêm khắc tu luyện. Trong những lần Thánh Tà Chiến lúc trước, cho dù là ở thời điểm nguy hiểm nhất, bọn họ cũng chưa từng xuất ra thực lực chân chính của bản thân. Còn lần này, bọn họ không cần phải tiếp tục ẩn nhẫn nữa. Điều bọn họ phải làm chính là sử dụng hết tất cả những gì mà mười đời Thiên Cơ đã tích lũy được, tiến tới hủy diệt hoàn toàn địch nhân.

Mặt đất bằng phẳng vang vọng tiếng Lôi minh, biển rộng sôi trào, sóng biển trùng trùng vươn cao trăm trượng. Một cỗ năng lượng mênh mông không gì sánh được trong nháy mắt chợt lan truyền ra khắp nơi. Không khí dường như cô đọng lại, đến mức mỗi người có mặt ở nơi này đều cảm thấy hô hấp khó khăn.

Tất cả điều đó chỉ xảy ra trong nháy mắt, ngay lập tức bầu trời liền trở nên tối sầm, mây đen nháy mắt đã bao kín không trung. Từng đạo điện quang từ trong tầng tầng mây đen kia nặng nề lóe sáng. Dưới uy

nghiêm của thiên địa, trong mắt những Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ dường như cũng được thấp sáng. Thời khắc bọn họ chờ đợi rốt cục cũng đã đến.

Mười đạo quang mang lưu chuyển, mở ra lối vào của Thánh Tà thông đạo. Mấy trăm vạn tướng sĩ của Hắc Ám Ngũ Hành đại lục thể nhưng lại không hề phát ra một tiếng động nào, lẳng lặng đứng nghiêm, yên lặng tới mức đáng sợ.

- Bắt đầu đi!

Thanh âm lạnh lẽo không hề có chút cảm xúc của nhân loại lạnh lùng vang lên. Một thân ảnh màu đen không biết từ khi nào đã đi tới bên người Lý Vinh Hạo.

Đó là một người trẻ tuổi, thậm chí so với Lý Vinh Hạo lại càng nhỏ tuổi hơn. Đầu hắn đội vương miện đính toàn thạch, trên người mặc một bộ trường bào màu đen lông lánh thập thải quang mang. Hắn xuất hiện bất ngờ như vậy, nhất thời đã trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người.

Lý Vinh Hạo và các Thiên Can Thánh Đồ khác đồng thời khom mình hành lễ.

- Tham kiến Thiên Cơ đại nhân!

Đúng vậy, người thanh niên đó chính là kẻ thống trị chân chính của Hắc Ám Ngũ Hành đại lục, Hắc Ám Thiên Cơ.

Hắc ám Thiên Cơ gật đầu với Lý Vinh Hạo rồi nói:

- Vinh Hạo, ngươi có biết chúng ta vì ngày hôm nay mà phải chờ đợi bao nhiêu lâu không? Ba trăm vạn tướng sĩ, thời khắc thành công mà các ngươi mong đợi đã tới. Số mệnh đã định, chúng ta nhất định sẽ quét ngang Quang Minh thế giới, đem Hắc Ám thâm thúy lan tràn đến toàn bộ góc ngách trên thế giới. Bất cứ trở ngại hay bất kỳ kẻ nào có khả năng trở thành địch nhân của các ngươi, đều phải bóp chết từ trong trứng nước. Ta tin rằng các ngươi có đủ thực lực để làm việc đó. Ta biết, mỗi người các ngươi đều chôn sâu sự oán hận đối với Đạo Trùng trong nội tâm. Các ngươi không cần phải phủ nhận, nếu ngay cả điểm này mà ta cũng không biết, thì ta đã không xứng với danh hiệu Hắc Ám Thiên Cơ.

Vị Hắc Ám Thiên Cơ trẻ tuổi này chỉ mới vừa tiếp nhận chức vị thống trị cao nhất cách đây ba năm trước. Nghe những lời ấy của hắn, ánh mắt của đám Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ liền thoáng biến đổi, chỉ có Lý Vinh Hạo vẫn giữ được sự bình tĩnh trên gương mặt.

- Không cần gấp gáp làm gì! Ta tuyệt nhiên không để ý đến những thứ này. Các ngươi có biết vì cái gì mà lịch đại Hắc Ám Thiên Cơ có thể thống trị toàn bộ Hắc Ám đại lục không? Đó là bởi vì sự hiện hữu của chúng ta là để hy sinh. Vinh Hạo, chỉ cần ngươi dẫn thông Thánh Tà đảo, quét sạch mọi trở ngại, ta sẽ giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện. Đến lúc đó, thân là tân đại Hắc Ám Thiên Cơ, ta sẽ vì vinh quang của Đại lục mà hi sinh thân mình dự ngôn cho Thánh chiến, dùng máu huyết và linh hồn của mình nhìn các ngươi tiến vào Quang Minh thế giới, đem Hắc Ám lan tràn đến tận những nơi hẻo lánh nhất.

Những lời lẽ rung động của Hắc Ám Thiên Cơ hoàn toàn xuất phát từ đáy lòng, cho dù là đám Hắc Ám Thánh Đồ cũng không nghĩ tới việc hắn nói ra những lời như vậy. Ngay cả ánh mắt của Lý Vinh Hạo cũng bắt đầu xảy ra chút biến hoá.

Lý Vinh Hạo cung kính nói.

- Thiên Cơ đại nhân, ngài vĩnh viễn là người thống trị của Đại lục.

Trong mắt Hắc Ám Thiên Cơ toát ra vài tia châm chọc:

- Tốt lắm, Thánh Tà thông đạo đã mở ra, chúng ta cũng nên bắt đầu thôi. Hắc Ám quân đoàn, bố trận.

Cùng với thanh âm ra lệnh của Thiên Cơ, gần ba trăm tên Ma sư trẻ tuổi nhanh chóng tụ tập lại, trong nháy mắt đã đem mười vị Hắc Ám Thiên Can thánh đồ cùng Hắc Ám Thiên Cơ vây ở chính giữa.

Hắc Ám Thiên Cơ tiến lên một bước, thay thế vị trí lúc trước của Lý Vinh Hạo. Dưới sự lãnh đạo của Lý Vinh Hạo, mười Thiên Can Thánh Đồ nhanh chóng tản ra bốn phía, phân biệt tại mười vị trí bất đồng đem Hắc Ám Thiên Cơ vây vào giữa.

Hào quang chợt loé lên, trong tay Hắc Ám Thiên Cơ không biết từ khi nào đã có thêm một thanh hắc sắc quyền trượng dài chừng ba thước. Quyền trượng này toàn thân trong suốt, tỏa ra quang mang hắc ám nồng đậm. Đầu trượng khảm một khô lâu đen nhánh, ngay vị trí hốc mắt của khô lâu cũng lập lòe một cổ bạch sắc khí tức.

Nếu Cơ Động có mặt tại nơi này, hẳn nhất định sẽ giật mình phát hiện, cổ khí tức do hắc sắc quyền trượng này phát ra chính là khí tức của Hỗn Độn, hơn nữa lại cực kỳ tinh thuần. Quang mang hắc ám tỏa ra trên quyền trượng dường như là một loại nguyên liệu dành riêng cho Hỗn Độn, không ngừng bổ sung liên tục cho cổ bạch sắc khí tức.

Hắc Ám Thiên Cơ đem quyền trượng trong tay chậm rãi giơ lên cao. Từ trên đầu khô lâu, bạch sắc Hỗn Độn lập tức nở rộng. Lý Vinh Hạo là người đầu tiên quỳ rạp xuống đất, tiếp theo là Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ, Hắc Ám quân đoàn và hơn ba trăm vạn tướng sĩ của Hắc Ám Ngũ Hành đại lục, toàn bộ đều quỳ rạp xuống như ngã mạ. Ánh mắt của tất cả bọn họ đều có chung một tiêu điểm, đó chính là quyền trượng trong tay Hắc Ám Thiên Cơ.

Mỗi một Thiên Can Thánh Đồ cũng như mỗi một tướng sĩ của Thiên Can quân đoàn, đều đứng tại một vị trí đặc thù. Thậm chí có thể mơ hồ cảm nhận được khí tức của mỗi người bọn họ đều liên thông với người bên cạnh. Mười loại thuộc tính khí tức từ cổ khí tức liên thông này cuối cùng hội tụ lại trên người những Thiên Can Thánh Đồ rồi truyền đến trên người Hắc Ám Thiên Cơ.

Giờ khắc này, không biết vì cái gì mà trong đầu Lý Vinh Hạo đột nhiên hiện ra cảnh tượng khi hắn vượt lên trên tất cả đối thủ, trở thành Hắc Ám Canh Kim Thánh Đồ, rồi sau đó nuốt vào Thánh Đồ Tinh Miện. Chín ngày! Suốt chín ngày hắn đều nỗ lực vượt qua sự thống khổ không gì sánh được. Khi hắn chiến thắng hết thấy sự thống khổ ấy, trở thành người có được Cực Hạn Canh Kim ma lực, điều ấn tượng nhất với hắn là ánh mắt tuyệt vọng của chín đối thủ Canh Kim hệ có tư chất ngang bằng với hắn.

Hắn không phải là lựa chọn duy nhất, nếu hắn hấp thụ Canh Kim Hệ Thánh Đồ Tinh Miện thất bại, thì sau hắn sẽ còn chín người khác lần lượt hấp thụ. Thành công của hắn chỉ có một ý nghĩa duy nhất, đó chính là toàn bộ những người còn lại sẽ bị giết chết. Bọn họ đã biết quá nhiều bí mật, sự hiện hữu của bọn họ sẽ uy hiếp rất lớn đến sự kế nhiệm vị trí Thánh Đồ của hắn.

Lý Vinh Hạo vĩnh viễn không cách nào quên được ánh mắt tuyệt vọng của chín người kia khi hắn thành công hấp thụ Thánh Đồ Tinh Miện. Năm đó, hắn chỉ mới vãn vẹn có sáu tuổi.

- Hắc ám ngưng tụ linh hồn, tương lai vĩnh hằng! Ta đứng giữa thiên địa, lấy thân phận Hắc ám Chưởng khống giả kêu gọi. Hắc Ám chi môn hãy mở ra, mang đến tương lai vĩnh hằng. Khai mở ra hỡi Hắc ám thâm thúy.

Giọng ngâm xướng cao vút của Hắc Ám Thiên Cơ vang lên, khiến cho ánh mắt của mỗi Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ đều trở nên ngưng trọng dị thường. Trong tay bọn họ lập tức xuất hiện một binh khí chuyên chúc cho riêng mình. Trong tay Lý Vinh Hạo là một thanh Vương giả chi kiếm, tượng trưng cho vị trí Thánh vương của hắn. Đó là một thanh trường kiếm màu vàng nhạt, trên mặt có khắc vô số ma văn, tản mát ra một cỗ hào quang giống như bảo thạch phát sáng.

Trên chuôi kiếm đính một viên bảo thạch màu trắng thật lớn, tỏa ra một vầng tinh quang nồng đậm. Kiếm dài bảy thước, nó có một cái tên chỉ vừa nghe cũng đủ cảm thấy khủng bố - Hắc Thiên Ma Thần.

Trong tay mỗi một Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ đều có một kiện vũ khí. Trong đó có đủ chùy, đao, tiên, thương,... Tất cả những binh khí đó đều tản mát ra quang mang màu vàng giống như thanh kiếm Hắc Thiên Ma Thần, khí thế cường đại không gì sánh được.

Đúng vậy, ngoài việc chúng có thể ẩn dấu Ma lực, thì đây mới là bí mật lớn nhất của Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ. Thần khí!

Trong tay mỗi người bọn họ đều là chuyên chúc Thần khí dành riêng cho Thiên Can Thánh Đồ. Để có được mỗi kiện Thần khí này, cái giá phải trả chính là sinh mệnh của một vị Hắc Ám Thiên Cơ. Bọn họ lấy tính mạng của mình làm vật trao đổi, phát động Chung cực Hắc ám triệu hoán, đổi về từng kiện Thần khí dành riêng cho Thiên Can Thánh Đồ.

Mười kiện Thần khí đồng thời xuất hiện, có nghĩa là mười vị Hắc Ám Thiên Cơ đã ngã xuống. Đây cũng là một phần lực lượng súc tích trong ngàn năm qua của Hắc Ám Ngũ Hành đại lục và cũng là phần súc tích trọng yếu nhất.

Mười vị Thiên Can Thánh Đồ sau khi lấy ra thần khí của mình liền liền chậm rãi đứng lên. Dưới bầu không khí trang trọng này, trong mắt mỗi người đều lộ sự hưng phấn nóng bỏng khó thể hình dung được.

Dưới lời ngâm xướng của Hắc Ám Thiên Cơ, từ chuôi Hắc ám quyền trượng chột bắn ra một đạo bạch sắc quang trụ phóng thẳng vào không trung. Cùng lúc đó, trên người mười vị Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ cũng đồng loạt tỏa ra quang mang chiếu rọi. Mười đạo quang thải của mười loại thuộc tính ma lực bất đồng trong nháy mắt hoà thành một thể với cột bạch sắc quang trụ.

Hào quang thập sắc khổng lồ chột phủ xuống, đem ba trăm tên Hắc Ám Ma sư trẻ tuổi cùng với Hắc Ám Thiên Cơ toàn bộ bao phủ vào bên trong.

Trong Thánh Tà Chiến lần trước, lực lượng của Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cộng thêm với lực lượng của Nhật Thực Phượng Hoàng mới có thể miễn cưỡng tạo thành Ngũ Hành Âm Dương Giới. Quang Minh có thể làm được điều đó, Hắc Ám ẩn nhẫn nhiều năm như vậy sao lại không biết đến kỹ năng này?

Hơn nữa, lần này bọn họ phát động không phải chỉ đơn thuần là Ngũ Hành Âm Dương Giới, mà là lấy Hắc Ám Thiên Cơ làm trung tâm Hỗn Độn, lập thành một pháp trận kì dị nơi cửa vào của Thánh Tà thông đạo.

Sau lưng mỗi một Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ cũng hiện ra Ngũ Hành ngưng tụ pháp trận trong Ngũ Hành pháp trận. Bọn họ đã sớm có thể vận dụng Ngũ Hành pháp trận từ lâu. Thậm chí Lý Vĩnh Hạo đã lĩnh ngộ được tám loại trận pháp trong Ngũ Hành pháp trận.

Bên trong luồng thập thải quang mang, ba trăm tên Ma sư trẻ tuổi dưới dự dẫn dắt của Thiên Cơ và các Hắc Ám Thánh Đồ, đều nhất loạt bay lên không trung. Dưới uy áp của pháp trận kì dị nọ, những ma thú tọa kỵ kể cả đầu Cừu giai Hắc Long của Lý Vĩnh Hạo đều trở nên run rẩy không ngừng.

Trong ánh quang mang chớp động, hơn ba trăm con người cứ như vậy mà đồng thời bay vào Thánh Tà thông đạo. Lấy Hắc Ám Thiên Cơ làm trung tâm, mười vị Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ làm cột trụ, pháp trận kì dị đó chỉ truyền tống duy nhất một lần đã đưa tất cả bọn họ tiến vào Thánh Tà thông đạo.

Pháp trận này chỉ có duy nhất một tác dụng, đó chính là che chắn cho những người truyền tống. Dưới pháp tắc của Thánh Tà chiến trường, đáng lẽ ba trăm người này sẽ bị truyền tống ra khắp nơi trong Thánh Tà đảo, nhưng dưới uy lực của pháp trận này, tất cả ba trăm người này sẽ cùng xuất hiện một chỗ.

Đây chỉ mới là hành động đầu tiên của Hắc Ám Ngũ Hành đại lục.

554. Chương 298 Tiên Nhập - Quái Dị - Bất An!

Tinh Thần Lực của hắn so sánh với năm năm trước cơ hồ đã cao hơn gấp trăm lần. Lúc này mặc dù thân thể vẫn không thể chống lại với sức ép của mười loại Cực Hạn Ma Lực, nhưng hắn đã có thể tinh tường nắm rõ sự biến hóa rất nhỏ của Ma lực.

Thông qua quan sát, Cơ Động phát hiện, mười hệ cực hạn ma lực này hoàn toàn là lấy phương thức tương sinh để tồn tại. Chúng chia thành hai vòng tuần hoàn, Âm sinh Âm, Dương sinh Dương, cứ năm loại thuộc tính Ma lực âm dương tương sinh dung hợp lẫn nhau, tạo thành một chu kì âm và một chu kì dương. Sau đó âm dương mới hoàn toàn tan ra thành một thể, sinh ra một vòng xoáy quang mang khổng lồ. Đường như trong luồng năng lượng khổng lồ ở nơi này ẩn chứa một chút Hỗn Độn. Đây rõ ràng là một Ngũ Hành truyền tống pháp trận cực kỳ phức tạp.

Trong quá trình Cơ Động học tập Ngũ Hành pháp trận, hắn chỉ mới lĩnh ngộ được mấy loại truyền tống pháp trận, chỉ có điều những pháp trận này có tính thực dụng không lớn. Đầu tiên là không cách nào sử dụng trong chiến đấu, bởi việc thi triển pháp trận này cần có một thời gian nhất định để chuẩn bị, không

thể nào xuất hiện tình huống đang chiến đấu mà lại bất kì xuất ý truyền tống đi. Hơn nữa loại truyền tống pháp trận còn cần phải được định vị trước địa điểm truyền tống, lại bị hạn chế về khoảng cách, cũng như không bị Ma lực quấy nhiễu. Với những hạn chế như thế, ngoại trừ lần truyền tống từ Địa cung bảo tàng đi ra ngoài, hẳn cũng chưa từng sử dụng qua loại pháp trận này.

Ma lực ẩn chứa trong Thánh Tà thông đạo trước mắt này rõ ràng chính là Ngũ Hành truyền tống pháp trận trọng điệp, dưới tình huống tề tụ mười loại thuộc tính của Ngũ Hành mới có thể chống lại sức ảnh hưởng của Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới. Trong mơ hồ, hẳn đã dần hiểu thêm một chút ảo diệu của truyền tống pháp trận. Có tồn tại tức có đạo lý riêng, Ngũ Hành truyền tống là một trong những pháp trận truyền tống, đương nhiên có tác dụng đặc thù riêng của nó.

Quang thái như mây khói đột nhiên biến mất, hai chân đã truyền đến cảm giác tiếp xúc với mặt đất. Nơi truyền tống đến vẫn như cũ là tầng thứ nhất của Thánh Tà đảo, hẳn liền dõi mắt nhìn đám cổ thụ to lớn xung quanh.

Đã có kinh nghiệm lần trước, trong nháy mắt Cơ Động đã chủ động phòng ngừa mọi biến hóa bất ngờ. Tinh Thần Ma Vực xuất ra, bao phủ lấy phạm vi đường kính hơn ngàn thước. Ai biết được lần này tiến vào Thánh Tà chiến trường có hay không lại gặp một Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ chứ?

Bất quá, lần này vận khí của hắn tựa hồ đã tốt hơn nhiều, trong phạm vi đường kính ngàn thước, chẳng những không có bất kì Ma sư của Hắc Ám đại lục nào, ngay cả đám ma thú cường đại cũng không có. Chỉ có những ma thú cấp ba cấp bốn, đối với hắn căn bản không gây ra chút ảnh hưởng nào.

Thực lực tăng cường, nhãn giới tự nhiên cũng đề đề cao theo, một lần nữa tiến vào Thánh Tà Chiến Trường, Cơ Động đã không còn khẩn trương như trước, thậm chí Thần Hỏa Thánh Vương Khải cùng với Phượng Vũ Long Xà Biến cũng không được hắn phóng thích ra. Hắn rất tin tưởng mình có thể ứng chiến với bất kì tình huống nào.

Lần này tiến vào Thánh Tà chiến trường, tình huống đã khác biệt một trời một vực với lần trước. Lần trước chẳng qua là hắn tới chỉ để thích ứng với chiến trường kì dị này. Còn lần này hắn tuyệt đối trở thành chủ lực.

Không có nửa phần do dự, bạch quang sau lưng Cơ Động bắt đầu khởi động, trên làn da toàn thân cũng đã được một tầng quang mang màu trắng bao phủ. Phượng Vũ Long Xà Biến đã được phóng thích. Đôi cánh mở rộng, quang mang vừa chớp động, trong một khắc hắn đã phóng người về phía trước đứng trên đỉnh một gốc cổ thụ. Chỉ đơn giản quan sát xung quanh một chút hắn đã có thể xác định tầng thứ nhất của Thánh Tà đảo không có ma thú vượt cấp hiện diện. Lúc này hắn mới mở rộng hai cánh, phóng thẳng vào không trung, đồng thời Tinh Thần Ma Vực cũng được phóng thích ra trong phạm vi lớn, hướng về phía những đồng bạn phát ra lời kêu gọi, cảm thụ phương vị của mỗi bình Ma Kỹ Tửu trong tay bọn họ.

Rất nhanh Cơ Động đã nhận được cảm ứng, tuy nhiên hắn không cảm ứng được vị trí của Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Hắn chỉ cảm ứng được vị trí của Cúc Hoa Trư và vị trí của Quang Minh Giáp Mộc thánh đồ Điều Khiêm Thư.

Vị trí của Điều Khiêm Thư cách hắn rất gần, thông qua khí tức của bình Ma Kỹ Tửu trong tay hắn, Cơ Động liền phát hiện ra hắn trước tiên. Không chút chần chờ, hai cánh sau lưng Cơ Động triển khai, Âm Dương Hỏa Cao Tường Pháp Trận cùng với đồ án Âm Dương Ngự đằng sau lưng cũng lừng lờ nổi lên, hắn phóng thẳng tới phương hướng của Điều Khiêm Thư

Mộc sinh Hỏa, Cực hạn Giáp Mộc ma lực của Điều Khiêm Thư có thể nói là đồng bạn hỗ trợ tốt nhất cho Cơ Động. Có hắn, lực chiến đấu của Cơ Động sẽ được đề thăng lên rất nhiều. Về phần Cúc Hoa Trư, Cơ Động chưa bao giờ liệt nó vào trong danh sách chiến đấu. Hắn chỉ cần có thể hội hợp cùng Điều Khiêm Thư, tập trung sức mạnh của hai người, dù có đột nhiên đụng phải Hắc ám Thiên Can Thánh Vương cùng với binh khí của hắn, Cơ Động cũng không hề e ngại.

Mọi chuyện so với dự đoán còn thuận lợi hơn rất nhiều, không tới nửa khắc thời gian, Cơ Động đã thuận lợi tìm được chỗ ở của Điều Khiêm Thư. Đứng cùng với hắn ngoại trừ Cúc Hoa Trư, còn có Đồ Hình Nhi.

Hai cánh thu liễm, Cơ Động thả người nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt Điều Khiêm Thư cùng Đồ Hình Nhi. Ánh mắt hắn tập trung quan sát trên thân hình Cúc Hoa Trư, hắn có cảm giác Hoa Thánh Trư này tuyệt

đôi không đơn giản.

- Cơ Động ca ca, khi người bay, bộ dáng thật là đẹp trai a!

Trong mắt Đỗ Hình Nhi lại bắt đầu sáng long lanh như sao, nếu không phải nàng đang ôm Cúc Hoa Trư trong lòng, Cơ Động hoài nghi nàng sẽ lập tức xông lại về phía hắn.

Thấy Cơ Động, thần sắc của Diêu Khiêm Thư cũng nhất thời thanh tĩnh lại, hắn có cùng suy nghĩ giống Cơ Động, bọn họ hai hệ Mộc – Hỏa ở chung một chỗ, thực lực sẽ gia tăng trên diện rộng, đủ để ứng phó với các loại tình huống.

Cơ Động nhìn Cúc Hoa Thánh Trư đang dương dương tự đắc nói:

- Cúc Hoa Trư, ngươi có thể cho ta biết ngươi làm thế nào để vào trong này không?

Cúc Hoa Trư mở to đôi mắt ti hí, liếc nhìn Cơ Động rồi nói:

- Có gì đâu, trước tiên đem Hình Nhi nuốt đi, chờ đến khi vào trong này ta lại phun nàng ra.

Cơ Động sững sờ, trước tiên nuốt vào, sau lại phun ra? Đây là phương pháp gì?

Đỗ Hình Nhi hì hì cười nói:

- Con heo nhỏ này thật là có bản lĩnh, miệng của nó lớn vô cùng, một lần mở ra là có thể đủ rộng cho ta chui vào. Chờ đến lúc an toàn có thể đi ra ngoài, liền cho ta ra ngoài.

Cơ Động nghi ngờ quay sang nhìn Diêu Khiêm Thư, Diêu Khiêm Thư hướng hắn gật đầu, ý bảo những điều Cúc Hoa Trư nói là sự thật. Nơi này là Thánh Tà chiến trường, Cơ Động không có thời gian lo lắng nhiều đến thực lực mạnh hay yếu của đầu Cúc Hoa Trư trước mắt này. Ít nhất giữa nó và Diêu Khiêm Thư có tồn tại khế ước, sẽ không gây ra điều gì bất lợi cho bọn họ.

- Khiêm Thư, các người cứ đi trên mặt đất, chung quanh không có ma thú nào cường đại cả. Ta sẽ bay lên không trung tìm những người khác. Tranh thủ trong thời gian ngắn nhất tập hợp được tất cả mọi người.

- Tốt. Người yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ tốt cho Hình Nhi.

Cơ Động gật đầu, thực lực của Diêu Khiêm Thư hắn hiểu rất rõ. Lần này tiến vào Thánh Tà chiến trường, thực lực của hắn tuyền đối xếp vào nhóm năm người đứng đầu. Chỉ có mình, sư huynh và A Kim mới có thể thắng được hắn. Năm năm không thấy, mặc dù lúc hắn xuất hiện với hình dạng giống như tên khất cái nhưng Cơ Động cũng có thể cảm nhận đầy đủ được lực lượng của Cực Hạn ma lực của Diêu Khiêm Thư không hề yếu kém hơn hắn.

Một lần nữa bay vào không trung, Cơ Động bắt đầu tìm kiếm những đồng bạn của mình. Hắn phát hiện Tinh Thần Lực của hắn gặp một chút hạn chế, phạm vi bao trùm so với trong tưởng tượng còn nhỏ hơn một chút, cho dù như vậy cũng quá đủ với hắn. Hai canh giờ sau, hắn đã tìm một hơi được hơn bốn mươi người, trong đó có không ít đệ tử của Âm Dương Học Đường, mọi người đều tụ tập ở chung một nơi, hướng sâu vào nội tầng của Thánh Tà đảo đi tới.

Dựa theo ước định lúc trước, sau khi tiến vào Thánh Tà đảo, vị trí tụ tập sẽ là tầng thứ ba. Bởi vì càng đi sâu vào bên trong, diện tích của mỗi tầng sẽ càng thu hẹp lại tương ứng. Nếu như tụ tập ở tầng ngoài cùng thì diện tích lại quá lớn. Tầng thứ ba chính là địa điểm quen thuộc mà bọn họ đều biết. Cơ Động muốn sau khi tiến nhập vào tầng thứ ba sẽ hết sức tập hợp thật nhiều đồng bạn, đảm bảo mọi người tập trung tại một chỗ, dù phải đối mặt với bất cứ nguy hiểm nào cũng có thể dễ dàng đối phó.

Dọc theo đường đi, trong lòng Cơ Động không ngừng sinh ra cảm giác quái dị, không hiểu tại sao hắn luôn cảm thấy có điều gì đó không đúng. Đầu tiên chính là số lượng ma thú, so sánh với lần đầu tiên tiến vào Thánh Tà chiến trường, số lượng ma thú tựa hồ giảm sút hơn rất nhiều. Điều này vẫn không kì lạ bằng việc suốt thời gian một ngày bên trong Thánh Tà đảo, hắn không gặp được bất kì một con ma thú biến dị hoặc bất kì một con ma thú vượt cấp nào. Cho dù là ma thú cấp thấp bình thường cũng rất ít gặp. Vấn đề này cũng không quá khó để lý giải với Cơ Động. Bởi vì Cúc Hoa Trư dù sao cũng là một đầu Thập giai ma thú, chỉ cần cảm nhận được khí tức của nó, đám ma thú cấp thấp sẽ lập tức mau tránh ra xa. Điều làm

Cơ Động nghi ngờ nhất chính là dọc theo đường hắc đi, những Ma sư mà hắc tìm được cũng không ai gặp phải bất kì tên địch nhân nào.

Điều này quả thật là quá kì quái rồi. Dựa theo tình huống của những lần Thánh Tà chiến khi trước, mỗi lần tiến vào Thánh Tà chiến trường sẽ có một bộ phận Ma sư trực tiếp đụng phải Ma sư của đối phương. Đây cũng là thương vong lớn nhất của song phương trong một thời gian ngắn, Cơ Động vừa dùng tốc độ nhanh nhất tìm người, vừa suy nghĩ miên man đến phương diện này.

Một ngày nữa trôi qua, đám Ma sư tụ tập bên cạnh hắc đã lên đến gần trăm người. Khi hắc hỏi thăm, không một người nào gặp phải Ma sư của Hắc ám Ngũ Hành Đại Lục. Dường như người của Hắc ám Ngũ Hành Đại Lục không hề tiến vào Thánh Tà chiến trường, bỏ qua lần Thánh Tà chiến lần này.

Hơn nữa, Cơ Động còn lo lắng đến một điều, theo lý thuyết sau khi tiến vào Thánh Tà chiến trường, hắc dễ dàng cảm nhận nhất chính là hai người, một người là Vân Thiên Kỳ có Đại Diễn Thánh Hỏa Long đi theo, người còn lại chính là người đã đi theo hắc trong một khoảng thời gian rất dài, mang trên người hơn mười bình Ma Kỹ Tửu – A Kim.

Cho đến tận lúc này, hắc vẫn không hề cảm nhận được bất kì một tia khí tức nào của bọn họ. Điều này cũng chỉ có hai khả năng, một là họ đã gặp phải nguy hiểm, hai là bọn họ đã ở ngoài phạm vi dò xét tinh thần của hắc.

Hai loại tình huống này mặc dù vẫn có thể xảy ra nhưng Cơ Động vẫn luôn có cảm giác bất an trong lòng. A Kim còn khá hơn một chút, hắc hiểu rất rõ về thực lực chiến đấu của A Kim, dưới bất kì tình huống nào nàng cũng đều có năng lực tự bảo vệ cực mạnh. Hắc lo lắng nhất là Vân Thiên Kỳ, mặc dù có Đại Diễn Thánh Hỏa Long đi cùng hắc nhưng dù sao bản thân Vân Thiên Kỳ cũng không có năng lực chiến đấu nào cả.

Bất quá, dù trong lòng có lo lắng đến mức nào, hắc vẫn phải tiếp tục đi tìm người. Hiện tại hắc chỉ hy vọng có thể gặp được bọn họ ở tầng thứ ba Thánh Tà đảo.

Cho đến giữa trưa ngày thứ hai, Cơ Động dẫn theo một đám lũ nhỏ ma sư Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục đi đến địa điểm ước định. Khi hắc tới nơi, Lôi Đế Phát Thụy đã mang theo một đám Ma Sư chờ sẵn ở nơi đó. Dựa vào số lượng thống kê, lần này tiến vào Thánh Tà Chiến Trường đã có tám phần Ma sư tụ tập tại chỗ này.

- Được a! Tiểu sư đệ ngươi lần này đã giúp ta tìm gần đủ nhân thủ tề tựu rồi.

Phát Thụy thấy Cơ Động, nhất thời vô cùng vui sướng, đứng dậy đi thẳng tới chỗ Cơ Động.

Cơ Động đi tới trước mặt Phát Thụy, thấp giọng nói:

- Sư huynh, ta cảm thấy được có chút gì không đúng a!

Phát Thụy nhìn hắc không nói, chờ cho những Ma sư khác nghỉ ngơi tại chỗ, sau đó mới kéo Cơ Động đi tới một bên. Kêu Dạ Tâm cùng Diêu Khiêm Thư, bốn người tụ tập ở chung một chỗ.

- Tiểu sư đệ, ngươi cũng cảm thấy có gì không đúng sao? Ta cũng phát hiện điều đó. Lần này tiến vào Thánh Tà chiến trường, dường như mọi chuyện quá thuận lợi với chúng ta, những lần trước chúng ta tụ tập chỗ này, ít nhất cũng phải mất ba đến năm ngày, hơn nữa số lượng Ma Sư có thể tụ tập tới được cũng không thể có nhiều như hiện tại. Trong tình hình chung, trong vòng ba ngày sau khi tiến vào Thánh Tà chiến trường, chúng ta ít nhất cũng phải tổn thất tới hai thành. Bây giờ ngươi cũng thấy đấy, số lượng Ma sư tụ tập ở đây cũng đã hơn tám phần rồi. Điều này có nghĩa lực cản của chúng ta đã giảm đi rất nhiều. Ta đã hỏi các huynh đệ chạy tới đây trước tiên, bọn họ cũng nói không đụng phải người của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, trừ một vài người gặp phải ma thú cấp thấp, phần lớn đều không gặp phải sự cản trở của địch nhân. Về phía đệ thì sao?

Cơ Động trầm ngâm nét mặt:

- Bên phía tiểu đệ cũng giống như vậy. Chẳng lẽ nhân thủ của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục không có tham gia Thánh Tà chiến lần này? Điều này là không thể nào! Sư huynh, huynh có thấy Thiên Cơ không?

Phát Thụy sững sờ một chút:

- Hắn không ở chung một chỗ cùng đệ sao? Đệ và Đại Diễn Thánh Hỏa Long có mối liên hệ cảm ứng mà, hẳn là phải rõ ràng hơn ta mới đúng chứ?

Cơ Động khẽ biến sắc mặt:

- Xem ra có chút không đúng rồi. Đệ cùng Mao Đài và Ngũ Lương Dịch linh hồn tương liên, theo đạo lý mà nói, cho dù cách xa ngàn dặm cũng có thể cảm ứng được lẫn nhau. Nhưng sau khi tiến vào Thánh Tà Chiến Trường, đệ liền phát hiện mối linh hồn tương liên giữa đệ và bọn chúng đã trở nên cực kỳ yếu ớt, căn bản không cách nào đoán được vị trí của bọn họ. Lúc ban đầu, đệ còn tưởng đó là do ảnh hưởng của Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới nhưng về sau đệ vẫn có thể thông qua Tinh Thần Lực để tìm được những người khác, điều này có nghĩa Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới đối với sự dò xét bằng tinh thần của đệ không có ảnh hưởng quá lớn. Mà Đại Diễn Thánh Hỏa Long lại không cách nào liên hệ với đệ, nhất định đã gặp phải chuyện gì đó rồi.

Phát Thụy cau mày suy tư. Điều Khiêm Thư bên cạnh trầm giọng nói:

- Phát Thụy đại ca, Cơ Động, đối với lời tiên đoán của Thiên Cơ, ta chưa bao giờ có bất kỳ hoài nghi. Từ đủ loại dị tượng cho thấy lần này có thể chúng ta đã gặp phải đại phiền toái rồi. Hiện tại đáng sợ nhất không phải là nguy hiểm, mà là căn bản chúng ta không biết nhân thủ của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục đang làm cái gì! Cũng không có cách nào bố trí ngăn ngừa những hành động của chúng.

555. Chương 299 Dò Xét, Truy Tìm - Tung Tích Dịch Nhân!

Dạ Tâm tiếp lời:

- Điều Khiêm Thư nói rất đúng, tin tức bề tấp chính là vấn đề lớn nhất của chúng ta lúc này. Việc cấp bách nhất bây giờ là phải tìm được Vân Thiên Ky cũng như dò xét tung tích của địch nhân, nếu không chúng ta sẽ hoàn toàn bị động. Phát Thụy, theo ta thấy, chúng ta nên chia nhau ra dò xét bốn phía, đồng thời tìm kiếm tung tích Vân Thiên Ky cũng như vị trí của địch nhân.

Phát Thụy nói:

- Nếu làm như thế, nguy hiểm sẽ tăng lên gấp bội. Một khi gặp phải đông đảo địch nhân, sẽ rất khó toàn thân trở ra, hơn nữa còn tạo điều kiện cho địch nhân chia rẽ và tiêu diệt từng người của chúng ta.

Cơ Động nhìn mọi người nói:

- Đại ca, chi bằng như thế này, việc dò xét sẽ do chúng ta đảm nhiệm. Những người khác tạm thời tụ tập ở chỗ này phòng ngự. Chúng ta tạm lấy thời gian dò xét là ba ngày, ba ngày sau, bất luận là có kết quả gì hay không, mọi người đều quay về nơi đây tụ hợp. Khiêm Thư, người không nên đi. Người không có phi hành tọa kỵ, bản thân cũng vô pháp phi hành, nên ở tại chỗ này trấn thủ. Ta cùng sư huynh, đại tẩu, thêm cả Miểu Miểu nữa, bốn người chúng ta căn bản đều có năng lực tự bảo vệ mình. Chúng ta chia làm bốn hướng tìm kiếm. Theo ta, nội trong thời gian ba ngày, chắc chắn sẽ có kết quả.

Phát Thụy suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Ngoại trừ làm như vậy, cũng không có phương pháp nào tốt hơn. Cơ Động, theo huynh thấy, mỗi người chúng ta chỉ nên dò xét trong một phạm vi nhất định. Như vậy lúc dò xét có thể tránh trùng lặp địa điểm lẫn nhau. Dạ Tâm, thực lực của nàng yếu nhất trong bốn người chúng ta, chỉ nên cưỡi Tử Bàng Thiên Ma Giao tìm kiếm trong tầng thứ tư và thứ năm của Thánh Tà đảo. Cơ Động, bằng hữu của đệ có thực lực không kém, hơn nữa trên người nàng hình như có một kiện Thần khí không kém Lôi Ngục Thần Phủ của ta. Do đó nàng sẽ chịu trách nhiệm dò xét tầng thứ sáu và tầng thứ bảy. Hai huynh đệ chúng ta cùng đi với nhau, mấy tầng bên trong diện tích càng tiến sâu càng thu hẹp. Với tốc độ của chúng ta, có thể trong thời gian ba ngày sẽ dò xét được vài thứ. Huynh đệ chúng ta ở cùng một chỗ, cho dù gặp phải Thập giai ma thú cũng không sợ, hơn nữa Tinh Thần Ma Vực của đệ có thể phát hiện tung tích của địch nhân và Thiên Ky rất nhanh.

Phất Thụy an bài như vậy hiển nhiên vô cùng hợp lý. Ba người Cơ Động đều tỏ vẻ đồng ý. Hấn gọi Miếu Miếu tới, đem ý tứ nói lại một lần cho nàng rõ.

Miếu Miếu suy nghĩ rồi nói:

- Ta muốn cùng các người dò xét vào sâu trong Thánh Tà đảo. Các người có nhiều Ma sư có phi hành tọa kỵ như vậy, tùy tiện tìm lấy hai người dò xét tầng thứ sáu và tầng thứ bảy hẳn là không thành vấn đề. Ba người chúng ta cùng đi, có thể thâm nhập sâu hơn một chút, dù có gặp phải Thập giai ma thú cũng không là vấn đề gì lớn.

Nàng có tính toán của riêng nàng, dựa theo điển tịch mà Ma Minh ghi lại, những thứ tốt trên Thánh Tà đảo đều nằm sâu ở bên trong. Càng đi sâu vào bên trong, cơ hội phát hiện bảo vật càng lớn. Nàng đương nhiên không muốn dò xét ở những địa phương bên ngoài.

Phất Thụy nhíu mày, thoáng tỏ vẻ bất mãn. Trong mấy lần Thánh Tà Chiến, đối với các Ma sư, hấn không cần phải lặp lại mệnh lệnh đến lần thứ hai. Quyền uy của hấn là tuyệt đối. Cũng chính nhờ sự lãnh đạo của hấn nên mới hết lần này đến lần khác chiến thắng đối thủ, hơn nữa còn giảm thấp thương vong xuống tới thiểu.

Cô gái trước mặt này là người thứ nhất dám làm trái ý hấn. Chẳng qua nàng là do Cơ Động mời đến, vậy cũng không tính là người của Thiên Can quân đoàn. Hơn nữa bản thân nàng lại có thực lực lại rất mạnh, Phất Thụy không thể trực tiếp phát tác.

Diêu Khiêm Thư nói:

- Phất Thụy đại ca, như vậy đi, tầng sáu và tầng bảy để ta dò xét. Tuy ta không có phi hành tọa kỵ, nhưng bằng vào Cao Tường Pháp Trận, tốc độ của ta cũng không kém là bao so với các người, ba ngày dò xét tầng sáu, tầng bảy là đủ rồi.

Phất Thụy nhìn về phía Cơ Động dò hỏi, Miếu Miếu là do Cơ Động mời đến, hấn đương nhiên muốn trưng cầu ý kiến của vị tiểu sư đệ cường đại này.

Cơ Động khẽ gật đầu với Phất Thụy. Hấn không phải là dung túng cho Miếu Miếu, dù sao Miếu Miếu cũng là Minh chủ Ma minh. Với bản tính của nàng, Cơ Động cũng không dám nói chắc mang nàng theo bên người là an toàn. Có mình và sư huynh, cho dù nàng có ý đồ cũng chẳng làm nên cơn bão gì. Mọi người thuận lợi hợp tác là tốt nhất, vạn nhất nàng có ý xấu thì cũng chẳng khó giải quyết.

Thống nhất xong, năm người đồng thời lên đường. Diêu Khiêm Thư tạm thời để Cúc Hoa Trư ở lại làm bạn với Đỗ Hình Nhi. Phất Thụy đem quyền chỉ huy tạm thời giao cho mấy đệ tử bài danh phía trên của Âm Dương Học Đường. Sau đó, năm người chia làm ba phương hướng, đồng thời tiến sâu vào Thánh Tà đảo.

Trước khi đi, bọn họ cũng không biết lần chia tay này rồi sẽ như thế nào. Không ai biết được chuyện gì đang chờ đón họ ở phía trước.

Dạ Tâm và Diêu Khiêm Thư phân chia nhau ra dò xét. Cơ Động phóng lên người Tử Lôi Diệu Thiên Long, Miếu Miếu cưỡi Ngân Dực Hải Đông Thanh. Hai đầu Cửu giai ma thú đồng thời bay lên trời, toàn lực gia tốc, hướng về phía sâu trong Thánh Tà đảo bay đi.

Đến Thánh Tà đảo, ai cũng không có ý ẩn dấu thực lực, Phất Thụy và Miếu Miếu cùng phóng xuất ra khí tức của Thần khí Lôi Ngục Thần Phủ và Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng. Việc này nhằm hạn chế đám ma thú cấp thấp tới gần quấy nhiễu, rút ngắn thời gian chạy đến trung tâm của Thánh Tà đảo.

Cơ Động cũng không nhân rồi, hấn ngồi trên lưng Tử Lôi Diệu Thiên Long, toàn diện triển khai Tinh Thần Lực truy tìm tung tích của A Kim và Vân Thiên Ky.

Tốc độ phi hành của Cửu giai ma thú rất nhanh, cho dù bay xuyên qua lãnh thổ một đế quốc cũng chỉ cần thời gian một hai ngày. Ba canh giờ sau, chúng đã trực tiếp xuyên qua tầng thứ tư, năm, sáu, bảy, tám của Thánh Tà đảo, tiến vào tầng thứ chín.

Đến nơi này, Cơ Động mới có thể thả lỏng tinh thần. Hấn biết suy đoán của mình lúc trước là chính xác. Việc hấn không gặp phải ma thú mấy ngày trước chắc chắn có quan hệ đến Cúc Hoa Trư. Sau khi tiến vào

tầng thứ chín của Thánh Tà đảo, số lượng ma thú đã đông đúc hơn rất nhiều, hơn nữa đa số đều là ma thú Bát giai cường đại.

Căn cứ theo kinh nghiệm, tại tầng thứ chín của Thánh Tà đảo sẽ không có ma thú Bát giai quần cư. Chỉ trong tầng thứ mười, đám ma thú Bát giai mới sống thành đàn như vậy. Đừng nói là Ma sư bình thường, dù có là Bát quan Ma sư, cũng không dám mạo hiểm trong tầng thứ chín và các tầng sâu hơn.

Thần khí cuối cùng cũng thể hiện ra sự hữu dụng của nó. Lôi Ngục Thần Phủ và Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng đồng thời tản mát ra hai cổ khí tức Thần khí Dương Lôi thuộc tính và Âm Thổ thuộc tính khiến đám bát giai ma thú cũng không dám tiếp cận lại gần. Ba người bắt đầu trực tiếp dò xét tại tầng thứ chín của Thánh Tà đảo.

Nhìn đám ma thú Bát giai trong tầng thứ chín, trong mắt Miếu Miếu không giấu nổi sự tham lam. Bát giai ma thú tự nhiên sẽ sinh ra Bát giai ma hạch, đều là tài phú cực lớn! Huống chi lại là ma hạch xuất xứ từ Thánh Tà đảo nữa. Nếu như không phải nhìn thấy sắc mặt nghiêm trọng của Cơ Động và Phát Thụy, nàng chỉ muốn một mình ở tầng thứ chín này hảo hảo giết chóc một phen.

Chẳng qua, khi nghĩ tới Cơ Động đã đáp ứng hai giọt Thiên Niên Sinh Mệnh Chi Nguyên, nàng đành phải nén nhịn xuống. So với Thiên Niên Sinh Mệnh Chi Nguyên, dù có là ma hạch của Thập giai ma thú cũng không đáng bằng.

Tìm kiếm hơn nửa tầng thứ chín, Cơ Động liền đề nghị tiến thẳng vào tầng thứ mười. Tinh Thần Lực của hắn không dò xét thấy bất cứ động tĩnh gì trong tầng thứ chín.

Tiến sâu vào tầng thứ mười, lại tiếp tục tìm kiếm. Về thất vọng trong mắt Cơ Động càng lúc càng tăng. Chợt dường như cảm nhận được điều gì đó, Cơ Động bèn chặn Phát Thụy lại nói:

- Sư huynh, dừng lại một chút.

Phát Thụy lập tức kiềm chế Tử Lôi Diệu Thiên Long lơ lửng tại giữa không trung. Ngân Dực Hải Đông Thanh của Miếu Miếu cũng lượn một vòng trên bầu trời rồi ngừng tại phía đối diện.

Bạch quang trong mắt lập lòe, Cơ Động lập tức khuếch tán Tinh Thần Lực nồng đậm ra bốn phía. Nhìn bạch sắc hỏa diễm nhảy múa trong đôi mắt hắn, Miếu Miếu cảm thấy tim mình như đập chậm lại. Mới ngần ngừ nửa năm không gặp, thực lực của gia hỏa này tựa hồ lại có tiến bộ, càng nhìn càng không thấu. Hắn thật sự là nhân loại sao?

Đối với Cơ Động, Miếu Miếu vừa kính nể vừa e ngại. Dù sao lúc trước Hỏa Thần Hư Không Trảm đã để lại cho nàng ấn tượng quá sâu sắc. Nàng vĩnh viễn không muốn đối mặt với công kích đáng sợ như vậy nữa.

- Là Đại Diễn Thánh Hỏa Long.

Cơ Động mừng rỡ kêu lên:

- Vân Thiên Kỳ dường như đang gặp nguy hiểm, đang từ nội tầng xông ra phía ngoài này. Chúng ta mau tới tiếp ứng. Sư huynh, Miếu Miếu, các người dựa theo chỉ dẫn của ta mà phi hành theo.

Vừa nói, Cơ Động vừa triển khai toàn bộ Tinh Thần Lực, hai đạo tinh thần lực tỏa ra quang mang bàng bạc cơ hồ có thể nhìn thấy bằng mắt thường đồng thời liên thông với Thế giới tinh thần của Phát Thụy và Miếu Miếu. Cơ Động cũng không kịp giải thích, hắn cảm giác được tâm tình của Đại Diễn Thánh Hỏa Long đang rất cấp bách, nóng nảy.

Phát Thụy thì còn đỡ hơn một chút, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn cảm thụ được sự thần kỳ của Cơ Động. Miếu Miếu thì ngược lại, nàng chấn động không thôi. Nàng không thể nào nghĩ tới việc Tinh Thần Lực của Cơ Động lại cường hãn đến mức độ như vậy.

Dưới sự phụ trợ của Tinh Thần Ma Vực, hai người lập tức có năng lực quan sát rất rõ đối với mọi thứ chung quanh, đồng thời bọn họ cũng tinh tường cảm nhận được ma lực đang ba động kịch liệt truyền đến từ một phương hướng phía xa.

Tử Lôi Diệu Thiên Long và Ngân Dực Hải Đông Thanh một lần nữa đồng thời phát động, dựa theo sự chỉ dẫn của Tinh Thần Lực mà bay đi rất nhanh, chỉ một lát sau, đã xuyên qua tầng thứ mười của Thánh Tà

đảo, tiến vào tầng thứ mười một.

Khí tức của Đại Diễn Thánh Hỏa Long càng ngày càng mãnh liệt, Cơ Động có thể rõ ràng cảm nhận được nó đang không ngừng phát ra từng tiếng gầm thét, lại còn cường hãn bộc phát trong chiến đấu. Nó đã gặp phải địch nhân.

Rốt cục, Cơ Động đã có thể đem Tinh Thần Lực bao phủ đến phạm vi câu thông với Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Thông qua linh hồn tương liên, hắn thấy rất rõ tình huống mà Đại Diễn Thánh Hỏa Long đang phải đối mặt.

Vân Thiên Kỳ nằm phủ phục trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long, nắm chặt lân phiến của nó để trụ vững thân mình. Bên cạnh Đại Diễn Thánh Hỏa Long có hơn mười tên Ma sư của Hắc Ám Ngũ Hành đại lục đang vây công. Tất cả bọn chúng đều có phi hành ma thú tọa kỵ tương đương thất giai, trong đó còn có hai đầu Cửu giai ma thú cùng ba đầu Bát giai ma thú. Làm Cơ Động giật mình nhất là ở đây thậm chí còn có bốn Ma sư đã vượt qua bảy mươi cấp, đạt tới trình độ Thất quan. Đám Ma sư của Hắc Ám Ngũ Hành đại lục không xuất hiện thì thôi, vừa xuất hiện lại tập trung nhiều cường giả như vậy? Hơn nữa, trong mấy người này lại không có bất kỳ một Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ nào cả. Nói cách khác, những người này đều là những Hắc ám Ma sư bình thường. Ma sư có thể đạt tới thực lực như vậy, khiến cho người ta giật mình không thôi. Trong lần Thánh Tà Chiến trước đây, Cơ Động và Phát Thụy cũng chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy.

Không kịp nghĩ nhiều, Cơ Động đã từ lưng Tử Lô Diệu Thiên Long phóng lên, hai cánh triển khai, song hỏa hệ Cao Tường Pháp Trận đồng thời tách ra, cả người giống như một mũi tên phóng thẳng về hướng Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Tinh Thần Lực của hắn vẫn bảo trì mối liên hệ với Phát Thụy và Miểu Miểu, dẫn dắt hai người đuổi theo.

Phát Thụy và Miểu Miểu đều giật mình phát hiện, khi Cơ Động gia tốc trong cự ly ngắn, tốc độ của hắn đã vượt qua tọa kỵ của bọn họ, trong nháy mắt đã hóa thành một điểm đen biến mất ở chân trời. Hai người không dám chậm trễ, nương theo chỉ dẫn của Tinh Thần Lực, cùng lúc gia tốc tiến đến.

Trên thân mình Cơ Động, quang thái màu đỏ sậm lưu chuyển khắp toàn thân. Một thanh âm thanh thúy vang lên, dưới tác dụng của Dung Hợp Thần Thuật, Thần Hỏa Thánh Vương Khải lặng yên xuất hiện, bao trùm toàn thân Cơ Động, đôi cánh cũng được một tầng khải giáp che kín. Cơ Động cảm giác được ma lực của mình đã lập tức tăng vọt, tốc độ phi hành cũng được đẩy lên đến cực hạn.

Vân Thiên Kỳ lẳng lẳng nằm trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long, cố hết sức để cho thân mình dán chặt vào Đại Diễn Thánh Hỏa Long, không ảnh hưởng đến hành động của nó. Cho dù hắn thân là Thiên Cơ, lúc này cũng cố hết sức phối hợp với Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Bị hơn mười tên cường giả đuổi giết, Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã nhiều lần đột phá lớp lớp vòng vây. Cho dù nhận lấy công kích càng lúc càng mạnh của đối thủ, nó vẫn ngang nhiên vọt tới trước. Đồng dạng là Cửu giai ma thú, ma thú của đối thủ muốn quán lấy nó cũng cực kỳ khó khăn. Nếu không phải thời gian chiến đấu càng lúc càng kéo dài, Đại Diễn Thánh Hỏa Long bị tiêu hao ma lực quá lớn, Vân Thiên Kỳ thật sự tin tưởng nó có thể tiêu diệt toàn bộ đám địch nhân này.

Hiện tại, Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã lâm vào tình trạng hết sức nguy ngập. Cho dù lúc trước nó đã đánh chết hơn mười đầu ma thú cấp thấp của đối phương để đào thoát đến tận đây, thế nhưng địch nhân lại quá nhiều, cho dù phải trả bằng đại giá, bọn hắn nhất định phải bắt được Đại Diễn Thánh Hỏa Long và Vân Thiên Kỳ.

Thế vậy công đã hình thành, tất cả phi hành ma thú không ngừng hướng về phía Đại Diễn Thánh Hỏa Long và Vân Thiên Kỳ phóng thích ra các loại kỹ năng công kích từ xa. Đáng sợ nhất chính là kỹ năng của Mậu Thổ hệ và Kỷ Thổ hệ. Mậu Thổ hệ tăng cường trọng lực, Kỷ Thổ hệ có Chiêu Trạch Thuật (Chiêu trạch = đầm lầy). Cả hai đều có tác dụng làm chậm tốc độ phi hành của Đại Diễn Thánh Hỏa Long ở trong phạm vi lớn, đó cũng là nguyên nhân khiến nó và Vân Thiên Kỳ bị vây kín. Nếu không phải đối phương có hai đầu Cửu giai ma thú Mậu Thổ hệ và Kỷ Thổ hệ, có lẽ hiện tại bọn họ đã đột phá lớp lớp vòng vây mà thoát ra ngoài.

Đối với Vân Thiên Kỳ, hiện tại hắn căn bản không có bất cứ năng lực gì, chỉ có thể giao phó tính mạng cho song đầu Cự Long thần kỳ này. Hắn không cách nào trợ giúp nó nhưng hắn vẫn tin tưởng mình sẽ không lâm vào tuyệt cảnh.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã bị vây kín, nhóm Hắc Ám Ma sư cũng không gấp gáp bắt giữ đầu ma thú quái dị này. Lúc trước khi nó phá vòng vây, bọn hắn đã ăn phải nhiều quả đắng. Cực hạn song hỏa cùng với thân thể cường hãn của nó tạo thành tổn thất cực lớn cho bọn hắn. Xa luân chiến khiến nó dần dần tiêu hao ma lực mới là biện pháp ổn thỏa nhất. Chỉ cần đầu ma thú này cạn kiệt ma lực, thì dù nó cường đại đến mấy cũng không làm được chuyện gì.

Đúng lúc này, bốn con mắt của Đại Diễn Thánh Hỏa Long đồng thời sáng rực, long ngâm sắc khoái mang theo niềm vui sướng vô hạn vang vọng khắp bầu trời. Cực hạn song hỏa nồng đậm mạnh mẽ bộc phát, cường ngạnh chấn tan đủ loại công kích đang trùng kích lên thân hình nó.

556. Chương 300 Xuyên Thấu, Miễn Dịch, Bạo Quân Xuất Hiện

Khóe miệng của Đại Diễn Thánh Hỏa Long hiện lên nét mỉm cười mừng rỡ, rốt cuộc người đó đã đến rồi sao?

Đại Diễn Thánh Hỏa Long đột nhiên bộc phát, làm cho nhóm Hắc Ám ma sư chung quanh hoảng hốt, ai cũng vội vàng phóng thích ma lực kết hợp với ma thú của mình, để có thể thi triển ra ma kỹ càng mạnh hơn, thực hiện ý đồ áp chế Đại Diễn Thánh Hỏa Long.

Nhưng làm bọn hắn khiếp sợ chính là con ma thú mạnh mẽ này lúc trước vẫn chưa có biểu hiện gì, đột nhiên trở nên vô cùng hung hãn, hoặc có thể nói là hưng phấn một cách đột ngột. Đối mặt với ma kỹ đang tiếp cận, thân thể của nó bỗng nhiên trở nên hư ảo. Cơ hồ chỉ lóe lên một cái đã vượt qua sự vây kín nghiêm mật, hiện ra trước mặt một gã Lục Quan ma sư cười thất giai ma thú. Đó chính là kỹ năng đặc thù của Đại Diễn Thánh Hỏa Long - xuyên thấu.

Hai luồng ánh sáng trắng, đen hiện lên trên người Đại Diễn Thánh Hỏa Long, bỗng hai màu đen trắng đột ngột tách ra, thì ra là một đôi hỏa diễm long giống nhau như đúc, chỉ có điều hai con hỏa diễm long này một đen một trắng tương ứng với hai màu của cực hạn song hỏa lại không hề dung hợp lại với nhau, mà chỉ đến khi rời khỏi thân thể Đại Diễn Thánh Hỏa Long mới quấn lấy nhau, cơ hồ chỉ trong nháy mắt va chạm trực tiếp vào tên Hắc Ám ma sư đang kinh hoàng kia.

Ánh sáng chói mắt xuất hiện kèm theo tiếng nổ kinh khủng vang lên làm cho cả bầu trời trên vạn kiếp lôi ngục giới chấn động, dưới sự chấn động mãnh liệt đó, thân thể Đại Diễn Thánh Hỏa Long vẫn bay về trước, còn tên lục quan ma sư kia cùng thất giai tọa kỵ của hắn đã hóa thành tro bụi trên không trung.

Bất luận gã Hắc Ám ma sư nào cũng đều không hiểu nguyên nhân vì sao mà Đại Diễn Thánh Hỏa Long lại đột nhiên bộc phát, vì bọn chúng biết rõ nếu ma thú cứ phóng thích toàn bộ ma lực như thế sẽ làm cho ma lực của nó tiêu hao rất nhanh. Càng làm cho bọn chúng hoảng sợ chính là khi thi triển ma kỹ truy đuổi, thì con ma thú cự long này cứ như có thể biết trước, thân thể uốn lượn, liên tục biến hóa ba lần đã tránh khỏi các đòn tấn công một cách vô cùng chính xác, có thể nói là kỳ diệu. Nên biết thân thể của nó dài tới hơn mười lăm mét a! Muốn tránh được một lượng lớn ma kỹ bao vây cùng truy kích dễ như vậy sao?

Cũng lúc đó, đồng tử của bọn Hắc Ám ma sư khê co lại, bởi bọn chúng thấy rõ một điểm sáng màu hồng đang cấp tốc bay tới từ phía xa, tốc độ cực nhanh như là sao băng từ trời rơi xuống, trong nháy mắt độ lớn đã tăng gấp mấy lần.

-Không ổn. Toàn lực ra tay.

Hai gã Hắc Ám ma sư thổ hệ cầm đầu đồng loạt hét lớn một tiếng, bọn hắn đều rõ, viện quân của con cự long mang ma sư trên mình đã đến. Bọn hắn đã nhận được mệnh lệnh, là tuyệt không thể để cho con ma thú này hội hợp cùng ma sư trên Quang Minh đại lục. Cho dù lần này toàn quân Hắc Ám ma sư đang truy kích bị tiêu diệt cũng không tiếc.

Đám Hắc Ám ma sư còn lại đang bảo lưu ma lực cũng ra tay, mười hai người còn lại đều tung ra tất sát kỹ mạnh nhất của mình. Trải qua sự dung hợp ma lực cùng tọa kỵ, các ma kỹ của họ đều có thể coi như đạt

tới cực hạn, nhất là hai gã thất quan ma sư phối hợp cùng cửu giai ma thú càng khiến cho thiên địa rung chuyển. Nhất thời, sau lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long hiện lên vô số ma kỹ tựa như thiên la địa võng, tràn ngập cả bầu trời bay về hướng nó.

Nhưng điều làm bọn hắc không ngờ tới chính là Đại Diễn Thánh Hỏa Long thể mà không tiếp tục bỏ chạy, mà quay người giữa không trung, lúc nó quay đầu về đám Hắc Ám ma sư, bọn họ thấy rõ sự kinh thường cùng kiêu ngạo hiện lên trong mắt nó.

Cho dù là hắc sắc long Ngũ Lương Dịch hay là bạch sắc long Mao Đài, ở thời khắc này, trong mắt chúng đều hiện lên bạch sắc hỏa diễm, ngay lúc đó, cả thân thể khổng lồ của chúng bỗng được bao phủ trong một luồng sáng kỳ dị.

Luồng sáng đó có đủ cả mười màu sắc. Đám người Hắc Ám ma sư thậm chí còn không kịp nhìn rõ ánh sáng kỳ dị xung quanh Đại Diễn Thánh Hỏa Long thì tất sát kỹ của bọn chúng đã đánh tới, thế mà Đại Diễn Thánh Hỏa Long lại không hề có ý tránh né.

Xèo xèo, thanh âm vang lên như tiếng nước dội vào than lửa, đúng là cực kỳ quỷ dị, cho dù là ma kỹ thuộc tính gì, khi tiếp xúc đến vầng sáng bao quanh Đại Diễn Thánh Hỏa Long thì đều tan rã biến mất, hóa thành từng luồng khí lưu xuôi theo thân thể bay đi. Mà bản thể vẫn lơ lửng tại chỗ, nhìn về đám người phía trước một cách khinh thường, cứ như đang nhìn một đàn kiến hôi vậy.

Hoảng sợ! Cảm xúc này có hồ trong nháy mắt đã lan khắp đám người Hắc Ám ma sư cùng tọa kỵ. Bọn chúng không thể nào tin nổi vào sự thật trước mắt mình.

Đó chính là mười cái cao cấp tất sát kỹ toàn diện oanh kích a! Hơn nữa đều hoàn toàn đánh trúng vào trên người ma thú. Đừng nói khí tức tản mát trên người con ma thú này coi như là cửu giai, cho dù là thập giai ma thú cùng Chí Tôn cường giả, nếu không sử dụng ma kỹ ngăn cản thì cũng không thể nào đỡ được uy lực của đòn tấn công đó. Nó thật sự là ma thú sao?

Luồng sáng mười màu kỳ dị cùng tầng bạch sắc khí lưu trên người Đại Diễn Thánh Hỏa Long cũng thu liễm lại, tựa như toàn bộ đều được hút vào trong thân thể nó. Lúc này, thân ảnh màu hồng sắc kia đã bay tới như thiểm điện, lay động theo chiều gió, dừng lại đứng ngay chỗ hai chiếc đầu giao nhau.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long sau khi tiến hóa đến cửu giai xong đã có được kỹ năng thiên phú mới. Vì áp trứng Đại Diễn Thánh Hỏa Long, Liệt Diễm đã dùng mười khối Ngũ Hành Thần Thạch lớn tới một mét vuông. Trong quá trình ấp, đó có sự tương liên huyết mạch với linh hồn Cơ Động. Cho nên có thể hiểu được cách sử dụng Hỗn Độn. Luồng sáng ma lực hộ thể kỳ dị lúc trước, về nguyên lý thì y hệt như Ngũ Hành Âm Dương giới, đều là nhờ vào Hỗn Độn Chi Hỏa dẫn động Ngũ Hành chi lực hộ thể. Kỹ năng thiên phú này gọi là miễn dịch. Một khi phát động thì trong ba giây có thể miễn dịch hết thủy ma lực công kích. Nếu như nói xuyên thấu là kỹ năng đột kích, thì miễn dịch lại là kỹ năng phòng ngự mạnh nhất của Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Dùng Hỗn Độn làm cơ sở, mười hệ làm thủ hộ. Cho dù siêu tất sát kỹ bình thường cũng chưa chắc có thể trong vòng ba giây làm rung chuyển kỹ năng miễn dịch. Nếu đợi đến lúc nó tiến hóa thành thập giai ma thú, thì khi thi triển kỹ năng thiên phú miễn dịch, Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã có thể coi như vô địch.

Đương nhiên, kỹ năng miễn dịch cũng có giới hạn, kỹ năng thiên phú càng cường đại, thì thời gian giãn cách cũng lại càng dài. Thiên phú xuyên thấu sẽ càng lúc càng mạnh theo sự tiến giai của nó, hiện tại chỉ cần năm phút đồng hồ là có thể sử dụng một lần, mà kỹ năng miễn dịch thì trong vòng một ngày chỉ có thể phóng thích ra một lần. Đây cũng là nguyên nhân mà lúc trước khi bị vây công, Đại Diễn Thánh Hỏa Long đều không sử dụng tới. Ngàn vạn không nên xem thường năng lực suy nghĩ của nó, trí tuệ của Đại Diễn Thánh Hỏa Long tuyệt đối không kém nhân loại. Mãi cho đến khi cảm nhận được Cơ Động đang đến, nó mới sử dụng toàn lực, có lẽ với trạng thái ma lực bây giờ thì rất có khả năng Đại Diễn Thánh Hỏa Long sẽ bị đám Hắc Ám ma sư cùng tọa kỵ liên thủ bắt giữ, nhưng một khi nó không tiếc giá nào phát động công kích, ít nhất cũng sẽ có tới hai phần ba nhóm người sẽ chôn cùng lửa giận của nó.

Bóng người vừa tới, trên thân mặc Thần Hỏa Thánh Vương Khải, Cơ Động hiện thân như một ma thần xuất thế. Mỗi một cây tiêm thứ trên áo giáp đều tỏa ra hàn quang lạnh lạnh, ma vân đỏ sậm lưu chuyển trên giáp, khí tức cường thế không gì có thể sánh kịp tỏa ra trên người hắn.

-Mao Đài, Ngũ Lương Dịch, các người mang theo Thiên Cơ lui về sau nghỉ ngơi, ở đây giao cho ta.

Thanh âm trong trẻo nhưng không kém phần lạnh lùng của Cơ Động vang lên trên không, tuy không lớn nhưng lại ẩn chứa một cỗ khí phách mạnh mẽ.

Lời vừa dứt, trong nháy mắt thân thể Cơ Động đã hóa thành một tia chớp màu đỏ bay vút lên, chính diện xông tới đám Hắc Ám ma sư.

Trong mắt Đại Diễn Thánh Hỏa Long rót cục hiện lên một tia nhu hòa, thân hình khê động đã lui ra phía sau vài trăm mét, lơ lửng giữa không trung, một bên hấp thu nguyên tố ma lực trong không khí để bổ sung cho bản thân, một bên im lặng nhìn thân ảnh màu đỏ kia.

Vân Thiên Cơ lúc này cũng đã ngồi dậy, nhưng hần không hề vì Cơ Động xuất hiện mà buông lỏng hay thoải mái gì. Ngược lại khê cau mày, trong mắt tràn đầy sầu lo, thậm chí là sự sợ hãi mãnh liệt. Bất luận như thế nào, đều phải đợi Cơ Động giải quyết địch nhân trước mắt rồi mới nói sau.

Cơ Động xuất hiện, khiến cho ánh mắt đám người Hắc Ám ma sư đều trở nên cẩn thận, không ai nhận ra hần bởi vì bọn chúng đều là lần đầu tiên tiến vào Thánh Tà chiến trường. Nhưng Thần Hỏa Thánh Vương khả dĩ dữ tợn cùng với khí thế cường hãn như quân vương của Cơ Động làm cho mỗi một gã Hắc Ám ma sư đều tràn đầy cảnh giác.

Hiển nhiên bọn chúng đều đã được huấn lệnh chu đáo, Lục Quan ma sư cười lục giai ma thú nhanh chóng tản ra hai hướng bên cạnh, hai gã Thất Quan ma sư cười cửu giai ma thú xuất hiện ở giữa, hai bên còn có hai Lục Quan ma sư cười bát giai ma thú, tạo thành một thế gọng kìm, nhắm về hướng Cơ Động.

Hai tay của Thất Quan ma sư mâu thổ hệ kết ấn trước ngực, một luồng quang mang hoàng sắc nồng đậm bộc phát ra, hóa thành một vòng sáng có đường kính vượt qua mười mét lan tỏa về hướng Cơ Động. Đây là một trong những ma kỹ mà hần am hiểu nhất, tên là Trọng Lực Tăng Áp. Lúc trước, hần đều dựa vào ma kỹ này để nhiều lần áp chế Đại Diễn Thánh Hỏa Long, làm cho nó thủy chung không thể gia tốc bỏ chạy. Bằng vào sự cảm ứng khí tức, ma kỹ Trọng Lực Tăng Áp của hần chưa bao giờ thất bại. Ngay cả cửu giai ma thú có được thiên phú phi hành cũng sẽ bị ma kỹ này của hần làm cho tốc độ giảm mạnh. Hần tin chắc rằng cho dù khả năng lực có phi hành, một khi bị trúng ma kỹ này thì Cơ Động cũng tuyệt đối không chống lại được.

Lúc này, đám Hắc Ám ma sư đã thấy rõ Âm Dương Miện trên đầu Cơ Động, nhưng cho dù Âm Dương Miện này có thần kỳ đến đâu, khí tức trên người hần có cường thế đến mức nào, thì hần cũng chỉ là ma sư lục quan mà thôi. Lục quan tam tinh, sáu mươi sáu cấp ma lực. Bọn chúng tuyệt đối không tin một đối thủ như thế lại có thể tạo thành uy hiếp cho cả đoàn. Điều làm bọn chúng kiêng kị vẫn là con ma thú đã lui ra đằng sau kia.

Nhưng cho dù thế, bọn chúng vẫn không có nửa phần xem thường Cơ Động, lúc Thất Giai Ma Sư mâu thổ hệ kia động thủ, thì Thất Giai Ma Sư kỷ thổ hệ còn lại cũng ra tay, hai người phối hợp với nhau đã nhiều năm, hai người đều dung hợp ma lực trong tọa kỵ với bản thân, dùng nó để thi triển đòn tấn công, do vậy lực công kích hoàn toàn đạt đến Bát Quan Ma Sư.

Cùng lúc với luồng sáng của Trọng Lực Tăng Áp, thì một màu hôi sắc đậm đặc cũng xuất hiện, đó không phải là luồng sáng mà là một luồng sương mù dày đặc, cả hai đều bay về hướng Cơ Động, ma kỹ này tên là Thâm Uyên Chiếu Trạch, cũng là một trong các tuyệt chiêu của kỷ thổ hệ. Nó cùng với Trọng Lực Tăng Áp của mâu thổ hệ đều được xưng là ma kỹ không chế mạnh nhất. Hơn nữa, hai ma kỹ này lại có sự hỗ trợ lẫn nhau, một khi đồng thời trúng mục tiêu sẽ tạo ra hiệu quả của ma kỹ tổ hợp.

Quan trọng hơn, chúng đều là ma kỹ có phạm vi tấn ảnh hưởng rộng, dùng để khống chế đối thủ thì sẽ tăng tỉ lệ thành công lên rất nhiều. Qua hai ma kỹ này thì có thể biết được vì sao Thổ Hệ ma sư lại có được địa vị quan trọng như vậy trên đại lục.

Đáng tiếc, người bọn chúng đối mặt lại là Cơ Động, là Bạo Quân một thời. Ma kỹ đấy có lẽ có thể làm Đại Diễn Thánh Hỏa Long chậm lại, nhưng khi bọn chúng áp dụng với Cơ Động thì đã nhầm hoàn toàn.

Gần như ngay vào lúc đối phương phát động ma kỹ thì nguyên tố mang thuộc tính cực hạn song hỏa đã bao trùm trong phạm vi ba trăm mét xung quanh, tất cả nguyên tố thuộc tính ma lực khác cơ hồ đều bị

Bính Ngọ Nguyên Dương Thánh Hỏa cùng Đinh Minh Âm Linh Hỏa bài trừ tất cả. Sự áp chế mạnh mẽ lập tức tác dụng vào các Hắc Ám ma sư cùng ma thú tọa kỵ của bọn chúng. Hai đại ma kỹ hạn chế của thổ hệ cũng chậm lại trong chốc lát, uy lực giảm đi rất nhiều.

Sự áp chế thuộc tính toàn diện như vậy thì cho dù là Đại Diễn Thánh Hỏa Long cũng khó mà làm được, vì tuy nó cũng có được Cực Trí Song Hỏa, nhưng dù sao nó cũng chỉ là ma thú, vĩnh viễn không có cách nào vận dụng tinh thần lực như Cơ Động, đem khí tức thuộc tính trong ma lực tách ra hoàn toàn. Trong nháy mắt hình thành sự áp chế.

Hơn nữa, lúc này thì Cơ Động chỉ mới thi triển đệ nhất trọng áp chế, nương theo sự áp chế thuộc tính của Cực Trí Song Hỏa, một tầng ánh sáng màu bạc từ đầu Cơ Động khuếch tán ra chung quanh. Mỗi tên Hắc Ám ma sư đều cảm thấy trong lòng trầm xuống, chung quanh tựa hồ cũng trở nên mơ hồ, vốn là thuộc tính áp chế tựa hồ càng tập trung hơn, hoàn toàn áp chế từng người một. Toàn bộ mười thành ma lực, trong thời khắc này còn không phát huy đến năm thành, đừng nói đến việc tập trung vào thân thể Cơ Động.

Đây là chuyện gì thế này? Mỗi gã Hắc Ám ma sư đều xuất hiện sự nghi vấn, trong lòng bọn chúng đang hoảng sợ tới cực độ. Xa xa, Vân Thiên Cơ nhìn thấy đám Hắc Ám ma sư cùng tọa kỵ lập tức bị trì trệ, trong miệng đã thì thào:

-Thuộc tính, Tinh Thần Song Trọng áp chế."

Đúng vậy, đây là cực hạn thuộc tính phối hợp với tinh thần lực tạo thành song trọng áp chế, đó cũng là năng lực của Cơ Động. Tinh thần lực mạnh mẽ kia tuy không thể trực tiếp sát thương địch nhân, nhưng khi phối hợp với thuộc tính ma lực lại tạo nên hiệu quả vô cùng đặc biệt, đủ để ảnh hưởng đến toàn bộ chiến trường. Không chỉ là phụ trợ đồng bạn, đồng thời còn có thể áp chế địch nhân một cách toàn diện.

557. Chương 301: Không Tập, Song Hỏa, Thần Kiếm Vũ

Thân hình Cơ Động đột nhiên dừng lại ở giữa không trung, hai cánh phía sau đón gió vươn ra, đối mặt với hơn mười tên cường địch, hần vẫn đứng sừng sững nơi đó, tựa như Quân lâm thiên hạ.

Sau một khắc, tựa như ảo thuật, một luồng kim quang khổng lồ từ tay phải hần bắn ra, ầm ầm phóng xuống như khai thiên tích địa. Luồng kim quang tạo thành một vòng sáng khổng lồ trong không trung trực tiếp chém thẳng xuống hai loại kỹ năng trọng lực tăng áp và Thâm Sắc Chiếu Trạch.

Kim sắc hỏa diễm chói mắt như vậy, cho dù Thổ hệ thuộc tính có thể khắc chế Hỏa hệ nhưng khi đối diện với Cực hạn Dương hỏa cường đại lại không hề có chút tác dụng ngăn nào. Cơ Động căn bản không để cho hai người có thời gian hoàn thành kỹ năng Tổ hợp kỹ. Trong nháy mắt, bọn họ đã bị kim quang kinh khủng kia cắt thành từng mảnh nhỏ. Một chiêu đó của Cơ Động chính là lực lượng hần có được sau khi dung hợp hoàn toàn với Liệt Diễm Hỏa Thần Song Kiếm.

Sự khủng hoảng bắt đầu lan tràn trong toàn bộ những Hắc Ám Ma sư. Những Ma sư này chính là những tinh nhuệ trong tinh nhuệ được Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục bồi dưỡng trong nhiều năm. Ở những lần Thánh Tà Chi Chiến lúc trước, bởi vì muốn ẩn dấu thực lực nên bọn họ vẫn chưa từng xuất hiện. Đó cũng là lý do tại sao họ không nhận biết được Cơ Động.

Đối mặt với uy áp khổng lồ như thế, nhóm Hắc ám Ma sư đang lâm vào khủng hoảng liên tục tập trung toàn lực xuất ra tất cả những kỹ năng của mình, đánh thẳng về phía Cơ Động.

Thân hình khẽ nghiêng đi, kim quang trong tay Cơ Động nhanh chóng thu liễm lại. Một khắc sau, thân thể hần vận dụng với những góc độ mà không có cơ thể bình thường nào làm được, dưới tình trạng không có bất kỳ trợ lực nào mà cũng có thể hóa thành một luồng sáng bay nhanh về trước. Trong khoảnh khắc thân hình hần lóe lên, tất cả ma kỹ nhắm vào người hần đều trật khỏi mục tiêu. Nực cười, dưới tinh thần lực của hai bên chênh lệch lớn như thế, Cơ Động sao có thể bị những ma sư bình thường này khóa lại để tấn công đây?

Lúc này Tử Lôi Diệu Thiên Long cùng Ngân Sắc Hải Đông Thanh cũng đã chạy tới nơi, đúng lúc nhìn thấy Cơ Động chém ra một kiếm chém ra hai đại kỹ năng hạn chế, thân hình đang xông thẳng vào đội ngũ địch. Tốc độ nhanh như chớp, khí thế dũng mãnh vô địch, cho dù là Phát Thụy cùng Miếu Miếu luôn ý tượng vào thực lực của mình cũng không khỏi biến sắc mặt.

Hai người cũng không ra tay xuất thủ, cảm thụ được uy áp cường đại trong không khí, bọn họ biết mình cần bản không cần phải nữa xuất thủ.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long cùng Vân Thiên Kỳ bị công kích, đã chọc giận Cơ Động, bạo quân giận dữ, lực công kích của hắn vốn cường đại vô cùng, không cần phải nói cũng biết lần công kích này kinh khủng đến mức nào.

Một gã Lục quan Hắc ám Ma sư có ma thú thất giai chỉ cảm thấy trước mắt kim quang chợt lóe, chờ đến lúc hắn tường tận thấy rõ mọi việc thì Cơ Động đã hiện ra trước mặt hắn và ma thú. Tốc độ của Cơ Động đã thật sự quá nhanh, gần như là di chuyển tức thời. Tên Ma sư đó chỉ vừa vận kịp phóng ra một ma kỹ, trong sát na còn chưa kịp phát lực, thì một quyền của Cơ Động đã đánh đến trước mặt hắn. Giờ khắc này, tên Ma sư đó chỉ có thể dùng trường mâu trong tay quét ngang, cố gắng ngăn cản công kích của Cơ Động.

Ma văn màu đỏ sẫm lóng lánh trên giáp trụ đột nhiên trở nên lưu động, tên Ma sư đó thậm chí còn chưa kịp thấy rõ đối thủ làm như thế nào thì quyền của Cơ Động đã đánh thẳng đến trước mặt hắn.

Tên Hắc ám Ma sư hóp bụng, cố gắng giãy dụa phản kháng nhưng cánh tay của Cơ Động phẳng phất như dài thêm mấy phần, nhẹ nhàng vỗ vào khuỷu tay đang thu về ngang ngực của tên Ma sư, đồng thời chân Cơ Động vững vàng đạp trên lưng ma thú của hắn.

Vừa khê va chạm với tên ma sư, thân hình Cơ Động không chút đình trệ, trong nháy mắt quang mang đã quay trở lại không trung, hai cánh sau lưng vẽ thành một quỹ tích kì dị, thân hình liên tiếp lóe lên ba lần trong không trung, ở một góc độ khó tin chuyển hướng thân hình trong nháy mắt, bắn thẳng về phía một gã Ma sư khác đang đứng lẻ loi.

Trong lúc đó, tên Ma sư vừa mới va chạm với Cơ Động, thậm chí ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, cả thân người cùng giáp trụ biến thành một quả cầu lửa, âm ầm nổ tung, riêng con ma thú mà hắn cưỡi chỉ kịp rống lên thảm thiết, cả thân hình rơi thẳng xuống đất.

Bị Diệt Thần Kích trực tiếp rót vào cơ thể, kết quả không cần phải nói đến. Cơ Động đã tu luyện Diệt Thần Kích đến cảnh giới đệ nhị trọng. Trong nháy mắt ma lực áp súc bộc phát ra cường độ vô cùng kinh khủng, thậm chí lực sát thương còn vượt qua Tắt Sát Kỹ. Riêng đầu ma thú kia bị hắn trực tiếp chấn đứt xương sống, từ trên cao rơi xuống, làm sao có thể còn cơ hội sống sót?

Trong mắt mọi người, bao gồm những người thuộc phía Cơ Động, hắn tựa như một quân vương, tựa như ma quỷ, cả người như hóa thành một luồng sáng màu đỏ tựa như máu tươi lưu chuyển trên không, cho dù đối thủ có nhiều người hơn chẳng nữa, cũng không thể ngăn cản hắn dù chỉ là chốc lát.

Tinh Thần Ma Vực cường đại bao phủ khắp chiến trường cũng không chỉ là áp chế đối thủ đơn thuần như vậy, mà còn trợ giúp Cơ Động nắm chặt từng chi tiết trên chiến trường, công kích của địch nhân đến lúc nào, loại thuộc tính nào gây ra nguy hiểm đối với hắn, nơi nào có lỗ hổng có thể xông qua, những tin tức này tựa như hải nạp bách xuyên (trăm sông đổ về biển) hội tụ trong đầu hắn. Dưới tình huống như vậy, đừng nói hiện diện ở nơi này chỉ là những Ma sư có cấp bậc cao nhất chỉ là Thất quan, cho dù có là Bát quan Ma sư cũng không thể ngăn cản được công kích của hắn.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, dù Lôi Đế Phát Thụy luôn tự phụ về lực công kích cường đại của mình cũng hiểu trong tình huống không sử dụng Lôi Ngục Thần Phủ, công kích của hắn căn bản không cách nào so sánh với Cơ Động.

Tinh Thần Lực nắm trong tay toàn cục, Phượng Vũ Long Xà Biến, Âm Dương Cao Tường pháp trận phối hợp với Thượng Phiêu Xà Thiểm đã biến thân hình Cơ Động thành một tia chớp màu đỏ nhanh đến mức không sao nắm bắt kịp. Chỉ thấy thân hình hắn ngang dọc tung hoành, nhanh đến mức tạo thành hai cái bóng hành động rập khuôn nhau.

Hai gã ma sư Thổ hệ cầm đầu hoảng hốt, gã ma sư Mậu Thổ cao giọng hét lên:

- Lưng tựa lưng, kết thành viên trận.

Bảy tám tên Ma sư còn lại đồng thời cố gắng áp chế sự thống khổ, nhanh chóng thúc giục ma thú nhích tới gần nhau, tất cả vũ khí đều hướng về phía ngoài, hết sức liên hợp chống lại thuộc tính áp chế của Cơ Động. Cứ như vậy, bất luận công kích của Cơ Động từ phương hướng nào, bọn họ cũng có ít nhất ba người cùng liên kết chống cự.

Có thể nói lựa chọn của những Hắc Ám Ma sư vô cùng hợp lý, nếu lúc này bọn họ cố gắng chạy trốn, lấy tốc độ viễn siêu vượt xa tốc độ của bọn họ, Cơ Động chỉ việc đuổi theo chém giết, chỉ cần vài phút đồng hồ, bọn họ chắc chắn sẽ chết sạch sẽ. Chỉ có thể hợp thành một khối cùng chống đỡ, may ra mới có tia sinh cơ.

- Hừ!

Cơ Động phun ra tiếng hừ lạnh nơi chóp mũi, làm như vậy có thể ngăn cản thể công của ta sao? Lưng tựa lưng, tương hỗ lẫn nhau, viên trận sao? Tốt, ta đây liền cho các người nở hoa ngay giữa trung tâm.

Không trực tiếp phát động công kích đối phương, hai cánh sau lưng Cơ Động thôi động, thân thể bay thẳng lên trời cao như thẳng thiên. Chỉ vài lần chớp động hai cánh, hắn đã phóng lên cao đến vài trăm thước. Ánh mắt của tất cả mọi người bên dưới lúc này đều ngược nhìn theo hành động của hắn.

Quang mang màu vàng đột nhiên biến mất, ở nơi này khí trời vốn u ám nên quang mang của Cực Hạn Dương Hỏa tỏa ra vô cùng nổi bật, nhưng trong mắt mọi người, tại thời điểm quang mang màu vàng đang tỏa ra chói lọi, thân ảnh của hắn đột nhiên biến mất, dường như đã tan biến hoàn toàn vào hư không.

Chuyện gì đang xảy ra? Nhóm Hắc ám Ma sư không rõ Cơ Động đang làm cái gì, bọn họ chỉ cảm thấy toàn thân chợt trở nên nhẹ bồng, áp chế đang khiến bọn hắn vô cùng thống khổ đột nhiên biến mất.

Duy chỉ có bọn người Phát Thụy từ trước đến nay vẫn duy trì tinh thần liên lạc với Cơ Động mới có thể cảm giác được hắn đang làm cái gì. Sở dĩ thân hình Cơ Động đang ở trên không trung lại tạo ra ảo giác hắn đột nhiên tan biến là bởi hắn đã chuyển đổi từ Cực Hạn Dương Hỏa thành Cực Hạn Âm Hỏa.

Không trung vốn dĩ là âm u, lại thêm quang mang màu vàng đột nhiên tiêu thất, chuyển hóa thành màu đen. Từ một khoảng xa trên không trung, một điểm đen rất nhỏ mà không ai chú ý đến, kể cả đám Ma sư đang bị kim sắc hỏa diễm của Cơ Động làm cho chói mắt.

Vào ngay lúc đó, Cơ Động đã ra tay rồi. Trên Thần Hỏa Thánh Vương khải đen nhánh bốc lên ngọn lửa màu đen nhân nhật, bao trùm cả người từ đầu tới chân, hai cánh thu lại, từ trên trời giáng xuống tựa như đang rơi tự do.

Tốc độ rơi xuống của vật bình thường vốn rất nhanh, huống chi trong lúc uốn ngược thân hình, Cơ Động đã lấy ra hắc sắc diễm kiếm cầm trong tay. Với thanh siêu cấp trọng kiếm nặng hơn nghìn cân thì tốc độ rơi của bản thân hắn càng nhanh hơn nữa, tựa như sao băng từ trời rơi xuống.

Càng làm Phát Thụy cùng Miểu Miểu hoảng sợ chính là, Cơ Động tựa như vẫn chưa hài lòng với tốc độ lao xuống. Thông qua sự liên lạc tinh thần, bọn họ kinh hãi phát hiện, thân thể Cơ Động lóe lên liên tiếp năm lần. Nếu như không sự tương liên tinh thần với nhau, cho dù với thị giác của bọn họ cũng không thể nhìn rõ thân ảnh Cơ Động đang rơi xuống.

Mang theo một thanh siêu cấp trọng kiếm lao xuống, hơn nữa còn liên tục thi triển năm lần xà thiểm đã tạo cho hắn một tốc độ rơi kinh khủng không cách nào hình dung được. Một khắc trước, Cơ Động vẫn còn ở trên cao trăm thước, nhưng chỉ trong chốc lát, không hề cho đám Hắc Ám ma sư có cơ hội phản ứng, cả người hắn đã cầm theo hắc sắc diễm kiếm lao thẳng vào trung tâm đám người Hắc Ám ma sư.

Không sai, đám người Hắc Ám ma sư cơ hồ đã thi triển phương thức phòng ngự tối ưu, mỗi một con ma thú tọa kỵ đều đứng sát bên nhau, chỉ chừa khoảng cách đủ để phi hành. Tất cả phương hướng xung quanh đều được phòng ngự. Nhưng mà bọn họ vẫn để sót hai hướng, đó là trên đầu cùng dưới chân.

Lúc Cơ Động bay lên cao, bọn họ đã nảy sinh sự cảnh giác với Cơ Động, nhưng mà ai có thể ngờ tới, hắn lại có tốc độ phi hành gần như thuần di đây. Tựa như người đã biết rõ hắn muốn làm gì, nhưng lại không thể ngăn cản. Cảm giác thống khổ này đang được đám người Hắc Ám ma sư trải nghiệm.

Chiến thuật tựa lưng vào nhau đúng là chiến thuật phòng ngự chặt chẽ, nhưng bởi vì khoảng cách giữa hai người quá gần, ma thú tọa kỵ dưới người bọn họ muốn xoay trở cũng rất khó khăn, khi bọn chúng cảm thấy áp lực luôn đè nặng trên người vốn đã biến mất đột nhiên lại xuất hiện, mỗi người không tránh khỏi trì trệ trong chốc lát, như thế cũng đủ để Cơ Động hoàn thành công kích của mình rồi.

Khi hấn đang lao xuống từ trong tay phải đã chỉ kim sắc liệt kiếm vào ngay giữa trung tâm đám người Hắc Ám ma sư, hai thanh siêu cấp trọng kiếm hợp lại một thể, chiều dài đã hơn mười tám thước, huống chi còn có kiếm quang do nó tỏa ra?

Thân hình Cơ Động từ trên cao lao xuống, trong nháy mắt đã mở ra hai cánh sau lưng, dường như không tuân theo lực hút của trọng lực mà dừng ngay giữa đám người Hắc Ám ma sư. Một khắc sau, Hỏa thần song kiếm được huy động, cả người hấn nhanh chóng xoay tròn bắn thẳng về trước. Hỏa Diễm quân vương vốn có kỹ năng là Viêm Dương xoáy, mà Ám Viêm ma vương cũng có kỹ năng là Ma Diễm xoáy. Kỹ năng mà lúc này Cơ Động đang sử dụng chính là sự dung hợp của hai kỹ năng trên, hơn nữa còn dung hòa nó vào trong Hỏa Thần song kiếm.

Cực hạn song hỏa vốn đã vô cùng mạnh mẽ, sau khi được thi triển bởi thứ thần khí là Hỏa Thần song kiếm thì càng bộc phát ra uy lực kinh khủng không gì sánh kịp.

Tinh thần cùng ma lực của đối thủ vốn đã bị áp chế rồi, thực lực còn lại đã hoàn toàn không thể chống lại hấn.

Huống chi đã có ai thấy qua phương thức công kích hoa mỹ tuyệt diệu như thế chưa?

Hắc sắc hòa cùng kim sắc, hai màu hoa lệ hiện lên trên không, tạo thành một đồ tượng kỳ dị, nơi hai màu đó đi qua đều lưu lại một vầng sáng chói chang.

Tiếng kêu rên thảm thiết đồng loạt vang lên, khi thân hình cao ngạo của Cơ Động một lần nữa hiện lên giữa không trung, thì đám người Hắc Ám ma sư lúc trước vốn đang toàn lực phòng ngự đã hoàn toàn tan vỡ. Lực lượng của bọn chúng vốn không thể nào ngăn cản được Hỏa Thần song kiếm phối hợp cùng cực hạn song hỏa. Giờ khắc này, Phát Thụy, Miểu Miểu cùng Vân Thiên Kỳ nơi xa xa cũng chỉ có thể thấy được vô số thân thể đang hóa thành bụi phấn.

Mặc dù bọn họ đều biết với thực lực của Cơ Động thì tiêu diệt địch nhân vốn không hề khó, nhưng có ai ngờ tới cuộc chiến lại kết thúc nhanh như vậy đâu?

Hơn mười tên Hắc Ám ma sư tinh nhuệ cứ thế mà bị tiêu diệt, trừ hai con cừu cấp ma thú chịu phải mấy kiếm của Cơ Động chưa chết mà rơi xuống dưới, điên cuồng vẫy động đôi cánh hòng chạy trốn. Còn những đề giai ma thú khác thì đã toàn bộ bị tiêu diệt dưới Liệt Diễm song kiếm của Cơ Động.

Hỏa Thần song kiếm tựa như được hòa tan, lặng lẽ dung nhập vào trong lòng bàn tay Cơ Động, một lần nữa tiến vào trạng thái nghỉ ngơi, hai con người màu đỏ trên Thần Hỏa Thánh Vương khải cũng từ từ thu liễm khí tức cao ngạo mà thô bạo lại.

Hai tiếng rống ngâm mạnh mẽ đồng loạt vang lên từ miệng Mao Thai cùng Ngũ Lương Dịch, lúc trước chưa chiến đã chạy khiến cho trong lòng bọn chúng tràn đầy tức giận, lúc này sao lại có thể để cho địch nhân chạy trốn được? Vốn ma lực đã khôi phục được không ít, bọn chúng liền đuổi theo hai con cừu cấp ma thú kia. Đồng thời có một người nhảy ra từ lưng bọn chúng, đó là Vân Thiên Kỳ đang bay lên, hướng thẳng về Cơ Động.

Thần Hỏa Thánh Vương khải cũng dung hòa vào thân thể như song kiếm, Cơ Động liền tiếp lấy Vân Thiên Kỳ, thân thể lay động giữa không trung, hai cánh sau lưng khẽ động đã bay tới trên lưng Lôi Diệu Thiên Long của Phát Thụy.

Phát Thụy cùng Miểu Miểu nhìn sắc mặt bình tĩnh, tựa hồ như là một người bình thường của Cơ Động, cả hai không tránh khỏi ngỡ ngàng. Hấn nhìn qua vẫn còn rất trẻ, tựa hồ như một thanh niên bình thường, nhưng một lần tập sát lúc trước sử dụng Hỏa Thần Kiếm Vũ, sử dụng khí thể lôi đình vạn quân làm nên một kích kinh khủng tiêu diệt hoàn toàn địch nhân, đã in dấu ấn thật sâu trong đầu hai người. Trừ hấn ra có ai có thể làm được! Muốn như thế phải tu luyện xa biến đến cảnh giới cực cao! Trừ Cơ Động ra, ai có thể nhanh chóng lao xuống với tốc độ kinh khủng như thế, ai lại có thể trong nháy mắt dừng lại trên không

như vậy?

558. Chương 302: Hắc Âm - Khế Ước - Lời Tiên Đoán Hế Hộ!

Cơ Động tựa hồ không nhận ra sự khiếp sợ trong mắt Phát Thụy cùng Miểu Miểu, hần quay sang Vân Thiên Ky đang trên lưng Tử Lô Diệu Thiên Long, trầm giọng hỏi:

- Thiên Cơ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao ngươi lại cùng với Mao Đài, Ngũ Lương Dịch xông ra từ nội tầng Thánh Tà đảo chứ?

Vân Thiên Ky lộ ra thần sắc cực kỳ ngưng trọng trên gương mặt:

- Tình huống rất không ổn. Đại khái ngay khi ta cùng Đại Diễn Thánh Hỏa Long mới vừa bước vào bên trong Thánh Tà chiến trường, ta liền cảm giác được một chút gì đó không ổn. Một vài lời Dự Ngôn thuật mà ta vẫn chưa hiểu hoàn toàn bỗng đột nhiên trở nên rõ ràng, theo chỉ dẫn của Dự Ngôn thuật, ta không kịp cùng các người hội hợp liền lập tức cuội Đại Diễn Thánh Hỏa Long đi sâu vào bên trong Thánh Tà đảo. Không phải là ta ẩu tả, chỉ vì lúc đó nguy cơ mà ta cảm nhận được trở nên thật sự quá mãnh liệt, mãnh liệt đến mức tựa hồ có thể đem toàn bộ thế giới hủy diệt hoàn toàn.

Cảm nhận được khí tức của Vân Thiên Ky đã trở nên pháp phù, trong thanh âm thậm chí mang theo vài phần khảng hoảng khi nói ra những lời này, Phát Thụy cùng Miểu Miểu tạm thời vút bay đi cảm giác rung động lúc trước mà nhìn lại, ánh mắt tất cả mọi người đều rơi vào trên người hần.

Vân Thiên Ky tiếp tục nói:

- Khí tức của Đại Diễn Thánh Hỏa Long vốn cực kỳ cường hãn, nên dọc theo đường đi chúng ta cũng không gặp phải phiền toái gì, ma thú dưới thập giai cảm giác được khí tức của nó cũng lựa chọn tránh xa, lại bằng vào Song Hỏa Cao Tường pháp trận phụ trợ, cùng tốc độ cực nhanh của Đại Diễn Thánh Hỏa Long nên chúng ta rất nhanh đã tiến vào sâu trong Thánh Tà đảo...

Nghe Vân Thiên Ky nói, Cơ Động chợt bừng tỉnh ngộ trong lòng, nhất thời đoán được vị trí mà Vân Thiên Ky cùng Đại Diễn Thánh Hỏa Long bị tùy tiện truyền tống đến hẳn là ngược hướng với mình, cũng chính là ở đầu bên kia của Thánh Tà đảo, vậy nên ngay từ đầu hần tự nhiên không cách nào cảm nhận được khí tức của bọn họ.

Khi Vân Thiên Ky trực tiếp cuội Đại Diễn Thánh Hỏa Long tiến về trung tâm Thánh Tà đảo, ở cái địa phương quỷ dị này dường như là càng đến gần trung tâm Thánh Tà đảo, tinh thần lực của Cơ Động bị ảnh hưởng càng lớn. Đại Diễn Thánh Hỏa Long vốn có mối quan hệ linh hồn tương liên cùng hần, lúc đó tựa hồ cũng chịu ảnh hưởng của Dự Ngôn thuật kỳ dị tản mát từ trên người Vân Thiên Ky, nên hần cũng chẳng cách nào liên lạc với nó được. Lúc này khi gặp Vân Thiên Ky, Cơ Động đã phát hiện điểm này, lúc Vân Thiên Ky tạm thời thu hồi năng lực Dự Ngôn thuật mới khiến Cơ Động có thể thuận lợi liên lạc cùng Đại Diễn Thánh Hỏa Long.

Mặt trầm như nước, Vân Thiên Ky trầm giọng:

"Chủ nhân, ngài từng cẩn thận giải thích tình huống bên trong Thánh Tà đảo với ta, nên lúc chúng ta tiến vào tầng thứ mười hai của Thánh Tà đảo liền cẩn thận chú ý. Đại Diễn Thánh Hỏa Long mặc dù cường đại nhưng nó dù sao cũng chỉ là cửu giai ma thú, nếu gặp phải cửu giai ma thú sống thành bầy đàn sẽ rất khó ứng phó. Thế nên chúng ta vô cùng thận trọng từ từ đi tới, rốt cục khi sắp tới tầng mười ba của Thánh Tà đảo nơi có thập giai ma thú..."

Khi đó ta cũng có chút do dự, dù sao luận về thực lực ta cũng không thể cho Đại Diễn Thánh Hỏa Long bất kỳ trợ giúp nào, nếu tùy tiện tiến vào, một khi gặp phải ma thú thập giai cường đại thì muốn toàn thân trở lui cũng không phải là dễ dàng. Nhưng bỗng lúc đó dự cảm của ta lại đột nhiên trở nên mãnh liệt bất thường. Vì muốn làm rõ dự cảm kia đến tột cùng là cái gì, nên ta cùng Đại Diễn Thánh Hỏa Long vẫn lên vào trong đó.

Để tránh bị phát hiện, chúng ta trước tiên bay lên không trung, lợi dụng mây mù bao phủ Đại Diễn Thánh Hỏa Long, thận thận trọng trọng đi tới. Bằng vào Dự Ngôn thuật nên thị lực của ta có thể nhìn rất xa, khi chúng ta chân chính bước vào tầng thứ mười ba, ta nhất thời cảm giác được không gian chung quanh không ngừng truyền đến áp lực cực kỳ cường đại, thậm chí ngay cả Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới trên bầu trời tựa hồ cũng thấp hơn so với địa phương phía bên ngoài.

Nhưng điều làm ta cực kỳ bất ngờ chính là ở chỗ này thế mà lại không hề có bóng dáng của bất kỳ một con thập giai ma thú nào. Tình huống như thế hiển nhiên là không bình thường chút nào, cho dù số lượng thập giai ma thú so với những ma thú cấp bậc khác có ít hơn đi chăng nữa thì cũng không thể tới mức đến một con cũng không có. Ngay khi đó ta bỗng thấy một đạo hắc quang phóng lên cao.

Hắc quang này xuất hiện khiến cảm giác nguy cơ trong lòng ta càng tăng lên tới đỉnh điểm, ta vội vàng cùng Đại Diễn Thánh Hỏa Long nhích tới gần, từ rất xa ta thấy một đám người của Hắc Ám đại lục, phải tới mấy trăm tên ma sư không ngờ lại tập trung ở tầng mười ba của Thánh Tà đảo này.”

- Cái gì?

Nghe Vân Thiên Kỳ nói tới đây, Cơ Động cùng Phát Thụy không khỏi chấn động, bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới việc địch nhân mà bọn họ tìm mãi mãi vẫn không gặp thế nhưng lại ở ngay tầng mười ba của Thánh Tà đảo, nơi trú đóng của thập giai ma thú.

Phát Thụy cùng Cơ Động liếc mắt nhìn nhau, bất khả tư nghị nói:

- Điều này sao có thể? Bọn chúng chẳng lẽ không sợ toàn quân bị diệt sao?

Vân Thiên Kỳ cười khổ nói:

”Không, toàn quân bị diệt lại không phải là bọn hắc mà là những thập giai ma thú kia mới đúng. Khi ta thấy đám địch nhân thì cũng đồng thời cũng nhìn thấy thi thể của ít nhất hơn chục đầu ma thú thập giai, bọn nó không biết là do lực lượng nào công kích mà toàn bộ đều đã chết, ngay cả đám còn sống cũng không thấy đau cả. Dựa theo lịch đại Thiên Cơ ghi lại, trên Thánh Tà đảo tổng số ma thú thập giai vĩnh viễn sẽ không vượt qua một trăm đầu, mà lúc đó đã chết mất hơn mười đầu ma thú thập giai, có thể ngay cả những ma thú thập giai khác cũng sợ quá chạy mất dép không dám lại gần chỗ này.

Ta cùng Đại Diễn Thánh Hỏa Long coi như là tương đối may mắn khi trên đường tới đây không gặp phải bọn nó đang chạy trốn chết ra xa. Những ma sư của Hắc Ám đại lục kia phân tán khắp nơi trong tầng mười ba, cẩn thận dò xét từng góc nhỏ một. Mà ở trung tâm tầng mười ba lại có một tế đàn màu đen. Tế đàn này cũng không lớn, chia làm ba tầng, tầng dưới cùng đường kính khoảng năm thước, hai tầng phía trên có đường kính theo thứ tự là bốn thước cùng ba thước. Có mười tên chia ra ngồi ở tầng dưới cùng tế đàn, mặt hướng ra ngoài, mỗi tên trên người đều mặc khôi giáp ma lực dày cộm nặng nề, ở trong tay bọn chúng cầm vũ khí ma lực riêng của mình. Mà ở tầng cao nhất là một gã thanh niên mặc áo đen, trong tay giơ cao một thanh quyền trượng, trên đầu quyền trượng là một đầu khô lâu khổng lồ màu đen. Hắc quang nồng nặc nọ chính là từ quyền trượng này phát ra, vọt thẳng lên không trung. Loại quang mang màu đen này chỉ có thông qua Dự Ngôn thuật mới có thể thấy. Dựa theo kiến thức của lão sư truyền lại cho ta mà nói, đây hẳn là một dạng tương tự với khế ước hoặc là kết giới ma lực. Gã trẻ tuổi áo đen kia không ngừng niệm chú cái gì đó, lúc trầm thấp lúc cao vút khiến cho năng lượng màu đen quỹ dị kia càng ngày càng mạnh.

Ta có thể khẳng định, mười tên ngồi ở tầng thứ nhất tế đàn chính là Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ, đối với khí tức của đám Thánh Đồ ta hiểu rất rõ. Nhưng khiến ta khiếp sợ nhất chính là vũ khí ma lực trong tay bọn chúng, mỗi một cái đều là Thần khí!”

Lần này, Cơ Động thật sự biến sắc mặt, hẳn và Phát Thụy cũng đã giao thủ cùng đám Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ, có thể khẳng định rằng bọn người kia thực lực cũng tương đối cường hãn, ở Thánh Tà Chi Chiến lần trước đã tạo thành phiền toái toái không nhỏ cho bọn hắc. Nếu như những tên Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ nọ mỗi tên có thêm một kiện Thần khí, lực lượng của bọn họ đã mạnh mẽ đến mức hủy diệt.

Bất luận Tinh Thần Ma Vực của Cơ Động có tác dụng lớn đến cỡ nào, thực lực của Phát Thụy và Miểu Miểu có mạnh bao nhiêu đi nữa, điều mà bọn họ chuẩn bị đối mặt vẫn chính là mười tên có ma lực đủ sức tạo thành trụ cột của Ngũ Hành Âm Dương Giới, cộng với thần khí trong tay họ. Không phải ai trong đám người Cơ Động cũng có thực lực đủ để chống lại họ.

- Thập đại Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ, cộng với mười chuyên chúc Thần khí?

Cơ Động theo bản năng xiết chặt hai nắm tay lại, Phất Thụy và hắc đồng thời biến sắc, ánh mắt của hai người cũng trở nên âm trầm hơn, bọn họ bây giờ đã cảm giác được rõ ràng lời tiên đoán của lão Thiên Cơ tựa hồ đang càng ngày càng đến gần.

Vân Thiên Kỳ quả quyết nói:

- Nhất định phải ngăn cản bọn chúng. Mặc dù ta vẫn không thể tiên đoán nổi bọn chúng đang làm gì, nhưng không nghi ngờ chút nào rằng thanh niên áo đen kia chính là Thiên Cơ giống ta, hắc chính là Hắc Ám Thiên Cơ của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục. Khi ánh mắt của ta đối vào hắc thì hắc cũng đồng thời cảm nhận được sự tồn tại của ta, khiến cho ta cùng Đại Diễn Thánh Hỏa Long bị phát hiện. Mười tên Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ cũng không có hành động nào, bọn họ tựa hồ cũng là một bộ phận của nghi thức quỷ dị kia nên không thể dễ dàng rời khỏi tế đàn, cho nên chúng chỉ phải ra đám ma sư bình thường tới truy sát ta. Chúng ta cần phải phá hủy nghi thức đó trước khi bọn hắc hoàn thành, nếu không sợ rằng nguy cơ khổng lồ chân chính sẽ tới.

Miêu Miêu không nhịn được nói:

- Nơi đó ít nhất cũng có tới cả trăm tên ma sư, còn có mười tên có Thần khí và Cực hạn Ma lực. Chúng ta làm sao có thể phá hủy nghi thức của chúng đây? Nhất định phải trở về gọi thêm người tới mới có khả năng đó.

Vân Thiên Kỳ lắc đầu nói:

- Không, đã không còn kịp rồi. Dự cảm của ta đã cực kỳ mãnh liệt, không bao lâu nữa cái nghi thức kia sẽ hoàn thành, một khi nghi thức đó khởi động thành công, sẽ không còn khả năng vãn hồi nữa. Chúng ta chỉ có một con đường, chỉ có thể bằng vào mấy người chúng ta, không còn cách nào để liên lạc với những người khác nữa rồi. Điều duy nhất chúng ta có thể hy vọng chính là Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ đang ở trong nghi thức sẽ không thể động thủ. Như vậy chúng ta mới có thể có cơ hội.

Đang lúc này, từ nơi xa có hai tiếng kêu thảm thiết trước sau vang lên, hiển nhiên là Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã đắc thủ, nhưng tiếng kêu thảm thiết đó lại càng làm ba người thêm trầm trọng trong lòng.

Trong ánh mắt Cơ Động toát ra vẻ kiên quyết dứt khoát, hắc nhìn về phía Miêu Miêu:

- Nếu như người không muốn tham gia hành động lần này... hiện tại có thể rời đi, ra chỗ tương đối an toàn bên ngoài. Nhưng ta hi vọng người hiểu, Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục nếu đạt được mục đích, cả phiên đại lục này của chúng ta có thể nói là “Tổ vỡ há còn trứng lành.” Bất luận bọn chúng bây giờ muốn làm cái gì, chúng ta đều phải ngăn cản. Từ việc bọn chúng có thể thần không biết quỷ không hay tụ tập tất cả ma sư tới tận tầng mười ba này của Thánh Tà đảo, là có thể nhìn ra lần hành động này của bọn họ rất chu đáo cũng như kèm theo mục tiêu to lớn. Ta dám chắc rằng lần hành động này của bọn chúng đã được chuẩn bị rất lâu từ trước.

Trong mắt Miêu Miêu toát ra vài tia do dự, nàng mặc dù bề ngoài đáp ứng Cơ Động tham gia Thánh Tà Chiến lần này nhưng lại không tính tới chuyện liều mạng. Nàng có thể nói là đại biểu ưu tú của Ma Minh, hơn nữa còn nắm giữ thần khí Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng của Ma Minh. Nếu nàng gặp phải bất trắc trên Thánh Tà đảo này, đối với Ma Minh sẽ là đả kích trầm trọng không thể vãn hồi.

Phất Thụy trầm giọng nói:

”Tiểu sư đệ, chúng ta không thể chậm trễ nữa. Người nói rất đúng, nếu như ta đoán không sai, Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục đối với hành động lần này vốn đã sớm có dự mưu. Mới vừa rồi, những Hắc Ám ma sư kia ta cũng chưa từng thấy bao giờ. Bằng vào thực lực của bọn chúng, hắc đã sớm xuất hiện tại Thánh Tà Chiến mới đúng, có thể khẳng định rằng những kẻ này là thực lực ẩn dấu của Hắc Ám Ngũ Hành đại lục. Lần này bọn chúng xuất động toàn diện, còn mang theo Thập đại Thần khí, nhất định là đã sớm có âm mưu. Bọn chúng nếu ở nơi này của Thánh Tà đảo phát động, theo ta đoán rất có thể mục đích là nhằm Ngũ đại Thánh Thú.

Theo lời của Vân Thiên Kỳ, hắc có thể cảm giác được đó là một dạng tương tự với khế ước hoặc nghi thức kết giới, vạn nhất nếu bọn họ có biện pháp nào đó có thể khu động Ngũ đại Thánh Thú, chỉ sợ dù là một

trong số đó, chắc chắn sẽ tạo thành sự đả kích mang tính hủy diệt đối với chúng ta. Tới lúc đó, cán cân lực lượng trong Thánh Tà đảo sẽ nghiêng hẳn về phía chúng, bọn chúng đã sớm có tính toán, đại lực của chúng ta sắp gặp nguy hiểm. Không thể đợi nữa, hai người chúng ta đi thôi.

Miếu Miếu tiểu thư, người không muốn đi chúng ta không trách người, chỉ nhờ người đem theo Vân Thiên Ky ra ngoài hội hợp cùng chủ lực của chúng ta, hết sức mời một số người có thực lực cường đại chạy tới đây.”

Về do dự trong mắt Miếu Miếu rất cực biến mất, nàng đột nhiên lắc đầu, tay phải vung lên trên không, Đại Địa Nữ Thần Chi Trọng đã rơi vào trong lòng bàn tay, ánh mắt của nàng trực tiếp nhìn thẳng vào mắt Cơ Động.

- Ta không về, ta và các người sẽ cùng đi. Ta sẽ chứng minh cho người thấy, dù là Ma Minh, chúng ta cũng có thể nguyện ý vì sinh tử tồn vong của đại lực mà ra một phần sức lực. Đi thôi!

Ma Minh? Nghe được hai chữ này, Phát Thụy không khỏi hơi sững sờ, nhưng lời nói sau đó của Miếu Miếu lại khiến quang mang trong mắt hắn sáng rực, không còn chút do dự gì nữa... Từ Lôi Diệu Thiên Long cùng Ngân Dực Hải Đông Thanh đồng thời gia tốc, hướng trung tâm Thánh Tà đảo bay đi.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long ở phía trước đã trở lại, trong miệng còn ngậm tinh hạch của hai đầu cửu giai ma thú mà nó mới vừa săn giết. Cơ Động phi thân lên, mang theo Vân Thiên Ky trở lại trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long, ba đại ma thú mang theo hi vọng của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lực, toàn lực gia tốc.

.....

Thánh Tà đảo ngày thứ ba.

Cúc Hoa Trư nhân nhĩ thoải mái nằm trong ngực Đỗ Hình Nhi, muốn bao nhiêu dễ chịu thì có bấy nhiêu dễ chịu. Nó hiện tại càng ngày càng cảm thấy Đỗ Hình Nhi so với Diêu Khiêm Thư thân thiết hơn nhiều. Đỗ Hình Nhi đối với nó hoàn toàn yêu thích... không vì bất kỳ lý do nào, chỉ đơn thuần là yêu thích, không chút vụ lợi. Tiểu nha đầu này mặc dù có chút mê trai, nhưng tâm tính đơn thuần, nhất là mùi thơm thuần khiết trên người lại càng làm nó hết sức hài lòng. Chỉ đáng tiếc là nàng không phải là Mộc hệ Ma sư.

Đỗ Hình Nhi đang cùng Lam Bảo Nhi trò chuyện, có lẽ bởi giữa mỹ nữ với nhau cũng có sức hấp dẫn tương đối, nên trước khi tiến vào Thánh Tà đảo thì hai nàng cũng đã khá thân mật.

- Bảo Nhi tỷ tỷ, người nói nhóm Cơ Động ca ca lúc nào sẽ trở lại. Thánh Tà đảo thì có gì hay chứ? Chúng ta chờ ở đây đều sắp chán chết mất rồi.

Lam Bảo Nhi nhàn nhạt cười, nói:

- Có lẽ rất nhanh bọn họ sẽ trở về. Lần này tình huống quả thật có chút không đúng lắm, đến tận lúc này chúng ta cũng không gặp phải bất cứ địch nhân nào. Yên tâm đi, Cơ Động cùng Phát Thụy sư huynh có thực lực cực kỳ cường đại, bất luận địch nhân có âm mưu gì, bọn họ nhất định đều có thể ứng phó được.

Một lần nữa tiến vào Thánh Tà chiến trường, bất luận là mười ngày trước khi tiến vào Thánh Tà đảo hay sau khi tiến vào Thánh Tà chiến trường, Lam Bảo Nhi cũng chưa nói qua một câu nào cùng Cơ Động. Không phải vì nàng ghi hận Cơ Động trong nội tâm, mà bởi vì nàng đang toàn lực để quên hẳn đi. Nàng sợ khi mình và hắn nói với nhau dù chỉ một câu thôi, cũng sẽ làm mọi cố gắng của nàng trở nên thất bại. ?

559. Chương 303 Nghi Thức - Mục Tiêu - Kiếp Ngục Giới!

Đỗ Minh cùng ngồi với hai nữ nhân bên cạnh, khi hắn lần đầu tiên nhìn thấy Lam Bảo Nhi, hắn đã bị hút hồn bởi dáng vẻ thanh thuần, trang nhã của nàng. Trên gương mặt nàng dường như luôn phảng phất sự u sầu nhàn nhạt, vẻ triu mến khiến người ngơ ngẩn. Việc làm hắn kinh ngạc nhất chính là thiếu nữ Lam Bảo Nhi này so về tuổi tác còn nhỏ hơn hắn, nhưng tại Âm Dương Học Đường trong Thiên Can Học Viện, về thứ hạng cũng đã lọt vào nhóm hai mươi người dẫn đầu.

Xếp hạng của Lam Bảo Nhi có thể nằm trong nhóm đầu như thế, mặc dù bởi lúc trước trong Âm Dương Học Đường có nhiều học viên đã bị thương vong, hơn nữa có một số trường hợp như Cơ Động Thương, quay trở về kế thừa gia tộc, trở thành thái tử nên rút lui khỏi danh sách học viên. Chính vì vậy vị trí của Lam Bảo Nhi tự nhiên tăng lên, nhưng dù sao, có thể lọt vào nhóm hai mươi người, bản thân nàng cũng đã có cố gắng vượt bậc.

Mỗi khi trong nội tâm nàng xuất hiện cảm xúc tư niệm, nàng lại cố gắng bức bách mình đem những tư niệm đó phát tiết trong tu luyện. Nhiều năm trôi qua như thế, đã làm tu vi nàng đột nhiên tăng mạnh, coi như thiên phú dị bẩm như Lãnh Nguyệt, cũng không thể so sánh cùng nàng. Mơ hồ, Lam Bảo Nhi đã trở thành học viên đứng thứ hai trong Quý Thủy hệ, chỉ sau Dạ Tâm.

- Đúng a! Thực lực của lão sư mạnh như vậy, chúng ta hoàn toàn không cần lo lắng. Ta nghe phụ thân nói, lần trước đối mặt với Ma Minh, một mình lão sư đã đánh bại tất cả đám người bọn họ.

Nghe ca ca nhắc tới Ma Minh, Đỗ Hình Nhi không khỏi bất mãn, hừ một tiếng:

- Muội thấy hấn đã bắt mất trái tim của mình chủ Ma Minh mới đúng. Ca ca, cô gái tóc xám tiến vào Thánh Tà chiến trường cùng Cơ Động, chính là Minh chủ của đám người Ma Minh lúc trước đã bắt cóc muội đó. Lần này vừa vận nàng đến ước hẹn. Theo muội, nàng cùng Cơ Động ca ca có quan hệ rất không bình thường.

Đỗ Minh sững sờ:

- Hình nhi, không nên nói lung tung, muội không sợ nhận lầm người sao.

- Nhận lầm? Chúng ta thiếu chút nữa chết trong tay nàng, làm sao có thể nhận lầm? Hừ, chờ Cơ Động ca ca trở về, muội nhất định tìm huynh ấy hỏi cho rõ mới được.

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện, bất chợt Đỗ Hình Nhi cảm giác được thân thể Cúc Hoa Trư ở trong ngực bỗng trở nên cứng đờ, ngay sau đó không đợi nàng kịp phản ứng, Cúc Hoa Trư đã từ trong người nàng phóng xuống mặt đất. Trong phút chốc, khí tức của con heo nhỏ mập mập lúc nào cũng hận không được ăn ngon này bỗng phát sinh biến hóa. Đỗ Hình Nhi, Lam Bảo Nhi và Đỗ Minh đứng bên cạnh lập tức cảm nhận được một luồng khí tức như núi đổ từ trong cơ thể tiểu Trư bộc phát ra, mặc dù chỉ là thoáng hiện, nhưng cũng khiến ba người giật mình, trợn tròn hai mắt.

Cúc Hoa Trư nhìn chăm chú về phía sâu trong Thánh Tà đảo, đôi mắt nhỏ lập lòe quang mang, những đường vân trên lưng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt màu phi thủy, một tầng sương mù kì dị màu trắng cũng chậm rãi bay lên từ thân thể nó.

- Không tốt, có người đang cố gắng phát động Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới. Khốn kiếp, bọn chúng điên rồi sao?

Âm thanh của Cúc Hoa Trư đã không còn là ngữ điệu hài hước khiến người nghe cười sặc sụa như ngày thường nữa, mà trở nên cực kì nghiêm túc, thậm chí ngập tràn tức giận. Từng câu từng chữ từ trong miệng nó phát ra, đều làm cho những người bên cạnh cảm thấy nhịp tim trở nên mạnh mẽ. Thân thể tròn vo của nó dần dần trở nên trong suốt, trông hệt như lục ngọc bảo quý cao quý nhất, đồng thời tỏa ra ánh sáng mãnh liệt. Sinh mệnh khí tức nồng đậm gần như trở thành thực chất từ trên người nó bộc phát ra khắp không trung.

- Không được, ta phải lập tức đến đó! Không chỉ là Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới, mà còn có Thần Chi Khế Ước. Khốn kiếp!

Vừa nói, thân thể Cúc Hoa Trư dưới ánh mắt ngây ngốc cũng như vẻ mặt ngơ ngác của những người xung quanh, trong nháy mắt liền bành trướng lên, trông như một quả cầu bơm căng phồng. Từ một tiểu Trư nhỏ nhắn, trong nháy mắt đã bành trướng dài hơn trăm thước, cao gần năm mươi thước. Thân hình kinh khủng của nó trong nháy mắt đã hấp dẫn sự chú ý của các ma sư Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, tất cả bọn họ không thể có bất kì phản ứng nào, bởi khí tức cường đại từ trên người Cúc Hoa Trư tỏa ra làm bọn họ cảm thấy giống như mình đang chịu uy áp kinh khủng khi tiến vào Thánh Tà chiến trường, mà lực bản thân không có cách nào đề tỵ nổi nửa phần.

- A, con heo nhỏ, người,... người, chuyện gì xảy ra với người vậy. Hình Nhi giật mình hỏi.

Cúc Hoa Trư quay đầu lại, ánh mắt nó vô cùng nghiêm túc, không còn bộ dạng của một sủng vật nhu thuận nữa, nhìn vào trong ánh mắt nó, Hình Nhi phát hiện trong ánh mắt đó lóe ra sự nghiêm túc và thập phần tức giận.

- Hình Nhi, để ta mang ngươi đi, chỉ sợ Cơ Động đã gặp phải phiền toái lớn rồi.

Vừa dứt lời, một đạo thanh quang từ lưng Cúc Hoa Trư phóng ra, cuộn cuộn bao lấy thân thể Hình Nhi, trực tiếp nâng nàng lên trên lưng nó.

- Cúc Hoa Trư, cũng mang ta đi với.

Đỗ Minh vội vàng hét lớn.

Hai mắt Cúc Hoa Trư giật giật, tia sáng trên lưng lại lóe lên, lần này Đỗ Hình Nhi có thể quan sát một cách rõ ràng, tia sáng đó xuất phát từ những hoa văn trên lưng Cúc Hoa Trư, hai đạo ánh sáng cuộn cuộn phát ra, không chỉ quấn lấy Đỗ Minh, mà có cả Lam Bảo Nhi, kéo hai người lên thẳng trên lưng nó.

Ánh mắt uy nghiêm quét qua những ma sư của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, Cúc Hoa Trư trầm giọng nói:

- Là phúc hay họa, cần trông chờ vào vận khí của các ngươi. Phải ngăn cản bọn chúng lại, hoặc là các ngươi chết, hoặc là bọn chúng chết!

Để lại một câu mà không ai có thể hiểu nổi, thân thể khổng lồ của Cúc Hoa Trư bước tới một bước, trực tiếp bay lên giữa không trung. Tất cả các ma sư tại đương trường, không ai có thể nhìn ra làm cách nào Cúc Hoa Trư có thể đằng không bay lên trong nháy mắt như vậy.

- Tiểu Trư, rốt cuộc là ngươi đưa chúng ta đi đâu a! Đã xảy ra chuyện gì? Làm sao ngươi có thể trở nên khổng lồ như vậy? Quá thần kì!

Đỗ Hình Nhi hỏi với vẻ hào hứng, đơn thuần là nàng không ý thức được nguy hiểm gì đang tồn tại, chẳng qua chỉ thấy việc ngồi ở trên lưng Cúc Hoa Trư bay lên trời cao cực kì kích thích.

Cúc Hoa Trư trầm giọng nói:

- Không kịp giải thích nữa rồi, chúng ta trước tiên phải tìm được Diêu Khiêm Thư, mang hắn theo, sau đó lập tức tiến nhập trung tâm Thánh Tà đảo. Đã có chuyện lớn xảy ra, xem ra Thiên Cơ kia quả thật có thể nhìn thấu được một chút thiên cơ. Các ngươi ngồi cho vững vàng một chút.

Vừa nói, thanh mang toàn thân Cúc Hoa Trư bạo phát, ma lực kinh khủng trong nháy mắt phóng xuất ra, thân hình khổng lồ nhưng tốc độ thể hiện ra còn muốn vượt xa tốc độ của Đại Diễn Thánh Hỏa Long, phóng thẳng vào sâu trong tầng thứ mười ba của Thánh Tà đảo.

Từ tầng thứ mười hai đến tầng mười ba, mặc dù chỉ cách biệt một tầng, nhưng khi nhóm bốn người Cơ Động tiến vào trong phạm vi của tầng mười ba, lập tức cảm nhận được sự khác biệt giữa hai tầng. Sự khác biệt đó chính là áp lực trong linh hồn, họ sợ gặp phải thập giai ma thú. Sau khi tới đây, phạm vi Tinh Thần Lực chỉ có thể phát huy tối đa một nửa hiệu quả so với trước. Trong không khí, các loại thuộc tính nguyên tố nồng đậm gấp đôi so với mười hai tầng ngoài. Giống như Vân Thiên Kỳ đã nói, bên trong tầng thứ mười ba của Thánh Tà đảo, mây đen trên bầu trời càng thêm dày đặc, nặng nề, tựa hồ có thể chạm tay với đến, áp lực linh hồn dường như do đám mây đen đó mang đến.

Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới phải ẩn chứa ma lực khổng lồ chừng nào mới có thể đem cả hòn đảo to lớn gần bằng một quốc gia bao bọc lại, đồng thời cũng che dấu bên trong nó vô vàn bí mật.

Từ rất xa, Cơ Động đã có thể nhìn thấy năm ngọn Thánh sơn ở phía sâu trong tầng mười ba, trung tâm của Thánh Tà đảo. Từ nơi đó, áp lực linh hồn mạnh mẽ đang không ngừng tuôn ra. Năm ngọn thánh sơn như ẩn như hiện, cắm thẳng vào trong Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới như năm cột trụ khổng lồ, chống đỡ đám mây dày cộp, nặng nề.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long, Tử Lôi Diệu Thiên Long, Ngân Dực Hải Đông Thanh đồng thời thu gọn hai cánh, hạ thấp độ cao phi hành, một mặt để tránh việc dẫn động Thiên Lôi, mặt khác cũng cố hết sức che chở thân hình.

Cơ Động cố hết sức đem tinh thần lực của mình trải rộng ra, nhưng hần phát hiện tinh thần lực của mình bị nhiễu loạn mãnh liệt, chỉ có thể tìm kiếm được ở vòng ngoài tầng mười ba, một khi tiến sâu vào bên trong, liền đụng phải một tầng năng lượng đặc thù, đem Tinh Thần Lực của hần vận vẹo bề cong, che giấu toàn bộ phát sinh ở bên trong.

Miêu Miêu hỏi:

- Ta phải làm gì tiếp đây?

Cơ Động trầm giọng nói:

- Chỉ có thể một đường giết chóc tiến vào. Tất cả ma sư của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục đều tập trung ở chỗ này, lại thêm sự tồn tại của Hắc Ám Thiên Cơ kia, chúng ta không có cách nào lên lút phá hoại được. Bọn chúng tuyệt đối sẽ không lưu lại bất kỳ sơ hở nào. Như lời Thiên Cơ đã nói, chúng ta chỉ có thể cầu nguyện sẽ không có sự nhúng tay của Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ. Trong tình huống như thế, bằng vào thần khí của Phát Thụy sư huynh và người, cùng với lực lượng của ba người chúng ta, mới có thể chém giết xông vào, trực tiếp phá hỏng nghi thức của chúng, sau đó lập tức rút lui ra xa. Đúng rồi, Thiên Cơ, người có thấy A Kim ở đâu không?

Vân Thiên Kỳ lắc đầu, nói:

- Không thấy nàng đâu cả!

Đang trao đổi, bất chợt trong linh hồn Cơ Động nhận ra một tia ba động quen thuộc, thanh âm của Liệt Diễm vang lên trong sâu thẳm linh hồn hần, chỉ có điều trong thanh âm của Liệt Diễm, hần nhận ra được sự nghiêm túc chưa từng có từ trước tới nay:

- Cơ Động, A Kim cũng đang chạy tới phương hướng của các người. Sau khi nàng tiến vào Thánh Tà đảo, gặp phải một con Linh Đan thập giai ma thú, vô cùng phiền toái, không thể cùng các người hội hợp. Đề nhất định phải nhớ kỹ, bất luận như thế nào cũng phải ngăn cản bọn họ. Bọn họ đang cố gắng dùng Thần khí của Thập đại Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ phát động Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới, thậm chí còn quấy nhiễu nguồn năng lượng đang che phủ năm ngọn Thánh Sơn. Vì vậy, năm Thánh thú trên Thánh Sơn mới không cảm nhận được biến hóa của ngoại giới.

Nếu nhóm người của đệ không cách nào phá hoại được việc làm của họ, như vậy không chỉ có đệ trầm luân, mà tất cả sinh linh trong Thánh Tà đảo đều phải hứng chịu uy lực của Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới. Thậm chí bọn họ có thể thúc động Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới công kích Quang Minh Ngũ Hành đại lục. Tới lúc đó, chỉ còn cảnh sinh linh đồ thán mà thôi.

Thiên Cơ kia trước nay tiên đoán rất chính xác, khi đệ tiến vào tầng thứ mười ba này, ta mới có thể cảm nhận được chân thực biến hóa của ma lực ở nơi này. Để ngăn cản bọn họ, chỉ cần có thể phá hỏng được nghi thức của bọn họ, như vậy việc che đậy năm ngọn Thánh Sơn cũng không có phát huy được tác dụng, bọn họ đã coi như thất bại trong gang tấc, đã thế còn phải nhận thêm lửa giận của Ngũ đại Thánh Thú. Có điều này ta phải nói với đệ, Cúc Hoa Trư kia chính là một trong Ngũ đại Thánh Thú, Mộc hệ Thánh Thú. Hần cũng đang trên đường chạy tới chỗ đệ, nhưng mọi người không thể trông cậy quá nhiều vào nó, bởi vì Cúc Hoa Trư mặc dù là thánh thú, nhưng năng lực của nó cũng chỉ lấy phụ trợ làm chủ, năng lực chiến đấu thực tế lại không mạnh.

Nói tới đây, Liệt Diễm thoáng dừng lại một chút, trong thanh âm của nàng toát ra vẻ lo lắng mãnh liệt:

- Cơ Động, đệ có biết không, nếu như trong Thánh Tà đảo có thể tiến hành truyền tống, ta nhất định sẽ mạnh mẽ đưa đệ quay trở lại Địa Tâm thế giới. Ta thật hối hận khi để cho đệ tham dự Thánh Tà Chiến lần này. Đi đi, hãy dùng hết tất cả lực lượng mà đệ có.

- Bất luận như thế nào, đệ cũng sẽ không để xảy ra việc gì đâu!

Thấy sự lo lắng của Liệt Diễm, trái tim Cơ Động mãnh liệt co rút lại. Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới, mục tiêu của những người Hắc Ám Ngũ Hành đại lục hiển nhiên chính là Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới. Bọn họ không phải chỉ muốn thắng trong trận chiến này, mà muốn dẫn động cả Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới hủy diệt Thánh Tà đảo, thậm chí muốn phát động công kích với Quang Minh Ngũ Hành đại lục!

- Tiểu sư đệ, đệ không sao chứ? Chẳng lẽ Kim cô nương đã xảy ra chuyện gì sao?

Thấy sắc mặt Cơ Động đột nhiên trở nên cực kỳ khó coi, Phát Thụy có chút nghi hoặc hỏi.

- Sư huynh, đệ đã biết bọn người Hắc Ám Ngũ Hành đại lục muốn làm gì rồi!

Cơ Động dùng phương thức ngắn gọn nhất, đem những lời Liệt Diễm vừa nói lặp lại một lần nữa. Nghe những lời kể của Cơ Động, bất luận là Phát Thụy, Miêu Miêu hay Vân Thiên Kỳ, ai nấy đều biến sắc.

Vân Thiên Kỳ thất thanh nói:

- Không được rồi. Không sai, đây chính là nguy cơ tồn vong của đại lục. Thử hỏi, nếu như chúng ta có đủ năng lực hủy diệt cả Thánh Tà đảo, đem cách trở giữa hai phe đại lục phá hủy, Quang Minh Ngũ Hành đại lục chúng ta có làm hay không?

Người luôn trầm ổn như Lôi Đế lúc này cũng hiện rõ vẻ hoảng sợ trong mắt:

- Nếu nói như vậy, chúng ta nhất định phải điều động tất cả nhân lực có thể, sau khi tăng bình chương này của Thánh Tà đảo bị phá hủy, lập tức khởi xướng Thánh chiến, tấn công đại lục của đối phương, đem bọn chúng hủy diệt hoàn toàn, tiến tới thống nhất hai phe đại lục. Nếu chúng ta không làm vậy, cũng sẽ hứng chịu sự tấn công của chúng. Trời ạ! Hắc Ám Ngũ Hành đại lục lại có mưu đồ như vậy. Không hiểu bọn chúng nghĩ như thế nào, mà lại dùng biện pháp điều động Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới?

Vân Thiên Kỳ nói:

- Tình huống đại khái ta có thể mơ hồ suy đoán được. Ban đầu, Thánh Tà đảo này chính là do Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cùng Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ đời thứ nhất liên thủ sáng tạo ra. Khi đó hai mươi vị Thiên Can Thánh Đồ không chỉ sáng tạo ra Thánh Tà đảo mà còn sáng tạo ra Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới, thậm chí dựa vào lực lượng thần cấp vô hạn, triệu hoán Ngũ đại Thánh Thú từ Thần giới đến trấn thủ tại Thánh Tà đảo, trở thành trung tâm của Thánh Tà đảo. Đây chính là toàn bộ bí mật của việc sáng tạo Thánh Tà đảo. Cũng vì vậy mà hai mươi vị Thiên Can Thánh Đồ đã bị vãn lạc toàn bộ. Trong hai mươi người, Thánh Vương của hai bên cũng đã đột phá cấp độ thánh cấp, hai mươi vị thánh đồ đều có thần khí chuyên chúc của riêng mình. Trước khi vãn lạc, họ đã đem tinh miện của mình dung nhập vào thần khí, làm thần khí càng trở nên cường đại hơn.

560. Chương 304: Kết Giới - Lôi Đế - Lôi Thần Phủ!

- Nếu Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới là do hai mươi vị Quang Minh và Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ tạo nên, vậy thì nó cùng với hai mươi kiện Thần khí sẽ có mối liên kết rất mật thiết. Chỉ dựa vào mười kiện chuyên chúc Thần khí của Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ mặc dù không đủ để điều động toàn bộ Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới, nhưng vẫn hoàn toàn có thể khiến nó dẫn phát. Điều duy nhất ta không hiểu chính là Hắc Ám Ngũ Hành đại lục làm cách nào tìm được mười kiện Hắc Ám Thiên Can Thần khí này?

Mặc dù truyền thuyết nói rằng hai mươi kiện Thần khí tán lạc trên Thánh Tà Đảo này, nhưng thực tế lại không phải vậy, theo truyền thừa của lịch đại Thiên Cơ, hai mươi kiện Thần khí này có khả năng sẽ phân tán khắp nơi trên các đại lục, thậm chí có thể bị hư tổn. Thần khí Lôi Ngục Thần Phủ trong tay Phát Thụy là do Lôi Kiếp Luyện Ngục trong Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới tích tụ hơn ngàn năm mà thành, nhưng cũng không thuộc mười kiện Thần khí này.

Cơ Động quả quyết nói:

- Không có thời gian để suy nghĩ đâu, bọn họ làm thế nào ta đối phó thế ấy vậy. Chỉ còn cách trực tiếp phá hủy nghi thức đó mới tiết kiệm thời gian nhất, tuyệt đối không thể để bọn họ dẫn động Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới được.

Cảm giác sợ hãi cơ hồ đồng thời lan toả trong lòng bốn người, bọn họ không thể tưởng tượng mọi thứ sẽ như thế nào nếu Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới bị dẫn động. Đây là một hồi họa kiếp như thế nào a! Không kể đến những người khác, chỉ riêng bọn họ và những người đang ở trên Thánh Tà đảo này, chắc chắn không một ai, không một vật gì có thể còn tồn tại. Chưa kể đến một khi tầng bình chướng của Thánh Tà đảo bị phá hủy, sẽ ảnh hưởng đến hai mảnh đại lục như thế nào. Bọn họ chỉ có thể vừa sức tích lực lượng, vừa mở mị không biết chuyện gì đang xảy ra. Một khi phát động Thánh chiến, thật đúng là chuyện sinh tử tồn vong.

Tình huống như vậy đã thúc ép chiến ý trong lòng mấy người Cơ Động tăng lên đến cực hạn, dù là ma nữ Miểu Miểu cũng không còn chút do dự nào nữa. Như Cơ Động đã nói, tổ võ há còn trứng lành? Ma Minh thì cũng thuộc Quang Minh Ngũ Hành đại lục a!

Phát Thụy và Miểu Miểu đồng thời cảm giác trong đại não mình phảng phất phát phát những âm thanh “ông, ông...” Cảm giác đối với ngoại giới xung quanh nhất thời phát sinh biến hoá, những phát sinh dù là nhỏ nhất trên mặt đất trong nháy mắt đã ở xuất hiện trong đầu bọn họ, cảm giác cũng theo Tinh Thần Lực của Cơ Động vươn dài dò xét ra xa. Rất nhanh sau đó, bên trong phạm vi bao phủ Tinh Thần Lực của Cơ Động, bọn họ bắt đầu khởi động ma lực của mình, chăm chú quan sát.

Theo chỉ dẫn Tinh Thần Lực của Cơ Động, bọn họ rõ ràng cảm nhận được những nhân ảnh này không ai có tu vi thấp hơn Tam quan. Bọn họ chia thành mười người một nhóm, đồng thời tiến lên. Trong mỗi mười người này sẽ có ít nhất một gã Thất quan Ma sư, hơn nữa mười người hội tụ đủ cả mười hệ thuộc tính ma lực. Vị trí giữa các tổ đều đan xen lẫn nhau, khiến bọn họ trong lúc di chuyển sẽ không có điểm mù nào cả.

Những người lúc trước bị Cơ Động giết chết hẳn là thuộc về tổ đặc biệt có ma thú tọa kỵ, chuyên dùng để công kích trên không. Đó không phải là tổ có đầy đủ mười hệ ma lực. Hiện tại ở tầng mười ba này, đã có khoảng hơn hai mươi tổ Ma sư xuất hiện. Bọn họ phối hợp lẫn nhau, tạo thành một tổ hợp mười hệ thuộc tính Ngũ hành, sẵn sàng áp chế hết thảy mọi tình huống chung quanh.

Khi cảm nhận được những điều này, người xúc động nhất chính là Phát Thụy. Hắn nhìn mặt chưa xốt trong lòng. Lúc này hắn mới biết những lần Thánh Tà Chiến khi trước, mình sở dĩ có thể dẫn dắt Quang Minh Ngũ Hành đại lục đạt được thắng lợi, nguyên nhân lớn nhất là do địch thủ nhường nhịn! Cảm giác này đối với hắn mà nói, không thể nghi ngờ là vô cùng thống khổ.

Khi người đã công thành danh toại, đột nhiên biết được tất cả những gì mình đạt được là do người khác cố ý đưa ra, không phải là công lao thật sự của mình, loại cảm giác này tuyệt đối làm người ta khó có thể chấp nhận.

Những Ma sư dưới năm mươi tuổi sở hữu Tinh Thần Ma Vực mới chân chính là lực lượng tinh nhuệ trẻ tuổi của Hắc Ám Ngũ Hành đại lục. Hắc Ám Ngũ Hành đại lục không có trường đào tạo như Thiên Can Học Viện, nhưng bọn họ lại có Hắc Ám Thiên Cơ Đạo Tràng. Địa phương đó so với Thiên Can Học Viện lại càng thêm nghiêm mật và tàn khốc hơn không biết bao nhiêu lần. Bọn họ huấn luyện ra không chỉ là Ma sư trẻ tuổi tinh nhuệ, mà còn là tử sĩ.

Sự sàng lọc tàn khốc đã khiến cho không biết bao nhiêu thiếu niên có tư chất xuất sắc ngã xuống và trực tiếp bị thiêu thành tro bụi trong Thiên Cơ Đạo Tràng. Nhưng cũng chính sự tàn khốc này đã sinh ra sự cạnh tranh kịch liệt, giúp những Ma sư trẻ tuổi do Thiên Cơ Đạo Tràng bồi dưỡng ra xuất sắc hơn nhiều so với Thiên Can Học Viện.

Ba trăm Hắc Ám Ma sư đều có thực lực trên Ngũ quan, hơn nữa phối hợp rất ăn ý, mười hệ thuộc tính áp chế đều đủ, thậm chí còn có mười kiện Thần khí của Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ. Một tổ hợp như vậy đã có thực lực đủ để đánh ngang tay với mười vị Chí Tôn cường giả.

Dưới tác dụng Tinh Thần Ma Vực của Cơ Động, Phát Thụy và Miểu Miểu cũng thấy được một đầu mũi tên màu đỏ chỉ vào nơi sâu nhất trong tầng mười ba. Nếu có thêm một chút thời gian nữa, với thực lực của ba người bọn họ, chắc chắn có thể đánh bại từng tiểu tổ Hắc Ám Ma sư này, tạo thành huỷ diệt mang tính

đả kích đối với bọn hắn. Nhưng hiện tại bọn họ còn đang phải chạy đua với thời gian, làm sao có thể lãng phí thời gian với đám Ma Sư bình thường này được. Phương hướng chỉ dẫn từ Tinh Thần Lực của Cơ Động chính là nơi ít gặp địch nhất, tạo thành một lộ tuyến an toàn.

Xuyên qua phòng tuyến phong tỏa này, nếu dùng tốc độ nhanh nhất, không để cho những Hắc Ám Ma sư kia kịp phản ứng, họ chỉ phải đối đầu với ba tiểu tổ mà thôi.

Ba người liếc nhìn nhau, trong ánh mắt toát ra thần sắc kiên quyết, Phát Thụy trầm giọng nói:

- Ba tổ này cứ giao cho ta. Miểu Miểu, phiên người bảo vệ Cơ Động. Tiểu sư đệ, đệ thực hiện đợt công kích đầu tiên, đánh sâu vào tể đàn. Sau đó chúng ta sẽ giúp đệ tiến vào bên trong.

- Tốt.

Sau khi ghi nhận thực lực của đối phương xong, Phát Thụy vẫn như cũ quyết định động thủ với ba tổ Hắc Ám Ma sư kia, như chứng minh lòng tin tuyệt đối của hắn.

Dưới sự dẫn dắt của Tinh Thần Lực, bọn họ đã tiến gần tới một tổ Hắc Ám Ma sư.

Ánh mắt Phát Thụy chợt trở nên sáng rực, đặc biệt nơi ẩn đường lặng lẽ mở ra một con mắt thứ ba, khí tức cường hãn đến cực điểm từ thân thể hắn phóng ra. Phát Thụy gầm nhẹ một tiếng, Tử Lôi Diệu Thiên Long tâm tính tương thông, trong nháy mắt liền gia tăng tốc độ, phóng thẳng về phía trước.

Miểu Miểu và Cơ Động theo sát phía sau Phát Thụy. Miểu Miểu cảm thấy hơi hoảng sợ trong lòng, nam nhân này bây giờ trông chẳng khác gì Lôi Thần giáng thế xuống nhân gian. Ma lực ba động mạnh mẽ và dày đặc hơn so với Cơ Động rất nhiều. Dương miện Thất quan hiện ra rõ ràng trên đỉnh đầu hắn, bảy quan và bốn tinh rưỡi, đại biểu cho hắn đã bảy mươi chín cấp, sắp tiến đến ngưỡng cửa Bát quan.

Điều đáng sợ hơn chính là ba động của Dương Lôi thuộc tính khí tức trong nháy mắt đã vượt qua hiệu quả áp chế song thuộc tính của Cơ Động.

Phát Thụy đưa tay phải giơ lên trên không, một đạo ánh sáng màu tím từ trong con mắt thứ ba của Phát Thụy bắn ra. Ngay lập tức, một chiến phủ cổ xưa đã hiện ra trong lòng bàn tay hắn. Đây chính là Dương Lôi Thần khí - Lôi Ngục Thần Phủ. Phát Thụy cũng không biến kiện Thần khí này thành giáp phòng ngự cho mình, luồng sáng màu tím trong suốt trong nháy mắt quét ngang cơ thể của hắn và Tử Lôi Diệu Thiên Long. Ma lực của một người một rồng giờ khắc này đã hoàn toàn phóng xuất ra.

Dương Lôi Ngưng Tụ pháp trận lẳng lẳng hiện ra sau lưng Phát Thụy. Chỉ trong hai lần hô hấp ngắn ngủi, hắn đã đem ma lực của mình tăng lên đỉnh điểm, tốc độ này ngay cả Thất quan Ma Sư như Miểu Miểu cũng tuyệt đối không làm được. Lúc này Phát Thụy đang phóng thích tất cả ma lực tích tụ bấy lâu của bản thân.

Cũng là người sở hữu Thần khí, nhưng chênh lệch giữa Phát Thụy và Miểu Miểu giờ phút này đã xuất hiện. Miểu Miểu dựa vào việc dung hợp giữa bản thân và Thần khí, dùng sinh mệnh lực của mình để tắm bổ cho Thần khí, từ đó mới có thể phát huy uy lực của Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng. Trong khi đó, Phát Thụy lại hoàn toàn không chế Thần khí trong tay, thông qua Thần khí mà kết hợp nhuần nhuyễn giữa Dương Lôi ma lực cùng với Lôi Ngục Thần Phủ.

Lúc này, khoảng cách giữa họ với tổ Hắc Ám Ma sư đầu tiên chỉ còn chưa tới hai trăm thước.

Tử Lôi Diệu Thiên Long hướng lên trời rống lên một tiếng diên cuồng, hai cánh vươn rộng, thân thể trong nháy mắt gia tốc, như một tia Lôi đình khổng lồ phá không phóng tới.

Cũng ngay lúc này, đối phương đã phát hiện ra sự xuất hiện của bọn hắn.

Mười tên Hắc Ám Ma sư đột nhiên cảm nhận được ma lực ba động kịch liệt, lập tức triển khai viên trận. Nhiều năm tu luyện tàn khốc đã khiến bọn hắn có kinh nghiệm thực chiến cực kỳ phong phú, đồng thời việc phối hợp cũng rất ăn ý.

Mười loại thuộc tính ma lực đồng thời phóng xuất, bọn họ mang những thuộc tính Ngũ hành áp chế hoàn toàn phóng thích ra. Năm nam năm nữ cùng lúc phóng ra ma lực của bản thân mình, tạo thành một tầng quang trảo thập sắc bảo vệ bên ngoài. Dù chưa đạt tới ngưỡng của Ngũ Hành Âm Dương Giới, nhưng dựa

vào thuộc tính tương sinh lẫn nhau của mười loại thuộc tính cùng tập trung một chỗ, bất luận đối phương tấn công từ góc độ nào, bọn hắn cũng có thể chống đỡ được.

Mộc thuận, Hoả thuận, Thổ thuận, Kim thuận, Thủy thuận dạng tường băng, năm kỹ năng phòng ngự toàn bộ xuất hiện. Đặc biệt hơn là năm loại kỹ năng phòng ngự này cũng giống như Tổ Hợp Kỹ mà hai gã Ma sư Ngũ hành âm dương thuộc tính tạo ra khi trước.

Hơn nữa bọn họ còn có Ngũ hành kết giới mười loại thuộc tính hỗ trợ. Trong nhất thời, uy lực của năm kỹ năng phòng ngự đã tăng lên một cách toàn diện.

Mười loại thuộc tính, Ngũ hành kết giới, đối với Thiên Can Học Viện, đây là vấn đề khó khăn vẫn chưa thể phá giải.

Xét về mặt lý luận, phải cần mười tên Ma sư có ma lực hoàn toàn tương đồng, mới có thể thi triển ra kết giới như vậy.

Nhưng ma lực giữa các Ma sư làm sao có thể tuyệt đối giống nhau chứ? Hiển nhiên Hắc Ám Ngũ Hành đại lục, hay chính xác hơn là Hắc Ám Thiên Cơ Đạo Tràng đã phá giải được vấn đề khó khăn này. Mười tên Ma sư trước mặt rõ ràng có ma lực hoàn toàn khác biệt nhau, nhưng bọn họ lại tạo ra được Ngũ Hành kết giới cường đại như vậy, trực tiếp tăng phúc cho các kỹ năng chiến đấu.

Xét về khía cạnh này, xem ra bọn chúng nghiên cứu về Ngũ Hành kết giới mười hệ thuộc tính còn tinh thâm hơn so với Ma Minh và Thiên Can Học Viện.

Năm loại phòng ngự của mười tên Ma Sư dường như trong phút chốc đã hoà quyện thành một tấm lá chắn cứng rắn đầy đủ mười loại thuộc tính. Với những người bên trong là tương sinh tăng phúc, với bên ngoài là tương khắc ngăn cản. Đây gần như là một tổ hợp hoàn mỹ, phát huy được toàn bộ lực lượng của mười tên Ma sư bên trong.

Hơn nữa phương thức chiến đấu của bọn họ là hoàn toàn nhắm vào bốn người Cơ Động và Phát Thụy. Chỉ cần giữ chân được bọn họ một khoảng thời gian ngắn, những tổ Hắc Ám Ma sư khác nhất định sẽ nhanh chóng chạy tới đây, liên thủ đối kháng, bao vây giết chết nhóm người Cơ Động.

Biến động trước mắt đã bị Cơ Động thông qua Tinh Thần Lực phát hiện, sau đó truyền vào trong đại não của Phát Thụy, giúp hắn có thể nắm rõ hoàn toàn từng biến hoá nhỏ nhất của đối phương, kể cả cấp bậc của mỗi một tên Ma sư.

Thậm chí địa hình chung quanh, yếu tố hoàn cảnh, toàn bộ đều nằm trong sự dò xét bằng Tinh Thần Lực của Cơ Động, hơn nữa còn chỉ ra được vị trí yếu kém nhất của Ngũ hành kết giới.

Đồng thời, Cực Hạn Song Hoả thuộc tính, Tinh Thần Ma Vực của Cơ Động cũng bám vào Cực Hạn Dương Lôi thuộc tính cường hãn của Phát Thụy, khiến đối phương bị áp chế về mọi mặt.

Thuộc tính của Ngũ hành kết giới quả nhiên là cường hãn. Dưới áp lực của tam trọng cực hạn Tinh Thần Ma Vực của Cơ Động mà cũng chỉ khiến cho Ngũ hành kết giới của họ không thể tiến hành phản áp chế, thực lực bọn họ chỉ giảm xuống ba thành mà thôi.

Có thể chống lại uy áp từ Thần khí trong tay Phát Thụy, đã nói lên sự cường đại của việc liên hợp mười loại thuộc tính.

Trình độ kết giới bảo vệ của những Ma sư này dường như hoàn toàn phù hợp với quy luật tự nhiên của đất trời.

Đối mặt với phòng ngự bậc này, Phát Thụy và Tử Lôi Diệu Thiên Long vẫn phải tiến lên phía trước. Phải biết rằng, trong tổ đội này có ba tên Ma sư có ma thú tọa kỵ. Có lẽ thực lực của bọn chúng không bằng những tên đã bị Cơ Động tiêu diệt trước đó, nhưng sự cường đại của Ngũ Hành kết giới đã giúp bọn chúng mạnh hơn rất nhiều so với mấy tên trước kia.

Ma lực Lôi thuộc tính nồng đậm tỏa rộng trên không, hai cánh Tử Lôi Diệu Thiên Long vươn ra, dấu ấn hình tia chớp hiện rõ trên ngực, một tia chớp khổng lồ bắn thẳng về phía trước. Cùng lúc đó, Lôi Ngục Thần Phủ trong tay Phát Thụy đã nhanh chóng biến lớn, hấp thu hoàn toàn tia chớp kia. Lúc này, không

khí xung quanh đã trở nên vắng vẻ, càng quý dị hơn là dường như nó đã chặt đứt mối liên lạc với thế giới bên ngoài, đem toàn bộ ma lực của mười tên Hắc Ám Ma sư cũng như Ngũ hành kết giới chặn lại.

Lôi Ngục Thần Phủ vươn cao trong gió, chỉ thấy quang mang chợt lóe lên, trong nháy mắt đã biến thành một thanh chiến phủ khổng lồ dài đến ba mươi thước. Giữa không trung, Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới đột ngột kịch liệt rung động, có thể thấy rõ ràng đám mây đen dày đặc trên bầu trời cùng với Lôi Ngục Thần Phủ tạo thành một cột lốc xoáy khổng lồ trên không trung. Trong phạm vi bao phủ của quang mang phát ra từ Lôi Ngục Thần Phủ, không khí đã hoàn toàn biến thành một màu tím.

Ngàn vạn lần không nên quên rằng, bản thân Lôi Ngục Thần Phủ chính là sản sinh từ Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới, có thuộc tính hoàn toàn tương đồng. Tầng mười ba của Thánh Tà đảo đã gần tiếp cận tới Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới, kiện Thần khí Lôi thuộc tính này chắc hẳn sẽ được tăng phúc rất nhiều. Cho dù là Thần khí cấp cao hơn như Đại Địa Nữ Thần Chi Trường cũng không thể sánh bằng.

Mười tên Hắc Ám Ma sư đồng loạt hiện lên vẻ khiếp sợ trong mắt. Thập hệ tổ hợp Ngũ Hành kết giới tuy mạnh, nhưng dù sao cũng chỉ là ma lực của từng người tổ hợp lại, lực lượng con người có hạn, làm sao có thể chống chọi với lực lượng của thiên địa đây?

Sắc mặt Phát Thụy vô cùng nghiêm túc. Hắn và Tử Lôi Diệu Thiên Long đang ở phía dưới Lôi Ngục Thần Phủ. Chỉ thấy hai tay hắn một co một duỗi, tạo thành tư thế nâng cán búa lên khỏi đỉnh đầu. Nhất thời, Lôi Ngục Thần Phủ khổng lồ trong không trung liên gờ lên cao, có thể dễ dàng thấy rõ vô số tia điện quang lập lòe như sóng gợn chạy dọc theo cự phủ. Trên bầu trời, một tiếng nổ ầm ầm vang lên, vùng không gian màu tím sền sệt trong nháy mắt bị chấn động kịch liệt. Giờ khắc này Cơ Động cũng lập tức thu hồi Tinh Thần Ma Vực và Cực Hạn Song Hoả thuộc tính áp chế của mình lại. Uy lực của Lôi đình thật sự quá kinh khủng, gần như sánh ngang với khí chất to lớn của đất trời, có thể phá hủy hết thảy vạn vật thể gian.

Đúng lúc này, trong cột lốc xoáy mây đen của Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới chợt lóe lên một tia quang mang màu lam tím, một quả cầu ánh sáng màu tím chợt từ trên trời giáng xuống.

561. Chương 305: Đại Ngũ Hành Kết Giới Sụp Đổ!

Nếu so với năm năm trước thì hiện giờ Phát Thụy đã hoàn toàn điều khiển được Lôi Ngục Thần Phủ, xuất hiện giữa bầu trời trong lúc không gian xung quanh sụp đổ, ma lực của bản thân Phát Thụy không những yếu đi mà ngược lại còn tăng lên do điên cuồng hấp thu Lôi nguyên tố trong không khí.

Trông thấy cảnh đó, trong lòng Cơ Động đột nhiên hiểu ra:

- Nếu tìm cho vị sư huynh này của mình một nơi tu luyện thích hợp nhất thì không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là Thánh Tà đảo. Bởi vì nơi này có Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới, là Lôi Đình thể giới cường đại nhất. Ở chỗ này bất luận là bản thân Phát Thụy hay Lôi Ngục Thần Phủ đều có được sự hỗ trợ rất lớn.

“Ầm... Ầm...”

Thập hệ Ngũ hành kết giới bao gồm Mộc thuần, Hỏa thuần, Thổ thuần, Kim thuần, Thủy thuần, năm loại tổ hợp phòng ngự đã hoàn toàn bị vỡ nát trong lúc không gian sụp đổ. Cái gì mới là cường hãn, đây mới là sự cường hãn chân chính.

Một khắc sau đó, Phát Thụy cầm trên tay thanh Lôi Ngục Thần Phủ khổng lồ lớn hơn ba mươi thước giáng mạnh từ trên trời xuống.

- Đi.

Phát Thụy thậm chí cũng không liếc mắt nhìn lại mười tên Hắc Ám Ma Sư kia, thúc dục Tử Lôi Diệu Thiên Long bay tới trước.

Cơ Động cùng Đại Diễn Thánh Hỏa Long liền bám theo sau. Miểu Miểu và Ngân Dực Hải Đông Thanh thì chậm hơn một chút. Trong nội tâm nàng vẫn còn đang kinh hãi. Trời ạ! Đôi huynh đệ này thật sự là người sao? Lôi Đế quả nhiên kinh khủng a, dường như không hề thua kém Cơ Động chút nào cả. Một phủ như vậy, mình có thể cản được mấy lần đây?

Ầm ầm, cả vùng đất giống như là bị thần oanh kích một đòn nặng nề. Một đòn kia dường như làm cho tử quang hiện lên, trên mặt đất chỉ còn lưu lại một vết nứt khổng lồ đã cháy đen. Mười tên Hắc Ám Ma Sư cùng với mấy con ma thú tọa kỵ đều đã hoàn toàn biến mất, không còn vết tích gì nữa. Thậm chí cả tinh hạch cùng tinh miện cũng đều vỡ nát. Cơ Động còn chưa kịp ra tay, thì toàn bộ đã bị thần lôi kinh khủng đánh cho hôi phi yện diệt (cả tro cốt cũng không còn)

Việc Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục luôn ẩn giấu thực lực đã thực sự chọc giận Lôi Đế Phát Thụy:

- Nhiều năm qua các người tận lực ẩn nhẫn sao? Nhưng cho dù các người sử dụng toàn bộ thực lực thì ta vẫn có thể hủy diệt toàn bộ các người.

Uy lực mà Lôi Ngục Thần Phủ thi triển lúc vừa rồi rõ ràng đã tiếp cận sơ cấp Siêu Tắt Sát Kỹ. Điều đáng sợ hơn nữa là một chiêu vừa rồi không có tiêu hao quá nhiều thực lực của Phát Thụy. Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới giống như một thương khổ mà trong đó hắn có thể hạn chế sự tiêu hao đến mức nhỏ nhất. Có Vạn Lôi Kiếp Ngục, lại thêm việc Phát Thụy đã tu luyện Cực Hạn Dương Lôi đến cấp bảy mươi chín, thêm vào hắn còn có Lôi Ngục Thần Phủ. Tính ra thực lực của hắn đã có thể sánh cùng Cửu quan Chí tôn cường giả rồi. Cho dù gặp phải Chí tôn Miện hạ Thủy Minh Nguyệt hay Lãnh Phong Vân, hắn cũng đủ thực lực để đánh một trận, thậm chí còn có tới bốn phần chiến thắng. Cơ Động có thể khẳng định, nếu trong điều kiện không sử dụng Hỏa Thần Hư Không Trảm, thì chính mình cũng không phải là đối thủ của vị sư huynh này, cho dù có sử dụng Nhật Nguyệt Âm Dương Giới cũng vô ích.

Bên trong tầng thứ mười ba, tế đàn màu đen hình tròn cao ba tầng vẫn sừng sững tại chỗ. Từ nơi đặt tế đàn, chỉ cần tiến về phía trước chừng trăm mét là có thể đi vào nơi quan trọng nhất trên Thánh Tà đảo. Từ tế đàn có thể thấy rõ ràng khu vực trung tâm đó, nơi đó có ngũ thải nê thổ (đất ngũ sắc) thậm chí còn có ngũ thải quang mang (ánh sáng ngũ sắc) bốc lên nhàn nhạt. Từ đó có thể thấy rõ năm ngọn núi cao phân biệt ở năm hướng khác nhau.

Trên đỉnh cao nhất của tế đàn, Hắc Ám Thiên Cơ không ngừng niệm chú bằng những ngôn ngữ cổ quái, thậm chí ngay cả quân đoàn Hắc Ám ma sư tinh nhuệ nhất thủ hộ ở nơi này, cũng không hiểu hắn niệm cái gì nữa.

Hắc Ám khô lâu quyền trượng được giơ cao lên không trung, ánh mang uốn lượn không ngừng tỏa ra từ nó.

Cách đó không xa vang lên một tiếng sấm nổ rung trời, tuy tất cả những Hắc Ám ma sư đều nghe thấy, nhưng bọn chúng vẫn phớt lờ hết thảy, chỉ chăm chú tập trung bảo vệ tế đàn. Ngay lúc tiếng sấm thứ hai vang lên, Lý Vĩnh Hạo tay cầm Hắc Thiên Ma Thần kiếm đang ngồi ngay ngắn ở tầng thứ nhất của hắc ám tế đàn, cũng chậm rãi mở mắt ra. Động tác của hắn vẫn không có gì thay đổi, thanh kiếm Hắc Thiên Ma Thần trong tay cũng giống như cửu đại thần khí khác, tiếp tục phóng thích ánh sáng thuộc tính đậm đặc. Ma lực trong thập đại thần khí toàn bộ bay lên giữa trời, hội tụ xung quanh Hắc Ám quyền trượng. Điều đó khiến cho trường bào trên người Hắc Ám Thiên Cơ tỏa ra vô số tia sáng chói lòa, trông vô cùng hoa lệ.

Lúc này cho dù ngoại giới phát sinh chuyện gì thì Hắc Ám Thiên Cơ cũng đều không hay biết, quyền trượng trong tay hắn bắt đầu ngưng đọng lại, tựa hồ đang khắc lên không trung khế ước kỳ dị nào đó.

- Đại Ngũ Hành Kết Giới.

Lý Vĩnh Hạo nghiêm trang quát lên. Nói xong câu đó, hắn lại nhắm mắt lại một lần nữa. Hết sức tập trung đem ma lực bản thân rót vào Hắc Thiên Ma Thần kiếm đang nắm trong tay.

- Phát Thụy, người tới nhanh như vậy sao? Nhưng Cơ Động đâu, sao hắn không ra tay? Nếu không có Cơ Động, cho dù người có tới sớm hơn nữa cũng không thể ngăn cản hành động của chúng ta. Hắc Ám chắc chắn sẽ hàng lâm thế giới. Ba lần trước thua trong tay người, ta vẫn không cam tâm. Một khi Hắc Ám phủ xuống, ta sẽ khiến người hoàn toàn tuyệt vọng. Ta sẽ tự tay rửa sạch tất cả sự sỉ nhục lúc trước.

Nghe được Lý Vĩnh Hạo ra lệnh, mười tên Ma sư gần tể đàn liền đồng thời giơ tay lên, mười luồng ánh sáng phóng lên cao, đồng thời nổ tung trên không, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Đó vốn không phải là ma kỹ mà là pháo hiệu. Mười loại pháo hiệu đồng loạt được phóng lên trời.

Cơ Động, Phát Thụy, Miếu Miếu cùng Vân Thiên Kỳ đầu tiên là thấy được các loại pháo hiệu này, sau đó mới nhìn thấy một lượng lớn Hắc Ám ma sư ở trong tầng thứ mười ba.

Cơ Động sử dụng Tinh Thần Ma Vực, lại thông qua pháo hiệu đã xác định rõ vị trí của tể đàn. Nhưng hắn cũng đồng thời phát hiện, nguyên bản một đám địch nhân đang bảo vệ phía trước tể đàn lại nhanh chóng rút về phía sau.

Tiếng sấm thứ hai lại vang lên, Phát Thụy đã sử dụng Lôi Ngục Thần Phủ trong nháy mắt chém giết một tổ địch nhân nữa. Khoảng cách giữa bọn họ và tể đàn đã càng ngày càng gần.

Đúng vào lúc này, bất chợt Cơ Động cảm thấy phạm vi tinh thần của mình chấn động kịch liệt, thân thể thoáng run rẩy. Hắn hoảng sợ phát hiện bạch quang trong con ngươi đã nhanh chóng biến mất, Tinh Thần Lực phát ra bên ngoài đều bị bức ngược trở về trong cơ thể, ngoại trừ một bộ phận dùng để liên lạc với Phát Thụy cùng Miếu Miếu.

Cùng lúc đó, thân thể của Đại Diễn Thánh Hỏa Long, Tử Lôi Diệu Thiên Long cùng Ngân Dực Hải Đông Thanh đều đồng loạt trầm xuống mà không hề có dấu hiệu gì báo trước. Tựa hồ có một lực lượng đặc thù nào đó đã vô hiệu hóa hoàn toàn năng lực phi hành của bọn chúng.

Ba con ma thú đều đồng loạt phản ứng lại, may mà bọn chúng phi hành không quá cao. Đồng thời, từ miệng bọn chúng đều đồng loạt phát ra oanh kích xuống dưới mặt đất, cố hết sức giảm bớt tốc độ rơi của mình.

“Oanh... oanh... oanh...”

Thân thể của ba con ma thú va chạm nặng nề với mặt đất. Đại Diễn Thánh Hỏa Long nhờ vào thân thể linh hoạt nhất trong cả ba, thân hình khẽ bung lên đã hóa giải phần lớn lực va chạm, rơi vào trên một tán cây rồi hạ xuống đất. Mà tình huống của Tử Lôi Diệu Thiên Long cùng Ngân Dực Hải Đông Thanh thì tệ hơn một chút, chúng lộn nhào thất điên bát đảo, tuy không bị thương nhưng cũng choáng váng cả mặt mày.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Miếu Miếu kinh hô, một khắc trước khi ma thú rơi xuống thì nàng cùng Phát Thụy đã bay lên. Nhưng đúng vào lúc đó, cả bốn người đều thấy được mười luồng sáng to lớn từ những phương hướng khác nhau đồng thời phóng lên không. Tiếng nổ ầm ầm vang dội, mười luồng ánh sáng to lớn hoàn toàn che lấp đi Vạn Lôi Kiếp Ngục giới, tạo thành một màn hào quang khổng lồ.

Uy áp kinh khủng từ trời giáng xuống. Phạm vi bao phủ Tinh Thần Lực, thuộc tính áp chế của Cực Hạn Ma Lực, khả năng phi hành của ba con ma thú, toàn bộ đều không thể sử dụng. Hơn nữa bọn họ còn cảm thấy dường như không thể không chế được nguyên tố ma lực trong không khí, không cách nào hấp thu được chúng để bổ sung ma lực cho bản thân.

- Đây là Ngũ Hành Âm Dương giới sao?

Phát Thụy nghi ngờ nói.

Cơ Động trầm giọng nói:

- Không, không phải là Ngũ Hành Âm Dương Giới. Trừ phi bọn chúng có tới mười tên Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ có tu vi đạt tới cửu quan, nếu không sẽ không thể nào lập được Ngũ Hành Âm Dương Giới có diện tích khổng lồ như vậy. Hơn nữa, kết giới này có những đặc điểm khác với Ngũ Hành Âm Dương Giới. Ngũ Hành Âm Dương Giới là kết giới phát huy toàn bộ các thuộc tính ngũ hành cực hạn, dung hòa chúng hoàn mỹ lại với nhau. Dự đoán mười luồng sáng bắn lên trời lúc trước chính là mười cột trụ của kết giới này. Chúng mô phỏng theo Ngũ Hành kết giới nhưng có phạm vi tác dụng rộng hơn. Cho nên chỉ có hiệu quả áp chế mạnh mẽ, chứ không hề có được hiệu quả cường đại của Cực hạn thuộc tính. Kết giới này hoàn toàn dựa vào ma lực chống đỡ mà sinh ra hiệu quả áp chế, bức bách chúng ta phải giao chiến với bọn chúng ngay trên mặt đất. Nếu không còn ưu thế phi hành thì tốc độ của chúng ta sẽ giảm mạnh.

Lệ mang trong mắt Phát Thụy chợt lóe:

- Bất luận thế nào, chúng ta cũng phải ngăn bọn chúng lại. Đi!

Lúc này, Ngân Dực Hải Đông Thanh cùng Tử Lôi Diệu Thiên Long cũng đã tới, ba người lại một lần nữa lên lưng chúng, chạy trên mặt đất tiến về trước. Đi vào trong phạm vi đại Ngũ hành kết giới này không thể tránh khỏi áp lực đè nặng trên người. Cho dù là Cửu cấp ma thú cũng phải chịu ảnh hưởng không nhỏ. Nhưng cho dù sự áp chế có mạnh như thế nào thì bọn họ cũng không có đường lui, chỉ có con đường tiến về phía trước.

Lý Vĩnh Hạo tuy chỉ ra một mệnh lệnh đơn giản cho Hắc Ám ma sư, nhưng hành động đó lại chỉ đúng ngay điểm mấu chốt. Hắn đã canh đúng thời điểm thích hợp nhất để làm chậm lại tốc độ của đám người Cơ Động. Chuyện phá vỡ Đại Ngũ Hành kết giới này với đám người Cơ Động không hề khó, chỉ cần bọn họ có thể tìm được bất kỳ đám người Hắc Ám ma sư nào lập nên cột trụ của Đại Ngũ Hành kết giới, tiêu diệt bọn chúng thì đã có thể phá vỡ kết giới này rồi. Chỉ có điều bọn họ không thể làm thế, vì đã không còn thời gian nữa. Mục tiêu của bọn họ chính là những Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ cùng Hắc Ám Thiên Cơ ở chỗ tế đàn, sao lại có thể phân tâm đi tìm đám người Hắc Ám ma sư dựng nên Đại Ngũ Hành kết giới đây? Lấy một trăm tên ma sư tuy vẫn chưa thể áp chế hoàn toàn bốn người Cơ Động, nhưng bọn chúng có thể thông qua Đại Ngũ Hành kết giới tìm được vị trí của bọn họ, sao đó triệu tập Hắc Ám ma sư từ bốn phương tám hướng bao vây tiêu trừ bọn họ. Cứ như thế, không nói tới việc có thể giết được đám người Cơ Động hay không, chỉ riêng việc trì hoãn bọn họ cũng đã chắc chắn thành công.

Vì kế hoạch này, hơn một ngàn năm nay Hắc Ám Ngũ Hành đại lục đã chuẩn bị quá lâu rồi, bất kỳ việc nào cũng nằm trong sự tính toán của bọn chúng, có thể nói thời điểm nghi thức hắc ám thành công đã càng lúc càng gần.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long dẫn đầu, cả ba ma thú đều không thể phi hành, thực lực của bọn chúng cũng bị giảm xuống một mức nhất định. Trong đó chịu ảnh hưởng lớn nhất chính là phi điều Ngân Dực Hải Đông Thanh. Đại Diễn Thánh Hỏa Long và Tử Lôi Diệu Thiên Long vốn là Long tộc, bất luận là ở dưới đất hay trên không đều có lực chiến đấu cường hãn. Nhưng Ngân Dực Hải Đông Thanh sau khi không cách nào phi hành, thì thực lực đã giảm mạnh.

Nhưng dù thế, khi ở trên mặt đất thì thực lực Miểu Miểu lại tăng lên. Thân là Thổ hệ ma sư, khi đứng trên mặt đất còn ai có thể có được lợi thế lớn hơn nàng đây?

Thân ảnh đám người Hắc Ám ma sư đã hiện ra trong tầm mắt của bọn Cơ Động. Miểu Miểu đứng trên đỉnh đầu Ngân Dực Hải Đông Thanh, một luồng sáng màu xám chợt sáng lên trên tay nàng. Luồng sáng xám đó vừa xuất hiện, liền từ hai bàn tay nàng kéo dài ra, hóa thành một thanh trượng dài chừng hai thước, mang trên mình hình điêu khắc của mười nữ nhân, trông rất sống động, từng vầng sáng màu xám không ngừng tỏa ra từ nó. Đó chính là thần khí của nàng – Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng.

- Ta phụ trách hạn chế bọn chúng, các người công kích.

Thân là Minh chủ Ma Minh, Miểu Miểu tự nhiên hiểu rõ dưới tình huống như thế nào, mình nên ứng phó ra sao.

Một màu xám tro sền sệt tựa như thủy ngân tuôn ra từ Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng. Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng khi sử dụng trên không và Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng trên mặt đất lúc này đã lộ rõ sự chênh lệch về cấp bậc. Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng dài tới hai thước, đuôi trượng được Miểu Miểu cầm trên mặt đất, màu xám tro sền sệt cứ như thể men theo từ thân trượng xuống tới đuôi trượng rồi lan ra khắp nơi. Trong suốt quá trình như thế mà không có bất kỳ một tia ma lực ba động nào cả, cho dù là Đại Ngũ Hành kết giới cũng không thể nào áp chế được Thần khí. Hóa địa vi trạch (Hóa đất bằng thành đầm lầy) đó là kỹ năng đặc thù của Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng. Về phương diện ma lực, Miểu Miểu vốn không thể nào so sánh với Cơ Động và Phát Thụy vốn có Cực Hạn Ma Lực, nhưng nếu so về sự khống chế Thần khí thì nàng tuyệt đối không kém hơn Phát Thụy, thậm chí còn cao hơn cả hắn. Dù sao thân thể của nàng vốn đã hòa cùng một thể với Thần khí, khi sử dụng kỹ năng thì tuyệt đối có thể phát huy hết uy lực của kỹ năng đó.

- Muốn giết Cơ Động ta mà chỉ có thể thôi sao?

Cơ Động chợt quát lên một tiếng, cả người đã phóng ra ngoài như một mũi tên, kim quang chói mắt phát ra từ thân thể hắn. Có thể thấy rõ, kim quang nồng đậm kia cuối cùng tụ lại ngay trên tay phải hắn, sau đó trong nháy mắt tràn ra, hóa thành một thanh trường kiếm khổng lồ dài hơn mười thước.

Trong lúc điều động ma lực, Cơ Động đã phát hiện Đại Ngũ Hành kết giới này ngoài những hạn chế ở trên, còn hạn chế tất cả các kỹ năng tầm xa. Nói cách khác, các chiêu thức như Long Lân Thễm, Âm Nguyệt Diễm,... những ma kỹ tầm xa đều không có tác dụng, chỉ có những ma kỹ có sự tiếp xúc của thân thể mới có hiệu quả.

562. Chương 306: Quyết Tuyệt - Đột Phá - Ngũ Liên Thiễm!

Riêng đối với Cơ Động, hạn chế này ngược lại thập phần có lợi đối với hắn.

Liệt kiếm được Cơ Động toàn lực rót vào Cực Hạn Dương Hỏa, phát ra kim sắc quang thải chói lòa. Cơ Động cả người nhân kiếm hợp nhất, mũi chân thoảng chạm nhẹ xuống đất đã từ chính diện mà xông thẳng tới trước. Dưới sự tăng phúc của Liệt kiếm, Cực Hạn Dương Hỏa của hắn đã cường hân đến một trình độ khủng bố. Cùng lúc đó, khắp toàn thân hắn kim quang đại phóng, Thần Hỏa Thánh Vương Khải trên người Cơ Động trong nháy mắt bộc phát ra bản thể Hỏa Diễm Quân Vương của mình. Tất cả ma lực trong cơ thể vào giờ khắc này cũng thông qua Âm Dương Ngự chuyển thành Cực Hạn Dương Hỏa, ngay cả nơi trọng yếu như Hồn Độn Châu cũng tản ra kim quang nhàn nhạt.

“Oanh...!!!”

Quang diễm chói mắt từ trên thân kiếm Liệt kiếm phát ra, mặc dù không thể sử dụng công kích ma lực, nhưng từ trên thân của Liệt kiếm vẫn vờn ra làn kiếm quang dài đến ba thước. Kiếm quang như một trùy hình khổng lồ, tràn ngập hơi thở vô kiên bất tồi.

Nếu như chỉ đơn thuần là Liệt kiếm dài chín thước thì có lẽ đám Hắc Ám ma sư này còn dám chính diện ngăn cản. Nhưng khi bọn họ cảm giác được ba động ma lực kinh khủng trên thân Liệt kiếm, ai nấy đều không dám chính diện cứng rắn ngạnh kháng. Hơn mười tên Hắc Ám ma sư vội tản ra hai bên nghênh đón, chuẩn bị công kích Cơ Động từ bên cạnh.

Điều Cơ Động muốn chính là tình huống như vậy, nếu không vì sao hắn lại hao phí ma lực, đem Tất Sát Kỹ của Hỏa Diễm Quân Vương trực tiếp thông qua Liệt Kiếm phóng thích ra ngoài chứ?

Thực lực khủng bố lúc này đã được bộc phát toàn diện, Cơ Động nhanh chóng dùng kỹ năng cường hân mà hắn được truyền thụ - Bành Xà Thiễm!

Hắn không có bất kì thay đổi phương hướng hoặc biến ảo gì, mà chỉ là thuần túy vọt tới trước, lấy phương thức Bành Xà Thiễm nhanh chóng phát động lần đột kích đầu tiên. Đệ Nhất Thiễm vừa thi triển, thân hình hắn trong nháy mắt đã lao về phía trước hai mươi thước, khiến cho tất cả những công kích của đám Hắc Ám ma sư toàn bộ đều rơi khoảng không. Mũi chân Cơ Động tà tà trên mặt đất, người theo kiếm, cứ như vậy trực tiếp xông vào trận địa của địch nhân. Lúc này toàn bộ Hắc Ám ma sư từ bốn phương tám hướng đều ập đến toàn bộ. Tất cả đều đem ma lực của mình tăng lên tới cực hạn, các loại vũ khí ma lực, ma thú tọa kỵ đồng loạt hướng về phía Cơ Động công kích.

- Muốn giết Cơ Động ta sao?

Dưới tình huống như vậy, Cơ Động vẫn không có chút ngừng trệ. Hắn nhanh chóng phát động Bành Xà Thiễm lần thứ hai. Cho dù là cây cối ở chính diện cũng không thể làm hắn thay đổi phương hướng. Dưới tốc độ bạo phát của Đệ Nhị Thiễm, cả người hắn biến thành một tia chớp kim sắc, một lần nữa bắn mình tới trước hơn hai mươi thước. Mấy tên Hắc Ám ma sư không kịp tránh né, liền trực tiếp bị Cực Hạn Dương Hỏa khổng lồ trên thân Liệt kiếm đốt thành tro bụi, ngay cả trang bị ma lực của bọn hắn cũng không lưu lại chút gì.

Đây là loại tốc độ gì chứ? Sau hai lần lóe lên, Cơ Động đã vượt qua gần một phần ba vòng vây của những Hắc Ám ma sư. Những Hắc Ám ma sư đang toàn lực đuổi theo sau Cơ Động chứng kiến cảnh tượng đó đều

lâm vào khiếp sợ, còn nhóm Hắc Ám ma sư phía trước cũng vội vàng bày ra toàn bộ phòng ngự mạnh nhất của mình.

Nhưng cho dù như vậy, bọn họ cũng không thể nào ngăn cản Cơ Động tiếp tục tấn công về phía trước. Đệ Tam Thiểm cấp tốc bộc phát, kim quang lấp lánh một lần nữa lại lóe lên, bất chấp phòng ngự ở phía trước có mạnh mẽ như thế nào. Dù sao ở chỗ này cũng không có bất kỳ gã Hắc Ám ma sư nào có đẳng cấp Bát quan, mà cho dù có Bát Quan ma sư ở chỗ này, khi đối mặt với Diễm Dương Trùy do Liệt kiếm của Cơ Động phát ra, cũng tuyệt đối không dám chính diện đối chiến.

Liên tục ba lần đột tiến, cũng giúp cho nhóm Hắc Ám ma sư thăm dò được một chút phương thức đột kích của Cơ Động. Trong sát na khi hấn kết thúc lần đột kích thứ ba, bốn gã Hắc Ám ma sư ở bên cạnh đã nhanh chóng phát động công kích. Liệt kiếm vừa hiện ra thì công kích của bọn họ đã trực tiếp rơi vào trên người Cơ Động.

Khoảng cách hai mươi thước, với kinh nghiệm thực chiến của nhóm Hắc Ám ma sư này, việc phán đoán điểm rơi của Cơ Động cũng không có gì là khó khăn.

Đối mặt với công kích ập đến từ bốn phía, Cơ Động căn bản không có cơ hội né tránh, hấn cũng tịnh không cố gắng né tránh hoặc dừng lại phòng ngự. Nếu làm như vậy, điều hấn phải đối mặt chính là bị đám Hắc Ám ma sư từ bốn phương tám hướng bao vây. Lấy thực lực của hấn bây giờ, dưới tình huống bị Đại Ngũ Hành kết giới áp chế, sẽ không bao giờ có thể đột phá vòng vây được nữa.

Vì vậy Cơ Động căn bản không hề có ý tứ tránh né, cứ mặc cho đủ loại vũ khí ma lực bất đồng thuộc tính từ bốn phía đồng thời rơi vào người hấn.

Có thể nắm bắt chiến cuộc như vậy, hiển nhiên đó là những cường giả của Hắc Ám ma sư. Trong bốn người này có hai gã là Lục quan ma sư, hai gã là Thất quan cường giả.

Khi vũ khí ma lực của bọn hấn sắp rơi vào người Cơ Động, trong nháy mắt bọn họ đột nhiên cảm giác được cả người Cơ Động chẳng khác nào một con cá trê trơn trượt, thân hình khê uốn éo đã bất ngờ thay đổi phương hướng.

Chỉ bằng vào mắt thường rất khó phân biệt sự biến ảo rất nhỏ này của thân thể hấn. Hiệu quả tá lực đã lực do Bành Xà Thiểm phát huy ra vô cùng nhuần nhuyễn. Một tiếng rên trầm thấp phát ra từ trong miệng Cơ Động, hấn vừa cùng lúc gánh chịu công kích của bốn gã Hắc Ám ma sư, vừa nhanh chóng phát động Đệ Tứ Thiểm. Cho đến khi thân hình hấn đã bắn thẳng về phía trước gần hai mươi thước, những âm thanh leng keng lúc hấn bị đánh trúng vào khải giáp khi thi triển Đệ Tam Thiểm mới vang lên. Từ đó có thể thấy được tốc độ của hấn đã đạt đến mức độ kinh khủng như thế nào!

Bành Xà Thiểm của Cơ Động chỉ có thể sử dụng liên tục được năm lần. Đệ Tứ Thiểm vừa kết thúc, Đệ Ngũ Thiểm đã được hấn thi triển ngay lập tức sau đó.

Đối thủ có thể phán đoán trước được điểm rơi của Cơ Động thì hấn cũng có thể khống chế được điểm rơi của mình. Lúc này hấn đã đột kích vượt qua được hơn nửa phòng tuyến của đối phương. Đệ Tứ Thiểm nhanh chóng được phát động, chỉ có điều khoảng cách đã không còn là hai mươi thước như thường lệ mà chỉ còn mười chín thước. Hấn đã cố ý khống chế cực kỳ chính xác, đem khoảng cách mình đột tiến rút bớt lại một thước.

Ngàn vạn lần không nên xem thường một thước ngắn ngủi này, chính vì chênh lệch một thước đó mà các loại vũ khí ma lực đều rơi toàn bộ vào Liệt Kiếm hoặc đánh vào khoảng không.

Liệt kiếm chấn động, tản mát ra từng đợt long ngâm, đồng thời Đệ Ngũ Thiểm cũng được Cơ Động phát động ngay lúc này. Lần lóe lên cuối cùng này, hấn không đột tiến về phía trước mà phóng người nhảy thẳng lên phía trên.

Bắn mình lên không trung, công kích của địch nhân tự nhiên rơi vào khoảng không. Thân thể Cơ Động trên không trung nhờ vào đôi cánh vậy động mà dừng lại trong nháy mắt. Mặc dù không thể phi hành nhưng hai cánh của Thần Hỏa Thánh Vương Khải cũng đủ để làm chậm lại tốc độ rơi của hấn.

Mượn quá trình dừng lại trong sát na này, Cơ Động hít sâu một hơi như muốn đem toàn bộ không khí trong thể giới này hút vào thể nội. Trong quá trình hấp thụ không khí, Hỏa Diễm Quân Vương Thể của Cơ Động

tựa hồ như bành trướng thêm vài phần. Hai tay hắn nắm chặt Liệt kiếm giơ cao lên đỉnh đầu. Khi người của hắn rơi xuống đất, Liệt kiếm ở giữa không trung mang theo một đạo quang mang cực đại, cường ngạnh chém xuống.

Không cần nhìn, không cần tập trung vào bất kỳ mục tiêu nào, chỉ là đơn thuần chém thẳng Liệt kiếm về phía trước. Khí thế mãnh liệt không gì sánh nổi trong nháy mắt bộc phát ra khiến cho những tinh anh của Hắc Âm Ngũ Hành đại lục không khỏi hít một hơi khí lạnh. Tất cả Hắc Âm ma sư đang chuẩn bị công kích Cơ Động đều không hện mà cùng đình trệ trong chốc lát.

Con người chỉ có một tính mạng, cho dù bọn họ đã trải qua huấn luyện sinh tử trong Hắc Âm Thiên Cơ Đạo Tràng, nhưng trong vô thức vẫn sẽ chủ động tự bảo vệ tánh mạng của mình. Bất cứ ai trong bọn họ cũng không dám khăng định một kiếm kia của Cơ Động có biến hướng hay không? Cự kiếm dài chín thước, lại thêm kiếm quang đến ba thước, phạm vi bao trùm quá lớn! Bọn họ không muốn mình là người đầu tiên hôi phi yện diệt ở dưới thân kiếm!

Vì vậy, một kiếm này của Cơ Động đã thuận lợi oanh kích trên mặt đất. Chỉ nghe một tiếng nổ vang không gì sánh kịp kèm theo kiếm quang rực rỡ tỏa khắp bốn hướng. Trầm kích dữ dội của Liệt kiếm làm cho cả một khu vực rộng lớn trên mặt đất cũng như Đại Ngũ Hành kết giới chấn động kịch liệt. Cự Hạng Dương Hỏa kinh khủng kèm theo toàn bộ ma lực của Hỏa Diễm Quân Vương cùng với toàn bộ ma lực của Diễm Dương Truy tích tụ trên thân Liệt kiếm đều toàn diện bộc phát. Nơi trọng kiếm trầm xuống, cả vùng đất trong nháy mắt nổ tung, vô số đất đá bị cự kiếm oanh kích hóa thành bụi phấn tán loạn trong không trung. Một đường rãnh khổng lồ dài chừng mười hai thước, rộng ba thước, sâu tới mười thước cứ như vậy mà hiện ra trước mặt Cơ Động.

Chỉ có điều mục tiêu công kích của hắn là nhằm vào mặt đất, nên không quét trúng bất kỳ một gã Hắc Âm ma sư nào.

Như đã nói lúc trước, bất luận người nào cũng tự bảo vệ mình theo bản năng. Khi một kiếm khai thiên tích địa của Cơ Động chém xuống, cơ hồ tất cả địch nhân chính diện với hắn đều lập tức tránh lui ra hai bên, cho dù địch nhân ở ngoài tầm mười hai thước cũng không ngoại lệ. Để được cục diện như vậy, đó chính là do Cơ Động đã cố gắng liên tục năm lần biến đổi thân hình, cuối cùng xông vào không trung phát ra một kích có tính uy hiếp cường đại đó. Một kích này đã bộc phát toàn bộ thực lực của hắn, bất luận là khí thế hay cường độ công kích đều đạt đến đỉnh điểm.

Cho dù là Phát Thụy, nhìn thấy Cơ Động thi triển công kích vừa mạnh mẽ vừa bạo lực trước nay chưa từng có như thế, trong lòng cũng không khỏi âm thầm trầm trồ khen ngợi. Vị tiểu sư đệ này quả nhiên không hổ với uy danh Bạo quân. Dưới sự vây công của gần hai trăm tên Hắc Âm ma sư cường đại, lại có thể trong vài lần hô hấp mà đột kích vượt qua hai phần ba phòng tuyến. Đây là dũng khí và lực lượng mạnh tới bậc nào cơ chứ?

Cũng ngay vào lúc này, Hóa Địa Vi Trạch của Đại Địa Nữ Thần Chi Trưởng cũng đã lan tràn đến chân nhóm Hắc Âm ma sư. Hơn một phần ba nhóm Hắc Âm ma sư đều cảm giác được nền đất dưới chân mình bỗng trở nên mềm nhũn. Sau một khắc, hai chân của bọn hắn đã bị mặt đất sền sệt trói buộc.

Hóa Địa Vi Trạch mang đến áp lực tinh thần thậm chí còn đáng sợ hơn so với uy lực của nó. Dù sao tất cả Hắc Âm ma sư cũng đều cho rằng, trong Đại Ngũ Hành kết giới quyết không thể nào sử dụng năng lượng công kích tầm xa. Hơn một phần ba nhóm Hắc Âm ma sư này lập tức lâm vào hoảng loạn trong khi phạm vi trói buộc lại đang nhanh chóng lan tràn.

Miêu Miêu đã đem ma lực của mình phóng thích đến cực hạn. Nàng làm như thế để cho Phát Thụy và Cơ Động có được nhiều thời gian hơn. Cơ Động cùng nàng phát hiện, Đại Địa Nữ Thần Chi Trưởng mặc dù có thể phóng thích kỹ năng, nhưng Hóa Địa Vi Trạch có tốc độ phóng thích chậm hơn bình thường rất nhiều. Nhưng chỉ cần nàng có thể hạn chế được địch nhân, như vậy bọn họ không thể phát động công kích ngăn cản hành động của Cơ Động. Điều này đối với bốn người Cơ Động mà nói đúng là một chuyện tốt.

Phát Thụy lại càng không nhàn rỗi. Khi Cơ Động lao thẳng vào địch nhân, hắn cũng phi thân lên cao, Lôi Ngục Thần Phủ không đột kích giống Bành Xà Thiểm của Cơ Động mà hoàn toàn công kích theo một lộ tuyến khác.

Lôi Ngục Thần Phủ tùy tâm biến ảo biến thành một chiến phủ dài ba thước. Ở trong rừng cây này, nếu như chiến phủ quá lớn sẽ không dễ dàng thi triển. Mặc dù không có Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới phụ trợ, nhưng trên Lôi Ngục Thần Phủ vẫn bắn ra vô số tia Lôi điện chói mắt cùng lực lượng bạo tạc khổng lồ. Bất luận là người nào, bất kỳ một gã ma sư nào nếu chỉ đơn thuần một đối một với Lôi Ngục Thần Phủ đều lâm vào trạng thái tê dại trong chớp mắt, sau đó liền bị Lôi Ngục Thần Phủ chém thành hai đoạn. Khi Phát Thụy mới vừa xông vào trận địa địch nhân, bởi vì không kịp thích ứng với Thần khí cường hãn này, sau vài lần hô hấp đã có sáu tên Hắc Ám ma sư đã bị chiến phủ của Phát Thụy chém chết.

Mặc dù những Hắc Ám ma sư tinh anh này đều có cấp bậc Ngũ quan trở lên, nhưng thực lực của Phát Thụy đã bảy mươi chín cấp, lại thêm Cực Hạn Dương Lôi hoàn toàn tương hợp với Thần khí Lôi Ngục Thần Phủ. Dưới loại tình huống này mà lựa chọn phương thức cứng đối cứng, không một người nào có thể ngăn chặn nổi một búa oai mãnh của hắn.

Cho đến khi đám Hắc Ám ma sư kịp thời phản ứng lại, mỗi một lần phát động công kích về hướng Phát Thụy ít nhất cũng phải là bảy, tám người cùng nhau thi triển, lúc này mới khiến tốc độ đột kích của hắn chậm lại. Nhưng dưới mỗi bước tiến của Phát Thụy sẽ có ít nhất một cổ thi thể lưu lại. Hắn căn bản không cần phòng ngự, hoàn toàn phóng tay mà công kích. Lôi Ngục Thần Phủ có hiệu quả phá ma, tê dại và chấn nhiếp, ba đại thuộc tính phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Không một loại vũ khí nào trong tay đám Hắc Ám ma sư có thể ngăn cản được tiến bước của Lôi Ngục Thần Phủ.

Chỉ có thể dựa vào sự phối tinh diệu hợp, lấy tấn công làm phòng thủ mới có thể miễn cưỡng ngăn cản thân ảnh Lôi Đế tiến về phía trước. Cứ như vậy, có ít nhất gần một phần tư Hắc Ám ma sư bị Phát Thụy quán chặt.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long cùng Tử Lôi Diệu Thiên Long cũng không có nhân rồi. Hai đầu Cửu giai Cực Long biến dị này chia ra bảo vệ hai bên Phát Thụy. Thân thể cường hãn cùng lực công kích kinh khủng của chúng bộc phát ra toàn diện. Nhóm Hắc Ám ma sư phải phân ra mười mấy người mới có thể ngăn cản bọn chúng. Cứ như vậy, có đến gần một phần ba nhóm Hắc Ám ma sư phải tách ra để ngăn cản Phát Thụy và nhị Long tiến về phía trước. Riêng Ngân Dực Hải Đông Thanh thì có trách nhiệm bảo vệ chủ nhân của nó.

Cộng hưởng theo uy lực của Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng, công kích của Phát Thụy càng trở nên hung hiểm hơn. Hóa Địa Vi Trạch dường như là có linh tính, bất luận là dưới chân Phát Thụy hay dưới chân hai đầu Cực Long cũng không có một chút cảm giác trì trệ nào, trong khi những Hắc Ám ma sư kia luôn bị Hóa Địa Vi Trạch vây khốn. Một khi bị Kỷ Thổ ma lực của Thần khí trói buộc, tự nhiên phải chịu uy áp đến mức tận cùng, từ đó dẫn đến việc ngăn cản Phát Thụy lại càng trở nên khó khăn.

Nhóm Hắc Ám ma sư quả nhiên không hổ với danh xưng tinh nhuệ, khi một kiếm của Cơ Động oanh kích lên mặt đất, bọn họ chỉ thoáng đình trệ một chút. Ngay sau đó hơn mười tên Hắc Ám ma sư đứng gần Cơ Động lập tức xông tới.

563. Chương 307 Chạy Nước Rút - A Kim - Hắc Ám Tế Đàn

Hơn mười vũ khí ma lực đồng thời tấn công vào Cơ Động khi hắn vừa mới hoàn thành công kích kinh khủng kia. Bởi bọn hắn nghĩ rằng, sau khi phát ra một kích Tất Sát Kỳ khủng bố như thế, cho dù thực lực có mạnh cỡ nào, thì cũng cần phải có thời gian điều tức chứ. Chỉ cần lợi dụng lúc đó cũng đủ để cho bọn chúng giết Cơ Động cả mấy lần rồi.

Đáng tiếc, bọn họ không biết là Cơ Động đã ngưng kết thành Hỗn Độn châu. Không sai! Một đòn vừa rồi, hắn quả thật đã tiêu hao không ít ma lực, nhưng mà dưới tác dụng của Hỗn Độn châu, hắn căn bản không cần nghỉ ngơi chút nào, thì Hỗn Độn châu đã tự giúp hắn hoàn thành. Sự kỳ diệu của Hỗn Độn Chi Châu gần như vô tận, khiến cho ngay cả Phát Thụy cũng phải kiêng kỵ lực chiến đấu của Cơ Động, nguyên nhân chủ yếu cũng do Cơ Động có Hỗn Độn châu.

Kim quang lóe lên, Liệt Kiếm sau khi công kích xong, trong nháy mắt liền được Cơ Động thu vào trong cơ thể. Chỉ thấy hắn vừa sãi bước vừa mỉm cười, đám người Hắc Âm Ma Sư hoảng sợ phát hiện một Cơ Động đã biến thành ba, ba thân ảnh đồng thời phóng về ba hướng khác nhau.

Tình huống quỷ dị như thế khiến cho động tác của bọn chúng không kiểm được mà khẽ đình trệ trong chỗ lát.

Đúng lúc này, thân thể Cơ Động đã đến gần, nhưng hắn không lập tới vọt tới như đám người Hắc Âm Ma Sư dự liệu, mà tung mình trở lại. Hỏa Diễm Quân Vương thể trong nháy mắt thu liễm trở về trong cơ thể. Khi hai ảo ảnh trong nháy mắt đã biến mất trong không khí, thì hắn đã tiếp cận đám người Hắc Âm Ma Sư.

Lúc này sau lưng Cơ Động không phải là Âm Dương Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận, mà là Âm Dương Hỏa Cao Tường Pháp Trận. Dưới tình huống này, nếu không có Đại Ngũ Hành Kết Giới áp chế, thì tốc độ của hắn sẽ tăng lên tới một trình độ cực kì kinh khủng.

Tên thứ nhất đối mặt với Cơ Động là một gã Hắc Âm Ma Sư trong tay cầm trọng kiếm dài hai thước. Đột nhiên thấy thân ảnh Cơ Động xoay ngược lại, hắn vội vàng đem ma lực rót vào trong trọng kiếm của mình, chân trái lui về phía sau một bước, dùng trọng kiếm trong tay trực tiếp bổ thẳng về phía trước. Đây là sự phản xạ mà hắn có được sau nhiều năm khổ luyện.

Hắn rất có lòng tin đối với đồng bạn của mình, chỉ cần ngăn trở Cơ Động một khắc thôi, thì sau đó Cơ Động sẽ phải chịu sự vây công của bọn họ.

Nhưng mà hắn thật có thể ngăn cản Cơ Động một khắc sao? Hữu quyền của Cơ Động trực tiếp đánh vào trọng kiếm của hắn, chỉ nghe một tiếng kim loại bể nát vang lên “Ông...!!”, cả người Cơ Động theo quán tính dùng vai húc vào người hắn.

Người này điên rồi sao? Dám dùng thân thể ngạnh kháng trọng kiếm của ta? Đây là ý nghĩ cuối cùng hiện lên trong đầu tên Hắc Âm Ma Sư kia. Bởi vì sau một khắc, thân thể của hắn đã bị tiêm thứ của Thần Hỏa Thánh Vương Khải nơi bả vai Cơ Động xuyên qua, tiêm thứ nhọn hoắc kia cứ như coi như khời giáp trên người gã Hắc Âm Ma Sư này không tồn tại, đâm thẳng vào tim hắn. Căn bản không cần sử dụng bất kỳ ma lực nào, bởi trái tim bị đâm thủng thì dù là Cửu Quan Ma Sư cũng phải chết.

Trọng kiếm ngăn giữa Cơ Động và tên Ma Sư này, trong khoảnh khắc va chạm cùng Cơ Động, thì dường như không hề tạo nên tác dụng ngăn cản nào, tựa như tờ giấy bị đâm thủng, thậm chí còn không thể làm trì hoãn tốc độ của Cơ Động chút nào.

Trọng kiếm dày đến ba tấc dĩ nhiên không thể nào là giấy được, nó sở dĩ không đỡ nổi công kích của Cơ Động là bởi vì trước khi bả vai Cơ Động đụng vào, nó đã bị hòa tan rồi. Lúc bị tay phải Cơ Động đâm vào, thì ở vị trí va chạm, Cực Hạn Âm Hỏa đã phóng ra trong phạm vi rất nhỏ. Dưới tình huống ma lực tập trung trên một phạm vi nhỏ như vậy, thì chỗ kim loại đó trên thân kiếm chắc chắn sẽ bị hòa tan. Hơn nữa cả tên Hắc Âm Ma Sư kia cũng không phát hiện ra, tiêm thứ nhọn hoắc trên vai Cơ Động, chính là được đâm vào từ lỗ thủng trên trọng kiếm, tiêm thứ trong nháy mắt kéo dài gấp ba lần, trực tiếp đâm xuyên qua trái tim đối thủ.

Nói thì chậm nhưng trên thực tế công kích này chỉ diễn ra trong nháy mắt, bất luận là tên Hắc Âm Ma Sư đã bị đâm xuyên tim hay là đồng bạn của hắn, không ai biết rõ hắn đã bị Cơ Động giết như thế nào.

Trong lúc va chạm cùng tên ma sư kia, tay phải của Cơ Động huy động trên không liên tục năm lần nhanh như chớp, năm luồng sáng đồng thời bắn ra từ trong tay hắn. Tất cả đều trúng vào trên vũ khí của năm tên Hắc Âm Ma Sư tấn công hắn.

Năm tiếng nổ kịch liệt đồng thời vang lên, năm trảo ảnh màu đen đồng loạt xuất hiện. Ngay sau đó, là năm thân ảnh màu vàng xuất hiện giống như năm cái trước, đều cùng thực hiện động tác vung quyền đánh tới.

Năm tên Hắc Âm Ma Sư kia nào có thể ngờ đến Cơ Động lại dùng kiểu công kích quỷ dị như thế chứ. Năm tiếng kêu đau đớn đồng thời vang lên, trong tiếng nổ ầm ầm, năm tên Hắc Âm Ma Sư này đồng thời bị đánh bay ra ngoài.

Vì để chạy đua cùng thời gian, Cơ Động cũng không tiết kiệm nữa, do đó hắn đã ném ra năm bình Ma Kỹ Tửu, hơn nữa đó còn Là Âm Dương Hỏa Song kết hợp với ma kỹ tửu. Trụ cột là tổ hợp này là Âm Nguyệt Trảo cùng Liệt Dương Phệ. Tổ hợp ma kỹ tửu này là do sau khi tinh thần lực của Cơ Động có sự tiến bộ lớn mới thử nghiệm ra. Nếu như không phải do có quá ít thời gian để thí nghiệm, thì hắn chắc sẽ tạo ra được ma kỹ tửu có uy lực còn lớn hơn nữa.

Đương nhiên, nếu muốn được như thế thì phải có sự thay đổi tài liệu trong lúc chế luyện.

Năm bình Ma Kỹ Tửu đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, giúp Cơ Động tạo ra một lỗ hổng, cả người hắn cơ hồ như dán sát vào mặt đất mà lướt tới trước. Thân thể lóe lên, Liệt Kiếm đã ẩn vào thể nội lúc trước lại hiện ra, chém vào mặt đất tạo nên khe rãnh sâu tới mười thước. Khi rơi vào khe rãnh, hắn liền đẩy tốc độ đến cực hạn, phóng đi như tia chớp.

Đám người Hắc Âm Ma Sư đuổi theo khe rãnh thì nghênh đón chúng là sự oanh kích của năm bình Ma Kỹ Tửu khác. Khi bọn hắn ngăn cản được uy lực bộc phát ra từ Ma Kỹ Tửu, thì Cơ Động đã từ khe rãnh mà phi thân lao ra. Lúc này, khoảng cách giữa hắn và cánh rừng chỉ còn 20m thôi. Mà địch nhân ngăn cản hắn cũng chỉ còn lại hơn mười tên Hắc Âm Ma Sư. Ở sau lưng Cơ Động, màu xám tro của ma kỹ hóa địa vi trạch (biến đất bằng thành đầm lầy) đang nhanh chóng lan tới. Đa số Hắc Âm Ma Sư đã tạm thời bị nó cuốn lấy, có thể đuổi theo hắn cũng chưa đầy ba mươi người.

Không thể ngừng lại, đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu Cơ Động. Từ lúc bắt đầu đột kích cho tới bây giờ, bởi vì do kết giới Đại Ngũ Hành áp chế, hắn không hề bổ sung được một phần ma lực nào, lại càng không thể hấp thu ma lực trong tinh hạch, bởi vì như vậy, hắn nhất định phải dừng lại. Mà lúc này hắn cảm giác rõ được ma lực cấp Lục Quan của mình không đủ dùng. Dưới áp lực của kết giới Đại Ngũ Hành, vốn đã tiêu hao khá nhiều ma lực của hắn, điều này làm cho hô hấp của hắn có phần hơi dồn dập.

Đúng lúc hắn chuẩn bị không tiếc bất cứ giá nào, xông đến gần những Hắc Âm Ma Sư đánh giết, tìm cơ hội dùng Long Xà Thiểm phá vây. Thì thành linh hắn gặp phải một việc ngoài ý muốn. Hơn mười tên Ma Sư này chẳng những không công kích hắn, mà ngược lại lại nhanh chóng lui về phía sau, trực tiếp rời khỏi rừng cây.

Cơ Động đương nhiên sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt như vậy. Hắn vội vàng tung người vọt tới trước, nhưng mà khi hắn vừa tới vùng giáp ranh với rừng cây, thì lòng không khỏi trầm xuống.

Mười tên Hắc Âm Ma Sư làm một điều mà Cơ Động không mong muốn nhìn thấy nhất. Bọn họ lui ra khỏi rừng cây, cũng là lui ra khỏi Đại Ngũ Hành kết giới. Nếu so sánh ra thì, những Ma Sư Hắc Âm này tạo thành Đại Ngũ Hành kết giới, bàn về phương diện áp chế ma lực thì hơn xa đám ma sư của Ma Minh, nhưng bàn về phạm vi hạn chế năng lực lại có vẻ không bằng, bởi vì kết giới này không biết ngăn cản người xuất nhập.

Hơn mười tên Hắc Âm Ma Sư kia một khi lui ra khỏi rừng rậm, cũng chính là lui ra khỏi kết giới của Đại Ngũ Hành. Mười người trong đó hắn sẽ lập tức cùng phóng ra ma lực, không có ảnh hưởng từ kết giới Đại Ngũ Hành, ma lực của bọn hắn tự nhiên có thể phóng ra ngoài. Có thể phóng ma lực ra ngoài ngưng tụ lại tạo thành một tấm lưới lớn trên không, tạo thành một cái kết giới Ngũ Hành chặn đứng ngay đường đi của Cơ Động.

Cơ Động thì triển Long Xà Thiểm, vốn chỉ có thi triển trên không, mà Ngũ Hành kết giới cùng kỹ năng phòng ngự của mười tên Ma Sư đồng thời phóng ra tựa như một tòa núi lớn chắn trước mặt hắn. Làm cho Cơ Động đau khổ nhất chính là đối phương đã lui ra khỏi Đại Ngũ Hành kết giới, còn thân thể của hắn lại đang trong kết giới Đại Ngũ Hành. Nói cách khác, mười tên Hắc Âm Ma Sư kia sẽ không phải chịu ảnh hưởng từ kết giới Đại Ngũ Hành, còn hắn vẫn sẽ bị kết giới Đại Ngũ Hành áp chế. Cứ như vậy, trước mặt hắn sẽ bị ngăn cản, mà Nhóm Hắc Âm Ma Sư phía sau cũng sẽ đuổi tới.

Cơ Động không phải là không có ma kỹ cường đại để xông qua tầng phòng ngự này. Nhưng mà hắn muốn giữ lại thủ đoạn cuối cùng này để phá vỡ tế đàn kia. Nghi thức đó vốn có trụ cột là thập đại thần khí, sao có thể dễ dàng công phá được.

Cho nên dù hắn đột phá được sự phong tỏa trước mắt, thì lấy lấy cái gì mà công kích tế đàn đây?

Dưới tình huống tiến thoái lưỡng nan này, cho dù một người quả quyết như Cơ Động cũng không khỏi sinh ra sự do dự trong chốc lát. Trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác bó tay bó chân.

Đúng vào thời khắc mấu chốt nhất, tưởng như mọi nỗ lực sẽ đổ sông đổ biển, chợt một luồng sáng màu vàng nhàn nhạt lặng lẽ hiện lên. Mười tiếng kêu đau đớn đồng thời vang lên, Cơ Động thấy rõ ràng mười cái kim khí nhọn hoắt đồng thời đâm vào ngực mười tên Hắc Ám Ma Sư đang cản đường hắn. Máu tươi cùng phun ra, một khắc sau thì Ngũ Hành kết giới trước mặt Cơ Động đã tự sụp đổ.

-Người còn chờ cái gì nữa? Đi mau!!

Một thanh âm quen thuộc vang lên bên tai hắn. Không còn nghi ngờ gì nữa, thủ pháp ra tay bất ngờ mà quen thuộc như thế chỉ thuộc về một người. Đó chính là người có ma lực cực hạn Âm Kim - A Kim.

Dưới tình huống bình thường, nếu như A Kim muốn đánh lên những Lục Quan Hắc Ám Ma Sư này sẽ tuyệt không dễ dàng như vậy. Đáng tiếc, lực chú ý của tất cả những Hắc Ám Ma Sư này đều tập trung ở trên người Cơ Động, hơn nữa sau khi bọn hắn thả ra Ngũ Hành kết giới, rõ ràng thấy được sự do dự trong mắt Cơ Động, vốn tự cho là mình đã thành công nên tinh thần nhất thời buông lỏng.

A Kim tuyệt đối là một Đại sư về ám sát, thật ra thì nàng đã sớm tiềm hành tới đây. Nhưng mà năng lượng ba động phát ra từ tế đàn kia làm nàng hiểu rõ, nơi đó tuyệt không phải là nơi mình có thể công phá, cho nên nàng đang đợi cơ hội, rốt cục ở thời điểm mấu chốt này xuất thủ, trợ giúp Cơ Động quét sạch chướng ngại tiến về phía trước.

Một thân ảnh màu vàng đứng vào vị trí của Cơ Động lúc trước, Thái Giám Chế Tạo Giả dài sáu thước múa may trong không trung. Một mình nàng chắc chắn không thể ngăn nổi nhiều Hắc Ám Ma Sư như vậy công kích. Nhưng dưới tình huống tất cả mọi người đều không thể sử dụng công kích từ xa, kỹ xảo chiến đấu cường hãn của A Kim cũng đủ để nàng thay Cơ Động ngăn cản truy binh.

Thân hình lóe lên, khi Cơ Động lao ra khỏi rừng rậm, cảm giác được lực lượng đã trở lại suýt nữa làm cho hắn rên rỉ thành tiếng. Không có sự hạn chế của kết giới Đại Ngũ Hành, Linh Hồn Tuyền Qua (dòng xoáy linh hồn) vốn không bị áp chế liên cấp tốc xoay tròn, ma lực Cực Hạn Song Hỏa dường như tham lam phát tín hiệu ra ngoài, Hồn Độn Châu lại càng tỏa ra hào quang. Hỏa nguyên tố trong không khí tất cả như trăm sông đổ về biển chen chúc lao tới, Âm Dương Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận cũng khởi động trong nháy mắt cùng Âm Dương Hỏa Cao Tường Pháp Trận. Hai khóa tinh hạch hỏa thuộc tính cấp bảy bị Cơ Động cầm trong tay, toàn lực hấp thu để bổ sung sự tiêu hao ma lực lúc trước.

Theo ánh mắt Cơ Động, Hắc Ám tế đàn rốt cục cũng hiện ra. Lần đầu tiên khi Cơ Động nhìn thấy tế đàn khổng lồ, không hiểu vì sao Linh Hồn Tuyền Qua của hắn khẽ chấn động.

Hắc Ám tế đàn lúc này cùng Hắc Ám tế đàn lúc trước do Vân Thiên Kỳ miêu tả đã có sự bất đồng. Mười tên Hắc Ám Thiên Can thánh đồ đã tề tụ đủ, bọn họ không còn ngồi mà đứng lên, trong tay giơ cao các loại vũ khí tỏa ra hắc ám kim sắc quang mang lóng lánh. Khí tức vô cùng cường đại đang không ngừng phát ra từ trong các chuyển chú thần khí của Thập Đại Thiên Can Hắc Ám Thánh Đồ. Trên đầu mỗi một thần khí đều phóng thích ra một ký hiệu kỳ dị, đường kính ước chừng nửa thước, mười ký hiệu trên không trung tạo ra những quang sáng riêng biệt của mình, đó là mười quang sáng của mười loại cực hạn ma lực.

Tại tầng cao nhất của tế đàn, Hắc Ám Thiên Cơ tràn đầy sắc thái thần bí giơ quyền trượng lên cao, trong miệng không ngừng niệm chú, ngâm vang những ngữ điệu đặc thù. Từ Hắc Ám quyền trượng trong tay hắn, rõ ràng có thể thấy đang xuất hiện một vầng sáng quỷ dị vận vận.

Nếu như đổi lại là một người khác, có lẽ sẽ không rõ đây là cái gì. Nhưng Cơ Động thông qua sự ba động của Linh hồn Tuyền Qua, có thể thấy rõ vầng sáng vận vận kia đang ở giữa không trung hội tụ thành một pháp trận hình tròn khổng lồ. Ở trong pháp trận này, các loại đồ án xuất hiện chính là Ngũ Hành pháp trận, nhưng bởi vì nó vốn không màu trong suốt, dùng mắt thường thì khó có thể thấy được.

Không thể để bọn họ thành công được, đây là do ý nghĩ duy nhất mà Tinh Thần Ma Vực trong đầu truyền cho Cơ Động. Trên Hắc Ám tế đàn không ngừng tản ra khí tức cực kỳ quỷ dị, ngăn cản tinh thần lực của Cơ Động thâm nhập dò xét, hắn chỉ có thể cảm giác được, nghi thức Hắc Ám tế đàn này đang chuẩn bị đã gần kết thúc, giống như là đã tắm gương đã bể tan tành sắp lạnh lại. Đồng thời Cơ Động cũng phát hiện, vào thời điểm khi hắn bước ra khỏi rừng, sự liên lạc linh hồn của hắn với Đại Diễn Thánh Hỏa Long và Liệt

Diễm lại bị nó mạnh mẽ ngăn lại. Sự liên lạc tinh thần giữa sư huynh cùng Miểu Miểu cũng bị ngăn cách. Tựa hồ bản thân Hắc Ám tế đàn này có thể tản ra một loại ma lực đặc thù, mang đặc tính cô lập tất cả hình thức năng lượng liên lạc.

Trong đầu hồi tưởng lại lời nói lúc trước của Liệt Diễm, Hắc Ám tế đàn này có một loại phương pháp đặc thù để ngăn chặn sự ba động của ma lực từ ngoại giới, cho dù là Thánh Thú bên trong tầng năm cũng không thể cảm nhận được sự hiện hữu của nó.

Bất luận là Hắc Ám tế đàn làm cho Cơ Động rung động thế nào, thì trước tiên hắc đã vọt người vào không trung, gió xoáy kịch liệt nổi lên mang theo luồng sáng mãnh liệt, liệt kiếm khổng lồ đã nâng lên. Mục tiêu là nơi trọng yếu nhất của Hắc Ám tế đàn - Hắc Ám Thiên Cơ.

564. Chương 308 Siêu Tắt Sát Kỹ Quyền Trục - Kim Khí Phong Bạo

Điều khiển Cơ Động bất ngờ chính là mười tên Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ lại không hề có phản ứng nào trước hành động của hắc. Dường như họ căn bản không hề thấy việc hắc đang tấn công Hắc Ám Thiên Cơ. Chỉ có Hạt Tử sau khi nhìn thấy Cơ Động, thì ánh mắt của ả hơi có chút biến đổi mà thôi. Tuy Quân Ma Âm Dương Khải đã biến thành Thần Hỏa Thánh Vương Khải, nhưng mặt nạ của Cơ Động đã quá quen thuộc với ả. Bởi chủ nhân của cái mặt nạ đó đã để lại ấn tượng quá sâu sắc trong ả. Mặc dù trong thời điểm hiện tại, ả đang ẩn núp trong Ngũ Hành pháp trận, nhưng quả thật ngoại trừ Ngũ Hành pháp trận thì dù ả có muốn toàn lực ứng phó, hoặc thậm chí phối hợp với Hắc Ám Quý Thủy Thánh Đồ Hàn Vũ thì cũng chẳng thể làm gì nổi Cơ Động. Đối mặt với mấy lớp phòng tuyến toàn lực ngăn chặn, rõ ràng là đối phương chỉ có vài người, vậy mà chỉ trong một thời gian ngắn ngủi họ đã đột phá xông thẳng tới đây. Là do hắc, lại là do hắc!

Chỉ có điều lúc này trong mắt của Hạt Tử lại hiện lên sự thương hại. Trong nội tâm nàng thầm nghĩ nếu hắc không tham gia Thánh Tà chiến trường lần này thì tốt cho hắc biết bao. Ít nhất cũng không cần phải chết tại nơi này.

Lý Vĩnh Hạo cũng nhìn Cơ Động, ánh mắt vẫn hết sức bình tĩnh. Không chỉ riêng mình Hạt Tử nhận ra Cơ Động, hắc cũng như ả nhận ra con người đó. Lý Vĩnh Hạo biết, chỉ cần cho Cơ Động thêm thời gian chừng mười năm nữa, chắc chắn hắc sẽ là một đại phiền toái của bọn họ. Là kẻ sở hữu Cực Hạn Song Hỏa, chắc chắn hắc sẽ là Thiên Can Thánh Vương đời này của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục. May mắn có được Cực Hạn Song Hỏa, có lẽ sau này thực lực của hắc sẽ bỏ xa mình. Đáng tiếc, hết thấy đều đã muộn, hắc cũng không còn cơ hội ảnh hưởng đến sự thắng bại trong trận chiến này nữa.

Luồng sáng vàng rực rỡ từ trên trời giáng xuống, mang theo khí tức bá đạo và cuồng bạo, đánh thẳng vào tế đàn của đối phương. Vậy mà, khi chỉ còn cách tế đàn chừng mười thước, thì một tầng hào quang thập sắc bỗng hiện ra trước mặt liệt kiếm.

“Oanh!”

Liệt kiếm va chạm kịch liệt tầng hào quang thập sắc. Trên tầng hào quang tưởng chừng hết sức mỏng manh đó lại tỏa ra gợn sóng, chấn bay cả người Cơ Động lẫn liệt kiếm ra ngoài.

Đúng vậy, tất cả ma lực của Thập Đại Hắc Ám Thiên Can thánh đồ đều rót vào thần khí trong tay bọn họ. Vào lúc này, bọn họ không hề có bất kỳ năng lực công kích nào, lại càng không thể tự ý rời khỏi tế đàn. Nhưng đây chính là chuyên chú thần khí của Thập Đại Hắc Ám Thiên Can thánh đồ a! Thập đại thần khí tề tụ, mười loại thuộc tính thần khí đều tập hợp đủ. Chúng không chỉ là vật phụ trợ cho nghi thức do Hắc Ám Thiên Cơ Tế Tự thực hiện, đồng thời chúng cũng dung hợp ma lực với nhau, tạo thành một Ngũ Hành Âm Dương giới xung quanh tế đàn.

Đây là Ngũ Hành Âm Dương Giới do cực hạn ma lực tạo ra. Giống như năm năm trước, cũng ở Thánh Tà chiến trường này, tám người Quang Minh Thiên Can thánh đồ cộng thêm Hỏa Nhi bày ra Ngũ Hành Âm Dương Giới. Nhưng cái Ngũ Hành Âm Dương Giới này cường đại hơn nhiều, bởi vì bốn nguyên của nó tới từ sức mạnh của thập đại thần khí.

Uy lực của Liệt Kiếm mạnh mẽ như vậy, cộng vào cực hạn Dương hỏa phối hợp oanh kích, thế mà lại giống như một con chuồn chuồn đi lay một ngọn núi, căn bản không thể tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì cho Ngũ Hành Âm Dương Giới. Cơ Động cảm thấy toàn thân kịch chấn, mặc dù hắn có Phượng Vũ Long Xà biến hóa giải phần lớn lực phản chấn, nhưng Liệt Kiếm bị chấn bay đi khỏi tay. Cả người hắn cũng bay ra ngoài cả trăm mét, nhờ vào hai cánh mới miễn cưỡng giữ được thăng bằng.

Ma lực trong cơ thể chấn động kịch liệt, khí huyết sôi trào làm cho hắn suýt nữa phun huyết, gương mặt ẩn dưới Thần Hỏa Thánh Vương Khải lại càng đỏ bừng.

Quả nhiên không dễ dàng phá vỡ như vậy, trên không trung Cơ Động hít sâu vào một hơi, miễn cưỡng áp chế khí huyết đang dâng trào trong cơ thể. Hai cánh thu liễm lại, thân hình lóe lên, Liệt Kiếm đã thu vào trong tay. Nhưng chờ đến khi hắn ổn định lại khí huyết trong cơ thể thì tình huống trước mắt đã xảy ra biến hóa vô cùng lớn.

Đại Ngũ Hành Kết Giới đang bao trùm lấy rừng cây bỗng nhiên biến mất. Nhờ vào Tinh Thần Ma Vực hắn có thể phát hiện tất cả Hắc Ám Ma Sư trong rừng cây đều bỏ qua việc vây công đám người Cơ Động, toàn lực trở về tiếp viện cho Hắc Ám tế đàn bên này.

Kim quang lóe lên, A Kim cũng đã trở lại, ở sau lưng nàng hơn mười luồng quang mang ma lực nồng đậm đang đuổi theo. May nhờ tốc độ triệt thoái của A Kim, cùng kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú của nàng, mới có thể miễn cưỡng tránh được, chạy ra khỏi rừng cây.

Lúc này, tổng số lượng Hắc Ám Ma Sư đã có hơn hai trăm người, toàn lực xông về tế đàn. Khi tế đàn bị công kích bọn họ đã lộ ra vẻ bối rối, không còn thông dong giống như lúc trước nữa.

Thời điểm Cơ Động bị đánh bay, cũng đã có vài chục người trở về viện binh, nhanh chóng che chắn phía trước Hắc Ám tế đàn. Vô số luồng sáng từ Ngũ Hành Kết Giới ở trước Hắc Ám tế đàn không ngừng hiện lên, bọn họ không công kích đám người Cơ Động nữa, mà chuyển sang toàn lực phòng ngự, không cho Cơ Động có cơ hội trực tiếp công kích tế đàn nữa.

Trong tiếng rống ngâm vang dội, Đại Diễn Thánh Hỏa Long, Tử Lôi Diệu Thiên Long cùng Ngân Dực Hải Đông Thanh chia ra mang theo Vân Thiên Kỳ, Phát Thụy cùng Miểu Miểu bay vọt lên cao. Tập trung lại một chỗ với Cơ Động, A Kim. Năm người liếc mắt nhìn nhau, trong đôi mắt hiện lên vẻ lo lắng.

Vân Thiên Kỳ sắc mặt ngưng trọng nói:

-Mau lên! Nhất định phải ngăn cản bọn họ, nghi thức này sắp hoàn thành rồi.

Phát Thụy nhìn về phía Cơ Động hỏi:

-Tiểu sư đệ, đã xảy ra chuyện gì vậy?-

Cơ Động trầm giọng nói:

- Xung quanh Hắc Ám tế đàn có Ngũ Hành Âm Dương Giới, mới vừa rồi đệ thử dùng Liệt Kiếm công kích thì bị chấn bay trở lại. Ngũ Hành Âm Dương Giới này rõ ràng mạnh hơn cả thứ lúc trước đám người Quang Minh Thánh Đồ liên thủ thi triển.

Ánh mắt của Phát Thụy khẽ chuyển hướng về phía Hắc Ám tế đàn, thì thấy Lý Vĩnh Hạo đang cầm trong tay Hắc Thiên Ma Thần kiếm đứng đó. Mà ánh mắt của Lý Vĩnh Hạo cũng nhìn thấy hắn. Trong mắt của hai kẻ thù truyền kiếp này nhất thời tóe lửa.

-Phát Thụy, ngươi đã tới chậm rồi. Các ngươi đã không còn cơ hội nữa đâu. Cho dù ngươi chiếm được thần khí Lôi Ngục Thần Phủ thì sao chứ? Cho dù là Lôi Ngục Thần Phủ cũng không thể phá vỡ Ngũ Hành Âm Dương Giới của chúng ta. Đã để cho ngươi đắc ý hơn mười năm rồi, nhưng lần này các ngươi sẽ không thể nào thắng đâu. Hôm nay, chính nơi này sẽ là nơi táng thân của ngươi.

Trong mắt của Phát Thụy lóe lên hàn quang, nói:

-Lý Vĩnh Hạo, ngươi không cần nói nhảm để câu giờ nữa. Không phải chỉ là Ngũ Hành Âm Dương Giới thôi sao? Chưa thử qua thì làm sao biết không thể phá vỡ.

Vừa nói xong, trên người Phất Thụy đã hiện lên quang mang. Lần này hắn không hấp thu ma lực đến từ Tử Lô Diêu Thiên Long, mà là từ trên người mình. Cực Hạn Dương Lô ma lực thuần túy nhất không ngừng tỏa ra từ trên người hắn. Mỗi một lần biến hóa lại làm cho khí thể của hắn tăng lên mấy phần.

Lý Vĩnh Hạo hừ một tiếng khinh thường:

-Phất Thụy, chẳng lẽ ngươi không biết sao? Kể từ lần đầu chúng ta giao thủ đến giờ, nói thẳng ra là ngươi chưa bao giờ có thể thắng ta cả. Ta chấp nhận nhường đi ba lần chiến thắng trong Thánh Tà chiến cho ngươi, cũng chỉ vì chuẩn bị cho ngày hôm nay thôi. Vì một ngày này, ta đã chờ quá lâu rồi. Vì nó mà Hắc Âm Ngũ Hành đại lục của chúng ta đã chuẩn bị hơn một ngàn năm, chỉ cần sau ngày hôm nay, không có Thánh Tà đảo cản trở, thì Quang Minh Ngũ Hành đại lục các ngươi chỉ còn con đường duy nhất là thần phục chúng ta thôi. Ngươi cho rằng ta còn cần trì hoãn thời gian sao? Đến đây nào, cho ta xem Lô Ngục Thần Phủ của ngươi mạnh đến đâu, sau khi đột phá khỏi sự bao vây của những ma sư tinh nhuệ chúng ta thì ngươi còn lại bao nhiêu thực lực hả, còn công kích vào tế đàn nữa. Cuối cùng thắng lợi sẽ thuộc về Hắc Âm Ngũ Hành đại lục chúng ta, mà ngươi, bất quá chỉ là một con kiến hôi trong mắt ta thôi.

Không đợi Phất Thụy trả lời, Cơ Động đã lạnh lùng nói:

-Lý Vĩnh Hạo, đừng tưởng rằng các ngươi đã thắng. Chừng nào nghi thức của các ngươi chưa kết thúc, thì trận chiến của chúng ta vẫn còn tiếp tục. A Kim, quyền trục.

A Kim dĩ nhiên là hiểu ý Cơ Động, khẽ lật cổ tay thì trong lòng bàn tay đã hiện lên một quyền trục màu vàng. Thấy quyền trục này xuất hiện, mặt Lý Vĩnh Hạo hơi biến sắc:

-Siêu tất sát kỹ quyền trục?

Lời hắn còn chưa dứt, A Kim đã khẽ bước lên một bước, tiến tới năm người địch nhân trước mặt, mở quyền trục ra khiến cho gió xoáy nổi lên.

Ngay lập tức, một luồng khí tức cực kỳ khủng bố xuất hiện, tựa như núi lửa phun trào, mà nguồn gốc của nó lại từ thân thể của A Kim, nồng độ nguyên tố ma lực kim trong không khí trở nên vô cùng đậm đặc, thậm chí bên cạnh A Kim còn xuất hiện một quang sáng rộng lớn.

Ba người Cơ Động, Phất Thụy, Miểu Miểu toàn bộ đều tập trung ngưng tụ ma lực, Hắc Âm nghi sắp hoàn thành, thời điểm quyết chiến cuối cùng đã đến, nếu không thể ngăn cản được đối phương thì bọn họ sẽ diệt vong, sợ rằng sau đó cả Quang Minh Ngũ Hành đại lục cũng sẽ liên lụy. Đến lúc này rồi, mỗi người bọn họ đều sẽ dốc toàn lực

Cảm nhận được khí tức tấn công ra từ quyền trục trong tay A Kim, khuôn mặt đám người Hắc Âm ma sư cũng hơi biến sắc, bọn họ mặc dù không giống với Lý Vĩnh Hạo chỉ thấy là đã nhận ra quyền trục trong tay A Kim là siêu tất sát kỹ quyền trục, nhưng thanh âm Lý Vĩnh Hạo thì bọn chúng đều nghe rõ. Nhưng không ai trong đám người Hắc Âm ma sư vốn điên cuồng không sợ chết này xông vào công kích bọn Cơ Động. Không phải vì khiếp sợ mà là do Hắc Âm tế đàn phía sau. Đối diện với đòn tấn công của địch nhân trước mắt, trong lòng bọn họ điều trọng yếu nhất không phải là tính mạng của mình, mà là sự hoàn thành của Hắc Âm nghi thức. Vốn từ nhỏ đã tiếp nhận sự huấn luyện như ở địa ngục trong Hắc Âm Thiên Cơ đàn, nên bọn chúng mới có thành tựu như ngày hôm nay, nhưng đồng thời với thực lực cường đại ấy, bọn họ cũng bị Hắc Âm Thiên Cơ đàn hoàn toàn tẩy não. Mệnh lệnh do Hắc Âm Thiên Cơ đưa ra là phải hoàn thành, cho dù có phải hi sinh cũng không tiếc. Bởi thế tuy cảm thụ được uy lực kinh khủng từ siêu tất sát kỹ quyền trục trong tay A Kim, nhưng đám người Hắc Âm ma sư vẫn không chút hoảng loạn tạo thành Ngũ Hành kết giới, toàn bộ tập trung ở chánh diện, bảo vệ vững chắc cho Hắc Âm tế đàn phía sau.

Tuy đều cùng là siêu tất sát kỹ quyền trục, nhưng khi thi triển trong tay A Kim thì lại khác một trời một vực so với tên ma sư Thiên Tà ở ma kỹ công hội lúc trước.

Bởi vì đó là do ma lực cực hạn âm kim rót vào trong canh kim ma kỹ quyền trục, đều là thuộc tính kim thì sẽ dẫn động dễ dàng hơn, huống chi A Kim lại rót vào cực hạn ma lực, cho nên tốc độ khởi động quyền trục còn nhanh hơn nhiều.

Cơ hồ chỉ trải qua ba nhịp thở, kim quang chói mắt đã nổ tung trước mặt A Kim, thì ra quyền trục màu vàng đã vỡ nát, hóa thành một điểm kim quang trong tay A Kim.

Thân hình Cơ Động lóe lên, đã hiện ra phía sau lưng A Kim, tay phải giơ lên, một ngọn hỏa diễm màu trắng lạng lẽ hiện lên trên tay hắn, một khắc sau, bàn tay được bao phủ bởi tầng tầng hỏa diễm màu trắng đã đặt lên phía sau mũ giáp của A Kim. Tinh thần lực hùng hậu vốn đang tập trung tại Linh Hồn Tuyền Qua bỗng nhiên toàn bộ được trút vào trong linh hồn vốn không hề có ý phản kháng của A Kim. Tinh thần lực của hai người trong nháy mắt hòa lại làm một.

Điểm kim quang từ tay A Kim bay lên trên không, khuếch tán ra, một tiếng hổ gầm vang dội xuất hiện khiến cho cả vùng đất kịch liệt rung rẩy, hư ảnh một con Bạch Hổ khổng lồ hiện ra giữa không trung, vô số khí tức rét lạnh đến cực điểm tỏa ra xung quanh.

Bạch Hổ - chính là đồ đằng của canh kim hệ, hư ảnh Bạch Hổ lớn tới hơn trăm mét kia xuất hiện giữa hư không, cho thấy uy lực của trung cấp siêu tất sát kỹ này khủng bố đến thế nào. Cho dù là Cơ Động cũng không cách nào tưởng tượng được ma kỹ mạnh mẽ như thế sao lại ở trong quyền trục nho nhỏ kia được.

Ầm ầm, tiếng gió thổi mạnh vang lên từ bốn phương tám hướng. Trên bầu trời, hư ảnh Bạch Hổ khổng lồ kia ngẩng đầu lên, tiếp theo toàn thân nó đã biến thành màu vàng. Sức gió mạnh mẽ đã tạo nên một cơn lốc xoáy khổng lồ, trong nháy mắt đã bao phủ lấy thân thể Bạch Hổ. Lốc xoáy khổng lồ này đến cực kỳ đột ngột, thể hiện uy lực vô cùng khủng khiếp. Nhưng với sức gió mạnh mẽ như thế lại không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng nào với Bạch Hổ.

Khi cơn lốc xoáy kia vừa hình thành, thì trong phút chốc kim quang chói mắt không gì sánh kịp bộc phát từ trên người Bạch hổ, cả ngàn vạn luồng sáng rực rỡ tỏa ra mang theo tiếng rít bễ tan tành, tạo thành vô số mảnh kim khí (kim loại) nhỏ. Cơ Động phải cố hết sức mới nhìn thấy, vô số mảnh kim khí nhỏ màu vàng to chừng nắm tay bay ra, thì mỗi tấm kim khí đó đều là do cực hạn canh kim ma lực ngưng tụ thành. Cho dù hắn và A Kim nhờ vào Hỗn Độn Hỏa khiến cho tinh thần lực của hai người hòa hợp lại, nhưng cũng không có khả năng khống chế toàn bộ ngàn vạn mảnh kim khí này, nhưng mà lốc xoáy khổng lồ vẫn nằm trong quyền khống chế của hắn.

Hư ảnh Bạch Hổ lạng lẽ biến mất, mà cơn lốc xoáy bao quanh nó cũng đã biến thành màu vàng, bởi vì trong cơn lốc xoáy khổng lồ kia, chứa đựng thiên thiên vạn vạn mảnh kim khí nhỏ. Tiếng rít chói tay, tiếng kim khí va chạm leng keng với nhau từng đợt làm cho không ai có thể nghe được thanh âm của hắn.

Đây là uy lực khủng bố như thế nào a! Lúc này, trong mắt mỗi người chỉ có thể nhìn thấy màu vàng tràn ngập đất trời, chỉ có thể nghe được tiếng gió rít gào cùng tiếng kim khí va chạm leng keng, khí thế phô thiên cái địa này thậm chí còn mang lại áp lực kinh khủng hơn cả Đại Ngũ Hành kết giới lúc trước. Đó chính là áp lực do cực hạn canh kim mang lại.

Đúng vậy, đây là uy thế của trung cấp siêu tất sát kỹ, mặc dù nó không giống với đơn thể công kích Hỏa Thần Hư Không trảm của Cơ Động, nhưng do nó là quần thể công kích nên tạo được sự rung động thị giác cùng áp lực tinh thần còn lớn hơn nữa. Tên của nó đã hiện ra trong đầu A Kim, dĩ nhiên cũng hiện lên trong đầu Cơ Động do sự cảm ứng tinh thần của cả hai, trung cấp siêu tất sát kỹ này tên là: Kim Khí Phong Bạo (Cơn bão kim khí).

Lốc xoáy kinh khủng mang theo vô số kim khí sắc bén từ trên trời giáng xuống, dưới ánh mắt lạnh như băng của Cơ Động, nhờ vào tinh thần lực mạnh mẽ đạt đến thánh cấp của hắn khống chế, ma kỹ Kim Khí Phong Bạo này tiến thẳng tới đám người Hắc Ám ma sư.

565. Chương 309 Giao Tranh - Cực Hạn - Chung Cực Lôi Đế.

Ma lực Cực Hạn Dương Lôi nồng đậm làm không khí chung quanh thân thể hắn trở nên vẩn vò, hơn nữa lại bộc phát ra tiếng từng sấm mãnh liệt. Vô số đạo tử sắc quang điện ngoằn ngoèo không ngừng lóe lên xung quanh thân thể Phát Thụy. Đôi mắt hắn giống như hai khối thủy tinh màu tím bắn ra hai đạo quang thải sáng rực gần như trở thành thực chất. Từng con lại từng con Lôi Điện Chi Long tiếp nối nhau vươn ra, vây quanh nâng đỡ thân hình Phát Thụy lơ lửng trên không. Tất cả những thứ đó hoàn toàn là do ma lực bản thân hắn ngưng tụ mà thành. Cùng lúc đó, Dương Lôi dương miện ở trên đỉnh đầu cũng đồng thời bắn ra bảy con Lôi Long, cùng với những Lôi Long được phóng xuất từ trên người hắn đồng loạt phát ra ánh sáng chói lòa.

Lấy thực lực Thất quan của Phát Thụy, vốn chỉ có thể xuất ra được bảy con Lôi Điện Chi Long. Nếu tính thêm cả Tồn Trữ Pháp Trận, hẳn tối đa cũng chỉ có thể tạo thành mười bốn con. Nhưng dù sao ma lực của hắn cũng đang mấp mé ở ngưỡng Bát quan, hơn nữa lại đang ở trong tầm ảnh hưởng của Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới, nơi đây nguyên tố Lôi thuộc tính cực kì nồng đậm. Do đó trong thời khắc tối hậu, lại có thể ngưng tụ ra con Lôi Long thứ mười lăm.

Kim Chúc Phong Bạo đã thể hiện ra uy lực kinh khủng của nó, vốn dĩ Tinh Thần Lực của A Kim chỉ đủ để đem nó phóng thích ra, đánh vào một phương hướng cố định. Nhưng dưới sự trợ giúp của Tinh Thần Lực mệnh mệnh như biển rộng của Cơ Động, lúc này Siêu Tắt Sát Kỹ đã bị nâng khống chế hoàn toàn. Long Quyển Phong từ trên không trung giáng xuống, mang theo khí thế cực kì khủng bố trực tiếp đánh vào nhóm Hắc Ám Ma sư đang triển khai Ngũ Hành Âm Dương Giới.

Ngũ Hành Âm Dương Giới bao hàm mười loại thuộc tính quả nhiên là cực kì cường đại, có thể đem ma lực của mười tên Ma sư liên hợp tập trung lại một chỗ, phát huy ra hiệu quả của Tổ Hợp Kỹ. Hơn nữa, xét về khía cạnh thuộc tính, bởi vì mười loại thuộc tính Ngũ Hành đều được tập hợp đầy đủ nên không có chút sơ hở nào. Nhưng cho dù có thể hòa hợp phòng ngự, thì cũng chỉ được xem như là cực hạn phòng ngự. Khi giáp mặt với đòn công kích mạnh mẽ của A Kim, tất cả bọn họ đều có một kết cục giống nhau...

Tiếng cạ xát chói tai vang lên rợn người. Trong nháy mắt, tầng thứ nhất của Ngũ Hành Âm Dương Giới lập tức trở nên bừng sáng, đây là trạng thái của ma lực kết giới đã tăng đến cực hạn sau khi tiếp xúc với công kích. Trong tích tắc, mười tên Hắc Ám Ma sư đã bị Kim Chúc Long Quyển thôn phệ. Tiếng kêu thảm thiết theo huyết vũ đầy trời làm tô đậm thêm tầng máu tươi bao phủ bên ngoài Kim Chúc Long Quyển.

Trong nháy mắt khi bọn hắn bị long quyển khủng bố kia cuốn vào, những mảnh nhỏ Cực Hạn Canh Kim xen lẫn trong Long Quyển Phong đã nghiền nát thân thể bọn hắn thành từng mảnh nhỏ. Sức phá hoại Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ, sao có thể ngăn cản dễ dàng như vậy?

Một tầng rồi lại một tầng Ngũ Hành Âm Dương Giới lóe sáng, nhóm người Hắc Ám Ma sư mặc dù trong lòng đã có ý quyết tử, nhưng khi chứng kiến cảnh đồng bạn ở ngay trước mắt lần lượt bị Long Quyển Phong kinh khủng kia thôn phệ, trong đôi mắt họ đã không thể giấu nổi sự sợ hãi. Chỉ có điều bây giờ bọn họ muốn buông tay thì đã chậm, Kim Chúc Long Quyển kia có phạm vi bao phủ quá lớn, đã mạnh mẽ quét vào bên trong trận hình phòng ngự của bọn họ.

Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ, cho dù là Chí tôn cường giả cũng chỉ có một số ít mới có thể phóng thích ra được, huống chi trước mắt lại là Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ của Canh Kim hệ, là công kích mạnh mẽ nhất trong thập hệ Ngũ hành thuộc tính. Có lẽ, lực bộc phát của nó so với Bính Hỏa hệ có thể kém hơn một chút, nhưng lực xuyên thấu cùng với lực phá hoại thì lại xếp trên Bính Hỏa hệ.

Vì an nguy của Quang Minh Ngũ Hành đại lục, lúc này Cơ Động tâm vững như sắt, tuyệt nhiên không có bất kỳ sự nương tay nào. Chỉ qua vài lần hô hấp, đã có quá nửa Hắc Ám Ma sư bị Kim Chúc Phong Bạo thôn phệ.

Nhóm Hắc Ám Ma sư còn lại cố gắng giằng co lần cuối cùng, hơn trăm tên Hắc Ám Ma sư toàn lực dung hợp ma lực với tọa kỵ của mình. Những ai không có tọa kỵ thì tăng ma lực bản thân lên đến cực hạn. Tất cả đều toàn diện phát động phản kích, bất luận là Ngũ Hành Âm Dương Giới, hay là kỹ năng của riêng bọn họ, đều phát huy đến mức độ cao nhất, bởi đây có thể là lần giao tranh cuối cùng trong cuộc đời bọn họ.

Nhưng lực lượng tuyệt đối vẫn mang đến kết cục tuyệt đối, từng đạo nối tiếp từng đạo Kim Chúc Phong Bạo với ma lực cường đại đã tàn sát hết thảy mọi thứ trong phạm vi bao phủ của nó. Hợp lực của hơn trăm tên Ma sư cũng chỉ có thể làm cho Long Quyển Phong được sinh ra bởi Kim Chúc Phong Bạo hơi lùi lại một tí chút mà thôi.

Ngay thời điểm Kim Chúc Phong Bạo ngang nhiên quét tới Hắc Ám tể đàn, hơn hai trăm tên Hắc Ám Ma sư đã gần như toàn quân bị diệt.

Đây chính là một Siêu Tắt Sát Kỹ cực kì khủng bố. Bất kỳ một Siêu Tắt Sát Kỹ nào, cho dù là Sơ cấp Siêu Tắt Sát Kỹ cũng đều mang theo năng lượng kinh khủng đủ để hủy diệt một tòa thành thị. Lúc trước, việc hai huynh muội Âm Triều Dương và Âm Triều Dung đi tới Trung Nguyên thành đã làm cho nhóm người

cao tầng của đệ nhất thành thị trên đại lục run sợ không thôi, đó chính là vì lý do này. Ai cũng không dám đánh cuộc với vận mệnh, vận nhất hai huynh muội này phóng ra một cái Siêu Tắt Sát Kỹ của bản thân, như vậy thì cho dù Trung Nguyên thành có là một tòa thành thị khổng lồ, cũng sẽ gặp phải kiếp nạn trước nay chưa từng có.

Thời điểm Cơ Động đối kháng với kẻ có vô số quyền trục là Thiên Tà, ở tại chỗ ấy có sự hiện diện của sáu vị Chí tôn cường giả. Nhưng khi bọn họ nhìn thấy Thiên Tà muốn phóng thích ra siêu tắt sát kỹ quyền trục, cũng đều không thể kiềm chế được sự khiếp sợ trong lòng. Ngay cả Thắng Quang Miện hạ Âm Triều Dương là người trầm ổn nhất cũng có ý định xuất thủ trước, bởi một khi để cho Siêu Tắt Sát Kỹ hình thành, cho dù bọn họ có là cường giả Chí tôn cấp Cửu quan, cũng chỉ có thể tận lực chống cự lại công kích của Siêu Tắt Sát Kỹ chứ không thể ra tay ngăn cản. Uy lực của một Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ trong phạm vi nó bao phủ, chỉ có thể dùng một từ ngữ hoàn hảo để hình dung, đó chính là hủy diệt.

Sở dĩ Cửu quan Ma sư được mọi người tôn kính, thậm chí đến cả Hoàng thất của các quốc gia đều phải ăn nói khép nép khi gặp họ, là bởi vì sự tồn tại của mỗi một người như họ cũng tương đương với việc một quốc gia trong kiếp trước của Cơ Động sở hữu vũ khí hạt nhân trong tay, có sức uy hiếp kinh khủng. Bất luận quốc gia các ngươi nắm trong tay bao nhiêu Ma sư, nếu như không thể có được một hai vị Chí tôn cường giả tọa trấn, chắc chắn sẽ không cách nào chống lại được Siêu Tắt Sát Kỹ.

Lần này tiến vào Thánh Tà chiến trường, quân đoàn Hắc Âm Ma sư không thể bảo là không cường đại được, bọn họ tuyệt đối là lực lượng tinh nhuệ. Với độ tuổi của bọn họ mà có thể đạt được tới tu vi như thế, đã không thể dùng hai chữ thiên tài để hình dung được. Hơn nữa bọn họ đều phải khổ tu ở địa phương được xem là địa ngục trần gian mới có được một ngày hôm nay. Vậy mà trong thời điểm Trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ lộ ra nanh vuốt, bọn họ cũng không thể trốn thoát khỏi vận mệnh hủy diệt. Khi tên Hắc Âm Ma sư cuối cùng bị cuốn vào bên trong Kim Chúc Phong Bạo, toàn bộ Kim Chúc Phong Bạo đều xuất hiện một tầng màu đỏ nhàn nhạt, đó chính là huyết nhục của nhóm người Hắc Âm Ma sư đã hòa tan vào trong đó.

Sắc mặt của Lý Vĩnh Hạo trở nên vô cùng khó coi, quân đoàn Hắc Âm Ma sư hoàn toàn nằm dưới quyền chỉ huy của hắn, cũng có thể xem là một quân đoàn chính quy. Gần ba trăm người này được đưa vào bên trong Thánh Tà chiến trường, mặc dù tác dụng chủ yếu nhất chỉ là làm pháo hôi bảo vệ nghi thức Hắc Âm diễn ra thành công. Nhưng chỉ lực lượng này dù sao cũng tương đối cường đại, bọn họ là những tinh nhuệ được Hắc Âm Thiên Cơ Đạo Trừng bồi dưỡng suốt mấy chục năm qua. Toàn quân cứ như vậy bị tiêu diệt, thân là người Thống soái tối cao của quân đội, Lý Vĩnh Hạo làm sao có thể không tức giận được?

Giống như Cơ Động không có biện pháp gì đối với Ngũ Hành Âm Dương Giới, hiện tại Lý Vĩnh Hạo cũng đồng dạng không thể làm gì được. Hắn chỉ có thể toàn lực rót tất cả ma lực vào trong Thần kiếm Hắc Thiên Ma Thần, toàn diện trợ giúp cho Hắc Âm Thiên Cơ hoàn thành nghi thức cuối cùng.

Sau khi giết chết hơn hai trăm tên Hắc Âm Ma sư, Kim Chúc Phong Bạo vẫn còn tiếp tục tiếp tục tàn phá, không có dấu hiệu dừng lại. Dưới sự khu động toàn diện của Cơ Động, lập tức đụng mạnh vào Ngũ Hành Âm Dương Giới thủ hộ ở bên ngoài Hắc Âm tế đàn.

Trong tiếng nổ ầm ầm vang lên, Vân Thiên Kỳ cùng với Miểu Miểu ở khá xa đều không hèn mà cùng bịt kín lỗ tai của mình, phải nghe những tiếng cạ sát chói tai kia quả thật là một sự thống khổ.

Ở bên trong Kim Chúc Phong Bạo, từng mảnh kim chúc Cực Hạn Canh Kim va chạm mãnh liệt với Ngũ Hành Âm Dương Giới. Mỗi một đợt công kích của Kim Chúc Phong Bạo đều làm Ngũ Hành Âm Dương Giới trở nên sáng rực lên, nhất là những nơi tiếp xúc với Kim Chúc Phong Bạo lại càng bộc phát ra quang mang chói lọi.

Các mảnh kim chúc Cực Hạn Canh Kim ở bên trong Long Quyển Phong sau khi va chạm kịch liệt với Ngũ Hành Âm Dương Giới đều lần lượt hóa thành bột phấn, đồng thời Ngũ Hành Âm Dương Giới cũng nhện nhạo tỏa ra từng vòng ánh sáng mãnh liệt.

Đây chính là một tràng chiến đấu tiêu hao ma lực. Trên Hắc Âm tế đàn, mười vị Hắc Âm Thiên Can thánh đồ đều dùng ánh mắt chăm chú và ngưng trọng quan sát Siêu Tắt Sát Kỹ đang không ngừng tàn phá. Bọn họ cũng không dám khẳng định lực phòng ngự của Ngũ Hành Âm Dương Giới có thể đạt tới mức độ tối đa nào. Dù sao, Ngũ Hành Âm Dương Giới này cũng không phải là toàn bộ thực lực của mười người bọn họ

và thập đại Thần khí. Đó chẳng qua chỉ là khi nghi thức Hắc Ám vận hành, tự thân nghi thức sẽ tản mát ra một bộ phận ma lực mà kiến tạo thành kết giới.

Sự thực đã chứng minh, mười loại thuộc tính Cực Hạn Ma Lực ngưng tụ thành Ngũ Hành Âm Dương Giới quả thực vô cùng kiên cố, hơn nữa mười loại thuộc tính Cực Hạn Ma Lực này còn được phát ra thông qua thập đại Thần khí của Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ. Bất kỳ một ma kỹ phòng ngự nào, cho dù là ma kỹ phòng ngự cấp bậc siêu tất sát kỹ cùng không thể so sánh được với Ngũ Hành Âm Dương Giới. Kim Chúc Phong Bạo hiện tại đã càng lúc càng thu nhỏ trong khi Ngũ Hành Âm Dương Giới vẫn kiên cố như cũ, không hề có chút dấu hiệu nào sẽ bị phá vỡ.

Đúng lúc này, một tiếng quát lớn đột nhiên vang lên. Lý Vĩnh Hạo vốn luôn tập trung ánh mắt vào Thần khí của mình, lúc này cũng phải đưa mắt nhìn một thân ảnh màu tím đang lơ lửng trên bầu trời ngay sau khi Kim Chúc Phong Bạo vừa biến mất.

Lại một tiếng nổ lớn nữa vang lên. Nguyên tố cực hạn Canh Kim trong không khí vừa tán đi đã bị cực hạn Dương Lôi thay thế. Thân ảnh màu tím đang lơ lửng trên không trung hiện tại đã trở thành tiêu điểm toàn trường. Tiếng nổ kịch liệt kia vốn là thanh âm nổ tung của khô áp trên người Phát Thụy. Bộ khô giáp này thể mà lại không chịu nổi Lôi nguyên tố khổng lồ tản mát ra từ trên người hắn, tự động phân giải bay ra bốn phía.

Ở sau lưng Phát Thụy, Lôi Ngục Thần Phủ lúc này đã biến mất một cách quỷ dị, thay thế vào đó là một hắc động khổng lồ. Ở nơi miệng hắc động, một quãng lửa tím sẫm đang không ngừng dao động.

Không có khô giáp, nửa người trên của Phát Thụy hoàn toàn phô bày ra ngoài, toàn thân tràn đầy lực cuốn hút tâm mắt người khác. Trên làn da nổi rõ từng đường gân màu tím rực rỡ. Tử quang thâm thúy trên đôi mắt hắn đã thu liễm đi rất nhiều, nhưng từ trên người hắn lại phóng thích ra khí tức vô cùng nguy hiểm. Cho dù là Cơ Động, cũng lần đầu tiên được chứng kiến vị sư huynh này của mình bộc lộ ra bộ dạng toàn lực ứng phó như vậy.

Cơ Động mơ hồ có thể hiểu được, khi Phát Thụy biết được trong những lần Thánh Tà Chiến lúc trước, Lý Vĩnh Hạo trước sau vẫn chưa bộc phát ra hết toàn bộ lực lượng. Điều đó hiển nhiên đã mang đến sự khuất nhục cho Phát Thụy, cho nên lần này hắn đã hoàn toàn bộc phát ra chiến ý cao nhất.

Mười lăm con Lôi Long quần quýt vây quanh thân thể Phát Thụy. Bất chợt một màn quỷ dị bỗng xuất hiện, hắc động sau lưng Phát Thụy trong nháy mắt bay về phía trước, nâng thân người hắn lên rồi hút vào trong hắc động. Hắc động lúc này đã biến thành một quả cầu khổng lồ, bên trong màu đen, bên ngoài màu tím. Hơn nữa quả cầu ấy lại giống như một trái tim đang đập thình thịch, chuyển động từng hồi, từng hồi.

Cùng lúc đó, Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới trên bầu trời đột nhiên dao động kịch liệt, nổi lên lớp lớp mây mù dày đặc màu tím sẫm.

Biến hóa như thế, cho dù là vị Hắc Ám Thiên Cơ kia đang cao giọng niệm chú cũng phải biến sắc mặt. Hắn vẫn không ngừng niệm chú, nhưng ánh mắt lúc này đã chăm chú nhìn về phía Phát Thụy. Nghi thức hắc ám sắp hoàn thành, ngay tại lúc này bất luận là ngoại giới có thay đổi gì, hắn nhất định vẫn phải tiếp tục. Cơ hội chỉ có một lần, tuyệt đối không thể để thất bại trong gang tấc. Một khi nghi thức hắc ám bị gián đoạn, bị Ngũ đại Thánh Thú phát hiện, lúc đó cho dù bọn họ có sở hữu mười kiện Thần khí trong tay, ắt cũng phải chết ngay lập tức.

Đám mây mù tử sắc chậm rãi vỡ ra, một cái hắc động cũng đồng dạng xuất hiện, giống như đúc so với hắc động ở sau lưng Phát Thụy lúc trước, chỉ là hiện tại hắc động này đang xuất hiện trong Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới, diện tích cũng to hơn không biết bao nhiêu lần.

Ngay tức khắc, một đạo tử quang mãnh liệt từ trên trời giáng xuống, đó không phải là Lôi điện, mà chỉ thuần túy là tử quang từ trong Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới âm âm giáng xuống, ôm trọn toàn bộ quang cầu đang bao phủ thân thể Phát Thụy bên trong. Lúc này không một ai còn có thể nhìn thấy được thân ảnh của Phát Thụy nữa. Mười lăm con Lôi Long màu bạc vây tròn xung quanh cột sáng khổng lồ này, lần lượt từng con dung nhập vào trong đó. Cũng không ai biết được thực ra Phát Thụy đang làm gì trong đó, cho dù là những người bên phía hắn cũng không biết tình huống bên trong quả cầu ấy như thế nào.

Trong thời gian đó, nhóm người Cơ Động cũng không hề nhàn rỗi. Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng trong tay Miếu Miếu được nâng giơ cao quá đầu, một luồng quang mang màu xám tro từ trán nàng bùng sáng lên, chiếu rọi vào cánh tay của pho tượng nữ thần trên Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng. Pho tượng tượng trưng cho Đại Địa Nữ Thần lập tức tỏa ra ánh hào quang rực rỡ bao quanh lấy thân thể của Miếu Miếu. Pho tượng nữ thần kia vốn chỉ là tượng điêu khắc, vậy nhưng giây phút này lại như sống lại, lạng lẽ mở ra đôi mắt.

Miếu Miếu khẽ quát lên một tiếng, hai tay nâng lên cao. Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng nhẹ nhàng thoát khỏi tay nàng, văng vẳng hạ xuống rồi hóa thành một đạo lưu quang trực tiếp chui vào trong đất. Trong phút chốc, trong phạm vi giới hạn từ tầng mười ba tới tầng năm ở bên ngoài, trong nháy mắt toàn bộ đại địa đã biến thành một màu xám tro.

Miếu Miếu chấp hai tay trước ngực, miệng lẩm bẩm chú ngữ, đôi mắt của nàng hoàn toàn biến thành một xám tro tịch mịch. Vân Thiên Kỳ đang đứng cách nàng không xa, hẳn có thể cảm giác được rõ ràng sinh mệnh khí tức bên trong cơ thể Miếu Miếu đang bị thôn phệ với một tốc độ cực kì nhanh chóng.

Đồng thời với hành động của Miếu Miếu, A Kim cũng đã tung mình lên cao sau khi hoàn tất việc phóng thích quyền trượng. Không có sự ngăn cản của hai trăm tên Hắc Ám Ma sư, tốc độ của nàng trở nên nhanh như thiểm điện. Nàng không phóng mình về phía Hắc Ám tế đàn mà lao người về một hướng khác. Dĩ nhiên khi Liệt Diễm cảnh báo với Cơ Động thì cũng đồng thời đã nói rõ với nàng. Mục tiêu của A Kim rất đơn giản, chỉ cần nàng có thể tiến sâu vào bên trong, chỉ cần nàng có thể kinh động được một trong năm Thánh Thú, như vậy mục đích của bọn họ đã có thể thuận lợi hoàn thành.

566. Chương 310: Bạo Quân, Lôi Đế Và Ma Nữ.

Hành động của A Kim rốt cuộc không thừa, lần thử dò xét này đã làm Phát Thụy, Cơ Động và Miếu Miếu phần nào hiểu rõ. Thập Đại Hắc Ám Thần Khí của Thiên Can Thánh Đồ đã dùng một bộ phận ma lực để tạo thành Ngũ Hành Âm Dương Giới, đem trọn tầng năm bao phủ ở bên trong. Phạm vi khổng lồ như thế nhất định sẽ khiến cho lực phòng ngự bị phân tán. Nói cách khác, cho dù Ngũ Hành Âm Dương Giới này có thập đại Thần khí làm trụ cột chống đỡ, cũng không phải là không có cơ hội phá đi.

Khi thân thể A Kim vừa vắng ra, Cơ Động lập tức động thân. Hắn vượt qua mấy thước, trước tiên đi đến trước mặt Vân Thiên Cơ, không giải thích gì mà trực tiếp lấy Sinh Mệnh Hạch vốn đeo trên cổ Vân Thiên Cơ xuống. Sau đó thân hình chợt lóe lên đã tới sau lưng Miếu Miếu. Miếu Miếu vừa nghe được hơi thở của Cơ Động sau lưng, còn đang cả kinh thì liền cảm giác được khí tức Sinh mệnh mệnh mỏng không gì sánh được ập tới, trong nháy mắt dung nhập vào trong cơ thể mình. Lúc trước nàng vì chống lại kỹ năng cường đại kia mà sinh mệnh bị tiêu hao, nay trong nháy mắt đã được lấp đầy. Hơn nữa những thương tổn khi dung hợp với Thần Trượng cũng nhanh chóng khép lại với tốc độ hết sức kinh người.

- Đây là...

Miếu Miếu giật mình kinh hãi. Nàng rõ ràng cảm giác được trên cổ mình xuất hiện thêm một vật. Chính vật này đã phát huy hiệu quả của Sinh mệnh chi nguyên lên gấp mười lần. Chẳng những khiến nàng có thể tùy ý phóng ra uy lực lớn nhất của Đại Địa Nữ Thần Trượng, mà còn chữa trị được vết thương thâm căn cốt đế của mình.

Mục đích của Cơ Động rất đơn giản, hẳn không hi vọng đồng bọn của mình có bất kỳ cố kỵ gì. Miếu Miếu lựa chọn lưu lại đã chứng minh rất nhiều thứ. Đối với đồng bạn như vậy, nếu như hắn còn giữ lại chút gì thì hẳn mới không phải là Cơ Động. Sinh Mệnh Hạch tạm thời để trên người Miếu Miếu có thể cùng với Đại Địa Nữ Thần Trượng của nàng hỗ trợ nhau, mới đem lực lượng của nàng phát huy lớn nhất.

Làm xong những chuyện này, Cơ Động mới điểm nhẹ mũi chân, đôi cánh bạc trên lưng nhẹ vẫy rồi vươn ra. Hắn cảm thấy phi thân bay lên không trung, cách Phát Thụy ước chừng năm mươi thước thì dừng lại.

Lúc này song phương đều đã cố gắng hết sức rồi. Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục bên này lấy Hắc Ám Thiên Cơ cầm đầu mười một người, đem hết khả năng hoàn thành nghi thức Hắc ám, mà bên này năm người Cơ Động thì lại dốc toàn lực để phá tan nghi thức này.

Vân Thiên Cơ mặc dù không cách nào tiến hành công kích, nhưng trong mắt lão vẫn lóe ra ánh sáng yêu dị. Tuy chỉ bắn ra khoảng lưng chừng nhưng luồng sáng thần bí kia vẫn không ngừng dao động. Tuy nghi thức Hắc ám càng lúc càng mạnh mẽ, nhưng ma lực kỳ dị kia hình như đã bị một lực lượng không biết tên quấy nhiễu, khiến nó tuy đã hoàn thành quá trình hàn gắn, nhưng vẫn không cách nào tiến hành được bước dung hợp cuối cùng.

Đây là trận so đấu giữa lưỡng đại Thiên Cơ, mặc dù thực lực lúc này giữa đôi bên quá chênh lệch. Năng lực của Vân Thiên Cơ kém rất nhiều so với Hắc Ám Thiên Cơ có quyền trượng Hắc ám và thập đại Hắc ám Thiên Can Thánh Đồ trợ giúp, nhưng lão vẫn cố gắng hết mức có thể. Tác dụng trọng yếu của lão lúc này là trì hoãn không cho nghi thức Hắc ám hoàn thành.

Năm người, bọn họ chỉ có năm người, nhưng ai nấy đều tề tâm hiệp lực, đem lực lượng còn lại của mình mà kết thành một mối, chấp nhất vì một mục tiêu chung mà dốc toàn lực.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long phóng người lên, Cơ Động cũng thừa cơ bay vào không trung, quang mang đen nhánh cùng kim sắc chói lòa đồng thời sáng bừng lên ở hai bên thân thể Đại Diễn Thánh Hỏa Long, trong nháy mắt tạo thành một pháp trận khổng lồ, soi tỏ bản thân nó cùng Cơ Động. Đây chính là đơn trận ngưng tụ Âm dương Song hỏa

Cùng lúc đó hai cánh tay của Cơ Động cũng vung lên. Liệt kiếm màu đỏ, Diễm kiếm màu lam giống như trong nháy mắt phá vỡ hư không mà chui ra, hiện lên hai bên thân thể của hắn. Siêu cấp trọng kiếm dài đến chín thước đã khiến đôi cánh của Đại Diễn Thánh Hỏa Long giống như dài thêm ra. Tiếp theo, song kiếm chợt rực lên màu sắc cực hạn của ngọn lửa, hồng và xanh đã biến thành vàng và đen.

Hai tay cầm trọng kiếm đồng thời động, vẽ nên hai bên thân một trận pháp khổng lồ kỳ dị. Cùng với trận pháp của Đại Diễn Thánh Hỏa Long giống nhau như đúc, chỉ có màu sắc bất đồng, một trắng một đen mà thôi.

Một người một rồng đồng thời thi triển ra trận pháp ngưng tụ Âm dương Song hỏa đã khiến cho không mặc dù tràn ngập lôi điện, nhưng vẫn cảm giác được khí tức cuồng ngạo không cách nào che dấu của Song hỏa đã lên đến cực hạn.

Hai mắt Cơ Động biến thành một mảnh sương mù, ngay hai chuôi kiếm dâng lên một tầng bạch sắc hỏa diễm nhàn nhạt.

Khi tầng bạch sắc hỏa diễm xuất hiện, con người của Hắc Ám Thiên Cơ không khỏi co rút lại. Lão đưa ánh mắt đầy toan tính nhìn về phía Cơ Động, nhưng sắc mặt vẫn như cũ, tiếng niệm chú cũng không vì thế mà thấp đi chút nào.

Âm Dương Miện hai màu đen trắng vào giờ khắc này xuất hiện biến hóa đầy kỳ diệu. Trái đen, phải trắng, phân biệt rõ ràng, phía trên Lục quan Tam tinh đã hết sức mơ hồ không thể thấy. Duy nhất có thể nhìn rõ, chính là ngay chỗ giáp nhau giữa hai màu đen trắng xuất hiện một xoáy nước kỳ dị. Cái xoáy nước này không lớn, nhưng khi nó xuất hiện ánh sáng của mọi người dường như bị hấp thụ, lôi trụ bao phủ quanh thân Phát Thụy khổng lồ như vậy mà cũng không cách nào so sánh với lực hấp dẫn của nó.

Linh Hồn Tuyền Qua, không sai, đó chính là Linh Hồn Tuyền Qua của Cơ Động. Khi hắn thức dực tinh thần của mình đến cực hạn thì Linh Hồn Tuyền Qua đã lập tức xuất hiện ở hạch tâm của Âm Dương Miện. Âm Dương Hỏa trong nháy mắt được đề thăng đến cực hạn.

Ma lực của Cơ Động đột ngột bành trướng, Thần Hỏa Thánh Vương Khải từ trong Cực hạn Song hỏa biến thành hai màu đen trắng. Sau lưng hai cánh khổng lồ cũng vươn dài. Thân thể Cơ Động điên cuồng hấp thu ma lực xung quanh, hai hóa thân của Quân Vương đồng thời xuất hiện. Lúc này hư ảnh của họ không còn là ba thước nữa mà đã vụt trở thành bốn thước.

Tất cả lực lượng của Cơ Động thể hiện lúc này đã là cực hạn. Hắn hoàn toàn không lưu lại cho mình bất cứ đường lui nào. Nếu như không thể chặn lại việc hoàn thành nghi thức hắc ám, như vậy hết thấy cố gắng trước giờ đều là vô nghĩa. Hiện tại căn bản đã không còn gì để giữ lại nữa.

Tay phải Liệt kiếm, tay trái Diễm kiếm, đồng thời giơ lên cao ở trên không trung. Hai luồng lửa vô cùng mỹ lệ phóng ra như chớp giật hòa cùng tiếng rồng ngâm đỉnh tai nhức óc vang lên. Lục long lục xà không một

chút giữ lại từ Âm Dương Miện phóng thích ra. Lực long lực xà thậm chí không quanh quẩn trên không trung mà trong nháy mắt đã tách ra, dưới sự khống chế của Linh Hồn Tuyên Qua của Cơ Động phát ra tinh thần lực cực kỳ khổng lồ, rồi chia ra dung nhập vào Liệt kiếm với Diễm kiếm. Song kiếm lập tức rực sáng chói lòa. Dưới ma lực cuộn cuộn tuôn vào, mũi kiếm cũng theo đó mà xuất hiện một màu đỏ như máu.

Bạch sắc hỏa diễm trên tay Cơ Động theo chuôi kiếm lan tràn dần lên phía trên. Bên trong thần kiếm, chín chỗ trống nhanh chóng bị tầng bạch sắc hỏa diễm này lấp đầy, giống như hai thanh kiếm vừa được khảm lên hai khối Thiên ngọc vậy.

Ý niệm cùng Linh hồn hỏa đã hoàn toàn dung hợp. Ánh hào quang chói mắt không ngừng tỏa ra từ trên người hắn, sự cao ngạo của đẳng Quân vương giờ phút này đã được đề thăng đến cực điểm. Khí chất lại vô cùng mâu thuẫn, Hỏa Diễm Quân Vương bạo lực, mạnh mẽ, Âm Viêm Ma Vương ưu nhã, âm lãnh, khiến Cơ Động lúc này nhìn thật giống như đã làm cho hai đại Quân vương cùng sống lại vậy.

Oành một tiếng, hai đại Quân vương trong thời khắc này lại phát sinh biến hóa. Hỏa Diễm Quân Vương màu vàng trong nháy mắt biến thành màu trắng, thân thể lần nữa bành trướng, cao vọt đến bảy thước. Bản thể Cơ Động nhập vào trong Hỏa Diễm Quân Vương bằng năng lượng hai màu trắng đen này, hơi thở cuồng bạo kinh khủng phát tán toàn bộ.

- Chung Cực Bình Khí?

Ánh mắt Lý Vĩnh Hạo lập tức thay đổi, hắn có thể cảm nhận được trên người Cơ Động lúc này phát tán ra khí tức cực kỳ nguy hiểm, nhất là tầng bạch sắc hỏa diễm đang bốc lên từ trên tay Cơ Động lại càng hấp dẫn hắn.

Hạt châu màu trắng sữa lặng lẽ hiện ra ngay giữa lồng ngực của Cơ Động. Nhìn nó không khác gì một viên bảo thạch bình thường. Nhưng khi hạt châu này xuất hiện, trong nháy mắt, tất cả các loại ma lực nguyên tố với mọi thuộc tính trong không khí, trừ lời trụ khổng lồ bao trùm bên ngoài thân thể Phất Thụy ra, đều chen chúc lao tới, tạo thành một lốc xoáy năng lượng khổng lồ hội tụ giữa ngực Cơ Động.

Thần Hỏa Thánh Vương Khải ẩn dưới da Cơ Động lúc này mỗi một mạch máu đều tăng vọt. Một lượng ma lực khổng lồ đột nhiên hướng vào thể nội hắn đã suýt nữa đem thân thể hắn phá nát. Nếu như không phải có Phượng Vũ Long Xà, lúc này hắn đã nổ tan thành phần vụn rồi.

Liệt, Diễm song kiếm trên không trung giao vào nhau, nhưng khác hẳn lần trước. Lần này Liệt kiếm hoàn toàn biến thành màu trắng, lưỡi kiếm đỏ rực lóng lánh cũng biến thành màu trắng.

Cầm, Bách, Thiên, Diễm Dương Trùy...

Cầm, Bách, Thiên, U Diễm Băng...

Kỹ năng của hai đại Quân Vương trong một khắc đã được phát tán, hoàn toàn giống như hai đại Quân Vương tự mình phóng thích vậy.

Một vầng mặt trời xinh đẹp trắng toát xuất hiện bên phải lưng Cơ Động. Một vầng trăng đen kịt hiện ra ở bên trái lưng Cơ Động. Nhật Nguyệt đồng hiện, Thiên Địa biến ảo. Trắng và đen, ngày và đêm, nhật và nguyệt, trên không trung đan thành một hình ảnh đầy mỹ lệ.

- Liệt diễm song kiếm.. Nhập!

Cực hạn song hỏa phát sáng chói mắt. Hai thanh trọng kiếm dài chín thước, mang theo Diễm Dương Trùy cùng U Diễm Băng, cứ như vậy ở trên đỉnh đầu Cơ Động giao hòa. Huyết sắc từ Liệt kiếm cùng Diễm kiếm đồng thời bắn ra, sau đó đan vào một chỗ, cuối cùng hai thanh kiếm đã bắt đầu dung hợp.

Một tiếng choang thật lớn như muốn đâm thủng linh hồn từ trên thân hai thanh trọng kiếm phát ra. Nơi Hồn Độn Châu đang làm chỗ tụ hội cho mọi nguồn năng lượng, Ma lực của Cơ Động trong nháy mắt dâng trào. Huyết sắc quang diễm trong sát na xuyên thẳng lên trời cao.

Song kiếm hợp bích, huyết sắc trên thân kiếm so với lần trước còn nồng đậm hơn không biết bao nhiêu lần. Huyết quang đỏ thẫm phủ xuống, bao bọc lấy toàn thân Cơ Động ở bên trong. Từng nét hoa văn đỏ đậm trên Thần Hỏa Thánh Vương Khải đồng loạt nhấp nháy, cả bộ khôi giáp giống như sống lại, ngân nga phát ra những âm thanh vui sướng.

Chúc Viêm đã dốc toàn bộ tâm lực của lão mà tạo ra khôi giáp, để rồi vào thời khắc này, dưới sự giúp đỡ của huyết sắc quang diễm, nó đã chân chính tiến vào hàng ngũ Khôi giáp Thần cấp. Nhìn Cơ Động bây giờ giống như bị máu tươi nhuộm đỏ toàn thân.

Hình người màu đỏ hư ảo sau lưng Cơ Động lờ mờ xuất hiện. Hư ảnh cao gần trăm mét lấy thân thể Cơ Động làm nguồn, sau lưng hắn không gian hoàn toàn bị nhuộm đỏ, cho dù Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới giữa không trung lúc này cũng nhuộm màu đỏ rực.

Lần này hư ảnh đã có thể nhìn rõ ràng hơn. Cái thân thể này giống như hình thành từ ngọn lửa vậy. Liệt, Diễm song kiếm hợp thành Hỏa Thần Kiếm. Hư ảnh đỏ rực đang chói ngời kia chính là vàng hào quang rạng rỡ của Hỏa Thần!

Linh Hồn Tuyền Qua trên Âm Dương Miện của Cơ Động cuộn cuộn xoáy tròn mà chấn kinh thiên địa. Ma lực cường đại tạo thành lốc xoáy, hợp với Hỏa Thần Kiếm trên tay hắn rồi bộc phát. Huyết quang lan tỏa cả trăm mét, đâm thẳng lên trời cao, Hỏa Thần Kiếm lại một lần nữa được phát ra hào quang chân chính của nó.

Ngay lúc này, trong ba người Cơ Động, Phát Thụy, Miểu Miểu, thì Miểu Miểu là kẻ phát động công kích lên Ngũ Hành Âm Dương Giới trước tiên.

Một tinh thể màu xám tro có hình dáng giống như một mũi châm khổng lồ, chọt từ dưới đất xộc thẳng lên. Mỗi một mũi châm cũng dài chừng mười thước, dày đặc chen chúc mà hướng thẳng Hắc Âm Tế Đàn công kích. Có Sinh Mệnh Hạch phụ trợ, Miểu Miểu đã phát huy uy lực của Đại Địa Nữ Thần Trượng vô cùng nhuần nhuyễn. Mặc dù Cơ Động vừa phát ra hơi thở Hỏa Thần, cũng không thể ảnh hưởng đến việc Thần khí của nàng phát huy uy lực.

Oành oành, tinh thể màu xám tro thứ nhất vừa nặng nề oanh kích trên Ngũ Hành Âm Dương Giới đã hóa thành phần vụn. Nhưng ngay sau đó vô số cương châm không biết một mỗi vẫn liên tục oanh kích đến.

Vừa rồi đã thấy A Kim dò xét, nên Miểu Miểu cũng không thêm cẩn thận khổng chế nữa, cứ chăm chăm nhắm lấy phương vị trung tâm của Tế đàn mà đánh đến. Mỗi một lần tinh thể màu xám tro oanh kích đều làm cho Ngũ Hành Âm Dương Giới phải chấn động không thôi. Quảng sáng mười màu không ngừng lóe ra, hiển nhiên ma lực của nó đang bị tiêu hao nhanh chóng.

Ma lực của Miểu Miểu vốn không nhiều nên cuối cùng nàng cũng đã cố gắng đến cực hạn. Mặc dù có Sinh Mệnh Hạch hỗ trợ nhưng nàng cũng không cách nào phát động được Siêu Tất Sát Kỹ để công kích. Cái nàng vừa sử dụng là Đại Địa Nữ Thần Đột Thử Trận, cũng gần chạm đến tầng thứ của Siêu Tất Sát Kỹ, giống như Phát Thụy thi triển Lôi Ngục Thần Phủ khiến không gian sụp đổ vậy. Đây đã là khả năng cực hạn, là công kích mạnh nhất mà nàng có thể phát ra. Công kích vốn không phải sở trường của Thổ hệ, điều nàng muốn làm là cố hết sức mình để tiêu hao bớt ma lực của Ngũ Hành Âm Dương Giới, vì Cơ Động và Phát Thụy mà tranh thủ cơ hội.

Cũng ngay lúc này, trên bầu trời lồi trụ đột nhiên thu liễm, nhanh chóng rút đến vị trí trung tâm. Trong tiếng quát kinh thiên động địa vang lên, cát bay đá chạy, sấm nổ rung trời, một thân ảnh cao gần trăm mét như ngang trời xuất thế, vừa sải bước ra đã rơi trên mặt đất.

Phát Thụy, đó là Phát Thụy. Gã lúc này hóa cao trăm mét, toàn thân màu tím. Nhưng thực ra cũng không hoàn toàn là Phát Thụy, bởi thân hình này hoàn toàn là do một lượng Cực hạn Dương Lôi kinh khủng ngưng tụ mà thành. Hơi thở tràn ngập tính hủy diệt. Toàn thân không có khôi giáp, chỉ mỗi mi tâm hiện rõ ký hiệu tia chớp là biểu thị rõ thân phận của gã.

.

567. Chương 311 Lôi Thần Hàng Thế - Hỏa Thần Kiếm

Một phần mười, nghe qua thì có vẻ hết sức nhỏ bé, nhưng đây chính là một phần mười sức mạnh của thần cách a! Cho dù là nhị đẳng thần, cũng đã vô cùng kinh khủng rồi.

-Hống!!!

Phát Thụy biến thành Lôi Thần phần nộ hướng về bầu trời rống lên, thân thể khổng lồ của hắn đột nhiên bay lên, trong nháy mắt đã đạt tới độ cao hơn ngàn thước. Hai tay giơ lên trên đỉnh đầu, tạo thành hình một quả đấm, giáng mạnh từ trên trời xuống, nặng nề đánh mạnh vào Ngũ Hành Âm Dương giới.

Khi hai đấm của hắn đánh mạnh xuống dưới, trên nắm tay khổng lồ xuất hiện một lồi ngực hắc động giống hệt với cái hắc động sau lưng hắn.

Oanh oanh đùng đùng, Lôi oanh kích khiến cho thiên địa biến sắc, làm cho mỗi cá nhân của hắc ám đại lục, cho dù là Hắc Ám Thiên Cơ đang niệm chú cũng không kiềm được dừng lại trong đôi chút.

Mà cũng vừa lúc đó, Vân Thiên Kỳ kêu lên một tiếng đau đớn, vô số luồng máu tươi trào ra từ thất khiếu của hắn, cả người vô lực rơi xuống đất, dù đã cố hết sức nhưng hắn vẫn không cách nào ngăn cản được Hắc Ám Thiên Cơ. Công kích của Lôi Thần làm cho Hắc Ám nghi thức phải đình trệ trong chốc lát, rốt cuộc Vân Thiên Kỳ cũng không thể duy trì được nữa. Nhưng hắn vẫn không rơi vào hôn mê, thân thể tuy rơi xuống đất nhưng ánh mắt vẫn mở thật to, hắn mơ hồ như đã cảm nhận được cái gì đó, cảm nhận được Ngũ Hành Âm Dương giới đã không còn là trở ngại nữa. Cơ hội đã tới, đây chính là đường sinh cơ mỏng manh của mọi người sao? Hắn nhất định phải tận mắt chứng kiến tất cả.

Rầm đùng, quả đấm của Lôi Thần tựa như một quả bom nổ mạnh tấn công mãnh liệt vào Ngũ Hành Âm Dương giới. Vô số luồng sóng gợn xuất hiện trên lớp màn, giống như lúc nó cản trở Kim Khí Phong Bạo nhưng chỉ khác là ánh sáng của nó đã ảm đạm hơn rất nhiều, mơ hồ đã có thể nghe được âm thanh bễ nát rất nhỏ truyền tới.

Hắc Ám Thiên Cơ ngay lập tức phản ứng lại, thanh âm của hắn vốn cao vút biến thành sắc nhọn, hắn đã không còn có thể thông dong nữa, thời gian chính là điều mà cả hai đều thiếu.

Cũng vào ngay lúc đó, một luồng ngân quang kỳ dị bắn tới sau lưng Lôi Thần, trúng ngay vào ót của hắn, luồng ngân quang đó giống như một cầu nối, kết nối giữa Bạo Quân tràn ngập huyết sắc yêu diễm cùng Lôi Thần hàng thế - Lôi Đế

Tiếp đó, một luồng hồng quang cũng vọt lên tận trời cao tựa như muốn xé rách hết thủy, tựa như đang mãnh liệt sôi trào. Luồng hồng quang đó như cuồng long bay thẳng đến chân trời.

Thân thể Lôi Thần lại một lần nữa bay vọt lên, thời gian giới hạn của nó đã tới, ma lực của Phát Thụy dù sao vẫn chưa đủ để chống đỡ hoàn toàn sơ cấp siêu tất sát kỹ này, hắn chỉ còn lại sức mạnh để công kích một lần duy nhất.

Trên cao trăm mét, Lôi Thần mở bàn tay to của hắn ra, Hỏa Thần kiếm từ trời rơi xuống chuôi kiếm rơi đúng vào ngay tay Lôi Thần. Vào giờ khắc này, Cơ Động cùng Phát Thụy, Bạo Quân cùng Lôi Đế đều đồng thời hướng về trời cao cuồng nộ rống lên.

-Phá cho ta! Ngũ Hành Âm Dương giới!

Lôi quang chói mắt trong nháy mắt biến mất, toàn thân Hỏa Thần kiếm được bao phủ bởi một tầng huyết sắc đỏ rực, thân thể Lôi Thần màu tím cao hơn trăm mét vung cự kiếm lên, chém thẳng xuống dưới cứ như muốn chẻ đôi cả bầu trời.

Một kiếm này chứa trong đó toàn bộ lực lượng của Bạo Quân cùng Lôi Đế, một kiếm này cũng mang trong nó hi vọng của cả Quang Minh Ngũ Hành đại lục. Sống hay chết đều dựa vào một kiếm này, một kiếm quyết định vận mệnh!

Linh hồn tuyền qua của Cơ Động sớm đã kết nối cả hai người, kể từ khi Lôi Thần tấn công lần đầu. Vào giờ khắc này, bất luận Cơ Động hay là Phát Thụy, sau lưng đều hiện lên một pháp trận hình tròn to lớn. Đó chính là đồng hóa pháp trận mà bọn họ đã lĩnh ngộ. Đó cũng là tin tức mà Cơ Động truyền qua cho Phát Thụy nhờ vào linh hồn tuyền qua.

Lấy đồng hóa làm vật dẫn, song thân kết hợp, Hỏa Thần giao hòa cùng Lôi Thần, cực hạn cùng cực hạn đồng hóa với nhau, giờ khắc này, dưới tác dụng của đồng hóa pháp trận cùng ma lực của hai đại thần cách, hai thuộc tính hỏa lôi đã chân chính hòa làm một, tạo thành hiệu quả tổ hợp. Một kiếm này đã hoàn toàn vượt qua uy lực của trung cấp siêu tất sát kỹ, chính thức tiến vào phạm trù của cao cấp siêu tất sát kỹ a!

Oanh oanh đùng đùng, ông ông, răng rắc...

Hồng sắc yêu diễm bị bắn ngược lên, bay vào không trung, hồng sắc dài hơn trăm mét cũng bị rút ngắn lại còn chín thước.

Thân thể Lôi Thần cũng biến mất, Phất Thụy trần truồng rơi xuống đất, tay nắm chặt Lôi Ngục Thần Phủ, máu tươi trào ra từ trong miệng, mũi của hắn. Trừ Lôi Ngục Thần Phủ trên tay, cả người hắn đã không còn cách nào phát ra dù chỉ một tia ma lực.

Dưới sự hợp kích của Hỏa Thần cùng Lôi Thần, đã vang lên tiếng tan vỡ răng rắc, Ngũ Hành Âm Dương giới đã nhờ vào mười luồng quang thái chống đỡ, tựa như một mặt thủy tinh bị đánh nát, hóa thành vô số điểm sáng tiêu tán trong không khí.

Cuối cùng Lý Vĩnh Hạo đã hiện lên thần sắc tuyệt vọng, hắn có thể cảm giác được, Hắc Âm nghi thức chỉ còn bước cuối cùng nữa là thành công, thậm chí chỉ trong nháy mắt nữa thôi. Nhưng mà trường kiếm màu đỏ kia đã một lần nữa từ trên trời giáng xuống.

Hỏa Thần dù sao cũng mạnh hơn Lôi Thần, Cơ Động nhờ vào Hỗn Độn Hỏa, giữ lại được một phần chín ma lực của Hỏa Thần trong nó, mặc dù lúc trước tấn công đã tiêu hao phần lớn ma lực, nhưng thân kiếm dài hơn chín thước này vẫn còn hiện huyết sắc, tức là ma lực chứa bên trong nó vẫn còn. Lúc này, dưới tác dụng của thánh cấp tinh thần lực của Cơ Động, khổng chế Hỏa Thần kiếm lại một lần nữa giáng xuống, mục tiêu chính là Hắc Âm Thiên Cơ vừa niệm xong mấy tiếng cuối cùng.

Hắc Âm Thiên Cơ đã không thể ngăn cản công kích của Cơ Động, thập đại Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ vốn đang toàn lực rót ma lực vào trong thần khí cũng không thể. Bọn họ chỉ có thể trở mặt nhìn Hỏa Thần kiếm từ trên cao giáng xuống, chém về khát vọng hơn ngàn năm của họ.

Trong ánh mắt của từng Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ đã hiện lên sự tuyệt vọng, Hắc Âm nghi thức mà bọn họ thực hiện vốn là quá trình nghịch thiên. Một khi bị năm thánh thú phát hiện, bọn họ sẽ phải đối mặt với lửa giận của thánh thú, cho dù có thập đại thần khí, chỉ sợ bọn họ cũng không cách nào chống lại thánh thú, kết cục chỉ có thể là đoàn diệt. Từ đó Hắc Âm đại lục rất có khả năng không gượng dậy nổi. Thậm chí sẽ bị Quanh Minh Ngũ Hành đại lục phản công.

Nhưng mà khác với ánh mắt tuyệt vọng của Thập đại Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ, ánh mắt của Hắc Âm Thiên Cơ khi nhìn thấy Hỏa Thần kiếm giáng từ trên trời xuống, không hề có ý tứ ngừng lại mà lại lạnh lùng như băng, thậm chí có pha lẫn vài phần khinh thường.

Mất thấy huyết sắc trọng kiếm kia sẽ đem Hắc Âm Thiên Cơ hoàn toàn hủy diệt, thì vào lúc máu chốt nhất, một tầng hào quang trong suốt lạng lẽ hiện ra, màn hào quang mỏng manh kia đem tế đàn hoàn toàn bao phủ lại.

Đình một tiếng giòn tan, Hỏa Thần kiếm lại một lần nữa bị bắn lên, lần này tất cả Hỏa Thần ma lực trong nó đã cạn sạch, huyết sắc biến mất, Hỏa Thần kiếm lại một lần nữa phân làm hai, chia thành liệt, diêm song kiếm bay ra ngoài.

Huyết sắc quang mang trên người Cơ Động cũng biến mất, Phượng Vũ Long Xà biến cũng không thể kiên trì tiếp tục, phun ra một ngụm máu tươi, nhưng mà sự đả kích trong lòng còn nghiêm trọng hơn cả thương thể bên ngoài.

-Không, điều này không thể nào xảy ra.

Cơ Động cùng Phất Thụy cơ hồ đồng thời rống giận, biến hóa xuất hiện khiến cả hai tuyệt vọng, mọi cố gắng đều được dồn trong một kích lại bị hóa giải. Tuy màn hào quang kia cũng trong nháy mắt tan vỡ, nhưng dù sao nó cũng đã hóa giải công kích cuối cùng của Cơ Động a!

A Kim là người đầu tiên phản ứng, xông về Hắc Âm tế đàn, cố gắng tấn công lần cuối cùng, nhưng mà vẫn có người nhanh hơn nàng.

Bảy luồng thân ảnh xuất hiện, tựa như bảy luồng thiểm điện tấn công thẳng vào Hắc Âm tế đàn, trong đó phân ra một người cầm A Kim lại, sáu người khác nhắm thẳng về mục tiêu tế đàn.

Thấy bảy người này, trong lòng Cơ Động cùng Phát Thụy nháy mắt lạnh như băng, trong hai mắt hiện lên huyết sắc. Bọn họ sao cũng không ngờ tới, người cản trở một kích cuối cùng của Hỏa Thần kiếm kia, lại đến từ Quang Minh Ngũ Hành đại lục, là những người nguyên bản nên có trách nhiệm cùng bọn họ chống lại Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ.

Bảy người, bảy người này Cơ Động vẫn còn nhớ rõ, tại lần Thánh Tà chiến lúc trước, vì sự ích kỷ của bọn chúng mà suýt chút nữa đã khiến quân đoàn Thiên Can chịu tổn thất thật lớn. Bọn chúng chính là bảy người trong Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ.

Trong Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ không có song hỏa hệ Cơ Động, cùng giáp mộc hệ Diêu Khiêm Thư, cho nên chỉ còn lại bảy người. Ngăn trở A Kim chính là người đứng đầu trong bọn chúng, Quang Minh Mậu Thổ Thánh Đồ Ngao Phong.

Hắn đắc ý cười ha ha, hai tay đập lại phía trước, ngay lập tức một tấm khiên lớn màu vàng xuất hiện trước người, cứng rắn chặn lại quả phụ chế tạo giả của A Kim.

Tiếng cười của hắn rơi vào trong tai đám người Cơ Động lại vô cùng chói tay, bởi vì quá phần nộ nên bọn họ thậm chí không mắng ra thành lời. Người khác có thể không rõ, nhưng Cơ Động sao lại không cảm giác được, màn hào quang trong suốt lúc trước kia chính là do bảy người này phát ra. Đó cũng là một quyền trực, một siêu sát sát kỹ quyền trực, nhưng là siêu sát sát kỹ phòng ngự - Vĩnh Hằng Thủ Hộ.

-Ha ha, không ngờ rằng. Các người không nghĩ tới sao! Lần trước, bị các người đoạt đi Lôi Ngục Thần Phủ, lần này bọn họ ngựa rình ve nhưng lại có hoàng tước ở phía sau, thập đại thần khí này sẽ thuộc về chúng ta. Cái thánh vương chó má gì chứ, Cơ Động, Phát Thụy, các người chờ đi, chờ đến lúc chúng ta có được thập đại thần khí sẽ tìm các người tính sổ. Cơ Động, đã đến lúc người giao ra cực hạn song hỏa tinh miện rồi đấy.

Cơ Động cảm thấy trước mắt tối sầm, sự phần nộ cực độ khiến hắn không nhận được phun ra thêm một ngụm máu tươi. Hắn đã hiểu được tại sao bọn Ngao Phong lại xuất hiện vào đúng lúc này, hơn nữa còn không làm cho song phương chú ý tới. Bọn họ nhất định là vận dụng ẩn thân pháp trận, chỉ cần không thúc dục ma lực thì khí tức sẽ được che giấu. Nhờ vào ẩn thân pháp trận mà bọn họ ẩn núp, chờ đến tận phút này. Mà mục tiêu của bọn họ chính là thập đại chuyên chúc thần khí trong tay Thập Đại Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ.

Vì lòng tham của bản thân mà ngăn cản Hỏa Thần kiếm của mình, không cần hỏi cũng biết, rõ ràng là vì bọn họ sợ uy lực của Hỏa Thần kiếm quá lớn, làm tổn hại thập đại thần khí. Khốn kiếp, khốn kiếp, Cơ Động hận không được đem bảy người trước mắt ra chém thành muôn mảnh. Hắn vạn lần không ngờ tới, vào thời khắc cuối cùng, người ngăn cản mình lại không phải là địch nhân, mà là những “người mình” đến từ Quang Minh Ngũ Hành đại lục.

Trừ Ngao Phong ngăn trở A Kim, sáu tên Quang Minh Thánh Đồ còn lại đã nhào tới trước mặt Hắc Ám tế đàn. Nhưng mà trước khi bọn chúng tiến tới, tiếng niệm chú cao vút của Hắc Ám Thiên Cơ đột nhiên biến mất.

-Cám ơn các người. Xem ra vận mệnh sẽ không thể thay đổi. Ngàn năm chuẩn bị, đã sớm làm cho vận mệnh đứng bên chúng ta. Các người đều phải chết. Mà Quang Minh cũng sẽ bị Hắc Ám thôn phệ

Thanh âm của Hắc Ám Thiên Cơ đồng thời vang lên bên tai mỗi người ở Quang Minh Ngũ Hành đại lục, cùng lúc đó, một màn hào quang đen nhánh phóng ra từ trên trán của hắn, trong nháy mắt hóa thành năm ký hiệu màu đen to lớn bay vào không trung.

Sáu tên Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ chỉ cảm thấy được một luồng lực lượng mạnh mẽ không cách nào chống lại được, thối bay bọn chúng đi, sáu người bọn chúng đồng loạt bị văng ngược lại.

Sắc mặt đắc ý của Ngao Phong vừa mới xuất hiện nhất thời động lại, trong không khí lúc này tràn ngập một loại ma lực ba động vô cùng kỳ lạ.

-Không, không...

Ngao Phong sửng sốt kêu lên. Hắn không cách nào tin nổi sự thật đang diễn ra trước mắt.

Chỉ trong chớp mắt, sự việc đã biến hóa nghiêng trời, lệch đất như thế.

Đúng vậy, bọ ngựa rình ve, hoàng tước còn ở phía sau, nhưng bọn chúng là hoàng tước đã chặn đi hi vọng của Quang Minh Ngũ Hành đại lục. Hắc Ám nghi thức ngăn ngừa trong nháy mắt đã được hoàn thành.

Vân Thiên Kỳ thống khổ nhắm hai mắt lại, hần như phảng phất thấy được tia sinh cơ cuối cùng bị đoạn tuyệt. Hắc Ám nghi thức đã hoàn thành, đã không ai còn khả năng ngăn cản Hắc Ám xuất hiện, cơ hồ cùng một lúc, trên bầu trời vạn lôi kiếp ngục giới đã biến thành một màu đen thâm thúy, cả vùng đất cũng trở nên tối tăm.

Hắc Ám Thiên Cơ được Lý Vinh Hạo dẫn đầu Thập Đại Hắc Ám Thiên Canh Thánh Đồ thủ hộ bên trong, chậm rãi giơ quyền trượng lên, khô lâu đỉnh trên đỉnh đầu hắc ám quyền trượng tựa như sống lại, từ mắt nó tỏa ra những tia sáng lóng lánh, chiếu thẳng vào năm hắc sắc ma văn to lớn trên không trung, khiến chúng trở thành màu ngũ sắc chói lòa, đó không còn là năm màu rực rỡ bình thường, Cơ Động chỉ có thể mơ hồ nhận ra, màu đỏ trong đó giống hệt với lực lượng Hỏa Thần của hắn.

-Biết đây là cái gì không?

Hắc Ám Thiên Cơ thần nhiên nói:

-Hiện giờ nói cho các người biết cũng không sao. Đây chính là thần chi khế ước. Thánh Tà đảo cùng vạn lôi kiếp ngục giới vốn được tạo thành bởi hai mươi vị thánh đồ tề tâm hợp lực, nó đều dẫn động bằng thần chi khế ước. Hiện tại, nhờ vào thập đại Hắc Ám thần khí dẫn động, ta đã một lần nữa phục chế lại thần chi khế ước ban đầu. Quang Minh đại lục các người hiểu biết về cái này quá ít. Cho nên, kết quả cuối cùng của các người chỉ có thể là hủy diệt. Không ai có thể ngăn cản ta được nữa. Tiếp theo các người sẽ tận hưởng sợ hãi cực độ trong tử vong. Thực lực của các người quả thật rất mạnh, vượt ra khỏi dự liệu của ta, đáng tiếc, các người vẫn không thể cải biến được vận mệnh bị hủy diệt của mình. Cho dù là ta, cũng không rõ lắm ai mới là người giúp ta hoàn thành Hắc Ám nghi thức, không ngờ rằng, người ngăn cản cuối cùng vậy mà chính là Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, đây mới thật là sự buồn cười, không phải sao? Đi đi, thần chi khế ước, hãy đem lực lượng của thánh thú quy thuận hắc ám.

568. Chương 312 Thần Chi Khế Ước - Chung Cực Tắt Sắt Kỳ

Cơ Động xưa giờ không thích nhất là cái cảm giác hắn không nắm giữ được vận mệnh của mình, nhưng không nghi ngờ gì nữa, lúc này hắn đã lực bất tòng tâm.

Ngọn núi chính có chuyện khiến bảy Thánh đồ Quang Minh Thiên Can rốt cục cũng ý thức được không ổn, bọn họ điên cuồng thúc dục ma lực muốn lao đến. Nhưng ai nấy đều vô cùng hoảng sợ khi phát hiện, dù mình có Cực hạn ma lực thì vào lúc này cũng không cách nào đề tụ được nửa phần. Trên bầu trời của Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới lúc này đã tuyền một màu đen rừng rợn, áp lực buông xuống khiến lòng người nặng trĩu, bởi nó cũng áp chế tất cả ma lực của bọn họ, một tia rung động thật nhỏ cũng không cách nào xuất ra. Đây mới thực sự là áp chế, áp chế đến tuyệt đối! Chỉ có đám người Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ trên người có vầng sáng màu đen bao phủ mới không bị ảnh hưởng và đang thì thầm điều gì đó.

Động tác của A Kim cũng đã dừng lại, Miểu Miểu tay vẫn cầm chắc Đại Địa Nữ Thần Trượng nhưng ánh mắt của nàng đã dại ra, thậm chí ngay cả Sinh Mệnh Hạch đeo trên cổ cũng không hề truyền đến cho nàng bất kỳ một chút khí tức sinh mệnh nào.

Cơ Động cùng Phát Thụy cũng từ trên mặt đất bò dậy, Đại Diễn Thánh Hỏa Long, Tử Lôi Diệt Thiên Long bị Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới phủ xuống lực áp chế khổng lồ khiến chúng không cách nào nhúc nhích. Điều duy nhất bọn họ có thể làm bây giờ là trừng mắt nhìn Hắc Ám Thiên Cơ di chuyển.

Một tiếng nổ ầm vang, Hắc Ám Thiên Cơ nhìn trời rồi hồng lên cực lớn. Lão giang hai tay, hắc ám cuộn cuộn thoát ra từ người lão, cùng bầu trời Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới hòa làm một thể. Trong phút chốc, vô số tia chớp không ngừng đánh xuống làm cả vùng đất lóe lên sáng bừng, Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới tối đen như một đại dương mê mông khổng lồ, kịch liệt dao động. Phảng phất cả thế giới này sau một khắc nữa sẽ bị hủy diệt hoàn toàn.

Một đạo thanh quang từ phương xa cấp tốc bay tới, thanh âm tức giận xen lẫn hoảng sợ trên không trung vang vọng:

- Không ổn, chậm mất rồi!

Cúc Hoa Trư rất cực cũng chạy đến, nhưng nó đã chậm. Màn hào quang màu xanh bao phủ thân thể nó và những người trên lưng là Diêu Khiêm Thư, Lam Bảo Nhi, Đỗ Hình Nhi, Đỗ Minh. Mặc dù Cúc Hoa Trư lúc này vươn dài hơn trăm mét nhưng đối mặt với lực lượng của Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới cũng trở nên vô cùng nhỏ bé.

Thấy sự xuất hiện của nó, Hắc ám Thiên Cơ không khỏi sửng sốt:

- Mộc Hệ thánh thú... làm sao có thể? Tại sao người không ở trong Ngũ thánh sơn?

Tuy lão vẫn đang thờ hồn hển nhưng khá là tỉnh táo.

Cúc Hoa Trư vùn vụt lao xuống đất, ánh sáng xanh bùng lên cực lớn, đem Cơ Động, Phát Thụy, Miểu Miểu, Vân Thiên Kỳ cùng A Kim và ma thú của bọn hắn bao phủ vào trong.

Mọi người chỉ cảm thấy toàn thân thư thái hẳn đi, áp lực ngoại giới tựa hồ yếu bớt rất nhiều. Ai nấy đã có thể hành động, và hơn thế nữa, một luồng hơi thở Sinh mệnh khổng lồ từ đầu cuộn cuộn tràn vào bên trong cơ thể của bọn họ, phát huy tác dụng trị liệu chí cường. Cơ hồ trong mấy lần hô hấp, thương thế của tất cả đều được chữa trị hoàn toàn. Chỉ có Vân Thiên Cơ vẫn còn yếu nhược, bởi lão bị thương không chỉ đơn giản là thân thể.

- Cúc Hoa Thánh Trư, mau nghĩ biện pháp gì đi!

Cơ Động vội vàng hô lên.

Cúc Hoa Trư thống khổ nhắm nghiền đôi mắt nhỏ:

- Không có cách nào đâu, đã hết biện pháp rồi. Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới đã bị khởi động toàn bộ. Lão già áo đen kia đã trở thành mắt trận của Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới. Toàn bộ kết giới này đều đã bị lão thao túng. Các người biết Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới thật ra là cái gì không? Là Chung Cực Tắt Sát Kỳ đó! Uy lực của nó có thể hủy thiên diệt địa, dù là Thánh thú cũng không ngăn cản được. Xong rồi, hết thấy xong rồi, chúng ta đều sẽ chết không có chỗ chôn, Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới một khi xuất ra thì mọi sinh vật trên mặt đất đều bị lôi kiếp hủy diệt mà không có bất cứ ngoại lệ nào!

Đúng lúc này đột nhiên có bốn luồng sáng đồng thời từ Ngũ thánh sơn lao ra, bay thẳng tới chỗ Hắc ám Thiên Cơ. Tựa hồ đó là bốn cái quang cầu cực lớn với bốn màu hồng, vàng, trắng, đen.

Thấy hiện tượng này, ánh mắt Cúc Hoa Trư lập tức biến đổi:

- A! Là bốn huynh đệ của ta. Thần Khế đã hoàn thành rồi sao?

Khi bốn luồng sáng bay đến gần thì mơ hồ có thể thấy, bên trong những quả cầu ánh sáng đang giam cầm một con thú giống y hệt Cúc Hoa Trư. Trên lưng chúng cũng có ma văn hoa cúc, chỉ thân thể và màu sắc là khác Cúc Hoa Trư mà thôi. Bọn chúng chính là Thánh thú đại biểu cho tứ hệ Kim, Thủy, Hỏa, Thổ.

Bốn quang sáng trực tiếp nhập vào đầu của Hắc ám Thiên Cơ, lão giờ cao Hắc ám Quyền trượng, tức giận rống lên:

- Không ngờ sót Mộc hệ, làm lãng phí một Thần Khế của ta, các người đáng chết nghìn lần. Thần Khế... Thần chi Khế ước... nằm trong tay tất cả ma lực. Hỡi tứ đại Thánh thú... nghe hiệu lệnh ta... dung hợp.

Vừa lẩm bẩm ngâm tụng, lão vừa hươ Hắc ám Quyền trượng lên dẫn dắt bốn đạo quang mang tập trung nhập vào người. Lập tức bốn quang sáng làm cho toàn thân lão trở nên cực kỳ huyền ảo, ngay cả mười Hắc ám Thiên Can Thánh Đồ cũng bị năng lượng bất tận này chấn bay ra ngoài. Có điều Hắc ám Thiên Cơ vẫn để lại một tầng Hắc ám ma lực trên người bọn họ, nên mười người này mới không phải chịu ảnh hưởng của Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới.

Chúng ta bị lừa rồi, trong đầu Lý Vĩnh Hạo ngay tức khắc xuất hiện ý nghĩ như vậy. Hẳn lúc này đã hoàn toàn hiểu rõ, những lời mà Hắc ám Thiên Cơ nói trước khi tiến vào Thánh Tà Chiến Trường, giúp lão hoàn thành ước nguyện ngàn năm, lão sẽ để hắn tùy ý báo thù là hoàn toàn giả dối. Nhưng trước mắt, tứ đại Thánh thú đã dung nhập vào trong thân thể của lão, hẳn làm sao có thể giết được lão nữa. Lão căn bản là lừa gạt hắn, thậm chí là lừa gạt cả Đại lực Hắc Ám Ngũ Hành. Thập đại Hắc ám Thiên Cơ ngã xuống cũng

là lúc Hắc ám Thiên Cơ thứ mười một quật khởi. Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn, đến cả đám Cơ Động đều vô pháp ngăn cản thì bọn hắn còn làm gì được, chỉ biết buông tay đứng nhìn mà thôi. Bởi lúc này Hắc ám Thiên Cơ đã thông qua nghi thức Hắc ám mà nắm giữ trong tay Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới. Lão đã hoàn toàn khống chế mọi lực lượng trên Thánh Tà đảo, đã không còn ai có thể chống lại lão được nữa rồi.

Đỗ Hình Nhi kỳ quái nhìn Cúc Hoa Trư hỏi:

- Trư Trư, lão già kia sao lại tức giận như vậy? Lão nói cái gì để lãng phí một Thần Khế là sao?

Cúc Hoa Trư thống khổ nói:

- Mục đích của lão là nắm trong tay trọn vẹn năm Thần Khế, ý định khống chế toàn bộ Ngũ Thánh sơn, đồng thời cố gắng dung hợp với ngũ đại Thánh thú. Nếu như lão có thể thông qua Thần Khế mà dung hợp tất cả ngũ đại Thánh thú, thì lão rất có thể một bước thành Thần. Tuy chỉ trở thành cấp thấp nhất trong Thần Cấp, nhưng dù sao cũng là một vị Thần! Ở thế giới loài người xuất hiện Thần cấp thì có ý nghĩa gì đây? Sẽ không cần bất kỳ lực lượng quân đội ngoại lực nào nữa, mà tự thân lão cũng có thể nắm trong tay toàn bộ Đại lục.

- Mà hiện tại, lão lại thiếu hụt lực lượng của ta, Ngũ Hành không cách nào phát huy được bản chất tương sinh tương khắc kì diệu. Nên rốt cuộc lão đã mất đi khả năng thành Thần, lực lượng nhiều nhất chẳng qua là Thánh cấp đỉnh phong, đối với chúng ta thì không là cái đỉnh gì. Nhưng lúc này lão lại đang nắm trong tay Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới, nên dù cho không phải là Thần, thì lão vẫn thừa sức hủy diệt hết thảy mọi sinh linh trên Thánh Tà đảo, thậm chí còn có thể thúc dục Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới trực tiếp tiến đánh Đại lục Quang Minh Ngũ Hành của các người.

- Người nói không sai, các người đều phải chết... Ha ha... không ai được phép sống sót! Thoải mái không Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới? Người đã chịu đựng cả ngàn năm rồi, đây là thời điểm để người phát uy đó... Hãy bộc lộ thần uy cho thiên hạ chúng sinh cùng thấy! Hỡi Chung Cực Sát Sát Kỳ... Hỡi kỹ năng của Thần... Hãy cho ta xem, người tốt cùng có thể biến Thánh Tà đảo và Đại lục Quang Minh Ngũ Hành thành cái hình dáng gì đây.

Hắc ám Thiên Cơ được quãng sáng bốn màu phủ lấy điên cuồng gào thét, giờ đây, có vẻ lão không còn là bậc trí giả thông thái được người người ngưỡng mộ nữa, mà đã là một kẻ điên loạn, điên loạn đến cùng cực.

Cột sáng màu đen một lần nữa phá vỡ không trung xuyên thẳng lên trời. Sau một khắc, âm thanh của sấm chớp gầm gừ cuồng nộ đã khiến tất cả mọi người không thể nghe được bất kỳ một tiếng động nào khác. Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới đen kịt nổi lên sóng gió kịch liệt, ma lực chấn động giao thoa vô cùng kinh khủng trên không trung. Dương Lôi và Âm Lôi kết hợp, sản sinh từng đạo điện thiểm khủng bố, từng tia từng tia Lôi Điện đen nhánh cực đại cứ như thế thành hình rồi từ trên trời cao ầm ầm giáng xuống.

Oanh!!! Đạo lôi điện thứ nhất bổ thẳng vào kết giới của Cúc Hoa Trư làm thân thể khổng lồ của nó kịch liệt chấn động. Trên kết giới đã xuất hiện vết rạn li ti. Và cũng ngay lúc đó, ngàn vạn tia chớp màu đen từ trên trời phủ xuống, điên cuồng tàn phá Thánh Tà đảo. Tia chớp thứ hai vừa oanh kích lên kết giới màu xanh đã khiến nó vỡ nát tức thì. Cúc Hoa Thánh Trư, Cơ Động, Phát Thụy, Diêu Khiêm Thư, Lam Bảo Nhi, Đỗ Hình Nhi, Đỗ Minh, Vân Thiên Cơ, Miểu Miểu, A Kim, lúc này đã không còn bất kỳ lực phòng ngự nào có thể cản được cơn giận dữ của thiên địa. Khi lôi kiếp lần thứ ba buông xuống, cũng chính là lúc bọn họ từ giả thế giới này.

Ánh mắt của Hạt Tử, Thánh đồ Hắc ám Át Mộc trước giờ vẫn chăm chú nhìn Cơ Động, trong nội tâm tràn ngập bi ai. Mà không riêng mỗi nàng, tất cả Thánh đồ Hắc ám Thiên Can đều mang một tâm trạng đầy tuyệt vọng.

Bọn họ từ trước tới nay chỉ có một mục tiêu, chính là chinh phục Đại lục Quang Minh Ngũ Hành, chân chính khôi phục tự do, không bị Hắc ám Thiên Cơ nô dịch nữa. Nhưng cuối cùng bọn họ cay đắng hiểu ra, đây là điều không thể. Hắc ám Thiên Cơ vẫn là Chương khống giả, vẫn là kẻ nắm giữ tính mạng, tự do và tất cả những thứ khác của họ. Bọn họ mặc dù không bị Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới tàn sát, nhưng cuộc đời này vĩnh viễn bị lão nô dịch thì tốt hơn hay sao? Bi ai tràn ngập trong con mắt họ không phải là thương tiếc cho Đại lục Quang Minh Ngũ Hành, mà vì thương tâm cho số phận của chính mình.

Chung Cực Tất Sát Kỳ, Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới, rốt cục được phát động toàn diện. Nếu như lúc trước Cơ Động hay Phát Thụy phát ra kỹ năng của Hỏa Thần và Lôi Thần cũng chỉ là trong nháy mắt vay mượn một ít lực lượng nhỏ bé của Thần mà thôi. Còn lúc này Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới lại tương đương với một vị Thần toàn lực phát động công kích.

Một công kích đủ sức hủy thiên diệt địa..!

Một lực lượng điên cuồng, cực hạn điên cuồng..!

Trong tiếng nổ của tuyệt vọng, thảm cảnh dần xuất hiện trên vùng đất này, bầu trời chỉ tuyền một màu đen thống trị.

Thánh Tà Đảo ngàn năm, cứ như vậy mà tan biến dưới Chung Cực Tất Sát Kỳ.

Thánh Tà đảo tầng thứ ba.

Những Ma sư của Đại lục Quang Minh Ngũ Hành ngậy ngốc nhìn lên bầu trời đen kịt. Không một ai biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng giống nhau là lực lượng của bọn họ không có cách nào ngưng tụ, chỉ có thể trơ mắt nhìn thiên địa ra uy. Từng đạo cuồng lôi nổ xuống liên miên và nơi nào cuồng lôi lao đến, mọi sinh vật đều hóa thành tro bụi.

Ở nơi giao nhau của tầng ba và tầng bốn, trong một huyết động dưới lòng đất gần trăm thước có bốn người đang nép sát vào nhau, thân thể run lên từng chập. Phía ngoài tiếng nổ vang lên liên hồi, lực áp chế kinh khủng của Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới làm đám người này có cảm giác mình thật quá nhỏ bé. Lúc trước họ phát hiện trong huyết động này có một quả trứng ma thú nên chui xuống, nhờ đó mà may mắn không trực tiếp hứng chịu Vạn Lôi, nhưng ở trong lòng đất gần trăm mét, dư chấn vẫn làm bọn họ lạnh toát sống lưng. Trên mặt đất hết thấy tính mạng ngay lập tức sẽ bị tước đoạt, chỉ có dưới đất này mới có thể an toàn, nhưng cũng chỉ trong chốc lát. Bốn người này đều là người quen của Cơ Động, chính là Chúc Quy, Tất Tô, Tạp Nhĩ Hòa cùng Lãnh Nguyệt.

Trên Đại lục Quang Minh Ngũ Hành, bên bờ Đông Hải...

- Nhìn kìa, chuyện gì đang xảy ra ngoài kia vậy?

Một gã binh sĩ tuần tra hoảng sợ chỉ về phương hướng Thánh Tà Đảo, một đại đội đang tuần tra cũng thấy, lối vào Thánh Tà đảo đang yên lặng đột nhiên tan vỡ. Biển mây xa xa hướng đó cũng chậm rãi biến thành màu đen.

Ầm ầm!!! Vô số những tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên như trời xanh nổi cơn cuồng nộ, làm những binh sĩ bình thường lập tức bị chấn ngã xuống đất, thân thể cứng đờ không cách nào nhúc nhích.

Năm vị đại tướng cũng đồng thời từ trong trường vọt ra. Bọn họ trông thấy bầu trời như sắp sụp xuống, biển mây đen kịt của Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới đang nhắm thẳng bờ biển Đông Hải ùn ùn tràn đến. Ánh mắt cả năm người đều không dấu được sự hoảng sợ và kinh hãi.

- Không tốt rồi. Rút lui mau...

Thạch long Tổng Thụy Long hét lên một mệnh lệnh cuối cùng trong cuộc đời y. Nhưng, tốc độ của con người có thể sánh với gió mây sao? Nhất là biển mây từ Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới?

Đúng lúc này, sáu luồng sáng đồng thời xuất hiện giữa không trung. Sáu thân ảnh đột ngột hiện ra rồi tức khắc bùng lên sáng rực. Màu vàng chói chang đại biểu cho Cực hạn Dương hỏa, màu vàng thâm sâu đại biểu cho Cực hạn Âm Hỏa, màu xám đại biểu cho cực hạn Dương thổ cùng Cực hạn Âm thổ. Còn màu đen và màu tím đại biểu cho Cực hạn Dương Thủy cùng Cực hạn Âm Thủy.

Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới dị biến, đã khiến sáu đại Chí tôn cường giả ở Đại lục Quang Minh Ngũ Hành đồng thời xuất hiện.

Một đám người cấp Cửu quan, Ma Sư cực hạn, dưới sự dẫn đầu Thánh Quang Miện Hạ Âm Triều Dương, trên không trung dốc toàn lực tạo thành sáu quang sáng cực đại, cố gắng chống đỡ với biển mây đen trên bầu trời, tranh thủ cho liên quân của Ngũ quốc phía dưới ít thời gian mà chạy. Hiện tại, bọn họ cũng không

cách nào dứt ra để đi dò xét nguyên nhân dị biến của Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới, điều bọn họ muốn làm lúc này là tận lực giảm bớt thương vong.

Nhưng chỉ sau một khắc, sắc mặt của bọn họ đều đã thay đổi. Áp lực vô cùng kinh khủng của Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới đã khiến họ không thể tiếp tục phi hành trên không được nữa. Thứ lực lượng hủy diệt thiên địa này làm cho bọn họ, những cường giả chí tôn của lục địa cũng phải biến sắc kinh hãi. Cả sáu người rõ ràng có thể nhìn được, có thể cảm nhận được, nhưng không cách nào chống đỡ được. May mà cấp bậc Cửu quan ít ra còn giúp bọn họ động thân chứ không như đám binh tướng phía dưới, lúc này đã không một ai có thể nhúc nhích.

569. Chương 313 Liệt Diễm, Liệt Diễm

Âm Triệu Dương cắn chặt răng, phóng thích toàn bộ ma lực:

-Chúng ta đi.

Hiện tại lưu lại cũng không có ích gì, thân là chí tôn cường giả, điều duy nhất bọn họ có thể làm hiện tại chính là cố gắng bảo tồn mấy phần thực lực, lưu lại hạt giống của hi vọng cho Quang Minh Ngũ Hành đại lục.

Lục đại chí tôn cường giả đồng thời phi thân thoát đi, mỗi người đều thúc dục ma lực đến cực hạn, từng luồng hào quang do ma lực tạo ra tỏa sáng rực rỡ về bên dưới, bao phủ hoàn toàn những đám người ma sư bên dưới, một khắc sau, bọn họ lại phi thân lên, trước khi vạn lôi kiếp ngục giới hoàn toàn bao phủ, liều mạng bỏ chạy vào sâu bên trong đại lục.

Lục Đại chí tôn cường giả có lẽ đã gặp may, bởi uy lực của thiên lôi do của vạn lôi kiếp ngục giới bộc phát ra mạnh nhất là ở bên trong Thánh Tà đảo, khi tiến vào phạm vi Quang Minh Ngũ Hành đại lục đã yếu đi rất nhiều. Chính điều này mới tạo cơ hội cho sáu người đào tẩu.

Nhưng vẫn có nhiều người không rời kịp rời khỏi, mỗi một luồng hắc sắc lôi điện giáng xuống, đều có hàng ngàn chiến sĩ tinh nhuệ của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục biến thành tro bụi, không có máu tươi, cũng không có tiếng gào thét, bởi đơn giản mọi thứ đều bị hủy diệt trong nháy mắt.

Mà đúng lúc này, vạn lôi kiếp ngục giới đột nhiên chấn động kịch liệt, tốc độ lan tràn tựa hồ chậm lại vài phần. Tốc độ lôi kiếp hạ xuống cũng chậm theo, lực lượng của nó cũng giảm bớt đi.

Lục đại chí tôn cường giả tranh thủ nắm lấy cơ hội này, rút cục cũng chạy ra khỏi phạm vi ảnh hưởng của vạn lôi kiếp ngục giới, vừa mới thoát khỏi áp lực cực lớn kia, tốc độ của bọn họ đã tăng lên tới cực hạn, mang theo một số ma sư bay sâu vào đại lục.

Cùng lúc đó, ở Địa Linh sơn mạch, Chu Tước động.

Chu Tước đang lặng lẽ luyện chế Phượng Huyết ngô đồng đột nhiên trừng lớn hai mắt, ngay sau đó, nàng rõ ràng cảm giác được, gông xiềng trong cơ thể mình tựa hồ trong nháy mắt bị phá hủy. Sự áp chế do nhiều năm phong ấn mang lại, vào giờ khắc này đột nhiên biến mất, được một lần nữa tận hưởng cảm giác tự do khiến nàng chỉ muốn cất tiếng hét thật to

Nhưng chỉ một khắc sau, ánh mắt hưng phấn của nàng đã bị nỗi khiếp sợ thay thế, bởi vì nàng đột nhiên nhớ lại việc phong ấn bị phá hủy đại biểu cho điều gì. Thánh Tà Đảo, phòng ngự của Thánh Tà Đảo đã bị phá! Một mối đe dọa trước nay chưa từng có đang uy hiếp Quang Minh Ngũ Hành đại lục. Chỉ khi phòng ngự của Thánh Tà Đảo bị Hắc Ám Ngũ Hành đại lục phá hủy, thì phong ấn của thập đại thánh thú trừ đằng xà mới có thể giải trừ a!

Thánh Tà đảo, hiện tại hẳn là thời gian diễn ra Thánh Tà chi chiến. Cơ Động hẳn cũng nhất định ở trên Thánh Tà Đảo, nữ nhi, nữ nhi của ta.

Tiếng phượng gáy thê lương phát ra, trong nháy mắt Chu Tước đã từ trong động phủ xông ra ngoài, ma lực mà nàng phát tán khiến tất cả ma thú trong Địa Linh sơn mạch run rẩy. Một khắc sau, cổ khí tức kinh khủng do nàng phát tán đã bay xa.

Đồng dạng, ở tám địa phương khác trên Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, tám hơi thở kinh khủng cũng đồng thời xuất hiện, mục tiêu của bọn họ cũng chỉ có một, chính là Thánh Tà đảo.

Thánh Tà đảo, vào giờ khắc này đã trở thành tiêu điểm chú ý của hai mảnh đại lục. Lịch sử của hai mảnh đại lục vào giờ khắc này cũng đã chuyển sang một trang mới. Ngàn năm hòa bình, vào lúc này đã bị phá vỡ, sự cân bằng đã hoàn toàn biến mất.

Thánh Tà đảo.

Đợt quần lôi thứ hai trong nháy mắt phá hủy phòng ngự của Cúc Hoa Trư. Đầu Mộc Hệ thánh thú cũng không khỏi hét lên giận dữ. Sau đó lại phát ra một tầng thanh quang trên người, vừa kịp ngăn trở đợt oanh kích tiếp theo.

Nhưng mà cũng không phải tất cả mọi người đều có vận khí như vậy, thí dụ như, Hoàng Tước kiêu ngạo trước họa kiếp này cũng như một cọng rơm nhỏ bé trước áp chế của thiên kiếp.

Thanh quang của Cúc Hoa Thánh Trư cũng không thể bao phủ hoàn toàn thân thể của bọn họ, lúc này trong mắt Quang Minh Mậu Thổ thánh đồ Ngao Phong, Quang Minh Canh Kim thánh đồ Quân Nhược cùng năm tên Thiên Can thánh đồ khác cũng tràn đầy tuyệt vọng cùng sợ hãi.

Bởi vì sợ hãi, đầu tóc của Quân Nhược đã rối loạn, dưới áp lực của vận lôi kiếp ngục giới hắn đã mất khả năng khống chế cơ thể, hai chân không thể nhúc nhích.

Bọn họ bây giờ đã không còn khả năng hồi hận, bởi hồi hận cũng không còn bất cứ ý nghĩa gì, cực hạn mà lực mà bọn họ vốn tự hào bây giờ cũng không cách nào đề tụ được nửa phần, điều bảy người có thể làm là trơ mắt nhìn hắc sắc lôi kiếp giáng xuống.

Đệ nhất lôi kiếp phủ xuống nhắm vào Cúc Hoa Thánh Trư khổng lồ nên bọn họ may mắn bảo toàn tính mạng, dù vậy ma lực khổng lồ cũng đem thân thể của bọn họ hất văng vào giữa không trung.

Thậm chí ngay cả tiếng kêu gào thảm thiết bọn họ cũng không thể phát ra, dưới chung cực sát sát kỷ đã sớm làm bọn họ sợ đến vỡ mật.

Đó là cái giá phải trả cho sự tham lam, ích kỷ của bọn họ. Nhưng mà dù chết cả trăm ngàn lần thì bọn họ cũng không cách nào chuộc lỗi được cho tội nghiệt đã phạm phải. Vì chôn cùng bọn họ, là ngàn vạn người của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục a! Còn có nghìn vạn sinh linh trên Thánh Tà Đảo.

Oanh Oanh Oanh !!!! Ngao Phong là mục tiêu thứ nhất bị Thiên Lôi đánh trúng, tiếng nổ ầm ầm vang lên, thân thể của Thiên Can thánh đồ cũng không trực tiếp hóa thành tro bụi, nhưng so sánh với việc hóa thành tro bụi càng làm người ta ghê sợ hơn, cả người hắn sau khi bị oanh kích, tựa như quả khí cầu phình to ra, da mặt hoàn toàn biến dị, bị hắc sắc xà điện quấn quanh người. Một khắc sau, cả thân thể Ngao Phong đã bị tạc phá thành mảnh nhỏ, huyết nhục, nội tạng, xương cốt bay tứ tung trên bầu trời, sau đó mới bị lôi điện kinh khủng đánh thành tro tàn.

Hắn chỉ còn lưu lại một cái dương miện, toàn thân dương miện phát ra thổ hoàng sắc trong suốt, giống như một khối thủy tinh màu vàng biểu thị cho lục quan tinh miện. Năm năm trôi qua, ma lực của hắn vẫn không thể đột phá được cấp bậc thất quan. Đây là quang minh Thiên Can thánh đồ tinh miện a! Cho dù là vận lôi kiếp ngục giới cũng không cách nào phá hủy nó, tuy thể lôi điện tràn ngập trên bầu trời tựa hồ không hề để ý tới nó, mà vẫn tìm diệt các mục tiêu khác.

Theo sát Ngao Phong chính là Quân Nhược, nhưng buồn cười là hắn cũng không chết do thiên lôi oanh kích mà một khắc trước khi Thiên Lôi đánh trúng hắn, hắn đã bị hù sợ đến vỡ cả mật, ngay cả đại tiểu tiện cũng tràn ra ngoài, sợ quá mà chết rồi. Dù đã chết như vậy, vận lôi kiếp ngục giới cũng không có ý tứ bỏ qua cho hắn, tựa hồ do bản chất tham lam của Quang Minh Thiên Can thánh đồ đã dẫn phát lửa giận của thiên địa, khiến hắn phải chịu báo ứng. Quân Nhược cũng những chất ô uế của hắn đều bị đánh thành phần vụn. Giống với Ngao Phong, hắn cũng chỉ lưu lại Quang Minh Canh Kim tinh miện.

Kế tiếp, Quang Minh Ất Mộc thánh đồ, Quang Minh Kỷ Thổ thánh đồ, Quang Minh Tân Kim thánh đồ, Quang Minh Nhâm Thủy thánh đồ, Quang Minh Quý Thủy thánh đồ cũng tiếp bước Ngao Phong nhận lấy báo ứng. Trước khi bọn hắn chết, trong đầu có lẽ chỉ có một ý nghĩ. Nếu như còn có kiếp sau, bọn họ sẽ không tham lam ích kỷ như vậy. Nhưng bọn họ còn có kiếp sau sao? Thân thể của bọn hắn, linh hồn của

bọn hần, đã triệt để tịnh hóa dưới chung cực tất sát kỹ vạn lôi kiếp ngục giới rồi. Đây mới chân chính là lực lượng hình thần câu diệt, cũng là báo ứng cho tội ác của bọn hần.

Cách đó không xa, hắc ám Thiên Cơ được bao phủ bởi tứ sắc quang mang đang lẳng lặng quan sát xung quanh, thân thể của hần vẫn đang được bành trướng, lúc này đã đạt tới chiều cao ba bề, đều là biến hóa thật thể, giáp trụ với các màu sắc khác nhau đang nhanh chóng hiện ra bao trùm lấy toàn thân hần. Thân thể cùng đầu được bao trùm bởi hoành sắc giáp trụ, cánh tay trái được bao trùm bởi kim sắc quang thải, cánh tay phải được hỏa hồng quang thải bao phủ, chân trái được hắc sắc quang thải ôm trọn. Tứ đại thánh thú đã hoàn toàn bị phong ấn trong thân thể của hần, lực lượng của tứ đại thánh thú cũng đang cùng thân thể của hần tiến hành bước kết hợp cuối cùng.

Giống như Cúc Hoa Trư nói, thiếu lực lượng Mộc Hệ thánh thú, hần đã không cách nào hoàn thành Ngũ Hành hợp nhất, một bước thành thần. Nhưng lực lượng hiện tại cũng đủ để khiến hần trở nên vô cùng cường đại, nhờ vào thập đại Hắc Ám thần khí, hần mới có thể tạo thành năm thần chi khế ước, nhưng đã dùng toàn bộ, nên hần không thể nào dung hợp lực lượng của Cúc Hoa Trư được nữa. Tuy thế hần vẫn có thể khống chế vạn lôi kiếp ngục giới tiến hành hủy diệt, có lực lượng của tứ đại thánh thú, còn có ai có thể chống lại hần đây?

-Chết đi, các ngươi đi chết đi. Mộc Hệ thánh thú, ta muốn nhìn xem, ngươi có thể ngăn cản được bao nhiêu lôi kích nữa. Cho dù là thần thì cũng không cách nào ngăn cản được tất cả. Ta, Hắc Ám Thiên Cơ, chắc chắn sẽ trở thành chúa tể toàn bộ thể giới, thống trị hai đại lục Quang Minh cùng Hắc Ám.

Trong mắt mỗi người đều hiện lên sự tuyệt vọng, điều mà đám người Cơ Động có thể làm bây giờ cũng chỉ là trơ mắt nhìn sự phá hủy diễn ra. Tiếng nổ khổng lồ vang lên, thân thể Cúc Hoa Trư rung động kịch liệt, kết giới hần vừa tạo ra đã nhanh chóng bị phá hủy. Do hắc sắc thiên lôi luân phiên oanh kích, hần sẽ không có cơ hội ngưng tụ tầng phòng ngự tiếp theo.

-Ngay cả thần cũng không cách nào ngăn cản ngươi sao?

Ngay vào lúc này, một thanh âm mông huyễn vang lên trong không trung. Thanh âm này nghe rất nhu hòa, mềm mại, phảng phất như tiếng gió thoảng nơi biển cả yên bình, nhưng trong khoảnh khắc nó xuất hiện, đã hoàn toàn lấn áp tiếng động do vạn lôi kiếp ngục giới phát ra.

Hắc ám Thiên Cơ dường như bị thanh âm nhẹ nhàng đó chấn kinh, hần trợn to mắt, không thể tin nổi nhìn về phía trước.

Trong hư không, màu đỏ diễm lệ lạng lẽ khuếch tán, một cánh cửa hồng sắc mông lung, im lặng mở ra trên không.

Một thân ảnh màu đỏ thanh khiết và hoàn mỹ, lạng lẽ bước ra, khi nàng bước ra khỏi cánh cửa, trong nháy mắt, hắc sắc thiên lôi phủ xuống Cúc Hoa Trư cùng mọi người của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục toàn bộ đều bị ngăn trở lại.

Một luồng sáng màu đỏ nhàn nhạt hiện lên, ngưng tụ thành hào quang nhu hòa nhưng vô cùng kiên cố bao phủ thân thể mọi người, mà thân ảnh hoàn mỹ kia cứ mặc cho từng đạo hắc sắc thiên lôi từ trên trời giáng xuống, khi đánh vào trên người nàng, tất cả đều lạng lẽ biến mất.

-Không, điều này sao có thể. Ngươi ... ngươi là ai?

Hắc ám Thiên Cơ trợn mắt há mồm nhìn thân ảnh đột nhiên xuất hiện trong không trung, cho dù đã dung hợp lực lượng của tứ đại thánh thú, nhưng hần vẫn cảm giác được linh hồn của mình đang run rẩy, kịch liệt run rẩy!

Đó là một nữ tử, thân hình cao gầy, với một vóc dáng vô cùng hoàn hảo, nàng mặc một tấm trường bào đỏ thắm, mái tóc dài xõa sau lưng nàng bập bùng như từng cơn sóng lửa, mà dưới gót chân mỹ lệ của nàng là một đóa Hồng Liên đỏ thắm.

-Liệt ... Diễm.

Cơ Động rốt cục đã có thể phát ra âm thanh rồi, nhưng mà thanh âm của hần lại khàn khàn, run rẩy. Nàng đã phá vỡ không gian mà đến đây, vì bọn họ mà ngăn cản vạn lôi kiếp ngục giới, nhưng điều nàng nói với

hắn từ lâu lại vang lên trong đầu hắn, ở thế giới loài người nàng không thể sử dụng bất kỳ sức mạnh nào của nàng giống như thế giới địa tâm được.

Đúng vậy, Liệt Diễm đã tới, bởi nàng không tiếc bất cứ giá nào, bằng mọi giá phá vỡ cách trở nghiệt ngã đó, đến bên cạnh Cơ Động vào thời khắc mà hắn nguy hiểm nhất.

Thời điểm Cơ Động cùng Phát Thụy ra sức phá hoại Hắc Ám nghi thức, Liệt Diễm đã chăm chú theo dõi. Khi đó, trong nội tâm nàng đã có giác ngộ. Vì người yêu của nàng, vì Cơ Động, bất luận phải trả giá đắt thế nào, nàng cũng không hối hận.

Khi nàng thấy hắc ám nghi thức sắp bị phá vỡ, nàng thật sự cao hứng. Nhưng mà, sự việc kế tiếp phát sinh lại làm cho tâm trạng nàng như chìm vào mảnh băng lạnh giá.

Cho dù là Thánh Tà Đảo, cho dù nơi đó có ma lực khổng lồ ngăn cách, có áp lực khủng bố của vạn lôi kiếp ngục giới. Nhưng nàng vẫn quyết định tiến tới, phá vỡ hư không, đi tới bên cạnh Cơ Động vào lúc hắn cần nàng nhất.

Vạn lôi kiếp ngục giới - chung cực tất sát kỹ không ngừng oanh kích ở trên đỉnh đầu Liệt Diễm, nhưng nàng vẫn bình tĩnh, đứng trên bản nguyên Hồng Liên của mình mà thừa nhận tất cả. Ánh mắt nàng lạnh lùng nhìn thẳng vào Hắc Ám Thiên Cơ.

Hắc ám Thiên Cơ đã sắp phát điên rồi, đó là Chung cực tất sát kỹ a! Tại sao, tại sao nữ nhân này đột nhiên xuất hiện, thậm chí ngăn cản được chung cực tất sát kỹ. Không, cái này không thể nào, đây không phải là sự thật.

Liệt Diễm chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía vạn lôi kiếp ngục giới, từng động tác rất nhỏ của nàng cũng vô cùng hoàn mỹ, bên trong ánh mắt lạnh như băng của nàng lại chất chứa biết bao nỗi buồn, tiểu tình nhân của muội, muội chỉ sợ không thể ở bên huynh được nữa rồi, bởi muội không thể trở mặt nhìn huynh chết đi, có lẽ thật sự chúng ta phải chia tay tại đây rồi. Cơ Động, huynh biết không, muội rất cuộc cũng hiểu rõ cái gì là yêu rồi, yêu nghĩa là dâng hiến, vì người yêu bất luận phải chịu đựng đau khổ thế nào cũng không hối tiếc. Có lẽ, vào giờ khắc này, muội đã có được một phần cảm giác của nhân loại rồi.

Tay phải nàng giơ lên, ngón tay chỉ thẳng vào không trung, ngọn lửa màu đỏ rực rỡ, thậm chí còn diễm lệ hơn huyết sắc của Hỏa Thần kiếm, từ trong tay Liệt Diễm phá không bay lên.

Hỏa trụ hồng sắc bay thẳng đến chân trời, mạnh mẽ đâm thẳng vào đỉnh của vạn lôi kiếp ngục giới, trong phút chốc, bên trong hắc vân chợt xuất hiện một chấm đỏ. Vốn sự sống đã biến mất trên Thánh Tà đảo, tất cả thực vật, ma thú, toàn bộ đã bị hủy diệt trong lôi kiếp, thì lúc này tất cả lại có vẻ bừng sáng trở lên.

Đúng vậy, là Liệt Diễm đã mang đến ánh sáng. Điểm hồng quang nhỏ bé trong vạn lôi kiếp ngục giới đang mạnh mẽ bùng phát, tại trung tâm của điểm hồng quang đó, lại xuất hiện một cơn bão lửa bùng lên cắn nuốt hắc sắc kiếp vân. Liệt Diễm, nàng chẳng những thừa nhận chung cực tất sát kỹ, hơn nữa nàng đã dùng lực lượng của mình phá vỡ bản thể của vạn lôi kiếp ngục giới.

570. Chương 314 Quang Minh Sinh Cơ! Lực Lượng Của Liệt Diễm!

Đám người Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục cũng sợ đến ngây cả người, nhất là Lam Bảo Nhi cùng Đỗ Hình Nhi, các nàng đã từng thấy qua Liệt Diễm, Lam Bảo Nhi thậm chí còn nhìn thấy dung mạo thật sự của nàng. Từ trước đến nay ở trong ấn tượng của các nàng, Liệt Diễm luôn luôn là một điều bí ẩn. Lam Bảo Nhi biết chắc nàng là nữ nhân tuyệt thế hoàn mỹ. Nhưng các nàng không cách nào ngờ được, cô gái tóc đỏ mà Cơ Động đặt trọn cả trái tim lại có được lực lượng kinh khủng như vậy. Thậm chí mạnh hơn cả chung cực tất sát kỹ.

Đỗ Hình Nhi thì thào nói:

-Tỷ tỷ tóc đỏ thật là đẹp! Tỷ ấy vì bảo vệ Cơ Động ca ca mà đến sao?

Ánh mắt Lam Bảo Nhi dần dần dờ dẩn, ánh mắt của nàng từ Liệt Diễm chuyển qua Cơ Động, vào giờ khắc này, nàng rốt cục hiểu tại sao Cơ Động một mực yêu Liệt Diễm, cũng rốt cục thừa nhận thất bại của mình.

Trước đó, nàng mặc dù tự biết dung mạo không thể so sánh cùng Liệt Diễm, nhưng từ đó đến giờ, nàng vốn cho rằng tình cảm của mình dành cho Cơ Động chắc chắn lớn hơn tình cảm của Liệt Diễm dành cho hắn. Nhưng ở giờ này khắc này, khi nàng thấy Liệt Diễm phá vỡ hư không, vào thời khắc Cơ Động nguy hiểm nhất bình thản chắn trước mặt hắn, vì hắn ngăn cản chung cực tất sát kỹ, nàng đã cảm động, nàng cũng không biết nếu như đổi lại là mình, mình có thể làm được điều này hay không.

Thân thể Cơ Động run rẩy, vốn là bạo quân một đời, thân thể của hắn nhờ sự giúp đỡ của Cúc Hoa Trư đã hoàn toàn khôi phục, thậm chí dưới tác dụng của thánh cấp ma lực mộc thuộc tính, tạo thành sức bật để âm dương hỏa thuộc tính trong cơ thể hắn khôi phục với tốc độ cực kì khủng khiếp. Nhưng thân thể của hắn càng lúc càng run rẩy, bởi vì Liệt Diễm mà run rẩy. Tại sao nàng lại tới, đó là chung cực tất sát kỹ a! Liệt Diễm, ta thà rằng hy sinh tính mạng cũng không muốn thấy muội chịu một tia thương tổn. Cảm giác thống khổ đang gặm nhấm thôn phệ trái tim của hắn. Từ một năm trở lại đây, hắn vẫn cho rằng mình đã có thể bảo vệ Liệt Diễm, nhất là khi hắn có thể luyện thành Hỏa Thần song kiếm, ngưng tụ thành Hỗn Độn châu, hắn càng có lòng tin đối với mình. Nhưng giờ này khắc này, hắn mới biết được thực lực của mình yếu kém đến cỡ nào, đối mặt với lực lượng tuyệt đối, hắn mới cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Lần đầu tiên nhìn thấy Liệt Diễm, Cơ Động đã nghe nàng nói đến chung cực tất sát kỹ, khi đó, Liệt Diễm nói cho hắn biết ma kỹ trong thiên hạ phân làm năm loại, chia làm cơ chuẩn kỹ, mệnh trung kỹ, tất sát kỹ, siêu tất sát kỹ và chung cực tất sát kỹ. Lúc đó Cơ Động mới bắt đầu tu luyện, thậm chí còn chưa là một gã Ma Sư, chi nên đối với lời nói của Liệt Diễm cũng không để ý nhiều lắm.

Hắn vốn không hiểu hàm ý thật sự trong những lời đó. Cho đến khi hắn chính thức có được siêu tất sát kỹ của riêng mình, hắn mới bắt đầu nghĩ đến cái gì là chung cực tất sát kỹ. Vạn lôi kiếp ngục giới kia bao phủ cả Thánh Tà Đảo hàng ngàn năm, phân tách hai mảnh đại lục Quang Minh cùng Hắc Ám, không ngờ chính là chung cực tất sát kỹ! Mà nàng, người hắn yêu nhất, vậy mà vì hắn mà chặn lại chung cực tất sát kỹ này.

Hắc Ám Thiên Cơ hoàn toàn không thể tin được những gì đang xảy ra trước mắt, vào thời khắc kích hoạt vạn lôi kiếp ngục giới, khi Hắc Ám nghi thức hoàn thành, hắn cho rằng mình đã có thể nắm hết thủy mọi thứ trong tay, cho dù là thiếu một con thánh thú, hắn cũng vẫn có thể trở thành chúa tể thống trị hai mảnh đại lục, tâm trạng quả thực đang vô cùng hưng phấn.

Mà đúng lúc này, Liệt Diễm xuất hiện giống như dội một chậu nước đá lên đầu hắn.

Thân ảnh trước mắt nhỏ bé như thế, yếu ớt như thế, sao lại mang một lực lượng to lớn đến mức hắn không cách nào giải thích nổi như vậy chứ.

-Không, không, không, điều này không thể nào xảy ra, không thể nào xảy ra. Thần, tại sao có thể xuất hiện thần tới ngăn cản ta. Tại sao, thần không thể tham dự chiến tranh loài người bởi vì nhân loại chính là chủng tộc của thần. Đây là quy tắc, cho dù là Thần vương cũng không thể không tuân theo. Người, người đến tột cùng là thần gì, sao lại dám tùy tiện đi tới nhân gian.

Nhìn Hắc Ám Thiên Cơ đang kinh hãi, Liệt Diễm nở nụ cười nhàn nhạt, nụ cười của nàng làm người ta có cảm giác lạnh như băng vậy, ánh mắt hoàn mỹ đã không còn hoàn mỹ nữa, bởi vì lúc này trong nó đã tràn đầy sát khí vô tận.

Liệt Diễm giơ một cánh tay khác lên, dưới tình huống hứng chịu toàn bộ vạn lôi kiếp ngục giới, thể mà nàng vẫn còn dư lực đối phó với Hắc Ám Thiên Cơ.

-Tên nhân loại kia, cho dù ngươi tình nguyện hiến thân cho hắc ám, ta cũng không muốn can thiệp vào bất cứ chuyện gì của thế giới loài người, nhưng ngươi lại uy hiếp đến huynh ấy. Ta nói cho ngươi biết, ta không phải đến từ Thần giới, cũng không được phép hiện thân tại đây, nhưng ta phải tới. Người phát động vạn lôi kiếp ngục giới khiến sinh linh đồ thán, hôm nay ta liền thay trời hành đạo, cho ngươi nếm thử cảm giác hình thần cầu diệt.

Vừa nói, trên tay nàng hiện lên một đóa tiểu Hồng Liên phiêu nhiên giữa không trung, nhìn thoáng qua hết sức chậm chạp hướng phía Hắc Ám Thiên Cơ bay tới. Tiểu Hồng Liên tựa hồ không có nửa phần ma lực bạo động, nhưng sự xuất hiện của nó lại làm cho sắc mặt Hắc Ám Thiên Cơ đại biến.

Thân hình hắn lóe lên, cả người hắn đã lui về sau cả ngàn thước, điên cuồng rống giận:

-Các người còn chờ cái gì nữa, mau cản nàng ta lại.

Thanh âm của hắc đương nhiên là nhằm vào Hắc Ám thập đại Thiên Can thánh đồ, lúc này bọn họ cũng kinh hãi không kém Hắc Ám Thiên Cơ, hồng y nữ tử này thật sự là thần sao? Lực lượng của nàng vậy mà lại ngăn cản được vạn lôi kiếp ngục giới. Bởi kiếp vân khổng lồ trên không trung rõ ràng đang nhanh chóng tan rã, vốn dựa theo phán đoán của Hắc Ám Thiên Cơ, ít nhất nó phải lan đến Đông Mộc đế quốc của Quang Minh Ngũ Hành đại lục mới dần tiêu tán.

-Động thủ.

Cuối cùng Lý Vĩnh Hạo cắn răng hô to một tiếng, cầm Hắc Thiên Ma Thần kiếm trong tay ngưng tụ toàn bộ ma lực chém ra ngoài. Thập Đại Hắc Ám Thiên Can thánh đồ cũng hành động theo hắc, đồng thời hướng về Tiểu Hồng Liên liên thủ phát ra công kích. Thập đại chuyên chú thần khí tỏa ra quang huy rực rỡ, ma lực trên không trung hội tụ thành thập thải hồng lưu mạnh mẽ phóng tới đóa tiểu Hồng Liên.

-Như thế nào mới là thần khí? Chỉ có nằm trên tay của thần, mới thật sự là thần khí.

Thanh âm Liệt Diễm bình thản vang lên. Đóa Hồng Liên vẫn phiêu hốt bay lượn, phảng phất không hề bị chút áp lực của thập đại Hắc Ám thần khí ảnh hưởng.

Mười tia tiên huyết cơ hồ đồng thời phun ra từ mười vị hắc ám Thiên Can thánh đồ, Hắc Ám thần khí trong tay bọn họ đều phát ra âm thanh chói tai, từng vết nứt hiện ra rõ rệt trên thần khí của bọn họ, mà bản thân bọn họ cũng phải chịu thương tổn nặng nề.

Nhưng dù như vậy, đóa tiểu Hồng Liên vẫn không hề biến mất, nó vẫn lơ lửng trên không, đột nhiên biến thành một chuỗi cánh hoa đuôi theo hướng Hắc Ám Thiên Cơ đang chạy trốn.

Đúng lúc này, trên bầu trời vạn lôi kiếp ngục giới đột nhiên kịch liệt chấn động, vô số lôi cầu khổng lồ đường kính hơn trăm mét giáng xuống từ trên trời. Công kích rõ ràng mạnh hơn trước gấp bội.

Thần sắc vốn bình thản của Liệt Diễm nhất thời trở nên ngưng trọng, cánh tay trái hướng Hắc Ám Thiên Cơ được nàng thu trở lại, tay phải cũng đồng thời hạ xuống, hai cánh tay từ thân thể giơ lên hai bên, lòng bàn tay hướng về phía trước, nhất thời, một màn hơi nước hồng sắc tỏa ra từ Hồng Liên nhanh chóng phủ khắp không trung, trong nháy mắt cả vùng đất tựa hồ cũng biến thành màu đỏ, điều kỳ quái chính là hỏa thuộc tính cường hãn màu đỏ này không có nửa phần nóng cháy, ngược lại làm cho đám người Cơ Động cảm thấy ảm áp.

-A!!

Một tiếng hét thảm từ phương xa truyền đến, màn hơi nước hồng sắc đột nhiên dao động kịch liệt, tứ sắc quang mang vốn đang chiếu sáng mãnh liệt cũng nhanh chóng thu liễm. Một luồng quang mang nồng đậm tràn về hướng mười tên hắc ám Thiên Can thánh đồ, cuộn lấy bọn chúng rồi nhanh chóng rời khỏi.

Hắc Ám Thiên Cơ cuối cùng cũng không chết, vì dù sao hắc cũng dung hợp được ma lực của tứ đại thánh thú, mà Liệt Diễm vì bận chống đỡ đợt công kích cực mạnh của vạn lôi kiếp ngục giới nên tạm thời không cách nào ra tay đối phó hắc.

Bất quá, Hắc Ám Thiên Cơ đã bị Liệt Diễm hù dọa vỡ mật, hắc ngay cả dũng khí quay đầu lại nhìn cũng không có, đã mang theo mười tên hắc ám Thiên Can thánh đồ nhanh chóng bỏ chạy, mà hắc đã không thể tiếp tục khống chế vạn lôi kiếp ngục giới nữa, chỉ đành để mặc cho chung cực sát sát kỷ này tự sinh tự diệt, điều hắc hiện tại muốn làm chính là nhanh chóng trở về Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, tìm một địa phương an toàn bí ẩn nhất mà trốn tránh. Không muốn gặp lại hồng y nữ tử kia thêm một khắc nào nữa. Ý nghĩ duy nhất trong đầu hắc hiện giờ là, nữ tử hoàn mỹ kia chính là Hỏa Thần.

Quang thải hồng sắc làm cho Liệt Diễm vốn hoàn mỹ càng trở nên thần thánh không thể xâm phạm, đám người Cúc Hoa Thánh Trư bên dưới khi nhìn lên thân ảnh của nàng, trừ Cơ Động ra, tất cả đều nhìn Liệt Diễm bằng ánh mắt sùng bái và kính ngưỡng.

Mọi người tại đây, cho dù là Cơ Động cùng A Kim, cũng chưa từng thấy qua Liệt Diễm toàn lực xuất thủ, bọn họ cũng từng tưởng tượng thực lực của Liệt Diễm. Nhưng mà sự tưởng tượng của bọn họ vẫn không thể sánh với thực tế.

Liệt Diễm thật sự chỉ có thánh cấp sao? Nếu như nàng giống Cúc Hoa Thánh Trư, tại sao Cúc Hoa Thánh Trư lại không cách nào chống cự được chung cực tất sát kỹ, nàng lại có thể dễ dàng ngăn chặn nó?

Oanh! Không khí ảm áp tràn ngập khắp vùng đất, trong phút chốc Liệt Diễm như hòa làm một với trời đất, màn hồng sắc quang thải trong nháy mắt tụ tập trên không trung, nhưng không hề mang lại chút thưởng tổn nào cho đám người Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục. Cảm giác ảm áp lan tỏa đến tận chân trời, bầu trời vạn lôi kiếp ngục giới vốn được kiếp vân bao phủ hoàn toàn được chiếu sáng.

Một ít lôi cầu từ trên trời giáng xuống đều được hồng sắc quang thải tịnh hóa, dần dần màu đen trên trời tiếp xúc màn mưa hồng sắc đều bị hấp thụ, cả vạn lôi kiếp ngục giới rốt cục cũng bắt đầu tan rã.

Hồng sắc hỏa diễm vây quanh thân thể Liệt Diễm, nhìn qua tựa như cả người nàng được bao phủ bởi màu hồng trong suốt, từ thân thể Liệt Diễm, một ngọn lửa đỏ tinh khiết hiện ra giống như một tinh linh, từ đó dần dần biến thành hình dáng một đóa Hồng Liên vây quanh thân thể của nàng.

Nhìn khung cảnh thần kỳ trước mắt, trong lòng mỗi người có một loại cảm giác như si như dại, địch nhân bị đánh lui rồi, ngay cả vạn lôi kiếp ngục giới cũng dần dần tan rã. Thánh Tà đảo vốn hơn cả ngàn năm không có ánh sáng nay lại được chiếu rọi rực rỡ.

Vô số ánh nắng len lỏi vượt qua tầng mây đen, chiếu xuống vùng đất, ánh sáng ảm áp như mang lại cho vùng đất này một sức sống mới.

Đột nhiên, Phát Thụy phảng phất nhớ ra cái gì đó, sắc mặt đại biến:

-Không tốt. Huynh đi trước một bước.

Vết thương trên người hắn được Cúc Hoa Trư chữa khỏi, liền xoay người vọt đi. Lúc bay lên cao, trên trán hắn rõ ràng đã xuất hiện từng giọt mồ hôi lớn.

Tử Lôi Diệu Thiên Long than nhẹ một tiếng, khiếp đảm nhìn Liệt Diễm đang phiêu bồng trên không trung, lúc này mới phóng người đuổi theo Phát Thụy.

Nhìn động tác của Phát Thụy, tâm trạng Cơ Động cũng trầm xuống, bọn họ ở nơi này trước sau đều được Cúc Hoa Trư cùng Liệt Diễm bảo vệ, nên mới có thể thoát khỏi nguy hiểm, nhưng các nhóm Thiên Can quân đoàn Ma Sư khác thì sao? Còn có Dạ Tâm vốn đang truy tìm tung tích địch nhân ở Thánh Tà như thế nào? Bọn họ không ai biết cả. Hắn hoàn toàn có thể hiểu cảm giác lúc này của Phát Thụy, tựa như lúc Liệt Diễm mới xuất hiện, vì bọn họ hứng chịu vạn lôi kiếp ngục giới oanh kích, trong lòng hắn cũng khủng hoảng và đau đớn đến cùng cực.

Ánh mặt trời ngày càng rực rỡ, rốt cục toàn bộ mây đen vốn bao trùm vùng đất này hàng ngàn năm qua cũng tản đi, cảm nhận ánh sáng ôn hòa sưởi ấm thân thể khiến cho mỗi người không khỏi mỉm cười nheo hai mắt lại.

Trên Thánh Tà Đảo đã không còn thực vật, cũng không có ma thú, chỉ là một mảnh đất được con người tạo nên, mặc dù vậy nó cũng rộng lớn đến mức dùng mắt thường khó mà nhìn thấy được biển khơi, mà nó cũng là nơi ngăn cách hai mảnh đại lục. Nhưng sau ngàn năm nó rốt cục cũng thay đổi, Thánh Tà Đảo bây giờ giống như một chiếc cầu nối hai phiến đại lục, song phương không cần phải là cường giả đỉnh cấp cũng có thể bước lên lãnh thổ đối phương.

-Liệt Diễm.

Cơ Động kích động tiến lên mấy bước, nhìn cô gái tựa như thần nữ đang đứng giữa không trung, ngay cả chính hắn cũng không biết tâm trạng hiện nay của mình như thế nào.

Liệt Diễm cúi đầu nhìn về phía Cơ Động, ánh mắt bị thương trở nên thân thiết, nàng hé một nụ cười ôn nhu, ánh mắt nhìn hắn dịu dàng chan chứa tình cảm.

Trong lòng Cơ Động đột nhiên chấn động, hắn đột nhiên phát hiện sự bị thương trong mắt nàng, hắn tựa hồ đã nhìn thấy nó ở đâu đó! Hắn nghĩ tới, chẳng phải lúc trước đôi mắt nàng cũng toát ra vẻ bị thương như vậy khi lão Thiên Cơ sắp qua đời hay sao? Một dự cảm không lành bất tri bất giác làm Cơ Động hoảng hốt.

Liệt Diễm một lần nữa ngẩng đầu nhìn về hướng không trung, nhìn về phía phía mặt trời đang tỏa ánh nắng rực rỡ chiếu rọi nhân gian, lại nhìn về nơi đám người Hắc Ám Thiên Cơ thối lui, trong mắt toát ra một tia do dự.

-Cơ Động, thời gian sợ rằng không còn kịp rồi. Muội không thể giúp huynh tiêu diệt Hắc Ám đại lục, điều muội có thể làm bây giờ là giúp huynh có thêm năm năm yên bình, có năm năm chuẩn bị, muội nghĩ trong tương lai huynh hẳn có thể ứng phó hết thảy mọi biến hóa.

571. Chương 315 Chung Cực Tắt Sắt Kỹ Của Liệt Diễm

-Aaaaaaa

Một tiếng reo hò như muốn phát tiết vang lên trong miệng Liệt Diễm, thanh âm của nàng tràn đầy sự không cam lòng cùng bi thương, trong phút chốc, cả bầu trời như tối sầm lại, cả biển cả rộng lớn xung quanh Thánh Tà cũng trở nên yên lặng trong nháy mắt, không hề ba động dù chỉ một chút, nhưng một khắc sau, tất cả sóng biển đồng thời gầm lên mãnh liệt, tất cả đánh thẳng vào đảo tạo thành vô số tiếng nổ vang, bởi nước trong biển cả vốn không hề tinh khiết, mà trên thế giới này cũng không hề có nước hoàn toàn tinh khiết tồn tại. Vạn Lôi kiếp ngục giới khi đồ thần sinh linh, không chỉ giết hại tất cả sinh vật trên mặt biển, mà cả những con ma thú còn sống hơn trăm ngàn năm dưới đáy biển cũng hủy diệt nốt.

Đáng tiếc, lúc này không còn một ai thuộc Quang Minh Ngũ Hành đại lục trên bờ biển Đông Hải có thể thấy được kỳ cảnh này, chỉ có hơn trăm vạn hùng binh bên Hắc Ám Ngũ Hành đại lục, khi đã không còn vạn lôi kiếp ngục giới bao phủ mới có thể thấy được. Mà trong tâm mắt của bọn chúng hiện giờ, biển cả rộng lớn tựa hồ biến thành một viên Hồng Bảo Thạch, chợt rực sáng lên.

Mặt trời màu vàng bắt đầu phát sinh sự thay đổi, dần dần biến thành màu đỏ, mà một mặt trăng màu đỏ cũng đồng thời xuất hiện.

-Liệt Diễm, muội đây là...

Cơ Động ngơ ngác nhìn Liệt Diễm trên không.

Liệt Diễm không trả lời hắn, nhưng trên mặt lại toát lên vẻ buồn bã, hai tay khẽ giơ lên, ngay lập tức bốn mạng Hồng Liên bay lên, hướng thẳng về phương hướng của ngũ thánh sơn, cũng là nơi quan trọng nhất trên Thánh Tà đảo.

Cùng lúc đó, Liệt Diễm khẽ quay người lại, hai tay đan nhẹ lại với nhau, làm hiện lên một hồng quang ấm áp, bao phủ lấy toàn bộ đám người Cơ Động cùng Cúc Hoa Thánh Trư, cuốn họ bay lên không trung.

Nhưng luồng hồng quang đột ngột tách ra một hồng cầu nhỏ chứa đựng Cơ Động, đem hắn bay đến trước mặt Liệt Diễm, hai người lặng lẽ nhìn nhau, nhìn thấy Cơ Động Liệt Diễm tựa hồ cảm thấy được có gì rơi ra từ trong mắt mình, nàng kinh ngạc nhận ra, không ngờ đó lại là hai giọt nước mắt trong suốt.

Đó là giọt nước mắt của tình yêu sao? Là nước mắt của loài người sao? Đôi tay nàng run rẩy tiếp lấy hai giọt nước mắt kia, cho dù khi đối mặt với chung cực tắt sắt kỹ, thì nàng vẫn chưa cảm thấy xúc động mạnh mẽ như lúc nhìn thấy hai giọt nước mắt này.

-Liệt Diễm...

Cơ Động giơ tay ra, như muốn ôm lấy nàng, nhưng mà, tay của hắn lại dừng ở giữa không trung, sâu thẳm trong lòng hắn cảm thấy mình và Liệt Diễm tựa hồ không bao giờ vượt qua được làn hồng quang mỏng manh này.

Mình thật sự có tư cách để ôm nàng sao?

Nhưng mà Cơ Động đã không kịp suy nghĩ nhiều như vậy, trước mặt mọi người, Liệt Diễm đã ôm chặt lấy hắn, rúc đầu vào trong lồng ngực rộng rãi của hắn, thân nhiệt của Liệt Diễm rất ấm áp, như sưởi ấm cho cả tâm hồn hắn, Cơ Động thậm chí còn có thể cảm thấy được thân thể nàng đang run rẩy.

-Liệt Diễm, thân thể muội không khỏe sao?

Cơ Động lo lắng hỏi.

-Không, không...

Liệt Diễm ghen ngào lắc đầu, trong đôi mắt nàng hiện lên sự ôn nhu vô hạn cùng tình yêu say đắm.

-Cơ Động, nhảy với muội một lát được không? Tựa như lúc chúng ta ở Thiên Can học viện vậy đó.

Cơ Động khẽ sững sốt, hẳn không ngờ rằng tại lúc này, Liệt Diễm lại có yêu cầu như vậy. Nhưng trước giờ đối với bất kỳ yêu cầu gì của Liệt Diễm, thì hẳn căn bản không hề có ý niệm cự tuyệt.

-Được.

Hắn kéo lấy tay nàng, ôm lấy vòng eo hoàn hảo của nàng, cảm nhận được những đường cong hoàn mỹ trên cơ thể nàng, ánh mắt của Cơ Động nhất thời ngây dại, trái tim của hắn không thể khống chế mà đập kịch liệt. Đây là nơi nào không còn quan trọng, không thể làm một cách hoàn mỹ thì sao? Trong mắt hắn bây giờ chỉ còn lại Liệt Diễm trong lồng ngực, chỉ còn lại luồng quang mang hồng sắc bao phủ lấy hai người.

Liệt Diễm rất tự nhiên đưa tay phải của mình khoác lên vai Cơ Động, thân thể của nàng càng lúc càng rung rẩy, nhưng khuôn mặt của nàng vẫn rúc sâu vào trong lồng ngực của Cơ Động, sâu thật sâu.

Từng làn hơi thở nóng rực của Liệt Diễm mang theo hương lan thơm ngát tràn vào chóp mũi Cơ Động, nàng đồng thời cũng cảm nhận được tâm tình kích động của Cơ Động, khuôn mặt trắng nõn như bạch ngọc của nàng lập tức hiện lên vẻ đỏ ửng nhàn nhạt, lúc này nàng đã không còn là đoá Hồng Liên thanh u cao quý nữa, mà là một đoá hoa hồng nở rộ tràn đầy sức sống, dường như muốn đem cả Cơ Động hòa tan đi, hòa làm một với thân thể mình.

Cơ Động không biết âm nhạc từ đâu tới, chỉ biết rằng đó là bản nhạc đẹp nhất trong đời hắn, giống hệt với giai điệu mà hắn nghe được khi đang khiêu vũ cùng Liệt Diễm ở Thiên Can học viện trước đây.

Chìm đắm trong giai điệu tuyệt mỹ đó, Cơ Động bước chân về hư không bên trái, bàn tay ôm lấy hông Liệt Diễm khẽ dùng sức, Liệt Diễm được hắn kéo đi, thân thể tựa như không có trọng lượng mà phối hợp hoàn mỹ với hắn. Mỗi một điệu nhảy, Cơ Động đều cảm giác được đây sẽ là điệu nhảy tuyệt mỹ nhất trong đời mình, mà hồng quang tràn ngập trên không trung chính là sàn nhảy của hắn cùng Liệt Diễm.

Những người khác thấy được cảnh đó đều vô cùng sững sốt, bọn họ cũng không rõ vì sao vào lúc này Cơ Động và Liệt Diễm lại khiêu vũ với nhau.

Nhưng mà khi nhìn thấy điệu nhảy tuyệt mỹ như thế, hoàn hảo như thế cũng đủ khiến cho hô hấp của bọn họ như ngừng lại

Liệt Diễm rất dịu dàng lả lướt, nhưng lại cực kỳ nóng bỏng, bây giờ Cơ Động cảm thấy cho dù cả cơ thể hòa tan lẫn vào linh hồn, hắn cũng cam tâm tình nguyện. Một một bước nhảy của Cơ Động đều mang khí chất cao quý mà ưu nhã, tất cả đều thể hiện kỹ thuật nhất đẳng, mà vũ đạo của Liệt Diễm lại mang tính khinh linh ưu mỹ, cả người khẽ tựa vào trong lòng hắn, phối hợp hoàn hảo với hắn.

Trong lòng bọn họ bây giờ chỉ còn lại tình yêu thuần khiết nhất. Tâm tình của Cơ Động cũng dần dần chìm vào trong vũ đạo. Tất cả bất an lúc trước tựa hồ cũng từ từ biến mất. Một khắc này, hắn phảng phất đã có thể cảm nhận được trái tim của Liệt Diễm đang hòa nhịp cùng mình, không thể chia lìa được nữa.

Vào lúc Cơ Động khiêu vũ với Liệt Diễm trên không, vô số vòng hồng quang lấy bọn họ làm trung tâm không ngừng tản ra ngoài. Hồng quang nồng đậm kia tựa hồ hướng về Ngũ Thánh sơn. Không ai biết được luồng sáng kia bay đi có ý nghĩa gì, bọn họ tuy có thể nhìn xuyên qua vòng hồng quang đó, nhưng không hề cảm thụ được nửa phần ma lực ba động. Mỗi một vòng sáng bay vào không trung, sẽ biến thành một cánh hóa sen khổng lồ, phiêu diêu bay về trước.

Vạn lôi kiếp ngục giới tuy có uy lực khủng bố, cơ hồ đã phá hủy cả một nửa Ngũ Thánh sơn, nhưng lúc này, đúng vào vị trí của nó lại hiện lên một luồng sáng hồng sắc. Cả vùng đất tựa như sôi trào, nổ oanh một tiếng, Ngũ Thánh sơn toàn bộ bị phá hủy, ánh lửa kim hồng sắc khổng lồ từ dưới mặt đất bay thẳng lên trời cao, chọc thẳng vào giữa không trung.

Mặc dù tất cả mọi người thuộc Quang Minh Ngũ Hành đại lục đều được Liệt Diễm dùng hồng quang bao phủ, nên không cách nào cảm nhận được uy lực kinh khủng của vụ nổ kia, nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn làm cho bọn họ vô cùng kinh hãi.

Ngũ sơn đồng loạt nổ tung, tạo nên vô tận hỏa diễm bắn lên trời cao, chẳng lẽ là do cánh hóa sen của Liệt Diễm thả ra lúc trước sao?

Nhưng mà, điều làm bọn họ giật mình còn ở phía sau, cột lửa khổng lồ sau khi bắn lên cao lại nhanh chóng ngưng tụ thành hình, vô số cánh hoa bay ra từ trên người Liệt Diễm đều bay đến dung nhập vào đó. Cả vùng đất đều đang run rẩy kịch liệt, Thánh Tà đảo tựa hồ đang rên rỉ thống khổ vì vụ nổ kinh hoàng kia.

Chỉ có Cơ Động là không hề để ý tới cảnh tượng kinh khủng kia, thân thể của hắn đã hoàn toàn chìm đắm vào vũ điệu với Liệt Diễm, dưới sự bao phủ của hồng quang, hắn chỉ nghe được vũ khúc tuyệt diệu kia, mà không hề nhận ra sự huyền ảo bên ngoài.

Cột lửa khổng lồ bốc lên từ vị trí vốn là Ngũ Thánh sơn trước đây, bỗng ngưng tụ thành một đóa Hồng Liên khổng lồ, chỉ nhìn sơ qua đã có thể thấy được đường kính của đóa Hồng Liên kia ít nhất cũng hơn ngàn thước. Trong tầm mắt của mọi người, tất cả ánh sáng đều trở nên vụn vụn, mặt trời trên cao tựa hồ cũng trở thành một lòng đỏ trứng ảm đạm, mà đóa Hồng Liên có đường kính hơn ngàn thước kia mới chính là trung tâm của thế giới này.

Vũ khúc cuối cùng đã kết thúc, hai cánh tay Liệt Diễm khẽ ư trượt lên trên cổ Cơ Động, nàng ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt chứa chan nhu tình vô hạn nhìn hắn, ngắm nhìn thật sâu, tựa như đóa Hồng Liên kinh khủng phía sau không hề có nửa phần quan hệ với nàng cùng Cơ Động.

-Cơ Động, hôn muội đi.

Liệt Diễm thì thầm nho nhỏ.

Tâm tình của Cơ Động cũng vô cùng xúc động, sao lại có thể từ chối lời thỉnh cầu như vậy. Hắn khẽ cúi đầu xuống, nhẹ hôn vào đôi môi mềm mại bên dưới, cứ như sợ rằng động tác thô lỗ của mình xúc phạm tới Liệt Diễm vậy.

Đôi môi của nàng tuy nóng bỏng nhưng cũng thật ướt át, thậm chí còn xen lẫn vài phần run rẩy. Hai mắt Liệt Diễm chậm rãi nhắm lại, đôi lông mày thon dài trên mí khẽ run rẩy.

Oanh oanh oanh...Đóa Hồng Liên hơn ngàn thước kia rốt cuộc đã nổ tung, phát ra hồng quang chói mắt, làm cho bất luận là bầu trời hay dưới đất đều biến thành màu đỏ rực rỡ. Mà màu đỏ đó lại trở thành bối cảnh cho nụ hôn của Liệt Diễm cùng Cơ Động.

Cơ Động đột nhiên cảm giác được trong miệng mình hơi mặn mặn, giật mình tỉnh dậy từ trong sự luyến ái, rời đôi môi nàng nhìn qua, thì ra đó chính là hai hàng nước mắt trong suốt của Liệt Diễm.

Nhìn thấy dung nhan Liệt Diễm, Cơ Động giật mình nói:

-Liệt Diễm, muội làm sao vậy?

Hắn lúc này mới chú ý tới, cả đất trời xung quanh đều được màu đỏ bao phủ, vẻ mặt nhất thời có chút ngây ngốc.

Liệt Diễm nhẹ nhàng nghiêng nghiêng đầu, mặc cho dòng lệ tuôn rơi trên mặt, mỉm cười nhìn Cơ Động nói:

-Muội không hề gì, chỉ qua là rất vui thôi. Cơ Động, huynh thấy màu đỏ này có đẹp không? Đây là màu chỉ thuộc về chúng ta thôi. Vạn lời kiếp ngục là chung cực tất sát kỹ, vậy để hôm nay muội sẽ cho huynh thấy chung cực tất sát kỹ của muội.

Nhẹ nhàng lướt đi một cái, Liệt Diễm đã tránh thoát khỏi sự ôm ấp của Cơ Động, thân thể mềm mại bay về hướng Ngũ Thánh sơn, nhìn về màu đỏ mỹ lệ trên không, còn có đóa Hồng Liên đường kính hơn ngàn thước kia, ánh mắt nàng vẫn bình tĩnh mà nhu hòa như trước. Cơ Động chỉ cảm thấy linh hồn xuyên qua của mình giờ phút này như đình chỉ chuyển động, một khắc sau, hắn mơ hồ thấy được, trong con người của Liệt Diễm tỏa ra một loại quang mang thâm thúy vô tận.

-Hồng Liên.

Chỉ hai chữ đơn giản nhưng Liệt Diễm lại đọc lên vô cùng chậm rãi, trong ánh mắt nhu hòa của nàng lại hiện lên sự kiên định chưa từng có.

Hai tay nhẹ nhàng nâng lên, sau đó hạ xuống, làm thành động tác trăm xuống như muốn chia Thánh Tà đảo làm hai.

Trên bầu trời, Hồng Liên hơn ngàn thước trong nháy mắt chuyển động, vô số quang mang chói mắt hiện lên trên không, nếu như nói, vạn lôi kiếp ngục giới chính là chung cực tất sát kỹ thuộc tính lôi, thì thứ hiện lên trước mặt Cơ Động cùng những người thuộc Quang Minh Ngũ Hành đại lục chính là chung cực tất sát kỹ thuộc tính hỏa. Hơn nữa, còn mạnh hơn cả chung cực tất sát kỹ vạn lôi kiếp ngục giới.

-Đây là chung cực tất sát kỹ của muội. Vạn lôi kiếp ngục giới tuy biến mất, nhưng các huynh cần một bình chướng khác ngăn trở địch nhân, muội tuy không kịp giúp mọi người tiêu diệt đối thủ, hơn nữa cũng không muốn tạo quá nhiều sát nghiệt, cho nên muội quyết định sẽ dựng lên cho mọi người một bình chướng khác.

Hai luồng kim quang như hóa thành thực chất bắn ra từ trong con ngươi của Liệt Diễm, bắn thẳng vào vị trí trung tâm của đóa Hồng Liên hơn ngàn thước trên cao. Khi luồng kim quang chạm phải Hồng Liên, thiên địa bỗng kịch chấn, cảnh vật xung quanh vốn bị vạn đạo nhiệt độ quá cao cũng trở nên bình thường, mọi người đều đã có thể nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Tất cả màu đỏ trên bầu trời tựa như trăm sông đổ về biển, tất cả ủa về đóa Hồng Liên khổng lồ trên cao, sau đó đóa Hồng Liên bỗng tan tành, hóa thành vô số cánh sen bay lượn trên trời, một một cánh hoa đều như có một sinh mạng riêng, bình thản giãn ra giữa không trung, vốn độ dài hơn ngàn thước trong nháy mắt bị khuếch đại lên.

Kim quang trong đôi mắt Liệt Diễm lại lóe lên, vô số cánh hoa sen khổng lồ theo sự khống chế của nàng sắp thành hàng chỉnh tề giữa không trung.

Một đóa hoa Hồng Liên có đường kính hơn ngàn thước sẽ có bao nhiêu cánh hoa? Sở rằng trừ Liệt Diễm ra, không ai có thể biết chính xác được, vô số cánh hoa màu vàng xếp thành hàng chỉnh tề tạo thành một đường kim tuyến dài không thấy đầu là điểm cuối. Tất cả tạo thành một cảnh quan vô cùng hoành tráng.

Liệt Diễm nhẹ giọng niệm:

-Hồng Liên vi dẫn, thiên địa vi môi, tinh nguyệt luân chuyển, đại nhật yểm ánh, dĩ ngã địa tâm chi nguyên, khai khai thiên hỏa chi môn. Nhiên thiêu ba, ngã đích hồng liên. Hóa vi trở cách nhất thiết chi thiên mạc hỏa diễm, thiên thổ địa hạ, vô khả du việt.

Tạm dịch là: Lấy Hồng Liên làm vật dẫn, lấy trời đất làm dung môi, tinh nguyệt luân luân chuyển, thái dương tuần hoàn, dùng bốn nguyên của ta, mở ra đi Thiên Hỏa chi môn. Thêu đốt đi, Hồng Liên của ta. Hãy hóa thành ngọn lửa có thể ngăn trở tất cả, cả đất trời cũng không thể vượt qua. (Đoạn này đoán ý là chủ yếu, có gì sai sót mong các bạn thông cảm)

Mỗi một chữ thốt ra, hai tay của Liệt Diễm lại thực hiện một động tác kỳ dị trước ngực, Cơ Động có thể thấy rõ, sau lưng Liệt Diễm hiện lên một ký hiệu màu đỏ sáng ngời, mà ứng với mỗi động tác lại xuất hiện một ký hiệu mới thay thế ký hiệu cũ. Vô số cánh sen trên trời như nghe thấy thanh âm của Liệt Diễm, mỗi khi một ký hiệu mới xuất hiện thì kim hồng sắc quang mang trên người chúng càng sáng lên kịch liệt.

Rốt cuộc, sau khi bốn chữ vô khả du việt được thốt lên, Liệt Diễm khẽ cười, hai mắt nàng nhắm lại, ngửa đầu lên không trung, phẳng như đang cảm nhận mỗi một sự ba động dù là nhỏ nhất của hỏa nguyên tố, dưới thanh âm ôn nhu kết thúc tràng niệm chú.

Hồng Liên Thiên Hỏa – đúng vậy, đây chính là chung cực tất sát kỹ của Liệt Diễm, Hồng Liên Thiên Hỏa. Ngay sau khi bốn tiếng niệm chú cuối cùng kết thúc, ánh sáng như ngọc tỏa ra rực rỡ từ đóa Hồng Liên.

Kim hồng sắc ngọn lửa, lấy đường kim tuyến trên không làm điểm mở đầu, bộc phát lan ra khắp cả trời đất, trong phút chốc, ánh lửa rực rỡ đã im lìm chia cắt Thánh Tà đảo cùng đại dương xung quanh làm hai. Kim quang sáng ngời, không nhìn rõ đâu là cuối cùng.

572. Chương 316 Thụ Miện - Chân Chính Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ

Điều thần kì chính là ngọn lửa màu đỏ kim đỏ lại không lan tràn ra xung quanh, cũng không tỏa ra bất kì một tia năng lượng Hỏa thuộc tính nào. Ngọn lửa cứ như vậy mà cắt ngang thiên địa và Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới, phân cách hoàn toàn Quang Minh và Hắc Ám Ngũ Hành đại lục.

Trên Thánh Tà đảo, tất cả những màu đỏ đã lặng lẽ biến mất. Mọi người phiêu phiêu thả rơi thân mình trên mặt đất. Ngoại trừ bọn họ, còn có bảy khỏa Tinh miện Thiên Can Thánh Đồ đang trôi lơ lửng trong không trung, tản ra quang mang của bảy loại thuộc tính bất đồng.

Liệt Diễm dựa người vào trong lòng Cơ Động, bốn mạng Hồng Liên của nàng không biết từ lúc nào đã lặng lẽ bay trở về, nâng đỡ cho nàng và Cơ Động lơ lửng trên không. Không ai có thể tưởng tượng được Thiên Hỏa quang đoàn ở trước mặt bọn họ lại do cô gái có dáng vẻ mảnh mai này tạo thành. Hết thảy mọi người đều nhìn Liệt Diễm bằng ánh mắt sùng kính. Bọn họ dĩ nhiên hiểu tầng Thiên Hỏa quang đoàn này có ý nghĩa như thế nào. Hắc Ám Ngũ Hành đại lục ngàn năm ẩn nhẫn, ở lần Thánh Tà chiến này, mục đích của bọn họ chính là hủy diệt Thánh Tà đảo, phát động cuộc Thánh chiến toàn diện đối với Quang Minh Ngũ Hành đại lục. Giờ đây, có tầng Thiên Hỏa quang đoàn này, lại thêm cái tên Chung cực Tất Sát Kỹ mà Liệt Diễm nói ra, bọn họ hiểu rằng kế hoạch của Hắc Ám Ngũ Hành đại lục đã phá sản. Bọn chúng không thể nào xông qua tầng Thiên Hỏa kết giới đó mà tấn công Quang Minh Ngũ Hành đại lục.

Điều cần lo lắng chính là kết giới này chỉ có thể kéo dài trong một thời gian ngắn. Tuy nhiên đối với Quang Minh Ngũ Hành đại lục mà nói, khoảng thời gian này cũng đủ để họ chuẩn bị tốt mọi chuyện. Nói cách khác, khoảng thời gian này đã quá đủ để cứu vớt toàn bộ Đại lục!

Liệt Diễm chỉ bằng vào thực lực của bản thân mà cứu Quang Minh Ngũ Hành đại lục thoát khỏi một hồi họa kiếp, to lớn hơn chính là cứu vớt tính mạng của tất cả mọi người. Mặc dù sự xuất hiện của nàng chỉ là vì Cơ Động, nhưng trong lòng những người hiện diện tại đây đều ngập tràn cảm kích đối với nàng.

Liệt Diễm bình tĩnh nhìn mọi người phía dưới:

- Đây là Thiên Hỏa Hồng Liên kết giới của ta, dù Hắc ám Thiên Cơ có dung hợp Ma lực của tứ đại Thánh Thú cũng không cách nào đột phá. Cho dù không có sự duy trì ma lực của ta, trong vòng năm năm, kết giới này cũng sẽ không biến mất. Thời gian năm năm hẳn là quá đủ để các người cùng Quang Minh Ngũ Hành đại lục chuẩn bị chu đáo mọi chuyện. Các người cũng là bằng hữu, là đồng bạn của Cơ Động, hy vọng các người sau này có thể trợ giúp chàng nhiều hơn. Ta xin cảm tạ!

Vừa nói, nàng vừa đứng trên không khê khom người, hành lễ với mọi người.

Cơ Động hoàn toàn không rõ tại sao Liệt Diễm phải làm như vậy, hắn thoáng sửng sốt một lúc. Mọi người ở phía bên dưới lại càng hoảng sợ, vội vã hoàn lễ. Bọn họ sao có thể nhận lễ của ân nhân cứu mạng mình chứ?

Liệt Diễm quay người sang A Kim nói:

- A Kim, phiền toái người thay Cơ Động chăm sóc cho Đại Diễn Thánh Hỏa Long và Thực Nhật Phượng Hoàng. Ta muốn mang Cơ Động trở về Địa Tâm Hồ một chuyến. Người cũng hảo hảo bảo trọng lấy mình, chờ Cơ Động trở lại. Sau này mong người giúp ta chiếu cố hắn cho tốt.

A Kim có chút ngây dại nhìn Liệt Diễm:

- Vâng, chủ nhân.

Liệt Diễm đưa tay phất nhẹ trước ngực Cơ Động, Chu Tước thủ trạc lập tức xuất hiện trong tay nàng rồi hóa thành một đạo hồng quang, bay đến trước mặt A Kim.

A Kim nhận lấy thủ trạc, Đại Diễn Thánh Hỏa Long đang ở bên cạnh có chút không lòng, nhẹ giọng gầm thét.

Liệt Diễm khê mỉm cười nói:

- Mao Đài, Ngũ Lương Dịch, các người phải ngoan ngoãn có biết không!

- Liệt Diễm, nàng đây là...

Cơ Động nghi ngờ hỏi. Mọi việc hết thảy đã kết thúc, mặc dù Liệt Diễm thể hiện ra thực lực vượt xa khỏi tưởng tượng của hắn, nhưng địch nhân đã thoái lui, tại sao Liệt Diễm lại còn muốn giao cho A Kim giúp mình chăm sóc cho Hỏa Nhi cùng Đại Diễn Thánh Hỏa Long chứ?

Liệt Diễm ôn nhu nhìn Cơ Động, nhẹ giọng nói:

- Đi thôi, chúng ta về nhà, đối với ta Địa Tâm Hồ mới là nhà đích thực. Ta biết trong lòng chàng nhất định có nhiều nghi vấn. Lần này ta sẽ nói tất cả cho chàng thấu hiểu.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, đóa Liên Hoa đã lặng lẽ xuất hiện dưới chân Liệt Diễm cùng Cơ Động, rồi hóa thành từng phiến Hồng Liên mềm mại bao phủ lấy toàn bộ thân hình hai người. Chỉ thấy quang mang chợt lóe, bốn mạng Hồng Liên đã hoàn toàn khép lại rồi biến mất không còn thấy nữa, nơi họ đứng chỉ còn Hồng Liên Thiên Hỏa cứu mạng Quang Minh Ngũ Hành đại lục đang tỏa sáng.

Ánh mắt Vân Thiên Kỳ một lần nữa đã khôi phục quang mang thông tuệ, hắn thì thào nói:

- Lão sư, ta hiểu rồi. Ta đã hiểu lời nói của ngài là ý gì rồi. Chủ nhân a! Bất luận phát sinh điều gì, người nhất định phải chống đỡ đến cùng mới được.

Diêu Khiêm Thư trầm giọng nói:

- Đi thôi, chúng ta nhanh đi tìm những người khác. Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới tàn phá khắp nơi, không biết Thiên Can quân đoàn có còn người nào còn sống không?

Lời nói vừa dứt, hốc mắt Lam Bảo Nhi nhất thời trở nên ửng đỏ, trong những người ở đây, chỉ có nàng mới chân chính là một phần tử của Thiên Can quân đoàn. Nàng rất cuộc cũng hiểu tại sao Phát Thụy lại đột nhiên rời đi, Chung cực Tất Sát Kỳ cường đại như vậy, sợ rằng...

Quang tráo của Hồng Liên Thiên Hỏa đã giúp bọn họ ngăn trở địch nhân, nhưng trong lòng mỗi người lúc này lại càng trở nên trầm trọng. Giờ khắc này, những người tuổi trẻ dường như cảm thấy mình đã trưởng thành hơn rất nhiều. Họ hiểu trên vai mỗi người đều mang theo một trách nhiệm to lớn, nặng nề.

Vân Thiên Kỳ đi tới, đem bảy khóa Tinh miện đang trôi lơ lửng trên không trung thu vào trong lòng bàn tay mình. Hắn một lần nữa xoay người về những người còn lại, trầm giọng nói:

- Ngộ biến phải từng quyền, hôm nay còn có thể đứng ở nơi đây, mỗi người các ngươi đều là hi vọng của đại lục chúng ta, mỗi người sẽ trở thành anh hùng của Quang Minh Ngũ Hành đại lục. Người yêu của chủ nhân ta đã tranh thủ cho chúng ta thời gian năm năm, năm năm này cũng là năm năm có quan hệ trọng đại đến tương lai tồn vong của đại lục. Các ngươi có thể đứng ở chỗ này, đó chính là thiên mệnh. Chủ nhân và Lôi Đế không có ở đây, ta liền đại biểu cho bọn họ phân phát những Tinh miện này cho các ngươi. Các ngươi mới chân chính là Thánh đồ của Quang Minh Ngũ Hành đại lục. Có điều ta cần phải nói trước với các ngươi, muốn hấp thu năng lượng trong Tinh miện, các ngươi phải thừa nhận một sự thống khổ phi nhân, nếu như không chịu nổi tất sẽ dẫn đến tử vong. Hiện tại ta cho các ngươi thời gian suy nghĩ, dù có muốn thoái lui ta cũng tuyệt không cưỡng ép.

Mọi người đều nhìn nhau dò hỏi. Không chờ bọn hắn lên tiếng, A Kim đã chạy đến trước mặt Miêu Miếu, chìa tay ra nói:

- Đem Sinh Mệnh Chi Hạch cho ta.

Miêu Miếu yên lặng mang Sinh Mệnh Chi Hạch ra, để trong tay A Kim.

A Kim nhận lấy Sinh Mệnh Chi Hạch, xoay người về phía Vân Thiên Kỳ nói:

- Ta vốn là Cực Hạn Âm Kim, không cần đến Tinh miện của ngươi. Ta chỉ muốn đợi chủ nhân và Cơ Động quay trở lại.

Vân Thiên Kỳ nói:

- Không, A Kim tiểu thư, Tinh miện Cực Hạn Âm Kim vẫn như cũ là thuộc về ngươi. Ở tại thế giới này, không thể nào có hai vị Thánh đồ cùng tồn tại, sự xuất hiện của ngươi vốn đã không phù hợp với thiên

mệnh, việc phục dụng Tinh miện không chỉ làm thực lực người tăng lên, hơn nữa còn là thiên mệnh đã định sẵn, đồng thời người cũng là người duy nhất phục dụng Tinh miện mà không phải chịu bất cứ tác dụng phụ nào.

Vừa nói, Vân Thiên Ky vừa đem một khối Tinh miện tựa như thủy tinh màu vàng đưa ra trước mặt A Kim.

A Kim tiện tay nhận lấy, nàng nhìn Vân Thiên Ky, đột nhiên hỏi:

- Người đã là Dự Ngôn Sư, người có thể nói cho ta biết, chủ nhân sẽ không có việc gì chứ?

Khí tức Vân Thiên Ky thoáng ngưng trệ:

- Ta có thể thấy sự bi thương của chủ nhân, nhưng không nhìn thấy kết quả, dấu sao cũng không có chuyện gì là hoàn toàn tuyệt vọng. Sinh cơ vẫn còn tồn tại, cũng giống như trường hợp chủ nhân của người có thể kịp thời xuất hiện cứu chúng ta vậy.

A Kim trầm tư trong chốc lát mới gật đầu:

- Tốt, ta hiểu được.

Nói xong, nàng nhẹ nhàng tung người lên, rơi trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long đang bị thương. Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch đồng thời ngậm nga một tiếng, bay lên trời, hướng phương xa phóng đi.

A Kim đi rồi, chỉ còn lại những Ma sư Quang Minh và những Tinh miện trong tay Vân Thiên Ky. Bọn họ cũng hiểu những Tinh miện này có ý nghĩa như thế nào, không chỉ là có Cực Hạn Ma Lực mà còn mang đến thực lực cường đại. Nói cách khác là Cực Hạn Ma Lực và trách nhiệm nặng nề.

Vân Thiên Ky bình tĩnh đứng ở nơi đó, nhưng tâm tình của hắn lại không cách nào bình tĩnh trở lại. Hắn đang lo lắng, không phải là lo lắng vì Tinh miện của Quang Minh Thánh Đồ trong tay hắn, mà là lo lắng cho Cơ Động, lo lắng thật sự. Trong thời điểm trước khi Cơ Động cùng Liệt Diễm rời đi, trái tim hắn đột nhiên như nhìn thấy cái gì đó, mặc dù không xác định được kết cục sẽ như thế nào nhưng hắn biết chắc một điều, sau khi Cơ Động cùng Liệt Diễm rời đi, đó sẽ là bước ngoặt tối quan trọng trong cuộc đời của họ, cũng là khảo nghiệm lớn nhất trong cuộc đời mà họ sẽ phải đương đầu. Khảo nghiệm đó thậm chí còn vượt qua trận chiến với Hắc ám Thiên Cơ và Hắc ám Thánh Đồ.

Không ai có thể ngờ người thứ nhất tiến lên lại là Lam Bảo Nhi.

Nàng yên lặng đi tới trước mặt Vân Thiên Ky, trong mắt lộ ra thần sắc kiên định:

- Thiên Cơ, chào ngài!

Vân Thiên Ky phục hồi tinh thần, hướng nàng gật đầu hỏi:

- Người đã nghĩ thông suốt?

Trên mặt Lam Bảo Nhi xuất hiện một nụ cười hồ hững, càng làm cho dung nhan tuyệt sắc của nàng càng thêm kiều diễm.

- Đúng vậy, ta đã nghĩ thông suốt. Cho tới nay, trong lòng ta vẫn chỉ yêu một người, ta luôn cho rằng mình sẽ có cơ hội nhưng mới vừa rồi ta chứng kiến người yêu hắn đã vì hắn mà ngăn trở Chung Cực Tất Sát Kỹ, lúc đó ta đã biết trái tim hắn vĩnh viễn không thể nào chứa thêm ta được nữa. Cuộc đời này vô duyên với ta, chỉ còn cách gửi gắm tâm tình mình cho trách nhiệm. Ta tên là Lam Bảo Nhi, ta nguyện gánh chịu trách nhiệm của một Quang Minh Quý Thủy Thánh Đồ.

Vân Thiên Ky lấy ra khối Tinh miện lóng lánh như tử tinh đưa tới trước mặt nàng. Lam Bảo Nhi dùng hai tay trân trọng đón lấy. Nhìn khối Tinh Miện trong tay, ánh mắt nàng trở nên kiên quyết hơn bao giờ hết.

Đỗ Minh cùng Đỗ Hình Nhi cũng cùng nhau đi ra, hai huynh muội đi tới trước mặt Vân Thiên Ky. Đỗ Minh trầm giọng nói:

- Ta nguyện trợ giúp lão sư bảo vệ Quang Minh, thân là một phần tử của Quang Minh Ngũ Hành đại lục, thủ hộ quê hương chính là trách nhiệm của mỗi người, dù có phải trả giá bằng cả sinh mệnh. Ta nguyện gánh vác trách nhiệm của Quang Minh Nhâm Thủy Thánh Đồ.

Đỗ Hình Nhi mở tròng hai mắt:

- Ta không biết nên nói như thế nào, nhưng ta cũng sẽ không lùi bước. Quang Minh Canh Kim Thánh Đồ, chỉ nghe là cũng đủ khí thế rồi. Ca ca nói sao thì ta cũng có thể làm được y như vậy. Ta cũng phải giúp Cơ Động ca ca.

Vân Thiên Kỵ phì cười, lấy ra Quang Minh Nhâm Thủy Tinh miện cùng Quang Minh Canh Kim Tinh Miện đưa tới trước mặt hai huynh muội. Bọn họ đón lấy rồi chia ra Tinh miện thuộc về phần mình. Hai huynh muội cùng nhìn nhau cười vang, bọn họ hiểu vận mệnh của mình cũng đã thay đổi vào giờ khắc này. Bọn họ đã không cần núp dưới ánh hào quang của Tử Thần nữa rồi.

Bảy khóa tinh miện đã trao ra hết bốn khóa, còn lại trong tay Vân Thiên Kỵ là hai khóa Thổ Hệ Tinh Miện và Mộc Hệ Tinh Miện. Trong những người còn lại ở nơi này, ngoại trừ Vân Thiên Kỵ, người duy nhất không có Cực Hạn Ma Lực chỉ có một mình Miểu Miểu – Minh chủ Ma Minh.

Ánh mắt Vân Thiên Kỵ rơi vào trên người Miểu Miểu, hẳn đọc được sự do dự trong ánh mắt nàng.

- Như thế nào? Người không muốn sao Miểu Miểu tiểu thư ?

Vân Thiên Kỵ hắng giọng hỏi?

Miểu Miểu kinh ngạc nhìn hẳn:

- Ta, ta thật có thể sao? Người nên biết, ta tới đây với tư cách là người của Ma Minh. Đỗ Hình Nhi còn từng bị ta bắt cóc. Các người cũng nên biết, hai chữ Ma Minh có ý nghĩa gì đối với Ma sư chánh thống.

Vân Thiên Kỵ lắc đầu:

- Không, ta không cần biết Ma Minh là có nghĩa gì, ta chỉ biết người là bằng hữu của chủ nhân ta, cũng là đồng bọn của chúng ta. Khi người còn ở bên ngoài, biết trước tiền đồ đầy nguy cơ mà vẫn kiên quyết đi theo Lô Đế và chủ nhân của ta, cùng nhau tham gia tràng chiến đấu này, lúc đó ta đã xem người là đồng bạn. Thân phận người như thế nào cũng không quan trọng đối với ta, ta nghĩ người hoàn toàn có năng lực, cũng có nghĩa vụ gánh vác trách nhiệm này của Quang Minh Kỷ Thổ Tinh miện. Từ bây giờ trở đi, trong các danh hiệu của người, chắc chắn sẽ có thêm một danh hiệu Quang Minh Kỷ Thổ Thánh Đồ.

Đôi mắt Miểu Miểu đã trở nên mơ hồ, ngân ngấn lệ. Đã bao nhiêu năm nay, Ma Minh chính là dị đoan trong mắt những Ma sư chánh thống. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới ngày hôm nay nàng chân chính được công nhận. Mặc dù sự tán thành này chỉ xuất phát từ trong miệng của một người duy nhất nhưng như thế đã là quá đủ đối với nàng.

Nhẹ nhàng đứng thẳng người lên, Miểu Miểu tiến tới phía trước mặt Vân Thiên Kỵ. Khi nàng nhận lấy Quang Minh Kỷ Thổ Tinh Miện, hai tay của nàng vẫn còn run lẩy bẩy.

- Thiên Cơ, cảm ơn ngài.

Vân Thiên Kỵ mỉm cười lắc đầu:

- Không, người không nên cảm ơn ta, bởi vì cái người nhận lấy chính là một phần trách nhiệm. Trong tay ta hiện giờ chỉ còn Quang Minh Ất Mộc Tinh Miện và Quang Minh Mậu Thổ Tinh Miện. Hai khóa Tinh Miện này ta tạm giữ lại, chờ sau khi chủ nhân quay trở về sẽ để cho hắn quyết định. Có một việc ta cần nói cho các người biết. Trong Quang Minh Thiên Can Thánh đồ của thể hệ này, Thánh vương của chúng ta chính là Quang Minh Âm Dương Song Hỏa Thánh Đồ - Cơ Động. Nhưng các người vẫn có mười người như cũ, bởi trong Quang Minh Thánh Đồ có thêm Cực hạn Dương Lô Quang Minh - Dương Lô Thánh Đồ Phát Thụy. Các người mới thật sự là Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, trách nhiệm của các người chính là dẫn dắt Quang Minh chiến thắng Hắc Ám.

Đúng vậy, bọn họ mới chân chính là Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ của thể hệ này, sắp xếp theo Ngũ Hành thì thứ tự lần lượt là:

- Quang minh Giáp Mộc Thánh Đồ: Khiêm Thư.

- Quang Minh Ất Mộc Thánh Đồ: khuyết danh.

- Quang Minh Âm Dương Song Hỏa Thánh Đồ: Cơ Động.
- Quang Minh Dương Lôi Thánh Đồ: Phát Thụy
- Quang Minh Mậu Thổ Thánh Đồ: khuyết danh
- Quang Minh Kỷ Thổ Thánh Đồ: Miếu Miếu.
- Quang Minh Canh Kim Thánh Đồ: Đỗ Hình Nhi.
- Quang Minh Tân Kim Thánh Đồ: A Kim.
- Quang Minh Nhâm Thủy Thánh Đồ: Đỗ Minh.
- Quang Minh Quý Thủy Thánh Đồ: Lam Bảo Nhi.

Bọn họ đã thực sự trở thành những Thánh Đồ dẫn dắt Quang Minh ngăn chặn Hắc Ám Thánh Đồ. Sau khi bọn họ chân chính cùng Tinh miện hoàn toàn dung hợp, điều mà họ phải gánh vác chính là trách nhiệm dẫn dắt Quang Minh Ngũ Hành đại lục tiến hành một trận tử chiến với Hắc Ám Ngũ Hành đại lục vào năm sau.

573. Chương 317 Bí Mật Của Liệt Diễm

Hồng quang nhàn nhạt tỏa ra xung quanh, cánh hoa mềm mại ở giữa hồ chậm rãi mở ra, để lộ hai người bên trong.

Nơi đây chính là địa tâm hồ, nơi đây tựa hồ không hề có bất kỳ thay đổi nào, cả khung cảnh tràn đầy nham tương và bọt khí thoát lên.

Trong không khí tràn đầy Hỏa nguyên tố, khiến cho Hỏa hệ ma sư như Cơ Động cảm thấy cực kỳ thoải mái. Hắc Ám và Liệt Diễm đã trở lại, đúng như Liệt Diễm đã nói, bọn họ đã về nhà.

Liệt Diễm không thu hồi bốn mạng Hồng Liên của mình, mà ẩn nhẹ vào bả vai của Cơ Động:

-Cơ Động, huynh ngồi xuống đi.

Cơ Động làm theo lời nàng, ngồi xuống tại trung tâm đài sen của Hồng Liên. Điều làm hắc bất ngờ là khi hắc ngồi xuống thì Liệt Diễm cũng ngồi theo, hơn nữa còn là trực tiếp ngồi ở trên đùi hắc, hai tay quấn chặt lấy cổ của hắc, cả người rúc vào trong ngực của hắc.

-Liệt Diễm, muội rốt cuộc bị sao vậy? Có phải thân thể không khỏe do mất quá nhiều ma lực không?

Cơ Động ân cần hỏi han. Liệt Diễm chưa bao giờ hành động lạ lùng như hôm nay, cứ như không muốn xa rời hắc vậy, khiến cho nơi sâu thẳm nhất trong lòng hắc không ngừng rung động kịch liệt. Nhưng hắc biết rõ, Liệt Diễm đã có thể sử dụng Chung Cực Tắt Sát Kỹ thì nàng sao có thể suy nhược được chứ?

Liệt Diễm ở Cơ Động trong ngực nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng lại không ngẩng đầu lên mà yếu đuối dựa vào trên lồng ngực vững chắc của Cơ Động:

-Cơ Động, có phải huynh rất muốn biết muội mạnh đến mức nào không? Hơn nữa còn muốn biết, tại sao muội nói muội không thể sử dụng sức mạnh của mình ở thế giới loài người. Đúng không?

Ánh mắt Cơ Động dần dần trở nên ôn nhu, ôm sát Liệt Diễm vào trong ngực, yên lặng cảm thụ hơi ấm từ nàng:

-Không, những thứ này không hề quan trọng. Huynh cho tới bây giờ cũng không hỏi qua muội, không phải sao? Huynh tôn trọng tất cả bí mật của muội, cũng chưa từng có hoài nghi muội bất kỳ điều gì.

Liệt Diễm gần như là thầm thì nói:

-Nhưng mà hiện tại muội muốn nói cho huynh biết tất cả những gì về muội.

Muội rốt cuộc được sinh ra vào lúc nào, ngay cả muội cũng không rõ lắm. Bởi vì khi muội mới vừa ra đời thì căn bản không hề có ý thức của riêng mình. Trong nham tương nóng bỏng của Địa Tâm Hồ không biết

từ bao giờ xuất hiện một tảng nham thạch, từ đó dường dục ra một đóa Địa Tâm Hồng Liên. Muội vốn được nham tương trong địa tâm dường dục không biết qua bao nhiêu năm. Qua ngàn năm, vạn năm, không biết lúc nào muội rốt cục cũng có được ý thức. Hơn nữa bắt đầu chủ động hấp thu Hỏa Nguyên Tố trong Địa Tâm Hồ. Nhưng quá trình này thì vẫn còn kém xa tốc độ tu luyện của huynh.

Cũng không biết trải qua bao lâu, linh thức của muội bắt đầu lớn mạnh, có lẽ cũng tương đương với linh hồn của nhân loại các huynh.

Dần dần muội có thể cảm giác được thế giới bên ngoài. Muội mới biết rằng được sống trên thế giới này hóa ra lại kỳ diệu như vậy.

Địa Tâm Thế Giới có mười tám tầng, mỗi một tầng đều có những sinh vật khác nhau. Nhờ vào linh thức càng ngày càng lớn mạnh, muội càng có thể cảm nhận được nhiều việc, cho đến khi linh thức của muội có thể xuyên thấu Địa Tâm tầng thứ mười tám, cảm nhận được thế nhân loại ở bên ngoài. Muội mới hiểu được, thì ra thế giới này vốn không hề đơn điệu, mà là tràn đầy màu sắc.

Còn nhớ rõ không? Muội đã nói huynh, muội đã từng du lịch ở thế giới loài người, thật ra đó chẳng qua là sự hiểu biết về thế giới nhân loại thông qua linh thức của mình thôi. Muội thật ra rất hâm mộ nhân loại các huynh, có thể hưởng thụ được ánh mặt trời ấm áp, có được thiên phú vượt bậc như vậy. Còn có sự trao đổi tình cảm nữa. Có lẽ bắt đầu từ một khắc đó, linh thức của muội đã không thể nào giữ vững được sự bình tĩnh nữa.

Thời gian từng ngày từng ngày qua đi, linh thức của muội cũng không ngừng lớn mạnh hơn, nhưng muội luôn cố gắng áp chế sự ham muốn của mình với thế giới bên ngoài. Bởi vì muội biết thế giới đó không thuộc về mình. Sau một thời gian dài quan sát thế giới loài người, muội cũng học được rất nhiều đạo lý, cũng hiểu được rất nhiều quy định của thiên địa. Hơn nữa muội biết muội vốn không nên tồn tại ở trên thế giới này. Muội sợ, muội sợ linh thức của muội sẽ bị người đó phát hiện, sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục. Cho nên muội quyết định an phận ở trong Địa Tâm Hồ, hấp thu năng lượng hỏa nguyên tố của Địa Tâm hồ, cố gắng tăng sức mạnh của mình lên. Chỉ có như vậy, muội mới có một cảm giác an toàn.

Thanh âm của Liệt Diễm vẫn êm dịu như trước, nhưng vào giờ phút này trong thanh âm kia của nàng lại chứa các cảm xúc kỳ dị. Như khóc như kể, thanh âm như trút cả nỗi lòng của nàng khiến cho Cơ Động không khỏi mềm lại.

-Cho đến có một ngày, Địa Tâm Thế Giới rung chuyển làm cho muội tỉnh lại từ trong việc tu luyện. Khi muội sử dụng linh thức của mình dò xét thì phát hiện tầng thứ mười tám của Địa Tâm thế giới đã hoàn toàn hỗn loạn. Khắp nơi đều tràn ngập chiến tranh, vô số địa tâm sinh vật chết đi. Cả tầng thứ mười tám của Địa Tâm Thế Giới hoàn toàn đã triệt để rối loạn. Muội không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng đây là lần đầu tiên muội có cảm giác tức giận. Nơi này là nhà của muội mà! Có người phá hư nhà của muội, muội sao có thể không tức giận chứ?

Cho nên muội bắt đầu dùng linh thức của mình tìm tòi nguyên nhân chiến tranh, rất nhanh muội đã tìm ra. Thì ra trận đại chiến này là do hai vị vua muốn tranh đoạt sự bá chủ với Địa Tâm thế giới. Vì vậy muội đã xuất thủ, đó là lần xuất thủ đầu tiên của muội từ lúc chào đời đến nay. Ngay cả chính muội cũng không ngờ tới mình lại trở nên cường đại như vậy. Khi đó muội đã lĩnh ngộ được chân lý của hỏa nguyên tố, mang trong người lực lượng bốn nguyên của hỏa nguyên tố.

Muội lần lượt đánh chết hai đại quân vương kia, điều đó làm cả Địa Tâm thế giới kinh sợ, cuối cùng làm cho nơi này một lần nữa được hưởng hòa bình, mà muội cũng nhờ đó mà kế thừa địa vị thống trị hai đại quân vương lúc trước, trở thành nữ hoàng của Địa Tâm Thế Giới. Muội tự chọn cho mình một cái tên, gọi mình là Liệt Diễm.

Nghe đến đó, Cơ Động đã có chút sùng sỡ, hẳn hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi làm sao Liệt Diễm có thể vượt qua ngàn vạn năm tĩnh mịch đó. Bởi nhiều khi tĩnh mịch còn đáng sợ hơn tử vong nhiều.

-Địa Tâm Thế Giới thái bình nhưng lòng của muội không thể bình tĩnh được. Trước khi chết thì Hỏa Diễm Quân Vương và Âm Viêm Ma Vương đã nói cho muội biết, bất luận là muội hay bọn họ đều vĩnh viễn không thể bước ra ngoài ánh sáng.

Bởi vì chúng ta đều được Địa Tâm chi hỏa sinh ra, không phải là những giống loài do thần tạo nên. Nếu như dùng ngôn ngữ của nhân loại để miêu tả thì đó là Thâm Uyên ác ma. Bọn họ vẫn còn may mắn vì khi giác tỉnh thực lực của bọn họ vẫn chưa đủ để uy hiếp đến thần. Nhưng mà bọn họ nói muối không giống họ, bởi vì khi muối tấn công bọn họ thì đã có thể làm cho thần kiêng kỵ. Vì muối cũng đã trở thành thần.

Mặc dù Cơ Động đã lờ mờ đoán ra, nhưng khi nghe chính miệng Liệt Diễm nói nàng chính là thần, trái tim của hắn không khỏi rung động kịch liệt.

Cho tới nay, Liệt Diễm vẫn luôn là nữ thần hoàn mỹ nhất trong lòng hắn. Nhưng hắn thật sự không ngờ tới nàng lại sự là thần.

Liệt Diễm tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ trong lòng Cơ Động, ngẩng đầu lên nhìn hắn, ánh mắt vẫn đầy ấp sự ôn nhu:

-Thật ra thì muối cũng không phải là thần thực sự, chẳng qua có được sức mạnh giống như thần thôi, chỉ có nhân loại các huynh mới có thể thực sự trở thành thần, muối lại không được. Muối vĩnh viễn chỉ có thể là Thâm Uyên Ác Ma! Một khi thần biết được sự tồn tại của muối, như vậy muối chỉ có kết cục là hủy diệt. Bắt đầu từ một khắc đó, muối đã không dám trở lên mặt đất, cho dù là linh thức cũng không dám phát tán, muối không muốn bị hủy diệt, muối không muốn mất đi sự sống và ý thức mà khó khăn lắm mới có được, cho dù có phải chịu sự tĩnh mịch cả đời trong Địa Tâm thế giới thì sao- ít nhất muối vẫn sống.

Nghe Liệt Diễm nói tới chỗ này, ánh mắt của Cơ Động đã dần nhòe lệ, cánh tay ôm lấy Liệt Diễm đã hơi run rẩy.

Cho đến bây giờ, hắn mới hiểu được, lúc đó Liệt Diễm chấp nhận du lịch đại lục cùng hắn là nguy hiểm đến mức nào, mà nàng làm hết thảy cũng chỉ vì mình!

Đột nhiên, hắn phảng phất nhận ra điều gì đó, cả trái tim trong nháy mắt thất lại:

-Liệt Diễm, vậy muối vừa mới sử dụng sức mạnh của mình ở bên ngoài, muối...

Liệt Diễm nhẹ nhàng ngồi thẳng người lại, khẽ dịch chuyển vị trí của mình trên đùi Cơ Động, làm cho mình và Cơ Động gần hơn nữa:

-Tiểu Cơ Động, không ngắt lời muối được chứ? Nghe muối nói hết đã.

Cơ Động ôm chặt Liệt Diễm vào người, đặt cằm của mình ở trên vai của nàng vì hắn sợ, hắn sợ sau một khắc nữa Liệt Diễm sẽ rời khỏi mình, sự khủng hoảng trước nay chưa từng có này đang lan tràn khắp mọi ngõ ngách trong tâm hồn hắn.

Liệt Diễm tiếp tục nói:

-Thời gian một ngày đã đủ rồi. Huynh cũng biết, ở Địa Tâm Thế Giới này thật ra không có khái niệm ngày.

Bởi vì muối căn bản sẽ không phân ra ban ngày và ban đêm. Mà có thì chẳng qua đó là sống hay chết mà thôi. Muối vốn đã quen với sự tĩnh mịch rồi, muối cũng không biết sau này mình sẽ ra sao nữa, tất cả sự quan tâm của muối đều đặt vào trong Địa Tâm thế giới, nhưng muối có dần dần nhận ra, muối không hiểu rõ mình sống vì cái gì.

Cũng ngay vào lúc đó, bất chợt có một luồng ma lực cường đại khiến không gian ba động truyền vào Địa Tâm Hồ, tiến thẳng vào trong linh thức của muối. Trong mắt muối là một hải tử của nhân loại, thực lực của hải tử đó thậm chí còn yếu hơn cả những sinh vật yếu ớt nhất ở Địa Tâm thế giới. Trong tay của hắn còn mang theo một ly rượu, một hương vị mà muối chưa bao giờ cảm nhận qua.

Thanh âm Cơ Động run rẩy nói:

-Đó là huynh sao...

Liệt Diễm khẽ cười nói

-Đúng vậy! Đó là huynh. Muối hiện tại vẫn còn nhớ bộ dạng của huynh khi tới đây lần đầu tiên. Huynh ngày ngày nhìn muối. Vốn muối định làm huynh biến mất vĩnh viễn. Nhưng có lẽ bởi vì lúc đó muối thật

sự quá tình mịch, mà cũng có thể là do ly rượu kia của huynh thật quá hấp dẫn, muội nhịn không được mới cùng huynh nói chuyện.

Cũng chính từ một khắc kia, cuộc sống của muội đã thay đổi. Mỗi ngày, muội đều thưởng thức rượu ngon do huynh điều chế, điều đó khiến cho muội hiểu được sự hạnh phúc mà nhân loại các huynh thường hay nhắc tới là gì.

Hơn nữa càng làm muội kinh ngạc là, lúc huynh điều chế mỹ tửu thì luôn bao hàm vào đó một loại cảm xúc đặc thù. Có thể hòa tình cảm vào trong chất lỏng thì cho dù là muội cũng không làm được! Muội vốn là thần nên đã có một khoảng thời gian rất dài để tìm hiểu tình cảm là gì. Cho nên linh thức của muội lại một lần nữa quan sát thế giới loài người của huynh.

Trải qua sự quan sát không ngừng, muội mới biết được. Loại tình cảm này gọi là tình yêu, mà nó chỉ xuất hiện giữa những người nam nữ nhân loại yêu nhau say đắm.

Muội bắt đầu bối rối rồi, huynh đem đến cho muội loại tình cảm này khiến cho muội vô cùng sợ hãi.

Bởi vì muội đột nhiên cảm giác được tâm tình cùng linh thức của mình đều đặt trên người huynh. Mỗi ngày trước khi huynh đến, muội đều cầu nguyện, cầu nguyện cho chuyện đó đừng đến.

Muội sợ, muội sợ mình sẽ bị hủy diệt. Bởi muội căn bản không phải là một sinh vật của thế giới này, muội không thể tiếp nhận tình yêu của huynh.

Cho nên muội lựa chọn trốn tránh, đã có một khoảng thời gian rất lâu muội không dám gặp huynh. Nhưng điều đó càng làm cho sự nhung nhớ trong lòng muội càng lúc càng nhiều hơn. Hơn nữa, trong linh thức của muội cũng bắt đầu xuất hiện nhiều loại cảm xúc giống với nhân loại các huynh. Ngày đó khi muội thấy huynh gặp phải nguy hiểm suýt chết thì muội đột nhiên hiểu ra, thì ra muội đang trốn tránh, cho tới giờ muội cũng đang trốn tránh. Nhưng như vậy sẽ chỉ làm cho muội càng thêm thống khổ, đồng thời muội cũng nhận ra mình đang càng ngày có những cảm xúc của nhân loại, điều đó không phải diễn ra trong vòng một ngày mà là một sự tiến hóa từ từ. Linh thức cùng lực lượng của muội cũng biến hóa dựa theo tâm tình đó.

Cho nên muội quyết định không trốn tránh nữa, muội muốn thấy đến tận cùng huynh có thể làm muội thay đổi như thế nào. Nhưng làm cho muội không ngờ tới chính là, theo thời gian từng ngày qua đi muội càng ngày càng giống với nhân loại

Hơn nữa muội rốt cục cũng chấp nhận tình cảm mãnh liệt kia của huynh. Muội ra đời trong Địa Tâm Nham Tương, vốn chưa bao giờ biết cái gì gọi là nóng bỏng, nhưng tình yêu của huynh lại làm cho muội cảm nhận được sự ấm áp trong lòng

Muội phát hiện ra mình càng ngày càng không thể rời xa huynh. Khoảng thời gian làm bạn với huynh cùng du lịch đại lục đối với muội là đoạn thời gian muội vui sướng nhất. Huynh còn nhớ không, lần trước muội đột nhiên bế quan đó là bởi vì muội đã hoàn thành tiến hóa.

Nếu như nói thời điểm đánh bại hai đại quân vương, lực lượng của muội chỉ có thể tương đương với Nhất Cấp Thần Cách thì sau khi trải qua lần tiến hóa này, muội đã có lực lượng Nhị Cấp Thần Cách. Đại Địa nữ thần trưởng được cô bé Miểu Miểu kia cảm cũng là Nhị Cấp Thần Cách Nữ Thần Đại Địa.

Cho nên mới vừa rồi muội mới có thể giúp các huynh chống lại Chung Cực Tắt Sát Kỹ. Bởi vì Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới mặc đúng là Chung Cực Tắt Sát Kỹ, nhưng nó cũng không phải là do thần phát ra. Siêu Cấp Tắt Sát Kỹ thuộc về phạm vi thánh cấp còn Chung Cực Tắt Sát Kỹ thì chỉ thuộc về thần.

Cơ Động, huynh biết tại sao muội vẫn không dám chân chính tiếp nhận tình yêu của huynh, nói với huynh ba chữ kia hay không?

Trong đôi mắt ôn nhu của Liệt Diễm rốt cục bắt đầu xuất hiện biến hóa, nơi đáy mắt thoáng qua sự buồn bã.

-Tại sao?

Cơ Động không kìm được bật thốt.

Liệt Diễm nói:

-Bởi vì muội không phải là người, muội không có thân thể nhân loại. Huynh đã thấy thân thể muội tất cả đều do năng lượng ngưng tụ mà thành. Muội dùng năng lượng bắt chước thành bộ dạng nhân loại các huynh, thậm chí ngay cả tình cảm cũng y hệt, nhưng muội dù sao không phải là người! Muội không thể giống một người con gái nhân loại vì huynh sinh con, như vậy muội làm sao có thể tiếp nhận tình yêu của huynh chứ. Muội không muốn huynh yêu một khối năng lượng, hoặc chỉ yêu thân thể hoàn mỹ này do muội sáng tạo.

-Không, Liệt Diễm, không. Muội nói không sai, lúc mới bắt đầu biết muội, huynh đúng là yêu dung mạo hoàn mỹ của muội. Nhưng hiện tại huynh yêu tất cả những thứ thuộc về muội. Dù cho muội không có thân thể, chỉ còn lại linh hồn thì huynh vẫn yêu muội, trọn đời yêu muội.!

574. Chương 318: Sát Thần Tư Phổ Nhược Tư

Nhìn Liệt Diễm, tình yêu say đắm trong mắt Cơ Động đã nồng đậm đến cực hạn:

- Thật ra ta đã sớm biết nàng không phải là nhân loại. Nàng cũng đã sớm nói cho ta biết, nàng vốn là một đoá Hồng Liên tiến hóa mà thành, nhưng có khi nào ta để ý đến đâu? Loài người thì sao? Năng lượng thì sao? Chẳng phải loài người chúng ta cũng chỉ là túi da do năng lượng ngưng tụ lại sao? Liệt Diễm, ta yêu nàng, bất luận nàng biến thành hình dáng ra sao, bất luận tội cùng bản thể của nàng là gì, ta cũng vẫn yêu nàng như vậy. Nàng đã đem bí mật của mình nói cho ta biết, vậy ta cũng nói cho nàng biết một bí mật thuộc về ta. Thật ra, ta cũng không phải là người thuộc về thế giới này. Linh hồn của ta đến từ một thế giới khác, Cơ Động mà nàng nhìn thấy, chỉ là một linh hồn trong một thân thể khác mà thôi. Kiếp trước, ta sống ở một địa phương hoàn toàn khác với Quang Minh Ngũ Hành đại lục, nơi đó cũng có loài người. Khi đó, ta chính là một đời Tử Thần, là điều tử sư xuất sắc nhất tại thế giới kia. Trong một lần thưởng thức rượu ngon ngàn năm, ta đã ngủ thiếp đi. Khi tỉnh lại đã thấy thân thể hiện tại này của mình, linh hồn vốn là của Cơ Động đã sớm tiêu tán tử vong. Nói cách khác, linh hồn ta đã xuyên qua không gian, đến chiếm cứ thân thể của hắn.

Liệt Diễm ngơ ngác nhìn Cơ Động, nàng làm sao cũng không nghĩ tới, Cơ Động sẽ mang lại cho mình một sự kinh ngạc khổng lồ như vậy.

Cầm hai tay Liệt Diễm, kéo nào vào lồng ngực của mình, Cơ Động nói:

- Liệt Diễm, điều ta có thể nói cho nàng chính là bất luận kiếp trước hay kiếp này, ta chỉ yêu duy nhất một nữ tử, đó chính là nàng, Liệt Diễm của ta. Ta biết, tính cách của ta gần như cố chấp, nhưng ta sẽ vẫn chấp nhất như vậy, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi. Bất luận tương lai nàng phải đối mặt với cái gì, người cũng tốt, thần cũng được, ta sẽ luôn cùng nàng đối mặt với điều đó. Ta chỉ có một thỉnh cầu, hãy để cho ta chết trước nàng một giây.

Nghe những lời tận tâm can của Cơ Động, ánh mắt Liệt Diễm đột nhiên thanh tỉnh trở lại:

- Không, Cơ Động, ta vẫn không thể tin tưởng tình yêu của chàng, thì ra bấy lâu nay chàng vẫn còn một vài điều bí mật giấu giếm ta. Chàng làm thế làm sao ta có thể tin tưởng chàng cho được?

Cơ Động cười khổ nói:

- Không phải là ta không muốn nói cho nàng biết, chẳng qua điều này nếu nói ra, nghe quá rợn người. Hơn nữa, ta rất sợ, rất sợ nàng sẽ bỏ ta mà đi, cho nên chỉ cần là điều gì có thể ảnh hưởng đến cảm giác của nàng đối với ta, ta cũng không dám mạo hiểm. Liệt Diễm, nàng muốn ta phải làm như thế nào mới bằng lòng tin tưởng ta?

Liệt Diễm nở một nụ cười nhu hòa nói:

- Nếu chàng có thể lấy thập đại danh tử trong Danh Tử Lục làm cơ sở, điều chế ra mười loại Kê Vĩ Tử khác nhau, ta lập tức sẽ tin tưởng chàng.

Cơ Động sửng sốt, hắn không nghĩ đến Liệt Diễm lại có thể nói lên yêu cầu quái dị như vậy.

Nhìn Cơ Động, trong lòng Liệt Diễm càng thêm run rẩy:

“Cơ Động, ta như thế nào lại không tin chàng chứ? Chàng cũng đã biết, ở trong lòng ta, chàng không chỉ là tình yêu, mà còn là toàn bộ cuộc sống của ta. Ta chỉ hi vọng chàng có thể giữ được mạng sống, hảo hảo sống sót. Ta làm sao có thể để chàng đi tìm chết cùng ta? Chàng biết không, khi ta có dũng khí xông vào Thánh Tà đảo, vì chàng mà ngăn trở Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới, khi đó ta mới hiểu chân lý đích thực của tình yêu, ta đã không ngăn trở được việc mình yêu chàng. Bất luận như thế nào, ta cũng không thể để chàng chết trong lúc này.”

Đột nhiên, cả Địa Tâm Thế Giới đột nhiên rung chuyển mạnh làm Liệt Diễm biến sắc, nàng không đợi Cơ Động lên tiếng hỏi, lập tức hóa thành một đạo hồng quang, lặng lẽ từ ngực Cơ Động đi ra ngoài. Cơ Động chỉ thấy một cỗ ma lực nồng đậm áp bao phủ lấy toàn thân mình, chỉ sau một khắc, hắn đã bị đưa đến một bích động xa xôi chưa bao giờ từng đến trong Địa Tâm Thế Giới, cả người vẫn bị vây hãm luồng trong hồng quang đó.

“Chuyện gì đang xảy ra?”

Cơ Động chấn động trong lòng, muốn phản ứng lại nhưng lại bị màn hồng quang ngăn trở ở bên trong. Thực lực của hắn ở trong giới Ma sư loài người cũng có thể được coi là siêu quần bạt tụy, nhưng đứng trước một vị Nhị cấp Thần cách như Liệt Diễm thì hắn cũng chỉ là một con kiến bé nhỏ... Với lực lượng của hắn, làm sao có thể phá vỡ được kết giới do Liệt Diễm bày ra?

Mặc dù không thể đi ra ngoài nhưng Cơ Động lại có thể quan sát được tất cả những phát sinh bên ngoài, chỉ thấy thân thể Liệt Diễm đang lơ lửng trôi nổi giữa không trung, chân đạp bốn mạng Hồng Liên, ở sau lưng nàng là một hư ảnh Hồng Liên khổng lồ. Cơ Động và Liệt Diễm linh hồn tương liên với nhau, lúc này tự nhiên có thể cảm giác được trạng thái tinh thần của Liệt Diễm đang khẩn trương cao độ, thậm chí còn xen lẫn vài phần sợ hãi và kinh hoảng. Cảm xúc như vậy lần đầu tiên hắn thấy trên người Liệt Diễm, cho dù là ở thời điểm thi triển Chung cực Tắt Sát Kỹ trong trận đánh trước, Liệt Diễm cũng không có trạng thái tinh thần đó.

Cơ Động còn không kịp suy tư nhiều, một cột sáng kim sắc chợt bất thành linh từ trên trời giáng xuống, dù trong Địa Tâm Thế Giới không có bầu trời nhưng Cơ Động vẫn cảm nhận được cột sáng đó như xé trời lao xuống.

Nhìn thấy người vừa xuất hiện, thần sắc Liệt Diễm càng trở nên khẩn trương hơn, khắp toàn thân đều có một tầng quang vụ nhàn nhạt màu hồng, giống như lúc nàng phát ra Siêu Tắt Sát Kỹ Hồng Liên Thiên Hỏa.

Người vừa xuất hiện tướng mạo cực kỳ anh tuấn, toàn thân mặc áo giáp màu vàng, thân hình cao lớn, vóc dáng hùng vĩ không khác gì Lôi Đế Phát Thụy. Thần giáp màu vàng lóng lánh phát ra vô số quang thải ma văn nhàn nhạt, hai cánh như hai cánh chim khổng lồ mở ra hoàn toàn phía sau lưng, khắp toàn thân nơi nào cũng toát ra một cỗ khí thế cường đại khó thể hình dung. Trong nháy mắt khi hắn xuất hiện, Địa Tâm Hồ nóng bỏng trong Địa Tâm Thế Giới đột nhiên trở nên lạnh như băng, cả Địa Tâm Thế Giới dường như vì người mới đến mà trở nên run rẩy, nham tương trong Địa Tâm Hồ cũng như bị cô đọng lại.

Cơ Động hoàn toàn có thể cảm giác được đó không phải do nhiệt độ bỗng nhiên biến hóa, mà thuần túy là do uy áp tinh thần của người mới đến phóng thích ra. Hơi thở rét lạnh làm cho quang mang màu đỏ lóng lánh trong Thế Giới Địa Tâm đã xuất hiện thêm một tầng màu trắng, hoàn toàn do sát khí băng lãnh ngưng tụ thành một tầng màu trắng. Để làm được điều này, cần phải có sát cơ mạnh mẽ đến cỡ nào mới có thể ngưng tụ, mới có thể xuất hiện tình huống sát khí trở thành thực chất thể này chứ?

Trên gương mặt mang phong cách cổ xưa ấy có một đôi trông mắt màu thủy lam, trong hai mắt hắn thậm chí không có lấy một tia sinh cơ ba động, chỉ có sự lạnh lẽo và băng hàn. Hắn chăm chú nhìn Liệt Diễm như nhìn chăm chú vào một con sơn dương đang chờ giết thịt.

- Thần giới Tu La chấp pháp dưới trướng Thần tọa chấp pháp giả, Sát thần Tư Phổ Nhược Tư ở chỗ này. Nghiệt chương, còn không thúc thủ chịu trói, theo ta trở về Thần giới chịu phân xử của Ủy Viên Hội.

Thân hình Liệt Diễm ở trên không chậm rãi phiêu đảng lui về phía sau, ánh mắt nàng ngập tràn sự sợ hãi.

- Ngài khỏe chứ, Tư Phổ Nhược Tư đại nhân. Không biết ta đã phạm tội gì mà ngài lại muốn bắt ta trở lại Thần giới.

Liệt Diễm thành Thần đã lâu, đối với chuyện của Thần giới cũng biết được ít nhiều, khi nàng nghe đối phương tự giới thiệu, tâm tình đã chìm xuống tận cùng của sự tuyệt vọng. Vốn là nàng còn ôm tâm tư sẽ có vài phần hi vọng, nếu như người tới đây chỉ là Nhất cấp Thần cách, có lẽ nàng sẽ có được mấy phần cơ hội, nhưng khi biết được đối phương là Sát thần, trong lòng nàng đã hiểu mình không có bất kì một nửa điểm may mắn nào nữa rồi.

Sau khi thành thần, linh thức của nàng đã hóa thành Thần thức, có thể cảm ứng được rất nhiều chuyện trong Thần giới. Trong Thần giới có Tam đại Chấp Pháp thần, trong đó nghiêm khắc nhất, cũng là cường đại nhất là Tu La thần, cho dù là Thần vương của Thần giới cũng phải kiêng kị Tu La thần, điều đó có thể thấy hấn mạnh mẽ đến mức độ nào. Sát thần Tư Phổ Nhược Tư chính là đệ nhất cường giả dưới trướng Tu La Thần, cũng là đệ nhất sát thủ. Lọt vào tay hấn, chẳng có vị thần cách nào có thể chạy thoát. Mặc dù hấn cũng chỉ là Nhị cấp Thần cách nhưng hấn lại sở hữu thuộc tính sát lục (giết chóc), đó là thuộc tính có thể nói là khắc chế gần như tất cả các Thần cách. Hơn nữa hấn lại có Tu La thần chống lưng phía sau, cho dù phải đối mặt với một Chủ thần, cũng có thể ngang hàng nói chuyện. Liệt Diễm không thể nào ngờ nổi, Thần giới lại coi trọng mình như vậy, lại phát tới một Sát thần đại nhân vật.

Từ mắt Tư Phổ Nhược Tư phóng ra hai luồng kim quang nhìn thẳng vào Liệt Diễm. Thần quang mãnh liệt đó dường như muốn nhìn xuyên thấu thần thức của nàng.

- Người phạm tội gì sao? Nghiệt chương ngươi tồn tại nơi thâm uyên này chính là tội nghiệt, ngươi căn bản không nên hiện thân trên thế giới này. Tuy nhiên khi ngươi ẩn núp, thủy chung không lộ ra tu vi thần cấp của mình, mới không bị Thần giới phát hiện. Lần này ngươi lại dám can đảm mạo muội làm ảnh hưởng đến sự phát triển của loài người, lại còn phát ra lực lượng thần cấp, há có thể tha thứ cho việc tồn tại của ngươi? Ngươi có bao nhiêu là tội, hãy chờ xem sẽ bị trừng phạt như thế nào! Ủy Viên Hội của Thần giới sẽ có cân nhắc quyết định công bình dành cho ngươi. Lập tức thúc thủ chịu trói, theo ta trở về Thần giới, nếu không giết không tha.

Liệt Diễm cất tiếng thở dài, nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, nơi bích động đang phong ấn Cơ Động. Cơ Động có thể nhìn thấy sự quyết liệt trong ánh mắt nàng.

- Không, Liệt Diễm, không...!

Cơ Động điên cuồng gào thét, chỉ có điều thanh âm của hấn không có cách nào lọt qua được phong ấn của Liệt Diễm. Trong nội tâm hấn giờ khắc này, chỉ có sự trách móc bản thân.

“Tất cả những điều này cũng chỉ bởi vì mình a! Chỉ vì cứu mình, Liệt Diễm mới phải bộc lộ ra tu vi Thần cấp, bị Thần giới phát hiện, còn phải ra Sát thần này tới bắt nàng. Hiển nhiên, nếu Liệt Diễm theo Sát thần đó trở về Thần giới, tuyệt nhiên sẽ không có kết quả tốt. Bây giờ, mình có thể làm cái gì đây? Lấy thực lực của mình, làm sao có thể can thiệp đến giao thiệp của thần.”

Trên gương mặt hoàn mỹ, yêu kiều của Liệt Diễm hiện ra một nụ cười sâu thẳm, nàng quay đầu về phía Tư Phổ Nhược Tư.

- Sát thần đại nhân, hấn chỉ là loài người. Nếu như ta nhớ không nhầm, Thần giới Chấp pháp giả tuy mạnh mẽ, nhưng chỉ có thể chấp pháp đối với thần. Nếu như ta chết, xin ngài không nên làm thương tổn đến hấn. Sự hiện hữu của hấn có quan hệ rất lớn đến vận mệnh loài người ở thế giới này, thậm chí có thể không lâu sau sẽ trở thành một thành viên của Thần giới.

Tư Phổ Nhược Tư lạnh lùng nói:

- Bản thân làm việc như thế nào, còn phải cần ngươi chỉ dạy sao? Nghiệt chương, còn không nhanh lên, theo ta trở về Thần giới.

Nếu đổi lại là như trước kia, mỗi khi chấp pháp đối với những tiểu thần, Tư Phổ Nhược Tư hấn cũng không phí nhiều lời như thế. Lần này hấn phải tự mình đến đây là vì thực lực của Liệt Diễm. Khi Thần giới phát hiện tại Quang Minh Ngũ Hành đại lục xuất hiện một vị Nhị cấp Thần cách, đã vô cùng khiếp sợ. May mà việc này còn chưa từng kinh động đến Ủy Viên Hội của Thần giới. Sát thần Tư Phổ Nhược Tư là một trong những chấp pháp cường đại nhất, lúc này mới tự mình đến đây. Việc để thế giới loài người xuất hiện Nhị cấp Thần cách, chính là sai sót lớn nhất của những chấp pháp, chỉ có thể đem nàng quay về Thần giới trước khi hai đại Thần Vương cùng ba vị chấp pháp của Thần giới Ủy Viên Hội phát hiện ra vụ việc, may ra mới

có thể giảm bớt tội lỗi. Cho nên Sát thần Tư Phổ Nhược Tư lúc này mới lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới nơi này. Mặc dù thực lực hấn mạnh mẽ nhưng Liệt Diễm trước mắt hấn cũng đồng dạng là Nhị cấp Thần cách, có thể tránh được phiền toái thì tránh, hấn tự nhiên cũng không muốn hoang phí sức lực.

Nhưng đúng lúc này, đôi mắt Liệt Diễm bỗng nhiên trở nên kiên định, cảm xúc hoảng sợ đã bị quét sạch, thay vào đó là sự quyết liệt, trầm ổn.

- Không, ta không thể trở về. Cho dù chết, ta cũng muốn chết tại mảnh đất này.

- Người nói gì? Người dám chống lại mệnh lệnh của Thần giới?

Tư Phổ Nhược Tư nhìn cô gái có vẻ mảnh mai ở trước mặt mà không tin vào lỗ tai mình. Khi hấn vừa xuất hiện, vị nữ thần nơi thâm uyên này đã cực kỳ sợ hãi, cảm xúc đó không phải là giả vờ.

Bất kỳ một chủ thần nào sở hữu một ít thần cách, khi thấy hấn đều có phản ứng như thế. Tư Phổ Nhược Tư đã quen với thái độ đó từ lâu, không ngờ vào lúc này hấn lại phát hiện sự sợ hãi của Liệt Diễm đối với hấn chẳng những đã hoàn toàn biến mất, mà sự cường ngạnh của nàng lại càng toát ra mạnh mẽ. Thần trí cùng Thần lực của nàng cũng đang kịch liệt khởi động, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất thủ. Đối mặt với uy áp của Sát thần mà có can đảm như thế, từ Chủ thần cho đến Thần cách ở Thần giới cũng có thể nói là phượng mao lông giác. Không nghĩ tới nữ thần nơi thâm uyên này lại có dũng khí như vậy.

Liệt Diễm nở nụ cười buồn bã:

- Theo người trở về hay không theo người trở về có gì là khác biệt? Theo như những lời người nói, bản thân ta chính là không nên tồn tại. Đến Thần giới, điều mà Thần giới Ủy Viên Hội cấp cho ta cũng sẽ chỉ là thần hình câu diệt. Đã như vậy, chết ở trong tay người hay chết trong tay Thần giới Ủy Viên Hội có gì là khác biệt chứ? Thà rằng hãy để cho ta lãnh giáo một chút thực lực của Sát thần đại nhân uy danh hiển hách tại Thần giới, xem xem đến tội cùng là cường đại cỡ nào!

Đối mặt với Sát thần Tư Phổ Nhược Tư mà còn dám nói những lời này, nếu như Liệt Diễm không cầu được chết thì làm sao có thể thoát ra. Nàng sẵn dĩ lựa chọn chết trận ở nơi này mà không trở về Thần giới, mục đích chỉ có một. Nàng hi vọng, chính mình trước khi chết có thể làm thêm một chút chuyện cho Cơ Động. Cuộc chiến của thần, không hề nghi ngờ sẽ có tác dụng dẫn dắt rất lớn đến việc tu luyện của Cơ Động, hướng chi bản thân mình đánh một trận, lại có thể khắc sâu vào linh hồn hấn. Trong tương lai, khi hấn thật sự tiến sâu vào cấp độ này, tất nhiên sẽ có tác dụng trợ giúp rất lớn với hấn. Đây là việc cuối cùng mà nàng có thể làm cho hấn. Ngay cả chết còn không sợ, Liệt Diễm sao có thể sợ hãi Sát thần chứ?

Nghe Liệt Diễm nói vậy, ánh kim quang trong mắt Tư Phổ Nhược Tư đã hoàn toàn biến thành một màu trắng lạnh lẽo. Thân là Thần giới Chấp pháp giả, người có can đảm xúc phạm đến quyền uy của hấn cơ hồ đều đã chết hết.

- Người đã muốn hình thần câu diệt, ta đây sẽ thành toàn cho người!

Sát cơ nồng đậm từ trên người Tư Phổ Nhược Tư cấp tốc đề thăng cao độ, những hoa văn mỹ lệ trên bộ khải giáp màu vàng trong nháy mắt liền bộc phát ra bạch quang mãnh liệt. Sát cơ kinh khủng biến thành thực thể trong nháy mắt đã tràn ngập khắp ngõ ngách của Địa Tâm Hồ, áp chế Liệt Diễm đến nỗi sắc mặt nàng đã trở nên trắng nhợt.

Hai cánh tay Liệt Diễm chậm rãi giơ lên từ hai bên thân thể, bốn mạng Hồng Liên dưới chân chợt phóng xuất ra quang mang màu đỏ nồng đậm, nham tương trong Địa Tâm thể giới vốn đang chịu sự áp bách của Sát thần Tư Phổ Nhược Tư, nay đón nhận được quang mang màu đỏ từ trên người nàng phát ra liền thoát khỏi trói buộc, âm âm như sóng biển cuộn cuộn nổi lên. Nham tương nóng bỏng mang theo Hỏa nguyên tố khổng lồ lúc này đã bị Liệt Diễm hoàn toàn khống chế, đối chọi với uy áp của Sát thần.

575. Chương 319: Cuộc Chiến Của Thần.

Thế nhưng Liệt Diễm cũng có hai điểm mà Tư Phổ Nhược Tư không thể so sánh được. Thứ nhất là nàng dứt khoát tử chiến bởi nàng tuyệt đối không cho rằng mình có hi vọng sống sót dưới sự đuổi giết của Thần giới.

Bất cứ người nào khi biết mình sắp phải đối diện với cái chết cũng đều có thể bộc phát ra lực lượng khổng lồ, huống chi là một vị Thần. Mặt khác, nơi này là Địa Tâm Hồ, là nơi sinh sống của nàng, tất cả lực lượng của nàng chính là từ Địa Tâm Hồ mà có. Lực lượng của thần tuyệt đối không phải là vô cùng tận. Lấy Địa Tâm Hồ làm chiến trường, đối với bản thân của Liệt Diễm có tác dụng tăng phúc cực lớn, huống chi nàng còn quen thuộc Địa Tâm Hồ giống như là đối với thân thể của chính mình vậy.

Cũng chính bởi có hai điều kiện này tồn tại, trận chiến này của Liệt Diễm cùng Tu Phổ Nhược Tư mới không phải là thuần túy nghiêng về một phía.

Tu Phổ Nhược Tư chuyển động, đôi mắt màu trắng bắn ra một luồng sát khí mạnh mẽ không gì sánh kịp. Hắn đương nhiên nhìn ra được Liệt Diễm đang mượn lực lượng của Địa Tâm Hồ, làm sao hắn có thể để cho nàng có cơ hội tích súc đầy đủ lực lượng chứ? Chỉ thấy thân hình Tu Phổ Nhược Tư chợt lóe lên, tựa hồ chỉ là di động trên không trung một thước. Xa xa trên vách động, Cơ Động căn bản không thể thấy rõ ràng động tác của hắn như thế nào, thì đã có trăm ngàn đạo bạch quang ầm ầm bắn thẳng tới Liệt Diễm.

Cũng vừa lúc đó, Cơ Động đột nhiên cảm giác được trong lòng chấn động, linh hồn của hắn đã gắn thành một thể cùng với thần thức của Liệt Diễm, hệt như hắn ở trong chiến đấu lúc trước, bằng vào linh hồn lực của chính mình trợ giúp đồng bọn. Chỉ khác ở chỗ lần này là Liệt Diễm dùng thần trí của mình chủ động tương liên cùng lực lượng của hắn. Cảm nhận được thần thức của Liệt Diễm đang dao động, ánh mắt Cơ Động mặc dù thấy không rõ, nhưng thông qua Thần thức của Liệt Diễm, hắn đã cảm nhận rõ ràng được mọi diễn biến.

Trăm ngàn đạo bạch quang kia chính là quyền đầu của Sát thần Tu Phổ Nhược Tư. Nói cách khác, từ một khoảng cách xa ở phía trước, trong nháy mắt hắn đã xuất ra hàng trăm ngàn quyền một lúc. Hơn nữa mỗi một quyền mà hắn xuất ra đều mang theo một loại lực lượng kỳ dị. Trăm ngàn quyền kia bao trùm trong một phạm vi nhất định, tạo thành một trận pháp thần kỳ, hoàn toàn đem thân thể của Liệt Diễm bao vây ở bên trong, làm nàng không cách nào né tránh. Từ quyền ý của Sát thần Tu Phổ Nhược Tư, Cơ Động chân chính cảm nhận được cái gì là sát khí có tính chất hủy diệt. Hắn biết rõ ràng, nếu đối lại là mình, sợ rằng Sát thần chỉ cần dùng một ý niệm trong đầu cũng đủ để làm hắn chết hơn trăm ngàn lần. Sự chênh lệch giữa người và Thần là không thể tính toán được.

Cũng ngay lúc đó, Liệt Diễm đã chuyển động. Đối mặt với sự công kích của Sát thần, nàng thể hiện ra sự tỉnh táo cực độ, hai tay tạo thành hình dạng Lan Hoa chỉ. Trong cảm ứng linh hồn của Cơ Động, đôi tay của Liệt Diễm trong nháy mắt đã bùng ra trăm ngàn lần. Theo mỗi lần bùng tay đó, từng cột nham tương hỏa trụ từ trong Địa Tâm Hồ phụt mạnh lên, từ phía dưới bắn thẳng lên cao đón đánh toàn bộ công kích của Sát thần. Đồng thời mỗi cái bùng tay của Liệt Diễm cũng tạo thành một tiểu Hồng Liên đón chặn quyền đầu của Sát thần từ phía chính diện.

Đó chính là tiểu Hồng Liên mà Cơ Động đã nhìn thấy trên Thánh Tà đảo. Liệt Diễm chính là nhờ vào đóa tiểu Hồng Liên đó mà làm Hắc Ám Thiên Cơ sau khi hấp thụ ma lực của Tứ đại Thánh Thú cũng phải nuốt hận. Qua đó có thể thấy được trong đóa tiểu Hồng Liên này chứa đựng năng lượng kinh khủng như thế nào. Vậy mà khi đối mặt Sát thần, Liệt Diễm lại đồng thời bắn hàng ra trăm ngàn đóa Hồng Liên cùng lúc, chỉ cần thoát khỏi một chút cũng đủ để Cơ Động lo lắng cực độ.

Đây là một trận giao phong chân chính giữa Thần với Thần, không hề có yếu tố may rủi nào trong đó. Lực lượng sẽ nắm giữ sự thắng bại của trận đấu.

Hồng cùng trắng xao động trên không trung tạo ra một cảnh tượng vô cùng mỹ lệ. Mỗi một đóa Hồng Liên đi sau mà tới trước so với nham tương hỏa trụ phía dưới, trực tiếp va chạm vào công kích mà Sát thần phát động. Hồng Liên trong ý thức của Cơ Động gần như là năng lượng vô địch tuyệt đối, thế nhưng trong nháy mắt khi va chạm với bạch quang của Sát thần lập tức bị tan thành mây khói, bị đạo bạch quang kia xoắn nát thành từng mảnh vụn. Trong khi đó, đạo bạch quang kia chẳng qua chỉ là hơi yếu đi một chút. Khí thể của Sát thần quả thực quá đáng sợ.

Nhưng ngay một khắc này, nham tương hỏa trụ từ phía dưới đã dâng lên theo sát phía sau Hồng Liên, hung hăng va chạm vào bạch quang, tạo thành sự chặn đánh hiệu quả. Từng vòng ánh sáng hai màu đỏ trắng yên lặng không một tiếng động nổ rộ trên không trung, nhìn qua vô cùng tráng lệ.

Cơ Động bị Hồng Liên quang tráo của Liệt Diễm ngăn cản, lại càng không cảm thụ được bất kỳ ba động

năng lượng nào từ ngoại giới. Nhưng hẳn vẫn hoàn toàn có thể tưởng tượng và chạm giữa Liệt Diễm và Sát thần Tu Phổ Nhược Tư kinh khủng đến bậc nào.

Sợ rằng, lúc này năng lượng ba động trong Địa Tâm Hồ cũng đã sánh ngang với năng lượng của một Chung cực Tắt Sát Kỹ.

Nhưng kỳ quái chính là, ma lực và chạm kịch liệt như vậy cũng không khiến cho thế giới Địa Tâm hư hỏng hoặc thương tổn. Dường như là Liệt Diễm và Tu Phổ Nhược Tư đều muốn khống chế lực lượng cực hạn của mình ở trong một phạm vi nhất định.

Cơ Động dù sao cũng là người của hai thế giới, cơ hồ chỉ sau một khắc hẳn liền hiểu được tại sao lại có tình huống như thế xuất hiện. Điều này tuyệt không phải bởi vì Liệt Diễm và Sát thần bộc phát ra năng lượng không đủ, mà là bởi vì địa điểm chiến đấu của bọn họ.

Nơi này là Địa Tâm, là hạch tâm của tinh cầu. Nếu như nơi này xuất hiện sự hư hỏng, địa tâm nham tương hồ sẽ sinh ra năng lượng khổng lồ. Năng lượng ấy mạnh mẽ đến nỗi đủ để tạo thành nguy cơ hủy diệt cả tinh cầu, tối thiểu cũng sẽ khiến thế giới sinh linh trên mặt đất đồ thán. Đây không phải là điều mà Sát thần Tu Phổ Nhược Tư mong muốn.

Liệt Diễm lại là theo bản năng, vì bảo vệ nhà mình cho nên mới khống chế phạm vi bộc phát năng lượng. Hai người khống chế và chạm ma lực cực hạn trong phạm vi hết sức nhỏ hẹp, hơn nữa bọn họ cũng còn phân ra một bộ phận lực lượng mạnh mẽ khống chế ma lực tản ra sau khi công kích và chạm lẫn nhau.

Trong phút chốc, Cơ Động đã nắm được ngọn nguồn lí do. Hẳn từ trên nét mặt của Liệt Diễm lúc trước đã có thể nhìn ra vị Sát thần trước mắt này cường đại như thế nào. Nhưng nơi này là Địa Tâm thế giới, một địa phương cực kì đặc thù. Nếu chiến đấu ở nơi đây, Liệt Diễm sẽ có thêm được vài phần cơ hội khác.

Đúng lúc này, va chạm lần đầu tiên của Liệt Diễm và Tu Phổ Nhược Tư đã kết thúc, mặc dù Liệt Diễm phân ra mấy ngàn tiểu Hồng Liên cùng Địa Tâm nham tương hỏa trụ để ngăn cản, nhưng vẫn như cũ không thể hoàn toàn ngăn cản công kích Tu Phổ Nhược Tư. Rốt cuộc vẫn có hơn trăm đạo bạch quang phóng tới trước người của nàng.

Liệt Diễm trên không trung thực hiện một động tác xoay tròn tuyệt đẹp, xiêm y đỏ thắm tung bay, vàng sáng huyền ảo của Hồng Liên từ trên người nàng phát ra, giống như một đóa liên hoa đột nhiên nở rộ, lúc này mới đem ma lực trong công kích Tu Phổ Nhược Tư tiêu trừ.

Thân thể Liệt Diễm thoáng run rẩy, Cơ Động có thể cảm giác được thần trí của nàng đang kịch liệt dao động, mặc dù không có chân chính bị thương, nhưng cũng chịu chấn động tương đối.

Sát thần thật là mạnh! Đối mặt với Chung cực Tắt Sát Kỹ cũng không hề biến sắc. Uy lực của Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới cũng không làm Liệt Diễm bận tâm, vậy mà nàng phải liên tiếp xuất thủ vài lần mới có thể ngăn trở một lần đánh chính diện của hắn. Từ đó có thể thấy Sát thần có thực lực cường hãn đến cỡ nào.

Tu Phổ Nhược Tư có chút kinh ngạc nhìn Liệt Diễm:

- Không ngờ lại là song bản thể, khó trách dám cãi lời bốn tọa. Người cho rằng có song bản thể là có thể chống lại bốn tọa sao? Ta vẫn thừa sức khiến cho người hình thần câu diệt.

Vừa nói, vị Sát thần này chậm rãi giơ tay phải lên, bạch quang nồng đậm từ trên tay của hắn bùng phát dữ dội. Trong nháy mắt, một thanh kiếm dài bốn thước đã hiện ra trong lòng bàn tay hắn.

Song bản thể theo lời Tu Phổ Nhược Tư là điều có thật, bởi nơi Liệt Diễm sinh ra là ở trong Địa Tâm Hồ. Bản thể nàng vốn là một đóa Địa hỏa Hồng Liên, nhưng tất cả lực lượng nàng có được là Địa Tâm Hồ. Đã từ rất lâu, lực lượng của nàng và lực lượng của Địa Tâm Hồ đã hòa làm một thể. Vì vậy, ngoại trừ bốn mạng Hồng Liên thì Địa Tâm Hồ cũng có thể nói là một thân thể khác của nàng. Cũng chính bởi vì như vậy, nàng mới có thể miễn cưỡng chống lại vị Sát thần trước mắt này. Đối lại nếu là trên mặt đất, sợ rằng Liệt Diễm sau khi đón đỡ một lần công kích của Tu Phổ Nhược Tư ắt sẽ phải bị thương.

Trên thanh trường kiếm này không ngờ lại tràn ngập khí tức linh hồn. Không, phải nói là khí tức Thần hồn, sát khí bén nhọn nhất thời làm cả Địa Tâm Hồ trở nên biến hóa. Nham Tương Hồ phía dưới cũng bởi vì sự xuất hiện của chuôi kiếm ấy mà tách ra trong nháy mắt.

Cơ Động thông qua cảm ứng thần thức với Liệt Diễm liền biết được Thần khí ấy chính là do Sát thần Tu Phổ Nhược Tư bằng vào thần trí của mình cùng với sát khí của bản thân mà đặc biệt luyện chế. Cái gì gọi là Thần khí chứ? Đây mới là Thần khí chân chính! Sát Thần kiếm vừa xuất hiện, Cơ Động rõ ràng cảm giác được thần thức của Liệt Diễm lập tức lâm vào tình trạng trì trệ, giống như một Ma Sư bình thường lúc đối mặt với mình phải thừa nhận áp lực của cực hạn thuộc tính.

Loại áp chế mạnh mẽ trên phạm vi lớn này đã làm thực lực của Liệt Diễm bị hạn chế đi rất nhiều!

Tu Phổ Nhược Tư lạnh nhạt hừ một tiếng, tay phải hư không vung lên, bạch quang của Sát Thần kiếm lóe lên, tạo thành một đạo bạch quang giản dị nhưng bá đạo. Bạch sắc quang nhận lập tức phá vỡ hư không lao về phía Liệt Diễm. Trong sát na khi Sát Thần kiếm của hắn chém ra, thần thức của Liệt Diễm đã hoàn toàn bị khóa cứng lại. Đây chẳng qua chỉ là một đòn công kích bình thường, nhưng trên thực tế, Liệt Diễm căn bản không thể nào né tránh. Chỉ có thể cứng rắn ngăn chặn như lúc trước ngăn chặn trăm ngàn đạo bạch quang kia.

Càng là cao tăng chiến đấu lại càng đơn giản. Trước mặt lực lượng tuyệt đối, bất kỳ kỹ xảo nào cũng trở thành vô dụng. Phương pháp đối phó của Sát thần Tu Phổ Nhược Tư với Liệt Diễm cực kỳ đơn giản, nhưng lại cực kỳ hữu hiệu, chính là bằng vào thực lực của mình cứng rắn va chạm, đánh sâu vào điểm yếu tu vi chênh lệch của Liệt Diễm.

Đồng dạng là Nhị cấp Thần cách, nhưng bất luận là lực lượng thần thức hay là thần lực, Liệt Diễm cũng có sự chênh lệch cực lớn cùng vị Sát thần này.

Liệt Diễm sắc mặt ngưng trọng, đối mặt với công kích của Tu Phổ Nhược Tư, hai tay nàng tụ lại ở trước ngực, mười ngón tay không ngừng biến ảo, tựa như một đóa hoa sen nở rộ. Hồng quang trong suốt hóa thành một mặt cự thuẫn Hồng Liên, phiêu nhiên che chắn trước mặt nàng.

“Oanh”

Quang thuẫn bể tan tành, thân hình Liệt Diễm bay ngược ra phía sau. Mặc dù quang nhận màu trắng kia bị chặn lại, nhưng sát khí kinh khủng trong một khắc này lại tràn vào trong cơ thể Liệt Diễm, sinh ra lực phá hoại khổng lồ. Thần thức Liệt Diễm run rẩy kịch liệt, tựa hồ tùy thời cũng có thể hỏng mất.

Sát Thần kiếm kia không công kích vào bản thể, mà là thần thức. Tu Phổ Nhược Tư đồ lục Thần cấp vô số, trên thân Sát Thần kiếm này của hắn sớm đã có lực lượng diệt thần. Trải qua ngàn vạn năm cô đọng, Sát Thần kiếm này vốn đã hòa hợp cùng bản thân hắn thành nhất thể, tựa như bản thể Liệt Diễm là bốn mạng Hồng Liên.

Sát thần này thật sự quá mạnh mẽ. Liệt Diễm nhìn Tu Phổ Nhược Tư lần nữa vung cao Sát Thần kiếm lên, trong lòng đã cảm thấy tuyệt vọng. Ngay lúc đó, Cơ Động thông qua Linh Hồn Lực truyền đến một thông tin cho nàng.

Giống như Cơ Động tuyệt đối tín nhiệm đối với nàng, Liệt Diễm cũng đồng dạng tín nhiệm đối với Cơ Động. Trong lúc sinh tử tồn vong, người yêu của mình như thế nào lại hại chính mình chứ?

Thần thức bộc phát toàn diện, nàng không tiếc hao phí đại lượng thần thức, miễn cưỡng đem sát khí của Sát Thần kiếm đang hoành hành trong cơ thể bức ra ngoài toàn bộ. Đối mặt với kiếm thứ hai của Tu Phổ Nhược Tư, Liệt Diễm không có bất kỳ ý tứ ngăn cản, bốn mạng Hồng Liên dưới chân ngang nhiên bay ra. Mục tiêu của nàng không phải là công kích quang nhận, cũng không phải là bản thể của Tu Phổ Nhược Tư, mà là bay thẳng lên cao, đánh thẳng vào đỉnh của Địa Tâm Hồ.

Một Nhị cấp Thần cách toàn diện thúc dục tốc độ công kích sẽ kinh khủng đến bậc nào? Đó tuyệt đối không phải là suy nghĩ mà loài người có thể tưởng tượng được. Mắt thấy bốn mạng Hồng Liên của Liệt Diễm bay lên, Tu Phổ Nhược Tư không khỏi cả kinh. Hắn vốn định nhìn Liệt Diễm mặc dù có thể mượn lực lượng của Địa Tâm nham tương, cũng tuyệt đối không thể ngăn được Sát Thần kiếm của hắn. Nhiều nhất chỉ cần chín kiếm là có thể làm cho Địa Tâm Nữ Hoàng vốn không nên ra đời này hình thần tiêu diệt.

Chỉ không ngờ Liệt Diễm lại đột nhiên khởi xướng công kích vào nơi ngoài dự liệu của hắn như vậy. Tu Phổ Nhược Tư biến sắc mặt, nhất chém đang công kích về phía Liệt Diễm trong nháy mắt vội chuyển

hướng. Lần này Sát Thần kiếm trong tay Tu Phổ Nhược Tư trong nháy mắt biến ảo, một tầng bạch sắc quang mang lập tức phá không dựng lên, từ sau đến trước, chắn phía trên đỉnh Địa Tâm.

Nhờ vậy, thần thức của hắn đang tập trung vào Liệt Diễm dĩ nhiên là kết thúc. Áp lực mà Liệt Diễm đang thừa nhận chợt tan biến, ảnh hưởng của một kiếm lúc trước cũng đồng thời triệt tiêu cực nhanh.

Thân hình chợt lóe lên, Liệt Diễm đã tung người xuống, chui vào trong hồ nham tương. Bốn mạng Hồng Liên của nàng ở trên bầu trời cũng đột nhiên trở nên mờ đi, sau một khắc đã lặng lẽ biến mất. Hết thấy mọi cố gắng của Sát thần Tu Phổ Nhược Tư bỗng nhiên trở nên vô dụng.

- Hay cho Thâm Uyên Ác Ma giáo hoạt. Nghiệt chương! Người cho rằng người trốn vào Địa Tâm Hồ, ta liền không có biện pháp bắt người sao?

Tu Phổ Nhược Tư trên mặt toát ra vẻ kinh ngạc. Hắn thi hành nhiệm vụ hơn ngàn lần, đây là lần đầu tiên làm hắn cảm thấy có chút khó khăn. Lúc trước hắn phải ngăn trở bốn mạng Hồng Liên của Liệt Diễm, nơi này là Địa Tâm, cũng là nơi trọng yếu nhất của cả tinh cầu. Đối với Chủ thần mà nói, không thể bằng vào lực lượng bản thân mà ngăn cản lực lượng bạo phát của một tinh cầu, kể cả Thần vương cũng không được. Mà Thần giới tồn tại, chính là để bảo vệ tất cả tinh cầu thuộc Thần giới được an toàn.

Nếu từ ngoại giới mà muốn hủy diệt một tinh cầu, Thần vương không cách nào làm được, nhưng nơi này là Địa tâm của tinh cầu, Nham Tương Hồ chính là tâm trái đất. Một khi nơi này xuất hiện vấn đề, như vậy cả tinh cầu có thể bị tan rã từ bên trong. Đến lúc đó, dù cho tinh cầu chưa bị phá hủy, nhưng chỉ cần dẫn phát động đất và núi lửa phun trào trong phạm vi lớn, cũng đủ để tạo nên cảnh sinh linh đồ tán. Cho dù là Sát thần Tu Phổ Nhược Tư cũng không chịu nổi trách nhiệm này.

576. Chương 320 Nhiếp Thần Quyết - Tu La Thần Phụ Thế.

Tu Phổ Nhược Tư tuyệt đối không dám mạo hiểm để Liệt Diễm lấy bốn mạng Hồng Liên công kích bất kỳ một vị trí nào của Địa Tâm. Lúc trước hắn dùng hết khả năng ước thúc lực lượng của mình, không chính diện chiến đấu và chạm cùng Liệt Diễm cũng là vì nguyên nhân này. Địa Tâm vốn là nơi nhạy cảm, nơi này chỉ cần sinh ra một chút biến hóa sẽ dẫn tới hiệu ứng hồ điệp cho ngoại giới, rất có thể dẫn đến một hồi họa kiếp khổng lồ. Một khi Địa Tâm sụp đổ sẽ làm cho Địa Tâm nham tương nơi này phá hủy nội bộ tinh cầu, từ đó cả khóa tinh cầu cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Cơ Động thông qua linh hồn nói cho Liệt Diễm hai điều, điều thứ nhất chính là lấy sự tồn vong của tinh cầu để uy hiếp Tu Phổ Nhược Tư. Điều thứ hai là để cho nàng đem chiến trường dời vào bên trong Địa Tâm Hồ.

Cách làm này giống như sự uy hiếp của một số quốc gia có vũ khí hạt nhân trong kiếp trước của Cơ Động. Đem lực lượng có thể hủy diệt tất cả mọi người và cả tinh cầu ra đe dọa, làm cho người khác không dám hành động thiếu suy nghĩ. Quả nhiên, việc Liệt Diễm nhằm vào Địa Tâm Hồ mà công kích đã làm Tu Phổ Nhược Tư nhất thời sợ ném chuột vỡ đồ, để cho nàng có cơ hội trở lại Địa Tâm Hồ.

Thanh âm Liệt Diễm bình tĩnh vang vọng khắp nơi trong Địa Tâm Hồ:

- Tu Phổ Nhược Tư, người không nên khinh người quá đáng. Lực lượng của người đúng là cao hơn ta, nhưng mà ta đã ở nơi Địa Tâm này sinh sống ngàn vạn năm, dù không cách nào chiến thắng người, cũng không có nghĩa là ta không cách nào đem tinh cầu này hủy diệt. Sự nhạy cảm của Địa Tâm hẳn là người hiểu rất rõ. Một khi Địa Tâm sụp đổ, không nói người có thể rời đi hay không, mà coi như người có thể rời đi, thì chỉ sợ người cũng không thừa nhận nổi phán quyết của Thần giới Ủy Viên Hội. Dù sao chết ở trong tay người cũng là chết, làm cho cả tinh cầu chôn cùng ta cũng là chết. Đối với ta mà nói, cũng không có gì quá khác biệt.

Sát thần Tu Phổ Nhược Tư giận quá hóa cười:

- Tốt, tốt, tốt! Hay cho nghiệt chương giáo hoạt. Dám lấy toàn bộ sinh linh của tinh cầu mà uy hiếp bốn tọa. Đáng tiếc, người quá xem thường thực lực của bốn tọa rồi. Người cho rằng làm như vậy, ta sẽ không có biện pháp bắt người sao? Thân là Thần giới Chấp Pháp Giả, nếu ngay cả Thâm Uyên Ác Ma như người

mà ta cũng không đối phó được, há chẳng phải Tu Phổ Nhược Tư ta đã làm ô danh tên tuổi Sát thần hay sao?

Vừa nói xong, ánh mắt của Tu Phổ Nhược Tư bỗng trở nên ngưng trọng, hai tay nắm lấy Sát thần kiếm, ngưng thần nội thị. Một chuỗi thanh âm niệm chú kỳ dị bỗng phát ra từ trong miệng hắn, bạch quang trong đôi mắt đột nhiên nhộn nhạo tạo ra một tầng quang thải kỳ dị.

Trong nháy mắt, ngay lúc quang thải xuất hiện, Cơ Động tại nơi bị phong ấn chợt kêu lên một tiếng đau đớn, toàn thân run rẩy kịch liệt. Mối liên lạc giữa hắn cùng với Liệt Diễm đã trực tiếp bị cắt đứt. Nếu không phải Liệt Diễm nhanh chóng đem linh hồn của hắn đưa về bên trong cơ thể, sợ rằng linh hồn của hắn sẽ bị lốc xoáy làm cho vỡ nát.

Tại thời điểm tầng bạch sắc kia trở nên nhộn nhạo, thân thể Tu Phổ Nhược Tư phảng phất đã đình trệ lại ở giữa không trung, mà Liệt Diễm ở bên trong Địa Tâm Hồ cũng không có chút động tĩnh nào. Vào giờ khắc này, Cơ Động cũng mất đi sự khống chế đối với toàn bộ thân thể, ngay cả suy nghĩ cũng trở nên chậm chạp.

Cơ Động cũng không biết, đây chính là chuyên chú Thần kỹ của Sát thần Tu Phổ Nhược Tư, mang tên Nhiếp Thần Quyết, là phạm trù Chung cực Tắt Sát Kỹ hàng thật giá thật. Nhiếp Thần Quyết vừa dẫn động, toàn bộ thần thức cùng linh hồn trong phạm vi nó bao phủ sẽ bị chấn nhiếp hoàn toàn, không có nửa phần phản kháng. Chỉ cần là Thần cách dưới cấp Chủ thần, một khi trúng phải Nhiếp Thần Quyết đều tạm thời không có cách nào thao túng được lực lượng của mình.

Dĩ nhiên, việc thi triển Nhiếp Thần Quyết đối với bản thân Tu Phổ Nhược Tư cũng có hạn chế nhất định. Trong thời điểm đang thi triển pháp quyết này, thần trí của hắn cũng đồng dạng chấn nhiếp. Nhưng hắn vẫn có thể lợi dụng một khắc thời gian trước khi Nhiếp Thần Quyết có tác dụng mà phân thần khống chế thân thể của mình hành động. Thí dụ như thi triển sát chiêu của mình.

Một khi linh hồn đã bị chấn nhiếp thì còn ai có thể ngăn cản hắn thi triển kỹ năng chứ? Đó chính là diệu dụng của Nhiếp Thần Quyết. Đã có không biết bao nhiêu vị Thần cách có tu vi không kém gì vị Sát thần này, cũng vì sự tồn tại của Nhiếp Thần Quyết mà ngã xuống. Cho tới giờ khắc này, đối mặt với uy hiếp hủy diệt Địa Tâm của Liệt Diễm, vị Sát thần này mới bày ra thực lực chân chính của hắn.

Tiếng niệm chú trầm thấp đó hoàn toàn không thuộc về ngôn ngữ của hai phiên đại lục tại thế giới này. Từng âm điệu tràn ngập ma lực ba động kinh khủng, sát khí dường như trở thành thực chất giống như một ngọn núi cao hùng vĩ, mênh mông. Cả thiên địa đều lâm vào cảnh hôn ám gần như sụp đổ.

Một đoàn hồng quang nhàn nhạt xuất hiện trên chuỗi Sát thần kiếm, rồi lan tràn ra khắp nơi. Trong nháy mắt, Sát thần kiếm đã hoàn toàn biến thành một màu đỏ sẫm. Tầng quang mang màu đỏ ấy bao trùm khắp thân thể Tu Phổ Nhược Tư. Giữa trán hắn đột nhiên sáng lên, một quang huy lóng lánh kỳ dị hình dạng một thanh kiếm bỗng nhiên xuất hiện.

Trong phút chốc, bất luận là khôi giáp trên người hay là bản thể của hắn, đều biến thành một màu đỏ thuần túy. Lúc trước, Cơ Động còn có thể mơ hồ phán đoán được tổng thể thực lực giữa Sát thần và Liệt Diễm, nhưng hiện tại sau khi toàn thân Tu Phổ Nhược Tư biến thành một màu đỏ, lực lượng của hắn đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm trù nhận định của Cơ Động.

Thân ảnh màu đỏ lúc này dường như chỉ cần gơ tay nhấc chân, cũng đủ để hủy diệt hoàn toàn Liệt Diễm.

Quang mang đỏ sẫm khổng lồ chậm rãi xuất hiện sau lưng Tu Phổ Nhược Tư, trong mơ hồ có thể nhìn được đó là một gã nam tử cao lớn, toàn thân mặc huyết sắc khôi giáp. Huyết sắc quang luân lấp lánh phía sau lưng tỏa ra vô số hoa văn áo nghĩa thâm sâu không gì sánh kịp. Sát thần Tu Phổ Nhược Tư lúc trước còn vô cùng cường đại trong mắt mọi người, vậy mà giờ đây lại trở nên lu mờ, chẳng khác nào một tín đồ trung thành đứng trước một vị Thần cao cao tại thượng.

- Tu La thần vĩ đại! Hạ thần Tu Phổ Nhược Tư vì thanh trừ cái ác, thỉnh cầu mượn lực lượng của ngài. Nguyên cho ánh sáng Tu La mãi mãi trường tồn. Tu la Thần phụ thể!

Rốt cục Cơ Động cũng hiểu những lời cuối cùng này của Tu Phổ Nhược Tư.

Hiện tại hắn đã hiểu được mình trở nên chậm chạp là bởi Nhiếp Thần Quyết, hắn cũng hiểu được Tu Phổ Nhược Tư làm vậy là có ý gì. Tại thời điểm khi hắn phủ xuống cũng đã nói, hắn chính là một trong Tam

đại Cháp Pháp Thần của Thần Giới Ủy Viên Hội và là một trong những thuộc hạ của Tu La thần. Có thể nói, Tu La thần chính là một vị Chủ thần cường đại, mà hần lại có thể mượn lực lượng của vị chủ thần này. Lúc trước, trong lòng Cơ Động còn le lói một tia hi vọng thì giờ đây, tia hi vọng đó đã dần dần tan biến, thay thế vào đó là sự tuyệt vọng đến cùng cực.

Ngay vào lúc này, Tu Phổ Nhược Tư bất chợt thu hồi kỹ năng Nhiếp Thần Quyết của mình, bởi trong khi đang sử dụng Nhiếp Thần Quyết, hần đã dùng thần thức hoàn thành việc thi triển kỹ năng Tu La Phụ Thể. Nhưng mà dù cho không có Nhiếp Thần Quyết, bất luận là Cơ Động hay là Liệt Diễm vẫn không thể động đậy. Lực lượng kinh khủng của Tu La thần đã hoàn toàn áp chế bọn họ.

Hai tay nắm lấy chuỗi của Sát Thần Kiếm, từ trong mắt Tu Phổ Nhược Tư xạ ra luồng quang mang dài chừng ba thước. Theo cử động của đôi tay, quang mang màu đỏ tỏa ra trên Sát Thần kiếm chậm rãi xoay tròn vây quanh thân thể của hần rồi bùng phát rực rỡ, tràn ngập khắp toàn bộ mọi góc ngách trong Địa Tâm thế giới. Cơ Động có thể cảm giác được trong vách động sau lưng mình, lúc này đã xuất hiện thêm một cỗ ma lực kỳ dị. Cỗ ma lực này tồn tại, nhất thời đã làm toàn bộ thế giới của Địa Tâm Hồ đều thay đổi hình dạng.

Quang mang màu đỏ từ từ thối lui khỏi người Tu Phổ Nhược Tư, gương mặt hần lúc này trở nên ửng đỏ. Theo thần quang dần thu lại, có thể nhìn ra hần lúc này đã thập phần mệt mỏi. Lợi dụng khoảng thời gian này, linh hồn Cơ Động rốt cục thành công câu thông cùng với thần thức của Liệt Diễm một lần nữa. Thông qua sự giải thích của Liệt Diễm, Cơ Động mới hiểu được rốt cuộc Tu Phổ Nhược Tư đã làm cái gì.

Liệt Diễm nói với Cơ Động, một khi nàng ẩn thân ở bên trong Địa Tâm Hồ, cho dù là cường giả như Tu Phổ Nhược Tư muốn tìm thấy và khống chế nàng cũng cần phải tốn không ít thời gian. Mà trong khoảng thời gian đó, nếu như nàng muốn hủy diệt cả Địa Tâm thế giới, tuyệt nhiên không phải là chuyện khó khăn gì. Dĩ nhiên, Liệt Diễm nhất định không muốn làm như vậy.

Vì vậy, Tu Phổ Nhược Tư mới sợ hãi, cho nên hần mới liên tiếp thi triển ra tuyệt chiêu Nhiếp Thần Quyết mà hần am hiểu nhất kèm theo thần kỹ cường đại nhất Tu La Phụ Thể.

Tại Thần giới, thực lực của Tu La thần gần như sánh ngang với hai đại Thần vương. Chỉ luận riêng về lực chiến đấu, không một vị Thần cách nào dám nói mình có thể vượt qua được hần. Đây cũng là nguyên nhân tại sao những Thần cách dưới trướng của Tu La Thần như Sát thần Tu Phổ Nhược Tư lại kiêu ngạo như vậy. Tạm thời mượn lực lượng của Tu La thần, chính là kỹ năng mạnh nhất của Tu Phổ Nhược Tư. Nhưng chỉ với thực lực Nhị cấp Thần cách, hần cũng chỉ có thể phát động kỹ năng Tu La Phụ Thể được một lần duy nhất. Dù sao, Nhị cấp Thần cách và Chủ thần mặc dù chỉ chênh lệch có một cấp, nhưng tại Thần Giới chính là chênh lệch trời vực như trời và đất.

Tu Phổ Nhược Tư trước tiên chính là bằng vào Nhiếp Thần Quyết làm cho Liệt Diễm không cách nào quấy rầy mình trong thời gian niệm chú thi triển Tu La Phụ Thể, sau đó lại bằng vào Tu La Phụ Thể phát ra Tu La Thần lực thủ hộ cả Địa Tâm Hồ.

Hiện tại dù Liệt Diễm có muốn phá hư Địa Tâm thế giới đã là chuyện không tưởng. Hơn nữa, dựa vào Tu La Thần lực, Tu Phổ Nhược Tư một lần nữa đã khóa chặt lấy Liệt Diễm. Từ đó có thể thấy hần tự tin vào bản thân mình đến mức độ nào. Hần sẵn sàng tiêu hao thần lực của mình để mượn lực lượng của Tu La thần, chính là muốn hoàn thành mọi việc một cách hoàn mỹ, không để cho Liệt Diễm có nửa điểm cơ hội trở mình. Dường như vị Sát thần này đã hoàn toàn bị lửa giận công tâm.

Quang mang màu đỏ trên người Tu Phổ Nhược Tư chậm rãi rút đi, bạch sắc cũng dần khôi phục. Mặc dù Sát thần che giấu rất tốt nhưng trong ánh mắt hần vẫn lóe lên một tia mệt mỏi. Hần ngưng thần nhìn chăm chú xuống phía dưới Địa Tâm Hồ, rồi đột nhiên vùng mạnh Sát thần kiếm trong tay, lẳng không chém thẳng xuống Địa Tâm Hồ.

“Ầm!”

Địa Tâm nham tương nguyên bản vốn đã nóng chảy, giờ đây dưới ảnh hưởng của làn kiếm quang màu trắng lại càng trở nên sục sôi mãnh liệt. Cả Địa Tâm thế giới đang ngập chìm trong làn nham tương tung tóe, thế nhưng Sát thần Tu Phổ Nhược Tư chỉ bằng vào sát khí trên Sát Thần kiếm mà cứng rắn mở ra một lối đi thẳng tới vị trí của Liệt Diễm ở bên trong Nham Tương Hồ.

Nhưng tại thời điểm khi chân chính nhìn thấy Liệt Diễm, ánh mắt Tu Phổ Nhược Tư không khỏi hơi biến đổi. Đối diện với làn kiếm quang màu trắng là Địa Tâm Nữ Hoàng với thần sắc cực kì bình tĩnh. Mặc dù nham tương đã bị phân tán, nhưng Liệt Diễm vẫn không hề kinh hoảng. Đóa bốn mạng Hồng Liên đang trôi lơ lửng trước mặt nàng trực tiếp nghênh đón chính diện công kích của Sát thần kiếm.

Tiếng nổ vang kịch liệt một lần nữa phát ra từ bên trong Nham Tương Hồ. Có sự bảo vệ của Tu La Thần lực, Sát thần rút cục cũng có thể phóng tay hành động. Một kiếm này của hắc hắc không hề giữ lại chút lực lượng phòng ngự nào.

Bốn mạng Hồng Liên và làn kiếm quang màu trắng trong nháy mắt va chạm vào nhau. Sát khí cùng nham tương nóng chảy đồng thời nổ tung trong Địa Tâm thế giới. Bốn mạng Hồng Liên tỏa ra hào quang rực rỡ, mỗi một cánh sen đều tỏa ra hồng sắc quang mang nồng đậm. Tựa hồ như bị kiếm quang của Sát thần kích thích, từng cánh hoa tự động tách rời ra khỏi Hồng Liên, đồng thời hơn trăm ngàn cột nham tương bị thần lực của Sát thần phá vỡ lập tức dâng lên cao. Mỗi một cột nham tương đều rơi vào trên mặt một cánh hoa sen, làm trên mặt những cánh hoa kia tản mát ra quang mang mê người.

Bạch sắc kiếm quang của Sát thần cũng không vì sự ngăn cản của bốn mạng Hồng Liên mà biến mất, hơn nữa còn mạnh mẽ đột phá, ý đồ muốn trực tiếp chém nát bốn mạng Hồng Liên của Liệt Diễm. Sát Thần kiếm trong tay Tu Phổ Nhược Tư chỉ về phía trước, thần lực Sát thần toàn diện bộc phát, sát khí kinh khủng liên miên bất tận truyền dọc theo làn kiếm quang trên thân kiếm, phụ trợ cho làn kiếm quang vươn dài ra phía trước.

Nhưng cũng tại lúc này, Liệt Diễm lại bộc phát ra lực chiến đấu trước nay chưa từng có. Đường như sự chỉ dẫn của Cơ Động đã phát huy tác dụng lớn nhất. Chỉ có ở trong Nham Tương Hồ, thần lực của nàng mới có thể bộc phát toàn diện. Ngay khi Liệt Diễm nhảy vào vào trong Nham Tương Hồ, trong lòng nàng dường như đã trở nên kiên định hơn rất nhiều. Ma lực khổng lồ trong Nham Tương Hồ tựa như trăm sông đổ về biển câu thông cùng thần trí của nàng, mang cho nàng cảm giác ấm áp nhất cũng như lực lượng cường đại nhất. Phải biết rằng, nham tương trong Nham Tương Hồ chính là nguồn năng lượng nuôi sống cả tinh cầu. Nó cũng như bầu sữa mẹ nuôi dưỡng lực lượng của Liệt Diễm. Đừng nói là Sát thần trước mắt, cho dù là thần lực của Tu La thần, cũng không thể so sánh với toàn bộ năng lượng của hạch tâm tinh cầu. Tuy nhiên Liệt Diễm cũng chỉ có thể mượn một phần rất nhỏ của nguồn năng lượng đó mà thôi. Nếu như nàng có thể tu luyện đến mức chân chính hòa thành một thể cùng Địa Tâm, như vậy cho dù Thần giới muốn tiêu diệt nàng, e rằng cần phải huy động toàn bộ Thần giới Ủy Viên Hội mới có một tia cơ hội.

Bốn mạng Hồng Liên dưới sự áp chế của Sát thần cũng không có nửa phần nao núng, ngược lại còn tỏa ra quang mang rực rỡ như bảo ngọc. Dần dần, bốn mạng Hồng Liên cùng với bạch sắc quang nhận bắt đầu cuốn vào nhau, chậm rãi xoay tròn. Tiếng cọ xát chói tai kèm theo ba động ma lực kinh khủng bùng phát dữ dội trong Địa Tâm thế giới.

Ở thời điểm mới bắt đầu, bạch sắc quang nhận bao hàm sát khí mãnh liệt còn có thể chế trụ lực lượng của bốn mạng Hồng Liên. Nhưng dưới sự tiếp xúc gần như vô tận của lực lượng Địa Tâm ẩn chứa trong nham tương, bốn mạng Hồng Liên bắt đầu trở nên xoay tròn với tốc độ càng lúc càng nhanh. Áp lực từ bạch sắc quang nhận của Tu Phổ Nhược Tư dần dần trở nên mất ổn định, bắt đầu xuất hiện những rung động rất nhỏ.

Sát thần Tu Phổ Nhược Tư thoáng kinh hãi, ban đầu hắc hắc tuyệt nhiên tin tưởng Liệt Diễm không thể chống lại lực lượng của mình. Nhưng giờ khắc này, hắc hắc lại rõ ràng cảm giác được ma lực của Liệt Diễm càng lúc càng tăng lên gấp bội. Sai lầm lớn nhất của hắc hắc chính là đánh giá thấp Liệt Diễm và quá đề cao lực lượng của mình.

Khi mượn thần lực của Tu La Thần để phong tỏa Địa Tâm Nham Tương Hồ, cố nhiên hắc hắc không hề lưu lại một chút lực lượng mà toàn lực đối phó với Liệt Diễm. Nhưng thần lực của Tu La thần lại có thể mượn dễ dàng như vậy sao? Sát thần Tu Phổ Nhược Tư phải trả giá bằng bốn thành Thần lực của bản thân, mới có thể tạm thời phong ấn được Địa Tâm Hồ. Hơn nữa, Tu La thần lực một khi phát ra thì nhất định phải duy trì việc hấp thu Thần lực của hắc hắc, bằng không sẽ bị gián đoạn ngay lập tức.

Lực lượng của Địa Tâm Nham Tương Hồ còn lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của Tu Phổ Nhược Tư. Hơn nữa nhiệt độ nham tương nơi này cao hơn gấp nhiều lần so với nham tương bình thường, càng tiến

đến gần Liệt Diễm thêm một bước, thì ma lực hẳn lại càng tiêu hao với tốc độ kinh khủng. Trong khi đó, Địa Tâm Nham Tương Hồ đối với sự tăng phúc cho Liệt Diễm càng thêm rõ ràng. Ẩn thân ở trong Nham Tương Hồ, ma lực của Liệt Diễm có thể sinh sôi bộc phát không ngừng.

577. Chương 321 Địa Tâm Dung Hợp - Kim Sắc Thế Giới.

Sự tiêu hao ma lực lần này không thể so sánh với trước kia, giờ phút này nàng đã đem toàn bộ thần lực của mình phóng thích ra, được ăn cả ngã về không.

Liệt Diễm cũng biết, cho dù trước mắt nàng có đánh bại vị Sát thần này thì Thần giới cũng sẽ không bỏ qua cho mình. Nhưng chỉ cần làm như vậy mà có thể được ở chung cùng Cơ Động trong chốc lát, đối với nàng cũng đã là thỏa mãn lớn nhất rồi!

Khi nàng từ Địa Tâm thế giới bước vào thế giới loài người, nàng luôn muốn che chở cho Cơ Động, vì hẳn mà chống đỡ sự oanh kích từ Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới. Trong lòng nàng chỉ mang tư tưởng thuần khiết đó, không hề toan tính những điều khác. Cho dù nếu có, cũng xuất phát từ tình yêu say đắm của nàng đối với Cơ Động mà thôi. Điều này có chút khó hiểu, nhưng nàng có thể cảm giác được thần trí của mình dường như đã thăng hoa đến một tầng cảnh giới khác.

Giờ khắc này, người khấn trương nhất không thể nghi ngờ chính là Cơ Động, mặc dù ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, nói cách khác đó chính là quan tâm nhiều ắt sẽ loạn. Cơ Động bằng vào kinh nghiệm làm người trong hai thế giới của mình, dùng mọi khả năng trợ giúp cho Liệt Diễm phát huy tối đa ưu thế của bản thân nàng, để nàng có thể đối phó với Sát thần Tu Phổ Nhược Tư. Mặc dù không biết kết quả sẽ ra sao, chỉ riêng thái độ kiên kỳ của Liệt Diễm khi đối phó với Tu Phổ Nhược Tư, hẳn liền hiểu được vị Sát thần trước mắt này cực kì cường đại!

Việc Tu Phổ Nhược Tư có can đảm đem đại lượng ma lực của chính mình dùng để phòng ngừa Liệt Diễm phá hủy Địa Tâm thế giới là có thể thấy được hẳn tin tưởng vào thực lực của mình đến cỡ nào!

Hai bàn tay của Cơ Động không tự chủ được mà nắm chặt lại, móng tay đâm sâu vào da thịt, hẳn hẳn không thể đem toàn bộ lực lượng của mình dung nhập vào cơ thể Liệt Diễm, nhưng hẳn hiểu dù có làm như vậy cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Hắn hận chính mình, hận thực lực của mình quá yếu ớt. Hắn hi vọng vào lúc này có thể che chở cho Liệt Diễm, vì nàng mà chống đỡ thanh Sát Thần kiếm kia!

Chỉ có điều, chiến đấu ở cấp độ Thần cấp, đừng nói là tham dự, cho dù hẳn muốn tiếp xúc cũng không thể. Bất luận lực lượng của Liệt Diễm hay lực lượng của Sát thần Tu Phổ Nhược Tư, cũng có thể trong nháy mắt làm hẳn hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Liệt Diễm, Liệt Diễm, nàng nhất định phải thắng!

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng nổ lớn không gì sánh kịp chọt vang lên, cho dù Địa Tâm thế giới có được lực phòng ngự của Tu La thần cũng bị chấn động kịch liệt, phẳng phất như cả Địa Tâm sẽ bị hủy diệt trong nháy mắt.

Một cỗ nham tương hỏa trụ khổng lồ trong nháy mắt phóng lên, trong tiếng nổ vang kinh khủng đó, cường ngạnh cắn nuốt làn kiếm quang màu trắng do Sát Thần kiếm phát ra, đồng thời bay thẳng lên không trung. Cùng lúc đó, bốn mạng Hồng Liên của Liệt Diễm lại nổ tung, hóa thành trăm ngàn cánh hoa, uốn lượn quanh nham tương hỏa trụ đang bay lên cao.

Sắc mặt của Sát thần Tu Phổ Nhược Tư đại biến. Hẳn vạn lần cũng không thể nghĩ tới, Địa Tâm Nữ Hoàng lúc trước còn bị mình áp chế chặt chẽ đến mức không có nửa phần năng lực phản kháng, giờ lại có thể trong nháy mắt phát ra lực lượng không thua gì hẳn. Hơn nữa lần bạo tạc vừa rồi đã hấp thu khá nhiều ma lực của phòng ngự kết giới do hắn mượn lực của Tu La thần tạo nên.

Tu Phổ Nhược Tư cũng không biết việc hắn mượn thần lực của Tu La thần để bảo vệ Địa Tâm thế giới đã trợ giúp rất lớn cho Liệt Diễm. Nơi này chính là nhà của Liệt Diễm, Địa Tâm nham tương giống như người mẹ luôn bảo vệ và nuôi nấng tính mạng của nàng. Bất luận như thế nào, Liệt Diễm cũng không thể làm

tổn thương chúng. Vì vậy, khi chiến đấu ở phía trên Địa Tâm thế giới, bản thân Liệt Diễm đã phải thu liễm lực lượng của mình lại, không dám mượn ma lực của Nham Tương Hồ quá nhiều, nằng sợ mình khống chế ma lực không tốt, sẽ dẫn tới việc cả Địa Tâm Nham Tương Hồ bị phá hủy.

Khi Sát thần mượn lực lượng của Tu La thần đem nơi này tạm thời phong ấn lại, thì mọi cố kỵ trong lòng của Liệt Diễm lập tức biến mất, tất cả lực lượng của nàng lúc này mới bộc phát ra toàn bộ. Thông qua sự liên lạc của linh hồn Cơ Động truyền vào thần thức của Liệt Diễm, nàng sao có thể không hy vọng được tiếp tục cùng Cơ Động ở chung một chỗ chứ? Vào lúc này, ý chí chiến đấu của Liệt Diễm cũng như lực lượng của nàng đã súc tích đầy đủ, nàng không hề giữ lại chút nào mà còn mượn thêm ma lực khổng lồ gần như vô cùng tận của Nham Tương Hồ để tăng phúc cho bản thân. Đúng vậy, đây mới là lực lượng chân chính của Liệt Diễm, thay vì nói Tu Phổ Nhược Tư xem thường Liệt Diễm, chẳng qua là nói hấn xem thường năng lượng Hỏa thuộc tính khổng lồ vốn có của Địa Tâm thế giới mà thôi.

Thân thể Liệt Diễm đang ở bên trong nham tương hỏa trụ lập tức bay vọt lên cao, hai tay chấp trước ngực, lòng bàn tay đối lập nhau, một đoàn kim quang chói mắt từ trước ngực của nàng phát ra. Sau khi nham tương hỏa trụ khổng lồ bay lên cao, đã bắt đầu cấp tốc xoay tròn, cơ hồ trong thời gian nháy mắt, nham tương hỏa trụ khổng lồ kia đã hóa thành một người khổng lồ, lốc xoáy bên trong nham tương lại càng thêm hỗn loạn.

Tất cả các cánh hoa của Liệt Diễm đều là Hồng Liên, mỗi một cánh hoa đều hóa thành một đạo quang mang màu vàng điểm xuyến cho nham tương bên trong lốc xoáy. Giờ khắc này hai bản thể của Liệt Diễm đã hoàn toàn dung hợp lại thành một.

Tu Phổ Nhược Tư hừ lạnh một tiếng, Sát Thần kiếm trong tay một lần nữa chém ra, một đạo bạch sắc quang nhận cứng rắn bắn thẳng tới thân hình Liệt Diễm bên trong nham tương lốc xoáy. Mặc dù bạch sắc quang nhận đã tiến vào bên trong, thế nhưng một khắc sau nó đã bị nham tương lốc xoáy đang cấp tốc xoay tròn cắn nuốt hoàn toàn.

Hai tròng mắt Liệt Diễm lóe lên những tia sáng. Thân hình nàng chợt động, dưới cái nhìn chăm chú của Cơ Động, thân thể của nàng hóa thành một đạo lưu quang màu vàng, lặng lẽ dung nhập vào bên trong vùng lốc xoáy. Sau một khắc, cả nham tương lốc xoáy bỗng tỏa ánh hào quang rực rỡ, thậm chí khắp cả Địa Tâm Hồ vào giờ khắc này cũng ngập tràn một màu vàng thuần túy.

Liệt Diễm dựa vào thần thức của bản thân và bốn mạng Hồng Liên lúc trước đã dung hợp với Địa Tâm nham tương, đem chính mình hoàn toàn hóa thân vào trong Địa Tâm Hồ. Giờ khắc này, lực lượng của nàng cùng Địa Tâm Hồ chân chính hợp thành một thể.

Kể từ khi trở thành Nhị cấp Thần cách, ở trên thế giới này Liệt Diễm vốn không có một đối thủ nào, lại càng không có địa phương nào để phát huy lực lượng của mình. Lúc này đây, dưới áp bách của Sát thần Tu Phổ Nhược Tư, lực lượng Nhị cấp Thần cách của nàng rốt cục đã hoàn toàn bộc phát, hơn nữa còn có sự tăng phúc của Địa Tâm Nham Tương Hồ, Địa Tâm thế giới vàng rực đã hoàn toàn bị Liệt Diễm nắm trong tay. Trong nháy mắt, thực lực của nàng trong quá trình dung hợp đã tăng lên nhanh chóng.

Lần đầu tiên sắc mặt của Tu Phổ Nhược Tư trở nên ngưng trọng, hấn rõ ràng có thể cảm giác được thế giới màu vàng này đã hoàn toàn tạo thành một chỉnh thể, mà lốc xoáy khổng lồ trước mắt chính là trung tâm. Sát khí cùng với thần lực của hấn bên trong thế giới màu vàng hoàn toàn bị áp chế trên phạm vi lớn. Thậm chí ngay cả lực lượng bảo vệ của Tu La phụ thể mà hấn xuất ra tựa hồ cũng đang mất dần liên lạc với hấn.

Lực lượng mệnh mông phát ra từ Địa Tâm Nham Tương Hồ thậm chí còn làm hấn sinh ra cảm giác không thể nào chống lại. Mặc dù hấn biết chắc chắn Liệt Diễm không thể nào huy động được toàn bộ năng lượng từ Địa Tâm Nham Tương Hồ này. Nhưng một khi Liệt Diễm cùng Nham Tương Hồ kia hòa thành một thể, cho dù nàng chỉ có thể điều động một phần lực lượng rất nhỏ thì nguồn ma lực phía sau nàng cũng là vô cùng vô tận.

Bạch quang trong con ngươi thu liễm lại, Sát Thần kiếm trong tay Sát thần Tu Phổ Nhược Tư chỉ thẳng lên bầu trời, nơi đó chỉ có một màu xám xịt. Kinh nghiệm thần chiến phong phú của hấn liền phát huy tác dụng, Sát Thần kiếm trong tay huy động, trước tiên chém đứt mối liên hệ giữa hấn và thần lực vay mượn của Tu La thần, nơi làm tiêu hao bốn thành thần lực của bản thân hấn.

Tu Phổ Nhược Tư trong lòng cực kỳ xấu hổ và giận dữ, bởi hắn đã hiểu được những việc ngu ngốc mà mình đã làm. Liệt Diễm thân là Địa Tâm Nữ hoàng, có thể cùng Địa Tâm Hồ hòa thành một thể. Điều này nói rõ điều gì? Nói rõ là Địa Tâm Hồ hoàn toàn tán thành đối với nàng, dưới tình huống như thế, nàng làm sao có thể đi hủy diệt Địa Tâm thế giới này được? Việc Liệt Diễm để bốn mạng Hồng Liên bay lên trên rõ ràng chính là để hấp dẫn bản thân hắn, làm cho hắn phóng thích ra đại lượng ma lực để phòng ngự Địa Tâm thế giới. Thân là Thần giới Chấp Pháp Giả, lại bị một tên Thần cách ở Địa Tâm thế giới vốn không nên tồn tại lừa gạt, sự phẫn nộ trong lòng của Tu Phổ Nhược Tư đã lên đến đỉnh điểm.

Bạch quang lấp lánh, sát khí nồng đậm một lần nữa phát ra ma lực ba động kinh khủng từ trên người của Tu Phổ Nhược Tư. Sát khí trong nháy mắt cấp tốc lan tràn ra ngoài, thân thể của hắn trở nên mờ dần đi. Bạch quang chợt lóe, vị Sát thần này cứ như vậy mà đột nhiên biến mất nhưng thanh Sát Thần kiếm vẫn thần bí lơ lửng trên không trung. Bạch quang chói mắt mờ mờ bốc phát ra, thế nhưng ở trong phạm vi mà kim quang của Nham Tương Hồ chế trụ, đạo bạch quang vẫn nhất định không chịu buông tha. Thanh trường kiếm dài bốn thước kia quả thật làm cho người ta có một cảm giác không thể coi thường.

Giống như Liệt Diễm lấy Địa Tâm Nham Tương Hồ dung hợp với bốn mạng Hồng Liên của mình, Sát thần Tu Phổ Nhược Tư cùng Sát Thần kiếm cũng đã hòa thành một thể. Chân chính thể hiện ra Nhân Kiếm Hợp Nhất. Không... phải nói là Thần Kiếm Hợp Nhất mới đúng.

Theo đó, ma lực của Sát thần so với lúc trước đã mãnh liệt tăng lên ít nhất gấp mười lần. Ma lực cuộn cuộn như muốn phá vỡ cả không gian, thanh trường kiếm dài bốn thước cứ thế mang theo cả trăm đạo bạch sắc quang nhận, hướng về lốc xoáy màu vàng do Liệt Diễm hóa thân chém tới.

Liệt Diễm cũng không lui lại, càng không né tránh, lốc xoáy màu vàng cứ như vậy mà trực tiếp đón nhận bạch quang nơi mũi của Sát thần kiếm. Thần lực cùng kim quang chói mắt phát ra tứ phía, toàn bộ va chạm ngay tại một khắc này. Cuộc chiến giữa hai đại Thần cách đã tiến vào giai đoạn gay cấn.

Trên vách động, Cơ Động không có cách nào thấy rõ được cục diện cuộc chiến, Liệt Diễm thậm chí đã cắt đứt mối liên hệ linh hồn với hắn. Cũng không ai biết cuộc chiến đấu này cuối cùng thắng bại sẽ như thế nào. Liệt Diễm sợ thần thức của mình bị Tu Phổ Nhược Tư công kích, lúc đó sẽ liên lụy đến linh hồn của Cơ Động.

Vàng cùng trắng, hai đạo quang mang trên mặt Địa Tâm thế giới đan xen vào nhau. Thần sắc trên mặt Cơ Động càng ngày càng trở nên ngưng trọng. So với trong tưởng tượng của hắn, Sát thần Tu Phổ Nhược Tư thực tế còn kinh khủng hơn nhiều. Lúc trước hắn đã tiêu hao khá nhiều lực lượng, Liệt Diễm dưới tình huống cùng Địa Tâm Hồ dung hợp, lúc này cũng chẳng qua là hơi chiếm thượng phong, hơn nữa còn là dựa thần lực mượn từ Địa Tâm Hồ mới chiếm được ưu thế.

Bất quá, sự ngưng trọng trên mặt Cơ Động rất nhanh liền nhạt xuống, trong mắt thậm chí còn toát ra vài phần thoải mái. Thần chiến trước mắt mặc dù kịch liệt, nhưng hắn lại có thể cảm giác được ưu thế đang đang dần dần mở rộng về phía Liệt Diễm, từ từ chuyển về thể thắng.

Không sai, thực lực của Sát thần Tu Phổ Nhược Tư mạnh hơn Liệt Diễm rất nhiều. Hắn mặc dù cường đại như vậy, nhưng mà ở trong Địa Tâm Thế Giới này, khi kim quang tràn đầy cả địa động thì Tu Phổ Nhược Tư liền gặp phải vấn đề khó khăn lớn nhất. Đó chính là việc hắn sẽ không còn chút thần lực nào, bởi thần thức của Liệt Diễm và Địa Tâm Hồ đã hòa làm một thể. Nàng mặc dù không cách nào điều động toàn bộ ma lực của Địa Tâm Hồ, nhưng có một điều nàng có thể làm được, đó chính là cắt đứt nguồn thần lực bổ sung của Tu Phổ Nhược Tư.

Lấy lực lượng của Thần, có thể hấp thu bất kỳ năng lượng nguyên tố nào để chuyển thành thần lực của mình. Nhưng mà khi tất cả nguyên tố đều cự tuyệt sự hấp thu của thần thì sẽ như thế nào? Điều mà Tu Phổ Nhược Tư gặp phải, chính là tình cảnh lúng túng như vậy.

Bàn về sự mạnh mẽ, Liệt Diễm so với hắn còn kém xa. Nhưng lúc này cái Liệt Diễm sử dụng chính là sự biến hóa của phương thức chiến đấu. Nàng tuyệt không để lực lượng ngưng tụ toàn lực của mình cùng thanh kiếm của Sát thần chính diện va chạm. Cách nàng làm chính là lợi dụng đặc tính chất lỏng của nham tương, dùng hết khả năng cùng Tu Phổ Nhược Tư tiến hành triển đấu làm tiêu hao lực lượng của hắn.

Tu Phổ Nhược Tư không chỉ một lần muốn xông ra ngoài, rời khỏi Địa Tâm thế giới, nghỉ ngơi và hồi phục

lại ma lực, sau đó lại tìm đến Liệt Diễm chiến đấu tiếp. Nếu như không phải là lúc trước vì mượn lực lượng của Tu La Thần mà tiêu hao quá nhiều ma lực, hẳn cũng sẽ không gặp phải tình cảnh lúng túng như thế này. Hẳn thật sự không cam lòng a! Liệt Diễm chỉ bằng vào ma lực khổng lồ của Địa Tâm Hồ dùng mọi cách cuốn lấy hắn, làm tiêu hao lực lượng của hắn. Liệt Diễm đã phong tỏa cả Địa Tâm Thế giới, làm thần thức của hắn không cách nào thoát ra ngoài. Còn chính bản thân nàng lại không tiếc bất cứ giá nào cuốn lấy Tu Phổ Nhược Tư, cho dù sự tiêu hao ma lực của nàng gấp mười lần Tu Phổ Nhược Tư, nàng cũng không tiếc.

Dựa lưng vào Địa Tâm Hồ, cuốn lấy Tu Phổ Nhược Tư đang trong giai đoạn bổ sung thần lực, Liệt Diễm lúc này đã dần dần chiếm được thế thượng phong tuyệt đối. Mặc dù trận thần chiến này có chút không công bình đối với Tu Phổ Nhược Tư nhưng Liệt Diễm cũng không còn cách nào khác, trước hết phải đánh bại vị Sát thần này mới là điều trọng yếu nhất.

Trong lúc này, đột nhiên một tầng quang thải khác thường từ trên thân Sát Thần kiếm dập dờn lay động. Trong phút chốc, nham tương lỏng xoáy trên không trung nhất thời ngừng lại, tạm thời đình chỉ công kích, mà từ Sát Thần kiếm kia, một bóng người trong nháy mắt bắn nhanh ra. Bạch quang chói mắt mang theo cái đuôi lửa màu trắng lạnh băng, đó chính là toàn bộ thần lực của Sát thần đã hoàn toàn tụ lại trên mũi kiếm. Trên không trung, đạo bạch sắc quang mang nhanh nhẹn tránh thoát tất cả công kích của Liệt Diễm, rồi tụ lại quần quanh lấy bạch sắc ma lực của hắn, công kích thẳng tới thành của hang động.

Một kích này chính là toàn bộ lực lượng của Sát Thần, được ăn cả ngã về không. Sát khí kinh khủng, thần lực kinh khủng, thậm chí là thần thức bản thân của Sát Thần, toàn bộ đều ngưng tụ trên một kích này.

Không nghi ngờ chút nào, Tu Phổ Nhược Tư vừa thi triển ra kỹ năng Nhiếp Thần Quyết của hắn, tạm thời làm trì trệ mọi công kích của Liệt Diễm, nhưng điều khiến mọi người bất ngờ nhất, chính là vào một khắc trước khi thi triển Nhiếp Thần Quyết, hắn lại sử dụng kỹ năng bộc phát của mình, lẽ dĩ nhiên cũng là công kích toàn lực.

Nhiếp Thần Quyết phát ra làm linh hồn của Cơ Động run rẩy kịch liệt một lần nữa. Trước mắt hắn là một mảng trống rỗng, nhưng hắn lại có thể cảm giác được rõ ràng, hướng công kích của Sát Thần kiếm rõ ràng là vị trí của mình.

Hiệu quả của Nhiếp Thần Quyết biến mất, bảy chữ Sát liên tiếp quanh quần bên trong Địa Tâm thế giới. Từng chữ Sát xuất hiện, làm ma lực trên thân thanh Sát Thần kiếm bạo tăng lên vài phần. Mũi kiếm thậm chí còn bùng lên quang mang màu đỏ chói mắt. Sát thần Tu Phổ Nhược Tư vì một kích công kích này mà thiêu đốt thần trí của mình.

578. Chương 322 Thiên Thần Giải Thể Đại Pháp.

Lấy thực lực của Sát thần Tu Phổ Nhược Tư, nếu như hắn có ý rời đi thì cho dù là Liệt Diễm dùng hết toàn lực cũng không thể nào ngăn cản được. Nhưng mà Tu Phổ Nhược Tư thật không cam lòng! Nếu như mình cứ như vậy bị bại bởi một tên Thần cách nhỏ nhoi dưới lòng đất, thì sau này làm sao có thể giữ được sự tôn nghiêm của mình trên Thần giới nữa? Sợ rằng ngay cả cái vị trí Chấp Pháp Giả này cũng giữ không xong nữa là.

Sau một hồi buồn bực, Tu Phổ Nhược Tư phản ứng cực nhanh, trước tiên là chặt đứt liên hệ giữa mình cùng năng lượng thủ hộ của Tu La Phụ Thể phát ra lúc trước. Cùng lúc đó, hắn liên tục tích súc lực lượng, mặc dù sự quấy rầy của Liệt Diễm làm hắn hết sức thống khổ, nhưng mà sự sắc bén của Sát Thần kiếm cũng không phải tầm thường. Dù cho ma lực có được từ sự dung hợp giữa Liệt Diễm cùng Địa Tâm Hồ có lớn đến đâu, cũng không cách nào chống lại sự ăn mòn do bản thể Sát Thần kiếm gây ra. Cho nên Liệt Diễm cũng chỉ có thể từng bước làm tiêu hao thần lực của hắn mà thôi. Vấn đề lớn nhất mà Tu Phổ Nhược Tư gặp phải là không tìm được nguyên tố từ bên ngoài bổ sung cho hắn. Vì vậy, nhân thời điểm mà hắn vẫn còn một phần thần lực tương đối, Tu Phổ Nhược Tư quyết định lựa chọn được ăn cả ngã về không.

Mặc dù Liệt Diễm cũng đoán được Tu Phổ Nhược Tư sẽ làm như vậy, nhưng phán đoán của nàng trong thời khắc mấu chốt này lại có chút nhầm lẫn. Theo cách nhìn của Liệt Diễm, thân là Thần giới Chấp Pháp Giả, Tu Phổ Nhược Tư đối với tánh mạng của mình nhất định là cực kỳ quý trọng, vì dù sao, tánh mạng

của thần cơ hồ là vô cùng vô tận mà! Cho dù vị Sát thần này lựa chọn được ăn cả ngã về không, cũng chưa chắc sẽ chiến đấu tới cùng với mình mà sẽ lợi dụng thời cơ để thoát khỏi trói buộc, chạy trốn khỏi nơi này. Nhưng mà, nàng lại không nghĩ đến một điều. Đó là Tu Phổ Nhược Tư cực kì coi trọng tôn nghiêm của Thần giới Chấp Pháp Giả, hơn nữa với tính cách vị Sát thần này thì dù có chết cũng quyết không chịu nhục.

Giờ đây Sát Thần Tu Phổ Nhược Tư đã quyết định ăn cả ngã về không, hoàn toàn là không có giữ lại chút nào, càng không có lưu lại cho mình nửa phần đường lui. Hẳn chẳng những trong nháy mắt đem toàn bộ thần lực còn lại của mình bộc phát ra, thậm chí còn thiêu đốt thần trí của mình. Thông qua bảy chữ Sát to lớn kích phát lực lượng của mình lên tới đỉnh phong.

Thành thần đã được ngàn vạn năm, Tu Phổ Nhược Tư há có thể dễ dàng đối phó sao? Giờ phút này, hắn đã kích phát toàn bộ thần lực trong mình dưới tình huống bình thường tăng lên tới đỉnh điểm. Bởi nếu thần thức có tiêu hao thì có thể dùng thời gian để hồi phục lại, nhưng nếu như thua trong tay ả Thần cách nhỏ nhen này thì sự sỉ nhục đó hẳn vĩnh viễn không có cách nào rửa sạch. Cho nên, lựa chọn của vị Sát Thần chính là dùng tính mạng mình để chiến đấu.

Lựa chọn Cơ Động làm mục tiêu là Tu Phổ Nhược Tư đã trải qua suy nghĩ tường tận, bởi vừa mới đây, hắn mới phát hiện sự tồn tại của Cơ Động, do một tên nhân loại nhỏ bé như vậy căn bản không đáng được hắn chú ý tới mà thôi. Nhưng mà rất nhanh hắn liền nhận ra, linh hồn của Cơ Động lại có sự liên lạc với Liệt Diễm. Nếu hắn là loài người thì sẽ không bao giờ phát hiện được loại liên lạc linh hồn này, nhưng mà hắn lại là thần, thần thức của thần vốn vô cùng cường đại, cho dù Liệt Diễm có che giấu tốt đến đâu, cũng sẽ để lại một ít dấu vết.

Tuy đã quyết ăn cả ngã về không nhưng Tu Phổ Nhược Tư cũng tạo cho mình một đường lui dự phòng, hắn mơ hồ cảm nhận được Cơ Động cùng Liệt Diễm có mối quan hệ không bình thường, nếu không một nhân loại bình thường tại sao lại có thể xuất hiện ở nơi trọng yếu như Địa Tâm Thế Giới này? Nhân loại này, đối với hắn mà nói là mục tiêu còn trọng yếu hơn cả phá hủy Địa Tâm thế giới trước mắt. Giống như lúc trước hắn bị Liệt Diễm lừa gạt. Khi hắn cảm nhận được Liệt Diễm cùng Địa Tâm Hồ có quan hệ mật thiết, thì thứ lúc trước Liệt Diễm dùng để uy hiếp hắn nay đã không còn tác dụng nữa. Không những thế, nếu uy hiếp tánh mạng đối với Cơ Động, hắn cũng không sợ Liệt Diễm liều mạng tấn công. Điều hắn muốn, chính là để cho Liệt Diễm trực tiếp ngăn chặn một kích toàn lực của mình. Đây cũng cơ hội thắng cuối cùng của hắn.

Tu Phổ Nhược Tư đã thành công, bởi hai đối tượng hắn lựa chọn công kích điều vô cùng quan trọng với Liệt Diễm, một nơi như là mẫu thân, một người khác là người yêu. Nàng còn có sự lựa chọn sao?

Sát Thần kiểm lúc này bộc lộ ra toàn bộ sức mạnh của mình, mũi kiếm tỏa ra hào quang màu đỏ mãnh liệt chói mắt. Vào giờ phút này, Liệt Diễm không ra tay cũng không được. Nhưng sức mạnh của nàng sao có thể ngăn cản được một đoàn toàn lực của Sát Thần Tu Phổ Nhược Tư được.

Thân ảnh kim sắc màu hồng bay lên trước, kéo theo những cơn lốc xoáy dung nham cuộn cuộn nổi lên, bỗng một âm thanh âm âm xuất hiện khiến cả Địa Tâm thế giới rung rẩy. Kim sắc thế giới từ từ biến mất như thủy triều rút đi. Khi linh hồn của Cơ Động khôi phục lại bình thường, trái tim hắn như tan vỡ khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Cảnh tượng mà hắn thấy là một thanh kiếm màu trắng, từ phía sau đâm xuyên qua lưng áo màu đỏ của Liệt Diễm, lộ ra mũi kiếm bén nhọn.

Liệt Diễm lẳng lặng phiêu phù trước người của Cơ Động, dùng thân thể của nàng che chắn cho hắn. Hai tay của nàng chấp lại thành hình chữ thập, kẹp chặt lấy thanh Sát Thần Chi Kiếm kia đang không ngừng lay động trước ngực mình, quang mang trong ánh mắt càng lúc càng trở nên âm trầm.

Cơ Động kinh hoàng phát hiện, linh hồn của mình đã không còn cách nào liên lạc cùng thần thức của Liệt Diễm được nữa. Tựa hồ hai người đã hoàn toàn bị chia cách thành hai thế giới khác nhau.

Tu Phổ Nhược Tư cầm Sát Thần kiếm điên cuồng cười lớn giữa không trung:

- Liệt Diễm, tên của ngươi là Liệt Diễm sao? Không tệ, lực lượng của ngươi đã vượt ra khỏi sự tưởng tượng của ta, còn có thể mượn lấy lực lượng của dung nham trong Địa Tâm thế giới. Nhưng mà, nói về kinh nghiệm chiến đấu trong Thần cấp thì ngươi lại quá kém. Bị Sát Thần kiếm đâm trúng thần thức thì bản

thể của người cũng sẽ theo đó vỡ nát. Phá Thần lực trên thân Sát Thần kiếm, sẽ như những con tằm ăn rồi không ngừng gặm nhấm thân hồn của người, cho tới khi người bị hủy diệt mới thôi.

Ánh mắt của Liệt Diễm vẫn bình tĩnh như cũ. Tựa hồ nàng chỉ đang làm một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể mà thôi, mà nàng tuyệt không hối hận. Bởi mình có thể nghe theo lời Cơ Động lên kế hoạch lừa gạt Sát thần Tu Phổ Nhược Tư, lợi dụng tâm tư e sợ tình cầu bị hủy diệt của hắn, thì ngược lại tại sao hắn lại không thể lợi dụng điểm này chứ? Huống chi mục tiêu của Sát Thần kiếm là người mình yêu. Nàng nhất định phải đứng ở chỗ này, dù cho phải trả giá như thế nào đi nữa.

Ngay trong tiếng cười lớn điên cuồng của Tu Phổ Nhược Tư, thì dị biến xuất hiện, vô số cánh hoa từ trên người Liệt Diễm bay ra, lướt trên Sát Thần kiếm kia mà bay về phía hắn. Quang mang hồng kim sắc rực rỡ một lần nữa lại sáng lên trên người Liệt Diễm.

Tiếng cười lớn của Sát Thần như đông lại, hóa thành nỗi hoảng sợ:

- Người... người điên rồi. Người lại dám dùng Thiên Thần Giải Thể Đại Pháp? Chẳng lẽ người không sợ ngay lập tức bị hình thần câu diệt sao?

Sát Thần Chi Kiếm điên cuồng run rẩy, nhưng lần này không phải để đâm về phía trước, mà là rút ra. Bởi hắn tuy lợi dụng tâm lý của Liệt Diễm, một kiếm đã làm cho nàng bị thương nặng, nhưng ngược lại ma lực trong người hắn chẳng còn bao nhiêu nữa rồi. Hai tay của Liệt Diễm giống như được đúc bằng sắt, dù cho hắn cố sức như thế nào cũng không có cách nào rút kiếm ra được.

Liệt Diễm điềm tĩnh nói:

- Người không phải nói bị Sát Thần kiếm của người đâm trúng, bản thể của ta sẽ phải tan biến, thần trí của ta cũng sẽ bị ăn mòn mà. Vậy kết quả cuối cùng cũng chẳng phải là hình thần câu diệt sao? Nếu đã như thế, thì ta sẽ mời Sát Thần đại nhân nhà người chôn cùng với ta.

Từng cánh hoa lặng lẽ đậu trên thân Sát Thần kiếm. Trong nháy mắt, thanh kiếm này vốn mang màu trắng bình thường lại bị biến thành màu đỏ kim, bị bao trùm trong những cánh hoa màu đỏ kim. Mỗi một cánh hoa sen đều là một bộ phận trong bốn mạng Hồng Liên của Liệt Diễm, cũng chính là một bộ phận của thân thể nàng.

Lời nói của Tu Phổ Nhược Tư không hề có chút khuếch đại nào, tình trạng của Liệt Diễm thậm chí còn tệ hơn cả những lời hắn nói. Phá Thần lực lạnh lẽo như băng đã tràn ngập đến từng mảnh nhỏ trong linh hồn nàng, thần trí của nàng vốn được kết nối với bốn mạng Hồng Liên cũng đang nhanh chóng tan rã. Điều này cũng tương đương với việc linh hồn của con người bị tách rời ra khỏi thân thể vậy. Một kiếm này của Tu Phổ Nhược Tư thật sự quá độc ác, Liệt Diễm đã dùng toàn bộ thần lực của mình cộng thêm ma lực có được từ Địa Tâm cũng không thể hoàn toàn ngăn nó lại. Một kiếm này đã đâm thủng thần thức ngưng tụ trong thân thể của nàng, từ lúc đó thì nàng đã biết, tất cả đã kết thúc. Từ lúc chào đời đến giờ, Liệt Diễm chưa bao giờ thống hận một người như hiện nay, nàng thật sự rất hận Tu Phổ Nhược Tư. Nàng tuy sợ hãi tử vong, nhưng nàng càng không muốn mất Cơ Động. Số phận chỉ cho nàng chọn một, thì nàng thà rằng lựa chọn người chết là mình. Nhưng nàng làm sao nở rời xa Cơ Động chứ? Hận ý tràn ngập trong lòng, vào giờ khắc này hoàn toàn bộc phát, nàng tuyệt sẽ không bỏ qua địch nhân đã chia rẽ mình và Cơ Động.

- Không...không được!

Tu Phổ Nhược Tư gào thét điên cuồng, thanh âm tràn ngập sự hoảng sợ.

- Liệt Diễm, không nên xúc động.

Cơ Động muốn xông lên trước, nhưng hắn cũng không làm được gì, bởi thân thể của hắn căn bản không có cách nào di chuyển.

Nổ tung, lại một lần nữa nổ tung, nhưng lần nổ tung này chính là bốn mạng Hồng Liên của Liệt Diễm nổ tung. Cơ Động có thể thấy rõ, thân thể Liệt Diễm đang chặn phía trước mình run rẩy kịch liệt, rồi dần dần trở nên mờ nhạt. Tiếng gào thét gần như điên cuồng Sát thần Tu Phổ Nhược Tư bỗng nhiên biến mất. Mũi kiếm đâm xuyên qua người Liệt Diễm cứ như bị Liệt Hỏa hòa tan, hóa thành vô số điểm sáng bay lượn trong không khí và biến mất.

Cuối cùng Tu Phổ Nhược Tư vẫn tỉnh lắm, hắn sao cũng không thể nào ngờ, Liệt Diễm có thể kiên quyết đến thế. Khi Sát Thần kiếm của hắn đâm trúng Liệt Diễm, thì Liệt Diễm đã không còn cách nào phong tỏa ma lực nguyên tố trong nơi này nữa, chỉ cần cho Tu Phổ Nhược Tư thêm một chút thời gian ngắn ngủi trong mấy lần hô hấp, thì hắn đã có thể hấp thu đủ lượng ma lực trong ngoại giới để bổ sung cho mình. Khi đó, hắn chắc chắn sẽ là người chiến thắng cuối cùng.

Nhưng mà vào giây phút Liệt Diễm che chắn phía trước người Cơ Động, nàng đã hiểu rõ là nàng sẽ chết, thì sao nàng có thể cho Sát Thần Tu Phổ Nhược Tư bất kỳ cơ hội nào chứ?

Bốn mạng Hồng Liên tan vỡ, Sát Thần kiếm của Tu Phổ Nhược Tư cũng vỡ tan. Thân thể Liệt Diễm cùng bản thể của Tu Phổ Nhược Tư đều bị phá hủy. Kết cục của trận thần chiến này lại là lưỡng bại câu thương.

Thân ảnh hư ảo màu trắng va chạm mãnh liệt vào vách động phía xa rồi chậm rãi trượt xuống, thân ảnh đó chính là Tu Phổ Nhược Tư, chỉ là bất quá lúc này hắn cũng chỉ còn thần thức mà thôi, thần thức đó lại vô cùng suy yếu.

So với Tu Phổ Nhược Tư thì tình trạng thần thức của Liệt Diễm còn xấu hơn nữa, thậm chí nhìn qua cũng có thể thấy thần thức nàng trong suốt hơn hắn thần thức của hắn, dường như lúc nào cũng có thể tan biến vậy. Phá Thần lực bên trong Sát Thần Chi Kiếm đã bị Thiên Thần Giải Thể Đại Pháp của Liệt Diễm dẫn động, khi bốn mạng Hồng Liên nổ tung thì chúng đã bị bức toàn bộ ra ngoài cơ thể. Nhưng cho dù thế thì linh hồn của nàng cũng đã suy yếu tới cực điểm rồi.

Trói buộc trên người Cơ Động đã biến mất, hắn cơ hồ xông về phía Liệt Diễm đầu tiên. Nhưng mà khi hắn ôm lấy Liệt Diễm, bàn tay lại ôm hụt vào khoảng không, dường như nàng đã không còn thân thể nữa rồi.

- Liệt Diễm, Liệt Diễm...!

Thanh âm của Cơ Động run rẩy, tim của hắn lại càng tràn ngập sự sợ hãi mà trước nay chưa từng có.

Liệt Diễm quay người lại nhìn Cơ Động, trên gương mặt xinh đẹp toát ra một tia mỉm cười giải thoát. Đã đến lúc rồi ư sao? Lúc này, nàng không hề muốn khóc. Bởi nàng muốn, ấn tượng cuối cùng hắn về mình, đó là vẻ đẹp hoàn mỹ mà nàng tự hào chứ không phải là bộ dạng yếu đuối ủy mị. Cho nên, nụ cười của nàng vẫn rực rỡ như trước, tựa như những nụ cười trước đây ở cùng hắn.

Thần thức Liệt Diễm vội vàng truyền cho Cơ Động một tin tức:

- Nhanh lên Cơ Động, dùng Hỏa Thần Song Kiếm thu lấy thần thức của hắn, thiếp mặc dù đã phá hủy bản thể của hắn, nhưng thần thức của hắn đã kịp ngưng tụ lại, thiếp đã không còn cách nào tiêu diệt triệt để nữa. Chỉ có thừa dịp hắn đang suy yếu, dùng chủ thần khí Hỏa Thần Song Kiếm nhốt hắn lại, mới có thể từ từ luyện hóa. Chỉ cần hoàn thành quá trình đó, thì Hỏa Thần Song Kiếm của chàng sẽ có thể khôi phục lại toàn bộ sức mạnh, thậm chí còn mạnh hơn cả lúc trước.

Cho dù sắp rời khỏi thế giới này, thì nàng vẫn không quên được việc giúp đỡ Cơ Động. Hỏa Thần Song Kiếm mặc dù không trọn vẹn, nhưng nó vốn là Chủ thần khí chân chính. Một khi thần thức bị nó phong ấn thì cho dù là Sát thần Tu Phổ Nhược Tư có là cường giả mạnh hơn nữa cũng không thể thoát ra được, thậm chí không có lấy một khí tức nào phát ra. Lúc đó sẽ không có ai biết được Phổ Nhược Tư đang ở trong nó.

Ánh mắt của Cơ Động tràn ngập tơ máu, sự tàn bạo, tức giận, còn cả những cảm xúc hỗn loạn khác nữa. Vào giờ phút này, cả linh hồn hắn đã biến thành màu đỏ tàn bạo, ngay cả Linh Hồn Tuyền Qua của hắn cũng thế. Liệt Diễm hận Tu Phổ Nhược Tư một thì hận ý của Cơ Động với Tu Phổ Nhược Tư còn mạnh hơn nghìn lần, vạn lần.

Phượng Vũ Long Xà biến được phóng thích, hai cánh vừa mở thì Thần Hỏa Thánh Vương Khải đã trực tiếp xuất hiện, bao phủ lấy thân thể Cơ Động, chỉ trong nháy mắt khi hắn từ hang động bay ra ngoài thì Hỏa Thần Song Kiếm cũng đã ở trong lòng bàn tay, Cực Hạn Song Hỏa trong nháy mắt bị thúc dục tới cực hạn, làm hai thanh siêu cấp trọng kiếm này tản mát ra kim quang cùng hắc quang chói mắt.

Thần thức của Tu Phổ Nhược Tư trôi lơ lửng ở không trung, bởi đã suy yếu khá nhiều nên trông khá mờ ảo. Bản thể của hắn là Sát Thần Chi Kiếm bị hành động tự bạo bốn mạng Hồng Liên của Liệt Diễm hủy diệt, đây là lần đầu tiên trong đời Sát Thần bị thương nặng nhất. Nhưng mà thân là Chấp Pháp Giả, do đó thần thức của hắn vô cùng cường đại, lúc này tuy bị thương tuy nặng, nhưng không giống như Liệt Diễm

không có cách nào vãn hồi. Chỉ cần cho hắn thời gian, là hắn có thể tự tiến hành phục hồi thần thức, chỉ cần trở về Thần giới thì chữa trị bản thể cũng không phải là chuyện gì khó khăn lắm.

Nhưng lấy tình trạng hiện tại thì thần thức của hắn không có cách nào rời khỏi nơi đây. Ở trong hồ dung nham ở Địa Tâm này, khắp nơi đều là hỏa nguyên tố cuồng bạo, chỉ bằng thần thức mà muốn rời đi, như vậy ít nhất thần thức của hắn phải khôi phục lực lượng từ một thành trở lên. Nhưng mà, lực lượng thần thức hiện tại của Tu Phổ Nhược Tư thậm chí còn không đạt tới một phần trăm nữa là. Hắn chỉ có thể miễn cưỡng duy trì thần thức không bị tan biến mà thôi. Đây là cực hạn mà hắn có thể làm được. Bất quá, hắn vẫn cho mình là người chiến thắng cuối cùng, mặc dù bị thương nghiêm trọng, nhưng dù sao đi nữa thì hắn cũng đã đạt được mục đích của mình.

Thấy Cơ Động bay về phía hắn, Tu Phổ Nhược Tư cũng không thèm để ý, bởi cho dù hắn suy yếu đến thế nào, thì hắn vẫn là thần, thần thức của thần sao có thể bị tổn thương bởi con người chứ? Nhưng mà...

579. Chương 323 Liệt Diễm Bị Thương Nặng!

- Nhân loại, ngươi muốn làm gì?

Tu Phổ Nhược Tư trầm giọng quát lên.

Cơ Động lạnh lùng nhìn hắn:

- Làm gì à? Cái này ngươi còn cần phải hỏi ta sao? Tu Phổ Nhược Tư, giữa chúng ta không có gì để nói nữa. Ngươi đi chết đi.

Vừa nói, Hỏa Thần Song Kiếm trong tay của Cơ Động đã vung lên, kèm theo toàn bộ lực lượng mà hắn có thể thi triển ra. Hỗn Độn Lực màu nhũ bạch từ Hỗn Độn Châu chậm rãi lan tỏa ra khắp người, bắt đầu từ miếng hộ tâm trước ngực, khí tức Hỗn Độn nồng đậm tràn ngập toàn thân Cơ Động. Hắn biết rõ, chỉ có lấy Hỗn Độn Lực cộng thêm Linh hồn lực của mình khi sử dụng Hỏa Thần Song Kiếm tấn công, mới có thể tạo thành thương tổn cho thần thức của Tu Phổ Nhược Tư.

- Chờ một chút.

Giọng nói của Tu Phổ Nhược Tư gấp gáp quát lớn.

Cơ Động lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn:

- Sao nào? Ngươi còn mơ tưởng có thể kéo dài thời gian à? Ngươi cho rằng ta sẽ cho ngươi cơ hội sao?

- Không, không, ta nghĩ chúng ta có thể thương lượng một chút.

Thần thức của Tu Phổ Nhược Tư kịch liệt run rẩy, có thể thấy được tâm tình của hắn lúc này khẩn trương như thế nào. Cho dù là thần, trước thời điểm sinh tử, thì cũng sẽ sợ hãi tột cùng.

- Thương lượng à? Có thể, nhưng yêu cầu của ta chỉ có một mà thôi, giúp Liệt Diễm khôi phục lại. Nếu làm được, có lẽ ta sẽ cho ngươi một con đường sống.

Cơ Động nắm chặt Hỏa Thần Song Kiếm, ánh mắt kiên định nhìn chằm chằm vào Tu Phổ Nhược Tư.

Tu Phổ Nhược Tư giận dữ nói:

- Không được, điều đó là không thể. Ta sẽ không bao giờ cứu chữa cho một người như Thâm Uyên Ác Ma hồi phục, mà cho dù ta có bằng lòng thì ta cũng không có năng lực đó. Kể cả đại nhân Tu La thần cũng không thể làm được. Chỉ có hai đại Thần vương mới có sức mạnh như thế. Nhưng Thần vương đại nhân sao có thể cứu một Thâm Uyên Ác Ma như ả chứ?

- Khốn kiếp, lượn đi cho nước nó trong!

Cơ Động giận dữ hét lên:

- Tu Phổ Nhược Tư, ngươi mở miệng thì nói nàng là Thâm Uyên Ác Ma này, ngậm miệng cũng kêu nàng là Thâm Uyên Ác Ma kia. Ta hỏi ngươi, tại sao lại gọi Liệt Diễm là ác ma? Nàng đã làm chuyện ác gì ảnh hưởng đến Thần giới các ngươi sao? Hay là ảnh hưởng đến thế giới loài người? Nàng chỉ ra tay một lần duy

nhất ở thế giới loài người, mà cũng chỉ để ngăn trở để không cho sinh linh đồ thần. Nàng là ác ma? So với nàng, ta thấy người mới chính là ác ma. Liệt Diễm từ khi xuất hiện đã ra tay chấn chỉnh lại Địa Tâm thế giới, làm nơi này tất cả đều vào đấy, không còn chiến tranh nữa. Nàng làm tất cả điều ấy, có điều nào làm tổn hại cái thế giới này không? Vậy mà tại sao người phải tới đuổi giết nàng? Thần giới các người cho phép thần tồn tại, vậy tại sao không cho thần tồn tại ở thế giới con người? Vận mệnh Liệt Diễm sao phải nhờ tới các người quyết định? Các người là hạng thần chó má gì hả?

- Người, người...rõ ràng là đại nghịch bất đạo. Nàng vốn không hề là loài người.

Sát Thần Tu Phổ Nhược Tư nghe được lời của Cơ Động cũng không tránh khỏi ngây ngốc, đừng nói là con người, cho dù là thần cũng tuyệt không một người nào, không một ai dám nói giống như Cơ Động. Điều hần nói là khinh nhờn tới thần linh a! Hơn nữa còn đắc tội với cả Thần giới.

Song kiếm trong tay Cơ Động chậm rãi giơ lên, trong mắt tràn đầy sát khí điên cuồng, khi nghe được Tu Phổ Nhược Tư không có cách nào giúp Liệt Diễm hồi phục, trong lòng hần đã tràn đầy oán độc, sự tức giận đạt đến đỉnh điểm.

- Đừng.. đừng, người hãy nghe ta nói. Ta mặc dù không thể giúp nàng khôi phục, nhưng mà, người là loài người, ta có thể giúp người. Chỉ cần người không phá hủy thần trí của ta, ta sẽ thề dưới danh dự của thần, đợi khi ta khôi phục, ta có thể làm cho sức mạnh của người bằng một phần ba nàng. Trực tiếp trở thành người mạnh nhất chỉ dưới thần. Đây là điều lớn nhất ta có thể làm trong quyền hạn của ta.

Nghe được lời Tu Phổ Nhược Tư nói, Hỏa Thần Song Kiếm hơi dừng lại một chút, sau đó thanh âm lạnh lẽo vang lên, nhiệt độ của Địa Tâm Hồ tựa hồ cũng bị nó làm giảm xuống.

- Người biết nàng là ai không?

- Nàng là Thâm Uyên Ác Ma! À, không phải, là Thâm Uyên Thần cách.

Đối diện với sinh tử tồn vong, Tu Phổ Nhược Tư không khỏi hoảng loạn, cũng chẳng thêm quan tâm tới cái gì gọi là tôn nghiêm của Thần giới Chấp Pháp Giả kia nữa.

Cơ Động gật đầu:

- Thâm Uyên Ác Ma sao? Được, cho dù nàng là Thâm Uyên Ác Ma thì sao? Nhưng nàng còn có một thân phận khác.

- Là cái gì?

Tu Phổ Nhược Tư kinh ngạc nhìn Cơ Động.

Cơ Động tuy quay đầu lại, nhìn về thân thể Liệt Diễm đang càng ngày càng trở nên hư ảo, nhưng song kiếm trong tay hần đã mang theo khí thế không gì sánh kịp, cùng với toàn bộ sức mạnh dung hợp được từ Linh hồn lực của hần và Hỗn Độn lực tràn ra, hướng tới thần thức Tu Phổ Nhược Tư.

Khoảnh khắc cuối cùng trước khi thần thức bị cắn nuốt, Tu Phổ Nhược Tư nghe được thanh âm của Cơ Động:

- Nàng là người yêu của ta, mà ta, là người đã yêu một ác ma.

Thần thức của Tu Phổ Nhược Tư thật sự quá hư nhược, trong nháy mắt khi Hỏa Thần Song Kiếm của Cơ Động tiếp xúc với thần thức hần, hai thanh siêu cấp trọng kiếm bay khỏi hai tay Cơ Động, cùng trôi lơ lửng ở giữa không trung, thần thức Tu Phổ Nhược Tư đã bị giam cầm ở giữa hai thanh trọng kiếm.

- Không, không. . .

Tu Phổ Nhược Tư điên cuồng hét lên, thần thức của hần liều mạng chống đỡ sức ép từ hai thanh trọng kiếm, nhưng mà, lực lượng hần lúc này thật sự quá yếu ớt. Không có bản thể, thần thức thì bị thương nặng, làm sao có thể chống lại lực lượng của Hỏa Thần Song Kiếm chứ?

Liệt Diễm cùng Diễm kiếm, chậm rãi hồi phục với một tốc độ cố định, mà thân thể Tu Phổ Nhược Tư phẳng phất bị vận vẹo, đè ép trong quá trình chúng hồi phục. Thanh âm của hần ngày càng trở nên suy yếu, cuối

cùng khi Hỏa Thần Song Kiếm chậm rãi khép lại thì hắn đã không còn phát ra thêm một tiếng động nào nữa. Từ giờ hắn đã bị phong ấn hoàn toàn trong thanh Thần khí này.

Song kiếm dung hợp, hồng quang hiện lên sáng ngời, nhưng Hỏa Thần Song Kiếm lần này không có bộc phát lực công kích, mà hóa thành một luồng ánh sáng bắn vào trong thân thể Cơ Động, dung hợp làm một cùng hắn. Hỏa Thần Song Kiếm thôn phệ thành công thần thức của một tên Nhị cấp Thần cách, tuyệt đối là một đại hảo sự với Cơ Động, bởi thần khí Hỏa Thần Song Kiếm đã có hi vọng khôi phục toàn bộ sức mạnh. Nhưng mà lúc này, trong lòng hắn chẳng một chút hưng phấn nào. Sau cơn giận dữ, điên cuồng là sự đau khổ và sợ hãi vô biên. Hắn sợ, nhưng không sợ chết giống Tu Phổ Nhược Tư, mà là sợ người hắn yêu thương nhất sẽ phải rời xa hắn.

- Liệt Diễm!

Cơ Động xoay người lại, mà lúc này, thần thức của Liệt Diễm đã bay tới bình đài phía trên trung tâm Địa Tâm Hồ.

Cơ Động nhanh chóng nhào về trước, Thần Hỏa Thánh Vương Khải Giáp một lần nữa kết hợp với thân thể, hai cánh tay hắn mở rộng như muốn ôm lấy Liệt Diễm, nhưng chỉ là vô ích. Bỗng nước mắt không thể không chế được trào ra, sự hoảng loạn của hắn đã đạt tới đỉnh điểm.

- Cơ Động, đừng như thế, đừng khóc được không?

Liệt Diễm mỉm cười nhìn Cơ Động, thanh âm của nàng rất dịu dàng, tựa hồ như không hề suy yếu, nhưng bởi vì thế, càng làm cho tim của Cơ Động càng thêm run rẩy.

- Chẳng có thể lặp lại câu “ta yêu nàng” một lần nữa không?

- Ta yêu nàng, ta yêu nàng, ta vĩnh viễn, vĩnh viễn yêu nàng cho đến suốt cả cuộc đời, đời đời kiếp kiếp yêu nàng, Liệt Diễm, ta yêu nàng mãi mãi.

Cơ Động gần như nói ra những lời này trong nước mắt. Hắn không cách nào ôm lấy Liệt Diễm, nên hai tay của hắn nắm chặt lấy tóc của mình, cả người thống khổ quỳ rạp xuống bên cạnh Liệt Diễm.

Thần thức của Liệt Diễm nhẹ nhàng quỳ rạp xuống trước mặt Cơ Động:

- Cơ Động, thiếp cũng yêu chàng!

Chỉ sáu chữ nhẹ nhàng đã đánh thức Cơ Động tỉnh lại từ trong bi thương, hắn đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt ngây dại nhìn về phía Liệt Diễm. Mặc dù đã dần dần nhạt nhòa, nhưng dung nhan nàng vẫn hoàn mỹ như cũ. Lúc trước, hắn đã hi vọng biết bao để có thể nghe được Liệt Diễm nói với hắn những lời này! Có thể nói đó là tâm nguyện lớn nhất trong cuộc đời này của hắn. Nhưng mà lúc Liệt Diễm nói ra những lời này thì nàng đã...

- Thật xin lỗi, Cơ Động.

Thiếp từng nói với chàng, nếu có một ngày thiếp nói ra lời yêu chàng, thì đó chính là lúc thiếp có thể kết hôn cùng chàng. Nhưng mà bây giờ thiếp đã không thể tiếp tục làm tân nương của chàng nữa. Thiếp sắp rời khỏi cái thế giới này rồi, đáp ứng thiếp nhé, nếu như chàng thật lòng yêu thiếp thì hãy hoàn thành điều tiếc nuối duy nhất của thiếp. Thiếp hi vọng, trong tương lai mười năm, hàng năm chàng có thể dùng mỗi loại rượu trong thập đại danh tửu để điều chế cho thiếp một chén Kê Vĩ Tửu. Được không?

- Không, không, không, Liệt Diễm, nàng là tân nương của ta, ta vĩnh viễn cũng sẽ không để nàng rời khỏi ta. Liệt Diễm...

Những giọt nước mắt trên mặt Cơ Động dần dần biến đổi, không còn trong suốt nữa mà là kèm theo một màu đỏ nhàn nhạt, thân thể của hắn bởi quá mức thống khổ mà co giật kịch liệt, một lần nữa hắn tuyệt vọng giang hai cánh tay ra như muốn ôm lấy thân thể Liệt Diễm, muốn giữ nàng lại, nhưng mà, hắn đã không còn có thể làm gì nữa rồi.

- Cơ Động, chàng không được như vậy nữa, chàng hãy để cho thiếp an tâm ra đi chứ?

Nụ cười trên mặt của Liệt Diễm rốt cục cũng không cách nào giữ được nữa, nàng si ngốc nhìn Cơ Động, ánh mắt thủy chung vẫn ôn nhu, nhưng kèm theo đó là nỗi xót xa vô biên:

- Cơ Động, chàng biết không? Thiếp không hề hối hận. Thật đấy, có thể quen biết chàng, thiếp tuyệt không hối hận. Chàng đã giúp thiếp cảm nhận được tình cảm ấm áp của con người, chàng cũng làm cho thiếp có thể trải nghiệm vẻ đẹp tuyệt vời của tình yêu. Thiếp hứa, nếu có kiếp sau thì nhất định thiếp sẽ mặc đồ tân nương, chờ chàng tới cưới thiếp.

- Không, ta không cần!

Cơ Động gần như gào lên. Trên mặt, trên người của hắn, đầu đầu cũng lưu lại huyết lệ. Đột nhiên, hắn dường như như nghĩ tới điều gì đó, đột nhiên đứng lên, thân thể của hắn tuy run rẩy nhưng ánh mắt của hắn đã triệt để điên cuồng.

- Có rồi, ta có biện pháp rồi, Liệt Diễm, nàng cố chịu đựng nhé, ta có biện pháp rồi. Chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể vĩnh viễn không rời xa nhau nữa.

Liệt Diễm giật mình nhìn Cơ Động, bất chợt, Cơ Động đột nhiên giơ tay phải lên, lòng bàn tay hắn bạch quang hiện lên chói mắt, Liệt Diễm thấy rõ vật xuất hiện trong lòng bàn tay Cơ Động, đó là Hỗn Độn Châu.

Không có nửa phần do dự, càng không có mảy may chần chờ, hắn vung tay vỗ lên đỉnh đầu của mình, trong tiếng kinh hô của Liệt Diễm.

Linh hồn tuyền qua (dòng xoáy linh hồn) vốn ẩn giữa mi tâm, bị một luồng mạnh mẽ của hắn từ lực lượng đến từ Hỗn Độn Châu chấn động khiến nó rơi ra ngoài, ngay sau đó, dòng xoáy linh hồn kia cơ hồ như điên cuồng hút hết tất cả linh hồn của Liệt Diễm, cường ngạnh lồi vào trong thân thể mình

Ý định của Cơ Động rất đơn giản, nếu Liệt Diễm không có thân thể, thì hắn lấy thân thể của mình cho nàng, thần trí của nàng sẽ hòa làm một cùng thân thể mình, chẳng phải cũng coi như vĩnh viễn ở bên nhau sao? Hình thần câu diệt thì như thế nào? Chỉ cần có thể giữ được Liệt Diễm, cho dù hình thần câu diệt, hắn cũng tuyệt không hối hận.

Liệt Diễm bị hành động điên cuồng của Cơ Động dọa đến ngây người, phải biết rằng, linh hồn lực Cơ Động tuy cường đại, nhưng dù sao nó cũng chỉ là linh hồn lực của loài người! Một khi rời khỏi thân thể, trong khoảng thời gian ngắn sẽ tự động tiêu tán, vĩnh viễn không thể siêu sinh. Vì muốn giúp Liệt Diễm sống sót, Cơ Động không hề giữ lại một chút nào mà xuất toàn bộ linh hồn lực của bản thân ra bên ngoài cơ thể, chỉ sợ ngay cả một tia linh hồn liên lạc cùng thân thể cũng không lưu lại. Bởi vì hắn sợ nếu linh hồn của mình lưu lại sẽ ảnh hưởng đến sự nhập xác của Liệt Diễm, vào lúc này, hắn thật sự đã điên cuồng, điên cuồng chỉ vì Liệt Diễm. Đây là phương pháp duy nhất hắn có thể nghĩ đến, để cho Liệt Diễm dùng thân thể của mình. Bằng vào năng lực mà thần thức nàng sở hữu, chỉ cần có bản thể là sẽ có hi vọng. Thật ra, Cơ Động căn bản cũng không biết mình làm như vậy có thể cứu được Liệt Diễm hay không, nhưng mà hắn biết, đây chính là cơ hội duy nhất, cũng là cơ hội có hi vọng thành công nhất, nếu như mình không làm như vậy, Liệt Diễm chắc chắn sẽ không qua khỏi.

Linh hồn tuyền qua của Cơ Động vốn không phải là thần thức, mà chẳng qua chỉ là linh hồn loài người, khi hắn lợi dụng lực lượng của một luồng cứng rắn trực tiếp chặt đứt liên lạc giữa linh hồn của mình cùng thân thể, hắn đã không còn cách nào bằng vào năng lực của mình để trở về thân thể nữa rồi, cũng không hề có bất kỳ ý thức gì nữa. Cho dù thế, Liệt Diễm vẫn có thể cảm nhận được trong linh hồn đang nhanh chóng tiêu tán kia chất chứa biết bao nhiêu sự yêu thương, cùng bao nhiêu sự điên cuồng.

Hai mắt Cơ Động sáng lên, đôi mắt mang màu hồng phấn nhàn nhạt, đúng vậy, màu hồng phấn đó thuộc về Liệt Diễm. Cách làm của Cơ Động cũng có chút đạo lý, quả giống như hắn suy đoán, chỉ cần có một thân thể là Liệt Diễm có thể khôi phục lại thần thức. Lúc này, thân thể của hắn đã hoàn toàn bị thần thức của Liệt Diễm khống chế. Liệt Diễm đối với thân thể hắn thật sự quá quen thuộc, có thể nói với Liệt Diễm, không có thân thể nhân loại nào tốt hơn thân thể của Cơ Động, hơn nữa trong người Cơ Động còn có Hỗn Độn Châu, nàng cơ hồ nắm chắc hơn năm thành có thể khôi phục thần thức loại hoàn toàn. Hơn nữa với thân thể loài người, thậm chí nàng sẽ không bao giờ sợ người của Thần giới tìm tới tận cửa nữa. Bởi nàng hoàn toàn có thể dựa vào thân thể loài người để che giấu khí tức của mình, thậm chí có thể công khai biến thành thần.

Nhưng mà Liệt Diễm sẽ làm như vậy sao? Nếu Cơ Động bởi vì nàng chết đi mà điên cuồng, thì nàng cũng

sẽ có thể vì Cơ Động chết đi mà điên cuồng. Giờ này khắc này, khi thần thức Liệt Diễm tiến vào thân thể Cơ Động sau khi tạm dừng quá trình tiêu tán, trong thần trí nàng chỉ tràn ngập tình yêu với Cơ Động.

- Ngốc ạ, tiểu Cơ Động, chàng đúng là đồ ngốc.

Thanh âm trong trẻo của Liệt Diễm lại được phát ra từ trong miệng Cơ Động, nước mắt nàng tuôn trào nức nở.

Hai tay giơ lên trước ngực, chút thần thức còn sót lại hòa thành một thể với Hỗn Độn Châu trong cơ thể Cơ Động, từ trên người Cơ Động tỏa ra một vầng sáng nhũ bạch sắc nhu hòa, trong nháy mắt tạo thành một lớp màng ánh sáng, bao phủ lấy toàn bộ linh hồn Cơ Động đang sắp tiêu tan.

- Ngốc ạ, tiểu Cơ Động, chàng quên rồi sao, thiếp là thần mà! Bất luận Thần giới có cho phép hay không, thì thiếp vẫn mang lực lượng của thần mà. Thiếp làm sao có thể lại để chàng quan tâm tới tính mạng của thiếp chứ? Ngốc ạ! Chàng thật ngốc, chàng biết không? Thiếp sống đã ngàn vạn năm, nhưng mà chỉ có khoảng thời gian mười năm này sống chung với chàng mới khiến thiếp hạnh phúc nhất. Tạm biệt nhé người yêu của ta, nếu có kiếp sau, thiếp vẫn sẽ tiếp tục làm vợ của chàng.

580. Chương 324 Thần Giới Ủy Viên Hội!

Bọt khí trong Nham tượng hồ không ngừng bốc lên sau đó vỡ tan tành, tựa như than khóc vì hết thấy sự việc phát sinh trước mắt. Hồng sắc quang mang kỳ dị bao phủ thân thể Cơ Động đang lâm vào hôn mê, vầng sáng hồng liên hư ảo bao quanh thân thể của hắn một lần cuối cùng mang theo một tia hồng quang lặng lẽ mà quen thuộc rời khỏi Địa Tâm Thể Giới, nơi đã không còn có chủ nhân nữa.

Không biết đã qua thời gian bao lâu, Cơ Động từ trong hôn mê tỉnh táo lại. Ánh sáng ban ngày rực rỡ làm hắn phải nheo hai mắt, khi cảm nhận được sự ấm áp trong không khí hắn không khỏi có một loại cảm giác tựa hồ tất cả những chuyện phát sinh lúc trước chẳng qua là một giấc mộng mà thôi. Cuộc chiến ở Thánh Tà Đảo, cuộc chiến của Liệt Diễm cùng Tu Phổ Nhược Tư nếu như cũng chỉ là một cảnh trong mơ thì thật là tốt biết mấy.

Tung mình ngồi dậy, hắn cảm thấy trạng thái thân thể hết sức bình thường, không có nửa phần khó chịu. Đây là một cánh rừng cây nhỏ, chung quanh đều là cây cối cao lớn còn hắn đang nằm trong một bụi cỏ ở rừng cây này.

“Ta đến tột cùng là đã chết và đã đến một thế giới khác sao?” Cơ Động ngơ ngác ngồi ngẩn ngơ. Trí nhớ và thương cảm tràn về mãnh liệt cùng cảm giác bất an làm hắn rung mình một cái rồi đột nhiên đứng dậy.

Đúng lúc này bất ngờ một đạo ánh sáng nhàn nhạt màu đỏ kim chợt hấp dẫn sự chú ý của hắn, cúi đầu nhìn thì chỉ thấy trên bãi cỏ ở chung quanh thân thể của mình tổng cộng có chín điểm kim hồng sắc quang mang nhàn nhạt nhanh chóng lan ra. Chúng tựa hồ vì mình tỉnh lại mà tỏa ra hào quang.

Một lần nữa ngồi xổm xuống. Khi Cơ Động bắt lấy chín điểm sáng kia thì trái tim của hắn không khỏi run rẩy kịch liệt.

Không phải là mơ, tất cả sự việc đã phát sinh không phải chỉ là cảnh trong mơ. Chín điểm kim hồng sắc quang mang này rõ ràng chính là chín hạt sen, là bổn mạng Hồng Liên của Liệt Diễm mà! Trong phút chốc, Cơ Động chỉ cảm thấy trời đất đang quay cuồng trong đầu mình. Hắn ngã ngồi trên mặt đất nhìn chín hạt sen trong tay kia mà nước mắt giàn giụa.

Dấu ấn Hồng Liên nhàn nhạt trên trán hắn toát ra một tia quang mang, tựa hồ giác tỉnh khi được hắn tiếp xúc, trong đầu Cơ Động lại vang lên một âm thanh quen thuộc.

”Tiểu Cơ Động, đệ đã tỉnh lại rồi sao? Khi đệ tỉnh lại, hạt sen và ấn ký này sẽ khởi động trí nhớ của tỷ để lại bên cạnh đệ. Đệ thật là ngốc nghếch, tỷ làm sao có thể để đệ hy sinh linh hồn của mình để cứu mình chứ? Chín hạt sen này coi như là lễ vật cuối cùng mà tỷ để lại cho đệ. Hãy giữ chúng thật cẩn thận nhé! Lúc đệ cần chúng sẽ trợ giúp cho đệ rất nhiều đó! Đệ nhất định là đang khóc sao? Bởi vì tỷ rời đi mà bị thương à? Không như vậy nữa được chứ?! Tỷ hi vọng khi gặp lại thì đệ phải vui vẻ, phải tươi cười nhiều hơn đó!

“Người yêu của tỷ ơi, tỷ hiểu rất rõ tính cách của đệ mà, nhất định không nên làm chuyện điên rồ, bởi vì đệ còn đáp ứng chuyện của tỷ, không làm là không được đâu! Mặc dù tỷ đã không còn ở trên thế giới này nhưng thần trí của tỷ nhất định sẽ ở một thế giới khác nhìn chăm chú vào đệ. Nếu như trong thời gian mười năm mà đệ có thể hàng năm đều dùng một loại tuyệt thế mỹ tửu trong Danh Tửu Lục để cúng tế tỷ. Như vậy thì mười năm sau, tỷ sẽ cho phép đệ đi tìm tỷ. Đây là tâm nguyện cuối cùng của tỷ, giúp tỷ hoàn thành được chứ? Tỷ không còn thời gian nữa rồi nhưng tỷ tin tưởng rằng đây không phải là sự kết thúc mà hẳn là một sự bắt đầu mới. Đệ còn có quá nhiều chuyện phải làm, đệ là hi vọng của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, tỷ không hi vọng vì gặp lại tỷ mà đệ mà buông tha cho những trách nhiệm này. Nói ra những lời này, không phải là tỷ không thích Cơ Động. Điều tỷ không muốn nhất chính là..chính là không nỡ rời xa đệ, không nỡ ...”

Thanh âm Liệt Diễm dần dần phai nhạt. Trước mắt mơ hồ tràn ngập nước làm Cơ Động phảng phất như lại thấy được thân ảnh hoàn mỹ kia.

“Không, không nên...không nên rời xa đệ! Liệt Diễm, van xin tỷ, không nên rời xa đệ...!!!” Cơ Động chợt nhào về phía trước, muốn giữ lại thân ảnh mơ hồ kia, nhưng thân thể của hắn lại chỉ có thể bổ nhào rồi ngã xuống đất. Liệt Diễm của hắn không có trong không khí mà chỉ có sự yên lặng hư vô mà thôi.

Sinh ly tử biệt mang lại đau khổ đến mức làm hắn không muốn sống nữa. Cơ hồ trong nháy mắt nội tâm Cơ Động kiên cường như vậy mà lại lâm vào sụp đổ. Hai tay hắn đã đâm thật sâu vào trong đất bùn, sự thống khổ làm cho ma lực trong cơ thể hắn dao động vô cùng không ổn định, Cực Hạn Song Hỏa Ma Lực tiết ra ngoài làm thực vật chung quanh thân thể hắn nhanh chóng khô héo.

Cũng ngay vào lúc này, trong đầu Cơ Động đột nhiên hồi tưởng lại ban đầu hắn nhìn thấy Thiên Cơ lão nhân, Thiên Cơ lão nhân để lại cho hắn lời đoán kia: “Hỗn Độn mang đến sự thức tỉnh cho Liệt Diễm, thần đem đến vô tận bi thương, cực hạn hết sức đau đớn cũng vì gánh nặng phá kén mà trọng sinh, hư ảo và thực tế, linh hồn của Liệt Diễm giãy giụa. Khi Liệt Diễm tan biến vĩnh viễn, khi Liệt Diễm tái nhập nhân gian sẽ làm thiên ý thay đổi, hư vô, hư ảo, hư cảnh, nhìn không thấy tương lai vô tận kia, chỉ nguyện kết cục chứ không phải là bi kịch.”

Tinh thần chợt rung lên, tiếng khóc của Cơ Động dừng lại, hắn tựa như có một luồng ý niệm đột nhiên chạy dọc theo não bộ. Hắn lẩm bẩm đọc lại đoạn văn này, trong mắt huyết lệ không dừng lại một chút nào: “Hỗn Độn mang đến sự thức tỉnh cho Liệt Diễm. Đúng rồi! Lửa của Liệt Diễm làm ta có cảm giác thức tỉnh được Hỗn Độn Lực.” Hàm ý của câu thứ nhất Cơ Động rất nhanh đã hiểu được.

Nhưng mà lúc này hắn mới hiểu được mấy tầng ý nghĩa trong đó.

“Thần đem đến vô tận bi thương.”

Điều này không phải là Sát Thần Tu Phổ Nhược Tư đến, Thần giới chấp pháp giả giết chết Liệt Diễm sao? Lời của Thiên Cơ Lão nhân đã ứng nghiệm rồi, vô tận bi thương, thật sự là vô tận bi thương...Cơ Động trong đầu hồi tưởng lại Thiên Cơ lão nhân trước khi chết lại nhìn mình với ánh mắt thương xót, rốt cục ta đã hiểu tại sao lão lại thương cảm như vậy, chẳng phải chính vì mình hay sao.

“Cực hạn hết sức đau đớn cũng vì gánh nặng phá kén mà trọng sinh.”

Phá kén sống lại? Ta thật có thể phá kén sống lại sao? Không có Liệt Diễm thì còn có ý nghĩa gì nữa? Còn có cái gì? Không có nàng, ta cũng đã mất đi tất cả rồi.

“Hư ảo và thực tế, linh hồn của Liệt Diễm giãy giụa. Khi Liệt Diễm tan biến vĩnh viễn, khi Liệt Diễm tái nhập nhân gian sẽ làm thiên ý thay đổi, hư vô, hư ảo, hư cảnh, nhìn không thấy tương lai vô tận kia, chỉ nguyện kết cục chứ không phải là bi kịch”

Những thứ khác đối với Cơ Động mà nói cũng không trọng yếu, khi hắn đọc đến câu kia khi Liệt Diễm tái nhập nhân gian, cả người cảm xúc chợt thu liễm lại mấy phần. Tái nhập nhân gian, tái nhập nhân gian? Liệt Diễm theo lời Thiên Cơ lão nhân, là Liệt Diễm của ta sao? Nói cách khác, Liệt Diễm của ta, vẫn còn có cơ hội trở về nhân gian sao?

Phảng phất như chết đuối vớ được cọc, Cơ Động đột nhiên nhảy lên, ngửa mặt lên trời gào thét: “Liệt...Diễm...Liệt...Diễm...Liệt...Di m...”

Hắn dùng tất cả khí lực để gào thét ba tiếng. Liệt Diễm chết đi tạo cho hắn một đả kích thật sự là quá lớn. Phù một tiếng máu lại từ khóe miệng chảy ra, thân thể Cơ Động nặng nề ngã trên mặt đất, cả người một lần nữa rơi vào hôn mê. Có lẽ đối với hắn hôn mê mới là sự lựa chọn tốt nhất, ít nhất lúc này hắn có thể tạm thời quên đi thống khổ ấy.

Thần giới.

Khoảng không hư ảo, tất cả chung quanh đều tràn ngập sắc thái mơ màng. Mà ngay giữa vị trí sắc thái mơ màng đó, hai màu ánh sáng một đen một trắng lảng lạng phiêu phù, đây mới chính là trung tâm của sắc thái mơ màng này.

Ở nơi hai màu trắng hay đen này. Một đạo thân ảnh trôi nổi không thấy rõ tướng mạo, với thân ảnh mơ hồ này chỉ có thể đoán được hình dạng của hai người bọn họ nhưng mà họ rất cao, thân thể của bọn họ đến tột cùng là cao hơn trăm thước, cao ngàn thước hay là cao vạn thước. Thân thể bọn họ như một cái lồng mà hai màu đen trắng chúng mới là hạch tâm của nơi này.

- Thiện Lương, người có thể nói cho ta biết là tại sao? Đến tột cùng là lực lượng như thế nào mới có thể làm cho một Nhị cấp Thần cách vì một người mà hiến dâng cả tánh mạng của mình? Mà cả nhân loại kia cũng giống như vậy cam tâm tình nguyện hình thần câu diệt cũng muốn cứu vãn Thần cách này. Người không cảm thấy điều này hết sức buồn cười hay sao?

Thanh âm từ trong quang trụ màu đen truyền ra, trong thanh âm kỳ dị mang theo vài phần cảm giác tà mị.

Thanh âm từ quang trụ màu trắng truyền tới nhu hòa phiêu hốt làm người ta nghe cảm thấy tâm thần an tĩnh:

- Tà Ác, đây chính là tình yêu, là lực lượng của tình yêu cho bọn họ dũng khí như vậy. Bất kể là người hay là thần, bọn họ cũng đã lĩnh ngộ được tình yêu chân chính rồi.

Cũng chính bởi vì vậy mà bọn họ mới có thể đánh bại tiểu gia hỏa Tu Phổ Nhược Tư kia.”

- Tình yêu?

Thanh âm truyền ra từ hắc sắc quang trụ được gọi là Tà Ác khinh thường hừ một tiếng:

- Cái gì là yêu? Thiện Lương, người nói tình yêu sao? Những thứ hư vô mờ mịt này chỉ có thể để cổ lộng huyền hư mà thôi. Ta không tin người nói cái gì gọi là tình yêu, loài người có thất tình lục dục, trước sự bất đồng về dục vọng thì loài người sẽ sinh ra phản ứng hoàn toàn bất đồng.

Mê hoặc cái gọi là tình yêu, ở trên đỉnh cao thì dục vọng căn bản chẳng là cái gì cả. Loài người, nhất là nam nhân ở tình cảm phương diện vốn là bác ái. Bọn họ có kết cấu sinh lý nam nhân liền quyết định căn bản không khả năng có cái gì một lòng.

Dục vọng sinh lý của nam nhân với nữ nhân gấp mười lần, cái này người hắn là so với ta phải rõ ràng hơn chứ?

Thanh âm từ trong quang trụ màu trắng nhẹ nhàng thở dài:

- Tà Ác, người biết tại sao người vẫn không có cách nào vượt qua ta không? Chính là bởi vì tất cả tri thức của người chỉ là hữu hạn. Đối với ta ở trên thế giới này, chỉ có một loại lực lượng là vô địch. Đó chính là tình yêu, lực lượng của tình yêu là vô cùng tận. Người hoặc thần, cho dù là người hay ta cũng không thể lay động được tình yêu.

- Thú lắm, này Thiện Lương, người đừng có nói nhăng nói cuội trước mặt ta. Người có tin cái tên nhân loại gọi Cơ Động kia nếu như gặp một nữ nhân so với Liệt Diễm đẹp hơn hắn sẽ thay lòng hay không? Tình yêu trước mặt dục vọng căn bản chẳng là cái quái gì cả.

Thanh âm từ trong hắc sắc quang trụ tựa hồ có vẻ nổi cáu rồi.

- Được rồi, Tà Ác à, không bằng chúng ta đánh cuộc đi? Cuộc sống trong Thần giới của chúng ta quá mức buồn chán rồi, để ta tặng thêm một chút niềm vui nhé.

Thanh âm từ quang trụ màu trắng vẫn ưu nhã mà mờ ảo như vậy, cũng không bị thanh âm từ hắc sắc quang trụ ảnh hưởng tới tâm tình.

- Tốt! Đánh cuộc thì đánh cuộc. Vật cược là cái gì đây?

Thanh âm của hắc sắc quang trụ toát ra mấy phần hưng phấn, giống như thanh âm của quang trụ màu trắng nói, cuộc sống của bọn họ ở nơi này thật sự quá buồn chán không thú vị chút nào.

Thanh âm của quang trụ màu trắng nói:

- Chờ một chút rồi nói sau. Tu La thần tới rồi, trước xử lý chuyện này trước đã!

Bên trong thế giới quang thải mơ màng, một đỏ, một lục, một xám tro, ba đạo quang mang phiêu nhiên bay tới, khi bọn hắn đi tới trước mặt hắc bạch quang trụ lúc mới đồng thời dừng lại. Giống như huyền hóa thành ba đạo quang trụ, chỉ bất quá so với hai đạo quang trụ Hắc, Bạch kia thì nhỏ hơn một chút.

Ba thanh âm bất đồng do hai nam một nữ đồng thời vang lên:

- Tham kiến hai vị Thần vương đại nhân!

Thanh âm của Hắc sắc quang trụ nói:

- Được rồi, cũng đã quen nhau như vậy rồi còn đem những thứ lễ nghi nhân loại tới làm gì! Tu La thần, Tử thần, Sinh Mệnh nữ thần, chuyện này các người hẳn là đã biết. Nói cái nhìn của các người về vấn đề này đi.

Đúng vậy, ba đạo quang trụ này chính là ba vị thần cách: Tu La thần, Tử thần cùng Sinh Mệnh nữ thần. Ở trong Thần giới, bọn họ không chỉ là Chủ thần cường đại, đồng thời bọn họ cũng là Chấp Pháp Thần. Mà ở trước mặt bọn họ, thân ảnh hai đạo Hắc, Bạch quang trụ lúc trước trò chuyện với nhau chính là hai đại Thần vương của Thần giới, Thiện Lương Chi Thần cùng Tà Ác Chi Thần. Hai đại Thần vương cộng thêm ba vị Chấp Pháp Thần hợp thành Thần Giới Ủy Viên Hội. Trong Thần giới tất cả sự vụ toàn bộ đều do bọn họ quyết định.

Nếu gặp ý kiến không thống nhất, Thần giới Ủy Viên Hội sẽ lấy phương thức bỏ phiếu để tiến hành biểu quyết, ba vị Chấp Pháp Thần mỗi người đều có một phiếu, mà hai vị Thần vương thì có hai phiếu. Nhưng mà nếu như ba vị Chấp Pháp Thần ý kiến thống nhất, thì hai đại thần vương cũng có quyền phủ quyết quyết định. Dĩ nhiên tình huống như thế ở Thần giới còn chưa từng phát sinh. Cũng không phải là ba vị chấp Pháp Thần không dám chống lại hai đại Thần vương. Thật sự là bởi vì hai vị Thần vương đại biểu của Thiện Lương cùng Tà Ác, cơ hồ không có thời điểm nào có ý kiến thống nhất. Một khi ý kiến của bọn họ thống nhất vậy thì chứng minh chuyện đó có tầm quan trọng rất lớn, ba vị Chấp Pháp Thần làm sao dám phản đối chứ?

Trong hồng quang là Tu La thần trầm giọng nói:

- Hai vị Thần vương đại nhân, Tử thần, Sinh Mệnh nữ thần, ta quản giáo không nghiêm dẫn đến Sát thần Tu Phổ Nhược Tư chưa được Thần Giới Ủy Viên Hội phê chuẩn đã một mình xuống hạ giới chấp pháp. Xin Ủy Viên Hội trừng phạt!

- Thanh âm của hắn rất lạnh lùng nhưng mà so với Sát thần Tu Phổ Nhược Tư thì trầm ổn hơn rất nhiều. Ở trong Thần giới, địa vị của Tu La thần tuyệt đối là siêu nhiên, là đứng đầu trong tam đại chấp Pháp Thần, hai đại Thần vương cũng phải nể mặt hắn mấy phần.

Thiện Lương Chi Thần thần nhiên nói:

- Tu La, trước khi người đến hẳn là đã điều tra qua Tu Phổ Nhược Tư rồi chứ? Nói kết quả một chút đi.

Tu La Thần nói:

- Trên Thần giới một ngày thì ở Nhân giới là một năm. Có ít nhất hơn ngàn năm qua Thần giới không có xuất hiện tình huống Nhị cấp Thần cách làm loạn. Thần giới Chấp Pháp Giả có quyền lực trực tiếp chấp pháp, chỉ cần chấp pháp trước sau đó hướng Ủy Viên Hội hồi báo. Tu Phổ Nhược Tư nhiều năm qua chấp pháp nghiêm khắc luôn có thói quen tiền trạm hậu tấu mặc dù đối phương là Nhị cấp Thần cách, hắn tự chủ trương thực hiện chứng cứ vô cùng xác thực. Thân làm Thống lĩnh Chấp Pháp Thần của hắn, thần cũng có trách nhiệm vì thế chuyện này thần lựa chọn tránh đi!

Tà Ác Chi Thần nói:

- Tiểu tử Tu Phổ Nhược Tư kia luôn âm ỉ khoa trương vô cùng, từng có mấy Chủ thần cũng hướng chúng ta tố cáo. Lần này coi như là đối với hắn một lần trừng phạt đi. Thần thức của Nhị cấp Thần cách chắc là không thể bị triệt để hủy diệt sẽ có dấu vết để lại. Để hắn ở trong Hỏa Thần Chi Kiếm chịu phạt một ngàn ngày đi!

Tu La thần trong lòng cả kinh, chịu phạt ngàn ngày? Tà Ác Chi Thần nói vậy nhưng ở Thần giới ngàn ngày cũng chính là nhân gian ngàn năm đó.

581. Chương 325 Thần Vương Bày Cuộc Đánh Cờ Để Cho Liệt Diễm Vì Chàng Trọng Sinh!

Thiện Thần từ tốn nói.

Tu La Thần vốn muốn xử lý việc này qua loa, thế nhưng bây giờ đã không còn cách nào né tránh nữa.

Tử Thần trong cột sáng màu xám chợt cất giọng âm trầm:

- Tu Phổ Nhược Tư tự ý hành động, đáng bị phạt. Nhưng việc Ngũ Hành Đại Lục xuất hiện Thần cách thì phải xử lý thế nào? Nếu cô gái kia mạnh mẽ hơn, không phải sẽ trở thành một Hỏa Thần thứ hai sao? Tuy thần thức của nàng ta lúc này đã tiêu tan, nhưng lạc ấn của thần thức kia vẫn còn, chúng ta phải làm gì?

Từ trong cột sáng màu xanh nhu hòa, Sinh Mệnh Nữ Thần nhẹ nhàng nói:

- Tu Phổ Nhược Tư làm việc quá lỗ mãng. Liệt Diễm kia tuy xuất thân từ thế giới Thâm Uyên, dù thay đổi cục diện của Ngũ Hành Đại Lục, nhưng trong đời nàng lại chưa một lần làm ác. Dù có dùng lực lượng của mình mà tác động đến việc thế tục trên đại lục thì tuyệt đối cũng không phải là tội chết! Xin hai vị Thần Vương mở rộng tấm lòng suy xét cho!

Tất cả các vị Thần trên Thần giới đều biết, nếu vị nào làm sai chuyện gì mà đến tai Chấp Pháp, gặp được Sinh Mệnh Nữ Thần xét xử thì coi như vị Thần đó hết sức may mắn. Bởi tính tình của Nữ Thần vô cùng ôn nhu hiền hậu, làm việc lúc nào cũng nhẹ nhàng nương tay. Thế nhưng nếu để Tu La hay Tử Thần phán xét, thì tuyệt không có may mắn như vậy. Tử Thần lúc nào cũng theo lý mà làm, còn Tu La lại hơn phần nghiêm khắc và bá đạo, tôn chỉ duy nhất là giết một dọa mười.

Tu La Thần trầm giọng:

- Tu Phổ Nhược Tư tuy sai, nhưng Liệt Diễm kia lại dám nghịch mệnh của Chư Thần, còn dùng vũ lực để phản kháng rồi đánh chết Chấp Pháp của Thần Giới. Tội lỗi đó không thể tha thứ được!

Thiện Thần lúc này mới lên tiếng:

- Trước khi các người tới đây, ta và Ác Thần cũng đã nói tới chuyện này. Xét thấy rằng, loại yêu nghiệt này có tồn tại hay không, lực lượng cũng không có gì là cường đại. Tu La nói không sai, Liệt Diễm chống lại Chấp Pháp của Thần Giới là có tội. Tuy vậy, bản thân nàng ta cũng đã tiêu tan mà nghiêm phạt lại có nhiều hình thức. Ta và Ác Thần thật ra đã đánh cuộc với nhau, cứ xem đó như là một biện pháp nghiêm trị đi!

- Đánh cuộc?

Ba Chấp Pháp Đại Thần ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu hai vị Thần Vương có ý định gì.

Ác Thần bèn tiếp lời:

- Dùng vũ lực kháng lệnh Thần Giới còn có một nhân loại nữa. Tiểu tử này cũng nên bị phạt. Không phải hai người đó yêu nhau lắm sao? Nên Thiện Thần có ý định thử thách cả hai, để cho tất cả chúng ta xem, rốt cuộc tình yêu có thật sự tồn tại hay không? Thiện Thần, ý ngài là thế nào?

Thiện Thần mới nói:

- Ta vẫn cho Ái Tình là có thật, thậm chí lực lượng của nó là vô cùng vô tận, không thể nắm giữ. Nếu ta thắng, ngài sẽ phải đáp ứng làm cho ta một việc, ngược lại nếu ta thua thì tùy ý ngài vậy!

Tà Thần lớn tiếng:

- Hảo! Ta đây lại cho rằng Tình Yêu là thứ không hề tồn tại, căn bản không phải là một lực lượng vô cùng vô tận. Trước Dục Vọng, Ái Tình không là gì cả. Chúng ta sẽ đánh cuộc như lời ngài nói, đến lúc ngài thua rồi, nhớ là ta muốn gì thì ngài cũng phải nghe theo đó!

Thiện Thần mỉm cười:

- Tốt thôi! Giờ chúng ta hãy khôi phục linh hồn cô gái này, để đồ ước được bắt đầu!

Thiện Thần vừa nói xong, từ cột sáng liền tách ra một bàn tay màu trắng thật lớn chụp xuống biển mây kỳ lạ bên dưới. Không bao lâu, một vầng sáng màu hồng nhạt đã xuất hiện trong lòng bàn tay đó.

Ngay sau đó, Tà Thần cũng phóng ra một luồng sáng màu đen dung nhập vào bàn tay trắng toát đang lơ lửng trên không trung.

Hai luồng sáng đen trắng lập tức hòa quyện vào nhau!

Ba vị Chấp Pháp Đại Thần đều lùi cả ra sau. Từ lạc ấn của thần thức mà khôi phục lại Linh hồn thì cả Thần Giới cũng chỉ có hai Thần Vương mới có thể làm được.

Đen và trắng giao thoa, khiến cả thế giới lung linh huyền ảo này càng thêm lung linh diễm lệ. Vầng sáng màu hồng đang lơ lửng giữa thỉnh không dần dần to lớn rồi ngưng tụ thành một bóng người mờ nhạt.

- Đây là đâu..?

Liệt Diễm mê man nhìn thế giới đầy màu sắc trước mặt nàng. Khi thần thức tiêu tan, nàng không hề nghĩ sẽ có lúc mình có lại Linh hồn!

- Đây là Thần Giới!

Âm thanh bình thản mà uy nghiêm của Thiện Thần vang vọng.

- Thần Giới sao?

Liệt Diễm như lặng đi một lúc. Chuyện về Thần Giới nàng ít nhiều cũng đã nghe qua. Đại khái cũng hiểu nơi này còn có Chấp Pháp Hội đứng đầu hết thảy.

Tu La Thần nghiêm giọng:

- Liệt Diễm kia, còn không ra mắt hai vị đại nhân!

Liệt Diễm lúc này mới giật mình sức tỉnh, tuy chỉ là linh hồn hư ảo, nhưng thần thức cũng đã khôi phục vài phần, bèn cung kính nói:

- Liệt Diễm ra mắt hai vị Thần Vương đại nhân!

Thiện Thần ôn tồn:

- Đây là Chấp Pháp Hội. Ta là Thiện Thần, vị kia là Ác Thần, còn đó là Tu La, Tử Thần và Sinh Mệnh Nữ Thần. Ta và Ác Thần vừa từ ấn ký của thần thức mà tạm thời khôi phục lại Linh hồn cho ngươi.

Liệt Diễm nghe Thiện Thần nói xong vẫn vô cùng bình tĩnh. Trước mặt năm vị Thần cường đại và quyền lực nhất của Thần Giới mà nàng có thể giữ được thái độ như vậy đã khiến cho những vị Thần khác cũng phải giật đầu thán phục!

Thật ra suy nghĩ của Liệt Diễm vô cùng đơn giản. Bởi nàng đã “chết” một lần rồi, dù những vị Thần này có hùng mạnh bao nhiêu đi nữa, thì cùng lắm nàng hình thần câu diệt mà thôi. Chết còn không sợ, còn thứ gì có thể làm cho nàng sợ hãi nữa đây?

Tu La lại lên tiếng:

- Liệt Diễm! Ngươi có biết tội của mình không?

Liệt Diễm lạnh lùng:

- Không biết! Tội lỗi gì vốn là chuyện các ngài đặt ra. Trước mặt lực lượng cường đại như vậy, làm gì có lí lẽ công bằng! Ngài nói ta giết Tu Phổ Nhược Tư là có tội, vậy ta phải đứng cho hắn giết mới là đạo lý hay sao?

Tu La Thần gần giọng:

- Tu Phổ Nhược Tư chỉ muốn bắt người về Chấp Pháp Hội, để cho Hội quyết định xử lý thế nào. Chấp Pháp Hội tuyệt đối sẽ cho người một phán xét công bằng.

- Công bằng sao!?

Liệt Diễm nhếch miệng cười nhạt xen lẫn vài phần khinh thường. Nàng cho rằng cuối cùng mình cũng tán hồn lạc phách, thì chẳng việc gì phải nể nang ai nữa, dù đó có là Tu La Thần, một cường giả hùng mạnh của Thần Giới!

- Ta chỉ là một tiểu Thần nơi Thâm Uyên, có quyền hưởng công bằng sao? Sát Thần Tu Phổ Nhược Tư vừa thấy ta đã một tiếng là yêu nghiệt, hai tiếng là ác ma. Ta theo hắn về Thần Giới, thật sự sẽ có kết thúc tốt đẹp sao?

Tu La Thần im lặng không nói, không đợi y mở miệng thì Tà Thần đã lên tiếng:

- Tiểu Thần Liệt Diễm, người nói không sai. Trước mặt sức mạnh tuyệt đối thì chẳng có công bằng đâu! Nhân loại như thế, mà Thần Giới cũng không khác. Ta chỉ hỏi người một câu. Người có muốn gặp lại người gọi là Cơ Động hay không?

Linh hồn Liệt Diễm lập tức chấn động:

- Thần Vương đại nhân! Ngài nói... ta có thể gặp lại Cơ Động sao?

Âm thanh lạnh lùng buốt giá của nàng trong chớp mắt như mềm đi rồi trở nên gấp gáp, Linh hồn tựa hồ không thể không chế mà run rẩy từng cơn.

Tà Thần lạnh nhạt:

- Ta có thể cho người một cơ hội..! Nếu người không đồng ý, thì với tội giết chết Tu Phổ Nhược Tư, ta sẽ khiến người hình thần câu diệt. Nhưng nếu người tiếp nhận, không chỉ có thể được gặp lại Cơ Động, mà còn có thể ở cùng một chỗ với hắn. Có điều...

- Ta đồng ý, bất luận ngài muốn gì ta đều đồng ý!

Linh hồn Liệt Diễm run lên bần bật, bởi nàng thật sự không nghĩ tới, mình chẳng những hồn phách không tiêu tan, mà còn có cơ hội gặp lại Cơ Động yêu quý của mình? Chuyện quá đổi đột ngột thế này, bảo sao nàng không thất thố cho được.

Tà Thần thản nhiên:

- Ta có thể cho người trở lại thế giới loài người một lần nữa. Không phải người muốn có một thân thể của con người hay sao? Ta cũng sẽ cho người! Chỉ là toàn bộ Thần lực của người đều phải ở lại Thần Giới, tại Nhân giới người chỉ là một con người không hơn không kém. Nhưng người vẫn có thể tu luyện theo cách của loài người! Đây là quy tắc, bởi Thần không được phép dùng quyền lực của mình ảnh hưởng tới sự phát triển của nhân loại!

- Ta nguyện ý!

Liệt Diễm không chút do dự gật đầu. Có thể trở thành một con người, không phải là ước muốn xưa giờ của nàng hay sao? Thần lực cường đại thì đã làm sao? Chỉ cần được ở cùng Cơ Động, với nàng, mất đi Thần Lực nàng chẳng chút quan tâm.

Tà Thần vẫn lạnh lùng:

- Người đừng vội đáp ứng như thế! Ta vẫn chưa nói đến chỗ trọng yếu nhất! Người muốn ở chung với Cơ Động, được, ta sẽ cho người một thân thể thật hoàn mỹ, thật nữ tính và quyến rũ, cũng cho người thiên phú

cực cao, lại cho người tiếp cận, yêu đương và theo đuổi hẳn. Thế nhưng, người không được nói cho hẳn biết người là Liệt Diễm. Người phải dùng chính thân phận mới mà làm cho hẳn yêu người. Chỉ cần để hẳn nói ra ba chữ: “Ta yêu Nàng!” thì toàn bộ mọi tội lỗi trước giờ của người đều được xóa bỏ. Và người sẽ được ở cùng với hẳn vĩnh viễn.

Liệt Diễm ngậy ngốc nhìn cột sáng đen tối mịt mờ nơi Tà Thân ẩn thân. Nàng không có nghe lầm đó chứ? Điều kiện gì mà ưu ái nàng quá vậy?

Chợt thanh âm của Tà Thần trở nên vô cùng nghiêm khắc:

- Nhưng người phải nhớ kỹ, nếu như trong quá trình ở bên Cơ Động, người để lộ mình là Liệt Diễm, thì bất luận là người hay hẳn, hồn phách đều sẽ tiêu tan, vĩnh viễn không thể luân hồi!

Điều kiện này mà ưu ái hay dễ dàng sao? Chỉ sợ ở đây chỉ có mỗi Liệt Diễm si tình và khờ khạo cho là như thế! Bởi kể cả Tu La khi nghe Tà Thần nói xong, cũng nhìn nàng bằng một cặp mắt thương hại!

Đây là đồ ước giữa Thiện Thần và Ác Thần. Liệt Diễm sẽ phải dùng thân phận mới của mình mà tiếp cận Cơ Động. Nếu nàng ta có thể khiến cho Cơ Động thốt lên ba chữ kia, thì đồng nghĩa sẽ chứng minh cho tình cảm của Cơ Động đối với nàng trước giờ chỉ là cơn gió thoảng qua, không thực sự là mối chân tình tâm ái! Mà như vậy cũng đồng nghĩa là Thiện Thần thua cuộc. Còn nếu như Cơ Động cự tuyệt thân phận mới của Liệt Diễm, thì hẳn và nàng lại vĩnh viễn không được ở gần nhau..!

Liệt Diễm! Nàng có thể khiến Cơ Động tiếp nhận mình hay không? Đáp án này... không một ai biết!

Đế quốc Đông Mộc. Hoàng cung.

Nếu hỏi Cung điện nào lớn nhất trên đại lục, thì đó là Cung điện của Đế quốc Trung Thổ. Thế nhưng nếu hỏi Cung điện nào tràn ngập nhựa sống, sinh cơ bừng bừng, thì chỉ có thể là Hoàng cung của Đế quốc Đông Mộc. Có người nói, trong Hoàng cung của Đế quốc này trồng hơn ba nghìn loài thực vật. Đình đài lầu các đều ẩn dưới bóng cây xanh um mát rượi, không khí lúc nào cũng thanh tân, không khác gì chốn đào nguyên thế ngoại. Có thể điều này sẽ khiến nơi đây mất đi vài phần uy nghiêm của chốn Hoàng cung, nhưng đồng thời cũng chính là nơi khiến cho lòng người thư thái nhất trên đại lục Ngũ Hành.

- Công chúa hồi tỉnh..! Công chúa hồi tỉnh..! Mau... Mau đi báo cho bệ hạ!

Những âm thanh huyền ảo chợt vang lên, phá vỡ đi cái không khí trầm lắng tĩnh mịch của khuê phòng! Ngay lập tức, cả Hoàng cung dường như nao động rồi hỗn loạn cả lên.

Ba ngày trước, trong Hoàng cung của đế quốc Đông Mộc xảy ra một đại sự chấn động cả vua lẫn dân. Sức lan truyền của nó không kém gì chuyện Vạn Lôi Kiếp Ngục trên Thánh Tà Đảo đột nhiên phát nổ nửa năm trước, nhấn chìm sinh mạng hơn trăm vạn dân chúng hai đại hành tinh của Đế quốc Đông Mộc trong mưa bão sấm chớp vậy! Nhưng chuyện này lại không phải là quốc gia đại sự gì, mà là việc công chúa của Hoàng thất, đệ nhất mỹ nhân của Đông Mộc, thậm chí là của cả đại lục, té xuống hồ sâu. Tuy nàng không chết đuối nhưng lại lâm vào hôn mê trầm trọng.

Nói về vị Công chúa này, tuyệt đối là niềm kiêu hãnh của Hoàng thất Đông Mộc. Thiên sinh thân thể đã có tới cửu thành thuần Ất Mộc. Ba tuổi bắt đầu tu luyện, năm tuổi ngưng hình Âm Dương Miện, mười một tuổi đột phát Tam Quan. Đến năm nay, nàng tròn mười tám tuổi, tu vi cũng đã Ngũ Quan đỉnh phong, kém chút xíu nữa là tiến tới Lục Quan, là thiên tài trong thiên tài.

Mà trong mười tám người con Hoàng Đế Trần Hiểu Phong, hết mười bảy người là nam, chỉ độc nhất một ái nữ này.

Ánh hào quang từ nàng dường như đã che lấp toàn bộ mười bảy người anh nhưng nàng là nữ nhi, đối với ngôi vị Đế Vương không có chút gì hứng thú, lại xinh đẹp tuyệt trần. Chính vì thế Hoàng Đế rất mực thương yêu, mà các Hoàng tử suốt ngày đấu đá quyền lực cũng vô cùng chịu đựng cô em gái này. Có thể nói, nàng là châu là ngọc của cả Hoàng thất Đế quốc!

Vậy mà ba ngày trước, hung tin lan truyền, Công chúa không biết vì lí do gì ngất xỉu bên hồ, rơi xuống nước rồi hôn mê bất tỉnh. Hoàng Đế nổi cơn thịnh nộ, bắt giam toàn bộ nô tì cận vệ vào đại lao, nếu Công chúa không tỉnh, thì số phận của bọn họ cũng coi như đã định đoạt.

Trong tấm cung của Công chúa.

Liệt Diễm thần thờ ngồi bên giường, ánh sáng toát ra từ mắt nàng như mê như say! Nàng đã đáp ứng toàn bộ yêu cầu của Ác Thần. Bởi đây chính là cơ hội duy nhất mà nàng có được!

Trong đầu nàng lúc này vô cùng hỗn độn. Ký ức trước kia của thân thể này đang từng phút từng giây không ngừng dung hợp với trí nhớ của Liệt Diễm.

- Ta thật sự đã trở thành người sao..? Công chúa của Đế quốc Đông Mộc..?

Tiếp nhận ký ức của vị công chúa này rồi, Liệt Diễm mới biết nàng ta có tên là Trần Tư Ban. Sở dĩ rớt xuống hồ là vì trùng kích Lục Quan thất bại. Mười tám tuổi đã tới cấp năm mươi chín, làm cho Liệt Diễm vô cùng kinh ngạc, bởi Cơ Động của nàng bất quá cũng chỉ vậy thôi. Mà có lẽ chính vì như thế đã khiến cho cô công chúa này quá mức khinh thường, tính tu bên hồ mà không mang theo Ma Sư hộ vệ, tùy tiện đột phát Lục Quan dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, rớt thẳng xuống hồ. Nếu không phải nàng ta tu luyện Mộc hệ, cơ thể tự phát chữa thương, ắt hẳn đã chết ngay khi tẩu hỏa nhập ma rồi!

- Công chúa..! Người... Người có cảm giác thế nào ạ..! Ngự y sẽ đến rất nhanh!

Một nô tì lấp bắp hỏi dò!

Ban công chúa, hay Liệt Diễm khê cau mày:

- Các người ra ngoài đi, ta không sao cả. Ta chỉ muốn một mình!

Đám tì nữ ngơ ngác nhìn nhau, mãi khi Liệt Diễm chậm rãi ngắt đầu tròng mắt, bọn chúng mới cuống quýt thối lui.

Liệt Diễm hơi lão đảo đứng dậy, nàng cảm thấy thân thể này thật vô cùng suy yếu. Ma lực chưa tới Lục Quan trong cơ thể chỉ khiến nàng thêm khó chịu, bởi dù sao, nàng trước kia vô cùng cường đại, lại thêm công chúa vừa tẩu hỏa nhập ma, nên tạm thời nàng vẫn chưa kịp thích nghi.

Nhưng tất cả những chuyện đó nàng đều quên đi rất nhanh. Thực lực mạnh yếu thì đã sao. Bởi điều nàng quan tâm bây giờ, là đi tìm hắn... đi tìm người trọng yếu trong tim mình..!

582. Chương 326 Bước Ba Bước Bạc Đầu Trắng Xóa Nàng Chết Đi, Ta Thành Xác Không Hồn

Sông Thương Lan, dòng sông lớn nhất của đế quốc Nam Hỏa, cũng là một trong ba dòng sông lớn nhất trên toàn đại lục Quang Minh Ngũ Hành. Với đế quốc Nam Hỏa, nó như một dòng sông mẹ kéo dài từ tây sang đông, vắt ngang toàn bộ lãnh thổ của đế quốc. Nước sông muôn đời trong suốt chảy xuôi, nuôi lớn bao thế hệ người Nam Hỏa.

Chính vì vậy đế quốc này vô cùng coi trọng dòng Thương Lan, hàng loạt các quân doanh tiền đồn đều đóng sát ngay bên bờ sông, bảo vệ cho dòng sông mẹ. Bất kỳ kẻ nào làm ô nhiễm nước sông, đều bị nghiêm trị theo luật hình đế quốc.

Lúc này ở trung du Thương Lan, tức là phía nam của đế quốc, có một tảng đá cực lớn dựng đứng cạnh bờ sông, trên đó một bóng người đang lặng lẽ ngồi im. Bên cạnh hắn ngổn ngang những bầu rượu rỗng nằm lẫn lộn, còn trên tay vẫn đang cầm một bầu Thái Đặc Gia cực nặng mà giữa cổ tu ừng ực.

Người này áo quần tồi tả, cứ theo bóng lưng mà xét, thì hẳn rõ ràng là một kẻ cao to, thế nhưng lại chất chứa một cảm giác gì đó đầy hiu hắt và cô quạnh, tựa như một ngọn nến sắp tàn.

Mái tóc bạc trắng rối bời, nhưng xám xịt và xơ xác, khiến toàn thân toát lên vẻ cô đơn và lẻ loi cùng cực. Chỉ có những lão nhân gần đất xa trời mới có màu tóc ấy, nhưng đây có thể là một lão nhân sao, với cái kiểu dốc ngược bầu rượu lên mà nốc một hơi như vậy?

Nếu những ai trông thấy mặt hắn thì nhất định sẽ giật mình. Bởi ẩn sau mái tóc trắng bù xù đó, là một khuôn mặt cực kỳ trẻ tuổi, dù râu ria tóc tai hỗn loạn, nhưng nhìn sao cũng không giống kẻ đã ngoài ba mươi. Đã thế, hắn còn sở hữu một cặp mắt hết sức kinh người.

Đó là một đôi mắt như thế nào? Trống rỗng vô hồn, không một chút sinh cơ, đôi mắt của người chết. Vậy mà đôi mắt đó bây giờ lại xuất hiện trên khuôn mặt một người tuổi không lớn, tóc trắng phau. Thật sự là một người kỳ lạ! Và bất cứ ai nếu tiến lại gần hắn mười thước, ngay lập tức sẽ cảm thụ được một hơi thở chất chứa đầy sự cô đơn héo úa và tàn tạ. Chỉ nhiều đó thôi cũng đủ khiến bao người qua đường phải lơ mắt bước đi, không ai dám tiến đến mà hỏi chuyện cùng với hắn.

Thái Đặc Gia nóng cháy ruột cháy gan, trôi tuột từ cổ hầu xuống bụng, rồi lại bùng lên thiêu đốt khắp toàn thân. Ấy vậy mà người kia cứ ngửa cổ dốc một hơi cạn sạch, rồi ném đi thay bằng bầu rượu mới. Đường như hắn đang muốn mượn men rượu cay nồng mà quên đi nỗi đau khổ nào đó đang giằng xé tâm can.

Hắn chính là Cơ Động. Kẻ áo quần tối tả, tóc tai rũ rượi bạc trắng kia, chính là Cơ Động.

Nửa năm, tròn nửa năm trôi qua, hắn ngầy ngầy đại đại mà tồn tại. Ngày đó hắn lần thứ hai tỉnh dậy, nhưng lần hồi tỉnh này lại khiến tâm hắn vĩnh viễn lụi tàn. Cái chết của Liệt Diễm thực sự là một đả kích quá lớn đối với hắn, như một nhát dao sắc bén chọc thẳng vào tim, để lại vết thương sâu không cách nào lấp vá. Nếu không phải vì hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của Liệt Diễm, hắn đã không do dự mà đi theo nàng.

Cứ như thế nổi thống khổ không phút giây nào thôi dằn vặt hắn. Lần tỉnh giấc đó, hắn như người mất hồn đứng dậy bước đi. Bước đầu tiên thì mái tóc bỗng nhiên xơ xác hẳn, bước thứ hai, mái tóc liền ngả màu xám tro, và bước thứ ba nó đã chuyển thành bạc trắng. Tựa hồ như bao nhiêu sức sống trong người đã rời bỏ khỏi hắn theo từng bước chân, để lại một thân hình tàn tạ với mái đầu trắng rũ rượi tả tơi.

Tam bộ bạch đầu, hành thi tẩu nhục! (ba bước bạc đầu, xác sống không hồn)

Tám chữ ấy dùng để hình dung Cơ Động nửa năm qua là hoàn toàn chuẩn xác. Bởi hắn thậm chí không biết mình đang ở đâu, đi đâu và về đâu. Trên người không một đồng một cắc, Chu Tước thủ trạc hắn để lại cho A Kim, trong cô đơn và đau khổ cùng cực, hắn chợt nhớ tới rượu. Hắn bèn vào rừng, săn bắt vài đầu ma thú, đổi tình hạch lấy rượu mà giải sầu.

Nửa năm đó, trong người hắn không có thứ gì khác ngoài rượu. Nếu thân thể hắn không tu luyện đến trình độ tự động hấp thu Hỏa nguyên tố, hắn lúc này hắn không chết cũng đã thành phế nhân.

Kiếp trước, hắn vô cùng coi trọng vị giác của mình, bởi hắn không chỉ là một Điều tử sư đỉnh cấp, mà còn là một Đỉnh cấp Phẩm tử sư! Vị giác thoái hóa, sẽ ảnh hưởng cực lớn đến khả năng điều chế và bình phẩm rượu của hắn.

Nhưng vị Tử Thần này giờ đây lại chẳng hề quan tâm và lo lắng đến những chuyện như vậy nữa, mà thay vào đó hắn gửi gắm tâm trạng của mình vào rượu, mượn rượu làm say mình đi, để rượu nhấn chìm hắn vào men đắng mà quên hết mọi nỗi niềm thống khổ. Mất đi Liệt Diễm, đầu óc hắn không còn tỉnh táo, không còn thiết tha bất cứ thứ gì. Cái gì mà Thiên Can Thánh Đồ, cái gì mà Thánh Vương, cái gì mà cứu vớt đại lục Quang Minh Ngũ Hành chứ.. trong ý thức của hắn chẳng chút xúy bận tâm. Mất đi Liệt Diễm, hắn đã mất đi tất cả.

Bầu Thái Đặc Gia cuối cùng cũng đã cạn khô. Cơ Động lão đảo đứng dậy. Lượng rượu mà hắn uống vừa rồi cực kỳ nhiều, dù cho tự thân hắn đã đào thải và hóa giải đi bớt, thì hắn vẫn say không biết đất trời. Một cơn gió nhẹ thổi qua, cũng đủ khiến hắn ngã nghiêng không vững. Nhưng chính cái cảm giác này, mới là điều hắn cần nhất bây giờ. Say đến ngất ngây, say tràn thiên địa, say không nhớ nổi lần say trước của mình khi đổi tình hạch lấy rượu là đã bao lâu.

Thật ra, với tên tuổi và thực lực của hắn, cho dù không mang theo lệnh bài Chấp Pháp Trưởng Lão, mà chỉ cần tới Công hội Ma Sư biểu lộ ít tài năng, cũng sẽ được Công hội hỗ trợ tận tình. Nhưng hắn đâu có muốn vậy, hắn đâu định gặp ai, cũng không muốn tỉnh. Hắn muốn say, muốn sống trong thế giới ngày ngật đầy ảo tưởng do men rượu tạo thành mà nhớ nhung Liệt Diễm. Chỉ trong cơn say, chỉ trong mộng, hắn mới có khả năng nhìn thấy được nàng.

Cứ như thế, Cơ Động loạng choạng bước về phía tòa thành xa xa. Hắn không biết thành này có tên là gì, cũng không muốn biết. Chỉ cần trong đó có bán rượu, với hắn thế là đủ!

Từ xa hắn đã có thể trong thấy cửa thành, bèn bước thấp bước cao tiến về. Hai bên cổng thành lúc này không hiểu sao rất nhiều người, gần trăm binh sĩ, nhưng Cơ Động cũng mặc kệ. Đối với hắn chuyện thiên hạ bây giờ cũng như cọng rơm hòn đá, hắn chỉ muốn đi mua rượu...

- Đứng lại!

Khi Cơ Động vừa đi tới cổng thành, lập tức có hai tên lính tiến tới chặn đường. Thấy bộ dáng say sưa bét nhè của Cơ Động, trong mắt chúng đã toát ra vẻ khinh bỉ, nhưng với chức trách vừa được giao của mình, bọn chúng không thể không chặn gã quái nhân mặt non choẹt mà đầu trắng xóa này lại.

Cơ Động chậm chạp ngừng đầu, lơ lơ mê man nhìn tên lính:

- Chuyện gì?

Một tên lính bèn nói:

- Đề nghị người báo rõ danh tính, tuổi tác, nơi sinh. Đế quốc đang trưng binh, đàn ông từ bốn mươi tới mười sáu đều phải vì nước phục vụ.

- Cút!

Cơ Động hờ hững thốt.

Hai tên lính biến sắc, hung hăng quát lớn:

- Tên nát rượu dơ bẩn, còn dám cãi lệnh. Bắt nó lại, đánh cho nó tỉnh!

Vừa nói, y vừa chuyển trường mâu sang tay trái rồi vươn tay phải chụp vào người Cơ Động. Thân hình Cơ Động rất cao lớn, y phải rướn người lên mới có thể chạm tới vai của hắn.

Ánh mắt Cơ Động vẫn vô hồn như trước, mặc kệ cho tên lính chụp lấy vai mình, vẫn không hề dừng lại mà lừ đừ tiến tới, nhắm thẳng nội thành bước đi. Tên lính lập tức hoảng sợ khi phát hiện, dù mình có dùng lực bao nhiêu cũng không thể giữ người say kia lại, mà dường như còn bị hắn lôi đi.

Tên lính còn lại thấy tình hình có vẻ không ổn bèn quát lên thật to:

- Nếu không dừng lại đừng trách ta tại sao vô lễ!

Vừa nói, trường mâu trong tay y đã chĩa thẳng vào ngực Cơ Động, nhưng ngay lập tức y đã hoảng kinh. Bởi Cơ Động không hề dừng lại cứ ưỡn ngực tông thẳng vào mâu nhọn mà đẩy văng y ra.

Đầu tiên y còn sợ mũi mâu của mình sẽ đâm thủng người Cơ Động nên đã thoáng thu tay, nhưng không ngờ người say vẫn lăm lũi bước tới, thúc mạnh ngực vào lưỡi mâu. Tên lính chỉ thấy bàn tay mình chấn động cực mạnh rồi toàn thân đã bị đẩy bật ra sau. Còn Cơ Động chỉ rách thêm một lỗ nhỏ trên chiếc áo nhàu nhĩ, thản nhiên nhưng không có chuyện gì, tiếp tục bước về phía trước, làm cho tên lính đang chụp vai hắn không thể không buông tay.

- Có kẻ gây sự!

Tên lính cầm trường mâu hét lớn, lập tức đám binh lính xung quanh liền có mười mấy tên nhào tới, vây quanh Cơ Động.

- Đứng lại! Dám chống cự quân đội sao! Nếu không buông tay chịu trói, giết không tha!

Một tên có vẻ như là đội trưởng của nhóm lính ấy quát lớn.

- Thúc thủ chịu trói, giết chết không tha...

Hai câu này vừa thốt nên, giống như kích thích phải khối tâm tư đã héo hắt của Cơ Động. Bởi lúc trước, Sát Thân Tu Phổ Nhược Tư khi tới thế giới trong lòng đất, cũng đã từng nói với Liệt Diễm những lời như vậy.

Hai con mắt trống rỗng của hắn chợt hồng lên rồi đỏ rực. Một luồng khí tức cực kỳ nguy hiểm đột ngột phun trào... Đám binh lính trước mặt Cơ Động chỉ là một đội quân thông thường, làm sao có thể chống đỡ nổi uy thế cường đại và sát khí ngùn ngụt đang phát ra từ người hắn. Tức thì mười mấy tên không chừa một ai bắn ngược ra đằng sau, trợn mắt hoảng kinh không thể tưởng tượng.

Con sâu rươi này, thật sự là ai đây?

Cơ Động trong lòng cuộn cuộn sóng dữ, nhưng thần trí lại không hề tỉnh táo, miệng liên tục lẩm bẩm:

- Khốn kiếp, khốn nạn... Người... người hại chết Liệt Diễm... là người..!

Ầm một tiếng rung trời chuyển đất, một ngọn lửa bùng bùng nóng cháy phụt ra từ trong người Cơ Động. Nửa năm nay hắn chỉ uống rượu, không hề tu luyện, nhưng Hồn Độn Châu trong cơ thể vẫn nhất mực bảo hộ hắn, đối với thân thể hắn tự mình chữa trị và bồi dưỡng. Cho dù hắn không ăn không uống, thì dựa vào khả năng hấp thụ nguyên tố ma lực từ bên ngoài của Hồn Độn Châu cũng đủ giúp hắn duy trì sinh mệnh. Ma lực trong cơ thể thậm chí còn chậm rãi tăng trưởng. Có Hồn Độn Châu tồn tại, thì bất luận trong tình huống nào, Cơ Động cũng sẽ không lâm vào cảnh tẩu hỏa nhập ma.

Ngọn lửa màu vàng kim bốc cao ba mét, khiến cho nhiệt độ quanh khu vực cổng thành chợt nóng rực lên. Cơ Động toàn thân bốc cháy, lập tức thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người về chỗ này. Hắn đứng nơi đó, như Hỏa Thần giáng lâm, đám binh lính vây quanh lập tức rời xa. Bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ, tên ma men tàn tạ kia lại là một Ma Sư.

Cảm giác nóng ầm từ ngọn lửa quen thuộc lan tỏa khắp thân hình Cơ Động, hắn vô thức nâng bàn tay lên ngấm ngĩa. Nhìn thấy ngọn lửa màu vàng kim kia, cặp mắt vô hồn của hắn lại một lần nữa nhòe đi. Hắn lẩm bẩm:

- Vì sao hử Liệt Diễm... Liệt Diễm... vì sao chứ? Vì sao nàng không cho ta đi theo nàng... vì sao nỡ bỏ ta lại cô độc trên thế giới này..? Nàng có biết không, ta bây giờ đang rất đau khổ... rất đau khổ đó...

Ngay lúc đó, một tiếng hô thật lớn vang lên đầy kinh hãi:

- Cơ Động, người là Cơ Động hả..?

Một cái bóng màu đỏ lao tới rất nhanh, trong chớp mắt đã đến trước người Cơ Động chừng mười thước, kích động kêu to tên hắn.

Cơ Động ngờ ngác đưa cặp mắt mông lung nhìn về phía bóng người nọ. Tiếng gọi của người đó đã làm hắn phần nào tỉnh táo, nhìn cảm thấy rất quen, nhưng nào bộ lúc này đã ngập ngụa trong men rượu rồi, hắn cố mà không sao nhớ ra cho được. Lập tức đầu hắn đau như búa bổ, thân thể rung lên bần bật, ngọn lửa trên người liền tắt phụt. Cơ Động ngã lún ra đất, chìm vào mê man.

Nửa năm qua hắn cũng thường như vậy, tỉnh thì uống cho say, say quá lại mê man bất tỉnh. Cứ như thế hắn rốt cuộc không biết mình đang đi về đâu, đến nơi đâu. Hắn không muốn sống trong hiện thực, càng không thể chịu nổi thực tế quá đau lòng. Bởi mỗi một lần tỉnh táo, là mỗi một lần hắn lại thấy hình ảnh Liệt Diễm tiêu tan. Loại cảm giác đó, đau đớn và cắn rứt khiến hắn không còn muốn sống, tinh thần lúc nào cũng căng thẳng tựa hồ sắp đứt tung.

Có điều năng lực của Hồn Độn Châu quá là mạnh mẽ, khiến cho hắn mỗi lần tỉnh lại không phải chịu cảm giác đau đầu như búa bổ, thân thể rã rời. Lần này cũng thế, khi hắn mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trong một gian phòng rộng rãi, y phục trên người dường như cũng đã được thay.

Hắn chống tay ngồi dậy, lơ đãng thốt lên:

- Rượu... rượu..!

Rượu bây giờ quả thật đã bám lấy hắn như giò bám xương, uống rượu luôn là chuyện hắn muốn làm nhất lúc này.

- A! Người đã tỉnh rồi! Cơ Động, người nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bất chợt một giọng nói khá là quen thuộc vang lên. Một lão già áo đỏ bước nhanh tới trước mặt Cơ Động. Nhưng đập vào mắt lão, vẫn là một Cơ Động với cặp mắt trống rỗng vô hồn.

Cơ Động đến liếc nhìn lão cũng không, chỉ liên tục lẩm bẩm:

- Rượu... rượu đâu... cho ta rượu..!

- Cơ Động, người bị sao vậy. Lão phu là Dương Bình Thiên đây! Người không nhớ lão phu sao?

Lão già áo đỏ chính là Viện trưởng trước đây của Học viện Ly Hỏa, đệ tử kí danh của Chúc Dung. Nếu tính theo bối phận, Cơ Động còn phải gọi lão một tiếng sư huynh.

- Dương... Bình Thiên?

Cơ Động thì thào... Hắn chỉ gọi tên lão đúng một lần, rồi lại gào lên đòi rượu. Vừa gào hét, hắn vừa loạng choạng xuống giường, không cần biết mình đang ở đâu, mồm liên tục gào lên: “Rượu.. Rượu!”

Dương Bình Thiên liền phóng tới, chắn trước người hắn, chụp mạnh vào hai vai Cơ Động rồi quát lên:

- Cơ Động? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Sao người lại ở chỗ này? Tại sao lại trở thành như vậy?

Nhìn bộ dạng của Cơ Động như vậy, Dương Bình Thiên quả thật hết sức lo lắng.

- Tránh ra!

Hai vai Cơ Động chợt lắc mạnh, hất bắn đôi tay của Dương Bình Thiên ra. Ngay sau đó, Cơ Động đã lao tới, Dương Bình Thiên chỉ cảm thấy một lực lượng cực mạnh húc thẳng vào thân lão, tuy tu vi lão đã là Lục Quan nhưng vẫn không sao trì hoãn được, toàn thân lập tức bị chấn lùi tồng mạnh lên vách cửa.

Dương Bình Thiên trầm giọng quát lớn:

- Lão phu sẽ không để người ra khỏi đây đâu!

Cơ Động chợt lặng đi, một khắc sau, hắn chậm rãi nâng bàn tay phải lên, gần từng chữ một:

- Không... cho... ta... uống... rượu... Ta... sẽ... giết... người...! !

583. Chương 327: Học Viện Sí Hỏa!

Dương Bình Thiên lòng rung động, tuy mấy năm gần đây lão cũng đột phá tới Lục Quan nhưng thừa biết mình không phải là đối thủ của Cơ Động. Lại thêm thuộc tính bản thân cũng là Hỏa, như thế càng vô pháp chống đỡ sự áp chế của ngọn lửa cực hạn từ Cơ Động.

- Rượu chứ gì, được lão phu sẽ cho người rượu.

Trong lòng linh cơ chợt lóe, Dương Bình Thiên bèn lật tay lấy ra một bình rượu. Lão vốn là người yêu thích rượu thì làm sao trên thân lại thiếu thứ này.

Cơ Động vừa thấy bầu rượu, khẽ sựng lại một chút rồi vươn tay chụp lấy. Sát khí cùng với ngọn lửa nóng hừng chợt biến đâu mất tích, thay vào đó nhanh như chớp giật nắp bầu, ngửa cổ tu ừng ực.

Nhìn dáng vẻ của hắn, không hiểu sao Dương Bình Thiên mơ hồ cảm thấy đau lòng. Mới đây thôi, hắn còn là thiên chi kiêu tử, là đương kim khoáng thế kỳ tài Ma Sư. Vậy mà giờ đây, hắn vì sao lại trở nên nông nổi này. Chuyện phát sinh trên Thánh Tà Đảo thì Dương Bình Thiên đã loáng thoáng nghe qua. Nhưng sự việc cận kề thế nào thì lão không thể biết được. Chỉ nghe nói Cơ Động mất tích, không ngờ hôm nay hắn lại xuất hiện ở đây, và biến thành cái bộ dạng này.

Lần này may sao lão tới đây chiêu sinh học viên cho Học viện mà Chúc Dung lập ra ở thành Sí Hỏa thuộc Đế quốc Nam Hỏa khi ly khai Học viện Thiên Can. Đó là một Học viện đào tạo Ma sư cao cấp của mọi thuộc tính, phương pháp đào tạo khác hẳn với Học viện Thiên Can, mấy năm nay cũng bắt đầu phát huy danh tiếng. Chúc Dung tự mình làm Viện trưởng, có cường giả Bát Quan như lão tồn tại, lại thêm thân phận từng là chủ nhiệm một hệ ở Học viện Thiên Can, danh khí của Học viện Sí Hỏa không nổi như cồn mới là lạ.

Dương Bình Thiên lúc này là chủ nhiệm của Hỏa hệ cả hai chi.

Nhìn thấy bộ dạng tiều tụy của Cơ Động, lão thâm nghĩ nhất định không để hắn tiếp tục trượt sâu như vậy nữa.

Nhưng dùng vũ lực thì không đánh lại, mà thần trí hắn lúc nào cũng đại đại ngây ngây, đành phải tìm cách nào dẫn dụ hắn về cho sư phụ lão giải quyết mà thôi.

Nghĩ tới đây, trong lòng đã quyết, Dương Bình Thiên liền đi tới trước mặt Cơ Động, lấy ra thêm một bình rượu đưa cho hắn rồi nói:

- Cơ Động, ngươi hãy đi theo ta. Ngươi không phải muốn uống rượu sao. Chỉ cần đi theo ta, ngươi sẽ không lo lắng chuyện thiếu rượu.

- Cho ta rượu sao..?

Cơ Động ném vò rượu đã cạn khô đi, chụp lấy bình thứ hai từ tay lão rồi ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi có rượu cho ta à..!

Dương Bình Thiên nói với vẻ vô cùng chắc chắn:

- Lão phu sẽ mời ngươi. Đi theo ta, được không?

- Được..!

Cơ Động vui mừng đáp ứng, có rượu để uống, đối với hắn là chuyện tốt nhất lúc này.

Dương Bình Thiên than thầm trong bụng, tiếp tục lấy thêm một bầu rượu nữa đặt lên trên bàn:

- Vậy ngươi ở đây chờ ta nhé, đừng đi đâu, ta sẽ mua rượu về rất mau.

Cơ Động thờ ơ nhìn lão gục gặc đầu rồi tiếp tục nốc rượu. Tâm của hắn dường như đã bị phong bế từ rất lâu rồi, ngoài việc uống, hắn chẳng thể tiếp thu thêm điều gì nữa. Chỉ cần người ta cho hắn rượu, thì mặc kệ đi hay ở có đáng quan tâm gì.

Dương Bình Thiên thấy vậy mới xoay người ra khỏi phòng. Chừng nửa giờ sau lão đã mang về một chiếc xe ngựa, một nửa chắt đầy rượu, còn một nửa để lão và hắn ngồi. Lấy rượu mà dẫn dụ Cơ Động ra khỏi thành rồi, lão mới bảo xa phu vượt qua dòng Thương Lan, nhắm thẳng hướng bắc mà đi.

Thời gian càng trôi thì tâm tình của Dương Bình Thiên càng tệ. Tình huống Cơ Động đang mắc phải dường như còn xấu hơn so với tưởng tượng của lão. Hắn căn bản không chịu ăn cũng không chịu uống nước, trong bụng chỉ có rượu. Nếu không cho hắn uống, hắn lập tức xoay lưng đòi xuống xe. Hắn không hề coi trọng bản thân, cứ uống say liền ngủ, ngủ dậy lại uống cho say. Cả ngày chìm trong mơ màng và ảo tưởng. Dạng kích thích nào mới có thể biến hắn thành như vậy đây?

Dương Bình Thiên tuy dẫn hắn về Học viện Sí Hỏa, nhưng vẫn không chắc là Chúc Dung có thể làm cho hắn trở lại bình thường hay không.

Sau khi vượt sông Thương Lan được năm ngày, xe ngựa rốt cuộc đã đi vào khu bắc của thành Sí Hỏa.

Cũng giống như Trung Nguyên là kinh đô của đế quốc Trung Thổ, Thiên Thủy là thủ đô của đế quốc Bắc Thủy, thành Sí Hỏa chính là hoàng thành của đế quốc Nam Hỏa. Chúc Dung vốn là người Nam Hỏa nên lão mới quyết định thành lập Học viện ở nơi này, dù nó đào tạo Ma Sư đủ các hệ, và lấy tên là Học viện Sí Hỏa.

Học viện tọa lạc tại khu nam thành Sí Hỏa, cách Hoàng cung của đế quốc chỉ một bức tường, chừng đó đủ thấy đế quốc Nam Hỏa coi trọng Học viện này đến mức nào. Diện tích của Học viện cực kỳ to lớn, thậm chí không kém Học viện Thiên Can một chút nào. Để xây dựng nó, Hoàng thất Nam Hỏa đã thu hồi không biết bao nhiêu đất đai ở thành nam. Có vẻ như đế quốc Nam Hỏa thật sự muốn xây dựng cho mình một Học viện giống như Thiên Can, đào tạo ra Ma Sư với đủ loại thuộc tính. Nên khi Chúc Dung tới đây mở trường, bọn họ vui mừng không cách nào tả xiết, dĩ nhiên là tạo mọi điều kiện cho lão mở Học viện thuận lợi rồi.

Xe ngựa chạy tới tận cổng lớn của Học viện Sí Hỏa, Dương Bình Thiên vất vả lắm mới mang được Cơ Động xuống xe. Khi Cơ Động vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy Học viện, tròn mắt hắn thoáng co rút lại, lửa giận

tựa hồ sắp sửa bùng lên, bởi khung cảnh trước mặt hết sức quen thuộc với hắn. Trong trí nhớ mơ hồ, trước đây hắn đã từng đi tới một nơi không khác gì chỗ này.

Tường bao của Học viện Sí Hỏa xây giống hệt như của Thiên Can, chỉ có đồ đạc Thánh Thú là của Bính, Đinh song Hỏa. Đây cũng là do địa phương bất đồng thì tục lệ cũng bất đồng, ở đế quốc Nam Hỏa thì dĩ nhiên Hỏa hệ phải là hệ được ưu tiên nhất rồi. Cho nên khi nhìn thấy dãy tường bao này, Cơ Động liền ngây ngốc sững sờ một chỗ. Đây chính là lần đầu tiên từ khi gặp Dương Bình Thiên tới nay, hắn tạm thời quên đi rượu.

- Có phải nhìn rất quen không? Lão sư Chúc Dung tới đây thành lập Học viện, rất nhiều kiểu cách kiến trúc đều lấy từ Học viện Thiên Can mà ra, bởi chúng quả có rất nhiều giá trị tham khảo. Nhưng Học viện tổng hợp này là của riêng đế quốc Nam Hỏa chúng ta, tên là Sí Hỏa, Viện trưởng chính là lão sư Chúc Dung.

Dương Bình Thiên thấy hắn như vậy, muốn thừa dịp rên rỉ khi còn nóng, hầu hi vọng lay tỉnh Cơ Động. Thế nhưng sự thay đổi trong mắt Cơ Động tan biến đi rất nhanh, hắn lại nâng bầu rượu lên, ngửa cổ tu dài.

Dương Bình Thiên lắc đầu than thầm.

- Đi thôi, chúng ta vào bên trong nào!

Thanh toán tiền xe ngựa xong, Dương Bình Thiên nắm tay kéo Cơ Động tiến vào trong Học viện.

Giống như lời Dương Bình Thiên nói, Học viện Sí Hỏa quả thật được xây dựng dựa trên kiến trúc của Thiên Can rất nhiều. Vừa qua đại môn liền đến một con đường lớn rợp bóng cây xanh chạy sâu vào trong. Qua hết con đường này là thảo trường rộng mênh mông, xa xa nổi bật lên một tòa kiến trúc có năm chóp nhọn thật cao. Nhưng năm chóp này lại không phân biệt màu sắc rõ ràng như Học viện Thiên Can, mà tuyền một màu đỏ rực, khiến cho người khác cảm thấy dường như có một bầu không khí nóng bỏng lúc nào cũng lớn vồn vập quanh.

- Xin chào Dương chủ nhiệm.

Bất kỳ học viên hay lão sư nào đi ngang qua Dương Bình Thiên đều chủ động chào hỏi lão. Đương nhiên, ngoại hình kì dị của Cơ Động cũng khiến bọn họ vô cùng tò mò. Nội quy của Học viện rất rõ ràng, trong khuôn viên trường, dù là lão sư hay học viên đều không được uống rượu. Mà Cơ Động hẳn cứ đường đường chính chính nghênh ngang dốc cạn từng bầu, làm sao có thể khiến người ta không chú ý cho được.

Dương Bình Thiên dẫn Cơ Động tiến thẳng tới tòa nhà chính. Mặc cho Cơ Động có nghe hay không, lão vẫn luôn miệng giải thích:

- Học viện chúng ta dạy dỗ khác hẳn những Học viện trên Đại lục. Tuyển nhận Ma Sư phải trên Nhị Quan, một lớp chỉ mười người nhưng đủ các thuộc tính chứ không phải hai mươi người, do một lão sư chịu trách nhiệm như thường lệ. Một lão sư dạy mười học viên, không nghi ngờ gì đã chia nhỏ ra rất nhiều. Hơn nữa, chúng ta bồi dưỡng, chính là những học viên có khả năng dung hợp thuộc tính, xem đó là tôn chỉ để giảng dạy. Mười thuộc tính đều có thể dung hợp, là mục đích sắp tới của chúng ta. Không phải các người khi gặp cường địch trên Thánh Tà Đảo đã đối phó với tình huống như vậy hay sao. Nên ngày thường, chúng ta chủ yếu dạy toàn bộ thuộc tính, nhưng vẫn có các hệ phân biệt dạy song song.

Vừa nghe đến ba chữ Thánh Tà Đảo, Cơ Động liền liếc mắt nhìn Dương Bình Thiên, bởi ba chữ đó có ấn tượng quá sâu trong lòng hắn.

Dương Bình Thiên cứ thế dẫn Cơ Động lên thẳng tòa lầu, tới tầng cao nhất của Học viện. Đây chính là nơi chủ nhiệm các hệ của Sí Hỏa nghỉ ngơi và hội họp.

- Ô! Dương chủ nhiệm đã về rồi sao?

Một trung niên cao gầy tóc lam để dài vừa ở trong phòng đi ra, thấy Dương Bình Thiên liền dừng bước chào hỏi. Nhưng ngay sau khi thấy Cơ Động y đã kinh hãi mà ngó sững.

Dương Bình Thiên nhìn người trung niên tóc lam mỉm cười gật đầu:

- Chào Lý chủ nhiệm! Ta cũng vừa mới về, Viện trưởng có trong phòng làm việc hay không?

Lý chủ nhiệm gật mình rồi nói:

- Đang làm việc bên trong ấy. Hôm qua Viện trưởng vừa triệu tập bọn ta, nói sáng nay có chuyện cần bàn...

Dương Bình Thiên bèn gật đầu:

- Cảm ơn ngài. Ta đi trước tìm Viện trưởng có việc đây!

Lý chủ nhiệm hỏi với theo:

- Dương chủ nhiệm, ngài còn chưa giới thiệu cho ta, vị này là...

Dương Bình Thiên quay mặt cười khổ:

- Ta sẽ kể sau!

Cơ Động còn chưa trở lại bình thường, lão còn chưa có tâm tư trò chuyện, nên dứt lời đã kéo Cơ Động bước đi.

Nhìn theo bóng lưng bọn họ, Lý chủ nhiệm khẽ cau mày suy nghĩ rồi tặc lưỡi rời khỏi.

Phòng làm việc của Viện trưởng lúc nào cũng ở trên tầng cao nhất, tại mọi Học viện giống như đã thành tục lệ. Dương Bình Thiên lúc này đã dẫn Cơ Động đi đến trước cửa rồi gõ nhẹ.

- Vào đi!

Một thanh âm uy nghiêm từ bên trong vang lên.

Dương Bình Thiên đẩy cửa bước vào.

Đây là một căn phòng rất lớn, nhưng bài trí lại vô cùng đơn giản, hầu như không có vật dụng gì ngoài mấy giá sách, một cái bàn lớn và vài chiếc ghế dài chính giữa.

- Người đã về rồi sao Bình Thiên..?

Chúc Dung vừa ngẩng mặt lên nói mấy chữ thì sững người lại, bởi ánh mắt của lão đã dán chặt vào người Cơ Động, lão chống mạnh hai tay lên bàn làm việc đứng bật dậy.

- Dạ lão sư...

Dương Bình Thiên cung kính đáp. Lão còn chưa kịp nói thêm câu nào thì mắt đã hoa lên, chỉ thấy Chúc Dung đã vọt tới trước người, chính xác là trước mặt Cơ Động.

Nhìn khuôn mặt rậm rạp râu ria, tóc tai bạc trắng rồi nùi, ánh mắt thần thờ trống rỗng của Cơ Động, Chúc Dung toàn thân run rẩy, lập tức quay sang Dương Bình Thiên:

- Rốt cuộc.. chuyện gì đã xảy ra?

Cơ Động cũng không vì âm thanh cấp thiết của Chúc Dung mà thay đổi, cứ tà tà nâng bầu rượu uống say mê.

Dương Bình Thiên mới thở dài rồi đem tình huống mình gặp Cơ Động kể cho sư phụ nghe. Chúc Dung vừa nghe lão kể, vừa trừng trừng nhìn Cơ Động, con mắt dần đỏ ửng lên.

Đây là đệ tử mà lão kiêu ngạo nhất hay sao? Đến tột cùng là đã kích gì, đã khiến một kỳ tài ngút trời biến thành bộ dạng thảm thương như vậy? Mặc dù lão dạy Cơ Động chưa được vài tuần, nhưng vị trí của Cơ Động trong lòng Chúc Dung còn cao hơn rất nhiều so với Phát Thụy. Bởi Cơ Động chính là đồ đệ Âm Dương Cực Hạn Hỏa Hệ Ma Sư chân chính mà lão từng đào tạo.

Lão chớp lấy hai vai Cơ Động, dùng sức lắc thật mạnh:

- Tiểu tử kia... ngươi tỉnh cho ta... Có nghe không? Tỉnh lại mau...!

Cơ Động mặc cho Chúc Dung nắm lấy mình mà xô lắc, cặp mắt vẫn trống rỗng vô hồn. Chuyện xảy ra trên Thánh Tà Đảo dĩ nhiên Chúc Dung biết rõ hơn Dương Bình Thiên. Chỉ vài người ít ỏi có thể sống sót mà trở về từ nơi đó, nên những tầng lớp cao cấp của tất cả những Đế quốc trên Đại lục đều rất nhanh biết được hung tin. Nước nào nước nấy chấn kinh khiếp sợ, chỉ trong một tuần ngắn ngủi đã vội vã tăng cường binh lực, phái hết đến bờ Đông Hải, trực tiếp trú đóng tại đó.

Những tổ chức nhỏ hơn như Học viện Ma Sư thì gia tăng chiêu mộ học viên, thậm chí giảm hẳn các chỉ tiêu xét tuyển. Năm năm, chỉ ngần ngừ năm năm thôi là Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục sẽ kéo quân tấn công rồi. Hòa bình quá lâu, đã khiến đại đa số các quốc gia lâm vào cảnh luống cuống trở tay không kịp. Nhưng dù sao vẫn may mắn là có năm năm để mà chuẩn bị, bằng không, còn chưa biết sẽ phát sinh những chuyện gì.

- Sư phụ! Vô dụng thôi, hẳn ngoại trừ uống rượu, tựa hồ cái gì cũng không muốn làm. Có vẻ như nội tâm của hắn đã phong bế hoàn toàn, bài xích tất cả tác động từ ngoại giới. Nhưng biện pháp thông thường đệ tử đều đã thử qua...

Sắc mặt Chúc Dung càng lúc càng khó coi, lão vung tay giăng lấy bình rượu của Cơ Động:

- Uống cái gì... Người chỉ biết uống thôi sao? Bất luận đã xảy ra chuyện gì, thì trốn tránh cũng không phải là cách... Người không hiểu sao? Lẽ nào người không dám đối mặt với nó... Lẽ nào người không muốn biết Đại lục sắp xảy ra chuyện gì? Khốn kiếp... Người mau tỉnh lại cho ta Cơ Động... Ta bảo người phải tỉnh lại có nghe không?

- Rượu của ta... rượu...

Cơ Động ngây ngô đứng đờ ra, nhìn bàn tay trống, liên tục lẩm bẩm.

- Người...

Trong mắt Chúc Dung lóe lên những tia sáng khó hiểu:

- Bình Thiên, người ra ngoài trước đi. Ta sẽ có biện pháp làm hắn tỉnh lại.

- Dạ sư phụ!

Dương Bình Thiên thở phào nhẹ nhõm, xoay người khép cửa bước đi..!

584. Chương 328 Lão Sư Cơ Động!

- Rượu... trả rượu cho ta...

Cơ Động vừa vùng vẫy vừa nhìn Chúc Dung gào thét.

Chúc Dung thở dài, không có Dương Bình Thiên ở đây, lão không cần phải che giấu tình cảm trong tâm nữa, giọt nước mắt già nua nhỏ xuống trên gò má nhăn nheo:

- Hải tử, con tại sao lại biến thành thế này. Con có biết... Con như vậy sư phụ đau lòng lắm không? Con còn chưa quá hai mươi... hại con ra nông nỗi này, là cũng do chúng ta bắt con chịu đựng quá nhiều thứ rồi...

Thấy Chúc Dung đột nhiên chảy nước mắt, Cơ Động bỗng đứng sững người lại, ngây ngốc nhìn vào mặt lão, không đòi rượu, cũng không vùng vẫy nữa!

Đưa tay vuốt ve mái đầu bạc trắng của Cơ Động, Chúc Dung thở dài thườn thượt:

- Hải tử, con yên tâm. Dù có phải trả giá đắt thế nào, sư phụ cũng nhất định sẽ khiến con khôi phục lại bình thường.

Hỏa Long rất nhanh đã mang hai người rời khỏi thành Sí Hỏa, tiếp tục bay về phương nam rồi tiến vào một sơn cốc. Sơn cốc này được bao phủ bởi vô vàng loài thực vật, xanh ngắt một màu, phả ra một bầu không khí thư thái và sáng khoái vô cùng.

Hỏa Long dưới sự điều khiển của Chúc Dung bay thẳng đến một ngọn núi thật cao rồi chậm rãi hạ xuống.

Hỏa Long còn chưa chạm đất, Chúc Dung đã ôm lấy Cơ Động mà lao xuống. Thần sắc lão vô cùng kính cẩn:

- Sư phụ, người xem đệ tử dẫn ai tới đây..!

Trên đỉnh núi, có hai người đang khoanh chân ngồi tắm trong ánh dương quang rực rỡ. Khi bọn họ nghe thấy thanh âm của Chúc Dung vang lên, liền mở bừng cặp mắt. Lập tức vẻ mặt họ giống y như lúc Chúc Dung vừa gặp Cơ Động vậy, nhất tề tung người bật dậy mà phóng tới trước mặt lão.

Hai người này, chính là Thắng Quang Miện Hạ Âm Triều Dương và Thái Ất Miện Hạ Âm Chiêu Dung.

Trong đại kiếp nạn của Thánh Tà Đảo, sáu vị Chí tôn cường giả đều bị lôi đình công kích đến trọng thương. Nếu không phải Liệt Diễm kịp thời ra tay phá tan Lôi Ngục, bọn họ có thể chạy thoát hay không cũng khó nói. Với chút hơi tàn còn lại, sáu người đành dẫn theo vài nhóm Ma Sư rời đi, bất lực nhìn cảnh sinh linh giãy dụa rồi bị đồ diệt trước uy lực của đất trời mà tràn ngập bị thương. Nhưng sức mạnh của Vạn Kiếp Lôi Ngục Giới quá mức kinh khủng, bọn họ cũng không thể làm gì hơn được.

Mãi khi trên Thánh Tà Đảo dần yên tĩnh lại, Hồng Liên Thiên Hỏa một lần nữa tách rời hai mảnh đại lục, bọn họ mới từ miệng những người may mắn sống sót mà biết được chút chân tướng. Tuy bản thân lúc đó đã trọng thương, nhưng trước biến động lớn như vậy, bọn họ đành nhịn đau bay về các đế quốc mà thông báo cho Hoàng thất, chuẩn bị cho Thánh Chiến.

Huynh muội Âm Triều Dương dĩ nhiên là đi đến đế quốc Nam Hỏa, sau khi làm xong mọi việc mới đến ngọn núi này, dưới ánh mặt trời mà bế quan dưỡng thương.

Bọn họ cũng biết, Cơ Động đã đi theo Liệt Diễm rời khỏi Thánh Tà Đảo, nên không quá bận tâm. Lực lượng thần thánh mà Liệt Diễm nữ hoàng bày ra đã cho bọn họ thấy được chút hi vọng. Không phải năng lực xuất hiện là để bảo vệ đại lục Quang Minh Ngũ Hành hay sao? Bởi vậy, an nguy của Cơ Động đâu cần họ lo lắng. Nhưng hiện tại thấy bộ dạng của Cơ Động thế này, cả hai người không khỏi thất kinh. Không nghi ngờ gì nữa, không chỉ Cơ Động mà nhất định Liệt Diễm cũng đã xảy ra chuyện gì rồi.

Âm Triều Dương và Âm Chiêu Dung đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấu vẻ bàng hoàng ẩn bên trong. Âm Triều Dương còn khá bình tĩnh, chứ Âm Chiêu Dung thì ngược lại vội vàng tiến đến:

- Chúc Dung, chuyện này là sao vậy? Cơ Động nó bị làm sao thế này?

Chúc Dung thở dài rồi đem việc Dương Bình Thiên phát hiện ra Cơ Động nói lại một lượt. Vừa nghe lão kể sắc mặt của huynh muội Âm Triều Dương càng lúc càng sa sầm.

Lão nhìn Âm Chiêu Dung rồi trầm giọng:

- Nhất định đã có chuyện gì đó tồi tệ xảy ra, mới khiến cho Cơ Động phong bế tâm can như vậy. Lúc đó nó đã đi theo Liệt Diễm rời khỏi Thiên Tà Đảo, hẳn là phía Liệt Diễm xuất hiện vấn đề. Bây giờ phải lay tỉnh nó đã, có gì nói sau.

Vừa nói, lão vừa đi tới trước mặt Cơ Động, chăm chú nhìn vào cặp mắt trống rỗng của hắn:

- Cơ Động, nói cho sư tổ nghe, con và Liệt Diễm nữ hoàng đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Con có nghe sư tổ nói gì không? Liệt Diễm... Liệt Diễm...!

Trí tuệ và định lực của Âm Triều Dương là cao đến mức nào, trong phút chốc đã bắt đúng mấu chốt của vấn đề. Vừa nghe hai chữ quen thuộc nọ, cặp mắt của Cơ Động lập tức xuất hiện sự thay đổi, miệng cũng thì thào lẩm bẩm tên nàng liên tục, thân thể dần run lên bần bật, mà mảnh đất nơi hắn đang đứng cũng chợt lún xuống.

- Liệt Diễm... Liệt Diễm!

Thanh âm thê lương từ miệng Cơ Động thoát ra sao mà nghe xót xa lòng người. Ba người Âm Triều Dương đưa mắt nhìn nhau. Chỉ thấy từ cặp mắt Cơ Động hai dòng huyết lệ ròng ròng tuôn ra, thân thể cũng theo âm thanh khản đặc kia mà rung lên bần bật.

Thấy tình cảnh như vậy, vành mắt của Âm Chiêu Dung và Chúc Dung cũng đỏ lên theo. Thời gian Cơ Động ở bên cạnh bà và Âm Triều Dương còn nhiều hơn là Chúc Dung ở cùng sư phụ. Bọn họ mỗi ngày đều nhìn thấy Cơ Động lớn lên, trưởng thành. Vậy mà giờ khắc này, hắn lại ra như vậy, trong lòng bọn họ đau đớn biết chừng nào.

Âm Chiêu Dung ghen ngào:

- Tại sao lại như vậy... Tại sao lại trở nên như thế... Một đứa đã thế, hai đứa cũng thế... Cả hai đệ tử xuất sắc nhất của ta... sao đều như vậy!

Đúng lúc đó, Âm Triều Dương bỗng nhiên nâng tay lên áp vào trán Cơ Động, một luồng ma lực tinh khiết dày đặc nhất thời tràn ra, bao phủ lấy toàn thân hắn từ trên xuống dưới như xối nước. Bàn tay còn lại áp vào lồng ngực, lóe lên một luồng sáng trắng toát, đồng thời cặp mắt của Âm Triều Dương cũng ngời lên.

Thân thể Cơ Động càng lúc càng rung mạnh, từ trong tròng mắt trống rỗng, bắt đầu xuất hiện nét dấu tranh. Ma lực khổng lồ mà Âm Triều Dương rót vào đã khiến cho Linh Hồn Tuyền Qua trong người Cơ Động như được khơi gợi, dần dần có dấu hiệu thức tỉnh.

Quan trọng hơn hết, Âm Triều Dương đã dùng chính Hồn Độn Hỏa của bản thân làm ngòi dẫn, thúc dục Hồn Độn Châu bên trong Cơ Động. Hồn Độn lực thuần túy và sung mãn sức sáng tạo trong nháy mắt lan truyền toàn thân Cơ Động, thấm vào từng ngõ ngách tế bào của cơ thể.

Ôc!

Cơ Động há miệng phun ra một ngụm máu, tưới đẫm toàn thân Âm Triều Dương. Một ngụm máu tím bầm, ngưng tụ hơn nửa năm thống khổ dày vò mà phun ra. Thân thể Cơ Động xiêu đi, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt.

Nhưng ánh mắt của hắn đã trở nên có thần hơn. Một khuôn mặt quen thuộc mơ màng hiện ra trước mặt, làm đôi mắt hắn thoáng nhòa đi.

Âm Triều Dương ân cần:

- Hải tử, đừng khóc! Nói cho sư tổ nghe, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, lại có thể khiến con tàn tạ tới vậy? Trong lòng sư tổ, con là một hảo hải tử kiên cường, là nam nhi chân chính. Con nhất định phải mạnh mẽ lên, phải dũng cảm mà đối mặt. Con biết không?

Đúng vậy, Cơ Động đã tỉnh! Dưới sự tác động cùng lúc của Ma lực và Hồn Độn Hỏa của Âm Triều Dương, Linh Hồn Tuyền Qua và Hồn Độn Châu của Cơ Động nhất tề khởi vận, nội tâm tự phong bế một lần nữa mở ra. Nhưng hắn không muốn vậy, hắn không muốn tỉnh táo, bởi như thế hắn lại nhớ tới cảnh tượng ấy, nhớ tới cái thời khắc kinh hoàng vĩnh viễn không phai ấy, vĩnh viễn như một lưỡi dao sắc xé nát thân thể cùng linh hồn hắn, như một gọng kìm bóp nghẹt tim hắn, làm cho hắn không cách nào thở được.

- Sư tổ...

Cơ Động quỳ sụp xuống dưới chân Âm Triều Dương nước mắt giàn giụa:

- ... Liệt Diễm... Liệt Diễm nàng chết rồi..! Nàng vì cứu con mà chết... Vì cứu con... nàng chết rồi!

Thấy Cơ Động khôi phục thần trí, huynh muội Âm Triều Dương mới thở ra một hơi nhẹ nhõm. Nhưng để bình ổn tâm tình trong lòng hắn thì không phải là chuyện dễ dàng. Nhìn thấy bộ dạng thống khổ của Cơ Động, bọn họ hoàn toàn có thể hiểu vì sao trước đó hắn tự phong bế tâm can.

Chúc Dung bèn ngồi xuống, nâng Cơ Động đứng dậy, rồi trầm giọng:

- Hải tử, sư tổ con nói rất đúng. Bất luận chuyện gì đã xảy ra, vẫn còn có chúng ta bên cạnh con mà. Con là nam tử, là đại trượng phu, con phải kiên cường. Dù cho trời đất có sụp xuống, con cũng phải ưỡn ngực ngẩng đầu. Nói cho sư tổ và sư phụ nghe, tốt cùng là chuyện gì? Liệt Diễm nữ hoàng vì sao mà chết!

Tình cảm của Chúc Dung và mọi người đã khiến cho nội tâm trống rỗng và lạnh lẽo của Cơ Động dần cảm thấy ấm áp, tinh thần cũng khôi phục vài phần. Hắn bị thấm cật lờ:

- Liệt Diễm là nữ hoàng của thế giới trong lòng đất. Nàng sinh ra trong nham thạch rồi thống nhất cả thế giới Thâm Uyên. Từ lâu nàng đã là Thần rồi. Nhưng Thần Giới không cho phép một vị Thần xuất hiện ở phạm giới, không cho phép lực lượng của Thần tồn tại trên thế giới loài người. Nên nàng không thể sử dụng sức mạnh đó, nếu không sẽ bị Thần Giới phát hiện. Ở Thánh Tà Đảo... Nàng vì cứu con... mà đã sử dụng Thần lực, cản trở Hắc Âm Ngũ Hành Đại lực tấn công. Cứu sống toàn bộ chúng ta trong Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới. Cũng chính nàng, đã dùng lực lượng của mình, tranh thủ cho chúng ta năm năm thời gian, tránh cho cảnh Quan Minh Ngũ Hành sinh linh đồ thán! Nhưng... nhưng vì thế nàng bị Thần Giới phát hiện, ngay lập tức

phái tới Sát Thần Tu Phổ Nhược Tư... Nàng và hắc đại chiến dưới lòng đất... Tuy cuối cùng chúng ta giết chết Tu Phổ Nhược Tư, nhưng... nhưng Liệt Diễm nàng... Nàng...

Nói tới đây, hắc khóc không thành tiếng.

- ... Nàng vì ta mà chết... nàng vì ta mà chết! Nàng là Thần, nàng bất tử... nhưng nàng vì ta... Vì ta mà nàng vĩnh viễn rời khỏi thế giới này, hình thần câu diệt. Nàng là người yêu của con, nàng chết, lòng con cũng chết theo. Sư tổ ơi, Sư phụ ơi! Con đau quá... con muốn chết theo nàng... nhưng con không thể... con không thể! Con còn phải hoàn thành tâm nguyện của nàng nữa...

Âm Triều Dương thở dài:

- Nhân sinh nổi khổ nào lớn hơn sinh ly tử biệt. Hài tử, con cũng nói đó, con phải hoàn thành tâm nguyện của Liệt Diễm. Hơn nữa, con không muốn vì nàng báo thù sao? Mặc dù Liệt Diễm bị Thần Giới giết chết, nhưng cũng do Hắc Âm Thiên Cơ. Nếu không phải hắc dẫn động Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới thì Liệt Diễm đâu có chết. Nếu con thực sự yêu nàng, con phải báo thù cho nàng, vì nàng tiết cừ rửa hận. Con phải sống cho thật tốt, cố gắng mà sống tốt chứ không phải là cam chịu dày vò như vậy! Nếu hồn nàng có linh, thấy con thành hình dạng này, nhất định sẽ vô cùng đau khổ. Lẽ nào con muốn như vậy sao! Lẽ nào con muốn nàng chết rồi còn phải lo lắng cho con sao! Vì thế con phải kiên cường, phải mạnh mẽ hơn trước đây. Từ đau khổ đứng dậy, rũ bùn mà đứng dậy nghe không?

Càng nghe những lời Âm Triều Dương nói, Cơ Động càng siết chặt nắm tay:

- Hắc.. Âm.. Thiên.. Cơ..! Hắc Âm Thiên Cơ! Một ngày nào đó, ta sẽ đem mi bầm thây vạn mảnh mà báo thù cho Liệt Diễm. Nhưng sư tổ ơi, hiện tại con phải làm sao, con không thể làm được... lòng con tê dại, trong đầu con chỉ có bóng hình nàng, nụ cười nàng... ngoài ra không còn gì nữa!

Âm Triều Dương thở dài:

- Ta hiểu! Ta biết tâm tình của con lúc này như thế nào. Chúng ta không ép buộc con ngay bây giờ phải làm những chuyện đó. Con cần thời gian để an tĩnh, để suy nghĩ, đến khi nào thông suốt toàn bộ mới thôi. Nhưng con phải đáp ứng với sư tổ một chuyện! Cho dù chuyện gì xảy ra, con cũng không được cam chịu, có được không?

Nhìn thấy sự quan hoài tràn ngập trong mắt Âm Triều Dương, cảm nhận tình cảm ấm áp mà sư tổ dành cho mình, Cơ Động gian nan gật đầu. Tỉnh táo cũng đồng nghĩa với việc hắc sẽ sống trong đau khổ và dằn vặt, trong nhớ nhung và xót xa. Quyết định vừa rồi, thật sự là một quyết định khó khăn nhất trong đời hắc.

Chúc Dung bèn nói:

- Lão sư, hay là đệ tử để Cơ Động ở đây cùng người...!

Âm Triều Dương nhìn Chúc Dung rồi lắc đầu:

- Tâm tình của nó lúc này đang bất ổn. Phải cho nó thời gian, mà nơi đây lại cách lìa thế ngoại, sẽ không tốt. Nó cần phải tiếp xúc với cuộc sống, mới có thể làm nó phần nào nguôi ngoai. Không phải Học viện của người đang tuyển học viên mới sao? Để nó ở đó làm lão sư, càng gần với sinh hoạt đời thường thì càng có tác dụng.

Chúc Dung nhú mày:

- Với tình trạng này, làm lão sư chỉ sợ...

Âm Triều Dương trầm giọng:

- Thì sao? Đồ tôn của ta là Thánh Vương đứng đầu một thế hệ Thiên Can Thánh Đồ, làm lão sư không được sao? Chúng ta phải tin tưởng nó. Nó muốn trở lại, khôi phục như thường hay không chỉ có thể dựa vào chính mình. Bất kỳ ai ở đây cũng không cách nào giúp được! Chỉ có bản thân nó tự suy nghĩ tận tường, thấu đáo hết thủy, lúc đó mới là lúc nó chân chính trở lại.

Chúc Dung gật đầu lia lịa:

- Vâng, vâng! Sẽ theo lời người dạy bảo! Đệ tử sẽ để nó làm lão sư! Cơ Động... người phải tỉnh lại, phải đứng lên. Người thấy đó, bất luận lúc nào hay ở đâu, cũng có sư tổ và sư mẫu và ta nữa bên người...

Cơ Động lúc này nước mắt đang chảy vào tim, chỉ ngơ ngác gật đầu. Đôi mắt lại dần trống rỗng vô hồn, nhưng đã không giống như lúc trước khi hắn tự phong bế nội tâm nữa. Như vậy cũng đã tốt lắm rồi, muốn hắn hoàn toàn khôi phục, đâu phải là chuyện một sớm một chiều.

Chúc Dung lại dẫn Cơ Động quay về Học viện Sí Hỏa, sắp xếp phòng hắn sát phòng mình. Tinh thần hắn lúc này đã phần nào tỉnh táo, bắt đầu ăn chút đồ mà Chúc Dung thúc ép.

Sau đó lão mới gọi Dương Bình Thiên tới. Lão là Viện trưởng, việc bên thân rất nhiều, không có khả năng lúc nào cũng theo sát Cơ Động, tạm thời đành để Dương Bình Thiên bầu bạn với hắn. Đồng thời cũng thăm suy tính, làm cách nào để hắn chịu làm lão sư trong Học viện. Và theo xét đoán của lão, Cơ Động lúc này không có khả năng đảm nhiệm một lớp, tốt nhất cứ cho hắn làm phụ tá lão sư trước đã...

585. Chương 329 Đông Mộc Thánh Nữ!

Vì vậy, số lượng học viên mà Sí Hỏa chiêu sinh hàng năm chỉ có một trăm người. Tuy nhiên, từ khi Thánh Tà Đảo phát sinh đại sự, lượt chiêu sinh cũng đã gia tăng gấp đôi. Có điều yêu cầu khảo hạch vẫn khó khăn như cũ.

Hiện tại kỳ khảo hạch mới nhất đã kết thúc, trong hàng nghìn thanh thiếu niên Ma Sư đến đây báo danh chỉ chọn lấy trăm người ưu tú nhất, hơn nữa, mỗi loại thuộc tính chỉ lấy đúng mười người. Ngày hôm nay, chính là ngày quan trọng nhất sau khi chiêu sinh, phân ban!

Dựa theo quy củ của Học viện Sí Hỏa, mỗi mười học viên sẽ được phân vào một ban. Trong ban đó, không một ai có thuộc tính giống nhau mà phải đủ mười hệ riêng biệt.

Đồng thời, Học viện Sí Hỏa cũng có một quy định hết sức đặc biệt, là ở đây, học viên sẽ lựa chọn lão sư để theo học chứ không phải là lão sư lựa chọn học viên. Điều này cũng đồng nghĩa với việc sẽ có cạnh tranh.

Vì lão sư nào cũng đều muốn mình được đào tạo một đệ tử có thiên phú cao, ngộ tính tốt. Mà học viên cũng vậy, đều muốn được dạy dỗ bởi một vị sư phụ tài hoa lỗi lạc. Cho nên hôm nay, trong ngày phân ban, lão sư ưu tú đều là mục tiêu mà tân học viên nhắm đến.

Bên trong thao trường của Học viện Sí Hỏa lúc này đã dựng nên những cái bảng phân ban cực lớn. Trên bảng là bức họa tượng mạo của lão sư, phía dưới bức họa là lời giới thiệu, dưới nữa thì để trống. Đó là chỗ dành cho tân học viên đăng ký lựa chọn. Tổng cộng có mười cái bảng như vậy.

Nói cách khác, một trăm học viên vừa thông qua khảo hạch đều có thể lựa chọn một trong mười vị lão sư trên mà theo học. Nếu có quá nhiều học viên cùng lựa chọn một vị lão sư, thì lúc đó sẽ tiến hành tỉ thí loại trừ. Cuối cùng sẽ chọn lấy mười người, với mười loại thuộc tính khác nhau vào học. Những học viên bại trận có thể tiếp tục thi đấu để được học vị lão sư có lượng học viên đăng ký nhiều thứ hai. Cứ như thế đến vị thứ mười. Cả quá trình đó, được gọi là đoạt vị. Mục đích cũng rất đơn giản, học viên muốn được học lão sư ưu tú, thì bản thân cũng phải chứng minh mình là học viên xuất sắc.

Quy tắc này lập ra không chỉ mang lại hiệu quả khích lệ cực lớn đối với học viên mà còn cho cả các lão sư. Không vị sư phụ nào lại muốn mình trở thành người ít được học viên lựa chọn nhất, bởi như vậy khác gì mình bị mất mặt đâu. Chính vì thế, các vị lão sư cạnh tranh nhau cũng rất khốc liệt, không chỉ nỗ lực đề cao năng lực bản thân, mà còn miệt mài nâng cao khả năng truyền đạt sao cho học viên của mình trở thành người được đào tạo tốt nhất. Như vậy sau mỗi năm thì danh tiếng mới tăng cao, tân học viên mới tập trung lựa chọn mình.

Trên tấm bảng gần nhất, họa một lão sư tầm bốn mươi tuổi, tóc vàng kim xõa dài, khuôn mặt lạnh lùng không lấy gì làm anh tuấn, nhưng lại mang đến một cảm giác hết sức mạnh mẽ và nghiêm khắc.

Phía dưới bức họa chú giải:

Tính danh: Hiền Viên Hâm

Giới tính: Nam

Tuổi: Bốn mươi bảy

Thuộc tính: Canh Kim

Cấp: Lục Quan sáu mươi ba cấp

Hiên Viên Hâm là lão sư được học viên tán thành nhiều nhất trong lần đầu tiên Học viện Sí Hỏa chiêu sinh. Thực lực cường đại, khả năng truyền đạt cho học viên rất tốt. Chủ nhiệm Hệ Canh Kim. Tốt nghiệp Học viện Thiên Can. Từng tham gia Thánh Tà Chiến Trường.

Tấm bảng thứ hai cách đó không xa. Trên bảng là một bức họa một lão sư nữ, chừng ba mươi tuổi trở lên, dung nhan tú lệ, mi mục như tranh, tóc dài màu xanh nhạt.

Phía dưới chú giải:

Tính danh: Đường Y Luyện

Giới tính: Nữ

Tuổi: Ba mươi sáu

Thuộc tính: Ất Mộc

Cấp: Lục Quan sáu mươi một cấp

Chín bức tranh đều ứng với chín vị lão sư, kể lại tiểu sử cùng quá trình giảng dạy. Duy có bức thứ mười là khác hẳn.

Trên bức tranh thứ mười là một nam nhân nhìn không rõ niên kỷ, mặt thì chưa quá hai mươi, thể nhưng đầu tóc lại bạc trắng. Ánh mắt không chút thần thái. Bức họa không thể lột tả được tính cách và phong vận của chủ nhân, chỉ duy nhất một điều mà nó làm tốt, là toát ra được vẻ cô tịch từ thanh niên này. Phía dưới bức họa giới thiệu:

Tính danh: Cơ Động

Giới tính: Nam

Tuổi: Hai mươi một

Thuộc tính: Hỏa

Cấp bậc: ...

Cho nên vị lão sư Cơ Động này được tân sinh viên tổng hợp là yếu nhất!

Ấy là do lời giải thích từ bức họa. Bất luận là tuổi tác, thuộc tính hay cấp bậc, đều mơ mơ hồ hồ, khiến cho người đọc khó mà tin được. Làm sao một gã thanh niên hai mươi một tuổi lại có thể là lão sư của Học viện Sí Hỏa? Bởi ngay cả học viên lớn tuổi nhất mà Học viện cho phép nhập học cũng là hai mươi hai rồi? Nói cách khác, rất có thể đa số học viên ở đây đều lớn tuổi hơn vị lão sư này.

Thuộc tính ghi là Hỏa hệ. Nhưng lại không nói rõ Bính Hỏa hay Đinh Hỏa. Cấp bậc lại để trống. Tất cả những điều này đã cho học viên một cái nhìn không mấy thiện cảm về vị lão sư tên Cơ Động, chứ đừng nói là đăng ký lựa chọn.

Một ít tân học viên tự cho mình thông minh, nhìn bức họa liền nghĩ rằng đây là một chiêu khích lệ của Học viện, nếu không muốn trở thành đệ tử của vị lão sư này, thì phải nỗ lực mà trở thành học viên của chín vị lão sư phía trước.

Nhưng điều này không chỉ khiến các học viên buồn bực, mà ngay cả lão sư của Sí Hỏa cũng lấy làm khó chịu. Tận đến lúc yết tên lên bảng, bọn họ mới biết được vị đồng nghiệp Cơ Động này. Lão sư trong Học viện trừ Dương Bình Thiên ra, ai nấy đều thắc mắc không hiểu vì sao. Nếu Cơ Động là một kẻ cường đại, thì đột ngột xuất hiện như vậy bọn họ còn có thể lý giải. Nhưng đằng này đọc đi đọc lại lời chú thích, chỉ có thể rút ra đây là một phé vạt, và phé vạt đó lại có thể làm lão sư chủ nhiệm?

Tại Học viện Thiên Can, Cơ Động đại danh đỉnh đỉnh. Trên chiến trường Thánh Tà Đảo hấn lại càng làm người người kính ngưỡng. Thế nhưng ở các quốc gia khác mấy ai biết hấn? Ở đế quốc Trung Thổ thì may ra, chứ đến Nam Hỏa rồi, đã ít lại càng ít!

Như đã nói, trong Học viện Sí Hỏa, các vị sư phụ cạnh tranh nhau vô cùng khốc liệt. Để có thể trở thành một lão sư chỉ đạo mười học viên, không vị sư phụ nào không là người ưu tú nhất. Những lão sư còn lại chỉ có thể giảng dạy những ngành phổ thông. Cho nên vị lão sư nào cũng hi vọng đầu năm học mình có tên trên bảng. Thành linh năm nay lại chui đầu ra một gã quái nhân lạ hoắc, mà tư liệu cũng chẳng có gì nổi bật, chiếm mất đi một chỗ trên bảng.

Phần tư liệu này của Cơ Động, chính là do Chúc Dung dày công suy nghĩ mới viết nên được. Lão đã đứng trên suy đoán của mọi người mà tạo ra nó. Bởi với phần tư liệu này, nhất định sẽ không có học viên ưu tú nào lựa chọn hấn. Mệnh thầy thì khó cãi, huống chi lão cũng mong Cơ Động sớm ngày trở lại, khôi phục tinh thần, nên phải đem hấn đề danh lên bảng. Thế như trong tình trạng tâm lý bất ổn của hấn hiện tại, để cho hấn nắm giữ những học viên ưu tú nhất định không phải là một chuyện tốt. Vì vậy sau bao ngày suy nghĩ, lão quyết định chỉ ghi chú thích về Cơ Động như vậy. Và nếu mọi chuyện đều như lão tính, mười học viên vào tay Cơ Động sẽ là những người kém nhất trong một trăm người, từ đó ảnh hưởng cũng sẽ không đến mức nào.

Có điều cái bảng đánh giá của Chúc Dung về Cơ Động cũng không có nửa phần bịa đặt. Với tình huống của hấn bây giờ mà làm lão sư, thì cho hấn là kém cỏi nhất cũng không có gì không đúng.

Trên thao trường lúc này tất cả học viên mới đều đang tùm năm tùm bảy trước những tấm bảng bàn tán. Nhưng khiến người ta kỳ quái là bọn họ vẫn chưa chọn lấy vị lão sư nào, kể cả vị Hiên Viên Hâm ưu tú nhất kia. Mười tám bảng, đều trắng bóc, tựa hồ tất cả đang chờ đợi cái gì vậy.

Đứng cạnh những tấm bảng này là các lão sư duy trì trật tự. Lúc này ai nấy đều ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu vì sao đám học viên này còn chưa lựa chọn. Chỉ có một lão sư từng phụ trách tuyển sinh là mơ hồ đoán ra, y thấp giọng lẩm bẩm:

- Ta biết đám học viên này chờ đợi cái gì rồi. Lúc này quả thật việc lựa chọn lão sư không có gì đáng quan tâm đâu... bọn chúng đang chờ một người đó!

- Đám học viên này á? Chúng chờ ai?

Một lão sư khác tò mò hỏi xen vào.

- Chúng đến đây để học, chứ còn chờ đợi cái gì nữa?

- Hắc hắc, ngài không biết đó thôi! Lần này trong những học viên mới báo danh có một người cực kỳ đặc biệt. Với tu vi của người này, cũng đủ sức trở thành một lão sư đề danh trên bảng, mà thân phận lại vô cùng cao quý. Hơn nữa, học viên này còn có cả ngoại hiệu. Có lẽ các ngài sẽ mau thấy hứng thú thôi. Ngoại hiệu này là Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nữ! Đám học viên này, hấn là đang chờ đợi nàng ta..!

- Mỹ nữ đệ nhất thiên hạ?

Một vài lão sư đã trợn mắt há mồm lắp bắp.

- Không sai! Là Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nữ. Người này các ngài cũng từng nghe qua rồi đấy thôi. Chính là Công chúa duy nhất của Hoàng thất Đông Mộc. Một thiếu nữ thiên tài!

- Cái gì? Chẳng lẽ người mà ngài nói là Ban công chúa? Trời! Sao nàng ta lại chạy đến Học viện này chứ? Không phải tu vi của nàng đã vượt quá năm mươi cấp rồi sao. Cho dù nàng ta thực sự muốn học, cũng phải đến Học viện Thiên Can chứ? Xuất sắc như nàng, vào Âm Dương Học Đường cũng đâu là vấn đề!

- Ai mà biết vì sao nàng ta lại đến học ở đây chứ. Chỉ biết là nàng ta tự thân đến, lúc khảo hạch, ta may mắn được thấy qua tướng mạo của nàng. Có thể nói, danh xưng Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nữ là hoàn toàn xứng đáng. Ta từng tuổi này còn chưa thấy ai xinh đẹp như nàng ta. Đừng nói là đám học viên này, đứa nào lại không muốn học cùng một lớp chứ. Nam học viên thì khỏi cần nói rồi, chỉ sợ ngay cả nữ học viên cũng chưa chắc đã có thể tiếp cận được cô công chúa này!

Đang lúc mấy vị lão sư còn xì xầm trò chuyện, thì có mấy học viên nữ đã bắt đầu đăng ký chọn lão sư. Lại một điều, các nàng không ai chọn Hiên Viên Hâm, mà chỉ đua nhau chen vào lớp của lão sư ở bức họa thứ hai Đường Y Luyện. Tổng cộng có tất cả chín học viên nữ chọn lấy ban này. Từ bản đăng ký, đều có thể thấy chín nàng này đều thuộc Ất Mộc hệ. Sở dĩ các nàng lựa chọn trước, đơn giản là vì các nàng cùng hệ với cô công chúa đến từ đế quốc Đông Mộc kia. Mà dựa theo quy củ của Học viện Sí Hỏa, thì không có một hệ nào được trùng nhau trong một ban cả!

Đúng lúc đó, cả đám tân học viên bỗng nhốn nháo cả lên, rồi hầu như tự động rẽ ra làm hai, tạo thành một con đường ở giữa chạy thẳng đến những tấm bảng. Mấy vị lão sư giữ trật tự con mắt cũng đã bắt đầu phát sáng lấp lánh!

Từ phía ngoài xa bước tới ba người, đi đầu tiên chính là Chủ nhiệm Mộc hệ Đường Y Luyện. Trong mười vị chủ nhiệm ban của tân học viên lần này, chỉ có nàng và Hiên Viên Hâm là Chủ nhiệm một Hệ. Ở độ tuổi ba mươi sáu, nhìn nàng còn đẹp hơn trong tranh. Một thân trường bào xanh nhạt, ôm lấy vóc người mê hoặc. Tuổi tác không làm giảm bớt đi sức hấp dẫn của nàng. Nhìn vị lão sư Đường Y Luyện này, liền có thể hình dung đến một quả đào mật chín mọng vậy. Đáng tiếc hôm nay nàng không phải là kẻ sáng rực nhất, thậm chí một ánh mắt cũng không nhìn đến người nàng.

Đi sau cùng là một trung niên chừng bốn mươi tuổi, ánh mắt lạnh lùng, tướng mạo khắc khổ, đường nét khuôn mặt gầy gò dứt khoát. Cả người tràn ngập một khí tức tiêu điều hoang lạnh. Người này, nếu Cơ Động gặp liền có thể nhận ra, chính là kẻ đã từng cùng hắn giao thủ và chiến bại. Chính là một trong ngũ đại Diệt Tuyệt Chiến Thần của quân đoàn Diệt Tuyệt thuộc đế quốc Đông Mộc, Trần Long Ngạo. Thực tế tuổi của lão bây giờ đã ngoài sáu mươi, trong quân đội của Đông Mộc có địa vị cực cao. Một Bát Quan cường giả!

Thế nhưng hấp dẫn ánh mắt mọi người, cũng không phải là lão!

Giữa Trần Long Ngạo và Đường Y Luyện chính là một thiếu nữ. Và nàng mới là điểm đến của toàn bộ những ánh mắt nơi đây. Nàng vận một chiếc quần dài màu xanh pha hồng rũ xuống chạm đất. Một mái tóc xanh thắm động lòng người xõa dài tung bay, đôi mắt cũng một màu thắm, tinh khiết như một đôi ngọc Lục Bảo, ướt át mà trong veo. Thân nàng cao chừng một thước bảy lăm, làn da trắng nõn nường không tì vết. Mặt trái xoan lấy đi một ít thì thiếu mà thêm vào xú lại thừa. Nàng xuất hiện nhạt nguyệt lu mờ, vạn vật thất sắc. Hoàn mỹ, tuyệt đối là hoàn mỹ, hoàn mỹ đến không bút mực nào tả xiết, bất luận là tướng mạo, vóc người hay những gì nàng có, đều không chút thiếu sót, không chút gì cho phép chữ tương đối hiện diện. Và cũng tuyệt đối không để cho người ta nghi ngờ tước hiệu Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nữ của nàng.

Trên thao trường lúc này, không chỉ nam nhân mà tất cả những nữ nhân khác cũng chăm chú mê say nhìn nàng. Ở đây chỉ có một danh xưng là tồn tại, là Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nữ, chứ không còn ai nhớ nàng là Thánh nữ Công chúa của Hoàng thất Đông Mộc nữa.

Không sai! Đây chính là Ban công chúa, vị công chúa rơi xuống hồ sâu hôn mê nay đã tỉnh lại. Bây giờ nàng là một học viên tới gia nhập Học viện Sí Hỏa theo sự chỉ dẫn của Thần Vương. Là nàng công chúa đã bị thần thức của Liệt Diễm chiếm dụng.

- Công chúa, trước mặt đã là bằng đăng ký lão sư của tân học viên. Kỳ thực với tu vi của công chúa, chúng ta cũng khó có thể chỉ dạy gì thêm. Xin mời, công chúa!

- Đường chủ nhiệm, người cứ gọi tên của ta là được rồi. Ta cũng tới đây học như bao người khác thôi.

Trần Tư Ban, hay có thể nói là Liệt Diễm mỉm cười nhẹ nhàng nói. Nhưng cùng lúc đó, ánh mắt của nàng chợt sững sờ hẳn lại, trừng trừng nhìn vào tấm bảng cuối cùng phía trước mặt rồi toàn thân chết lặng.

...Là hắn...

586. Chương 330 Công Chúa Và Cơ Động Lão Sư Gặp Mặt!

Trần Long Ngạo đột nhiên tiến lên, bước tới bên cạnh thân thể đã cứng đờ của Đông Mộc Thánh Nữ - Trần Tư Tuyền, trong mắt lộ ra vẻ ân cần khó thể che giấu. Đối với hắn, Trần Tư Tuyền không chỉ đơn giản là

một vị công chúa, Trần Long Ngạo cả đời chưa có lập gia đình, không biết đã trải qua bao nhiêu khó khăn mới có được tu vi như ngày hôm nay. Hắn nhìn Trần Tư Tuyền từ nhỏ đến lúc lớn lên, vì thế hắn rất yêu quý cô bé này, đây tuyệt đối là một loại tình cảm thân thiết như cha con. Lúc trước ở trong hoàng cung, Trần Tư Tuyền tu luyện tẩu hỏa nhập ma rơi xuống hồ nước, trong lòng hắn gấp gáp thậm chí còn muốn hơn Hoàng đế bệ hạ. Lúc này hắn càng e sợ nàng lại xuất hiện tình huống như vậy.

Trần Tư Tuyền không hề đáp lời Trần Long Ngạo, nàng khẽ động thân, ánh mắt như đại ra, từng bước từng bước đi về phía trước, huyết sắc trên mặt từ từ chuyển hồng, dung nhan nàng như vậy chẳng những không có xấu đi, ngược lại càng khiến cho người ta yêu mến.

Trần Long Ngạo lại tiến lên một bước muốn giữ Trần Tư Tuyền lại, kiểm tra ma lực trong cơ thể nàng, lại bị Trần Tư Tuyền dùng tay hất ra:

- Long thúc, ta không sao!

Vừa nói, nàng đột nhiên đẩy nhanh cước bộ, chỉ mấy bước đã đi tới trước tám bảng lựa chọn lão sư kia.

Nàng không có nhìn Hiên Viên Hâm xếp hạng phía trước nhất hoặc bất kỳ một vị lão sư ưu tú nào xếp hạng ở trên, ánh mắt nàng tựa như bị một thanh nam châm hấp dẫn, ngơ ngác nhìn vào bức hình ở cuối cùng.

Nàng thấy được ánh mắt trống rỗng, cảm nhận được sự cô tịch như đã chết kia, còn có..., còn có một cái đầu đầy tóc trắng, không có chút sáng bóng của lứa tuổi thanh niên. Giờ khắc này, hai tay Trần Tư Tuyền đột ngột theo tự nhiên đặt trên ngực mình, nàng chỉ cảm thấy bản thân đau lòng đến mức không có cách nào hô hấp, là chàng, là chàng, mặc dù chàng đã biến thành như vậy, nhưng mà, nàng thế nào lại không nhận ra đây là Cơ Động của nàng chứ?

Nhưng mà, chàng làm sao lại biến thành như vậy? Hết thảy điều đó là vì mình sao? Cơ Động, Cơ Động, lòng ta đau quá, chàng, chàng tại sao phải biến thành bộ dáng này. Cũng là ta, cũng là bởi vì ta sao?

Ở Thần giới, mặc dù Liệt Diễm chỉ dừng lại một đoạn thời gian rất ngắn, nhưng khi thần thức nàng thông qua thân thể Trần Tư Tuyền trọng sinh, trên thực tế thời gian đã qua gần bốn tháng. Dựa theo hai đại Thần Vương chỉ điểm, nàng nhất định phải đi tới Sí Hỏa Học Viện. Dù cho hoàng đế Đông Mộc đế quốc có nói gì cũng không chịu đồng ý.

Liệt Diễm hao hết tâm lực thiên tân vạn khổ, dùng hết tất cả lý luận kiến thức đã học tập đưa ra nguyên do, tỏ vẻ tâm nguyện chí thành tới Sí Hỏa Học Viện mới thuyết phục được vị phụ vương, ở trong hoàng cung chuẩn bị hơn một tháng, cho đến khi thân thể hoàn toàn kháng phục mới được sự chấp thuận cho phép rời đi. Vì bảo đảm an toàn của nàng, phụ vương còn cố ý phái Trần Long Ngạo dẫn một tiểu đội trăm người Diệt Tuyệt quân đoàn đi theo hộ vệ. Thật ra không ai hiểu được tại sao công chúa lại lựa chọn Sí Hỏa Học Viện mà không phải là Thiên Can Học Viện. Nhưng hoàng đế thật sự sung ái nàng quá mức, cuối cùng đã không lay chuyển được ý nguyện của nàng.

Liệt Diễm không chế không được tâm tình của mình nữa rồi, nhìn thấy bức họa Cơ Động biến thành bộ dạng thế này, nàng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra nửa năm qua hắn thừa nhận thống khổ đến cỡ nào. Nàng thật sự muốn lớn tiếng la to lên tên của hắn, lập tức lao vào trong lồng ngực hắn. Liều lĩnh nói cho hắn biết mình còn sống, vẫn có thể ở chung một chỗ với hắn.

Nhưng mà ngay vào lúc này, thanh âm lạnh như băng của Tà Ác thần lại vang lên trong linh hồn Liệt Diễm:

- Nhớ kỹ, ngươi đã không còn là nữ hoàng Liệt Diễm, mà là Tuyền công chúa. Nếu như ngươi không muốn hắn bị hình thần câu diệt thì phải dựa theo ước định của chúng ta mà làm. Cho dù ngươi dùng phương pháp gì cho hắn biết hoặc là đoán được người chính là Liệt Diễm, một giây sau ta sẽ khiến cho hắn hình thần câu diệt.

Liệt Diễm rung mình một cái rồi từ trong nỗi đau thanh tỉnh mấy phần, đúng vậy, ta đã không phải là Liệt Diễm, ta là Trần Tư Tuyền, cũng chỉ có thể dùng thân phận Trần Tư Tuyền đi tiếp cận chàng. Ta không thể nói cho chàng biết ta là ai, thậm chí không thể để cho chàng đoán được. Nếu không thì chỉ làm hại chàng mà thôi.

Đường Y Luyện cũng rất tò mò, vị mỹ nữ đệ nhất thiên hạ với tuyệt thế dung nhan này đủ khiến cho bất kỳ một nữ nhân nào ghen ghét đến nổi điên. Không hiểu sao lúc này thần sắc nàng ta đột nhiên lại đại biến?

Thấy ánh mắt nàng rơi vào một bức tranh vẽ cuối cùng, Đường Y Luyện không khỏi kinh ngạc.

Nàng cũng không biết lai lịch Cơ Động, thậm chí còn chưa từng thấy qua.

Trong lúc bất chợt, nàng nhìn thấy trên mặt Tuyền công chúa thể nhưng chảy ra hai hàng nước mắt, chậm rãi giơ tay lên cầm thẻ tân sinh trong tay không chút nghĩ ngợi đặt ở dưới bức họa Cơ Động.

Vốn nghĩ rằng nàng nhất định sẽ lựa chọn ban của mình, Đường Y Luyện nhất thời thất kinh:

- Tuyền công chúa, ngài đây là..., vị Cơ Động lão sư này được đánh giá không tốt lắm đâu.

Trần Tư Tuyền nhẹ nhàng lau hàng nước mắt trên mặt, ai cũng không có nhìn thấy, dưới ống tay áo của nàng, hai nắm tay đã hình thành quả đấm.

- Dĩ nhân tất có dĩ tượng, ta tin tưởng thực lực vị Cơ Động lão sư này, ta nguyện ý tới học tập tài nghệ Ma Sư của hân.

Thần sắc Trần Tư Tuyền đã khôi phục bình thường, ít nhất mặt ngoài nhìn qua là như thế.

Lúc này, ánh mắt Trần Long Ngạo cũng rơi vào trên bức họa, khi hân nhìn thấy rõ ràng bức họa cũng không khỏi chấn động thân thể, thất thanh la lên:

- Dĩ nhiên là hân?

Cũng khó trách hân có thể nhìn nhận một Cơ Động đã biến thành như vậy, ban đầu Cơ Động để lại cho hân quá ấn tượng thật sự quá sâu. Một tràng chiến bại kia tạo thành đả kích đối với hân thật sự quá lớn. Suốt thời gian một năm hân mới dần dần khôi phục như cũ. Ở chỗ này lại nhìn thấy bức họa Cơ Động, hân làm sao có thể không biến sắc chứ?

- Công chúa điện hạ, ngài không thể lựa chọn hân.

Trần Long Ngạo cơ hồ là không chút chần chừ lên tiếng ngăn cản.

Trần Tư Tuyền quay đầu nhìn về phía hân:

- Long thúc, tại sao?

Chuyện này là do ký ức của linh hồn trước kia ảnh hưởng, nàng bây giờ đã hoàn toàn có suy nghĩ của loài người, đối với vị Diệt Tuyệt chiến thần này nàng không hề có ác cảm. Hơn nữa, nàng còn cảm nhận được hân rất quan tâm đến mình.

Trần Long Ngạo giảm nhỏ thanh âm, nhìn sang Trần Tư Tuyền nói:

- Công chúa điện hạ, thực lực của người này quả thật rất mạnh. Nhưng mà ta từng kết thù với hân, cho nên...

Trần Tư Tuyền khẽ mỉm cười:

- Ngài sợ hân trả thù tới ta sao? Nếu như vậy, hân làm sao có thể trở thành một sư phụ của học viện. Huống chi, chỉ cần ngài bây giờ rời khỏi học viện, không có đi gặp hân, hân cũng không biết mối quan hệ giữa ngài và ta. Ngay cả ngài cũng nói thực lực hân rất mạnh, vậy thì hân làm thầy giáo của ta không phải là thích hợp hơn sao?

Không có người nào có thể ngăn cản nàng đi đến gần Cơ Động, đừng nói là Trần Long Ngạo, coi như là vị phụ hoàng kia của nàng đứng ở chỗ này cũng như thế mà thôi.

- Nhưng mà...

Trần Long Ngạo còn định nói thêm vào, Trần Tư Tuyền đã cướp lời:

- Long thúc, nơi này là học viện, ngài căn bản không cần lo lắng chuyện gì cả, cứ yên tâm đi. Nếu ngài sợ vị Cơ Động lão sư biết, vậy thì ngài hiện tại nhanh chân rời đi mới tốt. Ta có thể tự chiêu cố mình mà. Ngài đừng quên, lần trước tẩu hỏa nhập ma giúp cho ta nhân họa đắc phúc, đột phá bình cảnh Lục quan đó.

Vốn là Trần Tư Tuyền đột phá không được Lục quan, thể nhưng đổi lại thành Liệt Diễm có vô số kinh nghiệm và cực kỳ hiểu biết về nguyên tố ma lực, như thế nào không thể đột phá được chứ? Chỉ cần thời

gian một tháng nàng đã thành công đột phá, chân chính tiến vào cảnh giới Lục quan, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà hoàng đế Đông Mộc đế quốc chịu nghe lời nàng. Hơn nữa, nàng còn cự tuyệt đề nghị có một đầu Phỉ Thúy Địa Long Vương làm thú cưỡi.

Trần Long Ngạo hơi do dự một lát, rốt cục nhận thấy vẫn không lay chuyển được Trần Tư Tuyền, cho nên hần gật nhẹ đầu lặng lẽ rời đi.

Đường Y Luyến không nhịn được hỏi:

- Tuyền công chúa, ngài thật muốn lựa chọn Cơ Động lão sư làm chủ nhiệm lớp cho ngài sao?

Tuyền công chúa nói:

- Việc này không trái với quy tắc học viện chứ?

Vừa nói xong, nàng đã đi ra ngoài. Nàng vừa đi, nhất thời cái bảng đề cử ở phía sau suýt chút nữa bị đám học sinh mới chen chúc dán tên lên đổ rớt, ngoại trừ chín nữ học viên Át Mộc hệ lúc trước ra, tất cả học viên mới đều chồng chất dán lên trên tấm hình Cơ Động. Tuyền công chúa nhân gia nhãn lực cỡ nào chứ? Huống chi, cho dù vị lão sư này không tốt thì có làm sao? Chỉ cần có thể học chung lớp với Tuyền công chúa đã là hạnh phúc lớn nhất trong lòng bọn họ rồi.

Đường Y Luyến đi theo Trần Tư Tuyền, cười khổ nói:

- Nhưng mà ta nghe nói vị Cơ Động lão sư này là một tửu quỷ, hẳn là người yếu nhất trong các vị lão sư, tin tức tổng hợp để đánh giá tuyệt đối là chân thật.

- Yếu nhất?

Trần Tư Tuyền dừng bước nhìn về phía Đường Y Luyến, trịnh trọng nói:

- Đường Y Luyến lão sư, đầu tiên ta tin vào sự lựa chọn của mình, trong mắt ta Cơ Động lão sư chính là mạnh nhất.

Nói xong câu đó, nàng không quay đầu lại tiêu sái rời đi.

Sí Hỏa Học Viện làm việc rất có hiệu suất, khi tân sinh vừa tiến hành lựa chọn lão sư xong, trải qua một ngày giao ban, một trăm học sinh mới đã được phân phối xong. Nhưng mà, điều làm người ta mở rộng tầm mắt chính là, bởi vì lựa chọn của Đông Mộc Thánh Nữ - Tuyền công chúa, Cơ Động lão sư vốn xếp hạng cuối cùng thế mà lại trở thành nơi hấp dẫn đông học sinh nhất. Lần này những học viên ưu tú nhất trong đám học sinh mới, tập trung toàn bộ vào lớp của hắn. Cứ như vậy, các thầy giáo khác liền xuất hiện thái độ bất mãn với hắn. Nhưng đây là do các học viên lựa chọn, bọn họ cũng không nói được gì.

Phòng viện trưởng.

Chúc Dung nhìn Cơ Động ngồi ở trước bàn làm việc, trong tay giơ lên chai rượu nốc không ngừng, lão không khỏi nhú nhú mày, nói:

- Cơ Động, người tỉnh lại cho ta. Công việc học sinh mới nhập học đã hoàn thành, ngày mai người sẽ chính thức trở thành một sư phụ của Sí Hỏa Học Viện. Lần này tân sinh lựa chọn người làm chủ nhiệm đều là những mầm non xuất sắc nhất, người tuyệt đối không được dạy hư học sinh.

- Vâng, lão sư.

Thanh âm Cơ Động hơi khàn khàn, ánh mắt hắn vẫn trống rỗng như cũ. Mặc dù thần trí đã khôi phục vài phần, nhưng suy nghĩ của hắn vẫn thủy chung đắm chìm ở trong cực độ bi thương.

Chúc Dung thở dài một tiếng:

- Ủ, ta đã nói xong rồi. Sau này hết thầy sẽ phải nhìn một mình người cố gắng vậy. Đi đi.

Đối với Cơ Động, lão có thể nói là rất dung túng, trong mắt tất cả các thầy giáo, lão chính là một vị viện trưởng cực kỳ nghiêm nghị, thế nhưng lại đặc biệt cho phép Cơ Động có thể uống rượu trong học viện. Lão thật sự không đành lòng lại đi trách móc gã đệ tử này, hắn đã thương tâm gần chết, hiện tại Cơ Động thành

ra như thế, lão chỉ có thể gửi gắm hi vọng ở thời gian có thể hòa tan hết thủy, giúp cho tên đệ tử này dần dần khôi phục lại như xưa.

Sáng sớm.

Tân sinh năm nay của Sí Hỏa Học Viện dựa theo thứ tự phân chia lớp đứng trên bãi tập, thân là lão sư được lựa chọn nhiều nhất, Cơ Động sẽ phải đứng cùng với nhóm học viên của mình. Tuyền công chúa từ sớm đã đứng ở phía trước nhất đội ngũ, không có ai tranh đoạt vị trí này với nàng. Trong mắt các nam học viên, nàng không chỉ là hoàn mỹ, khí chất lại cao cao tại thượng không thể đến gần. Bọn họ chỉ có thể dùng ánh mắt gần như tín ngưỡng mà nhìn trộm nàng, thậm chí không một ai dám chủ động đi tới gần nàng bất chuyện.

Trong buổi lễ tựu trường, ban lãnh đạo học viện, các thầy giáo và tất cả học viên đều phải tham gia, nàng đang đợi hần đến.

Rất cực khi sắp gặp lại hần, nàng khó mà áp chế tâm tình cảm giác bản thân, nàng liều mạng tự nói với mình bất luận như thế nào cũng không thể lộ ra sơ hở, nhưng mà vì thế, tâm tình của nàng cũng giống như sóng biển kịch liệt dâng trào.

Học viên lớp Ất Mộc hệ lựa chọn Cơ Động chỉ một mình nàng, vì vậy ngày hôm qua nàng không cần tiến hành tỷ thí, đơn giản ghi danh là trở thành học viên trong lớp của hần. Trần Tư Tuyền hiện tại không biết nên đối mặt Cơ Động như thế nào, gặp nhau lần này bản thân lại biến thành học sinh của hần, hơn nữa còn phải toàn tâm theo đuổi hần, làm cho hần nói ra ba chữ kia với mình. Trần Tư Tuyền rất có lòng tin với bản thân, nàng hiểu rất rõ Cơ Động.

Chủ nhiệm năm nhất của mười lớp học cùng với viện trưởng Chúc Dung rốt cuộc đã tới, thấy hình trên bức họa là một chuyện, sau khi Trần Tư Tuyền thật sự nhìn thấy bộ dạng Cơ Động, ánh mắt của nàng không khỏi đại ra một lần nữa, ngưng đọng lại vào một điểm. Vành mắt nàng cơ hồ trong nháy mắt đỏ lên, nàng phải cúi đầu để tránh khỏi bị Cơ Động nhìn ra sơ hở.

Mái tóc dài màu trắng không có chút sáng bóng, hình ảnh kia giống như một con dao sắc bén nhất đang cứa từng nhát trong lòng nàng, ánh mắt tĩnh mịch và trống rỗng kia đã mất đi hết thủy thần thái, ánh mắt trước kia của hần vĩnh viễn chỉ có lửa nóng, chấp nhất, bền bỉ, bất khuất. Nhưng hần lúc này dường như là thay đổi thành một người khác. Nếu như nói điều gì làm cho bản thân hần trở nên như vậy, đáp án chính là chữ “tâm”. Tâm can của hần tựa như trống rỗng, vô thần vô thái, y như là một cái xác không hồn. Sống chỉ là xác sống, tim của hần đã chết. Trần Tư Tuyền trong nháy mắt nghĩ ra một điều, nếu như không phải lúc trước mình lưu lại tâm nguyện kia, chỉ sợ hần đã sớm theo mình rời khỏi cõi dương thế này rồi.

Cơ Động, Cơ Động, ta nhất định không để cho chàng bị thương hơn nữa, ta sẽ dùng tình yêu của mình để sưởi ấm trái tim tĩnh mịch kia, ta nhất định sẽ làm cho chàng nói ra ba chữ “ta yêu nàng”.

Trước kia nàng có thể nói là sư phụ của Cơ Động, không có Liệt Diễm cũng không thể có Cơ Động cường đại đến như vậy. Còn hiện tại, bọn họ vẫn là thầy trò như trước, nàng lại trở thành học sinh của hần, chỉ là thay đổi thân phận với nhau mà thôi.

Cơ Động ngồi ở một góc khuất trên đài chủ tịch, hôm nay hần không có cầm theo bình rượu, thần trí hần cũng đã thanh tĩnh được vài phần. Ngay tại lúc này, hần cũng không thể làm cho Chúc Dung khó xử. Ánh mắt khác thường của các lão sư khác hần căn bản không để ý, trong lòng hần chỉ nghĩ buổi lễ nên kết thúc nhanh chóng, rồi hần sẽ rời đi tiếp tục uống rượu.

Chúc Dung nói chuyện rất ngắn gọn, đơn giản vài câu cổ động tất cả tân sinh, rồi nói:

- ... Tốt, điều ta muốn nói chỉ có thể thôi. Tiếp theo, mời chủ nhiệm các lớp chia nhau đi lên phát biểu. Đầu tiên xin mời chủ nhiệm lớp thứ nhất, Cơ Động lão sư. Mời!

Cơ Động nghe Chúc Dung gọi tên mình mới chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt của hần vẫn trống rỗng vô thần, ngay lúc này đột nhiên hần giật mình một cái, hần thấy được một đôi mắt tràn đầy hơi nóng, hần thấy được một đôi mắt hoàn mỹ vô ngần, ánh mắt của hần có chút ngỡ ngàng, hần không thể tin được ở trên thế giới này lại có thể xuất hiện một người thứ hai hoàn mỹ đến như vậy.

587. Chương 331: Đây Là Cơ Động Của Ta Sao

Đây, đây là Cơ Động của ta sao? Đây đúng là chàng sao? Mặc dù Trần Tư Tuyền hôm nay tới đây đã chuẩn bị tốt tư tưởng, nhưng vào giờ này khắc này, nàng suýt chút nữa ức chế không được tình cảm nội tâm của bản thân. Một nam nhân xuất sắc như vậy, một gã nam nhân chấp nhất, kiên trì, cường thế, có chí hướng, thế mà lại biến thành bộ dạng trước mắt thế này sao? Trong nội tâm nàng thật không thể nào tiếp nhận chuyện này, nàng không tưởng tượng nổi Cơ Động chịu đựng thống khổ mãnh liệt cỡ nào mới biến thành bộ dáng hiện tại này.

Vì che dấu tâm tình của mình, Trần Tư Tuyền trước tiên cúi thấp đầu xuống, nàng không dám nhìn vào cặp mắt Cơ Động nữa, nàng cần phải có thời gian để bình phục tâm tình của mình, tựa như nàng quen thuộc Cơ Động, nàng cũng hiểu rằng Cơ Động hiểu nàng càng thêm sâu sắc. Một khi để cho hắn nhìn ra sơ hở, coi như bản thân đã đổi sang một bộ mặt khác, hắn cũng có thể nhận ra như trước.

Ánh mắt Cơ Động đã khôi phục bình thường, đúng vậy, cô gái tóc dài màu xanh lục kia nhìn qua rất hoàn mỹ, nhưng mà đối với hắn lại không hề có ý nghĩa. Nàng hoàn mỹ sở dĩ có thể tác động tới Cơ Động, cũng là vì phần hoàn mỹ này làm cho hắn nhớ lại thân phận hoàn mỹ khác mà thôi.

Tình yêu của Cơ Động đối với Liệt Diễm không phải sinh ra trong một sớm một chiều, cũng không chỉ vì Liệt Diễm có dung nhan và dáng người hoàn mỹ. Mười năm chung đụng, hắn được Liệt Diễm quan tâm, trợ giúp, còn có hàng ngày từng ly từng tý chung sống trải qua, thời gian lâu dài bồi đắp tình cảm càng thêm vững chắc. Mặc dù vừa xuất hiện ra một cô gái hoàn mỹ không thể tưởng tượng nổi ở trước mặt hắn, chẳng qua chỉ làm tâm thần hắn tạm thời xuất hiện một chút biến hóa mà thôi.

- Cơ Động lão sư!

Chúc Dung ho khan một tiếng, nhìn vào ánh mắt đang đại ra của Cơ Động.

Cơ Động nhìn lại lão sư, từ trong mắt Chúc Dung hắn không nhìn thấy sự trách cứ, mà chỉ có khích lệ. Có lẽ là nhờ phần hoàn mỹ của Trần Tư Tuyền gợi lên trí nhớ của hắn đối với Liệt Diễm, tinh thần Cơ Động đã chuyển biến tốt đẹp lên một chút, thản nhiên nói:

- Làm người thì phải có tự tin, tu luyện phải có quyết tâm, ta cho rằng sự tự tin của một người là nguyên nhân của thành công ở trong tương lai, từng chút từng chút một tích lũy lâu ngày, sông sẽ thành biển lớn, mọi việc trong đời không thể nào chỉ một lần là xong.

Mỗi một cấp ma lực tăng lên sẽ mang lại cho bản thân mình một phần tự tin, mỗi một lần đột phá bình cảnh sẽ mang lại cho bản thân mình tự tin. Cố gắng để cho mỗi một chuyện mình làm đều có thành quả, các người mới có được sự tự tin, có cả quyết tâm. Tu luyện không có đường tắt, chỉ có chấp nhất và cần cù.

Thanh âm Cơ Động rất bình thản, khi hắn đang nói lời này tư tưởng hắn hoàn toàn đắm chìm trong ký ức khi vừa gặp gỡ Liệt Diễm. Tự tin của hắn là ở bản thân, thế nhưng quyết tâm tu luyện có thể nói là đến từ chính Liệt Diễm. Bởi vì có Liệt Diễm trợ giúp và khích lệ, hắn mới có được tu vi ngày hôm nay. Đối với hắn mà nói, Liệt Diễm không chỉ là người yêu, mà còn là sư phụ của hắn.

Nghe Cơ Động nói lời này, nhóm giáo sư trên đài chủ tịch không khỏi để mắt đến hắn, tất cả đều quay đầu nhìn sang hắn, ánh mắt cũng xuất hiện mấy phần biến hóa. Chúc Dung cũng đồng dạng như thế, hắn không thể nghĩ tới, Cơ Động lại có thể nói ra được phần cảm nghĩ sâu sắc như thế. Trong lòng lão không khỏi dâng lên niềm vui sướng. Mà hàng trăm tân sinh ở phía dưới đều đang chân thành lắng nghe, nhất là mấy tên học viên mang tư tưởng đi theo Trần Tư Tuyền tiến nhập lớp học này không khỏi sinh ra sự bội phục, người ta không hổ công chúa a! Vị Cơ Động lão sư này mặc dù trẻ tuổi, nhưng lời nói ra hàm chứa một loại mùi vị đặc thù, có thể khiến cho người ta tỉnh ngộ.

Chúc Dung dẫn đầu vỗ tay, nhất thời tiếng vỗ tay nhiệt liệt từ hàng trăm học sinh mới bộc phát ra, Trần Tư Tuyền rốt cục bình phục lại mấy phần tâm tình, nhưng nàng vẫn không dám nhìn sang Cơ Động nữa. Nếu muốn nàng tiếp nhận bộ dáng bây giờ của Cơ Động cần phải có thời gian.

Tiếng vỗ tay của các giáo sư và học viên không có ảnh hưởng gì đến Cơ Động, hắn không lên tiếng nữa mà tựa lưng vào ghế ngồi tiếp tục nhớ lại phần kỷ niệm kia.

Tâm tư Chúc Dung đã có thể buông lỏng vài phần, trên mặt lão hàm chứa nụ cười thân ái nhìn Cơ Động gật đầu:

- Mời chủ nhiệm lớp ban thứ hai, Hiền Viên Hâm lão sư.

Hiền Viên Hâm an vị bên cạnh Cơ Động, thân hình hắn không khác với Cơ Động lắm, nhưng mà ánh mắt thì lại lạnh hơn rất nhiều, khí tức trên thân Cơ Động làm cho hắn không có thoải mái. Hướng chi, người trẻ tuổi này thế mà đoạt đi vị trí chủ nhiệm lớp thứ nhất vốn phải thuộc về hắn.

- Ta chỉ muốn nói một câu, một năm sau tại đại hội tỷ võ phân ban toàn học viện, Ban hai chúng ta nhất định sẽ trở thành Ban một.

Nói xong, ánh mắt của hắn còn nhìn lướt qua Cơ Động ở bên cạnh, nhưng mà Cơ Động tựa như không nghe thấy ngữ khí tràn đầy khiêu khích của hắn, vẫn ngồi im một chỗ không thay đổi.

Chúc Dung khẽ nhủ mày, tính tình Hiền Viên Hâm hắn có thể lý giải, lấy niên kỷ hiện tại của hắn có được tu vi như thế cũng quả thật đáng để kiêu ngạo, nhưng cũng chính vì phần kiêu ngạo này chế ước hắn phát triển. Thế nhưng, Hiền Viên Hâm vẫn chưa có giác ngộ được điều này.

Ở trong mười học viên Ban một, ngoại trừ Trần Tư Tuyền ra, chín người khác cơ hồ đồng thời nhìn về phía nhóm học sinh Ban hai, còn nhóm người Ban hai tự nhiên cũng nhìn sang bọn họ. Thật ra, cho dù Hiền Viên Hâm không nói, quan hệ giữa mười chín học viên này đã khó mà hòa hợp. Ngày hôm qua bọn họ chính là đối thủ so đấu phân ban, bên chiến thắng và Trần Tư Tuyền phân vào Ban một, mười người thua chỉ có thể ở Ban hai.

Kể từ ngày hôm qua song phương đã bắt đầu kết oán rồi.

Kế tiếp, mỗi vị chủ nhiệm lớp cũng nói đơn giản mấy câu, thế nhưng tình huống được toàn trường vỗ tay nhiệt liệt giống như Cơ Động có xuất hiện lần nữa. Cũng không có giáo sư nào bắt chước Hiền Viên Hâm nhằm vào Cơ Động.

Dù sao, phần lớn con người cho dù trong lòng bất mãn cũng sẽ không lộ ra ngoài mặt. Cơ Động là do chính Chúc Dung bổ nhiệm trở thành chủ nhiệm tân sinh Ban một, ai mà biết được giữa người trẻ tuổi này và viện trưởng Chúc Dung có quan hệ thế nào chứ?

Buổi lễ kết thúc. Cơ Động là người đầu tiên rời đi, trên trăm học viên trợn mắt hốc mồm nhìn tới, tình hình quái dị này làm cho viện trưởng Chúc Dung vừa bối trí tan hợp, đồng thời cũng đứng lên theo Cơ Động đi ra ngoài. Hơn nữa, không ngờ trong tay Cơ Động giống như làm ảo thuật vậy, bỗng dưng hiện ra một bình rượu, hắn tự nhiên mở nắp bình trực tiếp “chơi” vài hớp.

Ở trên quảng trường trống trải này, mùi rượu nồng nặc phát tán ra, một đám giáo sư và tân sinh không khỏi bốn mắt nhìn nhau. Hiền Viên Hâm đột nhiên vỗ mạnh lên trên bàn, quát:

- Chuyện này cũng quá khoa trương đi. Viện trưởng, hắn cứ công khai uống rượu trong học viện như vậy, nếu như chúng ta nhớ không lầm lời thì nội quy trường học có quy định, coi như là lão sư cũng không thể ở trong khuôn viên trường uống rượu mà?

Chúc Dung chân mày cau lại:

- Hiền Viên lão sư, Cơ Động lão sư có thể uống rượu trong học viện là do ta đặc biệt cấp phép. Hắn là một gã Hòa Hệ Ma Sư, thân thể từng bị thương tổn, cần phải có rượu mạnh tiến hành điều hòa. Nếu như thân thể người cũng có vấn đề, ta cũng không ngần ngại cấp cho người đặc quyền như vậy.

Hiền Viên Hâm trong lòng cả kinh, lúc bấy giờ mới ý thức tới bản thân có hơi kinh động, làm trò hề trước mặt viện trưởng thế này, cho dù hắn có biết rõ ràng tình huống hay không, làm thế này chính là phạm vào kiêng kỵ. Thế nhưng, tính cách hắn luôn luôn bảo thủ, lời nói như đã ra khỏi miệng thì sẽ không hối hận. Nhìn lướt qua Cơ Động căn bản không có để ý tới hắn, đang dần dần đi xa, hắn cũng không có lên tiếng thêm làm gì.

Chúc Dung đứng lên, trầm giọng nói:

- Học viên các Ban tự trở về lớp đi, hôm nay là ngày tựu trường, nhiệm vụ của các người chính là chọn lựa lớp trưởng, làm quen với nhau hết đi, tất cả đều phải nhanh chóng hòa hợp với chủ nhiệm lớp.

Nói xong câu đó, Chúc Dung xoay người đi trước. Chủ nhiệm các ban ngoại trừ Cơ Động rời đi, đều tự mình dẫn lớp đi tới Giáo Học Lâu.

Sí Hỏa Học Viện yêu cầu nhập học không tính là nghiêm khắc, mặc dù phải trải qua cạnh tranh, nhưng mà tu vi hai quan đã có thể ghi danh vào rồi. Dựa theo Chúc Dung yêu cầu, Sí Hỏa Học Viện đặt phương diện tu luyện thực hành lên trên hết. Tiến vào học viện không khó, nhưng nếu muốn từ trong học viện thuận lợi tốt nghiệp thì cần phải ở trong thời gian năm năm này đột phá bốn quan. Nếu như trong vòng năm năm không thể đột phá, vậy thì cũng có thể tốt nghiệp, nhưng mà... không có được lãnh bằng.

Các loại khảo hạch trong học viện có rất nhiều, tất cả đều nhằm vào việc xúc tiến học viên tích cực tu luyện, nội quy trường học lại càng không thể đếm hết. Mỗi lớp trưởng tương đương với vị trí Thủ tịch học viên, một khi một lớp và các ban khác xuất hiện mâu thuẫn, lớp trưởng tùy thời xuất hiện ra mặt giải quyết. Vì vậy bất kỳ trưởng lớp một ban nào cũng phải bằng vào thực lực mà đoạt. Tuyệt đối là người có tu vi mạnh nhất mới được, Chúc Dung từng nói qua, không làm cho giữa các lớp học xuất hiện mâu thuẫn thì làm sao có thể khiến cho bọn họ từ trong xung đột càng thêm đoàn kết chứ? Tình bạn thì đơn giản, tình chiến hữu mới chính là thâm căn cố đế. Kinh nghiệm thực chiến lại càng phải có xung đột.

Sự thật chứng minh phương thức Chúc Dung chẳng những mới lạ, hơn nữa còn cực kỳ hữu hiệu, những năm gần đây, mỗi khi cao cấp học viện bên trong Nam Hỏa đế quốc tiến hành tỷ thí, Sí Hỏa Học Viện chưa từng thua lần nào. Danh hiệu đệ nhất học viện Nam Hỏa đế quốc, hoàn toàn là do đánh một đường mà ra tới.

- Tuyền công chúa, ngài làm thủ tịch của ban chúng ta đi!

Một gã nam học viên thân hình cao lớn đứng ở phía sau Trần Tư Tuyền đi tới, khẽ cúi đầu với Trần Tư Tuyền thấp giọng nói.

Trần Tư Tuyền sững sốt một hồi rồi mới từ trong suy nghĩ mông lung tỉnh táo lại, một khắc kia nàng thấy bóng lưng Cơ Động vừa uống rượu vừa rời đi xa dần, lòng của nàng lại đau như dao cứa, như nửa kéo trong gan, như xà ngang nhét trong xương chậu vậy. (Cuonghv: Ta bó chúi với tên này)

Nàng biết, nếu muốn dùng thân phận khác thích ứng với hoàn cảnh trước mắt, tự nhiên hiện ra trước mặt Cơ Động, bản thân nàng cần phải có một đoạn thời gian làm điệu. Nhìn gã nam học viên tướng mạo anh tuấn đi tới trước mặt mình, Trần Tư Tuyền miễn cưỡng cười một tiếng, nói:

- Nếu đã tới Sí Hỏa Học Viện, vậy thì ta chính là một phần tử trong học viện, không phải là Tuyền công chúa. Sau này mọi người cứ gọi tên ta là được !

Chín học viên cùng lớp bao gồm năm nam bốn nữ, cộng thêm Trần Tư Tuyền, vừa đúng là năm nam năm nữ, năm giường là vừa rồi.

Gã nam học viên cao lớn đẹp trai sáng láng vô ngàn kia nghe vậy thì cười sảng khoái, nói:

- Nếu đã như vậy, ta đây cũng sẽ không khách khí. Ta tự giới thiệu, ta tên là Tử Thần Tinh, là học viên Hỏa hệ, ba quan ba mươi ba cấp.

- Tư Tuyền tỷ, ta tên là Tân Vũ, hai quan mười bốn cấp, là Tân Kim hệ.

Một nữ học viên nhìn qua khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, có một đôi mắt to xinh đẹp chạy đến bên cạnh Trần Tư Tuyền tự giới thiệu.

Những người khác cũng vội vàng đi tới trước mặt Trần Tư Tuyền tự giới thiệu mình xuống. Trần Tư Tuyền nóng lòng trở lại trong ban đi xem tình huống Cơ Động, thế nhưng trước tiên phải ứng phó mấy vị đồng học trước mắt này cái đã. Nàng cũng không có từ chối bọn hắn đề nghị bản thân lên làm trưởng lớp. Không nói tới thực lực bọn họ quả thật kém xa, sau khi có được vị trí trưởng lớp, nàng cũng có thêm lý do đi tiếp cận Cơ Động, vì sao lại từ chối cơ chứ?

Học sinh mới được phân riêng một tòa Giáo Học Lâu, hàng năm đều là như thế, học viện có năm tòa Giáo Học Lâu, tổng cộng chỉ có năm trăm học viên đồng thời học tập. Sí Hỏa Học Viện không có ý định tiến

hành chiêu sinh quá nhiều. Thành phần nơi này bồi dưỡng chính là tinh anh, dù sao thì ngoại trừ Sứ Hảo Học Viện ra, còn có rất nhiều cao cấp học viện khác có thể thu nạp học viên mà.

Giáo Học Lôu tổng cộng có sáu tầng, tầng lầu càng cao an bài xếp hạng càng thấp. Tầng thứ sáu cao nhất chính là nơi ở của các chủ nhiệm lớp.

Tầng năm Giáo Học Lôu chính là nơi ở của Ban một và Ban hai, bọn họ ở chung một tầng ký túc xá.

Trong đó được sắp xếp cứ năm người một phòng, chỉ cần không xuất hiện nam học viên mà lực thuộc tính âm hoặc là nữ học viên mà lực dương thuộc tính đều sẽ được an bài như vậy. Vì vậy, mỗi lớp học đều có hai gian túc xá.

Tầng thứ tư Giáo Học Lôu là dãy phòng túc xá cho Ban ba và Ban bốn, cứ thế mà tính xuống. Đợi đến khi niên học thứ nhất kết thúc, nếu muốn thay đổi vị trí nơi ở Giáo Học Lôu, cả mười lớp học cùng niên cấp sẽ thông qua Đại Hội tỷ võ thường niên để tiến hành tính lại bài vị mỗi lớp. Căn cứ thực lực để đoạt lấy vị trí tốt nhất ở trong Giáo Học Lôu. Thành tích trong quá trình tỷ thí cũng được ghi vào hồ sơ mỗi một danh học viên khi còn đang học tập.

Ngày hôm qua tất cả tân sinh đã được sắp xếp ổn thỏa, Trần Tư Tuyên cũng không ngoại lệ, nàng ở trong túc xá cùng với bốn nữ học viên khác cùng lớp. Chỗ ở của Ban một rất gần dãy phòng học.

Ngàn vạn lần đừng tưởng rằng một lớp học chỉ có mười học viên cho nên phòng học rất nhỏ, mà mọi việc vô cùng trái ngược, mỗi một gian phòng học của Sứ Hảo Học Viện đều rộng lớn kinh người, mỗi phòng đều có hình vuông, chiều dài hay rộng đều hơn mười thước, nhiều đó chỉ mới coi là phòng nhỏ, phòng lớn có khi rộng lớn bốn trăm thước vuông. Đừng nói là mười người, coi như là một trăm người cùng ở bên trong học tập cũng sẽ không cảm thấy có chút chật chội. Hơn nữa, căn phòng còn cao sáu thước, thiết kế như vậy mục đích chỉ có một, đó chính là chuẩn bị sẵn sàng địa phương cho các học viên tiến hành diễn luyện thực chiến. Nơi này cũng là chỗ giáo sư chính thức giảng dạy.

Cơ Động an vị ở phía sau giảng đài phòng học, hẳn không có ngồi trên ghế, mà lại ngồi dưới đất, dựa vào tường, từng hộp từng hộp uống rượu không ngơi nghỉ.

Tối ngày hôm qua, Chúc Dung bảo Dương Bình Thiên đưa hắn tới đây, nếu đã trở thành chủ nhiệm lớp hẳn cũng không thể phá hư quy củ, cứ ở trong túc xá đi, muốn làm gì thì làm.

Ánh mắt hắn lúc này có chút mê ly, hắn bị dung nhan hoàn mỹ của Trần Tư Tuyên gợi lên ký ức tốt đẹp xưa kia khi mình và Liệt Diễm ở chung một chỗ. Vừa uống rượu, mượn men rượu mang đến gây tê, hắn trông mong vào một chút ảo tưởng hy vọng gặp lại Liệt Diễm một lần, dù chỉ một phút một giây cũng là đáng giá, trên mặt của hắn toát lên một nụ cười ôn nhu khó được. Chỉ là mái tóc trắng tán loạn che cả khuôn mặt, không ai có thể nhìn thấy mà thôi.

Trước thời gian lên lớp, hắn chung quy vẫn ở trong phòng học uống rượu, đại cương bài giảng đặt ở trên hắn còn chưa có lật xem tờ nào.

588. Chương 332: Lần Đầu Làm Lão Sư

Tử Thần Tinh nhìn về phía Trần Tư Tuyên:

- Trưởng lớp, Cơ Động lão sư hẳn...

Trong mắt Trần Tư Tuyên hiện lên một tia quang mang phức tạp:

- Có lẽ là trên người lão sư có thương tích, trạng thái tinh thần không tốt lắm.

Nàng hít sâu một hơi, cố gắng ngăn chặn nội tâm bản thân không an tĩnh, tiến lên mấy bước tới trước mặt Cơ Động, gọi một tiếng:

- Cơ Động lão sư.

Bốn chữ này từ trong miệng Trần Tư Tuyên nói ra thật sự khó khăn, cảm giác thân phận thay đổi, nhìn thấy bộ dạng hiện tại của Cơ Động, tất cả tinh lực của nàng đều phải dùng cho việc áp chế tâm tình.

Cơ Động từ trong suy nghĩ miên man thức tỉnh, dù sao tâm của hắn không phải ở trạng thái phong bế hoàn toàn, hắn liếc Trần Tư Tuyền một cái, chậm rãi đứng lên, ánh mắt chậm rãi quét qua người những học viên khác.

Mặc dù Cơ Động lúc này đã không còn có khí chất bạo quân như trước kia, nhưng vóc người hắn cao lớn, mái tóc trắng kỳ lạ, còn có tròng mắt trống rỗng rất dễ dàng khiến cho người ta lưu lại ấn tượng khắc sâu. Một đám học viên bị hắn nhìn chăm chú không khỏi theo bản năng giữ thẳng cái lưng.

- Tự về chỗ ngồi của các người hết đi.

Cơ Động thần nhiên nói.

Với khoảng cách gần trước mặt hắn, lại nghe thấy khí tức quen thuộc hỗn hợp với mùi rượu trên người hắn, trong lòng Trần Tư Tuyền không khỏi trầm mỗi cảm xúc ngổn ngang, cố nén vọng động rơi lệ và ý nghĩ lao vào lòng hắn, nàng vội vã xoay người đi xuống, ngồi xuống một cái ghế ở trước giảng đài.

Những người khác cũng vội vàng yên vị, Tử Thần Tinh đằng hoàng không khách khí ngồi ở vị trí bên trái Trần Tư Tuyền, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn qua Tuyền công chúa. Từ ngày khảo hạch tân sinh nhập học lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn đã bị mê hoặc thật sâu. Bằng vào thực lực tự thân xem như tương đối cường hãn trong hàng tân sinh, hắn thuận lợi gia nhập Ban một. Không chỉ là hắn, lần này bên trong nhóm tân sinh làm gì chỉ một gã nam học viên nào không có khát vọng với Trần Tư Tuyền chứ? Có thể nói, ngày đầu tiên tựu trường Tuyền công chúa đã trở thành tình nhân trong mộng trong lòng toàn bộ nam học viên ở Sĩ Hảo Học Viện. Đây là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ nha! Lại có thân phận công chúa cao quý nữa chứ!

Một tiếng “Phịch” vang lên, Cơ Động đặt chai rượu ở trên bục giảng, hít một hơi lấy lại bình tĩnh, ánh mắt vô thức rơi vào trên mặt Trần Tư Tuyền, lòng yêu cái đẹp mọi người đều có, hướng chỉ đây là một mỹ nữ xinh đẹp không kém Liệt Diễm, cho dù là hắn với trạng thái hiện tại cũng sẽ bị hấp dẫn mất đi tự chủ.

- Ai là trưởng lớp?

Cơ Động nhàn nhạt hỏi. Trong thanh âm của hắn không có nửa phần ba động tâm tình.

Trần Tư Tuyền đứng lên nói:

- Cơ Động lão sư, mọi người tuyển ta làm trưởng lớp. Ta tên là Trần Tư Tuyền.

Cơ Động gật đầu:

- Hôm nay là ngày đầu tiên, tự giới thiệu mình một chút, ta tên là Cơ Động. Các người chỉ cần biết tên của ta là được rồi. Đồng học Trần Tư Tuyền, các người tự làm quen với nhau đi, thời gian sau thì tự đi an bài. Ngày mai bắt đầu chính thức học tập.

Nói xong câu đó, Cơ Động cầm chai rượu của mình lên, trực tiếp rời khỏi phòng học.

Một đám học viên trợn mắt hốc mồm nhìn theo bóng lưng Cơ Động, cô bé Tân Kim hệ tên là Khiêu Vũ không khỏi oán hận nói:

- Cứ như vậy là đi? Ngay cả tên của chúng ta cũng không thèm hỏi, thế này cũng quá thiếu trách nhiệm đi. Khó trách vị Cơ Động lão sư của chúng ta bị đánh giá tổng hợp là yếu nhất mà.

Một nữ học viên khác tướng mạo bình thường, vóc người cực kỳ nóng bỏng không nhịn được nói:

- Chúng ta thật sự cần có một lão sư tửu quỷ sao?

Nữ học viên này là Thủy Hệ tên là Kim Mạc.

- Được rồi, mọi người không nên vọng động chỉ trích lão sư.

Trần Tư Tuyền trầm giọng nói.

Tử Thần Tinh phụ họa:

- Tư Tuyền trưởng lớp nói rất đúng, một ngày là thầy trọn đời là cha. Có lẽ ngày hôm nay lão sư có chuyện gì đó, đợi ngày mai bắt đầu đi học sẽ tốt lên thôi. Dựa theo học viện quy định, mỗi ngày chương trình buổi

sáng là chuyên ngành các hệ, học viên sẽ cùng nhau trao đổi kỹ năng, sau đó đến phòng chính của Giáo Học Lâu các phân hệ học tập, xế chiều lại do chủ nhiệm lớp chủ trì các lớp phân ban chương trình học.

Cơ Động trở lại tức xá của mình, bình rượu khi nãy đã nhìn thấy đấy, hấn tùy ý ngồi ở trên giường nhìn ra bên ngoài cửa sổ, lẩm bẩm:

- Liệt Diễm, nàng biết không? Hôm nay ta thấy được một cô bé hoàn mỹ giống như nàng trước kia vậy. Còn là đệ tử của ta nữa. Bộ dáng ta bây giờ thật sự thích hợp làm một vị sư phụ sao?

Vừa nói, hấn chậm rãi mở bàn tay trái của mình ra, hồng quang nhàn nhạt bắt đầu khởi động trong lòng bàn tay, vài hạt sen hỏa hồng lặng lẽ hiện ra.

Trên thân mỗi một hạt sen là ánh sáng đỏ hồng lóng lánh động lòng người, khi mà Cơ Động thấy được nó, ánh mắt của hấn nhất thời trở nên nóng rực, trống rỗng và tỉnh mạch không còn tồn tại, thân thể hấn khẽ run rẩy, từng ngụm từng ngụm rượu đổ vào trong miệng.

Đúng lúc đó, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, thanh âm rung động không ngừng.

Cơ Động khẽ nhú mào, bàn tay gấp lại, chín hạt sen ẩn vào trong lòng bàn tay, trầm giọng nói:

- Vào đi.

Cửa mở ra, từ bên ngoài đi vào chính là Trần Tư Tuyền. Nàng chỉ đứng ở cửa, Trần Tư Tuyền hô hấp lúc này hơi hơi dồn dập, nàng khẩn cấp hi vọng Cơ Động có thể nói ra ba chữ kia, nếu như vậy, bọn họ sẽ có thể lại được ở cùng một chỗ. Nhưng nàng cũng biết chuyện này gấp không được. Lấy trạng thái trước mắt của Cơ Động, muốn cho hấn tiếp nhận bản thân thì không phải là một chuyện dễ dàng.

- Cơ Động lão sư, ta đã an bài mọi người tự do hoạt động. Mọi người vừa tới học viện, để cho các bạn hiểu rõ hơn tình huống trong học viện cũng tốt.

Cơ Động khẽ gật đầu:

- Người tìm đến ta là để nói mấy câu này? Sau này nếu như không có chuyện trọng yếu, không nên đến tức xá của ta.

Trần Tư Tuyền thần thờ, Cơ Động trước kia chỉ ước gì ở chung với nàng một chỗ, hấn bây giờ lại đang xua đuổi bản thân mình, cái loại phản ứng quá mức chênh lệch này khiến cho nội tâm nàng rất khó thích ứng kịp.

- Cơ Động lão sư, ta muốn hỏi một chút, ngày mai đi học ngài có cần an bài hoặc chuẩn bị thứ gì để phối hợp bài giảng hay không? Ta là trưởng lớp, ta có trách nhiệm tiến hành trợ giúp ngài giảng dạy, giúp cho các bạn học tập hiệu quả hơn.

Cơ Động khoát tay áo, lãnh đạm nói:

- Đi ra ngoài đi, đóng cửa lại. Ta không cần người giúp đỡ chuẩn bị gì cả.

Trần Tư Tuyền nghe thế cũng ghen ngào, hơi do dự một lát cuối cùng vẫn lựa chọn yên lặng rời đi. Gấp lại Cơ Động, nàng cũng cần phải có thời gian để điều chỉnh tâm tình của mình, lấy tâm tình trước mắt mà đối mặt Cơ Động, khó tránh khỏi sẽ lộ ra sơ hở. Nàng quyết định hết thảy phải làm việc cẩn thận, cho dù nói như thế nào, Cơ Động vẫn còn sống, chỉ cần hấn còn sống, tất cả đều dễ dàng hơn nhiều mà?

Xế chiều ngày thứ hai, sau khi các học viên Ban một ăn cơm trưa xong, đi vào trong phòng đợi chương trình học buổi chiều.

Cơ Động đúng lúc đó hiện ra trước bực giảng, trong tay hấn vẫn cứ cầm chai rượu, mùi rượu đầy người khiến cho thần sắc các học viên Ban một lại phải kinh ngạc lần nữa.

Cơ Động không có đi đến giảng đài, mà trực tiếp đi tới địa phương trống trải phía sau bàn học của các học viên.

- Đến đây cả đi.

Lời của hấn rất đơn giản.

Trần Tư Tuyền cầm đầu các học viên nhanh chóng đứng dậy đi tới bên cạnh hần.

Cơ Động hợp một ngụm rượu, ánh mắt lướt qua thân bọn họ:

- Nam nữ tách ra, chia làm hai hàng, dựa theo thứ tự Ngũ Hành tương sinh, Mộc hệ cầm đầu.

Trước khi tiến vào Sí Hỏa Học Viện, ngoại trừ Trần Tư Tuyền những học viên khác hiểu khá rõ phương thức dạy học của Sí Hỏa Học Viện, dựa theo tình huống bình thường mà nói, chương trình học ngày đầu tiên chủ nhiệm lớp hẳn phải nói lý luận cơ bản, có lẽ vị Cơ Động lão sư này tựa hồ không định nói cái gì nhỉ?

Mười học viên tách ra hai bên, dựa theo lời Cơ Động đứng vào vị trí, năm cô bé bên này đều là ma lực Ngũ Hành Âm thuộc tính, năm gã nam học viên còn lại là Dương thuộc tính, dựa theo Mộc, Hỏa, Thổ, Kim, Thủy vị trí đứng đó.

Thấy bọn hần chia ra vị trí an ổn xong rồi, hai mắt Cơ Động có chút say lơ dờ mông lung nói:

- Di chuyển về phía sau, tay trái mỗi người đặt lên trên bả vai người phía trước.

Các học viên càng thêm nghi ngờ, vị sư phụ trẻ tuổi y như con ma men này đến tột cùng muốn làm gì đây? Thế nhưng, bọn họ vẫn làm theo lời Cơ Động.

Cơ Động đi tới bên này nữ sinh đứng ở cuối cùng, vị trí này chính là Trần Tư Tuyền, thản nhiên nói:

- Đem một thành ma lực Ất Mộc hệ của ngươi chậm rãi rót vào trong cơ thể học viên phía trước, bên kia, nam học viên Giáp Mộc hệ cũng thế. Sau đó, mỗi người đều phải rót ma lực của mình vào trong cơ thể người phía trước. Cuối cùng là hai học viên Thủy Hệ thúc dục ma lực của mình, không cho sử dụng ma kỹ, toàn diện phóng thích ma lực trong cơ thể ra ngoài.

Hai mắt Trần Tư Tuyền sáng lên, nàng đã hơi hiểu ý tứ Cơ Động. Không chút nghi ngờ bắt đầu phóng thích ma lực Ất Mộc của mình ra. Lấy vị trí Ất Mộc hệ của nàng, phía trước chính là nữ học viên Đinh Hỏa hệ, mộc sinh hỏa, dưới tình huống ma lực tương sinh không thể nghi ngờ có thể gia tăng ma lực trên phạm vi lớn cho nữ học viên Đinh Hỏa hệ phía trước, sau đó nàng kia lại rót ma lực của mình vào trong cơ thể nữ học viên Thổ Hệ, tương ứng sinh ra hiệu quả hỏa sinh thổ.

Nam học viên bên kia cũng là một dạng. Dựa theo nguyên lý Ngũ Hành tương sinh, Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh Thổ, Thổ sinh Kim, Kim sinh Thủy. Ma lực năm học viên trong nháy mắt tan ra thành một thể, tập trung vào trong người học viên Thủy thuộc tính đứng cuối cùng, ma lực nàng ta bộc phát trong nháy mắt tuyệt đối không chỉ đơn giản là năm người cộng lại, có hiệu quả tương sinh, ma lực sẽ bội tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Mộc sinh Hỏa, một thành ma lực truyền vào trong cơ thể nữ học viên Đinh Hỏa hệ còn không có vấn đề gì, nhưng mà kèm theo ma lực tương sinh từ từ trở nên cường đại, đến khi hai học viên nam nữ Thủy thuộc tính đứng cuối cùng, ma lực trong nháy mắt mà bọn họ thừa nhận trở nên cực kỳ khổng lồ, hai người cơ hồ không có cách nào khống chế phóng thích loạn ma lực ra ngoài. Nhất thời, bên trong phòng học trở nên im lặng đáng sợ.

Cho đến khi ma lực phóng thích ra hết, mười người học viên mới hiểu được tại sao Cơ Động chẳng qua để cho bọn họ ban đầu xuất ra một thành ma lực. Người đầu tiên xuất ra một thành ma lực, người thứ hai thừa nhận không coi vào đâu, nhưng cho đến người cuối cùng đã biến hóa thành một cỗ lực lượng vô cùng đáng sợ.

Nhìn bọn họ hoàn thành lần thí nghiệm đầu tiên, Cơ Động gật đầu nói:

- Thủy Hệ học viên đi ra sau lưng Mộc Hệ học viên. Do học viên Thủy Hệ bắt đầu vòng thứ hai, dùng phương thức này thi hành. Bắt đầu từ hôm nay các ngươi chỉ luyện tập thứ này. Lúc ban đầu chỉ dùng một thành ma lực, cho đến khi học viên cuối cùng có thể khống chế vững vàng ma lực tương sinh, vậy thì tiếp theo ma lực xuất ra sẽ gia tăng lên hai thành. Nhớ kỹ, chỉ khi nào tất cả mười người đều có thể khống chế ma lực tương sinh chồng chất mới có khả năng gia tăng ma lực ban đầu.

Vừa nói dứt lời, hần nhìn về phía Trần Tư Tuyền bảo:

- Ngươi là trưởng lớp, sau này xế chiều mỗi ngày đều sẽ tu luyện thứ này, do ngươi chủ trì thi hành.

- Lão sư, tại sao không cho chúng ta dùng hai tay truyền ma lực? Như vậy không phải là càng thêm ổn định sao?

Nam sinh Tử Thần Tinh bên chất vấn.

Cơ Động lạnh lùng nhìn hắn, không trả lời câu hỏi kia mà giơ chai rượu lên nốc một hơi, thân thể loạng choạng rời đi. Từ khi tiến vào phòng học đến lúc kết thúc giảng dạy, cũng chỉ có năm phút mà thôi.

Nhìn Cơ Động lãnh đạm rời đi, Tử Thần Tinh không khỏi nắm hai bàn tay lại, nhìn qua Cơ Động không lớn hơn hắn mấy tuổi, hơn nữa hắn căn bản nhìn không ra Cơ Động có thực lực gì. Hắn từ nhỏ đã được nuông chiều thành nết, lại được người trong nhà đối xử như là thiên tài, hành động miệt thị như vậy hắn chưa bao giờ gặp phải. Huống chi, còn ở trước mặt người con gái mà hắn thầm mến nữa chứ.

Tử Thần Tinh vừa định đi tìm Cơ Động lý luận, lại bị Trần Tư Tuyền ngăn lại:

- Tử Thần Tinh, cần phải tôn trọng sư phụ.

Tử Thần Tinh vừa nhìn thấy Trần Tư Tuyền, thần sắc trên mặt nhất thời trở nên nhu hòa rất nhiều:

- Nhưng mà vị lão sư chủ nhiệm lớp của chúng ta cũng không có chút trách nhiệm mà. Căn bản không dạy cho chúng ta kiến thức lý luận gì cả, vừa đi tới đã cho chúng ta tập luyện cái thứ không biết gọi là gì này? Không phải là kỹ năng, cũng không phải là phương pháp tu luyện ma lực. Tư Tuyền, ta cảm thấy chúng ta nên đưa ý kiến lên trên học viện mới đúng.

Trần Tư Tuyền sắc mặt trầm xuống:

- Phản ứng cái gì? Ta cho người biết, sư phụ dạy thứ là phương thức tu luyện chính xác nhất. Ta nói cho người biết tại sao truyền ma lực chỉ dùng một tay, hơn nữa còn là tay trái. Nguyên nhân rất đơn giản, là vì tay trái của chúng ta không có nhạy bén như tay phải, cánh tay chủ lực công kích chính là tay phải. Tay trái dùng để truyền ma lực, tay phải đánh ra, dưới tình huống bình thường có thể tùy thời phát động kỹ năng. Chẳng lẽ khi người gặp phải địch nhân, địch nhân sẽ không ra tay phá hư trận hình chúng ta liên thủ sao?

Tử Thần Tinh ngẩn ngơ, hỏi lại:

- Nhưng mà, hắn tại sao không nói cho rõ ràng?

Trần Tư Tuyền thầm than trong lòng một tiếng, những học viên này ngộ tính ban đầu so sánh với Cơ Động quả thực kém quá xa:

- Bản thân linh ngộ vĩnh viễn khắc sâu hơn nghe được từ người khác. Tốt lắm, tất cả mọi người không được lười biếng, dựa theo lời Cơ Động lão sư nói bắt đầu tu luyện đi. Tu luyện như thế cũng không khó, chỉ là ma lực tương sinh chồng chất tăng phúc lên mà thôi, hơn nữa một khi phóng thích ma lực, mỗi một vị đồng học ở cuối cùng cố gắng tận lực khống chế luồng ma lực khổng lồ truyền đến.

Khi mà các lớp khác còn đang ngồi nghe lý thuyết, nhóm tân sinh ban một Sĩ Hỏa Học Viện đã bắt đầu tiến hành tập luyện, nhưng mà bọn họ cũng không nghĩ ra, luyện tập thể này lại kéo dài ước chừng một tháng, mà vị Cơ Động lão sư của bọn họ suốt một tháng cũng không có xuất hiện. Thỉnh thoảng có thể ở trong học viện nhìn thấy hắn, chỉ là toàn thấy hắn say rượu ngất ngưỡng đi chuyển mà thôi.

589. Chương 333 Tử Quỷ Lão Sư - Phân Thân Thác Ảnh

Suốt một tháng trời cứ lặp đi lặp lại phương thức tu luyện khô khan đó, hơn nữa lại kéo dài đến tận trưa, còn lão sư đến cả mặt mũi cũng không gặp được, rốt cuộc những học sinh này đã không còn chịu được nữa

- Tư Tuyền, nàng đừng ngăn chúng ta nữa. Nàng mặc dù là lớp trưởng, nhưng chúng ta đến học viện này là để học tập. Một tháng qua, vị lão sư ma men kia chỉ xuất hiện đúng có một lần. Lần này chúng ta nhất định phải tìm hắn nói cho ra lẽ, hơn nữa nhờ học viện trợ giúp. Mọi người còn nhớ không, lão sư chủ nhiệm Ban hai là Hiên Viên Hâm lão sư đã công khai nói sao, đó là sẽ vượt qua chúng ta vào cuối năm nay. Chúng ta cho dù có khắc khổ tu luyện hơn nữa, nếu không có một lão sư ưu tú chỉ dạy thì có ích gì? Chúng ta không muốn thua a.

Cầm đầu đám người bắt măn chính là Tử Thần Tinh. Không chỉ hần, những học viên khác đều có ý giống thế, cho dù là Trần Tư Tuyền cũng không cách nào áp chế nổi. Mặc dù với dung nhan hoàn mỹ của nàng cộng với danh tiếng công chúa Đông Mộc đế quốc có sức ảnh hưởng rất lớn với những học viên này. Nhưng thân là ma sư, thì việc tăng trưởng thực lực bản thân mình vẫn là mục tiêu số một của họ.

Trần Tư Tuyền cau mày nói:

- Phương pháp dạy của lão sư thật ra là vô cùng tốt. Chỉ một tháng qua, lượng ma lực truyền thừa mà chúng ta có thể tiếp nhận được đã tăng từ một thành lên tới bốn thành, hơn nữa về cơ bản đã có thể khống chế chúng. Các bạn không cảm thấy tiến bộ như vậy là rất lớn sao? Có lẽ, điều này không trực tiếp làm gia tăng ma lực của mọi người, nhưng nó làm cho sự phối hợp giữa chúng ta, sự cảm thụ về thuộc tính Ngũ Hành tương sanh tương khắc tinh thâm hơn trước rất nhiều.

Quan trọng nhất, sau khi thân thể không ngừng nhận được một lượng lớn ma lực truyền vào, thì nó sẽ giúp cho kinh mạch chúng ta không ngừng mở rộng, đối với việc tu luyện sau này của chúng ta rất có ích.

Tử Thần Tinh nói:

- Tư Tuyền, điều nàng nói mọi người đều nhận ra. Nhưng thực lực của chúng ta vẫn không hề tiến bộ a! Đối với ma sư thì cấp bậc ma lực cùng với ma kỹ mới là thứ trọng yếu nhất. Mọi người xem có đúng hay không?

Cả đám học viên đều ríu rít đồng ý, Trần Tư Tuyền thản nhiên nói:

- Nếu mọi người muốn đi tìm lão sư, vậy chúng ta phải cùng đi chứ.

Mắt nàng thấy có ngăn cũng không được, bèn bỏ qua ý định ngăn trở nữa. Một tháng rồi, nàng cũng không hề nhìn thấy qua Cơ Động. Tâm tình nàng lúc này cũng đang từ từ ổn định lại, dần dần tiếp nhận thân phận mới của mình. Bên cạnh đó, cũng một mực suy nghĩ, làm cách nào mới có thể tiếp cận Cơ Động, xoa dịu vết thương trong lòng hần, được ở cùng hần. Nhân dịp này, đi gặp hần một lần cũng tốt.

Cơ Động đúng là đang ngủ, bởi vì đã uống rượu, hơn nữa số lượng cũng không phải là ít, nên cả người dựa vào giường, thần trí có hơi mơ mơ màng màng. Cửa phòng hần không khóa, nên sau khi bọn Tử Thần Tinh gõ cửa một hồi, liền trực tiếp mở cửa đi vào.

Mùi rượu nồng nặc xông vào mũi các học viên, khiến họ không khỏi nhíu mày, chỉ thấy trong phòng vị chủ nhiệm này, khắp nơi đều là bình rượu rỗng.

- Cơ Động lão sư. Ngài rốt cuộc là lão sư của chúng ta hay là một tên tửu quỷ đây?

Lửa giận bị đè nén suốt một tháng trời rốt cuộc bộc phát, Tử Thần Tinh trực tiếp quát thẳng về phía Cơ Động.

Đôi mắt Cơ Động lơ đãng nhìn hần một cái:

- Đã qua một tháng rồi sao?

Tử Thần Tinh nhìn về phía Trần Tư Tuyền:

- Tư Tuyền, nàng cũng thấy rồi đấy, vị lão sư này của chúng ta đến bây giờ là mấy ngày rồi cũng không biết, có trời mới biết được một khắc sau hần lại chết vì uống rượu không. Chúng ta nhất định phải...!

- Im miệng.

Trần Tư Tuyền quát một tiếng cắt đứt lời hần, hàn quang lóe lên trong mắt, áp lực mãnh liệt phóng thích ra từ người nàng, áp chế Tử Thần Tinh đến nỗi không thở được.

Trần Tư Tuyền có thể áp chế những học viên khác cùng lớp, trừ thân phận cùng dung mạo của nàng, nguyên nhân chính chính là thực lực. Tất cả mọi người kể cả Tử Thần Tinh, không ai biết được tu vi chân chính của nàng là bao nhiêu. Lúc này, khí thế nàng vừa phóng thích ra, nhất thời khiến cho mọi người kinh hãi. Kia rõ ràng chính là hiệu quả áp chế ma lực a!

Tử Thần Tinh cũng vô cùng kinh hãi, hần mặc dù đoán được thực lực của Trần Tư Tuyền rất mạnh, nhưng không ngờ nàng ấy lại mạnh tới mức này.

Trần Tư Tuyền lạnh lùng nhìn hần:

- Tử Thần Tinh, nếu như ta nghe được nửa lời nào của người vũ nhục lão sư, thì đừng trách tại sao ta không khách khí với người.

Tử Thần Tinh cũng nổi giận, hần mặc dù có ngạo khí, nhưng cũng là một người vô cùng kiên trì:

- Con ma men như thế mà xứng đáng làm lão sư cho chúng ta sao?

Trần Tư Tuyền hừ lạnh một tiếng:

- Trong mắt ta, một sợi tóc của hần còn ưu tú hơn các người gấp bội.

- Nàng...

Sắc mặt Tử Thần Tinh trở nên trắng bệch, chuyện hần thích Trần Tư Tuyền là điều mà ai cũng biết, trong đám học viên cũng rất ít người có thể cạnh tranh cùng hần. Nhưng hần sao cũng không ngờ, Trần Tư Tuyền lại nói ra những lời như vậy với hần.

Thật ra, ngay cả Trần Tư Tuyền cũng cảm thấy bản thân mình có chút kỳ quái. Trước đây, khi nàng còn là Liệt Diễm, quyết không thể nào nói ra những lời như thế được. Nhưng sau khi trở thành Trần Tư Tuyền, thần trí của nàng cùng thân thể và trí nhớ của cô công chúa này hợp thành một thể, thì dù vị trí chủ đạo vẫn là nàng, nhưng vẫn chịu một chút ảnh hưởng từ trí nhớ lúc trước của thân thể này. Tính tình lúc trước của vị Đông Mộc thánh nữ này cũng không tốt lành gì, lại được sự sủng ái trong hoàng cung của Đông Mộc đế quốc, cho nên có tên là Bạo lực tiểu ma nữ.

Trong cơn tức giận cực độ, Tử Thần Tinh vừa xoay người lại, thì thanh âm của Cơ Động lại vang lên:

- Đứng lại.

Tử Thần Tinh quay người lại, căm tức nhìn Cơ Động:

- Làm sao? Người sợ à? Sợ ta tố cáo với học viện sao?

Cơ Động bước xuống giường, chậm rãi đi tới trước mặt các học viên:

- Cả đời này của ta, thì cảm xúc e ngại chỉ xuất hiện trong lòng ta đúng một lần. Các người còn chưa xứng khiến cho ta sợ. Có phải người đang rất bất mãn đúng không? Tốt, ta cho người một cơ hội. Người là ma sư Bính hỏa hệ, ta cũng là ma sư hỏa hệ. Các người có mười người, ta chỉ có một người, hơn nữa lại là một tửu quỷ. Phòng của ta bất quá chỉ có diện tích mười mễ vuông. Ta cho các người thời gian một nén nhang, nếu các người có thể chạm phải chéo áo bên phải của ta thì tính là ta thua. Ta sẽ tự động từ chức lão sư, để học viện phái một lão sư khác tới dạy cho các người.

Nếu như các người trong thời gian một nén nhang, mà không chạm được thân thể ta. Vậy thì ngoan ngoãn trở về cho ta, nghiêm chỉnh tu luyện tương sinh ma lực đến mười thành. Chờ đến lần sau các người truyền ma lực cho nhau, bất cứ người nào cũng có thể tùy ý khống chế được, thì ta tự nhiên sẽ dạy cho các người thứ khác.

Thanh âm Cơ Động rất lãnh đạm, hơn nữa tràn đầy mùi vị khiêu khích. Tim của hần tuy đã chết, nhưng hần tuyệt đối sẽ không dạy hư học viên, càng không làm cho Chúc Dung khó xử. Nghe xong câu này, sắc mặt Tử Thần Tinh mới tươi tỉnh lên một chút:

- Ở trong phòng này sao?

Cơ Động uống sạch bình rượu trong tay:

- Bắt đầu đi.

Tiếng nói của hần còn chưa dứt, thì hai tên học viên nam bên cạnh đã lao tới, một người tấn công phía sau Cơ Động, một người tấn công trực diện. Mấy người khác ngoại trừ Trần Tư Tuyền đều tản ra xung quanh.

Có thể học cùng lớp với nhau, thì mười học viên này đồng thời đều là những người xuất sắc nhất trong đám tân sinh. Hơn nữa tu luyện với nhau một tháng trời, tự nhiên phối hợp với nhau cũng hơi ăn ý!

- Ta bắt được rồi.

Một nam học viên có vóc người nhỏ gầy hưng phấn hô lên. Hắn là ma sư Canh Kim hệ, tên là Hầu Tân, tất cả mọi người đều gọi hắn là Tân Hầu Tử. Trong đám học viên thì tốc độ của hắn là nhanh nhất, hơn nữa cực kỳ am hiểu việc đột kích.

Đáng tiếc, sự hưng phấn của hắn không kéo dài lâu, bởi hắn rõ ràng cảm giác được mình đã bắt được Cơ Động, nhưng sau đó một khắc lại phát hiện, mình vừa nhào tới thế mà Cơ Động đã biến mất.

Mọi người trong phòng đều trợn mắt hốc mồm nhìn xung quanh, bên trong gian phòng nguyên bản chỉ có một Cơ Động bỗng đột nhiên biến thành ba người giống nhau như đúc.

- Tiếp tục.

Lại lấy ra tiếp một bình rượu nữa, đánh rơi nắp bình, thanh âm Cơ Động vẫn lãnh mạc như trước. Uống rượu không có nghĩa là thực lực yếu đi, ngược lại, bản thân rượu có chứa thuộc tính hỏa, hơn nữa năm nay hắn đều uống rượu, cho nên thực lực không có vì uống rượu mà suy giảm, ngược lại vẫn không ngừng tiến bộ. Ngay cả chính hắn cũng không rõ vì sao, ma lực của hắn đã đạt đến cấp sáu mươi bảy.

Chín học viên lại hành động một lần nữa, toàn lực bao vây chặn đánh, ở trong không gian nhỏ hẹp chỉ tầm mười mấy vuông này, người trước vừa hất người sau liền lao lên. Tất cả đều nỗ lực bắt lấy hắn.

Cơ Động tựa như đang nhàn nhã dạo chơi, cước bộ dùng Phân Thân Thác Ảnh, thỉnh thoảng lại thêm vào một Âm Nguyệt Vũ, bất luận chín học viên này có cố gắng như thế nào, căn bản đều không thể tiến vào phạm vi một thước xung quanh hắn.

- Dùng ma kỹ hạn chế không gian né tránh của hắn.

Tử Thần Tinh hét lớn một tiếng, trong giây lát, hai tay đã vòng lại, bắn ra hai hỏa cầu.

Đột nhiên hắn kinh ngạc phát hiện, tựa hồ sự khống chế ma lực của mình đã tiến bộ hơn trước rất nhiều, nếu là lúc trước, hỏa cầu sẽ chỉ công kích vào vị trí mà hắn định trước. Nhưng vào lúc này, hắn lại rõ ràng cảm giác được mình vẫn có thể khống chế được chuyển động của quả cầu lửa. Không chỉ hắn, mỗi một học viên đều có phát hiện như thế. Sự khống chế đối với ma kỹ phát ra đã mạnh hơn lúc trước không biết bao nhiêu mà kể.

Gian phòng dù sao cũng quá nhỏ, vào lúc chín học viên đồng thời triển khai ma kỹ công kích, cả gian phòng nhất thời tràn ngập các loại ma kỹ. Bọn hắn phán đoán, cho dù thực lực Cơ Động vượt xa bọn họ, nhưng nhất định cũng sẽ bị hạn chế trong hành động.

Nhưng mà, Cơ Động đã dùng sự thật để nói cho bọn họ, cái gì mới gọi là thiên ngoại hữu thiên. Từ khi bọn hắn bắt đầu sử dụng ma lực, chỉ trong giây lát tốc độ Cơ Động lại tăng lên. Bọn họ đã không cách nào thấy rõ thân ảnh của Cơ Động nữa. Chỉ cảm thấy hắn tựa như quỷ mị, thân hình di chuyển vô cùng nhanh chóng, bất luận ma kỹ tấn công có dày đặc đến thế nào, hắn vẫn có thể luồn ra từ những khe hở.

- Đã hết thời gian rồi.

Thanh âm Trần Tư Tuyên vang lên, làm cho cuộc tỷ thí dừng lại.

Chín học viên đồng thời dừng lại, mỗi người đều lộ vẻ thở dốc. Tân Vũ có chút bất mãn nhìn Trần Tư Tuyên:

- Tư Tuyên tỷ, tại sao tỷ không ra tay? Nếu tỷ xuất thủ, không chừng chúng ta đã bắt được lão sư rồi.

Trần Tư Tuyên lắc đầu:

- Ta không thể làm việc không cách nào hoàn thành.

Cơ Động bình thần đứng trong phòng, đám học viên giờ mới phát hiện, bình rượu hắn vừa mở ra đã uống xong. Hắn vẫn có thể nhàn nhã để uống rượu, chứng tỏ vẫn còn dư lực.

Cơ Động lạnh lùng nói:

- Đi đi đi. Dừng ở chỗ này làm phiền ta uống rượu. Khi tương sinh ma lực khống chế luyện đến mười thành, ta sẽ đem bộ pháp vừa rồi dạy cho các người.

Lần này, ngay cả mắt của Tử Thần Tinh cũng sáng lên, bọn họ sao cũng không cách nào hiểu được sự thần diệu trong bộ pháp của Cơ Động. Trong nháy mắt có thể phân ra mấy thân ảnh, không nói trước hiệu quả trong thực tế, chỉ cần thi triển cũng đã vô cùng uy phong rồi. Bọn họ đều là những người trẻ tuổi, ai mà không muốn có thể học được một kỹ năng như thế.

Điều Thủy hệ Kim Mạc không kiềm được hỏi:

- Lão sư, có thể nói cho chúng ta biết ma lực của người là bao nhiêu cấp không?
- Điều này các người không cần biết.

Vừa nói, Cơ Động đã đi về trước giường, tung mình lên hạ xuống nệm, trực tiếp nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Cả đám học viên hai mặt nhìn nhau, nhưng tâm tình của bọn họ đã hoàn toàn khác với lúc vừa tới. Không nói cái khác, chỉ riêng bộ pháp thần diệu của Cơ Động đã khiến cho bọn họ có thêm vài phần tin tưởng với vị lão sư này. Hơn nữa, bọn họ cũng đã cảm nhận được lợi ích khi luyện tập tương sinh ma lực khổng lồ trong thời gian này.

- Nên đi thôi. Không nên quấy rầy lão sư nghỉ ngơi.

Trần Tư Tuyền có chút đau lòng nhìn thoáng qua Cơ Động, hắn đã gầy đi rất nhiều, khe khẽ rên, cố giữ cho thần sắc của mình trở nên bình thường, cùng các học viên khác rời đi.

Màn đêm phủ xuống mọi nơi, Cơ Động đứng trước cửa sổ ở ký túc xá, nhìn ra ngọn đèn dầu bên ngoài, lúc này con tim của hắn lại nhói lên, bởi hắn lại nhớ tới Liệt Diễm, nhớ tới câu nói kia của nàng.

- Cơ Động, chờ đến lúc thiếp nói ra ba chữ kia với chàng, khi ấy thiếp nhất định đã chuẩn bị mai mối xong, trở thành thê tử của chàng.

Liệt Diễm, Liệt Diễm, nàng có biết không, ta nhớ nàng đến cỡ nào, chỉ muốn chết đi cùng nàng. Mười năm, nàng lại muốn ta sống trong thống khổ tới mười năm, mới cho phép ta đi tìm nàng.

“Rầm... rầm... rầm...”

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

Cơ Động đột nhiên quay đầu lại, hàn quang trong mắt bắn thẳng về phía cửa, hắn cũng chưa bao giờ khóa cửa.

Cửa vừa mở, đã có một thân ảnh mặc quần áo lục sắc bước vào, đó chính là Trần Tư Tuyền.

- Người tới làm gì? Ta không phải đã nói với người sao, không có chuyện trọng yếu đừng tới đây quấy rầy ta.
- Cút ngay!

Cơ Động nổi giận gầm lên một tiếng.

Trần Tư Tuyền khẽ ngây ngốc, nàng không bao giờ ngờ tới sẽ có một ngày Cơ Động nói ra những lời này với mình, khi nghe những lời này, nàng thậm chí quên mất mình đã không còn là Liệt Diễm như trước kia. Cả một tháng nhớ thương, đổi lại chỉ là một tiếng quát mắng mỗ giận dữ. Nổi nóng nhớ trong lòng hòa cùng sự ủy khuất trong nháy mắt dâng trào. Vô số giọt nước mắt xuất hiện tuôn rơi trên đôi má nàng.

Thấy Trần Tư Tuyền khóc, sâu thẳm trong nội tâm Cơ Động phảng phất bị cái gì đó đánh động, nhưng hắn vẫn không nói gì thêm, xoay người lại tiếp tục ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

Trần Tư Tuyền cũng không có bỏ đi, nàng kinh ngạc nhìn Cơ Động, hắn thật sự không nhận ra ta, một chút cũng không hề nhận thức ta. Cơ Động, Cơ Động, ta là Liệt Diễm của chàng đây. Đối với chàng sao ta có thể trách cứ được.

Sự đau đớn trong lòng biến mất rất nhanh, bởi Trần Tư Tuyền biết, Cơ Động biến thành bộ dạng như thế là bởi vì mình trước đây.

Không hề lên tiếng, nàng bắt đầu nhặt vỏ bình rượu đang lăn lóc trên đất lên.

Cơ Động mặc dù không có quay lại nhìn nàng, nhưng với tinh thần lực của hắn, sao lại không biết nàng đang làm gì chứ?

- Người làm gì thế?

Cơ Động lạnh lùng hỏi.

- Giúp ngài thu dọn phòng một chút. Đệ tử có việc làm phiền ngài. Cơ Động lão sư, phòng của ngài bừa bộn quá.

Trần Tư Tuyền tận lực khiến cho thanh âm của mình trở nên bình thường một chút.

- Vì cái gì?

Cơ Động cau mày.

- Bởi vì ta thích ngài, lão sư!

590. Chương 334: Toàn Thể Thí Luyện Chi Lữ

Trần Tư Tuyền trực tiếp bộc lộ nỗi lòng của mình về Cơ Động.

Cơ Động sửng sốt một hồi:

-Người thích ta? Thích một tữu quý ư?

-Bất luận ngài là người gì, ta đều thích ngài.

Trần Tư Tuyền kiên quyết nói. Một tháng qua, nàng đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng nàng thật sự không biết nên làm thế nào để có thể theo đuổi một người đàn ông. Cho nên nàng quyết định dùng phương pháp trực tiếp, cũng là đơn giản nhất.

Không còn nghi ngờ gì nữa, trong tình yêu nam nữ thì đây chắc chắn là phương thức biểu lộ ngốc nghếch nhất, tỷ lệ thành công rất thấp. Nhưng phương pháp này lại được chính Trần Tư Tuyền, một mỹ nữ tuyệt sắc sử dụng thì sức sát thương của nó tuyệt đối không kém hơn siêu cấp sát sát kỹ.

-Đi ra ngoài.

Thanh âm Cơ Động chợt trở nên lạnh như hàn băng, làm cho nhiệt độ trong phòng giảm xuống đột ngột.

Trần Tư Tuyền không dám tin vào tai mình, hắn thế mà lại mắng ta sao? Dù sao trong tiềm thức, nàng vẫn coi mình là Liệt Diễm.

Cơ Động tuyệt tình quát về phía nàng:

-Ta bảo người đi ra ngoài, người không nghe thấy sao?

Vừa nói, hắn vừa vung tay phải lên, nhất thời bên trong gian phòng như xuất hiện một luồng khí lưu như nước lưu chuyển, cuốn thân thể Trần Tư Tuyền về phía cửa, đẩy nàng ra phía ngoài. Cửa phòng di chuyển, đóng lại ầm ầm trước mặt Trần Tư Tuyền.

-Hắn lại đối xử với ta như vậy sao?

Vô số giọt nước mắt không thể kiềm chế được khẽ tuôn rơi, ướt đẫm đôi mắt tuyệt đẹp của nàng. Cơ Động ngay cả một câu trả lời cũng không, đã mạnh mẽ đuổi nàng ra ngoài. Sự đối xử tương phản mãnh liệt này vẫn khiến nàng khó mà chấp nhận được.

Nếu như nàng vẫn còn là Liệt Diễm, nhất định sẽ cực kỳ vui mừng khi thấy một chương vừa rồi của Cơ Động, bởi vì một chương kia hoàn toàn không hề sử dụng bất kỳ thuộc tính ma lực nào, tất cả đều là Hỗn Động lực thuần túy, thậm chí ngay cả đặc tính sáng tạo của Hỗn Động cũng không có. Đó chỉ là lực lượng đơn thuần nhất. Không phải nói đây là lực lượng mạnh nhất, nhưng có thể dùng nó, như vậy chứng tỏ Cơ Động đã lĩnh ngộ Hỗn Động ở một tầm cao mới. Càng ngày càng tiến gần đến lúc chân chính nắm giữ Hỗn Động.

Nhưng mà hiện tại, Trần Tư Tuyền không thể nào cao hứng được. Bởi nàng đã bị hấn đuổi đi, một câu cũng không nói tới đã đuổi đi.

Ước chừng đứng ngoài phòng Cơ Động mười phút đồng hồ, Trần Tư Tuyền mới ổn định lại được tâm tình, nhanh chóng lau khô nước mắt, không lấy việc vừa rồi cảm thấy buồn phiền, ngược lại khoe miệng còn nở một nụ cười. Bởi vì nàng đã suy nghĩ thông suốt vấn đề. Cơ Động trực tiếp cự tuyệt sự biểu lộ của mình, chuyện đó càng chứng tỏ hấn yêu Liệt Diễm, cho dù mình bây giờ đã có dung mạo không hề kém Liệt Diễm lúc trước, cũng không cách nào khiến hấn động tâm. Vậy tại sao mình lại phải tức giận chứ? Người hấn yêu chính là mình mà.

-Tiểu Cơ Động, chàng nhớ đó, tên bại hoại chàng lại khiến thiếp rơi lệ. Bất quá, sau này thiếp sẽ không vì chàng từ chối mà buồn phiền đâu, ngược lại sẽ càng cao hứng.

Bất quá vừa nghĩ tới lúc Cơ Động cự tuyệt mình vừa rồi, sau này nên làm thế nào mới có thể khiến hấn thích mình đây. Tới đây, Trần Tư Tuyền không khỏi nhíu mày nhăn trán. Tựa hồ điều kiện của Tà Ác chi thần cũng không dễ hoàn thành như vậy a!

Trong lòng nàng bây giờ thật sự rất mâu thuẫn, vừa hi vọng Cơ Động vẫn cự tuyệt mình, vừa hi vọng hấn có thể sớm nói ra ba chữ kia đối với mình, để mình có thể một lần nữa được ở bên cạnh hấn. Với tâm tình phức tạp như thế, Trần Tư Tuyền trở về ký túc xá.

Không có các học viên trong lớp đi tố cáo, điều đó cũng không có nghĩa là không ai biết chuyện trong lớp Cơ Động. Trong học viện đã sớm lan truyền tin đồn, “Thân vi lão sư” một tháng mới lên lớp một lần, dẫn tới không ít vị lão sư tìm đến Chúc Dung phản đối. Chúc Dung thân là viện trưởng, cũng chịu phải áp lực càng lúc càng lớn. Nếu cứ để sự việc tiếp tục như thế cũng không phải là biện pháp hay. Hơn nữa, tình trạng của Cơ Động vẫn chưa có chuyển biến khả quan nào, không thể để cho hấn bị trục xuất như thế được.

Mấy ngày sau, học viện đột nhiên tuyên bố, tiến hành tập thể thí luyện với học viên mới năm nhất. Hơn nữa đây là dịp thí luyện có thưởng. Trong đó, mục đích quan trọng nhất là kiểm tra toàn diện các học viên mới năm nay.

Thông báo được dán trực tiếp ngoài bảng trước nơi ở của học viên. Ghi rõ, ba ngày sau sẽ để cho mười chủ nhiệm năm nhất dẫn theo một trăm học viên đi tới Nhĩ Mạn Tư sơn, là cư địa tụ tập ma thú nổi tiếng của Nam Hỏa đế quốc để tiến hành tu luyện.

Mục tiêu thí luyện: săn giết ma thú ngoài Nhĩ Mạn Tư sơn, lấy hai lớp hợp thành một tổ. Xếp hạng dựa vào số lượng tinh hạch săn được. Tất cả việc săn bắn đều do học viên tự mình xuất thủ, chủ nhiệm lớp chỉ có thể đứng bên bảo vệ, không được tự mình ra tay. Kết thúc thí luyện sẽ tiến hành tập hợp, và trao thưởng cho mười học viên có thành tích tốt nhất. Phần thưởng cũng vô cùng hậu hĩnh, chính là những ma kỹ thích hợp với từng cấp bậc, ba phần thưởng đứng đầu thì lại được thêm một món vũ khí ma lực.

Từ phần thưởng đã có thể thấy được Sí Hỏa học viện tài đại khí thô, Nam Hỏa đế quốc càng ủng hộ Sí Hỏa học viện về mọi mặt.

Thông báo vừa xuất hiện, đã khiến cho những học viên năm nhất vô cùng hưng phấn, không nói tới phần thưởng, chỉ riêng việc có thể đích thân đi săn ma thú mà không phải tu luyện nhàm chán trong học viện, đã tạo sự hứng thú cho các học viên vốn còn trẻ tuổi này. Cho nên mới gọi là ghé con mới không sợ cộp, hơn nữa lại có lão sư đi theo, bọn họ mới không hề lo lắng về vấn đề an toàn của chính mình.

Dựa theo thông thường, hành động tập thể thí luyện của học viên này thì phải do chủ nhiệm lớp nhất ban hoặc cao thủ do học viện phái ra làm vai trò lãnh đạo. Nhưng lần này cũng không như thông thường, người phụ trách chính không phải là chủ nhiệm Cơ Động, mà là chủ nhiệm khối nhị ban, là Hiên Viên Hâm lão sư.

Đối với việc an bài thế này, cũng có thể thấy được sự hết lòng của Chúc Dung, hấn hi vọng thông qua lần lịch lãm này, mà hóa giải tâm tình của Cơ Động đôi chút. Nhưng lại không yên tâm lắm, nên mới đem nhiệm vụ chỉ huy giao lại cho Hiên Viên Hâm. Đồng thời, hấn còn tự mình hạ lệnh, an bài tam ban tạo thành một nhóm với Cơ Động. Đi cùng với họ chính là chủ nhiệm hệ Ất Mộc Đường Y Luyện. Dĩ nhiên, bên ngoài thì làm ra vẻ đây là do bốc thăm mà thành. Đi cùng lớp tam ban này thì có thể nói lớp Cơ Động sẽ có ưu thế rất lớn. Đối với việc an bài này, Hiên Viên Hâm vốn cũng hết sức bất mãn, Đường Y Luyện không chỉ là chủ nhiệm Ất Mộc hệ, mà còn là lão bà của hấn. Không an bài mình cùng lão bà vào cùng một

tổ thì hẳn đã không hài lòng rồi, hướng chỉ đi chung lại là tên tửu quỷ kia chứ. Đây chính là nguyên văn những lời mà Hiên Viên Hâm nói.

Bất quá, có thể nhận được trách nhiệm thống lĩnh toàn thể tân học viên, Hiên Viên Hâm đã tương đối hài lòng rồi. Hẳn thâm hạ quyết âm, lần này bất kể thế nào cũng phải cho Cơ Động một vỏ nhố đời, ra oai phủ đầu hẳn, phải cho mọi người biết tên tửu quỷ này căn bản không hề thích hợp làm lão sư. Vị trí chủ nhiệm lớp này, phải là của mình mới đúng.

Vì lần thí luyện lần này, mà Chúc Dung tự mình tìm tới Cơ Động, khiến hẳn hơi yên lòng một chút, là Cơ Động mặc dù vẫn uống rượu, nhưng trạng thái tinh thần tựa hồ đã khá hơn chút ít, ít nhất thần trí đã tương đối thanh tỉnh. Bất quá, vẫn không muốn tiếp xúc mọi thứ bên ngoài thôi.

-Lão sư, ta nhất định phải đi sao?

-Con phải đi. Cơ Động, con phải hiểu trên người con, sư tổ cùng sư mẫu kỳ vọng vào con lớn thế nào. Ta hiểu, Liệt Diễm nữ hoàng chết đi khiến cho con bị dả kích rất lớn. Nhưng mà cuộc sống vẫn còn phải tiếp tục. Con mà cứ như thế, đừng nói tới việc báo thù cho nàng, sợ rằng trước đó đã biến thành phế nhân rồi.

-Được rồi, con sẽ đi.

Ba ngày sau.

Học viên năm nhất của Sí Hỏa học viện cùng với mười vị chủ nhiệm đều đồng thời chờ lệnh xuất phát. Tổng cộng có tới một trăm người, ở trên bãi tập chờ viện trưởng Chúc Dung phát biểu. Trong số những người thu hút sự chú ý của một trăm người này nhất, không còn nghi ngờ gì nữa, Đông Mộc thánh nữ, người được xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ Trần Tư Tuyền là một người trong số đó.

Hơn một tháng học tập qua, số học viên hướng nàng lấy lòng đã lên tới hàng trăm người, không chỉ có tân học viên năm nhất, mà còn có các học viên cấp cao tự phụ mình cũng có vài điểm xuất sắc đến theo đuổi. Nghe nói, chỉ tính riêng thư tình, thì vị Đông Mộc thánh nữ này nhận cũng hơn cả ngàn. Ngoài cửa lớp thường xuyên chất đầy hoa tươi. Bất quá, Trần Tư Tuyền một lá thư tình cũng chưa hề mở, một lễ vật cũng không nhận. Đối với vô số người theo đuổi cùng vờ như không thấy. Bình thường, trừ thời gian đi học ra, đa số thời gian đều ở trong ký túc xá, cuộc sống cực kỳ đơn giản, thậm chí đến yến tiệc do Nam Hỏa đế quốc tổ chức cũng không hề tham gia. Vì vậy, tuy đã nhập học hơn một tháng, nhưng số người chân chính gặp mặt Trần Tư Tuyền thì không nhiều. Điều này càng làm cho các vị nam học viên cấp cao hâm mộ đám năm nhất, bởi dù sao cũng được ở gần Tư Tuyền chứ sao.

Hôm nay, Trần Tư Tuyền mặc một bộ quần áo màu thủy lam, thêm vào mái tóc dài óng mượt màu lục xòa ở phía sau, cho nên dù vẫn đứng trong đám đông, nhưng hầu như ai cũng bị hào quang tuyệt mỹ do nàng tỏa ra che lấp. Tuyệt thế dung nhan đó đã khiến không biết bao nhiêu người si dại.

Trừ Trần Tư Tuyền ra, thì người được chú ý nhất không ngờ lại là Cơ Động. Khôi hài là nguyên nhân lại hoàn toàn trái ngược với Trần Tư Tuyền. Nguyên nhân Cơ Động được chú ý rất đơn giản, vị chủ nhiệm lớp này không những cầm một bình rượu trong tay, hơn nữa cộng với mái tóc trắng rối bời, y phục dơ bẩn không biết bao lâu rồi chưa thay, tỏa ra mùi hương khó thể coi là dễ chịu được, thật sự không dám làm người ta có thể khen tặng. Nhìn thế nào cũng giống như một tên khuất cái hơn là một lão sư. Nhất là, hẳn lại đứng cùng với Trần Tư Tuyền, một người tuyệt sắc lại đứng cùng một tên lôi thôi như thế, sự đối lập càng khiến mọi người chú ý hơn. Thậm chí có người đã sinh lòng vọng động, hận không được đá văng Cơ Động ra chỗ khác, tránh cho ánh mắt mỹ nhân bị hắn làm dơ bẩn.

Bài phát biểu của Chúc Dung rất ngắn gọn, chỉ đơn giản nói vài câu khích lệ thì đã xong, toàn bộ mọi người bắt đầu lên đường.

Hiên Viên Hâm mang theo đám học viên nhị ban của hắn đứng ở trước nhất, cùng một tổ với họ chính là thất ban, dĩ nhiên cũng ở trước. Một nhóm hơn trăm người chậm rãi ra khỏi Sí Hỏa học viện, theo cửa nam của thành trực chỉ về phương Tây Nam. Nhị Mạn Tư sơn nằm cách Sí Hỏa thành hơn sáu trăm cây số về hướng Tây Nam. Đường xá tương đối xa xôi.

Vừa rời khỏi Sí Hỏa thành, Hiên Viên Hâm đã ra lệnh:

-Toàn thể, chạy bộ về phía trước.

Chỉ bằng đi bộ thì bao giờ mới có thể đi hết sáu trăm cây số đây? Các học viên vốn là ma sư, cho nên việc chạy bộ này cũng là việc nhỏ.

Đi song song cùng Cơ Động chính là chủ nhiệm lớp tam ban – Đường Y Luyến, ở nhà nàng đã nghe không biết bao nhiêu lần việc Hiên Viên Hâm bắt mẫn với Cơ Động. Nhưng trong lòng, nàng đối với tửu quỷ lão sư này lại hết sức tò mò. Sở dĩ tò mò chủ yếu vì sự tín nhiệm của Chúc Dung viện trưởng, chủ nhiệm lớp cho Chúc Dung đích thân bổ nhiệm, sao lại không có năng lực được.

Lúc này, nàng đang đi song song cùng Cơ Động, mái tóc trắng rối bời cùng mùi hôi trên người hắc thật khiến cho người ta không dám khen ngợi, nàng không kiềm được hỏi:

-Cơ Động lão sư, ngài đã bao lâu không tắm rửa rồi?

Cơ Động ngửa đầu uống tiếp một ngụm rượu, căn bản không hề để ý tới nàng mà vẫn tiến về trước. Lúc này, Hiên Viên Hâm đã ra lệnh cho toàn thể bắt đầu chạy bộ, tốc độ tuy không chậm nhưng không ảnh hưởng lớn lắm đến việc uống rượu của hắn. Hơn nữa, tuy không hề thấy hắc gia tăng cước bộ nhưng lại không hề tụt lại phía sau trong đội. Điều này cũng không khiến các học viên trong lớp cảm thấy kỳ quái, bởi bọn họ tuy không hề có hảo cảm gì đối với vị lão sư này, nhưng dường như những thứ hắc dạy cũng chưa hẳn là thứ vô dụng. Huống chi, hắn đã đáp ứng sẽ truyền thụ cho bọn họ bộ pháp thần kỳ kia nữa.

-Cơ Động lão sư, ta đang nói chuyện với ngài đó.

Sắc mặt Đường Y Luyến có chút khó chịu, cho dù thế nào, nàng cũng là một trong những chủ nhiệm lớp của học viện.

Cơ Động rút cuộc cũng có phản ứng rồi, nhàn nhạt liếc nàng một cái:

-Ta bao lâu mới tắm thì có quan hệ với ngươi sao?

-Ngài.

Sắc mặt Đường Y Luyến trở nên trắng nhợt, giận đến nỗi không nói ra lời:

- Cơ Động lão sư, mời ngài chú ý lời nói, đừng quên trong lớp của ngài còn có một vị công chúa nước láng giềng. Bộ dáng bây giờ của ngài sẽ khiến nước láng giềng nghĩ gì về Sí Hỏa học viện chúng ta đây?

-Công chúa?

Cơ Động khẽ sững sốt:

-Lớp chúng ta có công chúa sao?

Vừa nói hắc vừa quay đầu lại nhìn về các học viên của mình đang chạy sau.

Thân là lớp trưởng, nên Trần Tư Tuyền dĩ nhiên đi theo sau Cơ Động, nàng tuyệt không kỳ quái khi thấy Cơ Động không hề hay biết gì về thân phận của mình, nhìn trông mắt trống rỗng vô thần của hắc, nhu tình trong lòng nàng khẽ dâng lên, thấp giọng nói:

-Lão sư, ta chính là công chúa của Đông Mộc đế quốc.

-Nha.

Cơ Động đáp một tiếng:

-Thì ra ngươi là công chúa, bất quá, ở trong học viện thì ngươi cũng là một học viên thôi.

-Đệ tử biết.

Trần Tư Tuyền cũng không nói gì thêm, sau lần trước bị Cơ Động cự tuyệt, nàng đã chuyển biến sách lược, với sự thấu hiểu Cơ Động của nàng, tự nhiên biết được Cơ Động là một người thích mềm mà không thích cứng, nếu cứ trực tiếp theo đuổi hắc không bằng dùng sự ôn nhu để lay động hắc, để cho hắc từ từ thay đổi nhận thức về mình. Điều đầu tiên phải làm là không thể để cho hắc chán ghét mình.

Hồ hấp của Đường Y Luyến có chút đình trệ, người này ngay cả Trần Tư Tuyền là công chúa của Đông Mộc đế quốc mà cũng không biết? Nhìn bộ dáng hần thì không hề giống như giả vờ. Đây quả thực là một chuyện khó tin.

-Cơ Động lão sư, ta hết sức nghi ngờ về thái độ làm việc của ngài. Sau khi lần thí luyện này kết thúc, ta sẽ kịch liệt yêu cầu ủy ban học viện giải thích về vấn đề này.

Thân là chủ nhiệm của một lớp, Đường Y Luyến trong học viện hoàn toàn có quyền lên tiếng về vấn đề này.

Nghe thấy lời nàng, Cơ Động chỉ nhìn lại nàng một cái, ném cho nàng vòn vện bốn chữ:

-Xin cứ tự nhiên

Ở trong học viện, Đường Y Luyến vốn nổi tiếng là người dễ tính cũng phải nổi giận rồi, nắm chặt quả đấm giận dữ nhìn về Cơ Động, nhưng dường như hần vẫn không để nàng vào mắt, vẫn bình thản uống rượu như cũ. Tựa hồ chuyện vừa rồi không hề xảy ra vậy.

Phong cách làm việc của Hiên Viên Hâm đúng là hết sức kiên cường, chạy suốt hơn hai canh giờ với với quãng đường đi được tầm năm mươi cây số, mới ra lệnh cho các học viên nghỉ ngơi tại chỗ. Các học viên cho dù là ma sư, nhưng khi di chuyển với lộ trình như vậy, giữa trưa nắng như thế cũng đã sớm không chịu nổi, vừa ngồi xuống thì tiếng oán thán đã cất lên. Chỉ có các học viên lớp nhị ban thì còn hơi thu liễm một chút.

-Lão sư, rượu của ngài đây.

591. Chương 335 Cơ Động Lão Sư Là Của Ta!

Trần Tư Tuyền cũng không nói gì mà yên lặng ngồi xuống bên cạnh hần, từ trong trữ vật giới chỉ trên người lấy ra một chiếc khăn trắng trải trước mặt Cơ Động, đồng thời còn lấy ra các loại hoa quả để ở phía trên.

- Lão sư, trong bụng không có gì mà uống rượu sẽ có hại cho thân thể đó, ngài hãy ăn một chút gì đi.

Nói xong câu đó, nàng cũng không có hành động gì khác mà ngồi xuống bên cạnh hần, đồng thời lấy ra một chút lương khô yên lặng ngồi ăn. Hành động đó của nàng đã khiến một số lão sư và các học viên xung quanh trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú hai người.

Đông Mộc Thánh nữ sao lại đi hầu hạ tên tửu quỷ kia? Các học viên thậm chí quên mất sự mệt mỏi sau khi chạy trốn, nhất là những học viên nam thầm mến Trần Tư Tuyền, ánh mắt nhìn Cơ Động càng trở nên bất thiện.

Tử Thần Tinh yên lặng ngồi lẫn vào đám học viên cùng lớp mà uống nước, ánh mắt lạnh lùng nhìn Cơ Động. Từ lúc bị Trần Tư Tuyền gạt sang một bên, mấy ngày qua tâm tình hần rất tồi tệ.

Việc Trần Tư Tuyền không tiếp nhận hần còn có thể lý giải, dù sao người ta cũng là công chúa. Hần chỉ không rõ tại sao Trần Tư Tuyền lại đối tốt với vị tửu quỷ lão sư này như vậy. Là coi trọng hần sao?

Không thể nào! Thật là dọa người mà, tửu quỷ kia chỉ biết đến uống rượu, tương mạo cũng không có gì là xuất chúng, thậm chí người ngợm lúc nào cũng hôi hám, dơ bẩn. Nhìn hần chẳng khác nào một tên khất cái vậy. Hần và công chúa căn bản là người của hai thế giới đối lập. Vì cớ gì công chúa lại thích hần cơ chứ?

Không giải thích được cũng không chỉ một mình hần, những người khác đều giống hần, không sao giải thích được. Bầu không khí giữa hơn trăm học viên cùng với các lão sư khác nhất thời trở nên có chút quái dị .

Hiên Viên Hâm thúc một cái vào người Đường Y Luyến ở bên cạnh, thấp giọng nói với nàng:

- Tuyền công chúa làm sao lại phải đi hầu hạ tên tửu quỷ kia nhỉ?

Đường Y Luyến ngẹn đầy một bụng hỏa nói:

- Ta làm sao mà biết!

Hiên Viên Hâm thấp giọng nói tiếp:

- Nàng đi hỏi thử xem. Tên tử quỷ này sợ rằng không đơn giản. Dù sao hẳn cũng do Viện trưởng bổ nhiệm tới mà.

Đường Y Luyến liếc hẳn:

- Sao hả? Lão sợ hẳn à?

Hiên Viên Hâm hừ lạnh nói:

- Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Lần thí luyện này của tân học viên, ta tất nhiên muốn cho hẳn đẹp mặt. Không còn sớm nữa, thí luyện sắp bắt đầu rồi, lão bà chú ý quan sát hẳn giùm ta.

Đường Y Luyến gật đầu, nhìn trượng phu mình một lúc rồi mới đi tới bên cạnh Trần Tư Tuyền.

- Tuyền công chúa tới học viện này cũng hơn một tháng rồi, công chúa cảm thấy như thế nào?

Đường Y Luyến mỉm cười hỏi. Vốn nàng là chủ nhiệm Ban ba, không nên đến gần học viên lớp khác như vậy, nhưng bản thân nàng là nữ Lão sư, hơn nữa thân phận của Trần Tư Tuyền cũng có chút đặc thù nên đương nhiên là không có vấn đề gì.

Trần Tư Tuyền khẽ mỉm cười:

- Rất tốt a! Cơ Động lão sư dạy tốt vô cùng.

Đường Y Luyến kinh ngạc nói:

- Nhưng mà ta nghe nói hẳn chỉ lên lớp có đúng một lần, hơn nữa trước sau cũng không quá mười phút đồng hồ mà.

Nụ cười trên mặt Trần Tư Tuyền vẫn không thay đổi:

- Thời gian dài ngắn cũng không thể quyết định chất lượng dạy học mà.

Đường Y Luyến nói:

- Công chúa, ta vừa mới thấy nàng chuẩn bị thức ăn cho hẳn, hai người đã sớm biết nhau rồi sao?

Trần Tư Tuyền lắc đầu:

- Trước giờ không quen biết, nhưng hiện tại hẳn là lão sư của ta, tôn sư trọng đạo là điều hiển nhiên mà. Huống chi...

Nói tới đây, trên đôi môi đỏ mọng của nàng lại nở một nụ cười tươi thắm, gương mặt ửng hồng. Nụ cười rạng rỡ lại càng khiến nàng trở nên xinh đẹp không gì sánh được, làm cho mọi người chung quanh ngây ngất không thôi. Bất quá, nàng kể tiếp lại nói ra một câu suýt nữa làm Đường Y Luyến muốn ngắt đi:

- Huống chi ta đang theo đuổi Cơ Động lão sư. Dĩ nhiên phải đối xử với người tốt hơn một chút chứ.

- Cái gì?

Thanh âm của Đường Y Luyến gần như là tiếng thét chói tai. Nàng mở to hai mắt, nhìn Trần Tư Tuyền như đang nhìn một con quái vật.

- Công chúa, người không nói đùa đấy chứ?

Trần Tư Tuyền nở nụ cười, mặt đỏ bừng nói:

- Ta làm sao dám đem chuyện như vậy ra nói giỡn chứ?

- Nhưng mà....

Đường Y Luyến thật sự không thể nào hiểu nổi ý nghĩ của Trần Tư Tuyền. Nàng dù sao cũng là mỹ nữ đệ nhất thiên hạ, là công chúa của Đông Mộc đế quốc a! Sao lại muốn theo đuổi một tử quỷ?

Lúc này Trần Tư Tuyền lại tiếp tục làm một hành động càng không thể tưởng tượng nổi, khiến cho Đường Y Luyến khiếp sợ đến tột đỉnh. Tuyền công chúa vui vẻ đứng lên, cất cao giọng nói:

- Các vị lão sư, học tỷ, ta có chuyện muốn tuyên bố.

Vốn tiếng kêu kinh ngạc của Đường Y Luyện đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người, lúc này Trần Tư Tuyền lại đứng lên nói chuyện, nhất thời nàng đã trở thành tiêu điểm tuyệt đối của hơn trăm người.

Khuôn mặt ửng đỏ, nhưng giọng nói cực kỳ kiên định, Trần Tư Tuyền đồng dạng nói lớn:

- Ta đang theo đuổi chủ nhiệm lớp chúng ta - Cơ Động lão sư - Hi vọng các vị nữ đồng học không nên tranh đoạt cùng ta. Cảm ơn mọi người.

Nói xong nàng khẽ khom mình hành lễ, sau đó mới khoan thai ngồi xuống.

Yên tĩnh! Tuyệt đối là yên tĩnh!

Những tân học viên lựa chọn nghỉ ngơi tại rừng cây nhỏ lúc này đều sững sờ im lặng đến nỗi một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được.

Lời nói của Trần Tư Tuyền, có thể nói là long trời lở đất. Nó chẳng khác nào tuyên bố Cơ Động thuộc quyền sở hữu của nàng. Nàng nói cho tất cả nữ nhân ở đây, Cơ Động lão sư là của ta, các người ai cũng đừng hòng tranh đoạt.

Nếu như Cơ Động là một lão sư cực kỳ ưu tú và anh tuấn, có lẽ mọi người ở đây còn có thể hiểu mấy phần.

Nhưng mà Cơ Động là ai? Một tên tửu quỷ lôi thôi lếch thếch như một tên khất cái.

Trần Tư Tuyền là loại người nào? Mỹ nữ đệ nhất thiên hạ, công chúa của Đông Mộc đế quốc. Thân phận hai người có sự cách biệt quá lớn.

Nếu như không phải là từ chính miệng vị công chúa này nói ra, tuyệt đối không ai dám tin tưởng đây là sự thật.

Trần Tư Tuyền mỉm cười, ánh mắt liếc về phía Cơ Động cách đó không xa. Nàng thấy rõ ràng, Cơ Động sau khi nghe rõ lời của nàng thì khẽ nhú mày một chút, bất quá lại vẫn tiếp tục uống rượu.

Nàng cũng không sợ bởi vì chính mình tuyên bố quyền sở hữu mà mang đến phiền toái cho Cơ Động.

Những Lão sư và đám học viên trước mắt này có thể mang phiền toái đến cho hắn sao? Đối mặt Sát thần Tu Phổ Nhược Tư mà hắn cũng dám ra tay, huống gì những người này!

Đúng lúc ấy, Tử Thần Tinh đột nhiên vụt đứng lên. Hắn bước đi đến trước mặt Cơ Động và trầm giọng nói:

- Cơ Động lão sư, ta muốn cùng ngài quyết đấu.

Hiên Viên Hâm là người đầu tiên từ trong sững sờ khôi phục lại như cũ, hai mắt hí lại nhìn Cơ Động, khoe miệng toát ra một tia cười lạnh.

Việc Tử Thần Tinh muốn quyết đấu với Cơ Động, cơ hồ đã khiến tất cả nam học viên đều chăm chú nhìn Cơ Động.

Tựa hồ là đang nhớ lại bộ pháp thần kỳ kia của Cơ Động, Tử Thần Tinh rào trước một câu:

- Có bản lĩnh thì hãy chính diện đối kháng cùng ta như một nam nhân chân chính.

Cơ Động ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn hắn. Tử Thần Tinh đột nhiên toàn thân run rẩy, ánh mắt trống rỗng kia của Cơ Động phảng phất như muốn giều cột hắn, hơn nữa lại còn áp chế hoàn toàn linh hồn hắn. Chút dũng khí trong người hắn vừa bùng lên trong nháy mắt đã tan thành mây khói. Hắn theo bản năng lùi về sau một bước.

Cơ Động chậm rãi đứng lên, một cước quét ra, đem đồ ăn và trái cây mà Trần Tư Tuyền bày biện quét bay tứ tung, rồi lạnh lùng nói:

- Không biết tốt xấu!

Hành động này của hắn nhất thời đã chọc giận tất cả nam học viên. Nhất thời mười mấy tên nam học viên cũng đứng lên, cùng Tử Thần Tinh đem Cơ Động vây vào chính giữa.

- Cơ Động lão sư, ngài sẽ phải trả giá đắt vì đã vũ nhục công chúa.

Một gã nam sinh làm âm ỹ lên.

- Các người làm gì vậy? Định làm loạn ở đây hả?

Hiên Viên Hâm rốt cục cũng ra mặt, thanh âm rống giận của hắn nhất thời chấn trụ tràng diện. Dù sao thì Cơ Động cũng là lão sư của Sĩ Họa học viện, ít nhất cũng là người phụ trách thí luyện lần này. Mặc dù hắn cũng rất ghét tửu quỷ này nhưng nói đi cũng phải nói lại, không thể không bao che cho tôn nghiêm của lão sư.

Nhưng lúc này các nam học viên đã có chút bốc đồng. Tai nghe Trần Tư Tuyên tuyên bố theo đuổi Cơ Động, bọn họ đã cực kỳ khiếp sợ và mất mát. Ấy vậy mà Cơ Động chẳng những không chấp nhận mà còn đem thức ăn do Trần Tư Tuyên chuẩn bị cho hắn đá văng khắp nơi.

Oán khí trong lòng bọn họ sao có thể nào nhịn được nữa. Trong lúc nhất thời, đã có không ít học viên bắt đầu xuất ra Âm Dương Miện của mình.

Các nữ đệ tử mặc dù không tỏ thái độ gì, nhưng trong tâm tư cũng muốn xem náo nhiệt. Các nàng đồng dạng cũng không rõ vì sao Trần Tư Tuyên lại theo đuổi một tửu quỷ như vậy? Từ đó các nàng lại càng thêm tò mò về con người của Cơ Động.

Đối mặt chúng học viên vây quanh, Cơ Động vẫn lãnh đạm uống rượu:

- Bản lãnh học không được bao nhiêu, tranh giành tình nhân cũng không làm được. Đám người các người xứng đáng sao?

Vừa nói xong, chân phải Cơ Động khẽ nâng lên rồi giẫm xuống. Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, mặt đất dường như bị trọng chùy ngàn cân giáng xuống, trong tiếng ầm ầm nổ vang, lấy vị trí Cơ Động làm trung tâm, một cỗ sóng chấn động mãnh liệt trong nháy mắt khuếch tán ra tứ phía.

Những học viên này thực lực phổ biến chỉ là Nhị quan, làm sao có thể chống cự được. Trong tiếng kinh hô hỗn loạn, năm mươi tên nam học viên nhất thời ngã rạp ra đất như ngã mạ. Ngay cả các nữ đệ tử cách đó không xa cũng ngã nhào nhào. Chỉ có các chủ nhiệm lớp và Trần Tư Tuyên là còn đứng vững, tất cả đều dùng ắt mắt chăm chú nhìn Cơ Động.

Cơ Động vẫn mang theo bộ dạng tửu quỷ như cũ, tay lại nhấc bầu rượu đổ vào miệng. Giờ khắc này, ánh mắt của mọi người nhìn hắn đã hoàn toàn thay đổi.

Các học viên phần lớn đều lâm vào tâm trạng hoảng sợ. Bọn họ chẳng ai ngờ rằng vị lão sư Cơ Động nhìn chẳng khác nào tửu quỷ này lại có lực lượng hùng hãn như thế.

Nhưng bọn hắn cũng không rõ, tại sao ban đầu trên bảng danh sách nói Cơ Động là Hỏa hệ Ma sư mà bây giờ hắn sử dụng ma kỹ của Thổ hệ?

Nhất cước chấn càn khôn!

Thật nực cười khi bọn họ đi chất vấn người ta. Bọn họ thậm chí ngay cả một người đứng vững cũng không có.

Kinh nghiệm của các học viên sao bằng các lão sư? Học viên nhìn không ra nhưng các lão sư sao lại nhìn không ra chứ?

Cơ Động vốn không sử dụng bất kỳ ma kỹ gì, đó đơn giản chỉ là một cái dậm chân mà thôi.

Không xuất ra dù chỉ là nửa phần thuộc tính ma lực. Một cú dậm chân đơn giản như vậy, các Lão sư cũng khó có ai có làm được.

Có thể đứng ổn định thân hình, trừ Đường Y Luyện và Hiên Viên Hâm, còn các chủ nhiệm lớp khác đều ít nhiều cũng bị chao đảo thân hình, có người thậm chí còn bị chấn lui mấy bước.

Không phóng thích bất kỳ một tia ma lực nào, chứng tỏ đây hoàn toàn thuần túy chỉ là lực lượng của cơ thể mà thôi.

Trời ạ! Chẳng lẽ tên tửu quỷ này là Cự Long sao? Chỉ sợ cũng chỉ có Cự Long trưởng thành mới có được loại lực lượng kinh khủng này.

Chỉ một cái dặm chân! Phải cần mấy vạn cân lực lượng mới có làm ra hiệu quả như thế?

Có thể rõ ràng nhìn thấy từ vị trí chân phải của Cơ Động dặm xuống, vô số vết nứt trong nháy mắt tràn ra khắp nơi.

Người duy nhất không thay đổi nét mặt chính là Trần Tư Tuyền, bởi còn có ai quen thuộc năng lực của Cơ Động hơn nàng chứ?

Nàng dĩ nhiên là biết Cơ Động đã làm như thế nào. Lực lượng cơ thể của Cơ Động mặc dù cường hãn, nhưng cũng không thể cường hãn đến mức có thể phát ra lực lượng mấy vạn cân như vậy.

Hắn đạp một cước kia, tất nhiên là thông qua Dung Hợp Thần Thuật, đem Hỏa Thần song kiếm di chuyển đến đùi phải, lợi dụng sức nặng của song kiếm mà thực hiện cái dặm chân đó.

Cho nên về bên ngoài là hắn xuất ra một cước, nhưng trên thực tế lại là Hỏa Thần song kiếm rơi xuống đất sinh ra hiệu quả như vậy mà thôi. Dĩ nhiên nàng cũng hiểu, Cơ Động đã giữ lại mà không xuất hết lực lượng ra. Nếu như lực lượng của hắn toàn bộ bộc phát ra thì sợ rằng nơi này không còn một người nào có thể đứng được ổn định được.

Ánh mắt các nữ đệ tử nhìn Cơ Động nhất thời phát sinh biến hóa. Một khắc kia trong lòng các nàng còn đang cười nhạo Trần Tư Tuyền, nhưng mà sau một khắc đó, ý nghĩ trong lòng các nàng đã hoàn toàn không thể bình tĩnh nữa rồi. Thân là Ma sư, các nàng tuyệt không giống như các cô gái bình thường mà coi trọng vẻ bề ngoài. Thực lực mới là điều trọng yếu nhất, nhất là khi Cơ Động còn trẻ mà đã có lực lượng như vậy. Khó trách công chúa lại theo đuổi vị Cơ Động lão sư này, thì ra là Cơ Động lão sư có thực lực cường hãn như vậy.

Cơ Động lão sư trong mắt các nàng lúc trước chỉ là một tên tửu quỷ, một tên khát cái. Nhưng bây giờ lại biến thành một vị lão sư có cá tính lập dị mà thôi, chẳng lẽ Cơ Động lão sư đúng là mẫu nhân vật phé tài trong truyền thuyết?

Các nam học viên vẫn nhìn Cơ Động bằng ánh mắt tức giận nhưng sự tức giận ấy đã được bọn họ thu liễm vào bên trong, bởi đơn giản một cước kia đã chấn trụ hoàn toàn bọn họ. Ai còn dám ăn no rồi việc mà đi gây hấn với hắn!

Bọn họ biết rằng vị lão sư bị bọn họ coi như lão tửu quỷ này có lực lượng rất mạnh mẽ và hung hãn.

Ánh mắt Cơ Động bình tĩnh nhìn về phía Hiên Viên Hâm:

- Hiên Viên lão sư, có vẻ như các học viên vẫn chưa mệt, không bằng chúng ta tiếp tục lên đường đi.

Có lẽ là bị một cước kia của Cơ Động chấn nhiếp, Hiên Viên Hâm cũng không nói một câu phản đối, chẳng qua là gật đầu một cách cứng ngắc:

- Tất cả đứng lên, toàn thể lên đường.

Một lần nữa đoàn người lại hướng về núi A Nhĩ Mạn Tư đi tới. Cũng may Hiên Viên Hâm cũng không phải là hạng người bất cận nhân tình, nên chỉ cho các học viên đi bộ thay cho việc chạy bộ lúc trước. Việc đó khiến cho các học viên âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trần Tư Tuyền cũng không để bụng việc Cơ Động đạp đổ thức ăn mà nàng bày ra, vẫn như cũ cùng các học viên đi theo phía sau Cơ Động.

Kim hệ học viên Hầu Tân của Ban một lặng lẽ chạy tới bên cạnh Cơ Động, nở một nụ cười nịnh hót nói:

- Lão sư, một cước kia của ngài mới vừa rồi đã thi triển như thế nào vậy? Có thể dạy cho đệ tử hay không? Lão sư không phải là Hỏa hệ Ma sư sao?

Hầu Tân mặc dù đối với Trần Tư Tuyền cũng có chút tình ý nhưng hắn tự biết rõ với năng lực của mình mà để Trần Tư Tuyền coi trọng thì chỉ là con số không. Vì vậy bất mãn của hắn đối với Cơ Động hầu như là không có, mà ngược lại càng thêm bội phục Cơ Động.

Hướng chỉ hắn am hiểu nhất chính là tốc độ, thích nhất cũng là tốc độ. Bộ pháp Phân Thân Thác Ảnh của Cơ Động tự nhiên cũng giúp hắn học được một chút bề ngoài.

- Người đã tu luyện tương sinh ma lực khổng chế tới mức mười thành chưa?

Cơ Động quét mắt nhìn hẳn.

- Ách, còn chưa đạt được.

Hầu Tân gãi gãi đầu nói tiếp:

- Lão sư, con nhất định sẽ cố gắng!

- Quay về đội ngũ đi.

Thanh âm của Cơ Động vẫn lãnh đạm như cũ.

Hầu Tân cười hắc hắc nói:

- Cơ Động lão sư, sau này con sẽ theo ngài lẫn lộn. Con tin tưởng ánh mắt của học trưởng chắc chắn là không sai. Lão sư ngài nhất định là một vị cường giả. Sau này lão sư dạy con tu luyện như thế nào con liền tu luyện như thế đó.

592. Chương 336 Tuyên Công Chúa: “lão Sư, Ta Muốn Tắm!”

Dĩ nhiên, cứ như vậy hẳn cũng nhận được sự khinh bỉ của những gã nam học viên mà cầm đầu là Tử Thần Tinh.

Đương nhiên, bọn họ cũng không phải người ngu, bao gồm cả Tử Thần Tinh cũng không ai dám nói muốn quyết đấu với Cơ Động nữa.

Tất cả các lão sư cùng hơn trăm học viên trong chuyến đi này tuyệt đại đa số ai cũng sinh ra sự tò mò mãnh liệt đối với thực lực của Cơ Động.

Bởi bọn họ chưa từng thấy qua Cơ Động xuất ra hình dạng Âm Dương Miện của hẳn.

Trần Tư Tuyên cũng không bởi vì thái độ thô bạo cùng lạnh như băng của Cơ Động mà không đến gần hẳn, mỗi lần chỉ cần đến lúc nghỉ ngơi, nàng đều chủ động đưa thức ăn và rượu lên, hơn nữa cũng không hề nói chuyện hay quấy rầy Cơ Động.

Cơ Động cũng không khách khí, rượu thì cứ uống nhưng thức ăn thì lại không dùng.

Bởi vì học viên đông đảo, hơn nữa vì lịch lãm nên dọc theo con đường này, Hiên Viên Hâm căn bản không có tìm thành trấn để nghỉ ngơi, mà đều đi những con đường nhỏ hay những nơi hoang dã, thức ăn chính là lương khô. Qua hai ngày, các học viên đã có chút chịu không nổi. Bất quá khoảng cách đến mục tiêu của chuyến đi này cũng càng ngày càng gần, nhiều nhất chỉ cần nửa ngày là có thể đến nơi.

Lúc này đã vào giữa trưa, mặt trời đã lên cao giữa không trung. Nam Hỏa đế quốc vốn là một trong năm quốc gia có nhiệt độ nóng nhất, khí trời nóng nực làm các học viên trong lúc nghỉ ngơi hơi có cảm giác buồn ngủ. May là lần này bọn họ lựa chọn nghỉ ngơi tại địa điểm là ở bên cạnh một dòng suối nhỏ. Nước trong suốt thấy đáy, nếu như không phải là Hiên Viên Hâm còn chưa hạ lệnh tự do hoạt động, sợ rằng đã có học viên xông về dòng suối nhỏ đó rồi.

- Lần này ta cho mọi người nghỉ ngơi một canh giờ, khoảng cách chúng ta còn cách mục tiêu chừng 100 cây số, phải tận dụng lần nghỉ ngơi và hồi phục này để hăng hái tinh thần lên! Khuya hôm nay sẽ tới núi A Nhĩ Mạn Tư do đó sẽ không thời gian để nghỉ ngơi nữa. Học viên nào tụt lại phía sau thì lần đánh giá thành tích thí luyện này sẽ được báo lên là không hợp cách!

Thanh âm Hiên Viên Hâm lạnh lẽo làm các tân học viên hít một hơi thật sâu. Một hơi lên đường 100 cây số, có còn để cho người ta sống hay không nữa? Lấy tốc độ trước mắt của bọn họ, mỗi canh giờ đi được hai ba mươi cây số thì ít nhất phải bốn canh giờ mới có thể chạy tới a!

Hiên Viên Hâm nói xong cũng không để ý tới phản ứng của các học viên, mà đi tới một chỗ nhắm mắt ngồi xuống dưỡng thần.

Mặc dù các học viên bất mãn trong lòng, nhưng rất hiển nhiên, dòng suối nhỏ trong suốt kia đối với bọn họ có lực hấp dẫn còn lớn hơn một chút. Đã có mấy con khỉ nhin không được, trực tiếp hét lên rồi xông về phía dòng suối nhỏ, trực tiếp lao vào dòng nước trong suốt mát mẻ ấy.

Đường Y Luyện bắt đầu dĩ lặc đầu nói:

- Nam sinh rửa mặt tại hạ du, không được đến thượng du! Nữ học viên đến thượng du rửa mặt, các chủ nhiệm lớp tự quản lý học viên lớp mình đi!

Không thể tắm uyên ương cũng không sao. Không chỉ các nam học viên tràn đầy nhiệt tình đối với dòng suối nhỏ này, mà các nữ đệ tử đã bồn ba hai ngày nay lại càng nhanh chóng muốn tắm rửa, làm sạch thân thể của mình.

Trần Tư Tuyền vẫn đi cạnh Cơ Động như trước, mang một bình rượu đưa cho hắn, nhưng lần này cũng không lấy thức ăn ra mà lại lấy ra một bộ y phục màu trắng, chỉ nhìn qua chất liệu là đã biết là hàng thượng phẩm.

- Lão sư, nước của dòng suối nhỏ kia tựa hồ rất tốt đó, người cũng đi tắm rửa một chút đi.

Thanh âm Trần Tư Tuyền rất ôn nhu. Lấy nhan sắc tuyệt mỹ của nàng cộng thêm bộ dạng rung động lòng người, thật sự khiến cho người khác khó có thể sinh ra ác cảm.

Cơ Động dù gì cũng uống của người ta không ít rượu, cùng nhau hành tẩu mấy ngày làm tinh thần của hắn quả thật cũng khá hơn một chút. Xem thế giới bên ngoài một chút còn hơn là mỗi ngày đau khổ trong nội tâm.

- Vô công bất thụ lộc!

Cơ Động thần nhiên nói.

Trần Tư Tuyền tiến tới bên cạnh Cơ Động, thấp giọng nói:

- Lão sư, Tư Tuyền có việc muốn nhờ người, coi như là ta dùng này bộ quần áo cùng người trao đổi nhé?

Cơ Động thoáng liếc nàng, thấy Trần Tư Tuyền nở nụ cười xấu hổ bèn không khỏi mỉm cười tự nói mình ngốc. Sự hoàn mỹ của Trần Tư Tuyền vốn không giống với sự hoàn mỹ của Liệt Diễm. Liệt Diễm đẹp, là cái đẹp siêu phàm thoát tục, là sản phẩm của tiên giới, còn vẻ đẹp của Trần Tư Tuyền thì chân thật hơn, so Liệt Diễm cao cao tại thượng hay cùng với Đất Kỷ thì ngược lại. Trần Tư Tuyền làm cho người ta cảm thấy chân thật, càng làm cho mọi người muốn đến gần nàng.

Cơ Động mặc dù phong bế nội tâm, nhưng cũng không ảnh hưởng đến cảm thụ thị giác của hắn, hơn nữa đồng dạng là hoàn mỹ nhưng mỗi khi thấy Trần Tư Tuyền, hắn lại không tự chủ được mà hồi tưởng lại đoạn thời gian mà mình và Liệt Diễm ở chung. Đây cũng là nguyên nhân hai ngày nay hắn đã bắt đầu không quá bài xích vị Tuyền công chúa này.

- Chuyện gì?

Cơ Động vừa uống rượu, vừa bình thần hỏi.

Trần Tư Tuyền nở nụ cười, khuôn mặt ửng đỏ, thanh âm càng thêm nhỏ đi vài phần:

- Ta cũng muốn tắm, nhưng mà ta sợ có người nhìn lên. Lão sư, người có thể giúp ta trông chừng quần áo một chút hay không?. Nhân tiện cũng đừng để cho người khác đến gần.

- Hả?

Lần này, ngay cả đến Cơ Động vẫn hơi bị kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía Trần Tư Tuyền:

- Ta cũng là người vậy?

Hắn hiển nhiên là đang hỏi Tuyền công chúa, chẳng lẽ người sẽ không sợ ta nhìn lên hay sao?

Trần Tư Tuyền khẽ cúi đầu, trong lòng thầm mắng:

“Ngốc ạ, người ta vốn là muốn cho người nhìn mà!”

Nhưng ngoài miệng thì lại ngập ngừng nói:

- Lão sư là chính nhân quân tử, ta tin tưởng ngài!

Đối với thái độ của nàng hai ngày nay, Cơ Động rất hài lòng. Xem ra Trần Tư Tuyền này quan hệ với người khác cũng giống như là phương pháp tu luyện ma lực. Trong quá trình tu luyện, khi tích lũy đủ lực lượng thì nhất định dĩ nhiên sẽ như nước chảy thành sông, tạo nên sự biến đổi về chất. Huống chi bản thân nàng bây giờ đã hoàn mỹ, không còn tở hào nào giống như trước kia, hơn nữa lại có là thân thể loài người, cũng đối với thân thể và thân phận này hết sức hài lòng. Lấy thân thể loài người cùng Cơ Động ở chung một chỗ, chẳng phải là tốt hơn sao? Sự bài xích của Cơ Động đối với nàng hai ngày qua rõ ràng đã bớt đi một chút, nàng nhạy cảm như thế sao lại không cảm giác ra chứ. Theo nàng thấy không bao lâu nữa, Cơ Động sẽ từ từ tiếp nhận mình. Mặc dù cảm giác như vậy làm nàng mơ hồ có chút không thoải mái nhưng dù sao có thể cùng người mình yêu ở cùng một chỗ, nàng vẫn có thể gắng sức mà làm.

Cùng lúc tinh thần dần dần thanh tĩnh, phần tâm tình liệt phế bị thương từ từ chôn vào chỗ sâu nhất trong nội tâm, thần trí Cơ Động cũng dần dần trở nên tỉnh táo. Hắn luôn luôn là người lạc quan, tinh thần đã khôi phục một chút thì tự nhiên cũng không muốn mình cứ suy sụp như vậy. Trong lòng hắn hơi suy tư chốc lát rồi gạt đầu với Trần Tư Tuyền:

- Được rồi. Ta cùng người đi!

Trong lòng Trần Tư Tuyền mừng rỡ. Nàng rõ ràng cảm giác được mình phảng phất như vừa tiến thêm một bước thật dài trên đường đến mục tiêu, trước tiên thu bộ quần áo cảm trong tay kia vào trong trữ vật giới chỉ rồi cao hứng chạy về phía thượng du.

Cơ Động đi theo phía sau Trần Tư Tuyền, vừa định tạm thời rời khỏi nơi hạ trại thì lại bị Hiên Viên Hâm ngăn cản.

- Cơ Động lão sư, ngài muốn đi đâu?

Hiên Viên Hâm đứng ngăn trước mặt Cơ Động.

Không đợi Cơ Động trả lời, Trần Tư Tuyền đã dừng bước lại, giải thích:

- Hiên Viên Lão sư, ta muốn đi vệ sinh thân thể một chút, nhờ Cơ Động lão sư thủ hộ cho ta!

Ánh mắt Hiên Viên Hâm hơi đổi, sự ghen tỵ nồng đậm chợt lóe lên rồi biến mất. Hắn cũng là nam nhân, đối với Trần Tư Tuyền hoàn mỹ như vậy cũng đồng dạng không có chút kháng cự nổi. Vừa nghe nàng đề cho Cơ Động cùng đi tắm, điều này đối với Hiên Viên Hâm thật sự là một sự đả kích lớn.

Thanh âm chợt trở nên lạnh lùng, Hiên Viên Hâm nói:

- Cơ Động Lão sư, nữ học viên cùng các Lão sư đều ở thượng du tắm rửa, người cũng đi tới sợ rằng không thích hợp.

Trần Tư Tuyền ngắt lời hắn nói:

- Chúng ta sẽ đi vòng qua, đến địa phương cao hơn một chút. Hiên Viên lão sư không cần lo lắng. Ta sẽ giám sát Cơ Động lão sư !

Hiên Viên Hâm cả giận nói:

- Tuyền công chúa, người bây giờ là một học viên của học viện, xin chú ý thân phận và sức ảnh hưởng của người. Nếu như người đề vấn đề quan hệ nam nữ làm ảnh hưởng đến học viện thì học viện cũng không thể nào thoát tội.

Trần Tư Tuyền sắc mặt trầm xuống nói:

- Hiên Viên Hâm, khi nào đến phiên người giáo huấn ta? Người là ai? Người là chủ nhiệm của ta lớp sao? Cút ngay! Chớ ngoan không cản đường!

- Người, người vừa nói gì?

Con mắt của Hiên Viên Hâm trọn tròng mà nhìn Trần Tư Tuyền, hấn chẳng thể nào nghĩ tới vị công chúa hết sức ôn nhu này thế nhưng lại đột nhiên mắng hấn. Đây quả thực là phá vỡ hình tượng a.

Trần Tư Tuyền cũng có chút bất đắc dĩ, trong lòng thầm nghĩ, xem ra mình đã bị suy nghĩ của thân thể trước kia ảnh hưởng rất lớn. Những lời nàng mới vừa nói mới chính là bản sắc của Đông Mộc Thánh nữ. Ở trong hoàng cung của Đông Mộc đế quốc, hoàng thất trực hệ đều xưng hô nàng là Đông Mộc Ma nữ a.

- Ta nói, mời người tránh ra. Chuyện của ta, chỉ có Cơ Động lão sư mới có tư cách quản.

Trần Tư Tuyền vừa nói vừa đi tới bên cạnh Cơ Động.

Hiên Viên Hâm giận đến toàn thân phát run:

- Trần Tư Tuyền, ngươi mặc dù là công chúa, nhưng nơi này là Nam Hỏa đế quốc. Ngươi thật là không biết tôn sư trọng đạo, ta có quyền đối lần thí luyện kiểm tra này của ngươi nhận xét ngươi không vượt qua!

- Tùy tiện đi.

Trần Tư Tuyền tựa hồ bất mãn nói. Cái gì mà thành tích kiểm tra với đánh giá, đối với nàng mà nói có hữu dụng sao? Vừa nói nàng vừa lôi Cơ Động đi.

Cơ Động vẫn không lên tiếng mà nhìn Trần Tư Tuyền cùng Hiên Viên Hâm đấu vô mồm, không biết tại sao nội tâm thống khổ kia vào giờ khắc này lại bùng nổ vài phần.

- Vậy các ngươi cũng không thể đi. Ta muốn cho ngươi cùng hấn phải chịu trách nhiệm.

Hiên Viên Hâm giang hai tay, lại một lần nữa ngăn cản Cơ Động cùng Trần Tư Tuyền.

Ánh mắt Trần Tư Tuyền trở nên lạnh lẽo, buông tay Cơ Động ra, tiến lên một bước nói:

- Nói như vậy tức là Hiên Viên lão sư cảm thấy không thoải mái. Ta đây cũng muốn thỉnh giáo một chút.

Vừa nói Trần Tư Tuyền vừa vung tay phải lên, trên ngón giữa là bảo thạch trữ vật giới chỉ màu xanh biếc tỏa sáng hào quang, một đạo xích quang chợt hiện ra trước mặt nàng, Trần Tư Tuyền vừa sải bước tới cả người đã tiến vào giữa đạo lục quang kia. Sau một khắc, vàng sáng nồng đậm trong nháy mắt dung nhập vào thân thể của nàng. Âm thanh leng keng mà thanh thúy, một bộ lục sắc khải giáp đã bao trùm toàn thân của nàng.

Thấy bộ giáp này, ngay cả ánh mắt trống rỗng kia của Cơ Động cũng xuất hiện một tia ba động rất nhỏ, bởi vì bộ giáp này? Giáp trụ này chẳng những là Thứ Thần Khí, hơn nữa về phẩm chất còn là một bộ cực phẩm Thứ Thần Khí.

Khí tức sinh mệnh nồng đậm trong nháy mắt tỏa ra, tựa hồ vào giờ khắc này chung quanh tất cả thực vật cũng đã tan ra cùng làm một thể với Trần Tư Tuyền. Ma lực ba động Nồng đậm chợt dâng lên, Ất Mộc Đồ Đằng Lục Hợp hóa thành hình dáng sáu cánh hoa hình Ngọc Liên lặng lẽ hiện ra phía sau lưng nàng.

Ngọc Liên màu trắng phụ trợ cho khải giáp lục sắc, lúc này Tuyền công chúa nguyên bản hoàn mỹ thì giờ đây lại càng thêm vài phần anh khí. Lục quan Ất Mộc Âm Miện ở trên đỉnh đầu ngưng tụ với quang huy lóng lánh.

Đây là lần đầu tiên sau khi tiến vào Sí Hỏa Học Viện nàng thể hiện ra thực lực của mình.

Nhìn cánh hoa Ngọc Liên sau lưng Trần Tư Tuyền, ánh mắt Cơ Động không khỏi run rẩy mãnh liệt. Phảng phất vào giờ khắc này trước mắt hấn Ngọc Liên đã biến thành Hồng Liên, đồng dạng cũng là hoa sen a! Ánh mắt của hấn dần dần có chút mơ hồ, tựa hồ trước mắt Trần Tư Tuyền đã biến thành Liệt Diễm. Hấn lảo lảo trong miệng rồi không khỏi kêu lên:

- Liệt Diễm!

Trần Tư Tuyền thật vất vả mới có thể tranh thủ có cơ hội thân cận cùng Cơ Động nhưng lại bị Hiên Viên Hâm ngăn cản, trong lòng là nàng cực kỳ ảo não, cho nên mới chuẩn bị xuất thủ dạy dỗ vị Hiên Viên lão sư này một chút. Nhưng là phía sau đột nhiên truyền đến tiếng kêu làm tâm thần nàng rung mạnh, theo bản năng quay đầu lại hướng Cơ Động nhìn lại. Chẳng lẽ, hấn nhận ra ta?

Ánh mắt Cơ Động vẫn trống rỗng như vậy nhưng trong sự trống rỗng ấy lại nhiều thêm một phẩm thâm tình đang nhìn chăm chú vào mình.

Không, không, người không thể nhận ra ta, trong lòng Trần Tư Tuyền không khỏi lạnh giá, một khi Cơ Động nhận ra thân phận Liệt Diễm của nàng, như vậy Tà Ác Chi Thần sẽ làm cho hắc hình thần câu diệt a!

- Lão sư?

Cơ Động đột nhiên chấn động từ trong ảo tưởng tỉnh táo lại, sự thâm tình trong mắt trong nháy mắt biến mất, thanh âm lại trở nên lạnh lùng:

- Không có gì.

- Lục quan?

Hiên Viên Hâm vào lúc này mới nhớ tới, trong âm thanh của hắc trần đầy cảm xúc khiếp sợ ba động. Hắc trần lần không ngờ, vị này Tuyền công chúa này đã có tu vi cấp bậc đã là Lục quan, nàng mới bao nhiêu tuổi? Mười tám tuổi hay là mười chín tuổi? Lấy tu vi của nàng như thế, còn cần đến Sí Hỏa Học Viện tới học tập làm gì?

Trần Tư Tuyền thấy phản ứng của Cơ Động, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nàng hiểu hắc trần không có nhận ra mình mà hắc trần là bởi vì mình mà đang nhớ tới Liệt Diễm mà thôi.

Ánh mắt một lần nữa chuyển hướng Hiên Viên Hâm :

- Hiên Viên lão sư, có muốn kiểm tra một chút thực lực của ta hay không?

Vừa nói, hai tay nàng khẽ làm ra động tác hướng về phía trước, nhất thời chung quanh trong phạm vi mấy chục thước, một cây thanh đăng trong nháy mắt chui ra. Trên người nàng, áo giáp lục sắc nhanh chóng xuất hiện hoa văn màu xanh nhạt, ba động của Át Mộc ma lực nồng đậm làm không khí nhất thời trở nên ngưng tụ.

Đúng lúc này Cơ Động đột nhiên tiến lên một bước, đi tới bên cạnh Trần Tư Tuyền:

- Chúng ta đi thôi!

Vừa nói hắc trần vừa kéo tay Trần Tư Tuyền trực tiếp đẩy vai Hiên Viên Hâm ra. Hiên Viên Hâm bị hắc trần đẩy một cái lảo đảo, nhìn lại thì Cơ Động đã mang Trần Tư Tuyền đi rồi.

Sắc mặt Hiên Viên Hâm nhất thời trở nên khó coi, mặc dù khải giáp trên người Trần Tư Tuyền đã chuẩn bị công kích, nhưng hắc trần vẫn cố nén mà không phát tác ra. Thực lực Trần Tư Tuyền đã làm hắc trần kinh ngạc thật lớn. Một học viên Lục quan thì có ý nghĩa như thế nào? Cho dù động thủ, coi như là mình thắng cũng chẳng có thể diện gì. Vạn nhất nếu bị thua thì sau này làm sao còn mặt mũi đặt chân lên học viện? Ma lực của hắc trần mặc dù mạnh hơn Tuyền công chúa nhưng mà người ta là công chúa hắc trần thật có thể toàn lực ứng phó động thủ sao? Huống chi khải giáp trên người Trần Tư Tuyền rõ ràng không phải là phàm phẩm, có vũ khí ma lực như vậy sợ rằng mình căn bản cũng không có cơ hội chiến thắng. Xuất thủ lúc này chỉ tự rước lấy nhục mà thôi. Lúc này, tất cả học viên đều đến bên dòng suối tẩy rửa thân thể của mình, do đó vẫn chưa có người nào chú ý tới bên này. Vì thế hắc trần cũng chỉ có thể lựa chọn lùi bước mà thôi.

Trần Tư Tuyền cùng Cơ Động vòng qua nơi mà các nữ học viên cùng các lão sư tắm rửa đến nơi cao hơn để không bị người khác nhìn thấy, bởi bị lộ hàng cho người thấy chính là vấn đề quan trọng giữa thượng du và hạ du.

593. Chương 337 Tái Kiến Diệt Tuyệt Chiến Thần!

Trần Tư Tuyền dừng chân bên cạnh một dòng suối nhỏ trong suốt rộng cỡ ba bốn thước, nơi nước sâu nhất bất quá chỉ một thước mà thôi. Dòng suối trong suốt thấu thấy đáy, thỉnh thoảng có một vài con cá nhảy lên làm cho tiếng nước chảy nơi đây thêm động lòng người và càng tăng thêm vài phần sức sống.

Đối diện dòng suối nhỏ là một gò đất cây cỏ mọc um tùm, mà bên phía Cơ Động lại có một mảnh rừng thưa. Không khí yên tĩnh và trong lành càng làm cho tinh thần người ta thêm sảng khoái .

- Nếu như Liệt Diễm còn sống thì tốt biết mấy...!!!

Cơ Động không thể nén lòng mà sinh ra ý nghĩ này. Nếu như Liệt Diễm còn sống, được cùng nàng ở địa phương non xanh nước biếc và yên tĩnh như thế này thì đó là một chuyện tuyệt vời đến nhường nào. Vừa nghĩ tới Liệt Diễm, trong lòng Cơ Động không tự chủ được lại đau đớn, sắc mặt hần dần tái nhợt nhưng bất quá bị mái tóc trắng che khuất cho nên không bị Trần Tư Tuyền phát hiện mà thôi.

- Lão sư, ta muốn tắm rửa, người không nên nhìn lén đó nha!

Trần Tư Tuyền thử thăm dò nói.

Cơ Động bình tĩnh trong mạch suy nghĩ miên man, yên lặng gật đầu nhìn gương mặt trắng nõn mang theo vẻ đặc ý của nàng rồi hần xoay lưng về phía dòng suối nhỏ.

Trên môi Trần Tư Tuyền hiện ra một nụ cười mỉm đầy giảo hoạt. Tắm không phải là chính mà đến gần Cơ Động mới là mục tiêu chân chính của nàng.

- Lần này, ta xem huynh còn ngăn chặn thế nào?

Vừa nghĩ, nàng chuẩn bị bắt đầu cởi quần áo.

Đúng lúc này, bất chợt Cơ Động đột nhiên quay người lại, nắm chặt vai nàng:

- Chờ một chút!

Trần Tư Tuyền bị sợ hết hồn, đôi tay đang chuẩn bị cởi quần áo nhất thời dừng lại. Sau một khắc, nàng chỉ cảm thấy mắt hoa lên thì Cơ Động đã lắc mình vọt ra. Không phải hần vọt tới phía trước mà là phóng người vào khoảng không, có thể nói là thân thể hần chợt bắn lên cao mười thước, cả người cứ đứng thẳng như vậy đón gió, không cần phải thi triển Phượng Vũ Long Xà Biến nhưng vẫn lẫm lẫm không mà đứng.

Trần Tư Tuyền mơ hồ có thể cảm giác được ở trên người hần tựa hồ có một cỗ khí lưu nâng thân thể của hần lên cao, trong mắt nàng toát ra một tia kinh ngạc. Thời gian nửa năm nay hần vẫn ở tình trạng say bết nhè như vậy, nhưng thực lực lại phảng phất như tiến vào một cảnh giới khác.

Cơ Động đương nhiên không hề tu luyện nhưng hần đã từng trực tiếp quan sát trận chiến giữa Liệt Diễm và Sát thần Tư Phổ Nhược Tư. Trận chiến ấy đối với hần thật sự tạo ra sự rung động quá lớn, tất cả tràng diện không khỏi khắc thật sâu ở trong lòng hần, vô hình chung đã tạo ảnh hưởng tới sự linh ngộ của Hỗn Độn Chi Châu thêm một bước mới.

- Đi ra ngoài...!!!

Cơ Động lạnh lùng hướng về phía trong rừng cây quát lên. Ánh mắt trống rỗng trong nháy mắt trở nên sắc bén, cả người giống như một lưỡi đao, sát khí hung mãnh cơ hồ bộc phát trong nháy mắt.

Thật ra thì ngay cả chính hần cũng không biết. Sau khi hần lấy Hỏa Thần Song Kiếm hợp bích phong ấn thần thức Sát thần Tư Phổ Nhược Tư, Hỏa Thần kiếm đã khôi phục hình thái chân chính thành thần khí cấp bậc chủ thần, trực tiếp dung nhập vào ở trong cơ thể hần đã không còn là Hỏa Thần Chi Kiếm trước kia, mà là hơi thở của Sát Thần. Sự biến hóa ngầm đó đã ảnh hưởng tới Hỏa Thần Chi Kiếm cũng như ảnh hưởng tới bản thân Cơ Động.

Hần vẫn ở trong tình trạng say rượu mà sống qua ngày, căn bản không chân chính cảm nhận được quá trình biến hóa trên người mình. Bất luận là khí chất hay là thực lực, cũng do ảnh hưởng này mà tăng lên đến một trình độ tương đối. Lúc này đột nhiên phát ra, ngay cả chính hần cũng lấy làm kinh hãi.

Áp chế tạo thành sát khí như thực chất so với Cực Hạn Song Hỏa thuộc tính áp chế không kém nhau nhiều lắm. Hơi thở lạnh như băng tựa hồ làm cho không khí cũng xuất hiện thêm một tầng sương vụ nhàn nhạt.

Cơ Động đã thật lâu không có sử dụng linh hồn lực của mình nhưng lúc này hần vì hộ pháp cho Trần Tư Tuyền đi tắm, theo bản năng dùng linh hồn lực quét qua chung quanh, nhất thời phát hiện mục tiêu.

Một đạo thân ảnh thanh sắc từ trong rừng cây chậm rãi đi ra, nhìn Cơ Động kinh ngạc nói:

- Có thể nói cho ta biết, người làm như thế nào phát hiện được ta?

Thấy người này, Cơ Động nhất thời cau mày. Người này đương nhiên hắn biết, chính là vị Chiến thần Trần Long Ngạo của Diệt Tuyệt quân đoàn kia.

Lúc này Trần Long Ngạo cũng không mặc khôi giáp mà chỉ là một thân trang phục màu xanh. Ở trong rừng cây, hắn phẳng phất như cùng chung quanh thực vật hòa làm một thể vậy. Cùng với lần trước lúc chiến đấu mà so sánh thì thực lực của hắn rõ ràng rất tiến bộ.

Thật ra thì Trần Long Ngạo tiến bộ như vậy cũng coi như là do Cơ Động ban tặng. Cùng Cơ Động đại chiến một cuộc, mặc dù hắn bị thương nặng nhưng thực chiến lại làm cho cảnh giới của hắn lần nữa làm đột phá. Mặc dù khoảng cách Cửu quan còn có một đoạn không ngắn, nhưng thực lực thì tăng lên so với tốc độ tu luyện trước kia của hắn nhanh hơn không biết bao nhiêu.

Trần Long Ngạo rất khó chịu. Hắn xuất hiện ở chỗ này, đương nhiên vì phải bảo vệ Trần Tư Tuyên. Mặc dù hắn không có tiến vào Sí Hỏa Học Viện, nhưng Trần Tư Tuyên xuất ngoại thí luyện, hắn làm sao có thể không cùng đi ra ngoài. Nhưng bởi vì có sự tồn tại của Cơ Động, cho nên hắn cũng không có tới quá gần.

Hắn cũng không biết Cơ Động cùng Trần Tư Tuyên tới bên cạnh dòng suối nhỏ làm gì nên tiềm phục tại địa phương chừng ngoài hai trăm thước, trong lòng đang suy nghĩ “Công Chúa Điện Hạ sẽ không coi trọng người này chứ? Mặc dù tiểu tử này trước kia quả thật rất cường hãn, nhưng bây giờ nhìn lại thì có cái gì đó hết sức không đúng, không thể để cho công chúa và hắn ở chung một chỗ a! Phải biết rằng, Công Chúa Điện Hạ đã có hôn ước rồi.”

Trần Long Ngạo làm sao cũng không nghĩ tới, là một cường giả Thiên sư Bát quan Mộc Hệ, núp trong rừng cây và lại có khoảng cách hai trăm thước mà vẫn bị phát hiện. Hắn thật sự là không rõ Cơ Động làm sao phát hiện mình? Hơn nữa trên người Cơ Động trong nháy mắt bộc phát ra sát khí kinh khủng áp chế hắn, thậm chí làm hắn có cảm giác không thở được. Vốn dĩ hắn cho rằng tu vi cùng cảnh giới của mình sau khi tăng lên đã đủ đánh một trận cùng Cơ Động, nhưng bây giờ nhìn lại thì thực lực của đối phương tựa hồ so với mình còn kinh khủng hơn nhiều.

- Người cái gì cũng không cần nói, bởi vì người chết thì không cần thiết phải nói quá nhiều!

Thanh âm Cơ Động chợt trở nên lạnh lẽo, kim quang chói mắt từ trên người hắn đã bộc phát. Trừ sát khí áp chế ở ngoài làm Trần Long Ngạo vừa quen thuộc vừa sợ hãi, chính là thuộc tính áp chế lần một lần nữa xuất hiện.

Lần trước Trần Long Ngạo dẫn người đuổi giết Sâm yêu, mối thù này Cơ Động không bao giờ quên. Ở chỗ này chạm trán Trần Long Ngạo, hắn dĩ nhiên không có tính toán bỏ qua cho đối phương, nhất là Trần Long Ngạo tiềm phục tại đây với mục đích không rõ ràng.

- Cơ Động Lão sư, đừng động thủ. Trần thúc không có địch ý đâu!

Trần Tư Tuyên tung người tiến lên, gấp giọng nói.

Thời điểm nàng là Liệt Diễm thì tự nhiên đối với Trần Long Ngạo không có bất kỳ hảo cảm gì, nhưng bây giờ nàng là Trần Tư Tuyên. Trong trí nhớ Trần Tư Tuyên, Trần Long Ngạo đối với nàng vô cùng tốt mà nàng bây giờ cũng không có chút nào ác cảm nào với vị Diệt Tuyệt Chiến thần này. Nàng có thể rõ ràng cảm giác được Trần Long Ngạo đối với nàng có phần cứng chiều.

- Hả?

Cơ Động có chút nghi ngờ nhìn hướng về Trần Tư Tuyên.

Trần Tư Tuyên chặn lại nói:

- Trần thúc hắn là tới bảo vệ cho ta. Trần thúc, ta không phải đã nói là người không cần tới đây sao? Có Cơ Động lão sư ở đây, ta sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào đâu!

Trần Long Ngạo chân mày nhíu lại:

- Công Chúa điện hạ, người này rất nguy hiểm, người không thể đến gần hắn! Ta xem ra người hay là người cùng ta trở về nước đi!

Trần Tư Tuyền cố chấp nói:

- Không được, phụ hoàng đã đáp ứng để cho ta đi ra ngoài khuây khỏa hai năm, tại sao có thể bây giờ lại trở về?

Đúng lúc ấy thì Cơ Động mở miệng nói:

- Trần Tư Tuyền, người tránh ra! Bất kể người cùng hãn là quan hệ như thế nào, hôm nay ta cũng sẽ không bỏ qua cho hãn! Người có biết tay của hãn đã dính bao nhiêu máu tươi không?

Trần Tư Tuyền trong lòng cả kinh. Từ trong giọng nói lạnh như băng của Cơ Động, nàng đã cảm giác rõ ràng được hãn sẽ không từ bỏ ý đồ rồi.

- Cơ Động lão sư, ngài đừng hiểu lầm, Trần thúc lần trước cùng người xung đột cũng là bởi vì vâng mệnh của thúc thúc ta. Cho dù người muốn trách, cũng phải đi trách thúc thúc ta mới đúng chứ! Trần thúc là quân nhân, người chỉ biết là phục tùng mệnh lệnh mà thôi.

Nghe nàng những lời này, bất luận là Cơ Động hay là Trần Long Ngạo cũng đều hơi sững sờ. Cơ Động lập tức nghĩ đến chính là Trần Tư Tuyền tại sao phải chủ động đến gần mình, hiển nhiên là đã nghe Trần Long Ngạo thuật lại chuyện của mình. Khó trách nàng tại sao lại muốn đến gần một tửu quỷ như hãn.

Về phần Trần Long Ngạo thì lại càng là kinh ngạc hơn. Hãn căn bản là cho tới bây giờ chưa từng cùng Trần Tư Tuyền nói chuyện về Cơ Động, Công chúa điện hạ làm sao mà biết được?

Thân hình Cơ Động chậm rãi từ không trung hạ xuống, hừ lạnh một tiếng:

- Công chúa Đông Mộc đế quốc? Với thân phận này, người cho là mình có thể ngăn cản ta động thủ sao? Ta bất kể là người nào ra lệnh cho hãn, chết ở trên tay hãn và trên tay Diệt Tuyệt quân đoàn là ngàn vạn Sâm yêu, thù này không thể không báo!

Trần Tư Tuyền động thân phóng đến ngăn giữa Cơ Động và Trần Long Ngạo. Hai cánh tay nàng dang ra, hai mắt ngưng trọng nhìn Cơ Động:

- Cơ Động lão sư, ngài muốn giết Trần thúc thì trước hết hãy giết ta đi! Trần thúc từ nhỏ rất thương ta, ta không thể nhìn hãn chết ở trong tay ngài...

Trần Long Ngạo rất cảm động. Hãn mặc dù hết sức thương yêu Trần Tư Tuyền, bất quá tính cách của vị Công chúa điện hạ này nóng như lửa nên cho tới bây giờ cũng không biểu lộ tình cảm đối với bất kỳ người nào. Hãn không nghĩ tới ở nơi này, vào thời khắc mấu chốt hiện tại nàng lại ngăn chặn ở trước mặt mà bảo vệ mình.

- Công chúa điện hạ, người mau tránh ra, chuyện này để ta tới xử lý! Hãn muốn giết ta, cũng không dễ dàng như vậy đâu...!!

Rất rõ ràng, Trần Long Ngạo cũng không đủ tự tin với chính bản thân mình, nếu không hãn tự sẽ không nói ra những lời như vậy.

- Không, ta không đồng ý!

Trần Tư Tuyền cố chấp nói:

- Cơ Động lão sư, mặc dù Diệt Tuyệt quân đoàn giết Sâm yêu nhưng mà chẳng lẽ người cũng chưa giết qua chiến sĩ của Diệt Tuyệt quân đoàn sao? Oan oan tương báo khi nào mới hết? Trần thúc của ta chẳng qua chỉ vâng mệnh mà làm, chẳng lẽ người thì không thể bỏ qua cho hãn? Người uống của ta cũng không ít rượu rồi, cứ xem như là trả thù lao cho ta có được không? Bỏ qua cho Trần thúc lần này đi!

Nghe được chữ “rượu” này, thần sắc lạnh lẽo trong mắt Cơ Động hơi hòa hoãn mấy phần, lạnh lùng liếc Trần Long Ngạo một cái:

- Đừng để cho ta gặp lại người nữa! Trần Tư Tuyền, lần sau cô không được viện dẫn lý lẽ này nữa, sau này cũng không cần cho ta thêm rượu.

Hãn chưa bao giờ nguyện ý thiếu người ta cái gì, đã uống rượu của người ta thì lần này coi như là trả. Nói xong câu đó, hãn xoay người đi, không giúp Trần Tư Tuyền hộ pháp nữa.

Trần Tư Tuyền âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng trên mặt cũng tràn đầy vẻ bất đắc dĩ. Thật vất vả mới tiếp cận với Cơ Động được một chút, lại bị sự xuất hiện của Trần Long Ngạo phá hư rồi.

Sự căng thẳng trong lòng Trần Long Ngạo dần thanh tĩnh lại như trước, nhưng sự phẫn nộ của hắn lại càng sâu thêm. Đối mặt với một người còn trẻ như vậy, hắn phát hiện ra mình lại không có dũng khí để xuất thủ, phải biết rằng hắn là Bát quan cường giả a!

- Trần thúc, người đi nhanh đi, nếu không Cơ Động lão sư thay sẽ thay đổi chủ ý đó! Sau này người không cần tới bảo vệ ta nữa, ta không có việc gì đâu.

Nói xong câu đó, Trần Tư Tuyền lại vội vàng đuổi theo Cơ Động.

Trần Long Ngạo nhìn phương hướng hai người biến mất, trong lòng thầm nghĩ:

“Công Chúa Điện Hạ, ngài không nên rơi vào lưới tình như vậy a! Người này thân phận thần bí, thực lực kinh người và lại có Cực hạn ma lực, cũng không phải là hạng có thể tùy tiện dây vào!”

Cảm giác vô lực dần dần trải rộng toàn thân. Công chúa nói rất đúng, chỉ cần người này là lão sư nàng thì còn phải cần tới mình làm bảo vệ sao? Nhưng mà hắn thật sự là có chút không cam tâm. Khổ tu mấy chục năm, ở Đông Mộc đế quốc có địa vị hết sức quan trọng, nhưng phải cúi đầu ở trước mặt một người trẻ tuổi. Điều này thật sự là làm hắn không cách nào tiếp nhận được.

Nhưng mà không chấp nhận thì có thể làm thế nào? Từ khi thế lúc trước mà Cơ Động bộc phát ra cùng với một bước thăng vào hư không và cộng thêm năng lực lăng không nọ, hắn tự biết mình không phải là đối thủ. Đây là một thanh niên có thể bằng vào ma lực của bản thân mà phóng ra Siêu Tất Sát Kỹ a!

Hắn cũng không biết, ở trong Âm Dương Miện của Cơ Động căn bản cũng không còn chứa đựng lực lượng của Lục Long Lục Xà. Siêu Tất Sát Kỹ này có thể phóng ra ngoài hay không còn là cả một vấn đề. Dĩ nhiên, lấy thực lực tổng hợp hiện tại của Cơ Động, muốn chiến thắng hắn đúng là chưa chắc cần dùng đến Siêu Tất Sát Kỹ.

- Cơ Động lão sư, người vẫn tức giận sao ?

Trần Tư Tuyền bước nhanh đuổi kịp phía sau Cơ Động, có chút sợ hãi nói.

Cơ Động cũng không quay đầu lại mà nói:

- Không có gì tức giận...Ta uống rượu của người, tha cho Diệt Tuyệt Chiến Thần kia một lần, coi như chúng ta hòa nhau!

Trần Tư Tuyền nói:

- Nào có dễ dàng hòa nhau như vậy? Lão sư à, ta đến gần người cũng không phải bởi vì Trần thúc nói cho ta biết về chuyện của người, mà do ta tự mình thích người. Mặc dù người bây giờ còn không thích ta, nhưng người không thể phản đối ta thích người nha. Mới vừa rồi chỉ là ta sợ người giết Trần thúc mới cố ý nói như vậy thôi. Huống chi, người uống của ta nhiều bình rượu như vậy, mà đổi lại một cái nhân tình thôi, ta có phải hay không lỗ quá rồi?

Cơ Động dừng bước lại:

- Vậy người còn muốn đổi lại cái gì?

Hắn gặp qua không ít mỹ nữ, nhưng dây dưa và cãi chày cãi cối với thì Trần Tư Tuyền vẫn là người đầu tiên.

Loại tính cách này dĩ nhiên không phải là thuộc về Liệt Diễm, mà thuộc về tính cách của Trần Tư Tuyền. Hai loại tính cách dung hợp lẫn nhau, Liệt Diễm mặc dù có quyền chủ đạo, nhưng cũng không thể hoàn toàn áp chế bản năng phản ứng, hơn nữa nàng cũng phát hiện cứ cãi chày cãi cối như vậy tựa hồ là phương pháp duy nhất để tiếp tục kế hoạch của mình.

- Lão sư, ta muốn đi tắm. Người đã đáp ứng của ta. Nói lời phải giữ lấy lời chứ. Ngài là nam tử hán đại trượng phu đó...!

Cơ Động quay người lại nhìn về phía Trần Tư Tuyền, chỉ thấy nàng đang xấu hổ mà vuốt vuốt mái tóc dài lục sắc của mình, đôi mắt to xinh đẹp tinh xảo thỉnh thoảng nhìn lên mình một cái, đôi môi đỏ mọng tựa hồ có chút bất mãn mà trề ra.

Nhìn Cơ Động vậy có chút ít ánh mắt kinh ngạc, Trần Tư Tuyền buột miệng cười:

- Lão sư, nếu không chúng ta cùng nhau tắm đi?

- Hả?

Hai chân Cơ Động lão đảo một cái, mở to hai mắt nhìn Trần Tư Tuyền :

- Người nói cái gì?

Trần Tư Tuyền cười nói:

- Ta biết người không dám! Chỉ đùa một chút thôi mà....Bất quá, lão sư người thật là lợi hại nha! Mới vừa rồi Trần thúc ẩn nấp xa như vậy ngài cũng có thể phát hiện ra! Có ngài cho hộ pháp, ta rất an tâm. Đi nhanh thôi, thời gian một canh giờ nghỉ ngơi cũng không tính là quá lâu đâu.

Vừa nói, nàng không chút nào tị hiềm nào mà kéo tay Cơ Động, xoay người hướng địa phương đã chọn trước mà đi tới.

Cổ tay Cơ Động run lên, đem tay của mình tránh thoát ra ngoài, nhưng cũng không có phản đối mà đi theo Trần Tư Tuyền quay lại bên dòng suối nhỏ, hắn xoay người quay lưng về phía dòng suối rồi khoanh chân ngồi xuống.

- Người nhanh lên một chút!

594. Chương 338: Lão Sư Ngài Nhất Định Không Cùng Ta Tắm Sao?

Trần Tư Tuyền thấy hắn đã nhẹ giọng thì tâm tình nhất thời tốt lên, không nhịn được bèn trêu Cơ Động.

Cơ Động lãnh đạm nói:

- Thời giờ của người có hạn. Nhanh tắm rửa, xong rồi ta có việc muốn nói với người!

- Vâng!

Trần Tư Tuyền đáp ứng, bắt đầu cởi quần áo. Khuôn mặt đang cười của nàng lần này lại càng thêm ửng đỏ. Dù cho khi nàng vẫn còn là Liệt Diễm, cũng chẳng bao giờ dám cởi áo hay nới dây lưng trước mặt Cơ Động. Nhiều nhất chỉ là cùng hắn hôn nhẹ, ôm một cái mà thôi, cũng không tiến thêm một bước nào nữa. Lúc này nàng chẳng những có thân thể loài người, mà còn ở phía sau Cơ Động tắm rửa thay quần áo. Mặc dù nàng vẫn một lòng với Cơ Động, nhưng mà tâm tư thiếu nữ thẹn thùng cũng không thể tránh khỏi.

Bất quá, Trần Tư Tuyền cũng chỉ là hơi do dự một chút, rồi ngay lập tức cởi bỏ y phục, trong lòng thầm nghĩ, không vào hang cọp sao bắt được cọp con? Chẳng lẽ mình cứ phải làm bộ thẹn thùng mãi hay sao? Muốn thân cận Cơ Động, chỉ còn cách hy sinh một phen thôi, dù sao thân thể của ta vốn cũng là của hắn mà!

Vừa nghĩ như thế, trong lòng nàng bỗng trở nên thoải mái hơn rất nhiều, nhanh chóng cởi sạch những vướng bận trên người.

Cơ Động lạnh nhạt ngồi ở bên cạnh, hai tay đặt trên đầu gối nhắm mắt lại, cả người giống như lão tăng đã nhập định. Linh Hồn Lục hướng ra phía ngoài để ý, hắn mặc dù không nhìn thấy thân thể Trần Tư Tuyền, nhưng lại có thể thông qua Linh Hồn Lục dò xét cảm nhận được y phục trên người nàng từ từ giảm bớt. Vốn đang say đắm đầu nhưng bỗng giật mình tỉnh lại mấy phần, trong lòng cũng không khỏi có chút rạo rức.

Cơ Động có chút kinh ngạc phát hiện tâm thần bi thương của mình dưới tình huống này có chút lúng túng. Dưới không khí này hắn cảm thấy tựa hồ như rất thư thái và hưởng thụ, trong lòng không khỏi thầm nhủ:

“Ta đang làm sao vậy? Chẳng lẽ thật sự là bị nàng công chúa hoàn mỹ đến mê hoặc này hấp dẫn sao?”

Bất quá, hần rất nhanh trấn định tâm thần, bởi vì lúc này trong đầu hần đang hiện ra thân ảnh hồng sắc kia. Nhớ lại kiều nhan hoàn mỹ ấy, tình yêu nồng cháy một lần nữa tạo thành một ngọn lửa chạy lên não. Cho dù nàng ta có hoàn mỹ thể nào đi chăng nữa, thì làm sao có thể so với Liệt Diễm của ta chứ?

Đúng lúc ấy thì thanh âm “rào rào” của tiếng nước chảy vang lên, Cơ Động chỉ cảm thấy sau lưng một trận lạnh như băng. Dòng suối nhỏ mát mẻ kích thích làm hần nhất thời từ trong bị thương thoát ra ngoài.

- Ôi...Thật thoải mái a!

Một chuỗi tiếng cười như chuông bạc từ phía sau truyền đến. Trần Tư Tuyền đã nhảy xuống nước rồi.

Dòng suối nhỏ trong suốt thấm vào làn da bằng thanh ngọc khiết như tuyết của nàng, cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái làm cả người nàng đều thoải mái. Phải biết rằng, ở thời điểm nàng là Liệt Diễm cũng căn bản cũng không được hưởng thụ cảm giác sảng khoái này. Hỏa thuộc tính tinh khiết của bản thân nếu như đắm chìm trong dòng nước lạnh như băng, có thể dẫn đến Hỏa nguyên tố của bản thân nàng rối loạn. Hơn nữa khi đó tồn tại của nàng hoàn toàn là hình thái năng lượng, căn bản không thể tắm. Sau khi có thân thể của Trần Tư Tuyền này, mặc dù nàng mất đi lực lượng Thần cấp, thậm chí ngay cả thần thức cũng bị linh hồn lạc ấn vốn là của Trần Tư Tuyền ảnh hưởng, nhưng nàng cũng có thêm rất nhiều thú vui của nhân loại. Nàng bây giờ không bao giờ còn là Nữ hoàng Liệt Diễm cao cao tại thượng, mà chân chính một nữ nhân nhân loại.

Mặc dù nhắm hai mắt, nhưng phía sau thỉnh thoảng truyền đến tiếng nước chảy như trêu ngươi, làm cho trái tim của hần căng lên như dây cung, cũng làm hần càng thêm tư niệm Liệt Diễm nhiều hơn.

- Cơ Động Lão sư, nơi này nước rất mát a! Trong vắt nhẹ nhàng khoan khoái. Người thật không muốn đến thử một chút sao? Hì hì...

Tiếng cười như chuông bạc không ngừng truyền đến, cảm xúc sảng khoái vui vẻ của Trần Tư Tuyền tựa hồ cũng ảnh hưởng tới tâm tư của Cơ Động.

“Ào...”

Tiếng nước chảy một lần nữa làm linh hồn Cơ Động rung lên từng nhịp, thì ra là Trần Tư Tuyền từ trong dòng suối nhỏ hát một dòng nước lên trên người hần.

Cơ Động khẽ nhíu mày, không đợi Trần Tư Tuyền hát tới lần thứ hai, một tầng hồng quang nhàn nhạt đã từ trên người hần tràn ngập ra, không chỉ có nước đọng trên người trong nháy mắt bốc hơi, mà lần thứ hai Trần Tư Tuyền gọi nước lên cũng biến thành sương trắng bay tán loạn.

- Lão sư, ngài thật chẳng thú vị chút nào! A...!!!

Một tiếng thét kinh hãi đột nhiên từ trong miệng Trần Tư Tuyền phát ra, ngay sau đó, thân thể Cơ Động chợt căng thẳng, sau lưng chợt có một thân thể mềm mướt lạnh như băng đã đột nhiên nhào tới ngã trên lưng hần.

Lần này, cũng không phải đơn thuần chỉ là rùng mình nữa. Phương vị do hai cơ thể thân thể tiếp xúc làm Cơ Động tâm thần kịch chấn. Trừ Liệt Diễm ra, hần chẳng bao giờ thân mật tiếp xúc như thế với những nữ nhân khác, cho dù là Liệt Diễm cũng không bao giờ thân mật với hần trong tình trạng “Thấy là thèm” như vậy. Mặc dù hần không nhìn thấy gì, nhưng cũng biết trạng thái hiện tại của Trần Tư Tuyền là như thế nào.

Cảm giác lạnh như băng sau lưng rất nhanh đã trở nên ấm áp, độ lạnh do dòng suối nhỏ tạo nên khi Trần Tư Tuyền ôm sát Cơ Động đã phát sinh biến hóa. Đầu của Trần Tư Tuyền trực tiếp tựa vào bả vai Cơ Động, đôi chân thật dài lại vòng qua trước người hần. Đây chẳng còn là hấp dẫn nữa, mà chính là cực kỳ hấp dẫn. Các bộ vị hai bên không có chút nào kiêng kỵ tiếp xúc nhau dần dần, mà va chạm này chỉ cách Cơ Động một tầng áo mỏng. Cho dù trong lòng Cơ Động đã chết rồi, nhưng dưới tình huống như vậy cũng không khỏi có chút mờ mịt thất thố làm theo bản năng. (A Bư: Bư cũng thế!)

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Cơ Động nhắm thật chặt hai mắt, muốn kéo Trần Tư Tuyền đến trách mắng, nhưng cánh tay định giơ lên không trung bỗng ngừng lại. Hiện tại vị công chúa này lại đang ở trạng thái nguyên thủy nhất của con

người. Bất luận tay của mình đụng phải địa phương nào. Cũng là hết sức không ổn nha!

- Lão sư, mới vừa rồi trong nước dường như có một cơn rần làm ta sợ muốn chết!

Cơ Động dĩ nhiên nhìn không thấy nụ cười của Trần Tư Tuyền lúc này tựa như một quả táo hồng khả ái, từng giọt nước trong suốt từ trên da thịt trơn bóng nhẵn nhụi giống như dương chi bạch ngọc của nàng chảy xuống giống như một đóa thanh liên nổi trên mặt nước.

Vốn dĩ ở trong lòng Trần Tư Tuyền đã sớm nhận định mình đã là người của Cơ Động rồi, nhưng khi nàng thân mật tiếp xúc với hắn thì vẫn thẹn thùng vô cùng. Nàng mặc dù đã sớm chuẩn bị tư tưởng xong, nhưng trong khoảnh khắc nàng ôm lấy thân thể Cơ Động thì cả người nàng trở nên mềm nhũn không cách nào di động, chỉ cảm thấy nhiệt độ thân thể đang không ngừng tăng lên, phảng phất như ngay sau đó sẽ hóa thành một ngọn lửa hừng hực.

- Cơ Động, tên bại hoại này! Ta đã làm như vậy rồi, chẳng lẽ ngươi còn chẳng biết làm gì hay sao?

Đang ở thời điểm mà Trần Tư Tuyền tự cho là mưu kế của mình đã thành công, thì bất chợt nàng cảm giác được một cỗ khí lưu ấm áp dưới thân thể lưu chuyển, không đợi nàng kịp phản ứng, thân thể của mình đã bị kia cỗ khí lưu kia nâng lên, phiêu nhiên bay ra, một lần nữa rơi vào dòng nước suối lạnh như băng.

Thanh âm trầm tĩnh của Cơ Động truyền đến tai nàng:

- Trần Tư Tuyền, ta đã kiểm tra rồi, trong dòng suối nhỏ này căn bản không có rắn. Mời ngươi tắm rửa nhanh một chút!

- Người có phải là nam nhân hay không a?

Trần Tư Tuyền bất giác bật thốt lên. Nói xong câu đó nàng lại hối hận, đây cũng không phải là ý nghĩ chân chính của nàng, hoàn toàn là kết quả của trí nhớ song trọng quá quấy phá. (Cuối cùng chẳng được cảm rầm gì – Ku Động thật không phải là nam nhân mà! – Biên.)

Cơ Động lãnh đạm nói:

- Ta có phải là nam nhân hay không cũng không quan hệ gì với ngươi? Nhận sự ủy thác của người, thì phải hết lòng thôi. Ta cho ngươi thêm thời gian nữa khắc đồng hồ. Đến giờ ta lập tức sẽ đi. Không nên đùa bỡn thêm nữa!

Cho tới bây giờ, Trần Tư Tuyền cũng không ngờ là Cơ Động thật là khó dây dưa đến như vậy, nhìn thân ảnh kia vẫn chất phác ngồi ở chỗ cũ, nàng thật sự là hết ngôn ngữ để diễn tả sự gà mờ của hắn rồi.

Đã có ý chủ động hiến thân, mượn cớ tắm chỉ là để tới gần hắn, nhưng lại bị hắn cự tuyệt. Bất quá, sâu trong nội tâm của nàng cũng không tức giận, Cơ Động cự tuyệt Trần Tư Tuyền mang ý tứ hàm súc lực hấp dẫn của Trần Tư Tuyền so ra vẫn còn kém tình cảm của hắn đối với Liệt Diễm. Có thể nói, hiện tại trong lòng nàng vừa yêu vừa hận hắn thật nhiều, tâm nàng nhất thời bấn loạn như ma!

Một khắc sau, Trần Tư Tuyền đã tắm rửa xong, đổi một bộ quần áo mới rồi đi tới trước mặt Cơ Động.

- Được rồi! Lão sư, ta đã tắm xong rồi. Cảm ơn người!

Cơ Động chậm rãi mở hai mắt ra. Khi hắn thấy Trần Tư Tuyền cũng không khỏi có chút ngây ngốc. Đồng Mộc Thánh nữ trước mắt mặc một bộ y phục màu trắng, trên chiếc váy dài chỉ dùng những sợi tơ màu bạc thêu đơn giản mà thành những hoa văn tinh xảo. Phía trước ngực và sau lưng có các vị trí đồ hình mặt trời, đường cong của chỉ bạc tạo thành ánh mặt trời đang tỏa sáng, mái tóc dài lục sắc xõa ra ở phía sau. Có lẽ do dòng suối nhỏ lạnh như băng kích thích, trên gương mặt đẹp vẫn thoáng ửng đỏ. Đôi mắt đẹp nhìn quanh, sóng mắt lưu chuyển mang thần tình u oán đang nhìn mình.

- Nếu đã tắm xong, vậy thì trở về thôi.

Vừa nói, Cơ Động đã đứng lên muốn đi trở về.

- Lão sư, người đừng có gấp mà! Ta đã tắm xong rồi, nhưng ngài còn chưa mà! Còn nữa Cơ Động lão sư, ta cùng người đã có tiếp xúc da thịt thân mật, người cần phải chịu trách nhiệm đối với ta đó nha!

Nói tới đây, Trần Tư Tuyền không khỏi nở nụ cười hì hì, ánh mắt giảo hoạt như đã “câu” được Cơ Động.

- Ai cùng với người có quan hệ da thịt thân mật hả?

Cơ Động hơi giận nói.

- Đúng là ngài mà! Chẳng lẽ mới vừa rồi ta không có đụng vào ngài sao? Người ta lúc ấy chẳng mặc gì cả, cái này còn không tính da thịt thân mật thì là gì?

Trần Tư Tuyền ra vẻ đương nhiên nói.

- Đó cũng là người chủ động ôm ta, đâu có chuyện gì liên quan tới ta.

Ánh mắt Cơ Động dần dần trở nên bén nhọn. Hắn có thể không cần lí sự với người khác, nhưng lại không thể không cần danh dự và hắn tuyệt sẽ không làm bất kỳ chuyện gì có lỗi với Liệt Diễm.

Trần Tư Tuyền le lưỡi nói:

- Được rồi, là ta chủ động ôm lấy ngài, chưa có cùng ngài quan hệ thân mật về da thịt. Không cần ngài chịu trách nhiệm với ta, ta sẽ chịu trách nhiệm với ngài...

Tiếng nói của Trần Tư Tuyền vừa dứt, trong lúc bất ngờ nàng căn bản không thấy rõ động tác của Cơ Động như thế nào. Ngay sau đó nàng nhận ra cổ họng đã bị Cơ Động bóp lại, trong ánh mắt Cơ Động hiện lên một tia sắc bén:

- Trần Tư Tuyền Công chúa Điện hạ, hiện tại ta trình trọng cảnh cáo ngươi, sau này không nên thử lại mưu đồ đến gần ta. Nếu không nghe lời, bất luận là người có thân phận gì, khi ta muốn giết người, thì không ai có thể ngăn được đâu!

Tiếng nói vừa dứt, hắn tiện tay đẩy Trần Tư Tuyền ra ngoài mấy thước rồi xoay người bước đi. Thật ra trong lòng Cơ Động cũng có chút bối rối, không biết tại sao càng cùng thiếu nữ trước mắt này tiếp xúc, hắn lại phát hiện ra thống khổ trong lòng mình giảm bớt đi. Hơn nữa trên người vị Đông Mộc Thánh nữ này, có một lực hấp dẫn dẫn dắt linh hồn của hắn, làm hắn không thể kháng cự. Cũng chính bởi vì linh hồn của bản thân hắn không có ý kháng cự chút nào, mới có thể để cho Trần Tư Tuyền đến gần hắn như thế.

Đối lại một người khác thì căn bản là không thể nào. Hơn nữa, phần hấp dẫn này cùng Trần Tư Tuyền là hoàn mỹ vô khuyết.

Hắn làm sao biết, bên trong thân thể của Trần Tư Tuyền, căn bản chính là thần thức của Liệt Diễm, mặc dù thần thức của Liệt Diễm đã bị Thần vương cải biến thành rồi linh hồn, hơn nữa cùng linh hồn lạc ấn của Trần Tư Tuyền vốn đã chết đi hòa làm một thể, làm cho Cơ Động không thể phát hiện ra ảo diệu trong đó, nhưng sự hấp dẫn tương tác giữa hai linh hồn thì không thể kháng cự. Trần Tư Tuyền đối với hắn tự nhiên sẽ có lực hấp dẫn mãnh liệt. Linh hồn của Liệt Diễm và Cơ Động ở một chỗ thì tự nhiên theo bản năng linh hồn bị thương của hắn lại giảm bớt đi mấy phần.

Cơ Động nhận thấy sức chống cự của mình đang giảm xuống, đây là điều mà hắn tuyệt không muốn nhìn thấy.

Đúng lúc Cơ Động muốn xoay người, sau lưng lại đột nhiên truyền đến tiếng khóc thương tâm của Trần Tư Tuyền. Tiếng khóc kia như chịu đựng một nỗi oan ức, làm cho người ta nghe thấy cũng cảm thấy đau lòng.

Trần Tư Tuyền khóc thật sự. Lần này cũng không phải bất kỳ là tiểu xảo hoặc là giả vờ gì. Từ sau khi nhìn thấy Cơ Động, nàng trăm phương ngàn kế muốn đến gần hắn, nhưng cứ gặp một lần thì hắn lại cự tuyệt một lần. Cơ Động căn bản đối với nàng không có thêm nửa phần tình cảm, thậm chí còn hung hăng uy hiếp nàng. Liệt Diễm khóc, là ủy khuất mà khóc. Cố gắng lớn nhất của nàng là có thể đến gần Cơ Động, nhưng hắn cứ trở ra như gốc mít, chẳng hề tiếp nhận. Cứ tiếp tục như vậy, mặc dù nàng rất cảm động vì biết đây là do tình yêu sâu đậm của Cơ Động đối với Liệt Diễm mà nên, nhưng mà cứ như vậy thì sâu trong nội tâm nàng cũng rất lo lắng. Nàng hiện tại đã biết rất rõ điều kiện mà Thiện Thần và Ác Thần giao cho mình, muốn hoàn thành sẽ gặp khó khăn đến cỡ nào. Không thể để Cơ Động nhận ra nàng mà lại cùng với hắn ở chung một chỗ, thì không thể làm cho hắn nói ra ba chữ kia đối với mình. Không nói ra kia ba chữ kia, thì mình và hắn sẽ không thể chân chính ở chung một chỗ a! Nghĩ đến những điều này, trong lòng Trần Tư Tuyền không khỏi đau xót.

Linh hồn của con người lúc tâm tình ba động kịch liệt cũng sẽ tùy theo mà ra ba động linh hồn mãnh liệt. Mà thanh âm chính phương thức biểu đạt linh hồn tuyệt hảo.

Tiếng khóc của Trần Tư Tuyền làm cho Cơ Động như trúng phải Định Thân Pháp, chân muốn bước tiếp nhưng không có cách nào đi được. Không biết tại sao, trong lòng hắn sinh ra sự thương tiếc mãnh liệt không thôi. Mặc dù hắn cũng biết tình huống như thế là hết sức không ổn. Sức chống cự của hắn đối với trận lốc xoáy của Trần Tư Tuyền đang từ từ giảm xuống. Nhưng mà hắn cũng không có cách nào rời đi.

Trong tiếng khóc của Trần Tư Tuyền bao hàm chính là linh hồn ba động của Liệt Diễm, bởi vì phần ba động linh hồn này mới làm Cơ Động không thể tự kiềm chế a! Chỉ bất quá, chính hắn căn bản không biết là chuyện gì đã xảy ra. Xoay người lại nhìn về phía Trần Tư Tuyền, cau mày nói:

- Đừng khóc nữa!

- Cứ khóc, ta cứ khóc! Ngài khi dễ người ta! Ngài không thích ta, chẳng lẽ ta thích ngài là sai hay sao? Ngài không chấp nhận thì thôi, còn hung hăng uy hiếp ta như vậy. Người ta là một nữ nhân mà! Ngài cho dù muốn hay không muốn ta, thì không thể dịu dàng với ta một chút được hay sao? Bại hoại, ngài là đồ bại hoại...!

- Được rồi, đừng khóc nữa. Sau này ta sẽ không uy hiếp ngươi nữa được chưa?

Nhìn Trần Tư Tuyền khóc như lê hoa đới vũ, trong lòng Cơ Động cũng không thể cứng rắn được nữa.

Trần Tư Tuyền chợt sững sốt. Đây là lần đầu tiên sau khi gặp lại, Cơ Động nói ra một lời an ủi nàng. Nàng sững sốt nhất thời không khóc nổi nữa.

Cơ Động nói:

- Tốt rồi, trở về đi thôi.

- Ngài...

Đôi môi đỏ mọng của Trần Tư Tuyền lại trề ra, tựa hồ như lại muốn lại khóc.

Cơ Động có chút không nhịn được nói:

- Vậy ngươi muốn như thế nào đây?

Trần Tư Tuyền nói:

- Để cho ta tha thứ ngài cũng được, nhưng ngài phải tắm rửa ngay lập tức. Sau đó thay y phục mà ta chuẩn bị cho ngài. Nếu không ta sẽ ở chỗ này khóc không đi đâu hết, để cho mọi người đều biết ngài khi dễ ta.

- Lấy y phục ra.

Cơ Động chìa tay về phía Trần Tư Tuyền.

Trần Tư Tuyền mừng rỡ, vội vàng lấy ra bộ y phục lúc trước từ trong trữ vật giới chỉ đưa cho Cơ Động. Sau một khắc, Cơ Động đã phóng người lên, thoáng cái đã biến mất, chỉ còn lại thanh âm quanh quẩn trên không trung:

- Một mình ngươi về doanh địa trước đi, ta tìm địa phương khác để tắm rửa...

595. Chương 339 Tình Lữ Giả Vờ!

Cơ Động chịu lưu lại mới lạ. Có trời mới biết khi hắn tắm, vị Đông Mộc Thánh nữ này còn có thể làm ra những gì? Hắn thật sự là không hiểu tại sao Trần Tư Tuyền đối với hắn lại yêu say đắm như vậy. Cho dù là Trần Long Ngạo đã nói với nàng thực lực của mình không tầm thường, nhưng cũng không thể làm cho một vị công chúa phải tìm mọi cách để đến gần mình như vậy chứ? Phải biết rằng dung nhan, vóc người của nàng cũng đủ để sánh ngang với sự hoàn mỹ của Liệt Diễm a! Nhưng ngay cả chính hắn cũng không chú ý tới, tâm tình của mình đang thuận theo Trần Tư Tuyền đang dần dần thay đổi mà chính hắn cũng không ra. Ít nhất đã không còn là đau khổ đến không muốn sống như trước nữa.

Một canh giờ không hề dài, tuyệt đại đa số học viên cũng hảo hảo mà tắm rửa thân thể một chút, thay y phục tùy thân rồi ăn một chút gì đó. Tất cả đều có một loại cảm giác sáng sủa hơn, có học viên tương đối khôn khéo, nắm chắc thời gian sau khi làm xong những thứ này, còn chớp mắt trong chớp lát. Phải biết rằng, kế tiếp là phải lên đường vào ban đêm đó!

Trần Tư Tuyền và Cơ Động đi cùng nhau, cũng không có bao nhiêu người thấy, bởi vì bọn họ cũng bận rộn tắm rửa. Khi nàng lại trở lại một mình lại toát ra vẻ hoàn mỹ đến nỗi không có người nào có thể quên được, nhưng vì lúc trở về nàng lại có thái độ làm cho mọi người không thể hiểu nổi, bất luận là nam học viên hay là nữ học viên nhìn nét mặt của nàng cũng cảm thấy mấy phần quái dị.

Bất quá, sau khi Cơ Động trở lại, ánh mắt các Lão sư cùng các học viên càng thêm trở nên quái dị. Họ nhìn Trần Tư Tuyền cùng Cơ Động giống như là đang nhìn quái vật vậy.

Lúc trước Trần Tư Tuyền tắm rửa xong đã đổi lại một bộ y phục màu trắng, bên trên có thêu chỉ bạc hình mặt trời. Mà lúc Cơ Động trở lại, y phục mặc trên người cũng là một bộ màu trắng, rất rõ ràng giống như đúc với y phục của Trần Tư Tuyền, trước ngực lẫn sau lưng đều thêu chỉ bạc hình mặt trời nhưng có thể tích lớn hơn một chút, nhìn qua thì rất xa hoa quý phái mà không mất đi sự cao nhã.

Cái gì gọi là người đẹp vì lụa? Cơ Động mặc dù không tính là anh tuấn, nhưng khí chất bản thân hắn cũng là tuyệt hảo. Dù ánh mắt trống rỗng, nhưng sâu bên trong lại ẩn chứa lực Ngũ hành làm cho người ta chịu áp lực rất mạnh. Tắm rửa xong, mái tóc trắng của hắn tùy ý xỏa ở sau vai, cộng thêm y phục màu trắng trang nhã hoa quý, bỗng nhiên làm người ta có cảm giác rợn rợn. Nhất là một đầu tóc trắng kia, lại càng cùng y phục màu trắng thêm vài phần anh tuấn.

ooOoo

Vốn từ trước đến giờ, mọi người xem chuyện hắn và Trần Tư Tuyền ở chung một chỗ chính là một đóa hoa nhài cắm bãi *** trâu, thì nay cảm giác ấy hoàn toàn thay đổi. Mặc dù tướng mạo vẫn không có sự thay đổi lớn, nhưng từ khí chất mà nói thì Cơ Động lão sư rợn rợn lên. So với Trần Tư Tuyền thì không rơi vào thể hạ phong chút nào, làm đôi mắt to của Trần Tư Tuyền đều lóe sáng mỗi khi đi tới trước mặt hắn. Tóc xanh bạch y cùng tóc trắng bạch y xúng ở chung một chỗ, quả thực chính là tiêu chuẩn trang phục tình lữ. Ánh mặt trời chiếu sáng lên đồ án hình mặt trời trước ngực và sau lưng làm nó tràn ngập sức sống.

Những buồn bực lúc trước trong lòng Trần Tư Tuyền lúc này đã bị quét sạch sành sanh, đôi mắt to nháy nháy nhìn Cơ Động, bàn tay che miệng cười trộm. Nàng đột nhiên phát hiện ra quá trình theo đuổi ngược Cơ Động như vậy, tựa hồ cũng rất là có ý tứ nha!

Cơ Động chẳng qua là chỉ nhàn nhạt liếc nàng một cái, nhưng sắc mặt lại có chút quái dị. Cũng không phải bởi vì y phục trên người, mà thật sự là bởi vì không uống rượu thì cảm thấy thiếu thiếu.

Dung Hợp Thần Thuật của hắn mặc dù rất tốt, nhưng cũng không thể dung hợp trong người quá nhiều đồ vật. Hỏa Thần kiếm cộng thêm Thần Hỏa Thánh Vương Khải, hai đại thánh vật này cơ hồ làm cho ma lực của hắn có chút chống đỡ không nổi rồi. Nếu dung hợp nhiều hơn nữa, thì tất sẽ càng tăng tiêu hao ma lực hơn nữa. Vì vậy lúc hắn ra khỏi Học viện cũng không mang theo nhiều rượu, Chu Tước thủ trạc của hắn vẫn đang ở chỗ của A Kim. Lúc ấy Liệt Diễm sợ Thần giới tới tìm phiền toái và giết chết Hỏa Nhi nên thuận tay đem Chu Tước thủ trạc giao cho A Kim, để nàng bảo quản thay Cơ Động.

Cơ Động vốn định mua một chút rượu ở trên đường mang theo, nhưng sau đó Trần Tư Tuyền lại liên tục cung cấp rượu, làm hắn cũng chẳng nhớ chuyện này nữa. Nhưng mới vừa rồi hắn đã nói không thêm uống rượu của người ta rồi, bây giờ chẳng lẽ lại mở miệng?

Trần Tư Tuyền tâm tư linh hoạt, khẽ lật cổ tay, một bình rượu đã xuất hiện trước mặt Cơ Động.

- Không cần!

Cơ Động hừ một tiếng.

Trần Tư Tuyền thấp giọng cười ha ha nói:

- Y phục cũng đã mặc rồi, thêm một bình rượu thì có sao đâu? Dù sao ngài cũng là của ta. Không sao, ta cũng không tính toán đâu. Ngài chỉ cần bảo vệ an toàn cho ta là được!

*Æ æ°M; ?ÆB /Q /U K°i +?9i- i? M?QM; i?2Q #^aM M,M; H¢B +—K H'v +? B `QÊm
F?¬M; +| T?€i ?B M` - /QÊB bU ^aM? ?QÎM; +O HBM? ?²M- bS+ +?®M; +U +O ?„M
#„i ç-m ;B^aK tm®M; X

L; QÎB F?€+ çQÆM; M?B M F?¬M; #B i #¼M ?¼ç M; H`K; bX L?bMiW ç`M; t - +?d
i?•M K`i- +QÎB çM M|B +?mv M +MM; *Æ æ°M; X >B M M?B M [m M ? +O ? B M; O

*€+ M K ?¼+ pB M pšM M?bM *Æ æ°M; #^M; €M? K„i Km®M T?mM ` HY X

>B M oB M >•K H¢M? HMM; M?bM # M M`v K°i H9+- `²B H¢B M?bM b„+ i`ÎB- b m ç

E?¬M; #B i H` #ÎB pb Q€M F?Q ç®B pÈB pB + h`—M hQ hmv M i?Q+? *Æ æ°M; ? v
M?Q p`v- ;B®M; M?Q H9+ i`QÊ+ >B M oB M >•K ç½ M|B- i`QÊ+ F?B iÈB M9B L?o
+€+ ?¼+ pB M M; ?d M; ÆB K°i H—M M`Q M [X

am®i #®M + M? ;BÎ- K†+ /M F?¬M; T?ªB +?¢v #° M?QM; +kM; H`K +?Q +€+ ?¼+ p
+?Q ç½ F?¬M; +ÁM ?ÆB bS+ ç•m K` ;?2M i} pÈB *Æ æ°M; M [X

æ®B pÈB +?9i F?Q^aM; +€+? M`v- \*Æ æ°M; iU M?B M +?ŠM; t2K ` +€B ç F; bX ošM
`i +?“K `½BX h`—M hQ hmv M i?2Q b€i Î# M +¢M? ?„M- #`i Hm`M *Æ æ°M; ç®B p
M`Q- M`M; +kM; F?¬M; ? ç wX _QÊm i` M i v \*Æ æ°M; pW m®M; tQM; - M`M; H`
KÈBX L,M; HU+ +O *Æ æ°M; K¢M? iÈB #U+ M`Q ?„M çQÆM; #B i `ä- ç®B pÈB M
i`M ?¢B bS+ F?Ä2- M?QM; ç®B pÈB \*Æ æ°M; K` M|B çB m M`v +,M #ªM F?¬M; ? i

QQPQQ

hW t +?B m ç M # M ç K- H¢B iW # M ç K ç M ç K F?mv - H`K +?Q K°i ç€K i?—v i`
?¼`®i +K+ +kM; ç½ çB iÈB çQ+? +O +?mv M çB M`vX

hW `i t - +| i? i?`v K°i M; ¼M M9B M; mv M; + Q +?|i p|i- +kM; F?¬M; T?ªB H` K°i
K°i M; ¼M M9B + Q çÆM ç°+ - M?QM; +?d K°i M; ¼M M9B M?Q p`v H¢B +?B K K°i /B
/¢M; +O M| M?Q +°i +?®M; i`ÎB- /QÊB +?•M M9B +U+ F€`°M; `½BX `i Hm`M i?
M?bM ` M; ¼M M9B HÈM M`v + Q # Q M?B mX hW bQÎM M9B i`Î H M +kM; ç½ +| K
çdM?- çQ€M +?WM; ç¢B F?€B iW +?¶M; ²B M`v +kM; +| i? pQÊi [m ç° + Q jyyy i?

E?B F?Q^aM; +€+? pÈB +?•M M9B +ÁM i` M /QÈB M,K /†K- >B M oB M >•K ibK K°i
?¢ H M? M; ?d M; ÆBX >„M HU +?¼M +?¶M`v +kM; `i +| ç¢Q Hw p M; ?B M +Sm [m
pÈB +?mM; [m M? i?b ?ÆB + Q K°i +?9i- F?¬M; +| #`i F€ bU +?2 +?„M M`Q- çªK #ª
M`v +kM; ç½ iB T +`M M9B L?o J¢M hQ- M m F?¬M; ;†T T?ªB K i?9i`T FQ+? # M
H` T?ªB +| i-K M?bM- çQÆM; M?B M +| i? +~M i?“M [m M b€i ibM? ?m®M; +?mM;

@ L; ?d M; ÆB i¢B +?¶5

"®M +?[M`v pW M|B ` F?ÄB KB M; - M?`i i?ÎB +ªi`,K i M i•M ?¼+ pB M +Æ ?² ç n
ç`i- M?[M; iB M; ` M `d HB M iB T p M; H MX *€+ H½Q bQ K†+ /M ç m çSM; M?QM
+?O M?B K HÈT +kM; ?B M H M `ä p K i KÄBX

>B M oB M >•K +® w HB + M?bM *Æ æ°M; - ?„M T?€i ?B M ` \*Æ æ°M; F?¬M; +| #`i
M?Q H9+ KÈB H M çQÎM; X .MM; HÎB +O ?„M K` ?bM? /mM; +?QM? H` iYm [m, b®
H¢B v T?K+ b¢+? b) K°i +?9i i?b i?Q¢i M?bM ?„M i?m`M K„i ?ÆM- Qi M?`i +kM; F?

h`—M hQ hmv M +| i? M|B H` ?¼+ pB M M; Q¢B H /mv M?`i i?—M i?€B pšM b€M; H
+?Q ç M #•v ;BÎ +kM; F?¬M; # Q ;BÎ `ÎB F?ÄB i?•M i? \*Æ æ°M; - iU ?² M?Q M`M
æ°M; +kM; ç½ i?Ä K½M H„K `²BX

>B M oB M >•K i`—K ;B¼M; M|B,

@ >B M i¢B #„i ç-m M; ?d M; ÆB- Î H m i`¢B +O KbM? çB m +?dM? i•K i`¢M; X h?i
M; `v K BX a m ;BÎ +ÆK i`Q - +?9M; i b) T?ªB çB p`Q M9B L?o J¢M hQX >B M i
iBM? i?—M +?Q i - i çÆM ;BªM ;BªM; ;BªB K°i +?9i p ibM? ?m®M; M9B L?o J¢M
,M K°i +?9i; b- iB T i?2Q i?b M; OX L m B F?¬M; M; ?2 M?[M; çB m i M|B F iB T
M9B +kM; çWM; i`€+? i F?¬M; +| M?„+ M?Î +€+ M; QÆB5

Zm M ? ç M iQM? KçM; #^aM i?•M- +€+ ?¼+ pB M ç m KB M +QĐM; t®+ /"v K'v T?
L?bM +?,K +?9 p"Q >B M oB M >•K- h`-M hQ hmv M i?-K M;?o- K†+ /M p` >B M oB
M; M; M; QÊ+ FB m M;çQ- M?QM; b„T t T +O ?„M i?“i ? i bS+ F?¬M; i X a m F?E
;Bì- +?Q i?ìB ;B M iQÆM; ç®B /"B ç iB M ?"M? M;?d M;ÆB p" ?²B T?K+- HU +?¼
i²B- M!B +€+? F?€+ ?„M +kM; H" K°i p` H½Q bQ ?ÊT +€+?X

L m ç +?Q >B M oB M >•K #B i- ?„M î i`QM; HÁM; h`-M hQ hmv M +?ŠM; [m H" iQ
F?¬M; #B i +! i? H"K ?„M ;B"MiÈB KS+ KkB tb +^aF?!B ? v F?¬M;X L?QM; ?„M H"
? - i`QM; >¼+ pB M +! ç` p` iQÆM; ç®B + QX

>B M oB M >•K M!B,

@ "aM i?•M M9B L?o JçM hQ H" K°i M;¼M M9B HY ç M; ?Qç i ç°M;X LÆB M"v H
K i?9- +kM; M?Q +€+ K i?9 ç`M? +Q i`QM; HÁM; ç'i- t2K M?Q H" K°i HQçB i²M i
M9B K i?9 H'v >Ä ? - h?´ ? - J°+ ? H"K +?O- ?B Ki?'v h?Ov ? - i`QM; ç! >Ä ? K
M?'iX í i`QM; T?çK pB M9B L?o JçM hQ- i`bM? ç° +O >Ä M;mv Mi® T?€i i`B M
ob p"v- î i`QM; M9B- K°i F?B ;†T T?ªB >Ä ? K i?9- +€+ M;QÆB T?ªB i?"i +~M i?"
M"v +O +€+ M;QÆB H" F?m pU+ M9B L?o JçM hQ +! ç° + Q bQ pÈB K†i MQÊ+ #
hQ" M #° K°i i`,K M;QìB ç2K +?B H"K M,K i´ M?Ä +?B ` iW +€+ p` i`Q F?€+ M? m
iBM? ?ç+? +O pB + b,M ;B i K i?9 H"K iB m +?m~M #bM? tûi ?¼+ pB MX *€+ H½
F?¬M; çQÊ+ çB pQÊi [m€ T?çK pB ç° + Q bQ pÈB K†i #B M Ryyy i?QÊ+ i`î H MX o
H" ç` T?QÆM; bBM? b®M; +O K i?9 +'T #®Mi`î H M- ç®B pÈB +€+ ?¼+ pB M K"
i?ªv ?"M? ç°M; - H'v M iQ" M +O ?¼+ pB M H"K ç-mX h?ìB ;B M i?Q Hmv M #QÊ+
M;`v b m b) i" T ?ÊT î MÆB M"vX L m ;†T iB M? ?m®M; ç†+ #B i- H½Q bQ /šM ç°B b
F?€+ ; -M ç'v +! i? i`Ê ;B9TX æ½M;?2 `ä +?Q \

@ L;?2 `ä

*€+ ?¼+ pB M ?[m F?Q p¬ HU+ ç€T i`ªX

>B M oB M >•K M!B iB T,

@ *€+ ?¼+ pB M +! i? M;?d M;ÆB `²B- +€+ +?O M?B K HÈT ç M MÆB M"v +O i
+m°+ ?¼TX

a m F?B +€+ H½Q bQ iK i" T HçB- >B M oB M >•K M!B,

@ h M?'M KçM? HçB K°i H-M M[- M iQ" M +?QM? H" v m i® ?"M; ç-m- ? i i?ªv T?ª
tm'i ?B M p'M ç i`¼M; ççB M"Q p M iQ" M- >¼+ pB M b) i`mv +S m i`€+? M?B K +
bQ p¬ i`€+? M?B K- i M?„+ M?î +€+ M;QÆB çB m M"v- M m ?¼+ pB M +! p'M ç ;
M;QÆB5 J†+ /M ?„M F?¬M; +! +?d K†i ;¼B i M M;QìB M"Q- M?QM; €M? K„i M?QM
+?^K i` M M;QìB *Æ æ°M;X

*Æ æ°M; pšM ;B®M; M?Q H" +,M #ªM F?¬M; i?'v €M? K„i +O ?„M K" +S v M H†M;

>B M oB M >•K i?"i` i?b ç®B pÈB i´ +O *Æ æ°M; +kM; F?¬M; ç M M¶B HQ H„M;
+O ?„M- GK+ [m M 'i J°+ h?B M bo æQìM; u Gmv M- +kM; ç²M; /çM; H" +'T #"+ GK
+?9 çB M ?ç FB X æ° + Q Ryyy i?QÊ+ i`î tm®M; +O M9B L?o JçM hQ bQ pÈB K
Q i i?'v K i?9 +'T #®M- /Q ç! `i F?! tm'i ?B M p'M ç p M iQ" MX G-M i?Q Hmv M
i,M; +QìM; FBM? M;?B K i?U+ +?B M +?Q +€+ ?¼+ pB M K" i?¬BX

>B M oB M >•K ?W HçM? K°i iB M; `²B iB T iK+ M!B,

@ LÆB M"v ç½ H" T?çK pB +O M9B L?o JçM hQ- `i +! i? b) ;†T çQÊ+ K i?9X h®
+€+ H½Q bQ iB M ?"M? i`U+ ç K- +S ? B p` H½Q bQ ?ÊT K°i i´ - b m K°i + M? ;Bì i?
bQ- *Æ æ°M; H½Q bQ- +€+ M;QÆB +MM; K°i i´X

*€+ ?¼+ pB M `i M? M? HB M iB M p"Q K°M; ç TX *Æ æ°M; içK i?ìB çSM; î # M
+k v M H†M; m®M; `QÊm +O ?„MX í # M +çM? ?„M +ÁM +! ? B M;QìB- K°i M;QìB i
i`U+ ç K +?mM; æQìM; u Gmv M- p T?¬M M;QìB +ÁM HçB /o M?B M H" h`-M hQ h

G'v i?U+ HU+ GK+ [m M +O h`-M hQ hmv M i?b iU M?B M F?¬M; p°B M; ?d M; ÆB-
M? m i`U+ ç KX *Æ æ°M; +kM; F?¬M; M; ,M +aM- +?ŠM; [m H" v M H†M; ç SM; ç |
M"QX

æQìM; u Gmv M FûQ h`-M hQ hmv M çB iÈB K°i # M- ?ç i?'T ; B¼M; ?ÄB,

@ *¬M; +?9 çB M ?ç- +| T?aB i`QÊ+ FB M; QÆB ç½ #B i [m *Æ æ°M; H½Q bQ T?

h`-M hQ hmv M M; ?B M; ì M|B,

@ æQìM; H½Q bQ- M; QìB içB b Q ?ÄB M?Q i? \

æQìM; u Gmv M +QìB F?' M|B,

@ "ÎB pb i i?"i bU M; ?o F?¬M; ` *Æ æ°M; H½Q bQ +| +?¶ M"Q ?'T /šM K" HçB +|
*¬M; *?9 æB M ?ç\ >ÆM M[+ÁM H"

@ *ÁM H" i +?O ç°M; T?aB F?¬M; \

h`-M hQ hmv M HÆ ç M? M|B,

@ æQìM; H½Q bQ- M?bM K°i M; QìB F?¬M; i? +?d M?bM # M; Q" B- M m +| M?bM ?
FB i F?¬M; #B i *Æ æ°M; H½Q bQ- M?QM; K" H-M ç-m iB M F?B i?'v #S+ ?¼ +
F?¬M; T?aB H" K°i M; QìB #bM? i?QìM; X *?ŠM; H) M; QìB F?¬M; +?Q H" *Æ æ°M; I
+| +€B #° /€M; M"v b Q\ í i` M M; QìB ?„M M?'i ç`M? H" tªv ` +?mv M ; b ç| b•m b„-
i?"M? M?Q #•v ; BìX >ÆM M[- M; "B F?¬M; M M [m M- ?„M H" /Q *?9+ oB M i`QîM
HÊTX L m M?Q ?„M F?¬M; +| K°i M, M; HU+ M?'i ç`M? i?b H"K b Q +| i? çQÊ+ M?

æQìM; u Gmv M F?) KdK +QìB,

@ h i?b F?¬M; +€+? M"Q ?B m çQÊ+ w M; ?o +O M?[M; M; QìB im´B i` M?Q +€+
æ°M; H½Q bQ /QìM; M?Q `i KçM?X L; "v ?¬K M v K°i +QÊ+ ` Q BFB +kM; H"K i
H" F?¬M; #B i- i?U+ HU+ +O ?„M ç M i°i +MM; ç½ çç i ç M i`bM? ç° M"Q\

h`-M hQ hmv M +| +?9i i?-M #Q M|B,

@ *| H) +?d +| î i?ìB çB K ; †T T?aB +QìM; ç`+?- +?9M; i KÈB +| i? #B i çB m #Q

æQìM; u Gmv M #'i ç„+ /o H„+ ç-m,

@ h®i M?'i H" F?¬M; M M ; †T T?aB +?mv M ; b M; mv ?B K5 .M b Q +?9M; i +kM; T
M?Q p"vX

•M? K„i h`-M hQ hmv M M?bM p ?QÈM; çdM? L9B L?o JçM hQ H~K #~K M|B,

@ æB m M"v +kM; F?| K" M|B 5

æ®B pÈB +?¶ î i`QÊ+ K„i M"v- i`Q M?È +O M" M; H" `i `ä `M; X LÆB M"v F?¬M; +
+Q M?Q p"v- ç²M; i?ìB MÆB M"v +kM; ; B®M; pÈB S?QM; aQÆM; bÆM Kç+? K" *Æ
H" +Y p"Q F?€+ +O æ` h•K i? ; BÈBX

*Æ æ°M; ç SM; î MÆB ç| - i`QM; €M? K„i H° ` p-M; b€M; M?"M M?ç i- HBM? ?²M #
p" HŠM; H†M; F?m +?i€M ` tmM; [m M?X í +?¶ M"v i`U+ ç K- ?„M +, M #aM F?¬M;
hBM? h?-M GU+ # Q i`MK i`BM? b€i +kM; +| i? +aK M?"M çQÊ+ #'i F€ K¼B #B M ?
i`®M; `¶M; #bM? ioM? FB ç°i M?B M ?ÆB ç°M; K°i +?9i- €M? K„i H" M? HçM? ?Q
K°i H9+ `²B M; WM; HçBX

8NeX *?QÆM; j9y L; k >"M? hQÆM; aBM? @ L; k o` L?'i h? 5

@ >aQ iB m iY- M; v +a i +kM; +| i? T?€i ?B M- t2K ` - M; QÆB ç½ /-M /-M F?¬B

J°i •K i? M? i?aM M?B M iW MÆB ?„+ €K i`QM; `WM; +•v i`mv M ç MX L; ?2 çQÊ+ i
æ°M; +?Êi +?'M ç°M; `²B KdK +QìBX h?•M ?bM? +?Êi H|2- i`QM; M?€v K„i ç½ #B

æQÌM; u Gmv M H9+ M"v KÈB F`T T?ªM SM;- FBM? ?¬,

@ *?mv M ;b tªv ` \

h`-M hQ hmv M +?†M H¢B M|B,

@ æQÌM; H½Q bQ F?¬M; +¬M FBM? ?QªM;- ?ŠM H" #^M; ?[m *Æ æ°M; H½Q bQ ç|>

•M? K„i+O æQÌM; u Gmv M i`Î M M F?B T bÊ #ÎB pbi®+ ç°+O \*Æ æ°M;X L`M; +æ°M; #B M K'i M?Q i? M"QX

*Æ æ°M; +?mB p"Q i`QM; `WM; +•v- i?•M ?bM? b m ? B H-M H|2 H M ç½ M;WM; H

@ aQ Kšm5

a m K°i+•v ç¢B i?K- h?€B 'i JB M ?¢•K *?B m .mM; +?"K `½B çB ` - K i`QÊM; K` H M- K°i+¶ K HU+ M²M; M†+ iÄ ` M•M; *Æ æ°M; H M- KdK +QÌB M|B,

@ h`QÊ+ K†i bQ Kšm +kM; F?¬M; +¬M M?B m H M;?B M?Q p"vX

@ aQ Kšm- M;QÌB pšM çB i?2Q i b Q\

*Æ æ°M; çSM; H M- +| +?9i FBM? M;¢+ M?bM •K *?B m .mM;X

•K *?B m .mM; M;"T M;WM; K°i+?9i- `²B ;"i ç-m M|B,

@ h p" bQ i' M;QÆB +kM; F?¬M; v M HÁM; pb M;QÆB M M pšM K°i KU+ •K i?-K [m ç½ F?€ ?ÆM K°i+?9i `²BX \*| K°i b® pB + ç½ tªv ` i?b F?¬M; +€+? M"Q p½M ?²B +¬M T?ªB iB T iK+ b®M;- K¼B i?ÌB F?„+ M;QÆB +¬M T?ªB M?Ê KbM? b®M; çQÊ+ F?¬M; M?'i i?B i+?d pbiB M? v m K" T?ªB F?´ bÎ5

*Æ æ°M; i`-K K†+X E?) +9B ç-m- +kM; F?¬M; +| H M iB M;X

•K *?B m .mM; KdK +QÌB M|B,

@ æQÊ+ `²B- F?¬M; M|B M?[M; çB m M"v M[ X h ç½ FB K i` ?¼+ pB M HÈT ?¼+ +?9 +O æ¬M; J°+ æ Zm®+ Î M;Q`B FB - M?[M; M;QÌB F?€+ i'i +ª+QB M?Q M?•M ç½ H` H½Q bQ i`QM; >¼+ pB M i?b ?ªQ ?ªQ K` /¢v #¼M ?¼ çBX h`QM; F?QªM; i?Ì i•K iB M? K°i+?9iX \*?9M; i +kM; iBM iQÎM;- M;QÆB +| i? #^M; p"Q HU+ HQÊM; K" i?QÊi ` X L?QM; K"- K¼B i?ÌB F?„+ M;QÆB T?ªB M?Ê F„- i?ÌB ;B M+O +?9M;

L|B +•m b m +MM; M"v- M;[F?Q +O M" M; `ä `M; i,M; i? K K'v T?-M i`M? i`¼M;X

*Æ æ°M; ;"i ç-m,

@ o•M; i?Q bQ Kšm- +QM b) F?¬M; ç +?Q M;QÌB T?ªB HQ H„M; M[X

•K *?B m .mM; F?Q€i i v €Q- KdK +QÌB M|B,

@ æQÊ+ `²B- M;QÆB +kM; M M i`Î p çB i?¬BX h +kM; T?ªB çB iB K bQ i' M;QÆB ` hmv M FB M?bM [m +kM; F?¬M; i H„KX

oW M|B tQM;- •K *?B m .mM; ç½ T?|M; M;QÌB H M- i`QM; ;B•v H€i ç½ #B M K'i F

æQ K„i M?bM •K *?B m .mM; `ÌB çB- \*Æ æ°M; M;Q`B K†i pšM H¢M? M?Q #,M; M?Q i`Î M M 'K €TX ob #ªM i?•M K" bQ T?K @ bQ Kšm /M ç½ i`,K im' B pšM HQ H„M; #¬ F?B iBM? i?-M ?„M F?¬B T?K+ K°i+?9i KÈB T?€i ?B M ` K†+ /M •K \*?B m .mM; + pÈB ?„M- M?QM; T?-M •M iB M? b•m ç"K M"v ç½ BM b•m p"Q i`QM; HÁM; *Æ æ°M;

QQPQQ

JQÌB M,K- KbM? i' M; +°M; +?d +| KQÌB M,K i?¬BX JQÌB M,K b m- +?Q /M KbM? Km M?'i ç`M? T?ªB ç2K K¼B +?mv M +¬M i?B i tY Hw +?Q i?"i i®iX L m F?¬M; b) i?"i bQ p" K¼B M;QÌB [m M i•K ç M KbM?X

L;?o iÈB ç·v- ç¬B K„i i`®M; `¶M; +O *Æ æ°M; /-M /-M iQª b€M; ` K'v T?-M bS+
 ç½ +? i çB pšM F?-M; +€+? M¨Q H¨K +?Q ?„M [m M çQÊ+- M?QM; Qi` ?B MiçBi`
 ?ÆM i`QÊ+ FB M?B mX S?-M #B i?QÆM; FB /-M /-M pMB p¨Q i"m b·m i`QM; ç€
 E?B *Æ æ°M; K°i H-M M[i`Î p /Q M? ç` X h`-M hQ hmv M H"TiS+ T?€i ?B M ?„M
 ;B®M; M? mX a®M; HQM; *Æ æ°M; K°i H-M M[i?ŠM; H M- €M? K„i`ä¨¨M; i`Î M M
 M?Q ?B MX
 @ *Æ æ°M; G½Q bQX æ½ tªv` +?mv M ;b\
 h`-M hQ hmv M #QÊ+ ç M ?ÄBX
 *Æ æ°M; H„+ ç-m- M|B,
 @ E?-M; +| ;b ç·m- +?d H¨ +® M?·M iÈB i?,K i?-BX L;QÆB M;?d M;ÆB bÈK K°i +
 M9B- i Km®M iB M ?¨M? +?d çB K +?Q +€+ ?¼+ pB M K°i +?9iX
 J†+ /M h`-M hQ hmv M F?-M; #B i ç½ tªv` +?mv M ;b- M?QM; #B M ?| +O *Æ æ°
 M¨M; `i H¨ KWM; `DX *| i? M?bM i?'v ?„M i?Q€i F?ÄB #|M; K ioM? K`+? FB -F?
 K¨ M¨M; ?B p¼M; M?'iX
 >B M oB M >·K HU +?¼M /Q M? ç` `i F?-M; i - Qi M?'i K°i ç K M¨v F?-M; +| ;†
 M¨Q [m'v`-vX
 a€M; bÈK p¨Q i?ìB çB K F?B imv i ççB ç b® ?¼+ pB M +ÁM ç M; M;O b v- *Æ æ°
 M[+ÁM ç€M? i?S+ i'i +ª +€+ ?¼+ pB M i`QM; HÈT /"vX
 @ *Æ æ°M; H½Q bQ- i +ÁM Km®M M;O K¨5
 E?-M; TªB H¨ t +?B m KÈB H M M9B b Q\ æ +?Q i M;O K°i +?9i M[çBX
 >-m h·M +| +?9i #'i K½M H-K #-KX
 aU #'i K½M +O hY h?-M hBM? bQ pÈB K¼B M;QìB +ÁM + Q ?ÆM M?B m- p K†i
 K½M M?bM +?^K +?^K *Æ æ°M;X
 *Æ æ°M; HçM? HMM; [mûi K„i M?bM #¼M ?„M,
 @ L m M?Q +€+ M;QÆB Km®M b,M;B i K i?9 M?B m ?ÆM p¨ MiQ¨M pQÊi [m i?Q
 p¨v i?b çB i?2Q i X h b) /çv +?Q +€+ M;QÆB K°i K F„X
 L|B tQM; ?„M tQ v M;QìB çB p ?QÈM; /ÁM; bm®B M?Ä # M +çM?X
 *Æ æ°M; pW çB- h`-M hQ hmv M +kM; ç½ çSM; /"v M|B,
 @ h'i +ª K¼B M;QìB +MM; ç M t2K b Q5
 oW M;?2 ç M *Æ æ°M; Km®M /çv K F„- €M? K„i +O ç€K ?¼+ pB M M?'i i?ìB b€M
 J aQ Î ?¼+ pB M + Q +'T- ?¼+ kM; b) F?-M; çQÊ+ +€+ H½Q bQ i`U+ iB Ti`mv M
 M,M; +O KbM? +U+ F€+ QB i`¼M;X SªB #B i`¨M; i`QM; im Hmv M +MM; +'T- i?
 tQ+? F?-M; M?B m- [mv i ç`M? +?B Mi?„M; K'm +?®i +?QM? H¨ Î K F„X J†+ /M +?
 M;?2 M|B +| i? ?¼+ i"TK F„- +ÁM iQÎM; H¨ *Æ æ°M; /çv +?Q +€+ ?i?B i`B M S?·
 #¼M ?¼ HçB H M /·v +| i iBM? i?-M çB i?2Q *Æ æ°M; iÈB # M +çM? /ÁM; bm®BX
 *Æ æ°M; çSM; HçB Î # M /ÁM; bm®B M?Ä,
 @ *€+ M;QÆB M K M[+S M,K M;QìB çSM; i?¨M? K°i pÁM; i`ÁMX h v i`€B /U i?2Q
 iU #„i #ª p B +O K°i M;QìB T?Q i`QÊ+X
 JQìB ?¼+ pB M +MM; HÈT /U i?2Q HìB *Æ æ°M; çSM; p[M; p¨ #„i çQÊ+ #ª p B M;C
 iU iQÆM; bBM? içQ i?¨M? ? B pÁM; i`ÁMX
 @ *€+ M;QÆB F?-M; TªB H¨ pšM Km®M #B i içB b Q i Km®M +?Q +€+ M;QÆB H
 HU+ F?®M; +? b Q\ >B M içB i M|B +?Q +€+ M;QÆB #B iX h Km®M /çv +€+ M;
 L;k >¨M? hQÆM; aBM? h' >ÈT E„X

@ L;k >"M? hQÆM; aBM? h' >ÊT E,,\ æ| H" +€B ;b\

hY h?–M hBM? M;?B M;ì ?ÄBX

*Æ æ°M; i?ªM M?B M M|B,

@ L|B +?m~M t€+- +?QM? H" L;k >"M? hQÆM; aBM?- M,K M;Q|B i?"M? K°i i? i' ?
+O K¶B M;Q|B +€+ M;QÆB +kM; F?¬M; +QB H" v m- M?QM; K" M m M?Q H" M,K M
i,M; H MX L m ç²M; i?|B +MM; ?QÊM; p K°i T?Q T?€i` +¬M; FQ+?- M?Q p"v b)
M?Q M?Q i? M"Q\ æ| +?QM? H" HU+ HQÊM; i,M; ;'T M,K H–MX J" /QÊB i€+ /KM;
F?B HU+ HQÊM; +O +€+ M;QÆB T?€i ç°M; b) +| i? pQÊi t ;'T M,K H–MX L;k o`
i?"M? K°i i? V- HU+ HQÊM; +O +€+ M;QÆB i?¬M; [m iQÆM; bBM? i`¼M; çB T b
+S M;Q|B M"QX L?Q p"v- +€B M;Q|B M;Q|B M"v b) +| +?QM? H" K HU+ +O iQ" M
>"M? hQÆM; aBM? h' >ÊT i`¼M; çB T b m F?B i?,M; ?Q i¢Q i?"M? K HU+ F?´M;
i? F?®M; +? çQÊ+ HU+ HQÊM; H" #®M i?"M?X L?QM; +?QM? H" #®M i?"M? mv H
i´M; ?ÊT +O M;k M;Q|B +€+ M;QÆBX >B M i¢B- +€+ M;QÆB +€+ H'v J°+ > ç #
?"M? iQÆM; bBM? i`¼M; çB T i¢Q i?"M? im–M ?Q" M çBX

Uh`¼M; çB T, +?²M; +?'i H M M? mXV

í i`QM; KQ|B ?¼+ pB M +MM; HÊT M"v- +?•M +?QM? +| i? ?B m çQÊ+ w iS +O *Æ
hQ hmv M K" i?¬BX L?[M; M;Q|B F?€+ K†+ /M F?¬M; #B i`ä- M?QM; /M b Q #¼M
Hmv M i"TL;k >"M? hQÆM; aBM? i`¼M; çB T- H"TiS+ /U i?2Q H|B *Æ æ°M; K" i

L;k >"M? hQÆM; aBM?- i?U+ +?'i +?QM? H" ?¶ i`Ê K HU+ HšM M? m- i`QM; M?€v
i`ÁM Hm•M +?mv M K HU+- F?¬M; ;B®M; M?Q ?bM? i?S+ im Hmv M K°i KbM?X
çQÊ+ i¢Q i?"M?- K¶B M;Q|B b) +| i? +ªK M?"M çQÊ+ K HU+ #ªM i?•M ç M; F`+? M
bBM? HšM M? m- M;k i?ªB [m M; K M; iW i` M M;Q|B #¼M ?¼ #,i ç–m +?"K`½B /•

UL;k i?ªB [m M; K M;, p–M; b€M; M,K K"mXV

*Æ æ°M; [m €i H M,

@ •K .QÆM; bQM; ?Ä tm'i i?O5 h"Ti`mM; K HU+ ?QÊM; ` T?Q M;Q" B Q M? FQ+
>¼+ pB M .QÆM; >Ä ? +?QM? H" hY h?–M hBM?- +ÁM M[bBM? •K >Ä ? # M M
M;Q|B ç²M; i?|B F?®M; +? K HU+ i`QM; +Æ i? ?QÊM; ` T?Q M;Q" B Q M? FQ+?

L?'i i?|B- +?d i?'v ? B ç¢Q [m M; K M; K°i çÄ K°i H K T?€ F?¬M; # v` - i¢Q i?"M
FQM? QÊ+ +?WM; F?QªM; K°i i?QÊ+- FûQ /"B [m /ÁM; bm®B M?Ä- Q M? FQ+? i?
h`QM; F?¬M; F?Q M?'i i?|B i`"M M;"T # ç°M; +O >Ä L;mv M h®X

hY h?–M hBM? p" h?Q oB K ç²M; i?|B +MM; M;•v /¢B` X h`QM; b€i M F?B Q M? F
?¼ +?d +ªK i?'v K HU+ i`QM; +Æ i? TªM; T?'i +kM; #` `9i ? i` p"vX " ç°M; K
FBM? F?OM; çQÊ+ T?|M; ` - HU+ HQÊM; +O K°i [mv M M"v pÊB +'T #"+ +O #¼M
iQÎM; iQÊM; çQÊ+X J†+ /M ç| +kM; F?¬M; TªB H" F,, M,M; ;b + Q +'T- M?QM; K" K
FQ+? i`"M M;"TiQM? T?€ ?Q¢B M?Q p"v H"K #¼M ?¼ F?¬M; M;?B M;ì +?9i M"Q p
#¼M ?¼ ;B"i KbM? +?QM? H" K°i F?,, +b m F?B K°i [mv M M"v T?|M; ` - K HU+ i`Q
i`QM; M?€v K,,i ç½ #´ bmM; ç–v çOX hMv i?|B ç m +| H–M M,M; HU+ tm'i i?O K°i H

@ *ªK i?'v b Q ?ª\ æ•v +?QM? H" L;k >"M? hQÆM; aBM?- L;k o` L?'i h? X E?B M?
K HU+ iQÆM; bBM? im–M ?Q" M HšM M? m- K¶B M;Q|B +€+ M;QÆB iMv H9+ +kM
HU+X >ÆM M[b m F?B K HU+ i`ªB [m bU i,M; T?9+ +O L;k >"M? hQÆM; aBM?-
i? T?€i` +?šM; [m +?d H" #®M i?"M? HU+ HQÊM; M?QM; K" KÊB pW`²B mv HU
b€M? M; M; pÊB K HU+ +O GK+ [m M K bQ i`U+ iB T +¬M; FQ+?X h`–M hQ hmv
+? p" T?|M; tm'i K HU+ +MM; K¼B M;Q|B F?¬M; b B #B i H,,KX

L;k >"M? hQÆM; aBM? M"v +?QM? H" TªB /QÊB iB M? ?m®M; K HU+ +O K¼B M;
i? +?•M +?€M? T?€i ?mv` X

h? M? •K +O *Æ æ°M; `i #bM? i?ªMX L; k >`M? hQÆM; aBM? M`v- L; k o` L?`i h? ; BªM- M?QM; H¢B H` F i [mª /Q *Æ æ°M; ¢®B pÈB L; k >`M? K HU+ ibK ?B m Fo H JQÌB ? K HU+ ¢ m T?•M i?`M? •K /QÆM; X L m M?Q H` KQÌB ? Î +?mM; K°i +?¶ HU+ - K†+ /M +| i? i¢Q ` mv HU+ HÈM M?`i M?QM; #ÎB pb •K /QÆM; p®M F?¬M; + ¢QÊ+ i?b [m€ F?| F?,MX ob p`v- +?Q /M H` >„+ •K L; k >`M? æ¢B GK+ # M FB F? >`M? F i ; BÈB- +kM; +?d +| i? bBM? ` HoM? pU+X GU+ HQÊM; +MM; L; k >`M? F i?b `i F?| p`M /KM; i`QM; +¬M; FQ+?X

h?|B [m2M bmv M; ?o +O J bQ +?QM? H` /MM; K HU+ i?B i`B M K F„- K` i`QÊ+ K M?Q i? X J` +?B ` /U i?2Q •K /QÆM; i¢Q i?`M? ? B L; k >`M? hQÆM; aBM? im-M T?€i ¢°M; +¬M; FQ+? F?¬M; T?€ ?Q im-M ?Q`M +kM; F?¬M; bY /KM; #`i F€ F„ M, M K HU+ iBM? F?B i M?`i iB M ?`M? +¬M; FQ+? KK+ iB mX L?Q p`v- K†+ /M F?¬M; HU+ ; B®M; K F„ ?Q`M iQ`M T?€i ` M?QM; i` M T?¢K pB HÈM K HU+ b m F?B ¢Q iB T +¬M; FQ+? i?b mv HU+ +kM; imv i ¢®B F?¬M; FûKX >ÆM M[ - i¢Q i?`M? im- +kM; +| i? iB M ?`M? +¬M; FQ+?- +?d H` F?¬M; i? ¢²M; i?ÌB T?€i ¢°M; K` i?¬BX

*?Q /M H` hY h?¬M hBM?- +OM; T?ªB /MM; €M? K„i F?€+ M?bM \*Æ æ°M; - +kM; F i?`X æ®B pÈB #¼M ?„M K` M|B- KÈB pW `²B K°i FQ+? FB +Æ ?² +?QM? H` K°i H

*Æ æ°M; i?ªM M?B M M|B,

@ G`v M, M; HU+ F?®M; +? i`QÊ+ K„i +O +€+ M; QÆB- K†+ /M pšM F?¬M; i? +?® +?QM?- M?QM; ¢®B T?| pÈB K i?9 GK+ +`T i`Î tm®M; ¢½ F?¬M; +| p`M ¢ ; b `²BX ¢B KX h?S M?`i- H9+ ¢®B ¢`+?¬ M?`i ¢`M? T?ªB HÈB /KM; ¢†+ iQM? iQÆM; F?„+ + M?•M i?m°+ iQM? ; b- i?b T?ªB /MM; i?m°+ iQM? iQÆM; F?„+ ?QÈM; iÈB T?€i ¢°M iQÆM; F?„+ i?b KÈB +| i? ¢¢i iÈB ?B m [mª i®i M?`iX hB T i?2Q- +QÊ+ #° +O + i? /WM; H¢B- H9+ /B +?mv M T?ªB ; B[ p[M; i`M ?bM?X aU, M w +O L; k o` L?`i h? ; B M KÈB +| i? ¢¢i i?`M?X æ| +kM; H` KK+ ¢Q+? i?Q Hmv M H-M M`v +O +€+ M; +€+ M; QÆB- Km®M ¢¢i iÈB i`bM? ¢° GK+ +`T- Qi M?`i +¬M im Hmv M KQÌB M, K i`Î >`M? hQÆM; aBM?- L; k o` L?`i h? - i +| M„K +?„+ i`QM; # i?€M; b) +?Q +€+ M; ¢ ¢²M; i?ÌB ¢®B T?| K`v i M GK+ [m M J aQX Jm®M +MM; i iB T iK+ ?¼+¬ M?Q T?K+ i ?Q`M iQ`MX h +?Q +€+ M; QÆB Hmv M i`T F?®M; +? K HU+ iQÆM; bBM F?¬M; M; WM; iQ+? Hkv FBM? M; ?B K pQÊi +`T K` ¢€M? b•m p`Q K HU+ #ªM i?•M M; QÆB b) F?¬M; M; WM; KÎ `°M; - ¢®B pÈB iQÆM; H B b) +| +?¶ i®iX \*?Ì ¢ M H9+ F?®M; +? ¢QÊ+ iQ`M #° K HU+ iQÆM; bBM?X h`QM; pÁM; K°i M, K K HU+ +O + i, M; iW M, K +`T i`Î H MX E?B ¢| - i b) i`mv M i?K +?Q +€+ M; QÆB S?•M h?•M hmv L; k >`M? hQÆM; aBM?- L; k L?`i h? HšM M? m T?®B ?ÊTX Íi` M +?B M i`QÌM; - HU+ bB m ; B B K` F?B m +?B M ¢`+? M?•MX

*€+ ?¼+ pB M `i +?, K +?9 H„M; M; ?2 HÌB M|B +O \*Æ æ°M; X h?Q M; ?B K +O hY K M; ¢ M +?Q #¼M ?„M HÀM; iBM i?`i HÈMX h`€B iBK +O K¶B M; QÌB ¢ m M? M? i?€M; H` +| i? +MM; GK+ [m M J aQ +?®M; ¢Ð- ¢B m M`v +| w M; ?o M?Q i? M`Q M`Q H¢B F?¬M; ?B p¼M; KbM? +| i? +| HU+ HQÊM; +QÌM; ¢¢B\

o L; k >`M? hQÆM; aBM? h` >ÊT E„ M`v- \*Æ æ°M; i`QÊ+ ¢| +kM; ¢½ bÈK +| bmv iQ i? K ; B +m°+ +?B M h?€M? h` H-M i?S ? B- p®M +?m`M #` ¢ÈB b m F?B +m°+ +?E pÈB S?`i h?Kv i?QÆM; HQÊM; K°i +?9i- ibK K`v p` #^M; ?[m +MM; M? m im Hmv M h?€M? h` H¢B tm`i ?B M /` #B M- o¢M G¬B EB T L; K+ : BÈB #` /šM ¢°M; - hS ¢¢B i M[/šM ¢ M +€B +? i +O GB i .B K H`K ?„M +?šM; +ÁM i•K iQ ¢ bmv M; ?o M?[M; i H½Q bQ- ?„M pšM i?2Q #ªM M, M; K M; w M; ?o +O KbM? i?Q M; ?B K i` M M; QÌB M t2K t ?B m [mª `i F?¬M; i M? 5

*Æ æ°M; i`-K ; B¼M; M|B,

@ „i ¢-m iW #•v ; B| - ? B M?|K +€+ M; QÆB M, K i` K°i M; QÌB- i?ÌB F?„+ M`Q +kM; +¬M +| i?ÌB ; B M i?b M? M? +?| M; i¢Q i?`M? L; k >`M? hQÆM; aBM? im-M ?Q`M M Hm¬M bœM b`M; T?ªM SM; M`v- +€+ M; QÆB KÈB +| i? +`M; M; `v +`M; „M w p` [m

ç° p` i•K iQ iQÆM; i?¬M; HšM M? m- KÈB +| i? ç2K L; k?`M? hQÆM; aBM? h´ >ÊT
KS+ i`M +MM; X æ•v +kM; H` KK+ iB m T?€i i`B M +?Q iQÆM; H B +€+ M; QÆBX h
+?ŠM; M?[M; b) F?¬M; °M? ?QÎM; i?U+ HU+ #°M i?•M +€+ M; QÆB- K` +ÁM i`°B [
M; WM; i`v H i?b KÈB i¢Q i?`M? F?€M; iQM? +O #°M i?•M +€+ M; QÆB pÈB L; k >
+MM; pÈB K HU+ i, M; H M i`i M?B M +| +?¶ i@i p¬ +MM; iQ HÈMX >B M i¢B B Hm
o K†i +O i`i +° K¼B M; QÌB ç m i`Î M M ?QM; T?`M- b Q +| +| i? +| HU +?¼M #Ä
*Æ æ°M; i?°M M?B M M|B,
@ >B M i¢B F?¬M; +?¼M HU #Ä +m°+ - M?Q p`v +€+ M; QÆB +kM; F?¬M; +| +Æ ?°
i - b) T?°B Hm¬M+?m`M #` i•K Hw /M +? i +kM; F?¬M; bÌMX "ÎB pb +€+? /¢v +O i
+kM; F?¬M; çQÊ+ K` +? i +kM; F?¬M; tQM; 5

8NdX *?QÆM; j9R, *?9M; h h?Q Gmv M Í æ° * Q R8yyKX

æ@B pÈB pB + >B M oB M >•K #`M; b pÈB æQÌM; u Gmv M- *Æ æ°M; +kM; F?¬M;
pb >B M oB M ?•K +| ç`+? w pÈB KbM? K` ` i vX \*`T ç° K bQ M?Q >B M oB M >•
+?Q ?, M +QB H` ç`+? M?•MX *Æ æ°M; +?d ?mv pB + iB M p`Q M9B i?Q Hmv M- KK
[m i?U+ +?B M ç FB K i` ?B m [m° +O L; k >`M? iQÆM; bBM? - M; k p` M?`i i? U
K°iVX L m i?`M? +¬M; i?b b) +| i? iB M ?`M? ç`Q i¢Q i` M +° iQ`M ç¢B HK+X L, H
h?B M >Ä #` ; B°B i`W- M| +kM; ; B9T +?Q +m°+ +?B M pÈB >„ + •K ç¢B HK+ i? K K
h`°B [m i?ÌB ; B M /`B çQÊ+ •K *?B m .mM; F?mv M #°Q- iBM? i?¬M +O ?, M ç½ /-
pšM #B i?QÆM; M?Q +k- M?QM; ç½ pMB M| p`Q MÆB b•m i?ŠK i`QM; HÁM; X °°M;
#|M; /€M; ioM? K`+? M[ - K` H` H¢M? HMM; M?Q #, M; X

@*Æ æ°M; H½Q bQ- ç@B pÈB H¬M i?Q Hmv M M`v- M; `B +| iQM? iQ€M; b F?¬M; \
æQÌM; u Gmv M çSM; # M +¢M? *Æ æ°M; - #¼M ?¼ /M b Q +kM; H` M; QÌB H½M? ç
K M; i?2Q HÈT +O KbM? - K†+ /M M`M; F?¬M; ? +| +?9i ?°Q +°K M`Q pÈB *Æ æ°M
+kM; H` H½Q bQX G9+ #„ i ç¬m i?Q Hmv M +kM; M M T?@B ?ÊT pÈB M? mX

*Æ æ°M; M?bM p æQÌM; u Gmv M K°i +€B- `²B i?°M M?B M M|B,

@h`U+ iB T p`Q M9B i?¬BX æB i?ŠM; p T?Q i`QÊ+X

æQÌM; u Gmv M F?) bYM; b@i,

@L?Q p`v F?¬M; `M ç•mX h +?Q `^M; - M M #„ i ç¬m iW /QÈB +?•M M9B- ç +?Q +€
i?U+ HU+ +O K i?9 +`T i?`T ç½- ?ÆM M[b) ` M Hmv M i? K M, M; HU+ SM; +?B
MÆB +| K i?9 K¢M? ?ÆMX G¬M i?Q Hmv M M`v +kM; i?2Q i`bM? iU ç| K` +?`K `½

G9+ M`v- ? B M; QÌB #¼M ?¼ +MM; ? B KQÆB ?¼+ pB M ç½ +?QM? i?S+ #QÊ+ +?
J¢M hQ bÆM- +€+ ?¼+ pB M #„ i ç¬m i`Î M M +, M; i?ŠM; ?ÆM- i?dM? i?Q°M; [m v
?¼ T?¬M HÈM ç m F?¬M; +| FBM? M; ?B K i?U+ +?B M- K` H¢B b„ T ç@B K†i pÈB K
H` +?mv M çQÆM; M?B MX

*Æ æ°M; HB + æQÌM; u Gmv M K°i +€B- +kM; F?¬M; M|B i? K ; b M[X æQÌM; u Gm
HÌB KbM? - i?b #¶M; H9+ `v- €M? K„ i *Æ æ°M; ?ÆB /B +?mv M K°i +?9iX *€+? ç| F?
K°i i?•M °M? ?²M; b„ + - H Q i?ŠM; p ?QÈM; K¼B M; QÌBX

æQÌM; u Gmv M i?2Q #°M M, M; /B +?mv M b M; K°i # M- ç M # M +¢M? ç€K ?¼+ p
i?•M °M? ?²M; b„ + FB +kM; F?¬M; iQM? H` [m€M? M? - H` K°i +QM ?Ä KB m + Q
ç¢T i` M HY - KB m i`°Q H`T HQ€M; - H Q i?ŠM; iÈB K°i ?¼+ pB MX h?•M ?bM? K
/€M; i`¬M; `i ?mM; ?½MX

*€+ ?¼+ pB M K†+ /M +?Q ? +?B M ç`m [m pÈB K i?9- M?QM; +| i? iB M p`Q a
+| K°i +?9i FBM? M; ?B K i?U+ +?B MX æQÌM; u Gmv M +?d ?mv ?¼+ pB M HÈT i

i`QM; H9+ M?`ii?ìB- p¬ b® HQ¢BK F„ çO K`m b„+ iQ`M #° çQÊ+ T?|M; ` - KQìB H
#`i ç²M; i`QM; M?€v K„i iQ`M #° ç€M? H M i` M M; QìB ?Ä KB mX
h`QM; F?¬M; F?Q i`M M;”T M; m v M i® K HU+- ?Ä KB m F m i?ªK K°i iB M; - M| #
i?9 M?`i +`T v m M?`i- ç°i M?B M ;†T T?ªB KQìB K bQ +| im pB M?`- i K [m M ç²M
i? +?`m çQÊ+ +?SX G9+ M`v- `ÆB tm®M; ç`i +?d +ÁM H¢B +€B t€+ F?¬M; ?²MX
Èi M?`i- M| +kM; F?¬M; ? +| pB M iBM? ?¢+? M`QX
æQìM; u Gmv M ç®B pÈB T?ªM SM; +O +€+ ç iY KbM? `i ?`B HÁM; X h`QM; i`QìM
M,M; HU+ SM; #B M- K°i i?€M; [m - T?¬M HÈM i?ìB ;B M +€+ ?¼+ pB M M`v ç m H
@h®+ ç° T?ªM SM; i¢K çQÊ+- iB T iK+ ;B[p[M; X
æQìM; u Gmv M FQ+? H ?¼+ pB M KbM? K°i +•mX
>¼+ pB M HÈT i K # M `ä `M; +| +?9i ç„+ w- €M? K„i M?bM b M; HÈT # M +¢M? - K
.M b Q +kM; H` ? B HÈT ?¼+- çQÆM; M?B M H` +| bU +¢M? i` M? pÈB M? mX
G`K æQìM; u Gmv M ?ÆB M; ¢+ M?B M H`- i`i +ª ?¼+ pB M M?`i # M F?¬M; ? +|
+?Q- M; v +ª ç°M; i€+ T?ÁM; M; U +kM; F?¬M; iB M ?`M?X G) ` - KQìB ?¼+ pB M
tm`i M?`i +?S- b Q H¢B +?“K HKi i? M`v\
hY h?¬M hBM? ?ÆB F?BM? i?QìM; HB + K„i M?bM [m +€+ ?¼+ pB M i K # M- F?
F?¬M; ? ;B®M; pB + H`K #~K +?9i M`Q,
@*€+ #¢M ç²M; ?¼+ i K # M [mª M?B M HÈB ?¢B 5 :B i K°i +QM K i?9 i?¬B K`i?
KQìB +?B mX J F„ [mª M?B M /²B /`QX
E?¬M; +| ?`M? ç°M; M?Q +€+ ?¼+ pB M HÈT F # M F?¬M; +| M; ?o H` #¼M ?„M
M?“M çQÊ+ K M? H M? +O *Æ æ°M; X h`QÊ+ F?B p`Q M9B- *Æ æ°M; ç½` H M? - v
H` F, Hm`i M; ?B K KbM?X E?¬M; +| K M? H M? +O ?„M i?b imv i ç®B F?¬M; çQÊ
+ªM? ;B€+X
> B HÈT ?¼+ pB M +kM; +| ? B i`M ?bM? #`i ç²M; - # M HÈT i K # M i?b ç| H` M K M
i?m°+ iQM? i?b çB +MM; pÈB M? m- K M; w ?¶ i`Ê HšM M? mX J` HÈT +O *Æ æ°M
L K bBM? M, K M; QìB +MM; M[bBM? M, K M; QìB i¢Q i?`M? ? B pÁM; i`ÁMX J` *Æ æ
H¢B Î; B[p` i`Q +O ? B i`X L?bM [m i?b ç°B ?bM? ?`M? ç°M; +O HÈT i K # M +
HÈT # M +¢M? H¢B /QìM; M?Q +| +?9i `®B HQ¢M- ?¶M ç°M `²BX æQìM; u Gmv M -
K°i i M H`K ?Q ?¼+ bBM?X
@hY h?¬M hBM? - M; QÆB M|B ;b\
J°i M K ?¼+ pB M i K # M +| p|+ M; QìB +QìM; i`€M; #QÈ+ H M i`QÈ+- ; -K H M K°
hY h?¬M hBM? F?BM? i?QìM; #om K¬B,
@*-M i T?ªB H†T H¢B K°i H-M M[KÈB +?`m b Q\
æQìM; u Gmv M i`€+? K„M; ,
@æO `²B- ?B M ;Bì +€+ M; QÆB H` ç²M; #¢M pÈB M? mX G9+ M`Q +kM; +| i? ;†T
+€+ M; QÆB iÈB L?o J¢M hQ bÆM F?¬M; T?ªB ç +?Q +€+ M; QÆB ç`m pã K²KX
hY h?¬M hBM? ?W K°i iB M; - +kM; F?¬M; M|B ;b i? KX >„M K†+ /M pšM F?¬M; ?
æ°M; - M?QM; pÈB i` ?ÉT F„ L; k >`M? iQÆM; bBM? H`K ?„M F?¬M; F?ÄB +| p`B T?
M`vX æ®B pÈB æQìM; u Gmv M H¢B +`M; /YM; /QM; X
*Æ æ°M; i?Ov +?mM; pšM F?¬M; ? H M iB M; - iB T iK+ çB p i`QÈ+X
L?o J¢M hQ aÆM F?¬M; ?´ / M? H` MÆB +Q ç` +O K i?9- +?Q /M +?d KÈB iB M
+kM; ç½ tm`i ?B M p¬ b® K i?9 +`T i?`T ² iÈB i`M +¬M; X *€+ ?¼+ pB M i K # M F
+? i #¼M +?9M; - `®i +m°+ +kM; i bK çQÊ+ p`B pB M iBM? ?¢+?X h`QM; H9+ M?`i i

@*Æ æ°M; H½Q bQ- +?9M; i +kM; M M tm'i i?O +?S5 E?¬M; i? ç +?Q M?[M; i çQÊ+X

>-m h•M iB M iÈB # M +¢M? *Æ æ°M; - p°B p°M; M|BX

*Æ æ°M; H¢M? HMM; HB + ?„M K°i +€B- >-m h•M +?d +ªK i?°v i`€B iBK KbM? /Q ç°M? M; QÊM; M; MM; HmB p b m- F?¬M; /€K M|B i? K; b M[X

G9+ M°v- K¼B M; QÌB ç½ H2Q H M M9B F?QªM; +?WM; ? B i`,K i?QÊ+- æQÌM; u G æ°M; ,

@*Æ æ°M; H½Q bQ- +?9M; i ?ŠM H°M M iªM ` tmM; [m M? i?¬BX G M M[b) tm'

h? M? •K +O M°M; +kM; +| +?9i FB m M; ¢Q- #ÎB K i?9; †T T?ªB T?Q i`QÊ+ +Æ ?ª; BªB [mv iX h?2Q M°M; i?°v- +€+ ?¼+ pB M M?°i # M ?ŠM H°M, M; HU+ T?ªM SM; +Æ ?°B tm'i i?OX J°H9+ M°v- K HU+ +O ?¼+ pB M i K # M ç½ iB m ? Q F?¬M; Q pB M i`QÊ+ iB M M; ?d M; ÆB K°i +?9i- F?¬B T?K+ H¢B K HU+- b m ç| HB M Î #„i [m M? ç•v- M?ªK; B i, M; FBM? M; ?B K +?Q +€+ ?¼+ pB MX

*Æ æ°M; i?ªM M?B M M|B,

@h i?°v +€+ K i?9 Î ç•v i?b ?¼+ pB M HÈT i K # M +kM; +| i? ; BªB [mv i`²BX h pB M +O KbM? iB M p T?Q i`QÊ+ K°i +?9i- +kM; ç #¼M +?9M; ; B i, M; FBM? M

h`QM; K„i æQÌM; u Gmv M ?B M H M p F?BM? i?QÌM; - i`QM; HÁM; i?¬K M; ?o- ç½ +O i - p°v K° +ÁM Km®M çB b, M #„i K i?9 +°T + Q b Q\ L; QÆB +?Q `^M; +€+ ?¼ +?®M; H¢B i K; B B K i?9 b Q\ °°i [m€ M°M; +kM; F?¬M; T?ªM ç®B- Qi M?°i H°K ?B M +kM; F?¬M; +| M?B m M; mv ?B KX °ÎB M°M; #B i`ä i?U+ HU+ +O p` +¬M; +

@:BÌ +?B ` +kM; i®iX °°i [m€- tBM *Æ æ°M; H½Q bQ +?9 w iÈB bU M iQ°M +O °°M- M?Ê /MM; iQM ?°Q #°M; U; B®M; T?€Q ?Q #€Q ?B m p°v ç|V #€Q +?Q +?9M; T?K +°M; -M ç•v p°vX

*Æ æ°M; iMv w ç€T K°i iB M; - pmM; i v H M- K M; i?2Q +€+ ?¼+ pB M iB TiK+ i` æWM; M|B H°M?°i +°T- M?` +°T K i?9- +?Q /MiS +°T K i?9 +kM; F?¬M; M^K i`QM +?Q ?¼+ pB M i?Q Hmv MX æB m ?„M /¢v +?Q ?¼+ pB M- +?QM? H°FBM? M; ?B K [m€ i`bM? im Hmv M +O *Æ æ°M; - K¶B F?B i?ÌB çB K; †T T?ªB M; mv ?B K- ç®B K HU+ +kM; b) +| çQÊ+ bU i, M; p¼i p +?°iX >B M i¢B ?„M Km®M- +?QM? H° +?Q M K°i +?9i €T HU+ /¢M; M°vX

æQ K„i M?bM *Æ æ°M; `ÌB çB +MM; ?¼+ pB M- æQÌM; u Gmv M ?¢ H M? M; ?d M M°M; b) +?Ì t2K ç M i°i +MM; i M hYm Zm, M°v +| i? K M; p # Q M?B m +?B M HÈ +| M?B K pK H°; B€K b€i \*Æ æ°M; - #°i [m€ M°M; F?¬M; ? bÊ \*Æ æ°M; ; B M i`€X °Î °M i?Ä pÊB >B M oB M >•KX °°i Hm°M i?°M? iQ+? +O HÈT M?°i # M M?Q i? M°Q b) pm F?®M; i M hYm Zm, M°v; BÎ i`ÁX G°K +?Q ?„M K m +?|M; +9i çB- `ÌB F?ÄB a ?„M /¢v ?Q ?¼+ pB MX

@h`-M hQ hmv MX

*Æ æ°M; K°i # M /šM ç°B H2Q M9B p i`QÊ+- K°i # M ;¼BX

@*Æ æ°M; H½Q bQ- +| +?mv M ;b b Q\

*Æ æ°M; `°i Qi F?B ;¼B i M M°M; - h`-M hQ hmv M +| +?9i M; ¢+ M?B MX

*Æ æ°M; i?ªM M?B M M|B,

@h`QM; [m€ i`bM? H2Q M9B iB Ti?2Q- i°i +ªK i?9; †T T?ªB ç m; B Q +?Q M; QÆE /WM; KÊB i?¬BX

@_äX

>¼+ pB M F?€+ +| H) +ÁM +| i? +® w H"K i`€B w \*Æ æ°M;- M?QM; h`-M hQ hmv
+?SX E?¬M; #M iÈB pB + M" M; +| çQÊ+ i?U+ HU+ HK+ [m M- +?d `B M; FBM? M
HQM H¢B +kM; ç½ çO ç +?Q M" M; SM; T?| pÈB +€+ ibM? ?m®M; X *| +•m óo¢M #B
i? v ç´B ç M Km¬M H-M i?b #ªM +?i pšM F?¬M; i? v ç´BV- iW >Ä ? #B M i?¬M?
/KM; K HU+ +O M" M; +kM; F?¬M; +| ªM? ?QÎM; [m€ HÈMX *?ŠM; [m im pB K HU
@*Æ æ°M; H½Q bQ- i¢B b Q F?¬M; +?Q +?9M; i tm'i i?O\

hY h?¬M hBM? `®i +m°+ ç½ F?¬M; +ÁM M?`M çQÊ+ M[- ?„M ç½ #`FB K MûM ?²B
F?€+- bÈK ç½ M; S M; €v i v +?•M `²BX L?QM; *Æ æ°M; i?Ov +?mM; H¢B F?¬M; ?
#¼M ?¼ i?´v çQÊ+ #° /€M; ç„+ w +O M?[M; ?¼+ pB M i K # M- bÈK ç½ ç-v #KM; M
*Æ æ°M; H¢M? HMM; M|B,

@`ÎB pb i F?¬M; Km®M H½M; T?Q i?ÎB ;B M Î +?¶ M"vX Jm®M ` i v b Q- +€+ M;
#„i ç-m /B +?mv M- i,M; i®+ H MX

oW M|B- ?„M H" M; QÎB i?S M?´i i,M; i®+ ç°X J" h`-M hQ hmv M H9+ M"v +kM; ç½
JB M +O M" M; X *| H M? +O *Æ æ°M;- M" M; +kM; F?¬M; +| w ç² /´m; B K i?U+ HU
*?Q iÈB M v- i´i +ª ?¼+ pB M KÈB- i?"K +?Q H" i`QM; K„i T?¬M HÈM i?¬v i`Á Î aQ
hmv M +?d H" æ¬M; J°+ i?€M? M[- #ÎB /mM; M? M +O M" M; [m€ KS+ ?Q" M K„- +
[m M i•K iÈB i?U+ HU+ +?•M +?QM? +O M" M; X G¢B +¬M; F?¬M; M; ?o iÈB K°i #B
i`B K bQX

G9+ M"v- #¼M hY h?¬M hBM? M?bM i?´v i` M çdM? ç-m h`-M hQ hmv M ?B M H M
+ª #¼M F?¬M; F?ÄB i`ÈM K„i ?®+ K²KX *€B M"v +, M #ªM +?QM? H" +´T #"+ +O +
?¼+ pB M 5 >ÆM M[- M" M; KÈB # Q M?B m im´B\ ª ? B KQÆB im´B +kM; +?Q
K" ç¢i iÈB i?U+ HU+ M"v- bÊ `¬M; +ª ç¢B HK+ +kM; imv i p¬ +¬M ?[m Uw +?d F?¬M
i?"K +?Q +ÁM ?Q" B M; ?B- *Æ æ°M; +| F?B M"Q +kM; F?¬M; T?ªB H" ç®B i?O +O

L m M?Q M|B H9+ i`QÊ+ hY h?¬M hBM? pšM +ÁM ¬K +?9i ?B p¼M; pÈB h`-M hQ h
?„M ç½ t€K M?Q i`Q i"MX JbM? p" h`-M hQ hmv M i?"i bU +? M? H +? [m€ HÈMX
T?K KbM? +?QM? H" i?B M i`B- M?QM; ;BÎ- ?„M KÈB ?B m +€B ;b KÈB H" i?B M i"
i`Î i?¬M? HÈT i`QÎM; imv i ç®B H" /Q i?U+ HU+ +O M" M; X *?d K°i M; QÎB M" M; ç½
HU+ +O iQ" M #° ?¼+ pB M KÈBX

hU ?² M?bM i?´m bU F?B T bÊ +MM; M; ?B M; Î i`QM; HÁM; +€+ ?¼+ pB M F?€+-
i?´T ;B¼M; M|B,

@J¼B M; QÎB çWM; FBM? M; ¢+X L M çm´B i?2Q *Æ æ°M; H½Q bQ i?¬BX >m®M;
?¼+ i" T- M?Q p"v +?„+ +?„M b) +| K°i M; "v- +€+ #¢M b) ç¢i iÈB +´T ç° M?Q KbM?
*Æ æ°M; H½Q bQ bQ pÈB i HÈB ?¢B ?ÆM M?B mX

oW M|B- M" M; ç½ +| K†i Î p` i`Q b m +MM; i`QM; ç°B M; k- ;€M? H´v i`€+? M?B K
J i?9 i` M L?o J¢M hQ bÆM [mª F?¬M; Qi- M?QM; çSM; i`QÊ+ i?U+ HU+ HK+ [m
F?¬M; +€+? M"Q /B m pä /QÆM; Q BX L?QM; çB m H"K +€+ ?¼+ pB M F?€+ F?| ?
hmv M +kM; F?¬M; +| ;B i #´i F€ +QM K i?9 M"Q- +?d +?9M; K´i çB M,M; HU+ ?" M
æ°M; F?¬M; H M iB M; i?b +€+ ?¼+ pB M F?€+ +kM; F?¬M; M?B m HÎB- H9+ M"v
+ªK t9+ [m€B /` /•M; i"MX ªK t9+ ç| ç M iW \*Æ æ°M;- +kM; ç M iW h`-M hQ hmv
*| h`-M hQ hmv M ?° T?€T- i®+ ç° +O M?|K H M M9B F?¬M; ? #`bKi ;BªK iQ M"
i?9 +kM; F?¬M; ç`+? M´B h`-M hQ hmv M- ?m®M; ?² H" M?[M; M; k ;B B K i?9X >
bÆM M"v- M; Q¢B i`W H" MÆB i€+ +?B M i?Q+? ?ÊT M?´i +?Q >Ä ? K bQ- i?b ?
J°+ ? K bQX J°i çQÎM; çB i?ŠM; +Æ ?² F?¬M; +| i`Î M; ¢B ;b +ªX a m MY + M? ;
MÆB +| ç° + Q QÊ+ +?WM; ?ÆM K†i MQÊ+ #B M M; "M i?QÊ+X

@*Æ æ°M; H½Q bQ- çB p i`QÊ+ M[i?b b) pQÊi [m T?¢K pB i?Q Hmv M H-M M"v

EBK hQ F?¬M; M?`M çQÊ+ M|BX L`M; p®M H`K°i +¬ #û ? i bS+ #bM? i?QìM; p`M
*Æ æ°M; +,M #ªM F?¬M; ? +| w ç`M? /WM; H¢B KÈB #`i i?®iX L?[M; ?¼+ pB M F?
iQÆM; iUX

*Æ æ°M; /WM; #QÊ+ H¢B- M?„K K„i K°i ?²B `²B +?“K `½B ;”i ç-m,

@æB iB T p i`QÊ+ +?WM; M,K i`,K i?QÊ+ M[X hÈB F?m pU+ +| HK+ ;B B K i?9i

EBK hQ ;B”i KbM? M|B,

@L?QM; ç•v F?¬M; T?ªB H` ç½ pQÊi [m T?¢K pB i?Q Hmv M +O +?9M; i b Q\

*Æ æ°M; H¢M? HMM; M|B,

@æ| H` T?¢K pB i?Q Hmv M /Q ?¼+ pB M [mv ç`M?- +?S F?¬M; T?ªB H` T?¢K pB H
H-M M[X *€+ M; QÆB M m H` ?¼+ pB M +O i - i?b ? i i?ªv ç m T?ªB M; ?2 H M? i
+€+ M; QÆB HU+ +?¼M `9i HmB- i?b #•v ;Bì Km®M `9i HmB +kM; ç½ Km°MX h`W
i? i?®B HmBX

8N3X *?QÆM; j9k L;k o` L?’i h? @ hQÆM; aBM? *¬M; h?O5

hY h?¬M hBM? ;B”M /[ç’K` K°i [mv MX L;?û +QM p®M F?¬M; bÊ +¼T- ?m®M; +?
pšM +?Q ? çQÊ+ ` i v- ?„M ç½ bÈK ? i bS+ F?| +?`m `²BX L?[M; HìB M|B +O *A
T?€i w +?Q +?B M ç’m +O ?„MX

æ9M; H9+ M`v- K°i i`”M +m²M; T?QM; #’i +?Êi ”Q iÈB- K M; i?2Q KMB i M? M²M;
iB M; ;-K p M; /°B +ª M9B `WM;X

*Æ æ°M; +’i iB M; ?ûi HÈM,

@ L;k p` M?’i i? - iQÆM; bBM? im-M ?Q`MX

JQìB ?¼+ pB M H”T iS+ +?B ` - H’v hY h?¬M hBM? +MM; hQ oB K /šM ç-m- i¢Q
iQÆM; bBM? im-M ?Q`MX *ªK i?K çQÊ+ Hm²M; K HU+ HQm +?mv M HB M KB M F
iBM +O ?¼ çQÊ+ +OM; +® i? K K°i +?9iX

*€+? ç| F?¬M; t - K°i Hm²M; [m M; K M; K`m çÄ ç”K K M; i?2Q F?Q iS+ M|M; #ÄM;
K HU+ / Q ç°M; K½M? HB i i`QÊ+ K†i K¼B M; QìB- i?’v çQÊ+ +QM K i?9 ç|- i`W h
pB M F?€+ ç m ?Qì p`Q K°i ?ÆB H¢M?X

æ| H` K°i K½M? ?’ +| p-M; i`€M K`m i`„M; - iQ`M i?•M K`m çÄ +| i? K iWM; çÊi p`
ç M b€m i?QÊ+ +| /Q- i?•M i? ?MM; i`€M; ?ÆM +ª i`•m K°M;X ”QM? >Ä K HU+ ç
` tmM; [m M?- çB ç M ç•m H` #B M MÆB ç| i?`M? K°i KªM? F?¬ +`MX æ¬B K„i K`
?½M- iWM; ;B¼i MQÊ+ KB M; F?¬M; M;WM; `ÆB iQ i€+? i` M K†i ç’i- ?B M M?B M
+?QM? H` i?S+ ,M +O M|X æ•v `ä`”M; +?QM? H` K°i +QM GK+ ;B B K i?9 >Ä u
i` M M;¼M M9B HY L?o J¢M hQ M`v- ?¬m ? i K i?9 bBM? b®M; ç m H` ?Ä ? K
HU+ +O ?Ä ? K i?9 ç m +| bU i,M; T?9+X >ÆM M[- GK+ ;B B K i?9 >Ä u K J >
p-M; i`€M K`m i`„M; FB +?QM? H` i?9 i`mM; +?B pQÆM; i`QM; +?OM; HQ¢B M`v-
iÈB i?’i ;B BX L m H` i`QÊ+ FB - M; v +ª w ç² +?®M; H¢B M| +kM; +?Q iWM; # Q
?¼+ pB MX

@ æ•v +?QM? H` KK+ iB m i?Q Hmv M i?S M?’i +O +€+ M; QÆBX h M ç°B +O +€+ M
ç°BX > i i?ªv T?ªB M; ?2 i?2Q K M? H M? +O i 5 L;k ?`M? iQÆM; bBM?- im-M ?Q

æ€K M K ?¼+ pB M +ÁM F?€ ?ÆM K°i +?9i- K†+ /M +kM; ?ÆB bÊ M?QM; /M b Q +
#îB H€ ; M +O #¼M ?¼+ kM; HÈM ?ÆM bQ pÈB M; QìB i?QìM;X L?QM; ç€K M[?¼+
+O #®M M; QìB F?€+ ç½ F?) `mM `vx J v K„M H` +| h`-M hQ hmv M H` GK+ [m M
i? F?B M +?Q +€+ M`M; KB M +QÐM; #bM? ioM? H¢BX .QÈB bU ;B9T çÐ +O ‘i J°
T?|M; i?Q+?- KÈB t2K M?Q KB M +QÐM; ?bM? i?`M? pÁM; im-M ?Q`MX ”¼M ?¼
+?Q ?¼ KK+ iB m i?Q Hmv M i?S M?’i H¢B F?OM; #® M?Q i? b Q\ *?Q /M H` h`-M

L`M; imv F?¬M; bÊ +QM >Ä u K J >´ M`v- M?QM; /M b Q K i?9 M`v +kM; +| HU+
M m M?Q i`M +¬M; +€+ ?¼+ pB M F?€+ b) i¢Q i?`M? i?QÆM; i´M

>Ä u K J >´ /o M?B M b) F?¬M; +?ì çÊB ç€K M; QìB *Æ æ°M; +?m`M #`X L| ç°i M
p M; p¼M; iÈB i`M i`B t M?- F?B M M9B `WM; tmM; [m M? `mM `v- K i?9 ?ÆB v r
?Q`M; #Ä i`®MX Pi M?`i i`QM; T?¢K pB K°i i`- K i?QÊ+ tmM; [m M? MÆB M`v- F?
K i?9 i?S ? B M`QX hB T ç| - ? B +?B b m +O M| /`K K¢M?- M?Q K°i ?Ä +¬m F?
K¼B M; QìBX

æ9M; H9+ M`v- i? M? •K *Æ æ°M; p M; H M # M i B K¶B ?¼+ pB MX

@ .QÆM; ç°B çB [m i`€B # #QÊ+- •K ç°B [m T?ªB # #QÊ+X L; k >`M? Hm•M +?mv
HU+5

h`M ç² L; k ?`M? iQÆM; bBM? M`v- /Q iÈB i`M b€M; ?¬K M v KÈB çQÊ+ ?¼+- ?ÆM
ç`+? K¢M? M?Q i? M M +€+ ?¼+ pB M ç m +| T?¬M #®B `®BX ¼M ?¼ i`QM; H9+
+?•M- •K ç°B # M M`v +ÁM F?€ ?ÆM K°i +?9i- çQÊ+ K HU+ K¢M? K) +O h`¬M h
KB M +QÐM; /mv i`b çQÊ+ bU im¬M ?Q`MX L; k ?`M? Hm•M +?mv M HB M iK+- +?
M`M; ç®B K†i pÈB ?Ä v K K ?`X EBK hQ M; v +ªM; ?o +kM; F?¬M; F`T- +?d i?ûi
? v i v +MM; H9+ ç`v ` - h?Ov ? K HU+ K`m iQK ?MM; ?`m # v ` X

J` # M T?Q M K ?¼+ pB M i?b ?ÆB K`i i? /B M- #îB /Q p¬ +MM; F?`M i`QÆM; - M
HU+ #` çSi çQ¢M- /šM iÈB K HU+ tmM; FQ+? pÈB M? m- M, K M; QìB +?šM; M?[M
K` +ÁM #` K HU+ +?`M ç°M; ç`v # v M, K M; QìB M; ½ i€M HQ¢MX

sQ i K°i iB M; - K°i Hm²M; bQÆM; KM K`m i`„M; #®+ H M iW M; QìB >Ä u K J >´
hQ ? i bS+ +?QM? t€+- ç½ i`9M; M; v p`Q KK+ iB mX >Ä u K J >´; B`M /[; -K H M
F?´M; H² +SM; `„M ç|M çÐ- ç²M; i?ìB- K°i Hm²M; ?Ä /B K +?|B K„i +kM; çQÊ+ T`
i?šM; p M K ?¼+ pB M çSM; ; -M M| M?`iX æ| +?QM? H`EQM? ok +O ao h?Ov ?
M?Q iQÆM; çQÆM; pÈB hY h?¬M hBM?- +kM; ç½ ç°i T?€ i K [m M- +`T ç° K HU+
M`v ?„M ç½ ?Q`M iQ`M H•K p`Q i`¢M; i?€B ?QªM; HQ¢M- "QM? >Ä K HU+ F?OM;
K HU+ F?B M iU i?•M K HU+ +O „M F?¬M; +€+? M`Q +| i? T?€i ?mvX h?U+ HU
çÁM iQ`M HU+ +O h?`i; B B K i?9- M m M?Q ?„M i?“i bU i`9M; çÁM- i?b +?“+ +?“
MÆB ç•vX

@ >¶M çªM- +¬M; FQ+? K m5 *?šM; H) +€+ M; QÆB F?¬M; #^M; K°i ç€K M[?`B iY

æ9M; p`Q H9+ EQM? ok ç½ ?Q`M iQ`M imv i p¼M; - K°i i?•MªM? K`m i`„M; ç½ ?E
K†i ?„MX >Ä /B K F?OM; #®FB F?¬M; #B i p b b Q ç½ M; WM; H¢BX

h?•MªM? >Ä u K J >´ ç M; H Q iÈB H¢B K°i H¬M M[T?ªB M; WM; H¢B i`QÊ+ i?•M

æ€K M K ?¼+ pB M p®M ç M; M; ½ H, M [m v ç M i?`i çB M #€i çªQ M M F?¬M; M?I
+€+ M[ç iY H¢B M?bM i?`v p¬ +MM; `ä ``M; X *€+ M`M; i?`v çQÊ+ *Æ æ°M; H½Q
#QÊ+ ç½ çSM; +?“M i`QÊ+ K†i EQM? ok- K°i i v; BÆ ` i`U+ iB T #„i H`v çdM? ç¬m
Hm`M >Ä u K J >´; B½v /K i? M`Q çB M[- ?Ä M; mv M i® i` M M; QìB M| /QìM; M
i´M i?QÆM; iÈB *Æ æ°M; - i?“K +?Q iB M H M /M +?d K°i #QÊ+X *Æ æ°M; iB M i v
` M; Q`B ?ÆM KQìB i?QÊ+- M?QM; çB m M`v F?¬M; T?ªB H`i?S H`K +€+ ?¼+ pB
+€+ M`M; +?“M FBM? +?QM? H`i?Ov +?mM; +€+ M`M; F?¬M; ? +ªK M?“M çQÊ+ M
iÄ ` - ?ÆM M[ •K .QÆM; JB M +kM; F?¬M; +| tm`i ?B MX

*Æ æ°M; F?¬M; ? +?Q #¼M ?¼ [m€ M?B m i?ìB; B M ç bmv M; ?o- b m F?B MûK >
tQ v M; QìB H¢B- M„K H`v EQM? ok; BÆ H M + Q- F?B M ?„M HÆ HYM; i`M F?¬M;

@ *€+ M; QÆB H`T? p`i ``\ G9+ i`QÊ+ i ç½ /¢v +€+ M; QÆB i? M`Q\ E i i`M K°i H

.QÈB bU mv ?B T+O >Ä u K J >´- +€+ M K ?¼+ pB M +m®M; [mwi F i i`M K°i H
i?¬M b„+ t`m ?`X L; QìB i H`M[; BÈB K` +| i? T?€i ` çÁM i`M +¬M; - #¼M ?¼ i?•M
HQ¢M i`M +QÊ+- i?“i bU H` ?`M F?¬M; +| K°i +€B H¶ ç +?mB p`QX

>Ä u K J >´ +kM; `i #m²M #U+X L| +,M #ªM +?Q F`T ?B m +?mv M ;b ç½ tªv ` -
M;Q`BX h?•M H` pQÆM; ;Bª i`QM; HQ`B +¼T- F?¬M; i? M ;?B M; Ì ;b M[- ç| +?QM
+O M|X L?QM; M| +kM; iQÆM; ç®B i?¬M; KbM?- KÆ ?² +ªK ;B€+ çQÊ+ K'v T?¬M
M?"Q H MX hQ`M i?•M M| K°i H-M M[ `U+ HY p` ; -K H M p M; /°BX L?'i i?ÌB- K'
HçB i?"M? ?bM? [m M? i?•M M| - b m ç| # v i?ŠM; iÈB # M M`v pÈB i®+ ç° +U+ M
ç½ H`K +?Q M| i? v ç`B T?QÆM; i?S+ +¬M; FQ+?- bY /KM; çÁM ç€M? t ç i?,K /Á
i`"M H`K +?Q F?¬M; F?Q i`Î M M M|M; `U+ - iU M?Q ç'i i`ÌB ç M; MSi M - imv i ç®E
*€+ M[ç iY ç½ T?€i ` K'v iB M; F m FBM? ?½B- #ÎB +€+ M`M; +,M #ªM F?¬M; #B
æ°i M; °i- i`QM; ç-m KQÌB ?¼+ pB M #¶M; tm'i ?B M K°i +ªM? iQÊM; [m €B /`X *ª
iU ?² i`QM; b•m i?ŠK +| K°i HU+ HQÊM; M`Q ç| +?d /ŠM i?•M i? KbM?X JbM? +
i'i +ª i`QM; ?çK pB i®B ç K`K„i +| i? [m M b€i iÈB- K`Î F?¬M; ;B M +?mM; [m M
i?"K +?Q #B i çQÊ+ +ª ?QÊM; p`M +?mv M K HU+ +O ç²M; #çM # M +çM?X G9+ ç
+¬m /B +?mv M +kM; i`Î M M p¬ +MM; `ä `M; - H9+ M`Q b) i'M +¬M; - MÆB M`Q Kç
M; `vX hU M?Q #¼M ?¼ ç M; çSM; i` M #-m i`ÌB- /MM; €M? K„i i?ÌÆ idM? i€Q [m
L; k >`M? iQÆM; bBM? im-M ?Q`M iU ?`M? HQm +?mv M- T?€T i`"M hQÆM; bBM?
M[i`QM; M?€v K„i p`M ?`M?X L; k i?ªB [m M; K M; #MM; MÎ `° i`QM; F?¬M; i`mM; -
[m M; K M; K`m p`M; p` t€K iU ç°M; tm'i ` iW i` M M; QÌB ? B ;½ ?¼+ pB M içQ i
h?'X
•K .QÆM; h?' M; mv M i® iBM? F?B i i`QM; F?¬M; i`mM; b m F?B ?Á [mv M HçB
F?Q iS+ KçM? K) i`"M M; "T F?„T F?¬M; ;B M- içQ i?"M? K°i K`M b€M; ? B K`m +?
?¼+ pB MX
@ S?®+5 S?®+5 S?®+5 S?®+5
J°i HQç i iB M; M´ /Q p +?çK HB M iB T p M; H MX *€+ ?¼+ pB M +?d +ªK i?'v i?
+?'M ç°M; - HU+ T?ªM +?'M /Q p +?çK ?¬m M?Q F?¬M; ;•vªM ? ?QÎM; ;b ç M ?¼X
` i`QÊ+ K„i F?B M #¼M ?¼ B M'v ç m +ªK i?'v M?Q M; ? i i?Î- i`QM; HÀM; + i?€M
@ æB m M`v H` /Q +?9M; i H`K ` b Q\
J'v +?K+ ?Ä +¬m /Q >Ä u K J >´ #„M ` ç½ #` [m M; i`€Q HQçM; b„+ +O M?|K ?¼
F?¬M; i`mM; H` +ªM? iQÊM; iWM; ?Ä +¬m çÄ `U+ +O >Ä u K J >´ #MM; +?€v `²E
i`€Q HQçM; b„+ - M?QM; HçB F?¬M; ? içQ i?"M? +?9i i`M ?çB M`QX
>B M M?B M aQM; h?' h' >ÊT E„ ç½ +| ?B m [mª T?ÁM; M; U `i i®iX *€+ ?¼+ pB
ç`M? i?S K` #¼M ?¼ T?|M; i?Q+? ` +| T?ªB H` K°i /çM; F„M, M; ? v F?¬M; - M?QM
K°i çB m- HU+ HQÊM; M; ,M +ªM +¬M; FQ+? +O >Ä u K J >´ +?QM? H` HU+ HQÊM
T?ªB H` HU+ HQÊM; +O K°i B F?€+X æB m M`v +kM; +| M; ?o i?U+ i?U+ +O +Q
;B B M`v +kM; F?¬M; ç€M; bÊ ;b +?Q H„KX
E?¬M; +?d `B M; M?[M; ?¼+ pB M- M; v +ª *Æ æ°M; +kM; M; •v M; QÌB FBM? M; ç+X
>`M? iQÆM; bBM? HçB +| i? içQ ` ?B m [mª i?¬M Fb M?Q p`vX
J†+ /M i`QM; M?|K KQÌB ?¼+ pB M +| K°i M; QÌB im pB ç½ çç i iÈB +'T #"+ GK+ [m M
i`QM; i?U+ i - içB i?ÌB çB K bY /KM; T?€T i`"M- h`-M hQ hmv M T?|M; i?Q+? ` K
pÈB i?U+ HU+ +O i K [m M K bQ K` i?¬BX L?Q p`v- M m tûi p b® HQÊM; p` i?U+
T?| pÈB K°i +QM L; k ;B B K i?9 +kM; ç½ H` K°i p`M ç HÈM +?S çWM; M|B ç M pB
GK+ ;B B K i?9 b„T bY iB M ?| ç M h?'i ;B BX
h`QM; ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM; - ?Ä +¬m i`"M FB ç½ +| i? #B M #¼M ?¼ i?"M?
>Ä u K J >´X o`v K` #¼M ?¼ F?¬M; M?[M; +| i? / `M; +?®M; çĐ K` +ÁM H` +?®
M?"M; - F?¬M; +| #`i +S B i`QM; b® #¼M ?¼ #` +?'M ç°M; i?•M ?bM? /M +?d H` ç-
*€+ ?¼+ pB M +| i? içQ i?"M? T?ªM SM; iU M?B M p`M? M? +?|M; M?Q i? H` /Q
GBM? >²M GU+ F?'M; H² +O ?„M i?¬M; [m GBM? >²M Zmv M Zm i`ªB `°M; ` F?„T
>²M GU+ +O *Æ æ°M; ç½ çç i ç M i`çM; i?€B i?m tm'i ?Q`M K„M ?'i- iMv i•K bÎ /K
GBM? >²M GU+ - KS+ ç° F?®M; +? K HU+ /mM; ?ÊT +O M?|K ?¼+ pB M ç½ T?€i

> B pÁM; •K .QÆM; im-M ?Q`M i`î i?`M? ? B +?dM? i? ?Q`M +?dM? ç½ F?B M mv
?mv i`î M M iQÆM; çQÆM; pÈB mv HU+ +¬M; FQ+? +O K°i ;½ GK+ [m M K bQX
+? M? M? m K°i +`T i?b +kM; ç½ M?Q #B M `°M; i`ÌB + QX æ•v +?QM? H` ?B m [n
bBM? K M; H¢BX >ÆM M[h´ >ÊT E„ •K .QÆM; aQM; h?´ /QÈB bU F?®M; +? +O
T?ÁM; M; U F?OM; #® ç M KS+ M; v +ª *Æ æ°M; +kM; T?ªB ;B`i KbM?X >„M H9+ M
T?QÆM; T?€T +O KbM? H` ç9M; ç„MX \*?d +| ç2K •K @ .QÆM; L; k ?`M? iQÆM; bB
?Q`M i?`M? L; k ?`M? /mM; ?ÊT- iB M +| i? +¬M; - HmB +| i? i?OX

@ *€+ M; QÆB K m +?9 w +ªK i?K M?[M; /B M iB M b„T iÈBX "m¬M; HÄM; +Æ i? - H

h? M? •K *Æ æ°M; p M; H M i`QM; ç-m +O K¶B K°i ?¼+ pB MX >„M [mv i ç`M? iU
+?Q M?[M; ?¼+ pB M M`v t2K ?„M ç½ p`M /KM; HU+ HQÊM; +O #¼M ?¼ M?Q i?
[m€ MQM MÈi p K†i FBM? M; ?B K i?U+ +?B M- ç°i M?B M TªB ç®B K†i pÈB K°i
i?U+ ç½ ;•v F?¬M; Qi F?| F?, M +?Q #¼M ?¼X *Æ æ°M; Km®M pb #¼M ?¼ K` t•v
M; QÌB- ç²M; i?ÌB ç #¼M ?¼ +ªK M?`M çQÊ+ bUªQ /B m +O L; k >`M? iQÆM; bBM

>Ä u K J >´ T?€i ?B M +¬M; FQ+? +O M| #` +?†M çSM; - HB M i?Q€M; bYM; b®
+`M; F?B M M| i`î M M M´B çB MX L| iS+ ;B`M `®M; H M K°i H-M M[- K¶B +€B ; B
T?€i b€M; X >Ä u K J >´ ?¢i?`T i?•M KbM?- KB M; KÎ`°M; T?9M ` K°i ?Ä +-m F
ç²M; i?ÌB i?•M ?bM? F?´M; H² +O M| +kM; H`T iS+ H Q p9i i?2Q ?Ä +-m- +¬M; FC
æ°M; X

L m M?Q H-M i`M +¬M; H9+ i`QÊ+ +?d H` /Á tûi- i?b H-M M`v >Ä u K J >´ ç½ ç2K
+| ç2K ç€K ç`+? M?•M M`v Mm®i b¢+? p`Q #KM; KÈB +| i? iB m i`W K®B ?`M i`QM

*€+ ?¼+ pB M " M K°i T?€i ?B M #¼M ?¼ ç½ ?Q`M iQ`M K`i çB bU F?¬M; +? i?•M
ç²M; i?ÌB H¢B +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ ? i i?ªv K¼B +?mv M ç M; T?€i bBM? i` M M; Q
i?S+ p`M +?mv M K HU+- #B M ?| +O i`"M ?bM? p` [m€ i`bM? i?m tm`i K HU+X
?MM; ?MM; ?´ ?´ t¬M; iÈB- ?ÆM M[+¬M; FQ+? H¢B +`M; i? K T?-M F?OM; #®- #
HÄM; X L?QM; `i M? M? b m ç| - bU F?`M i`QÆM; i`QM; HÄM; #¼M ?¼ ç½ #B M i?

@ L; k ?`M? Hm•M +?mv M- bQM; i?Ov tm`i FQ+?X

h? M? •K +O *Æ æ°M; H¢B p M; H MX •K .QÆM; HQÐM; i`"M ç²M; i?ÌB T?€i bBM?
? B M?| K M K M[ç M; i€+? i?`M? ? B M?| K ? B # M- ;B| ç•v H¢B i´ ?ÊT H¢B- tQ v
*Æ æ°M; X "QÊ+ +?•M +O #¼M ?¼ pW KÈB /B +?mv M çQÊ+ p`B H-M- ? B ;½ ?¼
?¼+ pB M h?´ ? K` ç®B K†i pÈB >Ä u K J >´ X

L; v b m ç| - ? B +°i €M? b€M; K°i H K K°i iQK ç²M; i?ÌB #„M i?ŠM; ` - imv M?B M
M?Q H9+ i`QÊ+ K` M; QM; iK H¢B K°i MÆB- #B MªQ i?`M? ? B i?O`M b€M; `U+ i`

Zm M; i`K ? B K`m H K iQK /kM; K½M? H Q iÈB- pW p†M ç€M? i`9M; H M ?Ä +-m
` X h`QM; iB M; -K -K M´ p M; - ? B HQ¢B M; mv M i® h?Ov- >Ä i`QM; M?`i i?ÌB i
*?`M ç°M; F`+? HB i F?B M KQÌB ?¼+ pB M ç²M; i?ÌB HMB p T?Q b m K°i #QÊ+- M
?`M? iQÆM; bBM? im-M ?Q`M ç M; F?¬M; M; WM; p`M +?mv M K HU+ i`QM; i? M
? i +?`M ç°M; X

*kM; ;B®M; M?Q +¬M; FQ+? i`M; HU+ +O #¼M ?¼ H9+ i`QÊ+- ;B|B ç•v L; k ?`M? iQ
M; U i`M; ?ÊTX h`QM; M?€v K„i ç2K HU+ +?`M ç°M; T?•M i€M ç m +?Q M, K M; QÌB-
iQÆM; bBM? im-M ?Q`M M? M? +?| M; ?| ;BªBX "i Hm" M +¬M; FQ+? +O ç®B i?
M; k ?`M?- +kM; +?ŠM; +| w M; ?o ; b ç®B pÈB #¼M ?¼X

8NNX *?QÆM; j9j h?U+ *?B M- h?Q Gmv M- L; k >`M? "B M

"QM? >Ä ? hY h?-M hBM? +MM; æBM? >Ä ? h?Q oB K i`î i?`M? KkB M?¼M +¬M
T?€i ?B M- /QÈB i€+ /KM; +O L; k ?`M? iQÆM; bBM? im-M ?Q`M- #¼M ?¼ +, M #ª
?²B HU+ M`QX *?d +-M K HU+ +O K¼B M; QÌB +ÁM +?Q iB m ? Q ? i- HB M +| i
HB M KB M #`i i"MX

S?QÆM; i?S+ +¬M; FQ+? +O #¼M ?„M p®M +?QM? H¬ T?QÆM; i?S+ T?€i HU+ i
K°i F„ M,M; i?U+ i M¬QX J†+ /M+| +?9i H½M; T?Q K HU+- M?QM; H¢B +| çQÊ+ K
+-M T?ªB iK HU+X

ob p"v- F?B i?•M i? >Ä u K J >´ #` M; ,M +?†M- M| iB T iK+ T?ªB i?W M?"M +¬M
bQM; ?Ä i´ ?ÊT F„ ç½ çQÊ+ bU i,M; T?9+ +O L; k ?"M? iQÆM; bBM?X

> i i?ªv M?[M; çB m M¬v ç m H¬ /Q bU F?®M; +? +O *Æ æ°M; X *| i? M| B bQM; ?Ä
K¬ ?„M [m2M i?m°+ M?'iX G-M M¬v- ? B ç¢Q ?Ä i`K i` M F?¬M; i`mM; i`U+ iB T M
Q M? FQ+? i?ŠM; iÈB >Ä u K J >´ X æ| +kM; +?QM? G¬ •K .QÆM; bQM; ?Ä +-n
M?'iX hmv `^M; F?¬M; T?ªB /Q \*U+ >¢M aQM; >Ä bBM? ` - M?QM; +kM; H¬ i" T ?Ê
?¼+ pB M- ?ÆM M[H¢B +ÁM çQÊ+ iQÆM; bBM? i,M; T?9+X •K .QÆM; i´ ?ÊT F„ i
? M?Ä- i`QM; M?€v K„i ç½ imv i ç®B €T+? çQÊ+ >Ä u K J >´ X

•K i? M? M´ p M; K°i H-M M[p M; H MX oK M´ H-M M¬v K¢M? ç M M¶B H¬K +ª M
+?mv M F`+? HB iX >Ä u K J >´ #m¬M; iB M; ` M `d i?"M? iB M; - i?•M i? F?"M; H
F?B p +?¢K ç€M? # v çB ?ÆM KQìB i?QÊ+- ç H¢B i` M K†i ç`i K°i +€B ç°M; F?"M

G9+ i`QÊ+ +ÁM ç M; H¬ K°i ç-m GK+ ;B B K i?9 mv K½M?- i? M?QM; H9+ M¬v K°
J >´ ç½ #` +?€v bûKX L; ¼M HY M²M; ç"K i` M i?•M M| +kM; ?Q¬M iQ¬M #` /"T i„i
M M M?¢i çB `i M?B mX

>Ä u K J >´ T?€i` iB M; ` M `d- p°B p¬M; [m v ç-m #Ä +?¢vX :Bì M| ç½ +ªK M
K½M? HB i- +?¢v i`®B +? i KÈB H¬ [m M i`¼M; M?'iX G9+ M¬v ç•v M| +kM; +?ŠM;
H¬ i¬M M; ?B K +O i?9 i`mM; +?B pQÆM; M[ `²BX

æ€M; iB + `^M; *Æ æ°M; H¢B F?¬M; ? +| w M; ?o #m¬M; i? +?Q M|X L; k ?"M? H
EBK ? X * M? FBK ? >-m h•M- h•M FBK ? h•M ok i`î i?"M? KkB M?¼M +¬M; FQ+?

J°i i`„M; K°i p¬M; - ? B ç¢Q [m M; K M; i` M F?¬M; i`mM; i`QM; M?€v K„i M; QM;
i?®M; M?'i- M? M? M?Q +?ÊT #„M i?ŠM; iÈB >Ä u K J >´ X

EBK ? K HU+ /U p¬Q i®+ ç° ç +¬M; FQ+? H¬ +?QM?- ?ÆM M[+ÁM +| i€+ /KM
K¢M? M?'i i`QM; L; k ?"M?X .QÈB bU i" T i`mM; iQ¬M /B M +O HBM? ?²M H®+ tQ€v
>´ H¬K b Q +| i? i`®M i?Q€i ç•v\ \*?d i?'v FBK #¢+? b„+ [m M; K M; H|2 H M `²B #B
>Ä u K J >´ H¢B T?€i` K°i iB M; `®M; FBM? i?B M ç°M; ç` X h?•M ?bM? F?"M;
i?ŠM; H M + Q- `²B M†M; M `ÆB tm®M; X a m F?B `ÆB tm®M; ç'i- i?•M i? M| F?-
+| i? #Á /"v çQÊ+ M[X h`€B iBK M| ç½ ?Q¬M iQ¬M #` tmv M i?'m #îB K°i FQ+? aC
M¬vX

*Æ æ°M; iW ç-m iÈB +m®B pšM çSM; M; mv M i¢B +?¶ F?¬M; M?9+ M?Q+?- +?d +|
K¬m i`„M; X G9+ M¬v ç•v- K¬m i`„M; ç| ç½ +?"K `½B i M #B M- F i i?9+ HBM? ?²M F

h?U+ ` pB + iB M ?"M? F?®M; +? HBM? ?²M ? i bS+ M; mv ?B K- v m +-m HBM?
K¢M? ?ÆM ;'T KQìB H-M HBM? ?²M +O M; QìB #` F?®M; +? KÈB +| i? F?¬M; #`
M?[M; ?¼+ pB M M¬v i?"i bU H¬ M?Ä #û ç M ç€M; i?QÆM; - +? M? H +? bQ pÈB *Æ
H¢B î KQìB H-M +?SX ob p"v *Æ æ°M; KÈB iQ ; M iB M ?"M? HBM? ?²M F?®M; +?
+?Q #¼M ?¼ ?B m i?"i `ä `¬M; p¬ b•m b„+ bU ªQ /B m +O L; k ?"M? iQÆM; bBM? i

*ª KQìB M; QìB ç m b[M; bì M?bM M? m- B +kM; F?¬M; i? M| B H M HìB- +?Q /M
/¢M; M?Q i? X h`QM; K„i M¬M; +kM; M;"T i`¬M p F?B T bÊ ç M +U+ ç°X *?Q /M H
.B K i`QÊ+ ç•v- +kM; F?¬M; i? M; ?o çQÊ+ `^M; L; k ?"M? K HU+ H¢B +| i? bY /K

L; k ?"M? i´ ?ÊT F„ ; -M M?Q H¬ F?¬M; i? M¬Q i?U+ ?B M çQÊ+- M?B m M?'i +?d +
h`QM; F?B ç| - *Æ æ°M; H¢B çB i?2Q K°i ?QÈM; F?€+- ç| F?¬M; T?ªB H¬ L; k ?"M?
H¬ p" M /KM; - T?€i ?mv K°i +€+? M?m-M M?mv M bU ªQ /B m +O i?m°+ iQM? iQÆ
?"M?X L M M?È `^M; - i`bM? ç° T?" #B M +O +€+ i•M ?¼+ pB M ç m H¬ M?" [m M?
#¼M ç m H¬ +'T i?'T M?QM; M?[M; ; b i? ?B M ` +kM; çO F?B M M; QìB i T?ªB H

E?¬M; +ÁM ; b T?ªB M; ?B M; î- M m T?QÆM; T?€T im Hmv M M¬v K¬ i`mv M ` M; Q¬

p" M K M? +O iQ" M #° ; BÈB J bQX h`QM; iQÆM; H B- ç®B pÈB +€+ K bQ + 'T #"+
çO F?ª M, M; T?®B ?ÊT- +€+ K bQ + Q + 'T F?B ç®B K†i pÈB ?bM? i?S+ i' ?ÊT M"v
çQÊ+ +?9i iB M M; ?B M"QX *Æ æ°M; ÆB *Æ æ°M; - +? "M; ç M i°i +MM; ç½ H"K i?

•M? K„i H¢M? M?Q #, M; +O *Æ æ°M; H9+ M"v +kM; i`Î M M ¬M ?Á ?ÆM `i M?B n
+?†i ç¬B #`M i v; B'm i`QM; €QX Gw Hm" M F i?ÊT pÈB i?U+ iB M KÈB +?QM? H`
+¬M; 5

S?QÆM; i?S+ HÈB /KM; L; k ?"M? iQÆM; bBM? F?€+ #B i M"v ç½ i, M; +Q`M; i?U+
i?'TX *?d +¬M +?, K +?d Hmv M i" T- M?B m M? 'i +?d +¬M ? B M, K H" i' ?ÊT ç½ +
?"M? T?®B ?ÊT +kM; iQÆM; ç®B ?Q" M KoX E iB T H" H"K i? M"Q ç iB M ?"M? ?

@ *| p' M ç ; b F?¬M; ?B m- ?B M i¢B +€+ M; QÆB ç½ +| i? ?ÄBX hY h?¬M hBM? - ?
J >'` ç•v5

@ .¢- H½Q bQ5

æ`+? w +O hY h?¬M hBM? ç®B pÈB \*Æ æ°M; H9+ M"v ç½ #` L; k ?"M? iQÆM; bBM
iQ" M ç€M? #¢B- w MB K F?€M; +U i`QM; H`B M|B `ä`"M; ç½ ; BªK #Èi `i M?B mX

@ G½Q bQ- pW `²B H" M; "B F?®M; +? i?•M i? +O +?9M; i b Q\

L?•K h?Ov ? EQM? ok ?ÄBX L" M; ç®B pÈB *Æ æ°M; i`"M M; "T +ªK FQ+? i`QM; H
M?bM` *Æ æ°M; ç½ H"K i? M"Q K" M; , M +ªM çQÊ+ >Ä u K J >' - M?QM; M" M; ?B
M?Q F?¬M; +| p` \*Æ æ°M; H½Q bQ M"v ` i v- KbM? ; B| ç•v ç½ i`Î i? "M? i?S+ , M +

*Æ æ°M; ; "i ç-m- M|B,

@ æ•v H" K°i HQ¢B SM; /KM; +O hBM? h?¬M GU+ ?Q†+ +| i? M|B H" bU T?| M; i?
K„i +€+ M; QÆB +ÁM +?Q i? +| çQÊ+ M, M; HU+ M"v M M F?¬M; +¬M T?ªB ?B m
+?B M +O +€+ M; QÆB +ÁM t KÈB çO T?QM; T?9- i H"K M?Q p"v H" ç +?Q +€+ M
bUªQ /B m +O hQÆM; bBM? im¬M ?Q"MX

* M? EBK ? >¬m h•M ?ÄB,

@ *Æ æ°M; H½Q bQ- p"v i¢B b Q EBK ? +?9M; i H¢B H" M; Q`B +m®B +MM; tm'i i?
? +¬M; FQ+? - F?¬M; T?ªB H" ; B Q i?•M KbM? +?Q >Ä u K J >' F?®M; +? b Q\

*Æ æ°M; i?ªM M?B M i`ª H`B,

@ aU i?U+ ç½ ; BªB ç€T i? „+ K„+ +O M; QÆBX L; k ?"M? iQÆM; F? „+ H" ?Q" M iQ" M
H" F? „+ +? imv i ç®BX L|B +€+? F?€+ - MQÊ+ +| i? F? „+ HY - M?QM; +kM; F?¬M
F€ ?bM? i?€B M"Q +O HY iQ" M #° €T +? ç M KS+ F?¬M; +ÁM mv HU+X G9+ i`C
i? "M? aQM; FBK K HU+ i' ?ÊT- +kM; F?¬M; T?ªB H" "QM? ?Ä >Ä u K J >' çÆM
>ÆM M[- F?B ç| M| +kM; ç½ #` i?QÆM; M†M; X aÎ /o i HU +?¼M +¬M; FQ+? +O
i?'m +O EBK ? - ? B H" /Q i®+ ç° tm'i i?O +O EBK ? X L m ç`B H¢B i? "M? K°i ?
+? „+ +| i? i¢Q i? "M? K°i FQ+? i' i b€iX J°i F?B ç½ ç +?Q M| i`®M p"Q `WM; - „i ?
+?Q +€+ M; QÆBX

h•M ok çSM; # M +¢M? ?b ?b +Q`B- M|B,

@ *Æ æ°M; H½Q bQ- i +?QM? H" Km®M ?ÄB i¢B b Q ?¬K M v M; "B H¢B M|B M?B n
pÈB M?[M; ; b M; "B /¢v F?¬M; +| +?9i M; ?B M; `M"QX h +?d +ªK i? 'v ?bM? M?Q M
+QM M; Q`B F?€+X .o M?B M çB m 'v ç®B pÈB +?9M; i K" M|B- [mªi? "i H" K°i pB

*Æ æ°M; H¢M? M?¢i i`ª H`B,

@ *?mv M +O i +€+ M; QÆB F?¬M; +¬M i bK ?B m H"K ; bX *€+ M; QÆB +?d +¬M H
h iBM`"M; M?[M; ; b i /¢v b) F?¬M; H"K ?Q ?¼+ bBM? +O KbM? ç•mX

hY h?¬M hBM? ç½ K M; iBM? ?¢+? +O GK+ ; B B >Ä u K J >' i`Î H¢BX E?Ä iBM
M„K i v b€M; H| M; H€M? - >Ä M; mv M i® M²M; ç"K i? "K +?Q +ÁM i¢Q i? "M? K°i i-

M M;Q`B- M?bM [m i?"i ?mv M H X hmv M?B M hY h?-M hBM? pšM M;Q M M;Q ½
K†i *Æ æ°M;X

*Æ æ°M; M|B,

@ h` M M;Q|B +O i F?-M; +| h`[i²M K F?Q- M;QÆB i`QÊ+ iB M +S ;B Q +?Q HÈ
[mªM çBX

hY h?-M hBM? M|B,

@ *Æ æ°M; H½Q bQ- iΦB i?|B çB K >Ä ? +O +?9M; i tm'i i?O- bÎ /o mv HU+ HÈ
HU+ +,-M; FQ+? +O +?9M; i M?"M çQÊ+ bU F?®M; +? +O M;"BX lv HU+ M?Q i?
F?-M;\

*Æ æ°M; M|B,

@ hΦK i?|B pšM F?-M; çQÊ+X GU+ F?®M; +? +O +€+ M;QÆB +ÁM +?Q çO ç+?
i?•MX L;mv M Hw +O •K .QÆM; bQM; ?Ä +-m +?QM? H" ç2K •K ?Ä K HU+ F i ?
`²B iB M ?"M? €T b9+X J°i F?B HU+ F?®M; +? +?Q çO i?b F?-M; M M i?Y M;?B
T?€i M' i` M i v +€+ M;QÆBX lv HU+ +O •K .QÆM; bQM; ?Ä +-m F?-M; i? ç2K`
J >' +?d çÆM i?m-M H" >Ä ? -K" +€+ M;QÆB T?|M; ` HΦB H" •K .QÆM; bQM; ?Ä
HΦB +| i? F?„+ +? çQÊ+ M|X æ•v +?QM? H" i€+ /KM; ?¶ i`Ê HšM M? m K" •K .QÆ
ob p"v- K†+ /M +€+ M;QÆB çQÊ+ +?B i?"M? ? B i'- M?QM; M m Km®M ç2K HU+ +
HÈM M?'i +ÁM +-M T?ªB T?®B ?ÊT K"i i?B i pÈB M? mX S?ªB i,M; M? M? i®+ ç° T
#•v ;B| - i b) +?d ç`M? K°i M;Q|B H`K i' i`QÎM; +O K¶B iB m i'X E?-M; T?ªB H9+
M +ΦM? +€+ M;QÆB- pb p"v i`QM; [m€ i`bM? b,M #„i K i?9 iB T i?2Q- K¼B pB
M?|K +€+ M;QÆB iB M ?"M? +?d ?mvX h' i`QÎM; M?|K M K bBM? H" hY h?-M hBM
H"

L|B iÈB ç•v- *Æ æ°M; [m v b M; M?bM p T?Q M,K ?¼+ pB M M[- #„i ç-m iW h`-M
>Ä ? h?Q oB K- E, h?´ ? Gç+ *€+?- h•M EBK ? h•M ok p" Zmw h?Ov ? EBK hQ X
FB +,M #ªM F?-M; ?B p¼M; ;b i`QM; HÁM;- #ÎB i?2Q +€+ M" M; i?'v- p` i`Q i' i`Q
+?Q h`-M hQ hmv M çªK M?B KX

@ h' i`QÎM; M?|K M[bBM? ç +?Q æBM? ?Ä ? h?Q oB K çªK M?"MX h?Q oB K- M
ç m H" >Ä ? - +kM; ç m H" i' i`QÎM;X h`QM; [m€ i`bM? +?d ?mv i' +O KbM? T?ªB
HšM M? m- `ä +?Q \

h?Q oB K ;B"i KbM? M?bM *Æ æ°M;;

@ G½Q bQ- M;"B ç +?Q i H`K i' i`QÎM; b Q\ h H`K b Q +| i? bQ b€M? çQÊ+ pÈB
ªª M,K M" M; ç m Î +?mM; K°i FQ i9+ t€ i`QM; >¼+ pB M- [m M ? p¬ +MM; i?•M i
hmv M F?-M; T?ªB H" M;Q|B HÈM im´B M?'i M?QM; i?•M T?"M p" i?U+ HU+ +O M"
M|B i`QM; i9+ t€X

*Æ æ°M; i?ªM M?B M M|B,

@ L" M; F?-M; i?Q+? ?ÊT H`K ç°B i`QÎM;X h?Q oB K- çWM; H`K i i?'i p¼M;X

h?Q oB K pmb bQÈM; M?bM p T?Q h`-M hQ hmv M- HΦB T?€i ?B M i?-M b„+ +O
F?-M; ? pb *Æ æ°M; F?-M; #' M?B K M" M; H`K i' i`QÎM; K" +| #'i Fb i? v ç´B ;bX

h`-M hQ hmv M ?B m `i `ä `M; w iS +O *Æ æ°M;- im pB +O M" M; bQ pÈB M?[M
`i M?B mX Í i`QM; +MM; K°i ç°B pÈB #¼M ?¼- M" M; +,M #ªM F?-M; i? M" Q T?€i ?
i?•MX *?d +| çB m M" M; pšM +?Q #B i *Æ æ°M; b) b„T t T #ªM i?•M KbM? M?Q i?

*Æ æ°M; pQÆM i v` p T?Q h`-M hQ hmv M- h`-M hQ hmv M `i iU M?B M çQ K°
æ°M; M|B iB T,

@ J¼B M;Q|B M;?d M;ÆB iΦB +?¶X h +?Q +€+ M;QÆB i?|B ;B M K°i F?„+ ç²M; ?²
i`"M +?B M pW `²BX >B M iΦB ?ŠM H" +€+ M;QÆB ç½ ?B m çQÊ+ iΦB b Q i HΦB /

Hmv M`²B +?S\ h`QM; [m€ i`bM? i?Q Hmv M F iB T- i b) F?¬M; iB TiK+ +?O ç
i?ªv ç`+? M?•M ç m ç +?Q +?QM? +€+ M; QÆB iÈB ç®B K†iX h +?d çSM; # M +ç
i?¬BX *€+ M; QÆB M?`i ç`M? T?ªB K m +?|M; M„K; B[çQÊ+ T?QÆM; T?€T +?B M
+€+ M; QÆB T?ªB M?È i?“i F„- +€+ M; QÆB ç M; M„K; B[i`QM; i v iQ`M #° iQM? Kç
#ªM i?•M +€+ M; QÆBX

"ÎB pb +€B ;¼B H` bQ T?K HoM? iB M K¬M- im ?`M? içB +€ M?•M UbQ T?K +?d H
M`Q H` /Q #ªM i?•M K¶B M; QÌBV- *Æ æ°M; iW /-m ç M +m®B +kM; F?¬M; iB M ?`M
?„M- +?d +| i?¬M; [m i?U+ +?B M- F?¬M; M; WM; K Hmv M- KÈB +| i? H`K +?Q M
+ªK M?“M çQÊ+ bUªQ /B m # M i`QM; X >„M +kM; +`M i?“M [m M b€i- ibK FB K bu
iQÆM; bBM? im-M ?Q`M i` ?ÊT F„ ç iB M ?`M? #` F?mv iX

h?ÌB ;B M K°i F?“+ ç²M; ?² i`¬B [m ``i M? M?- #¼M ?¼ HçB iB TiK+ H M çQÌM; X
K i?9 i?S ? B +ÁM M? M? ?ÆM bQ pÈB iQÎM; iQÊM; +O #¼M ?¼X hu ?² KÈB iB
H M ç M ç° + Q +?WM; K°i Rkyy i?QÊ+- K°i ç-m L; k; B B K i?9 :B€T J°+ ? EBM?
` i`QÊ+ K„i ?¼X

æ-m >`Q h`Q M`v K†+ /M H` L; k; B B K i?9- M?QM; KS+ ç° F?`M; H² +O i?•M i?
bQ pÈB +QM >Ä u K J >` FB X J` bU tm`i ?B M +O M| HçB +U+ F€ ç°i M; °i- i`QM
H Q iÈBX

@ E i i`"M- L; k ?`M? Hm•M +?mv M- bQM; ?Ä tm`i FQ+?X

h? M?•K M?“+ M?Î +O *Æ æ°M; p M; H M i`QÊ+ iB MX G-M M`v- i®+ ç° T?ªM SM
M? M? ?ÆM ``i M?B mX

*| FBM? M; ?B K +O i`"M ç€M? H9+ i`QÊ+ oÈB >Ä u K J >` - #¼M ?¼ ç m ?B m `^
#¼M ?¼- pB + ç®B T?| pÈB M?[M; M; k; B B- HK+ ; B B K i?9 H` ?Q`M iQ`M +| i?
?QªM; i`QM; HÁM; K¶B +kM; ç½ ; BªK i?B m çB ``i M?B m- K†+ /M pšM +| +?9i Hn
M?QM; H-M M`v #¼M ?¼ ç½ +?O ç°M; T?|M; i?Q+? çQÊ+ +¬M; FQ+?X

•K /QÆM; bQM; ?Ä #B M i?“M? ?²M; H K ?Ä i`K- i`U+ iB T Q M? FQ+? H M i?•M i
i?•M i? +O M| ?`ip, M; ` t K°i pÁM; X *?d +| çB m- F?¬M; +| bU F?®M; +? +O *Æ
+? K HU+ ç€M; i?QÆM; +O #¼M ?¼ +kM; +?d F?®M; +? çQÊ+ #®M i?“M? K HU
+O çÊi +¬M; FQ+? M`v ç½ ; BªK çB ``i M?B m bQ pÈB H9+ i`QÊ+X EBM? J°+ >`Q h
ç-v ; B M?¼M M M F?¬M; #` +?9i i`M i?QÆM; M`Q +ªX

@ L; k ?`M? Hm•M +?mv M- bQM; FBK tm`i FQ+?X

h? M?•K idM? i€Q +O *Æ æ°M; HçB K°i H-M M[p M; H MX

æçB +?B M #„i ç-m- ç9M; M?Q *Æ æ°M; ç½ M|B- H-M M`v ?„M F?¬M; +| iB TiK+ F
?Q`M iQ`M ç +?QM? #¼M ?¼ iB M ?`M? +¬M; i?OX J†+ /M #¼M ?¼ +?d T?€i ?mv
bBM?- M?QM; L; k >`M? iQÆM; bBM? +| Qm çB K`B M; +O M| - ç| +?QM? H`K H
F?¬M; /Si- ?ÆM M[HçB F?¬M; +¬M i?ÌB ;B M iK HU+X *?ŠM; [m H` +?d +¬M i?
iK+- ? i pÁM; M`v ç M pÁM; F?€+X J†+ /M pšM +?Q i? +`T +?Q +QM EBM? J°+ >
M`Q- M?QM; pÈB i®+ ç° Q M? FQ+? ; -M M?Q F?¬M; ; B€M çQçM +O #¼M ?¼- EBM
M`Q iB M ç M ; -M #¼M ?¼ çQÊ+X

@ J¼B M; QÌB +?9 wX L; k ?`M? Hm•M +?mv M- bQM; i?Ov ?| #, M; X

G K iY b„+ [m M; K M; i`QM; M?€v K„i # Q T?O i?•M i? EBM? J°+ >`Q h`Q- i?•M
M M +SM; çÌ- +Y ç°M; ; QÊM; ; çQ F?| F?, M- M?[M; ; B M?¼M i` M +Æ i? #¶M; i`Î M

@ aQM; ?Ä Q M? FQ+?X

*?d i?`iB Ti?2Q +O \*Æ æ°M; HçB T?€i ` X > BiB m i`M? M? +?|M; tQ v i`ÁM-
hBM? p`h?Q oB K ç²M; i?ÌB iQ`M HU+ T?€i ç°M; K HU+- iB M ?`M? Q M? FQ+?X

J°i HQç i iB M; M`-K -K p M; H MX G9+ M`v- H`K +?Q K¼B M; QÌB FBM? M; ç+ +?9
h`Q b m F?B #` Q M? FQ+?- HB M i?®M; F?` ;`Q i?ûi F?¬M; M; WM; - ç°M; i€+ +kM

*Æ æ°M; i?ªM M?B M M|B,

@ J¼B pB + +ÁM H¢B ¸ +?Q +?QM? +€+ M;QÆB iU tY HwX

eyyX *?QÆM; j99, L?o J¢M hQ aÆM "MM; L´5

J¼B +?mv M iB T i?2Q F?¬M; +¬M *Æ æ°M; T?ªB +?d ¸B K- pB + ? B M?|K •K @ .C
EBM? J°+ >"Q h`Q ` H`K KK+ iB m Hmv M i"TX

*?d +?®+ H€i b m- EBM? J°+ >"Q h`Q ¸½ #` ?"M? ?¢ +?Q iÈB +? iX h`QM; i v h`-
K°i F?Ä iBM? ?¢+?X

@ *€+ M;QÆB +| #B i i¢B b Q bS+ +?B M ¸'m +O EBM? J°+ >"Q h`Q H¢B ;BªK K¢M

*Æ æ°M; +kM; F?¬M; iB M ?"M? ¸€M? ;B€ +€+ ?¼+ pB M- K` H` ?ÄB i?ŠM; p`Q i`¼
h`-M hQ hmv M M|B,

@ >ŠM H` #îB pb i`QÈ+ #,M; b m ?Ä - ? i M|M; `²B H¢M? F?B M +?Q i?•M i? +O
M´BX J†+ /M h?Ov ? K HU+ +?d +| i? i¢Q M M M?[M; i?QÆM; i´M M?Ä +?Q M| - ?
M| #` FQ+? i?Q+? K` i¢K i?îB i,M; H M p`B T?-MX L?QM; ¸°i M?B M iW +U+ H¢M?
i?•M i? M| tm'i ?B M p'M ¸ X

*Æ æ°M; ;"i ¸-m M|B,

@ L|B `i ¸9M;5 L| ;B®M; M?Q H` K°i +?ûM i?Ov iBM? ¸QÊ+ MQÈM; i` M HY - b m
M?B M b) T?€i M´X ob p"v- i`QM; pB + SM; /KM; L;k ?"M? K HU+ - F?¬M; +?d +| ¸
iQÆM; F?„+X L?[M; ¸B m M`v T?ªB /Q +€+ M;QÆB F?¬M; M;WM; M?"M i?S+ i`QM
"•v ;B| +?Q +€+ M;QÆB K°i F?„+ i?îB ;B M- H`T iS+ i´M; F i H¢B M?[M; FBM? M;?
¸²M; i?îB F?¬B T?K+ H¢B K HU+X

*| ? B i`"M +?B M H`K M M iªM; - +?ŠM; M?[M; ;B9T +?Q +€+ ?¼+ pB M iQ+? Hkv i
?ÆM M[+ÁM ;B9T ?¼ +OM; +® bU iU iBM i`QM; HÁM;X *€+ ?¼+ pB M b m F?B +?
+ªK M?"M ¸QÊ+ bU i?-M F€+ O i`"M T?€T L;k >"M? iQÆM; bBM? im-M ?Q`MX h¢
J°+ >"Q h`Q- pB + T?®B ?ÊT T?|M; i?Q+? K HU+ +O ?¼ `ä`"M; ¸½ ¸QÊ+ i,M; H

J°i F?„+ i?îB ;B M i?ªQ Hm"M- *Æ æ°M; +kM; F?¬M; i? K ;B p`Q i`QM; ¸|X >„M /
p B i`Á +O K°i H½Q bQX G9+ i`QÈ+ - F?B GB i.B K ?QÈM; /šM ?„M +kM; F?¬M; ¸
+?Q ?„M- K` +?d ¸ÆM i?m-M H` ?QÈM; /šM- +ÁM H¢B H` /Q ?„M iU KbM? HoM? M
Hm¬M Hm¬M i®i ?ÆM pB + ¸ H½Q bQ i`mv M /¢vX *| M?Q i? - M?[M; F„M,M; KÈB
+O KbM?X hW +€B ` +?QM? T?€i i`B M i?"M? M?B m M?€M? T?KX *kM; iW ¸| KÈ

E iB T- MÆB +€+ ?¼+ pB M " M K°i i?Q Hmv M +?QM? H` Î ¸° + Q R8yy i?QÈ+ b
i?¬M; [m H®+ tQ€v HBM?²²M ¸½ i`ªB `°M; GBM? >²M GU+ ` /Á tûi- t€+ ¸`M? K
+kM; +?d H` GK+ ;B B >Ä u K J >´X "¼M +?9M; +?d i¢Q M M €T HU+ pW ¸O ¸®B
?¼ F?¬M; T?ªB H` F?¬M; +| +€+? M`Q ¸®B F?€M; H¢B- K` M;QÊ+ H¢B +ÁM p¬ +M

QPQ

hWM; +QM `²B H¢B iWM; +QM K i?9 ;K+ +? i /QÈB i`"M T?€T L;k ?"M? iQÆM; bBM
*Æ æ°M; ¸®B pÈB +€+ ?¼+ pB M +kM; ;BªK /-M iQÆM; SM;X h?dM? i?QªM; ?„M
K°i +•m ¸| H¢B +?ŠM; F?€+ M`Q ¸B K K„i +?Q `²M; - ¸2K ¸ M +ªK ;B€+ #WM; idM?
K i`QM; HÁM; #¼M ?¼X

.-M /-M- M;k ;B B K i?9 ¸½ F?¬M; +ÁM i¢Q ` mv ?B T M`Q ¸®B pÈB iB m ¸°B K
K†+ /M +ÁM ;†T +?9i F?| F?,M F?B T?ªB ¸®B T?| pÈB GK+ ;B B K i?9- M?QM; +?d
H` K¼B +?mv M H¢B i?m"M #m²K tm¬B ;B|X

ob ¸ +?Q +€+ ?¼+ pB M +ªK M?"M ¸QÊ+ M;mv M p M €T HU+X *Æ æ°M; F?¬M; iB
K` +?d ¸ÆM ;BªM #€Q +?Q ? B M;QîB M?|K i`QîM; K°i iB M; - b m ¸| K°i KbM? K°

`WM; M9BX \*€+ ?¼+ pB M F?¬M; #B i ?„M çB ç•m- H`K ;b- M?QM; i`QM; bm®i M ?¼+ ?ŠM; # Q ;BÌ ç²M; i?ÌB ;†T T?ªB ? B ç-m GK+ ;B K i?9 i`Î H MX

.QÈB bU +?d /çv +O *Æ æ°M; - +€+ ?¼+ pB M " M K°i ç½ ?bM? i?¬M? çQÊ+ K°i i? K¶B H-M ;B i çQÊ+ K°i ç-m K i?9- i'i +ª K¼B M; QÌB HB M iK i" T HçB +?mM; K°i HU+ - K°i K†i i?ªQ Hm" M p i`"M ç€M? H9+ i`QÊ+ X oB + SM; /KM; L; k ?¬M? iQÆM H) ç i? ,M; - HU+ M; QM; iK +¬M; M; `v +¬M; i`Î M M KçM? K)X

h`QM; [m€ i`bM? i?Q Hmv M ç| +kM; F?¬M; TªB H` F?¬M; T?€i bBM? M?[M; ibM M; v +ª K°i +?9i M; mv ?B K +kM; F?¬M; +| i?b b Q +ÁM ;¼B H` i?Q Hmv M\ E?B ? p` h?Q oB K +kM; M?Q +€+ ?¼+ pB M ;†T TªB HQçB K i?9 K ?B m F„ M, M; +¬M; +| i®+ ç° +U+ M? M?- H" T iS + #¼M ?¼+ b) ;†T TªB p`B p'M ç i`QM; T?®B ?ÊTX i? i`€M? F?ÄBX >Q¬M ?ªQ H` i`QM; M?|K #¼M ?¼+ +| h`-M hQ hmv M- K°i +QÌM; ; ? X L, M; HU+ i` HB m +O M¬M; ç½ ;B9T +€+ ?¼+ pB M " M K°i ;B[p[M; çQÊ+ HU

L; mv ?B K i²M içB +kM; F?B M +?Q H-M i?Q Hmv M M`v +| w M; ?o ?ÆM `i M?B r ?¼+ pB M HçB +¬M; TªB i? K +¬M i?" M iWM; HB iWM; iQX hB K HU+ i`QM; +Æ i? i?Q+? i` M T?çK pB HÈMX L?[M; i?S F?€+ F?¬M; M|B- +?d M°B i`QM; p`B M; `v M ç½ +| # M; QÌB i, M; i? K K°i +'T K HU+ X hW ç| pB + F?®M; +? K HU+ HçB +¬M;

*Æ æ°M; /o M?B M F?¬M; i?"i bU `ÌB çB- ?„M i?Ov +?mM; pšM [m M? [m¬M +€+? ç ?¼+ pB M +O KbM?X >„M F?¬M; ?B p¼M; +€+ ?¼+ pB M b) bBM? ` iQM? , HçB p çBX " ^M; F?¬M; - M?[M; ?¼+ pB M " M K°i M`v H`K b Q +| i? ;†T p" M i®i M?Q i? - +?Q # Q ;BÌ ;†T TªB ? B ç-m K i?9 i`Î H M +MM; H9+ \

h?'K i?Q€i ç½ [m i€K M; `v i?ÌB ;B M- i?ÌB ;B M F i i?9+ çÊi i?Q Hmv M +?d +ÁM ? K°i ç®B pÈB L; k >¬M? iQÆM; bBM? im-M ?Q¬M i`"M T?€T ç½ /-M /-M ;B®M; M?Q ;†T TªB K i?9 ?mM; €+ ?ÆM M[+kM; F?¬M; H`K #'i +S B i`QM; b® ?¼ # "i ` iB i' i`QÎM; H` hY h?-M hBM? p` h?Q oB K F?¬M; i? M`Q +?d ?mv K°i +€+? ;¼M ;¬M i'i +ª ç m ç½ çB p`Q [mv +OX " Q ;²K +ª h`-M hQ hmv M- K¶B K°i ?¼+ pB M i`QM; ?Qç+? `i HÈMX E?¬M; M; WM; i?¬M; [m i?U+ +?B M K` +ª K M?"M çQÊ+ i®+ ç° ç i, M; H M M?Q T?B K½X "¼M ?¼ ç®B pÈB *Æ æ°M; H½Q bQ ç½ F?¬M; +ÁM MY T T?K+ iMM; imv i ç®BX

@ hQ hmv M- M; QÆB M|B +?Q i M; ?2 K°i +?9i- içB b Q M; QÆB HçB M?bM i`9M; \* H-M ç-m M?bM i?'v \*Æ æ°M; H½Q bQ- ç m +?Q `^M; ç| H` K°i iYm [m, F?¬M; ?ÆM +| #Q [mv i; b ç†+ #B i F?¬M; \ L? M? M? M? i`mv M i?K +?Q +?9M; i - #B i ç•m b çQÊ+ K°i KÄ p¬M; M?Q i? 5

EBK hQ M; ²B # M +çM?- i?'T ;B¼M; M|B pÈB h`-M hQ hmv M- pW M|B pW +QÌB a m F?B ;B i +? i K°i +QM GK+ ;B B K i?9- #¼M ?¼ Î M; mv M p` i`Q ç| K` M; ?d M pB M p` M[ ?¼+ pB M +| K°i F?QªM; +€+? M?'i ç`M?- pb p`v +kM; +?d +| M?|K M[;b EBK hQ M|BX

aÎ /o #¼M ?¼ FûQ ;B½M F?QªM; +€+? ` M?Q p`v H` /Q ç½ +| FBM? M; ?B K iW M? G`K M?Q p`v- #'i Hm" M H` K i?9 +| tm'i ?B M iW T?QÆM; ?QÈM; M`Q çB M[ i?b FB +kM; +| i? F`T i?ÌB +Sm pB MX E?¬M; ç M M¶B i'i +ª ç m #` +¬M; FQ+? +?Q i HQÊM; i?•M i? +O #¼M ?¼+ kM; `i v m Èi- i`QM; F?B Î MÆB M`v iQ¬M H` M; k ; M; mv ?B KX

h`-M hQ hmv M çÄ #WM; ? B K€- i?-K M; ?o i`QM; HÁM; ,

óh M`Q +| M?½M HU+ ;b +?SX h +?QM? H` M[M?•M +O ?„M 5ô

@ *€+ M; QÆB +?È +| i` m +?¼+ i X h +kM; F?¬M; #B i içB b Q M[ - +| H) H` pW G9+ M|B ` M?[M; +•m M`v- h`-M hQ hmv M F?¬M; F?ÄB ?²B iQÎM; HçB #° /çM; i`Q H-M ç-m iB M ;†T M¬M; X E?¬M; TªB H9+ ç'v ?„M +kM; M?Q p`v b Q\ oW ;†T ç½

@ ±5

EBK hQ Mî MK +QìB` M? K½M?,

@ L;mv M H B H` M?'i FB M +?mM; iB M?5 \*Æ æ°M; H½Q bQ i?"i H` i®i T?9+ F?Q- T?ªB ?•K K° ?„M F?¬M; i?¬BX hQ hmv M +O +?9M; i i?"i ç T 5 GçB ç•v +?Q i, i,

@ æWM; +?°M`°M5

h`-M hQ hmv M +?`m F?¬M; M´B- p°B p`M; +?çv i`®M b M; K°i # MX L?'i i?ìB- K° p M; H M F?„T ç€K M[?`B iYX J†+ /M tûi p F?Q +?'i p` /mM; KçQ- M?[M; M[?¼+ p b€M? +MM; h`-M hQ hmv M M?QM; /M b Q +€+ M`M; pšM H` M?[M; i?B m M[ KÈB H + Q im´B M?'i i`QM; M?¡K +kM; +?Q [m€ ? B KQÆB 5

L?bM +ªM? iQÊM; ç¡- +€+ M K ?¼+ pB M F?¬M; i`€M? F?ÄB KÆ K`M; ªQ K°M; X h F?¬M; +ÁM iÆ iQîM; ;b iÈB h`-M hQ hmv M M[ X \*¡ çQÊ+ K„ M?•M # M +çM? /o M HçB +`M; [m M i`¼M; ?ÆMX J°i F?B +¡ i?U+ HU+ - HQ ;b F?¬M; FB K çQÊ+ K„ M? hmv M M?Q H` M[M?•M +O *Æ æ°M; H½Q bQ- K` H½Q bQ HçB H` M; QìB [mv i ç`M F?¬M; X ob p`v- F +ª hY h?-M hBM? +kM; T?ªB i?m HB K €M? K„i çB `i M?B m- i ibK h`-M hQ hmv M M¡B +?mv MX

æ9M; H9+ M`v- #`i +?Êi K¶B M; QìB ç m +ªK ;B€+ i?'v ç-m ¡+ KbM? i`î M M +?Q€M ç¡- i?•M i? #¼M ?¼+ kM; i?2Q #ªM M,M; K` M; ?B M; M;ª HQçM ç°M; X

@ *?mv M ;b tªv` \

hY h?-M hBM? H` M; QìB ç-m iB M ?ûi H MX

L; v b m ç¡- K¼B M; QìB T?€i ?B M ? i i?ªv K¼B i?S +?mM; [m M? ?¼- i?"K +?Q i +kM; #„i ç-m çmM; çQ X æmM; çQ iW `i M?Ä /-M /-M +?mv M b M; +?'M ç°M; K i?•M ?bM? K°i +€+? p¬ +MM; F?¡ F?,MX

@ E?¬M; ´M- H` ç` +?'MX

J`m h?´ ? hW Gv FBM? ?½B ?ûi H MX J bQ /M +¡ HU+ HQÊM; +QìM; ççB M?Q i? HçB bS+ KçM? +O i?B M M?B MX h?B M mv F?¡ /Á K`5

@ E?¬M; T?ªB H` ç` +?'M5 L?o JçM hQ bÆM p®M H` K°i M9B HY pšM +ÁM ?Qç H9+ M9B HY #° T?€i5

h`-M hQ hmv M i? M?•K pšM ;B[ çQÊ+ bU #bM? ioM?- M`M; K†+ /M #B i M9B L?o ? i bS+ M; mv ?B K- M?QM; F?¬M; M; ?o K¼B +?mv M HçB i`MM; ?ÊT ç M i? X h?ç M; `v M; „M M; OB- p`v K` HçB `ÆB ç9M; p`Q ;B B çQçM M9B HY #°+ T?€i5

.QìM; M?Q H` Km®M +?SM; KBM? HìB +O M`M; H` ç9M; X J°i iB M; M´iQ F?¬M; ;b +ª pMM; M9B- F K i?2Q K°i +ÆM`mM; ç°M; /[/°B +O ç'i ç€X *?'M ç°M; KçM? ç ç m M; ½ M?`Q i` M ç'i- M; v +ª K°i +QìM; ;Bª GK+ [m M M?Q h`-M hQ hmv M +kM;

J¼B M; QìB +Æ ?² ç m i?2Q #ªM M,M; M;~M; ç-m M?bM H M çdM? M9BX *?d i?'v i HšM p¬ b® ç'i ç€ ç M; T?mM KçM? p`Q F?¬M; i`mM; X JMB HQm ?m€M? M²M; ç`K- M;`T p` H M i`M` F?„T MÆBX

L; v b m ç¡- HB M iB TiWM; ççQ [m M; K M; çÄ`U+ iW T?Q /QÈB +?•M M9B #„M +?QM? H` iQM ?B m T?€i b€M; +O aQ >Ä ?¼+ pB MX *?„+ ?šM M?[M; H½Q bQ p ç½ M?"M` #B M ?¡ i` M çdM? M9BX h'i +ª #¼M ?¼ ç m T?€i` iQM? ?B m M?`K M; QìB K m +?¡M; `9i HmBX h?Y ?ÄB +¡ B /€K /MM; bS+ KbM? +?®M; HçB i?B M n

hW M?[M; iQM ?B m T?€i b€M; çQÊ+ T?¡M; H M- +¡ i? M?"M #B i çQÊ+ p`i`Q +ç K°i- +?QM # M +ÁM HçB ç m +?Q pQÊi [m€ ç°+ Q M;`M i?QÊ+ i` M M9B L?o Jç i´i`QM; +€+ " M H` ç½ pQÊi [m ç°+ Q M,K i`,K i?QÊ+X L?ì p`v- /M +?Q M9B HY M[- i?b #¼M ?¼+ kM; b) F`Ti?ìB`9i HmB M iQ`MX

L;QÊ+ H¢B- " M K°i +O *Æ æ°M; F?¬M; +| çQÊ+ K v K„M ç|X ob Km®M ç®B F?€M
i`Q +O #¼M ?¼ H9+ M`v ç½ Î ç° + Q +?WM; R8yy i?QÊ+X Jm®M M iQ`M `9i Hm
T?ªB K'i F?€ M?B m i?ÌB ;B MX L;k ?`M? iQÆM; bBM? im-M ?Q`M T?€T i`M K†
+?B M ç'm +O #¼M ?¼- M?QM; #ªM i?•M K¶B M;QÌB i`QM; M?|K ?¼+ pB M ç m +
i K [m M K` i?¬BX h®+ ç° `9i +?çv +O #¼M ?¼ imv i ç®B F?¬M; i? M? M? çQÊ+X

G9+ M`v- iB M M´ M M ç½ i`Î M M +`M; H9+ +`M; ;-M- M;Q¢B i`W h`-M hQ hmv M
ioM?- M?[M; ?¼+ pB M +ÁM H¢B B M'v ç m t€K M;Qûi K†i KkBX aU pmB bQÊM; i`
b|i H¢B +?9i;bX æB m /mv M?'i F?B M #¼M ?¼ #`M i•K i`QM; i?ÌB çB K ?B M i¢B
`ÌB F?ÄB MÆB M`vX

æ M; H9+ `®B `2M `v- K°i i?•MªM? K`m i`„M; M? M? M?Q iB +?ÈT tm'i ?B M i`QÊ
HMM; i?QÌM; M;`v +O *Æ æ°M; ;B| ç•v +kM; +| +?9i; 'T; €T,

@ *€+ M;QÆB +ÁM çSM; M;•v ` ç| H`K ;bX G`T iS+ ;B[ p[M; ç°B ?bM?- i`T i`mM;
HU+X L? M? H M- M?[M; + Q ;B B K i?9 b„T bY i`M tm®M; MÆB M`v `²BX

E?¬M; #B i H` i¢B b Q- F?B M;?2 i?'v i? M? •K +O \*Æ æ°M;- bU ?QªM; HQ¢M i`
M?B M i M #B MX h`-M hQ hmv M MÎ K°i MK +QÌB i?ªM M?B M i` M ;QÆM; K†i ?Q
æ°M; imv i M?B M b) F?¬M; ç #¼M ?¼ #` i?QÆM; i`MX *| ?„M Î MÆB ç•v- /M H` M
b Q +?S\

J°i i?•M #¢+? v +O *Æ æ°M; +?Êi i`-K ioM? M?Q MQÊ+- i`QM; T?9i +?®+- K¶B K
çQÊ+ i`QM; ç-m | + KbM? T?ªM; T?'i M?Q çQÊ+ bQB b€M;X > i i?ªv K¼B i?S tmM;
`ä `M; - iWM; ;®+ +•v M;¼M +Ä i`QM; T?K +`M ç m ?B M H M `ä `M; i`QM; ç-m ?ª

E?¬M; +?9i +?"K i` - K¼B M;QÌB p°B /MM; ? i i®+ HU+ T?|M; M?Q çB M tm®M; +?
+?çv +?"K H¢B T?Q b m çQ`M M;QÌB- `B M; *Æ æ°M; i?b +?`m i`€+? M?B K çQ¢M

L9B L?o J¢M hQ tm'i ?B M #B M ?| i`QM; M?€v K„iX *Æ æ°M; /o M?B M T?€i ?E
?¼+ pB MX >„M H`T iS+ [m v M;QÊ+ i`Î H¢BX J°i F?B M9B HY #°+ T?€i- #¼M ?
i?B M mv K` +ÁM T?ªB ç®B K†i pÈB p¬i`M K i?9X

hmv i ç¢B ç b®K i?9 ç m F?¬M; +| +€+? M`Q b®M; b|i K°i F?B M9B HY T?mM i`
/[+O i?B M M?B M- M?[M; K i?9 F?¬M; i? T?B ?`M? +?d +| K°i +QM çQÌM; /mv M
•K M M ç M; p M; p¼M; ç'i i`ÌB FB - ç T?¬M H` /Q ç€K K i?9 iW F?„T MÆB ç M; +
i¢Q M MX

oÈB i®+ ç° +O KbM?- /o M?B M *Æ æ°M; F?¬M; ? HQ H„M; ç M ç€K K i?9 `v- M?
?„M i?b H¢B F?¬M; +| #ªM H½M? M?Q p`vX hm pB [mv i ç`M? i®+ ç°- K†+ /M #¼
M?QM; pšM [m€ +?"K bQ pÈB ç€K K i?9X E +ª F?B *Æ æ°M; /MM; hBM? h?¬M GU
ç° +?çv i`®M +O ?¼ pšM +ÁM t KÈB çOX

ó•K –K5ô

G¢B K°i HQ¢i iB M; M´ HÈM p M; H MX æ M; +?çv M?Q çB M tm®M; +?•M M9B- +€
HªQ çªQ i?•M KbM?- bmwi M[H` M;½ M?`Q iQ`M #°X \*kM; K v H-M +?`M ç°M; M`

G9+ M`v- i` M F?¬M; i`mM; ç½ +| K°i HQÊM; HÈM i`Q #KB +?2 FQM #-m i`ÌB- i|+
K°i HÈT i`Q K`m t€K t`iX E?¬M; F?Q M²M; M†+ KMB HQm ?m€M? F?B M ?¬ ?'T ;
T?Q çdM? M9B- ç½ +| i? KÆ ?? i?'v €M? HY T?mM ` iW KB M; M9B HY X L;mv M
M?B m K•v i?b ;B| ç•v ç½ #` ?ÆB M|M; tm i M ?Q`M iQ`M- i?"K +?Q M?B m MÆB
tBiVX

æ€K K i?9 `®i +m°+ +kM; çm´B ;-M F`T M?|K M;QÌB *Æ æ°M;X J`v +?K+ +QM E
HQ¢M T?|M; M?Q çB M p ?QÊM; +€+ ?¼+ pB MX æ€K EBM? J°+ >`Q h`Q M`v +| ?
pQÊi [m€ T?¢K i`M L;k ;B BX "¼M +?9M; pW +?çv i?K+ K¢M; pW çB M +m²M; M
pB M B M'v ç m FBM? ?QªM; i`QM; HÁM;X

@ E?¬M; çQÊ+ M?bM p T?Q b mX *S iB T iK+ +?çv çB5 h b) M; ,M i`Î #¼M +?9M

h? M? •K i`-K´M +O \*Æ æ°M; p M; H M i`QM; HBM? ?²M K¶B ?¼+ pB MX L?QM;
i? M`Q +kM; F?¬M; i? +ªM çQÊ+ iQM? iÁ KÁ +kM; M?Q HÁM; #'i M?šM i`QM; i•K
M?`M F?¬M; çQÊ+ # M [m v ç-m M?bM p T?Q b m- pW H9+ M?bM i?'v K'v +?K+
H Q iÊB pÊB i? H¬B çbM? pçM [m•MX X

eyRX *?QÆM; j98 h?U+ GU+ *O *Æ æ°M; G½Q aQ5

@ G½Q bQ- i ;B9T M;`BX

hY h?¬M hBM? ç°i M?B M /WM; #QÊ+ - ?„M K†+ /M FB m M;çQ- K†+ /M iW M?Ä ç½
iU +?Q KbM? H`p¬ ç®B- M?QM; ?„M +kM; F?¬M; T?ªB H`M; QÌB +? i M?€iX >„M /
K HU+- [mv i ç`M? +MM; *Æ æ°M; F p B +?B M ç'mX

L;?2 i?'v hY h?¬M hBM? F m HÈM- K'v i M M K ?¼+ pB M +kM; M;WM; HçB- MÙT p
çQÌM; +?Q +€+ M[?¼+ pB M +?çv i`QÊ+X E?B #¼M ?„M M?bM i?'v EBM? J°+ >`Q
i`QM; HÁM; +?d +ÁM K°i w MB K /mv M?'i- ç¡ H`+! +? i +kM; +? i M?Q K°i M; QÌB

L[?¼+ pB M /M b Q H€ ; M +kM; M?Ä ?ÆM K°i +?9iX hmv M?B M iªB [m p`B M;`
M K ?¼+ pB M /WM; #QÊ+ ç½ H`K +?Q +€+ M`M; t9+ ç°M; K½M? HB iX *Y +?d ç¡
M`M;X L[ M?•M p®M +?d H`ç°M; p`i+! +ªK iQM?¬ i`QM; H9+ i•K ibM? ç M; +ªK ç
KçM? iBM? i?¬M +ÁM + Q ?ÆM +ª M K M?•MX *?Q M M- +€+ M`M; +kM; /WM; #Q
h`¬M hQ hmv M- /U ç`M? F i i?`M? i`M T?€T L;k ?`M? iQÆM; bBM? im¬M ?Q`MX
H`K M?Q i? +kM; +?ŠM; +! Q+? ;b M?QM; pšM M;?B M `M; #'i +?'TX

@ >¶M çªMX h +¬M +€+ M;QÆB ;B9T b Q\ L? M? +?çv çBX

*Æ æ°M; ?ûi H M ç¬v T?šM M°X L; v b m ç¡- i'i +ª +€+ ?¼+ pB M i`QM; HÈT ç m +
K` +ª +m°+ çÌB ?¼+ kM; F?¬M; i? M`Q [m MX

J†+ /M +€+ ?¼+ pB M #B m ?B M `p #'i +?'T b®M; +? i K` /WM; HçB M?QM; i`Q
pmb KWM;¬ #¼M ?¼+! i? çSM; i`QÊ+ #Ì bBM? iY K` +MM; +?®M; +?¼B pÊB +QÌM
çB m ç¡ M¡B H M bU iBM iQÌM; HšM M? m ç½ ?bM? i?`M? i`QM; HÁM; ?¼X h?"i F?
F i [mª +O i€K M;`v i?Q Hmv M pW [m ç½ pQÊi [m€ KQM; çÊB +O ?„MX

Zm M; i?ªB çÄ b"K H†M; H) i`M M;`T `tmM; [m M?¬ /QÈB €M? K„i b[M; bÌ +O ç€
#çQ K` i?¬M i?€M? +O h?€M? oQÆM; EªB :B€T K°i H¬M M[ ?B M `i` M M; QÌB
M; O v MX

E?¬B ;B€T K`m çÄ b"K- T?M p,M Fb /`- +ÁM +! K†i Mç ?mM; iÈM +MM; pÈB M?[M;
pÈB ç¬B +€M? F?'M; H² ç M; pQÆM `ç½ içQ i?'M? K°i ?bM? iQÈM; +?¡B HÁ i`Q

*€+ ?¼+ pB M i`QM; HÁM; ç½ ¬K bçM i•K ibM? i?'v +? i F?¬M; bÌM- i?'v +ªM? iQ
M;•v M; QÌB- ç•v H`H½Q bQ *Æ æ°M; +O #¼M ?„M b Q\

hB T b m ç¡- i?•MªM? çÄ bšK FB HB M T?€i ç°M;¬ i?•M i? ?„M M?Q K°i ççQ ?²M;
i?•M ?bM? ?„M H¡2 H M- ç½ ç¡M ç¬m K°i +QM EBM? J°+ >`Q h`QX

E?¬M; +! MY T?¬M çbM? i` - +?d i?'v ?²M; [m M; ç°i M?B M ?QªQ H¡2 H M- p`B
+kM; +?d i?'v KkB +?•M *Æ æ°M; +?çK M? i` M ç¬m K°i +QM GK+ ;B B >`Q h`Q-
?„M ç½ T?¡M; i?ŠM; H M F?¬M; i`mM;X

*?d i`QM; b€i M ç¡- i?•M i? +O ç¬m >`Q h`Q #¶M; M?B M #`ûT i?'T tm®M;¬ K†+
i`QÊ+ i?2Q [m€M iQM? M?QM; +ª i?•M ?bM? ç½ ¬K ¬K M´imM;¬ ?! i?'M?K°i M;½

æ•v +?d H`KÈB #„i ç¬m- i?•MªM? çÄ bšK FB ;B®M; M?Q J i?¬M T?O tm®M;¬ i?
çB M- K¶B K°i H¬M H¡2 H M +kM; H`H9+ K M; ç M iY pQM; +?Q #¼M K i?9X

•M? K„i +O +€+ ?¼+ pB M i?"K +?Q +ÁM F?¬M; /äB i?2Q F`T i?•MªM? +O ?„M-
>`Q h`Q +kM; F?¬M; i? H`K ?„M çbM? i` /M +?d H`+?®+ H€iX G9+ M`v i`QM; M9
HY p`M; `U+ `DX

E?¬M; B +| i? i?`v `ä *Æ æ°M; ç½ ?¬M? ç°M; M?Q i? M`Q- h`-M hQ hmv M +kM; +?Q #¼M ?¼ +kM; F?¬M; i?`v •K .QÆM; JB M b€M; M; ÌB i` M çdM? ç-m *Æ æ°M; X [m +?d H` p`B H-M ?¬ ?'T- p`B +?K+ ç-m EBM? J°+ >`Q h`Q ç½ #B M i?¬M? p`B + @ *ÁM çSM; M; •v ` ç| H`K ; b\ *ÁM F?¬M; +?çv K m5

*?Q ç M F?B i? M? •K HçM? M?Q #,M; [m2M i?m°+ p M; H M i`QM; ç-m K¼B M; Q `mM; ç°M; K` +| T?ªM SM; X

h?•M ªM? çÄ bšK FB F?¬M; #B i ç½ HÆ HYM; i` M çdM? ç-m #¼M ?¼ iW H9+ M`Q M?Q K°i +€B /M +?2 +?Î #¼M ?¼X h-M; i-M; [m M; K M; K`m p`M; ç M; F?¬M; M; ?„M- #° F?ªB ; B€T çÄ b`K ç½ /-M +?mv M b M; K`m p`M; X hWM; pÁM; €M? b€M; p +ªM iQ`M #° i`Q #KB +MM; ç€ pKM ç M; `Q`Q i`9itm®M; X G9+ M`v- i`QM; HÁM; K MB K iU ?`Q K½M? HB iX h?•M ªM? M?Q K°i J i?-M ç M; i²M içB FB +?QM? H` H K„i ?¼- K†i Mç M M? €+ +O h?-M >Ä h?€M? oQÆM; E?ªB H9+ M`v i?“i ?B M ?Á ?Q„i i` M F?ªB ; B€T KÈB F?ª €B H`K b Q5

@ *?çv 5

hY h?-M hBM? [m€i iQ- /šM ç-m ç€K M; QÌB +?çv çBX *| ?"m i?mšM +QÌM; ççB M HQm HçB +ÁM +| w M; ?o ; b\ h M M`Q F?¬M; +?çv +?Q M? M? +?QM? H` F M; mX æ•v +?QM? H` K`v +?K+ ç-m GK+ ; B B K i?9 ç|5 o`v K` Î i`QÊ+ K†i H½Q bQ \*Æ a ; B`v pKM- ç m #` ç®i +?€v bç+? b)X

h®+ ç° #Ä +?çv +O >-m h•M imv i M?B M F?¬M; i?m FûK hY h?-M hBM?- +?d p`B ç²M; i?ÌB +ÁM ?ûi HÈM,

@ aQ pÈB *Æ æ°M; H½Q bQ +O +?9M; i - M?[M; +?O M?B K +ÁM HçB +?ŠM; F?€+ G9+ M`v +€+ ?¼+ pB M +?ŠM; M?[M; F?¬M; +ÁM MY T?-M bÊ ?½B- M; QÊ+ HçB i• \*?QM? K„i #¼M ?¼ M?bM i?`v +€B ; b ; ¼B H` +QÌM; ; Bª +?•M +?QM?X \*| i? i`QM ç-m GK+ ; B B K i?9- +ÁM F?¬M; T?ªB H` +QÌM; ; Bª b Q\ *| ?"m i?mšM +QÌM; ççB m +?B M[5

@ *Æ æ°M; H½Q bQX a m M`v M; `B +?QM? H` i?-M iQÊM; +O i X

h•M ok ?ûi iQ K°i iB M; - HÌB +O M`M; çQÊ+ ç€K ?¼+ pB M ?QÎM; SM; M?B i HB i MK +QÌB ?QM; T?'M- /QÌM; M?Q H9+ M`v #¼M ?¼ F?¬M; T?ªB ç M; #Ä +?çv i`®B K°i ; BªB i?QÎM; iQ HÈMX

aU i?“i +?SM; KBM? #¼M ?¼ ç½ + Q ?SM; [m€ bÈKX EBM? J°+ >`Q h`Q iY pQM; + +?mv M ç½ F i i?9+X æ| KÈB +?d H` #„i ç-m- iB M; M´ M M b m HQM; +`M; M; `v +` T?B ?¬M? i` M #-m i`ÌB +kM; F?¬M; F?ÄB M?Qm K`vX >„M /WM; i?•M ?bM? ; B[F? i?2Q +€+ ?¼+ pB M ç M; #Ä +?çv tm®M; +?•M M9BX

L9B HY #°+ T?€i H` +ª K°i [m€ i`bM?- H9+ # M ç-m H` ?ÆB MQÊ+ #®+ H M iW çd F?¬M; i`mM; K°i HQÊM; HÈM M? K iQÆM; X G9+ # M ç-m +?d H` K°i +?9i i`Q #K T?mM i`Q M? K iQÆM; pšM +-M K`i K°i i?ÌB ; B M M?`i ç`M?X ob p`v Qi M?`i i`Q pšM +ÁM +?Q ; •v M; mv ?B K ç M i€M? KçM; +O K¼B M; QÌBX

*?d +| çB m- M; ¼M M9B L?o JçM hQ +kM; F?¬M; T?ªB H` M; ¼M M9B HY #bM? K i?9 bBM? b®M; X L9B HY #°+ T?€i +kM; içQ ` mv ?B T``i HÈM ç®B pÈB #¼M #¼M +?9M; T?ªB +?çv i?“i t - i?Q€i F?ÄB T?çK pB T?mM i`Q +O M9B HY X ob GK+ ; B B K i?9 EBM? J°+ >`Q h`Q- M?[M; K i?9 h?`i ; B B- i?“K +?Q "€i ; B B +kM ç +Sm H`v KçM; X h`QÊ+ mv ?B TiQ HÈM +O i?B M M?B M- +?d +| K°i b® Qi K F?¬M; 2 M; çBX

*Æ æ°M; bÎ /o /WM; HçB H` #ÎB ?„M ç½ i?`v T?¬ i?B M +€B ç` K i?9 i`QM; i-K K ç-m GK+ ; B B K i?9 i`Î H M ç M; çB M +m²M; +?çv i`®MX LÆB +?9M; çB [m - +Á +`T #"+ iQÆM; ç®B i?`T +?çv +?“K HB M i`U+ iB T#` ; BšK ççT +?Q ç M +? iX *Æ ç-m *Ym ; B B K i?9 +kM; ç M; çB M +m²M; #Ä +?çvX

L m M?Q +?Q ?„M ç-v çO i?ìB ;B M- *Æ æ°M; M„K +?„+ ç2K M?[M; K i?9 M"v ;B i
HU+ +O ?„M #•v ;BìB- *Ym ;B K i?9 ç½ F?¬M; +ÁM +€+? M"Q içQ i?"M? mv ?B
i?'T HçB +¬M; F?¬M; +-M MìB ç MX

hm v M?B M MÆB ç•v F?¬M; +?d +ì KbM? ?„M- K" +ÁM +ì KQìB i M ?¼+ pB M +O ?
i?9- +?d +¬M iMv iB M ç2K K°i +QM h?'i ;B B K i?9 +kM; +ì i? ;B i +? i #¼M M; Q
+ÁM K°i K®M; - F +ª i`QM; iB M? ?m®M; #¼M ?¼ bY /KM; hQÆM; bBM? im-M ?Q
+ì çO i?ìB ;B M- ?B M içB M m ?„M Km®M M; ,M +ª M M?[M; K i?9 M"v- +?d +ì K°i +
+?†M ç-m #¼M +?9M; - +?2 +?î +?Q ç€K ?¼+ pB M +O KbM? `9i HmBX ob p"v ?„M

@ *€+ M; QÆB çB i`QÈ+X h +ª M îT?Q b mX

h? M? •K *Æ æ°M; `i #bM? ioM?- i`QM; i? M? •K +O ?„M i?"K +?Q +ÁM F?¬M; M
iBM? i?-M M"QX

G-M M"v +€+ ?¼+ pB M F?¬M; /WM; HçB M[- H9+ i`QÈ+ \*Æ æ°M; i? ?B M `i?U
/M +ì HQm HçB +kM; +?d H"; €M? M†M; +?Q *Æ æ°M; X *?d +ì K m K m `ìB F?ÄB
M?'i +?Q *Æ æ°M; X ob p"v- i'i +ª K¼B M; QìB ç²M; i? M? p•M; K°i K°i iB M; - `²B
+?•M M9B K" +?çv çBX G9+ M"v #¼M ?¼ ç½ +?çv iÈB p`i`Q +?WM; K°i M; "M i?QÈ
i?Q€i F?ÄB T?çK pB +O M9B L?o JçM hQ- pšM +ÁM K°i [m½M; çQìM; /`B ç^M; ç

EBK b„+ ?Ä /B K M²M; ç"K i`QM; M?€v K„i #°+ T?€i` iW i` M M; QìB *Æ æ°M; - •K
?¼+ pB M KQM; KÄB çQÈ+ i?'v`®i+m°+ +kM; ç½ ?B M `i` M çdM? ç-m *Æ æ°M;
HšM M? m- M; QM; iK i?"M? [m M KB M ç°+ M?'i p¬M?`X h?-M >Ä h?€M? oQÆM;
K°i K"m p"m; +?ìB K„iX EBK b„+ ?Ä /B K M²M; ç"K p•v [m M? *Æ æ°M; #¶M; M?B
ç M ç°+ Q # i`QÈM; X

> B K„i *Æ æ°M; ç°i M?B M b€M; `U+- +?d i?'v ?„M F?) `mM M; QìB- ?Ä /B K ç†+
K„i M; QM; iK i?"M? i?U+ +?'i- ?ì i?"M? K°i i?•MªM? F?'M; H² +?WM; M, K i?QÈ+X
Zm•M oQÆM; h? X

*MM; H9+ çì- >Ä .B K Zm•M oQÆM; h? +?Èi T?€i K°i •K i? M? M?Q `²M; ?®M; -
*U+ >çM .QÆM; >Ä M; QM; iK # v i?šM; H M #-m i`ìB- i`QM; M?€v K„i T?•M i€M`
+O i'i +ª K i?9X *U+ >çM .QÆM; >Ä i?m°+ iQM? KçM? K) MQÆM; i?2Q /ÁM; tQ€
T?ìM; i?Q+?` iBM? i?-M €T+? T?¬i?B M +€B ç` X

*€+ ?¼+ pB M i?dM? i?QªM; [m v ç-m HçB M?bM H M M9B- €M? K„i #¼M ?¼ M?'i
HU+ +?•M +?€M? +O *Æ æ°M; H½Q bQ b Q\ GK+ [m M b€m KQÆB #ªv +'T- ç•v KÈ
bQ b Q\ hçB b Q M; ¼M HY +O *Æ æ°M; H½Q bQ HçB +ì K"m p"m; \ hçB b Q H½Q M
F?OM; ç M M?Q i? \ *?šM; H) *Æ æ°M; H½Q bQ Km®M #^M; p"Q i?U+ HU+ +O #
ç-m K i?9 Q\

:B•v T?9i M"v- €M? K„i +O +€+ ?¼+ pB M ç½ M?Á H - #¼M ?¼ /o M?B M ?B m içB
i? X oÈB M, M; HU+ T?B ?"M? +O *Æ æ°M; - ?„M ?Q" M iQ" M +ì i? iU KbM? `ìB çB
i?2Q h`-M hQ hmv MX o"v K" ?„M HçB F?¬M; HU +?¼M +QM çQìM; çì K" HçB +®
#¼M ?¼- /MM; HU+ HQÈM; +O KbM? ç M; ,M +ª M ç€K K i?9 ç M; #Ä +?çv i`®B +

L m i`QM; iB M? ?m®M; #bM? i?QìM; - ç®B K†i pÈB ? B HQçB i?m°+ iQM? €T+? ç²
h?"T ;B B K i?9 +kM; T?ªB +?¬M +?W /Q /UX L?'i H" i` M T?QÆM; /B M €T+? H
+O *Æ æ°M; ç½ b€M? M; M; pÈB HBM? ?²M +O h?€M? i?9X

L?QM; +QM +?ì MìM; Mªv +ÁM +ì i? M?ªv iQìM; - ç M i?ìB çB K iQM? KçM; ;†T T?ª
+?d HQ" B M; QìB KÈB +ì i? #°+ T?€i` iB K HU+- K i?9 +kM; ;B®M; M?Q p"vX æ
/Q M9B HY #°+ T?€i- M?[M; K i?9 M"v ç½ ;¬M M?Q i`î M M çB M +m²M; X J†+ /M
HQçB i?m°+ iQM? €T+? +O *Æ æ°M; - HU+ HQÈM; +O +?9M; ç½ #` ?ç i?'T çB
+?çv K°i +€+? çB M +m²M; X

L?[M; #QÈ+ +?•M`-K`"T +?'M ç°M; pšM p M; H M i`QÈ+ K†i *Æ æ°M; - p" B ç-m h?
F?'M; H² +O oB K GQM; >Ä +?'M # v H M F?¬M; i`mM; X L?[M; K i?9 M"v /M b

i?9- /QÈB ibM? ?m®M; *Æ æ°M; T?ªB T?•Mi€M K HU+ M M +kM; F?¬M; i? i¢Q i? æB m [m Mi`¼M; M?`i +?QM? H`i?2Q b€i M?[M; K i?9 i?`i +`T ç| H`ç€K K i?9 # h`QM; H9+ M; mv +`T +`M F - ?²M; K•mi` M K†i M¢ h?¬M >Ä h?€M? oQÆM; E?ªB i?`M? p¬ p`MiB b€M; X h?•Mi? ?„M +`Ti®+ # v H M F?¬M; i`mM; - ? B +€M? F? i?,M; #^M; i?•Mi? X EBK b„+ ?Ä /B Ki` M M; QÌB ç°i M?B Mi?m HB K- M; v +ª >Ä +kM; +Q`9i i`Î H¢B i?•Mi? i`QM; M?€v K„iX >Ä M; mv Mi® M²M; ç`K i`QM; F?¬M #€+? tmv M Ui`,K b¬M; ç´ #B MV- çB M +m²M; iK ?°B p i?•Mi? ?„MX

> Bi v ?„M; BÆ + Q F?ÄB ç¬m- K°i + Q K°i i?`T- i¢Q i?`M? iQ i? ? Bi v ç M; +- K°i Hm²M; [m M; K M; FBM? i?B M çÄ`U+ F?¬M; ;b b€M? M´B M; M; M?B M #¢Q t

*?Q /M H` bQM; i?m°+ iQM? €T +? +O \*Æ æ°M; +kM; F?¬M; i? €T +? M´B ç€K I H9+ M`v #¼M +?9M; H¢B ç°i M; °i /WM; H¢B- €M? K„i H°` p bÊ ?½B +MM; +U+ - +`T +kM; p`vX æ•v F?¬M; T?ªB H` bU bÊ ?½BiW i`QM; M°Bi•K +O +?9M; - K`tm b•mi?ŠKX æB m +?9M; +ªK M?“M çQÊ+ H9+ M`v +?QM? H` F?QiS+ +O h?¬M5

h? M?FB K çÄ`U+ /`B +?QM i?QÊ+ çQÊ+ *Æ æ°M; +-K #^M; +ª ? Bi v- i?ÌB çB K #° i?•Mi? *Æ æ°M; +kM; ?Q`MiQ`M M?m°K K°i K`m çÄ bŠKX

æ M; çB M +m²M; #Ä +?çv- +€+ ?¼+ pB M +?Êi T?€i ?B M +ªK ;B€+ M|M; `U+ i`Q K`i- i?“K +?Q €M? HY ç M; T?mM H MiW KB M; M9B HY +kM; #` KÌ çB p`B T?¬M +?d +ÁM i²M i¢B K°i [m M; i`K çÄ`U+X

E iW F?B GB i.B K bQM; FB K T?QM; `Mi?¬Mi?S+ +O a€i i?¬M hm S?´ L?QÊ+ h æ°M; T?|M; i?Q+? mv HU+ b m F?B /mM; ?ÊT +O >Ä h?¬M bQM; FB KX \*?QM? # ?B Mi¢B >Ä h?¬M FB K ç½ ç¢i ç M KS+ ç° mv HU+ M`QX a m F?B >Ä h?¬M FB I `ÌB F?ÄBi v ?„M- F?QiS+ i?¬ #¢Q p` +QÌM; ç¢B F?¬M; M; WM; iÄ` F?„TF?¬M; i +Æ p` bU #`i + KX æ•v +?QM? H` /QªM? ?QÍM; iW i?¬Mi?S+ +O a€i i?¬M hm S? +`T h?¬M +€+? - i?¬Mi?S+ +O hm S?´ L?QÊ+ hQ imv i ç®B F?¬M; / /`M; i M #B M FB K F?¬M; T?ªB H` pk F?Q +O \*?O i?¬M- +?d 2 ?„M ç½ bÊK T?€i M bU i`|B #m°

aU bÊ ?½B +`M; M; `v +`M; HÈM K¢M? i`QM; i?¬Mi?S+ +O hm S?´ L?QÊ+ hQX >ª Hm¬MiÄ` >¶M æ°M GU+ # Q ?`KiQM? b€M; i¢Q K` +?d +| \*?O i?¬M +?•M +?QM? HU+ +O \*Æ æ°M; +ÁM t KÈB +| i? bQ b€M? pÈB h?¬M- M?QM; i`QM; [m€ i`bM M?m¬M- >Ä h?¬M FB K ç½ /¬M /¬M ?Q`Mi?`M? [m€ i`bM? +? [i`X h`QM; [m€ i` i?¬M hm S?´ L?QÊ+ hQ +kM; iW iW #` F?„+ b•m p`Q i?¬M FB KX L m +SiB TiK+ i?¬Mi?S+ +O hm S?´ L?QÊ+ hQ b) ?Q`MiQ`M /mM; M?“T p`Q i`QM; i?¬M FB KX I +?QM? H` i?¬M ?bM? +•m /B iX

a€i i?¬M hm S?´ L?QÊ+ hQ pšM Hm¬M KQM; çÈB p`Q h?¬M ;BÈB- M?`i H` H½Q ç¢ hm v M?B Mi?ÌB ;B M ç½ i`¬B [m H•m M?Q p`v- #|M; /€M; +O h?¬M ;BÈB pšM # F?¬M; #B i +?QM? KbM? ç½ i`Î i?`M? p`i ?B bBM? i`QM; ç´ QÊ+ ;B [ ? B ç¢B h?¬M EB m M; ¢Q i?“i M?B m ç `²Bi`ª ;B€i?“i ç m5

eykX *?QÆM; j9e , >²M; EB K sm`i h? @ EBK « >B M h?•M5

L; v F?B >²M; FB K tm`i i? - \*Æ æ°M; ç½ +ªK ;B€+ çQÊ+ +| çB m; b ç| F?¬M; ç9M; i v ?„M H9+ M`Q +kM; `mM; ç°M; F`+? HB iX *Æ æ°M; +| i? +ªK M?“M çQÊ+ i?¬M L?QÊ+ hQ i`QM; i?•M FB K ç M; i`Î M M çB M +m²M; X .QÌM; M?Q ?„M #`i F T?ªB [mv i T?€ pÐ T?QM; `Mi?Q€i` X

S?ªB #B i`^M; - pB +iQ`M HU+ i?9+ /K+ h?¬Mi?S+ T?€ T?QM; `M M?Q p`v K†+ / T?QM; `M- M?QM; +S K¶B H¬M T?€i ç°M; tmM; FQ+? i?bi?¬Mi?S+ +O hQ S?´ L?QÊ+ ;B i,M; pB +i?¬M T? H M K°i #`+X L m ibM? i`¢M; M`v /B M` i`QM; K°i F?QªM i?S+ +O ?„M b) iB m ? Q ç M KS+ F?¬M; i? iQM? çQÊ+ M[X hQ S?´ L?QÊ+ hQ i #` /mM; ?ÊT p`Q >Ä h?¬M FB KX

hQ S?´ L?QÊ+ hQ çQÆM; M?B M +kM; #B i çB K M"v- M?QM; ?„M HçB F?¬M; i? F?B >Ä h?¬M FB K +ÁM î i`QM; +Æ i? \*Æ æ°M; - ?„M +, M #ªM F?¬M; ? +| #`i F€ - *Æ æ°M; iU M?Q K°i +€B HÁ Hmv M F?Q +U ççB- GBM? >²M hmv M Zm +MM; >¶M i, M; T?9+ iQ`M /B M +?Q >Ä h?¬M FB K- F?B M +?Q i?¬M i?S+ ç M; #`i`M i?QÆ +| MY +Æ ?°B i`î KbM?X Zm K°i i?îB; B M /`B M?Q p"v- >Ä h?¬M FB K `®i +K+ æ®B pÈB ?„M- ç•v +?QM? H` +Æ ?°B M; "M M, K K°i i?mî5 L m M?Q F?¬M; i?W / ?°B b m M"v b) +`M; H9+ +`M; t pìBX

.`ç°M; +O hQ S?´ L?QÊ+ hQ [mª i?"i ç½ K M; ç M T?B M iQ€B ``i HÈM +?Q \*Æ a /K+ iQ`M #°K HU+ ç /mvi`b €T +? >Ä h?¬M FB K i`QM; i vi?b pšM; tT ``i M?B pšM ?ÆM M; U #ûQ- hQ S?´ L?QÊ+ hQ /M b Q +kM; H`i?¬MX J¶B K°i H¬M ?„M ç° +?Q >Ä h?¬M FB K ç m iMvi?îB +?U+ +?î`îB F?ÄB i v *Æ æ°M; X *Æ æ°M; #B i` `îB F?ÄB i v KbM?- +?„+ +?„M M| b) H`T iS+ T?•M HB i i?`M? GB i FB K p` .B K F +O hQ S?´ L?QÊ+ hQ +kM; b) i?Q€i` M; Q`BX

*Æ æ°M; H`K b Q +| i? +?Q T?ûT ibM? ?m®M; M?Q p"v tm`i ?B M +?S\ hQ S?´ L?QÊ+ hQ ; B i +? i GB i .B K5 E?¬M; H`K +?Q ?„M ?bM? i?¬M +•m /B i- poM? pB M F?¬M; bE çB K®B ?"M i`QM; HÁM; *Æ æ°M; X

>"M w K½M? HB i- HçB i? K bU + Q M; çQ p" +ªK t9+ +m²M; #çQ i`QM; M?€v K„i i` GBM? >²M hmv M Zm #`FQ+? i?Q+? iQ`M /B M- K°i i¬M; #ç+? b„+ [m M; K M; H`t æ°M; - ç•v +?QM? H` HU+ HQÊM; +O >¶M æ°M *?•m X

^M; p`Q bU HB M i?O ; B[ >¶M æ°M p` GBM? >²M hmv M Zm - *Æ æ°M; ç½ içK i?îB i vX L?QM; H9+ M"v M?[M; +QM K i?9+ QìM; ççB FB +kM; ç½ iÈB ;¬M H„K `²BX

J°i iB M; ?ûi +m²M; M; çQ iW i`QM; KB M; \*Æ æ°M; p M; H M- •K .QÆM; >Ä L; QM; ?B M` b m HQM; ?„MX >¶M æ°M *?•m iW i`QM; +Æ i? +kM; çQÊ+ T?|M; i?Q+?` M?k +?d #^M; [mª M? ç`Q i`QM; M?€v K„i #°+ T?€i` [m M; K M; K½M? HB i F?¬M #ç+? b„+ [m M; K M; M"viW i` M M; QìB +O ?„M T?€i` - i`QM; b€i M ç| i?B M ç /WM; HçBX

> B ççQ [m M; i?ªB K`m p`M; p` ç2M ç²M; i?îB tm`i ?B M i` M M; QìB \*Æ æ°M; X J i`QM; M?€v K„i F?m +? ççB i`î i?`M? K°i /ÁM; F?Q HQm F?´M; H² p•v [m M? i?•M i i?`M? K°i /ÁM; tQ€v F?´M; H²X >¶M æ°M \*?•m +?"K`½B # v H M + Q`²B M; WM; h`QM; T?9i +?®+- i?îB; B M ç M; çbM? i` HçB K°i H¬M M[ çQÊ+ F?¬B T?K+X æ² >Ä M; mv M i® i`QM; F?¬M; F?Q M?Q i`, K b¬M; ç´ p #B M- MM MM FûQ p H®+ tC *Æ æ°M; X

æ9M; p"v5 æ•v +?QM? H` HU+ HQÊM; +O >¶M æ°M X E?B >¶M æ°M \*?•m +MM; >Ä i?¬M T? HšM M? m`²B ?Á H`K K°i i? - b) bBM? `i €+ /KM; /mM; MçT ç®B pÈB > F?QX ``i Hm`M H` +¬M; FQ+? >Ä i?m°+ iQM? +O ç`+? M?•M- ? v H`M?[M; HQç >Ä L; mv M h®- +kM; ç m #` i?¬M T? p` /mM; M?"T p`Q +Æ i? +O \*Æ æ°M; - i`î i HU+ +O #ªM i?•M ?„MX

E?¬M; M; ?B M; î +?9i M`Q- M9B L?o JçM hQ ç®B pÈB \*Æ æ°M; imv i ç®B H` K°i ç Hmv M- #îB MÆB ç•v +| >Ä M; mv M i® +U+ F€ M²M; ç`KX æB m i`¼M; v m M?`i +? M"v ç M; T?mM H M #- m i`îB p¬ b® i`Q #KB HšM M? K iQÆM; X \*| i? M|B- T?¬M H F?Q ç½ #` >Ä M; mv M i® i? vi? X .QÈB ibM? ?m®M; M?Q p"v- bU /šM ç°M; +O > [mª p¬ +MM; FBM? F?OM; X

hWM; ççQ F?Q HQm K`m çÄ iW i` M i`îB MM MM /mM; MçT p`Q H®+ tQ€v HQĐM; i? *Æ æ°M; X æ| +?QM? H` >Ä M; mv M i® /`v ç†+ M; QM; iK i?`M? iWM; /ÁM; F?Q ?B M` #ªM i? +?•M i?"i M?Q i? i`QM; F?¬M; i`mM; - ç½ M|B H M KS+ ç° /`v ç†+

a€i i?¬M hQ S?´ L?QÊ+ hQ i?"i bU H` tmB t Q +U+ ç°X L m M?Q ç´B HçB H` K°i ç +Æ ?°B i?W /`T \*Æ æ°M; /MM; >Ä h?¬M EB K K` i?Q€i` M; Q`BX L?QM; î MÆB M?Q ç` T?QÆM; M"v- i?U+ HU+ +O \*Æ æ°M; +| i? M|B H` çQÊ+ i, M; T?9+ ;`T K`v

L;QM; hK S?€T h`"M /QÈB i€+ /KM; +O >¶M æ°M \*?•m ç½ H`K +?Q K HU+ +O ?„
ç° çdM? + 'T K` i`QÈ+ M v +?Q iWM; +|X

>¶M æ°M >Ä K`m i`„M; M;„ ç½ bÈK # Q #¼+ H`v +?m¬B +O >Ä h?¬M EB KX "aM
H` +, M M; mv M HU+ HQÊM; +O >Ä h?¬M EB K- hQ S?´ L?QÈ+ hQ H9+ M`v +| +a
K¢M; ç" T ç¬m p`Q K°i F?®B b„iX >ÆM M[ >Ä h?¬M EB K H¢B +?ŠM; F?€+ M`Q K
+?d i`QM; M?€v K„i ç½ + „M Mm®i K°i T?¬M KQÌB HU+ HQÊM; i?¬M i?S+ +O ?„MX
S?´ L?QÈ+ hQ +kM; F?¬M; /€K H¶ K½M; M[- p°B p`M; i?m HB K i?¬M i`Q +O KbM

J` ç9M; H9+ M`v- *Æ æ°M; ç½ T?|M; M; QÌB H M F?¬M; i`mM; - ?B M M; M; M?Q K
FB K iÄ ` p¬ b® K p, M `U+ `Ð- +?†M i`QÈ+ M?[M; K i?9 +QÌM; ç¢B ç M; ?QaM;

h` M #-m i`ÌB #¶M; tm'i ?B M K°i +aM? iQÊM; F€ /` K` K„ H X J°i ç¢Q [m M; K M; I
M?B M tm'i ?B M p` [mûi i?ŠM; tm®M; T?Q /QÈB- iU M?Q /aB M; •M?` M? M?`M;
hQX

Zm M; K M; çÄ `U+ +?d H|2 H M i`QM; F?QaM; F?„+ `²B #B M K'i- >²M; EB K F?´M
i`Î p +Æ i? \*Æ æ°M; X æB m /mv M?´i +| i? i?´v H` p K i KÄB ?B M ` i`QM; ç¬B
K`m çÄ +O h?¬M >Ä h?€M? oQÆM; E?aBX

E?¬M; K°i iB M; M´ HÈM- F?¬M; K°i HQ¢B +?´M ç°M; M`Q tãv ` - +?ŠM; [m H` i`Q
T?¢K pB #°+ T?€i +O M9B L?o J¢M hQ- M?B i ç° i`QM; F?¬M; F?Q #¶M; ;BaK t
>Ä M; mv M i® p®M ç M; i`M T?€ #W #½B iU ?² #` [mûi b¢+?b)X J†+ /M +?d i`Q
H¢B T?mM i`Q ` >Ä M; mv M i® M²M; ç"K- M?QM; K` Î T?K +`M M9B L?o J¢M h
F?B ?B M FB pšM F?B M +?Q HÄM; M; QÌB `mM `vX

æ¬B +€M? F?´M; H² pQÆM `°M; - i?•M i? \*Æ æ°M; i`¬B HÆ HYM; ;B[F?¬M; i`m
+€B `½M? +U+ HÈM #¶M; H†M; v M tm'i ?B MX æQÌM; `½M? M`v `°M; +?WM; M, K
i`, K i?QÈ+ - +?¢v /`B i?2Q bQÌM M9B- +?Q /M H` GK+ ;B B K i?9 +QÌM; ?½M ç M
M`Q M?av [m X hW i` M + Q M?bM tm®M; - +?ŠM; F?€+ M`Q M9B L?o J¢M hQ T?
b Q F?´M; H²X æB m ç€M; bÊ M?´i +?QM? H` /QÈB bU /šM ç°M; +O >²M; FB K- M
v i` M i` M #-m i`ÌB H¢B #` >²M; EB K /šM ç°M; K°i #° T?`M K` `ÆB p`Q # M i`Q

L? K iQÆM; K`m çÄ b"K #„M H M iWM; çÊi #¼i F?Q- M?B i ç° M|M; #ÄM; H`K F?¬
;ÊM MQÈ+X æQÌM; `½M? /Q \*Æ æ°M; i¢Q ` +?ŠM; F?€+ M`Q K°i pU+ b•m i?B M
i?9- +kM; F?¬M; / /`M; pQÊi [m X

*Æ æ°M; i?m HB K ? B +€M? H¢B- b m ç|M? M?`M; i?a `ÆB M; QÌB tm®M; ç'iX -
K†i ç½ i€B M?Êi +O *Æ æ°M; X J°i FB K KÈB pW `²B M m M?Q F?¬M; +| bU [m`v
i?b +kM; +?ŠM; i?'K p`Q ç•m ç®B pÈB ?„MX ob /M b Q ;B| ç•v >Ä h?¬M aQM; EB
F?¬M; ? +¬M ç M K°i M; m²M K HU+ F?´M; H² M`Q ç iB M ?`M? /mM; ?ÊT M[X J
imv F?¬M; T?aB H` aB m h'ia€i E„ >Ä h?¬M >Q E?¬M; h`aK- M?QM; pb T?aB SM; T
i?¬M hQ S?´ L?QÈ+ hQ- *Æ æ°M; T?aB çB m ç°M; iQ`M #° K HU+ +O KbM? +MM
>¶M æ°M *?•m KÈB +| i? ?Q`M i?`M? K°i FB K M`vX L m M?Q F?¬M; T?aB H` Î ç`
i® ç"K ç†+ M?Q MÆB ç•v- +?Q ?ŠM K°i FB K pW `²B +O ?„M ç½ +| i? i?`M? +¬
FB K T?€i ` mv HU+ - M| H`T iS+ çQÈ+ ?„M i?m ?²B p`Q i`QM; +Æ i? X >Ä h?¬M
#´- M?QM; ç bY /KM; M| F?¬M; T?aB H` çB m / /`M; ;bX hmv M?B M- i`QM; KÆ ?²
.mM; >ÊT h?¬M h?m"i +O KbM? iU ?² ç½ iB M i? K K°i #QÈ+ KÈB- KÆ ?² ç½ pQ
+O ?„M p .mM; >ÊT h?¬M h?m"iX

æ9M; H9+ M`v- ç°i M?B M K°i +¶ F?Q iS+ i`"M ç¬v bBM? K M? K HU+ - ¬M ?Á ;B®
v iÈB- [m`M [m M? p` #B M i?`M? M?[M; bÊB iÆ M?Ä i?`K i?´m p`Q i?•M i? *Æ a

L m M?Q ç•v H` HU+ HQÊM; +¬M; FQ+? - *Æ æ°M; i'i M?B M ç½ M? M? +?|M; +| T?°
M`v +?ŠM; M?[M; F?¬M; T?aB H` HU+ +¬M; FQ+? K` +ÄM +| i€+ /KM; i, M; T?9+ i?"
i?•M i? *Æ æ°M; +aK i?´v / +?`m p¬+MM; - ç¢B HQÊM; >Ä M; mv M i® #` iB m ? C
h?¬M >Ä h?€M? oQÆM; E?aB ç M; aK ç¢K +kM; ç½ F?¬B T?K+ H¢B bU b€M; #|M;

@ a Q M; QÆB +ÄM +?Q çB\

*Æ æ°M; F?) M?Qm K"v- i?m K†i M¢ ~M p"Q i? M°BX >„M [m v ç-m M?bM p T?Q
h`-M hQ hmv M ç M; çSM; +€+? ç| F?-M; t +QìB #)M H)M- HK+ b„+ K HU+ M;QM
K°i p-M; b€M; `|i p"Q i`QM; +Æ i? ?„MX

@ h Km®M ;B9T M;`B5

oW +?,K +?9 M?bM M;QìB M K M?•M ;B®M; M?Q J i?-M i`QÊ+ K„i M"v- h`-M hQ
HìBX J°i i?•M #¢+? v +O M" M; çSM; ;B[F?mM; +ªM? ?Q HY ç-v i`ìB H¢B +`M;
Zm M; +ªM? M9B HY ç M; #°+ T?€i- i" M T?€ #W #½B /QìM; M?Q ç½ i`î i?`M? F
+O M" M;X *?Q /M H" *Æ æ°M; Hm-M i" M M;"T ?bM? #|M; +O GB i.B Ki`QM; HÁ
+kM; F?-M; F?ÄB i?'i i?-M i`QM; ;B•v H€iX

LK +QìB tBM? ç T i` M ;QÆM; K†i tBM? ç T +O h`-M hQ hmv M pšM +?Q /SiX G9
+O •+ h?-M- ?„M ç½ iWM; ?ÄB M" M; Km®M i?m°+ iQM? K HU+ M?Q i? M"Q b m
+?9i ç„M çQ K" +?¼M J°+ ? - +?S F?-M; T?ªB H" >Ä ? K" M" M; p®M K ?B mX E?
M" M; i¢B b Q- i?b +•m i`ª HìB +O M" M; `i çÆM ;BªM- +?d +| # +?[, óJ°+ bBM? ?
æ9M; p"v5 L" M; HU +?¼M J°+ ? +?QM? H" ç T?K i`Ê +?Q >Ä ? +O *Æ æ°M;X
i?-BX

@ h F?-M; +-M M;QÆB ;B9T- M;QÆB `ìB F?ÄB ç•v M? M? H M5

h? M?•K +m®B +MM; +O *Æ æ°M; ç½ K'i çB bU H¢M? H)Q i?QìM; M;"vX L m M?
Km®M;B9T ?„M- +| H) +?d +`M; H"K ?„M pQÊM; i v pQÊM; +?•M i? K K" i?-B- M?
H" K°i GK+ [m M 'i J°+ K bQ- K HU+ +O M" M; [mª i?"i +| i€+ /KM; i,M; T?9+ iQÆ
J†+ /M ç| F?-M; T?ªB H" +U+ ?¢M 'i J°+- M?QM; ?B m #B i +O h`-M hQ hmv M ç®
iQÆM; ç®B iBM? /B m- +| i? T?K i`Ê +?Q \*Æ æ°M; `9i M;„M i?ìB ;B M ?²B T?K+
?`T i?m >Ä M ;mv M i® i`QM; F?-M; F?Q i® i?ÆMX

h`-M hQ hmv M `i + Q ?SM;- +| i? M|B M" M; H" K°i M[iY `i / +ªK i?'v i?Ä K½MX
;B9T çQÊ+ +?Q *Æ æ°M; +kM; ç m F?B M M" M; +ªK i?'v K½M M;mv MX

@ *Æ æ°M; G½Q bQ- M;"B M?bM t2K ç| H" +€B ;b\

E?B *Æ æ°M; +?m~M #` ;BK+ M" M; M? M? `ìB çB- i?b h`-M hQ hmv M ç°i M?B M ;B
*Æ æ°M; M;~M; ç-m M?bM H M F?-M; i`mM;X L?'i i?ìB ç-B K„i ?„M i`QM; M?€v
i`QM; K„i ç¢B T?|M;X

í i` M #-m i`ìB +O KB M; M9B HY L?o J¢M hQ- MÆB ç M; T?mM ` M? K iQÆM;
K"m p" M; # v HQÊMX J†+ /M iW p` i`Q ç M; çSM; +O ? B M;QìB H9+ M"v- F?| +|
M?Ä M?QM; pšM +| i? çQ€M çQÊ+ i?•MªM? K"m p" M; FB +| H) F?-M; HÈM +?Q H
` FBK [m M; `i K½M? HB i- iU ?² M?Q M?m®K p" M; +ª pMM; F?-M; i`mM; tmM; [
*`M; H"K *Æ æ°M; ;B"i KbM? +?QM? H" M? K iQÆM; ?Ä pk +O M9B L?o J¢M h
ªM? ç| HB M H" T iS+ #B M K'iX JB M; M9B HY T?mM i" Q `ä ``M; +`M; M;"v +`M;
tm®M; i?b H¢B F?-M; M;WM; ;BªK #ÈiX *?d +ÁM H¢B `i Qi M? K iQÆM; iW KB M

@ æ•v H" +€B ;b\ >bM? M?Q H" K°i +QM K i?9\

*Æ æ°M; FBM? M;¢+ M|BX L m M?Q i?•MªM? ç| H" K°i K i?9 i?b M?'i ç`M? T?ªB H
ç¢B- i?"K +?Q ç½ pQÊi t +`T ç° h?"T ;B BX *?Q /M H" >Ä ? K i?9 i?"T ;B B #bM
F?-M; /€K ?`T i?m M? K iQÆM; î KB M; M9B HY K"im Hmv MX *?d +| M?[M; æ²
hQÊ+ KÈB +| M,M; HU+ M?Q i? X L|B +€+? F?€+- i?•MªM? +?|B H¼B FB M m H"
K°i i²M i¢B +| i?U+ HU+ b€M? M; M; pÈB h?-M i?9 *?m hQÊ+X J†+ /M +ÁM H•m K
M?QM; +kM; ç½ +| HU+ HQÊM; +U+ F€ +QìM; ç¢BX

@ G` h K h9+ EBK «5

h`-M hQ hmv M +?¢v iÈB # M +¢M? *Æ æ°M;- M|B pÈB i? M?•K FQ+? ç°M;X

@ G`K b Q M;QÆB #B i\

*Æ æ°M; M?bM p T?Q h`-M hQ hmv M- i?-M i?€B -M ?Á KÈB pW `²B ç½ #B M
H¢M? M?Q +kX

h`-M hQ hmv M i?-K M; ?o i`QM; HÁM; , óh H`K b Q K` F?-M; #B i +?S\ æ•v +?QM?
;Bª i?O ?° æ` h•K i? ;BÈBX h K h9+ EBK « +| i? M|B H` K i?9 K¢M? M?'i i`QM; b
i?U+ HU+ +O M| +ÁM t T i` M +ª", M; hmv i *U GQM; S?QM; aQÆM; Xô

@ h #B i çQÊ+ M?ì t2K i`QM; +´ i?QX hQÆM; i`mv M- K i?9 i?®M; i` M9B L?o
h K h9+ EBK «- F?-M; M; ?o iÈB M| i?"i bU i²M i¢B5 h K h9+ EBK « K†+ /M F?-M; -
i?9- M?QM; HU+ HQÊM; +O M| çO ç b€M? M; M; +MM; "QM? >Ä i?-M i?9 *?m h
?mM; ?½M- M9B HY #°+ T?€i H-M M`v 2 `^M; H` /Q M| /šM ç°M; X L| +, M #ªM b) F`
M?[M; bBM? p"i +?mM; [m M?X aî /o M| +QÌM; ç¢B M?Q p"v H` #ÎB M| +| i? +•m i?
i`ÌBX L, M; HQÊM; +O K†i i`ÌB H` p- +MM; p- i"M- M m M?Q B +| i? ;B i +? i M|
M| - +kM; +| i? +| F,, M, M; M?Q p"vX "i [m€- M? [M; M; QÌB +® ;,, M; ;B i M| ç m ç½
i?U+ HU+ +U+ K¢M?- K°i F?B çQÊ+ bU i, M; T?9+ +O K†i i`ÌB- HU+ HQÊM; +O M
?ÆM `i M?B mX

*Æ æ°M; ?ÄB iB T,

@ *MM; K†i i`ÌB +•m i?-M; b) bBM? ` ?B m [mª M?Q i? M`Q\

h`-M hQ hmv M M?bM ` bU M; ?B M; ì i`QM; €M? K,, i \*Æ æ°M; - M`M; +?†M H¢B M|E

@ *´ i?Q M|B +| H) +| +?9i F?mv +? ç¢BX h K h9+ EBK « çQÊ+ tQM; H` h?€B .QÆM
HU+ +•m i?-M; +MM; K†i i`ÌBX L?QM; i M; ?o- M| +kM; +?d +| i? ?'T i?m K°i #°
K†i i`ÌB T?€i ` i?-BX h?€B .QÆM; ?Ä +?QM? H` >Ä M; mv Mi® i?m-M F?B i M?'
"QM? >Ä X o T?-M +K i? ?B m [mª M?Q i? M`Q- +kM; +?d +| i?Y [m KÈB #B i ç

hBM? [m M; i`QM; K,, i *Æ æ°M; +?Êi H|2,

@ o`v i?b i?Y çB5

@ *€B ;b\ L;`B Km®M çB ;B i h K h9+ EBK «\

h`-M hQ hmv M i?'i FBM?X •M? K,, i M?bM \*Æ æ°M; M?'i i?ÌB i`Î M M M; QM; i`¼M;

eyjX *?QÆM; j9d, h K h9+ EBK «

@ E?-M; çQÊ+ - M; QÆB F?-M; i? çB- h K h9+ EBK « F?-M; T?ªB K i?9 #bM? i?Q

h`-M hQ hmv M +Æ ?² #`i i?®i H MX

*Æ æ°M; H¢M? HMM; HB + M`M; ,

@ *?mv M +O i +ÁM +?Q iÈB HQÊi M; QÆB [mv i ç`M?5 L? M? `ÌB F?ÄB ç•v çB5

oW M|B ?,, M pW #,, M M; QÌB H M- ? B +€M? b m HQM; KÎ ` M?QM; F?-M; i`U+ iE
/€M +?†i H`v bQÌM M9B- HQÊi KbM? [m +€+ F?2 `½M?- T?|M; H M çdM? M9BX

h`-M hQ hmv M bYM; b®i- H9+ M`v M`M; M`v KÈB w i?S+ çQÊ+ ``M; KbM? ç½ F?-
i? +?d #ªQ +?Q *Æ æ°M; ;B®M; M?Q i`QÊ+ FB X æ´B H¢B M m H` i`QÊ+ FB - *Æ
M`M; - M?QM; ?B M i¢B ?B M M?B M H` F?-M; i? X

L`M; +kM; F?-M; +?-M +?Ì +?9i M`QX Zm M; K M; K`m t M? bšK b€M; H M- F?ªB
iQ`M i?•M- K°i ç-B +€+? iW iW ?B M ` iW /QÈB F?-B ;B€T # M +¢M? bQÌM- i?•M
iB T çm´B i?2Q ?QÊM; *Æ æ°M; pW `ÌB F?ÄBX

*ªK ;B€+ +O *Æ æ°M; M?¢v +ªK iÈB #U+ M`QX h`-M hQ hmv M pW KÈB çm´B i?
çQÊ+ HB M /WM; H¢B i` M F?-M; - +ª ;B`M M|B,

@ L; QÆB çm´B i?2Q i H`K ;b\ L; QÆB `ä ``M; h K h9+ EBK « M; mv ?B K ç M +Ð M

@ E?¬M; 5 L; QìB Km®M çB- i b) +MM; çB pÈB M; QìBX h ?B m h K h9+ EBK « bQ
+ÁM #B i M?QÊ+ çB K +O M| î +?¶ M"Q M[5 >ÆM M[- M; QìB F?¬M; T?ªB H" ç½ /
aBM? b Q\ h H" 'i J°+ ? J bQ- K°+ bBM? ?Ä X *| i T?K i`Ê- M; QìB b) M„K +?„+ T
H) M; QìB +?Q `M; F?¬M; i? iU #ªQ p KbM? b Q\

*Æ æ°M; FBM? M; ç+ M|B,

@ h F?¬M; +?„+ +?„M #ªQ p M; QÆB çQÊ+X L; QÆB M M çB M? M? çB5 :Bì K m M
h K h9+ EBK « î +?¶ M"Q\

@ E?¬M; çQÊ+- M; QìB T?ªB +?Q i +MM; çB pÈB M; QìB- F?¬M; i?b i b) F?¬M; M|B
+S iMv iB M t¬M; H M- +, M #ªM F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O h K h9+ EBK «X æ°v +?C
æ^M; i?¬M i?9X

h`-M hQ hmv M H"K b Q +| i? M?bM *Æ æ°M; çB KçQ ?B K K°i KbM?X L m KbM? F
i?b +kM; T?ªB î +?mM; K°i +?¶ pÈB ?„MX

*Æ æ°M; i?Q€M; /Q /U `²B + m K"v,

@ h?2Q b€i i 5

L|B tQM; - ?„M tQ v M; QìB iB T iK+ T?|M; H M M9BX L m +| æçB .B M h?€M? >Ä
+kM; M„K +?„+ #®M i?¬M? F?B ç®B F?€M; pÈB h K h9+ EBK «X æ€M; iB +- ?B M
HU+ HQÊM; +O KbM? i?¬BX E?ªM, M; F?®M; +? K HU+ +O h`-M hQ hmv M iQÆ
J°+ ? +O M" M; ?¶ i`Ê i?b +Æ ?°B i?„M; +| i? HÈM ?ÆM `i M?B mX >ÆM M[`i
#û M"v ?„M +kM; F?¬M; +€+? M"Q w FB M çQÊ+X

h`-M hQ hmv M F?¬M; M|B ;b i? K- HŠM; H†M; i?2Q b€i *Æ æ°M; X

*Æ æ°M; pšM #€K b€i i?2Q bQìM M9B T?B ?¬M? p T?Q i`QÊ+- ;B[+?Q KbM? Hm-
? B KQÆB i?QÊ+X *S M?Q p"v- +?Q /M +| K i?9 iW T?Q i` M H Q tm®M; - +kM; F?
çQÊ+X >„M F?¬M; i`U+ iB T # v H M + Q çQÆM; M?B M H" +| M; mv M M?•MX J°
b€i +¬M i?"M h K h9+ EBK « i`QÊ+ p" ?„M +?Q # Q ;Bì H" M; QìB H¶ K½M; X h`QÊ+
HU+ +QìM; ççB M"v- /o M?B M ?„M +| i? +ªK SM; çQÊ+X aî /o +| HÁM; iBM ç®B
H" pb i?m°+ iQM? +O M|X

.M +?Q î i?ìB F€ iQ" M i?`M? - h K h9+ EBK « +kM; F?¬M; i? çç i iÈB +'T >¶M æ°M-
ç½ M„K ;B[>¶M æ°M *?B >Ä X *?d +¬M çB K M"v- ?„M ç½ +?B K çQÊ+ Qm i? i` M
í K°i MÆB i" M ç-v >Ä M; mv M i® M?Q p"v- +?QM? H" +?B M i`QìM; i?Q+? ?ÊT M
?„M F?¬M; +| çQÊ+ +ªK ;B€+ FQ+? i?Q+? M?Q p"v- iU M?Q M?[M; ?¼+ pB M H9+
HU+ +QìM; ççB i?b KÈB +| i? FQ+? i?Q+? çQÊ+ iB K HU+ +O ?¼- p" ?„M +kM; -
M"v- K HU+ +O ?„M ç½ iB m ? Q F?¬M; M?Ä- F?B +| w ç`M? #€K b€i p"Q bQìM M
+| i?ìB ;B M M; ?d M; ÆB- [m ç| F?¬B T?K+ K HU+ +O #ªM i?•M iWM; #QÊ+ K°i-
pÈB h K h9+ EBK «X

•K .QÆM; >Ä L; QM; hK S?€T h`"M H'T H€M? î b m HQM; *Æ æ°M; - >Ä M; mv M i®
M; WM; #` ?9i p T?Q ?„MX L? K iQÆM; i` M #-m i`ìB ç®B pÈB ?„M +kM; F?¬M; i?
M? K iQÆM; - M?QM; M? K iQÆM; T?mM` i` M K†i ç'i H"K b Q +| i? bQ b€M? pÈB
>² i`QM; i? ;BÈB æ` h•K\ GQçB M? K iQÆM; #bM? i?QìM; M"v ç®B pÈB *Æ æ°M;
H" i?m®+ #´ K" i?¬BX *?Q /M i`U+ iB T`ÆB H M M; QìB- +kM; b) F?¬M; i? içQ i?

L?QM; h`-M hQ hmv M ?B M M?B M HçB F?¬M; +| Qm i? M?Q p"vX L" M; ç½ F?¬M
M„K i`QM; i v M, M; HU+ +O >Ä i?m°+ iQM?X >Ä F?„+ K°+ G9+ M"v i?m°+ iQM? -
iQ" M- M?B i ç° +?mM; [m M? H"K i?•M i? M" M; #„i ç-m iW iW tm'i ?B M bU F?| +?

L m M?Q F?¬M; +| im pB GK+ Zm M +?®M; çĐ- 2 `^M; M" M; ç½ F?¬M; i? FB M i`b

J„i i?`v ç½ [m ç° + Q ? B M; "M i?QÊ+ bQ pÈB K†i #B M- *Æ æ°M; ç°i M?B M /WM;
h`-M hQ hmv M # v ç MX >„M [m v ç-m p T?Q M" M; M|B,

@ L^K H M HQM; i 5 "i Hm" M tm'i ?B M ibM? ?m®M; M?Q i? M"Q +kM; F?¬M; çQ

h`-M hQ hmv M M;?2 p"v +?Êi KWM; `Đ p- +MM;X *?Q M|B +?mv M #¼M ?¼i`QÊ
 ?B K M?Q i? M"Q- M?QM; i?W /`T M"v +| i? ; -M ;kB pÊB *Æ æ°M; M?Q p"v +?Q
 pÊB bU M;?B T óçm´B M;QÊ+ô +O M" M; F?¬M; i? M;?B M;ìX L" M; H"TiS+ / M;?
 ¬K H'v ?„M- pÁM; ç¬B +?•M /`B [m M? ?¬M; \*Æ æ°M; - iU M?Q #ç+? im°+ bB i+?`
 J†+ /M ? B M;QìB +€+? M? m K°i i-M; F?¬B ;B€T- F?¬M; +| #'i F€ +ªK ;B€+ i?U+
 +O h`-M hQ hmv M ç M; #„i ç-m ;B i,M; i®+ ç°X _®i +K+ HçB çQÊ+ +MM; ?„M i?•
 *Æ æ°M; #` M" M; pm®i p2 +?Êi i?Q€M; `mM; ç°M;X J†+ /M i?•M i? h`-M hQ hmv
 ?QîM; ;b ç M ? B +€M? b m HQM; +O ?„M F?B T?B ?"M?- M?QM; F?B #` M" M; H
 F?) +?'M ç°M;X E?¬M; #B i pb b Q i`QM; GBM? >²M hmv M Zm +O ?„M HçB /•M;
 K€B p- +MM; K½M? HB iX
 *Æ æ°M; +kM; F?¬M; i?Q+? HQçB +ªK ;B€+ i?QªB K€B M"v- #îB pb ?„M ç°i M?B M
 #°B GB i .B KX L m M?Q F?¬M; T?ªB H" ibM? ?m®M; F?~M +'T- ?„M M?'i ç`M? b)
 M; vX
 @ G`K b Q p"v *Æ æ°M; H½Q bQ\
 h`-M hQ hmv M #m°i KB M; +QìB- ;?û b€i # M i B *Æ æ°M; ?ÄBX
 @ L;QÆB F?¬M; M M H°M t°M- F?®M; +? i?•M i? KbM? +?Q i®i çB5 L m F?¬M; M
 tm®M; H"TiS+5
 L|B tQM; +•m ç| - *Æ æ°M; KÊB iB TiK+ T?|M; M;QìB H MX
 h` M ;QÆM; K†i tBM? ç T +O h`-M hQ hmv M H°` MK +QìB i?Ä K½M- ? B +€M?
 pÁM; p T?Q i`QÊ+- i`U+ iB T ¬K H'v M;U+ p" #KM; *Æ æ°M; - +® ç`M? p[M; p" M;
 M;QìB ?„MX J†+ /M i?Qç i M?bM i?b +| p [m€B /`- M?QM; i?•M i? +O M" M; +MM
 ç M; çQÊ+ ? B i-M; F?¬B ;B€T # Q T?OX
 .o M?B M- h`-M hQ hmv M pšM F?¬M; [m M KK+ çQ+? +?QM? +O KbM?X 'i J°+ K
 tm'i- iW K¶B K°i p`i`Q i?•M i? iB T t9+ i`mv M p"Q i`QM; +Æ i? *Æ æ°M; - T?K i`
 i,M; H MX J°+ bBM? ?Ä +| ?B m [mª+U+ F€ `ä`"M; - H"K i®+ ç° F?¬B T?K+ K H
 i,M; KçM?X
 J" h`-M hQ hmv M H9+ M"v +kM; i?Q i?€B ?ÆM `i M?B mX J HU+ +O *Æ æ°M; i
 +Æ i? ? B M;QìB ?B M` K°i i-M; M; ,M +€+?X h-M; M; ,M +€+? M"v F?¬M; +?d ;B
 M;Q" B- K" +kM; ;B9T *Æ æ°M; ?'Ti?m >Ä M;mv M i®i`QM; F?¬M; F?Q M?B m ?Æ
 M|M; # M M;Q" B- M" M; +"M; iQ" M i•K iQ" M w iB M ?"M? T?K i`Ê *Æ æ°M;X
 *ªK i?K F?Q iS+ bBM? K M? ç M; i`mv M ç M iS +?B #€+? ?ªB p" +ªK ;B€+ K HU+
 *Æ æ°M; KB M +QĐM; i?¬K M?O- ç +?Q h`-M hQ hmv M i?2Q +kM; F?¬M; T?ªB H
 æ° + Q QÊ+ +?WM; # M; "M M,K i`,`K i?QÊ+ +O M9B L?o JçM hQ- H'v i®+ ç° T?i
 F?¬M; # Q H•m ç½ iW iW ç M ; -M çdM? M9BX *"M; ç M ; -M çdM? M9B- M?B i ç° +
 >Ä M;mv M i®i?"K +?Q ç½ i`î M M ç†+ [m€M?X >Ä M;mv M i® M²M; ç"K +?ŠM; M
 M;"T i`QM; +Æ i? *Æ æ°M; - ?ÆM i? M[HçB +ÁM H"K ?„M +| +ªK ;B€+ ? i bS+ i
 ?„M M?Ê HçB H9+ +ÁM î æ` h•K >²X
 hW `i t - ?„M `®i +K+ ç½ i?'v `ä +Y ç°M; +O h K h9+ EBK «
 .QÊB +?•M M9B +O M9B L?o JçM hQX
 *€+ ?¼+ pB M +O aQ >Ä >¼+ pB M`®i +K+ ç½ i" T ?ÊT î i`QM; /Q M? ç`X *€+ H
 B +| i? M;?o iÊB K°i H-M çÆM ;BªM i?Q Hmv M i? M?QM; HçB çKM; T?ªB HQçB
 M,K F?| ;†T M"v +?S\
 >B M oB M >•K +MM; ?¼+ pB M # M ? B i´ #ªv +kM; ç½ ;'T i`î p ,
 @ L?Q i? M"Q `²B\ L;QìB ç½ i" T i`mM; ç¬M; çO +?Q \

.Q M? i`ϕB +O ?¼ K†+ /M +€+? L9B L?o JϕM hQ i` M /QÈB M,K /†K- M?QM; i`
M;WM; T?|M; ` M? K iQÆM; p` iWM; +ÆM KQ HY X *kM; K v M?ì i` M çdM? M9B
i?m M? K iQÆM;- M m F?¬M;- M|B F?¬M; +?WM; ?B M iϕB +?¶ M`v ç½ ?Q`M iQ`M

æQìM; u Gmv M HQ H„M; M|B,

@ *Æ æ°M; G½Q bQ +MM; ?¼+ pB M +O ?„M +ÁM +?Q +| i`î HϕBX

@ *€B ;b\ "¼M ?¼ F?¬M; +MM; M`M; î +?mM; K°i +?¶ b Q\

>B M oB M >•K FBM? ?½B- i?¬M b„+ +O ?„M i`î M M F?| +QBX æ®B K†i pÈB M9B
MϕM M;mv ?B K M?`i +O i?B M M?B M M`v- M m F?¬M; i? F`T i?ìB `ìB çB- +?d +
?Ov /B iX

æQìM; u Gmv M M|B,

@ >¼+ pB M # M # +O i?B T T?ªM SM; `i M? M?- #îB p`v ?¼+ pB M +O ?„M +
F?¬M; b,M ;B i çQÊ+ K i?9 M M KÈB i€+? ` - b m ç| +kM; +?Q ;†T HϕBX h?B T +
pB M +O ?„M çB ç•m5\

@ h?“i H` HQϕM [m€ K`55 h`QM; ç-m i M iYm [m, M`v ç M; M;?o +€B ;b p`v\ *?Q /
+?mM; K°i +?¶- i?b b m F?B M9B HY #°+ T?€i +kM; +| i? K M; i?2Q ?¼+ pB M `
?„M i?2Q T?QÆM; ?QÈM; F?€+ i?Q€i F?ÄB ç| b Q\

æQìM; u Gmv M M|B,

@ o`v +?9M; i H`K b Q #•v ;Bì\ aÊ `^M; F?¬M; # Q H•m M[M? K iQÆM; b) +?ªv
+kM; F?¬M; F`T M[ `²B5

>B M oB M >•K ?W HϕM?,

@ æÊB i? K M,K T?9i M[- #'i Hm`M H` #¼M ?¼ +| i`î HϕB ? v F?¬M; +?9M; i +
E?¬M; i? #îB pb K°i # M +O ?„M K` H`K +?Q ?¼+ pB M +?QM # M +ÁM HϕB +O
M;QìB F?€+ ç m i`T i`mM; HϕB çB5

*€+ H½Q bQ +O K¶B HÈT ç m +?B ` çB K / M?X h?2Q #B m ?B M +O ?¼ i?b ?¼-
çOX

h` M i?U+ i - ç®B pÈB ?Qϕi ç°M; i?Q Hmv M H-M M`v- +€+ HÈT ?¼+ Hm¬M ?B p½
i`¼M; v m M?`i pšM H` #ªQ çªK M iQ`M +?Q +€+ ?¼+ pB MX æ•v H` +kM; H` T?QA
M`QX ob p`v- K`v # M M`v F?B i?Q Hmv M- i?“K +?Q M; v +ª ç° + Q M,K i`,K Kûi
+kM; +?Q H M iÈB- çQÆM; M?B M ?¼ `9i HmB M? M? p¬ +MM;X

L,K T?9i i?Q€M; +€B ç½ i`¬B [m X G9+ >B M oB M >•K +?m`M #` ?ϕ H M? `9i HmB
F m H M,

@ J m M?bM t2K- #¼M ?¼ iÈB Fb 5

>B M oB M >•K M?bM i?2Q ?QÈM; M;|M i v +O ?¼+ pB M- [mª M?B M +| K°i Qi ?¼
i?“i M? M? tm®M;X J†+ /M +?ϕv pÈB i®+ ç° +U+ M? M?- M?QM; +U HB +O ç°B ?
ç®B ?Q`M ?ªQ- F?¬M; HQϕM +?9i M`QX

h?`v ç°B ?bM? M;?B K +?dM? +O M?[M; ?¼+ pB M M`v- >B M oB M >•K F?¬M; F?
p®M i` M / M? M;?o TªB H` ?¼+ pB M +O ?„M KÈB ç9M;X L?bM [m - i® +?`i +O
*Æ æ°M;5 h M iYm [m, i?“i;? îK M`v5 L;QÆB HϕB çQϕi çB M?[M; ?¼+ pB M Qm
K M; i?2Q ?¼+ pB M p iÈB- çÊB b m M`v [m v p ?¼+ pB M M?`i ç`M? TªB F?B
SªB ç2K HQϕB bQ T?K M?Q i? M`v i? M? i`W F?ÄB aQ >Ä >¼+ oB M KÈB çQÊ+.

_`i M? M?- +€+ ?¼+ pB M ç½ +?ϕv iÈB ;¬MX æSM; î # M +ϕM? >B M oB M >•K- æQ
b„+- FBM? ?¬,

@ hϕB b Q F?¬M; +| hmv M +¬M; +?9 p`i M iYm [m, FB \

>B M oB M >•K M?`i i?lB +<sup>a</sup> FBM?- H9+ M"v KÈB T?€i ?B M ` ç°B M;k ç M; M? M?
+?QM ?¼+ pB M- i?B m *Æ æ°M; p" h`-M hQ hmv MX

aU b®M; +? i +O *Æ æ°M; #¼M ?¼ iU M?B M F?¬M; b) ç w- M?QM; h`-M hQ hmv
+?QM? H" *¬M; *?9 +O æ¬M; J°+ æ Zm®+ 5 L m i`QM; i?Q Hmv M +O ?¼+ pB
?B K; b- bÊ `^M; b) içQ<sup>a</sup>M? ?QÎM; `i t'm ç®B pÈB aQ >Ä >¼+ oB MX S?^aB #B i`
M"v +?QM? H" M[M?B K" >Q" M; ç ç [m®+ æ¬M; J°+ i?QÆM; v m M?'i- +kM; H" M
"i [m€- >B M oB M >•K /M b Q +kM; F?¬M; ?' H" M; QlB T?K i`€+? +?mv M çB M"v-
@ æWM; ?Q^aM; ?®i- +?l #¼M ?¼ ç M ç•v `²B ?ÄB b m5

_ 'i M? M?- /QÈB bU ?QÈM; /šM +O hY h?-M hBM? p" h?Q E?B K- +?QM ?¼+ pB M
M; QlB M"Q +kM; ç M; i?Î ?'M ?" ?'M ? MX "¼M ?¼ iW ç° + Q K°i M; "M M, K i`, K i?Q
tm®M; - i?lB ;B M bQ pÈB +€+ HÈT F?€+ +ÁM /"B ?ÆM M?B mX

@ hY h?-M hBM?- hmv M +¬M; +?9 ç•m\
æQlM; u Gmv M ?ÄB pÈB p F?~M i`QÆM; X

hY h?-M hBM? ?Qi iWM; ?ÆB iWM; ?ÆB F?¬M; F?Q HÈM- pW i?Î ?²M; ?°+ pW M
@ >bM? M?Q h`-M hQ hmv M +MM; *Æ æ°M; H½Q bQ ç M; Î T?Q b mX *Æ æ°M;
i`QÊ+ p" çB b m +?†M ?"mX h`-M hQ hmv M MlB K°+ bBM? ?Ä - M" M; +l i? i`Ê ;B
+kM; HQm HçB T?Q b m `²BX

@ *€B ;b\ *Æ æ°M; ç +?Q hmv M +¬M; +?9 ;B9T çÐ v "h M F?®M FB T M"v 555 >
FûQ i?2Q ç K HQM; M[b Q5

>B M oB M >•K `®i +K+ +kM; F?¬M; +l +€+? M"Q F?®M; +? i•K ibM? +O KbM? K
@ E?¬M; +?Q M; QÆB pk M?K+ H½Q bQ +O +?9M; i XX555

hY h?-M hBM? bB i +?†i M„K ç'K- ? B K„i T?lM; ?Ä M?bM >B M oB M >•KX E?¬M
?¼+ pB M +MM; HÈT +kM; T?²M; K M; i`ÊM K„i M?bM ?„M i X "¼M ?¼ H`K b Q +kM
*Æ æ°M; ?B M M; M; +?†M Î T?Q b m #¼M ?¼- H'v HU+ HQÊM; K°i FQ+? M; ,M +^aM
K„i #¼M ?¼- *Æ æ°M; F?¬M; T?^aB i M iYm [m, H9+ i`QÊ+ M[ - K" +?QM? H" K°i p`
>B M oB M >•K +^a ;B" M MlB ,

@ ok M?K+ \ h +?QM? H" ç M; pk M?K+ ?„M çl5 *€+ M; QÆB +l #B i ? v F?¬M; - M
+?mv M ;b i?b aQ >Ä >¼+ oB M +?9M; i b) #`^aM? ?QÎM; ç M M?QlM; M"Q ?Y\ h M
h i?"i ?"M F?¬M; i? # -K i?•v ?„M H`K pçM çQçMX aÊK #B i i? - i b) F?¬M; ç +
i?Q Hmv MX *?Q iÈB #•v ;Bl i +?Q iWM; i?'v K°i M; QlB i?-v M"Q F?®M FB T ?Æ

@ >„M +, M #^aM F?¬M; tSM; pÈB ? B +?[aQ T?K5

L; ?2 >B M oB M >•K iS+ ;B" M K„M; - +€+ ?¼+ pB M i`QM; HÈT pW Km®M T?€i i€+
p` H½Q bQ ?Q^aM; bÊ ?¬ HÈM ,

@ L? M? +?çv i?¬B55 L? K iQÆM; ç½ +?^av iÈB `²BX E?¬M; çB H" F?¬M; F`T M[X
b®M; bli K" i`Î p `²B ?½v MlB +?S5

J¼B M; QlB tQ v M; QlB M?bM HçBX Zm^a M?B M iW i` M bQlM M9B- M? K iQÆM; ç
L?[M; MÆB Ml çB [m - ç m i`Î i?"M? K°i #B M HY iU ç` M; K+ i`-M ;B MX

hY h?-M hBM? +MM; M?lK ?¼+ pB M HÈT *Æ æ°M; +kM; F?¬M; M' B ;B" M çQÊ+ M
M?Q i`Q i`MX h`QM; K°i MÆB i`"M M; "T HY +?€v M?Q ç` M; K+ M"v- *Æ æ°M; H½
b®M; bli K" i`Î HçB çQÊ+ b Ql \*Æ æ°M; H½Q bQ pb +Sm #¼M ?¼ KÈB Î HçB i` M
M[5 *?ŠM; H)- #¼M ?¼ HçB T?^aB +? i M?Q p"v b Ql

ey9X *?QÆM; j93, GB i h?—M GK+ h`¼M; *?9 a€i

*Æ æ°M; p` h`—M hQ hmv M /o M?B M F?¬M; +? i çQÊ+X L m M?Q M?[M; ?¼+ pB M
K` #B i? B M; QÌB M`v iQ; M HÈM K`i ç M M¶B Km®M çB i?`i h K h9+ EBK « i?b F?
;b ç•v\5

*Æ æ°M; K M; h`—M hQ hmv M iÈB K°i MÆB +€+? çdM? M9B Qi M?'i i`,K i?QÊ+- i
HÈM / /`M; ~M M'TX

*?mM; [m M? ?¼ /`v ç†+ i`Q #KB HŠM ç°+ F?Q # M i`QM; +MM; ç¢B HQÊM; M? K
M?[M; i?S M`v ç m F?¬M; i¢Q` #`i F€°M? ?QÎM; M`Q pÈB *Æ æ°M; X >„M T?€i`
#ªQ ?° M; ,M +€+? #¼M ?¼ p` M? K iQÆM; # M M; Q`BX E?B M? K iQÆM; +?ªv [m
ç¢B HQÊM; >Ä M; mv M i® #` ?„M +„M Mm®i /mM; M?“T p`Q M°B i? - +Æ ?°B i®i M
[m X h`QM; +Æ i? ?„M K†+ /M +?S F?¬M; Qi K HU+ `²B- M?QM; çWM; [m M ?„M
.QÆM; >Ä h²M h`[ S?€T h`"MX hW ?ÆM MY` M, K i`QÊ+ iÈB M v- ?„M pšM i`QM;
M M F?¬M; i? K i²M i`[ K HU+ M M Km®M KQÊM /ÁM; M? K iQÆM; ç M; i`¬B i`QM
M; mv M i®X •K .QÆM; JB M i` M çdM? ç—m ç M; M? M? +?|M; i²M i`[ç¢B HQÊM; K
i?`M? HQM; t`X

—M i?•M Î bQÌM M9B- *Æ æ°M; KÆ ?² +| i? i?'v`ä #° /¢M; +O h K h9+ EBK « i` M
;B®M; pÈB *?m hQÊ+- i?•M i? +kM; F?¬M; M?Ä M?Q F?B ?¼ M?bM iW /QÈB +?•M
#ªv i?QÊ+- +?B m + Q ?ÆM #®M i?QÊ+- T?Q b m +ÁM +| çm¬B +?BK K`m p`M; /`
ç M; +| FBK [m M; +?|B H¼B HQm +?mv M pÁM; [m M?- i`¬M; +U+ F€i?—M im'M
b„T t T i?2Q ?bM? +?[T?~KX Í i`QÊ+ M; U+ M| +| K°i çQ`M FBK [m M; H|2 b€M; K°
?bM? /¢M; K°i K†i i`ÌB M?Ä +?|B K„iX

G9+ M`v- M| ç M; pmB bQÈM; # v HQÊM tmM; [m M? KB M; M9B HY ç M; T?mM`
J¶B K°i H—M # v çQÊ+ K°i pÁM; i?b FBK [m M; i` M M; QÌB M| H¢B ;B i,M; i? K K`v
çB M- FBK K M; T?mM` Mm®i p`Q F?¬M; M; WM; X

*Æ æ°M; M|B,

@ >B M i¢B M; QÆB +| i? M|B +?Q i #B i M?QÊ+ çB K +O M|`²B +?S\
h`—M hQ hmv M ;"i ç—m- M|B,

@ h K h9+ EBK « +?QM? H` hB M h?B M i?"T ;B B h?—M i?9- i?m°+ iQM? +O #ªM
?Ä X

L`M; /WM; H¢B `²B M|B iB T,

@ L?QÊ+ çB K +O M| M^K Î i`QÊ+ M; U+- i¢B p` i`Q b€M; M?'i- +?¶ ç| ;¼B H` EBI
M; QÌB +| i? +¬M; FQ+? i`9M; p`Q p` i`Q ç| +O M| - M?Q p`v b) +| +Æ ?°B ;B i +?
/M H` M?QÊ+ çB K +O M| - M?QM; +kM; +?QM? H` MÆB çQÊ+ h K h9+ EBK « +?S
ç`M? b) #ªQ p` +U+ F€+~M i?"MX hQM? +€+? h K h9+ EBK « +U+ F€ ?mM; #¢Q- K
ç®B F?¬M; +? i F?¬M; i?¬B5 *Æ æ°M; G½Q bQ- M; QÌB ç½ bmv M; ?o F„ +?Q \

*Æ æ°M; F?¬M; +| H M iB M; K` H¢B /MM; €M? K„i b€M; [m„+ M?bM +?,K +?9 h K h
æB m M`v ç½ +?SM; KBM? +?Q h`—M hQ hmv M i?'v`^M; - M m ç½ iÈB i?b ?„M b) F

h`—M hQ hmv M ?Qi b•m K°i ?ÆB- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB +| +ªK ;B€+ F€ /`X h?•
;BÈB æ` h•K- H9+ M`v H¢B Km®M i`Ê ;B9T \*Æ æ°M; ç®B T?| K°i i`QM; # i?O ?° ;
«X h?"i ç9M; H` +| +?9i #m²M +QÌB5 "'i [m€- ?B M KbM? ç½ F?¬M; +ÁM GB i .B
hmv MX >m®M; +?B- i—K [m M i`¼M; +O h K h9+ EBK « H`K b Q +| i? b€M? +MM;
*Æ æ°M; +?S\ *?d +—M *Æ æ°M; + Q ?SM; - +?Q /M ?„M Km®M çB H`i imM; æ` h•K
h`—M hQ hmv M +kM; F?¬M; M; ,M +ªMX h•K +O M`M; ç½ bÈK F?¬M; +ÁM Î æ` h•K
HÁM; M`M; ?B M i¢B +?d +| /mv M?'i ?bM? #|M; K°i M; QÌB p` K°i pB +X L; QÌB ç|
K„i `²B- +ÁM K°i pB +FB - /o M?B M H` H`K +?Q \*Æ æ°M; v m M`M; X

Zm M; K M; M?`M M?¢i H|2 H M- i` M K†i *Æ æ°M; ?B M` i?-M i?€B H¢M? M?Q
K¶B K°i H-M ?- ?'T H` K°i T?-M HÈM >Ä M;mv M i® +?mM; [m M? #` i?•M i? ?
.QÆM; JB M ç½ iQ+? Hkv K HU+ F?-M; Qi- H9+ M`v M M ç°M; i?O`²B5 h K h9+
+?Q i i?`i p¼M; - ?½v K M; ç M +?Q i €T HU+ HÈM M?`i +O M;QÆB çB5

J'i çB GB i .B K- ?B M i¢B i`QM; HÁM; *Æ æ°M; +?d i?2Q çm´B K°i KK+ çQ+? /m
M;WM; ç i?,M; i?U+ HU+ +O KbM?- bÈK M;`v #€Q i?M +?Q GB i .B K- ?Q`M i?`M?
b m F?B M`M; çBX \*?Q M M- i?-M i`Q ?„M K†+ /M ç½ iW iW F?-B T?K+ M?Q H9+
M;¢Q p®M`M +?S # M i`QM; - +`M; i,M; i? K K'v T?-M +m²M; /½X >„M b) F?-M; iE
i?U+ HU+ H M K°i +€+? çB M +m²M; X

> B +€M? b m HQM; H¢B pQÆM` X a m #ªv H-M \*Æ æ°M; ?Qi b•m p`Q- +ª M;QìB
T?€Q tmv M [m F?-M; i`mM; i`mM;`T i`Q #KB- t-M; ç M T?Q h K h9+ EBK «X

h`W i-M; pÁM; #ªQ ?° +?mM; [m M? +Æ i? +O ?„M- +kM; F?-M; T?€i` ;ÈM b|M;
HU+ +O #ªM i?•M ?Q`M iQ`M b9+ iQ+? # M i`QM; X L?QM; M?B i ç° +?mM; [m M?
ç½ i,M; H M iÈB K°i ç° M|M; +U+ Fb FBM? F?OM; - tmv M [m i`Q #KB HšM M? K i
F?B ç€T tm®M; - pÁM; #ªQ ?° M`v ç½ #B M i?`M? K`m çÄ b`KX

h K h9+ EBK « ç½ T?€i ?B M` bU i²M i¢B +O \*Æ æ°M; iW i`QÈ+X J†+ /M M| ç M
i® p` M? K iQÆM; i` M F?-M; i`mM; - M?QM; ç½ ç M im pB M?Q M| i?b iBM? i?-M
F?´M; H²- ç®B pÈB ? i i?ªv ç°M; ioM? î +?mM; [m M? ç m çQÈ+ w i?S+ M„K #„i`i

*Æ æ°M; # v p`Q F?-M; i`mM; +kM; F?-M; i`U+ iB T T?€i ç°M; +-M; FQ+? h K h9+
?mv M T?M; B[HQM; i`lBX > B +€M? b m HQM; Kî` - €M? K„i ?„M H¢M? M?Q #„M
h9+ EBK « ç M; # v HQÈMX

@ L?•M HQ¢B- M;QÆB H` B\

h K h9+ EBK « /WM; H¢B î; B[F?-M; i`mM; - +| +?9i M;¢+ M?B M M?bM *Æ æ°M; X

h?•M H` i?-M i?9- M| F?-M; +?d +| i? M|B ç²M; i?lB +kM; +| i`Q im F?-M; i?m ;
ç M ç•v M| +kM; F?-M; H'v H`K FBM? M;¢+- /M b Q îi? ;BÈB HQ`B M;QìB +kM; i²M
b® ç| +| K°i p`B M;QìB +| i?U+ HU+ bQ pÈB M| F?-M; +? M? H +? M?B m H„KX L?
M?•M HQ¢B i`QÈ+ K„i M`v H¢B +?d +| im pB GK+ Zm M K` i?-BX æ®B pÈB +`T #`+
EBK « `i [m2M i?m°+X L?•M HQ¢B +| im pB GK+ Zm M K` +| i? ç°i T?€b U T?QM;
pk H M iÈB ç•v- H¢B +ÁM /€K H,M; F?-M; ç®B /B M pÈB KbM?- ?ŠM H` ?„M T?ªB -
;B€T h?S i?-M +`T ?„M ç M; K†+ i` M M;QìB ? v b Q\

@ L;QìB iÈB ;B i M;QÆB

*Æ æ°M; +kM; F?-M; +| w ç¬B +Q +MM; h K h9+ EBK «X G`B pW /Si- +ª M;QìB ?„M
iÈB h K h9+ EBK «- iB K i?S i` M h?-M >Ä h?€M? oQÆM; EªB`9i p`QX h?S M?`i
hQ hmv M- M;mv M M?•M +ÁM H¢B i?b *Æ æ°M; +kM; F?-M; M;?o iB K i?S +O h?
+| i? H`K i´M i?QÆM; +QM i?-M i?9 M`vX

@ æ9M; H` çB + F?-M; bÊ b9M;5 .€K H`K ;B€M çQ¢M bU im Hmv M +O i X h b)
#KBXX555

h K h9+ EBK « F?BM? i?Q`M; ?W K°i iB M; - î i`QM; K„i M| +,M #ªM +kM; F?-M; t2
>B M M?B M +kM; F?-M; pb HlB M|B +O *Æ æ°M; K` iS+ ;B`MX

h`QM; T?9i +?®+- FBK b„+ [m M; K M; i` M #-m i`lB T?ªM; T?`i M?Q i,M; i? K K'
h K h9+ EBK « i` M F?-M; i`mM; ?ÆB`mM; H MX L?`i i?lB- M? K iQÆM; +°i HY i`
i? v ç´B T?QÆM; ?QÈM; K` #„M i?ŠM; iÈB +-M; FQ+? *Æ æ°M; X

h`QM; HÁM; \*Æ æ°M; ;Bì ç•v M?Q K°i i`K ;QÆM; b€M; X o`Q ;Bì F?„+ M`v ?„M ?B
hmv M M|B +?QM? H` bU i?`iX L9B HY M`v #°+ T?€i`i +| i? /Q +?QM? h K h9+ E
i?b M| +kM; F?-M; i? i?QM; /QM; F?®M; +? T?QÆM; ?QÈM; T?mM` +O +°i HY
J°i ç-m K i?9 +| i? F?®M; +? M9B HY +MM; M? K iQÆM; T?mM i`Q- [mª i?`i`
óh?-M h?9ô`²BX

•T H U+ +U+ H È M ç" T p" Q K t i ? „ M- M9 B H Y T? m M i" Q F? - M; +? d H" M? K i Q Æ M; - H² X *ª M? i Q È M; i" Q È + K „ i ? „ M / Q Ì M; M? Q ç m #` p t M p Q X

L? Q M; M? [M; i? S M" v ? B M M? B M F? - M; ç O ç ª M? ? Q Î M; i È B ?" M? ç ° M; + O * Æ M, M; H U+ ç | ? „ M + k M; F? - M; + | i? b H" K b Q + | i? ç S M; Î ç • v ç Q È + +? S \ L? K i Q Æ M? Q M; + k M; T?ª B M? b M t2 K ç ® B i? O + O +?9 M; H" B X

h` Q M; K „ i +? Ê i H | 2 b € M; - ? B i v + O \* Æ æ ° M; ? Ê T H ç B i` Q È + M; U + X h` Q M; +? ® M? Q M; F? - M; i` U + i B T t m M; ç ° i p È B + ° i H Y M? K i Q Æ M; - K" H ç B i` Q È i / " B i È B T? Q Æ M; ? Q È M; ; ' T F?9 + +? Q M K Q Æ B ç ° T? | M; i? Š M; H M i` Ì B - ? Q" M i Q" M F? - M;

* ° i H Y M? K i Q Æ M; H Q È i [m / Q È B +? • M * Æ æ ° M; - i? • Mª M? ? „ M H | 2 H M K ° i H - M ç € M? +? i h K h9 + E B K « - i? b + Æ ? ° B H È M M? ' i +? Q M? H" H9 + K È B # „ i ç - m ç ° M; i h9 + E B K « F? - M; i? M; ? B M; Ì H m - M t2 K i? Q Ì M; K b M? X > „ M b Î / o F? - M; T? | M; K + k M; +? Q M? H" + ® w H ° ` H Q È + H Q È M; v m M? Q È + + O K b M? - + k M; + ® i b M? H" H G K + Z m M + O #ª M i? • M K" F? - M; H ° ` * U + > ç M a Q M; > Ä X a m ç | i b K + Æ ? ° B i` Q

h? • M ? b M? ? Q" M i Q" M ; B ½ M ` i` M F? - M; i` m M; - i ® +? ' i i? • M i? ç ½ ç Q È + * Æ æ ç M + U + ? ç M X " + Q M; M; Q Ì B +? Q M K Q Æ B ç ° - i B T i? 2 Q ç | H" ?" M? ç ° M; i? S ? B H B M i K + T? € i ç ° M; - i Q" M H U + ; B i ® + X *? Q / M i? U + H U + h K h9 + E B K « + k M; +ª K i? M? M B M K b Q F? - M; ç Q È + M | ç p" Q K „ i ç ½ t - M; ç M i` Q È + K t i M | X

@ L? M? i? " i5

h • K i? - M h K h9 + E B K « +? ' M ç ° M; - M? Q M; M | + k M; F? - M; M; ? o M? B m X * € B +? M? B M ; B Æ H M - K ° i ç ç Q F B K [m M; +? | B K „ i i W i` M ç | # „ M ` # v i? Š M; i È B * Æ æ

L? Q M; M; v K ° i F? „ + M" v - * Æ æ ° M; M? M? +? | M; i? B i` B M ` b U i B M? / B m +? • M - *? d i` Q M; K ° i b € i M - ? „ M H B M i K + H | 2 H M ? B H - M - tª Q / B m p" M? M? +? | M; ç

h? • Mª M? H | 2 H M H - M i? S i Q - ? „ M ç ½ ? Q È M; H M T? Q i` M - i Q" M H U + T? | M; i? Š # ° F? Qª M; + € +? H9 + M" v +? d + Á M H ç B # i? Q È + X J" H - M H | 2 H M i? S M, K - +? Q M t m ® M; T? Q / Q È B - ; B ® M; M? Q H Q m i B M? t - M; p h K h9 + E B K « X

* € +? # ? Q È M; ç Æ M ; Bª M M? Q i? M? Q M; H ç B M û ç Q È + + - M; F Q +? + O h K h9 + Mª M? ? Q Î M; ç M i ® + ç ° + O * Æ æ ° M; M? M? +? | M; H Q i È B X L; " M p ç M H - M F? - M; H M + m ® B + M M; M" v - ? B H - M M" v ç ½ i ç Q K ° i + Æ ? ° B +? Q * Æ æ ° M; X

E? - M; ? T? | M; ` # ' i F € K H U + M" Q ` # M M; Q" B + Æ i? - # " M i v i` € B + O \* Æ æ ° M h9 + E B K « X h` Q M; T?9 i +? ® + - i v i` € B + O ? „ M ? Q" M i Q" M ç ½ # B M i? " M? K ° i K" m H U + ç ½ ? Q" M i Q" M b9 + i Q +? # M i` Q M; # " M i v M" v X

h K h9 + E B K « F? - M; ? ' / M? h? - M h?95 æ ® B K t i i b M? +ª M? [m, /` M? Q i? - M | p Š M? M? +? | M; X \* € M? # M T?ª B ç ° i M? B M i? m p - i` Q M; H9 + M; ? b M + • M i` 2 Q b È B + O M | X

h v i` € B \* Æ æ ° M; +? K T ` i +? Q M? t € + p" Q + € M? + O h K h9 + E B K « X J ° i • K i? M? + J ° i K" M [m, /` # ¶ M; t m ' i ? B M - + € M? T?ª B + O h K h9 + E B K « i` Q M; M? € v K „ i ç ½ #

* Æ æ ° M; / o M? B M F? - M; / W M; H ç B X h? • M i? i` M F? - M; i` m M; ; B i ® + K ° i H - M « i` b i` i` Q M; M? € v K „ i - [ m v M T?ª B + O ? „ M ç ½ i B T i K + Q M? F Q +? X E Q +? i? S H" • K L; m v i hª Q - K" F Q +? i? S ? B M" v / o M? B M H" G B i . Q Æ M; S? `² B X J" F B M F Q +? M" v ç € M? H M + € M? + O h K h9 + E B K « H ç B F? - M; T? € i ` i B M; p M; M" Q X

: B Ì F? „ + M" v i? • M i? + O * Æ æ ° M; ? Q" M i Q" M ç ½ i` Î M M? Qª Q X h ® + ç ° + O ? „ M i ç M M ¶ B h` - M h Q h m v M ç M; M ^ K i` M M; Q Ì B ? „ M +? Ê i +ª K i? ' v ç - m p € M; K „ i ? Q i Q" M H U + ¬ K +? t i ? „ M - / M ` i K m ® M T? | M; ` K H U + i B M ? " M? T? K i` Ê ? „ M M? Q M o" Q H9 + M" v M" M; +? Ê i M? " M ` - i? U + H U + + O * Æ æ ° M; H ç B + | b U i B M # ° i? " i H M, M; + O ? „ M ç ½ + " M; p Q È i [m F?ª M, M; ? B m # B i + O K b M? X

h`"M +?B M +O GB i .B K p` hQ S?´ L?QÊ+ hQ ç½ F?„+ i?“i b•m i`QM; ç-m *Æ æ°
+ 'T ç½ içQ` FQ+? i?Q+? [m€ HÈM ç®B pÈB ?„MX hW MY M, K i`QÊ+ ç M M v- K†-
K°i +m°+ +?B M M`Q- M?QM; M?[M; bU FB M H9+ 'v HçB F?¬M; M; WM; i€B /B M
i?U+ +?B M +O ?„M iW i`QM; ç m F?´ F?¬M; M; WM; i, M; H MX

G9+ M`v F„ M, M; \*Æ æ°M; ç M; i?B i`B M +kM; F?¬M; T?ªB H` h'i a€i E„X "ÎB pb h
F?¬M; i? M? M? ç M M?Q p"v çQÊ+X L?´i H` h'i a€i E„ +| mv HU+ KçM? K) M?Q
.QÆM; h`Mv HçB +`M; T?ªB +¬M K°i i?ÌB ;B M /`B iQ+? b9+ K HU+X

"ªM i?•M h K h9+ EBK « H` >Ä i?m°+ iQM?- ç®B pÈB ç†+ iQM? F?€M; ?Ä ?B M
+¬M +?Q M| K°i +?®+ i?ÌB ;B M- M| b) +| i? +| i?Q€i çQÊ+ bU i`|B #m°+ i?•M i?)
KÈB #„i ç-m ç®B K†i pÈB h K h9+ EBK « i?b +kM; ç½ bmv M; ?o +?Q +?m¶B ?`M? ç

E?B i?•M i? # v H M F?¬M; i`mM; - ?„M +kM; F?¬M; ; 'T ;€T +?O ç°M; +¬M; FQ+?-
ç½ `ÆB p`Q i`QM; #šv +O ?„MX

*Æ æ°M; /o M?B M #B i`ä çB K i®i +O bU tm'i #'i F€ w- M?QM; M m M?Q ?„M #'
EBK « - /M M| F?¬M; #B i M; QÌB iÈB H` M; QÌB M`Q M?QM; M?'i ç`M? b) iQ`M HU+
HçB +® w #Ä [m +Æ ?°B tm'i #'i F€ w- b m F?B # v p`Q F?¬M; i`mM; H`K +?Q h K
+ 'T #"+ K HU+ +O KbM? `²B b m ç| KÈB +¬M; FQ+?X *S M?Q p"v- H'v çŠM; + 'T h
« p®M Hm¬M M; çQ KçM- b Q HçB F?¬M; K„+ KQm +?Q çQÊ+ \

æ^M; s` L; k HB M i?B K +°M; i? K GK+ h`¼M; *?9 a€i +?QM? H` K°i T?¬M ççB H ;
+?Q h K h9+ EBK «X L| p®M Hm¬M F?BM? i?` ?„M- +?Q M M ?„M KÈB +| i? M? M?
ibM? ?m®M; F?¬M; ? ;B®M; M?Q *Æ æ°M; bmv M; ?o- +| i? i`U+ iB T +¬M; FQ+?
«- K` +?d +| i? +¬M; FQ+? H M +€M? +O M|X L?QM; ç®B pÈB *Æ æ°M; +kM; ç½
HÈM `²BX

a m GB i .QÆM; S? HçB H` •K L; mv ii`ªQ- b m ç| HçB ç M GB i .QÆM; ", M; - •K L;
P M?X GK+ h`¼M; \*?9 a€i- b€m FQ+? HB M ?Q`M iQ`M K„ ç m `ÆB p`Q +€M? h K

J¶B K°i FQ+? +O *Æ æ°M; +kM; ç m /MM; T?QÆM; i?S+ +O .B i h?¬M EQ+? K`
h?¬M EQ+? +O ?„M ç½ i, M; H M iÈB i¬M; i?S # X J HU+ M; QM; iK i`QM; K¶B K°i
pÈB K'v H¬M K HU+ +¬M; FQ+? +O #ªM i?•M ?„MX J†+ /M F?¬M; +| F„ M, M; i, M;
p"v +°M; i? K K HU+ ?Q`M iQ`M çQÊ+ M; QM; iK p` ç€M? b•m p`Q i`QM; +Æ i? F
K°i F„ M, M; `i FBM? F?OM; - içQ i?`M? HU+ T?€ ?QçB KçM? M?'i X *| i? M|B- `I
>Ä h?¬M *?B EB K` +kM; F?¬M; T?ªB aB m h'i a€i E„ +O \*Æ æ°M; K` H` .B i h?¬
a€i *?9 KÈB H` F„ M, M; KçM? M?'i +O ?„MX GU+ T?€ ?QçB +QÌM; ççB ç½ çQÊ+ *
F?¬M; +?d K°i H¬MX

ey8X *?QÆM; j9N, EBK « :½v *€M?- >| h?•M h?`M? L; QÌB

*?Q ç M F?B *Æ æ°M; i?U+ ?B M ?Q`M K„ b€m +?B m HB M ?Q`M ç€M? i?ŠM; H M
v i?•M i? +O M|` M; Q`B i?b GK+ h`¼M; *?9 a€i KÈB +| ?B m [mª- •K .QÆM; aQ
#°+ T?€i` X

ó_-K`-K`-K`-K`-K` X 5ô

L, K •K i? M? F`+? HB i M' p M; - M, K +°i ?Ä i`K +?S ? B K`m ç2M i`„M; ç²M; i?ÌB
i?•M i? h K h9+ EBK « i` M F?¬M; i`mM; +? Q çªQ M?Q i?mv M M?Ä i`QM; +ÆM #

J` H9+ M`v *Æ æ°M; HçB M?ªv p`Q F?¬M; i`mM; - pmM; +?•M T?ªB [mûi` X

ó`"M?5ô

.Q im Hmv M æ^M; s` >| GU+ h?m"i H`K +?Q i?•M i? ?„M p¬ +MM; / Q / B- pb i?
KÈB ;BÆ + Q F?ÄB ç-m- +?•M T?ªB +?†i tm®M; M?Q K°i +?B M T?OX J°i Hm²M;
T?O H'v çMB ?„M i` M F?¬M; - içQ i?`M? K°i [m M; M?"M ?bM? #€M M; mv i- +?ûK i
EBK « ç M; [m v +m²M; i` M F?¬M; i`mM; X

æ•v KÈB H" K°i FQ+? i`Q K¢M; K" *Æ æ°M; /"M? +?Q h K h9+ EBK «X *kM; H" çÁM
?ÊT F„ +O ?„MX

>²M; [m M; ç| +?„+ +?„M F?¬M; T?ªB H" "QM? >Ä - K" +?QM? H" ?²M; [m M; +O >

G9+ i`QÊ+ i`QM; F?B +?®M; H¢B bU TªM T? +O hQ S?´ L?QÊ+ hQ- bU HoM? M
h?m"i ç½ #QÊ+ H M K°i i-M; KÈB- K" ç•v H" H-M i?Q M; ?B K ç-m iB M +O ?„MX

L m M?Q ?„M ç2K >Ä h?-M FB K T?|M; ` M; Q`B- F?¬M; i? M; ?B M; ìb) #` i?-M
hQ +¬M; FQ+?- +?ŠM; M?[M; F?¬M; +| +€+? M`Q T?€i ?mv mv HU+ >Ä h?-M FB
+?Q KbM?X h K h9+ EBK « p®M F?¬M; TªB H" K i?9 #bM? i?QìM; - +?d +¬M +?Q
*Æ æ°M; b) `ÆB p`Q +ªM? p¢M FB T #`i T?K+X

G9+ M`v \*Æ æ°M; ç½ M; QM; iK iQ`M #° M, M; HQÊM; +O >Ä h?-M FB K p`Q i`QM
/M H`K M?Q p`v F?¬M; i? M`Q T?€i ?mv çQÊ+ mv HU+ +?•M +?QM? +O >Ä h?-
ç M M, K T?-M mv HU+X æ•v +?QM? H" .mM; >ÊT h?-M h?m"i K" *Æ æ°M; KÈBH
/mM; ?ÊTX >Ä h?-M EB K +MM; i?•M i? ?„M ç½ /mM; ?ÊT pÈB M? m- ;B®M; M?
S?´ L?QÊ+ hQ /mM; ?ÊT H9+ i`QÊ+X

hmv ?„M F?¬M; i? ç¢i iÈB i`bM? ç° M?Q hQ S?´ L?QÊ+ hQ- M?QM; F?B bY /KM;
M`v- ?„M +, M #ªM F?¬M; bÊ hQ S?´ L?QÊ+ hQ +„M i`ªX æÊB ç M F?B ?„M +| çO K
F?¬M; +ÁM ;•vªM? ?QîM; ;b ç M ?„M M[X E?B ç| ?„M KÈB +| i? +?•M +?QM? bY

>²M; b„+ [m M; M?“M +U+ F€+?QM? t€+ +?ûK p`Q h K h9+ EBK «X J°i iB M; F m i?
H M i`QM; H9+ +ª #¬m i`ìB i`"M M; "T +€+ çB K b€M; `ÆB `KM; M?Q KQ X

h?•M i? *Æ æ°M; +kM; F?¬M; F?ÄB F?UM; H¢B K°i +?9i i` M F?¬M; X GB M iB T
ç¢B ç½ F?B M ?„M iB m ? Q ç¢B HQÊM; K HU+X *kM; K v i`"M +?B M /B M ` MÆ
ç° >Ä L; mv M h® i`QM; F?¬M; F?Q `i ç"K ç†+- H¢B i? K i` M M; QìB ?„M +ÁM +| h

o`Q H9+ \*Æ æ°M; T?|M; ` K F„ i?b `i J°+ K HU+ +kM; çQÊ+ `|i p`Q i`QM; +Æ i? ?
pšM #bM? ioM? [m M b€i h K h9+ EBK «- ?„M #B i `ä çÁM i`M +¬M; +O KbM? pW
mv ?B T i`Q K¢M; ç®B pÈB M|X >„M +?d ?B p¼M; +¬M; FQ+? M`v b) H`K +?Q h K
ç•v +kM; H" K°i ç-m h?"T ;B B i?-M i?9 5 *kM; H" i?-M i?9 ç-m iB M K" ?„M F?B

h?•M i? h K h9+ EBK « [m v +m²M; p`B i`, K i?QÊ+ KÈB ´M ç`M? H¢B- M?QM; M| F
K" `ÆB p ?QÈM; KB M; M9B HY X \*Æ æ°M; i?`v `ä K°i +€M? +O h K h9+ EBK «
i?"K +?Q FBK [m M; i` M +€M? +kM; #B M K`iX h?•M i? M| H9+ M`v F?¬M; M; WM

æ•v H" K°i +Æ ?°B i®i5

*Æ æ°M; F?¬M; +?9i /Q /U p¼i tm®M; - ?„M iBM `^M; +?d +¬M KbM? +| i? +?Q h K
h¼M; a€i *?9 M[H" +| i? H`K +?Q i?-M i?9 M`v #` i?QÆM; M†M; X

L?QM; p`Q H9+ M`v- H-M ç-m iB M *Æ æ°M; +ªK i?`v F?B T bÊ- h K h9+ EBK « i`
?B M K°i ç°M; i€+ K" ?„M F?¬M; +€+? M`Q ?B m M´BX L| /Si F?Q€i +?†i çSi +€B +
*Æ æ°M; X *€M? TªB +O M| M´imM; i` M F?¬M; i`mM; i¢Q i?`M? K°i +ÆM KQ i M
pB i`, K i?QÊ+ pm¬M; X J¶B K°i KkB i M ç m +| HU+ T?€ ?Q¢B FBM? F?OM; - ?ÆM M
+?d H|2 H M `²B #B M K`iX

L m M?Q +?d +| K°i KbM? *Æ æ°M; i?b ?„M ?Q`M iQ`M +| i? M?ì p`Q h?-M >Ä h
M; QìB M; ¢M? F?€M; - +?Q /M h?-M >Ä h?€M? oQÆM; EªB +| #` i´M ?¢B +kM; F?-
K°i çÁM FB +O h K h9+ EBK « H" +| i? T?€ pÐ F?¬B ;B€T h?S h?-M +`T- ç²M; i?
ok GQM; s" #B M +O KbM?X L M #B i- +QìM; ç° i?•M i? +O ?„M ç½ +| i? i`U+
h?"T :B B K i?9X

L?QM; ?B M ;Bì ?„M F?¬M; +?d +| K°i M; QìB- i` M M; QìB +ÁM K M; i?2Q h`-M h
F?€M; +¬M; FQ+? +O ç®B i?O- i?b ç¬B +?•M M; ¼+ +O h`-M hQ hmv M ç M; [m`M
ç-m iB MX

*ÆM KQ i M FBK b„+ tm'i ?B M [m€ M? M?- *Æ æ°M; +,M #ªM F?-M; +| i?İB ;B
tm®M; M M ç`M? /MM; i?•M i? +O KbM? +?2 +?„M M`M;X æB m ?„M +| i? H`K #•v
K` i?-BX

h K h9+ EBK « /M b Q +kM; H` h?`T :B B K i?9- K` K HU+ *Æ æ°M; # Q ;²K *U+ >φ
+MM; L;k ?`M? T?€T i`"MX L?B m M?'i +kM; +?d +| i? KB M +QĐM; iQÆM; çQÆ
;B B K i?9 K` i?-BX h K h9+ EBK « iU çQçM K°i +€M? +O KbM? ç i'M +¬M; i?b +
KbM? ?„M +Æ ?² H` F?-M; i? +?®M; HçBX h`QM; F ?Qç+? +O *Æ æ°M; - p®M ç`
F?BM? ç`+?- imM; ` K°i çÁM #'i M;İ H`K M| #` i?QÆM; M†M;X E?-M; +?Q M| +Æ
L?QM; ?„M ç½ [m€ t2K i?QİM; i`Q F?-M +O i?"T ;B B i?-M i?9 `²BX h K h9+ EB
+¬M; +?QM? H` ç i` M? i?O i?İB ;B M ?²B bS+X L;Q`B ` +ÁM içQ ` mv ?B T`i H
?-m M?Q i'M +¬M; İ K¼B ;|+ ç°X lv HU+ +O çÁM M`v ç½ ;-M çç i ç M mv HU+ +O
:BÈB K` \*Æ æ°M; pW i?B i`B MX

æ9M; H9+ M`v i?b K°i iB M? ?m®M; M;Q`B w Km®M HçB tªv ` X h`-M hQ hmv Mpç
?„M ç°i M?B M #m¬M; ` - M? M? +?| M; HMB ` b mX L; v b m ç| GK+ b„+ F?-B ;B€
+?ÊTX h`-M hQ hmv M ç½ `İB F?ÄB M;QİB ?„MX

*Æ æ°M; [m€ bÊ ?½B- K°i F?B h`-M hQ hmv M `İB F?ÄB bU #ªQ p +O KbM? i?b M`
h`-M hQ hmv M +kM; F?-M; `İB çB K` i?•M i? tªQ /B m i`€M? İ b m HQM; *Æ æ°M
H`v F?-B ;B€T b m HQM; \*Æ æ°M; - i?•M i? F?) +Q `9i HçBX hW +?QM? /B M +,M
M`M;X

h?"i i?-M; KBM?5 oÈB hBM? h?-M GU+ +QİM; ççB +O KbM? i?b *Æ æ°M; ç½ i?'v
hQ hmv M pW H`K- M`M; /QİM; M?Q M?"M ` bU F?| F?,M +O KbM?X J°i +ªK ;B
i`mv M F?„T iQ`M i?•MX E?-M; +ÁM bU 2 M;çB H9+ i`QÈ+ M[- *Æ æ°M; +kM; H
hmv M- ? B +€M? b m HQM; +?2 i`QÈ+ M;QİB- ? B +?•M ;BÆ H M +Q `9i M;QİB H
i?•M i? p` ;B9T h`-M hQ hmv M M;„M +ÆM KQ i M FBK b„+ M`vX

o`Q H9+ M`v- h?-M >Ä h?€M? oQÆM; E?ªB i` M M;QİB *Æ æ°M; /QİM; M?Q ç M; i
h?m`i ç½ F?B M h?-M >Ä h?€M? oQÆM; E?ªB /mM; M?"T H`K K°i pÈB ç¬B +€M?
>¶M æ°M *?•m ç m bBM? ` >¶M æ°M >Ä F?-M; M;WM; i?B m ç®i F?-B ;B€T h?S
+| i? i?-M; [m *Æ æ°M; K` tm'i ?B M İ #'i +S ç•mX

.mM; >ÊT h?-M h?m`i ç½ H`K +?Q >Ä h?-M FB K /mM; ?ÊT pÈB +Æ i? ?„MX h?b
E?ªB +kM; M?Q i? - ç½ i`İ i?"M? K°i #° T?"M +O i?•M i? ?„M `²BX

GU+ +¬M; FQ+? +O h K h9+ EBK « +ÁM +QİM; ?½M ?ÆM *Æ æ°M; iQİM; iQÈM; M
b„+ Q M? FQ+? H M h?-M >Ä h?€M? oQÆM; E?ªB- *Æ æ°M; ç½ ç2K iQ`M #° K HU
i`QM; F?-B ;B€TX L?QM; +?Q /M M?Q p`v- i?•M i? +O ?„M pšM #` +ÆM KQ i M
hWM; +ÆM ç m M?|B F`+? HB i F?-M; M;WM; i`mv M ç MX S?ªB #B i`^M; - ç¬B +€
H` F?-B ;B€T- K` # M i`QM; +ÁM +| S?QÈM; ok GQM; s` #` i`ÈX

*¬M; FQ+? #„i ç-m +MM; F i i?9+ +?d i`QM; M?€v K„i ç½ ?Q`M i?"M?X aU ç m M
F?-M; M;WM; i`mv M ç M- iWM; Hm²M; F?Q HQm M|M; `U+ F?-M; M;WM; FQ+? i?
M?İ ?„M +?QM? H` *?QİM; E?®M; :Bª +O *U+ >çM aQM; >Ä X L m F?-M; +ÆM K
EBK « +| ;B i`b +U+ ?çM .QÆM; ?Ä ç½ +| i? +?Q ?„M p i`İB `²BX *U+ ?çM .QÆM
?çM .QÆM; ?Ä +O *Æ æ°M; i?b +ÁM KçM? ?ÆM M?B mX

> B +€M? HçB Kİ ` - *Æ æ°M; T?€i ?B M ? B +€M? h?-M >Ä h?€M? oQÆM; E?ªB
M†M; M X S?Q i` M +| p¬ b® H¶ i?OM; H|2 H M FBK [m M; M?"M M?çi- +| M?B m
tmv M i?OM; [m X >ÆB p¶ +€M? K°i +?9i H` ? B +€M? i`mv M ç M +ÆM ç m F`+?
F?`X L m Km®M iB T iK+ iU /Q # v HQÈM H` çB m F?-M; i? X J°i F?„+ i`QÈ+ ç| ?
H`K +?Q h K h9+ EBK « K'i çB M,M; HU+ T?B ?`M?- i?b #•v ;Bİ +?QM? ?„M +kM; t
/M F?-M; #` i?QÆM; M†M; ;B®M; M?Q h K h9+ EBK «- M?QM; i?QÆM; i? i` M ? B
+¬M T?ªB +| i?İB ;B MX >„M [mª i?"i F?-M; M;İ iÈB- M; v +ª æ^M; s` >| GU+ h?m
i? ?Q`M iQ`M ?| ;BªB +¬M; FQ+? +O h K h9+ EBK «X "İB p`v +| i? i?'v çQÈ+ - H
h K h9+ EBK « i?"M? +¬M; H` K v K„M +Đ M`QX

J°i Hm²M; F?Q HQm ¬M ?Á iW T?Q b m HQM; i`mv M ç M- +†T çMB i?QM /`B FB
i?2Q 'i J°+ K HU+ i? M? HQÆM; i`U+ iB T`|i p`Q ? B +€M? ?„MX L?`i i?iB +ªK ;B
çB K'v T?-M- F?-M; ç M M¶B H`K \*Æ æ°M; +MM; h`-M hQ hmv M K'i bS+ +?B M ç
JB M +QÐM; KÎ` ? B +€M? ` - *Æ æ°M; # v i?ŠM; ç M KB M; M9B HY X
o®M ç M; +?B M ç'm i` M F?-M; ;Bì HçB T?ªB +?mv M i?`M? +?B M ç'm Kti ç'iX
æ€T tm®M; ç'i- *Æ æ°M; i?m HB K ? B +€M? ?Á p`Q i? M°BX L?QM; *Æ æ°M; p
#€K p`Q M; QìB KbM?- M m F?-M; H'v M?B i ç° M? K iQÆM; MÆB ç•v- i?U+ HU+
+,M #ªM H` F?-M; i? M`Q +?`m M'BX

hbM? ?m®M; +O h K h9+ EBK « bQ pÈB *Æ æ°M; +ÁM i? i?ªK ?ÆM M?B mX a m
i?b HB M iK+ [m v +m²M; i` M Kti ç'i- i?"i p'i pª H„K KÈB 'M ç`M? çQÊ+ i?•M ?bM
[m, /`tm'i ?B M- i-M; i-M; [m-M; b€M; H|M; H€M? ç°i M?B M tm'i ?B M i` M M; QìB
M?[M; K p,M F€ /`X L?[M; K p,M M`v ?ÆB ;B®M; pÈB L; k >`M? T?€T i`"M +O *Æ
+| i? F?ŠM; ç`M?- ç| imv i ç®B F?-M; T?ªB H` L; k >`M? T?€T i`"MX

*Æ æ°M; +kM; F?-M; M?•M +Æ ?°B M`v T?€i ç°M; +¬M; FQ+?- #îB imv H9+ M`v ?„
L?QM; F?Q ?mv i i`QM; +Æ i? ?„M pšM p¬ +MM; ?¶M HQçMX J HU+ +O ?„M H9+
b€m KQÆB #ªv +`T K` i?¬BX G-M ç-m iB M +?•M +?QM? i?W M?"M K°i çÁM +O i
h9+ EBK « çQçM +€M? iU #çQ T?€i ç°M; +¬M; FQ+? K½M? HB iX obi ? - +?Q /M i
K) M?Q p`v +kM; F?-M; +?`m M'B- T?ªB M? M? +?|M; iB M ?"M? çB m iS+X GÊB /
HU+ +QìM; ççB +O #ªM i?•M iW iW F?-B T?K+X

ó 5 5 ô

J°i i`"M; iB M; i?ûi +?|B i B ç°i M?B M iW p M; H M iW KB M; h K h9+ EBK «X h?
i`QM; M?€v K„i çSM; i?ŠM; H M- FBK [m M; M? M? +?|M; i?m HB K M; QM; iK HçB
?bM?X

.QÈB €M? K„i +?,K +?9 +O *Æ æ°M; - h K h9+ EBK « #B M i?`M? K°i i? M? MB M i|
*Æ æ°M; X •M? K„i ?„M i`"M ç-v Q€M ç°+ - +€M? i v T?ªB +O ?„M imv ç½ #` +Ki M
HçB +| i? K K°i +€M? i vX .QÈB bU T?K i`Ê +O K p,M K`m p`M; - +€M? i v i` M M;
p` i`Q p B T?ªBX L m M?Q F?-M; T?ªB i" M K„i M?bM i?'v +ª [m €i`bM?- i?b H9+ M
+?d ;B®M; M?Q H` K°i M?•M HQçB #bM? i?QìM; - ?Q†+ H` M|B H` K°i J aQ M?•M

h? M? •K FBM? ?¬ +O h`-M hQ hmv M p M; H M # M i B *Æ æ°M; ,

@ E?-M; 'M- h K h9+ EBK « M`v ç½ im Hmv M ç M i`bM? ç° +| i? ?| ?bM? `²BX s
/B m +O h?€M? ;B B- im pB bÊ `^M; +ÁM i` M +ª æ² æ^M; i?-M i?9X :? iîK- p`v K
HU+ +O KbM? 5ô

@ L; QÆB i`QÊ+ FB ç½ ;†T [m M|`²B b Q\ G`K b Q M; QÆB #B i M| +?2 ;B'm i?U+
*Æ æ°M; +| +?9i M; ?B M; î ?ÄBX

h`-M hQ hmv M H9+ M`v KÈB w i?S+ çQÊ+ KbM? pW HÐ HìB- p°B p`M; #´bmM; M
@ hçB H9+ i`QÊ+ M| F?-M; H°` ?bM? M; QìBX *Æ æ°M; H½Q bQ- +?9M; i H-M M
#•v ;Bì\

*Æ æ°M; HçM? HMM; M|B,

@ "BM? iÈB iQÈM; M; ,M- MQÈ+ iÈB ç'i +?†MX

•K .QÆM; >Ä L; QM; hK T?€T i`"M b m HQM; î \*Æ æ°M; pšM ?B M H M ? i bS+ `ä
tmM; [m M? KB M; M9B HY #` *Æ æ°M; +MM; h K h9+ EBK « M? M? +?|M; ?'T i?m

h K h9+ EBK « b m F?B ?| i?`M? #° /çM; M?•M HQçB i?b EBK æB m *?B .QÆM; pš
T?|M; ` [m M; i?ªB +?|B K„iX >Ä L; mv M h® i`QM; F?-M; F?Q +?QM? H` /mM; M

@ L?•M HQϕB ;? iîK FB 5 .€K H'v i?U+ HU+ M?Ä #û +O M;QÆB +¬M; FQ+? i - +Ä
i X >¬K M v i M?'i ç`M? T?ªB ç2K M;QÆB Hmv M ?| ç M;QÆB ?bM? i?¬M +•m /I
?„+ E?¬M; M;î HϕB H` +U+ ?ϕM bQM; ?Ä X hBM? KB M +O M;QÆB +kM; çO ç ç M
h? M? •K i`M ç¬v Q€M ç°+ +O h K h9+ EBK « p M; H MX L9B HY # M +ϕM? ç½ #
+?•M #¼M ?¼ +| p¬ b® /mM; M? K F?¬M; M;WM; i`¬B [m X í i`QM; ?Q`M +ªM? M
+QìM; ;Bª ?Ä ? KÈB +| i? T?€i ?mv i®B ç i?U+ HU+ +O #ªM i?•MX
*Æ æ°M; +kM; HϕM? HMM; M?bM +?^K +?^K p`Q h K h9+ EBK «5 L;QìB +| i M- +?
h`¬M hQ hmv M M?„+ M?î i?b ?„M +kM; #B i i`M +?B M M`v ?mM; ?B K ç M +Ð M`
i? T?B ?`M?- ?„M +kM; M?Q p`vX .QÈB ibM? ?m®M; M`v +?Q /M +?ϕv +kM; F?¬M;
hQ hmv M K†+ /M +| i? T?K i`Ê T?®B ?ÊT pÈB ?„M iϕQ` ?B m [mª iQÆM; ç®B i®
F?¬M; T?ªB H` M;QìB +| \*U+ >ϕM J GU+¬ F?¬M; i? M`Q H`K +?Q i?U+ HU+ *Æ æ
æ°M; +?d +| i? /U p`Q +?QM? KbM?X GÈB /KM; ?Q`M +ªM? i`QÈ+ K„i- i®+ ç° F?
+O ?„M M? M? ?ÆM h K h9+ EBK «¬ M;Q`B ` ?„M +ÁM #B i M?B m K F„+ | i? K
M;Q`BX .M b Q¬ M| +?d +| /mv M?'i *U+ >ϕM .QÆM; ?Ä - i®+ ç° ?'T i?m >Ä L; m
çQÈ+ *U+ >ϕM aQM; >Ä +O *Æ æ°M; ç²M; i?ìB ?'T i?mX >m®M; +?B *Æ æ°M; +Ä
T?K i`ÊX

eyeX *?QÆM; j8y, GBM? >²M .mM; >ÊT @ EBK .QÆM; "ϕQ G 5

h K h9+ EBK « K†+ /M M;Q`B K†i i?b M|B +U+ F€ Q€M ç°+¬ M?QM; i` M i?U+ i M
ç°M; i?B m bmv M;?oX oB +?| i?`M? M;QìB +kM; +?d H` çB m çB m #'i ç„+ /o +O
çB M,M; HU+ T?B ?`M?- K†+ /M M| pšM +| i? F?¬B T?K+ HϕB M?Q +k¬ M?QM; +kM
ç¬B +€M? +O M| F?¬M; i? M`Q ?Qç i ç°M; i`QM; K°i i?ìB ;B M M;„MX L m M?Q i
+?B M ç`m pÈB \*Æ æ°M;¬ +?d `B M; pB + çB m F?B M +€M? +ÁM HϕB ç½ p¬ +MM
T?ªB ?| i?•M i?`M? M;QìB KÈB +| i? T?€i ?mv ` i?U+ HU+ +O KbM?X

•M T?ªB [mª ç„M; +?Q M M h K h9+ EBK « F?¬M; /€K +QB i?QìM; M?•M HQϕB M?Ä
M[X *U+ >ϕM aQM; >Ä J HU+¬ ç•v ç•m T?ªB H` +'T #`+ K` K°i J bQ GK+ [m M +|

J†+ /M h K h9+ EBK « ç½ #B i *Æ æ°M; +| *U+ >ϕM aQM; >Ä - M?QM; b m F?B i?`v
?„M- M| HϕB bBM? ` i•K HQ F?BM? ç`+?X L| imv i ç®B F?¬M; +?Q `^M; F„ M,M;
[m M HϕB +| i? ;•v ` i`M i?QÆM; +?Q KbM?- M M KÈB ,M T?ªB [mª ç„M; M?Q ?B
i? K GK+ h`¼M; \*?9 a€i +O \*Æ æ°M; #°+ T?€i ` mv HU+ FBM? F?OM; b€M? M; M
F?B M M| #` ;½v K°i +€M?X G9+ M`v¬ h K h9+ EBK « KÈB ?Q`M iQ`M t2K *Æ æ°M; I
F€ HÁM; F?BM? i?` M`Q M[X *| i? H`K +?Q K°i i²M iϕB b€M? M; M; pÈB æ² æ°M;
*Æ æ°M; ç½ +| i? iU ?`Q `²BX `i [m€¬ #` h K h9+ EBK « +QB i`¼M; M?Q i? - ç®B
T?ªB H` +?mv M i®i H`M? ;bX

EBK æB m *?B .QÆM; î i`QÈ+ M;U+ h K h9+ EBK « +`M; H9+ +`M; i`î M M +?|B H¼
M?Q M;QM; iK i?`M? i?U+ +?'iX h` M T?QÆM; /B M HBM? ?²M M| ?B M M?B M F?
M?QM; /U p`Q K HU+ pQÊit \*Æ æ°M;¬ M| HϕB +| i? bBM? ` K°i ?B m [mª €T +?

•T HU+ M?Q M9B ç F?¬M; M;WM; ç€M? i?šM; p`Q i?•M i? *Æ æ°M;X *Æ æ°M; p
F?¬M; M;WM; i?¬M; [m •K .QÆM; >Ä L;QM; hK T?€T i`M i?B i`B M F„ M,M; >Ä
çQÈ+ ?„M T?|M; i?Q+? +`M; M?B m¬ F?¬M; F?Q +`M; i`î M M M;QM; ç¼M;X .M T?
M?QM; €M? K„i *Æ æ°M; i?Ov +?mM; pšM F?¬M; i? v ç´BX h?¬M >Ä h?€M? oQÆ
M[?B M ` - ç¬B ?mv i K•m M9T /QÈB K†i MϕK M; ç M +?Q h K h9+ EBK « p¬i`M
+O M|¬ T?ªM; T?'i M?Q M?•M HQϕB +| +'T #`+ GK+ [m M i`QÈ+ K„i M`v iMv i?ìB
i?`M? FQ+? i`Q KϕM; ç®B pÈB M|X

h`¬M hQ hmv M HšM; H†M; M^K i` M HQM; *Æ æ°M;¬ K†+ /M +€+? #B i #îB ? B i
+kM; +| i? +ªK M?`M çQÈ+ ?ÆB `K i`mv M ç M iW i` M M;QìB ?„MX smM; [m M? i
ç M; çQÈ+ # Q #¼+ #îB K°i i¬M; K HU+ M²M; ç`KX J†+ /M +ª ? B ç M; çSM; ;B[
M?QM; M?ì +| bU #ªQ p +O i¬M; K HU+ tmM; [m M? i?•M i? *Æ æ°M;¬ K` M`M; F
Fb €T HU+ M`Q iW M;QϕB ;BÈBX

oÁM; i v ¬K i? "i +?†i i? •M i? *Æ æ°M; - i`QM; K„i h`-M hQ hmv M ?B M H M i? -M b
*Æ æ°M; ç½ i`M ç-v- M`M; F?¬M; T?€i` 'i J°+ K HU+ T?K i`Ê ?„M M[- K`H†M;
ó*Æ æ°M; - +?`M; v M i•K çB- i?B T imv i ç®B b) F?¬M; i`Î i?`M? ; €M? M†M; +?Q +
E?Q iS+ iW i` M M; Q`B h K h9+ EBK « +`M; M; `v +`M; /•M; + Q M?Q K°i M; ¼M M9
H¢B i`QM; HÁM; M| +kM; +`M; M; `v +`M; FBM? M; ¢+X aU FBM? M; ¢+ ç| #„i M; m²M
K„i M`vX

J†+ /M h K h9+ EBK « F?¬M; ; B®M; pÈB æ^M; s` ç½ bBM? i²M Î i? ; BÈB M`v iW i? Î
M| +kM; ç½ b®M; ?ÆM M; `M M, KX L| F?¬M; ?B m i¢B b Q bBM? K M? F?Q iS+ i`Q
?ÆM ? B KQÆB im´B- p M p M +?d H` b€m KQÆB #ªv +`T H¢B +| i? i`-K´M M?Q i
i?Q`M; F?B çSM; /QÈB mv €T K`M| T?€i` 2`^M; ç½ +? i iW H•mX L?QM; i M iB m
KbM? i, M; +Q`M; €T HU+ M?Q i? M`Q- ?„M +kM; F?¬M; +| #`i F€ T?ªM SM; ; bX J
; B®M; M?Q H` K°i +QM #€Q b, M K²B ç M; M€m KbM? +?Î i?`B +Æ- iMv i?`B ç m +|

>²B iQÎM; H¢B H-M p +?¢K H9+ i`QÈ+ - h K h9+ EBK « K†+ /M iU T?K M?QM; +kM;
HÁM; X L m M?Q F?¬M; T?ªB H` M| T?ªM SM; K m H - F`T i?`B /MM; +€M? #ªQ p
M; U+ - 2`^M; ç½ #`M?•M HQ¢B M`v ç€M? i`9M; X G9+ ç|- +K+ /B M i`QÈ+ K„i ?B M
€T +? ç®B T?QÆM; M[`²BX

@ *Æ æ°M; G½Q bQ- M; `B +| iBM iQÎM; i F?¬M; \

E?B *Æ æ°M; +ÁM ç M; ; B^M; +Q pÈB h K h9+ EBK «- i bK FB K bÆ ?Î +O ç®B T?
hQ hmv M ç°i M?B M p M; H M i`QM; i B ?„MX h? M? •K +O M`M; pšM #bM? i?ªM
K HU+ #ªQ p +O *Æ æ°M; - M`M; ?Q`M iQ`M F?¬M; + -M HQ H„M; #`h K h9+ EBK

æ®B pÈB +•m ?ÄB +O h`-M hQ hmv M- \*Æ æ°M; +kM; F?¬M; i`ª H`BX E?¬M; T?ª
+kM; F?¬M; T?ªB H` F?¬M; i? K i`ª H`B- K`H` ?„M F?¬M; i? i`ª H`BX

h K h9+ EBK « i`mv M ç M +?Q ?„M K°i €T HU+ +Q`M; ç¢B iW i`QÈ+ iÈB M v +?Q
Q ; B| ç®B K†i pÈB K°i ç®B i?O M`Q K¢M? M?Q i? X .Q p`v- +?d + -M K°i +?9i T
H•K p`Q +ªM? p¢M FB T #`i T?K+X

h`-M hQ hmv M ç°i M?B M KÎ KB M; H`K *Æ æ°M; `i #`i K½M i`QM; HÁM; X aU T?®
hQ hmv M i? ?B M H9+ i`QÈ+ F?B M ?„M `i ?`B HÁM; X L?QM; i`QM; +K+ /B M ;
F?¬M; M MªM? ?QÎM; iÈB iBM? i? -M +O i KÈB ç9M; +?S5

*?d +| çB m- +•m M|B F iB T +O h`-M hQ hmv M H¢B H`K +?Q HÁM; *Æ æ°M; /"v

h`-M hQ hmv M ?B M M?B M H` #B i *Æ æ°M; F?¬M; +| +€+? M`Q i`ª H`B KbM?,

@ *Æ æ°M; H½Q bQ- i M„K +?„+ +| i? ; B9T M; `B M; ,M +?†M K°i FQ+? iB T i?2Q
M?B M +?d +| i? i?U+ ?B M çQÈ+ K°i H-MX æ| H` +Æ ?°B /mv M?`i +O +?9M; i X
K¢M; +O ? B i - +?Q M M M; `B M?`i ç`M? T?ªB iBM iQÎM; p`Q i 5

*Æ æ°M; pšM F?¬M; KÎ KB M; i`ª H`B M`M; - M?QM; +?d i`QM; M?€v K„i- h`-M hQ h
iQÈM; i`QÈ+ K„i KbM? +?Êi #B M ç`B- Î i`QM; ç-m HBM? ?²M # ç°M; FûQ /`B `|
[m GBM? >²M hmv M Zm ç2K hBM? h? -M GU+ +O ?„M +•m i?¬M; +MM; pÈB M`
p`v- K„i +O \*Æ æ°M; +?QM? H` K„i +O h`-M hQ hmv M- \*Æ æ°M; +ªK M?`M çQÈ+
M?`M çQÈ+X

L?QM; M; v H9+ ç|- ; B[? B M; Q`B H¢B tm`i ?B M K°i çB m F?¬M; i? iBM M´BX h
+O ? B M; Q`B +•m i?¬M; - i?•M i? \*Æ æ°M; p`h`-M hQ hmv M ç°i M?B M ç m i`Î M

*Æ æ°M; ç½ iWM; M?B m H-M /MM; hBM? h? -M GU+ +•m i?¬M; HBM? ?²M pÈB ç²M
K„i H¢B H`H-M ç-m iB M ?„M; †T T?ªBX E?B HBM? ?²M +O ?„M +•m i?¬M; +MM;
i`QM; b€i M ç|- ?„M +ªK; B€+ M?Q HBM? ?²M +O KbM? T?ªM; T?`i M?Q ?Á i M i
?²M +O h`-M hQ hmv MX æ| H` K°i HQ¢B ?Á [mv M ; B®M; M?Q +? M? pÈB çQÎM;
p`v5 U`B M, +•m M`v imv i p`B ç`vXV

L? [M; M; QÌB F?€+ K†+ /M +kM; +•m i?¬M; HBM? ?²M pÈB *Æ æ°M; - M?QM; ç m +
 H F?¬M; +€+? M Q +?®M; +U ?Q†+ H #m¬M; HÄM; F?¬M; +¬M +?®M; +UX L?QM
 HÇB iÇQ +?Q ? „M K°i +ªK ;B€+ ?Q M iQ M # i ç²M; X æ| H K°i HQÇB F?Q€B +ªK p-
 K „i F?B ? B M; QÌB iB T t9+ i` M T?QÆM; /B M HBM? ?²M- *Æ æ°M; +ªK ;B€+ çQÊ+
 ?B M iÇB HÇB ç i?, M; H M; 'T M?B m H-MX L? K iQÆM; ?Ä pk M; "T i` iB ç½ ?ÇM
 M?QM; b m F?B HBM? ?²M +O ? „M p` h`-M hQ hmv M ?Á H K K°i i? - hBM? h?¬M
 #` ?ÇM +? - ?ÆM M[ +ÁM KÇM? K) ç M KS+ M?bM i?`v +ª+?•M iÆ F) i|+ i` M M; Q
 L m M?Q F?¬M; T?ªB H H9+ ç M; ç®B ç-m pÈB +QÌM; ç`+?¬+? „+? „M *Æ æ°M;
 imv i p iB M v X S?ªM; T?`i M?Q >Ä M; mv M i®M?Ä #û M?`i i`QM; F?¬M; F?Q +kM;
 ?Q M iQ M F?®M; +? X E?ªM, M; F?®M; +? K HU+ +kM; M?Q pB +?`T i?m >Ä
 ?²M i?, M; ?Q K bBM? ` #B M ?| p +?`iX
 hÇB b Q HÇB M?Q p`v\ *Æ æ°M; F?¬M; ?B m ;b +ªX h•K i?¬M +O ? „M i?“K +?Q b
 ;B€+ K „ /B m M v X L m M?Q F?¬M; T?ªB H +€B +? i +O GB i .B K K M; ç M +?Q
 i?¬M +O ? „M poM? pB M F?¬M; i? M Q tm`i ?B M bU #bM? ioM? +?•M +?QM? - i
 +?•M +?QM? ç „K +?bK p`Q ç| `²BX
 GBM? ?²M çQÊ+ i, M; T?9+ - +kM; H K ç i?, M; pB + i, M; T?9+ +O `i J°+ K HU+ ç®
 +O *Æ æ°M; X J½B +?Q ç M H9+ M v- *Æ æ°M; KÈB +?QM? i?S+ +ªK M?“M çQÊ+ i
 hmv M K M; ç M +?Q ? „MX
 h?¬M b „+ h`-M hQ hmv M H9+ M v HÇB +`M; ç†+ b „+ pÇM T?¬M- M M; K†+ /M /€M b
 i`QM; M°B i•K M M; +, M #ªM F?¬M; i²M iÇB #`i F€ bU +® F} M QX GBM? ?²M *Æ a
 ?²M +O M M; iB M ?`M? /mM; ?ÊT ?Q M K „ M?Q i? - +® M?B M H # iB pb b•m i`Q
 iB i?¬M i?S+ # ç°M; p®M H +O GB i .B KX L?QM; +`M; i`¼M; v m ?ÆM +?QM
 `°M; M°B i•KX GBM? ?²M +O M M; F?¬M; +| +?9i ç T?ÁM; M Q- K HÇB +?O ç°M;
 æ°M; X h?m°+ iQM? iQÆM; bBM? ç®B pÈB HBM? ?²M +kM; bBM? ` K°i i€+ /KM; M
 +QM M; QÌB- p`Q ;B i F? „+ M v ç½ ?Q M iQ M ?Á ?ÊT i?“M? K°i i? X
 E?¬M; +¬M #`i F€ H iB M iB M Q M[ - ;B i F? „+ M v- +?d +¬M i`QM; ç-m #¼M ?¼ bE
 /M `i M?Ä- H T iS+ ç®B T?QÆM; ç m +| i? +ªK M?“M çQÊ+ K°i +€+? `ä `M; X
 LQÊ+ K „i F?¬M; MûM çQÊ+ K i?m M i?2Q K € h`-M hQ hmv M +?ªv tm¬B tm®M; X
 ç®B ç-m pÈB F ç`+? KÇM? M?`i- M M; +kM; F?¬M; i? F?®M; +? çQÊ+ i•K iB M? -
 E?B HBM? ?²M M M; p` HBM? ?²M *Æ æ°M; ?Q M iQ M /mM; ?ÊT- ç| H H-M ç-m i
 çQÊ+ K®B #B i?QÆM; iQ HÈM i`QM; HÁM; \*Æ æ°M; X í i`QM; HBM? ?²M *Æ æ°M; -
 K`+?¬M M; F?¬M; ? +ªK i?K çQÊ+ #`i F€ i•K iB M? M Q M[X L`M; i?“K +?Q +| i?
 ?²M *Æ æ°M; - +?¶ M Q +kM; ?B M ` i?•MªM? +O GB i .B KX
 L; QÌB +| i? M iB /®B- M?QM; HBM? ?²M +, M #ªM F?¬M; +€+? M Q ;B`m ;B K çQÊ+
 F?¬M; H K +?Q h`-M hQ hmv M H `ÆB ç-v K†i +?S\
 L; QÊ+ HÇB- *Æ æ°M; +kM; +ªK M?“M çQÊ+ HBM? ?²M +O h`-M hQ hmv M- M?QM;
 iQ M F?€+ #B iX L iB +€+? F?€+ - ç| H i•K i`ÇM; ?Q M iQ M i`€B M; QÊ+ pÈB HBM
 h`QM; HBM? ?²M \*Æ æ°M; H bU #B i?QÆM; p` ç m çÈM- i? HQÆM; p` ioM? K`+?X
 hQ hmv M HÇB i`M ç-v /`m /`M; - [mv M Hmv M +MM; p¬ p`M w M; ?o v m i?QÆM; X
 E?B HBM? ?²M +O ? B +QM M; QÌB iB M ?`M? i` Q ç`B iÇB MÆB b•m i?ŠK M?`i- iV
 H-M ç-m iB M *Æ æ°M; F?¬M; +ÁM HÇM? H)Q i`QM; HÁM; M[X .QÌM; M?Q HBM?
 h`-M hQ hmv M- +kM; M?Q HBM? ?²M +O h`-M hQ hmv M +kM; F?¬M; +€+? M Q ;
 i?B i +O M M; X L`M; ç®B pÈB M; QÌB v m +O KbM? F?¬M; +| MY T?¬M HÈB Q+?
 H +?•M i?“M? i?B i i? v m b v ç „K *Æ æ°M; X J†+ /M *Æ æ°M; F?¬M; `ä iÇB b Q M
 M?Q p`v X L?QM; bU ç T?ÁM; ç®B pÈB M M; ç½ ?Q M iQ M #B M K i i`QM; HÁM; `i
 Zm M; i`K FBK b „+ # „i ç-m i`î M M +?| B K „i `²B M? M? M?Q +?ÈT T?| M; i?ŠM; H M
 T?€i ç°M; +¬M; FQ+?X

aU #B M ?| iBM? i?-M +O *Æ æ°M; F?-M; i?Q€i F?ÄB +†T K„i +O M|X J†+ /M
+?mv M ;b- M?QM; hBM? h?-M GU+ +O *Æ æ°M; F`+? HB i# ç°M; M?Q p"v ç½ H
çQÊ+ +Æ ?°B +| K°i F?-M; ? B M"vX "QM? >Ä M;mv M i® i`QM; F?-M; F?Q /QÌM
çB M +m²M; ç´ p T?Q h K h9+ EBK «X EBK æB m *?B .QÆM; i`QÊ+ M;U+ M| T?
F?B M M; v *Æ æ°M; +kM; F?-M; i? F?-M; M?„K K„iX

*Æ æ°M; +ªK M?"M çQÊ+ *U+ >¢M aQM; >Ä M;mv M i® i`QM; F?-M; ;B M i`QM; M
>¢M •K >Ä X *?mM; [m M? i?•M i? h K h9+ EBK «- K HU+ # ç°M; iK i" T /"v ç†+ /
M M p†M p Q- b m ç| çB M +m²M; T?€i i`B MX

L| ç M; i" T i`mM; HU+ HQÊM; 5 \*Æ æ°M; /o M?B M H" #B i M| ç M; i" T i`mM; HU+ H
F?-M; +| +€+? M"Q +„i çSi [m€ i`bM? ç| +O h K h9+ EBK «X *U+ >¢M "QM? >Ä FB
i?"M? pÁM; #ªQ p i® i M?"i +?Q h K h9+ EBK «X .QÊB bU #°+ T?€i iQ" M HU+ +O
+?ŠM; F?€+ M"Q ç½ T?ªM #°B HçB *Æ æ°M; X *?ŠM; M?[M; F?-M; ? i`Ê; B9T +?Q
+€+? M"Q ?'T i?m çQÊ+ M[X :Bì F?„+ M"v- "QM? >Ä M;mv M i® ç½ i`î i?"M? ç`+?

h K h9+ EBK « K†+ /M F?-M; +| HU+ HQÊM; +O >¶M æ°M- M?QM; p"Q ;Bì F?„+ M
i?9- H" K°i i`QM; M?[M; *?QÎM; F?®M; ;Bª "QM? >Ä i®B +?mM; +U+- M| ç½ p" M /
ç M KS+ + Q M?"iX L| Km®M tm'i` F„ M„M; +QÌM; ççB M?"i +O KbM? ç ?Ov /B
F?-M; +?d #ÎB pb bU FB M; F} +O M| ç®B pÈB *Æ æ°M; - K" ç²M; i?ÌB +kM; H" K°
M?Q *Æ æ°M; ?Q" M iQ" M tSM; ç€M; +| çQÊ+ bU i-M i`¼M; +O M|X

o"Q ;Bì F?„+ M"v- F?-M; i`mM; - K†i ç'i- F?-M; ;B M- ? i i?ªv ç m ç½ #B M i?"M? K
>Ä ; -M M?Q çB M +m²M; +?B K HoM? i?ªv p¢M p"iX L; v +ª K†i i`ÌB +kM; /QÌM; M
M; ÌBX *ª K°i pMM; F?-M; ;B M `°M; HÈM ç½ #B M i?"M? K°i i? ;BÈB FBK b„+ - i?
ç®B +| i? M|B- ç| H" mv HU+ +O K°i aB m h'i a€i E„- K°i aB m h'i a€i E„ +?d i?m°

h? ;BÈB FBK b„+ ç| +| poM? ?^M; F?-M; \ *?d b m K°i F?„+- *Æ æ°M; ç½ çQ ` ç€
«X

J"m p" M; poM? pB M F?-M; T?ªB H" K"m b„+ /mv M?"i +O ?Ä /B KX *kM; ;B®M; /
/QÆM; - K"m p" M; H" *U+ >¢M "QM? >Ä - iQÊM; i`QM; +?Q h?€B .QÆM; >Ä - H" >¢
H" T pÈB p" M; H" ç²M- iQÊM; i`QM; +?Q o¢M ;B ç„M; ?Ä - +kM; +?QM? H" *U+ >¢
>Ä X

U" B M, o¢M ;B ç„M; ?Ä @ €M? ç M +O p¢M M; -B M?"X

JBM? GBM? *?B >Ä , i`QM; K°i b® i`mv M F?€+ i?QÌM; çQÊ+ pB i i?"M? I JBM? G
/`+? i?"M? GY ç` M; K+XV

>„+ b„+ ?Ä /B K F?-M; tm'i ?B M p"Q i?ÌB F?„+ FBK b„+ ?Ä /B K +QÌM; i?"M? M?
i`QM; b€i M F?B FBK b„+ ?Ä /B K K'i çB F?®M; +? X

*U+ >¢M .QÆM; >Ä /Q h K h9+ EBK « iQ" M HU+ T?|M; i?Q+? H" K b Q +| i? tm'i
´M ç`M? +?S\ æB m M"v /o M?B M F?-M; T?ªB H" /Q #ªM i?•M +O h K h9+ EBK «-
*Æ æ°M; X

h` M T?QÆM; /B M K HU+- \*Æ æ°M; +?Q /M +°M; i? K h`-M hQ hmv M +kM; F?-M
EBK «X L?QM; b m F?B HBM? ?²M +O ? B M; QÌB #¼M ?¼ /mM; ?ÊT ?Q" M K„- i?
h K h9+ EBK « K°i F?QªM; +€+? F?€ HÈMX

GBM? ?²M +O *Æ æ°M; ?B M içB ç½ iQÆM; çQÆM; pÈB +'T #"+ h?€M? i?9- + Q
EBK «- M?QM; pšM F?-M; çO ç bBM? ` ?B m [mª €T +? ç®B pÈB M|X

L?QM; b m F?B +| bU +°M; ?QÎM; iBM? i?-M +O h`-M hQ hmv M- ? v M|B +?QM?
MY i?-M i?S+ +O GB i .B K- HBM? ?²M +O ?„M ç½ ?Q" M iQ" M F?-M; +ÁM M?Q i
+?ŠM; M?[M; F?B M *Æ æ°M; +| i? M„K +?„+ i`QM; i v ? i i?ªv K¼B i?S +?mM; [n
?„M K°i +Æ ?°B [mw #€mX

*Æ æ°M; F?-M; + -M /MM; iÈB €M? K„i- #ÎB HBM? ?²M b m F?B /mM; ?ÊT ç½ pQÊ
K„i *Æ æ°M; ç½ ç`M? p` +?m`M t€+ p` i`Q +O h K h9+ EBK «X a m ç| K¢M? K) T?O

h K h9+ EBK « F?¬M; i? i"Ti`mM; F?®M; +? F„ M,M; +O KbM? +kM; +?QM? H" /
€T +? HBM? ?²M ;v M MX

eydX *?QÆM; j8R, aB m h'i a€i E„ *'K h?B M o¢M @ æ¢B l .B K ",M

h K h9+ EBK « ç½ T?€M çQ€M +U+ F€ +?QM? t€+X

GBM? ?²M +O ç®B i?O ç°i M?B M i`î M M +U+ F€ K¢M? K)- ?ÆM M[+ÁM +! ?B
i? KFBM? ?½BX J†+ /M çB m M`v F?¬M; çO ç M; ,M +ªM M! iB TiK+ i?Bi`B M F„ M
H9+ F?B T bÊ- h K h9+ EBK « +kM; F?¡ i`€M? F?ÁB i?`i i?¬M i`QM; +?®+ H€iX *A
ç½ çQÊ+ *Æ æ°M; +?ÊT H`v i`QM; M?€v K„iX

>„+ b„+ ?Ä /B K H½M? M; çQ p`i` /`iW iW /°M; H M- F?B M pMM; F?¬M; ;B M +?
M?€v K„i #B M i?`M? K°i K`m ç2M i?m¬M i9vX a m HQM; ?„M- •K .QÆM; aQM; >A
#•v ;B! +?d +ÁM H¢B •K >Ä L;QM; hK T?€T i`"MX *MM; H9+ ç!- KQİB ? B ç¢Q [m
.QÆM; JB M i` M çdM? ç¬m ?„M #MM; T?€i- h?¬M >Ä h?€M? oQÆM; E?ªB i` M M;
?Q`M iQ`M #B M i?`M? K°i K`m ç2MX h`¬M hQ hmv M î i` M M; QİB *Æ æ°M; +kM;
i` M M; QİB ?„M T?€i` K°i HQ¢B •K >Ä ;v +ªK ;B€+ +U+ Fb F?¡ +?`mX L m M?Q F
M; QİB ç½ ?Ä H`K K°i- F?B M K HU+ +O \*Æ æ°M; +,M #ªM F?¬M; ;v ` i?QÆM;
H9+ M`v M`M; F?¡ K` +?`m çUM; M`BX

>¶M æ°M *?•m T?B m M?B M ?B M` MÆB i`QÊ+ M;U+ *Æ æ°M;X h?¬M b„+ +O ?
i?`M? FQM?X :B! F?„+ M`v- +ªM; QİB ?„M /QİM; M?Q ç½ iB M M?"T p`Q K°i i`¢M;
i€+ /KM; +O >¶M æ°M *?•m- iQ`M #°K HU+ i`QM; +Æ i? ?„M ç½ +?mv M ç´B i?"

JQİB ? B ç¢Q ?„+ [m M; ?bM? i?M æ^M; s` ç² ç^M; # v HQÊM î i` M çdM? ç¬m *Æ
+?QM? H` ç¢B +?B m K` *Æ æ°M; ç†+ #B i +?m`M #` +?Q h K h9+ EBK «X L; v iW
i`[ `i M?B m K HU+ i`QM; h²M i`[T?€T i`"MX h K h9+ EBK « +! *U+ >¢M .QÆM;
T?QÆM; /B M K HU+- *Æ æ°M; +ÁM t KÈB b€M? M; M; çQÊ+ pÈB M!X *Æ æ°M;
>¢M .QÆM; >Ä pÈB h K h9+ EBK «- +?„+ +?„M ?„M F?¬M; i? M`Q +?B K çQÊ+ iE
/MM; *U+ >¢M aQM; >Ä h´ >ÊT E„ ?Q†+ H` *U+ >¢M •K >Ä KÈB +! i? +?®M; H¢B

aî /o *Æ æ°M; F?¬M; HU +?¼M *U+ >¢M aQM; >Ä H` #İB ?„M ç½ çQ€M i`QÊ+ çQ
b m ç!X J°i F?B h K h9+ EBK « çB m F?B M *U+ >¢M .QÆM; >Ä pQÊi F?ÁB T?¢K
+?„+ +?„M ?„M b) F?¬M; i?B i`B M çQÊ+ \*U+ >¢M aQM; >Ä h´ >ÊT E„X •K >Ä p`.
? iQÆM; b M? iQÆM; F?„+ pÈB M? m- ?m®M; +?B `i J°+ K HU+ +O h`¬M hQ hmv
J°+ bBM? •K >Ä - ?B m [mª T?K i`Ê ç®B pÈB ?„M KÈB H`i®i M?`iX E i?ÊT M?B m
ç`M? i†M; +?Q h K h9+ EBK « K°i T?¬M ç¢B H X

hmv M?B M- K¼B +?mv M H¢B T?€i i`B M F?¬M; i?m" M HÊB ;B®M; M?Q ?„M ç½ T
o®M F ?Q¢+? +O *Æ æ°M; +?QM? H` HÊB /KM; bU +QB i?QİM; +O h K h9+ EBK
#` i?QÆM;X a m ç! HÊB /KM; [m½M; i?İB ;B M h K h9+ EBK « #` i?QÆM; - iB TiK-
+O KbM?- i†M; +?Q M! K°i FQ+? i`Q K¢M;X E?¬M; M; î h K h9+ EBK « H¢B T?ªM
çB K°i +€M? b m ç! T?€i ç°M; T?ªM FQ+?- #m°+ *Æ æ°M; T?ªB HQ T?ÁM; M;U #ª
F?B M F ?Q¢+? +O *Æ æ°M; F?¬M; i? iB TiK+ çQÊ+ M[X

L; v H9+ M`v- h K h9+ EBK « ç½ +?m`M #` +¬M; FQ+? iQ`M HU+X æB m K` *Æ æ°
T?ªB H` T?ÁM; M;U- K` +?QM? H` T?ªM +¬M;X .U i?2Q HİB +O h`¬M hQ hmv M-
p` `i +! i? ç! +?QM? H` +Æ ?°B +m®B +MM;X a m F?B HBM? ?²M +O ? B M; QİB
h`¬M hQ hmv M b) /MM; T?QÆM; T?€T ;b ç ;B9T ?„M T?ÁM; M;U- M?QM; ?„M pšM

h`QM; p¬ i" M M? K iQÆM; ?Ä pk ç M; T?mM i`Q /o M?B M F?¬M; +?d +! .QÆM;
EBK « ç M; KQÊM HU+ HQÊM; K†i i`İB i?B i`B M Fo M,M; +O KbM?- iW ç! KÈB H
ç m #B M i?`M? K°i K`m p`M;X E?B >¶M æ°M \*?•m +O \*Æ æ°M; tm`i ?B M- M! HB
>Ä L;QM; hK T?€T i`"M- H¢B i? K KQİB ? B æ^M; s` ç M; # v HQÊM i` M F?¬M; i
ç M; #` "QM? >Ä €T #S+ iB K çQÊ+ çQİM; ç` p T?Q *Æ æ°M;X >„+ b„+ ?Ä /B K p

ç-v ç M +U+ ?çM- M²M; ç"K p" •K H½M? #MM; H M i`QM; F?¬M; i`mM; X J†+ /M p
pÈB EBK a„+ >Ä .B K- M?QM; +kM; F?¬M; ç M M¶B `ÆB p"Q i? ?ç T?QM; X

"•v ;Bì ç M; H" # M M; "v- H" H9+ €M? K†i i`lB +?|B +? M; M?'i- ?B M M?B M +U+ F
T?€i .QÆM; >Ä X *Æ æ°M; +kM; F?¬M; +?9i bÊ ?½B K" pšM iB T iK+ M; QM; iK *U
[m M; K M; F?'M; H² b m F?B F?B çQÊ+ ?„M M; QM; iK i?"M? •K oB K J oQÆM; -
i`ÁM ç2M M?€M? - iQ +?WM; KQlB i?QÊ+ ç½ ?B M ` b m HQM; ?„MX

L; v F?B tm'i ?B M- €K M; mv i H"TiS+ tmM; ç°i- FB K +? HšM M? m pÈB €M? K†i
*Æ æ°M; bÎ /o iWM; +?B M i?„M; M?[M; +QlM; ç`+? +| im pB pQÊi t KbM?- F?¬M
h?¬M EQ+? ?Q†+ *U+ >çM aQM; >Ä - K" +?QM? H" /U p"Q L; k >"M? T?€Ti`"MX L
içB +O L; k >"M? T?€Ti`"M +MM; T?®B ?ÊT pÈB i²M i`[K HU+ - ?„M b) F?¬M; +| F
aëi E„- HçB +°M; F?¬M; +| F?ª M,M; ç®B F?€M; pÈB M?[M; J bQ "ëi [m M ? v *Yr
K HU+ +O KQlB ? B æ^M; s" ç½ ;B9T ?„M bÎ ?[m HU+ HQÊM; iQÆM; çQÆM; pÈB
>ÆM M[- ?B M içB ?„M +ÁM çQÊ+ bU i,M; T?9+ +O 'i J°+ K HU+ K" h`-M hQ hmv
H9+ M"v- K HU+ iQ"Mi?•M +O *Æ æ°M; ç½ ççi ç M K°i i`bM? ç° +U+ Fb F?OM; #
ç M M; QðM; *Ym [m M K bQX

G'v i`çM; i?€B +O ?„M #•v ;Bì- imv K HU+ pšM F?¬M; +€+? M"Q bQ M; M; pÈB h
+? M? H +? ;B[? B M; QlB ç½ /-M i?m ? T HçB- +?Q Qi i?b h K h9+ EBK « ç½ F?
K HU+ €T +? ç®B pÈB ?„M M[X

aU F?B T bÊ i`QM; HÁM; h K h9+ EBK « H9+ M"v ç½ H M ç M i°i çdM?X J†+ /M M
M?QM; pšM Hm¬M +?Q `^M; i?U+ HU+ +O *Æ æ°M; +kM; +?d i?QlM; i?QlM; #" +
iQ"MH" /Q M| [m€ bÆ bm'i K" ` X oÈB FBM? M; ?B K +O M| - b Q HçB F?¬M; M?b
æ°M; M?'i ç`M? T?ªB +°M +?B M KÈB +| i? i?B i`B M ? imv HU+ +?S\ L| /o M?B M
K°i +Æ ?°B M"Q M[X

J½B ç M ;Bì F?„+ M"v- M| KÈB +?•M +?QM? +ªK M?"M çQÊ+ i?U+ HU+ +O M?•M H
i`bM? ç° +| i? F?B m +?B M M|X æ®B /B M pÈB \*U+ >çM •K >Ä H½M? M; çQ i`"M
?B m çQÊ+ pb b Q K°i ;½ GK+ [m M K bQ HçB +| i? i?B i`B M HU+ HQÊM; KçM?

hmv `9M; ç°M; M?QM; h K h9+ EBK « F?¬M; bÊ ?½B- K" +°M; i`Î M M iS+ ;B"MX æ
#i M KÆ ?²X J°i i?-M i?9 +QlM; ççB M?Q M| - K°i F?B +ªK M?"M çQÊ+ K®B M; m
iQM? KçM; - b) H"TiS+ FQ+? T?€i iQ"MH" #° iB K HU+ +O KbM?X

EBK b„+ ç M; i`"M M; "Ti` M #-m i`lB ç°i M?B M i M ` ;B®M; M?Q #,M; imv iX *?d
ç½ ;B"MH" HçB i? +?O ç°M; - ç~v HmB FBK b„+ +Q +KK HçB i?"M? K°i KªM; F?¬M;
+?Q ç¬B +?¶ +ÁM +| +?9i Qi K"m ç2M t2M HšMX

h K h9+ EBK « HçB K°i H-M ?B M ` #ªM i? +O KbM?X .QÈB ibM? ?m®M; #ªM i?•M
HU+ - M| i?"K +?Q F?¬M; i? M"Q /mv i`b ?bM? /çM; HQ"BM; QlB çQÊ+ M[X *?d +
#m²M +QlB- +?d +| çB m H9+ M"v *Æ æ°M; HçB +QlB F?¬M; M' B- #lB FBK b„+ [m
[m M; + -m çQlM; FQM? F?QªM; +?WM; K°i KûiX

h'i +ª "QM? >Ä [m M; K M; ç½ M°B HB K ?Q"MiQ"Mp"Q # M i`QM; [m M; + -mX S
M, K ççQ €M? b€M; ?m€M? [m M; [m, /`- HQm +?mv M M?Q M?Q M, K ;ÊM MQÊ+ - i`

aB m h'i aëi E„5 æ•v +?QM? H" K°i aB m h'i aëi E„- ?ÆM M[+ÁM H" K°i * Q +°T a
M?[M; *?Q i¬M +QlM; ;Bª K" *Æ æ°M; #B i- 2 `^M; +kM; +?d +| h?„M; Zm M; JB M
h?B M *QÆM; JB M >ç *Æ h?QlM; hQM KÈB +| i? i?B i`B M çQÊ+ * Q +°T aB m h
ç| HçB H" K°i çÆM i? aB m h'i aëi E„X L; v F?B M| pW M; QM; iK i?"M? ?bM? - +
h?¬M GU+ F?'M; H² b m F?B /mM; ?ÊT +O *Æ æ°M; HçB #` ûT M; QÊ+ i`Î p #ªM i

æ®B K†i pÈB K°i * Q +°T aB m h'i aëi E„- *Æ æ°M; Km®M i`€M? +kM; F?¬M; i? i`€
"M? s" h?B K im Hmv M ç M +ªM? ;BÈB *Ym h?B K +kM; pšM F?¬M; i? M"Q Mûi`
çQÊ+ i?b * Q +°T aB m h'i aëi E„ ç½ F?¬M; tSM; ç€M; pÈB +€B i M ;¼B +O M|5

L; v H9+ h K h9+ EBK « +?m~M #` T?€i ç°M; +¬M; FQ+?- i?b iQ`M i?•M *Æ æ°M; +k
/`X \*?d i`QM; M?€v K„i- i?•M ?bM? ?„M iU ?² ç½ i`Î M M + Q HÈM- p[M; p`M; ?ÆM
bU €T+? +O * Q +`T aB m h`i a€i E„- M?QM; b„+ K†i *Æ æ°M; pšM i`-K i oM? M?Q
M`v- ?„M i m v i ç®B F?¬M; i? T?•M i•K b m v M; ?oX *?Q /M Km®M ?®B ?"M- +kM;
M`v +?`K /Si K ÈB çQÊ+ T?ûT ?®B ?"MX h?U+ HU+ +O h K h9+ EBK « pQÊi [m€ t

GB i .B K +? i çB ç½ i¢Q i?`M? K°i p i i?QÆM; HÁM; i`-K i`¼M; ç®B pÈB *Æ æ°M
K`i çB bU i`-K `M i?QÌM; M; `vX >„M p®M Hm¬M ?B p¼M; KbM? b) +ªK M?`M çQÊ+
ç½ t m`i ?B M- M?QM; €T HU+ M`v 2 `^M; b) çQ ?„M p`Q +?¶ +? i5

æ¬B K„i *Æ æ°M; ~M b m h?¬M >Ä h?€M? oQÆM; E?ªB ç½ ?Q`M iQ`M #B M i?`M?
i`+? /B i p` H¢M? #,M; X >ÆM M[- i`QM; HÁM; ?„M H9+ M`v +?d +ÁM bU #B i?QA
t9+ HBM? ?²M +MM; K HU+ #ªM i?•M +O ?„M ç½ ?Q`M iQ`M ?Á H`K K°i i? X .Q
hQ h m v M- pB + F?®M; +? M; Q¢B ;BÈB +O *Æ æ°M; H¢B +`M; i`Î M M +QÌM; ç¢B
oB K J oQÆM; M^K b•m i`QM; i•K MB K `®i +K + ç½ ?B M ` iQ`M #°X

*Æ æ°M; ;BÆ i v TªB- H`K K°i ç°M; i€+ +?°T iÈB M?Q Km®M tû `€+? F?¬M; i`m
[m M; K M; ç m Hk HQÊi ç´ p •K L; m v i ç M; #„i ç-m M; QM; iK b m HQM; ?„MX

J`m / i v +O \*Æ æ°M; H9+ M`v ç½ +?m v M i?`M? K°i K`m ç2M M?€M?X h`QM; i v
i` /`- K K K¢B M?Q MQÊ+ ç M; F?¬M; M; WM; m®M ûQ M?Q +| bBM? K¢M; X

Zm M; +-m /Q h K h9+ EBK « M; QM; iK +| K`m p`M; t2M HšM ç2M- i`QM; F?B ç|
æ°M; H¢B iªM K€i ` K°i +?9i K`m p`M; M?`M M?¢iX

h?¬M >Ä h?€M? oQÆM; E?ªB +O *Æ æ°M; /¬M /¬M #B M ç´B i?`M? K°i K`m p`M
i`QM; b m®i p` i`ÆM #|M; - ç²M; i?ÌB T?€i ` K°i p-M; b€M; + Q [m w p` i¬M M; ?B
i?€B M; ¢Q K¢M çB M +m²M; X

aB m h`i a€i E„5 æ•v +kM; H` K°i çÆM i? aB m h`i a€i E„X *QM M; QÆB +O h K
K„i +Q `9i H¢B- M?QM; +?d b m K°i F?„+- [m M; +-m K`m p`M; HÊi ç½ # v i?ŠM; i

EBK æB m *?B .QÆM; - ç•v KÈB i?U+ bU H` EBK æB m *?B .QÆM; +?•M +?QM? - H
h9+ EBK «X E„ M, M; M`v çQÊ+ ?bM? i?`M? /¬M /¬M i`QM; [m€ i`bM? i`QÎM; i?`M?
F„ M, M; #´M K¢M; X

æ²M; /¢M; +kM; H` çÆM i? aB m h`i a€i E„- M?QM; F?B h K h9+ EBK « i?B i`B M E
F?¬M; i? K +?2 ;B`m bU F?BM? KB i i`QM; €M? K„iX *?Q /M M; QÆB +| i? i?B i`B
+?S\ oÈB K HU+ # ç°M; M?Q p`v- M?B m M?`i +kM; +?d H` K°i bÆ +`T aB m h`i a
i? +?®M; H¢B EBK æB m *?B .QÆM; +O i X a m F?B ?Ov /B i F„ M, M; +O M; QÆ
i pšM +| i? / /`M; i?¬M T? M; QÆB- +ÁM +| M[ M?•M i` M M; QÌB M; QÆB M[X .€
M; ?B K +O i b Q\ *?d +| +€B +? i KÈB tSM; ç€M; +?Q M; QÆBX hBM? KB M +O
i®i M?`i +?Q i X

L; v F?B h K h9+ EBK « i?B i`B M tQM; F„ M, M; +O KbM?- i`QM; M?€v K„i *Æ æ°M
+¬M; X ``M i v ç M; ;BÆ + Q i` M ç-m #¶M; H`i H¢B- [m M; +-m K`m ç2M i`QM; HÁ
b m HQM; ?„M- i¢Q i?`M? K°i [m„iQ+? ?bM? #€M M; m v i`²B H¢B ?B M ` i`QÊ+ K

E?¬M; ;B M +?mM; [m M? i?•M i? *Æ æ°M; ;BÌ ç•v ç½ #B M i?`M? K°i KªM; ?„+
/mM; ?ÊT HBM? ?²M +MM; pÈB h`¬M hQ h m v M- çQÆM; M?B M h`¬M hQ h m v M +k
+O HBM? ?²M ?„M5

ó*'K h?B M o¢M @ æ¢B l .B K ",M; Xô

•M? K„i h`¬M hQ h m v M +| +?9i K Hv- F„ M, M; M`v /o M?B M F?¬M; TªB H` H¬M
L, K ç| M`M; F?B m +?B M pÈB •K oB K J oQÆM; - F?¬M; TªB M; v +ª M`M; +kM;
b Q\ .M b Q æ¢B l .B K ",M; +kM; H` aB m h`i a€i E„ +| m v HU+ K¢M? M?`i i`QM; i v
l v HU+ +O æ¢B l .B K ",M; /Q •K oB M J oQÆM; i?B i`B M +ÁM K¢M? ?ÆM `i M?B
M?Q F?¬M; TªB KbM? p`Q i?ÌB F?„+ K`m +?®i HoM? M; ° çQÊ+ *?mM; +U+ h`i a€

i?b 2`^M; KbM? ç½ +? i /QÈB æ¢B l .B K ",M; `²BX aQ pÈB +¬M; FQ+? FBM? F?O
 Zm•M oQÆM;- i?b •K oB K J oQÆM; •K H½M? pšM H"K GB i .B K FB M; F} ?ÆM M
 æ¢B l .B K ",M; H¢B tm'i ?B M- K†+ /M ç•v +?d H" K°i bÆ + 'T aB m h'i a€i E„ M?C
 #B i`ä M| FBM? F?OM; ç M KS+ ç° M"QX h?•K lv M i? ;BÈB ç½ ç€M? ;B€ p æ¢B l
 J oQÆM; #^M; K°i M?"M ç`M? @ ç| +?QM? H" *?mM; +U+ bBM? K M? F„ M,M;X
 h`QM; M?€v K„i F?B \*Æ æ°M; i?B i`B M æ¢B l .B K ",M;- ? B K„i ?„M ç½ ?Q`M iQ`
 #¢+ b€M; H|M; H€M?- +?Q /M H" K†i M¢ +O h?¬M >Ä h?€M? oQÆM; E?ªB +kM; F
 €M? €M; +?|B H¼B ç|X h`¬M hQ hmv M M?"M i?'v ç¬m | + KbM? /¬M i`î M M K Km°
 ;B€+ çQÊ+ GBM? >²M hmv M Zm +O *Æ æ°M; ç½ #„i ç¬m #¢Q T?€iX L`M; +?ŠM
 +?9iªM? ?QÎM; +kM; ç½ i?®M; F?' M?Q p"v- +?„+ +?„M bU i?®M; F?' K" *Æ æ°M
 ;ÈK ?ÆM ;'T p¢M H¬M bQ pÈB M`M;X
 J°i # M H" EBK æB m *?B .QÆM; M; M; M?B M p¼i iÈB i`QÈ+¬ K M; i?2Q €T #S+ F
 Mû i`€M?X J°i # M H" æ¢B l .B K ",M; M; ¢Q K¢M #WM; #WM; F?Q i? ç€M? i?ŠM;
 L?QM; M; v i`QM; F?QªM? F?„+ b„T bY p +?¢K- ? B çÆM i? aB m h'i a€i E„ #¶
 M?bM [m +?ŠM; F?€+ M"Q +¬M; FQ+? F?¬M; i`9M; KK+ iB mX
 G9+ h`¬M hQ hmv M +ªK i?'v ç¬m | + +?€M; p€M; i?b h K h9+ EBK « +kM; ç²M; /¢M;
 iQÆM; iUX L| +?Êi +ªK i?'v K„i KbM? ?Q H M i`QM; +?®+ H€i- ç M H9+ i`'M ioM?
 i`mM; ç½ #B M ?| +U+ HÈMX
 EBK æB m *?B .QÆM; pšM # v p T?Q *Æ æ°M;- æ¢B l .B K ",M; +kM; # v p T?Q h
 p`Q ;B`F?„+ M`v- +?9M; +kM; ç½ #Ä [m HšM M? m K" +?B ` # v p T?Q ç®B /B
 +?¢K ;B®M; M?Q h K h9+ EBK « ç½ iQÎM; iQÊM;X
 *Æ æ°M; #^M; p`Q hBM? h?¬M GU+ F?'M; H² b m F?B HBM? ?²M /mM; ?ÊT ç½ H"K
 K„iX
 æB m K" ?„M H"K +?QM? H" F?®M; +? aB m h'i a€i E„ +O KbM? i?Q€i F?ÄB + Q
 ç®B i?O5 æ H"K çQÊ+ çB m M`v- +¬M T?ªB +| hBM? h?¬M GU+ FBM? F?OM; M?C
 ?„M /QÈB +?B + K†i M¢ +O h?¬M >Ä h?€M? pQÆM; E?ªB ç½ +| ibM? i`¢M; tm'i ?
 +kM; ;¬M M?Q #` pÐ pKMx
 h K h9+ EBK « iS+ ;B" M `®M; H M,
 @ L;QÆB M;¢B KbM? +? i F?¬M; çO M? M? b Q\ L;QÆB iQÎM; `^M; +?d K°i aÆ +'
 i? ;B i +? ii b Q\ 5 æ•v æ•v H" æ¢B l .B K ",M; +O •K oB K J oQÆM;- H"K b
 >ûi H M iÈB ç|- i? M? •K +O M| ç°i M?B M M;WM; #†i- #ÎB aB m h'i a€i E„ +O +ª
 i`QÈ+ K†i ç®B T?QÆM;X

ey3X *?QÆM; j8k, h?¬M E?Q h`'M Zm®+ ooM? >^M; *?B E?ªB5

h®+ ç° T?ªM SM; +O h K h9+ EBK « +U+ M? M?- F?¬M; ? +| MY T?¬M /Q /UX *€
 M;Q`B M| H" T iS+ M' imM;- ?| i?"M? p¬ b® FBK [m M; ¬K ¬K T?|M; K¢M? p aB m
 ",M; +O *Æ æ°M;X
 G9+ M`v- EBK æB m \*?B .QÆM; +kM; ç½ ç M i`QÈ+ K†i *Æ æ°M;X *Æ æ°M; +,M #ª
 ?„M #B i`ä- H'v HU+ HQÊM; ?B M i¢B +O KbM? +?Q /M Km®M +kM; F?¬M; i? H
 * Q + 'T çÆM i? aB m h'i a€i E„ FBM? F?OM; iÈB #U+ M"Q +?S\ *?d +¬M M?bM p
 h'i a€i E„ >Ä h?¬M >Q E?¬M; hªK H" +| i? ?B m K¼B +?mv MX æB m *Æ æ°M; #•
 >Ä h?¬M FB K i`QM; +Æ i? p" M +?mv M iÈB i`QÈ+ M;U+- ç²M; i?`B i?9+ ;BK+ >¶
 T? K HU+ iW M;Q¢B ;BÈB- # Q ;²K +ª *U+ >¢M .QÆM; >Ä T?€i` iW EBK æB m *
 æ9M; H9+ M`v- K°i #B M ?| F€ /` #¶M; M?B M tm'i ?B MX h`¬M hQ hmv M p®M ç M
 #m¬M; HÄM; ç¬B +?•M- i?"K +?Q M; v +ª ç¬B i v ç M; ¬K H'v *Æ æ°M; +kM; +?mv
 +O ?„MX æ²M; i?`B M`M; M? M? +?|M; i`mv M ç M +?Q *Æ æ°M; K°i Hm²M; w MB

L; v H" T i S+- *Æ æ°M; F?¬M; +?9i /Q /U K" i?m ?²B h?¬M >Ä h?€M? oQÆM; E?ª
+?d +ÁM K°i i-M; #¢+? [m M; i`QM; bm®i +O S?QÊM; ok GQM; s`X

J°i K"m t M? #B + QÈi €i +m²M +m°M /•M; H M iW /QÈB +?•M *Æ æ°M; X J°i M; m²
+Æ ?² +?d i`QM; M?€v K„i #°+ T?€i /QÈB +?•M ?„MX æ| H" K°i M; m²M bBM? K M?
æ°M; +| i? +ªK; B€+ çQÊ+ # M i`QM; M; m²M bBM? K M? HU+ ç M; # ç°M; M"v ç-v
aQ pÈB >¶M æ°M *?B >Ä +O ?„M i?b F?Q iS+ >¶M æ°M M"v +| +?9i F?€+ #B i- ç
æ°M *?B J°+X

G`K b Q +| i? M?Q p"v +?S\ L`M; M; v +ª +U+ ?¢M K HU+ +kM; F?¬M; +|- i¢B b Q
>¶M æ°M *?B J°+ \ *?ŠM; H) H`

L; m²M bBM? K M? HU+ F?´M; H² i`QM; M?€v K„i ç½ i`mv M F?„T iQ`M i?•M *Æ æ°
HU+ # ç°M; K K K¢B p` M?m ?Á FB i?"K +?Q +ÁM pQÊi [m aBM? J M? *?B >¢
i`QÊ+X

E K i?2Q [m M; i?ªB t M? #B + /•M; H M iW /QÈB +?•M *Æ æ°M; H" K°i i?•M i? K
?„MX h?•M i? 'v K M; i?2Q bU 'K €T- p`B T?¬M K€i K - +ÁM +| K'v T?¬M `mM `~
h`¬M hQ hmv M H9+ M"v ç½ ; BªB i`W F?¬B; B€T i` M M; QÌB M`M; XªK; B€+ K K K
ç½ H`K HBM? ?²M /mM; ?ÊT +O ? B M; QÌB F`+? HB i +?´M ç°M; X

hbM? ?m®M; M"v *Æ æ°M; +kM; iWM; ;†T [m - ç| H" H9+ EBK pb +Sm ?„M K" H'v
i`¼M H'v i?•M i? \*Æ æ°M; X L?QM; H9+ ç| H" EBK ÎT?Q i`QÊ+ +ÁM ?„M ÎT?Q
+® bS+ /mv i`b K°i F?QªM; +€+? +MM; ?„MXªM ?B M i¢B h`¬M hQ hmv M H¢B F
#ªM +kM; F?¬M; +| MY çB K #, M F?Q, M K" ç2K i?•M i? +O KbM? ?Q`M iQ`M /€M
? +| +?9i F?QªM; +€+? M`QX

Zm M; i?ªB t M? #B + p` QÈi €i /QÈB iB M? ?m®M; M?Q i? iB T iK+ tQ v [m M? i?
+ªK i?´v M; Q¢B; BÈB i`QM; M?€v K„i ç½ #` K"m t M? M"v +?B K; B[X L; Q¢B i`W K°
+ÁM M?bM i?´v #´i F€ p"i; b M[X

Í b•m i`QM; HBM? ?²M /mM; ?ÊT- i? M? •K [m M? [m`M +O h`¬M hQ hmv M p M; H
@ o¬i" M i€M? K¢M; X oom? ?^M; +?B F?ªB 5

hWM; KªM? T?QM; /B T t T +?²M; iWM; HÈT i¢Q i?`M? K°i i-M; F?ªB; B€T t M? #B
?bM? *Æ æ°M; p` h`¬M hQ hmv MX ´i J°+ K HU+ +O h`¬M hQ hmv M i`QM; M?€v
´i J°+ iU M?Q i? M ?²M; bQÌB 'K; B[KM ç¬M; i`M p`Q F?„T M; ä M; €+? i`QM; +
?„M K°i H-M M[F?¬B T?K+ H¢B K HU+ ;¬M M?Q F?¬FB i b m F?B i?B i`B M æ¢

h?•M i? *Æ æ°M; ;B®M; M?Q M; QÌB ç M; +? i F?€i çQÊ+ m®M; [m€M? iQÆM; M; ½
H M [m M; i?ªB +?| B HÁ X J HU+ i`QM; +Æ i? F?¬B T?K+ pÈB i®+ ç° p¬ +MM; FB
*?B EªB +?2 T?O- F?¬M; i? M?bM i?´v ?bM? /¢M; +O M|¬ M?QM; *Æ æ°M; +kM
i-M; [m M; K M; K"m t M? #B + #B MªQ- pW H9+ +?†M H¢B +¬M; FQ+? +O h K h

h`QM; b€i M F?B iB T t9+ pÈB EBK æB m *?B .QÆM; - oom? >^M; *?B EªB HB M
/mM; ?ÊT +O *Æ æ°M; p` h`¬M hQ hmv M +kM; `mM `~v i?2QX ´v p"v K" [m M; K M
FB H¢B +| i? +?†M çQÊ+ +¬M; FQ+? +O h K h9+ EBK «5

*?„+ +?„M oom? >^M; *?B EªB T?ªB H" K°i FB M i?¬M F?Q; B®M; M?Q æ¢B æ` L[
JB m @ J JBM? JBM? +?OX `^M; +€+? bY /KM; bBM? K M? HU+ +O #ªM i?•M - J
i®B ç mv HU+ +O æ¢B æ` L[ h?¬M \*?B h`QÊM; - #B M ç´B K HU+ +O M`M; i?`M
`ä `M; h`¬M hQ hmv M H¢B F?¬M; +¬M T?ªB /MM; iÈB bBM? K M? HU+ ç çB m ç
æB m M"v M|B H M T?`K +?´i +O oom? >^M; \*?B EªB +ÁM pQÊi t æ¢B æ` L[h?
* Q +´T aB m h´i a€i E„ EBK æB m *?B .QÆM; +kM; F?¬M; i? T?€ çQÊ+ i-M; T?ÁM
+O oom? >^M; *?B EªB i?"K +?Q +ÁM +| i? b€M? M; M; pÈB >Ä h?¬M FB K +O

*Æ æ°M; bmv çQ€M `´i +?QM? t€+X a•m i?ŠK i`QM; HBM? ?²M- h`¬M hQ hmv M ç½
h?¬M F?Q M"vX

ooM? >^M; *?B E?^B +?QM? H" h?-M F?Q + 'T *?O i?-M- ?ÆM M[+ÁM H" F?~B ;E
 ;BÈB *?'T S?€T >°B @ aBM? J M? M[i?-MX L| +kM; H" h?-M F?Q i`M [m®+ +O a
 E?~M; M; ì æ~M; J°+ æ pQÆM; H¢B v m i?QÆM; h`-M hQ hmv M M?Q p"v- H¢B +
 i`M [m®+ K M; i?2Q # M KbM?X E?| i`€+? 5 E?| i`€+? h`-M hQ hmv M H¢B M|B +
 i`Î K°i H-M +~M; FQ+? +O h K h9+ EBK «X *?d +| çB m K HU+ +O M" M; pšM F?~M
 mv HU+ +O FB M i?-M F?Q M"vX J†+ /M M?Q i? - M?QM; K HU+ ~M +?S # M i`Q
 ç M +U+ ?¢MX Zm M; ?mv +O aBM? J M? M[i?-M ç½ +?B m b€M; i?b +?Q /M EB
 ç¢B M?Q i? M"Q +kM; F?~M; i? +~M; T?€X
 Zm M; K M; t M? #B + F?~M; M; WM; H|2 H MX h?~M; [m HBM? ?²M /Á tûi- *Æ æ
 [m M; K M; t M? #B + M"v ç M; F?~M; M; WM; #` EBK æB m *?B .QÆM; M; ?B M M
 pĐ M€i- M, M; HQÊM; bBM? K M? K M? K~M; K°i H-M M[H¢B M; QM; iK ?²B bBM?
 b~B M^v MÎ- +?®M; çĐ T?ÁM; M; UX
 L?[M; •K i? M? pĐ pKM i? M? i?9v F?~M; M; WM; i`mv M ç M i B *Æ æ°M; X lv HU
 aB m h'i a€i E„ i?"i bU H" [m € K¢M? K)- H¢B i? K K HU+ +O h`-M hQ hmv M pšM
 mv M, M; +O i?-M F?QX *Æ æ°M; +| i? +^K ;B€+ çQÊ+ iW ooM? >^M; *?B E?^B ç
 iWM; iB M; i?Î /`B F?~M; + K HÁM; X h? M? •K i? M? i?9v FB iU ?² +?QM? H" i?-
 iW iW i M`½X :B B çQ¢M M"v `ä`~M; +?d t^v` i`QM; M?€v K„i- M?QM; ç®B pÈB
 H¢B +?ŠM; F?€+ M"Q +^M; ~M p¢M M, KX
 S?Q ç®B /B M- h K h9+ EBK « +kM; H•K p"QibM? +^M? +U+ F€+?"i p"iX a m F?
 .QÆM; - i'i +^K HU+ +O M| i`QM; M?€v K„i HB M i`Î M M +¢M FB iX J†+ /M Î MÆ
 i? M"v- M?QM; ç M| +| i? F?~B T?K+ K HU+ +kM; +~M T?^B i®M K°i +?9i i?ÎB
 T?^B ç®B K†i pÈB çÆM i? aB m h'i a€i E„ æ¢B l .B K ", M; +O •K oB K J oQÆM; X
 *€M? i`€B M€i pKM i¢Q i?"M? p~ b® [m M; çB K i`QM; F?~M; ;B M- M?QM; çB m M
 æ¢B l .B K ", M; X E?B +€M? i`€B +O h K h9+ EBK « pW M' i M- K°i +^M? iQÊM;
 ;B[F?~M; i`mM; X o~ b® [m M; çB K i`QM; M?€v K„i ç½ #B M i?"M? K"m ç2M; B®
 a m ç| HB M M?Q b Q b iW i` M i`ÎB `ÆB tm®M; - tmv M i?'m [m ? i i?^v M?[M; ;b
 æ°M; +, M #^M F?~M; i? Mû i`€M?X æ²M; /¢M; pÈB *Æ æ°M; - h K h9+ EBK « +kM;
 çQÊ+ æ¢B l .B K ", M; X
 óP M? 5ô
 >„+ /B K i`QM; M?€v K„i ?| i?"M? K°i +°i b€M; +U+ ç¢BX \*?d i`QM; b€i M - i?•M i
 #` ç|M; #, M; i?"M? K°i iQÊM; ç€ K"m ç2MX
 > B Hm²M; [m M; pK K"m t M? #B + p" K"m p" M; F?~M; M; WM; iÄ ` iW # M i`QM
 +?QM? H" ç†+ iQM? +O æ¢B l .B K ", M; h€+? `lBX
 æ†+ iQM? +O h'i a€i E„ l .B K ", M; +?QM? H" i?~M T? p" ?O i?U+X h`QM; F?B ç
 +| M?B m ?ÆM K°i ç†+ iQM? i€+? `lBX
 Zm M; pK K"m p" M; +?QM? H" #´M M; mv M K HU+ +O h K h9+ EBK «- +ÁM [m M; p
 K M? HU+ +O M|X *| i? i?'v # M i`QM; F?®B #, M; - H~M; pk i` M M; QlB h K h9+
 K"m iW p" M; i?"M? t€K i`QX aBM? K M? HU+ p" K HU+ +O M| ç M; #` #| + i€+? `l
 M? M? +?| M; X æ²M; i?lB *U+ >¢M •K >Ä FBM? F?OM; +kM; ç M; ?O i?U+ p" +„ M
 J°i F?B "` æ¢B l .B K ", M; ç€M? i`9M; - i?b +?Q /M H" M, M; HQÊM; i?m-M i9v M?'i
 F?ÄB bBM? K¢M; X *?Q /M h K h9+ FBK « +| i? i?Q€i` iW i`QM; æ¢B l .B K ", M; ç
 K M? HU+ +O M| b) ;B^K K'i K°i T?~M # X aB m h'i a€i E„ M"v M m M?Q H" /Q •K
 KbM? i?B i`B M- +?„+ +?„M b) ç¢i ç M çdM? + 'T aB m h'i a€i E„- ?Q" M iQ" M +| i?
 S?^B #B i`~M; - #'i Hm" M H" >Ä .B K Zm•M oQÆM; ? v H" •K oB K J oQÆM; ç m
 çdM? - ;~M pÈB i²M i¢B i?-M + 'TX *?Q /M H" GB i .B K - +kM; +?d +| i? ç€M? #¢B
 i? M"Q ç²M; i?lB ç®B K†i pÈB +^ ? B M; QlB #¼M ?¼X
 *Æ æ°M; H-M ç-m iB M +?•M +?QM? /MM; K°i i`QM; M?[M; F„ M, M; +QlM; ç¢B M?
 æ€M; iB +5 h?U+ HU+ +O ?„M #•v ;B| +ÁM +?Q çO ç ç¢i iÈB i`bM? ç° +O Zm•M

.B K ",M; ç½ +| i? i?¬M T? ?Q"MiQ"M h K h9+ EBK «X

J"m p"M; m M?½ ç½ #B M K'i F?ÄB # K†i +O oom? >^M; *?B E?^BX G9+ M"v- oom
iQ"M K'i çB p iB M /B K QÈi èi- i?"K +?Q K†i M; Q"B +ÁM # Q T?O #ÎB K°i i-M; [m
`U+X oom? >^M; \*?B E?^B #•v ;Bì +?d +| i? KB M +QÐM; #^Q p h`-M hQ hmv M
M; Q"B t•K M?"T K" i?¬BX

E?¬B ;B€T pW i€+? ` - i?•M i? \*Æ æ°M; ;B®M; M?Q ç¢M T?€Q # v p9i ` M; Q"B>
M; ½ M; ^B tm®M; ç'i- M"M; ç½ ç½ iB m ? Q ? i iQ"M #°K HU+ +O KbM?- +kM; M
M i`QM; oom? >^M; \*?B E?^BX oom? >^M; \*?B E?^B #•v ;Bì +?d +| i? /U p`Q ç†
M"M; X L"M; ç½ /MM; HU+ HQÊM; +m®B +MM; +O KbM? ç~v i?•M ?bM? *Æ æ°M; `

*Æ ?°B 5 æ•v +?QM? H" +Æ ?°B /mv M?'i- +kM; H" +Æ ?°B +m®B +MM; X æ¢B l .
?²MiQÆM; HB M pÈB *Æ æ°M; - ?„M ç½ #B i aÆ +'T aB m h'ia€i E„ M"v F?¬M; çO
«X

>Ä L; mv M i® i`QM; F?¬M; F?Q #ÎB M; mv M M?•M +O ? B aB m h'ia€i E„ K" +?m
[m€ i`bM? \*Æ æ°M; T?B ?"M?- ?„M çB M +m²M; ?'T i?m >Ä L; mv M h® p`Q +Æ i?
E?^B # Q i`MK iQ"M i?•M- M?QM; pšM +?W H¢B +€M? T?^B +O *Æ æ°M; X G9+ M
?Q"M iQ"M #B M i?"M? K"m çÄX J°i K"m çÄ v m /`X

h`QM; p¬ i"M M? K iQÆM; ç M; T?m M i`Q ç°i M?B M tm'i ?B M K°i /ÁM; MQÈ+ H¢
#B M ç'B +O M?B i ç°- K" H" /Q b€i +Æ H¢M? H)Q p" /"v ç†+ M; QM; iK i?"M? i?U+

>Ä h?-M FB K çQÊ+ *Æ æ°M; p"M +?mv M ç M i v T?^BX >B M i¢B- K HU+ iU i?•
i?B i`B M çQÊ+ GK+ h`¼M; *?9 a€i- M?QM; ?„M H¢B +| i? HÊB /KM; *U+ >¢M 'i J
pW i,M; T?9+ - i¢K i?ÎB ?'T i?m >Ä L; mv M h® i`9i p`Q # M i`QM; +O >Ä h?-M F

ó.B i h?-M EQ+? 5ô

h`U+ iB T M?'i K" +kM; H" çÆM ;B^M M?'i- .B i h?-M EQ+? K M; i?2Q >Ä h?-M F
i?S+ +O a€i i?-M hQ S?´ L?QÊ+ hQ ç€M? ` iU M?Q b'K bûi- i¢Q i?"M? K°i Hm²
HQm +?mv M pÈB i®+ +U+ M? M? T?|M; iÈB F?®B #,M; K"m ç2MX

óS?M 5ô

h v T?^B *Æ æ°M; ç½ K¢M? K) +„K b•m p`Q i^M; #,M; K"m ç2M FB X

æ¢B l .B K ",M; M? M? +?|M; i€+? `ÎB K HU+ +MM; bBM? K M? HU+X E?®B #,M; K
,M KÁM ç M i"M b€i +Æ i? h K h9+ EBK «X h v T?^B +O *Æ æ°M; K M; i?2Q [m M;
h?-M FB K ç•K b•m p`Q p` i`Q EBK æB m \*?B .QÆM; i`QÊ+ M; U+ h K h9+ EBK «X

@ E?¬M; F?¬M; i? M"Q 5

h K h9+ EBK « M; •v /¢B M?bM M?•M HQ¢B +?d +€+? M| i`QM; ; M; i'+X h?•M ?bM?
æ`M? i?•M i?m"i- +,M #^M F?¬M; i? M"Q M?9+ M?Q+?X L| M?bM +?^K +?^K p`Q *
bU M; Ð M; "M; HšM F?¬M; + K HÁM; X L| F?¬M; i? iBM çQÊ+ KbM? H¢B +? iÎ i`QM
M?•M HQ¢BX

@ o"v i?b M; QÆB ?½v +MM; +? i pÈB i çB5

h K h9+ EBK « çB M +m²M; ;-K i?ûiX a m K°i F?„+- €M? FBK [m M; +?|B H¼B i`
KS+ +QìM; i?`M? M?'iX G-M #°+ T?€i M"v F?¬M; +?d H" K HU+ çÆM i?m-M M[-
HBM? ?²MX h?-M i?9 p`Q ;B•v T?9i M"v ç½ [mv i ç`M? i?B m ç®i HBM? ?²M +O K

@ *Æ æ°M; 5 *~M i?"M5

h`-M hQ hmv M ; -M M?Q H" çB M +m²M; ?ûi H MX >B M i¢B- M"M; ç½ F?¬M; i?
L"M; ç½ F?¬M; +ÁM H" i?-M- +?d ç`M? i`Æ K„i M?bM *Æ æ°M; #` # Q T?O i`QM;
h?•M ?bM? *Æ æ°M; M?Q /B m çSi /•v #` #„M i?šM; H M + Q- K'i çB F?^M, M; F?®
F?¬M; `ÆB tm®M; X

h K h9+ EBK « HU +?¼M +?Q KbM? K°i F i +K+ F?®+ HB i M?'iX L; v F?B >Ä h?
h?-M EQ+? +¬M; i`9M; i?•M i? - M| ç½ iU #¢Q HBM? ?²M- /MM; ç¢B ;B€ ?bM? i?-
K°i FQ+? +m®B +MM;X GBM? ?²M iU #¢Q +O M| +m®M i?2Q iQ`M #° K HU+ +ÁM
M;QìB *Æ æ°M;X

o¬ b® KªM? M?Ä # v iQ€M HQ¢M i`QM; F?¬M; i`mM;X æ| +?QM? H` M?[M; KªM? pE
E?ªBX E?¬B ;B€T h?S h?-M *'T +S M?Q p"v K` M' imM; i`QM; F?¬M; F?QX

h¢B i?ìB F?„+ i®B ?"m M`v- *Æ æ°M; +® ? i bS+ F?®M; +? i?•M i? +O KbM? i?
h?m"i ç M KS+ ç° ?Q`M K„ M?'iX æB m ?„M +| i? /U p`Q #•v ;BìH` >Ä h?-M FB
+kM; M?Q M,M; HU+ T?ÁM; M;U +O #ªM i?•M K` i?¬BX

*Æ æ°M; `i K v K„MX h`QÈ+ F?B #` aB m h'i a€i E„ æ¢B l .B K ",M; +MM; >Ä h?
i?2Q mv HU+ +O .B i h?-M EQ+? +¬M; FQ+?- h K h9+ EBK « ç½ pW p†M K'i çB M
M M mv HU+ K°i FQ+? +m®B +MM; +O M| +kM; F?¬M; [m€ K¢M? K)X æB m +?•M +
K¢M; ?„M +?QM? H` HBM? ?²M HU+ iU #¢QX æ€M; iB +5 *Æ æ°M; K¢M? M?'i +?C
*Æ æ°M; M†M; M M;½ p`Q KB M; M9B HY - i?•M i? #` p¬i`M M? K iQÆM; # Q #½
F?ÄB +€B +? i5

*| >¶M æ°M *?•m ?° i? - *U+ >¢M aQM; >Ä K HU+ #ªQ p [m M? i?•M- M? K iQA
+?ŠM; F?€+ ;b MQÈ+ H½X hmv M?B M- ?„M F?¬M; +? i +kM; F?¬M; +| M;?o H` F
pB + h?"T ;B B i?-M i?9 iU #¢Q i`QÈ+ F?B +? i +?QM? ç½ i¢Q i?`M? i`¼M; i?QÆ

eyNX *?QÆM; j8j, «M hbM? h`QM; >mv i æ°M;

hW p` i`Q ?„M M^K ç M +Y ç°M; F?QªM; 9 ç M 8K- +Y ç°M; ?ÆB M;?B M; ` M;Q
M;Q`B i`ìB KQ i?b MQÈ+ +kM; F?¬M; i? +?ªv p`Q # M i`QM; ç°M;X

h?•M i? ?ÆB ç°M; K°i +?9i ç½ F?B M +?Q *Æ æ°M; ` M `d i?`M? iB M;X æ m çÈ
H M i`mv M F?„T iQ`M i?•M- H`K i?•M i? +O ?„M `mM `~vX

E iW F?B +| çQÊ+ S?QÊM; ok GQM; s` "B M ç•v H` H-M ç-m iB M K` \*Æ æ°M; #`
p"vX .o p½M; M†M; M?'i +kM; +?d H` iB m ? Q K HU+ K` i?¬B- H9+ M`v ç•v ?„M
K¢+? i`QM; +Æ i? ?„M `®B HQ¢M- `i M?B m MÆB #` i`M T?€- F?Q ?mv i?Q i?Q€
i?m K HU+ iW M;Q¢B ;BÈB- M?QM; FBM? K¢+? i? M°B +,M #ªM F?¬M; i? M`Q p"
HU+ M;QÊ+ H¢B K M; ç M ?¢B M?B m ?ÆM HÊBX E?B FBM? K¢+? +O ?„M +`M; i?
T?K+ i?b M?'i ç`M? T?ªB çª i?¬M; i'i +ª FBM? K¢+? KÈB çQÊ+X

*Æ æ°M; F?¬M; i? / /`M; çB m ç°M; K HU+ i`QM; +Æ i? KbM?X >„M ?B M i¢B ç
i?•M i? K` M; v +ª GBM? >²M hmv M Zm +kM; bmv v m ç M ç° i`QÈ+ M v +?Q +|
#¢Q +O h K h9+ EBK « i`QÈ+ F?B +? i +„M i`ª +?d bÊ +ÁM K¢M? ?ÆM HU+ HQÈM
M?B mX

*ªK ;B€+ çQÊ+ T?Q /QÈB K K K¢B +ÁM +| +?9i 'K €T +?SM; iÄ ?„M F?¬M; i`U+ iE
+SM; `„M i`QM; ç°M;X *?ŠM; [m H` +?mM; [m M? ?„M H¢B F?¬M; +| i²M i¢B #'i
h`-M hQ hmv M ç•m\ L?'i ç`M? H` M`M; ç2K KbM? ç M MÆB M`v- ?ŠM H` M`M; F?
L`M; #Ä çB `²B b Q\

h?•M i? ?„M i?"i bU [m€ ?Q M?QÊ+- Km®M HBM? ?²M F?¬B T?K+ +kM; F?¬M; T?
i? H`K çQÊ+X Pi M?'i +kM; +-M T?ªB KBM? iQìM; - K` H'v i`¢M; i?€B i`QÈ+ K„i +C
KBM? iQîM; +Æ #ªM M?'i ?„M +kM; F?¬M; i? H`K çQÊ+X

J i KÄB +MM; bmv v m H¢B #MM; H M H`K +?Q ?„M +?bK p`Q ;B'+ M;O H-M M[X

E?B *Æ æ°M; idM? H¢B iW i`QM; ;B'+ K°M; i?b ?„M ç°i M?B M T?€i ?B M # M +¢
`i K K K¢B- +ªK ;B€+ K€i K F?¬M; M;WM; iW # M +¢M? i`mv M ç M H`K +?Q ?„M
K€BX E?¬M; +?d M?Q p"v ?„M +ÁM T?€i ?B M i?•M i? +O KbM? bQ pÈB H-M id
M?B mX hQ`M i?•M çQÊ+ p bBM? b¢+? b)- i?"K +?Q +ÁM K M; i?2Q K°i KMB i?Æ

i` M M; Q`B +kM; ç½ çQÊ+ i? v ç´B bç+? b)X ošM H` #° v T?K+ i`„M; +| i? m +?d # çQÊ+ ç´B b M; +€B KÈBX

*® ;„M; M; ?B M; ç-m M?bM b M; # M i?b ?„M i?´v h`-M hQ hmv M ç M; `9+ p`Q i`Q K„ H +O M`M; ?B M `ä Mûi K i KÄBX

L`M; +,M #ªM F?-M; +| #Ä çB- K` pšM K°i KU+ î ç•v +?,K b|+ i X L`M; H` M[M?•M b|+ i X G9+ i`QÊ+ +kM; +?d +| G K ªQ L?B +MM; GB i .B K KÈB +?,K b|+ i M?Q M`M; +kM; F?-M; p bBM? i?•M i? `²B i? v ç´B v T?K+ +?Q i X J°i +ªK t9+ F?| i i`QM; HÁM; *Æ æ°M; H`K ?„M F?-M; F?ÄB ?²B iQÎM; HçB H9+ HBM? ?²M ? B M; Q` h9+ EBK «X

JbM? F?-M; #B i H` [m€ iU T?K ? v H` p¼M; ç°M; M[\ æ½ #B i `ä H` ç M; ç®B Kt +?¼M +¬M; FQ+? - M m M?Q F?-M; T?ªB #ÎB pb # M M; Q`B h`-M hQ hmv M K M; i? HBM? ?²M /mM; ?ÊT i?b 2 `^M; KbM? ç½ bÈK +? i #ÎB \*U+ >çM .QÆM; >Ä +O h K H` ?B M içB M`M; M^K Î # M +çM? KbM? M?QM; ?ÆB i?Î ´i J°+ i` M M; Q`B M`M; p G-M idM? HçB M`v- \*Æ æ°M; +ªK i?´v +Æ i? i?Q i?€B ?ÆM `i M?B m- Qi M?´i iQ` çÈM M?Q i`QÊ+ M[X

L`M; içB b Q HçB ç®B i®i pÈB i M?Q p`v- *Æ æ°M; i?´i F?-M; i? M`Q ?B m M´BX h`-M hQ hmv M iB T +`M KbM? M?^K K°i KK+ çQ+? ;b ç|X L?QM; b m F?B HBM? M?“M çQÊ+ ibM? v m K` h`-M hQ hmv M ç®B pÈB ?„M- pb i? K°i +?9i M; ?B M; î i`Q F?|BX E?-M; +| HÈB /KM; +MM; /U /šK- HçB +`M; F?-M; +¬M T?ªB M|B ç M KK+ ç M`v ç M i°i +MM; H` içB b Q\

E iW b m F?B GB i .B K +? i çB- *Æ æ°M; ç½ i?“i H•m F?-M; +| ioM? i€Q K` iU p` .B K F?B M +?Q ?„M +,M #ªM F?-M; i? idM? i€Q M?Q i`QÊ+ FB M[ - M m F?-M ç°M; çB +¬M; FQ+? h K h9+ EBK «X hW b•m i`QM; iB K i?S+ +O ?„M bÈK ç½ +| K /B i +?QM? #ªM i?•M KbM?X *?d +| iU ?Ov /B i +?QM? KbM?X >„M KÈB +| i? çB H

J†+ /M F?-M; #B i M`M; içB b Q HçB i?Q+? KbM?- M?QM; \*Æ æ°M; ç½ M; ?o F„ `² +O M`M; ;B®M; M?Q G K ªQ L?B i`QÊ+ FB K` i?-BX Pi M?´i- [m M ? i`QÊ+ K„ i ?¼+ bBM? p` bQ T?KX \*Æ æ°M; ç½ •K i?-K [mv i ç`M?- b m M`v M?´i ç`M? +?d T h`-M hQ hmv M pW ?Q`M K„ HçB iQ`M i•K iQ`M w #B m çç i ibM? v m b v ç„K +O +¬M H` K°i M K M?•M #bM? i?QÎM; +?„+ +?„M b) ç°M; i•KX \*Æ æ°M; imv i F?-M; H`KªM? ?QÎM; iÈB ibM? v m +O ?„M ç®B pÈB GB i .B KX æWM; M|B H` v m M; Q` p K°i M[M?•M F?€+ i?b ?„M M; ?o `^M; +kM; ç½ H`K +?Q GB i .B K #` i´M i?QÆM

h`çM; i?€B iBM? i?-M bQ b€M? pÈB H-M i`QÊ+ idM? HçB i?b i®i ?ÆM M?B mX *, +? K HU+ i`QM; +Æ i? - ?B M içB ?„M F?-M; i? +?mv M ç°M; i?•M i? +O KbM? M°B +O ?„M +| i? b) +`M; i? K M; ?B K i`¼M; X \*?d +| i? çª i?-M; FBM? Kç+? i`Q

æ•v H` K°i [m€ i`bM? i?®M; F?´H•m /`B- K†+ /M i?•M i? \*Æ æ°M; i`QÊ+ FB iWM; p` K€m `²M; +ªB içQ [m X L?QM; H-M i?QÆM; i´M M`v `´i M†M; - çª i?-M; FBM? Kç v m M?´iX E?-M; i? p°B p`M; t Q ç°M; çQÊ+ - M m F?-M; ?”m [mª t´m M?´i +?QM?

*| H) +ªK i?´v K HU+ i`QM; +Æ i? +O \*Æ æ°M; +| bU #B M ?| - h`-M hQ hmv M KbM? idM? HçB,

ó 5 *Æ æ°M; H½Q bQ- M; Q`B ç½ idM? HçB `²B\ô

”i KbM? M;²B /”v- h`-M hQ hmv M M„K +?†i i v \*Æ æ°M; - p K†i p mB KWM; ?ÄB iÈ \*Æ æ°M; içK i?ÎB çbM? +?d w MB K ç€M? b•m p`Q FBM? Kç+?- i?-M b„+ HçM? M?

ó*?9M; i ç M; î MÆB M`Q\ô

h`-M hQ hmv M M|B,

óL;`v ç| b m F?B h K h9+ EBK « iU #çQ- M; Q`B +kM; #` i`¼M; i?QÆM; X h +kM; p h K` içK i?ÎB F?-M; i? M`Q ç°M; ç`vX J v M?Î +| ooM? >^M; E?ªB i?O ?°- M?QM; H

i pšM F?¬M; i? M"Q F?¬B T?K+K HU+X Zm i?ìB ;B M i?"i H•m KÈB KB M +QĐM
FûQ i?•M i? +O M; QìB tm®M; M9BX L; QìB +| >Ä i?m°+ iQM?- i®+ ç° F?¬B T?K+
M? M? ?ÆM- i?"i p'i pª KÈB ibK çQÊ+ +€B ?mv i ç°M; M"v- i HB M çQ M; QìB p"Q
M, K M; "v M v `²BX J v K" >Ä M; mv M i® MÆB M"v `i M²M; ç"K- M m F?¬M; bÊ `^
K°i i?ìB ;B M M[KÈB +| i? F?¬B T?K+X L; QìB M m ç½ idM?- i?b ?½v /MM; T?QA
FB çB- M?Q p"v M; QìB KÈB +| i? F?®M; +? K HU+ çª i?¬M; FBM? K¢+? #` S ç¼

*Æ æ°M; +| +?9i FBM? M; ¢+ M|B,

óL; QÆB #B i FBM? K¢+? +O i #` S ç¼M; b Q\ô

h`-M hQ hmv M F?) KdK +QìB- /mM; M? M M; ?B M; MQÊ+ M; ?B M; i?"M? #WM; b
+ª K„i,

óG½Q bQ- M; QìB çWM; [m M- i +?QM? H" 'i J°+ ? J aQ M? 5 h`` HB m +?QM? H"
i ç|5ô

§5 L; QìB +| Km®M m®M; MQÊ+ F?¬M; \ h çB H'v MQÊ+ bm®B- `i iBM? F?B i ç|X>

oW M|B h`-M hQ hmv M pW +-K H'v K°i +€B #bM? M?Ä Î# M +¢M?- H¢B iW i`QM
` K°i +€B +?ûM M?Ä- `|i MY +?ûM `²B +~M i?"M çQ ç M F?|2 KB M; *Æ æ°M; X

*´ ?¼M; ç M; F?¬ F? M H¢B M?"M çQÊ+ K°i /ÁM; MQÊ+ K€i H¢M? i`"M p"Q- +ªK ;E
i?¬M *Æ æ°M; `mM; H MX h`QM; HÁM; ?„M F?¬M; F?ÄB tm'i ?B M K'v T?¬M +ªK
pW T?mM i`"Q F?¬M; H•m- #'i F€ MÆB M"Q M? K iQÆM; ç½ çB [m i?b M; v MQÊ
h`-M hQ hmv M +| i? H'v ` /ÁM; MQÊ+ K€i M?Q i? M"v- Qi M?'i M" M; +kM; T?ªB
çQÊ+X o bBM? i?•M i? +?Q KbM?- H9+ M"v +ÁM H'v MQÊ+ +?Q KbM? m®M; X E?
Q M?B m i•K HU+ KÈB +| i? H"K çQÊ+X G-M i`QÊ+ KbM? idM? H¢B F?¬M; M?b
ç M; çB ibK MQÊ+ +?Q KbM?X

l®M; K°i +?ûM MQÊ+ bm®B- iBM? i?¬M *Æ æ°M; i®i ?ÆM p" B T?¬M,

óhU i çª i?¬M; FBM? K¢+? i„+ M; ?)M H" çQÊ+ `²BX L; QÆB i`QÊ+ iB M im Hmv M
i`¢M; i?€B ?B M i¢B +O M; QÆB- +?Q /M Km®M ;B9T i +kM; F?¬M; i? çQÊ+ ç•m

h`-M hQ hmv M ç M; `i K i KÄB- K†+ /M L9B L?o J¢M hQ ;B9T *Æ æ°M; F?¬B T?
ç®B pÈB J°+ ? +O M" M; i?b H¢B F?¬M; i®i +?9i M"QX L, K M; "v *Æ æ°M; ?¬M K
F?¬M; M; ?d M; ÆB K" +?B m +® ?„MX *?Q iÈB H9+ p¬ +MM; K i KÄB KÈB M; O ;K+

E?) ;"i ç-m- F?|2 KB M; h`-M hQ hmv M H° ` K°i iB M; ¼i M; "Q KdK +QìB- M|B,

ó*Æ æ°M; G½Q bQ- M; QìB ç M; [m M i•K i b Q\ô

*Æ æ°M; F?) M?Qm K"v-

óG½Q bQ F?¬M; M M [m M i•K ?¼+ bBM? +O KbM? b Q\ô

h`-M hQ hmv M ?b ?b +QìB K°i iB M; - M|B,

óæQÆM; M?B M 5 æB m M"v H" çQÆM; M?B M `²BX h çB M; ?d M; ÆB K°i +?9i- M
çBX h? M?QM; F?¬M; M M M|M; p°B- +?ìiÈB H9+ i?•M i? +O M; QìB F?¬B T?K+
#'i M; ì5ô

oW M|B M" M; pW F?¬M; +?9i F?€+? F?Q M; ½ ç-m p"Q p` i`Q H9+ i`QÊ+ - b m ç|
H¢B- ?B M M?B M H" F?¬M; Km®M M; ?2 *Æ æ°M; +U imv iX "° /€M; FB i?"i bU H

Æ æ°M; KdK +QìB M; ?o i?¬K, ó¬ #û M; ®+5ô- +m®B +MM; ?„M +kM; F?¬M; M|B
imv i M" M; i?b +kM; T?ªB çÊB ç M H9+ i?•M i? ? B M; QìB F?¬B T?K+ H¢B `²B KÈ

aQ >Ä >¼+ oB MX

óL; QÆB M|B hmv M +¬M; +?9 p" *Æ æ°M; +MM; Î K°i +?¶\ L; QÆB t€+ ç`M? \ô

*?9+ .mM; M; ²B M; v M; „M T?Q b m #`M H"K pB +- i`-K ;B¼M; ?ÄBX

>B M oB M >•K b„+ K†i M;QM; i`¼M; ;"i ç-m,

óoB M i`QÎM;- H` /Q i [mªM Hw #'i HU+ KÈB /šM ç M +?mv M M;?B K i`¼M; M?Q i
+?9 - bÊ ``M; +?9M; i F?¬M; i? M`Q; BªB i?Q+? çQÊ+ pÈB ?Q`M; i?'i æ¬M; J°+ a

ó:BªB i?Q+? +€B ;b\ *| +€B ;b K` T?ªB ;BªB i?Q+?\ô

*?9+ .mM; M?bM ?„M `²B F?) +QÌB M|BX

>B M oB M >•K bYM; b®i- iW H9+ ?„M #€Q +€Q pÈB *?9+ .mM; i?b ?„M ç½ +ªK i?'v
.mM; M;?2 ?„M M|B hmv M +¬M; +?9 i€M; i?•M Î M9B L?o JçM hQ i?b ;B"i KbM?-
h`-M hQ hmv M Î +MM; pÈB \*Æ æ°M; i?b i?-M b„+ +O \*?9+ .mM; i`Î M M i? M? ioM
[m€ ç w ç M bU b®M; +? i+O p` hmv M +¬M; +?9 FB X

óoB M i`QÎM;5 hmv M +¬M; +?9 H` M[M?B bOM; €B +kM; H` M[M?B /mv M?'i +O
*?mv M M`v bÊ ``M; ô

>B M oB M >•K K†+ /M +U+ F€ +?€M ;?ûi *Æ æ°M;- M?QM; F?B hmv M +¬M; +?9
i`QM; HÁM; ?„M HçB i`M ç-v HQ •mX æ®B K†i pÈB M9B HY #°+ T?€i- ?ÆM i`,K M
i€M; i?•M i`QM; #B M HY X æB m M`v p®M ç€M; çQÊ+ ,M KWM;- /M b Q ççB ç b®
MX L?QM; i?•M T?"M +O h`-M hQ hmv M [m€ KS+ M?çv +ªKX J°i F?B æ¬M; J°+ a
i?b +?mv M M`v F?¬M; çÆM ;BªM +?d H` +?mv M `B M; i`QM; ?¼+ pB M M[`²BX
+¬M; +?9 iÈB ?¼+ pB M H` /Q p` .B i hmv i *?B M i?-M K M; i?2Q K°i i`,K M; QÌB
çQ`M ?° i®M; X E?¬M; M|B ç M æ¬M; J°+ æ Zm®+ T?ªM SM; M?Q i? M`Q- +?d `B
M`v +kM; çO K M; ç M T?B M iQ€B i?"i HÈM +?Q aQ >Ä >¼+ oB M `²BX

*?9+ .mM; +?"K `½B iW b m #`M H`K pB + çSM; H M- çB iÈB i`QÈ+ K†i >B M oB M

ó>B M oB M H½Q bQ- i b) tY Hw +?mv M M`v- M; QÆB F?¬M; +¬M T?ªB HQ H„M; X
` +?mv M ? v +?Q X \*?Q /M H` M`M; ç½ tªv ` +?mv M ;b i?b ç•v +kM; +?d H` K°i p
H` L K >Ä ç [m®+ +?S F?¬M; T?ªB æ¬M; J°+ ç [m®+X \*?Q /M tªv ` p'M ç ;b +k
G-M i?Q Hmv M M`v p i´M; i? K` M|B i?b pšM H` i?"M? +¬M;- M9B HY ç°i M?B M
M`Q çQ€M i`QÈ+ çQÊ+X L; QÆB i`Î p i`QÈ+ çB- i´M; F i i?"M? iQ+? H-M i?Q Hm
F?2M M; ÊB ?¼+ pB M içB ççB ?°B #B m /QÆM; M[- KQÌB M; `v b m b) i` Q; BªBX
pB M b) KÎ K°i iB + `QÊm ç†+ #B i- H M? +'K iYm i`QM; M; `v ç| içK i?ÌB ;BªB i`W

ó \ô

>B M oB M >•K M;Æ M;€+ M?bM *?9+ .mM;- iW i" M ç€v HÁM; ?„M bBM? ` +ªK ;B€
M?Q p"v K` oB M i`QÎM; +ÁM +| i? i`-K´M M?Q M9B- ?„M iU ?ÄB KbM? imv i ç®B
*?9+ .mM; iB T iK+ M|B,

óL m +| bQ T?K M`Q ç| ?ÄB i?b M; QÆB M|B +?Q #¼M ?¼ #B i +?mv M M`v ?¼+ pE
i? iB i H° [m€ M?B mX GĐ K v æ¬M; J°+ ç [m®+ +Y M; QÌB iÈB ?ÄB i?,K- M; QÆB
;†T i X L; QÆB çB çB5ô

ó.ç5ô

L?bM *?9+ .mM; F?ŠM; ç`M? M?Q p"v- >B M oB M >•K `®i +K+ +kM; i?Î T?"Q M? M
` F?ÄB T?ÁM; H`K pB + +O *?9+ .mM; X

L?bM >B M oB M >•K `ÌB çB- \*?9+ .mM; F?) KdK +QÌB- M m H` i?B M mv F?€+ i?F
T?mM i`Q i?b ç®B pÈB ;½ iB m iY *Æ æ°M; FB b) içQ i?"M? i?QÆM; i´M ;b +?S
+?Q /M i?•M i? M; •K KbM? i`QM; M? K iQÆM; +kM; F?¬M; i?"M? p'M ç ;bX *?d
Î +MM; +?¶ pÈB ?„M- imv i ç®B b) F?¬M; ;†T +?mv M M;mv ?B KX *?Q /M ;†T T?ª
M,M; HU+ T?B ?"M? S?QÊM; ok GQM; s` "B M +O *Æ æ°M; +?ŠM; H) +ÁM F?¬M;

h`-M hQ hmv M pW p`Q ?¼+ ç½ HU +?¼M *Æ æ°M;- i? +?Q M M *Æ æ°M; i`Î i?"
M`M;- +?mv M M`v *?9+ .mM; /o M?B M `i`ä ``M; X >„M +kM; i?m" M i?2Q iU M?B M
i` Q ç´B ;b pÈB *Æ æ°M; X "ÎB pb ?„M +?Q ``M; ç•v H` K°i +?mv M i®iX a m F?B GÈ
æ°M; Hm¬M M;"T +?bK i`QM; ç m i?QÆM; X o` hmv M +¬M; +?9 M`v M? M b„+ +k

>ÆM M[+ÁM H" K°i +QM M;QÌB +?•M +?QM?- H¢B H" +¬M; +?9 +O æ¬M; J°+ ç F?¬M; T?ªB *Æ æ°M; +| tSM; pÈB h`-M hQ hmv M ? v F?¬M; - K" H" h`-M hQ hmv ç #ªQ #®B +O ?„M ? v F?¬M; i?¬BX >„M +ªK i?'v pmB KWM; F?B M?bM h`-M hQ ?B p¼M; *Æ æ°M; +| i? #ÎB pb bU tm'i?B M +O hmv M +¬M; +?9 K" +| i? i?Q€i F FB X

*?ŠM; [m iQM? iW H9+ M9B HY #°+ T?€i iÈB M v +kM; ç½ [m€ KQÌB M; "v `²B- >I +€+ ?¼+ pB M [m v i`Î H¢B- i¢B b Q iB m iY i?9B *Æ æ°M; M"v pšM F?¬M; +| iBM +| i? pšM +ÁM Î i` M M9BX \*Æ æ°M; +?`m ç +?Q hmv M +¬M; +?9 HQm H¢B i` M [m M ? +O #¼M ?¼ ç½ iB M i? K K°i #QÊ+ `²BX hB m iY i?9B- M? M? H M F?¬B M"v ç M; +-M M;QÆB ç|5

eRyX *?QÆM; j89, *U hmv i > v "B m G°

h?Î T?`Q K°i ?ÆB- \*Æ æ°M; +?"K `½B KÎ K„i` X > B i`ÁM; K„i ç2M i?mB H¢B H|2 pÈB i`QÊ+ FB +`M; i? K i?•K i?9vX "av M; "v- +?d /MM; i?ÌB ;B M #av M; "v i?•M i? F?¬B T?K+X æB m M"v /o M?B M F?¬M; +?d H" #ÎB pb i?•M i? ?„M +QÌM; ?½MX J hQ hmv M i`Ê ;B9TX 'i J°+ K HU+ +O M" M; Hm¬M i`K #´ +?Q i?•M i? ?„M- b m F? ?ÊT H`K +?Q \*Æ æ°M; F?®M; +? K HU+ çª i?¬M; FBM? K¢+? #`i„+ M;?)M +`M; i M"v KÈB F?B ?„M F?¬B T?K+ i`QM; K°i i?ÌB ;B M M;„MX G9+ M"v- i?•M i? *Æ æ° T?K+- H¢B +ÁM iBM? iB M ?ÆM i`QÊ+ M?B mX •T HU+ +QÌM; ç¢B K" h K h9+ EB M;Î ç½ FQ+? T?€i` iB K HU+ iU i?•M +O ?„MX h`QM; [m€ i`bM? /mM; ?ÊT HBM +kM; F?B +?Q GBM? >²M hmv M Zm +O *Æ æ°M; i,M; p¼i- +?Q /M H" K HU+ ? v ;B M #av M; "v M"v ç½ ;B i,M; K°i +€+? `ä `M;X J" h`-M hQ hmv M +kM; +| çQÊ+ K HU+ +O M" M; K†+ /M F?¬M; i,M; H M M?B m H„K- M?QM; +?¶ i®i p T?QÆM; / +ÁM Km®M M?B m ?ÆMX J†+ /M M" M; H" GB i .B K i`¼M; bBM?- M?QM; b m F?B H" +O hmv M +¬M; +?9 X GBM? ?²M +O *Æ æ°M; K¢M? ?ÆM M" M; `i M?B mX a \*Æ æ°M; +® M?B M i,M; H M- K" h`-M hQ hmv M +kM; çQÊ+ i`Ê ;B9T `i HÈMX GB i,M; H M ;'T ç¬BX

óh®i [m€5 EBM? K¢+? `®i +K+ +kM; çQÊ+ çª i?¬M;5ô

*ªK i?K çQÊ+ K°i +¶ K HU+ F?´M; H² i`QM; +Æ i? *Æ æ°M; M?Q ç M; Km®M #°+ T ?QM; T?'M ?ÆM ?„M M?B mX

óªK ÆM5ô

G9+ *Æ æ°M; ç M; çª i?¬M; FBM? K¢+? i?b h`-M hQ hmv M Î T?Q b m ?„M /MM; H iQÆM; i`ÊX L?QM; H9+ M"v ?„M +kM; F?¬M; [m v M;QÌB H¢B- K" M;QÊ+ H¢B +?` KbM? +MM; h`-M hQ hmv MX

ó*Æ æ°M; G½Q bQ- M;QÌB F?B b Q p"v\ô

h`-M hQ hmv M ?ÆB b[M; bÌ- HBM? ?²M HB M H¢+ #` +„i çSi F?B M M°B i•K M" M; M *Æ ç°M; H„+ ç-m- M|B,

óh F?¬M; b Q5 h`-M hQ hmv M- M;QÆB +| i? M|B +?Q i #B i pb b Q M;QÆB H¢B i?'v i - M;QÆB F?¬M; i? M"Q #B i i +| im pB ;b- #ÎB F?B ç|i +?d H" K°i;½ iYm [ H" +¬M; +?9 +O æ¬M; J°+ æ Zm®+- K„M [ç M?'i i?B M ?¢X E?¬M; iÈB ? B KQA b€m KQÆB +'T- i?"K +?Q bQ pÈB i +ÁM tm'i b„+ ?ÆMX h F?¬M; `ä i¢B b Q H¢B i h`-M hQ hmv M F?) KdK +QÌB- M" M; +?O ç°M; çB iÈB i`QÊ+ M;QÌB *Æ æ°M; M;²E K„i K"m HK+ KÎ iQ M?bM +?,K +?9 p"Q *Æ æ°M; - €M? b€M; ¬M M?m Î ç€v K„i F?¬ :BÌ F?„+ M"v- i`QM; HÀM; M" M; ç M; M;?o ç M +?QM? H" M?[M; ;b K" KbM? ç½ +M i?"i Km®M M|B +?Q ?„M #B i- óh?B T H" GB i .B K +O +?`M; ç•v5ô

L?QM; M" M; H¢B F?¬M; i? M|B- pb M" M; F?¬M; Km®M ?„M ?bM? i?-M +•m /B i- M iBM? v m b v ç„K FB H¢B #MM; H M K°i +€+? M²M; M?B iX *Æ æ°M; i?2Q #ªM M,

?„M F?¬M; /€K M?bM h`-M hQ hmv MX >„M i?“i F?¬M; ?B m- i¢B b Q p` hmv M +¬
+ªK b•m ç”K pÈB KbM? ç M M?Q i? X æB m M`v p®M F?¬M; i? tm`i ?B M KÈB ç9M

ó*Æ æ°M; G½Q bQ- M; QÌB F?¬M; +-M T?ªB ?B mX oW i?`v M; QÌB i ç½ v m- i¢B
i`QÈ+ +?9M; i ç½ bÈK ç`M? ` T?¬M /mv M T?“M M`v- F?B i i?`v çQÈ+ M; QÌB i?
+? çQÈ+ KbM? M[X *?Q /M M; QÌB M|B i H` ?Q bB +kM; çQÈ+X .M b Q i +ª çÌB
/M M; QÌB F?¬M; [m M i•K i - i +kM; b) F?¬M; #Ä M; QÌBX L?`i ç`M? i b) çB i?2Q

*Æ æ°M; K°i H-M M[KÎ K„i ` - H9+ M`v €M? K„i +O ?„M ç½ H¢M? çB p`B T?¬M
+kM; F?¬M; T?ªB H` ?„M K¢M? K) ;Bª pÌ- K` H` H¢M? H)Q i?“i bUX “ÎB pb i`M; +ª
Hm¬M ?B M ` i`QM; ç-m ?„MX >„M /MM; T?QÆM; T?€T ç m HÁM; M`v T?OB b¢+?
hmv MX h?`v #B M ?| i`QM; €M? K„i +O *Æ æ°M; - h`-M hQ hmv M +?Êi b[M; bÌ-
H9+ i`QÈ+ \*Æ æ°M; +ÁM #bM? i?QÌM; K` H9+ M`v #¶M; M?B M H¢B tm`i ?B M #B
KÎ KB M; - i? M? •K +O ?„M `i #bM? ioM?- M?QM; +?QM? #ÎB bU #bM? ioM? M`v
hQ hmv M ç m M?|BX

ôh`-M hQ hmv M- i `i +ªK i¢M; QÆB ç½ Î ç•v ;B9T çÐ i ç®B Kti pÈB h K h9+ EBK
`i Qm i9- i?B M ?¢ ç M?“i K„ M[ +kM; F?¬M; T?ªB +?d H` ?Q / M?X L; QÆB +?ŠM
b„+ - i?B M T?9 Qm i9 K` +ÁM +| K°i i•K ç` i?B M HQÆM; X > i i?ªv M?[M; çB m ç|
b® M K M?•MX L?QM; i F?¬M; i? - #ÎB i H` K°i M; Q¢B H X :B[+?9M; i imv i ç
+?9i +kM; F?¬M; X h #B i H9+ HBM? ?²M +O M; QÆB /mM; pÈB i ?ŠM +kM; ç½ +
ç½ +| K°i M[M?•MX h`W M`M; ` - i`QM; HÁM; i F?¬M; i? +?S +| i? K #`i F€ B M
HÁM; i M`M; H` i`i +ª- +?Q /M M`M; ç½ +? i M?QM; Î i`QM; M°B i•K +O i - #`i F
i? i? v i? çQÈ+ M`M; X h`QÈ+ FB F?¬M; +| - b m M`v +kM; b) F?¬M; +|X *ª çÌB
çÌB FB T FB T- poM? pB M +kM; +?d i?m°+ p K°i M; QÌB H` M`M; i?¬BX E?¬M; M
F?¬M; +| #`i F€ F i [mª; b ç•mX L m M?Q M; QÆB F?¬M; Km®M #` i`M i?QÆM; - i?
#Ä çB w MB K i`QM; ç-m M; QÆB çBX L m M?Q p`v- +| H) +?9M; i pšM +| i? H`K #

h?•M i? h`-M hQ hmv M- M°B i•K +O h`-M hQ hmv M ç M; `mM `~v- M`M; `mM `~v
p¼M; +MM; i?®M; F?“- K` H` #ÎB pb ibM? v m +O ?„M /`M? +?Q M`M; X *Æ æ°M; F
p` hmv M +¬M; +?9 i`QÈ+ K„i M`v- i?“i ` +kM; +?QM? H` ç M; +U imv i # M; Q`B +
ç M; çSM; i`QÈ+ Kti ?„M K`X >„M M|B M?Q +?ûK çBM? +?ti b„i- +U imv i i?ŠM; i
H`K h`-M hQ hmv M iW #Ä- M; QÈ+ H¢B +ÁM H`K +?Q T?¬M ibM? v m M`v #MM; +?
h`-M hQ hmv M `mM `~v M|B,

óL m M`M; i ç½ +? i- i¢B b Q M; QÌB F?¬M; i? +?Q i K°i +Æ ?°B- +kM; +?Q KbM?
+| i? ;†T H¢B #° /€M; +O M; QÌB #•v ;BÌ- M?“i ç`M? b) F?¬M; Km®M ç M; QÌB T?
F?“ ç M M?Q p`vX L`M; M?“i ç`M? b) ?B p¼M; +| K°i M; QÌB +| i? i? v i? M`M; +?B
M; QÌBX æ M; QÌB +| K°i +m°+ b®M; pmB p K` ?¢M? T?9+Xô

*Æ æ°M; +QÌB- K°i MK +QÌB M; ¢Q M; ? +MM; i`M ç-v i•K w v m i?QÆM; ,

óL; QÆB M|B `i ç9M; - M m M?Q GB i .B K +O i +| i? M?bM i?`v i H9+ M`v- M`M
p`vX L?QM; w M; ?o +O M`M; +kM; F?¬M; i? ç¢B #B m +?Q +€+? H`K +O i X L`M
p - M?QM; +?d +| i? Î +MM; pÈB M`M; - i KÈB +?•M +?QM? çQÈ+ pmB p X L`M; ç
#B i i¢B b Q F?¬M; \ô

h`-M hQ hmv M F?¬M; +| H M iB M; K` v M H†M; +?,K +?9 M?bM *Æ æ°M; X *ªK t9
#MM; H M- i? M? •K +O ?„M i`Î M M HÈM ?ÆM ,

ô“ÎB pb #`i Km®M ?Q`M i?“M? M®i i•K M; mv M +m®B +MM; +O M`M; X E?B i•K M;
b) çB ibK M`M; X “i Hm”M H` M`M; ç M; Î MÆB ç•m- i +kM; b) çB ibK M`M; - H`K #

óL?QM; M`M; ç½ +? i`²B5ô

LQÈ+ K„i iW i` M Kti h`-M hQ hmv M F?¬M; M; WM; `ÆB tm®M; X L`M; H¢B i?`v çQ
M; “T i?QÆM; +ªK p` +¬ i`+? - M`M; i?`v çQÈ+ K®B i?•K ibM? K` ?„M /`M? +?Q KbM
H Q p`Q i`QM; H²M; M; U+ +O ?„MX

ó*?Q /M b m F?B +? i M`M; i`Î i?“M? [m, - i +kM; #B M i?“M? [m, çB ibK M`M; Xô

h? M? •K *Æ æ°M; ç°i M?B M i`-K tm®M;- i?-M b„+ +O ?„M +kM; i`Î M M #bM? i?
L?QM; +?QM? K°i +•m M|B #bM? i?°M 'v H¢B ;B®M; M?Q K°i i? M? i`¼M; +?Mv ?
h`-M hQ hmv MX

ó*Æ æ°M; *Æ æ°M; h Xi 5ô

h`-M hQ hmv M ç°i M?B M T?K+ i` M K†i ç'i F?|+ F?¬M; i?°M? iB M;X L; v +ª +?Q
çQÊ+ i•K ibM? +O KbM? #•v ;BÌ H°M?Q i? M°QX *?Q iÈB ;BÌ F?„+ M°v- M°M; KÈ
;B Q QÊ+ +O h?-M h° •+ H° F?| F?,M ç M +Ð M°QX

óau i`Ê ;B9T +O M;QÆB H-M M°v- i b) ibK +Æ ?°B i`ª H¢B +?Q M;QÆBX h ç½ M|
M;QÆB F?¬M; M M [m'v`-v i M[5ô

oW M|B tQM;- *Æ æ°M; ç½` F?ÄB ?mv i ç°M;- çSM; Î# M M;Q°B M?bM /½v M9B
F?¬M; Km®M H°K i°M i?QÆM; h`-M hQ hmv M- M?QM; ç m /°B F?¬M; #^M; ç m M;„
;b #^M; +S i`U+ iB T +U imv i M?Q p°v KÈB i®i +?Q M°M;X >„M H°K b Q K° #B i-
i?°K i?B i M?Q p°v F?¬M; T?ªB #ÎB pb ç m F?´- K° #ÎB pb H° +ªK ç°M;X

hB M; F?|+ +O h`-M hQ hmv M +°M; M;°v +°M; HÈM- iU ?² Km®M T?€i iB i i' i +ª
h°QM; K„i *Æ æ°M; ?B M H M K°i iB F?¬M; M?šM i•K- M?QM; ?„M +kM; F?¬M; +|
#ªQ M°M;X >„M Km®M ;BªB [mv i /Si F?Q€i p'M ç M°v- b m M°v çÐ ;†T T?B M iQ€
M?bM H M #-m i`ÎB + Q v M ioM? MÆB t - i°QM; HÁM; ?„M F?¬M; M;WM; H°K #°K

h?2Q i?ÎB ;B M iB M; F?|+ +O h`-M hQ hmv M /-M /-M M?Ä çB +?Q ç M H9+ ?Q°
pšM çSM; Î +Y ç°M;- ?„M ç M; çÈB h`-M hQ hmv M çB` X

_®i +K+ h`-M hQ hmv M +kM; iW i°QM; ?mv i ç°M; çB` - ? B p°M? K„i M°M; çÄ ?²M
+ÁM K M; i?2Q p°B ;B¼i MQÊ+ K„i i°QM; bm®i- p ¬M M?m K K v m M?bM [m H¢B
bBM? ibM? +ªK i?QÆM; v mX L°M; v M H†M; çB ç M b m HQM; *Æ æ°M; M?bM i?•
K„i M°M; F?¬M; F?ÄB M;•v` X \*Æ æ°M;- +?Q /M T?ªB i`ª ;B€ M?Q i? M°Q- i?B T
T?ªB v m i?•M T?°M ?B M i¢B +O i?B TX h?B T M?°i ç°M? T?ªB Î +?mM; pÈB +?°

ó*?9M; i i`Î p ?¼+ pB M i?¬B5ô *Æ æ°M; #bM? ioM? M|BX

óE?¬M;5 °•v ;BÌ +?Q i? i`Î p X *Æ æ°M; H½Q bQ- JK+ çQ+? +O M;QÌB F?B ç®B
;b\ô

*Æ æ°M; b[M; bÌ- ?„M +?°K`½B tQ v M;QÌB H¢B- i?°v #° /¢M; i°bm K M +O h`-M
i?b F?¬M; F?ÄB /ÌB €M? K„i b M; +?¶ F?€+X >„M i?W M?°M- p` +¬M; +?9 æ¬M;
?'T /šM +U+ F€ F?°M; H²- F?¬M; +?d #ÎB pb /mM; M? M ?Q°M K„+O M°M; H°K +?
F?€M; +UX J° b m F?B ? B M;QÌB /mM; ?ÉT HBM? ?²M +ªK ;B€+ °v H¢B +°M; `ä`
æ°M; +| w +?Q +QÌM; ç¢B- 2`°M; ;BÌ T?9i M°v ?„M ç½ F?¬M; i? iU F K +? çQÊ+

óh K h9+ EBK « ç½ iU #¢Q +? i- i +ÁM +| KK+ çQ+? ;b M[\ô

h`-M hQ hmv M H„+ ç-m- i v M°M; HB M iK+ #9M; ` K°v ç¢Q [m M; K M; K°m çÄ b°
æ°M;X L| M?Q K°i F?®B FBK F?Q ç½ K°i çB bBM? K M?- `ÆB i` M K†i ç'i T?€i`
K°i KªM? FBK F?Q ç m # i M i°M? F?¬M; +ÁM ?bM? /€M; ;b M[- M?QM; /QÌM; M
K°i +¶ F?Q i? M;¢Q M;? X æ| +?QM? H° M?[M; KªM? pÐ +O h?-M >Ä h?€M? oQ

óL;QÆB M?†i i' i +ª +?9M; p b Q\ô *Æ æ°M; ;B°i KbM? M?bM h`-M iQ hmv MX

h`-M hQ hmv M v M H†M; ;°i ç-m,

óh i°M; +°M; ibK çQÊ+ j8k KªM? M?Ä- b m ç| +°M i?°M ibK i? K #®M- M;K H-M M
KªM? M°Q ç•m5 *Æ æ°M; G½Q bQ- F?¬B ;B€T M°v +O M;QÌB F?¬M; #`M? K iQÆ
M°v ?šM H° b) ?[m /KM; pÈB M;QÌB5ô

_mM; ç°M;- i°QM; HÁM; H9+ M°v *Æ æ°M; i°°M M;°T +ªK ;B€+ °mM; ç°M;X J°i J°+
M?[M; KªM? M?Ä FBK F?Q # M i°QM; KB M; M9B HY b m F?B M9B HY #°+ T?€i H
+?d H° K°i +¬ #û F?¬M; iÈB ? B KQÆB im°B- H° HU+ HQÊM; M°Q ç½ ;B9T M°M; +?°

M?B m M?'i +?d +! i? KB M +QÐM; #ªQ p i?•M i? +O M" M; F?¬M; ç M M' B #` M
M?"T- M?QM; pšM bBM? `ªM? ?QÎM; i?"i HÈM ç®B pÈB M" M; X *?Q /M H" *Æ æ°M
+! i? ibK p K¶B K°i KªM? pÐ +O h?¬M >Ä h?€M? oQÆM; E?ªB p - M?QM; M" M;
+O M" M; ;B®M; M?Q H" KbM? pW H" K K°i pB + M?Ä #û F?¬M; ç€M; M! BX

*Æ æ°M; +® ç MûM M°B i•K ç M; `mM; ç°M; F`+? HB i- K°i +¶ +ªK; B€+ ç m HÁM; F
`½B bBM? `Î i`QM; HÁM; ?„MX *¬ #û M" v pb KbM? K" H" K M?B m +?mv M M?Q p"
`²B +ÁM H" K i' M i?QÆM; ç M M" M; X L°B i•K +„M `Si F?B M +?Q *Æ æ°M; i`-K K†-

L?[M; KªM? pÐ M" v ç®B pÈB *Æ æ°M; çQÆM; M?B M H" +¬M i?B i- +?d +¬M +! +?
+O >¶M æ°M >Ä i`QM; >¶M æ°M *?•mX F?¬M; +¬M i®M # Q M?B m i?ÌB; B M H"
.mM; >ÊT h?¬M h?m"i ` M Hmv M +?9M; i?"M? ?bM? H¬M M[X >B M içB ç®B K†i
#ªM F?¬M; #B i KbM? M M M! B +€B; b M[X

L?†i H M iWM; KªM? M?Ä i` M K†i ç'i /mM; M?"T p"Q i`QM; +Æ i? KbM?- .mM; >Ê
i?m ?²B ? i KªM? pÐ +O h?¬M >Ä h?€M? oQÆM; E?ªBX *Æ æ°M; M„K +?†i i v H
#û M" v `i M?B m `i M?B m555 S?¬M M?•M i bM? M" v ?„M M?'i ç`M? T?ªB i`ª- M r
.B K ?Q" M i?"M? i'i +ª i•K M; mv M i?b M°B i•K ?„M +kM; F?¬M; i? #bM? ioM? K"

h`¬M hQ hmv M çSM; K°i # M v M H†M; M?bM *Æ æ°M; i?m ?²B h?¬M >Ä h?€M? o
M" M; ç½ F?¬B T?K+ HçB bU çB K ioM?- i?"K +?Q i` M F?m¬M K†i K„ H +ÁM KdK

*Æ æ°M; ç M; #` M°B i•K +„M `Si K" €v M€v- +ÁM i`QM; M°B i•K M" M; H9+ M" v HçB
*Æ æ°M; +U imv i- M?QM; i?"i ` +?QM? H" i?´H° pÈB M" M; X L" M; iS+ H" h`¬M hç
.B KX L" M; H" K b Q +! i? iS+ ; B" M pÈB ?„M +?S\

J„i i?´v *Æ æ°M; i?m ?²B tQM; i'i +ª KªM? M?Ä #° F?¬B; B€T i?b h`¬M hQ hmv M K
M?B M *Æ æ°M; +ªK; B€+ çQÊ+ # M +çM? KbM? i`QM; M?€v K„i i`Î M M M! M; #ÁM
FBK [m M; +?! B K„i ?B M H M i` M #" M i v T?ªB h`¬M hQ hmv MX

E?B *Æ æ°M; i?´v FBK [m M; i` M i v h`¬M hQ hmv M- €M? K„i +O ?„M M?'i i?ÌB
FB H" K°i [mª +¬m K" m p" M; - FBK [m M; Î +?mM; [m M? M! M; QM; iK i?"M? K°i p
M?B i HQÊM; iW ç! iÄ ` F?B M +?Q M?B i ç° tmM; [m M? i, M; H M K½M? HB iX
/QÎM; M?Q Km®M iW i`QM; i v h`¬M hQ hmv M i?Q€i çB- K" M?B i ç° +O M! H" K i
tm'i ?B M p i?®M; F?´X

óJ m +¬K H'v- *Æ æ°M; H½Q bQ5ô

h`¬M hQ hmv M M? M? +?! M; çQ [mª +¬m p" M; FBK i`QM; i v iÈBX *Æ æ°M; i?2Q
M?"M H'vX

eRRX *?QÆM; j88, >'T h?m @ h'M *'T 5

E?¬M; +¬M h`¬M hQ hmv M; BªB i?Q+? çB m; b \*Æ æ°M; +kM; #B i çQÊ+ p"i i`QM
i? M; ?B M; ! +?9i M" Q- M; QçB i`W iBM? ?ç+? +O h K h9+ EBK «` i?b H" K; b +ÁM
HU+ *U+ >çM .QÆM; >Ä i?m¬M i9v- ?ÆM M[+ÁM +! F?ª M, M; +•m i?¬M; pÈB M?

@ J†+ /M h K h9+ EBK «iU #çQ- M?QM; F?®B iBM? ?ç+? M" v pšM F?¬M; #` ?Q ?ç
i9v K" M! im Hmv M +ª M; " M M, K M vX J†+ /M H¬M M" v +U+ F€KçQ ?B K- M?QM; K
ç½ ççi çQÊ+X *Æ æ°M; H½Q bQ- H9+ i`QÊ+ K HU+ +O M; QÌB +?Q F?¬B T?K+ i
HQÊM; +O M! +?Q M M F?¬M; +! H'v `X "•v; BÌ H" H9+ ?'T i?m M! `²B- +?¶ i®i +ç
i? +•m i?¬M; +MM; HU+ HQÊM; K†i i`ÌB- M! b) +!ªM? ?QÎM; `i i®i ç®B pÈB M; QÌ
M; QÌB M?'i ç`M? +! i? iB M i? K K°i #QÊ+ i`Î M M iBM? i?m¬M ?ÆM M[X

*Æ æ°M; FBM? M; ç+ T?€i ?B M- h`¬M hQ hmv M iU ?² F?¬M; #` KbM? +U imv i K
; QÆM; K†i Ko H +O M" M; i?"K +?Q +ÁM H° ` K'v T?¬M ?QM; T?'MX hB m +¬M Q
M; QÌB +! iQM? +€+? `m°i ç M; Q" B / - F?¬M; iBK F?¬M; T?´B +?S\

Uv M! B HQçB M; QÌB çÆM; BªM- i?"i i?" [m€ KS+XV

@ E?¬M; 5 h F?¬M; i? M?"M555

*Æ æ°M; [mª [mv i M|B,

@ h K h9+ h K « H" /Q +?9M; i +MM; M? m ç€M? +? iX L m M?Q F?¬M; +| M; QÆB
;B i çQÊ+ M| - bÊ`^M; H9+ M"v ç½ bÊK i€M; i?•M i`QM; #B M HY`²BX E?®B iBM
T?¬MX :B€ i` +O M| F?¬M; i? çQ ç K çQÊ+X

*Æ æ°M; +ªK ;B€+ KbM? MÊ h`-M hQ hmv M [m€ M?B m- F?¬M; i? M?"M•M?m +
h`-M hQ hmv M i`WM; ç¬B K„i ç T M?bM? „M- bU Ko H +MM; p iS+ ;B" M +O M" M
;B€+ F?¬M; i? M"Q F?€M; +U çQÊ+,

@ *Æ æ°M; H½Q bQ- M; Q|B +ªK i?`v p"i M"v +| Q+? HÊB ;b pÊB i F?¬M; \ *?Q M| p
i - K¶B M;`v +ÁM T?ªB iB m ? Q ç¢B HQÊM; K HU+ T?K i`Ê KÊB çQÊ+X æ®B pÊB
F?Q B H M; M|M; T?ÄM; i v K" i?¬BX L; Q|B F?¬M; T?ªB M|B M?"M•M iB M? +O i
Qi +kM; H" i?B m- i?B m M?B m +kM; H" i?B m- p"v i?b +| F?€+ ;b M? m ç•m\

*Æ æ°M; H„+ ç-m M|B,

@ E?¬M; çQÊ+5 E?¬M; ;BªB [mv i`ä +?mv M M"v i`QÊ+- i b) F?¬M; M?"M H`v iB
h`-M hQ hmv M F?) M?Qm K"v- M" M; bmv M; ?o K°i +?9i b m ç| ç°i M?B M €M? K„i

@ *| #B M T?€T`²B5 L?Q p"v çB- *Æ æ°M; H½Q bQ- M; QÆB ç€T SM; H"K K°i +?m
H Q +O i`²B- +| çQÊ+ ? v F?¬M; \ *?mv M M"v +kM; ? i bS+ F?| F?, M- Hm¬M [m
i`¼M; v m ?ÆM hBM? ?¢+? +O h K h9+ EBK « ç|X

*Æ æ°M; M; ?B ?Q†+ M?bM M" M; ,

@ L; QÆB M|B H" bU i?"i\ æ| H" +?mv M ;b\

h`-M hQ hmv M i?¬M #Q +Q|B K°i iB M; - M|B,

@ æQÆM; M?B M H" +?mv M`i i`¼M; v m- M?QM; ?B M i¢B pšM +?Q +-M H"KX *
b Q\ L m M; Q|B bÊ p"v i?b /mM; ?ÊT HBM? ?²M pÊB i H" +| i? #B i i H" F?¬M; M

@ E?¬M; +-M5

*Æ æ°M; F?¬M; +?9i /Q /U K" +U imv i ç M; ?` +O h`-M hQ hmv MX L m F?¬M; T?
imv i b) F?¬M; iB M ?"M? /mM; ?ÊT HBM? ?²M +MM; h`-M hQ hmv MX > „M #B i Kb
F?Q€B +ªK /Q HBM? ?²M /mM; ?ÊT ç2K H¢BX > „M imv i F?¬M; ?B p¼M; KbM? pb
L?bM #° /¢M; +?"i p"i +O *Æ æ°M; - h`-M hQ hmv M ?W K°i iB M; ,

@ L?€i ; M [m€ çB5 h ç€M; bÊ ç M M?Q p"v b Q\

J` çB m H"K +?Q h`-M hQ hmv M +?€M MªM +?QM? H" *Æ æ°M; H¢B ;"i ç-m ç²M;
b„+ çQÆM; M?B M M[+?SX

@ L; Q|B 555

h`-M hQ hmv M +,K iS+ HB + b M; *Æ æ°M; - M; Q|B M"v [mª i?U+ ç€M; ;?ûi [m€ ç
M" M; H¢B F?¬M; T?€i ?B M` +Æ +?SX

E?|2 KB M; *Æ æ°M; F?) KdK +Q|B- K†+ /M î i`QM; HÁM; ? „M i?Ov +?mM; pšM +
M?QM; ? „M F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M H9+ î +?mM; pÊB h`-M hQ hmv M- i`QM;
?ÆM`i M?B mX

@ L? M? H M- /mM; M?"T K HU+ +O M| p"Q M; Q|B çB5 h î +?¶ M"v +?|5

h`-M hQ hmv M iS+ ;B" M M|BX

*Æ æ°M; F?¬M; /Q /U M[- ? „M ;"i ç-m T?|M; M; Q|B H M- S?QÊM; ok GQM; s" "B M
> B +€M? b m HQM; ç" T K¢M? p"Q ?Q F?¬M; ç~v i?•M i? ? „M # v i?šM; H M çdM?

ç M ; - M K† i i` Ì B i ? b + " M ; H Ê B + ? Q p B + ? ' T i ? m i B M ? ? ¢ + ? + O h K h 9 + E B K « X >
h Q K Ê B p W T ? m M i " Q F ? - M ; H • m - > Ä M ; m v M i ® M² M ; ç " K i ` M ç d M ? M 9 B H ¢ B -
L ? b M i ? • M ª M ? * Æ æ ° M ; ` Ì B ç B - h ` - M h Q h m v M / M M ; b S + [m ª ç ' K M ? Ä + O K b M ? H
¢ Q M | B ,

@ * Æ æ ° M ; - + ? " M ; M ? Ê F „ + ? Q i - i p o M ? p B M b) F ? - M ; # Ä [m + ? Q + ? " M ; X * ? " M
p B M 555

. Q Æ M ; * ? • m E B K æ B m Î i ` Q M ; i v \* Æ æ ° M ; F ? - M ; M ; W M ; ` m M ; ç ° M ; - K † + / M # ª M
i ? S + X L ? Q M ; / M b Q M | + k M ; H " i B M ? ? ¢ + ? + O h K h 9 + E B K « - K † + / M H B M ? ?² M
M ? Q M ; p š M H Q m H ¢ B K ° i i B i B K i ? S + Î # M i ` Q M ; ç | - + ? Q M M M | + | ç ` + ? w p Ê B
L ? Q M ; i ? Ì B ç B K h K h 9 + E B K « + Á M b ® M ; + Á M F ? - M ; H " K * Æ æ ° M ; # ` i ? Q Æ M ; - p
+ | i ? H " K M M i ` Á i ` ® M ; ; b + ? S \

æ S M ; Î i ` M ç d M ? M 9 B - \* Æ æ ° M ; M ? b M H M F ? - M ; i ` m M ; - € M ? M „ M ; + ? | B + ? M ; +
i ? ` ; B € + + O ? „ M X o b F ? ® B i B M ? ? ¢ + ? i ` Q M ; i v M " v K " ? „ M b m w i M [# Ä K ¢ M ; - H
M " v ? „ M K Ê B # B i K b M ? ç ½ H " K K ° i ? " M ? ç ° M ; ` i ç € M ; ; B € X

E ? Q M ? + ? • M M ; ² B t m ® M ; - i ` M M ; Q Ì B \* Æ æ ° M ; T ? € i ` # ç ° M ; K H U + K ½ M ? H B
i ` Q Ê + M ; U + + O K b M ? - + ? " K ` ½ B M ? „ K ? B K „ i H ¢ B X

L ? ' i i ? Ì B - K ° i i - M ; € M ? b € M ; i W i ` M M ; Q Ì B \* Æ æ ° M ; T ? € i ` - F B K [m M ; M² M ; ç " K
i ? " M ? T ? € T i " M M ; Q M ; i K . Q Æ M ; > Ä X L ; v b m ç | [m M ; K M ; T ? € T i " M # W M ; b €
i ® " Q M ? > Ä i ` M ç d M ? M 9 B L ? o J ¢ M h Q ; B ® M ; M ? Q i ` , K b - M ; ç ´ p # B M H Q p
T ? € T i " M M ; Q M ; i K . Q Æ M ; > Ä b m H Q M ; ? „ M + k M ; i W i W + ? m v M i ? " M ? i ? • M ª M ?

h ? • M ª M ? F ? ´ M ; H² ; B ® M ; M ? Q i ? U + + ? ' i ç S M ; b W M ; b [M ; Î b m H Q M ; * Æ æ ° M ; - €
M ; Q Ì B H " K + ? Q i ? • M i ? > Ä . B K Z m • M o Q Æ M ; i ` Î M M ? M M ; i ` € M ; X

G 9 + i ` Q Ê + G B i . B K F ? - M ; + ? d / ¢ v + ? Q * Æ æ ° M ; F „ M , M ; + O > Ä . B K Z m • M o
o Q Æ M ; - ç² M ; i ? Ì B + Á M F K i ? 2 Q H B M ? ?² M H ¢ + ' M + O ? B ç ¢ B [m • M p Q Æ M ; X h ?
K ¢ M ? i ? b G B M ? >² M h m v M Z m + " M ; + Q Ì M ; ç ¢ B ? Æ M - ? „ M / - M / - M + | i ? ç B m ç ° M
? B ç ¢ B [m • M p Q Æ M ; - i ? " K + ? Q H " i ? - M ; [m H B M ? ?² M H ¢ + ' M + O ? ¼ K " + ª K M ? "
¼ M ? ¼ X

> B ç ¢ B [m • M p Q Æ M ; ç m H " i² M i ¢ B i ? € M ? + ' T - i Q Æ M ; ç Q Æ M ; p Ê B M ; k ç ¢ B i ? € M
H B M ? ?² M H ¢ + ' M + O # ¼ M ? ¼ i B M ? " M ? / m M ; ? Ê T i ? b * Æ æ ° M ; + " M ; + | i ? + ª K M
? ¼ ç ® B p Ê B ? B H Q ¢ B * U + > ¢ M > Ä . B K X G B i . B K ç Q H B M ? ?² M H ¢ + ' M + O # ¼
H " ` i i ? Q + ? ? Ê T p Ê B K b M ? X L ? ' i H " F ? B ? „ M T ? | M ; ` L ? " i L ; m v i • K . Q Æ M ; : B Ê B -
+ ? Q M ? + O p B + / m M ; ? Ê T H B M ? ?² M H ¢ + ' M ? B ç ¢ B [m • M p Q Æ M ; - i ' i + ª ç m i ?
G B M ? ?² M * Æ æ ° M ; + M M ; p Ê B H B M ? ?² M H ¢ + ' M + O ? B ç ¢ B [m • M p Q Æ M ; ? Á H
M ? " M H ' v ª M ? ? Q Î M ; i W H B M ? ?² M + O ? B ç ¢ B [m • M p Q Æ M ; - ç² M ; / ¢ M ; b U + Q M ;
ç Q Ê + H B M ? ?² M + O ? B ç ¢ B [m • M p Q Æ M ; i ? W M ? " M X

G 9 + M " v * Æ æ ° M ; ç S M ; Î i ` M ç d M ? M 9 B v M ? Q > Ä . B K Z m • M o Q Æ M ; i € B b B M ? -
Z m • M o Q Æ M ; + Á M ç € M ; b Ê ? Æ M X

æ ° i M ? B M * Æ æ ° M ; K Î ? B K „ i ` - i ` Á M ; K „ i + O ? „ M ç ½ ? Q " M i Q " M # B M i ? " M ? K
> ¶ M æ ° M * ? • m i W p ` i ` Q i ` Q Ê + M ; U + # „ i ç - m / B + ? m v M - i ? 2 Q H Á M ; # " M i v * Æ æ
F ? ® B i B M ? ? ¢ + ? X

h ' i + ª F B K [m M ; p " Q ; B Ì F ? „ + M " v T ? ª M ; T ? ' i M ? Q M ; Q M ; ç ¼ M ; H ¢ B - ? B ç ¢ Q M ; •
æ ° M ; T ? | M ; ` X E ? - M ; F ? Q i ` Q M ; T ? ¢ K p B / ½ v M 9 B L ? o J ¢ M h Q ç ° i M ; ° i M ; Q M ;
M ´ [m , / ` p M ; H M X L ; v b m ç | - i ' i + ª > Ä M ; m v M i ® M ? Q # ` K ° i + Æ M # ½ Q [m û i [r

h B M ? ? ¢ + ? + O h K h 9 + E B K « F ? - M ; M ? [M ; F ? - M ; i ? m M ? Ä H ¢ B ? Q † + i M p Ð - K
T ? b M ? i Q H M X h ` Q M ; M ? € v K „ i ç Q Î M ; F Q M ? + O M | ç ½ i , M ; H M ? B K û i - b m K ° i
? Q " M i Q " M / m M ; M ? " T p " i ` Q M ; F ? ® B i B M ? ? ¢ + ? M " v - F B K [m M ; M² M ; M † + + M M ; €

M? mX *| >¶M æ°M >Ä H" o¢M >Ä *?B L;mv M i`Ê ;B9T- #ªM i?•M iBM? ?¢+? +O
i?m°+ iQM?X G"K b Q +| i? M; ,M +ªM *Æ æ°M; ?'T i?m çQÊ+ \

æQ >¶M æ°M *?•m p"Q # M i`QM; iBM? ?¢+? +?QM? H" T?QÆM; T?€T +?QM? t€+
/B m M?'i +O *Æ æ°M; X "ÎB # M i`QM; iBM? ?¢+? +O h K h9+ EBK « ?"K +?S ?
+QÆM; - #ªM iQM? F?®+ HB iX J" *Æ æ°M; F?¬M; T?ªB çÆM i?m-M H" i?m°+ iQM
aQM; >Ä X .o M?B M ?„M +| i? i`U+ iB T ?'T i?m K HU+ # M i`QM; iBM? ?¢+?- M
p"v b) K M; ç M +?Q ?„M /B +?SM; X Zm€ M?B m *U+ >¢M .QÆM; >Ä - M?'i H" ?Ä
+MM; M?B i HU+ K†i i`lB- M m ?'T i?m F?¬M; i®i b) /šM ç M •K .QÆM; aQM; >Ä i
#ªM; - M; QÊ+ H¢B b) +| ?¢B ç®B pÈB *Æ æ°M; X

L?QM; ?„M H¢B /MM; >¶M æ°M *?•m iB M p"Q i`QM; iBM? ?¢+? ç iW iW ?'T i?m- M
?m®M; FB tm'i ?B MX >¶M æ°M >Ä +?QM? H" o¢M >Ä *?B L;mv M- *Æ æ°M; H'v
*U+ >¢M .QÆM; >Ä i`QM; iBM? ?¢+? #B M i?"M? •K .QÆM; *?B >Ä K" KbM? +| i
M?Q p"v F?¬M; i? M; ?B M; l +?QM? H" 'M i?Ä M?'iX h`QÊ+ K†i >¶M æ°M >Ä -iB
EBK « F?®M; +? +, M #ªM F?¬M; çO bS+ +?®M; +UX h? M?QM; *Æ æ°M; +kM; F?-
>¶M æ°M *?•m ?'T i?m K HU+ # M i`QM; F?®B iBM? ?¢+? b) bBM? ` i€+ /KM; M?

h`-M hQ hmv M HšM; H†M; çSM; Î ?mv i ç°M; +?l *Æ æ°M; - M" M; ?B m ?„M ?ÆM #
+| >¶M æ°M *?•m T?K i`Ê ?'T i?m iBM? ?¢+? M M b) F?¬M; tm'i ?B M #'i +S p'M ç
[m M i•K i'i HQ¢M- i`QÊ+ F?B \*Æ æ°M; ?Q" M i?"M? pB + ?'T i?m i?b i`QM; HÁM; M
ioM? çQÊ+ X

J°i H-M ?'T i?K H" i`ªB [m #ªv M; "vX

"ªv M; "v b mX o"Q H9+ b€M; bÈKX

h`-M hQ hmv M ç M; M; ²B Î +Y ç°M; - M" M; ç½ +?`m F?¬M; M' B ç M; ç`M? çB H M

L?QM; M" M; pšM +® MûM w M; ?o M"v H¢BX "ÎB pb M" M; bÊ bU tm'i ?B M +O Kb
?QÎM; ç M pB +im Hmv M +O ?„MX *?Q M M M" M; +S ç m F?' K" +?l çÊBX

"ªv M; "v- ç½ [m #ªv M; "v `²BX G'v K HU+ +O *Æ æ°M; p" i€+ /KM; +O >¶M æ°M *
tQM; `²B KÊB ç9M; +?S\ h`QM; iBM? ?¢+? +O h K h9+ EBK « K†+ /M +| F?¬M; Q
+kM; +?d H" iBM? ?¢+? K" F?¬M; T?ªB H" iQ" M #° K HU+ +O h K h9+ EBK «X S?-
+?d H" K°i #° T?"M K" i?¬BX

L; v i¢B i?lB çB K M" M; ç M; bmv M; ?o HmM; imM; i?b ç°i M?B M Î i` M #-m i`lB
M?Q b'K- h`-M hQ hmv M M; ~M; ç-m M?bM H MX L?'i i?lB M" M; M?bM i?'v çQÊ+ H

h` M #-m i`lB T?Q ç¬M; +?QM? H" K†i i`lB KÊB K¼+ - K" T?Q i•v K†i i`, M; p®M ç
H¢BX L?"i M; mv i +MM; iÄ b€M; - F?¬M; M; l +ª ? B H¢B +MM; tm'i ?B M Î i` M F?
+ªM? F€ /` ç M KS+ M"Q +?S\

hbM? +ªM? T?Q b m H¢B +~M; H"K +?Q M" M; F?B T bÊ F?¬M; i?¬B- i`QM; H9+ K
#-m i`lB ç²M; i?lB +?B m tm®M; K°i iB b€M; X J†i i`lB +?B m tm®M; [m M; K M;
H¢B +?B m tm®M; K°i i-M; bQÆM; i`QM; bm®i- KK+ iB m +O ? B Hm²M; €M? b€M
H" çdM? M9B L?o J¢M hQX

> B Hm²M; €M? b€M; M"v F?¬M; T?ªB H" K†i i`lB p" K†i i`, M; i?"i- +?9M; H" /Q K
L?QM; +?d +-M M?Q p"v +kM; çO ç F?B M M; QlB i ;B"i KbM? `²BX

h`QM; HÁM; h`-M hQ hmv M ç°i M?B M w i?S+ çQÊ+ K°i +?mv MX •M? K„i +O M" M
i?"M? pmB KWM; X æ°i T?€5 *Æ æ°M; ç°i T?€ `²B5

æ9M; H9+ M"v- iWM; i? M? •K ;B®M; iB M; `²M; M; •K p M; /`B i` M çdM? M9B L?
€M? b€M; ?°B iK i?b +ª /½v M9B L?o J¢M hQ +kM; M? M? +?l M; b€M; #WM; H M>

a m K°i F?„+ - h`-M hQ hmv M M?bM i?'v *Æ æ°M; pÈB i?-M i?€B bmM; K½M # v H
` - +ª M; QlB +S M?Q p"v HÆ HYM; Î ;B[ F?¬M; i`mM; X Í i`QÊ+ M; U+ ?„M- p-M; b

*?•m +`M; i? K +?| B K„iX J` [m M i`¼M; M?'i +?QM? H` i? iQ+? +O M| bQ pÈB i` H M ;'T ç¬BX

h` M M; QÌB \*Æ æ°M; HQm +?mv M K°i i-M; [m M; i?ªB F€ /`- F?B ?„M HÆ HYM; i` #ªM i?•M ?„M +kM; ç½ i`Î i?`M? K°i #° T?`M +O i?B M ç` X h` M #-m i`ÌB- K†i i` i?`M? F?mM; +ªM? b m HQM; ?„MX

h?B M iQÊM; /-M /-M F?¬B T?K+ H¢B #bM? i?QÌM; - *Æ æ°M; iW i` M i`ÌB ?¢ tm i?'v `ä ``M; - •K .QÆM; JB M i` M çdM? ç-m \*Æ æ°M; ç½ tªv ` #B M ?| p +?'iX

GK+ [m M #B M i?`M? h?'i [m M- i` M çdM? K†+ /M +?d +| MY pB M iBM? i? H|M; ç½ iQÊM; i`QM; +?Q \*Æ æ°M; `®i +K+ iB M p`Q +`T #`+ h?'i [m MX >„M M, K M v K iÈB ? B KQÆB ? B i m´B K`X h? K` ç½ i?m`M HÊB ç°i T?€ h?'i [m M- iW h?B M b +?B- ?„M +ÁM ?'T i?m iBM? ?¢+? +O h K h9+ EBK «- #ªM i?•M i?m ?Q¢+? çQÊ+ `i +`T #`+ +| i? bQ b€M? çQÊ+X h`-M hQ hmv M M?Q T?ªM; T?'i i?'v çQÊ+ i?B M i`

h`-M hQ hmv M T?€M çQ€M p¬+MM; +?QM? t€+- i?B M iQÊM; #` /šM ç°M; H` #ÎB b m F?B ?Q`M iQ`M ?'T i?m iBM? ?¢+?X J°i F?Ä iBM? ?¢+? i?-M i?9 K M; ç M + v m F?¬M; T?ªB H` ;B i, M; K HU+ iW +`T e d i, M; H M ç M dR- i`U+ iB T ç°i T?€ # i`¼M; ?ÆM M[ +?QM? H` /QÈB bU çB m +?dM? +O >¶M æ°M *?•m- #Ä [m ç†+ i æ°M; ç½ +?QM? i?S+ +| çQÊ+ M, M; HU+ +•m i?¬M; +MM; M?`i M; mv iX \*?QM? i¢ \*Æ æ°M; pW ?Q`M i?`M? K°i H-M i?, M; ?Q +O KbM?X L?QM; iW i` M K†i ?„M- i i?'v +| K°i iB b m M; bQÈM; M`Q +ªX

h?U+ HU+ +| K¢M? ?ÆM M[i?b i? M`Q\ E?¬M; +| GB i .B K Î# M +¢M? i?b çB m

eRkX *?QÆM; j8e, G½Q hY *| æO hQ *€+? E?¬M; \

*Æ æ°M; iW i` M F?¬M; i`mM; ?¢ tm®M; - çB iÈB # M +¢M? h`-M hQ hmv M p` #bM? M?Q ç®B pÈB +?mv M ç°i T?€ pW `²B +, M #ªM F?¬M; [m M i•K ç M- i?-M b„+ p¬+ @ \*?9M; i +kM; M M i`Î p ?¼+ pB M `²BX L; QÆB H` +¬M; +?9 +O æ¬M; J°+ æ p - +?d bÊ ``M; ?¼+ pB M b) ; †T T?B M iQ€BX

h`-M hQ hmv M +| +?9i #`i K½M- +?ŠM; H) ?„M F?¬M; i? bY ç´B i?€B ç° b Q\ JbM `²B- K` ?„M pšM +S i`Æ i`Æ M?Q K°i F?9+ ;¶ p`vX L?QM; +`M; M?Q p`v- +ªK ;B€+ i æ°M; H¢B +`M; i? K K•m i?m šMX >„M i`Î M M M?Q p`v +?ŠM; TªB +kM; #ÎB pb #ª L`M; H`K b Q +| i? pb bU +U i mv i +O *Æ æ°M; K` iS+ ;B`M\ GQ¢B i•K Hw K•m i ?Q`M? ?`M? Î i`QM; HÁM; h`-M hQ hmv M- H`K +?Q M`M; +U+ F€ i?®M; F?´- i?®M

hmv M?B M- M?[M; i?®M; F?´ M`v pšM iB T iK+ #` M`M; MûM +?†i i`QM; HÁM; - #`i ?B M i¢B M`M; pšM +ÁM çQÊ+ Î+MM; K°i +?¶ pÈB ?„MX æQÊ+ Î# M +¢M? ?„M- ç i`i +ª M?[M; i?S F?€+ +kM; F?¬M; +ÁM [m M i`¼M; M[X *?d +¬M +| i? H`K #¢M # i¢B ?„M pšM F?¬M; +?`m iB T M?`M M`M; - i?b h`-M hQ hmv M +kM; ç½ +ªK i?'v `

*ªK ;B€+ #`i K½M +O h`-M hQ hmv M H`T iS+ #B M K`i #ÎB K°i +•m M|B +O *Æ æ @ *?9M; i T?ªB M? M? +?| M; i`Î p i?¬B- ç i +äM; M; QÆBX

oW M|B- *Æ æ°M; pW tQ v M; QÌB- F?) ?¢ i?'T M; QÌB tm®M; X

h`-M hQ hmv M `2Q H M ç-v ?•M ?Q MX L`M; ?ÈM ?ÎM ?ªv H M HQM; ?„M- i?"K + i?¬ #¢QX .QÈB bU +?B m `¼B +O €M? K†i i`ÌB- ? B M; QÌB i`QM; ? B #° [m-M €Q i`¬M; ;B®M; ? i K°i ç¬B i bM? H[ ç M; ?Á i M i?`M? K°i i? X

*Æ æ°M; #`i ç„+ /o i? M M? `²B çSM; i?ŠM; M; QÌB H MX >„M pQÆM `°M; ç¬B +€ >Ä i?`M? K` # v çBX aÎ /o ?„M +?`T M?`M +äM; h`-M hQ hmv M M?Q i? M`v- /o M ç½ iB T M?`M i bM? +ªK +O M`M; - ç| +?d çÆM i?m-M H` ?„M Km®M K m +?| M; [m p`i mv i b„+ Ko M[ p¬+MM; ?'T /šM i` M M; QÌB- ç®B pÈB #ªM i?•M ?„M +kM; F?¬M aU F?`M i`QÆM; i`QM; HÁM; ?„M i?"K +?Q +kM; F?¬M; FûK H` # Q bQ pÈB H9+ çQ

aQ >Ä >¼+ oB MX G çQÌM; /"M? +?Q ?¼+ pB M M,K M?'iX

*?QM KQÆB +?QM ?¼+ pB M +O KQÌB " M +MM; pÈB +?QM ;½ +?O M?B K ç½ i" T i
p" h`-M hQ hmv MX >¬K M v H" çΦB ?°B F?2M i?QÎM; /"M? +?Q çÊi i?Q Hmv M iΦB
L; QΦB i`W hmv M +¬M; +?9 +| i? ç½ #` pMB H'T F?B M9B HY #°+ T?€i- H-M i?Q
M?bM HΦB K" M|B H" T?B i?QÌM; i?"M? +¬M; X E?¬M; M|B ç M [m€ i`bM? i?Q Hm
çB K b m F?B M9B HY #°+ T?€i- i`QM; i'M; b® K°i i`, K ?¼+ pB M- +| i? #bM? M
pB M ç½ +QB M?Q H" iQÆM; ç®B F?€ `²BX sù i p i®+ ç° T?ªM SM; - iΦB i?ÌB çB K
?mv p¬+MM; i®iX o T?-M *Æ æ°M; H½Q bQ +?O M?B K +O " M K°i- M; QΦB i`W M
[m M i·K /Á ?ÄB imM; iQ+?- M?[M; M; QÌB +ÁM HΦB ?-m M?Q ç m +?ŠM; i? K [m M
K" *Æ æ°M; HQm HΦB +?Q #¼M ?¼ +?d +| /mv H" M?'i bU #'i K½MX L; QÆB +? i i?
i?2Q hmv M +¬M; +?9 H"K ;b +?S\

J'v M; "v pW `²B- i·K i`ΦM; +O >B M oB M >•K ç½ /-M 'M ç`M? HΦBX L; QÌB +O
+?Q iWM; iÈB ;·v T?B M iQ€B +?Q ?„MX a m F?B M9B HY #°+ T?€i- #¼M ?¼ H" T
i`Î p - ?¼ iWM; +?çK i`€M pÈB p` .B i hmv i \*?B M h?-M h`-M GQM; L; çQ +O æ
GQM; L; çQ pW M; ?2 M|B hmv M +¬M; +?9 pŠM +?Q `ÌB F?ÄB M9B L?o JΦM hQ-
ibKX hW H9+ ç| ç M ;BÌ +kM; +?Q i?'v tm'i ?B M i`Î HΦBX

*| bU #ªQ çªK +O *?9+ .mM; pB M i`QÎM; - >B M oB M >•K +kM; F?¬M; +ÁM M; ?o
+| tªv ` p'M ç ;b- +kM; ç½ +| ?¼+ pB M +?`m i`€+? M?B KX :B®M; M?Q *?9+ .mM
>Ä ç [m®+- F?¬M; T?ªB H" æ¬M; J°+ ç [m®+X *?Q /M hmv M +¬M; +?9 +| +? i-
w Km®M K" i?-B5

G-M çΦB ?°B F?2M i?QÎM; M"v /Q >B M oB M >•K çSM; ` +?O i`bX h`QM; H çQÌM
+€+ H½Q bQ +MM; M; ²B K°i #`M- +ÁM HΦB H" +€+ ?¼+ pB M +O KQÌB # M- K¶B #

>B M oB M >•K çSM; H M- KdK +QÌB M|B,

@ >¬K M v +?9M; i KÎ çΦB ?°B F?2M i?QÎM; +?Q çÊi i?Q Hmv M iΦB M9B L?o JΦ
M"v- M; QΦB i`W K°i # M +€ #B i- #B m ?B M +O imv i çΦB ç b®+€+ " M +ÁM HΦB
K" >¼+ pB M ç½ ?S imv i ç®B b) çQÊ+ i?U+ i?BX a m ç·v- i imv M #® KQÌB ?¼+
i`QM; H-M i?Q Hmv M M"vX . M? b€+? M"v +?QM? H" F i [mª i'M; ?ÊT +O +€+ H½

@ >çM; KQÌB H" ?¼+ pB M * M? EBK ? .B T h?B M +O " M M,KX

@ >çM; +?QM H" ?¼+ pB M E, h?' ? oB M S?B aQÆM; +O " M b€mX

@ >çM; M?'i H" ?¼+ pB M * M? EBK ? J½ Zm-M +O " M ? BX

*S K¶B F?B >B M oB M >•K tQÈM; H M K°i +€B i M- +?¶M; ²B +O +€+ ?¼+ pB M ?
M m i M ç| HB M M' B H M K°i i`"M; iB M; ?Q M ?¬X h`QM; KQÌB +€B i M çQÊ+ M
+?ŠM; +| +€B i M M"Q- +?QM # M +ÁM HΦB ç m +| K°i i?"M? pB M çQΦi ;BªBX _B
i?S M?'i- i'M; +°M; +| ? B M; QÌB M^K i`QM; / M? b€+?- i€K p` i`Q +ÁM HΦB +?B ç

.U i?2Q ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM; - +?¶M; ²B +O +€+ ?¼+ pB M " M K°i ?ŠM H"
H½Q bQ M?'i KÈB ç9M; X L?QM; ?B M iΦB # M i`QM; H çQÌM; - hY h?-M hBM? p" -
M?QM; HΦB TªB M; ²B Î +?B + #`M ; -M p` i`Q +Y HÈMX

L; ?2 >B M oB M >•K imv M #® / M? b€+? KQÌB M; QÌB +| i?"M? iQ+? i?Q Hmv M i
K°i B M'v ç m F?¬M; iU +?O çQÊ+ K" tB i +?ti M„Ki v +O KbM?X

hY h?-M hBM? iWM; çΦB #B m +€+ ?¼+ pB M " M K°i #€Q +€Q i?"M? iQ+? H-M i?Q
M?QM; >B M oB M >•K i?"K +?Q M; v +ªM; ?2 +kM; F?¬M; i? K M; ?2 H'v K°i +•mX

ó*?O M?B K " M K°i *Æ æ°M; iU iB M ?"M? ç°M; - F?¬M; +MM; HB M ?B T ?"M? ç
çΦi çQÊ+ i?"M? iQ+? M"Q ?B m [mª- +?Q M M F?¬M; +¬M +| #'i F€ ?²B #€Q ;b i? K

æB m F?B M +€+ ?¼+ pB M " M K°i F?¬M; +€+? M"Q +?`m çUM; M' B +?QM? H"- b
hQ- #¼M ?¼ T?ªB çQÆM; ç-m pÈB bU ç®B tY HçM? M?ç i i`QÊ+ M v +?Q iWM; +
i`Î i?`M? i`Á +QÌB +O i`i +ª +€+ ?¼+ pB M ç²M; MB MX h?"K +?Q M; v +ª F?B çB
;•v F?| / ç®B pÈB #¼M ?¼X E?B #¼M ?„M; BªB i?Q+? KbM? ç½ iWM; ;B i +? i GK
F?B M ?¼+`M; M?"M i? K M?B m M?[M; i`M; +QÌB +?•K +?¼+X

@ h?¬M hBM?- i F?¬M; i? +?`m çQÊ+ M[ `²BX >B M oB M >•K HÊB /KM; +?S+ / M
K" tY ûT +?9M; i X >„M i?W /`T *Æ æ°M; H½Q bQ F?¬M; +| Î ç•v- ç2K ç€K ?¼+ p
i +? M ûT [m€ KS+ M?Q p"vX

L; QÌB pW M|B H" E, h?´? Gç+ .QM; X h m +¬ MQÆM; M"v ;B" M ç M M¶B çÄ #WM;
>-m h•M +ª ;B" M iB T HÌB,

@ *?ŠM; T?ªB H" ?„M + v +9 pb *Æ æ°M; H½Q bQ ç½ çQç i K' i p` i`Q +?O M?B K" M
M[- æQÌM; u Gmv M H½Q bQ HçB H" pÊ +O ?„M- iU M?B M +kM; T?ªB ?M i?2Q ?
" M # +kM; F?¬M; HB M ?B T +MM; K°i +?¶ pÈB +?9M; i - içB b Q #¼M ?¼ HçB
iQ+? \ >ÆM M[?¼+ pB M " M # +ÁM t T ?çM; i?S ? B\ Zmª i?"i ç9M; H" +?| K€ K
#¼M ?¼+ | ` +€B ;b\

@ æ m BK KB M; ? i +?Q i 5

hY h?¬M hBM? F?) [m€ iX >„M ;ä ;ä M; |M i v i` M K†i #`M- €M? K„i HçM? M?Q #, M
H) QX

G9+ M"v- >B M oB M >•K iB T iK+ M|B,

@ ob F?2M M; ÊB H-M i?Q Hmv M i?"M? +¬M; M"v- oB M i`QÎM; *?9+ .mM; ç½ T?
F?2M i?QÎM; i`QM; M; "v ?¬K M vX L; "v K B- M?[M; ?¼+ pB M çç i çQÊ+ i?S ?çM
i?QÎM; X >¬K M v ?¼+ pB M içK i?ÌB t| #Ä H M? +'K +?Q +€+ M; QÆB- +€+ M; QÆ
K°i M; "vX hmv M?B M +€+ M; QÆB +kM; M?È F„ çB M M"v +?Q i - #'i +S B +kM;
M?B mX E?¬M; M M ;B®M; M?Q ;½ iYm [m, " M K°i FB - M; v +ª KçM; +kM; #Ä Hç

*•m M|B +m®B +MM; +O >B M oB M >•K çQÊ+ T? i? K ;B¼M; çB m çª FQ+? ?`B
pB M # M F?€+ +QÌB H, M H°MX æB m ç| +`M; F?B M b„+ K†i +€+ ?¼+ pB M " M K

@ *€+ M; QÆB ç m M; ²B v M çWM; ç°M; 5

hY h?¬M hBM? ;¬K M? - `²B +?Ê i çSM; H MX >„M pÈB i v H'v K°i #bM? `QÊm i` M
ç-v p"Q +€B +?ûM i`QÊ+ K†i KbM?X æ•v H" K°i #bM? `QÊm +| M²M; ç° +U+ KçM?-
i`QM; i v K°i +€B +?ûM `QÊm HÈMX *?d `B M; K°i +?ûM +O ?„M ç½ H" K pÆB K' i M
/WM; HçB ç| - ?„M HçB iB T iK+ `| i`QÊm p"Q +?ûM +O >-m h•M M; ²B # M +çM?X

hY h?¬M hBM? •K i`¬K +¬K H'v ? B +?ûM `QÊm- #QÊ+ M? M? p T?Q #`M +O +€+

*€+ ?¼+ pB M " M K°i i?2Q #ªM M, M; +kM; çSM; H M- #¼M ?¼ ç m ?B m hY h?¬M h
içB i?ÌB çB M KÈB iU m i`QÎM; - KQÌB ?¼+ pB M M"v +ÁM ;B®M; M?Q H" KQÌB ?ç
[m€ i`bM? i?Q Hmv M içB M9B L?o JçM hQ- HçB i? K F?QªM; i?ÌB ;B M K" ?¼ T?
K¼B MÆB i`QM; ?¼+ pB M- i`i +ª ç½ F?B M +?Q #¼M ?¼ +?•M +?QM? i`Î i?"M? i
>B M oB M >•K `®i +m°+ ç½ H" K +?Q +€+ ?¼+ pB M " M K°i F?¬M; i? M"Q M?ŠM
hY h?¬M hBM? KB M +QÐM; +ÁM +| i? +® ;„M; #ªQ i`b idM? i€Q- ` , M ç2 M?[M; M
L?QM; ;†T T?ªB bU bd M?K+ [m€ ç€M; M?Q p"v- /M +| H" i?€M? +kM; F?¬M; i? M;

hB + `QÊm +?d pW KÈB #„i ç-mX hY h?¬M hBM? ?`M? ç°M; M?Q p"v M?`i i?ÌB H
+O K¼B M; QÌBX h`QM; H çQÌM; - K¶B K°i ?¼+ pB M ç m FBM? M; ç+ M?bM ?„M-
H" K ;bX

_`i M? M?- hY h?¬M hBM? ç½ M; ~M; + Q ç-m #QÊ+ iÈB p` i`Q #`M +O +€+ H½Q b
+çM? >B M oB M >•K i`WM; K„i M?bM ?„M,

@ hY h?¬M hBM?- M; QÆB Km®M H" K ;b\

hY h?—M hBM? +kM; F?¬M; #m²M ç w ç M æQÌM; u Gmv M- ?„M /MM; €M? K„i b€
 >•K- b m ç! ç2K K°i +?ûM `QÊm i`QM; i v Kbm? çQ iÈB i`QÊ+ K†i ?„M- H¢M? HMI
 @ *ªK i¢ >B M oB M H½Q bQ i`QM; H—M i?Q Hmv M M`v ç½ +?B m +® ç M ?¼+ pB
 iÈB FQM? M; `B K°i +?ûM `QÊm X
 E?B M!B ç M ? B +?[+?B m +®- ?„M +® ibM? ;^M ;B¼M; M?'M K¢M?X
 >B M oB M >•K HB + K„i M?bM ?„M- i?ªM M?B M M!B,
 @ Jm®M K!B `QÊm i b Q\ L; QÆB +ÁM +?Q çO iQ +€+?5 h`Î H¢B +?¶M; ²B +O M;
 h? M? •K +O ?„M `i HÈM- F?B M +?Q i`i +ª K¼B M; Q!B i`QM; H çQÌM; B +kM; ç
 hB M; +Q!B p M; M?'i i?!B M€Q HQ¢M ?ŠM H M- i?"K +?Q +€+ ?¼+ pB M +O +€+
 @ E?¬M; çO iQ +€+?- +9i i`Î p çB i?¬B
 a„+ K†i hY h?—M hBM? i`QM; M?€v K„i i`Î M M çÄ #WM; - +?ûM `QÊm i`QM; i v T?ª
 L; v b m ç! H` K°i +?ûM ç—v `QÊm K¢M? #'i M; !i¢i i?ŠM; p`Q K†i >B M oB M >•K5
 >B M oB M >•K i?•M H` +?O M?B K \* M?EBK ? - ?„M F?¬M; i? M`Q M; ?o iÈB pB +
 H¢B /€K /MM; `QÊm ?'i p`Q K†i Kbm?- M M M?'i i?!B #` ç' `QÊm F?„T K†i p` +`X
 çQÌM; +kM; i?2Q ç! K` ç°i M?B M /WM; H¢BX
 @ L; QÆB Km®M +? i\
 >B M oB M >•K p¶ #`M ç€M? —KX hW i` M M; Q!B ?„M K°i i—M; #¢+? [m M; +?!B K„i
 ;B! ?„M T?ªB +?`m F?m'i M?K+ ç M M?Q i? 5
 hY h?—M hBM? F?¬M; +?9i bÊ ?½B i`WM; K„i M?bM ?„M- +€+ ?¼+ pB M " M M?'i +
 F?Q i`QM; H çQÌM; iU M?Q ç¼M; ?ŠM H¢BX
 *•m M!B óL; QÆB F?¬M; çO iQ +€+?ô +O >B M oB M >•K H`K +€+ H½Q bQ M; ²B +M
 K`v- M?QM; ?`M? ç°M; +O hY h?—M hBM? +ÁM H`K #¼M ?„M +ªK i?'v F?B T bÊ ?
 æ9M; H9+ M`v- K°i i? M? •K H¢M? HMM; iW M; Q`B +Y H çQÌM; p M; H M,
 @ .WM; i v5
 >ÆM i`, K €M? K„i H`T iS+ ç m ç' /²M p ?QÈM; +Y H çQÌM; X *?d i?'v K°i M K- K
 p`QX "¼M ?¼ ç m K†+ K°i i?•M i` M; T?K+ K`m i`„M; - ?¼ iB i K`m #¢+ i` M €Q +`
 ç¬B +O ç¬B ibM? M?•MX L[iY çSM; ç! +?ŠM; T?ªB H` i?B M ?¢ ç i?"T Ko M[@
 hQ hmv M ? v b Q\ L; Q!B # M +¢M? M`M; - +kM; H` M; Q!B ç½ ?¬H M ? B iB M; ó.v
 h?'v ?„M ç°i M?B M tm'i ?B M- €M? K„i ;B`M /[ +O >B M oB M >•K +`M; i`Î M M`U
 +€+ ?¼+ pB M " M K°i +kM; i`Î M M M!M; #ÁM; i?2QX
 ó"¼M ?¼ F?¬M; +? i- #¼M ?¼ i? M?QM; +ÁM b®M; i`Î p \ô
 h`QM; H çQÌM; - i`i +ª +€+ H½Q bQ p` ?¼+ pB M ç m F?¬M; F?ÄB +! +?9i b[M; b!X
 *Æ æ°M; #QÈ+ M? M? ç M T?Q i`QÈ+ - iÈB p` i`Q #`M +O +€+ H½Q bQX >„M /V
 h?—M hBM? `²B M?`M M?¢i M?bM >B M oB M >•KX a m ç!- ?„M #'i M; ! [m v M; Q!B
 K†i hY h?—M hBM?X *€B i€i ç! K¢M? ç M M¶B hY h?—M hBM? T?ªB HªQ çªQ +ª i?•
 @ *Æ æ°M; H½Q bQ- M; `B \
 h'i +ª +€+ ?¼+ pB M " M K°i ç²M; i?!B i?'i FBM?X hY h?—M hBM? H¢B +`M; F?¬M;
 i`WM; K„i M?bM \*Æ æ°M; X >„M F?¬M; i? M`Q M; ! p` \*Æ æ°M; H½Q bQ K` #¼M ?¼
 p H¢B +! ?`M? ç°M; M?Q p`vX
 *€+ p` H½Q bQ F?€+ +kM; F?¬M; F?ÄB #` ?`M? ç°M; +O \*Æ æ°M; H`K +?Q b[M; b
 M? +?KB M; +Q!B H¢M? H)QX

eRjX *?QÆM; j8d, L;QÆB æ`M? G`K :b\

*Æ æ°M; M|B K°i +€+? i?°M M?B M,

@ hY h?–M hBM?– H”T iS+ tBM H¶B >B M oB M H½Q bQX G” ?¼+ pB M +O ?¼+ p
;b ;¼B H” i–M bQ i`¼M; ç¢Q ?°\

@ h F?–M; 5 h?U+ bU i F?–M; +| b BX >„M +,M #°M F?–M; tSM; ç€M; H”K H½Q b
p” hQ hmv M F?–M; +| î ç•v- M;”B +| #B i+?9M; i T?°B +?`m # Q M?B m Ov F?m’i
+?¼M F?2M i?QÎM; ?ŠM i’i +° ç m T?°B i?m°+ p ” M K°i+?9M; i KÈB ç9M;X L;”E
M;”B M?Q i? M”Q F?–M;\

hY h?–M hBM? ? B K„i çÄ YM;- MQÈ+ K„i M;•M M;’M M?Q Km®M +?°v` X •M? K„i
M?bM *Æ æ°M; +kM; #„i ç–m #B M ?| X o` H½Q bQ M? ?MM; H¢B çSM; i`QÈ+ iQ
;B€Q ?m’M hY h?–M hBM? ç½ F?B M HÁM; #¼M ?¼ /–M /–M i?’v M;m°B H¢M?X

@ æO`²B- i M|B tBM H¶B- M;QÆB M;?2 F?–M;`ä b Q\

oW M|B- *Æ æ°M; pW +?°T H’v +€M? i v ç M; +–K +?ûM`QÊm +O hY h?–M hBM
€T+? K½M? HB i i`mv M p”Q i`QM; ç–m hY h?–M hBM?X

hY h?–M hBM? i?2Q #°M M,M; HMB p T?Q b m K°i #QÈ+X J†+ /M ?„M F?–M; + K
+?mv M çQÈ+ GBM? >²M GU+ +QîM; ç¢B +O *Æ æ°M;- ç”M? +?”K +?¢K +9B ç–m,

@ *?Q i tBM H¶B M;”B- >B M oB M H½Q bQ5

J’v +?[çÆM;B°M M?Q i? - M?QM; ;–M M?Q ç½ /®+ ? i bS+ HU+ +O ?„MX h?”K +
K–B KbM?– K€m iQÆB i?2Q F?|2 KB M; M?Ä tm®M;X

@ h`–M hQ hmv M- /šM #¼M ?¼ i`î p +?¶ M;²B çBX

*Æ æ°M; H”K M?Q F?–M; M?bM i?’v bU i?®M; F?’ +O hY h?–M hBM?– ;B¼M; M|B

h`–M hQ hmv M +?O ç°M; FûQ i v hY h?–M hBM?– ç²M; i?îB ;”i ç–m` /’m pÈB M?[

@ h?2Q i i`î p +?¶ M;²B- K¼B pB + +| *Æ æ°M; H½Q bQ tY HwX

L m M?Q H9+ i`QÈ+- +€+ ?¼+ pB M ” M K°i +?d H” i?’v T?šM m’i i`QM; HÁM;- i?b
imv i p¼M;X G½Q bQ K” #¼M ?¼ FQM? v m i”M i`QM; i•K + M- F?–M; i? M;î H¢B

.QÈB bU /šM /„i +O h`–M hQ hmv M- +° ç€K ?¼+ pB M M?Q M?[M; +€B t€+ F?–M;

>B M oB M >•K ?W H¢M? M|B,

@ *Æ æ°M; H½Q bQ- M;QÆB /çv ç iY ;BÄB M?dX *?mv M M”v i M?’i ç`M? b) #€Q
tY T?¢i M;?B K F?„+ pÈB hY h?–M hBM?X

*Æ æ°M; H¢M? HMM; [mûi K„i M?bM ?„M,

@ sY T?¢i ?¼+ pB M +O i M?Q i? M”Q- F?–M; ç M HQÊi M;QÆB +| [mv M H M iE
oB M H½Q bQ M;”B M|B pÈB hY h?–M hBM?–`^M; ?„M F?–M; çO iQ +€+? KîB`QÈn

@ E?–M; b B5

>B M oB M >•K QÐM M;U+ ç–v M;¢Q M;? X

*Æ æ°M; ;”i ç–m- i`–K ;B¼M; ,

@ h? H½Q iY i +| çO iQ +€+? ? v F?–M;\

”’i M;î- +?ûM`QÊm i`QM; i v ?„M çQ¢i çQÊ+ iW hY h?–M hBM? ç°i M?B M pmM; H
ç”T i?šM; p”Q i`€M >B M oB M >•KX *?d M;?2 K°i iB M; ó”®Tô ;BÁM;B½ p M; H M
>B M oB M >•K #`K°i +€B i€i M”v +O \*Æ æ°M; ?’i iM M;` M;Q”B-`²B M†M; M`
_QÊm p” K€m iQÆB i`°M HšM M?’i i?îB M?m°K çÄ +° K†i ?„MX

@ *Æ æ°M; H½Q bQ 5

h'i +^a ?¼+ pB M " M K°i ç M; H-K HkB #QÊ+ çB ç m +?Q€M; p€M; ç M M;•v M;®+ +
;B¼M; M|B i?-K pÊB hY h?-M hBM?,

@ L;m M;®+5 *Æ æ°M; H½Q bQ ç€M? M;QÆB- H" bÊ M;QÆB #` ?¼+ pB M i`WM; T

L m M?Q pB + hY h?-M hBM? ?„i `QÊm H M M;Q|B >B M oB M >•K ç½ H"K +?Q i`i
K°i +€B i€i +O *Æ æ°M; /"M? +?Q >B M oB M >•K HçB +`M; H"K K¼B M;Q|B i? K
iWM; M;?o ç M- K°i +?O M?B K +?d H" K°i +QM K K2M i`QM; K„i #¼M ?¼- HçB /€
>•K- +?O M?B K * M? EBK ? - H" M;Q|B +| +¬M; FQ+? KçM? M?`i i`QM; +€+ +?O M

*€B i€i M"v K†+ /M F?¬M; bY /KM; K HU+- M?QM; HU+ ççQ HçB KçM? K) ç M M¶
i`€M; +O >B M oB M >•KX hW ç| +| i? i?`v çQÊ+ *Æ æ°M; ç½ p" M /KM; # Q M?B

@ *Æ æ°M;- M;QÆB H"K ;b ç|\

æQ| M; u Gmv M pW M?"Q p T?Q >B M oB M >•K- pW `®M; iQ ç-v iS+ ;B"MX

*Æ æ°M; pšM #bM? ioM? çSM; içB MÆB ç|- ;B®M; M?Q +?mv M pW t^av ` F?¬M; +
;B¼M; ç-v HçM? HMM;;

@ hY h?-M hBM? KçQ T?çK >B M oB M H½Q bQ- i ç½ #„i ?„M M|B tBM H¶B `²BX h
+O K°i ?¼+ pB MX h ç€M? ?„M K°i i€i- +QB M?Q i`WM; T?çi pb b B H-K +O ?„
M;Q|B M"Q +| i? H"K ?¼+ i`Á +O i Ov F?m`iX >B M oB M >•K- K¼B +?mv M M;ç
i? K ç wiÊB- #|B +,M #^aM M;QÆB F?¬M; tSM; ç i [m M i•KX L?QM; ?B M içB M;
ûT H M ç-m ?¼+ pB M +O i - p"v ç i i? v i? oB M i`QÎM; ;B€Q ?m`M M;QÆB K°i

G½Q bQ +€+ # M ç m M;•v M;®+X " Q +?2 H" +?mv M i?Q| M; ibM?- M?QM; ç•v H
FB m +?2 +?Î M?Q p"vX >¼+ pB M HÊT ?„M KÊB +?`m +?9i Ov F?m`i- ?„M HB M i
+?O M?B K K°i ? 5

L?[M; ?¼+ pB M " M K°i M;Æ M;€+ M?bM p T?Q ç|- J"m h?´ ? hW Gv M|B i?b i?"

@ h?Q€B K€B- i?B i H" b^aM; F?Q€B [m€ çB K"X *Æ æ°M; H½Q bQ iB m b€B [m€ çB

hY h?-M hBM? H9+ M"v KÊB F?¬B T?K+ HçB Mûi iBM? M? i`QM; ç¬B K„iX >„M M

@ J°i i€i M"v [m^a M?B M H" ç€M; ;B€5 L m *Æ æ°M; H½Q bQ +?Q i K°i i€i- `²B ç
i€i M[- i ç•v HB M K†+ bS+ +?Q H½Q bQ ç€M?5

h?Q E?B K #°i +Q|B,

@ L;QÆB +kM; çWM; çQÊ+ iB M M;?B K" çB F?Q2 K)X J°i i€i +O *Æ æ°M; H½Q bQ
`m²B\ *| i? b€M? pÊB F?Q HU+ H9+ i€i >B M oB M >•K ? v b Q\ E?¬M; çQÊ+- i +

@ E?¬M; +?Q T?ûT5

h`-M hQ hmv M H"TiS+ i`ÊM K„i M?bM M" M;- ;B¼M; M|B ç-v #€ ççQ,

@ *Æ æ°M; H½Q bQ H" +O i 5

"° /€M; F?~M i`QÆM; ç-v F?<sup>a</sup> €B +O M" M;- M?`i i?|B H"K iQ" M #° ?¼+ pB M " M K

" Q M?B m Ov F?m`i i`QM; M?[M; M;¬v pW [m +O #¼M ?¼ ç m i`¬B çB i`QM; iB
B +kM; ibK HçB çQÊ+ +^aK ;B€+ ?½M? /B M M?Q F?B imM; ?Q" M? b,M K i?9 i`QM
i?®M; F?Q€BX

>B M oB M >•K ç½ çQÊ+ æQ| M; u Gmv M /bm çSM; H M- K°i MY K†ipšM +ÁM i /ç
iWi`QM; KB M; #<sup>a</sup>v- i€K +€B ` ,M;X *?Q ç M H9+ M"v- ?„M pšM F?¬M; i? M"Q iBM
çB K *Æ æ°M; ` i v- ?„M i?"K +?Q F?¬M; i? M?bM i?`v `ä ç°M; i€+ +O *Æ æ°M;X

@ L;QÆB- M;QÆB /€K ç€M? i \

>B M oB M >•K i? m i?"Q çSi [m½M; ?ÄBX

æ°i M?B M *Æ æ°M; M?Q M KB M; +QÌBX æ•v H" H-M ç-m iB M F iW F?B ?„M iÈ
pB M KÈB i?`v ?„M +QÌBX \*?d +| çB m MK +QÌB i` M K†i ?„M HçB F?¬M; +| #`i +S
@ h ç€M? M; QÆB ç`v- M; QÆB H"K ;b i M"Q\

@ *Æ æ°M; H½Q bQ- M; QÆB F?¬M; M M [m€ ç€M; M?Q i? X

*?O M?B K " M iQ ç°i M?B M çSM; H M- €M? K„i M?bM *Æ æ°M; ç-v +,K iS+X L?[M
F?€+ +kM; `®B `Qi çSM; H M- M?bM *Æ æ°M; pÈB €M? K„i ç-v ç`+? wX "i F M?Q
+kM; H" H½Q bQ +O ?¼+ pB M- ?ÆM M[+ÁM +| ç¬M; çªQ +?9M; ?¼+ pB M MÆE
M|B ` M?[M; HìB M?Q p"vX

*Æ æ°M; ;BÆ i v H M +?d p"Q >B M oB M >•K- `²B HçB +?d +?d ` M; Q" B,
@ E?¬M; T?K+ b Q\ h Î# M M; Q" B +?ì M; QÆBX *€+ M; QÆB +kM; +| w FB M- p"v +
;B€Q ?m`M +€+ M; QÆB K°i +?9i ç•mX

h? M? •K +O ?„M imv i ç®B F?¬M; [m€ HÈM- M?QM; M?[M; HìB +O ?„M M|B HçB
çB KX

•M? K„i >B M oB M >•K i`Î M M i?•K i`-KX L?QM; #`i M; ì H" ?„M HçB F?¬M; iB T i
+ÁM ç€M? K„i ` €K ?B m +?Q æQìM; u Gmv M F?¬M; çQÊ+ T?€i i€+- `²B H†M; H
Q€M ç°+ +O ?„M H" +| i? M?bM ` bU iS+ ;B" M i`QM; HÁM; ?„M ç½ ççi iÈB +U+ ç
çQìM; - F?¬M; T?ªB MÆB ç ?„M +| i? T?€+ i€+ M?Q i? X *?Ì ç M F?B ` M; Q" B-
æ°M; M?" M H`v F?m`i M?K+ ;`T KQìB H-M- ;`T i`,K H-M bQ pÈB ?„MX

•M? K†i i`ìB +?B m `¼B F?„T i? Q i`QìM; X G9+ M`v ç M; H" ;Bì M; ?d ;B[#m`B i`C
MB M +`T F?€+ ç M; i" T Hmv M i` M #½B i"TX h?`v K°i M?|K M; QìB M, K M?`i MM M
?¼+ pB M ç M; Hmv M i" T +kM; M?Q K°i b® H½Q bQ çB M; M; [m F?¬M; F?ÄB iÁ

@ *Æ æ°M; H½Q bQ- M; "B [m€ imv i pìB X JÈB pW `²B i +ÁM iQîM; M; "B Km®M

h•M ok H M? HÈB ?Qç i #€i çB iÈB # M +çM? *Æ æ°M; - KB M; +QìB iQÆB `|BX L
+kM; t¬M; iÈB- ;B®M; M?Q [m-M iBM? OM; M; mv i p•v [m M? p` H½Q bQ M? ?MM

*Æ æ°M; [mûi K„i M?bM #¼M ?„M,

@ L?[M; M; `v [m F?¬M; +| i Î ç•v- +€+ M; QÆB +| Hmv M i" T L; k >"M? hQÆM; aB
F?¬M; \

hY h?¬M hBM? i?"M? i?"M? i?"i i?"i i`ª HìB,

@ L K ?¼+ pB M +?9M; i pšM Hmv M i" T #bM? i?QìM; - # M M[?¼+ pB M pb i?B
içQ i?"M? im-M ?Q" M M M F?¬M; Hmv M i" T çQÊ+- i? M?QM; +€+ M" M; pšM F?¬
M; `v ç m +?,K +?d im Hmv M K HU+X

*Æ æ°M; ;"i ç-m M?bM hY h?¬M hBM?,

@ oW `²B i ç€M? M; QÆB pb M; QÆB H"K b BX L; QÆB M?È F„- Km®M +?O ç°M; ç
T?ªB M?`i FQ+? i`i b€i ?Q†+ iQ" M /B M €T +? F?B M +?Q ?„M F?¬M; i? M"Q ;Q
çWM; M|M; p°B ` i v- p¼M; ç°M; M?Q i? `i / K M; ç M p¬ i" M T?B M iQ€B +?Q #

@ o•M; H½Q bQ- i #B i`²BX

"•v ;Bì hY h?¬M hBM? ç½ F?¬M; +ÁM MY T?¬M ç`+? w ç®B pÈB *Æ æ°M; - iQ" M #
HÁM; X

*Æ æ°M; p¶ p¶ #ì p B ?„M- i? M? •K ç½ ¬M ?Á ?ÆM `i M?B m,

@ *| i? /kM; +ªK çSM; ` - M; QÆB `i +| /kM; F?Q- ç€M; K†i M K M?BX

hY h?¬M hBM? M?bM *Æ æ°M; pÈB €M? K„i ç-v M; ç+ M?B MX h`QM; `M iQÊM; +O
+?Q # Q ;Bì F?2M M; ÊB B +ªX GìB F?2M M; ÊB ç| F?B M iU i?•M ?„M Mªv bBM? `
M„K +?†i HçB i?2Q #ªM M, M; X

G9+ M"v- i'i +^a K¬M bBM? p" H½Q bQ M,K M?'i ç½ çB iÈB i? Q i`QìM; `°M; HÈMX
i`Q i?b +?çv çB ibK pB M i`QìM; *?9+ .mM; #€Q +€Q ibM? ?bM?X *| i`ìB KÈB #B
T?€i i`B M ç M KS+ HQM; i`ìB ç'i Hî M?Q i? M"Q M[X

>B M oB M >•K pW T?mM ` K°i M;KK K€m S- pW +?d i v p T?Q *Æ æ°M; ,

@ *Æ æ°M;- i Km®M [mv i ç'm pÈB M;QÆB- F?¬M; K" M; bBM? iYX

E?|2 KB M; *Æ æ°M; F?) M? +? H M ç-v F?BM? i?QìM; ,

@ *€+ M;QÆB +MM; M? m H M çB5 B #'i K½M pÈB i ç m +| i? iB M H MX

>B M oB M >•K M?bM *Æ æ°M; ç-v Q€M ç°+- M?QM; ?„M F?¬M; /çB ç°i ç M M¶B
*| i? M;²B H M p` i`Q +?O M?B K * M? EBK ? +O aQ >Ä >¼+ pB M- #ªM i?•M ?
i?U+ ?¼+X *?Q /M H" i`QM; H9+ M|M; ;B" M- pšM +| i? ;B[HçB MY T?¬MidM? i€

>„M ?Q i b•m K°i ?ÆB- KMB K€m iQÆB i`QM; KB M; t¬M; H M M½Q +°M; H"K HY ;
?çMX h v T?ªB >B M oB M >•K çti H M # M ?¬M; - MÆB çti i[p"i i` M /•v HQM;
Hm²M; €M? b€M; #ç+ #MM; T?€i tmM; [m M? i?•M i? ?„M- F K i?2Q M?[M; •K i?
J°i #° €Q ;B€T K"m i`„M; H"TiS+ ?B M ` `²B M? M? +?|M; ¬K i`¼M H'v i?•M i? >B
T?ªB +O ?„M tm'i ?B M K°i i? M? i`¼M; FB K /"B ? B i?QÈ+- # M; M; +?WM; MY
#ç+ b€M; H| ?ŠM H MX

h v T?ªB >B M oB M >•K +-K +?„+ i`¼M; FB K- p) K°i pÁM; i`QM; F?¬M; i`mM; X
+?|B K„i tm'i ?B M F K i?2Q i? M? •K T?€i ` M?Q tû `€+? F?¬M; F?QX L; v b m ç
i`-K i?'T p M; H M- iW i`QM; F?¬M; ;B M ç°i M; °i tm'i ?B M K°i +QM K i?9 F?¬M
;-M ? B i?QÈ+X

æ| H" K°i ç-m iB m "€Q- iQ" M i?•M i`„M; M?Q imv iX h` M ç-m +| M?[M; p i H®K
p" M; iQ +?WM; M„K i vX E?Q iS+ KçM? K) +O M|M? 'i i?ìB F?B M M?[M; ?¼+ pB M
J'v p` H½Q bQ p" +€+ ?¼+ pB M ÎT?Q t M?bM iÈB # M M"v +kM; M; v iS+ F?„+ #

EBK hB M "€Q hmv i- K i?9 + 'T #ªvX

>B M oB M >-K +-K i`¼M; FB K i`QM; i v- T?|M; M;QìB H M çSM; i` M HQM; EBK h
+?®+- F?Q iS+ +O ?„M p" EBK hB M "€Q hmv i HB M ?Á i?°M? K°i i? - €T HU+ +
?¼+ pB M M,K M?'i çSM; tmM; [m M? Hm®M; +m®M; F?¬M; F`T HmB p T?Q b m
i` M i? Q i`QìM; ç½ çQÈ+ >B M oB M >•K ó/¼M / Tô i?°M? K°i F?m pU+ i`®M; i`ªE

*€+ H½Q bQ p" M?[M; K'v ?¼+ pB M #` ç~v HMB ç m #B M b„+ Kti F?B +?SM; FB M
KÈB ?ÆM ? B KQÆB im´B- +ÁM >B M oB M >•K ç½ [m im´B #®M KQÆB- H" + Q i
M[HçB bÎ ?[m i?'i; B B K i?9 +QìM; ççBX oW tm'i ?B M- ?„M ç½ Kt+ F?ªB ;B€T
` K i?9- +,M #ªM H" ?Q" M iQ" M €T çªQ i`QM; +m°+ +?B M bBM? iY pÈB *Æ æ°M; ,

h? M?QM; - F?¬M; M;QìB M"Q /€K iB M H M F?mv M #ªQ- F?¬M; B ?B p¼M; HY
+?mv M [m M;QìB KbM?X G9+ M"v- +| i? i?'v `ä `°M; ?„M ç½ iS+ ;B" M ç M +U+ ç

@ hQ hmv M- *Æ æ°M; H½Q bQ b) F?¬M; b Q +?S\

EBK hQ +| +?9i F?~M i`QÆM; - [m v b M; ?ÄB h`-M hQ hmv MX

h`-M hQ hmv M KdK +QìB H„+ ç-m, ,

@ u M i•K çB- F?¬M; +| pB +; b ç•mX

h?¬M i?9 h K h9+ EBK « +QìM; ççB M?Q p"v +ÁM F?¬M; i? ;B i +? i ?„M- M|B +?B
#bM? i?QìM; i`QÈ+ K„iX æ®B pÈB i•K i?€B +O *Æ æ°M; - +| i? M|B M" M; H" M; Qì
i?Q Hmv M içB M9B L?o JçM hQ H-M M"v- *Æ æ°M; ç½ /-M /-M çSM; H M iW i`C
ç2K K®B #B i?QÆM; +U+ ç° FB pMB b•m i" M ç€v HÁM; X oÈB i`çM; i?€B M?Q p"
K°i çB m; b ç| pb Zm M; JBM? L; k >"M? æçB GK+- +kM; H" ?Q" M i?°M? i•K M; mv M
GB i .B K i`QÈ+ ç|X

oB + HU +?¼M tmM; ç°i pÈB >B M oB M >•K p"Q H9+ M"v- imv i F?¬M; çÆM ;B^a
pB M " M K°i- K" KK+ çQ+? +?QM? H" ç H" T mvX *?Q ç M ;BÌ T?9i M"v- *Æ æ°M;
KbM? p"Q p`i`Q H½Q bQ +O aQ >Ä >¼+ oB MX o T?¬M >B M oB M >•K- ?„M +?
K" i?¬BX .M b Q +kM; /Q p` +?O M?B K * M? EBK ? M"v +| M?•M T?~K [m€ i²B- M
æ°M; +?Q +?„+ ç½ ?"M? ç°M; M?Q i? M"vX

h` M i? Q i`QÌM; - F?¬M; F?Q /QÌM; M?Q +¬ ç¼M; H¢B- +?d +| b„+ K†i *Æ æ°M; i`
>B M oB M >•K ç½ T?€i ç°M; i`M +¬M; X E K i?2Q K°i iB M; `®M; ;B" M KÆ ?²- EB
M? M? M?Q i?B K çB K- t¬M; iÈB *Æ æ°M; X

GQ¢B K i?9 EBK hB M "€Q hmv i M"v- M,M; HU+ +?B M ç'm +O #^aM i?•M F?¬M;
+?QM? H" i®+ ç° +O M|X J°i F?B T?®B ?ÊT +MM; pÈB J bQ- i®+ ç° M? M? M?Q +
[m^aiB M HmB- +¬M; i?O p MiQ"MX *QM EBK hB M "€Q hmv i M"v çQÊ+ >B M oB M
M,K- H9+ ?„M pW ç°i T?€ HK+ [m MX >„Mi`•M [mw +QM K i?9 M"v +ÁM ?ÆM iQM
HY #°+ T?€i- ?„M +kM; F?¬M; p" M /KM; ç M ç-m K i?9 M"v- +?Q M M H9+ M"v +|
i" M tQÆM; iOv ç®B pÈB *Æ æ°M; X

*?d i?`v EBK hB M "€Q hmv i +?Î >B M oB M >•K i` M HQM; t¬M; iÈB- i`¼M; FB K ?
K HU+ ;¬M M?Q ç²M; i?ÌB #°+ T?€iX _'i M?B m M; QÌB Î ç•v ç½ M?„K K„i H¢B- pÈB
K°i FQ+? +kM; F?¬M; i? +?`m M'BX

>B M oB M >•K ç½ /MM; iQ" M HU+ ç +¬M; FQ+?X æ-m "€Q hmv i #` M?`Q p T?Q
i`QM; +Æ i? ?„Mi`9i iQ" M #° p"Q i`QM; i`¼M; FB K- KQÊM F?Q i? ?mM; ?½M +O
M?Q H¬B çbM? p¢M [m•MX h`¼M; FB K /`B ? B i?QÊ+ T?€i` FB K [m M; /`B +?W
[m Mi` M çdM? ç-m >B M oB M >•K iÄ ` €M? b€M; K½M? HB i- +| i? i?`v KÆ ?²
+O "¢+? >` @ æ² æ^M; \* M? EBK ? tm'i ?B MX hQM? T?€ ?Q¢B- tmv Mi?`m +O K
?B Mi?` ` K°i +€+? `ä `M; X

EBM? M; ?B K i?U+ +?B M +O *Æ æ°M; T?QM; T?9 iÈB +Ð M"Q +?S\ >„M HB + K„i
EBK hB M "€Q hmv i i,M; +QÌM; K HU+- ?ÆM M[K HU+ ç| +ÁM ?Á +?mM; p"Q i®
FQ+? +O ?„M +| mv HU+ F?¬M; i?m ;b h'i a€i E„X

æ€M; iB +- M; QÌB ?„M ç®B ç-m H¢B H" *Æ æ°M; 5

G-M M"v- *Æ æ°M; [mv i ç`M? F?¬M; ;B'm ;B K i?U+ HU+ +O KbM? M[X L; v H9-
F?¬M; ç€M? p T?Q ?„M- i?•M ?bM? *Æ æ°M; +?Êi b€M; #MM; H MX .QÈB €M? K
M; QÌB- +^a M; QÌB *Æ æ°M; ;B®M; M?Q K†i i`ÌB ç M; #°+ T?€i` €M? FBK [m M; +?

J HU+ *U+ >¢M .QÆM; >Ä M²M; ç"K #¢Q T?€i i`QM; M?€v K„iX E?€+ pÈB >B M
M; QÌB *Æ æ°M; +?d # Q T?O i`QM; T?¢K pB +U+ ?¢M ;B[?„M p" >B M oB M >•KX
+? K HU+- ç° +? M? H +? ;B[?„M p" >B M oB M >•K ç½ F?¬M; i? /MM; H) i?QÌM

h`QM; L; k ?"M? - >Ä F?„+ EBK- .QÆM; >Ä F?„+ .QÆM; EBKX >B M oB M >•K p" H
i?m°+ iQM? * M? EBKX h`QM; M?€v K„i F?B \*U+ >¢M .QÆM; >Ä pW tm'i ?B M- i`
K) T?€i ?mv H`K i®+ ç° +O EBK hB M "€Q hmv i #` ;B^aK çB K°i MY X Gm²M; FB K
i`¼M; FB K i`QM; i v >B M oB M >•K i`QM; M?€v K„i +kM; #B M K'i p¬^aM? p¬imM

*?Q /M ç®B K†i pÈB ç®B i?O "€i [m M- i?m°+ iQM? €T +? +O *Æ æ°M; +kM; +| i?
ç¢B ;B^aK- ?m®M; +?B H" >B M oB M >•K +| +'T #" + K HU+ +ÁM FûK t ?„M\

•K .QÆM; JB M H†M; H) ?B M ` i` M çdM? ç-m *Æ æ°M; - #^av F?Ä hBM? KB M ? B
b€M; H|M; H€M?X GÁM; iBM +O >B M oB M >•K p®M ç M; #`M? i`QÊM; +U+ ç°- M
M"v HB MiQ" Mi?•Mi /¢BX a m K°i F?„+ - ?„M +?d i?`v i`QÊ+ K„i KbM? H|2 H M €
ç°M; /[/°BX G9+ i`M ioM? H¢B- i?b ç½ i?`v +´ ?¼M; KbM? #` K°i #`Mi v +SM; M?
HU+ i`QM; +Æ i? F?¬M; +€+? M"Q çB m ç°M; - +<sup>a</sup> ?¬ ?'T +kM; #` çbM? +?dX

>B M oB M >•K F?¬M; M?bM i?`v \*Æ æ°M; ` i v M?Q i? M"Q- M?QM; M?[M; M; QÌ
`M; X EBK [m M; pW #„M ` - i®+ ç° EBK hB M "€Q hmv i H" T iS+ ;B^aK K¢M?X L;

æ°M; M?Q K°i iB HQm [m M; p°M; `U+ T?|M; M; Q`B H M F?¬M; - iB T ç| HçB H°K F?¬M; p° #B M K'i i`QM; K„i K¼B M; Q`BX

J¼B M; Q`B +?d F`T M?bM iÈB ç| i?b #|M; /€M; +O ?„M ç½ #B M K'i X G9+ M°v Kk ç-m EBK hB M "€Q hmv iX *QM K i?9 i? 'i; B B +Q`M; ççB FB i?"K +?Q K°i iB M T?€i ` - #` K°i +QÈ+ +O \*Æ æ°M; ççT iW i` M F?¬M; `ÆB tm®M; - i`U+ iB T pMBb ç| - +€M? i v +O *Æ æ°M; ç½ F?| +?†i +´ ?¼M; >B M oB M >•KX EBK [m M; b€M; i? ?Ä /B K #®+ H M F?¬M; i`mM; - €M? K†i i`B i` M + Q iU ?² M?`FBK [m M; M M; `B ?ÆMX

h?•M i? >B M oB M >•K #` \*Æ æ°M; i`U+ iB T ç€M? `ÆB F?ÄB HQM; EBK hB M "€ +QM h? 'i; B B K i?9- HçB #` *Æ æ°M; ; BšK /QÈB +?•M i?"K +?Q F?¬M; +| +Æ ?°B

h'i +ª K¼B M; Q`B ç m M; •v M; ®+ - +?Q /M i`QM; HÁM; #¼M ?¼ i`, K bmv pçM iQM? + i`B M`QM; ?o iÈB F i [mª ?B M ` i`QÈ+ K„i M?Q p°vX

eR9X *?QÆM; j83, h`mv M h?®M; " Q *?2 E?mv i æB K5

h`QM; ?¼+ pB M- i?U+ HU+ +O >B M oB M >•K imv i ç®B çQÈ+ t T i`QM; KQ`B Hm¬M iU T?K `^M; KbM? `i KçM?X Zmª i?U+ ?„M +kM; +| M, M; HU+ ?°M; ç-m i`QM F?¬M; ?„M +kM; F?¬M; i? H°K +?O M?B K * M? EBK ? çQÈ+X .M b Q aQ >Ä >¼- h?B M * M >¼+ pB M- M M K bQ +| +`T #"+ GK+ [m M +kM; ç½ H° iQÆM; ç®B +Q` *?d F?¬M; M; `p` GK+ [m M J bQ M°v p° K i?9 i¼ F} +O KbM? HçB #` K°i i? M? KQÆB im´B +? T?K+ i`QM; M?€v K„i- i?"K +?Q M; v +ª MY çB K F?€M; +U +kM; M; Q`B +, M #ªM F?¬M; ? +?B M ç´m i?2Q FB m +¬M; i?O +?mv M ç´B- M; QÆB K i?Q`M; X

h` M i?U+ i - K†+ /M i?U+ HU+ ;B[ >B M oB M >•K p° \*Æ æ°M; imv +| +? M? H +? i? +? M? H +? HÈM ç M KS+ M?Q p°vX h'i +ª H° #`B pbi? ?B M +O *Æ æ°M; ç½ +O ?„M K° i?¬BX

h`QM; M?€v K„i T?|M; i?Q+? \*U+ >çM .QÆM; >Ä - iQ°M /B M €T +? K HU+ +O > +?°M M?B T iBM? i?¬M +O ?„MX \*?Q ç M F?B M° ?Ä +O \*U+ >çM .QÆM; >Ä /- pšM +ÁM +?Q ? i #°M; ?Q°M; M?bM p T?Q \*Æ æ°M; - ?„M +?di?°v i`QM; ç¬B K„i b€M; p°M; `U+ H|2 H MX æ M H9+ ç´M? i?¬M HçB i?b +K+ /B M ç½ #B M i?°M? M?

GBM? ?²M p° K HU+ ?Q°M iQ°M #` €T +? - F?B M +?Q p` +?O M?B K * M? EBK ? T?ªM F?€M; +kM; F?¬M; +| - i`QM; +?ÈT K„i ç½ `ÆB p°Q i v *Æ æ°M; X

@ >B M oB M 5

æQ`M; u Gmv M FBM? ?½B F m H M- ç²M; i?`B T?|M; KbM? p T?Q *Æ æ°M; X G9 hB M "€Q hmv i T?|M; p T?Q *Æ æ°M; i?b F?|2 KB M; ª +ÁM H° ` K°i MK +Q`B i >B M oB M >•K K°i +€B i€i H°K # v MY ?°K `M; +O ?„M- çB m ç| F?B M ª iS+ ;B°M oB M >•K +| i? ;B i +? i *Æ æ°M; - ª +kM; F?¬M; ? 2 M; çBX Zmv i ç´m H° +?mv M H° ?¼+ pB M +kM; F?¬M; i? M; ,M +ªM- M?B m M?°i +kM; +?d tY T?çi >B M oB M >Ä >¼+ oB M K†+ /M H° ?¼+ pB M i®i M?°i +O L K >Ä ç [m®+ - M?QM; pšM +¬M >B M oB M >•K p° ª- pbi? ª imv i ç®B F?¬M; bÊ ?¼+ pB M +?di`Q+?X h?`B çB K i`QM; M°B i•K ª i?"K +?Q +ÁM ç M; bmv iQ b) SM; T?| pÈB ?¼+ pB M M?Q i? M°Q

L?QM; +| B M; `F i [mª +m®B +MM; HçB #B M i?°M? ` M?Q p°vX h v T?ªB +O *Æ >B M oB M >•K M•M; #´M; H M + Q- #° F?ªB ;B€T K°m i`„M; +, M #ªM F?¬M; +| MY HU+ +O \*Æ æ°M; X \*K+ /B M i`QÈ+ K„i F?B M i`QM; HÁM; æQ`M; u Gmv M `®B M

æÈB ç M F?B ª t¬M; p°Q T?çK pB T?|M; i?Q+? K HU+ +O *Æ æ°M; - ª KÈB ?B m KbM? HçB i?m i?ªK #çB M?Q p°vX •T HU+ FBM? F?OM; +O *U+ >çM .QÆM; >Ä çªQ bmwi F?¬M; i? çSM; p[M; X J HU+ M|M; #ÄM; # ç°M; HçB +°M; H°K ª F?¬M; /

EBK p" F?„+ +^a J°+- J°+ ? K HU+ +O ^a ç SM; i`QÊ+ \*U+ >çM .QÆM; >Ä +O \*Æ æ i`Á +QìBX

@ h M?È F?¬M; H-K i?b KÈB pW `²B >B M oB M H½Q bQ ç½ M|B H" bBM? iY [mv \*Æ æ°M; [mûi €M? K„i p T?Q ç€K i?-v i`Á +?mM; [m M?- HçM? HMM; M|BX

L?bM €M? FBK [m M; K½M? HB i i^aM K€i iW i` M M; QìB ?„M- HçB +?SM; FB M •K K"m i`„M; ç2M i` M çdM? ç-m \*Æ æ°M; - K¶B K°i ?¼+ pB M p" H½Q bQ ç m M?Q M; pB M H9+ i`QÊ+ iWM; +?•K #B K *Æ æ°M; - #¼M ?¼ H9+ M"v K†i KkB t€K M; Qûi- H

@ æWM; ç°M; i?O 5 *Æ æ°M; H½Q bQ 5 sBM M; QÆB ?½v i? +?Q >B M oB M >•K æQìM; u Gmv M `®i +K+ +kM; +QB M?Q i?¬M; KBM?X E?B <sup>a</sup>t¬M; p"Q T?çK pB K HB M +<sup>a</sup>K M?"M çQÊ+ bU F?OM; F?B T +O i?m°+ iQM? €T +? X © ç½ +| K°i [mv +m°+ çìB KbM?- #îB <sup>a</sup>ç½ M?"M i?'v b€i +Æ H"m? HçM? i`QM; K„i +O *Æ æ°M; X

L m M?Q >B M oB M >•K ;B i *Æ æ°M; +ÁM +| i? +| +?9i T?B M T?S+ pb #` ?¼+ M"v- \*Æ æ°M; Km®M ;B i >B M oB M >•K i?b M; v +<sup>a</sup>K°i +?9i `„K +?| +kM; F?¬M; H" >B M oB M >•K iU KbM? M|B ` - ?ÆM M[ #° /çM; +O ?„M H9+ i`QÊ+ `ä`"M; H *| [m€ M?B m i?-v HšM i`Á H"K +?SM; M?Q p"v- *Æ æ°M; /M +| ;B i ?„M- +kM; F?-

*Æ æ°M; M?bM p T?Q æQìM; u Gmv M- b€i +Æ i`QM; K„i ç½ /-M /-M i?m HB K çB \*Æ æ°M; ç M; HB m KçM; /½v /K - +<sup>a</sup>K ;B€+ ?Qi i?Î F?¬M; i?¬M; M"v F?B M +?Q i?'v iY i?-M ç M; pšv ;¼BX L?QM; #'i Hm" M H" ?„M +| ;B½v ;BK M?Q i? M"Q i?b €T +? ?„M K°i +€+? iQ" M /B M- F?¬M; +€+? M"Q i?Q€i` çQÊ+X E?¬M; +-M *Æ æ +?d +-M ?„M +S M„K +´ >B M oB M >•K M?Q p"v i? K K°i H9+- +?„+ +?„M >B M oB pb M; ç i i?ÎX

@ *Æ æ°M; H½Q bQ- i tBM M; QÆBX aî /o >B M oB M >•K ç®B tY pÈB M; QÆB M?Q M; QÆB M; "v M; "v +?d #B i m®M; `QÊm- F?¬M; HQ /çv /¶ +€+ ?¼+ pB M- M?QM; H " M K°i KÈB F?B M +?9M; i ?ÆB 'K S+X *?mv M >B M oB M >•K H"K ç9M; H" [m€ ç€M; i°B +? iX sBM M; QÆB #Ä [m +?Q ?„M H-M M"v- +?9M; i M; mv M w b) H" T a m M"v b) F?¬M; K M; ç M T?B M iQ€B +?Q M; QÆB M[X

h? M? •K +-m F?~M +O æQìM; u Gmv M +U+ F€ #B i?B i- i`QM; K„i <sup>a</sup>i`"M ç-v bU L; ?2 M?[M; HìB p M tBM +O æQìM; u Gmv M- b€i +Æ i`QM; K„i \*Æ æ°M; KÈB iW i` F?ÄB ç-m EBK hB M "€Q hmv iX *QM h?'i ;B B K i?9 H9+ M"v KÈB M?' + çQÊ+ K²K i?Î iWM; M; KXX •M? K„i M| M; "T i`"M bU bÊ ?½B M?bM \*Æ æ°M; - K†i t€K K"v i?•M i? i?"K +?Q +ÁM `mM H M #-M #`iX

*Æ æ°M; iB M i v MûK >B M oB M >•K M?Q MûK K°i i?S ç² #Ä çB ç M i`QÊ+ K†i æQ >•K M; v H" T i?€Q Kk ;B€T ` - ?€ K²K i?Î H'v i?Î ç X J†i +O ?„M H9+ M"v ç½ T?b K"m çÄ iQKX æQìM; u Gmv M p°B çÐ H'v ?„M- i?-M b„+ i` M K†i `®i +K+ +kM; #m

G9+ M"v- i' i +^aK¼B M; QìB +| K†i içB ç•v ç m M?bM *Æ æ°M; pÈB €M? K„i ç-v FQ çQÊ+ K°i i? M? MB M KÈB ?ÆM ? B KQÆB im´B i? M?QM; ç½ çç i iÈB i?U+ HU+ h

h?'i [m M- ç•v +?QM? H" +QìM; ;B^a +`T h?B M aQ 5 h`QM; iQ" M #° aQ >Ä >¼+ M; QìB çç i iÈB im pB M?Q i? K" i?¬BX >ÆM M[- K HU+ K" *Æ æ°M; T?| M; i?Q +? #¼M ?¼ i? K F?| ?B mX "¼M ?¼ +kM; KÆ ?² çQ€M çQÊ+ ç| H" K°i HQçB ?Ä /B K- æBM? >Ä H" K"m H K- +ÁM K"m p" M; M"v H" HQçB ?Ä /B K ;b\ æWM; M|B H" +€+ +kM; +?Q +| M; QìB M"Q iWM; ;†T [m *U+ >çM .QÆM; >Ä 5

@ *?mv M ;b ç M; t^av ` \

h? M? •K mv M; ?B K +O *?9+ .mM; p"Q H9+ M"v +?Êi p M; H MX æ€K M; QìB M? çQìM; +?Q *?9+ .mM; p" +?O M?B K "QM? >Ä ? .QÆM; "dM? h?B M +MM; çB iÈB

*€+ ?¼+ pB M ç m +9B ç-m ?"M? H pÈB *?9+ .mM; - +€+ H½Q bQ +kM; FQM? +~M *?9+ .mM; î i`QM; ?¼+ pB M H" #'i F?^at•K T?çK- M; v +^a?Q" M; i?'i +O L K >Ä ç

+kM; T?ªB iÄ p i¬M FQM? p¨B T?¬MX

*?9+ .mM; [m,M; €M? K„i p T?Q EBK hB M "€Q hmv i ç M; [m€`¢Ti` M Kti ç'i- ?

@ *€+ M; QÆB `i çQÊ+ ç|5 o`Q i?ìB F?„+ ç¢B HK+ M; mv +'T M?Q p"v K¨ H¢B +ÁM
+| #ªM H½M? 5 *Æ æ°M; - +?mv M M¨v H¨ M; QÆB /Q M; QÆB H¨K b Q\

•M? K„i +O H½Q H¢M? HMM; M?bM p T?Q *Æ æ°M; - M?QM; M m M?Q H¨ M; QìB
M¨v M?`i ç`M? b) M?bM ` çQÊ+ i`QM; €M? K„i +O *?9+ .mM; +,M #ªM F?¬M; +| M

@ o•M; - i?Q H½Q bQ5

*Æ æ°M; +mM; FQM? ?¨M? H pÈB *?9+ .mM; X

óG½Q bQ\ô

*€+? tQM; ?¬ M?Q i? H¨K K¼B M; QìB +?mM; [m M? F?¬M; F?ÄB ?Qi K°i ?ÆB F?
.mM; ç†+ +€+? iB M p¨Q ?¼+ pB M- F?¬M; B #B i çQÊ+ H B H¨+? +O ?„MX G9+ M
K°i iB M; H½Q bQ- #¼M ?¼KÈB ?B m çQÊ+ K°i i?•M impB +O *Æ æ°M; +kM; F?¬
L; QìB i +,M #ªM H¨ ç iY +O pB M i`QîM; K¨5

@ *¬M; F? B M?B m HQ¢M i¨"i iU +O ?¼+ pB M- M; QÆB #B i b B +?Q \

*?9+ .mM; M; ?B K M; ?`i`€+? +SX

*Æ æ°M; ; "i ç¬m- b m ç| BK H†M; çSM; b M; K°i # MX *?d +| .QÆM; "dM? h?B M K
*?9+ .mM; ç M; ; B"i ; B"i- /QîM; M?Q H½Q ç M; +® MQM +QìBX

h?"i` M; v iW H9+ *Æ æ°M; +MM; >B M oB M >•K ç°M; i?O- *?9+ .mM; p¨ .QÆM;
*?ŠM; [m H¨ *?9+ .mM; F?¬M; p°B ` Kti K¨ çSM; iW t [m M b€i *Æ æ°M; X *?Q
F?¬M; +¬m iB M? - ?„M +kM; F?¬M; ç +?Q *Æ æ°M; ; B i >B M oB M >•KX "'i Hm" M
oB M >•K +kM; H¨ H½Q bQ +O ?¼+ pB M- F?¬M; +| +¬M; H Q i?b +kM; +| F?´ H Q

Zm [m M b€i- *?9+ .mM; pmB KWM; T?€i ?B M i M ?¼+ bBM? i?B M i¨B +O KbM?
K„i +O ?„M ç½ tm'i ?B M K°i +?9i bBM? +Æ- F?¬M; +ÁM i`®M; `¶M; ioM? K¨+? M
m®M; `QÊm M[X

G¬M [mv i ç'm M¨v iW ç¬m ç M +m®B ç½ bÈK +| K°i p` H½Q bQ #€Q +€Q pÈB *?9+
pB M +O KbM? K¨` Kti- +?SM; iÄ ?„M ç½ +?•M +?QM? ç2K KbM? i`îi?"M? K°i H

J„i i?'v +K+ /B M ç½ M; ½ M; k- *Æ æ°M; ç½ F?®M; +? çQÊ+ i•K iB M? +O KbM? +?
G9+ M¨v *?9+ .mM; KÈB /šM i?2Q .QÆM; "dM? h?B M ` i?m i?"Ti¨M +m°+X

L?bM #° /¢M; ó?®B H¶Bô +O *Æ æ°M; - *?9+ .mM; F?¬M; F?ÄB +QìB iQ i`QM; HÁ
ç½ F?¬M; +ÁM +€B #° Kti çQ ç€K M[`²BX

@ h®i H„K5 h'i +ª ; BªB i€M çB5 *?mv M M¨v *Æ æ°M; H½Q bQ M; QÆB TªB pB i k
T?Q /KM; i¨` HB m +O >B M oB M >•K H½Q bQ- i'i +ª ç m /Q M; QÆB ; €M? +?`m
Km®M iQ ç'm i?b` F?ÄB ?¼+ pB M K¨ ç€M?X Íi`QM; ?¼+ pB M K¨ ²M¨Q M?Q p"v

a†+ b[5 *S M?Q p"v H¨ tQM; ``*^K +O K¼B M; QìB ç M; ?B M /B M îMÆB M¨v ç n
ç'iX

J„i i?'v *?9+ .mM; #bM? +?•M M?Q p¢B- ? B i v +?„T b m HQM; `²B tQ v M; QìB #/
?¼+ pB M ç m M?bM M? m M; Æ M; €+X _®i +m°+ ?¼ ç½ ibK çQÊ+ +,M M; mv M i¢
pB M +O KbM? M?Q p"vX *?9+ .mM; pB M i`QîM; M´B / M? pÈB iQM? iB M? M¶M;
H¨ +€+ H½Q bQ- +?Q /M H¨ ?¼+ pB M ç€M? M? m i`QM; ?¼+ pB M- H½Q ç m M?'i
+?mv M +O *Æ æ°M; i?b H½Q H¢B +?d M¶B p¨B +•m çÆM; BªM `²B H"TiS + T?OB

*€+ ?¼+ pB M " M K°i i?"K +?Q +ÁM iU ?ÄB- F?¬M; #B i iQM? +€+? i?Q +? # Q +?
H½Q bQ +| TªB H¨ çQÊ+ i¨mv M i?W iW pB M i`QîM; ? v F?¬M; M[\ L?QM; *?9+
B +| i? /€K M¶B ; b ç•vX *Æ æ°M; +MM; >B M oB M >•K iQ ç'm- ?ÆM M[+ÁM H¨
çQ ` [mv i ç'm bBM? iYX L m i¨mv +Sm iÈB +MM; - i?b H¶B +O *Æ æ°M; +?d H¨ #

çQÌM; K" i?¬BX >bM? M?Q H" oB M i`QÎM; M; QÌB i pW KÈB ç M- +, M #ªM H" F?¬
 >ÆM M[*Æ æ°M; pW `²B +kM; F?¬M; ?¢ b€i i?O pÈB >B M oB M >•KX o"v i?b +Á
 L|B ç M +MM; i?b i`QM; i? ; BÈB J bQ M"v- HU+ HQÊM; KÈB H" +°B M; m²M +O i`
 HU+ HQÊM; imv i ç®B- i?b +ÁM B /€K iU çB ibK T?B M T?S+ +?Q KbM? M[\
 >B M oB M >•K p" æQÌM; u Gmv M M?bM M? m- ? B M; QÌB F?¬M; F?ÄB t'm ?' p" ; E
 HB M [m v ç-m #QÊ+ çBX L m M?Q F?¬M; T?ªB pb #¼M ?„M +| bS+ªM? ?QÎM; `i H
 ç½ +| M; QÌB #`M i€M `²BX
 G9+ M"v- €M? K„i +O +€+ ?¼+ pB M p" H½Q bQ M?bM *Æ æ°M; ç½ ?Q`M iQ`M #`i
 *ÁM i` M?Q p"v K" ç½ +| im pB h?`i [m MX æB m M"v +| w M; ?o ; b +?S\ E?¬M; i?
 p` \*Æ æ°M; H½Q bQ M"v i?"K +?Q \*?9+ .mM; pB M i`QÎM; +kM; F?¬M; i? b€M? çQ
 M; QÌB *Æ æ°M; ç½ F?¬M; ? +ÁM bU F?BM? i?QÌM; M[- K" ; Bì ç•v ç½ ç´B i?`M? F
 *€+ ?¼+ pB M " M K°i QÐM M; U+- ?½M? /B M t¬M; iÈB p•v *Æ æ°M; p"Q ; B[X "½
 M; WM; i® F?' pÈB *Æ æ°M; p M?[M; Ov F?m'i K" ?¼ T?ªB +?`m çUM; i`QM; M?[M
 h` M ; QÆM; K†i hY h?¬M hBM? pšM +ÁM /'m i v +O *Æ æ°M; HQm H¢B- M?QM; H
 T?'M K" ;`Q H M,
 @ *Æ æ°M; G½Q bQ- ?¬K M v i KÌB M;`B çB m®M; `QÊmX a m M"v i +ÁM i€B T?¢
 GÌB ?„M M|B M; ?2 +| +?9i #m²M +QÌB- M?QM; i`QM; HÁM; imv i ç¢B ç b® +€+ ?¼
 i? p`i`Q +O ?„MX
 *Æ æ°M; M?bM ?„M- b„+ K†i pšM H¢M? M?Q iB M,
 @ l®M; `QÊm i?b +| i? - #`i [m€ S?ªB H" i KÌBX
 L?[M; ?¼+ pB M " M K°i ç²M; i? M? ?Q M ?¬- i`QM; €M? K„i ?•K K° +O +€+ ?¼+ p
 [m-M iBM? OM; M; mv i- +MM; *Æ æ°M; #QÊ+ çBX U "Q, t5 tBM +?[FQ M`Q5 @ "
 ?² K" [m-M iBM? OM; M; mv i5 •M tBM +| K" ç-vXV
 ""i [m€ F?B *Æ æ°M; +MM; +€+ ?¼+ pB M pW `ÌB F?ÄB i? Q i`QÌM; - i?b .QÆM; "o
 @ *Æ æ°M; - pB M i`QÎM; ibK M; QÆBX
 *Æ æ°M; ;"i ç-m M|B pÈB +€+ ?¼+ pB M,
 @ *€+ M; QÆB i`Îp HÈT +?Ìi X h`QM; F?QªM; i?ÌB ; B M M"v F?¬M; çQÊ+ t Q M?½
 T?€T i`"M +?Q i X
 @ .¢5
 L; Q¢B i`W h`¬M hQ hmv M- M?[M; ?¼+ pB M F?€+ H"TiS+ ç€T SM; X oÈB M?[M; I
 +?2 `i F?¬M; i®i- M?QM; M?[M; ?¼+ pB M M"v H¢B pb ?`M? ç°M; # Q +?2 +O *A
 T?K+X J†+ /M *Æ æ°M; +?d ?ÆM #¼M ?¼ p" B im´B- M?QM; Îi`QM; K„i #¼M ?¼- *
 pW H" i?¬M iQÊM; +O ?¼X
 *Æ æ°M; çB i?2Q .QÆM; "dM? h?B M iÈB T?ÁM; H"K pB ++O *?9+ .mM; X oW #Q
 bYM; b®i #ÎB >B M oB M >•K p" æQÌM; u Gmv M ç½ iÈB i`QÊ+ ?„MX J°i # M K†i +
 ?9T- +, M; T?²M; M?Q [mª #QÎBX G9+ M"v- æQÌM; u Gmv M ç M; M|B ; b ç| pÈB *?9
 æ°M; çB p"Q HB M `i M? M? M; WM; H¢B F?¬M; M|B M[X
 @ h®i H„K- ? B M; QÌB +€+ M; QÆB +kM; çWM; +`m M?`m M[X *Æ æ°M; ç½ çQÊ+ i
 Îi`QM; ç¢B ?°B #B m /QÆM; H¢B ç€M? M; QÌB\ L; QÆB M?'i ç`M? T?ªB +?Q >B M
 *?9+ .mM; +| +?9i M; Q`B +SM; i`QM; K K M|B pÈB *Æ æ°M; X
 *Æ æ°M; `i i?¬M; KBM?- ?„M M?bM €M? K„i +O *?9+ .mM; K" F?¬M; F?ÄB +QÌB
 H) KbM? +kM; +| iQM? +€+? # Q +?2 ; B®M; M?Q H½Q bQ b Q\ >„M F?¬M; iBM #•v
 +?mv M ?„M ç€M? >B M oB M >•K Î ç¢B ?°B #B m /QÆM; X G9+ M½v çSM; i`QÊ+ ç

bQ- *?9+ .mM; F?¬M; ? +?d i`Q+? ?„M çB m ;b- #•v ;Bì Î ç•v KÈB M|B ` - ç•v F?-
+€B ;b\

h`QM; F?B ç|- pÊ +?²M; >B M oB M >•K ç9M; H` m'i S+ K` F?¬M; M|B M M HÌBX

@ G½Q bQ- ç€M? M;QÌB H` i F?¬M; ç9M;X L?QM; >B M oB M H½Q bQ ç®B pÈB H-
JçM hQ ç€M? ;B€ `i #`i +¬M; - ?ÆM M[+ÁM pk M?K+ ?¼+ pB M +O i X L m M?Q i
pB M- b m M`v i TªB H`K H½Q bQ M?Q i? M`Q ç•v\

h? M? •K *Æ æ°M; `i #bM? ççK- F?¬M; K M; i?2Q #`i F€ ibM? +ªK +€ M?•M M`QX
K` M|BX

*?9+ .mM; M?bM p T?Q >B M oB M >•K p` æQÌM; u Gmv M ?ÄB,

@ *| +?mv M M?Q p`v b Q\

æQÌM; u Gmv M +ª ;B`M M|B,

@ .o M?B M H` F?¬M; +|- ç€M? ;B€ +O +?9M; i ç®B pÈB ?¼+ pB M H` imv i ç®B
+O #¼M ?¼ +,M #ªM H` F?¬M; +| iQ +?`iX

eR8X *?QÆM; j8N, æ´ *m°+ @ L,K æ'm oÈB > B JQÆB5

@ sBM ?ÄB æQÌM; u Gmv M H½Q bQ- M;QÆBKm®M ?ÄB i?,K [m€ i`bM? F?ªQ ?ç-
pB M +O i pW +?Q i ? v- +€+ M;QÆB i?"K +?Q M; v +ª +?Q #¼M ?„M K°i +Æ ?°B
+|X *€+ M;QÆB /U p`Q +€B ;b K` T?€M ç`M? ?¼+ pB M HÈT i +| çç i çQÊ+ iQ +€+
/€K +?„+ `^M; - ?¼+ pB M HÈT i H` M?[M; ?¼+ pB M bm`i b„+ M?`i H-M M`vX L m
çQÊ+ p`Q +MM; " M K°i- +?Q /M i H`K H½Q bQ +O #¼M ?¼ F?¬M; i®i H„K- M?QM
F?¬M; +| M,M; HU+ ;b b Q\

æQÌM; u Gmv M ,p`Q bU +| K†i +O \*?9+ .mM; içB ç•v- K†+ /M i`QM; HÁM; ? i bS+
pb Q€M F?Q H`K KÌ K„i M M iS+ ;B`M M|B,

@ " M +O M;QÆB +MM; pÈB " M # +?9M; i +MM; M? m ?`M? ç°M;X *€+ M;QÆB i
i?9 +`T i?`T +kM; F?¬M; çç i çQÊ+- pçM #`i ç„+ /o KÈB ?`M? ç°M; K°i KbM?X æ`M
?¼+- ?¼+ pB M i`QM; " M K°i +O M;QÆB [mª H` Qm i9 M?`iX L?QM; iªB [m K°i
[mª i?"i H` Qm i9 M?`i ? v F?¬M; TªB M?bM p`Q +€+? /çv /¶ +O H½Q bQ5

*Æ æ°M; HçM? HMM; i?®i,

@ L|B M?Q p`v +| M;?o H` æQÌM; H½Q bQ +?Q `^M; i F?¬M; çO iQ +€+? /çv /¶ b
i®i- bU i?"i KÈB H` F i [mª +m®B +MM; - M|B M?B m +kM; p¬ Q+?X h®i M?`i +?9M;
pÈB M? mX æQÌM; H½Q bQ /çv " M # - +ÁM +| >B M oB M H½Q bQ /çv " M ? B- i`i
b„+ i`QM; KQÌB # M H-M M`vX *?B #^M; +?9M; i ç€M? +m°+- +€+ M;QÆB i?'v i?

@ L;QÆB Km®M ç€M? +m°+ ;b\

>B M oB M `T 9M; ?ÄBX >„M ç®B pÈB *Æ æ°M; +| +?9i bÊ ?½B- i?m°+ iQM? €T +
+ M M?Q i? M`Q +?d +| M?[M; M;QÌB Î i`QM; ?Q`M +ªM? ç| KÈB ?B m çQÊ+X J°
F?€+ M`Q G¬B çbM? ;B€M; ?ç- K†+ /M F?¬M; ;B i +? i ?„M M?QM; +kM; H`K +?Q
+ÁM HU+ TªM FQ+?X >„M i?"K +?Q M; v +ª +Æ ?°B +kM; F?¬M; +|X GQçB +ªK ;B
i`QM; ç-m | + ?„M- poM? pB M F?¬M; i? t| M?Á X

@ G'v # M ?¼+ pB M " M K°i +O i ç²M; i?ÌB ç®B +?B M pÈB ?¼+ pB M " M ? B p`
i?„M; - i?b T?¬M i?QÌM; +O H-M i?Q Hmv M M`v " M K°i b) H'v ? iX L;QÊ+ HçB M
+?Q +€+ M;QÆB tY i`QX \*€+ M;QÆB i?'v i? M`Q\

@ *Æ æ°M;5 E?¬M; M M +U+ çQ M M?Q i? 5

*?9+ .mM; [m€ i H MX >„M çQÆM; M?B M H` Km®M #ªQ p +?Q M?[M; ç iY i?B M
Gmv M K†+ /M +| QÆM; M;çM? K°i +?9i M?QM; Î T?QÆM; /B M /çv ?¼+ HçB F?€ #

K" ç²M; i?`ìB M;²B p"Q +?B +; ? +?O M?B KX *?9+ .mM; F?¬M; i? +?d pb *Æ æ°M
M; Q`ìB #¼M ?¼ ibK ç M \*?9+ .mM; - K°i M; Q`ìB H" i® +€Q- K°i M; Q`ìB iW +?S+X >B
M?K+ K†i M?Q i? - ç½ F?¬M; +ÁM K†i KkBM"Q Î H¢B /¢v ç€K ?¼+ pB M M[X

*Æ æ°M; M|B,

@ G½Q bQ- tBM M; "B +S iBM iQÎM; p"Q i X h iU iBM imv i ç®B i`QM; +?mv M M"v
>„M /o M?B M #B i *?9+ .mM; ç M; HQ H„M; çB m ;bX

æQ`ìM; u Gmv M +Q`ìB H¢M? M|B,

@ L; QÆB çQÆM; M?B M H" +| HÁM; iBM- hmv M +¬M; +?9 #ªM i?•M +?QM? H" K
?¼+ pB M ? B # M +O +?9M; i H" [m€ / /"M; X "¼M ?¼ T?´ #B M +?d H" L?` [m M
iBM +kM; +?ŠM; H¢5 *?d K°i KbM? M" M; +kM; çO çª #¢B M?[M; ?¼+ pB M +O +?9
i?`ìB [m v p ?¼+ pB M- +?„+ +?„M i`QM; / M? b€+? F?2M i?QÎM; b) +| i M M" M; X

*Æ æ°M; ;"i ;M M|B,

@ h®i H„K- i b) iMv iB M +?d ç`M? M, K ?¼+ pB M tm' i i?O- i`QM; M?|K M, K M; Q`
h K [m M- # M; Q`ìB +ÁM H¢B ç m H" L?` [m MX L, K ?¼+ pB M +O i b) ç®B F?€M;
+O " M ? B p" " M # X L?Q i? ç½ H" K +€+ p` ?"B HÁM; +?Q \

*Æ æ°M; pW /Si H`ìB- +ªK ;B€+ #` F?m' i M?K+ K¢M? K) ç M M¶B >B M oB M >•K ç

@ *Æ æ°M; - M; QÆB F?¬M; M M [m€ FB m M; ¢Q M?Q p"vX h®i- i p" M; QÆB ç€M
+?9M; i ç K†+ +?Q M; QÆB iQ" M [mv M tY HwX

*Æ æ°M; +'i + Q ;B¼M; M|B,

@ Zm•M iY M?'i M; ¬M- iS K½ M M i`mv5

*?9+ .mM; + m K"v M?bM *Æ æ°M; X >„M +kM; F?¬M; H M H M iB M; M; ,M +ªM #ÎB
K„i *Æ æ°M; X aU iU iBM i`QM; €M? K„i M"v F?¬M; T?ªB ç•v H" H-M ç-m iB M ?„M
æ°M; X J¶B K°i H-M *Æ æ°M; +| €M? K„i ç|- ?„M ç m +ªK i?'v pmb KWM; +?Q M; Q`ì
M M M?[M; F€ iQ+? M"vX >„M +kM; M¬M M|M; Km®M #B i ç M i°i +MM; i¢B b Q *Æ
i? X "ªM; +€+? M"Q K" M, K ?¼+ pB M H¢B +| i? +?B M i?„M; ? B KQÆB ?¼+ pB M
HU+ +O *Æ æ°M; +| + Q ç M ç•m- +kM; F?| +| i? H" K +?Q +€+ ?¼+ pB M +O KbM

>B M oB M ?•K p" æQ`ìM; u Gmv M HB + K„i M?bM M? mX æQ`ìM; u Gmv M HB M M

@ h®i- +?9M; i çB i`B m i" T ?¼+ pB M- #¼M +?9M; pšM +ÁM iK i" T i` M i? Q i`Q`ì
oW M|B- M" M; +MM; >B M oB M >•K [m v b M; +?"Q *?9+ .mM; - `²B çMM; çMM; M
?°B i®i M?'i ç #¼M ?¼ H'v H¢B i? /B M- +?d +¬M +€+ ?¼+ pB M +| i? H" K *Æ æ°
H" ç½ +| i? ç M #M +?Q K¼B Q€M F?Q i`QM; HÁM; #¼M ?¼X G½Q bQ +| i?U+ HU
pÈB ç€K ?¼+ pB M H-M M"vX "¼M ?¼ `i iU iBM p"Q M, M; HU+ /¢v /¶ +O KbM? -K
M?QM; i?•M H" K H½Q bQ- ? B pÊ +?²M; +kM; F?¬M; Km®M +€+ ?¼+ pB M +O Kb
/®+ HÁM; i`mv M i?KX

L?bM i?2Q >B M oB M >•K p" æQ`ìM; u Gmv M `ìB çB- *?9+ .mM; M?2Q K„i +Q`ìB p

@ hB m iY i?9B- ç i t2K M; QÆB H" K b Q i?m t T +K+ /B M M"vX

L?bM p"Q ç¬B K„i +?S ç-v bU [m M i•K +O *?9+ .mM; - *Æ æ°M; ç°i M?B M [m€ t
ó"°T5 "°T5 "°T5ô

*Æ æ°M; ?QÈM; p *?9+ .mM; /"T ç¬m # +€BX *?9+ .mM; M?'i i?`ìB M; •v M; ~M +ªM
H¢B M|B,

@ L; QÆB H" K ;b i? \

*Æ æ°M; /"T ç¬m tQM; KÈB çSM; H M M|B,

@ G½Q bQ- i?"i tBM H¶BX J'v M;"v M v ç½ ç +?Q M;"B HQ H„M; pb +QMX L;"B v M
M[X L;"B M|B `i ç9M;- M M +QB M?Q pb GB i .B K K" #€Q i?M- ?Q" M i?"M? M; m
i`Î HçB M?Q i`QÊ+ FB X G-M id i?Q M"v- +QM b) imv i ç®B F?¬M; H"K M;"B K'i i?
L?bM *Æ æ°M; ç½ F?¬B T?K+ i?-M i?€B i`QM; ç¬B K„i- [m M; K M; i`QM; K„i *?9+
`U+X G½Q FQ+? ç°M; iB M iÈB i`QÊ+ K†i *Æ æ°M;- ç¬B K„i QÆM QÊi M?bM i M ç
p¶ p"Q p B *Æ æ°M; F?¬M; M|BX
a m MY + M? ;Bì- pB + +€+ ?¼+ pB M M,K M?'i F?B m +?B M HšM M? m ç½ H"K +
i`ª i?M- æQìM; u Gmv M p" >B M oB M >•K ç½ +?Q +€+ ?¼+ pB M " M ? B p" " M #
MÆB i`QM; ?¼+ pB MX
G9+ M"v- i` M i? Q i`QìM; ç½ iK i" T K'v i`,K ?¼+ pB M M,K M?'i +MM; +€+ H½Q b
H" iÁ KÁ ç M t2K- K†+ /M " M K°i Hm¬M H" # M KçM? M?'i i`QM; +€+ # M ç²M; ME
Km®M #^M; p"Q M,K M; QìB K" +?B M i?„M; ? B KQÆB M; QìB +O " M ? B p" " M #
iQîM; i`QM; bmv M; ?o +O ?¼X *?Q /M H" +€+ ?¼+ pB M M,K i?S M,K +kM; F?¬M;
+?mv M ç| pÈB +€+ ?¼+ pB M ç²M; MB MX L?[M; ?¼+ pB M M,K M?'i M"v +?d KÈB
5 *?Q /M +°M; i? K i?ìB ;B M i?Q Hmv M i?b i'M; i?ìB ;B M +kM; +?Q pQÊi [m €
ç H"K M M Fb iQ+?X
L,K ?¼+ pB M çQÊ+ +?¼M +O " M K°i H9+ M"v ç M; ?€Q ?S+ çSM; # M `b i? Q i`
Q ;²K,
:B€T J°+ ? Gw •X
"QM? >Ä ? hY h?¬M hBM?X
J"m h?´ > hW GvX
* M? EBK ? >¬m h•MX
L?•K h?Ov > EQM? okX
" M +çM? ?¼ H" M?[M; ?¼+ pB M +ÁM HçB +kM; ?€Q ?S+ F?¬M; FûK- i?dM? i?Qª
KQÆB ?¼+ pB M " M ? B p" " M # ç M; çSM; +€+? ç| F?¬M; t - /MM; €M? K„i F?B
T?Q #¼M ?¼X
@aQ iY p² i?Ä +kM; +-M iQ" M HU+- F?¬M; çQÊ+ F?BM? i?QìM;X
*Æ æ°M; çB K M?B M M|BX "i [m € ?„M HçB T?€i ?B M K'v i M ç iY +O KbM? pš
+?9i HQ H„M;X h`QM; [m € i`bM? i?Q Hmv M içB M9B L?o JçM hQ- #¼M ?¼ ç½ ;
L;k ;B B HšM GK+ ;B BX _B M; iBM? ?ç+? +O ç€K K i?9 M"v M m ç2K #€M i?b ;B
i?QîM; +?Q ç€K ?¼+ pB M tm'i b„+ `²BX
æ®B K†i pÈB GK+ ;B B K i?9 +QìM; ççB M?Q i? K" #¼M ?¼ +ÁM +| i? pQÊi [m +
ç®B F?€M; pÈB M?[M; ?¼+ pB M +?d +| im pB T?´ i?¬M; iW L?` [m M ç M h K [m M
HçB /YM; /QM; M?Q p"vX æB m F?B M *Æ æ°M; pmB KWM; M?'i +?QM? H" i`QM; M
h?¬M hBM? ç½ i,M; H M # KQÆB #®M +'T- EQM? ok # KQÆB ? B +'T- hW Gv i`
KQÆB +?QM +'T- M v ç½ ç°i T?€ H M h K [m MX >¬m h•M ç°i T?€ H M ? B KQÆB i
Kç+? H M ? B KQÆB +?QM +'TX *"M; M?B m M; QìB +| im pB h K [m M +"M; H"K i,
+O iQ" M ç°BX
@ h®i H„K- çB çBX h`"M +?B M M"v +?d +| i? i?„M;- F?¬M; +?Q T?ûT +€+ M; QÆB
+?ì p"Q pB +i /MM; hBM? h?¬M GU+ ç /šM /„i +€+ M; QÆB +?B M i?„M; ç®B i?O
L;?2 i?'v •K i? M? HçM? H)Q +O *Æ æ°M;- M,K i M ?¼+ pB M ç m`MM; KbM? ÈM
#° /çM; M?ÆM M?ÆM H"TiS+ #B M K'iX *ª ç€K H"TiS+ ç^M; ç^M; b€i F?Q iB M p
F?€+ M"Q +| K®B ?"M ;B i pÈ çQç i +QM pÈB M?|K ?¼+ pB M " M ? B p" " M # X L|
æ°M; H½Q bQ +| B /€K i?W M?"M +?S\
*€+ H½Q bQ çSM; # M M;Q" B [m M F?€M H"TiS+ i`î M M M;?B ?Q†+ F?¬M; i?¬BX
+?„M " M ? B p" " M # b) +?B K Qm i? imv i ç®B- ;Bì ç•v i?'v M,K ?¼+ pB M " M

b•M pÈB #° /¢M; i ç•v i' i i?„M; M?Q p"v- M M H¢B +™M; i`ÊM i`ÁM ? B K„iX
 æQÌM; u Gmv M M?bM *Æ æ°M; ?ÄB,
 @ B b) H`K i`¼M; i`B i`"M +?B M M`v\
 *Æ æ°M; H½M? ç¢K i`ª HÌB,
 @ hMv iB MX
 @ h?€+? ç'm FB m M`v tQ M v +?Q iWM; +|- H-M M`v ç i H`K i`¼M; i`B +?Q5
 •K i? M? ;B` Mm ?MM; ?²M p M; H MX *?9+ .mM; iW T?Q b m +€+ ?¼+ pB M- +?"
 h?'v *?9+ .mM; pB M i`QÎM; tm'i ?B M- ? B KQÆB H,K ?¼+ pB M bQM; T?QÆM; ç
 F?¬M; #B i mv / M? ?B M ?€+? +O oB M i`QÎM; +?S\ "¼M ?¼ bÎ /o HU +?¼M aQ
 *?9+ .mM; +?QM? H`M; QÌB b€M; H" T ?¼+ pB M M`vX h`"M i d i?Q M`v M m *?9+ .n
 +| i? M|B H` +Æ ?°B i®i M? 'i ç #¼M ?¼ i? ?B M iQ +? 'i HŠM i`B M,M; +O KbM?
 F?¬M; ?€Q ?S+ +?Q çQÊ+\
 *?9+ .mM; ` K†i- iU M?B M F?¬M; B /€K +| w FB M M`Q F?€+X *?9+ .mM; +QÌB M
 @ *€+ M; QÆB +?m~M #` tQM; +?Q \
 @ *?m~M #` tQM; X
 > B KQÆB H,K ?¼+ pB M +MM; ç²M; i? M? ?¬HÈMX
 *?9+ .mM; ;"i ç-m M|B,
 @ æ•v +?d H` i, i?Q- +?d çQÊ+ çB K iÈB H` M;WM;X "„i ç-m çBX
 >B m H M? +O *?9+ .mM; pW /Si- +€+ ?¼+ pB M bQM; T?QÆM; H" T iS+ +| M? [
 pB M " M ? B p` " M # i`QÊ+ iB M iªM `°M; ` - ç²M; i?ÌB T?|M; i?Q+? •K .QÆM; JÈ
 MÆB i`mM; i•K H` #®M; ½ ?¼+ pB M h?´ ? - ? B # M +€M? H` #®M; ½ ?¼+ pB M >
 +°M; KQÌB ? B i M ?¼+ pB M i¢Q i?™M? i`"M ?bM? ?™M; M; M; i?S M? 'iX a m HQ
 h?Ov ? p` #®M ?¼+ pB M J°+ ? X > B KQÆB M; QÌB i¢Q i?™M? i`"M ?bM? ?™M; M;
 h?'v i`"M ?bM? M`v- M; v +ª *?9+ .mM; +kM; F?¬M; F?ÄB •K i?¬K ;"i ç-mX sùip
 >B M oB M ?•K p` æQÌM; u Gmv M [ª i? "i `i +| FBM? M; ?B KX > B KQÆB ?¼+ pB
 p¬ +MM; iBM? /B m- h?´ ? çSM; i¢B i`mM; i•K ?™M; ç-m- +?mv M i`€+? T?ÁM; M;
 HU+ +¬M; FQ+? K¢M? M? 'i F i ?ÊT pÈB >Ä ? - i'M +¬M; ç®B T?QÆM; iW ? B # M
 T?•M #B i H` J°+ ? i,M; T?9+ +?Q >Ä ? - h?Ov ? i,M; T?9+ +?Q EBK ? X >ÆM M|
 +ÁM F K i? K M,M; HU+ i` HB mX h`"M ?bM? M?Q p"v- F?¬M; i? M; ?B M; Ì H` +| i
 HŠM M? m `i i®iX
 UæQ¢M M`v- Fm i€+ ;Bª pB i b BX h?Ov bBM? J°+ +?S F?¬M; bBM? EBK- h?´ bBM
 ?bM? M| /™M ?™M; M; M; M?Q i? - M M pšM ç h?Ov bBM? EBK +?Q ç9M; ç°B ?bM?
 L?QM; F?B €M? K„i *?9+ .mM; `ÆB p`Q ç°B ?bM? +O +€+ ?¼+ pB M " M K°i- iW
 i? ;B'm çQÊ+ ? B Hm²M; iBM? [m M; b€M; `U+X h®+ ç° T?ªM SM; +kM; M?Q ç°B ?
 M? M? ?ÆM M?B m bQ pÈB ç®B T?QÆM; X
 h`QM; [m½M; i?ÌB ;B M +€+ ?¼+ pB M " M ? B p` " M # +ÁM ç M; /™M ç°B ?bM? ?™
 " M K°i +?d çÆM ;BªM H`K ç°M; i€+ ;BÆ + Q +€M? i v i`€B +O KbM? K` i?¬BX hv
 #¼M ?¼ Hm¬M ;B[p[M; ç°B ?bM? i?QÌM; /MM; M`vX oB +i?Q Hmv M Î M9B L?o
 /QÐM; i?|B [m2M ç|X "i +S MÆB ç•m +kM; iMv i?ÌB ç m +| i? ;†T T?ªB M; mv ?B
 +¬m pÈB #¼M ?¼ +?QM? H` +?Q /M ,M +ÆK- M; O M; ?d- ç¢B iB M- M, K M; QÌB #¼
 M? ^K ;B[p[M; ç°B ?bM? X
 ob p"v- F?B ç®B T?QÆM; +ÁM ç M; /™M i`"M- #¼M ?¼ +?d +¬M; BÆ + Q i v i`€B +O
 M; QÌB T?Q i`QÊ+X \*?d #v M?B m i?¬B +kM; ç½ K'i çSi K°i i?€M; i`ÌB Hmv M i" T
 ?Q`M i`"M T?€TX

"¼M ?¼ i`QÊ+ iB M F?¬M; tm'i` •K .QÆM; JB M +O KbM?- K` H¢B iB M ?`M? [L; k b„+ [m M; i?ªB +Æ ?² +?d i`QM; M?€v K„i ç½ ?Q`M i?`M? K°i pÁM; im-M ?Q`M .QÆM; JB M KÈB çQÊ+ ?B M ` i` M ç-m #¼M ?¼X h`QM; F?B ç!- ç®B T?QÆM; + i`M ?bM?- ç M; i`QM; [m€i`bM? T?|M; i?Q+? •K .QÆM; JB MX

oB + M? M? +?|M; M;QM; iK K HU+ +?QM? H`F„ M,M; K'm +?®i ç F?„+ ç`+? +? i bQ M`Q +kM; #B i- M?QM; +?•M +?QM? H`K çQÊ+ H¢B F?¬M; +| K'v M;Q`BX

hY h?¬M hBM? ?ûi HÈM,

@ L;k >`M? Hm•M +?mv M- J°+ F?„+ h?´X

h?•M ?bM? M,K M;Q`BM? M? +?|M; tQ v i`ÁM- K HU+ iQ`M /B M i?m tm'iX J°i K` K„i K¼B M;Q`B- p®M H` M;k b„+ [m M; i?ªB ç M; im-M ?Q`M HQm +?mv M- M v # p`Q p` i`Q +O ?¼+ pB M :B€T J°+ ? X

Zm M; K M; t M? #B + +?Êi #MM; MÎ`°- #ªM i?•M Gw • p®M +?d H` K°i ?¼+ pB M ;B`T?9i M`v H¢B #°+ T?€i` K HU+ # ç°M; K½M? HB iK` F?¬M; K°i K bQ ? B K H`K çQÊ+X

E?¬M; B +| i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+- M; v i¢B i?`B çB K ç®B T?QÆM; +O ?¼ pW T JB M- i?b ?[m [mv M +O Gw • ç½ +-M; FQ+? iÈBX JK+ iB m +?QM? H` p` i`Q i`¼ #®M ;½ ?¼+ pB M h?´ ? X

>[m [mv M +O Gw • i¢Q i?`M? K°i +°i €M? b€M; imv i?¬i?B M M?QM; H¢B b€M; `U *?SM; FB M +°i €M? b€M; 'v- b„+ K†i +€+ H½Q bQ ç M; çSM; [m M F?€M H`T iS+ +

*| H) +€+ ?¼+ pB M F?¬M; `ä i`QM; +°i b€M; 'v ~M +?S # Q M?B m K HU+- M?QM b Q +| i? F?¬M; M?"M ` +?S\

eReX *?QÆM; jey, *?O L?B K *Æ æ°M;5

h`QM; H9+ ?QªM; bÊ H¢B +'T #€+?- #®M ;½ ?¼+ pB M h?´ ? +?d F`T iK i"TK HU "¼M ?¼M; v +ª K F„+kM; F?¬M; F`T bY /KM; - +?d +| i? i`U+ iB TT?€i` K HU+ H'v K HU+ #bM? [m•M +?d +| L?` [m M +O #¼M ?¼- i?"K +?Q M; v +ª F?QªM; +€ +kM; +?d +| i? /MM; i?QÊ+ ç iQM? iQ€M- i?b H`K b Q +| i? ?Q`M i?`M? pB +H +?S\

J„i i?'v +°i b€M; F?´M; H² K`m t M? iQ`M HU+ Q M? FQ+? +`M; H9+ +`M; ç M ;¬M) +?¢K p`Q ç®B T?QÆM; H¢B #¶M; ç°i M?B M F?m +?i €M` - #B M i?`M? K°i K`M b ;½ ?¼+ pB M h?´ ? X

E?¬M; +| #'i F€ +?"K i` M`Q- K`m p`M; +O J`m h?´ ? - K`m t€K i`Q +O E, h?´ ? ç½ #` i? M? [m M; FB +„M Mm®iX "®M ;½ ?¼+ pB M h?´ ? +O " M ? B p`" M # M;Q`BX L m M?Q F?¬M; T?ªB i? M? [m M; M`v i`QM; M?€v K„i F?m +?i €M`°M; ` ç€M? iÈB- +?d bÊ H` #®M ;½ ?¼+ pB M M`v ç½ #B M K'i i` M ç`B `²BX J†+ /M M? #` J°+ ? K HU+ t•K M?"T- i`QM; F?QªM; i?`B ;B M M; „M +,M #ªM F?¬M; +| +€+ ? çQÊ+ M[X æ®B pÈB #¼M ?¼ K` M|B- +m°+ i, i?Q M`v ç½ F i i?9+X

Í +?¶ t - *Æ æ°M; +?"K `½B ;"i ç-m- F?) M|B i?¬K,

@ GU+ F?®M; +? ç½ +| p`B T?¬M iB M #°X

Gw • F?BM? i?Q`M; ?W H¢M?,

@ "B i i`QÊ+ H` +€+ M;QÆB F?¬M; M;,M çQÊ+5 h +?d KÈB /MM; +| K°i MY HU+ H hY h?¬M hBM? [m€i H M,

@ Pi M|B M?ªK çB5 L;k ?`M? Hm•M +?mv M- J`m h?´ T?ÁM; M;U5

L,K M;QÌB T?®B ?ÊT- ç²M; i?ìB #QÈ+ ` ? B #QÈ+- L;k ?"M? iQÆM; bBM? K HU+ G-M M"v i? M? [m M; +?|B K„i #B M i? "M? K°i K"m p" M; `U+ `ÐX J HU+ M; QM; iK ç½ +?mv M ç M i` M i?•M +O J"m h?´ ? hW GvX

J HU+ K"m p" M; /-v M†M; +O J"m h?´ ? i`QM; M?€v K„i F?m +? i€M ` X Zm M; iK i? "M? K°i i'K +?„M FBK pãM; F?´M; H²- ç2K i?•M i? +O M,K M;QÌB ?Q" M iQ" M +?Q +ÁM çÊB i? K ? B ;B•v b m- +¬M; FQ+? +O ?¼+ pB M " M ? B p" " M # KÈB

hY h? -M hBM? +| +?9iªQ M½Q iU M?O,

óZm€ +~M i?"M `²B5 L m #B i #¼M ?¼ +?"K +?¢K M?Q p"v- i ç•v HB M i`U+ iB T; `²B5ô

L;k ?"M? iQÆM; bBM? im-M ?Q" M T?€T i`"M F?¬M; +?d +| i? i?¬M; [m K HU+ i çB T;B +MM; pÈB ;B i,M; K HU+ +O M,K M;QÌB Î +?mM; X J` ç²M; i?ìB- /QÈB i? - +?d +¬M K HU+ +O #¼M ?„M F?¬M; ? iB m ? Q ? i i?b +,M #ªM F?¬M; +¬M i? KÈB H` i`¼M; v m M?`iX > B ;B•v i?ìB ;B M M"v- çO ç +?Q #¼M ?¼ ç€M? ` ? B H

>¼+ pB M +O " M ? B p" " M # T?€i ç°M; +¬M; FQ+? T?•M #B i H` K°i ç¢B ?Ä +¬ [m M; M?"MX > B i?S M"v H` /Q #¼M ?¼ i?¬M; [m h?Ov bBM? EBK- J°+ bBM? >Ä iQ" M #° KQÌB b€m i M ?¼+ pB M +ÁM H¢B T?€i ç°M; +¬M; FQ+?X

*QÌM; ç° +¬M; FQ+? ç| +kM; iQÆM; çQÆM; pÈB K°i FQ+? +O hS [m M K bQX * M;QM; iK K HU+ ? v H` i`bM? ç° T?®B ?ÊT ,M w pÈB M? m ç½ +| ?¼+ pB M " M K° B pb #¼M ?¼ K" ?Q M ?¬ +?S\

EBK b„+ +U i?mšM ;B®M; M?Q K°i /½v M9B + Q M;mv M; - / /"M; +„M Mm®i ? B ç¢ H¢B ?ûi HÈM,

@ L;k ?"M? Hm•M +?mv M- "QM? >Ä tm'i FQ+?5

*m®B +MM; +kM; iÈB H9+ ?„M T?€i mvX G` M;QÌB +| i?U+ HU+ K¢M? M?`i i`QM; K HU+ +O ?„M +kM; ?Q" M ?ªQ ?ÆM bQ pÈB M?[M; M;QÌB F?€+X \*?d çÆM; BªM hBM? HB M +?mv M i? "M? +?O +¬M; X >„M ;BÆ + Q +€M? i v TªB- HB M iB T ç€ ?Ä [m M; M²M; ç"K #B M i? Q i`QÌM; i? "M? K°i pMM; #B M HY X a|M; HY HB M i p T?Q +€+ ?¼+ pB M +O " M ? B p" " M # X J` H9+ M"v- KQÌB b€m i M ?¼+ pB M K°i H-M +¬M; FQ+?- +,M #ªM F?¬M; +| +€+? M"Q M? M? +?|M; M;QM; iK H¢B K H

"B M HY /WM; i`QÈ+ K†i ?¼+ pB M " M ? B p" " M # +?WM; K°i i?QÈ+X hY h? -M

@ *| +¬M iB T iK+ M[? v F?¬M; \

h? M? •K +O ?„M p M; /°B p" i`"M ç-v FB m ?½M?X :BÌ T?9i M"v- F?¬M; +| K°i B- H M iB M; TªM ç®B ?„M- +?Q /M H` *?9+ .mM; +kM; F?¬M; i? X

L m M?Q *Æ æ°M; ç€M? #¢B >B M oB M >•K p" æQÌM; u Gmv M +?ŠM; [m +?d H` K" i?¬B- ?¼+ pB M p" +€+ H½Q bQ F?€+ ç®B pÈB ?„M +?d +| bÊ ?½BX L?QM; H9+ pB M " M K°i ç½ H`K F?¬M; i? /MM; i?U+ HU+ ç ?bM? /mM; çQÈ+ M[X •K .QÆM M;QÌB #¼M ?¼ +MM; ?B M i?` +QÌM; ç° K HU+ `B M; +O K¶B M;QÌBX *?d +| M, p"v i? M?QM; H¢B T?€i ` HU+ HQÈM; +QÌM; ç¢B K" M; v +ª +€+ p` H½Q bQ Í ç•v M; ,M +ªM çQÈ+X

>B M oB M >•K +MM; æQÌM; u Gmv M ç½ ?Q" M iQ" M M;•v M;®+X . M? b€+? F?2M #ªM +?d H` ç M;QÌB F?€+ +? +QÌB K" i?¬BX oÈB i?U+ HU+ K" +€+ ?¼+ pB M " M F?€+ H`K b Q +| i? bQ b€M? çQÈ+ pÈB i? "M? iQ+? +O #¼M ?¼ i`QM; i?Q Hmv M

•M? HY /-M /-M `9i çB- H° ` F?m¬M K†i i`„M; # +? +O +€+ ?¼+ pB M " M ? B p +`i + Q ;B¼M; M|B,

@ Zm€ i`bM? i?Q Hmv M Î M9B L?o J¢M hQ- bÎ /o +?9M; i H` M?|K +m®B +MM; ` Hmv M +O +?9M; i F?¬M; TªB Î ç° + Q M;?bM i?QÈ+ i`Î tm®M; M?Q >B M oB M i?Q Hmv M H¢B +¬M; F?¬M; ;B®M; M?Q +€+ # M F?€+ +?d Í ç° + Q F?QªM; M,K i`

i?Q Hmv M H°; -M K°i M; ?bM M, K i°, K KûiX *?9M; i ç®B K†i pÈB K i?9 +kM; H° Î
 [m MX a m F?B M9B HY #° + T?€i- K°i HQÊM; HÈM K i?9 +QÌM; çΦB iW i° M M9B
 #ªQ p +?9M; i - M M° H M? +?Q +?9M; i HMB HΦB i°QÊ+X L; QÌB H'v HU+ HQÊ
 i°mv #BM? +?Q +?9M; i X æ·v KÈB H° M; mv M M?·M pb b Q +?9M; i °9i F?ÄB M9B
 J†+ /M i F?¬M; #B i p b m ç½ tªv° +?mv M; b K° H°K *Æ æ°M; H½Q bQ ç M ?¬K
 i ?Q°M iQ°M +| i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ i°QM; iB M? ?m®M; TªB ç®B K†i pÈB K°i b
 H½Q bQ ç½; †T TªB M; mv ?B K iQ HÈM M?Q i? M°QX h°QM; [m€ i°bM? °9i HmB-
 ç-m K i?9 + Q + 'T M°Q- #bM? M HmB HΦBX JΦM; +O +?9M; i H° /Q *Æ æ°M; H
 æ°M; H½Q bQ imv i ç®B F?¬M; i?m FûK; b #'i F€ p° H½Q bQ M°Q i°QM; ?¼+ pB M
 i?m ?QΦ+? çQÊ+ b m F?B b, M; B i K i?9 ÎM9B L?o JΦM hQ ç m Î i°QM; i v h°-M
 +?O ç°M; HQm HΦB i°Ê; B9T *Æ æ°M; H½Q bQ +?®M; HΦB K i?9- M M KÈB F?¬M
 oB M H½Q bQ +, M #ªM F?¬M; i? K M; ?2 HÌB; BªB i?Q+? +O +?9M; i X " M K°i +?9
 L?[M; HÌB M°v çQÊ+ hY h?¬M hBM? M|B pÈB; B¼M; çB m p M; /°B- ç¬B K, i ?„M #Î
 H MX a m F?B çB iÈB aQ >Ä ?¼+ pB M- ç·v H° H-M ç-m iB M ?„M +ªK M?°M çQÊ
 +€B M?bM +O K¼B M; QÌB- +?SM; KBM? çQÊ+ KbM? ç½ ?Q°M i?°M? i?Q Hmv M p®
 M°v- i°QM; HÁM; ?„M +?d +| K°i +ªK; B€+ /mv M?°i- ç| +?QM? H° iU ?°QX
 a„+ K†i *Æ æ°M; pšM #bM? ioM? M?Q +k- +kM; F?¬M; #ÎB pb HÌB +O hY h?¬M h
 ?|; bX L?QM; H9+ M°v- €M? K„i +€+ ?¼+ pB M M?bM ?„M ç½ F?¬M; +ÁM H° bÊ
 h°M i, i?Q KÈB pW °²B ?Q°M iQ°M H° pb *Æ æ°M; H°K H½Q bQ K°i ?„M; HÈB5 *|
 pB M +O KbM? KΦM? ?ÆM *Æ æ°M; \ *QB M?Q H° *?9+ .mM; +kM; F?¬M; i? \ *| ?
 p¼M; KbM? +| i?U+ HU+ +QÌM; çΦB +Æ +?S\
 *?9+ .mM; T?K + ?²B HΦB iBM? i?¬M- i°-K; B¼M; M|B,
 @ >¼+ pB M +O " M K°i M, K M?°i ç½ /MM; i?U+ HU+ +O #¼M ?¼ M|B +?Q +?9M;
 M°v ÎM9B L?o JΦM hQX h'i +ªM?[M; F?2M M; ÊB- ç€M?; B€ i°QÊ+ ç| #° T? #Ä- #
 iB M ?°M? ç€M?; B€ HΦB pB + F?2M i?QÎM; +€+ # M +O M, K M?°iX "„i ç-m iW ?¬
 +O " M K°i çQÊ+ i?, M; +?S+ H°K i°M; +?O M?B K +ª M, K M?°i- [mªM Hw M #°B +
 pB M M, K M?°iX
 "ÎB pb +| b B b|i HÈM i°QM; +¬M; pB +- ç†+ #B i KB M çB +?S+ +?O M?B K * M? E
 bQ- +?S+ +?O M?B K 'i J°+ ? +O æQÌM; u Gmv M H½Q bQX hmv M?B M ? B M; Q
 p° " M # X
 *?9+ .mM; pšM H°K pB + pÈB i€+ T?QM; M? M?; ¼M p° KΦM? K) M?Q p°vX *?d i°
 [mv i tQM; i°i +ª +€+ p°M ç X *Æ æ°M; H M +?S+ b) F?¬M; +| #'i F€ F M°Q +| w F
 >·K p° æQÌM; u Gmv M tm®M; +?S+ +?ŠM; M?[M; F?¬M; H°K #¼M ?¼ Q€M ?°M K°
 HÁM; +ªK FQ+?X *?9+ .mM; H° H½Q bQ +O *Æ æ°M; - M?[M; HÌB ?„M pW M|B +
 *Æ æ°M; i?U+ ?B M ç' QÊ+X S?ªB #B i°°M; - H9+ i°QÊ+ >B M oB M >·K p° æQÌM;
 æ°M; H° K†+ +?Q tY HwX *| i? /MM; pB + tm®M; +?S+ ç; BªB [mv i F?¬M; M; ?B M
 >ÆM M[- *?9+ .mM; [mv i ç°M? M?Q p°v +kM; F?B M ? B M; QÌB °i F?| M?„+ HΦB
 æQÆM; M?B M- H9+ M°v >B M oB K >·K p° æQÌM; u Gmv M +ÁM ç M; i°QM; i°ΦM;
 M; ?o ç M M?[M; i?S M°vX
 *?Q /M #° *Æ æ°M; K°i +?B m ç€M? i?„M; i?b çª FQ+? ç®B pÈB >B M oB M >·K +
 i°QÊ+ K„iX h?S ?„M iU iBM M?°i H° M, M; HU+ /çv ?¼+ - M?QM; HΦB #° M, K ?¼+ pB
 *, M #ªM H° F?¬M; ? +| +?9i +Æ ?°B M°Q5 æ·v H° K°i i°M iQ°M i?„M; - i°QM; iB M
 M? m- M, K ç€M? pÈB ? B KQÆB K°i Q°M i?„M; 5 æ€M; iB +- b) F?¬M; +| M; QÌB M
 *€+ H½Q bQ +O +€+ MB M + 'T F?€+ +MM; M?[M; ?¼+ pB M M?bM çQÊ+ +m°+ i, i?
 °ÌB çBX h°QM; ç-m #¼M ?¼ ç m ç M; M?È HΦB i°i +ª M?[M; ; b ç½ tªv° H9+ i°QÊ+
 h°QM; iB M; ?Q M ?¬- M, K M K ?¼+ pB M " M K°i H Q p T?Q *Æ æ°M; - +kM; F?
 +¬K H'v i v +?·M ?„M- imM; H M F?¬M; i°mM; X
 @ *Æ æ°M; H½Q bQ pΦM im 5

h`-M hQ hmv M H†M; v M çSM; Î K°i # MX G9+ M"v- M" M; ç°i M?B M T?€i ?B M
i?Q€M; ?B M H M K°i iB pmB KWM; ç½ H•m F?¬M; i?'vX h`QM; M?€v K„i- ç¬B K„i
MQÊ+- ç¬B K¬B KQK i?"i +?†iX

*m®B +MM; ?„M +kM; +QÌB `²BX J†+ /M F?¬M; T?ªB #ÎB pb i - M?QM; +m®B +MM
+?"M; +| #B i i ?v p¼M; çQÊ+ i?'v H¢B MK +QÌB T?€i ` iW M°B i•K +O +?"M; ç M

*?9+ .mM; T?'i T?'i i v- M|B,

@ æQÊ+ `²B5 h'i +ª K¼B M; QÌB ;BªM i€M çBX \*Æ æ°M; - M; QÆB iÈB T?ÁM; H`K p
G9+ M|B ç M +•m M|B +m®B +MM; - ;B¼M; çB m +O *?9+ .mM; i?"K +?Q +| +?9i p

*Æ æ°M; çQÊ+ +€+ ?¼+ pB M ?¢ tm®M; ç'i- M?QM; ?„M +kM; F?¬M; H"TiS+ çB +

@ G½Q bQ- +?d 2 T?ªB Km°M K°i +?9i i KÈB +| i? çB ibK M; `BX h ç€T SM; ç€K
?¼ çB ,M m®M; +?9+ KWM; X

*?9+ .mM; bYM; b®i K°i +?9i- i`QM; K„i /-M /-M ?B M H M bU pmB KWM; F?¬M iªX

@ *?Q /M p Km°M i? M"Q i?b +kM; ç M ibK i X

@ o•M; 5

*Æ æ°M; F?QK HQM; ?"M? H - çQ K„i M?bM *?9+ .mM; `ÌB çBX J" ç€K ?¼+ pB M
T?€i ` iB M; ?Q M ?¬X

Zmw h?Ov ? EBK hQ + Q ?SM; ?ÄB,

@ *Æ æ°M; H½Q bQ- M; `B KÌB +?9M; i ,M ;b ç•v\

*Æ æ°M; bYM; b®i K°i +?9i,

@ *€B M"v *€+ M; QÆB iU +?¼M çBX

J†+ /M ?„M iÈB aQ >Ä i?"M? +kM; F?¬M; T?ªB i`QM; i?ÌB ;B M M; „M- M?QM; +,M
;b p iÄ i?"M? i?" M"vX

hY h?-M hBM? +QÌB ?„+ ?„+ M|B,

@ *?9M; i #B m ?B M i®i M?Q p"v- ?¬K M v *Æ æ°M; H½Q bQ M?'i ç`M? T?ªB +?E
t2K 5 *?9M; i çB aÄ >[m hB M çB5

@ aÄ >[m hB M\ æ'v H" +€B ;b\

*Æ æ°M; +| +?9i M; ?B M; Ì ?ÄBX *€B i M iK+ F?Q M?Q p"v F?¬M; H) H¢B H" [m€M
L; ?2 *Æ æ°M; M|B K'v HÌB M"v- iB M; HûQ M?ûQ +O M?[M; ?¼+ pB M i`QM; M?€
h`-M hQ hmv M ç M; H†M; H) H m MQÊ+ K„i ` - +?QM ?¼+ pB M F?€+ ç m i`ÊM iQ
ç M; M?bM i?'v K°i i M /½ M?•M5

@ a Q i? \ h¢B b Q +€+ M; QÆB H¢B M?bM i M?Q p"v\

*Æ æ°M; F€ [m€B ?ÄBX

h•M ok +?ÈT +?ÈT K„i,

@ *Æ æ°M; H½Q bQ- M; `B- M; `B F?¬M; i? M"Q M; v +ª aÄ >[m hB M +kM; F?¬M

*Æ æ°M; H„+ ç-m M|B,

@ E?¬M; #B i5 *€B i M iK+ F?Q M?Q p"v H" +€B ;b\

@ h`ÌB ¢5 L; `B i?"i bU M; v +ª aÄ >[m hB M +kM; F?¬M; #B i\

hY h?-M hBM? F?¬M; i? iBM çQÊ+ F m H MX

*Æ æ°M; H¢M? HMM; ?W KkB,

@ h M ?'i ç`M ? + - M T ?^aB # B i ? v b Q \

hY h ? - M hBM ? + Q Ì B F ? ' M Ì B ,

@ æQÊ + `²B5 h T ? K + M ; `B `²B5 aÄ > [m hB M M Ì B + ? m M ; K ` M Ì B - ? ŠM H ` çQÊ +
?°B HÈM M ?'i i` M ç¢B HK + X L ; ?2 M Ì B - i`B b^aM + O aÄ > [m hB M + Ì i ? iQÆM ;
[m® + F ? ® + O M , K ç [m® + HÈM i` M ç¢B HK + i`QM ; pÁM ; KQÌB M , KX h ? QÆM ; ?°B
M , K i ? Ì B ; B MX > ¼ tQM ; # € i`QM ; HoM ? pU + iYm çB K - p`M + ? mv M - i`B M ; mv M -
M ; `M ? M ; ? X \*Æ ? ? + ? d + - M H ` + ? mv M + Ì i ? FB K iB M i ? b # ¼ M ? ¼ ç m H `KX J`
+ ? QM ? H ` iW i`QÊ + ç M ; B Ì - + € + ç Ì B ¬M ; + ? O + O aÄ > [m hB M ç m H ` *Ym [m M *
i ? QÆM ; ; BÈB + ? QM ? H ` ç° + M ?'i p¬ M ? ` - ç Ì + kM ; H ` M ; mv M M ? • M [m M i`¼M ; ç a
[m K'v i` , K M , KX

L ; ?2 hY h ? - M hBM ? ; B^aB i ? Q + ? M ? Q i ? - *Æ æ°M ; HB M pÐ H) ` ç¬B + ? 9i K ` ; "i ;
?°B M ? Q i ? b Q \ aÄ > [m hB M - M ; ?2 + € B i M i ? b ` `i iK + F ? Q M ? QM ; H¢B + Ì i ? ç
i` , K M , K [m - i`B T ? 9 + Ì çQÊ + H ` + QM b® i` M i` Ì B - ?ÆM M [+ ÁM + Ì M ; QÌB çSM ; ç
i¬MX L ? [M ; i ? S M `v çSM ; + ? m M ; K°i + ? ¶ HB M K M ; ç M + ? Q + € B h ? QÆM ; ?°B M

@ o`v i ? b çB aÄ > [m hB M M `v çBX *€ + M ; QÆB M Ì B ? ŠM H ` iYm çB K ? a \

hY h ? - M hBM ? M Ì B ,

@ G ` iYm çB K5 \* ? QM ? H ` iYm çB K HÈM M ?'i aQ > Ä i ? `M ? + O + ? 9M ; i X h`M ; #
?°B Î L K > Ä ç [m® + + ? QM ? H ` Î i`QM ; aQ > Ä i ? `M ? X L ; ?2 M Ì B - aQ > Ä ? ¼ + pB
i`B i`Ê + O aÄ > [m hB M i ? QÆM ; ?°BX

_ F ? ÄB aQ > Ä ? ¼ + pB M - ; B®M ; M ? Q [m - M iBM ? OM ; M ; mv i - *Æ æ°M ; çQÊ + K
T ? Q i`mM ; i • K aQ > Ä i ? `M ? X

*Æ æ°M ; + ÁM + ? Q iWM ; + ~M i ? "M M ? bM M ; „K iÁ i ? `M ? i ? `M `vX æB i` M çQÌM ; T
p` K `m H K b M b€i - ? „M F ? ¬M ; F ? ÄB + ^aK F ? €B i`QM ; HÁM ; X æ` T ? QÆM ; ç - m iB
; BÈB M `v H ` Gv > Ä i ? `M ? - Î T ? Q h • v L K + O L K > Ä ç [m® + X J† + / M FQ + ? i ? QÊ
FûK t K°i i` Ì B K°i pU + pÈB aQ > Ä i ? `M ? i`QÊ + K „i M `v - M ? QM ; + kM ; H ` K°i [m®
; - M ; B®M ; M ? mX h ? Ì B ; B M i ? 'K i ? Q „i i`¬B [m - ? „M iÈB i ? ; BÈB M `v ç ½ ?ÆM K
i`<sup>a</sup>B [m + O ç Ì B i`QÊ + ç ½ bÈK iW iW [m M K' i - i`QM ; F ? B ç Ì K°i ç Ì B M `v i`i + ^aç m
?²M ? „MX L ? 'i H ` M [iY F ? B M ? „M M ; `v ç K iQÎM ; M ? Ê - i ? "K + ? Q pQÊi [m + ^a`QÊ
i ? B iX * ? Q iWM ; + Ì K°i iB M ? v m Q M ? Q M ? HB iHB i i ? b + ? „+ F ? ¬M ; i ? ? B m ç
i`QM ; ç Ì X \*Æ æ°M ; F ? ¬M ; ? + Ì iQ iQÎM ; Km®M i`Î p i ? ; BÈB # M ç - m + O KbM ?
i ? Î + MM ; K°i + ? ¶ pÈB M `M ; - # 'i Hm "M H ` i` M i` Ì B ? v / QÊB ç' i - M ? • M ; B M ? v Z

@ *Æ æ°M ; H ½ Q bQ - M ; `B M ? bM t2K - ç Ì + ? QM ? H ` aÄ > [m hB M5

eRdX * ? QÆM ; jeR , hYm æB K aä > [m hB M

.QÈB bU ? QÈM ; /ŠM + O ç € K ? ¼ + pB M - *Æ æ°M ; çB ç M i`mM ; i • K aQ > Q<sup>a</sup> i ? `M ? -
+ O hY h ? - M hBM ? HB M M ? bM i ? 'v K°i iQ` FB M i`9 + X

æ • v H ` K°i ç¢B H • m + Ì ? bM ? / €M ; F € H¢ - M ? bM iW # M M ; Q`B ; B®M ; M ? Q b • M i ? /
FB T i`QÊ + + O \*Æ æ°M ; X hW # 'i F € ; Ì + ç° M `Q + kM ; + Ì i ? M ? bM i ? 'v iÁ ç¢B H •
hQ`M #° iQ` ç¢B H • m + Ì K `m ? Q`M ; FBK - v M ? Q çQÊ + / €i p`M ; p`v - / QÈB €M ? K†i
€M ? b€M ; H `T H€M ? i¢Q + <sup>a</sup>K ; B€ + M ? Q K'v i M M ? " ; B `m KÈB M `BX

hY h ? - M hBM ? + Q Ì B M Ì B , óG ½ Q bQ - ç • v + ? QM ? H ` iYm çB K aQ^a > [m hB M - FB M
ç²M ; M ?'i pÈB i ? QÆM ; ?°B aQ^a > [m hB MX L ; ?2 M Ì B i`i + <sup>a</sup>FB M i`9 + + O i ? QÆM
i` M tm®M ; /QÈB ç m + Ì ? bM ? /¢M ; M ? Q i ? M `v - i`i + <sup>a</sup>ç m /MM ; p`M ; K `i¢Q i ? `M
hB M F ? ¬M ; ? FB M ; F } pB + KbM ? + Ì M ? B m iB MX "¼ M ? ¼ i ? ? B M i`B HU + ? MM
M ? B M # ¼ M ? ¼ imv i ç®B F ? ¬M ; M ; m M ; ® + X L m F ? ¬M ; + kM ; F ? ¬M ; + Ì F ? ^aM , M ;
M ? Q p`vX G ½ Q bQ - M ; QÌB + - M T ?<sup>a</sup>B + ? m`M # `i • K Hw + ? Q i ? "i i®i - + ? B T ? Q MÆB

*Æ æ°M; KdK + QÌB M|B,ô.M b Q i +kM; F?¬M; T?ªB H" M; QÌB tm'i iB M- H-M i`Q
b,M; B i çQÊ+ `i M?B m iBM? ?ç+? K i?9- im€ iB M #€M K°i pB M +kM; çO +?Q +€
*?ì ç M H9+ i`Î p i b) T?•M T?€i b® iBM? ?ç+? M"v +?Q +€+ M; QÆB5ô

L;?2 *Æ æ°M; M|B p"v ç€K ?¼+ pB M HB M /WM; #QÊ+ - FBM? M; ç+ M?bM *Æ æ°M
bQ- F?¬M; T?ªB ?¼+ pB M [mv ç`M? `M; i'i +ª iBM? ?ç+? H'v çQÊ+ F?B i?Q Hm
M;`B \ô

*Æ æ°M; +kM; M; ç+ M?B M- ?ÄB M; QÊ+ HçB, ó*ÁM +| [mv ç`M? M?Q p"v b Q\ô

h`-M hQ hmv M #m²M + QÌB M|B,ô*Æ æ°M; H½Q bQ- K¼B ?Qç i ç°M; +O ?¼+ pB M
#^M; p"Q +?9i ?¼+ T?Q Qi ÄB FB +O ?¼+ pB Mi?b +| i? H`K çQÊ+ ;b\ô

*Æ æ°M; M|B, óE?¬M; b Q- H-M M"v +?9M; i i?m ?Qç+? iBM? i?ç+? +kM; F?¬M;
T?¬M i?¬BX a® +ÁM HçB b) /U p"Q i?m°+ iQM? iWM; M; QÌB K" T?•M +?B X *€+
pW KÈB #„i ç-m çB p"Q [m„ ççQ- +kM; H" iÈB i?ìB çB K + -M ç M iB MX o, M M; ?
+ -M T?ªB +| i`B HU+ +QÌM; ççB b m HQM; OM; ?°X :B€ iB M pk F?Q K HU+ ?ŠM
+ÁM +| çO HQçB b€+? K F„- ;B€ +ª iQ"MH" +QM b® i` M i`ìB ? iX

L;?2 *Æ æ°M; M|B p"v +€+ ?¼+ pB M ç²M; i?ìB ?Q M ?¬ M?B i HB i- T?ªB #B i`
i`QM; F?B i?Q Hmv M H-M M"v ç m H" +`T M, K- +`T b€mX J¶B K°i pB M #'i F€ ç m

h•M ok #QÊ+ iÈB # M +çM? h`-M hQ hmv M- +QÌB M|B,ôhQ hmv M- +| T?ªB M; QÆ
T?ªB F?¬M; \ *Æ æ°M; H½Q bQ ç½ H" M; QÌB +O M; QÆB `²B ?a\ô

E?m¬M Kti h`-M hQ hmv M M?`i i?ìB çÄ H M- [m€i H M, ó*?È ,M M|B HmM; imM;
i`QM; i9B +?S ç²` K°i i`K K" M; KÄM; +?2 i` M ç-mX G9+ M"v çB ,M +ÆK F?¬M;
h` M çQÌM; i?Q Hmv M ?Q"MiQ" M çB #^M; çQÌM; M?Ä ?Q M; /½- F?¬M; +| M?B m
H" i`mM; i•K i?`M? i?`- pÈB /mM; M? M imv i b„+ +O K„ M[ ç M?`i i?B M ?ç M?Q

L?bM /mM; M? M imv i b„+ +O h`-M hQ hmv M #`i`K HK KÄM; +?2 HçB- *Æ æ°M;
F?QªM? F?„+ ç| ?„M T?ªM; T?`i M?Q HçB i?`v çQÊ+ GB i .B K- H9+ i`QÊ+ M" M; +
Kti M?Q i? X oW M; ?o iÈB GB i .B K- *Æ æ°M; HB M +ªK i?`v iBK KbM? M?ìB ç n

ó*Æ æ°M; H½Q bQ- b„+ Kti M; QÌB `i F?| +QB- M; QÌB F?¬M; b Q +?S\ô hY h?¬M h
+çM? *Æ æ°M; M M H" M; QÌB ç-m iB M T?€i ?B M ` i?¬M b„+ *Æ æ°M; +| +?9i F?

*Æ æ°M; ?Qi p"Q K°i ?ÆB T?K+ ?²B iBM? i?¬MX JB M +QĐM; i`M ç`M? M|B,ôE?
HçB çÁB ?ÄB `²B5ô

hY h?¬M iBM? +QÌB M|B,ôE?¬M; i?`M? p`M ç - ç K M v +?9M; i b) m®M; K°i i`M

oW M|B #¼M ?¼ pW çB iÈB i`QÊ+ +Y iYm çB K aQª >[m hB M- +`M; iÈB ; -M +`M
+¶ F?Q +?`i b M; i`¼M; - [mw T?€B #S+ M; QÌBX hYm çB K ?bM? i`ÁM + Q F?QªM
i-M; - +?Q /M Î #`i F€ ç` T?QÆM; M"Q +kM; H" ç` T?QÆM; +U+ F€ ?B Ki?`vX *?Q
ççB HK+ h`mM; L;mv Mi?`M? +kM; F?¬M; +| +?ÆB M`B ç M KS+ M"vX

G9+ M"v ç½ [m i?ìB çB K /MM; #[i`Q - i`ìB ç½ t +?B m M?QM; i`QÊ+ +€M? +`M
`U+ `Đ pŠM +| ? B ?`M; M[M?•M çSM; iB T F?€+?X L?[M; i?B m M[M"v i?Qç i M
M; QÌB i?QM /`B- /mM; KçQ tBM? t„MX oW M?bM i?`v M?ìK M; QÌB *Æ æ°M; iB M ç
H M ç|M iB TX

J†+ /M /mM; KçQ +O +€+ M" M; F?¬M; i? b€M? #^M; h`-M hQ hmv M- i?"K +?Q +Á
hQ M?QM; €M? K„i +ª M, K ;½ M K ?¼+ pB M ç m M?bM +?, K +?9 p"Q +€+ M" M; X

L?[M; i?B m M[iB T F?€+? M"v K†+ p€v M; „M K"m p" M; - + Q F?QªM; K°i Kûi #ªv-
? B +€M? i v i`„M; Km®i KQÊi K`X o€v M; „M +?Q iÈB ç-m ;®B i? ?B M `ä +†T +
J€B i|+ /`B K"m çÄ i?„i #QK FB m çm¬B M; U i?ªM? M?`M; p T?Q b m |iX o ç T
/ŠM ç b® M K M?•M i` M çìBX E€ HçM?`i +?QM? H" ? B i?B m M[iB T F?€+? M
M?Q ç9+ - ?Q€` HçB H" K°i +†T bQM; bBM?X

LÆB t ?Q i? M"v *Æ æ°M; F?¬M; T?ªB H" +?Q i?'v [m - ibM? ?m®M; +| p" B +?Y iB T F?€+? ?„M +kM; ç½ ;†T [m X L?QM; K" i'i +ª i?B m M[iB T F?€+? ç m H ç·v H" H-M ç-m iB MX > B KQÆB i?B m M[iB T F?€+? M"v `ä`"M; H" /Q KQìB +†E?¬M; M|B ç M p'M ç b M? ç¬B p®M ç½ F?¬M; / ibK- i`W T?€B M K` - HçB +ÁM i?€B i?m€ K`- bÊ`^M; # M i`QM; aQ >Qª i?`M? +kM; `i F?| ç ibK` p" B M; QìB i?A î +?¶ M"v- +€+ M" M; +?d +| i? çªK M?B K +¬M; pB + iB T F?€+?- pb i? ç€K M K ? ?mv i T?QÆM; +QÆM; FB F?¬M; #` iK K€m M|M; H M ç-m KÈB H" HçX L M M?Èi çÆM ;BªM +?d H" HQçB +| iB M K" i?¬BX
 hmv M?B M i'i +ª K¼B +?mv M +?d +| i? H"K +?Q €M? K„i *Æ æ°M; F?) FBM? M;ç ó>W- M K M?•M F?¬M; +| M; QìB M"Q i®i ? i5ô EBK hQ iS+ ;B" M ?W HçM? K°i iB h?Q oB K #m°i KB M; +QìB i?`M? iB M; - M|B, óhQ hQ - M; QÆB F?¬M; T?ªB H" ç M?bM i`9M; M; QìB M"Q i`QM; # M `²B- çWM; +| ;?2M ;?ûi F?B M +?Q K¼B M; QìB •M? K„i h`-M hQ hmv M iW ç-m ç M +m®B ç m /WM; HçB i` M M; QìB *Æ æ°M; - M; ?2 hQ - M; QÆB F?¬M; i? pÆ çk +ª M„K M?Q p"v5ô
 G9+ M"v ? B i?B m M[iB T F?€+? ç½ çB ç M i`QÈ+ K†i \*Æ æ°M; - i?B m M[ # M i` tBM ?ÄB +| i? ;B9T ;b +?Q M; `B F?¬M; \ô
 *Æ æ°M; M|B, ó*ÁM T?ÁM; HÈM F?¬M; \ *?9M; i i`M; +°M; +| KQìB K°i M; QìB 5ô h?B m M[ KdK +QìB çQ i v ` KìB, ó*ÁM T?ÁM; - tBM KìB +€+ p` F?€+? [mw çB i?2 i?B m M[ +?B ` ? B # M M?QìM; çQìM; - ç i`®M; H®B çB î ;B[ - K¶B M; QìB çQ K¼B M; QìB çB p"Q i`QM; iYm çB KX
 hW Gv i?'T ;B¼M; ?ÄB hY h?¬M hBM?, ô*€+ M" M; F?¬M; bÊ +?9M; i F?¬M; +| iB i` M; T?K+ +?9M; i +kM; F?¬M; T?ªB [m€ + Q b M; [mv M [mw ;b K` \ô hY h?¬M hBM? +QìB ?„+ ?„+ M|B, ó*?mv M M; `v M; QÆB F?¬M; #B i ç·mX h +| M >[m hB M +| K°i i`mv M i?®M; - ç| H" F?¬M; +¬M #B i M; QÆB i?m°+ /çM; F?€+? M? iB T ç½BX *?Q /M M; QÆB H" K°i i M F?`i +€B- M?QM; +?d +¬M iÈB ç·v pšM ç +?C i?QìM; 5ô
 hW Gv bYM; b®iX óL m F?¬M; +| iB M i? M? iQ€M i?b H"K b Q #·v ;Bì\ô hY h?¬M hBM? +QìB HçM? K°i iB M; - M|B, óJ¶B M; QìB ç m +| ;B€ i` `B M; - F?¬ *?Q /M #B i`ä M; QÆB F?¬M; +| +kM; pšM +?Q M; QÆB ,M- ,M tQM; M m F?¬M; +| F?€+ iÈB iB T ç½B M; QÆBX L; QÆB b" B ? i # Q M?B m iB M- b) T?ªB î HçB +?¶ iB M iÈB i`ª- b m ç| KÈB +| i? `ìB çBX æÆM ;BªM i?b `Y +?ûM- `Y /o - H m M? pB + M"v M; QÆB +kM; F?¬M; H"K çQÈ+ - ?¼ M?`i ç`M? +ÁM +| #B M T?€T F?€+X F?¬M; M; QìB /€K H"K M?Q i? pÈB i?QÆM; ?°B aQª >[m hB M- M m +| i?b +?d H" hB M p"Q i`QM; ççB bªM? - i'i +ª K¼B M; QìB ç m +| +ªK ;B€+ b€M; M; ìB ?Q +ª K p" M; `U+ `Ð F?¬M; çO i Q M?½- M?QM; K" FBK iB M t M? p" M; `U+ `Ð ççi ç M i`b ?B m [mª +U+ F€`mM; ç°M; X
 h'i +ª p"i i` M; i`Q i`QM; ççB bªM? v +? M; M?Q # M M; Q" B- iQ" M #° ç m H" K" m F?`M; H² #^M; i?m, iBM? + Q ;¬M KQìB Kûi i`2Q i` M çdM?X •M? b€M; K„H +?B m ;B€+ b M; i`¼M; +?|B +ª K„iX
 h`QM; T?ÁM; F?€+? /MM; M?[M; i`K #bM? T?QM; HÈM ç T ç) M; ,M +€+? i?`M? iW K°i F?m pU+ i`®M; i`ªB +| F?„+ KQìB #S+ ç² €M +O æ² æ^M; KQìB ? H"K i?`M? i`K ?bM? æ² ç^M; M"v F?¬M; +?d çÆM ;BªM M?Q i? - i'i +ª ç m /MM; iBM? ?ç+? K hBM? ?ç+? K i?9 M?`i ;B B K†+ /M F?¬M; ç€M; ;B€ H„K- M?QM; iWM; ç² €M ç m +| pm¬M; X L?Q p"v T?ªB +¬M ç M # Q M?B m iBM? ?ç+? +?S\ hQ" M #° KQìB ç² €M +?K+ pçM FBK i X J" ç·v +?d H" p"i i` M; i`Q K" i?¬BX

*?Q /M H` \*Æ æ°M; i`QM; HÁM; +kM; F?¬M; i`€M? F?ÄB i? M i?Î- F?¬M; ?´ H` i?Q
i`,K M,K- iW iQ` iYm çB K M`v ç½ +| i? M?bM` ``i M?B m p`M ç `²BX G9+ i`QÈ-
ç M +?mv M iB m t`B # Q M?B m iB M X G9+ M`v ç½ #,i ç-m #²M +?²MX *?d `B M;
ç iB m T?Q bBM? ?Qç i p` HQÆM; i?QÎM; b) iÈB KS+ M`Q M[+?S\

.QÈB bU ?QÈM; /šM +O +†T i?B m M[bQM; bBM? iB T F?€+?- #¼M ?„M çB p`Q K
p`Q T?ÁM; +ªK ;B€+ +ª ç€K +?Êi i? v ç´B- H9+ i`QÈ+ H` +ªK ;B€+ b M; i`¼M; t ?O
/€K M?bM i?ŠM; i?b F?¬M; F?Q #•v ;BÌ M;QÈ+ HçB i`M ç-v `K €TX

h` M K†i ç´i +| i`K i?ªK #^M; H¬M; K`m i`„M; /`v p` t®T K`v i'+ i`ªB /`B- pW #QÈ+
bU ``i i?QªB K€BX " M i`QM; ;B M T?ÁM; K†+ /M pšM i` M; i`Q t ?Q M?Q +k- M
/MM; HQçB K`m `K €TX L;QçB i`W #`M +ÆK HÈM çO +?¶ +?Q KQÌB H,K M;QÌB ` - #
F?´M; H² F?¬M; #B i H`K #^M; +?´i HB m ;bX " M i`QM; ;B M T?ÁM; K¶B K°i +?¶ i
+Sm F„ HQĐM;- +| p`B T?¬M T?QM; i?€B i` M; M?½X

J¼B M;QÌB M;²B tm®M;- *Æ æ°M; çQÆM; M?B M M;²B Î;? +?O p`X :? /U + Q H
€B M;²B H M +ªK i?´v ``i H` i?QªB K€BX

ó*€+ p` [mw F?€+? tBM +?`K°i +?9i5ô > B i?B m M[iB T F?€+? HmB ` M;Q`BX
i?B m M[F?€+ - M`M; ,M K†+ ?ÆB F?€+ #B i bQ pÈB +€+ i?B m M[iB T F?€+? H9+
i` M M;U+ +| i? K K°i ç² €M K`m #ç+- ?ŠM H` çQÈ+ i? m iW iÆ #ç+X

h?B m M[çB iÈB # M +çM? *Æ æ°M;- i`QM; H9+ K¼B M;QÌB +ÁM ç M; FBM? M;ç+
i`U+ iB T [m€ ;®B # M +çM? ?„M- çQ i v +¬K i`K i?U+ çÆM KÄM; çQÈ+ çB m F?
+çM? *Æ æ°M;X

ó*Æ æ°M; H½Q bQ- ç•v H` FB m T?K+ pK [mw i`¼M;- M;QÌB F?¬M; +-M T?ªB ;B`i
hmv M p M; H M # M i B *Æ æ°M;

*Æ æ°M; M?bM b M; M`M; `²B KÈB M?“M H`v i?U+ çÆM i?B m M[çQ iÈBX *ª çÌB
M`Q t ?Q - M?QM; FB m T?K+ pK M`v ç9M; H` i`QÈ+ ;BÌ ?„M +?Q iWM; ;†T [m X`
?B M- b m F?B çB p`Q MÆB M`v #¼M ?¼ ç m +| +ªK ;B€+ +?Q F`T i?Q+? SM;X L?
p`Q +?¶ M;²B ç½ H`T iS+ ?Q` M?“T p`Q ?Q`M +ªM? tmM; [m M?X >„M F?¬M; +® w
i?QM; /QM; +O ?„M ``i ?Á ?ÊT pÈB T?QM; +€+? h`¬M hQ hmv M- M?bM [m v M?
K`i p`v- T?QM; T?çK +ª ? B ç m p¬+MM; + Q [mw +?d +| i? +ªK M?“M #^M; ;B€+
/MM; HÌB ç /B M iª ? i+€B F?Q +?´i Qm M?½ K` ? B M;QÌB ç M; p¬ibM? i? ?B M

*Æ æ°M; [mûi K„i K°i pÁM; [m #ªM; i?U+ çÆM #^M; i?m, iBM? i`QM; i v- M?bM [r
a m ç! ?„M F?¬M; +| /WM; HçB- i`U+ iB T i`ª HçB i?U+ çÆM +?Q i?B m M[# M +ç

ó*MM; H` M;QÌB i` im´B- M;QÆB ;B9T +?9M; i M #`B çB- K!M ,M +| i? M?B m K°
K`v HQçB `QÈm KçM?` `` M@çB # KQÆB M,K ?Q†+ H` q?BbF2v +kM; çQÈ+5ô

óo•M;Xô

L;QÌB i?B m M[M?“M HçB i?U+ çÆM- [m€ HMB ` T?Q b m ? B #QÈ+ KÈB çSM; /
[mw +| ,M FB M; K!M ;b F?¬M; \ô

J¼B M;QÌB p°B p`M; HB M iK+ H„+ ç-m- \*Æ æ°M; M? M?“M; T?´i i v- H9+ M`v i?
M;Q`BX

ó*Æ æ°M; H½Q bQ- M;`B ;ç i M;QÌB i M? 5ô h?B m M[ pW çB ` M;Q`B- h•M ok F?

*Æ æ°M; M!B, óh ;ç i M;QÌB F?B M`Q\ô

h•M ok +`K ``K, óL;`B +ÁM M!B H` H¬M ç-m iB M ç M MÆB M`vX G¬M ç-m iB M ç
p`v b Q\ L;`B ?ÄB K¼B M;QÌB çB- M?bM #° /€M; +O M;QÌB +| ;B®M; M?Q H¬M ç-
içB v M?Q ç M; Í M?“ p`vXô

Æ æ°M; #´i ç„+ /o +QÌB +QÌB, ó?9M; i iÈB ç•v H` ç ?QÎM; i?K bU T?K+ pK- iç
M?B M\ *?ŠM; H) +ÁM T?ªB iU +•m i?9+ #ªM i?•M b Q\ô L?[M; Fw S+ HQm HçB i`Q

iQ`M pSi çBX h?•M H` K°i çÌB hYm i?–M- ç®B pÈB i`QÌM; ?ÊT M`v [mª i?`i +ÁM + tYX

hY h?–M hBM? M;²B # M +çM? *¬ æ°M; ?ç ;B¼M; M|B,ô*Æ æ°M; H½Q bQ- M;`B ç + Q +`T M?`i- +| K„+ [m€ F?¬M;\\ô

*Æ æ°M; H„+ ç–m M|B, óhYm çB K +| + Q +`T iÈB ç•m- i?S+ ,M +kM; +| ;BÈB ?çM +?QM? H` `QÊmX J°i F?B F?®M; +? çQÊ+ ;B€ iB M `QÊm +?QM? t€+ i?b b) F?¬M i +MM; +€+ M;QÆB Î HçB `Y +?ûM i?¬B 5ô G9+ i`QÊ+ hY h?–M hBM? p` hW Gv M /B K çQÊ+ i B K„i +O ?„M +?S\

E?¬M; H•m b m iWM; /o i?S+ ,M ç½ çQÊ+ çQ H MX E?¬M; +| M;QçB H - i'i +ª ç n €T ç–v K„ p`X æWM; M|B H` iWM; M K [m - ?–m ? i #¼M ?¼ +ÁM +?Q ? i?`v [m X +?d +| h`–M hQ imv M H` ;B[ çQÊ+ i?–M b„+ #bM? i?ªMX >B M içB i`QM; HÁM; M` ç| H` H9+ M`Q KÈB +| i? H`K +?Q *Æ æ°M; v m KbM?X "•v ;Bì p T?–M ,M +€B ;b M`M; +kM; F?¬M; +| w M;?o X

"[+ÆK M`v ,M iW H9+ t +?B m ç M i`M ;B[ç K- +QB M?Q H` ,M +ÆK i`Q HšM +. bU ;B€K b€i +O *Æ æ°M; - +€+ ?¼+ pB M +kM; F?¬M; m®M; `QÊm M?B m H„KX KB M; \*Æ æ°M;X "` M@çB # KQÆB M,K i?m–M ?`m M|M; #ÄM; ç®B pÈB +QM iBK K°i HQçB i?m®+ K X \*`M; m®M; +`M; +ªK ;B€+ i i€B i•K + M- €M? K„i ?„M /–M i` ç M H9+ M`v i'i +ª K¼B M;QÌB ç m ç½ + Q ?SM; - \*Æ æ°M; `i T?'M +?'M M?QM; H K°i KbM? M;²B BK H†M; M?È HçB ?²B S+X

óhQM? iB M +?Q +?9M; i 5ô

óhB M bBM?- tBM ?ÄB M;`B iQM? iB M #^M; FBK i ? v #^M; iBM? ?ç+?\\ô

eR3X *?QÆM; jek, hBM? h?–M .mM; >ÊT

*Æ æ°M; FBM? M;ç+ M|B, óLÆB M`v +€+ M;QÆB +| i? iQM? iB M i`U+ iB T #^M; çQÊ+ T?B M T?S+ `²BXô

h`–M hQ hmv M Î # M +çM? çSM; H M M?"M iì ;B`v M|B, óæ 2K iQM? iB M +?Q M L;QÌB #€M ?`M; KdK +QÌB M|B, óh´M; +°M; H` djyy FBK i X L m M?Q /MM; iBM? ? iS ;B B M`Q +kM; çQÊ+5ô

óæFK p+H b?- K„+ M?Q p`v\\ô L;QÌB HÐ K²K T?€i M;¬M +?QM? H` hY h?–M hBM? iYm çB K aQª >[m hB M `i ç„i M?QM; F?¬M; M;?o iÈB HçB +| i? ç„i çÄ ç M KS+ ç FBK i H` +€B F?€B MB K ;b +?S\ a® iB M ç| çO +?Q K°i ?° ;B çbM? #bM? i?QÌM M,K `²B- HçB +ÁM H` ççB ;B çbM? +| KQÌB M;QÌB i`Î H M M[ Fb X oW M;?2 i?`v +| p`B T?–M b v `QÊm +kM; Km®M idM? HçBX

h`–M hQ hmv M F?¬M; H`v ` iBM? ?ç+?- +?d F?) H`i #`M i v +–K K°i i`K içT T?B M M`v H` /Q M;¼+ S?d h?mw içQ i?"M?- T?Q i` M +| çB m F?„+ K°i ç² €M h? M? GQ

h`QM; i v h`–M hQ hmv M pW tm`i ?B M i`K i? - b„+ K†i M;QÌB T?K+ pK HB M i? v FQM? M?"M H`v i? M|B,ôh?b ` H` [mw F?€+? h? M? GQM; - i?"i bU tBM H¶B ç½ i

h`–M hQ hmv M KdK +QÌB- H„+ ç–m M|B, óhQM? iB M ;B9T +?9M; i M? M? çB 5ô

óo•M;Xô L;QÌB #€M ?`M; p°B p`M; HmB ` M;Q`BX

h? F?€+? [mw +`T h? M? GQM; M`v çQÆM; M?B M H` /Q T?K ?Q`M; h`–M hQ hmv #"+ M`v i`QM; iQ`M i?QÆM; ?°B aQª >[m hB M +?d +| M,K M?•M p`i- çQÊ+ +?B ` +O M,K ççB ç [m®+X L;QÌB ;B[i`K i? M`v +| i? ?QÌM; i?K ? B T?–M Qm ç½BX L +?d +–M i`ª ?ÆM K°i M;`M FBK i H` çO `²BX

*Æ æ°M; i'i M?B M b) F?¬M; F?€+? F?Q pÈB h`–M hQ hmv MX h` M M;QÌB M`M; +Á `i F€ K°i pB M M`Q +kM; çO ç i`ª MÊ `²BX

J¼B M;QÌB +?m~M #` `ÌB F?ÄB T?ÁM; iYm çB K aQª >[m hB M i?b ç°i M?B M +| K
iB M H M M; ,M +ªM çQÌM; çB +O #¼M ?¼X

ó*€+ p` F?€+? [mw tBM +?ì K°i +?9i5ô hW H9+ çB iÈB iYm çB K aQª >[m hB M ç•v
M?•M pB M M KX L?bM #° /€M; ?„M K†+ K°i i?•M H T?K+ K`m p`M; Qi M?`i +kM; T
+?¶ M`vX >„M K M; i?2Q ? B M[iB T pB M M; ,M +ªM M?|K M; QÌB *Æ æ°M; X

ó*| +?mv M ;b b Qìô *Æ æ°M; M?`M M?ç i ?ÄBX

L;QÌB T?K i`€+? F?€+? F?Q M|B, óh H` M;QÌB T?K i`€+? i-M; ççB bªM? +O iYr
>Qª h?`M?X \*?mv M H` M?Q i? M`v- b) H`T iS+ +| K°i p` F?€+? [mw b„T ç M iYm
M; ? M? ç|M p` F?€+? [mw M`v- +€+ p` +| i? içK ?Q½M K°i +?9i çQÊ+ F?¬M; \

*?ì b m F?B p` F?€+? [mw FB H M H-m +€+ p` +| i? `ÌB çBX *?9M; i b) /•M; H
m®M; X *?mv M M`v imv i ç®B b) F?¬M; pQÊi [m€ MY + M? ;BìXô >„M K†+ /M ,M
#B m çç i` +kM; `i `ä ``M; X E?€+? [mw b) ç M M; v H`T iS+ - M m M?Q H9+ M`v M
`i +| i? b) ªM? ?QÌM; ç M pB + p` F?€+? [mw FB iB M p`Q iYm çB KX *?Q M M
[mw FB çB H M H-m b m ç| KÈB çQÊ+ `ÌB çBX

h•M ok M|B, ó*?9M; i Î +?¶ M`v i®M iB M +?ŠM; H) F?¬M; TªB H` F?€+? [mw b
F?¬M; TªB H` i?ìB ;B M b Qìô

h` M F?m¬M K†i M;QÌB T?K i`€+? MK +QÌB +kM; F?¬M; ;BªK, óh?“i bU F?¬M; +| w
ç®B pÈB iYm çB K +?9M; i [mª i?“i `i [m M i`¼M; X *?Q M M #`i Hm”M i? M`Q +
K°i H€iXô

h•M ok ?W HçM? K°i iB M; , ó*?9M; i ?B M içB M?`i ç`M? TªB çB i?b M; QÆB ç`M
+`i #QÊ+ çB ` M; Q`BX

L;QÌB T?K i`€+? KdK +QÌB /ÌB i?•M pQÊi [m +?†M h•M ok HçB- b„+ K†i i`-K tm®M
M; çB [m€- +?Q /M M?Q i? M`Q i +kM; F?¬M; i? ç +?Q +€+ p` [m`v `¬v p` F?€+?
HÌB M|B +O ?„M `ä ``M; ç½ +QÌM; M; çM? i? K K`v T?¬MX

æ9M; H9+ ç| i?b M;QÌB T?K+ pK H9+ i`QÊ+ +?Q M?|K *Æ æ°M; +?|M; #QÊ+ iÈB +?
?„M M|B K`v +•m ;b ç|X L; ?2 M?[M; HÌB M`v +O M`M; i tQM; - b„+ K†i M;QÌB T?K
•M? K„i /WM; HçB i` M M;QÌB h`-M hQ hmv M- FBM? M; ç+ M|B, óh?b` H` F?€+?
h?“i bU H` F?¬M; i®i- içB ?ç ç½ i?“i H X hmv M?B M M; `B +| i? i?¬M; +ªK +?Q +?
çB- ?¬K M v +?B T?Q +O +€+ p` i b) F?¬M; iQM? - +?d tBM +€+ p` Î H•m i? K K°i

L; ?2 M;QÌB T?K i`€+? M|B iÈB KS+ M`v i?b M; v +ª *Æ æ°M; +kM; ?ÆB FBM? M;
F?€+? [mw h? M? GQM; ç½ #B m ?B M `ä ``M; ` i?•M T?“M M`M; H` +¬M; +?9 K°
æ¬M; J°+ ç [m®+ i`QM; K„i M;QÌB T?K i`€+? M`v +kM; F?¬M; i`¼M; v m #^M; p`
+MM; H` ççB M?•M p”i M`Q KÈB +| i?•M T?“M i`¼M; v m ?ÆM +ª +¬M; +?9 K°i MQ

h`-M hQ hmv M iªM M?B M M|B, óÍ +?¶ M`v i F?¬M; H`K +?O çQÊ+ - M; QÆB +S
F?¬M; \ô oW M|B tQM; €M? K„i M`M; ç½ /WM; HçB i` M M;QÌB *Æ æ°M; X

L;QÌB T?K i`€+? HB M +?mv M €M? K„i b M; \*Æ æ°M; - M?QM; ?„M +?Q F`T KÎ KB
M|B, óh`€M? ` 5ô L m H` H9+ i`QÊ+ ?„M b) F?¬M; bQ çQ H`K ;bX \*MM; H„K H` +?
L?QM; K` HÁM; ?„M ç M; ç m M?|B pb bmv M; ?o ç M GB i .B K- #•v ;Bì HçB #` M; ,
bÈK F?¬M; +ÁM FB M M?ŠMX J°i i-M; ?ÆB i?ÍioM? K`+? HçM? M?Q #, M; iW i`QM

L;QÌB T?K i`€+? i-M; K°i b„+ K†i F`+? HB i #B M ç´B, óo` iB M bBM? M`v- i ç½
`²BX æWM; H`K +?Q i F?| tY- M m F?¬M; i +?d ç`M? TªB KçM? K) €T +? +€+ p

*Æ æ°M; +, M #ªM F?¬M; +MM; ?„M M|B M?ªK- i`U+ iB T #QÊ+ iÈBX a„+ K†i M; QÌ
TªB ;BÆ H M M? M? M?Q +?ÈT- M?„K i?ŠM; i`QÊ+ M; U+ *Æ æ°M; +?°T iÈBX

L;QÌB M`v F?QªM; +?WM; #®M KQÆB im´B- F?Q ç°i`-K´MX h v TªB tm`i i?O i®+
HB i p` i`-K i`¼M; X _ä ``M; H` K°i p` h?´ ? J aQ- ?ÆM M[im pB imv i ç®B F?¬M

ó>W5ô *Æ æ°M; ?W H¢M? K°i iB M; X L; QÌB T?K i`€+? FB +?d +ªK ;B€+ ç¢B M½Q
 K„i M?`i i?ÌB ?B M H M K°i KªM; i`„M; tQ€- i v T?ªB +O ?„M iU M?B M #m¬M; HÄ
 *?Q /M çSM; Î # M +¢M? *Æ æ°M; i?b +€+ ?¼+ pB M +kM; F?¬M; i?`v `ä ?„M +| ç°M
 b€M; +?Êi HQû H M`²B i?•M i? ;½ [mªM Hw ;B®M; M?Q ç¢M T?€Q # v` M; Q`BX
 L?|K M; QÌB T?K+ pK M; ?2 Î # M i`QM; p M; H M iWM; iB M; FBM? ?¬- i?•M i? ;½
 p`B +€B #`M KÊB /WM; H¢B- i` M M; QÌB /QM? ç-v K°i ç®M; ?¶M ç°MX oªB p|+ v T
 F?¬M; +?`m çQÊ+ p +?¢K M?Q p`v- ``i M?B m +?¶ ç½ #` `€+? iQ¢+ i?OM; H¶ +?¶
 J` \*Æ æ°M; H¢B ;B®M; pW H`K K°i pB + çÆM ;BªM- +S #bM? i?ªM M; ~M; ç-m K M
 ` M; Q`BX
 æ€K M; QÌB hY h?¬M hBM? ? B K†i M?bM M? m- #¼M ?¼ M`v i?`i bU H` #°B T?K+
 æ°M; M`vX Í HQ¢B ç` T?QÆM; M?Q aQª >[m hB M iYm çB K K` +kM; /€K ç°M; i?O
 +?QM?X S?ªB #B i`^M; ç®B pÊB i?QÆM; ?°B aQª >[m hB M- M; v +ª M, K ç¢B ç
 ç½BX
 :½ [mªM Hw iW i` M K†i ç`i +?`i p`i #Á /`v- Á K°i iB M; T?mM` K°i M; KK K€m iQÆ
 F?¬M; M; ?B K i`¼M; H„K- +¬M; FQ+? +O \*Æ æ°M; +?d i?m¬M imw H` çª FQ+? +Æ
 HU+X hmv M|B p`v M?QM; tQÆM; bQÌM ?„M Qi M?`i +kM; ;½v K`i K°i +€BX
 h` M M; QÌB ;½ i`QM; M?€v K„i T?|M; tm`i` €M? b€M; M²M; ç`K- .QÆM; KB M K`m
 H`K bQ GK+ [m MX J°i ;½ T?K i`€+? i¬M; K°i H¢B H`K°i ;½ K bQ GK+ [m M\ L?b
 ç€K M; QÌB hY h?¬M hBM? F?¬M; F?ÄB ?Qi p`Q K°i ?ÆB H¢M?X s2K` ?¬K M v K
 >[m hB M +?d bÊ F?¬M; / /`M; `²BX
 *Æ æ°M; H¢M? HMM; #QÊ+ [m - M|B, óL m M?Q i H` M; QÆB- i b) F?¬M; iB T iK
 M[i?b F?¬M; T?ªB H` +?d ;½v K°i +€B tQÆM; bQÌM i?¬B ç•m 5ô
 óL; QÆB ô æ M; +?m`M #` T?€i ç°M; +¬M; FQ+? H¬M M[- ;½ [mªM Hw ç°i M?B M
 M?“M çQÊ+ HU+ €T #€+? +QÌM; ç¢B K` \*Æ æ°M; ûT iÊB ?„MX L?QM; K` ?„M +| i? F
 [m ?„M +?d /WM; H¢B K°i +?9i`²B H¢B H Q ç M *Æ æ°M; X
 a m F?B GB i .B K +? i çB- iQM? +€+? p®M + Q M; ¢Q +O *Æ æ°M; +`M; i? K K`v
 Hw M`v ? B H¬M F?B m F?Q+? ç½ H`K +?Q ?„M M`B H M b€i wX a€i F?Q H¢M? M
 im¬M` X hmv çSM; T?Q b m HQM; *Æ æ°M; M?QM; +€+ ?¼+ pB M +kM; +ªK ;B€+
 [m ûi [m - M; Q¢B i`W h`¬M hQ hmv M` - M?[M; M; QÌB F?€+ ç m Hm®M; +m®M; Hm
 ó*Æ æ°M; H½Q bQ- F?¬M; M M im€iB M ;B i M; QÌB5ô h`¬M hQ hmv M M?“+ M?Î K
 *Æ æ°M; +kM; F?¬M; ç w ç M HÌB M?“+ M?Î +O h`¬M hQ hmv MX L m ?„M H`K pB
 ç½ F?¬M; T?ªB H` \*Æ æ°M; `²BX Zm M; K M; M|M; #ÄM; p`M; FBK i`QM; T?9i +?®
 #°+ T?€i K¢M? K) M; ?B M M€i ? i i?ªv K¼B i?SX G`v \*Æ æ°M; H`K i`mM; i•K M?
 M?€v K„i #¢Q i, M; X o`B +€B #`M ;¬M ç| ç½ +| /`m ?B m i M +?ªvX
 :B®M; M?Q H9+ >B M oB M >•K ç®B K†i pÊB *Æ æ°M; - €T +? K¢M? K) pW T?|M;
 ç M; H Q iÊB ç°i M?B M M; WM; H¢B- K†+ /M ?„M Km®M H`K ? i i`€+? M?B K ç®B
 F?¬M; +| B H¢B K M; iQM? K¢M; +O KbM?` K` çM ;BÐMX L?bM i?`v €M? K„i *
 b M; ?QªM; bÊX
 óv ô J°i iB M; F m FBM? M; ¢+ ?`T /šM bU +?9 w +O \*Æ æ°M; H`K +?Q ?„M p®M ç`
 FQ+? HB M /WM; H¢BX a m K°i F?“+ b„+ K†i *Æ æ°M; i`QM; M?€v K„i i`Î M M M; ?
 K°i Hm²M; iBM? i?¬M HU+ F?`M; H² M?Q M9B HÎ b|M; ;¬K ç M; +¬M; FQ+? iÊBX E
 T?Q b m ?„M F?¬M; +| M; QÌB M`Q +| T?ªM SM; - ?B M M?B M H` F?¬M; +| +ªK ;B€
 hBM? i?¬M HU+ M?Q p`v ç•v H` H¬M ç-m iB M *Æ æ°M; ;†T T?ªB- HU+ HQÊM; K M
 T?•M i€MX L| HšM; H†M; # Q p•v *Æ æ°M; p`Q ;B[ - `²B iW iW ç€M? b•m p`Q i•K F
 *Æ æ°M; p`Q i`QM; H²M; - b m ç| KÊB /MM; i`QÌM; K•m ç•K tmv M [m F?2 ?ÎX

hBM? i?-M HU+ +O *Æ æ°M; ç½`i +QÌM; ç¢B- M?QM; H9+ M`v H¢B ç°i M?B M tr
F?-M; v m ?ÆM ?„M- i?“K +?Q +ÁM M?dM? ?ÆM p`B T?-MX hW ?ÆB i?Î iBM? i?-
FB +| i? i?`v çQÊ+ M| +ÁM pQÊi [m +ª i?-M i?9 h K h9+ EBK «- H`K b Q *Æ æ°
+?dM? ç|M çÐ +?S\

*Æ æ°M; i`i M?B M b) F?-M; ç +?Q ç®B T?QÆM; im€ w €T +? KbM? M?Q p`v- H®
i®+ tQ v i`ÁM- iBM? i?-M HU+ >Qª i?m°+ iQM? +O ?„M H`T iS+ T?€i` p +?¢K F
HU+ # M M; Q`B FB X h`QM; M?€v K„i +ª ? B T?€i bBM? M`imM; -K -K- `²B i`B i
HU+ ç M; t•K M?“T +O ç®B T?QÆM; X *Æ æ°M; +?d +| i? iB M?“M? ?¢M +? i`QM
i? - M m Km®M ç°i T?€ ç®B T?QÆM; i?b F?-M; i? M`Q H`K çQÊ+X

h`-M hQ hmv M çSM; # M +¢M? \*Æ æ°M; M?bM i?`v `ä`M; ? B K„i ?„M ç½ +?mv
`i [m2M i?m°+ ç®B pÈB \*Æ æ°M; - H¢B +MM; pÈB \*Æ æ°M; ?Q`M i?“M? [m€ i`bM?
+ªK M?“M çQÊ+ H9+ M`v ?„M ç M; TªB i?W M?“M +?mv M; bX L?`i i?ÌB M`M; F?-
æ°M; - M?„K ? B K„i H¢B T?|M; i?Q +? iBM? i?-M HU+ +O KbM? ` - i`U+ iB T +?m

L; v H9+ M`v M m M?Q *Æ æ°M; +| MY T?-M €+ w- +?d + -M F?®M; +? iBM? i?-M
+| i? F?®M; +? HBM? ?²M h`-M hQ hmv MX GBM? ?²M +O M`M; i?“i bU i?m FûK
H9+ M`v # M i`QM; i? ;BÈB iBM? i?-M +O ?„M +ÁM +| K°i Hm²M; iBM? i?-M HU
M`M; +U+ F€ M; mv ?B KX

*Æ æ°M; T?€i ?B M h`-M hQ hmv M `|i iBM? i?-M HU+ b M; +?Q KbM? M?`i i?ÌB i?
TªB #`B tQ +? h`-M hQ hmv M K`H` ç M; HQ H„M; +?Q M`M; X SªB #B i`^M; bQ
M; mv ?B K ?ÆM bQ ç`m K F„- +?d + -M K°i +?9i bÆ b`v `i +| i? b) #B M i?“M? M
pQM; X L m M?Q H®+ tQ€v HBM? ?²M +O h`-M hQ hmv M F?-M; T?|M; i?Q +? ` #
T?QÆM; i¢Q €T HU+ +?Q M`M; - i®B ç +kM; +?d bBM? ` ?B m [mª €T +? iBM? i?-
KbM? T?|M; i?Q +? iBM? i?-M HU+ ` # M M; Q`B- iB M? ?m®M; M`v ?Q`M iQ`M F?€
+?„+ +| i? i?m p çQÊ+X

Zm +ÆM FBM? M; ¢+ - TªM SM; ç- m iB M +O *Æ æ°M; F?-M; TªB H`M; ,M +ªM
T?•M ` K°i Hm²M; iBM? i?-M HU+ # Q T?O H`v iBM? i?-M HU+ iW h`-M hQ hmv M
p M`M; F?-M; +?`mªM? ?QÎM; +O ç®B T?QÆM; X

*S M?Q p`v iBM? i?-M HU+ +O \*Æ æ°M; ç M; bQ ç`m pÈB ç®B i?O b) v m çB `i M?
çQÊ+ +| MY çB K bÆ ?Î- H-M M`v bÆ tm`i F?B M +?Q iBM? i?-M HU+ K½M? HB i
ç Q b„+ #ûM çB M +m²M; t-M; p`Q # M i`QM; i? ;BÈB HBM? ?²M +O *Æ æ°M; - +®

L?QM; +| K°i +?mv M K`ç®B i?O +O \*Æ æ°M; F?-M; M; ?o iÈB- +?QM? H`+MM; H
p`HBM? ?²M \*Æ æ°M; ç½ #„i ç-m /mM; ?ÉT X \*Æ æ°M; #`i ç„+ /o KÈB iB M?“M? [m
i`QÊ+ ?„M ç½ [mv i ç`M? #`i Hm`M M?Q i? M`Q +kM; F?-M; i? iB M?“M? /mM; ?É
iB M? +ªM? H9+ M`v F?-M; i? F?-M; H`K- +, M #ªM F?-M; +| i?ÌB ;B M ç +? -M +?
iQ`M ?ÉT i?“M? K°i i? - h`-M hQ hmv M +Æ #ªM F?-M; M; ?o iÈB pB + /mM; M?“T p
/`M; M?Q p`v X *?d + -M *Æ æ°M; F?-M; +| iB M?“M? F?€M; +U i?b +?d i`QM; +?É

JÈB pW #`ç®B i?O t•K H`M €T +? - Hm²M; iBM? i?-M HU+ +O *Æ æ°M; M?€v K„i
i?m°+ iQM? M`imM; H-M M[ X G-M M`v mv HU+ H¢B ?ÆM t H9+ i`QÊ+ - iBM? i?-
hQ hmv M /mM; ?ÉT +?ŠM; M?[M; +| ?B m [mª •K /QÆM; iQÆM; ?¶- ç²M; i?ÌB i`Q
bBM? ?QªX GBM? ?²M /mM; ?ÉT i`QM; +?ÉT K„i K M; ç M +ªK ;B€+ i?“i bU i?®M;
+?Q i•K i?-M *Æ æ°M; `mM `vX L; v +ª M°B i•K i?®M; F?` H9+ i`QÊ+ p`Q ;BÌ T?9
çB `i M?B mX

óN \ô •K i? M? FBM? M; ¢+ iW MÆB t ç°i M; °i p M; H M- H9+ i`QÊ+ Hm²M; iBM? i?
€T +? *Æ æ°M; - T?-M HU+ F?®M; +? M`v imv i ç®B F?-M; i?m FûK *Æ æ°M; - ?O
M?B MX

Æ æ°M; i?-M; [m HBM? ?²M M|B pÈB h`-M hQ hmv M, ó?mv M iB M? +| #B M ?Q
p ?¼+ pB M i`QÊ+ çB- MÆB M`v +| i HQ `²B 5ô

óE?¬M;- i F?¬M; [m v p - i`Î p ?¼+ pB M +kM; p¬ /KM;X L m M; v +ª H½Q bQ K`
i?b +?Q /M H` \*?9+ .mM; pB M i`QÎM; +| iÈB +kM; p¬ /KM; K` i?¬B5ô h`-M iQ hmv
Æ æ°M; M|B, ó?ŠM; H) M;QÆB poM? pB M +?Q `^M; +| i? bY /KM; h?€M? E?ªB
i? M`Q ç•mX E?¬M; +| i€M? K¢M; K HU+ #´bmM; i`QM; i?ìB ;B M /`B- M| +kM; +
æ9M; H9+ M`v- F K i?2Q p`B iB M; #QÈ+ +?•M HB M iB T- iW +€M? +Y iYm çB K t
ç-m H` K°i ;½ K" T K¢T- +U+ F€ iQ #ûQ- T?b Hk p¬ +MM;X

eRNX *?QÆM; jej, *?m "û L?Ä h?QÆM; >°B L;®+ *| hB M

•M? K„i *Æ æ°M; ç†i H M i` M M;QìB i M K" T K¢T +¬K ç-m- ;½ iQ #ûQ M`v i?•M +
H`M / i`„M; MQ½M ?²M; M?m"MX L?bM [m i? K` çQ€M F?¬M; ` im´B i?"i +O ?
KQÆB im´B- ?Q†+ M?Q H` #®M- M,K KQÆB im´B +kM; ç9M; im®iX h?•M i? M;Qì
?bM? /mM; KÈB çQÈ+- ç` T?QÆM; i?¬ M?`i bÊ `^M; çQìM; FQM? +kM; pQÈi [m K
+ Q ;¬M ? B i?QÈ+ M?QM; M?bM [m pšM ;B®M; [mª +¬m ?ÆMX

h`QM; M?|K M;QìB ç| - ;½ K" T K¢T H` M;QìB /mv M?`i F?¬M; K†+ i` M; T?K+ K`m p
K`m i`„M; `i HÈM # Q i`MK iQ`M #° i?•M i? F?´M; H² +O ?„MX í i`QÈ+ M;U+ v T
FBK i çQìM; FQM? F?´M; H²- ?bM? FBK i M?QM; H¢B /MM; iÈB KQìB HQ¢B K`m
i?¬M? KQìB ? æ² æ^M;¬ iBM? pB p`id Kd- i`¬M; `i b®M; ç°M;X \*?¶ F?¬B ?¬B M?`
+O ;½ K" T K¢T +ÁM ç2Q K°i bÊB /•v +?mv M #^M; p`M; iQ M?Q +€M? i v i` +QM-
M;¼+ S?d h?9v h€ >Qm- ?¬K M;?o iU ?² +?B m i`B iB M #ªQ- +?d +| p`Q +?S F?¬

L;Q`B K|M i` M; bS+ +U+ F€ iK+ F?Q M`v- î #`M i v T?ªB +O ?„M- i` M M;|M p¬ /
S?d h?9v i?"i iQ- HK+ [m M; +?|B b€M;- ?ŠM H` M;¼+ GK+ "ªQ +`T #"+ M?`i çŠM;

L?bM iW # M M;Q`B M?bM p`Q- ;½ K" T K¢T M`v [mª i?U+ K M; #° /¢M; +O K°i i M
çQìM; çB iÈB i?`i #ûQ H v ç°M; b€M; M;ìBX L?[M; M;QìB T?Q b m ?„M F?¬M; +|
HQM;- +9+ +mM; i?2Q b€i ?„MX

•M? K„i ;½ K" T K¢T p` \*Æ æ°M; +?¢K p`Q M? m- *Æ æ°M; i?b i`-K´M M;?B K M;?
H¢B ?B M H M Mûi FBM? M;¢+X

óv- i +ÁM iQÎM; `^M; H` H½Q ;B` FB +?çv ç M +?¶ +O i [m"v T?€ +?S\ G`K b Q H
K" T K¢T FBM? M;¢+ M|B- K` K`v ;½ i` M; T?K+ K`m p`M; çB i?2Q T?Q b m ?„M pW
K°i KªM? ?¶M ç°M- b„+ K†i M?`i i?ìB i`î M M i`„M; # +?X h M [mªM Hw p®M ç M;
æ°M; H¢B #` i?m°+ iQM? €T +? F?¬M; /€K iB M H M K°i #QÈ+- b„+ K†i ?„M F?| F
p`M; i?m HB K iU i?•M K HU+ iB M H M K`v #QÈ+- F?QK M;QìB K°i ;|+ +?QM KQÆ
i?•M i? `mM `~v F?¬M; M;WM;X

:½ K" T +kM; F?¬M; i? K M?bM ?„M K°i +€B- mM; /mM; bªB #QÈ+ çB iÈB +?¶ *Æ æ
M?€v K„i T?B i?„M;- K¶B F?B iB M H M K°i #QÈ+ €T HU+ +`T +?Q *Æ æ°M; H¢B -
L?QM; K` €T HU+ +O ?„M +?d ;BÈB ?¢M î i` M i?•M *Æ æ°M; K` i?¬B- K°i ç€K ?¼+
?Q`M iQ`M F?¬M; #`ªM? ?QìM;X

:½ K" T çB i?ŠM; ç M F?B +?d +€+? *Æ æ°M; KQìB i?QÈ+ KÈB /WM; #QÈ+- F?Q i
ûT çQÈ+ *Æ æ°M; HmB H¢B- +?ŠM; [m *Æ æ°M; +kM; F?¬M; i? M`Q i?QM; /QM;
?Ä M²M; ç"K i,M; p¼i H M + Q- ?Ä /B K p`M; FBK ;B®M; M?Q #` H`M ;B| K¢M? [
F?Q tmM; [m M? F`+? HB i +?`M ç°M;X

h`i +ª €T HU+ M?€v K„i F?¬M; +ÁM b|i H¢B +?9i ;b- M;¼M HY i` M M;QìB *Æ æ°M
#bM? i?QìM;- €M? K„i HÈB ?¢B +O ;½ K" T ç°i M?B M i`î M M #bM? ioM?- H9+ M`v
w iÈB K†i KkB ?„MX

E?m¬M K†i ;½ K" T ;¬M ;B®M; M?Q i?•M i? - +?O v m H` ?bM? i`ÁM- M?`i H` i` M
#ûQ ç tm®M; +QM K„i ç M KS+ +?d +ÁM H¢B +| K°i çQìM; ` M? M?Q bÊB +?d çO ç
+| i|+ - +€B ç-m i`¼+ iQ FB i?"K +?Q +kM; +| K`v F?®B i?`i KÐ m®M HQÈM +?ªv t

i? ?„M v M?Q H° K°i iÁ M9B i?`iX G9+ M°v ;½ K°T ç½ i?m HB K F?Q i? HçB- i° MK +QìB 'K €T +| K°v T?-M ?Á F?Q bBM? i°BX

óhB m iY- içB b Q ç°M; i?O î i°QM; iYm çB K L;®+ *| hB M ?Y\ô :½ K°T KdK +QìB i° M K†i ?„M- *Æ æ°M; +°K i?°v b m HQM; `ûi°`mM K°i i°M- v M?Q H° i?Ä +QM M?

*| çB m K¼B M; QìB F?-M; M;?o iÈB +?QM? H° *Æ æ°M; ç°i M?B M i°a HìB +U+ F i?O i?b ç°M; i?O- M; QÆB +| i? H°K ;b ç°v\ô

*?d +| h°-M hQ hmv M H° ?B m w M;?o *Æ æ°M;- ?„M Hm¬M Hm¬M ;†T KçM? +°M +QìM; ççB b) F?-M; # Q ;Bì HMB #QÊ+- i°QM; M;U+ ?„M i°`M ç-v M;çQ F?Q- H° ?„M M? M? +?|M; i°QîM; i?°M?X L m M?Q K°i çB +°M?m F?Q M°v- ?„M +kM; F?-M G-M M°v F?-M; ;B®M; pÈB H9+ +?B M ç°m +MM; h K h9+ EBK «X h K h9+ EBK «H iÈB- +?Q M M ?„M KÈB bBM? ` i°K i?€B H¶ K½M;X L?QM; H-M M°v H° T?B M iQ€ F?-M; i? `9i HmB- +?d bÊ ç®B i?O +| KçM? ?ÆM M[+kM; i? K°i?-BX

:½ K°T +QìB ?„+ ?„+ M|B, óo°v H° M;QÆB ç M; F?B m F?Q+? i b Q\ô

*Æ æ°M; ?W HçM? K°i iB M;- +?°M K°v F?) M?Qm HçB- €M? K„i HçM? HMM; +°M; ?„M F?-M; +-M i°a HìB ç½ i? ?B M °i i®i i?€B ç° +O ?„M °²BX

óh®i- `i i®i- i?°i H°m °²B F?-M; +| ;†T [m iB m iY M°Q FB m M;çQ M?Q p°vXô h° /€M; +QìB K°K°- i? M?QM; F?B M +?Q \*Æ æ°M; F€ [m€B +?QM? H° ?„M F?-M; +| ;½ T?K i°€+? i-M; K°i ç M; çSM; F?QK M;QìB # M +çM?- M|B, ó\*°mv M t°v ` i°i- M|B +?Q i #B i î ç°v ç M; t°v ` +?mv M ;b\ô

L;?2 ;½ K°T ?ÄB M?Q p°v- b„+ K†i M;QìB T?K i°€+? FB M?°i i?ìB +°M; i? K i€B #QÊ+- çB iÈB # M +çM? ;½ K°T- i? M?°K °mM °v M|B K°v +°m ;b ç|X

o®M #° /€M; ;½ K°T ç M; +QìB K°K°M?°i i?ìB ç°i M;°i i°î M M HçM? HMM;X

ó>çM +? iU /Q +O F?€+? M?°M- +€+ M;QÆB H°K i®i [m€ M?d\ô æ€K M;QìB T?Q K†i M?°i i?ìB F?-M; F?ÄB i€B M?Êi- K² ?-B +?°v ç-K çb X

*QM K„i i M K°T H!2 H M ?°M [m M;- M?bM [m ç€K M;QìB î T?Q b m K°i pÁM; `æ°M; M|B,

óS?ç i i°i +° M?°M pB M [m°M Hw # i?€M; iB M HQÆM;X hB M HQÆM; +?B ç m i?QîM;5ô

ó.çXô L?[M; M?°M pB M [m°M Hw +O iYm çB K `ä °M; H° i?î T?°Q M? M?ÄKX :½ K°T KçT M|B, ó°B i içB b Q i i°WM; T?ç i +€+ M;QÆB M? M?Q p°v F?-M; \ æ i +€+ M;QÆB i KÈB T?€i ?B M çQÊ+ M;QìB i° im°B M°vX hB m iY- +?9M; i +MM; M F?-M; \ô

*Æ æ°M; i?°M M?B M M|B, óh F?-M; +?Q H° ;B[+?9M; i +| +?mv M ;b ç M|BXô

°°M hY +QìB ? ?° M|B, óL?QM; i F?-M; +?Q H° M?Q p°vX L m M?Q i F?-M; +| çQ H° *Æ æ°M;X L;QÆB K ?B m +kM; F?-M; +?d H° +U+ ?çM .QÆM; ?Ä K°M;QÆB +| +U+ ?çM •K >Ä M[KÈB ç9M;X G½Q bQ M;QÆB +?QM? H° pB M i°QîM; *?9+ . i° M;QÆB H° h?„M; Zm M; KB M ?ç •K h°B m .QÆM;- bQ Kšm H° h?€B °i KB M ?ç ç9M; F?-M; \ô

L;?2 M?[M; HìB M°v +O ;½ K°T- €M? K„i ç°+? w +O *Æ æ°M; M?°i i?ìB #B M i?°M óG°K b Q M;QÆB #B i\ô

°°M hY +QìB ?„+ ?„+- M|B, óh H°K b Q HçB F?-M; #B iX h KÈB iW +?¶ bQ i° M; +?WM; M°v im°B HçB bî ?[m +U+ ?çM .QÆM; ?Ä - i M?°M F?-M; ` KÈB H° Hç ç|5

L;?2 ;½ K" T ;BªB i?Q+? M?Q p"v- b,,+ K†i *Æ æ°M; KÈB ?Q" M iQ" M ?Á ?Q½ M tm@
M?B M F?¬M; T?ªB H" ç`+? M?•MX L m M?Q F?¬M; T?ªB H" #^M; ?[m +O bQ i´ +k
?bM? +O ?„M M?Q i? X

:½ K" T M|B, ó*?9M; i ?" M ?mv M K°i +?9i çQÊ+ +?Q \ aQ i´ M; QÆB M?ìi ç M M
T?¬M H" pb +?mv M +O M; QÆB ç|5ô

:½ K" T ç½ M|B H" #^M; ?[m +O •K h`B m .QÆM; - pb i? ?„M F?¬M; T?ªB M; QÌB K
M; çM? - ?„M H" T iS+ ;"i ç-m M|B pÈB ç€K M; QÌB h`-M hQ hmv M- hY h?-M hBM?,
[m v HçB b m 5ô

hY h?-M hBM? iU M?B M b) M; ?2 i?2Q HÌB *Æ æ°M; - M?QM; h`-M hQ hmv M HçB
H½Q bQ- i Km@M HQm HçB +MM; M; QÌB 5ô > B HBM? ?²M /mM; ?ÊT +ÁM +?Q +|
?ÊT M" M; iÄ p #`i M i`QM; HÁM; ç@B pÈB *Æ æ°M; X :½ K" T KçT M" v K M; ç M +?
?B KX L; QÌB +| i? bQ b€M? çQÊ+ iBM? i?-M HU+ pÈB *Æ æ°M; +?Q i?`v i?U+ H
M" Q`²BX h` M T?QÆM; /B M K HU+ HçB +`M; b•m F?¬M; HQÌM; M´BX

*Æ æ°M; ?ÆB /Q /U`²B pšM; "i ç-m ç²M; w- K†+ /M ?„M ç½ t€+ ç`M? +U imv i i bM
/`M? +?Q ?„M- M?QM; ?„M F?¬M; i? F?¬M; i?W M?" M K°i çB m- h`-M hQ hmv M
;B9T`i HÈM ç@B pÈB ?„MX L`M; /mM; ?ÊT HBM? ?²M pÈB ?„M- K HU+ iQÆM; bE
i` M T?çK pB HÈM- ;B9T +?Q i?U+ HU+ \*Æ æ°M; i,M; H M`i + QX Zm M i`¼M; M?
K°i HQçB ,M w p¬ ?bM? - K†B F?B *Æ æ°M; +-M i`Ê ;B9T M?`i- h`-M hQ hmv M b) i

hY h?-M hBM? p" ç€K ?¼+ pB M çB p i`QÊ+- +?d ç HçB ? B M; QÌB *Æ æ°M; +MM
?B m +?Q M?|K M?•M pB M [mªM Hw HmB` -`²B K M; i?2Q *Æ æ°M; p" h`-M hQ i

hYm çB K L; @+ *| hB M F?¬M; +?d H" HQçB ?bM? ~K i?U+ t ?Q - /B M iQ+? HçB
i?2Q ? B M; QÌB çB H M H-m ? B- i?2Q +QM çQÌM; M?Ä i`QM; iYm H•m [m Q #ªv i€
[m K°i +€M? +Y HÈM i?b HçB` # M M; Q"BX L?QM; ç` T?QÆM; M"v +kM; F?¬M

æ•v H" K°i KªM? b•M`°M; `½B i`@M; iªB- Qi M?`i +kM; `°M; ?ÆM M; "M i?QÊ+ pm
HQ" B i?U+ p"i [mw ?B K- î; B[HçB H" K°i KªM? ç`i i`@M; iªB- # K†i /MM; ç€ ?C
b•M i`ÆM M?ÆM p" +U+ F€ b€M; #|M; X

G9+ M"v K†i i`ÌB ç½ M; ½ p i•v- €M? b€M; /-M /-M #`K" M ç K i? v i? X

:½ K" T çB iÈB p` i`Q ;B[b•M KÈB /WM; #QÊ+X *Æ æ°M; p" h`-M hQ hmv M +MM;

>„M M?bM ? B M; QÌB F?) KdK +QÌB`²B M|B, G9+ h`B m .QÆM; ççB + M|B p iB r
#€B +MM; ?•K K°- i H9+ `v +ÁM F?¬M; iBM- M?QM; F?B M½v +MM; M; QÆB bQ ç
F?¬M; iBM K`X L m M?Q i F?¬M; +| iQM? b B- ? B M; QÌB +€+ M; QÆB +| T?QÆM;
+ªM iBM? i?-M HU+ +¬M; FQ+? +O i ç9M; F?¬M; \ ZmªM ?B M H" i?O çQçM i@i5 i
+QB M?Q H" +MM; h`B m .QÆM; ççB + bQ b€M? i +kM; F?¬M; ? i?m FûK- F?¬M
i?ÁB îi` M i v +€+ M; QÆBX *?Q i #B i K°i +?9i iBM iS+ çB- i i M H" *?m hB m i
hB M H" bªM M; ?B T +O i X

J†+ /M *Æ æ°M; ç½ çQ€M çQÊ+ ?„M +?QM? H" ççB H½Q #ªM +O i?QÆM; ?°B L;
KB M; ?„M M|B` +kM; +| p" B T?¬M FBM? M; ç+- i?QÆM; ?°B L; @+ *| hB M M"v F?
i?QÌM; +| i? bQ b€M? çQÊ+- ç•v H" i?QÆM; ?°B çSM; ç-m ççB HK+X h` M iQ" M Z
+| ç` p` `i + Q- H9+ i`QÊ+ hY h?-M hBM? +ÁM M|B [m - ?°B i`QÌM; +O i?QÆM;
*Ym [m M +?Q i¬MX *Æ æ°M; M; ?2 i? +kM; F?¬M; ? M; ?B M; |p i?U+ HU+ +O ?

*€B i M *?m hB m hB m H" K +?Q M; QÌB i +| +ªK ;B€+ i?"i [m€B /`- i?"i H" iQÆM;
+O ?„M M?d\

ó*Æ æ°M; iB m iY- M; QÆB #B i bQ i´ içB b Q HçB i bK i F?¬M; \ô E?m¬M K†i iQ
K M; i?2Q MK +QÌB M?Q +k- M?QM; €M? K„i ?„M +?Êi i`î M M b,,+ #ûMX

*Æ ç°M; H,,+ ç-m X

ô"ÎB pb bQ i' +O M;QÆB ?B p¼M; i +| i? iQ" M HU+ OM; ?° M;QÆBX *?mv M t a
#B i ? i`²BX h?"i bU H" ?ÄM; #ûi ç M KS+ F?¬M; i? ?ÄM; #ûi ?ÆM M[X L; ?2 M|
?v bBM? #ªM i?•M KÊB ;B9T +?Q Zm M; JBM? L; k >"M? ç¢B HK+ +?9M; i +| i?ÎB ;
*?d iW çB K M"v M?bM H¢B i [mª i?"i M M OM; ?° M;QÆB `²BX L?QM; K" +QM M; Q
M?[M; ;b KbM? i" M K„i M?bM i?'v +?S F?¬M; # Q ;Bì iBM HìB M; QìB F?€+ M|BX
OM; ?° +O i - M;QÆB M?'i ç`M? T?ªB +?SM; KBM? i?U+ HU+ +O M;QÆB ç½X

*Æ æ°M; H½M? ç¢K M|B, óo"v M;QÆB Km®M i +?SM; KBM? M?Q i? M"Q\ô

*?m hB m hB m +QìB ?„+ ?„+ M|B, óJ†+ /M +QM M;QìB +O i i?Q+? M?'i +?QM?
J bQ- T?ªB #^M; p"Q i?U+ HU+ M|B +?mv M `²BX h?ŠM; i?„M K" M|B- K†+ /M iBM
T?ªB ;B"i KbM?- M?QM; M;QÆB ;•v +?mv M î i`QM; iYm çB K +O i - çB K M"v H"
æ½ M?Q p"v- +€+ M;QÆB +| i? bY /KM; K i?9- +?d +¬M +| i? +?®M; çÐ çQÊ+ i
K°i MûM M? M; - i b) ç²M; w pÊB ç M; ?` bQ i' M;QÆB- OM; ?° M;QÆB p¬ çB m FB

óh®i 5ô *Æ æ°M; i`ª HìB F?¬M; +?9i /Q /U- K°i HìB ç€T SM; ?„M Hm¬MX h`QM; F?
ç½ bmv M; ?o`i M?B m- •K h`B m .QÆM; Km®M ;½ K" T M"v OM; ?° KbM?- ?B M M
HU+ +O ?„M- K°i ;½ +QìM; ;Bª *?Q i¬M ?B M M?B M H" +QìM; ç¢BX L?QM; ç®B
ç¢B HK+ +kM; F?¬M; +| i€+ /KM; [mv i ç`M?X •K h`B m .QÆM; ?B p¼M; *?m hB n
?ŠM H" pb i`B HU+ F?´M; H² +O i?QÆM; ?°B L; ®+ *| hB M KÊB ç9M; X J" *Æ æ°M
`i M?B m i`B HU+X

h` M çQìM; i`î p aQ >Ä i?"M? *Æ æ°M; ç½ M; ?o`i M?B m- M?'i H" F ?Q¢+? T?
L; k >"M? ç¢B HK+ i`QM; iQÆM; H B- i`QM; F ?Q¢+? +O ?„M [mª i?"i +¬M T?ªB +
F?´M; H² +?®M; çÐ b m HQM; KÊB +| i? iB M ?"M?X L m F?¬M; ?„M +kM; F?¬M;
+O KbM?X o®M H" i`QM; F ?Q¢+? +O ?„M- T?¬M i`B HU+ M"v H" T?ªB iB M ?"M
? +O ?„M- Qi M?'i +| i? çB m ç°M; K°i #° T?"M i`B HU+ iW J aQ +¬M; ?°B +MM
OM; ?°X .M b Q ?mvM? i`QîM; +O ?„M +?QM? H" i?€B iY h`mM; i?' ç [m®+¬¬M; M
L?QM; M m H"K M?Q p"v- ?„M ?Q" M iQ" M +| i? iQîM; iQÊM; çQÊ+ ¬M; M°B ?„M M
H"K i`¼M; ç - #ªQ ?„M M?"M H"v M; ¬B p` "bM? æŠM; oQÆM; X æ•v H" çB m *Æ æ°
i`QM; HÁM; ?„M pšM +| +?9i K•m i?mšMX oW p†M p"Q H9+ M"v *?m hB m hB m iU
+| i? çQÊ+ i?QÆM; ?°B L; ®+ *| hB M iQ" M HU+ OM; ?°- p"v i?b F ?Q¢+? +O ?„
KQÆB T?¬M i` ,K`²BX ob p"v *Æ æ°M; [mv i ç`M?- +?Q /M M?Q i? M"Q +kM; T?ª
?° iQ" M /B M KÊB i®iX

óh?®M; F?Q€B- i i?Q+? M?'i H" M;QìB i?®M; F?Q€B M?Q p"v5 *Æ æ°M; iB m iY-
+ M?bM i?'v i - +•m M|B ç¬m iB M M|B pÊB i H" ;b F?¬M; \ >„M M|B pÊB i - J" T Jc
i?m K°i p` ç² i¬M- i?B M T?9 +O ?„M +ÁM + Q ?ÆM M;QÆB M[X >B M i¢B- F iU
Q M?B m #ªM H½M? \ S?ªB #B i`^M; - i?ÎB çB K M, K KQÆB b€m im´B i ç½ ç°i T?
bY ?"M; M; k J bQ +?QM? H" i?B M ?¢ ç M?'i 5ô

ekyX *?QÆM; je9, *'K @ "€+? @ h?B M @ ©K .B i oŠM 5

óL, K KQÆB b€m im´B ç½ ç°i T?€ +Ym [m M\ô

L; ?2 *?m hB m hB m M|B p"v- #'i Hm" M H" *Æ æ°M; ? v H" h`¬M hQ hmv M ç m +ªK

*?9+ .mM; - bQ T?K +O *Æ æ°M; ?B M i¢B ç½ # Q M?B m im´B `²B\ o"v K" pšM ç M
[m M K" +® ;„M; X L; v +ª p` \*?Q i¬M +QìM; ;Bª M?Q •K h`B m .QÆM; +| i?U+ HU+
T?ªB ç M F?B i€K KQÆB im´B KÊB +| i? ç°i T?€ *Ym [m MX E?¬M; M; ì ;½ K" T i`Q
T?€ +Ym [m M i¢B i?ÎB çB K M, K KQÆB b€m im´BX >„M imv i ç®B tSM; ç€M; çQÊ

óhB M #®B- i +| i? ?ÄB M; "B K°i +?9i çQÊ+ ? v F?¬M; \ L, K M v M; "B # Q M?B m
ç°i M?B M Kî KB M; ?ÄBX

J" T J¢T +QìB ?„+ ?„+ M|B, ó.o M?B M H" +| i? `²B- i? M?QM; iB m +¬MQÆM; M;
+?2 K†i FB tm®M; F?¬M; \ h`QM; +m°+ çìB *?m hB m hB m i +?d +| ? B +?mv M
+?mv M +ÁM H¢B +?QM? H" K„M [X J†+ /M #•v ;Bì i pšM +?Q M?bM i?'v K†i +C

M;?B K M?B m M,K i?QÎM; i?S+ ;€B ç T- i +?Q ``M; M;QÆB M?`i ç`M? bÎ ?[m K
J m K m +?Q i i?QÎM; i?S+ K°i +?9i çB5ô

h`-M hQ hmv M [m v b M; M?bM *Æ æ°M; K°i H9+- b m ç| KÈB i?€Q F?,M +?2 Ktitt
F?B M`M; ?ç F?,M +?2 Ktittm®M;- M;mv M #ªM *?m hB m hB m +ÁM ç M; +QÌB iO
iS+ KÎ HÈM- KB M; ?€ ?@+- iQ`M i?•M M;•v /çBX

"° /çM; F?Q i`QÆM; +O ?„M F?¬M; F?ÄB F?B M +?Q \*Æ æ°M; +ªK i?`v #m²M +Q
K°i p` \*?Q i¬M +QÌM; ;Bª ç|5 h?"i F?¬M; i? M;ì bS+ KB M /`+? i`QÈ+ K„ M[HçB -
[mª i?U+ F?¬M; F?€+ ;b K°i ;½ b„+ H M;X æ²M; i?ÌB i`QM; HÁM; ?„M +kM; •K i?-
hB m hB m [m2M #B i bQ i´ +O KbM?- M?QM; K°i F?B ?„M ç½ F i h`-M hQ hmv M
hmv M #bM? M `ÌB F?ÄB MÆB ç•v +kM; imv i ç®B F?¬M; T?ªB +?mv M / /`M; ;bX

óhçB b Q\ hçB b Q +?S\ô

æ°i M?B M *?m hB m hB m /QÌM; M?Q T?€i çB M- ?„M pÁ ç-m #Si i B- M;Y Kti H

óG½Q iY M m M?Q bBM? ` Km°M ?ÆM M,K KQÆB M,K- #^M; #'i +S ;B€ M`Q +kM;
iY M`v i` M? çQç i K„ M?•M `²BX >Q`M K„- ç•v KÈB i?U+ bU H` ?Q`M K„5 o®M /o i
+O #¼M ?„M +| +?9i F?m +? ççB- /M b Q i +?QM? H` +`T #`+ h?B M M?•M i`ªK U
ç½ iWM; ;†T [m p¬ b® K„ M[- M?QM; M m bQ b€M? #¼M ?¼ pÈB M;QÆB- +?Q /M
H` çQK ç|K bQ pÈB Kti i`,M; K` i?¬BX L;QÆB ?ŠM H` æ¬M; J°+ i?€M? M[+O æ-
i`W æ¬M; J°+ i?€M? M[ ` - i F?¬M; i? M;?o ` çQÈ+ +ÁM +| B F?€+ +| çQÈ+ /mM
h?m H¶- i?"i bU H` +U+ F€i?m H¶ `²BX hçB b Q i HçB bBM? ` bÈK M,K KQÆB M

L?bM #° /çM; +?d i?B m çB m Km®M +?ªv MQÈ+ KB M; +O *?m hB m hB m- *Æ a
+ªK i?`v F?¬M; #B i M|B ;b +?Q T?ªBX æ•v H` #° /çM; +O p` *?Q i¬M +QÌM; ;Bª
*Ym [m M içB i?ÌB çB K M,K KQÆB b€m im´B b Q\

óo½M #®B H` h`-M hQ hmv MX hB M #®B- M;`B pšM +ÁM +?Q i`ª HÌB p`M ç +O i

o Kti *?m hB m hB m M?Q çQ ç€KX >„M /KM; HU+ pûQ pûQ K`v +€B i` M ;QÆM; K

óh +kM; ç½ #ªv KQÆB i€K im´B `²BX «M; i`ÌB `5 hçB b Q M;QÆB HçB ç®B tY #'i +
i +| çQÈ+ M?QM; HçB ç +?Q i M?bM i?`vX h?"i bU H` [m€ #m²M #U+ K`X *Æ æ°M
i ç M; p¬ +MM; ;?2M i` pÈB M;QÆB- M;QÆB T?ªB ? i bS+ +`M i?"M- i b) F?¬M; ?

oW M|B ?„M pW H`i +´ i v- MûK K°i MûM M? M; # v ` M;Q`B t +„K i?ŠM; p`Q K°i
b•MX æ-m M? M; i`QM; F?QªM? F?„+ ç| ç½ çQÈ+ ç®i +?€v- K°i H`M F?|B M? M?

h`QM; F?QªM? F?„+ MûM ?QÆM; # v ` - F?Q i? i` M M;QÌB *?m hB m hB m +kM; ç
K°i F?„+- ?„M pšM +ÁM H` ;½ K`T ç M; `K S+ pÈB /K+ p¼M; +O KbM?X :Bì ç•v H
T?€+? KçM? K)X lv HU+ FBM? F?OM; T?¬ i?B M +€B ç` i`QM; M?€v K„i iÄ ` - F?
i`T i`mM; p`Q T?QÆM; ?QÈM; +O *Æ æ°M;X

EBM? M;?B K i?U+ +?B M +O *Æ æ°M; p¬ +MM; T?QM; T?9X L; v içB i?ÌB çB K M
+kM; H`T iS+ +| T?ªM SM;X E?¬M; ;B®M; M?Q \*?m hB m hB m iQ`M /B M T?|M;
M;QÌB +O *Æ æ°M; F?¬M; +| +?9i; b bU ?B M /B M +O K HU+ # ç°M;X æ²M; i?
æ°M;- h`-M hQ hmv M +kM; M? M? +?|M; +| T?ªM SM; i?Q+? ?ÉT X L`M; +?mv M ç
ç½ H M #ª p B *Æ æ°M;X h?•M i? ?Q`M K„K K KçB tQ v K°i pÁM; i`ÁM- +?mv M i?
*Æ æ°M;X `i J°+ K HU+ çQÈ+ M`M; iQ`M #° T?|M; tm`i ` - i`U+ iB T`|i p`Q i`QM
a m ç|- ? B i v M`M; ¬K [m`M; H`v +´ \*Æ æ°M;- ç¬B +?•M i?QM /`B [m`M +?ti H`v
?ÉT +?ti +?) pÈB i?•M i? +O ?„M- M?QM; +kM; ?Q`M iQ`M F?¬M; ªM? ?QÎM; ç M

G`v i?U+ HU+ i`QÈ+ K„i +O h`-M hQ hmv M- Km®M i`Ê ;B9T +?Q *Æ æ°M; +kM; -
T?€T M`v K` i?¬BX .€M i?•M i? +?ti +?) b€i p`Q M? m- ç²M; i?ÌB H`v HBM? ?²M /
i`Ê i,M; T?9+- H`K +?Q iU i?•M i?U+ HU+ +O *Æ æ°M; +| i? T?€i ?mv ` KS+ HÈM

oB +iB T t9+ M?Q p`v ç®B pÈB h`-M hQ hmv M K` M|B H` +U+ F€i?Ä K½M- M?Q
K°i F?ªQ M;?B K +U+ F€ F?| F?,MX J¶B K°i H-M iB T t9+ pÈB +Æ i? +O h`-M hQ
+ªK +O HBM? ?²M /mM; ?ÉT ç m H`K iBK +O ?„M ç`T HB M ?²BX æ•v +kM; H` +

T?ªB ç®B Kti M?'iX L?QM; i`QM; ?Q`M +ªM? i`QÊ+ K„i- M m M?Q F?¬M; +| bU i`
 *Æ æ°M; F?¬M; +€+? M`Q +?®M; çÐ çQÊ+ \*?m hB m hB m i`QM; i?İB; B M K°i MÜ
 .U i?2Q + 'T #"+ K` iQM? iQ€M- i?U+ HU+ +O *Ym [m M K bQ F?¬M; F?€+ #B i M
 i?9- M?QM; i` M i?U+ i - F +ªH` æ² æ^M; i?¬M i?9 +kM; F?¬M; T?ªB H` ç®B i?O +
 p`Q i`Q im - +?d tûi`B M; p F?ª M,M; p`M /KM; K HU+ HŞM K F„- H`K b Q K i?9
 G9+ i`QÊ+ h`-M hQ hmv M ?ÄB im´B +O *?m hB m hB m +kM; F?¬M; T?ªB H` F?¬
 b€m im´B ç½ ç°i T?€ *Ym [m M- M, K M v #ªv KQÆB i€K im´B- i`ªB [m ? B KQÆB
 ç½ ç¢i ç M # Q M?B m + 'T\ hW # 'i F€ T?QÆM; /B M M`Q K` t2K tûi- ;½ K`T i`QÊ+
 ?ÆM +ª h K h9+ EBK «X

h¢B i?İB çB K h`-M hQ hmv M /€M +?†i i?•M i? p`Q M; QİB- *Æ æ°M; +kM; ç½ T?B
 H² KÎ`°M; ` - F iW b m F?B ?'T i?m iBM? ?¢+? +O h K h9+ EBK «- ç¬B +€M? +O
 T?K+X *?d +| çB m M m Km®M /mM; ?ÊT h?¬M >Ä h?€M? oQÆM; E?ªB K°i H-M M
 çQ¢M i?İB; B M /`BX .M b Q i`QM; i?İB çB K h K h9+ EBK «+ „M i`ª i`QÊ+ F?B +? i
 E?ªB ç½ #` i`M ?¢B M†M; M X h? K M[?B M i¢B *Æ æ°M; +ÁM F?¬M; +| bU i`Ê bŞ
 GQM; X

J i?9 +O M; QİB F?€+ ç m +| i? i?¬M; [m F? QÊ+ ç ;¼B p - M?QM; #İB pb *Æ
 h?€M? >Ä GQM; +| K°i T?¬M ?mv i K¢+? iQÆM; HB M M M F?¬M; i? +MM; M| Fw
 +kM; +?ŞM; # Q ;Bİ M; ?o ç M pB + ?¢M +? æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; çB m ;bX
 i?¬M +O ? „M F?¬B T?K+ - +kM; F?¬M; i? HB M ? +MM; pÊB æ¢B .B M h?€M? >Ä

h?•M ?bM? M? M? M?Q i?B K çB M- K HU+ +O *Æ æ°M; iQ`M /B M i,M; H M- ?Q
 hB mX h` M çdM? ç-m +O ? „M- [m M; K M; +O GK+ [m M •K .QÆM; JB M ? B K`m
 ? B i v +kM; ç²M; i?İB #®+ H M *U+ >¢M .QÆM; >Ä p` *U+ >¢M •K >Ä X

æ9M; p`v- +?QM? H` GK+ [m MX >B M H M i`QM; K„i +O \*?m hB m hB m ç9M; H`
 + 'T +?S F?¬M; T?ªB H` #ªv KQÆB K®i + 'TX æ®B Kti pÊB \*?Q i¬M +QİM; ;Bª H`K
 ^M; p`Q #Q T?€T h?¬M hÄ •K .QÆM; - *Æ æ°M; ç½ +?2 /'m çB K HU+ h? 'i [m M +
 *| i? +?B M i? „M; h K h9+ EBK «- +® M?B M H` M?İ bU i`Ê ;B9T HÈM H Q +O h`
 M?Q F?¬M; T?ªB H` /Q H9+ KÈB #„i ç-m ç®B Kti- h K h9+ EBK « [m € KS+ t2K i?Q
 i?QÆM; M†M; i?b F i +K+ +m®B +MM; +kM; F?| K` çQ€M i`QÊ+X

h?'v *Æ æ°M; H Q p T?Q KbM?- *?m hB m hB m F?¬M; F?ÄB M?Qm K`vX J†+ /M
 ç M +?Q ? „M K°i HQ¢B +ªK ;B€+ ?Q`M iQ`M F?€+ #B i- M?QM; +€+? i?S+ K` *Æ æ
 +?d i?QİM; i?QİM; - F?¬M; +| +?¶ M`Q ç†+ #B iX J†+ /M ? „M F?¬M; H°` # 'i Fb b
 # M +| +? M? H +? HÈM M?Q p`v- HQ¢B T?QÆM; i?S+ +¬M; FQ+? çÆM; BªM M?Q i
 ;b\

oW H9+ ç|- *?m hB m hB m ç½ tm' i i?OX > „M ;BÆ i v T?ªB ;BÆ H M- F?) +?mv
 i`mM; X EBK [m M; +?|B K„i #¶M; M?B M #MM; MÎ`°- `²B M; QM; iK i?`M? K°i i? M
 i`QM; F?¬M; i`mM; X *U FB K T?|M; i?ŞM; p T?Q *Æ æ°M; ç M; H Q iÈBX æ²M; i
 `i M?`M M?½ ç†i Î T?Q b m HQM; X h?2Q ? „M i?'v- +?d +¬M /MM; K°i i v ç®B T?
 hmv M +kM; H` [m € çO`²BX

æ9M; H9+ M`v +¬M; FQ+? +O *Æ æ°M; ç°i M?B M T?€i bBM? #B M ?| - +?d i?'v i
 i`QM; T?9i +?®+ i®+ ç° ç½ i,M; H M; 'T ç¬B- K°i \*Æ æ°M; i`QM; M?€v K„i ?| i?`M
 i?2Q #®M T?QÆM; ?QÈM; # 'i ç²M; +?¢v i`®M` M; Q`B- +| i?•MªM? +?¢v i?ŞM; iÈ
 p # M ?¬M; - H¢B +kM; +| +€B # v H M F?¬M; i`mM; - #®M ç¢Q i?•MªM? iªM` #
 M²M; ç"K +O +U+ ?¢M bQM; ?Ä ç½ #°+ T?€i iQ`M /B MX

J bQ *Ym [m M +MM; "€i [m M +? M? H +? F?¬M; T?ªB +?d Î i`M; b® K HU+ - ç²M
 +O #ªM +? 'i i?m°+ iQM? K HU+X E?B K` *Æ æ°M; +?d +| im pB GK+ [m M- /U p
 +| i? bBM? ` ?B m [mª €T +? i?m°+ iQM? ç®B pÊB "€i [m M K bQX h? M?QM; -
 *Ym [m M +kM; F?¬M; i? bBM? ` ?B m [mª €T +? ç®B pÊB *Ym [m M K bQ M?Q i
 pb #ªM i?•M *Ym [m M K bQ +kM; bÎ ?[m +U+ ?¢M K HU+X ob p`v- +?Q /M H` KQİ

p•v +¬M; K°i ;½ *Ym [m M K bQ +kM; `i F?| çfi çQÊ+ i?„M; HÊBX "€i [m M p" *Y
i? M|B K°i i` M çlB K°i /QÊB ç'iX

*¬M; FQ+? +O *Æ æ°M; ç°i M?B M #B M ?| F?B M +?Q €M? K„i *?m hB m hB m b
/MM; i v T?ªB- i v ?„M F?) ç°M; tQ v K°i pÁM; - i`QM; T?9i +?®+ +?m¬B +U FB K
Î i`QM; F?¬M; i`mM; ç½ ?mv M ?| i?`M? ?`M; M;?bM ?`M; pçM FB KªM?- #'i Hm
M,M; S?•M h?•M h?€+ªM? ?mv M ?| ` # Q M?B m i?•MªM?- T?€i ç°M; +¬M; FQ
+kM; b) #` T?QM; iÄ ?Q`M iQ`M- +,M #ªM F?¬M; ? +| #'i F€ K°i +Æ ?°B €T b€iX

*¬M; ç`+? pçM +?¶ F?¬M; #^M; T?€ ç`+? K°i MÆBX S?ªM SM; +O *?m hB m hB m
+,M #ªM ?„M F?¬M; +| b€i w ç®B pÊB *Æ æ°M; - +?ŠM; [m H9+ M`v ç M; /Á tûi i?U
ob p`v- M?bM [m iQÎM; M?Q ?„M ç M; i?B i`B M F„ M,M; +¬M; FQ+?- i?U+ ` H` ?
M; UX J` \*Æ æ°M; ibK FB K +?QM? H` +Æ ?°B M?Q p`vX

"`v ` i?U+ HU+ v m M?QÊ+ i`QÊ+ K†i F ç`+?X hbK çQÊ+ +Æ ?°B `²B b m ç| KÊB +
KçM? K) +O K bQ >Ä i?m°+ iQM?X æ•v +?QM? H` T?QÆM; i?S+ ç®B K†i pÊB +
i?QÎM; bY /KM; X L m M?Q b m K°i FQ+? K` F?¬M; +?B K çQÊ+ Qm i? imv i ç®B- M
H`v F i +K+ i?`i #çBX

a€i F?Q p¬+MM; b„+ #ûM i`QM; M?€v K„i T?€i ` - ? B K„i *Æ æ°M; ç²M; i?lB #B M
€M? b€M; iW i`M b•m HBM? ?²M i?2Q +QM M; QÆB H|2 b€M; - H®+ tQ€v HBM? ?²M
i®+ ç° p`M +?mv M i,M; H M ç M +U+ ?çMX S?ªB #B i`^M; ç•v H` HU+ HQÊM; HBM
æ°M; p` h`-M hQ hmv M /mM; ?ÊTX

" ççQ i?•MªM? F?€+ #B M K'i- +?d +ÁM HçB K°i *Æ æ°M; ç M; # v HQÊM i` M F
H` # M ç KX h` M #-m i`lB M?"i M; mv M ç M; +?mv M; B QX hçB i`QM; F?QªM? F
ç²M; i?lB b€M; H M K°i pÁM; EBK .QÆM; +MM; K°i pÁM; •K L; mv i- HBM? ?²M HU-
/B M H M i`M ` M; Q`B- F?¬M; i`mM; TªM; T?`i M?Q ç½ i`Î i?`M? HoM? pU+ +O

•M? b€M; i`QM; F?¬M; i`mM; ?Q`M iQ`M #B M K'i- i? v p`Q ç| H` K°i +ªM? iQÊM;
?B M ` K°i pÁM; i`ÁM MY b€M; M; lB MY +ÁM HçB +U+ F€ m €KX J°i p-M; i`,M; ç
i`lB b€M; +?lB ç²M; i?lB iW i` M i`lB ;B€M; tm®M; - i`QM; M?€v K„i +?B m `¼B H

—M KbM? i?b +| HÊB- ?B M i?•M i?b FBM? M; QlB- F?¬M; ç°M; i?b i?¬B- ? ç°M;
F?QªM? F?„+ ç| - •K /QÆM; KB M i` M çdM? ç-m \*Æ æ°M; ç½ i`Î HçB #ªv [m M +?•
ç-m `„M #^M; K HU+ ?B M ` - i`M; +°M; KQlB #®M +QM K M; i?2Q M,M; HQÊM; +C
•K .QÆM; JB M # v i?ŠM; H M + Q- ?mM; ?,M; çKM; p`Q FB K i`M +O J`T JçTX

L; v iW H9+ #„i ç-m ç°M; i?O- +,M #ªM *Æ æ°M; F?¬M; M; ?o iÈB +¬M T?ªB FB M i
M? M; - i?•M H` K°i ;½ J bQ- HçB +ÁM F i?W +U+ ?çM bQM; ?Ä ` bU + Q M; çQ +
M?Q ?„M +?d Km®M ibK +€+? b®M; b|i [m çÊi +¬M; FQ+? +O ç®B T?QÆM; - ?„M
/`M; X L?QM; i`QM; HÁM; *Æ æ°M; +?d +| K°i w M; ?o H` +?B M i?„M; ç®B i?O- ;B`M
HU+ +O ç®B i?O +| +QlM; ççB i? M`Q i?b bmv M; ?o +O ?„M poM? pB M F?¬M; i

h`QM; K„i \*Æ æ°M; ç½ i`M M; "T +?B M w- M; v içB i?lB çB K R9 ç-m HQM; t` p +?
hB m hB m- +ªM; QlB ?„M ç½ ?| i?`M? K°i K`m ç2M M?€M?X

a m F?B HoM? M; ° çQÊ+ æçB l .B K ",M; F?B M +?Q M?"M i?S+ +O ?„M ç®B pÊB
K pQÆM; `ä `M; ?ÆM i`QÊ+ FB M?B mX

a„+ K†i *?m hB m hB m ç½ i? v ç´B- [mª M?B M ?„M ç½ T?çK T?ªB b B H-K ;B®M
H` t2K i?QlM; \*Æ æ°M; - M M F?B R9 ç-m HQM; t` KçM? K) i`T FQ+? FB K i`M ?„M
iK K HU+ iQ`M /B M +?®M; HçBX J HU+ #ªQ HQm +O *Æ æ°M; iQÆM; çQÆM; p
+O ?„MX J` ç•v HçB H` +U+ ?çM bQM; ?Ä +| i€+ /KM; +O •K /QÆM; i` ?ÊT M M
+U+ F€ FBM? M; QlBX *?Q /M H` \*?m hB m hB m +kM; F?¬M; i? / /`M; M; ,M +ªM

h`QM; iB M; M´ p M; F`+? HB i +ª F?m ç'i i`®M; +kM; i`M M; "T K HU+ / Q ç°M; - M
w HçM? H)Q ç½ T?O tm®M; M; QlB *?m hB m hB mX

L; v F?B *Æ æ°M; pW iB M H M ç½ #°+ T?€i` H€ #`B i~v +O KbM? M?^K KK+ çQ
i M ç¢Q T?ÁM; M;U +O *?m hB m hB m +MM; pÈB FB K +? HU+ HQÊM; +O ?„MX
E?¬M; ? M;?B M;ì H` KK+ çQ+? +O \*Æ æ°M; `ä ``M; ç½ ç¢i çQÊ+- i`QM; M?€v K,
+Æ ?°B +¬M; FQ+? *?m hB m hB mX

•M? K†i i`ìB #B M K'i- +?d +ÁM H¢B K°i p-M; •K L;mv i HÎ HYM; i` M F?¬M; i`mM
K M; i?2Q K`m ç2M i?•K i?9v iÄ ` iY w M?`M M?¢i- b€i F?Q M²M; ç`K M? M? +?|M
i v ?„M- M;¼M HY K`m ç2M #®+ +?€v +kM; K M; i?2Q K`m iQK + Q [mwX L; v b m
i`QÊ+ K†i \*?m hB m hB mX \*€M? i v T?ªB i mM; ` +?°T i?ŠM; p`Q M;U+ *?m hB m
HQM; i`ªQ i?O 5ô

*' i v T?ªB +O *?m hB m hB m F?) H"i ç`B i?`M? +?QÎM; ç|M çÐ- b m K°i F?„+ ?„M
K„i F?€i K€m çÄ`U+ +O \*Æ æ°M;X > B iB b€M; •K H½M? iW K„i \*Æ æ°M; T?€i`
i`ÁM; K„i ?„M- J`T J¢T +?d +ªK i?'v ç-m i`-K tm®M; - ç°M; i€+ i` M i v /o M?B M+
ç9M; H9+ M`v- çÁM +¬M; FQ+? K¢M? K) i`ìB `mM; ç'i +?mv M FB ç½ M; M; M?B M
ó*'K "€+? @ h?B M- ©K .B i ošM 5 .B i p9 pšM H¢+- M;„i p9 `ìB ` +?Q i 5ô

æ9M; p`v- ç•v +?QM? H` K°i i'i b€i F„ +O •K oB K K pQÆM; - ç•v H` K°i F„ M, M; +
pW HoM? M;°` b m F?B bY /KM; [m bB m i'i b€i F„ æ¢B l .B K #, M;X h'i b€i F„ ç
+¬M; FQ+?- M?QM; +¬M; FQ+? +O ªK .B i ošM +?d +| +?WM; # i`, K b€m KQÆB i`
b€m KQÆB +?B m •K M;mv i i`ªQ HB M FQ+?X

ekRX *?QÆM; je8, *'K @ "€+? @ h?B M @ Zm•M oQÆM; S? 5

*'K "€+? h?B M @ ©K .B i ošM +?d H` K°i i'i b€i F„ H¢B çQÊ+ *Æ æ°M; HU +?¼
H` +| ç¢Q Hw`B M;X

©K .B i ošM +?QM? H` jey +?B m •K L;mv i h`ªQ +¬M; FQ+? HB M iB T- ç†+ çB K +
+| i? M;„M +ªM # Q M?B m i`ªQ- +?d +¬M i`QM; jey i`ªQ +| K°i i`ªQ F?¬M; M;„M +ª
+O •K L;mv i h`ªQ pšM çQÊ+ T?€i ?mv ` - ç®B T?QÆM; b) T?ªB ?SM; +?`m i'i +ª
b m F?B i?B i`B M *'K "€+? h?B M @ ©K .B i ošM- ?B m [mª i /¢B +O •K L;mv
+QìM; ;'T ç¬B- ?B m [mª ,M KÁM i, M; +QìM; H M ;'T # H-MX .QÈB i bM? ?m®M; M
.B i ošM ç½ ç¢i ç M i`bM? ç° +U+ F€ FBM? F?OM;X æ•v +?QM? H` +¬M; FQ+? ?B
+¬M; FQ+? +`M i?•MX

L?QM; M;`M p¢M H-M F?¬M; M M [m M *Æ æ°M; +ÁM +| K°i F„ M, M; +U+ F€ #€ çQ
EQ+?X L m +?d /MM; `B M; ©K .B i ošM- ;Bª bY +| i? ?Q`M iQ`M i`9M; çQ+? mv HU
", M; - M?QM; pšM FûK bB m i'i b€i F„ æ¢B l .B K ", M;X L?QM; M m *Æ æ°M; F i ?
pÈB .B i h?¬M EQ+? i?b b Q\ jey +?B m •K L;mv i h`ªQ iQÆM; çQÆM; pÈB jey çÁM
+?²M; +?`i i, M; +QìM; H M +U+ + QX J°i F?B i'i +ª çÁM +¬M; FQ+? ç m i`9M; çQ+?
+'T bB m i'i b€i F„ +kM; F?¬M; i? bQ b€M? çQÊ+- K`K HU+ #ªM i?•M *Æ æ°M; H
æ•v +?QM? H` M;mv M M?•M ç *Æ æ°M; HU +?¼M ©K .B i ošMX h?U+ HU+ +O *
ç¢B M?QM; i?•M i? H¢B [m€ F?`M; H² M M bU HBM? ?Q¢i +| H) H` i?B m b|i HÈM
M? M? +?|M; M?Q i? ç€M? Qi M?`i +kM; H`K +?Q ?„M Hm®M; +m®M; i v +?•MX J`
;Bì KÈB #„i ç-m #°+ T?€i iQ`M /B MX >B M ;Bì ?„M F?¬M; çÆM i?m-M bY /KM; F
p` Zm•M oQÆM; M[ `²B- K`i`QM; ç| +ÁM +| bU b€M; i¢Q +O +?QM? ?„MX

óJ„+ HW `²B5ô

h¢B i?ìB çB K i?•M i? *Æ æ°M; ç½ iÈB b€i *?m hB m hB m KÈB T?€i ?B M KbM? #
GU+ +¬M; FQ+? K¢M? K) #°+ T?€i` i`QM; M?€v K„i F?B M +?Q M; v +ª ?„M +kM;
aU i?`i +?SM; KBM? +QìM; ;Bª *?Q i¬M F?¬M; T?ªB +?d +| ?Q / M?- i®+ ç° +O *?r
? #`i`¼M; HQÊM; i?•M i? ?„MªM? ?QÎM;X L;QÊ+ H¢B- i?•M i? ?„M M?bM i?b K`
?Q¢i- ç° K K / Q i?"K +?Q +| i? bQ b€M? pÈB æ^M; s` >Q€ GU+ h?m`i K` *Æ æ°M

T?ªB m v M +?m v M + Q ç Ð i? 'T +ªM- M; ,M +?†M H ¢B ?Q ¨M iQ ¨M *'K "€+? @ h?E
K°i çB m H ¨K ? „M #m²M #U+ +?QM? H ¨ K†+ /M ? „M +| i? +?†M çQÊ+ +¬M; FQ+? +O
;B€+ +| HU+ M?QM; F?¬M; +| +?¶ /MM; X

h®+ ç° +O ©K .B i ošM i? "i bU [m€ M? M?- K¶B K°i i`ªQ T?|M; ` +?d +¬M pW iB
T?ªM SM; +O *?m hB m hB m /M `i M? M? M?QM; +kM; +?d +| i? M; ,M +ªM +?S
pQÊi t *Æ æ°M; ç K ¢M? K) +? M; U ç®B i?OX >ÆM M[- ©K .B i ošM H ¢B çQÊ+ *A
.B i h?¬M EQ+? T?€i ` - K¶B K°i FQ+? M; QM; iK ç¬v çO K HU+ t•K H'M p¨Q i`QM;
KÊB #°+ T?€i ` X

hWM; iB M; M´ p M; /°B F?¬M; M; WM; p M; H M iW p` i`Q ? B M; QìB p +?¢K- M; C
+ªK ;B€+ /QìM; M?Q i`"M ç'm ç M; î i? M; M; bS+ M; M; i`BX L?QM; i` M i?U+ i
+?`m i?B iX "ÎB pb MÆB K HU+ T?€i M´ H ¨ i`QM; HÀM; #¨M i v +O ? „MX .B i h?
tmv M i?'m- b m F?B K HU+ t•K M?"T p¨Q i`QM; +Æ i? ? „M KÊB #°+ T?€iX J°i F
i?'K p¨Q ç•m M?QM; pÈB jey FQ+? HB M iB T i`QÊ+ b m ç€M? iÈB i?b M; v +ª #ªM
i? i?W M?"MX

h v T?ªB #` +U+ ?¢M •K ?Ä ,M KÁM K½M? HB i- H ¢B +ÁM #` .B i h?¬M EQ+? #°-
+€M? i v T?ªB +O *?m hB m hB m /¬M /¬M i /¢B çBX a m F?B M; ,M +ªM ç M FQ+?
i? F?¬M; /MM; ç M +€M? i v i`€B î b m HQM; - ç M H9+ M¨v ? „M KÊB +| i? i ¢K i?î
+O *Æ æ°M; X

æQÊ+ ;¼B H ¨ i' i b€i F „ çdM? +?T #ÎB pb ç†+ çB K +?QM? +O ©K .B i ošM +?d K°i
T?€i ` +?B m b m HB M K°i K ¢+?X >ÆM i? M[ - i`QM; [m€ i`bM? ©K .B i ošM ç
imv i ç®B b) F?¬M; i? +?QM? /B M T?ªM FQ+?X :†T T?ªB +¬M; FQ+? +O ©K .B i
HU+ K ¢M? ç M +Ð M¨Q +kM; +?d +| i? çÊB ç M F?B M; ,M +ªM tQM; i'i +ª jey FQ+?
+¬M; X

EQ+? i?S jey `®i +m°+ +kM; ç€M? ` X .U i?2Q ç†+ iQM? p®M +| +O ©K .B i ošM i
H ¨ T?ªB ç€M? i?ŠM; p¨Q M; U+ ç®B T?QÆM; - /MM; ?'T HU+ FûQ ç®B T?QÆM; H ¢
+SM; ` „M ç" T p¨Q ç®B i?O- T?€i ?mv iQ ¨M #° HU+ HQÊM; +U+ ?¢M •K ?Ä iQ+? HK

L?QM; ç i?U+ ?B M çQÊ+ çB m ç| i?b çB m FB M iB M [mv i H ¨ i`QÊ+ ç| ç®B i?O
jey +?B m +¬M; FQ+? KÊB çQÊ+X J†+ /M *?m hB m hB m #` *Æ æ¬M; HW ; ¢i H•K
i?U+ HU+ K ¢M? K) ç9M; H ¨ ? „M ç½ M; ,M +ªM çQÊ+ ?ÆM K°i MY çÁM +¬M; FQ+?X

ob p¨v F?B tm'i ` FQ+? +m®B +MM; M¨v- *Æ æ°M; F?¬M; i? # „i H'v ç®B i?O ç /
i` M #¨M i v T?ªB +O ? „M p®M /o ç M; +| M; ¼M HY K¨m ç2M #®+ +?€v ç°i M?B M
„i K „i- K°i K¨m çÄ i`"M M; "T b€i +ÆX

óh´ bQ ;B M?" M; QÆB- i M iB m iY M¨v +kM; i?"i €+ ç°+ K¨ 5ô *?m hB m hB m ?
T?ªM SM; +O ? „M +kM; i?"i bU M? M?- ? B i v M „K +?†i i?"M? [mv M ç²M; i?ìB Q
*Æ æ°M; X

h`QM; iB M; M´ -K -K #°+ T?€i- i?•M i? \*Æ æ°M; K M; i?2Q h`¬M hQ hmv M H°M
b mX o¨Q H9+ ç| KQìB +€B +•v i?"i iQ b m HQM; #¼M ?¼M #` p +?¢K HB M iB T- ç
+?Q h`¬M hQ hmv M- KQìB i?•M +•v ç²M; i?ìB M´ imM; i M M€i M?QM; +kM; ç½ ;B
t X í i`QM; i?ìB F? „+ K'm +?®i ç| - bU T?®B ?ÊT ,M w ;B[ \*Æ æ°M; p¨ h`¬M hQ hmv
`ä¨¨M; X L¨M; /U p¨Q K HU+ 'i J°+ +O KbM? çQ p¨Q M?[M; i?•M +•v FB ç ?| ;E
+| M¨M; ?¶ i`Ê M M \*Æ æ°M; p®M #` ç€M? # v `¨¨i t - M?QM; i` M i?U+ i ? „M +?d
i?QÊ+ H ¨ ç`M? i`K çQÊ+ i?•M i? X

*?m hB m hmv i +kM; F?¬M; +| / +?`m ;b- K°i +?QîM; +m®B +MM; +O *Æ æ°M; ~M
EB K- K†+ /M F?¬M; i? T?€i ?mv ` ?B m [mª +?•M +?QM? +O >Ä h?¬M EB K M
+?•M +?QM? >Ä h?¬M H ¨ b€i F?Q +O a€i h?¬M hQ S?´ L?QÊ+ hQ- K°i +?QîM; M
?mv i +O ? „M M?°M M?¢Q- T?ªB ç iK K HU+ ?²B H•m KÊB ´M ç`M? H ¢B çQÊ+X

J¨ +¬M; FQ+? +O *Æ æ°M; +kM; F?¬M; +?d /WM; H ¢B î ç|X GK+ [m M •K KB M i` M
M?€v K „i b€M; H M- ooM? >^M; E?ªB p®M ç M; ªK ç ¢K H ¢B K°i H¬M M[`U+ b€M;

p`Q # M i`QM;X J†+ /M i?-M F?Q ç½ K'i çB €M? b€M; p®M +|- i? M?QM; i?-M F?Q
ç M K°i FQ+? iQ`M HU+ +O h K h9+ EBK « i`QÊ+ ç•v +kM; F?-M; i? H`K M| ?Q ?
h`-M hQ hmv M Km®M bY /KM; HU+ HQÊM; i?-M F?Q K` M`M; +?d + -M ç M M| ç
J HU+ 'i K°+ M? M? +?|M; +?mv M ?| i?`M? +U+ ?çM 'i K°+X h€+ /KM; T?K i`Ê
i?lB bBM? ` #B M ?| X

GU+ i`MM; FQ+? +O HU+ HQÊM; *Ym [m M i?"i bU [m€ KçM?- M;mv M #ªM *Æ æ
iK K HU+ HçB- K` T?ªB HmB p T?Q b m iW iW 'M ç`M? KÈB çQÊ+- imv M?B M M?
;B M?"T F?B M +?Q +U+ ?çM •K ?Ä i`QM; M;QlB ?„M HB M iB T iK+ #®+ +?€v `U
+kM; +?QM? H` •K K°+ bBM? •K ?Ä X h`QM; T?9i +?®+ #`M i v TªB +O *Æ æ°M
imv MX

óJ¶B F?B i`,M; b€M; 2K b) M?È p M?- \*'K "€+? h?B M- l.B K",M; 5ô h`QM; i
p-M; i`,M; ç2M M?Q KU+ i Q M?½ p` i`M M;,"T iQM? ?Ov /B i K2M i?2Q K†i ç'i +?
M; v H`T iS+ i`l M M •K H½M?X o-M; •K L;mv i b m HQM; *Æ æ°M; T?€i` €M? b€

aU i?"i H` \*?m hB m hB m F?-M; +?d +QB i?QlM; \*Æ æ°M; K` ç²M; i?lB +ÁM ç€M
aÎ /o H9+ i`QÊ+ ?„M +?Q `^M; HU+ HQÊM; +O *Æ æ°M; +kM; F?-M; tm'i b„+ ;b H„
H-K p i?U+ HU+ h`-M hQ hmv MX >„M M;?o `^M; K†+ /M i`QM; L;k >`M? i?b J°+ l
'i K°+ #bM? i?QlM; i`Ê;B9T+U+ ?çM bQM; ?Ä +kM; +?d +| ;BÈB ?çMX *Æ æ°M; K
+ -M; FQ+? +O +?QM? ?„M M;QÊ+ HçB b) #` ;BªK #ÈiX J°i F?B F?-M; i®i b) ªM?
+O #ªM i?•M ?„MX J†+ /M HBM? ?²M /mM; ?ÊT F?B M +?Q iBM? i?-M HU+ *Æ æ
F?-M; çO ç +?®M; çÐ ?B m [mª iBM? i?-M €T+? +O ?„MX *?Q ç M ?B M içB *?
KbM? b B H-K ç M +Ð M`QX aU i`Ê;B9T+O h`-M hQ hmv M ç®B pÈB *Æ æ°M; im
T?QÆM; /B M HBM? ?²M M?Q p`vX 'i K°+ ç9M; M?Q ?„M M;?o ?B m [mª T?K i`Ê F
F?B 'i K°+ #B M ç' B i?`M? +U+ ?çM 'i K°+ i?b F i [mª HçB ?Q`M iQ`M #`i ç²M;X

J†+ /M H` +QlM; ;Bª \*?Q i-M M?QM; b m F?B \*?m hB m hB m ?SM; +?`m çÁM ©K
/B M #°+ T?€i +kM; + -M TªB +| K°i F?QªM; i?lB ;B M M;„M ç T?K+ ?²B i`l HçB- ?
+?d K°i ? B ;B•v i?-B H` ?„M +| i? TªM FQ+? p` ç€M? #çB *Æ æ°M;X L?QM; +?m
H` i`QM; K°i ? B ;B•v M`v l.B K",M; ç½ + -M; FQ+? iÈB MÆBX

>„M +?d +| i? +SM; `„M M;„M +?†M- ç®B K†i pÈB l.B K",M; i?2Q b€i K†i ç'i + -
hB m #`i ç„+ /o TªB ;BÆ +?•M i`€B H M i`U+ iB T?QÈM; p T?Q ç| ç€iÈB- K HU
F?-B T?K+ +kM; ç`M? TªB T?|M; tm'i` X

æ çQÊ+ ;¼B H` i`i b€i F„+O •K oB K K pQÆM;- ç†+ iQM? +O l.B K",M; +?QM?
U?'T i?m p` ,M KÁMVX GU+ HQÊM; +O \*?m hB m hB m imv KçM? M?QM; i`QM;
ç°M; iQ`M #°K HU+ - #lB pb +€B ;¼B H` HÐ F?BM? i?QlM; ç€M? K'i EBM? *?•m U
"; ôV- +ª M;QlB ;½ K`T M?'i i?lB #` #|M; i®B # Q T?O- M;QM; F i i?`M? iQÊM; ç
l.B K",M; # Q T?O ?„M +kM; F?-M; H•m /`B çQÊ+X

L?QM; ç®B pÈB *Æ æ°M; i?b +?d + -M +€B M?€v K„i M`v ç½ +| i? +?mv M #B M i?
*Æ æ°M; ?Qi b•m p`Q K°i ?ÆB- iQ`M i?•M p®M ç2M M? M? HB M #B M i?`M? p`M
*?•m KçM? K) +?mv M ç' B M,M; HU+ i?m°+ iQM?- +?d + -M i?lB ;B M K°i ?ÆB i?l
K HU+ +O #ªM i?•MX hB M H M i`QÊ+ K°i #QÊ+- i?•M i? *Æ æ°M; H Q M? M? p
i?lB [mv M TªB pmM; H M- +ª M;QlB ?„M ?| i?`M? K°i KªM? p`M; FBK +?|B H| X
?„M- €M? b€M; p-M; i?€B /QÆM; #„i ç-m #°+ T?€i KçM? K)X

ó*'K "€+? @ h?B M- Zm•M oQÆM; S? 5ô

L m M?Q ©K .B i ošM H` p- i`M •K L;mv i h`ªQ i?b Zm•M oQÆM; S? +?QM? H` p
* -M; FQ+? `i ;B®M; ©K .B i ošM- +?d F?€+ M? m Î +?¶ i`i b€i F„+O >Ä .B K Zm
GB i .QÆM; S? X L„K i v *Æ æ°M; ç½ ?Q`M iQ`M ?| i?`M? K`m p`M; FBK- K M; i?
i?ŠM; iÈB i`QÊ+ M;U+ ;½ +QlM; ;Bª \*?Q i-M \* M? EBK ? - ? v +ÁM çQÊ+ ;¼B H` h
L?ÄX

æ•v F?¬M; +?d çÆM i?m-M H" i' i b€i F„ +O >Ä .B K Zm•M oQÆM;- i?"K +?Q +k
+O .B i h?¬M EQ+? M;QM; iKiQ" M #° HU+ +¬M; FQ+? +O *Æ æ°M;- K" [m M i`¼M
*?m hB m hB m ç M; #` p•v î# M i`QM; l .B K ",M;X

.B K .QÆM; h`Mv +MM; pÈB l .B K ",M; iWM; F?B M +?Q *Æ æ°M; +| çQÊ+ bB m
L;mv i*"M E?¬M :BÈBX L?Q p"v- .B K .QÆM; h`Mv ç`B i?"M? Zm•M oQÆM; S? +
>Ä .B K Zm•M oQÆM;X *U+ ?çM •K /QÆM; bQM; ?Ä i' ?ÊT +?„+ +?„M bBM? ` i
L?"i L;mv i*"M E?¬M :BÈB H" K'vX >ÆM M[F Ki?2Q ç| H" ?B m [mª +O .B i h?¬
#° +¬M; FQ+? ç m i`9M; M;QÌB *?m hB m hB m i?b +?Q /M ?„M +| H" *?Q i¬M +QÌ
i? M"Q +?`m M`BX æ•v KÈB H" çÁM b€i i?O +?•M +?QM? +O *Æ æ°M;- +mM; H" F
*?Q i¬M +O ?„MX

a m F?B T?€i` K°i FQ+? +m®B +MM; M"v M?'i i?ÌB *Æ æ°M; +ªK i?'v p¬ +MM; bn
?„M +ÁM F?¬M; i? F?„+ ç`+? +? i?„M; M?QM; K HU+ HB M iK+ i? v ç`B- HB M i
+ªK ;B€+ i?®M; F?Q€B i`QÊ+ M v +?Q iWM; +|X .QÈB iB M? ?m®M; #bM? i?QÌM;
+O ?„M Km®M ?Q" M i?"M? # i' i b€i F„ +kM; F?¬M; ? F?|X L?QM; bY /KM; î i`QM
iB M? ?m®M; ?Q" M iQ" M F?€+X æ®B i?O ç€M; ç ?„M tm' i i?O M?Q i? #bM? i?QÌM
M;QÌB i H" K b Q +| i? ç +?Q ?„M iMv w T?€i` M,M; HU+ +¬M; FQ+? +QÌM; ççB
/KM; ?¶ i`Ê +O h`-M hQ hmv M î çB K M"v i`¼M; v m ç M KS+ M"QX

GBM? ?²M /mM; ?ÊT ;B[? B M;QÌB H" K +?Q F?ª M,M; F?®M; +? iBM? i?¬M HU+
+ª *?m hB m hB m- çB m M"v ;B9T +?Q ?„M +¬M; i? K M„K +?„+ çB m F?B M bU #B
#` ç®B T?QÆM; ªM? ?QÎM;X æB m M"v H" K +?Q i`QM; i?ÌB ;B M +¬M; FQ+? #ªM i
;B M ç HU +?¼M- çB m +?dM? K HU+ M?Q i? M"Q +?Q +•M ç®B p` çç i iÈB i`bM

hçB i?ÌB çB K #„i ç-m ç°M; i?O- +?ŠM; [m h`-M hQ hmv M +?d /MM; K HU+ 'i K°
?"M? T?K i`Ê \*Æ æ°M;- K†+ /M +kM; bBM? ` i€+ /KM; i,M; T?9+ M?'i ç`M? ç®B p
M?Q *?m hB m hB m bmv M;?o- K HU+ 'i K°+ i,M; T?9+ +?Q +U+ ?çM bQM; ?Ä F
K M; iQM? [mv i ç`M?X

L?QM; ç M i?ÌB F?„+ K'm +?®i +,M #ªM F?¬M; +¬M *Æ æ°M; +?d çB K- h`-M hQ
i?Q+? ?ÊT M?'i iU ç°M tm' i i?O iQÆM; i`ÊX L" M; ?| ;BªB HU+ HQÊM T?ªM +?'M F
i" M HU+ i` M? i?O i?ÌB ;B M +?Q ?„MX æ²M; i?ÌB +?mv M ?| K HU+ 'i K°+ #bM?
K°+ `| i p"Q i`QM; +Æ i? +O *Æ æ°M;- ?B m [mª i,M; T?9+ M?'i i?ÌB i,M; H M Kç
M?[M; H" K +?Q *Æ æ°M; +| F?ª M,M; M? M? +?|M; T?€i` i' i b€i F„ +QÌM; ççB- ç
*?m hB m hB m FBM? M;ç+ T?•M i?¬M- /Q ç| #B M b® +O +m°+ +?B M i`QM; M?€

aU T?®B ?ÊT F?¬M; +¬M T?ªB /MM; ç M HÌB M|B i` Q ç`B ç®B pÈB #'i F€ K°i ;½
+MM; [mw ;B€X æ•v H" çB m K" *Æ æ°M; F?¬M; # Q ;BÌM; Ì iÈBX J†+ /M i`QM; M°
hmv M- ?B p¼M; M" M; +| i? +€+? t KbM? ` - F?¬M; çQÊ+ iB TiK+ H•K p"Q i`QM;
i`QM; +?B M ç'm bU T?®B ?ÊT ,M w M"v +O M" M; HçB F?B M ?„M p¬ +MM; K½M w
T?®B ?ÊT HU+ HQÊM; +O ?„M F?¬M; +?d H" çQÊ+ i,M; T?9+ çÆM; BªM M?Q p"vX

E?¬M; +| h`-M hQ hmv M i?b *Æ æ°M; F?¬M; i? ç€M? +? i h K h9+ EBK «- F?¬M;
M?[M; w iQÎM; +?B M ç'm +O ?„M +kM; F?¬M; i? ?Q" M i?"M? iQ" M #°X *?m hB
bQ pÈB iQÎM; iQÊM; +O ?„MX h`-M hQ hmv M v M H†M; #€K p"Q b m HQM; ?„M iç
T? T?ĐM p¬ +MM; - K†+ /M *Æ æ°M; +| i•K +SM; M?Q b„i`„M M?Q ç½ +kM; F?¬M;

h`QM; F?B \*Æ æ°M; /®+ iQ" M HU+ T?€i ç°M; F„ M,M; Zm•M oQÆM; S? - +?m~M #`
i?b /` #B M T?€i bBM?X

óæBM? ç M;ô- K°i iB M; ç°M; M?Ä p M; H MX o®M /o iBM? i? K"m ç2M imv M ç M;
h®M; KB M ?ç *?m hB m hB m HçB ç°i M;°i T?€i M' - i`QÊ+ F?B Zm•M oQÆM; S?
J°i #"M i v K"m i`„M; #ç+ ?Q" M? F?¬M; tm' i i? - +?QÎM; ?| i?"M? [mv M ç|M çĐ Z
*Æ æ°M;X

" i` ,K b€m KQÆB FQ+? Zm•M oQÆM; S? M?€v K„i ?ÊT M?'i- +¬M; FQ+? +?²M; +
+€+? ?Q" M K„- M m bQ b€M? pÈB ?B m [mª i?¬M T? +O •K L;mv i h`ªQ i?b GB i

#'i F€ ?B m [m^a ?¢M +? M"Q- M?QM; M| H¢B +| bU K¢M? K) K" •K L; mv i h`^aQ F? -
>Q" M iQ" M H" H'v HU+ T?K+ M?•MX >m®M; +?B # M i`QM; +ÁM +| ?B m [m^a +O
+O M| ¢½ K¢M? +`M; i? K K¢M?X

ekkX *?QÆM; jee, GU+ GQÊM; >¶M æ°M EBKX

L m M?Q >Ä .B K Zm•M oQÆM; b®M; H¢B- +?„+ +?„+ pB + i?B i`B M h'i b€i F„ Zm
pQÊi t bQ pÈB *Æ æ°M; X

*?QM? t€+ H" M?Q i? - F?B iQ" M #° # i`, K b€m KQÆB FQ+? GB i .QÆM; S? +O
oQÆM; S? - i`M +¬M; H M M„K i v K" m i`„M; #¢+ FB H¢B ;B®M; M?Q +?m²M +?m
?B m [m^a ; bX

L„K i v K" m i`„M; #¢+ i?W M?" M iQ" M #° +¬M; FQ+? K" F?¬M; ? +| #B M ?| X E?I
*Æ æ°M; F i i?9+- M| H¢B #° + T?€i` K°i Hm²M; HU+ HQÊM; M?m ?Á +m®M H'v i
t X

J HU+ i`QM; +Æ i? \*Æ æ°M; / Q ¢°M; F`+? HB i- +^a M; Q`B # Q i`MK i`QM; +^a K ;B
i`QM; +Æ i? +?mv M ¢°M; / [ /°BX h? M?QM; i`QM; M?€v K„i F?Q iS+ >¶M æ°M M²
?„MX J†+ /M ?Ä /B K K" m i`„M; M?bM +| p F?¬M; [m€ K½M? HB i- M?QM; H¢B -
[m M; K M; # Q #¼+ # M M; Q`B oom? >^M; :B€T +O h`-M hQ hmv MX

oom? >^M; :B€T +?`M ¢°M; `mM; H M M? M? X L; v H9+ *Æ æ°M; p` h`-M hQ hmv
F?„+ b m +` HU+ HQÊM; F?`M; H²FB +kM; H†M; H) i M #B M- ;B®M; M?Q #` K°i i

*Æ æ°M; m®M KbM? ;B[F?¬M; i`mM; - ? B +?•M +Q H¢B- ;B½v ¢`M? ¢¢+? HMB H
p[M; ¢QÊ+ i?•M ?bM?X >„M p` h`-M hQ hmv M ¢²M; i?`B ?¬iQ,

@ EBK >¶M æ°M HU+ \

æ9M; p"v5 L; v H9+ *Æ æ°M; +?Q `^M; *?m hB m hB m F?¬M; i? iB T iK+ +?®M;
i?`B ¢B K ?„M i`" M ¢-v +?B M w- K„i i?`v ¢ M H9+ F?„+ ¢`+? ;B`M? i?„M; HÊB- i?
> i i?^av +® ;„M; i`QÊ+ ¢!- # Q ;²K +<sup>a</sup> ?¶i`Ê imv i /B m +O h`-M hQ hmv M +kM; F?
[m^a ?[m /KM; ; b +^aX h'i +^a ¢ m /Q #` M„K i v K" m i`„M; #¢+ FB T?€ ?OvX

*?QM? H" M| ¢½ T?€ i M F ?Q¢+? ¢QÊ+ +?m`M #` +`M i?" M +O *Æ æ°M; - K°i M„
i? K" / /`M; M; „M i`î i`i b€i F„l .B K „M; /mM; ?ÊT iW •K /QÆM; bQM; ?Ä X *kM;
¢SM; i`i b€i F„ Zm•M oQÆM; S? +O >Ä .B K [m•M pQÆM; X *?d +| K°i +€+? ;B^a
?mv M #Q +O M„K i v K" m i`„M; #¢+ FB - ¢! H" >¶M æ°MX *?d +| HU+ HQÊM; ¢ M
F?„+ K'm +?®i KÊB +| i? tQ v +?mv M *`M E?¬MX

J†+ /M *Æ æ°M; +| >¶M æ°M *?•m- M?QM; i` M i?U+ i H¢B F?¬M; iBM? i?¬M; SM
*kM; F?¬M; T?^aB ?„M F?¬M; i? bY /KM; HU+ HQÊM; +O >¶M æ°M *?•m- K" pb ?`K
b€M; H" T +?S F?¬M; T?^aB ?Ov /B i- /MM; M| +¬M; FQ+? F?¬M; i? K M; H¢B ?B r
F?€+ +?QM? H" /Q +U+ ?¢M bQM; ?Ä +O ?„MX L?`| +| bU i²M i¢B +O >¶M æ°M *?
bQM; ?Ä +O ?„M +| F?^a M, M; ;„M F i F?¬M; +ÁM F?Q^aM; +€+? - H" K K' i ¢B M; mv
F?¬M; +•M #^M; X ob p"v +| M?B m i?`B ¢B K- i€+ /KM; i`¼M; v m +O >¶M æ°M *
+?mv M ?Q€M p" p" M /KM; K HU+X

G9+ M"v- /QÈB bU FQ+? i?Q+? +O EBK >¶M æ°M HU+ - >Ä >¶M æ°M HU+ i`QM;
?"M? - #^aQ ?° i?•M i? *Æ æ°M; - ?| ;B^aB HU+ ¢€M? p"Q >¶M æ°M *?•mX

h? +¬M; /Q *Æ æ°M; +MM; h`-M hQ hmv M HB M i?O `®i +m°+ #` ?| ;B^aB- M?QM;
+kM; F?¬M; [m€ i?Q^aB K€BX

h`Q`M; #`Q K" m i`„M; i` M M; Q`B +| M?B m +?¶tm'i ?B M p i +?€v ¢2MX _ä `M;
H" K #^M; +?`i HB m F?¬M; ? i-K i?Q`M; - +| i? pQÊi [m HU+ „M KÁM K¢M? K) +O
#`i M `½X L?QM; i` M K†i- i` M i v +O ?„M H¢B +| /'m p i #` •K ?Ä „M KÁMX L?
i?m ?²B K HU+ EBK >¶M æ°M ¢½ ?Q" M iQ" M #B M i?" M? K" m ¢2MX >„M T?^aB i?9-

?ϕM * M? EBK K"m p" M; F?¬M; M;WM; tmM; FQ+? KÈB +| i? iϕK tm i M +U+ ?ϕM +® ;„M; iB M p"Q i`QM;X

*?m hB m hB m i`WM; HÈM ç¬B K„i M?bM \*Æ æ°M; +?^K +?^KX h v T?^B +O \*Æ a H M- iQ" M #° i v ç m #B M i?`M? K"m çÄ ç"KX

G9+ i`QÈ+ ;B Q +?B M- \*Æ æ°M; ç½ +| i? +^K M?"M K°i +€+? `ä`"M; i?U+ HU+ +C a m F?B iQ" M HU+ SM; T?| +?Q ç M F?B çÁM +¬M; FQ+? #` ?| ;B^B- ?„M ç½ H•K *?m hB m hB m H" ç®B i?O +O ?„M- #'i Hm" M i`"M +?B M M"v +?d K M; iQM? +? æ°M; imv i ç®B F?¬M; i? F?BM? i?QÌM;X >„M ç½ +?m~M #` ç-v çO p" M?`i ç`M? ç T?|M; tm`i` >Ä h?¬M EB K ç ?ÊT HU+X " ^M; p"Q HBM? ?^2M /mM; ?ÊT +O ?„M +?†M i?¬M i?S+ a€i h?¬M hm S?´ L?QÈ+ hQ F?¬M; T?^B H" pB + [m€ bS+X G9+ M HU+ ç ?Q" M i?O M[X

@ æWM; ç€M?- çWM; ç€M? M[5

"° K†i *?m hB m hB m M?Q çQ ç€K- pšv i v *Æ æ°M; p" h`¬M hQ hmv M- K HU+ i i€M çBX

@ hB m iY *Æ æ°M;- M;QÆB +kM; [m€ ;B^Q ?Qϕi çB- i? K" /€K •K i?¬K` b€i +?B J" T JϕT i +| çO #´ M bU ;B[ KϕM;- H¬M M"v +?d bÊ` ^M; F?¬M; +? i +kM; #` H°i K' i? F?¬M; i?W M?"M- [m^ i?"i T?~K +?`i +O M;QÆB +ÁM;BÄB ?ÆM i K'v T?¬MX imv i ç®B F?¬M; +| i?U+ HU+ M?Q M;QÆB #•v ;BÌX GϕB i? K M;QÆB +| K°i +¬ #û ç°i M?B M` i v ?¶ i`Ê- M;QÆB +kM; F?¬M; i? #S+ #€+?i T?^B tm`i` HU+ HQÈ

h`QM; i`"M +?B M M"v- *?m hB m hB m ç½ T?ϕK b B H¬K F?B ç€M? ;B€ b B i?U+ hmv MX E?B +?B M ç'm +?•M +?QM? ç½ i`Î i?"M? p'M ç iQ HÈM +?Q ?„MX L m F? ?ÆM ? B M;QÌB `i M?B m i?b ç½ bÊK #` i?m i?B i HÈM`^2BX

L;?2 çQÈ+ HÌB M!B ?„M- F?m¬M K†i tBM? ç T +O h`¬M hQ hmv M F?) YM; ?^2M;- + i®i H M K'v T?¬M- M?QM; *Æ æ°M; HϕB M?Qm K"v,

@ L" M; F?¬M; +| [m M ? ;b pÈB i +^ - +?d H" ç iY +O i K" i?¬B5

oW M!B /Si HÌB- >Ä h?¬M EB K i` M i v ?„M +kM; /¬M /¬M i?m HB K M,M; HQÈM; ?„M F?) i?Î T?"Q M? M?äKX

h?U+ HU+ *?m hB m hB m ?Q" M iQ" M KϕM? K) ?ÆM bQ pÈB bU iQÎM; iQÈM; +O ? F?BM? i?QÌM; /šM iÈB bÆ tm`i M?QM; #^M i?•M pšM F?¬M; i? M"Q +?•M +?QM? -

>ÆM M[- F?¬M; M M [m M K°i çB m- i`QM; i`"M +?B M M"v *?m hB m hB m +ÁM K HU+ p" i¼ F}X L; v iW ç¬m +?O v m` i v H" ç i?,K /Á K" i?¬BX L m M?Q ?„M T?| K" M!B i?b 2` ^M; #^M i?•M *Æ æ°M; +?ŠM; +| K°i +Æ ?°B M?Ä M?QB M"QX æ• HQÈM; imv i ç®BX

G9+ i`QÈ+ ?„M i`¬M; i?`v `ä`"M;- \* M? EBK .QÆM; JB M i` M ç¬m *?m hB m hB +?QM? H" i?U+ HU+ +?QM KQÆB b€m +`T +U+ F€ F?OM; #®X h`QM; b® M?[M; +C +| bQ i´ +O KbM?- h?„M; Zm M; KB M ?ϕ •K h`B m .QÆM; KÈB +| i? bQ b€M?X \*? \*QÆM; KB M ?ϕ \*Æ h`QÌM; hQM- bÊ` ^M; pšM +ÁM i?m FûK ;½ K" T M"v K°i #"+X E \*| hB M Î i` M çϕB HK+ HϕB +| p` i`Q p[M; +?„+ M?Q i? - F?¬M; +| K°i B /€K ç€M F?´M; H² +O i?QÆM; ?°B ;B"m +| M"vX

:½ K" T M"v K M; ç M +?Q *Æ æ°M; +^K ;B€+ b•m F?¬M; i? HQÌM; çQÈ+X >„M +,M çQ€M çQÈ+ ibM? ?m®M; i?U+ HU+ +?•M +?QM? +O ;½ K" T F?B T?€i ?mv ç M i" M

@ ±5 "i M; Ì M?d\ G" i?¬v i`Á v m M? m ?^a\ \*€B M"v i i?Q+? M? 5 s2K` i +kM; ?¼+ pB M J bQ KÈB çQÈ+X

a„+ K†i J" T JϕT ç½ F?¬B T?K+ HϕB #bM? i?QÌM;X *U+ ?ϕM •K >Ä t•K M?"T p"Q i +U+ ?ϕM * M? EBK ûT ? i` M;Q"BX aÎ /o ?„M +?`m i?m i?B i +ÁM +| K°i M;mv +?QM? H" M;k ?"M? iQÆM; F?€+ - >Ä F?„+ EBKX h`"M +?B M pW `^2B ?„M +?`m -

M?Q iQÎM; iQÊM; +O *Æ æ°M; - M m M?Q ; ½ J" T J¢T M"v T?€i?mv iQ" M #° i?U+ H
F?OM; #®X L; "M p¢M H-M F?-M; çQÊ+ [m M- i?•M T?"M +O ?„M +?QM? H" H½Q
ç M?'i i?QÆM; ?¢- +| çQÊ+ i" B HU+ ?MM; ?"m M?Q i? OM; ?°- pk F?Q K HU+ +O
M"Q ç•v\

*Æ æ°M; [m v ç-m H¢B M?bM +•v M? M; +€+? ç| F?-M; t +?d KÊB +?€v çQÊ+ K°i
@ L m M?Q M; QÆB /MM; iQ" M HU+ ç SM; T?|- pÊB T?€T F?Q i` M i v M; QÆB i
M? M; X h i?m 5

J†+ /M F?-M; Km®M i?W M?"M- M?QM; *Æ æ°M; F?-M; T?ªB HQ¢B M; QÌB +?'T M
çQÊM iW i` M i? +K+- ?„M i?U+ H" i?m `²BX

J" T J¢T H„+ H„+ ç-m M|B,

@ E?-M; - M; QÆB F?-M; +| i?m X oW `²B i ç½ M|B `ä`"M; - +?d + -M M; QÆB +| i?
çQÊ+ K°i MûM M? M; i?b t2K M?Q iB m iY M; QÆB i?„M; X E?-M; + -M T?ªB 'K S+X
; Bª +Ym [m MX lv HU+ +U+ ?¢M K HU+ +O M; QÆB ; †T i b) #` ; BªK b9i çB `i M?
i?m°+ iQM?- M; QÆB Km®M F?B m +?B M pQÊi + 'T pÊB i H" +?mv M ?Q" M iQ" M
bQ pÊB iQÎM; iQÊM; +O i +ÁM i®i ?ÆM `i M?B mX L; QÆB ç½ +?Q i i?'v HU+ #
F?-M; + -M M|B [m € M?B m H"K ; b- i iBM iQÎM; M m +?Q M; QÆB i? K KQÌB M, K-
HU+ F?B M +?Q i?B M ?¢F?B T bÊ- iÊB H9+ ç|- bÊ`^M; i` M T?B M ç¢B HK+ M"
M; QÆB M[X >m®M; +?B- pW `²B i i?'v M; QÆB +ÁM F?-M; i`B m ?²B `K i?9 #
M; QÆB +| K°i ç-m `²M; ç²M; /¢M; +| i? bY /KM; +U+ ?¢M aQM; >Ä X L m +?QM?
iQ" M HU+ +?®M; çÐ + -M; FQ+? +O i i`QM; K°i MûM M? M; +kM; F?-M; T?ªB H" +
/¼ M; QÌB5 *?ŠM; M?[M; i T?ªB /MM; ? B i v- M; v +ª EBK >¶M æ°M HU+ ~M; B'r
iY M; QÆB KÊB pW p†M h?'i [m M- M?Q p"v çO ç iU ?"Q `²B- M; QÌB #` K'i K†i T?
h?B M h"K u- #` M; QÆB ç®i M?Q p"v Qi M?'i i +kM; T?ªB ? Q i®M K'v M; "M FBK
#B i F?-M; - F?B H"K +?Q J" T J¢T i i®M iB M +?QM? H" ç M; +„i i?`i +O i ç|5

L?bM F?m -M K†i ç-v B Q€M +O J" T J¢T - *Æ æ°M; i?"i bU F?-M; i? iQÎM; iQÊM
M; QÌB i²M i¢B + Q M?'i i`QM; ; BÈB J bQ- H" +QÌM; ; Bª +| çQÊ+ HU+ HQÊM; >¶M
i`B i? M"v- bQ b€M? pÊB .B m E?B K h?Q H9+ i`QÊ+ imv +€+? i?S+ F?€+ M? m
#B iX

@ hB M #®B- M; QÌB F?-M; T?ªB H" i? -M ; B[+O ç'v +?S5

h`-M hQ hmv M `i +?•M i?"i ?ÄBX

@ ...+5

J" T J¢T ; ½B ; ½B +€B |i i` M i'K i?•M #ûQ M9+ M|B,

@ æQÆM; M?B M H" F?-M; T?ªB- i ?"Q T?|M; M?Q p"v- H"K b Q +| i? H" i? -M ;
iY *Æ æ°M; - M; QÆB ç½ i? -M; [m F?ªQ ?¢+? +O i X L|B çB- M; QÆB Km®M i H"
h`B m .QÆM; +?d M|B `^M; - ?B p¼M; i ; B9T M; QÆB H¢B F?-M; M|B Km®M i ; B9
/Q M; QÆB H"K +?OX h?B M T?9 +O M; QÆB ç½ çQÊ+ i? ?B M ç-v çO- +| çO iQ +
i`Ê ; B9T +O i +kM; +| çB m FB M- J" T J¢T i H" i?QÆM; M?•M K"X

*Æ æ°M; i?ªM M?B M ç€T,

@ æB m FB M +O M; QÆB H" ; b\

J" T J¢T +QÌB ?„+ ?„+ - M|B,

@ hB m iY- + "M; M; "v i + "M; i?Q+? M; QÆB ç|X E?-M; ç + "T M; v iÊB v m + -m K'
iÄ M; QÆB F?-M; T?ªB HQ¢B M +?€Q ç€ #€iX "° /¢M; +O M; QÆB `i ; B®M; pÊB ç
M?'i M; -M iS K½ M M i`mvX o"v i M|B i?ŠM; Hm -M- v m + -m +O i `i çÆM ; BªM
F?| F?, M ; bX L?bM i?'v #° v T?K+ i` M M; QÌB i F?-M; - i`Î H¢B i H"K +?Q M; QÆ
b m- #`i Hm" M #`i +S H9+ M"Q- M; QÆB ç m T?ªB K†+ M|X æ•v +?QM? H" çB m FB
h`-M hQ hmv M FBM? M; ç+- KÍKB M; ,

@ *?d çÆM ;B^aM M?Q p"v i?¬B b Q\

h`QM; ç¬B K„i HmM; HBM? i`"M ç¬v p #`i M;ì- F?¬M; i? iBM M´BX L`M; ?Q`M iQ
JçT HçB M!B` çB m FB M M?Q p"v- M?bM [m ;¬M M?Q +,M #^aM F?¬M; +! +?9i w
J" T JçT +Q!B b^aM; F?Q€B,

@ æÆM ;B^aM p"v i?¬BX J" T JçT i H` M;Q!B T?9+ ?"m - iU M?B M b) F?¬M; H`K F
*Æ æ°M; +Q!B M?ç i,

@ L?QM; M;QÆB HçB H` K°i i?QÆM; M?•M tm`i b„+X JK+ çQ+? F?B çQ ` v m +
?ŠM H` ç [m<sup>a</sup>M; +€Q M?d- Km®M i tm`i ?B M Î #`i F€ +?¶ M`Q +kM; T?^aB [m^aM; +
L;®+ *! hB M +O M;QÆB- ç9M; p"v F?¬M;\

@ Zm^aM; +€Q\ Zm^aM; +€Q H` +€B ;b\

J" T JçT +! +?9i bYM; b®iX

*Æ æ°M; ;B^aB i?Q+?,

@ Zm^aM; +€Q K M; w M;?o #B m i?`T?´ #B M `°M; `½BX h K†+ v T?K+ +! #B m
hB M +€+ M;QÆB- çB iÈB +?¶ M`Q- K¼B M;Q!B ç m #B i i +! [m M ? pÈB i?QÆM
M`v- i?!B çB K ç®B T?! pÈB ç`+? M?•M >„+ •K L;k >`M? ççB HK+¬ b€i +€M? # M
M?B M #¼M ?¼b) +?9w iÈB v T?K+ +O i X h H` K°i M;Q!B i`QM; h?B M * M i?€
ç®B pÈB i?QÆM; ?°B L;®+ *! hB M +! i€+ /KM; `i HÈMX a m M`v- i?U+ HU+ +O i
+?B M ? B T?B M ççB HK+ b) /šM ç M i€+ /KM; +`M; HÈM- ?B m [m^a [m^aM; +€Q iU
i?b i +?d +! K°i çQ!M; ç b®M;- ç! H` M¶ HU+ +?B M ç`m i`QM; i`"M h?€M? *?B M
i`Ê ;B9T F?¬M; M;WM; +O M;QÆBX ob p"v i?QÆM; ?°B L;®+ \*! hB M HçB +`M; M
+?S\

L;?2 tQM; *Æ æ°M; ;B^aB i?Q+?X G9+ M`v ç•v- i?"K +?Q *?m hB m hB m +ÁM FBM
#` i?m i?B i i`QM; i v *Æ æ°M;X "i +?Êi- ?„M b^aB #QÈ+ iÈB i`QÈ+ K†i *Æ æ°M;X
F?¬M; i? M`Q Mû i`€M? ç¬B i v /`B `°M; FB M„K H`v i v T?^aB *Æ æ°M;X æQÆM;
hB m F?¬M; +! #`i F€ w ç`M? +¬M; FQ+?- M?Q i? +kM; ;B^aB i?Q+? pB + HBM? ??F
F€ T?^aM SM; ;bX

@ L?•M i`B 5

*?m hB m hB m /KM; HU+ H„+ KçM? +€M? i v *Æ æ°M; ,

@ hbK FB K i`,K T?QÆM; M;`M ?QÈM;- iÈB H9+ t +?B m [m v ç¬m HçB- i`QM; ç K
p¼M;X hB m iY *Æ æ°M;- i ibK M;QÆB ç½ H•m `²BX h +! i? F?ŠM; ç`M? M;QÆB
[m€- i?"i bU [m€ i®i `²B5 E?¬M; i? iQ!M; iQÈM; çQÈ+¬ M;QÆB +?ŠM; M?[M; +! i
K`i` M T?QÆM; /B M bBM? w FBM? /Q M? HçB +! ç¬m !+ M?Q i? X h T?^aM; T?`i
`K` F?¬M;- M;QÆB bQ pÈB i H9+ ç! +`M; i? K Qm i9X h [mv i ç`M?- #„i ç¬m iW#
i`î i?`M? M;Q!B M®B M;?B T i`QM; iQÆM; H B +O i X h`!B F?¬M; T?K M;Q!B +! H
M;QÆBX

*Æ æ°M; /MM; bS+ `9i +€M? i v p - M?bM i?¬M b„+ ?ÆB M?,M M?! +O J" T JçT,

@ hB M #®B- M;Q!B +! i? #bM? i?Q!M; HçB +?9i çQÈ+ F?¬M;X >B M içB i #„i ç¬
ibK i - ç M +m®B +MM; +! T?^aB H` [mv i ç`M? +?QM? t€+ F?¬M;X

@ §- ` 5

J" T JçT M;QÈM; M;MM;- i?m ?²B ? B i vX > B #`M i v ç¬v ç†M +?" t€i p`Q M? m,

@ E?¬M; T?^aB M?Q p"v - i `i #bM? i?Q!M;- i?U+ bU +U+ Fb #bM? i?Q!M;X *?d
L;QÆB +! #B i ? v F?¬M;\ æ®B pÈB i pB + ibK çQÈ+ M;QÆB +! w M;?o M?Q i?
i?Q€i ç!5 L;QÆB +?Q `^M; i M;mv M w H`K H½Q #^aM L;®+ *! hB M b Q\ æ•v H` p
+U+ ç°X J FB T- ?B M içB M?È iÈB i HçB i? K #m²M #U+ pçM T?¬MX L m M?Q #
H½Q [m, FB - i b) +?`m #` F?®M i`K içB ç•v K`v +?K+ M,K b Q\

L?bM i?'v €M? K„i M;?B ?Q†+ +O *Æ æ°M;- *?m hB m hB m çB m +?dM? b„+ K†i
i9+ ?ŠM- +?€M? F?Q HŠK M?B M- M|B,

@ *Æ æ°M;- M;QÆB +| #B i pb b Q i?QÆM; ?°B L;®+ *| hB M +| i? çSM; bWM; b[M
F?¬M; bmv bmv M F?¬M; - HQÊM; i" B T?9 iQ+? Hkv F?´M; H²- i?"K +?Q +ÁM H"K +
M[\ E?¬M; T?ªB /Q ?bM? i?S+ FBM? /Q M? +?9M; i +| ç†+ i?M; b M„K `ä ç®B T?
#ÎB pb i?QÆM; ?°B tm'i` i?B M i" B #m¬M #€M- K" H" /Q i?ÎB; B MX

ekjX *?QÆM; jed, L;QÎB E i h?W h?QÆM; >°BX

h`-M hQ hmv M iÁ KÁ ?ÄBX

*?m hB m hB m i`ª HÎB,

@ h` M Zm M; JBM? L;k >"M? ççB HK+ - M;QçB i`W i?QÆM; ?°B L;®+ *| hB M +O
i²M içB H•m M?'i +kM; +?d +| ?ÆM i€K KQÆB M,K H`+? bY- i`QM; F?B +?9M; i H
M,K i`,K M,KX J†+ /M +?9M; i F?¬M; T?ªB H" M?[M; M;QÎB FBM? /Q M? tm'i b„+
KK+ iB m +?QM? t€+ - T?QÆM; i?S+ FBM? /Q M? F?¬M; K„+ H¶B HÈM- i?Y M;?o
+?9M; i b) iQ+? i[çQÊ+ # Q M?B m i" B T?9\ h? K p`Q ç| - +?9M; i HçB +| #Q [mv
F?¬M; #` iB m /B i- ç| +?QM? H" /U p`Q i?U+ HU+ +QÎM; ççB +O M?[M; +QÎM; ;E

h?QÆM; ?°B L;®+ *| hB M +| K°i [mv i„+ #`i /B #`i /`+? - ç| +?QM? H" M;QÎB iB T M
H" +QÎM; ;Bª +`T \*?Q i¬MX S?ªB çç i çQÊ+ M?Q p"v KÈB +| çO iQ +€+? i`Î i?`M? ?
M[- ?°B i`QÎM; i?QÆM; ?°B F?¬M; +| +? ç° i? i" T- i?QÆM; ?°B +kM; F?¬M; i?r
M"Q +ªX L;?` aU çQ`M i`QM; i?QÆM; ?°B KÈB +| [mv M [mv i ç`M? i`i +ª M?[M; ç
H" M;QÎB +| [mv M [mv i ç`M? `i HÈM- M?QM; pšM F?¬M; T?ªB H" iQ`M #°X J¶B
i`QÎM; çQÆM; M?B K ç / M?- b m ç| T?ªB i`ªB [m bU F?ªQ ?ç+? +O L;?` aU çQ`
*S M?Q p"v- +?S+ ?°B i`QÎM; i?QÆM; ?°B i`ªB [m # Q çÎB ç m ;B[p[M; çQÊ+ i`m

L?B m M,K p i`QÈ+ +?Q iÈB ?B M içB- #^M; p`Q T?QÆM; T?€T M?Q p"v K" i`QM
i?Ov +?mM; Hm¬M i²M içB K°i p` +QÎM; ;Bª *?Q i¬MX J°i F?B ç½ +?¼M çQÊ+ M;Q
H" T iS+ i?QÆM; ?°B b) T?K i`Ê ? i i?ªv iQ`M #° i" B HU+ +?Q ?„MX L;QÆB i?Y M;?
ç° im`B M,K KQÆB b€m K" ç°i T?€ +Ym [m M\ h?U+ +?`i M;QçB i`W i?B M T?9 +O
çQÊ+ H" M?`i i?QÆM; ?°B L;®+ \*| hB M iQ`M HU+ OM; ?°X sùip K†i i?B M T?9- i
ççB + •K h`B m .QÆM; - M?QM; ?„M T?ªB K'i KQÎB K'v M,K KÈB HoM? M;° çQÊ+ >
K'ip M p M +| M,K M,K M;„M M;OBX L;mv M M?•M #ÎB i`QM; M,K M,K ç| - i i`M; +°
KQÎB F?®B h?B M *?B L;¼+ ç ibK ?B m >¶M æ°MX h`B T?9 M?Q i? HB m B +| i?

L;?2 ç M ç| - b„+ K†i *Æ æ°M; p` h`-M hQ hmv M HB M F?¬M; M;WM; #B M ç`BX J
ç•v H" F?€B MB K ;b +?S\ aÊ `^M; +?Q /M ?Q`M; i?'i +O L;k ççB ç [m®+ i" T i`mM
çQÊ+ iWM; ç|X h?B M *?B L;¼+ i`•M [mw ç M KS+ F?¬M; i? ç`M? ;B€ çQÊ+ #^M; i
KQÎB F?®B h?B M *?B L;¼+5 æ•v H" KS+ t td iÈB #U+ M"Q\ h?ªQ M"Q #ªM i?•M
H" h?B M * M i?€M? ç² K" HçB +| im pB iÈB +?QM KQÆB b€m +`T +kM; M?Q >¶M
FBM? M;ç+ /Q J" T JçT K M; ç M HçB F?¬M; M;WM; içB ç|X

*?d M;?2 i?'v ?„M iB T iK+ M|B,

@ *€+ M;QÆB M|B h?-M F?Q +| HÈB ?çB F?¬M;\ h M?bM ` çQÊ+ i` M M;QÎB ?
J°+ i?€M? M[hmv M +¬M; +?9 - K|M i?-M F?Q +O M;QÆB „i ?ŠM H" FB M /mv M
+kM; H" K|M i?-M F?Q i®i M?'i +O L;k ççB ç [m®+ @ E?ªB ;B€T +O aBM? J M? I
*?B E?ªBX h M|B F?¬M; b B M?d\

o T?-M iB m iY *Æ æ°M; M;QÆB- i?-M F?Q i` M M;QÎB M;QÆB H" HQçB ;b i?b i
`²B- M;QÆB F?¬M; T?|M; i?Q+? M| - ?ŠM H" +?Q ?Q`M iQ`M M„K ;B[HU+ HQÊM; -
*| hB M +?9M; i +kM; M„K ;B[# FB M i?-M F?QX " K|M M"v- ç m M^K i`QM; i v
+kM; +?d +| #¼M ?¼ KÈB çQÊ+ [mv M bY /KM;X h +| i? i?ŠM; i?„M M|B +?Q +€
?ÊT i?U+ HU+ K" M|B i?b ççB + •K h`B m .QÆM; bQ pÈB i pšM FûK ?ÆM MY i?

F?¬M; i?„M; çQÊ+ ?„M- M?QM; i H¢B çQÊ+ i`B HU+ +O i?QÆM; ?°B L;®+ *| hB
i?„M;X *?Q M M i`QM; K„i i - iB M KÊB +?QM? H` bS+ K¢M? p¢M M,M;X

@ " FB M h?¬M E?Q\

> B M;QìB *Æ æ°M; p` h`¬M hQ hmv M HB + K„i M?bM M? mX *Æ æ°M; i?ªM M?B

@ L;QÆB M|B M?[M; +?mv M M`v pÈB +?9M; i - F?¬M; çÆM ;BªM +?d H` F?Q2 +O

*?m hB m hB m +QìB ?„+ ?„+ ,

@ æQÆM; M?B MX J¼B M;QìB ç m H` M;QìB i?¬M; KBM?- i +kM; F?¬M; M|B +?m
#B i- KK+ çQ+? +O i `i çÆM ;BªMX > i i?ªv M?[M; ;b i +| - M;QÆB +kM; ç²M; /
*?d +¬M M;QÆB ç²M; w- i H`T iS+ t€+ M?“M M;QÆB i`î i?“M? M;QìB M®B M;?B T
[m F?ªQ ?¢+? +O L;?` aU æQ`M- i?b iQ`M #° i?QÆM; ?°B L;®+ \*| hB M b) i`î i?“
M;QÆBX a m M`v- M;QÆB b) çQÊ+ i`i +ª i`B HU+ OM; ?°- pÈB i?B M T?9 FBM? M
KQìB M,K M?“i ç`M? M;QÆB b) ç°i T?€ *Ym [m MX

h`¬M hQ hmv M ?„M; ;B¼M; M|B ,

@ L;QÆB i?“i #B i iQM? iQ€M M?dX J°i çìB h?€M? oQÆM; h?B M * M i?€M? ç² i
?°B L;®+ *| hB MX G9+ ç| Qi M?“i i`QM; pÁM; i` ,K M,K- i?QÆM; ?°B L;®+ *| hB M
M i`Q X

@ *QìM; ;Bª ;B M?“T /o M?B M b) +| HÊB Q+? F?“M; H²X h H` i?QÆM; M?•M- F?
i?“H` w iS+O i X æQÆM; M?B M- *Æ æ°M; M;QÆB +| i? HU +?¼M F?¬M; ç€T S
w- i +kM; b) î b m HQM; OM; ?° i`B HU+ +?Q M;QÆBX J` çB K ç i HÊB /KM; M;
i`mv M iW HU+ HQÊM; +QìM; ç¢BX .o M?B M KS+ ç° OM; ?° M;QÆB iU M?B M b)
i?“M? M;QìB i?W F i?QÆM; ?°BX o çB K 'v- M;QÆB +¬M bmv M;?o +?Q Fo +`M
M;QÆB- +?d +¬M M;QÆB ç²M; w i`î i?“M? M;QìB i?W F i?QÆM; ?°B L;®+ *| hB M
v m +¬m +O M;QÆBX

> B K„i *Æ æ°M; ç°i M?B M b€M; M;ìB- ç¬B K„i b€M; [m„+ M?bM +?^K +?^K p`Q *?

@ L;QÆB çO HU+ +'T +?Q i ? i i?ªv\

*?m hB m hB m +QìB ç„+ w ,

@ æQÆM; M?B MX h` M i? ;BÈB M`v- +?mv M i bM? +| i? H`K F?| i i?“i bU F?¬M
h`¬M hQ hmv M ;B`i KbM? M?bM *Æ æ°M; ,

@ *Æ æ°M; H½Q bQ- M;QìB i?“i bU ç€T SM; ?„M b Q\ æ^M; b m HÊB Q+? F?“M; H

*Æ æ°M; F?¬M; ç w ç M HìB M|B +O h`¬M hQ hmv M- pšM M?bM +?,K +?9 *?m hB

@ h®i H„K- +?d +¬M M;QÆB +| i? ;B9T i ?Q`M i?“M? K°i pB +X æWM; M|B i`î i?“
L;®+ *| hB M- +?Q /M #„i i H`K i`•m H`K M;U - i +kM; ç m M;mv M w ? i i?ªvX

L;?2 ?„M M|B M?Q i? - i?¬M b„+ *?m hB m hB m H`T iS+ F?`M i`QÆM; ?šM H MX
*Æ æ°M; T?ªB i`M? i`¼M; M?Q i? - +?mv M ?„M +¬M KbM? H`K i mv i F?¬M; ? çA

@ h®i- M;QÆB M|B M;?2 i?Y t2K M`QX

*Æ æ°M; i`¬K ;B¼M; M|B ,

@ h Km®M M;QÆB ;B9T i H`K b®M; H¢B K°i p` i?¬MX

@ *€B ;b\

*?m hB m hB m i?B m çB m Km®M |B K€mX

@ L;QìB iQîM; i H`¬M; i`ìB ?ª\ G`K K°i p` i?¬M b®M; H¢B\ *Æ æ°M; iB m iY- ç¬m
F?¬M; p`v\

*Æ æ°M; H¢M? HMM; M|B ,

@ hBM? i?-M +O i`i #bM? i?QÌM;- F?-M; ? +| +?mv M ;bX L;QÆB ?ŠM +kM;
h?€M? h`çªQ- iU M?B M +kM; #B i?B M i¢B +€B ;b ç M; M;;M i`Î >„+ •K L;k >™M?
M`vX "bM? +?QÈM; >²M; GB M h?B M >Ä FB - +?QM? H`/Q M;QÌB v m +O i T?|M
i`QM; ç` i•K i? ;BÈB- H` M[ ?Q`M; +O ç` i•KX h?U+ HU+ +O M`M; ç½ bÈK çfi
iQÌM; iQÈM; +O M;QÆB T?QM; T?9 +Đ M`Q +kM; F?-M; ?bM? /mM; çQÈ+ ç•mX *
F?-M; çQÈ+ h?-M ;BÈB +¬M; M?"MX E?B M`M; i?B i`B M HU+ HQÈM; #ªM i?•M ç
#` \*?'T S?€T :Bª +O h?-M ;BÈB ;B i +? iX :BÌ ç•v i p` M`M; •K /QÆM; +€+? #B
H`K M`M; b®M; H¢B- M;QÆB #ªQ i H`K ;b +kM; çQÈ+X

h`-M hQ hmv M BK H†M;X >B M i¢B- i`QM; M°B i•K M`M; +?d +ÁM H¢B bU +ªK ç°M
BK H†M; F?-M; +?9i iB M; ç°M;- M`M; ç M; T?ªB +® ;„M; M;;M +ªM HBM? ?²M K
L`M; bÈ #ªM i?•M KbM? F?-M; i? F?®M; +? çQÈ+ +ªK t9+- ç *Æ æ°M; +ªK M?"M
;b ç|X

>„M H`K°i M;QÌB + Q M;¢Q M?Q p"v- H¢B pb KbM? K` #m¬M; i? ? i i?ªv- M;mv M
M;U +?Q M;QÌB F?€+X G9+ M`v h`-M hQ hmv M KÈB M?"M i?'v #'i Hm" M #ªM i?
ç M +?WM; M`Q +kM; p¬ +MM; ç€M;;B€- +?9i Ov F?m'i +O M`M; F?-M; i? M`Q b
?„M [mv i ç`M? M?Q i? M`Q- M`M; +kM; b) F?-M; +| #'i F€ w FB M ;bX >B M i¢B
+O +QM M;QÌB H`M?Q i? M`QX L`M; #B i- M m M?Q KbM? i?"i bU +? i çB- poM?
i?b /M *Æ æ°M; +| b®M; +kM; F?-M; +ÁM w M;?o ;b M[- i•K iQÌM; +O ?„M ç½ K'
aU i?®M; F?' K` ?„M T?ªB i?W M?"M +ÁM HÈM ?ÆM KbM? ;'T M?B m H-MX

*?m hB m hB m ç°i M?B M M|B,

@ *€B M`v i?b i +?`m5 æ'v F?-M; T?ªB H` +?mv M K` T?¢K i`M M?•M HQ¢B +| i?
M M M|B çB m FB M i?U+ i +?9i tQm çB- çÆM ;BªM ?ÆM K°i +?9i +| çQÈ+ F?-M;

@ æQÈ+5

h?"i H` M;Q`B /U HB m +O *?m hB m hB mX >„M F?-M; M;Ì *Æ æ°M; H¢B F?ŠM; c

@ h?QÆM; ?°B L;®+ *| hB M ç½ i²M i¢B ?ÆM M,K i`,K M,K- ?B M M?B M M;QÆB ç
aQ *¬M; >°B +| i`QM; i v / M? KK+ +€+ HQ¢B iYm T?~K i` M ç¢B HK+\\ h` M . M? h
+O KQÌB ç¢B / M? iYm çQÆM; ç¢BX h`QM; b® KQÌB HQ¢B M`v- i ç½ +| ? B HQ¢
aBM? J M? *?B L;mv MX L m M?Q M;QÆB +| F?ª M,M; i bK çO +?Q i i€K ç¢B / M?
SM; v m +¬m +O M;QÆBX *?d +¬M i +ÁM i²M i¢B i?b p B i`Á M;QÌB i?W F i?QÆ

> B K„i *?m hB m hB m b€M; H M,

@ æB m FB M M`v M;?2 i?'m i bM? çfi HQ ?ÆM K°i +?9i `²B ç|X J†+ /M i +?Q M?
M?QM; i`QM; #ªQ F?® +O i?QÆM; ?°B +kM; +| F?-M; Qi +€+ HQ¢B / M? iYm- i?
iYm M;`M M,KX E?B i`Î p - i b) ?ÄB i?,K æB m hYm aQ *¬M; >°B K°i +?9i- t2K i?Y
;²K M?[M; HQ¢B M`QX \*?9M; i +S [mv i ç`M? p"v çBX

*Æ æ°M; ;"i ç-m i`ª HÌB,

@ *| i? - +?d +¬M M;QÆB ;B9T i M?Q p"v- i ç€T SM; H`K M;QÌB F i?W +?Q M;Q
/ M? iYm i ç½ +| i`QM; i v- M?QM; ?B M i¢B i H¢B F?-M; K M; i?2Q # M M;QÌBX
ç M i?QÆM; ?°B L;®+ *| hB M +?Q M;QÆBX

*?m #û M?Ä ;"i ç-m HB H` - KB M; +QÌB iQÆB `|B,

@ h®i5 o"v +?9M; i M?'i i`Q M?Q i? çBX h`M; #° i?QÆM; ?°B +O +?9M; i M^K
EBK [m®+- #bM? i?QÌM; i ç m Î MÆB ç|X L m M?Q M;QÆB +¬M çB m ç°M; i`B T
+?¶ ç| ç i bK i - +ÁM pÈB KS+ ç° #bM? i?QÌM; i?b +?d +¬M KbM? M;QÆB +kM; çO
oW M|B- *?m hB m hB m iB M i v MûK +?Q *Æ æ°M; K°i p"i M?ÄX

*Æ æ°M; ;BÆ i v #„i H'v `²B [m M b€i M?bM F„X æ| H`K°i F?®B H M? #`B F?-M; #
hQ`M i?•M H M? #`B K`m iQK- ?bM? i`ÁM- çB m F?„+ ?bM? FBK i X *?ŠM; [m T?C

i?•M ?bM? K" T KϕT- ϕ| +?QM? H" ?bM? /€M; +O *?m hB m hB m ϕQÊ+ +?ϕK i` +
b®M; ϕ°M; X

@ *€B M"v ϕQÊ+ +? iϕQ iW i?B M M; QϕB pšM i?ϕ+? - F?¬M; B +| i? ; B^a KϕQX *?d
?°B L; ®+ *| hB M- M; QÆB +| i? iMv M; ?B iB m T?QX L m M; QÆB + - M H"v iB M +
[m€ HÈM i?b F?¬M; +| p' M ϕ ; b +^aX J°i F?B M; QÆB ϕ½ ϕ²M; w- i b) H" T iS + T?°M
+?Q L; ?` aU æQ" M p +?mv M +O M; QÆBX h iB M iQÎM; M? [M; H½Q; B" FB +kM;
pÈB K°i M; QÎB M?Q M; QÆBX *| H) F?¬M; H•m b m- i b) i`U + iB T i b K iÈBX E?B
i?" T ϕϕB / M? iYm- H" T iS + i?¬M; #€Q +?Q i?QÆM; ?°B +?9M; i X oÈB H M? #°B
K°i B / €K H" K +?" K i` pB + +O M; QÆB ϕ•mX

a m H iB + €Q #B i- *Æ æ°M; p" h` - M hQ hmv M ` iB F?ÄB iYm ϕB K L; ®+ *| hB M X .
+S K°i KU + +9B ϕ- m i` - K iQX h` - M hQ hmv M ϕB # M +ϕM? ? „M +kM; F?¬M; KÎ H i
M; ?o ϕ M i•K bU +O K bM?X L" M; ϕ M; +® ; „M; ; B [i•K i bM? #bM? ioM? - FbK MûM
F?| + M' + H M X *Æ æ°M; ϕQ ` ? B ϕB m FB M ϕ®B pÈB *?m hB m hB m ϕ m +| HB
FB M i?S ? B- *?m hB m hB m +| i? +ÁM KM K i F?¬M; `ä- M?QM; M" M; H" K b Q K

G9+ 'v *Æ æ°M; M iB ` i ϕ9M; - +?d + - M ? „M +ÁM b®M; b) Hm¬M; B [p [M; H iB ?S X
KÈB i?" i bU ?B m `ä w iS +O ? „MX > „M Hm¬M i•K MB K i`QÊ+ b m M?Q K°i- ? „M
HK + p" ?Q" M i?" M? tQM; i•K M; mv M +O GB i . B KX a m ϕ| ? „M b) ϕB i?2Q GB i . B
p" +kM; [m€ +® +?'TX aU +® +?'T M"v H" K i•K i bM? h` - M hQ hmv M F?¬M; M; WM; `
+^aK M?" M ϕQÊ+ i? iB ; B M ; 'T ; €T M?Q i? X h`QM; M?€v K „i ϕ½ i`^aB [m MY M, K-
; B Q M?B K pK KQ iB M, K +?Q *Æ æ°M; X . MM; KQ iB M, K ϕ ?Q" M i?" M? i•K M; mv M
Km®M i? iB ; B M b) ?Á i M ϕB M ¶B i?®M; F?´ +O ? „MX L?QM; #•v ; B i M?bM HϕB-
pšM b „i bQM / M i? iB ; B M +| #B M ?| M?Q i? M" Q ϕB M [X

h` i HϕB ?¼+ pB M- h` - M hQ hmv M +?d M iB iB M; +€Q iW `²B M? M? +?| M; [m v p
_B M; *Æ æ°M; - K†+ /M pW ϕ€M? K°i i`" M pÈB *?m hB m hB m- i? HU + +O ? „M ϕ
*Æ æ°M; ϕ½ ϕ€T SM; pÈB *?9+ .mM; #°i Hm" M p i` i? M" Q +kM; T?°B ϕ M ; †T- M
H" K pB + +O *?9+ .mM; X

*Y T?ÁM; H" K pB + +O *?9+ .mM; pšM KÎ- *Æ æ°M; HB M #QÊ+ p" Q- M?bM i?'v H
`½B i`QM; T?ÁM; X

@ G½Q bQ- +QM ϕ½ i` i p 5

*Æ æ°M; ϕSM; Î +Y - +mM; FQM? M iBX

@ hB m iY i?9B- K m p" Q ϕ•vX h` M?Q p"v KÈB [m v p X

*?9+ .mM; pšv pšv i v pÈB *Æ æ°M; X

*Æ æ°M; pW #QÊ+ p" Q i`QM; T?ÁM; - \*?9+ .mM; ϕ½ F?~M i`QÆM; ?ŠM H M- p°B ?

@ *Æ æ°M; - i`" M T?€T K" +€+ ?¼+ pB M " M M? i bY /KM; H" Î ϕ•m ` \ J m M iB +?C

*?9+ .mM; iWM; H" K°i i`QM; i?" T ϕϕB ϕ' M; bU +O h?B M * M >¼+ oB M- +| i? M
i•K ?mv i p" Q pB + M; ?B M +Sm F „ t^aQ +MM; T?QÆM; T?€T i m Hmv M +?Q J bQX
T?€T K" M? [M; ?¼+ pB M " M M? i i?B i`B M M; "v ?¬K M v +| ^aM? ?QÎM; M?Q i? M

*Æ æ°M; +?" K `½B i`^a H iB,

@ G½Q bQ- i`" M T?€T M"v +| i M L; k >" M? hQÆM; aBM? hm - M >Q" MX h`QÊ+ F?B
iY ϕ½ iWM; ϕ®B +?B M pÈB M; Q iB +O J JBM?X "¼M ?¼+ +| M? [M; M; ?B M +Sm M
bBM? +O i?" T ? L; k ?" M? - iW ϕ| /U p" Q i?" T ? J bQ ϕ i?B i`B M L; k >" M? •K . Q
p¬ +MM; +Q iM; ϕϕBX *?d +| ϕB m i`" M T?€T +O ?¼ i`QÊ+ b m pšM +ÁM F?mv i ϕ
+?•M ϕ®B i?O- p T?QÆM; /B M +¬M; FQ +? HϕB [m€ FûKX o b m- i`QM; +m°+ +?
T?°B ϕ®B K†i pÈB + Q i?O +O > „+ •K L; k >" M? ϕϕB HK + - #¼M ?¼p T?QÆM; /B
#QÊ+ bQ pÈB J JBM?X >¼+ +| i? i?¬M; [m /mM; ?ÉT i?" T ? K HU + ϕ iB M ?" M?

i`M +¬M; pšM +¬M +| i?`B ;B M ç ?²B HU+¬ /Q ç| +kM; +?d çÆM i?m¬M K M; iQM?
i`"M T?€T M`v`ä`"M; ç m +| +?¶ i?B m b|i +O`B M; KbM?X

a m ç|- i?¬M; [m +•M M?„+ +O #ªM i?•M¬ +MM; pÈB F?QªM; i?`B ;B M i?U+ M;?
M?`i- ç iY ç½ T?€i KBM?` i`"M T?€T K`M;`B M?bM i?`v M;`v ?¬K M vX h`"M T?€
T?ªB /mM; ?ÊT i?"T ? - M?QM; HçB +| i? ç²M; i?`B iB M ?`M? +¬M; i?O M?`T M?`
?Q`M i?B M +?Q H„K¬ M?QM; i?U+ i +?Q i?`v ç| b) H`T?QÆM; ?QÈM; T?€i i`B M
i?•M K¶B M; Q`B i`QM; i`"M T?€T +?d +¬M tm`i` i?m°+ iQM? /QÆM; ?Q†+ •K i`QM
?ÊT HšM M? m b) i`Î M M / /`M; ?ÆMX hQÆM; bBM? T?€T i`"M M`v F?¬M; #ÎB p
K`bBM?` ®B HQçM iQÆM; bBM? ? v iQÆM; F?„+X L| +| i? i?¬M; [m L; k ?`M?
M, K M; Q`B ?ÊT i?`M? K°i pÁM; im¬M ?Q`M¬ iMv i?`B +| i? +¬M; FQ+? #`i F€T?Q
pÈB pB +i`¼M; çB T K HU+ +O M, K M; Q`B¬ M| ç½ i`Î i?`M? K°i T?QÆM; i?S+ i, M
?B m [mªX

ek9X *?QÆM; je3, oB M *ªM? hQÆB æ T

*Æ æ°M; ;"i ç¬m M|B, óv M;?o +O M| +?d +| K°i¬ +?Q /M H`"€i [m M J bQ +kM;
?Q`M? çQÊ+X "ªM; p`Q T?QÆM; T?€T M`v¬ M, K b€m; ½ GK+ [m M J bQ HB M i?O
"€i [m M J bQ5ð

*?9+ .mM; M|B, óhçB b Q HçB H`"€i [m M¬ K`F?¬M; T?ªB H`*Ym [m M\ð

*Æ æ°M; H„+ ç¬m M|B, ó*Q`M; ;Bª \*Ym [m M ç½ +| +U+ ?çM K HU+X L; k ?`M? iQ
/`M; +?B M i?„M; X \*?d bÊ M, K; ½ "€i [m M J bQ HB M i?O içQ i?`M? i`"M T?€T +k
K°i +Q`M; ;Bª \*Ym [m MX h?U+ HU+ çç i ç M \*Ym [m M ç½ ?Q`M iQ`M iB M p`Q +ª
T?€T +O i +| i? SM; /KM; `°M; `½B i`QM; ;BÈB J bQ i?b +? M? H +? ;B[J bQ
+`T F?¬M; +ÁM t M[ X \*?d +¬M M, K; ½ L?` [m M J bQ HB M i?O¬ i`QM; K°i F?QªM
T?€i ?mv` i?U+ HU+ L; k [m M J bQX ob p`v i`"M T?€T L; k >`M? hQÆM; aBM? tr
i? +K+ i`QM; ;BÈB J bQ 5ð

*?9+ .mM; i`¬K; B¼M; M|B, óL; QÆB #B i i? H`i®i`²BX L m i`"M T?€T M`v +?d +|
bÎ ?[mX L?Q p`v aQ >Ä >¼+ oB M +?9M; i +?d i`QM; p`B M, K b) +| i? pQÊi t h?
M?Q HQçB i`"M T?€T M`v #`#`i Fb K°i [m®+ ;B M`Q #B i çQÊ+¬ p`v i?b [m®+ ;B
HQÊM; +Q`M; ççB K M; iQM? [mv i ç`M?X L; QÆB iQM? tY HQ M?Q i? M`Q\ð

*Æ æ°M; #bM? ioM? M?bM *?9+ .mM; , óG½Q bQ¬ i ?B p¼M; M;`B +| i? /mv i`b ;
i`"M T?€T M`v +?Q iQ`M #°J bQ i` M Zm M; JBM? L; k >`M? ççB HK+X

J†+ /M ç½ çQ€M çQÊ+ K`v T?¬M¬ M?QM; F?B M?[M; H`B M`v iW KB M; *Æ æ°M; M|
i?2Q #ªM M, M; M„K +?†i ? B ç`KX

óL; QÆB i?`i bU M; ?o i?¬M; bm®i`²B\ L; QÆB T?ªB ?B m çQÊ+ i`"M T?€T M`v çO ç
p`mv p¼M; p¬ ?çMX \*?d +¬M ;BÈB ?çM i`QM; T?çK pB M?`i ç`M? H`çQÊ+X

*Æ æ°M; H„+ ç¬m M|B, óG½Q bQ¬ #•v ;B`F?¬M; T?ªB H9+ Q+? F, X æ`+? M?•M +O
ççB HK+X h?`B ;B M +O +?9M; i F?¬M; +ÁM M?B m M[ `²BX L m M?Q F?¬M; +?
F?B >²M; GB M h?B M >Ä #B M K`i¬ +?9M; i T?ªB ç®B K†i pÈB çª FQ+? K M; iQM
*Æ HçB +| i?U+ HU+ pQÊi t i?€M? i?9¬ iS ççB i?€M? i?9M?"T i? ç½ H`K +?Q HU
i?¬MX J`+?9M; i F?¬M; +| F?ª M, M; tm`i ?B M K°i +Q`M; ;Bª +`T i?¬M F?€+ i`Ê
/U p`Q HU+ HQÊM; +?QM? KbM? i?¬BX

ó•Kô K°i iB M; p M; HÈM¬ M„K ç`K \*?9+ .mM; M M KçM? K) tm®M; K†i #`M, óh®i-
iY +O *?9+ .mM; i X æSM; + Q M?bM t - ç•v KÈB H`+€+? M?bM iQ`M +K+X JÈB p
w +O bQ i`M; QÆB +MM; M; QÆB ;B®M; M? mX L?QM; i`"M T?€T M`v H`T?€i K
F?¬M; Km®M +?9M; i +kM; F?¬M; i? #„i #m°+ M; QÆBX L; QÆB ç½ ç²M; w¬ p`v i?
#B M i`"M T?€T M`v` iQ`M ççB HK+X "„i ç¬m iW M;`v K B # KQÆB ?¼+ pB M +C
/Q M; QÆB i?®M; M?`i iB M ?`M? +?d ççQX h +?Q M; QÆB i?`B ;B M # i?€M; - ?½v

Hmv M i" T i? "M? +¬M; - # i?€M; b m M; QÆB K M; #¼M +?9M; çB h`mM; L; mv M i? M¬v- +?9M; i +¬M T?ªB +| h?B M * M ?¼+ pB M p" J bQ +¬M; ?°B OM; ?°X

óó•M; - H½Q bQ 5ô *Æ æ°M; ; "i ç-m M|B, óG½Q bQ- # M K°i M M ibK i? K K°i ?¼+ h`-M hQ hmv M +? M? H +? pÈB M?[M; ?¼+ pB M F?€+ [m€ t X L`M; Î# M i`QM; # T?€i ?mv ` iQ`M #°i?U+ HU+ +O KbM?X hçK i?ÌB ç M`M; im Hmv M K°i KbM?X i?Q+? ?ÊT +?Q M`M; ?½v iB M ?`M? Hmv M i" T i`"M T?€TX

?9+ .mM; ; "i ç-m M|B, ó?mv M M`v F?¬M; i?`M? p`M ç - ç i M #`B +?Q5ô

"m´B b€M; bÈK M; `v i?S ? BX " M i`QM; aQ >Ä ?¼+ pB M- M?[M; ?¼+ pB M # M çQÊ+ i?¬M; #€Q- #„i ç-m iW ?¬K M v #¼M ?¼ ?ÊT i?`M? K°i # M- çQÊ+ i?®M; M? æ°M; iB M ?`M? ; BªM; /çvX " KQÆB M; QÌB i" T i`mM; HçB i?`M? K°i # M /mv M?`iX ç°+ H" T im Hmv M- i`Îi?`M? ?¼+ pB M ç†+ i?M /Q \*Æ æ°M; +?d /çvX ob HÈT ?¼+ ` K°i i-M; KÈB Îi` M :B€Q >¼+ G•m +?Q #¼M ?¼ bY /KM; X

*€+ ?¼+ pB M M?`i # M ç®B pÈB [mv i ç`M? M?Q p"v iU M?B M H` i`"M ç-v iU ?"Q- iW bU +¬M; M?"M +O ?¼+ pB MX J" ?¼+ pB M M?` # M +MM; i K # M çB iÈB MÆ i?ÄKX .M b QX G9+ i`QÊ+ ?¼+ MM; M?`i # M tmM; ç°i `i M?B mX *?QM? H` /Q >E Hmv M /çv ? B HÈT ?¼+ M`vX

*Æ æ°M; K°i i?•M €Q pªB çB p"Q i`QM; T?ÁM; ?¼+ - #° v T?K+ ibM? H[ K" h`-M hQ ç´B `²BX h?•M ?bM? ?„M + Q HÈM- iQÈM; KçQ +kM; F?¬M; M? im`MX Zm-M €Q H +| #`i F€ K°i K|M i` M; bS+ M`Q i` M M; QÌB- +€+ ?¼+ pB M `i F?| ibK i?`v i` M M; C L?QM; i?ÌB çB K ?„M #QÊ+ p"Q T?ÁM; - +ª T?ÁM; ?¼+ H" T iS+ +•K M?Q ? MX •M? i`mM; H M i` M M; QÌB ?„MX

J†+ /M *Æ æ°M; F?¬M; ç T i` B- [m-M €Q K°+ Kç+- M?QM; ?„M +| K°i HQçB F?Q +?Q M; QÌB i ? M?bM i?`v H` T?€i M; S i`QM; HÁM; X Íi`QM; K„i +€+ ?¼+ pB M- M; çQ +QÌM; i? M?Q K°i ; ½+QÌM; ?"Q €+ #€ H, M H°M i` M +?®M; B M; ?²X J°i HQ iW i` M M; QÌB ?„M iÄ ` K°i +€+ iU M?B M- K¶B K°i ?¼+ pB M M?bM ?„M ç m F?- K„iX

h`-M hQ hmv M K†+ /M F?¬M; Îi`QM; M?|K M; QÌB KÈB M?QM; pšM H` ?¼+ pB M + b„T t T M`M; iQÆM; ç®B çÆM; BªM- #ÎB pb i?U+ HU+ h`-M hQ hmv M + Q ?ÆM ? K°i KbM? \*Æ æ°M; /çv T?K ççQ +?Q M`M; X æ®B pÈB p`M ç M`v- ?²B b€M; bÈK *Æ K½M? HB i- i? M?QM; *?9+ .mM; +QÌM; i? ûT #m°+ M M ?„M +kM; ç`M? #`i HU+ M?"MX

*?9+ .mM; H`+? /mv i T?QM; T?9- ?ÆM M[ iW +€+ HQçB iBM iS+ i`mv M p - iU M h`-M iQ i`mv M ç®B pÈB *Æ æ°M; X G`v i?•M T?"M +MM; i?U+ HU+ +O h`-M hQ F?¬M; FûK GB i .B KX *?9+ .mM; /o M?B M ?B p¼M; M`M; +MM; \*Æ æ°M; +| i? ç +ª ? B +| i? HÐ /çB K°i H-M- +QM /çB +€B K M; - ?„M bœM b`M; iU KbM? çB tBM i?`i æ¬M; J°+ ç [m®+X >„M ?B m `i i`ä iQM? ibM? i M iB m iY M`v- iQM? +€+? +® ;B®M; ?„M M?Q ç9+- K°i F?B ç½+| M?"M i?S+ ç-v çO b) F?¬M; / /`M; i? v ç´B- i K°i M; QÌB M[ M?•M F?€+- M m F?¬M; #B i?®M; iW +€B +? i+O GB i .B K poM? pE HÁM; ?„MX \*?9+ .mM; /o M?B M F?¬M; ?B p¼M; ibM? ?m®M; ç| iB T /B M- pb p"v i?`M? +?QÆM; X

"B i çQÊ+ iBM iS+ FB h`-M hQ hmv M iU M?B M KWM; `Ð- +Æ ?²+ª ç K M`M; F?¬ i?Ov +?mM; Hm¬M +| #|M; /€M; \*Æ æ°M; pìM [m M?- +ªK; B€+ pW ç m pW pmB i`QM; HÁM; M`M; X

h`-M hQ hmv M M;²B Îp` i`Q +?QM? ;B[ ?`M; ;? ç-m- +?d +¬M M;~M; ç-m H M H` F?QªM; +€+? `i; -MX *ª HÈT +| jR ?¼+ pB M +kM; +?d +| KbM? M`M; iU M?B M M v m i?QÆM; K" i?¬BX

*Æ æ°M; HçM? HMM; çSM; b m #K+ ; BªM; - ? B i v ç†i Îb m HQM; X >„M ççK Kç+ [pB M- +?"K `½B M|B, óhW ?¬K M v HÈT b) +| jR ?¼+ pB MX L?[M; +?mv M tªv ` i

M;QÆB i®i M? 'i ?½v [m M ? i çBX L m ç½ H" ?¼+ pB M +MM; HÈT- +€+ M;QÆB T?
M m ç +?Q i M;?2 i? 'v i? M? •K F?¬M; i®i iW K°i B i b) H" T iS+ ç€ ? „M` F?ÄB
J†+ /M i? M? •K *Æ æ°M; `i #bM? i?ªM- i?"K +?Q F?¬M; +| K°i +ªK t9+ # ç°M; - M
?Q`B M;?B [mv i i•K +O ? „MX o®M +€+ ?¼+ pB M # M K°i +ÁM ç M; ç „+ w M? 'i i?
+ª €M? K „i +kM; i?m HB K HçB K'v T?¬MX _'i ?B M M?B M- H`B M|B +O *Æ æ°M;
*Æ æ°M; iB T iK+ M|B, ó h M;?o +€+ M;QÆB +kM; #B i p bU i²M içB +O h?B M
M? 'i ?¼+ pB MX LÆB i" T i`mM; +€+ M?•M i`B Qm i9 +O iQ`M ççB HK+X J` # M i
+| K°i M?|K iBM? M?- #¼M ?¼+?QM? H` iBM? M? i`QM; iBM? M?- +kM; H` ççB
L;k >`M? ççB HK+ i`QM; +m°+ +?B M h?€M? h`Xô
hY h?¬M hBM? i?2Q #ªM M,M; M|B, óG½Q bQ- M;`B M|B +| T?ªB H` •K .QÆM; ?¼+
L;?2 çQÊ+ #®M +?[•K .QÆM; >¼+ æQÌM;X S?¬M HÈM €M? K „i ?¼+ pB M T?€i`
.QÆM; ?¼+ çQÌM; - #®M +?[M`v ççB #B m +?Q pBM? [m M; +MM; i?U+ HU+X æ®
.QÆM; ?¼+ çQÌM; +?QM? H` K°i ç` T?QÆM; i?¬M #Q p` p¬ +MM; +QÌM; ççBX
*Æ æ°M; ;"i ç¬m, óE?¬M; b B- +?QM? H` •K .QÆM; ?¼+ çQÌM;X h +kM; M|B +?Q
K°i T?¬M iY i`QM; ç| - i`QÊ+ b m ç½ ? B H¬M i? K ;B i`"M +?B M h?€M? h`X
ó±- p"v i?b *Æ æ°M; H½Q bQ H` M? ?MM; +O ççB HK+ `²B \ô h•M pk ?QM; T?`M F
*Æ æ°M; +kM; F?¬M; #€+ #Ä H`B M|B +O h•M ok- i`QM; €M? K „i +`M; i,M; i? K Mû
F?¬M; T?ªB H` M? ?MM; - bÊ`^M; i` M Zm M; JBM? L;k >`M? ççB HK+ +kM; F?¬M
L m M?Q F?¬M; T?ªB M?|+| ç€K M;Q`B M?Q ? „M- S? 'i h?Kv- JB m JB m çB M; ,M
L;k >`M? ççB HK+ - M m F?¬M; T?ªB GB i .B K F`T i?`B tm'i ?B M- H'v >²M; GB M
;B M +?Q Zm M; JBM? L;k >`M? ççB HK+ - bÊ`^M; iQ`M #° ççB HK+ H9+ M`v ç½ b
T?OX
L;?2 *Æ æ°M; M|B- M?[M; ?¼+ pB M +O # M ? B- # M # M? 'i i?`B t'm ?´ +9B ç-
M?B K # M K°i +?d H` K°i ;½ iYm [m, - i? K` ? „M /o M?B M HçB H` M? ?MM; i? K
HçB +ÁM tm' i i?•M iW •K .QÆM; ?¼+ çQÌM;X L?Q p"v çWM; M|B H` K°i ;½ bQ T?K
H`K bQ T?K î i`QM; h?B M * M ?¼+ pB M +kM; F?¬M; i?`M? p`M ç X
hW i`QÊ+ iÈB M v `i M?B m ?¼+ pB M p` ;B€Q pB M î ç•v ç m +?Q `^M; *Æ æ°M;
?¼+ pB M H` #ÎB \*²9+ .mM; +| w `B M; iQ- +?Q iÈB ;B| #¼M ?¼KÈB i?"i bU KBM
æ°M; p`Q +Æ #ªM H` +?QM? t€+X h?U+ HU+ *Æ æ°M; #¼M ?¼F?¬M; i? ?Q`B M
i?U+ HU+ +€ M?•M ? v i? HU+ - i?U+ i M;`v ?¬K [m ç½ M|B `ä H „K `²BX ky im´B
+| B M;?2 M|B [m ç•m +?S\
*Æ æ°M; M|B, ó€+ M;QÆB +?Q `^M; •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; `i +QÌM; ççB b Q\ô
>¬m h•M M|B, óG½Q bQ- •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; +ÁM F?¬M; +QÌM; ççB b Q\ o"v içB
*Æ æ°M; M|B, óæ9M; p"v- K¶B K°i ?¼+ pB M •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; ç m +| iB K HU
M?[M; K v K „M +| i?B M T?9 i®i- +ÁM /²M iQ`M #° i•K HU+ p`Q pB +im Hmv MX *|
M;QÆB +,M #ªM F?¬M; i? +MM; #¼M ?¼bQ b€M?X í iBM? ?m®M; #bM? i?QÌM; -
•K .QÆM; ?¼+ çQÌM; +kM; +| i? / /`M; ç€M? #çB i' i +ª +€+ M;QÆBX
ó*Æ æ°M; H½Q bQ- M;`B ç M; çª FQ+? HÁM; iBM +O +?9M; i ç| b Q\ æ` p` M;`B
+kM; F?¬M; + Q H „K K` \ *²9M; i +kM; +| ?B m #B i K°i +?9i ç| 5ô J°i ;½ ?¼+ pB
HÁM; M|BX "¼M ?¼K†+ /M t'm ?´ M?QM; F?¬M; ?B p¼M; i`î i?`M? ç² #Ä çBX
*Æ æ°M; +Q`B HçM? K°i iB M;X óG`K b Q\ E?¬M; T?K+ \ L;QÆB ?ŠM T?ªB ?B m
M|B M?Q p"v F?¬M; T?ªB Km®M ç + Q •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; ç +?•K #B K +€+ M
+€+ M;QÆB ?B m `ä +? M? H +? i?U+ HU+ ;B[ ? B # MX E?¬M; +?d i` M T?QÆM
M;?B K +?B M ç'm i?U+ +?B M +€+ M;QÆB ç m i?m ? iX hY ?` hBM?- çSM; /"v 5ô
óo•M;Xô hY >` hBM? ?¬K°i iB M; çSM; H MX
*Æ æ°M; M|B, ó L;QÆB M|B +?Q K¼B M;Q`B- H`K i? M`Q ç ;B i,M; FBM? M;?B

hY > hBM? F?¬M; /Q /U M|B, óL; B /¢v [m +?9M; i - ?ÆM M[+ÁM /šM +?9M; i ç +| /QÈB ibM? ?m®M; ç®B K†i pÈB M; mv +Æ KÈB +| i? FQ+? i?Q+? ? i iB K HU+ #

*Æ æ°M; ;"i ç-m M|B, óE?¬M; i - ç9M; H M?Q i? X ob p"v i Km®M M|B +?Q +€+ M i? ç¢B #B m +?Q ? i i?ªvX L m +€+ M; QÆB i?"i bU +® ; „M; ?ÆM M?[M; ;½ i?B M çQÌM; - #Ä ` +€B ;B€ + Q ?ÆM #¼M ?¼- +€+ M; QÆB b) +| çQÊ+ i?U+ HU+ M; M; # ?¼X v +?Q +?B M ç'm- FBM? M; ?B K i?U+ +?B M- ç| +?QM? H iQÆM; H B T?€i i` ç-m- +€+ M; QÆB M M +?m~M #` i•K HQ +?Q i®i- T?QÆM; T?€T +O i F?¬M; i?2Q H M? +O i F?¬M; çQÊ+ +| B H K i`€BX "i Hm"Mi #ªQ +€+ M; QÆB H K +€B ;b- pU+ iU iY- +€+ M; QÆB #„i #m°+ TªB H K i?2Q v M?Q i? X h +| i? çªK #ªQ pÈB + M; QÆB Qi M? i +| çO i?U+ HU+ ç ç®B F?€M; pÈB M?[M; ;½ ç iY # Mi`QM; •K .Q F?€+ - i`QM; pÁM; # i?€M; i b) H K +?Q M, M; HU+ i?U+ +?B M +€+ M; QÆB ç + +?Q \ô

*€+ ?¼+ pB M # M ? B F?¬M; M?`M çQÊ+ H MiB M; M|B, ó*Æ æ°M; H½Q bQ- M; i +| i? ç®B F?€M; pÈB ç iY •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; \ô

*Æ æ°M; M|B, óh ?B p¼M; ç•v H H-M +m®B +MM; M; ?2 i?'v +?i p'MX o'M ç # M; QÆB H # i?€M; b m i b) /šM jR M; QÌB +€+ M; QÆB çB iÈB h?B M * M ?¼+ pB ` K°i +?9i- +?QM? H i ç2K +€+ M; QÆB çB ç€M? #¢B #¼M ?¼X \*?9M; i b) i? ?B ?¼- +€+ M; QÆB M M +?m~M #` i•K Hw +?Q i?"i i®i çB 5ô

*Æ æ°M; pW /Si H iB- +ª # M ç½ t¬M t Q ?šM H M- H-M M v M; v +ª h¬-M hQ hmv æB h?B M * M ?¼+ pB M ç€M? #¢B •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; \ J¶B M; QÌB ç m +ªK i?'v /M H ` Î i`QM; aQ ?Ä ?¼+ pB M #¼M ?¼+ kM; +?d H ` ?¼+ bBM? M, K M?'i- J†+ /M K°i ;½ ç iY •K .QÌM; ?¼+ çQÌM; +| i? ç€M? #¢B i i +ª #¼M ?¼- imv H F?¬M; + pšM #m°+ TªB i?W M?"M *Æ æ°M; M|B ç9M; bU i?"iX L?QM; H9+ M v ?„M M|B b ç€M? #¢B •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; +O h?B M * M >¼+ oB M \ *?mv M M v F?¬M; i? bûi M´ M; M; i B p"vX

ó_ä `²B- i?Q H½Q bQ- i i +ª +?9M; 2K iW M v tBM H, M H°M ;B M; ?² pÈB M? 5ô A +ª ?¼+ pB M i`QM; T?ÁM; #WM; H M M; ¼M HY ?QM; T?'M- ;BÆ + Q M„K ç'K ?Q

ek8X *?QÆM; jeN, " h?€M; >m'M Gmv MX

L?[M; ?¼+ pB M +O ? B # M +ÁM H¢B ²M "Q i` M? Hm"MF?¬M; M; ÈiX J†+ /M v F?¬M; + Q M?Q h?B M \* M >¼+ oB M- M?QM; ç +| i? p"Q çQÊ+ MÆB M v- ?-m ? T?9 F?¬M; i²B +kM; M?Q +?`m F?| im Hmv MX oB + F?„+ F?´ im Hmv M F?¬M; i? [mª +O pB +im Hmv M KÈB +?QM? H i?S ?¼ i`mv +-mX :B| ç•v- *Æ æ°M; ç½ +?Q ç M M?[M; QÈ+ KÆ 'vX

" i?€M; ;B M F?´ im Hmv M `²B +kM; b) i¬B [m X \*?d +-M M; ?o ç M pB + # i?€ M?[M; ?¼+ pB M i?B M i`B i`QM; •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; +O h?B M * M ?¼+ pB M- +?B M wX

h'i +ª ?¼+ pB M +| K†i Î MÆB ç•v- F?¬M; K°i B /€K ?Q`B M; ?B iQM? +?•M i?U+ i h`"M ç€M? ?¬K [m ;B[*Æ æ°M; p" >B M oB M >•K +°M; pÈB #B m ?B M tm'i b„+ +?QM? H KBM? +?SM; ?MM; ?²M M?'iX

L?bM €M? K„i b€M; `U+ +O ç€K ?¼+ pB M- \*Æ æ°M; ;"i ç-m ?`B HÁM; M|B,

@ h®i H„K5 *?d +-M +€+ M; QÆB +® ;„M; ? i KbM?- b) +| K°i M; v i`QM; iQÆM; H +ª M?[M; +® ;„M; M; v ?¬K M v H ` ç€M; ;B€ ç Mi? M`QX >B Mi¢Bi #„i ç-m +?B ;B®M; M?Q #B M +? i`QM; HÈT ?¼+- K` /U p"Q i?m°+ iQM? K HU+ +O K¶B +€ K°i i´ - /Q K°i ?¼+ pB M +O " M K°i H K i´ i`QÌM; X _B M; i´ i J°+ ? b) +| #®M M hmv M H K i´ i`QÌM; X >¼+ pB M " M K°i +| M?B K pK i`mv M ç¢i H¢B M?[M; i•K ç

?"M? L;k ?"M? iQÆM; bBM? T?€T i`"M +O KbM? +?Q M?[M; i' pB M +MM; ? X æ•v
 +€+ M; QÆB b) T?ªB ?Q"Mi?"M?X æ M +?B m- i b) ?QÈM; /šM +€+ M; QÆB H"K b
 S?QÆM; T?€T im Hmv M KÈB +?QM? i?S+ çQÊ+ #„i ç-mX *Æ æ°M; M; "v ?¬K M v
 H9+ KÈB çQÊ+ T?•M +¬M; H"K H½Q bQX Pi M?'i i?¬M i`Q ?„M H9+ M"v ç½ F?¬B
 H„M; +?Q ?„M- M M *?9+ .mM; KÈB M #`B ç ?„M çSM; HÈT /çv ?¼+ M?Q i? X
 L;k ?"M? iQÆM; bBM? im-M ?Q"MK†+ /M +| mv HU+ p¬ bQM; - M?QM; pšM +¬M M?
 +| FB K M; ?B K i?U+ i KÈB +?SM; KBM? çQÊ+ i`"M T?€T M"v +| i? bY /KM; `°M;
 F?¬M; X
 aU i?"i ç½ +?SM; KBM? pB + i?U+ M; ?B K H" p¬ +MM; +¬M i?B iX a m M; "v ?m'M
 æ°M; ç½ T?€i ?B M ` M?QÊ+ çB K +O L;k ?"M? iQÆM; bBM? im-M ?Q"MT?€T i`
 L m M|B çÆM ; BªM- i?b M?QÊ+ çB K M"v ç®B pÈB *Æ æ°M; +kM; +?ŠM; T?ªB H" H
 pW KÈB ?bM? i?"M? pÁM; im-M ?Q"M ç-m iB M +O L;k >"M? iQÆM; bBM?X
 *Æ æ°M; T?€i ?B M `^M; - pÈB K°i M?|K M, K K bQ +| i?m°+ iQM? .QÆM; ? v •K b
 K°i pÁM; iQÆM; bBM? im-M ?Q"MX .M b Q +'T #"+ K HU+ +O #¼M ?„M +kM; F?¬
 ç m +| K°i T?QÆM; i?S+ p" M ?"M? `B M; +O KbM?X a m M?B m H-M F i?ÊT- ç€K
 pšM F?¬M; i? iU KbM? ?Q"Mi?"M? im-M ?Q"MX J†+ /M +€+ ?¼+ pB M " M K°i ç½
 FBM? M; ?B K +O #ªM i?•M M|B ` iQ" M #°- M?QM; #¼M ?¼ pšM F?¬M; i? H"K çQ
 *?d bmv M; ?o i`QM; +?®+ H€i- \*Æ æ°M; ç½ ?B m ` çB K K'm +?®i +O p'M ç X o' M
 HU+ +O #¼M ?¼X G9+ i`QÊ+ - +€+ ?¼+ pB M " M K°i +| i? ?Q"Mi?"M? pÁM; im-M
 h?¬M GU+ +O *Æ æ°M; /šM /„iX *| çQÊ+ H° imv M p" T?QÆM; i?S+ Hmv M i" T i`Q
 MQÆM; i?2Q K" ?Q"Mi?"M? ? B pÁM; •K .QÆM; im-M ?Q"MX L?QM; K°i F?B *A
 HU+ - M?[M; ?¼+ pB M ç| HçB M?Q ; " K„+ i|+ - F?¬M; +€+ ? M"Q ?Q"Mi?"M? çQÊ+
 `ä `M; p i€+ /KM; i, M; +QÌM; iBM? i?¬M HU+ +O GBM? >²M hmv M Zm X
 ob ç +?SM; i?U+ bmv M; ?o +O KbM? - *Æ æ°M; HçB K°i H-M M[/MM; hBM? h?¬
 ?¼+ pB M +O " M ? B p" " M " Hmv M i" T i`"M T?€T X Zmª M?B M ç9M; M?Q ?„M
 /šM #^M; iBM? i?¬M HU+ +O *Æ æ°M; - K†+ /M ç€K ?¼+ pB M KÈB pšM +ÁM ç¬B -
 +¬M; i`QM; pB + ?Q"Mi?"M? im-M ?Q"MX
 a m F?B T?€i ?B M p'M ç - *Æ æ°M; H"TiS+ ç M i bK *?9+ .mM; - ç2K p'M ç M"v M
 L; ?2 tQM; - *?9+ .mM; + m K"v,
 @ s2K ` - Km®M T?´ #B M L;k ?"M? iQÆM; bBM? i`"M T?€T T?ªB ; BªB [mv i çQÊ+
 H" M?[M; ; b +QM pW M|B- +¬M T?ªB +| K°i M; QÌB bÎ ?[m iBM? i?¬M HU+ +QÌM; ;
 +?QM? H" M?|K M, K K bQ M"v i?Ov +?mM; Hm¬M T?ªB im Hmv M +MM; K°i +?¶ p
 ?m'M Hmv M b) F?¬M; +ÁM ?B m [mªX s2K ` - #'i Fb çB m ; b i²M içB i` M i? ; B
 GU+ HQÈM; +QÌM; ççB ç M K'v pšM Hm¬M ~M +?S M?[M; M; mv +ÆX "i Hm" M i' M
 M?Q i? M"Q çB M[- +?d +¬M +| K°i i?"M? pB M M; ½ tm®M; - H"TiS+ iQÆM; bBM?
 `½ i?2QX *Æ æ°M; - K bQ +'T #"+ # Q M?B m KÈB +| i? /MM; iBM? i?¬M HU+ ?QÊ
 T?€T i`"M L;k ?"M? iQÆM; bBM?\
 *Æ æ°M; F?¬M; +?9i M; ?o M; ÊB ç€T HÌB,
 @ *Ym [m M +?Q i¬M +QÌM; ; BªX
 *?9+ .mM; M; ?2 i? HB M ; B"i KbM? ?ÄB,
 @ S?ªB +¬M ç M +QÌM; ; Bª +'T *?Q i¬M Q\
 *Æ æ°M; ; "i ç-m F?ŠM; ç`M?,
 @ h`W T?B H" M?[M; p` K bQ +| F€M; ° +U+ HÈM- #^M; F?¬M; +?d +| +QÌM; ; Bª +
 i?¬M HU+ F?´M; H² M?Q i? X E?®M; +? HBM? ?²M H" K°i pB + H"K ? i bS+ M; mv
 ?QÈM; /šM #` iBM? i?¬M HU+ +„M i`ªX >ÆM M[- M m M?Q F?¬M; çO iBM? i?¬M
 iQÆM; bBM? im-M ?Q"M +kM; F?| +| i? ?bM? i?"M?X

*?9+ .mM; i`-K M;•K,

@ æ•v ç9M; H` K°i p'M ç M M ;B<sup>a</sup>BX L;k ?"M? iQÆM; bBM? im-M ?Q" M T?€T i`"M
i® T?K i`Ê KÊB +| i? i?®M; M?'i Hmv M i"TX *QM +S iB T iK+ /çv # KQÆB ?¼+
pšM F?¬M; i? v ç´B- # i?€M; b m /šM #¼M ?¼ çB ç M h?B M * M >¼+ oB M iB M ?
+?„+ ?šM H½Q bQ p` bQ Kšm +O M;QÆB +kM; b) +| KtiX

" i?€M; b mX

óhQÆM; bBM? im-M ?Q" M- bBM? bBM? #'i iS+X L?"i M;mv i Hm•M +?mv M- T?•M

*Æ æ°M; çSM; BK HbK i` M b•M i" T`°M; `½B- +?d +| iB M; M|B HçM? #,M; +O ?„
i`QM; F?¬M; i`mM;X

h`-M hQ hmv M pšM çSM; # M +çM? \*Æ æ°M;- +†T +?•M K`v M?,M HçB K M; i?2Q
hW # i?€M; i`QÊ+- M;`v *Æ æ°M; #„i ç-m /çv +?Q # KQÆB M;QìB î MÆB ç•v +kM
?çM pÊB M`M;X J†+ /M i` M / M? M;?o H` K°i KbM? ?„M ?QÊM; /šM M`M; im Hm
M;QìB +,M #^aM F?¬M; ? +| K°i H-M iB T t9+ `B M; M`QX J¶B M;`v- F?B +€+ ?¼+
iQÆM; bBM? im-M ?Q" M i?b *Æ æ°M; KÊB [m v b M; +?d çB K ç¬B +?9i +?Q M`M;
bU #,M; ;B€ i`QM; iWM; +Y +?d p` ?"M? ç°M; +O ?„MX L`M; F?¬M; #B i H` KbM? M
M[X h?ìB ;B M +S iWM; M;`v i`¬B çB- M?QM; ;B[M`M; p` ?„M F?¬M; ? +| K°i +
ibM? +^aKX L`M; Hm¬M Hm¬M ?B p¼M; b) çQÊ+ +MM; ?„M [m v i`î HçB [m½M; i?ìB
?„M Hm¬M pmB p X L?QM; M?[M; i?S `v ;Bì ç•v +?d +ÁM H` K°i ?B p¼M; t pìB K`

J†+ /M h`-M hQ hmv M ç½ +| M?[M; ?B m #B i M?'i ç`M? p ibM? v m +O HQ`B M
+kM; +?d H` GB i .B K +?mv M i? i`QM; i?•M t€+ K°i +¬ #û +ÁM i`QM; i`„M;X G`K
M K M?•M\ ob p'M ç M`v- M`M; i?"K +?Q ç½ ?ÄB i`i +<sup>a</sup>M?[M; M[ ?`B iY +MM; T?ÁM
i`<sup>a</sup>HìB M`M;X Zm^a i?"i i`QM; K„i +€+ M[?¼+ pB M î ç•v- *Æ æ°M; H½Q bQ +O #
i? B- çQÊ+ æ¬M; J°+ h?€M? M[tBM? ç T p¬ M;¬M i?2Q çm`B K` HçB i?ìÆ ç M H
M;QìB i F?| iBM ç M +MM; +U+X

h` M #½B i" T- # KQÆB ?¼+ pB M içQ i?"M? b€m pÁM; iQÆM; bBM? T?€T i`"M- b„
t2M F) M? mX *Æ æ°M; ç½ p" M /KM; bU Hm•M ?²B +O M?"i M;mv i ç ?QÊM; /šM
i`"M T?€T •K /QÆM; im-M ?Q" M +O KbM?X

*Æ æ°M; +kM; ;B[HìB ?S /çv S?•M h?•M h?€+ ©M? +?Q #¼M ?„M- +?šM; M?[M; ?
K`M; v +<sup>a</sup> ?¼+ pB M " M ? B p` " M # +kM; çQÊ+ ?„M ç®B tY #bM? çšM;X hmv M?
M¬M; +çM M M F?¬M; i? T?€i ?mv ? i mv HU+ +O i?•M T?€T M`vX

h` M b•M i" T- b€m i`"M T?€T M? M? +?|M; /B ç°M; M?Q M?[M; #€M? `„M; iQ HÈM ç
+O ç€K ?¼+ pB M- M?[M; i?•M ^aM? HQ M; HQ€M; /B ç°M; içQ M M p¬ b® ^aQ ^aM?X
M?QM; b€m T?•M i`"M `v pšM /mv i`b i®i F?Q^aM; +€+? HšM M? m +kM; M?Q; B[p[

E?m¬M K†i *Æ æ°M; pšM HçM? #,M;- F?¬M; ? +| #'i Fb b„+ i?€B ibM? +^aK M`Q- i
ç¼+ çQÊ+ bU ?`B HÁM; iW i`QM; €M? K„i ?„MX "i +S B ç½ ;†T [m M?[M; ?¼+ p
+?„+ +?„M ;Bì ç•v b) FBM? M;ç+ ç M i°i çdM?X J¶B K°i ?¼+ pB M ç m ;¬v `°+ çB
b„+ #ûM ?ÆM i`QÊ+ `i M?B mX .QìM; M?Q #¼M ?¼ ç½ M?B K T?^aB T?QM; i?€B +

h`"M T?€T HçB p" M +?mv M- +€+ ?¼+ pB M B M`v F?Q ç° i`-K M;QM;- `i +| T?Q
i`"M /Q b€m iB m i`"M ?ÊT i?"M? HçB +`M; iQ€i` F?Q i? b„+ #ûM- ~M; B'm # M i
H9+ +`M; HÈM KçM?X \*?Q /M H` *Æ æ°M; ? v h`-M hQ hmv M +kM; F?¬M; /€K t2K

*?d M;„M M;OB # i?€M;- M m M?Q /MM; K°i +•m ç ?bM? /mM; # KQÆB ?¼+ pB M
i? B ?Q€M +®iôX *?Q /M #^aM i?•M +€+ ?¼+ pB M +kM; F?¬M; #B i i?U+ HU+ ?B M
>¼+ ?d #B i i`QM; # i?€M; M`v i?U+ HU+ +O KbM? ç½ ççB i,M; p¼iX *?d tûi `B
ç m ç½ ç i?,M; H M ? B +`TX h®+ ç° ç i?,M; M?Q p`v H` çB m K` F?¬M; K°i B i`Q
:Bì ç•v- bU iQM T?K+ ç®B pÊB *Æ æ°M; ç½ çQÊ+ #¼M ?¼ #B M i?"M? bMM; #€BX
bQ +?QM? H` K°i p` i?¬MX

h?€M; ç-m iB M +O # i?€M; ?m'M Hmv M ç` M;K+- +€+ M[ç iY F?¬M; #B i ç½
ç€K M K ?¼+ pB M +kM; ;¬M M?Q F?¬M; i? i`K p[M;X L?QM; +?Q /M #¼M ?¼M Km
F?¬M; +?Q ?¼+ Æ ?°B ç|X a M; i?€M; i?S ? B- *Æ æ°M; #„i ç-m +?Q ?¼ çB i?Q H
;B M i?Q Hmv M M`v ç½ H`K HÁM; iBM +O #¼M ?¼M FB M ç`M? ?ÆM `i M?B mX h?
H`b, M; B iK i?9- i?m ?Qç+? i`B HB m ç H`K +?Q K¶B M; QÌB K°i #°K F?°BX J†
p K°i b® MÆB i`¼M; v m i` M +Æ i? - M?QM; K°i #°K F?°B M?Q i? +| ;B€ i` `i
bQ +kM; +?Q +?„+ +| i? +| çQÊ+X h`QM; +?QM? H¬M i?Q Hmv M ç`v- # KQÆB M
ibM? ?m®M; F?¬M; +| iBM? i?¬M HU+ +O *Æ æ°M; ?QÊM; /šM ç½ ;B i çQÊ+ K°i +
iQ+? ç| H` +?Q iWM; +| i`QM; aQ >Ä ?¼+ pB MX E?B ç| #¼M ?¼M KÈB +°K ;B€+
.QÆM; ?¼+ çQÌM; ç½ F?¬M; +ÁM H` KÆ QÊ+X

a m ? B i?€M; - F?¬M; +-M *Æ æ°M; T?°B ûT #m°+- #¼M ?¼M B M`v ç m iU ;B€+ i
?Q`M i?`M? i`B i ç iWM; M?B K pK K` *Æ æ°M; ;B Q +?QX E i i?9+ i?€M; i?S ? E
;„M; +O #¼M ?¼M +?QM? H` #° T?€T S?°M h?°M h?€+ ©M?X L; Q`B ` +ÁM +| i? K `
çQÊ+ i`mv M i?K GB i .QÆM; S? - M[ ?¼+ pB M çQÊ+ i`mv M i?K •K L; mv i h`aQ
ç| çQÊ+ *Æ æ°M; +, M +S p`Q i?m°+ iQM? +O K¶B M; QÌB K` iB M ?`M? çB m +?dM
*Æ æ°M; çB m +?dM? - ? B F„ M, M; GB i .QÆM; S? p` •K L; mv i h`aQ iU M?B M H
pÈB F?B *Æ æ°M; i?B i`B MX

> B F„ M, M; M`v M; mv M #°M p®M H` F„ M, M; +?B M ç`m +`M i?°M- M?QM; F?B *A
?¼+ pB M ç½ #B M ç`B i?`M? F„ M, M; pB M +¬M; X JK+ çQM? +O *Æ æ°M; +?QM
i?S+ ç M; QM; iK K HU+ iQÆM; bBM? F?B p`M +?mv M i`M T?€TX >bM? i?S+ +
#°M M?QM; pšM ;B[HçB ç†+ iQM? +O GB i .QÆM; S? p` •K L; mv i h`aQ - F?¬M; ?
F„ M, M; ç|X

@ *Æ æ°M; H½Q bQ- pB M i`QÎM; +?Q KÌB M; `B5

J°i H½Q bQ i`mM; MB M çB ç M # M +çM? *Æ æ°M; M|BX

@ *°K ÆM5

Lûi K†i HçM? #, M; +O *Æ æ°M; H9+ M`v KÈB çQÊ+ ?„M i?m HB K HçB p`B T?¬MX
FB - b m ç| [m v b M; M|B pÈB h`¬M hQ hmv M,

@ L; QÆB Î HçB iB T iK+ +?d ççQ +€+ ç²M; ?¼+ Hmv M i`TX h çB K°i H€i b) i`Î p

@ o•M; ç5

h`¬M hQ hmv M ;"i ç-m- /MM; €M? K„i K„i ¬M M?m i`a HÌB ?„MX

*Æ æ°M; M|B tQM; HB M tQ v M; QÌB çB- p` H½Q bQ i`mM; MB M iÈB #€Q iBM FB
i`QM; b•M- €M? K„i iÄ ` bU ?°K K° K½M? HB iX L, M; HU+ +O *Æ æ°M; #•v ;BÌ ç
+¬M; M?`MX E?¬M; +?d H` +€+ ?¼+ pB M ?B p¼M; +| i? M?`M çQÊ+ bU +?d çB K
bQ i`QM; ?¼+ pB M +kM; ?`M F?¬M; i? i`Î i?`M? ?¼+ bBM? +O ?„MX >¬K [m -
*Æ æ°M; H`K S?| pB M i`QÎM; +O aQ >Ä ?¼+ pB M- # M; `v b m /šM /„i # KQÆB
?¼+ pB M iB M ?`M? Hm`M #`MX æ®B pÈB [mv i ç`M? M`v +O oB M i`QÎM; - F?¬M
ç®BX

*Æ æ°M; çB iÈB T?ÁM; H`K pB + +O \*?9+ .mM; - F?¬M; çÈB ?„M F`T ;ä +Y - iW #
•K +O *?9+ .mM; ,

@ *Æ æ°M; - p`Q çB5

*Æ æ¬M; KÎ +Y X oW M?bM p`Q i`QM; T?ÁM; H`K pB +- ?„M M?`i i?ÌB bYM; b®iX
*?9+ .mM; - M; QçB i`W \*?9+ .mM; +ÁM +| K°i M; QÌB F?€+- +kM; +| i? M|B H` M; Q

@ >„+ ?„+- *Æ æ°M; iB m iY- F?¬M; M; ?o iÈB H`i b Q\

L; QÌB ç M F?¬M; B F?€+- +?QM? H` p` >°B i`QÎM; +O i?QÆM; ?°B L; ®+ *| hB M-
? @ h`mv M h®M; JB M >ç *?m hB m hB mX

o!+ M;QlB *?m #û M?Ä +M; M;v +M; T?b M°M- i?•M i? F?´M; H² +O ?„M ç SM; i
*?9+ .mM; i¢Q +?Q M;QlB i K°i HQ¢B +ªK ;B€+ çdM? i?B M H" T ç` X

@ *?m ?°B i`QÎM;- M;QÆB pšM K¢M? F?Ä2 +?S\ L;QÆB H"K b Q #B i H½Q bQ i
[m®+ ibK aQ h´ +O i b Q\

*Æ æ°M; M;¢+ M?B M ?ÄB HB M K°i i`M;X æ®B pÈB i M K" T M`v- ?„M +kM; +| p
K¢T +kM; F?¬M; H"K #° H"K i`+?- ?ÆM M[i?U+ HU+ H¢B p¬ +MM; +QlM; ç¢BX

*?m hB m hB m +QlB ?„+ ?„+ ,

@ E?¬M;- H-M M`v i iÈB F?¬M; T?ªB ç ibK h`B m .QÆM; ç¢B + X h iÈB ç•v ç†+

@ L;QÆB ibK i \

*Æ æ°M; ?QÈM; K„i p T?Q *?9+ .mM; /Á ?ÄB- *?9+ .mM; ?B M M?B M +kM; F?¬
M`v ç M ç•v pÈB KK+ çQ+? ;b- ç`M? F?) H„+ ç-mX

*?m hB m hB m M|B iB T,

@ æ9M; H" i iÈB ç•v ibK M;QÆBX *?ŠM; H) M;QÆB ç½ [m M +?mv M +?9M; i i`
ç¢B / M? iYm K`M;QÆB M?l i ibK ç½ +| K°i +?9i imM; iQ+? `²B5

@ >a\

*Æ æ°M; i?'i FBM?- i`QM; K„i F?¬M; F?ÄB iQ€i` p p mB KWM;X h?" T ç¢B / M?
+m®B +MM; +O GB i .B K- +kM; +| i? M|B H` +?mv M i`¼M; v m M?'i i`QM; HÁM;
H" T iS+ çB ibK M; v #ÎB pb ?„M ç½ +| ? B HQ¢B i`QM; i`[p"i i?O i`¢+ `²B- +?d +
+ -K p X ob p"v- i`QM; ? B M,K iÈB ?„M pšM F?¬M; + -M [m€ ;'T ;€TX :Bl ç•v M;?2 *
iQ+? +O +€+ HQ¢B F?€+- ?„M H"K b Q K" F?¬M; p mB KWM; +?Q çQÊ+ \

@ L?QM; K`M;QÆB +?Q iWM; t2K [m . M? hYm GK+ K`\

*Æ æ°M; M;?B M;ìB ?ÄB p†MX

*?m hB m hB m p¶ p¶ +€B #KM; i`ÁM pQ +O KbM? K` ç€T,

@ L; v +ª +?9i #´M bU ç| K`i +kM; F?¬M; +| - J" T J¢T i b®M; +kM; m´M; +¬M; H, M
ç½ T?€B M;QlB ç M æB m hYm aQ *¬M; >°B H'v . M? hYm GK+ `²B M?|+ +QM `5

ekeX *?QÆM; jdy, hmM; hQ+? *O . M? hYmX

*?m hB m hB m M|B iB T,

@ h?2Q / M? b€+? ;?B +?ûT +€+ HQ¢B / M? iYm i`QM; i`M; iYm F?® +O i?QÆM;
iYm- i`W aBM? J M? \*?B L;mv M +MM; pÈB >½M >ªB Zm€M? hQÆM; K`M;QÆB+
HQ¢B M[X "®M HQ¢B / M? iYm +ÁM H¢B i?b iQÆM; ç®B T?B M iQ€BX .U i?2Q;
h?" T ç¢B / M? iYm i?b Zm M? JBM? ç¢B HK+ i +| b€m- ? B HQ¢B ç½ +| i`QM; i v
HQ¢B M[H" pW çO b€mX L?QM; +ÁM #®M HQ¢B FB H¢B ç M; M^K Î >„+ •K ç¢B H
çQÊ+X L?QM; M,K M,K b m- F?B >²M; GB M h?B M >Ä ? i i€+ /KM;- iÈB H9+ ç| h
F?¬M; i? i`€M? F?ÄBX h b) ibK #B M T?€T H M p"Q >„+ •K ç¢B HK+ ibK +?Q M;Q

@ *?m >°B i`QÎM;- +€K ÆM M;`B5

æ| H" HlB +ªK ÆM tm'i T?€i iW ç€v HÁM; +O *Æ æ°M;X :Bl ç•v i`QM; €M? K„i ? ,
i?•M +M ?ÆM `i M?B mX J†+ /M ç| +?d KÈB H" K°i HlB ?S ? M- M?QM; ?„M pš
HÁM;X >ÆM M[K" T K¢T +ÁM iU KbM? çB K°i +?mv M iÈB aQ >Ä >¼+ oB M ç ç2
#B iX S?¬M M`v M?•M ibM?- \*Æ æ°M; Hm¬M; ?B M?È Î i`QM; HÁM;X

*?m K" T H¢B M|B iB T,

@ æWM; +€K ÆM i - M?bM i?2Q ;|+ ç° i?QÆM; M?•M- ç•v H" K°i ;B Q /`+? +O +?9
i ç½ #€Q H M L;?` aU æQ`M +O i?QÆM; ?°B `²BX h`ªB [m p`B H-M i?ªQ Hm" M-

+O i X *?d+-M M;QÆB +| i? i?¬M; [m çQÊ+ F?ªQ ?¢+? +O L;?` aU æQ`M i?b M
p`Q +?B +;? >°B i`QÎM; +O i?QÆM; ?°BX *| M?Q i? - M;QÆB KÈB M?"M çQÊ+
+ª T?QÆM; /B MX

@ *?ì K°i +?9i5 a Q H¢B +| +?mv M ç +Y >°B i`QÎM; i?QÆM; ?°B Î ç•v\ *Æ æ°M;-
*?9+ .mM; M;?B M;ì ?ÄBX

*?m hB m hB m SM; i? M?,

@ L`v \*?9+ .mM;- +?mv M M`v i +kM; ç½ #`M pÈB ç¢B + •K h`B m .QÆM; `²BX æ
i?m° +?Q`M iQ`M p`Q \*Æ æ°M;- M;QÆB F?¬M; M M t2M p`Q H`K ;bX u M i•K çB- i
M;QÆB ç•m K`X h?"i` - p®M H`i Km®M F?ªQ ?¢+? i M ç² ç G¬B æ S?'i h?Kv +
?B M çQÊ+ i M iB m iY *Æ æ°M; M`v M M i KÈB i¢K i?ÌB i? v ç´B +?O wX h ?B m
?°B- K†+ /M ?„M T?ªB ;€M? i`€+? M?B K M?B m ?ÆM K°i +?9i- M?QM; ç´B H¢B ?„
h` M i?U+ i +¬M; pB + +kM; F?¬M; T?ªB H` [m€ M?B m- H¢B çQÊ+ bU OM; ?°iQ`
T?ªB H` +?mv M t'mX

*?9+ .mM; + m K`v- K†+ /M \*?m hB m hB m i?•M H` +QÌM; ;Bª +`T *?Q i¬M- M?QM
? 2 M;¢BX "•v ;Bì K" T K¢T ?„M H¢B K M; •K h`B m .QÆM; ` H`K #bM? T?QM; M?Q
F?¬M; +ÂM HÌB ;b ç M|B M[`²BX \*?mv M K` H½Q bQ ç½ [mv i i?b ?„M i m v i ç®B
h` M F?m¬M K†i #-m #oM? +O *?m #û M?Ä ?B M H M p ;BªQ ?Q¢i- ?„M ?QÈM; p

@ hB m iY- i? +?WM; M`Q M;QÆB çB H'v `QÊm pÈB i \

*Æ æ°M; HU +?¼M M; v i„T HU,

@ hU M?B M H9+ M`Q +kM; çQÊ+ `²B5

J" T K¢T ç€T HÌB,

@ o`v ç M;QÆB [mv i ç`M? çBX *?WM; M`Q M;QÆB +?m`M #` tQM; ?½v ç M EBK
Î ç|X "'i [m€- i T?ªB M?„+ M?Î M;QÆB- M;QÆB +¬K #®M #bM? `QÊm +O i - +?Q
ç½ +?QM? i?S+ +?`T M?"M i`Î i?"M? M;QÌB M®B M;?B T i b m M`vX "®M #bM? `Q
M;QÆB Km®M H'v çB T?ªB i?¬M; [m F?ªQ ?¢+? +O L;?` aU æQ`M i`QM; i?QÆM
+?Q /M i i?•M H` ?°B i`QÎM; +kM; F?¬M; i? ç2K #®M #bM? `QÊm i`•M #ªQ +O i?
çQÊ+X

*Æ æ°M; ç€T,

@ h ç½ KBM? #¢+?X h çQÆM; M?B M b) iÈBX L?QM; i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M
çQÊ+- i +¬M T?ªB çB K°i +?mv M iÈB h`mM; L;mv M i?"M?- +| i? çB K°i +?mv M i
H`K tQM; K'v +?mv M ç| i`QÊ+- i b) iÈB EBK i?"M? i bK M;`BX

o b h?€M? *?B M +O ? B #ì ç¢B HK+ K` +® ;„M;X JK+ iB m +O ?„M `i`ä`M;- ?¢
M,K i?ÌB ;B M- +® ;„M; ?Q`M i?"M? i•K M;mv M +O GB i .B KX h`QM; KQÌB M,K
F i i?9+ K¼B +?mv M- F i i?9+ +® ;„M; +m®B +MM; +O KbM?X L;`v K` ?„M ?Q`M i
GB i .B K- +?QM? H` H9+ ?„M H M çQÌM; çB i bK M`M;X

*?m #û M?Ä KWM; ?QT K„i- +QÌB M|B,

@ *?mv M +¬M M|B i?b +kM; ç½ M|B `äX h +?m`M #` [m v i`Î p - +ÂM p`B +?mv M
æ°M; iB m iY- M;QÆB +kM; M M +?m`M #` i•K HQ +?Q i?"i i®iX hmv i?U+ HU+ +C
M;?B K +O L;?` aU æQ`M H` i?B M F€ #€+? [m€B- F?¬M; +?d ;BÈB ?¢M i`QM; M
tQ F?B iB M ?`M? F?ªQ ?¢+? - i b m w i +?9i M[ H` #` H°i / `²B ç'vX *kM; K v H9
F?€+ +MM; i SM; i m v M- H¢B i? K >°B i`QÎM; çQÆM; M?B K i?•M i? F?¬M; i®i-
pQÊi [m FB K i` K` i`Î i?"M? ?°B i`QÎM;X

*Æ æ°M; i?ªM M?B M,

@ *?mv M h?"T ç¢B / M? iYm i M?'i ç`M? T?ªB ?Q`M i?"M?5

J" T K¢T + QÌB + QÌB,

@ o"v i?b i®iX h i`Î p +?ì M;QÆBX æ M F?B M;QÆB çQÊ+ i?QÆM; ?°B +?QM? i
i?b b m M"v i +kM; F?Ä2 i?•M; B" `²B- F?¬M; +ÁM +ªM? #` K'v H½Q; B"; •M FB Hª
M; "v M[X h?ÌB; B M`ªM? `¶B ç! F?¬M; #^M; ç i çB iB T +?mv M pÈB K„ M[+ÁM
M?B m K„ M[M; "v M?È ç K KQM; çQÊ+ i [m M €B 5

L?bM #° /¢M; +O ?„M- *Æ æ°M; F?¬M; i? i?®i` M´B K°i HÌBX *?ŠM; H) M!B v m
#ªM +O L; ®+ *! hB M H" T?ªB i? K i" B HŠM ?€Q b„+ b Q\

a m *?m hB m hB m`ÌB çB- F?¬M; çÊB *?9+ .mM; ?ÄB- *Æ æ°M; HB M M?'i M?'i i
K" T K" T +?Q *?9+ .mM; M; ?2X

L; ?2 tQM; - *?9+ .mM; F?¬M; F?ÄB i?Î /"B- F?mv M M?O,

@ *Æ æ°M; " - i`€+? M?B K K" M;QÆB T?ªB; €M? i` M M; QÌB +kM; çO M?B m`²B5

*Æ æ°M; ç€T HÌB,

@ sBM H¶B H½Q bQ- +QM M?'i [mv i T?ªB i`Î i?"M? M; QÌB F M?B K +O *?m hB m
/ M? iYm H" +?mv M K" +QM M?'i ç`M? T?ªB ?Q" M i?"M? #^M; çQÊ+X æ•v H" i•K
.B K i`QÊ+ F?B +? iX *QM Km®M K¶B M, K /MM; K°i HQ¢B / M? iYm ç i pB M; M"

*?9+ .mM; iQ" M i?•M +?'M ç°M; ,

@ L;QÆB +?`m çB H"K ?°B i`QÎM; i?QÆM; ?°B L; ®+ *! hB M H" ç H'v`QÊm i GB

L?bM €M? K„i K¬M; HmM; +O *Æ æ°M; - *?9+ .mM; F?¬M; F?ÄB [m†M ç m i`QM; H
H" T?ªB ç MûM i•K i`¢M; M?B m H„KX E?¬M; M; ÌibM? +ªK +O M! ç®B pÈB GB i. l

@ G½Q bQ- w ç² M?B ç½ [mv i- tBM H½Q bQ F?¬M; M M M; ,M +ªMX

*?9+ .mM; i?Î /"B K°i iB M; - M!B,

@ *S i?2Q HÌB bQ i´ M;QÆB M!B çB- M;QÆB Km®M H"K; b i?b +S H"K5 G½Q bQ iB
K m i`Î p +?m`M #` K°i +?9i çB- M; "v K B H" M;QÆB [m v p h`mM; L; mv M i?"M? .
? B M?B K pK M?'i ç`M? T?ªB ?Q" M i?"M?- K°i H" +?SM; iÄ bS+ K¢M? +O aQ >Ä
* M >¼+ oB M- pB +i?S ? B H"K M; *?9+ oB K p ç•vX o T?¬ML; k >"M? iQÆM; bB
M?Q i? M"Q- ç`M? T?ªB M?Î + "v p"Q M;QÆB `²BX

*?9+ .mM; +U+ F€ +QB i`¼M; H-M Hm" M #`M M"v pÈB h?B M * M >¼+ oB MX G½Q
F?¬M; +?d #ÎB M; mv M M?•M +O *Æ æ°M; X J†+ /M •K *?B m .mM; +! p` i`Q` i+ O
M?QM; *?9+ .mM; H¢B +?d H" K°i ç`M; bU #bM? i?QÌM; K" i?¬BX Í ç!- H½Q F?¬M
K" i?U+ ?B M ?Q" B #½Q çQÊ+X G½Q HU +?¼M`ÌB çB ç Km®M +?SM; iÄ pÈB h?
F?¬M; çQÊ+ bU OM; ?° iQ" M /B M +O +€+ ç¢B ç [m®+- H½Q +kM; +! F?ª M, M; i?
M?Q h?B M * M >¼+ oB M p"vX

h`QM; çÌB *?9+ .mM; - +?mv M H½Q ç„+ w M?'i H" /¢v çQÊ+ ? B ç iY; BÄB; B M; X
*Æ æ°M; /ŠM çQ" M +O aQ >Ä >¼+ oB M ç M Hm" M #`M pÈB h?B M * M >¼+ oB M
i?€B +O ?¼+ pB MX Pi M?'i H" KÎ K„i +?Q ç€K ç`M; bU FB #B i i?U+ HU+ +O aC
? i?m FûK h?B M * M >¼+ oB MX

ob p"v *?9+ .mM; F?¬M; +?d ç†+ #B i +?Q T?ûT *Æ æ°M; çQÊ+ iU KbM? HU +?¼
i? K +?Q #¼M ?¼ # KQÆB +QM im' M K½ +?Q H-M ?"M? i`bM? M"vX L m F?¬M; T
i?¢+? çB +?, M; M[- Km®M i`QM; K°i i?ÌB; B M M; „M K" FB K çO # KQÆB #° K F
+?mv M / /"M; X L m M?Q H-M M"v +! i? K M; *?9+ oB K i?2Q p - ibM? ?m®M; iU M
h`QM; L; k ç¢B ç [m®+- >Ä ? K bQ +O L K >Ä [m®+ K ?B m M?'i +?QM? H" +?
+?9 i¢Q bQ çdM? + 'T- +! ?„M p i¼ i`M Î ç•v- aQ >Ä >¼+ oB M +! i? M?ªv p¼i H
+ÁM +?Q i? b€M? M; M; pÈB h?B M * M >¼+ oB M- M?QM; Qi M?'i i?U+ HU+ +kM
t X

a€M; bÈK- # KQÆB ? B i?Èi M;U T?|M; M?Q # v ` F?ÄB i?"M? aQ >Ä - M?„K ?QÈ
T?|M; çBX

*kM; ç½ K'v M,K F iW F?B ` çB- \*Æ æ°M; KÈB HçB K°i H-M M[ [m v p h`mM; L;r

*Æ æ°M; +QÐB K°i +QM M;U K`m çÄ iQ /šM ç-m T?|M; çB- K†+ /M ç M; M;²B i`
?„M pšM i?ŠM; i„TX L?bM i?'v #° /€M; +O ?„M- +€+ ?¼+ pB M +kM; i`Î M M M;?
T?QM; i?€B +O ?„M K` T?|M; çBX

h` M [m M ççQ `°M; HÈM- M;QçB i`W iB M; K|M; M;U ;ä H°T +°T tm®M; K†i çQÌM
i? M? M`Q F?€+ p M; H M- F?¬M; K°i ?¼+ pB M M`Q +?•m ç-m ;?û i B M? m K` i
K M; #° /çM; HçM? HMM; K` i?9+ M;U H Q iÈBX UJ| - ç M; +QÐB M;U +?çv i?K
+?mv M ç K` +? i` "U 5V

>B m [mª +O H-M ç` M;K+ ?m'M Hmv M [mª M?B M +U+ F€i®iX æB m M`v *Æ æ°
;B M im Hmv M pÈB GB i.B KX æ®B pÈB M?[M; ?¼+ pB M M`v- *Æ æ°M; +ÁM M;?
M;?B K M;?` K` GB i.B K ;B`M? +?Q ?„MX >„M i?"K +?Q +ÁM ?ç H M? #ªv M;`v +'
KÈB +| i? +?mv M +?9- ç•v +?QM? H` +?O i`QÆM; +O *Æ æ°M;X

" KQÆB ?¼+ pB M /QÈB i v ?„M çQÊ+ *?9+ .mM; iU KbM? ç†i i M i?"M? L?"i L;m
Km®M bQ b€M? pÈB •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; +O h?B M * M >¼+ oB MX

h`QM; # KQÆB i M ?¼+ pB M- ç½ +| KQÌB ? B M;QÌB ç°i T?€ im pB h K [m M- +'T
#ªv +'TX h?2Q M?Q *Æ æ°M; iQM? iQ€M- i`QM; pÁM; # #®M i?€M; M[ - iQ`M #°
ççi iW h K [m M i`Î H MX

h K [m M i`QM; ;BÈB K bQ +kM; +?d +QB çQÊ+ +QB H` #bM? i?QÌM;- HU+ +?B M
L?QM; +€B *Æ æ°M; +-M H` HU+ +?B M ç'm i'M; i? - Î T?QÆM; /B M M`v- ?„M +|
+O KbM?X

h?B M * M >¼+ oB M F?¬M; +?d H` iªM; ç€ ç M†M; i`QM; HÁM; *?9+ .mM;- K` ç®B
H` MÆB +| w M;?o ? i bS+ ç†+ i?MX G9+ i`QÈ+- ?„M #` ûT T?ªB `ÌB F?ÄB h?B M
.QÆM; >¼+ æQÌM;- K†+ /M b m M`v ?„M ? B H-M i? K ;B h?€M? h` +?B M i`QÌM
i?Ov +?mM; pšM +ÁM +?9i Q€M MB K pÈB h?B M * M >¼+ oB MX L m M?Q h?B M
#bM?- ?„M +kM; F?¬M; T?ªB `ÌB çB M?Q p"vX

.o M?B M- *Æ æ°M; ?B M ;BÌ ç½ F?¬M; +ÁM H` \*Æ æ°M; +O H9+ i`QÈ+ M[- +?Q
çSM; i`QÊ+ K†i oB M i`QÎM; *Æ JBM? +O h?B M * M >¼+ oB M- i?b H½Q i +kM;
+¼M; i|+ i` M M;QÌB ?„MX

*Æ æ°M; +| `i iM?B m i?•M T?"M- ?ÆM M[ K¶B i?•M T?"M +kM; çO ç H`K ççB HK

*?'T T?€T i`QÎM; H½Q +O J aQ +-M; ?°B- +?€m `m°i "bM? æŠM; oQÆM;- ç iY +
h?€B 'i KB M ?ç- "QM? æBM? aQM; >Ä i`QM; i?"T ççB h?B M * M h?€M? æ²- i?"K
T?| oB M i`QÎM; +O aQ >Ä >¼+ oB M- +m®B +MM; H` M;QÌB çQÊ+ ç +Y p`Q p`
L;®+ *| hB M5

"'i +S K°i i?•M T?"M M`Q +O ?„M +kM; ç m +| ç` p` `i + QX GçB i? K +€+ p` H½
ç [m®+ +kM; ?B m `ä `M; p iQM? ?m®M; içB h?€M? h` +?B M i`QÌM;X "¼M ?¼ ?
H` ç€M; ;B€ M?Q i? M`QX ob p"v *?9+ .mM; F?¬M; ? HQ H„M; F?B T?€B *Æ æ°M
i`QM; H-M Hm"M #`M M`v +O ? B ?¼+ pB MX

*?B M K½ T?B M? M?- K¶B ;BÌ çB çQÊ+ #®M i`,K /†K çQÌM;- M m M?Q F?¬M; bÊ M
+?mv M b) +ÁM M? M? ?ÆM M[X G9+ M;QÌB M;?d M;ÆB H'v bS+ i?b M;U +kM; -
MQÊ+ ,M +ÄX

o`Q M;`v L?"i L;mv i >¼+ æQÌM; çQÊ+ i?"M? H" T- *Æ æ°M; HB M ?B m `ä *?9+ .mM
M`v M?Q i? M`QX ob p"v- M;QçB i`W pB + ?m'M Hmv M i?U+ HU+ +?Q M?|K ?¼+
F K i? K p K†i w +?QX L;QÆB +?Q /M +| ;BÄB iÈB ç•m çB M[- M m F?¬M; +| K°i
+kM; F?¬M; i? i`Î i?"M? K°i pB M M;¼+ b€M; ;B€X

L; v +^a h`-M hQ hmv M +kM; i'K i„+ i€M i?`M? T?QÆM; i?S+ ?m'M Hmv M M`v F?¬
hW aQ >Ä i?`M? ç M h`mM; L;mv M i?`M? +ÁM t ?ÆM M?B m bQ pÈB F?Q^aM; +€+
L;mv M i?`M?X Gv >Ä i?`M? i¼ H¢+ î#B M +^aM? ? B MQÊ+- M M pB + çB H¢B çQ
F?B ç! aQ >Ä i?`M? H¢B îi`mM; i•K +O L K >Ä ç [m®+X *?Q M M /M #¼M ?¼ /
i?b +kM; K'i iÈB b€m M;`v b m KÈB ç M çQÊ+ #B M +^aM? +O ? B MQÊ+X

J°i F?B ç M çQÊ+ #B M ;BÈB i?b K¼B pB + ç½ i`î M M çÆM ;B<sup>a</sup>M ?ÆM `i M?B m-
ç°- +?d +ÁM çB ? B i`,K /†K K°i M;`vX >„M Km®M +'T +?Q +€+ ?¼+ pB M i?îB ;B M
#^aM i?•M- i`€M? F?¬M; +?Q ?¼ p`Q h`mM; L;mv M i?`M? pÈB ibM? i`¢M; KÄB K i>

" KQÆB ? B i?Èi M?•M K½ çB i` M çQîM; H"TiS+ i`î i?`M? i•K çB K +?Q M;QîB M
H¢B pW +! M K +! M[t2M HšMX L?¡K M;QîB *Æ æ°M; KÈB pW çB p`Q +^aM? M°B +
H•m- ç°i M?B M iW T?Q ç®B /B M ç^M; t tm'i ?B M K°i çQ`M M?•M K½ T?B p ?Q

æQ`M M;QîB M;U FB F?¬M; T?<sup>a</sup>B H` K°i i?QÆM; çQ`M K` H` K°i +?B [m•M ç°BX
M?B M ?ÆM +?QM? H` +?B [m•M ç°B M`v iQ`M H` i`¼M; F} #BM?X h`QM; / M? KK
F} #BM? F?¬M; H` HQ¢B #BM? +?OM; çdM? +'T M?QM; +kM; H` K°i i`QM; M?[M; #
#` F?¬M; ? i?m FûK bQ pÈB #BM? +?OM; K bQX J°i [m•M çQ`M i`¼M; F} #BM? +
+-M +?B pB M bQ pÈB M?[M; [m•M çQ`M F?€+- K` [m•M çQ`M T?Q i`QÊ+ ç M; ç
[m•M b®+kM; ç½ H M ç M ?ÆM # M;`M M;QîBX

" M;`M i`¼M; F} #BM? T?B MQÊ+ ç¢B- iB M; p! M;U F?B M K†i ç'i`mM; +?mv M
+kM; çO ç `9M; ç°M; HÁM; M;QîBX æB m ç°M; [m•M b® ç M KS+ ç° M`v ç½ +! i?
*?ŠM; H) #¼M ?¼ ç M; i` M çQîM; i?B ?`M? M?B K pK M`Q +?,M; \

*Æ æ°M; T?'i T?'i i v` H M?,

@ h`€M? b M; ? B # M çQîM;5

L?¡K ç iY L?"i L;mv i >¼+ æQîM; H-M ç-m iB M KÈB +?SM; FB M K°i +?B [m•M ç
M M €M? K„i F?¬M; +?2 /'m çQÊ+ bU ?QM; T?'M + Q ç°X L?bM çQ`M [m•M M?Q b!
#¼M ?¼ B +kM; +^aK M?"M çQÊ+ F?Q i? #`M; #¢+ K¢M? K) +O +?B [m•M ç°B M`v

æ M; T?¡M; M? M? M?Q # v T?Q i`QÊ+ çQ`M [m•M H` K°i M;QîB i?•M K M; i`¼M
?„M F?¬M; +QÐB +?B M K½ K` /MM; K°i +QM æ` GQM; K`m p`M; ç'i H`K i¼ F`X æ
#B i +O EBK *QÆM; [m•M çQ`MX L;QîB M`v iQ`M i?•M i` M; #` +kM; ?Q`M iQ`M
EBK *QÆM; [m•M çQ`M- +?ŠM; [m H` /Q Kk ;B€T FQM KQi M M F?¬M; i? M?bM`

*QM æ` GQM; ç M; T?¡M; M?Q # v iÈB ;-M T?Q i`QÊ+ çQ`M M;QîB *Æ æ°M;- #'i
i` M HQM; æ` GQM; FûQ K¢M? /•v +QÆM;- pmM; i v ?ûi HÈM,

@ h'i +^a /WM; H¢B5

hB M; M;U ?Q /²M /"T p` iB M; H2M; F2M; /Q FBK F?Q p p`Q M? m T?€i` HB M
#BM? çQ`M i`¼M; F} #BM? ç M; iB M M?Q i?€+ Hk /WM; H¢B H` +?mv M F?¬M; ?
K'i K°i Qi i?îB ;B MX L?QM; +^aM? iQÊM; # M;`M i`¼M; F} bo +MM; ç²M; HQ¢i ?½
K„i ç½ M¡B H M ?¼ +?QM? H` K°i +?B [m•M ç°B +U+ Fb iBM? M?m X

ekdX *?QÆM; jdR, S?¡ Zm•M æQ`M h`QîM; G M; h?B M vX

hS ;B B æ` GQM; +?²K ?ŠM i?•M ?bM? F?'M; H² +O KbM? p T?Q i`QÊ+- +€B ç
ç'i H`K ;B<sup>a</sup>K #Èi i®+ ç° `ÆB- b m ç! KÈB ?¢ ? B +?•M b m`ÆB -K tm®M; ç'i- çSM;
GQM; F} bo ?Q`M? M; M; i` M i v i? M? i`¼M; +?Mv iB m +?m`M +O EBK *QÆM; [
tmv M [m Kk ;B€T M?bM i?ŠM; p ç€K M;QîB *Æ æ°M;X

h`¬M; i?'v #° /¢M; ?„M M?Q p`v- ç€K ?¼+ pB M b m HQM; *Æ æ°M; H"TiS+ H•K p
+ Q ç°X LÆB M`v /M b Q +kM; F?¬M; T?<sup>a</sup>B H` ç` T?"M +O L K >Ä ç [m®+- ç®B
#BM? çQÊ+ pä i` M; ç-v çO- F?Q i? #S+ M;QîB M?Q p`v- +?Q /M H` B +kM; T?^aB

•M? K„i p` F} bo /WM; H¢B i` M M;Q`B \*Æ æ°M;X \*?d i`QM; M?€v K„i- ?„M ;B„i i?
v M æ` GQM; `²B imM; KbM? M?ªv tm®M;X æ°M; i€+ +O ?„M ;¼M ;) p¬ +MM;- bª

E?B ¢ M ; -M- p` F} bo HB M +ÎB #Ä Kk ;B€T- ¢ H°` K°i K€B i|+ p`M; |M; +MM; pÈ
¢ M MÆB- p` F} bo FB HB M [m€ K°i ;®B tm®M; i`QÊ+ M;U *Æ æ°M;- +mM; FQM

@ G M; h?B M v #€B FB M i?B m +?O5

L; v F?B G M; h?B M w +ÎB #Ä Kk ;B€T- *Æ æ°M; ¢½ M; v H"TiS+ M?"M` ?„MX L
¢ M; [m€ tm®M; i`QÊ+ K†i ?„M +?QM? H` G M; h?B M v- +QM i` B ¢°+ M?'i +O G
EBK *QÆM; [m•M ¢Q`M +O h`mM; h?' ¢ [m®+- i?m°+ /ÁM; /äB i`U+ ? +O "bM?

G-M ¢-m iB M *Æ æ°M; ;†T G M; h?B M v +?QM? H` H9+ ?„M M?K+ K¢ S?€Q GQM
æ°M; p` G K "ªQ L?B- b m ¢| ?„M #` *Æ æ°M; ¢Q+? i?•M ¢€M? ;½v K°i +€M? i vX *
M;?o ibM? ?„M i?m°+ "bM? æŠM; oQÆM; M?'i K¢+? K` i? +?Q ;½- ?ÆM M[+ÁM /
F?-B T?K+ +€M? i v +?Q G M; h?B M vX s2K` +€M? i v ?„M +kM; ¢½ ?Q`M iQ`M H
i?-M HU+ K¢M? K) +O KbM?- *Æ æ°M; ¢½ M?bM` i`QM; K°i M,K M`v i?U+ HU+ +
iB M #° ?ÆM i`QÊ+- +| i? M|B H` i,M; H M +U+ M? M? +kM; F?-M; M;Q X

oB + *Æ æ°M; M?"M #B i G M; h?B M v F?B M +?Q ¢€K ?¼+ pB M FBM? M;¢+ ¢ M
p` F} bo M`v +?QM? H` h?®M; HoM? +O K'v M;"M i M i`¼M; F} #BM? ¢ M; ¢SM; i`
b Q ?„M H¢B [m€`¢T i`QÊ+ K†i H½Q bQ- +ÁM ;¼B *Æ æ°M; H½Q bQ H` i?B m +?O
*Æ æ°M; H½Q bQ ¢ M i°i +MM; H` +| i?•M T?"M F?OM; #® iÈB KS+ M`Q\

*Æ æ°M; F?-M; tm®M; M;U - +?d M?"M M?¢i ¢€T H`B,

@ h?b` H` M;QÆB- ¢SM; H M ¢B5

@ o•M;5

G M; h?B M v M|B tQM; HB M +mM; FQM? ¢SM; /"vX aU FB m M;¢Q +QB i`B #^M;
M,K i`QÊ+ ¢½ ?Q`M iQ`M #B M K'i- i? v i? p`Q ¢| H` K°i T?-M i`-K`M p[M; p`M;X

@ h?B m +?O- b Q M;"B H¢B +| K†i ÎMÆB M`v\ h M ;?2 M|B M;"B i? K;B h?€M? i
M;"B \

G M; h?B M v M?bM H M K€B i|+ #¢+ i`„M; +O \*Æ æ°M;- i`QM; K„i F?-M; ++?d iQ€
i? K i`QM; ¢| H` bU FBM? ?½BX G-M i`QÊ+ ?„M #` *Æ æ°M; T? #Ä K°i +€M? i v-
ªª FQ+? F?-M; M?ÄX >„M H` M;Q`B K` G M; ;B /®+ bS+ #²B /QÐM;- H` M;Q`B F M
+O EBK *QÆM; [m•M ¢Q`MX > B KQÆB #ªv im`B ¢½ ¢°i T?€ GK+ [m M- +?d iQM
?„M i?W bS+ +| i M i`QM; ?`M; M;k KQ`B M;Q`B ¢SM; ¢-m +O •K .QÆM; >¼+ æQ|
¢| ?„M ?Q`M iQ`M +| iQ +€+? ¢ M;¢Q K¢MX

*?d F?-M; K v +?Q ?„M F?B ;†T T?ªB G-B æ S?'i h?Kv p` "¢Q Zm•M *Æ æ°M;X æ-
+?Q K°i i€i # v` M;Q`B- b m ¢| H¢B #` \*Æ æ°M; T? #Ä K°i +€M? i vX \*?mv M M`v
T?ªB +?`m i`M i?QÆM; i?•M i? - ¢²M; i?`B M°B i•K + Q M;¢Q +O ?„M +kM; #` ¢ª F
b Q +kM; Qi ?ÆM ?„M p`B im`B- +?d KÈB pW i`ÁK i` K ? B KQÆB K` i?-BX

E?B ?„M [m v p ;B i` M;- ?„M ?B p¼M; +? KbM? p` i?9+ i?9+ +| i? i? v ?„M H`K
+? ?„M #B i`ä ibM? ?m®M;- HB M F?-M; +?9i +?-M +?W T? Hm¬M +€M? i v +ÁM
+?Q ?„M #B i- M m Km®M iQ`M K¢M; i?b M M M;Q M M;Q½M p•M; i?2Q M #`BX

G M; h` i?•M H` Zm•M ¢Q`M i`QÎM; +O EBK *QÆM; [m•M ¢Q`M- imv [mv M + Q +?
H¢B p¬ +MM; bOM; €B ¢S +QM i` B ¢°+ M?'i M`vX hW M?Ä ¢ M HÈM M; v +ª K°i +•
¢WM; M|B H` ¢€M? ¢"TX L?QM; H9+ ¢| - ?„M H¢B ¢Q+? i?•M T? ¢B K°i +€M? i v -
M?'iX h?`B F?„+ K` G M; h` /šM i?2Q G M; h?B M v [m€`¢T /QÈB +?•M *Æ æ°M; ¢
h?B M v KÈB ?B m` `^M;- i?B M i`B +kM; F?-M; T?ªB H` i²M i¢B + Q + Q i¢B i?C
K°i p`B M;Q`B imv i ¢®B F?-M; i? ¢„+ i°BX

>„M ?®B ?"M- +?d pb i?2Q ¢m`B K°i M[ M?•M F?-M; [m2M F?-M; #B i K` ?„M H`K
/M ?„M iQM? ibM? + Q M;¢Q p` M; M; M;QÊ+- M?QM; ?„M H¢B +U+ F€ ?B m i?m" M

H" i²M iϕB + Q M? 'i i`QM; HBM? ²MX h? ÌB F? „+ ç| ? „M i? " `ÆB ç-m +? S F? ¬M; K F? m' i M? K+ F? 'm ç-m- /M b Q ? „M +kM; ç½ i`Î i? "M? T? M? •M `²BX

a m M"v *Æ æ°M; +kM; F? ¬M; i`€+? +S T? K i? •M ? „M- HϕB + 'T +? Q G M; ;B K° i T i†M; +? Q +? ? „M MY #bM? aBM? J M? \*? B L; mv MX E? B iU KbM? +ªK i? K bU i? L; mv M- G M; h? B M v KÈB i? 'v çQÊ+ •M i bM? K" \*Æ æ°M; ;B" M? +? Q ;B çbM? ? ? „M +? ŠM; M? [M; ²B T? K+ HϕB M? Q # M ç-m- K" i`bM? ç° / Q / B HϕB + "M; ?ÆM + -M T? K+ /KM; MY #bM? aBM? J M? *? B L; mv M ç| - i? b +? p" i? 9+ i? 9+ ? „M +| i? KQÆB M, K M[X

o`Q i? ÌB F? „+ ç| - ? "M w +O G M; h? B M v pÈB \*Æ æ°M; ç½ ?Q" M iQ" M #B M K' i- i" M ç€v HÁM; X hW /ϕQ ç| - iQM? +€+? +O ? „M +| i? v ç´B HÈM- p K†i + Q M; ϕQ H > „M iQ" M i•K iQ" M w pMB ç-m p"Q im Hmv MX \*? d i`QM; K° i F? QªM; i? ÌB ;B M M; +¬M; ç° i T? €- K HU+ +O ? „M H9+ M"v ç½ i, M; H M ç M #ªv KQÆB + 'T- i`QM; F? KQÆBX L m +? d tûi p T? QÆM; /B M K HU+ - i? b #•v ;BÌ ? „M ç½ +| i? +MM; b€M M| B b m H-M tmM; ç° i pÈB *Æ æ°M; 'v- ? „M +| M? B m #B M ç´B HÈM- K" bU #B M FQ+? F? „+ +® i; ?B i•K ç®B pÈB *Æ æ°M; X *? Q M M H9+ M"v ? „M +mM; FQM? pÈB

@ Zm€ F? S ç½ H" /o p½ M; `²B5 L; QÆB çB +? mv M M"v KK+ çQ+? ç H" K +? B\ E? ¬M *QÆM; [m•M çQ" M b Q\

*Æ æ°M; ;" i ç-m M| B pÈB G M; h? B M v X *? d + -M M? bM i? -M i? €B i`QM; €M? K„ i ç½ +ªK M? "M çQÊ+ bU #B M ?| F? ´M; H² +O p` +¬M; iY K° i i? ÌB [m-M H" €Q HQÊ G M; h? B M v +mM; FQM? ç€T HÌB,

@ S? K i? •M ç +? Q i ç M [m•M T? QÆM; ` M Hmv MX h çQÊ+ ç #ϕi H" K T?| [m•M i`¼M; F} #BM? b® KQÌB b€m i`U + i? m° + [mªM Hw +O ç [m®+X :-M ç•v #B M +ªM imM; ?Q" M? M; M; M; QÊ+ - i H-M M"v M? "M M? B K pK çB iB m /B i K° i i`QM; M? [M i? ÌB iB M i? ?m' M Hmv M i? K +? Q #BM? boX

*Æ æ°M; FBM? M; ϕ+ ?ÄB,

@ hB m /B i bÆM i†+ K" T?ªB /MM; ç M i`¼M; F} #BM? \ æB m M"v /QÌM; M? Q H" F G M; h? B M v ç€T HÌB,

@ h? Q i? B m +? O- [m•M çQ" M i`¼M; F} #BM? b® KQÌB b€m +O i H" [m•M çQ" M HU+ F} +? B M p" HK+ +? B M ç m `i KϕM? - ?ÆM M[iMv i? ÌB ç m +| i? +? mv M ç´

@ h? b` H" i? 5 aÆM i†+ i`9 ~M +€+? MÆB M"v +ÁM # Q t \

G M; h? B M v ç€T,

@ *kM; F? ¬M; t H„K- QÈ+ +? WM; +ÁM +| # KQÆB /†K M[X æ€K ;B ?Ä bÆM i† i´ +? S+ - b® HQÊM; +? WM; M, K M; "M i MX *? 9M; i? QÌM; tmv M +QÈT #| + M? [M; F F? ¬M; i° B €+ M"Q H" F? ¬M; H" KX æ•v H" M?| K bÆM i†+ HÈM M? 'i Î #B M +ªM? - H #¼M +? 9M; i¼ Hϕ+ M; v pMM; #B M; BÈB +O MQÊ+ i p" L K >Ä ç [m®+ - K¶B H i? b #¼M +? 9M; HϕB HmB b•m p"Q i`QM; H½M? i? ´ +O L K >Ä F? B M +? 9M; i F? # M L K >Ä +kM; ;†T F?| F? , M iQÆM; iU M M pMM; #B M; BÈB F? ¬M; H9+ M"Q v M i ç½ çϕi çQÊ+ ?B T M; ?` pÈB L K >Ä ç [m®+ - pB +tm' i #BM? b) /Q MQÊ+ i ` b [m•M iB M p"Q +ªM? M°B +O L K >Ä K" iB m /B i ç€K bÆM i†+ M"vX

*Æ æ°M; pm® i + „K M| B,

@ h`mv [mûi bÆM i†+ H" ?" M? ç°M; Q+? MQÊ+ HÈB /•M- H" +? mv M `i i®iX G M bQ +O aQ >Ä ?¼+ pB M i? m° + L K >Ä ç [m®+ - K'v M; QÌB M"v H" ç iY +O i X iÈB h? B M * M ?¼+ pB M ç iB M ?" M? Hm" M # "M i` Q ç´BX hmv M? B M M?| K ?¼+ i? QÌM; M; "v +? d +| b, M; B i p" B +QM K i? 9- i ?B p¼M; #¼M ?¼+ | i? +? •M +? QM? i`QÌM; X L m M? Q i? m" M iB M- +| i? +? Q +? 9M; i +MM; çB iB m i`W bÆM i†+ F? ¬

L;?2 *Æ æ°M; M|B M?Q i? - G M; h?B M v KWM; `Ð F?¬M; i?¬BX >„M K†+ /M F?¬
ç€K bÆM i†+ FB +| i? M; ,M +ªM çQÊ+ ç¢B [m•M +O KbM?- M?QM; +| i? K *Æ æ
ç®B H¨ +?mv M i®iX aÎ /o T?K i?•M pšM F?¬M; çQ KbM? p¨Q i`QM; [m•M #° +O
i?U+ +kM; /Q K°i T?¬M M;mv M M?•M H¨ KbM? ç½ ç„+ i°B pÈB h?B m +?OX G¬M M
i`W ?B m H¬K ;B[ç¬B # MX >m®M; +?B h?B m +?O i?U+ HU+ p¬ bQM; - +| i?B m
+?„M H¬M ?¨M? ç°M; M¨v b) ;BªK #Èi KS+ i?QÆM; pQM; +O i?O ?¢tm®M; i?'T M
@ æQÊ+ p¨v i?b [m€ i®i- +| i?B m +?O +MM; pÈB K'v p`im'M FB iÎ ç•v ç²M; ?¨M?-
M?Q +? i`2X h?B m +?O- [m•M iB M? F?~M +'T- +?9M; i H¨T iS+ H M çQÌM; i?¬B
i M?û\ S [m M- tBM i?B m +?O ;¼B i H¨ h?B M v H¨ çO `²BX L m ç T?K i?•M M;?2
G M; ?mvM?- 2 `^M; b) ç€M? ;½v +?•M i K'i5

*Æ æ°M; H„+ ç-m ç€T,

@ h +QÐB M;U H¨ çQÊ+ `²BX h?B M v- +?9M; i tm'i T?€i i?¬B5

G M; h?B M v imv i F?¬M; Km®M ;•v 'M iQÊM; t'm p KbM? i? K M[- H¨T iS+ F?-
[m v p æ` HQM;- /šM *Æ æ°M; +MM; ç€K ?¼+ pB M +O L?"i L;mv i >¼+ æQÌM;
i?2Q [m M ç¢Q K¨ çB iÈBX

L?[M; ç iY L?"i L;mv i >¼+ æQÌM; pW M;?2 +| ` M Hmv M i?U+ +?B M- ?ÆM M[+
ç€K HB M ?Q i v K9 +?•M ?QM; T?'M F?¬M; M;ÈiX h`QM; # i?€M; `ÁM; `½ F?´im
H¨ H9+ im Hmv M i?U+ +?B MX a,M ;B i K i?9 bQ pÈB pB +im Hmv M F?¬ F? M
ç9M; M?Q *Æ æ°M; M|B- #¼M ?¼+ ÁM +?Q iWM; ;B i M;QÌBX G¬M M¨v +?QM? H
+ªK ;B€+ +?B M ç'm- #¼M ?¼ b Q K¨ F?¬M; i?Q+? i?9 +?Q çQÊ+\\

æQ¨M M?•M K½ iQ¨M HU+ T?B MQÊ+ ç¢B- # KQÆB /†K çQÌM; #'i [m€ +?d K'i MY
F?¬M; t - K°i M;¼M M9B HÈM ç½ ?B M ?B M M; v i`QÊ+ K„iX \*Æ æ°M; KÎ #ªM ç²`
F?ÁB iQ€i H M bU #m²M #½X L;¼M M9B M¨v +?QM? H¨ K°i M?€M? +O S?QM; aQ
BM i?ÌB çB K ?„M +MM; h'i h¬ p¨ h¢T L?o pQÊi [m S?QM; aQÆM; bÆM K¢+?- ;†T
iB M? ?m®M; ç| i?"i H¨ i?"T iY M?'i bBM?X æ| +kM; H¨ H¬M ç-m iB M ?„M p¨ GB i
M?ì p¨Q bU ;B9T çÐ +O GB i .B K K¨ ?„M çQÊ+ M;•K KbM? i`QM; K€m +O „,M; hn
M M M M iªM; p[M; +?„+ +O i?•M i? X L; v +ªJ Q æ¨B p¨ L;k GQÆM; .`+? +kM; H¨

h`QÊ+ F?B p¨Q M9B- G M; h?B M v ?¢ H M? M;?d M;ÆB i¢B +?¶5 G9+ M¨v- +?B [r
/m +O KbM?X "¼M ?¼ M; v +ª H9+ M;?d M;ÆB pšM Hm¬M K†+ F?ªB ;B€T i`M
F?¬M; i? K i?€Q Kk ;B€T- +?d çÆM i?m¬M m®M; p¨B M;KK MQÊ+X hQ¨M [m•M i`
+Æ SM; #B M #'i +S iB M? ?m®M; M¨QX

@ h?B m +?O +| /†M /Á ;b h?B M v F?¬M;\\

G M; h?B M v ?ÄB *Æ æ°M;X

*Æ æ°M; H„+ ç-m i`ª HÌB,

@ oB + ?¨M? [m•M ç€M? ;B†+- i +?d H¨ M;QÌB M;Q¢B ç¢Q- ? i i?ªv M;?2 M;QÆB
ç€K M;QÌB +?9M; i H¨ K°i +?B J bQ i`QM; [m•M H¨ çQÊ+X

G M; h?B M v ç€T,

@ h?B m +?O- M;¼M M9B M¨v +| ç` ?bM? T?S+ i¢T- i?2Q M?Q F ?Q¢+? +O i - +
p¨ ç H¢B K°i i`,K M;QÌB i¬M; +QBX h`QÊ+ iB M b) T?€B ` KQÌB iB m ç°B iB M ?
i`€M? K B T?K+ +O F ç`+?X æ¢B [m•M b) çB b m iB M ?¨M? ç€M? 9T- H'v i? H¬
#¼M +?9M;X Zm•M ç°B T?Q L K >Á ç [m®+ b) T?K i`€+? [mûi /¼M +?B M i`QÌM

*Æ æ°M; M;?2 i? HB M M|B,

@ *?9M; i ?¨M? [m•M `¬K `° M?Q p¨v- 2 `^M; ç€K bÆM i†+ FB ç½ T?€i ?B M iW b
p¨Q M9B M?'i ç`M? b) +| i`M i?'iX

G M; h?B M v ;"i ç-m ç€T,

@ æ•v +kM; H" +?mv M #'i ç„+ /o- F?¬M; i? ç [m•M i t¬M; i?ŠM; p"Q i`QM; çQÊ /KM; ç` i? K" #® i`Q K B T?K+- +?„+ +?„+ b) M;mv ?B K p¬ +MM;X

*Æ æ°M; H„+ ç-m #ªQ,

@ *?9M; i +ÁM T?ªB çB iÈB h`mM; L;mv M i?`M?- H`K M?Q M;QÆB M|B M?'i ç`M æ i ;B9T M;QÆB iB M ?`M? /Á tûi- F?¬M; +-M T?ªB T?€B i?€K #€Q çB ` M;Q`B

ó 5ô

G M; h?B M v FBM? M;ç+ M?bM *Æ æ°M;X E iW F?B ?„M;†T HçB *Æ æ°M;- ?„M h?B m +?O M`vX aQ pÈB H-M ç-m iB M;†T K†i- ;B| ç•v p` i?B m +?O M`v ç½ i`Î M i`QÊ+- HçB i? K K€B i|+ #ç+ i`„M; +U+ F€ #„i K„i +kM; M?Q €M? K„i i?dM? i?QªM H)Q ç½ F?B M +?Q *Æ æ°M; +`M; i`Î M M i?¬M #Q ?ÆM i`QM; HÁM; ?„MX

*Æ æ°M; +kM; F?¬M; ;BªB i?Q+? ;b i? K pÈB G M; h?B M vX *?d i?'v ç¬B K„i ?„M b€M; #ç+- H"TiS+ G M; h?B M v M?"M i?'v K°i M;m²M hBM? h?¬M GU+ K M? K¬M |+ KbM?X

.M b Q ?„M +kM; H" GK+ [m M J bQ- F?¬M; ? / F?®M; +? M?Q M?[M; i M ?¼+ p *Æ æ°M;X GBM? >²M GU+ +O G M; h?B M v HB M i?2Q #ªM M,M; K" T?ªM F?€M; *Æ æ°M; i?"i bU [m€ +Q`M; ?½MX h`QM; +?ÊT K„i ç½ +? i`K HBM? ?²M +O G M;

a•m i`QM; HBM? ?²M ?„M p M; H M i? M? •K +O *Æ æ°M;;

@ G`i - M;QÆB F?¬M; +-M F?`M i`QÆM;X

G M; h?B M v +ª FBM? i`QM; HÁM;- H"TiS+ #m¬M; HÄM; iBM? i?¬MX GBM? >²M iQ`M /B M iB M b•m p"Q i`QM; |+ ?„MX a m K°i F?„+- G M; h?B M v HB M +ªK M?" K X

•M? K„i ?„M T?ªM; T?'i M?Q ç M; # v i` M F?¬M; i`mM;- i-K M?bM çQÊ+ KÎ `°M; iQÊM; H9+ i`QÊ+ p®M ç M; K|ªQ ;B| ç•v HçB ?B M ` `ä K²M K°i i`QM; |+ ?„MX a m M?'i i?|B T?€i ?B M i? ;BÈB iBM? i?¬M +O KbM? Qi M?'i +| i? [m M b€i çQÊ+ K pB +?WM; M;`M i?QÊ+X h?"K +?Q M; v +ª F?QªM; +€+? +?QM? t€+ +kM; ?B M ` i ç M; ?B M ` i`QM; ç-m ?„M +?ŠM; F?€+ M"Q K°i i'K #ªM ç² i?U+ ç` pÈB bU +?QM

G M; h?B M v +,M #ªM F?¬M; F`T bmv M;?o \*Æ æ°M; ç½ H`K çB m ç| M?Q i? M"Q iK+ çQÊ+ *Æ æ°M; çQ ç M M?[M; MÆB +| #® i`Q K B T?K+X J'v +?¶ K B T?K+ ç| i†+ HÈB /KM; i? M9B- +?m`M #` ççB HQÊM; ;¶ i`ÁM p` ç€ iªM;- H" M?[M; +-M; +H #BM?X L; v +ª M?[M; +?¶ F?¬M; [m€ ?B K v m +kM; çQÊ+ +?9M; T?€B i`¼M; #BM M?Q *Æ æ°M; M|B- #¼M +?9M; ç½ bÈK +| +?m`M #` F„+`M;- K†+ /M pk F?Q i?¬ b T?€T `i i®iX *| i? iK i" T çQÊ+ b® HQÊM; H M ç M M,K M;?bM i M- M?|K bÆM i†+ ç®B T?|- [mª M?B M H" K°i +K+ tQÆM; F?|;†KX

h` M i`€M ?„M KÆ ?² ç½ iQ€i ` K°i i-M; K² ?¬B HçM?X G9+ M`v ? i i?ªv K¼B i?S F?¬B T?K+ HçB bU #bM? i?Q`M;- M;•M [m M; i`QM; K„i *Æ æ°M; +kM; #B M K'i- K G M; h?B M v `®i +m°+ +kM; F i i?9+X

@ h pšM b) /MM; iBM? i?¬M HU+ /Á tûi ç iB M ?`M? çB m i` T?K i`Ê +?Q M;QÆB X HU +?¼M M"Q i®i ?ÆM M[ - i ç M;?` M M +Q`M; +-M;X h +MM; ç€K ç iY +?`m imv M T?ÁM; M;UX aÆM i†+ F?¬M; T?ªB ç½ #® T?ÁM; i®i H„K b Q\ *?9M; i +Q`M M;U +O #¼M +?9M;- +kM; H" T?€ ?Ov T?ÁM; imv M i•K Hw +O +?9M;X

ek3X *?QÆM; jdk, L;k >`M? hQÆM; aBM? @ h?U+ *?B M *¬M; EQ+

E?¬M; ?B m içB b Q F?B M;?2 M?[M; H|B M|B +O *Æ æ°M;- +?9i / Q ç°M; H9+ # v HB M i M #B M bç++ b)- i? v p"Q ç| H" bU iBM iQÎM; imv i ç®B pÈB *Æ æ°M;X * GU+ +O *Æ æ°M; [m€ i?¬M F€- i?¬M F€ ç M M¶B G M; h?B M v T?ªB bBM? HÁM; +ª M;Q|B T?K i?•M K" ?„M Hm¬M FQM? T?K+ +kM; M?Q p` i?9+ T?K +O ?„M +kM;

F?´M; H² M?Q p"vX S?ªB #B i`^M;- G M; h" T?K i?•M +O ?„M ç½ im Hmv M ç M +
M;WM; H¢B i¢B ``Q +ªM +´T +?QM KQÆB- +?d +—M pQÊi [m çQÊ+ b) i`î i?´M? p`
@ > i i?ªv M;?2 i?2Q M #`B +O h?B m +?OX
G M; h?B M v +mM; FQM? M|BX
*| H) *Æ æ°M; F?¬M; ``M?`) pB + +—K #BM?- M?QM; +?d pÈB F?Q i? K" ?„M i? ?
i•K i`Q G M; h?B M v- ?m®M; +?B *Æ æ°M; +ÁM +| iBM? i?—M HU+ /Á tûi i?—M F€
L;?d M;ÆB ?²B T?K+ F?¬M; [m€ MY + M? ;Bì- G M; h?B M v HB M` H M? i" T ?
i?´M? i`¼M; #° #BM?- K¶B M;QìB ç m +—K i`QM; i v i`¼M; FB K /`B +?WM; ? B i
i?´M? ç°B M;k +?dM? i X
G M; h?B M v` H M? +?Q # i`,K HQM? i`¼M; #° #BM? +?`m i`€+? M?B K KÎ çQìM
p` *Æ æ°M; +MM; +€+ ?¼+ pB M L?"i L;mv i ?¼+ çQìM; i?2Q b€i T?Q b m- çB b
iB M b•m p`Q i`QM; M9BX
.MM; i`¼M; FB K /`B ;—M ? B i?QÈ+ ç KÎ çQìM;- i?"i bU H" p¬ +MM; #€ ç¢QX æW
+•v +®B F?¬M; [m€ HÈM +kM; #` +?†i ;½v ç´ [m K°i # MX J†+ /M i` M M;QìB T?ª
HU+ HQÊM; iBM? M?m +O h`mM; h?´ ç [m®+ H¢B +?ŠM; i? K ç K td ç M- i®+
pšM F?¬M; ? +?"KX
oQÊi [m M;¼M M9B ç—m iB M- ç` i? /—M /—M i`î M M + Q ?ÆMX L;¼M M9B ç—m
M;¼M M9B i?S ? BX Jm®M iB M b•m p`Q # M i`QM; /½v M9B ç iÈB /Q M? i`¢B b
pQÊi [m M;¼M M9B i?S ? BX
@ L;WM;5
G M; h?B M v ?¢ H M? i¢K /WM; ?´M? [m•MX >„M M;QÈ+ M?bM çdM? M9B + Q +?|
+ªK i?€M i`QM; HÁM;X æ€K bÆM i†+ M`v [mª M?B M F?¬M; ;B®M; pÈB ç€K ;B†+ +
b€i iW p` i`Q M`v +O ?„M- +,M #ªM F?¬M; ? M?bM i?'v #´i Fb bU F?€+ i?QìM; M`
h`QÈ+ ç| - çQÈ+ \*Æ æ°M; ;B9T çÐ /Á tûi #`M; iBM? i?—M HU+— ?„M +| i? i?'v `ä i
b® HQÊM; HÈM ç€ iªM;- ;¶ i`ÁM çQÈ+ i" T i`mM;- Qi M?'i +| ?ÆM M,K i`,K bÆM i†
ç•v / /`M; iQîM; iQÊM; ` - M m ç¢B [m•M +S iB M [m•M i?2Q FB m M?Q i? M`v- M
T?K+ FQ+? - i`M i?'i b) p¬ +MM; i?ªK i`¼M;X
æ¢B [m•M çbM? +?d iB M H M- F?¬M; +—M G M; h?B M v KÎ KB M;- *Æ æ°M; ç½ i?
@ *?mv M +¬M; FQ+? ;B Q +?Q i - M?[M; pB + +ÁM H¢B +€+ M;QÆB iU ;BªB [mv
?´M? Hm•M +?mv M- iQÆM; bBM? im—M ?Q`MX
L; v b m ?B m H M? +O *Æ æ°M;- M;Q¢B i`W h`—M hQ hmv M- # KQÆB ?¼+ pB
H M p B ç²M; #¢M i`QÈ+ K†iX h?2Q K M? H M? +O \*Æ æ°M;- #´i +S+ H9+ M`Q #
?[m +O KbM? çSM; Î p` i`Q i?Q+? ?ÊT M?'i- +?d +—M HB M i?O H¢B- H" T iS+ +|
?Q`M i`QM; i?ìB ;B M M;„M M?'iX æ ç¢i iÈB bU ,M w imv i ç®B M?Q i? - *Æ æ°M;
M? m ,M î- i?"K +?Q çB p bBM? +kM; çB +?mM; i`QM; i?ìB ;B M # i?€M;X *MM; M
;„M; i`QM; K°i i?ìB ;B M /`B KÈB +| i? ;B i,M; KS+ ç° ,M w HšM M? mX æ•v +?QM
#²B /QÐM; Î #¼M ?¼X
h?U+ HU+ +O G M; h?B M v ç½ iB T +´M ç M M;QÐM; h?'i [m M K bQ- ?B M M?E
+O M?[M; ?¼+ pB M M`v H` M?Q i? M`QX L;Q¢B i`W h`—M hQ hmv M +?2 K†i F?E
pÈB # KQÆB M;QìB +ÁM H¢B- ?„M +?d +—M [m M b€i K HU+ / Q ç°M; i` M M;QìB
M„K `äX æ•v +?ŠM; [m +?d H` K°i ç€K J bQ +| im pBiW ? B ç M # [m M K` i?¬BX
ç w ç M #¼M ?¼- +?Q `^M; \*Æ æ°M; KÈB +?QM? H` M;QìB ç°M; i?OX
L?QM; F?B M?bM i?'v # KQÆB ?¼+ pB M FB i`QM; M?€v K„i ?Q`M i?´M? b€m iB
im—M ?Q`M- G M; h?B M v H" T iS+ #B M ?ŠM b„+ K†iX >„M `ä`^M; +ªK M?"M çQÈ
H² i`QM; M?€v K„i M;QM; iK i?´M? ?bM?X " KQÆB M;QìB çÆM H i¢Q i?´M? b€n
M?m—M M?mv M M?Q MQÈ+ +ªv K•v i`¬BX J HU+ # ç°M; iW b€m i´ ?ÊT iÄ ` F?
iQM? ç†+ i`QM; M`Q +O i?"T ? K HU+ M[X

a€m iB m i`"M im-M ?Q`M M`v iÄ ` €M? b€M; M?`M M?¢i- ç! +?QM? H` K`m b„+ +
iK+ #B M ?! X J HU+ i`QM; i`"M +?mv M ç°M; F?¬M; M;WM; - K¶B H-M ?Q`M i?`M
M?Q M;m²M K HU+ ç! H¢B ;B i,M; i? K p`B T?-MX \*aM? iQÊM; M?Q p`v [m€ ç¶B
F?¬M; T?ªB H` L;k ?`M? €T +? M?Q #bM? i?QÌM;X

@ æB i?2Q i 5

*Æ æ°M; [m€i F?)- b m ç! #„M KbM? p T?Q i`QÊ+X h`-M hQ hmv M #€K b€i T?C
+O # KQÆB ?¼+ pB M +kM; M? M? +?!M; iB T +`M M;¼M M9BX æ¬B K„i *Æ æ°M
i?`M? K`m #¢+- M;Q¢B i`W h`-M hQ hmv M- K¶B K°i ?¼+ pB M ç m +ªK ;B€+ çQÊ-
ç°M;X J°i H-M M[- +ªK ;B€+ ç-v F?€i p¼M; H¢B /•M; H M i`QM; HÁM; #¼M ?¼- i
i?ªv K¼B i?S i`QÊ+ +kM; K„i i`Î M M`ä K²M K°iX "¼M ?¼+ ! i? M?`M i?`v çQÊ+ p
M?•M MÆB bQÌM M9B T?Q i`QÊ+- p`i`Q p` F?QªM; +€+? +?QM? t€+ +O iWM; i
M½QX *,M #ªM #¼M ?¼ F?¬M; +-M T?ªB iQM? iQ€M i? K ;b M[+kM; çO ç M„K +?

æB K K¢M? i`QM; pB + /Á tûi #`M; hBM? h?-M GU+ +O *Æ æ°M; F?¬M; M`K Î +?¶
v m- K` H` Î F?ª M,M; HB M ç°M;X >„M +! i? /MM; iBM? i?-M HU+ +O KbM? HB M
+?B b F i [mª /Á tûi +O KbM? +?Q ?¼X æ•v KÊB +?QM? H` çB m ç€M; bÊ M?`i- M
+?B M- M,M; HU+ /Á tûi +O ?„M b) F?B M i?U+ HU+ çQ`M i? # M KbM? #¢Q i,M; F
HU+ bBM? i²M H¢B +`M; ç¢i iÊB i`bM? ç° F?OM; #®X

æ€K bÆM i†+ ?Q`M iQ`M /YM; /QM; i`QÊ+ ç°M; i?€B +O \*Æ æ°M; p`iB m ç°B ?Æ
+O +?9M; H` # M;?bM i`¼M; #° #BM? FB X h`QM; K„i #¼M +?9M; - K°i M?9K M;QÌ
H` HU+ HQÊM; i?€K i?QM? K` i?-BX æ€K M;QÌB M`v i?"K +?Q M; v +ª F?¬B ;B€T
H M +! i? H`K çQÊ+ [m€B ;b\ *S ç +?Q ?¼ iB M ç M ; -M- b m ç! M? M? +?!M; ;Bª
H¬B FûQ çQÊ+ ç€K i`¼M; #° #BM? +Sm pB M b p`Q #švX ob bmv M;?o ç! M M #¼
T?¢K b® +•v H,M- ç€ iªM; ;B`M? +?Q ç€K M;QÌB *Æ æ°M;X

L?QM; çB m H`K ç€K bÆM i†+ +ªK i?`v M;Q`B w Km®M +?QM? H` iB m ç°B ?ÆM #
iK+ iB M iÊB- K` /WM; H¢B Î p`i`Q ;B[bQÌM M9B +€+? #¼M +?9M; +?WM; ?ÆM #

óGK+ #B M K B ?Q - M;k ?`M? Hm•M +?mv M- •K /QÆM; iQÆM; ?ÊT- HK+ pB M?`i

*Æ æ°M; F?¬M; tm`i i?O- M?QM; i? M? •K +O ?„M H¢B p M; p¼M; i`QM; ç¢B M½
ç!- i`QM; i? ;BÊB HBM? ?²M +O M?[M; ?¼+ pB M M`v ç m tm`i ?B M K°i KK+ iB r
çB K i` M M;¼M M9B T?Q i`QÊ+X *Æ æ°M; i?¬M; [m iBM? i?-M HU+ - i`U+ iB T;
KK+ iB mX *! HU+ HQÊM; T?K i`Ê K¢M? M?Q i? - #¼M ?¼+ ! i? iQ`M i•K iQ`M bS
iK K HU+ - F?¬M; +-M T?ªB HQ H„M; T?•M i•K ç M #`i +S +?mv M ;b F?€+X

J HU+ M²M; ç"K HQm +?mv M # M i`QM; +Æ i? # KQÆB ?¼+ pB M- i¢Q i?`M? M
?Q`M p¬ +MM; #€ ç¢QX J¶B H-M #¼M ?¼ ;B i,M; i? K K°i pÁM; im-M ?Q`M i?b K
M?B m ?ÆM- +?Q ç M F?B i?•M i? +O #¼M ?¼ F?¬M; i? i?W M?"M çQÊ+ M[KÊ
tmM; FQ+? M`v- i`QM; # i?€M; pW [m - i`bM? ç° K HU+ +O ç€K ?¼+ pB M ç½ i

JQÌB H,K .QÆM; KB M p` KQÌB H,K •K KB M ; -M M?Q ç²M; i?ÌB T?€i b€M; H!M; i
M²M; ç"K çQÊ+ #¼M ?¼ T?!M; i?Q+?` iQ`M #°X J°i M?!K J bQ +! i?U+ HU+ T?`
i? T?!M; i?Q+?` K HU+ / Q ç°M; iQÆM; çQÆM; GK+ ;B B- i?U+ bU ç-v #`i M;ÌX
T?!M; i?Q+? K HU+ H¢B ;B®M; M? m M?Q ç9+- M; v +ª i®+ ç° p`M +?mv M +kM; F
T?ªB F i [mª K` ç€K ?¼+ pB M im Hmv M çQÊ+ - ç! H` M?i *Æ æ°M; ç½ p`M /KM; i
+! i? i¢Q i?`M? +¬M; FQ+? ?Q`M K„ M?Q p`vX

G9+ M?[M; ?¼+ pB M L?"i L;mv i ?¼+ çQÌM; /WM; H¢B- ç€K bÆM i†+ i` M M9B ç½
FB Km®M H`K +€B ;b\ E?B +?SM; FB M K HU+ # ç°M; F?`M; H² ç M; iWiW /•M; H
çQÊ+ p`M ç F?¬M; `MX h`QM; ç€K bÆM i†+ +kM; +! J bQ- pÊB F?QªM; +€+? ?ÆM
?² M?bM i?`v ç! +?d H` ?ÆM # KQÆB i? M? MB M i` im`B- M M ?Q`M iQ`M F?¬M
M?"M çQÊ+ K HU+ / Q ç°M; K½M? HB i i`mv M H¢B- ç€K bÆM i†+ H`T iS+ ?QªM;
#B i M?[M; p`i`Q K B T?K+ ç½ #` ç®B T?QÆM; T?€i ?B MX h M i?O HoM? bÆM i
H,M- ç€ iªM; çQÊ+ ç~v M? M? tm®M; +?•M M9BX

ó•K –K5ô

o T?Q [m•M çQ"Mi`¼M; F} #BM?- +?SM; FB M +ªM? iQÊM; S?| [m•M çQ"Mi`QÎ
æ°M; - #¼M ?¼ HB M i?„+ K„+ F?¬M; i?¬BX æ€K i? M? MB M M"v iW ç•m` \ S?| [i
i çQÊ+ K M? / M? H" M?•Mi"BF B itm'i M? 'i iW i`QÊ+ ç M M v i`QM; EBK *QÆM;
M; QÎB i?W F +?S+ p` Zm•M çQ"Mi`QÎM; +O EBK *QÆM; [m•M çQ"MX hWM; çQ
HU+ +O G M; h?B M v- ç€K i`¼M; F} #BM? ç m +U+ Fb F?•K T?K+ ?„MX ob p"v-
T?"M *Æ æ°M; - +?ŠM; [m /Q [m•M Hm"i M; ?B K F?„+ M M F?¬M; B /€K i?ªQ Hm"

æ M; ?"M? [m•M HçB çQÊ+ H M? /WM; HçB- M?QÎM; çQÎM; +?Q ç€K i? M? MB M M
i? ?B m çQÊ+ +?mv M ; b ç M; tªv` X J½B +?Q ç M F?B M; m²M K HU+ F?´M; H²
#B i ç€K i? M? MB M M"v ç m H" J bQX

G9+ M"v- M?bM i?´v p¬ b® +•v H, M- ç€ iªM; ç M; -K -K H Q tm®M; +?•M M9B- M?
çQÊ+ iB M? ?m®M; M; mv ?B K M?Q i? M"QX

J†+ /M #¼M ?¼ H" HU+ HQÊM; iBM? M?m - i?U+ HU+ iQÆM; ç®B +QÎM; ?½M- M?
i®+ ç° iB M H M p¬ +MM; +?"KX J°i F?B H2Q H M ; B[bQÎM M9B ; †T T?ªB T?K+ i
içQ i? "M? i?QÆM; pQM; i?ªK i`¼M; +?Q ?¼X G9+ M"v #¼M ?¼ KÊB +ªK i?´v K v H
M9B ç®B /B M pÊB M; ¼M M9B K" ç€K bÆM i†+ K B T?K+ - M?Î ç| ?¼ KÊB F?¬M; +?

L?QM; çB m H"K #¼M ?¼ F?B T bÊ pšM +ÁM iB T /B M b m ç|X

æ®B K†i pÊB p¬ b® +•v H, M- ç€ iªM; iW i` M M9B H Q tm®M; - \*Æ æ°M; F?¬M; ? `
HçB T?Q b mX L; v H9+ M"v- b€m iB m i`"M ç½ ?Q"Mi?"M? tQM; L; k ?"M? im-M

óEBKôX

h`QM; ç-m K¶B ?¼+ pB M ç m tm'i ?B M K°i +?[ M?Q p"v- b€m iB m i`"M H"TiS+ tQ
im-M ?Q"MpW KÊB tQ v +?mv M- M?|K J bQ EBK ? ç½ #B M i?"M? +?O +¬M; X
; BÆ H M- +MM; +?d p K°i T?QÆM; ?QÊM; X G"TiS+ M; v b m ç|- [m M; K M; #ç+?
?¼ T?|M; i?ŠM; + QX

a€m Hm²M; [m M; K M; ?| i?"M? b€m [m M; +-m +U ççB i`QM; F?¬M; i`mM; - `²B
i?"M? M?´i i? X aÎ /o #¼M ?¼ içQ i?"M? [m M; +-m +?S F?¬M; T?ªB +°i b€M; H" #
+€+?X °°i b€M; K HU+ K†+ /M+| i? FûQ /"B- M?QM; F?¬M; i? FûQ /"B [m €t - +Á
p'M ç ç| F?¬M; ? i²MiçBX

h` M F?¬M; i`mM; - b€m [m M; +-m /mM; ?ÊT i`QM; M?€v K„i- b m ç| ?| i?"M? K°i
H² # v i?ŠM; p T?Q M; ¼M M9B ç®B /B MX Zm M; +-m çB iÊB ç•m HB M [m ûi bç+?
çB +O M| - F?¬M; ; b +| i? M; , M i`ÎX .QÊB €M? K„i +?, K +?9 +O K¼B M; QÎB- [m
çbM? pçM [m•M ç€M? i?ŠM; p"Q bQÎM M9B MÆB #¼M bÆM i†+ ç M; ~M M9TX

h?´v i`"M; /B M M?Q p"v- G M; h?B M v F?¬M; F?ÄB`MM; KbM? bÊ ?½B- b m HQM;
K„i +kM; i`Î M M /çB ?ŠM çBX h`QM; bmv M; ?o +O ?„M- +ªM? iQÊM; i`QÊ+ K„i p®
K°i M?|K J bQ T?´#B M ? B ç M # [m M- H"K b Q #¼M ?¼ +| i? içQ i?"M? +¬M;
çQÊ+ \

óP" M?5ô

J°i iB M; M´ HÈM`mM; +?mv M i`ÎB ç'i p M; H M iW /½v M9B # M FB - MÆB bQÎM
F K i?2Q ; ¶ H, M p" ç€ iªM; p, M; ` iS T?Q - iB M; F m H i?ªK i?B i F?¬M; M; WM;
i? M?bM i?´v`ä- içB bQÎM M9B H9+ M"v ç½ tm'i ?B M K°i +€B ?® F?´M; H² çQÎM;

æÁM Q M? FQ+? i`U+ iB T ç| F?¬M; T?ªB H" M; mv M M?•M +?QM? içQ M M b€i
i?QÆM; i´M +?Q ç€K bÆM i†+ +?QM? H" ç€ pKM #`p, M; ` iS T?Q - # Q i`MK iQ" M
p¬ b® iB M; F m i?ªK i?B i p M; H M- ç€K bÆM i†+ H•K p"Q iB M? i`çM; i?QÆM; pç

óh?´ T?ÁM; M; U5ô

h? M? •K i?ªM M?B M +O *Æ æ°M; HçB K°i H-M M[p M; H MX " Hm²M; b€M; p
t€K i`Q H"TiS+ M; QM; iK HçB i?"M? HÊT ?"Q [m M; K"m p" M; ç'i /"v +°K- # Q T?

M;QìB Î # M i`QM;X G-M M`v- +,M #^aM F?¬M; +¬M *Æ æ°M; T?€i ç°M; iBM? i?¬M-
H Qç i +•v H,M- ç€ i^aM; ç M; -K -K H Q tm®M;- ;†T T?^aB i-M; K`M ?`Q [m M; T?ÁM
H QÈi [m # M +çM?X o-M; b€M; i` M K`M ?`Q [m M; i?Ov +?mM; F?¬M; ? +! MY
+! +?9i i`M ?çB M`QX

h?¬M; [m pB + F?¬M; M;WM; €T /KM; p`Q i?U+ iB M- \*Æ æ°M; T?€i ?B M L;k ?`
T?€T i`"M +! `i M?B m +?¶^aQ /B m- i`QM; ç! KçM? M?'i H`T?ÁM; M;U +?S F?¬M;
i€+ /KM; +O iQÆM; bBM? im-M ?Q`M- K HU+ çQÊ+ i,M; T?9+ ç M KS+ +U+ ?çM i
M;WM; HçBX E?B iB M ?`M? T?ÁM; M;U- i®+ ç° iB m ? Q K HU+ H`p¬ +MM; HÈM
F?„+ T?K+ M?QÊ+ çB K M`v- +S M?Q p`v- ç° # M i`QM; T?ÁM; M;U çQÊ+ T?€i ?mv
F?¬M; +¬M [m M i•K ç M pB + iB m ? Q K HU+X h`W T?B +¬M; FQ+? +O ç`+? M
M?"M +O i?•M i? #¼M ?¼- H9+ ç! T?ÁM; M;U KÈB +! i? #`T?€ ?OvX L;QçB i`
[m M; K HU+ +O M?[M; ?¼+ pB M M`v #B M K`i +kM; +¬M F?¬M; Qi i?ìB ;B MX

óT+5ô

E?¬M; #B i p`i`¼M; F} bo M`Q pW Mm®i F? M M QÊ+ #¼iX " M;?bM HQM? iBM?
>¼ ç½ iWM; i?'v bU #€ ççQ- M?QM; #€ ççQ ç M +Ð M`v i?b ç•v H`H-M ç-m iB MX
M9B- ?ÆM M[pW KÈB i`M +¬M; ç½ T?€ pÐ ?Q`M iQ`M i`"M ?bM? K B T?K+ +O ç
Fb M;„M M;OBX *?Q +¬M M!B iÈB i?U+ HU+ +O #¼M ?¼ M?Q i? M`Q- +?d`B M
+?BM? T?K+ ?Q`M iQ`M ç€K i`¼M; F} boX

PÈ+ +?WM; ;¬M K°i F?„+ ç²M; ?²- ç€ i^aM; p` +•v H,M HšM i`QM; p¬i" M #KB ç`i KÈB
iB M; F m i?ûi i?^aK i?B i i` M çdM? M9B pšM F?¬M; ? ;B^aK #ÈiX

@ hU /Q ?`M? ç°M;X J°i F?B ;†T T?<sup>a</sup>B ç`+? M?•M- #'i Hm" M +! #`i?QÆM; ? v F?¬

h? M?•K HçM? M?Q #,M; +O *Æ æ°M; T?€i` H`K ç€K ?¼+ pB M L?"i L;mv i?¼+
?½BX L m M!B p +?'M ç°M;- bU F?B T bÊ i`QM; HÁM; #¼M ?¼ imv i ç®B F?¬M; C
i`¼M; F} boX "¼M ?¼ +?Q iWM; M;?o iÈB +! K°i M;`v i?U+ HU+ #^aM i?•M HçB çç
p`vX æ•v +?QM? H`F?Q^aM; +€+? # i`,K i?QÊ+ 5 *¬M; FQ+? Î F?Q^aM; +€+? # i
[m^a FBM? F?OM; M?Q i? X æ•v i?U+ bU H`/Q +?9M; i H`K` b Q\

ekNX *?QÆM; jdj, ¥B JY *?€M _²B *kM; Zm2M h?¬B5

h`<sup>a</sup>B [m # i?€M; ?m'M Hmv M ç` M;K+- pB + +?'T ?`M? p¬ çB m FB M +€+ K M
i?"M? K°i H QçB T?^aM tç +! çB m FB M +O M?[M; ?¼+ pB M L?"i L;mv i?¼+ çQìM
H`K b€m i`M? M? +?!M; i` Q H M M;¼M M9B- #¼M ?¼ T?®B ?ÊT M?`T M?"M;- F?
;BšK +?•M M;QìB FB X h'i +^aç m M?Q ^aQ ^aM?- F?¬M; M;WM; i? v ç`B p`i`Q- +! M
F?¬M; i? F?! +?†i KK+ iB mX

h`-M hQ hmv M F?) M?Qm K`v- M!B pÈB *Æ æ°M; ,

@ *Æ æ°M; H½Q bQ- H`K M?Q p`v +! T?¬M [m € i`M M?šM- +?šM; H) M; v +^aM; QìB
b Q\

*Æ æ°M; i?^aM M?B M i`^aHìB,

@ L?ÈF„- ç•v H`+?B M i`QìM;X h` M +?B M i`QìM; F?¬M; +! +?¶ +?Q HÁM; M?•M i
içQ i?"M? mv ?B TX >m®M; +?B- +?d +! FBM? [m +^aM? ç-m`ÆB K€m +?^av- +?•
KÈB +! F?^aM,M; ;B9T #¼M ?„M i?,M; ?Q ?Q`M iQ`M i`QM; F?Q^aM; i?ìB ;B M F?
+?Q`^M; içB b Q i HçB T?^aB K M; #¼M ?„M iÈB MÆB ç•v\

L!B tQM; +•m ç!- KkB +?•M *Æ æ°M; F?) çB K- +^aM; QìB M?Q +ÆM ;B! i?Q^aM;- H†
ç M; iB M H M M9BX

L?bM i?2Q #!M; HQM; *Æ æ°M;- h`-M hQ hmv M F?) i? M M? X L`M; +?Êi T?€i ?B
?Q`M iQ`M i?'m ?B m ?„MX L;Q`B bU i?•K iB M? +O ?„M- +ÁM [m € M?B m çB K M`
*?d`B M; KS+ ç° [m<sup>a</sup> [mv i- 2 H`F?¬M; M;QìB #bM? i?QìM; M`Q +! i? b€M? M; M

@ hB M +¬M; H M M9B5

S?Q # M M"v- G M; h?B M v +kM; ?¢ K M? H M?X " M; ?bM i`¼M; F} bo H9+ M"v
T?K+ +O bÆM i†+ ç½ #` +¬M; T?€- pB + #¼M ?¼ +¬M H"K ?B M i¢B H" M? M? +?

G9+ M"v- b€m i' L?"i L; mv i ?¼+ çQÌM; ç½ ç M bQÌM M9B MÆB bÆM i†+ K B T?K
iÈB ç•v- H"TiS+ #` i"MM; /B M i`QÈ+ K„i H"K +?Q b[M; bÌX æ"Tp"Q K„i #¼M ?¼
F?€+ M"Q im H ç` M; K+X E?„T MÆB ç m +| p i K€m iQÆB HQm H¢B- M?[M; i?Bi
M?[M; KªM? pKM i v +?•M`ªB`€+- i?"K +?Q +ª | + p" M°B i¢M; +kM; pQÆM; p½B F

hB M; F m i?ªK i?B i iW tmM; [m M? pšM F?¬M; M; WM; p M; H MX L, K i`, K i M bÆ
+¬M; +O #¼M ?¼ ç½ +? i?ÆM i`, K i M- #` i?QÆM; QÈ+ +?WM; ? B # i`, K- +?d +
i®i- çSM; +€+? i`mM; i•K Q M? i¢+ F?€t KÈB +| i? K v K„M i?Q€i F?ÄBX "¼M +?
+ Q +?¢v t # vX

æ®B K†i pÈB M?|K ?¼+ pB M #•v ;BÌ +?d H" M?[M; i M bÆM i†+ F?¬M; +ÁM HU+
i" M b€i #¼M +?9M; b Q\ *€+ M[?¼+ pB M H9+ M"v K†i KkB ç½ bÈK i`„M; # +?- +|
i?`v +ªM? M"v\ h`QÈ+ K„i ?¼ F?¬M; TªB H" K i?9- K" H" M?•M HQ¢B +ÁM ç M; b

@ a Q +?Q ç°M; i?O\

h? M? •K H¢M? M?Q #,M; +O *Æ æ°M; H¢B p M; H MX

*Æ GBM? GBM? iQ" M i?•M`mM H~v #~v- +€+ ?¼+ pB M +ÁM H¢B +kM; M; ?B M +?•
"i +?Êi- i?•MªM? *Æ æ°M; #¶M; M?Á çB i`QM; K„i #¼M ?¼X *?d b m K°i F?„+ - *A
ªM? tm'i ?B M b m HQM; #¼M ?¼X G9+ #¼M ?„M tQ v M; QìB H¢B M?bM- H"TiS+
?ÆB F?Q H¢M?X

*Æ æ°M; çSM; +?„M i`QÈ+ K†i K¼B M; QìBX h`QÈ+ K†i ?„M H" K'v +?K+ +•v i`QÌM
HYM; ;B[F?¬M; i`mM; p" /¬M /¬M i M +?ªvX *€+? ç| F?¬M; t - K°i i?•M i? ;¬v ;Á
M; ½ tm®M; X

æ€M? HûM5 æ•v +?QM? H" ç€M? HûM5

GÊB /KM; +Æ ?°B +€+ ?¼+ pB M +ÁM +?Q i?Q+? SM; pÈB +ªM? iQÊM; i`QÈ+ K„i
T?K+ +ÁM HQm H¢B ç°i M?B M imM; çÁM ç€M? HûM K¢M? K)X h`QÌM; K•m K"m i`,
+¬M; FQ+? [m¬Mi? K" J bQ * M? EBK ? K ?B m M?'iX L m ç€K ?¼+ pB M H" M?
H M- F?B ç®B K†i pÈB +¬M; FQ+? FB m M"v- +?Q /M F?¬M; i? T?€i ?B M bÈK ç
K HU+ i`QM; +Æ i? ?¼+ kM; b) iU +ªK M?"M çQÈ+ M; mv ?B K K" i¢Q i?"M? i'K +
M?[M; ?¼+ pB M L?"i L; mv i ?¼+ çQÌM; +kM; +?d H" M?[M; J bQ T?' #B M iW ? B

@ *€+ M; QÆB M?ÈF„ +?Q i - MÆB M"v H" +?B M i`QÌM; X æ®B K†i pÈB +€+ M; QÆ
+?9M; +| #` i?QÆM; M†M; M?Q i? M"Q çB M[- i?b /M +?d +ÁM K°i ?ÆB i?Î- +?9M
M?Q`„M i`QÈ+ F?B +? iX oW`²B- M m M?Q i F?¬M; ` i v i?b ?B M i¢B +€+ M; Q
i?B i?`²BX L?•M iW pÈB ç`+? M?•M H" i" M M?šM pÈB +?QM? KbM?- +?d +| i?B i?
M|B i? K M[F?¬M; \ æ°M; i?O5

*Æ æ°M; [m€i iQ ? B +?[+m®B +MM; - ç²M; i?ÌB /MM; iBM? i?¬M HU+ K¢M? K) +?
?¼+ pB M L?"i L; mv i ?¼+ çQÌM; X a m K°i F?„+ - ®i +m°+ #¼M ?¼+ kM; #„i ç¬m

hWM; Hm²M; b€M; K HU+ M²M; ç"K Q M? FQ+? iS T?Q M?Q i? ç T?€i iB iX "¼M
?°B ?Q" M i?O- +| p" B i M +ÁM`M M'T b m +€+ +•v ç¢B i?K- iQM? iQ€M ç€M? HûM
ç|X J¶B K°i H¬M [m M; K M; +?ÈT ç°M; - M?[M; iB M; F m` M i?ªK i?B i H¢B F?¬M
?¼+ pB M; B®M; M?Q b€m HQÐB ?€B iY i?¬M- F?¬M; M; WM; ;†i H'v iQM? K¢M; #

G9+ G M; h?B M v K M; i?2Q ç€K i`¼M; F} bo iB M H M çdM? M9B- ?„M F?¬M; F?
i`QÈ+ +K+ /B M K€m i M? i¢B MÆB M"vX J†+ /M ?„M i`ªB [m F?¬M; Qi H¬M i?U+
iQÊM; i" M b€i i`QÈ+ K„i H" H¬M ç¬m iB M ?„M çQÈ+ +?SM; FB MX L?[M; +?MK b€
ç€K bÆM i†+ K°i +€+? çB M +m²M; X h?ÌB çB K ?„M H M iÈB MÆB- pW p†M M?bM
#` ?Ä /B K M²M; ç"K +„M Mm®iX

æ€K i`¼M; F} bo ?-m M?Q F?-M; +-M T?ªB ` i v ç°M; i?OX LÆB M`v ;B®M; M?Q /`v tûQ [m - M; v +ª K°i i?B i? H`M? H†M +kM; F?-M; +ÁMX E?B # KQÆB ?¼+ pB b„+ K†i B +kM; i`„M; # +?- F?-M; M;WM; i?Î ;'TX L M M?È- i`QM; #¼M ?¼+ | iÈB pB M5 J¶B M; QìB i`QM; #¼M ?¼+ +?d KÈB çQÊ+ KQìB K'v im´B tm•M- i?“K +?Q K o”v K” +?d #^M; p”Q K'v M; QìB #¼M ?¼- H¢B iQÊ+ çB iQM? K¢M; p”B i`,K i M bÆM G M; h?B M v F?| M?¼+ Mm®i MQÈ+ #¼i- i?-K M; ?o i`QM; HÁM;, óæ•v `®i +m°+ H” çQ”M ç°B M?Q i? M”Q \ \*?ŠM; H) ç€K i?B m M[ +kM; çQÊ+ ç”Q æ•v H” H-M iB m i`W T?B M HQ¢M çÆM ;BªM M?“i K” i`¼M; F} bo iWM; i`ªB [m - ?°B ç ` i vX G9+ M”v- F?-M; K°i ;½ F} bo iBM? M?m M”Q /€K t2K i?QìM; M?[M; M[ - M?“i H” M; QìB i? M? MB M H¢M? HMM; +| K€B i|+ #¢+ i`„M; çQÊ+ S?| [m•M ç FB X *?ŠM; H) ?„M H” ?B M i?•M +O K [m,\ *?Q /M H” i v ç Q T?O ;B i +?|+ M?B `^M; +kM; F?-M; b€M? çQÊ+ pÈB ?„MX J M? H M? i”M b€i iQ”M #° bÆM i†+ +?QM @ »2 ¼25 h•M ok H” M; QìB ç-m iB M M-M ¼2X ”` +ªM? iQÊM; ;B i +?|+ F?“+ b•m p”Q M°B M²M; ç”K p” +ªM? iQÊM; M?Q ç` M; K+ FQ+? i?Q+?- ;Bì ç•v M”M; ç½ F?-M; +ÁM F ok- ;B®M; M?Q H” # M? /`+? H M i`mv M- # KQÆB ?¼+ pB M H”T iS+ i?B M? m F \*Æ æ°M; #’K M? KkB +?•M tm®M; ç’i- T?|M; M; QìB iÈB i`QÈ+ K†i G M; h?B M v, @ h i?’v MÆB M”v ç½ F?-M; +-M [mûi /¼M +?B M i`QìM; M[ - ç M; QìB +O M; QÆ @ o•M; 5 š- i?B m +?O- K’v ?¼+ pB M +O M; QìB F?-M; +| +?mv M ;b +?S\ G M; h?B M v /Á ?ÄBX >B M i¢B ?„M KÈB #B i KbM? K v K„M +Ð M”Q F?B ç„+ i°B pÈB \*Æ æ°M; H9+ i`QÈ M; QìB ?„M +| +?B m #”B +O EBK *QÆM; [m•M çQ”M- bÊ `^M; M; v +ª i`Q #KB tQA *Æ æ°M; i?ªM M?B M M|B, @ L-M KY +?€M `²B +kM; [m2M i?-BX E?-M; i`ªB [m KQ ;B| H”K b Q i?’v +-m K€m i M?- H”K b Q +| i? i`Î i?“M? +?B M bo +?•M +?QM?\ “Ä H¢B M?[M; HìB M”v- ?„M çB i?ŠM; [m K°i # M- çSM; i` M K°i F?®B ç€ iQÆM; ç ` t X @ \*?Q M; ”B M”v5 E?-M; #B i iW H9+ M”Q- h`-M hQ hmv M ç½ çB iÈB # M +¢M? *Æ æ°M; X L”M; +?b `QÊm K¢M?X \*Æ æ°M; F?-M; +?9i F?€+? F?Q M?“M H’v #bM? `QÊm- ?„M `9i M„T ç”v- M; Y K† +ªK i?K çQÊ+ M²M; ç° `QÊm ç M; ç®i +?€v `m°i ; M- €M? K„i ç¢K K¢+ +O ?„M KÈB `U+X h`-M hQ hmv M Î K°i # M +?,K +?9 M?bM F?m-M K†i \*Æ æ°M;- #’i +?Êi M”M; KÎ Hì @ \*Æ æ°M; H½Q bQ- i Km®M ?-M M; QìB [m€5 óS?Ki5ô \*Æ æ°M; T?mM K¢M? M; KK `QÊm ` M; Q”B- `QÊm b†+ ç M F?Q [mªM H”K ?„M ?Q F p°B #QÊ+ iÈB i`QÊ+- pW p¶ p¶ p”Q HQM; ?„M- pW HûM +QìBX o ç¢K K¢+ i`QM i?“M? bU t’m ?’- ?„M +S i`WM; K„i M?bM M”M;- pb ç M; ?Q b†+ bK M M F?-M; i?G-M ç-m iB M ?„M T?€i ?B M i® +?“i i•K HQ +O h`-M hQ hmv M K¢M? K) ç M F?-M K€m iQÆB Î ç•v F?-M; T?ªB H” B +kM; +?“m çUM; çQÊ+X >„M F?-M; i? iQìM; iQ ç| i`QM; F?mM; +ªM? K€m i?“i M; ´M M; M; M?Q i? M”v- M M M?“i i?ìB KÈB #` b†+

@ *Æ æ°M; H½Q bQ- H"K ;b K" M;QÌB T?ªB T?ªM SM; K¢M? M?Q i? +?S\ E?¬M; H
i b Q\

h`-M hQ hmv M +?ÈT +?ÈT ¸¬B K„i tBM? ¸ T +O M?bM *Æ æ°M;- ?"M; KB i?QM /"
?²M M?B T T?€+? M;QÌB F?€+X

@ "Èi HªK M?ªK ¸BX

*Æ æ°M; M;?B M; M;QÌB i`€M? F?ÄB #"M i v h`-M hQ hmv M ¸ M; p¶ i` M HQM; Kb
#bM? `QÊm ¸ M; +¬K` t X

@ *Æ æ°M; H½Q bQ- p"v M;QÌB +| +?Q i ?¬M F?¬M; i?b #ªQ\

h`-M hQ hmv M M?Ä ;B¼M; ?ÄBX

*Æ æ°M; ;B" M /[[m€i,

@ E?¬M; ¸QÊ+X LÆB M"v H" +?B M i`QÌM;- F?¬M; T?ªB H" MÆB ¸ +?Q M;QÆB i€
M[- i ¸m´B p ?¼+ pB M ¸\X

h`-M hQ hmv M +9B ¸-m- H-K #-K i`QM; KB M; ,

@ L K iY ?€M ¸¢B i`QÊM; T?m ;b K" ? v t'm ?´i? - ?¬M K°i +€B +| K'i K€i ;b ¸•m K'
K¼M5

h?•M i? *Æ æ°M; F?) HªQ ¸ªQ- bmwi M[M;½ M;Y iW i` M iªM; ¸€ tm®M;X E?¬
h`-M hQ hmv M ¸½ +?¢v #B M` +?¶ F?€+- iÈB F?Q+? H M?[M; ?¼+ pB M ¸ M; K

h`QÊ+ ¸|- i•K ibM? +O ?„M [mª i?"i`i F?¬M; i®iX *ªM? iQÊM; ;B i +?| + i`QÊ+ K„
¸QÊ+ K" M?È H¢B M?[M; +?mv M tªv` i` M h?€M? h" ¸ªQ- F?B o¢M G¬B EB T L;K
K M M?È iÈB GB i .B KX L?QM; #` h`-M hQ hmv M [m´v`-v M?Q p"v- i•K ibM? ?„
+?9i tQm- i•K iQ m®M; `QÊm +kM; i M #B MX >„M i?"i bU F?¬M; `ä i¢B b Q h`-M h
KbM? ¸ M M?Q i? X h`QÊ+ ¸•v- K†+ /M G K "ªQ L?B +kM; i?Q+? ?„M- M?QM; F?-
#¢Q M?Q h`-M hQ hmv MX æ®B K†i pÈB HQ¢B i?2Q ¸m´B +¬M; F? B FB m M"v- [m
T?€T ¸®B T?| M"QX L;QÌB i +kM; ¸•m +| H"K +?mv M ;b [m€ T?"M5 J†+ /M ?„M F
M?QM; H"K b Q M; ,M +'K M;QÌB F?€+ i?Q+? ?„M ¸QÊ+ +Æ +?S5 u m K°i M;QÌB F?

J½B ¸ M H9+ F?¬M; i? M"Q M¬M ¸QÊ+ M[- +€+ ?¼+ pB M L?"i L;mv i ?¼+ ¸QÌM
i?QªM; pšM +| M;QÌB F?¬M; FB K ¸QÊ+ K" M¬M F? MX

h`-M hQ hmv M +¬K K°i Qi MQÈ+ b¢+? ¸Q +?Q K¼B M;QÌB- ¸ #¼M ?¼ b9+ KB M
;B¼M; M|B pÈB M" M; ,

@ hQ hmv M- H"K b Q K" M" M; +S i`Æ i`Æ` ? v p"v\

h`-M hQ hmv M i`ª HÌB,

@ *Æ æ°M; H½Q bQ M|B `i ¸9M;X LÆB M"v H" +?B M i`QÌM;- M m ¸`+? M?•M F?
L m F?¬M; Km®M ;B®M; M?Q K'v i M bÆM i†+ M"v- H9+ ¸®B ¸`+? M?'i ¸`M? T?ªB
+?Q`^M; +€+? H"K +O *Æ .°M; H½Q bQ ?ÆB [m€ F?Q+?- M?QM; i pšM OM; ?° M
M;?d M;ÆB K°i +?9i ¸B- +?B M ¸'m ;BÌ KÈB #„i ¸-mX

L" M; Î# M M"v M OB +€+ ?¼+ pB MX *ÁM T?Q # M FB - G M; h?B M v ¸B iÈB # M

@ h?B m +?O- i ¸ M; ?` M?Q i? M"v- i®i M?'i H" ¸ +?Q #BM? HQM? +O i ?"M ?m
*?9M; i ¸ m H" M?[M; M;QÌB ¸½ i`ªB [m K€m HY - M m bQ pÈB M?[M; ?¼+ pB M +
H-M ¸-m iB M ;B i M;QÌB +ÁM i ?ÆM M['v +?SX h?O ?¢ +O i ¸ m H" M?[M; H½
¸ #¼M ?¼ F? B ¸¢Q +?Q ¸€K ?¼+ pB M b) K M; H¢B ?B m [mª i®i ?ÆMX

*Æ æ°M; FBM? M;¢+ M?bM G M; h?B M v,

@ æ•v H" K°i +?O w F?¬M; i - p"v H"K T?B M M;QÆB `²BX

G M; h?B M v M? M? +?|M; +?¼M` # KQÆB i M i?O ?¢ F?ûQ ,M M|B- +?¢v iÈB
 *Æ æ°M; ¢`M? i?-M M;?2 [m p`B +•m- F?-M; F?ÄB +ªK i?'v /Î F?|+ /Î +Q|BX L?Q
 i?W M?"M- HQ¢B F? B ¢¢Q i? M`v`i ?B m [mªX >„M Km®M +€+ ?¼+ pB M M? M
 ¢'m- M?QM; imv i M?B M F?-M; +| w ¢`M? HQm H¢B #|M; K i`QM; HÁM; #¼M ?¼X
 @ >mvM? ¢ - +S |B KY +?Q bªM; F?Q€BX E?-M; +| ;b ¢•m- +QB M?Q H`K b¢+? /¢
 J°i H½Q #BM? M|B +?mv M pÈB ?¼+ pB MX
 h M ?¼+ pB M ¢| ;B"M /[;"Q i?ûi,
 @ L;QÆB ¢ M; +? +Q|B i ?ª\
 G½Q #BM? M|B,
 @ æQÆM; M?B M F?-M; T?ªB `²B- M;QÊ+ H¢B i +ÁM`i F?•K T?K+ M;QÆB X
 h M ?¼+ pB M T?9M ?Ä ,
 @ L;QÆB /€K +?•K +?¼+ i \
 G½Q #BM? +Q|B tÁ ,
 @ G¢B +`M; F?-M; ¢9M; `²BX h i?"i bU`i F?•K T?K+ +€+ M;QÆBX E?B +?9M; i
 ` i`"M ¢WM; M|B H` /€K ;B i M;Q|B- +?d M?bM i?'v F ¢`+? i?-B +kM; ¢½ iBK ¢"T
 ¢`+? M?•M t-M; iÈB i`QÊ+ K†i- +?9M; i +kM; +?d +® ? i bS+ + -K pk F?Q K9 K v
 K'v H½Q #BM? ?¶ i`Ê- #¼M i ¢½ +? i b¢+? iW H•m`²BX
 a„+ K†i +€+ ?¼+ pB M ¢½ /-M /-M #bM? ioM? H¢B T?-M M`Q- bU +?9 w +O ?¼H"
 +O M?[M; H½Q #BM?X
 G½Q #BM? iB T iK+ F ,
 @ o b m- `®i +m°+ i +kM; ;B i M;Q|BX G-M ¢-m iB M i |B HB M iK+ # M;`v- #m
 i?'v #° /¢M; F i ¢½ ;B i- HB M iK+ MY i?€M; F?-M; /Si ¢QÊ+X aQ pÈB i F?B ¢|
 M?B m H„K- K¶B M;Q|B +?B ` +kM; ;B i ; -M KQ|B i M bÆM i†+ `²BX ob H) ¢| i
 T?K+ ¢®B pÈB +€+ M;QÆBX
 oW M|B- i M H½Q #BM? pW H2M HûM HB + M?bM K°i ;½ H½Q #BM? F?€+ Î +€+?
 @ h?'v i M FB F?-M; \ " M ¢-m ?„M +ÁM F?-M; #^M; +ª i ¢'vX h +MM; H„K +?d |
 iY ¢| b m F?B i`Î p iW +?B M i`Q|B; - iQ`M i?•M #®+ KMB i?®B F?„K- ¢ M +ª ¢¢B
 +? ¢QÊ+X *?Q M M i pšM +?Q `^M; - H-M ¢-m iB M; B i M;Q|B K` F?-M; i ` [m-
 ?B M i¢B M;QÆB ?B m pb b Q i M|B #°B T?K+ +€+ M;QÆB `²B +?SX
 @ L;QÆB F?-M; T?ªB ¢ M; /K /¶ i ¢'v +?S\
 L;Q|B ?¼+ pB M M;?B ?Q†+ ?ÄB H¢BX
 h M H½Q #BM? p¶ M;U+- HÈM ;B¼M; ,
 @ .o M?B M H` F?-M; `²B- M?[M; ?mvM? ¢ i?•M i?m°+ ¢ m ;¼B i K°i iB M; h K i?9
 i?Y t2K h K i?9+ i +| H9+ M`Q M|B /®B +?Q \
 Lûi K†i i€B M?Êi +O i M ?¼+ pB M ¢½ ;BªK ¢B M?B m- M|B +?mv M pÈB p` H½Q #
 @ h K i?9+- i?•M ?bM? +O M;`B +kM; H` i?"i F?-B M;¬ X
 :½ H½Q #BM? ¢"T ¢"T i v p`Q M;U+ ?¼+ pB M M¼- ;B¼M; M|B ¢-v ¢„+ w,
 @ *€+ M;QÆB H` J bQ- bQ b€M? p K HU+ /o M?B M H` i i?m X *ÁM`B M; p p|+
 i?b ¢€K +ÁM H¢B i`QM; [m•M ¢Q`M F?-M; /€K i` M? ?¢M; M?'iX J` M - iB m ?mvM
 M M; M? 5 h?"i F?-M; M;Î ¢|5
 > B K„i ?¼+ pB M i|2 HY - M?bM +?^K +?^K +€M? i v h K i?9+,

@ h H" M[bBM?????5
h M H½Q #BM? K² ?¬B ç-v ç-m M|B,
@ ...+ - i çB i`QÊ+ ç•vX h +kM; +-M çB |B

ejyX *?QÆM; jd9, J"m h?´ h?€M? æ² o" 'i J°+ h?€M? æ²X

S?QÆM; T?€T K" ç°B H½Q #BM? B O B ç€K i•M #BM? imv i ç®B H" p¬iB M i?Q€M;
i•M #BM? K bQ +| KQÌB H,K M; QÌB H" M?[M; i?B m M[i? M? tm•M- M?|K H½Q #BM
i?¬BX æQÊ+ #¼M ?„M F? B ç¢Q- b„+ K†i +€+ ?¼+ pB M /-M /-M ?²M; M?m" M i`Î
+kM; i?•M i?B M ?ÆM `i M?B mX

h?´v +€+ ?¼+ pB M ç½ F?¬M; +ÁM pB + ;b- ç¢B [m•M H¢B iB T iK+ tm'i T?€iX *|
æ°M; - pB + iB m i`W T?B M H Q¢M ç½ i?m-M i9v i`Î i?¬M? çÆM T?QÆM; i`m /B iX
ç +?Q M?|K ?¼+ pB M +O ?„M i? K /U ;B i +?| + M[- K" +?d /U p"Q i´ ?ÊT iQÆM
+?Q i?m°+ ?¢ +O G M; h?B M v T?€i ç°M; +-M; FQ+?X *€B ;b i?€B [m€ +kM; F?
T?ªB çQÊ+ i`v H [m K€m iQÆB- M?QM; F?¬M; i? H Qm H¢B i`QM; HÁM; #¼M ?¼

*?d K'i MY M; `v i?ÌB ;B M- ç¢B [m•M ç½ +-M; T?€i Q" M #° /Q M? i`¢B +O bÆM i
i†+ +?¢v i`®M # M M; Q" B- imv i ç¢B ç b® H" #` iB m /B i iQ" M #°X

G M; h?B M v +kM; F?¬M; +| w ç`M? #„i b®M; iM #BM?X >„M ç M ç•v pÈB KK+ çQ+
T?€- i`ªK i?ªQ i`W +,MX L; Q¢B i`W M; QÌB ;B"- i` +QM p" T?K M[H" çQÊ+ i? - +
b¢+?- i?"K +?Q F?¬M; ç +?Q ç€K bÆM i†+ M"v +| +Æ ?°B ç-m ?"M; X h?2Q iB M?
çQÊ+- M?[M; i M M"v F?¬M; +?mv M €+ M"Q F?¬M; H"K- K†B i M ç m +| Hw /Q ç -

*?B M ç'm F i i?9+- F?B ç¢B [m•M i?®B HmB F?ÄB /½v M9B i?b ç½ H" # M ç KX J
F?¬M F?QªM +O G M; h?B M v- *Æ æ°M; K M; M?|K i?2Q ?¼+ pB M +O ?„M +MM
/Q M?- ç²M; i?ÌB M; ?d H¢B K°i ç K`²B KÈB iB T iK+ H M çQÌM; X \*€+ H½Q #BM? `pÈB
M?[M; ?¼+ pB M +O ?„M- M?'i H" çQÊ+ i`mv M i`Á +MM; +€+ M[?¼+ pB MX H
H¢M? M?Q #,M; +O *Æ æ°M; - M?[M; i M H½Q #BM? FB ç" M? H†M; H) +?m²M çB X

J" M ç K #m¬M; tm®M; X a m F?B ,M tQM; +ÆK i®B- *Æ æ°M; F m G M; h?B M v p" h
/Q M? i`¢BX

h` M #-m i`ÌB- €M? i`,M; b€M; p^M; p†+X >"M? ç°M; iB m i`W T?B M H Q¢M +O G
H" +U+ F€ i?"M? +-M; X *| i? K bU ;B9T çÐ +O *Æ æ°M; p" +€+ ?¼+ pB M +O L?
i€+ +?B M +O iQ€M [m•M h`¼M; F`bo +?ŠM; F?€+ M"Q M?Q ?´ i? K +€M?X æ€K
+| HU+ +?®M; +UX L; Q¢B i`W K'v i M K bQ [m M tmB t Q çKM; TªB G M; h?B M v
H"K M M i`Á i`®M; ;bX L|B ç M K bQ- +| i? i?´v M?[M; K bQ i" T FQ+? ?¼+ pB M
ç½ H" M?[M; M; QÌB K¢M? M?'i i`QM; ç€K bÆM i†+X h?•M H" K bQ- +| K'v M; QÌB

G M; h?B M v p" h`-M hQ hmv M +kM; F?¬M; ?B m i¢B b Q *Æ æ°M; H¢B ;¼B #¼M
hQ hmv M- M" M; +?Q # Q ;B i i?´v *Æ æ°M; +?O ç°M; #„i +?mv M ? v KÌB K¼+ ;b M
` M; Q" B M"v F?¬M; +| G M; h?B M v i?b i®i #B i K'v\

@ h?B M v- M; QÆB b m M"v +| iQM? iQ€M ;b F?¬M; \

*Æ æ°M; M; Y ç-m M?bM €M? i`,M; i` M i`ÌB- M?"M M?¢i ?ÄBX

G M; h?B M v ?ÆB bYM; b®i- HB M i?m HB K iBM? i?-M M|B,

@ *| i? b) +ÁM iB T iK+ H M; #¢i # M M; Q" B K°i i?ÌB ;B M M; „M ç ;B i,M; H`+? /m
*QÆM; [m•M çQ" MX

EBK *QÆM; [m•M çQ" M K†+ /M +?d +| #B M +? H" K°i [m•M çQ" M- M?QM; ç` p` +
i?´ ç [m®+ - i?"K +?Q H" Zm M; JBM? L; k >"M? ç¢B HK+ H" F?¬M; i? i? v i? X G'v
v ?B M i¢B- F?B i`Î p EBK *QÆM; [m•M çQ" M Qi M?'i +kM; +| i? çªK M?"M +?S+ |

*Æ æ°M; tQ v M; QÌB M? bM p T?Q G M; h?B M v,

@ h H9+ i`QÊ+ pšM Km®M ?ÄB M; QÆB- pÈB i?U+ HU+ +O M; QÆB #•v ; BÌ- iϕB b
+QM iS ; B B æ` GQM; tQ`M; toM? M?Q i? \ L m M?Q i F?¬M; M?¬K- M; QÆB ?ŠM
pÈB #'i Fb i¼ F`M`QX

>„M ç½ iWM; t•K M?“T p`Q i`QM; HBM? ?²M +O G M; h?B M v- M M KÈB #B i çQ
imv i b) F?¬M; +?Q `M; G M; h?B M v +?d +| /mv M?'i K°i +QM iS ; B B K i?9 M`v
G M; h?B M v M|B,

@ h?B m +?O- +QM æ` GQM; M`v ç½ i?2Q i iW H9+ i KÈB ?ÆM KQÌB im´BX J†+
K°i ç-m GK+ ; B B æ` GQM; pQÆM; - M?QM; i p` +QM æ` GQM; M`v ç½ t2K M? n
Km®M i? v ç´B M[X >ÆM M[- i?U+ HU+ +O K bQ +?QM? H`Î #ªM i?•M +?S F?¬M
i¼ F`X GϕB i? K ; B i°+ ç½ +| [mv ç`M? - +?d ç M F?B çϕi iÈB "€i [m M K bQ KÈB
pÈB EBK *QÆM; GQM; X ob M?[M; HQ /Q 'v M M i pšM +QÐB +QM iS ; B B æ` GQM
QÊ+ pÈB EBK *QÆM; GQM; - i pšM Mm¬B /QÐM; +QM æ` GQM; M`v- +?Q /M F?¬
#ϕM i®i +O i X

*Æ æ°M; ;"i ç-m i€M /QÆM; G M; h?B M v F?¬M; M; ÈiX "'i +?Êi- €M? K„i +O ?„M
h?B M v +?d +ªK i?'v i`QM; €M? K„i \*Æ æ°M; #„M` [m M; K M; p¬ +MM; #ûM M?ª
M; WM; HmB p T?Q b mX

*Æ æ°M; i`-K ; B¼M; M|B,

@ h?B M v- M m M?Q i ç²M; w ç M; QÆB çB i?2Q i X L; QÆB +| M; mv M w #m¬M; #
[m•M çQ`M F?¬M; \

G M; h?B M v +ªFBM? i`QM; HÁM; - HϕB +| +?9i F?| ?B m M?bM *Æ æ°M; X J†+ /
æ°M; HϕB M|B M?Q p"v- M?QM; ?„M +ªK ; B€+ çQÊ+ ç•v +?QM? H`K°i +Æ ?°B /`M
K°iX hW i` M M; QÌB *Æ æ°M; - ?„M ç½ çQÊ+ +?SM; FB M [m€ M?B m bU FB M i?¬
H`K°i i`QM; ? B M; QÌB +ÁM b®M; i?m°+ i? ? M`v +O "bM? æŠM; oQÆM; M?'i K
+?QM? H`çQÆM; FBK i?€B iY +O h`mM; i?'B ç [m®+X

L?QM; M; QÊ+ HϕB- pÈB im pB +O G M; h?B M v ?B M ; BÌ- F?¬M; H•m b m i`QM;
M; QÌB M®B M; ?B T T?K i?•M- +?'T +?QÎM; EBK *QÆM; [m•M çQ`MX EBK *QÆM;
[m M; ç M KS+ M`Q +?S\

h`QM; F?QªM; i?ÌB ; B M M; „M- i`QM; HÁM; ?„M F?¬M; F?ÄB /Q /U F?¬M; [mv iX
•M? K„i *Æ æ°M; +?mv M iW i` M M; QÌB G M; h?B M v b M; h`-M hQ hmv M,

@ L; QÆB +kM; p"v- +| M; mv M w #m¬M; #Ä i?•M T?“M +¬M; +?9 çB i?2Q i F?¬M
€M? K„i ç| - i M|B H`ç²M; #ϕM +?S F?¬M; TªB H`#-m #ϕMX G9+ i`QÊ+ i ç½ M|B

h`-M hQ hmv M /MM; €M? K„i ¬M M?m M?Q MQÊ+ ç€T i`ª +€B M?bM #ûM M?¼M +
*Æ æ°M; - M`M; i?“K +?Q +kM; F?¬M; ? /Q /U- H`T iS+ ;"i ç-m M|B,

@ h M; mv M wX

*•m i`ª HÌB /Si F?Q€i +O M`M; H`K G M; h?B M v i`ÊM i`ÁM K„iX *¬M; +?9 \ h?B
M`v H`+¬M; +?9 \

*Æ æ°M; + m K`v M|B,

@ h`-M hQ hmv M- M; QÆB F?¬M; M M KM [m€M; i`ª HÌB i M?Q p"vX L; QÆB i?“K
ç²M; #ϕM pÈB i H`b Q +Æ K`\

h`-M hQ hmv M KdK +QÌB,

@ "'i Hm" M H`K ; b i +kM; M; mv M w- +?„+ +?„M M; QÌB b) F?¬M; #€M çSM; i X *?d
pÈB M; QÌB- +?Q /M TªB çQÆM; ç-m pÈB M; mv ?B K i +kM; [mv i F?¬M; HMB #Q
w i`Î i?¬M? ç²M; #ϕM +O M; QÌBX ooM? pB M5

hBK h`-M hQ hmv M ç" T KçM? HB M ?²B- +Æ ?°B `®i +m°+ +kM; ç½ iÈBX G M; h
æ°M; - M?QM; M" M; b Q HçB F?¬M; ?B m +?S\

*Æ æ°M; MÎ K°i MK +QÌB F?´,

@ h?ŠM; i?„M K" M|B- #ªM i?•M i F?¬M; #B i pB + KÌB M; QÆB ;B M?"T H" ç9M; ?
i i`M? i`¼M; M?„+ HçB K°i H-M M[- ;B[+?9M; i F?¬M; i? tªv ` #'i +S +?mv M
t2K M; QÆB H" #^M; ?[m- i M; ?o +?9M; i b) i`Îi?"M? M?[M; #^M; ?[m i®iX

h`-M hQ hmv M KdK +QÌB,

@ L; "B +| i? F?¬M; i?Q+? i - M?QM; M; "B F?¬M; i? +U imv i i i?Q+? M; QÌBX L;
+kM; +?ŠM; b Q- +?d +¬M i Hm¬M ç®B i®i pÈB M; "B H" çQÊ+X *Æ æ°M; H½Q bQ
M?ûX

*Æ æ°M; BK H†M; [m v ç-m b M; +?¶ F?€+- ?„M ?ÄB G M; h?B M v,

@ *ÁM M; QÆB i?b b Q\

G M; h?B M v M; ?B M +?†i ` ,M,

@ h?B m +?O- i M; mv M w çB i?2Q M; "BX

æ çQ ` [mv i ç`M? M"v- G M; h?B M v ç½ T?ªB ç„M çQ HU +?¼M F?¬M; QiX L?
+?¼M +Æ ?°B iQÎM; +?WM; M?Q i?Q€M; [m M"v- ?ÆM M[?„M `i iBM iQÎM; p"Q i

*Æ æ°M; i`-K ; B¼M; M|B,

@ J°i F?B çB i?2Q i - M; QÆB b) ;†T T?ªB p¬ i" M ?B K M; mv- i?"K +?Q +| i? T?ªB
M; QÆB T?ªB bmv M; ?o Fo i`QÊ+ F?B #m¬M; #Ä p` i`Q i?W F EBK *QÆM; [m•M ç

G M; h?B M v FB M ç`M? ; "i ç-m,

@ J°i F?B ç½ [mv i- i b) F?¬M; # Q ; BÌ ?®B ?"MX h M, K M v ç½ # KQÆB im´B-
KbM?X h iBM iQÎM; T?K i?•M +kM; b) F?¬M; T?ªM ç®BX "i Hm" M H" ?B K M; mv
i?B m +?O- +MM; pQÊi [m ? i i?ªvX

*Æ æ°M; iQÆB +QÌB,

@ h®iX æ½ M?Q p"v b m M"v M; QÆB F?¬M; M M ; ¼B i H" i?B m +?O M[- +?9M;
L; QÆB +S i`U+ iB T; ¼B i M i H" çQÊ+ `²BX a€M; bÈK M; "v K B- M; QÆB /ŠM [m•M
b m ç| ç M h?B M * M ?¼+ pB M ibK i X

@ o•M; - i?B m +?OX § F?¬M; - *Æ æ°M; KÈB ç9M; 5

G M; h?B M v +kM; F?¬M; #B i [mv i ç`M? +O ?„M M; "v ?¬K M v H" +?QM? t€+ ç
i`QM; iQÆM; H B- F?B ?„M çB i?2Q \*Æ æ°M; çSM; i` M çdM? + Q +O ççB HK+- ?
i?´v K¼B +?mv M +?ŠM; F?€+ M"Q K°i ; B' + K°M; K ç KX

*Æ æ°M; HU +?¼M G M; h?B M v p" h`-M hQ hmv M ?B M M?B M H" pb p` i`Q +O Z
æ²X J†+ /M ?„M +ÁM +?Q #B i o•M h?B M Ev ç½ M #`B K°i b® p` i`Q- M?QM; ?„M
* M i?€M? ç² +¬M T?ªB çQÊ+ #´bmM; i? K M?[M; ; bX G M; h?B M v +| i?B M T?9
KQÆB im´B ç½ çç i iÈB b€m KQÆB +?QM +'T- b„T bY #QÊ+ p"Q +€M? +Y h?´i [m
?„M `ä `M; ç½ i?`M? i?K+ ?ÆM `i M?B m- +?9i M; M; M; QÊ+ +`M [m´v F?B tQ +k
HçB tm´i i?•M iW EBK *QÆM; [m•M çQ" M- i?m°+ /ÁM; /äB "bM? æŠM; oQÆM; M?
F?¬M; +| #'i +S p´M ç ; bX *Æ æ°M; HU +?¼M ?„M +?QM? H" ç ?„M F M?B K p` i

.o M?B M h`-M hQ hmv M +?QM? H" M; QÌB /U F?mv i +?Q p` i`Q ´i J°+ i?€M? ç²X
+¬M; M?"M h`-M hQ hmv M T?®B ?ÊT `i ,M w pÈB ?„MX E?B +| bU i, M; T?9+ +O M
i, M; H M; 'T M?B m H-MX .M T?ªB ç®B K†i pÈB *?Q i¬M +QÌM; ;Bª- ?„M +kM; +| b
/M i?•M T?"M *¬M; +?9 +O M" M; b) ç2K HçB +?9i T?B M iQ€B- M?QM; +kM; M?
çQÊ+ bÎ ?[m h?¬M F?Q ´i J°+ ? X æSM; i` M T?QÆM; /B M +O Zm M; JBM? h?B M
;B M?"T +O M" M; - +?„+ +?„M i?U+ HU+ i´M; i? +O +€+ h?€M? ç² b) çQÊ+ ; B i, M

/U p"Q ooM? >^M; *?B E?^B- pB + ?'T i?m iBM? KB M +O 'i J°+ i?€M? ç² ç®B pÈ F?| F?,MX æB K [m M i`¼M; M?'i H" h`-M hQ hmv M HçB +| F?^M,M; /mM; ?ÊT H T?QÆM; /B M iB M? +^K- *Æ æ°M; i?"i bU M; ?o F?¬M; ` M; QÌB M"Q +| i? bQ b€M J°+ i?€M? ç²X

G-M M"v i`î p h`mM; L; mv M i?"M?- *Æ æ°M; T?^B ;B^B [mv i F?€ M?B m +?mv +kM; H" pb +?m" M #` +?Q h?€M? +?B M i`QM; iQÆM; H BX

a€M; bÈK M; "v i?S ? B- *Æ æ°M; /šM ç-m +€+ ?¼+ pB M +?B i v pÈB ç€K h`¼M; M"v ç½ i?•M [m2M pÈB M?|K H½Q #BM? M M HQm Hmv M K½B F?¬M; `ÌBX

J'v M; "v F iB T- *Æ æ°M; K M; i?2Q +?9M; ?¼+ pB M iB T iK+ H M çQÌM; X L,K M iÈB h`mM; L; mv M i?"M?X

@ *Æ æ°M; H½Q bQ- +?9M; i i`U+ iB T çB iÈB h?B M * M >¼+ oB M b Q\ hY h?¬M hBM? ?ÄBX

*Æ æ°M; i?Q€M; bmv M; ?o `²B M|B,

@ E?¬M; +¬MX h i`QÈ+ iB M M #`B +€+ M; QÆB M; ?d M; ÆB p" ?²B T?K+ içB iYn * M >¼+ oB MX "aM i?•M i +kM; +| K°i b® pB + +¬M tY HwX

E?B iB M p"Q h`mM; L; mv M i?"M?- \*Æ æ°M; F?¬M; F?ÄB +| +?9i +^K ;B€+ #m²M # i`QÈ+ iÈB ç•v- KbM? ?"Q ?SM; H" i? X "•v ;B i`î p - F •K M; QÌB /QÆM; +€+? #B æ°M; i ç½ i`î HçBX aQ ?mvM?- +€+ M; QÌB +kM; F?Ä2 +?S\ L?bM çm¬B i|+ i`„M; F?¬M; iU +?O çQÈ+ K" `mM `~v €M? K„iX

oB + *Æ æ°M; M #`B ?¼+ pB M içB iYm çB K ç½ H"K i'i +^+€+ ?¼+ pB M çQÈ+ K i M; ?o- +?d +¬M \*Æ æ°M; H½Q bQ iMv iB M #® i`Q +?Q ?¼ î K°i iYm çB K #'i Fb M" M; î *Æ æ°M; H½Q bQ HçB M?ûi #¼M ?¼ p"Q iYm çB K + Q [mw M?'i içB h`mM; L; n çQ+? F?B *Æ æ°M; H½Q bQ +?¼M iYm çB K M"v H" pb ç iB iFB K iB MX

h¼ Hç+ i` M +QM çQÌM; `°M; HÈM M?'i +O h`mM; L; mv M i?"M? H" +Æ M; ÆB +O i? M|B p # M; Q" B +O i'i +^M?[M; iYm çB K i?m°+ p i?QÆM; ?°B L; ®+ \*| hB M M?Q M? m- M?QM; içB h`mM; L; mv M i?"M? M"v- iYm çB K L; ®+ *| hB M +| /B M iC ç` T?QÆM; F?€+X

*?Q /M H" EBK i?"M? +O h•v h'M ç M [m®+- MÆB çti #^M /Q M? +O L; ®+ *| hB i çQÈ+ pÈB MÆB ç•vX B #^Q h`mM; L; mv M i?"M? +?QM? H" i?B M ?ç ç M?'i i?"M

E?B *Æ æ°M; M?bM i?'v ç¬B i?B m M[bQM; bBM? tBM? ç T çSM; ç|M F?€+? MÆB i?¬K,

ó*?m K" T ÆB H" *?m K" T- b î i?Q+? +O M; QÆB +kM; [m€ #B M i?€B K"Xô

*€+ i?B m M[ç|M F?€+? i?'v çQ" M M; QÌB *Æ æ°M; +kM; H•K Fb [m€B F?¬M; i?¬B M; U - M?QM; [m¬M €Q HçB F?¬M; ? ?Q H - M?bM b Q +kM; +?d H" M; QÌB #bM? i|+ i`„M; p" h`-M hQ hmv M i mv +?2 Kti M?QM; F?¬M; ;B'm M' B i?•M ?bM? ?Q" M L?B m M; QÌB M?Q p"v ç M iYm çB K L; ®+ *| hB M b) iB m T?Q ? i # Q M?B m\ * +kM; +?ŠM; +| B /€K çB K°i H9+ KQÌB M; QÌB iÈB iYm çB K L; ®+ *| hB MX :B€+^ ç„i ?ÆM; 'T ç¬B bQ pÈB L; ®+ *| hB M î aQ >Ä i?"M?X :B i ç•v *Æ æ°M; /šM i?2Q p"v- +?Q /M +?d /MM; #[+ÆK ççK #ç+ i?b +€B ;B€ T?^B i`^+kM; H" +QM b® i` M

hmv M?B M- çB m M"v F?¬M; T?^B H" +?mv M K" M?[M; i?B m M[iB T F?€+? +¬M ç¬B iB m Km°B bQM; bBM? /šM çQÌM; p"Q iYm çB K L; ®+ *| hB MX

oW çB iÈB ?"M? H M; - K°i i?B m M[tBM? ç T HB M iB M iÈB i`QÈ+ Kti *Æ æ°M; -

@ sBM ?ÄB [mw F?€+? Km®M /MM; #[,M ? v H" /WM; +?•M\

G9+ M"v ç½ H" # M ç K- *Æ æ°M; M|B,

@ h`QÊ+ iB M /MM; +ÆK +€B ç½X \*€+ M;QÆB Î MÆB M`v +| T?ÁM; /`M? +?Q M,K
h?B m M[iB T F?€+? i?Q€M; bYM; b@i,
@ hB M bBM?- +?d +| T?ÁM; iB m +?m`M /`M? +?Q ?Q`M; ç KÈB +| i? Î çQÊ+ M,K
+ Q +'T M?'i +kM; +?d Î çQÊ+ #®M M;Q`BX
*Æ æ°M; F?-M; +-M bmv M;?o- M|B i?ŠM;,
@ G'v +?Q i i€K T?ÁM; iB m +?m`M ?Q`M; ç X
@ - iB M bBM? L;`B ç M; çM +Êi i b Q\
h?B m M[iB T F?€+? ;B"i KbM? M?bM *Æ æ°M; M?Q M?bM K°i i M i•K i?—M KÈB i`
ç€K ?¼+ pB M +kM; ?€ ?®+ K²K M?bM p` H½Q bQ i?—M Fb +O KbM?X *?ŠM; M?[M
hB M ,M +ÆK- HçB +ÁM çÁB M;?d Î T?ÁM; ?Q`M; ç X L m i'i +ª M?[M; çB m M`v H`
T?9+ ç M +? i K'iX æ½ +| F?-M; Qi ?¼+ pB M ç€M? H¬ i¬ i`QM; H²M; M;U+X "¼M
H½Q bQ M|B M;¬M; H—M M`QX
*Æ æ°M; HB + i?B m M[iB T F?€+?,
@ L m M;QÆB F?-M; H`K +?O çQÊ+- K m F m +?O bU ç M ç•vX
h?B m M[iB T F?€+? +?—M +?| K°i H9+ `²B M|B,
@ hB M bBM?- T?ÁM; ?Q`M; ç +O +?9M; i +| ;B€ i€K pçM i€K M;`M i€K i`,K i€K
ç K U33333V

ejRX *?QÆM; jd8, h?€B hY æB M >çX

h?B m M[:B€T h•M M;?B ?Q†+ ?ÄB, ó"° aBM?- +?9M; i i?m T?ÁM; >Q`M; æ H`K
i`,K i€K KQÆB FBK i ç'v5ô \_ä `M; H` M`M; Km®M M|B +?Q *Æ æ°M; #B i ?„M ç
#" + M`QX h€K ;B M T?ÁM; i`M; +°M; K°i M;`v iB m T?Q;—M #ªv KQÆB pçM i - ç®
+QM b® p¬ +MM; HÈMX *?Q /M H` ?Q`M; i?'i ç [m®+ +kM; F?-M; +| t td M?Q i?
;B M T?ÁM; M`v +O iYm çB K L;®+ \*| hB M +| i®i M?'i çB +?,M; M[ - #•v ;B`i`M;
;B M i`®M; K`i?¬BX
*| i? i`9 HçB i`QM; T?ÁM; >Q`M; æ +O iYm çB K L;®+ *| hB M F?-M; +?d çÆM
+ÁM iQÊM; i`QM; +?Q i?•M T?"M +O +?O M?•M- K` K¶B K°i M;Q`B iWM; Î T?ÁM; >
i`Î i?"M? F?€+? [mw +O i?QÆM; ?°B L;®+ *| hB M- #'i Hm"M ?¼ +| v m +—m ;b ç r
M m v m +—m +O p` F?€+? [mw M`v +| ;B€ i` [m€ + Q i?b b) i?m i? K T?QX
*Æ æ°M; F?) M?Qm K`v- ç M; ç`M? KÎ KB M; i?b ç°i M?B M K°i i? M?•K FBM? ?d p
b Q`ô
L; v b m ç| - K°i i?•MªM? + Q HÈM pÈB i®+ ç° M?Q iB +?ÈT H Q ç M- /¼ ? B M`
*€+ M`M; +ªK i?'v i`QÊ+ K„i +?d ?ÆB t Q ç°M; ç½ i?'v `i M?B m M;Q`B `²BX
L;Q`B ç M ç m K†+ i`Q`M; #`Q K`m p`M; - ç—m i| + +?dM? i +„i id ;¼M;`M;X >„M p
#®M ;½ ?—m +”M çm´B i?2Q- ç2K ? B M`M; iB T i•M i€+? ` K°i # MX
h?'v M;Q`B M`v- *Æ æ°M; p®M #bM? ioM? +kM; F?-M; F?ÄB t9+ ç°M; , óG` ?mvM?
L;Q`B €Q p`M; +kM; pmB KWM; +?Q`M; p B #€ +´ pÈB *Æ æ°M;X æ°M; i€+ +O ?„M
pB M F?-M; F?ÄB +Q i?„i K°i ?²BX Í i`QM; K„i #¼M ?¼- H½Q bQ \*Æ æ°M; H` M;Q`
+?È M M ç M ;—MX h`W bU FQM? M - # M i`QM; HÁM; K¶B M;Q`B #¼M ?¼ ç m +| M
o`v K`M;Q`B €Q p`M; M`v HçB i`U+ iB T #€ p B pÈB H½Q bQ *Æ æ°M;- +?mv M M`
?½B +?S\
h`QM; K„i M;Q`B €Q p`M; +kM; ç—v pmB p - t9+ ç°M;X L?bM *Æ æ°M; ç—m H®K ç
F?-M; i?®i i?"M? H`BX óæ ç - i`QM; F?QªM; i?`B ;B M M`v ç Î +?¶ M`Q- H`K b C
+m°+ ç½ tªv ` +?mv M ;bX æ +| #B i +?,M;- i'i +ª K¼B M;Q`B ç m `i HQ H„M; +?

FQ+? ç°M;- i? M?•K?„M T?€i` +kM; `i HÈM- M?`i i?ÌB ?'T /šM bU +?9 w +O K¼
 ;½ [mªM Hw i` M; T?K+ M K M?•M K M; K'v ;½ M?•M pB M H`K pB + p°B p`M; çB H
 óh?€B iY çB M ?ç- tªv` +?mv M ;b p`v\ô :½ [mªM Hw +mM; FQM? ?QÈM; ç M M;Q
 E?¬M; b B- M;QÌB K†+ i`QÌM; #`Q K`m p`M; b€M; +?|B F?¬M; B F?€+ +?QM? H`
 +QM i?W iU M?`i Kç+? +O `bM? æŠM; oQÆM; i?m°+ ?Q`M; i?`i .ç h?QÆM;X
 *Æ .ç h?QÆM; +,M #ªM F?¬M; i? K ç w ç M ;½ [mªM Hw ç M; FBM? M;?B FB - +
 æ°M; H®K ç®K #ç+ +MM; €M? K„i ççK Kç+ FB F?B M i`€B iBK ?„M F?¬M; F?ÄB +Q
 +MM; M;QÌB ç ç M`v HÈM H M M?QM; \*Æ æ°M; H`i?•M M?•M /mv M?`i +MM; i? ?
 F?¬M; ç²M; w M?QM; ?„M p`¬M; M°B ç½ bÈK t€+ ç`M? ?„M H`M;QÌB i?W F `²BX
 óE?¬M; +| ;b- i`i +ª +kM; [m `²BXô *Æ æ°M; M?`M M?ç i ?²B ç€TX L¶B i?®M; F?
 M?B m M;QÌB #B i- /M b Q ?¼ +kM; F?¬M; +?B b çQÊ+ ;€M? M†M; M`vX Í +?¶ M
 +kM; F?B M ?„M #`i M;ÌX
 *€+ ?¼+ pB M +O ?¼+ çQÌM; L?`i L;mv i H9+ M`v KÎ iQ ? B K„i K` M?bMX *?mv
 L;QÌB M`v H`i?€B iY b Q\ h?€B iY +O h`mM; h?´ ç [m®+ \ >„M pW KÈB tQM; ?m
 æ°M;X *?ŠM; H) i`ÌB ç5 `¼M ?¼ i?`i F?¬M; iBM M`B M[- H½Q bQ +O KbM? /o M
 HçB +ÁM H`M;QÌB +O ?Q`M; i?`i ç [m®+ h`mM; h?´ ç M?`i ççB HK+X
 *Æ .ç h?QÆM; ?Qi b•m K°i ?ÆB M|B, óæ ç - +?¶ M`v F?¬M; T?ªB MÆB i®i ç i`Á +
 +?¶ F?€+Xô oW M|B pW Km®M FûQ *Æ æ°M; çB M?QM; ?„M H¬B FûQ i? M`Q i?b
 *Æ æ°M; H„+ ç-m- M|B, óh +ÁM +| M?[M; ?¼+ pB M M`v TªB M #`BX h? M?QM;
 i i?m K'v ;B M T?ÁM;Xô
 oW M;?? HÌB M`v €M? K„i *Æ .ç h?QÆM; +?Êi HçM?- K°i +¶ mv M;?B K p¬ ?bM? K
 M?`i i?ÌB iW i` M M;QÌB ?„M #°+ T?€i` M?bM b M; ;½ [mªM Hw- i`-K ;B¼M; , ó*| -
 ç½ M|B i`QÊ+ ç ç +O i +| i?•M T?“M i? M`Q `²B b QX J'v M;QÌB iYm çB K L;®+
 TªB H`+| [mv i„+ #`i Hm`M H` B +kM; ç m iB T ç|M b Q\ô
 *Æ .ç h?QÆM; +kM; F?¬M; M†M; HÌB M?QM; p` [mªM Hw FB ç-m ç½ KQÈi K² ?¬
 M v +?QM? H` M?•M p`i F?¬M; i? +?çK p`Q +O h`mM; i?´ ç [m®+ ?MM; KçM? M?`
 i?€B iY- +?Q F ?Q`M; ç # ?ç+O ç [m®+ ç M; H•K i`¼M; # M?- +ÁM F?¬M; `ä
 H•mX >m®M; +?B M;Q`B +€B i?•M T?“M i?€B iY M`v- b m HQM; *Æ .ç h?QÆM; +Á
 +| i? HU+ F?´M; H²X h?•M H`i`QÌM; i¬M +O ;B i°+ - F?¬M; M;?B M;Ì ?„M +?QM
 OM; ?°X J°i F?B *Æ .ç h?QÆM; F M;?B T M?B K pK i?®M; M?`i ç i`MQÊ+ i?b iQ`
 [m®+ h`mM; i?´ b) i`Í M M +U+ F€ çQ`M F i- # M +?†iX æWM; +| M|B +?d K°i [mª
 L;®+ *| hB M M?Q KbM? K`M; v +ª i?QÆM; ?°B i`QÌM; *?m hB m hB m Î +?¶ M`v +
 *Æ .ç h?QÆM;X .M b Q- i`QM; KQÌB ç [m®+ HÈM i` M ççB HK+- ç [m®+ h`mM; i?
 óh?“i tBM H¶B i?€B iY çB M ?çX L;`B ç +?Q i ?ÄB `ä K°i +?9i p iB M? ?m®M; MÆ
 ;½ [mªM Hw pW M;?B K M;?` M?bM p K'v M`M; iB T i•M ?ÄB, ó*| +?mv M; b p`v\
 M?•M ç M i`¼ Î iYm çB K +?9M; i - M?`i H` /çM; F?€+? M?•M i¬M [mw M?Q i? Xô
 > B i?B m M[iB T i•M pW M;?? *Æ æ°M; H` ç ç +O i?€B iY *Æ .ç h?QÆM; ç½ ?A
 +?“K `½ B M|B, óZmªM Hw- F?¬M; TªB +?9M; i M; ,M F?¬M; +?Q p` iB M bBM? M`
 K`i?“i bU H` p b v m +¬m +O p` iB M bBM? M`v +?9M; i F?¬M; +€+? M`Q i?Ä K½
 ç†i K°i H9+ M?[M; i€K ;B M T?ÁM; >Q`M; æ Xô
 ó 5ô :½ [mªM Hw pW M;?? M`M; M|B i? - M?`i i?ÌB +kM; FBM? M;ç+ ?¬ H MX
 *Æ .ç h?QÆM; M;?B ?Q†+ M?bM p T?Q *Æ æ°M; , óæ ç - ç Km®M ç†i i€K ;B M
 M`v ?B M ;BÌ +kM; +?d +| #®M ;B M i?¬B- +?Q /M H`i ?¼ +kM; +?Q +?„+ #Ä [m
 M[;B€ i?m T?ÁM; M;?? M|B K°i M;`v Qi M?`i +kM; ?ÆM KQÌB pçM FBK i- ç| H`K
 +ÁM Km®M K°i H9+ i?m +ª i€K ;B M\ SªB +?,M; ç T?€i i`B\ J` /M i? i?“i +kM; F
 T?Q M?Q p`vXô

*Æ æ°M; H„+ ç-m M|B, ó>| ` MÆB M"v +kM; F?¬M; +| çOX o"v i?b +?Q i i?m +a
FB i¢K i?lB #Ä [m p"vXô oW M|B ?„M pW iB M i v MûK ` K°i i'K #¬B iY ?bM? i`
[mªM HwX í MÆB M"v ?bM? i?S+ FBK i +?QM? H¬ K°i i'K #¬B iY i` M K†i +| ç² €M
ZmªM Hw i?2Q #ªM M,M; ç|M H'v i'K #¬B iY- i`QM; M?€v K„i b„+ K†i ?„M ç¢B #B M
/B M pÈB *Æ .¢ h?QÆM; +¬M; i? K bÊ ?½BX óG½QXXH½Q #ªM5ô

*Æ æ°M; T?'i i v K°i +€B M|B, óL? M? M #¬B çBXô

ó.¢Xô :½ [mªM Hw +ÁM /€K M|B i? K +€B ;b M[\ *mM; FQM? +¬K i'K #¬B iY ?bM?
`lB çB- iU KbM? çB M #¬BX G-M M"v ç M HQÊi *Æ .¢ h?QÆM; ?€ K²K +SM; HQÐB
*€+ ?¼+ pB M +O L?"i L;mv i?¼+ çQlM; H¢B [m v K†i M?bM M? m- `®i +m°+ H½Q
K"i ç·v\ h¢B b Q K¶B K°i i?•M T?"M ç m M;?2 `ÊM M;QlB M?Q p"vX

óæ ç - ?| ` M;QÆB H¬ H½Q #ªM +O i?QÆM; L;®+ *| hB M b Q\ æ·v F?¬M; T?ªB
M;?B M;l ?ÄBX *Æ æ°M; H„+ ç-m M|B, ó.o M?B M H¬ F?¬M; T?ªB `²BX *?ŠM; [m
#¼M ?¼X æ9M; `²B- F?¬M; T?ªB ?mvM? Km®M +MM; i i bK K°i +?¶ ?"M ?mv M b
hQ hmv M- M;QÆB î H¢B +?`m i`€+? M?B K M #¬B K¼B M;QlB- K¶B iB m i´ b„T t
F?¬M; i? ;B€M çQ¢M- K°i KbM? M;QÆB K°i T?ÁM;- +ÁM H¢B K°i T?ÁM; /¬M? +?Q
?„M Km®M i?m i€K ;B M T?ÁM;X

óo•M;Xô h¬-M hQ hmv M +mM; FQM? ;"i ç-mX

*Æ .¢ h?QÆM; p¬ *Æ æ°M; tQ v M;QlB ?QÊM; H-m ? B +O iYm çB K L;®+ *| hB M
çm´B iÈB #QÊ+ H M i`QÊ+- i?'T ;B¼M; M|B, óh?€B iY çB M ?¢- i?lB ;B M ?°B M;?
+| M M ? v F?¬M; ô

a m F?B ?Q¬M; ç +O ç [m®+ h`mM; h?´ # M? M†M;- +¬M; pB + ?B M i¢B ?¬M; M
+MM; p` i´ T?K FB +MM; M? m +?O i`bX

*Æ .¢ h?QÆM; ?W H¢M? M|B, óæ +?Q #¼M ?¼+ ?l K°i +?9i çBX L;QÆB #·v ;Bì [m
?²B #€Q +?Q "bM? æŠM; oQÆM; çB M ?¢ `^M; ç ç +O i ç½ i`î p Xô

ó.¢Xô h M iMv iMM; i`QM; HÁM; i?¬K ;B"i KbM?- p` i?€B iY çB M ?¢ M"v #bM? i?
+?Q iWM; i` M½B F?B tY Hw #'i +S K°i +¬M; pK M¬Q- H¢B +¬M; +?,K HQ pB +MQ
+?Q [m®+ bUX æ·v H¬ H-M ç-m iB M pb pB + `B M; K¬ i`b ?Q½M +¬M; pK- #îB p"v
M;QlB i` im´B i| + #¢+ M"v i`¼M; v m ç M KS+ M¬QX *?ŠM; [m +?Q iWM; M;?2 M
ç K¬\ *?ŠM; H) H¬ #¬ +QM i?•M i?Q+?l

*Æ .¢ h?QÆM; K M; i?2Q *Æ æ°M; çB iÈB K°i ;B M T?ÁM; t ?Q - T?•M T?l iMv iM
pK ç m F?¬M; çQÊ+ p¬Q F?B +?Q +| H M?X

óæ ç - ?B M i¢B ç +| i? M|B +?Q i #B i ç½ tªv ` +?mv M ;b çQÊ+ F?¬M; \ô *Æ
i`QÆM; ?ÄBX

*Æ æ°M; iªM M?B M M|B, ó>mvM? i?•M H¬ i?€B iY +O ç [m®+- +?ŠM; H) +ÁM F
tªv ` +?mv M ;b b Q\ô

Æ .¢ h?QÆM; M|B, ó?mv M M"v i #B iM?QM; K¬ i F?¬M; `ä ç tªv ` +?mv M ;b
.B K i?B i`B M >²M; GB M h?B M >Ä X J¬ b Q H•m M?Q p"v ç KÊB tm'i ?B M- +ÁM
ó"îB pb GB i .B K ç½ +? iXô æÆM ;BªM +?d b€m iW ?¬m M?Q H¬ `Qi H M iW F) ` ,M
t9+ i`QM; M;QlB ?„M i`î M M FQ+? ç°M; X J¬ M;?2 çQÊ+ HlB M"v +O ?„M- *Æ .¢ h

ó*€B ;b\ L[?Q¬M; GB i .B K ç½ +? i\ æB m M"v b Q +| i? \ L; v +ª ?„+ €K h?B M *
i?B i`B M o¢M G¬B EB T L;K+ :BÈB +kM; F?¬M; i? i¢Q i?¬M? i?QÆM; i´M ;b pÈB

*Æ æ°M; i`QM; K„i iQ€i ` p i?®M; F?´ M²M; ç"K, óL¬M; pb +Sm i K¬ +? i- M¬M;
?B M îM?•M ;B MX >mvM? +?Q `^M; M¬M; i?B i`B M ` HU+ HQÊM; +QlM; ç¢B î i?
K¬ F?¬M; T?ªB i`ª ;B€ b Q\ "îB pb h?¬M :BÈB F?¬M; #m¬M; i? +?Q +?9M; i - b

i`Î HçB i? ;BÈB æ` h•K i?b ;†T çQÊ+ *?'T S?€T i?-M ;BÈB ç M i`mv b€iX J†+ /M
i iB m /B i M?QM; GB i .B K +kM; poM? pB M ` çB- `ìB t i Xô

EBM? M;ç+ M?bM *Æ æ°M; - +ªK i?K çQÊ+ M¶B i?®M; F?´ K½M? HB i FB - *Æ .ç h
>„M +,M #ªM F?-M; #B i M M F?mv M #ªQ ç ç KbM? M?Q i? M`QM[X GB i .B K
+O ?„M M?Q +•v ?ûQ 9 - F?-M; +ÁM K°i +?9i bBM? +ÆX L¶B #B i?QÆM; M`v M; +

*Æ æ°M; ç°i M?B M p¶ #`M, óhYm M?`- K M; `QÊm ` ç•v- i Km®M `QÊm KçM?5ô

J°i H€i b m `QÊm KçM? ç½ çQÊ+ ç2K H MX *Æ æ°M; HçB /MM; T?QÆM; i?S+ [m2
/`m çB M°B i•K #B i?®M; ç M M; ? i i?Î +O KbM?X

*Æ .ç h?QÆM; +kM; F?-M; M; ,M +ªM ?„M- K°i H9+ H•m b m KÈB i?Î /`B H M iB M;
M? i`B b Q\ aQ ?mvM? S?'i h?Kv M?Q i? - ;Bì M; QÆB +kM; i? X h`ìB + Q ç® F}-

óaQ ?mvM? #` H`K b Q\ô L; ?2 *Æ .ç h?QÆM; M|B p S?'i h?Kv- *Æ æ°M; ç +? B `
*Æ .ç h?QÆM; X

*Æ .ç h?QÆM; +Q`ìB F?´ K°i iB M; , óoçM G¬B EB T L; K+ :BÈB- ç H` M; Q`ìB i`QM;
" M +?9M; i i? K ;B +m°+ +?B M h?€M? h` HB m +ÁM çQÊ+ K'v M; Q`ìB b®M; b|i i

*Æ æ°M; i`€B iBK +kM; +Q i?„i HçB, ó>mvM? M|B H` aQ i, .ç h•K +kM; ô

*Æ .ç h?QÆM; ; "i ç-m- M|B, óh?`ìB çB K bQ ?mvM? S?'i h?Kv ibK çQÊ+ M`M; - i
i?`M? i? MX hmv çQÊ+ hY ",M; h?B M J :B Q +?2 +?Î Î T?Q /QÈB M?QM; mv HU
:BÈB [mª i?U+ [m€ FBM? F?OM; - bQ i, .ç h•K +kM; F?-M; K v K„M i?Q€i F?ÄBXô

h`QM; M?€v K„i €M? K„i \*Æ æ°M; ?ÆB +Q `9i- M|B, óo"v i?b bQ ?mvM? S?'i h?Kv-

Æ .ç h?QÆM; +Q`ìB F?´ M|B, ó?d bÊ ç ?B M içB +| M?bM i?'v ?mvM? 'v +kM;
S?'i h?Kv pW ¬K i?B i? +O bQ i, .ç h•K p h?B M * M ?¼+ pB M ç½ iU; B K KbM?
F?-M; ? ` M; Q`B H-M M`Q M[ X L?QM; i? M? •K i?ªK i?B i +O ?mvM? 'v i`QM;
M`Q M; ÆB M; ?dX \*?`ì ç M F?B M; Q`ìB +O ?¼+ pB M t¬M; p`Q T?ÁM; i?b T?€i ?B M
H K€m ?¬M K X >¬M K ?ÆM #ªv M;ªv- ç M F?B iW i`QM; #B i?QÆM; idM? HçB-
.ç h•K- b m ç| +ª M; Q`ìB +kM; i`Î M M i? v ç`B- i`-K K†+- Qi M|B- K¶B M; `v ç m b v
'v F?-M; i? K ç w ç M bU pK +O ?¼+ pB M M[- +kM; F?-M; +| B /€K ç M; -M ?m
H`ìB F?mv M ` ,M +O B +kM; K†+- /M H` bQ i´ +O +?9M; i iU KbM? ç M ?¼+ pB M
HU+ i?Î /`BX hU ?2- bQ ?mvM? S?'i h?Kv ç½ T?QM; # ?Q`M iQ`M i`€B iBK +O K

L; ?2 *Æ .ç h?QÆM; KB m iª- F?-M; M; Q`ìB M`Q +| i? bQ b€M? çQÊ+ pÈB *Æ æ°M;
i`QM; HÀM; S?'i h?KvX >„M F?-M; M; ?o`^M; - ? B bQ ?mvM? ç HçB H` +ªM? ç²M;

ó>ÆM MY M, K M`v- ibM? ?bM? +€+ ç [m®+ i` M ççB HK+ i? M`Q\ô *Æ æ°M; m®M
?ÄBX

*Æ .ç h?QÆM; M|B, óh`"M ç€M? +m®B +MM; i` M çªQ h?€M? h` ç½ i`mv M F?„T; B
i` M ççB HK+X >B M içB +€+ ç [m®+ ç m Î F?`M i`QÆM; iB M ?`M? +?m`M #` +?B
+ª #BM? HQM?- i`B M; mv M- M; v +ª J aQ im Hmv M Î F?„T ççB HK+ +kM; #` i`B
H€M? ç`ìB M?B m M, K +kM; /-M /-M H° /B MX L, K ç [m®+ F?`M +`T ?B T i?QÆM; H
F?€M; F ç`+? +?mM; X >B M içB ç½ +| i`, K pçM ççB [m•M i`U+ iB T i`9 ç|M; i` M
bUX a m ç| HçB T?€B [m•M ç°B #® T?ÁM; i-M; i-M; HÈT HÈT [m M? ` M?; BÈB p2
#° HU+ HQÊM; +O ççB HK+- iMv i?`ìB ç m +| i? SM; #B M pÈB K¼B ibM? ?m®M;
+O +?9M; i - iW HU+ HQÊM; [m•M ç°B M?bM HçB- imv i ç®B F?-M; i?m ççB HK
+?QM? H` +? M? H +? i?U+ HU+ +O ;BÈB J bQX .U i?2Q M?[M; M; Q`ìB +ÁM b®
h?`M? h`p KB m iª- h?B M * M h?€M? æ²+O ççB HK+ >„+ •K L; k >`M? +?ŠM; M?
F?Q- +ÁM +| HU+ HQÊM; +O iS ççB h?€M? h?9X L; Q`B ` +ÁM +| i? i?®M; M?'i
F„ €Q M; ?o X hbM? ?m®M; F?-M; Hç+ [m M +?9i M`QX æ ç - h?B M * M h?€M?
çDX >B M içB h?B M *Æ KÈB M #`B K°i b® h?€M? æ²- i'i +ª #¼M ?¼ ç m H` iBM?

óa Q\ h?B M *Æ çQ+? i?•M M #`B h?B M * M h?€M? æ²\ô *Æ æ°M; ç°M; /mM; M|B

*Æ .ç h?QÆM; ;"i ç-m M|B, óJ'v M;QÌB M"v ç +kM; #B i K"5ô

ejkX *?QÆM; jde, PÈ+ > M Zm M *?B MX

@ a Q\ h?B M *Æ ç½ M #~B i@i +?Q h?€M? ç²`²B Q\ G~ M?[M; B\

*Æ æ°M; FBM? M;ç+ ?ÄB- +QM M;QÆB +O ?„M +Q`9i HçBX h?B M \* M i?€M? ç ?„MX L m M?Q F?¬M; T?ªB pb M?|K Zm M; JBM? h?B M \* M i?€M? ç² ? M ?ç M?Q FB T i` M h?€M? h` æªQ`²BX

*Æ .ç h?QÆM; M|B,

@ æ m H` M;QÌB [m2M +O ç - ?Q†+ +| i? M|B ç m H` M;QÌB KbM?X Zm M; KBM? : h?Q- Zm M; KBM? 'i J°+ i?€M? ç² +ÁM i`®M; - Zm M; KBM? •K .QÆM; aQM; >Ä Zm M; KBM? .QÆM; G¬B i?€M? ç² S? 'i h?Kv- Zm M; KBM? J"m h?´ i?€M? ç² +ÁM h?´ i?€M? ç² JB m JB m- Zm M; KBM? * M? EBK i?€M? ç² æ¶ >BM? L?B- Zm M; K EBK- Zm M; KBM? L?•K h?Ov i?€M? ç² æ¶ JBM?- Zm M; KBM? Zmw h?Ov i?€M?

L;?2 *Æ .ç h?QÆM; M|B- i` M K†i *Æ æ°M; ?B M H M p iQÆB +QÌB ?B K +|,

@ Zmª M?B M ç m H` M;QÌB KbM?5

*Æ .ç h?QÆM; #'i ç„+ /o M|B,

@ L m M?Q F?¬M; T?ªB /Q i?•M T? "M i?€B iY- i M? 'i ç`M? b) F?¬M; M?QÌM; +?Q J"m h?´ i?€M? ç²X æ€M; iB +- p` i`Q M"v F?B M i F?¬M; i? H`KX æ +?È +| i`€+

*Æ æ°M; M?bM *Æ .ç h?QÆM; X >„M T?€i ?B M` p` + + +MM; +? F?€+ K M"v bç M; ?B K p` i? "M? i?K+ ?ÆM` i M?B m- `ä`"M; F?¬M; +ÁM p i? M? MB M M; •v M; ¬ ç| H` bU i`-K´ M p` i?•K i?9vX

@ J"m h?´ i?€M? ç² +MM; 'i J°+ i?€M? ç² ç ç m +|`²B iQM? iQ€MX >B M içB i' i +ª * M ?¼+ pB M b Q\

*Æ æ°M; KÎKB M; ?ÄBX .M b Q M?[M; ç²M; ç°B M"v +O ?„M ç m +| +€+ i?•M T? " JB m JB m M„K i`QM; i v i? HU+ J JBM?X >mvM? Km°B æ¶ JBM?- æ¶ >BM? L?B æB m iYm bQ +¬M; ?°B M M +?Q +?„+ b) Î +MM; M? mX

*Æ .ç h?QÆM; ;"i ç-m,

@ "¼M ?¼ ç m Î h?B M * M ?¼+ pB MX "ÎB pb #¼M ?¼ ç m #B i- M m M?Q ç i`Î Hç ?¼+ pB M ibK #¼M ?¼X "¼M ?¼ ç M; +?Ì ç - +?Ì h?B M \* M h?€M? pQÆM; ç i`Î p

*Æ æ°M; i`-K ;B¼M; M|B,

@ >¬K M v ç b) çB h?B M * M ?¼+ pB M çB ;†T #¼M ?¼X æçB + - ç +| +?mv M +- H` M|B +-M bU i`È ;B9T +O h`mM; i?´ ç [m®+X

*Æ .ç h?QÆM; M|B,

@ æ M|B çB- +?d +-M H` i +| i? H`K çQÊ+ i b) ;B9T ç X

*Æ æ°M; M|B,

@ æ ?B p¼M; ?mvM? M; "v K®i +| i? +MM; ¬M; M°B çB h?B M * M ?¼+ pB M [m M

@ Zm M +?B M\ æ Km®M ç®B T?| pÈB h?B M * M ?¼+ pB M\

L;?2 *Æ æ°M; M|B- *Æ .ç h?QÆM; F?¬M; F?ÄB i? 'i FBM?X h`QM; K„i ?„M- M; QÌB ç°M; - M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB H` M; QÌB ? v ; •v +?mv MX L; "v ç| b„T ç M`²B- H) b Q ?„M HçB çB ç®B T?| h?B M * M ?¼+ pB M\

*Æ æ°M; M|B,

@ E?¬M; T?ªB H" ç®B T?| pÈB h?B M * M ?¼+ pB M- K" H" +MM; M? m i` Q ç´B ? ç M; /¢v /¶ M?[M; ?¼+ pB M FB b Q\ æ| H" M?[M; ?¼+ pB M +O aQ >Ä ?¼+ pB M"v- ç ç M; H"K G½Q bQ +O aQ >Ä ?¼+ pB MX G-M /šM ç°B M"v- i?S M?'i H" Km K†i F?€+ +?QM? H" Km®M ç +?Q M?[M; ?¼+ pB M ç| i, i?Q pÈB h?B M * M ?¼+ p L; ?2 *Æ æ°M; M|B- *Æ .¢ h?QÆM; F?¬M; F?ÄB M?Qm K"v,

@ *?d #^M; p"Q M?[M; ?¼+ pB M M"v b Q\ h`W +¬ #û +?2 K†i FB ` - im pB M?[M; h K [m MX L m M?Q ç Km®M K M; M?[M; ?¼+ pB M M"v çB i, i?Q pÈB M?[M; ?¼+ p * M ?¼+ pB M iU ?² F?¬M; +| w M; ?o ;b HÈM ç•mX æ ç - +ÁM `i M?B m +?mv M K°i bQ T?K +?Q ?¼+ pB M #bM? i?QÌM; M?Q p"vX æ•v [mª i?U+ H" ç¢B ç¢B i`B iB *Æ æ°M; +QÌB M?¢i K°i iB M; ,

@ æ¢B + 5 L m M?Q ç M|B- ç Km®M i, i?Q F?¬M; T?ªB H" M?[M; ?¼+ pB M #bM? ?¼+ çQÌM; i?b b Q\ L|B +?Q ?mvM? #B i- M?[M; ?¼+ pB M aQ >Ä ?¼+ pB M M"v +O L?"i L; mv i ?¼+ çQÌM; X J" L?"i L; mv i ?¼+ çQÌM; +?QM? H" /Q ç [mªM HwX

@ L?"i L; mv i ?¼+ çQÌM; \

*Æ .¢ h?QÆM; bYM; b®i- +| +?9i #m²M +QÌB M|B,

@ æ ç M; Km®M F?B m F?Q+? •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; \ æ9M; `²B- ç +ÁM +?Q [m b Q\

*Æ æ°M; M|B,

@ L?[M; +?mv M ç| +kM; ç½ F?¬M; +ÁM i`¼M; v m M[ - +| H) î i`QM; HÁM; ç pšM ?mvM? +?Q H" ç b) #îB pb +?9i +?mv M ç| K" F?¬M; ç w ç M ç¢B +K+ +?Q b Q\ M"v iÈB i, i?Q iU M?B M H" +| KK+ çQ+?X í i`QM; K„i ?¼- •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; Í ? M?QM; i`QM; K„i ç i?b F?¬M; T?ªB M?Q p"vX G-M M"v ç +?QM? H" Km®M K M; F?B m +?B M # KQÆB ç iY t T?¢M; ç-m i`QM; •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; X

*Æ .¢ h?QÆM; i`ÈM iQ K„i M?bM *Æ æ°M; ,

@ æB m M"v b Q +| i? \ J†+ /M i?U+ HU+ +O ç +QÌM; ç¢B- M?QM; K" i`W T?B ç i` M [mv K¬ HÈMX L m F?¬M; +?Q /M Hm" M #`M i` Q ç´B #bM? i?QÌM; i?b F?¬M; i +kM; iWM; H" i?"M? pB M +O •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; - iU M?B M #B i i?U+ HU+ +O M?Q i? M"QX J°i ç'm # KQÆB i?b +?Q /M H" ç +MM; S?'i h?Kv bQ ?mvM? +?d b

*Æ æ°M; HB + ?„M K°i +€B,

@ B M|B +?Q ?mvM? #B i ç Km®M i? K ;B i, i?Q\ æ H" bQ T?KX h, i?Q i` Q ç´B ô>ª\ô *Æ .¢ h?QÆM; M?bM *Æ æ°M; - ;B®M; M?Q H" ç M; M?bM [m€B p"i p"v,

@ æ F?¬M; i? K ;B \ æ Km®M +?Q M?[M; iB m iY FB +MM; +?QM? /B M ç®B +?B æ

*Æ æ°M; iU M?B M #B i ?„M Km®M M|B ;b,

@ æ `i #bM? i?QÌM; - M m F?¬M; - ?mvM? M; ?o t2K ç Km®M KÌB ?mvM? +MM; ¬M æ Km®M i? v ç´B +K+ /B M +O J aQ i?B M ?¢ ?¬K M vX

L; [F?Q +O ?„M pšM #bM? i?ªM M?Q +k- M?QM; K¶B K°i +•m M|B +O ?„M H¢B F h?QÆM; M?' + H M b|M; ;B|M; "T i`ìBX SªB #B i`^M; - ?B M i¢B *Æ .¢ h?QÆM; - pB M +O •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; i`QÈ+ FB M[ X J" +?QM? H" M; QÌB i?W F +O h`n +O ?„M i?"K +?Q +| [mv i ç`M? ?QÈM; çB iQÆM; H B +O h`mM; i?´ ç [m®+X æ® H" OM; ?° F?¬M; +?9i /Q /U #îB bU HB M ? K€m KO F?¬M; +| #'i F€ Q+? HÈB M"Q ç ç +O ?„M +?QM? H" h?€M? pQÆM; +O h?B M * M i?€M? ç²X í /•M ;B M- +| H) #B i?„M- M?QM; ç®B pÈB + Q i-M; +€+ [m®+ ;B - M?'i H" + Q i-M; +O h`mM; i?´ *Æ æ°M; +| K°i mv p¼M; +U+ + Q- KÆ ?² +ÁM çQÈ+ pBM? / M? M; M; pÈB G¬B æ

E?¬M; +¬M T?ªB M|B i? K ;b- w iS K" *Æ æ°M; #B m ç¢i H9+ M"v ç½ [m€ KS+ iQÎM;
 ;Bª i`QM; KQÌB i?S ?¢M; ç¬m +O •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; - \*Æ .¢ h?QÆM; ?B m `i`à
 ?¼+ çQÌM; - *Æ æ°M; Km®M H'v M?[M; ?¼+ pB M h K [m M K" ç®B K†i pÈB # KQ
 +O •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; - ç•v +,M #ªM H" çB m F?¬M; i? M"Q iQÎM; iQÊM; çQÊ+
 *Æ .¢ h?QÆM; H9+ M"v i?"K +?Q +ÁM F?¬M; #B i KbM? M M M|B +€B ;b- K" H†M;
 i? +?Q KbM? K°i ;BªB i?Q+? ?ÊT HwX
 @ h B M; ?2 H" ;Bª- K„i i?'v KÈB H" i?"i- ç +kM; +?Q +¬M ?mvM? ?B M i¢B T?ªB i
 ¬M; M°B iÈB [m M +?B M çBX æ b) F?¬M; ç +?Q K¼B M; QÌB i?'i p¼M; ç•mX æ
 i¬M; +O J aQ +¬M; ?°B ç MX æ•v +kM; H" K°i i`QM; M?[M; KK+ çQ+? i`¼M; v m
 L; mv M i?"M?X
 *Æ .¢ h?QÆM; ?Q i b•m K°i ?ÆB- KB M +QÐM; #bM? T?K+ KbM? FQ+? ç°M; i•K i b
 @ æ ç - i i?"i H" +¬M; M; "v +¬M; M?bM F?¬M; i?'m ç X *QB M?Q H" F€ iQ+? -i +
 ç•v H" bU i?"iX *?mv M M"v +kM; [m€ H" #B M i?€B `²BX h +,M #ªM F?¬M; M; ?o i
 +¬M; M"QX L?[M; iB m iY FB ô
 *Æ æ°M; + m K"v M|B,
 @ E?¬M; M M ;¼B +?9M; H" iB m iY- ç bQ pÈB #¼M ?„M +?d ?ÆM ? B # im´B K"
 K HU+ poM? pB M F?¬M; T?ªB H" i'i +ªX h`QM; K„i ç - F?¬M; +| F€ iQ+? K" +?d +
 *Æ .¢ h?QÆM; M|B,
 @ æQÊ+ `²B5 J†+ /M i imv i b) F?¬M; iB M iQÎM; ç +| i? i?"M? +¬M; - M?QM; +?d
 b) i?Ä K½M p" iB M iQÎM; ¬M; M°B +kM; b) F?¬M; +U imv iX B #ªQ +?9M; i H" M; C
 p`Q H9+ M"Q\
 *Æ æ°M; M|B,
 @ "m´B b€M; 5
 *Æ .¢ h?QÆM; ;"i M? ç¬m M|B,
 @ h®i5 *?mv M M"v +S ç`M? M?Q p"vX æ9M; `²B- KÈB pW `²B i¢B b Q +?O [mªM H
 i?QÆM; ?°B L; ®+ *| hB M H" [m M ? M?Q i? M"Q\ æ ç - ç T?ªB +¬M i?"M K°i +?
 hB M Hm¬M +?2 ;B'm K°i i?U+ HU+ +U+ F€ +QÌM; ç¢B- H" ç®B iQÊM; K" +€+ ç¢B ç
 +| K°i [m®+ ;B M"Q +| i? çQÊ+ ?¼OM; ?°imv i ç®BX L°B i bM? i?QÆM; ?°B M"v
 F?B T bÊX >ÆM M[?¼+ ÁM +| +QÌM; ;Bª +'T #"+ *?Q i¬MX
 *Æ æ°M; M|B,
 @ >mvM? M|B H" +€B i M K" T K¢T *?m hB m hB m FB b QX J B ?mv +?QÆM; ç|
 >„M iWM; M|B- +¬K p"i M"v +| i? +?B iB m KB M T?Q Î #'i F€ bªM M; ?B T M"Q +O
 *?ŠM; H) ?mvM? +?Q `M; - ç i?"i bU +| M?B m iB M ç iB m t`B M?Q p"v b Q\
 *Æ .¢ h?QÆM; bYM; b®i K°i +?9i,
 @ o¬ bU ?B M •M +¬M- T?B ;B M iS+ ç¢Q Uo¬ bU K" •M +¬M F?¬M; TªB ;B M tªQ
 H) i?QÆM; ?°B L; ®+ *| hB M ç M; Km®M +¬m +¢M? ç b Q\
 *Æ æ°M; M|B,
 @ *S t2K H" M?Q p"v çBX *?mv M M"v ?mvM? +kM; çWM; [mªM- ç iU +| +?WM; KU
 >„M +kM; F?¬M; Km®M M|B +?Q *Æ .¢ h?QÆM; pB + KbM? +| i? +| i`i?¬M? M; Q
 L; ®+ *| hB MX _'i ?B M M?B M- M m M?Q ?„M M|B ` +?mv M M"v- M?'i ç`M? b) K
 F?¬M; +¬M i?B iX
 *Æ .¢ h?QÆM; ;"i ç¬m- M|B,

@ æQÊ+`²B- i iBM iQÎM; ç +| i? tY Hwi®iX æ ç - H9+ M`v i +ÁM T?ªB çB i? K
M?Q ç +| i?ÌB ;B M i?b i®i M?`i M M p M?` ;†T ¬M; M°B çBX a m M`v i p`Q ?Q`M
Î oQÆM; S?O i?"i bU H` ``i +¬ çÆM5

*Æ æ°M; /Q /U K°i +?9i- ç M; Km®M KÎ KB M; i?b ç°i M?B M K°i i? M? •K mv M; ?E
M; Q`B i`mv M ç M,

@ > v H` ç i iU KbM? ç M ;†T M| pšM i®i ?ÆM5

h?2Q i? M? •K p M; H M +€M? +Y KÎ` - i?•MªM? + Q HÈM +O "bM? æŠM; oQÆ
i`QÊ+ +Y X \*Y pW KÎ` - *Æ æ°M; p` *Æ .ç h?QÆM; i?'v +| ``i M?B m M; QÌB ç M;
M?•M pB M +O i?QÆM; ?°B L; ®+ *| hB M- i`QM; ç| # Q; ²K +ª p` [mªM Hw FB ç M
H` M?•M pB M + Q +`T M?'i +O iYm çB K M`vX

*Æ .ç h?QÆM; +MM; pÈB *Æ æ°M; ç²M; i?ÌB çSM; H M- K` \*Æ o•M aBM? iQ`M i?
+Y - ?„M FBM? M; ç+ M?bM +?, K +?9 p`Q [mª ç-m #ç+ i`„M; +O *Æ æ°M; - ? B #`M
iU +?O F?) `mM `~vX S?ªB #B i`^M; - H`v im´B +O ?„M K€B i| + +ÁM +?Q +| #ç+ i
p®M ?`Q ?Q T?QM; M?½ +O ?„M TªB ;†T # Q M?B m çª FQ+? KÈB +| i? i`Î i?`
æ°M; - *Æ o•M aBM? F?¬M; i? M`Q F?¬M; M?È iÈB T?K i?•M ?„M- i`QM; M°B i•K M
o®M H` ç M; #m²M #U+ #ÎB pb \*Æ æ°M; i`Î HçB h`mM; L; mv M i?`M? +ÁM F?¬M; +
K„i #B M K'i- i`QM; ç¬B K„i ?„M HçB ?B M H M p i?QÆM; iB +X

@ «M; M°B5

*Æ æ°M; ?`M? H pÈB \*Æ o•M aBM?X \*Æ .ç h?QÆM; +kM; Î K°i # M ?`M? H ;B®
M; QÌB i?W F ?Q`M; i?'i M?QM; K°i iB M; ¬M; M°B M`v i`QÊ+ K†i K†i M; QçB M?
;¼BX

*Æ o•M aBM? pW bªB #QÊ+ p`Q ;B[ T?ÁM; - i v i`€B pmM; H M óP M? 555ô K°i iB
M ç|M; HçBX >„M #QÊ+ iÈB i`QÊ+ *Æ æ°M; ,

@ a Q HçB i`Î M M M?Q p`v\ æ½ tªv ` +?mv M ;b\

*Æ æ°M; i?Î /`B i`QM; HÁM; - +?ŠM; H) p i b Q +O KbM? HçB TªB #` çKM; +?çK H
H` H9+ M`v *Æ .ç h?QÆM; +U+ F€ i?¬M; KBM? iB M iÈB # M +çM? "bM? æŠM; o
;B¼M; ç2K +?mv M +O *Æ æ°M; M|B çÆM ;BªM K°i H-MX L; ?2 *Æ .ç h?QÆM; F H
i?Î /`B K°i iB M; M†M; M - ?„M M?bM *Æ æ°M; - M|B,

@ *QM +MM; T?K i?•M +QM ;B®M; M? m- K°i +?[iB M? ç9M; H` ?çB M; QÌB K`5

*Æ æ°M; M|B,

@ æWM; M|B M?[M; +?mv M M`v M[ X «M; M°B- M; `v K®i M; `B +| i? iÈB çQÊ+ F?
h? M? •K +O *Æ .ç h?QÆM; imv M?Ä- M?QM; ?„M b Q HçB F?¬M; M; ?2 çQÊ+ +?S
ç½ ç2K +?mv M [m M +?B M M; `v K®i M|B pÈB *Æ o•M aBM?X

*Æ o•M aBM? ;"i ç-m- M|B,

@ h b) çB5 æ•v H` bU OM; ?° +O ;B i°+ ç®B pÈB +QMX L?QM; +QM i?"i bU M„K
pB M +QM K M; çB F?¬M; +?`m M´B K°i FQ+?- M?Q p`v i?b #` çª FQ+? F?¬M; +?d

*Æ æ°M; M?bM i?"i b•m p`Q ? B K„i *Æ o•M aBM?,

@ *QM H` M; QÌB +| i? F?®M; +? ? i i?ªv K¼B pB +Î i`QM; i v KbM?X *QM F?¬M;
;b M[X L?QM; +QM F?ŠM; ç`M? M|B +?Q ? B M; QÌB #B i- ? B M; QÌB M?'i ç`M? b)

*Æ o•M aBM? bQ pÈB *Æ .ç h?QÆM; i?b [mv i çQ€M ?ÆM M?B m,

@ h®i5 L m M?Q +QM içQ ` çQÊ+ F€ iQ+? M`v- M?Q p`v i?b b m M`v #`i Hm`M +QM
b) OM; ?° +QM p¬ çB m FB MX *ÁM ?B M içB- i?2Q i p M?` i?¬B5

*Æ ç°M; H„+ ç-m- M|B,

@ E?¬M; - ¬M; M°B- i Km®M î +MM; pÈB +€+ ?¼+ pB M +O +QM5

*Æ o•M aBM? +ª ;B"MM|B,

@ *?ŠM; H) "bM? æŠM; pQÆM; T?O +?9M; i F?¬M; +| +?¶ î b Q\ h M Q„i +QM M"v
i?"M? `²BK" +kM; F?¬M; +?`m iÈB ;†T i 5

J†+ /M i? M? •K *Æ o•M aBM? i`"M ç-v HY ;B" M- M?QM; *Æ æ°M; H¢B +| i? +ªK
i?QÆM; 'K €T i`QM; ç|- i`QM; HÁM; ?„M F?¬M; F?ÄB K K` ,

ô«M; M°B- F?¬M; T?ªB H" +QM F?¬M; Km®M i`î p X J" H" ?B M i¢B F?¬M; i? i`î p
pÈB +€+ ?¼+ pB M çSM; î ç-m b|M; M; ¼M ;B|X *QM b) T?ªB ç®B K†i pÈB i'i +ª J
p¼M; h`mM; i?´ ç [m®+ b) /QM? /€M; ç M pB + M"vX *kM; b) F?¬M; iB iH° bU OM
> i i?ªv +?î # M; "v b m +QM b) + 'T +?Q M; "B K°i +¬M; ç¢Q ?ÊT Hw5

*Æ o•M aBM? K"v M?Qm K†i M?, M- M?QM; pšM /^M tm®M; ,

@ æQÊ+ `²B5 *Æ æ°M; - +?mv M F?€+ i F?¬M; +¬M #B i- i?"K +?Q +kM; +| i? OM
çB m +QM M?"i ç`M? T?ªB ç€T SM; i X

L|B iÈB ç•v- €M? K„i p` H½Q M?•M [mv M i? M?"i h`mM; i?´ ç [m®+ ç°i M?B M i`
i¬M iY`m°i i?"i +O KbM? M|B,

@ "ªQ p i®i +?Q #ªM i?•M KbM?- F?¬M; M M ç +?Q KbM? +?`m #'i +S i?QÆM; i`
i? ? v H" i•K i bM? +O +QMX h ç½K'i çB M?B iY- i F?¬M; Km®M iB T iK+ K'i çB

L|B tQM; +•m ç|- *Æ o•M aBM? M†M; M p¶ p¶ #ª p B *Æ æ°M; - b m ç| T?"i T?"i i v p
i?2Q i`QîM; i¬M +MM; çBX L°B +€+ ?°B M; ?` H`K b Q +| i? i?B m p` "bM? æŠM; c

L?bM T?QÆM; ?QÈM; *Æ o•M aBM? `îB çB- €M? K„i \*Æ æ°M; F?¬M; F?ÄB i`î M M
M?•M K M; ç M +ªK ;B€+ 'K €T H`K +?Q ?„M t9+ ç°M; KB M K MX "i Hm"MM?Q i?
T?ªB +?d +| K°i KbM?5

@ G½Q #ªM5

æ9M; H9+ M"v K°i ç€K M?•M pB M +O iYm çB K L; ®+ *| hB M ç M; çSM; î # M M; Q
*Æ æ°M; X J" M; QîB çB iÈB H" K°i H½Q ;Bª im´B +?WM; HK+ im¬M- M?bM [m iBM
`U+X h`QM; ç€K M?•M pB M [mªM Hw M"v +kM; +?d +| K¶B H½Q ;Bª M"v H" F?¬M;

ejjX *?QÆM; jdd, h`î J†i @ "¢Q Zm•M * Q L;¢QX

E?B *Æ æ°M; iB M "bM? æŠM; oQÆM; p" i?€B iY *Æ .¢ h?QÆM; ` ç M +Y X J°i
ç M; çSM; T?Q M; Q`B HB M p°B p½ ?"M? H pÈB ?„MX

*Æ æ°M; i?ªM M?B M M|B,

@ E?¬M; +¬M ç H - i +kM; +?Q T?ªB H" ?°B i`QîM; +O +€+ M; QÆB5

G½Q ;Bª /šM ç-m KdK +QîB M|B,

@ J†+ /M M; "B #•v ;Bî +ÁM +?Q T?ªB H" ?°B i`QîM; - M?QM; +kM; F?¬M; +| M; ?o H
i?"M K" M|B- i `i ?B p¼M; M; "B +| i? i`î i?"M? ?°B i`QîM; çîB iB T i?2QX

*Æ æ°M; M?bM p` H½Q ;Bª M"v- i`QM; K„i F?¬M; F?ÄB iQ€i` K°i iB FBM? M; ¢+X

G½Q ;Bª /šM ç-m M"v imv i M?B M F?¬M; +| p bÊ b i ;B®M; M?Q M?[M; M; QîB F?ª
H°` MK +QîB 'K €TX L; QîB M"v i?Q€M; M?bM +kM; F?¬M; +| ;b [m€ ç†+ #B i- M?
H" M?Q p"vX "îB pb- ?„M `à`"M; +ªK ;B€+ çQÊ+ # ç°M; K HU+ +U+ HÈM i` M M; Q
+?Q ?„M FBM? M; ¢+ iU M?B M F?¬M; i? M"Q H" F p¬ / M? iB m i®iX o` H½Q ;Bª
+QîM; ;Bª +| im pB "€i [m MX

@ *€+ M; QÆB +kM; ` M; Q`B çB5

G½Q ;Bª T?'i T?'i i v- +?Q ç€K M?•M pB M [mªM Hw HmB` - b m ç! KÈB M!B pÈB
 @ *Æ æ°M; iB M bBM?5 h H" h'M; [mªM +O iYm çB K L;®+ *! hB M içB h`mM; L
 h?QÆM;- ç²M; i?ÌB +kM; H" K°i i`QM; Rk3 i?"M? pB M +O h?QÆM; ?°B L;?` aU æ
 +—M FBM? M;ç+ F?B i #B i +?mv M +O M;"BX _'i KQM; +! i? bÈK çQÊ+ i?'v M;"B
 aU æQ`MX

*Æ æ°M; HçM? M?ç i M!B,

@ h?QÆM; ?°B L;®+ *! hB M [mª M?B M H" M°B ibM? i?•K ?"m- F?! i`€+? HçB +! K
 J¶B K°i i?"M? pB M L;?` aU æQ`M ç m +! im pB "€i [m M M?Q M;"B b Q\

*€+? h?QÆM; F?) KdK +QÌB- iW ç€v K„i ?B M H M K°i iB M;çQ F?Q M?"M M?ç i,

@ æQÌM; çB #'i ç²M; M?QM; B +kM; +! bÎ i`QÌM; `B M;X *Æ æ°M; iB M bBM?- M;Q
 b„T t T tQM; tm¬B i?2Q T?•M T?! +O M;"BX L m M?Q M;"B +—M i? K ;b +S +?Q M;Q
 ?°B b) i" M HU+ i?Ä K½M v m +—m +O M;"BX .o M?B M- K¼B pB + ç m +! çB K;E
 i? H"K ? i bS+ KbM? K" i?¬B5

*•m M!B b m +MM; +O *€+? h?QÆM; ?B M M?B M H" ç M?„+ M?Î *Æ æ°M; F?¬M;
 ?„M çÁB K°i H9+ i€K T?ÁM; >Q`M; æ +kM; ç½ H"K +?Q *€+? h?QÆM; ?ÆB #'i K
 iB T t9+ iÈB *Æ .ç h?QÆM; p` *Æ o•M aBM? @ ? B M?•M p"i +! i?U+ HU+ HÈM M?
 ?„M T?ªB i? v ç`B +€+? M?bM pÈB \*Æ æ°M;X L?QM; ?„M pšM F?¬M; M?`M çQÊ+ K
 .M b Q i`QM; K„i ?„M- im`B i€+ +O *Æ æ°M; pšM +ÁM [m€ i` X

oB + *Æ æ°M; M!B i?ŠM; ` im pB +O ?„M H"K ?„M +! +?9i ;B"i KbM?- ç®B pÈB M
 M?bM F?¬M; i?'mX hB m iY M`v i?"i bU H" +! im pB h?'i [m M M?Q HÌB >°B i`QÎM
 b Q\ >ÆM M[+ÁM +! i? +?®M; çÐ +¬M; FQ+? +O ?°B i`QÎM; i`QM; i?ÌB ;B M K
 ?² +! +?9i #'i F?ª iQ M;?` 5

v M;?o +O *€+? h?QÆM; +® M?B M H" F?¬M; b B- M?QM; ?„M ç½ [m M K°i çB m-
 *Æ æ°M; F?¬M; +?d H" M;QÌB + Q M;çQ K" +ÁM +QÆM; HB i ç M M¶B M;QÌB i?QÌ
 /o ç²M; w ç€T SM; pÈB *?m K" T KçT ?Q`M iQ`M H" #ÎB pb GB i .B KX :BÌ ç•v- p` h
 `ä `M; H" +U+ F€ t2K i?QÌM; ?„M- F?¬M; M?[M; K M; M?B m M;QÌB M?Q p"v t¬M;
 +® w ð/çv /¶ö ?„MX G'v iQM? ibM? +O *Æ æ°M;- M?Q i? M`Q HçB +! i? / /`M; M

@ h'M; [mªM *€+? h?QÆM;- ?B M içB i +! +?mv M M?ì M;"BX >½v KÌB i'i +ª M?•M
 ?¼+ pB M +O i tm®M; /QÈB ççB bªM?5

*€+? h?QÆM; M?bM €M? K„i HçM? HMM; +O *Æ æ°M;- ?„M iU ?² +ªK i?'v +! çB
 v m +—m +O *Æ æ°M; F?¬M; +! ;b H" [m€ T?"M M M ?„M pšM ;¼B M?•M pB M T?K+
 i?2Q HÌB *Æ æ°M;X

*Æ æ°M; çSM; #'i ç°M; içB +?¶- *€+? h?QÆM; i?Ov +?mM; pšM ;B[MK +QÌB i` M
 ç²M; i?ÌB •K i?—K [m M b€i M;QÌB i? M? MB M i!+ i`„M; M`vX *?d +! çB m ?„M +,M
 ;b- #ÎB iW i` M i?•M +O M;QÌB i? M? MB M M`v Hm¬M T?€i` K°i +¶ F?Q iS+ HçM
 ;B€+ F?! iB T + "MX

J°i H€i b m- +€+ ?¼+ pB M +O L?"i L;mv i ?¼+ çQÌM; +MM; pÈB h`—M hQ hmv M
 ççB ç b® #¼M ?¼ ç m H°` bU ?QM; T?'M F?! iª i`QM; K„iX æ•v H" H—M ç—m iB
 iYm çB K b M; i`¼M; M?Q p"v- +! [m€ M?B m ç² p"i K" #¼M ?¼ +?Q iWM; i?'vX

h?'v +€+ ?¼+ pB M iK i" T ç—v çO- *Æ æ°M; M!B pÈB h`—M hQ hmv M,

@ G'v ? B F?Ä + 'T h?'i iBM? ?ç+? +?Q i 5

@ o•M;5

h`—M hQ hmv M H'v iW i`QM; i`[i²M K F?Q +O KbM? ? B F?Ä h?'i + 'T iBM? ?ç+
 æ°M; ç! M H'v- `²B KÈB [m v b M; M?bM *€+? h?QÆM;- HçM? HMM; M!B,

@ *€+? h?QÆM; h´M; [mªM5 æ-m iB M- i Km®M M!B +?Q M;QÆB #B i- M;QÆB F
;B€Q ?m´M i X >¼+ pB M +O i pW KÈB p¨Q ç•v- i?B i M;?o ? B F?Ä h?´i +´T iBM
i´i +ª M?[M; iB m T?Q +O +?9M; i `²BX L?ì M;QÆB M?„M HçB pÈB *?m hB m hB
ç€M? `„K p¨vX L!B ?„M b m M¨v çWM; iÈB iB K i M[5

oW M!B- *Æ æ°M; pW ç2K ? B F?Ä h?´i +´T iBM? ?ç+? MûK +?Q *€+? h?QÆM;
i´K ?mv ?B m K¨ *?m hB m hB m ç½ çQ +?Q ?„M H9+ i`QÈ+X \*?d i`QM; T?9i +?®
K„i ç½ #®+ + Q i`QM; i v ?„M- i?m°+ iQM? €T +? i`QM; M?€v K„i F?m +? i€MX *€
#ªM M,M; i?9+ /K+ K HU+ iU i?•M +?®M; +UX >„M `ä `¨M; i?´v i` M çdM? ç-m *Æ
#ç+? bQM; b„+ •K .QÆM; JB MX

h´K ?mv ?B m K¨m iQK i`QM; i v \*Æ æ°M; K†+ /M #` MmM; çÄ M?QM; HçB ?Q¨M iQ
ç! F?B M *Æ æ°M; i?Q€M; FBM? M;ç+- M?QM; b m K°i F?„+- K°i M;¼M ?Ä /B K F
i?ìB #®+ H M iW i`QM; i v +O ?„MX aQM; b„+ ?Ä /B K i`QM; M?€v K„i ?Ä [mv M
F€ /`X ¨¨M i v +O *Æ æ°M; ç°i M?B M M„K +?†i HçB- +?d M;?2 K°i iB M; óS?Mô M
iQK FB ç½ i M +?ªv i?¨M? +?´i HÄM; `²B #B M K´i F?¬M; i?´v ;b M[X

*€+? h?QÆM; ?QªM; bÊ FBM? ?¬,

@ *U+ ?çM bQM; ?Ä 5

@ *?9M; i çB5

*Æ æ°M; pmM; i v ` ?B m- `²B tQ v M;Q!B çB` M;Q¨BX

æ€K ?¼+ pB M K†+ /M F?¬M; ?B m ç-m +m i B M?2Q; b +ª- M?QM; B +kM; F?¬M;
*Æ æ°M;X h?B ?¨M? K M? H M? bÈK ç½ i`î i?¨M? i?!B [m2M +O #¼M ?¼X *?d +
FBM? M;ç+- M¨M; H¨ M;Q!B `ä `¨M; M?´i ;B Q F Q;B[*Æ æ°M; p¨ *?m hB m hB
+?SM; FB M- M?QM; M;?2 *Æ æ°M; M!B M?Q i? - M¨M; +kM; KÆ ?² +! i? çQ€M çQ
M?[M; ;b pÈB *Æ æ°M;X L° [m M; M?´i i?ìB H!2 H M i`QM; K„i M¨M;X L¨M; M€M H
F?B çB M; M; [m *€+? h?QÆM; H9+ M¨v +ÄM ç M; #` FBM? bÊ /Q i?m°+ iQM? €T +
*Æ æ°M;- M¨M; HçM? HMM; M!B,

@ L;QÆB iQÎM; M;QÆB H¨ B K¨ +kM; /€K /çv /¶ *Æ æ°M;5

*€+? h?QÆM; F?¬M; i? M¨Q M;?o ` K¼B +?mv M HçB T?€i i`B M i?¨M? +€B #° /€
KbM? F?¬M; M;ì /šM iÈB pB + *Æ æ°M; TªM SM; F¨+? HB i M?Q i? - b„+ K†i ?„M
>„M H9+ M¨v ç½ ?B m- *?m hB m hB m F?¬M; ? F?m +? ççB p *Æ æ°M;- i?“K +?
M?Q F?¬M; M!B ` ?„M bÎ ?[m *U+ >çM aQM; >Ä X æ9M; p¨v5 J°i;½ h?´i [m M J b
+! i? M;„M +ªM çQÈ+ +¬M; FQ+? +O ?°B i`QÎM; i`QM; i?ìB ;B M K°i MûM M? M; +
>çM aQM; >Ä i?b HçB H¨ K°i iB M? ?m®M; ?Q¨M iQ¨M F?€+ `²BX *€+? h?QÆM; #
b B H-K F?¬M; i? i? i?SX SªB #B i`¨M; [mv i„+ M°B #° +O i?QÆM; ?°B L;®+
+ª ?°B i`QÎM; +kM; TªB im•M i?OX

@ *Æ æ°M; iB M bBM?- tBM +?ì K°i +?9i5

*€+? h?QÆM; #QÈ+ M? M? çm´B i?2Q,

@ L;¨B ?B m H-K `²B- i F?¬M; +! w ç!5

*Æ æ°M; i?“K +?Q +kM; F?¬M; [m v ç-m HçB M?bM- ?„M pšM M;¨M; ç-m #QÈ+ ` M
F?B M €M? K„i +€+ ?¼+ pB M T?Q b m F?¬M; F?ÄB i`î M M M!M; #ÄM;- M?´i H¨
M?[M; w M;?o óK! €Kô i`QM; ç-mX

*€+? h?QÆM; +?mv M KbM? iB M H M T?Q i`QÈ+ +?†M *Æ æ°M; HçB,

@ *Æ æ°M; iB M bBM?- tBM M;¨B M;?2 i ;BªB i?Q+?X h i 555

*Æ æ°M; /WM; #QÈ+ i?ªM M?B M M!B,

@ L;?2 M;QÆB ;BªB i?Q+? +€B ;b\ :BªB i?Q+? içB b Q Km®M /çv /¶ i `¨ h?QÆM;
H¨ bÊ i +?B K iB M M;?B b Q\ L;QÆB +! i? v M i•K- b m M¨v i poM? pB M F?¬M

M;?B M"Q +O [mw i?QÆM; ?°B ç•mX o T?–M M;QÆB- +?ì im pB +O M;QÆB çΦi
K°i +€+? F?; M;?2 H" M m M;QÆB +; i? ç°i T?€ iÈB *Ym [m M i?b ?½v p€+ Kti ç M
oW M|B ?„M pW iB TiK+ bªB #QÊ+ çB p T?Q i`QÊ+X J„i i?'v ?„M b„T çKM; p"Q
i? F?–M; M?QÌM; çQÌM;X aU €T +? +O i?m°+ iQM? i`QM; M?€v K„i pW `²B- ç½
T?ªB H" ç®B i?O +O M;QÌB i` im´B M"vX J†+ /M K HU+ + Q ?ÆM K°i [m M- M?Q
iQM? €T +? - KbM? +; i? T?€i ?mv ` # Q M?B m i?U+ HU+ \ >m®M; +?B * M? EBK
> iQÆM; F?„+X

@ *Æ æ°M; iB M bBM?- tBM M; "B F?–M; M M p¼M; ç°M;X L; "B H"K M?Q p"v i' i b)
*€+? h?QÆM; çB i?2Q # M +ΦM? *Æ æ°M;- p°B p" M; M|BX

h`QM; HÁM; ?„M H9+ M"v ç M; +U+ F€ iS+ ;B"MX h?•M H" K°i i?"M? pB M i`QM;
?°B L;®+ *| hB M- +?'T +?QÎM; iYm çB K M"v- ?ÆM M[HΦB H" M;QÌB M„K ;B[M?
i?QÆM; ?°B- i`QÊ+ ;BÌ H"K ;b +; B /€K i`€+? K„M; ?„M M?Q p"v\

@ >®B ?"M\ Í i`QM; iW çB M +O i +?Q iÈB #•v ;BÌ +kM; +?Q iWM; +; ? B +?[M"v
EB Ti`QÊ+ F?–M; +;- FB T M"v HΦB +"M; F?–M; +;X >„M pbi?QÎM; i?S+ K°i HQΦE
b m F?B b®M; HΦB +kM; F?–M; +; MY T?–M ?®B ?"MX G9+ M"v- *Æ æ°M; ç½ K M;
L;®+ *| hB MX

@ *Æ æ°M;- M;QÆB +; #B i M;QÆB H"K M?Q p"v +?QM? H" ç M; imv M +?B M +M
iU iB M ?Ov ?QΦB ?mv +?QÆM; +O ?°B i`QÎM;- +ÁM /€K M|B M„M; #W #½B- i?Q
[m +?Q M;QÆB5

G9+ M|B ` M?[M; HÌB M"v- [mª i?"i \*€+? h?QÆM; ç½ i? M [m€ ?; ;B" M `²BX

GÌB M|B +O ?„M +ÁM +?Q /Si i?b i?•MªM? +O *Æ æ°M; ç½ #„M M;QÊ+ i`Î HΦB p
F K i?2Q ç; H" b€i F?Q #ûM M?¼M +O "ΦQ Zm•M M?Q T?– i?B M +€B ç` T?;M;
E?–M; +; #'i F€ [m M; K M; K HU+ M"Q +?ÊT ?B M- M m +; i?b +kM; H" /Q [mv M
i?"M? K°i p i b€M; K"m çÄ /QÊB i®+ ç° M? M? M?Q iB +?ÊTX Zmv M ç–m 'v i`QM
iÈB Kti *€+? h?QÆM;X

*€+? h?QÆM; i?'i FBM? i`QM; HÁM;- M?QM; ?„M /M b Q +kM; H" "€i [m M J bQX
M;mv ?B K M?Q p"v- i`QÊ+ iB M ?„M ç iK K HU+ #ªM i?•M- ? B i v +?„M Î i`QÊ+
K"m i`„M; +?;B K„i M? M? +?;M; im–M ` X

h`QM; iB M; M´ –K –K- [mª ç'K +O *Æ æ°M; +MM; bQM; +?QÎM; +O *€+? h?QÆM
M? mX J HU+ K"m i`„M; +O \*€+? h?QÆM; i`QM; M?€v K„i #` i€M çB- +ª M;QÌB
M;QÊ+ p T?Q iYm çB K L;®+ *| hB M- i`U+ iB TT?€ pĐ +Y HÈM- `ÆB i?ŠM; p"Q
i B ?„M pŠM +ÁM [m M? [m~M i? M? •K +O *Æ æ°M;X

@ L m Km®M i`ª i?M i - iMv i?ÌB +; i? iÈB5

E?–M; T?ªB pbi?U+ HU+ +O *€+? h?QÆM; [m€ FûK bQ pÈB *Æ æ°M;- ?„M /M b
J bQX æ•v +?QM? H" /Q T?QÆM; i?S+ +?B M ç'm +O *Æ æ°M; ç½ [mv i ç`M? i?„
hB m pÈB K HU+ +?QM KQÆB b€m +'T F?B ç®B Kti pÈB HU+ #°+ T?€i +O *Æ æ
M;„M çQÊ+ K°i +?B m +O ?„M- ?m®M; +?B +?d H" *€+? h?QÆM;X

*–M; FQ+? +O *Æ æ°M; # Q ;BÌ +kM; KΦM? K) M?Q H–B çbM? pΦM [m•M- +?d +–M
[mv i ç`M? i?„M; #ΦBX *?d +; +?®M; çĐ çQÊ+ i? +–M; +O ?„M KÈB +; i? +?B M
M?B m M;QÌB +; i? +?•M +?QM? M;„M +ªM çQÊ+ +–M; FQ+? +O *Æ æ°M; +?S\

J°i [mv M M"v +O *Æ æ°M; ç½ i´M; ?ÊT ;B[b€i F?Q +O >Ä h?–M FB K p" >¶M
F K i?2Q K HU+ +O #ªM i?•M ?„M +MM; pÈB i?m°+ iQM? €T +? - M?Q i? H"K b
+ªM M´BX L m M?Q F?–M; T?ªB H" *Æ æ°M; M?•M iW- i?b +?d +–M ?„M +°M; i? K
h?–M EQ+?- H9+ ç; *€+? h?QÆM; i®B i?B m +kM; #` i`¼M; i?QÆM;X oÈB +'T #"+
M?[M; J bQ "€i [m M #bM? i?QÌM; ç½ F?–M; i? +?®M; HΦBX

L?•M pB M î iYm çB K M? M? +?|M; çÐ *€+? h?QÆM; /"v- +ª M; QìB ?„M ;?BK ç-v M
+Y HÈMX S?ªB #B i`^M;- +Y +?QM? +O iYm çB K +?QM? H` /MM; K°i F?®B i?O
i?“M?X "i [m€- H9+ M`v ?„M ç½ F?¬M; +ÁM i?ÌB ;B M ç t|i +O M[X J°i [mv M +
M`Q K°i ;€Q MQÊ+ H¢M? H`K ?„M M? M? +?|M; idM? H¢BX E?¬M; M|B i?QÆM; ?°B
æ°M; ? v F?¬M;- Qi M?`i +m°+ b®M; +O ?„M imv i b) F?¬M; / +?`mX h?•M H` M
?°B i¢B h`mM; L;mv M i?“M?- ?„M ç`M? T?ªB #KM; H`K /¢ +?`m i?¬BX

@ h´M; [mªM Hw- +?mv M ;b ç M; tªv ` \

L?“M çQÊ+ iBM iS+- K°i M?|K M?•M pB M [mªM Hw +?2M +?9+ t¬M; iÈB- i?`v b„+
*€+? h?QÆM; i?b F?¬M; F?ÄB FBM? M;¢+X L?“i H` F?B ?¼ M?bM M?[M; KªM? i
+?ŠM; H) +| M; QìB /€K ç M i?QÆM; ?°B L;®+ *| hB M ;•v +?mv M\

*€+? h?QÆM; i?“i p`i pª KÈB ç2K b€i F?Q p` F?Q iS+ +O *U+ >¢M ?Ä /B K ç M;
K¢M? K) #S+ ` M;Q`BX h`QM; HÁM; ?„M H9+ M`v +ÁM i?®M; F?´ ;'T p¢M H-M bQ
M?Q tY Hw F?¬M; i®i- bÊ `^M; b) ;•v ` M?B m #'i HÈB +?Q ç` p` +O KbM? Î i?Q
?„M pšM +?Q ?Q`M iQ`M w i?S+ çQÊ+ bU ibM? M;?B K i`¼M; M`vX .M b Q- p•v +
?°B L;®+ *| hB M +kM; +?B K +S M?[M; p` i`Q iQÆM; ç®B +?O +?®iX *?Q /M H` ?°
T?ªB +| p`B T?¬M +® F`X

ó`i Hm`M M?Q i? M`Q- +?mv M M`v +kM; T?ªB M? M? +?|M; #€Q H M i` M- +ÁM p
t2K w iS +O +`T i` M- i`QÊ+ ç| KbM? F?¬M; M M M|B i? K ;b M[Xô

*€+? h?QÆM; iU +?Q H` KbM? F?¬M; +| ;b b BX h?2Q ?„M i?b T?ªM SM; +O *Æ æ

*Æ æ°M; iU M?B M b) F?¬M; [mªM *€+? h?QÆM; M;?o M?Q i? M`QX _ÌB F?ÄB iY
HÁM; ?„M ç M; M;?o H`K i? M`Q KÈB +| i? H`v çQÊ+ #®M HQ¢B / M? iYm iW i`Q
hB MX L m F?¬M; çQÊ+ +| H) b) T?ªB /MM; pk HU+ i?¬BX .o M?B M- ?B M i¢B i?b

L;?o iÈB ç•v- i`QM; K„i \*Æ æ°M; iQ€i ` ?`M [m M; H`M? H¢M?- b€i F?Q M?“M M?

h`-M hQ hmv M v M H†M; çB # M +¢M? *Æ æ°M;- ç®B pÈB #B M ?| i•K ibM? +O ?
M?`iX > B M; QìB ç½ iWM; /mM; ?ÊT HBM? ?²M +?Q M M M`M; `i [m2M i?m°+ iQM?
HÁM; M`M; +ª FBM?- +?d +-M /MM; KkB +?•M M`M; +kM; çQ€M çQÊ+ *Æ æ°M; ç M
M;¼i M;`Q M?`i i?ÌB /•M; H M i`QM; HÁM; M`M;X ob i *?mv M ;b ?„M +kM; /€K H

ob ç½ `ÌB F?ÄB iYm çB K L;®+ *| hB M M M *Æ æ°M; iMv iB M ibK K°i iYm çB K M
M;ÆBX a m #[+ÆK i®B çÆM; BªM- ?„M +?Q #¼M ?¼ i`Î p T?ÁM; `B M; +O KbM
H) `ÌB çB- ?QÊM; i?ŠM; ç M MÆB i¼ H¢+ +O J aQ +-M; ?°BX h`QM; HÁM; ?„M bÈ

ej9X *?QÆM; jd3, hmv M *¬M; *?9 L´B :B`MX

hmv M?B M- M?[M; i?S t ?Q i`m} H¢+ M`v F?¬M; +| #'i F€ w M;?o M`Q ç®B pÈB
H` hYm h?¬M- M?[M; +?mv M ?„M çQÊ+ +?SM; FB M +ÁM ç†+ b„+ ?ÆM p¢M H-M
KbM? H9+ M`Q +kM; +?bK i`QM; T?`M F?Q+? p` pmB iQÆB- M?QM; `®i +K+ H¢B
M`vX "i [m€- ?„M F?¬M; ? ?®B ?`M pb pB + ç|- #ÌB M;Q¢B i`W i?®M; F?´ - ?„M +k
pmB p` ?¢M? T?9+X

hW `i t ?„M ç½ M?bM i?`v J aQ +-M; ?°BX *Æ æ°M; #B i +?„+ ç€K + Qi-M; +O
+?¶ M`vX

æB ;¬M iÈB J aQ +-M; ?°B K°i [m½M; F?¬M; t - *Æ æ°M; /WM; i¢B K°i ;|+ F?m`i
ç|M; +Y iW H•m- +| ;ä +Y +kM; +?ŠM; B i? K [m M i•K- ?ÆM M[?„M +kM; HQÌB
iQ€B M?Q p`vX h?ìB ;B M ç½ F?¬M; +ÁM bÈK- +kM; M M M? M? +?|M; i?m t T K¼
E iW b m F?B ?`T i?m EBK æB m *?B .QÆM; - i®+ ç° ç i?,M; K HU+ +O *Æ æ°M
i` M T?¢K pB HÈM- imv M?B M ?B m [mª +O EBK æB m *?B .QÆM; pšM +?Q çQÊ

JÈB pW `²B- F?B *Æ æ°M; MmM; +?ªv H M? #¨B K¨ *?m hB m hB m çQ +?Q ?„M-
M; Ì iU ç°M; p¨M ?¨M? - ?9i iQ¨M #° +?¨i HÄM; FBK F?Q ç! p¨Q i? M°BX >„M +ªK ;
h?¬M >Ä h?€M? oQÆM; EªB p®M ç M; #¨ i¨b ?Q½M #¶M; i,M; M? M? i¨QM; M?€
+! H) TªB M MibK ?B m +¨M i?¨M M; mv M /QX *! bU ?¶ i¨Ê +O F?¬B ;B€T- i?U+
M!B H¨ M?Q ?¨i? K +€M?X

*Æ æ°M; +?“K ½B M?„K ? B K„i H¢B- +ªK ;B€+ M? M? +?¶M; i¨M¨ - HBM? ?²M H
v H M- M? M?¨M; # v p ?QÈM; J aQ +¬M; ?°BX h¨QM; T?¢K pB +O hBM? h?¬
K¼B i?S ç m ?B M H M¨ä¨¨M; i¨QM; ç-m *Æ æ°M;X

>Q¨M; :B iYm çB K H¨ bªM M; ?B T+O h¨mM; h?¨ ç [m®+- +kM; H¨ MÆB *Æ æ°
L; mv i ?¼+ çQÌM; i¨9 H¢BX LÆB M¨v K†+ /M F?¬M; t ?Q #¨M; iYm çB K L; ®+ *! L
çB K b® K°i b® ? B +O h¨mM; L; mv M i?¨M?X J†+ /M *Æ æ°M;¨¨i M; ?B K F?„+ i
ç€K ?¼+ pB M- M?QM; ?„M imv i ç®B F?¬M; #¢+ ç½B +€+ ç iY +O KbM? i¨QM; bE
Q +?2 F?mv i çB K ç®B pÈB *Æ æ°M; +! H) +?QM? H¨ K°i HQ¢B #ªM M,M;X

G9+ M¨v- i¨QÈ+ +Y >Q¨M; :B iYm çB K +! K°ii?•MªM? v m çB m ç M; #QÈ+¨ M;
+¢M? K¨v #QÈ+- ç¬B i v M; ¼+ i?Q€M; iÄ¨ €M? b€M; K¨m t M? bšK M?¨M M?¢i- p
L; QÌB¨ F?ÄB iYm çB K +?QM? H¨ h¨¬M hQ hmv M- +?d +! çB m /mM; M? M imv i H
M¨v F?¬M; +ÁM ¬M M?m M?Q H9+ M?bM *Æ æ°M; M[- K¨M; QÈ+ H¢B i¨¨M M;¨T bC

Zm i?ÌB ;B M F?¬M; H•m b m- K°i M?•MªM? H†M; v M F?¬M; K°i iB M; ç°M;¨ ?
hmv MX

@ *¬M; +?9 5

L; QÌB iÈB F?¬M; B F?€+- +?QM? H¨ .B i hmv i *?B M h?¬M h¨¬M GQM; L; ¢QX

G¬M i¨QÈ+- F?B *Æ æ°M; /šM ?¼+ pB M i?Q Hmv M ÎM9B L?o J¢M hQ- h¨¬M GQM
t X ob +! bU ?B M /B M +O *Æ æ°M; - M M ?„M ?Q¨M iQ¨M v M i•K p M M; mv +O
+kM; F?¬M; çB H M M9BX J½B ç M F?B M9B L?o J¢M hQ #°+ T?€i M? K iQÆM; ?
?„M KÈB w i?S+ çQÈ+ K¼B +?mv M F?¬M; ´MX E?B +?¢v H M M9B i?b ç½ F?¬M; i

a m ç!- h¨¬M GQM; L; ¢Q T?€i ?B M *Æ æ°M; p¨ h¨¬M hQ hmv M ç M; ç¢B +?B M p
F?¬M;X *?šM; [m pÈB i?U+ HU+ +O ?„M- +,M #ªM F?¬M; i? M¨Q; B M?“T p¨Q i
F?B +?B M ç¨m F i i?9+- ?„M KÈB KB M +QÐM; i¨Ê ;B9T h¨¬M hQ hmv M ç2K *Æ æ
Î bQÌM M9BX L m F?¬M; i?b pÈB i¨¢M; i?€B i?•M i? h¨¬M hQ hmv M H9+ ç!- Km®
TªB H¨ K°i +?mv M / /¨M; ;b5

h¨¬M hQ hmv M pb i¨€M? +?Q *Æ æ°M; ?B m H-K- M M +kM; F?¬M; ç2K çB m M¨v
?m®M; M; mv ?B K ç½ [m çB- M¨M; H¨T iS+ +?Q h¨¬M GQM; L; ¢Q¨ÌB F?ÄB MÆB
æ°M; [m€ KS+ +QÌM; ?½M- pb p¨v h¨¬M GQM; L; ¢Q K†+ /M •K i?¬K #ªQ p h¨¬M h
F?¬M; /€K ç M ;¬MX E?B i¨M K„i +?SM; FB M *Æ æ°M; ;B i +? i h K h9+ EBK «- ?„
ç®B pÈB +?¨M; i¨ B i¨ M¨vX

oÈB ?B m #B i +O ?„M p h¨¬M hQ hmv M- ?„M /o M?B M KBM? #¢+? M¨M; ç½ v m
F?¬M; + M i?B T b•m p¨Q çB m M¨vX G¨v bU bOM; €B +O ?„M ;B¨M? +?Q h¨¬M h
hmv M Km®M H¨K +€B ;b- ?„M +kM; b) OM; ?° p¬ çB m FB MX

¨ÌB pb +?d +! i? #ªQ p iW t - pb p¨v h¨¬M GQM; L; ¢Q QÈ+ ç¨M? pÈB h¨¬M hQ h
T?QÆM; i?S+ HB M H¢+- i?¬M; [m K HU+ # ç°M; F m ;¼B ?„M ç MX

@ h¨¬M i?9+ i?9+X h +! +?mv M Km®M M;¨B ;B9TX

h¨¬M hQ hmv M H¢M? HMM; M!BX

h¨¬M GQM; L; ¢Q KÈB pW M; ?2 i?¨v i? M?•K +O M¨M; - M?¨i i?ÌB ;B¨i i?¶i i¨QM; H
F?¬M; çQÈ+ M; ?2 ;B¼M; çB m #,M; H½M? ç! +O M¨M;X _¨i ?B M M?B M- *¬M; +

;B"MX h`QM; 'M iQÊM; +O ?„M- hmv M +¬M; +?9 K°i F?B ç½; B"M /[i?b +?Q /M H
J°+ ç [m®+ +kM; T?ªB 2 M; ¢B # T?¬MX

@ *¬M; +?9 - +| +?mv M ;b b Q\ *?ŠM; H) H" *Æ æ°M; F?B / M; QìB\

*kM; F?| i`€+? h`¬M GQM; L; ¢Q H¢B M; ?o M?Q p"v- pÈB i?U+ HU+ +O h`¬M hQ
M" M; iS+ ;B" M ç M KS+ T?ªB çB ibK i`Ê i?O +kM; +?d +| KbM? *Æ æ°M; K" i?¬BX

h`¬M hQ hmv M H„+ ç-m,

@ a Q H¢B H" *Æ æ°M; H½Q bQ\ *Æ æ°M; H½Q bQ `i i®i pÈB i X h`¬M i?9+- KÊ
L; ®+ *| hB M çB ` - M; "B i?'v +?S\

h`¬M GQM; L; ¢Q ;"i ç-m,

@ J†+ /M i çSM; î K°i MÆB F?€ t - M?QM; pšM +ªK M?"M çQÊ+ K HU+ * M? EBK

h`¬M hQ hmv M M|B,

@ h`¬M i?9+- M; "B i`î p T?KM; +€Q pÈB T?K ?Q" M; - M; QìB +O i?QÆM; ?°B L; ®+
+?Q T?K ?Q" M; i tY HwX

@ a Q\

h`¬M GQM; L; ¢Q i?'i FBM?- +~M i?"M [m M b€i h`¬M hQ hmv M,

@ *¬M; +?9 çB M ?¢- M; QìB M; QìB

h`¬M hQ hmv M çÄ YM; K†i- +QìB +?9K +?QK,

@ E?¬M; T?ªB M?Q M; "B M; ?o ç•mX .M b Q M; "B +S i`î H¢B M|B M?Q p"v pÈB T?K

h`¬M GQM; L; ¢Q ;B" M /[,

@ > v +?Q iYm çB K L; ®+ *| hB M- i H" T iS+ /šM M; QìB iÈB +Y ;B i b¢+? #¼M +?

@ æWM; 5 h`¬M i?9+ 5

h`¬M hQ hmv M M|B iB T,

@ í +?¶ M"v F?¬M; çQÊ+ p¼M; ç°M; X æ•v H" i?O ç¬ +O h`mM; h?´ ç [m®+- M;
[m•M çQ" M ;•v +?mv M î +?¶ M"v- `i / ;•v ` bU ?B m H-KX æ¬M; J°+ ç [m®+ K
h?QÆM; ?°B L; ®+ *| hB M iU tQM; H" i?QÆM; ?°B ç M?'i i?B M ?¢- M; v +ª #´M
K„iX *?mv M M"v M m T?K ?Q" M; F?¬M; [m M i•K- i b) F?¬M; i`î p M[X >¬M QÊ+
M|B pÈB T?K ?Q" M; ibK M; QìB F?€+ i? v i? çBX

L|B tQM; +•m ç| - h`¬M hQ hmv M HB M tQ v M; QìB i`î H¢B iYm çB KX L" M; [mª i?
iYm çB K L; ®+ *| hB M pk M?K+ *Æ æ°M; +?QM? H" pk M?K+ M" M; X h?"K +?Q bQ p
i`¼M; ?ÆM `i M?B mX L" M; M?'i ç`M? T?ªB H" K +?Q i?QÆM; ?°B L; ®+ *| hB M T
+| i? HU+ F?´M; H² M?Q i? M"Q çB M[i?b +kM; +?d H" K°i i?QÆM; ?°B- H" K b
;B X L m M?Q +?d pÈB i?•M T?"M +O K°i +¬M; +?9 - M" M; iU M?B M b) F?¬M; H"
H" GB i .B K- H" M; QìB pb *Æ æ°M; K" i`¼M; bBM?X

h`¬M GQM; L; ¢Q çSM; M; mv M i¢B +?¶ bmv iQ i`QM; +?®+ H€i- i`QM; K„i i|2 ` HY
L; ®+ *| hB M- /€K F?B / hmv M +¬M; +?9 - i b) F?¬M; ç +?Q +€+ M; QÆB v M ç•
M; ?o- h`¬M GQM; L; ¢Q KÈB T?| M; M; QìB #B M K'i i`QM; K" M ç KX

*Æ æ°M; iU M?B M F?¬M; #B i h`¬M hQ hmv M H" K M?[M; pB + M"vX G9+ M"v- HB
iB M p"Q # M i`QM; J aQ +¬M; ?°BX

" M i`QM; J aQ +¬M; ?°B `i BK „M; - #-m F?¬M; F?Q v M #bM? ç M +U+ ç°X L?Q
#B i- bU M; mv ?B K +O MÆB M"v bÊ `M; F?¬M; ? i?'T ?ÆM i`QM; ?Q" M; +mM; X

*Æ æ°M; +kM; F?¬M; i? K +?2 /'m HBM? ?²M # ç°M; +O KbM?X oW iB M p"Q J
w ç2K F?Q iS+ HBM? ?²M +O KbM? T?| M; i?Q+? ` F?„T MÆBX >„M çÆM ;BªM +?

J aQ +¬M; ?°B #B i +| F?€+? iÈB- T?QÆM; T?€T M"v çQÆM; M?B M H" i`U+ iB T
;B M M?'iX

Zm^a M?B M- HBM? ?²M # ç°M; +O ?„M pW KÈB H M` i?b ? B +¶ HBM? ?²M +Q
?B M i`QM; M?€v K„iX *Æ ?² M; v F?B HBM? ?²M +O *Æ æ°M; KÈB pW F?m +?
+kM; ?mM; ?,M; ç€M? iÈBX

> B Hm²M; HBM? ?²M HU+ M"v i`"M ç-v F?Q iS+ +?•M i?"i p" M†M; M - M?'i H" i`Q
ç°M; +U+ F€ ?MM; ?"m- içQ i?"M? €T HU+ KçM? K) H M HBM? ?²M *Æ æ°M; X

@ *?ŠM; H) >B Gç+ ?°B i`QÎM; ç½ i'T +'T *?Q i¬M +QÎM; ;B^a\ *| i? H„K +?S- #^M
i? +| HBM? ?²M HU+ F?'M; H² M?Q i? 5

JK+ çQ+? ç½ ççi M M *Æ æ°M; +kM; F?¬M; iQM? iQ€M HB m KçM; +MM; ç®B T?QA
HU+ FB ç½ pQÊi [m GBM? >²M hmv M Zm +O ?„MX L m HB m KçM; +?„+ +?„M
;Bì F?„+ M"v- i`QM; ç-m ?„M i?2Q #<sup>a</sup>MM,M; ç M; M?È p h`-M hQ hmv M- M m +| M
HBM? ?²M /mM; ?ÊT pÈB KbM? i?b i®i [m€X

GBM? ?²M HU+ +O ?„M T?^aM; T?'i; B®M; M?Q i?Ov i`B m HmB p #^aM i? X G9+ M
#`FBM? ç°M; - K°i i? M?•K i`-K i?'T iW # M i`QM; J aQ +¬M; ?°B i`mv M` ,

@ G" p` H½Q #^M; ?[m M"Q iÈB\ \*Æ h`QÎM; hQM i ç M; î +?¶ M"vX

L; ?2 çQÊ+ i? M?•K ç| - *Æ æ°M; M?'i i?ìB #WM; idM?- F?| i`€+? HBM? ?²M # ç°
> B +¶ HBM? ?²M +QÎM; ?½M M"v +?QM? H" +O ?mv M i' *Æ h`QÎM; hQM p" ?mv M
E?¬M; X a m ççB FB T oçM G¬B EB T L; K+ :BÈB- #¼M ?¼ ç½ i`Î HçB J aQ +¬M; ?
MÆB M"v +| bU i²M içB #S+ iQÎM; >¶M æ°M` i +| HÈB ç®B pÈB pB +im Hmv M +O

h?2Q b m i? M?•K p M; p¼M; H" ççB K¬M +O J aQ +¬M; ?°B ç M; -K -K KÎ`°M; X
iW # M i`QM; çB` X L; QìB çB ç-m +?QM? H" h?B M *QÆM; JB M >ç *Æ h`QÎM; hç
H" æçB *€i JB M >ç h?QÊM; Zm M L; •K E?¬M; X æ€K M; QìB +O J aQ +¬M; ?°B #
Gç+- M; mv M S?| ?°B i`QÎM; J E„ +¬M; ?°B ?B M; B[ +?S+ S?| ?°B i`QÎM; J aQ
b€i T?Q b mX

JÈB pW`²B- HBM? ?²M # ç°M; KçM? K) +O *Æ æ°M; ç½ H"K FBM? ç°M; i'i +^a M
H MX æ½ iW`i H•m- F?¬M; +| M; QìB /€K iQ; M HÈM K"i /MM; HBM? ?²M ç /Á tû
;Bì ç•v pB +'v HçB t^av` - b Q +| i? F?¬M; F?B M +?Q K°i ç€K +QÎM; ;B^a i?'i FB
HBM? ?²M /Á tûi M"v i?"K +?Q +ÁM H"K M?[M; "€i [m M J bQ M"v +^aK i?'v F?| i?
*QÆM; JB M >ç p" æçB *€i JB M >ç HB M i?O KÈB +| i? #S+ HmB ç®B T?QÆM; X
;B^a +O J aQ +¬M; ?°B iU M?B M +kM; F?~M i`QÆM; ?ŠM H MX h`QM; 'M iQÊM;
?²M # ç°M; +QÎM; ççB M?Q i? +kM; +?d +| i? ç K çQÊ+ i` M ç-m M; |M i v K" i?¬

h?•M ?bM? +?Êi H|2 H M- *Æ æ°M; ç½ H†M; H) tm'i ?B M i`QÊ+ K†i K¼B M; QìBX
?„M M?'i i?ìB ç½ ?'T /šM €M? K„i +O i'i +^a K¼B M; QìBX *| H) H" #ìB pb /Q i`ìB i®
+?Q M M F?¬M; B M?"M` /B M KçQ +O ?„MX

@ *€+ ?ç H" \

*Æ h`QÎM; hQM M; ?B M; ì ?ÄB- i`QM; HÁM; H½Q i`"M ç-v bU +<sup>a</sup>M? ;B€+X G½Q`ä`
p T?QÆM; /B M HBM? ?²M # ç°M; i?b M; QìB i`QÊ+ K„i M"v ç½ pQÊi [m KbM?X
?² +?d +| h?„M; Zm M; JB M >ç •K h`B m .QÆM; KÈB +| i?U+ HU+ M?Q p"vX

E?¬M; çÈB *Æ h`QÎM; hQM M|B tQM; - \*Æ æ°M; ç½ H" [m€ K°i; ®B i` M K†i ç'i,

@ _ K„i ?mv M i' p" ?mv M i' Kšm5

G9+ M"v- ?„M ç½ M; ~M; ç-m H MX L?ì €M? i`,M; - ç€K +QÎM; ;B^a +O J aQ +¬M; ?
KçQ +O ?„MX

@ *Æ æ°M; - H" +QM b Q\

*?Q /M H" M;QìB i`-K i oM? M?Q h?´ ? \*?Q i¬M +QìM; ;Bª \*Æ h`QìM; hQM F?B M?b
+kM; F?¬M; F?ÄB i?'i FBM?X E?¬M; +?d #îB pb K€B i|+ i`„M; +O ?„M- K" +ÁM pb
FB X >„M F?¬M; i? M"Q M;?o iÈB- M;QìB K" H½Q iQîM; H" +QìM; ç`+? H¢B +?QM

@ >"B iY- K m /"v çB5

h?QÊM; Zm M L;•K E?¬M; M? M? #QÊ+ iÈB çÐ *Æ æ°M; /"v- i`QM; €M? K„i i`"M ç-
HQB H„M; ,

@ >"B iY- i|+ +O +QM æ½ tªv ` +?mv M ;b\ hm Hmv M M? M? [m€ H"K HBM? ??
b Q\

*kM; F?| i`€+? #" +| bmv M;?o M?Q p"v- #" +ÁM ;B"i KbM? ?ÆM +ª \*Æ h`QìM; hQ
K„i *Æ æ°M; çª #¢B "€i [m M J bQ- M?QM; H-M M"v F?B +ªK M?"M çQÊ+ HBM? ??
H"K pÊ +?²M; ?¼ +"M; FBM? M;¢+ ?ÆM i`QÊ+ HU+ HQÊM; +O çS +?€mX

*Æ h`QìM; hQM ?Á ?Q½M M?bM \*Æ æ°M; - i`QM; K„i ?„MiQ€i` bU iW €B- i?"K +?
æS M?Ä M"v - i?"i bU H"K +?Q H½Q T?m KîK"v KîK†i 5 G"K i`Á i`QÊ+ M?B m M
M?Q p"v- +?Q #¼M ?¼ #B i H½Q T?m ç½ +| M;QìB M®B M;?B TX aî ?[m HBM? ??M
i? K #´M M;mv M >¶M æ°M- i`QM; iQÆM; H B- pB + ç°i T?€+Ym [m M +O M| M?'
h?îB F€ ?mv ?Q" M; +O "bM? æŠM; oQÆM; M?'i K¢+? +?„+ +?„M b) çQÊ+ FûQ /"B

æ®B pÈB ?"M? ç°M; iMv iB M iB M ?"M? HBM? ??M /Á tûi J aQ +¬M; ?°B +O *Æ
>¢ M"v ç½ F?¬M; i`mv +Sm i?b M?[M; M;QìB F?€+ B /€K i`mv +Sm\ >m®M; +?B- #
*?'T T?€T i`QîM; H½Q +O J aQ +¬M; ?°BX

@ h®i H„K- +?9M; i p"Q i`QM; `²B ?½v M|B5

*Æ h`QìM; hQM /šM K¼B M;QìB i`î p"Q # M i`QM; *¬M; ?°BX

æB iÈB T?ÁM; ?°B M;?` +O *¬M; ?°B- h?QÊM; Zm M L;•K E?¬M; M„K i v *Æ æ°M;
+¢M? KbM?X æ®B pÈB çS +?€m M"v- #" `i H"v m [mw- i?"K +?Q +ÁM v m [mw ?
ç•v +?QM? H" /mv M T?"MX

@ *Æ æ°M; - i|+ +O +QM i¢B b Q H¢B #¢+ i`„M; M?Q p"v\ æ½ tªv ` +?mv M ;b b Q

*Æ h`QìM; hQM [m M i•K ?ÄBX

*Æ æ°M; i`ª HìB,

@ G" #îB pb M?[M; #B M +® i`QM; +m°+ +?B M îh?€M? h" çªQ i?¬B ¢X >B M i¢B
h`QÊ+ K†i M?B m M;QìB +O J aQ +¬M; ?°B- ?„M +kM; F?¬M; Km®M M|B ` +?mv
.o M?B M- +kM; #îB pb i`QM; iB K i?S+ ?„M F?¬M; Km®M ?²B iQîM; H¢B i?îB F?„
M[X L;`v ?¬K M v ?„M ç½ T?ªB M?„+ H¢B M¶B ç m 'v K°i H-M `²BX

L;?2 çQÊ+ K'v +?[+m°+ +?B M h?€M? h" çªQ- b„+ K†i K¼B M;QìB i¢B ç•v ç m i`î M
pÊ +?²M; *Æ h`QìM; hQM ç½ iWM; M K T?ªB bU FBM? F?OM; +O o¢M G¬B EB T L;
H¢B +"M; i? K i`-K i`¼M;X

*Æ h`QìM; hQM i?î /"B M|B,

@ >"B iY- +?9M; i `i HQ H„M; +QM X a m F?B M?"M çQÊ+ i?Q +O h`B m .QÆM; ?
î L K >Ä ç [m®+X

ej8X *?QÆM; jdN, JMB h?ÆK *O *Æ h? X

*Æ h`QìM; hQM i?î /"B- M|B pÈB *Æ æ°M; ,

@ >"B iY- i pšM `i HQ H„M; +?Q +QM- b m F?B M?"M çQÊ+ i?Q +O h`B m .QÆM
î L K >Ä ç [m®+X *?mv M +O +QM- h`B m .QÆM; ?mvM? +kM; ç½ M|B +?Q +?9M
F?¬M; M;?o iÈB i|+ +O +QM H¢B

G½Q pW M|B iÈB ç•v- ç¬B K„i+O h?QÊM; Zm M L;•K E?¬M; ç½ M;•M M;'M MQÈ
#B i+?mv M +O *Æ æ°M; p" GB i .B KX •M? K„i+O *Æ æ°M; pšM #bM? ioM?- M
K¬B KQK +?†i H¢BX >„M ç½ bÈK #B iF?B iÎ H¢B h`mM; L;mv M i?“M?- ç®B /B M
b) H`K ?„M M?È iÈB GB i .B KX >„M p®M ç½ bÈK +?m`M #`i•K Hw M?QM; F?B +?
ibM? ?m®M; M?Q p"v- i`€B iBK +O ?„M pšM ç m F?` iÈB KS+ i?„i H¢BX æ•v +kM;
M?•M F?B M ?„M T?€i i€+ Î iYm çB K L;®+ *| hB MX L m M?Q H9+ i`QÈ+- +| H) *Æ
çB bQ çQ pÈB i M h`M; [mªM FB H`K ;bX

@ >`B iY ç€M; i?QÆM; 5 \*QM i?“i H` +?Q ibM? +?Q M; ?o X G¬M M`v i`Î H¢B h`mM
L½B M½B b) F?¬M; +?Q +QM çB M[ç•mX >`B iY `5 +QM T?ªB M?È F„- b m M`v #
T?ªB p M?“- MÆB M`v +ÁM +| i?•M M?•M +O +QMX `i Hm`M M?Q i? M`Q- +?9M
KbM?5

L?[M; HìB M|B +O h?QÊM; Zm M L;•K E?¬M; M?Q `|i p`Q M°B i•K ç M; i?®M; F?`
bm®B 'K €TX >„M F?2 F?) ;`i ç¬m- b„+ K†i i€B M?Èi +kM; ç½ / M?bM ?ÆM K'v T?
*Æ h`QÌM; hQM M|B,

@ >`B iY- +QM H¬M M`v i`Î p h`mM; L;mv M i?“M? H` +| +?mv M ;b b Q\
*Æ æ°M; ;`i ç¬mX h`QÈ+ K†i *Æ h`QÌM; hQM p` h?QÊM; Zm M L;•K E?¬M;- ?„M iU
KÎ KÎ ;B®M; M?Q pÈB *Æ .ç h?QÆM;;

@ >mv M i´- ?mv M i´ KšmX *QM H¬M M`v [m v p h`mM; L;mv M i?“M? ç9M; H` +|
+¬M H`KX J°i H` +QM Km®M ;•v /UM; H¢B Zm M; JBM? h?B M * M i?€M? ç² ç ç®E
* M i?€M? ç² i`QM; iQÆM; H BX L;Q`B ` - +QM Km®M /šM ?¼+ pB M aQ >Ä >¼+
iB M ?`M? Hm`M #`M pÈB h?B M \* M ?¼+ pB MX >¬K M v +QM ç M ç•v +?QM? H` K
S?“i T?| ?°B i`QÎM; +MM; +€+ p` i`QÎM; H½Q +O *¬M; ?°B ç M [m M F?€MX *QM
T?€T +| i? SM; /KM; `°M; `½B i`QM; ;BÈB K bQX \*QM ?v p¼M; +| i? ç2K i`M T?
+ª J bQ- ?ÆM M[ç M; ?` ;BÈB K bQ iB M ?`M? i´ ?ÈT H¢BX J°i F?B i?“M? +¬M;-
pÈB >„+ •K L;k >`M? ç¢B HK+- Qi M?`i b) +| i? K ? B i?“M? +?B M i?“M; X

L;?2 *Æ æ°M; M|B- K¼B M; QìB i`QM; J aQ +¬M; ?°B F?¬M; F?ÄB M?bM M? mX E
+ªK ;B€+ ç¬m iB M +O #¼M ?¼+ ?QM? H` ó#®+ T?ûiôX

> B i?“M? +Æ ?°B +| p F?¬M; M?B m H„K- M?QM; T?ªB t2K ? B i?“M? ç| M^K i`QM
M|B ó? B i?“M?ô M`v +?QM? H` M?^K +?B M i?“M; i`QM; +m°+ +?B M ;B[? B T?B
•K 5 L m K°i T?QÆM; ç°i M?B M +| M?B m ?ÆM ? B i?“M? +?B M i?“M;- i` M +,M
ç®BX ¬¬m F?¬M; F?Q # M i`QM; T?ÁM; ?°B M; ?` M?`i i?ÌB H•K p`Q v M ioM? imv

L m M?Q H` #bM? i?QÌM; ?Q†+ /Q M; QìB F?€+ M|B ` M?[M; +•m M`v- \*Æ h`QÌM;
€Q #Ä çBX >„M ;?ûi M?`i H` M; QìB F?Q€+ H€+X L?QM; M; QìB M|B ` M?[M; HìB M
i`¼M; M?`i- ?ÆM M[*Æ æ°M; +ÁM H` M; QìB ?B bBM? M?B m M?`i +?Q h?€M? h`
H`K ` +?mv M ;b [m€ T?“M- i?b pÈ +?²M; *Æ h`QÌM; hQM +kM; M?`i ç`M? b) i? i
M?B M #¼M ?¼F?¬M; i? M`Q iBM ?Q`M iQ`M M?[M; ;b *Æ æ°M; pW M|B- pb p"v

*| ? B p` *?Q i¬M +QÌM; ;Bª Î ç•v- /M +?€m ?¼+ | M m H M w FB M ?Q M; çQÌM; M
*?'T T?€T i`QÎM; H½Q +O *¬M; ?°B- M?[M; M; QìB F?€+ iU M?B M +kM; F?¬M; iB
[m€B /` M?bM *Æ æ°M; X

*Æ æ°M; i?ªM M?B M M|B,

@ h #B i K¼B M; QìB b) F?¬M; iBM5 h +kM; b) F?¬M; ;BªB i?Q+? ;b i? KX aU i?“i
KÈB H` i?“iX >B G¢+ ?°B i`QÎM;- -+ S?“i T?| ?°B i`QÎM;- M;`v K®i K¼B M; QìB +| `
F?¬M; \

h`QM; K„i -+ S?“i H° ` p /Q /U F?¬M; M; Èi- +?mv M M`v b)ªM? ?QÎM; F?€M?B m
Î J aQ +¬M; ?°BX *?d pb ? B ?¼+ pB M i, i?Q i` Q ç`B K` >°B i`QÎM; p` S?| ?°B i`
çB t2K- çB m M`v +| p M?Q ç2K +?mv M #û tû ` iQ `5 E iW F?B J aQ +¬M; ?°B
M?`i- ? B ç¢B +¬M; ?°B ç½ #´ bmM; Qm i? +?Q M? m p` i`Î i?“M? K°i HU+ HQÊM;

HK+ i`¼M;X h`ªB [m K°i M,K- J aQ +¬M; ?°B p` J E„ +¬M; ?°B +€+ MÆB +kM; ç
>B M i¢B J aQ +¬M; ?°B +| i? i`U+ iB T çB m ç°M; K°i HQÊM; J bQ +U+ F€ F?O
J bQ K` M,K ç¢B ç [m®+ F?®M; +? +kM; F?¬M; i? b€M? #^M;X G` >°B i`QÎM; p
?°B- ç` p` +O >B G¢+ p` -+ S?“i iU M?B M +kM; H` MQÊ+ H M i?mv M H MX S?ª
+¬M; ?°B +?QM? H` #®M p` *?Q i¬M +QÎM; ;BªX

-+ S?“i +ÁM ç M; /Q /U- i?b >B G¢+ ç½ i`U+ iB T KÎ KB M; ,

@ h®i5 L;`v K®i +?9M; i M?“i ç`M? b) ç M5

>„M i?“K +?Q F?¬M; i? K bmv M;?o M?B m- H`T HS+ M? M? +?|M; ç²M; wX

sûi p i?U+ HU+- >B G¢+ i?“K +?Q +ÁM FûK ?ÆM +ª -+ S?“iX sûi p +¬M; pB +Î *
-+ S?“iX L?QM; ?„M +| K°i Qm i? K` -+ S?“i p¬ T?€T bQ b€M?- ç•v +kM; H` Hw /Q
Î p` i`Q ?°B i`QÎM; K` -+ S?“i H¢B F?¬M;X Pm i? M`v +?QM? H` ?„M +| K°i +€BM

*?mv M K` -+ S?“i bmv iQ- i?QÎM; +?d H` ;|+ M?bM T?B M /B M K°i T?Q - +ÁM >B
h`ªB [m ?ÆM K°i M,K +°M; i€+- -+ S?“i +kM; ç½ pmB p +?`T M?“MX *| B M;Î çQ
K°i M,K i`QÊ+- #•v ;BÎ H¢B +| i? i`Î i?“M? ?ªQ ?[m +?B ;B Q +?S\ J†+ /M +½B +½
F?ÄB- M?QM; ibM? ?[m M;?` ;B[? B M;QÎB +ÁM i®i ?ÆM M?B m bQ pÈB #¢M #
óL;QÎB ?B m`ä i M?“i +?QM? H` ç`+? M?•M +O i ô [mª i?“i F?¬M; b BX *kM; +?
M?[M; K•m i?mšM #B M K`i- ? B M;QÎB KÈB +| i? M? M? +?|M; ?Á ?ÉT i`QM; K°
M?Q p`vX

>B G¢+ ç€T SM; +€B #KT H`K -+ S?“i F?¬M; F?ÄB FBM? ?½BX >„M F?¬M; M?`M ç
M?QM; >B G¢+ H¢B [m,M; i`Î p +?Q ?„M K°i €M? K„i ? i bS+ FB M ç`M?X v M;?c
;BªM- +?d +¬M *Æ æ°M; +¬M H`K +?mv M ;b- ?„M H`T iS+ OM; ?° p¬ çB m FB MX
ç-m *Æ æ°M; ç½ ;B9T J aQ +¬M; ?°B- K` H` #ÎB pb +?QM? #ªM i?•M ?„MX *Æ æ°
?„M +?ŠM; M?[M; +| #®M p` *?Q i¬M +QÎM; ;Bª- ç²M; i?ÎB ?„M H¢B +| iB M ç² p¬
>ÆM M[?„M F?¬M; +?d H` Zm M; JBM? h?B M \* M i?€M? ç²- K` +ÁM H` h?B M *
H`+? bY +O ç¢B HK+- h?B M \* M i?€M? ç² i` M ç¢B HK+ +| B K` F?¬M; M„K ;B[[I
*Æ æ°M; - ;B[p[M; K®B [m M ? K`i i?B i+MM; ?„M ç®B pÈB J aQ +¬M; ?°B K` M
tQM; iKM; H` i?B M i?m ç¢B F X *?Q /M ?¬K M v *Æ æ°M; +| ó#®+ T?ûiô ç M KS+
K†i i`QÊ+ h?B M \* M >¼+ oB M i?b ç½ b Q\ h`QÊ+ i?U+ HU+ imv i ç®B- i? /B M ç
HQÊM; J aQ +¬M; ?°B ?MM; ?`m M?Q p`v- +| B /€K +? +QÎB\

*Æ h`QÎM; hQM KdK +QÎB M|B pÈB *Æ æ°M; ,

@ æ M H9+ ç| - i p` ?mv M i´ Kšm +O +QM +kM; b) +MM; ç M5

*Æ æ°M; bYM; b®i,

@ >mv M i´ - M;QÎB 5

_ä ``M; H9+ M½v p` ?mv M i´ M`v pšM +ÁM bU ?Q`B M;?B i`QM; €M? K„i- H`K b Q
p`v\

*Æ h`QÎM; hQM +QÎB ? ?ª,

@ L; v +ª >B G¢+ +kM; +| HÁM; iBM ç®B pÈB +QM- i H` ?mv M i´ +O +QM- H`K b
i ç°i M?B M M?È iÈB i`"M +?B M H-M i`QÊ+ ;B[J aQ +¬M; ?°B +MM; J E„ +¬M
/Q +QM T?€i KBM? ` X h iBM iQÎM; i ?mv M i¬M +O i H` K°i i?B M i`BX L m M?
+?„+ ?ŠM M;`v K®i +?QM? H` M;`v i çQÊ+ +?SM; FB M i?ÎB F?„+ +O H`+? bY- +?

L;?2 *Æ h`QÎM; hQM M|B- >B G¢+ p` -+ S?“i ç m +| +ªK ;B€+ M?Q çQÊ+ tm i M K
M;QÎB i? M? MB M M`v- F€ iQ+? +ÁM i?B m b Q\ \*?Q /M i?`B T?²M; K°i +?9i i?b Q
?„M +kM; imv i ç®B F?¬M; i-K i?QÎM;X

æB m M`v +| i? M|B +?QM? H` K°i ç¢B ?ªQ bU ç®B pÈB *Æ æ°M;X oB + *Æ h`QÎ
F?€+ bQ pÈB pB + *Æ o•M aBM? ` K†iX \*Æ o•M aBM? K†+ /M H` "bM? æŠM; oQ/

p¼M; H¢B F?¬M; i? b€M? pÈB *Æ h`QÌM; hQMX hW w M`Q ç! K` M!B- pÊ +?²M; \*Æ K M? +O h`mM; i?´ ç [m®+- ?ÆM M[?¼ +ÁM H` M?•M p`i çSM; ç-m +O ;BÈB J ?¼- #`i Hm`M *Æ æ°M; Km®M H`K ;b +kM; b) / /`M; ?ÆM `i M?B mX

æÊB ç M H9+ *Æ æ°M; `ìB F?ÄB J aQ +¬M; ?°B i?b ç½ H` MY ç KX oÊ +?²M; *Æ ?„M Î H¢B J aQ +¬M; ?°B- M?QM; M?È ç M M?[M; ?¼+ pB M +O KbM?- iU M?B M

G9+ M`v h`mM; L;mv M i?`M? ç½ /-M p„M; H†M;X \*Æ æ°M; `ªQ #QÊ+ i` M çQÌM; T pÈB M?[M; /U ç`M?X G9+ i`QÊ+ ?„M +?Q iWM; M;?o +! i? KÌB çQÊ+ \*Æ h`QÌM; F?€M M M +?mv M Hm`M #`M pÈB h?B M * M ?¼+ pB M H¢B +`M; i`Î M M i`¼M; v ?Q`M K„ M?`i +?Q M?[M; ?¼+ pB M +O KbM?- çO ç ?¼ içQ i?`M? bU `mM; ç°M; K¼B M;QÌBX s2K` - H-M M`v F?¬M; M?Ä ó+?9i K€mô i?b F?¬M; çQÊ+ `²BX

*Æ æ°M; +?“K `½B i`îp iYm çB KX E?B pW iÈB +Y - ç°i M?B M *Æ æ°M; M;~M; T M?bM p ;!+ +Y +O iYm çB KX

@ *Æ æ°M; G½Q bQ- M;`B ç½ p `²B5

J°i i? M? •K `i M?Ä F K i?2Q bU pmB p p M; H M- M; v b m ç! H` K°i KMB ?QÆM h`-M hQ hmv M ç½ çSM; Î i`QÊ+ K†i *Æ æ°M;X

@ a Q M;QÆB F?¬M; çB M;?d M;ÆB- +ÁM Î ç•v H`K ;b\

*Æ æ°M; M?bM h`-M hQ hmv M i`QM; #° tB K v t M? M?çi pÈB €M? K„i FBM? M;ç+ €M? i`„M; KÌªQ +?B m H M ;QÆM; K†i ?Q`M K„ F?¬M; +?9i i€ p i +O M`M; F?B M M;QÌB i`QM; +?®+ H€iX >„M Km®M KçM? K) M;„M €M? K„i +O KbM? H¢B- M?QM K` M?bM +?^K +?^K p`Q M`M;X

h`-M hQ hmv M +QÌB i?ªM M?B M p` M!B,

@ æQÆM; M?B M H` ç M; çÊB M;QÌBX L;QÌB F?¬M; i`Î H¢B- i H`K b Q +! i? M i L!B tQM; +•m ç!- ;QÆM; K†i i`„M; MäM +O M`M; F?¬M; F?ÄB çÄ YM;- +`M; M?b bQM;X

@ *?ì i H`K ;b \

*Æ æ°M; iQ M ç`M? #€+ #Ä- M?QM; h`-M hQ hmv M ç½ +QÈT HÌB F?¬M; +?Q ?„M

@ *Æ æ°M; H½Q bQ- M;`B ç½ p i?b i +kM; çB M;?d M;ÆB ç•vX Zm-M €Q KÈB +O `²B ç!5

L!B tQM;- M`M; tQ v M;QÌB +?çv #B M p T?ÁM;X

L?bM #!M; HQM; v m çB m +O M`M;- €M? K„i \*Æ æ°M; F?¬M; F?ÄB M?m ?Á çB h`-M hQ hmv M ibK +€+? iB T t9+ pÈB ?„M- ?„M +ÁM +ªK i?`v M`M; +! KK+ çQ+? M ;B€+ `v ç½ ?Q`M iQ`M #B M K`iX oÈB HBM? ?²M HU+ +O ?„M- M?Q i? M`Q H¢B F +QM M;QÌB +! +?•M i?`M? ? v F?¬M; \ h`QM; i?ÌB ;B M pW [m - h`-M hQ hmv M + +U+ F€ +`M i?“MX L`M; `i i?¬M; KBM? F?B F?¬M; /•v /Q +MM; ?„M- +?Q /M ?„M K ibK çQÊ+ Hw /Q M`Q ç F?€M; +UX L?[M; pB + h`-M hQ hmv M H`K- +, M #ªM F?¬M K½MX *Æ æ°M; /QÌM; M?Q F?¬M; M?“M ` ?„M +`M; M;`v +`M; [m2M pÈB pB + ç b!+ KbM?X >„M pšM K°i KU+ iU M?O pÈB #ªM i?•M- +?d +¬M ?„M Hm¬M iW +?®B M

*Æ æ°M; i`îp T?ÁM; i„K `Y X E?B +¬K #° i` M; T?K+ i` M; BQÌM;- ?„M F?¬M; F? h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M`v- ?„M ç m K†+ €Q pªB p` +kM; ç½ +® w M!B +?Q h`-M M v h`-M hQ hmv M H¢B +?m`M #` +?Q ?„M #° €Q HK i? m +?d #ç+ ç„i iB M- ;B® i`QÊ+ FB X

E?¬M; çÊB *Æ æ°M; F`T i?„+ K„+- iW i`QM; #° v T?K+ ç½ `ÆB ` K°i il ;B`v- i` M ç tBM?,

ó*Æ æ°M; H½Q bQ- M;`v K B çB h?B M \* M ?¼+ pB M- M;`B +?QM? H` ççB #B m + [m€ F2Q FB i çQÊ+X L;`B T?ªB K†+ #° v T?K+ M`v ç! M? - M?`i ç`M? b) `i ç T i`

*Æ æ°M; #`i ç„+ /o H„+ ç-m- +ÎB €Q M; Q`B ç b M; K°i # M- i? v v T?K+ bç+? b) # i?W M?“M- p`hmv M +¬M; +?9 M`v bmv M; ?o i?“i H` +?m ç€QX L`M; i?“i bU H` +?9 - M`M; b Q +| i? iW #Ä i?“M T?“M + Q [mw K` +?B m +® i \

hW i` M v T?K+ i`mv M ç M K°i KMB i?ÆK M?“M M?ç iX *Æ æ°M; ç½ [m€ [m2M i?m M?“M; p`i` M; M?½- i?“K +?Q +ÁM K M; i?2Q +?9i w p`i?°M M?B M ?Ì ?[M; X JM ;B€+ i?Q°B K€B F?| i°- F?¬M; #B i H` ?QÆM; HB m ;b M[\

>„M /o M?B M F?¬M; #B i- KMB ?QÆM; i` M v T?K+ +O ?„M p®M F?¬M; T?°B H` ? h`-M hQ hmv M +?m`M #` [m-M €Q +?Q ?„M- M`M; ç m ¬K H`v M| K` M; ~M M; QÌB ` F?B M M`M; +| +°K ;B€+ M?Q KbM? ç M; ¬K *Æ æ°M; p`vX JMB i?ÆK K` *Æ æ°M; H` KMB i?ÆK iW +Æ i? tY M[ +O M`M; 5 h`QÊ+ FB - F?B \*Æ æ°M; Î +MM; pÈB GB +kM; iQ€i K°i KMB i?ÆK F€ Hç- M?QM; ç| HçB H` K°i KMB i?ÆK p¬ +MM; F?€+ # F?¬M; T?°B H` M; QÌB- i?°M i? +O M`M; +?d H` /Q M, M; HQÊM; M; QM; iK K` i?“ hmv M HçB H` K°i tY M[ +O M?°M HQçB- iU M?B M H` i M; ; KÌ *Æ æ°M; F?¬M; i?

a€M; bÈK M; `v i?S ? B- F?¬M; +¬M \*Æ æ°M; T?°M T?| - i`i +° +€+ ?¼+ pB M +O aQ i`T i`mM; i`QÊ+ iYm çB KX J¼B M; QÌB iBM? i?¬M T?`M +?`M- bU ?QM; T?`M `çM; iÈB i?ÌB çB K ç M h?B M \* M >¼+ oB M `²B- ç| H` MÆB K` i`i +° +€+ J bQ ç m Km H-M M`v #¼M ?¼ iÈB +?QM? H` ç Hm`M #`M i` Q ç´B- i?“K +?Q +ÁM +| i? M|B H

" i?€M; i`QÊ+ - F?B #¼M ?¼ M; ?2 \*Æ æ°M; M|B p H-M i, i?Q M`v- i`i +° #¼M ?¼ p`Q ç-K `²M; ? M; ?`X L?QM; ç M M; `v ?¬K M v- HQçB w M; ?o ç| ç½ ?Q`M iQ`M #B +Æ bÎ i?U+ HU+ - K¶B M; QÌB #¼M ?¼ #°v ;BÌ ç m +| bU iU iBM K½M? HB iX E?¬M K` +ÁM iBM iQÎM; i`B i ç ç®B pÈB *Æ æ°M; H½Q bQ +O #¼M ?¼X

ejeX *?QÆM; j3y, h€B L?“T h?B M * M >¼+ oB M

L?bM K°i HQÊi +€+ ?¼+ pB M +O KbM?- *Æ æ°M; ?`B HÁM; ;`i ç-m` H M? H M ç ?„M +kM; M|B `i Qi- M; „M ;¼M M?QM; # Q ?`K M?B m w M; ?o - +`M; Qi HÌB i?b ? [m # i?€M; ?m`M Hmv M ç` M; K+- ;BÌ M; Q°M? ç-m M?bM HçB- M m +?Q ç€K ?¼ +?¼M i?b #¼M ?¼ pšM +?¼M çB i?2Q *Æ æ°M; H½Q bQ- #ÎB +?“+ +?“M iB M ç² b)

L; QÌB F?B M *Æ æ°M; #`i M; ìM?`i +?QM? H` h`-M hQ hmv MX L`M; ?¬K M v F?¬M M?°M K` +?d K†+ #° v T?K+ K`m t M? HK+- iQÆM; ç²M; pÈB M| H` i`K pQ M KÄM; + L?bM M`M; F?¬M; F?€+ +?B K°i ?¼+ pB M #bM? i?QÌM; X

h?“v h`-M hQ hmv M óM; ?B K +?dM?ô M?Q p`v- F?¬M; ?B miçB b Qi`QM; HÁM; \* p`B T?¬MX >„M i?¬K +QÌB F?´ ópb +È ;b K` #°v ;BÌ i HçB +| +°K ;B€+ bÈ M`M; M?

J€B i| + i`„M; +O \*Æ æ°M; - HçB i? K #° i` M; T?K+ K`m i`„M; i? m ?Q p, M K†i i` H`K ?„M i? K M´B #`iX °°i` M; T?K+ ?„M K†+ /QÌM; M?Q çQÊ+ +® ibM? +? içQ o #ç+ +O ?„M K°i +€+? ç°+ ç€Q- H`K +?Q M; QÌB F?€+ F?¬M; i? F?¬M; HB + M?bM

L; v F?B *Æ æ°M; /šM +€+ ?¼+ pB M iB M p h?B M * M ?¼+ pB M- i?b i`QÊ+ +Y ç M; M; ? M? ç|M K°i ç€K F?€+? F?¬M; KÌB K` ç M5

L; QÌB +¬K ç-m +?QM? H` \*Æ .ç h?QÆM; @ h?€B iY çB M ?ç +O h`mM; i?´ ç [m iQÆM; ç®B M?B m M; QÌB, Zm M; JBM? h?B M +Æ o°M h?B M Ev- Zm M; JBM? :B€ h?Q- Zm M; JBM? E, h?´ i?€M? ç² JB m JB m- Zm M; JBM? * M? EBK i?€M? ç² æ JBM? h°M EBK i?€M? ç² EBK- Zm M; JBM? L?°K h?Ov i?€M? ç² æ¶ JBM?- Zm i i?€M? ç² G K °aQ L?BX L; QçB i`W Zm M; JBM? .QÆM; G¬B i?€M? ç² G¬B æ S?`i M; QÌB +ÁM HçB ç m çB i?2Q *Æ .ç h?QÆM; X

>| ` - \*Æ .ç h?QÆM; b m F?B ?¼T M°B +€+ i®B ?¬K [m - HB M i? Qi?S+ bm®i ç KÌ b€M; - H`T iS+ p°B p½ +?çv ç M h?B M * M ?¼+ pB M- ç2K +?mv M *Æ æ°M; i` JBM? h?€M? ç² #B iX oW ? v iBM +Æ æ°M; tm`i ?B M- K¼B M; QÌB H`T iS+ i?2Q *Æ æ°M; X

.¼+ çQÌM;- F?B #B i çQÊ+ +?mv M +O *Æ æ°M; p" GB i .B K- i•K iQ K¼B M;QÌB
H" o•M h?B M *Æ- i`QM; HÁM; H¢B +`M; HQ H„M; #°B T?–MX

*?QM? t€+ K" M|B- €M? /QÆM; +O Zm M; JBM? L; k >`M? ç¢B HK+ H" /Q GB i .B K
*Æ æ°M; K M; iÈBX "'i Hm" M M?[M; HÌB iB M çQ€M +| M?Q i? M"Q- i?b *Æ æ°M;
oQÆM; +?QM? H" iQÆM; H B +O L; k >`M? ç¢B HK+X J®B i?•K ibM? ;B[*Æ æ°M
#B i- F?¬M; +–M bmv M; ?o +kM; #B i M; v `^M; +€B +? i +O GB i .B K H" K°i çªFC
:-M K°i M, K i`¬B [m ?„M ç½ +?`m [m€ M?B m i?®M; F?´- `ä `M; M?`i H" K€B i|+ ?

EBK b„+ K†i pšM #,M; H½M? M?Q tQ - M?QM; M" M; H¢B F?¬M; ;B'm çQÊ+ bU #`i
i`¬K ioM? i?QÌM; M; `vX L" M; i?dM? i?QªM; H¢B HB + M?bM +?B + pÁM; *?m iQ
M?"M F?Q iS+ +O aBM? J M? *?B >¢+? ç2Q i` M M; U+X G9+ M"v- M; v #ªM i?•M
M; ?o ;bX GB i .B K +? i- M" M; +kM; p¢M T?–M ç m i?QÆM;- M?QM; b•m i?ŠK i`Q
+?Ì KQM; çB m ;b ç|5

*MM; i•K i`¢M; Q QÊ+ `v +ÁM +| G K "ªQ L?B- imv M?B M M" M; i F?¬M; F?®M;
tm`i b„+ çQÊ+ M?Q EBKX h`QM; ç¬B K„i ç T +O M" M; M;"T i`M HQ H„M; #`i M-
v ç M # M ?„MX

*Æ .¢ h?QÆM; ?B M M?B M ?B m çQÊ+ bU F?~M i`QÆM; i`QM; HÁM; K¼B M;QÌBX
b¢M- ?„M ç½ ;¼B K°i M[iB T i•M H¢B ?ÄB,

@ *?Q ?ÄB ç ç +O i ç•m\ >„M Î T?ÁM; M"Q p"v\

*¬ ;€B iB T i•M b„+ K†i M;•v çÆ- M; `v ?¬K [m M" M; +kM; Î ç•v- çQÆM; M?B M M
KbM? H" h?€B iY çB M ?¢- M;†i M¶B M" M; F?¬M; #B i T?ªB i`ª HÌB M?Q i? M"QX
i€B ?B M +ªM? M; `v ?¬K [m , b„+ K†i F?| +QB +O h´M; [mªM F?B ç®B /B M pÈB
;½ i? M? MB M i|+ i`„M;X

@ L;QÆB M? M? M|B çB +?S5 æ ç +O i ç M; Î T?ÁM; M"Q\

*Æ .¢ h?QÆM; ç½ ? i FB M M?šM ?ÄB /²MX

@ h?€B iY çB M ?¢- H M? ç F?¬M; F?¬M; +| Î iYm çB K +O +?9M; i¬BX

L[iB T i•M HQ H„M; i`ª HÌBX

@ L|B #`v- M; `v ?¬K [m i i" M K„i i?`v ?„M p"Q ç•v- p"v +ÁM +| i? b B b Q\ h¢B b
MÆB M"v\ L|B- +| T?ªB +€+ M;QÆB ç½ +| ?`M? ç°M; M;m M;®+ ;b ç®B pÈB ç ç i

*Æ .¢ i?QÆM; i?"i bU ç½ M´B ;B" M- ?„M +| i? +ªK M?"M çQÊ+ bU #B M ?| i`QM;
JBM? h?€M? æ²X

*¬ #û iB T i•M HQ H„M; i`ª HÌB,

@ E?¬M; 5 E?¬M; TªB 5 L;QÌB ç| iU KbM? `ÌB çBX h +kM; F?¬M; #B i +?mv M; b
çB F?¬M; H•m i?b H M? ç +kM; K M; i?2Q M;QÌB +O KbM? `ÌB F?ÄB- çB ç•m i +

@ :¼B [mªM Hw +€+ M;QÆB H¢B ç•v5

*Æ .¢ h?QÆM; #U+ KbM? [m€iX

@ h?€B iY çB M ?¢- F?¬M; +–M H"K F?| M" M; i 5

o•M h?B M Ev ç M # M *Æ .¢ h?QÆM; M|B,

@ "'i Hm" M i®B [m +| tªv ` +?mv M ;b- i?b ?B M i¢B ?šM H" +?O M?•M ç½ ç M h?
H–M M"v t2K M?Q +¬M; iQBX

*Æ .¢ h?QÆM; +? m K`v,

@ LÆB M"v M?`i ç`M? +| p'M ç X L; `v ?¬K [m pšM #bM? i?QÌM; i¢B b Q T?ªB ç´B
L;mv M i?`M? M"v F?¬M; i? +| +| F?€+? b¢M M"Q bQ çQÊ+ pÈB MÆB ç•v p bU iB
p >¼+ pB M ibK *Æ æ°M;- +?mv M Î ç•v iQM? b mX

h?B M * M >¼+ oB MX

h` M #S+ iQÌM; /`B ?9i i-K K„i H` ?bM? çB m F?„+ ?mv M H +O KQÌB #B m iQÈM
iQÈM; H`T i?`M? K°i M?|K- HB M iK+ FûQ /`B p ? B ?QÈM; /¼+ i?2Q #S+ iQÌM;X
H`K K+?Q i`i +ª ?¼+ pB M +O aQ >Ä >¼+ oB M ç m iQÈi H M p F?`M i`QÆM; i`QM

L?bM +ªM? p`i [m2M i?m°+ tmM; [m M?- i•K ?²M \*Æ æ°M; +kM; i?2Q #ªM M,M; `n
ç½ i`Î HçB- M?QM; ç½ F?¬M; +ÁM pÈB iQ +€+? ?¼+ pB M +O h?B M * M ?¼+ pB

E?Q iS+ + Q M;çQ #O i`M F?„T i` M M;QÌB *Æ æ°M;X h?B M * M >¼+ oB M i?b
T?ªB pbiS +® p¬i?•M- i?U+ HU+ i?'T FûK K`i`®M +?çv i?b b) F?¬M; +| *Æ æ°M;

.QÈB bU ?QÈM; /šM +O *Æ æ°M;- K¼B M;QÌB ç M i`QÈ+ +Y h?B M * M ?¼+ pB
`°M; +?WM; M,K KQÆB i?QÈ+- çQÈ+ ®T ç€ +~K i?ç+? # M M;Q`B- ?ÆM M[+ÁM ç
ç½ H`K ç€K ?¼+ pB M +O \*Æ æ°M; F?¬M; F?ÄB i?Î /`B +ªK F?€BX >B M M?B M-
pB M ç½ H`K #¼M ?„M `mM; ç°M; i`M ç€v HÁM;X

> B # M +€M? +´M; HÈM pšM H` ? B +•m ç®B [m2M i?m°+X " M i`€B H` :B€T- "Q
*?B "ç+? h`9 \*-m >¼+ >[m S?QÆM;X " M T?ªB H` 'i- æBM?- E,- h•M- Zmw- •K *?B
æçQX S?Q i` M- M; v +?QM? ;B[ H` #®M +?[iQ- €M? p`M; `U+ `Ð p„i M; M;; h?E

h`QÈ+ +Y h?B M \* M ?¼+ pB M +| #®M ;½ ?¼+ pB M Hm•M T?B M i9+ i`U+X "¼
M;QÌB- M?QM; €M? K„i pšM T?|M; i9M; [m M b€i ? i i?ªvX oW i?'v ç€K M;QÌB *Æ
+| K°i ?¼+ pB M iB M H M M;? M? ç|M X

@ *€+ M;QÆB ç M ç•v +| pB + ;b\

L;QÌB H M iB M; ?ÄB H` K°i i? M? MB M /€M; M;QÌB /QM; /ÄM;- iQÈM; KçQ F?¬M;
HçB H°` p + Q + Q içB i?QÈM;X h?•M H` ?¼+ pB M +O h?B M * M ?¼+ pB M- iU
`^M; KbM? +| M?B m Qm i? ?ÆM bQ pÈB ç€K i? M? MB M +MM; HS X

@ h H` H½Q bQ +O aQ >Ä ?¼+ pB M içB L K >Ä ç [m®+X G-M M`v iÈB ç•v M?^
*Æ æ°M; i`ª HìBX

@ h` Q ç´B\ >¼+ pB M FB `ä ``M; H†M; M;QÌB çB K°i +?9i- `²B F?¬M; ç w ç M *Æ
;½ ç²M; #¼M,

@ aQ >Ä ?¼+ pB M\ *€+ M;QÆB ç½ iWM; M;?2 i?'v +?Q \

" M;QÌB #¼M ?¼ ç m H„+ ç-m p` KdK +QÌB F?BM? KB i- ç²M; i? M? M|B,

@ *?Q iWM; M;?2 [m 5

J°i i M +ÁM ç i? K,

@ *?ŠM; ?B m b Q +?|- K Q K`+kM; Km®M ç M h?B M * M ?¼+ pB M +O +?9M; i
iU HQÈM; bS+ KbM?X

*€+ ?¼+ pB M T?Q b m *Æ æ°M; F?¬M; B M?9+ M?Q+?- #ÎB #¼M ?¼ F?¬M; /€K
M?QM; i`QM; €M? K„i ç m ?B M H M bU iS+ ;B"MX

*Æ æ°M; i?-M b„+ F?¬M; #B M ç´B- M?QM; i? M? •K ç½ i`Î M M HçM? H)Q,

@ S?B M M;QÆB p`Q i?¬M; #€QX oB +i` Q ç´B +?9M; i ç½ i?¬M; [m [mw pB M`
>¼+ pB M FB +?d ?W HçM?,

@ *€+ M;QÆB +?ŠM; [m +?d H` Km®M M?ì h?B M * M >¼+ oB M +?9M; i M•M; ç
`²BX \*?B #^M; +€+ M;QÆB bÈK [m v p çB ç F?ÄB K`i K†iX *€+ M;QÆB i?¬M; i`B
i M?'i ç`M? T?ªB +MM; +€+ M;QÆB i` Q ç´B b Q\ L m K¶B K°i ?¼+ pB M p¬ / M? ç
iB M ?`M? +€B ;¼B H` i` Q ç´B- +?9M; i H`K b Q iB M ?`M? /çv ?¼+ #bM? i?QÌM;
çWM; +ªM i`Î ççB K¬M +?9M; i X

*Æ æ°M; F?¬M; Km®M +MM; ?„M ç¬B +Q p¬M; ?o - HB M p m M; i v T?ªB H MX :½ I
 HU+ HQÊM; K¢M? K) i`mv M ç M- HB M iB T HMB p b m p`B #QÊ+- ` b€i +QM çQ
 @ *?9M; i çB5 *Æ æ°M; F?Q€i i v p` çB p`Q # M i`QM; X
 @ h®i - +€+ M; QÆB /€K iÈB h?B M * M ?¼+ pB M ç€M? M; QÌBX
 h M ?¼+ pB M H9+ M½v M?`i i?ÌB ;B”M /[- K†i F?€+ # i M FB +kM; M? M? +?¡M; p
 +MM; +?†M *Æ æ°M; H¢BX
 æ€v K„i *Æ æ°M; #„M ` M?[M; iB H¢M? H)Q- imv `^M; ?„M +kM; F?¬M; Km®M bQ
 i?QÌM; M`v- M?QM; p®M ?„M ç®B pÈB h?B M * M ?¼+ pB M ç½ +¡ Qi M?B m Q€M
 H”T iS+ HY ;B”M /•M; H M M; MM M; Ki i`QM; HÁM; X
 æ9M; H9+ M`v- K°i •K i? M? •K M?m p M; H M,
 @ a Q i? M`v- +Y ?¼+ pB M b Q H¢B iK i”T M?B m M; QÌB M?Q p”v\
 L; ?2 çQÊ+ •K i? M? M`v- #®M ;½ ?¼+ pB M h?B M * M ?¼+ pB M ç m M?bM p ?Q
 i?ÌB KWM; `ÐX ”¼M ?„M imv `^M; ç M; +® M; ,M *Æ æ°M; - M?QM; p ioM? K`+?- H
 H”K +?Q #¼M ?„M HQ H„M; - #²M +?²M F?¬M; QiX E?B M; ?2 çQÊ+ •K i? M? •K M
 i`M ç`M?X
 @ aQ ?mvM?- M; QÌB M`v iU tQM; H`iW aQ >Ä ?¼+ pB M iÈB- +ÁM M¡B Km®M +M
 iB M ?”M? i` Q ç´BX \*€+ H½Q bQ F?¬M; T?ªB ç½ T?•M T?¡ H` F?¬M; i? +?Q #`i
 ?¼+ pB M b Q\ *?9M; i +ªM #¼M ?„M H¢B- +¡ i? p b i? M M #¼M +?9M; ç½ ç°M;
 L; ?2 ?¼+ pB M M`v M¡B i? - i? M? •K •K M?m M?`i i?ÌB i`Î M M i9+ ;B”M,
 @ h Km®M #B i F M”Q H¢B iQ ; M M?Q p”v- /€K ç M h?B M * M ?¼+ pB M +?9M; i
 L; QÌB M`v ç M; Î T?Q b m- p b i? +?Q i?`v çQÊ+ *Æ æ°M; X
 @ G`i 5
 h? M? •K H½M? ç¢K +O *Æ æ°M; iU ?² M?Q ç M; ç MûM bU FQ+? ç°M; # M i`QM
 ç½ i, M; H M p`B T?-MX
 *?d çÆM ;BªM ? B +?[M?Q p”v- M?QM; ç½ H”K +?Q i? M? •K •K M?m FB ç°i M?B
 +?Êi +?ÊT ç°M; - *Æ æ°M; ç½ ç M b€i # M ;½ FB X
 L?bM [m p im´B i€+- M; QÌB FB +kM; F?¬M; +? M? H +? H„K bQ pÈB *Æ æ°M; - i
 F€pW p†MX E?m¬M K†i M? im’M H9+ M`v `mM H M- iW b„+ K†i p` €M? K„i ?B M
 ç M; M; Æ M; Æ M; €+ M; €+ M?bM *Æ æ°M; i`QÊ+ K†iX
 @ h`i h¬- M; QÆB pšM +ÁM b®M; \
 h? M? •K +O +Æ æ°M; +kM; FQ+? ç°M; p¢M T?-M- çÆM ;BªM +?d b€m +?[M?Q
 L; QÌB ç M; Î i`QÊ+ K†i F?¬M; T?ªB H` h`i h¬ @ ?ªQ ?mvM? ç ç½ +MM; im Hmv M
 b QX h`ªB [m K°i i`”M; ?¢Q FB T- ?„M pšM +ÁM b®M; - F?¬M; #` o¢M G¬B EB T L
 @ G½Q ç¢B5
 h`i h¬ +ÁM FQ+? ç°M; ?ÆM +ª \*Æ æ°M; X >„M M?”Q iÈB- ;B M; `°M; ç¬B i v- ;„i ; C
 ”®M ;½ ?¼+ pB M h?B M * M ?¼+ pB M H9+ M`v +?d #B i M; •v M; ®+ çSM; M?bMX
 *Æ æ°M; +kM; ¬K +?-K H`v h`i h¬,
 @ h`i h¬- iB m iY M; QÆB çWM; +¡ M?Q +¬ MQÆM; +?S- F?¡+ +€B ;b\
 hmv M¡B pÈB h`i h¬ M?Q p”v- M?QM; ç¬B K„i ?„M +kM; ç½ çÄ ?Q2X ”¼M ?„M ç m
 F?¬M; i? M”Q FB K +? çQÊ+ +ªK t9+X
 @ h`i h¬ ?¼+ i`QÎM; - M; ”B t2K

h M ?¼+ pB M T?Q i`QÊ+ ?ÄB /ÁX

@ s2K +€B ç-m +O M;QÆB- +9i çBX *€+ M;QÆB +| #B i? v F?¬M;- ççB + +O i M ç½+MM; G¬B æ M´B / M? K°i çÌB "çQ Zm•MX *€+ M;QÆB H" +€B i?€; b K" +kM; i X *9i ? i +?Q i X æWM; ç i #„i; †T +€+ M;QÆB- M m +ÁM ç i i?´v +€+ M;QÆB i p¬ibM?X

ó"çQ Zm•M5ô *?d çÆM ;BªM ? B +?[M?Q p"v M?QM; HçB H"K +?Q #®M ;½ FB +• b M; K°i # MX

E€i?"i i?ÌB ;B M *Æ æ°M; î h?B M * M ?¼+ pB M +kM; F?¬M; /¬B- M?QM; i? M? F?¬M; ? M?ÄX *?ŠM; M?[M; F?¬M; M?Ä K" +ÁM b€M? M; M; pËB G¬B æ S?´i h?K t T?çM; i?S ? B +O •K .QÆM; >¼+ æQÌM; p" +kM; H" h?€B iY iB M M?B KX *?d çO ç ?„M HQm / M? î h?B M + M >¼+ oB MX æB m ;? ;ËK M?´i H" imv i?O iB m h F?¬M; pB + ; b #ÎB ç½+| ? B ççB *?Q i¬M +QÌM; ;Bª pb ?„M ` KtiX

G9+ i`QÊ+- •K h`B m .QÆM; p" •K *?B m .mM; HB M i?O ç M ?Q" M; +mM; +O h`m FBM? +ª h?B M + M >¼+ oB MX h`QM; H9+ #¼M ?„M ?v p¼M; "çQ Zm•M ?¼+ i`Q #B M K´iX a m ç| - \*Æ æ°M; +MM; S?´i h?Kv i? K ;B h?€M? h" +?B M- M?[M; M; QÌB M; ?o +¬M; ç-m H" i?m°+ p G¬B æ S?´i h?KvX L?QM; iBM iS+ K" M?| K iBM? M? K M; p H" +?•M i?"i M?´i- M?´i H" iBM iS+ \*Æ æ°M; i?B i`B M aB m h´i a€i E„ ç½+MM; +U+ i`QM; HÁM; K¼B M; QÌBX

E iW ç| - "çQ Zm•M p" G¬B æ H"TiS+ / M? M´B M?Q +²MX *?Q /M H" M?[M; ?¼+ p * M ?¼+ pB M +kM; +| i? F p M? p€+? p M?[M; i`mv Mi?mv i+O G¬B æ p" "çQ

"®M i M ?¼+ pB M + M? +Y H9+ M"v ç½ bÊ iÈB KS+ K†i t M? M?Q i`m H€X æ•v +ª b€M? M; M; pËB G¬B æ ç´M; bU Q\ L; QÌB i M; v +ª h?€B iY +ÁM /€K H"K i?´i i?b +| ç€M; H" +€B ; bX "ÎB p"v- #®M ;½ ?¼+ pB M +?ŠM; M?[M; F?¬M; ?"M h´i h¬ M†M F?¬M; i?¬BX Pi` #¼M ?¼+ kM; F?¬M; +¬M T?ªB ç®B K†i pËB "çQ Zm•M M[5

@ Zm M çB- +?9M; i çB i?¬BX h´i h¬- H"K b Q M;QÆB i?Q€i +? i çQÊ+\\

ejdX *?QÆM; j3R, h?€M? oQÆM; h`î o X

*Æ æ°M; ?ÄB,

@ h´i h¬- H9+ i`QÊ+ M;QÆB H"K b Q i?Q€i çQÊ+\\ *ÁM +| B +ÁM b®M; F?¬M; \\

h´i h¬ i?î /¬B i`ª HÌB,

@ J°i T?¬M H" p" M F?Q i i®i- K°i T?¬M T?ªB +ªK iç M? ç-m G½M? L;mv i- M m F +ª +?9M; i ç½

L|B iÈB ç|i?¬M b„+ +O ?„M M?´i i?ÌB i`î M MªK ççK ?ŠM çBX

@ h`QÊ+ i?ÌB çB K oçM G¬B EB T L;K+ :BÈB #MM; M´- G½M? L;mv i ç½ H¬B FûQ çB FB K i`SM; K i?9X a`Q ?mv i+O K i?9 HçB M^K b•m i`QM; HÁM; ç´i- M?| +| H +?9M; i i?Q€i F?ÄB bU Q M? FQ+? +O oçM G¬B EB T L;K+ :BÈBX æ M F?B oçM h?€M? h" çªQ ç½ #B M i?¬M? K°i KªM? ç´i F?¬+ ^M- MÆB ççB [m•M ç²M i`9 F?¬M; #®M M;QÌB +?9M; i X

L;?2 h´i h¬ F HçB- *Æ æ°M; M„K +?†i bQM; [mv MX >„M ?"M5 >„M ?"M #ªM i?•M ;B i bç+? Hk #çB ?QçB Zm M; JBM? h?B M * M i?€M? ç² F?B H¬M ç-m iB M; †T +ª +?9M; [m€ Q+? F,- +| H) K¼B +?mv M iB T b m ç| ? i i?ªv ç½ F?¬M; T?€i bBM?X G i, +kM; ç½ +? i- M?[M; iBM? M? +O h?B M * M ?¼+ pB M p" •K .QÆM; ?¼+ çQÌM B

h´i h¬ ?Qi b•m- çQ i v H m /ÁM; MQÊ+ K„i,

@ E?¬M; M|B +?mv M M"v M[X G½Q ççB- M;QÆB ?B M içB ` b Q\\

*Æ æ°M; H„+ ç-m,

@ E?¬M; +|; b- +?9M; i p"Q çB i?¬BX

h'i h¬; "i ç-m- iW b•m i`QM; ç€v K„i ?B M H M K°i iB HQ H„M; X >„M tQ v M; QÌB æ°M; F?Q€i i v` ?B m +?Q +€+ ?¼+ pB M +O KbM?- i?2Q b m h'i h¬ çB p"Q h?B

*€+ ?¼+ pB M +O aQ >Ä ?¼+ pB M +kM; F?¬M; F?ÄB bB M; ®+- ç b® K¼B M; QÌ tªv` X "çQ Zm•M\ G¬B æ \ æ•v H" w ; b\

"ÎB pb i?ÌB ; B M #¼M ?„M iB M M?"T p"Q ; BÈB J bQ iQÆM; ç®B M; „M M; OB- iU / M? iU i` MX hmv M?B M #¼M ?„M +kM; M?"M` çQÊ+ ; B[*Æ æ°M; H½Q bQ p" [m M? F?¬M; #bM? i?QÌM; X h`QM; HÁM; #¼M ?„M ç m ç†i` M?B m M; ?B p'M- iU F€ MÆB M"Q +kM; ç m çQÊ+ ?Q M M; ? M? \ oÈB #¼M ?„M- bU i?-M #Q +O *Æ a K"m b„+ i`mv M F€X

h'i h¬ p" *Æ æ°M; +MM; bQM; bQM; iB M p"Q h?B M * M ?¼+ pB MX *Æ æ°M; +?Ê

@ h'i h¬- h?B M * M ?¼+ pB M ?B M içB` b Q\

h'i h¬ i`-K ; B¼M; ,

@ E?¬M; çQÊ+ i®i H„K5 æçB FB T MçM içB h?€M? h" çªQ ç½ içQ i?"M? çªFQ+?`" i`, K iBM? M?m ?-m M?Q pQM; i`"M iQ" M #- F +ª #®M M; QÌB +?9M; i - +kM; +? b|iX S?'i h?Kv bQ ?mvM? pb +€B +? i +O .ç h•K bQ i, K" i`-K Hm•M- ç½ `ÌB F?ÄB ; B[ HçB +?S+ p` æ'M; bUX hmv M?B M K¶B M; "v ?„M ç m F?ûT KbM? i`QM; T?ÁM ç M ; -M ?„MX G K "ªQ L?B +kM; `ÌB F?ÄB •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; - +MM; im Hmv M i?€M? ç² F?€+X >¼+ pB M ç†+ #B i; B" M? +?Q #¼M ?¼ K°i ç` T?QÆM; im Hmv M ?B M içB ç½ çQÊ+ ; •v /UM; HçB- /Q #®M M; QÌB çSM; ç-m H" i - G½M? L; mv i- *?

L; ?2 h'i h¬ M|B p"v- *Æ æ°M; F?¬M; F?ÄB FBM? M; ç+,

@ L? ç-m G½M? L; mv i F?¬M; M; î ?B M içB ç½ H" h?O i`+? +O •K .QÆM; ?¼+ çC

h'i h¬ +m®B +MM; +kM; H°` MK +QÌB,

@ *kM; F?¬M; +|; b HçX *€+ M; QÆB ?B M içB ç m F?¬M; +ÁM î •K .QÆM; ?¼+ ç +?B K M?[M; p` i`Q ç-m H" çQÆM; M?B M i?¬BX >¼+ pB M i`ªB [m b" M; H¼+ - im +?9M; i t•v /UM; HçB •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; X hmv M?B M- M m ç2K bQ pÈB •K .Q i?b pšM +ÁM FûK t p|B pÈBX š- S?€Q GQM; ççB + +kM; ç½ i`î p ?¼+ pB M- çªK M; QÆB ?¬K M v ç M ç•v H" +| pB + ; b\

*Æ æ°M; M|B,

@ *?9+ .mM; H½Q bQ ç½ i?"M? H" T K°i ?¼+ pB M KÈB içB L K >Ä ç [m®+- i M H ?²B bBM? iW MçM FB T- i î HçB aQ >Ä ?¼+ pB M H" K K°i H½Q bQX G-M M"v i K #" M i` Q ç'B +MM; h?B M * M ?¼+ pB MX

h'i h¬ +?Êi M|B,

@ h?b` H" p"v- i?"i F?¬M; M; ?o iÈB H½Q ççB ?B M içB +kM; H" H½Q bQ5

@ h?B M *Æ p" M?[M; h?B M * M i?€M? ç² F?€+ ?B M ç M; î ç•m\

@ G9+ i` M; Q" B- i?'v #¼M ?„M +kM; p°B p" M; çB` - F?¬M; #B i H" +| pB + ; bX > h?QÆM; çB +MM; X

GÌB +O ?„M +ÁM +?Q /Si- ç°i M?B M iW T?Q +?•M i`ÌB p M; H M? B iB M; `²M; M; •K M; ç| +?ŠM; M?[M; H" K +?Q i•K i?-M *Æ æ°M; +?M ç°M; - K" +Æ ?² +ÁM`m M i?"M?X h`QM; F?¬M; i`m M; K M? K¬M; - #-m i`ÌB H9+ M"v ç½ #` M?m®K #ÎB ? B K

>„+ #ç+? bQM; b„+ pW tm'i ?B M- M?'i i?ÌB H" K +?Q K¼B M; QÌB ç m #B M b„+ - iQÈM; bU pB + H" h`-M hQ hmv MX L" M; i?Ov +?mM; pšM /mv i`b MK +QÌB i` M K- +?2 K†i M M F?¬M; B i?'v K" i?¬BX

J°i ç€K ?¼+ pB M- # Q ;²K +ª h'i h¬ H9+ M"v +ªK i?'v i` M M;QìB *Æ æ°M; ç°i M?B
+¶ F?Q iS+ +QìM; ç¢B F?¬M; ;b b€M? çQÊ+X æ| H" K°i HQ¢B +ªK ;B€+ F?| +| i?
*Æ æ°M; M;Y K†i H M i`ìB ?9 /"B- iB M; ?mwi K¢M? K) [m M? [m~M i`QM; F?¬M;
`²M; M;•K FB X

hB M; `²M; M;•K +`M; i`î M M K¢M? K)- \*Æ æ°M; `®i +m°+ +kM; F?¬M; FbK MûM ç
T?|M; KbM? H M + Q- +?d M;?2 iB M; `€+? iQ¢+ +O v T?K+ p M; H M- ç¬B +€M? K
p`B H¬M pšv ç°M; ç½ çQ i?•M ?bM? ?„M M?Q K°i KkB i M H Q i?ŠM; iÈB T?QÆM;

*€+ ?¼+ pB M +?d +ªK i?'v K°i Hm²M; FbM? T?QM; K¢M? K) iW ç¬B +€M? i?®+ p`
K²K M?bM *Æ æ°M; H½Q bQ ç M; # v H M i`ìB + QX

@ h`ìB ¢X *Æ æ°M; H½Q bQ H¢B #B i # v\

æ9M; p"v- H" +?9M; M| ç M ç•v- H" +?9M; M| ç M ç•vX *Æ ?² +?d b m K°i F?„+ - i`Q
?B M K°i i?•M ªM? [m2M i?m°+X h?•M ?bM? F?´M; H² ? B K"m ç2M i`„M; bWM; b
i`mM; - /QìM; M?Q ?bM? i? +O #¼M +?9M; ç½ ;B i,M; ?ÆM `i M?B mX *?B m +
H,K i?QÊ+ - +Ym i`ªQ F?¬M; M;WM; pmM; ç°M; - ? B ç¬m M;~M; + Q- i`QM; ç¬B K„i
h` M #-m i`ìB- €T HU+ F?OM; #® KÆ ?² i¢Q i?`M? K°i ç² ?bM? h?€B *U+X h¢Q M M
M;QìB ç| +ÁM +| i? H" B- M;Q¢B i`W æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; +O *Æ æ°M;X

L?ì >¶M æ°M *?•m +O *Æ æ°M; M;QM; F i i?`M? +¬M; - æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM
?| X >B M i¢B- M| ç½ +?•M +?QM? iB M ?| i?`M? K°i *Ym; B B K i?9- ?ÆM M[H
?[m *U+ >¢M aQM; >Ä X sûi p i?U+ HU+ - M m F?¬M; bY /KM; >Ä h?¬M FB K- +?
+kM; F?¬M; T?ªB H" ç®B i?O +O M|X

*| +ª i?ªv i€K M;QìB ç M; çSM; i` M HQM; æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM;X E?B M?bM
i`QM; F?¬M; i`mM; - K¶B K°i M;QìB #¼M ?¼ ç m +| M?[M; +ªK t9+ #i ç²M; , ?QM;
ç°M; - HQ H„M; .M p"v- i'i +ª #¼M ?¼ ç m +| K°i çB K +?mM; - ç| H" iB M? +ªK +?
æ9M; p"v- *Æ æ°M; ç½ i`î H¢B- Zm M; JBM? h?B M \* M h?€M? pQÆM; ç½ i`î H¢B-
H¢BX

@ *?O M?•M5

o•M h?B M Ev H" M;QìB ç¬m iB M Kî KB M; - bU ?QM; T?'M p" FQ+? ç°M; H"K +?Q +
pÈB p i`-K´M +O M;`v i?QìM;X

.B m E?B K h?Q €M? K„i iQ€i H M i?-M i?€B FB M M;?`- M„K i v pmM; H M /S /S p
M|B, óL;QÆB +m®B +MM; ç½ i`î H¢B5ô

JB m JB m Mûi K†i iQÆM; ç®B #bM? ioM?- ~M b•m i`QM; ç¬B K„i tBM? ç T H" K°i
?² M?Q ç M; HQ H„M; çB m ;b ç| - F?¬M; +ÁM p bªM; F?Q€B M?Q H¬M ç¬m iB M
JBM? +?O +O J JBM?X

>mvM? Km°B æ¶ JBM? p" æ¶ >BM? L?B M?bM *Æ æ°M; pÈB €M? K„i +?€v #ÁM;X
i?€M? ç²- #¼M ?¼ ç²M; i?ìB +kM; H" ç iY +O *Æ æ°M;X J†+ /M *Æ æ°M; +?Q ?
+S çB m ;b- M?QM; i?•M T?"M i?-v i`Á i?b pšM +ÁM ç|X h`QM; [m€ i`bM? ?'T i?r
i?€M? ç²- ? B ?mvM? Km°B #¼M ?¼ #îB pb im pB i?'T FûK M?'i i`QM; M?|K M M
M?B m M?'i- M?QM; #¼M ?„M pšM +„M +?†i`„M; +?`m çUM;X *| i? M|B i`QM; F?
? B ?mvM? Km°B #¼M ?¼ ç½ ?Q`M iQ`M i? v / ç´B i?`i- F?€+ t bQ pÈB i`QÊ+ F
i? K i`-K´M- i`"M M;`T F?Q T?€+?X æ¶ >BM? L?B €M? K„i iW H M? H +?mv M i?
iQ€i H M +ªK ;B€+ b„+ #ûMX

G K "ªQ L?B i?b M?bM *Æ æ°M; pÈB +†T K„i M;`T i`"M #B i?QÆM; p" M;•v /¢BX æ
+?^K +?^K M?bM p"Q K€B i|+ #¢+ i`„M; +O *Æ æ°M;X

ó>„M T?ªB +?`m çUM; bU i?®M; F?´ ç M KS+ M"Q\ h¢B b Q K°i K€B ç¬m ç2M H¢B
ÆB H" *Æ æ°M; - pb +È ;b M;QÆB Hm¬M H"K +?Q i ç m HÁM; M?Q p"v\ô

EBK KQK +?†i ç¬B K¬B- M" M; çSM; î T?Q i`QÊ+ çQ`M M;QìB- +kM; H" +?¶ ;B
h?€M? >Ä GQM; - ? v +ÁM ;¼B H" J Q æ`B p" L;k GQÆM; .`+?X •M? K„i M" M; +?,K

?²M i`BM? i`„M; +O M`M; +kM; ç M; F`+? HB i`mM `~v- i?“K +?Q +ÁM `mM; ç°M; G K "ªQL?BX

Gm"Mp im pB- M`M; H` K°i i`QM; M?[M; h?€M? ç² KçM? M?'iX o®M #ªM i?•M M`M K HU+- M Mb m F?B ?'T i?m iBM? KB M +O h•M EBK h?€M? ç²- i?U+ HU+ +O /B M `°M; - ?ÆM M[ +ÁM i`Ê ;B9T M`M; i,M; +QÌM; F„ tªQ +?B M ç'mX L m M?Q >Q h?€M? h`Q i`Ê ;B9T i?b imv i M?B M +kM; F?¬M; T?ªB H` ç®B i?O +O M`M; X M`M; +kM; +| çO i?U+ HU+ ç HB m KçM; X hmv KçM? K) H` i? - M?QM; p`Q ;Bì T? EBK i?€M? ç² HçB F?¬M; i? M`Q #bM? ´M i•K i bM? F?B M?bM i?'v \*Æ æ°M; X \*kM M`M; F?¬M; +€+? M`Q FB K +? çQÊ+ ç¬B /ÁM; H ç M; iW iW +?ªv tm®M; X

J Q æ`B p`L; k GQÆM; .`+? ç½ bÈK M?“M` F?Q iS+ +O *Æ æ°M; - M M F?B ?„M p i`QÆM; H Q iÈBX > B +€B ç-m`²M; F?´M; H² K°i i`€B- K°i T?ªB F?¬M; M; WM; +¼ i`QM; KB M; T?€i` iB M; óQ Qô ;B®M; M?Q HìB MS+ MÎX *?B i v M? m K°i i?ÌB M?È *Æ æ°M; +O +?9M; imv i M?B M F?¬M; i?m FûK ;b +QM M; QÌB #bM? i?QÌM;

æQ ? B i v pm®ip2 J Q æ`B p`L; k GQÆM; .`+? - +ªK M?“M çQÊ+ bU i?•M i?B i i v +?9M; X *m®B +MM; - *Æ æ°M; KÈB M; ~M; ç-m M?bM i'i +ª K¼B M; QÌB- ?„M ?Qi b KÈB M|B çQÊ+ K'v +?[,

@ h ç½ i`Î p 5

.B KE?B m h?Q ;„M; ;QÊM; €T +? M°B i•K ç M; FQ+? ç°M; ,

@ >Q M M; ? M? M; QÆB i`Î p X

*Æ .ç h?QÆM; +| +?9i #'i ç„+ /o M|B ,

@ J¼B M; QÌB i`QÊ+ iB M tm®M; /QÈB +ª çB- iB T iK+ Î MÆB M`v +?d H`K +?Q iQ +QÆM; [m•M çQ`M tm'i ç°M; M[i?b F?´X

"-m F?¬M; F?Q p®M ç M; M; QM; ç¼M; - M?ì K'v +•m M|B #¬M; çM M`v +O ?„M K ?ÆM M?B mX \*Æ æ°M; p` æçB .B M h?€M? >Ä GQM; iW i` M F?¬M; i`mM; ?ç tm®

" M M; Q`B K HU+ / Q ç°M; KçM? K) M?Q i? - h?B M \* M ?¼+ pB M H`K b Q F?¬M F?B *Æ æ°M; iW i` M i`ÌB ?ç tm®M; i?b ç²M; i?ÌB K°i ç€K H½Q bQ +O h?B M * M [m M?X *| K'v p` æ´M; bU iW i`QM; h?´ ? :B€Q >¼+ G•m çB ` - M; QÌB çB ç-m H` p pB M @ i´ T?K +O çQÆM; FBK ?Q`M; ç h`mM; h?´ ç [m®+- "€i [m M J"m h?´ *Æ +O H½Q pšM i` i`mM; M?Q K°i i? M? MB M- +, M #ªM M?bM F?¬M; ` /'m p i +O i ç•m iB M ;†T *Æ æ°M; pšM F?¬M; ? i? v ç´BX

*Æ JBM? "° /šM i?2Q K°i ç€K ç´M; bU +MM; +€+ H½Q bQ #QÊ+ ` X E?B M?bM i?' tm®M; - i?¬M b„+ i` M K†i H½Q M?'i i?ÌB i? v ç´BX J†+ /M *Æ æ°M; K€B ç-m ç½ # i`QÊ+ FB +kM; +| M?B m #B M ?| - M?QM; ?„M pšM M?“M` M; v iW +€B M?bM ç- ç½ ;B i ?mv M i¬M +O ?„M- K` ?„M ç`M? T?ªB M; "K #² ?ÁM H`K M; ¼i- F?¬M; i? iY F?®M FB T M`v- M; QÌB ç½ H`K +?Q ?Q`M; i?'i imv i ?"m- T?ªB iB T M?“M +QM M; QÌB i?W F X J†+ /M i` M M; QÌB \*Æ æ°M; +kM; K M; /ÁM; K€m ?Q`M; ;B - M?Q i?'m tQÆM; ç®B pÈB *Æ æ°M; X

*Æ æ°M; M? M?`M; `ÆB tm®M; ç'i- K°i ç€K h?B M * M i?€M? ç² +kM; iW i` M HQ GQM; M?ªv tm®M; i?2QX :B€T J°+ i?€M? ç² .B m E?B K h?Q H` M; QÌB ç-m iB M æ°M; X

@ >mvM? ç - i'i +ª ç m ç½ H` [m€ F?SX oB + +¬M i?B i #•v ;Bì H` ?QÈM; iÈB iQÆ +?ì Î M; QÆBX

*Æ æ°M; v M H†M; ;"i ç-m- €M? K„i çªQ [m iWM; F?m¬M K†i- +ªK t9+ FQ+? ç°M;

@ B +| i? M|B +?Q i #B i- +?mv M ;b ç M; tªv ` Î ç•v\

*Æ JBM? "° i?ªM M?B M ?ÄBX J†+ /M ççB FB T MçM içB h?€M? h` çªQ ç½ içQ i?“ pÈB h?B M \* M ?¼+ pB M- +kM; M?Q /šM ç M pB +•K .QÆM; ?¼+ çQÌM; +Æ ?² iQ`

* M >¼+ pB M /M b Q +kM; H" ?¼+ pB M ç M?'i i` M ç¢B HK+- çQÊ+ M;k ç¢B ç [ H" pB M i`QÎM;- ç` p` +O ?„M +`M; i? K T?¬M i¬M FQM?X

*Æ æ°M; [m v M;QÌB H¢B- F?B €M? K„i +O ?„M p" *Æ JBM? "° p +?¢K pÈB M? m- M?Q +| #®M iB HY çB M t i [m X •M? K„i H¢M? H)Q +O *Æ JBM? "° #B m ç¢i w; F?¬M; ?B m\ L?QM; ?„M i m v i ç®B F?¬M; ç i•KX

@ *?`Q \*Æ pB M i`QÎM;X h H" *Æ æ°M;- H¬M M"v i? v K†i pB M i`QÎM; +O aQ >Ä ç M +MM; [mw ?¼+ pB M iB M ?`M? i` Q ç´BX \*€+? ç•v F?¬M; H•m- pB M i`QÎM; * [mw ?¼+ pB M- p" [mw ?¼+ pB M +kM; ç½ ç²M; wX

*Æ JBM? "° i?ªM M?B M M|B,

@ >a\ h?b` H" \*?9+ .mM; +O aQ >Ä >¼+ pB MX L m M;QÆB F?¬M; M|B- #ªM i? hmv M?B M- +€+ M;QÆB K°i F?B ç½ iÈB ç•v` Q ç´B- i¢B b Q H¢B ç tªv` +?mv i` M #-m i`lB +O h?B M \* M >¼+ pB M ;•v`®B\

*Æ æ°M; H½M? ç¢K M|B,

@ L m *Æ pB M i`QÎM; +S F?,M; F?,M; +?Q`^M; +?9M; i ;•v bU- p"v +kM; F?¬M; + M;`B Km®M ;b\

•M? K„i H¢M? M?Q #,M;- H¢B K M; i?2Q p" B T?¬M + Q M;¢Q +O *Æ æ°M; ç½ H" H F?¬M; F?ÄB`9M; ç°M;X \*Æ æ°M; M|B M?Q p"v +?ŠM; F?€+ ;b H" i€i i?ŠM; p"Q K +S ÎMÆB M"v +O M;QÆB ;•v`®B- M;QÆB +| i? H"K ;b çQÊ+ i \ô

@ L;QÆB 5

*Æ JBM? "° i?"i F?¬M; M;?o iÈB *Æ æ°M; H¢B F?¬M; +?9i M iB M?- i`U+ iB T +¼ M;QÌB K°i H¬M M[ F`+? HB i p +?¢K- *Æ æ°M; K°i +?9i +kM; F?¬M; M?QÎM;- i m v ç i`QM; K„iX

*Æ JBM? "° H¢M? HMM; M|B,

@ L m S?| pB M i`QÎM; \*Æ æ°M; H¬M M"v iÈB ç•v F?¬M; TªB p b i` Q ç´B K" H" ç p X h?S +?Q i F?¬M; HQm H¢B ç|M iB TX

L|B tQM;- ?„M tQ v M;QÌB Km®M`lB çBX

ej3X *?QÆM; j3k, *QÎM; h? E?B m *?B M5

@ G¬M;B Q HQm M"v M?'i ç`M? TªB /B M` X h ç½ KÌB "bM? æŠM; oQÆM; *Æ o•M i?€B iY çB M ?¢- h?B M *QÆM; JB M ?¢ *Æ h`QÎM; hQM- æ¢B \*€i JB M ?¢ h?QÊM i`QÎM; J aQ +¬M; ?°B >B G¢+ +MM; T?| ?°B i`QÎM; -+ S?"i- M;"v K B ç M ç +?SM L m M;"B F?¬M; ç²M; w ;B Q HQm i d i?Q- i b) F?¬M; M;¢B K" i b K iÈB ?Q" M; ;B p ;B Q HQm i d i?QX L;"B +?Q`^M; M;"B +| i? M; ,M +ªM i b Q\

.B m E?B K h?Q +kM; t2M p"Q M|B,

@ h? M"Q- h?€M? pQÆM; ç¢B M?•M\ L;QÆB F?¬M; KÌB +?9M; i i? K /U b Q\ L i`¼M;- M?'i # M F?BM? +?S\

>„M`ä`"M; H" ç M; tQÈM; ?¼ i?2Q *Æ æ°M;- ? v M|B +€+? F?€+ H" ç M; m v ?B T h?B M * M i?€M? ç² Î H¢B h?B M * M ?¼+ pB M i m Hmv M`ä`"M; ç½ H"K +?Q *Æ L?QM; ?„M H¢B F?¬M; +| +€+? M"Q +U i m v iX J M| +?S- #¼M h?€M? ç² ç m H" M M¢M h?€M? h" çªQ i`l p - ?ÆM M[ K†B K°i M;QÌB #¼M ?„M ç m M„K ;B[ \*U+ >¢M J M?|K #¼M ?¼ H¢B +ÁM +| h?B M \*Æ çQÆM; ç¢BX æWM; M|B H" h?B M \* M ?¼+ h`mM; h?´ ç [m®+ +kM; i m v i ç®B F?¬M; /€K ç„+ i°B pÈB h?B M *ÆX *?Q M M- F H¢B h?B M * M ?¼+ pB M iB M ?`M? i m Hmv M- *Æ JBM? "° +?d +ÁM +€+? ;"i ç¬m

+?Q #¼M ?„M K°i F?m pU+ `B M;X J v K`i`QM; K°i M,K [m - ç€K M;QìB h?B M * M ;•v T?B M iQ€B ;b +?Q ?„MX

L|B i?“i- M m G¬B æ S?“i h?Kv pšM +ÁM î h?B M * M ?¼+ pB M- p` \*Æ JBM? "° + i?b H½Q imv i ç®B b) F?¬M; / /`M; i?Ä ?B TX *?ŠM; [m ?B M içB- +?d pÈB ç€K +| i? H`K çQÊ+ ;b\ h?B M \* M ?¼+ pB M ç½ F?¬M; +ÁM çQÊ+ M?Q tQ - i`QM; F? i?€M? ç² HçB HU +?¼M b€i +€M? pÈB *Æ æ°M;X ob M?[M; HQ /Q ç| M M H½Q +`M

*Æ JBM? "° ç°i M?B M tQ v M;QìB HçB- i`€M M´B ;•M t M?- +® MûM HY ;B`M M|B

@ *Æ æ°M;- ç•v H` +€+ M;QÆB ç M; mv ?B Ti - mv ?B Th?B M \* M ?¼+ pB M b Q \* M ?¼+ pB M p®M çQÊ+ L;k ççB ç [m®+ OM; ?°- ç½ pb ççB HK+ H`T çQÊ+ p¬ b®

*Æ æ°M; HçM? M?ç i M|B,

@ *Æ JBM? "°- M;QÆB M|B F?¬M; b BX Zmªi?“i h?B M * M ?¼+ pB M ç½ +®M; ?B H9+ î h?€M? h` çªQ HB m KçM; +?ûK ;B i +?QM? H` M;QÆB b Q\ E?¬M; - F?¬M; T ?¼+ pB M Qm i9 F?¬M; iB + K€m tQÆM; K` ç€M? ç´BX L;QÆB +?ŠM; [m +?d H` M h`mM; h?´ ç [m®+ +?S +| H`K çQÊ+ i`Á i`®M; ;b\ 1 ``M; M; v +ª /çv /¶ K°i ?¼+ p i? K ç K„iX h +MM; #çM # i?•M ?[m ;†T Kti- M;QÆB HçB +?Q ``M; i ;•v M€Q ç° iS+ ;•v M€Q ç°M; +?Q M;QÆB t2KX

h?¬M b„+ *Æ JBM? "° +?Êi i`î M M m €KX \*Æ æ°M; pW /Si HìB i?b mv €Ti` M M; tm'i` X L?QM; F?B +?SM; FB M ç¬B K„i +O \*Æ æ°M; /¬M /¬M +?mv M b M; K`m # ?B m pb +€B ;b K`iB m iY M`v imv i` im´B K`/ M? iB M; ç½ b€M? M; M; pÈB G¬B ?„M [mªi?“i H` [m€ +QìM; ççB bQ pÈB bmv M;?o +O KbM?X

G9+ M`v- ç€K ?¼+ pB M +O aQ >Ä ?¼+ pB M KÈB pĐ H) pb +È ;b K` H½Q bQ *Æ a h?B M * M ?¼+ pB M ç F?B m +?B M +€+? ç•v # i?€M;X æ•v F?¬M; T?ªB H` M?´ M i?b H` +€B ;b\ JÈB pW `²B # M KbM? +ÁM b•M bB pÈB H½Q pB M i`QîM;X J M| pB M M`v +?d +| i? /MM; K°i iW ç ?bM? /mM;- ç| H` óh i?Q+?5đ

æ9M; H9+ M`v- p` h?´ ? æ´M; bU t2M p`Q,

@ S?| pB M i`QîM; \*Æ æ°M;- +€+ M;QÆB ç M H` ç i` Q ç´B- p`v i?b F?¬M; M M p ç´B HšM M? m- +?QM? t€+ H` ç¬B # M ç m +| HÈBX S?Q h?B M \* M ?¼+ pB M + pB + M`v H` /Q M;QÆB F?¬M; ç9M;- M;QÆB +kM; F?¬M; i? çQç i K`i i`€+? M?B K

o` h?´ ? æ´M; bU M`v- i`QÈ+ ç•v \*Æ æ°M; +kM; F?¬M; +| ç i•K ç MX æ| H` K°i H ;¬v- ç¬B K„i H`T H€M? iBM? [m M;X \*?Q ç M #•v ;Bì- K¼B pB + î h?B M \* M ?¼+ JBM? "°` Kti- +?Q M M +| ``i Qi M;QìB +?9 w ç M ?„MX :Bì ç•v ?„M HçB ç°i M;°i *Æ æ°M; F?¬M; F?ÄB FBM? M;ç+ i`QM; HÁM;X s2K` - +| i? i`î i?“M? æ´M; bU +O F?¬M; T?ªB H` M;QìB i-K i?QîM;5 GìB M|B pW `²B +O ?„M ç½ ç2K \*Æ JBM? "° ;ç ?bM? +?mM; ?Ov /B i? i i?ªv M?[M; ;b \*Æ JBM? "° ç½ H`K i`QÈ+ ç•vX

*Æ JBM? "° iS+ ;B`M ?W HçM?- pmM; i v,

@ æQÊ+- i F?¬M; t2M p`Q M[- M;QÆB +S iMv w b„T çtiX

"Ä HçB +•m M|B M?Q p`v- [mªi?“i ?„M ç½ [m€ K`i Kti ç M M¶B F?¬M; i? çSM; Hç +?¼M #B M T?€T #Ä çBX J†+ /M +® #B m ?B M M?Q H` F?¬M; +| ;b- M?QM; i` M i? *Æ æ°M; i`U+ iB T ç M ?Q`M; +mM; +O h`mM; h?´ ç [m®+ v m +¬m iB M ?`M? ; pÈB F?€B MB K i` Q ç´B ;B[ ? B ?¼+ pB M H` ?Q`M iQ`M F?€+ M? mX L;`M pçM ?Q`M; ç +O h`mM; i?´ ç [m®+ \*Æ o•M G°+ b) pb H` +?€m `m°i +O ?„M K` ;ç i #Ä >B M ;Bì içB h`mM; h?´ ç [m®+- b m F?B \*Æ .ç h?QÆM; F M?B K h?€B iY- "bM +QìM; i? ç½ €T çªQ ?Q`M iQ`M >Q`M; ;B X L; v +ª *Æ o•M G°+ +kM; F?¬M; i? H i¬M JB M ?ç- i?¬M ?° K M? +O h`mM; i?´ ç [m®+ ç m H` M;QìB +O "bM? æŠM; o G°+ ?„M +ÁM +| i? H`K ;b\ G`K ?Q`M; ç ;B®M; M?Q ?„M- +QB M?Q H` ç½ çO tmB

o®M /o *Æ o•M aBM? ``i i¬M i`¼M; >Q`M; ç # ?ç- M?QM; b m F?B *Æ æ°M; ç€M? K®B [m M ? ;B[bQM; T?QÆM; H` F?¬M; i? M`Q ?Á ?Q½M çQÊ+ M[X *kM; K v

+?QM? ç2K h`mM; h?´ ç [m®+ /-M /-M M„K ;B[ i`QM; i v KbM?X *?d + -M *Æ o•M G
ç [m®+ b) ?Q`M iQ`M i?m°+ p "bM? æŠM; oQÆM; M?`i K¢+?X G9+ ç!- /ÁM; /äB`
+! i? M;mv M w +?`T M?"M K`i?¬BX

>B M i¢B *Æ JBM? "° ç½ ?-m M?Q ç½ #Ä K†+ i`i +ª M;Q¢B bU K`i"Ti`mM; im Hmv
iÈB +`Ti€K KQÆB +?QM- +`T #"+ K` `i M?B m M;QìB +?Q ç M +? i +kM; F?¬M; i?
[m - ?„M +kM; +?d +! K°i KQM; Km®M ç! H` pQÊi [m çQÊ+ +?QÈM; M;¢B M`vX

@ S?| pB M i`QÎM; \*Æ æ°M;5 h?"i M;¢B [m€- pB M i`QÎM; *Æ JBM? "° i?ìB ;B M; -
+! F i [mª +?Q M M i•K iB M? F?¬M; çQÊ+ i®i H„KX *?9M; i iB T ç!M F?¬M; çQÊ+ +
+?QX h H` >Q`M; G`T h•M- ç´M; bU +O ?¼+ pB M- ?B M +?`m i`€+? M?B K [mª M
ç´B H-M M`vX >Q M M;? M? +€+ M;QÆB ç M h?B M * M ?¼+ pB MX

*! i? ç2K h?B M * M ?¼+ pB M €T +? ç M KS+ ç° M?Q p`v- *Æ æ°M; +kM; F?¬M; +
.M ;b çB M[- MÆB ç•v +kM; H` MÆB F?ÎB M;m²M +O ?„M- +?Q M M ?„M HB M;`i

@ o`v T?B M >Q`M; ç´M; bU `²BX

@ S?| pB M i`QÎM; \*Æ æ°M;- KìB p`Q i`QM;X

>Q`M; G`T h•M +MM; pÈB ç€K æ´M; bU +O h?B M * M ?¼+ pB M p®M b„+ K†i ç M
M;QìB *Æ æ°M; p`Q i`QM; h?´ ? :B€Q >¼+ G•m- ç! H` K°i T?ÁM; ?¼THÈM +! i? i
o•M h?B M Ev p`M?|K h?B M \* M i?€M? ç² `ä`M; F?¬M; +! w ç`M? `ìB çB- K` >Q
+kM; F?¬M; /€K çm´B #¼M ?„M- +?Q M M i`i +ª ç m p`Q i`QM; T?ÁM; ?¼TX

J¼B M;QìB T?•M +?O F?€+? M;²B tm®M;- >Q`M; G`T h•M çB i?ŠM; p`Q p´M ç X >„

@ S?| pB M i`QÎM; \*Æ æ°M;- +?9M; i imv `^M; ç½ M?"M çQÊ+ i?Q +O pB M i`QÎM
i?Q +kM; F?¬M; H`K `ä p´M ç H` iB M ?`M? i` Q ç´B M?Q i? M`QX L;`B +! ç M;?`

>„M [mª i?U+ F?¬M; /€K +MM; ;½ b€i iBM? M`v /•v /Q X h®i M?`i H` +S +mM; FQM
i?QÈM; b€+?X

*Æ æ°M; M!B,

@ G-M i` Q ç´B M`v i ?v p¼M; iB M ?`M? Î? B T?QÆM; /B MX h?S M?`i H` +€+ ?
h /ŠM i?2Q # KQÆB ?¼+ pB M M M +kM; i?dM? [mw ?¼+ pB M T?€B ` # KQÆB ?
çQ`M +?B MX h ` `i ?v p¼M; h?B M \* M ?¼+ pB M b) T?€B ` # KQÆB ?¼+ pB M ç
æQÎM;X

@ >a\

>Q`M; G`T h•M +?`M ç°M; ,

@ S?| pB M i`QÎM; \*Æ æ°M;- +?ŠM; H) M;`B +kM; Km®M i? K ;B p`Q H-M i` Q ç´B
L;?2 *Æ æ°M; M!B tQM;- ç•v H` çB m ç-m iB M ?„M M;?o iÈBX í ç•v ç m H` +QìM
h?B M * M i?€M? ç²- +?d `B M; +€+ p` ç´M; bU +O h?B M * M ?¼+ pB M +kM; ç m
?„M iU M?B M M?bM` çQÊ+ im pB +O M?[M; ?¼+ pB M K` *Æ æ°M; K M; iÈB- ç•v
pB M T?´ #B M L?` [m M- i K [m M K`i?¬BX h`QM; F?B ç!- +?d `B M; M?[M; ?¼+ p
+MM; HS im´B pÈB M?|K M`v- im pB Qi M?`i +kM; ç½ H` i K [m M ?Q†+ iS [m M +?
?¼+ pB M •K .QÆM; ?¼+ çQìM;X hmv `^M; ?B M i¢B •K .QÆM; ?¼+ çQìM; F?¬M;
KQÆB ?¼+ pB M i®T ç-m tûi p +?dM? i? - im pB ç m ç½ pQÊi [m hS [m M- ?ÆM M
ç°i T?€M;k [m M iW H•mX

*?Q /M F?¬M; M!B p +`T #"+ K HU+- +?d `B M; p FBM? M;?B Ki?U+ +?B M- i?b
+kM; imv i M?B M F?¬M; i? bQ b€M? pÈB ?¼+ pB M +O h?B M * M ?¼+ pB M- M
.QÆM; ?¼+ çQìM; H¢B +`M; H` +?mv M KÆ iQÎM;X *Æ ?² K¶B K°i ?¼+ pB M •K .Q
Qi M?`i K°i ? B h`i a€i E„X *?d + -M F?¬M; ç M K°i M,K- •K .QÆM; ?¼+ çQìM; b) +
#°B T?-M bQ pÈB ?B M i¢BX

*Æ æ°M; ç tm'iaQ >Ä ?¼+ pB M +?B M ç'm pËB •K .QÆM; ?¼+ çQÌM;- ?ÆM M[
M?Q p"v- >Q" M; G"Th•M iU M?B M b) M; ?o ç M pB + *Æ æ°M; i? K ;B X æ®B pËB
?„M ?B m #B i +kM; F?¬M; Qi- +| ?„M i? K ;B H-M id i?Q M"v- •K .QÆM; ?¼+ çQÌ
F?|X

æWM; M|B H" M;QÌB +O h?B M * M ?¼+ pB M- M; v +^a ?¼+ pB M +O aQ >Ä ?¼+
M?bM M? mX " i?€M; i`QÊ+- *Æ æ°M; H½Q bQ iWM; M|B #¼M ?„M +| i? F?B m
?¼+ çQÌM; i`QM; i®T # KQÆB M;QÌB çSM; ç-m- M?Q i? M"Q #•v ;Bì H¢B #B M i
oB + M"v M?Q i? M"Q K" H"K çQÊ+ \ æ€M? FB m ;b KÈB i?„M; çQÊ+ ç•v \

*Æ æ°M; H¢M? M?¢i M|B,

@ h +?d H" H½Q bQX L?B K pK +O i H" T?K i`€+? p" +?d ?mv ?¼+ pB M +O i X
i?B ç'm ç®B F?€M; pËB M? m- i b) F?¬M; i`U+ iB T` i vX

>Q" M; G"Th•M +MM; +€+ æ' M; bU i`® K„i M?bM M? m- i`QM; HÁM; pšM +?Q KBM
ç•v +, M #^aM F?¬M; +?d H" i?B ç'm ç®B F?€M; çÆM i?m-M- K°i F?B ç½ ;B Q i?O „
pQM; X

@ *Æ æ°M;- M;QÆB F?¬M; 'K ç-m ç| +?S \

.B m E?B K h?Q ?¢ ;B¼M; ?ÄBX

*Æ æ°M; i`^a HìB,

@ h iU #B i +•M M?„+X >Q" M; ç' M; bU- M;QÆB t2K i M #"B M?Q p"v +| çQÊ+ F?
>Q" M; G"Th•M +| +?9i F?| tY M|B,

@ L m H" M?Q p"v- F?¬M; T?ªB H-M i` Q ç' B M"v +?9M; i ç½ +?B KiB M M; ?B ? v
ç m H" i" T ?ÊT HU+ HQÊM; iBM? M?m +O i'i +^a +€+ [m®+ ;B ç¢B HK+X J°i ç'm
+¬M; +?Q +€+ ?¼+ pB M +O M;QÆBX

*Æ æ°M; F?Q€i i v M|B,

@ E?¬M; T?ªB K°i +?¼B K°i- K" H" # KQÆB ç®B # KQÆBX Zmw pB M +| i? +Y ` °
*?9M; i p®M H" ?QÊM; p h?B M * M ?¼+ pB M ?¼+ i" T- F?¬M; #B i +?9i ;b p i?U
.QÆM; ?¼+ çQÌM;- M?[M; ?¼+ pB M i K M; ç M ç•v b Q +| i? +^aK M?"M çQÊ+ i?
+?QM? \ .M b Q î aQ >Ä ?¼+ pB M- #¼M ?„M +kM; H" iBM? M?m i`QM; b® M?[M;
i M H" L?"i L;mv i ?¼+ çQÌM;X *MM; •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; iB M ?"M? i` Q ç' B- M?
L?"i L;mv i ?¼+ çQÌM; \ æ•v F?¬M; T?ªB H" +® w F?B m +?B M ? v b Q \ >Q" M; G"
T?"M p" i? HU+ b m HQM; *Æ æ°M;- M?QM; bU + Q M;¢Q i`QM; HÁM; F?¬M; +?Q T
;"i ç-m M|B,

@ æQÊ+- M m T?| pB M i`QÎM; *Æ æ°M; ç½ F?,M; F?,M; M?Q i? - p"v +S i?2Q w +
>„M ç½ i?-K ?¢ [mv i i•K- i`"M M"v F?¬M; M?[M; T?ªB i?„M; K" +ÁM T?ªB +?Q K½
HU+ +O •K .QÆM; ?¼+ çQÌM;X E?¬M; ?B m i¢B b Q *Æ æ°M; H¢B +® +?'T M?Q i
p"Q i?U+ HU+ K" M|B +?mv MX *?ŠM; H) •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; +?9M; i H¢B bÊ ?
i?'T ç| b Q \

*Æ æ°M; M|B iB T,

@ æ| +?d H" i`"M ç-mX o T?¬M i`"M i?S ? B- i H'v i?•M T?"M H½Q bQ +O aQ >Ä
+MM; M?[M; H½Q bQ +O [mw pB M iB M ?"M? id i?Q K°i i`"MX

óhB m iY M"v ç M; +?ÆB i`Á ?Q H°M; b Q \ô

>Q" M; G"Th•M + K +?„+ i`QM; HÁM;- ç•v KÈB +?QM? H" KK+ çQ +? +O *Æ æ°M; X
H" +€+ H½Q bQ +O h?B M * M ?¼+ pB MX hB m iY M"v ç½ iWM; ç¢B #B m +?Q J
i?O çSM; ç-m +O J E„ +¬M; ?°BX >„M H¢B +| i? T?|M; i?Q +? ` aB m h'ia€i E„- H
h?€M? h" ç^aQ +?d çSM; b m G¬B æ S?'i h?Kv K" i?¬BX >„M M|B ` M?Q p"v- `ä`"M

pB + M,K ç| T?ªB i`®M +?çv F?ÄB h?B M \* M ?¼+ pB MX E?| i`€+? pb b Q ?„M Hç
FB M M?Q p"vX

æB m M"v +kM; F?¬M; i? i`€+? >Q" M; G"Th•M H" H'v #KM; iB m M?•M çQ HÁM;
/Q M"v- ?„M p®M /o F?¬M; ibK` çQÊ+ M;mv M M?•M M"Q F?€+X

>Qi K°i ?ÆB i?"i b•m- >Q" M; G"Th•M +| +?9i •K i`-K M?bM +?^K +?^K p"Q *Æ æ°M

@ S?| pB M i`QÎM; \*Æ æ°M;- M;"B Km®M F?B m +?B M pÈB p` H½Q bQ M"Q +O h

*Æ æ°M; ;"i ç-m i`ª HÌB,

@ L;QÌB i Km®M F?B m +?B M +?QM? H" æ' M; bU +O [mw pB M- G¬B æ S?'i h?

@ *€B ;b\

L?[M; HÌB *Æ æ°M; pW i?®i` ç½ H"K i'i +ª ç m FBM? bÊ- ç†+ #B i H" ç€K M;QÌ
+M; i? K FBM? ?½BX JB m JB m KçM? K) çSM; /"v- ;B" M /[M|B,

@ *Æ æ°M;- M;QÆB çB M`²B b Q\ hçB b Q M;QÆB HçB F?B m +?B M S?'i h?Kv\

*Æ æ°M; i?ªM M?B M HB + M?bM M" M; M|B,

@ L;²B tm®M;5

@ L;QÆB 5

JB m JB m +,K iS+ M?bM *Æ æ°M;- ?Q" MiQ"MF?¬M; ç Ktd ;b ç ME?B m .B K h
M?€v K„i` ?B m pÈB M" M; K" M' B ;B" M çMM; çMM; ,

@ L;QÆB +| #B i ?B M içB S?'i h?Kv M?Q i? M"Q F?¬M;\ hW H9+ .ç h•K +? i- ?
F?¬M; ?²M- bm®i M;"v +?d #B i M?®i KbM? i`QM; T?ÁM;X >„M T?ªB i?W M?"M bU
+kM; #B i FB K"\ a m F?B iW h?€M? h" æªQ i`Îp - ?„M iU M?®i KbM? i`QM; T?ÁM
HÁM; KbM?X o"v K" p"Q H9+ M"v M;QÆB HçB ç M; i•K F?B m +?B M pÈB ?„M\
p"Q HY ? v b Q\ >„M H" bQ ?mvM? +O M;QÆB- +kM; H" ç²M; #¼M +O +?9M; i
i•K p"v +?S\ L;QÆB Km®M F?B m +?B M b Q\ æQÊ+- i ç•v +?ÆB pÈB M;QÆB 5

h?'v JB m JB m FQ+? ç°M; M?Q p"v- *Æ æ°M; F?¬M; F?ÄB +| +?9i FBM? M;ç+X "
?B M` K†i,

@ hçB h?B M * M ?¼+ pB M- M;QÌB tSM; ç€M; ç i F?B m +?B M- +| M,M; HU+ +
S?'i h?KvX JB m JB m- M;QÆB çWM; [m€ FQ+? ç°M;- ç•v +?d H" i`"M ç'm; B Q ?[

@ L;QÆB 5

JB m JB m +ÁM Km®M M|B M[M?QM; ç½ #` .B m E?B K h?Q p" æ¶ >BM? L?B H¬

ejNX *?QÆM; j3j, hmv M *¬M; *?9 h`mv M •K5

L?'i i?ÌB i`QM; K„i K¼B M;QÌB ç m i`"M M;"T bU M;ç+ M?B M- #ÎB F?¬M; B M;ì iÈ
F?B m +?B M HçB H" G¬B æ S?'i h?KvX o®M B +kM; iQÎM; M;QÌB K" *Æ æ°M; K
i`QM; b® +€+ æ' M; bU +| K†i Î ç•v- i?"K +?Q H" pB M i`QÎM; *Æ JBM? "°X h?U+`
Km®M M?"M bU F?B m +?B M ç M iW *Æ æ°M;X L m #¼M ?„M i?'i #çB- ç| i?"i bU
i?„M; i?b +kM; +?ŠM; pBM? [m M; ;bX *Æ æ°M; # Q M?B m im' B\ h®B ç +kM; +
K" i?¬BX *MM; *Æ æ°M; ;B Q i?O K°i i`"M- ç®B pÈB #¼M ?„M ç m i?"T T?¬M #'i H
æ' M; bU +| K†i içB ç•v- i?"K +?Q F +ª *Æ JBM? "°- +| B /€K M|B KbM? +| i? ç€M
hB m iY M"v p®M M' B / M? H" #B M i?€B- F?¬M; i?'v ?„M im Hmv M ç M M¶B #ç+ i

E?B *Æ æ°M; M;Ä w Km®M F?B m +?B M pÈB S?'i h?Kv- p¬ibM? ç½ ;½B i`9M; +?
+kM; F?¬M; +-M #B i *Æ æ°M; H"K p"v H" +| w ;b- +?d +-M F?¬M; M?"K p"Q KbM?
F?B m +?B M pÈB S?'i h?Kv- #'i Hm" M B i?„M; B i?m +kM; F?¬M; ªM? ?QÎM; ;b
ç•v +?d H" +m°+ idi?Q ;B[? B ?mvM? ç X >m®M; ?² Hm" M p i?U+ HU+- S?'i h?

æ´M; bUX >„M +?ŠM; M?LM; M„K ;B[*U+ >¢M .QÆM; G¬B K HU+- K´ +ÁM +| h?-M
p´ *Ym ;B B K i?9 ç M; iB M p´Q i?“T ;B B @ hY G¬B .B m h?B M GQM; X h´i +ª +
+?9i KQM; +?ì i`M ç´m M´vX *Æ æ°M; F?B m +?B M S?´i h?Kv- +| i? t2K M?Q H´ i
;Bª K¢M? M?´i i`QM; HÈT i? M? MB MX

>Q`M; G`T h•M bÊ +K+ /B M i? v ç´B- +?Q M M F?¬M; +?9i /Q /U M|B,

@ L m S?| pB M i`QÎM; *Æ æ°M; ç½ Km®M +MM; S?´i h?Kv ç´M; bU ;B Q i?O- +?mv
T?Q S?´i h?Kv ç´M; bU +| SM; +?B M ? v F?¬M; i?b i F?¬M; /€K çªK #ªQX oW `´
+kM; ç½ M|B [m - S?´i h?Kv K´v M;´v [m i?U+ bU F?¬M; ´M H„K- ? v H´ KÌB S?| p
KbM? ibK ?„M ?B T i?QÆM; X

*Æ æ°M; ;´i ç-m M|B,

@ J°i F?B ç½ M?Q p´v- T?Q •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; T?B M M;´B +?m~M #`X a€M; M;
id i?QX

oW M|B- ?„M pW çSM; /´vX J¼B pB + ç½ tQM; - +?Q M M +kM; F?¬M; +-M T?ªE
L?[M; æ´M; bU M´v +kM; F?¬M; Km®M +MM; ?„M ;B Q i?B T- p´ ?„M +kM; +?€M M
M?[M; M;QÌB M´vX

>Q`M; G`T h•M +Æ ?² M?Q i`9i çQÊ+ ;€M? M†M; - H`T iS+ K M; i?2Q K°i ç€K ç´M
*Æ JBM? ° M;Q`B K†i F?¬M; i? K ;B H-M i` Q ç´B M´v- M?QM; i` M i?U+ i ?„M p
K¼B pB + ç½ tQM; - i`QÊ+ iB M T?ªB #€Q +?Q \*Æ JBM? ° #B i`äX

>Q`M; G`T h•M +MM; ç€K ç´M; bU ç½ `ÌB çB- *Æ æ°M; M;QÊ+ H¢B pšM #bM? i?ªM
ç²M; #¼M +O ?„M ç M; +?ì ?„M ;BªB ç€T M?[M; M;?B p´M i`QM; HÁM; X

JB m JB m H9+ M´v ç½ i`Î p´QX oW #QÊ+ [m F?ÄB +Y - ç¬B K„i tBM? ç T +O M
+?^K *Æ æ°M; ,

@ *Æ æ°M; - M;QÆB +| w ;b ç´v\ *?ŠM; H) M;QÆB ç½ [m M ibM? ?mvM? ç `²B b C
ç M S?´i h?Kv\

*Æ æ°M; i?ªM M?B M M?bM M`M; ,

@ JB m JB m- i +?d ?ÄB M;QÆB K°i +•mX h`QM; K°i M,K [m - +€+ M;QÆB +| B ç
i?U+ bU H´ F?¬M; i®i +?S\

GÌB *Æ æ°M; pW M|B ç½ H´K +?Q JB m JB m p´ M?[M; M;QÌB F?€+ F?¬M; F?ÄB b

@ L;QÆB +?Q `M; i F?¬M; #B i bQ ?mvM? ç M; +?`m çUM; ç m F?´\ L;QÆB H-K `´
i? ?B m M¶B ç m +O bQ ?mvM? #^M; i KÈB ç9M; - #ÎB pb ;B®M; M?Q bQ ?mvM?-
?Q`B MB KX .¢ h•K bQ i, ç½ +? i- GB i .B K K´ i v m i?QÆM; +kM; F?¬M; +ÁMX
M? iQÆM; H•M- p´v M;QÆB +?Q `M; i MÐ HÁM; #Ä ç€ tm®M; ;B M; ? v b Q\

JB m JB m #` \*Æ æ°M; H´K +?Q € F?~m- i?-M i`Q +kM; /-M /-M F?¬B T?K+- H¢B
ç m ç´ /²M p T?Q KbM?- M M M?´i i?ÌB i`Î M M H9M; i9M; X aU +® +?´T H9+ M½v
MK +QÌB #)M H)M p´ ;QÆM; K†i YM; çÄX L`M; +9B ç-m M|B,

@ *Æ æ°M; - i?“i tBM H¶B M;QÆB- H´ /Q i M?´i i?ÌB K M? ç°M; X *?ŠM; [m ibM? ?
[mª i?“i F?¬M; K´v F?ª [m MX h´´i b®i`m°iX

*Æ æ°M; KdK +QÌB,

@ h´i +ª K¼B M;QÌB ç m H´ M? 2K- [m M i•K HšM M? m H´ çB m çQÆM; M?B MX
K`X

oW M|B ?„M pW HB + M?bM JB m JB m pÈB €M? K„i ç-v i?•K wX JB m JB m F?¬M
ç| M M p°B p´M; [m v ç-m çB- FB K K°i +?¶ M;²B tm®M; X

@ G½Q çΦB- M;˘v K B +€+ ?¼+ pB M b) iB M ?˘M? i?B ç'm- +| +—M i M #˘B K°i .QÆM; ?¼+ çQÌM; H˘ /Q +?9M; i M„K ;B[X L;QÆB v M i•K- i imv i ç®B b) F?¬M; H½Q çΦBX

L;QÌB H M iB M; H˘ h'i h¬- H9+ M½v ?„M +kM; i?2Q K¼B M;QÌB iB M p˘Q ç•vX >B i`QM; •K .QÆM; ?¼+ çQÌM;- ç` p` ç½ F?€+ t bQ pÈB H9+ i`QÈ+- ?ÆM M[?„M ç M¢M FB TX L?[M; çB m ?„M M|B imv i M?B M F?¬M; +| ;b H˘ F?Q i`QÆM;- G½M p˘ ?„M ç m +| [m M ? K˘i i?B i pÈB *Æ æ°M;- +?d +—M *Æ æ°M; H M iB M;- +?Q / +kM; F?¬M; i?˘M? p'M ç X

*Æ æ°M; i?—M b„+ M;?B K i` M;- i`˘M? i`¼M; M|B,

@ h'i h¬- M;QÆB i`Î p M|B +?Q G½M? L;mv i- \*?9+ Zmv +MM; h¢T L?o #B i- M;˘v K M?[M; F?¬M; çQÈ+ M?QÌM;- K˘ +ÁM T?ªB iQ˘M HU+ SM; T?|X æWM; i`€+? i F?¬ +| #B m ?B M ?ÌB ?Êi i`QM; i?B ç'm- 2 `˘M; b) i?˘i #ΦB `i F?| +QB ç|X æ®B pÈB +?„+ ç M i€K T?—M i?„M; HÊBX \*€+ M;QÆB +?m˘M #` +?Q i®i- çWM; H˘K +?Q i i?

@ >ª\ G½Q çΦB- M;QÆB M|B i?˘i +?S\

h'i h¬ ;B˘i KbM? F?B M;?2 +Æ æ°M; M|B p˘v- ?„M pšM M;?o H—M i` Q ç´B M˘v +?Š i?¬BX \*?QM? t€+ K˘ M|B- i`QM; b® M?[M; M;QÌB +| K†i Î ç•v- 2 `˘M; +?d +| h`—M KK+ çQ+? i?˘i bU +O *Æ æ°M;- M?[M; M;QÌB +ÁM H¢B ç m KÆ KÆ ?² ?²X æQÆM p˘v i?b +€+ æ´M; bU +O h?B M * M ?¼+ pB M +kM; b) F?¬M; ?B m H—K M?Q ?B M

*Æ æ°M; i`—K ;B¼M; M|B,

@ L;QÆB i?˘v i ;B®M; M?Q ç M; M|B çM H„K ` \ G—M i` Q ç´B M˘v p¬ +MM; [m M ?¼+ çQÌM; +€+ M;QÆB T?ªB iQ˘M HU+ SM; +?B MX h˘˘M +?B M M;˘v K B i b) F? i?O HQm ibM?X

h'i h¬ ;½B ç—m M|B,

@ G½Q çΦB- F?¬M; M|B +?mv M M˘v M[X E?| F?,M H„K M;QÆB KÈB i`Î p ç•v- # L;mv i- #¼M ?„M M?˘i ç`M? +kM; `i Km®M ;†T M;QÆBX

L|B tQM;- ?„M +€Q iW K¼B M;QÌB `²B KÈB `ÌB çBX

*Æ æ°M; çSM; H M- [m v p T?Q ç€K ?¼+ pB M +O KbM? p˘ i?ªM M?B M M|B,

@ *€+ M;QÆB M?˘i ç`M? `i F€ [m€B- pb b Q H9+ i`QÈ+ i M|B +?d F?B m +?B M KQÆB +O •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; M?QM; ?B M i¢B H¢B i`Î i?˘M? # KQÆB M;QÌB-

*€+ ?¼+ pB M L?˘i L;mv i ?¼+ çQÌM; i?2Q #ªM M,M; ;˘i ç—m- ç•v [mª i?˘i H˘ M;?B #¼M ?„MX h'i +ª ç m +ªK i?˘v #²M +?²M- b® HQÈM; M; M; pÈB •K .QÆM; ?¼+ çQ +?S\ *,M #ªM H˘ ? B # M F?¬M; +MM; K°i çŠM; +'T- i?U+ HU+ +O M;QÌB i ç•m T˘

*Æ æ°M; i?ªM M?B M M|B iB T,

@ h +kM; F?¬M; +| HW +€+ M;QÆB- +kM; F?¬M; T?ªB M?˘i i?ÌB Mªv HÁM; i? K çB m +€+ M;QÆB pšM F?¬M; çQÈ+ KBM? #¢+?- ç| H˘ # i?€M; i`QÈ+ i ç½ M|B Km M;QÌB i`QM; i®T # KQÆB +O •K .QÆM; ?¼+ çQÌM;- ç| +?QM? H˘ M?|K +O h'i h¬ FB T M¢M h?€M? h˘ çªQ H9+ i`QÈ+- ?„M [mª i?U+ +?d çQÈ+ t T ?¢M; i`QM; i®T ; M?ªv H M p` i`Q i?S iQ i`QM; •K .QÆM; ?¼+ çQÌM;X •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; #•v ;BÌ H9+ i`QÈ+- +?d +| F?B m +?B M ? i iQ˘M #° # KQÆB ?¼+ pB M i®T ç—m KÈB +| i Km®MX h˘˘M +?B M M;˘v K B- i b) iU KbM? +?d ?mv +€+ M;QÆBX æ•v H˘ H9+ i F?˘ im pW [m +| m´M; T?Q ? v F?¬M;- +kM; H˘ +?Q K¼B M;QÌB ?B m çQÈ+ aQ > T?ªB H˘ K°i ?¼+ pB M +'T i?'TX

L;?2 *Æ æ°M; M|B i? - +€+ ?¼+ pB M +O L?˘i L;mv i ?¼+ çQÌM; M;Q˘B bU KBM? # bÊX *| ç€M? +? i #¼M ?„M +kM; M;?o F?¬M; ` - \*Æ æ°M; H½Q bQ Km®M F?B m +? i? K ;B h?€M? h˘ +?B M H9+ i`QÈ+X

@ h`-M hQ hmv M5

*Æ æ°M; F m HÈMX

@ .¢5 *Æ æ°M; H½Q bQ5

h`-M hQ hmv M çSM; H M- /€M; M;QÌB ?Q`M K„ +O M`M; #'i F€ H9+ M`Q +kM; i`Î K¼B M;QÌB- +?Q /M H` M`M; +| +?2 çB F?m¬M K†iX "ÎB p"v- €M? K„i +O ç€K h?B i` M M;QÌB M`M; F?¬M; F?ÄB iQ€i H M p FBM? M;¢+X

@ L;QÆB K M; i?2Q K¼B M;QÌB p iYm çB K i`QÈ+ çB- i +ÁM +| +?9i pB + b) i`Î p ç'm- +€+ M;QÆB i`Î p +OM; +® im pB- F?¬M; M M M|M; p°BX L;`v K B- i Km®M M ç m i`QM; i`¢M; i?€B i®i M?'iX

@ .¢5

" KQÆB ?¼+ pB M L?"i L;mv i ?¼+ çQÌM; i`"i iU çSM; /"v- ç²M; i? M? ç€T HÌB \*Æ ç½ i?¬M; bm®i K¼B +?mv MX \*Æ æ°M; H½Q bQ ç½ K M; ç M +?Q #¼M ?„M [m€M F€ iQ+? M[ +kM; F?¬M; i?`M? p'M ç X >m®M; +?B i`"M +?B M M;`v K B H¢B /Q ?mvX L;QÌB F?€+ F?¬M; `ä ?„M iU i?•M +?d ?mv H` +| w ;b- M?QM; #¼M ?„M M?Q *Æ æ°M; H½Q bQ pÈB iBM? i?¬M HU+ p¬+MM; i?¬M F€- +| i? ;B9T #¼M ?„M T?€i +O #ªM i?•MX *Æ æ°M; H½Q bQ ç½ iBM iQÎM; M?Q p"v i?b #¼M ?„M +ÁM +| ;b T?

h`-M hQ hmv M HB + M?bM \*Æ æ°M;- H9+ M`v M`M; KÈB i?m HB K €M? K„i +O Kb `ÌB F?ÄBX G9+ M`v- # M i`QM; T?ÁM; ?¼T +?d +ÁM H¢B o•M h?B M Ev- *Æ .¢ h?Q i?€M? ç²X *Æ .¢ h?QÆM; +kM; çSM; H M M|M;

@ *Æ æ°M;- i +kM; T?ªB i`Î p `²BX a€M; K B- i pÈB ;B ;B b) ç M ç9M;;BÌX

L|B tQM; ?„M +kM; p°B p`M; `ÌB çBX

*Æ æ°M; K°i H-M M[[m v H¢B +?¶ M;²BX :?ÌB F?„+ M`v- F?¬M; F?Q Î i`QM; T?Á M;¢iX

EBK ?Qi b•m K°i ?ÆB `²B M?bM p T?Q *Æ æ°M;;

@ *?O M?•M M?Q i? M`Q H¢B +? i\

oW M|B M`M; pW iB M ç M i`QÈ+ K†i *Æ æ°M;- ç²M; i?ÌB i?€Q aBM? J M? *?B : hQÈ+ i?O i`¢+ K`m i`„M; M?k +| ?Q p,M \*?m hQÈ+- HŠM; H†M; ç†i tm®M; i`QÈ+ H *Æ K†i +O *Æ æ°M; /QÌM; M?Q +Q `9i H¢BX >„M #B i p'M ç M`v F?¬M; +?d +| K J†+ /M *Æ .¢ h?QÆM; ç½ M|B bÆ [m pÈB [m pÈB #¼M ?„M- M?QM; ç| +?d H` # M pÈB M?[M; ç²M; #¢M +O KbM?- ?„M imv i M?B M F?¬M; ? ;B'm; B KX >ÆM M[ - #´bmM; i? K ? B p`i`Q h?B M * M i?€M? ç²X

o #B i?QÆM;- i`®M; `¶M; ç½ /-M i? v i? +?Q bU +QÌM; i? p`+ Q M;¢Q M;`v i?Q

@ L;`v ç| - F?B i p`GB i .B K p iÈB æ` h•K i? ;BÈB

" M M;Q`B :B€Q >¼+ G•m +O h?B M \* M ?¼+ pB M- \*Æ .¢ h?QÆM; bªB #QÈ+ çm`I ç M; /ŠM +€+ ?¼+ pB M aQ >Ä ?¼+ pB M çB ` M;Q`BX

@ o` +¬ MQÆM; M`v- M;QÆB ;¼B i ` ç•v H` +| pB +;b\

h?b ` ?„M Hv F? B F?¬M; T?ªB pbi?"i bU +| pB +- K` /Q H9+ M½v h`-M hQ hmv M H†M; H) i`mv M •K +?Q ?„M- M|B pÈB ?„M +| +?mv M [m M i`¼M; HB M [m M iÈB \* p"v \*Æ .¢ h?QÆM; KÈB p°B +€Q #B i K¼B M;QÌB K` çm`B i?2Q ç M ç•vX

@ *?9M; i pW çB pW M|B +?mv M çBX

h`-M hQ hmv M i?ªM M?B M M|B- pW M|B M`M; pW çB ` M;Q`BX h? M? •K ¬M M K„ F?B M *Æ .¢ h?QÆM; M;`M M;Æ F?¬M; QiX >„M p°B p`M; çB i?2Q # M +¢M? h`

@ h?€B iY çB M ?¢- i H" h`-M hQ hmv M- ç M iW æ¬M; J°+ ç [m®+- +?„+ M;¬B ç½
h`-M hQ hmv M M|BX
h`QM; K„i *Æ .¢ h?QÆM; ?B M H M Mûi ?Q M; K M;,
@ æ M iW æ¬M; J°+ ç [m®+\\ L;?2 +| p [m2M [m2M- ç i +® M?È t2K b QX
æ9M; H9+ M"v- h`-M hQ hmv M HŠM; H†M; FûQ F?,M +?2 K†i tm®M;,
@ "•v ;Bì+| i? ;B9T +?Q çB M ?¢ M?È H¢B ? v F?¬M;\\
h`QM; H9+ M" M; H'v F?,M +?2 K†i tm®M;- ;B•v T?9i 'v- +<sup>a</sup> pk i`K /QìM; M?Q M;WM
i?•M +?'M ç°M; K½M? HB i- €M? K†i i`ìB /QìM; M?Q +kM; pb Mûi K†i +O M" M; K"
#° M?[M; H½Q bQ p" ?¼+ pB M +O h?B M + M ?¼+ pB M î ;¬M ç| ç m M?Q i`9M; T
i`ÊM i`ÁM M;„K M?bM /mM; M? M p¬ +MM; FB m /B K +O M" M;X
*?B + F?,M +?2 K†i H¢B çQÊ+ FûQ H M- M;„M +^aM ? i i?^av €M? K„i +O K¼B M;QìB
F i i?9+- M?QM; p¬ b® €M? K„i pW Hmv M iB + H¢B pW F?B T bÊ /QìM; pšM +?Q
h?QÆM; #m°i KB M; i?®i H M,
@ æ¬M; J°+ i?€M? M[h`-M hQ hmv M\\ L;QÆB +?QM? H" hmv M +¬M; +?9 \\
>„M ç½ bÈK M;?2 / M? +O æ¬M; J°+ i?€M? M[- M;QìB #¬B / M? i?S KQìB i`QM; h
M?B M- +| K°i b® M;QìB ?B m +?mv M ç½ M|B M" M; ?Q" M iQ" M tSM; ç€M; pÈB /
`B M; \*Æ .¢ h?QÆM; pšM ;B[ M;mv M [m M MB K +O KbM?- ?„M +?Q `^M; F?¬M;
M?'i- #îB K†B M[M?•M ç m +| K°i p ç T`B M; +O KbM?X
L?QM; ++?Q ç M ?¬K M v- F?B i?U+ bU ç®B /B M pÈB h`-M hQ hmv M- ?„M KÈB #B
KbM? i`QÊ+ FB H" ?Q" M iQ" M b B H-KX o iQÆB ç T M?Q p"v- M" M; H" M;QìB i?
G-M ç-m iB M +?QM? H" i`QM; ç K /¢ pk +O ?¼+ pB M- F?B *Æ æ°M; K M; GB i
?Q" M; GB i .B K FB KÈB H" K +?Q ?„M ?B m i? M" Q H" K°i /mM; K¢Q ?Q" M K„- ?Q
HQ¢B F?¬M; i? M" Q +| çQÊ+X L?QM; ?B M ;Bì- i`QÊ+ K„i ?„M H" æ¬M; J°+ i?€M?
+O M" M; F?B M ?„M `mM; ç°M; ç M M;•v M;~MX >| ` i`QM; M?•M ;B M +kM; +| M
@ h #•v ;BìH" i`Ê ;B^aM; +O *Æ æ°M; H½Q bQ- +kM; H" K°i ?¼+ pB M +O aQ >Ä
GìB M|B +O h`-M hQ hmv M ç½ FûQ *Æ .¢ h?QÆM; p®M ç M; i?W M;QìB p pÈB i?
@ 5 hmv M +¬M; +?9 - M" M; ;¼B i ` H" +| pB + ;b \\
*Æ .¢ h?QÆM; ?ÄBX
h`-M hQ hmv M M|B,
@ L m i çQ€M F?¬M; M?-K i?b pW `²B i?€B iY çB M ?¢ K M; i?2Q +€+ p` h?B M
L;®+ *| hB M i bK *Æ æ°M; H½Q bQ M?QM; F?¬M; ;†T T?^aB F?¬M;\\ *?ŠM; H) i?€B
+?9M; i T?^aB `ìB F?ÄB MÆB ç|\\
*Æ .¢ h?QÆM; ç°M; HÁM; ?ÄB,
@ h¢B b Q\\
h`-M hQ hmv M €M? K„i H|2 H M K°i iB H¢M? H)Q,
@ "îB pb iYm çB K L;®+ *| hB M ç½ pk M?K+ *Æ æ°M; H½Q bQX oÈB iQM? F?Q + Q
b Q +| i? iB T iK+ î H¢B ç| +?S\\

e9yX *?QÆM; j39, >Q€M hdM? G¬B æ 5

h`-M hQ hmv M ç2K ? i i?^av +?mv M T?€i bBM? ?¬K ç| F H¢B pÈB *Æ .¢ h?QÆM;X
b„+ i` M K†i \*Æ .¢ h?QÆM; M?'i i?ìB i`î M M +U+ F€ F?| +QBX

@ h?€B iY çB M ?¢- i?QÆM; ?°B L;®+ *! hB M +?QM? H" i?QÆM; ?°B ç M?'i i?E
K'v i`,K M,K- M?QM; M! /M b Q +kM; +?d H" K°i i?QÆM; ?°B K" i?¬BX h F?¬M; i?
pk M?K+ *Æ æ°M; H½Q bQX ob p"v- i ç½ T?KM; +€Q pÈB T?K ?Q" M; i - ç®B pÈB
+?9M; i M?'i ç`M? b) +! T?°M SM;X *Æ æ°M; G½Q bQ H" i?•M ç ç +O M;"B- +?
+?S\ .o M?B M- M m M?Q M;"B +® F} HU+ °M? ?QÎM; +O i?QÆM; ?°B L;®+ *! hB
M!B M?[M; H!B M"vX L?QM; H" T i`QÎM; +O æ¬M; J°+ ç [m®+ i +?„+ ?„M b) F?

*Æ .ç h?QÆM; ? B K„i ?QT HçB- ;"i ç-m,

@ hmv M +¬M; +?9 - +?mv M M"v i #B i`²B5 L;QÆB v M i•K- i b) tY HwX *€K ÆM
æ°M;5

h`-M hQ hmv M H„+ ç-m,

@ L m M?Q *Æ æ°M; H½Q bQ M;mv M w- i?•M i? M"v +O i +kM; H" +O ?„MX L;
h®i H„K- i?€B iY çB M ?¢- +€Q iW5

*Æ .ç h?QÆM; +! +?9i /çB ` - çQ K„i M?bM h`-M hQ hmv M +MM; K°i ç€K ?¼+ pB
çBX >„M F?¬M; F?ÄB +! +?9i ;?2M i} H~K #~K,

@ *Æ æ°M;- +€B i M iB m iY i?9B M"v ç M i°i+MM; H" +! K HU+ ;b\ hçB b Q i'i +°M
+! ibM? +°K b•m ç"K pÈB ç M?Q p"v +?S\ "i [m€- ç•v ç9M; H" K°i +?mv M i®iX G'
M? M +O hmv M +¬M; +?9 - M" M; ?Q" M iQ" M tSM; ç€M; F i ç¬B pÈB ç X *! H) +?d
çB ` iW i`QM; #B i?QÆM; b m F?B GB i .B K M[?Q" M; +? iX h?QÆM; ?°B L;®+ *!
?°B L;®+ *! hB M5 *?ŠM; H) +€+ M;QÆB iQÎM; M;Q!B +O h`mM; i?´ ç [m®+ +?9
p"v b Q\

J'v i M iMv iMM; +O *Æ .ç h?QÆM; H9+ M"v ç m #QÈ+ iÈB- K°i ;½ i?•M iQM i?'T

@ h?€B iY çB M ?¢- #•v ;B! +?9M; i çB ç•m ç\

*Æ .ç h?QÆM; i`-K ;B¼M; M!B,

@ o "bM? æŠM; oQÆM; T?OX

@ .ç5

" M M"v *Æ .ç h?QÆM; i`î p "bM? æŠM; oQÆM; T?O- +ÁM i`QM; T?ÁM; ?¼T +O
æ°M; +kM; ç2K M?[M; i Q M;° +O KbM? i`QM; i?!B; B M [m F ` X > B K„i +O ?„M
K°i K"m çÄ `U+- imv ?„M F?¬M; F?!+- M?QM; F?¬M; B H" F?¬M; i? +°K M?"M çQ
i`QM; ç¬B K„i 'vX

EBK i`-K iQ +9B ç-m- i`QM; K„i H!2 ` H [m M; i`QM; bm®iX G K "°Q L?B p" æ¶
F?¬M; i?"M? iB M;X JB m JB m +9B ç-m- M!B pÈB *Æ æ°M; ,

@ h?"i tBM H¶B5 *Æ æ°M;5 JÈB pW `²B H" i F?¬M; ç9M;5

*Æ ç°M; H„+ ç-m- K"m çÄ i`QM; K„i /-M /-M `9i çB,

@ GB i .B K î i`QM; HÁM; i F?¬M; # Q ;B! +? iX *?! b m F?B ? i i?°v K¼B +?mv M
çB H"K #çM pÈB M" M;X h'i +°K¼B +?mv M i ç m ç½ M!B tQM;- +?„+ K¼B M;Q!B ç
b Q i HçB /šM ?¼+ pB M aQ >Ä >¼+ oB M iÈB i, i?Q +?S ;bX L m M?Q ?B M içB
M;Q!B +kM; b) +°K i?°v `i F?! ?B mX æÈB ç M F?B +m°+ i, i?Q M;"v K B F i i?9+
i?¬BX

o•M h?B M Ev M!B,

@ *?O M?•M- H-M M"v i`î p - M;"B b) F?¬M; çB M[+?S\

h?-M b„+ i` M K†i \*Æ æ°M; i`î M M M?m ?Á K'v T?-M,

@ h?B M *Æ- i F?¬M; T?°B ç½ M!B b Q- çWM; ;¼B i H" +?O M?•M- ;¼B i M i H"
i?Q +?'K /Si- i b) çB h?€M? h" ç°Q K°i +?mv MX GB i .B K ç½ çB çQÉ+ ;¬M K°i M
i M" M;- ç²M; i?!B /šM M?!K ?¼+ pB M M"v +MM; çB- ç +?Q #¼M ?¼ #B i K°i +?9i

+| i? i b) i`Î H¢B aQ >Ä >¼+ oB M K°i i?ÌB ;B M M;„MX h'i +ª +€+ M;QÆB +kM;
 *Æ- h?B M * M 'i J°+ i?€M? ç² p¨ h?B M * M J¨m h?´ i?€M? ç² M;QÆB ç½ +| M?•M
 o•M h?B M Ev H„+ ç-m- M|B,
 @ oB + +?¼M ? B h?€M? ç² M¨v ç M; +?Ì M;¨B i`Î H¢B KÈB [mv i ç`M?5
 *Æ æ°M; M|B,
 @ h®i5 o¨v ? B M;QÌB FB ç i [mv i ç`M?5
 .B m E?B K h?Q M|B,
 @ *Æ æ°M;- M m M?Q M;QÆB ç½ t€+ ç`M? çQÊ+ M;QÌB +?Q ? B p`i`Q ç|- i +?Q
 K°i +?mv M iÈB æ` +mM;X L;QÆB F?¬M; +| Î ç•v- K¼B M;QÌB +kM; F?¬M; im Hmv
 "•v ;BÌ +?9M; i M?'i ç`M? TªB M? M? +?|M; M„K ;B[M| KÈB çQÊ+5
 *Æ æ°M; +?Êi M|B,
 @ L?Q p¨v +kM; i®iX E?QªM; +€+? iÈB M;¨v ;B¶ +O GB i .B K pšM +ÁM ?ÆM K°i i
 F`TX o¨v +?9M; i i`QÊ+ ? i çB iÈB æ` +mM; i`QÊ+ - +MM; im Hmv M L;k >¨M? T?
 h?€M? h¨ æªQ H¨ çQÊ+X
 J¼B M;QÌB ç m ;"i ç-m- M #¨B M?Q i? ?B M M?B M H¨ ?ÊT Hw M?'i X
 *Æ æ°M; çSM; H M- M|B,
 @ .šM i çB ;†T bQ ?mvM? çBX >mvM? 'v +kM; H¨ K°i T?¬M iY +O h?B M * M i?€M
 TªB H¨K ?mvM? 'v idM? H¢B5
 @ æ i /šM M;QÆB çB5
 JB m JB m tmM; T?QM; M?"M pB +X
 *Æ æ°M; ;"i ç-m- K¼B M;QÌB H¨T iS+ `ìB F?ÄB T?ÁM; ?¼T- çB i?šM; iÈB M°B i-
 L; v F?B #¼M ?„M +ÁM HQ v ?Q v #ìB F?¬M; +| H M? #¨B KÎ +Y i?b ;†T h'i h¬ /šM
 Zmv p¨ h¢T L?o çB iÈBX
 @ *Æ æ°M; + + - i|+ +O ?mvM? H¨K b Q H¢B i`Î M M M?Q p¨v\
 G½M? L;mv i ?B M i¢B ç½ i`Î i?¨M? K°i ç¢B +¬ MQÆM;- K†+ /M F?¬M; ?Q¨M K„ M
 +kM; H¨ K°i imv i b„+ K„ M[;B®M; G K ªQ L?BX *?9+ Zmv +kM; M?bM K€B i|+ i`
 K†+ /M ?„M F?¬M; ?ÄB ;b- M?QM; çm¬B H¬M; K¨v `ä¨¨M; ç½ + m +?†i H¢BX
 @ E?¬M; +| ;b5 G½M? L;mv i- /šM +?9M; i p¨Q •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; çBX h Km®
 @ o•M; ¢5
 G½M? L;mv i #•v ;BÌ +?QM? H¨ h?O i`+? +O •K .QÆM; ?¼+ çQÌM;- çQÆM; M?B M
 K¬M KÎ` - K¼B M;QÌB M®B çm¬B M? m K¨ p¨Q- b m ç| çB i?šM; tm®M; i-M; M,K
 ç M; ÎX
 *Y T?ÁM; +O S?'i h?Kv ç|M; +?†i- iW # M M;Q¨B F?¬M; i? +ªK ;B€+ çQÊ+ +?9i
 ? i i?ªv +?d +| bU ioM? K`+? +¬ [m¢M?X h?¬M b„+ +O K¶B M;QÌB ç°i M?B M ç m i
 H•m- G¬B æ S?'i h?Kv imv i ç®B +?QM? H¨ +?B m #¨B +O h?B M * M ?¼+ pB M
 ?„M pšM Hm¬M H¨ h?O i`+? +O •K .QÆM; ?¼+ çQÌM;- ?ÆM M[ p`i`Q M¨v F?¬M; ;
 i?2Q ç iY +O •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; iÈB h?€M? h¨ æªQ i¢Q M M K°i +?B M iQ+? ?
 +?QM? H¨ i?¬M iQÊM; i`QM; HÁM; +O i'i +ª +€+ ?¼+ pB M Î h?B M * M >¼+ oB
 M?®i +?QM? KbM? i`QM; +,M T?ÁM; M?Q M?Ä M¨vX
 æSM; i`QÊ+ +Y T?ÁM; S?'i h?Kv- \*Æ æ°M; i`-K ;B¼M; M|B,
 @ *€+ M;QÆB i`€M? ` K°i +?9iX E?¬M; +¬M B p¨Q +MM; pÈB i ç•m5
 @ *Æ æ°M;5

JB m JB m F m H MX

*Æ æ°M; [m v ç-m M?bM p T?Q M" M; ,

@ *ÁM +| +?mv M ; b b Q\

JB m JB m +| +?9i HQ H„M; M|B ,

@ L; QÆB çWM; M M [m€ F?Q+? - iW iW F?mv M #ªQ ?„M H" çQÊ+5

*Æ æ°M; MÎ K°i MK +QÌB ?B K ?QB i` M ; QÆM; Kti ,

@ *| Km®M i M|B +?Q bQ ?mvM? H" M; QÆB i?Q+? ?„M F?¬M; \

ó 55ó

JB m JB m i? 'i FBM? - M" M; MÎ MK +QÌB t'm ?´ - Kti çÄ #WM; M|B ,

@ *Æ æ°M; - M; QÆB M|B HmM; imM; +€B ; b p"v\

*Æ æ°M; # 'i ç„ + /o H„ + ç-m ,

@ h /o M?B M b) F?¬M; M|B HmM; imM; X L; QÆB ?ÄB K¼B M; QÌB K" t2K- +| M; QÌ ?mvM? F?¬M; \ æ| ç•m T?ªB H" +?mv M t'mX h OM; ; ° M; QÆB5

@ § VK 5

JB m JB m t'm ?´ +9B ç-m- F?¬M; /€K M?bM B- M?QM; +kM; F?¬M; +| T?O M?"M M¢M h?€M? h" çªQ- M" M; ç½ i?Q+? S? 'i h?KvX æ¬B H9+- i?Q+? K°i M; QÌB +, M # JB m M?È H¢B F?B K¼B M; QÌB ç M; M?Ì *9+ >Q h`Q F?¬B T?K+ K HU+ i?b S? 'i +O M" M; X "Ì p B `°M; HÈM K" p[M; +?„ + 'v- K†+ /M /QÈB Q M? FQ+? +O o¢M G¬B ç M +?Q M" M; K°i +ªK ; B€+ M iQ" M K½M? HB iX

o b m- .¢ h•K +? i çB /QÈB o¢M G¬B EB T L; K+ :BÈB H" K S? 'i h?Kv i?®M; F?´ ; -M JB m pšM +® ; „M; F?mv M #ªQ ?„M- H" K #¢M # M +¢M? ?„MX L?QM; S? 'i h?Kv ç½ +U+ ?¢M i?®M; F?´ X h`QM; K°i M, K M"v- M; QÌB ; †T S? 'i h?Kv M?B m M? 'i +?QM? K¶B M; "v ç m ç M; †T S? 'i h?Kv ç çQ +?Q ?„M çQ +?9i i?S+ ,M p" `QÊmX L" M; + KbM? H¢B i?Q+? S? 'i h?Kv- M?QM; +kM; +?QM? #ÎB pb K®B [m M ? pÈB S? 'i h?K J JBM?X >B M i¢B- M" M; ç½ ç2K i' i +ª bU pK +O J JBM? ; B Q +?Q +€+ i`QÎM; H M" M; +kM; F?¬M; `ä K®B ibM? M"v b) +| F i [mª i®i ç T ; b ? v F?¬M; X

@ *€+ M; QÆB çWM; p"Q- i Km®M +MM; bQ ?mvM? M|B +?mv M K°i +?9i5

oW M|B- *Æ æ°M; ç½ çB iÈB i`QÈ+ +€M? +Y T?ÁM; /-v +°K p" M†M; M +O S? 'i E?¬M; i? K ; ä +Y - \*Æ æ°M; i`U+ iB T ; BÆ i v T?ªB ç†i i` M +€M? +Y ç €X \*U+ >¢ `° i`QM; i v ?„M- ?„ + b„ + ?Ä /B K +Æ ?² +?d i`QM; M?€v K„ i ç½ +?2 F?m' i +ª i?¢+ ? H M ç M p€+? iQÌM; +?mM; [m M?X *?d `B M; T?¬M F?®M; +? M"v ç½ H" K +? €M? K„ i F?•K T?K+X \_' i `ä `M; - i`QM; F?QªM; i?ÌB ; B M +?Q ç-v K°i M, K [m - i? i, M; iB M- ?ÆM M[+ÁM iB M #° i` M K°i T?¢K pB iQ HÈMX

h?¢+? K¬M /-v +°K M†M; M #`K HU+ +O \*Æ æ°M; K¢M? K) ?Á i M- M| F?¬M; ? M"Q K" +S H†M; H) M?Q p"v #B M K' iX h`QM; F?QªM? F?„ + F?B i?¢+? K¬M #B M K iW # M i`QM; ; B M T?ÁM; "T p"Q Kti \*Æ æ°M; X >„ + b„ + ?Ä /B K K°i H¬M M[ çQÊ iQ" M #° KMB `QÊm # M i`QM; ; B M T?ÁM; X

J†+ /M *Æ æ°M; ç½ +| +?m" M #` i•K iQ- M?QM; F?B i" M K„ i M?bM i? 'v ibM? +ªM? S T?ÁM; - ?„M pšM +ªK i? 'v ; B" i KbM?X h`QM; T?ÁM; imv F?¬M; /Æ /€v #`M i?dm- M?[M; #bM? `QÊm MªK +?ÁM; +?ÆX _QÊm Î# M i`QM; M?B m ç M M¶B ?„M i? "K + +O S? 'i h?Kv ç•m M[X

*Æ æ°M; pmM; ®M; i v €Q H M- ? B Hm²M; H®+ F?Q iW i`QM; i v ?„M [mûi `X h?2 M?[M; +? B `QÊm p M; H M- # M i`QM; ; B M T?ÁM; ç½ #` \*Æ æ°M; K¢M? K) [mûi `K" i?•MªM? S? 'i h?Kv +kM; ?B M ` i¢B +m®B +QM çQÌM; M"vX

u T?K+ i` M M;Q`B ?„M F?¬M; #B i ç½ # Q H•m F?¬M; i? v ç´BX h?•M ?bM? ?„M p
H9+ M`v HQM; ?„M /Q`M; M?Q ç½ #` +ÁM; çBX S?`i h?Kv çQ HQM; p T?Q ççB K
i|+ M; „M p®M FB M M; ?` ;B®M; M?Q +QÆM; +?•K H9+ M`v ç½ #B M i?`M? K°i K€B
F?¬M; b B- F?¬M; B +| i? +ªK M?`M `ä`M; M?[M; i?®M; F?´K` S?`i h?Kv T?ªB i
æ°M; çSM; H†M; v M MÆB +Y - M?bM #|M; HQM; S?`i h?Kv K°i ?²B H•m F?¬M; /S

Í # M M;Q`B- K¼B M;Q`B K†+ /M F?¬M; çB p`Q i?2Q T?•M T?| +O *Æ æ°M; - M?Q
¾ ç m i`T i`mM; p`Q i`QM; T?ÁM;X h?¬M b„+ K¼B M;Q`B ç m +| +?9i F?~M i`QÆ

@ aQ ?mvM?5

h? M?•K i`-K i?`T +O *Æ æ°M; [m M? [m~M î i`QM; T?ÁM;X >„M +kM; F?¬M; T?ª
+•m M?Q i? - K`H` /MM; HBM? ?²M HU+ H`K +?`M ç°M; iBM? i?¬M ç M; ?¶M HQçM

S?`i h?Kv ç M; M;²B M;•v M;®+ #¶M; +?`M ç°M; KçM?- iU ?²M?Q #` K°i iB M; ;¼B
i?S+X h?•M i? +O ?„M +| +?9i +SM; M;„+ [m v i`Î HçBX

S?`i h?Kv ç M; im´B i`€M; MB M i? M?QM; M?bM [m HçB H`K +?Q M;Q`B i +| K°
L?bM ç¬B K„i i`®M; `¶M; +O ?„M- *Æ æ°M; /Q`M; M?Q i?`v çQÊ+ ?bM?ªM? +O #

E?B €M? K„i S?`i h?Kv `ÆB p`Q i` M M;Q`B \*Æ æ°M; - ç¬B K„i i`®M; `¶M; `v `®i +
i?¬M i?€BX >„M K`T K€v ç¬B K¬B- /MM; K°i i? M?•K F?`M F?`M F?| +| i? iQÎM; i

@ hB m bQ ç 5

æ9M; H9+ M`v- \*Æ æ°M; #QÊ+ M? M? p T?Q ?„M- +Æ ?²H` +?d K`v #QÊ+ ç½ çB i
F?QK HQM; çQ i v M„K H`v pç i €Q i`QÊ+ +O S?`i h?Kv `²B /MM; HU+ i9K H M- b
F?¬B po `vX

E?¬M; K°i +•m F?mv M; BªB M OB- M?QM; *Æ æ°M; HçB K M; ç M +?Q HBM? ?²M
KçM?X h?•M i? S?`i h?Kv F?¬M; iU +?O çQÊ+ K` #„i ç-m`mM `~vX > B K„i i`®M;
?²M; H M,

@ .ç h•K ç½ +? i5 .ç h•K ç½ +? i5 hB m bQ ç 5 æ #B i F?¬M; .ç h•K +O i ç½ +?
J°i ?€M iY ?MM; i`€M; M?Q p`v K` p`Q H9+ M`v HçB F?|+ `®M; H MX > B i v +O ?
i?•M ?bM? *Æ æ°M;X

L;?2 çQÊ+ i? M?•K +O S?`i h?Kv- K¼B M;Q`B çSM; Î # M M;Q`B i`W EBK +ÁM
#bM? ioM? ` - M?[M; M;Q`B F?€+ ç m F?¬M; F?ÁB `ÆB H X ``i Hm`M H` G¬B æ
¾ ç m +U+ F€+Q`M; ççB- M?QM; +ª ? B ç m +| K°i +?`T MB K /mv M?`i ç®B pÊB
¾ +kM; b) F?¬M; i?®M; F?´;B®M; M?Q M?Q #•v ;B\X

*Æ æ°M; F?¬M; H M iB M; - ?„M +S M?Q p`v K` ¬K H`v i?•M ?bM? S?`i h?KvX "ç+?
M;Q`B ?„M H†M; H) +?ÈT ç°M; - M?Q M?[M; bÊB iÆ `|i p`Q i`QM; +Æ i? S?`i h?Kv
F?¬M; i?m°+ iQM?- H` >¶M æ°M HU+ i?m-M i9v M?`iX

a m F?B óH`K i?`iô h K h9+ EBK « `²B HçB ççB +?B M pÊB \*?m K`T- #^M; p`Q GBM
+O KbM?- *Æ æ°M; `®i +K+ ç½ +| i? çB m F?B M çQÊ+ HU+ HQÊM; >¶M æ°M i`Q

æQÊ+ >¶M æ°M H`K /`m- i?•M i? +SM; çÌ +O S?`i h?Kv #„i ç-m iW iW F?¬B T?K
/QÊB bU ;B9T çÐ +O >¶M æ°M ç½ /¬M i?S+ idM?X

J°i H9+ H•m b m- F?B iB M; F?|+ +O S?`i h?Kv ç½ /WM; HçB- / i?`i- tQÆM; +®
F?¬B T?K+ HçB bU ç`M ?²BX G9+ `v- *Æ æ°M; KÊB +?`K `½B #m¬M; ` ?„M `X >„
ç~v ?„M ç M K°i p` i`Q +€+? KbM? F?¬M; t - b m ç| /MM; €M? K„i b€M; [m„+ M?bM
i`M ç-v i?®M; F?´+O S?`i h?KvX

@ aQ ?mvM?- GB i .B K +kM; ç½ +? i5

@ æ pW M|B +€B ;b\

S?'i h?Kv ç°i M?B M +?'M ç°M; KçM?- ?„M bî /o +| i? M; ?2 çQÊ+ iB M; ;¼B +O *A
H" #ÎB ibM? +aK i?•K ?"m ;B[?„M p" iB m bQ ç X :Bì ç•v- M?[M; HìB M"v +O *Æ
i`QìM; FB K b„+ #ûM- +?ûK Mëi i'K K" M T?QM; # M°B i•K +O ?„M i`QM; M?€v K„
h?ŠM; ç M H9+ M"v- ? B K„i S?'i h?Kv KÈB +| i? i?'v `ä ? i i?av K¼B +?mv M i`Q
?„M pÈB K°i ç-m i| + i`„M; - M; QìB ç½ iWM; H" "çQ Zm•M FB m ?MM; H9+ M"v +?d+
HçM? M?Q #,M;X

@ æ M|B- GB i .B K M[?Q" M; M" M;

S?'i h?Kv M;Æ M;€+ M?bM *Æ æ°M;X

> B i v *Æ æ°M; /MM; bS+ M„K +?†i #a p B S?'i h?Kv- i?"K +?Q +| i? M; ?2 çQÊ+
T?€i` M?[M; iB M; t Q t Q,

@ aQ ?mvM?- M;QìB v m +O +?9M; i ç m +? i? iX E?-M; B +| i? ?B m`ä i•K ib
ç X "ÎB pb- ç ç•v +kM; ç½ iWM; ;B®M; ?mvM? ?B M içBX L?QM; +| K°i M; "v ç ç
*?9M; i M m +S i`-K Hm•M M?Q p"v- M?'i ç`M? b) H"K +?Q M;QìB v m +O +?9M;
M?Q p"v i?b +| Q+? HÈB ;b\ *?ŠM; H) +S ç +?Q M;QìB v m +O +?9M; i +? i p-
+? i- GB i .B K ç½ ç HçB K°i i•K M;mv M- ç +—M T?aB /MM; KQìB M,K ç ?Q" M i?"
æ²M; i?ìB- i`QM; KQìB M,K M"v ç +kM; b) /MM; HU+ HQÊM; +O KbM? ç #€Q i?M
M"v ç½ H"K +?Q ç iW ;B€+ idM? iW i`QM; i`-K Hm•MX

e9RX *?QÆM; j38, h`QÈ+ hd h?Q 5

L; ?2 *Æ æ°M; M|B- €M? K„i +O S?'i h?Kv /-M /-M tm'i ?B M K°i +?9i #B M ?| `i
h? M? •K +O *Æ æ°M; ç°i M?B M i`î M M FQ+? ç°M; - ?„M + Q ;B¼M; M|B,

@ æ ç½ bmv M; ?o F„`²B- KQìB M,K M[b m F?B #€Q i?M +?Q GB i .B K- ç b) çB i
?mvM? ç m çÈM ç M M?QìM; M"Q- M m M?Q ?mvM? Km®M +? i i?b ç imv i M?B M
?mvM? +| M; ?o ç M pB + b m F?B +? i çB- iÈB K°i i? ;BÈB F?€+- ?mvM? b) ç®B
i,\ hçB b Q ?mvM? F?-M; #€Q i?M +?Q M" M; `²B ?½v +? i\ *?Q ?Q" M iQ" M; B i?
+?9M; i +ÁM +?Q +| iQ +€+? +? i5 >mvM? ç½ ?B m +?Q \

J¼B M;QìB # M M;Q" B M; ?2 *Æ æ°M; ; -M M?Q H" ?ûi H M HB M M;®+ i` ? i +a ç€
G-B æ çB ibK +? i +?S\ JB m JB m M; ?2 p"v HB M Km®M t-M; p"Q- M?QM; .B m
`²B H„+ H„+ ç-m X

S?'i h?Kv M?bM *Æ æ°M;X >„M ç M; Km®M M|B ;b ç| i?b *Æ æ°M; ç½ ;BÆ i v +aM

@ aQ ?mvM?- ?mvM? ?B M içB F?-M; +—M T?aB M|B ;b +a- ç +?Q ?mvM? K°i M; "v
?¼+ pB M iÈB h?B M * M ?¼+ pB M H" ç iB M ?"M? id i?Q i` Q ç'BX L m M?Q ?m
i?"M? +?B M ?[m +O ç - M?Q p"v M; "v K B i` M i? Q i`QìM; - bQ ?mvM? ç +?9M;
M? m K°i i`MX L m ?mvM? HU +?¼M +S iB T iK+ i`-K Hm•M M?Q ?B M içB- i?b i
GB i .B K p" .ç h•K bQ i,- ç b) [m v HçB T?d M?' p"Q K†i ?mvM?X G-B æ ç®B +?
i b) /çv +?Q h?B M * M ?¼+ pB M K°i #`B ?¼+X æ +?ì ?mvM?5

oW M|B tQM; - K°i iB b€M; +?Êi H|2 H M i` M i v \*Æ æ°M;X >„M H'v` K°i #bM?
M; "M M,K iW i`QM; \*?m hQÊ+ i?O i`ç+ M?ûi p"Q i v S?'i h?KvX a m ç|- F?-M; M|B
M? M? +?| M; tQ v M;QìB çB` M;Q"BX

E?B` F?ÄB T?ÁM; - M;QìB i?S M?'i K" *Æ æ°M; i?'v +?QM? H" JB m JB m ç M; M
Km®M ,M iQÆB Mm®i b®M;X *Æ æ°M; F?) H„+ ç-m`²B p¶ p¶ #a p B +O M" M; - M|B

@ E?-M; M M [m'v`-v ?mvM? 'vX Zm M i•K [m€ i' i b) HQçM- çWM; ç ibM? +aK +?

L; ?2 *Æ æ°M; M|B p"v- JB m JB m ç-m iB M H" bYM; b®iX L" M; çQÆM; M?B M F?-
T?'i M?Q M" M; ç½ pĐ H)` çB m ;b ç|X L?bM S?'i h?Kv pŠM ç M; çSM; î# M i`QM
#†K K-B`²B +kM; i?2Q \*Æ æ°M; p" M?[M; M;QìB F?€+`ìB çBX

*Æ æ°M; +kM; F?¬M; iB T iK+ Î H¢B h?B M * M ?¼+ pB M- b m F?B ` ç M :B€Q >
#¢M ?[m +O KbM? `²B i`Î p iYm çB KX

Í i`QÊ+ +Y iYm çB K- K°i i?•MªM? v m çB m ç M; çSM; +?ì ?„MX L`M; pšM v M H
i®B ?¬K [m X J½B +?Q ç M F?B M?bM i?`v \*Æ æ°M; çB iÊB- F?m¬M K†i ?Q`M K„
+QìB i?Ä K½MX *Æ æ°M; F?¬M; i? F?¬M; i?W M?“M- i`€B iBK +O KbM? ç M; /
ç°M; K½M? HB i pb MK +QìB ç! +O M`M;X

hbM? +ªK ç¬B F?B F?¬M; +¬M T?ªB M!B ` - K` +?d +¬M K°i ?`M? ç°M; M?Q M?Ä +
M; QìB i +ªK ç°M;X

@ a m M`v çWM; çÊB i M?Q p`v M[5

*Æ æ°M; M!B tQM; HB M H`K ` p M?Q F?¬M; M?bM i?`v h`¬M hQ hmv M K` çB i?Š
hmv M +kM; F?¬M; M ?`- F?m¬M K†i tBM? ç T +O M`M; pšM K M; i?2Q MK +QìB

h?“i ` - i`QM; HÁM; *Æ æ°M; +ªK i?`v `i F€ [m€BX h¢B b Q i•K iQM? +O +¬ #û M
JbM? ç½ F?¬M; +?d K°i H¬M +U imv i- i?“K +?Q H` çª FQ+? M`M; - M?QM; i?€B ç
M; QÊ+ H¢B +`M; M; `v +`M; i?•M K`iX

>„M M`Q #B i`^M; h`¬M hQ hmv M ç½ i?¬M; bm®i ? i K¼B +?mv MX E iW F?B G
hmv M +¬M; +?9 - M`M; pšM Hm¬M Î +MM; K°i +?¶ pÊB \*Æ æ°M;X \*! i? M!B- M`M
F?€+ i`QM; +m°+ b®M; +O \*Æ æ°M;X >B M i¢B +m°+ b®M; +O M`M; ç M; i`¬B [r
M?Q K°i +QM M; QìB #bM? i?QìM;X æB m M`v +?QM? H` /Q h`¬M hQ hmv M iU i`M
i`QM; F?QªM; i?ìB ;B M ;¬M ç•vX L`M; iU ?ÄB +m°+ b®M; ?B M i¢B +O KbM? +Á
*Æ æ°M; +U imv i M`M; +?SM; iÄ ?„M pšM v m GB i .B K- +kM; +?QM? H` v m KbM
KbM? pšM +! i? b®M; +?mM; pÊB ?„M- K¶B M; `v çQÊ+ M?bM i?`v ?„M- +ÁM +! i?
L`M; #•v ;B! +ÁM i?•M K`i pÊB ?„M ?ÆM M?B m bQ pÊB GB i .B K i`QÊ+ FB X L`M
?“B iY- `²B iU i`M; F i` +QM çQìM; ói?2Q çm`B M; QÊ+ô +O KbM?- ç! +?QM? H
F?¬M; [m M i•K ç M çQÊ+ K`i- K` /MM; bU ¬M M?m /`m /`M; +O KbM? iW iW H`K i
;B€ +O ?„MX .M b Q i?ìB ;B M pšM +ÁM `i M?B m- +MM; H„K i?b çB i?2Q ?„M +
?“M ç®B pÊB GB i .B K i?“i bU +! i? i`QìM; i²M i?b M`M; H`K M?Q p`v pšM ?Q`M
M; QìB ç`M ¬M; v m KbM? b v ç„K M?Q i? - KbM? +ÁM KQM; Km®M çB m ;b M[\ ob
h?¬M pQÆM; /QìM; M?Q +kM; ç½ T? B M?¢iX *?d +¬M K¶B M; `v +! i? ;†T ?„M- Î
[m2M pÊB bU ?B M /B M +O KbM? M?Q p`v ç½ çO H„K `²B5

.Q ç½ bmv M; ?o i?¬M; bm®i M?Q p`v M M M, M; HU+ i?W M?“M +O h`¬M hQ hmv
æ°M; +ÁM K¢M? K) ?ÆM M?B mX .o M?B M bU +SM; +ÄB M`v +?ŠM; [m H` +?d M
i?¬BX

@ *Æ æ°M; H½Q bQ5 S?! [m•M çQ`M i`QîM; FB ç½ iÊB5

h`¬M hQ hmv M KdK +QìB M!BX h`QM; H9+ M!B +?mv M pÊB *Æ æ°M; - M`M; +ÁM
KbM? H M- ç *Æ æ°M; +! i? M; „K M?bM /mM; M? M ?Q`M K„ +O M`M;X

L?bM #° /¢M; +QìB M!B M!B M!B +O M`M; - \*Æ æ°M; H9+ M`v +kM; +?d +! i? #`i ç
i? M?šM i•K K„M; K°i i?B m M[H9+ M`M; `v ç M; +QìB- /Q p`v ?„M +kM; +?ŠM; +
+?•M ibM? K` M`M; ;B`M? +?Q KbM?X >ÆM M[ - +?Q iÊB #•v ;B! h`¬M hQ hmv M
;b +?Q ?„M- ?„M i?“K +?Q +ÁM +?Q F`T KÍ KB M; TªM #€+ i?b M`M; ç½ i`Î M M
M +¢M? ?„MX .M +! H` M; QìB F?! iQM? ç M K`v +kM; F?¬M; i? H`K ;b çQÊ+ M`M
bU ?®B ?“M- i¢B b Q KbM? H¢B +?¼M M`M; H`K h?B M * M `i J°+ i?€M? ç² +?SX
H` M`M; b) Î +MM; KbM? i`QM; K°i i?ìB ;B M /`B M[b Q\ G9+ ç! +! Km®M ;Bª pì
F?¬M; ç w ç M M`M; +kM; F?¬M; çQÊ+X

J†+ /M #B i G K ªQ L?B p` EBK +kM; +! ibM? +ªK ç®B pÊB KbM?- M?QM; ?„M H
H„M;X .M i? M`Q i?b +?d +¬M ?„M +U imv i- G K ªQ L?B imv i ç®B b) F?¬M; [n
M; QÊM; M; MM; +O M`M; F?¬M; +?Q T?ûT M`M; H`K çB m ç!X EBK H¢B +`M; F?
+O M`M; F?¬M; i?m ;b ?„MX

L?QM; h`-M hQ hmv M H¢B ?Q`M iQ`M #`i ç²M;- /mM; M? M ?Q`M K„ +O M`M; çQ
.B KX >ÆM M[- M`M; pb i?2Q çm´B KbM? K` +ÁM #Ä +ª çB bU M;QÊM; M;MM;- i?
H` ´i J°+ ? K bQ- M`M; [mª i?“i+| i`Ê ;B9T `´i HÈM ç®B pÈB ?„M- #`i Hm”M H` i` M
H` HBM? ?²MX J†+ /M M`M; +ÁM +?Q H`K +?Q ?„M Mªv bBM? ibM? +ªK v m çQÆM
*Æ æ°M; H¢B +ªK i?“v M i•K ?ÆMX *| i? M|B- HU+ ób€i i` Bô +O +ª EBK +°M;
pšM FûK ?ÆM K°i KbM? h`-M hQ hmv MX \*?d +| çB m- \*Æ æ°M; +| i? H`K çQÊ+ ;
K`5

@ G M; h?B M v iÈB `²B ` \ L? M? M?Q p”v b Q\

*Æ æ°M; i?2Q #ªM M,M;- i?“i i?–M M?bM h`–M hQ hmv MX

h`–M hQ hmv M +ªK i?“v `´i ?”B HÁM; ç®B pÈB #° /¢M; i?“i i?–M ç| +O *Æ æ°M;X
M?çv +ªK- iU M?B M +| i? T?€i ?B M bU +?®M; +U +O *Æ æ°M; ç®B pÈB +O KbM
tm®M;X J†+ /M [m€ i`bM? M`v +U+ F€ +?“K +?¢T- M?QM; +?d +–M +| i? M?Q p”v

@ oÈB M?[M; pB + K` M;QìB ç½ ?S ? M pÈB ?„M- M m i H` ?„M bÊ `^M; i®+ ç° +Á
ç M; î i`QM; iYm çB K +?ì M;`BX h b) /šM M;`B çB5

h`–M hQ hmv M /šM *Æ æ°M; çB p”Q K°i +,M T?ÁM; ;–M pÈB MÆB *Æ æ°M; M;?d M
v ç½ çÊB î MÆB M`vX

@ h?B m +?OXX •+?5 E?–M; *Æ æ°M;5 h ç½ b„T t T tQM; +ª `²B5

•M? K„i G M; h?B M v M?bM *Æ æ°M; /–M i`îM M M|M; #ÄM;X >„M i?“K +?Q F?–
/Q M? i`¢B- b m F?B tBM T?ûT `ìB F?ÄB [m•M çQ`M HB M H’v i®+ ç° M? M? M?“i
M|B pÈB T?K i?•M p` i?9+ i?9+ +O ?„MX >„M +?Q # Q ;Bì i?“v i?–M b„+ +O T?K
p”vX h?“K +?Q- T?K i?•M ?„M #îB pb [m€ FQ+? ç°M; K` M?ªv +šM; H M- KB M; Hm
`®i +K+ +kM; ç´B çìB `²BXô

hB T i?2Q ç| - G M; h` ?”M ?mv M pÈB G M; h?B M v K°i #m´B i®BX L°B /mM; +?d t
?„M H`K i? M`Q ç T?K i`Ê \*Æ æ°M;X G½Q +ÁM ?¢ iY H M?- #`i Hm”M *Æ æ°M; +|
+kM; F?–M; çQÊ+ +½B H¢BX æQÊ+ bU OM; ?° +O T?K i?•M- ?„M iU M?B M F?–M
EBK *QÆM; [m•M çQ`M- Km®M ibK K°i M;QìB i¢B h`mM; L;mv M i?“M? i?“i bU H`
*Æ æ°M; H¢B ç†+ #B i M?Q p”v- +?Q M M ?–K M v ?„M HB M i`U+ iB T ibK iÈB i”
F?“ ibK FB KX

@ æ½ ?ÄB w FB M ;B i°+ +?Q \

*Æ æ°M; KdK +QìB ?ÄBX

G M; h?B M v ;”i ç–m,

@ S?K i?•M i M|B- ? i i?ªv T?ªB M;?2 i?2Q bU T?•M T?“| +O M;`B5

*Æ æ°M; +QìB +QìB H„+ ç–m,

@ h M|B `²B- b m M`v +?9M; i b) H` ç²M; #¢M5 h®i H„K- M;QÆB i`QÊ+ ? i p i?,K
+?mv M +O i î h`mM; L;mv M i?“M? tY Hw tQM;- M;QÆB b) +MM; i `ìB çBX

@ .¢5

G M; h?B M v ?QM; T?“M +€Q #B i *Æ æ°M; p` h`–M hQ hmv M- b m ç| `ìB F?ÄB iY
h`–M hQ hmv M M?bM *Æ æ°M;- ?ÄB,

@ *Æ æ°M; G½Q bQ- M;`B i?“i bU ç +?Q ?¼+ pB M +O +?9M; i ç®B K†i pÈB #
+O •K .QÆM; ?¼+ çQìM; b Q\

*Æ æ°M; ;”i ç–m- M|B,

@ h ç½ # Q ;Bì M|B M;–M; +?Q \ *?mv M M`v +ÁM T?ªB M?ì M;QÆB ?¶ i`Ê +?Q i
+O +€+ ?¼+ pB M K` T?€i +?Q #¼M ?¼ K¶B M;QìB K°i F?Ä HK+ +’T iBM? ?¢+?
/MM; hBM? h?–M GU+ +?d ?mv #¼M ?¼X

@ o•M;5

h`-M hQ hmv M H9+ M`v ç½ ?B m ?Q`M iQ`M w iS +O *Æ æ°M;X

@ h b) çB +?m`M #` M; v #•v ;Bì5

L|B tQM;- M`M; tQ v M;QìB `ìB çBX

L?bM i?2Q #|M; HQM; h`-M hQ hmv M- \*Æ æ°M; F?¬M; F?ÄB b[M; bìX \*¬ #û M`v
?B m M?B m- HoM? °B w iS +O KbM? `i M? M?X L m M?Q F?¬M; +| GB i .B K-
Q ;Bì +| +€B ;¼B H` ó+| H)ô ç|X

hW b€M; bÈK- # KQÆB ?¼+ pB M +O aQ >Ä >¼+ pB M ç½ çSM; i`QÊ+ +Y iYm ç
T?€+? ?B M M; M;- Q B p X >¬K M v v T?K+ +O #¼M ?¼+ kM; F?¬M; +ÁM ;BªM /
ç m ç´B K°i #° i` M; T?K+ ;¼M ;`M; M? M? M? MX æB m [m M i`¼M; M?`i H` i` M
F?¬B ;BÉT K HU+ K` ?¼+ pB M ç½ ç†+ #B i +?m`M #`X J†+ /M +?d H` ;BÉT M? -
KÆ ?? T?€i` i` M F?ªB ;BÉT +kM; çO #B i HQçB F?¬B ;BÉT K HU+ M`v imv i ç®B
K°i #° ;BÉT M? M?Q i? i®B i?B m +kM; T?ªB +| ;B€ +ª pçM FBK i X *| +?9M; i`Ê ;
M;QìB bY /KM; Qi M?`i +| i? i,M; H M ? B ç M # i?`M?X

J M; i` M M;QìB F?¬B ;BÉT K HU+- #`i Hm" M H` B +kM; b) #B i #¼M ?¼+ ?QM? H
?¼+ +| i` i`mM; M?Q i? M`QX .o M?B M- M?[M; F?¬B ;BÉT K HU+ ç| +kM; F?¬M;
#¼M ?¼- *?9+ .mM; +kM; F?¬M; +| ?`Q T?|M; ç M KS+ ç|X \*?Q /M H` ?¼+ pB M Km
>¼+ pB M +kM; b) F?¬M; #€M `X "i F€ K°i HQçB pk F?Q K HU+ M`Q +kM; F?¬M
Km çQÊ+X *€+? H`K +O \*?9+ .mM; `i çÆM ;BªM- ç| +?QM? H` çÊB b m F?B M?
M m ?¼ HU +?¼M î HçB ?¼+ pB M iB T iK+ ?¼+ +?mv M b•m i?b H9+ ç| KÊB +| i?
a m KQìB M,K T?K+ pK +?Q ?¼+ pB +i?b F?ªB ;BÉT M`v b) H` +O #¼M ?¼X

*€+? H`K M`v M?bM [m i?b +U+ F€ ?` F?„+- M?QM; M?[M; ?¼+ pB M +O L?"i L;
+| K°i M;QìB M`Q T?ªM ç®BX h'i +ª ç m Fw F i?B T M;?` +MM; ?¼+ pB MX .o M?E
T?ªB ?Q`M iQ`M H` #îB pb F?¬B ;BÉT K HU+ K` +ÁM +| M?[M; M;mv M M?•M F?ª
M?•M i`¼M; v m M?`i iU M?B M +?QM? H` pb *Æ æ°M; H½Q bQ +O #¼M ?¼X a m F
.mM; b) i`U+ iB T KB M i`W i`i +ª ?¼+ T?Q +?Q #¼M ?¼X ob ç içQ ` L?"i L;mv i
oB M- +| i? M|B H½Q ç½ ;¬M M?Q /®+ +çM p®M HB M; +O KbM?X

:Bì F?„+ M`v- +ª ç€K ?¼+ pB M M`v ç m i?"T T?¬M ?QM; T?'MX h` M i v i`€B +O
K°i +€B i?O b€QX L;mv M M?•M /o M?B M F?¬M; T?ªB H` pb ç #ªQ p i v- K` H` pb
M i`QM;X æ| +?QM? H` HK+ ;B B iBM? ?ç+? 5 "¼M ?¼+ +| KÆ +kM; F?¬M; /€K M
/KM; HK+ ;B B iBM? ?ç+?X *| bU i`Ê ;B9T +O i?O b€Q- #¼M ?¼+ ?ŠM; M?[M; +|
iQÆM; bBM? T?€T i`"M- K` +ÁM +| i? i?¬M; [m iBM? ?ç+? M`v F?¬B T?K+ HçB K
T?ÁM; M;U ç m F?¬M; T?ªB H` M?QÊ+ çB K +O #¼M ?¼- K` +?QM? H` i?U+ HU+
.o M?B M- +kM; F?¬M; i? M|B H` +| iBM? ?ç+? i?b i?U+ HU+ +O #¼M ?¼ b) KçM
#¼M ?¼+ kM; +-M T?ªB +| i?ìB ;B M ç #´bmM; K HU+ ç½ iB m ? QX J` /M +?Q
M[- i?b ?¼+ kM; F?¬M; i? ?`T i?m pQÊi [m€ +U+ ?çM +O KbM?X L m F?¬M; +|
M?Q bU i`•M [mw +O iBM? ?ç+?- +?ŠM; T?ªB H` K¶B J bQ +?d +-M +-K i`QM; i v
HB M H" T iS+ #B M i?`M? + Q i?O b Q\

L?[M; ?çM +? M`v F?¬M; T?ªB *Æ æ°M; F?¬M; #B i- M?QM; ?„M pšM +?B +?Q K
iBM? ?ç+? pb HQ /Q `B M; +O ?„MX

*Æ æ°M; pšM K†i #° ?Q T?K+ K`m i`„M; /Q h`-M hQ hmv M +?m`M #` +?Q ?„M ç ç
[m€ H`K +?Q ?„M +| +?9i M;Q`B w Km®M +?QM? H` ?¬K M v h`-M hQ hmv M F?¬M
HçB ç´B i?`M? #° v T?K+ iBm? H[ iQÆM; iU pÈB ?„MX L`M; pšM +?2 K†i- M?QM; F
+?¶ HçB +U+ F€ tSM; ç¬BX

*ªK M?"M çQÊ+ €M? K„i +| +?9i +?`i p`M +O *Æ æ°M;- h`-M hQ hmv M iªM M?B

@ L;`v ?¬K [m M;`B ç½ M|B- bQM; T?QÆM; b) T?€B ` ? B H½Q bQ +?d ç ççQ ?¼
i`W M;`B i?b ?¼+ pB M +?9M; i +ÁM K°i p` H½Q bQ F?€+ K`X h K†+ ;B®M; M;`

F?¬M; bÊ +? i ç SM; - +?ŠM; H) M; ¨B +ÁM bÊ M; QÌB F?€+ ?B m H-K b Q\ L¨M; M|B ` M?[M; HÌB M¨v- *Æ æ°M; +?Q /M +| bÊ M; QÌB F?€+ ?B m H-K +kM; F? M?Qm M?Qm K¨v- i¨-K ; B¼M; M|B,

@ G M ç QÌM; 5

E?B #¼M ?¼ ç B iÈB ; -M h?B M * M ?¼+ pB M- ibM? ?m®M; MÆB M¨v bQ pÈB M; ¨v M; v +ª *Æ æ°M; +kM; F?¬M; F?ÄB H'v H¨K FBM? ?½BX h`QÊ+ +´M; h?B M \* M ?¼`i M?B m M; QÌBX

e9kX *?QÆM; j3e, G M; h¨.šM æQÌM;

æSM; îi`QÊ+ +Y p¨ ? B # MiQÌM; h?B M \* M ?¼+ pB M ç m F?¬M; T?ªB H¨ M; QÌB ?MM; i`€M; iªM ` F?Q i? ûT M; QÌB- îi`QÊ+ K¶B K°i ç-m GB i æ` GQM; H¨ K°i ; ¼ \*QÆM; i?•M ?bm? pçK pÐ- çQÊ+ päi` M; ç-v çO iWi` M tm®M; /QÈBX Pi M?´i # #` ?çM +? i?¬M; ?¨M?- F?¬M; F?Q i` M; M; ?B K F?B M +?Q K¼B M; QÌB +?`m €T

L?bM i?´v [m•M çQ¨M EBK *QÆM; î#bm? M; mv M i` M p¨ i`QM; i?¨M? i?` ?Q¨M i h` M ççB #bm? M; mv M K M? K¬M; p¬ #Ì- [m•M çQ¨M EBK *QÆM; H¨K +?Q M; QÌB HU+ `mM; ç°M; +O K°i i¨T i? iBM? M?m X J¨ î +?¶ M¨v HçB +| i? +ªK; B€+ çQÊ+ K°i +?B M bo [m•M çQ¨M EBK \*QÆM; X \*| GB i æ` GQM; H¨K #®B +ªM?- +ÁM +| +? ç'i- F?Q i? ççB HK+ ç M?´i [m•M çQ¨M îi`QM; i?¨M? i?` M?Ä ? T M¨v çQÊ+ i? ?

L?[M; ?¼+ pB M aQ >Ä ?¼+ pB M ç½ # Q ; BÌi?´v [m i`QÌM; ?ÊT M?Q p¨v +?S\ M?Q ? M- €M? K„i F?¬M; ? M K¨ +MM; +?mv M H M i` M M; QÌB *Æ æ°M; X

o`Q H9+ ´v- F K i?2Q iB M; #QÊ+ +?•M p[M; +?½B p M; H M- # p` h?®M; bQ€B [m M? M? iÈB i`QÊ+ Kfi \*Æ æ°M; X L; QÌB +-K ç-m +?QM? H¨ [m•M çQ¨M i`QÎM; [m•M +| ç` p` ? i bS+ [m M i`¼M; içB h`mM; i?´ ç [m®+- G M; h¨X

>„M /šM i?2Q ? B ; ½ i?m° + ?ç #QÊ+ M? M? iÈB *Æ æ°M; i`QÊ+ Kfi KÈB /WM; #Q #QÊ+- ; B€T i`K iQ¨M i?•M T?€i` K°i i¨M i? M? •K i¨-K i?´T- [m€ K°i ; ®B tm®M; K çQ¨M i`QÎM; Zm•M çQ¨M EBK *QÆM; - G M; h¨ i? K FB M i?B m +?O 5ô

h?2Q b m ?¨M? ç°M; G M; h¨- M; v içB +?¶ +| # i`, K +?B M bo [m•M çQ¨M EBK \*QÆM; bQ€B ç°M; i€+ ç m K°i M?´T- bªB #QÊ+ ` i`QÊ+ [m€ ; ®B- ç-m ; ®B p +?çK Kfi ç i`¼M; +| HU+X _mM; ç°M; M?´i +?QM? H¨ F K i?2Q #¼M ?¼ [m€ tm®M; - GB i æ` i?ÌB `®M; H M ; B¨M /[- i? M? •K p M; /°B FBM? i•K ç°M; T?€+?, óh? K FB M i?B n

L?[M; ?¼+ pB M çSM; T?Q b m HQM; *Æ æ°M; #` K°i K¨M i`QÊ+ K„i H¨K +?Q bÊ M +QÆM; i?B i?MM; #BM? ç| \ æçQ ?MM; #BM? +QÌM; ççB +| +U HQM; H¨K i?9 +QÐ H½Q bQ\ h•K ibM? #¼M ?¼ H9+ M¨v ?Q¨M iQ¨M `®B HQçM F?| M|B H M HÌB- i`Q +ªK ; B€+ çf+ i?M ç M; ?WM; ?U+ i?B m ç®iX

óG M; iQÈM; [m•M- b Q M; ¨B HçB iÈB ç•vîð *Æ æ°M; iB M H M K'v #QÊ+- çQ i v iQÈM; ç [m®+ M¨v +?QM? H¨ T?K i€ ç„+ HU+ M?´i +O ¬M; M°B HçB tm' i?B M ÎMA M; ç+X

G M; h¨ çSM; H M- KdK +QÌB M|B, óh?B m ; B ?¬K M v iÈB ç b€M; içQ F€iQ+?- G +?SM; FB M +?S\ >¬K M v "bm? æŠM; oQÆM; çB M?ç p¨ h?€B hY çB M ?ç +kM; i +?9M; i b) çªK M?B K +¬M; i€+ #ªQ p MÆB M¨vXô h?¨i` #ªQ p "bm? æŠM; oQÆ +?QM? ?„M iU i?•M tm' i K½X \*?Q /M ç [m®+ ?Q¨M; ç çB im-M i` ?„M +kM; +| i? i?O ?ç +?B M bo i?O ?° H¨ çQÊ+ `²BX S?ªB #B i`¨M; ?„M +kM; H¨ K°i +QÌM; ; Bª; -

*Æ æ°M; M|B, óG M; iQÈM; [m•M [m€ F?€+? F?QX h H¨ p½M #®B H¨K b Q T?B M

G M; h¨ i? M M? K°i iB M; - M|B, óh?B m ; B H'v ÆM #€Q Q€M G M; h¨ p¬ +MM; - M|B- i i?¨i bU ?B p¼M; i?B m +?O +| i? ç€T SM; ç M; ?` +O "bm? æŠM; oQÆM; ç b m "bm? æŠM; oQÆM; X L m M?Q p¨v- p` i`Q "bm? æŠM; oQÆM; +?9M; i +?„+ +?

*Æ æ°M; v M H†M; H„+ ç-m, óh`€+? M?B K i` M M; QÌB i ç½ çO M?B m`²B5ô
G M; h` KdK +QÌB M|B, óE?¬M; M|B K'v i?S M`v M[- i /šM çQÌM; +?Q i?B m +?Q
G M; h` pmM; i v H M- i' i +ª +?B M bo [m•M çQ`M EBK *QÆM; p` i¼ F} +O #¼M
+?dM? i i`€M? ` ? B # M- i`QM; M?€v K„i ç½ b„T t T i`"M ?bM? ?Q`M +?dM?X >ç
p` M?|K ?¼+ pB M +O ?„M p`Q +?QM? ;B[- ?° p # KQÆB M; QÌB #¼M ?„M çB iÈE
*Æ æ°M; i`QM; HÁM; +?Êi +?mv M- ?B m` w iS G M; h` içB b Q T?ªB H`K M?Q p`
KbM? p` ?¼+ pB M aQ >Ä ?¼+ pB MX h?•M H` [m•M çQ`M i`QÌM; [m•M çQ`M EBK
+¬M T?ªB H`K M?Q p`v- ¬M; M°B +kM; b) F?¬M; #ªQ ?„M çB H`K HQçB +?mv M ib
M m ibK ?B m M; mv M M?•M i?b +?d +| K°i- ?šM H` #ÎB pb G M; h?B M v X G'v bU ?
M? 'i ç`M? H` çQ€M çQÊ+ KK+ çQ+? K` ?„M ç +?Q G M; h?B M v ;B M?"TX J°i / M
ç² +| ;B€ i` iQ HÈM +Ð M`Q ç•v\ æ•v H` ?"M? ç°M; G M; h` /MM; ç #€Q ç€T KbM?
Zm•M çQ`M i`QÌM; [m•M çQ`M EBK \*QÆM; iU KbM? /šM çQÌM; - F?¬M; T?ªB H` p
+?®i M?'i +?QM? H` ç` p` i¬M [mwX h`QM; iQ`M #° h`mM; i?' ç [m®+¬M; QÌB +| i
i`¼M; M?Q i? +?d bÊ +?d +| K°i Kç+? "bM? æšM; oQÆM; - +QB M?Q H` ?Q`M; ç
hB M p`Q h?B M \* M ?¼+ pB M- ? B # M +QM çQÌM; `°M; `½B- +S +€+? ky i?QÊ+
EBK *QÆM; çSM; ?° p X LÆB *Æ æ°M; çB [m +€+ +?B M bo M? M? +?|M; ?"M?
çQÌM; iB M p`Q i`QM; X _'i M?B m ?¼+ pB M p` ;B€Q bQ h?B M * M ?¼+ pB M ç m
M M`v- €M? K„i +O #¼M ?„M ç m KÌ K`iX "bM? æšM; oQÆM; çB M ?ç F?¬M; T?
+MM; H` ççB M?•M p`i M`Q K` +| i? /šM ç°M; F?Q i? FBM? M; QÌB i? FB \
æQ`M M; QÌB çB iÈB i? Q i`QÌM; h?B M * M ?¼+ pB MX LÆB M`v ç½ bÈK +?m`M
i`QÌM; çSM; ç-v ?¼+ pB M h?B M \* M ?¼+ pB MX " M i`QM; iU M?B M ç½ +| +?B
t T ?"M; +?dM? i - i` M ç`B +?O i`+? ç½ +| F?¬M; Qi M; QÌB M;²BX
L;²B Î p` i`Q i`mM; QÆM; H` # M; QÌB- i?2Q i?S iU H` "bM? æšM; oQÆM; @ *Æ o
ç [m®+ @ *Æ .ç h?QÆM; +MM; pÈB pB M i`QÌM; h?B M * M ?¼+ pB M @ *Æ JBM
+ÁM +| ?°B i`QÌM; J aQ +¬M; ?°B @ >B Gç+- T?| ?°B i`QÌM; -+ S?"iX S?Q b m
* M ?¼+ pB M p` K°i p`B i`QÌM; H½Q J aQ +¬M; ?°BX
h?'v G M; h` iU KbM? /šM çQÌM; +?Q \*Æ æ°M; - b„+ K†i \*Æ JBM? "° `ä `M; ?ÆB F
Î p` i`Q i`mM; QÆM; /o M?B M F?¬M; T?ªB pb i?•M T?"M ?„M H` pB M i`QÌM; h?B
T?"M i?9+ i' "bM? æšM; oQÆM; +O ?„M- +?QM? H` i' T?K çQÆM; FBK ?Q`M; ç
G M; h` /šM \*Æ æ°M; çB i?šM; ç M ;B[ i? Q i`QÌM; - *Æ æ°M; ` ?B m F?¬M; +¬M
M`v G M; h` KÈB çB H M i` M ç`B +?O i`+? - F?) ?"M? H pÈB \*Æ o•M aBM? `²B M;²
Í K°i # M i? Q i`QÌM; - K°i p` bQ T?K h?B M * M ?¼+ pB M H` >Q`M; G"Th•M iU Kb
? X " KQÆB ?¼+ pB M •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; ç½ bÈK +?m`M #`tQM; X Í MÆB ç| *
æ S?'i h?Kv K` ?„M Km®M M?bM i?'v M?'iX
æ-m i|+ S?'i h?Kv `®B #ÌB ç½ +„i ;¼M- F?¬B T?K+ HçB #° /çM; i|+ M; „M +?dM?
i`®M; `¶M; M[X aQ b€M? pÈB i`QÊ+ FB i?b i?•K i?9v ?ÆM `i M?B mX h?'v *Æ
? B Hm²M; iBM? K M; iW i`QM; +QM M; QÆB +?Êi HQÊi [m #B m i?` +?B M w K½M
J°i ç€K h?B M * M h?€M? ç² F?¬M; +| M;²B i` M ç`B +?O i`+? K` çSM; +?mM; K°i +
æ°M; M?bM i?'v `ä `M; JB m JB m çSM; ;¬M S?'i h?Kv- G M; h?B M v çSM; +?mM
h'i +ª #¼M ?¼ ç m ç M; [m M b€i *Æ æ°M; - €M? K„i EBK p` G K "ªQ L?B +Æ ?² ç
M; QÌB h`¬M hQ hmv M Î # M +çM? \*Æ æ°M; X L?bM M`M; p` *Æ æ°M; K†+ K°i #° i
K„i ? B M`M; F?¬M; ? M K` +MM; •K i`¬K tm®M; X L?'i H` EBK- i`QM; ç€v K„i #„M
HçM? H)Q- i?"K +?Q +ÁM +| K°i iB b€i +ÆX
EBK ç°M; b€i w *Æ æ°M; iU M?B M +ªK i?'v- H'v KS+ ç° ?B m `ä +O ?„M ç®B p
>^M; E?ªB +O h`¬M hQ hmv M +| i? F?¬B T?K+ iQ`M #° K HU+- +ÁM F?¬M; i?b
F?ÄB i?2Q #ªM M,M; + m K`v HçBX

h`-M hQ hmv M iU M?Q F?-M; +?9 w iÈB €M? K„i EBK- F?m-M Kti pšM Hm-M K
*Æ æ°M; X

>Q`M; G`T h•M #QÊ+ M? M? iÈB i`QÊ+ Kti \*Æ æ°M; - F?B ?„M i?`v *Æ æ°M; çQÊ+
+| i?`M? pB M [m•M çQ`M EBK *QÆM; F?-M; M; Ì+mM; FQM? ç M i? X h?-M b„+
?B M K°i Qi #B M ?| X L; QìB i` im´B M`v ?bM? M?Q i` m +?¼+ F?-M; M´B `²B\

óS?| pB M i`QÎM; \*Æ æ°M; - ?Q M M; ? M? i?`M? pB M aQ >Ä ?¼+ pB M çB iÈB h
i` Q ç´B ?¼+ i`TX S?QÆM; i?S+ i` Q ç´B +S /U i?2Q M; `v ?-K [m +?9M; i QÊ+
K¼B M; QìB ç½ iÈB ç-M; çO- #•v ; BÌ +?9M; i #„i ç-m +?S\ô

*Æ æ°M; H„+ ç-m M|B, ósBM +?Ì K°i +?9i- çÊB i? K ? B M; QìB M[5ô

>Q`M; G`T h•M bYM; b®i- M?bM i?Q€M; [m ?QÈM; ç`B +?O i`+?- F?| tY M|B, ó>bM
t2K- "bM? æŠM; oQÆM; çB M ?ç- h?€B hY çB M ?ç +MM; pÈB ?°B i`QÎM; J aQ +
i? K M[- i bÊ ô

*Æ æ°M; HçM? M?ç i M|B, ó"¼M ?¼ b) ?B mX h M|B +€+ ?ç +S +?Ì i? K K°i H9+5ô

>Q`M; G`T h•M i?•M H` bQ T?K K°i ? +O h?B M * M ?¼+ pB M- +QÌM; ;Bª i€K [
K`v M Kti M?Q p`v- +| i? M|B H` M?B m M, K +?Q iWM; ;†T çQÊ+ K°i H-MX L?QM
F?-M; çQÊ+- ç`M? T?ªB ;"i ç-m #`i ç„+ /o- M|B, óo"v i?b +?Ì K°i H9+ p"vXô h`QM
ç•v H` M; QÆB M|B Km®M +?Ì- "bM? æŠM; oQÆM; H` -M; M°B M; QÆB- +ÁM M; QìB
T?ªB +?Ì Hm-M ? v b Q\ >ÆM M[- *Æ æ°M; ?„M içB b Q F?-M; çB [m ?`M? H "b

oW M; ?o €M? K„i ?„M pW `ÆB p`Q K°i ç€K ?¼+ pB M aQ >Ä ?¼+ pB M çSM; T?
iQ`M #° ?¼+ pB M M`v K†+ K HU+ F?ªB ; B€T- F?-M; F?ÄB iQ€i` K°i iB F?BM?
i?b i? M`Q\ ok F?Q K HU+ +kM; F?-M; i? ?Q`M iQ`M #M ç„T +? M? H +? K HU-
?¼+ pB M •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; +?9M; i +kM; F?-M; T?ªB F?-M; +| i` M; #` F?ªB
•K .QÆM; ?¼+ çQÌM; ? t T ?çM; i`QÊ+ KQìB ç m +| F?ªB ; B€T K HU+ iQ`M i?•M
F?ªB ; B€T K HU+ HQçB M? X h` M; #` imv i ç®B F?-M; /QÊB aQ >Ä ?¼+ pB MX

>Q`M; G`T h•M `i`ä`M; çB K M`v- K`i`QM; HÁM; pB M i`QÎM; *Æ JBM? "° HçB
Q€M F?QX L; `v ?-K [m \*Æ æ°M; `ìB çB- *Æ JBM? "° i`B m i`T +€+ p`bQ T?K p`iQ
?¼+ çQÌM; - ?ç H M? HB m KçM; i`"M M`v- ?-K M v ç€M? K°i i`"M +?d +| i? i?„M; F
M`Q F?-M; iQ`M HU+ SM; T?| b) i`U+ iB T F? B i`W` F?ÄB h?B M * M ?¼+ pB M
? ç†+ #B i çB ibK i?O i`+? •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; H` G½M? L; mv i M|B +?mv M`i
i?B ç`m i` Q ç´B- ç®B pÈB h?B M * M ?¼+ pB M t2K M?Q ibM? i? #„i #m° + T?ªB i
; B[*Æ æ°M; p`S ?`i h?Kv- #`i Hm" M B i?„M; B #çB +kM; b) F?-M; ªM? ?QÎM; [m
?¼+ pB MX S?`i h?Kv ? v \*Æ æ°M; i?m +kM; H` Kti KkB *?9+ .mM; K`i? -BX .M b
H` ç iY *?9+ .mM; X

*Æ æ°M; imv i ç®B F?-M; +| ;'T ; €T- ? B K„i +?"K `½B M?„K HçB v M H†M; +?Ì çÊ

h` M ç`B +?O i`+?- \*Æ JBM? "° ç½ ?ÆB #`i K½M M|B, ó*?mv M ; b tªv` \ >„M i ç
+?Q`M; +?9M; i M?B m M; QìB M?Q p`v +ÁM T?ªB +| +?Ì çÊB i? -v i`Á ?¼+ pB M

*Æ o•M aBM? #`i ç„+ /o M|B, óh?9+ i´- +S +?Ì K°i +?9i çBX h iBM iQÎM; *Æ æ°M;
+| ççQ Hw +O ?„MXô

*Æ JBM? "° ?W HçM? K°i iB M; H-K #-K, óL; QÆB +| çS +?€m i®i H„K- M?QM; K
M? 5 J°i i M F?-M; ? #B i ç M i-M iB i`"i iU\ L; QÆB #B i M; `v ?-K [m ?„M çB iÈ
; b F?-M; \ô

*Æ o•M aBM? +QìB F?) M|B, óh?9+ i´- çS M?Ä *Æ æ°M; M`v i +kM; F?-M; +| #B
F?-M; HÈM H M Î# M +çM? i - +?`m çUM; F?-M; Qi ç m F?´X >B M içB ?„M +kM
T?O QÊ+ i?9+X >m®M; +?B i?•M T?"M +O ?„M M; v +ª i +kM; T?ªB FB M; F} K`v
?„M H` h?€M? pQÆM; +O h?B M \* M h?€M? ç² i? ? M`v5ô

a„+ Kti *Æ JBM? "° F?) #B M ç M; Km®M M|B ; b ç| - i`QM; H9+ #`i +?Êi *Æ æ°M; ç
K„i` M?bM H M F?-M; i`mM; X o`Q H9+ M`v K°i Hm²M; b€M; K`m p`M; iW i` M i`

;B®M; M?Q H¨ K°i [mª +—m K¨m p¨M; FBK +U+ iQX L| pW ?¢ tm®M;- +ªK ;B€+ i`—
ç tm®M; ç—m K¼B M;QìBX

"bM? æŠM; oQÆM; @ *Æ o•M aBM? H¨ M;QìB ç—m iB M çSM; H M- K†+ /M i`QM;
M?QM; i`QM; ç| w iS +?•K +?¼+ H¢B +¨M; `ä¨¨M; ?ÆM- KdK +QìB M|B pÈB *Æ JBM;
M;QìB K¨ *Æ æ°M; +?ì çÈB ç½ ç M5ô

L?bM i?'v Hm²M; b€M; K¨m p¨M; iW i` M i`ìB ;B€M; tm®M;- b„+ K†i *Æ JBM? ° M?
?„M H¨K b Q F?¬M; #B i B iÈB +?S\

Gm²M; b€M; F?¬M; +| ?¢ tm®M; i` M ç¨B +?O i`+?— K¨ ?¢ i?ŠM; tm®M; i`QÈ+ M;Qì
M;QìB iB b€M; iW iW #B M K'i ?B M ` ? B i?•M ªM?X *?QM? H¨ pÊ +?²M; h?B M
hQM p¨ æ¢B *€i KB M ?¢ @ h?QÊM; Zm M L;•K E?¬M;X E?Q iS+ *?Q h¬M +QìM; ;B
* M ?¼+ pB M i¨¨M M;"T i`QM; F?¬M; F?Q €T #€+? M†M; M X J¼B M;QìB i` M ç¨
çSM; /"v- `ìB F?ÄB ç¨B +?O i`+? çB tm®M; M;? M? iB TX í i`QÈ+ K†i +QìM; ;Bª *
iK+ M;²B ç•v\

ó>mv M i´ 5ô *Æ æ°M; F?QK KbM? ?¨M? H X

Æ h`QìM; hQM F?) KdK +QìB- M|B, ó?9M; i iÈB F?¬M; Km°M ?ª\ô

•M? K„i *Æ æ°M; p¨ *Æ h`QìM; hQM F?) HQÈi [m M? m- ?„M /o M?B M #B i ç•v H¨
KbM?X L?bM iB F?Q+? H i`QM; K„i \*Æ h`QìM; hQM- ?„M FB M ç`M? ;"i ç—m- #¨v
h`QìM; hQM #B iX

h?QÊM; Zm M L;•K E?¬M; KdK +QìB M|B, ó> ?ª- i?¨M; M?Ä M¨v `¨i i®i- #'i Hm¨M
M¨Q- ?mv M i´ Kšm +kM; b) OM; ?° M;QÆB 5ô

•M? K„i *Æ æ°M; #'i +?Êi M?m ?Á ?ÆM `¨i M?B m- +?d v M H†M; ;"i ç—mX

ó"€B FB M H½Q +?O M?•M5ô h'i +ª +?B M bo [m•M çQ¨M EBK *QÆM; +?¨m i`€+? M
h¨ ?QÊM; /šM iQ¨M #° [m€ `¢T tm®M; ç'iX G—M M¨v F?¬M; T?ªB ;B®M; M?Q H9+
[m€ K°i ;®B- K¨ H¨ ? B ç—m ;®B ç²M; i?ìB +„K tm®M; ç'iX h`QM; K„i K¶B K°i +?B M
ç m H° ` iB b€M; M|M; #ÄM;X

"¨i Hm¨M M;QìB M¨Q +kM; T?ªB i¬M i`¼M; +QìM; ;Bª- ?m®M; +?B +QìM; ;Bª î i`Q
+O #¼M ?¼ ç•v\ *QìM; ;Bª *?Q h¬M +?•M +?QM?- K°i i`QM; M?[M; M;QìB çSM;
ç²M; i?ìB +kM; H¨ i?—M i?O ?° h¨mM; i?´ ç [m®+X

óh'i +ª çSM; H M çB5ô *Æ h`QìM; hQM +QìB K°i iB M; ? B i v T?'i M? - M?'i i?ìB
H'v i?•M i? ?„M H¨K i¨mM; i•K iW iW F?m +? i€M ` - M•M; çĐ i'i +ª +?B M bo [m•
H MX *?d `B M; M;|M M¨v +kM; çO ç `mM; ç°M; iQ¨M i`QìM; `²BX

í i`QM; K°i b€i M M¨v- \*Æ æ°M; ç°i M?B M ?B m ` K°i +?mv M- H9+ i`QÈ+ G M; h
*QÆM; - bÊ `¨M; F?¬M; +?d çÆM; BªM i¢Q i? +?Q KbM? M?Q p¨vX æ²M; i?ìB +kM;
HU+ çìB b m +O "bM? æŠM; oQÆM; i`QÈ+ K†i iQ¨M #° [m•M çQ¨M EBK *QÆM;- +
+?B M bo +QìM; ç¢B M¨vX

e9jX *?QÆM; j3d, h?m *?„+ _²B\

hQÈM; [m•M G M; h¨ ç9M; H¨ /KM; i•K HQÆM; F?´ K¨X *Æ æ°M; F?¬M; F?ÄB KdK +
+?O "bM? æŠM; oQÆM; M?Q ?„M T?ªB +?BM? T?K+ [m•M çQ¨M EBK *QÆM; KÈB -
oQÆM; +?•M +?QM? i?W M?"MX J†+ /M #ªM i?•M KbM? F?¬M; ç w K'v i?S M¨vX
+kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?mv M t'mX Pi M?'i ç®B pÈB h?€M? *?B M i`QM; iQÆM; H B
M;ì +?9i M¨Q- M?[M; HU+ HQÊM; +QìM; ç¢B M?Q [m•M çQ¨M EBK *QÆM;- [m•M
+?O HU+ imv i ç®B í i`QM; h?€M? *?B M iQÆM; H BX

óh? K FB M h?B M *QÆM; KB M ?¢- æ¢B *€i KB M ?¢5ô æQÊ+ *Æ o•M aBM? p¨ *Æ
M;QìB H9+ i`QÈ+ M;²B î i` M ç¨B +?O i`+? ç½ çB iÈB T?K +¨M- ç²M; i?ìB F?QK Kb
?„M T?€i ` ?Q¨M iQ¨M i?B m ç®i i•K ibM? +ª h?B M * M ?¼+ pB MX

*Æ ?² i`i +ª ?¼+ pB M # Q ;²K +ª ?¼+ pB M aQ >Ä ?¼+ pB M /Q \*Æ æ°M; K M; ç M; OB /çB ` - b m K°i H€i ç½ ç²M; i?ìB F?QK M; QìB ?"M? H X

*QìM; ;Bª *?Q h¬M î i`QM; HÁM; #¼M ?¼ +?ŠM; [m +?d H" i`mv M i?mv i- i`QÈ+ i i? +?•M +?QM? i`¬M; i?`v +QìM; ;Bª \*?Q h¬M\ :Bì M"v F?„+ M"v- i`QM; HÁM; K¶ ;B€+ pBM? ?çM?- î i`QÈ+ K„i #¼M ?„M H" \*?Q h¬M +?•M +?QM? M? 5 >ÆM M[ +Á +?d +¬M çB K M"v i?¬B ç½ çO ç +?BM? T?K+ M°B i•K +O #¼M ?„M `²BX

J" M?[M; M; QìB p®M +?Q `^M; aQ >Ä ?¼+ pB M F?¬M; i? i?„M; i`"M i` Q ç´B M"v tªv ` K°i Qi i? v ç´BX E?¬M; +| i?`v çQÈ+ ? B p` *?Q h¬M +QìM; ;Bª pW ç M- KK ibK iÈB p`T?| pB M i`QîM; i` im´B +O aQ >Ä ?¼+ pB M ? v b Q\ L?[M; M; QìB iB \* M ?¼+ pB M HçB +"M; #B i- p`T?| pB M i`QîM; M"v +?QM? H" M?•M p"i M´B / M J°i çìB "çQ Zm•M iWM; iU i?•M ç€M? +? i K°i ;½ i?€B iY +O ç [m®+X

S?¬M HÈM K¼B M; QìB H9+ M"v ç m i`"M M;"T +ªK t9+ ?QM; T?'MX L; QìB +| i? /Š M?Q i? - ?¬K M v i, i?Q i` Q ç´B F?¬M; i? M; ?B M; ì b) `i H" ç†+ b„+X \*| i? i"MK +?B M ç'm M?Q p"v- M?'i H" i`"M ç'm ;B["çQ Zm•M p" G¬B æ - ç®B pÈB #¼M ?„M ç€M; KQM; +?ìX

óJ¼B M; QìB F?¬M; +¬M ç H X L m bQM; T?QÆM; ç½ iÈB ? i- p"v i?b +m°+ i?B M; *?9M; i +kM; +?d H" M; QìB iÈB t2K K" i?¬BXô *Æ h`QìM; hQM +QìB M|BX

*Æ JBM? "° KB M +QĐM; M?"Q M†M #° K†i +O KbM? +?Q iU M?B M K°i +?9i- M| + - tBM KìB M;²B5ô

*Æ h`QìM; hQM ;"i ç¬m- M|B pÈB *Æ æ°M; , ó>B M içB T?ªB t2K M; QÆB #B m ?B ç +?Q i i?'i p¼M; 5ô

óL?'i ç`M? 5ô \*Æ æ°M; i`ª HìB p¬ +MM; çÆM ;BªMX

æ" B +?O i`+? HçB M;²B ç¬v M; QìB- /o M?B M H¬M M"v M;²B î +?O p` #B M i?"M? aBM? p" *Æ JBM? "° +?d +| i? M;²B î ? B # MX

*Æ JBM? "° F?| 2 KB M; +QìB HçM?- i®i i?¬B5 *€+ M; QÆB +kM; iÈB içQ i? +?Q * M?bM t2K ?¬K M v ?„M H"K ;b çQÈ+ •K .QÆM; ?¼+ çQìM; +O i X *QB M?Q +€+ pB M •K .QÆM; ?¼+ çQìM; - p"v i?b +| w M; ?o ;b M[\ æ` p`h?B M * M ?¼+ pB M

a„+ K†i >Q" M; G" T h•M ç½ #B M ?| F?¬M; #B i# Q M?B m H¬M- ?„M M?bM [m *A iBM iQîM;X *| i? KìB iÈB ? B +QìM; ;Bª *?Q h¬M- ç•v H" +?mv M ?„M F?¬M; i? h?€B iY *Æ .ç h?QÆM; +?d bÊ +kM; F?¬M; i? H"K çQÈ+ - i? K" *Æ æ°M; HçB H" ç€M? ;B€M; QìB i` im´B M"v #„i ç¬m T?€i bBM? #B M ?| X

óS?| pB M i`QîM; *Æ æ°M; - #•v ;Bì +| i? #„i ç¬m +?Q ò

*Æ æ°M; ;"i ç¬m M|B, ó"„i ç¬m çBX S?2 i /Q i p" i`Ê ;B€Q h`¬M hQ hmv M iB M ? >Q" M; G" T h•M M|B, óh®i- p"v i?b KìB M?[M; ?¼+ pB M # M FB +MM; p"Q çBX *?9 L|B tQM; ?„M KÈB i`î p +?¶ T?2 KbM?X h?"K +?Q i`QM; HÁM; ?„M ç M; bmv M; ?o M M ç +?Q aQ >Ä ?¼+ pB M i?m ç T K„i K°i +?9i ? v F?¬M; \ .M b Q *Æ æ°M; ç½ *?Q h¬M t2K +m°+ +?B M K" - M m M?Q K°i H€i ç½ ç€M? i M aQ >Ä ?¼+ pB M- bÊ ;Bª *?Q h¬M +kM; F?¬M; / M?bM +?Q H„KX

óL; k ?"M? +?mv M- iQÆM; bBM? im¬M ?Q" M- /"M i`"M5ô \*Æ æ°M; ?ûi HÈM K°i iB pB M aQ >Ä ?¼+ pB M ç²M; i?ìB b€M; H M- # KQÆB M; QìB +?B H"K i´e /QÈB K„i ç½ #`v tQM; i`"M ?bM? T?Q i`QÈ+ *Æ æ°M; p" h`¬M hQ hmv MX \*S M, K M; QìB ?Q M î `° - •K .QÆM; hm¬M >Q" M T?€T i`"M +?d M?€v K„i ç½ #® i`Q i?"M? +¬M; X

h?'v #¼M ?¼ #`v ` i`"M ?bM? M?Q p"v- K°i ç€K +QìM; ;Bª M;²B i` M ç`B +?O i`+? çB K FBM? M; ç+- ç®B pÈB J aQ +?B M ç'm #¼M ?¼ +U+ F€ [m2M i?m°+- /U i?2 çQ" M +?B M +?O v m +?QM? H" i?B i`B M ` L; k >"M? €T +? - i`QM; çB m FB M +?

? i iUm iϕQ i?"M? i`"M ?bM?X L?QM; *Æ æ°M; ?„M ?QÈM; /šM M?[M; ?¼+ pB M M
p"vX

•K .QÆM; ?¼+ çQÌM; î# M FB +kM; +| ç°M; i€+ çB m +?dM?- ç²M; /ϕM; H" # KQ
b„T ?"M; H" # i`"M M?Ä ?bM? i`ÁM UoB M i`"MV- +?QM? H" iQ" M ? i`"M +,M #ªM
+?QM? ;B[oB M i`"M- KdK +QÌB M?bM b M; *Æ æ°M; - M|B, ó*Æ æ°M; + + - M m
i?O HQm ibM? ç•m M? 5ô

*Æ æ°M; KdK +QÌB M|B, ó>½v H"K ? i bS+ çBX h?m i?b çWM; +| F?|+ M? ç|5ô

G½M? L;mv i #'i K½M +QM; +€B KÄ H M M|B, ó*Æ æ°M; + + X L;QÆB M?bM HϕE
i`+? •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; ç|5ô

*Æ æ°M; M?bM p T?Q >Q" M; G"Th•M çSM; T?Q b m +€+ ?¼+ pB M •K .QÆM; ?¼
5ô

GQϕB i, i?Q i? M"v +,M #ªM F?¬M; +¬M +| i`¼M; i" B- M?B m M; QÌB M?Q p"v M?M
?B M` X

>Q" M; G"Th•M ;"i ç¬m pÈB *Æ æ°M; - HÈM iB M; [m€i, ó"„i ç¬m - ;BªB T?|M; •K .Q
+? 5ô

" KQÆB ?¼+ pB M •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; iϕQ i?"M? # i`"M M?Ä i`QM; M?€v K„i #°
K½M? HB iX G'v G½M? L;mv i- *?9+ Zmv- hϕT L?o- h'i h¬ +¬K ç¬m- K°i ç€K J a
M?[M; M; QÌB F?€+ ç²M; i?ÌB i?a` •K .QÆM; JB M +O #¼M ?„MX æ°M; i€+ +MM;
KQÆB iB b€M; K HU+ ?B M` - +kM; p"QH9+ M"v KQÌB çϕQ [m M; ?Q ç²M; i?Ì
K HU+ M²M; ç"K iB M ?"M? €T +? ç®B T?QÆM; X

•K .QÆM; ?¼+ çQÌM; /M b Q +kM; H" •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; - #¼M ?¼+ ?QM? H" iB M
h?B M * M ?¼+ pB MX *,M #ªM F?¬M; +¬M #'i F€+ ?m~M #` H•m /"B- KQÌB ? L; k >
?"M? #°+ T?€i €T +? X h`QM; M?€v K„i ç½ # Q T?O iQ" M #°i? Q i`QÌM; X

æ²M; i?ÌB i` M ç¬m K¶B K°i ?¼+ pB M •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; ?B M` •K .QÆM; JB
i?'T M?'i +kM; ç½ i` M #®M [m MX

a m F?B •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; ;¬v /UM; HϕB- pb #ªQ çªK i?U+ HU+ iQ" M i? •K .QA
i?B M T?9` - i`QM; [m€i`bM? HU+ +?¼M M; QÌB b) +?9 i`¼M; ?ÆM +'T #"+ K HU+
+?QM? H" +?B m #`B +O h?B M \* M ?¼+ pB M K`X

h` M ç¬m G½M? L;mv itm'i?B M`ä`"M; H" M, K [m M •K KB M- K HU+ M, K KQÆB
+?Q i?'v i?B M T?9 +O M" M; KϕM? ç M +Ð M"QX >B M iϕB *Æ æ°M; ?Q" M iQ" M ?
i?'v G½M? L;mv i- M" M; F?®M; +? K HU+ ç½ H"K +?Q M; QÌB i KÎ`°M; i-K K„i- ?

h?U+ HU+ #®M [m M i`îH M`i T?´ #B M- iQ" M #° ç m i` M; #` K HU+ F?ªB ;B€T-
h?U+ HU+ +QÌM; çϕB +O •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; i`QM; M?€v K„i ç½ ?B M ?B M` M
h¬M +MM; pÈB M?[M; +QÌM; ;Bª J aQ +¬M; ?°B M; ²B i` M ç`B +?O i`+? +kM; F?-
Zmª M?B M F?¬M; ?¶ H" ?¼+ pB M ç M?'i i?B M ?ϕ- #²B /QÐM; ` ?¼+ pB M ç9M;
æϕB FB Th?€M? h" æªQ çª FQ+? i`-K i`¼M; M?Q p"v- i? K" h?B M * M ?¼+ pB M
+k M? M? +?|M; - ç9M; H" K°i F€i Q+? ?B K +|X

E?B +€+ ?¼+ pB M •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; i?a` •K .QÆM; JB M- # KQÆB ?¼+ pB
î# M FB +kM; i?a` •K .QÆM; JB M +O #¼M ?„MX æ²M; /ϕM; H" # KQÆB +€B •K
#¼M ?„M ;BªB T?|M; ` M; Q" B- +Æ ?² i'i +ªM; QÌB OM; ?° *Æ æ°M; - KQM; çÈB *Æ
#¼M ?„M +kM; T?ªB M?Qm K"vX o"Q H9+ M"v- b€i F?Q K½M? HB i iW EBK +kM;
hQ hmv MX

æ²M; /ϕM; H" # KQÆB ?¼+ pB M- # M T?Q aQ >Ä ?¼+ pB M M; v +ª +'T # [m M
?¼+ pB M +| i? çϕi iÈB im pB # [m M +?d +?B K K°i MY i`QM; ç|X >ÆM M[imv
pW KÈB ç°i T?€ # [m M K" i?¬B- +?d F?) +?ϕK iÈB # KQÆB +'T- K" K°i MY F?€
pB ? B [m M- M; QÌB FûK +äB M?'i i?"K +?Q K HU+ +?d +| ? B KQÆB H, K +'TX

L?bM i?'v + 'T #"+ K HU+ +O +€+ ?¼+ pB M aQ >Ä ?¼+ pB M- *Æ JBM? "° HB M
 K†i i`M ç-v w iS +?•K +?¼+X \*?d #^M; K'v i M #Ä çB i? M`v +kM; Km®M ç®B F?
 çQÌM; +?9M; i \ h M iB m iY *Æ æ°M; M`v F?¬M; T?ªB H` ?ÄM; M½Q `²B +?S\ E?|
 K°i KªM; i|+ i`„M; i? FB X "ªM i?•M i Km®M M?bM ?„M b) i?m i`M; M?Q i? M`Q
 h?'v + 'T #"+ +€+ ?¼+ pB M # M T?Q *Æ æ°M; - *Æ h`QÌM; hQM p` h?QÊM; Zm M L
 K`v bmv iQ- \*Æ .ç h?QÆM; i`U+ iB T H„+ ç-m M?„K ? B K„i HçB- *Æ o•M aBM? çQ
 `mM `mMX " M T?Q h?B M * M i?€M? ç²- .B m E?B K h?Q KÎ iQ ? B K„i M?bM i`v
 >BM? L?B ;B"i KbM? ?€KB M; - EBK €M? K„i •K i`-K- G K "ªQ L?B +?2 KB M; K
 iB M; FBM? ?¬X h`QM; K„i G¬B æ S?`i h?Kv H° ` i?¬M b„+ F?| ?B mX L m M?Q
 *Æ æ°M; H9+ M`v- i?¬M b„+ F?¬M; +| / Q ç°M; - p`v i?b +?d +| K¶B G M; h?B M vX
 ?B M /B M +?¶ M`v- +kM; +?d +| ?„M iWM; +?•M +?QM? +?SM; FB M ?¼+ pB M L
 i?U+ HU+X *kM; +?d +| ?„M +?•M +?QM? ?B m `M; +m°+ i, i?Q M`v B +? i p`Q i v
 aQM; T?QÆM; ç²M; i?ìB #m¬M; i?ª •K .QÆM; JB M- K HU+ KçM? K) i`ªB `°M; F?„
 €T +? p[M; p`M; ç ûT +€+ ?¼+ pB M aQ >Ä ?¼+ pB MX "¼M ?¼ p®M +| K HU+
 K°i ç-m- •K .QÆM; JB M i` M ç-m i?"K +?Q F?2 F?) `mM `~vX æWM; M|B H` ç°M; i
 çSM; p[M; i`QÊ+ L; k >`M? €T +? +O •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; ? v F?¬M; +ÁM F?| M|
 G½M? L; mv i H`K i?O i`+? •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; i?"K +?Q F?¬M; +| w ç`M? ?ç H M
 +ªK i?'v M?[M; ç®B i?O i`QÊ+ K„i +, M #ªM F?¬M; i? M`Q M; ,M +ªM çQÊ+ #¼M ?¼
 [m M?B m M, K M; ?B M +Sm- •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; #® i`Q ççB i`M L; k >`M? €T +?
 tQ - #¼M ?¼ ?Q`M iQ`M +| i? pW iB M ?`M? L; k >`M? €T +? ç²M; i?ìB T?€i ç°M;
 içB ibM? +ªM? i`QÊ+ K†i K¼B M; QìB H` #¼M ?¼ ç M; +| Qm i? €T çªQX
 L?QM; K` ç9M; H9+ ç| - \*Æ æ°M; H`K ` K°i +€B ç°M; i€+ F?| ?B m- ?„M F?) +?mv
 i`€B +O h`¬M hQ hmv M Î# M +çM?X G9+ M`v #° /çM; #¼M ?„M v M?Q H` K°i ç¬B
 M? m +MM; K°i +?¶X
 *Æ æ°M; +| i? `ä `M; +ªK ;B€+ çQÊ+ +€M? i v h`¬M hQ hmv M ?ÆB `mM `~v- b m K
 #`M i v +O ?„MX J` i`QM; H9+ ç| HBM? ?²M #¼M ?¼ ç½ ?ÊT i?`M? K°i i? X
 > B i`ÄM; K„i \*Æ æ°M; +?"K `½B #B M i?`M? K`m #ç+X
 *Æ h`QÌM; hQM M; ²B Î p` i`Q i`mM; QÆM; ç`B +?O i`+? i`QM; HÁM; pW ç°M; - ?„
 ? B M; QìB +kM; i?'v çQÊ+ i`QM; HÁM; ç®B T?QÆM; +| w ?QªM; bÊX Í# M i`QM; M
 ? B p` +QÌM; ;Bª *?Q h¬M M?Q #¼M ?¼ KÊB +| i? +ªK M?"M çQÊ+ iBM? i?¬M HU
 ç M KS+ M`QX
 G9+ i`QÊ+ *Æ æ°M; çB iÈB J aQ +¬M; ?°B- ?„M ç½ iWM; ;B Q T?QM; iBM? i?¬M H
 K°i H¬M- F?B ç| *Æ h`QÌM; hQM ç½ +ªK i?'v i M iB m iY M`v +| HBM? ?²M HU+ +Á
 H9+ ç| HBM? ?²M HU+ *Æ æ°M; imv KçM? +kM; +ÁM Î +ªM? ;BÈB *Æ h`QÌM; hQM +
 ç M KS+ ç€M? #çB HBM? ?²M HU+ ? B pÊ +?²M; HB M ?ÊTX L?QM; K` ;Bì M`v F?„
 ç M +?Q #¼M ?¼ ?Q`M iQ`M F?€+ ?ŠMX E?B ?„M FûQ +€M? i v h`¬M hQ hmv M-
 K„i iW ? B i?`M? K°i- +?Q /M H` *Æ h`QÌM; hQM +kM; +ªK i?'v K°i +¶ €T HU+ KçM
 ?Q i i?Î F?¬M; i?¬M; X E iW F?B iB M p`Q +ªM? ;BÈB \*Ym [m M i`Î i?`M? +QÌM; ;
 ? B *Æ h`QÌM; hQM +ªK M?"M çQÊ+ +€B HQçB €T HU+ F?´M; H² K` #ªM i?•M ?„M F
 +UX G¬M i`QÊ+ +?QM? H` i?ìB çB K ;†T T?ªB oçM G¬B EB T L; K+ :BÈBX
 Zmª i?"i *Æ æ°M; p` h`¬M hQ hmv M HB M ?B T iBM? i?¬M i?ª ` mv €T çO ç bQ b€
 :BÈB- ç•v H` +ªM? ;BÈB K` +QÌM; ;Bª *?Q h¬M imv i ç®B F?¬M; i? çç i iÈBX
 o`Q ;Bì F?„+ M`v *Æ h`QÌM; hQM ç½ ?B m- i?2Q ?„M M?"M ç`M? *Æ æ°M; K M; i?2
 i?'T M m Km®M +?B M i?„M; •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; - T?QÆM; T?€T /mv M?`i +?QM
 KçM? K) +O #ªM i?•M i`U+ iB T €T +? +€+ ?¼+ pB M •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; X G`
 T?ªM F?€M; - i?„M; #çB +m°+ +?B M ç`m M`v iU M?B M +kM; ç½ +| F i [mª- •K .Q
 i`"M imv i ç®B F?¬M; i? M; ,M +ªM iBM? i?¬M HU+ FBM? F?OM; +O ?„MX L?QM; i
 ;b ç•v\ *?d H` Km®M i` M? ;B`M? pÈB h?B M * M ?¼+ pB M K°i +?9i / M? F?Q b Q

oB M i`QÎM; h?B M * M ?¼+ pB M *Æ JBM? "° +kM; +ªK i?'v +| çB K F?¬M; ç9M; -
iÈB + 'T #"+ *?Q h¬M- F?¬M; i? +ªK M?"M `ä `M; +ªM? ;BÈB iBM? i?¬M HU+ +O
?² +ªK M?"M çQÊ+ ?B M içB *Æ æ°M; ?Q"MiQ"MF?€+ i`QÊ+X

*€B HQçB F?Q +?'i ç†+ i?M M"v ç½ pQÊi` F?ÄB T?çK pB ?„M +| i? iQÎM; iQÊM;
æ°i M?B M €M? K„i *Æ h`QÎM; hQM ç¼M; HçB- #ÎB pb ?„M +ªK ;B€+ çQÊ+ *Æ æ°
HBM? ?²M HU+ KçM? K) +?Q +U+ FB ` M;Q" B- M;QÊ+ HçB ?Q"MiQ"Mi?m HB K
M?[M; ?¼+ pB M +O ?„MX

GBM? ?²M HU+ +?d +| i? iB M ?"M? €T +? ç®B i?O- çQ p"Q M;QÎB T?2 KbM? +|
+?Q +?B M ç'm b Q\ .QÈB iBM? ?m®M; i?U+ HU+ +€+? t M?Q i? - i,M; +QÎM; w
ç•v\

a m K°i F?„+ - *Æ æ°M; HB M +?Q ` ç€T €M- +?d M;?2 ?„M [m€i iQ K°i iB M; , óL; k
bBM? im¬M ?Q" M 5ô

" KQÆB ?¼+ pB M aQ >Ä ?¼+ pB M içQ i?"M? b€m i`"M M?Ä M? M? +?|M; tQ v i`
pB M ;B®M; v M?Q M? m- ?ÆM M[ç°M; i€+ p¬ +MM; M? M?X Í i`QM; i?ÎB ;B M +?
ç°M; i€+ i`Î M M M? M? +?|M; ?°B iK pÈB M? m- # M M;Q" B M?bM p"Q +?d i?'v ?Q
+?O i`+? iU ?² i?'v çQÊ+ b€m pÁM; ?"Q [m M; tm'i ?B M Î i` M i? Q i`QÎM;X

e99X *?QÆM; j33, h`"M S?€T h?¬M E€ æªM aBM?X

æ9M; p"v- ç| +?QM? H" b€m p¬M; ?"Q [m M; - K¶B p¬M; ?"Q [m M; HçB çQÊ+ içQ i?
i€+ ;Bª +O K¶B b„+ K"m i`QM; M; k i?ªB ç| H" K°i ?¼+ pB M i`QM; ç°B ?bM?X *?
>²M GU+ +O *Æ æ°M; ç½ t•K M?"T p"Q i`QM; ç¬m K¶B ?¼+ pB M- ;B9T +?Q i'i +ª;
+ªK M?"M `ä `M; K¶B K°i #B M ?| M?Ä M?'i i` M i? Q i`QÎM;X hBM? h?¬M GU+ +
i`Î i?"M? €M? K„i +O #¼M ?¼X

.QÈB bU +?d ?mv +O *Æ æ°M; - ç°M; i€+ +O +€+ ?¼+ pB M ç½ ?Q"MiQ"M ?Á i?
>Ä bBM? h?'- h?' bBM? EBK- EBK bBM? h?Ov- h?Ov bBM? J°+ - M; k ?"M? iQÆM;
i`QM; M?€v K„iX h v i`€B +O K¶B M;QÎB #¼M ?¼ ç m ç†i i` M p B ç²M; #¼M T?Q
+°B ç ?bM? i?"M? b€m p¬M; ?"Q [m M; M"vX •M? b€M; +?|B K„i +MM; pÈB K HU+
K¶B H¬M ?Q"Mi?"M? K°i pÁM; im¬M ?Q" M ç½ i? v ç´B ?Q"MiQ"M +K+ /B MX *?d
#` €T +? iQ" M /B M ç½ ?Q"MiQ"M #B M K'ix

" M T?Q ç®B /B M- G½M? L;mv i +ª FBM? i`QM; HÁM;X L" M; ç°i M?B M +| +ªK ;E
ç®B /B M pÈB # KQÆB M;QÎB- K" +?d H" b€m M;QÎB bÎ ?[m •K ?Q†+ .QÆM; i?m°
#¼M ?¼ T?€i` ç½ F?¬M; +ÁM T?€i ?mv i€+ /KM;X J†+ /M ç®B i?O p¬ +MM; v m È
#¼M ?¼ Qi M?'i KQÎB + 'T- i? M?QM; #¼M ?¼ F?¬M; i? içQ i?"M? +?9i €T HU+ M

æB m ;b ç M; tªv ` \ æ•v H" i`"M T?€T ;b\ > B M;?B p'M M"v ç²M; i?ÎB tm'i ?B M
M;QÎBX

*?`m i`€+? M?B K +?d ?mv # M T?Q •K .QÆM; ?¼+ çQÎM; H" >Q" M; G" T h•M- F?
ç®B T?QÆM; - ?„M +kM; T?ªB i?'i FBM?- p°B p" M; [m€i H M,

@ hB M +¬M; - +€+ M;QÆB +ÁM çÈB ;b M[5

" KQÆB ?¼+ pB M +O •K .QÆM; ?¼+ çQÎM; H" T iS+ ?"M? ç°M; - # L; k >"M? ççB
> B ççB i`"M /Q \*?9+ Zmv p" h'i h¬ bm'i HoM? M? M? +?|M; iªM ` ? B # M- Î ;B[H
HoM? i`B M F? B i?"M? ?bM? +€M? +mM; - M? M? +?|M; €T b€i ç®B i?OX J¶B K°
çQÎM; +kM; + 'T i®+ p" M /KM; K HU+ +O #ªM i?•M- #¼M ?¼ ç½ /B M Hmv M çQ" M
H¬M `²BX h`QM; iBM? ?m®M; M"v- K†+ /M F?¬M; i? içQ i?"M? h' ?ÊT F„ KQÎB ?
i?"M? •K .QÆM; bQM; ? HçB F?¬M; i?"M? p'M ç pÈB ?¼X

h`QM; K¶B ççB i`"M +MM; ç²M; i?ÎB T?€i` M, K Hm²M; €M? b€M; - i'M; +°M; içQ
+¬M; •K .QÆM; bQM; ? h' ?ÊT F„- M?ªK i?ŠM; p"Q b€m i`"M T?€T L; k >"M? iQÆ

T?Q aQ >Ä ?¼+ pB M K" T?|M; iÈBX *¬M; ç`+? M; "M MÆB F?¬M; #^M; ç€M? p"Q ç|- KQÌB H,K ç¢Q •K .QÆM; bQM; ? h´ ?ÊTF,, M"v +| mv HU+ p¬ +MM; b,,+ #ûMX JQÌB H,K Hm²M; [m M; i?ªB M"v F?B M F?¬M; F?Q tm'i ?B M KQÌB H,K H-M +?'M ç` i¢Q M M HU+ €T #€+? F?´M; H²F?B M +ª pÁK F?¬M; ;B M i` M #½B i" T+kM; #` L;•M [m M; i`QM; K,,i \*Æ æ°M; H|2 H M- i`QM; M?€v K,,i F?B ç®B T?QÆM; T?€iç Hm•M +?mv M # M T?Q aQ >Ä ?¼+ pB M ç½ ?Q" M i? "M?X >¼+ pB M b€m i´ p" F?¬M; M;WM; tQ v i`ÁMX \*?d i`QM; iQ+? i,,+- h?´ ? ç½ Hm•M +?mv M H M T?Q i` Hm²M; €M? b€M; ç²M; i?ÌB #MM; T?€i- H" T i? "M? i` "M ?bM? T?ÁM; M;UX " Hm²M; b€M; p" M; p" # Hm²M; b€M; t€K b m F?B F?) p +?¢K pÈB M? m HB M i K°i K" M ?"Q [m M; ? B K" m p" M;- t€K çQÌM; FQM? +?WM; KQÌB i?QÊ+ +?2 +?„M T ç M; #` +¬M; FQ+?X L; v b m ç|- KQÌB H,K ç¢Q [m M; K M; +O ç®B i?O ç½ K¢M? FQ+? H M K" M T?ÁM; M;U M"vX h` M ç`B +?O i`+? - *Æ JBM? "° ç M; M;²B +QÌB K°i +€+? ?ª ? - i?2Q ?„M i?´v K°i FQ i?„M; #¢BX J HU+ ;B[bQM; T?QÆM; +? M? H +? [m€ HÈM- ? B # M ç m +| €Q; B pB M •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; H¢B bY /KM; bQM; ? h´ ?ÊTF,, - imv i ç®B F?¬M; ? M h`QM; ibM? ?m®M; ç|- H`K b Q M?[M; ?¼+ pB M aQ >Ä ?¼+ pB M +| i? M; ,M +ª F?¬M; #` i?QÆM; M†M; i?b +?„+ +?„M +kM; K'i çB F?ª M,M; +?B M ç´mX h? M?QM; M; v b m ç|- MK +QÌB i` M K†i *Æ JBM? "° HB M i`Î M M +SM; çÌX h'i + i`+?- # Q ;²K +ª ? B p` \*?Q i¬M +QÌM; ;Bª \*Æ h`QÌM; hQM p` h?QÊM; Zm M L;•K i?ÌB çSM; #`i /"vX :B[i? Q i`QÌM; p M; H M M?[M; iB M; M´ F`+? HB iX h`QM; iB M; M´ -K -K ç|- +ª HU+ HQ¢M HQm- / Q ç°M; K½M? HB i t¬M; i?ŠM; H M i`ÌB + QX a|M; tmM; FQ+? bo EBK *QÆM; [m•M çQ" M /MM; i?•M i? +?QM? KbM? M; ,M +?†M H¢BX a® M;QÌB +| +MM; w M;?o pÈB *Æ JBM? "° F?¬M; ? Qi- M?QM; i` "M +?B M pšM + JQÌB H,K ç¢Q •K .QÆM; bQM; ? h´ ?ÊTF,, K¢M? K) p +?¢K pÈB i¬M; T?ÁM; M;U iQ i M ?¼+ pB M aQ >Ä ?¼+ pB M iMv iB M T?€i` - i? M?QM; #B M ?| FBM? M;QÌ M;QÌBX JQÌB H,K i¬M; +?'M ç°M; ç²M; i?ÌB Mm®i +?YM; K" M ?"Q [m M; ? B K" m p" M; t€K ç°M;- iQÌM; +?WM; M?Q #`i +S H9+ M"Q +kM; +| i? pĐ i MX o"v K" +?Q ç M F?B K ç²M; i?ÌB v m çB- K HU+ HQ¢M HQm i`QM; F?¬M; i`mM; +kM; iªM ? i iQ" M #- K" M +ÁM /Q H¢B K°i i¬M; i?"i KÄM;X @ \*| i? +?†M çQÊ+ b Q\ o"v K" +?†M çQÊ+ Q\ æB m M"v b Q +| i? \ "°M; +€+? M" çQÊ+\\ L; v b m F?B çSM; H M- i?2Q #ªM M,M; \*Æ h`QÌM; hQM i?®i` M?[M; HÌB M"v- M? +| B +| i? ;BªB i?Q+? +?Q H½Q çB m ç|X >°B i`QÎM; J bQ +¬M; ?°B >B G¢+- S?| ?°B i`QÎM; -+ S?"i ç²M; i?ÌB KÎ HÈM ? B çQÊ+ F€ iQ+?- #¼M ?¼+ kM; #B i +?mv M çB M"v ?Q" M iQ" M F?¬M; m´M; T?Q #ÌB \*ª ? B ç m M;?o `^M; # KQÆB ?¼+ pB M +O aQ >Ä ?¼+ pB M +| i? #^M; p"Q K H FQ+? M"v ç½ H" ;BÄB H,,K `²BX J HU+ [m€ +€+? #B i- +?d bÊ ç M; ,M i`Î K°i FQ+? iQ" M #° K HU+- M?QM; M?Q i? +kM; ç½ çO +?SM; KBM? çQÊ+ i` "M T?€T #¼M ? t L;k >"M? ç¢B i` "M K" M?[M; ?¼+ pB M •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; ç M; bY /KM;X *| i? M; ,M çQÊ+ ç i`¼M; aQM; ? h´ ?ÊTF,, - çB m M"v B +| i? /U çQ€M çQÊ+ ç•v h?"i` - M m M?Q F?¬M; +| bU i? Q i9M; +O *Æ æ°M; i?b +?„+ +?„+ Fb iQ+? ç½ M i?•M pB + *Æ æ°M; /MM; GBM? >²M GU+ i? Q i9M; ç½ H" K°i HQ¢B i²M i¢B M;?`+ M?|K K HU+ ç| /mM; ?ÊT p"Q K°i p` i`Q ;¬M M?Q H" ?Q" M Ko- ?ÆM M[ H¢B +ÁM i?ÌB çB KX L; "M p¢M H-M F?¬M; M M +QB i?QÌM; i?S iU i`QÊ+ b m M"vX h`QM; i®+ ç° +? M? H +? /M +?d H" `i M?Ä i?¬B +kM; ªM? ?QÎM; `i HÈM ç M ?B m [mª

*Æ æ°M; ç½ p" M /KM; T?QÆM; i?S+ ?Q" M Ko M? 'i ç bY /KM; iQ" M #° K HU+ iQ A
" ^M; p" Q pB + bY /KM; HBM? ?²M HU+ +QÌM; çΦB b m F?B ç½ /mM; ?ÊT HBM? ?²M
+?d ?mv # KQÆB ?¼+ pB M M" v H" [m€ / /" M; ç®B pÈB ?„MX

a m F?B M; ,M i`Î çQÊ+ K°i FQ+? M" v- *Æ æ°M; ç½ +| i? i?Î T?" Q M? M?äKX L;
M; ?o H" +| i? M; ,M i`Î çQÊ+ i`QM; bm®i iQ" M #° i`" M +?B MX

@ L; k >" M? Hm•M +?mv M- GB i .QÆM; S? X

*Æ æ°M; ?ûi HÈM bQM; bQM; pÈB pB + /MM; HBM? ?²M +?d /šMX oW ?Q" M i?" M?
; B M ?²B HU+- +€+ ?¼+ pB M b€m i' HΦB iB T iK+ tQ v pÁM; X >Ä bBM? h?' - +?Q
+-M iB M H M K°i #QÊ+ çÆM ; BªM- ?¼+ pB M >Ä ? ç½ i`Î i?" M? +?O +¬M; - ç²M;
iW h?' ? #B M i?" M? >Ä ? X

a€m >Ä ? ?¼+ pB M- # M K # M[- # /QÆM; # •K +MM; tm'i ` ?[m [mv M +O
K M; # çÄ- # t M? #°+ T?€i ` €M? b€M; +?| B K„i i`QM; F?¬M; i`mM; `²B i`QM; M
K°i ?Ä +-m F?' M; H² çQÌM; FQM? +?WM; # i?QÊ+- Q M? FQ+? i?ŠM; p" Q p` i`Q

hΦB i?ÌB çB K ?Ä +-m F?' M; H² M" v tm'i ?B M- i'i +ª K¼B M; QÌB i` M ç" B +?O i`
M„K i - i`QM; ç-m ?¼ H" T iS+ tm'i ?B M K°i w M; ?o- ç| +?QM? H" ó[m€ M? M?Xô

oW ?Q" M i?" M? tQM; pB + T?ÁM; M; U- HΦB +| i? H" T iS+ iB M ?" M? +¬M; FQ+?
+?dM?- pB + M" v H" +| w ; b\

G9+ M" v K¼B M; QÌB ç½ KÆ ?² ?B m çQÊ+ w iS +O *Æ æ°M; - M?' i H" M?[M; M; QÌ
M?Q "bM? æŠM; oQÆM; *Æ o•M aBM?- i?€B iY *Æ .ç h?QÆM; p" M?[M; M; QÌB +O
æ°M; Km®M F?¬M; T?ªB çÆM ; BªM +?d H" +MM; h?B M * M ?¼+ pB M i` Q ç' B- +
h?B M * M ?¼+ pB M- K" +?QM? H" i`bM? /B M +?Q ?¼ i?' v mv HU+ i?¬M F€+ O
+O i`" M T?€T M" v HΦB +" M; çQÊ+ i? ?B M ` F?B M?[M; M; QÌB i?B i`B M M| H" M
v m +O aQ >Ä ?¼+ pB MX

L?bM ?Ä +-m F?' M; H² ç M; H Q p T?Q KbM?- G½M? L; mv i ?Q /mM; i?' i b„+ - i
/mv M?' i K°i w MB K- ç| +?QM? H" F?¬M; i? +?®M; HΦBX •T HU+ KΦM? K) F?B
F?¬M; i?¬M; - M?QM; /M b Q M" M; pšM T?ªB çQ ` T?ªM SM; X

@ h' i +ª iªM ` - iU KbM? +?B M ç' mX

" KQÆB ?¼+ pB M •K .QÆM; ?¼+ çQÌM; M? M? M?Q +?ÊT T?•M i€M- +kM; F?¬M
çΦB i`" M +O #¼M ?¼ M[X J†+ /M M? M? +?| M; T?•M i€M- M?QM; ?¼ HΦB F?¬M;
F?m +? i`QÆM; i?" M? K°i pB M i`" M F?' M; H²- ç2K # KQÆB ?¼+ pB M aQ >Ä ?¼

h`QM; F?B ç| - ?Ä +-m F?' M; H² pšM M? „K p" Q G½M? L; mv i K" çm' B i?2Q M?Q ?k
G½M? L; mv i H•K p" Q i`ΦM; i?€B i mv i p¼M; - +kM; M?Q >Q" M; G" T h•M i` M ç" B
H M- i?b ?Ä +-m ç| ç°i M?B M /WM; HΦB i`QÊ+ K†i M" M; - b m ç| # v p9i H M + Q
`²B -K -K M' p M; X >Ä M; mv M i® M²M; ç" K i`" M M; "T i`QM; F?¬M; i`mM; - p¬ b® i
#-m i`ÌBX L?[M; K bQ +| +?9i i?U+ HU+ ç m +| i? +ªK M?" M `ä`" M; çQÊ+ mv HU
M" vX L| +| i? bQ b€M? pÈB K°i FQ+? iQ" M #° HU+ HQÊM; +O K°i "€i [m M K bQ
i?b pK M' ç½ çΦi iÈB iB m +?m" M +O K°i + Q +' T h' i b€i F„X

*?d pÈB # KQÆB ;½ ?¼+ pB M +| i?U+ HU+ T?' #B M iW ? B ç M # [m M +MM; H
FQ+? ç-v mv HU+ M?Q p" v- HB m +| M; QÌB M" Q +| i? iQÍM; iQÊM; çQÊ+ \ h?2Q H
bQ +?Q /M T?ªB ç®B +?B M pÈB +ª i` ,K ;½ K bQ ? B- # [m M +kM; +?ŠM; F?€+ M
?B M iΦB +?mv M ç| F?¬M; +ÁM ç9M; M[X L?[M; ?¼+ pB M aQ >Ä ?¼+ pB M ç½
i?¬M; i?QÌM; ç| X

h? M? •K +O *Æ æ°M; i`mv M p" Q i`QM; i B K¶B M; QÌB ?¼+ pB M,

óL m M?Q F?¬M; +| bU +?d ?mv +O i - ?Ä +-m M" v F?¬M; i? ç€M? i`9M; ç®B i?O
?Q" M i?" M? +¬M; FQ+?Xô

:QÆM; Kti G½M? L;mv i;Bì ç•v ç½ +„i F?¬M; +ÁM ;B¼i K€m- M``M; ?B m`ä M m K
i?b M``M; /M F?¬M; +? i +kM; #` i`¼M; i?QÆM; X > B # M ç½ [mv QÊ+ ç +?Q H½Q
?mv- M M M m M?Q *Æ æ°M; imv iibM? K``?Q``M i?``M? K°i FQ+? +m®B +MM; ç! i
F?¬M; i? M!B çQÊ+ ;bX

@ G`K i?2Q w KbM?- iU /Q +¬M; FQ+?X

J†+ /M FBM? ?½B M?QM; >Q``M; G`T h•M pšM ?ç K M? H M?X

.M i? M``Q i?b ç•v +kM; H``h?B M * M ?¼+ pB M- M?[M; M;QìB K``?„M ç M; +?d ?m
i9 M?'iX

hmv G½M? L;mv i +ÁM M?Ä M?QM; ç i`î i?``M? i?O i`+? +O •K .QÆM; >¼+ çQìM;
HU+ +O +?QM? #ªM i?•M KbM?X h?2Q M``M; i?'v- i?B m b!i HÈM M?'i +O i```M T?
?Q``M +?QM? H``F?¬M; çO HBM? ?Qç iX .Q ç!- F?B # KQÆB ?¼+ pB M +O •K .QÆ
F? B M; v +¬M; FQ+? +O `B M; KbM?X h'i +ª ç m H``+¬M; FQ+? iW t - iW çO K¼
iB m F?€+ M? m- içQ i?``M? p¬ b® Hm²M; b€M; ?mv M H ç M t2M i`QM; F?¬M; ;B
#B M T?€T i®B Qm ç ç®B T?! pÈB i```M T?€T i?¬M F€+O aQ >Ä ?¼+ pB MX

æ€M; iB +`^M; *Æ æ°M; HçB ç M; H``M; QìB F?®M; +? b€m i' ?¼+ pB M +O aQ >

h®+ ç° +¬M; i?O FBM? F?OM; +O L; k >``M? iQÆM; bBM? im¬M ?Q``M i```M T?€T p`
?Q``M iQ``M i? ?B M i`QÊ+ Kti K¼B M; QìBX

E?¬M; +¬M T?ªB ?²B HU+- +kM; F?¬M; T?ªB +! #`i +S çB m +?dM? ;b- +€+ ?¼+ p
S?•M h?•M h?€+ ©M? #° T?€T i`QM; M?€v T?•M i€M i?``M? K„i b€m i' `B M; #B i-
w KbM?X J†B K°i i' iB M p K°i T?QÆM; ?QÈM; `B M; #B i M?QM; pšM pšM ;B[M
.QÈB bU çB m F?B M +O *Æ æ°M; - ?[m [mv M +O +€+ ?¼+ pB M içB M?[M; i?iB
HQç i pmM; H M- içQ i?``M? +¬M; FQ+? +?Q KçM; +?Q ç®B T?QÆM; X

hWM; çÊi +¬M; FQ+? tû M€i F?¬M; ;B M- HB M iB T M?[M; iB M; M' / [/°B F?¬M;
?¼+ pB M +O •K .QÆM; ?¼+ çQìM; +! i?B i`B M h'i a€i E„ +kM; F?¬M; i? H`K çQ
F i i?``M? L; k >``M? iQÆM; bBM? im¬M ?Q``M i```M T?€TX *?QM? pbi? KÈB tm'i ?B
F?¬M; i? iQîM; iQÈM; çQÊ+X

a€m i```M T?€T +O aQ >Ä ?¼+ pB M i` M i? Q i`QìM; M? M? +?!M; +?mv M ç°M;
tm'i ?B M i`QÊ+ Kti #¼M ?¼ ç m çQÊ+ M?[M; ?¼+ pB M /MM; i?m°+ iQM? K HU
L;QÊ+ HçB- K†+ /M +¬M; FQ+? +O #¼M ?„M F?¬M; i? i`T i`mM; p`Q ç®B i?O M?
?¼+ çQìM; +kM; F?¬M; i? i`U+ iB T M; ,M +ªMX \*?QM? pb p`v- imv b€m i' ç m iU /
+€+ ?¼+ pB M •K .QÆM; ?¼+ çQìM; +?çv HQçM i` M b•M- T?ªB ? i bS+ p'ipª Mû i`
iQÆM; bBM? im¬M ?Q``M i```M T?€T +?S F?¬M; i? M``Q i`U+ iB T +?®M; HçB çQÊ+

GK+ ;B B iBM? ?ç+? K``*Æ æ°M; T?€i +?Q K†B ?¼+ pB M; Bì ç½ T?€i ?mv i€+ /KM
HU+ +O #¼M ?¼X J†+ /M K HU+ +?d +! ? B- # [m M M?QM; #¼M ?¼ HçB ç M; M
i?U+ HU+ pQÊi t KbM?X

L;•M [m M; i`QM; K„i *Æ æ°M; /¬M /¬M #B M K'i- ?„M ç½ F?¬M; +¬M T?ªB +?d ?mv
pB M M[- KK+ çQ+? +O i```M +?B M M`v ç½ çç i çQÊ+X aU HQ H„M; ç½ ?Q``M iQ`
?QM; T?'M i°i ç°- +€+ ?¼+ pB M aQ >Ä >¼+ pB M ç½ T?€i ?mv pQÊi [m +ª; BÈB
+?B M i?„M; HÈM M?'iX

>B M M?B M i```M T?€T +O ?¼ F?¬M; HBM? ?Qç i #^M; ç®B i?O- i? M?QM; F?B i
[m, /` +O #° T?€T S?•M h?•M h?€+ ©M? i?b p`M ç HBM? ?Qç i ç½ F?¬M; +ÁM H`
pB M •K .QÆM; ?¼+ çQìM; pšM +ÁM +?Q çQÊ+ iQM? H` +QìM; ;Bª +?•M +?QM?-
? i`QÊ+ FB +O G¬B æ S?'i h?KvX L?Q i? - H`K b Q #¼M ?¼ +! i? T?€ çQÊ+ h
T?€T +O *Æ æ°M; +?S\

*?Q /M H` \*Æ JBM? ° H9+ M`v +kM; F?¬M; i? iS+ ;B``M- M?[M; M;QìB ç M; M;²B
M;QìB i?¬M; KBM?- HB m +! K'v B F?¬M; i?'v çQÊ+ w M; ?o +O i```M T?€T M`v +?
i? /MM; iW F€i Q+? ç ?bM? /mM; M[`²B- M m T?ªB /MM; M;¬M M; [ç ?bM? /m

i?Q+? ?ÊT ?ÆM ? B +?[+€+? K¢M;X h`"M T?€T M`v ç½ K M; ç M K°i +m°+ +€+? K
bQ- çQ ;BÈB J bQ pQÆM iÈB K°i i-K + Q KÈBX *?d pÈB p`B ;½ J bQ ? B- # [m
i? - i?Y ?ÄB M m ç M?[M; J bQ + Q +`T ?ÆM i?U+ ?B M b) M?Q i? M`Q ç•v\

e98X *?QÆM; j3N, "¢Q Zm•M ob G¬B æ X

h,i?Q i` Q ç´B pšM iB T /B M- K¼B M;QìB i` M ç`B +?O i`+? +kM; ç½ i`î p p`i`Q +
M`v +,M #ªM F?¬M; +ÁM K°i B [m M i•K ç M bU i?„M; #¢B +O i`M; i,i?Q M`v M[
ç m i`T i`mM; i` M M;QìB \*Æ æ°M;- /QìM; M?Q i`QM; K„i K¶B M;QìB ç m iQ€i H M
*Æ æ°M; ç½ K M; ç M +?Q ?¼ +ª K°i +m°+ +€+? K¢M;- M¡ çO bS+ i¢Q i?`M? K°i bU
#° ;BÈB J bQ ?B M M vX

h`M; i,i?Q i` M i? Q i`QìM; H9+ M`v ç M; ç M ?²B ; v +`MX "îB pb K HU+ ç M; /-M
pB + i?B m çB bU +?d ?mv ?Q`M K„ #`M; hBM? h?¬M GU+ +O *Æ æ°M;- M M +€+
#„i ç-m i?m ? T ç°B ?bM?X a€m i´ /-M i`T i`mM; H¢B K°i +?¶- iW +?O +¬M; +?mv
çB m +?dM? p` F?¬B T?K+ H¢B K HU+ +O #ªM i?•MX

*€+ ?¼+ pB M +O •K .QÆM; ?¼+ çQìM; M?ì p`v KÈB +¡ i? /-M ´M ç`M? H¢B- M?Q
M`Q +¬M; T?€ M´B T?ÁM; M;U +O +€+ ?¼+ pB M aQ >Ä ?¼+ pB MX \*K+ /B M i`
i?€B ;B`M; +QX

sûi +?Q +MM; i?b •K .QÆM; ?¼+ çQìM; +kM; F?¬M; T?ªB H` K°i Hk ,M ?¢B- i`QM; i
i`Ê iQ`M HU+ +O *Æ æ°M;- aQ >Ä ?¼+ pB M Km®M ;B`M? çQÊ+ i?„M; HÊB +m®
.M b Q K HU+ +O #¼M ?¼+ ÁM +?Q ?Q`M iQ`M F?¬B T?K+ H¢B- i`W T?B M; v i
+ÁM ç M; bmM; K½M- #¼M ?¼ i` M? i?O /Si çB K Hm¬M i?b +ÁM +¡ +Æ ?°BX L?Q
pB M •K .QÆM; ?¼+ çQìM; +¡ i?ìB ;B M M;?d M;ÆB i?b F i?m +m°+ +m®B +MM;

hmv M?B M- M?[M; çB m M`v #•v ;Bì ç½ F?¬M; +ÁM [m M i`¼M; M[`²B- ?B M i¢B
ç M F i[mª +O i`"M ç`m M[X hB m çB K +O iQ`M i`QìM; H9+ M`v H` M;QìB i? M
i¡+ #¢+ i`„M; ç M; çSM; ç¡ ó?¡i #QBô *Æ æ°M;X

>QM; T?`M M?`i H9+ M`v +?QM? H` M?¡K Zm M; JBM? h?B M * M h?€M? æ²- i`QM
M;?o ç M K°i çB m- +kM; pÈB i`"M T?€T ç¡- M m M?Q ç #¼M ?¼ @ M?[M; M;QìB K
J GU+ @ bY /KM; i?b b) /šM ç M ibM? +ªM? M?Q i? M`Q ç•v\

@ h®i H„K- +¡ i? /WM; H¢B çQÊ+ `²BX

h? M? •K +O h?B M *QÆM; JB M ?¢ *Æ h?QìM; hQM p M; H MX .QìM; M?Q i?2Q #
ç m ç²M; i?ìB M;WM; H¢BX

E?¬M; K°i B /€K M;?o p` \*?Q i¬M +QìM; ;Bª M`v ç½ çB [m€ ;BÈB ?¢MX G`v i?•M T
i i?b +¡ K`v M;QìB /€K H M iB M; /` M;?` +?S\

G½M? L;mv i K M; i?2Q p Kfi #m²M #U+ M?bM p T?Q *Æ æ°M; # M M`v- /M i`QM
*Æ æ°M; ç½ ç +?Q +€+ ?¼+ pB M aQ >Ä ?¼+ pB M ?¢ i?O HQm ibM?- M?QM; i?
+ K HÁM;X _ä `M; i?U+ HU+ # M KbM? K¢M? ?ÆM ç®B T?QÆM; `i M?B m- p`v k
i`¢M; i?€B #` ç°M;X hbM? ?m®M; M?Q i? H` H-M ç-m iB M p`i?B m M[i?B M i`B
i? / /`M; +?`T M?"M çQÊ+ +Æ +?S5

hmv `^M; +m°+ i, i?Q M`v +ÁM +?Q +?•M +?QM? T?•M ç`M? i?„M; #¢B- M?QM; i
h?B M * M ?¼+ pB M ç½ i?m `²BX J HU+ +¡ bU +€+? #B i+ Q M?Q p`v K` F i[mª
€T +? - p`v +ÁM F?¬M; iQM? H` i?m b Q\ L m M?Q F?¬M; T?ªB *Æ h?QìM; hQM
E?¬M; +ÁM ç M; î ç•v- 2 `^M; ?°B i`QìM; J bQ +¬M; ?°B >B G¢+ ç½ H Q tm®M; K`

L?¡K ?¼+ pB M aQ >Ä ?¼+ pB M iU ç°M; HMB H¢B p # M +¢M? *Æ æ°M;- K„i #¼
MQÊ+X "¼M ?¼ KÈB pW bQ ç`m +MM; pÈB •K .QÆM; ?¼+ çQìM;- i`i +ª M?[M; ;b
`i +?•M i?"i M?QM; +kM; `i ?QªQX " i?€M; i`QÊ+ ç•v- M`Q +¡ K°i B i`QM; b® #¼
pW /B M `X L?[M; çB m K` *Æ æ°M; H½Q bQ iWM; M¡B ç½ #B M i?"M? bU i?"iX
i`QM; K„i #¼M ?¼ +?ŠM; F?€+ M`Q i?¬M i?€M?5

J†+ /M çQÊ+ p¢M M;QÌB +?9 w M?QM; i?-M b„+ +O *Æ æ°M; pšM F?-M; ? tm'i
M?[M; /B M #B M ç½ bÈK çQÊ+ ?„M T?€M çQ€MiW i`QÊ+X æ•v+kM; H¨ KK+ iB m
?“M? [m•M ç M h`mM; L;mv M i?“M? H-M M`vX

E?) #m¬M; HÄM; #¨M i v ç M; M„K H'v i v +O h`-M hQ hmv M- *Æ æ°M; #QÊ+ iWM
+O i? Q i`QÌM;- €M? K„i ?„M F?-M; M?bM p T?Q ç¨B +?O i`+? K¨ i"Ti`mM; iQ¨M
ç'm i` Q ç´B ç½ F i i?9+- iB Ti?2Q ç•v +?QM? H¨ i`"M +?B M +O ?„M p¨ S?'i h?K
*Æ æ°M; F?B i? K ;B i`"M i, i?Q M`v- +?QM? H¨ H¨K b®M; H¢B w +?Q +?B M ç'm -

h`"M +?B M M`v +kM; H¨ i`"M +?B M K¨ ?„M ç½ KQM; çÊB iW H•m H„K `²BX L?È H
iÈB h?B M * M ?¼+ pB M- bQ ?mvM? +?QM? H¨ KK+ iB m T?'M ç'm +O ?„MX h`QM
+?Q ç M i" M #•v ;BÌ- G¬B æ pÈB i?U+ HU+ +QÌM; ç¢B +O KbM? ç½ i`Î i?“M? K°i i

Mặc dù Phát Thụy đã dốc toàn lực nhưng hấn sao có thể ra tay đả thương sư đệ của mình được? Vì vậy khi Lôi Ngục Thần Phủ vung ra thì không phải lưỡi búa chém về hướng Cơ Động, mà chỉ là sóng búa.

Khi Lôi Ngục Thần Phủ vung lên thì cho dù là hai vị Chí tôn cường giả đã dựng nên kết giới cũng cho rằng cuộc chiến đã kết thúc. Phát Thụy nhờ vào một loại lực lượng thần kỳ đã hoàn toàn phá vỡ tiết tấu chiến đấu của Cơ Động. Có thể nói, Cơ Động còn chưa kịp phát huy ra toàn bộ thực lực thì đã thua cuộc. Nhưng bọn họ tuyệt không cho rằng Phát Thụy làm thế là hèn hạ. Nếu trên chiến trường thì trong tình huống đó người đã chết chắc. Người đã chết rồi thì còn ai có thể nói đối thủ là người hèn hạ hay không?

Lôi Ngục Thần Phủ vừa vung lên, lập tức đã sinh ra một đoàn lôi quang khổng lồ có sức công phá kinh khủng. Đoàn lôi quang đó bao trùm cả ba thân ảnh do Cơ Động biến thành cùng với cả Phát Thụy, chặt đứt toàn bộ đường lui của Cơ Động.

Lúc đó thì trong lòng Cơ Động chợt hiểu, lực bài xích cùng lực hút lúc trước nhất định là do Lôi Ngục Thần Phủ phát ra. Không còn nghi ngờ gì nữa, sư huynh của mình mặc dù đã trải qua một năm sống cũng như chết, nhưng sau khi trở về từ Thánh Tà đảo, cảm thụ được uy lực của Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới, sư huynh đã hoàn toàn nắm vững cách sử dụng thần khí Lôi Ngục Thần Phủ.

Phát Thụy đã có thể phát huy được toàn bộ uy lực của thần khí này!

647. Chương 391: Cuộc Chiến Thần Khí.

Lôi Ngục Thần Phủ mang theo lôi quang kinh khủng, lại thêm từ trên người Phát Thụy luôn tỏa ra một luồng lực lôi kéo kỳ dị, tất cả những điều đó đã dồn Cơ Động vào tuyệt địa. Hấn dùng Phân Thân Thác Ảnh bộ pháp tạo ra hai phân thân nhưng chỉ trong chớp mắt cũng bị ma lực kinh khủng của Lôi Ngục Thần Phủ bóp nát, phải lộ ra bản thể thật.

Từ lúc bắt đầu đầu tỷ thí đến giờ, Cơ Động và Phát Thụy mới trực tiếp va chạm nhau có hai lần, thế nhưng cả hai đã đẩy trận đấu đến mức cao trào như vậy, hơn nữa còn có vẻ như sẽ kết thúc bất cứ lúc nào. Liệu ai có thể tưởng tượng được cục diện này đây?

Chắc chắn rằng vào lúc này không ai có thể hưng phấn bằng các học viên Thiên Can học viện, khi mà thần tượng vĩ đại trong lòng họ, Lôi Đế Phát Thụy, sắp sửa giành được thắng lợi cuối cùng. Đã có người hưng phấn thì cũng phải có người thất vọng, Kim Cương Quân Đoàn chính là một trong số đó. Trước đó bọn họ đã tận mắt chứng kiến sức mạnh của vị thiếu chủ Bạo Quân với khí thể mạnh mẽ thần căn giết thần, vậy mà lúc này lại bị vây khốn một cách chặt vật như vậy, đây là điều mà bọn họ tuyệt đối không muốn thấy.

Bản thân Phát Thụy lúc này cũng cảm nhận được rõ ràng về thực lực của mình. Trong hơn nửa năm vừa qua, tuy rằng hấn chìm đắm trong cô đơn, tuyệt vọng nhưng đây cũng là khoảng thời gian khiến hấn yên tĩnh nhất. Ngoài việc bị thương vì cái chết của Dạ Tâm thì cứ mỗi khi hấn uống đến say mềm, Lôi Ngục Thần Phủ lại tự động cùng cơ thể hấn tiến hành dung hợp một cách vô thức. Dưới sự tẩy lễ của Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới thì việc có được Cực Hạn Dương Lôi chính là món hời lớn nhất của Lôi Đế Phát Thụy. Điều này không chỉ thể hiện ở sự cường đại của ma lực, mà quá trình Lôi Ngục Thần Phủ dung hợp cũng giúp cơ thể của hấn dần dần tiến đến cấp bậc thần khí, uy lực của thần khí cũng theo đó mà được biểu hiện ra hoàn toàn. Hấn bây giờ đã là một Lôi Đế hoàn toàn mới, chính bởi vậy mới có thể chiếm được thế thượng phong tuyệt đối trong cuộc chiến với Cơ Động, hơn nữa còn mạnh bạo dồn Cơ Động vào tử lộ.

Khi Lôi Ngục Thần Phủ biến thành Thần Khải, nó sẽ có thêm năng lực Lôi Cực Nguyên Từ, lợi dụng thân thể sinh ra từ tính, hoặc là bài xích, hoặc là hấp thụ. Bởi vì loại từ tính này xuất hiện từ bên trong cơ thể nên ma lực có cường đại thế nào cũng không có cách nào ngăn cản được, kể cả Chí tôn cường giả cũng chịu chung số phận.

Trong vùng từ tính đó, Phát Thụy chính là chủ quyền khổng lồ toàn quyền điều khiển việc hấp thụ hoặc bài xích. Chính trong tình huống này Cơ Động mới phải chịu thua thiệt như thế.

Chẳng lẽ Cơ Động thua dễ dàng như vậy sao? Nếu như chỉ có như vậy mà hắn đã thua trong tay Phát Thụy thì cuộc tỷ thí này còn có ý nghĩa gì? Có gan khiêu chiến sư huynh của mình thì hắn không thể đơn giản như những gì đã thể hiện ra từ nãy tới giờ.

Đúng lúc Lôi Ngục Thần Phủ sắp sửa giáng lên người Cơ Động, khi mà ma lực Cực Hạn Dương Lôi cực kỳ kinh khủng trên người Phát Thụy toàn diện bộc phát, tạo thành lồi cầu khổng lồ toàn diện hạn chế hắn thì Cơ Động cũng bộc phát.

Tuy rằng có tấm mặt nạ ngăn trở nhưng Phát Thụy vẫn có thể cảm nhận được đôi mắt Cơ Động ẩn sau lớp mặt nạ dữ tợn đó đã hoàn toàn thay đổi.

Đúng là như thế, hai mắt Cơ Động lúc này đã hoàn toàn biến thành một màu trắng sữa, ngay sau đó toàn bộ Thần Hỏa Thánh Vương Khải trên người hắn cũng chuyển thành một màu trắng sữa. Cực hạn song hỏa cuồng bạo trên người hắn lúc trước đã biến mất hoàn toàn, thay vào đó là một khí tức hòa hoãn, ôn hòa. Trên người Cơ Động phát ra một tầng khí lưu màu trắng mỏng manh, trong nháy mắt tạo thành một tầng bảo hộ quanh thân thể hắn. Cũng chính lúc này thì Lôi nguyên tố từ phía Phát Thụy đã mạnh mẽ va chạm vào thân thể Cơ Động.

Không ai ngờ được ma lực Cực Hạn Dương Lôi vô cùng cường hãn va chạm với tầng quang mang màu trắng sữa trên người Cơ Động lại không bộc phát ra bất kỳ lực công kích nào, thay vào đó lại giống như băng tuyết tan chảy, nhanh chóng biến mất trong không khí, hóa thành một tầng khí lưu mỏng manh, vô hại, nhẹ nhàng bay tứ tán trong không khí. Không chỉ thế, Phát Thụy lại càng giật mình khi lúc này hắn lại không thể cảm nhận được chút từ tính nào trên người Cơ Động. Hiệu quả của Lôi Cực Nguyên Từ cũng biến mất vô ảnh vô tung.

Chính trong lúc bầy, tay phải của Cơ Động đã cứng rắn chộp lấy sống của Lôi Ngục Thần Phủ.

Những người đang xem trận chiến này còn được chứng kiến một màn quỷ dị hơn nữa khi khối cầu màu xanh tím lúc trước đã không còn tia Lôi Điện nào dao động xung quanh, bởi vàng sáng trắng sữa đã bao lấy mọi góc nhỏ của quang cầu, màu xanh tím cuồng bạo dần dần bị màu trắng sữa ôn hòa này thay thế, rồi lại hóa thành một tầng khí lưu nhàn nhạt biến mất. Chính vào lúc này, thân thể của Cơ Động và Phát Thụy lại tách ra, khôi giáp trên người Bạo Quân Cơ Động đã hoàn toàn biến thành màu trắng sữa, chỉ trừ tay phải của hắn, cánh tay phải này được bao trùm bởi một màu đỏ diễm lệ.

“Ông... Ông...”

Một tràng âm thanh kỳ dị vang lên, thanh âm này cũng không phải phát ra từ va chạm giữa Cơ Động và Phát Thụy, mà tới từ chính vòng phòng hộ Cực Hạn Song Thổ đang bao phủ toàn bộ chiến trường. Vòng phòng hộ này do chính tay hai vị Chí tôn cường giả dựng nên, vậy mà giờ đây lại đang run rẩy kịch liệt, hơn nữa còn xuất hiện những quang ảnh làm cho những người quan khán khó có thể thấy rõ tình hình trên sân, chỉ mơ hồ thấy hai đạo thân ảnh một tím một trắng tách ra trong nháy mắt.

Cực hạn ma lực nồng đậm lại một lần nữa bộc phát ra từ trên người Thiên Cương miện hạ Cơ Trường Tín cùng Đại Cát miện hạ Thượng Quan Ngâm Không. Hai người khê liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nhận thấy vẻ khiếp sợ không thể che giấu trong mắt đối phương. Phải hiểu là cả hai đều là Chí tôn cường giả, lại là những người am hiểu về phòng ngự nhất. Khi hai vợ chồng liên thủ thì lực phòng ngự do Âm Dương song Thổ tạo thành đến cả Âm Triều Dương và Âm Chiêu Dung cũng chưa chắc có thể phá được. Vậy mà mới vừa rồi bọn họ không thể không thừa nhận, kết giới phòng ngự do mình tạo ra trong quá trình dao động kịch liệt vừa rồi thiếu chút nữa đã bị phá nát. Nếu như không phải bọn họ bổ sung ma lực kịp thời, e rằng đã không thể ngăn cản được lực lượng thần kỳ kia.

Cơ Trường Tín hít sâu, bằng thanh âm trầm thấp trịnh trọng nói ra tám chữ:

- Hỗn Độn Chi Hỏa! Thần khí chi chiến!

Cơ Minh Bộ chết lặng, hắn có thể cảm nhận được tình thế trên sân một cách rõ ràng, tuy lời nói của Cơ Trường Tín hoàn toàn chính xác nhưng trong lòng hắn lại ngập tràn thống khổ, bởi cả đời dạy dỗ thế nhưng hắn vẫn chưa đào tạo được một đệ tử nào xuất sắc như hai người trước mắt. Hai thanh niên kia đều là đệ tử của Chúc Dung. Tuy rằng tu vi của hắn tuyệt đối hơn Chúc Dung nhưng trong phương diện dạy dỗ đệ

tử thì Chúc Dung lại hơn đứt hẳn. Lôi Đế hay Bạo Quân, lực chiến đấu chân chính của bất kỳ một người nào đều có thể so sánh được với hẳn.

Trên chiến trường, trong nháy mắt khi hai thân ảnh tách ra, Phát Thụy ha ha cười lớn:

- Tốt lắm, tiểu sư đệ, vậy mà đệ đã có thể chân chính sử dụng Hỗn Độn Hỏa rồi. Không thể nghĩ tới, đã đến mức độ đó mà còn để cho đệ chạy mất.

Mặc dù Cơ Động suýt nữa bị Phát Thụy trực tiếp xử đẹp nhưng trên gương mặt đang ẩn sau lớp mặt nạ của hắn lại nổi lên một nụ cười tươi, bởi tiếng cười hào sảng kia của Phát Thụy đã cho hắn biết sư huynh của mình đã trở lại.

- Sư huynh, lực lượng lôi kéo thân thể đệ vừa rồi là gì vậy huynh?

Cơ Động trực tiếp hỏi không chút e dè. Tất nhiên việc trao đổi này cũng chỉ có bản thân bọn họ mới nghe được.

Phát Thụy cũng không hề giấu giếm.

- Đây là năng lực Lôi Cực Nguyên Từ do Lôi Ngục Thần Phủ mang đến, ta đã lĩnh ngộ được năng lực này sau khi có thể dẫn động Lôi Ngục Thần Phủ chuyển hóa thành khôi giáp. Lôi Ngục Thần Phủ giờ đã hoàn toàn dung hợp với Cực Hạn Dương Lôi của ta rồi. Tiểu sư đệ, mặc dù tiến bộ của đệ không nhỏ nhưng vẫn còn phải cố gắng thêm! Đệ xem!

Vừa nói, Lôi Ngục Thần Phủ trong tay Phát Thụy đồng thời giơ lên, bất chợt trên lưỡi búa xuất hiện một đạo Lôi Điện chói mắt rồi lập tức bao lấy toàn bộ Lôi Ngục Thần Phủ, chuyển động một cách có quy luật.

Đây không phải là một đạo Lôi Điện bình thường mà là một đạo Lôi Điện màu trắng sữa, trung tâm Lôi Điện là một quả cầu điện quang nhỏ màu trắng, tuy rằng trông cũng tầm thường nhưng lại khiến cho Cơ Động phải giật mình. Quả thật hắn không nghĩ được rằng Phát Thụy lại có thể đạt tới trình độ như vậy, chẳng những có thể dung hợp với thần khí, mà còn có thể thông qua việc dung hợp với Lôi Ngục Thần Phủ cùng sự trải nghiệm trong Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới để lĩnh ngộ ra Hỗn Độn Lôi.

- Tiểu sư đệ, tu vi Hỗn Độn Hỏa của đệ đã vượt qua Hỗn Độn Lôi của ta rồi, chỉ đáng tiếc là đệ vẫn chưa thể dung hợp được Hỏa Thần kiếm nên vẫn chưa thể đưa Hỏa Thần Kiếm đến trạng thái hoàn mỹ được. Ngoài ra, tuy rằng đệ có cực hạn song hỏa nhưng trên phương diện chênh lệch ma lực đệ vẫn còn chưa phải là đối thủ của ta.

Cơ Động nở nụ cười, tháo mặt nạ xuống nhìn về phía Phát Thụy đang bừng bừng sức sống, tràn ngập tự tin, nói:

- Sư huynh, huynh đã trở lại rồi!

Tình cảm nồng đậm hiện lên trong mắt Phát Thụy:

- Tiểu sư đệ, cảm ơn đệ vì đã giúp ta tỉnh táo lại. Đệ nói rất đúng, tuy rằng Dạ Tâm đã chết, Liệt Diễm cũng đã chết nhưng tuyệt đối các nàng sẽ không chết một cách vô ích. Cho dù chúng ta có muốn đi theo các nàng thì trước tiên cũng phải hủy diệt hết những tên khốn kiếp đã làm tổn thương các nàng. Hắc Âm Thiên Cơ, Lý Vinh Hạo, không giết được các ngươi Phát Thụy này liệu có cam tâm trầm luân được không? Tiểu sư đệ, còn muốn tiếp tục tỷ thí nữa không?

Cơ Động gật đầu cái rụp.

- Một kích cuối cùng phân thắng bại nhé huynh. Đệ rất muốn thử xem rốt cuộc sau khi huynh hoàn toàn dung hợp với Lôi Ngục Thần Phủ sẽ cường đại đến mức nào. Để xem dưới áp lực lớn như vậy, liệu có thể khiến cho bản thân tiếp tục đột phá được không?

Vừa nói, hai tay hắn vừa chậm rãi giơ lên cho đến khi thẳng tắp trên đỉnh đầu, Hỗn Độn sắc thái trên người cũng đã lặng lẽ biến mất, màu đỏ kì dị lại một lần nữa xuất hiện trên hai tay Cơ Động. Một thanh trọng kiếm dài bốn thước, rộng nửa thước màu máu dần dần xuất hiện trong hai tay hắn.

Ngay khi nó xuất hiện, trong không khí lập tức tràn ngập sát khí khủng bố, màu đỏ yêu dị đó phảng phất như có sức sống, chập chờn trên thân kiếm. Thô bạo, bất cam, khát máu, điên cuồng, đủ mọi loại tâm tình

trong nháy mắt tràn ngập ra. Lấy thân kiếm làm trung tâm, quang mang xung quanh thân thể Cơ Động đã bị bóp méo hoàn toàn. Trên tay hắn lúc này cũng đã xuất hiện cặp thu sáo Nhật Nguyệt Song Huy, kèm theo đó trên tay trái của hắn lóe lên ngọn lửa màu đen thâm thúy còn tay phải là ngọn lửa màu vàng kim rực rỡ. Song hỏa kết hợp, tất cả đều được rót vào bên trong thanh trường kiếm kia.

Đúng thế, để có thể thật sự chống lại sư huynh, Cơ Động đã đem Hỏa Thần kiếm ra sử dụng, cũng chỉ có như thế hắn mới có thể liều mạng cùng Lôi Đế. Đương nhiên đây không phải là hành động mù quáng của hắn, mặc dù sự uy hiếp của Sát Thần Tư Phổ Nhược Tư chưa hoàn toàn biến mất nhưng hiện tại Cơ Động cũng không sợ nó tàn phá bờ bãi. Mặc dù tốc độ dung hợp thần thức của Tư Phổ Nhược Tư bên trong thần kiếm rất chậm, nhưng Linh Hồn Lực của Cơ Động bây giờ đã tăng lên rất nhiều, kết hợp với Hỏa Thần kiếm có thể miễn cưỡng chế trụ được hắn, huống chi bên ngoài còn có Trần Tư Tuyên. Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu mà Cơ Động quyết định để Trần Tư Tuyên gia nhập Thiên Can thánh đồ.

Sắc mặt hai vị Chí tôn miện hạ trên đài chủ tịch cũng trở nên vô cùng nghiêm trọng, họ chính là người cảm nhận rõ nhất sự cường đại của ma lực dao động bên dưới. Không chút chần chừ, Cơ Trường Tín kéo tay Thượng Quan Ngâm Không nhẹ nhàng đứng lên, trực tiếp bay lên không trung rồi dừng lại trên bầu trời, ngay trên tầng phòng hộ song Thổ. Cực Hạn Song Thổ từ trên trời buông xuống, biến vòng phòng hộ đó từ một tầng hóa thành mười tầng vô cùng chắc chắn. Đồng thời ánh sáng Thổ hệ tràn ngập trong không gian cũng ngăn trở tầm nhìn của mọi người, giờ đây họ chỉ có thể thấy trên thao trường có hai luồng sáng mờ ảo một đỏ một tím mà thôi.

Nháy mắt sau đó, hai luồng sáng đỏ, tím đó đã va chạm. Không ai thấy rõ được điều gì đã xảy ra bên trong nhưng có một điều mà ai cũng cảm nhận được, đó là khi hai luồng sáng này chạm vào nhau thì tưởng chừng như cả Trung Nguyên thành đều rung chuyển kịch liệt. Âm thanh ma sát chói tai, những thanh âm tan vỡ không ngừng từ vòng phòng hộ Thổ hệ vang lên. Trong lòng mọi người đều run lên vì kinh sợ, ai cũng có thể nhận ra rằng nếu không có vòng phòng hộ chắc chắn của hai vị Chí tôn cường giả Thổ hệ, sợ rằng sau va chạm giữa Bạo Quân và Lôi Đế, Thiên Can học viện sẽ xảy ra một trường tai nạn. Tất nhiên, nếu như không có tầng phòng hộ đó thì Cơ Động và Phát Thụy nào dám xuất toàn lực ra như vậy.

Vòng phòng hộ Cực Hạn Song Thổ dần dần biến mất, Cơ Trường Tín cùng Thượng Quan Ngâm Không đồng thời hạ xuống, còn ở trên sân, Cơ Động và Phát Thụy vẫn đang đứng đối diện, khôi giáp, vũ khí trên người cả hai đều biến mất không còn dấu vết, ngoại trừ sắc mặt hơi tái thì có vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra cả.

Khiến mọi người khiếp sợ nhất chính là bên cạnh hai người lúc này đều xuất hiện một đầu Cự Long. Bên cạnh Phát Thụy chính là Tử Lôi Diệu Thiên Long, đến lúc xuất hiện vẫn còn mang bộ dạng ngái ngủ, ngơ ngác không biết chuyện gì xảy ra. Đến khi thấy Đại Diễn Thánh Hỏa Long đang bò lổm ngổm bên người Cơ Động, con rồng lưỡi này trong vô thức khê rùng mình.

Mao Đài và Ngũ Lương Dịch hung ác trừng mắt nhìn Tử Lôi Diệu Thiên Long Lôi Đình. Lôi Đình lại nhu nhược cúi đầu xuống vùi sâu vào trước ngực mình bày ra một bộ dáng hết sức ngoan ngoãn, làm gì còn chút nào phong thái uy mãnh của một con Cuồng Long cơ chứ.

- Lôi Đình, sao ngươi lại có thể mất mặt như thế?

Phát Thụy tức giận vỗ mạnh vào thân thể đồng bạn.

Lôi Đình nghiêng đầu ủy khuất nhìn hắn như muốn nói “Mặc dù cùng có cực hạn ma lực nhưng người ta lại có hai người, còn ta chỉ có một, làm sao mà thắng nổi được chứ.”

Mao Đài và Ngũ Lương Dịch đắc ý ngẩng đầu lên tựa hồ như muốn tranh công với Cơ Động, Hỏa Thần kiếm va chạm với Lôi Ngục Thần Phủ cuối cùng vẫn không thể phân thắng bại. Dù sao cũng chỉ là giao lưu chứ không phải là đánh nhau sống chết, nên trận chiến này có thể hòa là tốt rồi. Cũng vì đây không phải là một tràng quyết đấu sinh tử nên tất nhiên cũng không thể nhìn ra được thực lực chân chính của cả Cơ Động lẫn Phát Thụy.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long cùng Tử Lôi Diệu Thiên Long cũng không phải được Cơ Động và Phát Thụy gọi về mới xuất hiện, mà chính là do hai thần khí kia dụng độ quá mãnh liệt làm không gian bị xé rách, dẫn

đến sự xuất hiện của hai đại Thần Long. Nhưng khi nhìn thấy nhau cả hai cũng không có chút ý tứ muốn động thủ.

- Cơ Động, nói người mang đến cho ta và huyền tổ mẫu của người kinh ngạc và kỳ tích thì không còn đúng nữa rồi, phải nói là kinh hãi cùng với thần tích mới chính xác.

648. Chương 392: Ba Điều Kiện.

Cơ Trường Tín không hề tiếc lời mà tán dương đứa cháu bốn đời của hắn. Cơ Động trong mắt hắn là một hình ảnh hoàn mỹ đến mức không còn gì có thể hoàn mỹ hơn. Cục diện ngày hôm nay có lẽ Sí Hỏa học viện cũng không đạt được bất kỳ thắng lợi nào trong hai cuộc tỷ thí, nhưng trên thực tế, Cơ Động đã có được hết thảy những gì cần thiết. Chuyện giành thắng lợi trên chiến trường mới là trọng yếu nhất.

Đúng lúc ấy, Trần Tư Tuyền đã lặng lẽ đến bên cạnh Cơ Động và chủ động nắm lấy cánh tay phải của hắn. Cơ Động khẽ rung mình nhưng không vấn đề yên cho Trần Tư Tuyền nắm. Hắn hiểu Trần Tư Tuyền làm như vậy tuyệt nhiên không phải để tỏ vẻ thân cận với mình trước mặt mọi người, mà chỉ xuất phát từ sự quan tâm thuần túy. Hắn cũng không biết tại sao mình lại dám khẳng định như vậy, nhưng hắn vẫn tin tưởng vào suy nghĩ của mình.

Ma lực Át Mộc nồng đậm rót vào trong cơ thể Cơ Động khiến hắn dễ chịu vô cùng. Trên thực tế, Cơ Động có đeo Sinh Mệnh Chi Hạch trên cổ, nó cũng đang phóng thích ra sinh mệnh khí tức khổng lồ, trợ giúp hắn hồi phục thân thể.

Điều đáng nói nhất chính là khi Trần Tư Tuyền tiến hành dung hợp linh hồn với hắn, nàng đã giải phóng hoàn toàn tâm hồn của mình. Việc đó đã làm Cơ Động chấn động không thôi. Linh hồn lực khổng lồ sinh ra khi dung hợp linh hồn đã hoàn toàn áp chế linh hồn của Sát thần Tư Phổ Nhược Tư, khiến hắn không có một cơ hội gây sóng gió nào.

Cơ Trường Tín thoáng kinh ngạc nhìn Trần Tư Tuyền, mỉm cười nói:

- Cơ Động, tiểu cô nương này là ai. Người còn chưa giới thiệu cho huyền tổ đó. Thanh niên ngày nay càng lúc càng hư hỏng a!

Cơ Động nói:

- Huyền tổ, nàng tên là Trần Tư Tuyền, là một học viên ở Sí Hỏa học viện. Thiên phú của nàng vô cùng tốt, ta chuẩn bị đề cử nàng trở thành Thiên Can Át Mộc thánh đồ.

Cơ Trường Tín gật đầu, nói:

- Đó là một chủ ý không tệ, ta ủng hộ người.

Không nghi ngờ chút nào, một người có thể cùng Cơ Động hoàn thành linh hồn dung hợp, sinh ra linh hồn lực khổng lồ như vậy, chắc chắn cô bé này sẽ có trợ giúp rất lớn đối với Cơ Động. Cơ Trường Tín dĩ nhiên nhìn ra được sự ôn tình trong mắt Trần Tư Tuyền, lão rất hi vọng dung nhan của cô bé này có thể sưởi ấm tâm hồn Cơ Động, giúp hắn đứng dậy sau cái chết của Liệt Diễm.

- Xin chào hai ngài, tôn kính Thiên Cương Miện hạ và Đại Cát Miện hạ.

Trần Tư Tuyền rất tự nhiên cung kính chào hỏi hai vị Chí tôn cường giả.

Cơ Trường Tín cười nói:

- Tốt, tốt! Tiểu cô nương rất được a! Tuổi nhỏ như thế đã đột phá Lục quan tu vi, khó trách Cơ Động chọn trúng người.

Lúc này, mọi người trên đài chủ tịch cùng với nhóm Thiên Can thánh đồ cũng đã đi tới. Chỉ là do sự hiện diện của hai vị Chí tôn cường giả, nên bọn họ mới không dám lên tiếng.

Cơ Động và Phát Thụy liếc mắt nhìn nhau, sư huynh đệ hai người cùng cười. Phát Thụy nói:

- Tiểu sư đệ, xem ra ta đã không còn là đối thủ của đệ nữa rồi.

Cơ Động nói:

- Sư huynh, ta cũng không có thắng nổi huynh a!

Phất Thụy lắc đầu:

- Người có ưu thế về Cực Hạn Song Hỏa, hơn nữa còn giấu nghề! Chẳng lẽ người cho rằng ta không nhớ người có Tồn Trữ pháp trận sao?

Mặc dù cũng có thể sử dụng Tồn Trữ pháp trận, nhưng Phất Thụy chỉ sở hữu đơn hệ ma lực, phóng thích tối đa bảy con Lôi Long mà thôi, trong khi đó Cơ Động lại sở hữu âm dương song thuộc tính. Lôi Đế làm sao có thể quên điểm này chứ? Nếu như là sinh tử chiến, cơ hội sống sót của Cơ Động chắc chắn cao hơn rất nhiều so với hắn.

Hội trưởng Ma Sư công hội Hi Lạc lúc này đã không còn nhịn được, lão sắp đến nói:

- Chấp pháp trưởng lão của ta ơi, người giấu giếm ta thật là khổ a! Sau khi mọi chuyện ở nơi đây bên này kết thúc, người hãy về cùng ta đi. Còn những học viên này của người, ta sẽ đặc biệt sắp xếp cho họ gia nhập Ma Sư công hội, không cần khảo hạch gì hết, lập tức cấp cho họ danh hào tứ tinh. Người thấy thế nào?

Hai người Hi Lạc và Ốc Phất háo hức nhìn Cơ Động. Trận chiến giữa Cơ Động và Phất Thụy không có quá nhiều ý nghĩa đối với bọn họ. Nhưng trận pháp mà các học viên Sí Hỏa học viện sử dụng đã mang lại cho bọn hắn sự rung động lớn nhất kể từ lúc chào đời tới nay. Bọn họ dĩ nhiên hiểu trận pháp này có ý nghĩa trọng đại đến chừng nào. Hôm nay Cơ Động đưa các học viên đến tự nhiên không phải là vì phô trương thanh thế, mà rõ ràng là có liên quan đến trận pháp này. Hi Lạc đã sớm không kiềm chế được mà ngứa ngáy trong lòng.

Cơ Động mỉm cười nói:

- Ma Sư công hội nhất định ta phải đi rồi. Bất quá ngài phải chờ ta xử lý xong mọi chuyện bên này mới được.

Hi Lạc vội vàng gật đầu:

- Không thành vấn đề, chúng ta chờ người xử lý xong, rồi cùng nhau trở về Ma Sư công hội.

Vị hội trưởng này thế nhưng lại khôn khéo vô cùng, chưa gì đã muốn trực tiếp cột chặt Cơ Động vào thế lực của mình.

Một đám Đồng sự của Thiên Can học viện nhìn Cơ Động với ánh mắt nóng bỏng, nhưng bọn họ ai cũng nói không ra lời. Người ta là Phó viện trưởng Sí Hỏa học viện đó! Giờ đây đã không còn là thời điểm ban đầu tại Âm Dương học đường nữa. Lúc này đây, không biết có bao nhiêu người đang hối hận, nhưng hối hận thì còn tác dụng gì nữa đây?

Đúng lúc này, Cơ Động đột nhiên chuyển ánh mắt vào vẻ mặt cô đơn của viện trưởng Thiên Can học viện Cơ Minh Bộ.

- Cơ Minh Bộ viện trưởng, chúng ta có thể nói chuyện một chút hay không?

Cơ Minh Bộ sững sờ một chút, trong mắt toát ra một tia xấu hổ. Hắn thâm nghĩ trong lòng “Mục đích của người đã đạt được, chẳng lẽ còn muốn bỏ đá xuống giếng sao?”

Đoạn bèn lãnh đạm nói:

- Người muốn nói chuyện gì?

Cơ Động cười nhạt:

- Lần này chúng ta đến đây trao đổi, tự nhiên không phải chỉ là tỷ thí đơn giản như vậy. Một khi đã là trao đổi, đương nhiên chúng ta muốn đem những điều tâm đắc của song phương tham thảo lẫn nhau. Không biết Cơ Minh Bộ viện trưởng đối với Ngũ Hành cùng sinh tuần hoàn trận pháp của Sí Hỏa học viện chúng ta có hứng thú hay không?

Vừa nghe Cơ Động nói như thế, Cơ Minh Bộ không khỏi sững sờ:

- Có hứng thú thì sao chứ? Chẳng lẽ Sĩ Hổ học viện lại có thể đem trận pháp này công khai ra ngoài sao?

Ai nấy đều thấy được sự thần kỳ của Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp, một trận pháp như vậy hiển nhiên không phải là có thể nghiên cứu trong một hai ngày là thành công. Thành tích như thế đã đủ để Cơ Động lưu danh trong lịch sử của thế giới Ma sư. Bằng vào trận pháp này, chỉ cần đợi thêm một thời gian ngắn, Sĩ Hổ học viện muốn vượt qua Thiên Can học viện cũng không phải là việc khó khăn gì. Cơ Minh Bộ dĩ nhiên không thể tin Cơ Động lại có thể công khai trận pháp thần kỳ như vậy. Theo hẳn, Cơ Động chẳng qua là muốn làm nhục hẳn mà thôi.

- Tại sao không thể công khai? Trận pháp này là do ta nghiên cứu thành công, ta chẳng những muốn đem nó công khai rộng khắp, hơn nữa còn muốn truyền thụ cho tất cả Ma sư. Ta tin rằng mọi người vẫn còn trần trở về đại kiếp Thánh Tà đảo. Không lâu sau trong tương lai, chúng ta sẽ phải đối mặt với địch nhân chung của cả Đại lục. Bo bo giữ riêng mình càng khiến chúng ta nhanh đi đến hủy diệt. Ta sáng tạo trận pháp này chính là muốn dùng cho thánh chiến giữa Quang Minh và Hắc Ám. Lúc trước ta đã từng nói, dựa vào trận pháp này, ít nhất có thể làm chúng ta tăng thêm hai thành thắng lợi. Ta nghĩ điều này cũng không có gì là quá khoa trương.

Nghe Cơ Động nói như thế, nhất thời toàn trường liên lâm vào rúng động. Trên thao trường có nhiều người ồn ào như vậy, vậy mà giờ khắc này lại im phăng phăng không một tiếng động, mỗi một ánh mắt đều tập trung trên người Cơ Động, đại đa số mọi người nơi đây đều không thể tin nổi vào tai mình.

Lần này, Cơ Minh Bộ cũng trở nên á khẩu, một câu cũng không nói nên lời. Lão nhìn Cơ Động với ánh mắt tràn đầy quái dị.

Hoàng Lập Tân đứng bên cạnh run run nói:

- Cơ Động phó viện trưởng, những gì người nói là sự thật? Người chịu đem trận pháp công khai cho Thiên Can học viện chúng ta nghiên cứu?

Cơ Động gật đầu, dưới sự chú ý của vạn người chung quanh, hẳn vẫn bình tĩnh như cũ:

- Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp là một pháp trận lợi dụng Ngũ Hành tương sinh, giúp cho những Ma sư cấp bậc thấp cũng có thể phát huy ra lực lượng cường đại. Nếu như những Ma sư của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục chúng ta có thể học tập được nó, như vậy một khi tập hợp lực lượng toàn bộ Ma sư trên đại lục, lực lượng chiến đấu của chúng ta khi đối mặt với Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục sẽ trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều. Lần này ta đến trao đổi là muốn công bố trận pháp này. Hôm nay, sở dĩ ta mời huyền tổ và huyền tổ mẫu của ta, Bình Đẳng Vương điện hạ, thái tử điện hạ, hai vị hội trưởng của Ma Sư công hội tới đây là vì mục đích này. Ta hi vọng trong thời gian ngắn nhất, sẽ có nhiều Ma sư được học tập trận pháp này. Nhân lúc tất cả mọi người đều ở chỗ này, ta sẽ đưa ra ba điều kiện, người nào có thể đáp ứng điều kiện của ta, liền có thể học tập trận pháp này.

- Người nói đi!

Cơ Trường Tín mở miệng. Vị Thiên Cương Miện hạ này sắc mặt trầm ngưng nhìn huyền tôn của mình. Từ góc độ suy nghĩ ích kỷ, hẳn dĩ nhiên hi vọng trận pháp này của Cơ Động chỉ thuộc về Bình Đẳng Vương nhất mạch, nhưng hẳn biết rõ Cơ Động làm hết thảy cũng là vì Quang Minh Ngũ Hành đại lục. Không có Quang Minh làm sao có quốc gia, không có quốc gia làm sao có gia tộc. Không nghi ngờ chút nào, tâm thái cảnh giới của huyền tôn đã vượt xa lão. Không màng danh lợi, huyền tôn của lão đã vì chúng sinh mà làm sáng chói bốn chữ này. Dưới tình huống như thế, thân là cường giả đương thời, Cơ Trường Tín đã hạ quyết tâm, bất luận như thế nào cũng toàn lực ủng hộ đứa cháu của mình.

Cơ Động nói:

- Thứ nhất, tất cả Ma sư học tập Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp đều phải ghi danh ở Ma Sư công hội, hơn nữa phải gia nhập Ma Sư công hội, do Ma Sư công hội tiến hành thống nhất giám thị và chỉ huy cho đến khi chiến tranh giữa hai phe đại lục Quang Minh cùng Hắc Ám kết thúc mới thôi. Trong quá trình học tập pháp trận, nếu có ý định thoái lui, Ma Sư công hội sẽ toàn quyền quyết định. Nếu là trường hợp nghiêm trọng ảnh hưởng đến đại lục, lập tức giết không tha.

Nghe điều kiện thứ nhất của Cơ Động, Hi Lạc và Ốc Phạt nhất thời mặt mày hớn hở. Ma Sư công hội vốn

là thiên hạ đệ nhất công hội, cũng là siêu cấp công hội duy nhất trong hiện tại, bản thân nắm trong tay nguồn lực Ma sư khổng lồ. Có thêm điều kiện này của Cơ Động, chẳng khác nào để cho Ma Sư công hội toàn quyền khống chế Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp. Đại gì mà không gật đầu chứ? Có điều kiện này, Ma Sư công hội tuyệt đối sẽ có quyền uy cao vội.

Cơ Động tiếp tục nói:

- Thứ hai, sau khi kết thúc chiến tranh, Ma Sư công hội không có bất kỳ lý do gì để tiếp tục khống chế những thứ Ma sư này. Ở lại hay rời khỏi là do ý nguyện của bọn họ. Đồng thời, mỗi đế quốc trong ngũ đại đế quốc cử ra một người đại diện tiến vào Ma Sư công hội, Ma Sư công hội cũng cử ra năm người, tạo thành mười người Trưởng lão đoàn. Đối với việc phân phối Ma sư học tập trận pháp, sẽ do Trưởng lão đoàn đứng ra hiệp thương.

Để đưa ra điều kiện thứ hai này, Cơ Động đã khổ tâm suy nghĩ không ít. Nếu như chỉ có Ngũ đại đế quốc nắm giữ trận pháp trong tay, chắc hẳn sẽ tạo thành cục diện phân tán lực lượng, không thể phát huy hết tác dụng của trận pháp. Còn nếu chỉ để cho Ma Sư công hội thống nhất chỉ huy, lại tạo thành quyền lực quá lớn cho Công hội. Vì vậy để cho cả Ngũ đại đế quốc và Ma Sư công hội cùng nắm giữ mới là phương pháp tối ưu.

Khi nghe đến điều kiện thứ hai, tất cả mọi người có liên quan đều lâm vào trầm tư, lặng lẽ cân nhắc hơn thiệt trong lòng.

Cơ Động ngay sau đó nói tiếp:

- Thứ ba, tất cả Ma sư học tập trận pháp này đều phải tham gia cuộc chiến giữa Quang Minh và Hắc Ám. Ta tin mọi người cũng đã hiểu rõ, trận pháp này đối với giới Ma sư có ý nghĩa như thế nào. Nếu như không phải đang tồn tại uy hiếp từ Hắc Ám Ngũ Hành đại lục, ta cũng chẳng rảnh mà đem trận pháp này công khai ra ngoài. Một khi đã công khai, một khi đã học tập, dĩ nhiên các người cũng phải làm chút chuyện vì nó, cùng chung tay chống lại ngoại địch. Đây cũng là nguyên nhân lúc trước ta đã nói để cho Ma Sư công hội ghi lại danh sách những Ma sư học tập.

Trên Thánh Tà đảo, Hồng Liên Thiên Hỏa vẫn có thể duy trì trong thời gian hơn bốn năm nữa. Điều kiện của ta có lẽ còn chưa đủ chu toàn, vậy xin mời các vị có mặt tại đây cùng thương thảo với ngũ đại đế quốc, nếu như có thể đưa ra một quy tắc làm ta hài lòng, ta lập tức có thể truyền thụ trận pháp. Chỉ còn gần hai tháng nữa là đến thời gian diễn ra đại kiếp Thánh Tà đảo năm trước, hai tháng sau, ta sẽ đi Thánh Tà đảo tế bái một bằng hữu, sau đó sẽ quay lại Trung Nguyên thành. Tới lúc đó, ta hi vọng các người có thể đưa ra cho ta một đáp án. Nếu như đến lúc đó, các quốc gia vẫn thương lượng chưa xong, ta đành phải tự mình lựa chọn nhân thủ để truyền thụ. Những gì muốn nói, ta đã nói xong rồi đó.

Cơ Động vừa dứt lời, khiến người ta kinh ngạc nhất chính là viện trưởng Cơ Minh Bộ của Thiên Can học viện lại là người đầu tiên đưa ra phát ngôn:

- Ba điều kiện này, Thiên Can học viện chúng ta đều đáp ứng.

Cơ Minh Bộ không có lựa chọn nào khác. Hẳn biết nếu như Thiên Can học viện không thể học được trận pháp này, chắc chắn trong một thời gian ngắn nữa, danh hiệu Học viện đệ nhất thiên hạ của Thiên Can học viện sẽ phải chấp tay dâng cho người khác.

- Ta sẽ tiến hành thống kê các học viên trong học viện, những kẻ nào còn sợ hãi lập tức có thể rời đi. Những người ở lại sẽ được học viện ghi danh.

Cơ Trường Tín mỉm cười nói:

- Mậu đệ quyết định thật nhanh. Không hổ là viện trưởng của Thiên Can Học Viện.

Vừa nói, ánh mắt của hắn đã chuyển hướng về Cơ Vân Sinh bên kia.

Cơ Vân Sinh sao lại không rõ ý tứ của tổ phụ chứ, hắn lập tức gật đầu, nói:

- Ta và thái tử điện hạ đại biểu cho Trung Thổ đế quốc, nguyện ý đáp ứng ba điều kiện này. Bất quá, chúng ta có một yêu cầu nho nhỏ.

Ba điều kiện này của Cơ Động, có thể nói có lợi nhất chính là Trung thổ đế quốc. Chỉ riêng việc Ma Sư công hội đặt Tổng hội tại Trung Nguyên thành cũng giúp cho bọn hắn có ưu thế hòa hảo tuyệt đối. Hơn nữa Bình Đẳng Vương nhất mạch và Ma Sư công hội lại có mối quan hệ không tệ.

- Cơ Động Phó viện trưởng vừa nói để cho mười trưởng lão chịu trách nhiệm mọi việc, ta cho là có chút không ổn. Mười người là số chẵn, nếu như xuất hiện cục diện năm chống, năm thuận thì sẽ giải quyết ra sao? Vì vậy, ta cho rằng phải có thêm một vị trưởng lão nữa. Có như vậy, mười một người sẽ không xuất hiện tình huống lập lờ nước đôi.

Cơ Dạ Thương tiếp lời nói:

- Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp là do Cơ Động Phó viện trưởng sáng tạo ra, ba điều kiện cũng là do người nêu ra. Người lại là Thánh Vương đời này của các Thiên Can thánh đồ. Từ bất kỳ lý do nào, vị trí trưởng lão thứ mười một hẳn là phải do người đảm nhiệm. Ta nghĩ đối với ý kiến này, sẽ không có người nào phản đối.

Có người nào dám có ý kiến mới là lạ. Có ý kiến chẳng khác nào đắc tội với Cơ Động. Huống chi, những người có mặt tại đây không phải thuộc về Trung Thổ đế quốc thì cũng thuộc về Ma Sư công hội, bọn họ và Cơ Động có mối quan hệ mật thiết đến bậc nào chứ, sao lại có ý kiến cho được?

649. Chương 393: A Kim: Ta Không Đồng Ý Để Nàng Làm Thánh Đồ!

Những lời nói của Bình Đẳng Vương Cơ Vân Sinh và thái tử Cơ Dạ Thương chẳng khác nào đã trực tiếp đẩy Cơ Động lên sân khấu làm nhân vật chính. Cơ Động mới vừa toan phản bác, Cơ Trường Tín đã giành nói:

- Đã như vậy, cứ quyết định thế đi.

Cơ Vân Sinh mỉm cười:

- Ba điều kiện đó đối với Trung Thổ đế quốc không thành vấn đề, chúng ta sẽ nhanh chóng mời bốn đế quốc khác cùng thảo luận chuyện này. Tuy nhiên, Phó viện trưởng Cơ Động, không biết những học viên Sứ Hỏa học viện có thể lưu lại Ma Sư công hội hay không? Có như thế mới đủ sức thuyết phục đối với các quốc gia khác.

Cơ Động thoáng suy tư:

- Có thể để bọn họ lưu lại. Về vấn đề phân bổ trưởng lão, cứ do Ngũ đại đế quốc và Ma Sư công hội tiến hành bàn bạc đi. Ở điểm này, ta không có ý kiến gì!

Đại thể đã định, mục tiêu thiết yếu của Cơ Động đã hoàn thành, dĩ nhiên chuyện tình mà hắn phải xử lý còn có rất nhiều.

Hắn mang theo những học viên của Sứ Hỏa Học Viện cùng với nhóm Thiên Can thánh đồ đi theo hai vị Hội trưởng và Phó hội trưởng Ma Sư công hội. Hi Lạc và Ốc Phật đối với những học viên này tự nhiên xem như bảo bối trong tay, không cần Cơ Động phải nhọc tâm lo lắng điều gì. Trong trường hợp các đại đế quốc không đồng nhất ý kiến, Cơ Động chắc chắn sẽ không truyền bá Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp ra bên ngoài. Trận pháp này nếu không có sự đồng ý của hắn, cho dù người khác có muốn học trộm cũng đành bó tay.

Phòng họp của Ma Sư công hội.

- Cơ Động trưởng lão, hôm nay người đã mang đến cho chúng ta một đại lễ cực lớn! Người cứ yên tâm, chuyện này Công hội nhất định sẽ toàn lực xúc tiến. Vì sự an nguy của Đại lục, người đã khẳng khái công khai pháp trận thần diệu như thế, ta đại biểu cho Ma Sư công hội cảm ơn người.

Người nói chuyện tự nhiên là hội trưởng Hi Lạc của Ma Sư công hội. Vừa dứt lời, hắn liền đứng dậy khom người hành lễ đối với Cơ Động.

Cơ Động vội vã hoàn lễ:

- Hi Lạc hội trưởng, ngài không cần như thế. Tất cả chúng ta đều cố gắng vì tương lai của đại lục mà thôi. Hai tháng sau, ta sẽ quay trở lại, nếu như hết thấy đều thuận lợi, ta có thể bắt đầu toàn diện truyền thụ Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp. Tất cả những công tác chuẩn bị phải phiền tới ngài lo lắng. Để học tập trận pháp này, cần phải có đầy đủ Ngũ Hành thuộc tính, âm dương phân biệt. Nhất định phải đoàn chắc bọn họ có thể ở chung một chỗ với nhau trong thời gian lâu dài. Phải đáp ứng được những điều này mới có thể tiến hành học tập, bằng không pháp trận không cần bị phá cũng tự vỡ tan. Hơn nữa, tốt nhất là mỗi một tổ năm người phải có cấp độ ma lực gần tương đương nhau, lúc đó hiệu quả tu luyện sẽ cao hơn gấp bội.

Hi Lạc gật đầu lia lịa:

- Những công việc chuẩn bị ban đầu cứ giao cho ta là được. Bất luận những quốc gia khác có ý kiến như thế nào đi nữa, thì Ma Sư công hội chúng ta vẫn đảm bảo có thể tập hợp được ít nhất ba ngàn Ma sư học tập trận pháp. Ta thấy ngươi vẫn còn quá khiêm tốn đó, sau khi quan sát Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp, ta thấy ngươi nói trận pháp sẽ giúp chúng ta gia tăng hai phần thắng, e rằng là vẫn còn đánh giá quá thấp.

Cơ Động khẽ mỉm cười, sau đó quay sang Cơ Trường Tín nói:

- Huyền tổ, để luyện tập trận pháp này của ta, cần phải có Chí tôn cường giả hoặc là người có Tinh Thần Lực cực kỳ cường đại trợ giúp. Về phương diện này, phải phiền tới huyền tổ vất vả liên lạc với những người khác.

Cơ Trường Tín nói:

- Ít nhất sáu lão già chúng ta là không thành vấn đề. Ta sẽ lập tức đi tìm bọn họ, mời tất cả đến Trung Nguyên thành. Về phần những Chí tôn cường giả khác thì để ta thử xem sao đã. Hẳn là còn có thể tìm được một, hai người nữa, dù sao cũng là đại sự quan hệ đến an nguy của đại lục, tin rằng cũng không ai khoanh tay đứng nhìn.

Cơ Động sau đó đem những suy nghĩ cùng với cách thức tổ chức tu luyện trận pháp trao đổi với Ma Sư công hội. Đến đây coi như là đã hoàn thành một công đoạn.

- Hi Lạc hội trưởng, có thể hay không cấp cho ta một gian phòng lớn yên tĩnh, không để cho bất kỳ người nào quấy rầy?

- Không thành vấn đề. Ma Sư công hội của chúng ta vô cùng an toàn, ngươi có thể yên tâm. Ta ta sẽ đi an bài ngay bây giờ.

Cơ Động quay sang nhìn Trần Tư Tuyền và Lang Thiên Ý, trước khi đến bảo khố ẩn giấu Ngũ Hành pháp trận, hẳn muốn để cho bọn họ kế thừa Tinh miện của Ất Mộc thánh đồ và Mậu Thổ thánh đồ trước. Lúc đó mới chân chính tập hợp đủ mười Thiên Can thánh đồ.

Một lát sau, Ma Sư công hội đã sắp xếp xong xuôi gian phòng, Cơ Động mang theo mọi người cáo từ những thành viên cao tầng của Ma Sư công hội và vợ chồng Cơ Trường Tín, sau đó tiến vào gian phòng đã được ăn bài.

Hi Lạc an bài tự nhiên là cực kỳ thỏa đáng, gian phòng này ở tầng chót của Ma Sư công hội, chẳng những rộng rãi, bí ẩn, mà còn cẩn thận bố trí mười mấy tên Ma sư tiến hành canh vệ.

Sau khi đóng kỹ cửa phòng, Cơ Động không hề khiêm nhường, đi thẳng tới chủ vị ngồi xuống. Những người khác tất cả cũng rời rít ngồi phân chia chỗ ngồi.

Trong phòng tổng cộng có mười một người, ngoại trừ mười vị Thiên Can thánh đồ, còn có Vân Thiên Kỳ.

- Mục đích ta cần gian phòng này tin tưởng mọi người cũng có thể đoán được. Chúng ta là những Quang

sương mù dày đặc nhưng rất thực chất bay lơ lửng, lóa ra bảo quang cao quý.

Bảo quang này không chỉ là màu sắc ma lực mà đồng thời cũng là màu da của Trần Tư Tuyền, cảm giác đó hết sức kỳ diệu, mặc dù nàng có mạng che mặt nhưng không cách nào che lấp những tia sáng lấp lánh đó. Trong phảng phất mọi người như nhìn thấy khuôn mặt hoàn mỹ, vòng eo gợi cảm như mời gọi dục vọng của người khác dâng lên đến tột cùng.

Một tiếng “Ông” vang lên, ma lực cực hạn Ất Mộc nồng đậm từ trong Tinh miện Ất Mộc Thánh Đồ tỏa ra cuộn cuộn. Một quang trụ lóng lánh màu nâu từ hai tay Trần Tư Tuyền bay vọt lên, trong nháy mắt liền khuếch trương thành cột sáng có đường kính khoảng một thước, bao phủ hoàn toàn thân nàng. Ánh sáng đó trong suốt như thủy tinh, sinh mệnh khí tức nồng đậm tỏa ra khắp cả gian phòng làm cho tinh thần mỗi người đều có cảm giác sảng khoái.

Ngoại trừ Cơ Động, trên mặt mọi người đều hiện lên thần sắc khiếp sợ. Đây là lần đầu tiên Cơ Động nhìn thấy quá trình hấp thu Tinh miện nên tự nhiên trong lòng không có ý niệm gì, nhưng những người khác thì lại khác. Quá trình hấp thu của mấy người lúc trước vẫn còn hiện rõ trong mắt bọn họ. Mặc dù tất cả mọi người đều thành công, nhưng trong quá trình hấp thu có thể nói là trải qua thiên tân vạn khổ. Thực lực toàn diện tăng lên cộng với ma lực tiến hóa thành cực hạn cũng không phải là dễ dàng có được. Chịu đựng được thì thành một đời cường giả, còn không đó chính là chết. Hai huynh muội Đỗ Minh, Đỗ Hình Nhi mặc dù đều thành công nhưng cũng phải đau đớn như rút gân lột da.

Trong mấy người trước, hấp thu nhẹ nhàng nhất chính là A Kim. Bản thân nàng đã có Cực Hạn Ma Lực Tân Kim nên khóa Tinh miện kia bị nàng trực tiếp hấp thu vào thể nội mà không hề có nửa phần bài xích hay tình huống đặc biệt gì xảy ra. Nàng chỉ cần ba ngày thời gian đã hấp thu xong toàn bộ.

Tiếp đến là Miểu Miểu, mặc dù bản thân nàng không có Cực Hạn Ma Lực, nhưng nhờ vào Đại Địa Nữ Thần Chi Trụ tượng nên nàng cũng đã từng nhiều lần cảm thụ qua sự ảo diệu của cực hạn ma lực, hơn nữa nàng cũng từng sử dụng qua nó nên khi cảm ngộ cực hạn ma lực Mậu Thổ cũng dễ dàng hơn rất nhiều so với những người khác. Nàng mất hết bảy ngày thời gian để hoàn thành quá trình hấp thu đó.

Lam Bảo Nhi xếp sau Miểu Miểu, thiên phú của nàng cực tốt lại xuất thân từ Âm Dương học đường. Căn cơ cực kỳ vững chắc cộng với nghị lực kiên cường giúp nàng hoàn thành quá trình đó trong vòng mười ngày.

Còn Đỗ Minh và Đỗ Hình Nhi thì mất nhiều thời gian hơn, bọn họ từng có mấy lần suýt lâm vào hiểm cảnh, nhưng nhờ có mọi người hộ pháp giúp đỡ mới miễn cưỡng thành công.

Nhưng tình trạng của Trần Tư Tuyền ngay trước mắt đã vượt qua nhận thức của mọi người. Cho dù là thời điểm A Kim hấp thu Tinh miện cực hạn Tân Kim thì cũng phải mất một canh giờ mới câu thông được ma lực của bản thân với Tinh miện. Thế nhưng Trần Tư Tuyền ở trước mặt bọn họ lại dùng không tới một khắc đồng hồ lại có thể đánh thức Tinh miện ở trong tay, nàng sao lại cường hãn như thế chứ!

Nếu chỉ riêng tốc độ phản ứng lúc trước của nàng thì mọi người còn có thể tiếp nhận được, nhưng lúc này nhìn thấy thân thể nàng được cột sáng ma lực cực hạn Ất Mộc bao phủ, tinh miện cùng với bản thân nàng đã hoàn thành việc câu thông thì ánh mắt mọi người nhìn nàng chẳng khác nào đang nhìn quái vật vậy. Nên nhớ là bản thân nàng cũng không có cực hạn ma lực như A Kim mà chỉ là ma lực Ất Mộc bình thường mà thôi.

Bọn họ dĩ nhiên không biết được kinh nghiệm khổng chế ma lực của Trần Tư Tuyền phải dùng vạn năm để tính, mặc dù ma lực của nàng bây giờ là Mộc hệ chứ không phải là Hỏa hệ như ban đầu nhưng ma lực trong ngũ hành đều có chung nguồn cội, kinh nghiệm của Liệt Diễm ở kiếp trước giờ đây chính là của Trần Tư Tuyền. Ở trong linh hồn nàng vẫn còn lưu lại một tia thần thức nên dễ dàng giúp nàng dùng phương thức đơn giản nhất để câu thông với tinh miện, hơn nữa với sự hỗ trợ của Sinh Mệnh Hạch và Vinh Hằng Chi Khải nên việc hấp thu tinh miện đối với người khác là một cuộc khảo nghiệm sinh tử còn với nàng chỉ là một quá trình bình thường mà thôi.

Trần Tư Tuyền hoàn thành quá trình hấp thu mất hết năm ngày, dù sao thì bản thân nàng cũng không có Cực Hạn Ma Lực giống như A Kim. Mặc dù không có trở ngại nào nhưng việc dung hợp ma lực với thân thể cũng cần một quá trình nên cũng tốn không ít thời gian. Ngay lúc tinh miện cực hạn Ất Mộc hoàn thành

dung hợp thì ma lực của nàng nhanh chóng phá bỏ mọi chướng ngại, trực tiếp đột phá cửa ải thất quan, tu vi tăng lên hơn bảy cấp, đạt tới bảy mươi một cấp.

Trong mọi người thì tu vi cao nhất không thể nghi ngờ chính là Lôi Đế Phát Thụy với bảy mươi tám cấp, tiếp theo là A Kim bảy mươi bảy cấp, theo sau chính là Cơ Động bảy mươi hai cấp, Diêu Khiêm Thư cũng mới vừa tới bảy mươi một cấp. Trần Tư Tuyền thuận lợi đột phá thất quan, ma lực cũng đã tiến vào nhóm đứng đầu. Dĩ nhiên sau khi Lang Thiên Ý hấp thu xong thì cấp bậc ma lực nhất định cũng đạt đến thất quan, dù sao thì tuổi của hắn so với đám người Cơ Động vẫn lớn hơn rất nhiều.

Ma lực của Lam Bảo Nhi đã đạt tới sáu mươi sáu cấp, khoảng cách đến bảy mươi cấp cũng ngày càng gần, chỉ có huynh muội Đỗ Minh với Đỗ Hình Nhi vẫn còn vật lộn ở dưới sáu mươi cấp.

Khác hẳn với Trần Tư Tuyền, Lang Thiên Ý hấp thu tinh miện Thánh Đồ không hề thuận lợi mà còn có thể nói là trải qua sinh tử. Nếu như không phải có Cơ Động toàn lực hộ pháp và phụ trợ thì chỉ sợ quá trình hấp thu của hắn muốn hoàn thành cũng cực kỳ khó khăn.

Cơ Động lo lắng là có lý do riêng của mình, bởi thời điểm Lang Thiên Ý bắt đầu hấp thu ma lực từ tinh miện thì việc đầu tiên hắn phải đối mặt chính là đột phá bình cảnh cực lớn trước mắt. Bình cảnh thất quan ngăn trở sự chuyển hóa và tăng trưởng của ma lực. Trong quá trình chuyển hóa, hắn phải chịu đựng nỗi thống khổ cực lớn nên không cách nào tập trung tinh thần để đột phá bình cảnh, ma lực khổng lồ suýt chút nữa làm nổ tung thân thể hắn.

May là Cơ Động đã kịp thời xuất thủ, dựa vào Linh Hồn Lực và Hỗn Độn Lực cường đại của bản thân mạnh mẽ can thiệp vào quá trình hấp thu, trợ giúp hắn tập trung tinh thần, phụ trợ linh hồn lực của hắn mới chuyển nguy thành an, nhất cử đột phá thất quan. Trong ngũ hành thì Hỏa sinh Thổ nên ma lực Cực Hạn Song Hỏa của Cơ Động dùng để giúp đỡ quá trình hấp thu là cực tốt, trợ giúp ma lực Lang Thiên Ý tăng lên nhanh chóng, nhảy vọt tới bảy mươi bốn cấp, hơn nữa ma lực cũng tiến hóa thành cực hạn. Do đó, sau khi trở thành Quang minh Mậu Thổ Thánh Đồ thì thực lực của Lang Thiên Ý đã có biến hóa long trời lở đất.

- Lão sư Cơ Động, ngài không dạy chúng ta nữa sao?

Tử Thần Tinh có chút vội vàng hỏi. Không chỉ riêng hắn, ánh mắt của các học viên Sứ Hỏa học viện cũng tràn đầy chờ mong chờ câu trả lời.

Nhìn những học viên đi theo mình, Cơ Động nở nụ cười hiếm thấy trên gương mặt:

- Ta sao lại không nhớ đến các ngươi? Chỉ là hiện tại ta có chút chuyện riêng cần xử lý, nên phải rời đi một thời gian ngắn. Sau khi mọi việc kết thúc, ta sẽ quay về đón các ngươi. Ma Sư công hội là nơi mà tất cả ma sư đều muốn hướng tới, trong khoảng thời gian này, các ngươi nhất định có thể tiếp thu được kiến thức ở nhiều phương diện tại đây. Ta đã nói trước với hội trưởng Hi Lạc, hắn sẽ tận lực giúp đỡ cho các ngươi. Hơn nữa, trận pháp Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn của các ngươi là bằng chứng trọng yếu để thuyết phục các đế quốc tiếp nhận điều kiện của ta, chuyện này đối với các ngươi cũng là một loại tôi luyện, đợi đến khi các ngươi trở về Sứ Hỏa Học viện thì danh tiếng của Nhật Nguyệt học đường tuyệt đối không kém hơn Âm Dương học đường đâu.

Nghe Cơ Động nói như thế, các học viên cũng thở phào nhẹ nhõm. Những ngày qua ở Ma Sư công hội, bọn họ nhận được đãi ngộ cực cao. Cả đám đều hiểu đây là do Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp mang lại, nếu không, chỉ với chút ma lực nhỏ yếu như hiện tại thì ai lại coi trọng bọn họ chứ?! Tất cả đều hiểu được vận mệnh cuộc đời bọn họ nhờ có lão sư Cơ Động mà đã thay đổi to lớn. Vì thế, bọn họ đối với Cơ Động tràn đầy lòng biết ơn, mặc dù bọn họ biết thực lực của mình không thể làm được bất cứ cái gì cho người nhưng bọn họ vẫn hi vọng có nhiều thời gian ở bên cạnh lão sư Cơ Động hơn.

- Sau khi ta đi, ngoại trừ các hoạt động xã giao cần thiết, các ngươi không được trì hoãn việc luyện công hằng ngày. Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp không chỉ có năng lực công thủ, trọng yếu hơn chính là năng lực phụ trợ đối với việc tu luyện. Chỉ có kiên trì không ngừng tu luyện, để thăng cấp bậc ma lực của bản thân thì mới có thể giúp các ngươi sớm ngày bước vào hàng ngũ cường giả.

- Dạ.

Ba mươi học viên đều đồng thanh đáp lời. Trải qua vô số lần nghiệm chứng, bọn họ giờ đây đã tuyệt đối nghe theo lời của Cơ Động. Dẫn dò các học viên Sí Hỏa học viện xong, Cơ Động liền cùng đồng bạn lên đường, vượt qua Thiên Cơ thành chạy thẳng tới bảo tàng Địa Cung. Sau khi Cơ Động vừa rời khỏi Trung Nguyên thành không lâu, Ma Sư công hội lại đón tiếp một vị khách đặc biệt.

Chu Tiểu Tiểu hấp ta hấp tấp vác theo tấm thân phì nộn xông vào đại sảnh của Ma Sư công hội. Vừa vào tới nơi, hắn đã vận ma lực phóng xuất Dương miện cửu quan của mình trên đỉnh đầu, mặc dù không có phóng thích ra áp chế nhưng lực lượng ba động mạnh mẽ đã tràn ngập khắp cả tòa đại sảnh, trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Cường giả Cửu quan chí tôn là những tồn tại mà phần lớn ma sư cả đời cũng không thể thấy được một lần, vậy mà giờ đây lại có một lão chạy sấp chạy ngựa xông đến, lại còn phóng xuất ra Dương miện của mình như thế, nhất thời khiến cho toàn trường rung động. Cảm giác đầu tiên của mọi người chính là lão này đang định tới gây sự.

Kể từ khi Ma Sư công hội hợp nhất với Ma Kỹ công hội thì uy danh của siêu cấp công hội này chẳng khác nào mặt trời ban trưa. Hơn nữa lại có sáu vị Cường giả chí tôn chống lưng, sao lúc này lại có người dám tới đây gây sự?

- Hội trưởng của các ngươi đâu? Gọi hắn tới gặp ta mau.

Thanh âm oang oang của Chu Tiểu Tiểu vang vọng khắp đại sảnh, mấy ma sư gác cổng nhìn thấy Dương miện cửu quan ở trên đỉnh đầu hắn liền cảm như hén, lập tức chạy biến vào thông báo cho Hi Lạc và Ốc Phật.

Có cường giả Chí tôn đến thăm, Hi Lạc cùng với Ốc Phật tự nhiên không dám chậm trễ, vội chạy vào đại sảnh. Vừa nhìn thấy Chu Tiểu Tiểu, hai người cũng không khỏi kinh hãi trong lòng. Đối với Chu Tiểu Tiểu, bọn họ không hề có chút nhận thức gì, trong trí nhớ cũng không biết có một vị ma sư cường đại như thế tồn tại. Thế nhưng Cửu quan Dương miện chín mươi sáu cấp trên đầu hắn không thể giả tạo được, cho dù là so với Cơ Trường Tín cũng chỉ có hơn chứ không hề kém. Một cường giả như thế lại trực tiếp xông vào Công hội, bảo sao bọn họ không kinh hãi cho được?

Cũng khó trách bọn họ không nhận ra Chu Tiểu Tiểu, hắn thân là hội trưởng của thương hội đệ nhất thiên hạ, tự nhiên sẽ không tới tham gia khảo hạch ở Ma Sư công hội, hơn nữa con đường hắn đi vốn hoàn toàn khác với các ma sư thông thường.

- Truyền Tống Miện hạ tôn kính, ngài khỏe chứ. Ta là Hi Lạc hội trưởng Ma Sư công hội, không biết người đến chỗ chúng tôi có chuyện gì không?

Mặc dù kinh hãi trước thực lực của đối phương nhưng Hi Lạc vẫn tự tin mười phần, bước tới nghênh đón hỏi thăm.

Chu Tiểu Tiểu cũng không vòng vo tam quốc:

- Cơ Động ở đâu? Hắn đang ở Công hội các ngươi đúng không? Mau gọi tiểu tử đó ra đây, ta có việc gấp cần tìm hắn.

Vừa nghe thấy lời này, trong lòng Hi Lạc chợt hiểu ra:

- Thì ra ngài tìm Chấp pháp trưởng lão, chỉ tiếc là hắn đã đi được một thời gian rồi.

- Đi rồi?

Nghe Hi Lạc nói thế, trong lòng Chu Tiểu Tiểu không khỏi có chút khẩn trương:

- Hắn đi lúc nào? Mà hắn đi đâu?

Hi Lạc nói:

- Hắn đã đi hai ngày trước, còn đi đâu thì ta cũng không biết.

Chu Tiểu Tiểu cau mày:

- Người thật sự không biết sao? Ta tìm hắn là có đại sự quan trọng.

Sắc mặt Hi Lạc trầm xuống:

- Truyền Tống Miện hạ, nơi này là Ma Sư công hội chứ không phải là tổ chức tình báo của ngài. Hơn nữa chúng ta quả thật cũng không biết Chấp pháp trưởng lão đã đi đâu.

Sắc mặt Chu Tiểu Tiểu càng thêm khó coi, hẳn cũng biết mình xông tới thế này là không phải phép nhưng hiện tại hẳn thực sự quá sốt ruột rồi.

- Đại ca Cơ Trường Tín đâu? Người có ở đây hay không?

Nghe thấy Chu Tiểu Tiểu gọi Cơ Trường Tín là đại ca, thần sắc Hi Lạc liền hòa hoãn đi mấy phần:

- Truyền Tống Miện hạ, xin người chờ một chút, ta đi báo cho hai vị đó.

Cơ Trường Tín cùng với Thượng Quan Ngâm Không trấn giữ ở Ma Sư công hội chính là nguyên nhân trọng yếu nhất khiến cho lão tự tin.

- Không cần đi mời, tên mập này gây ra động tĩnh lớn như vậy, chúng ta sao lại không biết chứ?

Cùng với thanh âm vang lên, Cơ Trường Tín và Thượng Quan Ngâm Không đã sánh vai nhau đi xuống.

Cảm nhận được ma lực ba động cường đại của Chu Tiểu Tiểu, hai vợ chồng Cơ Trường Tín liền đi ra. Dù sao thì cường giả chí tôn, nhất là Chí tôn Canh Kim hệ thì trên đại lục này cũng không có mấy vị.

- Cơ đại ca, tiểu đệ tùy tiện xông tới, kính xin đại ca thứ tội.

Chu Tiểu Tiểu đi nhanh tới trước mặt hai vợ chồng Cơ Trường Tín, thi lễ thật sâu. Với tu vi cùng với địa vị của hắn thì làm như thế đã cấp đủ mặt mũi cho hai vợ chồng Cơ Trường Tín. Người này chính là hội trưởng của thương hội đệ nhất thiên hạ, nói về đối nhân xử thế và giao tiếp thì những cường giả Chí tôn khác dĩ nhiên không thể nào sánh được. Trên người hắn chẳng những không có ngạo khí cao cao tại thượng của cường giả Chí tôn, mà ngược lại có mấy phần khí chất phú quý của thương nhân.

- Tên mập, người giống trống khua chiêng đến Ma Sư công hội làm gì thế? Nhìn bộ dạng của người như muốn hủy đi nơi này vậy.

Chu Tiểu Tiểu nhìn thấy Cơ Trường Tín cùng với Thượng Quan Ngâm Không, lập tức phải cấp đủ lễ nghĩa cho họ. Dù lời nói của Cơ Trường Tín có chút bất mãn nhưng trong ánh mắt lại ánh lên sự hài hước dí dỏm. Dù sao thì ở trước mặt bọn họ, Chu Tiểu Tiểu chẳng khác nào một tiểu đệ đệ vậy, cái đó không liên quan gì đến tu vi cả.

Thật ra thì vợ chồng lão nhìn thấy Chu Tiểu Tiểu cũng có chút thất kinh, mặc dù đã lâu không gặp nhưng phải nhớ tên mập này cũng chưa tới tám mươi tuổi đó. “Còn trẻ” như vậy mà tu vi lại đạt đến trình độ chín mươi sáu cấp, thậm chí còn vượt qua cả Cơ Trường Tín.

652. Chương 396: Bi Kịch Của Chu Mập Và Thương Hội Ngốc Có Tiền!

Chu Tiểu Tiểu đến làm cho hai vợ chồng Cơ Trường Tín có chút giật mình. Một là vì thực lực của Chu Tiểu Tiểu cao đến chín mươi sáu quan, cái khác chính là tò mò về mục đích của hắn. Lấy thân phận địa vị của Chu Tiểu Tiểu, vừa đến Ma sư công hội đã vội vã phóng thích ra Dương miện của mình, hơn nữa nhìn bộ dạng hấp tấp kia, rõ ràng là hắn muốn tiết kiệm thời gian nên mới làm như vậy. Chỉ không hiểu chuyện gì mà có thể làm cho một Chí Tôn cường giả đồng thời là thiên hạ đệ nhất phú hào như hắn phải cấp bách như vậy? Hơn nữa lại còn tìm đến Ma sư công hội.

Hi Lạc và Ốc Phật ở một bên khẽ thở phào nhẹ nhõm. Có hai vị Chí Tôn cường giả ra mặt, đương nhiên là không còn chuyện của bọn họ nữa rồi! Đây là vấn đề của những Chí tôn cường giả như bọn họ.

Cơ Trường Tín và Thượng Quan Ngâm Không vốn đã định rời khỏi Ma Sư công hội từ lâu. Nhưng bởi vì Cơ Động đột nhiên mang đến trận pháp gần như là thần tích kia, nên hai đại Chí Tôn cường giả mới lựa chọn lưu lại. Một người là vì nghiên cứu sự ảo diệu của trận pháp mà Cơ Động mang tới, một người thì vì sự thịnh cầu của Cơ Động.

- Cơ đại ca, lần này huynh phải giúp tiểu đệ một tay! Bằng không tiểu đệ thảm rồi. Mỗi một giây đồng hồ là đệ mất toi vài chục vạn đó!

Chu Tiểu Tiểu vẻ mặt đáng thương nhìn Cơ Trường Tín, nào có chút phong thái của một Chí Tôn cường giả.

Cơ Trường Tín cười mắng:

- Được rồi, thiên hạ đệ nhất đại phú hào còn chạy đến nơi này than khóc sao? Không cần dùng bộ dáng này với ta! Có chuyện gì, nói thẳng đi. Nhìn người gấp gáp như vậy, chẳng lẽ là tìm tới chúng ta? Nhưng mà ta không nhớ có làm ăn gì với người mà!

Chu Tiểu Tiểu cười khổ nói:

- Lần này tiểu đệ đúng là vì chuyện làm ăn mà đến. Đệ tới để tìm vị chất trai tốt Cơ Động của nhà các người! Tiểu tử này..., ai dà..., đúng là không để cho ta nhẹ đầu mà!

Vừa nghe Chu Tiểu Tiểu nhắc đến Cơ Động, ánh mắt của Cơ Trường Tín và Thượng Quan Ngâm Không nhất thời trở nên cẩn thận. Ở trong lòng bọn họ, đứa chất trai này chính là chí bảo. Bình Đăng Vương nhất mạch có một tuyệt thế thiên tài như vậy, thậm chí còn có thể là Chí Tôn tối cao của đại lục, bọn họ làm sao có thể không coi trọng cho được? Chu Tiểu Tiểu thân là hội trưởng của thương hội Ngốc Có Tiền, có thể nói là người ở một tầng lớp khác. Nếu như Cơ Động và hắn có gì khúc mắc, vậy thì cũng không phải chuyện dễ dàng xử lý.

- Mập mập, chuyện làm ăn gì mà khiến người tự mình chạy đến, lại có quan hệ tới Cơ Động nhà ta? Ta cảnh cáo người trước, nếu người dám động vào một sợi tóc của Cơ Động, không chỉ là ta không tha cho người, mà ngay cả Triều Dương huynh bên kia cũng lột da người. Người nhớ cẩn thận đó!

Cơ Trường Tín biết tên mập mập này có quan hệ rất tốt với Âm Triều Dương. Ban đầu lúc hắn còn chưa trở thành hội trưởng của thương hội Ngốc Có Tiền, Âm Triều Dương đã từng cứu tính mạng của hắn. Mập mập này đối với Âm Triều Dương có thể nói là nói gì nghe đấy.

Chu Tiểu Tiểu vẻ mặt thống khổ, từng thớ thịt trên khuôn mặt núc ních co lại, khiến đôi mắt nhỏ càng thêm ti hí.

- Cơ đại ca, ta không thể không chạy đến đây! Thương hội Ngốc Có Tiền chúng ta đột nhiên bị hai đại đế quốc đuổi ra khỏi cửa. Chuyện lớn như vậy ta có thể không đến hay sao? Ta nói một giây mất vài chục vạn quả thật là có chút khoa trương, nhưng nếu nói một phút là vài chục vạn bốc hơi thì đúng sự thật!

Cơ Trường Tín giật mình nói:

- Người nói cái gì? Có hai đại đế quốc đuổi các người khỏi cửa? Lại có chuyện như vậy sao? Nhưng đế quốc nào đắc tội với thương hội Ngốc Có Tiền các người thì có liên quan gì đến Cơ Động?

Lúc này lão cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Thương hội Ngốc Có Tiền đã hoạt động hơn năm trăm năm trên đại lục, lực lượng ẩn giấu bên trong thậm chí là không có một đế quốc nào có thể so sánh được. Phía vương quyền cũng phải nhường bọn họ vài phần. Đột nhiên giờ đây hai đại đế quốc đuổi thương hội này ra ngoài, trong suy nghĩ của Cơ Trường Tín, đây là điều không thể tưởng tượng được.

Chu Tiểu Tiểu nói:

- Đuổi chúng ta lại là Trung Thổ đế quốc của huynh cùng với Đông Mộc đế quốc mới chết! Nếu như chỉ có Đông Mộc đế quốc thì còn dễ thở. Nói hơi mạnh miệng, nếu thương hội chúng ta toàn lực tạo áp lực thì Đông Mộc đế quốc cũng chịu không nổi. Vấn đề là còn có thêm Đại lục đệ nhất cường quốc của các người nữa! Trung Thổ đế quốc cũng tuyên bố đoạn tuyệt tất cả mọi hợp tác với thương hội của chúng ta. Hơn nữa còn yêu cầu thương hội chúng ta trong vòng nửa tháng phải rút lui toàn bộ ra khỏi Trung Thổ đế quốc. Phần tổn thất này chúng ta chịu sao nổi! Thương nhân không đấu cùng vương quyền, tiểu đệ cũng chỉ là người làm ăn chân chính mà thôi. Chính vì thế, tiểu đệ phải vội vã chạy đến đây là vậy!

Cơ Trường Tín cau mày nói:

- Mập mập, người đừng đem ta ra làm trò cười. Người muốn nói các quốc gia khác còn có thể, nhưng Trung Thổ đế quốc chúng ta làm sao lại đoạn tuyệt việc làm ăn với thương hội các người được? Tại sao ta lại không hề nghe nói qua? Phải biết rằng, hiện nay cục diện chính trị của Trung Thổ đế quốc trên thực tế đều do Bình Đẳng Vương nhất mạch nắm giữ. Hai ông cháu Cơ Vân Sinh, Cơ Dạ Thương đã sớm coi đường kim bệ hạ Cơ Vân Lộc như không. Những chuyện tình trọng đại như thế này, nếu không có sự cho phép của bọn họ thì không thể nào hoàn thành.

Chu Tiểu Tiểu thở dài nói:

- Chuyện này cũng chỉ trách thương hội chúng ta mà thôi. Chuyện là như thế này...!

Thì ra ngày đó sau khi Cơ Động mang theo các học viên rời khỏi thương hội Ngốc Có Tiền, những yêu cầu mà Trần Tư Tuyền truyền đạt thông qua Diệt Tuyệt Chiến Thần Trần Long Ngạo đã được thi hành. Có lẽ lời nhấn của nàng có lực uy hiếp quá lớn, nên Đông Mộc đế quốc ngay trong thời gian ngắn đã tuyên bố cự tuyệt tất cả giao dịch mua bán với thương hội Ngốc Có Tiền, hơn nữa còn cấm thương hội Ngốc Có Tiền làm ăn ở Đông Mộc đế quốc.

Tin tức đó rất nhanh chóng truyền đến tổng bộ của thương hội Ngốc Có Tiền và tạo thành chấn động rất lớn. Thương hội Ngốc Có Tiền thành lập hơn năm trăm năm, trải qua mưa gió, đau khổ khó khăn cũng không ít. Nhưng bị một quốc gia cấm cửa như thế này thì đây là lần đầu tiên. Ai cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Mà đúng lúc này, tin tức từ tửu điểm Ngốc Có Tiền ở Trung Nguyên thành cũng truyền về. Chuyện Cơ Động bị vị Tổng quản kia cự tuyệt ngoài cửa cũng truyền đến tổng bộ.

Mới lúc đầu, vẫn chưa có người nào đem hai chuyện này xâu chuỗi với nhau. Thân là hội trưởng thương hội, Chu Tiểu Tiểu trước tiên nhận được hai tin tức này, nhất thời cực kỳ giận dữ, lập tức ra lệnh bãi miễn chức vụ của vị Tổng quản kia, trực tiếp gọi về tổng bộ chịu tra hỏi. Lúc hần liên tưởng đến mối liên quan giữa Cơ Động và Đông Mộc thánh nữ Trần Tư Tuyền thì Trung Thổ đế quốc lại truyền tới tin tức làm cả thương hội Ngốc Có Tiền lâm vào rúng động. Trung Thổ đế quốc cũng tuyên bố đồng dạng, đoạn tuyệt hết quan hệ mua bán với thương hội Ngốc Có Tiền, đồng thời ra lệnh cưỡng chế tất cả tửu điểm Ngốc Có Tiền, bao gồm tất cả tài sản trong vòng nửa tháng phải toàn bộ rút lui khỏi Trung Thổ đế quốc, nếu bất tuân sẽ cưỡng chế tịch thu theo luật. Một chiêu này có thể nói là còn ác hơn cả Đông Mộc đế quốc. Đông Mộc đế quốc ít nhiều gì cũng để lại mấy phần đường sống, nhưng Trung Thổ đế quốc bên này ngay cả nửa phần đường sống cũng không để lại.

Chu Tiểu Tiểu đương nhiên là đứng ngồi không yên, lập tức cùng Nghị Sự Đoàn của thương hội âm ỉ một hồi. Tiếp đó hần lại đem ba chuyện này xâu chuỗi lại với nhau, tiếng chất vấn trong Nghị Sự Đoàn trong nháy mắt liền im bật, ai nấy đều không ngừng mắng chửi vị Tổng quản kia. Vì lợi ích của Thương hội, cũng vì lôi kéo người thừa kế gần như hoàn mỹ là Cơ Động, Chu Tiểu Tiểu lập tức chuẩn bị lên đường, đi tới Trung Nguyên thành giải quyết chuyện này. Cũng đúng lúc đó, một tin tức vô cùng rung động truyền đến. Phó viện trưởng Cơ Động của Sí Hỏa học viện dẫn dắt ba mươi Sí Hỏa học viên thực lực bình quân không đến ba quan, dùng một loại trận pháp thần kỳ đánh thắng ba mươi học viên xếp hạng đầu trong Âm Dương học đường của Thiên Can học viện, làm khiếp sợ toàn bộ Ma sư giới. Sau đó Ma sư công hội và Trung Thổ đế quốc cùng lên tiếng giải thích...

Nhận được tin tức, Chu Tiểu Tiểu chỉ muốn đem vị Tổng quản kia bóp chết cho đỡ ức. Hần vốn cực kỳ coi trọng Cơ Động, nhưng lại không nghĩ tới tiểu tử này lại có thể mang đến nhiều kỳ tích như thế. Không còn biện pháp nào cả, hần chỉ có thể lấy tốc độ nhanh nhất từ thủ đô Tây Kim đế quốc chạy tới Trung Nguyên thành để giải quyết chuyện này. Đầu tiên đương nhiên là tìm đến Ma Sư công hội. Trong suy nghĩ của hần, Cơ Động uy danh vừa mới lan xa, đương nhiên là sẽ ở đó. Nhưng đáng tiếc, hần vẫn còn chậm một bước.

Nghe Chu Tiểu Tiểu kể chuyện xong, Cơ Trường Tín trầm sắc mặt:

- Giỏi cho tên Béo nhà người! Đào vách tường còn đào đến Bình Đẳng Vương nhất mạch chúng ta? Đào vách tường còn chưa tính, thủ hạ của người lại còn dám ra oai với Cơ Động nhà ta. Bản thân người tự cầu mình nhiều phúc đi. Ngâm Không, chúng ta đi!

Nói xong, Cơ Trường Tín xoay người, không hề lưu lại nửa phần mặt mũi nào cho mập mập.

- Đại ca, đại tẩu, các người đừng thế mà!

Chu Tiểu Tiểu vội vàng xông lên trước cản đường hai người, khuôn mặt tròn quay giờ đây lại chảy dài như trái mướp đắng.

- Ta nhận sai lầm rồi còn gì? Huống chi truyện này thật sự là ta không biết! Tất cả đều do bọn thủ hạ không hiểu chuyện, ta trở về nhất định sẽ nghiêm trị. Hơn nữa, chuyện hai đại đế quốc đoạn tuyệt quan hệ mua bán với Thương hội chúng ta, hẳn không phải là chủ ý của Cơ Động đâu! Cái này cũng coi như là tai bay vạ gió thôi. Phía Cơ Động ta nhất định sẽ giải thích với hắn. Nhưng trước hết hãy để cho Trung Thổ đế quốc khôi phục mua bán với Thương hội của chúng ta. Nếu không mà nói, tổn thất đối với chúng ta thật sự là quá lớn!

Cơ Trường Tín vung tay, thản nhiên nói:

- Mập mập, ta chỉ là một người nhàn nhã tiêu dao, chuyện của Trung Thổ đế quốc ta không làm chủ được. Người phải đi tìm đường kim bệ hạ mới đúng. Huống chi đã làm sai thì phải gánh trách nhiệm, không phải người nào cũng có thể tùy tiện ra oai. Ta không biết tại sao Cơ Động lại đáp ứng kế thừa chức vị hội trưởng thương hội của người. Nhưng mà ta tuyệt đối sẽ không đồng ý. Nếu như muốn để Trung Thổ đế quốc chúng ta khôi phục quan hệ mua bán với các người, người cần phải đi tìm Cơ Động. Không có hắn lên tiếng, ta tin chắc rằng lần này Trung Thổ đế quốc sẽ không cho thương hội Ngốc Có Tiền các người mặt mũi đâu.

Nghe Chu Tiểu Tiểu kể lại, lão cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra. Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là do hai ông cháu Cơ Vân Sinh cùng Cơ Dạ Thương làm để xả giận cho Cơ Động. Thân là huyền tổ, lão đối với Cơ Động lại càng coi trọng vô cùng, tự nhiên sẽ không phản đối gì cả, trong lòng ngược lại còn cực kỳ ủng hộ. Hiện tại, Cơ Động chính là bảo bối trong lòng bọn họ, đây cũng không chỉ đơn giản là vấn đề về mặt mũi.

- Đại ca, ta cũng muốn tìm tên tiểu tử này, nhưng người cũng phải nói cho ta biết bây giờ hắn đang ở địa phương nào chứ?

Chu Tiểu Tiểu gần như là khóc thét. Hắn thật sự phiền muộn. Vốn tất cả đều đang tốt đẹp, đột nhiên lại biến thành phiền toái lớn như vậy, làm sao không khiến hắn thống khổ cho được. Thật ra thì tổn thất một chút tiền tài cũng không đáng để hắn lo lắng. Nội tình của thương hội Ngốc Có Tiền cực kỳ thâm sâu, hơn nữa lần này người phạm sai lầm lại thuộc phái phản đối trong Nghị Sự Đoàn. Trải qua lần đả kích này, lực lượng vốn không mạnh lắm của phe phản đối càng nhận lấy sự đả kích trí mạng. Điều hắn lo lắng chính là Cơ Động, người thừa kế thương hội. Thật vất vả lắm mới dụ dỗ được hắn đáp ứng trở thành người thừa kế của thương hội, nếu bởi vì chuyện lần này mà Cơ Động xỏ toẹt tất cả, vậy tấm thân già của hắn còn phải thống khổ phục vụ thương hội mấy chục năm nữa hay sao? Huống chi hắn cũng hiểu rõ, ngoài Cơ Động hắn sẽ không thể tìm được người nào khác tốt hơn.

Cơ Trường Tín tức giận nói:

- Ta cũng không biết thằng nhóc hẹp hòi này mang theo đồng bọn của hắn đi tới chỗ nào nữa. Thương hội Ngốc Có Tiền của người được xưng là đệ nhất thiên hạ, mạng lưới tin tức đủ để vượt qua bất kỳ một đế quốc nào, chẳng lẽ người lại không tìm được hắn hay sao?

- Tiểu đệ... nhưng bây giờ bọn đệ đang bị Trung Thổ đế quốc xua đuổi, thế này thì làm sao đệ có thể tìm được bây giờ! Vạn nhất trong khoảng thời gian ngắn tìm không được hắn, vậy thì lần này tổn thất có thể nói là thảm trọng rồi. Nếu không, Cơ đại ca, người xem như vậy có được không nhé. Tiểu đệ vẫn ngưỡng mộ Ma Sư công hội từ lâu, lần này tới thăm liền chuẩn bị quỳn tặng cho Ma Sư công hội một chút tiền tài. Quyết định là một trăm vạn kim tệ đi! Tiểu đệ cũng không làm khó đại ca, chỉ cần cho phép thương hội chúng ta không phải rút lui khỏi Trung Thổ đế quốc là được rồi!

Tạm thời ngừng kinh doanh trong một thời gian ngắn, tổn thất này dù sao cũng không quá lớn. Nhưng nếu phải rời khỏi, không rời khỏi thì bị tịch thu toàn bộ, vậy thì đối với thương hội Ngốc Có Tiền mà nói cũng là tổn thất cực kỳ lớn rồi. Những tài sản cố định như tửu điểm Ngốc Có Tiền thì làm sao có thể tháo dỡ đi được.

Cơ Trường Tín trầm ngâm một lát, sau đó gật đầu nói:

- Được rồi! Chuyện này thì ta giúp người một lần. Nhưng mà tốt nhất người nên nhanh chóng tìm ra được Cơ Động. Thời gian càng dài, e rằng lời nói của ta cũng chưa chắc còn tác dụng.

Chu Tiểu Tiểu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm than:

“Cơ Động ơi Cơ Động, tên tiểu tử thúi này, sao lại mang cho ta phiền toái lớn như vậy! Ban đầu ta đối với người thật sự là quá coi thường rồi. Làm sao có thể ngờ rằng thái độ của người lại có thể ảnh hưởng đến hai đại đế quốc cơ chứ!”

- Đại ca, đệ nghe nói những học viên do Cơ Động mang đến có một trận pháp cực kỳ không tệ. Người xem, có thể cho tiểu đệ đi xem một chút được không?

Cơ Trường Tín nói luôn:

- Nếu như người chuẩn bị trở về thuyết phục hoàng thất của Tây Kim Đế quốc mà nói...

Đương nhiên, khi Chu Tiểu Tiểu vì thương hội Ngốc Có Tiền mà vất vả chạy tới chạy lui, hơn nữa còn phát động toàn bộ lực lượng của thương hội để tìm kiếm Cơ Động thì hẳn đã dẫn theo nhóm đồng bọn vượt qua đầm lầy sương mù, lần thứ hai tiến vào trong cung điện dưới lòng đất.

Lần này đương nhiên là thuận lợi hơn rất nhiều. Trừ Cơ Động và Phát Thụy ra, những người khác đều có thể dựa vào ma lực bản thân mà được trận pháp thần kỳ kia chấp nhận, trực tiếp truyền tống vào trong. Về phần Cơ Động cùng Phát Thụy, hiện giờ chuyện có thể làm khó bọn hắn tuyệt đối không nhiều lắm. Cơ Động trực tiếp phát động Hỗn Độn Lực, lại một lần nữa hút sạch lực lượng của trận pháp này, mang theo Phát Thụy mạnh mẽ xông vào.

Tiến vào trong Địa cung, nhóm người Cơ Động đều được phân phối đến cung điện của riêng mình. Riêng hai người Cơ Động và Phát Thụy thì tiến vào Hỏa hệ cung và bắt đầu tu luyện.

Lần này, thời gian của bọn họ cũng không nhiều lắm, mục đích chủ yếu chỉ là để cho mỗi một đồng bạn đều nhớ kỹ Ngũ hành trận pháp trong lòng, hơn nữa có thể lĩnh ngộ được một chút gì trong đó. Tu vi của mọi người so với Cơ Động và Diêu Khiêm Thư lúc đầu còn cao hơn nhiều. Có hơn một tháng thời gian này, việc lĩnh ngộ mấy trận pháp cơ bản nhất đó hiển nhiên là không có vấn đề gì.

- Cơ Động, đệ có thể giảng lại áo nghĩa của Diệt Thần Kích cho ta không? Không biết tại sao, luyện xong Diệt Thần Kích đệ nhất trọng rồi, ta liền khó tiến thêm được một bước nữa. Kỹ năng này có tác dụng rất lớn, nếu như ứng dụng thích đáng, dù có là Cửu quan Ma sư cũng không thể thừa nhận nổi một kích của chúng ta.

Phát Thụy cảm thấy rất hứng thú với Diệt Thần kích của Cơ Động. Mặc dù kỹ năng này chỉ có thể sử dụng khi cận chiến, có không ít nhược điểm nhưng uy lực của nó lại cực kỳ kinh khủng!

653. Chương 397: Khổ Tu Diệt Thần Kích!

Cơ Động mỉm cười nói:

- Sư huynh, ta không có giấu giếm Diệt Thần Kích a! Được, chúng ta cùng trao đổi một chút đi.

Lập tức, Cơ Động đem sự thâm sâu của Diệt Thần Kích giảng giải lại một lần cho Phát Thụy. Sau khi nghe hắn giải thích xong, Phát Thụy mới hỏi:

- Nói như vậy, sự tiến triển chính của Diệt Thần Kích là do mức độ luyện tập cùng với năng lực khống chế ma lực? Linh hồn lực của ta mặc dù không bằng đệ, nhưng cũng không xê xích quá lớn, hơn nữa ta tự hỏi đối với Diệt Thần Kích vẫn có thể lĩnh ngộ, nhưng không biết tại sao sau khi ngưng tụ ma lực, thủy chung chỉ có thể bảo trì tình trạng áp súc gấp đôi mà thôi. Bất luận ta cố gắng như thế nào cũng không tăng cường được hơn nữa.

Cơ Động suy nghĩ một hồi liền nói:

- Chẳng lẽ nguyên nhân là vì Hồn Động Lực sao? Lúc đệ không chế ma lực, luôn có sự tồn tại của yếu tố Hồn Động Lực ở trong đó. Diệt Thần Kích từ đệ nhất trọng tiến hóa đến đệ nhị trọng, cảm giác như nước chảy thành sông. Áp súc một lần rồi áp súc hai lần, đệ không có cảm giác khó khăn cho lắm, đều nhẹ nhàng vượt qua. Từ đệ nhị trọng đến đệ tam trọng cũng như vậy. Sau khi áp súc tăng lên gấp ba, bạo tính của ma lực trở nên mạnh hơn. Chẳng qua là sau khi tiến vào đệ tam trọng, đệ mới cảm giác được có chút khó khăn khi tu luyện Diệt Thần Kích. Giai đoạn đệ tam trọng đến đệ tứ trọng tựa hồ như một cái cổ chai, nếu có thể đột phá nút thắt này, lực lượng của Diệt Thần Kích hẳn còn có thể thăng hoa.

Phát Thụy bắt đầu nói:

- Được rồi, để ta thử lại lần nữa vậy. Tiểu sư đệ, ta phải nhắc nhở đệ, tác dụng của Diệt Thần Kích đối với đệ mà nói tuyệt đối là rất to lớn. Đệ ngàn vạn lần đừng xem nhẹ nó mà tưởng rằng nó phải sử dụng trong cận chiến mới có hiệu quả. Trong mắt của ta, uy lực của Diệt Thần Kích cũng xác thực như cái tên của nó. Chưa nói đến sau này có xuất hiện biến hóa đặc thù nào hay không, nhưng chỉ riêng việc áp súc ma lực chín lần thôi, cũng đã nói lên hiệu quả nghịch thiên của nó. Nếu một kích này do Cửu quan Ma sư thi triển, sợ rằng uy lực cũng đã sánh ngang với Chung Cực Tất Sát Kỹ, nói diệt thần cũng không có gì là quá đáng, cho nên đệ nhất định phải cố gắng tu luyện. Còn có một điều ta muốn nói với đệ, là sau khi từ Thánh Tà Đảo trở về, ta bắt đầu lĩnh ngộ ý nghĩa thâm sâu của Hồn Động. Mặc dù còn không có tinh thâm như đệ, nhưng cũng có thể điều động một chút. Vì vậy, việc tu luyện Diệt Thần Kích chắc chắn không có liên quan gì đến Hồn Động.

Vừa nói, Phát Thụy vừa giơ tay phải lên, quang mang màu tím trong mắt chợt lóe, sau một khắc, một luồng điện quang trắng ngà như ẩn như hiện vây quanh lấy bài tay của hắn. Trong nhất thời, ma lực dao động trong không khí trở nên kỳ dị làm Cơ Động kinh ngạc vô cùng. Hắn giờ mới hiểu trong lúc tỷ thí với mình, Phát Thụy vẫn còn ẩn tàng lực lượng Hồn Động Lôi. Đại kiếp tại Thánh Tà Đảo hiển nhiên đã làm cho Cơ Động và Phát Thụy lâm vào sự thống khổ cực hạn, nhưng mặt khác sự dả kích lớn lao đó đã làm cho tu vi của hai người một lần nữa có sự đột phá mới.

Nhìn Cơ Động trầm tư, Phát Thụy nói tiếp:

- Ta suy nghĩ đến một khả năng: đó là do sự thần kỳ của Thiên Chi Ngọc chứ không phải là do nguyên nhân của Hồn Động. Nó có khả năng lạc ẩn kỹ năng thì cũng có thể lạc ẩn ý chí tinh thần của nguyên chủ. Nếu như ta đoán không sai, ta sợ dĩ không lĩnh ngộ được sự thâm ảo của Diệt Thần Kích cũng vì thiếu phần tồn tại của ý chí này, sợ rằng ngoại trừ đệ thì không có ai có thể chân chính học được Diệt Thần Kích. Trừ phi có một ngày nào đó đệ tu luyện tới đệ cửu trọng, thật sự lĩnh ngộ toàn bộ ý nghĩa thâm sâu, rồi mới có khả năng truyền thụ lại cho người khác.

Nghe Phát Thụy nói như vậy, Cơ Động nhất thời cảm giác thông suốt hơn. Quả thật, ban đầu lúc hấp thu khối Thiên Chi Ngọc, bản thân hắn rõ ràng cảm giác được các kỹ năng đã hoàn toàn khắc sâu trong linh hồn lực của mình, vậy mà khi dạy cho Phát Thụy lại không thể nào để lại lạc ẩn trong linh hồn của sư huynh. Linh hồn là một dạng hình thức hư vô mờ mịt nhưng lại thần diệu vô cùng, không người nào dám nói mình thật sự lĩnh ngộ được sự huyền bí của nó.

Phát Thụy vỗ vỗ bả vai của Cơ Động;

- Mặc dù ta không thể luyện, nhưng may mắn còn có người có thể luyện, đó là đệ. Hãy cố gắng lên, những kỹ năng khác phần lớn chỉ là kỹ xảo, nhưng Diệt Thần Kích tuyệt đối là một năng lực trọng yếu cần tích lũy. Nói cách khác, đại đa số những kỹ năng khác đều là tăng trưởng theo mức độ gia tăng của ma lực. Diệt Thần Kích tuyệt đối không đi theo con đường ấy, ta đoán chừng đến lúc đệ đột phá đệ tứ trọng, nhất định sẽ có sự kinh hỉ bất ngờ. Tới lúc đó, chỉ sợ ta cũng không phải là đối thủ của đệ.

Luận về ma lực, Phát Thụy không nhất định đã hơn Cơ Động. Bằng vào tác dụng của Song Hệ Tồn Trữ pháp trận, Cơ Động hoàn toàn có thể vượt qua Phát Thụy. Khi đối chiến với Phát Thụy, sợ dĩ có sự chênh lệch chính là do thần khí. Phát Thụy có thể hoàn mỹ ứng dụng Lôi Ngọc Thần Phủ, trong khi Cơ Động lại bị hạn chế trong việc điều khiển Hỏa Thần kiếm. Đây mới thực sự là nguyên nhân tại sao hắn không thắng nổi Phát Thụy.

Cơ Động hiểu, nếu như Diệt Thần Kích có đột phá, lại thêm Lục Trọng Chú Sát, cho dù không phối hợp với những kỹ năng khác thì công kích của mình cũng đủ để sánh ngang với đơn thể sơ cấp Siêu Tất Sát Kỹ.

Trên phương diện kinh nghiệm tu luyện, Phát Thụy rõ ràng đã vượt qua Cơ Động, những lời của hắn đã mở ra một cánh cửa mới cho Cơ Động. Vào giờ khắc này, hắn đã quyết định trong một tháng kế tiếp tại Địa cung sẽ bỏ qua việc tìm hiểu về Ngũ hành trận pháp, tập trung tu luyện Diệt Thần Kích, tranh thủ sớm ngày đột phá đến đệ tứ trọng. Xem thử Diệt Thần Kích khi đến đệ tứ trọng rốt cuộc sẽ sinh ra biến hóa kỳ dị như thế nào.

Hơn một tháng tu luyện trôi qua rất nhanh, đại đa số mọi người đều tập trung lĩnh ngộ Ngũ Hành trận pháp. Phát Thụy và Cơ Động cùng tu luyện trong Hỏa hệ cung. Phát Thụy tiếp tục lĩnh ngộ Ngũ Hành trận pháp, còn Cơ Động thì toàn tâm luyện tập Diệt Thần Kích. Đối với hắn mà nói, điều mong đợi nhất chính là hiệu quả đột phá của Diệt Thần Kích, nhất là khả năng công kích từ xa. Nếu đạt được như vậy, Diệt Thần Kích tuyệt đối là một kỹ năng nghịch thiên. Cơ Động hoàn toàn có lòng tin, chỉ bằng vào nó cũng đủ để khiêu chiến cường giả Cửu quan.

Đáng tiếc, việc tu luyện Diệt Thần Kích không thuận lợi như hắn mong đợi. Hơn một tháng khắc khổ cố gắng, Cơ Động cơ hồ không hề ngơi nghỉ mà chuyên tâm tu luyện, nhưng mãi cho đến lúc sắp rời đi mà vẫn dậm chân tại chỗ, không thể hoàn thành đột phá. Hắn có thể cảm giác được việc tu luyện Diệt Thần Kích của mình đã đến đỉnh của đệ tam trọng, nhưng chỉ là không thể công phá một tầng trở ngại cuối cùng.

Mỗi một cái bình nhỏ đều có phong cách cổ xưa, rồi lại hoàn toàn khác nhau. Chia ra bốn màu lam, đỏ, trắng và vàng.

Thấy bốn bình này Cơ Động nhất thời chấn động trong lòng, ngẩng đầu nhìn Chu Tiểu Tiểu: “Đây là bốn bình rượu mà ngươi nói?”

Chu Tiểu Tiểu gật đầu, nói: “Dựa theo danh sách mà điều tử sư của công hội ghi lại, bốn bình này theo thứ tự là màu lam U Linh Dịch xếp hạng thứ hai, Cửu Chuyển Diễm Tương xếp hạng thứ năm, Kim Hi Ngọc Dịch xếp hạng thứ bảy và Tịch Mịch Như Nguyệt xếp hạng thứ chín.”

Nhìn bốn bình rượu trong tay, mặc dù Cơ Động biết rõ Mập Mập làm như vậy là muốn gia tăng tình cảm, nhưng hắn cũng không thể cự tuyệt được. Phải biết rằng, Liệt Diễm để lại tâm nguyện cho hắn chỉ có một. Đó là mười bình danh tử, có thêm bốn bình rượu này, trong tương lai hắn có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian, hắn sẽ có nhiều thời gian hơn để xử lý đối các vấn đề trên đại lục, cùng với chuẩn bị trận Thánh Chiến sắp tới. Huống chi, trên bảng danh tử ghi lại mười đại danh tử đều là kỳ trân hiếm thấy, hắn không thể khẳng định ngoài bốn bình trước mắt này ra, liệu có còn bình nào khác hay không?

Chu Tiểu Tiểu lựa chọn thời cơ lấy ra những bình rượu này không thể nghi ngờ là vô cùng chính xác, đúng lúc giúp hắn giải quyết vấn đề Cơ Động. Cứ như vậy, chẳng những mục đích đạt đến, mà Cơ Động sẽ không còn bất mãn nữa.

Mười đại danh tử có khả năng tương hỗ ảo diệu với mười hệ ma lực. Giống như bản nguyên tính mạng luôn gắn kèm Ất mộc hệ vậy, Hãn Hải Quỳnh Tương là Nhâm thủy hệ, Chu Tiểu Tiểu lấy ra bốn bình rượu này chia ra phối hợp với Đinh hỏa, Bính hỏa, Canh kim và Mậu thổ. Mười đại danh tử Cơ Động đã có được sáu loại. Nói cách khác, trong vòng sáu năm nữa hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ Liệt Diễm giao cho rồi.

Thấy bốn bình rượu này, ánh mắt Phát Thụy cũng đồng dạng nóng bỏng, thân là điều tử sư hội trưởng công hội Trung Nguyên thành, hắn chưa từng được xem bảng danh tử. Mắt thấy Chu Tiểu Tiểu lấy ra bốn bình, hắn làm sao mà không động tâm đây? Thế nhưng, trong lòng hắn cũng đồng thời dâng lên cảnh giác mãnh liệt. Không công không hưởng lộc, người ta xuất ra bảo vật vô giá thế này, rõ ràng là có mục đích.

“Vật phẩm không thành vấn đề chứ?” Chu Tiểu Tiểu quan sát ánh mắt Cơ Động là biết mục đích của hắn đã đạt được.

Cơ Động yên lặng gật đầu đưa tay đẩy kín nắp hộp giấu lại, thật cẩn thận thu vào trong vòng tay Chu Tiểu Tiểu. Nhìn thấy hắn thu hồi bốn bình rượu, tâm tình Chu Tiểu Tiểu mới xem như chân chính thả lỏng: “Cơ Động, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện rồi chứ?”

Cơ Động gật đầu nói: “Ngươi nói đi !”

Chu Tiểu Tiểu tinh thần rung lên, nói: “Tại Trung Nguyên thành phát sinh một chuyện ngoài ý muốn, ta có thể cam đoan với ngươi sau này tuyệt đối sẽ không phát sinh chuyện đồng dạng lần nữa. Ta hi vọng ngươi có thể tiếp tục thực hiện ước định ban đầu, sớm đi Tây Kim để quốc một chuyến, tiếp nhận nghị sự đoàn thương hội khảo hạch. Dĩ nhiên, nếu như ngươi không nguyện ý thì coi như xong, bốn bình rượu này xem như ta đưa lễ vật cho ngươi. Mấy món đồ thế này Mập Mập ta còn chịu trách nhiệm được.”

Đối với câu nói sau cùng của Chu Tiểu Tiểu, Cơ Động không khỏi khẽ kinh ngạc. Vốn hắn cho là Mập Mập sẽ dùng thứ này để khuyên mình, không ngờ rằng hắn lại nói như vậy. Ngẩng đầu nhìn sang Chu Tiểu Tiểu, cặp mắt kia tuy có hơi nhỏ một chút, nhưng mà hắn vẫn thấy được sự chân thành ở trong đó.

“Tốt, ta đáp ứng ngươi!” Cơ Động không bàn thêm điều kiện với Chu Tiểu Tiểu, trực tiếp một câu đáp ứng.

“Cơ Động lão sư, ngài cần phải suy nghĩ cho kỹ.” Trần Tư Tuyên nhắc nhở.

Miêu Miêu ở bên kia cũng nói: “Đúng đấy, cho dù là đáp ứng cũng phải bảo hắn xuất ra một ít điều kiện nữa đã!” Cơ Động lắc đầu nói: “Gom đủ mười đại danh tử, hàng năm lấy một lọ tế điện Liệt Diễm là hứa hẹn của ta, cũng là tâm nguyện cuối cùng của Liệt Diễm. Trên phương diện này ta không muốn trả giá.”

Chu Tiểu Tiểu nhất thời thay đổi đánh giá đối với Cơ Động, hắn lúc này mới biết Cơ Động muốn gom đủ mười đại danh tử chỉ là vì tế điện một người. Vì điều đó hắn nguyện ý trả giá lớn như thế. Trên thực tế,

hắn đã sớm chuẩn bị xong tư tưởng nghe Cơ Động ra điều kiện rồi.

“Cơ Động, đến thương hội Ngốc Có Tiền tiến hành khảo hạch sợ rằng còn có một ít phiền phức.” Chu Tiểu Tiểu trầm giọng nói. Lần này, trên mặt hắn không còn bất kỳ thần sắc hài hước nào nữa, hiện tại chỉ còn lại sự thành khẩn mà thôi. Cơ Động độ lượng đáp ứng như thế, hắn cũng không nên chơi đùa mưu kế rồi. Bây giờ tốt nhất là nói thật làm thật.

“Phiền toái gì?” Cơ Động bình tĩnh hỏi.

Chu Tiểu Tiểu nói: “Lần này hai đại đế quốc đoạn tuyệt mua bán với thương hội, làm cho ta thừa nhận áp lực rất lớn. Đồng thời cao tầng thương hội cũng bị chấn động kinh khủng. Lực ảnh hưởng của người đã được thương hội nhận thức, trận pháp thần kỳ kia cũng khiến cho ta giật mình không ít. Nhưng mà vì như vậy, ta sợ rằng nghị sự đoàn khảo hạch người sẽ gia tăng khó khăn trên diện rộng. Cụ thể khảo hạch nội dung gì ta không biết, nhưng nghị sự đoàn đã đưa một mức giá mà ta không thể nào cự tuyệt. Nếu như người có thể thông qua lần khảo hạch này, không chỉ sẽ trở thành người thừa kế của ta, cá nhân người đồng thời được toàn bộ thương hội ủng hộ. Một khi người thông qua khảo hạch, bất luận người làm cái gì, hết thảy đều được thương hội ủng hộ toàn diện. Nói cách khác, thương hội Ngốc Có Tiền sẽ trở thành hậu viện của riêng người, ủng hộ người vô điều kiện. Thứ đầu tiên có thể làm được chính là đưa tam đại thần khí của thương hội cho người phân phối.”

“Cái gì?” Lần này bất luận là Cơ Động, Trần Tư Tuyền, hay là Phát Thụy, Miểu Miểu cũng không khỏi thất kinh.

Nhưng mà Chu Tiểu Tiểu mang lại rung động cho bọn hắn còn chưa kết thúc: “Không chỉ nhiều đó, thương hội sẽ không hạn chế người hành động. Chỉ cần người thừa nhận mình là thương hội trưởng là xong rồi. Nói cách khác, người chỉ cần mang danh nghĩa hội trưởng là có thể được cả hội ủng hộ toàn diện.”

“Tại sao lại như vậy? Làm như vậy đối với thương hội Ngốc Có Tiền các người có ích lợi gì chứ?” Cơ Động kinh ngạc nhìn Chu Tiểu Tiểu.

Chu Tiểu Tiểu cười khổ nói: “Thẳng thắn mà nói, đương nhiên là không có bất kỳ chỗ tốt. Sở dĩ cho ra điều kiện hậu đãi là vì bọn hắn căn bản không tin người có thể hoàn thành kỳ khảo nghiệm này, bọn họ nói rằng nội dung khảo hạch sẽ cực kỳ cực kỳ khó khăn. Điều kiện to lớn như thế mà bọn họ chỉ yêu cầu một cái, đó chính là bản thân ta và nhóm nghị sự đoàn bên ta không được tham gia đưa ra ý kiến khảo hạch. Bởi vì chuyện của hai đại đế quốc, ta đây gây chiến một trận, ra lệnh bỏ cũ thay mới không ít người, đây là bọn họ trả thù đó.

Trần Tư Tuyền cau mày nói: “Chẳng lẽ bọn họ bảo Cơ Động lão sư đi hái sao trên trời chúng ta cũng phải đi làm sao? Các người ra điều kiện to lớn thế nào đi nữa căn bản chỉ là vô nghĩa.”

Chu Tiểu Tiểu lắc đầu nói: “Dĩ nhiên không thể nào là chuyện không thể hoàn thành, khẳng định sẽ có một tia hi vọng tồn tại. Bọn họ dám có can đảm nói ra nhiệm vụ không thể nào hoàn thành, ta đây sẽ chơi với bọn họ tới cùng. Cơ Động, bốn bình rượu này là ta lấy danh nghĩa cá nhân lấy ra. Người nhìn thấy được thì người đi tiếp thu bọn họ khảo hạch, nếu như khảo hạch quá khó khăn hoặc là quá mức nguy hiểm, người cứ việc bỏ qua là được. Ta tuyệt đối không trách người!”

Trần Tư Tuyền còn muốn nói gì nữa lại bị Cơ Động giơ tay ngăn cản, hắn suy tư một lát rồi nói với Chu Tiểu Tiểu: “Tốt, ta đáp ứng. Chờ sau khi chúng ta hoàn thành chuyến đi Thánh Tà Đảo này, đến lúc đó sẽ tới Tây Kim đế quốc một chuyến.”

Chu Tiểu Tiểu nghe vậy liền mừng rỡ: “Vậy thì tốt quá, ta nhất định giúp các người tranh thủ hết thảy mọi việc có thể. Khi các người kết thúc hành trình Thánh Tà Đảo rồi cùng ta trở về, ta đây sẽ đi cùng với các người luôn. Chờ chuyện này kết thúc, chúng ta cùng nhau trở về Tây Kim đế quốc.”

Cơ Động nói: “Như vậy cũng tốt, thế nhưng trên đường trở về ta còn phải hội hợp với các đồng bạn đã!”

Mập Mập cười ha ha nói: “Không thành vấn đề, cũng không cần tính một ít thời gian làm gì, các người đi Thánh Tà Đảo trước, ta tìm người đưa tin sau đó sẽ tới Thánh Tà Đảo gặp các người.” Nói xong câu đó, Mập Mập hóa thành tia chớp trong giây lát đã biến mất phía chân trời.

“Cơ Động lão sư, vì sao ngài lại đáp ứng hần, ngay cả cường giả Chí Tôn như hần cũng là chuyện rất khó hoàn thành, nhất định sẽ có sự nguy hiểm rất lớn.” Trần Tư Tuyên lo lắng nói.

Cơ phát động lắc đầu, nói: “Người không hiểu! Vì Liệt Diễm, bất luận làm việc gì ta cũng nguyện ý. Vì bốn bình rượu này coi như là xông vào núi đao biển lửa ta cũng không ngần ngại. Tuyệt đối sẽ không lấy không đồ của thương hội Ngốc Có Tiền.”

“Cơ Động nói đúng, dù có khó khăn thì có thể khó khăn đến mức nào chứ? Huống chi còn có chúng ta nữa mà, mọi người cùng nhau trợ giúp Cơ Động không có chuyện gì là không thể hoàn thành!”

Trong mắt Phát Thụy chứa đầy sự tự tin, hần và Cơ Động suy nghĩ không giống, Chu Tiểu Tiểu lúc này ra điều kiện thật sự quá thơm rồi, căn bản không thể nào cự tuyệt được. Nếu như mười đại Thiên Can thánh đồ bọn họ có thể sở hữu ba kiện thần khí cùng với thương hội Ngốc Có Tiền toàn diện ủng hộ tài lực. Vậy thì bọn hần nhận được quá nhiều chỗ tốt. Cho nên hần mới ủng hộ Cơ Động hợp lại một lần, không chỉ vì thực lực mỗi người đều vô cùng cường hãn, đồng thời cũng là vì Cơ Động sáng tạo ra Ngũ Hành Tương Sinh tuần hoàn trận. Những học viên cấp bậc ba quan đã có thể ứng dụng cường đại như vậy, đối lại là Thiên Can thánh sử dụng sẽ thành cảnh tượng hoành tráng tới cỡ nào đây?

Đại Diễn Thánh Hỏa Long và Tử Lôi Diệu Thiên Long từ trên trời lao xuống, nhẹ nhàng đứng trên một mảnh đất khô cằn ở Thánh Tà Đảo. Mặc dù đã qua gần một năm nhưng nơi này vẫn không có bất kỳ biến hóa. Chỗ này bị Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới oanh kích nên thực vật hoàn toàn biến mất. Tất cả sinh cơ gần như bị xóa sạch hoàn toàn.

Từ phương xa nhìn lại là một chuyện, đến nơi tận mắt thấy là một chuyện khác. Trở lại Thánh Tà Đảo, sắc mặt Phát Thụy và Cơ Động dần dần trở nên trầm trọng, ngay cả Miểu Miểu cũng thế, bọn họ không thể nào quên cảnh tượng kinh khủng từng diễn ra ở nơi này. Lúc ấy chỉ có ba người bọn họ toàn lực ứng phó, nên không thể ngăn cản Hắc Ám Thiên Cơ phát động nghi thức.

Trong mắt Cơ Động hiện lên sát cơ lạnh lạnh, oán hận nói: “Nếu có cơ hội trọng sinh, vậy thì ta nhất định tới Thánh Tà Đảo thật sớm, giết hết đám Quang minh Thiên Can thánh đồ trước kia cho hả giận!”

Phát Thụy không nói gì, nhưng từ thần sắc của hần cũng có thể nhìn ra vài tia oán độc, chỉ có điều hết thấy đều đã xảy ra, nói gì đi nữa cũng đã chậm rồi.

656. Chương 400: Giỗ Đầu Của Liệt Diễm!

Đúng lúc ấy, bốn người bất chợt phát hiện ra mình đã bị bao vây. Xung quanh, có hơn ngàn tên chiến sĩ lặng yên không một tiếng động vây quanh bốn phía. Bọn người này hành động nhịp nhàng vô cùng, tuy hơn ngàn người cùng di chuyển nhưng thanh âm phát ra lại vô cùng nhỏ, khiến cho đám người Cơ Động hoàn toàn không phát hiện được.

Nhìn trang phục của những chiến sĩ này, Cơ Động không khỏi ngoái đầu nhìn về hướng Trần Tư Tuyên, bởi đám chiến sĩ này là lính của Diệt Tuyệt Quân đoàn mà hần đã từng đụng độ trước đây. Tay cầm long thương, thân người thẳng tắp ngồi trên lưng Phỉ Thúy Địa Tích Long, áp lực cường đại ừ ừ từ bốn phương tám hướng ép về thẳng trung tâm vòng vây.

Bốn người rốt cuộc cũng đã minh bạch, đám lính này không phải địch nhân mà là quân thủ vệ của ngũ đại đế quốc trú đóng trên Thánh Tà đảo. Từ sau đại kiếp trên Thánh Tà đảo, ngũ đại đế quốc đã phái ra những binh đoàn tinh nhuệ nhất của mình đóng trên Thánh Tà đảo hòng theo dõi tình trạng phòng ngự của Hồng Liên Thiên Hỏa.

Đối với trận Thánh chiến năm năm sau, không một đế quốc nào dám lơ là. Ngoại trừ bên ngoài Thánh Tà đảo, dọc ven bờ Đông Hải cũng có hơn trăm vạn đại quân của ngũ đại đế quốc đang trú đóng. Mặc dù nhóm người Cơ Động phi hành trên không và có làn mây mù do Đại Diễn Thánh Hỏa Long tạo ra nhưng khi hạ xuống vẫn không thể tránh khỏi bị quân đội phát hiện.

Đám người Cơ Động tự nhiên hiểu rõ Diệt Tuyệt quân đoàn không hề có ý định tấn công, nhưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long lại không cho là như thế. Cửu trảo to lớn của nó cứ lập tức giương ra, từng tia quang mang cao ngạo mà uy nghiêm trong mắt Mao Đài và Ngũ Lương Dịch cũng lóe lên. Bất chợt, hai con cùng

một lúc giữa cổ lên trời mà rống to, hai luồng quang mang đen và trắng cũng đồng thời bộc phát trên thân hình hai đầu cự long.

Nếu nhìn từ không trung, có thể quan sát được hai luồng sáng mà Mao Đài và Ngũ Lương Dịch phát ra đã hình thành nên một đồ án Thái Cực đang khuếch tán rộng ra bốn phía, đó chính là Thái Cực Ma Vực.

Lúc chỉ là Thất cấp, Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã từng khiến cho đám rồng của Diệt Tuyệt Quân Đoàn phải cúi đầu im thin thít, huống chi bây giờ nó đã đột phá lên cửu cấp. Cho dù là Tử Lôi Diệu Thiên Long cửu cấp của Phát Thụy cũng không dám can quấy trước mặt nó, huống chi là đám Địa Tích Long rác rưởi này.

Chỉ trong chốc lát, hơn ngàn con Địa Tích Long chẳng khác nào đồng lúa sau cơn bão đều ngã rạp xuống đất mà bò lổm ngổm, hai móng vuốt vươn về phía trước, đầu thì cúi xuống ngực, thân thể không thể không chế mà run lên như cây sậy. Đối với đám Địa Long này, điều đáng sợ nhất ở Thái Cực Ma Vực là nó bao hàm khí tức khủng khiếp của Đại Diễn Thánh Hỏa Long.

“Rung động.” Ngoại trừ hai từ này, Phát Thụy không thể dùng từ ngữ nào khác để diễn tả cảnh tượng đang xảy ra trước mắt mình. Long uy của Đại Diễn Thánh Hỏa Long phát ra ngay cả Tử Lôi Diệu Thiên Long mà hắn đang cười cũng không khỏi e ngại vài phần. Con rồng này khi lớn lên quả thật rất cường đại, chỉ riêng với khí tức phát ra thôi mà đã kinh khủng như thế, sợ rằng bây giờ thực lực chân chánh của nó có lẽ còn trên cả mình và Cơ Động.

Cơ Động vỗ vỗ đầu Mao Đài bảo:

- Được rồi, không phải là địch nhân!

Lúc này Mao Đài và Ngũ Lương Dịch mới dừng không rống lên nữa, nó hạ thấp đầu để Cơ Động và Trần Tư Tuyên bước xuống. Bộ dạng nó bây giờ ngoan hiền vô cùng, tựa hồ chuyện phát sinh ban nãy không hề liên quan đến nó.

Thế nhưng, tiếng gầm của nó đã làm kinh động toàn bộ đại quân trú đóng tại Thánh Tà đảo.

Được phân công canh giữ trên Thánh Tà đảo đều là quân sĩ tinh anh trong tinh anh của ngũ đại đế quốc. Đóng tại nơi đây còn có ba ngàn Long kỵ binh cường hãn nhất của ngũ đại đế quốc, nhưng chỉ với một tiếng rống của Mao Đài và Ngũ Lương Dịch, tuy khoảng cách xa xôi nhưng cũng đủ khiến cho đám rồng này chịu ảnh hưởng nhất định, đồng thời cũng kinh động đến hơn hai mươi vạn đại quân đang canh giữ nơi đây. Chỉ trong chốc lát, vô số các loại ma thú phi hành đồng loạt cất cánh, tất cả đều hướng về nơi tiếng gầm mà bay đến.

Chỉ trong vài phút, mấy chục con phi hành ma thú đã vùn vụt tập trên đầu đám người Cơ Động, đại đa số đều là ma thú cấp sáu hoặc cấp bảy mà thôi, nhưng cũng có một vài đầu ma thú lên đến cấp tám, cấp chín.

Nhìn thấy mấy con ma thú bay qua bay lại trên đầu của mình, Đại Diễn Thánh Hỏa Long không khỏi sôi máu thêm một lần nữa. Nếu không nhờ Cơ Động vỗ về, sợ rằng nó đã bay lên mà cho lũ chim ấy một bài học.

- Người phương nào dám tự tiện xông lên Thánh Tà đảo?

Một thanh âm hùng hậu từ mấy trăm mét trên không trung truyền xuống, dù xa như vậy nhưng âm thanh vẫn hết sức rõ ràng, đủ thấy kẻ phát ngôn có thực lực không yếu.

Nghe được âm thanh kia, Phát Thụy cười lớn:

- Tổng Thụy Long đại ca, tiểu đệ Phát Thụy đây!

- Hả? Thì ra là tên tiểu tử nhà người, làm ta mất hết cả hồn. Thôi, mọi người giải tán cả đi!!!

Nói xong, con cự long cấp chín chỗ Tổng Thụy Long từ từ đáp xuống trước mặt bốn người Phát Thụy. Con rồng mà hắn cười là một con Cửu cấp Kim Cương Long, tuy nhiên con rồng này khi đáp xuống chẳng dám phát ra một tia long uy nào. Chỉ cần Mao Đài ngẩng đầu liếc nó một cái, đầu Kim Cương Long này ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, bộ dạng ngoan ngoãn còn hơn Tử Lôi Diệu Thiên Long lúc trước.

Nhìn thoáng qua, Tống Thụy Long cũng không có thay đổi gì nhiều, nhưng nhìn kỹ lại thấy hắc càn ngày càng trẻ ra, ánh mắt thân thiện, khuôn mặt luôn mỉm cười, từ trên người hắc càn luôn toát ra khí tức khiến cho người đối diện có cảm giác gần gũi nhẹ nhàng. Cảm nhận được sự biến hóa đột ngột của tọa kỵ mình khi đáp xuống, Tống Thụy Long vội nhìn nhanh sang qua tọa kỵ của Cơ Động, khi nhìn thấy Đại Diễn Thánh Hỏa Long, ánh mắt hắc càn lập tức không tránh khỏi sự kinh hãi.

- Đại ca, ngươi có đột phá ư?

Phát Thụy mừng rỡ hỏi.

Tống Thụy Long chậm rãi gật đầu, nhưng trên mặt không hề vui mừng, thốt:

- Đột phá thì có đột phá đấy, nhưng cái giá phải trả là toàn bộ tánh mạng của các binh sĩ canh giữ ven biển. Áp lực kinh khủng của Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới giúp ta đột phá lên cửu quan, nhưng nếu ta được lựa chọn lại một lần, ta thà vĩnh viễn không đột phá còn hơn.

Cơ Động biết khá rõ về tu vi của Tống Thụy Long. Ban đầu Tống Thụy Long chỉ là một cường giả Bát quan đỉnh phong, sau khi trải qua uy áp của Vạn Lôi Kiếp Ngục giới đã đột phá lên được Cửu quan. Cấp tám mươi chín với cấp chín mươi mặc dù hơn kém nhau một cấp nhưng thực lực lại chênh lệch như trời với đất. Trung Thổ Đế quốc không hổ là cường quốc số một đại lục, nội tình quả thật rất thâm hậu. Số người có thực lực bát quan đỉnh phong đang đánh sâu vào cửu quan mà Cơ Động biết được cũng đã rất nhiều.

Nghe những lời mà Tống Thụy Long nói, ánh mắt Phát Thụy cũng âm đạm đi rất nhiều:

- Đại ca, lần này chúng đệ trở lại là để an ủi một chút anh linh các huynh đệ đã hi sinh!

Tống Thụy Long gật đầu đáp:

- Cái này là chuyện nhỏ. Tiếc là những huynh đệ chết đi cả thi thể cũng không còn. Ngay cả di vật cùng quần áo cũng đều bị Hồng Liên Thiên Hỏa thiêu hủy cả rồi! Lúc ta được mấy Chí Tôn cường giả cứu sống, ta đã lập một lời thề nguyện, năm năm sau, lúc mà Hồng Liên Thiên Hỏa tiêu tán cũng là lúc ta thay các huynh đệ hi sinh mà báo thù. Đi thôi, để ta dẫn mọi người đi.

Kim Cương Long một lần nữa bay vút lên không trung, dẫn đường cho Tử Lôi Diệu Thiên Long cùng với Đại Diễn Thánh Hỏa Long bay vào sâu trong Thánh Tà đảo.

Trên không trung, Phát Thụy hỏi Tống Thụy Long:

- Đại ca, còn mấy vị huynh trưởng khác thì sao? Bọn họ bây giờ ra sao rồi?

Tống Thụy Long đáp lời:

- Bọn họ cũng không có chuyện gì, nói đi cũng phải nói lại, chúng ta quả thực rất may mắn, đúng lúc gặp được mấy vị Miện hạ nên được cứu. Bây giờ bọn họ đang chia nhau trú đóng khắp nơi trên Thánh Tà đảo. Địa phương mà các người hạ xuống lúc trước là địa phương mà ta đang quản hạt. Hiện quân đội của năm nước đóng trên Thánh Tà Đảo là do ta chỉ huy.

Phát Thụy đùa:

- Nói gì thì nói, đại ca bây giờ đã là Yêu Cương Miện hạ rồi. Làm thống soái quân đội năm nước là tất nhiên.

Tống Thụy Long cười khỏ đáp:

- Ta mà là Miện hạ cái cóc khô gì, nếu được thì ta thà lựa chọn chết chung cùng với huynh đệ còn hơn. Một năm gần đây, chúng ta đều là gượng sống để báo thù. Nhìn bộ dạng sầu thảm của ngươi và Cơ Động, chắc cũng chẳng khác gì bọn ta đúng không?

Phát Thụy nhìn thoáng qua Cơ Động đang cúi đầu buồn thiu, đáp lời:

- Không nói vấn đề này nữa, hiện tại điều quan trọng nhất là thay các huynh đệ đã chết mà báo thù, cũng như làm sao để bảo vệ Quang Minh Ngũ Hành Đại lục chúng ta.

Càng đi sâu về phía trước, nhóm người Cơ Động càng tới gần Hồng Liên Thiên Hỏa. Càng đến gần, cảm giác rung động càng thêm mãnh liệt, phải có lực lượng khổng lồ như thế nào mới có thể thi triển được ma kỹ kinh khủng như thế? Chung Cực Tất Sát Kỹ quả nhiên đúng là Thần cấp Tất Sát Kỹ.

Toàn lực phi hành, ước chừng sau ba canh giờ bọn họ rốt cuộc cũng đã tới được trung tâm Thánh Tà đảo, chân chính đặt chân lên địa phương có thể tiếp xúc trực tiếp với Hồng Liên Thiên Hỏa.

Lúc cách Hồng Liên Thiên Hỏa gần ngàn thước, Tổng Thụy Long đã chủ động thúc Kim Cương Long dẫn đầu đám người hạ xuống mặt đất. Không cần Tổng Thụy Long giải thích, mọi người cũng hiểu được nguyên nhân là như thế nào. Hồng Liên Thiên Hỏa bề ngoài không hề tỏa ra một tia nhiệt lượng nào nhưng lại có một lực hấp dẫn kỳ lạ, càng nhìn lâu, càng đến gần nó bao nhiêu càng khiến cho người ta không nhìn được mà muốn xông qua ngay tức khắc.

Nhìn những tia sáng nhàn nhạt thay nhau lóe lên, gương mặt Cơ Động chợt biến đổi một cách kì dị, hần kinh ngạc nhìn chăm chú vào Hồng Liên Thiên Hỏa phía xa xa. Màu lửa đỏ của tầng kết giới đó có sức hấp dẫn đối với Cơ Động còn lớn hơn rất nhiều so với những người khác. Vào khoảnh khắc những người khác còn đang ngần ngại không kịp phản ứng, Cơ Động đột nhiên phóng người lao thẳng về phía Hồng Liên Thiên Hỏa.

- Cơ Động, đệ làm gì thế?

Phất Thụy thất kinh hét lên, nhưng chờ hần kịp phản ứng thì Cơ Động đã vọt về trước hơn trăm mét rồi.

Tổng Thụy Long biến sắc, la hoảng:

- Nhanh...! Nhanh cản hần... Vào thời điểm ta dẫn quân đóng trên Thánh Tà đảo, có mấy chiến sĩ không chịu nổi sức nóng của Hồng Liên Thiên Hỏa mà bị thiêu thành tro bụi. Vì lẽ đó ta mới hạ lệnh trong vòng mười dặm kể từ vị trí của Hồng Liên Thiên Hỏa, không một ai được bén mảng tới gần.

Vừa nhanh chóng giải thích, hần vừa cùng Phất Thụy xông về phía trước. Dưới tình huống toàn lực gia tốc, trong cự ly ngắn thì tốc độ của họ thậm chí đã vượt qua tốc độ tọa kỵ của mình.

Miếu Miếu cũng theo sau xông tới, thậm chí nàng còn triệu hồi Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng của mình. Bọn họ cũng biết rất rõ thực lực của Cơ Động, nếu không cố sức làm giảm tốc độ của hần, sợ rằng không ai có thể theo kịp.

Người duy nhất không hành động là Trần Tư Tuyền. Nàng từ trên lưng rồng nhảy xuống đất, vừa đi chậm chậm về phía trước, vừa như si như dại nhìn theo bóng lưng của Cơ Động. Trong nháy mắt khi Cơ Động lướt qua, nàng có cảm giác tim mình như bị ai đó đâm một nhát thật mạnh. Khi đó, nàng rõ ràng thấy trong đôi mắt của Cơ Động chỉ chứa đựng duy nhất là vô tận bi thương.

Vào thời khắc ấy, Trần Tư Tuyền đột nhiên hiểu ra rằng, những hiểu biết của nàng về Cơ Động từ trước đến nay hoàn toàn không đủ, tình yêu của hần đối với Liệt Diễm, so với tưởng tượng của nàng còn lớn hơn rất nhiều.

Gần đây, nàng thấy được sự chuyển biến trong thái độ đối xử của Cơ Động với nàng, nhất là thái độ lạnh tránh đã dần giảm bớt đã làm nàng mừng thầm không dứt. Nàng cảm giác được mình càng ngày càng đến gần được hần, ngày thắng lợi không còn xa nữa. Nhưng vào khoảnh khắc này, nàng đột nhiên hiểu rằng, trong tim của Cơ Động vẫn không hề tồn tại hình bóng của Trần Tư Tuyền, nó chỉ dành toàn bộ cho Liệt Diễm mà thôi.

Ác Thần, cái tên khốn kiếp nhà ngươi! Lúc này Trần Tư Tuyền mới thấy thống hận cái tên Thần vương đã đặt ra điều kiện quỷ quái đó. Bây giờ nàng mới minh bạch việc đánh cược này là khó khăn đến cỡ nào. Mặc dù nàng đã thâm nhủ với bản thân rằng, mỗi ngày được đứng bên cạnh hần là mình đã thỏa mãn rồi, nhưng nàng có thể thỏa mãn sao? Muốn giành được trái tim của Cơ Động, không tiêm liều thuốc mạnh chắc là không được.

Tốc độ khi toàn lực gia tốc của Cơ Động là hết sức kinh khủng. Cực Hạn Song Hỏa để lại một vệt lửa kéo dài sau lưng cùng với Âm Dương Cao Tường pháp trận tạo thành Song Trọng Thôi Tiến đẩy hần lao nhanh về phía trước, nháy mắt lao đã lao đi ngàn thước. Phất Thụy và Tổng Thụy Long đuổi theo ở phía sau càng

lúc càng bị bỏ rơi xa hơn. Lấy thực lực Cửu quan của Tổng Thụy Long thế nhưng lại không cách nào kéo gần được khoảng cách.

“Liệt Diễm, Liệt Diễm, Liệt Diễm,...!”

Cơ Động không ngừng kêu lên tên nàng trong lòng. Từ lúc sáng sớm đến hiện tại, tâm tình của hắn đã có chút khác thường. Bởi vì ngày này năm ngoái chính là ngày xảy ra đại kiếp Thánh Tà đảo, là ngày mà Liệt Diễm vẫn lạc.

Hôm nay chính là ngày giỗ đầu của Liệt Diễm.

“A... a... a....!!!”

- Làm sao bây giờ?

Tổng Thụy Long không thể đuổi kịp, trong lòng hoảng hốt kêu to. Hồng Liên Thiên Hỏa quá mức cường đại, so với Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới còn nguy hiểm hơn mấy lần. Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới lúc chưa bộc phát chẳng qua chỉ là trôi lơ lửng trên không trung mà thôi, trong khi đó Hồng Liên Thiên Hỏa lại đang là thực thể tồn tại. Chung Cực Tất Sát Kỹ có thể có thể ngăn cách hai phiên đại lục, há thường nhân có thể tiến lại gần?

- Để đấy cho ta! Các người cứ đuổi theo!

Miếu Miếu từ phía sau xông lên hết lớn. Một luồng sáng trắng tấp màu xám tro bỗng nhiên bộc phát, nhanh bắn theo sau lưng Cơ Động.

Tốc độ của luồng sáng xám nhanh đến mức không gì sánh kịp. Miếu Miếu cũng biết được, chỉ dựa vào bản thân nàng không thể nào khiến Cơ Động hoàn toàn dừng lại. Nàng chỉ hi vọng làm chậm lại tốc độ của hắn để Phát Thụy và Tổng Thụy Long có thể đuổi kịp mà thôi.

Mắt thấy luồng sáng vừa đuổi kịp Cơ Động, thì bỗng nhiên có một vầng sáng bất ngờ bao trùm lên thân thể hắn. Từ trên mặt đất, một cổ hấp lực mạnh mẽ hút lấy chặt lấy thân hình Cơ Động, dưới sự tác động toàn lực của Miếu Miếu, đất bằng đã biến thành ao đầm. Mấy chục cột bùn nhão mang theo Cực Hận Kỹ Thổ ma lực cùng với lực lượng của Thần khí từ mặt đất lao ra, quấn quanh thân Cơ Động. Chỉ cần một cột bùn nhão bắn trúng thôi, Miếu Miếu liền có thể dựa vào ma lực của mình mà cản chân hắn, ít nhất đủ thời gian cho Phát Thụy cùng với Tổng Thụy Long đuổi tới.

Nhưng, bọn họ còn đánh giá quá thấp quyết tâm xông về phía Hồng Liên Thiên Hỏa của Cơ Động. Cảm giác được thân thể đang chậm lại do bùn nhão bám quanh, từ trên người Cơ Động lập tức phát một luồng sáng đỏ chói mắt, mang theo sát khí kinh khủng trong nháy mắt đem bùn nhão xung quanh người xoắn nát bấy. Cơ Động gần như trở thành điên cuồng, tiếp tục tăng tốc vọt lên. Lực lượng của Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng cũng không thể ngăn cản hắn nổi một giây. Vào lúc này, quanh người hắn đang ùn ùn bốc lên liệt quang của Hỏa Thần Kiếm, thậm chí còn mang theo một tầng lửa trắng ngà nhàn nhạt, đó chính là màu trắng ngà của Hồn Độn Hỏa. Đây mới là lực lượng thực sự của Cơ Động, là lúc hắn trở nên đáng sợ nhất.

- Sư đệ, không được, trở lại đi...!!!

Phát Thụy cực độ khủng hoảng mà rống lên, hi vọng có thể gọi Cơ Động quay trở lại, nhưng lúc này trong mắt Cơ Động chỉ có duy nhất một màu đỏ trải dài vô tận.

657. Chương 401: Hỏa Diễm Của Ta Sao Làm Thương Tôn Chàng Chứ?

Mắt thấy thân thể hắn sắp bị Hồng Liên Thiên Hỏa nuốt chửng thì một màn kì dị bỗng dưng xuất hiện. Thân thể Cơ Động đột nhiên dừng lại, lơ lửng trên không.

Phát Thụy, Tổng Thụy Long, Miếu Miếu lại một lần nữa thót tim. Phát Thụy lại hô lên:

- Tiểu sư đệ, mau trở lại đây, không thể đi!!!

Ngay vào lúc ấy, chín điểm sáng màu đỏ đột nhiên từ trong người Cơ Động bay ra, lặng lẽ khuếch tán và xoay tròn quanh người hắn. Sau một khắc, chúng biến ảo thành một chùm sáng hồng sắc đem cả người Cơ

Động bao bọc lại vào bên trong. Xong đâu đó, thân thể Cơ Động đang đứng yên trong không trung lúc này mới bắn thẳng vào bên trong Hồng Liên Thiên Hỏa.

Ở đằng xa, Trần Tư Tuyền vẫn luôn chứng kiến toàn bộ cảnh tượng đó, si ngốc nói:

- Hỏa diễm của ta sao có thể đã thương Cơ Động chứ?

Tổng Thụy Long ngây dại, Phát Thụy, Miểu Miểu cũng ngây người, trong Hồng Liên Thiên Hỏa, thân thể Cơ Động rốt cuộc cũng dừng lại, đón nhận những luồng hỏa diễm không ngừng vờn quanh thân thể hắn. Cơ Động không hề nhúc nhích, vầng hào quang rộng chừng năm thước bao bọc thân thể hắn dễ dàng ngăn cách Hồng Liên Thiên Hỏa. Hỏa diễm của Chung Cực Tắt Sát Kỹ thế nhưng lại không gây ra một chút tổn thương nào cho hắn.

Quả thật là không thể tin nổi vào mắt, dù đó là sự thật!

- Liệt Diễm, Liệt Diễm...

Cơ Động ngơ ngác đứng trong Hồng Liên Thiên Hỏa, đôi mắt đăm lẹ. Vào giờ phút này, hắn cảm giác như mình đang ở Địa Tâm thế giới, ôm ấp Liệt Diễm của hắn vào lòng. Ngụp lặn trong Hồng Liên Thiên Hỏa, hắn chỉ cảm thấy ấm áp vô cùng, chín diễm hồng quang tạo thành vòng tròn bảo hộ không phải là chín hạt sen mà Liệt Diễm để lại cho hắn trước khi vẫn lạc đó sao?

Đúng vậy! Đây là Hồng Liên Thiên Hỏa của Liệt Diễm, sao có thể làm thương tổn Cơ Động của nàng?

Hồng Liên Thiên Hỏa ấm áp tựa như thấm nhuần vào tim Cơ Động, nước mắt của hắn không hề dồn nén mà tuôn rơi. Cơ Động đứng trong Hồng Liên Thiên Hỏa, thân hình run rẩy từng trận.

Tổng Thụy Long, Phát Thụy, Miểu Miểu cũng đã dừng bước, bọn họ không ai dám tiếp cận quá gần. Cách Hồng Liên Thiên Hỏa gần nghìn thước, bọn họ đã cảm nhận được ma lực của mình bị chế trụ hoàn toàn, lúc này bọn họ chẳng khác với người bình thường là mấy. Trước mặt Chung Cực Tắt Sát Kỹ, lực lượng của họ chẳng khác nào ánh sao so với mặt trời.

Miểu Miểu thì thảo thốt:

- Xem ra chúng ta lo lắng cho Cơ Động là dư thừa rồi, Cơ Động thân là Cực Hạn Song Hỏa ma sư, lại nắm giữ trong tay Hỗn Độn Hỏa. Ngay cả Hồng Liên Thiên Hỏa cũng không làm thương tổn hắn được.

- Không, theo ta thì không phải do nguyên nhân đó. Ta nghĩ bởi vì... Hồng Liên Thiên Hỏa là do Liệt Diễm thi triển, cho nên mới không gây thương tổn cho hắn!

Phát Thụy giờ đây mới thở phào, lúc này nhìn Cơ Động nhảy vào Hồng Liên Thiên Hỏa, người được tôn xưng là Lôi Đế này cũng không tránh khỏi sợ hãi. Nếu tiểu sư đệ của hắn mà xảy ra chuyện gì, có lẽ hắn phải ân hận nhiều lắm.

Tới bây giờ, Trần Tư Tuyền mới đi tới bên cạnh bọn họ, ánh mắt của nàng vẫn đang dán vào thân ảnh đang ngụp lặn trong Hồng Liên Thiên Hỏa kia, mặc dù Cơ Động vẫn không có thương tích gì nhưng bọn họ vẫn lo lắng vô cùng.

Một lúc sau, Cơ Động từ trong Hồng Liên Thiên Hỏa đi ra, bước về phía đám người Phát Thụy. Đi được hơn ba mươi thước, vầng hồng quang bao bọc quanh thân hắn cũng biến mất, chín hạt sen mà Liệt Diễm lưu lại tự động bay vào trong người Cơ Động, biến mất không dấu vết.

Phát Thụy thở phào một hơi, tiểu sư đệ rốt cuộc cũng đi ra, không có chuyện gì là tốt rồi.

Nhưng chỉ một khắc sau, trái tim của hắn lại một lần nữa thất lạc, lúc Cơ Động cách Hồng Liên Thiên Hỏa hơn trăm thước, hắn đột nhiên dừng lại, xoay người hướng về màn lửa đỏ, đứng yên nhìn không nhúc nhích.

- Cơ Động hắn làm gì thế?

Tổng Thụy Long không khỏi mở miệng hỏi.

Phát Thụy thở dài đáp lời:

- Đại ca, người thi triển ra Hồng Liên Thiên Hỏa này chính là người yêu của Cơ Động. Bởi vì đại kiếp Thánh Tà Đảo mà nàng phải vẫn lạc. Vì thống khổ cực độ nên tóc của hắn mới bạc trắng như thế. Đó là dấu vết duy nhất mà người yêu hắn lưu lại trên thế gian này, thử hỏi sao hắn có thể không kích động đây?

Tổng Thụy Long giật mình, miệng há to. Hắn mặc dù mơ hồ biết Hồng Liên Thiên Hỏa này có liên qua đến Cơ Động và Phát Thụy, nhưng hắn tuyệt đối không thể tin được người tạo ra Hồng Liên Thiên Hỏa lại là người yêu Cơ Động, vậy người yêu của hắn cường đại đến mức nào chứ?

Vào lúc này, đứng cách Hồng Liên Thiên Hỏa chỉ hơn trăm thước, Cơ Động ánh mắt thẳng tắp, trong đôi mắt không hề tồn tại bất cứ một tia thống khổ nào, chỉ còn lại vô hạn thâm tình. Thanh âm mang theo vô tận yêu thương, thì thầm với Hồng Liên Thiên Hỏa:

“Liệt Diễm, ta tới rồi. Ta biết, nàng có thể nghe thấy lời nói của ta mà phải không...? Trong một khắc đắm chìm trong Hồng Liên Thiên Hỏa, ta tựa hồ thấy nàng đang ở bên cạnh ta, ôm ấp ta, để ta cảm nhận được sự ôn nhu ấm áp từ nàng.

Liệt Diễm, lúc nàng bỏ ta mà đi, nàng có biết ta thống khổ đến thế nào không? Nàng có biết ta hi vọng nàng dự hỏa trùng sinh từ Hồng Liên Thiên Hỏa đến mức nào không? Nàng rời đi rồi, ta sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa, nàng rời đi khiến cuộc sống muôn màu xung quanh ta đã biến mất. Ta chỉ muốn đi tìm nàng mà thôi, bất luận nàng ở địa phương nào đi chăng nữa, bất luận phải trả giá như thế nào, ta chỉ muốn có được nàng một lần nữa. Nhưng nàng lại để cho ta một ước hẹn mười năm, hàng năm dùng một loại danh tửu để tế bái nàng, đây là ước nguyện cuối cùng của nàng ư?”

Nói tới đây, hai mắt Cơ Động lại bắt đầu rơm rớm, thân thể run rẩy không ngừng.

Thanh âm của Cơ Động mặc dù không lớn, nhưng đám người Phát Thụy thân là cường giả đương thời nên vẫn có thể nghe rõ ràng từng câu từng chữ của hắn. Mắt Trần Tư Tuyền lúc này cũng đã đầm nước, hai dòng lệ tuôn trào, theo bản năng muốn xông tới bên Cơ Động, nhưng lại bị Phát Thụy ngăn lại.

- Không nên quấy rầy hắn, vào lúc này ai cũng không được phép quấy rầy hắn. Các người hoàn toàn không minh bạch được nỗi đau khổ của hắn đâu. Tổng ca, đi với ta đến một nơi nào. Ta cũng muốn bái tế một người, có ca đi cùng đệ cũng tránh được phiền phức với quân thủ vệ. Miểu Miểu và Tư Tuyền ở chỗ này chờ chúng ta!

Nói xong Phát Thụy phi người lên thân Tử Lô Diệu Thiên Long, con rồng khổng lồ lập tức đập cánh bay đi. Tổng Thụy Long thấy tâm tình của Phát Thụy không được ổn lắm, nên cũng vội vàng bay theo.

Trần Tư Tuyền cắn chặt đôi môi, sắc mặt Miểu Miểu cũng tái nhợt nhìn theo Phát Thụy đang bay xa dần. Các nàng quả thật rất muốn đi theo nhưng cuối cùng lại thôi. Bọn hắn muốn tế điện người yêu, lúc này mình không nên làm phiền hắn.

Đối mặt với Hồng Liên Thiên Hỏa, Cơ Động mở miệng nói một câu khiến cho trong lòng của Trần Tư Tuyền như ba đào dậy sóng.

“Liệt Diễm ơi, thật ra ta cũng biết, nàng ước hẹn ta trong mười năm chỉ vì không muốn ta quá đau thương mà chết theo nàng thôi. Ta biết hết mà!”

Cơ Động lại lầm bầm:

“Nàng sợ ta chết đi, nàng hi vọng ta hảo hảo mà sống. Nhưng nàng lầm rồi Liệt Diễm ạ, không có nàng thì ta sống hay chết có khác gì nhau? Mười năm ư? Chẳng lẽ nàng cho rằng thời gian mười năm có thể xóa nhòa tình yêu của ta đối với nàng sao? Nàng sai rồi, tình yêu của ta với nàng vĩnh viễn sẽ không thay đổi, ngày qua ngày trôi qua chỉ khiến ta càng thêm nhớ nàng hơn. Nhưng nàng cứ yên tâm, chỉ cần là lời nàng nói, mặc kệ đúng hay sai, ta cũng nhất định hoàn thành. Mười năm sau, chờ khi ta làm xong những việc mà nàng giao phó, ta sẽ đi tìm nàng. Bất luận là nàng ở nơi đâu, ta cũng nhất định đến đó.

Đã một năm rồi đấy Liệt Diễm! Nàng rời đi được một năm là ba trăm sáu mươi lăm ngày đêm ta nhớ nàng. Mỗi khi ta nhớ nàng, ta đau đến không thở nổi, đau khổ này ta phải chịu đựng trong mười năm nữa. Liệt Diễm ơi, nàng muốn thập đại danh tửu thì ta đã tìm được sáu loại rồi, ta đây liền điều chế cho nàng loại rượu ngon đầu tiên nhé, được không? Hay là dùng Sinh Mệnh Chi Nguyên đi, để gợi lại kỷ niệm của chúng

ta. Nếu thời gian có thể quay trở lại, ta nhất định sẽ cùng nàng ẩn cư nơi Địa Linh Sơn Mạch, tự do khoái hoạt!”

Một bình phối rượu bằng thủy tinh run rẩy xuất hiện trong tay Cơ Động. Hắn lấy ra một bình Sinh Mệnh Chi Nguyên, lúc mở nắp bình, tay hắn run rẩy đến mức làm sóng sánh bình rượu, nhưng rốt cuộc hắn vẫn rót được Sinh Mệnh Chi Nguyên vào trong bình điều chế.

Từng giọt, từng giọt nước mắt trong vắt rơi vào trong bầu rượu. Lúc đầu nước mắt rơi vào trong rượu còn là trong suốt, nhưng sau đó lại phát sinh biến hóa. Từ trong suốt chuyển sang hồng, từ hồng chuyển thành đỏ sẫm như máu.

Sinh Mệnh Chi Nguyên có màu xanh nhạt, đỏ và xanh vốn là hai màu không thể điều hòa. Nhưng lúc này dung dịch trong bầu rượu lại vô cùng đẹp mắt. Một đoàn chất lỏng màu đỏ nhạt chuyển động liên hồi bên trong Sinh Mệnh Chi Nguyên, nổi bật dưới ánh sáng của Hồng Liên Thiên Hỏa.

“Phốc!!”

Một ngụm tâm huyết từ miệng Cơ Động phun ra, rơi vào trong hồ rượu. Trong khoảnh khắc mà Miểu Miểu và Trần Tư Tuyền đồng thời kinh hô, thì Cơ Động đã ném bình điều tửu lên không trung.

Cơ Động cũng nhảy lên theo, bình điều tửu trong tay hắn nháy mắt biến thành một vầng sáng rực rỡ, xoay chuyển thành từng vòng từng vòng, mang theo Sinh Mệnh Chi Nguyên cùng với tâm huyết, huyết lệ của hắn cũng theo đó mà nhảy múa với bình pha chế.

“Không, không, không được...!!!”

học tập. Chịu trách nhiệm truyền thụ chính là những vị trưởng lão Chí Tôn cường giả khác trong Liên Hiệp Trưởng Lão hội.

Sau khi Ma Sư Liên Hiệp Trưởng Lão Hội được thành lập, Cơ Động lập tức đem nguyên lý cùng với các phương pháp phụ trợ cho Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp, nói rõ cho bảy vị Chí Tôn cường giả cùng nắm giữ. Ngoại trừ Đông Mộc đế quốc và vị Phó Hội trưởng thương hội Ngốc Có Tiền không đến tham dự, nhóm người chịu trách nhiệm giảng dạy thật ra cũng chỉ còn lại sáu người. Chu Tiểu Tiểu đảm nhiệm trọng trách hội trưởng của thương hội Ngốc Có Tiền, cần phải xử lý quá nhiều việc, hiển nhiên không thể ở lại.

Còn bản thân Cơ Động, hẳn cũng có quá nhiều chuyện phải làm, lại thêm nhóm người Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ muốn tận dụng thời gian để củng cố tu vi bản thân, cũng không thể đi làm lão sư được. Mục tiêu của bọn họ chính là Thập đại thần khí của Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ cùng với vị Hắc Ám Thiên Cơ có thể hấp thu lực lượng của tứ đại thánh thú kia.

Cơ Động giữ các học viên Sí Hỏa học viện ở lại cũng hợp tình hợp lý. Đó là nhóm Ma sư tiếp thu Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp sớm nhất. Kinh nghiệm của bọn họ đối với nhóm Ma sư nhận truyền thừa kế tiếp cực kỳ trọng yếu.

Thời gian chỉ còn lại bốn năm cho Quang Minh Ngũ Hành đại lục. Mặc dù việc chinh hợp toàn bộ Ma sư trên đại lục để tiến hành tu luyện còn gặp nhiều khó khăn, ví dụ như làm sao tổ hợp được Ma sư, làm sao để các Ma sư đó tuân theo mệnh lệnh, làm sao đảm bảo nhóm Ma sư đã tổ hợp vẫn ở chung một chỗ để củng cố sự ăn ý,... đây là những vấn đề cần xử lý cấp bách. Nhưng hiển nhiên những vấn đề này không đến lượt Cơ Động quan tâm, những chuyện hắn cần làm đã làm hết rồi, kế tiếp chính là xem biểu hiện của năm đại đế quốc và Ma Sư công hội.

Suốt một tháng sau đó, chuyện của Trưởng Lão hội coi như đã ổn thỏa. Kế tiếp, Cơ Động suất lĩnh nhóm Thiên Can Thánh Đồ, cộng thêm Chu Tiểu Tiểu, chạy thẳng tới Tây Kim đế quốc.

- Mập ta mặc kệ. Hừm, cứ tiếp tục như vậy, ta không chết cũng bị lột da. Hai người các người biến thái như thế, không ngừng giày xéo thân hình bé nhỏ của ta, các người thật nhẫn tâm thế sao?

Giọng nói của Mập Mập đầy thê lương ủy khuất. Nếu ai đó nghe thấy giọng nói này, hẳn sẽ cảm nhận được trong lời nói của Mập Mập biết bao nhiêu là ủy khuất mà không cảm được nước mắt. Nhưng nếu tìm hiểu tường tận, biết được người nói câu đó lại là cường giả tu vi tới chín mươi sáu cấp, lĩnh ngộ được ý nghĩa của Hỗn Độn, hơn nữa còn là hội trưởng thương hội Ngốc Có Tiền, thì thực sự không biết sẽ phải nghĩ thế nào?

Không sai, người cao thủ chính là Chu Tiểu Tiểu. Chu mập đứng chống nạnh tại đó, vẻ mặt ủy khuất nhìn trăn trăn hai sư huynh đệ Cơ Động và Phát Thụy, hận không thể liều mạng cùng bọn họ.

Sau khi đoàn người rời Trung Nguyên thành được hơn ngàn cây số mới dừng lại tại một khu rừng nhỏ để nghỉ ngơi lấy lại sức. Cơ Động với Phát Thụy lại tiếp tục gạ gẫm Mập Mập tiếp tục hoàn thành nghiệp lớn tỷ thí lúc trước.

Những người khác thì ngồi trên những gốc cây xung quanh, vẻ mặt đầy thích thú nhìn trò khôi hài được lập đi lập lại không chỉ một lần này.

- Mập Mập, nói chuyện cần phải giữ lời nhá. Ban đầu không phải ngươi đã đáp ứng chúng ta, giúp mọi người bồi luyện để tăng thực lực rồi sao. Điều này không phải cũng mang lại lợi ích thật lớn đối với ngươi sao?

Nụ cười ranh mãnh xuất hiện trên khuôn mặt Phát Thụy. Trải qua mấy ngày nay, hắn và Cơ Động liên tục trêu chọc Chu Tiểu Tiểu. Mặc dù Mập Mập tu vi cực cao, tuổi cũng gần bát tuần, nhưng tính tình vô cùng ôn hòa, vẫn để cho nhóm người bọn họ gọi là Mập Mập. Hắn rất nhiệt tình với các Thiên Can thánh đồ.

Thế nhưng, đối với bản thân Mập Mập mà nói, lúc này hắn phải thừa nhận cảm xúc vui buồn lẫn lộn. Để cố gắng thân thuộc với mấy Thiên Can thánh đồ tuổi trẻ này, hắn phải nhận lấy sự rất nhiều bi thảm.

Ngàn vạn lần đừng tưởng rằng Cơ Động đã lãng phí mất một tháng ở Trung Nguyên thành, ngược lại trong một tháng này, thành quả tu luyện của hắn thậm chí còn cao hơn rất nhiều so với mấy tháng trước. Trong những lần hội nghị của Ma Sư Liên Hiệp Trưởng Lão Hội, ngoài những lúc cần phải có mặt, hắn gần như

không hề tham dự, mọi quyết định đều giao cho sư tổ Âm Triều Dương. Trong lúc đó, hấn và Phát Thụy đặc biệt đi tìm Chu Tiểu Tiểu, mỗi một ngày đều quần quít lấy hấn, đòi tử thí ít nhất một lần.

Tu vi Chu Tiểu Tiểu quả thật rất cường đại. Lúc mới bắt đầu, mặc dù thực lực hai người Cơ Động và Phát Thụy không hề tầm thường, nhưng sự phối hợp lại chưa ăn ý. Đối mặt với Chu Tiểu Tiểu ma lực chín mươi sáu cấp, lại thêm Hỗn Độn Kim huyền ảo, nên cả hai thường xuyên bị thu thập tới bởi hoa lá. Nhưng Cơ Động và Phát Thụy là ai chứ? Thiên Can Thánh Đồ đương đại kiệt xuất nhất không phải là những bình hoa di động. Phát Thụy với Lôi Ngục Thần Phủ, cộng thêm Cơ Động lĩnh ngộ được Diệt Thần Dẫn, việc phối hợp từ từ trở nên ăn ý, mang đến phiền toái cực kỳ lớn cho Mập Mạp.

Bất luận Mập Mạp có tránh được tập kích của Lôi Ngục Thần Phủ hay không, thì hấn vẫn phải chống đỡ Diệt Thần Kích của Cơ Động, chính điều này làm Mập Mạp vô cùng đau lòng. Tỷ thí càng về sau này, số lần Chu mập bị đánh trúng càng tăng lên, mặc dù song phương khi quán chú ma lực đều đã nường tay. Cực Hạn Dương Lôi tràn đầy tính chất bạo tạc của Phát Thụy cùng với độc chiêu tiến vào thể nội mới bộc phát của Cơ Động, hơn nữa còn là Diệt Thần Kích ngưng tụ bốn lần Cực Hạn Song Hỏa đã làm Bàn Tử ăn nhiều quả đắng. Thêm vào đó, thuộc tính bản thân của Chu Tiểu Tiểu là Cực Hạn Canh Kim cũng bị khắc chế bởi ma lực của Cơ Động và Phát Thụy.

Nhưng điều làm Mập Mạp buồn bực không phải chuyện này, bất luận là như thế nào, tu vi của Phát Thụy và Cơ Động cho dù có vô cùng biến thái đi nữa thì đây cũng chỉ là tỷ thí, không phải chiến đấu sinh tử. Hai người bọn họ còn chưa đủ tạo thành uy hiếp chân chính đối với Mập Mạp. Hiển nhiên Mập Mạp ăn đòn một, bọn họ cũng phải dính tới hai ba lần.

Nhưng mấu chốt chính là bản thân Cơ Động và Phát Thụy đều có năng lực kháng đòn cực mạnh. Hơn nữa, mỗi lần tỷ thí xong, Mập Mạp đành phải buồn bực bức dệ chừng ma lực trong cơ thể ra, nếu như bị thương cũng chỉ vô vô tự mình hồi phục. Nhưng hai huynh đệ người ta lại có hảo phúc, tỷ thí trở về liền có thầy thuốc Điều Khiêm Thư dùng Cực Hạn Giáp Mộc chữa thương cho Phát Thụy một cách nhanh chóng.

Bên phía Cơ Động lại càng làm Chu Tiểu Tiểu phần uất hơn nữa. Mỗi lần hấn bị đánh cho tơi tả, trở về đều được Trần Tư Tuyên nghênh đón ân cần, ánh mắt long lanh đầy triu mến, lại được trị liệu bởi ma lực Cực Hạn Ất Mộc. Có Vinh Hằng Chi Khải và Sinh Mệnh Chi Hạch hậu thuẫn, hơn nữa bản thân Cơ Động có Phượng Vũ Long Xà Biến với năng lực hồi phục biến thái, căn bản không cần dùng tới một ngày đã sinh long hoạt hổ rồi.

Người ta có lá chắn vững chãi phía sau như thế, trong khi bản thân lại không có gì cả, còn phải buồn bực trị thương, thật sự thống khổ đến vạn phần!

Bất quá Mập Mạp cũng chỉ là nói ngoài miệng mà thôi. Dù hấn có liên tục cầu nhàu, nhưng cũng không khỏi âm thầm bội phục đối với hai sư huynh đệ Cơ Động và Phát Thụy.

660. Chương 404: Ta Đi Dự Hội Nghị Đồ Đằng Thần Thú.

Bất luận Chu Tiểu Tiểu có cầu nhàu như thế nào thì hai sư huynh đệ Cơ Động và Phát Thụy cũng không khỏi ngấm ngấm bội phục hấn. Từ lúc hai người cùng hấn giao thủ, Chu Tiểu Tiểu chỉ dùng có sáu thành lực lượng, phối hợp thêm Hỗn Độn Kim vô cùng ảo diệu cũng đủ dễ dàng hóa giải các đợt tấn công của bọn hấn. Tuy nhiên, khi Cơ Động cùng Phát Thụy liên thủ tấn công, Chu mập cũng không khỏi không đề phòng và cực kỳ cẩn trọng ứng phó. Nếu chẳng may để cho hai huynh đệ bọn họ nắm bắt được cơ hội, hấn sẽ phải hứng chịu cảm giác sống không bằng chết, thật sự là bão táp phong ba.

Nghe Phát Thụy buông lời châm biếm, mập mạp giận dữ nói:

- Phát Thụy, nếu ngươi có bản lĩnh thì hãy cùng ta solo, lão tử không đánh cho ngươi nở hoa trên mặt thì ngươi sẽ không biết được vì sao hoa đào lại hồng như vậy.

Phát Thụy liếc nhìn tên mập với cặp mắt khinh bỉ:

- Ngươi không biết xấu hổ khi nói những lời này sao? Nếu ta và ngươi cùng tuổi, ta lập tức sẽ cùng ngươi đơn đấu, hơn nữa còn chấp ngươi một tay. Mập à, ngươi cũng không cần giả bộ trước mặt chúng ta làm

gì. Người nghĩ chúng ta không biết việc người đang mặc trên người kiện Canh Kim hệ Thần khí hay sao? Người giả bộ thăm thiết như vậy cốt là để tranh thủ sự đồng tình của chúng ta phải không? Không bao giờ có chuyện đó đâu. Nam tử hán đại trượng phu, nói lời phải giữ lấy lời, Tây Kim đế quốc đang ở phía trước, người có nguyện ý cùng chúng ta tu luyện hay không?

Chu Tiểu Tiểu thấy Phát Thụy không đồng tình với mình, liền đưa cặp mắt đáng thương nhìn sang Cơ Động:

- Cơ Động tiểu tử, Mập ta luôn chơi đẹp với người mà phải không? Lúc người từ chối lời mời của ta, ta vẫn tặng cho người bốn bình rượu kia mà. Nhân phẩm tốt như ta, người có đốt đuốc cũng tìm không thấy, người hãy nghe lời bàn tử ta nói đi.

Cơ Động liếc nhìn hần nói:

- Ta chỉ biết một điều, đó là thương nhân rất trọng danh dự. Thương hội Ngốc Có Tiền chính là đệ nhất thương hội, thân là hội trưởng, ta nghĩ rằng Chu Tiểu Tiểu đại nhân tuyệt không bao giờ nuốt lời.

- A...a..a! Các người thật là không có nhân tính mà!

Chu Tiểu Tiểu thống khổ ngửa mặt lên trời thở dài.

- Chu mập, nếu ta đấu với người thì sao?

Miểu Miểu đột nhiên dùng thanh âm cực kỳ dịu dàng nói với Mập mập.

Ánh mắt Chu mập nhất thời sáng rực, liên tục gật đầu nói:

- Tốt! Tốt! Ta cũng muốn được cùng tiểu cô nương xinh đẹp luận bàn, cho dù có bị người đánh cho tơi bời hoa lá, mập mập ta cũng không một lời oán trách. (dại gái đến ngu người)

Miểu Miểu cười hi hi:

- Bàn tử, người không hiểu ý ta rồi. Ta nói là nguyên cả nhóm chúng ta sẽ cùng đấu với người. Kỳ thật, mười Thiên Can thánh đồ chúng ta vẫn chưa từng luyện qua liên thủ hợp kích, đang cần hảo hảo diễn luyện một phen. Người là Chí Tôn cường giả một đời, chẳng phải đúng lúc chỉ điểm cho chúng ta sao? Nếu người cảm thấy luận bàn với Cơ Động và Phát Thụy có chút phiền muộn, chi bằng mọi người chúng ta cùng lên đi, người ta cũng rất muốn được cùng người luận bàn đó!

Chu mập vẽ mặt thống khổ nhìn Miểu Miểu:

- Nha đầu, làm người phải có lương tri a!

Miểu Miểu chớp đôi mắt to:

- Ta rất có lương tri nha, người yên tâm, chúng ta sẽ xuống tay nhẹ một chút, chẳng phải người có thần khí hộ thể sao?

Nàng chính là điển hình của ma nữ, Ma Minh minh chủ.

Ánh mắt Chu Tiểu Tiểu chợt trở nên hung ác:

- Cơ Động, Phát Thụy, hai người các người hãy đến đây đi. Mập mập ta tốt hơn là nên giáo huấn các người một chút. Không xuất ra chút bản lãnh thật sự, các người lại nghĩ ta là đồ mặt béo.

Chợt thanh âm của Đỗ Hình Nhi truyền đến:

- Hừ, Bàn tử không phải là thật sao?

Đúng lúc này, từ trên không trung đột nhiên vang lên một âm thanh kỳ dị:

- Bàn tử, người sống bất quá cũng chỉ để nuôi tấm thân phì nộn, đừng có vũ nhục thanh danh bàn tử nhất mạch của chúng ta chứ? Bọn họ cùng tiến lên thì sao...? Để bốn Thánh Trư đến giúp người một tay.

Cùng với thanh âm kỳ dị đó, trong không khí chợt có một đạo lục quang gọn sóng lay động. Ngay sau đó, tại nơi lục quang thấp thoáng, xuất hiện trước mặt mọi người là một tiểu trư béo phì dài hơn một xích, tiêu sái bước ra.

- Cúc Hoa Trư, người còn biết trở về sao?

Nhìn thấy Cúc Hoa Trư, người phản ứng đầu tiên là Diêu Khiêm Thư. Hắn gần như là nhảy dựng lên, hướng tới Cúc Hoa Thánh Trư mà lao lên, rồi hung hăng ôm chầm nó vào ngực.

Sau khi đại kiếp nạn Thánh Tà đảo kết thúc, Cúc Hoa Trư cũng đột nhiên biến mất. Không hề hoài nghi, khi biết được ma thú của mình chính là Thánh thú, Diêu Khiêm Thư dĩ nhiên là tốt cùng hưng phấn. Tuy nhiên, hắn rất nhanh phát hiện, có Thánh thú làm đồng bọn cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì. Cúc Hoa Trư chẳng bao giờ nghe mệnh lệnh của hắn, nó chỉ hành động theo ý thích của mình.

Trong suốt một năm Cúc Hoa Trư mất tích, Diêu Khiêm Thư cũng đã nhiều lần cố gắng liên hệ với nó nhưng chưa một lần thành công. Tựa hồ như Cúc Hoa Trư đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này, điều đó làm cho Diêu Khiêm Thư cảm thấy vô cùng bất an. Nào ngờ hôm nay Thánh Trư lại đột ngột xuất hiện.

- Ôi, một chú heo con biết nói, thần thú cấp mười cơ à!

Chứng kiến sự xuất hiện của Cúc Hoa Trư, Chu Tiểu Tiểu cũng hết sức hiếu kỳ. Hắn đương nhiên nhận biết ma thú có thể trò chuyện thật sự rất ý vị, tuy nhiên trong trí nhớ của hắn không hề tồn tại một con thập giai ma thú nào có hình thể nhỏ yếu như con heo trước mắt.

Cúc Hoa Trư dùng ánh mắt chứa đựng mười phần khinh bỉ nhìn hắn:

- Trông người béo tốt, trắng trẻo chẳng khác nào bốn Thánh Trư, nhưng hình như đầu của người chỉ toàn nước thì phải? Xem ta là thần thú ư? Đám thần thú đó ngay cả xách giày cho ta cũng không xứng. Oái, ối, tiểu nãi nãi của ta, đừng nhéo lỗ tai của Thánh Trư ta nữa.

Cúc Hoa Trư đang dương dương tự đắc khoe khoang với Chu Tiểu Tiểu, thì một bên tai của nó đã bị Đỗ Hình Nhi nhéo gần đứt. Đối với Đỗ Hình Nhi, nó thậm chí còn xem trọng hơn cả Diêu Khiêm Thư nữa.

- Heo mập chết bầm, một năm qua người đã chạy đi đâu? Có biết rằng người ta lo lắng và nhớ người rất nhiều hay không?

Đỗ Hình Nhi xoắn chặt lỗ tai nó, đồng thời hai mắt đỏ hoe.

Nhìn thấy Đỗ Hình Nhi gần như muốn khóc, Cúc Hoa Trư nhất thời ngoan ngoãn trở lại, bộ dạng phục tùng nói:

- Ta sai lầm rồi, ta sai rồi, người đừng như vậy nữa được không? Ta đi làm chính sự mà! Đó là đi dự hội nghị cấp Đồ Đằng thần thú.

Hội nghị Đồ Đằng thần thú? Nghe Cúc Hoa Trư nói những lời này, ngoại trừ Chu Tiểu Tiểu dở khóc dở cười, những người khác đều như lặng đi trong giây lát.

Chu Tiểu Tiểu đương nhiên cho rằng Cúc Hoa Trư cố ý khoe khoang và thổi phồng. Riêng nhóm Thiên Can thánh đồ, ngoại trừ Lang Thiên Ý vẫn duy trì sự trầm ổn, những người khác đều biết rằng Cúc Hoa Trư chính là Thánh thú hàng thật giá thật. Nó chính là Thánh Thú còn sót lại trong Ngũ đại thánh thú của Thánh Tà đảo.

Cơ Động nhíu mày:

- Đúng rồi, Đồ Đằng thần thú không phải vì bảo hộ đại lục mà tồn tại sao? Tại sao khi Thánh Tà đảo lâm vào đại kiếp nạn, bọn hắn lại không xuất hiện?

Cúc Hoa Trư cười khở:

- Đồ Đằng thần thú chẳng qua chỉ lợi hại hơn một chút so với Thập giai thần thú bình thường mà thôi. Đừng nói chúng nó, cho dù là ta, lúc ấy chẳng phải đã tới chậm một bước hay sao? Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới bùng nổ quá đột ngột, khi bọn chúng đến nơi thì hết thấy đều đã xong rồi. Sau này, ta cảm nhận được khí tức của chúng nó, liền hội họp với đám ấy và mở hội nghị Đồ Đằng thần thú.

Cơ Động tiếp tục hỏi:

- Vậy thì thập đại Thần thú hiện tại đang ở đâu? Một khi hai đại lục khai chiến, bọn hắn có tham dự hay không?

Cúc Hoa Trư nói:

- Ta khẳng định là có tham dự, nhưng các người đừng trông mong gì vào sự hỗ trợ của chúng. Đồ Đẳng thần thú cũng không phải chỉ Quang Minh Ngũ Hành đại lục mới có. Hắc Ám Ngũ Hành đại lục cũng đồng dạng tồn tại bọn Đồ Đẳng thần thú đó. Khi Hồng Liên Thiên Hỏa giải trừ, cũng là lúc hai phiên đại lục chân chính quyết đấu sinh tử. Tới lúc đó, nếu các Đồ Đẳng thần thú hiện ra bản thể của mình, ắt hẳn sẽ khiến toàn Đại lục lâm vào kinh khiếp. Nói cách khác, sự hiện hữu của bọn hắc chỉ có tác dụng tăng cường sức chiến đấu cho giới Ma sư trên đại lục mà thôi. Thánh Tà đảo này là một tồn tại ngoại lệ. Bởi vậy khi Thánh Chiến nổ ra, bất luận đại lục nào cũng đều dễ thủ khó công. Hơn nữa, những Thần thú cũng bị ước thúc trói buộc, chúng nó không được phép tiến vào lãnh thổ của đại lục khác. Hiện tại, bọn hắc đã trở về thánh địa của mình, bắt đầu quá trình đồng hóa với đại lục. Ta chính là đi giúp chúng nó hoàn thành đồng hóa suốt một năm qua.

Nghe những lời Cúc Hoa Trư vừa nói ra, Cơ Động không khỏi giật mình:

- Nếu nói như vậy, Thiên Can thần thú chẳng phải là đều...

Trong những Thiên Can thần thú, Chu Tước và Đằng Xà đều có mối quan hệ thân thiết với hắc. Cơ Động tuyệt không hy vọng hai đại thần thú xảy ra sự cố gì.

Cúc Hoa Trư liếc nhìn Cơ Động:

- Cái này không cần người lo lắng, Thiên Can thần thú lại dễ dàng chết như vậy sao? Đồng hóa là cùng hóa, đợi cho Thánh chiến chấm dứt, hết thủy đều kết thúc thì chúng nó sẽ một lần nữa khôi phục lại. Đường nhiên, nếu một khi đại lục hoàn toàn bị công hãm, ấn ký của Đồ Đẳng thần thú bị xóa đi, lúc đó chúng sẽ thật sự chết đi. Bởi vậy, nếu các người muốn chinh phục hoàn toàn Hắc Ám Ngũ Hành đại lục, thì nhất định phải tiến sâu vào bên kia và tìm hủy bằng được ấn ký của Hắc Ám Đồ Đẳng thần thú, lúc đó mới thực sự gọi là chinh phục. Một khi không còn ấn ký của Đồ Đẳng thần thú, thì khả năng khống chế ma lực của các ma sư trên Hắc Ám Ngũ Hành đại lục sẽ giảm đi trên phạm vi lớn.

Cơ Động trong mắt chợt lóe tinh quang:

- Nói như vậy, nếu chúng ta có thể phá hủy ấn ký Đồ Đẳng của đối phương, nói không chừng không chiến mà lại thắng?

Cúc Hoa Trư nói:

- Cũng có thể nói như vậy. Tuy nhiên, còn có một điều kiện tiên quyết, đó là các người nhất định phải đánh bại Thiên Can thánh đồ của đối phương, hủy diệt hoàn toàn tên Hắc Ám Thiên Cơ đã thôn phệ bốn vị huynh đệ Thánh thú của ta mới được. Tên khỉ gió đó gần như đã tiếp cận Thần cấp rồi. Đối với Hắc Ám Ngũ Hành đại lục mà nói, điều bọn hắc muốn chính là hoàn toàn chiếm lĩnh Quang Minh Ngũ Hành đại lục. Ngoài ra, còn có một con đường tắt, đó chính là bắt được ta, đem ta dung nhập vào trong cơ thể Hắc Ám Thiên Cơ. Khi đã dung nhập đủ Ngũ đại thánh thú, hẳn liền thực sự trở thành thần. Mà nhân loại tiến hóa thành thần, Thần giới chắc chắn sẽ không can thiệp. Chỉ cần Thần giới an bình bất động một năm, thì nhân gian đã trải qua 365 năm đằng đẳng. Khoảng thời gian đó quá đủ để cho hắc phi thăng vào Thần giới. Nếu điều đó là sự thật, các người chỉ việc mà ngồi nhìn cảnh sinh linh đồ thán, bởi tên Hắc Ám Thiên Cơ kia cũng không phải là loại thiện nam tín nữ gì.

Nghe Cúc Hoa Trư và Cơ Động nói chuyện với nhau, Chu Tiểu Tiểu nhin không được, quay sang thấp giọng hỏi Phát Thụy:

- Đây, Tiểu Trư thật sự là Thánh thú à?

Phát Thụy giải thích qua về lai lịch của Cúc Hoa Trư. Chu Tiểu Tiểu bây giờ đã hiểu, ánh mắt không khỏi lóe lên sáng rực, nhìn Cúc Hoa Trư giống như là thấy kỳ trân dị bảo.

- Đây Thánh Trư, vừa rồi người nói giúp bản tử ta luận bàn với những tiểu tử này. Lời nói ấy bây giờ có còn giá trị hay không?

Chu Tiểu Tiểu có chút nịnh hót nhìn Cúc Hoa Trư, vẻ hèn mọn phủ đầy trên gương mặt béo núc ních.

Cúc Hoa Trư liếc mắt nhìn hắc:

- Đương nhiên vẫn còn nguyên giá trị. Ta cũng không muốn bị người ta thôn phệ, cho nên việc khẩn cấp trước mắt là tăng cường thực lực cho những tiểu tử này. Bàn Tử ngươi tuy rằng hèn mọn, đáng khinh, nhưng miễn cưỡng cũng đủ tư cách cùng ta phối hợp.

Cơ Động và Phát Thụy nhìn nhau, cả hai đều thấy được vẻ vui mừng hiện lên trong mắt đối phương. Thực lực của Cúc Hoa Trư bọn hắn vẫn chưa từng cảm thụ qua, nhưng bọn hắn lại rất rõ ràng, Cúc Hoa Trư tuy rằng không có khả năng công kích, nhưng nó lại là Thánh thú, có ma lực tương đương với Chí Tôn cường giả chín mươi chín cấp. Nó kết hợp với Chu Tiểu Tiểu chín mươi sáu cấp, chắc chắn sẽ tạo thành áp lực cực lớn cho mọi người. Dưới áp lực như vậy, khả năng thực chiến cũng như tu vi của bọn họ chắc chắn sẽ tăng nhanh.

Vấn đề mà Miểu Miểu đề cập lúc trước, Cơ Động đương nhiên đã suy nghĩ đến. Quang Minh Thiên Can thánh đồ vừa mới tổ hợp lại không lâu, còn thiếu sự ăn ý. Nhưng lấy thực lực bọn hắn bây giờ, cho dù là Chí Tôn cường giả như Chu Tiểu Tiểu cũng không có khả năng áp chế được, cho nên muốn tìm được người tỉ thí thích hợp tự nhiên khó càng thêm khó. Cúc Hoa Trư trở về có thể nói là rất đúng lúc.

Nghĩ đến đây Cơ Động gật đầu nói:

- Một khi đã như vậy, ngươi trước đây không từ mà biệt, chúng ta cứ đánh trước rồi nói chuyện sau. Chu mập, ngươi cùng Cúc Hoa Trư thương lượng chiến lược đi, chúng ta cũng muốn thương lượng một chút.

Đây là lần đầu tiên bọn họ phối hợp với nhau, trao đổi trước khi tiến hành tỉ thí mới có thể mang lại hiệu quả tốt nhất.

Cúc Hoa Trư từ trên người Diêu Khiêm Thư nhảy sang lòng Chu Tiểu Tiểu, một lớn một nhỏ, hai tên phì lù hèn mọn tỏ ra vô cùng hứng thú, chạy biến sang chỗ khác. Nhóm Thiên Can thánh đồ và Vân Thiên Kỳ cũng nhanh chóng tập hợp bên cạnh Cơ Động. Ai nấy đều lộ ra vẻ hưng phấn trong mắt.

Thân là Thiên Can thánh đồ, thứ mà bọn hắn có được chính là Cực Hạn Ma Lực, nhưng trách nhiệm so với Ma sư bình thường lại nặng hơn rất nhiều, ngày ngày đều phải khắc khổ tu luyện. Giờ đây rốt cuộc có được cơ hội kiểm chứng bản thân, cũng như được phô bày thực lực, bảo sao bọn hắn không hưng phấn cho được?

Phát Thụy nói:

- Cơ Động, chúng ta có nên dùng đến ma thú hay không?

Hỏi những lời này, hắn cũng có ít nhiều lo lắng trong lòng. Một Chu Tiểu Tiểu thôi đã khiến hắn và Cơ Động phải toàn lực ứng phó, mà vẫn không chiếm được thế thượng phong. Hiện tại lại thêm Cúc Hoa Trư đạt tới thánh cấp, tu vi còn vượt xa Chu Tiểu Tiểu gia nhập, tình thế càng thêm khó khăn hơn.

Cơ Động lắc đầu nói:

- Không, không thể động dụng ma thú, tuy rằng như vậy có thể làm cho thực lực chúng ta tăng lên một ít, nhưng mười người chúng ta không phải ai cũng có ma thú, cho nên rất khó đạt được sự ăn ý, đối với liên thủ tác chiến cũng không có nhiều ưu thế. Chỉ bằng buông tay đánh cuộc một lần, đây dù sao cũng là luận bàn, điều chúng ta cần chính là gia tăng trình độ ăn ý và khả năng phối hợp lẫn nhau.

Miểu Miểu nói:

- Vậy Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp thì sao? Chúng ta có thể sử dụng hay không?

Cơ Động nói:

- Lâm trận mới mài gươm là không thể nào. Chúng ta chưa từng luyện tập Ngũ hành tương sinh tuần hoàn trận pháp, giờ đã không kịp nữa rồi. Hơn nữa đối mặt với Cúc Hoa Trư, chỉ sợ Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp của ta sẽ không tạo ra được hiệu quả như mong muốn.

661. Chương 405: Tổ Hợp Cúc Hoa Trư Và Mập Mạp.

Phát Thụy hỏi:

- Cơ Động, theo đề chúng ta phải đối phó với bọn họ như thế nào?

Nghĩ ngợi một chút, Cơ Động nói:

- Chắc hẳn mọi người vẫn còn nhớ, khi chúng ta đối mặt với sự oanh kích của Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới, chính Cúc Hoa Trư đã khởi động một quang tráo để tạm thời ngăn cản uy lực của Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới. Từ đó có thể thấy được lực phòng ngự của Cúc Hoa Trư cường đại như thế nào, tuyệt đối không thể dùng thủ đoạn công kích từ xa để đả thương nó được, cơ hội duy nhất của chúng ta chính là cận chiến. Hơn nữa, chúng ta chỉ có thể công kích Chu Tiểu Tiểu mà thôi. Mặc dù Cúc Hoa Trư rất mạnh nhưng bản thân nó lại không có bất kỳ thủ đoạn công kích nào, chính vì thế nó nhất định sẽ toàn lực phụ trợ và tăng phúc cho Chu Tiểu Tiểu. Vậy nên chúng ta chỉ có thể đánh cận chiến với Mập Mập, xử xong Mập Mập thì Cúc Hoa Trư chỉ có nước trở thành heo quay thôi. Dĩ nhiên, với sự trợ giúp của Cúc Hoa Trư, chúng ta gần như không thể đánh bại được Mập Mập. Bất quá, ta hi vọng mọi người hãy sử dụng toàn lực, bởi lẽ chỉ khi chân chính đối mặt với áp lực lớn như thế này, chúng ta mới có thể nhanh chóng tiến bộ được.

Tất cả bọn họ đều không nhận thấy rằng đây là một nhiệm vụ bất khả thi, trong mắt bọn họ giờ đã rực cháy ngọn lửa cuồng nhiệt, thánh thú thì sao chứ, cũng đâu phải vô địch đâu, cũng phải có cực hạn chứ.

Nếu như mười người Cơ Động đang thương lượng cách quay heo thì bên phía Mập Mập cùng Cúc Hoa Trư cũng đang say sưa bàn bạc, nhưng nhìn vào bộ dáng của bọn hắn, có thể thấy được một người một heo này xứng đáng được bình chọn là cặp đôi hèn mọn của năm.

- Cơ Động tiểu tử, các người đã chuẩn bị xong chưa?

Dáng vẻ hiên ngang đã trở lại với Mập Mập kèm theo vẻ mặt đắc ý của hắn, lại thêm Cúc Hoa Trư đứng vững vàng trên bãi vai đầy đặn đang dương dương tự đắc nhìn về phía bọn Cơ Động. Không những thế, trong đôi mắt nhỏ còn toát ra vài phần khinh miệt. Với thực lực của bọn hắn, thật sự đám người Cơ Động còn không đáng để vào mắt.

- Đến đây đi.

Mười người bọn họ, chủ đạo là Cơ Động và Phát Thụy hướng tới hai người Chu Tiểu Tiểu mà tiến tới, trong mắt lộ ra sự dao động mãnh liệt của ma lực.

- Dàn trận, Ngũ Hành Âm Dương Giới.

Cùng với mệnh lệnh của Cơ Động, Quang Minh Thiên Can thánh đồ trong nháy mắt phân tán ra. Lôi Đế Phát Thụy lùi về tận sau cùng, chín người còn lại với sự lãnh đạo của Cơ Động dàn thành hình cánh cung bao vây lấy Chu Tiểu Tiểu cùng Cúc Hoa Trư, đồng thời cả chín người cùng phóng thích ra Cực Hạn Ma Lực của bản thân.

Chín người theo thứ tự từ trái sang phải là Thiên Can Giáp Mộc Thánh Đồ Diêu Khiêm Thư, Thiên Can Ất Mộc Thánh Đồ Trần Tư Tuyền, Thiên Can Song Hỏa Thánh Đồ Cơ Động, Thiên Can Mậu Thổ Thánh Đồ Lang Thiên Ý, Thiên Can Kỷ Thổ Thánh Đồ Miểu Miểu, Thiên Can Canh Kim Thánh Đồ Đỗ Hình Nhi, Thiên Can Tân Kim Thánh Đồ A Kim, Thiên Can Nhâm Thủy Thánh Đồ Đỗ Minh và cuối cùng là Thiên Can Quý Thủy Thánh Đồ Lam Bảo Nhi.

Ánh sáng ngọc của cực hạn ma lực đồng thời từ trong cơ thể chín người phóng ra, cũng trong lúc đó, Ngưng Tụ pháp trận trong Ngũ Hành pháp trận cũng đồng thời hình thành sau lưng chín người. Âm Dương Miện xuất hiện khiến cho ma lực trong không trung dao động mãnh liệt. Lấy Cơ Động làm chủ, ma lực của bọn họ đang vờn xung quanh thân thể tạo thành một tầng quang vụ từ từ bay vọt lên cao, trong giây lát ngưng kết trong không trung, tạo thành một tầng quang mang huyền lệ bao phủ trong một phạm vi không tính là quá lớn, nhưng cũng đủ để khống chế được Chu Tiểu Tiểu cùng Cúc Hoa Trư. Đây chính là Ngũ Hành Âm Dương Giới do chín đại Thánh đồ liên thủ tạo nên.

Ban đầu, khi Ngũ Hành Âm Dương Giới lần đầu tiên xuất hiện tại Thánh Tà Đảo, nó đã từng mang đến hiệu quả hết sức to lớn. Mặc dù Cực Hạn Song Hỏa là do Thực Nhật Phượng Hoàng thay thế, nhưng uy lực thể hiện ra lúc đó đã làm cho đầu ma thú biến dị cấp chín Lôi Hỏa song hệ đến cả cơ hội giãy giụa cũng không có.

Ngũ Hành Âm Dương Giới cũng không đơn giản là kết giới như nhóm ma sư bình thường của Hắc Ám Ngũ Hành đại lục đã từng thi triển lúc trước. Ngũ Hành Âm Dương Giới chân chính phải do mười người sở hữu

cực hạn ma lực liên thủ thi triển mới có thể xuất hiện.

Mười gã Chí Tôn cường giả cũng có thể tạo ra Ngũ Hành Âm Dương Giới như vậy, nhưng chắc chắn kết giới do bọn họ thi triển so với Thiên Can thánh đồ sẽ có sự khác biệt. Thiên Can thánh đồ là tùy thời điểm mà sinh ra, cực hạn ma lực của bọn họ chính là cực hạn thuần khiết nhất, đến cả cực hạn ma lực của Chí Tôn cường giả nếu so sánh cũng phải kém hơn về mức độ thuần khiết. Vì vậy Ngũ Hành Âm Dương Giới do nhóm Cơ Động thi triển có thể nói là một kết giới có mức độ thuần túy bậc nhất. Xét riêng mức độ thuần túy, duy nhất Hắc Ám thánh đồ thi triển mới có tư cách để so sánh.

Ngày trước lũ Quang Minh Thiên Can thánh đồ ăn hại đã bị diệt dưới Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới cũng từng thi triển qua một lần, nhưng khi đó tu vi của bọn họ còn lâu mới có thể so sánh với chín người Cơ Động bây giờ. Lúc này, trong chín người Cơ Động, ngoại trừ hai huynh muội Đỗ Minh, Đỗ Hình Nhi thực lực còn tương đối kém thì Lam Bảo Nhi đã đạt sáu mươi sáu cấp, những người còn lại đều đã đạt Thất quan. Cơ Động mặc dù kiêm cả hai vị trí nhưng tu vi của hắn đủ để cho hắn chống đỡ cả hai hệ. Ngũ Hành Âm Dương Giới trước mặt Chu Tiểu Tiểu cùng Cúc Hoa Trư lúc này không biết là mạnh hơn bao nhiêu lần so với khi xuất hiện lần đầu tiên trên Thánh Tà Đảo.

Quang mang nhàn nhạt lóe lên, trên mặt Cơ Động toát ra thần thái hết sức lạnh lùng, hai tay hắn khép lại trước ngực, hào quang trong mắt sau mỗi một lần biến hóa dường như đều khiến không khí động lại thêm mấy phần. Mặc dù hắn vừa nói đối diện với tổ đội mạnh mẽ của Chu Tiểu Tiểu cùng Cúc Hoa Trư, cơ hội thắng gần như bằng không nhưng hắn cũng không chùn bước. Không thể thắng không có nghĩa là hắn không muốn giành chiến thắng. Ngược lại, áp lực từ nội tâm khi phải đối diện cùng tổ hợp Chu Tiểu Tiểu và Cúc Hoa Trư đã chuyển thành động lực để bọn họ toàn lực bộc phát ra.

Sự xuất hiện đột ngột của Ngũ Hành Âm Dương Giới nhất thời gây ra hiệu quả áp chế mạnh mẽ lên người Chu Tiểu Tiểu và Cúc Hoa Trư, Cúc Hoa Trư còn đỡ chứ sắc mặt Chu Tiểu Tiểu đã tái mét. Dưới sự áp chế của Ngũ Hành Âm Dương Giới, hắn rõ ràng cảm nhận được mỗi động tác giờ chân nhắc tay của mình đều vô cùng khó khăn, ma lực vận chuyển trong cơ thể cũng giảm còn một nửa, giác quan trở nên trì trệ hơn. Lực áp bách cường đại này dường như muốn ép cơ thể mập mạp của hắn tới mức hoàn toàn tan vỡ, cho dù phải đối mặt với Ma Vực của những chí tôn cường giả khác, hắn cũng chưa bao giờ sinh ra cảm giác khổ sở như thế, đến bây giờ Mập Mạp mới nhận ra thực lực hùng hãn của những thanh niên trước mặt khi liên thủ lại với nhau.

Sự kinh ngạc trong lòng Cúc Hoa Trư tuyệt đối không kém Mập Mạp, mặc dù nó mới trở về nhưng với ánh mắt thánh cấp của mình, nó có thể dễ dàng nhận ra những Thiên Can thánh đồ này mới được tạm thời tạo thành, vẫn chưa hoàn toàn ăn ý với nhau. Trong khi đó, Ngũ Hành Âm Dương Giới tuy đơn giản, nhưng muốn thi triển được nhất định cần phải có sự điều phối của một gã Thiên Can thánh đồ có tu vi hoàn mỹ, mới có thể tạo ra hiệu quả lớn nhất được. Cúc Hoa Trư hoàn toàn không thể hiểu, căn bản bọn Cơ Động không có được người điều phối cần thiết này, làm thế nào bọn họ có thể gây ra hiệu quả mạnh nhất như vậy?

Khẽ chớp đôi mắt nhỏ, ánh mắt Cúc Hoa Trư khi nhìn Cơ Động đã thêm vài phần trịnh trọng, xem ra cuộc tỷ thí này so với tưởng tượng của mình sẽ khó khăn hơn một chút đây.

Dĩ nhiên Cúc Hoa Trư chưa biết được Linh Hồn Lực cường đại của Cơ Động chính là cầu nối hữu hiệu nhất đưa linh hồn của mười người bọn họ liên kết lại với nhau, đem những gì dò xét được bằng Linh Hồn Lực của hắn hiện rõ ràng trong đầu mỗi người, đồng thời thống nhất những mệnh lệnh. Mặc dù bọn họ chưa từng luyện tập qua Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp nhưng để trở thành Thiên Can thánh đồ, mỗi người bọn họ đều là thiên tài trong những thiên tài, trải qua sự điều chỉnh thống nhất của Cơ Động, thực lực của bọn họ đã được phát huy ở trình độ lớn nhất. Chính vì lý do đó mà Ngũ Hành Âm Dương Giới mới được bọn họ thi triển hoàn mỹ như thế.

- Chẳng phải là Ngũ Hành Âm Dương Giới thôi sao? Các ngươi nghĩ như vậy là có thể gây khó dễ cho bốn thánh trư à?

Vừa kiêu ngạo nói, đôi mắt nhỏ của Cúc Hoa Trư cũng đồng thời trở nên trong suốt giống như Phỉ Thúy, lấy cơ thể của nó cùng Chu Tiểu Tiểu làm trung tâm, một tầng quang mang trong nháy mắt khuếch tán ra.

Quang mang vạn vạo này vừa xuất hiện, Chu Tiểu Tiểu liền cảm nhận được toàn thân nhẹ bồng, áp lực

kinh khủng lên thân thể mình lúc trước lập tức không cánh mà bay. Hơn nữa, một phần quang mang vận vạo này còn trực tiếp đánh lên Ngũ Hành Âm Dương Giới của nhóm người Cơ Động.

Cho dù Cúc Hoa Trư không có năng lực chiến đấu nhưng không có nghĩa là nó yếu ớt. Ngược lại, trong Ngũ đại thánh thú, với tư cách là thánh thú duy nhất lấy năng lực phụ trợ làm chủ đạo, ngoại trừ không có kỹ năng công kích ra, tất cả các phương diện khác thì nó là mạnh nhất. Quang mang vận vạo kia không phải là công kích thực thể mà là tinh thần trùng kích cấp bậc thánh thú. Để có thể khiến Tinh Thần Lực khi xuất hiện bên ngoài cơ thể làm không khí vận vạo, gần như thực chất tồn tại, Tinh Thần Lực của Cúc Hoa Trư phải mạnh mẽ như thế nào đây. Ban đầu trên Thánh Tà đảo, nó chưa bao giờ phát huy ra thực lực chân chính của mình, sau lại phải đối mặt với Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới quá cuồng bạo mà không thể làm gì, nhưng dù sao nó cũng là Thánh thú chân chính, cho dù Đồ Đằng thần thú đối diện với nó cũng phải cúi đầu gọi một tiếng “đại ca”.

Thấy Cúc Hoa Trư muốn dùng Tinh Thần Lực mạnh mẽ của nó cứng rắn phá vỡ Ngũ Hành Âm Dương Giới, ánh mắt Cơ Động nhất thời biến đổi. Rõ ràng Cúc Hoa Trư muốn lợi dụng uy thế tuyệt đối của mình để công phá kết giới của bọn họ. Phải biết rằng, muốn thuần túy dùng Tinh Thần Lực trùng kích kết giới do ma lực cùng Tinh Thần Lực dung hợp thành thì bản thân sẽ gặp phải nguy hiểm rất lớn, hơn nữa nhất định phải chịu tổn thất. Cúc Hoa Trư hiển nhiên cho là Tinh Thần Lực của nó vượt xa mọi người rất nhiều, căn bản là lấy lực phá xảo.

Quả thật Linh Hồn Lực của Cơ Động đã tăng lên đến thánh cấp, nhưng cùng là thánh cấp cũng sẽ có nhiều cấp bậc, cũng giống như là Sơ cấp Siêu tất sát kỹ hoàn toàn không giống với Đỉnh cấp Siêu tất sát kỹ vậy. Linh Hồn Lực của Cúc Hoa Trư trong Ngũ đại thánh thú chính là mạnh nhất, đã sớm đạt tới Thánh cấp đỉnh phong, trong khi Cơ Động chỉ mới vừa bước chân vào cảnh giới thánh cấp mà thôi, so sánh với Chu mập cũng không mạnh hơn bao nhiêu. Nếu như chính diện đối kháng một chọi một mà nói, trước tinh thần lực trùng kích của Cúc Hoa Trư, Cơ Động hoàn toàn không có một tia cơ hội nào cả. Chỉ cần Cúc Hoa Trư muốn thì trong nháy mắt có thể hủy diệt linh hồn của hắn. Dĩ nhiên đây là trong trường hợp không dùng hợp ma lực.

Trường hợp này không phải vậy, bằng Linh Hồn Lực của mình, Cơ Động đã hòa làm một thể với đồng đội, lại thêm Ngũ Hành Âm Dương Giới chống đỡ, Tinh Thần Lực của hắn được tăng phúc trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều. Huống chi hắn lại không phải chiến đấu một mình.

Thấy quang mang vận vạo hướng tới, tay phải Cơ Động ngay lập tức được một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại nắm lấy, linh hồn dung hợp hoàn mỹ được hình thành trong nháy mắt. Một đạo quang mang vận vạo tương tự từ bên phía Cơ Động phiêu nhiên xuất hiện, chính diện đón nhận công kích của Cúc Hoa Trư, điều khác biệt duy nhất là quang mang vận vạo bên này đủ cả mười màu.

“Oanh...!”

Một tràng âm thanh bạo chấn kịch liệt phát ra trong không khí. Chín người bên phía Cơ Động đồng thời lùi ra sau một bước, Ngũ Hành Âm Dương Giới dao động mãnh liệt, dường như có thể tan vỡ bất cứ lúc nào.

Cúc Hoa Trư còn thê thảm hơn nhiều, nó bị tinh thần trùng kích trực tiếp đánh bay khỏi vai của Mập Mập, cũng may Mập Mập nhanh tay lẹ mắt túm nó lại, mới tránh cho nó không trực tiếp bị rơi xuống đất. Mặc dù như thế nhưng Cúc Hoa Trư cũng không tránh khỏi một trận hoa mắt chóng mặt.

- Các người thua!

Cơ Động khẽ mỉm cười nhìn Cúc Hoa Trư và Chu Tiểu Tiểu, cho dù hắn có trầm ổn hơn nữa thì lúc này cũng không thể không đắc ý.

- Thua cái rắm, chẳng qua là bốn thánh trư khinh thường mà thôi.

Cúc Hoa Trư tức giận nói, ánh mắt vốn có chút tán loạn lúc trước trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã khôi phục lại bình thường.

Cơ Động lạnh nhạt nói:

Hỗn Độn Châu.

Đúng vậy! Cơ Động đã sử dụng Hỗn Độn Châu chứ không phải là Hỗn Độn lực. Bởi vì một khi hấn không sử dụng lực lượng của Hỗn Độn Châu, thì cho dù linh hồn lực của hấn có mạnh mẽ cỡ nào cũng không thể khống chế nổi nguồn ma lực khổng lồ trong cơ thể. Dù sao tu vi của hấn còn chưa đạt tới Cửu quan. Hỗn Độn Châu này chính là tồn tại có thể tạm thời bù đắp sự chênh lệch ấy. Lực lượng sáng tạo đoạt thiên tạo hóa mặc dù không thể trực tiếp công kích, nhưng Hỗn Độn Châu là do Hỗn Độn Hỏa ngưng tụ mà thành, nó có thể điều khiển bất kỳ hỏa diễm nào từ Thần cấp trở xuống.

Trên bầu trời, vầng Âm Nguyệt càng lúc càng trở nên to lớn. Đồng thời ngay khi Hỗn Độn Châu xuất hiện, một luồng hắc sắc quang mang từ Âm Nguyệt trên không trung phủ xuống, trực tiếp chiếu vào hỏa diễm màu đen trên tay trái Cơ Động. Luồng sáng này mạnh mẽ áp chế hỏa diễm, bức nó dần dần thu liễm lại, cuối cùng ngưng tụ lại trong tay trái Cơ Động. Thậm chí còn đem Hỗn Độn Châu bao phủ lại bên trong.

Đó là một khối băng màu đen với vô số lăng giác trong suốt xinh đẹp, mang theo khí tức ưu nhã, không hề nhiễm chút bụi trần.

Sự tà dị và cao ngạo vào giờ khắc này đã đạt đến cực hạn.

Đột nhiên thân thể Cơ Động lại bành trướng thêm một lần nữa. Lần này chính là sự bành trướng của ma lực. Kim sắc hỏa diễm trong tay phải hấn lúc này đã lặng lẽ biến mất, không gian xung quanh chỉ còn lại một màu đen vô tận. Một cự nhân đầu đội vương miện màu lam, cao chừng trăm thước chột thấp thoáng xuất hiện trong hắc sắc hỏa diễm.

Mặc dù thân thể của Cự nhân rất cao, nhưng lại hoàn toàn giống như thật thể, không có nửa phần hư ảo. Khối băng màu đen cũng theo sự bành trướng của thân thể hấn mà trở nên to lớn không ngừng, đồng thời liên tục bắn ra những tia sáng. Rõ ràng là hỏa thuộc tính nhưng lại khiến cho không khí chung quanh trở nên lạnh lẽo vô cùng. Đám Thánh đồ phía sau Cơ Động mặc dù vẫn duy trì Ngũ Hành Âm Dương Giới, nhưng thân thể của họ cũng không tự chủ được mà run rẩy.

Chu Tiểu Tiểu lại càng không thể nào di động, chỉ có Cúc Hoa Trư nhờ vào kết giới màu xanh mới có thể miễn cưỡng chống đỡ khí tức lạnh như băng này. Nhưng hiện tại nó cũng không thể bảo vệ Chu Tiểu được, bởi vì nó có thể cảm nhận được màu đen vô tận kia hoàn toàn là nhằm vào nó.

- Địa Tâm thế giới, Âm Viêm Ma Vương!

Tám chữ này là do Cúc Hoa Trư thốt lên. Giờ khắc này thanh âm của nó sớm đã không có sự đùa cợt nữa, mà thay vào đó là vô tận trầm trọng.

Không sai! Đây không phải là kỹ năng của Âm Viêm Ma Vương, mà chính là bản thể của Âm Viêm Ma Vương. Nếu có một ngày Cơ Động có thể tu luyện tới Thánh Giai, thì bản chất lực lượng của Âm Viêm Ma Vương sẽ được thể hiện. Tới lúc đó, hấn chính là Âm Viêm Ma Vương.

Hiện tại, Cơ Động nhận được lực lượng tương sinh từ các Quang Minh Thiên Can thánh đồ, tạm thời hóa thành bản thể của Âm Viêm Ma Vương. Lần phóng thích lực lượng này tương tự như khi Sát Thần Tu Phổ Nhược Tư gọi Tu La Thần phủ xuống lúc chiến đấu với Liệt Diễm, thậm chí so với lực lượng mà Tu Phổ Nhược Tư gọi về còn muốn mạnh mẽ hơn. Cơ Động lợi dụng khoảng thời gian ngắn này ngưng tụ ra Âm Viêm Ma Vương, cho dù là Âm Viêm Ma Vương trọng sinh thì lực lượng vốn có cũng không thể so sánh được với hấn.

Kế tiếp, khối băng đen trong lòng tay trái Âm Viêm Ma Vương được nhanh chóng phóng ra. Có thể thấy rõ một vệt đen thẫm từ tay trái của Âm Viêm Ma Vương bắn về phía thân thể Cúc Hoa Trư. Đó không phải là năng lượng hình thức, mà hoàn toàn là linh hồn lực. Thánh cấp linh hồn lực!

Đây mới là thực lực chân chính của Âm Viêm Ma Vương.

Địa Tâm thế giới cũng có những nhân vật cường đại như Ngũ đại Thánh thú của nhân loại. Ban đầu Địa Tâm thế giới gồm có hai đại vương giả là Hỏa Diễm Quân Vương và Âm Viêm Ma Vương. Bọn họ đều là tồn tại Thánh Giai. Nếu như không phải là Liệt Diễm, một tồn tại Thần cấp xuất hiện, nói không chừng chiến tranh giữa hai vị Quân vương này sẽ lan đến thế giới mặt đất, mang đến vô tận lầm than cho chúng sinh, tạo thành nguy cơ Thánh chiến toàn nhân loại.

Mặc dù vĩnh viễn không thể nào bước vào Thần cấp, nhưng sức chiến đấu của hai Quân vương tuyệt không dưới bất kỳ thánh thú nào, bởi bọn họ đều là tồn tại Thánh giai đỉnh phong. Đây không phải là lực lượng mà Chí Tôn ma sư của nhân loại có thể chống lại.

Ám Nguyệt trên bầu trời lúc này vẫn thấp thoáng sau lưng Ám Viêm Ma Vương. Mặc dù ai cũng biết đây chẳng qua chỉ là quang thải, nhưng nó vẫn khiến cho người ta có một cảm giác rung động và choáng ngợp.

Màu đen ưu nhã mà băng lãnh tựa như một dòng suối, trực tiếp phủ lên trên người Cúc Hoa Trư. Không thể làm bất kì điều gì để né tránh, điều mà Cúc Hoa Trư có thể làm là chống cự.

Một thanh âm uy nghiêm đồng thời từ trong miệng Ám Viêm Ma Vương và Cơ Động truyền ra:

- Cấm, Thiên, Vạn, Đại U Diễm Băng!

Đây chính là Đại U Diễm Băng, nhưng lần này là Đại U Diễm Băng hoàn mỹ do đích thân Ám Viêm Ma Vương thi triển. Nó chính là công kích mạnh nhất dưới Chung Cực Tất Sát Kỹ - Đỉnh cấp Đơn Thể Siêu Tất Sát Kỹ.

- Tên tiểu tử Cơ Động này! Người muốn giết ta à?

Cúc Hoa Trư thở hổn hển gào lên. Cùng lúc đó, thân thể của nó cũng xuất hiện một biến hóa thần kỳ. Thân thể Cúc Hoa Trư nguyên bản chỉ dài chừng một thước bỗng thu nhỏ lại chỉ còn lại một nửa, đồng thời màu xanh biếc trên người nó càng lúc càng đậm giống như Phỉ Thúy. Một tầng quang mang nồng đậm màu bích lục cực kỳ chói mắt xuất hiện. Lúc này kết giới màu xanh đã hoàn toàn thu liễm trở về bản thân. Nó từ trên người Chu Tiểu Tiểu nhảy lên, co rút lại thành một trái cầu trên không trung, trực tiếp va chạm với Siêu Tất Sát Kỹ của Ám Viêm Ma Vương - Cấm, Thiên, Vạn, Đại U Diễm Băng.

Đúng lúc này, bất ngờ một âm thanh giòn vang từ trong khối băng đen truyền ra...

664. Chương 408: Chiến Thắng - Song Hỏa Lập Uy.

Ngay sau đó, khối băng màu đen to lớn ấy hầu như bị nghiền nát và vỡ tan thành trăm ngàn khối nhỏ vụn, rồi mới cùng thân thể Cúc Hoa Trư va chạm với nhau.

Không có bất kỳ âm thanh nào truyền ra, nhưng chỉ trong một khắc, cơ thể xanh biếc của Cúc Hoa Trư dường như đã bị đông cứng lại. Nó hóa thành một khối băng màu xanh pha lẫn sắc đen từ trên không trung rơi xuống mặt đất. Một mảng màu đen trong nháy mắt lan tràn khắp mặt đất, những nơi mà nó đi qua đều hoàn toàn biến thành khô cằn, mục nát.

Mà lúc này, Ngũ Hành Âm Dương Giới cũng hoàn toàn tan biến. Ở phía sau, nhóm Thiên Can thánh đồ cơ hồ chẳng còn phân biệt được ai trước ai sau nữa. Tất cả đều ngòai thờ ra đó với khuôn mặt tái nhợt, bọn họ thật sự cạn kiệt hết ma lực rồi. Ám Viêm Ma Vương lúc này cũng tan biến tựa như là mây khói. Thân thể Cơ Động mặc nhiên cũng quay về hình dạng ban đầu.

Tuy hỏa diễm màu đen biến mất, nhưng sắc vàng vẫn còn tồn tại. Lúc này bầu trời đã sáng trở lại. Ám Nguyệt đã biến mất nhưng mặt trời trên không trung dường như lại lớn hơn nhiều so với bình thường. Thân hình Cơ Động hiện ra, đồng thời tay phải của hắn nâng lên, hỏa diễm vàng rực dâng tràn lên cao hơn trăm thước trong không trung. Hỗn Độn Châu trong tay trái đã lặng lẽ chuyển sang bàn tay phải từ lúc nào.

Hắn thần nhiên nhìn về phía Chu Tiểu Tiểu, vốn đang thộn mặt đứng đó, hữu quyền chột đánh ra.

Một quyền này cũng không phải nhằm vào Chu Tiểu Tiểu, mà là hướng về phía không trung. Trong phút chốc, kim sắc hỏa diễm giống như một dải lụa vàng bay thẳng lên trời. Kim sắc hỏa diễm vốn đã cao hơn trăm thước, lúc này chớp mắt đã kéo dài đến cả ngàn thước. Cả không trung không những biến thành một màu vàng, hơn nữa trong hút tầm mắt, không gian cứ dập dờn như từng cơn sóng gợn, tựa như là trời đang thiêu đốt vậy.

Một quyền này Cơ Động cũng không có sử dụng kỹ năng nao. Hắn chẳng qua là đem Cực Hạn Dương Hỏa tích tụ trong cơ thể đánh ra mà thôi, tuy vậy nó cũng đã gây ra cảnh tượng quá ư là khủng bố. Từ đó có

thể thấy uy lực của Cực Hạn Âm Hỏa do Đại U Diễm Băng phát ra lúc trước là mạnh đến cỡ nào. Ngay cả Thánh thú Cúc Hoa Trư cũng không thể may mắn thoát khỏi bị đông cứng.

Chu Tiểu Tiểu lúc này đã minh bạch ánh mắt Cơ Động nhìn mình là có ý gì, hần đường như muốn cảnh báo rằng: Một đòn này, người không thể nào chống đỡ được.

Đúng vậy, một kích này Chu Tiểu Tiểu tuyệt đối không đỡ được. Nếu chỉ đơn thuần là dùng kim sắc hỏa diễm công kích, có lẽ hần còn có thể miễn cưỡng phòng ngự, nhưng chắc chắn sẽ hứng chịu thương tổn. Nhưng nếu Cơ Động dùng nguồn ma lực khổng lồ kia mà bạo phát ra một kỹ năng nào đó, thì ít nhất hần cũng bị thương trầm trọng. Chỉ sợ ma lực chín mươi sáu cấp của hần cũng chẳng là cái đinh gì. Hỏa vốn khắc Kim, Cơ Động sử dụng Cực Hạn Dương Hỏa chính là để đối phó với Cực Hạn Canh Kim của hần.

Toàn bộ dao động của ma lực đều đã biến mất, khí tức cường thế trên người Cơ Động cũng đã không còn, sắc mặt của hần lúc này so với nhóm Thiên can thánh đồ còn tái nhợt hơn. Thân thể hần khẽ lay động, “oa” một tiếng phun ra một búng máu. Ngệm máu tươi kia vọt lên không trung liền bị kim hắc hỏa diễm thiêu đốt hầu như không còn. Thân thể hần xiêu vẹo rồi ngồi phịch trên mặt đất.

Cơ Động không lập tức tiến hành điều tức tu luyện, mà lại hít vào từng ngụm, từng ngụm không khí rồi thở hỗn hển... Có thể thấy rõ ràng thất khiếu của hần đều đang rỉ máu, làn da cũng nhuộm máu đỏ tươi - đó là tơ máu theo lỗ chân lông mà chảy ra ngoài.

Ma lực của chín Thiên Can thánh đồ tập trung lại thật sự là quá cường đại, ngay cả Cơ Động thân thể vốn cực kỳ dẻo dai là thế, vậy mà “nửa mình dưới” của hần suýt nữa cũng không chịu nổi. Vừa rồi sở dĩ hần phải đem Cực Hạn Dương Hỏa phát ra, là vì hần gần như không khống chế nổi nó, nếu không đem toàn bộ ma lực phát ra thì e rằng cơ thể hần sẽ nổ tung.

Hỗn Độn Châu lẳng lơ trôi lơ lửng trước ngực Cơ Động rồi chậm rãi tan vào cơ thể. Sở dĩ hần không lập tức tu luyện để khôi phục lực lượng, là vì kinh mạch của hần vừa rồi đã bị ma lực điên cuồng trùng kích, nên thập phần yếu ớt. Nếu lúc này lại tiếp tục thúc dục ma lực, rất có thể sẽ dẫn đến thương tổn cho bản thân mà không cách nào hồi phục.

Tuy rằng bộ dạng Cơ Động lúc này có phần thảm thiết, nhưng có thể thông qua hai kích vừa rồi, cùng với việc tiếp nhận sự trùng kích của ma lực, kinh mạch của hần lại được mạnh mẽ mở rộng. Chỉ cần dựa vào Long Huyết cùng Phượng Vũ Long Xà là có thể mạnh mẽ phục hồi năng lực. Một khi thân thể hần hoàn toàn khôi phục, kinh mạch của hần chẳng những sẽ trở nên cứng cỏi hơn, mà khả năng tiếp nhận ma lực cũng sẽ gia tăng gấp bội, đối với hần sau này rất nhiều hữu dụng.

Điều Cơ Động muốn làm lúc này chính là dựa vào Hỗn Độn Châu để chậm chậm, ăn cần bồi dưỡng thân thể mình, lợi dụng sức sáng tạo của Hỗn Độn Châu trợ giúp thân thể dần dần hồi phục. Sau đó mới chậm rãi khôi phục ma lực.

Đúng lúc này, từ phía sau Cơ Động, Trần Tư Tuyên cố gắng gượng đứng dậy. Tuy rằng nàng cũng rất suy yếu, nhưng tình trạng của Cơ Động khiến cho nàng lòng đau như cắt. Nàng miễn cưỡng đi đến phía sau Cơ Động, đồng thời tháo Sinh Mệnh Chi Hạch từ trên cổ xuống đưa cho hần. Phát Thụy lúc này cũng đã đi tới, lấy Sinh Mệnh Chi Nguyên mà lúc trước Cơ Động đưa cho hần, trực tiếp rót cho Cơ Động nửa bình.

Sinh Mệnh khí tức nồng đậm nhất thời ào ạt tuôn ra, từ trên Sinh Mệnh Chi Hạch cũng tản mát ra một màu xanh biếc rực rỡ. Chúng bao trùm xung quanh thân thể Cơ Động, tương trợ cho hần khôi phục. Hiện tại cái hần cần chính là thời gian mà thôi, có được chí bảo của Sâm Yêu nhất tộc phụ trợ, thân thể hần sau khi hồi phục sẽ không có bất kỳ di chứng nào.

Trần Tư Tuyên đứng trước mặt Cơ Động, sâu nơi khóe mắt đã long lanh ngấn lệ. Theo bản năng, Cơ Động ngẩng đầu nhìn về phía nàng, hiện tại tuy rằng hần vẫn còn suy yếu, nhưng sau khi uống xong Sinh Mệnh Chi Nguyên, tinh thần hần đã phần chấn hơn.

- Người là tên chết bầm!

Trần Tư tuyên đột nhiên xé khăn che mặt, quát lớn với hần!

Cơ Động bị nàng mắng mà ngơ ngẩn tâm hồn, bởi vì từ lúc hần biết Trần Tư Tuyên tới nay, nàng ta vẫn thủy chung là một người con gái rất đoan nét na, thùy mị... Nàng luôn yên lặng đi theo bên cạnh hần, ngoại

trừ bộc lộ tình yêu với hắn, thì bộ dạng của nàng trong mắt Cơ Động lúc nào cũng hoàn mỹ, ngoan hiền. Giờ đây, nàng đột nhiên lại giận dữ như chỉ hận không tát được cho hắn mấy cái bạt tai! Khuôn mặt của nàng vốn đang tái nhợt nhưng vì phần nộ mà thoáng hiện một nét ửng hồng, trông lại càng hoa nhường nguyệt thẹn.

Cơ Động ngây dại ra một phần là do thái độ của Trần Tư Tuyền, bất luận giữa họ là quan hệ thầy - trò hay gì đi chăng nữa, thì trước đây nàng đều đã biểu hiện tình cảm ra hết rồi, cho nên bây giờ hắn mới không dám tin rằng những lời la mắng, tức giận vừa rồi là chính miệng của Trần Tư Tuyền thốt ra.

Trần Tư Tuyền bởi vì tức giận mà bộ ngực phập phồng, hai ngọn núi căng tròn cứ không ngừng nhấp nhô chuyển động, cảnh tượng cực kỳ lay động lòng người.

- Người có biết vừa rồi người làm vậy là nguy hiểm thế nào không? Vạ nhất người không chịu nổi ma lực của mọi người đồng thời công phá, có phải là người bỏ mạng tại đây không? Đây chỉ là tỷ thí luận bàn mà thôi, cũng không phải sống chết với nhau, người vì sao lại háo thắng như vậy? Ta không tin là người không biết giới hạn của cơ thể mình?

Trần Tư Tuyền tựa hồ càng lúc càng phần nộ mà hét lên với Cơ Động.

Cơ Động nhú mày nhưng không phản bác lại, bởi hắn biết Trần Tư Tuyền nói không sai. Vừa rồi nếu thân thể hắn không còn khả năng chống đỡ một phần nào đó, hoặc là chậm trễ phóng thích ma lực trong cơ thể, thì thân thể hắn đã bị nghiền nát, đi gặp ông bà ông vải mất rồi.

- Người, người...

Trần Tư Tuyền đã tức giận đến mức không nói thành lời. Không ai hiểu được nguy hiểm vừa rồi của Cơ Động bằng nàng, bởi nàng cùng Cơ Động có mối quan hệ linh hồn tương liên. Nàng hiểu rất rõ tình cảnh vừa rồi của Cơ Động, lúc hắn phóng xuất hoàn toàn Đại U Diễm Băng, những người khác chỉ là chấn động, chỉ riêng nàng là trái tim như muốn nhảy ra ngoài. Bởi vì nàng hiểu rõ, Cơ Động lúc đó gần như không khống chế nổi Đại U Diễm Băng, một khi không thể thành công phóng thích ra ngoài, như vậy hắn cầm chắc cái chết. Chỉ cần nhìn Đại U Diễm Băng bị vỡ nát, là có thể nhìn ra được hắn vẫn chưa thể nắm giữ đầy đủ uy lực của Đại U Diễm Băng.

Cơ Động chậm rãi đứng lên, nhìn thấy Trần Tư Tuyền vẫn còn giận dữ, hắn đưa tay lên vỗ vỗ bờ vai nàng, nhưng vẫn mặc nhiên không nói lời nào.

Đúng lúc này chợt vang lên tiếng “leng keng”, một đạo bích quang gần như chọc trời bắn thẳng lên cao. Đã nửa ngày trôi qua, Cúc Hoa Trư cuối cùng cũng thoát ra khỏi Đại U Diễm Băng. Nó dù sao cũng cùng cấp bậc với Âm Viêm Ma Vương, cho dù là Đại U Diễm Băng có trực tiếp đánh trúng nó, nó cũng không bị đánh chết, nhiều nhất là bị thương mà thôi. Đương nhiên điều này không đủ để ảnh hưởng đến thắng bại của cuộc tỷ thí, sở dĩ Cơ Động dùng Đại U Diễm Băng đối phó với nó, mục đích chính là khắc chế nó mà thôi. Chỉ cần chế trụ nó trước, sau đó đánh cho Chu Tiểu Tiểu tơi bời, như vậy cuộc tỷ thí này bọn hắn sẽ thắng.

- Ta biết vì sao hắn lại muốn giành thắng lợi.

Cúc Hoa Trư đưa ánh mắt thâm thúy nhìn về phía Cơ Động.

Nó mặc dù không bị thương, nhưng từ Đại U Diễm Băng vùng vẫy đi ra cũng khiến nó bị dọa đến toát mồ hôi lạnh. Vừa rồi nếu Cơ Động tiếp tục bồi thêm một Siêu Tắt Sát Kỹ của Hỏa Diễm Quân Vương, thì cho dù là nó cũng không thể tránh khỏi bị thương nặng.

Ánh mắt của Cơ Động, Trần Tư Tuyền và của mọi người đều rơi trên người của Cúc Hoa Trư.

Cúc Hoa Trư nhìn vào Cơ Động rồi trầm giọng nói:

- Tiểu cô nương này nói đúng một câu, đó là tiểu tử Cơ Động căn bản là không muốn sống. Vừa rồi trong lòng hắn đã có ý nghĩ liều chết, thực tế đúng là thấy chết không sờn. Hắn cố gắng vượt qua và tiếp nhận một lượng ma lực khổng lồ như vậy, là để cho mình có thể thi triển ra lực lượng của Âm Viêm Ma Vương. Nếu ta đoán không nhầm, Liệt Diễm chết đi đã khiến con tim hắn vỡ vụn, sống không tình yêu, nên hắn chỉ muốn mau chóng gia tăng thực lực của bản thân, để sớm trả thù cho Liệt Diễm. Một khi thù của Liệt

Diễm đã được trả, hẳn nhất định sẽ đi theo Liệt Diễm. Nếu Liệt Diễm còn sống thì vừa rồi hẳn sẽ không hành động như vậy.

Nghe Cúc Hoa Trư nói vậy, thần sắc Cơ Động thoáng xuất hiện một ít biến hóa.

Sự phản nộ trong mắt Trần Tư Tuyền như băng tuyết dần tan rã. Nàng đứng nơi đó, ngơ ngác nhìn Cơ Động. Đột nhiên thân thể nàng nhoáng lên, như muốn ngã nhào trên mặt đất. Ma lực của nàng vốn đã cạn kiệt, nàng là người bị tiêu hao ma lực nhiều nhất trong nhóm Thánh đồ, do phải dung hợp linh hồn cùng Cơ Động. Tâm tình vốn đang tức giận, bây giờ lại nghe những lời Cúc Hoa Trư nói ra, trong lòng nàng ngổn ngang bao nhiêu là cảm xúc, mặc nhiên hôn mê bất tỉnh.

Cơ Động theo bản năng đưa hai tay đỡ lấy thân thể Trần Tư Tuyền, khe khẽ lắc đầu.

Phất Thụy nhích người đi đến, nhìn Trần Tư Tuyền đang nằm trong ngực Cơ Động, than nhẹ:

- Tiểu sư đệ, nàng ta là một cô nương tốt.

Cơ Động gật đầu:

- Đệ biết. Nhưng lòng đệ chỉ có mình Liệt Diễm!

Phất Thụy bỗng nhiên im bật, đột nhiên hẳn thấy có chút hổ thẹn, hẳn vẫn cho rằng tình cảm của mình đối với Dạ Tâm đã là rất sâu nặng rồi. Nhưng lúc này hẳn mới hiểu được, so với tên sư đệ cứng đầu này thì chính mình vẫn còn kém xa.

Cơ Động để Trần Tư Tuyền dựa vào một gốc đại thụ, sau đó hẳn ngồi bên cạnh, yên lặng cảm thụ thân thể mình đang dần dần khôi phục dưới sự trợ giúp của Sinh Mệnh Chi Hạch và Sinh Mệnh Chi Nguyên.

Chu Tiểu Tiểu có phần suy sụp ngồi ở một bên, thì thào tự nhủ:

- Xem ra ta thật sự đã già rồi, thế giới này về sau là của những người trẻ tuổi các người. Lần tỷ thí này không cần tiếp tục nữa.

Cúc Hoa Trư khinh bỉ, trừng mắt liếc hẳn:

- Là do ngươi không tốt, nếu vừa rồi là ta cùng Cơ Động phối hợp, ngươi ở phía bên kia, chúng ta sẽ giành thắng lợi. Thực lực của Thánh Trư ta vốn chưa tung hết ra đâu.

Phất Thụy không nín được cười:

- Cúc Hoa Trư, ngươi thế nào lại kiêu tiện nghi, chúng ta và Cơ Động tuyệt đối không thể tách ra được. Chỉ có linh hồn lực của hẳn chỉ dẫn, toàn bộ lực lượng của chúng ta mới có thể phát huy ra. Ngươi lại đem hẳn kéo qua đó, chúng ta không phải thành năm bè bảy mảng hay sao? Coi như nhiều hơn một tên mập cũng không công phá được phòng ngự của ngươi. Chỉ cần mình ngươi cũng đủ thắng rồi!

Cúc Hoa Trư hừ khinh bỉ:

- Ta cùng Cơ Động hợp tác còn cần phòng ngự sao? Hẳn là Cực Hạn Song Hỏa, ta là Thánh Mộc thuộc tính thuần túy. Ngươi có tin hay không, nếu có ta phụ trợ, thì dù hẳn phóng xuất ra lực lượng như vừa rồi cũng không bị bất kỳ di chứng nào. Mộc vốn sinh Hỏa mà. Nếu tên béo kia có ma lực Hỏa thuộc tính, các ngươi sẽ thua là cái chắc. Đằng này hẳn lại là Kim thuộc tính, ta là Mộc thuộc tính, phụ trợ cho hẳn bằng cách đánh rắm à? Thế nhưng thua bởi đám tiểu tử các người, thật sự là quá mất mặt mà... Bốn Thánh trư ta lần đầu tiên bị mất mặt đến như vậy. Tên mập kia, ngươi chẳng những không kiếm điểm bản thân, mà lại suy sụp như vậy, so với ta lại càng thêm khảm hơn nhiều.

Nghe Cúc Hoa Trư nói xong, ánh mắt Chu Tiểu Tiểu nhất thời bừng sáng:

- Đúng vậy! Chủ yếu là do ta và ngươi thuộc tính bất hòa. Nếu đổi lại là một vị Thủy hệ thánh thú, ta đồng dạng cũng có khả năng bộc phát như thế. Vậy dựa vào cái gì ta phải suy sụp chứ?

Hẳn vốn là người thức thời, sau khi nghĩ thông suốt, mọi suy sụp lúc trước tự nhiên là tan vào hư vô. Dù sao, trận đánh vừa qua của hẳn chính là đối chiến với toàn bộ Thiên Can thánh đồ. Thua cũng không có gì là mất mặt. Có thể tưởng tượng được, những người trẻ tuổi này sẽ là những tuyệt thế cường giả trong tương lai.

Cúc Hoa Trư nhảy vọt về phía Cơ Động, rồi ngồi xuống bên cạnh hắn, dùng thân thể cọ cọ vào người Cơ Động. Một màn bích quang dày đặc khuếch tán mở ra, đem thân thể Cơ Động và Trần Tư Tuyền bao bọc vào trong.

Hào quang của Sinh Mệnh Chi Hạch trên người Cơ Động lập tức tỏa sáng, kinh mạch trong cơ thể vốn bị tổn hại giờ khôi phục với tốc độ nhanh đến không ngờ. Trên người Trần Tư Tuyền cũng xuất hiện một tầng lục quang nhàn nhạt.

- Cơ Động tiểu tử, ngươi thấy thế nào? Thánh lực của bốn Thánh Trư có cường đại không? Vừa rồi ngươi dùng tam giác trận quả thật không sai a! Tuy rằng thực sự mạo hiểm, nhưng ngươi đã đem đặc tính ma lực của nhóm Thiên Can thánh đồ hoàn toàn phát huy ra hết. Điều quan trọng nhất là linh hồn lực của ngươi, ngươi còn được hỗ trợ bởi Trần Tư Tuyền cô nương, cũng coi như là sự phối hợp hoàn mỹ. Có mấy câu ta canh cánh trong lòng muốn nói cùng ngươi, đó là hãy chấp nhận hiện tại đi.

665. Chương 409: Càng Thêm Mãnh Liệt.

- Ngươi muốn nói với ta cái gì?

Có Cúc Hoa Trư trợ giúp, kinh mạch trong cơ thể hắn nhiều nhất chỉ nửa canh giờ nữa là có thể khôi phục. Cúc Hoa Trư thuộc Mộc hệ Thánh lực, đã mang đến cho hắn một loại cảm giác gần như vô tận, dường như lúc này khí tức sinh mệnh trong khắp thiên địa đều ngưng tụ chung quanh cơ thể hắn.

Cúc Hoa Trư nói:

- Ta muốn cùng ngươi nói chuyện về nữ hoàng Liệt Diễm. Ta biết, cái chết của Liệt diễm đối với ngươi là một đả kích rất lớn, nhưng ngươi có từng nghĩ tới, ngươi và nữ hoàng Liệt Diễm căn bản là không có khả năng kết hợp không?

Nghe hắn nói như thế, sắc mặt Cơ Động nhất thời khê biến:

- Ta và Liệt Diễm yêu thương lẫn nhau, vì sao không có khả năng?

Cúc Hoa Trư nói:

- Đương nhiên ngươi sẽ không minh bạch. Nữ hoàng Liệt Diễm là Thần, còn ngươi chỉ là người phàm. Cho dù Thần giới không cử Chấp Pháp hạ giới để đối phó với nàng, thì thời gian các người ở bên nhau cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Liệt Diễm khi phóng thích Hồng Liên Thiên Hỏa, tu vi đã đạt đến nhị cấp Thần cách, mà ở cấp độ tu vi này, nhất định sẽ phi thăng tiến nhập Thần giới.

Nữ hoàng Liệt Diễm lại không phải là nhân loại người, bởi vậy nàng ấy và loài người các người mặc nhiên là bất đồng. Nếu như loài người các người có thể tu luyện tới trình độ nhị cấp thần cách, như vậy có thể lưu lại ở nhân gian mấy ngàn năm, thậm chí trên cả vạn năm, tự do khoái hoạt. Chờ cho đến khi thần lực cùng thân thể hoàn toàn dung hợp, tự đem thân mình cải tạo thành Thần thể, khi ấy sẽ tự mình phi thăng vào Thần giới.

Nhưng nữ hoàng Liệt Diễm lại là Hồng Liên hóa thân, Liệt Diễm mà ngươi đã thấy chỉ là năng lượng thể mà thôi, bản thể của nàng vẫn là địa tâm Hồng Liên. Sau khi tu luyện đến nhị cấp thần cách, nàng ta cần phải chìm vào ngủ say để tiến hành dung hợp thần thể. Địa tâm Hồng Liên mặc dù là tuyệt phẩm thực vật, nhưng nó cũng chỉ đơn thuần là thực vật, phải trải qua mười vạn năm mới có thể phi thăng thần giới. Nhưng nhất định là phải ngủ say mà tu luyện trong mười vạn năm mới được.

Sở dĩ Liệt Diễm có thể cùng ngươi ở cùng một chỗ, đó là do nàng ta kiềm chế giấc ngủ say sắp đến của mình. Điều này đối với nàng mà nói là cực kỳ thống khổ, chẳng qua Liệt Diễm không cho ngươi biết đó thôi. Một khi nàng ta khắc chế thời gian quá dài, thì bản thân nàng ấy sẽ hứng chịu thương tổn mà không cách gì bù đắp được. Dịch lực trong bản thể của nàng sẽ dần dần hổng mất. Bởi vậy, nếu nàng và ngươi ở cùng một chỗ, đừng nói đến việc năng lượng thể này có thể cùng ngươi ân ái, không trả giá bằng cả sinh mạng của nàng đã là may mắn lắm rồi. Đây mới thực sự là vì ngươi mà chết và cũng là nguyên nhân vì sao ta nói hai người không thể ở cùng một chỗ.

Nghe Cúc Hoa Trư nói vậy, Cơ Động ngây dại cả người, hần trăm triệu lần cũng không tưởng được, khoảng thời gian Liệt Diễm ở cùng mình lại phải âm thầm chịu đựng, hy sinh nhiều như vậy.

Cúc Hoa Trư tiếp tục nói:

- Nếu Thánh Tà Đảo không có phát sinh đại kiếp nạn, ta cũng nhất định khuyên người mau chóng rời xa nữ hoàng Liệt Diễm, để nàng khẩn trương ngủ say mà tu luyện tiếp. Lần này tuy rằng cái chết của Liệt Diễm là do Chấp Pháp Thần giới gây ra, nhưng ta thấy đây không hẳn là chuyện xấu. Lấy hiểu biết của ta về Thần giới, thì Thần giới cũng không phải là nơi lãnh đạm vô tình, không nói đến đạo lý.

Liệt Diễm tuy không phải thuộc nhân loại, nhưng nàng ta lại chưa bao giờ làm chuyện gì gây tổn hại đến người khác. Điều nghịch lý là bởi vì sự xuất hiện của nàng, cả địa tâm thế giới mới chính hợp, vô hình trung trừ khử địa tâm đại chiến, loài người cũng tránh bị ảnh hưởng. Bởi vậy, Liệt Diễm tuy đã chết, nhưng ta tin tưởng thần trí của nàng sẽ được Thần giới thu về. Có lẽ nàng ta sẽ nhân tiện tìm một địa phương yên tĩnh nào đó tại thần giới để tu luyện, tuy rằng các người không có khả năng ở cùng một chỗ, nhưng Liệt Diễm nếu có thể còn sống và chân chính trở thành Thần, đối với nàng mà nói đó không phải là chuyện tốt hay sao? Ta cảm thấy, nếu so với Liệt Diễm thì Trần Tư Tuyền thích hợp với người hơn, người hãy trân quý người trước mặt đi.

- Người, người nói là Liệt Diễm không chết?

Giọng nói của Cơ Động có chút run rẩy.

Cúc Hoa Trư nói:

- Ta không dám khẳng định, nhưng điều này rất có thể xảy ra. Chẳng qua Liệt Diễm của người sẽ không còn là Liệt Diễm nữa. Khoảng thời gian ở nhân gian trong trí nhớ của nàng tất nhiên sẽ bị xóa nhòa đi. Bởi vậy, các người vốn là không cách gì ở gần nhau được, một người là phạm nhân, người kia là thần, vậy thì người còn thống khổ cái nỗi gì? Cho nên người cần phải sống tốt, vì bản thân mình mà tiếp tục tồn tại. Trần Tư Tuyền cũng là con người, nói về thuộc tính thì vô cùng phù hợp với người. Phát Thụy tiểu tử nói rất đúng, cô nương này thật sự không tệ, người hãy quý trọng cơ hội này đi.

Nói xong Cúc Hoa Trư vội vàng bỏ đi. Cơ Động vẫn còn như ngây dại, hóa ra Liệt Diễm vì muốn ở cùng một chỗ với mình mà phải hy sinh nhiều như vậy. Không ngờ nàng chấp nhận tiêu hao sinh mệnh của mình để được ở cùng ta. Liệt Diễm, nàng thật sự là ngốc nghếch mà. Có lẽ Cúc Hoa Trư nói đúng, thần trí của nàng có thể đang tồn tại ở một nơi nào đó trong Thần giới. Liệt Diễm mà ta yêu đã thật sự chết rồi, thần thức thay đổi, thân thể thay đổi, coi như nàng có tồn tại ở đâu đó trong thần giới thì cũng không phải là nàng nữa rồi. Người ta hằng tìm kiếm là Liệt Diễm đã cùng ta luyện ái!

Cúc Hoa Trư nào biết, những lời này của nó chẳng những không thể xóa đi tình yêu của Cơ Động đối với Liệt Diễm, mà ngược lại giống như là châm dầu vào lửa, tình yêu đó vốn đã nồng nàn say đắm, bây giờ lại càng trở nên mãnh liệt, nồng cháy bội phần.

Mọi người tranh thủ nghỉ ngơi để lấy lại tinh thần, mãi đến khi trời tối thì ma lực mọi người mới lần lượt khôi phục lại, sau đó rời đi.

Hôm nay cùng Cúc Hoa Trư và Chu Tiểu Tiểu quyết đấu một trận, đối với mọi người mà nói, đây là sự trợ giúp không có gì sánh bằng. Cơ Động tuy rằng đã khống chế cả chiến cuộc, cũng như đã mang đến cho Cúc Hoa Trư và Chu Tiểu Tiểu rất nhiều áp lực. Thêm vào đó, trong lúc quyết đấu hắn dùng hết mọi năng lực của bản thân để suy tính kết quả cùng phương thức tác chiến, rồi thông qua linh hồn lực chỉ dẫn cho bọn hắn toàn bộ quá trình. Về phần Cơ Động khi thi triển tuyệt kỹ Đại U Diễm Băng mặc dù không hoàn toàn thành công, nhưng cũng đủ cho mọi người được một phen mở rộng tầm mắt. Sau mấy canh giờ tu luyện để khôi phục ma lực, đồng thời cũng là khoảng thời gian để bọn hắn nhìn lại trận chiến mà đúc kết thêm kinh nghiệm, tuy nhiên có thể lĩnh hội kinh nghiệm được ít hay nhiều là còn tùy vào khả năng của mỗi người.

Lúc mọi người rời đi, Đại Diễn Thánh Hỏa Long cực kỳ bất mãn hướng về Cơ Động kêu lên vài tiếng. Khi thấy Cơ Động không gọi nó xuất chiến, Mao Đài và Ngũ Lương Dịch đều có chút phẫn uất. Ngược lại Hỏa Nhi vẫn luôn luôn trầm tĩnh, tuy rằng nó đã hoàn thành xong tiến hóa, nhưng một khi Cơ Động chưa gọi, nó sẽ vẫn ở trong Chu Tước thủ trục âm thầm tu luyện. Có lẽ, cũng vì nó nhận thức được, mình và Đại Diễn Thánh Hỏa Long còn khá nhiều chênh lệch.

Diêu Khiêm Thư cũng đang ngồi trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Trong nhóm bọn họ, chỉ có bốn người có ma thú đồng bạn là Phát Thụy, Cơ Động, Miểu Miểu và Diêu Khiêm Thư. Trông chờ vào Cúc Hoa Trư chờ bọn hắn phi hành là điều không thể, cho nên mọi người chia ra ngồi trên người Đại Diễn Thánh Hỏa Long, Tử Lôi Diệt Thiên Long cùng Ngân Dực Hải Đông Thanh. Do vóc dáng của Ngân Dực Hải Đông Thanh có phần trội nhất nên nó mang theo hai người là Miểu Miểu và Lam Bảo Nhi.

Diêu Khiêm Thư nói với Cơ Động:

- Cơ Động, hiện tại thực lực mọi người đã tạm ổn, chúng ta tổng hợp thực lực lại cũng đủ để đối đầu với thập giai ma thú. Bây giờ chúng ta cần sắp xếp thời gian để mọi người chia nhau tìm kiếm ma thú cho bản thân mình. Như vậy mới có thể nhanh chóng tăng cường thực lực của chúng ta, cũng không cần giống như hiện tại, tất cả phải dựa vào các người.

Cơ Động gật đầu nói:

- Đúng vậy, mọi người nên có tọa kỵ của mình. Thiên Can thánh đồ đạt đến Ngũ giai là có thể sử dụng khế ước, mọi người chúng ta đều thỏa mãn yêu cầu này. À, đúng rồi, lúc trước Hỏa Long Vương có mời ta đến nơi bọn chúng cư ngụ, các người thấy thế nào? Lần này chúng ta đi tới thương hội Ngốc Có Tiền, nếu bọn họ đưa ra sất hạch quá khó khăn thì chúng ta liền đến Long cốc. Long tộc chính là chủng tộc cường đại nhất trong các loại ma thú. Ở nơi đó, ta tin tưởng mọi người đều có thể tìm được cho mình một Cự Long thích hợp.

Diêu Khiêm Thư gật đầu, nhưng vẫn có chút bất đắc dĩ than thầm.

Tất nhiên Cơ Động biết hắn đang nghĩ gì, nếu nói về phẩm chất của ma thú đồng bạn, chỉ sợ không ai có thể qua mặt Diêu Khiêm Thư. Cúc Hoa Trư chính là đỉnh phong Thánh cấp, là một trong Ngũ đại thánh thú của Thánh Tà Đảo, từng gây nên bao nỗi khiếp sợ cho giới ma sư. Nhưng cũng bởi lý do đó, bọn hắn mới ký kết bình đẳng khế ước. Cúc Hoa Trư lại quá mức cường thế, cho nên Diêu Khiêm Thư căn bản là không cách nào mượn được lực lượng của nó. Có thể nói, Cúc Hoa Trư chẳng có bất kỳ trợ giúp nào đối với hắn. Diêu Khiêm Thư thà rằng sở hữu một ma thú có thực lực nhỏ yếu nhưng có thể cùng hắn phối hợp hoàn mỹ, còn hơn là làm bạn với vị thánh thú này.

Trải qua phong ba, Diêu Khiêm Thư cũng đã trở nên thành thực rất nhiều, nhất là mấy năm bị Cúc Hoa Trư hành hạ...

Lúc này, Cúc Hoa Trư đang ngủ trong lòng Đỗ Hình Nhi, bộ dáng cực kỳ thoải mái. Mỗi khi nhìn thấy nó, ánh mắt Diêu Khiêm Thư luôn trở nên cực kỳ phức tạp.

Cơ Động khẽ vỗ vai Diêu Khiêm Thư:

- Chuyện này ta sẽ giúp ngươi nghĩ biện pháp. Phải tìm cách làm cho Thánh trư của chúng ta tự động giải trừ khế ước. Nó chỉ giúp ta trên danh nghĩa là viện quân, sẵn sàng tương trợ, rõ ràng so với chiếm khế ước của ngươi có phần tốt hơn.

Diêu Khiêm Thư mỉm cười nói:

- Không cần lo lắng cho ta, thực lực của bản thân mới là vấn đề trọng yếu, điểm này ta rất rõ ràng, cho nên ta sẽ cố gắng tu luyện, sẽ không để ngươi bỏ rơi quá xa.

Thiên Cơ bên cạnh mỉm cười nói:

- Ta cho tới bây giờ chưa từng lo lắng cho ngươi, quả thật nếu không có chủ nhân, ta tin tưởng rằng ngươi có năng lực để trở thành Thánh Vương. Chủ nhân, hiện tại mọi người đều đã mệt mỏi, chi bằng chúng ta tìm chỗ dừng chân, nghỉ ngơi chỉnh đốn chút đi. Sáng mai lại tiếp tục hành trình vậy.

Cơ Động gật đầu nói:

- Như vậy cũng tốt, trận chiến hôm nay mọi người ít nhiều cũng có linh ngộ, có thể nhân cơ hội này tự nghiền ngẫm thêm một chút.

Đang ngồi ngay ngắn trên lưng Tử Lôi Diệt Thiên Long, Phát Thụy cười ha hả nói:

- Chúng ta nên đến tử điểm Ngốc Có Tiền, trước hết kiếm cái gì bỏ bụng, sau đó hảo hảo ngủ một giấc, ngày mai hãy tiếp tục lên đường, các người thấy thế nào?

Chu Tiểu Tiểu đang tự mình phi hành, đối với hắn đây cũng là một phương thức tu luyện, nghe vậy tức giận nói:

- Ta thật là bất hạnh, chẳng những phải làm bao cát cho các người đánh, mà còn phải mời các người ăn ở nữa. Các người có còn tính người hay không?

- Đúng đấy! Các người đúng là không có nhân tính gì cả. Mập mập, mang ta đi. Ta là người đầy nhân tính. Thánh Trư ta vốn muốn thăm tử điểm của người từ lâu, sự có mặt của ta tuyệt đối sẽ làm người nở mày nở mặt.

Vừa nghe đến cái ăn, vốn đang êm đềm trong giấc mộng, Cúc Hoa Trư lập tức tỉnh dậy, cười hắc hắc hướng Chu Tiểu Tiểu mà nói.

- Người? Ta xem người cũng chỉ là muốn tranh ăn với bọn hắn mà thôi!

Chu bé nhỏ khinh bỉ liếc nhìn Cúc Hoa Trư. Cúc Hoa Trư dương dương tự đắc trả lời:

- Đó là do bọn Thánh trư phải vất vả vì người! Vất vả thì phải ăn nhiều, nếu không làm gì có khí lực? Người sẽ không nhỏ mọn tới mức không mời nổi bọn Thánh trư một bữa cơm chứ?

Chu Tiểu Tiểu cười nói:

- Mời, đương nhiên là mời. Thứ khác ta không dám nói, chứ ăn cơm thì tuyệt đối sẽ cho người ăn no. Nghe Diêm Khiêu Thư nói, người thích ăn ma thú phải không. Không thành vấn đề, trước hết ta cho người làm cho người một trăm đầu, vậy đủ rồi chứ?

Nghe những lời này, ánh mắt Cúc Hoa Trư nhất thời sáng rực:

- Tốt, vẫn là Bàn tử người thông tình đạt lý.

Thánh Trư liền nở nụ cười toe toét.

Chu Tiểu Tiểu nói tiếp:

- Phía trước không xa chính là Tây Đê thành, có thể xem như là một trấn quan trọng ở phía Tây Trung Thổ đế quốc. Tại đây thương hội chúng ta có một phân bộ khá lớn, trong khoảng thời gian ngắn huy động một trăm đầu ma thú tuyệt đối không thành vấn đề. Cúc Hoa Trư, theo ta người nên gia nhập thương hội Ngốc Có Tiền của chúng ta đi. Với sức ăn của người, chỉ sợ Diêm Khiêu Thư không thể nào kham nổi! Chỉ có thương hội chúng ta với lượng tiền bạc dồi dào như vậy mới có thể thỏa mãn nhu cầu của người.

Cúc Hoa Trư hừ một tiếng:

- Tạm thời cái này... người chưa từng nghe qua câu “Nhục ti tăng khả quý. Nhục phiến giới canh cao. Nhược vi tự do cố. Lương giả giai khả phao” sao? Bọn Thánh trư ghét nhất là bị câu thúc.

(Biên: tạm dịch “Sợi thịt được cho là quý, miếng thịt lại càng quý hơn. Nếu vì muốn tự do, hai thứ đều có thể bỏ qua” – Miếng ăn không đáng phải đánh đổi bằng tự do)

Chu Tiểu Tiểu buồn cười nhìn nó nói:

- Người nói không đúng rồi, với ta câu đó phải là “Nhục ti tăng khả quý. Nhục phiến giới canh cao. Nhược hữu đại nhục khối. Lương giả giai khả phao.”

(Biên: “Sợi thịt được cho là quý, miếng thịt lại càng quý hơn. Nhưng nếu có một khối thịt lớn hơn, cả hai thứ trước đều đáng vứt – Vì lợi ích to lớn, sẵn sàng vứt bỏ hết thảy)

Nghe bọn họ đối thoại, Cơ Động mặc nhiên phát hiện, Diêm Khiêu Thư bên cạnh mình thần sắc ngày càng ảm đạm. Thần sắc Cơ Động nhất thời cũng có chút biến hóa, xem ra phải tranh thủ cùng Cúc Hoa Trư nói chuyện một phen.

Tây Đê thành tọa lạc ở phía Tây của Trung Thổ đế quốc, là khu vực mật dịch trọng yếu. Tuy rằng không được khổng lồ như Trung Nguyên thành, nhưng cũng là một tòa thành khá lớn.

Khi bọn Cơ Động đến đây, nơi này đã bước vào cuộc sống về đêm. Dưới sự hướng dẫn của Chu Tiểu Tiểu, mọi người dễ dàng đến được tửu điểm Ngốc Có Tiền nằm ngay tại trung tâm thành. Tửu điểm Ngốc Có Tiền cơ hồ đều giữ đúng một phong cách buôn bán cho dù tọa lạc ở đâu đi nữa. Chỉ riêng hai cô gái song sinh bên cửa thôi cũng đã làm cho nhóm Thiên Can thánh đồ một phen rung động. Tuy nhiên những người phục vụ lại không hề biết Chu bé nhỏ, cho nên khi thấy mọi người đến, hai gã phục vụ vội vàng hướng dẫn bọn họ đi vào đại sảnh khách sạn.

- Xin hỏi các vị cần phục vụ những gì?

Một cô bé phục vụ ôn nhu hỏi.

Chu Tiểu Tiểu trả lời:

- An bài cho chúng ta mười ba phòng thương gia.

Nói xong câu đó, hắn còn quay sang nói với Cơ Động:

- Mỗi một tửu điểm Ngốc Có Tiền đều chỉ có tối đa năm phòng Hoàng Đế, như thế mới chứng tỏ được sự trân quý của gian phòng. Phòng thương gia tuy rằng hơi kém một chút, nhưng cũng tạm chấp nhận được. Người thấy thế nào?

Hắn hiện tại cũng không dám đắc tội với Cơ Động, sợ vị Bạo Quân này lại quay đầu bỏ đi, cho nên cố ý xin ý kiến của Cơ Động.

Cơ Động gật đầu:

- Người cứ việc an bài đi.

Phục vụ nghe Chu Tiểu Tiểu nói vậy mà hoảng sợ trong lòng. Tuy rằng phòng thương gia giá cả không so được với phòng Hoàng Đế vốn sang quý, nhưng đối với người bình thường thì đây cũng là một con số trên trời!

- Tiên sinh, ngài chắc chứ?

666. Chương 410: Người Đẹp Ra Giá Đi

Nghe Chu Tiểu Tiểu đặt nhiều phòng như vậy, nàng sợ hết hồn, thở gấp hỏi.

- Tất nhiên, nhanh an bài cho chúng ta. Sau đó tìm một phòng lớn cho chúng ta dùng bữa.

Nữ phục vụ nói:

- Tiên sinh, bởi vì liên quan đến số tiền quá lớn, phiền ngài trả trước một ít tiền thế chấp, đây là quy củ của tửu điểm chúng tôi.

Mặc dù Chu Tiểu Tiểu y phục hoa lệ, nhưng nàng cũng không cảm thấy lão béo trước mắt này là kẻ có tiền. Về phần những người khác, ăn mặc cũng rất bình thường, lại càng không giống gì là người có tiền.

Đối với quy củ tửu điểm của mình, Chu Tiểu Tiểu tự nhiên biết rất rõ ràng, liền tiện tay từ trên người lấy ra một cái thẻ bài đưa cho nữ tiếp viên.

Đó là một lệnh bài màu vàng, ở giữa là một khối toản thạch cắt thành hình dạng nguyên tấm, phía trên điêu khắc một bức tượng Chu Tiểu Tiểu nhỏ lấp lánh ánh sáng.

- Đây là...?

Nữ lễ tân ngây người nhìn lệnh bài trong tay một hồi, nghi hoặc hỏi.

Chu Tiểu Tiểu vỗ ót:

- Ấc, ta lại quên chuyện trọng yếu như vậy. Cấp bậc của người sẽ không biết tới loại lệnh bài này đâu. Người đem nó nộp cho quản lý của các người, hắn sẽ rõ mọi chuyện. Sau đó an bài cho chúng ta nhanh lên, cũng mệt chết đi rồi.

- Được rồi, vậy xin các vị khách quý chờ một chút.

Nữ lễ tân trong lòng có chút bất mãn đối với những lời Chu Tiểu Tiểu vừa nói, đây không phải rõ ràng là miệt thị mình sao? Bất quá, tửu điểm Ngốc Có Tiền đối với nhân viên yêu cầu cực cao, nàng cũng không dám nói gì, vội vàng đi tìm quản lý.

Chu Tiểu Tiểu chỉ vào bộ bàn ghế giữa đại sảnh nói:

- Mọi người ngồi nghỉ một lát đi, để ta xử lý, rất nhanh là xong.

Vì để mọi người sớm vào nghỉ, hần định đi theo nữ tiếp viên lúc này rời đi, như vậy có thể an bài nhanh hơn. Đồng thời hần cũng không muốn để cho quản lý nơi này bởi vì nhìn thấy mình mà kinh ngạc, khiến cho những khác người chú ý.

Chu Tiểu Tiểu đi rồi, những người còn lại mặc dù ma lực đã khôi phục, nhưng tinh thần quả thật có chút mệt mỏi, nên lập tức đi về phía đại sảnh, nơi đặc biệt để bàn ghế cho khách nhân nghỉ ngơi trong lúc chờ đợi.

Đúng lúc này, từ bên ngoài có một nhóm khoảng mười người đi vào. Chỉ nghe thanh âm lớn tiếng có chút

dù bọn họ có mười người nhưng Tào Nghị rõ ràng cảm giác được, giống như chỉ có mình hắn đối mặt với cô gái đáng sợ này vậy. Dung mạo tuyệt sắc kia hẳn không có tâm tình thương thức, hẳn bây giờ đang điên cuồng suy nghĩ làm thế nào để tìm đường sống.

668. Chương 412: A Kim Kinh Khủng

Cánh tay A Kim cũng không quá lớn, tự nhiên không trụ nổi chuỗi kéo, nhưng không nên quên nàng là người có ma lực cực hạn Tân kim, Quả Phụ Chế Tạo Giả vừa ra, ma lực vàng kim nồng đậm đã gắn dính cánh tay nàng cùng với chuỗi kéo thành một thể. Thần khí trọng lượng ngàn cân ở trong tay nàng giống như lông hồng vậy, hoàn toàn có thể vũ động một cách tự nhiên.

Đối mặt với mười tên đối thủ cao gần bảy quan, ánh mắt A Kim chậm rãi ngưng tụ, sát cơ mãnh liệt chẳng những hoàn toàn khóa cứng Tào Nghị. Hơn nữa nó còn khiến cho chín người khác không rét mà run. Khí tức sắc bén bức người thậm chí mơ hồ đâm rách Ngũ Hành áp chế của đối phương. Nàng đã gần đạt tới trình độ bảy quan cực hạn ma lực, trên phương diện áp chế thuộc tính không phải Đỗ Minh và Đỗ Hình Nhi có thể so sánh. Lực lượng áp chế kinh khủng khiến cho đám người Tào Nghị sắc mặt đại biến.

Có kích thứ nhất tranh thủ cơ hội, kích thứ hai của A Kim liền tới, đối phương lúc này đã có chuẩn bị, mười thanh trọng kiếm đồng thời vung lên. Ngoại trừ Tào Nghị ra, bốn thanh trọng kiếm khác phụ trợ hắn ngăn chặn Kim Tiên Dao của A Kim, mà năm thanh trọng kiếm khác lại đâm thẳng tới công kích thân thể A Kim, nhằm mục đích công địch cứu bạn. Mười người này phối hợp không thể nói không ăn ý. Đáng tiếc bọn họ đang phải đối mặt với A Kim có năng lực thực chiến có một không hai trong nhóm Thiên Can thánh đồ.

Đối mặt mười người vây công, A Kim không hề có ý tứ thu tay, Kim Tiên Dao cứng rắn đập xuống, thân thể nàng vào thời khắc này xoay tròn trên không trung, áo giáp trên người nàng tỏa sáng hào quang hóa thành Ngũ Hành Trận.

Nhóm Thiên Can thánh đồ đều nhìn thấy rõ ràng, lúc này trận thể xuất hiện ở sau lưng A Kim chính là Âm Kim Cao Tường Trận. A Kim không phải là không có cánh, nàng dùng Cao Tường Trận để làm gì đây?

Bọn họ có được đáp án rất nhanh. Âm Kim Cao Tường Trận vừa ra thân thể A Kim trên không trung nháy mắt lướt ngang một thước, thân thể mềm mại khẽ uốn một cái. Chẳng những tốc độ bất chợt gia tăng, mà còn giúp nàng hoàn toàn tránh khỏi năm thanh trọng kiếm đồng thời tấn công nàng. Đối phương mặc dù đều là cường giả bảy quan, thể nhưng dưới tác dụng áp chế thuộc tính của cực hạn âm kim, bọn họ căn bản không thể khóa được vị trí thân thể A Kim. Vì vậy chỉ cần A Kim né tránh được, công kích của bọn hắn dĩ nhiên rơi vào khoảng không.

Cao Tường Trận còn có thể sử dụng như vậy? Một nghi vấn thật to xuất hiện ở trong đầu đại đa số Thiên Can thánh đồ. A Kim không phải dựa vào Cao Tường Trận để phi hành, mà muốn mượn lực lượng của nó thay đổi vị trí của mình ở trên không trung, chỉ đơn giản là mượn lực mà thôi. Phải biết rằng, đây không phải chuyện đơn giản như bề ngoài. Dưới tình huống thực lực song phương mạnh mẽ ngang nhau, cho dù là một biến hóa rất nhỏ cũng có thể dẫn đến phản ứng dây chuyền.

A Kim biến hóa thân hình chẳng những né tránh công kích, mà còn nhờ đó gia tăng tốc độ lao tới, làm cho một kích kia càng thêm lăng lệ. Cùng lúc đó, phương hướng nàng công kích bởi vì vị trí thân thể biến hóa mà chuyển đổi sang năm tên vì công kích mình mà bỏ qua phòng thủ.

Một chi tiết như vậy Cơ Động nhìn qua thì đơn giản, nhưng mà phải có kinh nghiệm thực chiến thiên chuy bách luyện mới có thể kịp thời phản ứng. Trong tình huống đối thủ rõ ràng không có sơ hở, dựa vào thực lực tự thân làm cho đối thủ lộ ra sơ hở. Năng lực cỡ này không khỏi khiến cho nhóm Thiên Can thánh đồ hít sâu một hơi lạnh lẽo. Cho dù là Miểu Miểu cũng phải thay đổi tầm nhìn. Nàng biết coi như mình bằng vào Đại Địa Nữ Thần Trượng, cộng thêm Ngân Dục Hải Đông Thanh sợ rằng chưa phải là đối thủ A Kim. Nếu không tính tới trang bị vũ khí ma lực, chỉ luận năng lực thực chiến cá nhân, chỉ sợ ngay cả Phát Thụy cũng chưa không thể làm đối thủ A Kim. Chỉ có Cơ Động dựa vào cực hạn song hỏa, Thiên Thần Kích cùng với Đằng Xà Thiểm mới có khả năng khắc chế nàng nổi.

Miểu Miểu và Phát Thụy giật mình cùng một lúc, huynh muội Đỗ Minh sợ hãi than thở, nhất là Đỗ Hình Nhi, nàng cũng là Ma sư Kim hệ. Lúc này tận mắt thấy A Kim thi triển ma lực Tân kim kỳ diệu như vậy,

lại còn tràn đầy khí phách trước nay chưa từng thấy, nàng không khỏi có cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Nàng đã quyết định sau này nhất định phải thân cận với A Kim thêm một chút. Chênh lệch giữa mình với A Kim không thể tính bằng con số bình thường mà. Có nàng trợ giúp mình nhất định có thể nhanh chóng đột phát.

“Ầm ầm” Kịch thứ hai trầm trọng đánh tới năm thanh trọng kiếm, lấy lực lượng một mình A Kim thể mà khiến cho năm tên Ma Sư đồng thời ngã xuống. Đây chính là một gã tám quan cộng thêm bốn gã bảy quan đó? Thế mà cũng ngăn cản không nổi lực tấn công của A Kim.

Thân thể A Kim ở giữa không trung dựa vào lực phản chấn bắn ngược về, tinh khí thần toàn thân trong nháy mắt thăng lên tới trạng thái đỉnh phong, nàng cầm Kim Tiên Dao quanh quẩn trên không trung một vòng, kịch thứ ba lại tiếp tục đánh xuống. Thân người trên không trung không hề có bất kỳ điểm tựa lực, nhưng mà nàng đánh ra kịch thứ ba còn hung mãnh hơn cả hai kịch trước nữa.

Mấy chữ “dựa thế, mượn lực” hiện ra trong đầu Cơ Động. A Kim công kích ba lần liên tiếp nhìn qua có điểm lỗ mãng, lấy một đối mười lại dám lựa chọn cứng đối cứng. Chỉ có điều trong quá trình nàng công kích không ngừng đề thăng khí thế của mình lên, còn mượn hiệu quả thuộc tính áp chế chế trụ thực lực đối phương.

Mượn lực đối thủ đưa thân thể lên không trung, nàng dùng một phương thức đặc thù chuyển hóa thành lực lượng của mình, trong chớp lát đã ngưng tụ xong ma lực chuẩn bị tiếp tục công kích đối thủ. Mấy tên kia bị công kích hung mãnh, cộng thêm thuộc tính áp chế nên sĩ khí không ngừng hạ thấp. Nếu cứ tiếp tục như thế, địch nhân sẽ càng ngày càng chật vật.

Chuyện này cần phải có kinh nghiệm thực chiến đến mức nào mới có khả năng làm được đây? Cơ Động tự hỏi mình bây giờ còn làm không được điều đó, phương thức công kích của hắn là dựa vào lực bộc phát trong nháy mắt đả kích đối thủ, một kích là hết xác. Luận sức bật, hắn cực kỳ cường đại không thể nghi ngờ. Mà sức bật A Kim thể hiện ra cho dù không bằng hắn, nhưng khí thế sắc bén chỉ có hơn không kém. Kinh khủng nhất chính là A Kim dùng năng lực thực chiến siêu cường nắm lỗ mũi nắm đối phương có thực cao hơn bản thân dắt đi một vòng. Làm cho đối thủ hoàn toàn nhập vào trong tiết tấu công kích của mình, mười phần công lực phát huy không ra nổi năm thành. Không nghi ngờ một điều, sau khi A Kim chính thức trở thành Tân kim Quang Minh thánh đồ, thực lực lại có tiến bộ nhảy vọt. Nếu như nàng có được một kiện thần khí chân chính, sắm một đầu thú cưỡi thích hợp. Cơ Động biết rằng nàng tuyệt đối có thực lực ngang với mình và sư huynh.

“Ầm ầm bùm bùm chát ~!” kéo thứ ba trào dâng, thanh âm kim loại vang lên mãnh liệt, chấn động toàn bộ đại sảnh từ điểm Ngốc Có Tiên run rẩy một trận. Năm người lấy Tào Nghị cầm đầu cơ hồ đồng thời ngã lăn xuống. Dưới kịch thứ ba bá đạo kia, bọn họ không thể nào giữ vững Ngũ Hành áp chế nữa. Nếu như vào lúc này A Kim tiến hành truy kích nhất định có thể lấy mạng ít nhất một người trong đó, cho dù là Tào Nghị cũng khó lòng trốn thoát.

Thế nhưng A Kim không có truy sát, nàng mượn đây phản lực lần thứ ba quay cuồng giữa không trung, lát sau đã bay đến tận nóc đại sảnh. Hai chân đạp một cái vào nóc nhà, hít một hơi lấy sức, quang mang vàng kim chung quanh thân thể đột nhiên thu liễm, cái kéo vàng cực to vào giờ khắc này rốt cục mở ra.

Thì ra năm tên Ma sư bị A Kim công kích lần đầu tiên, khi kịch thứ hai đánh ra đã chạy đến, kịch thứ ba năm đạo quang mang lần lượt hiện lên khóa chặt thân thể A Kim. Nếu như trước đó nàng lựa chọn truy kích dĩ nhiên có thể đánh chết một người của đối phương. Nhưng phần lưng của nàng chắc chắn sẽ bại lộ trong mắt năm tên này. Nàng dựa thế bay lên vừa vịn thoát khỏi tám lưới lớn kia, khi lao xuống lần nữa tốc độ của nàng đã tăng lên tới trình độ kinh người.

Lưới kéo vàng mở ra, chỉ thấy ở mũi kéo sáng lên một tầng quang mang màu vàng gợn sóng. Đó không phải là ma lực A Kim, mà là uy lực cường đại thuộc về thứ thần khí Kim Tiên Dao Quả Phụ Chế Tạo Giả.

Trong thời khắc lưới kéo mở ra, không chỉ là mười người và cái tên Mặt Khô Lâu kia, ngay cả tất cả mọi người thuộc phạm trù đàn ông bên nhóm Cơ Động đều rét lạnh toàn thân, lạnh lẽo đưa tay che lại phần dưới của mình.

Cái kéo này không biết đã cắt bỏ bao nhiêu căn nguyên tội ác, ‘đồ chơi’ dâm tà của đám ác bá ác đảng rồi.

Sát khí của nó đối với nam nhân có một loại lực áp bách quỷ dị khó diễn tả thành lời. Một khi lưỡi kéo mở ra, áp lực này liền xuất hiện một cách tự nhiên. Có thể nói là một loại thuộc áp chế tinh thần, hơn nữa còn là ‘vô thượng uy áp tinh thần ức chế’, từ ý nào đó mà nói ngay cả Cơ Động thi triển linh hồn xung kích cũng không thể so sánh nổi. Dĩ nhiên, loại áp chế này đối với phái nữ là vô dụng, đối với thái giám cũng vô dụng...

Năm người ở dưới thế công của A Kim chịu áp lực rất lớn, trọng kiếm phát ra ma lực theo đó thu liễm mấy phần. Sau một khắc, lưỡi kéo vàng cực to từ trên trời giáng xuống. Mà phản ứng đầu tiên bọn họ làm ra là hoàn toàn không chống cự, tập thể lui về phía sau, xoay người chống đất, tay giơ kiếm lên trời tay cương quyết che hàng không lộ ra ngoài.

Trong một tràng thanh âm ùng ùng rợn người vang lên, năm thanh ma lực trọng kiếm phẩm chất tuyệt hảo đã bị phá hủy. Phải biết rằng trọng kiếm trên tay bọn họ cho dù không đạt tới trình độ thứ thần cấp, nhưng cũng là vũ khí ma lực cực phẩm vạn kỷ vàng khó mua. Cũng chỉ có thương hội Ngốc Có Tiền mới có khả năng lấy ra đưa trang bị đầy đủ cho bọn hắn. Thế mà trọng kiếm cực phẩm như thế lại bị Kim Tiền Dao của A Kim một chiêu cắt đứt.

Đó không phải vì ma lực A Kim cường thịnh đến trình độ như vậy, mà là vì Quả Phụ Chế Tạo Giả có một đặc tính khác. Đối với bất kỳ vật dài mảnh hoặc là hình trụ, lực phá hoại của nó tăng cường lên gấp ba lần. Nói cách khác, chỉ cần cây kéo dài sáu thước này mở ra đủ lớn sẽ có lực phá hoại gấp ba lần với phần lớn trang bị trên đời này rồi. Bản thân Kim Tiền Dao là thứ thần khí, hơn nữa còn được tăng phúc lên gấp ba, cho dù phẩm chất mấy thanh trọng kiếm này khá hơn nữa cũng không thể chịu nổi lực phá hoại của nó.

Mặt Khô Lâu nhìn thấy năm thanh trọng kiếm leng keng gãy rụng sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt, theo bản năng lui về phía sau mấy bước. Lúc này hắn không còn cảm thấy bộ dáng A Kim lãnh diễm mỹ lệ đáng yêu gì nữa. Lần đầu tiên trong đời hắn bắt đầu hối hận hành vi của chính mình. Những người này thật sự chiêu chọc không nổi sao?

Năm người bị cắt gãy vũ khí sắc mặt nhất thời đại biến lui gấp ra sau. Chẳng quản bọn hắn có bị thương tổn gì hay không, một khi đối mặt nguy hiểm hành động tránh lui chính là bản tính. Đột nhiên mất đi vũ khí bất kỳ ai cũng sẽ giật mình chốc lát.

Sau khi công kích phá hủy năm thanh trọng kiếm, rốt cục A Kim xem như chiếm được thành quả cụ thể. Thế nhưng động tác của nàng vẫn không có dừng lại, hai chân vừa tiếp xúc mặt đất, cả người đã vận chuyển điều chỉnh tiết tấu hô hấp, đồng thời thân thể co lại kề sát mặt đất rồi y như mũi tên vọt tới trước, Kim Tiền Dao lại mở ra lần thứ hai.

Thanh âm Cơ Động vang lên trong tai Đỗ Minh và Đỗ Hình Nhi: “Thấy rõ ràng rồi chứ? Đây chính là hàm tiếp. Đối mặt cường địch khí thế mạnh mẽ thì phải dựa vào hàm tiếp tích lũy khí thế. Chỉ có công kích như thủy triều, hàm tiếp không có khe hở mới có khả năng làm cho đối thủ không có cơ hội đánh trả. Đồng thời trong quá trình hàm tiếp không chỉ bộc phát ra toàn bộ ma lực bản thân, mà trong quá trình công kích còn phải tùy thời điều chỉnh. Giống như A Kim trước đó mượn phản lực bay lên không trung, còn có hiện tại nàng đang làm là hạn chế thời gian của địch nhân, tranh thủ thời cơ điều chỉnh tiết tấu. Luận năng lực thực chiến, trong nhóm chúng ta A Kim là mạnh nhất!”

Đúng vậy, đây chính là hàm tiếp, khi A Kim hạ thấp người sát mặt đất, cả người nàng mang theo một chuỗi ảo ảnh kéo dài ra. Cơ Động cũng biết cuộc chiến đấu này đã kết thúc, không có bất kỳ huyền niệm gì có thể xảy ra được nữa. Mặc dù nàng đối mặt với mười Ma sư toàn thuộc tính cấp độ trên bảy quan. Thế nhưng, A Kim vẫn thể hiện đầy đủ bản lãnh đáng sợ của mình. Ngay cả Cơ Động cũng không có nắm chắc nếu không sử dụng Hỏa Thần Kiếm và ma thú đồng bạn có thể toàn thân trở lui trên tay A kim. Nhất định phải chấp nhận một ít thương tổn mới được.

Ảo ảnh vàng kim giống như ánh mặt trời chói chang giữa sa mạc, một đám mây màu vàng đột nhiên phủ xuống đại sảnh tữu điểm Ngốc Có Tiền. Nơi nó đi qua lặng lẽ cắt đứt hết thấy mọi vật bên trong phương viên vài chục thước.

Năm tên Ma sư vừa bị hủy vũ khí cơ hồ vừa thấy bộ dạng Kim Tiền Dao đã bị uy áp lạnh lẽo trước nay chưa từng ập đến. Bọn họ bị A Kim công kích liên tiếp khiến cho tâm chí thất thủ, ngay cả dưới chân đột nhiên có từng mảng kim khí đâm lên cũng không phát hiện ra.

Lòng bàn chân bị đâm thủng để cho bọn hắc mã đi cơ hội né tránh cuối cùng. Sau một khắc, lưỡi kéo vàng đã phiêu nhiên bay tới.

Lần này thứ đứt rời chính là cổ của bọn chúng, năm cổ thì thể ngã xuống, năm cái đầu còn trong trạng thái kinh hãi văng lên không trung, máu me phun thành vòi.

Năm người Tào Nghị trước đó bị đánh văng ra còn không kịp xông lại, lưỡi kéo A Kim đã tìm đến mục tiêu cuối cùng, đó là Mặt Khô Lâu - Vương Hiểu Lỗi.

Sắc mặt Vương Hiểu Lỗi trắng bệch, mắt thấy lưỡi kéo cực to buông xuống, đột nhiên hai tay hợp lại một tầng quang mang trắng đục từ trên người hắc hiện ra.

669. Chương 413: Thần Khí Tân Kim Hệ

Đối diện với Kim Tiên Dao sáng chói không hề lưu một giọt máu trên lưỡi dao, cả người Vương Hiểu Lỗi run rẩy từng đợt, cảm giác sợ hãi lan tràn toàn thân. Từ trên người hắc thả ra một đạo bạch quang, bạch quang trong nháy mắt chuyển thành màu vàng. Ngay sau đó một vòng kim quang sáng rực theo người hắc phóng ra, chậm rãi xoay tròn, phát ra thanh âm như gió thổi.

Sắc mặt A Kim bất chợt biến đổi, bởi vì nàng phát hiện khi vòng sáng này xuất hiện, hiệu quả áp chế thuộc tính với địch nhân đã biến mất. Kim Tiên Dao vừa đụng vào vòng ánh sáng vàng này liền khép lại, quét ngang ra. Một tiếng nổ vang thật lớn, A Kim chấn động toàn thân lộn nhào bay ra.

Cơ Động luôn bình thản ngồi trên ghế đứng bật dậy. Bởi vì hắc nhìn ra được A Kim sở dĩ trước tiên khép Kim Tiên Dao lại là vì nàng sợ cây kéo của mình bị hao tổn. Quả Phụ Chế Tạo Giả chính là thứ thần khí nha? Có thể ép nàng cho ra phán đoán như thế, chẳng lẽ...

Thừa dịp thời gian A Kim bị bức lui, Mặt Khô Lâu đã lớn kêu ra tiếng: “Tào Nghị, cái lũ ngu ngốc này đang làm gì đó, nhanh chạy lại bảo vệ bản thiếu gia, chúng ta đi !” Tên này cũng biết thức thời, tận mắt thấy ăn thiệt thòi lớn, lập tức gọi thủ hạ về. Vòng sáng vàng kim trên không trung đẩy lui A Kim ra lập tức hóa thành một luồng kim quang bay trở về trên người tên Mặt Khô Lâu. Tên này lập tức quay gấp thân thể gây yếu đứt khoát bỏ chạy.

A Kim hừ lạnh một tiếng, thân thể chợt lóe đuổi theo nhanh như chớp. Mà lúc này năm người Tào Nghị rốt cục chạy tới, mặc dù trong lòng không muốn nhưng bọn hắc vẫn phải ngăn cản đường đi của nàng.

Vào lúc này Cơ Động di động, không ai thấy rõ động tác hắc thể nào, phảng phất như huyền ảnh thoáng cái xẹt qua bên người. Sau một khắc, hắc đã chắn trước mặt Mặt Khô Lâu. Mà năm người Tào Nghị còn đang phải dốc toàn lực ứng phó A Kim, làm sao rảnh hơi chạy qua cứu hắc được.

“Vũ nhục đồng bọn của ta còn muốn đi?” Cơ Động đứng lảng lảng ở trước mặt Mặt Khô Lâu, gã Mặt Khô Lâu run chân không trụ nổi, suýt nữa té đụng vào người hắc. Nhìn thấy Cơ Động một đầu tóc trắng và hai tròng mắt thâm như cô Thủy. Mặt Khô Lâu cảm thấy một tia lạnh leo khó thể hình dung từ đáy lòng dâng lên. Thực lực của hắc chẳng đáng gì, nhưng khả năng nhạy cảm vẫn phải có. Khi Cơ Động xuất hiện che trước người hắc, hắc cuối cùng đã hiểu, người đứng trước mắt này thậm chí còn muốn kinh khủng hơn cả mỹ nữ sử dụng cây kéo vàng kia.

“Tránh ra !” Mặt Khô Lâu ngoài miệng trong yếu, tận lực hô lớn lên.

Cơ Động hừ lạnh, ánh mắt khinh thường nhìn hắc, trong lúc bất chợt bước lên một bước, tay phải lộ ra định nắm lấy Mặt Khô Lâu.

Mặt Khô Lâu hét lớn một tiếng, vòng sáng vàng kim lúc trước ngăn cản A Kim xuất hiện lần nữa, vòng sáng vừa ra trong nháy mắt đã đụng tới cánh tay Cơ Động.

Quang hoàn vàng kim xuất hiện quá nhanh, Cơ Động đã hiểu tại sao trước đó A Kim phải thu hồi Kim Tiên Dao không dám đối cứng. Vòng hào quang màu vàng này tản ra một loại khí chất đặc thù, không phải là Kim thuộc tính sắc bén, mà là khí tức Kim thuộc tính phiêu nhiên, bản chất phiêu hốt vô chừng. Còn có ba động của cực hạn Tân kim thuần túy, làm cho người ta không thể nắm bắt được nó từ đâu đi đến từ đó đi đâu đành đi đại đến đâu hay đến đó... Cảm giác này khó thể hình dung rõ ràng nhưng rất mạnh mẽ,

ngay cả Cơ Động có lực lượng linh hồn cường đại làm hậu thuẫn cũng phải chấn động một phát. Vào giờ khắc này, Cơ Động đã khẳng định xong phán đoán của mình. Cánh tay của hắn cũng không có ý định thu hồi lại.

Trên tay phải Cơ Động hồng quang đại thịnh, ma lực vô cùng nóng bỏng nhảy mất thu nạp vòng sáng vàng kim vào trong. Vòng sáng kia vừa bị động nhất thời tỏa sáng hào quang muốn tránh thoát hồng quang bao phủ. Nhưng Cơ Động làm sao để nó được như ý đây? Cổ tay hắn lật một cái đã chộp chính xác vào quang hoàn màu vàng kia. Nhất thời vòng sáng màu vàng biến thành màu đỏ, lực lượng va chạm hoàn toàn biến mất.

Khô Lâu thấy vậy thì mặt mày tái nhợt, lát sau lại có khuynh hướng chuyển sang đỏ bừng, tựa hồ đang chật vật chống đỡ cái gì đó. Hắn bị Cơ Động dùng lực lượng Hỏa Thần Kiếm trói buộc quang hoàn vàng kim, còn đang liều mạng không chế, không ngừng lay động muốn thoát khỏi bàn tay Cơ Động. Nhưng mà tay phải Cơ Động cứng rắn như đá tảng, y như đúc bằng sắt vậy, căn bản hắn không thể nào lay động nổi.

Cơ Động lạnh lùng nói: “Thần khí cũng phải nhìn xem ai sử dụng. Ta không biết vì sao người linh ngộ được Hỗn Độn Kim. Nhưng người căn bản không xứng với thần khí này.” Vừa nói dứt lời tay trái hắn vỗ xuống. Một chưởng này cao quý ưu nhã, những người quen biết Cơ Động vừa nhìn là biết nếu lãnh một chưởng này của hắn, sợ rằng dù có thần khí hộ thể cũng sẽ bị thương. Huống chi thân thể Mặt Khô Lâu yếu ớt như vậy.

“Hạ thủ lưu tình!” Ngay lúc này, thanh âm Chu Tiểu Tiểu mập mập bất chợt vang lên. A Kim ở bên kia đã mở lưới kéo Quả Phụ Chế Tạo Giả ra lần nữa, năm người ngăn cản nàng chỉ còn một mình Tào Nghị còn đang kéo dài hơi tàn.

Một tiếng nổ ầm vang trong đại sảnh, Tào Nghị bị Kim Tiên Dao quét ngang qua văng nhanh ra ngoài. Thân hắn ở trên không trung phun máu tươi điên cuồng, đây là kết quả A Kim đã hạ thủ lưu tình. Nếu không, đầu hắn đã rơi xuống bên cạnh chín tên đồng bọn kia rồi.

Mà một chưởng của Cơ Động đã vỗ xuống, chỉ một thanh âm nhẹ nhàng vang lên, thân thể Mặt Khô Lâu ngã lún xuống đất, đúng lúc ngã xuống trước mặt A Kim. Lưới kéo vàng trong tay A Kim tiện thể hạ xuống, tựa hồ rất tự nhiên nhưng không biết có trùng hợp hay không, mũi nhọn lưới kéo nhắm ngay vị trí giữa hai chân Mặt Khô Lâu vô cùng chính xác, sau đó là một loạt hành động thật đơn giản và nhẹ nhàng “mở ra, đặt vào đúng vị trí, khép lại, một cục thịt thừa rơi ra, một vòi máu phun trào mỹ lệ, một thanh âm tê tâm liệt phế vang lên...”

Mặt Khô Lâu vốn chỉ té ngã bình thường, sau khi Quả Phụ Chế Tạo Giả hơi rút về, tứ chi và đầu hắn giống như bị thứ gì đó kéo ngược lại, toàn bộ co rút lại vào thân thể. Cả người cong lại y như một tôm lớn, miệng há thật to phát ra thanh âm “ô phê ô tê ô đau...”, ánh mắt hắn trừng lên gần như muốn rớt ra ngoài. Trên mặt lại càng tái nhợt, toàn thân run rẩy run rẩy từng hồi, đột nhiên trợn trắng mắt bất tỉnh nhân sự.

Vị trí Quả Phụ Chế Tạo Giả vừa rút ra tựa hồ trôi ra một thứ thứ gì đó giống như lòng trắng trứng gà..., hiển nhiên, cái thứ Mặt Khô Lâu thường dùng để bắt nạt chị em đã bị triệt để phế đi.

Chu Tiểu Tiểu mập mập nhanh chóng đi tới bên cạnh Mặt Khô Lâu, nhìn bộ dáng của hắn lại nhìn nhìn Quả Phụ Chế Tạo Giả trong tay A Kim. Tất cả mọi người không khỏi rung mình một cái, gai lạnh trên sống lưng bất chợt nổi lên. Hắn chưa từng chân chính giao thủ với A Kim, lúc này là lần đầu tiên chứng kiến A Kim xuất thủ. Không ngờ cô bé lãnh diệu lợi hại đến như thế, quá trình chiến đấu lúc trước hắn đều tập trung quan sát. A Kim biểu hiện ra năng lực thực chiến cường hãn để lại cho hắn ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Nụ cười khổ xuất hiện ở trên mặt mập mập: “Ta không phải đã nói là hạ thủ lưu tình hay sao?”

A Kim lạnh lùng liếc hắn, nói: “Nếu như ngươi không nói câu đó, thứ mất đi chính là đầu của hắn.” Nói xong Quả Phụ Chế Tạo Giả lại gơ lên, phía trên thân nó không hề dính bất kỳ thứ dơ bẩn nào. Đây cũng là một trong những đặc tính của Kim Tiên Dao Quả Phụ Chế Tạo Giả. Khi nó chạm rãi mở ra khép lại, các vị phái nam nho nhã ở bên kia, bao gồm cả Cơ Động và Phát Thụy ở bên trong, tất cả trái tim đồng thời đột nhiên co rút lại, lực uy hiếp của thứ này đối với nam nhân có thể so sánh với thần khí chân chính rồi. A Kim xoay người rời đi, Chu Tiểu Tiểu cũng bất đắc dĩ ngồi xổm xuống, vô liên tiếp mấy chưởng xuống phía dưới Mặt Khô Lâu, điểm vào mấy huyệt đạo trọng yếu, coi như là bảo vệ hắn một mạng.

Vào lúc này Cơ Động cũng đi tới, ánh mắt Chu Tiểu Tiểu lập tức rơi vào quang hoàn vàng kim nằm trong

tay hắn. Nó vẫn không ngừng giãy dụa phản kháng, Mập Mập nuốt một hớp nước miếng, nổi giận mắng: “Con mẹ nó, cái tên khốn kiếp Vương Đạo Quân, thế mà dám mang thần khí của thương hội cho cháu mình sử dụng. Thân là chủ tịch nghị sự đoàn lại cả gan công khai làm trái với quy củ thương hội, ta nhất định phải xử trí tới nơi tới chốn. Vừa nói xong, hắn đã giơ tay lên định nắm lấy quang hoàn trong tay Cơ Động. Nhưng Cơ Động lách mình né tránh một trái nài của hắn. Chu Tiểu Tiểu sững sờ nói: “Tiểu tử Cơ Động, ngươi định làm gì? Đây chính là đồ vật của thương hội Ngốc Có Tiền chúng ta mà?”

Cơ Động nói một: “Hề ngươi nói đồ của ngươi sẽ là của ngươi sao? Ai có thể chứng minh đây là đồ của thương hội Ngốc Có Tiền các ngươi? Đây là đồ vật mà chúng ta chiến đấu mới có được, tự nhiên chính là của chúng ta. Coi như là đồ của thương hội các ngươi, nếu như lúc này ngươi ra tay hỗ trợ chúng ta giáo huấn tên tiểu tử kia thì còn có thể bàn được, nhưng hiện tại thì...”

Chu Tiểu Tiểu ngẩn ngơ thốt lên: “Cơ Động, ngươi đây là cái chày cái cối. Thần khí của thương hội không phải là vật để đùa giỡn, cho dù ngươi thông qua thương hội khảo hạch, tối đa cũng chỉ cho ngươi mượn sử dụng mà thôi.”

Cơ Động khẽ mỉm cười, vẻ tà ác xuất hiện ở trên mặt hắn: “Mập mập, chẳng lẽ ngươi nói, nhờ Quang Minh Thiên Can thánh đồ chúng ta làm việc, lấy một thần khí làm thù lao là quá đáng hả? Hơn nữa, ai nói rằng kiện thần khí này thuộc về các ngươi? Nếu như ta không nhìn lầm thì cái này là thần khí Tân kim hệ. Hắn là một trong những kiện Thiên Can thần trang của Thiên Can thánh đồ chúng ta. Người sở hữu chân chính vốn là chúng ta. Huống chi lúc này ngươi đã nói, kiện thần khí này là do gã chủ tịch nghị sự đoàn tự động giao cho Mặt Khô Lâu, cho dù hắn đánh mất thần khí thì có quan hệ gì tới ngươi?”

Chu Tiểu Tiểu chau mày: “Vậy cũng không được, ta là hội trưởng thương hội Ngốc Có Tiền. Cơ Động, chuyện này không được đùa giỡn. Ngươi đang chiếm đoạt vật phẩm của thương hội Ngốc Có Tiền, đã nghĩ tới hậu quả hay chưa?”

“Hậu quả chính là nếu như thương hội Ngốc Có Tiền xem chúng ta là địch, tương lai không lâu nó sẽ bị xóa trên khỏi đại lục này.” Người nói chuyện không phải là Cơ Động, mà là Phát Thụy, mười Thiên Can thánh đồ vào lúc này đã tới bên cạnh bao vây Chu Tiểu Tiểu vào giữa. Khí cơ bất chợt ẩn hiện. Cho dù là cường giả như Chu Tiểu Tiểu cũng cảm giác được không khí hít thở không thông. Lần này hắn không có Cúc Hoa Trư trợ giúp. Xét đến cùng Cúc Hoa Trư vẫn đứng về phía Thiên Can thánh đồ.

Nghe Phát Thụy nói, Chu Tiểu Tiểu ngược lại tỉnh táo hơn rất nhiều. Bởi vì hắn đột nhiên cảm thấy lời Phát Thụy nói cũng không có khoa trương. Có lẽ mười người trẻ tuổi đứng trước mắt này, cộng thêm một Thiên Cơ là mười một người. Lực lượng của bọn họ còn không đủ đối kháng với thương hội Ngốc Có Tiền. Thế nhưng hắn không hề quên lần giáo huấn trước kia. Trung thổ đế quốc, Đông Mộc đế quốc chỉ vì một mình Cơ Động chủ động gây chiến. Bây giờ Cơ Động phát minh ra Ngũ Hành Tương Sinh tuần hoàn trận có thể nói là mạch sống máu chốt của tất cả Ma sư. Công hội Ma sư lại càng toàn lực ủng hộ hắn. Dưới tình huống như vậy, nếu như bọn họ thật sự muốn hủy diệt thương hội Ngốc Có Tiền, có lẽ trả cái giá không nhỏ nhưng kết quả cuối cùng vẫn có thể hoàn thành. Hơn nữa, một khi chân thật hợp lại, đoán chừng có không ít người còn chờ đợi chê cười thương hội Ngốc Có Tiền. Dù sao đây cũng là thương hội thiên hạ đệ nhất, thời gian Ngốc Có Tiền tồn tại quá lâu quá lâu rồi. Nội tình giấu ở phía sau, tài phú khổng lồ như vậy có ai mà không ngắm nghía đây?

Chu Tiểu Tiểu hít sâu một hơi lấy bình tĩnh, miễn cưỡng khôi phục tâm tình kích động của mình. Hắn biết vào lúc này cho ra lựa chọn có thể quan hệ đến vận mệnh tương lai trăm năm của thương hội Ngốc Có Tiền. Chu Tiểu Tiểu trầm mặc chốc lát, rốt cục ngẩng đầu thần nhiên nói: “Ta hôm nay chưa từng đi tới nơi này, cái gì cũng không thấy. Đối lại địa phương khác nói chuyện thôi!” Nhìn bộ dạng Mập Mập không cam lòng kia, trên mặt Cơ Động không khỏi mỉm cười đắc ý nói: “Xem ra ta muốn ở trọ trong tửu điếm Ngốc Có Tiền một lần đúng là không dễ dàng mà. Chúng ta đi thôi!”

Chu Tiểu Tiểu cẩn thận tự hỏi một hồi, rốt cục vẫn quyết định đặt cược hết thầy ở trên người những tiểu tử trẻ tuổi này. Dĩ nhiên, cho dù hắn phản đối thì thế nào chứ? Mặc dù hắn là cường giả Chí Tôn cấp chín mươi sáu. Nhưng những người trẻ tuổi trước mắt này liên thủ với nhau căn bản không cho hắn cơ hội. Thần khí Cơ Động nắm trong tay chắc chắn hắn không thể nào cầm về.

Chu Tiểu Tiểu vẫy tay với một gã trung niên cách đó không xa, nói nhỏ gì đó với gã trung niên. Hiển nhiên

là hần đang xử lý sự việc sau này. Khi bọn họ rời khỏi, tên Mặt Khô Lâu đương nhiên không thể chết được, nếu không sẽ phát sinh thêm rất nhiều phiền toái. Mà lúc trước hần ẩn giấu không ra mặt xử lý, cái lão già chủ tịch kia có tài giỏi cỡ nào cũng không thể mạnh mẽ áp đặt chuyện này lên trên đầu hần. Cho dù nhận ra được nhóm Cơ Động thì lão già đó có thể nói gì đây? Trách nhiệm đánh mất thần khí không phải thuộc về Chu Tiểu Tiểu mà.

Cơ Động vùng tay phải lên, một cỗ khí lưu màu trắng nhàn nhạt từ trong lòng bàn tay lưu chuyển trào ra rót vào trong cơ thể Mặt Khô Lâu. Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên, một vầng sáng màu vàng từ trong cơ thể Mặt Khô Lâu bay ra. Hần theo đó phóng thích lực lượng Hỏa Thần hạn chế quang hoàn vàng kim, hai luồng hào quang sáng rõ cùng trùng hợp chung một chỗ, lực lượng giãy dụa lúc trước tự nhiên biến mất.

Cơ Động không có nhìn lại quang hoàn vàng kim, chỉ từ tốn đưa tới trước mặt A Kim. A Kim cũng tự nhiên nhận lấy, kim quang chợt lóe, luồng hào quang đã dung nhập vào trong cơ thể nàng rồi nhanh chóng biến mất.

Tu vi bản thân Mặt Khô Lâu không đáng nhắc tới, cảnh giới chỉ khoảng bốn quan mà thôi, không biết hần áp dụng phương pháp gì lại có thể dẫn động một tia lực lượng Hỗn Độn Kim mới dung hợp được kiện thần khí này. Mà Cơ Động có thể dễ dàng khắc chế hần là bởi vì thực lực của hần căn bản không đủ để phát huy uy lực thần khí, lý do khác là vì trong Ngũ Hành hỏa khắc kim. Cơ Động bằng vào cực hạn song hỏa thúc dục lực lượng Hỏa Thần Kiếm hiển nhiên là dễ dàng khắc thần khí Tân kim hệ này. Còn A Kim chính là Tân kim thánh đồ chân chính đã thật sự nắm giữ ảo diệu Hỗn Độn Kim. Vì thế nàng dung hợp kiện thần khí này lại càng đơn giản. Dĩ nhiên, nếu như nàng muốn phát huy hoàn toàn uy lực thần khí này sẽ cần có một khoảng thời gian thích ứng và dung hợp chân chính.

Nhóm Cơ Động ra khỏi tử điểm Ngốc Có Tiền, vỗ vỗ bả vai mập mạp: “Lần này coi như ta thiếu người !”

670. Chương 414: Nghị Trưởng Thế Tập

Chu Tiểu Tiểu liếc hần một cái rồi nói: “Thiếu con khi gió. Chỉ cần người có thể thông qua khảo hạch của nghị sự đoàn, mấy thứ này đã không còn là vấn đề nữa. Tiểu tử kia ta sớm nhìn không vừa mắt rồi. Nếu không phải thân phận ta quá nhạy cảm, tiểu tử này lại không thể giết thì còn chờ người động thủ hay sao? Thật không nghĩ tới lão già Vương Đạo Quân kia lại dám giao Tân kim thần khí cho con thô lỗ đáng chết này. Phê thì cứ phê đi, tiểu tử này làm không biết bao nhiêu chuyện xấu rồi, chết một trăm lần cũng không quá đáng. Lần này cũng coi như đã làm chuyện tốt.”

Không thể vào trợ tử điểm Ngốc Có Tiền, mọi người tự nhiên phải đi tìm tử điểm khác ở trợ. Vừa đi vào trong thành, Cơ Động hỏi: “Mập Mạp, lão nghị trưởng kia là sao? Đường như người rất kiêng kỵ hần ?”

Chu Tiểu Tiểu mặt mày ngưng trọng, gật đầu nói: “Đơn giản mà nói, thương hội Ngốc Có Tiền có thể nói chính là một mạch nghị trưởng sáng tạo. Mặc dù trên danh nghĩa nhiều đời hội trưởng đều lấy thực lực làm đầu. Nhưng vị trí nghị trưởng lại là thế gia truyền thừa. Đây chính là lý do tại sao thân phận tiểu tử kia rất trọng yếu. Hần là cháu trai nối nghiệp duy nhất một mạch nghị trưởng, cũng là nghị trưởng kế nhiệm. Cho nên hần tuyệt đối không thể chết !”

”Bên trong thương hội Ngốc Có Tiền nghị sự đoàn có quyền lực cao nhất, từ bên ngoài nhìn vào vị trí hội trưởng có thể nắm giữ hai phần ba lực lượng nghị sự đoàn, xem như là tiếng nói có trọng lượng nhất trong thương hội. Trên thực tế lại không phải như thế. Ban đầu nghị trưởng đầu tiên của thương hội Ngốc Có Tiền, đồng thời cũng đảm nhận cái ghế hội trưởng nên vị vô cùng cao quý. Người đó sáng lập thương hội Ngốc Có Tiền, sau đó phát triển lớn mạnh dần. Hần rất thấu hiểu đạo lý không ai giàu ba họ không ai khó ba đời, vì vậy mới quy định cách thức truyền thừa hội trưởng. Nhưng hần dù sao cũng là con người, không nghĩ tới được đời sau như thế nào.

Vì vậy vị trí nghị trưởng của nghị sự đoàn sinh ra. Vị trí này do hần trực tiếp áp đặt cho nam nhân trực hệ huyết mạch của hần thừa kế. Nhiều đời tương truyền, cái ghế hội trưởng thương hội luôn luôn thay đổi, nhưng cái ghế nghị trưởng thủy chung vẫn do họ Vương tiếp nhận. Truyền thừa năm trăm năm, nghĩ sơ qua là có thể đoán được gia tộc Vương thị nắm trong tay thương hội sâu sắc đến cỡ nào. Danh nghĩa nghị trưởng mặc dù chỉ khống chế một phần ba thành viên nghị sự đoàn, nhưng một phần ba này tuyệt đối trung

thành. Mà hai phần ba thuộc ta không chế đã không biết bao nhiêu lần xảy ra chuyện tùy thời phản chiến. Ta làm hội trưởng nhiều năm như vậy nhưng luôn có cảm giác, ngoại trừ mình làm người bảo hộ thương hội ra, thật ra thì giống một người ngoài hơn. Cho nên ta đã sớm có một mối rồi.”

Cơ Động thần nhiên nói: “Nếu có một ngày người đứng ở phía đối lập hoàn toàn với lão nghị trưởng kia. Vậy thì trong các người, ai sẽ được toàn thương hội chân chính ủng hộ?”

Chu Tiểu Tiểu không chút ngại ngần nói: “Nếu như sự tình phát triển đến mức sinh tử tồn vong, kẻ được toàn bộ ủng hộ tất nhiên là hần. Đây chính là lực ảnh hưởng năm trăm năm lắng đọng đó. Không phải là người vừa tham gia mấy chục năm như ta có thể thay đổi. Dĩ nhiên, tình huống như thế ở trong lịch sử thương hội Ngốc Có Tiền chẳng bao giờ xuất hiện qua. Cho dù nói như thế nào, thương hội có ân đối với ta, nếu như không có thương hội ủng hộ ta không thể nào có được thực lực như hôm nay. Vì vậy cho dù xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ không thật sự đối địch với nhân mạch nghị trưởng !”

Nói tới đây hần nhìn sang Cơ Động, cảm thán nói: “Nhưng mà trên một vài chuyện cụ thể lời ta nói rất rất có trọng lượng. Ngay cả nghị trưởng cũng không thể làm quá phận. Dù sao ta chính là hội trưởng, có vài quyết định quan trọng vẫn phải thông qua ta. Thí dụ như chuyện lần này của người, thật ra không có ảnh hưởng gì đối với ta, còn đối với lão nghị trưởng Vương Đạo Quân lại mang tính đả kích không nhỏ.

Một ít thành viên trung lập nghị sự đoàn đã lựa chọn ủng hộ ta. Thương hội quan hệ đến lợi ích mỗi người, ta và Vương Đạo Quân vẫn là thương nhân, các thành viên nghị sự đoàn cũng thế, tại trước mặt lợi ích lực ảnh hưởng cũng xem như tro bụi. Vì vậy, chỉ cần người có thể mang đến cho thương hội đủ lợi ích. Cho dù là lão Vương Đạo Quân cũng không thể ảnh hưởng đến quyết định cuối cùng của nghị sự đoàn.”

Cơ Động nhìn Chu Tiểu Tiểu nói: “Chỗ nào có người thì phải có đấu tranh !”

Chu Tiểu Tiểu thở dài một tiếng, nói: “Vương Hiểu Lỗi là cháu trai duy nhất của Vương Đạo Quân, lần này các người phế đi năng lực nam nhân của hần đã là đả kích không nhỏ đối với Vương Đạo Quân. May là tiểu tử Vương Hiểu Lỗi trước kia đã cho lão Vương Đạo Quân một đứa chất trai. Vương Đạo Quân hần sẽ không phát tác mạnh lắm, chuyện đánh mất thần khí hần chắc chắn sẽ che dấu.”

Cơ Động không nói gì nữa, trong đáy mắt hiện lên hàn mang nhàn nhạt, Chu Tiểu Tiểu cũng không thấy cái này. Bản thân hần lúc trước nói một câu ‘chết một trăm lần cũng không quá đáng’ thật ra đã chân chính tuyên bố án tử hình cho Vương Hiểu Lỗi.

Mọi người đã tìm thấy một tửu điểm khác rồi tiến vào trong, ăn xong bữa cơm chiều đơn giản tất cả đều tự mình trở về phòng nghỉ ngơi. Hôm nay mỗi người đều có được nhận thức khác nhau, hiện tại chính là thời khắc linh ngộ tốt nhất.

Trần Tư Tuyền đóng cửa phòng dựa lưng vào cửa, sắc mặt hơi cô đơn. Chuyện giữa nàng và Cơ Động vẫn không có tiến triển nhiều lắm, mỗi khi nàng nhớ tới Cơ Động tế điện bản thân mình ở kiếp trước trong lòng không khỏi quặn đau, vốn nàng rất có lòng tin theo đuổi ngược lại từ từ biến mất. Nàng không biết bây giờ mình nên làm như thế nào nữa. Nếu như Cơ Động thật sự nói ra ba chữ kia, bản thân mình nhất định sẽ cao hứng sao? Tận mắt thấy Cơ Động thâm tình đối với Liệt Diễm, nàng càng thêm quý trọng cảm giác như vậy. May là mình vẫn có thể lưu lại bên cạnh hần, mỗi ngày được nhìn thấy hần đồng dạng là một loại hạnh phúc.

Mười năm đã qua một, còn có chín năm, chín năm sau... Nếu như Cơ Động thật sự đi theo Liệt Diễm thì làm sao bây giờ? Nghĩ tới đây ánh mắt Trần Tư Tuyền đột nhiên sáng bừng lên. Khúc mắc bấy lâu không giải thích được trong nháy mắt giải khai. Bởi vì nàng nghĩ đến một điều, nếu như chín năm sau bản thân mình vẫn không thể thành công lay động tình cảm Cơ Động. Vậy thì hần muốn đi, bản thân mình cũng đi theo hần là tốt rồi.

Đến một thế giới khác có lẽ mình vẫn có cơ hội ở chung một chỗ với hần, ít nhất hần không phải bị hình thần câu diệt kia mà. Chín năm kế tiếp mỗi một ngày đều được ở chung một chỗ cùng hần, đây không phải

“Thấy quảng trường phía trước không? Bên kia chính là hoàng cung, hoàng cung tọa lạc ở trung tâm Kim thành, lấy nơi này làm ranh giới, phía tây Kim thành thuộc về thương hội Ngốc Có Tiền chúng ta. Cho nên chúng ta ở chỗ này còn được xưng là Ngốc Nửa Thành.”

Mọi người có thể thấy được hoàng cung, đó là một mảnh kiến trúc nguy nga liên miên bất tận. Vấn đề là ở phía tây hoàng cung, bọn họ cũng đồng thời thấy được một dãy kiến trúc càng thêm đồ sộ. Nó kéo dài từ biên giới phía tây ra sát tường thành. Phía trước quần thể kiến trúc này còn có một tòa đại lâu khổng lồ, nhìn bề ngoài tuyệt đối không kém hoàng cung, phía trên đề mấy chữ to sơn son thiếp vàng: Ngốc Có Tiền – Ngốc Nửa Thành. “Thật sự không phải có tiền một cách bình thường mà.” Đây là ý niệm duy nhất trong đầu mọi người. Có khả năng chiếm một nửa diện tích ở trong thủ đô một quốc gia, từ đó đã nói rõ rất nhiều vấn đề rồi.

Không đợi Chu Tiểu Tiểu đi tới cửa chính đã có người tiến lên nghênh đón, tất cả đều mặc đồng phục màu vàng của thương hội Ngốc Có Tiền, đồng thời cung kính đi tới trước mặt Chu Tiểu Tiểu. Có người đeo một cái rương nhỏ ở sau lưng, từ trong đó lấy ra khăn ẩm vừa cung kính hành lễ vừa đưa cho mọi người.

Mọi người đi đường mệt nhọc cả ngày nên được dùng khăn ẩm lưu mùi hương nhàn nhạt lau mặt là chuyện cực kỳ sướng khoái. Hơn nữa, lúc này nhân viên thương hội làm như không nhận thấy bộ dạng tuyệt sắc của chúng nữ, sau khi đưa khăn ẩm ra lập tức tránh sang một bên.

Chu Tiểu Tiểu dường như thay đổi thành người khác, hai tay chấp sau lưng trưng cái bụng béo ra trước, một khuôn mặt mập mạp ra vẻ uy nghiêm nói: “Đi an bài chỗ nghỉ ngơi cho các vị khách quý, báo cho nghị sự đoàn biết ta đã mang người thừa kế trở lại. Sáng sớm ngày mai sẽ tiến hành khảo hạch.”

“Vâng, hội trưởng đại nhân !” Mệnh lệnh vừa hạ xuống lập tức liền có người lui xuống an bài.

Tiến vào Ngốc Nửa Thành của thương hội Ngốc Có Tiền người ta có cảm giác càng thêm rung động, mọi người tựa hồ đều nhận thức Chu Tiểu Tiểu, chỉ cần có người nhìn thấy hẳn liền lui sang một bên khom mình hành lễ. Bất kỳ nhân viên hay lão bản tất cả các cửa hàng bên trong Ngốc Nửa Thành đều như thế. Chỗ ở được sắp xếp rất nhanh, bọn họ cư ngụ ở khu vực trung tâm Ngốc Nửa Thành, trong một khu tịnh xá. Mỗi người một gian phòng, nơi này nhìn qua không có tầng lầu, nhưng đi vào trong mới thấy sự khác biệt ở đó.

Mỗi một gian phòng đều cực kỳ hoành tráng, chia thành hai gian trong ngoài đặc biệt có một cặp thiếu nữ sinh đôi làm thị nữ tiến hành hầu hạ, còn có một gian nhỏ bên cạnh. Phòng nhỏ này dành cho chị em sinh đôi ở lại. Tiến vào cửa sẽ thấy không gian rộng trên trăm thước vuông, toàn bộ vật phẩm trang sức đều nổi bật. Nhóm Thiên Can thánh đồ cũng không biết mấy món trang sức này là thứ gì, tửu điểm Ngốc Có Tiền bố trí rất khác biệt với nơi khác, nhìn qua không quá hoa lệ, mà làm cho người ta có một loại cảm giác thâm thúy, mỗi món đồ trang sức này hẳn là rất có giá trị. Gian trong là nơi nghỉ ngơi, cái đầu tiên đập vào mắt chính là một cái giường lớn siêu cấp, được chế tạo từ loại gỗ cực phẩm. Chỉ riêng cái giường này đã gần bằng gian phòng nhỏ, cột gỗ hai bên y như cột đình khắc hoa văn tinh xảo.

“Cơ Động, mọi người cùng nghỉ ngơi một lát đi. Ta đi an bài nghị sự đoàn khảo hạch.” Vừa nói dứt lời Mập Mập định xoay người rời khỏi.

A Kim chợt ngăn trước mặt Chu Tiểu Tiểu: “Chờ một chút, mang những thị nữ này đi luôn, chúng ta không cần người hầu hạ.”

Chu Tiểu Tiểu cười hắc hắc gian tà, nói: “Có người hầu hạ mới được chứ? Thị nữ đều đã trải qua huấn luyện đặc thù.”

A Kim hừ lạnh một tiếng, Miểu Miểu đứng bên cạnh cũng nói: “Mập Mập, không cho người làm hư mấy tên nam nhân này, ta không muốn nghe những thanh âm không nên nghe vào buổi tối.”

Mập Mập cười mỉa mỉ nói: “Tốt, tốt, ta mang các nàng đi là được. Đáng tiếc ơ là đáng tiếc...” Vừa nói hẳn vừa cố ý liếc qua nhóm người Cơ Động, Phát Thụy. Cơ Động và Phát Thụy còn không có gì, nhưng Lang Thiên Ý, Đỗ Minh thì mặt mày đỏ chót. Dù sao bọn họ ít khi tiếp xúc với ngoại giới, tự nhiên có điểm lúng túng với ám hiệu này của Chu Tiểu Tiểu.

Thị nữ sinh đôi vẫn theo lão mập rời khỏi, hồi lâu mọi người mới bớt đi vài phần lúng túng. Tất cả cũng

không tự mình trở về phòng nghỉ ngơi mà tụ tập trước cửa phòng lớn. Trong viện có một dãy chòi nghỉ mát, Cúc Hoa Trư không còn ở trong ngực Đỗ Hình Nhi, chỉ u buồn ngồi chồm hổm trong góc.

“Cơ Động, thật sự người muốn thừa kế vị trí hội trưởng thương hội Ngốc Có Tiền hả?” Mở miệng trước tiên chính là Phát Thụy, hẳn là sư huynh Cơ Động, lời của hắn cũng có trọng lượng trong nhóm Thiên Can thánh đồ

Cơ Động gật đầu nói: “Nhận ủy thác của người ta thì phải làm cho được. Nếu như ta đã đáp ứng Chu Tiểu Tiểu sẽ không thay đổi chủ ý. Sư huynh cũng biết mấy bình rượu kia đối với ta trọng yếu cỡ nào. Nếu như không phải Chu Tiểu Tiểu xuất ra chỉ sợ trong vòng mười năm ta rất khó tìm được chúng nó. Ta không thể mạo hiểm, bởi vì ta không muốn làm cho Liệt Diễm thất vọng.”

Phát Thụy nói: “Nhưng người cũng nên biết một điều, mặc dù thương hội Ngốc Có Tiền này rất có tiền, thế nhưng trong đó quan hệ rắc rối vô cùng phức tạp. Một khi sự tình không tốt người sẽ hăm sâu vào trong đó.”

Cơ Động cười nhạt nói: “Điểm này ta đã suy nghĩ qua và thương lượng với Mập Mập rồi. Hắn đáp ứng ta chỉ cần có thể thông qua lần khảo hạch này, ta chỉ cần cấp cái tên cho thương hội Ngốc Có Tiền là được. Về phần sự tình sau đó ai mà biết chứ? Sư huynh, người cũng biết quyết định của ta chín năm sau mà.”

Nghe Cơ Động nói câu sau cùng, trong lòng Phát Thụy không khỏi lạnh lẽo, ánh mắt biến đổi vô chừng, nhìn lại Trần Tư Tuyền đeo mạng che mặt ở bên cạnh, thở dài một tiếng không nói thêm gì nữa.

Diêu Khiêm Thư nói: “Thương hội Ngốc Có Tiền nội tình phong phú, lực ảnh hưởng đối với đế quốc Tây Kim to lớn như thế. Ta cho rằng Cơ Động có thể trở thành người thừa kế chức vụ hội trưởng cũng là chuyện tốt. Có thể tiết kiệm cho chúng ta không ít công sức và thời gian.

Thiên Cơ mỉm cười nói: “Bất luận chủ nhân quyết định thể nào ta sẽ ủng hộ vô điều kiện. Chẳng qua là lần khảo hạch này sẽ có một ít biến số. Tối hôm qua ta xem thiên tinh có thể nhìn thấy là trong đó có nguy hiểm lẫn với kỳ ngộ. Mặc dù gặp nguy hiểm nhưng cũng không có tai ương gì lớn. Ta tin tưởng chuyện lần này đối với nhóm Thiên Can thánh đồ sẽ là chuyện tốt.”

Thiên Cơ ở trong Thiên Can thánh đồ luôn luôn có địa vị siêu nhiên, lịch đại thánh đồ đều như thế. Vãn Thiên Cơ rất ít khi tiến hành tiên đoán, nhưng lời hắn nói mọi người vẫn tương đối tin phục. Huống chi, trong những người này có ai đủ trọng lượng chất vấn quyết định của Cơ Động đây? Người có thể ảnh hưởng chân chính đến Cơ Động quyết định, chỉ sợ có mỗi Phát Thụy. Ngay cả hắn cũng bị Cơ Động thuyết phục, những người khác tự nhiên không nói thêm làm gì.

Miểu Miểu nói: “Cơ Động, người muốn là trở thành người thừa kế hội trưởng thương hội Ngốc Có Tiền, bên phía các trưởng bối của người có vấn đề gì hay không?”

Cơ Động nói: “Ta sẽ giải thích cho bọn họ. Kế nhiệm vị trí hội trưởng không có nghĩa là ta sẽ làm việc thương hội Ngốc Có Tiền. Mập Mập coi trọng chính là thanh danh của ta mà thôi.”

Phát Thụy nói: “Đã như vậy mọi người sớm nghỉ ngơi đi. Chuyện này đã quyết định xong, chúng ta cứ toàn lực trợ giúp Cơ Động ứng phó thông qua kỳ khảo hạch này. Cho dù thương hội Ngốc Có Tiền khảo hạch khó đến mức nào, chẳng lẽ còn khó khăn hơn việc chống lại Cúc Hoa Trư và Chu Tiểu Tiểu liên thủ hay sao?” Sự tự tin mạnh mẽ từ trên người Lôi Đế lan tràn tới, đồng thời cảm nhiễm đến tất cả mọi người, đúng như lời hắn nói, ở trên đại lục Quang Minh Ngũ Hành này có vấn đề gì có thể làm khó được bọn họ chứ?

“Chờ một chút !” Ngay lúc đó Cúc Hoa Trư vốn luôn nằm co trong góc đột nhiên nhảy lên trên bàn, ánh mắt nhìn chăm chú Diêu Khiêm Thư: “Những người khác đều rời đi, Diêu Khiêm Thư lưu lại, ta có lời muốn nói với người !”

Diêu Khiêm Thư hơi sững sốt, theo bản năng nhìn qua Cơ Động, Cơ Động vừa thấy thì gật đầu ra hiệu cho hắn. Phần lớn những người khác có điểm khó hiểu, chỉ có số ít người mơ hồ đoán được gì đó, Cơ Động dùng ánh mắt khích lệ Diêu Khiêm Thư, dẫn mọi người trở về phòng riêng. Sau nửa canh giờ cửa phòng Cơ Động vang lên.

“Khiêm Thư, vào đi. Cửa không khóa !”

Cửa mở ra, Diêu Khiêm Thư từ bên ngoài đi vào, từ trên mặt hắn nhìn ra được hắn đang có mấy phần vui mừng, nhưng cũng có mấy phần buồn bã.

“Cúc Hoa Trư đi rồi?” Cơ Động hỏi.

Diêu Khiêm Thư gật đầu nói: “Nó đi, không biết tại sao ta rõ ràng cầm lại được năng lực khế ước của bản thân phải cao hứng mới đúng. Nhưng mà ta không có một chút cao hứng nào. Mặc dù những năm này nó một mực chèn ép ta, nhưng khi nó chân chính rời đi ta phảng phất như đã đánh mất thứ gì đó rất quý giá.”

Cơ Động đứng lên đi tới trước mặt Diêu Khiêm Thư, vỗ vỗ vai hắn: “Đừng nghĩ nhiều làm gì. Thật ra bản tính Cúc Hoa Trư rất tốt, chẳng qua là cái tội của nó quá lớn mà thôi. Hi vọng lần đả kích này có thể khiến nó giác ngộ lại. Hơn nữa ta đuổi nó đi như vậy cũng còn có ý khác, sau này ngươi sẽ rõ!”

Diêu Khiêm Thư bất đắc dĩ nói: “Cơ Động, tại sao rõ ràng ta lớn tuổi hơn ngươi. Thế nhưng từ khi ở chung một chỗ với ngươi luôn luôn có cảm giác y như là trưởng bối của ta vậy?”

Cơ Động nghe thế cũng sửng sốt, khoe miệng nhếch lên nhe răng trắng bóc, hắn thầm nghĩ trong lòng, “Ta vốn là người của hai thế giới, luận tuổi tác chân chính thì làm trưởng bối của ngươi cũng đủ rồi”. Cơ Động nói: “Nếu khế ước đã được giải trừ, quay đầu lại ngươi có thể tìm một đầu ma thú đồng bạn thích hợp của mình đi!”

Diêu Khiêm Thư gật đầu nói: “Cơ Động, trước khi Cúc Hoa Trư đi nó nhỏ trong miệng ra cho ta một vật, nói là nó không muốn thiếu ta cái gì, sau đó mới rời đi. Ngươi giúp ta nhìn xem đây là cái gì?” Vừa nói hắn vừa từ lấy ra một hạt châu xanh biếc đưa tới trước mặt Cơ Động.

Vậy là một hạt châu xanh biếc không có bất kỳ ma lực ba động, khó trách Diêu Khiêm Thư không nhận ra nó là cái gì. Trên hạt châu không có nửa phần ma lực ba động, cảm giác giống như nó chỉ là một viên châu thủy tinh bình thường mà thôi.

Cơ Động nhận lấy hạt châu ngân quang trong mắt chợt lóe, bất chợt trên mặt hắn hiện ra nét kinh ngạc: “Thứ này không kém đâu! Mặc dù ta không biết nó là cái gì nhưng ta có thể khẳng định, nếu như ngươi muốn chân chính sử dụng nó trước tiên ngươi nhất định phải lĩnh ngộ huyền bí Hỗn Độn Mộc mới được. Mà đồ vật cần đến lực lượng Hỗn Độn dẫn dắt ngươi không cần ta nói thêm chứ?”

Diêu Khiêm Thư nhận lại hạt châu, thần sắc trên mặt trở nên ảm đạm: “Cơ Động, ngươi nói chúng ta đối xử với Cúc Hoa Trư có hơi quá không? Nó thế mà để lại cho ta một bảo vật vô giá như vậy, ta...”

Cơ Động mỉm cười nhẹ nhàng, đưa tay vuốt ve vành môi mỏng của Khiêm Thư, thân hình đứng đưa uyển chuyển nói: “Được rồi, ngươi không cần nghĩ ngợi quá nhiều, tương lai không lâu sau nó sẽ còn trở lại. Cho dù không phải vì chúng ta, nó cũng phải suy nghĩ vì những huynh đệ kia của nó. Chỉ có điều không phải là bây giờ.”

Vào lúc ấy, Chu Tiểu Tiểu lê lét thân thể to béo từ bên ngoài đi vào, dùng hai chữ ‘ngột ngạt’ thật sự là chính xác để hình dung thân thể khổng lồ của hắn so với cánh cửa gian phòng.

673. Chương 417: Dung Lôi Nhập Trận?

Cơ Động nhìn hắn nói: “Ngươi gấp cái gì, binh tới tướng đỡ, nước tới đắp đất chặn. Không quản hắn khảo hạch cái quái gì, ta tiếp nhận là được.”

Mập Mập toét miệng cười, nói: “Vậy thì ta an tâm. Ta đây cực kỳ có lòng tin với tiểu tử ngươi. Bất luận khảo hạch là chuyện gì ngươi nhất định có thể hoàn thành thoải mái. Để cho lão già Vương Đạo Quân kia không có chỗ xuống đài luôn mới tốt. Nếu không phải nhìn trên một mạch nghị trường của hắn, lão tử đã sớm thiên hắn rồi. Được rồi, các ngươi nghỉ ngơi sớm đi. Ta còn phải đi xử lý một chuyện, lão tử cũng không phải để đối phó như vậy. Mặc dù thân là người đề cử, ta không thể quyết định ra đề khảo hạch, nhưng đi tìm mấy viên bình ủy công chính vẫn không có vấn đề gì cả!”

Sáng sớm, trải qua một đêm nghỉ ngơi, nhóm Quang Minh Thiên Can thánh đồ nghỉ ngơi đã hồi phục đầy đủ tinh thần. Khi Cơ Động đi ra khỏi phòng liền phát hiện các đồng bạn đã đứng ngoài cửa chờ hắn. Mọi người đã dùng qua điểm tâm ở trong tinh xá, lúc này mọi người căn bản không có nửa phần khẩn trương

vì hôm nay Cơ Động đi tiếp nhận thương hội Ngốc Có Tiền khảo hạch. Đây là một loại lòng tin, lòng tin tuyệt đối đối với Cơ Động.

Tinh thần Diêu Khiêm Thư lại càng phấn chấn, mặc dù Cúc Hoa Trư rời khỏi làm hắn có chút thương cảm. Thế nhưng vấn đề vây khốn hắn lâu nay rốt cục được giải quyết, tinh thần cũng thanh tỉnh hơn rất nhiều. Trải qua một đêm tu luyện, hắn mơ hồ cảm giác được tu vi của mình có điểm đột phá.

“Cơ Động, khi ngươi kết thúc khảo hạch thì dạy cho chúng ta Ngũ Hành Tương Sinh tuần hoàn trận đi. Nếu như chúng ta có thể tu luyện thành công, cho dù là đám Hắc Ám thánh đồ có đầy đủ thần khí cũng có đủ sức đánh một trận rồi.”

Nghe Diêu Khiêm Thư nói những lời này, mọi người vội vàng gật đầu xác nhận. Mọi người tề tựu một đoạn thời gian không ngắn rồi. Tuy nói gần đây một mực lên đường, Cơ Động vẫn không có ý tứ cùng mọi người tu luyện Ngũ Hành Tương Sinh tuần hoàn trận, bọn họ hiểu được không phải vì Cơ Động giữ làm của riêng, nhất định là có nguyên nhân trong đó.

Cơ Động gật đầu nói: “Ta vẫn không cho mọi người tu luyện trận thế này, chủ yếu là vì ta còn muốn tiến hành hoàn thiện nó thêm. Dù sao chúng ta có tới mười người, ma lực lại là mười một hệ. Ta một mực suy nghĩ nên làm thế nào để dung hợp thuộc tính cực hạn Dương Lôi của sư huynh vào trong trận thế. Bây giờ đã có chỗ đột phá, chờ lần khảo hạch này kết thúc chúng ta có thể bắt đầu luyện thử.”

Nghe Cơ Động nói như thế đáy mắt Phát Thụy không khỏi hiện lên một tia rung động, một cỗ ám áp nồng đậm tràn ngập trái tim. Mặc dù hắn chưa từng nói gì, nhưng hắn đã tận mắt thấy uy lực của Ngũ Hành Tương Sinh tuần hoàn trận, bản thân hắn lại chỉ đứng ở ngoài nhìn vào, cảm giác như vậy chẳng đẹp đẽ tí nào. Dù sao trước kia hắn luôn là nhân vật lãnh tụ tuyệt đối trong Thiên Can học viện, sau khi gia nhập Thiên Can thánh đồ ngược lại bị giảm đi tác dụng, hắn tự nhiên sẽ buồn bực. Lúc này nghe Cơ Động nói hắn mới biết được, tiểu sư đệ vẫn không có quên vấn đề của mình, thậm chí vì mình mà hắn bỏ qua cả nhóm tu luyện Ngũ Hành Tương Sinh tuần hoàn trận.

“Tiểu sư đệ, không nên vì ta mà ảnh hưởng tới mọi người !” Phát Thụy nói không chút ngần ngại.

Cơ Động khẽ mỉm cười, đá lông nheo một cái, đưa tay ra một thẻ niêm hoa chỉ, nhẹ nhàng nói: “Sư huynh, đây không phải chỉ vì ảnh hưởng riêng một mình ngươi. Ngươi là một bộ phận không thể thiếu trong Thiên Can thánh đồ chúng ta. Luận thực lực ngươi chính là mạnh nhất, còn có Lôi Ngục thần phủ bá đạo như thế. Lực lượng mạnh mẽ đó nếu như không thể gia nhập vào trong trận thế của chúng ta chẳng phải là lãng phí hay sao? Chỉ có dung nhập lực lượng của ngươi vào trong mới có thể giúp cho chúng ta trở nên mạnh hơn. Lúc đó mới có thể khắc chế được Hắc Ám Thiên Can thánh đồ. Có thể nói ngươi chính là đòn sát thủ ẩn giấu của chúng ta. Trước mắt ta đang suy nghĩ là dùng bản thân mình làm hạch tâm, lấy ngươi làm chủ công kích. Nói cách khác, ta là đại não điều hành trận, mà ngươi lại trở thành vũ khí của trận thế. Dĩ nhiên, chuyện này còn cần phải thí nghiệm và phối hợp tu luyện nhiều lần mới có thể thực hiện. Ta có thể sáng tạo ra Ngũ Hành Tương Sinh tuần hoàn trận tự nhiên cũng có thể thay đổi nó.”

Diêu Khiêm Thư cười nói: “Ngươi vốn là người chuyên sáng tạo kỳ tích, chúng ta dĩ nhiên tin tưởng ngươi.”

“Vừa sáng tạo kỳ tích gì nữa rồi?” Chu Tiểu Tiểu từ bên ngoài đi vào, hắn vẫn mặc một thân trang phục hoa lệ, người chưa vào cái bụng to mọng đã vào trước rồi.

“Có thể đi chưa?” Cơ Động hỏi Mập Mập.

Chu Tiểu Tiểu gật đầu, buồn bực nói: “Đến bây giờ ta cũng không biết nội dung khảo hạch là gì. Bọn khốn kiếp kia lại dám giữ bí mật với ta. Ta nghe nói lần khảo hạch này chia làm ba đợt, phải thông qua toàn bộ mới được. Hôm nay tiến hành là khảo hạch lần đầu tiên. Địa điểm khảo hạch là giáo trường lớn phía nam Kim thành. Xe ngựa đã chuẩn bị xong, hiện tại chúng ta nên đi thôi!”

“Ba khảo hạch? Phiền toái như vậy?” Cơ Động nhíu mày.

Chu Tiểu Tiểu bất đắc dĩ nói: “Nếu như ngươi thông qua khảo hạch sẽ được thương hội Ngốc Có Tiền ủng hộ toàn diện, còn có quyền điều động ba kiện thần khí của thương hội. Bọn họ không gây khó khăn cho người mới là lạ. Nhất là lão già Vương Đạo Quân lão nhân kia đã sớm lên giao một thần khí cho cháu của

mình dùng. Lần này bản thân ta muốn nhìn đến khi người thông qua khảo hạch, hấn làm sao lấy ra được thần khí Tân kim Phá Diệt Hoàn đây, ha ha ha !”

Nghe được mấy chữ Phá Diệt Hoàn, ánh mắt mọi người không khỏi rơi vào người A Kim. Hiện tại kiện thần khí đang ở chỗ nàng, A Kim có lực phá hoại vốn rất mạnh, nay lại có thêm một đồ chơi mang tên là Phá Diệt Hoàn chỉ có thể dùng hai chữ kinh khủng để hình dung.

Phía ngoài xe ngựa đã sớm chuẩn bị xong, ngoài dự liệu của mọi người chính là cỗ xe ngựa chỉ có một chiếc, một chiếc xe ngựa vô cùng lớn dùng tám ngựa kéo xe.

Xe ngựa dài chừng bảy thước rộng ba thước. Phía trên xe phủ đầy da ma thú không biết tên, nhìn qua cực kỳ trầm trọng.

Toàn thân xe ngựa chỉ một màu vàng, phía trên giống như có một tầng vàng lá bao phủ, dấu hiệu đặc thù của thương hội Ngốc Có Tiền khắc ấn cực kỳ rõ ràng hai bên buồng xe. Hai vách xe ngựa, còn có hai mươi gã hộ vệ, tất cả hộ vệ đều cưỡi ngựa hùng tráng. Lấy tu vi của nhóm Thiên Can thánh đồ tự nhiên nhìn ra được, những gã hộ vệ này đều có tu vi trên bốn quan. Đây chính là nội tình, từ đủ loại sự tình mà thương hội Ngốc Có Tiền thể hiện ra, bọn họ không chỉ là giàu có địch quốc, thực lực lộ ra cũng không kém bất kỳ một quốc gia nào trên đại lục. Chỉ có điều không biết bọn họ có sở hữu quân đội chân chính hay không thôi?

Mọi người trèo lên xe ngựa đầu tiên cảm nhận được chính là sướng khoái. Bên trong xe ngựa bộ hoàn toàn dùng da lông trắng bóc che lại, bất luận là mũi xe, vách tường hay là ghế ngồi và dưới chân, toàn bộ đều là như thế. Da lông mềm mại dày ba tấc, giẫm lên cảm giác êm ái hết sức thoải mái, bên trong còn có một cái bàn nhỏ dài tạo bằng ngọc thạch. Trên đó đã được sắp đặt sẵn nước trái cây, điểm tâm và một vài đồ uống.

Đỗ Hình Nhi vừa lên xe liền cởi giày, không nhịn được nói: “Xa xỉ, quả thực là quá xa xỉ. Thế nhưng rất là thoải mái nha!” Vừa nói nàng đã chiếm một góc ngồi xuống, hiển nhiên là cực kỳ thích thú với trang trí trong xe.

Tính cả Vân Thiên Cơ và Chu Tiểu Tiểu, nhóm bọn họ có tới mười hai người, nhưng ngồi ở trong xe ngựa không hề có cảm giác chật chội.

Cơ Động vừa lên xe ngựa đã an tĩnh nhắm hai mắt lại, đối với bố trí xa hoa trong xe ngựa hấn không có ý tứ thưởng thức, chỉ lặng lẽ nhắm mắt dưỡng thần điều chỉnh trạng thái đạt tới mức độ tốt nhất. Đó không phải vì hấn coi trọng khảo hạch, mà ở bất cứ hoàn cảnh nào hấn luôn giữ vững trạng thái tốt nhất để có thể dễ dàng ứng biến hơn.

Trần Tư Tuyền yên lặng ngồi bên cạnh Cơ Động, vị trí này sẽ không có ai tranh đoạt cùng nàng.

Kể từ khi thái độ A Kim với Trần Tư Tuyền phát sinh chuyển biến đã không còn một ai đi chất vấn quan hệ giữa nàng và Cơ Động. Ai nấy đều thấy được tình ý của nàng với Cơ Động, nhưng trên phương diện này cũng không có ai đi khuyên Cơ Động.

Chu Tiểu Tiểu ra lệnh một tiếng, chiếc xe ngựa chậm rãi tiến ra phía Nam tòa thành Xe ngựa di chuyển hết sức vững vàng, không cảm giác xóc nảy gì hết, tốc độ lại khá nhanh. Hiển nhiên, tám con tuấn mã cũng đã trải qua tinh tuyển mới được lựa chọn.

Hơn nữa bên trong xe ngựa cách âm rất tốt, thanh âm phía ngoài gần như bị loại bỏ, hoàn cảnh thư thích dễ dàng làm lòng người mê mẩn.

Kim thành rộng lớn không bằng tòa thành Trung Nguyên, đi chừng nửa canh giờ xe ngựa ngừng lại.

Chu Tiểu Tiểu nói: “Đến nơi!” Vừa nói xong hấn dẫn mọi người nối đuôi nhau xuống xe. Cơ Động là người cuối cùng đi xuống, khi hấn kết thúc trạng thái dưỡng thần, khi hai mắt hấn mở ra bên trong xe ngựa rõ ràng sáng lên một thoáng. Đó là tia sáng từ trong mắt Cơ Động phát ra, mặc dù chỉ xuất hiện trong nháy mắt nhưng vẫn khiến cho mọi người không khỏi kinh ngạc.

Xuống khỏi xe ngựa, hiện ra ở trước mặt mọi người là một mảnh đất trống rộng lớn tạo cho người ta có cảm giác ngưng trọng trang nghiêm. Hiển nhiên đây chính là giáo trường lớn phía Nam thành.

Bên cạnh xe ngựa là một tòa điểm tướng dài thật to, điểm tướng dài trên, ngồi hàng chục cá nhân. Chung quanh có tới hàng trăm hộ vệ thủ hộ sâm nghiêm.

(Điểm tướng dài là dài cao nhất thường xây trong doanh trại quân đội để các thống soái điểm danh và kiểm tra quân sĩ trước khi xuất quân hoặc rèn luyện.)

Cơ Động ngẩng đầu nhìn qua hướng Điểm tướng dài, ánh mắt rơi vào một gã lão giả ngồi ở vị trí trung ương. Lão giả này nhìn qua tuổi chừng lục tuần, hai đầu lông mày có mấy phần giống Mặt Khô Lâu - Vương Hiểu Lỗi, đồng dạng là khuôn mặt thon gầy, chỉ là không có gầy một cách khoa trương như gã Vương Hiểu Lỗi mà thôi. Ánh mắt âm độc mơ hồ bắn ra rơi lên trên thân nhóm Cơ Động.

Thanh âm Chu Tiểu Tiểu vang lên bên tai Cơ Động: “Đó chính là lão gia hỏa Vương Đạo Quân. Ngồi ở phía trên đều là thành viên nghị sự đoàn.”

Hắn đang nói chuyện những người ra mặt cũng đồng thời đứng lên đi tới. Dĩ nhiên, bọn họ không phải tới đón tiếp đám người Cơ Động, trước khi hắn trở thành người thừa kế hội trưởng, ở trong mắt bọn người kia Cơ Động chỉ là một người bình thường. Thế nhưng đối với hội trưởng Chu Tiểu Tiểu bọn họ vẫn không thể thất lễ, cho dù là Vương Đạo Quân cũng không được.

Vương Đạo Quân đi ở trước nhất, những người khác phân làm hai phe rõ ràng. Một bộ phận trong đó đi ở phía sau Vương Đạo Quân, một bộ phận khác phân tán hai bên, theo sát phía sau Vương Đạo Quân là một gã trung niên vóc người cao gầy. Từ ánh mắt tang thương của hắn có thể nhìn ra niên kỷ người này không có trẻ như khuôn mặt của hắn.

Chu Tiểu Tiểu nở nụ cười tiến tới, trong mắt Cơ Động hình như có chút dối trá, nói: “Vương nghị trưởng, ta đem người đến rồi. Khảo hạch thế nào còn phải nhờ ngài đó. Cơ Động, ta giới thiệu cho người biết, vị này chính là nghị trưởng nghị sự đoàn của thương hội Ngốc Có Tiền chúng ta, Vương Đạo Quân.”

Ánh mắt âm độc của Vương Đạo Quân rơi vào người Cơ Động, gật đầu với hắn một cái lãnh đạm nói: “Hội trưởng, chuyện tiến hành khảo hạch người thừa kế không phải ý kiến một mình ta, mà là kết quả thống nhất của tập thể nghị sự đoàn.”

Chu Tiểu Tiểu tựa hồ đã sớm quen với phương thức nói chuyện như vậy, nụ cười trên mặt không hề giảm bớt: “Bất luận là ý kiến của ai cũng không liên quan tới ta. Ta chỉ đưa đề nghị lên mà thôi.”

Vương Đạo Quân lúc này mới nói với Cơ Động: “Người trẻ tuổi, hi vọng người có thể thông qua lần khảo hạch này.”

Cơ Động cười nhạt một tiếng: “Ta sẽ làm hết sức!”

Gã trung niên cao gầy bên cạnh Vương Đạo Quân lúc này đi tới nhìn lướt qua Cơ Động, thái độ rõ ràng thân cận hơn một chút: “Đã sớm nghe đại danh Cơ Động tiên sinh, hôm nay vừa gặp mới thấy đúng là quá trẻ. Thật là anh hùng xuất thiếu niên mà. Tại hạ Quỷ Vũ Kiếm!”

Cơ Động hơi động tròng mắt, nụ cười trên mặt tăng thêm ba phần chân thật: “Ngài khỏe, Hồ Trúc miện hạ!” Thì ra người này chính là phó hội trưởng thương hội Ngốc Có Tiền, một vị trưởng lão của hội Ma Sư - đế quốc Tây Kim, cũng là một cường giả Chí Tôn Tân kim hệ. Rất hiển nhiên, hắn thuộc phe phái Chu Tiểu Tiểu. Mặc dù tu vi không bằng Mập Mạp nhưng cấp bậc cường giả Chí Tôn không phải là để nói chơi rồi.

Quỷ Vũ Kiếm nói: “Ta tin tưởng ánh mắt Chu hội trưởng, nếu như Cơ Động tiên sinh không ngần ngại thì cứ trực tiếp gọi tên ta là được rồi!”

“Không dám, cảm ơn ngài!” Cơ Động khẽ gật đầu với Quỷ Vũ Kiếm.

Vương Đạo Quân đứng ở một bên trương bộ mặt chết chìm ba ngày ra, từ trên đó nhìn không ra bất kỳ biến hóa tâm tình nào cả. Lúc này Chu Tiểu Tiểu quay qua nói: “Vương nghị trưởng, bây giờ có thể cho ta biết nội dung khảo hạch là gì chứ? Hiện tại ta đã không cải biến được gì nữa mà.”

Vương Đạo Quân gật đầu nói: “Dĩ nhiên, hôm nay khảo hạch lần đầu tiên sẽ lập tức tiến hành. Nội dung khảo hạch rất đơn giản, chỉ dùng hai chữ là có thể khái quát, đó chính là ‘sinh tồn’!”

“Sinh tồn?” Chu Tiểu Tiểu hơi sững sốt.

Vương Đạo Quân giơ tay lên chỉ ra phía xa, mọi người quay người lại nhìn theo phương hướng ngón tay hần chỉ.

Đại giáo trưởng thường dùng để duyệt binh, binh thường sẽ có binh sĩ trong Kim thành tiến hành huấn luyện. Vì thế không gian trống trải, diện tích cực kỳ rộng lớn. Lúc này từ phương xa nhìn lại có thể thấy một chi quân đội đang này nhanh chóng đến gần nơi này.

674. Chương 418: Đới Chiến Quân Đoàn Kim Sát

Cơ Động hai mắt híp lại âm thầm đánh giá quân đội mới xuất hiện. Hần vốn nhạy cảm hơn người thường, hướng chỉ nhìn hồn lực hiện tại mạnh như vậy. Trước khi người người nhìn thấy điều gì, hần đã nhận ra rõ ràng hết thấy.

Quân đoàn ngàn người này xếp thành trận thế tiến tới, đây không phải là một chi quân đội bình thường. Bởi vì mỗi một binh lính đều cười rỗng. Lại còn là chủng loại năng lực công thủ thăng bằng nhất là Kim long.

Nếu đánh giá theo phẩm cấp, Kim long không hề thua kém Liệt Long của quân đoàn Toản Thạch. Luận năng lực phòng ngự bọn chúng có lẽ không bằng Liệt Long, nhưng lực công kích lại cao hơn. Kim long bình thường là ma thú cấp năm, cao ước chừng năm thước, dài mười hai thước, toàn thân lát đầy vảy hợp kim cứng rắn. Tốc độ bọn chúng chẳng những nhanh, tính cách kiên nhẫn, đấu tranh anh dũng, thường thường dựa vào nanh vuốt sắc bén xé nát đối thủ. Bọn chúng không biết bay, nhưng lại có thể dùng ma lực phát ra kim khí công kích địch nhân, cận chiến viễn chiến đều cực kỳ cân đối.

Trong quân đội ngàn người này mỗi người đều cười một đầu Kim long như vậy, toàn thể tạo thành trận hình nghiêm chỉnh khiến cho người ta cảm giác áp bách trầm trọng. Hơn nữa ở trong bọn họ còn phân theo nhóm, cứ mười người lại có một đầu Kim long hình thể to lớn đi ở phía trước, hiển nhiên đó là Kim long cấp sáu. Còn mỗi trăm người thì có thêm một đầu Kim long vương to lớn kinh khủng có chiều cao vượt qua tám thước, lân phiến toàn thân hiện lên màu bạc. Kim long vương chính là ma thú cấp tám, thực lực vô cùng cường hãn. Với loại thú cười như thế, thực lực chiến sĩ ngồi trên lưng nó cũng có thể đoán được vài phần rồi. Ở phía trước nhất quân đội này là một đầu Kim cự long có hai cánh, toàn thân dài mười lăm thước phát ra ánh sáng chói lọi.

Chủng loại rỗng lên cấp cao nhất chính là cấp tám, rỗng cấp tám gọi là Long vương, chỉ có số rất ít rỗng biến dị mới có thể đột phá đến cấp chín. Tựa như con rỗng hai hệ Lôi Hỏa mà Cơ Động và Phát Thụy từng gặp ở trên Thánh Tà Đảo vậy.

Con cự long đứng ngạo nghễ phía trước nhất đội ngũ này, không phải là rỗng thường. Nó là một đầu cự long có huyết thống cao quý, lấy lực lượng Kim hệ nổi danh, được người đời gọi là Kim Sát Long.

Không thể nghi ngờ con Kim Sát Long này chính là cự long Kim hệ đại biểu của Long tộc, chiều cao mười lăm thước biểu hiện nó đã là một đầu cự long trưởng thành. Cho dù tu vi chưa đột phá đến cảnh giới thần thú cấp mười nhưng cũng đã đạt đến cấp chín đỉnh phong, tùy thời đều có thể đột phá.

Quân đoàn do Kim Sát Long dẫn dắt hiện ra đầy đủ là một ngàn một trăm mười một người. Áo giáp trên người các chiến sĩ cùng với lân phiến Kim long cùng màu với nhau. Chiến sĩ Kim long mặc thiết giáp cười Kim long cấp sáu đồng màu sắt tinh. Mà mười gã chiến sĩ Kim long vương cấp bảy mặc áo giáp trên người dĩ nhiên là màu bạc. Người ở phía trước nhất cười Kim Sát Long là một thân giáp trụ vàng kim, nhìn qua là thấy cao quý không thể nào diễn tả nổi.

“Quân đoàn Kim Sát? Vương nghị trưởng, ngươi có ý gì đây?” Chu Tiểu Tiểu hơi giật mình nhìn Vương Đạo Quân. Lấy tu vi cửu quan của hần tự nhiên nhận ra được chỗ bất ổn.

Vương Đạo Quân thần nhiên nói: “Lần trước hội trưởng trở về từng đánh giá qua Cơ Động tiên sinh, hần là người có thể chống lại ngài trong một thời gian ngắn. Mà ngài là cường giả Chí Tôn cấp 96 có được lực lượng Hỗn Độn Kim. Từ đó thực lực Cơ Động tiên sinh có thể đoán ra được một chút. Trong thương hội chúng ta không có một ai tu vi cao hơn hội trưởng. Vì vậy ta mời đại đội ngàn người quân đoàn Kim Sát tới. Hạng khảo hạch thứ nhất là năng lực sinh tồn của Cơ Động tiên sinh. Rất đơn giản, chỉ cần Cơ Động

tiên sinh có thể tồn tại khi bị hơn một ngàn chiến sĩ Kim Sát quân đoàn tấn công nửa canh giờ thì khảo hạch xem như thông qua. Trong lúc đó Cơ Động tiên sinh không được mượn lực lượng thú cưỡi, không được giết chết bất kỳ một gã chiến sĩ thuộc quân đoàn Kim Sát hoặc là tọa kỵ của bọn hắn.”

“Vương Đạo Quân, ngươi không nên quá mức !” Nghe lão Vương nghị trưởng nói câu này Chu Tiểu Tiểu liền giận tím mặt.

Vương Đạo Quân lạnh lùng quét mắt nhìn hắn: “Hội trưởng, mời chú ý lời người nói. Dựa theo quy định tổ tiên chúng ta truyền xuống. Người thừa kế là do hội trưởng đề cử, nhưng phương thức khảo hạch là do nghị sự đoàn quyết định. Đây là quyết định của tất cả chúng ta. Nếu như hội trưởng cho rằng Cơ Động tiên sinh không có thực lực này thì có thể không cần phải khảo hạch.”

“Ngươi thái lắm !” Chu Tiểu Tiểu cả giận nói: “Ngươi cho rằng quân đoàn Kim Sát là một đại đội bình thường hả? Một đại đội bình thường chỉ do một gã Kim Sát chiến thần suất lĩnh, mười gã Kim Sát chiến tướng đi theo mà thôi. Nhưng ngươi xuất ra đại đội này đã tập trung tất cả tinh nhuệ của quân đoàn Kim Sát. Một ngàn chiến sĩ Kim Sát bình thường, trăm Kim Sát chiến tướng, mười Kim Sát chiến thần, lại còn cộng thêm gã quân đoàn trưởng quân đoàn Kim Sát - Bạch Mãng Thảo nữa. Coi như là ta tới cũng chưa chắc đỡ nổi. Ngươi đang khảo hạch đó hả? Lại còn nửa canh giờ? Không cho sử dụng thú cưỡi? Rõ ràng ngươi đang cố ý gây khó khăn mới đúng!”

Đổi mặt Chu Tiểu Tiểu chất vấn Vương Đạo Quân không định nói thêm gì, chấp hai tay sau lưng ngẩng đầu nhìn tới giáo trường, tịnh không thèm để ý Chu Tiểu Tiểu.

“Ta tiếp nhận!” Vừa lúc đó thanh âm Cơ Động vang lên đơn giản và trực tiếp.

“Cơ Động, khảo hạch như vậy...” Diêu Khiêm Thư đứng ở Cơ Động bên cạnh thấp giọng nói.

Cơ Động lắc đầu thản nhiên nói: “Trên con đường tu luyện chỉ có không ngừng khiêu chiến cực hạn tự thân mới là phương thức đột phá tốt nhất. Ngàn người mà thôi, cần gì phải rườm rà? Vương nghị trưởng, người có thể bắt đầu tính giờ.” Vừa nói hắn đã phóng người lên bay thẳng đến giáo trường.

Vương Đạo Quân không khỏi toát ra một tia kinh ngạc, mặc dù hắn có nghĩ người Chu Tiểu Tiểu mang đến sẽ không dễ dàng nhận thua như vậy. Nhưng không ngờ được Cơ Động lại đáp ứng thống khoái như thế, cơ hồ đáp ứng không cần lựa chọn cái khảo hạch cơ hồ không thể hoàn thành này.

Nhìn Cơ Động chạy thẳng tới giáo trường, Chu Tiểu Tiểu cả giận nói: “Vương Đạo Quân, ta rất muốn biết hai lần khảo hạch sau là gì?” Ban đầu hắn tiếp nhận khảo hạch, mặc dù cũng cực kỳ khó khăn, nhưng toàn bộ ba hạng khảo hạch cộng lại cũng chỉ tương đương với một lần Cơ Động khảo hạch mà thôi. Mặc dù hắn đoán được Vương Đạo Quân tất nhiên sẽ an bài kỹ lưỡng, nhưng không bao giờ nghĩ tới lão già này gây khó khăn đến cái loại trình độ này. Từ việc này là có thể đoán được hai hạng khảo hạch phía sau cũng không đơn giản hơn hôm nay là mấy.

Vương Đạo Quân trầm giọng nói: “Hội trưởng, hãy không chế tốt tâm tình của ngươi, ngươi không được quên lần này khảo hạch quyết định vận mệnh trong tương lai trăm năm của thương hội. Cộng thêm quyết định ba đại thần khí của thương hội đang sở hữu. Vì thế nghị sự đoàn phải cẩn thận đối đãi, nếu không có thực lực và nghị lực tuyệt đối, hắn làm sao được thương hội toàn diện ủng hộ và thần khí phụ trợ?”

Chu Tiểu Tiểu rất tức giận, nhưng hắn buộc phải thừa nhận Vương Đạo Quân nói có vài điểm đạo lý. Dù sao Cơ Động chỉ là người hắn giới thiệu, ngoại trừ bản thân hắn biết Cơ Động ra, có thể nói không có ai trong thương hội nhận thức hắn. Nếu muốn thương hội ủng hộ hắn toàn diện, rồi cho mượn thần khí. Nhất định Cơ Động phải thể hiện thực lực cường đại trước mặt nghị sự đoàn, dùng lực lượng để chứng minh hết thấy. Đây cũng là lý do tại sao nghị sự đoàn cuối cùng thông qua khảo hạch Vương Đạo Quân đề ra. Khảo hạch Cơ Động khó khăn như thế nhưng một số nghị viên bên phía Chu Tiểu Tiểu cũng ủng hộ. Vị trí người thừa kế hội trưởng quan hệ trọng đại, ảnh hưởng đến sự phát triển trăm năm tương lai của thương hội Ngốc Có Tiền, liên quan đến lợi ích mỗi thành viên thương hội, bọn họ làm sao không cẩn thận được?

“Bắt đầu tính giờ!” Vương Đạo Quân thấy Chu Tiểu Tiểu không nói thì ra lệnh cho thuộc hạ. Lập tức có người lấy ra một cây hương đốt lên, phía trên có đánh dấu nửa canh giờ. Cùng lúc đó một đạo ánh sáng từ Đỉnh tướng đài bay lên trời cao, ở giữa không trung hóa thành một đạo quang mang sáng chói. Đó là ở dấu hiệu hạ lệnh cho quân đoàn Kim Sát, bọn họ có thể bắt đầu công kích.

Chu Tiểu Tiểu nhìn lại những Thiên Can thánh đồ khác thì kinh ngạc phát hiện, những thành viên Thiên Can thánh đồ này không hề nóng nảy, phảng phất như kẻ sắp gặp cường địch không phải là đồng bọn của bọn hắn vậy.

Chu Tiểu Tiểu nghi ngờ hỏi Phát Thụy: “Làm sao các người bình thản như vậy hả? Phải biết rằng Cơ Động sẽ đối mặt với toàn bộ tinh nhuệ quân đoàn Kim Sát, tinh nhuệ tuyệt đối đó! Quân đoàn Kim Sát này là lực lượng hùng mạnh nhất đế quốc Tây Kim. Nổi danh ngang với quân đoàn Toàn Thạch đế quốc Trung thổ. Luận lực chiến đấu thực tế hai bên không cách nhau bao nhiêu. Cơ Động chỉ có một người, không thể sử dụng thú cưỡi, không thể xúc phạm tới thành viên quân đoàn Kim Sát, nửa canh giờ này chẳng lẽ hắn có thể kiên trì được?”

Phát Thụy ha ha cười một tiếng, nói: “Tràng diện nhỏ mà thôi. Nếu như cái loại tràng diện này làm khó được hắn, đừng nói nghị sự đoàn các người, ngay cả ta thân làm sư huynh cũng sẽ không tha cho hắn. À, đúng rồi, Mập Mập người có thể không biết, ngay từ nhiều năm trước, Cơ Động từng lấy lực lượng một người đối mặt một đại đội quân đoàn Diệt Tuyệt của đế quốc Đông Mộc. Người biết kết quả cuối cùng ra sao không? Khi đó tu vi Cơ Động hình như còn không tới sáu quan thì phải. Ta nhớ không rõ lắm!”

Chu Tiểu Tiểu hơi sững sốt hỏi tới: “Kết quả thế nào?”

Phát Thụy nói: “Ta nghe Cơ Động nói, lúc ấy hắn vì Sấm Yếu nhất tộc đánh một trận với quân đoàn Diệt Tuyệt. Kết quả cuối cùng là cơ hồ toàn diệt đại đội đó, do đó mới cứu được Sấm Yếu nhất mạch. Cơ Động hiện tại so với khi đó mạnh hơn bao nhiêu chứ? Ta có lòng tin tuyệt đối với hắn.”

Chu Tiểu Tiểu bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Được rồi, ngay cả sư huynh như người cũng có lòng tin như vậy, ta không có lý do gì không tin nữa!”

Phát Thụy nói: “Ta rất kỳ lạ một điều, dù sao các người chỉ là một thương hội tại sao có thể điều động đệ nhất quân đoàn của đế quốc Tây Kim. Hơn nữa còn mới tới được toàn thể tinh nhuệ?”

Chu Tiểu Tiểu ngạo nghễ nói: “Quân đoàn Kim Sát vốn được thương hội Ngốc Có Tiền chúng ta ủng hộ, không có chúng ta ủng hộ kinh tế, đế quốc Tây Kim lấy cái gì để nuôi sống một quân đoàn cường đại như vậy? Không chỉ là đế quốc Tây Kim, ngoại trừ đế quốc Trung thổ có đầy đủ kinh tế ủng hộ quân đoàn Toàn Thạch ra. Ba đế quốc khác đều phải nhờ thương hội chúng ta trợ giúp kinh tế cho đệ nhất quân đoàn bọn họ. Nói một câu không ngoa là thương hội Ngốc Có Tiền chúng ta ở tại đế quốc Tây Kim cũng không thua kém Bình Đẳng vương phủ của đế quốc Trung thổ bao nhiêu!”

Trong thời gian bọn hắn nói chuyện, Cơ Động đã tiến vào giáo trường. Khi Cơ Động đi vào trong, Điểm tướng đài liền bắn pháo sáng bùng lên, đồng thời quân đoàn Kim Sát nhắm phía Cơ Động phát khởi xung phong.

Vị đoàn trưởng Bạch Mãng Thảo quân đoàn Kim Sát không có di chuyển, hắn vẫn ngồi thẳng trên lưng Kim Sát Long nhìn những thành viên còn lại tạo thành trận thế như nước lũ xẹt qua bên cạnh hắn xung kích đến Cơ Động ở trong sân.

Trận hình vừa triển khai lập tức thể hiện ra Kim Sát quân đoàn cường hãn. Chúng loại Kim long thể hình cực lớn được các chiến sĩ Kim Sát thúc dục tiến tới thế mà không có nửa điểm tán loạn. Hai bên lấy năm gã Kim Sát chiến thần làm mũi nhọn, Kim long vương phóng chân chạy như điên, cặp sừng bạc hung ác chậm rãi lồi ra nhắm thẳng vào Cơ Động.

Hai dòng nước lũ không xông thẳng về phía Cơ Động mà tự phân ra nửa vòng tròn, lạng một đường vòng cung thật lớn rồi mới xung phong tới chỗ Cơ Động. Trận thế lần lượt thay đổi khiến cho sức mạnh dòng nước lũ càng lúc càng cuồng mãnh.

Bởi vì trước đó Chu Tiểu Tiểu không biết nội dung khảo hạch, vì vậy hắn không thể nói trước cho quân đoàn Kim Sát. Cũng không biết Vương Đạo Quân hạ mệnh lệnh cho Kim Sát quân đoàn là tiêu diệt chứ không phải đánh bại. Mặt ngoài Vương Đạo Quân nhìn qua rất bình tĩnh, trên thực tế hắn cảm nhận được cháu mình đã chết nên gần như điên cuồng rồi.

Khi hai dòng nước lũ bắt đầu xung phong, Cơ Động khẽ nhíu hai mắt lại, ngân quang nhàn nhạt lóe sáng.

Nhật Nguyệt Càn Khôn Giới siêu việt tất sát kỹ sơ cấp tiến hóa lên mức độ trung cấp. Kỹ năng này lại còn là siêu tất sát kỹ trung cấp quần thể nữa chứ!

Nếu như nói lúc trước Cơ Động dựa vào tinh thần lực cường đại và linh ngộ Hỗn Độn ngăn cản một đòn Thập Tự Trảm. Như vậy cảnh tượng hiện tại hẳn đang biểu hiện ra chính là lực lượng tuyệt đối.

Nhật Nguyệt Càn Khôn Giới bùng lên sáng chói vừa vặn bao phủ toàn bộ quân đoàn Kim Sát, đối diện với siêu tất sát kỹ trung cấp công kích, Bạch Mãng Thảo có thể làm gì đây?

Quang mang hai màu đen trắng hiện ra chừng ba mươi giây nhưng không có phát động công kích với bất kỳ ai, nó chỉ muốn thể hiện lực lượng cường đại. Các chiến sĩ Kim Sát hoàn toàn không bị nó thương tổn.

Đây là cái gì? Đây là không chế hoàn mỹ. Hơn nữa còn là không chế siêu tất sát kỹ hoàn mỹ. Chuyện này cần tinh thần lực mạnh mẽ đến mức nào mới có thể làm được đây?

Linh hồn lực Cơ Động thông qua mấy lần dung hợp với Trần Tư Tuyền, trong khoảng thời gian này hẳn cũng tu luyện gia tăng lên rất nhiều. Trình độ nắm giữ ma lực của hắn đã vượt qua cả Phát Thụ.

Ma lực ba động của Nhật Nguyệt Càn Khôn Giới dần dần biến mất, Kim Dương và Âm Nguyệt cũng tản đi, hết thấy theo đó khôi phục lại bình thường. Các chiến sĩ quân đoàn Kim Sát và tọa kỵ gấp rút thở mạnh từng đợt, ánh mắt bọn họ nhìn Cơ Động đã hoàn toàn thay đổi. Bọn họ dĩ nhiên biết nếu như Cơ Động cho một kích kia phủ xuống, bọn họ đã sớm biến thành người chết, thậm chí hài cốt cũng không có lưu lại.

677. Chương 420: Lực Không Chế Hoàn Mỹ

Khi mà Cơ Động đối mặt siêu tất sát kỹ Thập Tự Trảm do quân đoàn Kim Sát liên thủ phát ra. Hắn tung ra một quyền gắn liền với lực lượng từ Đồng Hóa Trận, quyền thể mạnh mẽ phẳng phát như trên bầu trời vừa xuất hiện một cơn lốc xoáy càn quét tứ phương.

Lực hấp dẫn của lốc xoáy không tổn thương thân thể của bọn họ, nhưng ma lực mọi người đang bị điên cuồng hút ra ngoài.

Cơn lốc xoáy ở trên không trung chỉ có đường kính chừng một thước, từng đợt ánh sáng nhu hòa từ tâm lốc phát ra.

Chính luồng ánh sáng trong tâm lốc đó vừa vặn bao phủ hai hai lưỡi quang nhận ở bên trong. Quả đấm Cơ Động đánh trúng ngay vị trí trọng yếu của chúng nó.

“Oang ...!” Một thanh âm kỳ dị trong phút chốc lan truyền khắp giáo trường, một màn quỷ dị xuất hiện... siêu tất sát kỹ do hơn ngàn tên chiến sĩ, chiến tướng, chiến thần Kim Sát liên thủ phát ra hoàn toàn ngừng lại trên không trung. Chính là vì luồng quang mang trắng nõn nhìn qua cực kỳ yếu ớt kia ngăn trở nó.

Tất cả chiến sĩ Kim Sát phát ra một kích xong, vào giờ phút này cảm giác được tinh thần rung lên từng đợt. Thân thể phẳng phát như bị hút rỗng vậy. Mà vậy lưỡi dao vàng kim trên bầu trời lại bắt đầu phình to ra, quang mang màu vàng đã hoàn toàn biến thành kim quang chói lọi, ma lực áp súc khiến cho không gian vặn vẹo biến hình. Chung quanh quang nhận không ngừng phát ra trận trận thanh âm muện hưởng, không khí bề tan tành sinh ra vô số hắc động giăng đầy không trung, tựa hồ muốn thôn phệ toàn bộ thế giới vậy.

Đây là xảy ra chuyện gì? Đại đa số những người chứng kiến hoảng sợ mở to hai mắt nhìn một màn này, bọn họ hoàn toàn không rõ tại sao Cơ Động vừa hoàn thành ngăn cản quân đoàn Kim Sát công kích ngược lại càng thêm mạnh mẽ rồi? Nếu như lúc này Thập Tự Trảm màu vàng có uy lực là siêu tất sát kỹ trung cấp. Vậy thì uy lực hiện tại của nó tuyệt đối tiến vào giới hạn siêu tất sát kỹ cao cấp. Cho dù là siêu tất sát kỹ Đại U Diễm Băng ban đầu Cơ Động nhờ qua các đồng bạn phụ trợ thì triển ra vẫn không thể nào chính diện đối kháng với công kích cường hãn như thế!

Tại sao xuất hiện tình huống như thế? Cơ Động phát ra quang mang màu trắng kia vì sao lại làm cho lực lượng đối thủ tăng lên?

Chu Tiểu Tiểu đột nhiên chấn động trong lòng, hai mắt toát ra vẻ hoảng sợ. Hắn dĩ nhiên biết Cơ Động phát ra lực lượng Hỗn Độn tràn đầy tính sáng tạo. Hắn là người tu luyện lực lượng Hỗn Độn nhiều năm đã

có thể tiến hành ứng dụng nhất định. Tự nhiên biết đủ loại diệu dụng của thuộc tính Hỗn Động, cho nên mơ hồ đoán được Cơ Động đang muốn làm gì, không khỏi bị trí tưởng tượng của Cơ Động khiến cho sợ ngây người.

Trong nhóm Quang Minh Thiên Can thánh đồ cũng có mấy người lĩnh ngộ một ít ý nghĩa Hỗn Động. Nhưng bọn hắn cảm ứng không thể so với Chu Tiểu Tiểu. Chỉ có Trần Tư Tuyên khẽ mỉm cười thản nhiên, trong lòng thầm nghĩ: “Cơ Động của ta rốt cục đã có lĩnh ngộ thuộc về mình chính, ta tự hào về người!”

Cơ Động định làm cái gì? Vì sao hắn gia tăng lực lượng của đối thủ lên? Không phải là hắn tự tìm đường chết đó chứ? Đáp án đương nhiên là không phải, hắn làm sao bắn tên không đích đây?

Cơ Động dựa vào tính sáng tạo của Hỗn Động và Âm Dương song hỏa Đồng Hóa Trận hấp dẫn toàn bộ lực lượng của những cường giả quân đoàn Kim Sát. Chiêu thức Thập Tự Trảm tiến hóa không phải dùng lực lượng Cơ Động, mà nó hấp thu lực lượng của tất cả chiến sĩ Kim Sát.

Nói đơn giản thì Cơ Động coi như đã ra tay giúp bọn hắn một phen, nhưng cái loại hỗ trợ này đối với bọn họ không có tốt đẹp gì. Bởi vì lực lượng Hỗn Động và Đồng Hóa Trận đồng thời phát huy tác dụng đã toàn diện dẫn phát sức mạnh Thập Tự Trảm. Lấy khả năng nắm giữ Hỗn Động hiện tại của Cơ Động thì không thể nào hóa giải đạo siêu tất sát kỹ trung cấp này nổi. Thế nhưng hắn có thể sử dụng lực lượng Hỗn Động dẫn phát ma lực trong người tất chiến sĩ Kim Sát.

Tổ hợp kỹ cùng thuộc tính không phải dễ dàng hoàn thành, quân đoàn Kim Sát có thể hoàn thành công kích như vậy là vì bọn họ đã trải qua tập luyện vô số lần. Hao phí ít nhất mười năm trở lên liên thủ tu luyện mới có thể đạt tới trình độ ăn ý như thế. Nhân số hoàn thành tổ hợp kỹ càng nhiều quá trình lại càng khó khăn. Sau khi siêu tất sát kỹ hình thành, chỉ cần chưa có phóng thích nó ra thì không có ai đủ khả năng kìm hãm. Cho dù là mười gã chiến thần Kim Sát cũng vậy, lúc này bọn hắn chỉ có thể trở mắt bất lực nhìn ma lực của mình bị rút ra toàn bộ dung nhập vào trong tổ hợp kỹ Thập Tự Trảm.

Dĩ nhiên uy lực Thập Tự Trảm hiện tại đã tăng lên tới mức độ cao nhất. Ma lực của bọn hắn cũng đã hoàn toàn trống rỗng. Tất cả lực lượng của quân đoàn một ngàn một trăm mười người này đều tập trung vào trên một kích này. Nói cách khác, trong khoảng thời gian ngắn tất cả bọn họ bao gồm cả tọa kỵ đã không còn lực chiến lực.

Siêu tất sát kỹ cao cấp có lực lượng mạnh như thế nào? Nói cho dễ hiểu, cho dù là Chu Tiểu Tiểu cường giả Chí Tôn cấp 96 cũng không thể tay cầm thần khí chính diện đối kháng với nó. Hoặc là nói một kích này đủ để hủy diệt bất kỳ một tòa đại thành nào.

Bất luận lực lượng mạnh đến mức nào, chung quy phải công kích được mục tiêu mới có thể tạo ra hiệu quả. Siêu tất sát kỹ cao cấp trước mắt này uy lực đúng là cực kỳ cường hãn, chỉ có điều khi Cơ Động trợ giúp nó gia tăng uy lực, đồng thời nó cũng mất đi mục tiêu vốn có. Trong nháy mắt các chiến sĩ quân đoàn Kim Sát hoảng hốt tinh thần cũng là lúc bọn họ mất đi mục tiêu cụ thể.

Cơ Động thông dong lơ lửng ở giữa không trung, hai cánh đập mạnh một cái đột ngột lao thẳng lên không trung thêm vài trăm thước. Bằng vào lực lượng Hỗn Động cùng với thời gian ngắn ngủi tranh thủ được, hắn đã hoàn toàn thoát khỏi tầm ngắm của đối thủ.

Ma lực khổng lồ của siêu tất sát kỹ cao cấp quanh quẩn trong không trung rất lâu. Ngay cả quân đoàn trưởng Bạch Mãng Thảo cũng không dám đến gần nơi này vì cũng sợ bị siêu tất sát kỹ cao cấp hấp thu ma lực. Hắn chỉ có thể trở mắt nhìn Cơ Động bình thản di động trên không trung, quân đoàn Kim Sát hơn ngàn người không thể nào gây ảnh hưởng đến tinh thần hắn.

“Xem thế là đủ rồi, ta không bằng hắn!” Chu Tiểu Tiểu thở dài một hơi, trong mắt lóng lánh thần sắc bội phục, lẩm bẩm nói ra hai câu. Những người bên trong thương hội Ngốc Có Tiền đang xem cuộc chiến cho đến bây giờ vẫn không hiểu nổi đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì. Đối với bọn hắn điều này thật sự không thể lý giải.

Cho dù là hành vi cứng rắn ngăn trở Thập Tự Trảm của Cơ Động, Chu Tiểu Tiểu cũng sẽ không bội phục. Làm cho hắn bội phục chính là Cơ Động dựa vào mức độ lĩnh ngộ Hỗn Động của mình hạ thấp ảnh hưởng của siêu tất sát kỹ cao cấp kia xuống thấp nhất. Hơn nữa hắn còn khiến cho tất cả chiến sĩ Kim Sát mất đi lực chiến đấu.

Vào thời khắc này Chu Tiểu Tiểu đã hiểu được một điều, sau này tổ hợp kỹ của năm đại quân đoàn trên đại lục đối với Cơ Động đã không còn ý nghĩa gì. Tròng khỏa hạch này đối với hắn giống như một trò khôi hài hơn, hoàn toàn không có một chút lực uy hiếp gì với hắn.

Chỉ còn lại một gã tư lệnh quân đoàn Kim Sát còn có thể đánh bại Cơ Động? Mặc dù tu vi Bạch Mãng Thảo đã đạt tới cấp 88, dưới tình huống một chọi một, nhưng Chu Tiểu Tiểu biết hắn không phải là đối thủ Cơ Động.

Cơ Động thi triển hàng loạt động tác vô cùng bình thản, hoàn toàn nắm giữ chiến cuộc ở trong tay, tựa như hết thấy đều cực kỳ dễ dàng. Chu Tiểu Tiểu lúc này đã hoàn toàn hiểu từ lúc bắt đầu Cơ Động đã vạch sẵn toàn bộ kế hoạch. Mà kế hoạch này hắn nghĩ ra trong khoảng thời gian ngắn và quyết định rất dứt khoát.

Bức tường lửa cực hạn song hỏa hừng hực cháy giống như khiêu khích quân đoàn Kim Sát. Hết thấy những điều đó chỉ là vì chọc giận quân đoàn Kim Sát phát ra một kích siêu tất sát kỹ. Sau đó hắn thông dong phá vỡ khiến cho tất cả chiến sĩ Kim Sát mất đi lực chiến đấu, tất cả đều bị Cơ Động nắm trong lòng bàn tay.

Quang mang Thập Tự Trảm vàng kim rốt cục biến mất, Cơ Động lẳng lặng trôi nổi giữa không trung, quân đoàn Kim Sát ngàn người lúc này đã đánh mất uy phong vốn có.

Ánh sáng màu trắng lạng lẽ rút lui, cực hạn song hỏa bốc cháy trên hai tay hắn, Âm Dương Hỏa đồng hóa trận sau lưng hắn bắt đầu chuyển ngược thành Âm Dương Hỏa ngưng tụ trận.

Tay trái hắn chậm rãi giơ lên, một vầng trăng tròn màu tím thẫm âm thầm hiện ra trên bầu trời.

Ngay sau đó tay phải hắn cũng giơ lên, trong không gian bao la kia đột ngột bùng sáng một góc trời, vầng thái dương hiện ra càng thêm chói mắt.

Diễm Dương cùng Âm Nguyệt, đây vốn là hiện tượng thiên văn không thể đồng thời xuất hiện. Thế mà đồng thời hiện ra bên trên thành Thiên Không. Hiện tại Cơ Động đắm chìm trong quang mang mờ ảo, trên người hắn tản ra khí thế áp bức mạnh mẽ.

Bạch Mãng Thảo hét lớn một tiếng long thương trong tay giơ thẳng lên, đầu cự long cũng bắn ra một luồng quang mang cương mãnh. Vào giờ phút này hắn phát hiện cho dù mình có làm thế nào cũng không thể ngăn cản Cơ Động thi triển kỹ năng. Tốc độ tụ tập ma lực của hắn hoàn toàn thua kém Cơ Động.

Khi cường giả đối chiến, thời gian một giây đã đủ để quyết định thắng bại, hoặc sẽ làm cho công thủ thay đổi. Nói cách khác, bây giờ Bạch Mãng Thảo chỉ có thể lựa chọn phòng ngự, tuyệt đối không thể tiến công. Để mặc cho Cơ Động hoàn thành buông thả kỹ năng.

Lấy tốc độ Cơ Động thi triển kỹ năng vốn nhanh hơn Bạch Mãng Thảo không chỉ một giây. Thế nhưng bây giờ hắn đang đồng thời phát ra hai loại kỹ năng.

Ánh sáng đen nhénh lạng lẽ dâng lên không có bay về phía Bạch Mãng Thảo, Bạch Mãng Thảo cũng không hề có cảm giác được Cơ Động nhắm tới hắn. Vầng Âm Nguyệt cứ nhẹ nhàng trôi lơ lửng trên đỉnh đầu Cơ Động. Sau đó một luồng ánh sáng màu vàng chói mắt hóa thành cây trùy lớn trực tiếp đánh lên vầng Âm Nguyệt.

Vào lúc này thời gian giống như ngưng đọng lại, toàn bộ quân đoàn Kim Sát chỉ có thể trơ mắt nhìn kỹ năng hoàn thành. Trong mắt mọi người toát ra quang mang tuyệt vọng.

Cấm Bách Thiên - U Diễm Băng.

Cấm Bách Thiên - Diễm Dương Trụ.

Tất sát kỹ của hai đại quân vương lạng lẽ dung hợp trên không trung. Trên bầu trời Diễm Dương cùng Âm Nguyệt đột nhiên rực sáng, sau đó thân ảnh Cơ Động trở thành hạch tâm ở giữa không gian.

Quang ảnh Hỏa Diễm quân vương và Âm Viêm ma vương cao trăm thước đồng thời xuất hiện, cánh tay hai đại quân vương chậm rãi vung lên, một bộ Thái Cực Đồ xuất hiện ở phía sau bọn họ, ánh sáng hai màu trắng đen bao trùm toàn bộ tứ phương.

Hiện tại kỹ năng Bạch Mãng Thảo vốn đã chuẩn bị sẵn sàng ngăn cản công kích không thể phát ra được nữa, ngay cả Kim Sát Long của hắn còn đang run rẩy.

Bảy quan, hẳn thật sự chỉ là một gã Ma sư bảy quan sao? Đây là siêu tất sát kỹ mà? Hơn nữa còn là siêu tất sát kỹ trung cấp. Lúc này lực lượng Cơ Động thể hiện ra hoàn toàn không có thua kém lực lượng dung hợp từ toàn thể quân đoàn Kim Sát lúc trước. Diễm Dương Trùy và U Diễm Băng hiện ra hoàn mỹ làm cho Nhật Nguyệt Càn Khôn Giới siêu việt tất sát kỹ sơ cấp tiến hóa lên mức độ trung cấp. Kỹ năng này lại còn là siêu tất sát kỹ trung cấp quần thể nữa chứ!

Nếu như nói lúc trước Cơ Động dựa vào tinh thần lực cường đại và linh ngộ Hỗn Độn ngăn cản một đòn Thập Tự Trảm. Như vậy cảnh tượng hiện tại hẳn đang biểu hiện ra chính là lực lượng tuyệt đối.

Nhật Nguyệt Càn Khôn Giới bùng lên sáng chói vừa vặn bao phủ toàn bộ quân đoàn Kim Sát, đối diện với siêu tất sát kỹ trung cấp công kích, Bạch Mãng Thảo có thể làm gì đây?

Quang mang hai màu đen trắng hiện ra chừng ba mươi giây nhưng không có phát động công kích với bất kỳ ai, nó chỉ muốn thể hiện lực lượng cường đại. Các chiến sĩ Kim Sát hoàn toàn không bị nó thương tổn.

Đây là cái gì? Đây là không chế hoàn mỹ. Hơn nữa còn là không chế siêu tất sát kỹ hoàn mỹ. Chuyện này cần tinh thần lực mạnh mẽ đến mức nào mới có thể làm được đây?

Linh hồn lực Cơ Động thông qua mấy lần dung hợp với Trần Tư Tuyền, trong khoảng thời gian này hẳn cũng tu luyện gia tăng lên rất nhiều. Trình độ nắm giữ ma lực của hắn đã vượt qua cả Phát Thụy.

Ma lực ba động của Nhật Nguyệt Càn Khôn Giới dần dần biến mất, Kim Dương và Âm Nguyệt cũng tản đi, hết thấy theo đó khôi phục lại bình thường. Các chiến sĩ quân đoàn Kim Sát và tọa kỵ gấp rút thở mạnh từng đợt, ánh mắt bọn họ nhìn Cơ Động đã hoàn toàn thay đổi. Bọn họ dĩ nhiên biết nếu như Cơ Động cho một kích kia phủ xuống, bọn họ đã sớm biến thành người chết, thậm chí hài cốt cũng không có lưu lại.

678. Chương 421: Không Đánh Vãn Phục Người

Nếu như lúc này Cơ Động để cho Nhật Nguyệt Âm Dương Giới phủ xuống thì chỉ có cường giả Bát quan trở lên mới miễn cưỡng sống sót. Tất nhiên bọn họ sẽ bị thương nặng. Toàn bộ quân đoàn Kim Sát chắc chắn bị toàn diệt. Từ khi quân đoàn Kim Sát thành lập đến bây giờ, bọn họ chưa bao giờ chiến bại thảm như vậy. Cho dù là đối mặt với quân đoàn Toàn Thạch, bọn họ cũng có sức liều mạng một trận. Thế mà vào lúc này bọn họ thua, thua ở trong tay một người mà thôi.

Cơ Động rất bình tĩnh, hình ảnh của hắn ở trong mắt chiến sĩ quân đoàn Kim Sát càng thêm cao ngạo, hùng vĩ.

“Còn phải tiếp tục không?” Cơ Động nhàn nhạt hỏi Bạch Mãng Thảo.

Tâm tình Bạch Mãng Thảo đang rất phức tạp. Thân là quân đoàn trưởng quân đoàn Kim Sát, trên người hắn có quá nhiều vinh quang. Lúc này hắn không thể không thừa nhận mình bại, thất bại thảm hại, ngay cả cơ hội xuất thủ một lần cũng không có. Người trẻ tuổi trước mắt này thuyết phục hắn đến mức không lời nào để nói. Bên mình muốn mạng người ta mà người ta còn hạ thủ lưu tình, căn bản không có phát động công kích chân chính.

Bạch Mãng Thảo bất ngờ hiện ra một câu: “Không cần phải đánh mà có thể phục người. Về điểm này Cơ Động đã làm được rất hoàn mỹ.”

Kim Sát Long chậm rãi hạ xuống trên mặt đất, tay phải hắn run lên trường thương trong tay bay ra cắm xuống nửa thước. Đồng thời hắn tháo mũ giáp tỏ vẻ đầu hàng. Đối với quân đoàn Kim Sát đây là sỉ nhục trước nay chưa từng có, thế nhưng người ta quả thật đã hạ thủ lưu tình rồi. Hẳn thật sự không rõ, tại sao người trẻ tuổi trước mắt chỉ có thực lực Thất quan đã có thể sở hữu lực lượng cực hạn song hỏa, còn có thể trực tiếp thi triển siêu tất sát kỹ. Hơn nữa hắn có lực không chế mạnh như thế, nhìn bộ dạng của hắn thậm chí chỉ còn chưa dùng hết toàn lực.

Luận lực lượng toàn thân một mình Cơ Động không thể nào so sánh với hơn ngàn quân sĩ Kim Sát tinh nhuệ. Hẳn mạnh ở chỗ lực không chế, ứng dụng, còn có khả năng nắm trong tay quá trình chiến đấu lực. Bằng vào lực lượng Hỗn Độn kết hợp với Đồng Hóa Trận trực tiếp phế bỏ sức mạnh của đối phương. Sau đó lại dùng siêu tất sát kỹ tiến hành uy hiếp, quả thật đúng là cảnh giới tối cao không chiến mà phục người.

Từ đầu đến cuối hần không hề tiến hành tiếp xúc thực chất với bất kỳ một gã chiến sĩ Kim Sát nào, chiến thắng nhìn qua vô cùng đơn giản.

Vương Đạo Quân đứng ở trên Điểm tướng đài, ánh mắt âm độc đã hoàn toàn biến thành dờ dẩn. Bởi vì Chu Tiểu Tiểu tường thuật hần đã đánh giá Cơ Động rất cao, hần tuyệt đối không thể để cho Cơ Động đạt được ý nguyện. Không nói trước cháu hần đã chết, mấu chốt là kiện thần khí cháu hần làm mất còn chưa tìm được trở lại. Một khi Cơ Động trở thành người thừa kế hội trưởng, chỉ sợ hần cũng xong đời luôn. Tội danh đánh mất một kiện thần khí không đến nỗi không thể tha thứ, nhưng cái ghế nghị trưởng của hần chắc chắn không thể giữ được. Vì vậy hần mới phá lệ gây khó khăn cho Cơ Động. Cố gắng suy nghĩ khảo hạch cực kỳ khó khăn.

Chỉ có điều gã thanh niên Cơ Động này thể hiện ra thực lực thậm chí còn khoa trương hơn cả Chu Tiểu Tiểu hình dung. Hần rõ ràng biết ngay cả Chu Tiểu Tiểu đối mặt với quân đoàn Kim Sát tình thế, dưới tình huống không thể đả thương người, không thể sử dụng thú cưỡi cũng không có thể nào dễ dàng như thế. Tiểu tử này chỉ có tu vi Thất quan thôi sao?

Quân đoàn Kim Sát chậm rãi thối lui, sắc mặt mỗi một chiến sĩ Kim Sát đều rất khó coi, bọn họ cúi đầu cười Kim long lui về, trong lòng tràn đầy cảm giác bị ai. Hơn một ngàn tinh anh tập trung vào trận chiến đấu này. Kết quả cuối cùng lại bị dật như thế. Đây là sỉ nhục lớn nhất kể từ khi quân đoàn Kim Sát ra đời đến nay.

Chu Tiểu Tiểu đạp mạnh hai chân vào thành tường, thân thể to lớn xông lên không trung giống như một viên đạn pháo, trong tiếng cười sảng khoái hần mở rộng hai cánh tay ôm chầm lấy Cơ Động.

“Tiểu tử ngươi đúng là quá biến thái, ta biết mình không có nhìn lầm người mà. Ta xem không bao lâu nữa ta sẽ không phải là đối thủ của ngươi rồi. Nếu có thiên tài kinh tài tuyệt diệu như ngươi dẫn dắt, sau này thương hội Ngốc Có Tiền chúng ta có thể đứng vững ngàn năm mà không lo lắng bất cứ vấn đề gì rồi. Cơ Động, mặc dù không đủ để biểu đạt cảm kích của ta, nhưng lão ca vẫn muốn nói với ngươi một tiếng, cảm ơn!”

Cơ Động mỉm cười nói: “Mập Mập, từ khi nào ngươi lại đa cảm như thế hả? Đây mới là khảo hạch thứ nhất mà thôi, nói thừa kế chức hội trưởng thương hội còn quá sớm đó!”

Khi hai người từ trên trời hạ xuống, Thần Hỏa Thánh Vương Khải trên người Cơ Động chậm rãi thu vào trong thân thể.

Sắc mặt Vương Đạo Quân trong chớp lát đã khôi phục lại bình thường, thậm chí còn gật đầu chào Cơ Động, nhếch miệng cười nói: “Chúc mừng Cơ Động tiên sinh thông qua lần khảo hạch thứ nhất. Thực lực Cơ Động tiên sinh quả thật làm chúng ta phải kinh hãi. Cơ Động tiên sinh đã cực khổ rồi, xin mời đi nghỉ ngơi trước. Ngày mai chúng ta sẽ nói cho tiên sinh biết nội dung khảo hạch kế tiếp. Hai hạng khảo hạch sau này có thể sẽ làm Cơ Động tiên sinh hao phí một ít thời gian, xin hãy thứ lỗi cho!” Nói xong lời này, hần lại gật đầu chào Cơ Động rồi mang theo một đám nghị viên xoay người rời đi. Hần không thể tiếp tục lưu lại nơi này, bởi vì hần đã thấy rõ ràng ánh mắt nhóm nghị viên đứng cạnh mình nhìn sang Cơ Động có sự biến hóa rõ ràng. Hần không thể để cho những nghị viên này có cơ hội trao đổi cùng Cơ Động.

Thực lực vĩnh viễn là yếu tố đầu tiên của quá trình chinh phục. Không nghi ngờ chút nào, Cơ Động đã hoàn toàn làm được điểm này. Thành viên thương hội Ngốc Có Tiền chính là thương nhân, bất luận là ở bên trận doanh nào bọn họ luôn luôn suy nghĩ đến lợi ích của mình đầu tiên. Thực lực Cơ Động biểu hiện ra đã làm cho bọn hần rất ấn tượng. Mấu chốt là tuổi tác, còn trẻ tuổi đã có thể đạt tới trình độ như vậy, tương lai sau này chắc chắn không để đoán nổi. Đại đa số nghị viên thương hội Ngốc Có Tiền bắt đầu thừa nhận Cơ Động từ tận nội tâm rồi.

Nhìn bóng lưng Vương Đạo Quân rời đi, Chu Tiểu Tiểu không nhịn được cười cười khinh miệt, há mồm phun ra một ngụm cục đàm nâu nâu dán lên mặt đất nở hình hoa sen tuyệt đẹp. Hần nhận định Vương Đạo Quân đã nhận được tin tức Vương Hiểu Lỗi đánh mất thần khí nên mới cố tình gây khó khăn như thế.

“Bản thân ta muốn nhìn xem lão già này còn có thể nghĩ ra cái quái gì nữa!”

Cơ Động không ngừng hồi tưởng lại quá trình chiến đấu lúc trước. Khi hần ở trên không trung đối mặt với siêu tất sát kỹ Thập Tự Trảm công kích, ý niệm đầu tiên là dùng đến siêu tất sát kỹ liêu mạng, cứng đối

cứng đón đỡ đối thủ công kích. Nhưng hần rất nhanh cảm giác được hiện tại không phải là thời điểm thích hợp làm điều đó.

Thân là lãnh tụ Thiên Can thánh đồ, hần không thể để cho thực lực của mình tiêu hao quá lớn, lỡ may xảy ra chuyện gì sẽ có đủ năng lực ứng phó. Vì vậy hần mới giải phóng lực lượng Hỗn Độn, dự định thông qua Hỗn Độn giải trừ đối thủ khóa mục tiêu. Rồi sau đó hần nghĩ đến uy lực của siêu tất sát kỹ.

Khi hần thả ra lực lượng Hỗn Độn, thông qua linh hồn tương liên hần cảm nhận được Thập Tự Trảm có uy lực cực lớn đột nhiên hiểu ra một chuyện. Bởi vì hần nhớ tới cảnh tượng khi mình lĩnh ngộ Hỗn Độn, khi đó lực lượng Hỗn Độn dễ dàng quét sạch ma lực cả tòa thành trong nháy mắt. Mặc dù chỉ kéo dài thời gian rất ngắn nhưng một màn kia thủy chung vẫn khắc sâu trong đầu hần.

Mọi việc phát sinh hết thảy dẫn đến Cơ Động thử dò xét một lần, mà hần vừa thử liền thành công. Rốt cuộc tìm ra được phương pháp khác vận dụng lực lượng Hỗn Độn. Ai nói tính sáng tạo thì không thể ứng dụng cho trong thực chiến? Hần lợi dụng không phải là tính sáng tạo của Hỗn Độn hay sao? Trải qua Đồng Hóa Trận dẫn dắt mới có một màn thần kỳ như vậy phát sinh.

Các thành viên Thiên Can thánh đồ xông tới, Đỗ Hình Nhi vỗ vỗ bộ ngực hoành tráng của mình, nói: “Lão sư, lúc này ngài làm ta sợ muốn chết. Nhiều người như vậy công kích ta nghĩ rằng lão sư cũng trụ không nổi.”

A Kim trực tiếp nói: “Người làm được điều đó như thế nào?” Nàng cũng đã lĩnh ngộ huyền bí Hỗn Độn, vì vậy càng thêm tò mò với chuyện Cơ Động làm lúc này. Trên phương diện ứng dụng Hỗn Độn, cho dù là nàng hay Phát Thụy còn chưa có sử dụng được trong thực chiến.

Cơ Động nói: “Trở về rồi hãy nói. Ta sẽ nói rõ ràng toàn bộ cảm thụ lúc đó cho các người biết!”

Chu Tiểu Tiểu cười ha ha nói: “Về cái gì mà về? Đi, ta mời tất cả uống rượu ăn mừng, hôm nay Mập Mập ta thật sự rất cao hứng. Có thể làm cho lão già Vương Đạo Quân kia kinh ngạc một trận, đúng là tâm tình thống khoái quá đi. Cơ Động, Phát Thụy, ta biết hai người các người đều là tửu quỷ, hôm nay Mập Mập ta mời các người đi nhậu !”

Lời của mập mập làm cho mọi người im lặng một trận, Phát Thụy cười khổ gãi đầu nói: “Đang là buổi sáng mà, uống rượu sao được?”

Chu Tiểu Tiểu cười vác lên, nói: “Ai quy định buổi sáng thì không thể uống rượu? Ngày mai Cơ Động còn phải tiếp nhận hạng khảo hạch thứ hai, buổi sáng uống rượu mới phù hợp, uống xong hần có thể trở về nghỉ ngơi mà. Đi thôi, mọi người cùng nhau đi !”

Miểu Miểu đột nhiên đi lên một bước, nói: “Ta không uống rượu, nam nhân các người đi uống là được, những nữ tử như chúng ta sẽ quay về nghỉ ngơi, hoặc đi dạo ở bên ngoài tham quan phong thái Kim thành. Ta lần đầu tiên được tới Kim thành đó!”

Đỗ Hình Nhi đồng ý vỗ tay nói: “Miểu Miểu tỷ nói rất đúng, nữ tử chúng ta không uống rượu làm gì, ta muốn đi dạo phố. Kim thành thích hợp nhất để đi dạo phố nha! A Kim tỷ tỷ, Bảo Nhi, chúng ta cùng đi chứ?” Nàng là Ma sư Canh kim hệ ở chỗ này tự nhiên dễ dàng tìm mua vật phẩm thích hợp với mình.

A Kim hơi do dự nhưng vẫn gật đầu nói: “Cũng được!” Cùng là Ma sư Kim hệ nên dễ thông cảm lẫn nhau, hơn nữa nàng có một loại cảm giác kỳ dị đối với Kim thành, cũng muốn đi xem cho biết. Nàng được Liệt Diễm giúp cho sống lại cũng không ít năm rồi, A Kim rõ ràng biết được trước khi mình bị băng phong rất có thể là người của đế quốc Tây Kim. Nơi này là thủ đô tổ quốc của nàng mà.

Lam Bảo Nhi yên lặng gật đầu đồng ý. Kể từ khi gặp lại Cơ Động, không biết vì sao nàng trở nên rất trầm mặc. Trước kia có Liệt Diễm nên nàng biết mình không có bất kỳ cơ hội nào cả. Mà hiện tại nàng phát hiện ra một điều, sau khi Liệt Diễm mất đi bản thân nàng vẫn không có cơ hội như cũ. Ngay cả nữ tử hoàn mỹ như Trần Tư Tuyền cũng như vậy nói chỉ là nàng. Nếu còn tiếp tục theo đuổi chỉ làm cho bản thân đau lòng hơn mà thôi. Vì vậy nàng lặng lẽ chôn chặt tình cảm của mình ở sâu tận trong lòng, tập trung toàn bộ tinh lực vào trong việc tu luyện để giảm bớt tình yêu đơn phương đầy đau khổ kia.

Trần Tư Tuyền khẽ nhủ mày, đi dạo phố cũng tốt, uống rượu cũng được, nàng không có hứng thú gì hết, nàng chỉ muốn ở chung một chỗ với Cơ Động. Thế nhưng bốn nữ tử khác đã tỏ ý không uống rượu nữa,

nàng còn yêu cầu thì có chút ...

Vào lúc ấy Miếu Miếu kéo tay Trần Tư Tuyền, thấp giọng nói bên tai nàng: “Tư Tuyền, nam nhân có những lúc không nên gấp gáp, phải để cho bọn hần có một vài khoảng thời gian tự do mới tốt.”

Trần Tư Tuyền kinh ngạc nhìn qua, lời Miếu Miếu nói nàng có chỗ hiểu có chỗ không, nhưng cuối cùng nàng vẫn gật đầu xác nhận.

Miếu Miếu cười hì hì nói với Trần Tư Tuyền: “Chúng ta trở về phòng nói chuyện phiếm đi!”

Mập Mập nhìn các nữ hài tử rời đi, nụ cười trên mặt đột nhiên tăng thêm vài phần hèn mọn, thấp giọng nói: “Bọn họ không đi cũng tốt, đi nào, chúng ta đi uống rượu ăn mừng, mấy cô bé kia không đi coi như khỏe. Các người nhất định phải đi hết cho ta. Việc tu luyện cũng không thể ảnh hưởng bởi chút ít thời gian ăn nhậu.”

Nói đến chuyện uống rượu, Cơ Động và Phát Thụy mơ hồ có điểm mông lung, khoảng thời gian gần đây bọn họ rất ít khi uống rượu, toàn bộ tinh lực đều dồn lên trên việc tu luyện. Dù sao lúc trước ngày ngày uống nhiều như vậy, con sâu nghiện vẫn còn tại đó, rượu mà Mập Mập mời tự nhiên không thể kém, bọn họ bắt đầu tâm động.

Mọi người trở về Kim thành, Chu Tiểu Tiểu trước tiên tìm địa phương thay đổi y phục bình thường rồi mới dẫn bọn hần tiến tới khu vực Ngốc Nửa Thành của thương hội Ngốc Có Tiền. Tại chỗ khác ít ai nhận thức được trang phục của hần, nhưng ở trong Kim thành này người nhận ra hần thật sự nhiều lắm. Lại còn cái hình thể ‘đặc thù’ kia nữa, muốn an ổn uống rượu tuyệt đối không dễ dàng, vì vậy hần mới cố ý thay đổi y phục. Cứ như vậy, cả đám đi uống rượu sẽ không có ai tìm tới làm phiền.

Tiến vào Ngốc Nửa Thành, Chu Tiểu Tiểu mang bọn hần đi thẳng tới tử điểm Ngốc Có Tiền. Tử điểm Ngốc Có Tiền nơi này không có lớn như ở thành Trung Nguyên, nhưng quy mô cũng lớn kinh người. Dù sao Kim thành cũng là tổng bộ thương hội Ngốc Có Tiền. Luận quy mô tử điểm Ngốc Có Tiền chỗ này nhỏ hơn nhưng độ xa hoa thì hoàn toàn ăn đứt bên kia.

Chu Tiểu Tiểu đã cố ý cải trang tiến vào, quả nhiên nhân viên phục vụ bình thường không nhận ra thân phận của hần, cả đám nhận một phòng trên lầu, đi vào, ngồi xuống, gọi thực đơn.

“Mập Mập, chúng ta chỉ có bảy người. Người nhận một phòng lớn như vậy làm gì?” Vào trong phòng rồi Phát Thụy không nhịn được hỏi một câu.

Cũng khó trách hần nghi ngờ, Chu Tiểu Tiểu dẫn bọn hần vào trong phòng mà chỉ tính riêng cái bàn tròn đã có thể cho hai mươi người dùng cơm rồi. Bảy người ăn cơm uống rượu, dùng cái bàn lớn như vậy làm gì chứ?

Trong mắt Chu Tiểu Tiểu toát ra mấy phần hèn mọn, cười hắc hắc nói: “Nam nhân uống rượu khan thì có gì hay chứ? Ta gọi thêm mấy cô nương tới rót rượu, gấp thức ăn cho mọi người,. Như vậy mới là dân sành điệu nga!”

Nghe hần nói câu này, mọi người không khỏi sùng sốt ngẩn người, Thiên Cơ bất đắc dĩ lắc đầu, sắc mặt Cơ Động và Phát Thụy thì lặng im không nói.

679. Chương 422: Để Ta Xem Thằng Khốn Nào Định Làm Ta Bể Mặt!

Năng lực quan sát của Chu Tiểu Tiểu cao tới đâu chứ? Vừa nhìn thấy sắc mặt Cơ Động và Phát Thụy không tốt, hần liền vội vàng bổ sung: “Yên tâm đi, những cô nương trong tử điểm Ngốc Có Tiền chúng ta không phải như các người nghĩ như vậy. Họ đều là người trải qua huấn luyện đặc biệt. Thứ nhất, bảo đảm sạch sẽ, tuyệt đối là xử nữ. Thứ hai, các nàng chỉ đơn giản thêm rượu gấp thức ăn cho chúng ta. Không bao giờ quấy rầy các người. Tất cả mọi người đã là nam nhân thì điểm nhỏ này tính là gì! Các người chờ đó, ta đi một lát sẽ trở lại.” Nói xong hần không đợi mọi người phản đối mà lập tức trở mình đi ra.

Lang Thiên Ý và Đỗ Minh tỏ ra khá bình tĩnh, hiển nhiên bọn họ đã sớm biết tình huống như thế. Lang Thiên Ý là quân đoàn trưởng tương lai của quân đoàn Toàn Thạch, thương hội Ngốc Có Tiền ở trong thành

Trung Nguyên hần đi qua không chỉ lần một lần hai: “Thiếu chủ, Chu hội trưởng nói thật đó, tiểu muội của tửu điểm Ngốc Có Tiền rót rượu rất quy củ, tuyệt đối không phải loại hình bán mình mua vui đâu !”

Nghe Lang Thiên Ý giải thích, sắc mặt Cơ Động mới dễ nhìn mấy phần. Hần căn bản không nghĩ nhiều đến vấn đề ai sẽ rót rượu, vừa nghe tới rượu hần sẽ nghĩ tới Liệt Diễm.

Một lát sau Mập Mập quay trở lại, nói: “Rượu và thức ăn ta đã sắp xếp xong xuôi. Đúng rồi, Cơ Động, ngươi không phải là người pha rượu sao? Không định bộc lộ tài năng cho chúng ta xem hả? Phát Thụy, ta nhớ không lầm ngươi chính là phân hội trưởng công hội Điều Tửu Sư ở thành Trung Nguyên. Hai người các ngươi có năng lực pha rượu giỏi như vậy, tại sao không để cho chúng ta kiến thức một lần chứ?”

Phát Thụy lắc đầu nói: “Quên đi, chỗ này nhỏ quá. Ta lâu rồi không có tâm tư chế rượu. Luận năng lực chế rượu thì tiểu sư đệ giỏi hơn ta nhiều lắm!”

Cơ Động áy náy nhìn sang Chu Tiểu Tiểu: “Thật xin lỗi Mập Mập, ta không phải muốn làm người thất vọng. Nhưng ta đã phát hạ lời thề, đời này kiếp này sẽ không chế rượu cho bất luận kẻ nào. Chỉ khi nào tế điện Liệt Diễm ta mới dùng mười đại danh tửu chế rượu cho nàng mà thôi !”

Thanh âm Cơ Động rất bình thản nhưng tất cả những người nghe hần nói lời này không khỏi sinh ra cảm giác kính nể. Mọi người đều biết Cơ Động yêu Liệt Diễm vô cùng sâu sắc. Diễm này từ quan hệ giữa hần và Trần Tư Tuyền là có thể nhìn ra. Lấy dung mạo Trần Tư Tuyền tuyệt sắc như vậy cũng không thể phá vỡ nội tâm Cơ Động. Nếu thay đổi bất kỳ một ai khác, cho dù là Phát Thụy cũng không dám nói bản thân nhất định giữ vững tâm tình được, thế mà Cơ Động lại làm được.

Một lát sau từ bên ngoài đi vào bảy thiếu nữ, trong tay mỗi một thiếu nữ bưng một cái khay, trong khay có ba bình rượu. Cơ Động và Phát Thụy hiểu rượu quá rõ, chỉ liếc một cái là có thể nhìn ra những bình rượu này không có lọ nào dưới năm mươi năm cả.

Sau khi bảy thiếu nữ vào phòng chia ra bước tới cạnh bảy người khê hành lễ.

Thiếu nữ đứng ở bên cạnh Cơ Động là xinh đẹp nhất, nhìn qua chỉ khoảng mười sáu, bảy tuổi, vóc người thon dài, thân cao một thước bảy mươi lăm, làn da trắng nõn mịn màng, mái tóc đen dài buông thả đơn giản ở sau lưng, dài tới tận hông, khuôn mặt nàng không có tí son phấn. Diện mạo thanh thuần vô cùng tự nhiên. Trên người nàng tỏa mát ra khí tức thanh xuân làm cho Cơ Động không khỏi theo bản năng nhìn lướt qua nàng một lần.

Thiếu nữ cung kính đứng bên cạnh Cơ Động, vòng tay đặt sát thắt lưng hành lễ: “Tiên sinh khỏe, có thể phục vụ ngài không?”

Cơ Động gật đầu đáp ứng.

Thiếu nữ lúc này mới nhẹ nhàng ngồi xuống, đúng như Lang Thiên Ý nói, thiếu nữ này rất biết quy củ, sau khi ngồi xuống nàng giữ khoảng cách với Cơ Động đại khái nửa thước, không hề có ý tứ tiếp cận.

Thế nhưng, cô nàng thanh thuần này lại cảm thấy tò mò với một đầu tóc trắng của Cơ Động, không nhịn được nhìn chăm chăm vào hần.

“Tiên sinh khỏe, ta tên là Phiêu Phiêu, thật may mắn được phục vụ ngài. Nơi này có Whiskey trăm năm, Bạch Lan trăm năm được làm từ Sinh Mệnh Chi Thủy, còn có rượu Ốc Đặc tinh khiết. Ngài muốn uống một chút hay không?”

Nghe nàng báo mấy loại rượu, trên mặt Cơ Động không khỏi toát ra một tia kinh ngạc, nhìn về phía Chu Tiểu Tiểu, nói: “Mập Mập, ngươi cũng chơi lớn nhỉ?” Sinh Mệnh Chi Thủy ủ trăm năm trở thành rượu Bạch Lan, loại rượu này và Ốc Đặc tinh khiết đều có giá trên trời. Làm cho Cơ Động kinh ngạc nhất chính là Whiskey trăm năm tinh tuyển.

(tinh tuyển: tuyển chọn kỹ lưỡng)

Mặc dù rượu ở thế giới này không có nhãn hiệu riêng biệt nhưng hần vẫn rõ ràng một bình rượu này mang hàm nghĩa gì.

Nếu như nói tinh tuyển trăm năm chính là trong một trăm năm mỗi một năm sản xuất một bình Whiskey xem như trăm loại. Dựa theo phân lượng bình quân dung hợp ở chung một chỗ điều chế thành. Vì thế loại rượu này có hương vị đặc hữu, hoàn toàn không giống Whiskey nữa, mà biến thành loại rượu mới mang hương vị khiến cho người ta uống vào sẽ quên hết mọi thứ trên đời này.

Ngay cả rượu hai mươi năm tinh tuyển cũng đã rất khó tìm. Chủng loại Whiskey trăm năm tinh tuyển không thể nghĩ ngờ gì chính là loại cực phẩm dù có tiền cũng không mua được.

Mập Mập cười to sảng khoái, nói: “Khoản đãi nhóm các người dĩ nhiên phải dùng loại rượu tốt nhất. Mời hai huynh đệ Điều Tử đại sư các người thưởng thức trăm năm tinh tuyển, xem thử nó có xứng với danh xưng hay không?”

Cơ Động quay sang nói với thiếu nữ Phiêu Phiêu: “Vậy để ta nếm thử trăm năm tinh tuyển xem thế nào!”

“Vâng!” Thiếu nữ cung kính đáp ứng, hai tay ưu nhã mở nắp bình rót cho Cơ Động một chén. Sau đó im lặng ngồi tại chỗ.

Thấy Cơ Động đã lựa chọn như vậy những người khác cũng chọn loại rượu này. Bởi vì Đỗ Minh và Phát Thụy là người hiểu rõ năng lực chế rượu của Cơ Động nhất, còn những người khác từ trước tới giờ hoàn toàn tin tưởng hẳn.

Rượu màu hổ phách nhìn qua cực kỳ đậm đặc lại trong suốt thông thấu mê người, hương rượu nhất thời tràn ngập khắp phòng. Lúc này, đã có người dâng lên vài món nhắm. Tất cả mọi người vừa ăn xong điểm tâm hiển nhiên không đói, cho nên Chu Tiểu Tiểu chỉ an bài vài món đơn giản dẫn vị mà thôi.

Cơ Động nói với Đỗ Minh: “Ngưng tụ vài cục nước đá nhỏ cho mọi người, mỗi người ba cục, đường kính một tấc. Bất luận là Whiskey trăm năm cũng sẽ có một ít vị nồng, thêm nước đá vào hương vị sẽ càng thêm thuần chất, lại có thể đi giảm bớt tính nóng của nó. Đợi đến khi đá tan chừng một phần ba chính là lúc hương vị đạt đến đỉnh!”

“Vâng, lão sư!” Đỗ Minh giơ tay phải lên quang mang nhàn nhạt bao phủ không trung, không khí bên trong gian phòng bất chợt giảm thấp. Sau một lát, khi luồng ánh sáng biến mất, trong chén rượu mỗi người đã có ba cục nước đá trong suốt lóng lánh.

Thấy một màn như vậy các thiếu nữ rót rượu không khỏi kinh ngạc, cũng may các nàng đã được huấn luyện kỹ lưỡng nên không có lớn tiếng kinh hô. Tò mò nhất là cô nàng Phiêu Phiêu ngồi cạnh Cơ Động. Cơ Động rõ ràng là người nhỏ nhất trong nhóm, vì sao hắn trở thành sư phụ của người ta rồi? Chu Tiểu Tiểu bưng chén rượu lên nói: “Ta mời mọi người một chén, hoan nghênh các người tới Kim thành làm khách. Hôm nay mọi người nhất định phải uống cho thống khoái, rượu luôn luôn có đủ!”

Cơ Động bưng chén rượu lên nhẹ nhàng chuyển động một vòng, cục đá trong chén thủy tinh bốc hơi nhàn nhạt, cộng thêm rượu màu hổ phách nhìn qua càng thêm mê người.

Hắn khẽ nhấp một ngụm, hương rượu nhất thời tràn ngập tầng tầng lớp lớp trong miệng hắn, mùi rượu nồng hậu từ từ nóng dần chạy thẳng lên não, đúng là rượu ngon trăm năm tinh tuyển có khác.

Mọi người uống rượu, Phát Thụy hỏi qua Chu Tiểu Tiểu: “Mập Mập, người đoán chừng hai hạng khảo hạch kế tiếp là gì? Ta thật sự nghĩ không ra thương hội các người còn có loại khảo hạch gì có thể làm khó được tiểu sư đệ. Chẳng lẽ các người dự định bảo tiểu sư đệ đánh bại người hã?”

Chu Tiểu Tiểu cười khổ nói: “Dựa theo quy củ thương hội, ta không thể nói trước khảo hạch cho các người biết, cho nên ta sẽ không làm thế. Thế nhưng các người không nên xem thường lão già Vương Đạo Quân kia, hắn nhất định có thể nghĩ ra phương pháp xử lý tình hình. Hạng khảo hạch thứ hai nhất định khó hơn ngày hôm nay. Dĩ nhiên, ta có lòng tin tuyệt đối với khả năng của Cơ Động, bất luận là đề thi thế nào hắn cũng có thể thuận lợi thông qua!”

Cơ Động bật cười nói: “Mập Mập, người đừng có mà đề cao ta quá, ta chỉ làm hết sức mà thôi!”

Mọi người đang nói chuyện bất chợt cánh cửa phòng mở ra, một người mặc trang phục quản lý tửu điểm Ngốc Có Tiên đứng ở ngoài vẫy vẫy tay với cô nàng Phiêu Phiêu ngồi bên cạnh Cơ Động.

Phiêu Phiêu áy náy nói: “Thật xin lỗi tiên sinh, ta ra ngoài một lát sẽ nhanh chóng trở lại phục ngài!”

Thấy Cơ Động gật đầu đáp ứng nàng mới đứng lên đi ra ngoài.

Chu Tiểu Tiểu khẽ nhú mày, sắc mặt rõ ràng không vui. Mặc dù thiếu nữ Phiêu Phiêu này không đồng cấp bậc với Trần Tư Tuyền, nhưng luận về tướng mạo cũng đã gần bằng mỹ nữ như Lam Bảo Nhi, Đỗ Hình Nhi rồi. Nàng chính là phục vụ viên xinh đẹp nhất trong tửu điểm Ngốc Có Tiền ở Kim thành, cho nên hẳn mới cố ý bảo nàng rót rượu cho Cơ Động. Dĩ nhiên, hôm nay hẳn không muốn lộ ra thân phận của mình, mà dựa vào việc tiêu phí tiền bạc chọn phòng và rượu cao giá nhất mới có khả năng mời cô nàng này phục

trong đầu quyền, trong lúc cấp bách không kịp đánh ra ma kỹ, nhưng thân là một gã Ma sư sáu quan, một quyền này mang theo sức mạnh tương đối kinh khủng.

Khi hai đấm của hắn đánh lên ngực Cơ Động, sắc mặt hắn đột nhiên xám như tro tàn. Bởi vì hắn phát hiện bộ ngực Cơ Động trở nên cực kỳ mềm mại, mang theo một loại rung động đặc thù hóa giải năm thành lực lượng của hắn. Đáng sợ hơn nữa chính là thuộc tính ma lực của hắn đã bị cực hạn song hỏa triệt tiêu ngay lập tức. Một nửa ma lực còn lại phảng phất như bị cuốn vào một dòng nước xoáy kỳ dị hấp thu sạch sẽ. Trong tiếng động nổ lên vang trời, thân thể Cơ Động không hề nhúc nhích mà tên Ma sư đã bị Cơ Động nắm cổ nhấc lên không trung.

Hỏa diễm đen tuyền lạng lẽ hiện ra, sau một khắc trước mặt đám người Nhị hoàng tử chỉ còn một cái đầu lâu. Tên hộ vệ bị Cơ Động nắm cổ kia triệt để xong xuôi, tính từ phần cổ trở lên nguyên cái đầu hắn đã hoàn toàn biến thành xương khô, không có thịt, không có máu, nhưng bộ xương lại không bị tổn hại. Nửa phần người phía dưới vẫn giữ được nguyên dạng, thậm chí còn đang chặt vật vung vẩy.

Một màn này quá mức quỷ dị, Cơ Động từ đầu đến cuối chỉ sử dụng hai tay để tạo ra cảnh tượng kinh khủng đó. Nhìn thấy một màn như thế có ai lại không khiếp sợ chứ? Lúc ban đầu xuất thủ, Cơ Động sử dụng Diệt Thần Kích nháy mắt phá đi hai gã hộ vệ công kích, sau đó dùng Âm Hỏa phá hủy nội tạng bọn hắn. Lúc này hắn trực tiếp sử dụng cực hạn Âm Hỏa, nắm được cổ đối thủ thì giết không khó. Cái khó là hắn đánh chết tên hộ vệ này mà không liên lụy tới xương cốt, lực khống chế cỡ này tuyệt đối là kinh khủng. Nhị hoàng tử cũng là người kiến thức rộng rãi, nhưng chưa bao giờ thấy có người nào lực khống chế mạnh như vậy.

Cơ Động tiện tay vứt bỏ thi thể trong tay. Hắn lựa chọn giết người là có mục đích, cảm giác của hắn hơn xa thường nhân, nhất là sau khi linh hồn lực đạt tới trình độ đỉnh phong lại càng thêm nhạy cảm. Hắn giết chết ba tên hộ vệ chính là những người có mùi máu tươi nồng nặc nhất. Có chủ ác tất có nô xấu, những người này làm hộ vệ cho Nhị hoàng tử, lấy hành động lớn lối của Nhị hoàng tử để đoán thì những tên hộ vệ này nhất định là đồng lõa chết chưa hết tội.

Tay trái Cơ Động giơ lên, lần này bàn tay hắn nhắm thẳng vào hướng Nhị hoàng tử. Mặc dù không có bất kỳ ma lực ba động tỏa ra nhưng ai nấy đều cảm thấy lực hấp dẫn khủng bố kia lại xuất hiện. Sắc mặt Nhị hoàng tử trắng bệch, từng giọt mồ hôi không ngừng theo thái dương chảy xuống. Bên cạnh hắn có không ít hộ vệ nhưng hắn căn bản vô không có nửa phần cảm giác an toàn. Hắn cảm thấy khí tức tử vong từ từ tiếp cận, hắn tuyệt đối không muốn đầu mình biến thành xương khô.

Sắc mặt Cơ Động không hề thay đổi, vào lúc này áp lực hắn mang đến cho những người này có thể đoán được. Ngay cả hô hấp bọn họ cũng rất khó khăn, mọi người cảm như hén, toàn thân mướt mồ hôi. Bọn họ run rẩy nghĩ tới nếu như mục tiêu Cơ Động là mình thì sẽ như thế nào? Cơ Động lại chỉ chỉ mặt đất nói: “Quý xuống xin lỗi, ta sẽ không nói lần thứ ba!”

“Ta...” Từ nội tâm Nhị hoàng tử rất muốn cự tuyệt, nhưng hắn vừa hé miệng liền phát hiện bản thân căn bản không thể nói ra câu cự tuyệt.

“Điện hạ, đại trưởng phụ cô được dẫn được. Trước vượt qua một kiếp này rồi nói sau!” Một cự thần đứng ở bên cạnh Nhị hoàng tử vội vàng nói. Bọn họ và Nhị hoàng tử đã là người cùng hội cùng thuyền, một khi Nhị hoàng tử gặp chuyện không may, cho dù Cơ Động không giết bọn hắn, cuộc sống sau này của bọn họ cũng không thể nào khá giả. Lúc này nhìn thấy Nhị hoàng tử còn có ý định chống lại hắn làm sao không khẩn trương đây? Đành phải vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Nhị hoàng tử không còn bộ dạng cuồng ngạo lớn lối như lúc trước nữa, hắn làm sao cam tâm từ bỏ vinh hoa phú quý mà chết chứ? Thế nhưng trước mặt có nhiều đại thần như vậy, nếu như hắn khuất phục thì trong tương lai sau này không thể ngăn đầu lên nổi.

Cơ Động kiên nhẫn cho tới bây giờ đã là cực hạn rồi, mắt thấy Nhị hoàng tử còn đang do dự liên đề thăng hấp lực. Luồng hấp lực không chút khách khí bap quanh trên thân thể Nhị hoàng tử, hắn cơ hồ thét lên chói tai: “Ta quỳ, ta quỳ...”

Hấp lực vừa tới trong chớp mắt, y phục trên người Nhị hoàng tử đã ướt đầm mồ hôi rồi, hai đầu gối mềm nhũn quỳ rạp xuống trước mặt Cơ Động, hàm răng cắn chặt, lần này hắn không dám do dự nữa: “Ta sai

lầm rồi!” Cơ Động nhàn nhạt hừ lạnh một tiếng: “Ở trước mặt ta, ngươi không tính là gì cả!” Nói xong câu đó hắn ngạo nghễ xoay người rời khỏi, để lại một căn phòng hoàn toàn yên lặng.

Nhị hoàng tử đang quỳ trên mặt đất mạnh mẽ nhảy dựng lên, ngay lúc hắn định hạ lệnh đuổi giết Cơ Động, hai cự thần cách hắn gần nhất đột nhiên lao tới chia ra giữ lấy hai cánh tay hắn. hô lên: “Điện hạ, tính tảo, nhất định phải tỉnh táo.”

“Các ngươi buông ra, các ngươi bảo ta làm sao tỉnh táo?” Hai mắt Nhị hoàng tử đỏ bừng to mồm rống giận.

“Điện hạ, người này dưới tình huống biết rõ thân phận của ngài vẫn dám làm như thế nhất định là có chỗ dựa vào, trước tiên phải rõ ràng rồi nói sau!”

Nhị hoàng tử thở hào hển từng đợt, sợ hãi, sợ hãi mãnh liệt không ngừng xâm nhập tim hắn. Đây là nguyên nhân tại sao hắn phát bệnh tâm thần như thế. Hồi lâu sau tâm tình hắn dần dần bình phục lại tỉnh táo như ngày thường. Ngoại trừ sự nhọc nặng nề ra, còn có sợ hãi mãnh liệt quẩn quanh tâm trí hắn. Hắn có thể khẳng định, nếu như lúc trước hắn không khuất phục gã thanh niên tóc trắng thật sự sẽ giết chết hắn.

“Đúng rồi, hắn đến tột cùng là ai? Không nói đến lai lịch của hắn, nếu như tuổi của hắn giống với bề ngoài thì thật là đáng sợ. Còn trẻ như vậy đã trở thành một gã cường giả thực thụ, ở trên đại lục hắn nhất định vô cùng danh tiếng. Các thần tử nói rất đúng, bây giờ không phải là thời điểm tức giận, tức giận luôn luôn có hại!”

Cơ Động vừa ra khỏi phòng liền nhìn thấy Phiêu Phiêu đứng ở trước cửa, nàng đang đứng chờ chuyện gì đó.

Thấy Cơ Động bình an vô sự từ bên trong đi ra, Phiêu Phiêu cũng hơi松了口气. Ngay sau đó trên mặt hiện ra thần sắc nhẹ nhõm, thấp giọng nói: “Tiên sinh, ngài đi nhanh đi. Người ở bên trong là hoàng tử, mặc dù ta không biết ngài xử lý như thế nào, chỉ sợ ngài sẽ đụng phải phiền toái rất lớn đó!”

Cơ Động kinh ngạc nhìn qua cô bé thanh thuần này, một câu nhắc nhở nói cho Cơ Động biết nội tâm của cô bé này cũng tinh khiết y như bề ngoài vậy. Hắn khẽ mỉm cười hiếm có, gật đầu nói với Phiêu Phiêu: “Cảm ơn người, chuyện này ta tự xử lý được!”

Khi hai người nói chuyện một nhóm hơn mười người là nhân viên quản lý tửu điểm Ngốc Có Tiền đã tới gần, người cầm đầu rõ ràng là lão đại của tòa tửu điểm này, trên người mặc hoa phục. Tâm tình hắn đang rất bất an, thế nhưng khi nhìn thấy Cơ Động thần sắc trên mặt trở nên đặc sắc vạn phần. Bước chân vốn vội vã đi tới đột nhiên ngừng lại, cả người khẽ giật mình một cái, bộ mặt kinh hãi và có điểm không tin tưởng ngơ ngác nhìn tới. Từ khi nhận được tin tức hắn nghĩ tới nghĩ lui cũng không ngờ tới lại nhìn thấy người này ở trong tửu điểm.

Vị quản lý này sở dĩ không có chạy tới nhanh được là vì hắn mới vừa từ khu Đại giáo trường trở lại. Hắn là một thành viên của nghị sự đoàn thương hội Ngốc Có Tiền, cách đó không lâu hắn mới vừa chứng kiến Cơ Động lấy lực lượng một người đánh tan quân đoàn Kim Sát hơn ngàn binh tinh nhuệ kia mà. Ở chỗ này gặp Cơ Động hắn có thể nào không kinh hãi đây? Ở trong mắt hắn người thanh niên này rất có thể sẽ trở thành hội trưởng kế nhiệm.

682. Chương 425: Thế Nào Là Nấu Gạo Thành CƠM?

Vị tổng quản lý vừa nhìn là nhận ra Cơ Động chỉ vì một đầu tóc trắng của hắn quá bắt mắt. Còn Cơ Động cũng đã nhận ra thân phận người vừa tới.

Gã quản lý từng mấy lần gọi Phiêu Phiêu bước nhanh lên trước giật mình hỏi Cơ Động: “Ngươi không có chuyện gì sao?”

Cơ Động khẽ nhún mày: “Ta phải có việc gì mới được hả?”

Mặt mày gã quản lý tái mét, Cơ Động lạnh nhạt nói: “Gặp phải khách nhân xung đột nhà ngươi sẽ xử lý như vậy? Chỉ biết nhìn mặt đoán người. Bởi vì thân phận khách cũ mà cố kỵ không cần lên tiếng giải thích. Tửu điểm Ngốc Có Tiền các ngươi làm ăn như vậy sao?”

Gã quản lý nghe vậy cũng ngậy người, còn vị tổng quản lý từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, bước lên khom mình hành lễ với Cơ Động: “Cơ Động tiên sinh, thật sự xin lỗi vì ta tới chậm !”

Thấy tổng quản lý cung kính với người thanh niên tóc trắng như thế, tất cả mọi người không khỏi lấy làm kinh hãi. Phiêu Phiêu mở to đôi mắt đẹp nhìn sang Cơ Động tỏ vẻ không tin tưởng. Đối với nữ nhân thì tướng mạo anh tuấn, vóc người cao lớn đương nhiên là có lực hấp dẫn. Cơ Động chỉ có được cái sau, cái trước lại không đủ. Thế nhưng có một điểm có lực hấp dẫn trí mạng đối với nữ nhân chính là thực lực. Người có thực lực mới có tự tin, mà thực lực cũng là bảo đảm cho vấn đề sinh tồn. Nữ tử yếu nhược giống như Phiêu Phiêu tự nhiên có ước muốn càng mạnh mẽ với thanh niên tài tuấn có thực lực cường đại. Nàng rất rõ ràng người trong gian phòng này là ai, Cơ Động có thể bình an từ bên trong đi ra đã chứng minh rất nhiều vấn đề rồi. Huống chi lão bản của nàng còn khách khí với người ta như thế. Vì thế nàng sinh ra lòng hiếu kỳ với lai lịch Cơ Động.

Cơ Động lạnh nhạt nói: “Sự tình ta đã xử lý xong rồi, người cũng không phải khó xử. Chu Tiểu Tiểu và ta ở trong một gian phòng riêng, người có vấn đề gì có thể trực tiếp đi tìm hắn. Cô nương Phiêu Phiêu này nhờ người sau này chiếu cố một chút. Ta không hi vọng có người nào đó bởi vì chuyện ngày hôm nay của ta mà gây bất lợi đối với nàng!” Nói xong hắn liền xoay người rời đi.

Nghe thấy ba chữ Chu Tiểu Tiểu, ngoại trừ vị tổng quản lý đã sớm đoán được. Những người khác không khỏi hít sâu một hơi. Tại quốc gia khác còn chưa tính, ở trong thủ đô Kim thành của đế quốc Tây Kim còn có người nào không biết cái tên Chu Tiểu Tiểu này ? Chỉ sợ có kẻ không biết họ tên của hoàng đế đế quốc cũng phải biết hàm nghĩa ba chữ Chu Tiểu Tiểu kia. Đây chính là hội trưởng thương hội Ngốc Có Tiền, thần tài của đế quốc Tây Kim, lại là một đời cường giả Chí Tôn, thần thủ hộ cho đế quốc Tây Kim. Đừng nói là một gã hoàng tử, coi như là hoàng đế nhìn thấy Chu Tiểu Tiểu cũng phải cung kính gọi một tiếng miện hạ.

Tên quản lý kia há to mồm nói không ra lời, mà hai mắt Phiêu Phiêu cũng hoàn toàn biến thành ngọc ngé.

Đại não nàng đang vận chuyển tốc độ cao tìm kiếm trong trí nhớ, nàng chỉ biết hội trưởng Chu Tiểu Tiểu thương hội Ngốc Có Tiền là một lão mập, mà cái tên mập ở chung phòng với Cơ Động nàng tự nhiên nhớ rất kỹ. Nàng thậm chí còn nhớ được, lão mập này rõ ràng có ý tứ lấy lòng người gã thanh niên tóc trắng trước mắt này. Hắn là Chu Tiểu Tiểu? Đường đường hội trưởng Chu Tiểu Tiểu thương hội Ngốc Có Tiền? Vậy thì người thanh niên trước mắt này có thân phận gì? Nàng thật sự nghĩ không ra ở trên thế giới này còn có người nào có thể để cho hội trưởng thương hội Ngốc Có Tiền cần phải nịnh nọt lấy lòng.

Khi mà Phiêu Phiêu còn đang suy nghĩ thì Cơ Động đã rời đi. Vị tổng quản lý tửu điểm bất đắc dĩ lắc đầu, chuyện này đối với hắn đã là tốt lắm rồi. Từ ngày hôm nay biết được thực lực Cơ Động, vị này vốn là thành viên bên trận doanh nghị trưởng, nội tâm đã bắt đầu dao động. Nhưng hắn cũng biết Cơ Động kế tiếp sẽ gặp phải hai hạng khảo hạch khó khăn cỡ nào, đó là hai nhiệm vụ gần như không thể hoàn thành. Chỉ sợ dù là hội trưởng tự thân xuất mã cũng không thể hoàn thành, huống chi là người trẻ tuổi này. Bất luận nói thế nào, thực lực Cơ Động vẫn còn đó, hắn trẻ tuổi như vậy đã là một đời cường giả, hoàn toàn có thể tưởng tượng ra trong tương lai không lâu, danh sách người mạnh nhất đại lục tất nhiên sẽ có một vị trí dành cho người trẻ tuổi này.

Cũng chỉ vì nghị trưởng Vương Đạo Quân đề ra hai hạng khảo hạch quá mức biến thái làm cho một số nghị viên Vương Đạo Quân bên trận doanh lão đã rõ ràng có điểm bất mãn. Chẳng qua là bọn họ giận mà không dám nói gì, hoặc có người cảm động và nhớ tình người đời trước sáng lập thương hội Ngốc Có Tiền mới miễn cưỡng thông qua giúp hắn. Ngày mai tuyên bố hai hạng khảo hạch kia cũng là lần thứ hai hội trưởng Chu Tiểu Tiểu tranh đua với Vương Đạo Quân. Vị nghị viên này đã hiểu rõ bất luận phát sinh chuyện gì hắn chỉ yên lặng theo dõi kỳ biến, quyết không thể toàn lực đi ủng hộ Vương Đạo Quân. Chuyện gì cũng phải để ý thật kỹ mới tốt. Huống chi, người trẻ tuổi này còn là Thánh vương của nhóm Quang Minh Thiên Can thánh đồ.

“Ta vào xử lý chuyện bên này, Phiêu Phiêu, sau này người không cần làm tiểu muội rót rượu nữa. Bắt đầu từ hôm nay người làm người phụ trách văn thư cho ta, chịu trách nhiệm đi theo ta xử lý các loại sự vụ trong tửu điểm.”

“Hả?” Phiêu Phiêu kinh ngạc nhìn tổng quản lý, trong mắt nàng vị tổng quản lý tửu điểm Ngốc Có Tiền này chính là đại nhân vật khó lường. Đây là lần đầu tiên nàng đối mặt nói chuyện với hắn. Nàng không hề nghĩ tới người thanh niên kia chỉ nói một câu đã thay đổi vận mệnh của mình. Mặc dù nàng biết mình có dung nhan không xấu, nhưng mà mỹ nữ trong tửu điểm Ngốc Có Tiền thật sự quá nhiều. Nàng chỉ cảm thấy may mắn, không biết tại sao khi nghĩ tới Cơ Động một đầu tóc trắng, trong nội tâm nàng có chút cảm giác buồn bã mất mát.

Nàng khẽ cắn răng nói: “Tổng quản lý, ta muốn đi hoàn thành công việc ngày hôm nay. Ngày mai ta sẽ làm văn thư cho ngài, có thể không?” Tổng quản lý hơi kinh ngạc nhìn nàng, trong lòng thầm nghĩ, “quả nhiên là một cô nương thông minh, xem ra quyết định của mình là chính xác!”

“Ừ, người đi đi. Phải chiếu cố kỹ lưỡng Cơ Động tiên sinh, hắn là khách quý tuyệt đối của tửu điểm Ngốc Có Tiền chúng ta.”

“Vâng.”

Phiêu Phiêu mới vừa đi cửa phòng Nhị hoàng tử mở ra, Nhị hoàng tử bình tĩnh từ bên trong đi ra, nhìn qua không thấy có điều gì khác thường. Tổng quản lý thấy hắn thì bước lên mấy bước, mỉm cười nói: “Điện hạ, ta nghe nói bên phía ngài có chuyện phiền toái nên cố ý sang đây nhìn xem!”

Nhị hoàng tử thần nhiên nói: “À, thì ra là Bùi tổng, ta chỉ muốn biết thanh niên tóc trắng lúc nãy tiến vào trong phòng ta có lai lịch gì? Người có thể nói cho ta biết không?”

Tổng quản lý gật đầu, tiến tới bên tai Nhị hoàng tử thấp giọng nói mấy câu, cơ hồ sau một chốc Nhị hoàng tử vốn vất vả khôi phục bình tĩnh lại tâm tình đại biến, thất thanh kinh hô: “Người nói gì? Một mình hắn đánh tan hơn một ngàn tinh nhuệ quân đoàn Kim Sát, hắn chính là người được đề cử kế nhiệm chức hội trưởng thương hội Ngốc Có Tiền?” Tổng quản lý vội vàng ra hiệu chó có lên tiếng nhưng các thần tử sau lưng hắn cũng đã nghe thấy câu đó, toàn thể lập tức mặt mày tái mét chờ người ra.

Nhị hoàng tử rất rõ ràng một chuyện, nếu như không có thương hội Ngốc Có Tiền ủng hộ, bản thân hắn không thể nào ngồi lên ngôi vị hoàng đế nổi. Nghị trưởng chỉ có thể xử lý nội vụ, ngoại vụ cần phải có hội trưởng làm chủ. Cơ Động là người thừa kế Chu Tiểu Tiểu tiến cử, từ đó có thể thấy được quan hệ giữa hắn và Chu Tiểu Tiểu mật thiết đến cỡ nào.

Nhị hoàng tử hít sâu một hơi rồi cục thể hiện ra khí phách của một hoàng giả cần có: “Bùi tổng, phiền người dẫn ta đến phòng của Cơ Động tiên sinh!”

Bùi tổng sững sốt nói: “Nhị điện hạ, ngài muốn...?”

Nhị hoàng tử thở dài buồn bã nói: “Ta muốn tới cửa bồi tội!”

Trên mặt tổng quản lý toát ra thần sắc tán dương, thấp giọng nói: “Có lẽ đây là một lựa chọn tốt nhất, điện hạ anh minh!”

Khi nhóm Cơ Động uống rượu trong tửu điểm Ngốc Có Tiền, các nữ hài tử Thiên Can thánh đồ cũng đi làm chuyện riêng.

A Kim và Lam Bảo Nhi bị Đỗ Hình Nhi kéo đi dạo phố. Đỗ Hình Nhi vốn cũng muốn gọi Trần Tư Tuyền, nhưng Trần Tư Tuyền lại bị Miểu Miểu lôi trở về phòng, chính nàng cũng không có tâm tư dạo phố. Không ở bên cạnh Cơ Động, làm cái gì nàng cũng không cao hứng được.

“Miểu Miểu tỷ, người kéo ta trở về làm gì?” Hai nữ tử ngồi phòng Miểu Miểu, Trần Tư Tuyền nghi ngờ hỏi.

Miểu Miểu mỉm cười nói: “Đương nhiên là có chuyện rồi, hơn nữa còn là chuyện rất trọng yếu. Quan hệ đến vấn đề hạnh phúc tương lai của hai người chúng ta. Tư Tuyền, ta nhìn ra được người yêu thầm thiết Cơ Động nha! Ta cũng không dối gạt người, ta rất thích Phát Thụy. Chúng ta đang đối mặt với tình huống tương tự nhau, hai tên người gỗ này căn bản nội tâm đã hiểu còn giả bộ hồ đồ. Hôm nay ta kéo người trở về chính là muốn thương lượng với người. Chúng ta sẽ kết minh nhất trí đối ngoại, tranh thủ sớm ngày chính phục bọn họ vào tay. Bởi vì có câu gọi là một người kẻ ngắn, hai người kẻ dài, chúng ta hợp tác với nhau sẽ bàn bạc kỹ lưỡng hơn!”

Trần Tư Tuyền kinh ngạc nhìn Miếu Miếu. Nàng quả thật không nghĩ tới Miếu Miếu kéo mình về dĩ nhiên là vì chuyện này. Trong lúc nhất thời không khỏi mừng rỡ nói: “Đúng vậy, hiện tại ta cũng không biết nên làm gì nữa. Miếu Miếu tỷ, người dạy ta phương pháp đi. Ta không có yêu cầu gì khác, chỉ cần hắt ra ba chữ ‘ta yêu nàng’ là ta thỏa mãn rồi.”

Miếu Miếu sưng sốt một chút, bật cười nói: “Nha đầu ngốc, nếu như Cơ Động chịu nói ra ba chữ kia cho người nghe, chuyện tình hai người các người khẳng định đã thành, dĩ nhiên người thỏa mãn chứ sao! Chẳng lẽ người còn nhìn không ra Cơ Động là ai hả? Hắn là một người cực kỳ trọng tình trọng nghĩa, xem trọng hứa hẹn. Một khi hắn chịu nói ra ba chữ kia với người, vậy thì đã chứng minh hắn sẽ toàn tâm toàn ý yêu người. Ai dè, nói đi nói lại, bản thân ta cũng không biết làm gì nữa. Người còn đỡ hơn một chút, ít nhất bây giờ Cơ Động cũng không lẩn tránh người, chẳng qua là không chịu tiếp nhận người mà thôi. Nhưng cái gã Phát Thụy kia suốt ngày trốn ta, căn bản không cho ta cơ hội nói chuyện với hắn. Cứ mãi ở chung một chỗ với người khác, ta cũng sắp tức chết rồi. Hắn vốn đã rõ ràng ý của ta, ta gia nhập Thiên Can thánh đồ, chẳng lẽ là vì muốn cứu vớt đại lục gì đó hay sao? Lão nương không có vĩ đại như vậy. Ta gia nhập Thiên Can thánh đồ chính là bởi vì hắn. Ta đây không tin cái gã đó không hiểu!”

Trần Tư Tuyền bất đắc dĩ nói: “Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ? Nhìn lại thì việc Cơ Động yêu ta cơ hồ là không thể nào xảy ra. Hắn thật sự quá yêu Liệt Diễm, ngoại trừ Liệt Diễm ra, trong lòng hắn căn bản không có chỗ cho nữ nhân thứ hai.”

Vừa nói xong trên mặt nàng không khỏi mỉm cười, thậm chí còn có mấy phần kiêu ngạo. Có một người yêu chung thủy như vậy, trong nội tâm nàng thật ra rất là thỏa mãn.

Miếu Miếu tức giận nói: “Trong lòng hắn không chứa nổi người mà người còn cười? Người, nha đầu ngốc này!”

Trần Tư Tuyền khẽ cắn môi đỏ mọng: “Vì như thế mới chứng minh hắn là người trọng tình cảm. Nếu không phải như vậy ta cũng không thích hắn rồi. Chẳng lẽ người lại thích một nam nhân hay thay lòng đổi dạ sao?”

Miếu Miếu gác một chân lên ghế theo tư thế bà bán rau ngoài chợ, há mồm phun cái phẹt ra một bãi nước dãi vung vãi ra nền nhà, chua ngoa nói: “Nhưng hai người bọn họ đang tự hành hạ mình đồng thời cũng thử thách lòng kiên nhẫn của chúng ta. Cứ tiếp tục như vậy không phải tốt cho cả hai. Sợ rằng tám năm, mười năm nữa bọn họ cũng không tiếp nhận chúng ta. Theo tình hình hiện tại thì chỉ có dùng liều thuốc mãnh liệt mới thành công được!”

“A?” Trần Tư Tuyền kinh ngạc nhìn nàng hỏi: “Dùng liều thuốc mãnh liệt?”

Khuôn mặt Miếu Miếu ứng đỏ tiến tới bên tai Trần Tư Tuyền, thấp giọng nói: “Người có nghe qua câu nói ‘gạo sống nấu thành cơm chín’ hay chưa?”

Trần Tư Tuyền u mê nhìn Miếu Miếu lắc đầu: “Cái gì gọi là gạo sống nấu thành cơm chín? Miếu Miếu tỷ, người đối bụng hả?”

Miếu Miếu trợn to mắt nhìn nàng: “Gạo sống nấu thành cơm chín người cũng không biết? Chính là loại chuyện mà nam nhân và nữ nhân thường làm đó!”

Trần Tư Tuyền vẫn lắc đầu, nàng hoàn toàn là kẻ dốt đặc với chuyện nam nữ, ban đầu còn là Liệt Diễm ở chung một chỗ cùng Cơ Động, Cơ Động cũng chỉ ôm nàng, hôn nhẹ nàng vì e sợ tiết độc nàng.

Miếu Miếu nhìn qua Trần Tư Tuyền với bộ dạng khó hiểu: “Thật là chịu thua người luôn. Người thân làm công chúa mà ngay cả chuyện nam nữ cũng không biết? Đây là chuyện người lớn muốn làm, nghe nói rất kích thích. Được rồi, để tỷ tỷ dạy người một khóa vậy.” Miếu Miếu và Trần Tư Tuyền không giống nhau, nàng từ nhỏ sống ở Ma Minh nên đã sớm bị nhuộm đen tư tưởng rồi. Mặc dù chính nàng vẫn chưa có thật sự hành động, nhưng cái chuyện nam nữ nàng đã nghe từ nhỏ đến lớn nhàm cả tai rồi.

Nàng lập tức tiến tới bên tai Trần Tư Tuyền, thấp giọng chỉ đạo tư tưởng nam nữ giao hợp.

Nghe Miếu Miếu nói nụ cười của Trần Tư Tuyền nhất thời dần dần cứng ngắc, khuôn mặt đỏ hồng tựa như một quả quả táo chín vậy, Miếu Miếu nhìn thấy không nhịn được có vọng động tiến tới cắn cho một phát.

“Tư Tuyền, người thật xinh đẹp !” Miểu Miểu ca thán nói: “Thật không biết tiểu tử Cơ Động kia nghĩ thế nào nữa, có một đại mỹ nữ như người ở bên mà hắn vẫn có thể thờ ơ cho được. À, là như thế đó, người hiểu ý của ta chưa?”

Sắc mặt Trần Tư Tuyền đỏ bừng nhẹ nhàng đưa tay che má lại, nói: “Miểu Miểu tử, nhưng hắn đã không chịu tiếp nhận tình cảm của ta thì làm sao sẽ làm chuyện nam nữ với ta chứ?”

Miểu Miểu cười hắc hắc nói: “Đây chính là liều thuốc mãnh liệt mà ta nói. Quay đầu lại chúng ta tìm một cơ hội bắt bọn họ mang đi xử lý, làm cho ‘gạo sống nấu thành cơm chín’, những người có trách nhiệm mạnh mẽ như bọn họ. Cho dù vẫn không chịu tiếp nhận chúng ta, tâm thái cũng sẽ xuất hiện biến hóa rất lớn, sự tình sau đó sẽ dễ dàng hơn nhiều!”

“Như vậy cũng được?” Trần Tư Tuyền mở to đôi mắt đẹp biểu lộ sự kinh ngạc tột cùng.

Miểu Miểu nói công khai: “Có gì mà không được. Dù sao người đã thương hắn rồi, người không muốn hiến thân cho hắn? Người cảm giác mình lỗ lả sao?”

“Không phải thế, không phải ta không muốn. Chẳng qua ta cảm thấy hình như có chỗ không thỏa đáng.” Trần Tư Tuyền hơi do dự nói.

Miểu Miểu thật ra cũng rất chột dạ trong lòng, từ tốn nói: “Chuyện này chúng ta sẽ phải bàn bạc kỹ lưỡng hơn, nhất định phải làm cho thật tự nhiên, thật kín kẽ đến mức áo trời không lọt, không thể để cho bọn họ nhìn ra mới được. Lão nương cũng không tin xử không được bọn họ. Nhất là tiểu Cơ Động của người rõ ràng còn là một thân đồng nam nữa chứ!”

683. Chương 426: Thành Lũy Dưới Lòng Đất.

“Ách xì...” Cơ Động và Phát Thụy nhảy mũi liên tiếp, đưa tay khẽ vuốt lỗ mũi, Phát Thụy tức giận nói: “Có ai đó đang nói xấu chúng ta thì phải?”

Tiệc rượu trong tửu điểm Ngốc Có Tiền rốt cục đã xong, sau đó Nhị hoàng tử chạy đến gian phòng bọn họ lên tiếng xin lỗi làm cho Cơ Động rất bất ngờ. Khi Nhị hoàng tử điện hạ phát hiện Chu Tiểu Tiểu thật sự ở trong phòng lại càng cung kính hơn nữa. Người xưa có câu ‘đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại’, vì thế Cơ Động tự nhiên so đo với hắn làm gì. Nhị hoàng tử rốt cục tạm thời thở phào nhẹ nhõm. Chẳng những tự mình mở cửa mà còn chờ mọi người dùng bữa xong đi hết mới lặng lẽ lui ra ngoài.

“Gã Nhị hoàng tử lúc này lòng dạ rất sâu !” Phát Thụy cảm thán.

Chu Tiểu Tiểu nói: “Xuất thân từ hoàng gia lại là nam nhân, lòng dạ không sâu mới là lạ. Trừ phi hắn không có ý nghĩ gì đối với ngôi vị hoàng đế. Được rồi, các người trở về nghỉ ngơi đi. Cơ Động phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, hồi này lão Bù có nói mấy câu với ta. Mặc dù hắn không có chân chính tiết lộ hạng khảo hạch kế tiếp là cái gì, nhưng từ trong cách nói của hắn thì ta biết người sắp phải đối mặt với khảo hạch cực kỳ khó khăn. Lão già Vương Đạo Quân nếu dám làm quá phận lão tử sẽ liều mạng với hắn. Thế nhưng, Cơ Động tiểu tử, lần này người đã giúp ta giành lại mặt mũi rất lớn. Người hôm nay biểu hiện làm cho rất nhiều người phe hắn bắt đầu bất mãn với hắn rồi. Một khi người trở thành người thừa kế của ta, sau này hắn nhất định phải xui xẻo. Nếu như người tiếp tục thông qua hai hạng khảo hạch kế tiếp thì thể lực của lão già Vương Đạo Quân chắc chắn bị tước xuống trình độ thấp nhất.”

Mọi người vừa đi vừa nói đã trở lại cư xá Ngốc Nửa Thành, bọn họ vừa vào trong liền nhìn thấy Miểu Miểu và Trần Tư Tuyền ngồi trong lương đình bàn luận. Thấy bọn họ quay trở lại, Miểu Miểu còn đỡ một chút, chỉ có Trần Tư Tuyền bỗng dưng đỏ bừng hai má, nàng lúc này không mang khăn che mặt. Nụ cười ửng hồng kia lại càng xinh đẹp không gì sánh nổi. Một đám nam nhân đồng thời ngáy dại, Trần Tư Tuyền xấu hổ bởi vì Miểu Miểu đang dạy cho nàng hiểu chi tiết vấn đề ‘gạo nấu thành cơm’, đột nhiên thấy Cơ Động đi vào nàng làm sao không ngượng ngùng chứ? Nàng lập tức xoay người bỏ chạy trực tiếp lao về gian phòng của mình.

“Tư Tuyền bị gì vậy?” Phát Thụy nghi ngờ hỏi.

Cơ Động cười khỏ nói: “Ta làm sao biết được!” Hấn cũng lấy làm kỳ quái, hấn đã quen với việc Trần Tư Tuyên vừa nhìn thấy mình là tiến lên, lần này vừa thấy lại chạy trốn nhanh như thỏ con vậy, thật sự là có điểm quái dị. Ánh mắt hai người không hẹn mà cùng rơi vào trên người Miếu Miếu. Miếu Miếu rất tự nhiên đứng lên không thèm nhìn bọn họ một cái xoay người rồi đi.

Diêu Khiêm Thư bật cười nói: “Xem ra thời tiết hình như sắp thay đổi, Cơ Động, Phát Thụy lão đại, uy tín của các người hình như đang rơi xuống thì phải! Ha ha...”

Phát Thụy hừ một tiếng, nói: “Cây rụng tiền, ta cảm thấy cho năng lực thực chiến của người còn hơi kém, không bằng để cho đại ca tới chỉ điểm người một hồi nhằm tăng cường năng lực chiến đấu của người!”

“Ách...” Nụ cười trên mặt Diêu Khiêm Thư nhất thời cứng lại, đau khổ nói: “Phát Thụy lão đại, không cần như thế chứ!”

Phát Thụy một thân chính khí nói: “Vì sao không cần? Gia tăng thực lực là hằng ngày tích lũy mới có. Không chỉ là người, Đỗ Minh, Thiên Ý, hai người các người cũng theo ta. Mập Mập đi nào, tìm một chỗ cho chúng ta luyện gân cốt thư giãn một bữa.”

Chu Tiểu Tiểu cười ha ha nói: “Chỉ cần đừng lôi kéo ta vào là được, còn lại tùy các người hành xử, Mập Mập ta bây giờ rất là e sợ những tiểu tử các người đó!”

Phát Thụy nói với Cơ Động: “Tiểu sư đệ, ngày mai người sẽ phải đối mặt với khảo hạch rất khó khăn, hôm nay người nghỉ ngơi cho tốt. Ta dẫn bọn hấn đi tập luyện.” Cơ Động gật đầu đi thẳng trở về phòng mình.

Hôm nay hấn uống rượu không nhiều, hấn lại cố ý không chế nên không bị say rượu, nhiều nhất chỉ hơi hơi sáng khoái mà thôi. Vừa trở lại trong phòng mình Cơ Động đóng cửa lại, khoan chân ngồi trên giường bắt đầu hồi tưởng lại một màn chiến đấu ở trên giáo trường ngày hôm nay.

Ảo diệu Hỗn Động được ứng dụng sâu xa, có lúc chẳng qua là linh quang thoáng hiện trong nháy mắt mà chợt hiểu, đây vốn chuyện có thể ngộ không thể cầu. Ngay cả chính hấn cũng không nghĩ tới ngày hôm nay lại có thể hiểu được nhanh như vậy. Tính sáng tạo của Hỗn Động có khả năng dung hợp lực lượng, còn thứ hấn vừa ngộ chính là năng lực vay mượn lực lượng để sử dụng.

Hỗn Động, bất luận là Hỗn Động thuộc tính nào đều là lực lượng bốn nguyên duy nhất. Nếu muốn từ nguyên tố Ngũ Hành thuộc tính bình thường luyện ra lực lượng bốn nguyên, cần phải có nguồn nguyên tố cực kỳ khổng lồ, đây là lý do tại sao trước kia mỗi lần Cơ Động lĩnh ngộ Hỗn Động sẽ hấp thu rất nhiều ma lực ở chung quanh. Trừ phi là hấn tự mình phát ra lực lượng Hỗn Động và cố ý không chế, nếu không chỉ cần hấn tản mát ra một tia Hỗn Động sẽ dẫn đến nguyên tố ma lực trong phạm vi nhất định bị điên cuồng quét sạch.

Tình huống hôm nay chính là như vậy! Bởi vì quân đoàn Kim Sát tản mát ra ma lực tiếp xúc với lực lượng Hỗn Động của Cơ Động, thông qua ma lực bọn họ buông thả làm cầu nối, Cơ Động dùng lực lượng Hỗn Động hút hết toàn bộ ma lực của bọn họ ra ngoài. Toàn bộ ma lực của hơn ngàn quân lính tinh nhuệ quân đoàn Kim Sát thật sự là quá lớn. Cho dù là tinh thần lực Cơ Động thuộc hàng biến thái nhưng cũng không thể hoàn toàn chuyển hóa. Vì vậy hấn mới nhờ Đồng Hóa Trận hỗ trợ dẫn dắt lực lượng bọn họ dung nhập vào trong kỹ năng của chính bọn hấn. Toàn bộ quá trình chỉ tiêu hao tinh lực và linh hồn lực của Cơ Động, ảnh hưởng đối với ma lực rất nhỏ. Trong khoảng thời gian đó, một kích siêu tất sát kỹ công kích từ xa của bọn hấn đã không còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa.

Nếu như Cơ Động gặp phải một cao thủ tu vi ngang cấp cùng lĩnh ngộ hiệu dụng Hỗn Động, song phương vừa xuất thủ liền lấy Hỗn Động hóa giải công kích lẫn nhau. Vậy thì công kích từ xa còn có ý nghĩa gì đây? Không chừng rất có thể bị đối phương chiếm trước cơ giành thế thượng phong. Đến tột cùng phải làm thế nào mới có được phương thức chiến đấu mới thích hợp với bản thân và có thể dung hợp toàn bộ lực lượng vào chung một chỗ?

Cơ Động mang theo nghi vấn này chậm rãi tiến vào trạng thái nhập định, ma lực cực hạn song hỏa lần lượt trao đổi bắt đầu tu luyện như bình thường.

Khi Cơ Động nhập định tu luyện, Trần Tư Tuyên ở trong gian phòng của mình thật lâu vẫn không thể bình tĩnh, lời Miếu Miếu nói đã khai thông cho nàng một con đường khác có thể tiếp cận Cơ Động. Chỉ có điều nàng chẳng bao giờ nghĩ tới con đường kỳ lạ như thế, làm như được chứ, thật sự có thể sao? Cái ý định này

cũng quá kinh người rồi. Không được, ít nhất tạm thời là không được, ta còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng tâm lý. Cơ Động, người là cái tên bại hoại, cũng chỉ vì người nhân gia mới lúng túng như vậy. Lại còn bị Miếu Miếu chê cười nữa. Thực ra Miếu Miếu không có cười nàng, quả thực nàng chỉ là một tờ giấy trắng mà thôi.

Đồng dạng là mỹ nữ hoàn bích nhưng Miếu Miếu hiểu biết nhiều hơn nàng. Càng nghe nàng nói Trần Tư Tuyên càng thêm ngượng ngùng. Nhất là khi thấy Miếu Miếu biểu diễn động tác liếm liếm ngón tay, thật sự là quá kinh người rồi. Tim của nàng bất chợt đập nhanh lên gấp mấy lần, khi thấy Cơ Động bước vào đúng là nàng đã chạy trốn chết, cho tới thời khắc này tâm tình nàng còn chưa bình phục lại đây.

Sáng sớm ngày thứ hai, Chu Tiểu Tiểu lại tới cửa phòng gọi, nhóm Thiên Can thánh đồ đã tụ tập ở trong sân, trên mặt vài người còn mang theo một ít vết thương. Rõ ràng nhất là Diêu Khiêm Thư, con mắt trái có một quầng thâm thật to, y như mắt gấu mèo vậy. Hắn oán giận nhìn sang Phát Thụy, tựa hồ ý nói: ‘Lão đại, người hạ thủ cũng quá độc ác!’

Thế nhưng, Phát Thụy chỉ nói một câu đã làm cho Diêu Khiêm Thư phải thu liễm tinh thần, Phát Thụy nói: “Thế nào? Hôm nay còn muốn tiếp tục hả?”

“Cơ Động, chúng ta đi thôi!” Được Chu Tiểu Tiểu hướng dẫn mọi người bước nhanh rời khỏi cư xá, lần này không phải ra khỏi thành, mà tiến vào trung tâm Ngốc Nửa Thành. Bọn họ đi theo Chu Tiểu Tiểu tới tổng bộ thương hội Ngốc Có Tiền.

Mọi người bất ngờ chính là tổng bộ thương hội Ngốc Có Tiền chỉ là một dãy nhà trệt tầm thường, hơn nữa không phải là ở vị trí trung ương Ngốc Nửa Thành, nó chỉ là một góc tương đối vắng vẻ mà thôi. Nếu như bọn họ không biết mục đích chuyến đi lần này thì không ai có thể nghĩ tới chỗ này dĩ nhiên là tổng bộ của đệ nhất thương hội cả. Sau khi chân chính tiến vào trong tổng bộ, mọi người mới hiểu được chỗ này có hàm nghĩa như thế nào.

Chu Tiểu Tiểu mang bọn hắn đi vào một gian phòng trống rỗng, chỉ có bốn gã hộ vệ canh gác ở chỗ này, mỗi người đều có khí độ trầm ngưng, nhìn ra được bọn hắn là Ma sư tu vi Lục quan.

Ngoại trừ bốn người này ra còn có bốn đầu ma thú cấp sáu, hiển nhiên là ma thú đồng bạn của bốn người này. Gian phòng này rộng chừng ba trăm thước vuông, bốn người và bốn đầu ma thú cơ hồ kín hết vị trí trọng yếu. Hơn nữa bọn họ chia ra đứng ở bốn góc phòng. Cơ Động hoàn toàn không rõ thương hội Ngốc Có Tiền bố trí như thế để làm gì?

Bốn người nhìn thấy Chu Tiểu Tiểu thì đồng thời khom mình hành lễ. Chu Tiểu Tiểu phát phát tay ra hiệu, bốn người đồng thời từ trong lòng ngực lấy ra một cái chìa khóa, tiến đến giữa vị trí trung ương sau đó bốn cái chìa khóa hợp nhất ghép thành một hình Thập Tự Tinh cắm xuống dưới đất.

Lòng đất nhất thời vang lên thanh âm rung động âm âm, mặt đất thế mà tách ra một khe hở, từ bên trong truyền tới một thanh âm hùng hậu: “Khẩu lệnh!”

“Phong. ” ” Lôi. ” ” Vũ. ” ” Điện.” Bốn người cùng nói ra bốn chữ.

Khi đó khe hở mới từ từ mở rộng thêm, cơ quan chậm rãi tách ra để lộ một con đường nhỏ có thềm đá kéo dài xuống dưới. Làm cho người ta kinh ngạc là từ phía dưới truyền lên luồng không khí cực kỳ mát mẻ.

Nhóm Quang Minh Thiên Can thánh đồ bình tĩnh đại ngộ, cho đến hiện tại bọn họ mới hiểu được, thì ra tổng bộ thương hội Ngốc Có Tiền nằm ở dưới mặt đất. Khó trách bên trên chỉ có mấy gian nhà trệt mà thôi. Chẳng phải là giống như Âm Dương học đường của Thiên Can học viện hay sao?

Đến khi bọn hắn chân chính thấy được bộ dạng tổng bộ thương hội Ngốc Có Tiền mới hiểu được rõ ràng một điều, nhận thức của mình đã hoàn toàn sai lầm.

Âm Dương học đường nhiều nhất chỉ có thể xem như là mật thất quy mô lớn dưới lòng đất. Còn tổng bộ thương hội Ngốc Có Tiền căn bản là một tòa thành thị dưới lòng đất, hoặc có thể nói là một tòa thành bảo rồi

Từ trên cầu thang đâm thẳng xuống phía dưới hơn 200 thước, bọn họ đi thông qua sáu trạm kiểm soát mới có thể chân chính tiến vào bên trong phạm vi khu tổng bộ dưới lòng đất này.

Cơ Động thông qua quan sát phát hiện bức tường tòa thành lũy này dày chừng một trăm thước được tạo ra từ nham thạch. Hơn nữa còn là đá hoa cương chân chính. Nó không phải thiên nhiên tạo ra, mà do nhân công xây dựng và chế tạo. Nói cách khác, tòa thành lũy này được xây dựng một tầng phòng thủ bằng đá hoa cương dày hơn trăm mét. Điều này cần phải có tài phú và nguồn lao động khổng lồ cỡ nào mới có khả năng hoàn thành đây? Không thể nghĩ ngờ chút nào, bức tường hoa cương này coi như là bị siêu tất sát kỹ oanh kích từ phía ngoài Kim thành, cho dù là siêu tất sát kỹ cao cấp cũng tuyệt đối không thể nào làm cho tổng bộ thương hội Ngốc Có Tiền run động một lần, dù chỉ là nhỏ nhất. Đây là một cái mai rùa đen chân chính nha! Hơn nữa, Cơ Động còn nhận ra ở bên trong tầng nham thạch còn có ma lực nồng đậm dao động, lực lượng này khiến cho hắn cũng phải hít sâu một hơi lạnh, thở dài cảm thán.

Đi ra khỏi lối đi ngầm, bóng tối lạng lẽ biến mất. Hiện ra ở trước mặt mọi người là một mảnh thế giới sáng trưng như ban ngày.

Phía trên đỉnh tường thành nham thạch kia là một đồng Dạ Minh Châu tinh xảo, kỳ lạ nhất là ánh sáng chúng nó phát tán ra lại có cảm giác nóng ấm như ánh mặt trời.

Mọi người vừa nhìn thấy cảnh này bất chợt ngẩn người kinh ngạc, ở bên trong tổng bộ Ngốc Có Tiền lại còn trông đủ loại thực vật. Bọn họ nhìn thấy bất kỳ ai ở chỗ này cũng có ma lực ba động. Mấy trạm kiểm soát lúc trước cũng có, sau khi tiến vào tòa thành này thì lại càng kinh khủng, tuy không có bất kỳ lực lượng phòng ngự cụ thể, nhưng bọn họ biết nội lực tiềm tàng của nó sâu không lường nổi.

“Thấy thế nào? Đây mới là căn cơ chân chính thương hội Ngốc Có Tiền chúng ta !” Chu Tiểu Tiểu mỉm cười nói.

Cơ Động gật đầu cảm thán: “Đúng là một đại công trình, Mập Mập, vì xây dựng khu tổng bộ này các người hao tốn thời gian bao lâu?”

Chu Tiểu Tiểu nói: “Khu tổng bộ ngầm dưới lòng đất này được bắt đầu tiến hành xây dựng từ đời hội trưởng đầu tiên. Khi xây dựng hoàn thành là đến lúc ta đảm nhiệm vị trí hội trưởng. Trước sau dùng hơn bốn trăm năm thời gian mới xem như xây dựng xong xuôi. Ta không cần phải giấu diếm các người, ở chỗ này tập trung phần lớn tài phú của thương hội chúng ta trong năm trăm năm qua. Đồng thời đây cũng là một thế giới tự cung tự cấp. Chỉ cần chúng ta nguyện ý tùy thời đều có thể phong bế nơi này. Một khi làm như vậy, coi như là cường giả Chí Tôn cũng không có cách nào mạnh mẽ xông vào đây được. Khi chúng ta đi xuống các người hẳn đã có cảm giác, bên trong tầng nham thạch có rất nhiều tầng trận pháp phòng ngự. Trong đó có rất nhiều trận pháp phòng ngự đã thất truyền trên đại lục. Trừ phi có Thiên Thần phủ xuống thi triển chung cực tất sát kỹ, nếu không thì không có người nào đủ sức phá vỡ tầng đá hoa cương dày trăm thước kia tiến vào đây. Thông qua mấy viên Dạ Quang Châu kia, chúng ta có thể tự mình sản xuất hoa quả, ngũ cốc, thậm chí còn có thể chăn thả gia súc, nhiều không dám nói chứ sinh tồn mấy chục năm là không có vấn đề. Tòa thành lũy này đủ khả năng cung ứng bất kỳ nguy cơ nào. Hoan nghênh người tới đến tổng bộ Ngốc Có Tiền. Cho dù là hoàng thất đế quốc Tây Kim cũng chưa bao giờ đi tới nơi này đâu!”

684. Chương 427: Nghị Lân Long Vương & Địa Tâm Tinh Nham.

Tổng bộ thương hội Ngốc Có Tiền giống như một tòa thành tự trị vậy. Những người được phép đến đây ít nhất phải phục vụ cho thương hội Ngốc Có Tiền hơn ba đời và chứng minh lòng trung thành tuyệt đối với thương hội mới được. Nơi này nhìn qua thì không khác gì thành thị bình thường. Cũng có cửa hàng, quán ăn, tửu điếm... đầy đủ phương tiện tồn tại. Chỉ khác ở chỗ những địa điểm này là do những tinh anh trọng yếu của thương hội Ngốc Có Tiền trao đổi lẫn nhau mà thôi.

Ngay trung tâm tòa thành dưới đất này có một khu kiến trúc rất cao to tựa như cột trụ chống trời bảo vệ cả tòa thành. Chu Tiểu Tiểu nói cho mọi người biết đó chính là tháp Nghị Sự, chỗ ở của nghị sự đoàn. Nơi này cũng là vị trí cao nhất dành riêng cho nhân viên cao tầng thương hội Ngốc Có Tiền ở lại.

Nghị sự đoàn khổng lồ chế hết thảy sự vụ nội bộ, hội trưởng có quyền quyết định sự vụ ngoại bộ. Trừ phi là tình huống trọng đại quan hệ đến thương hội sinh tử tồn vong, nghị sự đoàn mới có quyền lực quyết định chất vấn hội trưởng. Vì vậy bên trong thương hội Ngốc Có Tiền hai người có quyền uy lớn nhất dĩ nhiên là hội trưởng và nghị trưởng.

Chu Tiểu Tiểu mang theo mọi người đi tới tháp Nghị Sự. Cơ Động bất chợt kinh hãi vì thấy ở trong tòa tháp Nghị Sự đó thế mà lại có tồn tại một loại khí cụ giống như thang máy ở kiếp trước của hắn. Chỉ là khí cụ lên xuống này cần phải có nhân lực phụ trợ mới hoạt động được. Mặc dù không phải là thang máy chân chính, nhưng có thể chắc chắn một điều là trên toàn bộ đại lục chỉ có thương hội Ngốc Có Tiền mới làm được thứ này thôi.

Thương hội Ngốc Có Tiền xây dựng tửu điểm hoặc kiến trúc trong các quốc gia đa phần là có tạo hình cực kỳ hoa lệ. Thế mà khu tổng bộ của bọn họ lại hết sức mộc mạc, không có quá nhiều cảnh tượng bắt mắt. Mọi người hỏi thăm Chu Tiểu Tiểu mới biết được, đây là vì hội trưởng đời thứ nhất yêu cầu nhân viên cao tầng và tinh anh thương hội phải sống thật đơn giản và mộc mạc để không quên quá khứ gian khổ từng trải qua. Vì vậy bất luận thế giới ở bên ngoài hoa lệ đến mức nào, một khi về tới đây bọn họ lại nhận thức được hai chữ giản dị. Coi như là tập thể bọn họ đã dụng tâm lương khổ lắm rồi, phòng nghị sự trên đỉnh tháp

cùng đi với các người. Thế nhưng người yên tâm, trong quá trình phổ biến Ngũ Hành Tương Sinh tuần hoàn trọn, ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó. Đế quốc Tây Kim sẽ không có vấn đề. Các người yên tâm đi làm việc. Ta tin tưởng khảo hạch này không thể làm khó được các người. Ta ở đây đợi tin tức tốt các người mang về. Tới lúc đó tài phú tích lũy năm trăm năm của thương hội Ngốc Có Tiền sẽ đổ hết vào người. Ta bây giờ sẽ bắt đầu chuẩn bị hành động, không chỉ vì phụ trợ người, đồng thời cũng là vì an nguy toàn đại lục. Thánh Chiến giữa Quang minh và Hắc ám không ai có thể trốn tránh. Sợ rằng thương hội chúng ta có trốn ở dưới lòng đất cũng không thể !”

Cơ Động quay sang Chu Tiểu Tiểu giơ cánh tay phải ra, Chu Tiểu Tiểu hơi kinh ngạc, hồi lâu mới giơ tay lên bắt tay hắn.

“Mập Mập, trong khoảng thời gian này ta cảm ơn người !”

686. Chương 429: Tổ Hợp Kỹ Ba Hệ.

Ba đại ma thú Đại Diễn Thánh Hỏa Long, Tử Lôi Diệu Thiên Long, Ngân Dực Hải Đông Thanh bay lượn trên thành Thiên Không. Bọn chúng là ma thú gần cấp chín. Đối với hàng ngũ Ma sư đã là những tồn tại cực kì khủng bố. Nhất là Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã dung hợp huyết mạch Viêm Hoàng với Cơ Động lại có thêm khí tức bề ngễ thiên hạ.

Mười đại Thiên Can thánh đồ cộng thêm Thiên Cơ, mười một người chia ra cưỡi trên lưng ba đầu ma thú cường đại này. Cơ Động, Trần Tư Tuyên, Đỗ Minh và Đỗ Hình Nhi ngồi trên Đại Diễn Thánh Hỏa Long, Phát Thụy mang theo Thiên Cơ, Diệu Khiêm Thư và Lang Thiên Ý. Lam Bảo Nhi và A Kim ngồi trên lưng Ngân Dực Hải Đông Thanh của Miểu Miểu. Đây là vì Ngân Dực Hải Đông Thanh có năng lực chịu trọng tải hơi yếu.

Thông qua miếng lân phiến Hỏa Long Vương lưu lại Cơ Động dễ dàng xác định vị trí Long cốc ở trong một địa phương gọi là Tam Hợp sơn mạch. Lai lịch Tam Hợp sơn mạch rất đơn giản, bởi vì dãy núi này kéo dài xuyên qua ba quốc gia, diện tích vô cùng rộng lớn. Các nước lớn như đế quốc Bắc Thủy, đế quốc Tây Kim và đế quốc Trung Thổ đều có biên giới chung với nó. Trong đó phần lớn diện tích đế quốc Bắc Thủy, một phần nhỏ lãnh thổ đế quốc Tây Kim và đế quốc Trung Thổ nằm trong phạm vi lãnh địa Long cốc này.

Tam Hợp sơn mạch còn có một danh hiệu khác gọi là nóc nhà đại lục, bởi vì dãy núi này là nơi cao nhất trên toàn bộ Quang Minh Ngũ Hành đại lục. Trước khi lên đường Cơ Động đã được Chu Tiểu Tiểu cung cấp không ít tin tức về Tam Hợp sơn mạch. Biết dãy núi này nằm trên cao nguyên Tây Bắc, cao hơn mặt biển bốn ngàn thước. Mặc dù là chỗ giao giới của ba đế quốc nhưng bởi vì quá cao nên nhiệt độ trong phạm vi Tam Hợp sơn mạch cực thấp, còn lạnh hơn cả vùng Cực Bắc nữa.

Vì thế hoàn cảnh trong Tam Hợp sơn mạch phi thường thích hợp ma thú Thủy hệ sinh tồn, ma thú nơi này không ít nhưng chỉ có một chủng loại. Đó chính là rồng.

Đây là nơi cự long sinh sống, Long tộc cường đại và kiêu ngạo làm sao cho phép ma thú khác tiến vào phạm vi lãnh địa của mình chứ? Dĩ nhiên ma thú cấp bốn trở xuống không nằm trong phạm vi này. Dù sao thì Long tộc cũng cần thức ăn, theo Chu Tiểu Tiểu nói Tam Hợp sơn mạch là một trong những cấm địa trên đại lục. Nó và Linh sơn mạch, thậm chí là Thánh Tà Đảo có hoàn cảnh tương đối giống nhau. Sinh vật sống ở ngoài cùng đa phần là Á long, càng vào bên trong thực lực chúng nó lại càng mạnh mẽ. Chỉ có trong phạm vi trung tâm Long cốc mới là nơi cự long chân chính sinh hoạt.

Cho tới bây giờ không có ai biết số lượng Long tộc là bao nhiêu, bởi vì nhân loại hễ tiến vào trong đó rất ít người có khả năng đi ra.

Chỉ có một số cường giả hiếm hoi được một đầu cự long nhận thức trở thành đồng bạn may ra mới có thể quay đầu lại.

Vì vậy ở trong thế giới Ma sư luôn có người ôm hi vọng tiến vào trong Long cốc tìm một đầu cự long làm tọa kỵ. Nhưng có mấy người làm được điều đó? Ma sư có cự long làm tọa kỵ chắc chắn nằm trong hàng ngũ cường giả, một khi thành công thực lực, thân phận, địa vị của người đó sẽ biến hóa nghiêng trời lệch

đất. Đây chính là động lực khiến cho nhóm Ma sư liều mạng mạo hiểm tiến vào Long cốc. Vì như thế mặc dù Long cốc rất thần bí và nguy hiểm nhưng cũng là Thiên đường dành cho người mạo hiểm.

Cho dù không có thương hội Ngốc Có Tiền ra đề khảo hạch nhóm Thiên Can thánh đồ cũng nhất định phải tới Long cốc. Một là vì Cơ Động thực hiện lời hứa với Hỏa Long Vương, mang theo Mao Thai và Ngũ Lương Dịch tới gặp mặt mẫu thân nó, hai là hấn hi vọng thông qua quan hệ với Hỏa Long Vương tìm thú cưỡi đồng bạn cho các Thiên Can thánh đồ.

Có lẽ cự long không phải là ma thú cường đại nhất trên thế giới này, nhưng chúng nó tuyệt đối là tồn tại đứng đầu trong chủng loại ma thú. Cũng là ma thú dễ tìm kiếm nhất, hiển nhiên chúng nó trở thành lựa chọn tốt nhất cho nhóm Thiên Can thánh đồ.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long, Tử Lôi Diệu Thiên Long và Ngân Dực Hải Đông Thanh phi hành ngang nhau, ba đầu ma thú cấp chín cùng khởi động Ma Vực sinh ra mảng lớn mây mù bao phủ chung quanh làm cho người ở phía dưới không thể nhìn thấy.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long bay ở giữa, Cơ Động đứng ở trên đỉnh đầu Mao Thai nói chuyện cùng Lôi Đế Phát Thụy.

“Tiểu sư đệ, người đã nghĩ kỹ chưa, ta làm thế nào để gia nhập vào trong Tương Sinh Tuần Hoàn Trận trong vậy?” Phát Thụy hỏi.

Cơ Động nói: “Trên căn bản đã suy tính xong rồi. Sư huynh, ta có một kế hoạch. Từ ý tưởng mà nói, Ngũ Hành Tương Sinh là lực lượng thần kỳ trời cao ban cho chúng ta. Mà sư huynh sở hữu cực hạn Dương Lôi rất khó trộn lẫn vào trong đó, hễ có sai sót sẽ đưa đến hiệu quả tương phản phá hư hiệu quả tuần hoàn tương sinh. Thế nhưng căn cứ ta tính toán lâu nay, mặc dù người không thể trở thành một bộ phận tuần hoàn nhưng lại có thể biến thành vũ khí trợ trận cho chúng ta.”

“Vũ khí?” Phát Thụy nghi hoặc nhìn Cơ Động, tỏ vẻ không hiểu ý tứ của hấn.

Cơ Động nói: “Mạnh mẽ dung nhập vào Tương Sinh Tuần Hoàn trận thì không được, nhưng ta có biện pháp chuyển đổi lực lượng của người biến thành một loại dẫn chất tiến hành tăng phúc cho chúng ta. Do đó đạt tới trình độ lực lượng càng thêm cường đại. Vì vậy ở thời điểm chúng ta hoàn thành trận pháp người sẽ đứng ở ngoài trận làm vũ khí tâm điểm có tương quan mật thiết với chúng ta. Nếu như Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận là một chỉnh thể, là một con người, vậy thì người chính là lợi kiếm trong tay chúng ta !”

Phát Thụy lắc đầu buồn bực nói: “Ta vẫn không hiểu, ta là Lôi làm thế nào trở thành môi giới được? Làm sao có thể tiến hành tăng phúc cho người đây? Dựa theo nguyên lý Ngũ Hành thuộc tính có thể tiến hành tăng phúc cho người chỉ có nguyên tố Mộc mà thôi !”

Cơ Động khẽ mỉm cười nói: “Không có chuyện gì là tuyệt đối hết. Ta nói không như vậy quả thật người không thể hiểu nổi, để ta làm một thí nghiệm cho người xem. Đỗ Minh !”

“Lão sư, đệ tử có mặt!” Đỗ Minh vốn ngồi trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long, nghe thấy Cơ Động gọi hấn liền vội vàng đi lên. Mặc dù Cơ Động nhỏ tuổi hơn hấn, nhưng đối với vị sư phụ này hấn vẫn cực kỳ bội phục, gọi một tiếng sư phụ không có chút áy náy gì cả.

Cơ Động nói với Đỗ Minh: “Người thả ra một quả thủy cầu, tận lực ngưng đọng ma lực !”

Đỗ Minh vận chuyển ma lực cực hạn Nhâm thủy, một quả thủy cầu màu bạc sáng rực rỡ liền ngưng tụ trên lòng bàn tay hấn. Khi Đỗ Minh có ma lực cực hạn Nhâm thủy thì thực lực gia tăng long trời lở đất bắt đầu tiếp cận những Thiên Can thánh đồ khác. Trên phương diện thao túng ma lực lại càng cường thịnh.

”Sư huynh, người chuẩn bị một đạo thiểm điện, khi nào ta nói bắt đầu thì người đánh tia chớp lên quả thủy cầu trong tay Đỗ Minh.

Cơ Động nói với Phát Thụy xong tự mình ngưng tụ một quả hỏa cầu màu vàng. Hỏa cầu được hấn khống chế to bằng quả thủy cầu, một vàng kim một trắng bạc cùng nhau giao hội.

Mặc dù Phát Thụy không rõ Cơ Động muốn làm gì, nhưng hấn vẫn hết sức bội phục gã tiểu sư đệ này nên làm theo: “Tiểu sư đệ, ta chuẩn bị xong rồi!”

Cơ Động gật đầu nói qua Đỗ Minh: “Để cho quả thủy cầu của người cầu bay lên cao, sau đó cắt đứt liên lạc của người với nó!”

Quả thủy cầu màu trắng bạc được Đỗ Minh khống chế từ trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long chậm rãi bay lên, còn Cơ Động cũng khống chế quả hỏa cầu màu vàng trôi lơ lửng bên cạnh nó.

Bởi vì thủy hỏa bất dung nên hai luồng cực hạn ma lực đại biểu cho cực hạn Dương Hỏa và cực hạn Dương Thủy rõ ràng sinh ra bài xích lẫn nhau. Khi mà hai quả cầu nước lửa bay lên cao, Đỗ Minh liền cắt đứt liên lạc với thủy cầu, Cơ Động hét lớn với Phát Thụy: “Bắt đầu!”

Phát Thụy là Lôi Đế nên điều động lực lượng Lôi Điện rất dễ dàng, chỉ thấy hần giờ tay phải lên thì một đạo điện quang màu tím chợt lóe phóng thẳng tới quả thủy cầu cực kỳ chuẩn xác.

Một tiếng động nhẹ nhàng vang lên, quả thủy cầu đã ma lực Lôi Điện mạnh mẽ phân giải hoá khí trong nháy mắt.

Vào đúng lúc đó một màn kỳ dị xuất hiện, hỏa cầu vốn ở bên cạnh thủy cầu đột nhiên phát sáng chói lọi, vốn nó chỉ to bằng nắm tay nhưng lúc thủy cầu bạo liệt tự nhiên thể tích của nó to lên mấy lần lớn bằng cái toa lét Toshiba. Hơn nữa ma lực ba động rõ ràng càng thêm mạnh mẽ, trong phạm vi Ma Vực do ba đại ma thú liên thủ đột nhiên gia tăng nhiệt độ.

Thấy một màn như vậy, không chỉ là Phát Thụy mà tất cả Thiên Can thánh đồ cũng ngây ngẩn cả người. Bởi vì trước đó bọn họ rõ ràng cảm giác được thời điểm Đỗ Minh cắt đứt liên lạc với thủy cầu, Cơ Động cũng không còn liên lạc với hỏa cầu nữa. Nói cách khác, quả cầu lửa này đột nhiên biến lớn không phải là do Cơ Động rót ma lực vào, mà nó tự động tăng trưởng. Chuyện này đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi tri thức của bọn họ.

“Đây là...” Phát Thụy kinh ngạc nhìn sang Cơ Động.

Cơ Động mỉm cười nói: “Sự thật đã chứng minh ta nghiên cứu thành công. Nói đơn giản là khi nước gặp điện sẽ dẫn đến quá trình khí hoá rồi sinh ra hai loại khí thể. Hai loại khí thể này có một loại thiêu đốt kịch liệt, một loại khác sẽ trở thành chất phụ trợ thiêu đốt. Đây là quá trình điện giải. Vì vậy chỉ cần ứng dụng thích đáng, Lôi có thể trở thành chất dẫn ở giữa cho Thủy và Hỏa. Mọi người đều nói Thủy Hỏa bất dung, thật ra ở một trình độ nhất định chúng nó có thể chuyển hóa lẫn nhau!”

Trên thực tế, Cơ Động nói mấy câu này nhóm Thiên Can thánh đồ căn bản không thể hiểu được, Cơ Động cũng không hy vọng bọn họ có thể hiểu. Dù sao đây không phải kiến thức thuộc về thế giới này, mà nó thuộc về kiếp trước của hắn. Cơ Động ở kiếp trước đam mê về hóa học, hắn nghiên cứu phương diện này rất sâu. Thông qua điện giải có thể khiến cho nước biến ngược trở thành khí và đường khí, còn gọi khinh khí và đường khí. Khinh khí có thể thiêu đốt, mà đường khí sẽ phụ trợ thiêu đốt. Cho dù là một đốm lửa nhỏ bé hễ có chúng nó hiện hữu sẽ có thể lập tức biến thành một quả cầu lửa to lớn. Lúc này Cơ Động thành công thực hiện quá trình điện giải là rất bình thường.

Dĩ nhiên Cơ Động sẽ không giải thích cặn kẽ cho các đồng bạn làm gì, chỉ cần bọn họ hiểu được làm như vậy có hiệu quả là đủ rồi.

“Như vậy cũng được? Tiểu sư đệ, người không chỉ là một thiên tài, phải gọi là quái tài mới đúng. Cái loại này người làm sao nghĩ ra được?” Phát Thụy vui mừng nhìn Cơ Động. Trong phạm vi hiểu biết của hắn, một màn lúc này Cơ Động biểu diễn chính là một loại ma kỹ dung hợp hoàn toàn mới. Hắn hiểu như thế cũng không sai. Cơ Động có thể đi thông qua Lôi dung hợp Thủy Hỏa chắc chắn sẽ giúp cho Thiên Can thánh đồ gia tăng lực lượng lên một phạm trù hoàn toàn mới.

Cơ Động mỉm cười nói: “Ta chỉ may mắn nghĩ ra mà thôi. Sư huynh, bây giờ người hiểu ý tứ của ta chưa? Khi chúng ta hoàn thành Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận, người đứng ở ngoài trận đợi Đỗ Minh hoặc Bảo Nhi phát ra công kích Thủy hệ, lúc đó người lập tức bổ sung một kích tiến hành khí hóa tăng phúc ma lực Thủy hệ cho bọn họ. Sau đó ta lại phát động công kích Hỏa hệ, cứ như vậy công kích của chúng ta tự nhiên đạt tới trình độ cao nhất, ma lực tiêu hao lại không lớn. Thế nhưng, một khi còn chưa chân chính sử dụng ngay cả ta cũng không thể khẳng định công kích như vậy có thể đạt tới bao nhiêu uy lực.

Phát Thụy cười sảng khoái nói: “Tốt quá rồi, cho dù thế nào đi nữa, ta cứ để người chỉ huy là được. Lúc

ban đầu Thiên Cơ nói người là Thiên Can Thánh vương ta còn có chỗ không phục. Bây giờ ta thật sự phục rồi. Tổ hợp kỹ Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trộn dung hợp với ba thuộc tính ma lực Thủy Hỏa Lôi, cái thứ này mà người cũng có thể nghĩ ra, quá tài hoa quá tuyệt thế quá đáng lắm rồi! Chỉ tính riêng ngộ tính, ta đây rõ ràng kém xa người !”

Cơ Động cười nói: “Sư huynh, chúng ta là huynh đệ nên không cần phải tăng bốc ta làm gì. Thật ra chỉ có người mới có thể phối hợp với chúng ta phát ra tổ hợp kỹ ba hệ này. Không có Lôi Ngục thần phủ nắm giữ ma lực cường đại như thế làm sao khí hoá được ma lực của chúng ta đây? Khi đó uy lực sẽ không đủ mạnh như lúc này !”

Phất Thụy cau mày suy nghĩ một lát, nói: “Như vậy sẽ dẫn đến một vấn đề, ma lực của ta tuy mạnh nhưng không thể so được với ma lực sinh ra do Tương Sinh Tuần Hoàn dung hợp. Nếu không thể hoàn toàn khí hoá ma lực Thủy hệ do bọn họ phát ra thì làm sao bây giờ?”

Cơ Động cười nói: “Sư huynh, người quên rồi sao, còn có ta dùng cực hạn song hỏa làm hậu thuẫn mà. Chỉ cần ma lực của người có thể khí hoá một bộ phận là đủ rồi. Khí hoá một bộ phận ma lực Thủy hệ sẽ phụ trợ cực hạn song hỏa của ta bốc cháy, cho dù không thể hoàn toàn điện giải nhưng một khi hỏa lực mạnh hơn tự nhiên ma lực Thủy hệ sẽ trở thành nhiên liệu. Nước và lửa chỉ có thể so sánh khi lực lượng ngang bằng mà thôi.”

Đỗ Minh giật mình nhìn Cơ Động: “Lão sư, ngài nói là nước có thể bốc cháy?”

Cơ Động gật đầu, nói: “Bên trong Ngũ Hành mặc dù là nước khắc lửa. Nhưng bất cứ chuyện gì cũng không phải tuyệt đối, thời điểm lực lượng song phương cách nhau quá xa, nước cũng có thể biến thành nhiên liệu cho lửa.”

Đỗ Minh cười khổ gãi đầu nói: “Mặc dù ta không hiểu lắm, nhưng ta tin tưởng phán đoán của ngài.”

Cơ Động bật cười nói: “Chuyện này không có gì là to tát cả, chúng ta làm thử một lần là người sẽ hiểu thôi. Người hãy ngưng tụ một quả thủy cầu như lúc này ném vào không trung, ta sẽ xuất ra hỏa cầu lớn gấp năm lần. Người hãy quan sát kỹ quả hỏa cầu biến hóa.”

Đỗ Minh làm theo lời, quả nhiên khi Cơ Động sử dụng hỏa cầu lớn gấp năm lần đụng vào thủy cầu, trong phút chốc cực hạn Nhâm thủy ngưng tụ ra thủy cầu trực tiếp bị hóa khí. Còn hỏa cầu ngược lại biến lớn hơn một vòng.

“Lửa thiêu đốt nước, mặc dù không có hiệu quả tốt như điện giải phụ trợ, nhưng cũng đồng dạng là một loại tăng phúc. Về phần sử dụng như thế nào thì phải nhìn khả năng chúng ta thao túng rồi. Cho dù là ở trong Long cốc hay là thế giới Địa Tâm, đây là phương hướng mà chúng ta phải tu luyện!”

687. Chương 430: Tam Hợp Sơn Mạch.

Ba ma thú nhắm hướng Tây Bắc phương phi hành, Cơ Động tiến hành trao đổi phương pháp sử dụng và chỉ điểm chỗ ảo diệu của Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trộn cho các đồng bạn nghe. Mặc dù không phải là tu luyện chân chính nhưng nhóm Thiên Can thánh đồ vẫn có thể gia tăng nền tảng kiến thức trọng yếu. Thông qua đoạn thời gian trao đổi như vậy, không chỉ riêng nhóm Thiên Can thánh đồ mà ngay cả Cơ Động cũng có nhận thức mới về ma kỹ và ma lực. Thiên Cơ ở bên cạnh thỉnh thoảng thêm vào vài câu, tiếp thu ý kiến quần chúng hoặc chỉ ra chỗ thiếu sót. Mặc dù cả nhóm không tiến hành tu luyện nhưng dọc theo đường đi bọn họ cảm giác được thu hoạch được khá nhiều chỗ tốt.

Từ Kim thành đến Tam Hợp sơn mạch không xa lắm, ba đầu ma thú cấp chín phi hành trên không trung chừng ba ngày đã dần dần tiến vào phạm vi cao nguyên Tây Bắc. Nhiệt độ theo đó từ từ hạ xuống, lúc này là cuối mùa thu, không khí mát mẻ dọc theo quá trình tiến nhập vùng Tây Bắc mà trở nên lạnh lẽo dần.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long, Tử Lôi Diệu Thiên Long và Ngân Dực Hải Đông Thanh từ trên trời hạ xuống trước biên giới tiếp giáp Tam Hợp sơn mạch.

Mọi người nhảy xuống đất, Phất Thụy và Miểu Miểu thu hồi ma thú của mình vào không gian riêng. Đại Diễn Thánh Hỏa Long tự nhiên là trở về Sinh Mệnh Hạch trên cổ Trần Tư Tuyền. Chỉ là trong lúc rời đi

ánh mắt chúng nó rõ ràng có điểm bất mãn. Tựa hồ là trách cứ Cơ Động cho chúng nó động thủ.

Cơ Động lắc đầu bất đắc dĩ, đó là vì thực lực Đại Diễn Thánh Hỏa Long bây giờ quá mạnh mẽ, hẳn từng thí nghiệm thử giao thủ một lần với Đại Diễn Thánh Hỏa Long dưới tình huống không sử dụng Hỏa Thần Kiếm. Kết quả chính là bị đánh tề cả ra quần. Tử Lôi Diệu Thiên Long cũng là cấp chín, trong ngày thường cường hân kiêu ngạo cỡ nào chứ? Thế mà một khi thấy Đại Diễn Thánh Hỏa Long nó y như là con chuột nhắt thấy mèo vậy. Huống chi ở đây là Long cốc, nếu như để cho bọn chúng tham gia chiến đấu thì còn đánh đấm gì nữa. Cự long còn không nói, Á long ở bên ngoài Tam Hợp sơn mạch một khi cảm nhận được long uy của Đại Diễn Thánh Hỏa Long, sợ rằng ngay cả ý niệm phản kháng cũng không có. Chuyện này hoàn toàn trái ngược với ý định ban đầu của Cơ Động.

“Lão sư, thật sự phải làm như vậy sao?” Đỗ Minh có chút lo lắng hỏi.

Cơ Động gật đầu nói: “Chúng ta không chỉ đến tìm thú cưỡi, đồng thời cũng sẽ trải qua lịch lãm một chuyến. Lúc trước ta đã nói rằng địa phương thích hợp cho Thiên Can thánh đồ chúng ta lịch lãm rất ít, vất vả mới tìm được một nơi thì phải toàn lực ứng phó mới tốt! Thế nào? Người sợ bản thân mình làm không được hả?”

Đỗ Minh nhúc nhích đầu nói: “Không phải là không được, chỉ có điều không cho sát thương một đầu Á long nào thì hơi khó khăn rồi.”

Cơ Động vỗ vỗ bờ vai hắn, mỉm cười nói: “Đây là rèn luyện lực khống chế. Đả thương mà không chết, bắt mà không giết vốn là cảnh giới cao hơn cả giết chóc. Huống chi, nếu như các người muốn nhận được một đầu cự long thích hợp làm ma thú đồng bạn thì không thể đại khai sát giới ở chỗ này. Nếu như muốn tiến vào Long cốc, ta cho Mao Thai và Ngũ Lương Dịch rống giận một hai tiếng chẳng phải hết thấy xong xuôi rồi sao?”

Đỗ Minh cười nói: “Lão sư, ta nghe ngài. Ngài nói như thế nào thì cứ làm thế đó!”

Thì ra Cơ Động vạch ra kế hoạch cho các đồng bạn là đi tới Tam Hợp sơn mạch sẽ chậm rãi từ bên ngoài từ từ tiến vào trong, từng bước từng bước xâm nhập Long cốc. Làm như vậy chẳng những tỏ vẻ tôn trọng đối với Long tộc, đồng thời cũng là một loại rèn luyện rất tốt. Mặc dù bên ngoài đa số là chủng loại Á long, nhưng trong đó cũng không thiếu cấp bảy cấp tám tồn tại. Ở trong Tam Hợp sơn mạch nhất định có rất nhiều rồng, rất thích hợp dùng để lịch lãm. Cơ Động đề ra yêu cầu chính là sau khi tiến vào Tam Hợp sơn mạch không thể đại khai sát giới, không cho phép giết chết một con rồng nào. Chỉ có thể chế phục nó từ từ xâm nhập, mãi cho đến khi tiến vào Long cốc. Hắn quyết định không sử dụng lân phiến Hỏa Long Vương trước khi tới thời điểm tương xứng.

Dĩ nhiên Cơ Động chỉ đại khái mà thôi, nếu các đồng bạn thật sự gặp phải nguy hiểm, cho dù không có lân phiến Hỏa Long Vương, chỉ cần hắn thả Đại Diễn Thánh Hỏa Long, Tử Lôi Diệu Thiên Long ra ngoài dạo một vòng, long uy của bọn chúng hoàn toàn có khả năng giải trừ mọi phiền toái. Vì vậy Tam Hợp sơn mạch chính là nơi lịch lãm tốt nhất mà Cơ Động lựa chọn.

Miêu Miêu nói: “Cơ Động, chúng ta có nên tập luyện Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận?”

Cơ Động lắc đầu nói: “Đổi lại lúc khác. Miêu Miêu, người suy nghĩ một chút đi. Lấy thực lực của chúng ta bây giờ, nếu như thi triển Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận còn có thể khống chế không giết chết Á long hay sao? Sợ rằng một kích đi xuống lập tức chỉ còn lại một khối thi thể. Chúng ta tự giác xuất thủ, chủ yếu rèn luyện thực năng lực chiến của bản thân cho thỏa đáng. À, đúng rồi, không cho sử dụng thần khí, mọi người tương trợ lẫn nhau là được!”

Điều Khiêm Thư nóng lòng nói: “Vậy chúng ta còn chờ cái gì nữa, vào núi thôi!” Không có Cúc Hoa Trư ràng buộc, trong lòng hắn đã sớm khẩn cấp tìm kiếm một con ma thú thích hợp cho mình.

Thanh Long tộc tự nhiên là mục tiêu của hắn.

Cao nguyên Tây Bắc cao hơn 2000 thước so với mặt biển, đây là điều kiện tiên quyết trước khi tiến vào phạm vi Tam Hợp sơn mạch. Dĩ nhiên lấy tu vi của nhóm Thiên Can thánh đồ sẽ không xảy ra phản ứng khác lạ với độ cao này. Lúc mọi người rời khỏi Kim thành đã chuẩn bị đầy đủ thức ăn tiếp liệu đựng trong ma khí của mình. Vì vậy cả nhóm không trì hoãn nữa, toàn thể chạy thẳng vào Tam Hợp sơn mạch.

Một đường tiến về phía trước, bọn họ đi vào phạm vi phụ cận Tam Hợp sơn mạch rất nhanh, khi bọn họ sắp vào núi lại gặp được một đội ngũ.

Nhóm Cơ Động tiến tới với tốc độ rất nhanh, Thiên Cơ do Cơ Động mang theo nên không ảnh hưởng gì. Vân Thiên Cơ không có chiến đấu năng lực nhưng bản thân hắn là Thiên Cơ nên có một vài kỹ năng mà những người khác không thể tưởng tượng được.

Thí dụ như không có bất kỳ ma thú nào chủ động tấn công họ, chỉ cần điểm này đã đủ cho họ đi dạo một vòng quanh Tam Hợp sơn mạch rồi.

Mọi người nhìn thấy từ xa xa có một đội ngũ khoảng mười người chạy tới, tốc độ di chuyển cũng không chậm. Bởi vì Tam Hợp sơn mạch địa thế hiểm trở, đồi núi chập chùng nhưng lối vào lại rất ít. Hiển nhiên đoàn người này cũng muốn tiến vào Tam Hợp sơn mạch theo lối bọn họ vừa đi.

“Những gã này muốn vào núi tìm vận may ?” Đỗ Minh ngạc nhiên nói.

Phát Thụy cười nói: “Cứ hỏi là biết thôi mà!”

Trong khi bọn họ nói chuyện thì mười người kia đã đi tới, nhóm Thiên Can thánh đồ kinh ngạc chính là những người này còn khá trẻ. Nhìn qua bọn họ chỉ khoảng hai mươi tuổi, còn nhỏ hơn cả Thiên Can thánh đồ nữa. Năm nam năm nữ, trên người bọn họ mặc trang phục gọn gàng nghiêm chỉnh, mỗi người mang theo một thanh vũ khí. Từ ma lực ba động nhìn lại thì toàn là hàng tinh phẩm.

Những người này tự nhiên cũng chú ý tới đoàn người Cơ Động, bọn họ cùng nhau tiến lại gần không hề e dè lên, đến khi đứng trước mặt nhóm Thiên Can thánh đồ mới ngừng lại. Cầm đầu là một gã thanh niên tiến lên mấy bước gật đầu chào mọi người, nói: “Các vị cũng muốn vào Tam Hợp sơn mạch thuận phục rồng sao?”

Gã thanh niên cầm đầu nhìn qua ước chừng chừng hai mươi lăm tuổi, thân hình cao lớn, tướng mạo anh tuấn, hắn có một đôi mắt hết sức linh động, trong suốt, dễ dàng làm cho người ta sinh ra hảo cảm.

Hơn nữa ánh mắt của hắn chỉ lướt quá mấy mỹ nữ Thiên Can thánh đồ mà thôi, không hề dừng lại quá lâu. Chỉ có điều hắn nhìn rất kỹ mái đầu bạc trắng của Cơ Động. Điểm này càng làm cho đám người Cơ Động và Phát Thụy gia tăng hảo cảm với hắn. Phải biết rằng cho dù Trần Tư Tuyên đeo mạng che mặt, nhưng mấy nữ tử như A Kim, Miểu Miểu đều là nhân gian tuyệt sắc. Người thanh niên này không bị sắc đẹp mê hoặc chứng tỏ tâm chí hắn rất kiên định.

Cơ Động mỉm cười với hắn, nói: “Xem như thế đi !”

Thanh niên cười nói: “Chúng ta cũng thế. Ta tên là Địch Áo, xem như là người dẫn đầu nhóm chúng ta, Ma sư Giáp Mộc hệ. Vị huynh đệ xưng hô thế nào?”

Cơ Động nói: “Ta tên là Cơ Động, Ma sư Hỏa hệ.”

Địch Áo nói: “Nhìn bộ dáng của các người hẳn là có cùng mục đích. Không bằng mọi người kết bạn đồng hành, chúng ta có thể chiếu cố lẫn nhau. Nghe nói bên trong Tam Hợp sơn mạch rất nguy hiểm, nhiều người lực lớn sẽ tốt hơn, không biết Cơ Động huynh đệ có nguyện ý hay không?”

Cơ Động kinh ngạc nhìn hắn: “Người tin chúng ta như vậy sao?”

Địch Áo cười nói: “Có cái gì mà không tin chứ! Mọi người tuổi tác không sai biệt lắm, lại không có xung đột ích lợi. Ta nghĩ mục đích của các người giống như chúng ta, tu vi mọi người cũng chưa tới sáu quan, bây giờ không có ma thú khế ước. Chẳng qua là muốn dạo bên ngoài Tam Hợp sơn mạch tìm kiếm một thú cưỡi thích hợp thuận phục mà thôi. Tính nguy hiểm cũng không lớn, chúng ta giúp đỡ lẫn nhau đối với tất cả mọi người có lợi. Đúng không?”

Gã thanh niên Địch Áo này mặc dù chỉ có hai mươi lăm tuổi nhưng đã có mấy phần khí chất lãnh tụ rồi.

Cơ Động cười nói: “Vậy thì cùng đi thôi !”

Địch Áo nói: “Xem ra vận khí chúng ta không tệ, hai mươi người vào núi chung quy luôn an toàn hơn mười người. Cơ Động huynh đệ, ta giới thiệu cho người các đồng bạn của ta !” Vừa nói dứt lời hắn liền giới thiệu đơn giản về lai lịch và thuộc tính của các đồng bạn bên cạnh mình. Năm thiếu nữ nhóm họ tướng mạo

không kém, bốn gã thanh niên khác cũng có chỗ đặc sắc riêng. Từ ma lực ba động trên người bọn họ để đoán thì coi như là nhân vật tương đối tài giỏi rồi.

Cơ Động giới thiệu đơn giản các đồng bạn bên phía mình, khi hắn nói đến Phát Thụy là Lôi thuộc tính không khỏi khiến cho Dịch Áo và các đồng bạn hàm mộ một trận.

“Vậy chúng ta cùng nhau vào núi đi!” Dịch Áo mỉm cười nói.

Cơ Động gật đầu, song phương hai chục một người cùng nhau tiến vào trong phạm vi Tam Hợp sơn mạch.

Phát Thụy truyền âm hỏi Cơ Động: “Tiểu sư đệ, những người trẻ tuổi này không có vấn đề?”

Cơ Động lắc đầu nói: “Không có vấn đề gì, chỉ có điều lá gan của bọn hắn thật sự không nhỏ, chia đều ra tu vi không tới bốn quan đã dám vào Tam Hợp sơn mạch, đúng là rất lớn mật. Thế nhưng nhìn bộ dáng của bọn họ hẳn là xuất thân không nhỏ. Rất có thể là học viên của một học viện cao cấp nào đó!”

Phát Thụy cười nói: “Ta cũng có hảo cảm với bọn họ, nếu như bọn họ muốn thuận phục thú cưỡi, chúng ta ra tay giúp một phen là được. Những người tuổi trẻ này chính là hi vọng trong tương lai của đại lục mà!”

Cơ Động bật cười nói: “Sư huynh, hình như tuổi người cũng không lớn lắm mà?”

Mọi người cùng nhau hành động nhóm Thiên Can thánh đồ tự nhiên nhìn ra những người trẻ tuổi này có chỗ bất phàm. Một nhóm mười người lấy Dịch Áo cầm đầu luôn duy trì đội hình chỉnh tề, nói đơn giản là hình thành hai vòng tròn, năm nữ tử ở bên trong, năm thanh niên ở vòng ngoài, cho dù tốc độ đi về phía trước như thế nào thủy chung luôn duy trì đội hình như vậy. Dịch Áo đi ở trước nhất, cứ như thế tự nhiên bọn họ có thể chiếu cố lẫn nhau. Một khi gặp phải địch nhân sẽ có thể nhanh chóng thả ra Ngũ Hành áp chế. Đúng như Cơ Động phán đoán, nhóm Ma sư trẻ tuổi này lớn gan tiến vào Tam Hợp sơn mạch, quả thật là vì bọn hắn có nội tình bất phàm.

Tam Hợp sơn mạch chính là nơi Long tộc cư ngụ, khó trách bọn hắn lưu tâm như vậy. Có can đảm cũng phải cẩn trọng mới có thể bảo đảm an toàn được.

Trong lúc Thiên Can thánh đồ quan sát đối phương, đám người Dịch Áo cũng đang quan sát bọn họ. Lát sau Dịch Áo khẽ nhíu mày, lúc hắn nhìn thấy đám người Cơ Động thì nhận ra khí chất những người này không giống bình thường, hẳn là có tu vi không kém. Hơn nữa hắn có khả năng quan sát bề ngoài gia truyền nên nhìn ra nhóm Cơ Động một thân chính khí, tuyệt đối không phải là mấy kẻ âm tà. Chỉ có Thiên Cơ là hắn nhìn không thấu, nhìn vào chỉ có cảm giác như lâm vào mây mù mờ ảo mà thôi. Chính vì như thế Dịch Áo mới nổi lên quyết định kết giao đồng hành với đám người Cơ Động.

Thế nhưng khi mọi người cùng nhau tiến phát vào bên trong Tam Hợp sơn mạch, hắn cơ hồ rất thất vọng. Nhóm Cơ Động có mười một người, sau khi vào núi căn bản không có bất kỳ đội hình gì hết, mọi người ai nấy chạy tán loạn, thậm chí mấy cô bé tướng mạo xinh đẹp còn tụ tập nói chuyện phiếm nữa, không hề có ý thức nguy cơ nào. Nhìn bộ dáng của bọn họ căn bản là cái loại Ma sư tự mình tu luyện.

“Cơ Động huynh đệ, bên trong Tam Hợp sơn mạch tùy thời đều có thể gặp phải rồng đó, các ngươi phải cẩn thận một chút!” Dịch Áo không nhịn được nhắc nhở một câu.

Cơ Động mỉm cười nói: “Cảm ơn, chúng ta sẽ chú ý!” Vẫn không gây dựng trận hình là vì thật sự không cần thiết, trừ phi tiến vào Long cốc chân chính hoặc là đến thế giới Địa Tâm, nhóm Thiên Can thánh đồ mới có thể bày ra trận hình đề phòng. Mấy con rồng bình thường làm sao tạo thành uy hiếp đối với bọn họ đây?

Dịch Áo nghe Cơ Động nói lấy lệ như thế không khỏi âm thầm lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ: “Xem ra lần này trông nhầm rồi. Thế nhưng mọi người đã cùng nhau đi vào, nếu gặp phải nguy hiểm gì chung quy vẫn phải chiếu ứng bọn họ một chút. Thật sự không được thì khuyên bọn họ nhanh chóng rời khỏi là được rồi!”

Hắn cũng không biết rằng bởi vì trong lòng hắn có thiện niệm sau này mới có thu hoạch còn lớn hơn tưởng tượng. Về phần ai chiếu cố ai, chỉ khi nào gặp phải nguy hiểm mới biết được rồi.

Khi mà Dịch Áo vừa lên tiếng nhắc nhở Cơ Động, trong lúc bất chợt phía trước nổi lên một trận gầm vang dẫn tới mọi người chú ý.

Ngay sau đó ba thân thể to lớn đột nhiên từ trong rừng cây đi ra.

Ba tiếng rống giận dữ làm cho sắc mặt đám người Dịch Áo đồng thời đại biến, nhanh chóng phóng thích ra ma lực bản thân, mười Âm Dương Miện đồng thời hiện lên trên đầu bọn hắn.

Ngũ Hành áp chế nhanh chóng giải phóng ra ngoài chèn ép ba thân ảnh khổng lồ dần dần di chuyển chậm lại.

Dịch Áo quát to: “Giữ vững trận hình, mọi người chuẩn bị công kích từ xa. Cơ Động huynh đệ, các người mau lui về phía sau.” Vừa nói xong hắn đã mang theo đồng bọn tiến tới.

688. Chương 431: Thiết Giáp Long Vương

Cơ Động nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó theo lời của Dịch Áo lui về sau mấy bước.

Nhận định của hắn đối với nhóm người Dịch Áo quả nhiên không sai. Lúc này, những Địa Long bình thường kia rất thích hợp để bọn họ gia tăng kinh nghiệm thực chiến.

Ba con Thiết Giáp Long quả thật có huyết mạch Long Tộc trong người, thân hình cao lớn chừng ba thước, chiều dài thân thể cũng quá bảy thước, toàn thân bao trùm bởi một tầng lân giáp màu thép xám. Bất mắt nhất chính là đôi mắt màu nâu đỏ của chúng, nhìn qua vô cùng hung tợn.

- Đây là Thiết Giáp Long, là chủng loại ma thú đặc thù ở Tam Hợp Sơn Mạch, rất hiếm khi nhìn thấy ở nơi khác. Chúng không có bất kỳ kỹ năng nào, chỉ là dựa vào thân thể cường tráng cùng lực lượng mạnh mẽ tiến hành công kích. Lực phòng ngự của chúng rất không tầm thường, được xếp vào hệ ma thú đứng đầu trong tứ giai ma thú.

Người vừa nói chính là Phát Thụy, nhìn thì có vẻ như hắn đang giới thiệu với các đồng bạn của mình về Thiết Giáp Long, nhưng thực ra là đang nhắc nhở nhóm người Dịch Áo bên kia.

Phía Dịch Áo hiển nhiên là biết đây chính là Thiết Giáp Long. Dám đến Tam Hợp Sơn Mạch, bọn họ đã nghiên cứu rất kỹ lưỡng về đám Cự Long ở nơi này.

Ba con Thiết Giáp Long vừa xuất hiện, lập tức liền xông thẳng về phía bọn Dịch Áo. Mặc dù bị Thập hệ Ngũ Hành áp chế của bọn Dịch Áo cản trở, nhưng tốc độ của chúng vẫn không hề giảm sút. Loại tứ giai Địa Long này có trí khôn rất thấp, chúng là động vật ăn thịt nên luôn tiến hành công kích bất cứ địch nhân nào dám xâm nhập lãnh địa của mình. Chỉ có những Địa Long thuộc thượng vị Long Tộc mới có thể tạo thành áp chế đối với bọn chúng. Những Địa Long còn lại mặc dù cấp bậc có cao hơn, cũng không thể nào cạnh tranh nổi với đám Thiết Giáp Long này.

Mười người bên Dịch Áo phối hợp tương đối ăn ý, đối mặt với xung kích của ba con Thiết Giáp Long, ngoại trừ lúc ban đầu còn hơi lúng túng, nhưng sau tiếng quát to của Dịch Áo đã rất nhanh bình tĩnh trở lại. Hai gã Thổ hệ ma sư đồng thời tiến lên, tung ra hai quả cầu sáng màu vàng đất và xám tro đồng loạt nổ rộ trên không trung.

Một bức tường đất dày cộm nặng nề bất chợt xuất hiện, cản đường tiến của con Thiết Giáp Long. Trong tiếng ầm ầm nổ vang, ba con Thiết Giáp Long đã hung mãnh phá tan bức tường đất cách trở, nhưng tốc độ của chúng cũng theo đó mà giảm xuống.

Ngay lập tức, phía sau bức tường đất là một vùng đất mềm nhũn lầy lội đón chờ chúng.

Đôi lúc lấy nhu thắng cương mới là lựa chọn tốt nhất, Thiết Giáp Long bản thân thuộc về Canh Kim hệ ma thú, một khi đụng phải Thổ hệ mềm mại, liền lộ ra nhược điểm của mình.

Bọn chúng mặc dù là tứ giai ma thú, nhưng sự mạnh mẽ của chúng cũng chỉ được đánh giá dựa vào lực lượng thân thể. Vì vậy, ba con Thiết Giáp Long một khi đã sa mình vào đầm lầy, chẳng những khí thế lao tới trước đột nhiên giảm sút, mà lại còn ngã sấp ngã ngửa ra đất. Nhờ đó, nguy cơ của mười người Dịch Áo cũng trở nên dễ giải quyết hơn nhiều.

Mặc dù nói thực lực của tứ giai ma thú chỉ tương đương với tam quan ma sư, nhưng đó chỉ là nói về thực lực tổng hợp. Một khi bị loại Thiết Giáp Long có cường độ thân thể mạnh nhất trong tứ giai ma thú này cận công, nhóm người Dịch Áo cũng sẽ trả giá khá nhiều.

Dịch Áo hét lớn:

- Mộc sinh Hỏa. Hỏa Cầu Thuật.

Vừa hét, hắn cùng với nữ ma sư Ất Mộc hệ di chuyển đến phía sau hai gã đồng bạn Hỏa hệ. Hiệu quả của Mộc sinh Hỏa trong nháy mắt đã hiện ra, một đỏ một lam, hai hỏa cầu to lớn đồng thời nổ rộ, phóng thẳng tới ba con Thiết Giáp Long kia. Nhưng rất hiển nhiên, hỏa cầu của hai người bọn họ không cách nào hoàn thành dung hợp lẫn nhau. Hỏa hầu khống chế của bọn hắn còn xa xa mới đủ.

Nhưng dù có như vậy, đối với ba con Thiết Giáp Long kia mà nói, cũng tuyệt đối không thể thừa nhận nổi.

Hai hỏa cầu lam và đỏ chia ra đánh vào trên người một con Thiết Giáp Long. Mặc dù hai gã Hỏa hệ ma sư chỉ mới có tu vi ba quan nhưng Dịch Áo và nữ Ất Mộc hệ ma sư đều có tu vi tứ quan. Tứ quan phụ trợ cho tam quan, khiến cho lực công kích của bọn hắn tăng lên trên diện rộng. Trong tiếng nổ vang mãnh liệt, Thiết Giáp Long mặc dù phòng ngự kinh người nhưng dưới oanh kích của Bính Hỏa cầu, vẫn bị đánh cho bay ngược về phía sau, lân giáp toàn thân bị xé toạc bay toán loạn. Một con Thiết Giáp Long khác còn tệ hơn, bị hỏa diễm màu lam bao phủ toàn thân, biến nó thành món rồng nướng, không ngừng thống khổ gào thét.

- Băng trụ!

Dịch Áo một lần nữa hét lớn, hai gã Thủy hệ ma sư lập tức hô ứng, nhưng công kích của bọn hắn lại bắt đồng với hai gã Hỏa hệ ma sư lúc trước. Hai gã Thủy hệ ma sư đan chặt bốn bàn tay vào nhau, đồng thời phát ra hai quang cầu màu đen và tím, chỉ trong giây lát liền biến thành một băng trụ dài chừng một thước trôi lơ lửng giữa không trung.

Quang thải lưỡng sắc vừa xuất hiện, liền khiến nhiệt độ trong không khí giảm xuống một cách rõ rệt. Hơn nữa hai gã Thủy hệ ma sư đều có tu vi tứ quan, băng trụ dung hợp lực lượng của hai người đừng nói là hai con Thiết Giáp Long đang bị hỏa cầu thiêu đốt, cho dù là Thiết Giáp Long hoàn toàn khỏe mạnh cũng chưa chắc ngăn cản được. Công kích của họ đã đạt tới ngưỡng công kích của Ngũ quan ma sư, làm sao tứ giai ma thú có thể chống lại. Rất rõ ràng, tiểu đội của Dịch Áo không hề hứng thú với ba con Thiết Giáp Long này, nên có ý định giết sạch chúng, thu lấy tinh hạch.

- Dừng tay.

Cơ Động đột nhiên quát lớn. Thân hình vừa chợt lóe lên, hắn đã đi tới trước mặt hai gã Thủy hệ ma sư, ngăn cản không cho bọn họ tấn công.

- Người định làm gì?

Gã Nhâm Thủy hệ ma sư giận dữ nói:

- Các người không giúp đỡ còn chưa tính, giờ còn ngăn cản chúng ta là sao?

Dịch Áo cùng những đồng bạn đều nhìn chăm chú vào Cơ Động. Lúc này kỹ năng Chiếu Trạch Thuật đang phát huy tác dụng, nên ba con Thiết Giáp Long tạm thời không tạo thành nguy hiểm gì với bọn họ.

Cơ Động thân nhiên nói:

- Nếu như các người muốn sống mà rời khỏi nơi này, không nên sát hại bất kỳ một con Địa Long nào. Long Tộc tuy không đoàn kết, nhưng nơi này là Tam Hợp Sơn Mạch, là nơi Long Tộc tụ cư. Chưa cần nói đến Cự Long chân chính, dù chỉ là Địa Long, các người liệu có thoát khỏi sự truy sát của đại lượng Địa Long không? Thuần phục Địa Long hẳn là không thành vấn đề, nhưng nếu các người có hành động lập sát Địa Long ở nơi đây mà nói.... Trừ phi các người tuyệt đối tự tin có thể tự vệ, bằng không ba con Thiết Giáp Long này đã phát tín hiệu cầu cứu rồi, không rời khỏi nơi này e rằng không kịp cứu mạng mình đâu.

Gã Nhâm Thủy hệ sửng sốt:

- Tại sao chúng ta phải tin tưởng những lời người nói là sự thật? Ai biết được có phải người đang định lợi dụng chiếm tiện nghi, thừa dịp chúng ta bỏ đi liền giết ba con Thiết Giáp Long này, cướp lấy tinh hạch.

- Phở Lạp Đạt, cầm mồm đi!

Địch Áo buông tiếng hét lớn, ngăn cản không cho tên Nhâm Thủy hệ Phở Lạp Đạt nói tiếp.

Phở Lạp Đạt sửng sốt, đưa mắt nhìn Địch Áo. Địch Áo sắc mặt lộ ra vẻ khó coi, lấy ra một thứ trông giống như bản đồ, chăm chú quan sát một lúc, rồi nghi ngờ hỏi Cơ Động:

- Cơ Động huynh đệ, chẳng lẽ nếu chúng ta không giết ba con Thiết Giáp Long này, những Địa Long kia sẽ không công kích chúng ta sao?

Cơ Động nói:

- Công kích nhất định là có, nhưng ít ra sẽ không đuổi tận giết tuyệt các người. Hiện tại tìm một phương hướng đột phá vẫn còn kịp. Nhớ kỹ, không được giết bất cứ một con Địa Long nào.

- Đi mau!

Địch Áo hét lớn, lập tức dẫn theo đồng bọn của hắn phóng đi về một hướng.

Phất Thụy tới bên cạnh Cơ Động, mỉm cười nói:

- Tiểu sư đệ, người cũng đừng đùa dai như vậy. Địa Long mặc dù sẽ đuổi giết, nhưng chỉ có Thiết Giáp Long đồng tộc mới đuổi giết những kẻ sát hại đồng tộc của chúng, không phải là tất cả Địa Long đều đuổi giết đâu.

Cơ Động nói:

- Sư huynh, mục đích của chúng ta lần này không phải là chọc điên Long tộc, bọn họ đi cùng đường với chúng ta, tự nhiên món nợ giết Địa Long cũng sẽ đổ lên đầu chúng ta. Đệ không muốn chọc cho Long tộc

Phổ Lạp Đạt sững sốt, cùng với mấy đồng bạn quay đầu lại nhìn, mới phát hiện đó là những người mà bọn họ vừa mới quen không lâu. Người thanh niên tóc trắng tên Cơ Động được mười người vây xung quanh, đang lững thững đi đến bên cạnh họ.

Đối với các Thiên Can thánh đồ, bất luận là Dịch Áo hay là những đồng bạn của hắn, đều cực kỳ thống hận. Từ đầu tới cuối, ngay từ lúc bắt đầu đối mặt với Địa Long, đám người Cơ Động không hề xuất thủ trợ giúp. Theo bọn hắn, nếu như nhóm Cơ Động có thể ra tay trợ giúp ngay từ đầu, nói không chừng bây giờ bọn họ đã có thể chạy thoát rồi.

Phổ Lạp Đạt quát lớn với Cơ Động:

- Người là đồ khốn kiếp, tất cả các người đều là đồ khốn kiếp! Dịch Áo nhiệt tình mời các người cùng đi. Trừ nói mát ra thì các người có thể làm gì? Giờ thì tốt rồi, lần này đều chết cả nơi đây. Ta muốn xem khi thấy Địa Ngục, các người còn bốc phét được nữa không!

Cơ Động khẽ mỉm cười, đáp:

- Mặc dù có một chút lỗ mãng, nhưng người vẫn có thể xem là một nam nhi chân chính! Đỗ Minh, Thiên Ý, Hình Nhi, những Địa Long này giao cho các người! Nhớ kỹ, một con cũng không thể giết. Phàm là Lục giai Địa Long trở lên, mỗi thuộc tính đều phải lưu lại một con nguyên vẹn!

Đỗ Minh và Đỗ Hình Nhi là đệ tử của hắn, ít nhất trên danh nghĩa là vậy. Lang Thiên Ý xuất thân từ Bình Đẳng Vương nhất mạch, Cơ Động ra lệnh cho bọn họ không có gì là không ổn. Còn đối với các Thánh đồ khác, Cơ Động tự nhiên sẽ dùng phương thức khác để tiến hành trao đổi.

- Vâng, lão sư!

- Dạ, Thiếu chủ!

Ba người đồng thời ứng thanh. Thấy đám Địa Long xung quanh sắp nhào tới, ba người cùng một lúc động thân.

Bọn họ phân ra những hướng khác nhau mà phát chiêu, ma lực cũng theo đó mà nổ rộ khắp nơi.

Cực Hạn Nhâm Thủy như ngân hà cuộn cuộn, cùng với ngọc quang đầy trời của Cực Hạn Canh Kim, lại thêm Cực Hạn Mậu Thổ vững chãi như sắt như đồng, trong nháy mắt tam đại cực hạn ma lực cùng nhau phát uy.

Thuộc tính áp chế của cực hạn ma lực cơ hồ trong tích tắc lan tràn khắp một trăm thước trong không gian. Dịch Áo và đồng bạn sắc mặt đồng thời đại biến, thần sắc trên mặt mỗi người cũng đều đại dị. Mặc dù bọn họ không biết ma lực mà ba người Đỗ Minh thi triển ra là dạng gì, nhưng hiệu quả của cực hạn ma lực thể hiện ra lúc này quả thật rất kinh khủng. Chu dù là một tia tâm tư phản kháng nảy sinh trong đầu họ cũng không có.

Nhìn ba luồng ánh sáng long lanh như ngọc đang bay múa trước mặt, tâm thái của Dịch Áo chợt phát sinh biến hóa cực lớn.

Cơ Động căn bản không thèm xem ba người Đỗ Minh hành động. Hắn từ từ đi tới trước mặt Dịch Áo và ngồi xuống, sau đó lấy ra một lọ Sinh Mệnh Chi Nguyên từ Chu Tước Thủ Trạc, mỉm cười nói:

- Mặc dù hành động dẫn đồng bạn đến Tam Hợp Sơn Mạch của người là hết sức nông cạn, nhưng có thể lâm nguy không loạn, lại khéo léo điều động lực lượng của đồng bọn để ngăn cản nguy hiểm, hơn nữa trong lúc nguy cấp sẵn sàng hi sinh bản thân, đánh đổi lấy bình an cho đồng bọn. Người là một lãnh đạo xuất sắc. Áp lực chính là động lực. Lần này, người không vì áp lực nặng nề mà ngã xuống, người đã chiến thắng trong canh bạc này. Hi vọng qua bài học lần này, mỗi khi định làm một việc gì đó, người sẽ càng thêm cẩn trọng hơn, cẩn trọng đến mức nó trở thành thói quen của người.

Nhìn về bên ngoài, Dịch Áo thậm chí còn lớn tuổi hơn cả Cơ Động, nhưng đừng quên Cơ Động đã trải qua hai kiếp người, tuổi đời chân chính cũng đã xấp xỉ năm mươi, giáo huấn Dịch Áo cũng là luận lý thành chương.

Cơ Động mở nắp bình, rót một giọt nước màu ngọc bích rơi vào trong miệng Dịch Áo. Sinh mệnh khí tức nồng đậm cơ hồ biến thành thực chất đột nhiên ùn ùn bộc phát trong cơ thể Dịch Áo.

Sinh Mệnh Chi Nguyên được Mộc hệ ma sư xem như là chí bảo. Dịch Áo vừa mới thiêu đốt Sinh Mệnh Hỏa của mình, vừa lúc kịp thời được nguồn sinh mệnh lực khổng lồ bổ sung. Thân thể hắn chẳng những có thể khôi phục trở lại, mà lần trở về từ cõi chết này, tu vi hắn thậm chí còn có thể tiến thêm một bước dài.

“Thịch!”

Mắt thấy sinh mệnh khí tức trên người Dịch Áo đang không ngừng khôi phục, thiếu nữ tên Nại Nhi kia liền quỳ xuống trước mặt Cơ Động, nghẹn ngào không thốt nên câu.

Trần Tư Tuyền tiến tới đỡ Nại Nhi, mỉm cười bảo:

- Người phải hảo hảo quý trọng phần tình cảm này nhé! Có thể tìm được một người nguyện ý giao ra tính mạng của mình là chuyện may mắn nhất trong cuộc đời của người đó!

Lời của nàng mặc dù hướng Nại Nhi mà nói, nhưng ánh mắt thủy chung vẫn rơi lên người Cơ Động.

Bên kia, ba người Đỗ Minh đã chính thức hành động.

Thuộc tính áp chế trực tiếp dọa sợ những con Địa Long đang hùng hổ xông tới, nhưng đám Địa Long bất động không có nghĩa ba người Đỗ Minh lại đứng yên. Ba người với ba thuộc tính bất đồng, dùng ba phương thức khác nhau mà chiến đấu, cơ hồ hành động cùng một lúc.

Hàn khí nồng đậm từ dòng ngân hà do Cực Hạn Nhâm Thủy cấu thành tràn ra tứ phía. Đỗ Minh đối với mệnh lệnh của Cơ Động luôn luôn thi hành triệt để, vì vậy ma lực của hắn nhanh chóng tán rộng ra khắp nơi. Lấy ma lực Cực Hạn Nhâm Thủy gần xấp xỉ Lục quan của hắn, trừ khi gặp phải cửu giai ma thú, bằng không ma thú từ cửu giai trở xuống cũng phải chịu ảnh hưởng bởi ma lực áp chế. Nơi này chẳng qua chỉ là ngoại vi Tam Hợp Sơn Mạch mà thôi, vây quanh bọn họ phần nhiều chỉ là ma thú cấp bốn cấp năm, lác đác có thêm vài con cấp sáu.

Số lượng ma thú như thế, sao có thể là đối thủ của ba người được? Mục đích của Cơ Động khi phái ra ba người chỉ là muốn kết thúc nhanh chiến đấu mà thôi.

Cực Hạn Nhâm Thủy ma lực mang theo khí lạnh vô song lan tràn khắp mặt đất, cuộn nhanh về đám Địa Long. Chỉ trong khoảnh khắc, bảy con Địa Long chân đang chạm đất bị đã bị đông cứng lại. Bọn nó cố gắng vùng vẫy nhưng sao có thể rút chân mình ra khỏi băng được? Áp chế toàn diện, đem từng con một đánh bại, Đỗ Minh thể hiện ra phương thức chiến đấu hết sức quý báu.

Phương thức chiến đấu của Đỗ Minh nhanh như chớp giật. Không biết có phải nàng học tập theo A Kim hay không, thế nhưng công kích lại ngập tràn tính bạo lực.

Kim quang chói mắt không ngừng chiếu rọi lóng lánh trên không trung, giống như từng tia chớp hung hãn đánh xuống. Ma lực của nàng rõ ràng tiêu hao lớn hơn so với Đỗ Minh, nhưng chỉ trong vài lần hô hấp, nàng đã dùng Cực Hạn Ma Lực Canh Kim hệ xuyên thấu lần lượt bấp đui từng con Địa Long trước mặt. Tiếng kêu gào thê thảm vang lên, một đám Địa Long ngã ầm ầm trên mặt đất, hoàn toàn mất đi sức chiến đấu. Phương thức công kích của nàng giống như cách dùng băng trùy lúc trước của Phổ Lạp Đạt và gã ma sư Quý Thủy hệ. Bất quá, so về thủ đoạn và cường độ công kích thì hai người Phổ Lạp Đạt có vất vả lên cổ cũng không thể đuổi theo kịp.

Lang Thiên Ý công kích theo một sắc thái riêng, hắn không dùng công kích phạm vi lớn mà trực tiếp cận thân chiến đấu. Trước những ánh mắt trân trối của đám người Dịch Áo, đối tượng Lang Thiên Ý tìm đến đầu tiên chính là một con Lục giai Thiết Giáp Long vương.

Hắn phóng ra một quyền trúng ngay đầu của Thiết Giáp Long vương, đó là nơi cứng nhất trên người nó, thế nhưng Thiết Giáp Long vương lại rên rỉ thành tiếng, thân thể nó đã bị đánh lún xuống đất hơn một thước. Sau đó Lang Thiên Ý tung mình lên không, lộn một vòng ra sau lưng nó, bàn tay nắm vào lân phiến trên người Thiết Giáp Long Vương, nhắc bóng nó lên và ném về phía sau.

Thân thể khổng lồ của Thiết Giáp Long vương nhất thời bị quăng lên không trung, rớt ầm xuống đất cách đám người Cơ Động không xa.

Từ khi trở thành Thiên Can Mậu Thổ thánh đồ, ma lực của Lang Thiên Ý đã đột phá Thất quan. Được sự nuôi dưỡng của Cực Hạn Ma Lực Mậu Thổ, hơn nữa còn được truyền thừa toàn bộ kỹ năng chiến đấu của Kim Cương quân đoàn, thực lực của hắn so với huynh muội Đỗ Minh không đơn giản chỉ là hơn một cấp.

Thân hình Lang Thiên Ý luân chuyển liên tục trên không trung, đám Địa Long căn bản không hề có sức phản kháng lại hắn. Phàm là Lục giai Địa Long, đều bị hắn trực tiếp ném tới trước mặt mọi người. Những con thấp hơn Lục giai thì bị vứt ra xa, thất điên bát đảo mà “hạ cánh” xuống đất. Không hề hao phí nhiều ma lực, chiến đấu cũng đã kết thúc.

Hai mươi mấy con Địa Long đang vây quanh chỉ trong mấy lượt hô hấp đã bị giải quyết. Bốn con Lục giai Địa Long cũng bị ném tới trước mặt mọi người, hơn nữa mất sạch năng lực phản kháng.

Đám người Phổ Lạp Đạt lúc này chỉ biết há hốc miệng mà nhìn. Dịch Áo sinh mệnh lực căn bản đã khôi phục lại hoàn toàn, lúc này cũng đang trân trân nhìn một màn trước mắt. Cả đám giờ đây đã biến thành ngốc tượng.

Nhìn qua mọi người ở nơi này cũng không chênh nhau lắm về tuổi tác. Bên Cơ Động chia bình quân số tuổi cũng chỉ nhỉnh hơn bọn họ đôi chút, nhưng đám Địa Long đứng trước mặt bọn họ lại mỏng manh như tờ giấy vậy.

Lúc này, nhóm người Dịch Áo mới hiểu được, lúc trước người ta một mực khoanh tay đứng yên không phải là không muốn giúp bọn họ, mà là mấy tên quái thai kia khinh thường không thèm xuất thủ với Địa Long.

Một Thất quan, hai Ngũ quan ma sư, hơn nữa sử dụng tự thân ma lực vượt quá sự tưởng tượng của bọn họ. Người thanh niên Cơ Động này đến tột cùng là thần thánh phương nào? Hơn nữa ba người kia rõ ràng là nghe theo lệnh của Cơ Động, như vậy người thanh niên tóc trắng này đến tột cùng là có thực lực ra sao?

Dưới ánh mắt hâm mộ của đám người Dịch Áo, ba người Đỗ Minh khi quay lại liền đứng phía sau Cơ Động, thần sắc tự nhiên như vừa đi chợ củi, thái rau vậy. Đám ma thú kia chỉ có tu vi từ tứ giai đến lục giai, căn bản không cách nào gây uy hiếp cho họ, cho dù số lượng lớn hơn thì cũng vậy mà thôi.

Cơ Động vươn tay, kéo Dịch Áo từ mặt đất lên và nói:

- Thân thể của người đang dần khang phục. Sau khi rời khỏi nơi này, người nên nhanh kiếm một nơi để tu luyện, tu vi sẽ có thể tăng trưởng thêm một bước. Lần tiến vào Tam Hợp Sơn Mạch này chính là một bài học đối với các người, bốn con Lục giai Địa Long này là quà mà ta tặng các người. Ta tin tưởng các người đã dám đến đây tự nhiên sẽ có năng lực thuần phục chúng. Có bốn con Lục giai Địa Long này, coi như cũng không uổng công chuyến đi này của các người. Ta vốn muốn gom đủ mười con cho các người, tuy nhiên thời gian của chúng ta có hạn, không thể bồi các người thêm nữa. Các người bây giờ nhanh mang theo Địa Long rồi đi thôi!

Vừa nói xong, hai mắt Cơ Động bỗng trở nên sáng chói. Dịch Áo kinh ngạc phát hiện, đôi mắt Cơ Động lại phân biệt tỏa ra hai luồng sáng màu đen và màu vàng. Sau đó chỉ thấy hai cánh tay hắn vung lên, hai tia sáng một vàng một đen rời khỏi thân thể hắn và rơi trên khoảng đất bên cạnh, sau đó như đón gió vươn lên, ngưng tụ thành hình người cao chừng ba thước, trên đỉnh đầu mơ hồ như đội vương miện. Khí tức khủng bố của Cực Hạn Song Hỏa đột ngột dâng lên, làm cho đám người Dịch Áo theo bản năng phải lui về phía sau mấy bước.

Một đen một vàng, hai nguyên tố thể do ma lực ngưng kết thành, đây chính là hai kỹ năng Cơ Động được truyền thừa từ hai đại quân vương – Thánh Hỏa Nguyên Tố Thể cùng với Ma Viêm Nguyên Tố Thể. Hai kỹ năng này một khi thành tựu đến chung cực, có thể triệu hồi ra nguyên tố thể cấp Quân chủ. Dĩ nhiên, thực lực Cơ Động hiện giờ còn cách đẳng cấp kia quá xa, nhưng nguyên tố thể mà hắn triệu hồi ra là Hỏa Diễm Thống Lĩnh cùng với Ma Diễm Thống Lĩnh cũng đã là tương đối cường đại. Dù nguồn ma lực nuôi dưỡng chúng có tiêu hao gần hết, thì ít nhất cũng tương đương với Thất quan ma sư. Cơ Động không thể tự mình hộ tống đám người Dịch Áo ra khỏi đây được, nhưng có hai nguyên tố thể này hộ tống, bọn họ rời đi đã không còn là vấn đề. Bằng vào tinh thần lực siêu cường của hắn, không chế hai nguyên tố thể hộ tống đám người Dịch Áo ra khỏi đây là chuyện trong tầm tay.

- Hỏa Diễm Thống Lĩnh cùng Ma Diễm Thống Lĩnh sẽ hộ tống các người ra khỏi Tam Hợp Sơn Mạch. Bây giờ các người mau rời đi thôi! Nếu các người nguyện ý, có thể đến Trung Nguyên thành tìm Ma Sư công hội,

học tập Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp. Hẹn gặp lại sau!

Vừa nói, Cơ Động vừa mỉm cười phát phát tay với đám người Dịch Áo. Mười vị Thiên Can Thánh Đồ cộng thêm Quang minh Thiên Cơ, mười một người đồng thời phóng người lên, trong nháy mắt đã biến mất.

Nhóm Dịch Áo kinh ngạc nhìn về phía Cơ Động đang rời đi xa dần, nếu không phải hai nguyên tố thể vẫn còn tồn tại ở đó, bọn họ có thể hoài nghi là mình đang nằm mơ. Vào lúc ấy, một sợi tóc trắng từ không trung nhẹ nhàng rơi vào bàn tay Dịch Áo, hai đầu sợi tóc nhuộm hai màu vàng và đen. Dịch Áo hiểu đây chính là tín vật của Cơ Động để lại cho bọn hắn.

- Cảm ơn người, Cơ Động. Mặc dù ta không biết ngươi là ai. Nhưng gặp ngươi lần này là may mắn lớn nhất đời ta. Ta bây giờ chỉ muốn nói, sống được thật là tốt! Tương lai nếu có cơ hội, ân ngày hôm nay Dịch Áo ta nhất định sẽ hồi báo. Chúng ta đi!

Lập tức hắn cùng các đồng bạn của mình hướng về phía các Thiên Can Thánh Đồ đang rời đi, cúi người hành lễ thật sâu!

691. Chương 434: Cụ Tổ Dòng Họ Rồng Đất.

Cáo biệt đám người Dịch Áo, tốc độ di chuyển của các Thiên Can thánh đồ tự nhiên tăng lên. Trên mặt Cơ Động thủy chung vẫn mang theo một tia mỉm cười thần nhiên. Mới vừa vào Tam Hợp Sơn Mạch, liền gặp được một đám thanh niên to gan lớn mật nhưng tràn đầy chân tình như vậy, khiến tâm tình của hắn tốt hơn rất nhiều. Tin rằng không lâu trong tương lai, Dịch Áo và đồng bạn của hắn sẽ nên người. Tâm tính thường quyết định cảnh giới của một người. Cơ Động rất có lòng tin, trong nhóm thanh niên ấy, Dịch Áo tuyệt đối có cơ hội trở thành Chí Tôn cường giả.

Tam Hợp Sơn Mạch vắt dài qua lãnh thổ của ba quốc gia, có thể thấy được diện tích của nó lớn đến cỡ nào. Khi các Thánh Đồ toàn lực gia tốc, bọn họ cũng đã tiến sâu vào trong sơn mạch.

Trong quá trình di chuyển, năng lực của Cơ Động có tác dụng rất lớn với đồng bọn. Mặc dù hắn biết bên ngoài Tam Hợp Sơn Mạch không hề có nguy hiểm nào đối với mọi người, nhưng hắn vẫn đem linh hồn lực của mình câu thông với đồng bạn. Cứ như vậy, hết thấy cảm nhận mà hắn cảm giác được sẽ cùng lúc hiện ra trong đầu các Thánh đồ.

Cơ Động cũng không đem cảm giác mở rộng đến quá xa, mà chỉ quanh quẩn trong phạm vi một ngàn thước, nhưng trong phạm vi một ngàn thước ấy, tất cả những chi tiết dù nhỏ nhất nhất cũng đều hiện rõ mồn một trong đầu bọn hắn. Cứ như vậy, mọi người thậm chí có thể thoải mái nhắm mắt mà phóng như điên về phía trước, căn bản không cần quan tâm đến bất cứ điều gì.

Dĩ nhiên Cơ Động cũng hiểu, nếu cứ như thế này, đồng bạn sẽ sinh ra tính dựa dẫm vào mình, nhưng mặt khác hắn nhất định phải để cho họ quen thuộc với cảm giác như vậy, giúp mọi người càng thêm ăn ý. Cho tới giờ khắc này, hắn vẫn chưa hướng dẫn mọi người cùng nhau luyện tập Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp, đó cũng là bởi vì hắn cần đồng bạn càng thêm ăn ý cũng như tin tưởng vào chính bản thân họ.

Dù sao, các Thiên Can thánh đồ cũng có cực hạn ma lực, hơn nữa còn vài người đã bắt đầu linh ngộ được căn nguyên Hỗn Độn. Cơ Động linh hồn tuy mạnh nhưng cũng không thể hoàn toàn áp chế tinh thần lực tổng hợp của các Thánh đồ. Hắn cần chính là sự tín nhiệm hoàn toàn của mọi Thánh đồ trong bất cứ tình huống nguy hiểm nào, cần họ hoàn toàn mở rộng tâm hồn giống như hắn.

Cơ Động sáng tạo Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp cố nhiên là vô cùng thần kỳ, nhưng Ma sư có tu vi càng cao lại càng khó tu luyện. Nguyên nhân nằm ở quá trình sinh ra tuần hoàn, một khi không có sự trợ giúp của Chí Tôn cường giả hoặc Cơ Động, liền không khả năng hoàn thành. Vì vậy, những ma sư có cấp bậc tu vi từ Thất quan trở lên rất khó tu luyện Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp.

Không khí càng ngày càng lạnh, nhưng nhóm Thiên Can thánh đồ vẫn đắm chìm trong cảm giác sảng khoái như cá gặp nước. Có linh hồn lực của Cơ Động chỉ dẫn, cho dù nơi này là thánh địa của Long Tộc, bọn họ vẫn một đường thông thuận tiến tới. Dọc theo đường đi, bọn họ phát hiện rất nhiều quần thể Địa Long khổng lồ với số lượng trên trăm con, nhưng tất cả đều bị Cơ Động phát hiện từ sớm, dẫn dắt mọi người dễ dàng lách tránh. Những nhóm Địa Long nhỏ lẻ dĩ nhiên không cách nào tạo thành uy hiếp với họ.

Linh hồn lực của Cơ Động giống như một mạng lưới tinh vi khổng lồ, đem hết thảy tin tức thu được truyền cho từng Thiên Can thánh đồ. Loại cảm giác tuyệt vời này đủ để khiến bọn họ càng trở thành một chỉnh thể chặt chẽ.

Tiến vào Tam Hợp Sơn Mạch càng sâu, nhiệt độ cũng bắt đầu trở nên hạ thấp, thực vật trên núi dần dần thưa thớt, cho dù có thì cũng chỉ toàn là rừng cây lá kim, cảnh tượng đa phần chỉ là băng tuyết bao phủ.

Càng tiến sâu vào trong Tam Hợp Sơn Mạch, số lượng Địa Long ngược lại là càng ngày càng ít nhưng nguy cơ lại càng lúc càng tăng dần.

Số lượng ma thú tuy ít nhưng tu vi của chúng lại không ngừng tăng dần.

Có thể tồn tại ở sâu trong sơn mạch, những con Địa Long đó không ngoại lệ đều là cường giả hoặc chính là thú vương, dĩ nhiên chúng vẫn không phải là Thiết Giáp Long vương khủng bố. Bát giai Địa Long hết sức hiếm thấy ở thế giới bên ngoài, nhưng lại hăng hà sa số ở nơi đây. Tình huống có chút tương tự khi Cơ Động và Phát Thụy va chạm với đám Địa Long biến dị trên Thánh Tà Đảo, bọn chúng thậm chí còn mạnh hơn đám Bát giai Địa Long bình thường.

Đó là còn chưa nói đến đám cửu giai Địa Long. Ở cấp bậc này, đối đầu với một con cửu giai Địa Long còn nguy hiểm hơn việc đối đầu với một trăm con Địa Long cấp năm, cấp sáu quần công.

Đang trong quá trình phi hành, bất chợt Cơ Động khẽ nhíu mày, truyền tin cho các Thánh đồ tạm thời dừng lại.

Mọi người dừng bước lại, có chút kinh ngạc nhìn Cơ Động. Theo tín hiệu của mà Tinh Thần Lực của hắn truyền đến, không có bất kỳ nguy hiểm nào xuất hiện. Bọn họ không rõ vì sao lúc này Cơ Động lại bảo bọn họ dừng lại.

Cơ Động trầm giọng nói:

- Mọi người cẩn thận, có thể có biến. Mặc dù linh hồn dò xét của ta không trực tiếp cảm nhận được sự tồn tại của địch nhân nhưng lại xuất hiện báo động gặp nguy hiểm.

Nghe Cơ Động nói vậy, mọi người nhất thời đề cao cảnh giác và thu liễm trận hình, đem Thiên Cơ vây quanh ở trung ương. Có thể làm cho linh hồn dò xét của Cơ Động đưa ra tín hiệu báo động, chắc chắn đó không phải là điều mà ma thú bình thường có thể làm được. Thế nhưng bọn họ cũng chỉ vờn vờn đứng cảnh giác mà thôi, chứ không hề lo lắng gì. Thiên Can thánh đồ tập hợp đầy đủ, mặc dù thực lực bọn họ còn xa mới đạt đến Thánh đồ đỉnh phong, nhưng đám ma thú muốn uy hiếp đến an nguy của bọn họ cũng là điều mơ tưởng.

Chỉ có Cơ Động là không nghĩ như thế. Hắn là người cảm thụ trực tiếp nhất mọi việc, tín hiệu báo động không phát ở một phương hướng cụ thể nào, mà lại báo động khắp bốn phương tám hướng. Tình huống như thế, tự nhiên không thể nào là khắp nơi đều có địch nhân, nếu như thế quả thật là đáng sợ. Nhưng dù có là Long Tộc, cũng không thể có nhiều tồn tại cường đại như vậy được. Vì vậy, cảnh báo truyền đến từ khắp bốn phương tám hướng kia cũng chỉ có thể chứng minh một vấn đề, đó là người đang đến quá mức cường đại, cường đại đến mức khí tức tự thân cũng sinh ra lực áp bách. Nếu như đây là một con ma thú mà nói... Cơ Động có thể khẳng định, thực lực của nó tuyệt đối còn cao hơn Tam Túc Kim Ô đã từng suýt giết chết mình.

- Nhân loại trẻ tuổi, linh hồn của ngươi cường đại đến mức ta cũng không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Nể tình các ngươi dọc đường tiến vào đây không có đả thương đến con cháu của ta, nên các ngươi hiện tại có thể rời đi.

Một thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên khắp bốn phương tám hướng, căn bản không thể phân biệt rõ tốt cùng là từ đâu truyền tới.

Lần này, đám người Phát Thụy trở nên cảnh giác hơn nhiều. Bọn họ cũng có thể cảm nhận được sự uy nghiêm trong thanh âm đang phát ra đó.

Cơ Động thoáng biến sắc, các Thánh đồ cũng vội vàng vận khởi ma lực và khải giáp. Dĩ nhiên là ma lực và phẩm chất khải giáp của Đỗ Minh và Đỗ Hình Nhi còn kém hơn nhiều so với đồng bạn, lại càng không thể

so sánh với Phát Thụy, Miếu Miếu, A Kim và Trần Tư Tuyền.

Ngân quang nhàn nhật từ đáy mắt Cơ Động lan tràn ra ngoài, linh hồn lực càng câu thông chặt chẽ hơn với đồng bạn của mình, hơn nữa còn tạo thành một lá chắn nhỏ bằng tinh thần, bao phủ toàn bộ các Thánh đồ bên trong, nhằm phòng ngừa đối phương công kích tinh thần.

- Long Tộc tiền bối tôn kính! Ngài khỏe chứ! Chúng ta một khi đã đến nơi này, nhất định phải tiến vào Long cốc xem thử thời vận. Ta nghĩ, nếu đã từng có người tiến vào Long cốc và được Long Tộc chấp thuận thì chúng ta cũng nên được đối xử như thế.

Thật ra thì hắn hoàn toàn có thể lấy ra lân phiến tín vật của Hỏa Long vương, nhưng hắn cũng không làm như vậy. Chủ nhân của thanh âm trầm thấp kia, không nghi ngờ chút nào là một Cự Long cực kỳ cường đại. Áp lực chèn ép kinh khủng khiến cho Cơ Động cảm giác như máu huyết mình đang sôi trào. Hiện tại, điều hắn mong chờ nhất chính là nhận được cảm giác như vậy. Huống chi hắn cũng có thể minh xác được, chủ nhân của thanh âm trầm thấp kia đối với bọn họ cũng không có gì là ác ý.

Vào lúc này, nhóm Thiên Can thánh đồ đối với Cơ Động không khỏi càng thêm bội phục. Bội phục vì dọc đường đi, Cơ Động đã ngăn cản không cho họ giết bất kỳ một con Địa Long nào, nhờ đó mới chiếm được cảm tình của chủ nhân thanh âm trầm thấp kia. Nếu bọn họ không nghe lời hắn, ắt hẳn lúc này tình huống đã trở nên xấu hơn rất nhiều.

- Đúng là nghe con không sợ cộp, uống phí tính mạng là điều ngu ngốc nhất. Người trẻ tuổi, người nói không sai. Có một số ít nhân loại vận khí rất tốt, thành công tiến vào Long cốc, hơn nữa còn kiếm được cho mình một ma thú đồng bọn. Long Tộc chúng ta cũng có quy củ này, chỉ cần loài người có thể bằng vào lực lượng của mình tiến vào Long cốc, như vậy hắn sẽ có cơ hội cùng một Cự Long ký kết bình đẳng khế ước. Chỉ cần có một Cự Long nguyện ý lựa chọn hắn, là khế ước có thể thành lập. Đáng tiếc chính là vận khí của các người cũng không tốt. Bất luận kẻ nào vào Tam Hợp Sơn Mạch mà đụng phải ta, đều không có cơ hội tiến sâu được nữa.

Nghe những lời nói đó, Cơ Động không khỏi máy động trong lòng, liền nói:

- Tiền bối, xung quanh Long cốc chẳng lẽ là do Long Tộc thủ hộ sao? Ngài chính là một trong những thủ hộ mạnh nhất?

Thanh âm trầm thấp kia cười ha ha:

- Người nói như vậy thật cũng không sai, bốn phía xung quanh Long cốc mỗi ngày đều có mười hai Cự Long thay phiên nhau tuần tra. Nếu nhân loại nào có vận khí tốt, gặp được một Cự Long có thực lực tương đối kém, liền dễ dàng tiến vào Long cốc. Ta thì lại hơi khác, ta chính là Cự Long thủ hộ thứ mười ba. Nhân loại các người sau khi tiến vào Tam Hợp Sơn Mạch, xác suất chạm mặt với ta còn không tới một phần mười, bởi đại đa số thời gian của ta là chìm trong giấc ngủ. Đáng tiếc, hôm nay các người vận khí thật sự rất không tốt. Ta không thể làm trái với lời thề của mình, một khi gặp phải nhân loại, nhất định phải ngăn cản không cho họ tiến vào Long cốc. Nể tình các người không gây ra sát nghiệt trên đường tới đây, ta mới cùng các người nói nhiều như vậy. Được rồi, không nên nhiều lời nữa, các người nhanh rời khỏi nơi này thôi! Lão Long ta đại khái ba ngày sau sẽ phải ngủ say nữa rồi. Đến lúc đó các người lại tiến vào Tam Hợp Sơn Mạch tìm vận may cũng không muộn.

Rất hiển nhiên, chủ nhân của thanh âm trầm thấp kia quả thật rất có hảo cảm đối với nhóm Cơ Động, thậm chí còn tiết lộ thời gian ngủ say của bản thân.

Phát Thụy đi tới bên cạnh Cơ Động, nhìn hắn với ánh mắt dò hỏi. Thế nhưng không cần Cơ Động trả lời, hắn cũng đã cảm nhận được ý tứ của Cơ Động. Linh hồn lực của Cơ Động chợt truyền đến vô tận chiến ý vào bên trong linh hồn của bọn hắn, khiến cho mỗi người đều có cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Đường như vào giờ khắc này, trong nội tâm bọn họ chỉ có duy nhất chiến ý đang cháy hừng hực.

Trần Tư Tuyền yên lặng đi tới bên cạnh Cơ Động, chủ động nắm lấy cánh tay hắn. Cơ Động cũng không cự tuyệt, linh hồn lực vô hình trong nháy mắt giao hòa. Nhóm Thiên Can thánh đồ chỉ cảm thấy một tầng ngân mang nhàn nhật từ trên người Cơ Động và Trần Tư Tuyền bắn thẳng lên cao, phảng phất như muốn xuyên thủng trời xanh, hơn nữa lại còn tỏa ra chấn động vô cùng cường đại.

Sau khi linh hồn giao hòa, ngân mang trong mắt Cơ Động chợt trở nên cuồng biến, hấn đối với hết thảy vạn vật chung quanh đều tường tận đến trình độ trước nay chưa hề có. Chỉ sau một khắc, ánh mắt của hắn đã đọng lại tại một phương hướng cố định. Mục tiêu vô pháp dò xét lúc trước, rốt cuộc cũng bị hắn khóa chặt.

- Ái chà... Linh hồn lực thật là mạnh. Khó trách có thể lại dễ dàng tới đây. Người trẻ tuổi, nhìn bộ dáng các người chắc hẳn là không cam lòng đứng không?

Đôi cánh màu trắng sữa sau lưng Cơ Động chậm rãi xòe rộng. Hắn dùng ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú vào mục tiêu đã bị khóa chặt kia.

- Thỉnh tiên bối chỉ điểm.

- Một khi ép ta phải ra tay, tính mạng các người sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm. Các người đã khư khư cố chấp như vậy, lão Long ta cũng muốn dợt vài đường cơ bản cho nhẹ gân cốt.

“Ông... ông...”

Mọi người đồng thời cảm giác được mặt đất dưới chân mình chấn động kịch liệt. Đúng vậy, chấn động khiến cả ngọn núi rung chuyển. Sườn núi lúc trước còn chìm trong tĩnh mịch, giờ đây tách rời, tạo thành một khe nứt khổng lồ. Nhóm Thiên Can thánh đồ bao gồm cả Cơ Động đều biến sắc mặt, Đỗ Hình Nhi và Lam Bảo Nhi lại càng gần như là hét lên thất thanh.

Trong phạm vi vài trăm thước trên sườn núi, lúc này đã hình thành một khe sâu không đáy. Từ trong khe sâu đó, một thân thể cao lớn đến mức vượt quá nhận biết thông thường của con người đối với ma thú. Thân thể khổng lồ kia sau khi vươn dài đã đạt đến hơn 150 thước, tựa như một ngọn núi khổng lồ đang chậm rãi xoay người lại. Khi thân hình khổng lồ đó quay về phía nhóm Thiên Can thánh đồ, Cơ Động không nhịn được kêu lên:

- Địa Long?

Cự Long có đặc điểm chung là đều có cánh, giúp chúng tự do bay lượn trong vạn dặm trường không. Nhưng chủ nhân của thân hình khổng lồ kia lại không hề có dấu hiệu nào của đôi cánh.

Cự Long như ngọn núi khổng lồ nhếch miệng cười, lộ ra ba hàng răng kiếm trong miệng, chậm rãi gập đầu với Cơ Động.

- Không sai, lão Long ta chính Địa Long tổ. Tất cả Địa Long tại Tam Hợp Sơn Mạch này, thậm chí là cả Quang Minh Ngũ Hành đại lục cũng phải gọi ta một tiếng lão tổ tông. Cho nên ta mới nói vận khí của các tiểu tử nhà ngươi thật sự là quá tồi!

“Ông... ông...”

Hai con mắt khổng lồ, đường kính lớn hơn ba thước chợt sáng bừng lên, tản mát ra vô tận quang thải vàng óng.

692. Chương 435: Long Tộc Đệ Nhất Cường Giả.

Một Cự Long toàn thân phủ đầy lân phiến trong suốt, óng ánh như kim cương đang lười biếng nằm dài trong động phủ. Thân thể của nó kèn càng đến mức không cách nào thu hết trong tầm mắt. Đặc điểm khác người nhất của nó chính là một khối nhỏ màu vàng nhỏ ra khỏi đỉnh đầu, đó không phải là Long giác mà lại tương tự như một cái vương miện.

Chỉ có những người hiểu biết sâu rộng về Long tộc mới biết vương miện màu vàng đó đại diện cho Long Hoàng nhất mạch. Đúng vậy, con Cự Long trước mắt này là tộc trưởng Long tộc thể hệ này, cũng chính là Long Hoàng đương thời.

Vốn đang ngủ say, nó bất chợt mở lớn đôi mắt khổng lồ, mờ mịt nhìn về phương xa, lẩm bẩm:

- Tại sao Địa Long tổ lại kích động như vậy? Chẳng lẽ lão nhân gia gặp phải đối thủ khó nhằn hay sao? Thật là kỳ quái!

Nói xong, nó liền hướng ra ngoài động cất lên một tràng long ngâm. Tất cả những cự long trong Long cốc vừa nghe thấy tràng long ngâm ấy, liền đồng loạt đình chỉ mọi hành động của mình, nhất loạt hướng về động phủ của Long Hoàng chờ đợi.

Địa Long tổ! Mấy chữ này giống như một chuỗi trọng chùy nện thẳng vào lòng các Thiên Can thánh đồ. Những người khác thì còn tốt, chứ riêng Thiên Cơ lại biến hẳn sắc mặt, trầm giọng quát lớn:

- Mọi người cẩn thận! Địa Long tổ chính là đệ nhất cường giả trong Long tộc, tu vi còn vượt xa cả Long Hoàng. Hắn đã tồn tại trên thế giới này vô tận tuế nguyệt. Vị trí Long Hoàng mỗi vạn năm còn thay đổi một lần, nhưng kể từ khi Long Tộc tồn tại cho tới nay, Địa Long tổ thủy chung chỉ có một vị. Trong truyền thuyết, Địa Long tổ chính là huynh trưởng của Long Hoàng đầu tiên, bởi vì đem lòng yêu thương một người không thuộc huyết thống Long tộc, nên bị Long tộc nghiêm trị và thu hồi lại năng lực phi hành. Nhưng cũng chính bởi vì vậy mà khi hắn khai chi tán diệt (con đàn cháu đống) mới có đông đảo chủng loại Địa Long ngày hôm nay.

Nghe những lời nói ấy của Thiên Cơ, ai nấy đều lặng người.

Cơ Động đã đánh giá rất cao địch nhân trước mắt, nhưng lúc này hắn lại phát hiện mình vẫn quá xem thường đối thủ. Địa Long tổ, chỉ cái tên cũng nói lên rất nhiều điều. Lại thêm sáu chữ “Long tộc đệ nhất cường giả” từ miệng Thiên Cơ thốt ra, cũng đủ chứng tỏ sự biến thái của lão Long trước mắt này. Biến thái đến mức Long Hoàng cũng phải cúi đầu gào lên “Ông đây là đệ nhị!”

(Long Hoàng ầm ục nói: Lão tử không có gào lên như thế. Cái này là do thằng dịch nó bí text nên chém tâm bậy tùm bậy!!!!)

Trần Tư Tuyền khẽ cúi đầu, nhưng vẫn không giấu được ánh mắt đã trở nên rực cháy của nàng. Cơ Động vốn cùng nàng linh hồn tương liên, tự nhiên có thể cảm nhận được những biến hóa trong tâm thái của nàng. Hắn kinh ngạc phát hiện, kể từ khi biết Trần Tư Tuyền tới nay, đây là lần đầu tiên nàng hừng hực chiến ý như vậy. Đồng thời, sâu trong linh hồn hắn vang vọng vang lên thanh âm của Trần Tư Tuyền:

“Đệ nhất cường giả dưới Thần cấp!”

Không nghi ngờ chút nào, bảy chữ trên đã miêu tả một cách chính xác nhất thực lực của Địa Long tổ. Đệ nhất cường giả dưới Thần cấp đại biểu cho điều gì? Nó nói lên Địa Long tổ chính là một tồn tại Thánh cấp đỉnh phong.

Cơ Động không biết Trần Tư Tuyền dựa vào điều gì mà có thể đưa ra nhận xét như vậy, nhưng trong nội tâm hắn lại hoàn toàn tin tưởng phán đoán của nàng.

Hắn dĩ nhiên không biết Trần Tư Tuyền hừng hực chiến ý trong lòng là do tia linh hồn còn sót lại của Liệt Diễm. Có thể khiến Liệt Diễm sinh ra cảm giác đó, chứng tỏ Địa Long tổ cường đại đến cỡ nào.

Sau khi nghe Thiên Cơ giải thích, nhóm Thiên Can thánh đồ mới hiểu những lời vừa rồi của Địa Long tổ không phải là để lừa người. Thân là Long tộc đệ nhất cường giả, trong Long cốc này còn có ai ngoài hắn dám vỗ ngực xưng tên như vậy.

Địa Long tổ nhìn qua cũng chẳng khác chi một Cự Long bình thường, điểm khác biệt duy nhất là thân thể hắn không có Long dực và khổng lồ hơn nhiều so với đồng loại. Cặp Long trảo như hai cây trụ chống trời, nơi lớn nhất của bắp đùi đường kính cũng vượt quá năm mươi thước, chiếc đuôi khổng lồ dài đến mức không ước lượng nổi là bao nhiêu, chiều cao thân thể đã vượt quá một trăm năm thước, khắp người là một tầng lân phiến xù xì như đá hoa cương dày cộm. Đôi mắt vàng óng lập lòe như muốn đem toàn bộ cảnh vật trong tầm mắt thiêu cháy. Trong không khí, các loại nguyên tố ma lực không ngừng bị thôn phệ, ùn ùn đổ vào cơ thể lão Long.

- Thật đáng kinh ngạc khi mấy tiểu tử các ngươi lại biết đến sự tồn tại của ta. Các ngươi nói đúng, ta chính là tên gia hỏa mà các ngươi đã nói kia. Ta càng lúc càng thấy thú vị rồi đây, cho nên các ngươi không thể rời khỏi đây được nữa. Hãy cùng ta chơi đùa một chút đi nào.

Vừa nói, Địa Long tổ khẽ giơ Long trảo khổng lồ của mình lên, nhẹ nhàng điểm một cái về phía sườn núi, nơi cao hơn vị trí mọi người đang đứng.

“Oanh!”

Nhóm Thiên Can thánh đồ chỉ cảm thấy một nguồn năng lượng khổng lồ không thể chống cự từ sườn núi bốc thẳng lên cao, cuốn theo vô tận đất đá vùn vù trên không trung, rồi đổ rào rào xuống đỉnh đầu bọn họ.

Thổ hệ ma lực thật là khủng khiếp. Vụ nổ mạnh khoét thành một cái hố tròn, đường kính chừng mười thước trên sườn núi đá hoa cương.

- Nó là Thổ thuộc tính.

Lang Thiên Ý hét lớn.

Trong đôi mắt Địa Long tổ hiện lên nét giễu cợt:

- Vậy người nói thử đây là loại thuộc tính gì?

Vừa nói dứt lời, lão Long nhẹ nhàng thổi một hơi về phía các Thiên Can thánh đồ. Nhất thời, nhiệt độ trong không khí bỗng nhiên giảm xuống một cách đáng sợ, biến vùng đất xung quanh bọn họ thành một tiểu băng viên. Khí lạnh khiến trên người các Thiên Can thánh đồ cũng bị phủ một tầng băng mỏng bên ngoài, lại thêm gió bão mạnh mẽ như muốn thổi bay bọn họ lên không trung.

- Ngũ Hành Âm Dương Giới.

Cơ Động buông tiếng hét lớn, Cực Hạn Song Hỏa chói mắt từ trên cơ thể hần bốc cao, hóa thành ngọn hỏa diễm hai màu vàng và đen, đồng thời một tầng quang mang màu trắng sữa cũng nhu hòa tỏa ra trước ngực hần, trở thành trung tâm của hỏa diễm.

Bính Ngọ Ngột Dương thánh hỏa cùng Đinh Tị Minh Linh Âm hỏa quay tròn sau lưng Cơ Động, tạo thành một Thái Cực Âm Dương đồ, chống đỡ lại kỳ hàn trong thiên địa.

Những Thiên Can thánh đồ đều sở hữu cực hạn ma lực, cũng vội vàng phóng thích ma lực thuộc tính của mình. Trong nháy mắt, mười hệ thuộc tính ma lực hòa hợp thành nhất thể, biến ảo thành một màn chắn hào quang khổng lồ, ngăn trở khí lạnh đang cuộn cuộn quét tới.

Cùng lúc đó, Phát Thụy cất tiếng hét dài, đem Lôi Ngục Thần Phủ trong tay vẽ thành một vòng tròn trong không trung. Bầu trời phút chốc trở nên tối sầm, một tràng Long ngâm mạnh mẽ từ trong mây đen vút lên, Tử Lôi Diệu Thiên Long đã xuất hiện bên cạnh Phát Thụy.

Đối mặt với Địa Long tổ mà không có tọa kỵ, vậy người cầm chắc cái chết đi. Giờ khắc này, những Thiên Can thánh đồ đều không còn ẩn tàng thực lực nữa.

- Úi,... Cực hạn ma lực? Rất có ý tứ à nha! Khó trách các người lại tự tin như vậy!

Địa Long tổ ngoác cái miệng khổng lồ của mình cười hèn hếch. Từ đầu đến giờ, lão Long vẫn không hề di động thân mình, chỉ dựa vào việc khống chế ma lực mà chơi đùa với nhóm Thiên Can thánh đồ.

Từ trong đôi mắt vàng óng lại đột ngột bắn ra hai luồng sáng vàng rực rỡ, chuẩn xác đánh vào Ngũ Hành Âm Dương Giới chưa từng biết đến thất bại của nhóm người Cơ Động.

“Kim thuộc tính!”

Các Thiên Can thánh đồ chỉ kịp xuất hiện ý niệm đó trong đầu, thì phòng ngự Ngũ Hành Âm Dương Giới của bọn họ đã âm âm vỡ tan, tách rời thành thập sắc quang thải bay toán loạn, để lộ chín thân ảnh bị chấn văng tứ phía trong không trung.

Vào giờ khắc này, trong lòng các Thiên Can thánh đồ đều sinh ra một cảm giác vô lực, họ không cách nào chống nổi với địch nhân trước mắt. Địa Long tổ thật sự là quá cường đại, cường đại đến mức bọn họ không thể tưởng tượng được.

Cơ Động nghiêng chặt hàm răng, mở rộng đôi cánh toàn lực chống đỡ gia tốc trong quá trình rơi xuống. Tay phải hắn vẫn còn nắm giữ bàn tay Trần Tư Tuyền, linh hồn dung hợp vẫn được duy trì. Hắn sở dĩ mở ra đôi cánh, cộng với biến đổi thân thể liên tục là nhằm tránh không để Trần Tư Tuyền bị thương khi rơi xuống.

- Ta giúp người!

Thanh âm của Trần Tư Tuyền vang lên trong đầu Cơ Động. Chỉ sau một khắc, Trần Tư Tuyền đưa cánh tay còn lại quàng vào cổ Cơ Động, hai chân quặp chặt vào ngang hông, cả người dán chặt lên trên lưng hắn.

Cực hạn Ất Mộc nồng đậm trong nháy lan tỏa ra khắp nơi, hợp lực cùng Vĩnh Hằng Chi Khải và Sinh Mệnh Chi Hạch rút ma lực vào trong trong thân thể Cơ Động. Sâu trong linh hồn, Cơ Động nhận ra Trần Tư Tuyền lúc này đã phóng thích toàn bộ lực lượng của nàng.

Trần Tư Tuyền quyết định rất nhanh, căn bản không có nửa phần do dự, trong chớp mắt đã hoàn thành xong hết thảy. Nếu như nói vào lúc này Cơ Động không cảm động là dối lòng mình. Những gì Trần Tư Tuyền làm cũng không đơn giản là chỉ là rút ma lực, nàng căn bản không hề lưu lại một chút ma lực nào để hộ thể. Một khi Cơ Động gặp phải nguy hiểm, người đầu tiên hứng chịu bất trắc chính là nàng. Bất luận là thương tổn thân thể hay linh hồn, cũng đều tạo thành nguy hiểm chết người đối với nàng.

Một nữ nhân có thể không cần suy nghĩ thiệt hơn mà làm hết thảy mọi việc cho người khác, nói lên tình yêu của người đó toàn tâm toàn ý đến chừng nào.

Vào lúc này, Cơ Động không có thời gian để suy tư. Cả người hắn xoay tròn trên không trung làm giảm lực rơi, sau đó quay hẳn thân người lại. Hai luồng ngân quang từ trong đôi mắt hắn lóe sáng, hai tay khép lại trên đỉnh đầu, quang mang đỏ rực mang theo sát cơ lạnh lẽo chợt bùng nổ rồi khóa chặt lấy Địa Long tổ. Cơ Động lúc này đã quyết định dựa vào Hỏa Thần kiếm của Sát thần, quyết ăn thua đủ với Địa Long tổ.

Địa Long tổ vốn chỉ muốn đùa giỡn với đám nhóc, lão đang chuẩn bị thi triển thêm mấy ma kỹ nho nhỏ về phía đám người Cơ Động, nhưng bất chợt lại phát hiện sát cơ lạnh lẽo đang tràn ngập khắp không gian, liền giật mình đánh thót.

Sát khí khổng lồ của Cực Hạn Song Hỏa trong nháy mắt ngưng tụ và chuyển thành Hỏa Thần lực, rồi cấp tốc lan tràn ra khắp nơi. Lực lượng kinh khủng đến mức Cơ Động có cảm giác như mình đã hoàn toàn hòa nhập vào thiên địa, khổng chế hết thảy vạn vật.

- Thần khí quả nhiên là cường đại. Không ngờ lại ẩn chứa khí tức của Thần bên trong. Tiểu tử ngươi chẳng những linh hồn lực biến thái, mà ngay cả ma lực cũng cường đại như vậy. Mộc sinh Hỏa, lại cộng thêm Thần khí, mặc dù ma lực của ngươi còn chưa đủ nhưng cũng đáng gọi là quái thai rồi.

Đối mặt với sát khí của Hỏa Thần kiếm trong tay Cơ Động, Địa Long tổ vẫn giữ nguyên được vẻ bình tĩnh khi nói chuyện. Chỉ trong phút chốc đó, Cơ Động hoảng sợ phát hiện, kiếm tỏa dùng toàn bộ lực lượng sau khi dung hợp linh hồn của hắn lại chẳng mấy may áp chế nổi thân thể khổng lồ của Địa Long tổ. Thân thể lão Long dường như tùy thời đều có thể di động, kiếm tỏa của hắn chỉ có thể gọi là miễn cưỡng tiếp xúc với lão Long.

Đây dĩ nhiên không phải là Địa Long tổ đang di động, mà là linh hồn lực của Cơ Động đang bị quấy nhiễu. Kể từ khi có thể cùng Trần Tư Tuyền tiến hành linh hồn dung hợp, đây là lần đầu tiên Cơ Động có cảm giác linh hồn lực như trượt khỏi thân thể đối thủ. Cho dù là trong trận đánh lúc trước với Cúc Hoa Trư và Chu Tiểu Tiểu cũng không có cảm giác như vậy. Không lẽ Địa Long tổ thật sự là đệ nhất cường giả dưới Thần cấp sao? Nếu quả thật như thế, khi hai mảnh đại lục nổ ra Thánh chiến, mình chỉ cần mời được lão bất tử này rồi núi thì còn lo gì đám Hắc Ám Thiên Cơ nữa.

Suy nghĩ như vậy, nên tâm tư của Cơ Động trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều, ma lực ngưng tụ trên thân Hỏa Thần kiếm cũng nhu hòa hơn, sát khí cường cư y rời * trê hi c

sai biệt về hình thể cũng quyết định rằng Long tộc cùng người phạm không có khả năng kết hợp, lại càng không có khả năng quan hệ phối ngẫu.

Địa Long tổ có chút gấp gáp nói:

- Các tiểu tử, ta biết các ngươi hoài nghi cái gì. Long Hoàng bệ hạ, hiện tại ta đã không thể minh chứng được... Nhưng ngươi có thể thay ta chứng minh mà!

Lão Long tuy nói chuyện với Long Hoàng, nhưng đôi mắt vẫn thủy chung nhìn chăm chú vào A Kim, chẳng khác nào như bị thôi miên. Bị đôi mắt khổng lồ như vậy chăm chăm nhìn vào, cảm giác thật sự là rất không thoải mái. Lúc này trong mắt A Kim chỉ còn lại vô tận mù mịt, mắt hắt vẻ lạnh lợi thường ngày. Từ lúc được Liệt Diễm cứu sống lại cho đến bây giờ, nàng đã sớm quên hết những gì thuộc về quá khứ rồi, ngay cả cái tên A Kim cũng là do Liệt Diễm đặt cho nàng. Bây giờ tự nhiên xuất hiện một con rồng nói là phụ thân của mình, cảm xúc của nàng ra sao chỉ cần suy nghĩ là biết.

Long Hoàng có chút bất đắc dĩ lắc đầu với Địa Long tổ, sau đó chợt thu lại vàng hào quang, hai cánh sau lưng cũng khép lại. Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, thân thể khổng lồ của Long Hoàng bỗng nhiên từ từ thu nhỏ.

Một vầng sáng màu trắng nhạt chợt xuất hiện, vây chung quanh thân thể Long Hoàng, tựa hồ như vầng sáng này khiến thân hình hắn không ngừng thu nhỏ. Một lúc sau, thân hình Long Hoàng đã thu nhỏ lại chỉ còn hai thước. Ngay khi luồng bạch quang biến mất, hiện ra trước mặt mọi người là một gã trung niên vô cùng anh tuấn.

Chứng kiến cảnh tượng quái dị đó, nhóm Thiên Can thánh đồ đều ngây ngốc đến trợn trừng hai mắt, bọn hắn quả thật không dám tin vào hai mắt của mình, rồng lại có thể biến thành người, điều này đã vượt ra khỏi phạm vi tưởng tượng của bọn hắn.

Long Hoàng thần nhiên nói:

- Đây chính là năng lực đặc biệt của Long tộc chúng ta - biến thân. Chỉ khi nào đạt đến tu vi Thánh cấp mới có thể làm được điều đó. Địa Long tổ vốn là Thổ hệ Kim Cương Long giống ta, cùng là thánh cấp nên đương nhiên có thể biến thân thành nhân loại, do đó cũng có thể cùng nữ tử nhân loại phát sinh tình cảm và sinh con đẻ cháu. Mặc dù xác suất không lớn nhưng không phải là không thể xảy ra.

Thanh âm hùng hậu của Địa Long tổ chợt thoáng run rẩy, đôi mắt khổng lồ trước mặt A Kim chớp chớp.

- Hải tử, ngươi thật sự là hải tử của ta sao? Có thể cho ta biết thời gian qua ngươi sống ra sao không? Mẫu thân ngươi hiện đang ở đâu?

A Kim mù mịt nhìn Địa Long tổ, không ngừng lắc đầu.

- Ta không biết... Ta thật sự không biết! Ta không có mẫu thân, cũng không có phụ thân. Ta không biết... cái gì ta cũng không biết...

Nói tới đây, nàng đột nhiên xoay người bỏ chạy, cảm thấy đầu óc mình dường như muốn nổ tung, không thể bình tĩnh suy nghĩ được bất cứ điều gì. Trong lòng chỉ còn lại sự hoang mang, bối rối trước giờ chưa từng có.

Trần Tư Tuyền truyền ý nghĩ cho Cơ Động, sau đó lập tức xoay người đuổi theo A Kim. Những người khác cũng muốn đuổi theo nhưng bị Cơ Động ngăn lại.

- Chỉ cần Tư Tuyền là được rồi, A Kim cần yên tĩnh một chút.

Địa Long tổ thập phần khẩn trương, nhưng lại không dám ra tay ngăn cản.

- Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ...? Nàng là con của ta, nàng nhất định là con của ta, ta sẽ không nhận sai huyết mạch của chính mình.

Cơ Động nói:

- Tiễn bối, nghi vấn của ngài ta sẽ giúp ngài giải đáp. Bởi vì A Kim chính là do ta mang về.

- Hả?

Ánh mắt của Địa Long tổ chuyển đến trên người Cơ Động.

- Cái tên Thánh Tà đảo hắc là ngài đã nghe qua?

Cơ Động nói.

Địa Long tổ gật gật đầu nói:

- Ta biết. Sự tồn tại của nó cũng không tính là quá lâu.

Nghe Địa Long tổ trả lời như vậy, Cơ Động chỉ muốn cắn lưỡi. Thời gian Thánh Tà đảo tồn tại như vậy mà nói là không lâu ư? Chẳng qua nếu so sánh với sinh mệnh của Địa Long tổ, có lẽ Thánh Tà đảo tồn tại quá thật không phải quá dài.

Cơ Động liền đem chuyện mình tiến vào Thánh Tà đảo tham gia Thánh Tà chiến lần đầu tiên, gặp được A Kim bị đóng băng rồi cứu nàng ra khỏi Thánh Tà đảo, sau đó nhờ Liệt Diễm làm tan băng trên người nàng, rồi cả quá trình tận lực phục hồi sự sống cho A Kim kể lại một lần. Đương nhiên, hắc cũng không biết quá trình Liệt Diễm hồi sinh A Kim diễn ra như thế nào.

- Mất trí nhớ? Hài tử của ta như thế nào lại mất trí nhớ?

Địa Long tổ lẩm bẩm nói một mình.

- Đúng rồi, ta đã hiểu rồi. Thánh Tà đảo hình thành là do từ đáy biển trời lên. Người yêu của ta luôn tìm kiếm phương thức để cứu ta, sau nghe nói đến ở đáy biển Đông Hải có Thập giai Ma binh Cuồng Dao Ngư, máu của nó có thể cứu được ta. Nàng là Kim hệ ma sư, do đó Kim hệ ma lực của con chúng ta chắc chắn là được truyền thừa từ nàng. Nhất định là vì cứu ta mà A Kim đã tiến vào đáy biển. Kết quả là bị Ma binh Cuồng Dao Ngư làm cho đóng băng ở Đông Hải, sau đó theo Thánh Tà đảo mà trở lại trên mặt đất. Cũng chỉ có Hàn Huyền Băng của Ma binh Cuồng Dao Ngư mới có thể duy trì sinh mệnh của nó lâu đến như vậy.

- Đúng vậy, nhất định là như vậy!

Địa Long tổ càng nói càng trở nên kích động. Cơ Động cũng không khỏi hết sức kinh ngạc. Thì ra A Kim không phải bị đóng băng ở Thánh Tà đảo mà là từ trước đó, từ lúc Thánh Tà đảo hình thành nàng đã bị đóng băng tại nơi này. Khi đó Long tộc cũng mới chỉ vừa xuất hiện. Như vậy xem ra tuổi của A Kim có thể nói là đếm không xuể nữa rồi!

Cơ Động mỉm cười:

- Ta cũng hy vọng suy đoán của ngài là chính xác. Nếu quả là như vậy, ta đây xin chúc mừng phụ tử các người được đoàn viên.

Địa Long tổ có chút phấn khởi nói:

- Tiểu tử, ngươi mau đưa nữ nhi ta lại đây. Để ta nhìn xem tướng mạo của nàng một chút.

Lúc trước, khi mọi người đến đây, mọi chú ý của Địa Long tổ đều tập trung vào thực lực mạnh mẽ trên người của Cơ Động, không hề mấy may chú ý tới A Kim. Sau đó khi giao chiến, A Kim đã mặc vào giáp trụ che kín toàn thân. Bởi vậy đối với tướng mạo của nàng, Địa Long tổ hoàn toàn không có chút ấn tượng gì.

Cơ Động gật đầu nhưng cũng không vội hành động, mà trực tiếp thông qua linh hồn lực để đưa tin cho Trần Tư Tuyền.

Thanh âm của Địa Long tổ vô cùng mạnh mẽ, cho nên dù A Kim đã chạy đi một khoảng cách khá xa nhưng vẫn có thể nghe thấy rất rõ ràng. Nhưng càng nghe thì cảm giác trong lòng nàng lại càng trở nên mù mịt.

“Đó thật sự là phụ thân của ta sao?”

Trần Tư Tuyền kéo A Kim trở về, đến trước mặt của Địa Long tổ. A Kim ngẩng đầu nhìn thân hình khổng lồ và dữ tợn của Địa Long tổ rồi chậm rãi tháo mũ giáp xuống.

695. Chương 438: Cố Sự Của Địa Long Tổ. (thượng).

A Kim chậm rãi tháo mũ giáp xuống, để lộ ra một nhan sắc yêu kiều diễm lệ pha lẫn vẻ lạnh lùng. Vừa nhìn thấy dung nhan của nàng, Địa Long tổ nhất thời trở nên toàn thân ngây dại, ngay cả Long Hoàng cũng sáng rực hai mắt. So với chúng nữ trong Thiên Can thánh đồ, dung nhan tuyệt sắc của A Kim chỉ đứng sau Trần Tư Tuyền mà thôi. Mà lúc này Trần Tư Tuyền lại đeo mạng che mặt như thường lệ, vì vậy tự nhiên A Kim trở thành người xinh đẹp nhất. Huống chi hiện tại nàng đang trở thành tiêu điểm cho mọi người chăm chú nhìn vào.

Cặp mắt to lớn của Địa Long tổ Cách Lý Phân nhìn chằm chằm vào A Kim, thân thể cao lớn của lão không ngừng run rẩy.

- Giống, quá giống! Hai tử, người xinh đẹp hết như mẫu thân người. Đã bao năm rồi... Đã bao nhiêu năm rồi...? Nếu không phải hôm nay được gặp người, mặc dù trong lòng ta lúc nào cũng nhớ đến mẫu thân người, nhưng dung mạo của nàng cũng đã phần nào phai nhạt. Thật không dám nghĩ tới, có một ngày ta còn có thể gặp được người, hai tử... hai tử của ta. Đúng vậy, người chính là con gái của Cách Lý Phân này.

Toàn bộ nhóm Thiên Can thánh đồ đều trở nên trầm tư, đại đa số bọn họ thậm chí ngay cả việc A Kim được Cơ Động cứu ra từ Thánh Tà đảo như thế nào cũng hoàn toàn không biết. Mặt khác, không ai có thể ngờ được A Kim lại là một tiểu Cự Long, trên người còn mang dòng máu của Long tộc.

A Kim lúc này cũng hoàn toàn ngây dại. Nàng chăm chú nhìn Địa Long tổ, ánh mắt không ngừng dao động, trong lòng ngổn ngang cảm xúc mà ngay cả bản thân nàng cũng không thể nào hiểu được, có chút gì đó vừa yên tĩnh vừa pha chút lạnh lùng. Nàng thà rằng cùng Địa Long tổ giao chiến, chứ không muốn rơi vào tình cảnh lúng túng, mù mịt như bây giờ. Thật đúng là đi cũng dở mà ở không xong.

Đúng lúc này, Trần Tư Tuyền đi đến bên cạnh A Kim, đồng thời nắm chặt tay của nàng. A Kim quay đầu nhìn lại, đọc được trong mắt Trần Tư Tuyền sự động viên, cổ vũ nên trong lòng nhất thời được yên ổn đôi phần.

- Tiền bối, ngài cho rằng A Kim là con gái của ngài, đây chỉ là nhận định của một mình ngài, chúng ta hoàn toàn không biết. Vậy ngài có thể đem toàn bộ câu chuyện kể cho chúng ta nghe được không?

Người vừa mở miệng hỏi chính là Cơ Động. Lời Địa Long tổ nói có độ tin cậy cực kỳ cao, bằng vào tu vi của hắn, căn bản không cần phải lừa gạt để làm gì. Chưa nói đến Long Hoàng bên cạnh, chỉ riêng Địa Long tổ thôi, bất cứ lúc nào cũng có thể tiễn bọn hắn sang bên kia thế giới.

Địa Long tổ buông tiếng thở dài, nhất thời tạo thành một luồng khí lưu vô cùng mạnh mẽ, cơ thể khổng lồ của hắn chậm rãi đứng dậy.

- Được rồi, vì nữ nhi của ta, có gọi lên một chút ký ức buồn cũng đáng giá phải không?

Long Hoàng vẫn lẳng lặng đứng ở bên cạnh, không dám quấy rầy ý tứ của Địa Long tổ. Hắn nhìn Địa Long tổ với ánh mắt khá là tôn kính. Phải biết rằng, Địa Long tổ không chỉ là tổ tiên của loài rồng, mà cũng là tổ tiên của Long Hoàng nhất mạch.

- Long tộc sinh ra thập phần đơn giản. Loài người các ngươi cứ thích đem lịch sử ghi chép lại, nhưng truyền thừa cho đến nay hôm nay toàn là những điều bóp méo sự thật!

Địa Long tổ chậm rãi nói.

- Long tộc cũng giống như đông đảo các chủng tộc khác, đều được sinh ra từ thời kỳ Hỗn mang. Long tộc được trời ban cho thân thể cùng lực lượng cường đại, có thể nói rằng, cho dù là hiện tại thì Long tộc vẫn mãi là một trong những chủng tộc cường đại nhất. Có thể các ngươi sẽ thắc mắc tại sao phải là “một trong”, đó là bởi vì còn có một chủng tộc so với Long tộc chúng ta còn cường đại hơn bội phần.

Đỗ Hình Nhi tò mò hỏi:

- Địa Long tổ tiền bối, Long tộc vốn dĩ cường đại như thế, vậy mà vẫn còn có chủng tộc khác so với các ngươi còn cường đại hơn sao? Chẳng lẽ ngài muốn nói tới chủng tộc tại Địa Tâm thế giới?

Địa Long tổ có chút kinh ngạc, khẽ liếc nhìn nàng.

- Tiểu nha đầu biết đến Địa Tâm thế giới cũng coi như là không tệ. Bất quá điều người vừa nói là không đúng. Lực lượng của Địa Tâm thế giới quả thật so với chúng ta càng cường đại hơn, nhất là sau khi Liệt Diễm nữ hoàng đánh chết Hỏa Diễm Quân vương cùng Âm Viêm Ma vương, Địa Tâm thế giới bèn dung hợp lại giống như một khối thiết bản. Có thể nói, nếu bọn hắn tiến vào thế giới nhân loại, như vậy nguy hại mà bọn chúng mang lại thực sự không nhỏ hơn Hắc Âm Ngũ Hành đại lục. Nhưng thực tế, Địa Tâm thế giới cũng không phải là một chủng tộc, mà là do nhiều chủng tộc tạo thành. Quan hệ giữa Địa Tâm thế giới cùng thế giới chúng ta có thể xem như là hai đường thẳng song song mà thôi. Mà lấy bất kỳ chủng tộc nào ở thế giới nhân loại cũng như Địa Tâm thế giới cũng không cách nào có thể so sánh với Long tộc chúng ta. Tuy nhiên nếu Liệt Diễm nữ hoàng thừa nhận Địa Tâm thế giới là một chủng tộc thì ta sẽ thu hồi những lời vừa nói.

Nghe Địa Long tổ nhắc tới Liệt Diễm, sắc mặt Cơ Động nhất thời trở nên có chút phức tạp. Thống khổ, hoài niệm, kiêu ngạo, tự hào, tất cả cứ hòa quyện vào trong tâm hồn hắn. Mà nhóm Thiên Can thánh đồ theo bản năng cũng đưa mắt nhìn về phía Cơ Động.

- Không phải chủng tộc Địa Tâm thế giới, vậy đó là chủng tộc nào?

Đỗ Hình Nhi tiếp tục hỏi.

Địa Long tổ nói:

- Đáp án này rất đơn giản, chính là loài người các người!

- Loài người?

Nghe được đáp án từ Địa Long tổ, nhóm Thiên Can thánh đồ không khỏi nghi hoặc nhìn nhau. Ngoại trừ Cơ Động ra, những người còn lại đều không thể nào lý giải được lời nói của Địa Long tổ.

- Các người nhất định sẽ suy nghĩ lực lượng của loài người bé nhỏ như vậy, sao có thể so sánh với Long tộc cường đại chúng ta có đúng hay không? Nhưng ta nói cho các người biết, nếu phát động chiến tranh giữa Long tộc với loài người thì thắng lợi cuối cùng chắc chắn thuộc về loài người các người, bởi vì tiềm lực của các người không chủng tộc nào có thể so sánh được. Nhân loại một khi đem tiềm lực của bản thân bộc phát ra, thì dù có là chủng tộc nào cũng vô phương ngăn cản. Bởi vậy loài người các người mới trở thành chúa tể của thế giới. Tiềm lực của con người chính là lễ vật lớn nhất được trời cao ban tặng.

Đỗ Hình Nhi nghi ngờ nói:

- Ta vẫn còn không rõ lắm. Coi như thực lực chúng ta tu luyện không tệ đi, nhưng liệu có mấy người đủ thực lực để sánh ngang với Long tộc?

Địa Long tổ nói:

- Ta đơn cử nêu ra một ví dụ, người sẽ hiểu ngay thôi.

Hắn mặc dù đang nói chuyện với Đỗ Hình Nhi, nhưng ánh mắt thủy chung vẫn dừng lại trên người của A Kim, chú ý đến từng biến hóa nhỏ nhất trên thần sắc của A Kim.

- Nói đại khái thì trong thế giới nhân loại, người có thực lực cao nhất chính là Chí Tôn cường giả, cũng chính là Cửu quan ma sư đúng không? Đương nhiên, cách đây thật lâu rồi, loài người các người đã từng xuất hiện Thánh cấp, thậm chí ngay cả Thần cấp cũng có. Những việc này chúng ta tạm thời không nói đến. Nói đến Chí Tôn cường giả, ta hỏi các người một câu, thực lực của Chí Tôn cường giả so với một người bình thường chênh lệch bao nhiêu lần?

Nhóm Thiên Can thánh đồ lập tức rơi vào trầm tư, đáp án này không một ai trong số họ có thể trả lời được, bởi vì căn bản là điều đó không thể nào đo đếm được.

Địa Long tổ tiếp tục nói:

- Trong Long tộc chúng ta, Cự Long chân chính vừa mới sinh ra đã có thực lực tối thiểu cũng là Lục giai, từ đó tu luyện một mạch đến thập giai. Từ lục giai đến thập giai, trước tiên không nói đến cần phải tu luyện bao lâu, chỉ riêng sự chênh lệch thực lực của chúng ta cũng không thể so sánh với chênh lệch giữa một người

bình thường và một Chí Tôn cường giả. Nói cách khác, loài người các ngươi có vô tận tiềm lực và tính sáng tạo, khiến cho các ngươi trở thành chủng tộc dẫn đầu.

Nhóm Thiên Can thánh đồ đến lúc này mới thực sự minh bạch được ẩn ý trong lời nói của Địa Long tổ. Nhưng nói theo cách này thì đúng là lần đầu tiên bọn hắn được nghe.

Địa Long tổ tiếp lời:

- Thời điểm Long tộc chúng ta sinh ra chính là dựa theo sự xuất hiện của Ngũ Hành thuộc tính. Chẳng qua là khi đó không có sự phân chia Âm – Dương rạch ròi, hết thấy đều là Âm Dương song thuộc tính hòa hợp lẫn nhau, chẳng khác gì thuộc tính của tên tiểu tử này.

Gã tiểu tử trong miệng lão Long hiển nhiên là nói tới Cơ Động.

- Ngũ Hành gồm Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Đúng ra, Long tộc vốn chỉ có năm vị Long tổ tương ứng với với năm loại thuộc tính, nhưng thực tế lại không phải vậy. Vì lý do gì mà Kim Cương Long lại có thể trở thành Long Hoàng của Long tộc? Từ đầu đến cuối nắm giữ Long tộc nhất mạch? Loài người các ngươi đã đưa ra ít nhất cũng vài trăm suy luận, phỏng đoán, nhưng tất cả đều sai bét...

... Trên thực tế, Kim Cương Long có thể trở thành Long Hoàng nhất mạch là bởi một nguyên nhân cực kỳ đơn giản. Đó chính là từ lúc mới sinh ra, Long tộc đã tồn tại tới sáu vị Long tổ chứ không phải là năm theo lẽ thường. Trong đó Thổ hệ Kim Cương Long nhất mạch chiếm tới hai vị trí, so với các thuộc tính khác nhiều hơn một vị. Do đó hiển nhiên trở thành Hoàng tộc trong Long tộc, từ đó về sau đều nắm hết toàn bộ Long tộc trong tay.

Các Thiên Can thánh đồ nghe tới đây đều có cảm giác dở khóc dở cười. Thì ra nguyên nhân khiến Kim Cương Long nhất mạch trở thành hoàng tộc lại oái ăm như vậy. Chỉ đơn giản là lấy thịt đè người!

Địa Long tổ thản nhiên nói tiếp:

- Kim Cương Long nhất mạch sản sinh ra hai Cự Long, ta chính là huynh trưởng. Đồng thời, ta cũng chính là huynh trưởng của năm tên sinh sau đẻ muộn còn lại, hiển nhiên ta chân chính được làm người đứng đầu.

Rúng động! Nhóm Thiên Can thánh đồ lại một lần nữa rung động mãnh liệt.

Long Hoàng vẫn lẳng lặng đứng một bên, vẻ cung kính trong mắt thủy chung không hề suy giảm. Kỳ thật từ khi kế nhiệm ngôi vị đến nay, Long Hoàng cũng chỉ mới gặp vị Địa Long tổ này vài lần mà thôi, chưa bao giờ giống như bây giờ, được nghe Địa Long tổ nói khá nhiều chuyện, lại được nghe hắn kể về quá khứ của Long tộc như vậy.

Lúc trước, các Thiên Can thánh đồ cũng như Cơ Động trong lòng đều ngập tràn cảm giác vô lực. Mặc dù thực lực bọn họ không hề tầm thường, nhưng vừa rồi khi đối mặt với Địa Long tổ lại chẳng khác nào lấy trứng chọi đá. Cho dù liều chết đánh cược một lần, thì hết chín phần mười cũng là bẹp dí dưới chân Địa Long tổ.

Giờ đây sau khi nghe Địa Long tổ kể rõ lai lịch bản thân, cảm giác vô lực của bọn họ đã biến mất, thay vào đó sự rung động mãnh liệt. Bại dưới tay vị tổ đầu tiên của Long tộc, sao gọi là mất mặt cơ chứ? Thử hỏi trên Quang Minh Ngũ Hành đại lục, thậm chí trên cả thế giới này, có bao nhiêu người đủ sức đối kháng với vị Địa Long tổ này đây? E rằng chỉ có thể hệ Thiên Can thánh đồ đầu tiên, cùng các Thánh cấp cường giả mới có khả năng đó mà thôi.

- Khi đó chúng ta cùng nhau nỗ lực giao phối, sáng lập ra Long tộc. Ta sở dĩ có thể trở thành người đứng đầu Long tộc là còn có nguyên nhân khác, đó chính là chênh lệch giới tính. Sáu Cự Long khi đó chỉ có mỗi mình ta là giống đực, năm vị còn lại đều là mẫu long. Bởi vậy theo một khía cạnh nào đó, ta không chỉ là tổ tiên của Địa Long, mà còn có thể xem như là Long tộc chi phụ. Trên người toàn bộ Long tộc đều chảy xuôi dòng máu của ta.

Cơ Động kinh ngạc nói:

- Năm vị Long tộc kia đều là mẫu long? Nói như vậy, bọn họ cùng ngài...

Địa Long tổ chỉ còn biết cười khổ rồi nói:

- Đúng vậy, người đã đoán đúng. Bọn họ có thể nói đều là thê tử của ta. Cũng chính bọn họ đã cho ra đời đông đảo thế hệ sau của Long tộc, đem huyết mạch của ta, hay nói đúng hơn là huyết mạch của Long tộc truyền cho đời sau. Mà nghĩ cũng kỳ, toàn bộ hài tử sinh ra, thuộc tính đều giống mẹ. Chỉ có những cự long do ta cùng Kim Cương Long Vương phối ngẫu mới có thuộc tính giống ta.

- Trải qua nhiều năm, các chi nhóm cứ thế đem Long tộc nối tiếp truyền thừa, ta cũng chính là Long Hoàng đời thứ nhất. Đừng nói chủng tộc khác, cho dù là trong nội bộ Long tộc chúng ta cũng không một ai biết những điều này. Hôm nay nếu không phải vì con gái của ta, ta cũng sẽ không nói ra. Long Hoàng, ta hy vọng chuyện này không bị lan truyền ra bên ngoài.

(Biên: Mấy chương trước thì lại viết Địa Long tổ là huynh trưởng của Long Hoàng đời đầu. Bồ sư thành tác giả!)

- Dạ, Tổ tiên tôn kính!

Ánh mắt Long Hoàng lúc này cũng cực kỳ kích động, thì ra mình cũng là hậu duệ của Địa Long tổ. Lịch sử Long tộc chỉ ghi lại rằng, Địa Long tổ là đời thứ nhất của Long tộc, sau đó vì cùng người khác tộc giao phối nên bị nghiêm trị, biến thành bộ dạng như bây giờ, hoàn toàn khác xa những gì Địa Long tổ vừa kể. Nhưng Long Hoàng biết, những lời vừa rồi là tuyệt đối chính xác.

- Sau đó, con cháu của chúng ta càng ngày càng nhiều. Long tộc cũng không ngừng lớn mạnh, dần dần trở thành chúa tể trên đại lục, bất kỳ chủng tộc nào ở trước mặt chúng ta cũng đều trở nên nhỏ bé. Thân là Long Hoàng, ta nắm trong tay đầy đủ mọi thứ, là chủng khổng giả của vạn vật sinh linh.

Nói tới đây, mọi người có thể thấy rõ ràng trong mắt Địa Long tổ ánh lên vẻ kiêu ngạo, mà quả thật lão Long có đủ vốn để kiêu ngạo. Không chỉ là tổ tiên của Long tộc, mà còn từng là người thống trị cả Quang Minh Ngũ Hành đại lục.

- Sau đó không lâu, loài người các ngươi cũng bắt đầu dần dần vươn lên. Loài người khi đó còn thập phần nhỏ bé, không có năng lực tu luyện như hiện tại. Tuy rằng cũng có một vài người có thực lực không tầm thường, nhưng so với Long tộc chúng ta thì vẫn quá bé nhỏ, yếu ớt. Thân thể loài người nhỏ bé như vậy, nên Long tộc chúng ta lúc đó đang cao cao tại thượng làm sao lại thèm để vào mắt. Aizzz, ta lúc ấy quá coi thường con người, coi thường tính sáng tạo của con người, nhưng cũng bởi những tố chất đó của con người lại không hề thể hiện ra ngoài. Dù sao, điều quan trọng nhất vẫn do ta đánh giá thấp trí tuệ của loài người...

... Có một ngày, ta ngao du trong thế giới của các ngươi. Trong lúc hứng khởi nhất thời, liền hóa thành hình dáng loài người để dạo chơi. Đó cũng là thời điểm ta gặp và yêu thê tử, cũng là thê tử duy nhất mà ta thừa nhận. Mặc dù trong mộ phần của thủy tổ Long tộc, cũng có năm mẫu long được xem là thê tử của ta, nhưng các nàng và ta cũng chỉ có danh nghĩa phu thê trong việc phối ngẫu. Chỉ có người vợ nhân loại kia mới cho ta biết thế nào là yêu thương, chỉ có nàng mới chân chính khiến ta cảm nhận được lạc thú nhân sinh. Thậm chí nàng so với Long tộc lại càng tuyệt vời hơn bội phần. Cũng chính vào thời điểm đó, ta dần dần rơi vào trầm luân, nhưng đó cũng là quãng thời gian tuyệt vời nhất mà ta vĩnh viễn không bao giờ quên được.

Nói tới đây, ánh mắt Địa Long tổ trở nên ôn nhu mơ màng, dường như đang sống lại những tháng ngày êm đềm trong quá khứ, ánh mắt đang nhìn A Kim cũng trở nên ôn hòa rất nhiều.

696. Chương 439: Cố Sự Của Địa Long Tổ. (hạ).

- So với loài người mà nói, tuổi thọ của Long tộc chúng ta là rất dài. Thân là tổ tiên đầu tiên của Long tộc, cuộc sống của ta lại càng dài đằng đẵng. Người yêu của ta tên là Nhã Thiên Cơ, là Công chúa của một đại quốc gia khi đó.

Nghe đến ba chữ Nhã Thiên Cơ, toàn thân Thiên Cơ không khỏi chấn động, trong ánh mắt hiện lên sự ngạc nhiên khôn tả.

Địa Long tổ tiếp tục nói.

- Vẻ đẹp của nàng có thể nói là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ. Khoảng thời gian ở bên nàng, ta mỗi ngày hầu như chỉ biết vui vẻ, khoái hoạt. Nàng và ta cùng nhau ngao du ngoạn thủy, cơ hồ mỗi tác đất đều lưu lại dấu chân của chúng ta. Cuộc sống như vậy duy trì được mười năm. Trong mười năm đó, nàng thủy chung đều quấn quít bên ta, dịu dàng chăm sóc ta trong mọi hoạt động thường ngày của cuộc sống. Và cũng trong khoảng thời gian đó, ta thậm chí đã quên mất bản thân mình là Long tộc, dường như đã biến thành một con người bình thường...

... Mười năm, đối với loài người mà nói đã là quãng thời gian dài đằng đặc. Nhưng đối với Long tộc chúng ta thì nó chẳng thấm vào đâu. Rồi một ngày nọ, chuyện của ta cùng nàng đã bị năm vị Long tổ của Long tộc phát hiện. Các nàng cực kỳ phẫn nộ! Ta là người mạnh nhất trong lục Long, khi đó tu vi của ta đã đạt đến Thánh cấp. Ta biết nếu cứ tiếp tục tu luyện như thế, sẽ có một ngày ta chính thức bước chân vào Thần cấp. Trong khi đó, ngũ Long còn lại chẳng qua chỉ mới vừa tiến vào Thánh cấp, cho dù năm người có hợp lực cũng không phải là đối thủ của ta...

... Lúc đó ta chẳng khác nào Định Hải Thần Châm của Long tộc. Tuy nhiên, lực lượng của Ngũ Hành không hề đơn giản như ta nghĩ. Cũng giống như các người vừa rồi có thể thông qua tương sinh để gia tăng lực lượng, thì ngũ Long kia cũng vậy. Các nàng hội đủ thuộc tính của Ngũ hành, sau khi kết hợp lại liền đem ta đánh bại, hơn nữa còn bắt ta về Tam Hợp sơn mạch này, khi đó nơi này còn gọi là Long tộc sơn mạch...

... Nhã Thiên Cơ cũng bị các nàng mang về đây. Bởi vì nguyên nhân sống cùng với ta, nên tu vi của Nhã Thiên Cơ đã tiến vào hàng Chí Tôn cường giả, cũng là Chí Tôn cường giả duy nhất trên đại lục tại thời điểm đó. Thuộc tính ma lực của nàng là Tân Kim hệ...

... Năm vị Long tổ muốn ta và Nhã Thiên Cơ nhất đao lưỡng đoạn. Họ ra điều kiện với ta, chỉ cần ta tự tay giết nàng thì ta vẫn sẽ là Long Hoàng, các nàng vẫn kính yêu ta như trước, ủng hộ ta phát triển Long Tộc. Nhã Thiên Cơ lúc đó chỉ yên lặng nhìn ta. Cho đến lúc đó ta mới biết ta yêu nàng ấy đến nhường nào...

... Thật ra thì năm Long tổ kia rất ngốc nghếch. Các nàng căn bản không cần làm như vậy, nhân loại tối đa chỉ thọ được trăm năm mà thôi. Dù có là ta cũng không cách nào thay đổi được điều đó, dù cho Nhã Thiên Cơ có là Chí Tôn cường giả thì tối đa cũng chỉ sống được hai ba trăm năm là chấm dứt. So với Long tộc chúng ta, quãng thời gian ấy chỉ là vài cái chớp mắt. Bọn họ chỉ cần chờ đợi đến khi Nhã Thiên Cơ chết đi, ta dĩ nhiên là phải quay về Long tộc. Các nàng ấy chưa từng yêu bao giờ, tự nhiên không thể hiểu được tình yêu của ta giành cho Nhã Thiên Cơ là sâu đậm đến chừng nào...

... Ta thậm chí không hề do dự, lập tức cự tuyệt yêu cầu của bọn họ. Ta yêu Nhã Thiên Cơ đến như vậy, làm sao có thể giết nàng chứ? Khi đó ta thậm chí đã từng quyết định, dùng có phải buông bỏ ngôi vị Long Hoàng, ta cũng phải được sống chung cùng nàng...

... Bọn họ rất muốn giết chết Nhã Thiên Cơ, nhưng cuối cùng lại không dám xuống tay với nàng. Bởi vì một khi ta liều mạng, rất có thể đem bọn họ giết đi. Bằng vào lực lượng của ta mà nói, đem hơn phân nửa Long Tộc sơn mạch này hủy đi cũng là điều có thể. Cuối cùng, chúng ta đạt được thỏa hiệp lẫn nhau, đó là bọn họ đem ta phong ấn tại nơi này, phế bỏ hết ma lực của Nhã Thiên Cơ nhưng tha cho nàng một mạng, tùy ý để nàng tự sinh tự diệt.

Nói đến đây, Địa Long tổ khẽ thở dài, tiếng thở dài đầy kích động. Tâm tình của mọi người cũng theo tiếng thở dài ảo não đó mà dao động rất nhiều.

- Nhã Thiên Cơ đi rồi, ta cũng lâm vào trạng thái nửa điên loạn. Mỗi ngày đều cùng các chủng tộc khác triển miên giao phối. Khi đó ta thật sự rất thống khổ... Ta không biết Nhã Thiên Cơ cuối cùng ra sao, riêng ta đã chính thức trầm luân nơi Long tộc sơn mạch. Thậm chí ngay cả khi năm vị Long tổ ấy chết đi, ta cũng không có nửa điểm bi thương. Nếu tính theo thời gian, thì Nhã Thiên Cơ có lẽ cũng đã sớm ra đi rồi, mặc dù vậy trong lòng ta thủy chung vẫn in đậm hình bóng của nàng. Tại thời điểm nàng rời đi, nàng đang mang trong người giọt máu của ta, về điều này thì năm vị Long tổ kia tuyệt nhiên không hay biết...

... Ngắn ngủi mấy trăm năm sau, loài người đã nhanh chóng lớn mạnh và dần dần trở thành chúa tể của thế giới này. Trong khi đó, Long tộc chúng ta vì phải duy trì sự trấn áp với ta nên lãng phí khá nhiều lực lượng, căn bản không có tâm tư tranh giành cùng thế giới loài người. Mà năm vị Long tổ cũng bởi vì trận chiến với ta mà lưu lại thương thế, lại thêm việc trả giá bằng sinh mệnh năng lượng để phong ấn ta, cho nên đã

lần lượt chết đi. Thời kỳ hưng thịnh của Long tộc cũng theo đó mà suy tàn, nhường lại vị trí chúa tể của Đại lục cho nhân loại.

- Âm mưu, đây rõ ràng là một âm mưu!

Long Hoàng nói trong xúc động.

Địa Long tổ khẽ liếc nhìn hắn rồi cười khỏ nói:

- Người nghĩ rằng ta không biết đó là một âm mưu sao? Từ khi Nhã Thiên Cơ rời đi, ta đã suy nghĩ cẩn thận trong suốt mấy trăm năm. Trong suốt mấy trăm năm đó, ta không hề có ý định phá bỏ phong ấn. Ta là tội nhân của Long tộc, bị phong ấn tại nơi này là hoàn toàn xứng tội...

... Bởi vì Nhã Thiên Cơ là vợ ta, nên ta mới dám khẳng định loài người so với Long tộc chúng ta lại càng cường đại hơn. Cho đến bây giờ ta vẫn không dám khẳng định, tình cảm của nàng đối với ta là thật hay là giả dối. Nhưng chắc chắn một điều là chính bởi vì nàng mà sáu đại Long tổ của Long tộc mới sụp đổ, từ đó không cách nào dẫn dắt Long tộc thống trị toàn bộ đại lục...

... Về phần Nhã Thiên Cơ, nhờ đi theo ta mà nàng học được nhiều pháp môn tu luyện. Nhân loại từ đó trở về sau cũng càng lúc càng cường đại. Nhưng đến tận cùng ta cũng không hận nàng, kể cả bây giờ cũng không, kể cả là nàng vì mưu đồ cho nhân loại mà lừa dối ta đi nữa...

.... Quãng thời gian mười năm được sống bên nàng vĩnh viễn không phai nhòa trong lòng ta. Ít nhất ta đã từng được nếm trải hương vị của tình yêu. Ta là tội nhân của Long tộc, xứng đáng bị phong ấn ở đây, chịu sự dọa dẫm, dày vò cùng năm tháng. Chẳng qua là ta trăm triệu lần cũng không thể nghĩ tới việc đứa con của ta và nàng vẫn còn sống. Đứa bé đó chính là người, nữ nhi của ta à. Dòng máu trong người con chính là huyết mạch của ta.

Khi nói đến câu cuối cùng, ánh mắt của Địa Long tổ hầu như đã dán chặt vào người của A Kim, hai dòng nước mắt khổng lồ lăn dài trên má, sau đó dường như không thể kìm nén mà lăn xả tuôn rơi xuống trước mặt A Kim, thấm ướt đầm toàn bộ thân thể nàng.

Mấy nữ hài tử trong nhóm Thiên can thánh đồ lúc này trong mắt đã ngấn đầy lệ nóng. Mặc dù hết thảy mọi việc Địa Long tổ gây ra cho Long tộc đều mang tính chất hủy diệt. Nhưng hắn đối với Nhã Thiên Cơ nhất mực chung tình như thế, đã cảm hóa toàn bộ những nữ nhân này. Ngay cả bọn người Cơ Động cũng lộ vẻ xúc động, nhất là Cơ Động, tình cảm hắn dành cho Liệt Diễm cũng sâu đậm như thế, nên hắn hiểu rất rõ tâm tình của Địa Long tổ.

- Ta ở trong trường hợp đó cũng sẽ dứt khoát làm như ngài!

Cơ Động thì thầm.

Sắc mặt A Kim thập phần tái nhợt, đứng nhìn Địa Long tổ mà thân thể nàng không ngừng run rẩy, trong đầu nàng vô số mảnh vỡ ký ức theo lời kể của Địa Long tổ dần dần dung hợp lại, tất cả sự việc phát sinh từ thời thượng cổ xa xưa không ngừng hiện ra trong đầu nàng. Về mờ mịt trong ánh mắt nàng dần dần biến mất, nàng đang từ từ nhớ lại rất nhiều thứ.

Đột nhiên A Kim nấc lên một tiếng rồi quỳ xuống trước mặt Địa Long tổ, nước mắt không ngừng tuôn xuống như mưa. Cơ Động có thể cảm nhận được trong thế giới nội tâm của A Kim tựa hồ đã mở ra một cánh cửa lớn, cánh cửa tâm linh. A Kim lúc này dường như đã lột xác thành một người khác, nụ cười vốn dĩ lạnh như băng trên khuôn mặt nàng đã hoàn toàn tan biến, thay vào đó là tình cảm dạt dào ba động.

- Mẫu thân yêu người! Nàng yêu người thật mà!

Chỉ nói được như vậy, rồi nàng lại tức tức khóc.

Địa Long tổ bỗng trở nên ngây dại, hắn nghe được đáp án mà ngàn vạn năm qua hắn vẫn mãi loay quanh, trần trở để tìm câu trả lời.

- Người...người nói cái gì..?

Địa Long tổ dờ dẫn nhìn A Kim, thân thể của nó một lần nữa phủ phục xuống, cái đầu to lớn gục xuống trước mặt A Kim. Từng giọt, từng giọt nước mắt đua nhau chảy xuống như dòng nước của Hoàng Hà và Trường Giang cuộn cuộn chảy về xuôi.

A Kim nghẹn ngào nói:

- Mẫu thân yêu người, tình yêu của mẹ so với người càng thêm thập phần sâu sắc. Đúng vậy, lúc trước mẫu thân tiếp cận người là có mục đích. Ngoại trừ thuộc tính Tân Kim hệ vốn có của bản thân, thứ mẫu thân được học hành từ nhỏ chính là thượng cổ chiêm thuật của nhân loại. Long tộc khi đó thật sự là quá cường đại, không biết đã có bao nhiêu người đã chết trong tay Long tộc. Trong ký ức của loài người, Long tộc chính là là hiện thân của ác ma...

... Với mục đích cứu vớt nhân loại và làm cho con người được trường tồn. Các lão sư của mẫu thân sau khi cẩn thận tính toán thời điểm, đã tìm ra được một cơ hội duy nhất. Họ lệnh cho mẫu thân tiếp cận người, bởi người lúc đó là chúa tể Long tộc, lại đứng đầu trong lục đại Long tộc. Để thắng được Long tộc, để loài người được thuận lợi sinh sôi nảy nở thì nhất định phải làm cho lục đại Long tộc nảy sinh mâu thuẫn. Nếu không, bản thân các người là thánh cấp, tuổi thọ dường như vô hạn như vậy, loài người vĩnh viễn sẽ không có cơ hội ngóc đầu lên nổi...

... Mẫu thân lúc ban đầu tiếp cận người, quả thật là vì nhân loại mà hủy diệt Long tộc các người. Nhưng mẫu thân cũng biết, nếu chỉ chăm chăm vào mục đích mà tiếp cận người, thì với trí tuệ của mình, người chắc chắn sẽ phát hiện ra âm mưu đó. Bởi vậy, điều đầu tiên mẫu thân phải làm khi gặp người đó chính là quên đi cừ hận.

A Kim lúc này vẫn còn một chút băng lãnh, nàng như một tiểu cô nương bị ủy khuất quá độ, vừa khóc vừa bộc bạch hết nội tâm bị thương của mình.

- Chỉ có quên đi cừ hận giữa Long tộc và loài người, mẫu thân mới có thể chân chính tiếp cận người. Người không ngần ngại mở cửa trái tim mà yêu người. Phụ thân, khi ấy trí tuệ và lực lượng của người vô địch như vậy, nếu mẫu thân không thật sự yêu người thì làm sao người có thể yêu nàng đây? Mười năm mà hai người sống chung với nhau đó, là khoảng thời gian mà người khắc cốt ghi tâm, nhưng người đâu biết rằng, mười năm đó cũng là thời gian huy hoàng nhất trong cuộc đời của mẫu thân...

... Khi mẫu thân sống với người, kỳ thật nàng chưa hề làm việc gì, chỉ toàn tâm toàn ý yêu người mà thôi. Nếu có thì chẳng qua cũng chỉ là học các loại kỹ năng do người truyền thụ, rồi âm thầm ghi chép những pháp môn tu luyện này lại. Những biến cố xảy ra sau đó đều là do lục đại Long tộc các người tự mình gây ra. Người bị phong ấn, ngũ Long còn lại trọng thương, mẫu thân bị phế bỏ ma lực...

... Sau khi trở lại thế giới loài người, mẫu thân bỏ ra một năm chỉnh sửa lại những phương pháp tu luyện mà người đã truyền thụ rồi giao cho sư phụ mình. Sau khi hạ sinh ra ta, mẫu thân để lại một phong thư cho ta rồi ra đi vĩnh viễn. Nghe sư tổ kể lại rằng, lúc mẫu thân sắp chết, trong miệng người lúc nào cũng gọi tên người. Tâm nguyện lớn nhất của người khi đó là được gặp lại người một lần trước khi chết, nhưng mà mẹ không thể, bởi vì mẹ biết người chịu đựng tất cả đều là vì người. Thời điểm mẫu thân chết, sự thống khổ trong nội tâm mà người phải chịu đựng không ai có thể tưởng tượng được.

Nói đến đây, A Kim gần như đã khóc không thành tiếng. Thân hình khổng lồ Địa Long tổ cũng không ngừng run lấy lấy, trong miệng lẩm bẩm:

- Nàng yêu ta... nàng yêu ta... nàng thật lòng yêu ta! Cao xanh ơi, vì có gì mà đùa giỡn, đùa đùa thân ta như vậy? Bởi vì ta có lực lượng cường đại sao? Một năm, chỉ cách biệt một năm mà nàng đã bỏ ta mà đi, vậy ta còn tận lực chờ đợi là vì cái gì đây?

Trần Tư Tuyên đứng bên cạnh A Kim, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng rồi vỗ về an ủi. Mãi rồi tiếng khóc của A Kim cũng vơi dần đi.

- Lão sư của mẫu thân vốn là lão tổ của thượng cổ chiêm thuật, đã đem thuật xem bói cùng với phương pháp tu luyện của mẫu thân ghi chép lại, truyền thừa cho hậu thế. Phần truyền thừa này được đặt theo tên mẫu thân là Thiên Cơ.

- Đúng, ta chính là truyền nhân của Thiên Cơ. Sau khi Nhã Thiên Cơ tiên bối qua đời không biết bao lâu,

Thiên Cơ đời thứ nhất nhận được phần truyền thừa đó, từ đó mà sáng lập Thiên Can thánh đồ. Thiên Can thánh đồ được Thiên Cơ trợ giúp, đến một thời điểm nhất định sẽ xuất hiện, từ đó mới có thần thoại về thánh đồ. Hắc Ám Ngũ Hành đại lục cũng tồn tại Hắc Ám Thiên Cơ cùng Hắc Ám thánh đồ, nhưng có thể khẳng định sự xuất hiện và truyền thừa của bọn hắn hoàn toàn bất đồng đối với chúng ta.

Người lên tiếng chính là Vân Thiên Kỳ. Từ lúc hắn nghe được ba chữ Nhã Thiên Cơ, đã đoán được rất nhiều điều bên trong. Vào thời điểm hắn nhận truyền thừa, Thiên Cơ đời trước đúng là có kế cho hắn nghe về chuyện xưa của Nhã Thiên Cơ. Có thể nói người yêu của Địa Long tổ là Nhã Thiên Cơ chính là tổ tiên của Thiên Cơ nhất mạch, thậm chí là tổ tiên của Thiên Can thánh đồ.

- Hải tử, nói cho ta biết. Lá thư mẫu thân ngươi để lại viết gì trong đó?

Địa Long tổ run giọng hỏi.

A Kim lẩm bẩm nói:

- Lá thư mẫu thân để lại chỉ nói có mấy câu. Người nói, hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời người là gặp được người, nhưng bị ai nhất cũng bởi vì gặp người. Người nói ta cố gắng tu luyện, đột phá cảnh giới Chí Tôn cường giả, sau đó đến đáy biển Đông Hải tìm kiếm Thập giai Ma binh Cuồng Dao Ngư, lấy máu của nó giúp người giải trừ phong ấn. Dù sau khi thoát khỏi phong ấn, người có trả thù loài người như thế nào thì người cũng không hề hối hận. Nếu ta có thể cứu được người ra thì hãy nói cho người biết rằng, mẫu thân không cầu xin sự tha thứ của người, nhưng người vĩnh viễn yêu người...

697. Chương 440: Ta Có Cách Khiến Địa Long Tổ Không Chết!

“Oanh”... Một cỗ năng lượng kỳ dị trong nháy mắt bùng nổ tung. Đó không phải là ma lực mà chỉ thuần túy là linh hồn lực.

Nhóm Thiên Can thánh đồ chỉ cảm thấy dường như lúc này ba trăm sáu mươi vạn lỗ chân lông trên cơ thể hoàn toàn mở ra. Cái đầu khổng lồ của Địa Long tổ đột nhiên ngẩng lên trời rồi há miệng giống như là đang gầm lên một cách giận dữ, chỉ có điều là không có bất cứ một âm thanh nào phát ra. Thân thể của lão bỗng nhiên không ngừng lắc lư, run rẩy. Ngọn núi dưới chân mọi người cũng vì vậy mà không ngừng rung động theo, mọi người phải thúc dục ma lực thì mới có thể thể miễn cưỡng đứng vững được.

Cơ Động yên lặng nhìn chăm chú Địa Long tổ. Sau khi nghe A Kim kể chuyện, linh hồn của vị Long tổ này dường như bị nổ tung. Trong số những người ở đây, chỉ có linh hồn lực của Cơ Động và Long Hoàng là tiếp cận gần nhất với Địa Long tổ, bọn hắn có thể cảm nhận được Địa Long tổ lúc này đang ở trong một tình trạng cảm xúc kỳ dị. Đó lại loại cảm xúc vừa hưng phấn cực độ lại vừa bi thương vạn phần. Cơ Động có thể cảm nhận được cảm giác bi thương đó, nó giống như cảm giác sau khi Liệt Diễm chết thì hắn ba bước đã bạc đầu vậy. Chịu đựng sự trừng kích mạnh mẽ của cảm xúc như vậy, có thể hiểu tâm hồn của Địa Long tổ lúc này là xúc động đến nhường nào.

A Kim cũng nhìn Địa Long tổ, hai nắm tay gắt gao xiết chặt lại. Tâm tình của nàng cũng đang cực kỳ xúc động, cũng may là còn có Trần Tư Tuyên ở bên cạnh, đang dùng Hỗn Độn Lực và Linh Hồn Lực giúp nàng ổn định xúc cảm.

- Phong thư này mẹ đã để lại cho sư tổ, chờ khi con đột phá tu vi đến Chí Tôn cường giả thì giao lại cho con, nhưng sư tổ cũng không chờ được đến đó, nên lúc lâm chung bèn đem tất cả chuyện của mẹ kể cho con biết, hơn nữa còn giao phong thư này cho con. Khi đó tu vi của con còn chưa đạt tới cấp bậc Chí Tôn cường giả, nhưng khi biết chuyện của cha và mẹ thì làm sao con có thể nhẫn nại được? Vì thế con bèn đi đến Đông Hải, rốt cuộc cũng tìm được nơi ở của thập giai Ma Binh Cuồng Dao Ngư, nhưng thật sự nó quá cường đại. Điều cuối cùng con còn nhớ là bị một dòng nước lạnh cuốn đi.

Chân tướng sự việc đã rõ, A Kim tìm đến nơi ở của Ma Binh Cuồng Dao Ngư, cũng là người đầu tiên sau các Thiên Can thánh đồ đời thứ nhất đặt chân lên Thánh Tà đảo. Sau đó duyên phận trùng hợp, được Cơ Động mang về từ huyền băng rồi lại được Liệt Diễm trợ giúp hồi sinh. Bởi vậy mới có A Kim cùng nhóm người Cơ Động ở tại nơi này.

Có thể nói A Kim không thuần túy là nhân loại, nàng có một nửa huyết thống là của Long tộc, thuộc tính của nàng là được thừa hưởng từ mẹ.

Đừng nói là nhóm Thiên Can thánh đồ, mà ngay cả Long Hoàng lúc này cũng đang thù người ra. Thân là Long Hoàng, đáng ra hắn phải hận Địa Long tổ mới đúng. Bởi vì mối lương duyên giữa Địa Long tổ và Nhã Thiên Cơ mà dẫn tới sự sụp đổ của Long tộc, khiến Long tộc mất đi địa vị thống trị ở Quang Minh Ngũ Hành đại lục. Nhưng hắn làm sao có thể hận đây? Địa Long tổ là tổ tiên của hắn, không có Địa Long tổ sẽ

- Những nhân loại khác thì không nói, nhưng thanh niên tóc trắng này là do bệ hạ tự mình đón vào Long tộc là chuyện đương nhiên. Vốn phải là do ta đi nghênh đón mới đúng.

Long Hoàng nhất thời sửng sốt, còn ba vị Long Vương khác thì nhìn Hỏa Long Vương với ánh mắt đầy kinh ngạc. Bọn họ hoàn toàn không hiểu tại sao Hỏa Long Vương lại nói như vậy.

699. Chương 442: Con Của Long Hoàng.

Câu nói của Hỏa Long Vương khiến Long Hoàng cùng ba vị Long Vương khác giật mình. Phải biết rằng cho dù mấy vị Long Vương này có quan hệ không tầm thường với Long Hoàng, nhưng nếu ở trong Long tộc mà nói ra những lời như vậy chính là cử chỉ phạm thượng. Trong Long tộc, Long Hoàng có địa vị cao nhất, ngay cả Địa Long tổ khi nhìn thấy Long Hoàng cũng phải cung kính hành lễ.

- Hỏa Long Vương tiền bối! Chúng ta lại gặp mặt.

Cơ Động đứng ở trên lưng Long Hoàng, khề hành lễ với Hỏa Long Vương.

Hỏa Long Vương gật đầu với hắn, ánh mắt lộ ra vẻ kích động khó có thể che giấu:

- Thật tốt quá! Người rốt cuộc đã tới. Ta vẫn một mực chờ tin người. Triều Dương đã đem chuyện của người nói cho ta biết. Cơ Động, hài tử của ta đâu? Hài tử của ta đang ở đâu?

- Hài tử?

Nghe đến hai chữ đó, nhất thời toàn thân Long Hoàng kịch chấn:

- Ngõa Ny Toa! Nàng nói sao...? Hắn chính là Cơ Động đã ký khế ước đồng bạn với hài tử của chúng ta sao?

Hỏa Long Vương kích động gật đầu:

- Đúng! Chính là hắn. Nếu như không có hắn và Liệt Diễm nữ hoàng trợ giúp, chỉ sợ hài tử của chúng ta đã bị tên phản đồ Phong Sương vũ nhục rồi. Chính hắn đã cứu con của chúng ta, hơn nữa lại cấp cho nó một tương lai sáng lạn!

Tam đại Long Vương tới bây giờ mới hiểu chân tướng sự việc. Còn Cơ Động thì lại rung động mãnh liệt trong lòng. Hắn chỉ biết Mao Đài và Ngũ Lương Dịch là hài tử của Hỏa Long Vương, lúc này lại biết phụ thân của chúng chính là Long Hoàng. Tin tức này thật sự là làm cho người rất chấn động không thôi.

- Các người cùng đến động phủ của ta đi!

Long Hoàng cố nén cảm xúc kích động của mình, hai cánh đột nhiên vỗ mạnh, bay thẳng lên một cái huyết động trên đỉnh sơn cốc.

Ở Long cốc, huyết động này chẳng những là cái lớn nhất mà cũng là nơi thể hiện quyền uy tối cao nhất. Trên vách núi đá, cửa động cực kỳ khổng lồ với đường kính chừng trăm thước, thân thể Long Hoàng khổng lồ như vậy, lại có thể bay vào vô cùng dễ dàng.

Tứ đại Long Vương cùng bay theo phía sau lưng Long Hoàng vào trong động phủ của hắn.

Bên trong động phủ rất rộng rãi. Cho dù là Long Hoàng và bốn Cự Long kia cùng phi hành, cũng không hề có tí trở ngại nào. Dĩ nhiên là bọn họ là nối đuôi nhau phi hành chứ không phải là song song.

Động phủ của Long Hoàng hoàn toàn có thể dùng hai từ xa hoa để hình dung. Mặc dù trang trí không hề bắt chước theo nhân loại, nhưng khắp nơi đều tỏa ra hào quang rực rỡ. Trên vách động khảm đủ loại kim tệ và đá quý, còn có rất nhiều những tài liệu trân quý để chế tạo vũ khí ma lực. Nếu đem bất kỳ một món đồ nào trong này ra thế giới bên ngoài, tuyệt đối đều có giá trị liên thành. Bất quá những tài liệu kia giống như bị một lực lượng nào đó trực tiếp giữ chặt ở trên vách động.

Động phủ có đường kính chừng trăm thước thì vách động sẽ khổng lồ đến bậc nào? Vậy mà không một nơi nào trên vách động lại không có ánh kim quang lấp lánh. Riêng khoản tài phú này cũng đã là một con số trên trời mà con nghiện ADM nằm mơ cũng không có! (chém tí – biên)

Trong lòng Cơ Động thậm chí còn đang suy nghĩ, Chu mập và thương hội Ngốc Có Tiền nếu so với Long tộc thì ai nhiều tiền hơn nhỉ? Chà! Quả thật rất khó so sánh đây!

Động phủ rất sâu, sau vài nhịp thở Long Hoàng mới chậm rãi đáp xuống nơi sâu nhất trong động quật. Nơi này có không gian hình cầu, rộng rãi hơn nhiều so với lối vào vừa rồi, bất quá ánh sáng nơi này lại ảm đạm hơn nhiều. Trên vách động chỉ khảm hai thứ, một loại là Dạ Minh Châu có thể phát sáng, còn một loại khác chính là kim cương đủ màu sắc lấp lánh.

Mãi đến lúc Long Hoàng thả các Thiên Can thánh đồ xuống đất, mọi người ai nấy vẫn đang mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, nhất là mấy nữ hài tử, thậm chí ngay cả Trần Tư Tuyền cũng lộ ra một tia rung động. Đồ Hình Nhi, Lam Bảo Nhi và Miếu Miếu lại càng nhìn đến ngây cả người. Có người nói nữ nhân cùng Long tộc có sở thích giống nhau, xem ra rất là chính xác!

Long Hoàng đặt mọi người xuống đất, cũng không để ý tới tứ đại Long Vương mà lập tức phóng thích ra một vầng sáng chói mắt, sau đó toàn thân dần dần thu nhỏ lại, trong giây lát đã biến thành bộ dáng nhân loại.

Long Hoàng cơ hồ chỉ sải vài bước chân đã đi tới trước mặt Cơ Động. Giờ khắc này, hắn mới thấm thía được hết tâm tình của Địa Long tổ vừa rồi, bởi vì so với Địa Long tổ hắn còn muốn kích động hơn nhiều. Địa Long tổ dù sao cũng đã sống hơn ngàn vạn năm, tâm tư sớm đã không còn dễ xúc động. Nhưng hắn thân là Long Hoàng đương đại, khó khăn lắm mới cùng Hỏa Long Vương sinh hạ được một quả trứng, vậy mà lại bị trộm mất. Có thể nói đó là chuyện đau khổ nhất trong cuộc đời hắn.

- Cơ Động tiểu huynh đệ! Các hài tử của ta đâu? Bọn chúng đang ở đâu?

Từ cách xưng hô này, Long Hoàng đã đem Cơ Động - một nhân loại trẻ tuổi - biến thành tiểu huynh đệ. Hắn đã không còn để ý đến hình tượng Long Hoàng của mình nữa rồi.

Không đợi Cơ Động mở miệng, Trần Tư Tuyền đã đem Sinh Mệnh Chi Hạch đưa tới cho hắn. Cơ Động nhìn Trần Tư Tuyền với một cảm giác hết sức quái dị. Mặc dù hắn không ngừng thông qua các loại phương pháp để chống đỡ sự tấn công tinh cảm của Trần Tư Tuyền, nhưng dần dần hắn lại phát hiện ra càng ở cùng với Trần Tư Tuyền thì loại cảm giác thoải mái càng phát ra mãnh liệt. Nhất là sự ăn ý giống như vừa rồi vậy, cho dù hắn và Trần Tư Tuyền không tiến hành dung hợp linh hồn thì nàng vẫn có thể biết trong lòng hắn đang suy nghĩ điều gì. Hắn sắp sửa cần phải làm điều gì, nàng lập tức đã chuẩn bị sẵn sàng cho hắn. Sự ăn ý này có vẻ rất tốt đối với Cơ Động.

Nếu như Trần Tư Tuyền tấn công Cơ Động bằng lửa tình nóng bỏng thì Cơ Động lại rất dễ dàng cự tuyệt. Nhưng đằng này nàng lại dùng sự dịu dàng và thâm lặng để thấm dần và ăn mòn trái tim hắn. Bất tri bất giác nàng đã đi sâu vào lòng Cơ Động từ lúc nào, đây mới là điều mà Cơ Động sợ nhất, nhưng hắn lại không biết phải làm sao mới có thể làm cho cảm giác đó biến mất. Người ta cũng không quán lấy hắn, cũng không có nói gì mà chỉ là yên lặng ở bên cạnh hắn giống như những Thiên Can thánh đồ khác. Hắn còn có thể làm gì được? Cơ Động bây giờ càng ngày càng hối hận đã đưa Trần Tư Tuyền vào nhóm Thiên Can thánh đồ.

Nhận lấy Sinh Mệnh Chi Hạch, cảm thụ được hơi ấm thân thể Trần Tư Tuyền còn vương vấn, trong lòng Cơ Động không khỏi cuộn cuộn sóng trào.

Linh hồn lực của hắn nhanh chóng rót vào Sinh Mệnh Chi Hạch, phát ra lời kêu gọi đồng bạn của mình.

Một vầng sáng hai màu trắng đen mang theo long uy đặc thù chợt nổ rộ. Hai tiếng rống ngâm trong trẻo cơ hồ cùng lúc vang lên. Chỉ sau một khắc, khí tức của Cực Hạng Song Hỏa dần dần dâng trào, trắng và đen đã trở thành màu sắc chủ đạo trong động phủ của Long Hoàng.

Không biết đã bao nhiêu năm rồi, không có một Cự Long nào trong Long tộc dám phát ra long uy, thậm chí là ma lực trong động phủ của Long Hoàng. Nhưng giờ khắc này, khí tức của Cực Hạng Song Hỏa lại khiến Long Hoàng hưng phấn và chờ mong tộc đệ.

Hỏa Long Vương cũng như thế, mà ngay cả trong mắt ba vị Long Vương cũng lộ ra quang mang hiền lành ôn hòa như vậy.

Thân thể của Mao Đài và Ngũ Lương Dịch vốn đã rất khổng lồ, nhưng trước mặt tứ đại Long Vương cùng Long Hoàng thì thân hình của nó cũng chẳng thấm vào đâu. Chúng vừa mới hiện thân, lập tức đã bị những

viên kim cương cùng Dạ Minh Châu chung quanh làm cho rung động. Từ xưa đến nay, Long tộc luôn thích những đồ vật lấp lánh, cho dù Mao Đài và Ngũ Lương Dịch là tồn tại biến dị cũng không ngoại lệ. Hai cái đầu to lớn không ngừng nhìn ngó đám bảo bối chung quanh. Ánh mắt của chúng lóe sáng, không hề có ý tứ mà nuốt nước miếng ừng ực.

- Đây là con của chúng ta sao?

Long Hoàng kích động hỏi Hỏa Long Vương, mà Hỏa Long Vương cũng đồng thời nhìn về phía hắn. Bốn mắt nhìn nhau không chớp! Đột nhiên khí tức của Long Hoàng bộc phát như một cơn lốc, cuốn thẳng về phía Đại Diễn Thánh Hỏa Long đang ở trên không trung.

Lúc này, Cơ Động mới hoàn toàn hiểu tại sao khí tức của Mao Đài và Ngũ Lương Dịch lại có thể khiến cho đám Địa Long, thậm chí là Cực Long bình thường cũng phải thần phục. Hỏa thuộc tính của nó cố nhiên là kế thừa từ mẫu thân, hơn nữa còn được Cơ Động cùng Liệt Diễm trợ giúp trải qua quá trình cải tạo và biến dị. Còn long uy của chúng chính là thừa hưởng từ ở phụ thân, vị hoàng đế Long tộc trước mắt này. Khí tức của Long Hoàng làm sao những Long tộc bình thường có thể chống lại.

Khí tức của Long Hoàng như một cơn lốc ập đến đã kéo Mao Đài và Ngũ Lương Dịch ra khỏi sự hấp dẫn của kim cương. Bốn chúng cơ hồ cùng nổi giận mà gầm lên một tiếng. Trong nháy mắt trên người Mao Đài hiện lên một tầng bạch quang, Ngũ Lương Dịch lại hiện ra hắc quang. Trước khi Dương Hỏa Ngưng Tụ Pháp Trận thành hình, tốc độ phóng thích Ngũ Hành pháp trận của Cơ Động tuyệt đối không thể nào so sánh với chúng. Hai màu trắng, đen động lại trên không trung, hội tụ thành một Thái Cực đồ, mà lực ba động của Cực Hạn Song Hỏa trong nháy mắt khuếch tán, mạnh mẽ loại trừ những nguyên tố ma lực khác trong không khí. Đây chính là Thái Cực Ma vực của Đại Diễn Thánh Hỏa Long.

Nhưng chỉ một khắc sau đó, ánh mắt của bốn chúng lại trở nên ngưng trọng, bởi chúng phát hiện Thái Cực Ma Vực của mình không thể nào loại bỏ thuộc tính ma lực của nguyên tố khác. Khí tức đang áp chế bốn chúng dĩ nhiên lại cường đại như vậy, khiến cả hai ngay cả thở cũng trở nên khó khăn.

Kể từ khi tiến hóa đến Cửu giai, đây là lần đầu tiên Đại Diễn Thánh Hỏa Long gặp phải tình huống như vậy, liền lập tức nổi giận lôi đình.

Hai cặp long mâu cơ hồ cùng sáng lên, thân thể rung động kịch liệt. Long thân hai màu trắng đen trên không trung giống như một cây roi linh xảo đánh tới.

Phải biết rằng, thân thể Mao Đài và Ngũ Lương Dịch mặc dù không khổng lồ như Long Vương, nhưng chiều dài cũng đã vượt quá mười lăm thước. Xương cốt của Long tộc nổi tiếng là cứng rắn nhất, vậy mà trong nháy mắt chúng đã có thể khổng chế thân thể uốn lượn trên không trung như vậy. Cho dù là Long Hoàng tự hồi cũng không làm được.

Một màn quỷ dị chợt xuất hiện. Chỉ nghe một tiếng vang ầm ầm thật lớn, trong không khí sinh ra bạo chấn mãnh liệt. Trong nhóm Thiên Can thánh đồ, cũng chỉ có Cơ Động linh hồn tương liên cùng Mao Đài và Ngũ Lương Dịch mới có thể cảm giác được.

Phong tỏa của Long Hoàng bị công kích thân thể của Mao Đài - Ngũ Lương Dịch xé toạc thành một khe hở. Sau một khắc, thân ảnh của chúng dần trở nên nhòa đi trong mắt mọi người.

Quang mang chớp động liên hồi, mấy vị Long Vương cũng chỉ có thể miễn cưỡng thấy rõ lộ tuyến mà bốn chúng phi hành. Nhưng loại tốc độ này đã không còn thuộc phạm trù phi hành để mà hình dung nữa. Bốn họ dĩ nhiên không biết, đây chính là một trong những kỹ năng thiên phú của Đại Diễn Thánh Hỏa Long - Xuyên Việt.

Bốn chúng cứ như vậy mà cường ngạnh thoát ra khỏi sự phong tỏa của Long Hoàng. Hai tiếng long ngâm phần nộ vang lên ngay sau lưng hắn, sát khí cùng long uy trong nháy mắt bộc phát. Thái Cực Ma Vực ngưng tụ thành một hắc bạch quang cầu bảo vệ chung quanh thân thể chúng. Bất kỳ ai cũng có thể cảm giác được một lực lượng cực kỳ khủng bố đang từ từ được ngưng tụ trong cơ thể Đại Diễn Thánh Hỏa Long.

Song giác trên đỉnh đầu Mao Đài ngưng tụ kim quang hóa thành trùy hình, mà song giác của Ngũ Lương Dịch thì lại là một mảnh hắc sắc u lãnh.

- Ta nhớ vào! Đây chính là Diễm Dương Trùy và U Diễm Bổng.

Phất Thụy giật mình, không nhận được mà phun ra một câu thô tục. Hắn đối với những kỹ năng của Cơ Động thật quá quen thuộc, cho nên ngay khi Mao Đài và Ngũ Lương Dịch vừa phát động ma lực, hắn đã nhận ra ngay lập tức.

Thiên Can thánh đồ nhìn Cơ Động giống như nhìn quái vật vậy. Đại Diễn Thánh Hỏa Long cường ngạnh thoát khỏi áp chế của Long Hoàng cũng không làm bọn hắn khiếp sợ bằng năng lực học tập của nó. Bất luận là người nào trong nhóm Thánh đồ, hay bất luận là năm vị cường giả Long tộc, cũng đều chưa từng nghe nói ma thú có thể học tập kỹ năng từ đồng bọn của mình.

Nhưng thứ Đại Diễn Thánh Hỏa Long đang thi triển không phải là kỹ năng của hai đại Quân vương thì là cái gì?

Ánh mắt Long Hoàng lóe sáng, một đạo hào quang từ trên cơ thể hắn bắn ra. Đây rõ ràng là Thổ Hệ ma lực, nhưng lại không hề phát ra chút khí tức thuộc tính nào, thậm chí ngay cả ma lực ba động cũng không có.

“Rống...!”

Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch đồng thời rống giận. Ngay sau đó Diễm Dương Trùy với màu vàng chói lọi cùng U Diễm Băng đen tuyền đồng thời bay ra. Càng thêm quỷ dị chính là khi hai đại Tắt Sát Kỹ cùng bay ra lại không công kích Long Hoàng, mà trực tiếp dung hợp ngay phía trên đầu Mao Đài và Ngũ Lương Dịch. Nhất thời Thái Cực Ma vực đang bảo vệ quanh thân thể bọn chợt chúng tỏa sáng, hắc bạch quang cầu cũng tan dần vào nhau, trong nháy mắt sinh ra một quang trụ hắc bạch song sắc.

Lần này, ngay cả chính Cơ Động cũng cảm thấy chấn kinh khi Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch có thể sử dụng một bộ phận kỹ năng của hắn. Hắn biết kỹ năng này không dễ thi triển như vậy, bọn chúng rõ ràng đã dựa theo thân thể cùng năng lực của chúng mà tiến hành cải tiến kỹ năng.

Diễm Dương Trùy cùng U Diễm Băng trên không trung tụ lại một chỗ. Âm Dương Song Hỏa kết hợp tạo thành Siêu tắt sát kỹ Nhật Nguyệt Càn Khôn Giới. Lúc này, Nhật Nguyệt Càn Khôn Giới của Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã có uy lực mạnh hơn cả uy lực của đơn thể Siêu Tắt Sát Kỹ. Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như thế đã hoàn thành một Siêu Tắt Sát Kỹ, có thể thấy được thực lực của Đại Diễn Thánh Hỏa Long lúc này mạnh mẽ như thế nào, nhất là quá trình thi triển Nhật Nguyệt Càn Khôn Giới của nó nhẹ nhàng như hành vân lưu thủy. Đừng nói là Cửu giai ma thú, mà cho dù là Thập giai ma thú cũng không thể làm được như chúng.

“Ông.....”

Các Thiên Can thánh đồ chợt cảm thấy không khí chung quanh như bị rút sạch, huyền hóa thành một mặt kính sáng lấp lánh như ngọc, được ghép từ hàng trăm ngành mảnh nhỏ.

700. Chương 443: Thiên Phú Thứ Hai Của Đại Diễn Thánh Hỏa Long.

Nguyệt Nguyệt Càn Khôn Giới đã được Đại Diễn Thánh Hỏa Long cải biến trực tiếp đánh tới Long Hoàng. Long Hoàng lập tức có phản ứng, Long kiếm cũng lóe lên, không khí giống như bị hút sạch, biến thành một mặt kính trong suốt do vô số những mảnh ghép tạo thành, tản ra kim quang nhàn nhạt.

Hết thấy tất cả tựa hồ cũng bị phân cách trong nháy mắt, ngay cả linh hồn dò xét của Cơ Động cũng không ngoại lệ. Vào giờ khắc này, hắn có truy tới nữa cũng không đến được vị trí của Long Hoàng đứng. Đây mới là thực lực chân chính của Long Hoàng!

Dĩ nhiên, Cơ Động không chút lo lắng Long Hoàng sẽ làm thương tổn Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch, đó là con của hắn a! Hắn bảo vệ còn không kịp, làm sao có thể thương tổn chúng?

Long Hoàng thật ra cũng có chút bất đắc dĩ. Thể công kích Siêu tắt sát kỹ của Đại Diễn Thánh Hỏa Long tuy có uy lực mạnh, còn đồng thời phối hợp cả cực hạn âm dương song hỏa, nhưng nếu muốn thương tổn Thánh cấp cường giả như hắn, tự nhiên là không thể!

Đổi lại là Long tộc khác cả gan dám công kích mình như vậy, Long Hoàng nhất định sẽ tiêu diệt. Nhưng trước mắt là con của mình, điều nó trước tiên nghĩ đến là không cách nào ngăn cản, mà muốn chống đỡ thì

phải không làm tổn thương tới chúng nó mới được. Vì vậy, hắn mới trực tiếp phát ra bản mạng Ma Vực thuộc về Long Hoàng nhất mạch - Long Toàn Phách Hoàng Ma Vực, thứ mà cho dù là tỷ thí với mấy đại Long Vương cũng sẽ không dễ dàng sử dụng.

Nhật Nguyệt Càn Khôn giới bị Long Toàn Phách Hoàng Ma Vực công kích trực tiếp, nháy mắt đã bị cắt thành vô số mảnh vụn. Trong thực tế, bọn chúng thật ra thì vẫn còn dính liền với nhau, nhưng ở bên trong Long Hoàng Ma Vực, Long Hoàng có thể tách bọn chúng ra để ứng đối.

Đem một phần công kích phân giải thành một nghìn phần, chia ra thời gian công kích để chống lại. Uy lực của công kích nhất định sẽ hạ thấp trên phạm vi lớn. Mà đây cũng là ý nghĩa của Long Toàn Bá Hoàng Ma Vực.

Khí lưu màu vàng lúc trước trong tay Long Hoàng liền mượn cơ hội này trào cả lên, nhanh như chớp đem lực lượng Nhật Nguyệt Càn Khôn giới của Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch phân giải. Trung cấp siêu tất sát kỹ mạnh mẽ như vậy mà chỉ trong giây lát đã bị phá giải.

Phải biết rằng, Long Hoàng nếu không gặp phải đối thủ thực lực chênh lệch quá lớn so với mình, thậm chí có thể trong nháy mắt lợi dụng Long Toàn trong Ma Vực tiến hành phân giải đem thân thể địch nhân cắt ra. Nó chính là một trong những Ma Vực mạnh nhất thiên hạ hiện nay. Nhưng là cho dù đỉnh cấp Ma Vực như vậy, cũng không thể nào phong kín thân thể của Đại Diễn Thánh Hỏa Long.

Nhật Nguyệt Càn Khôn giới bị Long Toàn Phách Hoàng Ma Vực phong ấn, Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch cũng nhanh chóng có phản ứng. Năng lực phán đoán của bọn hắn cũng thuộc hàng cao siêu đứng đầu, mắt thấy công kích của mình không có hiệu quả liền không có nửa phần do dự, cả hai đều hướng đối phương phun ra một ngụm thổ tức, mạnh mẽ chặt đứt liên hệ giữa bản thân với Nhật Nguyệt Càn Khôn.

Long Hoàng cẩn thận tạo thành hành động dư thừa, cho dù Nhật Nguyệt Càn Khôn giới trong lúc bị nó trực tiếp đánh vào, cũng sẽ không ảnh hưởng đến Đại Diễn Thánh Hỏa Long.

Âm thanh chặt đứt liên lạc vang lên, Thái Cực Ma Vực một lần nữa từ trên người Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch phóng thích ra, đem thân thể của bọn nó bao phủ ở bên trong như cũ. Lúc này Long Toàn Bá Hoàng Ma Vực mới xông tới, lại chỉ có thể phong tỏa không khí xung quanh nhưng không cách nào trực tiếp xâm nhập vào bên trong Thái Cực Ma Vực.

Thái Cực Ma Vực âm dương bình hành, không chỉ có âm dương song hỏa mà còn thêm Thiên địa âm dương nhị khí, trong đó lại càng bao hàm ẩn chứa bản chất của Hỗn Độn. Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch vốn là tương lai sẽ có năng lực sử dụng Ma Vực như Cơ Động. Chỉ sợ dù cho Long Toàn Phách Hoàng Ma Vực cường đại nữa cũng không cách nào ảnh hưởng đến bên trong Thái Cực Ma Vực. Hiện tại chỉ là bởi vì ma lực song phương chênh lệch quá lớn, mới không cách nào đối kháng lại mà thôi.

“Hống !! ” Tiếng rống giận của Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch lần nữa lại vang lên, lần này trong ánh mắt bọn chúng hoàn toàn trở nên ngưng trọng.

Sau một khắc, một màn kỳ dị xuất hiện. Vốn Mao Đài là toàn thân tuyết trắng, thế nhưng giống như là bị tô lên, theo vị trí tương liên giữa nó cùng Ngũ Lương Dịch. Màu đen bao trùm lên tất cả, trong nháy mắt nó trở nên màu đen giống Ngũ Lương Dịch như đúc. Đầu rồng của hai bọn chúng vốn là giống nhau, lúc này màu sắc cũng biến thành giống nhau, căn bản phân không ra ai là ai rồi, chỉ có Thái Cực Ma Vực chung quanh thân thể bọn chúng là hắc sắc hay bạch sắc quang cầu.

“Hô !!” Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch đồng thời hít sâu một cái, không khí cũng xuất hiện rất nhiều tiếng rít khi bị Long Toàn Bá Hoàng Ma Vực bao trùm. Long Hoàng có thể cảm giác được rất rõ ràng, ngay cả bầu trời ở bên ngoài động phủ của chính mình, đã hoàn toàn tối xuống. Một vòng Âm Nguyệt tím đen lặng lẽ đi động trên đầu Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch, lại thêm một tầng nhân nhật chí cực tử quang lạnh như băng.

Thấy như vậy, ngay cả Hỏa Long Vương cũng không khỏi có chút ngáy người. Hai tên tiểu tử này rốt cuộc là muốn làm gì?

Hỏa Long Vương dĩ nhiên biết nguyên nhân Long Hoàng thử Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Hắn muốn thông qua thử dò xét lực lượng, làm Đại Diễn Thánh Hỏa Long khi công thủ tấn mất ra hơi thở của bản thân để

phán đoán bọn họ có phải con của mình hay không. Đó cũng không phải do Long Hoàng không tín nhiệm Hỏa Long Vương. Dù sao thân phận hài tử của Long Hoàng ở Long tộc quá nhạy cảm. Long Hoàng cũng muốn làm cho mấy vị Long Vương khác nhìn.

Thế nhưng, bọn họ chẳng ai ngờ rằng Đại Diễn Thánh Hỏa Long quá mức mạnh mẽ. Đối mặt với hơi thở Long Hoàng lại càng chút nào quá khó khăn, căn bản không bị Long uy của Long Hoàng ảnh hưởng mà còn liên tiếp phát động công kích hung hãn. Thật ra, chỉ riêng điểm bọn chúng không bị Long uy Long Hoàng ảnh hưởng, mấy đại Long Vương cũng đã nhận ra thân phận của bọn chúng. Dù là những cường giả cấp bậc Long Vương như bọn họ, cũng vẫn phải chịu ảnh hưởng uy nghiêm Long Hoàng. Chỉ có huyết mạch chính gốc của Long Hoàng mới là ngoại lệ. Mà Long Hoàng cảm thụ được hơi thở tỏa ra từ trên người Đại Diễn Thánh Hỏa Long, cũng nhận ra thân phận Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Mặc dù ở trên người Đại Diễn Thánh Hỏa Long, ngoài huyết mạch Long Hoàng cùng Hỏa Long Vương còn có một cỗ huyết mạch khác tồn tại.

Không thể nghi ngờ, Đại Diễn Thánh Hỏa Long bây giờ có thể có được thực lực như vậy, tự nhiên là có ảnh hưởng huyết mạch Long Hoàng cùng Hỏa Long Vương. Nhưng Long Hoàng thông qua chiến đấu trước mắt phát hiện, trong cơ thể Đại Diễn Thánh Hỏa Long có cỗ huyết mạch thứ ba ảnh hưởng khác sâu đối với nó. Không chịu ảnh hưởng dưới huyết mạch hoàng đế của chính mình. Nó hoàn toàn không rõ đây là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ nói, cỗ huyết mạch thứ ba này so với huyết mạch của mình cao quý hơn? Cho nên nó muốn nhìn, Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch còn có thể mang cho nó kinh ngạc như thế nào. Hoàn toàn chọn lựa thủ thế, chờ công kích của bọn chúng.

Mặc dù lúc này tất cả bị phân cách thành vô số phần, nhưng Cơ Động vẫn dễ dàng cảm nhận rõ ràng mưu đồ lúc này của Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch, linh hồn, huyết mạch hần cùng với bọn họ tương liên. Như thế nào lại không cảm thụ được bọn chúng đang làm gì đây?

Hai tên tiểu tử này, bọn chúng dĩ nhiên là muốn sử dụng một kỹ năng khác của mình. Thậm chí ngay cả cái kỹ năng này bọn chúng cũng học được?

Một viên băng cứng màu tím từ trong Thái Cực Ma Vực lặn lẽ xuất hiện, trong nháy mắt từ khi nó thoát khỏi Thái Cực Ma Vực, Thái Cực Ma Vực giống như là bị khô héo co rút lại. Thân thể Đại Diễn Thánh Hỏa Long trên không trung cũng lắc lư nhẹ, trong mắt Mao Đài, Ngũ Lương Dịch lộ ra thần sắc mỗi một rõ ràng, cơ thể Mao Đài cũng khôi phục màu trắng.

Tử sắc kiên băng, lần thứ hai tiếp xúc với Thái Cực Ma Vực phát ra một tiếng đinh vang nhỏ, truyền khắp toàn bộ Long Hoàng động phủ. Ngay sau đó, khiến Long Hoàng cùng tứ Hỏa Long Vương cũng phải chấn động vì một màn xảy ra. Trăm ngàn tầng phân cách Long Toàn Phách Hoàng Ma Vực đột nhiên va chạm với tử sắc kiên băng, liền bắt đầu có dấu hiệu tan vỡ. Tử hắc quang mang lan tràn ngay lập tức, cơ hồ là trong nháy mắt đã đến trước mặt Long Hoàng, cuốn sạch cả Long Toàn Bá Hoàng Ma Vực.

Thanh âm nghiền nát dày đặc mà vang vọng, bộc phát vang lên. Tử hắc quang mang lại trực tiếp cuốn đến trên người Long Hoàng, dường như muốn đem nó thôn phệ.

Thân hình hóa dạng người của Long Hoàng chợt lóe, một đạo quang thải hư vô theo cơ thể hần chợt lóe lên rồi biến mất. Sau một khắc, thân thể của hần đã biến mất giữa hư không lại hiện ra ngay trước mặt Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch, tránh khỏi bị tử hắc sắc này thôn phệ.

“Xuyên không?” Cơ Động kinh hô bật thốt lên. Không sai, Long Hoàng sử dụng chính là thiên phú kỹ năng Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch lúc trước đã từng sử dụng: Xuyên không. Hần vì vậy mới biết, thì ra là kỹ năng này của bọn chúng là do kế thừa từ Long Hoàng. Mà Long Hoàng thi triển Xuyên không, hiển nhiên lợi hại hơn so với Đại Diễn Thánh Hỏa Long, dĩ nhiên lại trực tiếp xuyên không, hoàn toàn tiến vào kỹ năng cao cấp siêu tất sát kỹ cường đại.

Cơ Động cũng không biết, kỹ năng xuyên không đối với Long Hoàng chính là tuyệt học bảo vệ tánh mạng. Cũng là năng lực ẩn giấu giống Long Toàn Phách Hoàng Ma Vực, Long Hoàng cũng sẽ không dễ dàng dùng. Tuy nói Long Hoàng sợ gây thương tổn cho Đại Diễn Thánh Hỏa Long, nhưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long có thể bức bách nó dùng đến hai kỹ năng này đã đủ để tự hào rồi.

Long Hoàng chân chính là thánh cấp cường giả a! Thời điểm Long Hoàng xuất hiện trước mặt Mao Đài

cùng Ngũ Lương Dịch, trong nháy mắt, tất cả âm thanh nghiền nát đã dung hợp lại một chỗ, hóa thành một tiếng nổ vang. Trong Long Hoàng động phủ, không khí bị cắt thành vô số phần khôi phục bình thường. Tình huống như thế chỉ có thể cho thấy một chuyện, là Long Toàn Phách Hoàng Ma Vực đã bị phá vỡ.

Mao Đài trong nháy mắt biến thành màu đen giống Ngũ Lương Dịch, đó là bởi vì nguyên nhân cực hạn Dương Hỏa Ma lực của bản thân nó chuyển thành cực hạn Âm Hỏa ma lực. Cấu tạo ma lực của bọn nó cơ hồ giống Cơ Động như đúc. Đây không chỉ bởi vì nguyên nhân huyết mạch Cơ Động mà cũng là kết quả ban đầu Liệt Diễm vẫn hằng theo đuổi. Chỉ có như vậy, bọn chúng mới có thể phối hợp hoàn mỹ cùng Cơ Động, trở thành đồng bạn mật thiết nhất, bảo vệ an toàn của Cơ Động. Vì vậy, ngay cả ma lực chuyển hóa bọn họ cũng biết. Kỹ năng bọn chúng vừa thi triển đó không phải là đơn thể công kích siêu tất sát kỹ Cơ Động kia từng đã dùng qua: Cầm, Thiên, Vạn, Đại U Diễm Băng sao?

Mặc dù Đại Diễm Băng mà Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch đang thi triển ra, không thể nào giống như lúc Cơ Động đối mặt Cúc Hoa Trư, mượn toàn bộ lực lượng các Thiên Can thánh đồ thi triển ra bản đầy đủ. Nhưng ma lực của nó vẫn ở trên Cơ Động, hơn nữa có Thái Cực Ma Vực phụ trợ. Một cái Đại U Diễm này, hoàn toàn phát ra uy lực cao cấp siêu tất sát kỹ. Cho dù là ở trong Long tộc, Cự Long có thể thi triển cao cấp siêu tất sát kỹ, cũng chỉ có đám Long Vương mà thôi.

Dĩ nhiên, sau khi ngũ đại Long Vương thi triển cao cấp siêu tất sát kỹ, tuyệt sẽ không mệt mỏi giống như Đại Diễn Thánh Hỏa Long, khổng lồ so với bọn chúng cũng tốt hơn rất nhiều. Nhưng ngàn vạn không nên quên, hiện tại Đại Diễn Thánh Hỏa Long cũng không phải là thập giai ma thú, mà là cửu giai a!

Mắt thấy Long Hoàng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch mới vừa phóng ra gần như toàn bộ ma lực cũng không có cam chịu số phận. Thân thể đột nhiên vung vẩy, hai thân thể cùng đem cái đuôi đột nhiên đánh tới. Công kích lúc trước phá vỡ uy áp Long Hoàng, lại một lần nữa xuất hiện.

Lần này mọi người đã thấy rõ ràng, thân thể Đại Diễn Thánh Hỏa Long vào giờ khắc này giống như là không có xương, hoàn toàn biến thành một cây roi khổng lồ phá vỡ không khí, mang theo quang mang vụn vụn không ngừng. Âm dương song thuộc tính đồng thời phát ra, đây là nơi thân thể Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch kết hợp, tự nhiên cũng là nơi thuộc tính của bọn chúng dung hợp hoàn mỹ nhất. Một kích thân thể thuần túy, tuyệt đối mang vào thuộc tính hai người bọn chúng, hướng chỉ còn có lực lượng thân thể khổng lồ cùng với ma lực súc tích bên trong.

Long Hoàng trong mắt toát ra một tia bất đắc dĩ “Dục vọng công kích của Đại Diễn Thánh Hỏa Long thật sự là quá mạnh mẽ. Bọn chúng không thể nào không biết sau khi mình xuyên không được, bọn chúng cũng không thể nào là đối thủ của mình nhưng công kích vẫn như cũ không chút đình chỉ.”

Long Hoàng nhẹ nhàng thốt ra một câu, cũng vừa chặn lại chiếc đuôi rỗng của Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Lần này, kỳ tích cũng không có tiếp tục xuất hiện, thân thể Long Hoàng giống như là núi lớn rơi xuống mang theo Đại Diễn Thánh Hỏa Long rơi trên mặt đất. Mặc dù hóa thân hình người, nhưng lực lượng của hắn vẫn là Long Hoàng.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long vẫn không có từ bỏ, thân thể mềm dẻo lần nữa quay lại trở lại. Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch giương miệng rộng, bay thẳng đến bên người Long Hoàng tấp tới. Trong lúc này, trong mắt Long Hoàng toát ra vài phần ánh sáng kỳ dị. Trong lúc quang sáng phóng thích, thân thể nhân hình của hắn đã lại một lần nữa biến thành thân thể Long Hoàng chiều cao vượt qua 50m. Nhưng đối với cái tấp của Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch, nó cũng không có né tránh, thậm chí không sử dụng ma lực tiến hành phòng ngự, tùy ý bọn họ cắn một phát trên Kim Cương Long Thể gần như trong suốt.

Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch hợp lực cắn tuyệt đối là cực kỳ kinh người, trong tình huống không có chút nào ma lực phòng ngự cùng da thịt co lại, dù là lân phiến trong suốt trên người Long Hoàng cũng không cách nào hoàn toàn ngăn cản. Lân phiến bị răng nhọn đâm thủng, hàm răng sắc bén của Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch đã cắn vào thân thể Long Hoàng một chút. Trong phút chốc, huyết quang băng liên hiện ra.

“Bệ hạ.” Tứ đại Long Vương đồng thời bật thốt kinh hô. Bồ nhào xông tới.

“Không nên cử động.” Thanh âm uy nghiêm của Long Hoàng vang lên, ngăn cản tứ đại Long Vương. Mà Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch đang cắn trên người nó cũng ngừng lại. Bởi vì lúc trước cái đuôi của bọn

M! #`i v GQM; >Q`M; #„i çQÊ+- H9+ M`v i?•M i? GQM; >Q`M; F?¬B T?K+ M;mv M
F?¬M; i`mM;X
o`i`Q K` #¼M +?9M; +„M- +?QM? H` #° M;U+ GQM; >Q`M;X \*Æ i? /`B KQ`B H,K i
Î #`i F€ MÆB ç•m- M?bM [m +kM; +! +?9i #m²M +Q`BX
æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; M;•v M;Q`B ` F?¬M; T?ªB #ÎB pb i?•M i? GQM; >Q`M
pb K€m GQM; >Q`M; +?ªv p`Q i`QM; KB M; ç½ F?B M +?9M; M! +ªK M?“M çQÊ+ T?
•M? K„i GQM; >Q`M; ?B M ?Q` M?bM iW i` M tm®M; i?•M ?bM? #¼M ?¼- i? M M?
J°i T?€i +„M M`v- +QB M?Q H` i`WM; T?¢i ç®B pÊB +? M,K ç! F?¬M; #ªQ p i®i +
M`v- +€+ M;QÆB T?ªB +?`m F?` M?B m `²BXô

dyRX *?QÆM; 999, GQM; >Q`M; "B M h?“M? J h?9 h¼ E}\

J Q h? B p`L;k GQÆM; .`+? ç²M; i?`B KÎ KB M; ` - M;Æ M;€+ M?bM GQM; >Q`M;
M;Q`B- ibM? +ªK +?9M; M! i`U+ iB T ?ÆM- çÆM;BªM ?ÆMX hU M?Q # M ç-m #¼M
oQÆM; H`T iS+ M?“M` M; vX

J Q h? B p`L;k GQÆM; .`+? F?¬M; M;WM; ;¬K ;W- M?QM; ç`+? w i`QM; K„i ç½ ?Q
i`QÊ+ #¼M +?9M; +ÁM ç M; M;?B M;`i¢B b Q #¼M +?9M; ;†T T?ªB +¬M; FQ+? K`
G9+ M`v i?b ç½ ?B m` +Q`M; ;Bª i`QÊ+ K„i H¢B H` +? KbM?X

>Ä GQM; oQÆM; ç°i M?B M H Q` KÎ`°M; ` ? B +€M? # Q T?O i?•M i? æ¢B .B
MÎM!B, ó>`B iY- ?`B iY +O i - `®i +K+ KK KK çQÊ+ i?`v +€+ M;QÆB `²BX *€+ M;Q
M?“ +O +€+ M;QÆBXô

GQM; >Q`M; +kM; KÎ imM; ç¬B +€M? F?`M; H² # Q i`MK +ª >Ä GQM; oQÆM; p` æ
p`Q i`QM;¬ K°i M?“ # M;Q`B F?¬M; M;WM; i?`M i?S+X

h?`v K°i K`M M?Q p`v- \*Æ æ°M; p` M?¡K h?B M * M i?€M? ç² +kM; MÎ MK +Q`B #bM
€T M`v +?“K `½B H•v H M b M; i`i +ª #¼M ?¼X

" p` GQM; pQÆM; F?€+ #B m ?B M F?¬M; ;B®M; M? mX h?Ov GQM; pQÆM; çSM
€M? K„i ?ÆB T?S+ i¢T- pW +! pmB KWM; pW +! K`v T?¬M; ?2M i}X h?Ov ?Ä iQA
+kM; F?¬M; M;Q¢B H - [m M ? ;B[M! p` >Ä GQM; oQÆM; Hm¬M Hm¬M F?¬M; i®

h` M K†i EBK GQM; oQÆM; H¢B i`M ç-v p ?•K K°- Î i`QM; ?`M; M;k iS ç¢B GQM
H` M?Ä M?`i- im pB v m M?`i bQ pÊB # GQM; pQÆM; F?€+X >B M M?B M im`B i€-

*ÁM €M? K„i EBK *QÆM; HQM; pQÆM; H¢B `iªK ç¢K- M! +9B ç-m F?¬M; M!B iB
p¬ +MM; +?€M MªMX

S?`i h?Kv çB H¢B ;¬M # Mi B \*Æ æ°M;¬ M!B M?Ä, ôE?¡ i`€+? G¬B æbM? 2 bÊ J
M?Q p`vX h?U+ HU+ æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; [m€ KS+ +Q`M; ?½M- ç®B K†i GQ
+`T +kM; ç!M çÐ çQÊ+ K`v +?B mX h`M; ?ÊT i?U+ HU+ +ª ? B H¢B F?ŠM; ç`M? +!
KQ`BX

*Æ æ°M; ;`i ç-m M!B, ôaQ ?mvM?- M;QÆB #•v ;B! ç½ #B i i¢B b Q i pšM F?¬M; +?
+?9M; i X Gm`M i?U+ HU+ iQ`M i?•M- J Q h? B p`L;k GQÆM; .`+? +ÁM K¢M? ?ÆM
M! ?ÆM i `i M?B m- T?“K H` F„ M,M; i #B i i?b +?9M; M! ç m #B iX *?d +! >Ä h
EQ+? H` M;Q¢B H X L?QM; K` #¼M +?9M; +! F„ M,M; i?B M T?9 K`i F?¬M; +!X a
+?9M; i +kM; F?¬M; T?€M çQ€M M`BX

h?`B ;B M i`¬B [m F?¬M; H•m GQM; >Q`M; +?“K `½B i?ª HÄM; ? B +€M?- >Ä GQ
æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM;¬ iWM; ;B¼i MQÊ+ K„i F?¬M; M;WM; H,M tm®M;X

h`QM; K„i GQM; >Q`M; iÄ ` K°i iB M;?B ?Q†+ M`Q ç!- `²B /¬M /¬M +?mv M i?“M
M!B, ó*Æ æ°M; #^M; ?[m- i Km®M M!B +?mv M `B M; pÊB M;QÆB K°i +?9iXô

L;ä Lv hQ - +€+ M;QÆB /šM K`v p` #^M; ?[m M?•M HQ¢B çB M;?d M;ÆBX

óó•M;- # ?¢Xô hS ¢¢B GQM; pQÆM; ¢²M; i?ìB +mM; FQM? ¢€T SM;X

S?'i h?Kv M;?B M;ì M?bM b M; *Æ æ°M;- i?'v *Æ æ°M; ;"i ¢-m` ?B m F?¬M; +| p
h?Kv H9+ M"v KÈB i?Î T?"Q M? M?ÄK- M?QM; h`-M hQ hmv M H¢B F?) M?Qm K"v
GQM; pQÆM; ` M;Q" B- M" M; H¢B F?¬M; ? /B ¢°M;X

GQM; >Q" M; M?bM [m M" M;- h`-M hQ hmv M H¢B M|B i`QÊ+, óh M?'i ¢`M? T?ª
GQÆM; .`+? i?QìM; Î i`QM; aBM? J M? >¢+? +O i - F?¬M; +| +| aBM? J M? >¢+
i`QîM; i?"M? F?Ä2 K¢M? M?Q #•v ;BìX L m M?Q GQM; >Q" M; Km®M ¢"K Hm" M pÈ
L;k GQÆM; .`+?X h t2K M?Q +| ¢O Hw /Q ¢ HQm H¢BXô oW M|B /Si HìB M" M; +
>¢+? iW i`QM; i v *Æ æ°M;X

aBM? J M? >¢+? H"K b Q #B M i?"M? +O M" M; `²B\ *Æ æ°M; ?ÆB bYM; bì- M?QM
`'i M? M?X æ•v H" M" M; F?¬M; v M HÁM; ¢ KbM? ¢®B K†i pÈB GQM; >Q" M; M M
æ°M; +kM; F?¬M; +| T?ªM #€+- h`-M hQ hmv M HQm H¢B +kM; i®i- +| M" M; Î ¢•v
HBM? ?²M HU+ ¢ m ;B9T Q+? ?„M `i HÈMX h?"i` ?„M ¢½ KÆ ?² ¢Q€M ¢QÊ+ GQ
pÈB KbM?X

GQM; >Q" M; i?ªM M?B M M|B, óæ½ M?Q p"v i?b M;QÆB +S pB + HQm H¢B 5ô

o"Q H9+ ¢| æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; ;-K M? K°i iB M;- *Æ æ°M; [m v ¢-m M?b
p" L;k GQÆM; .`+? ¢ M; M?¬ ¢-m` iW /QÈB +€M? >Ä GQM; oQÆM; M?bM KbM?>

*Æ æ°M; KdK +QìB M OB +?9M; M|- H9+ M"v +ª ? B KÈB i?QªB K€B /U p"Q i`QM
M[- +ªK i?K i?•M ibM? 'K €T iW Kšm i?•M K M; ¢ MX

L?|K h?B M * M i?€M? ¢² p" #®M ¢¢B GQM; pQÆM; `ìB ¢BX •M? b€M; tmM; [m M
#B M i?"M? ?bM? M;QìB +?Q / M|B +?mv M- b m ¢| ¢B iÈB ¢SM; ¢®B /B M *Æ æ°M

ó*Æ æ°M; #^M; ?[m- i #B i H-M M"v +€+ M;QÆB iÈB GQM; +®+ H" pb ibK FB K i?9
* M i?€M? ¢²X *?mv M M"v i ¢€T SM;- +?ŠM; M?[M; i +| i? imv M +?¼M /MK +€+
¢ªK b) +?¼M` iBM? M? GQM; i°+ tm'i b„+ M?'iX h?"K +?Q T?€B` K°i p` GQM;
¢²M; #¢M +?Q K°i #^M; ?[m M"Q ¢| +kM; ¢QÊ+X *| GQM; i°+ +?9M; i H"K #¢M- i?
i?€M? ¢² +€+ M;QÆB b) +| i? ;B i,M; M? M? +?|M; i`QM; F?QªM; i?ìB ;B M M; „M>
L;k >"M? ¢¢B HK+ +kM; +| i? K K°i T?-M HU+ HQÊM; iU p X æ²M; i?ìB- Î i`QM; G
K°i i?-M F?Q i?m°+ p h?B M * M i?€M? ¢² +€+ M;QÆBX h +| i? i`ª H¢B +?Q +€+
M"Q\ô

*Æ æ°M; M?bM tQ€v i?ŠM; p"Q K„i GQM; >Q" M;- KdK +QìB i?ªM M?B M, óªK ÆM
¢¢B #B m h?B M * M i?€M? ¢² +ªK i¢ M;`B ¢½ OM; ?° +?9M; i X v +O M;`B i ?B
h? B p" L;k GQÆM; .`+?- ¢9M; F?¬M;\ô

E?B GQM; >Q" M; M;?B K i9+ M|B +?mv M- *Æ æ°M; ¢½ ¢Q€M` ¢QÊ+ w M;?o +O p
p"Q ?Q" M +ªM? GQM; >Q" M;- M m KbM? H" K°i M;QìB +? +kM; b) H"K M?Q i? X o
;B"MX

GQM; >Q" M; M;¢+ M?B M M?bM *Æ æ°M;- p®M ?„M Km®M ;BªB i?Q+? K°i +?9i M?
HìBX

*Æ æ°M; F?~M i?B i M|B, ôGQM; >Q" M; iB M #®B- i•K ibM? +O M;`B i `i ?B mX
MY ¢B K [m€ ¢€M;X J Q h? B p" L;k GQÆM; .`+? H" +QM +O M;`B p" >Ä GQM; o
;B[H¢B # M +¢M? Mm¬B /QÐM; iU M?B M H" ¢9M;X h +| i? M?bM` ¢QÊ+ M;`B
+?9M; M|X ob i? +?mv M M"v i ¢²M; wX *kM; F?¬M; HB M [m M ¢ M pB + h?B M
+?¼M K i?9 ¢²M; #¢MX *?d +¬M J Q h? B p" L;k GQÆM; .`+? M;mv M w HQm H¢B

L;?2 *Æ æ°M; M|B- i`QM; K„i GQM; >Q" M; iQ€i` K'v T?-M +ªK FQ+?- i?Î /`B M|B,
M;QÆBX L?QM; M;QÆB ?ŠM H" ?B m K°i ¢B m- +?mv M M"v F?¬M; ? ¢ÆM; BªM
+?ªv tm¬B ?mv i K¢+? +O i +MM; L;ä Lv hQ X L?QM; p M;Q¢B ?bM? ? v H" +Qì
H¢B F?¬M; ;B®M; pÈB +?9M; i X æ•v H" F i [mª #B M /`- i` M M;QìB +?9M; +ÁM

L m M?Q i çQ€M F?¬M; b B- T?-M ?mv i K¢+? M"v +| HB M [m M pÈB M;QÆBX L;
+? +O #¼M +?9M; +kM; +| [m M ? K"i i?B i pÈB M;QÆB 5ô

*Æ æ°M; ;"i ç-m- M|B, ô" M ç-m +?9M; i +Sm J Q h? B p" L;k GQÆM; .`+?- #¼M
i`SM; `²M;- #ªM i?•M >Ä i?m°+ iQM? ç½ #`i?m°+ iQM? +O ",M; hmv i +U HQM; S
i?ìB ç m +| i? iY pQM;X ob p"v GB i .B K KÈB /šM +?9M; M| iÈB i? ;BÈB æ` h•K

GÊB /KM; H9+ bmv v m M"v- M; v b m ç| ? „Mi?Bi`B M` imv i ?¼+ .B i h?-M .šM
h?-M EQ+? ç i i ÈB ç i S i`¼M; X h€+ /KM; +O .B i h?-M .šM +?QM? H` ç 2K i?•M
T?Q KbM?-`²B b m ç| KÈB i`M +¬M; #^M; .B i h?-M EQ+?X

"i [m€ /M GQM; >Q`M; ?| ?bM? M; Q`B- M?QM; .B i h?-M .šM +kM; F?¬M; i? ?9i M
+O ? „MX hmv F?¬M; i? FûQ GQM; >Q`M; H¢B +kM; F?¬M; T?^B *Æ æ°M; F?¬M;
h?-M .šM ;B®M; M?Q K°i bÈB i?WM; i`|B i` M M; Q`B GQM; >Q`M; - GQM; >Q`M;
æ°M; H¢B KQÊM HU+ H¬B FûQ M"v- ? B +?•M T?€i HU+ i?B i`B M æ^M; s` h?B KX

G-M M"v- i?"i +| i? M|B H` M? M? M?Q i?B K çB MX æ^M; s` h?B K p®M ç½ +U+
.šM H¬B FûQ- /M H` Î i`QM; mv €T +O GQM; >Q`M; - i®+ ç° +O *Æ æ°M; +kM; ç½

h®+ ç° FBM? M; Q`B M?Q i? - M; v +^ GQM; >Q`M; +kM; T?^B bÊ ? i ?²MX *Æ ?² +
*Æ æ°M; +kM; ç½ +?°T ç M i` M M; Q`B ? „M`²BX

aU i?"i ç½ +?SM; KBM? M?[M; M; Q`B +?Q iWM; ;B Q i?O pÈB *Æ æ°M; ç m ç½ t2
>Q`M; i`QÊ+ K†i +kM; F?¬M; M; Q¢B H X

*| H) iQM? p i?U+ HU+ +?B M ç`m i`M; ?ÊT i?b ? „M F?¬M; #^M; æ¢B .B M h?€M? >
#°+ T?€i i`QM; M?€v K„i i?b /M H` h?B M * M i?€M? ç² +kM; F?¬M; K°i B +| i? b

o`B M; "v i`QÊ+ ç| - *?m hB m hB m i?•M H` \*Ym [m M +Q`M; ;B^K` F?B; B Q +?B M
F m F?` - ; -M M?Q H` bÊ ?½B F?B ?`M; M; "v T?^B i, i?Q pÈB ? „MX h`i +^ H` pb T?
æ°M; ?Q`M iQ`M F?€+ t bQ pÈB M?[M; K bQ #bM? i?Q`M; X æ®B pÈB T?QÆM;
*?m hB m hB m ç½ çQ ` #®M +?[ç ç€M? ;B€, o¢M Zm•M G¬B æbM?X E?¬M; ç°M
H¢B M?Q HB i?Ä - F?Q i? M?Q H¬B çbM? p¢M [m•M- Km®M ç 2K M; ¼+ ç€ +MM; p

æ•v +?QM? H` ç†+ iQM? +¬M; FQ+? +O \*Æ æ°M; - K°i F?B ç½ p`Q i`¢M; i?€B +?
ç°M; - K` K°i F?B ç½ T?€i ç°M; HB M b) F?¬M; +®F} #`i +S çB m ;b- +?Q ?Q`M iQ
F?¬M; /WM; H¢BX æ•v +?QM? H` HU+ HQÊM; #°+ T?€i +O #¢Q [m•MX

h?'v *Æ æ°M; ç½ ç M ; -M- GQM; >Q`M; +kM; F?¬M; bmv M; ?o M?B m- K†+ /M i®
M; Q`B w Km®M M?QM; ? „M imv i ç®B F?¬M; +?Q`^M; +¬M; FQ+? +O *Æ æ°M; +|

"M p HU+ T?ÁM; M; U- GQM; >Q`M; imv i ç®B t T ?¢M; i?S ? B i`QM; GQM; i°+
i?¬BX

h v i`€B \*Æ æ°M; i?B i`B M •K L; mv i h`^Q- +U+ +?m`M t€+ +?°T iÈB i` M M; Q`B
K°i`²M; ç m ç²M; i?`B +^K i?'v FBM? ?½BX

*Æ æ°M; ;B`i KbM? H` pb ? „M T?€i ?B M K°i i`^Q +?KT iÈB i` M +Æ i? GQM; >Q`
K°i +€B H•M T?B M +SM; ` „M- H¢B +ÁM i¢Q i?`M? T?^M HU+ # „M M; QÊ+ H¢BX J
? „M- +Æ ?² i`QM; M?€v K„i ç½ T?•M i€M` - i M`½ K`i K°i MY X

J` GQM; >Q`M; FBM? M; ¢+ #`B pb ? „M T?€i ?B M +¬M; FQ+? +O *Æ æ°M; ç°i M?B
+Æ i? KbM?- b m K°i F? „+ KÈB #¢Q T?€i` X

*Æ æ°M; F?¬M; T?^B i?B i`B M •K L; mv i i`^Q #bM? i?Q`M; K` M; mv M #^M H` .B
EQ+? ç i i ÈB ç i S i`¼M; M"v €T b9+ ; 'T #®M H-M mv HU+ KÈB +?QM? H` çÁM b€i
L; mv i h`^Q i`¬M; çÆM; B^M M?QM; mv HU+ +¬M; FQ+? ç½ pQÊi [m h`i a€i E„ #b
i?S +O aB m h`i a€i E„X S?^B #B i`^M; ç•v +kM; +?d H` K°i +¬M; FQ+? i`U+ iB T

•K L; mv i i`^Q K M; i?2Q •K ?Ä .B i h?-M EQ+?- K†+ /M ç½ #`i ?•M i? GQM; >Q`M
HU+ HQÊM; - M?QM; K°i MY FB ç½ i?`M? +¬M; H2M HÄB p`Q i`QM; +Æ i? GQM;

J HU+ ?°i? +O GQM; >Q`M; iU p`M +?mv M- K¢M? K) # Q i`MK`²B ç€M? i M •K
h?-M EQ+?X .B i h?-M EQ+? bÎ /o FBM? F?OM; H` pb M| #°+ T?€i Î # M i`QM; +A
+kM; F?¬M; M; mv M w ç K°i M; m²M HU+ HQÊM; M?Q p`v M`imM; i`QM; i?•M i?
>Ä +| iQM? „M KÁM ç€M; bÊ M"vX

GU+ T?ÁM; M; U+O GQM; >Q`M; +Q`M; ç¢B F?¬M; +?d Î # M; Q`B K`F +^ # M i`Q
H-M ç-m iB M .B i h?-M EQ+? +O *Æ æ°M; ç€M? i`9M; KK+ iB m M?QM; F?¬M; i?

ç€M? p"Q i`QM; +Æ i? GQM; >Q" M; ç½ #` K HU+ K¢M? K) +O ?„M iU ?"M? ?! ;B
 "i [m€- *Æ æ°M; K°i F?B ç½ i`B M F? B +¬M; FQ+? i?b M"Q T?ªB H" +?d K°i FQ+
 ?„M i`QM; M?€v K„i ç²M; i?İB ç€M? p"Q M;U+ GQM; >Q" M;- +?QM? H" GB i .QÆM
 *Æ æ°M; +kM; F?¬M; +! +Æ ?°B i?B i`B M` GK+ h`¼M; *?9 a€i M?Q ?„M M;?oX E
 +! i€+ /KM;- *U+ >¢M •K >Ä F?¬M; i? #MM; +?€v i`QM; +Æ i? ç®B T?QÆM;- i?b
 GK+ h`¼M; *?9 a€i p"•K .QÆM; bQM; +?9+ +?QM? H" M!B bm¬M;X
 GQM; >Q" M; ?! ;BªB FQ+? •K L;mv i i`ªQ i?S M?i- i?•M i? #`i`b i` K°i +?9i M?Q
 K„iX *kM; i`QM; M?€v K„i M"v GB i .QÆM; S? çQÊ+ +?m`M #`i`QÊ+ ç½ ç€M? ç M
 E?¬M; ? +! K°i •K i? M?T?€i` - K HU+ GB i .QÆM; S? +kM; ;B®M; M?Q i`QÊ+ #
 i`B i iB m K°i MY - #i [m€ ç°M; i€+ \*Æ æ°M; +kM; HB M K°i K¢+? imM; ` GB i .QÆ
 +?9i F?! F?, M ç€M? iQ" M #° H M M;U+ GQM; >Q" M;X
 GB i .QÆM; S? HB M ç M GB i .QÆM; ",M;- +m®B +MM; H" GB i .QÆM; P M?H"
 .QÆM; P M?i`ªB [m +ªB iB M +O *Æ æ°M; #B M i? "M? T?B M #ªM;B +QİM; i? K
 ç m tm'i ?B MX
 h?•M i? +O GQM; >Q" M; i?"i bU H" +QİM; ?½M- M?QM; #` .B i h?¬M EQ+? ç iS i
 /"M; +?`m çUM;X *Æ æ°M; ç°i M?B M #°+ T?€i +U+ ?¢M i®+ ç°- GB i .QÆM; h K
 ç€M? p"Q i` M M;QİB GQM; >Q" M;X h K i¬M; çB T;B p"iS i`¼M; .B i h?¬M EQ+?
 M;U+O GQM; >Q" M; +U+ K¢M? +kM; F?! +?`m çQÊ+X G9+ M"v ?„M +! +ªK;B€+;B
 /MM; h'i a€i E„ *U+ >¢M .QÆM; >Ä ç€M? p"Q i`QM; +Æ i? p"vX h?"K +?Q #° M;U
 ?„M +ªK;B€+ çQÊ+ K°i iB M;mv +ÆX
 o Kti M? M?"M; +O GQM; >Q" M; `®i +K+ +kM; i?m HB K- ?„M SM; ç®B çÆM;Bª
 *Æ æ°M; i?B i`B M GB i .QÆM; h K GB M EQ+? H"K HB M K°i K¢+?- b m ç! +kM; H
 J°i M;QİB K°i`²M;- ;B®M; M?Q ç½ i?QÆM; HQÊM; p"v- +?d i`QM; ;B•v H€i ç½ ?Q
 h`QM; HÁM; *Æ æ°M; •K i?¬K F?B T bÊ- GQM; >Q" M; M"v HMB p b m # #QÊ+ +! i
 #QÊ+ HmB ç m i` M? i?O i`QM; M?€v K„i ?! ;BªB K HU+ +O *Æ æ°M; i'M +¬M; p
 FûQ ;B½M F?QªM; +€+? pÈB *Æ æ°M;X J'v FQ+? GB i .QÆM; h K GB M EQ+? +kM
 GQM; >Q" M; i?®B HmB iÈB #QÊ+ i?S # - i` M M;QİB HB M bBM? ` K°i iB M; #¢Q
 p" M; iW M;U+ ?„M K M? K¬M; i`"M` - p¼i iÈB T?Q i`QÊ+ i?•M i? *Æ æ°M; çQ¢M i
 +?Q +¬M; FQ+? +O ?„M iB TiK+ M®B ;!i K" iÈBX
 GQM; >Q" M; +kM; F?¬M; i? ç2K GB i .QÆM; h K GB M EQ+? ?Q" M iQ" M ?! ;BªB ;
 FB X h`QM; iB M; M' p M; ç!- .B i h?¬M EQ+? +m®B +MM; pšM M' imM; i`QM; +Æ
 i`QM; M?€v K„i- pK M' ç½ #` GQM; >Q" M; /MM; K HU+ K¢M? K) #S+ ç~v` M;Q" B-
 iQİM; ç M;;M +ªM çQİM; iB M +¬M; +O *Æ æ°M;X
 >ÆB i?Î +O *Æ æ°M; ?ÆB +?"K H¢B- i?•M i? HmB p T?Q b m- M?QM; /M b Q ?„
 GQM; >Q" M;X
 GQM; >Q" M; i? M"Q +kM; F?¬M; M;?o iÈB K°i M;QİB i` im' B- im pB +?d KÈB h?
 K) M?Q p"vX *?Q /M H" H9+ i`QÊ+ ç®B Kti pÈB æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM;- ?„M +
 G¬M M"v ç®B Kti pÈB *Æ æ°M;- pW #„i ç¬m ç½ T?ªB HMB p b m # #QÊ+ KÈB +
 +O *Æ æ°M;- i`€M? #` i?QÆM;X
 E i [mª M"v H" /Q KQm iQM? +¬M; FQ+? tm'i i?¬M ç¬v K¢M? K) p"i®+ ç°+O *Æ a
 ç`+? +O GQM; >Q" M;X
 L?QM; /M F?BM? ç`+?- ?„M +kM; H" GQM; >Q" M; 5 h?O çQ¢M +¬M; FQ+? €T b9+
 'M iQÊM; +U+ F€ F?„+ b•m i`QM; i•K i`Q ?„MX
 GQM; >Q" M; i?¬K;B"i KbM?- M m M?Q M;QİB i` im' B FB +! +MM; + 'T #"+ K HU+
 `²B +?šM; T?ªB b) ;¼M; ;M; H"K i?i KbM? Hm¬M b Q\

GQM; >Q" M; ç½ i²M iϕB i` M i? ;B M K'v M; "M M, K- h?B M * M? i?€M? ç² ? „M ç½ ;
*Æ æ°M; H` /ϕM; [m€B i? B H-M ç-m iB M ? „M çQÊ+ i? 'v- HϕB +ÁM H` h?B M * M
? B çϕB i?m°+ iQM? M[+?S5 GQM; >Q" M; H" T iS+ çQ ` T?€M çQ€M- *Æ æ°M; H
HU+ M?'i K` ? „M iWM; ;†TX

dy9X *?QÆM; 99d, GQM; >Q" M; h?K h?QÆM; \

*Æ æ°M; T?€i` GB i .QÆM; h K EQ+? ç~v HmB GQM; >Q" M; p b m # #QÊ+- M?b
i`bM? SM; ç®B +¬M; i?OX L?QM; #'i Hm" M M?[M; M; QÌB çSM; ;¬M ? v çSM; t M?F
?B m GQM; >Q" M; #` ,M i?B i i?ÁB `²B- +kM; +| i? M|B H` #` i?m K°i +?B m5

GQM; >Q" M; ?Q" M iQ" M F?¬M; ?B m çQÊ+ pb b Q *Æ æ°M; HϕB +| i? ç2K K HU
p"vX lv HU+ +O M| [m€ HÈM- ?Q" M iQ" M F?¬M; T?M ?ÊT pÈB i`bM? ç° +O K°i h
*Ym [m M *?Q h¬M +QÌM; ;Bª T?€i ç°M; +¬M; FQ+? +kM; F?¬M; i? ?ÆM çQÊ+ K°
+| ?B m [mª +?²M; +? 'i +MM; iQM? #'i M; Ì F?B M +?Q GQM; >Q" M; F?¬M; i? F?-
i?QÆM; X

>ÆM M[- çB m K'm +?®i H` HQϕB +¬M; FQ+? €T b9+ M"v +O *Æ æ°M; b m F?B t
KÈB /šM ç°M; X oB + M"v ;B®M; M?Q i?ª K°i [mª #QK p"Q i`QM; +Æ i? ç®B i?O- b

*ª [m€ i`bM? ;B Q i?O M? M? M?Q +?ÈTX L m F?¬M; T?ªB +| KK+ HU+ FBM? M; C
F?¬M; +€+? M"Q i?'v `ä pW `²B T?€i bBM? M?[M; ;bX

h`QM; HÁM; \*Æ æ°M; +kM; KWM; `Ð- H-M M"v ? „M pmB bQÈM; F?¬M; T?ªB pb KbM
K` #ÌB pb i`QM; ibM? ?m®M; +?`m €T HU+ +U+ HÈM- ? „M p¬ibM? F? B i?€+ ` çQ
`i +| w M; ?o X æ| +?QM? H` p" M /KM; .B i h?¬M .šM p"Q i`QM; i?U+ +?B MX

L m M?Q ç®B ç`+? pÈB M?•M HQϕB #bM? i?QÌM; - ? „M +| i? ç2K .B i h?¬M .šM
/MM; .B i h?¬M EQ+? K` ;B i ç`+?X L?QM; M m ç®B K†i pÈB ç®B i?O M?Q GQM; >
h?¬M .šM +ÁM +| i? T?K i`Ê i? v ç´B; B i®+ +MM; T?QÆM; ?QÈM; X L|B i|K HϕB-
t¬M; p T?Q i`QÈ+ K` Km®M /WM; HϕB i?b M? M? M?'i H` /MM; T?QÆM; T?€T ?'T
+€+ p` i`Q +® ç`M?- KϕM? K) i? v ç´B T?QÆM; ?QÈM; iB M iÈB +O KbM?X

Zm€M ibM? H` `i F?| i? v ç´BX h` M F?¬M; i`mM; i?b /M H` +QÌM; ;Bª M?Q GQM
i®+ ? v i? v ç´B T?QÆM; ?QÈM; +kM; T?ªB F?¬M; M; WM; p¶+€M? KÈB +| i? H`K
+kM; F?¬M; i? ?Q" M i?¬M? i`QM; M?€v K„iX L?QM; *Æ æ°M; +| .B i h?¬M .šM- b
*?d +-M ? „M +?`m çQÊ+ HU+ FûQ F?¬M; H² ç| - i?b ? „M +| i? /MM; .B i h?¬M .šM
i`QM; M?€v K„i- ç2K ç®B i?O i`QM; H9+ #'i M; Ì ç€M? +?Q #` i?QÆM; M†M; X

h`QM; mv €T +U+ KϕM? HϕB HoM? M; ° çQÊ+ +?¶ /B m /KM; M"v +O .B i h?¬M .š
T?€i çB MX æ•v +kM; H` imv i ?¼+ #ªQ p iQM? KϕM; i`QM; i?ÌB F? „+ K'm +?®i 5

"i [m€- MB K pmB bQÈM; +O ? „M +kM; +?d i?QªM; [m `²B #B M K'i- /M b Q #•v ;
pÈB GQM; >Q" M; X

aU FBM? M; ç+ +O GQM; >Q" M; p" MB K pmB bQÈM; +O *Æ æ°M; ç m #B M K'i +M
/QÆM; ?Ä +O GQM; >Q" M; +ªM i`Î- i?•M ?bM? pW HmB p T?Q b m HϕB çϕT Kk

E? „T ç°M; T?O +O GQM; >Q" M; #¶M; F`+? HB i +?'M ç°M; X o i +?•M *Æ æ°M; ç
MY i?QÊ+X h`QM; M?€v K„i- +ª M; QÌB ? „M HϕB t¬M; p T?Q GQM; >Q" M; M? M
M? M? +?|M; çQÊ+ i`B M F? B F?¬M; +?9i /Q /UX

GQM; >Q" M; i`QM; HÁM; i?¬K +QÌB, ó\*?ŠM; H) i HϕB +?`m i?B i H-M M[/QÈB +
b Q\ô

GQM; >Q" M; ?û KB M; - T?mM ` K°i M; KK i?´ iS+ p®M H` bÎ i`QÌM; +O GQM; i°+
M; QM; F i i?¬M? K°i F?®B i`QM; bm®i M?Q FBK +QÆM; - b m ç| # „M ` i®+ ç° +U+
s` h?B K +O *Æ æ°M; +?9i M"QX

h?•M ?bM? *Æ æ°M; ç M; H Q ç M +kM; H"K` p" B ç°M; i€+ F€ /`X h v i`€B ?„M p„
?QÈM; p M|+ ç°M; +?°T K°i i`aQ i`QM; ?Q F?¬M; X J„i i?`v F?®B FBK +QÆM; K`
K†i KbM? - *Æ æ°M; HB M ç°i M; °i ç`B ?QÈM; i`QM; M?€v K„i K` F?¬M; +| /`m ?B m
H` ?B m [mª ?„M KÈB HoM? M; °` +O .B i h?¬M .šM @ ç`B ?QÈM; X

>„M p†M KbM? i? v ç`B T?QÆM; ?QÈM; - ?Q`M iQ`M i`€B pÈB [mv Hm"i [m€M iQM
ç½ Mû i`€M? i? +¬M; +O GQM; >Q`M; X

E?®B FBK +QÆM; K HU+ F?`M; H² ç M; H Q M? M? i` M F?¬M; i`mM; - ç°i M?B M
i?Q€M; F?UM; HçBX J†+ /M b m K°i i?Q€M; ç| HçB çm`B i?2Q *Æ æ°M; H¬M M[M

h?•M ?bM? *Æ æ°M; ç½ HQÈi; -M ç M i` M çdM? ç¬m GQM; >Q`M; X h?•M i? ?„M
T?ªB M? M? M?Q +?ÈT ç€M? ` - +?•M ççT •K L; mv i ok- #|M; M; QÌB +?Èi H|2 H M

L; „M pçM H¬M F?¬M; M M t2K i?QÌM; +€B H|2 H M M`v- ç| H` i€+ /KM; +O bU F i
HU+ +MM; K HU+ +O *Æ æ°M; X .M GQM; >Q`M; H` +QÌM; ;Bª i?€M? +`T +kM; F?
?®i i`QM; ç¬mX >„M +kM; F?¬M; +€+? M`Q M„K çQÈ+ p` i`Q +O *Æ æ°M; - +?d i?
i`QÈ+ K†i- içQ` K°i i¬M; €M? b€M; K`m p`M; #ªQ p H`v +Æ i? X

L?QM; *Æ æ°M; ç½ ççi çQÈ+ KK+ çQ+? +O KbM?X >„M #B i`ä pÈB i®+ ç°T?ªM
æ`M; s` h?B K +| M? M? ?ÆM M[+kM; F?¬M; pQÈi [m çQÈ+ pÁM; #ªQ p X h?•M
F?¬M; +| +€+? M`Q KQÈM HU+- K°i F?B #`K HU+ +O GQM; >Q`M; p•v F?®M- ?„M
M`QX

.B i h?¬M .šM; ½v ?QÈM; M; v H`TiS+ H`K GQM; >Q`M; T?€M çQ€M b B- K°i +?B
çÆM; BªM +?d H` ç GQM; >Q`M; M?¬K HšM KK+ iB m- F?¬M; i? çQ` T?ªM SM;

h?•M i? i`QM; •K L; mv i ok i?Q€M; p†M p Q- HçB K°i H¬M M[/MM; .B i h?¬M .šM
+?QM? H` K†i ç`i T?Q b m HQM; GQM; >Q`M; X .B i h?¬M .šM +°M; pÈB æ`M; s`
;¬M M?Q i?m`M /B ç½ ;B9T \*Æ æ°M; ççi çQÈ+ KK+ çQ+?- i?`M? +¬M; H M` b m H

E?¬M; tQ v M; QÌB- +kM; F?¬M; +| K°i ç°M; i€+ i?W M`Q- ?`M? ç°M; +O ?„M +ÁM
bQ pÈB M?€v K„iX *Æ æ°M; iW T?Q b m HB M €T K°i i v p`Q HQM; GQM; >Q`M; -
+¬M; F?„+ •K L; mv i h`ªQ H M M; QÌB GQM; >Q`M; - M?QM; H¬M M`v F?¬M; T?ªB H`
M?Q H9+ i`QÈ+ M[ `²BX

L m M?Q GQM; >Q`M; +| i? óM?bM i?`vô [m€ i`bM? i`M +¬M; - ?„M b) T?€i ?B M i
M M ç2M M?Q KU+ F?B F?„+ •K L; mv i h`ªQ p`Q HQM; ?„M- iU M?Q K°i F?®B #,M;
i v T?ªB +O ?„M HçB H†M; H) i`mv M K HU+ p`Q # M i`QM; +Æ i? ç®B i?OX :¬M
F?Q HçM? +U+ F€ •K H½M? M? M? +?|M; i€M`°M; i`QM; +Æ i? GQM; >Q`M; X .M
KçM? K) +kM; F?¬M; F?ÄB`MM; KbM? K°i +€B- iQ`M i?•M i`î M M +SM; çÌX

óS?Ki ô

J°i +?MK K€m iW i`QM; H¶ +?•M H¬M; î i v i`€B *Æ æ°M; #„M i mM; i|2` M; Q`B- ç
/Q GQM; >Q`M; ;•v` - K` H` /Q +?QM? #ªM i?•M *Æ æ°M; iU M; QÈ+ ç½B KbM?X í i
*Æ æ°M; Hm¬M #çQ HU+ M?Q p`v- F?¬M; +?d #çQ HU+ pÈB ç®B i?O K` +ÁM pÈB +
i?QÈM; T?QM; - i?`K +?Q ?„M F?¬M; iB +i`ª; B€ HÈM H`K #`i?QÆM; +?QM? KbM

æ +| i? içQ i?`M? p i B M i v i`€B M?bM [m`i çÆM; BªM M`v- *Æ æ°M; ç½ T?ªB

*`K- h?B M- oçM- æçB l .B K ",M; @ i`i b€i F„+O •K oB K J oQÆM; ;B| ç•v *Æ æ
i`B M F?€ M? M?`M; i?QªB K€B- M?QM; M m M?Q M; QM; iK l .B K ",M; i?2Q T?C
EQ+? i?b +ÁM M`K i`QM; F?ª M,M; +O ?„M b Q\ •T b9+ *U+ >çM •K >Ä ;`T #®M H
/`M; - M?QM; €T b9+ ;`T #®M H¬M K°i h`i a€i E„i?b €T HU+ K`i?•M i? T?ªB +?`m

E?¬M; b B- *Æ æ°M; ç9M; H` /MM; T?QÆM; i?S+ +O .B i h?¬M EQ+?- ç2K l .B K
p`Q i`QM; i v i`€B- H`K #`M i v i`€B +O ?„M i`î M M ç2M M?Q KU+- b m ç| M? M?
M?Q ?Q`M iQ`M`|i p`Q i`QM; +Æ i? GQM; >Q`M; X

J°i FQ+? FB ç½ ?Q"MiQ"M çQç i ç M ?B m [mª +O aB m h'i a€i E„X J†+ /M F?¬M
.B K ",M;- M?QM; F?¬M; M M [m M `^M; MÆB v m Êi M?'i +O F ç`+? +?QM? H`Î

J`m ç2Mi`QM; M?„i K„i H M i`"M F?„Ti?•Mi? GQM; >Q`M;- #B M ?„Mi?`M? K°i
i`€B \*Æ æ°M; +kM; T?ªB +?`m HU+ €T b9+ FBM? F?OM; M?Q i? M M ?Q i`M FBM?
#„M ` M?Q KQ X

L m M?Q F?¬M; T?ªB æ^M; s` >| GU+ h?m"i +O \*Æ æ°M; ç½ ;¬M çç i iÈB çç B i?`
i?"K +?d H` +ª +€M? i v i`€B +O ?„M b) #` K HU+ €T b9+ # M i`QM; M´ +?Q M€i #
ok GQM; s` "B M i`Ê ;B9T- i?b K°i FQ+? FB +kM; H`K i v i`€B *Æ æ°M; K K M?kM
HU+ +?B M ç`mX

"'i [m€- M?Q i? ç®B pÈB ?„M +kM; ç½ çOX •K L;mv i ok HçB K°i H¬M M[çQÊ+ i?E
M;Q`B HçBX \*Æ æ°M; +kM; ?B m- /M H` .B i h?¬M EQ+? ç2K i?2Q l .B K ",M; ç€M
>Q`M;- +kM; F?¬M; i? p•v F?®M GQM; >Q`M; K°i F?QªM; i?`B ;B M /`B- ?„M T?ª
M[X

h`QM; [m€ i`bM? tQ v i`ÁM- i v T?ªB \*Æ æ°M; #B M i?`M? K`m p`M; `U+ `Ð- F?¬M
K°i p` i`Q F?€+ i` M HQM; GQM; >Q`M;X

óS?Ki 5ô

h v T?ªB *Æ æ°M; M?Q K°i F?®B i?B i #ªM p[M; p`M; 'M iÈB- H`K p M; H M K°i i`
K°i +?MK ?mv i pK M[T?mM ` iW i v T?ªB ?„MX *Æ æ°M; M m ç½ +| i? €T b9+
+| i? €T b9+ .B K .QÆM; h`mvX > B +?Q`M; HQÊi M? M?QM; HçB H`K *Æ æ°M; H
KbM?X h? M?QM; ?„M +kM; i?`M? +¬M; ç2K ? B h'i a€i E„H¬M ç¬m bY /KM; F?„+
>Q`M;X

*MM; pÈB H9+ i?O 'M +O *Æ æ°M; /€M H M HQM; GQM; >Q`M;- h`¬M hQ hmv M -
SM;X h?•Mi? M`M; M? M? +?|M; +Q `9i HçB- ç²M; i?`B aBM? J M? L[h?¬M *?B
+Æ i? X

ó«M; ¬M; 5ô

J°i i`"M; •K i? M? #çQ HB i p M; H M H`K iS ççB GQM; oQÆM; ç M; çSM; Î+Y ç
* M i?€M? ç² ç²M; i?`B #B M b„+X a m K°i F?„+- K°i Hm²M; b|M; tmM; FQ+? F?¬M;
ç°M; çB M +m²M; i`"Q ` X

hS ççB GQM; oQÆM; +MM; æçB .B M h?€M? >Ä GQM; T?ªB +MM; K°i H9+ T?€i t
KB M +QÐM; M;„M +ªM çQÊ+ +ÆM b|M; tmM; FQ+? FBM? F?OM; M`v- M?QM; #¼M
pšM #` MûK # v i?ŠM; H M F?¬M; i`mM; GQM; +®+X

EBM? F?OM; ?ÆM- F?B +ÁM ç M; H Q i?ŠM; H M i`B- ?¼ ç²M; i?`B i?'v çQÊ+ K
#„M i?ŠM; H M F?¬M; i`mM;X h` M #¬m i`B- ? B K`m i`„M; ç2M HB M iK+ i? v ç`B
T?ªM; T?'i M?Q ç½ ç M M;`v i"Mi? X

óGQM; >Q`M; ?ç b€i i?O pÈB *Æ æ°M; b Q\ô

"'i Hm" M H` iS ççB GQM; oQÆM; ? v +€+ h?B M * M i?€M? ç² ç m tm'i ?B M w M;?
GQM; oQÆM; F?`M i`QÆM; ¬K +?†i H`v æçB .B M h?€M? >Ä GQM; t¬M; ` - i K ç
bªB imM; ? B +€M?- çÐ +€+ h?B M * M i?€M? ç² ?ç tm®M;X h`QM; HÁM; i'i +ª ç m

@ sªv ` +?mv M ;b\

h? M? •K mv M;?B K +O æ` GQM; i`iW `i t i`mv M iÈB- i`QM; H`B M`B +ÁM K M
Zm¬M HQM; i`QM; GQM; +®+ +kM; #` +?'M ç°M;- [m M; +ªM? i?B M HQM; i pk Hç
+| iS ççB GQM; oQÆM; # v HQÊM i` M + Q €T +? - bÊ `^M; ç½ +| *U GQM; t¬M; H

@ h'i +ª p p` i`Q +O KbM?- #'i +S +?mv M ;b ç m +| +?9M; i tY Hw5

EBK *QÆM; GQM; oQÆM; [m€i iQX GQM; mv F?'M; H² iW i` M M;Q`B M`M; T?€i `
;¬M pÈB GQM; >Q`M; +MM; æ` GQM; i`X

@ E?¬M; +| +?mv M ;b- F?¬M; +| +?mv M ;bX *?ŠM; [m GQM; >Q" M; iB M #®B +M
h? M? •K *Æ æ°M; p M; H M `i ç9M; H9+- i?•M ?bM? +kM; /-M H° ` iW +°i b€M;
M9BX h` M #-m i`lB- +aM? iQÊM; M?"i M;mv i ;B Q +?mv M- €M? b€M; #B M ?| [L
L?bM [m *Æ æ°M; +| p +?"i p"i- h?¬M >Ä h?€M? oQÆM; E?aB +O ?„M +kM; tm'i
> B i v ?„M K K M?kM- #m¬M; i?äM; î ? B # M- ç¬B +€M? KB M +QĐM; Kî ` i`¬BH
@ VKX E?¬M; +| +?mv M ;b- +?d H" i +MM; pÈB *Æ æ°M; iB m ?[m i, i?Q K°i +?9i
h? M? •K +O GQM; >Q" M; +kM; ç²M; i?lB p M; H M- i?•M aM? ?„M ?B M iφB î T?Q
M M;Q" B i?b i?•M i? ?bM? M;QlB +O GQM; >Q" M; i?QM; /QM; ?ÆM bQ pÈB *Æ
pšM K M; i?2Q p mv M;?B K +MM; p" B T?¬M M?Q M?½X *?ŠM; [m K'v p` GQM; c
M?'i +kM; T?€i ?B M GQM; >Q" M; H9+ M"v M?bM +| +?9i F€ HφX
h?'v *Æ æ°M; F?¬M; +| pB +; b- +€+ h?B M * M i?€M? ç² ç m i?î T?"Q M? M?äK-
+kM; F?¬M; b Q- M;QlB F?¬M; +| pB +; b H" i®i`²BX
*Æ æ°M; +MM; GQM; >Q" M; ç m # v i` M F?¬M; i`mM; - K" /QÈB +?•M #¼M ?„M H"
/`B ç M M,K i?QÊ+X *€B ?® M"v i?¬M; i?ŠM; ç M ç°M; T?O +O GQM; >Q" M; - M|B
GQM; >Q" M; ;Bl ç•v ç½ tm'i ?B M i? K K°i i?¬M; çφQ KÈBX
*€+ h?B M * M i?€M? ç² p" iS çφB GQM; pQÆM; HφB +`M; M?bM F?¬M; iÈB b m H
+ÁM HQm HφB ? B /'m i v K"m ç2M p" K"m p" M; - ç M; T?€i M?B i #®+ F?|B M;?B M
h`QM; HBM? ?²M *Æ æ°M; p M; H M i? M? •K +O GQM; >Q" M; ,
@ hB m iY i?®B- F?¬M; M;î M;QÆB HφB ?φ i?O €+ M?Q p"vX *?mv M pW KÈB T?€
Hm" M F M"Q- +| M;?2 ? v F?¬M; \
*Æ æ°M; +QlB ?„+ ?„+ ç€T HlB,
@ GQM; >Q" M; iB M #®B- i F?¬M; T?aB +® wX B #aQ M;`B +QlM; çφB M?Q p"v +
T?| 5
GQM; >Q" M; iS+ ;B" M ?W K°i iB M; ,
@ L m ç +?Q i°+ M?•M +O i #B i M;QÆB çª i?QÆM; #'M ?Q" M; - M;QÆB +kM; çW
hB m iY i?®B M?" M;QÆB i?"i [m€ ;BªQ ?Qφ i`²BX
*Æ æ°M; +QlB M|B,
@ GQM; >Q" M; iB M #®B- i +?d Km®M #B i b m FB K M;?B K +O M;`B- i +| iQ +
L;k GQÆM; .`+? ? v F?¬M; \
GQM; >Q" M; HφB ?W K°i iB M; ,
@ JB M +QĐM; çQÊ+5

dy8X *?QÆM; 993, GQM; >Q" M; "m²M "U+X

GQM; >Q" M; ç½ T?aB ?'M ? M M|B ` # +?[óhB m iY i?9Bô +| M;?o H" H½Q ç M;
sÆB i`¼M K°i +?B m .B i i?¬M l .B K ",M; p"Q i`QM; +Æ i? - /M i?•M i? GQM; >Q
K'v +kM; +?d ?| ;BªB çQÊ+ # i?"M? K" i?¬B- #ªv i?"M? mv HU+ +ÁM HφB ç½ ?Q" M
H½QX •T HU+ F?B #°+ T?€i +O l .B K ",M; +kM; F?¬M; / /"M; i`B i iB m M; v çQl
>B m [mª +O l .B K ",M; H" T iS+ ?B M ` H"K GQM; >Q" M; F?¬M; i? ç°M; ç"vX .o
Km®M ç|M; #,M; GQM; >Q" M; poM? pB M +kM; H" çB m F?¬M; i? H"K çQÊ+X
L?QM; ç9M; H9+ ç|- *Æ æ°M; HφB tm'i ` .B i i?¬M .B K .QÆM; h`Mv- ç° + Q €T b9
.B K ",M;X J°i #,M; K°i ?Ä F i ?ÊT pÈB M? m- HB M iφQ ` aB m i' i b€i F„ L?"i L;

æB m H"K GQM; >Q" M; M;? M M;"Q M?'i +?QM? H" M;m²M K HU+ ç Mm¬B aB m çQÊ+ ?'T i?K iW i`QM; i?•M i? H½QX

> B i m v i +?B m +O *Æ æ°M; ç½ iQÆM; çQÆM; pÈB ? B aB m i' i b€i F„- #•v ;Bì ç M * Q + 'T aB m i' i b€i F„- ?m®M; +?B Mì H¢B +ÁM #¢Q T?€ # M i`QM; +Æ i? GQ +QìM; ?½M +O H½Q `²M; M`v +kM; +ì +?9i +?`m F?¬M; M'BX

o'i pª H„K GQM; >Q" M; KÈB #^M; p`Q i?U+ HU+ i?€M? + 'T +O KbM?- H¢B KQÊM i h?' - ç2K M;m²M K HU+ F?OM; #® M`v #S+ ` M;Q`B +Æ i? X L?QM; `®i +m°+ +kM; H"K +?Q ç°M; T?O #` i?OM; K°i H¶ iQ- +ª #ªM i?•M H½Q +kM; p b p"v K" #` i?QÆM F?¬M; M†M; - M?QM; ç®B pÈB H½Q K" MìB- pB + M`v [m€ KS+ #'i F?ª iQ M; ?`X

.o M?B M- +kM; F?¬M; i? MìB H" *Æ æ°M; ç½ H"K i`M i?QÆM; çQÊ+ GQM; >Q" M; >Q" M; +?"i p"i M?Q p"v #îB p b H½Q F?¬M; Km®M i'M +¬M; ?„M- p b p"v pšM Hm¬M " ^M; F?¬M; - +?d +¬M H½Q i?B i`B M GQM; hQªM S?€+? >Q" M; J oU+ ?Q†+ +?m v i m v i ç®B F?¬M; i? +?®M; H¢BX

L?QM; #'i Hm" M MìB M?Q i? M`Q- \*Æ æ°M; +kM; ç½ i?`M? +¬M; pQÊi [m F?ª Q M; F?¬M; bY /KM; >Ä h?¬M F B K H" HU +?¼M +U+ F b b€M; b m®iX E?¬M; +ì h`¬M h C K°i KbM? \*Æ æ°M; F?¬M; i? ?Q" M iQ" M €T +? i M a€i i?¬M M?B m +?m v M F B ç h?¬M F B K- +?šM; M?[M; #` i?¬M i?S+ +O S?´ h m hQ +„M i`ª- ?ÆM M[ H9+ i?B i +¬M; - K" M m i?`M? +¬M; +?d bÊ +kM; F?¬M; i? H"K i?QÆM; i`M iÈB GQM; >Q" M i®i ?ÆM ?B M i¢BX

aY /KM; M?m¬M M?m v M .B i h?¬M .šM +MM; .B i h?¬M EQ+? - *Æ æ°M; +kM; F?¬ i`QÊ+ ç•v F?´ i m i¢B #ªQ i`M; +?S L; k >"M? T?€T i`"MX >„M +`M; M;"v +`M; +ªK ç¢B +O .B i h?¬M EQ+?X \*S i B T i K+ i m H m v M M?Q p"v- bÈK Km°M ?„M +kM; b) i i? ;BÈB M?•M H Q¢BX .B i h?¬M EQ+? çQÆM; M?B M H" €i +?O #`B ç ç®B T?ì p >„+ €K h?€M? ç² i`QM; iQÆM; H BX

.o M?B M- *Æ æ°M; pšM +ÁM `i M?B m pB + TªB H"K i`QÊ+ M;"v çìX æ¬m iB M GQM; s`"B M ?ÆM M[ - #îB F?B €T b9+ .B i h?¬M EQ+? +kM; b) H"K ? B i v ?„M + M`v .B i h?¬M EQ+? ç¢i i`bM? ç° + Q ?ÆM- ?„M +?d bÊ +kM; F?¬M; i? +?`m çQÊ M?QÊ+ çB K +O .B i h?¬M EQ+?- #îB p b K HU+ F?B çQÊ+ €T b9+ +`M; + Q i?b . M,M; F i?ÊT +MM; K°i +?¶X

æ€M? K°i i`"M pÈB GQM; >Q" M; H"K ?„M +`M; i? K F? Q F?€i ?Q" M i?B M F o M,M EQ+? ?ÆM M[X

h?ìB çB K GQM; >Q" M; +MM; *Æ æ°M; i`î H¢B GQM; >Q" M; ç°M; T?O- +?QîM; 'M /¬M #B M K' iX o i i?QÆM; / i?`i +Ð M`v çQÆM; M?B M F?¬M; i?'K p`Q ç•m- MÆB M°B i•K +O H½Q- #îB bU iU iB M ç½ #` çª FQ+? F?¬M; M? X

@ æ i¢ GQM; >Q" M; iB M #®B +?d ;B€QX

*Æ æ°M; çSM; i`QÊ+ K†i GQM; >Q" M; - +mM; FQM? ?`M? H X

GQM; >Q" M; ?W K°i iB M; `²B MìB,

@ *€+ M;QÆB i¢K i?ìB H m B ` M;Q`B çBX L;ä L v hQ b) M #`B +?¶î +?Q +€+ M;Q h?€M? pQÆM; - J Q æ`B +MM; L; k GQÆM; .`+? çB i?2Q M;QÆB +kM; F?¬M; iQM? M M [m M çB m F B M i ç½ MìB- M?'i ç`M? TªB #ªQ p i®i #¼M +?9M;X

*Æ æ°M; ;"i ç¬m- i``M? i`¼M; MìB,

@ J m®M i?QÆM; i`M #¼M +?9M; - ç¬m iB M TªB #QÊ+ [m t€+ +O i X

GQM; >Q" M; M;?2 p"v €M? K„i +kM; ?Á ?Q½M K'v T?¬M- b m çì H¢B i?î /`B,

@ > B çS Mì p' i pª H„K KÈB p M?`- M;QÆB ?½v ç ;B çbM? +?9M; i çQÊ+ çQ" M i¢K i?ìB î`QM; GQM; +®+ K°i i?ìB;B M çB- +kM; i?m" M iB M ç ç²M; #¢M +O M;C +?m v M M`v K'v p` GQM; oQÆM; b) i? v +€+ M;QÆB M #`BX æB çBX

@ *^aK ÆM GQM; >Q[~]M; iB M #®BX

*Æ æ°M; HB + h⁻-M hQ hmv M ç M; çSM; ç| F?¬M; t - ? B M; QÌB M?bM M? m +QÌB M? m çB[~] M; Q[~]BX

GQM; >Q[~]M; çQ K„i M?bM #¼M ?¼M `ìB çB- +?Q ç M F?B #¼M ?¼M F?¬M; i? M[~]Q M ç°M; - H½Q KÈB ?mM; ?,M; ç'K p[~]Q p€+? iQÌM; - MQÈ+ K„i MQÈ+ KkB ?Á +MM; ;ç

@ J'i Kti- [m€ K'i KtiX E?¬M; M; ì #` i?QÆM; i[~] M i v K°i i M M?½BX h' iB M po ç +QÌB M?çQ i F?¬M; \

L?|K GQM; oQÆM; +| i? +ÁM F?¬M; #B i# M M[~]v ç½ t^{av} ` +?mv M ;b- M?QM; æ<sup>~</sup> ç½ /MM; HBM? ?²M HU+ /Á tûi ibM? ?bM?- H<sup>~</sup>K b Q +| i? F?¬M; #B i +?mv M K'i GQM; >Q<sup>~</sup>M; ?B M içB ç M; #m²M #U+ ç M T?€i çB MX L m F?¬M; T?<sup>a</sup>B #ÎB pb \*Æ J Q æ<sup>~</sup>B p<sup>~</sup> L; k GQÆM; .`+?- H½Q imv i ç®B b) F?¬M; / /[~]M; #Ä [m X *?Q Qi +kM K°i i[~]"M +?Q ?^a /çX

GQM; >Q[~]M; #m²M #U+ K°i H9+ H•m KÈB M; WM; HçB- +?"K `½B KÎ K„i[~] - i[~]QM; € +' [m€B- iU ?²M?È HçB bu pB + F?B M½v,

@ hB m iY [m^a i?" i t^aQ i[~]€- pb F?¬M; ç +?Q i +| i?ìB ;B M T?^aM SM; - i[~]QÈ+ iB M HQM; X L?Q p[~]v K[~] ?„M +kM; +| HÁM; iBM +| i? i?"M HÈB H M iÈB T?Q b m i?•M

G9+ *Æ æ°M; +?mv M M; Qti T?QÆM; ?QÈM; çB iÈB T?Q b m HQM; ?„M- pW /B +?Q GQM; >Q[~]M; K°i 'M iQÈM; +U+ Fb b•m b„+X *?d M|B `B M; p pB + T?•M #®K >Q[~]M; iU ?ÄB +?QM? KbM? i[~]QÈ+ F?B çç i iÈB h?€M? +'T ?Q[~]M iQ[~]M F?¬M; i? H[~]

" M M; Q[~]B GQM; +®+X

EBK K'T K€v ? B K„i- F?Q M? +?•M M;²B i[~]QÈ+ M; QÌB æ[~] GQM; i'X *| i? KÆ? FBK [m M; M?"M M?ç i i[~] M M; QÌB M[~]M; ç M; i^aM[~] X

æ| +kM; F?¬M; T?^aB H[~] [m M; K M; +O *U+ >çM h•M EBK K[~] H[~] K°i HQçB €M? b€M æ[~] GQM; i' ç°i M?B M ? ? +QÌB HÈM,

@ h®i- GQM; >Q[~]M; iB m iY H-M M[~]v M K F?¬M; Qi #m²M #U+ `²BX h?"i H[~] +| w i FB +ÁM +| M; |M M[~]vX *¬M; FQ+? M?Q p[~]v K[~] i[~]9M; p[~]Q i[~] M M; QÌB +O i +kM; b) *?ŠM; [m H[~] F?¬M; #B i ?„M +| i? /MM; +€B; b ç €T b9+ K HU+ M?d\

EBK KÎ ? B K„i[~] - tQ v M; QÌB HçB- +| +?9i M; ç+ M?B M M?bM æ[~] GQM; i',

@ S?K i?•M- t^{av} ` +?mv M ;b H[~]K M; QÌB pmB p M?Q p[~]v\

æ[~] GQM; i' KdK +QÌB M|B,

@ h F?¬M; T?^aB H[~] pmB p X *?ŠM; [m H[~] +^aK i?'v +| +?9i #m²M +QÌB K[~] i?¬BX hE `²B iB T M?"M F?^aQ M; ?B K +O GQM; >Q[~]M; - +QM çQ€M F i [m^a M?Q i? M[~]Q\

EBK bYM; b®i K°i +?9i- iW F?B F?¬B T?K+ i[~]Q M?È- ;QÆM; Kti +O M[~]M; ç½ F i[~]QÈ+ M[,

@ GQM; >Q[~]M; iB M #®B +?QM? H[~] i?€M? +'T +QÌM; ;B^a- *Æ æ°M; b Q +| i? H[~] ç +ÁM Km®M F?^aQ M; ?B K *Æ æ°M; \

@ hçB b Q ?„M Km®M F?^aQ M; ?B K i?b i F?¬M; #B iX h? M?QM; +| K°i çB m +C >Q[~]M; M[~]v ç®B pÈB +QM K[~] M|B F?¬M; T?^aB H[~] iB M #®B iB M #B + ;b ? i- K[~] H[~] i?"i- M| F?¬M; #B i Qi ?ÆM +QM # Q M?B m im' B M[X

EBK ?ÆB bŠM; ;B¼M; ,

@ *? - M; QÌB F?¬M; T?^aB H[~] ç M; M|B +QM ;B[~] +?€i `²B b Q\ *QM M[~]Q +| ;B[~] M?Q F i [m^a F?^aQ M; ?B K +?Q +QM #B i ç|X L?bM Mûi Kti +O +? - F?¬M; H) H[~] *Æ æ°

F?¬M; i? M"Q 5 h?U+ HU+ +O ?„M imv K¢M?- H¢B +| *U+ >¢M aQM; >Ä +MM; >
F?¬M; i? +?B M i?„M; h?€M? + 'T +QÌM; ;Bª KÈB ¢9M; X

æ` GQM; i' M?bM i?ŠM; p"Q M[ M?B ¢ M; ?ÌM /¶B- i`QM; K„i i`"M M; "T +ªK; B€+
M?B m M, K ?„M KÈB H¢B +| +ªK; B€+ M"v- F iW F?B M?bM i?'v M[M?B H¢B i?QÌM

@ L? ¢-m M; ®+- M; QÆB +kM; t2K i?QÌM; i M iB m iY ¢| `²BX GQM; >Q" M; ¢QÆM
T?|X *K i? ` b Q i F?¬M; i?'v ¢QÊ+- M?QM; [mª i?"i H" GQM; >Q" M; ¢½ #` iB m
+| w iSX N - M[M?B +O i - i•K iB M? +O +QM +| +€B; b ¢| F?¬M; ¢9M; X *?ŠM; H
+O +QM b Q\ L?QM; i`QM; ¢€K +€+ M; QÆB- ?bM? M?Q +| K°i +- ; €B 'i J°+ ? iU
+| w iS M? X

EBK i`QM; HÁM; +ªFBM?- M; ~M; ¢-m M?bM T?K i?•M- p°B p" M; H„+ ¢-m HB M iK

@ E?¬M; - i +MM; ?„M +?ŠM; [m H" #^M; ?[m #bM? i?QÌM; K" i?¬BX

æ` GQM; i' F?) KdK +QÌB,

@ h?"i bU H" #^M; ?[m #bM? i?QÌM; b Q\

EBK +QÌB ;QÊM; - ? B K€YM; ¢Ä- i`QM; HÁM; i?-K i? M K°i iB M; - b m ¢| M; ~M;

@ *? - F?¬M; T?ªB M; QÌB M|B Km®M i?S+ idM? ?mv i K¢+? GQM; i°+ +O +QM b
i? #„i ¢-m ¢QÊ+ `²BX

L?|K h?B M * M i?€M? ¢² ¢QÊ+ M #`B M; ?d M; ÆB i¢B K°i ¢°M; T?O i`QM; GQM; -
M"Q +ªM? p"i +kM; M?Q tm•M p - M?[M; i?U+ p"i i`•M [mw `i F?| M?bM i?'v Î #
F?„T MÆB i`QM; bÆM +®+- ?ÆM M[ +ÁM +| M?[M; HQ¢B bBM? i`QÎM; ¢½ K'v M; "F
E?„T MÆB ¢ m #WM; #WM; bS+ b®M; X

*Æ æ°M; +kM; ;B[HÌB pÈB GQM; >Q" M; - F?¬M; ¢2K F i [mª i`"M ¢'m M|B ` X J¼B
i`QM; GQM; +®+X .o M?B M- æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; i¢K i?ÌB F?¬M; Î +MM; pÈ
>Q" M; ¢°M; T?O- +MM; +ªM?" >Ä GQM; oQÆM; ¢Q" M iKX

*?¶ Î +O GQM; i°+ +kM; b¢+? b) p" T?•M +?B T?ÁM; ®+ ; B®M; M?Q M?•M HQ¢B
Î i`QM; K°i ¢°M; T?O i?"i HÈM- K†+ /M F?¬M; i? bQ pÈB ¢°M; T?O +O GQM; >Q
M; QÌB #¼M ?„M +kM; H" T?B i?QÌM; F?'M; H²`²BX

@ J¼B M; QÌB iÈB ¢•v- i +| +?9i +?mv M Km®M i?QÆM; HQÊM; X

*Æ æ°M; ?„M; ;B¼M; M|BX

*€+ h?B M * M i?€M? ¢² ¢½ iK i" T ¢-v ¢O ¢QÊ+ K°i ?²B H•mX h`QÊ+ ¢| *Æ æ°M; ¢½
;B M /"B- H¢B m®M; i? K K°i ;B¼i aBM? J M? *?B L; mv MX J¼B M; QÌB ¢ m #B i
iB T M?"M F?ªQ M; ?B K +O GQM; >Q" M; X

*Æ æ°M; b m F?B ¢B ` iW GQM; >Q" M; ¢°M; T?O- i` M K†i i?Ov +?mM; pšM K M; i
M?Q i? #¼M ?¼ ¢½ H•m `²B F?¬M; ¢QÊ+ M?bM i?'vX

*Æ æ°M; M? +Y ¢°M; ? B +€M? i v +O Kbm?- +ªK; B€+ p¬ +MM; i?QªB K€BX h`QM
*?B L; mv M [mª M?B M i?-M F€- bBM? K M? HU+ F?'M; H² +O M| Hm¬M H" T?QÆ
#i F€ p i i?QÆM; M"QX h`QÊ+ ¢| FBM? K¢+? i` M ? B i v ?„M ¢½ #` i?QÆM; i' M M
i?¬M; i?QÌM; +kM; T?ªB /, K #[MY i?€M; KÈB +| F?ªM, M; F?¬B T?K+- M?QM; +?
J M? *?B L; mv M- ¢²M; i?ÌB /MM; K HU+ i`mv M bBM? K M? HU+ F?„T +Æ i? - F
+ªK i?'v i®i H M `i M?B mX J†+ /M +ÁM #` ?¢M +? T?€i HU+- M?QM; ¢½ +| i?
L?B m M?'i +kM; +?d ? B M; "v H" +| i? F?¬B T?K+ M?Q #bM? i?QÌM; X

>¬K M v +MM; GQM; >Q" M; ¢€M? K°i i`"M- ¢®B pÈB +QM ¢QÌM; im Hmv M +O *Æ a
KÈBX h`QM; [m€ i`bM? F?ÆB i?¬M; FBM? K¢+?- ?„M `i M¬M M|M; Km®M M? M?

æ®B pÈB J bQ K" M|B- i`QM; [m€ i`bM? im Hmv M M? 'i ç`M? T?ªB iQ`M i•K iQ`M
i? b) i`m ?Ä M?"T K X L?QM; *Æ æ°M; +kM; F?¬M; [mªM +?mv M ç| - K°i H" #ÎB
T?K i`Ê- +kM; F?¬M; HQ H„M; p'M ç i`m ?Ä M?"T K - ? B H" #ÎB pb HBM? ?²M +
M?Q H" T?•M ç¬B iQ iQÎM; +kM; F?¬M; ªM? ?QÎM; [m€ HÈMX

h?'v K¼B M; QÌB ç½ iK i" T ç-v çO- *Æ æ°M; i`QÈ+ ? i +?Ì +?Q K¼B M; QÌB M; ²B t
i`ÁM- /M b Q MÆB M"v +kM; F?¬M; +| +€B [m€B ;b H" #`M ;? X

*Æ æ°M; M|B,

@ h¢B h?€M? h" çªQ- i?ÌB ;B M >²M; GB M h?B M >Ä i?B m ç®i ç½ çQÈ+ ?ÆM K°
H¢B F?¬M; iÈB #®M M,K +?m`M #`X *| J aQ +¬M; ?°B +MM; L;k ç¢B ç [m®+ OM
im-M ?Q`M i`"M T?€T ?ŠM H" ç½ çQÈ+ i`mv M i?K +?Q +€+ J bQ #bM? i?QÌM; X
?Q`M i`"M T?€T b) #ªQ çªK +?Q +?9M; i i`M i?'i`i M?Ä i`QM; h?€M? *?B M iQÆM
i iBM `^M; i`i +ª K¼B M; QÌB +kM; ?B m- K'm +?®i +?•M +?QM? [mv i ç`M? i?„M;
;Bª bQM; T?QÆM; X Zm M; JBM? L;k >`M? ç¢B HK+ +?9M; i +| ?ÆM KQÌB p` *?Q I
>`M? ç¢B HK+ # M FB ?ŠM H" +kM; F?¬M; Qi ?ÆMX L?Q p"v #¼M ?¼ +| i? i¢K i?
HÈM M?'i +?QM? H" >„+ •K h?B M *Æ +MM; ç€K M; QÌB >„+ •K h?B M * M i?€M? ç²

L; ?2 *Æ æ°M; M|B- K'v M; QÌB +kM; v M H†M; ;"i ç-mX *Æ æ°M; M|B F?¬M; b B- ç
K" #¼M ?¼ T?ªB ç®B K†i i`QM; iQÆM; H BX

*Æ æ°M; i`-K ;B¼M; M|B iB T,

@ >„+ •K h?B M * M i?€M? ç² ç m +| h?-M F?Q- H¢B im Hmv M +MM; M? m i¢B K°
ç M ?B m [mª F?| HQÌM; X L; Q`B ` +ÁM +| iS ç¢B i?€M? i?9 T?K i`Ê >„+ •K h?B M
i F?¬M; i? T?€M çQ€M M´B #¼M +?9M; b) ç¢i iÈB i`bM? ç° M`QX L m M?Q +?9M
#" + *Ym [m M- +?9M; i H`K b Q ç®B F?€M; \

S?'i h?Kv i`-K ;B¼M; M|B,

@ L m M?Q F?¬M; +| >„+ •K h?B M *Æ- i iBM iQÎM; +?9M; i +| çO p®M HB M; ç
HU+ F?¬M; FûK- +?9M; i +kM; F?¬M; T?ªB H" ç M ç½ +¢M /-mX J†+ /M h?-M F?Q
çQÈ+ pÈB #¼M ?¼- M?QM; +?9M; i H¢B +| M; QÆB H" h?€M? pQÆM; bÎ ?[m *U+ >
M?•M i® #`i M; \X >„+ •K h?B M * M i?€M? ç² Km®M +?B K iB M M; ?B +O +?9M; i
J'm +?®i Î ç°v H" i M >„+ •K h?B M *Æ FB X G'v i?U+ HU+ i`QÈ+ K„i +O +?9M; i
+ª Zm M; JBM? L;k >`M? ç¢B HK+ +| i? çB m ç°M; çQÈ+- +,M #ªM pšM F?¬M; i?
h`W T?B

L|B iÈB ç°v- €M? K„i S?'i h?Kv F?¬M; F?ÄB ?QÈM; ` M; Q`B ç°M; T?OX >„+ •K h?
iS ç¢B i?€M? i?9 ç½ H" i?€M? +`T çdM?- i?U+ HU+ M; M; M; Y pÈB p` i?€M? +`T
i`QÈ+X

dyeX *?QÆM; 99N, >¬M aU *O h`-M hQ hmv MX

*Æ æ°M; i?Î /`B M|B,

@ aQ ?mvM? "- ç ?B m w +O ?mvM?- i?2Q ?mvM? i?b M; QÌB +| F?ª M,M; +?B M
+?QM? H" æ` GQM; i`X L?QM; æ` GQM; i` ç½ ?Á H" K K°i +MM; pÈB T?B M h K >
Km®M ?„M ç®B T?| pÈB >„+ •K h?B M *Æ- M?'i ç`M? T?ªB /šM /K >„+ •K h?B M *
i?b F?| ç°vX >m®M; +?B #°v ;BÌ +?9M; i +ÁM +?Q i? T?€M çQ€M +?QM? t€+ çQÈ
>`M? ç¢B HK+- +ÁM +?Q `ä w iS GQM; i°+ # M FB ` b QX ob p"v ç KÈB Km®M i
#`i Hm" M iBM? ?m®M; i`QM; iQÆM; H B M?Q i? M`Q- pB + [m M i`¼M; M?'i +O
+€+? i,M; i?U+ HU+ +O #ªM i?•MX *?d F?B +?9M; i çO +QÌM; ç¢B i?b KÈB +| i?
çQÈ+

*?„+ +?„M i`i +ª K¼B M; QÌB ç m M?"M i?'v K"i ç° M; mv M i® K HU+ i`QM; GQM
M; Q`B iW M,K ç M KQÌB H-M- Î i`QM; M"v im Hmv M +| i? M|B H" H`K Qi K" ?QÎM;

+| M?B m *U GQM; +Ql̂M; çϕB M?Q p"v- pÈB [m M ? ?B M iϕB +O +?9M; i pÈB G
+QM +O EBK p" æ` GQM; i´- i M; ?o +?9M; i b) M?"M çQÊ+ bU OM; ?° +O GQM
L m M?Q GQM; i°+ ç²M; w ;B9T +?9M; i im Hmv M i?U+ +?B M- p"v HϕB +M; +|
+O #ªM i?•M +?9M; i X >ÆM M[i`QM; M?[M; M;"v b„T iÈB- +?„+ +?„M K¼B M; Ql̂
#¼M i?Q+? ?ÊT pÈB KbM? `²B- çB m M"v i ç½ #M #ϕ+ Fo HQĐM; pÈB GQM; >Q
T?ªB Hmv M i" T pÈB K i?9 ç²M; #¼M +?Q ç M F?B çϕi çQÊ+ bU ,M w M?'i ç`M?X
i¼ F} +O `B M; KbM?- i?U+ HU+ +O #ªM i?•M i,M; H M- ç| +?QM? H" H9+ +?9M;
h Km®M M?„+ M?Î K¼B M; Ql̂B K°i çB m- imv GB i .B K H" i? iY +O i M?QM; i
h•K i? ;BÈB- i KÈB +?d ç M i-M; i?S KQl̂B i€K MÆB GB i .B K Î K" i?¬B- i?"i bU +

•M? K„i *Æ æ°M; M?bM M``M; +| +?9i F?| tY- +m®B +MM; ?„M +kM; T?ªB [mv i ç`M ç²M; #¼M T?ªB K¢Q ?B K çQÊ+- +?Q /M T?ªB ç„+ i°B pÈB GQM; i°+ +kM; F?¬M; ? u G L M?bM b„+ K†i \*Æ æ°M; - €M? K„i /-M /-M H° `ä p i?`i p¼M; - i?Î /`B M|B, @ h?“i bU tBM H¶BX h #B i v m +-m +O i `i [m€ ç€M; X

dy3X *?QÆM; 98R, hQ hmv M hQ æ°M;

æ M; H9+ *Æ æ°M; H•K p``Q F?| tY- u G L iQÎM; +?WM; ç½ p¬ p¼M; i?b K°i •K i? @ æ i FQ F i F? QÊ+ pÈB ?`B iY +O M; QÆB çB5

L; ?2 i?`v i? M? •K ç`v- €M? K„i +O K¼B M; QÌB H``T iS+ ç´ /²M p T?Q b m HQM; \*A M; ¬M ç| H``h`-M hQ hmv M- M``M; pW i?€Q K¢M; +?2 K†i tm®M; - pW iB M iÈB çS

@ hQ hmv M- M; QÆB H``i J°+ ? J bQ- b Q +| i? H``K i? çQÊ+ \

*Æ æ°M; FBM? ?½B- p°B p``M; M?„+ M?Î M``M; X >„M imv i F?¬M; ?B p¼M; h`-M h K``çQ ` [mv i ç`M? M?Q i? X \*?Q /M #¼M ?¼H``h?B M * M i?€M? ç²- i?b +kM; M; + Q i?`T p i?U+ HU+ Î# M i`QM; X h`-M hQ hmv M `ä``M; H``K°i i`QM; M?[M; M; Q æ°M; ``i #B i `ä K°i çB m- M m M?Q Hm``M p i?B M T?9- h`-M hQ hmv M imv i F?¬ bQ ?mvM?X *?d +| çB m +?Q iÈB i``M #•v ; BÌ- M``M; pšM Hm¬M çªK M?B K p B i`Á HQM; ?„M- +?Q M M K¼B M; QÌB KÈB F?¬M; +| çB m FB M ç M?“M i?S+ i?U+ HU+ M?`i ç`M? b) H``M; QÌB M´B #`i M?`i i`QM; `i J°+ ? - M m +?d pb p`M ç K i?9 ç²M; bU T?€i i`B M +O M``M; i`QM; iQÆM; H B- ç| F?¬M; TªB H``çB m *Æ æ°M; Km®M

h`-M hQ hmv M iU ?² H``?B m i?`m w M; ?o i`QM; HÁM; *Æ æ°M; - F?) KdK +QÌB M

@ æ•v H``[mv i ç`M? +O i - F?¬M; HB M [m M ç M \*Æ æ°M; H½Q bQ M; QÆBX \*| GQM; >Q``M; p``EBK \*QÆM; GQM; pQÆM; Fw F i F? QÊ+- ç| +?„+ +?„M H``pBM? ?

@ `i J°+ i?m°+ iQM? \

EBK *QÆM; GQM; pQÆM; KÎ i`WM; ? B K„i- ç²M; i?ÌB H° p /Q /UX *Æ æ°M; M|B F QÊ+ i?``M? H``T çQÆM; M?B M +MM; i?m°+ iQM? H``i®i M?`i- #ÎB +| i? ?¶ i`Ê K H +QM +O KbM? +MM; pÈB K°i `i J°+ ? K bQ Fw F i F? QÊ+- +| TªB H``pB +H``K h`-M hQ hmv M F?¬M; ? F?B T çªK i`QÊ+ K°i EBK *QÆM; GQM; pQÆM; F?`M; H²

@ u G L iB M #®B- i F?¬M; ?² ç² F?B M|B i? ç•mX h iBM ``M; M; QÌB i?Q+? ?ÊT i?€M? ç² FQ F i F? QÊ+ pÈB ?`B iY +O M; ``B +?QM? H``i X J†+ /M i p``?`B iY +O M?QM; +?9M; i ç m H``•K i?m°+ iQM?X J†+ /M +?d /U p``Q •K i?m°+ iQM?- F?B F?¬M; +| [m€ M?B m Qm i? M?QM; M; QÊ+ H¢B i b) pšM H``K i®i ?ÆM #`i +S B M >^M; \*?B EªB +O aBM? J M? M[ i?¬M- H¢B i¢K i?ÌB KQÊM H`v aBM? J M? \*?B > >`B iY +O M; QÆB `T i`SM; K½B F?¬M; MÎ H``/Q K°i M; mv M M?•M /mv M?`i- ç| H``b çO K¢M? ç ç°i T?€ HÈT pÄ i`SM; X h +| i? +mM; +`T F? QÊ+ HU+ +?Q M| - ç²M; i +?Q M| bBM? K M? HU+ F?`M; H²X J†+ /M i`QM; H9+ M?`i i?ÌB F?¬M; +€+? M``Q; B i iBM K°i i?ÌB ; B M M[M?`i ç`M? b) `T i`SM; i?``M? +-M; X

L; ?2 h`-M hQ hmv M M|B i? - EBK *QÆM; GQM; pQÆM; p¬ +MM; FBM? M; ¢+,

@ v M; QÆB M|B H``b m F?B +MM; +QM i Fw F i F? QÊ+- M; QÆB b) F?¬M; M; WM; i M pÄ i`SM; b Q\ L?QM; H``K M?Q p`v b) aM? ?QÎM; ``i HÈM ç M pB +im Hmv M +

J°+ ? J bQ H``M?[M; M; QÌB bÎ ?[m M; m²M bBM? K M? HU+ F?`M; H²- pb p`v +kM i`QM; +€+ K bQX L?QM; K°i F?B ?¼ ç½ ? Q i`M bBM? K M? HU+ +O KbM?- M? i`¼M; ç M i®+ ç° im Hmv M- i?“K +?Q +ÁM aM? ?QÎM; ç M i®+ ?`i i?•M i? X

h`-M hQ hmv M +QÌB,

@ h iBM iQÎM; KbM? +| i? tY Hw i®iX >m®M; +?B K°i F?B +| i? i`Ê ;B9T ?`B iY +¬M;- M| +kM; b) H` bU i`Ê ;B9T `i HÈM ç®B pÈB i X

EBK *QÆM; GQM; pQÆM; M?bM i?ŠM; p`Q €M? K„i FB M ç`M? +O h`-M hQ hmv ?Á i`Î HΦB,

@ h?“i` +?Q /M ?`B iY +O i F?¬M; i? `T i`SM; i?“M? +¬M;- i pšM i`Ê ;B9T +€+ oW M|B- EBK \*QÆM; GQM; pQÆM; +?“K`½B ;BÆ i`aQ i?O +O KbM? H M- p) i?“M i`mM; X L?“i i?ÎB- K°i H`M b€M; M?m ?Á F?) H v ç°M;- tm`i ?B M i`QÊ+ K†i h`-M a m ç°M; i€+ ç| +O EBK *QÆM; GQM; pQÆM;- K°i [mª i`SM; `²M; i`QM; bm®i iU tm`i ?B MX

Zmª i`SM; `²M; M`v M?bM [m ? i bS+ F€ HΦ- iQ`M i?•M i`„M; M?Q imv i- i`QM; bm +| ?bM? #-m /K+ M?Q i?¬M; i?QÎM;- K` HΦB +| /ΦM; ?bM? i`ÂM- çQÎM; FQM? +?W GQM; i`aQ +O EBK \*QÆM; GQM; pQÆM; H` F?¬M; ç€M; F - M?QM; ç®B pÈB M?| +kM; ç½ H` [m€ iQ HÈM `²BX

h` M [mª i`SM; M`v i?“K +?Q +ÁM iªM K€i` K°i i-M; #Φ+? b„+ [m M; K M; M?“M M p`i ç M; H|2 b€M; X \*?Q /M H` +€+ h?B M * M i?€M? ç² +kM; +| i? +ªK M?“M çQÊ-`M +?S # M i`QM; M|- ?ÆM M[+ÁM +| F?Q iS+ bBM? K M? p¬ +MM; F?“M; H²X

EBK *QÆM; GQM; pQÆM; ç2K [mª i`SM; ç†i Î i`QÊ+ K†i h`-M hQ hmv M- /MM; K°i pm®i p2 M|,

@ “aQ #®B +O i - KK KK +kM; F?¬M; +| w ç`M? `ÎB t M; QÆB- M?QM; pb ç +QM +` M; Q`B- KK KK F?¬M; i? F?¬M; ç +QM +MM; M?•M HQΦB Fw F i F? QÊ+X >B +?Q i X

EBK *QÆM; GQM; pQÆM; pW /Si HÎB- [mª i`SM; `²M; i`„M; M?Q imv i FB H`T i oW tQ v i`ÂM- iW i`QM; [mª i`SM; i? M?QM; HΦB M?Q +| K°i M; |M i v M?¬` - +?d b m ç| HΦB +?d +?d #ªM i?•MX J°i K`M M`v H`K M?|K h?B M \* M i?€M? ç² T?ªB i`Ê +ª #ªM i?•M h`-M hQ hmv M UGB i .B KV +kM; +kM; F?¬M; F?ÄB +ªK i?“v FBM? M

EBK *QÆM; GQM; pQÆM; u G L /QÎM; M?Q ç½ [m€ [m2M i?m°+ pÈB pB + ç|- M i`SM;;

@ “aQ #®B- +?QM? H` M`M; b Q\ *QM ?`B HÁM; FQ F i pÈB M?•M HQΦB M`v b Q\ h`SM; `²M; [m v iQ i K°i pÁM;- +S M?Q p`v K` H,M iÈB- [m v +?mM; [m M? h`-M h æ°M; çSM; # M +ΦM? h`-M hQ hmv M +kM; T?ªB p°B p`M; HmB b M; K°i # M- i`€M J°i K`M [m, /` F?€+ HΦB ?B M` i`QÊ+ K„i K¼B M; QÎBX a m F?B tQ v K°i pÁM; +?n [mª i`SM; `²M; i?Q€M; +Q`9i HΦB- b m ç| M?Q KQÊM HU+ M?ªv H M F?¬M; i`mM; X` M?[M; i`M; •K i? M?¬¬ F?Q M F?Q€B- i-M; #Φ+? [m M; # M M; Q`B HΦB +`M; i ç|- [mª i`SM; p®M +| çQÎM; FQM? +?WM; K°i i?QÊ+- i? M?QM; ;B| ç•v HΦB M? M K°i tQ+? Uj i`+V `²B #„M i?ŠM; p`Q pÁM; i v h`-M hQ hmv MX

«K [mª i`SM; `²M; i`„M; M?Q imv i p`Q HÁM;- €M? K„i +O h`-M hQ hmv M +kM; i? i`SM; `²M; FB F?¬M; M; Èi i?•M K`i +¼ +¼ p`Q #-m M; U+ +,M; p9i +O M`M;- ç²M; i bM? iW i`QM; [mª i`SM; M? M? +?|M; i`mv M p`Q HBM? ?²M h`-M hQ hmv M- iU ? h?“v K°i K`M M?Q p`v- EBK *QÆM; GQM; pQÆM; pmB KWM; [m€ ç¶B,

@ 5 hB m +¬ MQÆM;- #ªQ #®B +O i `i i?Q+? M; QÆB ç|X h?“i i®i [m€- M; QÆB çQÊ+ `²BX

æ¶ JBM? çSM; K°i # M- K„i i`ÁM tQ2- KB M; H`K #`K,

@ L;`i K`i i?¬B5 L; v +ª i`SM; `²M; +kM; i?Q+? ç TX oW M?bM i?“v bU tBM? ç T+ ç²M; w

EBK *QÆM; GQM; pQÆM; M|B,

@ *€+ M; QÆB p"v H" F?¬M; #B i`²B- GQM; i°+ +O i H" i°+ #B i i?QÎM; i?S+ M?
ç T- M?'i H" M?[M; i?S+ | i? ; B9T+€B ç T H Qm i`mv M K½B K½BX E?„T MÆB i` M
+?d #B i +?9M; i i?Q+? M?[M; ç² p"i T?€i b€M; HQM; H M? K" i?¬BX h?"i` T?ªB
ótBM? ç Tô KÈB ç9M; X hB m +¬ M QÆM; M"v i?2Q; | + ç° i?~K K„ +O GQM; i°+ +?9
F?mv iX L; v +ª i +ÁM Km®M ;?2M i} pÈB M" M; - i?b #ªQ #®B +O i i?Q+? M" M; +
æ•v [mª M?B M H" +?mv M [m€ i®iX

*Æ æ°M; ç°i M?B M KÎKB M; ?ÄB,

@ u G L iB M #®B- ?"B iY +O M; QÆB K†+ /M +ÁM +?Q T?€i`SM; ` M; Q" B- M?
b B i?b M| ?ŠM ç½ bÈK +| w i?S+ +O KbM?- i?"K +?Q +| i? i? v ç´B ?bM? i?€B p
M?•M ;b\

u G L i?Î /"B M|B,

@ æ•v +?QM? H" +?¶ #B M /` +O M|X oÄ i`SM; M"v +U+ F€ # M #d- # M #d ç M K
F?¬M; +| #'i F€ #B M T?€T M"QX *?9M; i HçB F?¬M; i? i?¬M; [m +¬M; FQ+? K
L?B m M, K M?Q p"v [m çB- #ªQ #®B +O i ç½ ç½ bÈK +| w i?S+ +O KbM?X L| K
+?mB` - M?QM; HçB +| i? i?¬M; [m pÄ i`SM; K" T?|M; i?Q+? HU+ HQÊM; +O K
i?W M?"M- M?QM; HçB F?¬M; i? F?¬M; M|B +?Q +€+ M; QÆB #B i- pÄ i`SM; +O
+MM; i®iX *?Q /M F?¬M; i? M|B H" i?¬M F?Q M?QM; +kM; F?¬M; FûK H" # Q M?E
HU+ HQÊM; +O #ªM i?•M K" #B MªQ pÄ i`SM; i?"M? #'i Fb ?bM? /€M; M"QX GU+
+?Q /M ?SM; +?`m +¬M; FQ+? +O i`mM; +'T h'i a€i E„ +kM; F?¬M; ? ?'M ;bX L m
F?| /•v /Q M?Q p"v- #ªQ #®B +O i H"K b Q +| i? +?`m i?B i i?ÁB M?Q i? \" ?ç
tûi- H½Q M?•M ;B 'v M|B ?"B iY +O i +?d +| i? /U p"Q HU+ HQÊM; +O +?QM?
L m M?Q /MM; M; QçB HU+ €T ç†i +?QM? H" t9+ T?çK iÈB M|X L m F?¬M; T?ªB M
#ªQ #®B +O KbM?`ÌB t - +kM; M?Q FQ F i F? QÈ+ pÈB M?•M HQçB +?S\

oW M|B- EBK *QÆM; GQM; pQÆM; HçB H†M; H) `ÆB H X "i Hm" M H" +?OM; i°+
poM? pB M F?¬M; ç´BX

L?|K h?B M * M i?€M? ç² M?bM h`-M hQ hmv M K" F?•K T?K+ F?¬M; i?¬B- K†+ /
'T i`SM; F?¬M; +| [m M ? pÈB \*Æ æ°M; - M?QM; # M i`QM; b Q HçB F?¬M; /QM?
h?B M * M i?€M? ç²- +| K°i M; QÌB i`Ê; B9T 'T i`SM; ?"B iY +O EBK *QÆM; GQM; p
i? M|B +`M; F?B M GQM; i°+ i`Î M M i?•M K"i ?ÆM pÈB M¼M ?¼X o`Q i?ÌB çB K M
i¼ F`- M?'i ç`M? b) +?¼M çQÈ+ M?[M; *U GQM; KçM? K) M?'iX

h`-M hQ hmv M ?v bBM? #ªM i?•M M?Q p"v- ç½ içQ çB m FB M +?Q #¼M ?¼ ibK çQ
#çMX J¼B M; QÌB /o M?B M H" ç2K T?¬M M?•M ibM? M"v ;?B iç+ i`QM; HÁM; X B M
p"v H" +| [m M ? `i HÈM pÈB *Æ æ°M; - pW i? v *Æ æ°M; ;BªB [mv i p'M ç F?| F?
h?B M * M +kM; M?"M çQÈ+ +?¶ i®iX "¼M ?¼ B M'v ç m iU ?ÄB HB m KbM? +| i?
+,M #ªM F?¬M; +| MY T?¬M /Q /U +?MM #QÈ+X

*Æ æ°M; bªB #QÈ+ iÈB i`QÈ+ K†i h`-M hQ hmv M- M„K H'v #ª p B M" M; ,

@ hQ hmv M- M; QÆB ç½ bmv M; ?o Fo +?Q \

h`-M hQ hmv M F?) KdK +QÌB- M? pm®i pm®i [mª i`SM; `²M; M?Q imv i i`„M; i`QM
?² +kM; ç M; ?QÎM; i?K •m v KiW M" M; - # K†i pÄ i`SM; i?Q€M; M; ¼ M; m"v i? v ç

@ h ç½ bmv M; ?o `i`ä`"M; X h M; ?o Qi M?'i i +kM; +| [mv M [mv i ç`M? HU +?²

L?bM ç¬B K„i ¬M M?m #bM? i?ªM +O M" M; - M°B i•K *Æ æ°M; iU M?Q K°i bÈB /•v
i? K H" M / i` M +€M? i v i`ÆM M?œM +O h`-M hQ hmv M ;ÈB H M p|+ /€M; K M
F?B M +?Q *Æ æ°M; F?¬M; F?ÄB /•M; H M iWM; +ÆM t9+ +ªK i`QM; HÁM; X "M i
p B h`-M hQ hmv M +ÁM +?Q #m¬M; ` X

J†+ /M ?„M F?¬M; M|B i? K ;b M[- M?QM; ?„M #B i #ªM i?•M KbM? HçB i?B m MÈ
>„M i?¬K i? M i`QM; HÁM; - F?¬M; #B i •M ibM? +O M" M; ç M F?B M"Q ?„M KÈB +

h`-M hQ hmv M i?"i` +ÁM bmv M;?o b•m t ?ÆM +ªM?|K h?B M * M i?€M? ç²X L`
i`SM; `²M; M`v Fw F i F? QÊ+ F?¬M; +?d H` pb Km®M; B9T *Æ æ°M; - K` +ÁM pb €
pQÆM; ç½ ;ÊB H M ibM? +ªK ;B çbM? i`QM; HÁM; M`M; X

h?mÎ # M ç-m- GB i .B K +?QM? H` çªM bBM? iW i`QM; ?Q p¬- ?'T i?m iBM? ?Q
i?"M? K°i ç| æ` h•K >²M; GB MX h?B M ç` +?QM? H` +? K +O M`M; X J'v M; `v
+?SM; FB M EBK p` æ` GQM; i' M?"M +? +QM- `²B H¢B M?bM +ªM? GQM; >Q`
.B M h?€M? >Ä GQM; +ªM?" çQ`M iK- i`QM; HÁM; M`M; p¬ +MM; t9+ ç°M; X *?Q
F?¬M; K M M +ªK t9+ KÊB F?„+ b•m M?Q i? X

ob p"v- i?'v MQÊ+ K„i +O EBK *QÆM; GQM; pQÆM; - M`M; H"TiS+ [mv i ç`M? ;BS
.o M?B M- M`M; [mv i ç`M? M?Q p"v F?¬M; ?Q`M iQ`M H` /Q +ªK iQM? KM [m€M; X
M`M; pªQ /B m +O M; mv M i® K HU+X L`M; +| Qi M?'i b€m i?"M? M„K +?„+ +| i
;B9T +QM `²M; M?Ä M`v T?€ i`SM; ` M; Q`BX æ²M; i?ÎB #ªM i?•M M`M; +kM; +| K
pB + 'Ti`SM; +O EBK \*QÆM; GQM; pQÆM; F?¬M; TªB H` K°i bÈK K°i +?B mH`
`ÎB F?ÄB GQM; +®+- /o M?B M B M'v ç m +| i¼ F` `B M; +O KbM?- +?d +| M`M;
/M +| çB #'i +S MÆB ç•m- M`M; b) Hm¬M +| çB m FB M ç°+ +?B K *Æ æ°M; - +MM;
h?€M? >Ä GQM; X G-M M`v M`M; +?O ç°M; ;B9T *Æ æ°M; ;BªB [mv i p'M ç F?| F?
+kM; F?¬M; i? +U imv i HÎB v m +¬m M; ²B +?mM; i¼ F` +O M`M; X

@ u G L - ?"BiY +O M; QÆB i M ;¼B H` ;b\

h`-M hQ hmv M M? ;B¼M; ?ÄBX

u G L M|B,,

@ "ÎB pb ?"BiY pšM +?Q T?€ i`SM; ` M; Q`B- M M +?9M; i i¢K ;¼B M| H` æªM æªM
M| Fw F i F? QÊ+- p"v +?9M; i M?Q`M; +?Q M; QÆB [mv M ç†i i M +?Q M|X h iBM
+?mv M M`vX

æ +?Q K°i çÎB GQM; oQÆM; ç2K [mv M ç†i i M +?Q +QM KbM? i†M; +?Q M; QÎB F
?ÊT ç-m iB M i`QM; GQM; i°+X >m®M; +?B K°i F?B iB m GQM; i?"M? +¬M; T?€ i`
M; QÎB i?W F i`U+ ? +O GQM; >Q`M; - M; v +ª æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; +kM; #
#` +?Q M; ¬B p`X

h`-M hQ hmv M F?) pm®i p2 [mª i`SM; i`QM; i v- KdK +QÎB M|B,

@ h i M H` hQ hmv M- p"v ;¼B M| H` hQ æ°M; çBX >B p¼M; M| bÈK +| i? +?•M +?
K) T?€ i i`B MX u G L - M?Q i? +| çQÊ+ F?¬M; \

@ hQ æ°M; \ h®i- p"v +S ;¼B H` hQ æ°M; çBX

u G L `i i?Q+? ?"K M; ?o +O +€B i M M`vX L`M; +kM; M?bM ` çQÊ+ K°i F?B h`-
M?'i ç`M? b) iQ`M HU+ SM; T?| i? v M`M; 'Ti`SM; i?"M? +¬M; X

*Æ æ°M; F?ûT ?Ì ? B K„i- H†M; v M HmB b M; K°i # M- +Æ ?² H` ç2K ? i iQ`M HU+
ç°M; +O KbM?X

dyNX *?QÆM; 98k, E? PÈ+ *?QM? S?K

•M? K„i K¼B M; QÎB +?, K +?9 p"Q [mª i`SM; `²M; - F?`M i`QÆM; M?'i H` EBK *QÆ
M?•M HQ¢B p"K i?9 Fw F i F? QÊ+ b) F?¬M; tm'i ?B M #'i +S p'M ç ;b- M?QM; M
#° [m€ i`bM? F? QÊ+ +| i? ;B9T +?Q #ªQ #®B +O KbM? i?Q€i F?ÄB pÄ i`SM; X

J†+ /M EBK *QÆM; HQM; pQÆM; F?¬M; `ä `M; H„K- M?QM; h`-M hQ hmv M p" *
M`M; ç†i ` v m +¬m M?Q i? i?"i` H` iª iB M i?M H QX h`QM; F?B h`-M hQ hmv
GQM; i°+ #ªQ ?°X .o M?B M- Î i`QM; F?QªM i?M H Q M`v +ÁM K°i /'m M; Q†+ FûT
H` p` i?€B iY GQM; i°+ TªB i?"M? +¬M; T?€ pÐ pÄ i`SM; i?Q€i ` M; Q`BX

> B K„i *Æ æ°M; +?Êi H|2 i?-M [m M;- ? B ç'K /-M /-M M„K H¢BX Zm€ i`bM? Fw
[m'v M?B m- +?Q /M H` ?„M Km®M bY /KM; HBM? ?²M /mM; ?ÊT i`Ê ;B9T +kM; F?-
+O #ªM i?•M h`-M hQ hmv MX

h`-M hQ hmv M pšM iB T iK+ pm®i p2 [mª i`SM; `²M;- K°i HÊT pªv `²M; iW /QÊB +?
i?•M i? K K K¢B +O M`M; ?bM? i?`M? K°i #° €Q ;B€T- HÊT pªv H M i`M ç M +
+?Q ` #`M i v +O M`M; X E?Q iS+ bBM? K M? iW ooM? >`M; E?ªB F?-M; M; WM; #
i`QM; GQM; +®+ v M H†M; T?|M; i?Q+? iQM? K¢M; +O #ªM i?•M F i?ÊT pÊB F?Q

L; v H9+ M`v- +QM M; QÆB K¼B M; Q|B #'i +?Êi +Q `9i H¢B- #ÎB pb #¼M ?¼M ?bM
hQ hmv M ç°i M?B M M Si ` X a m ç| K€m iQÆB iW +´ i v im→M i`Q ` - /ÁM; K€m
t M? HK+ ?Q`M iQ`M ç®B H`T M? mX

*?d [m ? B H-M ?- ?'T- K€m iQÆB iW +´ i v h`-M hQ hmv M ç½ M?B K çÄ [mª i`S
F?-M; +| w ç`M? + -K K€m K` ç K†+ +?Q K€m iQÆB iU /Q +?ªv tm®M; X Zmª i`SM;
/ÁM; K€m +O M`M; - iQ`M #° K€m iQÆB +?ªv ` F?-M; +| ;B¼i M`Q `ÆB tm®M; K†

L?bM i?'v +ªM? M`v ç°i M?B M \*Æ æ°M; +ªK i?'v `i F?| +?`mX \*?Q /M H` ?„M F
M?QM; ?„M pšM #B i ç•v H` +ªK ;B€+ ç m HÁM; X "ÎB pb h`-M hQ hmv M K'i K€m K
p`v F?B M i`€B iBK ?„M M?Q +SM; H¢B- M; WM; ç"TX L m F?-M; T?ªB Hw i`Q M|B
+?d bÊ H9+ M`v ?„M ç½ t→M; H M `²BX

h`QM; çB m FB M #bM? i?Q|M; M?•M HQ¢B p`K i?9 Fw F i F? QÊ+ +?d + -M K°i
H` çO `²BX *QB M?Q H` Fw F i F? QÊ+ pÊB i`SM; K i?9 b) F?| F?, M ?ÆM- M?Q
KQ|B ;B¼iX >B M i¢B h`-M hQ hmv M tm'i ` `i M?B m K€m iQÆB /mM; M?"T p`Q i
i? K ç°i BM +`v pÊB K i?9 K` i?-B- ?Q`M iQ`M F?-M; +| #'i F€ +?¶ i®i M`Q F?€+
pšM iB T iK+ ?'T i?m K€m iQÆB +O M`M; - M| çQÊ+ M,M; HQÊM; bBM? K M? ~M +
ç„T i?B m b|iX S?ªB #B i `^M; - K€m +O K°i J bQ +| +U+ ?¢M K HU+ F?-M; ;B®M
i?Q|M; X J€m +O M`M; p→ +MM; iBM? F?B i p` i`M ç-v M,M; HQÊM; X h`QM; ç| +Á
p` ?mv i K¢+? M?•M HQ¢B +O h`-M hQ hmv MX

*Æ æ°M; F?-M; ?B p¼M; h`-M hQ hmv M pb ;B9T KbM? K` T?ªB ?v bBM? F?´M; H
?B m `^M; h`-M hQ hmv M ç M; H`K ;B®M; M?Q H9+ # M ç-m KbM? 'T J Q h? B p`
H` ?`M? ç°M; i®i M?'i ç®B pÊB K i?9 Î i`QM; [mª i`SM; X

EBK *QÆM; HQM; pQÆM; M?bM K°i K`M i`QÊ+ K„i M`v- ? B K„i `²M; H° p +ªK F
M`M; ç½ F?-M; + -M T?ªB HQ H„M; ;b M[ X h`-M hQ hmv M i`ª ;B€ F?´M; H² M?Q i
ç•v\ h?•M H` J bQ J°+ ? - K€m ?mv i i`QM; M; Q|B ~M +?S `i M?B m M,M; HQÊM;
h`-M hQ hmv M ç M; iB m ? Q M,M; HQÊM; i€M? K¢M; p` M; mv M F?Q +O +?QM?
E?ªB i`Ê ;B9T- M`M; +kM; b) i`M i?QÆM; M; mv M F?Q M†M; M X L m M?Q K'i K€
>`M; E?ªB ;B[ çQÊ+ i€M? K¢M; - M?QM; +?„+ +?„M b)ªM? ?Q|M; im`B i?¼ +O M`i

h?"i ` h`-M hQ hmv M bmv M; ?o `i çÆM ;BªM- iQM? K¢M; ç®B pÊB M`M; +, M #ªM
+ªX L m M?Q KQ|B M, K b m *Æ æ°M; ?Q`M i?`M? i•K M; mv M +?Q GB i .B K `²B iU
GB i .B K +ÁM b®M; +| w M; ?o ;b M[\ ob p`v M`M; iQ`M i•K iQ`M w i`Ê ;B9T [mª
[m€ M?B m bBM? K M? HU+ +kM; F?-M; +| w M; ?o X *Æ æ°M; ç½ F?-M; i? M|B `
+kM; #'i + -M ç|B- +?d +| M?[M; i?S Î i`QÊ+ K„i KÊB ç€M; [mw i`¼M; K` i?→BX

S?-M i?B M w K2M i?2Q /ÁM; K€m /mM; M?"T p`Q i`SM; `²M;- ç²M; i?|B ibM? +ªK
b M; i'i +ª K¼B M; Q|BX

.B m E?B K h?Q H~K #~K, ôE?-M; ?¶ H` i?`M? pB M h?B M * M i?€M? ç² +?9M; i
M; Q|B HQÆM; i?B M- M`M; F?-M; ?Q`M iQ`M pb i`Ê ;B9T *Æ æ°M; - K` M`M; +ÁM ?
[mª i`SM; FB +| i? +?•M +?QM? b®M; b|iX S?-M i?B M HQÆM; M`v i?"i tSM; ç€M
ç²X

S?'i h?Kv +?d v M H†M; ;"i ç-m- M?bM H¢B *Æ æ°M; Î# M +¢M? ç M; +U+ F€ F?~M
i? M, óhB m bQ ç - hQ hmv M ç9M; H` K°i +→ MQÆM; i®i- t2K ` i + -M T?ªB i`Ê
M?Q M; QÆB M?"M M`M; H`K pÊ- +m°+ b®M; b m M`v +O M; QÆB H` +| i? pmB p

*Æ æ°M; H9+ M"v F?¬M; +| bmv M;?o; b- #ÎB pb ç-m | + ?„M ç M; i`®M; `¶M; - i?dM
K°i p" B ?bM? °M? ç m H" +°M? iQÊM; GB i .B K p" ?çib2M >²M; GB M #°M K M? +
> B K„i *Æ æ°M; #„i ç-m QÆM QÊi F?B M?bM +´ i v h`-M hQ hmv M F?¬M; M;WM; M
#B i`^M; #°M i?•M KbM? F?¬M; i? iB T M?"M ibM? +°K +O M" M; - M?QM; b m M"v
+U imv i M" M; M?Q ?¬K M v çQÊ+X J°i +¬ MQÆM; i®i M?Q p"v- ?„M H"K b Q M?Š
ç•v\

J€m iQÆB pšM F?¬M; M;WM; +?av tm¬B- F?m¬M K†i h`-M hQ hmv M +°M; M;"v +°M
FB M ç`M? +¬K [m° i`SM; `²M; i`QM; i vX

EBK *QÆM; HQM; pQÆM; +„M +?†+ ?°K `M; M?bM +?,K +?9 p"Q #°M i v h`-M h
Km®M KÎ KB M; M;„M +°M h`-M hQ hmv MX L?QM; +QM +O M" M; +ÁM +?Q ?Q" M
M" M; F?¬M; KÎ M"Q KB M; KB M; ` M´BX

h`SM; `²M; #„i ç-m T?€i b€M; K½M? HB i- [m M; K M; K"m i`„M; iW iW #B M +?m
b m p" M; M?ç i +?mv M i?"M? p" M; FBK +?|B K„iX

h`ÁM; K„i h`-M hQ hmv M #„i ç-m KÆ ?² /-M M?QM; M" M; pšM KdK +QÎB M?Q +kX
H" K°i MK +QÎB ç T M?'iX *°K ;B€+ F?¬M; M;WM; t•K M?"T ç-m | + M" M; - ?B M iç
çQÊ+ i`SM; `²M; i`QM; i v M;"v +°M; `mM; ç°M; KçM? ?ÆMX *?mv M M"v +?SM; K
+| i€+ /KM; pÈB M|X

ooM? >^M; E?°B +| aBM? J M? >ç+? ?¶ i`Ê F?¬B T?K+ bBM? K M? HU+ ç½ K'i- M
M?QM; pšM T?°B im•M i?2Q w +?Q h`-M hQ hmv MX aBM? K M? HU+ iW ooM? >^
+Æ i? h`-M hQ hmv M ç /mv i`b i€M? KçM; +O M" M;X .M M|B i? M"Q çB M[- M
ç„T M´B HQÊM; bBM? K M? HU+ ç½ K'i +O h`-M hQ hmv MX

óE?¬M; çQÊ+- F?¬M; i? iB T iK+ M[5ô *Æ æ°M; #QÊ+ H M K°i #QÊ+- +?Q /M T
F i F? QÊ+ +O h`-M hQ hmv M ?„M +kM; F?¬M; ?®B iB +X L m +S iB T iK+ M?Q
F?¬M; +? i +kM; M?'i ç`M? HQm HçB i?QÆM; i´M F?¬M; i? +Sm +?[X

L; v H9+ M"v [m° i`SM; `²M; #°+ T?€i ` Hm²M; FBK [m M; K½M? HB i- ? B Hm²M
i?ÎB # v i?ŠM; iÈB p`i`Q mv M Kç+? MÆB +´ i v h`-M hQ hmv M H"K p i i?QÆM; F
+?°v ` M;Q" B M[ X E?B €M? b€M; i?m HçB- [m° i`SM; `²M; ?B M ` Î i`QÊ+ K†i K
K"m i`„M; M?Q # M ç-m- K°i [m° i`SM; p" M; `U+ `Ð v M H†M; M^K i`QM; HÁM; M;U

h`SM; `²M; i`Ê ;B9T h`-M hQ hmv M F?ûT KB M; p i i?QÆM; HçB- b m ç| FBK [m M
i?"M? K°i Fw ?B m KÎ °Q +?"K `½B # v iÈB ;B[ i`€M h`-M hQ hmv MX

h`-M hQ hmv M M;ç+ M?B M M?bM ibM? ?bM? ç°i M;°i T?€i bBM?- #ÎB pb ç M H9+
QÊ+- pb i`SM; `²M; HçB iU ç°M; ;B°B T?|M; K°i +€B F? QÊ+ # v HçB ç•v\ Ew F i
T?QÆM; +MM; M? m i?"M? H" T K" L| ç M; Km®M H"K ;b\

h`-M hQ hmv M F?¬M; `ä M?QM; EBK *QÆM; HQM; pQÆM; HçB `i ?B mX EBK *Q
HÈM, óE?¬M; i? - ?°B iY- pb b Q M;QÆB HçB bY /KM; F? QÊ+ +?QM? T?K\ô

L?QM; M| FBM? ?¬ ç½ +?"K K°i #QÊ+X

Ew ?B m F? QÊ+ ç½ # v ç M ;-M h`-M hQ hmv MX E?B M" M; H M iB M; FBM? ?¬-
t€+ M?"T p"Q ;B[? B ?°M; H¬M; K"v h`-M hQ hmv MX

J°i ççQ FBK [m M; `U+ `Ð iW [m° i`SM; `²M; p" KB i•K h`-M hQ hmv M H|2 b€M;XX

h?¬M b„+ EBK *QÆM; HQM; pQÆM; i? v ç´B F`+? HB i- i•K ibM? `ä `°M; +O M" M;
+kM; #B i p"Q H9+ M"v F?¬M; i? H"K ;b çQÊ+ M[X E? QÊ+ #„i ç-m i?b F?¬M; i?
F? QÊ+ +?QM? T?K- h`-M hQ hmv M p®M H" T?¬M +?QM? iU M?B M F?¬M; +| p
T?¬M T?K b) T?°B +?`m i`¼M; i?QÆM; ?Q†+ +? i M; v içB +?¶X

aÎ /o +?d +¬M K°i # M i?° ` F? QÊ+ H" pb M;QÎB +?O iÈ F? QÊ+ p¬ +MM; +U+ çQ

E? QÈ+ +?QM? T?K F?€+ ?ŠM HQ¢B F? QÈ+ #bM? çŠM;X "bM? çŠM; M;?o H" ?ÊT i€+ ?¶ i`È HšM M? mX \*ÁM F? QÈ+ +?QM? T?K F?¬M; +| ?" F?„+ M?Q F? Q` ? B K†i +?QM? p" T?KX

*?O M?•M +| i? /U p"Q HU+ HQÊM; F? QÈ+ ç` H M? # M FB X L|B +€+? F?€+ M^K î i`QM; i v h`-M hQ FQM?X h`QM; iQÆM; H B M" M; +| ç` v m + -m ;b pÈB F?¬M; i? +U imv iX

h`-M hQ hmv M F?¬M; iB + iQM? K¢M; #Ä` HQÊM; HÈM K€m iQÆB ç½ H"K +ªK ç° i°+ H" +?OM; i°+ i`Q im + Q- ?B M M?B M ibM? +ªK +O +?9M; +kM; T?QM; T?9 I h`SM; `²M; ?'T i?m K€m iQÆB h`-M hQ hmv M H"K b Q F?¬M; +ªK M?"M çQÊ+ i?"M M| iU ç°M; i? v ç´B F? QÈ+ #bM? çŠM; i?"M? F? QÈ+ +?QM? T?KX h`-M hQ hmv ç®B F? QÈ+ ç½ #„i ç-m [m€ i`bM? ?Q" M i?"M?X

h`-M hQ hmv M ¬M M?m M?bM p"Q i`SM; `²M; i`QM; i v- H~K #~K, óæS M;®+ M"v- i? \ *?9M; i M; M; ?"M; pÈB M? m F?¬M; T?ªB H" i®i ?ÆM b Qlô

hW i`QM; i`SM; `²M; i`mv M iÈB +?Q M" M; K°i +¶ +ªK t9+ F?Q M F?Q€B p" ?QM; T

h`-M hQ hmv M i? M M? K°i iB M; +?"K `½B M?„K ? B K„i H¢BX æ¢Q FBK [m M; M iQÎM; +ª ? B pÈB M? mX

h`SM; `²M; #„i ç-m `mM; ç°M; M?Q M?Ä- i`QM; ;B•v H€i K°i p i M Si tm' i ?B M î i` M| Km®M t¬M; `X L?QM; "v pÄ i`SM; K"m p" M; `i # M #dX G-M M"v tmM; FQ+? ` +?†M H¢B ;B[+?WM;X

EBK *QÆM; HQM; pQÆM; /-M /-M ´M ç`M? +ªK t9+ •K i?-K i?Î /"B- +| K°i b® pB + çQÊ+X >¬K M v K M; çS +QM M"v` /U ç`M? iÈB +?B K iB M M; ?B- B K" M; î çQÊ- p"v\ \*- #û K„ H M"v i`ª ;B€ HÈM M?Q p"v- K" #ªQ #®B +O KbM? +kM; ç½ i?¬M; [T?-M M?•M ibM?X

G9+ M½v i?€B iY GQM; i°+ F?¬M; i?"M? +¬M; T?€ pÐ pÄ i`SM; - M?QM; EBK \*QA ;B€+ çQÊ+ bBM? K¢M; HU+ +O M| ç½ K¢M? ;'T K'v H-M i`QÊ+ FB X *?Q /M i`QM pÄ i`SM; ` M; Q"B- M?QM; i?¬M; [m HU+ HQÊM; F? QÈ+ +MM; pÈB bBM? K M? H i`mv M +?QX *?„+ +?„M H" +QM +O M| poM? pB M F?¬M; i? +? iMQM i`QM; pÄ i i? M; „M ?ÆM i?"M? pB M GQM; i°+ #bM? i?QlM;X

L|B i? M"Q çB M[ç•v pšM +?mv M i®iX "ªM i?•M M" M; +ÁM +| v m + -m ;b M?B m +?l M; "v çS +QM +O KbM? i?Q€i F?ÄB pÄ i`SM; H" çQÊ+ `²BX

L;?o i?¬M; bm®i çB K M"v- EBK *QÆM; HQM; pQÆM; F?¬M; [m M i•K ç M F? QÈ /²M iQ" M #° iBM? HU+ p"Q / Q ç°M; iQM? K¢M; +O çS +QMX

Ew ?B m F? QÈ+ K"m p" M; FBK iW i` M i`€M h`-M hQ hmv M /-M /-M H M i`mv M M" M; ç½ #B M i?"M? K"m p" M; i?m-M i9v v M?Q i`SM; `²M; î i`QM; i vX

E? QÈ+ #„i ç-m ?Q" M i?"M?- M; QlB p" K i?9 H9+ M"v / M; iB M ?"M? i` Q ç´B ib M?•M HQ¢B +?d +| K°i +Æ ?°B Fw F i F? QÈ+ M?Q i? M"vX GU+ HQÊM; F? QÈ+ ?²M iB M ?"M? /mM; ?ÊT HBM? ?ÊT i` M K°i +QlM; ç°M? 'i ç`M?

dRyX *?QÆM; 98j, *Æ æ°M; æ°M; h•K

*¶ HU+ HQÊM; M"v F?¬M; +| i€+ /KM; ;b pÈB M?•M HQ¢B- M?QM; ç b® K i?9 b) æ| H" i?¬M; [m HU+ HQÊM; F? QÈ+- K i?9 +| i? M? M? +?l M; i`QÎM; i?"M?- + ?ÆMX "lB pb +?¶ i®i M"v +O F? QÈ+- K i?9 KÈB M;mv M w F i ?ÊT +MM; J bQ T?ªB ç²M; i?lB +? 'T M?"M KÈB çQÊ+X J i?9 + "M; +QlM; ç¢B i?b v m + -m + "M; ?" F? QÈ+- iQÆM; H B +O K i?9 p" ç²M; #¢M t2K M?Q ;„M HB M pÈB M? mX h?U+ +kM; [mv i ç`M? HU+ HQÊM; F?B +?B M ç'mX ob p"v iW tQ iÈB M v +?d +| J bQ i? Fw F i F? QÈ+ pÈB K i?9X

*Æ æ°M; HŠM; H†M; çSM; +€+? h`-M hQ hmv M +?WM; KQìB i?QÈ+ #m¬M; i?ª iBM hmv MX E?B ?„M +ªK i?K çQÊ+ HBM? ?²M M``M; +ÁM ç M; #B M ?! - K°i F?B tm'i ? b) H"TiS+ +Sm pB M h`-M hQ hmv MX

*Æ æ°M; HQ H„M; F?¬M; T?ªB H``p¬ Q+?X L m M?Q i`QM; iBM? ?m®M; #bM? i?Qì K i?9 b) F?¬M; +! M; mv ?B K ;b- M?QM; iBM? ?m®M; i`QÈ+ K„i F?¬M; i?m°+ p T hQ hmv M ç½ K'i ``i M?B m K€m H•K p``Q i`bM? ç° +U+ F€ bmv v mX Zm€ i`bM? Fw `²M; b) i?W M?`M M,M; HQÊM; tmM; FQ+? F?´M; H²X hbM? i`¢M; i?•M i? +O M``M Hm²M; M,M; HQÊM; tmM; FQ+? M``vX L m i`QM; [m€ i`bM? Fw F i+! K°i # M #` ?¬ i'i +ª M,M; HU+X J†+ /M \*Æ æ°M; iBM iQÎM; i?€B iY GQM; i°+ F?¬M; i? M``Q H`K i i? F?¬M; ç T?ÁM; X >m®M; +?B- M; v H9+ M``v h`-M hQ hmv M H•K p``Q ?¬M K b) HQÊM; F? QÈ+ i?m°+ p T?¢K pB iBM? i?¬M HU+ - ooM? >^M; E?ªB b) F?¬M; i`Ê

hbM? ?m®M; h`-M hQ hmv M [mª i?`i F?¬M; i®i- K†+ /M F?¬M; +ÁM K'i K€m M[M [m€ HÈM- +ªK ;B€+ bmv v m K½M? HB i H`K +?Q M``M; +?Q€M; p€M; ç-m !+ iMv i?

o``Q H9+ M``v i?¬M i?S+ +QìM; ç¢B +O GB i .B K çQÊ+ #B m ?B M `ä ``M; X h?¬M H` ? B F?€B MB K F?€+ M? mX J†+ /M h`-M hQ hmv M +?d HQm H¢B w i?S+ +O G K°i iB M?ÁM?QB K``i?¬BX L?QM; K°i iB i?¬M i?S+ M``v ;B9T +?Q HBM? ?²M h`-M \*ªK ;B€+ bmv v m +ªK F?¬M; i? M``Q H`K M``M; ?¬M K çQÊ+X

L,M; HQÊM; F? QÈ+ tmM; FQ+? H`K ç-m M``M; M?Q pĐ imM; ` - M?QM; M``M; pšM

>²B H•m b m FBK [m M; i` M M; QìB h`-M hQ hmv M p``i`SM; `²M; #„i ç-m F?m +? a m ç! Hm²M; €M? b€M; ç°i M; °i i?m H¢B- i?•M i? h`-M hQ hmv M H¢B H° i`QÈ+ +kM; i`Î p K``m i`„M; M?Q +k- +?ŠM; [m H``i`QM; ç! +! K°i iB b€M; ç M; +?“K `½E

h`SM; `²M; F?€+ i`QÈ+ FB Î +?¶ ?B M i¢B M! iÄ ` €M? b€M; K``m p``M; FBKX >Æ i? +ªK ;B€+ çQÊ+ # M i`QM; i`SM; `²M; ~M +?S bBM? K M? HU+ ç½ ç¢i ç M i`bM +ÁM pQÊi [m +ª GQM; >Q``M; X

æ! F?¬M; +! M; ?o H``bBM? K M? HU+ GQM; i?€B iY pQÊi t T?K i?•M- K``H``pb p b9+ bBM? K M? HU+ F?´M; H² Î i`QM; ç!- K"i ç° K HU+ /o M?B M H`` + Q ?ÆM #bM K¢M; GQM; i°+ p®M K¢M? ?ÆM M?•M HQ¢B F?¬M; #B i # Q M?B m H-M- b m F? iQM? K¢M; +O M! H¢B +``M; K¢M? K)X G9+ M``v bBM? K M? HU+ ~M +?S i`QM; H K°+ i?€M? ç² .B m E?B K h?Q +kM; F?¬M; F?ÄB ?•K K°X L! ç½ iB T +``M pÈB F?®E æ°M; `²BX

L; v F?B Fw ?B m F? QÈ+ K``m p``M; #B M K'i- h`-M hQ hmv M ç½ ¬K i`SM; `²M; M?•M bUX hmv ç½ ?¬M K M?QM; M``M; pšM +ÁM w i?S+ /MM; i?•M i? #ªQ p F„ i`

*Æ æ°M; çB iÈB M? M?``M; # h`-M hQ hmv M H MX >„M F?¬M; #B i M!B ;b- +?d + i?¬K ;†K tû i`€B iBK ?„MX L?bM F?m¬M K†i h`-M hQ hmv M i`„M; M?Q i! ;B'v- iB ç°M; X

óEBK *QÆM; HQM; pQÆM; iB M #®B- i T?ªB +?B m +® hQ hmv MX *QM +O M;`` M M ç H¢B # M +¢M? hQ hmv MXô G-M M``v *Æ æ°M; F?¬M; +! ;¼B i M EBK *QÆ T?¬M M; m°B H¢M?X >„M ç M; +® ;„M; ç MûM iS+ ;B``M iW M°B i•KX

EBK *QÆM; HQM; pQÆM; F?) ;"i ç-m- M!B, óh?"i iBM? tBM H¶B *Æ æ°M; - i ç½ i h çB i`QÈ+ 5ô "•v ;B! M!B i? K +kM; F?¬M; +! i€+ /KM; - M``M; +¬M T?ªB H`K K°i + #€QX EBK \*QÆM; HQM; pQÆM; M?bM b M; [mª i`SM; `²M; M^K i`QM; M; U+ h`-M h # v p``Q i`QM; ç°M; X L``M; ç½ F?¬M; +ÁM #'i F€ +ªK ;B€+ iB +Mm®B M``Q- +?Q /M pÄ i`SM; ? v F?¬M; ç½ F?¬M; +ÁM [m M i`¼M; M[X L! +! çQÈ+ M?•M HQ¢B ç²M; F i [mª i®i M?`i `²BX

JB m JB m ç M; ç`M? çB p``Q i`QM; ç°M; i?, K h`-M hQ hmv M H¢B #`S?`i h?Kv M; , `¬v #¼M ?¼- +! \*Æ æ°M; Î ç! i?b b) F?¬M; +! pB + ;b M[ X æ +?Q #¼M ?¼ v M io hmv M H` K°i +¬ #û i®i- i i?"i bU ?B p¼M; M``M; +! i? i?``M? ;? iB m bQ ç Xô

JB m JB m ?mM; ?,M; HB + b M; ?„M- M|B, óæ9M;- +?d +| hQ hmv M H“ +¬ MQÆM
ç-m- çQÊ+ `²B- i çB5ô L|B tQM; +•m ç| M“M; HB M [m v K†i `ÌB F?ÄBX

S?’i h?Kv #` JB m JB m i`€+? K|+ K°i +•m H“K +?Q bYM; b@i- .B m E?B K h?Q çSM
M|B, óS?’i h?Kv H½Q ç¢B- i`QÊ+ K†i K°i M[M?•M F?¬M; M M F?2M M;ÊB K°i M[M

S?’i h?Kv ?W H¢M? K°i iB M;- M|B, óE?¬M; ç9M; H“ F?¬M; ç9M;- bU i?”i pšM H
Hmv M i?U+ +?B MXô

.B m E?B K h?Q +QÌB F?’ M|B, óE?¬M; +-M T?ªB H-M M“Q +kM; M?Q i? +?S\ô

*Æ æ°M; t@+ M€+? h`-M hQ hmv M çB i?ŠM; p“Q i`QM; ç°M;- ibK MÆB #^M; T?ŠM
ç’iX ob Km®M M“M; M^K i?QªB K€B ?ÆM- ?„M M? M?“M; +ÎB €Q /MK +?Q M“M;- ç
KB M; +QÌB M? K M?ÎX

h` M +´ i v h`-M hQ hmv M +ÁM HQm H¢B p i i?QÆM; H9+ i`QÊ+- +ªK ;B€+ ç m HÁ
HB iX >„M ?Qi b•m K°i ?ÆB +~M i?“M ;Đ aBM? J M? >¢+? i` M +´ h`-M hQ hmv M
iB T t9+ pÊB / i?’i i` M +´ M“M;- +ªK ;B€+ i`ÆM K`M K €B MäM M“K K K¢B M?’i
*Æ æ°M; +Q i?„i H¢BX •M? K„i ?„M p¬ i?S+ iW i` M +´ h`-M hQ hmv M M?bM HQÊ
i` Q iQ K¼M;X >„M p®M H“i? M? MB M ?mv i F?Q K¢M? K)- H¢B +ÁM H“i` B iÆ +
i?’v +ªM? iQÊM; K ?Q†+ M?Q p“v +,M #ªM F?¬M; i? M“Q +?®M; çĐ M´BX

*Æ æ°M; H“T iS+ `9i i v H¢B iU ç€M? KbM? K°i +€B #¢i i B- b m ç| +® ;„M; /ÌB €M?
hmv M #„i ç-m `|i K HU+ p“Q i`QM; aBM? J M? >¢+?X

L,M; HQÊM; bBM? K M? F?’M; H² iW aBM? J M? >¢+? çQÊ+ ;BªB T?’M; ` M;Q“BX
H“K M?Q p“v- aBM? J M? >¢+? ç2Q i` M +´ h`-M hQ hmv M +kM; iU ç°M; ?²B T?K
i?QÆM; i? M?Q M?Ä M“v ?Q“M iQ“M +| i? F?¬B T?K+ i`QM; i?ÌB ;B M M;„MX

Gm²M; €M? b€M; t M? HK+ `¼B p“Q p i i?QÆM; i` M +´ i v h`-M hQ hmv M H“T iS
p i i?QÆM; F?ûT H¢B pÊB i®+ ç° +U+ M? M?X a„+ K†i h`-M hQ hmv M i€B M?Êi M
+| i? F?®M; +? X h?•M i? h`-M hQ hmv M b) F?¬M; #`ªM? ?QÎM; M;?B K i`¼M;X

*Æ æ°M; +~M i?“M +?dM? h`-M hQ hmv M M^K M; M; H¢B- i`QM; HÁM; i?-K i? M
T?ªB pQÊM; K„+ ibM? +ªK pÊB +¬ #û M“v +~M; M;“v +~M; b•m `²BX hQ hmv M ÆB M
;B[+?9M; i F?¬M; i? M“Q tªv ` +?mv M ;b FB K“X h poM? pB M F?¬M; i? T?ªM
tY pÊB i Q M?Q i? i?b i Q H“K b Q KÊB #€Q ç€T H¢B +?Q K“v çQÊ+ ç•v\ E?®M M

*Æ æ°M; v M H†M; M;²B # M +¢M? M“M;- ? B i v h`-M hQ hmv M ç½ F?¬M; +ÁM -
K°i +?mv M H“K +?Q M;QÌB i #m²M +QÌB +?QM? H“p` GQM; i?€B iY hQ æ°M; +QA
h`-M hQ hmv M M; v p` i`Q ;B[M;U+ M“M;X •M? b€M; K“m p“M; F?B ~M F?B ?B M

*Æ æ°M; [m v HQM; i”T i`mM; M?bM ` M;Q“B- #ÎB pb ?„M F?¬M; /€K M?bM M“M; ;

h`-M hQ hmv M [m€ ?Q“M K„- ?„M bÊ #ªM i?•M M?bM H•m i? K +?9i M[ b) H“K `
?®B ?”MX *Æ æ°M; ?Q“M iQ“M +| i? F?ŠM; ç`M? M m M?Q # M ç-m ?„M F?¬M; ;
`^M; ?„M b) v m h`-M hQ hmv M K’i i?¬BX L|B +?m~M t€+ i?b i` M çÌB M“v H“K ;b +
M,M; +U imv i K°i i?B m M[tBM? ç T imv i K„ ;BÄB ;B M; ç i`B + ? v K9 ;BÄB H
b[+MM; H9+ +Æ +?S\ æ€T €M H“ F?¬M;- *Æ æ°M; ?Q“M iQ“M t€+ M?“M çB m ç|X

LY M,K b mX

óS?M T?M pKi pKi p9i 5ô

*Æ æ°M; ?€ KB M; T?mM ` K°i M;KK K€m #-K- pW i?Î ?¶M ? M pW M?bM b M; ;
ç² pÊB p K†i F€ [m€BX *| Q€M ;B”M- +| #m²M +QÌB- i?“K +?Q +ÁM +| +?9i KWM; ;

*?d M;?2 ?„M H“K #~K, óG½Q ;B“ GQM; >Q“M; M“v ç M; i`ª i?M K°i +€+? i`„M; i`Ê
€+ ç°+ M?Q p“vX *?d +| H-M ç-m iB M ;B Q i?O ?ÆB #` i?’i i? K“ ?„M +S i`ª i?M
ç° ?Q“M; ç +kM; F?¬M; +|Xô

LY M,K ç¹/₂ [m - M?|K h?B M * M i?€M? ç² ç¹/₂ M?"M çQÊ+ i?9 +QĐB ç²M; #¢M +O
HQÊM; pÊB GQM; >Q" M; p" +€+ GQM; pQÆM;- +m®B +MM; M?|K h?B M * M i?€M
?Q†+ +'T +?QMX hm pB i` M #^av [m M HU +?¼M +'T +?QM- +ÁM G K "^aQ L?B- æ¶
+'T i€KX "¼M ?¼ H"K p"v çQÆM; M?B M H" +| /KM; w- #ÎB pb +U HQM; + Q +'T M,
F?| i? v ç´B çQÊ+X L m M?Q #¼M ?¼ Km®M i`U+ iB T Fw F i F? QÊ+ pÊB +U HC
GQM; pQÆM; b) €T +? +U HQM; +'T KQÌB ç€T SM;- M?QM; #ÎB pb i?U+ HU+ ? B#
+U HQM; #'i K½M- M?Q i? H"K b Q +| i? T?®B ?ÊT pÊB h?B M * M i?€M? ç²\ J i?
QÊ+ +-M T?^aB +| [m€ i`bM? +MM; M? m i`QÎM; i?"M?X *^a? B +MM; M? m +?B M
+^aK KÈB +| i? i?"M? H" T ibM? +^aK +?•M +?QM?X ob p"v M?|K h?B M * M i?€M? ç
+'T KQÌBX "•v ;BÌ i`QM; M?|K h?B M \* M i?€M? ç<sup>2</sup>- M;Q¢B i`W ibM? ?m®M; EBK

*Æ æ°M; iS+ ;B"Mi`ÊM K„i M?bM M| - T? -M +^aK FQ+? H9+ M½v H"TiS+ #B M K'i,
HB M T?|M; M;Q|B H M- M?€v K„i ç½ `lB F?ÄB ç°M; T?O GQM; >Q" M;X L?bM #|M
F? -M; F?ÄB +Q|B H M ? ?^a- iQM? ibM? iB m iY i?9B M"v ç9M; H" +´ [m€B- i? M?C
p` +O i X

>ÆM MY M,K +?mM; çKM; - GQM; >Q" M; ç½ i`Ê ;B9T \*Æ æ°M; `i HÈM- ?B M M?B
hmv M iWM; +Sm +QM +O M|X L?QM; ç²M; /¢M; +kM; pb i?B M T?9 p" iQM? ibM?
?Q" M; ?SM; i?9X L m F? -M; - GQM; >Q" M; H"K b Q +| i? T?€i ç°M; HU+ HQÊM; iQ
* M i?€M? ç² im Hmv M\

„i M? M?- *Æ æ°M; [m v i`Î H¢B ç€v GQM; +®+, óæB i? -B- hQ hmv M- i K M; M
GQÆM; .`+? ç M; +?l +?9M; i Î ç°M; T?O GQM; >Q" M;Xô

oW KÈB M|B ` +•m M"v *Æ æ°M; ç½ #„i ç-m ?®B ?"M- #ÎB pb ?„M ç°i M?B M M;?
h`-M hQ hmv M çB +?ŠM; T?^aB H" ? B M;Q|B b) T?^aB iB Tt9+ i?•M i? ? v b Q\ S?
#¼M ?¼ çB KÈB i®iX

h? M?QM; H|B M|B ç½ ` F?ÄB KB M; - h`-M hQ hmv M F? -M; +?Q ?„M +| +Æ ?°B i
*Æ æ°M; - p- +MM; iU M?B M pQÆM i v ` pÁM; [m +€M? i v *Æ æ°M; X *Æ æ°M; +
hmv M ç½ ?Q" MiQ" M KÎ ` HBM? ?²M HU+ H†M; H) /mM; M?"T pÈB HBM? ?²M ?„MX
M?B m i?b [m€i`bM? F i ?ÊT ç½ #„i ç-m `²BX

GQ¢B F?Q€B +^aK iW HBM? ?²M /mM; ?ÊT M"v imv i ç®B +| F?^a M,M; M;?B M- *Æ
çQÊ+ pmB p X

*^aK i?K HBM? ?²M h`-M hQ hmv M H"K +?Q ?„M b^aM; F?Q€B- +ÁM +| F?Q€B +^aK +
>„M F? -M; /€K M;| b M; h`-M hQ hmv M- K HU+ i`QM; +Æ i? im -M i`Q ` i?9+ /H
i`lB- +S M?Q p"v K M; h`-M hQ hmv M # v H M i` M GQM; +®+X

E?B #¼M ?„M b„T ç M GQM; +®+ i?b ? B iB M; HQM; M;•K i`QM; i` Q ç²M; i?lB p
KÈB #„i ç-m #Á ` F?ÄB ç°M; H¢B i?Ki HMB p b mX a m K°i H€i- iQ" M #° #¼M +?9
i?•M ^aM? ç2M i`„M; # v H M i`lB iB T + "M ? B M?•M HQ¢BX

h M b€i iBM? M"v `lB çB\ L?|K +U HQM; ç-m iB M H" bYM; b®i- b m ç| KÎ i`WM; ?
i? ; -K `9 ?Q M ? -p M; ç°BX

GQM; >Q" M; M^K i`QM; ç°M; T?O +O KbM? M; ?2 iWM; iB M; HQM; M;•K bQÈM; F
ç-m #'i ç„+ /oX L| H"K b Q F? -M; `ä J Q h? B p" L; k GQÆM; .`+? F? -M; i?Q+? ?Ê
ç +?S\ E? -M; M|B i`QÊ+ #¼M +?9M; F? -M; T?<sup>a</sup>B H" i`U+ ? ?Q" M; i°+ EBK *QÆM
+?B M p" iQM? ibM? i€Q #¢Q M"v ç½ F? -M; T?^aB H" K°i ?Q" M; ç i?Q+? ?ÊT `²BX
M; "v i?Q€i F?ÄB pÁ i`SM; X æ•v H" ?v p¼M; /mv M?i +O GQM; >Q" M;X L m F? -M
.B M h?€M? >Ä GQM; i`l i? "M? H" M; Q|B i?W F i? -BX .M b Q p` i`Q GQM; >Q" M
GQM; >Q" M; KÈB çQÊ+ i?W F X "ÎB pb +?d +| ?mv i K¢+? ?Q" M; i°+ KÈB +| i? b
GQM; i°+X

dRjX *?QÆM; 98e, h *? i *?Q L;QÆB s2K5

J¢M? K) p" K K / Q- +°M; i? K M,M; HU+ ;B i®+ ç†+ i?M- i?•M i? +O +?9M; +Æ
i? # v çQÊ+ ?ÆM M; "M i?QÊ+ i`QM; M?€v K„iX

h`QM; MY M,K M v- æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; F? -M; M;WM; F?B m +?B M h?"T
çQÊ+ +? K +?d çB K +?Q M M +?9M; iB M #° p- +MM; i? -M i®+X J†+ /M F? -M; i
MY M,K i`QÊ+ i?b F?^a M,M; +?B M ç'm +O +?9M; #•v ;B| i?"K +?Q +| i? F?B M
ç m ç-mX

h`-M hQ hmv M M;²B Îi` M +´ L; k GQÆM; .`+?- M; „K M?bM \*Æ æ°M; ç M; çSM; i` M
Hm" M æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; +| i,M; i®+ # v HQÊM M?Q i? M"Q- *Æ æ°M; pš
+?9M; X

J°i i?•M #¢+? v i|+ i`„M;- €M? K„i i?•K i?9v +O *Æ æ°M; i?Ov +?mM; pšM M?bM +
 G9+ M`v +?Q /M HBM? ?²M iQÆM; HB M- h`-M hQ hmv M +kM; F?¬M; #B i ?„M ç M
 LY M,K F?`im- i` M T?QÆM; /B M HBM? ?²M HU+ *Æ æ°M; iB M #° F?¬M; HÈM- M
 #ÎB pb +MM; /mM; ?ÊT HBM? ?²M pÈB ?„M +?Q M MiB M #° pQÊi #U+X >B M i¢B
 *Æ æ°M;- M?QM; +?d +¬M î i`QM; K°i F?QªM; +€+? M?`i ç`M?- ? B M;QÌB pšM +| i
 HB MX
 G9+ M`v #¼M ?¼ ç M; M;²B i` M HQM; æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM;- M?QM; i` M i?
 ?¼ ç½ /Á tûi Qi M?`i i`QM; T?¢K pB KQÌB p¢M i?QÊ+X æ®B pÈB J bQ F?¬M; T?ªE
 +?mv M ?Q`M iQ`M F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´BX *?Q /M H` *?Q h¬M +QÌM; ;Bª +
 i? H`K çQÊ+ çB m M`vX
 æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; ç†+ #B i i?Q+? ibK ç M M?[M; ç` T?QÆM; +| K•v KM K
 #B i K i KÄB pÈB ç€K K•v i`„M; M?Q #¬M; i` M F?¬M; i`mM;X
 @ hQ hmv M5 L|B K°i +?9i p ibM? ?m®M; H¬M M`v çBX L;QÆB Km®M i ;B9T M;Q
 +¬M T?ªB H`K M?[M; ;b +?S5
 h? M?•K +O *Æ æ°M; p M; H M iW b•m i`QM; HBM? ?²M h`-M hQ hmv MX
 h`-M hQ hmv M M|B,
 @ Jm®M ;BªB i`W ?¬M QÊ+ +kM; F?¬M; / /`M;X æ®B T?QÆM; `i +QÌM; i? - ?ÆM
 J°+ ç [m®+ +?9M; i X S?K ?Q`M; i F?¬M; i? ` K†i çQÊ+- #ÎB +?mv M ç|ªM? ?Q
 *?Q M M +?d +| i? /Q +?9M; i iU tY HwX G¬M M`v pB +i Km®M M?Ì M;`B +?QM?
 ?„MX *?d +¬M M;`B çQÌM; çQÌM; +?QM? +?QM? ç€M? #¢B ?„M- M?Q p`v i?b +?mv
 `²BX
 *Æ æ°M; F?) M?Qm K`v,
 @ *¢M? i` M? +¬M; #^M; \ \*¢M? i` M? M?Q i? M`Q\ *?ŠM; H) M;QÆB Km®M i i?2Q
 *Æ æ°M; K†+ /M /U HB m çQÊ+ +?mv M M`v b) `i T?B M iQ€B- M?QM; F?¬M; M;Ì
 h`-M hQ hmv M #m°i KB M; +QÌB,
 @ *Æ æ°M; H½Q bQX æ®B K†i pÈB i?B M [m•M p¢M K½ M;`B +ÁM F?¬M; bÊX *?d
 H`K F?| M;`B b Q\ *?9M; i +?d H` /B M i`Á i?¬B K`X `i [m€ M;`B v M i•K çB- i
 çm´B i ç•mX *?d +¬M M;`B H`K #¢M i` B +O i H` çQÊ+X h`QÊ+ iB M i /šM M;`B
 H` #¢M i` B +O i X L;`B +kM; F?¬M; +¬M ` K†i H`K ;b #ÎB i M;?o ?„M b) ibK iÈB
 b) T?ªB iQ`M /B M SM; T?| ç|X
 *Æ æ°M; M?bM h`-M hQ hmv M ç M; i`°K +QÌB i?Q+? i?9,
 @ L;QÆB F?¬M; bÊ i +® w i?m - #€M Hm¬M M;QÆB çB b Q\
 h`-M hQ hmv M T?QM; ibM? p¢M +?OM; M?bM \*Æ æ°M; H`K iBK ?„M ç`T i?bM? i?
 @ *Æ æ°M; H½Q bQ5 L m M?Q M;`B H`K M?Q p`v i?b +kM; F?¬M; b QX "ÎB pb M;`
 i i?¬BX L;`B +| i? F?¬M; [m M i•K ç M i - M?QM; M m M?Q i #` #„i #m°+ T?ªB ;ª
 +? i +?Q M;`B t2K5
 *Æ æ°M; #`i ç„+ /o M?bM h`-M hQ hmv M- ?„M +ÁM +| i? M|B ;b M[ç•v\ h`QM; H
 *?mv M M`v T?ªB H`K b Q KÈB +| i? pQÊi [m +Y ç•vX *kM; F?¬M; T?ªB H` [m
 [m +Y i`QM; HÁM; KbM? 5
 æB m ?„M bÊ M?`i H` H¬M M`v ;Bª H`K M;QÌB v m h`-M hQ hmv M- K` +m®B +MM; i
 çÌB i` BX
 *Æ æ°M; H` K°i M;QÌB #B i F?®M; +? /K+ p¼M;- #`i Hm`M H` FB T i`QÊ+ ? v FB
 i?|B [m2M ç2K K¼B +?mv M M„K i`QM; i v KbM?X J` +?mv M ibM? +ªK ?B M M?B
 M?`iX

*M; Î +?mM; pÈB h`-M hQ hmv M- ?„M H¢B +M; bÊ F?¬M; i? F?®M; +? çQÊ+ i b
T?€i bBM? çB m ;b M;Q`B w Km®M i?b H`K b Q K` ,M M|B pÈB GB i .B K\

@ *Æ æ°M; H½Q bQ- i¢B b Q M;`B F?¬M; M|B +?mv M\

h`-M hQ hmv M F?) +QÌB- ?ÄB *Æ æ°M;X

*Æ æ°M; ?W K°i iB M; ,

@ L|B +€B ;b\

*†T K¬B çÄ K¼M; +O h`-M hQ hmv M +?m` ,

@ *?ŠM; H) M;`B i?“i bU ?B p¼M; i ;ª +?Q M;QÌB F?€+ b Q\ L;`B i?“i F?¬M; +| H¢

@ >a\

*Æ æ°M; ;B”i KbM?- ? B K„i i`®` M?bM h`-M hQ hmv MX hW F?B #B i h`-M hQ h
M;QÌB ¬M M?m /`m /`M;X æ•v H` H-M ç-m iB M ?„M M;?2 i?“v h`-M hQ hmv M H`K
h`-M hQ hmv M +kM; +ªK i?“v FBM? M;¢+X L`M; #B i- +| i? M|B ` M?[M; HÌB M`v i
+O GB i .B K- +?“+ ?ŠM H` #`ªM? ?QÎM; #ÎB HBM? ?²M +O i?•M i? M`vX

hW ;|+ ç° F?€+ i?b ?B M i¢B GB i .B K ç½ F?¬M; +ÁM H` GB i .B K i`QÊ+ FB M[>
+QÌM; ç¢B- M?QM; #ÎB pb +?mv M ç´B i?•M i? +kM; F?B M M`M; +?“m K°i +?9iªM

L?bM *Æ æ°M; M;•v` M?Q T?¶M; - h`-M hQ hmv M #m°i KB M; +QÌB,

@ *Æ æ°M; H½Q bQ5 ° /¢M; #•v ;BÌ +O M;`B i?“i H` M;®+ M;? +? ç|5

G9+ M`v \*Æ æ°M; KÈB T?K+ ?²B iBM? i?-MX >„M F?¬M; /€K M?bM h`-M hQ hmv M
çO ç F?B M #’i F€ M K M?•M M`Q çB M çªQX

@ *Æ æ°M; H½Q bQ5 L;`B pšM +?Q i`ª HÌB p’M ç +O i K`X L;`B i?“i Km®M i ;ª

h?-M b„+ h`-M hQ hmv M i`Î M M M;?B K i9+X

*Æ æ°M; M|B,

@ æ| H` +?mv M +O M;QÆBX L;QÆB i?Q+? ;ª +?Q B- i +kM; F?¬M; i? [mv i ç`M

h`-M hQ hmv M ?ÄB /²M,

@ L?QM; M;`B +| i? [mv i ç`M? i +| i? ;ª +?Q M;`B K`\

*Æ æ°M; € F?~m- ?„M i`-K K†+ K°i ?²B H•m`²B KÈB KÎ KB M; M|B,

@ hQ hmv M5 L;QÆB H` K°i +- MQÆM; i®iX L m M?Q i F?¬M; +| GB i .B K +| H
M`v i F?¬M; T?O M?“MX L;QÆB +| HU+ ?’T /šM`’i HÈM ç®B pÈB #’i F€ M K M?•M
H X L?QM; i`QM; iBK i bÊK ç½ i`M ç-v ?bM? #|M; +O GB i .B KX *?Q /M M`M; F
F?¬M; i? pb i? K` KÎ HÁM; pÈB M;QÆB- i F?¬M; i? #ÎB pb M;QÆB K` T?ªM #°B
h`-M hQ hmv M FBM? M;¢+ M?bM *Æ æ°M; ,

@ o”v M m +| K°i M;”v M;`B i?“i bU v m i i?b b Q\

*Æ æ°M; #B M b„+ ,

@ hmv i b) F?¬M; M?Q p”vX L m M?Q +| K°i M;”v i T?€i ?B M KbM? F?¬M; i? F?®
#ªM i?•M- i b) H”T iS+ iU b€iX *?Q /M +?Q i? ?Q`M i?“M? i•K M;mv M +m®B +M
Km®M bÊK çB i bK M`M;X

@ L;`B 555

h`-M hQ hmv M /MM; €M? K„i T?S+ i¢T M?bM ?„M- i`QM; HÁM; i?b F?¬M; M;WM; ç
+? i #-K` K„M;X L;QÌB M`M; K„M; çQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB H` \*Æ æ°M; - K` +?
i`QM; M;k ç¢B *?Q h¬M +O h?-M ;BÈBX

L" M; +kM; `®i +K+ ç½ ?B m ?"K M; ?o # +?[ ç| +O •+ h? -MX L" M; `ä " M; ç½ b® M
 H¢B F? -M; i? M?"M M? m- bU ?"M? ?¢ M"v +?ŠM; T?ªB H" /Q H½Q •+ h? -M i¢Q`
 æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; H9+ M"v ç½ M i oM? H¢B- F? -M; #B i +| T?ªB #ÎB pb
 +kM; +ªK i?'v i bM? +ªK `®B `„K ;B[*Æ æ°M; +MM; h`-M hQ hmv M ? v F? -M; X "
 H¢B F? -M; ;BªK #Êi +?9i M"QX
 æQÌM; ç M æ¬M; J°+ æ [m®+ `i / /" M; - +?d + -M # v i?ŠM; i?2Q ?QÈM; K†i i`ÌB
 h`-M hQ hmv M M;²B BK H†M; i` M HQM; æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; X *Æ æ°M; M;
 ? B K„i H¢B M; QM; i? -M i m Hmv MX
 >„M ç½ i" T +?Q KbM? K°i i?|B [m2M- K¶B F?B bS+ +?®M; +U +O KbM? ç®B pÈB h
 ?„M H¢B M?È p GB i .B KX *?d +| #|M; ?bM? GB i .B K KÈB +| i? ;B9T ?„M tm
 J†+ /M K¶B H-M M?Q p"v ç m F?B M ?„M i?®M; F?´ ç M F?„+ +®i ;?B i•K- M?QM; M
 +kM; F? -M; M„K +?„+ KbM? +| i? +?®M; çÐ i bM? +ªK +O h`-M hQ hmv M çQÊ+ #
 hm pB i,M; H M F?B M i®+ ç° T?B ?"M? +O æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; ç¢i ç M K°
 hW h K >ÊT bÆM K¢+? # v iÈB æ¬M; J°+ ç [m®+ - ç®B pÈB M| K" M|B +?d + -M K'v
 *Æ æ°M; K†+ /M F? -M; iÄ i?€B ç° H¢M? M?¢i pÈB h`-M hQ hmv M M?QM; i?Ov +?i
 +€+?X " M; "v i`¬B [m çB i`QM; #-m F? -M; F?Q ç¢K K¢+; B[? B M; QÌBX
 h`-M hQ hmv M F? -M; iB T iK+ [m'v `¬v *Æ æ°M; - #ÎB M" M; #B i pÈB *Æ æ°M; +"
 T?ªM i€+ /KM; X
 " M; "v [m - i' M; +°M; b® +•m ? B M; QÌB M|B pÈB M? m +kM; F? -M; pQÊi [m€ KQ
 ;B[F?QªM; +€+? pÈB M" M; - M" M; +kM; pmB p +?'T M?"MX .K+ i®+ #'i ç¢i- i'i +
 h`-M hQ hmv M +?QM? H" Km®M #„i ç-m iW æ¬M; J°+ ç [m®+ X
 æ M +?"T i®B- æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; i?2Q +?d /ŠM +O *Æ æ°M; ç€T tm®M;
 *Æ æ°M; iW i` M M; QÌB J Q æ¬B M?ªv tm®M; - p¶ p¶ i` M ç-m M|,
 @ h®B M v +?9M; i M; ?d M; ÆB Î +?¶ M"vX L; QÆB iU çB i bK +?9i ;b ,M çBX
 J Q æ¬B p" L; k GQÆM; .`+? ;"i ;"i ç-m - i?•M i? F?´M; H² # v p9i H M i`ÌBX æ®B p
 +| i bM? ?¢+? +O + Q ;B B K i?9 KÈB H" i?S+ ,M i®i M?'i- M?[M; ç² ,M K" *Æ æ°M
 i? ?'T /ŠM +?9M; X
 h`-M hQ hmv M M; ~M; ç-m M?bM æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; # v çB- i`QM; HÁM; +
 iÈB # M +¢M? *Æ æ°M; - #'i M; ÌM? M? +?|M; ¬K H'v +€M? i v T?ªB +O ?„MX
 *Æ æ°M; F? -M; ? T?ÁM; #`- M?'i i?ÌB #` M" M; ¬K +SM; H'v +€M? i vX >„M p¬i?S+
 h`-M hQ hmv M H¢B ¬K p¬ +MM; +?†iX h?•M i? K K K¢B +MM; pÈB t9+ +ªK iW / i'
 *Æ æ°M; #` FQ+? i?Q+? K½M? HB iX *ªK ;B€+ K M; QÌB M?Q p"v çO ç F?B M ?„M
 @ hQ hmv M5 L; QÆB H" K +€B ;b p"v\
 *Æ æ°M; ;B"i KbM? M|BX
 h`-M hQ hmv M M|B ;b +kM; F? -M; +?`m #m¬M; i v *Æ æ°M; - M" M; ?W KkB,
 @ E? -M; H" K ;b ? iX J'v M; "v [m M; "B F? -M; ç w ç M i X *?9M; i b„T iÈB æ¬M;
 +ÁM Km®M iB T iK+ M?Q p"v b Q\ *?È [m M M; "B iÈB ç•v pÈB i?•M T?"M H" M; QÌB
 i T?ªB i" T i`QÊ+ +?SX *?ŠM; [m H" ¬K +€M? i v +O M; "B i?¬B- +| ;b [m€ ç€M; ç
 u m + -m M"v +O M" M; /o M?B M F? -M; iQM? H" +| ;b [m€ ç€M; - M?QM; p'M ç +?Q
 +O i?B M ?¢ ç M?'i K„M [M?Q M" M; - +| K'v B /€K p¶ M; U+ i mv M #® +| i? +?®M
 E? -M; çÊB *Æ æ°M; KÎ KB M; - h`-M hQ hmv M ç½ iB T iK+ M|B,

@ *Æ æ°M; H½Q bQ5 h ç M; i?m M; "B K"X L; "B FB M i`b K°i +?9i çBX h H" M[
H" K°i ççB M K M?•M +ÁM #, M F?Q, M +€B ; bX æ i ¬K K°i +?9i +| K'i iQ i?`i M"Q
i`QM; h?"T ççB / M? iYm- M; "B ?½v i? ?B M K°i +?9iX ob GB i .B K- M; "B T?ªB +
h`-M hQ hmv M +?O ç°M; M?„+ iÈB M; mv M p¼M; +m®B +MM; +O GB i .B K M?Q
M|B ; b\ *?•M K"v ?„M pšM M?Qm HçB- #` h`-M hQ hmv M ¬K i v M?Q p"v imv i ç®B
+?Q M; QÌB i ; -M M?Q F?¬M; i? M"Q +?`m çQÊ+X Jm®M T?çK i°B [m€ çB K'i5 L?
F?¬M; #B i i?•M i? K K KçB +O M" M; +| M?[M; #° p` KšM +ªK ç M; ç H M +€M? i
*Æ æ°M; #'i ç„+ /o M|B,
@ hQ hmv M5 E?¬M; +¬M i" T +| çQÊ+ F?¬M; \ *?`ì ç M F?B iÈB æ¬M; J°+ ç [m®+ -
M; QÆBX
>„M ?B M içB +?d Km®M M? M? +?|M; pQÊi [m +Y ªB M"v K" i?¬BX
h`-M hQ hmv M M; ?B M; ç-m M?bM ?„M,
@ æ M æ¬M; J°+ ç [m®+ M; "B b) T?®B ?ÊT pÈB i b Q\ h?"i +?S\
*Æ æ°M; p°B p" M; ; "i ç-m M?Q ; " K' i?|+,
@ h?"i5 æQÆM; M?B M H" i?"i5
h`-M hQ hmv M #m°i KB M; +QÌB,
@ *kM; F?¬M; +ÁM bÈK M[X *?9M; i içK i?`ìB H" ibM? M?•M K"- ç M H9+ ç| F?¬M
t9+ i?•M K"i- K" +€+? M|B +?mv M +O M; "B ç®B pÈB i +kM; T?ªB i? v ç´B K°i +?
; B®M; M?Q #bM? i?QÌM; - K°i +?9i i?•M K"i +kM; F?¬M; +|X L m F?¬M; ?¼b) / /"
F?¬M; / HW ç•m5
*Æ æ°M; #B i`ä v m +¬m +O h`-M hQ hmv M ç½ pQÊi [m€ ; BÈB ?çM # M ç-m +O
+Y ªB M"v- ?„M ç" M? T?ªB ; "i ç-mX *?Q /M i?U+ HU+ +O h`-M hQ hmv M F?¬M; #
æ°M; T?ªB H"K +?Q M" M; #` i?QÆM; M†M; i?b KÈB KQM; i?Q€i F?ÄB +ªM? #` ¬K
*Æ æ°M; i?¬K M?O, óhmv i F?¬M; ç +?Q h`-M hQ hmv M / /" M; ç M ; -M Kbm? M[
#B i bS+ ?`T /šM +O Kbm? HÈM M?Q i? M"Q b Q\ô
*?Q /M H" M; QÌB +O ? B i? ; BÈB- M?QM; i?•M i? ?B M; Bì +O ?„M pšM i`B i ç
bU H" `i M?çv +ªK K"5
h?'v *Æ æ°M; ç€T SM; - h`-M hQ hmv M H9+ M"v KÈB ?"B HÁM; #m¬M; i v ?„M `X
i`QM; HÁM; M" M; F?¬M; F?ÄB ç„+ wX
J'v M; "v M v h`-M hQ hmv M pšM Hm¬M iÄ p #bM? i?QÌM; - F?¬M; ? [m M i•K ç M
H"K F?| / - [mª M?B M F?B M +?Q *Æ æ°M; i`î i v F?¬M; F`TX h`-M hQ hmv M T?€
M; "v +M; +| iB K +?`i +O hB m J L[5
@ hQ hmv M5 h çB i„K`Y K°i +?9iX
oW M|B tQM; - *Æ æ°M; +, M #ªM F?¬M; /€K /WM; HçB K" T?|M; M; QÌB H M- i`U+ i
s" "B M- +ª M; QÌB ; B®M; M?Q KkBi M #„M çB- i`QM; +?ÈT K„i HB M #B M K'iX
L?bM #|M; HQM; ?„M `ìB çB- h`-M hQ hmv M `®i +K+ M?`M F?¬M; çQÊ+ K" +QÌB
+?`M; `®i +m°+ +kM; ç°M; i•K`²B b Q\ h?"i` i F?¬M; T?ªB H" Km®M +?`M; T?ªM
+¬M +| i? ibK +Æ ?°B ç +?Q +?`M; M|B ` # +?[FB - +?9M; i F?¬M; T?ªB +| i? î
i?"i H" M; ®+ M; ? +?X
S?M T?M 555
*Æ æ°M; M? M? +?|M; `ìB çB- i`QÊ+ iB M H" ç2K iQ" M #° HBM? ?²M HU+ +O Kbm
M?'i ibK K°i +QM b¬M; X a m ç| +ª M; QÌB i`U+ iB TH Q MK p"Q ; B[b¬M; X

LQÊ+ b¬M; K€i K i?'K QÊi iQ¬M i?•M- KQÊM +ªK ;B€+ H¢M? M?Q #,M; M¬v H¬K i¬QM; HÁM; ?„M ;BªK çBX *?d +| +?•M +?QM? iB T t9+ pÈB h¬-M hQ hmv M- KÈB # FBM? F?OM; ç M M?QÌM; M¬QX

dR9X *?QÆM; 98d, *?9M; h Í *MM; S?ÁM;5

h¬QM; /ÁM; MQÊ+ tB i- ?„M i¬²B ç-m M;QB H M i?Î ?¬Q ? MX S?ªB KQÊM ç M +ªK i?¬M; M¬v KÈB F?B M i•K ibM? +O ?„M /-M /-M #bM? ioM? H¢BX

*Æ æ°M; MÎ MK +QÌB F?´ i¬ M F?|2 KB M;- i¬QM; HÁM; i?-K ?¬K v K„M F?¬M; M +| KbM? p¬ h¬-M hQ hmv M- M m M?Q +ÁM +| M;QÌB F?€+ i?b i?“i H¬ K'i Kti 5 L iS+ `ÌB çB- bÊ `^M; KbM? F?¬M; i? F?®M; +? çQÊ+ K¬ ó?| i?9ô K'iX

L,M; HU+ iU +?O +?d +| i? ç®B Kti pÈB M?[M; M[M?•M #bM? i?QÌM;X J°i F?B ç M?Q h¬-M hQ hmv M- K'v B +| i? +?®M; çÐ çQÊ+ \

*Æ æ°M; H¬ K°i M K M?•M +| iQM? iU +?O +U+ K¢M?X L?QM; M;¬M p¢M H-M F?¬M F?¬M; +?d M|B v m ?„M K¬ +ÁM i?2Q çm´B M;QÊ+ ?„MX æ®B Kti pÈB K°i imv i b H¢B H¬ K°i i?B m M[bœM b¬M; /•M; ?B M ? ii?ªv- M m F?¬M; TªB i¬QM; HÁM; ?„.B K- 2 `^M; ç½ bÈK F?¬M; M?¬M çQÊ+ `²BX

.M b Q i?b *Æ æ°M; +kM; H¬ +QM M;QÌB- +kM; +| i?'i ibM? HK+ /K+5

hW /QÈB b¬M; #Á H M #ì- M?bM v T?K+ iQ¬M i?•M QÈi M? T- *Æ æ°M; i?“i F?¬M; /Q [m€ KS+ M|M; HÁM; +?Q M M v T?K+ +kM; F?¬M; +ÎB ` K¬ M?ªv Hm¬M tm®M; i¬SM; KbM? K¬5

*Æ æ°M; +ÎB #° v T?K+ QÈi bKM; iW i¬ M M;QÌB tm®M;- i? v v T?K+ F?€+- ç²M; i? ibM?X

*Æ æ°M; i¬M HU+ H¬K +?Q KbM? F?¬B T?K+ H¢B bU #bM? i?ªM- i?“K +?Q iQ¬M #.B K KÈB F?B M i•K ibM? +O ?„M F?¬B T?K+ H¢B #bM? i?QÌM;X a B H-K HÈM M i?QÌM; bS+ ?'T /šM i?•M i? +O h¬-M hQ hmv MX E?B ç®B Kti pÈB h¬-M hQ hmv i? F?„+ +? - M?QM; K°i F?B iB T t9+ i?•M i? i?b *Æ æ°M; bmwi M[F?¬M; i? iU

:Bì ç•v ?„M H¢B +| +?9i F?¬M; Km®M i¬Î p X *Æ æ°M; i?-K +QÌB F?´ i¬QM; HÁM;- i?•M M M ?„M ç½ ç€T SM; +?mv M p®M F?¬M; M M ç€T SM;X h¬QM; F?QªM; i?ÌB i? K ;B M M MX a m F?B iB M p¬Q æ¬M; J°+ ç [m®+- KbM? b) TªB i?U+ ?B M QÈ

E?B *Æ æ°M; i¬Î H¢B # M +¢M? h¬-M hQ hmv M- ?„M FBM? M;¢+ T?€i ?B M ` M¬M H¢B bU #bM? ioM?- i¬ M F?m¬M Kti tBM? ç T ?B M ` K°i MK +QÌB i?ªM M?B MX HQ v ?Q v M?ti ç®M; +OB F?¬; QK H¢B K°i +?¶- ç²M; i?ÌB H'v ` K°i +?9i HQÆM Î # M +¢M?- +S M?Q p¬v HšM; H†M; M?bM #| +OB i¬QÊ+ Kti +?ì çÊBX L?bM #° /¢ HÁM; \*Æ æ°M; M?'i i?ÌB H¢B +ªK i?'v `mM `¬vX >„M p°B p¬M; i?m HB K iB M; HÁ i? K M[X *„M M? ç-m HQÐB- ?„M KQÊM bU ç m M?|B ç i¬€B iBK +O KbM? i? K KbM? H¢B FûK iU +?O ç M M?Q p¬v +?S\

*Æ æ°M; i?“i ` F?¬M; #B i- F?¬M; TªB M,M; HU+ iU +?O +O ?„M v m çB- K¬ H¬ # Î i¬QM; HÁM; ?„M +¬M; M;¬v +¬M; M†M;- Km®M F?¬M; +?´T M?“M +kM; F?¬M; çQÊ- iB M; ç°M; ç½ H†M; H) ,M b•m i¬QM; HÁM; ?„MX *?d #'i [m€ +S M?Q p¬v i?b M°B i• i?QÆM; GB i .B K- +?Q M M ?„M +,M #ªM b) F?¬M; i?W M?“M +ªK ;B€+ +O KbM?

*QM M;QÌB H¬ ç°M; p¬i +| ibM? +ªK- K¬ i?ÌB ;B M +?QM? H¬ i¬K +°i +O ibM? +ªK F?¬M; ? b BX a®M; +MM; M? m i¬QM; K°i i?ÌB ;B M /¬B M?Q p¬v- Km®M *Æ æ°M F?¬M; i? X

@ *Æ æ°M; H½Q bQ5 L;¬B ç½ p `²BX h b) ç®i HY - +?9M; i ?•K M|M; H¢B HQÆM h? M? •K +O h¬-M hQ hmv M p M; H M # M i B *Æ æ°M;X

L`M; F?¬M; çB p T?Q ?„M #îB M`M; M;?o F?¬M; +¬M iB T iK+ #S+ #€+? *Æ æ°M
?„M +QìM; i? T?ªM +¬M; X æ M H9+ ç| ?„M HçB ;Bî +?SM; F?¬M; +?`m +MM; M`
+?ŠM; T?ªB H` t¬B ?ÄM; #ÄM; F?¬M; b Q\ :Bì +?d +¬M €T /KM; i?2Q iBM? i9v +O
h?dô UGç i K K #m° + +?†i F i ?ÊT pÈB iBM? +ªK b•m ç"KV H` ´M i?Ä X

*?QM? i?€B ç° çB K ioM?- i?ªM M?B M M`v +O M`M; M;QÊ+ HçB +| i€+ /KM; +¬M
æ°M; X

*Æ æ°M; M;²B ç®B /B M pÈB h`¬M hQ hmv M- +€M? i v F?) T?'i H M- iS+ i?b #| +C

*?B m M v ç®B pÈB *Æ æ°M; K` M|B [mª i?"i`i; B M M MX J v H` ?„M +ÁM +| i? ;
im Hmv MX *ª ç K ?„M i?"K +?Q F?¬M; M|B pÈB h`¬M hQ hmv M K°i +•m M`Q- +?C
F?¬M; /€K M|B +?mv M pÈB h`¬M hQ hmv MX

G¬M im Hmv M ç K M v H` H¬M ç¬m iB M i`QM; MY M,K [m ?„M im Hmv M F?¬M;
F?ÄB GQM; +®+- K` i`¼M; v m ?ÆM +?QM? H` i`QM; HÁM; ?„M F?¬M; i? M`Q #b

a€M; bÈK ?¬K b m- æçB .B M h?€M? >Ä GQM; ç½ i`î HçB- ? B M; QìB iB T iK+ H
;B[#m´B i`Q -`®i +K+ #¼M ?¼ +kM; ç½ iB M p`Q +ªM? M°B +O æ¬M; J°+ ç [m®+
i?`M? @ i?O ç¬+O æ¬M; J°+ ç [m®+X

*Æ æ°M; [m v ç¬m M?bM p T?Q hQ hmv M,

@ *?9M; i T?ªB H`K ;b\

h`¬M hQ hmv M F?) KdK +QìB,

@ "„i ç¬m iW #•v ;Bì- i F?¬M; i? ;¼B M;`B H` H½Q bQ M[X h b) i`U+ iB T ;¼B i
i T?ªB H`K M?Q p¬v

oW M|B M`M; pW +?O ç°M; FûQ i v \*Æ æ°M; X ""M i v M?Ä #û i`„M; K`M M„K H`v
/`B +O \*Æ æ°M; X J°i +ªK ;B€+ i?QªB K€B M?'i i?ìB i`mv M iÈB- M?'i H` F?B HBM
F€HU+ +?®M; +U M`Q K` iB M ?`M? /mM; ?ÊT pÈB HBM? ?²M +O h`¬M hQ hmv M
?ÊT 5

L„K #`M i v iQ HÈM +O \*Æ æ°M;- i` M K†i h`¬M hQ hmv M iQ€i H M K°i iB M; ¼i
M?bM i?Q€M; [m F?m¬M K†i çB K ioM? +O *Æ æ°M;- +QìB M? ,

@ *Æ æ°M;- M;`B +S M;?B K K†i M?Q p`v F?¬M; K i b Q\ *QìB K°i +€B çB M`QX
J°+ i?`M? `²B ç|X "„i ç¬m iW #•v ;Bì- M;`B +?QM? H` M; QìB v m +O i - T?ªB pmB

*Æ æ°M; KB M +QĐM; +® M†M` p iQÆB +QìBX h`ªB [m K°i M;`v çB m +?dM? F?
ioM? HçBX G9+ M`v +?ŠM; [m +?d H` M„K i v M? m +?S F?¬M; +| iB M i? K K°i #
M M ?„M KÈB KB M +QĐM; #bM? ´MX

@ *?9M; i çB i?¬B5

h`¬M hQ hmv M pmB KWM; M|BX G9+ M`v M`M; iU M?Q K°i iB m iBM? HBM? M„K
T?Q æ¬M; J°+ i?`M?X L`M; imv i F?¬M; ;'T; €T- HçB +`M; F?¬M; i?9+ /K+ K HU
F?QªM; +€+? ? B KQÆB +¬M; Hw +?ŠM; [m +kM; +?d M?Q K°i +m°+ /çQ +?ÆB M

*Æ æ°M; F?¬M; T?ªM ç®B- ?„M pšM ;B®M; M?Q i`QÈ+ Hm¬M çB m +?dM? i•K iBM
pÈB h`¬M hQ hmv M- ?„M M?'i ç`M? b) ;B9T M`M; tY Hw i®iX >„M iU M?O #„i ç¬m
`ìB F?ÄB æ¬M; J°+ i?`M?- KbM? içK i?ìB H` #çM i` B +O h`¬M hQ hmv MX JbM?
;B9T h`¬M hQ hmv M- F?¬M; ç pB +`B M; +O M`M;ªM? ?QîM; ç M i`T i? h?B M
+ÁM H` H`v +?Q çQÊ+ #bM? `QÊm i?S #ªv +?Q GB i .B KX JbM? F?¬M; ? +| i•K iC

h`¬M hQ hmv M #QÊ+ +?"K`½B- F?Q M F?Q€B ?QîM; i?K F?¬M; F?Q `K €T #m´B
F?¬M; M;WM; iU M?O,

óh +?d ;Bª pl i?¬B h +?d ;Bª pl i?¬B K` 555ô

h?lB ;B M [m^a F?¬M; çÊB M; QlBX E?B *Æ æ°M; çB iÊB æ¬M; J°+ i?¬M? i?b b„+ i`
i?¬M? i?“K +?Q +kM; ç½ çlM; HçBX

@ *?9M; i +?d +l i? H2Q [m iQlM; i?¬B5

h¬-M hQ hmv M #'i ç„+ /o MlB- #'i [m€ M¬M; HçB `i p mB p X E iW F?B i`¼M; bBM
Q ;Bl M¬M; çQÊ+ p mB p ;B®M; M?Q M?Q #•v ;BlX L„K i v *Æ æ°M; #QÊ+ +?“K
;B€+ M?Q p“v i?“i bU H¬ [m€ K„ /B m- +ÁM ?ÆM H¬ çQÊ+ i?QlM; i?S+ K„ iYm ç°M;
*Æ æ°M; ;“i ç-m- F?) /MM; bS+ M„K i v M¬M; - ? B +€M? b m HQM; ?„M KÎ` X æ®B
i?“M? M¬v i?“i [m€ çÆM ;B^aMX

*?d [m K'v H-M ?¬ ?'T- #¼M ?¼ ç½ çB HçB i` M çQlM; T?® æ¬M; J°+ i?¬M?X

G9+ M¬v M?[M; €M? ç M`U+ `Ð +?d KÊB pW çQÊ+ i?“T H M- F?“T MÆB +m°+ b
æ¬M; J°+ i?¬M? F?¬M; ?' H¬ H¬ i?O ç¬+O æ¬M; J°+ ç [m®+- imv i ç®B F?¬M; i?
æQlM; T?® bQ pÊB # M M; “v i?“K +?Q +ÁM M€Q M?B i?ÆM M?B mX J¼B M; QlB b
#„i ç-m #m¬M; i?ª- i bK FB K i?9 p mB +O +?QM? KbM?X

@ hQ hmv M- +?9M; i #•v ;Bl çB ç•m #•v ;Bl\ h`U+ iB T i`î p ?Q¬M; +mM; b Q\
*Æ æ°M; ?ÄBX

h¬-M hQ hmv M H„+ ç-m,

@ æ½ i` i? M¬v `²B- i`QÊ+ ? i F?¬M; +-MX *?l b€M; ?¬K b m i b) /šM M; QÆB i
i bK iYm çB K i`QÊ+ `²B ?½v MlBX

*Æ æ°M; ;“i ç-m,

@ *kM; çQÊ+5 o“v i`QÊ+ iB M Î HçB i®B M vX L; QÆB /šM çQlM; çBX

h¬-M hQ hmv M #'i +QlB,

@ .M b Q F?¬M; T?ªB iYm çB K L;®+ *l hB M H¬ çQÊ+5

L;?2 M¬M; MlB- *Æ æ°M; +kM; F?¬M; F?ÄB #'i +QlBX J¶B H-M ç M iYm çB K L;®+
iQ€B- [m^a i?“i F?¬M; M M Î MÆB t9B [m¬v çl5

E?B M *Æ æ°M; +l +?9i FBM? M; ç+ H¬ h¬-M hQ hmv M HçB F?¬M; /šM ?„M ç M M?
i bK ç M K°i iYm çB K F?€ M?Ä- +?d H¬ K°i /½v T?ÁM; i` i K¬ i?¬BX

L?bM iW Kfi iB M- iYm çB K M¬v i¬M; +l p F?€ M?Ä- M?QM; b m F?B iB M p¬Q i`
T?ÁM; ®+X hWM; /½v M?“ i` i #® i`Q iQÆM; iU pÊB iYm çB K L;®+ *l hB M- +?d
K¬ i?¬BX

h`QM; KÆ ?²- \*Æ æ°M; i?Q€M; M; YB i?“v KMB HQm ?m€M? M?“M M?ç i`QM; F?
F?¬M; F?ÄB M?Qm K¬v i¬-K iQX h`QM; iYm çB K M¬v b Q HçB +l KMB HQm ?m€M?

h¬-M hQ hmv M +-K +?b F?l - /šM *Æ æ°M; çB i bK T?ÁM; X oW #QÊ+ p¬Q T?ÁM
ç-m l+ M?Q KK çB- #ÎB imv +?d +l K°i ;B M T?ÁM; M?QM; ?„M p®M çBM? MBM?
T?ÁM; +l ? B ;B MX L; l ç•m MÆB M¬v F?¬M; +?B H¬K ? B ;B M- i?“K +?Q M; v +
+kM; F?¬M; T?•M`X ;B M T?ÁM; M¬v QÊ+ +?WM; +?d F?QªM; # KQÆB i?QÊ+ p
+kM; b) M?Ä M?“MX h`QM; T?ÁM; #¬v #B M`i çÆM ;B^aM p¬ bç+? b)X

*Æ æ°M; ;B“i KbM? ç€M? i?l iX *?d ç M F?B M?bM i?“v K°i +€M? +Y M?Ä # M i`QM
T?“Q M? M?äKX h?b` T?Q b m +ÁM +l K°i ;B M T?ÁM; F?€+X >„M p°B #m¬M;
ç¬v +€M? +Y FB`X

h¬-M hQ hmv M +kM; F?¬M; M; ,M +ªM ?„M- F?m¬M Kfi tBM? ç T +O M¬M; çÄ YM;
M; WM; X oB + +?¼M iYm çB K M¬v ?B M M?B M H¬ M^K i`QM; F ?Qç+? K¬ M¬M; p
i`QÊ+- +?QM? H¬ #QÊ+ ç-m +?Q pB + ;çQ M'm i?“M? +ÆKX L¬M; F?¬M; #B i KbM
+?šM; [m H¬ +® ? i bS+ K¬ i?U+ ?B MX

*Æ æ°M; pW ç~v+Y ` - b„+ K†i ?„M M?`ii?İB H¢B +~M; i`Î M M F?| +QBX æ^M; b
H` T?ÁM; ®+ ;b +ª- K` H` K°i iB m pB M pÈB K°i +€B b•M F?¬M; HÈM QÈ+ +?WM; ?
H¢B +| K°i +€B ?² +?WM; KQİB i?QÈ+ pm¬M; M^K +?bM? bM? Î ;B[- F?¬M; #B i /
?B M M?B M MÆB M`v F?¬M; i? H`K +?¶ M; O çQÈ+X

@ hQ hmv M5 a Q M; QÆB +?d i?m K°i; B M T?ÁM; \ Zmª i?U+ H` H`K HQ¢MX

*Æ æ°M; [m v i`Î p T?ÁM; - ?ÆB ;B`M M|BX

h`-M hQ hmv M +QİB,

@ *Æ æ°M; 5 *?9M; i H` ibM? M?•M b Q +| i? Î`B M; çQÈ+\ ``^M; F?¬M; b Q +|
?Q`M; ``^M; +?9M; i ç M; v m M? m\ oB +i` ?`M? imM; +O i b m F?B i`Î H¢B æ
T?K ?Q`M; p` M; QİB FB F?¬M; T?ªB H` çB m F?| F?, M; bX *?Q M M +?9M; i +¬M
æ°M; H½Q bQ- i H` K°i M[ M?•M K` +ÁM F?¬M; bÊ- M; `B bÊ +€B ;b +?S\

*Æ æ°M; ç9M; H` ç M; `i bÊX Í+MM; K°i T?ÁM; oW M; ?o iÈB H` ?„M H¢B +| +ªK
M?ªv H M çB M +m²M; X *Æ æ°M; i`WM; K„i- [mª [mv i M|B,

@ E?¬M; çQÈ+5 hmv i ç®B F?¬M; çQÈ+5 h +?d H` #¢M i` B ;Bª pİ +O M; QÆB K`
b m M`v M; QÆB H`K b Q H`T ;B çbM? \ h F?¬M; i? H`K ?ÄM; / M? /U +O M; QÆB

h`-M hQ hmv M +9B i?'T ç-m- i?ªM M?B M M|B,

@ *Æ æ°M; 5 L; `B +?Q ``^M; i`QÈ+ FB i M|B ;BÐM pÈB M; `B b Q\ æQÈ+ H„K5 >B
K°i H-M M[X h`W M; `B `` - +ª çİB M`v i b) F?¬M; F i ?¬M pÈB #'i F€ F M`QX . M
+?S\

*Æ æ°M; M; ?2 h`-M hQ hmv M M|B i? HB M F?¬M; F?ÄB i`ÈM K„i ?€ K²KX h`QM
F?¬M; #B i T?ªB M|B M?Q i? M`Q M[X

h`-M hQ hmv M i? M M? K°i iB M; ,

@ *Æ æ°M; 5 h poM? pB M b) F?¬M; H`K F?| M; `BX L; `B Î i`QM; T?ÁM; - i Î M; Q`
b¬M; F?¬M; T?¢K MQÈ+ ;B M; X

oW M|B tQM; - M`M; ç½ tQ v M; QİB çB ` M; Q`BX

*Æ æ°M; p°B p`M; çB i?2Q,

@ hQ hmv M5 h b) Î M; Q`B b•MX L; QÆB p`Q T?ÁM; çBX

h`-M hQ hmv M i?-K M; ?o, óh Î i`QM; T?ÁM; i?b H`K b Q F ?Q¢+? i?`M? +¬M; ç
L?bM *Æ æ°M; - M`M; i?ªM M?B M M|B,

@ *Æ æ°M; - ?B M i¢B +?d +| ? B +QM çQİM; +?Q M; `B +?¼MX >Q†+ H` i Î T?Q M
i p` M; `B +MM; Î # M i`QM; X h +?d +| +?9i v m +¬m M?Q p`v K` M; `B +kM; F?¬M
F?¬M; v m çm®B M?Q p`v ç•MX

h`-M hQ hmv M ç°i M?B M #QÈM; #dM? F?B M *ÆM æ°M; i?Q€M; b[M; bİ- ç¢B M½
a m F?B +~M i?"M +•M M?„+ i?B i ?ÆM- ?„M ç`M? T?ªB HmB p`Q T?ÁM; X æ +?C
M; QİB Î +MM; [mª i?"i H` i®i ?ÆM M?B mX \*?ŠM; [m ç +?Q K°i M[ M?•M M?Q M`
*Æ æ°M; +kM; +| +?9i F?¬M; ç`M? HÁM; X

EûQ ` K +Y b´` - *Æ æ°M; Km®M M?bM t2K h`-M hQ hmv M ç M; H`K ;bX >„M M; ?
b) im Hmv M +?Q ? i ç K M vX

dR8X *?QÆM; 983, «M hmv M >'T .šM5

L`M; ç M; H`K ;b M?d\

*Æ æ°M; çB ` b m +Y - M; ?B M; İ ?ÄB h`-M hQ hmv M,

@ hQ hmv M- M; QÆB ç M; H"K ; b p"v\

h`-M hQ hmv M +kM; F?¬M; [m v ç-m H¢B K" M|B,

@ h„K 5 h +?¼M iYm çB K M"v +?QM? H" #ÎB Km®M i„K Î ç•vX «M imv M Î ç•v i®
_ 'i H" i?QªB K€B5

oW M|B- M" M; pW çSM; H M- ç²M; i?îB iB M i v +ÎB €Q F?Q€+ +O KbM?X *kM;
i?m- v T?K+ i` M M; QîB M" M; F?¬M; iQM? H" [m€ QiX L?QM; K„i i?'v h`-M hQ hr
æ°M; #` /¼ +?Q çB M; +ª ?²M,

@ hQ hmv M- M; QÆB Km®M i„K Î i`QM; b•M b Q\

h`-M hQ hmv M [m v ç-m H¢B M?bM ?„M- i` M K†i iQ€i` i?¬M b„+ F€ [m€B,

@ h ç M; Î i`QM; iB m pB M- ¬M imv M +kM; Î MÆB M"v- pb b Q H¢B F?¬M; i? i„K
+MM; i çB\ >B M i¢B M; QÆB H" M; QîB v m +O i - M m M; QÆB Km®M i„K i +kM;

oW M|B M" M; pW MÎ MK +QîB t'm ?´ - M?QM; i`QM; MK +QîB ç| pšM K M; i?2Q K
/Si +•m- ? B i v M" M; ç½ #„i ç-m +ÎB ç M HÊT M°B vX

*Æ æ°M; +Æ ?² H" +?çv i`®B +? i p"Q T?ÁM; X >„M ç|M; +?†i +Y T?ÁM; - b m ç| /M
i' i +ª` K +Y b´ H¢BX h`QM; [m€ i`bM? FûQ` K +Y - ?„M i?"K +?Q +ÁM bY /KM; +
æB m M"v M|B H M i•K ibM? +O ?„M #•v ; Bî ç M; #®B`®B ç M +Ð M"QX

h`-M hQ hmv M M?bM +Y T?ÁM; ç|M; +?†i- #m°i KB M; +QîB F?9+ F?Q+?X L" M;

@ æ² iB m [m, M?€i ; M5

GîB +O M" M; - *Æ æ°M; imv i ç®B +| i? M; ?2 çQÊ+X

oW M|B- M" M; pW +ÎB v T?K+ +O KbM?X

L?bM tm®M; «M hmv M ç M; iÄ M?B i F?Q- h`-M hQ hmv M H¢B M; ~M; ç-m M?bM
M; mv M,

ó•+ h?¬M5 L m M?Q M; QÆB i?"i HÁM; Km®M +?Q i ?Q" M i?"M? QÊ+ ? M- p"v i?b
çBXô

h`-M hQ hmv M F?) +„M` ,M; - `®i +K+ +kM; +ÎB ? i M°B vX h?•M i? i?QM /`B- +?•M
#QÊ+ p"Q «M hmv MX hB M; MQÊ+ +?ªv`|+ `€+? #„i ç-m p M; H MX

*Æ æ°M; M; Æ M; €+ çSM; Î i`QM; T?ÁM; - çQ HQM; p T?Q +Y b´ Kî b€M; X J†+ /M
+ªM? iQÊM; T?Q M; Q" B- M?QM; ç M?bM i?'v +€B #|M; Kî +O h`-M hQ hmv M /
i?"M? p'M ç X

.MM; bS+ Mm®i K°i M; KK MQÊ+ KB M; - *Æ æ°M; +® ;„M; iU M?O F?¬M; M M bmv
M"v ?„M ç½ ?Q" M iQ" M F?¬M; F?®M; +? çQÊ+ bmv M; ?o +O KbM?X

*?d +€+? M? m #^M; K°i +€M? +Y KÄM; K M?5 h`-M hQ hmv M ç M; i„K Î # M M; Q
i`QM; T?ÁM; X "'i i`B #'i ; B€+- i`QM; i B +O ?„M H¢B p M; H M +•m M|B +O h`-M
M; QÆB +MM; i i„K çB5ô *•m M|B M"v imv i ç®B +| bS+ ?9i K¢M? M?Q M K +?•KX

*Æ æ°M; +ªK ; B€+ K€m i`QM; +Æ i? KbM? ç M; b¬B i`Q- M?'i H" iB M; MQÊ+ +?
M; WM; i`mv M ç M H"K ç-m | + +O ?„M /¬M F?¬M; F?®M; +? M´B K" #„i ç-m iQîM
K¢B M|M; #ÄM; +O h`-M hQ hmv MX

h¢B b Q H¢B M?Q p"v +?S\ h` M K†i *Æ æ°M; ?B M H M MK +QîB F?´X aU ?"M? ?
?¬K [m +ÁM HÊM ?ÆM b Q\ >„M ?B M i¢B +?d ?B p¼M; h`-M hQ hmv M +| i? i„K
+?9i çBX

L? M? +?|M; M; ²B t T #^M; i` M ç'i- i`QM; HÁM; *Æ æ°M; F?¬M; M; WM; MB K, óL
iS+ i?' F?¬M; - F?¬M; iS+ i?' b„+ ô

aU i?"i ç½ +?SM; KBM? i®+ ç° i„K +O M[M?•M poM? pB M F?¬M; # Q ;BÌ M? M?
+O h`-M hQ hmv M F?B K M; *Æ æ°M; iÈB ç•v H" Km®M ?'T /šM ?„MX

o®M h`-M hQ hmv M ç®B pÈB pB + M"v K°i +?9i HÁM; iBM +kM; F?¬M; +|- M?QM
H" /Q *Æ æ°M; K M; ç M +?Q M" M;X L; "v ?¬K [m M?bM #° /¢M; *Æ æ°M; +?çv i`
F?¬M; T?ªB H" F?¬M; +| HU+ ?'T /šM ç®B pÈB *Æ æ°M;X *| çB m FB M iB M [mv
M v /o M?B M p[M; p" M; ?ÆM `i M?B mX

L;•K KbM? i`QM; «M hmv M- ?ÆB MQÈ+ M|M; `U+ iW «M hmv M i?'K b•m p"Q i?•M
hQ hmv M p®M ç M; +,M; i?ŠM; /-M /-M i? M? ioM? H¢BX h„K Î «M hmv M i?"i bU H
pÌB- M? 'i H" HQ¢B «M hmv M H° i?B M- pW i„K pW M; „K M?bM €M? b Q i` M #-m

s2K ` HU +?¼M MÆB M"v [mª i?"i F?¬M; b B5

h?"i ` i?b ç•v H" H-M ç-m iB M GB i .B K iÈB MÆB M"v- M?QM; i`QM; i`Q M?È+ C
i?b MÆB ç•v `i imv i pÌBX >ÆB MQÈ+ M|M; `U+ iW «M hmv M i?'K p"Q i?•M i? T?
tQÆM; +®i iQ" M i?•M ç m ;B½M ` - M; v +ª iBM? i?-M +kM; i`Î M M i?Q i?€BX J†
#B i *Æ æ°M; ç M; Î i`QM; T?ÁM; iKM; MB K .B æ" S?"i- M?QM; i?'v ç°M; i€+ ?„M
+?|M; M?Q p"v- M" M; #B i F ?Q¢+? +O KbM? ç½ +| ?B m [mªX

J' i bS+ # i`•m +?QM ?' iW iQM M;QÐM; FB T i`QÈ+ KÈB H"K +?Q i•K iB M? *Æ æ°
L?QM; M; v b m ç| # M i B ?„M H¢B i`mv M ç M i? M? •K +O h`-M hQ hmv MX

@ *Æ æ°M;- H"K T?B M M;QÆB ç2K +?B + F?,M H¬M; HÈM i`QM; T?ÁM; MûK +?Q
`²BX

*Æ æ°M; M;~M M;QÌB- bmwi M[i?b T?mM K€m KkBX h?"i Km®M H"K M;QÌB i +? i
#B i bS+ ?'T /šM +O KbM? HÈM M?Q i? M"Q b Q\

æ®B K†i pÈB K°i M[M?•M /`m /`M; M?Q i? M"v F?¬M; i? ç€M? çQÈ+ - +kM; F?¬M
H¢B +`M; F?¬M; i? i`®M i`€M?X >B M i¢B +ªK ;B€+ +O *Æ æ°M; +?d +| i? /MM
?bM? /mM;X >„M ç½ #„i ç-m bmv M;?o +| M M #m¬M; i? #bM? `QÈm FB K" M? M
M[X

E`+? HB i i?Î /®+ K'v iB M;- *Æ æ°M; KÈB +-K +?B + F?,M H¬M; HÈM çSM; /"v çB
+Y i¢Q i?"M? K°i F) ?Î M?Ä- `²B /U i?2Q i`Q M?È M?„K K„i MûK ç¢B +€B F?,M H-

@ *ªK ÆM5

h? M? •K +O h`-M hQ hmv M p M; H MX L; v b m ç| H¢B H" K°i i`"M; MQÈ+ +?ªv
æ°M; p" M ç°M; çB M +m²M;X

@ *Æ æ°M;- M;QÆB i?"i F?¬M; Km®M i„K b Q\ h?"i H" i?QªB K€B M? 5 «M hmv M
+kM; F?¬M; i?"M? p'M ç ç•mX L m F?¬M; i [m'M F?,M H¬M; H¢B- M;QÆB b) F?¬

óS?Ki 555ô

*Æ æ°M; `®i +K+ +kM; F?¬M; i? F?®M; +? M´B K" T?mM K€m KkB ` X

h`-M hQ hmv M iW i`QM; ?² çSM; H M M?bM p T?Q +Y T?ÁM;- ç°i M?B M i?'v ?
i?ÌB +ª FBM?X

@ *Æ æ°M;- M;QÆB H"K b Q p"v\

h`Q M; iB°M; FBM? ?¬- h`-M hQ hmv M p°B p" M; p¼i iÈB # M +¢M? +Y T?ÁM;X

@ æWM; æWM; iÈB ç•v 555

*Æ æ°M; ?¬ iQX "i [m€ ç½ +?"K `²B h`-M hQ hmv M ç½ iÈB i`QÈ+ K†i ?„MX

óS` Ù 2li 2li €ÐA2j i€ v

ç-m

*Æ æ°M; +| +?9i çB M +m²M; H„+ ç-m , óE?¬M;- F?¬M;- GB i.B K- i F?¬M; +® w
iQÎM; M¨M; H¨M; QÆBX h¨`i M?Ê M; QÆB- KÊB bBM?¨`ªQ ;B€+ M?Q p"vX E?¬M;
i? T?€i bBM? [m M? pÊB M[M?•M F?€+Xô

"¶M; M?B M- €M? K„i *Æ æ°M; çÄ H MX >„M M•M; K¢M? i v T?ªB +O KbM?- K°i ç
tm'i ?B M- ?| i?¨M? # i?QÊ+ i? M? T?QM;- +?QM? H¨ >Ä h?-M EB KX

G9+ M¨v ?„M pšM F?¬M; K†+ ;b- +9B ç-m- €M? K„i `ÆB tm®M; T?Q /QÊB- M?bM
M½Q M¨v , óG¨ K¨v- K¨v T?ªM #°B GB i.B KX h Q i`QM; b¢+?- +?d +| i`W #Ä K¨v-
M|B- ?„M F?¬M; +?9i /Q /U- i v T?ªB pmM; >Ä h?-M EB K- +?ûK tm®M; ?¢i? X

óL; QÆB H¨K ;b\ô h¨-M hQ hmv M p°B p¨M; ¬K H'v +€M? i v *Æ æ°M; M; ,M +ªM >Ä
L¨M; ç½ bÊ iÊB KS+ F?m¬M K†i i€B M?Êi- b Q H¢B M?Q p"v\ ob T?€i bBM? [m M
FQ+? ç°M; ç M KS+ pmM; FB K iU +mM; X

ó"m¬M; i¨`Xô \*Æ æ°M; ;-K; W- óL| T?ªM #°B GB i.B K- i T?ªB i`W #Ä M|X L m F
i? çB ibK GB i.B K\ h Km®M i? M? i? M? #¢+? #¢+? çB ibK M; Q|B i v m5ô

oW M|B- *Æ æ°M; i?9+ ;BK+ K HU+ i`QM; +Æ i? iQ¨M HU+ ;B½v /K - h¨-M hQ hmv
H +? K°i F?QªM; pÊB ?„M- K„i i?´v ç½ ;B[F?¬M; M´B çQÊ+ M[X

ó*?| ç½- M; ?2 i M|BX æ•v ç m H¨ ;BªXô h¨-M hQ hmv M FBM? ?½B- [m€i iQ K°i iB

ó: Bª\ô •M? K„i çB M +m²M; +O *Æ æ°M; ?ÆB ç¼M; H¢B- [m v ç-m M?bM p T?Q

h¨-M hQ hmv M i?-K ?Qi p¨B ?ÆB- #°M; U+ T?QM; K½M F?¬M; M; WM; T?"T T?²M
€M? K„i i`Î M M +U+ F€ T?S+ i¢TX h?"i H•m b m- M¨M; KÊB F?| F?, M KÎ KB M; M
;Bª- H¨i b„T t TX h Km®M M; QÆB M; ?o +?9M; i ç½ tªv¨` [m M? - ç çQÊ+ Î# M

L; ?2 H|B M¨M; M|B- €M? K„i *Æ æ°M; ç½ F?¬B T?K+ p¨B T?-M idM? i€Q- ó_®i +m°
K m M|B `ä K¼B +?mv MXô

h¨-M hQ hmv M M?bM ?„M- H9+ M¨v- M¨M; `¨i ?"M F?¬M; i? H Q ç M ?mM; ? ,M; ç"
¨¨M; i?S [mw ;B€ M?´i +O KbM? ç m ç½ +?Q ?„M- `²B H¢B F?¬M; i? i?W M?"M- +

óæ K [m - M; QÆB m®M; `¨i M?B m `QÊm- H9+ ç| ç°i M?B M ;¼B i H¨ GB i.B K `²
;¼B i M M¨M; X J°i H€i b m HB M K K M çBXô

*Æ æ°M; +¨M i?"M M?Ê H¢B- H9+ ç| KbM? M?Q M?bM i?´v GB i.B K- `²B H Q p¼i
M?Ê F?¬M; `äX L?QM; H9+ ç| /QÎM; M?Q ç½ i`ªB [m K°i [m€i i`bM? `¨i ?¢M? T?9+

h¨-M hQ hmv M +„M ` ,M; - iB T iK+ M|B, óa m ç| - i M; ?o ç M pB + M¨vX L; ?2 M; Q
iB M +O T?K M[b) +?ªv K€m- M M ibK K°i Qi K€m ç°M; p"i #¬B i` M ;BQÎM; - `²B ;
M; QÆB M; OX h'i +ª +?d H¨ ç M; QÆB ?B m H-K- i M; ?o M m; ¢Q M'm i?"M? +ÆK M
i M[Xô L|B ç M ç•v- ;B¼M; +O M¨M; +kM; i`Î M M HQm HQ€i `¨i M?B mX a„+ K†i
çB p¨B T?-MX L?bM h¨-M hQ hmv M iS+ ;B¨M M|B, óa Q M; QÆB +| i? H¨K p"v\ L;

h¨-M hQ hmv M +9B ç-m- M m €M? K„i +| i? ;B i M; Q|B i?b *Æ æ°M; bÊK ç½ #` t
M?B M- M¨M; b) F?¬M; ç *Æ æ°M; M?bM i?´v €M? K„i M?Q p"v- +?d +| i? Ov F?m
pb [m€i i?Q+? M; QÆB i?¬BX æWM; iS+ ;B¨M çQÊ+ F?¬M; \ h #B i b B `²BXô

*Æ æ°M; iS+ ;B¨M ?W K°i iB M; - tQ v M; Q|B #QÊ+ ` F?ÄB +Y X >„M +¬M i?|B ;B
i•K ibM? +O ?„M / Q ç°M; [m€ HÊM- /M HBM? ?²M HU+ +QÎM; ç¢B M?QM; ?„M pš
+?`m çUM; X >ÆM M[- ?„M Hm¬M KÆ ?² +ªK ;B€+ çQÊ+ bU pB + F?¬M; ? çÆM ;B

_ F?ÄB T?ÁM; - *Æ æ°M; i?šM i?| çB i` M çQÎM; - M¶ HU+ M?Ê H¢B M?[M; pB + T?
+O ?„M- +?d +| bU i²M i¢B +O GB i.B KX a Q +| i? M?Ê M´B KbM? p¨ h¨-M hQ h

*Æ æ°M; çB- h¨-M hQ hmv M +kM; M; •v /¢B- M¨M; M;¨M iQM? p¢M iQ€M +kM; F?-
p"vX L m M|B ç M¨M; i`€+? *Æ æ°M; - *Æ æ°M; pb ibM? v m pÊB GB i.B K M M K
F?¬M; i? #ªQ M¨M; ?Q¨M iQ¨M F?¬M; +| T?ªM SM; ;b b m pB + M¨v- ç•v H¨ çB m F
;B€ M?´i +kM; ç½ +?Q ?„M H¢B T?ªB M|B `¨M; +?Q +| +?mv M ;b T?€i bBM?- ? i i

:Bì ç•v h`-M hQ hmv M i?"i bU ?"M ç M M;S ` ,M;- M?QM; HçB F?¬M; #B i M M ?" +kM; F?¬M; i? ç *Æ æ°M; +„i çB +€B i?S H"K M" M; ç m çÈM p" bmM; bQÈM; FB > h`-M hQ hmv M M;²B î i`QM; T?ÁM; i?-K i? M- t2K ` KbM? +?d +| i? M?`MX :Bì ç b) F?¬M; pb pB + M"v K"ªM? ?QÎM; ç M +?mv M çB ;BªB [mv i p'M ç ?¬M QÊ+ M" oW M; ?o tQM; - h`-M hQ hmv M ç" T KçM? K°i +€B ;®B- ?B M M?B M H" +QB M| i i M FB X L?QM; `i M? M? M" M; ç½ F?¬M; +ÁM F?Q HU+ - /M +| +U+ ?çM 'i J°+ L?QM; #` i M +QÎM; i`€M; M?Q ;'m FB +?" ççT K°i ç K- Km®M F?¬B T?K+ HçB F?- K HU+ H" çQÊ+X

L; v F?B h`-M hQ hmv M M^K i` M ;BQÎM; HBK /BK M; O i?b +€M? +Y #`i +?Ê KÎ` p"QX >„M pW çB p"Q h`-M hQ hmv M ç½ H" T iS+ idM? i€Q HçB- M;²B /"v M?bM p æB m H"K h`-M hQ hmv M #`i M;î H" p Kti \*Æ æ°M; ç½ F?¬B T?K+ #bM? i?QÎM; - ;E ;b T?€i bBM?- +ªM; QÎB M?bM `i #bM? i?QÎM; - M; v +ª€M? K„i +kM; F?¬M; +| ;b ó*Æ æ°M; - M; QÆB ô h`-M hQ hmv M Km®M M| B ;b ç|- M?QM; M" M; HçB F?¬M; #B *Æ æ°M; i?ªM M?B M +QÎB- ç€T, óL; QÆB M; ?d M;ÆB çBX h im Hmv M K°i +?9i- M +mM; Xô

L; ?2 ?„M M| B p"v- h`-M hQ hmv M i?-K i?Î T?"Q K°i ?ÆB- +kM; F?¬M; /€K i` m +`²B M; Q M M; Q½ M +?mB p"Q i`QM; +?, MX

*Æ æ°M; M;²B tm®M; ;|+ T?ÁM; X hW H9+ ` M; Q" B +?Q ç M F?B i`Î p - +kM; +?d i?îB ;B M M; „M M; OB M"v- i`QM; ç-m ?„M ç½ ?B m ` `i M?B m pB +X o Kti ?„M ioM?- H" pb ?„M M; ?o ` K°i +€+? +| i? +?®M; HçB K` HU+ +O h`-M hQ hmv MX * iQÎM; HîB ;BªB i?Q+? +O h`-M hQ hmv M ? v F?¬M; +?d +| +?QM? ?„M KÈB #B i>

*Æ æ°M; F?Q M? +?•M M;²B tm®M; - M?„K ? B K„i HçB p" M +?mv M K HU+ i`QM; + ~M M?Q ?B M- H"v im pB +O ?„M- Km®M F?®M; +? K HU+ F?¬M; iB i` M; Q" B `i i` M M; QÎB ?„M T?€i ` ç½ i?m ?9i bU +?9w +O h`-M hQ hmv MX

L m +| M; QÎB M"Q ?B m `ä i?U+ HU+ \*Æ æ°M; M?`i- i?b +•m i`ª HîB imv i ç®B b) H H" M; QÎB +?d ççQ ?„M M; v iW H9+ #„i ç-m im Hmv MX J¶B H-M ?„M +| iB M #° +O M" M; X G9+ M"v M?bM i?`v ?"Q [m M; i` M M; QÎB \*Æ æ°M; #B M ?| - h`-M hQ F?¬M; #B i ?„M ç M; H"K ;bX

> B K"m p" M; - ç2M Hm•M T?B M H|2 b€M; - `²B /-M /-M #` K°i K"m i`„M; M; `i? v i ?²M; [m M; tm`i ?B M i` M H" M / +O *Æ æ°M; - i`QM; M?€v K„i ç½ # Q i`MK iQ" M h?€M? oQÆM; E?ªB +O ?„MX

dR3X *?QÆM; 9eR, æ•v G" L K L?•M *O h X

h?-M >Ä h?€M? oQÆM; E?ªB #` \*Æ æ°M; /MM; /mM; ?ÊT i?-M i?m"i Hmv M ?| p" i? M|B M| ç½ i`Î i?"M? K°i T?-M +Æ i? ?„M- M?QM; iMv i•K bY /KM; i?b HçB +| h`-M hQ hmv M +| i? +ªK i?`v `ä `M; F?¬M; T?ªB *Æ æ°M; ç M; im Hmv M- K" H" i +O KbM? p"Q # M i`QM; >Ä h?-M h?€M? oQÆM; E?ªB- ?bM? M?Q Km®M Hmv M \*?mv M ;b p"v\ hçB b Q ?„M ç°i M?B M Hmv M +? F?ªB ;B€T\ hmv \*Æ æ°M; +| çQÊ F?¬M; +ÁM #`i F€p"i T?~K ç†+ #B i M"Q M[- /M H" >¶M æ°M >Ä +kM; F?¬M; i? H oQÆM; E?ªB iW i?S i?-M F?Q iB T iK+ i, M; +`T çQÊ+X >„M H"K M?Q p"v ?Q" M iQ .M H" M?Q p"v- M m \*Æ æ°M; ç M; i`QM; i`çM; i?€B im Hmv M- h`-M hQ hmv M ç ` -v ?„MX L" M; M?Qm K"v bmv iQ- /QÎM; M?Q ç½ ?B m ` K°i çB m ;b ç|- M?QM; M L" M; çQ€M *Æ æ°M; H"K M?[M; pB + M"v M?`i ç`M? +| HB M [m M ç M M" M; X h?"K i`QÊ+ ç|- M?QM; i?S H"K M" M; F?| ?B m M?`i H" *Æ æ°M; Hmv M +? h?-M >Ä h? ;BªB [mv i çQÊ+ ;b\

h?•M i? F?| +?`m +m®B +MM; çQ h`-M hQ hmv M +?bK p"Q ;B'+ M;O- *Æ æ°M; p
 E?B iBM? /"v ç½ H" b€M; bÊK ?¬K b m- h`-M hQ hmv M KÎK„i M?bM i?Q€M; [m ;|+
 oQÆM; E?ªB pšM # Q i`MK i` M M;QİB *Æ æ°M;- M?QM; H9+ M"v ç½ F?¬M; +ÁM [L?bM [m i'i +ª pšM #bM? i?QİM;- #bM? i?QİM; ç M KS+ M" M; +ªK i?'v F?¬M; [m2
 hªB [m K°i ç K M;?d M;ÆB- M,M; HU+ i`` HB m +O J°+ ? K HU+ ç½ T?€i ?mv i€
 M"v h`-M hQ hmv M ç½ F?¬M; +ÁM +ªK ;B€+ ç m çÈMX Zm€ i`bM? iW K°i i?B m M
 çQÆM; M?B M pšMªM? ?QİM; ç M M" M;X J°i ç K çB M +m²M; FB b) F?„+ b•m po
 F?¬M; # Q ;Bİ H½M; [m MX
 óL;QÆB /"v `²B\ \*?9M; i çB ,M i?¬BXô \*Æ æ°M; H9+ M"v KÈB KÎK„i ` - MİB +?m`
 ç m i"Ti`mM; im Hmv M- +,M #ªM F?¬M; M;O +?9i M"QX
 óVXô h`-M hQ hmv M M?m i?m" M tm®M; ;BQİM;- [m K°i ç K M;?d M;ÆB- i•K iBM?
 imv `i Km®M +?Q i M p¬ HçB i`QÈ+ Kfi M"v K°i #`B ?¼+X L?QM; i?"i` i`QM; HÁ
 /M b Q çB M[- K°i M;QİB +QM; €B ç2K i?S [mw ;B€ M?'i /•M; ?B M +?Q M;QİB Kb
 i?Ä K½MX .M *Æ æ°M; +| i?W M?"M ? v F?¬M;- KbM? +kM; ç½ i`Î i?"M? M[M?•M
 _Y Kfi +?ªB ç-m ?²B H•m- h`-M hQ hmv M i? v K°i #° [m-M €Q F?€+- h?¬M >Ä
 M;QİB *Æ æ°M; /mM; M?"T p"Q i`QM; i?•M i? X L?QM; h`-M hQ hmv M HçB T?€i ?
 ~M ;B'm K°i T?¬M F?ªB ;B€T- +?d +| çB m ç½ #`v T?K+ +?2 çB- M m F?¬M; TªB H
 i? T?€i ?B M çB K M"vX
 hçB b Q ?„M TªB ç HçB FªB ;B€Ti` M M;QİB\ h`QM; HÁM; h`-M hQ hmv M F?|`
 ?ÄBX
 ó*Æ æ°M;- +| Km®M çB i„K F?¬M;\ô h`-M hQ hmv M /Á ?ÄBX h?"i` M" M; +kM; `i
 ;B€+ Î¬M imv M K°i H¬M M[X L?QM; ;Bİ T?9i M"v M" M; F?¬M; /€K i` m +?¼+ ?„M
 *Æ æ°M; H„+ ç-m +?d`Y Kfi K°i +?9i- h`-M hQ hmv M #'i M;İ M?'i +?QM? H` ?„M
 ¬M ?Á +QİB MİB, óæB i?¬B- +?9M; i çB ,M- b m çİ +MM; M? m i`İ p ?Q" M; +mM
 i?"M? p B /B M +O KbM?X *?9M; i H` K°i ç¬B iBM? M?•M- ç9M; F?¬M;\ô
 óV W ô h`-M hQ hmv M pW i`ÈM iQ K„i M?bM ?„M- pW ;"i ç-m M?Q ;" K' i?|+X æ•
 H) ?„M ç½ i?"i bU +?'T M?"M KbM?\
 L?QM; ç9M; H9+ M"v- M" M; T?€i ?B M ç-m H¬M; K"v *Æ æ°M; +| +?¶ F?€+ Hç- +
 +kM; F?) `mM`~vX h'i +ª K¼B +?mv M ç m /B M` `i M? - M m F?¬M; TªB M" M; -
 +O *Æ æ°M; i?b F?¬M; i? T?€i ?B M` X
 ó*Æ æ°M;- M;QÆB b Q p"v\ E?¬M; +| pB + ;b +?S\ h`-M hQ hmv M •M +¬M ?ÄBX
 *Æ æ°M; H„+ H„+ ç-m ç€T, óh `i F?Ä2- M?[M; +?mv M ?S pÈB M;QÆB M?'i ç`M
 i?¬BXô
 > B M;QİB /MM; #[Hm¬M i`QM; iYm çB K- ? B M;`v M v ?¼+kM; +?Q çQÈ+ #[M
 ç®B M?B m- M?'i H` \*Æ æ°M;- /QİM; M?Q ?„M ç½ F?¬M; ç w ç M pB +tªv` ç K
 M,K M;QİB #bM? i?QİM; KÈB /WM; HçB çQÈ+X
 h?Î` K°i ?ÆB- \*Æ æ°M; KdK +QİB M?bM h`-M hQ hmv M- MİB, ó•M i?"i M;QMX >
 +?ŠM; ,M çQÈ+ # Q M?B mXô oW MİB- ?„M pW m®M; M®i MY +®+ b[+ÁM HçB
 h`-M hQ hmv M M?Qm K"v M?bM ?„M- imv \*Æ æ°M; #B m ?B M`i iU M?B M- M?Q
 ;b çİ F?¬M; ´M- ?ç ;B¼M; ?ÄB, ó*Æ æ°M;- M;QÆB b) F?¬M; i?"i bU +„i çB ô
 óS?Ki ô " Q M?B m b[pW m®M; p"Q ç m T?mM +ª` - K v K" *Æ æ°M; TªM SM;
 h`-M hQ hmv M #•v ;Bİ ç½ /QM? ç-v b[X >„M ?Q F? M HB M iK+- pb ç°M; ioM? [n
 +?9 w +O M?[M; M;QİB F?€+ ç M; /MM; #[F?€+ i`QM; [m€MX
 h`-M hQ hmv M p°B +?çv ç M # M +çM? p¶ HQM; ;B9T ?„MX *Æ æ°M; i?Î /®+ K°i ?²
 M" M;- óh`QM; ç-m M;QÆB- b Q HçB M?B m iQ iQİM; t'm t M?Q p"v\ E?¬M; TªB

K" + „iXô

h`-M hQ hmv M çÄ #WM; K†i- K v K„M M" M; K M; F?,M +?2 K†i KÈB F?¬M; #` B i?`
+?d bÊ M; QÆB M?`i i?ÌB t9+ ç°M; 5ô

*Æ æ°M; +-K F?,M H m bç+? KB M;- i`WM; K„i M?bM M" M; K°i +€B- M|B, óæB i?¬

óVXô

> B M; QÌB ` F?ÄB iYm çB K- h`-M hQ hmv M ç M # M +çM? *Æ æ°M;- H`v i v Kb
M?`i i?ÌB ;•v +?Q ?„M K°i +ªK ;B€+ M; S M; €vX "M i v h`-M hQ hmv M i`mv M ç M
H" #° /€M; +~M i?"M +O M" M; HçB +~M; H"K +?Q M; QÌB i i`bm K MX

*Æ æ°M; +-K H`v i v M" M; X G-M M"v ?„M `i +~M i?"M- +€M? i v # M FB `mM H
hmv M F?¬M; +| T?€i ?B MX

æ K [m *Æ æ°M; +?d `ÌB iYm çB K MY + M? ;BÌ- M?QM; i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M
M?B mX >„M #B i- KbM? ?ŠM H" i?Q+? h`-M hQ hmv MX

h?Q+? +?S F?¬M; T?ªB v m- i?Q+? h`-M hQ hmv M pb M" M; +kM; ?Q" M K„ M?Q G
M?Q p"v- ?„M bÊ b) +| K°i M;`v KbM? T?ªM #°B GB i .B KX Jm®M; BªB [mv i pB +
[mv i çQÊ+ pB + +O KbM?- M?`i ç`M? T?ªB i bK +€+? +?®M; +U bU [mv M`k +O H

oB + M"v M|B ` i?b +| p / /"M;- M?QM; ç M H9+ H"K KÈB #B i M|F?| ç M i? M"Q

h`-M hQ hmv M çQÊ+ tQM; H" i?B M?ç ç M?`i K„M[- / M? ?B m M"v +kM; F?¬M; T
+?B +ÁM #` M" M; i?2Q çm`BX *Æ æ°M; +| bS+ +?®M; +U pÊB K„M[`i KçM?- HÁ
/M p"v pŠM bmwi M[#çB i`"M /QÈB i? +¬M; K½M? HB i +O M" M; X *?d i? i?¬B +
h`-M hQ hmv M HÈM ç M i? M"QX

"ÌB p"v- *Æ æ°M; +~M i?"M bmv M; ?o `i H•m KÈB Mav` K°i +€+?X >„M H`v K HU+
oQÆM; E?ªB ?B M` KkB ; B M?¼M /MM; ç i`M +¬M; F ç`+?X hW H9+ *Æ æ°M; /m
KkB ; B M?¼M M"v T?€i ` F?B M"Q- iW p`i`Q M"Q H" /Q #ªM i?•M ?„M F?®M; +? X
+?QM? H` çªQ M; QÊ+ M?[M; KkB M?¼M M"v- ç F?B i?•M i? ?„M iB T t9+ pÊB h`-
HU+ çB m F?B M M?[M; KkB ; B M?¼M i` M F?ªB ;B€T ç•K p"Q +?QM? KbM?X

h?•M i? *Æ æ°M; imv +SM; +ÄB M?QM; h?-M >Ä h?€M? oQÆM; E?ªB +kM; H" i?
M| HçB +~M; b„+ #ûMX .QÈB bU F?®M; +? +O ?„M çQÆM; M?B M b) F?¬M; i?U+
+ªK ;B€+ ç m çÈM FB +kM; çO H"K +?Q ?„M i dM? i€Q HçBX

oW `²B ?„M ç½ i?Y ? B H-M- bU i?"i +?SM; KBM? ?B m [mª +kM; F?¬M; i²BX *Æ
M?äK- ;BÌ çB m ?„M Km®M H"K M?`i H" M? M? +?|M; ?Q" M i?~M? QÊ+ ç`M? ;B[?
i•K iQ" M w +?bK ç„K i`QM; im Hmv M- ;YB ;„K i bM? +ªK +?Q GB i .B K #ªM; pB +

h`-M hQ hmv M çQÆM; M?B M F?¬M; #B i- imv p M; Q" B #bM? ioM? M?QM; *Æ æ
?çB KbM? ç +?®M; çÐ K` HU+ +O M" M; Xh?`v ?„M ç½ F?¬B T?K+ #bM? i?QÌM;-
i`QÊ+ FB `i M?B m- i`QM; HÁM; M" M; /-M /-M #bM? i?QÌM; i`Î HçBX L„K +?ti
?B M H M K°i MK +QÌB i?Ä K½MX

æ•v H" H-M ç-m *Æ æ°M; ç M æ¬M; J°+ h?"M?- iU M?B M i`€+? M?B K /ŠM çQÌM
æ¬M; J°+ i?"M? H" i?O ç¬ çQÆM; M?B M +| ç†+ çB K`B M; +O M|X a m F?B i?,
*Æ æ°M; M?"M ` ç•v HçB H" iÁ i?"M? ç T M?`i i`QM; M?[M; MÆB ?„M ç½ çB [m X

æ•v H" K°i iÁ i?"M? i?`t M? #B + çQÊ+ çB K tmv i i? K #ÌB iWM; KªM; ?Q +Ä`
;BªM- Î #`i +S +?¶ M"Q +kM; +| i? i?`v ?ÆM KQÌB HQçB i?U+ p"i F?€+ M? mX

æ¬M; J°+ i?"M? F?¬M; ;B®M; i?O ç¬ +€+ [m®+ ;B F?€+- FB M i`9+ t ?Q - F?Q i?

LÆB M"v H" i?B M çQÌM; +O +€+ HQ" B i?U+ p"i- `i Qi T?ÁM; ®+ + Q ?ÆM ? B i-M
?ÆM KQÌB i?QÊ+ +kM; çQÊ+ #|M; +•v +?2 T?O ?Q" M iQ" MX hmv i?ÌB iB i?B M;
i?QªB K€B iW +•v +Ä ;B9T +?Q K¼B #m²M T?B M M? M? +?|M; iB m i M- K¼B i?S
i?Q+? F?¬M; i?¬BX

óæ¬M; J°+ i?¬M? +?9M; i +| ç T F?¬M; \ô h¬-M hQ hmv M KdK +QÌB ?ÄBX
 *Æ æ°M; ;"i;"i ç-m- M|B, ó_ 'i ç T- ç•v H" i?¬M? i?¬ ç T M?'i K" i iWM; i?'vXô
 h¬-M hQ hmv M +QÌB ?b ?b- M|B, óæ¬M; J°+ ç [m®+ +?9M; i +| 'i M?B m ?Q +
 /¬+? pÈB M?[M; [m®+ ;B F?€+ ç½ H" K°i F?QªM i?m M?"T 'i HÈMX *?ì ç M F?B
 M; QÆB ,M M?[M; K|M M; QM M?'iXô
 óæQÊ+Xô *Æ æ°M; ;"i ç-m ç€T SM; X
 æ¬M; J°+ i?¬M? iQÆM; ç®B M?Ä- F?¬M; +?d FûK h`mM; L;mv M i?¬M?- i?"K +?Q
 i?¬M?X L?ì h¬-M hQ hmv M /šM çQÌM; - ? B M; QÌB M? M? +?|M; çB ç M i`QÊ+ +Y
 LÆB M`v i?O p +U+ F€ b•K M; ?B K- i`QÊ+ +Y +mM; ç M; çSM; ?ÆM i`, K #BM? H
 +kM; +| #BM? HQM? im-M i` X .M +?9M; #bM? i?QÌM; F?¬M; i? iB T + "M i`QM; ;
 h¬-M hQ hmv M i?QªB K€B FûQ i v *Æ æ°M; çB p T?Q +Y +mM; - F?¬M; çÊB ?¼
 HQM? M? M? +?|M; /¬M i`"M +?o i`QÌM; K•m i?ŠM; p ?¼X L; QÌB + -K ç-m HÈM i
 ç` ?Q¬M; +mM; F?¬M; çQÊ+ ç M ; -MX E M`Q pB T?çK; B i F?¬M; i? Xô
 óG" #´M +mM; i`î p Xô oW M|B h¬-M hQ hmv M pW i?€Q i`K F?, M +?2 K†iX
 L m H" +€+ i?¬M? pB M ?Q¬M; i?'i F?€+ i`î p çQÌM; ç°i M?Q p`v- +€+ #BM? HQM? i
 i` K°i T?2M- T?ªB i?'v p`i; b ç| +?SM; KBM? i?•M T?"M KÈB +| i? iB M p`Q ?Q¬M
 hmv M ç•m T?ªB H" i?¬M? pB M #bM? i?QÌM; \ E?m¬M K†i ?Q¬M K„ imv i b„ + +O
 i®i M?'iX
 hmv i ç T- M?|K #BM? HQM? ç²M; i?ÌB M; ~M M; Æ- iQ¬M i?•M M?Q #` ?| ç€X
 h¬-M hQ hmv M +kM; F?¬M; i`€+? ?¼- +?d [m v ç-m M?bM p T?Q *Æ æ°M; M?€v
 M|B- M?bM çB- K` HU+ +O #´M +¬ MQÆM; F?¬M; M?Ä +?S\
 *Æ æ°M; i?¬K i? M i`QM; HÁM; - M m K` HU+ M; QÆB M?Ä i ç•v +ÁM +¬M T?ªB Hmv
 E?ªB H`K; b\ h i?m°+ HQçB i?Q+? iU M; QÊ+ ç½B ? v b Q\
 L; ~M M; Æ i`QM; +?®+ H€i- i M i?O HoM? FB `®i +m°+ +| T?ªM SM; - p°B p½ [m€
 M; ? M? hmv M +¬M; +?9 ?²B +mM; Xô
 h?2Q K°i i`¬M; i? M? •K p M; /°B- M?[M; #BM? HQM? F?€+ +kM; p°B p½ [m€ tm®
 M?bM h¬-M hQ hmv MX "¼M ?¼ çQÊ+; †T h¬-M hQ hmv M F?¬M; M?B m- /M b Q M;
 +mM; ççB M°B- i? M?QM; +?d +¬M M?bM i?'v p`K„ M[ i?B M ?ç ç M?'i M`v K°i H
 b„ +X B /€K M?bM H•m\ *?d +¬M i?'i i?® K°i +?9i b) H` ççB i°B HB M HKv ç M iQM
 h¬-M hQ hmv M KdK +QÌB- óh'i +ª çSM; H M çBX J m T?€B M; QÌB #€Q +?Q T?K ?
 h p i`K +mM; i`QÊ+Xô
 oW M|B M`M; pW FûQ i v \*Æ æ°M; çB p`Q i`QM; X h M ç°B i`QÎM; FB çSM; H M
 hQ hmv M M?QM; pšM çQ i v +ªM çQÌM; - +mM; FQM? M|B, ó*¬M; +?9 çB M ?ç- p
 >„ M +U+ F€ F?B T bÊ- T?ªB #B i`^M; p`Q H9+ M`v h¬-M hQ hmv M ç M; +¬K i v *
 imv çB m M; Q +| iB M; - M?QM; ç®B pÈB æ¬M; J°+ ç [m®+ - bU i²M içB +O M`M;
 i?"K +?Q +| i? t2K M?Q i?¬M iQÊM; i`QM; HÁM; K¼B M; QÌBX æ¬M; J°+ i?€M? M
 h¬-M hQ hmv M +?QM? H` MB KFB m ?½M? +O æ¬M; J°+ ç [m®+ X h?€M? M[ i`Q
 M; QÌB M K M?•M i`î p ?Q¬M; +mM; - ?ÆM M[ M; QÌB M`v +?ŠM; T?ªB K°i i`QM; K
 J°+ ?Q¬M; i?'iX *?mv M; b ç M; tªv ` ç•v\
 æ M?"M ` \*Æ æ°M; F?¬M; T?ªB M; QÌB i`QM; ?Q¬M; i?'i `i çÆM; BªM- K€B i|+
 h`QM; æ¬M; J°+ ?Q¬M; +mM; F?¬M; +| M; QÌB M`Q; B®M; M?Q p`vX
 h¬-M hQ hmv M ?W HçM? K°i iB M; - M|B, óæ•v H` M K M?•M +O i - i? M`Q\ L; QA
 ó>ª\ô hW ; ½ ç°B i`QÎM; +?Q ç M i`i +ª #BM? HQM? tmM; [m M? ç m M; •v M; QÌB pb
 *?ì H9+ #¼M ?¼ T?ªM SM; - h¬-M hQ hmv M ç½ M; M; M?B M /šM *Æ æ°M; iB M p`

dRNX *?QÆM; 9ek, >Q" M; *mM; æ¬M; J°+X

J°i+•m M"v+O h`-M hQ hmv M- H"K i'i+ªK¼B M;QìB F?B T bÊX hBM iS+ M"v [m i?ìB- ç€K #BM? HQM? ç m çSM; M?Q ?! ç€i¢B +?¶X

óæSM; ç•v H"K ;b M[\ *ÁM F?¬M; K m #~K #€Q H M i` M\ E?¬M;- ç iU i çBXô h M|BX

L|B p ç° HÈM +O ?Q" M; +mM;- ç-m iB M T?ªB M?„+ iÈB h`mM; L;mv M i?¬M?- M? b®M;- i?b i'i M?B M T?ªB M?„+ iÈB æ¬M; J°+ ?Q" M; +mM; `²BX L;?2 M|B- î ç•v Qi M;¬M HQ¢B i?U+ p"i- i'i+ªFB M i'9+ ;¬M M?Q ç m ~M # M i`QM; M?[M; i?U+ p"i M +O i? M;Q¢B ç"Q M;mv M p"vX \*| H)- p K†i mv M;?B K b) ?ÆB FûK K°i+?9i- M? M;QìB i i?QªB K€B M?i i`QM; M,K ç [m®+ +O Zm M; JBM? L;k >"M? ç¢B HK+X

*Æ æ°M; #` h`-M hQ hmv M H¬B FûQ p"Q i`QM; +mM;- +ªK ;B€+ ç-m iB M +O ?„ ;B®M; K°i F?m `WM; ?ÆM K°i ?Q" M; +mM;- çªQ K„i [m +kM; +| i? M?bM i?`v+€ +¬M? +•v- +€+ HQ¢B ?Q +Ä i` M? M? m F?Q2 b„+X *| i€K T?¬M M; v +ª*Æ æ°M; F?Q i`QM; H" M? çO ç H"K +?Q M;QìB i K b vX

óhQ hmv M- T?K ?Q" M; +O M;QÆB +| H) H" M;QìB F?¬M; bÊ €K b€i M?`iXô \*Æ æ° h`-M hQ hmv M M;?B M; ç-m M?bM ?„M- ?ÄB, óh¢B b Qìô

*Æ æ°M; +QìB F?` M|B, óLÆB M"v [mª i?"i M?Q K°i+€B K +mM;X L?B m i?U+ p" #B i çQÊ+ ?Q" M; +mM; î ?QÈM; M"Q- i?b +ÁM €K b€i FB m ;bìô

h`-M hQ hmv M +QìB M|B, óL;QÆB M|B ç9M;- H9+ +?9M; i FB M i¢Q ?Q" M; +mM; M?•M +?d çB KX "ªM i?•M MÆB M"v +?QM? H" K°i J°+ ? ç¢B i`"M- i M H" *Ym *Y L;QìB #bM? i?QìM; iB M p"Q- ç m b) ?¬M K çB H9+ M"Q F?¬M; ? v- M?Q p"v b) ` çWM; M;?o `^M; î ç•v +?d +| +ªM? ç T- KS+ ç° T?ÁM; p +?Q /M H" ?Q" M; +mM; +O +?Q +?„+ ç½ bQ b€M? çQÊ+Xô

*Æ æ°M; M|B, óE?| i`€+? i +ªK ;B€+ çQÊ+- K HU+ MÆB M"v / Q ç°M; K¢M? K) ?A i`"M M"v +ÁM +| +¬M; /KM; i,M; i? K ?B m [mª +O J°+ ? M;mv M i®X E?| i`€+? M; pB + Q- ?Q" M +ªM? im Hmv M i®i i? M"v- /M F?¬M; #^M; GQM; +®+- M?QM; +kM;

h`-M hQ hmv M +QìB M|B, ó*ÁM M|B i \ hm´B +O M;QÆB +kM; F?¬M; HÈM 5 L;Q

*Æ æ°M; #`i +QìB M|B, óh F?€+ pÈB M;QÆBX hmv im Hmv M Km°M- M?QM; i H¢

h`-M hQ hmv M bYM; b®i K°i+?9i, óG½Q bQ i®i\ L;QÆB ç M; M|B *?9+ .mM; pB

Æ æ°M; H„+ ç-m, ó?9+ .mM; H½Q bQ +kM; `i [m M i•K iÈB i - M?QM; M m M|E i`QM; im Hmv M- i?b +kM; F?¬M; TªB H½Q M?•M ;B - K" H" GB i .B KXô

h`QM; HÁM; h`-M hQ hmv M F?) `mM H M- M?bM €M? K„i i`"M ç-v ?Q" B MB K +O M;•v /¢BX

*Æ æ°M; F?) i?î /`B, óh ?ÆM KQìB im´B KÈB #„i ç-m im Hmv M- M?[M; ;b i +| - i†M;X L m F?¬M; +| M" M; # M +¢M?- pW H" #¢M- pW H" i?¬v i?b ç½ F?¬M; +| i v m- +kM; H" H½Q bQ +O i X \*| i? M|B- M" M; ç½ +?Q i K°i+m°+ b®M; KÈBX hW M;?o GB i .B K H" +O KbM?- pbi?U+ ` - i KÈB H" +O M" M;X hQ hmv M- M;QÆB

G"K *Æ æ°M; i`ÈM K„i ?€ K²K H"- b m F?B M;?2 ?„M M|B- F?|2 K„i h`-M hQ hmv M óGB i .B K i?"i i®i pÈB M;QÆB- +¬M; F?| çQÊ+ H" M;QÆB +| i? M?È ç M ibM? + ç`M? b) i? v GB i .B K +?,K b|+ +?Q M;QÆBXô

oW M|B- M" M; +ÁM FûQ i v *Æ æ°M; H M F?m¬M K†i KbM?- M? M?¬M; pm®i p2X

h?•M i? *Æ æ°M; H¢B `mM `~v H-M M[- ?„M TªB /MM; ç M #B M T?€T FB - KQÈM K°i K" M FB m /B K M"vX aU ¬M M?m +O h`-M hQ hmv M- bÊ `^M; M; v +ªb„i i?ûT

> „M ç•m #B i`^M; - i`QÈ+ K†i ? „M H¢B H` GB i .B K5 h`^B [m ? B pB +- *Æ æ°M; F?¬M; i? i?ŠM; i?WM; +U imv i h`-M hQ hmv M M[ X L`M; pb ? „M H`K K` ?B bBM? ? „M M?Q p`v- i? ”K +?Q +ÁM +Sm iQM? K¢M; +O ? „MX >m®M; +?B- ? „M T?€i ?B M ç M i? M`Q- +kM; F?¬M; +?9i i€+ /KM; pÈB h`-M hQ hmv M- bU FB M i`b +O M`M \*Æ æ°M; - ? „M M; ?o- M m H` K°i +- ; €B F?€+- i?b bÈK ç½ MªM HÁM; i?Q€B +?Q F? *Æ æ°M; +?m`M #` /MM; +?QM? +€+? K` M`M; ç M; i?U+ ?B M- /MM; ibM? +ªK ç n HmBX L?QM; #B F`+? H`- ?B m [mª+O T?QÆM; T?€T M`v +| p F?¬M; ´M H„K- M; M?[M; h`-M hQ hmv M F?¬M; pb p`v K` #m²M #½- K` +ÁM ç²M; ibM? +MM; i?QÆM #B i- #B m H° ibM? +ªK +O KbM? pÈB GB i .B K- +kM; iQÆM; çQÆM; pÈB #B m H 5 L`M; çQÆM; M?B M b) +`M; +ªK ç°M; X

æ M; H9+ *Æ æ°M; +ªK i?`v i?`i #¢B- F?¬M; #B i M M T?ªM SM; i? M`QX ``i +?Êi ç°M; - çQ K„i M?bM p K°i T?Q X *Æ æ°M; T?€i ?B M- h`-M hQ hmv M iU M?B M +| ?ÊT; B[ ?¼ iU M?Q H¢B i, M; i? K K°i T?-MX a m K°i F?„+- €M? K„i \*Æ æ°M; H¢B hmv M- ? „M FBM? ?½B T?€i ?B M- HBM? ?²M +O ? „M p` M`M; /QìM; M?Q ç½ /mM; M?B MX G-M M`v +kM; F?¬M; T?ªB /Q ? „M +?O ç°M; iB T M? ”M- K` H` #` ç°M; i?V /mM; ?ÊT pÈB HBM? ?²M +O h`-M hQ hmv M- HBM? ?²M ? „M +, M #ªM F?¬M; +| M Y p`v\ a Q M`M; +| i? +?O ç°M; /mM; ?ÊT pÈB HBM? ?²M +O i \ *Æ æ°M; i? ”K +?Q •K pW T?€i` FB - i`QM; HÁM; +U+ F€ F?B T bÊX

hmv *Æ æ°M; F?¬M; ?B m H„K- M?QM; h`-M hQ hmv M H¢B `i ?B m- i` M F?m¬M iQÆB +QìB ç„+ wX GBM? ?²M +O M`M; p` ? „M bÎ /o +| i? /mM; ?ÊT i?m”M HÊB M çÆM; BªM- +?d +-M /MM; ? B +? [ ç½ +| i? ; BªB i?Q+? - ç! +?QM? H` ó, M wôX

> B M; QìB tQ M v ç½ `i , M w- K¶B H-M /mM; ?ÊT HBM? ?²M ç m b) H`K ?¼ +`M; HBM? ?²M F?¬M; ; B®M; /mM; ?ÊT K HU+- F?| F?, M + Q ?ÆM `i M?B m- +QB M?C +?„+ ç½ +| i? H`K çQÈ+X J¶B M; QìB ç m +| iQ i•K- i`QM; [m€ i`bM? /mM; ?ÊT- + T?€- b) /šM ç M i?`i #¢BX E?B *Æ æ°M; p` h`-M hQ hmv M /mM; ?ÊT H-M ç-m- *Æ M¶B ç m F?B GB i .B K +? i çB- M M iU M?B M b) F?¬M; bmv M; ?o [m€ M?B m- h T?ªB M|B- ibM? v m +O M`M; /`M? +?Q ? „M +`M; i? K p¬ iQ- M M KÈB +| /mM; ?Ê H` H-M F?| F?, M M?`iX J` K¶B H-M /mM; ?ÊT- ç m M?Q ?¼ ç M; im Hmv M- +ª ? +kM; H` Hw /Q pb b Q H9+ ç-m \*Æ æ°M; +ªK ; B€+ çQÈ+ +`M; M; `v KbM? +`M; F?¬

æ K ç! +| i? M|B H` K°i HQ¢B #°+ T?€i +O /mM; ?ÊT HBM? ?²MX oÈB pB + M`v- ç +ª GB i .B K ç½ b®M; F?¬M; #B i # Q M?B m M, K +kM; T?ªB #| i vX GBM? ?²M +O /šM ç M pB + bS+ +?®M; +U +O *Æ æ°M; pÈB h`-M hQ hmv M /-M ; BªK b9i- +m® #B i FB #°+ T?€i` X L m F?¬M; - #`M; bU iU +?O +O \*Æ æ°M; - +?Q /M h`-M hQ h +kM; +?Q +?„+ ç½ T?ªB +?`m bU i`MM; FQ+? K¢M? ç M p`vX

J` bU /mM; ?ÊT iMv w M?Q #•v ; Bì- H` ?B m [mª+O pB + /mM; ?ÊT; B[i? t€+- ç +?`i #B M F?B ?¼ /mM; ?ÊT HBM? ?²MX L m ç` HQM; +?B i´ +| Î ç•v ?ŠM b) `i; B +O #¼M ?¼ i? ”K +?Q ç½ iB T +”M ç M i-M; i?S +O ? „MX

GBM? ?²M *Æ æ°M; ç½ F?¬M; i? T?ªM F?€M; H¢B bU /mM; ?ÊT HBM? ?²M pÈB h çÆM T?QÆM; /mM; ?ÊT +kM; M?Q p`vX \*kM; ; B®M; M?Q h`-M hQ hmv M F?¬M; i? +O ? „M /mM; ?ÊTX ob HBM? ?²M +O ?¼ ç½ ?Q`M iQ`M +?`T M? ”M ç®B T?QÆM; - ibM? ?m®M; M`Q- +kM; b) F?¬M; i?QÆM; i´M HšM M? mX

L?bM MK +QìB i` M K†i h`-M hQ hmv M- *Æ æ°M; K°i H-M M[+ „M ` , M; i?9+ /K+ h?€M? oQÆM; E?ªB iU ç•K p`Q KbM?X .QÈB bU FQ+? i?Q+? +O ç m çÈM- KÈB +| óhQ hmv M- Km°B p `²B- b Q F?¬M; #€Q i`QÈ+ K°i +•m ç ç¢B + ` ç!MXô E K i?2 i?•M ?bM? + Q HÈM #QÈ+ M? M? iW i`QM; `WM; ` - iB M p T?Q h`-M hQ hmv M

h?`v M; QìB M`v- *Æ æ°M; +kM; F?¬M; F?ÄB +| +?9i FBM? M; ¢+- H`v im pB +O ? „M +kM; +| +?¶ ç°+ ç€QX sm`i ?B M i`QÈ+ K„i- H` K°i i`mM; MB M M?•M im´B +?WM; F?¬M; ? FûK \*Æ æ°M; - M?bM [m +U+ F€ HU+ HQĐM; - iQÈM; çB HQM; ?`M? ?´ # ç-m ç°B #€i #ªQ iY FBK [m M- M; QìB K†+ €Q #`Q K`m p`M; - F?Q i? #S+ M; QìBX

K°i +€B- T?€i ?B M M; Q`B M`v +kM; +| i?`i [m M K HU+ im pBX L m M?Q im´B +O
 i? ç¢i ç M i?`i [m M ç½ H` K°i i?`M? iQ+? iQÆM; ç®B i®iX .M b Q- ç€K #B M i?€
 +kM; +?d H` b® QiX E?¬M; ?´ H` ?Q`M; +mM; +O æ¬M; J°+ ç [m®+- +kM; H` K°i
 *Æ æ°M; M?bM i`mM; MB M M?•M M`v- ç®B T?QÆM; iU M?B M +kM; ç€M? ;B€ ?„M
 h`-M hQ hmv M- i v +ÁM M„K +MM; K°i +?¶X •M? K„i ?„M ?ÆB +Q `Ki H¢B- M?QM
 ç| - i` M F?m¬M K†i +kM; F?¬M; +| i? v ç´B ; b`ä` iX
 óæ¢B + Xô h`-M hQ hmv M ?b ?b +Q`B ; ¼BX
 h`mM; MB M M?•M +Q`B ? ? K°i iB M; - / M; `°M; ? B i v, óJ m- ç M ç•v- + ¬K K°
 H•M M?Q p`v- +€+ + ç m `i M?Ê Km°B 5ô
 óE?¬M; +?QXô h?•M ?bM? h`-M hQ hmv M pW +?mv M- ç½ i`®M ç M b m HQM; *Æ
 i`QÊ+ FB - i`i M?B M b) iW +?®B +€B ¬K M`vX L?QM; ;B`M`M; H` GB i .B K 5 h
 +?Q T?ûT B çKM; ç M KbM?- +?Q /M H` i?•M M?•M `m°i i?`i +kM; p`vX
 h`-M hQ hmv M pW i`®M- *Æ æ°M; iU M?B M b) K†i ç®B K†i pÈB i`mM; MB M M?
 €M? K„i `ä`¬M; i`Î M M b„+ #ûM ?ÆM, ó\*ÁM +?Q i?dM? ;B€Q- p`iB m ?mvM? ç
 *Æ æ°M; +Q`B M?¢i K°i iB M; , óh¢B ?¢ \*Æ æ°M; - +?`Q M; `B- i?€B iY çB M ?¢Xô
 ?¬ +O ?„M pÈB h`-M hQ hmv M- \*Æ æ°M; iU M?B M +| i? ?B m- i`mM; MB M M?•
 +?QM? H` çQÆM; FBK i?€B iY +O æ¬M; J°+ ç [m®+X
 h`mM; MB M M?•M çSM; H¢B- i?¬M b„+ i` M K†i pšM F?¬M; +?9i i? v ç´B, ósBM +
 M|B- ?„M pW +?O ç°M; pQÆM; i v T?ªB +O KbM? `X
 J†+ /M *Æ æ°M; +ªK ;B€+ çQÊ+ ç®B T?QÆM; +| w /Á tûi KbM?- M?QM; p`i?€B iY
 H-M ç-m ;†T K†i- ç®B T?QÆM; +ÁM +-K i v Km°B Km°B +O KbM?- K` pšM ;B[çQ
 ç H¢B `M iQÊM; F?¬M; i pÈB \*Æ æ°M; X >„M iMv w pQÆM i v T?ªB- M„K H`v #`M
 E?B ? B M; Q`B #„i i v M? m- \*Æ æ°M; M?`i i?`B +ªK i?`v K°i +¶K HU+ :B€T J°+ ?
 #WM; iB M p`Q +Æ i? X Zmª M?B M M?Q ?„M T?€M çQ€M- ç¢B + +O h`-M hQ hmv
 #ªv KQÆB +`TX
 h?¬M b„+ *Æ æ°M; F?¬M; i? v ç´B- i?`K +?Q +ÁM M? M?`M; H v ç°M; i v ç®B T?
 ç M; i?`i bU #„i i v M? mX J` b„+ K†i h`-M h?,M; H9+ M`v +kM; F?¬M; ;B[M´B p #
 FBM? M; ¢+- F?B T bÊ- H-M HQÊi tm`i ?B M i` M K†i ?„MX
 h`QM; ?Q`M; i?`i +O æ¬M; J°+ ç [m®+- ç M?`i i?B M i`B F?¬M; M; ?B M; Î +?QM
 i`®M b m HQM; \*Æ æ°M; X JÈB ? B KQÆB im´B ç½ ç°i T?€i ?`i [m M- ?ÆM M[i`
 i?€M? ç²X *?Q /M H` i`QM; h?B M * M i?€M? ç²- M`M; +kM; H` M; Q`B M´B #`iX J
 M?`i- +?QM? H` p`i?€B iY çB M ?¢ M`v `²BX
 h`-M h?,M; H` i`QÎM; iY +O çQÆM; FBK ?Q`M; ç æ¬M; J°+ ç [m®+ h`-M Zm M S
 ç½ çQÊ+ T?QM; H` i?€B iYX J` iW ç| ç M M v- ç` p` M`v +O ?„M +?Q # Q ;B`#`
 ?mvM? ç M`Q +| w ç`M? i` M? ;B`M? M; ¬B p` ?Q`M; ç pÈB ?„M- M; QÊ+ H B- [m M
 ç p¬ +MM; ?Á i?m`MX E?¬M; i? F?¬M; M|B- M,M; HU+ +MM; i?U+ HU+ +O p` i
 FBM? M; Q`B- `B M; T?¬M i?B M T?9 p` im pB +kM; +?d i?m FûK h`-M hQ hmv M
 M; ?o +O ?„M- pšM +?Q H` im pB +O KbM? + Q ?ÆM h`-M hQ hmv M- pb M`M; KÈ
 M, K K` i?¬B- +?Q /M im pB +| i,M; M? M?- +kM; +?šM; B M; ?o ç M M`M; +| i? ç
 ?ÆM M[ç½ #„i ç-m i`MM; FQ+? p`Q +€M? +Y +O i€K KQÆB +`TX
 h`-M h?,M; +?O ç°M; M„K i v \*Æ æ°M; - KK+ çQ+? +?QM? H` /Á tûi ç®B T?QÆM; X
 ?„M pšM iÄ p #bM? ioM?- M?QM; i`QM; HÁM; bÈK ç½ +U+ F€ F?B T bÊX >„M ?B
 +?QM? H` K°i iB m K M[- ?ÆM M[ +kM; +U+ Fb FB m M; ¢Q- çQÆM; M?B M- M`
 L?QM; pW `²B- M?bM #° /¢M; F?B Î +¢M? \*Æ æ°M; +O M`M; - `ä`¬M; ;B®M; M?Q
 >„M F?¬M; ?B m- i? M? MB M i| +i`„M; i`QÊ+ K†i M`v- +| M,M; HU+ ;b ç i?mv i T
 æ®B pÈB K°i ç-m i| +i`„M; M`v +O *Æ æ°M; - ?„M +kM; ? i bS+ iÁ KÁ- i?`K +?Q +
 M`v- i?`i bU i` M?Q # M; Q`B +O ?„M b Q\

E?B h`-M h?,M; i?9+ /K+ K HU+ i`M p`Q +Æ i? \*Æ æ°M;- w M;?o M`v +O ?„M H
>„M;B”i KbM? T?€i?B M- K HU+ +O KbM? b m F?B iB M p`Q +Æ i? +O *Æ æ°M
#B MX L;Q`B i +kM; +?d çÆM ;BªM #„i H’v i v KbM?- T?ªM; T?’i M?Q +?Q +| ;b
KbM? T?€i` HçB #B M K’i F?-M; +ÁM K°i +?9i i,K ?ÆBX

@QyQ@

dkyX *?QÆM; 9ej, h?€B hY .Á sûiX

h`-M h?,M; +| T?-M F?-M; iBM ;B i,M; ç° KçM? +O K HU+ - M?QM; F i[mª pšM
i?•M i? *Æ æ°M; M?Q K°i +€B pU+ b•m F?-M; ç€v- ç2K iQ`M #° K HU+ ?„M T?€i

h` M i`€M h`-M h?,M; ç½ #„i ç-m ç´ K² ?-B- pb ?„M T?€i?B M- ;B`KbM? +| Km®M
i? X .M *Æ æ°M; F?-M; +-M; FQ+? ?„M- M?QM; i’i +ª +-M; FQ+? K` ?„M T?€i` ç
iB T iK+ M?Q p”v i?b b) ` b Q\

óæQÊ+ `²B- ? B ççB M K M?•M +€+ M;Q`B- M„K i v H•m M?Q p”v H`K ;b\ô h`-M hQ
*Æ æ°M;- FûQ i v ?„M M|BX

*Æ æ°M; M? #m-M; i v- H9+ M`v h`-M h?,M; KÈB i?-K i?Î T?`Q M? M?äK K°i ?A
i?’i i?®- M?QM; i?•M ?bM? ?„M pšM T?ªB HªQ çªQ p`B pÁM; KÈB F?-B T?K+ HçB

ósBM ?ÄB i?m°+ iQM? K HU+ +O iB M #®B H` ;b\ô h?-M b„+ +O h`-M h?,M; H
M?B mX æ` p` +O J aQ i` M ççB HK+ p®M `’i + Q- +?Q /M H` ?Q`M; i?’i +O +€+
ç„+ i°B pÈB +€+ J aQ i m pB + Q i?•KX

óhB M #®B\ æçB + - + +| H-K F?-M; p”v5 >„M H` M K M?•M +O i - b Q +| i? ;¼B
KÈB pW i`ÁM ? B ? B i m´B 5ô h`-M hQ hmv M iS+ ;B”M M|BX

ó> B KQÆB ? B i m´B\ô h`-M h?,M; i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K M?bM *Æ æ°M;- p Kti F?
+| i? M; ,M +ªM K HU+ ç½ + Q ç M #ªv KQÆB # +’T +O KbM?- i?Qç i M?bM +ÁM
`M; H` i m pB +O M;Q`B ç½ iB T +”M pÈB +?Q i-M +Q`M; ;Bª 5 J` F?Q M ç½- +?Q
i m´B i?”i +O KbM? +kM; F?-M; F?| hB m Km°B +O KbM? F?-M; #` HW ç’v +?S\

oW M;?o ç M pB + h`-M hQ hmv M +| i? ç½ #` K°i H½Q [m€B F?-M; #B i ç½ # Q M
;ç i- b„+ Kti h`-M h?,M; +kM; i`Î M M F?| +QB- i?”K +?Q iQ€i` p`B T?-M ç`+? w`
;B€+ çQÊ+ i m pB b•m F?-M; HQ`M; çQÊ+ +O \*Æ æ°M;- M?QM; /M b Q MÆB M`v
J°+ ç [m®+X

L?[M; #B M ?| +O h`-M h?,M; iU M?B M F?-M; [m çQÊ+ €M? K„i +O h`-M hQ hm
FûQ *Æ æ°M; ç M i`QÊ+ Kti ?„M- óæçB + - +?d + -M /MM; K HU+ +ªK i?K +,M +®
#B i i m´B i?”i +O ?„M M; v i?-B K`X \*?ŠM; H) Î pB + M`v Km°B Km°B i?-M; KBM?

h?S J°+ ? J aQ K ?B m M?’i H` +?[ i`- #’i F H` :B€T J°+ ? ? v ’i J°+ ? ç m H`
+| K°i T?QÆM; T?€T ç [m M b€i +®i HBM?X h`-M h?,M; i?’v Km°B Km°B M|B p”v-
M?QM; pšM çti i v H M ç°M; Kç+? +O *Æ æ°M;- /MM; K HU+ /Á tûiX

*Æ æ°M; pšM çSM; v M içB ç|- p[M; M?Q i?€B bÆM- F?-M; +?9i T?”i HÁM;- M m ç
/B M i?”i i®i pÈB h`-M hQ hmv MX

a m F?B /MM; K HU+ /Á tûi- b„+ Kti h`-M h?,M; M?’i i?`B i`Î M M çt+ b„+ - ç`+? w`
i? v p`Q ç| H` p F?| iBM +MM; F?B T bÊX

óL;QÆB i?”i bU KÈB +?d ? B KQÆB ? B i m´B\ô EB K i` +®i HBM? i m v F?-M; i?
tûi ççB F?€B i?b +kM; F?-M; +| p’M ç ;bX *?Q /M ?„M +| FB K i` Fo ç M i? M`Q
F?-M; pQÊi [m€ # KQÆBX E?| i`€+?- i m v iQÊM; KçQ +O ?„M +kM; F?-M; [m€
+?B K çQÊ+ i`€B iBK +O iB m Km°B X L;Q`B M`v +?QM? H` i?B M i`B i`QM; i?B
i m pB +O ?„M `®i +K+ ç½ çç i iÈB i`bM? ç° ;bX

L?'i i?ìB- b,,+ K†i +O ?Q"̄M; ç h`-M >B m S?QM; p"̄ pÊ +?²M; G•K "€+? smv M ç +U+ çB KX

dkkX *?QÆM; 9e8, :B€T J†i hW >¬M

G•K h?B M ok iS+ ;B"̄M M!B, óhQ hmv MX h?•M T?"̄M +O Km°B H"̄ +¬M; +?9 - b i"̄,M; M"̄vX L?'i ç`M? H"̄ ?„M bY /KM; i?O çQ¢M ;b ç! pÈB Km°BX \*S M!B ` - i b) ;E h`-M hQ hmv M M? H,,+ ç-m, ósBM H¶B- h?B M ok + X oW `²B Km°B ç½ M!B `i` ?Q"̄M iQ"̄M H"̄ pb ibM? v m- ç•v H"̄ i•K M;mv M HÈM M?'i ç!B Km°BX Jm°B #B i? Km°B +?d +! i? iW +?®B T?¬M +ªK ibM? M"̄v +O ?mvM?Xô

ó*•K K²K5ô

h`-M >B m S?QM; +m®B +MM; +kM; F?¬M; M?"̄M çQÊ+- p` ?Q"̄M; ç # ?¢ M"̄v p¶ M[M?B +O KbM?,

óhQ hmv M- +QM #B i +QM ç M; M!B ;b F?¬M; \ hW M?Ä iÈB HÈM- +QM p"̄ h?B M ok i p"̄ G•K i?9+ i?9+ +O +QM KÈB [mv i ç`M? ?¬M bU M"̄v- M; "̄v F i ?¬M ç½ ;¬M F imv i ç®B F?¬M; +?Q T?ûT5 >¬M bU +O +QM ;€B ç m /Q +? K H"̄K +?O- ?m®M; + M!B i? K ;b M[ - ?¬M bU b) F?¬M; i? v ç´B- +QM M?'i ç`M? T?ªB +QÈB h?B M ok> çB M ?¢ çQ çB- çm´B i M i!+ i"̄,M; M"̄v ` F?ÄB ?Q"̄M; +mM; - "̄ F?¬M; - çm´B i?ŠM +?Q i Xô

h`-M >B m S?QM; F?¬M; +?Q M[ M?B +O KbM? +Æ ?°B ç M!B i? K +•m M"̄QX G• pÈB æ¬M; J°+ ç [m®+X oÊ +?²M; G•K "€+? smv M p"̄ G•K GQ M`ä`"̄M; ç½ ç M #! p F?B ç ?¼ K! KB M; M!B- +?mv M M"̄v b) F?¬M; i? i?QÆM; HQÊM; çQÊ+ M[ X hÈB p¢ H•vX ob [m®+ ;B - +?Q /M ?B bBM? ?¢M? T?9+ +O +QM ;€B KbM? +kM; b) F?- +?Q `^M; *Æ æ°M; +! i? ç2K ç M +?Q +QM ;€B +O KbM? M?B m ?¢M? T?9+ #^M; ?„M H¢B +^M; M; ?o`^M; ç•v +?d H"̄ t9+ ç°M; M?'i i?ìB +O çS +QM ;€B #QÈM; #d ?¬M pÈB G•K h?B M ok- K¼B pB + b) +?"̄K`½B i`¬B [m X

G•K GQ M +ÁM Km®M M!B ;b ç!- M?QM; H¢B #` G•K "€+? smv M +?†M H¢BX >„M i`QM; HÁM; - h`-M >B m S?QM; tY Hw M?Q p"̄v ç½ H"̄ +€+? i®i M?'i î i?ìB çB K ?B +?mv M- +?ŠM; M?[M; G•K ;B K'i K†i K"̄ [m M? pÈB ?Q"̄M; i?'i +kM; b) t'm çB- +kM; F?¬M; ? KQM; Km®MX amv M; ?o +O ?„M +kM; iQÆM; iU M?Q h`-M >B m S M?Á i'i +ª- +?d +¬M ?¬M bU F?¬M; i? v ç´B- pB + ?¬K M v +kM; +! i? M?"̄K K,,i +

L; ?2 tQM; H!B M!B +O h`-M >B m S?QM; - b,,+ K†i +O G•K h?B M ok +kM; i®i ?Æ i v +O Kšm i?•M- i`QM; K,,i iQ€i` p F?~M +¬mX >„M i?U+ bU `i i?Q+? h`-M hC +QÈB M"̄M; - ?„M +kM; +?ŠM; ç w ç M pB + M"̄vX

h?2Q bU ` H M? +O ?Q"̄M; ç h`-M >B m S?QM; - ?ÆM KQ!B ç¢Q i?•MªM? H"̄T iS- M[i`QM; b® ç! p•v tmM; [m M? h`-M hQ hmv M- i€K M; Q!B +ÁM H¢B i?b p•v H'v * i` M #®M KQÆB im´B- im pB Qi M?'i +kM; H"̄ HK+ [m MX

óS?K ?Q"̄M; - M; Q!B F?¬M; i? H"̄K p"̄vXô h`-M hQ hmv M iS+ ;B"̄M M!B, ó*QM Km M; Q!B F?¬M; i? ûT +QM çQÊ+Xô

h`-M >B m S?QM; H¢B +^M; ;B"̄M /[- pmM; K¢M? i v [m€i- ó*€+ M; Q!B +ÁM +?ì ; çB M ?¢ çBXô

óo•M; - i?Q # ?¢Xô "®M M[iW ç m iB M H M K°i #QÈ+- +mM; FQM? M!B pÈB h`-M ?¢- K!B +¬Xô

h`-M hQ hmv M ?W H¢M? K°i iB M; - ó\*?d #^M; +€+ M; QÆB +kM; Km®M çQ i çB \ oW M!B- #Q+? [m M; i`QM; K,,i M"̄M; +?Êi HQm +?mv M- K°i +¶ F?Q iS+ +Q!M; ç¢ #®M M[K bQ # M +¢M?- K"̄ +ª i€K M K K bQ ç M; p•v [m M? *Æ æ°M; FB ç m #B

ó>ª\ô

•M? K„i pÊ +?²M; G•K "€+? smv M- G•K GQ M ç m M?bM p T?Q h`-M hQ hmv M-
#`i M;îX

G9+ M`v- h`-M hQ hmv M +kM; F?¬M; T?¡M; i?Q+? ` •K .QÆM; JB M +O KbM?-i
K HU+ +O KbM?, *U+ ?çM `i J°+X >B m [mª bBM? ` i`i M?B M b) H` bU €T+? +C
M[K bQ # M +çM? M`M; +kM; +?d +¡ im pB HK+ [m M K` i?¬B- ?¼ ç m #B M b„+ H
M,M;- +,M #ªM F?¬M; /€K ç°M; i?OX

h`-M >B m S?QM; +kM; T?€i ?QªM;- i?m°+ iQM? +U+ ?çM\ *QM ;€B KbM? b Q Hç
i?ìB- b m F?B h`-M hQ hmv M T?¡M; i?Q+? K HU+ +O +U+ ?çM `i J°+- F?¬M; F?
i`Î M M [m€B /`X

h`-M hQ hmv M + Q ;B¼M; imv M #®,

óS?K ?Q`M;- M;QìB F?¬M; +?Q +QM Î# M \*Æ æ°M;- F?¬M; T?ªB pb HQ b) H`K K`i H
T?ªB K°i çS +QM M;Q M- F?¬M; i? M;?2 i?2Q bU b„T ç†i +O M;QìBX L m M;QìB
h?B M ok + - p`v +QM +?d +ÁM +€+? + Q +?çv t # v pÈB *Æ æ°M;Xô

æSM; +çM? h`-M hQ hmv M- M;?2 M?[M; HìB M`M; M¡B- F?¬M; #B i pb b Q i`QM;
>„M çQÆM; M?B M #B i ibM? +ªK K` h`-M hQ hmv M /`M? +?Q KbM?X L;`v i?QìM
M;QìB- F?¬M; # Q ;Bì HÈM iB M; M¡B +?mv M M?Q p`vX L?QM; ;Bì ç•v- pb ibM?
F i [mª M`v- M`M; HçB F?¬M; iB + H`K i`€B w +? KbM?X S?-M ibM? +ªK M`v M?
HÁM; *Æ æ°M; p`vX

ó*QM S?ªM `²B- T?ªM `²BX „i5 „i +ª ? B HçB +?Q i`šKXô

h`-M >B m S?QM; +kM; M`B ;B"MX h?•M H` ?Q`M; ç - [mv M mv HçB HB M iK+ #`
F?Q+?- [m M i`¼M; M?`i H` +ÁM M; v i`QÈ+ K†i G•K ;B p` M;QìB ç ç `ä``M; ç M
?„MX GY ;B" M i`QM; HÁM; h`-M >B m S?QM; H9+ M`v ç½ ?WM; ?U+ i?B m ç®iX

JQìB ? B K bQ ç M; p•v [m M? *Æ æ°M; p` h`-M hQ hmv M ç²M; i?ìB ç°M;- K†+ /M
+O h`-M hQ hmv M- M?QM; #¼M ?¼ F?¬M; i? F?€M; H M? +O ?Q`M; ç # ?çX

h•K ibM? +O h`-M hQ hmv M H9+ M`v +kM; F?¬M; i®i H„KX E?B M`M; ç M; Km®M
+O M`M; HçB #` *Æ æ°M; M„K H`v K°i H-M M[ - \*Æ æ°M; i`-K ;B¼M; M¡B,

óh pW M¡B- i`i +ª ç½ +¡ i X L m i ç½ i`Î p +MM; M;QÆB- p`v +?mv M M`v b) /Q i
oW M¡B- *Æ æ°M; pW ¬K h`-M hQ hmv M p`Q HÁM; KbM? i`QM; €M? K„i M?Q Km
okX *MM; H9+ ç¡- KQìB ? B K bQ FB ç½ ç²M; i?ìB p¼i H MX h`-M hQ hmv M ç½ #
iB m +O ?¼ ;Bì +?d +ÁM K¡B K°i KbM? *Æ æ°M;X

LÆB ç•v H` +mM; çB M +O `i +mM;- M?[M; K bQ M`v +kM; F?¬M; /€K ?Ov ?QçBM
p`v- imv ?¼ T?¡M; i?Q+? ` •K .QÆM; JB M +O KbM?- M?QM; K HU+ ç m M°B ?`K
/€K T?¡M; i?Q+? K HU+ +O KbM? ` M;Q`B ç +¬M; FQ+?X

*Æ æ°M; M? pmM; i v- ç2K h`-M hQ hmv M ç~v ` KQìB i?QÈ+ # M M;Q`B- i?Q€i F
H9+ M`v +`M; +?d +¡ KbM? ?„M ç®B K†i pÈB +¬M; FQ+? +O KQìB ? B K bQX

J°i ç`m KQìB ? B- K` +ÁM H` KQìB ? B K bQ ç m iW HK+ [m M i`Î H M- iB m iY M`
M;QìB Î ç•v ç m M;?o M?Q p`v- M?QM; M; v b m ç¡- ? B K„i +O #¼M ?¼ ç m i`WM

E?B ç~v h`-M hQ hmv M ` M;Q`B- \*Æ æ°M; +kM; #QÈ+ H M K°i #QÈ+- M? M?`M;
p`Q M„K i v ç M; +¬M; FQ+? ç M +O K°i ;½ K bQX

J°i K`M [m, /` tm`i ?B M- F?¬M; B i?`v i` M M;QìB \*Æ æ°M; tm`i ?B M ?`Q [m M; +
b m ç¡- i M K bQ FB HB M M;½ ;K+ tm®M; ç`i K` F?¬M; ? T?€i ` K°i iB M; ç°M;

J°i +?QîM; ç€M? ` - i?•M i? \*Æ æ°M; +kM; F?¬M; ? /WM; HçB- bY /KM; æ`M; s`
M? M? M?Q +?ÈT- imv +?d HMB K°i i?QÈ+ M?QM; ç½ / /`M; i`€M? çQÈ+ KQìB K°i

b m ç!- K¼B M;QÌB +?d +ªK i?´v ?Q K„i- *Æ æ°M; ç½ HB M iK+ ç€M? ` KQÌB K°i
+?¢K p`Q K°i M;QÌBX æ°M; i€+ +O \*Æ æ°M; [mª i?U+ H` [m€ M? M?- çWM; M!B
?`K K HU+ +O KbM? ç +¬M; FQ+?- H´v im pB HK+ [m M +O ?¼- Km®M Mû +kM;
JQÌB K°i M;QÌB ç m `T F?m¬M i?2Q p`K bQ i?S M?´i FB - i´i +ª ç m ;K+ tm®M; i
i`Î M M i€B M?ÊiX \*`M; H`K M;QÌB F?€+ #´i M;Ì H` imv ?¼ M;½ tm®M; ç´i M?QM;
i?QÆM; i´M M`QX Í ç•v ç m H` J°+ ? K bQ- #¼M ?¼ iU M?B M +ªK ;B€+ çQÊ+ b
K bQ #` \*Æ æ°M; +¬M; FQ+? M`v ç m F?¬M; +! ;b #B M ?! X

*?mv M ;b ç½ tªv ` \ L?[M; pB +T?€i bBM? i`QÊ+ K„i M`v- /M H` pÊ +?²M; G•K "€+
+U+ F€ [m, /`X

G•K "€+? smv M iU M?"M- KbM? +kM; +! i? ç~v HmB KQÌB ? B K bQ M`vX L?QM;
*Æ æ°M; çQÊ+ - ?ÆM M[+ÁM H`K ç®B i?O K´i çB M,M; HU+ i€B +?B M K` F?¬M;
+MM; ç½ tªv ` +?mv M ;b\

óu m T?€T\ô

>Q`M; ?"m H` M;QÌB im pB i?´T M?´i Î ç•v- ;¬M M?Q H`T iS+ FBM? ?¬ ` iB M;X L?
H¢B M?"M çQÊ+ bU ?QÎM; SM; +O K¼B M;QÌB- i`W #Ä v m T?€T- #¼M ?¼ i?"i bU
+ÁM i` M?Q p`v ç½ +! i? H`K çQÊ+ çB m M`vX

G•K h?B M ok H¢B +`M; i`U+ iB T F m H M, óL?´i ç`M? H` hQ hmv M ç½ #` v m T?
Æ æ°M; F?BM? i?QÌM; ?W K°i iB M;;, ó?d #`M; +?9i FB M i?S+ M¬M; +¢M ç! +O
hmv M b Q\ô

hW ç-m ç M +m®B- ?„M F?¬M; ? T?!M; i?Q+? ` •K .QÆM; JB M +O KbM?X *! h
/Q GB i .B K i`mv M i?K i`QÊ+ FB - M m ?„M F?¬M; Km®M ç B #B i çQÊ+ +´T #"+
F?¬M; B #B i çQÊ+X G´v im pB ?B M i¢B +O ?„M- /M H` +?Q i¬M +QÌM; ;Bª +kM;

JQÌB ? B i M K bQ FB +?d +! im pB HK+ [m M K` i?¬B- M m bQ pÈB *Æ æ°M;- i?
t X aÎ /o *Æ æ°M; +! i? H`K çQÊ+ çB m M`v H` pb F?B ?„M ` i v ç½ ç2K æ²M; >!
i`"M ~M i`QM; i vX J¶B +?QÎM; ç€M? ` ç m ç²M; ?! K HU+ +O ç®B T?QÆM;- H`
K HU+- iU M?B M b) F?¬M; +ÁM bS+ ç K` +¬M; FQ+?X æQÆM; M?B M- +€+? M`
+! i?U+ HU+ FûK ?ÆM KbM? `i M?B m- M m F?¬M;- b) F?¬M; i? ç²M; ?! M´B K

G•K h?B M ok iS+ ;B" M ?W K°i iB M;- i?•M ?bM? tm´i ?B M i`QÊ+ Kti \*Æ æ°M; i`Q
+?!B K„i #¢Q T?€i ` iW M;QÌB ?„MX h` M çdM? ç-m- :B€T J°+ .QÆM; KB M K`m
#B m ?B M ` im pB + Q iÈB i?´i [m MX h?´i [m M M?` iBM?- #ªv KQÆB iQ +´TX

*MM; H9+ ç!- pb i?U+ HU+ +QÌM; ?½M K` \*Æ æ°M; i? ?B M ` - h?B M G°+ i?•M p
çSM; /"v çB ç M # M +¢M? ?Q`M; ?mvM? +O KbM?- K°i HQÊM; HÈM ç¢B M°B i?
*Æ æ°M; p•v Î ;B[X L?´i i?ÌB- çO HQ¢B K HU+ i?m°+ iQM? i`"M M;"T i`QM; +ª iÁ

*€B M`v ;¼B H` ibM? ç`+? ;B€T Kti- F?¬M; +?9i M?•M M?QÊM;- G•K h?B M ok +k
K´v +mM; çbM? K bQ FB X J°i iB M; HQM; M;•K p M; /°B +´i H M- :B€T J°+ K HU
K„i- b m ç! ?°B iK i?`M? ?bM? ç-m`²M; H Q i?ŠM; p T?Q *Æ æ°M;X

h? M? [m M; FB +U+ Fb i?U+ +?´i- M! M?Q K°i i?U+ i? #bM? i?QÌM;X " M i`QM;
K HU+ +! iQM? +?´i #¢Q i¢+- i?"K +?Q +ÁM K M; p`B T?¬M çt+ iQM? +O >Ä ? K

L?QM; çB m H`K K¼B M;QÌB FBM? M;¢+ H¢B H`- ç®B Kti pÈB çÁM ç€M? i´i b€i M
pšM +?„T i v b m HQM; M?Q F?¬M; ? M?bM i?´v p`vX

ó*Æ æ°M;- +~M i?"M5ô h`¬M hQ hmv M F?¬M; M?`M çQÊ+ FBM? ?¬ K°i iB M;- M
[m M; ?bM? ç-m`²M; ç! ç½ ?mM; ? ,M; F?„+ p`Q H²M; M;U+ +O *Æ æ°M;X

h? M? [m M; b€M; +?!B M?€v K„i ç½ # Q T?O +ª i?•M i? *Æ æ°M;X J` *Æ æ°M; H
çSM; ç!- i? M? [m M; M?Q b´K bûi;¬K ;W +m®M [m - M?QM; ?„M pšM p[M; M?Q i?€
? HMB H¢B MY #QÊ+X

J„i i? 'v *Æ æ°M; H¢B /€K /MM; i?•M i? M; ,M +ªM +¬M; FQ+? +O KbM?- G•K h?B
iB i- K HU+ i`QM; +Æ i? M? 'i i? ÌB i, M; H M ç M +U+ ?¢MX > B [mv M HB M iB T?
*Æ æ°M; X

ó>WXô

*Æ æ°M; ?W M? K°i iB M; - +QÊ+ #° F?) +?mv M- HMB p b m ? B #QÊ+ KÈB çSM
?¬ H M, óhQ hmv M- F?¬M; +¬M ç M ç•vXô

h`-M hQ hmv M ç M; +?m`M #` t¬M; iÈB M; ?2 p`v F?¬M; F?ÄB /WM; #QÊ+- +?d i?

óG•K h?B M ok- # çÁM M`v +QB M?Q HÌB tBM H¶B +O hQ hmv M p pB + ?Ov ?¬M
i?b +kM; çWM; i`€+? i Xô

>„M p b i K` +?`m # çÁM +¬M; FQ+? M`v5

h`QM; M?€v K„i- ? B K„i +O h`-M hQ hmv M ç½ M?Á H X :BÌT?9i M`v- M`M; M?Ê
p` \*Æ æ°M; Î# M M? m- K¶B M; `v m®M; `QÊm M; QM K` ?„M T? +? - M?bM ?„M i
b•m ç`K +O ?„M /`M? +?Q KbM?X L; ?o ç M ç•v- M`M; M; •v /¢B5

ó B +¬M M; QÆB M?QÌM; \ô

G•K h?B M ok; B`M / [X E?B +¬M; FQ+? +O ?„M ç€M? p`Q M; QÌB *Æ æ°M; - ?„M +ª
/ Q ç°M; M?Q b|M; ; ÊMX æ| `ä`M; H` >Ä ? K HU+- M?QM; H¢B i? ?B M` bU
? K HU+ p`vX hmv çÁM +O KbM? Q M? FQ+? p`Q M; QÌB ?„M- M?QM; K HU+ +|
ç M # T?¬MX hm pB +O i M M`v `®i +m° +K¢M? ç M KS+ M`Q \ æ•v M? 'i ç`M? H`
?„M +ÁM F?¬M; T?|M; i?Q+? •K .QÆM; JB M +O KbM? ` \ L m ?„M +ÁM i` M?Q #
i? K¢M? ?ÆM KbM? \ *`M; M; ?o- G•K h?B M ok +`M; +ªK i? 'v *Æ æ°M; +| ; b ç| F?

L; ¼M HY +?|B K„i K`m t M? +?Êi #MM; T?€i iW i` M M; QÌB G•K h?B M okX a„+ K†
i`¼M; ?ÆM- ? B i v ç€M? ` K M; i?2Q p¬ b® i`MªM?- M?QM; F?¬M; T?ªB ç€M? p
F?QªM; F?¬M; i`QÊ+ M; QÌB KbM?X

dkjX *?QÆM; 9ee, E?¬M; *? i E?¬M; L;WM;

óæ•v H`h?B M .B T \*?QÎM; +O G•K; B - K°i HQ¢B ç i`¼M; i' ?ÊT K F„ çÆM i?m°+
GQM; i' ?ÊT F„ +O .B i hmv i [m•M çQ`M b m F?B +ªB iB M +kM; +| #|M; /€M; +O

GÌB M?„+M?Î +O h`-M hQ hmv M iS+ F?„+ i`mv M p`Q i B \*Æ æ°M; X G9+ M`v M`M
ç`m pÈB G•K h?B M ok- p +Æ #ªM M`M; F?¬M; +| ; b T?ªB HQ H„M; X G•K h?B M o
+ÁM H`i?B M i`B i`, K M, K +| K°i +O G•K; B - M?QM; ; BÌ ç•v i`QÊ+ K„i +O ?„M H
i?B M T?9 +MM; bU M¶ HU+- ç m pQÊi [m ?„MX

E?¬M; i? T?O M?`M- Î G•K; B - G•K h?B M ok +| ç` p` +U+ F€ [m M i`¼M; X L; v
G•K; B ç m M|B iQ +? 'i +O G•K h?B M ok +ÁM i®i ?ÆM +ª ?¼X L?QM; M m ç +|
*?B m .mM; ç€M? ; B€ *Æ æ°M; - i?b +?„+ +?„M #¼M ?¼ b) M|B, i?B M T?9 +O i
i?m°+ p +QM M; QÌBX L m +ÁM H`M; QÌB i?b ?Q`M iQ`M F?¬M; i? bQ b€M? pÈB ?

æ®B K†i pÈB h?B M .B T *?QÎM; +O G•K h?B M ok- ? B i v ç M; +?„T b m HQM;
+kM; i?ª ` X a„+ K†i +O pÊ +?²M; G•K "€+? smv M ç²M; i?ÌB ç¢B #B MX

h?S #¼M ?¼ i? 'v +?d H` K°i i?•MªM? M?Q ?² çB T # v i`QM; `WM; ?Q XªM; QÌB
iB +?ÊT ?mv M H - /M H` G•K "€+? smv M +MM; G•K GQ M +kM; F?¬M; M?bM `ä ç
+?Êi H|2 H M- h?B M .B T *?QÎM; K` G•K h?B M ok ç M; M? M? +?|M; i, M; i? K F

æ^M; s`h?B K; B9T \*Æ æ°M; +| çQÊ+ i®+ ç° iB T +`M i?m`M /B- K`•K L; mv i ok i
Mû i`€M? ; -M M?Q ?Q`M K„X > B i?S M`v /mM; ?ÊT H¢B- mv HU+ iU M?B M b) F?¬

L m H`MY M, K i`QÊ+- *Æ æ°M; imv i ç®B b) F?¬M; SM; ç®B i? M`vX L?QM; b m
i`M- M, M; HU+ i?U+ +?B M +O *Æ æ°M; +kM; ç°i M?B M i, M; K¢M?X .QÈB mv €T
?„M +kM; +| i? T?€i ?mv ` i?U+ HU+ K¢M? K)- ?m®M; +?B ç®B i?O H9+ M`v K H

æ^M; s" h?B K- •K L;mv i ok- HϕB i? K JBM? .QÆM; GB T # Fo M,M; HB M Kϕ+?
*Æ æ°M; i?U+ bU [m€ M? M?- K HU+ K" G•K h?B M ok T?€i` F?¬M; +?9i^aM? ?Q
i?•M ?bM? ?„M H|2 H M- b m ç| ç½ tm'i ?B M i`QÊ+ Kti G•K h?B M ok- i v T?^aB +
H9+ M"v- K HU+ +O h?B M .B T *?QÎM; /Q G•K h?B M ok T?€i` HϕB ÎT?Q b m
F?€+- M?î p"Q æ^M; s" h?B K p" •K L;mv i ok- *Æ æ°M; pW i`€M? çQÊ+ K HU+ ç
.B T *?QÎM; - pW M; ,M +€+? i?•M i? G•K h?B M ok pÊB K HU+ K" ?„M T?€i` -
/KM; JBM? .QÆM; GB T +?°T p"Q v i ?-m +O G•K h?B M okX

G•K h?B M ok F?¬M; ?' H" M;Q`B tm'i b„+ M?'i i`QM; i? ? i` Î G•K ;B - F?B F?¬M
*Æ æ°M; - HϕB +`M; F?¬M; #B i i?U+ HU+ +?QM? t€+ +O ?„M- i?•M i? HB M T?^aM
+¬M bmv M; ?oX >„M +QM; M;Q`B M;^a p T?Q b m- +MM; H9+ ç| [mv i çQ€M #Ã çB
*?QÎM; X > B i v çQ p T?Q i`QÊ+- i? M? [m M; /`v ç†+ ?°B i K i?`M? K°i [m M; +¬
i`QÊ+ M;Q`B KbM?

æ€M; iB +- M;Q`B K" ?„M ç®B Kti HϕB H" *Æ æ°M; - JBM? .QÆM; GB T H" F„ M,M;
L,M; HU+ +O M| i?"K +?Q +ÁM pQÊi [m GB i .QÆM; h K GB M EQ+?- b Q +| i? /

*Æ æ°M; i`QÊi M;Q`B p T?Q i`QÊ+- i v T?^aB ?| i?"M? K"m p" M; - KϕM? K) T?€
M;Q`B G•K h?B M okX ošM +?m~M t€+ +?°T p"Q +' ?„M M?Q /U ç`M? # M ç-m- ç2K
FB i`U+ iB T FûQ H M- i`¬B M´B ;B[F?¬M; i`mM; X

J°i +?B m- ç9M; p"v- +?d +| K°i +?B m- +?B M ç'm ç½ F i i?9+X æ•v F?¬M; T?^aB
K" /Q +€+? i'M +¬M; +O *Æ æ°M; +?QM? H" M?Q p"vX E?B +?B M ç'm pÊB ?„M- i?
i`QM; iQ+? i„+X L?QM; +€+? T?•M i?„M; #ϕB M?Q p"v- ;•v` bU +?'M ç°M; +U+ HÊ

"M i v T?^aB K"m p" M; +O *Æ æ°M; M°B ?`K K HU+- F?B #„i H'v G•K h?B M ok +
#° FBM? Kϕ+? +O ?„M- H"K ?„M +| Km®M ;B½v /K +kM; F?¬M; çQÊ+X hmv M?' +
M?QM; €M? K„i +O *Æ æ°M; pšM #bM? ioM? M?Q i`QÊ+- ;B®M; M?Q KbM? +?d ç
i?Ã p"vX

"B M ?| H¬M M"v /B M` [m€ M? M?- +?Q /M pÊ+?²M; G•K "€+? smv M Km®M +Sm
F`TX J„i i?'v G•K h?B M ok ç½ `ÆB p"Q i v *Æ æ°M; - #¼M ?¼ HϕB +`M; F?¬M; /€K
*?d +-M *Æ æ°M; F?) /MM; HU+- +€B KϕM; M?Ã +O G•K h?B M ok M?'i ç`M? b) ç

G9+ M"v- *Æ æ°M; ç½ i`Î i?"M? iB m çB K +O K¼B M;Q`B i`QM; +mM; çB MX æ€K
ç m F?¬M; +?9i /Q /U T?| M; i?Q+?` mv €T +O KbM?X "¼M ?¼ Km®M ;•v` K°i €
æ°M; - M?QM; H'v im pB +O ?¼- b Q +| i? iϕQ çQÊ+ +?9i mv ?B T; b pÊB *Æ æ°M

*Æ æ°M; iB M i v MûK G•K h?B M ok p T?Q pÊ+?²M; G•K "€+? smv M- ç²M; i?î
T?QM; # i`QM; FBM? Kϕ+? ?„MX G•K "€+? smv M ç|M H'v M?B iY- ç2K G•K h?B M
`²B +^aK SM; K°i +?9i ibM? i`ϕM; ?B M iϕB +O M?B iY- b m F?B t€+ M?"M ?„M F?¬

óu m T?€T- +?„+ +?„M H" v m T?€TXô

G•K h?B M ok `®i +m°+ +kM; F?¬M; i? ;B[çQÊ+ #bM? ioM? M?Q H9+ KÊB ;†T *Æ
ç M`mM`~v M?Q K°i F #`i?¬M FBM?X \*kM; F?| i`€+? ?„M- iW M?Ã ç M HÈM- ?„M
;B i°+- H" i?B M i`B tm'i b„+ M?'iX L, K M v KÊB +?d +| ? B KQÆB #^v im´B +kM; ç
M?'i i`QM; i? ? i` - i?U+ HU+ HϕB +`M; çm´B #"+ +? +?9- ç^a FQ+? H¬M M"v T?^a

*Æ æ°M; K M; +?Q ?„M K°i +^aK ;B€+ p¬ HU+- F?¬M; +| MY T?¬M +Æ ?°B ç K" ?Q

óæO`²BXô

G•K "€+? smv M [m€i F?)- pmM; i v i€i K°i +€B p"Q Kti G•K h?B M ok H"K ?„M H^a
+kM; i?2Q ç| K" /WM; X

G•K h?B M ok M;Æ M;€+ M?bM +? KbM?- iW M?Ã ç M; Bì- ç•v H" H¬M ç-m iB M ?
;B€+ +? M? H +? H"K +^a M;Q`B ?„M çSM; M?Q i`B i`²M; iϕB +?¶- F?¬M; M|B` HÌ

> B pÊ+?²M; G•K "€+? smv M +MM; G•K GQ M +?"K`½B iB M H M`²B /WM; Î p`i`Q
.QÊB €M? K„i +?, K +?9 +O `i ç¬M; +mM; çbM? J bQ- æ¬M; J°+ ?Q`M; ç h`¬M >

G°+ i?•M pQÆM;X G•K "€+? smv M H¢B ?ÆB +9B M;QÌB ?"M? H pÈB *Æ æ°M;- i`
óæ i¢ +€+ ?¢ ç½ ?¢ i?O HQm ibM?Xô

G•K h?B M ok H" M;QÌB i`QM; +m°+ M M K'i #bM? ioM?- +ÁM G•K "€+? smv M i?B
M?bM `ä i'i +a M?[M; pB + ç½ T?€i bBM?X hmv +kM; `i F?B T bÊ pb i?U+ HU+ +
+?„M F?¬M; T?ªB v m T?€T; b; b ç|X h?U+ HU+- bU +? M? H +? ;B[+QM i` B ?„
/Q i?U+ HU+X L;QÌB i` im´B M"v +kM; F?¬M; T?|M; i?Q+? ` # Q M?B m K HU+-
smv M ç½ i`"M ç-v +aK ;B€+ €T HU+X hW *Æ æ°M;- ?„M +aK i?'v K°i bU mv ?B T
hbM? ?m®M; M?Q p"v ?„M +kM; `i Qi ;†T T?ªB- i?•M H" ;B +?O +O G•K ;B - im
çdM?- M?QM; M;Q¢B i`W +?Q i¬M +QÌM; ;Bª- ç•v H" H-M ç-m iB M ?„M +aK i?'v €
pÈB M;QÌB F?€+X

óh pÈB ?„M F?¬M; i?M F?¬M; Q€M- iU M?B M b) F?¬M; ?¢ b€i i?OX L?QM; M m ?
T?B M i?b +kM; çWM; i`€+? i F?¬M; M|B HwXô

*Æ æ°M; i?ªM M?B M M|BX h`-M hQ hmv M iW ?¬M pb Kbm? M M i`QM; HÁM; *Æ
pÈB G•K h?B M ok- pb p"v ?„M +kM; F?¬M; ` i v M†M; - iW ç-m ç M +m®B ç m F?¬
+?¢K- bÊ H"K ç®B T?QÆM; #` i?QÆM;X æQÆM; M?B M- HÁM; F?Q M /mM; +O ?
[m•M +| i? i®i b Q\

h` M M;QÌB pÊ +?²M; G•K "€+? smv M p" G•K GQ M T?•M #B i?B M H M [m M; K
p" i J°+X G•K "€+? smv M i`-K ;B¼M; M|B,

óhmv +€+ ?¢ ?¢ i?O HQm ibM? i? +?Q +QM i X L?QM; pB + ?¬K M v ç½ HB M [m M
+¨M; H" M¶B M?K+ HÈM M?i iW i`QÊ+ iÈB ;BÌ+O G•K ;B X L m F?¬M; i? ;B[çQÊ
?¢ ?½v H"v K¢M; pÊ +?²M; +?9M; i X L¶B M?K+ M"v- +?d +| /MM; K€m +O K°i i`Q

*Æ æ°M; H¢M? HMM; M?bM G•K "€+? smv M- iW M;[F?Q +O ?„M +| i? M;?2 ` ç
HÁM;X _'i `ä `¨M; - F?B *Æ æ°M; i? ?B M` i?U+ HU+ +O Kbm?- G•K "€+? smv M
+?9i T?¬M i?„M; M"Q M M KÈB M|B ` M?[M; HÌB M?Q p"vX

G•K "€+? smv M [m v ç-m M?bM p T?Q h`-M >B m S?QM;- +?d i?'v p tBM H¶B +
FB X a„+ K†i ?„M ?ÆB ?Á ?Q½M çB p" B T?¬M- i?ªM M?B M M|B,

óh?B M ok F?¬M; +QÈB çQÊ+ hQ hmv M +kM; +?d +| i? i`€+? M| FûK +ÄBX h p"
>¬M bU +O #¼M M| F?¬M; i?ªM? ?QÎM; ç M ibM? ?mvM? ç ;B[+?9M; i Xô

L;?2 G•K "€+? smv M M|B p"v- +a h`-M >B m S?QM; p" h`-M hQ hmv M ç M; çSM;
i?Î T?"Q M? M?äKX .M ç M; ;B" M /[- M?QM; pšM +| i? [mv i ç`M? K¼B pB + K°i
H" ;B +?O K°i M?"X

óL?QM; ô

L|B ç M ç•v- G•K "€+? smv M ç´B ;B¼M;- ?„M M•M; i v +?d p T?Q *Æ æ°M; ,

óL;QÌB M"v p" hQ hmv M iW ?¬M M; v i`QÊ+ K†i # ?¢- K M; ç M M¶B M?K+ `i HÈM
;B F?¬M; i? +?'T M?"M çB m M"vX " ?¢- M m M;QÌB +ÁM +QB i H" ?mvM? ç i?b
M"vX æ G•K ;B iU i v ;BªB [mv i- M m F?¬M;- G•K ;B b) F?¬M; +ÁM K†i KkB ÎH¢

ó>B M ç - M;QÆB +¬M; b T?ªB H"K p"v\ æ i b B M;QÌB #„i ?„M `²B ç M;QÆB tY H
h`-M >B m S?QM; i?Î /¨B K°i iB M;X >„M #°B T?K+ iW ç€v HÁM; +€+? tY Hw K¼B +
pb p"v H¢B +¨M; i? K iS+ ;B" M +€+? H"K +O *Æ æ°M; p" h`-M hQ hmv MX

G•K "€+? smv M H„+ ç-m ç€T,

óh?U+ HU+ +O M;QÌB i` im´B M"v K¢M? ç M KS+ M"Q i +kM; F?¬M; çQ€M çQÊ+
H" Î ç•v i`W F?B pÊ +?²M; i ` i v- M m F?¬M; b) +?šM; K°i B +| i? #„i çQÊ+ ?„M
+ÁM ?¢ i?O HQm ibM?- i? +?Q F?mv M iY K°i K¢M;- Qi M?'i +kM; T?ªB +?Q ?„M
#^M;Xô

:BÌ T?9i M"v- i`QM; HÁM; h`-M >B m S?QM; +?d +| K°i w M; ?o- ç| H" /M i? M"Q +k smv M h?m X L m F?¬M; b) K M; ç M`'i M?B m F?| F?, M +?Q æ¬M; J°+ ç [m®+X L?QM; F?B M; ?o ç M ç•v- h`-M >B m S?QM; +kM; F?¬M; F?ÄB HQm HQÐB ç€M? ; M[M?B KbM? K M; p M"v +| i?•M T?"M; b\ JÈB ?ÆM ? B KQÆB im´B ç½ +| i? ç€ +€+? / /"M; - H¢B +`M; +| i? H"K +?Q pÊ +?²M; G•K "€+? smv M T?ªB +QB i`¼M; çQÊ+ im pB ç½ + Q ç M KS+ M"QX hB K HU+ +O M; QÌB i` im´B M"v +?ŠM; +¬M M çS +QM ; €B H" æ¬M; J°+ h?€M? L[i?b ;ª K°i M; QÌB +?Q ?„M +kM; F?¬M; i?"M? M"v H" iB M ç² p¬ HQÊM; 5

.M M; ?o p"v- M?QM; h`-M >B m S?QM; +?d +| i? +?¼M K°i- p" ?B M M?B M *Æ æ° +?¼MX

G•K "€+? smv M M?bM p T?Q *Æ æ°M; ,

óLÆB M"v H" ?Q" M; +mM; - F?¬M; iB M ç°M; i?OX *?9M; i ` M; Q" B +?S\ô

*Æ æ°M; i?ªM M?B M ç€T, óhMv M; QÆB- i? M"Q +kM; çQÊ+Xô

oW M|B- ?„M ç½ tQ v M; QÌB çB ` M; Q"BX h` M M; QÌB M?Q +| K°i €T HU+ p¬ ?bM? çbM? K bQ tmM; [m M? F?¬M; /€K M; , M +ªMX

E?B *Æ æ°M; çB iÈB # M +¢M? h`-M hQ hmv M- p Kfi M" M; [m M i•K M?bM ?„MX H„+ ç¬mX

h`-M hQ hmv M M?'i i?ÌB ?B m w- ; "i ç¬m pÊB ?„MX hmv ? B M; QÌB F?¬M; M|B H K„i- M?QM; #¼M ?¼ ç½ ?B m w M; ?o +O M? mX

*?Q M M h`-M hQ hmv M +kM; F?¬M; çB +MM; \*Æ æ°M; ` M; Q" B K" pšM M?"M M? ?Q" M; +MM; Kšm ?"m KbM? #QÊ+ ` ²B KÈB çB i?2Q # M M; QÌBX

h`-M >B m S?QM; ?mM; ? ,M; i`WM; K„i M?bM +QM ; €B, ó*QM #û M"v- +QM #ªQ T ç•v\ô

ošM H" K i?QÆM; +QM ; €B M?'i- ?Q" M; ?"m ¬K h`-M hQ hmv M p"Q HÁM; - i?'T; B ó" ?¢- pB + ç½ iÈB MQÊ+ M"v i?b +?d +| i? çQÊ+ ç M ç•m ? v ç M ç|X L; QÌB +| i` ; BªB [mv i çQÊ+ Xô

L?bM pÊ +?²M; G•K "€+? smv M ç½ çB ` M; Q" B i?2Q \*Æ æ°M; - h`-M >B m S?QM; óhQ hmv M- +QM M|B +?Q T?K ?Q" M; #B i- M; QÌB i M *Æ æ°M; K" +QM /šM p M"v i? M"Q\ô

h`-M hQ hmv M H„+ H„+ ç¬m- ç€T, ó*QM tBM H¶BX S?K ?Q" M; - +QM F?¬M; i? M|B çQÊ+X L m *Æ æ°M; Km®M i?b ?„ M|B i?b +QM +kM; +?ŠM; i? M?B m HÌB- ?„M b) F?¬M; pmBXô

L?bM p M; Q M M; Q½M +O +QM ; €B KbM?- h`-M >B m S?QM; F?¬M; F?ÄB +ªK i? ç¢B #'i i`mM; HQm - [mª M?B M H" M[ç¢B #'i i`mM; HQm 5 *?ŠM; H) i M M?|+ ç i? H"K +?Q iB m K M[+O æ¬M; J°+ +?9M; i M; Q M M; Q½M M; ?2 HÌB M?Q p"vXô

U L[ç¢B #'i i`mM; HQm, *•m iK+ M; [+O hZ- M|B p pB + +QM ; €B HÈM b) M; ?o + ?ÆM ; B çbM?V

óS?K ?Q" M; 5ô h`-M hQ hmv M i?'T ; B¼M; M?äM; M?)QX

G•K ; B +?QM? H" F?€+? [m2M +O æ¬M; J°+ ?Q" M; +mM; - iU M?B M b) `i [m2M i +mM; - G•K "€+? smv M H"K ` K°i i?O i? KÌB- +MM; i? iY /šM *Æ æ°M; çB p T?Q

Í T?Q i•v ?Q" M; +mM; +| K°i F?m /B M pä i`QÌM; X LÆB M"v H" +?¶ im Hmv M +O +| /B M iQ+? F?QªM; K°i +¬M; Hw pm¬M; X æ•v +?QM? H" F?m ç'i i`®M; HÈM M?'i [mv i ç'm H" i?Q+? ?ÊT M?'iX

æB p"Q /B M pä i`QÌM;- pÊ +?²M; G•K "€+? smv M /WM; H¢B- *Æ æ°M; +kM; çSM
G9+ M"v- F?m¬M K†i G•K h?B M ok i€B M?Êi F?¬M; +?9i ?mv i b„+ - ?„M çSM; M?b
ç'K M„K +?†i H¢B- i`QM; K„i F?¬M; M;WM; iQ€i` p Q€M ç°+X

dk9X *?QÆM; 9ed, h?B M hB J oU+X

ó*€+ ?¢ Km®M ç'm i? M"Q\ô *Æ æ°M; i?ªM M?B M ?ÄBX

G•K "€+? smv M i`-K ;B¼M; ç€T, óh pW M|B- M;QÆB ç2K ç M bU M?K+ M?½ +?Q
M?B M b) /Q i ;BªB [mv i pÊB M;QÆBX GQ M Km°B- HMB H¢B çBX æ i M?'i [mv

óE?¬M;- "€+? smv M- ç +?Q Km°B çBX hm pB +O +?9M; i iQÆM; çQÆM; M? mX
;B M[- G•K ;B F?¬M; i? F?¬M; +| ?mvM?Xô G•K GQ M p°B M|BX G|B +O M" M
ibM? +O h`-M >B m S?QM; ç M; çSM; [m M +?B MX h`-M >B m S?QM; çQÆM; M?
GQ M +?S F?¬M; TªB G•K "€+? smv MX *?ŠM; K v G•K GQ M ;†T çB m ;b ç| M;
G•K "€+? smv M- [m M ? ;B[G•K ;B p" ?Q" M; i?'i +kM; F?¬M; ç M KS+ bKT ç'X
smv M i?U+ bU +| K M? ? ;b i?b +QB M?Q tQM;- K¼B pB +b) +U+ F€`„+ `®BX

G•K "€+? smv M H„+ H„+ ç-m- óGQ M Km°B- Km°B F?¬M; ?B m ç•mX *| K°i b® p
ç`M? TªB H"KXô

æ9M; H9+ M"v- ;B¼M; M|B + Q M;¢Q K" i`QM; i` Q FB H¢B p M; H M # M i B ?¼-
HQÊM; M[- +MM; H M çBXô

G•K "€+? smv M +MM; G•K GQ M ç m [m v ç-m H¢B- ;B" M / [M?bM p T?Q *Æ æ°M
;B¼M; ?ÄB, óL; Q|B i` im´B- M;QÆB #B i KbM? ç M; M|B ;b F?¬M; \ô

Æ æ°M; i?ªM M?B M ç€T, ó€+ M;QÆB ç½ +?Q `^M; i ç2K ç M bU M?K+ M?½ +?
+•m M[+?„+ +kM; +?ŠM; i?¬M? p'M ç ç9M; F?¬M; \ s2K T?m i? ? B M; Q|B +€+ M
M?Q p"v- +kM; +?ŠM; +-M i?QÆM; HQÊM; M[ç•mX *MM; H M H" çQÊ+X L m +€+
K€m +O B ç `Y b¢+? +ªX *QB M?Q ç†i K°i /'m +?'K ? i +?Q +€B ?¬M bU M"v +O
G•K ;B +€+ M;QÆB çWM; +m®M H'v M" M; M[X

J'v H|B iMv w M"v +O *Æ æ°M; H"K G•K "€+? smv M iS+ ç M i`ÊM i`ÁM K„iX hW F
ç•v H" H-M ç-m iB M ?„M #` KB i i?` M?Q p"vX Gm" M im´B- pÊ +?²M; ?„M +kM; ç
T?"M- G•K "€+? smv M H¢B +¬M; H" ;B +?O G•K ;B X "` K°i i M M?| +M?B m H„K
H'v K°i ç'm ? B- H"K ?„M F?¬M; i? FB K +? M´B HY ;B" M i`QM; HÁM;X

G•K GQ M iS+ ;B" M [m€i H M K°i iB M; - i?•M ?bM? +kM; i?2Q ç| K" +?mv M ç°M;X
M- €M? b€M; K"m t M? ?| i?¬M? K°i [m M; +-m M?Q i?U+ +?'i # Q #¼+ [m M?
?Q b€m +€M? K"m i`„M; b[ ç°i M; °i ?B M ` b m HQM;- ç9M; H" #B M ?| +O 'i J°

h` M çdM? ç-m G•K GQ M- •K JB M #€i [m M i€K KQÆB b€m +'T H|2 H M [m M; K
i?Q+? K HU+ ` - K°i HQÊM; HÊM i?U+ p"i i`QM; ?Q" M; +mM; ç m i?2Q ç| K" t Q
/'v ç†+ M?Q b|M; #B M M;QM; iK p T?Q ç-m M" M;X L?'i i?|B- T?Q i` M ?Q" M; +
K M; K"m t M? HK+X .QÊB HÊT €M? b€M; M"v- imv pŠM +| i? M?bM i?'v K†i i`|B-
`•K ;B®M; FB T i`QÊ+ +O *Æ æ°M; p"v- €M? b€M; K†i i`|B ç½ #` +?2 F?m'i ?ÆM

E?Q iS+ i`¬M ç-v bBM? +Æ i`¬M M;"T +ª /B M pä i`QÌM;X *Æ æ°M; KÆ ?² +ªK i?'v
i? ;BÊB F?€+- ç•v F?¬M; +ÁM H" /B M pä i`QÌM; M[ - K" H" K°i F?m`WM; M;mv
i`QÎM; ?¬M; M;"M ?¬M; p¢M M,K F i i?¬M?X

óJ oU+Xô *Æ æ°M; i`-K ;B¼M; [m€iX >„M imv i ç®B F?¬M; t2K i?QÌM; pÊ +?²M;
? B M; Q|B ?¼ ç m H" #€i [m M K bQ- F?¬M; TªB +QÌM; ;Bª +?Q i¬MX L?QM; K
HÊM ?Q" M iQ" M F?€+ pÊB M? [M; K bQ #bM? i?QÌM;X "¼M ?¼ +| M? [M; HQ¢B #Q
i`,K- ?¬M; M;"M M,K- ç•v H" i?S K" M? [M; K bQ #bM? i?QÌM; F?¬M; i? bQ b€M?
T?|M; i?Q+? ` iW i v ?¼ H" K°i F?€B MB K ?Q" M iQ" M F?€+ bQ pÊB K bQ #bM? i?
h?B M ok- imv M?bM M?Q i?QªB K€B- M?QM; #'i F Î M,M; HU+ TªM SM; ? v +€+?

H`K \*Æ æ°M; F?€ 'M iQÊM; X L m F?¬M; T?ªB ?„M +! S?QÊM; ok GQM; s` "B M ?°
h?¬M >Ä h?€M? oQÆM; E?ªB i?b # çÁM FB +O G•K h?B M ok +kM; çO H`K ?„M
H`i? - ç M ; Bì ?„M pšM +ªK i?'v ?ÆB M?|B ç m îH²M; M; U+X S?ªB bY /KM; ç M F?
J M? *?B >ç+? ç çB m ?Á HçB p i i?QÆM; X

ó*kM; F?¬M; i H„K- J oU+ i M h?B M hBX hB m iY- #` ; B` M`v F?¬M; ; B i M?[M; F
+O M; QÆBXô hQM? ibM? +O G•K GQ M p®M ç½ M!M; Mªv- ; Bì HçB #` *Æ æ°M; F
K'i çB bU FB M M?šMX L?QM; FBM? M; ?B K i?U+ +?B M +O M`M; +kM; `i T?QM;
ç®B T?|- M M pW iB M H M ç½ T?|M; i?Q+? ` J oU+ +O KbM?X

h?'v i? iY ç½ ` i v- G•K "€+? smv M i`-K K†+ HMB b M; K°i # M- HŠM; H†M; [m M
M?'i H`K ?„M HQ H„M; +?QM? H` ç M i`M #•v ; Bì- ? B pÊ +?²M; ?„M pšM +?Q M?b
im´B M`vX

óL|B +?Q +€+ M; QÆB #B i +kM; F?¬M; b QXô *Æ æ°M; pšM çSM; M; mv M içB +?¶-
K v #B M ?| pb h?B M hB J oU+ +O G•K GQ MX

ó>¬K M v i i`îp +MM; hQ hmv M- +?„+ +?„M +€+ M; QÆB b) +?Q `^M; i +?d H` K°i
F?¬M; #B i i`îB + Q ç'i i`°M; H` ; bX J°i #bM? /•M M?Ä #û- /U p`Q +€B ; b K` Km®
h?€M? L[X *?„+ # ?ç +kM; +?Q H` M?Q i? ç9M; F?¬M; \ o` +?„+ +?„M # ?ç +kM;
ç2K ç M M?B m HÊB Q+? +?Q æ¬M; J°+ æ Zm®+ M?Q G•K ; B X L?QM; +kM; 2 M;
M?Q ?ç i?O HQm ibM?- +?d çm´B ` F?ÄB æ¬M; J°+ æ Zm®+ +?S F?¬M; i`U+ iB
"€+? smv M G•K iB M #®B M`v Km®M HB m KçM; pÊB i X " ?ç KÊB iÄ `ä H`T i`Q
HçB- ç9M; F?¬M; \ô

hmv *Æ æ°M; M|B `i #bM? ioM?- M?QM; K¶B +•m HçB M?Q / Q b„+ +S p`Q HÁM;

a„+ K†i h`¬M >B m S?QM; /¬M t`m çB- M?QM; ?„M F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M- *Æ
+ª G•K GQ M +kM; /WM; HçB- F?¬M; p°B T?€i ç°M; +-M; FQ+?X "¼M ?¼ +kM; `i
MB M i|+ i`„M; i`QÊ+ K†i M`vX h`®M; `¶M; +?mB ` K°i M; QìB i` im´B- HçB +! imp
#¼M ?¼ +! i? F?¬M; #`i M; î +?Q çQÊ+ \

*Æ æ°M; iB TiK+ M|B, óh ?B m- +?Q /M i? HU+ b m HQM; i +! i? bQ b€M? pÊB
?ç pšM b) F?¬M; +?¼M i X ob [m M ? ; B[G•K ; B p` æ¬M; J°+ æ Zm®+ Hm¬M
M? m M?Q +€ pÊB MQÊ+ p`vX L?QM; M m i M|B- i? HU+ b m HQM; i ; T ç¬B- i?
i?b b Q\ " ?ç b) M; ?o i? M`Q\ô

GìB M`v pW M|B ` - i`QM; HÁM; h`¬M >B m S?QM; p` G•K "€+? smv M ç m i`-K t
M?bM M? m- ç m M?"M ` bU F?B T bÊ i`QM; K„i ç®B T?QÆMX hmv #¼M ?¼ b) F
M|B- M?QM; M; QìB +ÁM i` im´B- i?U+ HU+ HçB + Q M?Q *Æ æ°M; - M|B F?¬M; +!
+kM; +?ŠM; +! K M`Q iBMX

*Æ æ°M; HçB ; €+ ? B i v ` b m HQM; i?2Q i?|B [m2M- M; ~M; ç-m M?bM G•K GQ M
çB m M`v +kM; F?¬M; TªB Km®M i`®M i`€M?- +`M; F?¬M; TªB Km®M # ?ç ç´B
+€+ #` K°i çB m- hQ hmv M i?2Q i +kM; F?¬M; ?ç i?'T i?•M T?"M æ¬M; J°+ h?€M
ç içB ?ç iU ; BÊB i?B m p KbM? K°i H-MXô

óh M i H` \*Æ æ°M; - ?¼ \*Æ M`v +?„+ +€+ p` +kM; F?¬M; [m€ t Hç +?S\ô

h`¬M >B m S?QM; +ª FBM?- M?`M F?¬M; çQÊ+ ?ÄB, óL; QÆB H` ?Q`M; i?'i +O h`

*Æ æ°M; ; "i ; "i ç-m- óE?¬M; b B- i´ T?K i H` "bM? æŠM; oQÆM; æB M >ç +O h`n
i`QîM; +O i H` çQÆM; FBK i?€B iY +O h`mM; h?' ç [m®+ *Æ .ç h?QÆM; Xô

L; ?2 ?„M M|B iÊB ç•v- h`¬M >B m S?QM; +?d +ªK i?'v i`QM; ç-m KbM? M?Q ç M;
ç-m | + ?„M i`®M; `¶M; - F?¬M; M|B ` HìBX L; v +ª G•K "€+? smv M +kM; M?Q p`v-
imv i H9+ i`QÊ+ ç½ #B M K'i ?Q`M iQ`MX

ó"çQ Zm•M- M; QÆB +?QM? H` "çQ Zm•M ç½ b€M; içQ ` L; k >`M? iQÆM; bBM? im-
H½Q "çQ Zm•M +O J aQ HB M ?B T i`QîM; H½Q ?°B\ô h?B M G°+ i?•M pQÆM; i

*Æ æ°M; ;"i;"i ç-m- i?ªM M?B M M!B, óE?¬M; b B- L; k >"M? iQÆM; bBM? im-M ?
«M; +® +O i H" h?B M *QÆM; KB M ?¢ *Æ h`QÌM; hQM- #" +® H" æ¢B *€i KB M
E?¬M; X aQ i' +O i H" h?„M; Zm M; KB M ?¢ •K h`B m .QÆM; - bQ Kšm H" h?€B
.mM; X *ÁM #ªM i?•M i H" •K .QÆM; bQM; ?Ä i?€M? ç² i`QM; h?B M * M i?€M? ç²
hmv M i?2Q i +kM; ç½; B M?"T p`Q h?B M * M i?€M? ç²- ?B M H" h?B M * M 'i J°

oW M!B- / Q ç°M; K HU+ M²M; ç"K +?Êi T?|M; i?Q+? ` iW i` M M; QÌB *Æ æ°M; X
T?•M #B i +?€v H M iW ? B # M M; QÌB ?„MX S?ªB #B i`^M; - H9+ M`v *Æ æ°M; +ÁM
oU+ - M?QM; /QÌM; M?Q J oU+ M`v +O G•K GQ M F?¬M; ;•v çQÊ+ +?9iªM? ?QÎM
+QÌB- MY M, K M v- ?^M; M; `v \*Æ æ°M; ç m ,M ?"M? i`QM; J oU+ GQM; hQªM "€ >
M, M; HU+ ç F?€M; pÈB HoM? pU+ ; B i, M; +| i? iQM? i?2Q; 'T # Q M?B m H-MX
#€i [m M K bQ ç®B pÈB ?„M K` M!B +kM; +?ŠM; HÈM H„KX J" ç M i" M H9+ M`v- *Æ
` •K .QÆM; JB M +O KbM?X L?QM; +U+ ?¢M bQM; ?Ä ç M; +?€v FB ç½ F?ŠM;
pÈB æ¬M; J° + ?Q`M; ç h`-M >B m S?QM; X

æ½ H" ?Q`M; ç i?b iU M?B M b) F?¬M; T?ªB HQ¢B M; QÌB F?¬M; +| ç-m | +X L?QM
J° + ç [m®+ M`v H¢B F?¬M; M!B M`B K°i +•m- p" pÈB +K+ /B M i`QÊ+ K„i M`v H¢B
çQ€MX

"¢Q Zm•M *Æ æ°M; - ç9M; p"v5 *?QM? KbM? M M bÈK M; ?o ç M +€B i M M`vX hW
im-M ?Q`M i`"M çQÊ+ b€M; i¢Q ` - ? B +?[ #¢Q [m•M M`v ç½ p M; p¼M; +ª ç¢B HK
æ X *?ŠM; [m T?¬M HÈM K¼B M; QÌB +?d #B i ç M ? B +?["¢Q Zm•M +?S F?¬M; #
ob p"v- F?B M; ?2 i M +O *Æ æ°M; - +kM; +?ŠM; B M; ?o M?B mX L?QM; ç M F?E
Zm•M- i`QM; HÁM; h`-M >B m S?QM; M?'i i?ìB /•M; H M K°i +ªK; B€+ p¬ +MM; T?

E?| i`€+? ?„M +ÁM i` K" ç½ +QÌM; ç¢B ç M p"vX a m HQM; ?„M +?QM? H" #®M p` +
?„M i?¬B ç½ H" K°i M?•M p"i p¬ +MM; M`B iB M; `²BX > B H-M ç M h?€M? h" æªQ
ç|X G¢B +ÁM b€M; i¢Q ` L; k >"M? iQÆM; bBM? im-M ?Q`M i`"M- i?•M H" M; QÌB ç
J¶B K°i pB + i?¬B +kM; ç½ çO `mM; ç°M; `²BX L m i' +?S+ #bM? +?¼M M; QÌB /Q
?QÎM; M?'i ç¢B HK+ i?b +?„+ +?„M F?¬M; B +| i? i` M? çQ¢i çQÊ+ pÈB ?„MX E?
M?'i FB M +?mM; ibM?X G•K h?B M ok imv +kM; tm'i b„+ - M?QM; M m bQ b€M? p
b€M? b Q\

ob b Q H9+ ç| KbM? F?¬M; M; ?o iÈB çB m M`v- i`QM; HÁM; h`-M >B m S?QM; •K
K°i M; QÌB K` /€K p +mM; pÈB hQ hmv M- H¢B +ÁM #B i`ä pB + hQ hmv M ç½ +| ?
F?¬M; TªB B +kM; +| 5

h`-M >B m S?QM; +| i? M; ?o ç M- i?b iU M?B M G•K "€+? smv M +kM; iQÆM; iUX
; †T TªB `„+ `®B HÈM `²BX J" `„+ `®B M`v M M; BªB [mv i` b Q ç•v\ L m +S #m
?„M Î# M +¢M? h`-M hQ hmv M i?b G•K; B +ÁM ç•m i? /B M ç K" b®M; M[\ L?Q
; BªB [mv i K¼B pB + #^M; +€+? M`Q\ E?¬M; M!B ç M pB + pÊ +?²M; KbM? +| i? +
_B M; +€B i? HU+ b m HQM; FB i?¬B G•K; B +kM; ç½ F?¬M; i` m M`B `²BX G`K
i?"i HÈM `ÆB tm®M; ç-m G•K hQ hÐ 5ÿ¬M Ð G•K M Gpđ%6€ G•K ° ¹FÄ

@ æO`²B- +€+ M; QÆB + ÁM M; ¢B + ?Q çO /¼ M; QÌB ? v b Q\

h? M? •K M`v iU M?Q p M; H M iW F? „T #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; - MQÆM; i?2Q •K +ª æ¬M; J°+ ?Q`M; +mM; +kM; `mM `~v i?2QX

s t - K°i ç¢Q i? M? [m M; iW i` M i`ÌB ;B€M; tm®M; - pW H9+ /WM; Î i`QÈ+ # M; smv MX L; v b m ç! - H¢B K°i ç¢Q [m M; K M; K`m t M? bšK KÈB ?¢ tm®M; i?2Q- [m M; M¼X

•M? K„i Hm¬M Hm¬M #bM? ioM? +O *Æ æ°M; +?Êi M; QM; iK- F?¬M; +ÁM M? M?`

> B ç¢Q i? •MªM? tm`i?B M M`v F?B M F?¬M; +?d +! *Æ æ°M; i`Î M M M; ?B K i`¼

"€+? smv M +kM; M?`i i?ÌB [m€`¢T tm®M; ç`i- i?"K +?Q M; v +ª i? M? •K +O G•K +?9i`mM `~v, ó«M; M°BXô

æ¢Q i? M? [m M; pW ?¢ tm®M; ç½ /¬M ?B M #!M; ?bM? - M; QÌB M`v i? •M + Q +?

i?QM /`B i?¬`€T- K°i ç¬m i! + /`B K`m t M? M?bM [m `®B #M iU M?Q i´ +?BKX

G9+ M`v- ?„M ç M; [m v K„i p T?Q *Æ æ°M; - M; v +ª M?bM +kM; F?¬M; M?bM G•K MY +€B HB + K„i,

@ h M`Q /€K M?"M i?S i¬M iY /¼ M; QÌB M?Q M; QÆB +?SX J M; i?2Q H½Q #` p` M

MX hW ?¬K M v i`Î çB- M; QÆB F?¬M; +ÁM H` ;B +?O G•K ;B X

@ .¢- ¬M; M°BX

G•K "€+? smv M i?"K +?Q iÈB MY +•m ;BªB i?Q+? +kM; F?¬M; /€K i?®i` - ? B i +MM; G•K h?B M ok #QÈ+ M? M? b M; K°i # MX

æSM; # M +¢M? H½Q ;Bª i! + t M? M¼ H¢B H` K°i #` H½Q i! + /`B K`m HK+ +?dM? i ?Šm b) F?¬M; +! B çQ€M M´B im´B +O #`X æ€M; iB +- M, K i?€M; F?¬M; #m¬M; i` M K†i +?QM? H` M?[M; #^M; +?SM; +O M, K i?€M; ç H¢BX

@ æ•v H` ? B p` H½Q i´ i¬M; G•K ;B - G•K L?'i G¶B +MM; G•K i? M?X >¼ KÈB +?Q ç [m®+ +?9M; i X

@ h`¬M >B m S?QM; #€B FB M ? B p` JB M ?¢X

h`QM; F?B h`¬M hQ hmv M ;BªB i?Q+? +?Q *Æ æ°M; i?b ç²M; i?ÌB h`¬M >B m S? #QÈ+ M? M? iÈB- ?QÈM; p T?Q ? B pÊ +?²M; G•K L?'i G¶B +mM; FQM? ?`M? H

@ h M?"M F?¬M; M´B +€B H HÈM M?Q p`v +O # ?¢- bU ibM? i +kM; ç½ M; ?2 ? i?^M; M?! + h?B M ok iÈB ç•v H` /WM; X G•K ;B i imv i b) F?¬M; ûT #m°+X

h`QM; ;B¼M; M!B +O G•K L?'i G¶B +U+ F€ [mv i HB i- +, M #ªM F?¬M; +! HQm H¢

@ JB M ?¢- M; `B 5

h`QM; HÁM; h`¬M >B m S?QM; ? i bS+ F?`M i`QÆM; - p®M +ÁM Km®M M!B i? K + M•M; i v M; ,M H¢BX

@ " ?¢ F?¬M; +¬M M?B m HÌB- ? i i?ªv +?Ì i ç2K +?mv M i`QÈ+ K„i tY Hw tQM; `

L!B çQ¢M- €M? K„i b„+ #ûM HB M +?mv M /ÌB ç M i` M M; QÌB *Æ æ°M; - #ûM M?¼ T?'i M?Q Km®M ç2K *Æ æ°M; ç•K i?OM; X

@ *QÈT /•m +O G•K ;B i 5 hB m iY- M; QÆB H` M; QÌB i?S M?'iX

G•K L?'i G¶B H¢M? HMM; M!BX

*Æ æ°M; H¢M? HMM; ç€T i`ª,

@ *?mv M ibM? +ªK p®M F?¬M; i? KB M +QÐM; X æB K M`v M m iB M #®B F?¬M; æ®B pÈB H½Q +QÌM; ;Bª \*?Q h¬M i`QÈ+ K„i M`v- `ä`¬M; ?„M ç M; /MM; HÌB H) + +kM; F?¬M; +! ?ªQ +ªK +?9i M`QX

@ hB m iY- M; QÆB [m€ +m²M; p¼M; - H¢B /€K F?B m F?Q+? H½Q T?mX h®i- i®i H
•K h`B m .QÆM; +MM; pÊ +?²M; \*Æ h`QìM; hQM ç M ç•v +kM; F?¬M; i? M`Q +Sm
h? M? •K G•K L?'i G¶B +`M; M;`v +`M; H¢M?- [m M; K M; [m M? i?•M i? i?"K +?
p†M p Q H¢B- M; QìB F?€+ +, M #ªM F?¬M; i? M?bM `ä #° /¢M; ?„M H9+ M`vX
G9+ i`QÊ+ #`i Hm`M M|B i? M`Q- pÊ +?²M; G•K "€+? smv M K†+ /M ç®B pÊB *Æ æ
QìM?'i +ÁM F?¬M; +| ;BÎ ;B¼M; + v ç°+ M|B +?mv M- i`QM; HÁM; *Æ æ°M; H¢B +H
F?Q M /mM; pÊB ?¼X G9+ M`v ç®B K†i pÊB G•K L?'i G¶B M´B ;B`M [m€i K„M; - i`
`i #bM? ioM?- ?„M i?` `^M; ç®B K†i pÊB ç®B i?O M?Q p`v ç +| i? T?|M; i v +?B
ç®B T?QÆM; +| +QìM; ç¢B ç M +Ð M`Q i?b QìM?'i KbM? +kM; +| i? iQ`M HU+`
*Æ æ°M; H¢M? HMM; M|B,
@ L; QÆB b) F?¬M; bÊ #` ;B| HM pB K ?¼M; b Q\ L m bQ i´- ¬M; +®i +| Î ç•v- M
æ€M? i` +QM- M; QìB HÈM çB ` - ç€M? M; QìB HÈM- H½Q ;B` H¢B çB ` iB TX sB
F?¬M; ?ª\ L m +| i?b H`K ÆM F m ` K°i HQÊi çB i?¬BX s Hm•M +?B M +MM; [m-
•HÈM ?B T M?Ä t2K ` +?QM? H`i`mv M i?®M; G•K ;B +€+ M; QÆB `²BX
L; ?2 *Æ æ°M; M|B- G•K L?'i G¶B F?¬M; F?ÄB M´B ;B`M- bªB #QÊ+ #QÊ+ iÈBX *ª
#QÊ+ +?•M ?„M ?¢ tm®M; K` `mM `~v- +ªM; QìB ?„M iU M?Q iB +?ÊT H Q i?ŠM; ç
@ G½Q T?m HB M , HÈM ?B T M?Ä- i`QÊ+ ? i ç`T +? i i?^M; +QM ?Q M; F?¬M; #B
b mX
> B +?[+QM ?Q M; pW i?®i ` - b„+ K†i \*Æ æ°M; `®i +K + i? v ç´B- K°i i-M; bQÆM
b€i F?Q ç`K ç†+ F?¬M; ? ;B [H¢B T?|M; i?Q+? iÄ `X
ª çìB- ?„M F i?W F?®B i?•M i? M`v p®M H` +QM iQ bBM?- K°i iB M; M?K+ K¢ M
i?ìB F?B M *Æ æ°M; HY ;B`M # v p¼iX > B K„i ç°i M; °i i`WM; iQ- M; •M [m M; +?|
` M?Q çB MX æ®B K†i ç²M; +`T +U+ ?¢M K HU+ +Ym [m M J aQ- i?m°+ iQM? €
?B m [mª ;b- M?QM; *Æ æ°M; +ÁM +| iBM? i?¬M €T +? F?¬M; i?m ;b +QìM; ;Bª h
oÊ +?²M; G•K L?'i G¶B +MM; G•K h? M? F€i?"i ç½ bÈK M; ?2 çQÊ+ ç°M; ioM? # M
T?"M +O #¼M ?¼ iU M?B M b) F?¬M; i? ?Î K°i iQ H` ` K†i `²BX a m ç| F?B +ªK M
pā i`QìM; # M M`v i?b pÊ +?²M; G•K L?'i G¶B KÈB ÎFBM? bÊ +?çv H¢BX E€i?"i-
T?ªB +€B HQ¢B M|M; Mªv / ;B`M ;B®M; M?Q #B m ?B M pW `²B- ?„M H`K M?Q p
*Æ æ°M; M|B F?B M½v- H`v i?•M T?"M ç` p` +O ?„M çB ;•v F?| / pÊB K°i +€B iB
K`i K†iX > „M iÄ p M´B ;B`M ç b m M`v +| i? / /`M; ;BªB i?Q+? H`tmM; ç°M; M?`i
*Æ æ°M; +?•K +?¼+ - ?„M F?¬M; /€K +?Q *Æ æ°M; +| i?ìB ;B M M|B +?mv M i? K-
FQ+?X
G•K ;B Î i`QM; ?Q`M; +mM; +?`m bU M?K+ M?½ M?Q p`v- M; v +ª ;B +?O +kM; bm
/M H` ç„+ i°B #®M p` +QìM; ;Bª *?Q h¬M FB ?„M +kM; ç`M? T?ªB H`K p`vX L m ?-
HQM H¢B- b m M`v G•K ;B Î æ¬M; J°+ ç [m®+ +kM; F?ÄB T?ªB H, M H°M H`K ;b M
ok ç½ F?¬M; +QÈB M´B h`-M hQ hmv M- +kM; imv iF?¬M; i? ç +?Q *Æ æ°M; +QÈ
M; U+ G•K L?'i G¶B bÈK ç½ i``M M; "T b€i F?QX hW H9+ ?„M tm`i ?B M +kM; ç½ [n
i?ªv ç¢B ;BÈB ç€M? +? i *Æ æ°M; X
hBM? i?¬M €T +? i?bM? HbM? ç€M? iÈB F?B M iBM? i?¬M G•K L?'i G¶B ?®i ?Qª
+kM; H` \*?Q h¬M +QìM; ;Bª M M H`T iS+ HB M T?ªM SM; H¢B- ç2K iBM? i?¬M HU
H¢B- H`K p`v K†+ /M +¬M; FQ+? b) F?¬M; +| HÈB M?QM; H¢B +| i? ç2K ?B m [mª
æ°M; tm®M; ç M KS+ i?`T M?`iX
hBM? i?¬M HU+ i?"i K¢M?- i`QM; HÁM; G•K L?'i G¶B •K i?¬K M; ?B K i9+- iBM? i
#B m ?B M p K†iªM? ?QìM; iÈB w +?Q +?B M ç`m +O ç®B i?O K` ç²M; i?ìB +kM
?QÈM; ?`M? ç°M; +O ç®B T?QÆM; ?ÁM; +?B K iB M +ÆX G9+ M`v G•K L?'i G¶B
M?Q +?QM? KbM? ?Q`M iQ`M #` t2K i?'mX
"¢+? [m M; +?|B K„i M; QM; iK i?"M? ?bM? i` M çdM? ç-m G•K L?'i G¶B- çB m F?B

;B€+ +?QM? H` iW •K .QÆM; JB M M`v +| i? i?'v K HU+ +O ç®B T?QÆM; +kM;
iQÆM; çQÆM; pÈB +ªM? ;BÈB +O *?m #û M?ÄX *€B M`v çO ç F?B M *Æ æ°M; bE
@QyQ@

dkdX *?QÆM; 9dy, h?B M .B T *?QÎM; *?•M *?QM?X

*Æ æ°M; #'i +?Êi bBM? ` +ªK SM; i`QM; HÁM;- i?•M ?bM? M? M? M?Q +?ÈT HmB
>„M pW HmB p i?b K°i Hm²M; €M? b€M; t M? F?'M; H² +?Êi tm'i ?B M iW p` i`Q c
K°i +•v +U K°+ T?|M; i?ŠM; H M + Q p`Q F?¬M; i`mM; X Gm²M; b€M; M; QM; iK i?¬M
i?9+ K` iB T iK+ T?€ F?¬M; pQÊi H M- i`QM; M?€v K„i M´ imM; i?¬M? i`,K M;¬M iB
*Æ æ°M; X

G'v HU+ +? M?•M\

h`QM; HÁM; \*Æ æ°M; M?'i i?lB p M; H M #®M +?[ M`v- `ä`¬M; H½Q ;B` FB Km®M
€T +? KbM?X S?ªB #B i`¬M; K HU+ K` G•K L?'i G¶B i?B i`B M +kM; H` +U+ ?¢M
> B # M +MM; bÎ ?[m +U+ ?¢M K HU+- K` K HU+ +O ç®B T?QÆM; +ÁM + Q ?ÆM
i? i?'v *Æ æ°M; i?W M?"M €T HU+ HÈM M?Q i? M`QX

G•K L?'i G¶B ç½ b®M; i` M i`,K im´B- FBM? M; ?B Ki?U+ +?B M +U+ F€ T?QM; T?
Qm F?mv i çB K i`QM; i?U+ HU+ +O \*Æ æ°M; X E?¬M; i? M; ?B M; l`¬M; +?¶ /U
*U+ >¢M aQM; >Ä X J†+ /M ?„M F?¬M; T?|M; i?Q+? ?Q`M iQ`M •K .QÆM; JB M M
+| i? + K +?„+ impB +O *Æ æ°M; F?¬M; i? M`Q ç¢i iÈB *Ym [m MX

L; v H9+ G•K L?'i G¶B ç°M; i?O- *Æ æ°M; /M +?Q +| T?ªM SM; ;b i?b æ¢B .B M
?¬M? ç°M; X

hB M; M; •K M; +O J Q æ¬B p` L; k GQÆM; .`+? ç²M; i?lB p M; H MX h`QM; +?ÈT
+O #¼M M! ç½ F`T i?lB +?„M i`QÈ+ K†i *Æ æ°M; X Zm M; K M; M²M; ç`K ? B K`m c
+?9M; #°+ T?€i` - •K .QÆM; >Ä M; QM; iK T?€T i`¬M i`QM; L; k ?¬M? T?€T i`¬M ç?

*¬M; FQ+? +O G•K L?'i G¶B /M K m H - M?QM; M; v i?lB çB K +¬M; FQ+? +O ?„M
h?€M? >Ä GQM; i?b [m M; K M; HQĐM; b„+ FB ç½ i?¬M? ?bM?X > B b„+ K`m b€M
[m'M [mwii?¬M? K°i i? - /ŠM ç M # ç°M; K½M? HB i+O >Ä M; mv M i® i`QM; i?B

h`QÈ+ M; QlB æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; tm'i ?B M K°i Hm²M; H®+ tQ€v iQ HÈM
K K K¢B M?Q iÆ pW iB M p`Q i`QM; ç| HB M H`T iS+ #` +„M Mm®i ?Q`M iQ`M- F
`ÆB i` M M; QlB æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; X

@ J oU+5

J'v iB M; ?¬ F?2 F?) ç²M; i?lB p M; H MX

E?¬M; b B- i?S K` æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; i?B i`B M ` +?QM? H` h?€B *U+ J
æ®B pÈB pB + K HU+ K` KbM? T?€i` #`i M`½- G•K L?'i G¶B iU ?² F?¬M; i? K ç
?„M i` M F?¬M; i`mM; ?mv ç°M; bQM; +?QÎM; p¶ ` i-M; i-M; HÈT HÈT #|M; ªM?X
ok Km®M i?B i`B M H9+ i`QÈ+ M?QM; F?¬M; i?¬M? +¬M; @ h?B M .B T *?QÎM; +C

æ²M; /¢M; H` K F„ M?QM; /Q M?[M; M; QlB F?€+ M? m i?B i`B M i?b ?B m [mª +k
G¶B i?B i`B M h?B M .B T +?QÎM; iU ?² i?Q€M; +€B ç½ ?Q`M i?¬M?- T?Q i`QÈ+
KB M; H€ +•v +?²M; +?'i H M M? m- #B M i?¬M? K°i KªM; H€ +•v /`v +°K- /`B +?W
M?¬M; # v ç M i`QÈ+ K†i æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; X

*Æ æ°M; K†+ /M çSM; b m HQM; æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM;- M?QM; pšM +| i? M
i` M +?B M i`QlM; i?¬M; [m hBM? h?¬M GU+ K¢M? K) +O KbM?X

a m F?B G•K L?'i H¶B T?€i` K°i FQ+? h?B M .B T +?QÎM;- b„+ K†i HB M +| +?9
+O ?„M i? M?QM; H¢B F?¬M; i? M„K #„i çQÈ+ iQ`M #° [m„ ç¢Q +O h?B M .B T

M?Q F?¬M; +| #’i Fb [mB Hm”i p”M ?”M? M”Q- +S M?Q p”v imM; # v i`QM; F?¬M;
ç M i`QÊ+ M; QìB J Q æ”B p” L; k GQÆM; .`+? - F?| +| i? çQ€M çQÊ+ çB K`ÆB b)

@ smv M F?¬M; 5

h? M? •K +O *Æ æ°M; `’i ç9M; H9+ p M; H M i`QM; HBM? ?²M J Q æ”B p” L; k GQÆ
F?¬M; `ä içB b Q \*Æ æ°M; HçB ` H M? M?Q i? - HQçB +¬M; FQ+? +O T?B M H€ +
HU+ HQÊM; M?QM; #¼M +?9M; pšM H”K i?2QX L; mv M M?•M tm’i T?€i iW bU iQM
pÈB *Æ æ°M;

h?•M ?bM? +?Êi H|2 H M- æçB .B M h?€M? >Ä GQM; H”T iS+ ?Q F?¬M; iB m i?’i-
b m HQM; G•K L?’i G¶BX h?•M i? F?’M; H² i`QM; M?€v K„i`mM; ç°M; - [m’i i?ŠM;
M; QìB H½QX

æçB .B M h?€M? >Ä GQM; ç°i M?B M +¬M; FQ+? KçM? M?Q p”v F?B M +?Q G•K
F?®M; +? h?B M .B T +?QÎM; X h?•M ?bM? ?„M +?Êi H|2 H M- +kM; F?¬M; T?|M;
/MM; ? B i v +¬M; FQ+? i?ŠM; iÈB +€B çm¬B F?’M; H² +O æçB .B M h?€M? >Ä G

”B M ?| T?€i bBM? ç-m iB M +?QM? H”KªM; H€ +•v /Q h?B M .B T *?QÎM; bBM?
G•K L?’i G¶B- M| HB M i`U+ iB T`ÆB tm®M; K†i ç’iX J°i iB M; M’ i`-K i?’T H†M;
ÎT?Q t F?| i? +ªK M?”M çQÊ+ ;b- M?QM; *Æ æ°M; H” M; QìB çSM; ; -M M?’i HçB
HçM?X

hmv F?¬M; T?ªB H”K°i iB M; M’ p M; i?”i HÈM- M?QM; T?B M H€ +•v `ÆB i` M K†i
ç2M M; ÁK- b•m F?¬M; i?’v ç€vX *Æ æ°M; i?Y çQ iBM? i?-M HU+ p”Q /Á tûi HB M
ç½ /ç i iÈB ?ÆM # i`,K i?QÊ+X

L;QM; iK K HU+ i?”i ?Q”M ?ªQX h?”i H”K°i +?B m +¬M; FQ+? F?OM; F?B T5 h?
+?QM? +O h?B M .B T +?QÎM; 5

*Æ æ°M; #B i M m M?Q K°i +?QÎM; pW `²B iMv w`ÆB i` M M; QìB +O æçB .B M
J Q æ”B p” L; k GQÆM; .`+? +| HU+ T?ÁM; M; U FBM? M; QìB çB M[+kM; +?„+ +?
+?QÎM; M”v +MM; pÈB .B i h?-M EQ+? +O KbM? imv +€+? i? ?B M F?€+ M? m M
ç M Fb /B mX æB K F?€+ #B i /mv M?’i Î +?¶ .B i h?-M EQ+? +O KbM? T?ªB ç€M
K HU+ `|i p”Q # M i`QM; +Æ i? ç®B T?QÆM; - +ÁM h?B M .B T +?QÎM; M”v HçB M
i? `²B T?€i`X lv HU+ +O T?B M H€ +•v M?Q M?Ä M”v ç½ ?Q”M iQ”M +| i? b€M
`²BX

*Æ æ°M; +ªK M?”M çQÊ+ ? i i?ªvX >„M i`QÊ+ iB M i`mv M p”Q ç-m æçB .B M h?€
M?„+ M?Î M| M?’i ç`M? T?ªB +~M i?”MX *?Q h¬M +QìM; ;Bª +?QM KQÆB b€m +’T
;B€ €Q i9B +ÆKX

æ9M; H9+ M”v- bQM; +?QÎM; +O G•K L?’i G¶B ç½ +?çK M? p”Q çm¬B +O æçB .
K”M F€ /` +?Êi tm’i ?B M i`QÊ+ K„i K¼B M; QìB- i?•M i? G•K L?’i G¶B /QìM; M?
M†M; M”Q- +S M?Q p”v K” #²M; # M? i` M F?¬M; i`mM; - T?B ?”M? p¬ç`M? F?¬M;
M?Q h?B M .B T +?QÎM; +O ?„MX .M F?¬M; M„K #„i çQÊ+ [mv Hm”i- M?QM; *Æ æ
H” ?„M ç M; M?„K p”Q KbM?X

JQÊM HU+ iW çÁM +¬M; FQ+? #`M; çm¬B +O æçB .B M h?€M? >Ä GQM; - p` *?Q
?ç G•K L?’i G¶B ç½ ç2K i?•M i? +O KbM? +MM; :B€T J°+ M; mv M i® ç²M; ?| iÈB
J°i p` +?Q i¬M HçB H” M; QìB i€Q #çQ M?Q p”v b Qì h`QM; M?€v K„i *Æ æ°M; ç½ i
?B M +O G•K L?’i G¶BX

h?•M ?bM? G•K L?’i G¶B T?B m ç½M; i` M F?¬M; i`mM; - b m F?B KQÊM HU+ iW +
>Ä GQM; HB M #’i +?Êi ;B i®+- içQ i?”M? K°i pÁM; +mM; /mv M /€M; X

J°i iB M; `²M; M; •K iQ `ä iW i` M M; QìB ?„M p M; H MX *Æ æ°M; +| +ªK ;B€+ i?•M
T?ªM; T?’i M?Q K°i ç-m h? M? GQM; ç M; # v i?ŠM; p T?Q KbM?X •K i? M? M?
+kM; F?¬M; T?ªB /Q G•K L?’i G¶B T?€i` - K” H” /Q K HU+ +O ?„M T?|M; i?Q+? ç
F?Q K” bBM?`X

*^a M; Q`i B G•K L?'i G¶B H Q p9i i` M F?¬M; i`mM;- ? B i v H B M ?²B #B M ç´B i?O
+O h?B M .B T +?QÎM; F?¬M; T?^aB H` HU+ +¬M; FQ+?- K` H¢B ;¬M; B®M; pÈB L
æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM;- bY /KM; K HU+ Qi M?'i ç ç¢i çQÊ+ ?B m [m^a + Q M?'
K¶B K°i +?QÎM; ç€M? ` +?d iQÆM; çQÆM; pÈB K°i \*Æ \*?m~M E„- +?Q /M ç€M? ` iB
m T?Q # Q M?B m K HU+X L?QM; K°i F?B ?ÆM M;`M +?QÎM; ç! +?²M; +?'i- €
ç ç¢i iÈB i¬M; i?S +O aB m h'i a€i E„X oÈB i m pB +O G•K h?B M ok- + Q H„K +k
?ÆM i`,K +?QÎM;- M?QM; G•K L?'i G¶B +! i?U+ HU+ ç +?•M +?QM? +?'i +?²M; ?A
h?`i B çB K ?„M b„T # v ç M i`QÊ+ M; Q`i B *Æ æ°M;- h?B M .B T +?QÎM; +O G•K L?'
tQM; X G¬M M`v ?„M F?¬M; ç +?Q K°i T?•M K HU+ M`Q i?Q€i ` M; Q`B- M?„K i?
'M t m®M; X
*Æ æ°M; i m v +! h?¬M >Ä h?€M? oQÆM; E?^aB p` S?QÊM; ok GQM; s` "B M- M?QM
ç€M? p`Q ç¬m i?b i?•M i? +kM; b) M´i?`M? K^aM? M?Ä i`QM; M?€v K„i X
>`M? ;B pW ` i v H B M #B i `ä + Q i?'T5
h?2Q *Æ æ°M; M?`M tûi- i`QM; ?`M; M; k \*?Q h¬M +Q`i M; ;B^a- 2 `^M; +?d +! bQ i´•
KÈB +! i? ç´m pÈB p` \*¬M; h`Q K B M ?¢ M`v- +Ð M?Q \*?m #û M?Ä +kM; T?<sup>a</sup>B p€+ i`
pÈB H½Q 'vX Z m^a M?B M F?¬M; ?´ H` i`K +°i +O æ¬M; J°+ ç [m®+ - i?U+ HU+ [m
*Æ æ°M; F?¬M; i? Mû i`€M?- p`Q H9+ M`v +?d +¬M ?„M H m B p T?Q b m MY #Q
F?Q i? X æ®B K†i pÈB i¬M; i?S +QÎM; ;B^a H Q¢B M`v K` ç +?Q ç®B T?QÆM; +?B
+¢M? ?„M +! æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; i`Ê ;B9T- G•K L?'i G¶B K m®M ç€M? +? i
+€B ;B€ #` i?QÆM; M? K` i?¬B X ob p`v *Æ æ°M; F?¬M; i? H m B X h m v i ç®B F?¬
óP M?5ô
J°i iB M; M´ / [/°B p M; H M- F?¬M; ;B M +?mM; [m M? i?•M i? *Æ æ°M; T?^aM; T
p¬M; b€M; iW i`QM; +Æ i? ?„M #¶M; M?B M #¢Q T?€i ` # M M; Q`B- +?d i?'v ?„M
H¢B M?Q #€Q p² K²B- F€ /` M?'i +?QM? H` ç¬B i v ç½ T?•M i?`M? ? B K`m p`M; ç2
h`QM; M?€v K„i b m ç!- \*Æ æ°M; M? M? M?Q +?ÈT t¬M; ç M ç!M ç¬m \*¬M; h`Q K B
>„M ç½ HU +?¼M S M; +?B M +M M; ç®B i?O X
*?S M; F B M +^aM? iQÊM; ç!- ?Q`M; ç +O æ¬M; J°+ ç [m®+ @ h`¬M >B m S?QM
K b M? M?Q #` #!T M; ? iX :½ i? M? M B M +! / M? ?B m "¢Q Z m•M F B ç M i°i +M M;
JÈB ?ÆM ? B K QÆB i m´B ç½ /€K ç®B +?B M pÈB *?Q h¬M +QÎM; ;B^a +?QM K QÆB
æ°M; i€+ +O *Æ æ°M; i?¬M; i?m`M M?Q M QÊ+ +?av K•v i`¬B- +?d +! G•K L?'i G¶B
#B i çQÊ+ `^M; \*Æ æ°M; +kM; F?¬M; i`U+ iB T t¬M; p T?Q K b M?X
h?`i B çB K F?B i?•M i? \*Æ æ°M; / [ /°B T?€i ç°M; +kM; +?QM? H` H9+ G•K L?'i G¶B
H½Q H¢B ç°i M?B M T?€i ?B M *Æ æ°M; ç½ #`i M; ! H m B p T?Q b m MY i?QÊ+ i`
L Y i?QÊ+ K†+ /M F?¬M; /`B- M?QM; ç®B pÈB +QÎM; ;B<sup>a</sup> K` M!B- F?Q^aM; +€+? /`
?B m [m^a T?€i HU+ ?Q`M iQ`M F?€+ M? m- +?Q M M H½Q +kM; +?d +! i? ç2K F b
ç M; +?m~M #` T?€i ` /W M; H¢B i`QM; iQ+? i„+X
L; v ç9M; H9+ ?„M pW i?m b S+ - i`QM; M?€v K„i ç! \*Æ æ°M; H¢B t¬M; H M X h`b M
ç M K S+ M; v +^a G•K L?'i G¶B +kM; F?¬M; F?Ä B ?Qi b•m K°i ?ÆB X æB m M`v +¬M
M`Q KÈB +! i? i?Q<sup>a</sup>B K€B m M; /m M; pÈB aB m h'i a€i E„+O K b M? M?Q p`v X
G•K L?'i G¶B `i #m<sup>2</sup>M #U+ i`QM; HÁM; X *?Q /M H` K°i *?Q h¬M +QÎM; ;B^a +kM; F
i?av M?[M; ;b *Æ æ°M; pW H`K X a! /o \*Æ æ°M; +! i? F?®M; +? - /U p`Q i®+ ç°
G•K L?'i G¶B +?QM? H` /Q h B M? i?¬M HU+ +O ?„M ç½ pQÊ i t H½Q i X ob p`v G•
F?! +? i çQÊ+ ?„M- K` ?„M H¢B M„K `ä `M; +¬M; i?O i`QM; K HU+ +?m v M ç´B
M`v X
*Æ æ°M; T?€i ç°M; i v i`€B i`QÊ+ iB M X G9+ +€M? i v ç2M M?Q K U+ p +?¢K pÈB
G¶B- çB m H`K +?Q K¼B M; Q`i B #`i M; ! M?'i +?QM? H` F?¬M; ? +! ?B M iQÊM; ;b

E?¬M; +| iB M; M' p M; -K o M"Q tm'i ?B M- çÆM +?QÎM; +O ? B M; QÌB i`QM; M?
` K bëi/[/°BX E?¬M; b B- +?QM? H" K bëiX

h?B M .B T *?QÎM; +O G•K L?'i G¶B H" K°i i' ?ÊT F,, iW ?ÆM M; "M +?QÎM; `B M;
+?QM? H" ©K .B i ošM +O •K oB K J oQÆM; X sùii?2Q i-M; i?S i?b ©K .B i ošM
h?B M .B T *?QÎM; X h?B M .B T *?QÎM; H" F i [m^a +?'i +?²M; +O ?ÆM M; "M +?Q
/U i` M M M i<sup>a</sup>M; +O •K L; mv i h<sup>a</sup>Q- +| ?B m [m<sup>a</sup> +?²M; +?'i +¬M; FQ+? # M i`QM

aY /KM; ©K .B i ošM ç ç®B T?| pÈB h?B M .B T +?QÎM; H" K°i bU HU +?¼M p¬ +M
hBM? h?¬M GU+ pQÊi t ç®B i?O +O KbM? ç M„K `ä i`QM; i v T?QÆM; ?QÈM; +
/U p"Q i®+ ç° ç +?B K i`QÊ+ iB M +Æ- F?B M +?Q ©K .B i ošM +O ?„M +| i? ç€
i`QÊ+ iB M- ç9M; H9+ G•K L?'i G¶B +ÁM +?Q F`T T?€i HU+X

>ÆM M; "M +?B m ©K .B i ošM HB M K°i Kç+? ç€M? ` +kM; +| ?B m [m^a +?'i +?²M;
h^aB [m p +?çK pÈB ?ÆM M; "M i^aQ 'v- G•K L?'i G¶B KÈB ;B"i KbM? T?€i ?B M K
.B T +?QÎM; ç½ pÆB çB K°i MY X

hmv M?B M- H9+ M"v K°i +?QÎM; +O ?„M +kM; ç½ T?€i ` mv HU+ +O KbM? X J H
+?QÎM; ç½ F?B M ©K .B i ošM F?¬M; +€+? M"Q T?€i ?mv ? i ?B m [m^a ç¬M; +SM;

æ9M; H9+ i®B ?"m M"v- +€M? i v T?ªB +O *Æ æ°M; HB M tm'i ?B MX h v i`€B H"
i`B M h'i bëi F,, Zm•M oQÆM; S? +O >Ä .B K Zm•M oQÆM; X

L; "M +?B m GB i .QÆM; S? +?²M; +?'i H M M? m +?QM? H" Zm•M oQÆM; S? X G-
+SM; ç®B +SM; X

J¼B M; QÌB ç M; t2K +m°+ +?B M Î MÆB t +| i? i?'v K°i pMM; FBK [m M; p" K°i p
i?9v ç²M; i?ÌB M' imM; X J HU+ # ç°M; FBM? F?OM; p +?çK HšM M? m`²B +m®M

a m K°i F?„+ KÈB i?'v i?•M ?bM? *Æ æ°M; #„M M; QÊ+ ` T?Q b m p`B +?K+ i?QF
K'v #QÊ+ M[KÈB i`K p[M; i?•M ?bM? X >„M imv +?"i p"i M?QM; ç½ i?"M? +¬M; M;
HU+ +O G•K L?'i G¶BX

G•K L?'i G¶B çSM; b[M; HçB- €M? K„i M?bM *Æ æ°M; +¬M; i? K bëi +Æ M; MM M; K
>Ä GQM; ç½ i?m HB K ? B +€M? - ?ç tm®M; # M +çM? *Æ æ°M; X

h`QM; HÁM; G•K L?'i G¶B +U+ ç° ?QªM; bÊX >„M #B i K HU+ +O *Æ æ°M; +ÁM i
M; Î HçB +| i? M; ,M +ªM i?"M? +¬M; h?B M .B T +?QÎM; X >Q" M ?ªQ i`QM; pB + F?
?Qç i bY /KM; K HU+ bQM; i?m°+ iQM? F?B M +?Q KbM? F?¬M; i? H"K çQÊ+ ;bX

hmv +?B m pW `²B ç½ ç€M? HmB ç®B i?O M?QM; HçB F?¬M; ? içQ i?"M? i'M i?Q
pW `²B SM; ç®B +kM; H"K KbM? T?ªB T?•M i?¬M ?| ;BªB bQM; ?Ä i?m°+ iQM? h
i`mv FQ+?X J†+ /M F?¬M; i? M|B M; QÌB M"v ç½ çO M, M; HU+ ç F?B m +?B M p
+kM; F?¬M; F?€+ M? m M?B m H„KX

>¬K M v F?¬M; ;B i ?„M i?b 2 `^M; H¬M b m p +?çK HçB +¬M; F?| ç®B T?| ?ÆMX

@QyQ@

dk3X *?QÆM; 9dR, Zm, >²M J oU+ ob S?QÊM; >Q" M; L?½M

*Æ æ°M; H"K b Q HçB F?¬M; M?"M ` bëi +Æ +O G•K L?'i G¶B\ G¬M p +?çK pW
?B m b•m ?ÆM ç®B pÈB p` *¬M; h"Q JB M >ç M"vX

h?¬M >Ä h?€M? oQÆM; EªB K"m çÄ b"K iW i`QM; +Æ i? +?"K `½B ?B M ` - # Q
*Æ æ°M; - F +ª; QÆM; K†i +kM; çQÊ+ +?B + K†i Mç/[iÊM +?2 F?m'iX E?Q iS+ ;
im¬M ` iW i`QM; +Æ i? ?„M- F?¬M; ? Kªv K v +?2 /'mX

æ| H" bëi F?Q i?m°+ p aëi i?¬M hQ S?' L?QÊ+ hQX aëi i?¬M ç M; Î i`QM; >Ä h?¬
ªM? ?QÎM; Q i M?B m ç M pB + bY /KM; FB K +O *Æ æ°M; - M?QM; M; QÊ+ HçB +k
+O ?„M bY /KM; X L, M; HU+ ç| ;B®M; M?Q K°i HQçB bëi F?Q i?"i i? ;B9T +?Q F?

+U+ F€ F?OM; #®X L; v +^a æ¢B .B K h?€M? >Ä GQM; +kM; M?"M` bU i? v ç´B K
*Æ æ°M; - HB M M; ~M; ç-m H M F?¬M; i`mM; T?€i` K°i i`"M; HQM; M; •K T?K i`ÊX
h`-M hQ hm v M ç M; F?~M i`QÆM; t2K +m°+ +?B M- i?'v b€i F?Q +O *Æ æ°M; #
p"v- HB M ?B m *Æ æ°M; ç½ i?"i bU M´B ;B"M `²BX \_'i +| i? +K+ /B M b) i`Î i?"M?
F?¬M; M; WM; X
L`M; #B i- T?€M çQ€M i`QÊ+ F?B i`Î p +O KbM? H` ?Q`M iQ`M b B H-K- G•K ;
M; mv M M?•M F?€+ M; Q`B p'M ç K†i KkB- pb p"v F?¬M; +?d +| ;B +?O G•K "€+?
+^a G•K L?'i G¶B- K°i *?Q h¬M +Q`M; ;B<sup>a</sup> +kM; F?¬M; ç w ç M i? /B M K` T?€i ç°M
æ°M; X *?mv M M`v Km®M ;B<sup>a</sup>B [mv i K ç T 2 `M; `i F?| F?,MX
L?QM; h`-M hQ hm v M +kM; F?¬M; +| [m€ M?B m HQ H„M; - M`M; Hm¬M +| K°i bU
æ°M; X >m®M; +?B +ÁM +| M`M; Î ç•v- #^M; p`Q HU+ HQÊM; +O ? B M; Q`B- +?Q
h¬M +Q`M; ;B<sup>a</sup>- #¼M ?¼ +kM; +| M,M; HU+ ç iQ`M i?•M`9i HmBX
E?Q +?'i +O *Æ æ°M; tm'i ?B M #B M ?| HÈM ç½ H`K €M? K„i G•K L?'i G¶B i`Î M
b„+ #ûM +?,K +?9 [m M b€i b€i F?Q M²M; ç"K ç M; iÄ ` i` M M; Q`B *Æ æ°M; X
aQM; bQM; pÈB pB + #QÊ+ iÈB- K HU+ M²M; ç"K HB M #MM; T?€i` iW i` M M; Q`
i-M; F?Q HQm M? M? +?|M; H M i`"M` M; Q`B- ç| H` ?¶M ?ÊT [m M; i?ªB +| ? B K
L; v F?B i-M; F?Q HQm FB pW tm'i ?B M- #-m F?¬M; F?Q i` M /B M pä i`Q`M; p®
M M K½M? HB i ?ÆMX
Zm M; i?ªB HQÐM; b„+ ;B®M; M?Q K°i i-M; bQÆM; KM M²M; ç"K i`¬B HÆ HYM;
?QªM; bÊ T?€i ?B M- HBM? ?²M HU+ +O KbM? p®M ç M; iU /Q /Á tûi # M M; Q`B-
i`Î p i`QM; +Æ i? X hbM? ?m®M; M?Q i? M`v H` H-M ç-m iB M ?„M ;†T T?ªB- +
>Q`M; ?Q†+ æ` GQM; i´- HBM? ?²M ç®B T?QÆM; pQÊi [m ?„M +kM; F?¬M; +€+?
#€+? i`Î p M?Q p"v5 >m®M; +?B i`QÊ+ F?B +?B M ç'm- ?„M T?€i ?B M HBM? ?²M
KÊB #^M; ?„M- i¢B b Q H¢B tm'i ?B M ibM? ?m®M; M?Q i? M`v\
J oU+ 5
h`QM; HÁM; \*Æ æ°M; H"TiS+ ?B M` ? B +?[M`v- ç²M; i?`B +kM; i`Î M M +ªM? ;
?²M #` €T +? - M; v +ª ? i i?ªv M?"M i?S+ +?mM; [m M? +kM; i`Î M M K`K`i- T?ªM
;BÈB ç m +?bK p`Q i`QM; #|M; i®BX
G•K L?'i G¶B H¢M? ;B¼M; M|B,
@ E?¬M; M; ?o iÈB b Q\ *| T?ªB HBM? ?²M HU+ +O M; QÆB ç½ ?Q`M iQ`M K'i çB
+kM; F?¬M; b Q- ç•v +?QM? H`K pU+ +O i - i?m°+ p iBM? i?¬M K pU+- i M H`Z
Zm„ >²M J oU+ +O i +kM; ç½ H`K pBM? [m M; i M im´B +O M; QÆB `²BX Í# M i`C
i - #'i Hm"MH` F M`Q- +?Q /M H` i?€M? +?T +Q`M; ;B^a +kM; T?ªB +?`mªM? ?QÎM;
i?¬M HU+ F?¬M; +€+? M`Q /Á tûi ? i i?ªv +?mM; [m M? - +?ŠM; F?€+ M`Q H`K i`ç
#•v ;BÎ +| i? M; ?2 i?'v •K i? M? +O i H` /Q +?QM? i Km®M M; QÆB M; ?2 i?'vX L;
i`Q +O i #ÎB ;B€+ [m M +O M; QÆB ç½ #` T?QM; # X h`QM; ?`M; M; k *?Q h¬M +
+O i +?QM? H`K°i i`QM; M?[M; HQ¢B K pU+ K¢M? M?'iX *| i? #„i i bY /KM; ç
+ªK i?'v iU ?`Q KÊB ç9M; X
G•K L?'i G¶B F?¬M; ? F?Q i`QÆM; X \*Æ æ°M; ç½ +| M?B m FBM? H`+? M M ?B
+| çŠM; +?T + Q ?ÆM bQ pÈB M?[M; J oU+ F?€+ H'v /ŠM ç°M; i?B M ç` H`K HU+
M`v #ªM i?•M F?¬M; +| HU+ +¬M; FQ+? M?QM; i€+ /KM; +O M| H` +?2 ç"v i'i +ª; E
i?b H`K i? M`Q K` ç€M? pÈB ç®B T?QÆM; çQÊ+ \ h`W T?B H` H"TiS+ t¬M; T?€J
+?d +| i? K†+ M; Q`B +?ûK ;B iX
"i [m€- *Æ æ°M; +kM; çQ€M çQÊ+ ?B m [mª +O Zm„ >²M J oU+ M`v imv ç9M; H` F
i?B i`B M HQ¢B K pU+ +Q`M; ç¢B M?Q p"v- G•K L?'i G¶B b) T?ªB i`ª; B€ `i HÈM
/KM; ç ç€M? +? i KbM? `²BX

G`K b Q #•v ;Bì\ aU iU iBM +O \*Æ æ°M; `®i +K+ +kM; +| +?9i / Q ç°M;X >„M F
M?QM; K°i F?B K'i ? i i' i i?°v ;B€+ [m M i?b +?d +| i? K†+ +?Q ç®B i?O ?°M? ?çX
G¶B- +?d +—M ?„M /mv i`b i®i J oU+ M°v `²B T?€i ç°M; +—M; FQ+? - +?d +—M h?B
H°K KbM? p° æçB .B M h?€M? >Ä GQM; #` i?QÆM;X

oW H9+ ç| - F?—M; çÊB ?„M F`T T?°M SM; - K°i iB F?Q iS+ iBM? iQÌM; t2M HšM +
t•K M?“T p°Q i`QM; HBM? ?²M \*Æ æ°M;X > i i?°v +°M? iQÊM; i`QÊ+ K„i ?„M +?Ê
M°v KÊB #B i F?Q iS+ ç| tm'i T?€i iW K°i iB [m M; K M; K°m çÄX

*Æ æ°M; +kM; F?—M; +?Q `°M; iB [m M; K M; M°v +| w ç`M? +—M; FQ+? KbM? - #îB
M?Q T?€i ` iW i` M M; QìB ?„MX

*Æ æ°M; `°i ç¶B M; ç+ M?B MX >„M M?È G•K L?°i G¶B ç½ iWM; M|B i`QM; Zm„ >
K°m b„+ ç m ?Q°M iQ°M #` +?2 ç°v- içB b Q [m M; K M; K°m çÄ M°v HçB tm'i ?B M
M°v ?bM? M?Q +ÁM T?€i ` iW +° i v T?°B +O ?„MX

E?—M; çÊB *Æ æ°M; F`T bmv M; ?o- iB [m M; K M; FB ç½ M? M? +?|M; M; QM; iK
K„i iQ K°m çÄ- tBM? ç T H'T H€M? ?[m i?—M- K†+ /M H° çQÊ+ M; QM; iK iW [m M; i
ç°M;X

J°i K°M i?—M F€ b m ç| HçB tm'i ?B MX hW i`QM; +QM M; QÆB K°m çÄ #„M ` K°i H
[m ç+ +?B m tç ` t X L; v b m ç| - +€+ ;B€+ [m M i?QìM; M; °v ç½ [m v HçB pÊB *Æ
iQ°M K'i ? i +°K ;B€+ M?QM; #•v ;Bì i`QM; T?çK pB ?²M; [m M; tç ` - K¼B ;B€+ [m
M?Q i`QÊ+X

h`ÁM; K„i K°m çÄ F?°M; H² HÆ HYM; i`—B M´B b m HQM; *Æ æ°M; - T?°M; T?°i M?
?„MX J°i F?„+ b m ç½ +| ?ÆM pçM ççQ ?²M; [m M; i°M `°M; ` F?„T MÆB- +?B m
;BÊB i`QM; Zm„ >²M J oU+X

@ E?—M; - çB m M°v b Q +| i? \

*Æ æ°M; HB + K„i HB M i?°v G•K L?°i G¶B pšM F?—M; M; WM; T?|M; i?Q+? K HU
H M +kM; H° iW i`QM; KB M; ?„M T?€i ` X

*Æ æ°M; F?—M; i? K ç w iÊB H½Q K° +9B ç—m M?bM p°Q +° i v T?°B +O KbM? - M
ç M; F?—M; M; WM; T?|M; ` [m M; ?Q - i°M ç—v iB M? +°K M|B,

@ >Ä L?B- H° M; QÆB b Q\

h`ª HìB +?Q \*Æ æ°M; H° K°i iB M; T?QÊM; M; •M iQ `ä p M; H M- b m ç| H° K°i i?•
*Æ æ°M; T?|M; H M + Q- +QM K„i K°m çÄ b m HQM; *Æ æ°M; +kM; /•M; H M i?2Q-
î b m HQM; M|X

óS?®+5ô

h? ;BÊB ?„+ €K +?d i`QM; F?Q°M? F?„+ HB M pĐ i M ?Q°M iQ°M- ?| i?°M? iWM
iB m i€M i`QM; F?—M; F?QX E?—M; ;B M tmM; [m M? *Æ æ°M; ? i i?°v ç m F?—B
` i`QM; F?—M; i°mM; K°i +QM ççB çB m F€ /`X

*QM ççB çB m M°v iQ°M i?•M /°B +?WM; M, K i?QÊ+ - bªB +€M? QÊ+ +?WM; KQìB
+?B + çm—B ?mv M H H'T H€M? /°B ç M KQìB H, K i?QÊ+X L| +| ?bM? i?M F?€ F
çm—B +€- `QM; `M p° #° H—M; pk +O F?°M; iQÊ+ pÊB ? B K°m ç2M i`„M; X _B M; i
p° +€B çm—B /°B HçB +| K°m p°M; X hQ°M #° T?—M #KM; +MM; pÊB K|M; pm®i K M
ç TX hW /QÊB ç°i M?bM H M- +| i? i?°v T?—M H€M i?•M i? M| çQÊ+ # Q T?O #îB
[m € i`bM? M| # v HQÊM KÊB KÆ ?² i?°v T?—M K°m p°M; X

æ9M; p°v- ç| H° >Ä L?B- h?U+ L?“i S?QÊM; >Q°M; >Ä L?BX

>Ä L?B ç½ M; O b v `°i H•m î i`QM; *°m hQÊ+ h?O h`ç+ - M; mv M M?•M +?O v m F
tm'i ?B M +O æçB .B M h?€M? >Ä GQM;X aU +QìM; ççB +O æçB .B M h?€M? >
F?Q +O >Ä L?BX ob p°v M| F?—M; +ÁM / /°M; tm'i ?B M M[K° +?mv M +—M #
hQÊ+ h?O h`ç+X

J®B HB M F i HBM? ?²M ;B[M| p" *Æ æ°M; imv i ç®B F?¬M; i?'T ?ÆM bU HB M F
h?€M? >Ä GQM; X *MM; pÈB bU i, M; i`QÎM; i?U+ HU+ pO *Æ æ°M; i?b im pB +O
G9+ M"v *Æ æ°M; i?'v i?•M i? M| ç½ i`Î M M F?´M; H² p" tBM? ç T ?ÆM `i M?B n
M[H" F?¬M; M?"M` M|X h?¬M; [m F?Q iS+ +O >Ä M?B- ?„M +| i? T?€M çQ€M
;B BX

h?2Q HÌB Kšm i?•M +O M| @ *?m hQÈ+ >Ä S?QÊM; >Q" M; @ i?b >Ä L?B +?QM
S?QÊM; >Q" M; X G-M M"v M| tm'i ?B M iW *?m hQÈ+ h?O h`¢+ +?ŠM; F?€+ M"Q M
p"v- M; v +ª æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; +kM; F?¬M; +€+? M"Q H'M €i çQÈ+ [m M
i?Q+? `X

hWM; iB M; T?QÊM; KBM? iQ `ä F?¬M; M; WM; p M; H M iW KB M; M|- æ¢B .B M h
æ°M; +kM; F?¬M; + K +?`m v m i? - +Ym i`ªQ K¢M? K) ç¢T F?¬M; # v H M- pÌM [r
>Q" M; >Ä L?BX *ª ? B tQ v [m M? M? m- i¢Q i?"M? K°i +ªM? HQM; T?KM; ?Ä KB

*QM K„i K"m çÄ F?´M; H² FB ç½ /-M /-M #B M K'i b m HQM; >Ä L?BX >Ä L?B +
L?'i G¶B- i?"K +?Q +ÁM K M; i?2Q p" B T?¬M F?BM? i?QÎM; i`QM; €M? K„iX L°B
?Q" M; +O *Æ æ°M; ç½ H"K >Ä L?B i? M? ioM? iW i`QM; ;B'+ M; O b v- ?²M; [m M
FB +?QM? H" K°i i`QM; M?[M; F„ M, M; i?B M T?9 +O >Ä L?B- S?QÊM; >Q" M; L?

S?QÊM; >Q" M L?½M +ÁM ;¼B H" *?•M h?U+ L?½M @ H" K°i F„ M, M; i?B M T?9 ç
K¢+?X L| +| F?ª M, M; T?€ ;BªB ? i i?ªv K ?mv M +O iBM? i?¬M +¬M; FQ+?- M?
M?½M T?€TX L m M|B Zm„ >²M J oU+ +O G•K L?'i G¶B H" F?„+ iBM? +O HBM? ´
>Q" M; L?½M +O >Ä L?B H¢B H" F?„+ iBM? +O Zm„ >²M J oU+ M"vX æB m M"v ç
M|B óh`ÌB bBM? p¢M p"i- iQÆM; bBM? iQÆM; F?„+Xô

G•K L?'i G¶B i?Q€M; +| +?9i M; •v /¢B- K°i ?²B H•m b m KÈB ?²B T?K+ H¢B iBM? i?

@ > B F? QÈ+ K i?9 ç²M; +?9+ iQM? \

h¢B i?ÌB çB K æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; tm'i ?B M- F?¬M; B /€K ?Q" B M; ?B M|
QÈ+ +O *Æ æ°M; X *?Q +-M M|B ç M bU T?®B ?ÊT M?m-M M?mv M +O K°i M; Q
p"Q i?m°+ iQM? ;B®M; M? m M?Q ç9+ +kM; çO ç F i Hm" M [m M ? +O #¼M ?¼X
ç½ H" `i ?B ?[m- +U+ ?¢M bQM; ?Ä K i?9 +kM; ç²M; /¢M; M?Q p"vX oÈB i?m°+ i
K" H¢B +| i? ibK çQÈ+ K°i K i?9 ç²M; #¢M +| i?m°+ iQM? ;B®M; KbM? M?Q ç9+ ç½
F`X \*| i`ÌB KÈB #B i +?Q ç M F?B i`QÎM; i?"M? #¼M ?¼ b) K¢M? K) M?Q i? M"Q
i•K iB m /B i ç®B i?O- [mv i H"K +?Q K°i M; QÌB K°i `²M; FB M; ½ tm®M; X

h?"i #i M; Ì F?B ;BÌ F?„+ M"v # M M; QÌB *Æ æ°M; H¢B tm'i ?B M i? K K°i +QM K
+kM; F?¬M; FûK æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; H" K'v- ç½ i? H¢B +ÁM +| i? T?€ ;B
+?„+ +?„M H" K°i +QM S?QÊM; >Q" M; - #B M /` S?QÊM; >Q" M; X

h`ÌB ¢5 G¢B i? K K°i +QM K i?9 ç²M; +?9+ iQM? tm'i ?B MX

hQ" M i`QÎM; v M H†M; M?Q iÌ- M?bM ? B +QM HQM; T?QÊM; ç M; [m v i`ÁM i` M
M; QÌB ç m +| K°i +ªK ;B€+ F?| iBMX *?Q ç M; BÌ T?9i M"v p" F +ª H9+ ç®B /B M p
+kM; F?¬M; T?| M; i?Q+? `•K .QÆM; JB M +O KbM?- i? M?QM; ?„M H¢B +| i?
G•K L?'i G¶B- ç²M; i?ÌB ;¼B i? K ? B K i?9 ç²M; #¢M +QÎM; ç¢B ?¶ i`ÉX

•M? K„i +O p` \*¬M; h"Q JB M >¢ G•K L?'i G¶B /-M /-M i? v ç´BX o"Q H9+ ç-m i`
i? K ç†i i?U+ HU+ *Æ æ°M; M; M; ?"M; - F?¬M; i? K t2K ?„M H" ç®B i?O pÈB KbM?
M; „M M?´i ;BªB [mv i i M i? M? MB M M"v- p½M ?²B K†i KkB +?Q ;B i°+X L?QM;
>Q" M; >Ä L?B tm'i ?B M- G•K L?'i G¶B KÈB i?U+ bU ?B m çQÈ+ M; QÌB i`im´B i`
HU+ M; M; ?"M; pÈB KbM?- +| çO M, M; HU+ ç ç®B F?€M; pÈB KbM?X S?QÊM; >Q
iQ" M F?„+ +? Zm„ >²M J oU+ +O ?„M- H"K iU i?•M i?U+ HU+ +O ?„M #` bmv v m

"ªM i?•M Zm„ >²M J oU+ H" K°i K pU+ `i +QÎM; ç¢BX >-m ? i +€+ +QÎM; ;Bª +´T
F?¬M; Km®M ç®B ç-m pÈB HQ¢B J oU+ M"v +O G•K L?'i G¶B- i'i +ª ç m `ä `M; i
L?QM; /šm b Q HQ¢B hBM? h?¬M J oU+ M"v +kM; +| F?mv i çB K +O M|- M; QÌB
G¶B +kM; T?ªB iB m ? Q K°i #° T?"M HÈM HBM? ?²M HU+ KÈB +| i? T?| M; i?Q+?

+ÁM HÈM ?ÆM M?B m bQ pÈB J oU+ +O M?[M; K bQ #bM? i?QÌM;X L?QM; K°i F
T?ªB F?„+ iBM?- M?Q p"v K°i +?9i mv HU+ +kM; F?-M; i? T?€i ?mv M´BX

G•K L?'i G¶B ?Qi b•m K°i ?ÆB- ? B i v pmM; H M i` M F?-M; i`mM;- F?) [m€i,

@ h?O ?° bBM? K M? +O i ?ÐB æ` M;K+ K¬MX >½v KÎ` çB5

h`QM; T?9i +?®+- i? ;BÈB ?„+ €K H9+ ?„M T?|M; i?Q+? Zm„ >²M J oU+ H¢B K°i
M?QM; H-M M"v H½Q H¢B F?-M; ç2K K HU+ T?|M; i?Q+? ` K" ?Q"MiQ"MM°B m~
M?m®K çšK K°i K"m t M? ç2MX S?Q i`QÈ+ Kti G•K L?'i G¶B tm'i ?B M K°i +€B ç
FQM? +?WM; KQÌB i?QÈ+X æ² ?bM? FB M?bM ? i bS+ Fb /`- T?Q i` M +| p¬ b®
T?€T i`"M iQ HÈM i`QÈ+ K„i- *Æ æ°M; i?"K +?Q +| i? iW ç| T?€i ?B M` K°i +?9i
T?€T i`"M- ?ÆM M[ M| +ÁM iÄ ` K°i HQ¢B F?Q iS+ ?¶M ?ÉT ? i bS+ [m, /` K" ?„M
`ä`"M;X

J°i F?„+ b m ç| - +ª pMM; ç'i ç°i M?B M i`ÎM M`mM`~v- iQ" M #° æ¬M; J°+ i?"M? +
T?€T i`"M F€ /` K"m ç2M M´B H M # ç°M; F`+? HB i- K°i K-K +•v M?Ä #û iW iW pQ
T?€TX J-K +•v M?Ä M"v +| K"m ç2M imv M- pW KÈB +?mB iW /QÈB ç'i H M HB M
i`QM; M?€v K„i ç½ #B M i?"M? K°i ;®+ ç¢B i?K + Q iÈB ;¬M # KQÆB i?QÈ+X :®+
`B M; H€ H¢B +| K"m t M?- M?QM; M?[M; çQÌM; ;•M i` M T?B M H€ +kM; ç²M; /¢M
ç"K iW i?•M +•v iÄ ` F?B M B M'v ç m #B M b„+X

:®+ ç¢B i?K [m, /` M"v +| K°i ç†+ çB K- ç| +?QM? H" i'i +ª +°M? +O M| ç m ç†+ #B
i"MM;¼M +?Q ç M ;®+ +•v- i?"K +?Q +ÁM H M` t F?„T MÆB i` M Kti ç'iX

@QyQ@

dkNX *?QÆM; 9dk, h?U+ o"i J h?9 ædM? *'T

æ•v H" +€B ;b\ •M? K„i *Æ æ°M; +| +?9i M;®+ i` - i?"K +?Q ?„M +ÁM +ªK M?"M çQ
p` L;k HQÆM; .`+? +kM; M?Q >Ä L?B ç M; i`mv M ç M K°i iB `mM bÊ- +?ŠM; H) p
+kM; TªB / +?WM;- bÊ ?½B HQ¢B [m€B i?K M"v b Q\

*Æ æ°M; ç°i M?B M ?B m`^M; HÌB M|B pW `²B +O G•K L?'i G¶B +kM; F?-M; T?
[m€B i?K M"v +| HU+ HQÈM; H`K +?Q æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; p` h?U+ L?"i S?
bÊ ?½B M?Q p"v- ?ÆM M[+ÁM +| Zm„ >²M J oU+ i?b +?„+ +?„M H½Q +| çO M,M; I

?ÆM t M;QÌB i?QÌM;X J†+ /M #`i`¼M; i?QÆM; M?QM; M,M; HU+ T?K+ ?²B +O i
bS+ çSM; H MX æ²M; i?ÌB +Æ M,M; i`QM; +Æ i? ç M; iQ`M HU+ #`B i`W i`M /Q +C
æ®B pÈB *Æ æ°M; K` M|B- F€ i?U+ p`M ç HÈM M?`i ?B M i¢B +?QM? H` K HU+ iE
K` æ¢B /B M i?€M? >Ä GQM; +MM; pÈB h?U+ L?"i S?QÊM; >Q`M; +kM; +¢M FB i
a€i Eo p®M +?d +| h?€M? +`T +QÌM; ;BªKÈB +| F?ªM,M; i?B i`B M H` +| i? #B i?
HÈM ç M i? M`QX J HU+ i`QM; +Æ i? ?„M +ÁM F?¬M; ç-v ? B i?`M?- ? B ç¢B K
K` i?¬BX

@QyQ@

djRX *?QÆM; 9d9, h?€B h`MM; JB M >¢X

Í MÆB M`v- M;QÌB +| F?ªM,M; ç€M? #¢B #¼M ?„M bÊ ``M; +?d +| K¶B •K h`B m.Q
;B€ ``i M?Ä H` +| i? tY Hw ;¼M ;`M; K¼B +?mv MX

L?bM G•K h? M? #QÈ+ iWM; #QÈ+ p T?Q KbM?- i•K *Æ æ°M; /-M /-M M;m°B H¢
çQ€M` çQÈ+ i?U+ HU+ +O G•K h? M? ç M i°i +MM; K¢M? M?Q i? M`QX L?QM; i
ç`m pÈB G•K L?`i G¶B +| i? +ªK ;B€+ çQÈ+ G•K h? M? çSM; Î# M M;Q`B H¢B bB
ç®B pÈB ?„MX

*m®B +MM;- p`Q i?ÌB çB K ? B M;QÌB p +?¢K- + Q +`T bB m i`i b€i F„FB p®M +|
ç€M? +? iX L?QM; b m ç| i` M M;QÌB G•K h? M? #„M` K°i +` HU+ HQÊM; F?B M ?
H9+ ?QªM; ?®i KÈB F?¬M; i? /Si F?Q€i ç€M? +? i G•K L?`i G¶BX \_`i +| i? impB
?¢ M`v F?¬M; FûK \*¬M; h`Q KB M ?¢X G9+ M`v \*Æ æ°M; ç½ M?Q MÄ K¢M? ? i ç`-
p¼M; G•K h? M? F?¬M; +| J oU+ F€ H¢ M?Q G•K L?`i G¶BX

J GU+ i`QM; +Æ i? M? M? +?|M; p`M +?mv M- aBM? J M? >¢+? ;B„i MÆB M;U+ *
i?Q+? F?Q iS+ bBM? K M? F?²M; H²; B9T ?„M i` HB m FBM? K¢+? #` ?Q i`MXG9
K€m iQÆB H` pb çª i?¬M; FBM? K¢+? p` ûT K HU+ G•K L?`i G¶B` M;Q`B- iW ç| K
+| aBM? J M? >¢+? T?K i`Ê- \*Æ æ°M; +| i? +?[ F?ÄB i?QÆM; i? i`QM; pÁM; # +
F?¬B T?K+ K HU+X L|B +€+? F?€+- +?d +¬M +?Q ?„M i?ÌB; B M #®M ;BÌ H` ?„M +
i®i M?`iX L?QM; p` h?€B h`MM; KB M ?¢b) +?Q ?„M +Æ ?°B M`v F?¬M; \

ó*?¢v i`®M\ô E?¬M; T?ªB H` *Æ æ°M; F?¬M; M;?o iÈB T?QÆM; T?€T M`v- M?QM
p` h?U+ L?"i S?QÊM; >Q`M; ç M; Îi`QM; i`¢M; i?€B #`i`M- i®+ ç° +O #¼M +?9M;
i?Q€i F?ÄB p` +QÌM; ;Bª\*?Q h¬M M`vX S?ªB #B i+QÌM; ;Bª*?Q h¬M ç½ +| i? T?
i?b F?¬M; #`M; K i?9 M?QM; i®+ ç° #°+ T?€i i`QM; +U Hv M; „M ?Q`M iQ`M +| i?
H` \*Æ æ°M; M?šM i•K #Ä [m K°i i`QM; ? B +QM æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; ?Q†+
Î H¢B +ªM ?"m- M?QM; ?„M H`K M?Q p`v çQÈ+ F?¬M; \

h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M; „M- ?„M +?Q` çO K¼B HQ¢B T?€M çQ€M ç®B pÈB iB
T?€i ?B M` ``M; F?¬M; +| #`i F€+Æ ?°B M`Q ç +?B M i?„M; i`"M M`vX Gm²M; K
M;Q`B i?•M i? \*Æ æ°M;- M; v H9+ M`v ?„M pšM +| i? ç iK K HU+ ç½ H` K°i +?m
pW`²B ?„M ç€M? K°i i`"M pÈB G•K L?`i G¶B ç½ i?m ?Q¢+? çQÈ+ ``i M?B m FBM
`"M;- M m M?Q F?¬M; T?ªB pb KbM? +| ? B ç¢B K i?9 i`Ê; B9T +,M #ªM F?¬M; i?
G¶BX >B M i¢B ?„M T?ªB +® ;„M; /®+ iQ`M HU+ pQÊi [m +YªB F?| F?,M i`QÈ+ k

ó*Æ æ°M;- ç i iÈB 5ô h`QM; H9+ *Æ æ°M; KB M +QÐM; i?9+ /K+ K HU+- K°i i? M
+?Êi p M; H MX h`-M hQ hmv M i?2Q ç| ?B M` i`QÈ+ K†i \*Æ æ°M;- €M? K„i M`M
i v i`€B ç M; ¬K [mª i`SM; `²M; hQ æ°M; p`Q M;U+X

EBK [m M; M?`M M?¢i iW [mª i`SM; hQ æ°M; T?€i` H`K +?Q imv i b„+ /mM; M? M
i?2K+ Q [mw ç°M; HÁM; M;QÌBX

óhQ hmv M- M;QÆB çB M`²B 5ô G•K h?B M ok F?¬M; M?`M çQÈ+ [m€i H MX

>„M i?“i bU`'i i?Q+? h`-M hQ hmv M- H9+ M`v M?bM i?'v h`-M hQ hmv M ç®B K†i
i?ìB i`QM; HÁM; F?~M i`QÆM; H MX

ó*•K K²K 5ô G•K "€+? smv M i€i M?B iY K°i +€B M; ½ tm®M; ç'iX h' T?K- i' Kšm ç
M`v- ibM? ?bM? ?B M içB H`K ;b iÈB T?B M ?„M +?2M p`QX L?'i H` i' T?K ç½ #` i
+| i? çQ€M` i•K ibM? i' KšmX G9+ M`v K` +ÁM M?B m +?mv M F?~M; T?ªB H` K
p` \*Æ æ°M; ç½ F i i?M F?~M; +? i F?~M; i?~B- h`-M hQ hmv M ç½ HU +?¼M ?„M
ç®B H`T pÈB G•K ;B X

G•K h? M? çB iÈB ç®B /B M hQ hmv M- ?ÄB, óh? M`Q\ L;QÆB +kM; Km®M +ªK i
*?Q h~M +QìM; ;Bª\ô

•M? K„i h`-M hQ hmv M #bM? ioM? M?bM [m G•K h? M?, óh?“i tBM H¶B h?€B h`M
?~K M v p®M H` pb i Km®M iW ?~MX *?ŠM; +| çB m i F?~M; M; ?o iÈB +?d pb pE
[m€ HÈM M?Q i? X h?“K +?Q +ÁM çQ iÈB ? B p`KB M ?ç tm'i i?OX G•K ;B - i®i +
` h?€B h`MM; KB M ?ç +| w ç`M? iB T iK+ t Hm•M +?B MX h +?d Km®M M|B+?
T?ªB H` K°i M; QìB- +?Q /M î ç•v H` ?Q`M; +mM; æ~M; J°+ ç [m®+ i?b # M +çM? ?
`i Km®M ;B i?“M i`QÈ+ iB M T?ªB #QÈ+ [m t€+ +O i Xô

óhQ hmv M- M;QÆB +•K K²K HçB +?Q i - +ÁM F?~M; K m [m v i`î HçBXô h`-M >E
i`QM; HÁM; ?„M ç½ +U+ F€ ?®B ?”M- K„i i?'v *Æ æ°M; +m®B +MM; ç€M? #çB G•K
#U+ p` ?®B ?”M pçM T?~MX L m bÈK #B i M; QìB i` im' B M`v +QìM; ççB M?Q i? -
ç®B ç½B M; m tm`M FB X L?QM; ibM? ?m®M; i`QÈ+ K„i- G•K ;B +ÁM +| K°i p` h?€
KçM?- K` \*Æ æ°M; HçB #` i?QÆM; M†M; X .QÈB ihbM? ?m®M; M?Q i? - K°i p` ?Q
#B i M M tY Hw M?Q i? M`Q +?Q i®iX *'T #”+ *?Q h~M +QìM; ;Bª +?B M ç'm F?~M
F?®M; +? - M; v +ª ?Q`M; ç +kM; F?~M; çQÈ+X

h`-M hQ hmv M F?~M; i? K M?bM T?K i?•M- #îB pb M`M; ç M; #` G•K h? M? ;•v €
M`M; i?Ov +?mM; Hm~M #bM? ioM?- F?~M; +?9i / Q ç°M; - iW H9+ /mM; M?“T p`Q i
ç'm +?•M +?QM? K°i H-M M`Q- t2K` ç½ ç M H9+ T?€ H`²BX :B®M; M?Q HìB M`
b) F?~M; ç +?Q #`i +S F M`Q t9+ T?çK iÈB *Æ æ°M; X

L`M; F?~M; ç€T HìB T?K T?•M- +?d i?'v [m M; K M; K`m t M? #B +iW /QÈB +?•M
Q i`MK iQ`M i?•M M`M; - +?QM? H` 'i K°+ i?~M F?Q oom? >^M; E?ªBX

oom? >^M; E?ªB +?ŠM; M?[M; ç½ F?~B T?K+ HçB iQ`M #° HU+ HQÈM; - ?ÆM M[+
;B9T +?Q im pB h`-M hQ hmv M +QìM; ççB ?ÆM K'v H-MX

*Æ æ°M; çSM; b m HQM; h`-M hQ hmv M +kM; F?~M; M|B ;b- +?d M? M? +?|M; H
+?B M i`QìM; - M;²B tm®M; çª i¼ X æçB .B M h?€M? >Ä GQM; p` h?U+ L?“i S?QF
+çM? #ªQ p ?„MX

J HU+ i`QM; +Æ i? \*Æ æ°M; M? M? +?|M; p”M +?mv M /®+ iQ`M HU+ +?[i` i?Q
T?K+ i?U+ HU+ KÈB +| i? i`Ê ;B9T h`-M hQ hmv M pQÈi [m FB T MçM M`vX

æçB .B M h?€M? >Ä GQM; ;BÆ HQM; i`ªQ H M- i?2Q [m M; K M; i` M ç| H|2 H M i
+ª ç m H` >Ä i?m°+ iQM?- M| pW ,M MûK [m +?Q h?U+ L?“i S?QÈM; >Q`M; X

æ•v H` +?B M HÈB T?~K J Q h? B p` L; k GQÆM; .`+? +?B K çQÈ+ î GQM; *®+X >
T?ªB H` p~ Q+?- #`i +S i?S ;b +| i`QM; GQM; i°+ ç m #` #¼M +?9M; iÈB i?, K ?ÄB-
M?QM; pšM +| i? ?®i çB p`B T?~MX æ•v H` K°i i`QM; M?[M; Hw /Q F?B M +?Q M?|
?B M içB M?ì +| ç®M; iBM? ?ç+? M`v- i®+ ç° #¼M +?9M; F?~B T?K+ K HU+ +?„+
L?bM i?'v M?|K *Æ æ°M; #® i`Q K°i HQç i?`M? ç°M; - G•K h? M? ç m M?bM î i`QM
F?~M; i? K ç wX h`QM; HÁM; p` h?€B h`MM; KB M ?ç M`v F?~M; i? F?~M; i?W
tm'i b„+ +O *Æ æ°M; X

óoom? >^M; E?ªB- i?~M F?Q i?O ?° +O aBM? J M? M[i?~MX *~M; *?9 çB M ?ç
i?~M F?Q H` +| i? M; ,M i`î i b Q\ô G•K h? M? i?ªM M?B M M|BX

h`-M hQ hmv M KdK +Q`B M|B, ó*| i? +?@M; çÐ ? v F?¬M; F?¬M; T?ªB /Q iB M
?bM? M?Q *¬M; h`Q KB M ?ç +kM; bmwi M[ i?m i`QM; i v *Æ æ°M; K`Xô *Æ æ°M
ç m HÁM; F?¬M; i?m FûK G•K h? M? ç®B pÈB G•K L?`i G¶B- pb i? H9+ M|B +?m
ibM? +ªKX o®M H` pb +?mv M iW ?¬M bBM? ` K°i Qi €v M€v- ;B`T?9i M`v ç½ F?¬
;B F?¬M; #B i t`m ?´ +?ÆB i`Á t Hm•M +?B M F?B M +?Q h`-M hQ hmv M +U+ F€

‘i J°+ ç`m pÈB ‘i J°+- ? B i?m°+ iQM? ;B®M; M? m +| i? i`U+ iB T #Ä [m p`M ç i
H9+ M`v b) M|B iÈB i` M; #`- K i?9 p` im pB K HU+ #ªM i?•M iWM; M; Q`BX

h?€B h`MM; KB M ?ç G•K h? M? H½M? ççK M?bM iÈB h`-M hQ hmv M iU ?² F?¬M;
M`M; +| p F?¬M; HQ H„M; ç M +?mv M *Æ æ°M; ç M; F?¬B T?K+ K HU+X h•K h
i`-K tm®M; - #ÎB M`M; T?€i ?B M i`QM; €M? K„i G•K h? M? +| K°i HQçB +ªK ;B€+
+ªK ;B€+ M„K ? ii?ªv K¼B pB +i`QM; HÁM; #`M i vX GQçB €M? K„i M`v i?Q`M; t
H`GB i .B KX

ó*?Q /M H` i? M`Q- M; QÆB +MM; +?„i i` B +O i iWM; +| ?¬M QÈ+ - HçB H` +¬M
i F?¬M; Km®M; B i M; QÆBX L m M; Q`B +?`m `lB F?ÄB i b) #Ä [m +?mv M M`v-
æ•v H` +Æ ?°B +m®B +MM; Xô G•K h? M? çSM; v M içB +?¶- •K i? M? HçM? M?Q #
M; Q`B K°iX

óE?¬M; +-MXô h`-M hQ hmv M H`T iS+ i`ª H`B F?¬M; +-M M; ?o M; ÈB, óh?€B h`M
?ç #` M; Q`B F?€+ Km®M ` i v ;B i +? i- M; QÆB +| +?`m çSM; v M ? v F?¬M; \ *Æ
i H`T HçB H-M M[ - Km®M ;B i ?„M i`QÈ+ iB M #QÈ+ [m t€+ +O i Xô

G•K h? M? +Q`B HçM? - F?m¬M K†i ;B`Mm FB +Q`B H M imv i ç®B F?¬M; +| K°i
;B€+ HçM? H)Q p` •K ç°+ iÈB +U+ çB KX E?¬M; F?Q +?mM; [m M? i?2Q ç| M? M?
M?bM h`-M hQ hmv M HçB /-M /-M ¬M ?Á ?ÆM, óh®i- i ç•v i?`M? iQ`M +?Q M; Q

oW /Si H`B- h?€B h`MM; KB M ?ç G•K h? M? ç°M; - K¼B M; Q`B çSM; t2K +m°+ +?B
K M; t M? HK+ H|2 H M `²B G•K h? M? iUm tm`i ?B M i`QÈ+ K†i h`-M hQ hmv MX
tm®M; çdM? ç-m h`-M hQ hmv M

G9+ M`v i v i`€B h`-M hQ hmv M ç M; ¬K hQ æ°M; - +?d +ÁM i v TªB /MM; ç TªM
M?`K i?9 p` J oU+ T?K i`È M?QM; +€M? i v TªB ç½ ?Q`M iQ`M ç`B i?`M? K`m t
?B m [mª+O h?B M .B T *?Q`M;

E?¬M; +-M T?¶M; tm`i K HU+ ` M; Q`B +Æ i? pšM +| i? i?B i`B M h?B M .B T *?C
hQ hmv M +`M; i? K F?ŠM; ç`M? T?€M çQ€M +O KbM? - M`M; +kM; i?`v çQÈ+ •K .C
çdM? ç-m G•K h? M?X

*Ym Zm M i` M çdM? •K .QÆM; JB M H|2 H M K`m ç2M imv M- #®M M; ¬B b Q +?|B
G9+ M`v [m M; K M; ç°i M; °i #°+ T?€i +?|B K„i- #®M JB M hBM? ççB #B m +?Q i
+`T\ G•K h? M? ç½ ççi ç M i`bM? ç°FBM? F?OM; M`v\

E?¬M; +?d +| h`•M hQ hmv M FBM? ?½B- K¼B M; Q`B î ç M; [m M +?B M +kM; TªB
HU+ G•K ;B X

ósQM; 5ô

*QB M?Q pÊ +?²M; G•K "€+? smv M +kM; F?¬M; #B i i?U+ HU+ +O p` i´ Kšm KbM
+?d i?`v [m G•K L?`i G¶B tm`i i?O K°i H-M- M; Q`B ` +?d #B i p` i´ Kšm M`v H` +
;BªM M?Q i? i?¬BX *?Q iWM; +| B M?bM i?`v i´ Kšm tm`i i?O +?•M +?QM?X G9
;BªB T?¶M; •K .QÆM; JB M- i`i +ªK¼B M; Q`B KÈB #B i çQÈ+ im pB +O M`M; ç½ F
F?¬M; M; `HçB + Q ?ÆM G•K L?`i G¶B k +`TX

*?QM KQÆB b€m p` +?QM KQÆB i€K +`T M?bM [m +?d +? M? H +? ? B +`T- M?Q
+`T M`v HçB M?Q i`lB pÈB pU+X J°i F?B ç°i T?€ ç M +ªM? ;BÈB +Q`M; ;Bª *?Q h
+kM; H` +?mv M +U+ F€ F?¶ F?,MX G•K h? M? ççi iÈB +`T N3 ç²M; M; ?o M`M; +?
h?€M? *`T K°i #QÈ+ M; „MX \*?QM KQÆB +?QM +`T b) çQÈ+ tQM; h?€M? - K°i i`,K
i? i?`v çQÈ+ K¶B K°i +`T #`" + +€+? t M? m iÈB +Ð M`QX

E?| i`€+? H9+ i`QÊ+ G•K L?`i G¶B iU iBM M?Q i? - pÊB i?U+ HU+ +O #¼M ?¼ ç®
 *?Q h¬M F?¬M; T?ªB H` F?¬M; i? X E?¬M; B +| i? M; Ì çQÊ+ ?"m ç`B +O M, K ç¢B
 M?`i H¢B tm`i ?B M Î i`QM; æ¬M; J°+ ç [m®+ p®M im•M i?2Q i¬M +?d ¬M ?Á M?
 h`¬M >B m S?QM; +ªK ;B€+ M?Q i`€B iBK KbM? #'i +?Êi M; WM; ç" T- bU ibM? i?
 ?„M F?¬M; +?`m M´B HU+ €T #€+? iW # M M; Q`BX *Æ æ°M; +QÌM; ç¢B tm`i i?O ç€
 b m ç| ç M T?B M G•K h? M? +`T N3 tm`i i?OX > i i?ªv K¼B +?mv M F?¬M; M; WM;
 H M i`B `²B H¢B `ÆB `KM; tm®M; ç`iXX
 *`T N3- /o M?B M H` +`T N3\ aÈK #B i #´M [m®+ +| +QÌM; ;Bª \*?Q h¬M +`T N3- bÊ
 ç [m®+ Î i` M ç¢B HK+ ç½ ?Q`M iQ`M i? v ç´BX h`¬M >B m S?QM; i?®M; F?´ M?
 Km®M M?bM i?`v F i [mª i`"M +?B M M`v M[ `²BX *?Q /M i? M`Q çB M[- b m F?
 æ¬M; K°+ ç [m®+ F?¬M; ? +| K°i +?¶ i®i M`QX .o M?B M- i`QM; HÁM; ?„M ç½ +
 *Æ æ°M; - M; v +ª iQM? K¢M; +O M[M?B ?„M +kM; F?¬M; +| #B M T?€T +Sm çQÊ.
 M?B +? i i`QÊ+ K†i KbM?X L m M?Q G•K ;B ;B i +? i M[ M?B ?„M- +?Q /M H` Î i`Q
 ?¼ H`K b Q iB T iK+ OM; ?° ç [m®+ - H`K b Q ?¶ i`Ê ?Q`M; i?`i ç•v\
 L; QÊ+ H¢B- h?B M G°+ i?•M pQÆM; çSM; # M +¢M? h`¬M >B m S?QM; H¢B KdK +
 çB ? B p` +QÌM; ;Bª \*?Q h¬M OM; ?° +?„+ +?„M H` ç p` F?¬M; # M p[M; `²BX

djkX *?QÆM; 9d8, a€M; h? GK+ >ÊT

æB m ?„M Km®M +?QM? H` M?`M çQÊ+ bU OM; ?° iW ? B p` *?Q i¬M +QÌM; ;Bª- M
 h? M? +?Q G•K L?`i G¶B m®M; X GQ¢B h€M? J¢M; \*?B L; mv M #bM? i?QÌM; M`v ?„
 #•v ;BÌ ?„M pšM +ÁM F?¬M; QiX h?S ç| /MM; ç H`v HÁM; pÊ +?²M; G•K L?`i G¶B
 ?ÊT ?ÆM M[X
 h`QM; HÁM; K¶B M; QÌB ç m +| M?[M; iQM? iQ€M `B M; X h`QM; F?B ç| i`"M +?B M
 E?B K¼B M; QÌB i?`v im pB +O G•K h? M? H` i€K KQÆB +?QM- ?Q`M; ?"m ç½ i?û
 h`QM; K„i K¼B M; QÌB h`¬M hQ hmv M ç½ ? i ?B p¼M; `²BX æ€K M; QÌB *Æ æ°M; /
 #B i +ÁM +| i? tm`i ?B M F€i Q+? M`Q F?¬M; X J†+ /M h`¬M hQ hmv M H` i?B M i`
 L?QM; i?U+ GU+ +O M`M; K¼B M; QÌB çB m #B i`ä- /QÈB ibM? ?m®M; K HU+ F
 ?°B çQÊ+ +?S\
 æ9M; H9+ M`v- #¼M ?¼ +?SM; FB M •K .QÆM; JB M +O M`M; H` +`T #ªv KQÆB i€
 +mM; i?b K HU+ +?d pÄM p M +| b€m KQÆB +`TX \*?d i`QM; pÁM; ? B M, K M; „M M
 H M +`T #ªv KQÆB i€KX L?QM; K` +?Q /M M?Q p`v- im pB +O M`M; pšM +? M? H
 ? B KQÆB +`TX \*?ŠM; H) F€i Q+? +| i? tm`i ?B M H¬M i?S ? B b Q\
 æ®B K†i i`U+ iB T pÊB K°i +?QÎM; M?Q i?€B bÆM €T çdM? +O h?€B h`MM; JB M
 HB M +?mv M i?•MX
 *QÊ+ #° M? M?`M; /B +?mv M- +ª M; QÌB M`M; M?Q ?| i?`M? K°i Hm²M; F?| B M?
 L?½M i?¬M G•K h? M? F?) ç°M; - M`M; FBM? M; ¢+ T?€i ?B M h`¬M hQ hmv M ç M
 M?QM; #•v ;BÌ ç½ i?Q€i F?ÄB T?¢K pB T?QM; iÄ +O M`M; X
 J°i +?QÎM; +O G•K h? M? ç½ ç€M? p`Q F?QªM; F?¬M; X L?QM; M, M; GU+ F?®M; ;
 L?`i G¶B F?¬M; i? b€M? #^M; X JkB +?•M çB K M? i` M K†i ç`i- M`M; çm´B i?2Q
 T?ªB K`m HK+ b„+ K°i H¬M M[ ç€M? `X
 ošM H` K`m t M? i`QM; bm®i M?QM; H¬M M`v M| F?¬M; M; QM; iK i`QM; #`M i vX
 i v M`M; T?€i ` - M? M? +?| M; ?| i?`M? K°i #`M i v iQ ?ÆM KQÌB i?QÊ+ i` M F?¬
 ?ÆM +?QM? H` #`M i v +`M; #B M HÈM i?b # ç°M; K HU+ +O M| +`M; K½M? HB
 @ h?B M .B T æ¢B h?O `M5

h`-M hQ hmv M ?- M?Ä- €M? K„i M``M; +``M; i? K M; QM; i`¼M; ?ÆMX L``M; pšM F?-
 T?Q b mX L?QM; /M ç°M; i€+ +O M``M; +| M? M? ?ÆMM[F?-M; i? #^M; i®+ ç°
 F?QX >m®M; +?B mv €T +O *?Q h-M +QÌM; ;Bª p- +MM; +QÌM; ç¢B F?B M i®+ ç°
 J°i iB M; M' i`-K i?'T p M; H MX h®+ ç° +O h?B M .B T æ¢B h?O 'M #¶M; /QM; ;B
 HB M ç€M? iÈB h`-M hQ hmv MX
 æ9M; H9+ 'v- h`-M hQ hmv M H`K` K°i ç°M; i€+ ? i bS+ Fb /`X
 h?•M i? +O M``M; ç°i M?B M /WM; H¢B ;B[F?-M; i`mM; - ç-B i v i` M çdM? ç-m ;
 F?-M; M; WM; i?B i`B M M?[M; i?O 'MX J°i K``m t M? M?¢i /-M M; QM; iKX G9+ M`
 i®+ tQ v i`ÁM ;B®M; M?Q K°i +ÆM H®+ tQ€v ç€M? p T?Q h?B M .B T æ¢B h?O '
 hB M; p +?¢K +?|B i B p M; H M- /QÈB ibM? ?m®M; 'v h`-M hQ hmv M ?mv ç°M;
 .B T æ¢B h?O 'MX L?QM; ? i bS+ [m, /` +?QM? H``h?B M .B T æ¢B h?O 'M H¢B #`
 i v h`-M hQ hmv M /QÌM; M?Q #ûM M?¼M p- +MM; M? M? +?|M; tmv M i?OM; h?B
 @ >a\
 h?€B h`MM; KB M ?¢ G•K h? M? F?) M?Qm K``vX >`M [m M; i`QM; K„i M``M; H|2 H
 h?B M .B T æ¢B h?O 'M Km®M i|K H`v h`-M hQ hmv MX L m #` #``M i v ç| #„i çQÊ+
 #B iX
 L; v H9+ M``v i` M M; QÌB h`-M hQ hmv M HB M iªM K€i` iWM; +¶K HU+ # ç°M;
 #¢+? [m M; M?``M M?¢i ?B M H M i` M # K†i +O ooM? >^M; E?ªBX a m HQM; M``M
 H M- M| +?QM? H``æ²M; >| T?€T i`"M bÎ i`QÌM; +O \*Æ æ°M; X L?QM; i?S K``h`-
 æ²M; ?| T?€T i`"M •K J°+ ? X
 J°i K``M Fb /` tm'i ?B M- M; v F?B h?B M .B T æ¢B h?O 'M pW iB T t9+ pÈB M?[M
 i` M M; QÌB h`-M hQ hmv M i?b M| /QÌM; M?Q #` iB m ?| i?2Q M?[M; pÁM; tQ v +O
 p- +MM; +®; „M; M?Q F?-M; i? M``Q #„i çQÊ+X *?d i`QM; +?®+ H€i K°i iB M; óT
 hmv M ç½ +?mB` F?ÄB h?B M .B T æ¢B h?O 'M t-M; p T?Q h?€B h`MM; JB M >
 a Q +| i? M?Q p``v çQÊ+\\ h`QM; ç-m K¼B M; QÌB /QÌM; M?Q ç m ?B M` M?[M; +•M
 B +| i? +?Q ``M; ibM? ?m®M; M``v H¢B +| i? T?€i bBM?- B K``M; ?o iÈB /QÈB K°i
 ;Bª K``h`-M hQ hmv M +| i? i?QM; /QM; çÐ çQÊ+\
 L; QÌB #` ``mM; ç°M; HÈM M?'i +?QM? H``#ªM i?•M G•K h? M?X L``M; +| i? i?'v `ä`
 hmv M +?d H``#ªv KQÆB i€K +'T- +ÁM F?-M; #^M; +ª \*Æ æ°M; X >ÆM M[ M``M; H
 im pB +O KbM? i?b [mª i?U+ M?Q i`ÌB pÈB ç'iX L?QM; /QÈB ibM? +ªM? 'v- ç®B K†
 K``M; v +ª i`QÊM; T?m +O M``M; Km®M çÐ TªB +?`m i?B iX h? M?QM; M``M; i F
 i`QM; i?O 'M # v` X G•K h? M?i?"i bU F?-M; M; ?o` M``M; i i¢B b Q +| i? H`K ç
 G•K h? M? /o M?B M F?-M; i? #B i çQÊ+- #•v ;BÌ h`-M hQ hmv M ç½ F?-M; +ÁM H
 M[X EBM? M; ?B K i?U+ +?B M ?``M; M; ?bM M, K +O GB i .B K +| H) M``M; F?-M;
 FBM? M; ?B K çB m F?B M K HU+ i?b M``M; ç½ +| iQ``M #°X aBM? i²M Î i? ;BÈB /O
 +ÁM +| i? H`K ;b\ hm Hmv M +ªK i?K #B M ?| +O M; mv M i®K HU+X E?B ç| /M
 #•v ;BÌ H``J°+ > J aQX L?QM; L; k >`M? K HU+ M?Q i`, K b-M; p #B M- çQÆM; M
 h`¼M; bBM? ç½ çQÊ+ ? B M, K- M``M; ç½ /-M [m2M i?m°+ pÈB J°+ > K HU+X L, M
 hQ hmv M +MM; pÈB M, M; GU+ i? Q F?®M; K HU+ i?"K +?Q M; v +ª *Æ æ°M; F?-
 M``M; F?-M; çÆM ;BªM +?d H``K°i J°+ > K bQ #bM? i?QÌM; X
 "¢+? b„+ [m M; K M; 'v +?QM? H``>¶M æ°M GU+- p``Q i?ÌB çB K M``M; ?'T i?K 'i J°
 * M h?€M? æ²- #^M; FBM? M; ?B K #ªM i?•M M``M; ç½ HoM? M; ° çQÊ+X
 > B M, K [m - M; Q¢B i`W i?2Q çm`B *Æ ç°M; ` i?b M``M; pšM Hm-M K°i KU+ F?`im
 *Æ æ°M; H9+ +-M i?B iX hW F?B #B i *Æ æ°M; ç M M v M``M; pšM +?Q i?"i bU ç
 M M ç M ;BÌ *Æ æ°M; pšM F?-M; ? #B i çQÊ+- i`QM; KQÌB p`h?B M * M h?€M? æ
 M; QÌB +| i? ç€M? K°i i`"M pÈB ?„M p``S?`i h?Kv i?b F?-M; +ÁM B F?€+ M; Q``B h`

+ÁM ç M; i`QM; [m€i`bM? i?S+idM? ?mv iKç+? GQM; h°+X a m F?B i?S+idM? M
M; QìB çSM; ç-m h?B M * M h?€M? æ²X .M H" p"v M?QM; M m bQ i`bM? ç° K ?B
M" M; pšM +ÁM i?m t GB i .B KX .M b Q GB i .B K ç½ iWM; H" h?-M ?ÆM M[+ÁM
çÆM M?'i K" iB M ?| H M ç M- +?d M|B`B M; p T?-M FBM? M; ?B K M"v i?-B i?b

h`-M hQ hmv M +| i? ç°i T?€ çQÊ+ h?B M .B T æçB h?O 'M i?"i` +kM; F?-M; F?
+?9i H½M? M; °K HU+ +°M; i? K pB + #Ä K°i +?9i i?ìB ;B M ibK çQÊ+ MÆB v m M
'M *?d + -M /MM; æ²M; >| S?€T h`"M +MM; >¶M æ°M J°+ - HÊB /KM; ç†+ iQM? iQA
i?•M p" çÁM i? ç®B T?QÆM; - M" M; ç½ i?"M? + -M; iB M p"Q i`QM; h?B M .B T æ
bQ #bM? i?QìM; i?b ?"M? ç°M; ç| +?ŠM; F?€+ ; b iU b€i +ª- K†+ /M H" ç²M; /çM; i?
+ -M # ç°M; K HU+ F?-M; ç²M; M?'i K°i +?9i i?-B i?b b) #B M i?"M? i`Q #KBX L
+| i? M|B H" GB i .B K +, M #ªM F?-M; + -M HQ H„M; p'M ç M"vX GBM? ?²M +O M
pÈB *Æ æ°M; - K†+ /M ?„M F?-M; i? i`Ê ;B9T M" M; +?B M ç'mX L?QM; ?„M HçB +
?²M GU+ H M iÈB h?€M? + 'T pQÊi [m ç®B i?OXob i? M?[M; # ç°M; K HU+ # M
'M- h`-M hQ hmv M +| i? / /"M; M„K #„i- ?ÆM M[ç®B pÈB bU ?B m #B i p K HU
/o M?B M +| i? / /"M; çB p"Q p" T?€`X \*ª [m€i`bM?- +| i? M|B H" M" M; F?-M;
h?B M .B T æçB h?O 'M- i?"K +?Q M" M; +ÁM M?ì æ²M; >| h`"M S?€T K" ?'T i?m
i`QM; h?B M .B T æçB h?O 'M #' bmM; +?Q K HU+ +O KbM?X

E?B h`-M hQ hmv M tmv M [m h?B M .B T æçB h?O 'M i?b i?•M i? M" M; M; WM;
a m HQM; M" M; #¶M; M?B M tÁ2` K°i ç-B +€M? K"m t M? M; ¼+ ;B9T M" M; çSM;
M"v +?QM? H" iW ooM? >^M; E?ªB K" `X

JQÊM HU+ HQÊM; +O F?-B ;B€T- i?•M i? h`-M hQ hmv M ç M; HÆ HYM; ;B[F?
KQìB K'v +?QìM; X hWM; çQ" M [m M; i?ªB K"m t M? #B + T?B m ç½M; /•M; H M i`C
çQ" M [m M; i?ªB 'v +ÁM +| i? K K°i K"m i`„M; b[ X \*?9M; ?Á [mv M p"Q M? m i`
i?"M? K°i ç| ?Q K"m t M?- +?QM? H" 'i J°+ ? æ² æ^M; X

h`QM; h?"T ççB h?B M * M h?-M h?9- 'i J°+ ? æ² æ^M; ; -M M?Q H" t T M; M; ?"M
h?KX æ| ?Q M"v H" /Q h`-M hQ hmv M #^M; F„tªQ F?®M; +? K HU+ i`€+ imv i
æ°M J°+X L| pW tm'i ?B M HB M F?B M J°+ ? M; mv M i® i`QM; F?-M; F?Q #`i?
æçB h?O 'M pW #`T?€ i M p" \*U+ >çM J GU+ i`QM; M; QìB +O h?€B h`MM; KB
F?-M; ? M; QçB H X

G-M M"v G•K h? M? i?"i bU FBM? ?½BX "îB pb çB m h`-M hQ hmv M pW H" K M" M
hmv M H" K ç½ F?-M; TªB H" i`B m ?²B K" ç½ H" b€M; içQ æ² æ^M; X

>¶M æ°M J°+ G•K h? M? +kM; ç½ HoM? M; °- M m F?-M; M" M; F?-M; i? im Hmv
çQÊ+X L?QM; M" M; #B i M" M; F?-M; i? M"Q b€M; içQ æ² æ^M; X >ÆM M[H" #ªM
HU+ HQÊM; i`B m ?²B J°+ ? M; mv M i® +ÁM i` M +ª h?B M * M h?-M i?9X L" M; i

G•K h? M? /o M?B M F?-M; #B i- pB + h`-M hQ hmv M i`B m ?²B çQÊ+ ç| ?Q FB
M" M; H" K çQÊ+X "ªM i? +O GB i .B K H" æ` h•K >²M; GB M- iW K°i ;| + ç° M"Q ç
.o M?B M F?-M; i? t T M" M; p"Q K i?9X L, M; HU+ +O M" M; ç M; bY /KM; +?QM
>²M; GB M K" içQ i?"M?X G'v >¶M æ°M J°+ i? K p"Q *U+ >çM J GU+ 'i J°+ ? M;
/çM; ç| ?Q X

Gw i?mv iH" p"v M?QM; i?U+ i M; v +ª h?€M? + 'T +QìM; ;Bª F?-M; i? /U p"Q T?
+ -M; X E„tªQ i`QM; ç| ç½ i?m°+ p h?-M + 'TX æ•v +?QM? H" FBM? M; ?B K H9+ +
çQÊ+X

h`QM; im Hmv M /QìM; M?Q *Æ æ°M; +ªK M?"M çQÊ+ çB m ; b ç| - M?QM; ?„M pšM
iB T iK+ im Hmv MX

G•K h? M? FBM? M; ç+ i`QM; +?®+ H€i ç½ H" T iS+ TªM SM; ,

@ L; QÆB Km®M ?Ov /B i +ª MÆB M"v b Q\ GU+ HQÊM; M"v F?-M; TªB H" i?S M;

h`-M hQ hmv M +Q`B M?¢i- ¢€T,

@ h F?¬M; M;?o b) ?Ov /B i MÆB ¢•v- H` h?€B h`MM; KB M ?¢ Km®M ?Ov /B i +? M`v bÊ `^M; +| `i M?B m i?S K` M;`B F?¬M; /€K ?Ov /B iX E?¬M; #B i ¢€T €M M` HÁM; F?¬M; \

æ9M; H` M?Q i? - ¢| Fb ?Q K` h`-M hQ hmv M pW b€M; i¢Q ¢½ F?¬M; T?ªB H` +? X L`M; K†+ /M +| M?[M; FBM? M;?B K h?¬M +`T M?QM; /M b Q ?B M; BÌ M`M; hW H9+ b€M; i¢Q ` ¢| ?Q M`v- M| ¢½ #„i ¢-m ?`T i?m J°+ ? M;mv M i® i`QM; F1 M`M; M|B +?mv M i?b K HU+ +O M| ¢½ K¢M? ¢ M KS+ h`-M hQ hmv M F?¬M; i? M| ¢ M; i?`M? ?bM? i?b +ª h?€B h`MM; JB M >¢ G•K h? M? F?¬M; i? /U p`Q K /B i M|X

æ´B H¢B M m H` K°i p` *?Q i¬M +Q`M; ;Bª F?€+- +?Q /M H` v m M?`i +| i? i`QM; i i?`M? ?bM? K` T?€ ?OvX L?QM; +?d /mv M?`i G•K h? M? H` F?¬M; i? X "ÎB pb K ? - +?d +-M M`M; T?€i ` `i J°+ ? K HU+ +O KbM? i?b M; v H`T iS+ M| b) i`Îi?`M ¢| ?Q X æB m M`v +?d ;B9T M| K m i`QÎM; i?`M? ?ÆM K` i?¬BX L m F?¬M; +€+? ¢ M F?B M| HÈM iÈB K°i KS+ ¢° M?`i ¢`M?¬ M| i?"K +?Q +| i? ?Ov /B i +ª iÁ æ¬ i?"K +?Q +| i? `°M; ?ÆM M[ X G9+ K`K HU+ M| F?¬M; ´M ¢`M? M| b) i`Îi?`M? +¶ F?OM; - +| i? bQ pÈB \*?mM; \*U+ h`i a€i E„X

h`QM; ?Q`M; +mM; K†+ /M +| `i M?B m i?U+ p`i- M m M| Km®M ?`T i?m K HU+ ¢ M h`i a€iE„ i?b F?¬M; TªB i`QM; i?`B ;B M M;„M K` ¢QÊ+X

@ sBM KÌB5 h?€B h`MM; JB M >¢X h ¢†i i M +?Q F„ M,M; M`v H` a€M; h? GK+ >Ê F?¬M; [m€ F?| F?,M +?S\ h`QM; i`i +ª +€+ p` ¢ M; M;²B Î ¢•v- +?d M;`B KÈB +| F?ª +O M|X

h`-M hQ hmv M F?) KdK +Q`B- i?O i? óKÌBô G•K h? M?X

G•K h? M? M;?B M `„M;- M?bM h`-M hQ hmv MX h?•M ?bM? M`M; M? HQÈi- +?È` ?Q - ? B i v M`M; ;BÆ H M- #¢+? [m M; M?`M M?¢i iW bQM; +?QÎM; +O M`M; i J°+X J HU+ +O M`M; pW i`M ` ¢½ #` ¢| ?Q M? M? +?|M; ?`T i?mX E?¬M; ? / h? M? M?9M M;Q`B M•M; ¢| ?Q FB H M# v p T?Q i`B + QX

Jm®M M;„M ¢| ?Q M`v iB TiK+ ?`T i?m M;mv M i® K HU+- +€+? /mv M?`i H` +?m F?¬M; +| J°+ ? M;mv M i®X

J°+ i?m°+ iQM? p` h?´ i?m°+ iQM? F?¬M; TªB H9+ M`Q +kM; +| i`QM; F?¬M; F? ? B HQ¢B M;mv M i® ¢| +U+ F€i?Q i?ÈiX

djjX *?QÆM; 9de, hmv i Gmv M M? h9+

ob M;„M +ªM a€M; h? GK+ >ÊT #MM; M´ pÈB HU+ HQÊM; +| i? ?Ov i?B M /B i ¢` M| T?|M; H M F?¬M; i`mM;X *?d +| M?Q i? KÈB +| F?ª M,M; ;B[¢QÊ+ æ¬M; J°+ M`M;X

h`QM; M?€v K„i- G•K h? M? ¢½ FûQ a€M; h? GK+ >ÊT #B M K`i i`QM; F?¬M; i`m ¢°+ Q # M;`M i?QÊ+X \*?Q /M pÈB K HU+ +?QM KQÆB i€K +`T- H¢B i`QM; ibM? ? M;WM; ?`T i?m K HU+ iU i?•M +O M`M;- +?mv M M`v +kM; imv i ¢®B F?¬M; / /`M

h`-M hQ hmv M KdK +Q`B M?bM G•K h? M? ¢ M; # v H M + Q- b m ¢| KÈB K K M?k +QÐM; +?®M; ¢Ð F?¬M; ¢ +?Q KbM? M^K p`i ` ¢'i- ?ÆB i?Î ?`Q ? M ¢Si [m½M; - F?¬M; M;WM;X

*ªM? ;BÈB +O M`M; imv ¢¢i v m +-m M?QM; im pB H¢B [m€ FûKX oB + M;QM; iK ` ? Q T?Q i`i +ª HU+ HQÊM; +O M`M;X aU iB m ? Q K HU+ +O M`M; i?"K +?Q +ÁM i?QÆM; F?B i`QÊ+X

h? M?QM; ç®B pÈB M" M; K" M|B- ? i i?ªv çB m M"v H" ?Q" M iQ" M ç€M; ;B€X L" M
M?Q *Æ æ°M; - +| +U+ ?çM bQM; i?m°+ iQM?- ?ÆM M[+ÁM ç°i T?€ "€i [m M- Hç
ççB H"K i`Ê i?OX æ®B K†i pÈB G•K h? M? +ÁM +QìM; ççB ?ÆM G•K L?`i G¶B- M
KS+ ç° M?Q p"v- ? i bS+ i`b ?Q½M i?ìB ;B M +kM; M?Q iB m ? Q K HU+ +O G•K
*Æ æ°M; X

:Bì M"v F?„+ M"v- i`QM; HÁM; h`-M hQ hmv M F?¬M; M; WM; bBM? ` K°i +ªK ;B€+
MB K ç M HU+ HQÊM; +QìM; ççB +O #ªM i?•M ? v +?QM? H" +O GB i .B K F?B
ç M H9+ M"Q ?Q†+ #B i +| +Æ ?°B M"Q ç F?¬B T?K+ HçB ? v F?¬M; X

*ªK ;B€+ bmv v m K½M? HB i H"K h`-M hQ hmv M #OM `OM iQ" M i?•M- T?ªB HB M
K HU+ # ç°M; i`QM; +Æ i? KÈB +ªK i?`v i?Q i?€B ?ÆM ç¬B +?9iX *?d +| çB m i`i
i`QM; F?¬M; F?Q H9+ M"v ç½ #` a€M; h? GK+ >ÊT ?`T i?m bç+? b)X L" M; Km®M
F?¬M; T?ªB H" +?mv M / /" M; ;bX

h`-M hQ hmv M H'v ` K°i F?®B iBM? ?ç+? iW i`QM; i`[i²M K F?Q `²B ?`T i?m K
iW iW /B +?mv M iÈB # M? +çM? *Æ æ°M; X J" H9+ M"v i`QM; F?¬M; i`mM; ç½ F?
h`mM; KB M ?çX

æçB .B M h?€M? >Ä GQM; p" h?U+ L?"i S?QÊM; >Q" M; iU M?B M +kM; b) F?¬M;
h?U+ L?"i S?QÊM; >Q" M; >Ä L?B M; ?B M; ç-m M?bM i?ŠM; p"Q M" M; - K†+ /M M|
M M; Q" B +O h`-M hQ hmv M- M?QM; +ªK ;B€+ ?B M ?Q"- i?•M i?B i [m2M i?m°+
/B M M"v Hm¬M KŠM +ªK ?ÆM t HQ" B M; QìB- M?`i H" >Ä L?B +ÁM M?"M çQÊ+ +
+O GB i .B KX

h`-M hQ hmv M çB ç M b m HQM; \*Æ æ°M; `²B çSM; HçB- ooM? >^M; *?B E?ªB i`
i`W- +S M?Q p"v HB M F?ûT ?ì ç¬B K„i- v M H†M; ?`T i?m J°+ i?m°+ iQM? K HU+

æ®B pÈB J bQ #bM? i?QìM; - pB + F?¬B T?K+ K HU+ i?¬M; [m ?`T i?m M, M; HQ
+MM; ?[m ?B m- M?QM; M?|K M; QìB *Æ æ°M; HçB F?¬M; T?ªB H" M?[M; J bQ #
?ç+? +O i?"T ;B B K i?9 KÈB +| i? ;B9T ?¼ #´ bmM; +U+ ?çM K HU+ - +ÁM M?[M
M?Q Km®B #Ä #B M- #îB M, M; HQÊM; b m F?B çQÊ+ ?9i p"Q i`QM; +Æ i? - €T b9+
ÄBX .M +| H" iBM? ?ç+? +O K i?9 +`T i€K- +`T +?QM +kM; ;B®M; M?Q M? m- +| i

æ M; H9+ M"v- K°i M; m²M K HU+ # ç°M; K½M? HB i ç°i M?B M #MM; M´ i`QM; F
çQÆM; i`QìM; ç m +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ M; m²M K HU+ ç| #°+ T?€i iW MÆB t i?Š
/°BX

S?ªM; T?`i +ªK M?"M çQÊ+ i•K w +O h`-M hQ hmv M- *Æ æ°M; ç M; +?bK i`QM; i
+?"K `½B Kî K„i ` - iW iW çSM; H MX

@ *Æ æ°M; - +?9M; i ?ÊT HU+X

h? M? •K K €B +O h`-M hQ hmv M i`mv M ç M iW b m HQM; *Æ æ°M; X

*Æ æ°M; F?2 F?) ;"i ç-m- +?"K `½B i?m ?²B i?¬M h?¬M >Ä h?€M? oQÆM; E?ªB p
Kî `°M; ç¬B +€M? T?Q b m HQM; X

h`-M hQ hmv M H†M; H) iB M H M K°i #QÊ+ - i?•M i? K K KçB F?¬M; ? 2 M; çB /€
h`QM; M?€v K„i F?B i?•M i? ? B M; QìB pW iB T t9+ - K†+ /M *Æ æ°M; H9+ M"v i
T?ªB ç®B K†i pÈB M; mv +Æ bBM? iY i²M pQM; - M?QM; +ª ? B ç m +ªK i?`v iQ" M i
i?Q€M; `mM `vX

h?•M i? h`-M hQ hmv M p¬ +MM; K K KçB- ¬M M?m" M bªM; F?Q€B- #° M; U+ +Q
*Æ æ°M; X L" M; ¬K +?†i H'v *Æ æ°M; - iU ?² M?Q Km®M ?Á i?`M? K°i i? pÈB ?„M
#WM; i` M K†iX

h`-M hQ hmv M +| p|+ M; QìB i?QM /`B- M?Ä M?„M ?ÆM *Æ æ°M; `i M?B mX G9+
M" M; ?Q" M iQ" M çQÊ+ i?•M i? ?„M +?2 +?„M T?Q i`QÊ+X

ooM? >^M; *?B E?^aB K°i H-M M[+m°M i`ÁM- ç2K i?•M i? ? B M;QÌB #¼M ?¼?C
i`QM;X \*?Q ? i- b m F?B ooM? >^M; \*?B E?^aB pW ¬K i`¼M H'v #¼M ?¼- K°i i-M;
#MM; T?€i- H2M HÄB iW F?„T F?2 ?Î +O ooM? >^M; *?B E?^aB +?mB ` M;Q`B- T?
HÄM; # Q i`MK H'v ooM? >^M; \*?B E?^aBX æ| +?QM? H`h?-M >Ä h?€M? oQÆM; E
b m HQM; *Æ æ°M; +kM; iW iW pQÆM `°M;- ?Á ?ÊT i?`M? M?'i i? pÈB ooM? >^M

>B m [m^a +O .mM; >ÊT h?-M h?m"i çQÊ+ *Æ æ°M; T?€i ?mv p¬ +MM; M?m-M M?m
H`K°i F„ M,M; i`¼M; v m ç®B pÈB J aQ- `B M; *Æ æ°M; ç½ ç~v M| H M ç M KS+ i?

h`-M hQ hmv M ç½ F?¬M; +ÁM +?9i K HU+ M`Q ç T?K i`Ê- M?QM; HBM? ?²M HU
i`QÊ+- /Q ç| KÈB ?Q`M K„ /mM; ?ÊT HBM? ?²M +MM; *Æ æ°M; - ;B9T HBM? ?²M ?
M;mv M M?•M F?B M *Æ æ°M; +| i? ç²M; #° çB m ç°M; ooM? >^M; *?B E?^aB- /MM
içK i?ÌB bY /KM; ç²M; i?ÌB +^ ? B #° €Q ;B€TX æB m ç| +?ŠM; M?[M; H`K T?ÁM;
K°i i-M; i?S KÈB- K` +ÁM ;B9T K HU+ +O *Æ æ°M; /mM; ?ÊT +MM; pÈB HU+ HQ
*?B E?^aB- i,M; T?9+ KçM? K) +?Q >Ä i?m°+ iQM? K HU+ +O ?„M- i®+ ç° F?¬B
i?,M; ;'T M?B m H-MX

*Æ æ°M; M•M; + Q ç¬B i v H M i`QÊ+ M;U+- +?Q iÈB ;BÌ F?„+ M`v- ?„M +kM; F?¬M
+QÌM; ;B^a J bQ +?QM KQÆB i€K +`T çm`B ;B i- M;QÆB HB m +| i`®M M`B F?¬M; \
+ÁM +| +?9i bBM? +ÆX

*Æ æ°M; +?`K `½B ûT +?ti ? B HÁM; #`M i v p`Q M? m MÆB i`QÊ+ M;U+X hW M
K M; iW iW F?ÌB ç°M;- M;QM; iK i?`M? K°i ?ç i +?•m M?k #ç +? b„+X h?•M i? ?Q`M
?²M /mM; ?ÊT +O ? B M;QÌB çç i ç M i`bM? ç° ?Q`M K„ M?'i- ;B9T ?„M +| i? +^K
i,M; H M iÈB +U+ ?çM- HçB i?¬M; [m >¶M æ°M >Ä M;QM; iK i?`M? >¶M æ°M *?
i® i`QM; F?¬M; F?Q ;B®M; M?Q i`,`K b¬M; ç´ p #B M- ?°B iK ?Q`M iQ`M p`Q *Æ æ
+?[i?QÆM;- ?„M +?d +| i? içK i?ÌB ç2K i?QÆM; i? €T +? - +?Ì pQÊi [m +Y ^B
KÈB iQM?X

>`M? ç°M; +O h`-M hQ hmv M F?¬M; +?d H` içK i?ÌB /šM /K h?€B h`MM; KB M ?
+?Q ?„M K°i F?Q^M; i?ÌB ;B M /`B ç F?¬B T?K+ K HU+- ç²M; i?ÌB a€M; h? GK+ >
HQÊM; K HU+ +O G•K h? M?X

*U+ ?çM K HU+ F?B M +?Q J°+ ? K HU+ F?¬M; +ÁM i²M içB i`QM; F?¬M; F?Q- +
bmM; +?Q G•K h? M?- +| i? M|B H` bmv v m ç®B i?O i` M /B M `°M;X .QÈB ibM?
hQ hmv M HB M i?O +kM; F?¬M; T?^B H` ?Q`M iQ`M F?¬M; +| +Æ ?°BX

L; v F?B *Æ æ°M; ç M; ?'T i?m >Ä M;mv M i® i`QM; F?¬M; F?Q i?b K°i iB M; `®M;
M° i`QM; F?¬M; i`mM;X Zm M; K M; t M? i?šK +?Êi H|2 H M `²B `ÆB tm®M; i` M M
/B M pã i`QÌM;X

G•K h? M? H° ` p `i F?| +QB- v T?K+ i` M M;QÌB i`M ?çB iQ€M HQçM- K€B i|+ #
M M M†M; M ?ÆM i`QÊ+X

a€M; h? GK+ >ÊT +O h`-M hQ hmv M K M; HçB T?B M T?S+ +ÁM pQÊi [m€ bS+ i
a€M; h? GK+ >ÊT M`imM; K` F?¬M; ? +| /'m ?B m #€Q i`QÊ+ F?B M G•K h? M?
M?Q F?¬M; T?^B im pB +O M`M; i?"i bU [m€ + Q- 2 `^M; ç½ M;mv ?B K ç M iQM?
K HU+ F?¬M; çO ç T?€i ?mv a€M; h? M?QM; bU t^aQ /B m +MM; pÈB M;`M pçM M
+kM; çO F?B M p`h?€B h`MM; KB M ?ç ,M [m^a ç„M;X

@ h®i- ``i i®iX

G•K h? M? ;B`M [m€ i?`M? +QÌB,

@ Zm^a M?B M H` M[ M?•M ?QÈM; M;QçB- M m +`T +?Q +€+ M;QÆB ? B KQÆB M,K
b) H`i?B M ?ç +O +€+ M;QÆBX E?¬M; ?´ H`h?B M * M i?€M? ç²- [m^a M?B M H`
K°i i?ÌB ççB h?B M * M i?€M? ç² ç m M?•M i`mM; +?B HQM;X L;QÆB imv im pB +
?m®M; ç| HçB +| i? F?B M i #`i?QÆM; F?¬M; M? - ?ÆM M[+ÁM iB m ? Q ç M
+€+ +QÌM; ;B^a *?Q i¬M çQÆM; i?ÌB +kM; +?Q +?„+ +| i? H`K çQÊ+X h? M?QM;
K HU+ +ÁM HçB +O i F?¬M; i? H`K ;b +€+ M;QÆB b Q\

J°i K"m i`„M; M?"M M?¢i F€ /` +?Êi tm'i ?B M tmM; [m M? G•K h? M?X oW i?'v i-
i`„M; 'v- €M? K„i \*Æ æ°M; M?'i i?lB i`î M M M; QM; ç¼M; X "ˆM; p"Q HBM? ?²M HU
h? M?- ?„M HB M +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ K"m i`„M; ç| F?¬M; T?ªB H" >¶M æ°M GU+
F€ /` M"Q ç| ?„M +?Q iWM; #B i ç MX

*?ŠM; H) H" J oU+\\ J oU+ +O K°i *?Q h¬M +QlM; ;Bª +?QM KQÆB i€K +'T K¢M?
çB m ?„M +| i? iQîM; iQÊM; çQÊ+X L?QM; +?d b m K°i F?„+- *Æ æ°M; HB M #B i
+kM; F?¬M; T?ªB H" J oU+X

"¢+? [m M; M?"M M?¢i ç| F?¬M; T?ªB H" /MM; ç +¬M; FQ+?- +kM; F?¬M; T?ªB H"
+?"K`½B b€i M?"T p"Q æ` L; K+ J h?K /QÊB +?•M G•K h? M?- `²B #B M K'i i, K K

J°i K"m [m, /` +?Êi tm'i ?B M i`QÊ+ K„i K¼B M; QlBX æ` L; K+ J h?K H9+ i`QÊ+ +
K" b m F?B çQÊ+ #¢+? [m M; i?'K p"Q HB M ;B®M; M?Q çQÊ+ m®M; i?m®+ FQ+? i
M? M? +?| M; F?¬B T?K+ H¢B i?•M i? #`i" M T?€X h®+ ç° bBM? i`QîM; M? M? ç M
#^M; K„i i?QlM; - i`QM; M?€v K„i ç½ F?¬B T?K+ ç M i`¢M; i?€B çdM? T?QM; H9+ i

G•K h? M? +-K i` M i v K°i +~M? +•v /`B +?WM; #®M i?QÊ+- iQ" M i?•M t M? #B -
?Q K"m i`„M; X æ| F?¬M; T?ªB H" 'i J°+ æ² æ^M; @ GK+ >ÊT >Q X *Æ æ°M; +~M i
H9+- i`QM; HÁM; ç°i M?B M M; ?o ç M i M K°i HQ" B ?Q - HB M F?¬M; M?`M çQÊ+

@ M? i9+X æ•v H" ?Q M? i9+\\

G-M M"v- ç M T?B M G•K h? M? FBM? M; ¢+,

@ L; QÆB i? M?QM; H¢B M?"M` ç•v +?QM? ?Q M? i9+\\

a„+ K†i *Æ æ°M; ~M ç^M; b m K†i M¢ #¶M; i`î M M F?| +QB F?¬M; QiX >„M`ä`"M;
?Q M? i9+ FB i`"M ç-v b„+ i?€B bBM? K M? F€ /`X L| B +€+? F?€+- +?QM ç| ?Q
KbM?- +kM; ;B®M; M?Q æ` L; K+ J h?K FB p"v- +?9M; ç m H" K i?9- ?ÆM M[+
ç¢BX J°i M?"M? +•v çÆM ;BªM M?Q p"v F?¬M; M; ì H¢B H" K i?9 ç²M; #¢M +O G
H" pk F?Q +O M" M; X

@ æ•v +?QM? H" K i?9 +O i @ hmv i Gmv M M? h9+X L; QÆB +| T?ªB ? v F?¬M;
M|\\ L| M?bM [m K K K¢B M?Q p"v b Q H¢B i`î i?"M? K i?9 +O i \\ L| F?¬M; i? T?

h`QM; iB M; M' p M; -K -K- i?•M ?bM? G•K h? M? #`i`aQ T?^B +O GQM; >Q`M; ç
 /•v- i`U+ iB T pMB b•m i`QM; ç'i ?ÆM i` ,K Kûi- içQ i?`M? K°i F?2 `½M? i?"i b•mX
 *Æ æ°M; i`ÊM K„i ?€ K²K M?bM GQM; >Q`M; i` M #-m i`ÌB- ç°i M?B M iS+ ;B`M M
 @ GQM; >Q`M; - b Q M; `B F?¬M; tm'i ?B M bÈK ?ÆM\ L; `B ç`M? çÊB ç M F?B +?9
 +?çv ç M `\
 GQM; >Q`M; i`WM; K„i HB + ?„M- +| +?9i #`i K½M M|B,
 @ h ç½ M|B +?Q M; QÆB `²B K`- i?¬M; [m pQÆM; KB M GQM; >Q`M; M`v +| i? i`
 K`- M m F?¬M; i çQ pQÆM; KB M +?Q M; QÆB H`K ;b +Æ +?S5 .o M?B M +?d +|
 KÊB +| i? i`B m ?Q€M çQÊ+ i?¬BX h?"i H` F?¬M; #B i HÊM M?Ä ;b +^ - i K` iÊB
 M; QÆB ç½ ` #½ `²B F?¬M; \
 *Æ æ°M; ?W K°i iB M; - M; ?B M; ç-m çB M?QM; i` M K†i HçB K M; i?2Q MK +QÌB
 M?B m +?mv M +?Q ?Q`M i?`M? - H9+ M`v +?Q T?^B H` H9+ ?„M +| i? +? iX
 h`QM; KB M; J Q æ`B- L; k GQÆM; .`+? T?€i ` M?[M; •K i? M? ¬ ¬- M?bM GQM; ;
 €M? K„i p¬ +MM; ?•K K° p` bMM; FQM?X
 h?'v +^M? M`v- ?B M M?B M GQM; >Q`M; +| +?9i ç„+ w- i?•M i? M?Q ?Q ^Q +O
 HBM? ?²M +O *Æ æ°M; #`i +?Êi p M; H M i? M? •K +O GQM; >Q`M; ,
 @ hB m iY M; ®+- M; QÆB iQÎM; bY /KM; i?¬M F?Q H` +| çQÊ+ HU+ HQÊM; +O i?¬
 i i?¬B- +?ŠM; M?[M; K¶B M; `v +?d +| i? ;¼B i p K°i H-M- ?ÆM M[+kM; +?d +|
 M?'i i?¬BX
 @ o`v b Q\
 h`QM; HÁM; \*Æ æ°M; +^ FBM? - i? M? •K +O GQM; >Q`M; HçB iB TiK+ p M; H M,
 @ L; QÆB +?Q `M; i F?¬M; i? i`U+ iB T tm'i ?B M b Q\ L m i tm'i ?B M bÈK i?
 M; QÆB pQÊi [m +Y ^B F?| F?, M M`v çQÊ+X E?| i`€+? hQ æ°M; #^Q +€+ M; QÆB H
 içB i?ÌB ;B M +kM; F?¬M; +ÁM M?B m H„K- i çQ€M +QÌM; ;B^ +Ym [m M FB +kM
 ç•m- +?Ì F?B i?ÌB ;B M i`Î i?`M? h?€M? +'T +O M`M; i`¬B [m - M; QÆB Km®M H`K
 L`M; b) T?^B bmv v m K'i K'v i?€M; - M; v +^ M; QÌB #bM? i?QÌM; +kM; F?¬M; #`M;
 h?•M i? F?'M; H² +O GQM; >Q`M; ?ç tm®M; i`QM; /B M pä i`QÌM; - +?Q /M ç•v +?
 iQ`M H` /Q pQÆM; KB M +O GQM; >Q`M; HÊB /KM; K HU+ KçM? K) K` içQ ` i?•M
 bU `mM; ç°M; p¬ +MM; +QÌM; ççBX
 æçB .B M h?€M? >Ä GQM; +MM; h?U+ L?"i S?QÊM; >Q`M; p®M ç½ F?'M; H² `²B-
 HçB +?ŠM; i?'K p`Q ç•m- M; v +^ æ` L; K+ J h?K +kM; +, M #^M F?¬M; i? bQ b€M
 +€B T?'i i v +O GQM; >Q`M; +kM; +| i? ç2K M| #B M i?`M? +OB ç®iX
 G•K h? M? +?"i p`i iW i` M K†i ç'i #Á /"v- K†+ /M GQM; >Q`M; +?d ç€M? K°i FQ+?
 FQ+? KçM? K) /Q K HU+ h?€M? +'T +O GQM; >Q`M; T?€i ` - H9+ M`v M`M; +?d -
 M?Q #` ç€M? i M- `ä `M; H` +ÁM i?ÌB ;B M K'v T?9i i`QM; i`çM; i?€B h?€M? +'T
 +O GQM; >Q`M; K` i?ÌB ;B M #` `9i M; „M- F?¬M; i? /mv i`b im pB h?€M? +'T çQÊ
 :QÆM; K†i t€K M?Q i`Q i`M +O M`M; M?bM p T?Q GQM; >Q`M; - p` h?€B h`MM
 F?¬M; i? i?®i` K°i HÌB M`QX
 @ *QÌM; ;B^ M?•M HQçB- M; QÆB +| i? ç2K K HU+ im Hmv M iÊB +'T +?QM KQÆB
 ç-m i`QM; M?•M HQçB `²BX L; QÆB +?d +€+? +^M? ;BÊB +O i +| K°i #QÊ+ K` i?
 K'v ?`B iY M`v +?S\
 h? M? •K mv M; ?B K +O GQM; >Q`M; K°i H-M M[p M; H M- *Æ æ°M; çSM; T?Q
 H½Q F?¬M; F?ÄB Q€M i?¬K, óJ®+ tb- ççQ çS+ ;B^ - F?¬M; #B i KbM? ç½ #` ;B`v
 +€+? i?M / B +O p` GQM; >Q`M; M`v `²BXô L; ?o iÊB MY M, K [m +?`m T?^B çUM
 >Q`M; M`v- *Æ æ°M; +kM; +^K i?'v #`i ç„+ /oX

L;?2 çQÊ+ i? M? •K +O GQM; >Q`M; - G•K h? M? F?¬M; F?ÄB M;~M; ç-m H M- i? >Q`M; F K i?2Q mv €T h?€M? +'T FBM? F?OM; F?B M M`M; F?¬M; +| +?9i w MB ç-mX

GQM; >Q`M; iB T iK+ M|B,

@ L;QÆB +MM; #¼M ?¼ +| +Wm ?"M F?„+ +®i; b ``\ "¼M ?¼ ç½ ;B i i?•M M?•M +O *Æ æ°M; K M; h`-M hQ hmv M i`Î H¢B +?d pb iW ?¬M i?¬B K`X \*?ŠM; H) +?d pb H M;QÆB K M; ç M ?¼ b€i i?•M +?Q +ª ;B i°+ b Q\ E?¬M; H•m M[ i?¬B- >„+ •K ç JBM? i? ;BÈB +O +?9M; i - im pB +O M;QÆB + Q M?Q i? - b Q F?¬M; ç +?®M; /B i çB ?B p¼M; +O +ª ç¢B HK+X \*?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; #B i \*Æ æ°M; +?QM? H æ² i? ? M`v- K°i çÌB h?B M * M h?€M? oQÆM; b Q\ L m M?Q M;QÆB i?"i bU ;B +?QM? H`i°B M?•M i?B M +´ +O +ª ç¢B HK+X h +?d M|B +| #'v M?B m ç| i?¬BX L ?B p¼M; +€+ M;QÆB +| i? ?B m çQÊ+ `ä ``M;X *Æ æ°M; - M;QÆB Km®M tY i`Q +? H`iMv M;QÆBX

L|B /Si HÌB- i?•M i? F?´M; H² +O GQM; >Q`M; M? M? +?|M; +Q `9i H¢B- i`QM; M FBK [m M; - K°i H-M M[ /mM; M?"T p`Q pQÆM; KB M GQM; >Q`M; i` M çdM? ç-m

hQ`M i`QÌM; v M H†M; M?Q i`X \*m®B +MM; i?b i`"M +?B M M`v +kM; ç½ F i i?9+ iQÊM; çQÊ+ K¼B +?mv M b) F i i?9+ M?Q p"vX \*Æ æ°M; çSM; M;¢Q M;? i` M çdM GQM; - M?bM +?,K +?9 p T?Q h?€B h`MM; JB M >¢ G•K h? M? ç M; p¬ +MM; bmv

*Æ æ°M; ?B m- pW `²B GQM; >Q`M; M|B pÈB G•K h? M? M?QM; ç²M; i?ÌB +kM; F?¬M; +| i?•K +Wm ç¢B ?"M i?b çWM; M M çm´B i"M ;B i imv i- ç®B T?| pÈB >„+ H` [m M i`¼M; M?'iX oÈB im pB +O pÊ +?²M; G•K L?'i G¶B- G•K h? M?- +?„+ +?„ +MM; iQ HÈM i`QM; h?€M? +?B MX

>Q i b•m p`Q K°i ?ÆB- \*Æ æ°M; +® ;„M; €T +? i•K ibM? FQ+? ç°M; +O KbM?- F? H¢B- `²B #bM? i?ªM M?bM p F?m¬M K†i F?¬M; +ÁM K°i ;B¼i K€m M`Q +O G•K h

@ h'i +ª K¼B +?mv M +?'K /Si Î ç•v i?¬BX GQM; >Q`M; # ?¢ M|B `i ç9M; - +?9M M?•MX hW #•v ;BÌ- hQ hmv M b) +MM; pÈB G•K ;B +€+ M;QÌB ;BªB i`W ?¬M QÊ+X M;QÆB #ªQ çªK- b m M`v b) F?¬M; ;•v T?B M T?S+ +?Q +€+ M;QÆBX L m +€+ M; M`v b) çQÊ+ ?| ;BªB- +ÁM M m M?Q +€+ M;QÆB F?¬M; Km®M- i Hm¬M bœM b`M

L|B tQM; +•m ç| - i v TªB +O *Æ æ°M; F?) +?mv M- K°i iB #Q+? [m M; +?Êi #„M G9+ M`v K HU+ +O G•K h? M? +ÁM +?Q ?Q`M iQ`M #B M K'i- HB M ;BÆ i v H M iB m ?² H¬ K`m M;¼+ #Q+?X

@ æ•v H`aBM? J M? \*?B L;mv M M;`M M,K- +| M| i`K #´ i?b \*¬M; h`Q JB M >¢ +?d +kM; çO ç F?¬B T?K+ H¢B i?•M i? p`im pBX

@QyQ@

djeX *?QÆM; 9dN, *?`M; u m h E?¬M; \ h >¬M J

E?|2 KB M; G•K h? M? F?) iQ€i H M i?¬M b„+ F?´ bÎX

L`M; M;~M; ç-m- M?bM p T?Q pÊ +?²M; G•K "€+? smv M +MM; G•K h?B M okX

@ *?9M; i çBX

G•K GQ M- i? iY +O G•K "€+? smv M imM; M;QÌB H M çÐ H'v G•K h? M?- G•K h? ?²M H¢+ T?€+? - ?„M F?¬M; /€K M?bM *Æ æ°M; M[- +?QM? p`Q +€B H9+ GQM; > çQÊ+ bU +? M? H +? F?´M; H² ;B[ KbM? p` *Æ æ°M; - ç| /QÌM; M?Q H`K°i F?QªM

*?QM çB K €M? b€M; FBK ?²M; b„+ iW i` M i?•M hmv i Gmv M M? h9+ /•M; H M- b€M; ?mv M H /mM; M?"T ? i p`Q i`QM; +Æ i? \*Æ æ°M; - p`Q i?ÌB F?„+ #¼M +?9M

KbM?- *Æ æ°M; HϕB +| +^aK ;B€+ 'K €T M?Q F?B ¬K H'v GB i .B K- F?Q^aM? F?„+ c
i`€M? F?ÄB HQϕM M?`TX

J bQ +O æ¬M; J°+ ç [m®+ +MM; #¼M i?`p p"v [m M? # M M;Q" B /B M pã i`QÌM
M iϕQ i?"M? K°i +€B i?¬M; H°- M?bM i?2Q #|M; HQM; +¬ çÆM +O G•K ;B H9+
h?K +kM; iW iW F?¬ ?ûQ F?B K HU+ +O G•K h? M? +ϕM FB i- ?| i?"M? K°i ϕϕQ
#B M K'i p"Q i`QM; HQM; ç'iX >B M M?B M H" M,M; HU+ i,M; T?9+ +O hmv i Gmv
+ÁM #^aQ *Æ æ°M; t€+ ç`M? t2K HB m`^M; K i?9 ? i?U+ p"i Fb /` M"v +ÁM b®M;
ç`M? #| i vX

a m F?B G•K ;B `ÌB çB- \*Æ æ°M; F?¬M; i`€M? F?ÄB +^aK ;B€+ K i KÄB- p°B p" M;
i` M ç-m L;k GQÆM; .`+? KÈB +| i? 'M ç`M? çQÊ+ i?•M i? +O KbM?X h`"M +?B
M"v +m®B +MM; +kM; F i i?9+- +| i? M|B ç•v H" i`"M +?B M i?"T iY M?'i bBM?- M
H-M K Hmv M ?Q" M KoX

E?¬M; i? T?O M?"M`^M; HQϕB K Hmv M M"v +| i€+ /KM; F?'M; H² ç®B pÈB pB +
p"Q ;BÌ F?„+ M"v- *Æ æ°M; ç½ [mv i ç`M?- b m M"v b) F?¬M; # Q ;BÌ ç†i KbM? p"Q
i? M"v ç K Hmv M M[X L;mv M M?•M +kM; çÆM ;B^aM i?¬B- +?QM? H" #®M +?
i?B m p ?„M, h?B M * M h?€M? oQÆM;X

:BÌ T?9i M"v ?„M ç½ F?¬M; i? b®M; `B M; +?Q #^aM i?•M M[- ?„M H" çϕB #B m +?
æ²- +| [m€ M?B m +?mv M ç M; +?ì ?„M H" KX *S H Q ç-m p"Q M;mv ?B K i? M"v
F?¬M; K v- p"v i?b iQ" M #° h?B M * M h?€M? æ² b) T?^aB +?`m ^aM? ?QÎM;- i?"K +
h?€M? +?B M # M,K b m M[X

>Ä L?B ç½ [m2M pÈB pB + v M i oM? im Hmv M i`QM; \*?m hQÊ+ i?O i`ϕ+ `²B M M
M; v H" T iS+ M| T?|M; M;QÌB H M- ?| i?"M? K°i ϕϕQ FBK b„+ i`QM; M?€v K„i /m
hQÊ+ i?O i`ϕ+- F?¬M; i?'v ç•m M[X

*MM; H9+ ç| - i`SM; `²M; hQ æ°M; i` M ç-m J Q æ" B M? M?"M; +?mv M ç°M;- KQ
M;QÊ+ H M- +?mB p"Q i`QM; M;U+ \*Æ æ°M;- i bK ç M p` i`Q i?Q<sup>a</sup>B K€B M?'i `²B +I

*Æ æ°M; M? M?"M; pm®i p2 pÄ i`SM; +O hQ æ°M;- F?¬M; F?ÄB KdK +QÌB #bM?
iB m iY M"v `²BX L m F?¬M; T?<sup>a</sup>B M| F`T i?ÌB tm'i i?O bÊ`^M; ç½ ;†T T?B M iQ€
?„M ?Q" M iQ" M F?¬M; M;Ì`^M; hQ æ°M; HϕB FBM? F?OM; ç M M?Q p"v- +| i? M;,
;B^a h?€M? +`T- HU+ T?ÁM; M;U T?<sup>a</sup>B çϕi ç M i`bM? ç° M"Q ç•v\

Zm M; K M; M?"M M?ϕi H|2 H M- *Æ æ°M; KdK +QÌB M?bM hQ æ°M; i`QM; H²M; M
HU +?¼M +O hQ hmv M`i +?QM? t€+X hQ æ°M; +ÁM Î i`QM; i`SM; ç½ HÊB ?ϕB
M|B +?mv M M[- ç M H9+ M| MÎ` bÊ`^M; b) i`U+ iB T /ϕi ç M i`bM? ç° K i?9 i?"

h?¬M E?^aB h?€M? oQÆM; E?^aB H†M; H) ;B^aB i`W- +kM; M?ì p"Q i€+ /KM; +O HBI
+| i? +?O ç°M; ;B^aB i`W o oM? >^M; E?<sup>a</sup>BX L? M?"M; ç2K h`-M hQ hmv M ç M; ?¬
H9+ M"v *Æ æ°M; KÈB p¼i M;QÌB H M- ? B +€M? b m HQM; KÎ`°M;- K M; h`-M h
?Q" M; ç æ¬M; J°+ ç [m®+ h`-M >B m S?QM;X

hW F?B GQM; >Q" M; tm'i ?B M ç M H9+ h?€B h`MM; KB M ?ϕ G•K h? M? iB m ? Q
G•K ;B ç½ H†M; H) `ÌB çB- +?Q ç M ?B M iϕB iQ" M i`QÌM; pšM v M H†M; M?Q iìX

L?[M; M;QÌB [m M b€i iQ" M #° [m€ i`bM? +?B M ç'm M"v ;BÌ i'i +^a ç m M?bM *Æ æ°
M;®+- ? B +?[bmM; #€B ç½ F?¬M; +ÁM çO ç ?bM? /mM; +^aK t9+ +O M?[M; M;QÌ

>Q" M; ?"m pšM +ÁM ç M; ?¬M K - b„+ K†i +O h`-M >B m S?QM; HϕB +`M; F?| +
+?Q # Q ;BÌ `ÆB p"Q ?Q" M +^aM? M;mv ?B K M?Q ?¬K M vX

@ " ?ϕ- +?mv M M;`v ?¬K M v iϕB ?ϕ +?d +| i? tBM H¶B M;`B K` i?¬BX

*Æ æ°M; pW ¬K h`-M hQ hmv M pW ?"M? H pÈB h`-M >B m S?QM;X

h`-M >B m S?QM; i?Î F?¬M; ` ?ÆB- M|B F?¬M; ` iB M;- i?B T i?•M i?`p # M +ϕM
#QÊ+- M? M?"M; ;B9T H½Q p¶ HmM;- H9+ M"v KÈB i`Î HϕB #bM? i?QÌM; çQÊ+X

•M? K„i h`-M >B m S?QM; M?bM \*Æ æ°M; `’i T?S+ i¢T- i?“i bU ?„M F?-M; #B i T
im´B M¨v tm’i ?B M +| i? M|B ç½°M? ?QÎM; iÈB +ª æ¬M; J°+ ç [m®+- i?“K +?Q H
@ *?mv M M¨v +kM; F?-M; i? i`€+? M; QÆB çQÊ+- i`šK +kM; +| i`€+? M?B K HÈM
h?“i p’i pª h`-M >B m S?QM; KÈB M†M` çQÊ+ K°i +•m M?Q p¨vX
*?mv M ç½T?€i i`B M ç M KS+ M¨v- K®B [m M ? pÈB G•K ;B ç½F?-M; i? p½M?
pB + ?„M +| i? H¨K p¨Q H9+ M¨v H¨ €T +? K¼B t9+ ç°M; i`QM; HÁM;- i”M HU+ i
M; QÌB i` im´B iB M ç² p¬ HQÊM; +| i-K [m M i`¼M; pÈB +ª ç¢B HK+ ç M; çSM; Îi
*Æ æ°M; M? +QÌB M|B,
@ " ?¢ F?-M; i`€+? +S H¨ i®i`²BX æ¬M; J°+ ç [m®+ M; v b€i æ¬M; ?ªB- K°i F?B
#B M æ¬M; ?ªB b) H¨ +?B M imv M ç-m iB M +O +m°+ h?€M? +?B M- FQM? tBM #
h`-M >B m S?QM; H¢B ?Qi b•m K°i ?ÆB- `®i +m°+ +kM; #bM? ioM? H¢BX .M b Q
çB m +?dM? i•K ibM?- p K†i ç½iU M?B M p¨ #bM? ioM? ?ÆMX
@ *Æ æ°M;- M; QÆB pšM +ÁM ;¼B i H¨ # ?¢ b Q\
*Æ æ°M; +?Êi bYM; b®i,
@ E?-M; ;¼B # ?¢ i?b ;¼B H¨ ;b\
L;?2 ?„M M|B tQM; h`-M >B m S?QM; bmwi M[HB + K„i t2K i?QÌM;- M[M?B ç½ #
HQM iQM p¨Q ?Q”M; +mM; +QÊT +¬ /•m- ?B M i¢B M|B M?[M; HÌB M¨v- +?ŠM; H) ?
@ :¼B M?¢+ T?K çB +QM;5
h? M? •K +O h`-M hQ hmv M ç°i M?B M p M; H M i`QM; ç-m ?„MX *Æ æ°M; +9B t
ç½ KÍ K„i M?QM; pšM +ÁM K M; #° /¢M; p¬ +MM; bmv M?QÊ+X
@ L?¢+- M?¢+ T?K
*Æ æ°M; H¨K #¨K H”T H¢B HÌB h`-M hQ hmv MX
@ o”v +ÁM M;?2 çQÊ+- ?2 ?2 ?2
h`-M >B m S?QM; i?Î` K°i M; KK i?QªB K€B- M?’i i?ÌB i` M K†i iQÆB +QÌB `¢M; `
@ *Æ æ°M;- M;¨v ?¬K M v M; QÆB ç½F?B M i`šK p¬ +MM; FBM? M;¢+ ç|X
*Æ æ°M; M;¨M; ç-m M?bM ?„M- i`QM; HÁM; •K i?-K T?€i F?’X >„M `’i Km®M M|B
H¨ +•m M?¢+ T?K KbM? pW M|B FB F?-M; T?ªB H¨ ;¼B H½Q K¨ +?d çÆM i?m-M
K¼B +?mv M i?“i p’i pª KÈB çQÊ+ ;BªB [mv i- H¢B b„T çQÊ+ #bM? `QÊm i?S #ªv i
ç”M? T?ªB M?`MX .M b Q ?„M +kM; iU M?O i`QM; HÁM; H¨ KbM? F?-M; ;¼B H½QX
h`-M >B m S?QM; +® M†M` MK +QÌB ?B M H¨M?,
@ h®i H„K- +?Q /M i? M¨Q çB M[- ?¬M bU pÈB G•K ;B +kM; ç½ ?Ov #Ä- ?¬K M v M
M; QÌB i? M¨v- M; QÆB ç½+?SM; KBM? çO ibM? v m p¨ +| i?U+ HU+ #ªQ p hQ hmv
F?B M¨Q H”T ;B çbM? pÈB hQ hmv M\
@ •- H”T ;B çbM? ?ª\
*Æ æ°M; bmwi M[#m¬M; `ÆB h`-M hQ hmv M tm®M; ç’iX
@ >bM? M?Q ?ÆB bÈK i?b T?ªB- +?9M; i pšM +ÁM M?Ä K”5
@ L?Ä ;b M[- H9+ #^M; im´B M; QÆB #•v ;BÌ i ç½+| K’v çS +QM`²BX
h`-M >B m S?QM; M? M? +?|M; +„i HÌBX oB + ç½ ç M MQÊ+ M¨v- Km®M +| çQÊ+ b
M¨v i’i M?B M T?ªB M? M? +?|M; +?Q ;¢Q M’m i?“M? +ÆK- p”v i?b b m M¨v æ¬M;
T?QÆM; p[M; +?„+ ç /U p¨QX

*Æ æ°M; +Q`B F?´- +9B ç-m + -m + Sm h`-M hQ hmv M- B M; ì ç•m h`-M hQ hmv M
/M *Æ æ°M; +| i? +ªK M?"M `ä`"M; H" M" M; F?¬M; +ÁM ?¬M K M[X >„M M?Ä ;B
+? +QM ;B M K M? M"v- ç`M? +?ÆB tÄ ;ç i¬M; p"Q i`ÁM; ?Y\ô

hmv M; ?o i? M?QM; M; Q" B K†i ?„M pšM T?ªB M|B,

@ " ?ç- i?¬B i?b i +S ;¼B M; "B H" # ?ç çBX *?mv M M"v [mªH" ? i bS+ ç°i M; °i-
K M? ç°M; çQÊ+- i`QÊ+ ç•v i ç½ ?ç [mv i i•K- i`QÊ+ F?B i? M? i`W çQÊ+ M; QçB
+?B M; B[[m M; KBM? +MM; ?„+ €K imv i ç®B F?¬M; H" T ;B çbM?X

*Æ æ°M; M|B +QÆM; [mv i M?Q +?ûK çBM? +?†i b„iX

h`-M >B m S?QM; M?Qm K"v M|B,

@ hQ hmv M +kM; H" ççB +¬MQÆM; `²B- î +MM; M; QÆB K" F?¬M; +| / M? T?"M; b
t'm b Q\ E?¬M; F i?¬M +kM; çQÊ+- içK i?`B +S çQM? ?¬M +€B ç½X

L?bM p"Q €M? K„i i? i?B i +O h`-M >B m S?QM; - i`QM; HÁM; *Æ æ°M; F?¬M; #
TªB pb #bM? `QÊm i?S #ªv FB - ?„M ç½ bÊK ¬K h`-M hQ hmv M # v çB `²BX

L? M?"M; ç†i h`-M hQ hmv M tm®M; ç'i- ;B[+?Q M" M; çSM; p[M; - *Æ æ°M; ?QÊM

@ L? M? ;BªB [mv i p'M ç +O +? M; QÆB çB `²B çQ `QÊm ` ç•v- +?9M; i çB Hm

h`-M hQ hmv M Q€M ?"M Kî K„i- HQ`K *Æ æ°M; `²B M|B pÈB h`-M >B m S?QM; ,

@S?K ?Q" M; - +?mv M çQM? ?¬M ç b m M"v ?½v M|B- M; "B v M i•K çB- +| i p" *Æ
'i HÊB +?Q æ¬M; J°+ ç [m®+ ç•mX h #B i M; "B ç M; HQ H„M; çB m ;b- M; "B v M
+kM; ?B m +?mv M- # 'i Hm" M M?Q i? M"Q i?b i pšM H" +¬M; +?9 +O æ¬M; J°+

@ *€B M"v

h`-M >B m S?QM; +?¬M +?`M|BX

h`-M hQ hmv M F?) KdK +Q`B- M; ~M; ç-m M?bM *Æ æ°M; pÈB €M? K„i i`" M M; "T M

@ . M? T?"M ç®B pÈB h?B M * M h?€M? ç² +?9M; i +kM; F?¬M; TªB H" pB +i`½
v m i - i +kM; i?QÆM; ?„M- p"v H" çO `²BX *Æ æ°M; - +QM; i? 'v ç9M; F?¬M; - +QM
#B i H" +QM; `i v m i çBX

oW M|B €M? K„i i? i?B i +O M" M; +kM; /€M +?†i p"Q *Æ æ°M; - ç²M; i?`B iBK M" M
+ª H MX

æ•v H" F ?Qç+? K" h`-M hQ hmv M ç½ F?´ +¬M; pç+? ` iW i`QÊ+- M" M; K M; *Q
ç i bK çQÊ+ +Æ ?°B M?Q i`QÊ+ K„i M"v ç•v- /MM; i bM? i? ç #S+ #€+? *Æ æ°M; M
+¬M *Æ æ°M; +?`m M|B ` - p"v i?b #¼M ?¼ +| i? çQ`M; çQ`M; +?QM? +?QM? î # M
/U ç`M? M"v iW H•m `²B- K†+ /M +| M?B m +?mv M # 'i M; î tªv ` M?QM; +m®B +M
?°B M"vX

•M? K„i +O K¼B M; Q`B +kM; ç m ç´ /²M p T?Q \*Æ æ°M; - +?`çÊB +•m i`ª H`B +O
h`-M hQ hmv M ç M; `9+ p"Q M; Q`B KbM? - HçB M?bM h`-M >B m S?QM; i`QÊ+ K†
?²M M|B pÈB h`-M hQ hmv M,

@ L; QÆB #B i`ä H" i F?¬M; i? M|B pÈB M; QÆB +•m M"v `²B K"- +ª ç`B M"v i +?
i?¬B- iB M; v m M"v i +kM; +?d +| i? M|B pÈB `B M; M" M; - içB b Q M; QÆB +ÁM

a„+ K†i h`-M hQ hmv M HB M i`î M M F?| +QB- M" M; +?d ?"M H" F?¬M; i? M?"Q i
+?Q #ä ;?ûi- M" M; p°B p" M; /mM; HBM? ?²M M|B +?Q *Æ æ°M; ,

@ *?d H" HW T?K ?Q" M; i i?¬B- [m çQÊ+ +YªB i`QÊ+ K„i M"v `²B i b) F?¬M; H
H) K°i +•m M; QÆB +kM; F?¬M; M|B çQÊ+ `

*Æ æ°M; FB M ç`M? M|B,

@ hmv i ç®B F?¬M; çQÊ+- +?[v m M"v +| i? M|B ` / /" M; M?Q p"v b Q\

h`QM; F?B HBM? ?²M ?„M p` h`-M hQ hmv M i` Q ç´B i?b M; Q`B K†i ?„M F m H M
+?| M; `Èi tm®M; ç´i T?mM ` K°i #9M; K€m iQÆB- b m ç| M; ½; K+ M^K M; v çÆ ` ç
hQ hmv M FûQ HçB- ç€M; iB + M`M; ç½ [m€ bmv M?QÊ+ M M F i [mª H` +ª ? B ç²M
*Æ æ°M; F?ûT HçB- i`U+ iB T H•K p`Q ó?¬M K ôX

h`-M hQ hmv M Q€M ?"M ç" T p`Q #ª p B *Æ æ°M; K°i +€B- +€B i M ç€M; ;?ûi M`v
+?çv i`®MX hS+ +? i i i?¬BX s2K ` iQ`M #° F ?Qç+? t2K M?Q i?´i #çB `²BX >
+•m HW ; ç i +kM; F?¬M; M|B ` çQÊ+- K†+ /M i`QM; HÁM; h`-M hQ hmv M ? i bS+
F?¬M; i?U+ bU ;B"M *Æ æ°M; X "ÎB i´i +ª M?[M; ;b *Æ æ°M; H`K H` pb v m M`M; - h
h?-M h`•+ FB - ?„M ç†i ` çB m FB M [m€ €+ ç°+X L m F?¬M; TªB +| çB m FB M
TªB i?®M; F?´ M?Q p`v +?SX

hQ æ°M; iW M; Q|B *Æ æ°M; # v ` +?mB p`Q i`QM; M;U+ h`-M hQ hmv M- H,M [m
Km®M M O B M`M; p`vX

æçB .B M h?€M? >Ä GQM; +kM; ?| i?`M? K°i ççQ HQm [m M; - [m v i`Î HçB aBM
æ°M; - #¼M +?9M; +kM; +-M i?|B ;B M ç F?¬B T?K+ K HU+X

h`-M >B m S?QM; ç`M? TªB BK H†M; ?²B +mM; - pÎ ?`B F`+? M`v +m®B +MM; ç½
i®M; *Æ æ°M; p` h`-M hQ hmv M +MM; M? m ?²B +mM; X >ÆM M[h`-M >B m S?Q
KçM? M?´i i`QM; +mM; ?° i®M; ? B M; Q|B ç i`€M? +?Q ? B M; Q|B ;†T TªB +?m
G•K ;B OM; ?°- ?„M F?¬M; i? K´i Hm¬M bU OM; ?° +O *Æ æ°M; çQÊ+X

G-M M`v \*Æ æ°M; F?¬M; #` çQ ç M i~K +mM; +O h`-M hQ hmv M M[- M m F?¬M
;B ç†i Î ç•m +?S\ >„M çQÊ+ çQ ç M +mM; çB M +€+? i~K +mM; h`-M hQ hmv M
hmv M i`Î p i~K +mM; +O KbM?X

æ M F?B K¼B M; Q|B HmB ? i ` M; Q`B- H9+ ç| *Æ æ°M; KÈB +?`m KÎ K„i- ?²B iQ
T?€i bBM?- F?¬M; F?ÄB i?Î /`B i`QM; HÁM; - hQ hmv M ``- #´i Hm`M M; QÆB +| /M
+kM; F?¬M; i? +?´T M?“M ibM? v m +O M; QÆB çQÊ+X h?“i bU tBM H¶B 5

J†+ /M i`QM; HÁM; M;?o M?Q p`v M?QM; ?²B iQÎM; HçB i´i +ª M?[M; ;b T?€i bBM
HÁM; ?„M pšM +| +ªK ;B€+ t9+ ç°M; M? M?“M; X

*Æ æ°M; KÎ HÁM; #`M i v ` - [m M; K M; FBK ?²M; b„+ M?“M M?ç i H|2 H M- iWM; ?
GB M iW HÁM; #`M i v H-M HQÊi ?B M ` - i`¬B M´B i`QM; F?¬M; F?Q i`QÊ+ K†i ?

L?bM M?[M; F?Ä ?ç i b2M ?mv M H M`v- €M? K„i *Æ æ°M; F?¬M; F?ÄB M; •v /çBX
HçB +Sm i - K†+ /M M; QÆB ç½ F?¬M; +ÁM Î # M i M[M?QM; M; QÆB pšM Hm¬M
ç m F?´ M?Q i? M`v +ÁM TªB FûQ /`B M?B m M,K M[ç•v- i i?“i bU `´i Km®M ç
h?“i tBM H¶B- GB i .B K- i #B i KbM? b B `²B- K†+ /M i F?¬M; v m h`-M hQ hmv
M?“M H` i i?Q+? M`M; ´v- i MÊ M`M; ´v `´i M?B mX

*| H) H9+ i çB ibK M; QÆB +kM; H` H9+ i i`ª HçB ? i +?Q M`M; ´vX h i?“i bU F?¬
ç +?Q M`M; ´v F?,M; F?,M; M?Q p`vX E?B HBM? ?²M i /mM; ?ÊT pÈB M`M; ´v- i
M`M; ´v F?¬M; ? +| €+ w- i?“K +?Q KÆ ?²i +| i? i?´v çQÊ+ #| M; /€M; +O M; QÆB

*| H) pb M; mv M M?•M M`v K` bS+ +?®M; +U +O i pÈB M`M; ´v +`M; M; ´v +`M; i?
çB- i ç½ ibK çQÊ+ #B M T?€T `²B- HÁM; i poM? pB M +?d v m K°i KbM? M; QÆB

@QyQ@

djdX *?QÆM; 93y, •K *?B m

a m i`"M +?B M \*Æ æ°M; ç½ i?¬M; [m HBM? ?²M i`B m ?²B ` +?QM ?ç i b2M- ?„M
+?QM ?ç i b2M M`v p`Q #´i +S pB + ;b- +kM; imv i ç®B F?¬M; H`K M?[M; +?mv M
"ÎB pb ç•v H` F, p"i +m®B +MM; K` GB i .B K ç HçB +?Q ?„M- +?9M; H` K°i T?-M +
` p` M?bM M; „K #¼M +?9M; - iQÎM; MB K p GB i .B K ç½ H` [m€ çO `²BX Pi M?´i -
ç M; i`M M; "T i?®M; F?´ +O ?„MX

J°i ?²B H•m b m- *Æ æ°M; i?m M?[M; ?ϕi b2M M"v HϕB- F?Q M? +?•M M;²B tm®M; T?K+ K HU+X

J" M ϕ K H†M; H) T?O tm®M; - ?Q" M; +mM; b m i`"M +?B M ϕ-v #B M ϕ°M; ϕ½ /-M i`QM; +mM; ϕ½ T?€i` i?¬M; #€Q`^M; i'i +ª K¼B pB + pW T?€i bBM? +?d H" i?Y I *?Q h¬M; B M?"T p"Q HB M KBM?X

æ K F?mv +`M; H9+ +`M; ioM? K`+?- K•v ϕ2M ;B,M; ϕ-v i`lB- KQ #KB H†M; H) ` K°i ;|+ M?Ä i`QM; ?Q" M; +mM;X Í K°i ;|+ i®B i,K- p" B #|M; ϕ2M H†M; H) iB M iÈ M;?d M;ÆB- ϕ°M; i€+ #¼M ?¼ ? i bS+ /Si F?Q€i p" M? M?"M; - imv i ϕ®B F?¬M; T i®+ ϕ° p¬ +MM; M? M? +?|M; - i`QM; M?€v K„i i~K +mM; +O \*Æ æ°M; ϕ½ #` p•v FQ

smM; [m M? i~K +mM; - iWM; ?ÆB i?Î m i`+? /-M /-M #B M K'i- i?` p - +mM; M[H M; v +ª iB M; +¬M i`MM; F m- iB M; +?BK ?|i +kM; ϕ½ ?Q" M iQ" M #B M K'i; B®M; KÁM +ª iÁ +mM; ϕB M M"v p"vX

*| F?QªM; i`,K #|M; ϕ2M # Q p•v iÁ +mM; ϕB M M"v- b m F?B i` Q ϕ´B pÈB M? m- # M i`QM;X

h`QM; ϕ| KQlB K'v M; QlB +-K ϕ-m HB + K„i M?bM M? m- F?) ;"i ϕ-m`²B H"TiS+ i?lB i`QM; F?¬M; F?Q HB M iB T tm'i ?B M M?[M; / Q ϕ°M; [m, /`- €M? b€M; KQl K" M ?"Q [m M; iQ HÈM # Q i`MK +ª iÁ +mM; ϕB MX

æ| F?¬M; +?d ϕÆM i?m-M +?d H" K" M ?"Q [m M; K HU+- /QÈB bU M;QM; iK +O Hm²M; HU+ HQÈM; FBM? F?OM; tm'i ?B M F?B M +?Q +ª iÁ +mM; ϕB M + Q HÈM M?€v K„i K" F?¬M; T?€i` K°i iB M; ϕ°M; M"QX

æB m M"v H"K b Q +| i? +?S\ æ•v `ä`"M; H" HU+ HQÈM; J oU+- ?ÆM M[+ÁM ϕ²M; i?lB iϕQ` - M m +| KQlB i M J bQ #€i [m M iK i" T +MM; K°i +?¶- ϕ²M; i?lB T i?"M? J i`"M /Q KQlB i?m°+ iQM? ?¶ i`É HšM M? m- M?Q p"v iW K°i F?Q +ϕM? +| mv HU+ ;¬M M?Q L; k >"M? •K .QÆM; :BÈBX \*?d +| ϕB m +?Q T?ªB H" +U+ ?ϕM KQlB i M J bQ #€i [m M +MM; M? m HB M i?O ?bM? i?"M? J oU+ +| mv HU+ ϕϕi i l`²BX "lB pb ϕB m ϕ| K" iÁ +mM; ϕB M M;mv M; #B M i?"M? #bM? ϕ` F?¬M; K°i iB ? i²M iϕB i`QÈ+ ϕ•v p"vX

J„i i?'v +ª iÁ +mM; ϕB M ?Q" M iQ" M #B M K'i- KQlB i M J bQ #€i [m M F?) i?Î T? J oU+ +O #ªM i?•M HϕB- K°i M; QlB i`QM; ϕ| H~K #~K,

@ æB M ?ϕ +kM; [m € +~M i?"M- "ϕQ Zm•M imv KϕM? M?QM; /M b Q +kM; ϕ½ K M; i +?9M; i ϕ²M; i?lB tm'i i?O +kM; [m € F?Q i`QÆM;X

@ L m i F?¬M; H-K i?b h?B M G°+ h?•M oQÆM; Km®M H'v KϕM; i ϕ9M; F?¬M; \

h? M? •K +O *Æ æ°M; iW i`QM; ?Q p¬ #'i +?Êi p M; H M- HlB pW M|B H"TiS+ F? tmM; [m M? HϕM?`mM K°i i`"MX

@ G" M; QlB ? v [m, \

L; QlB pW M|B +?mv M H9+ M½v [m €i H MX

h? M? •K *Æ æ°M; HϕB p M; H M,

@ *€+ M; QÆB H" [m, - +ÁM i i'i M?B M H" M; QlB`²BX

h`QM; +?®+ H€i- K°i iB b M; H|2 H M- \*Æ æ°M; #'i M; l ?B M` Î p` i`Q i`mM; i•K

"^M; p"Q GBM? >²M GU+ +QlM; ϕϕB H"K b Q *Æ æ°M; HϕB F?¬M; #B i +| M; QlB M M?[M; M; QlB M"v tm'i i?O *Æ æ°M; +kM; +ªK ;B€+ ϕQÈ+ M;mv ?B K- M; v H"TiS M?"T i?•M i? tm®M; /QÈB HÁM; ϕ'i ?ÆM # i?QÈ+X J†+ +?Q +mM; ϕB M Î T?Q i #B i K HU+ F?¬M; i?~K i?'m tm®M; HÁM; ϕ'i M M F?¬M; ? #` i?QÆM; i´M +?9i ; l tm'i ?B M- +?„+ +?„M ?„M b) F?¬M; ϕ +?Q ϕ`+? M?•M +| +Æ ?°B HB M i?O H-M M

oB + ? „M M? M? i`Q +?mB tm®M; HÁM; ç'i +kM; H` /Q FBM? M; ?B K ?¼+ çQÊ+ iW
i'i b€i F„ +O ç€K M; QÌB *?9+ Zmv- h'i h¬- h¢T L?o +MM; G½M? L; mv iX GU+ HQÊ
p¬i" M- ç M +ª +?mM; +U+ i'i b€i F„ o¢M G¬B EB T L; K+ :BÊB +kM; +?d H"K K†i /'i
T?€ ?Ov poM? pB M çQÊ+X J†+ /M mv HU+ +O i?m°+ iQM? /mM; ?ÊT J oU+ çO
HÈM ç®B pÈB *Æ æ°M; - M?QM; ? „M ç½ ~M b•m /QÊB ç'i i?b H"K b Q +?`mªM? ?Q
*Æ æ°M; F?¬M; +| w ç`M? i`b ?Q½M- M? M? +?|M; i?B i`B M æ^M; s" "B M- i?•M i
+?ÊT- ?Q" M iQ" M pQÊi [m i®+ ç° K" K„ i i?QÌM; +| i? i?`v `äX
E?B M?[M; M; QÌB M"v tm'i ?B M- +?Q /M F?¬M; M; ?2 #¼M ?¼ M|B +?mv M *Æ æ°M
i?•M T?"M +O #¼M ?¼X G•K ;B F?¬M; i? H¢B ` i v ç®B T?| ? „M- #ÎB pb G•K h?
aBM? J M? L; "M L, K +O *Æ æ°M; - H9+ ç| M" M; ç½ ?Q" M iQ" M i? v ç´B iQ iQÎM; `
#bM? aBM? J M? L; "M L, K +O *Æ æ°M; +| i? +Sm çQÊ+ +?²M; M" M; - K" +ÁM #ÎB p
>Q" M; X
*| bU +?2 +?Î +O GQM; >Q" M; - G•K ;B€ M"Q /€K iQM? F pÈB *Æ æ°M; M[- ?m®M
F?¬M; b B- bQM; T?QÆM; F?¬M; ? i²M i¢B ?mv i ?ªB i?•K i?M M"Q- /M b Q h`-M
ok +kM; F?¬M; +?•M +?QM? +| `M; #m°+X *ÁM h?B M G°+ h?•M oQÆM; H¢B F?€
iBM F?B KbM? #°+ H° i?•M T?"M ? „M +ÁM F?¬M; #B i KbM? H" B- M m ? „M +| i?
M; QÌB +O a•K v m- iU M?B M ? „M +| i? iW h`-M GQM; L; ¢Q #B i çQÊ+ iBM iS+
ç²M; i?ÎB ? „M +kM; #B i çQÊ+ 'M iQÊM; +O KbM? ç®B pÈB ? „M- pb p"v ? „M +?QM
HÈM M?'i- +kM; +?d +| M; QÌB +O ? „M KÊB +| i? H†M; H) H M p"Q ?Q" M; +mM; X
M?Q i? - Km®M i?W /`T KbM? #` i?QÆM; ç€M? +? i H" +?mv M ?Q" M iQ" M +| F?ª
*Æ æ°M; ç°i M?B M tm'i ?B M H"K +?Q i`, K M; QÌB €Q ç2M i?`i FBM?- K HU+ pW
T?€i- p"Q H9+ ç| *Æ æ°M; ç½ tm'i ?B M i`QÊ+ K†i K°i; ½ €Q ç2M i`U+ iB T ç€M? `
:½ €Q ç2M M"v H" K°i i`QM; M?[M; ;½ J bQ #€i [m M pW i?B i`B M J oU+ HB M
æ°M; ç M [m€ M? M? M M ? „M ç½ F?¬M; +ÁM F`T i?B i`B M J oU+ M[- M?QM; i`
H9+ # M M; `v \*Æ æ°M; iB m ? Q [m€ HÈM- H¢B #` i`¼M; i?QÆM; X *?Q /M i?U+ HU
+?d H" "€i [m M K" i?¬B- +| i? H"K ;b çQÊ+ ? „M\ *?d +¬M M; ,M i`Î çQÊ+ K°i çÊi i
ç ? „M p•v +¬M; M; v H" T iS+X
oÈB i•K Hw ?²M M?B M M?Q M; QÌB çB M M M ;½ €Q ç2M M"v ;BÆ i v H M i?9+ /K+
K°i +?QÎM; i`¬M; M?Q p¬ +MM; M? M?"M; +O *Æ æ°M; X
*?Q /M H" h?B M G°+ h?•M oQÆM; ? v M?[M; i M i?O ?¢ M"v ç m T?¢K T?ªB K°i
ç€M? ;B€ i?`T M, M; HU+ F?¬B T?K+ +O *Æ æ°M; X
*Æ æ°M; +| *U+ >¢M aQM; >Ä - +| S?QÊM; ok GQM; s" "B M- i?B M i`B ç` #ªQ aB
M, M; HU+ F?¬B T?K+ K¢M? K) +O #ªM i?•MX .QÊB bU ;B9T çÐ +O L; k >"M? S?€
;B i?QÆM; i? +O ? „M ç½ ;¬M M?Q F?ÄB ?ŠMX J†+ /M K HU+ +ÁM +?Q F?¬B
M?QM; +kM; ç½ F?¬B T?K+ çQÊ+ i€K- +?QM T?¬M- +?d +¬M F?¬M; T?ªB ç®B K†
i?b M?[M; M; QÌB M"v F?¬M; i? M"Q ç®B F?€M; pÈB ? „MX
Zmv M +?QÎM; p +?¢K- *Æ æ°M; KQÊM i? M? M?"M; # v HMB ` b m- #"M i v ? „
ç'K ç®B T?QÆM; HB M # v M; QÊ+ H¢B M?^K Mû i`€M? i?Q€i K°i HQ¢i +¬M; FQ+?
:½ J bQ #€i [m M pW ç®B F?€M; K°i +?QÎM; ç½ çSM; v M M?Q #` ç|M; çBM? i¢
F?¬M; M?9+ M?Q+?X
E?¬M; çÊB +?Q M?[M; M; QÌB +ÁM H¢B M?"M ` i bM? i`¢M; i?U+ bU +O ;½- i`QM
¬K ¬K M´ p M; - i?•M i? ;½ J bQ #€i [m M H¢B M´ imM; v M?Q T?€Q ?Q - K€m i?
bQM; >Ä # „M i€M HQ¢M ` #®M T?Q M; ,M i`Î i`mv #BM? i? v *Æ æ°M; X
h'i +ª M?[M; ;½ €Q ç2M F?¬M; F?ÄB ç´ K°i i?•M K² ?¬B H¢M?- M; QÌB pW `²B H" J
i?"i FB K"- K†+ /M KÊB pW ç¢i iÊB +ªM? ;BÊB "€i [m M i?¬B M?QM; +kM; F?¬M;
ob b Q +?d KÊB çKM; +?¢K K°i H¬M ç½ +? i i?ªK i`QM; i v \*Æ æ°M; `²B- +?Q /M i
çdM? T?QM; +kM; F?¬M; i? M"Q H"K çQÊ+ +?mv M M"v X

æSM; i` M ;|+ ç° +O #¼M ?„M +?„+ +?„M F?¬M; i? ?B m çQÊ+ iϕB b Q *Æ æ°M; +
i - K°i +?QÎM; M? M?¬M; FB +O *Æ æ°M; imv i ç®B F?¬M; çÆM; BªM- i`QM; M?+
+?ϕK- i M J bQ #€i [m M FB ç½ +ªK M?¬M çQÊ+ F?Q iS+ +U+ ?ϕM bQM; >Ä M²M
T?|M; K HU+ ` # M M; Q¬B +Æ i? F?B M +?Q ?„M [m M K'i K°i +?mv M- ç| H¬ F?
+O +U+ ?ϕM bQM; >Ä X æ M F?B ?„M T?€i ?B M ` i?b +kM; H¬ H9+ bQM; T?QÆ
#S+ #€+? +?ϕv M; QÊ+ p¬Q i?•MX o¬Q H9+ ç| ?„M ç½ M?bM i?'v ? B i`ÁM; K„i *Ææ
#ϕ+- çϕB M½Q H¬T iS+ FBM? M; ϕ+- ç°M; i€+ M; WM; HϕB i`QM; K°i +€B +?ÊT K„i-
H¬ ?B m [mª +¬M; FQ+? iBM? i?¬M +O *Æ æ°M; X

L„K ç'K +O ?„M M?Q ç€M? p¬Q F?¬M; F?Q- *Æ æ°M; +?d +?'M ç°M; +U+ ?ϕM K
+¬M; FQ+? ç½ i€M HQϕM +O ?„M- i`QM; M?€v K„i ç| - +U+ ?ϕM bQM; >Ä H†M; H)
+?QM? H¬ .B i h?¬M EQ+? ç M; k i`¼M; X

@QyQ@

dj3X *?QÆM; 93R, J oU+ h?S > B

J¶B K°i i M ç m H° p / [iÊM iU T?|M; ` HoM? pU+ "€i [m M +O KbM?X :B®M; M?
pQÆM; +O +?9M; - H9+ M¬v ç çϕi çQÊ+ KK+ çQ+? +?9M; b) F?¬M; iW #'i F€ i?O ç

JQÎB i M J bQ #€i [m M ç²M; i?ÎB #m¬M; i?ª J pU+ F?¬M; +?d # Q T?O T?QÆM;
ç²M; i?ÎB +ÁM # Q i`MK +ª M?[M; i M J bQ i?O ?ϕ +O ?¼X "¬M; +€+? M¬v #¼M ?
*Æ æ°M; çQÊ+X

JQÎB b„+ i?€B [m M; K M; i`QM; M?€v K„i /•M; H M ;B®M; M?Q i?ªB p•M iW i` M i`
*Æ æ°M; i? ?B M ` i?"i bU [m€ FBM? F?OM; F?B M #¼M ?„M +ªK i?'v HϕM? H)Q
?B m F?¬M; i? +S [m¬M¬m H¬ +| i? H'v M?B m i?„M; Qi çQÊ+- M m +SiB TiK+ M
`i +| i? +?QM? H¬ #¼M ?„M iQ¬M [m•M #` /B iX *?Q /M F?¬M; T?ªB M?Q i? i?b
H¬+? +O #¼M ?„MX "¬ K°i +QÎM; ;Bª M?Q p¬v @ M?Ê K†i@ i?b #¼M ?¼ +ÁM +| i?

ob p¬v- b m F?B M?[M; i M J bQ #€i [m M M¬v i` Q ç´B çÆM ;BªM HB M ç²M; i?ÎB
F?¬M; +?9i /Q /U- +?m¬M #` K°i @K|M ç†+ #B i@ iB T ç½B *Æ æ°M; X æ•v +?QM?
#B i im Hmv M /MM; ç M?ªK p¬Q +QÎM; ;Bª *?Q h¬MX æ²M; i?ÎB +kM; +?QM? H¬ H
G°+ i?•M pQÆM; +?m¬M #` id Kd iW M?B m M, K i`QÊ+X L m F?¬M; T?ªB pb Km®M
+mM; - ?„M +kM; b) F?¬M; / /¬M; ç H°X L; v +ª ?Q¬M; ç h¬¬M >B m S?QM; +kM;
?Q¬M; ç +O KbM? HϕB +| K°i +¶ HU+ HQÊM; +QÎM; çϕB ç M i? X

*ªK M?¬M çQÊ+ i?ªB p•M FB ;B®M; M?Q h?€B aÆM €T çdM?- i`QM; HÁM; *Æ æ°
KQÎB HQϕB i?m°+ iQM? M¬v +, M #ªM F?¬M; +ÁM bÊ +U+ ?ϕM K HU+ +O ?„M M[
i?m°+ iQM? J oU+ /mM; ?ÊTX S?ªB #B i`¬M; F?| F?, M i`QM; [m€ i`bM? im Hmv M
t L; k>¬M? iQÆM; bBM? im¬M ?Q¬M i`¬M T?€T /Q ?„M b€M; iϕQX hW mv HU+ iQ H
iW i`bM? ç° i, M; T?9+ K¬ M|B [mv i F?¬M; i?m FûK; b L; k>¬M? iQÆM; bBM? im-
?Q¬M i?¬M? J oU+ HB M ?ÊT M¬v [mª i?"i F?¬M; çÆM; BªM +?9i M¬QX æ¬m iB M
çϕi iÊB im pB "€i [m M ç²M; i?ÎB T?ªB +| J oU+X hB Ti?2Q- J oU+ +O #¼M ?¼
iS+ H¬ +| +MM; iQM? +?'i KÊB +| i? /mM; ?ÊTX a m ç| F?¬M; #B i T?ªB +MM; im
?Q¬M i?¬M? [m€ i`bM? /mM; ?ÊT M¬vX

S?QÆM; i?S+ im Hmv M M¬v îi? ;BÈB J bQ imv ç½ i²M iϕB iW `i bÊKX L?QM; K
#€i [m M / /¬M; M?Q p¬v b Q\ æWM; M|B H¬ ç #¼M ?¼ im Hmv M +MM; M? m i`Q
+¬M M?„+ ç M ç` p` +O J bQ #€i [m M çQÊ+ i¬M bMM; H¬ +QÎM; ;Bª î J bQ ;BÈ
H½M; T?Q i?ÎB ;B M M?Q p¬vX JK+ iB m +O #¼M ?„M +?QM? H¬ ç€M? b•m p¬Q *Y
ob p¬v iW i`QÊ+ iÊB M v *Æ æ°M; pšM +?Q iWM; i?'v [m J oU+ HB M ?ÊTX

_i`à`¬M; - i`¬M T?€T L; k>¬M? iQÆM; aBM? hm¬M >Q¬M `i i?Q+? ?ÊT pÈB çϕB
HB M ?ÊT HϕB i?m°+ p i?B m b®X L?QM; M| HϕB +| K°i HU+ HQÊM; KϕM? K) +U+
i¬T ?ÊT ç¬v çO F?B M ç®B i?O F?¬M; i? +?B m i?S+ €T +? i?m°+ iQM?- +| F?B
M[X *?Q /M K°i M; QÎB +| i?m°+ iQM? +U+ ?ϕM K HU+ ;†T T?ªB J oU+ HB M ?ÊT

ç„M;X *| i? M|B J oU+ HB M ?ÊT M"v +?QM? H" T?QÆM; T?€T /mv M?'i ç J bQ
pËB +QÌM; ;B^a *?Q h¬MX L?QM; M m i®M ? Q ç¢B HQÊM; i?ÌB ;B M ç im Hmv M
b) iQÆM; çQÆM; pËB pB + M?[M; ;½ J bQ #€i [m M M"v #Ä [m +Æ ?°B i`î i?"M?

L?[M; M;QÌB M"v çB M `²B b Q\ L; v +^a K¢M; i?O ?¢ +O KbM? +kM; #Ä [m \ S?^aB
M?[M; M;QÌB €Q ç2M FB F?¬M; + Q M?QM; T?¬M HÈM ç m H" J bQ M,K b€m [m
Km®M im Hmv M iËB i`bM? ç° M?Q p"v F?| F?,M iËB #U+ M"Q +?S\ "¼M ?¼ H¢B M
M"v- ?v bBM? M?Q T?€Q ?¬B \

*Æ æ°M; /o M?B M b) F?¬M; i?QÆM; ?¢B M?[M; M;QÌB M"vX oW M;?o tQM;- ?„M
HB M ?ÊT # Q i`MK T?¢K pB [m€ HÈM F?B M ?„M F?¬M; i? i`®M i`€M? çQÊ+- €T
ç° ?„M #` ;B<sup>a</sup>K K¢M?X \*ÁM ç€K J bQ €Q ç2M p•v +¬M; i?b M;½ i`€B çKM; T?^aB M
i? +¬M; FQ+? +?QM? t€+ çQÊ+X *?d +| b® Qi J bQ Î t t T?€i ?B M ibM? ?m®M;
M M;Q`B KÈB i?Q€i F?ÄB T?¢K pB J oU+ HB M ?ÊTX

.QÈB ibM? ?m®M; M?Q p"v- *Æ æ°M; H¢B K°i H¬M M[#B M K'i i`QM; i¬K K„i ç`+
[m€M +?9 p"Q ? B +?•M- K†i ç'i i`kM; tm®M; i`QM; M?€v K„i- i?•M i? *Æ æ°M; +
KQÌB i?QÊ+X G'v im pB +U+ ?¢M •K >Ä +O ?„M T?|M; ` iQ`M HU+- #MM ç'i p`M?
+?|M; v M?Q ç`m ?kX L; v H9+ ç| €T HU+ Î i` M #-m i`ÌB ;B®M; M?Q K°i K°i +•v i?
T?|M; tm®M; K†i ç'iX

L?[M; iB M; F m i?^aK i?B i [m M? [m~M F?„T F?¬M; ;B M- T?`K H" M?[M; M;QÌB Î
HB M ?ÊT ç m #` [mûi H" b¢+? i?B +®i p¬ i²MX J oU+ HB M ?ÊT [m^a i?"i F?¬M; i?
/mM;- #ÎB #^aM +?'i +O M| +?QM? H" K°i HoM? pU+ i`"M ç¬v ?ÆB i?Î ?Ov /B iX L
M;Î F?¬M; F`T ç T?ÁM;- +QÌM; ;B<sup>a</sup> \*?Q h¬M #` ?½K i?•M p"Q i`QM; ç| +kM; T?^aB

*Æ æ°M; F?¬M; i`U+ iB T HB m K¢M; H" pb F?¬M; +-M i?B i- ç®B i?O +O ?„M F
KQÌB M;QÌB HB M i?OX .QÈB ibM? ?m®M; ç|- iMv iB M ç•K ç¬m p"Q b) F?¬M; +|
?„M +?Q T?^aB H" +QÌM; ;B^a *?Q h¬MX E?¬M; +| M;m²M K HU+ F?´M; H² +O +´T
#^M; p"Q i?U+ HU+ "€i [m M H¢B ç`M? ç®B F?€M; +?QM? /B M pËB KQÌB i M J bQ
|+ ?„M +| p'M ç ? v b Q\

h?•M ^aM? *Æ æ°M; #B M K'i iF?B M +?Q ç€K J bQ "€i [m M M;•v M;®+X L m M?Q H
#` J oU+ HB M ?ÊT ;B K +-K b) T?<sup>a</sup>B i`9M; çÁM +¬M; FQ+? ?Ov /B i iB T b m ç|
H`K b Q +| i? i?Q€i F?ÄB J oU+ HB M ?ÊT ;B K +-K ç•v\ ob p"v- #¼M ?„M +?d #
+?mB tm®M; ç'i- J oU+ HB M ?ÊT K'i çB KK+ iB m +¬M; FQ+?X GU+ HQÊM; +O #
F?¬M; i? ?Ov /B i iQ`M #° pMM; ç'i M"v çQÊ+X

J'v M;v[m *Æ æ°M; im Hmv M h?€B *U+ J pU+ î# M +¢M? >²M; GB M h?B M >Ä
`'i T?QM; T?9X J†+ /M F?¬M; i? i,M; + 'T M?QM; H¢B ;B9T ?„M +OM; +® +ªM? ;B
+O "€i [m M +kM; ç½ /-M /-M i?Q+? SM;X

G9+ M"v- F?B ?„M iQ" M HU+ i?9+ /K+ i?b *U+ ?¢M bQM; ?Ä +MM; h?€B *U+ J p
?Q" M K„X *?mM; [m M? i?•M i? *Æ æ°M; ?B M ;Bì çQÊ+ K°i i-M; ?„+ #¢+? bQM
h?-M >Ä h?€M? oQÆM; F?ªB +kM; i" M ç-v [m M; i?ªB F€ /`- i?B M? m Hì2 H M ?

>²M; b„+ [m M; K M; iW i` M M; QìB \*Æ æ°M; T?B m ç½M; # v ` X æ-m iB M H" K°
çì i`QÊ+ b m ?B M ` +?QM Hm²M; b€M; çÄ H†M; H) tQ v i`ÁM +?mM; [m M? i?•M i?
#´M K¢M; æ` h•K >²M; GB M K" GB i.B K ç H¢BX

*?QM ?¢i b2M M"v- i¢B i?ìB çB K ç°i T?€ "€i [m M- *Æ æ°M; ç½ +ì i? çB m ç°M; M
#B i K" i?¬BX *?9M; p®M H" K°i iB i?-M ?²M +O h`-M hQ hmv M HQm H¢B- +ì i?
æ°M; +•m i?¬M; pÈB +?9M;X G9+ M"v *Æ æ°M; i?ª ` +?QM ?¢i b2M i?b iU M?B M
+?9M;X

*ªK ;B€+ +O ?„M H9+ M"v bQ pÈB H-M T?ìM; i?Q+? +?9M; îH-M i çB M GB i.B
ç²M;X >B M i¢B *Æ æ°M; +ì i? +ªK SM; `ä`"M; çQÊ+ #´M K¢M; ?²M; HB M +O GE
H"TiS+ ç½ ?¬SM; pÈB >²M; GB M h?B M >Ä i`QÊ+ K„iX >²M; GB M h?B M >Ä pš
MÆB çì- M?QM; i`QM; KÆ ?² *Æ æ°M; H¢B +ì +ªK ;B€+ h?B M >Ä Km®M /mM; M?"
J" #¼M +?9M; +kM; iU ç°M; T?€i` K°i Hm²M; ?ÆB i?î F€ /` +ì i€+ /KM; /šM /„i p`
h?B M >Ä X

G9+ M"v- *Æ æ°M; ç M; çSM; +€+? >²M; GB M h?B M >Ä +?WM; M;"M i?QÊ+X æ
+?QM? H" M?ì +?QM ?¢i b2M K" GB i.B K HQm H¢B çQ M; QìB F?€+ iB M p"Q >²M

>²M; GB M h?B M >Ä pšM +?2 F?m'i #-m i`ìB- M?QM; `ä`"M; bQ pÈB F?B *Æ æ°
ç•v ?„M +ªK ;B€+ çQÊ+ Mì +?d /"v F?QªM; KQìB i?QÊ+X *?d + -M pQÊi [m KQìB i
FB h?B M >Ä - +kM; +?QM? H" T?¢K pB +O >„+ •K L; k >"M? æ¢B GK+X *Æ æ°M
#^M; p"Q +?QM ?¢i b2M M"v- KbM? M?"i ç`M? +ì i? t¬M; [m çQÊ+X

>„M ?B M i¢B Km®M i?Y M?ì +?QM ?¢i b2M M"v +ì i? /šM M; QìB tmv M [m >²M; C
L m M?Q +ì i? i?b i`QM; iQÆM; H B F?¬M; t - i`QÊ+ F?B >²M; GB M h?B M >Ä #
çQ h?B M * M i?€M? ç² H†M; H) H M p"Q ç¢B HK+ >„+ •K L; k >"M? +?m~M #` h?€M
ç®B T?QÆM; F?¬M; +ì #`i F€ T?ÁM; #` M"Q M?"i ç`M? b) ;•v M M i€+ /KM; p¬+MM

G9+ M"v i•K ibM? *Æ æ°M; i`î M M +U+ F€ F?~M i`QÆM; t2M HšM i?'T i?ÄK HQ •m
+?d +ì i? #ªQ p ?„M K" F?¬M; i? #ªQ p h`-M hQ hmv M- M?Q p"v F ?Q¢+? +O
p°B „i b) ?ÄM; pB +- K" F i [mª t'm M?"i`i +ì i? b) H"K h`-M hQ hmv M K'i K¢M;
F?¬M; i? ;'T ;€T- T?ªB çB iWM; #QÊ+ iWM; #QÊ+ +U+ F€ +?"K +?¢T K" iÈB +?¶ >
i?ìB- ?„M +kM; ;B[K®B HB M H¢+ HBM? ?²M; B[KbM? p" h`-M hQ hmv M îKS+ ç°
h`-M hQ hmv M +ì #`i F€ çB m ;b F?¬M; ´M- ?„M b) H"TiS+ /WM; M; v ?"M? ç°M; +

h`-M hQ hmv M +ªK M?"M çQÊ+ T?-M i•K w M"v +O \*Æ æ°M; - i` M K†i M" M; F?¬M
F?)X >„M i?"i i?¬M; KBM?- M; v +ª çB K M"v KbM? +kM; F?¬M; M; ?o iÈB- p"v K" ?

E?¬M; +ì B +ì i? ?B m `ä ç†+ iQM? +O >²M; GB M h?B M >Ä +MM; pÈB FB +?Q
hmv MX L" M; /o M?B M #B i F i [mª +O pB + *Æ æ°M; H"K M?Q p"v H" ;bX

*Æ æ°M; `i M? M? ç½ ç M T?¢K pB +€+? >²M; GB M h?B M >Ä ? B i`,K i?QÊ+X *
i?"K +?Q F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+ +?9i €T HU+ M"Q +O *?mM; +U+ h'i a€i E„ M"vX

@ hQ hmv M- +¬ +ªK ;B€+ i? M"Q\

J†+ /M *Æ æ°M; +ì i? +ªK M?"M çQÊ+ h`-M hQ hmv M F?¬M; +ì #`i F€ #B M ?ì M
M?"M çQÊ+ K" ?ÄB K°i +•mX .M b Q +kM; [m M? ç M ç¢B bU bBM? iY i²M pQM; I
MY T?-M K¢Q ?B KX

@ h F?¬M; b Q5

h`-M hQ hmv M i`^a HìB +?„+ +?„M pÈB *Æ æ°M;X

*Æ æ°M; H9+ M`v KÈB iB T iK+ M?' + +?•M çB i?ŠM; p T?Q i`QÊ+X E?Q^aM; +€+? pÈB ?„M K`M|B bQ pÈB çB ? B i`,K M;`M i?QÊ+ +ÁM +?“K +?çT ?ÆMX J¶B H-M /WM; HçB +~M i?“M +<sup>a</sup>K i?K #B M ?| +O h`-M hQ hmv MX a m F?B t€+ ç`M? M`M KÈB iB T iK+ çB p T?Q i`QÊ+X J†+ /M`i ?çM? T?9+ pb çQÊ+ [m M i•K M?QM; h HçB H`M?[M; M; QìB F?€+ i?b \*Æ æ°M; +kM; b) H`K M?Q p`vX L?QM; M; Q`B bU[*Æ æ°M; +kM; H`K +?Q M`M; ? i bS+ i?Ä K½MX G9+ M`v +| K°i +?mv M H`K +?Q H`h`-M hQ hmv M +Q M?B M HçB /U p`Q M; U+ KbM? K`M; O i?B T çBX J†+ /M K iU p`M +?mv M ?°i? M?QM; M?bM #° /€M; +O M`M; `ä`M; H`F?¬M; +| MY T?¬ \*?d ? B i`,K i?QÊ+ M;„M M; OM M?QM; *Æ æ°M; T?ªB K`i; -M K°i + M?; BìKÈB +| h?B M >Ä X

*?QM ?ç i b2M F?¬M; M; WM; tQ v i`ÁM +?mM; [m M? i?•M i? \*Æ æ°M;X E?Q<sup>a</sup>M; >Ä +`M; ; -M i?b €M? b€M; çÄ`U+ +O +?9M; +`M; i`ÎM M +`M; K½M? HB iX J†+ / H9+ M`v T?Q i`M ? B M; QìB HçB T?€i i€M`K°i i-M; ?`Q [m M; T?ªM; T?`i M?Q K°i #QÊ+ p T?Q i`QÊ+ i?b pÁM; #ªQ p p- ?bM? +kM; iU M?B M ç`v >²M; GB M h G9+ M`v ç½ +€+? >²M; GB M h?B M >Ä`i; -M M?QM; i`çM; i?€B +O h`-M hQ hr #B M ?| M`QX *Æ æ°M; ?Q`M iQ`M +| i? F?ŠM; ç`M? +?QM ?ç i b2M #`M KçM; ?² +?„M >²M; GB M h?B M >Ä X >B M içB çB m ?„M Km®M +?QM? H`FB K i` t2K b r i`QM; >²M; GB M h?B M >Ä - i?b +?QM ?ç i b2M M`v +| +ÁM içQ çQÊ+ i€+ /KM; HÈ *„M`„M; i?9+ /K+ K HU+ iU i?•M ç M ç° + Q M?`i- *Æ æ°M; KQK K¬B`²B`®i +K+ iB M p`Q # M i`QM; >²M; GB M h?B M >Ä X

Zmª M?B M ç9M; M?Q /U HB m- F?B ?„M pW #QÊ+ p`Q # M i`QM; >²M; GB M h?B M M #`i ç²M;X G9+ i`QÊ+ pšM +ÁM +| i? çB HçB #bM? i?QìM; - M?QM; H9+ M`v ? +U+ HÈMX J†+ /M €T HU+ M`v ç½ çQÊ+ +?QM ?ç i ?²M; HB M H`K; BªK i?B m M M ç iQM? +O >²M; GB M h?B M >Ä pšM F?B M HBM? ?²M +O \*Æ æ°M; `mM; ç°M; F pÈB H-M i`QÊ+ ç½ KçM? ?ÆM`i M?B m- +°M; i? K +Æ /mv M tªQ ?ÊT HšM im Hm +¬M; iB M p`Q "€i [m MX L?QM; +kM; +?QM? #îB pb p`v K`+ªK M?“M +O ?„M bQ i`QM; >²M; GB M h?B M >Ä +`M; i? K b•m b„+X \*Æ æ°M; ?Q`M iQ`M +| i? F?ŠM +?QM ?ç i b2M M`v ?°i? i?b bÊ`^M; +?d +¬M KbM? pW iB M p`Q >²M; GB M h?B i`Q #KBX L m M?Q F?¬M; T?ªB M?Q p`v- >²M; GB M h?B M >Ä +kM; F?¬M; i? M; î>„+ •K L; k >`M? ççB HK+X

.QÈB +ªK; B€+ €T #€+? îMÆB M`v- h`-M hQ hmv M +kM; +?Êi idM? HçBX L`M; F? +?¼M i`Q ç`B HBM? ?²M ç \*Æ æ°M; v M i•K iB T iK+ çB p T?Q i`QÊ+X

æQÊ+ h`-M hQ hmv M OM; ?°M M HÁM; iBM +O \*Æ æ°M; i,M; H M`i M?B m- K° t•K M?“T p`Q b•m # M i`QM; >²M; GB M h?B M >Ä - +S K¶B K°i #QÊ+ M?Ä ç m F?B H M K`v T?¬MX \*Æ æ°M; +ÁM F?€ ?ÆM K°i +?9i #îB pb /M b Q ?„M +kM; H`J bQ + ?Ä - ?ÆM M[+| +?QM ?ç i b2M #`M KçM; GB i.B KHQm HçB M M K HU+ +O ?„M i®+ ç° F?¬M; T?ªB H`[m €M? M?X :Bì ç•v- ?„M +ªK M?“M çQÊ+ K HU+ +O hQ hm +U+ M? M?- ?B M M?B M M`M; ç M; #` >²M; GB M h?B M >ÄªM? ?QîM;X

@ J m 555

h`-M hQ hmv M çQ iBM iS+ +?Q *Æ æ°M; H-M i?S ? BX

*Æ æ°M; +| i? +ªK; B€+ çQÊ+ h`-M hQ hmv M ç½ ç2K K HU+ iU i?•M T?€i ?mv iÈE \*?B E?ªB #`€T HU+ T?ªB`9i p`Q b€i +Æ i? +kM; ç M; iU ?`M?- iªM K€i`K°i i-M t M? HK+ H`i T?`i #ªQ p i?•M i? M`M;X L?QM; i?“i K v K„M- Qi M?`i pB + M`M; i K„i +O >²M; GB M h?B M >Ä pšM F?¬M; +| p`M ç ; b +ªX

*Æ æ°M; +„M`„M; i?“i +?ti`²B [mv i ç`M?- i?•M ?bM? ?„M +?Êi i,M; i®+`²B i`QM; h`QM; H9+ ;B i®+ - *Æ æ°M; HB M T?€i ?B M`K°i p`M ç î# M i`QM; >²M; GB M h

F€ F„ M,M; M"Q +kM; F?-M; i? bY /KM;- F +^a æ[^]M; s" h?B KX h`QM; [m€ i`bM? +| i? #QÊ+ M? M? +?S F?-M; i? /`+? +?mv M iS+ i?lB çQÊ+X

*Æ æ[°]M; ç½ #„i ç-m ?®B ?"MX >„M ?®B ?"M KbM? F?-M; +^aK i?K i'i +^a M?[M; #B >²M; GB M h?B M >Ä i`QÊ+ F?B t-M; p"Q # M i`QM; X G9+ M"v Km®M M; WM; H¢B #¼M ?¼ ç½ çB iÊB p` i`Q i`mM; i•K +O >²M; GB M h?B M >Ä X L m Km®M iB T iK +?„+ +?„M b) ;B i,M; ;'T #°B T?-M- +?d bÊ ;B l ç•v +^a ? B ç m F?-M; +| +Æ ?°B [m

@ J m5 hB T iK+ çB p T?Q i`QÊ+5 J"i ç° +O h?B M >Ä HÈM M?Q p"v i?b +?„+ + Zm i`mM; i•K „i €T HU+ b) v m #ÈiX

h? M? •K h`-M hQ hmv M p M; H M i`QM; ç-m *Æ æ[°]M; X

óæ9M; p"v5 h i¢B b Q H¢B F?-M; M; ?o iÊB M?d\ L m [m^a i?"i ç9M; M?Q H iB M" M; GB M h?B M >Ä +kM; F?-M; T?^aB H" pB + ;b F?|5ô *Æ æ[°]M; M; ?2 i? M? •K +O [m€ ç¶BX >„M F?-M; ? /Q /U K" iB T iK+ çB p T?Q i`QÊ+X

@ QyQ@

d9RX *?QÆM; 939, smv M Zm æ¢B GK+ >„+ •K

h?B M >Ä >²M; GB M +?QM? H" *?mM; *U+ h'i a€i E„ /Q M" M; i?B i`B MX æ9M; M pW #QÊ+ [m i`mM; i•K +O M| i?b €T HU+ #„i ç-m v m #ÈiX *Æ æ[°]M; M? M? +?| M H¢B M"v ?„M /MM; F?-M; ç M K° i T?-M # i?lB ;B M bQ pÈB H9+ ç-mX

"¶M; M?B M *Æ æ[°]M; HŠM h`-M hQ hmv M ç m +<sup>a</sup>K ;B €+ €T HU+ +?mM; [m M? i?•M M; Q lB ç½ `lB F?ÄB >²M; GB M h?B M >Ä X E„ M,M; çQÊ+ F?-B T?K+- i?•M ?bM? K„i ç½ çB p" B i` ,K i?QÊ+X >„M çÊB €T HU+ ;B<sup>a</sup>K çB KÈB i?m ?<sup>2</sup>B ç°M ;B €T `°B ç~v

*?mM; [m M? `i BK „M; X smv M [m ><sup>2</sup>M; GB M h?B M >Ä imv pšM î i` M h?€M? h" #B M ?| p K†i i•K Hw +?Q M M H9+ M"v *Æ æ[°]M; +^aK ;B €+ `i H¢X >B M i¢B- #¼M i?m°+ p >„+ •K L; k >"M? ç¢B HK+X L m +S iB T iK+ çB p T?Q i`QÊ+- ?¼ b) T?^aB ç¢B M?'iX *?d +-M ` F?ÄB h?€M? h" æ^aQ H" +| i? +?QM? i?S+ ç†i +?•M H M K° i HK+ Zm M; JBM? L; k >"M? +?Q iWM; iÈBX

"i [m€- *Æ æ[°]M; H¢B F?-M; [m M b€i +^aM? p"i +?mM; [m M? K" ?„M ç M; +? ,K +? J†+ /M ç½ i?m ?²B €Q ;B €T M?QM; M" M; pšM K†+ F K" ¬K ?„M i?"i +?†i- T?^aM; T? bBM? + ,M #^aM F?-M; +| #'i +S [m M ? M"Q pÈB KbM?X

*^aK ;B €+ M"v F?B M +?Q *Æ æ[°]M; `i F€ H¢X J° i +¬ #û iMv w ç2K i€M? K¢M; +O M; Q lB ç" M ¬M; H" +| i? #B i M" M; iQM M?B K ç®B pÈB ?„M M?Q i? M"QX

.MM; bS+ H„+ H„+ ç-m ç pSi #Ä +^aK ;B €+ 'v ` - *Æ æ[°]M; i?'T ;B ¼M; M|B ,

@ æQÊ+ `°B5 hQ hmv M- +?9M; i i?"M? +¬M; X æSM; H M çB5

h`-M hQ hmv M M; ~M; ç-m M?bM ?„MX h`QM; €M? K„i +O M" M; - *Æ æ[°]M; i?'v çQÊ F?-M; MĐ t `lBX >„M M?bM M" M; `°B +SM; `„M M? M?"M; H„+ ç-mX

h`-M hQ hmv M #m¬M; i v- i?-M b„+ i` M K†i M" M; H" T iS+ F?-B T?K+ H¢B #bM? i M?„M F?) /~m ` M?bM *Æ æ[°]M; X

*Æ æ[°]M; +QĐM; ûT €M? K„i /lB F?ÄB h`-M hQ hmv MX GBM? ?<sup>2</sup>M HU+ +Q lM; ç¢B ?Q" M +<sup>a</sup>M? +?mM; [m M?X :B®M; M?Q Zm M; JBM? L; k >"M? ç¢B HK+- +€+? ><sup>2</sup>M i?QÊ+ F?-M; ? +| #'i F€ ç°B [m•M M"QX .M b Q i?b HU+ <sup>a</sup>M? ?Q lM; +O ><sup>2</sup>M; GB +?Q /M H" ?Ä ? J bQ î +¢M? M| i`QM; K° i i?lB ;B M /`B +kM; F?-M; i? +?`m M' i

@ hQ hmv M5 J HU+ +O +¬ +ÁM K'v i?"M? \

*Æ æ[°]M; ?ÄBX

h`-M hQ hmv M M|B ,

@ *ÁM +?WM; M,K i?"M?X JÈB pW `²B imv €T HU+ `i K¢M? M?QM; /M b Q +ÁM -
M[+| +U+ ?¢M K HU+ p" i?-M F?Q ?° i? - i +?d +ªK ;B€+ +| +?9i €T HU+- i?"K
M|M; +?€v M"QX

*ªK ;B€+ M|M; +?€v i?2Q HÌB M" M; M|B pÈB +ªK ;B€+ M|M; `U+ F?-M; ;B®M; M?
?B M +ªK ;B€+ M|M; `U+- i?b b) +?SM; KBM? M" M; ç½ #` >²M; GB M h?B M >Ä i?

*Æ æ°M; M|B pÈB p €v M€v,

@ h`QÈ+ ç| i F?-M; i?QÆM; HQÊM; pÈB +- ç +- T?ªB K¢Q ?B K `²B5

h`-M hQ hmv M #`i +QÌB M|B,

@ :B[+?9M; i +ÁM T?ªB M|B M?[M; çB m M"v b Q\ >mvM? +kM; `i +~M i?"M i?b -
M[+?S\ >m®M; +?B ?mvM? +kM; #B i- #`i Hm" M +?mv M ;b ?mvM? ç½ [mv i ç`M?

*Æ æ°M; M?bM M" M; - i?'v i` M K†i M" M; F?-M; b QX >„M +kM; F?-M; F?ÄB +QÌB

@ o"v i?2Q +ªK ;B€+ +O +- M m M?Q H" h?B M * M i?€M? ç² +?9M; i +| i?-M F?
[m ? v F?-M; \

*?mv M M"v- ?„M M?'i ç`M? T?ªB ?ÄB +ªK ;B€+ +O h`-M hQ hmv MX "ÎB pb +| +?
>²M; GB M h?B M >Ä b) F?-M; H"K ?„M #` i?QÆM; X \*ÁM h`-M hQ hmv M H" /Q ?
;B€+ +O M" M; KÈB H" +?QM? t€+ M?'iX

h`-M hQ hmv M i`-K M; •K +?®+ H€i `²B M|B,

@ >ŠM H" F?-M; +| p'M ç ;b HÈM5 *?QM ?¢i i•K HB M F?B tQ v i`ÁM +?mM; [m M
K°i F i; BÈB T?ÁM; ?°X "M; p"Q F i; BÈB M"v +kM; çO ç M; ,M +ªM €T HU+ +O >²
+| M?"M` F?-M; - F?B +| +?QM ?¢i i•K HB M M"v #ªQ p i?b €T HU+ K" +?9M; i i?
+| i?m°+ iQM? M"Q +ª5 > v M|B +€+? F?€+ H" M m Î# M i`QM; F i; BÈB- /M i?U+
M M b) #` €T +? F?-M; i? T?€i` çO K HU+ ç +ªM H¢B €T HU+ M"v- M?QM; +?d
tmv M [m çQÈ+X

L; ?2 h`-M hQ hmv M M|B- *Æ æ°M; +?Êi p¶ K¢M? i v,

@ Zmª M?B M H" M; QÌB M; Q`B +m°+ Hm¬M idM? i€Q5 h?"i F?-M; M; ?o ç M +- H
+?QM ?¢i b2M +O GB i .B K #ªQ p - i®B ç +?mv M +?9M; i T?ªB i?W M?"M +kM
K" b) F?-M; #` >²M; GB M h?B M >Ä ç®i +?€vX L m H" M?Q p"v i?b i?"i H" i®i [m

E?m¬M K†i h`-M hQ hmv M çÄ H MX L" M; ç•m +| +~M i?"M +ªK i?K ç•mX >²M; GB
K¢M; i•K HB M ç m H" +O M" M; - /o M?B M M" M; #B i b) tm'i ?B M ibM? ?m®M; M?

L?bM #B m ibM? ?QM; T?'M +O *Æ æ°M; - M" M; +?Êi pÐ H),

@ *Æ æ°M; - F?-M; T?ªB ?mvM? Km®M /MM; T?QÆM; T?€T M"v çQ +QÌM; ;Bª Zm
ç M >„+ •K L; k >"M? ç¢B HK+ +?S\ L m H" M?Q p"v i?b +kM; M?Q Km®B #Ä #B M
+| i? /šM i?2Q K°i M; QÌBX >ÆM M[- i`W T?B M; QÌB ç| +| im pB + Q ?ÆM i ?Q†+
F?-M; M; QÌB ?mvM? çQ i?2Q b) #` bmv v m +QÌM; HB i i`QM; K°i F?QªM; i?ÌB ;
T?€i ?B M- bÊ`M;

*Æ æ°M; F?) KdK +QÌB,

@ B M|B i Km®M K M; `i M?B m M; QÌB iÈB ç•vX L; QÌB F?-M; +-M M?B m M?QM
h +kM; F?-M; Km®M [m€ M?B m M; QÌB iÈB ç•vX hQ hmv M- +- i?Y M; ?o t2K- M r
>„+ •K L; k >"M? ç¢B HK+ i?b +?9M; i b) T?ªB H"K ;b\

L; ?2 *Æ æ°M; M|B- h`-M hQ hmv M FBM? M; ¢+ M|B,

@ L; QÆB Km®M /MM; HU+ HQÊM; h?B M * M i?€M? ç² +O +?9M; i çB ç€M? HûM >

*Æ æ°M; +QÌB H¢M?,

@ E?¬M; T?ªB H" ç€M? HûM K" H" ç€M? K°i+€+? [m M; KBM? +?QM? ç¢BX L m i`
iQÆB K°i+?9i i?b+m°+h?€M?+?B M b) bÈK F i i?9+X "'i Hm" M H" pb Zm M; JBI
/•M+?9M; >„+•K L; k>"M? ç¢B HK+X *?B M i` M? M; ?B M; p K¼i T?Q b) H" F i
çB m i Km®M+?QM? H" #„i; B†+ T?ªB #„i pm i`QÈ+U*-K i†+ iB M + -K pQÆM;

@ L?Q i? M"Q H" ó„i; B†+ T?ªB #„i pm i`QÈ+ô\

h`-M hQ hmv M K†+ /M #B i *Æ æ°M; /MM; i•K HB M ç tmv M [m >²M; GB M h?B
+| M; ?o iÈB çB m iB T i?2QX G9+ M"v M" M; KÈB #B i- i`QÈ+ F?B *Æ æ°M; tmv M
*Æ æ°M; i`-K ; B¼M; ,

@ ó*-K i†+ iB M + -K pQÆM; ô+?QM? H" ç€M? +? i+QÌM; ; Bª ç®B T?QÆM; F?B M
H•K p"Q F?OM; ?QªM; - ç²M; i?ÌB i?U+ HU+ ; BªK çBX "'i Hm" M H" T?B M ç¢B HK+
i°BX *?Q M M KK+ iB m +O +?9M; i F?¬M; T?ªB M?^K p"Q +?Q [m•M ç°B- H¢B +"
+?9M; X J" +?QM? H" >„+•K h?€M? æ" M +O >„+•K L; k>"M? ç¢B HK+X

@ *?d+-M F?¬M; çKM; T?ªB >„+•K h?B M *Æ i?b+?„+ +?„M ç€M? ç•m i?„M; ç| - F
; †T T?ªB M; mv ?B K- +?d+-M+?Q+?9M; i i?ÌB ; B M i`®M iÈB ç•v- M?Ì >²M; GB M
i?•M+?çv i?Q€iX " M, K M[>²M; GB M h?B M >Ä KÈB i„iX E ?Q¢+?+O i H" /
?| #ªM i?•M- +ÁM K°i M, K +m®B +MM; +?QM? H" +m°+ b®M; i` M T?B M ç¢B HK+

oW M|B ?„M pW ; BÆ i v +?d p T?Q >„+•K L; k>"M? ç¢B HK+X

h`-M hQ hmv M ?Q i b•m p"Q K°i ?ÆB- K„i M" M; HB M iK+ H|2 H M M?[M; iB b€M;

@ æ•v ç9M; H" K°i w FB M ? v- #'i M; Ì ç€M? 9T >„+•K L; k>"M? ç¢B HK+ [mª i?"i`
F?B #` >„+•K h?B M *Æ T?€i ?B M- ?„M +?„+ +?„M b) /šM >„+•K h?B M * M i?€M
+?9M; i Km®M H'v çQÈ+ i?"M? iQ+? çO çªM? ?QÌM; ç M +ª T?B M ç¢B HK+ i?b M
b•m # M i`QM; >„+•K L; k>"M? æ¢B HK+X G9+ ç| +® M?B M +| i? #m¬M; i v K" H
b) F?¬M; +| pB M [m•M 5

*Æ æ°M; ; "i ç-m,

@ h ?B m5 *?Q M M i KÈB M|B H" /MM; ? B M, K ç +QÌM; ?| K¼B M; QÌBX >B p¼M
K¼B M; QÌB i, M; H M iÈB GK+ [m MX hÈB H9+ ç| +?d #^M; p"Q L; k>"M? iQÆM; b|
+?9M; i - +?Q /M H" ; †T T?ªB >„+•K h?B M *Æ +kM; +| i? +?®M; çÐ- /M +| +?çv +
.U p"Q i®+ ç° T?B ?"M? +O +U HQM; i?b+?9M; i b) +| çO i?ÌB ; B M ?"M? ç°M;
ç¢Q Hw- im pB +O >„+•K h?B M *Æ ç½ ç¢i ç M i?€M? +'T çdM?- hBM? i?-M HU+ -
L?QM; +| K°i çB m K" +¬ ç½ [m M- i +| K°i F„ M, M; K" +?Q /M ?„M /MM; iBM? i?-
ibK çQÈ+X

æ¬B K„i ç T +O h`-M hQ hmv M b€M; H M,

@ >mvM? ç M; M|B iÈB J pU+ J°M; >mv M *?B L; •M b Q\

*Æ æ°M; KdK +QÌB p•M p +^K,

@ "^M; p"Q hBM? h?-M J pU+ +kM; çO ç i +?2 ç"v ? i i?ªv i?, K /Á iBM? i?-MX *
i +~M i?"M K°i+?9i- K°i FQ+? ç„+ i?O HB M HmBX L?Q p"v +?šM; T?ªB >„+•K L;
M^K i` M i?Èi b Q\

h`-M hQ hmv M ?Q i b•m `²B M? M?"M; H„+ ç-m,

@ *Æ æ°M; - ?mvM? #B i F?¬M; 5 >B M ; BÌi +ªK ; B€+ çQÈ+ i?U+ HU+ +O ?mvM?
h?B M *Æ `²B ç|

*Æ ç°M; bYM; b®i ; B•v H€i,

@ h¢B b Q +¬ M|B M?Q p"v\ *¬ M M #B i- i +ÁM FûK i M F?¼K ç| `it 5

h`-M hQ hmv M H„+ ç-m,

@ h M|B F?¬M; M|B p K†i K HU+- K¨ H¨ i?U+ HU+ i´M; ?ÊTX h iBM K¼B M; QÌB ç +O ?mvM?X "i [m€ +?9M; i +ÁM +?Q iÈB KQÌB M; QÌB- K¨ T?ªB H¨ KQÌB K°i M; Q +kM; T?ªB +MM; çBX >mvM? #B i`²B ç|- >„+ •K h?B M \*Æ F?¬M; +?d +| i?U+ HU M,M; HU+ iB M çQ€MX 1`¬M;- +?d +| h?B M *Æ +O +?9M; i KÈB +| i?ªM? ?QÎM; ?„MX

*Æ æ°M; +?Êi ç°M; i•K,

@ *¬ M|B ç9M; 5 h +?d M; ?o ç M i?U+ HU+ >„+ •K h?B M *Æ K¨ HçB [m M M,M; HU h`-M hQ hmv M M?bM p ?QÈM; >„+ •K L; k >¨M? ççB HK+,

@ *Æ æ°M;- +?9M; i +| M M çB /Á tûi K°i +?9i F?¬M; \

*Æ ç°M; H„+ ç-m,

@ E?¬M;- i bÊ`^M; b) F?¬M; M?`M çQÊ+ K¨` i vX "•v ;BÌ +ÁM +?Q T?ªB H9+- +` #i F€ /'m p i M`QX L m F?¬M; >„+ •K h?B M \*Æ b) +| bU +?m`M #- F ?Qç+? + bªM5 h`QÊ+ iB M +¬ F?¬B T?K+ K` HU+ çB- b m ç| +?9M; i b) i`Î p X

h`-M hQ hmv M ;"i ç-m ç€T SM; `²B v M H†M; M;²B tm®M; #„i ç-m im Hmv MX h?"i` i ?v p¼M; +| i? +MM; *Æ æ°M; çB /Á tûi >„+ •K L; k >¨M? ççB HK+X .Á tûi H¨ ;Bª +MM; *Æ æ°M; M?B m K°i +?9i i?¬BX

h`-M hQ hmv M iB M p`Q i`çM; i?€B im Hmv M i?b \*Æ æ°M; +kM; F?¬M; M?`M`¶B ?²M HU+ H†M; H) /Á tûi +?mM; [m M?X

*Æ æ°M; /MM; hBM? i?¬M HU+ /€M K†i ç'i /Á tûi p¬ +MM; ?B m [mªX h`W T?B H¨ +'T- M m F?¬M; +?Q /M *Ym [m M J bQ +kM; F?¬M; i? T?€i ?B M hBM? i?¬M HU

L m F?¬M; /MM; ç +¬M; FQ+? K¨ +?d /MM; ç /Á tûi i?b HBM? ?²M HU+ +O *Æ æ° t - +ÁM J pU+ J°M; >mv M *?B L;•M +O ?„M +kM; F?¬M; M;WM; +mM; +'T hBM? J pU+ i?b F?ª M,M; i? Q i9M; iBM? i?¬M HU+ +O *Æ æ°M; ç½ ççi ç M K°i +'T ç° F ibK ?B m p`im Hmv M- ?„M +¨M; M;¨v +¨M; K K`M ç„K +?bK i`QM; M| - i?"K +?Q ?„ +ªK i?KªQ /B m iW J pU+ h?€B *U+ M[X

GBM? ?²M HU+ QÈ+ +?WM; T?|M; ` çQÊ+ ? B M;¨M i?QÈ+ i?b \*Æ æ°M; ç½ +ªK ;E "ÎB ç` i? h?€M? h¨ æªQ T?¬M HÈM H¨ M9B MQM ;Á ç'i- K†+ /M i`ªB [m oçM G¬B bç+? i'i +ª i?U+ p`i +O çªQ- M?QM; /Q ç` i? - p`i`Q +O #¼M ?¼ p`i`Q +kM; F? HU+ +O ?„M pW /Á tûi ç½ M„K çQÊ+ iBM? ?m®M; +O [m•M ç`+?X

J°i /Q M? i`QÈM; K¨m t€K i`Q mv M; ?B K i`ªB /¨B ?ÆM KQÌB /†K pÈB ? B ?¨M; [m p M; H M i? M? •K ?Á ?ûi +O ççB HQÈM; #BM? HQM? ç M; ?m`M Hmv MX E?B HB i?,K /Á /Q M? i`QÈM; i?b H¨T iS+ +ªK i?'v +| J bQ i²M içB pÈB K°i b® HQÈM; `i H iQÈM; +O ?„MX

h`QM; /Q M? i`çB h?€M? h¨ æªQ M¨v +| ?ÆM K°i M;¨M J bQ +O ççB HK+ >„+ •K +?QM? H¨ ?ÆM K°i M;¨M M; QÌB5 S?ªB #B i`^M;- Î ççB HK+ Zm M; JBM? L; k >¨M h?´ +| Km®M tm`i` K°i M;¨M J bQ i?b +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?mv M / /¨M; X >ÆM •K L; k >¨M? ççB HK+ M¨v ç m +| im pB T?´ #B M iW hS [m M i`Î H MX æB m M¨v i +?Q *Æ æ°M; FBM? M;ç+ +?QM? H¨ ç€K J bQ M¨v +S KQÌB M; QÌB K°i i´X J¶B K°i #²M; HÈMX G m +O J bQ F?€+ ?ŠM pÈB M?[M; +?B +H m #bM? i?QÌM;- +?9M; ç M¨v ?'T i?K M?B i M?QM; #¼M ?¼ pŠM HU +?¼M K¨m HQçB M¨vX

S?ªB #B i`^M; ç` p` +O J bQ Î ççB HK+ Zm M; JBM? L; k >¨M? `i çQÊ+ i¬M bMM +?B M i` M?- K¶B J bQ ç m +| +?¶ Î`B M; +O KbM?X J¨ ççB HK+ >„+ •K L; k >¨M +MM; K°i +?¶- ?ÆM M[M?[M; +?B +H m FB +kM; F?¬M; iQM? H¨ HÈMX E?¬M; HQÈM; J bQ K¨ >„+ •K h?B M *Æ M„K i`QM; i v +kM; çO ç M|B H M`i M?B m p`M i?U+ HU+ bB m +QÌM;- i M F?¼K ç| H`K b Q +| i? QÈ+ i?9+ M?B m J bQ M?Q p`v Î +MM; K°i +?¶ i?b M;mv M M?•M`i çÆM ;BªMX "ÎB pb K¶B K°i J bQ i`QM; K°i i ç²M;X

@QyQ@

d9kX *?QÆM; 938, æ½ «K L;QÆB- h GB M E?¬M; "m¬M; h v5

*Æ æ°M; +°M; /MM; HBM? ?²M HU+ /Á tûi ç`+? [m•Mi?b+°M; +ªKi?´v FBM? ?½BX
KQìB M;QìB K°i i´- K°i´M; +°M; +! K°i i`,K M;¬B H mX J¶B K°i i´ ç m ç-v çO +€+
ç-m M;¡M +?•M ç K° bmv M;?o *Æ æ°M; +kM; #B i #¼M ?¼ +kM; +! i? i?B i`B M L
L m M?Q K°i M;°M i M J bQ M`v +MM; i?®M; M?´i T?€i ç°M; +¬M; FQ+? i?b b) iç
KçM? M?Q i? M`Q\ L;k >°M? F i;BÈB imv F?¬M; i? #B M ç´B ;B®M; M?Q L;k >°M
i`"M T?€TX L?QM; M m M?Q +?d M¡B `B M; p HU+ T?ÁM; M;U i?b imv i F?¬M; T?
L;k >°M? iQÆM; bBM? im-M ?Q`M T?€T i`"M +! KK+ çQ+? +?QM? H` #´i M;¡i`T F
i?QÆM; HÈM M?´i +?Q ç®B T?QÆM;X L?QM; K` M?bM [m i?b bU +?m`M #` >„+•K
FûK 5

h`QM; HÁM; \*Æ æ°M; i?-K M;?o- í ç•v +kM; +?d H` K°i iªM; #,M; M´B +O >„+•K
K` ç½ F?B M M;QìB i +ªKi?´v FBM? ?½BX s2K` F ?Qç+? i`"M +?B M M,K M,K p
HK+ F?¬M; i? i`€M? F?ÁBX E ?Qç+? +O KbM? M?´i ç`M? T?ªB i?`M? +¬M; - M m
/B i Zm M; JBM? K´iX

h`W K°i b®J bQ + M? ;€+ # M M;Q`B- *Æ æ°M; +ÁM T?€i ?B M` b® HQÊM; [m•M
>„+•K L;k >°M? ççB HK+ ç½ pQÊi [m M,K KQÆB pçMX J` i?2Q ?„M #B i # M Zm
HK+ +?d +! ? B KQÆB pçM K` i?¬BX æB m M`v imv +?Q ?ŠM +! i? M¡B H M çB m
H` +! i? #B i i´M; i? i?U+ HU+ +O >„+•K L;k >°M? ççB HK+ ç½ pQÊi [m Zm M; J

L;?o iÈB ç•v- *Æ æ°M; HçB F?¬M; i? F?¬M; M;?o iÈB GB i .B KX L m M?Q F?¬M
+O M`M; +?Q #¼M ?„M i? K i?ìB ;B M M,K M,K +?m`M #` i?b bÊ`°M; b m F?B oçM
bç+? h?€M? h` æªQ- F iB T Zm M; JBM? L;k >°M? ççB HK+ b) #` iY pQM; i`v H`
+K+ /B M b) M;?B M; p K°i T?Q X >„+•K L;k >°M? æçB HK+ pb i`"M +?B M M`v ç
i?"K +?Q H` ?ÆM M;°M M,K i?ìB ;B MX L m bQ pÈB #¼M ?¼ i?b Zm M; JBM? L;k
[m€ M?B m i?ìB ;B M ?Á #bM?- +,M #ªM F?¬M; bmv M;?o [m€ M?B m p M;mv +A
pšM M?Q p"v5

GU+ HQÊM; +O K°i M;QìB +kM; +! ?çM- *Æ æ°M; +kM; F?¬M; #B i KbM? ç M i°i
M?B m +?Q i`"M h?€M? +?B MX L?QM; ?„M M?´i ç`M? b) +® ? i bS+- #îB pb ç•v
+MM; i`QM; çìB ?„MX >„M Km®M F i i?9+ i€M? KçM; +O KbM? i`QM; M;¼M HY +
ç +?Q #ªM i?•M +ÁM #´i +S iB + Mm®B M`QX

.o M?B M ?„M b) F?¬M; M¡B #®M +?[ói`"M ç€M? +m®B +MM;ô M`v pÈB #´i F€ F M
HÁM; ?„M F?¬M; #B B +?9i M`Q K` M;QÊ+ HçB +ÁM ?QM; T?´M p` pmB p X Zm v
>Ä b m HQM;- iBK ?„M F?¬M; iU +?O çQÊ+ K` #MM; +?€v H M K°i M;¼M HY X

óGB i .B K- +?ì i *?ì i +® ? i bS+ ?Q`M i?`M? i`"M h?€M? +?B M M`v- +®M; ?B M
i` M? M`vX æ M F?B ;B¼i K€m +m®B +MM; +O i +?ªv tm®M; pb ççB HK+ M`v h
F?¬M; +ÁM p´M pQÆM; #´i F€ çB m ;b M[- #´i Hm" M M`M; î MÆB ç•m- i +kM; Kmç

æ M; i`QM; [m€ i`bM? ?²B T?K+ K HU+- #¶M; M?B M HBM? ?²M +O h`-M hQ hmv
?²- i?-M i?S+ +O M`M; T?ªM; T?´i +ªK M?"M çQÊ+ K°i ?ÆB i?î´K €T +kM; +ªK M
*Æ æ°M; /°M? +?Q GB i .B KX L?QM; K` h`-M hQ hmv M pšM F?¬M; #B i- *Æ æ°M

hbM? v m b•m ç"K ? B M;QìB /°M? +?Q M? m imv ç M; /B M` i`QÊ+ K„i M?QM; +
çQÊ+X h?"i` \*Æ æ°M; +ÁM i®i ?ÆM K°i +?9i- #îB î i`QM; HÁM; ?„M GB i .B K ç
[m +kM; H` iQ MB K pÈB M`M; i?¬B- M?QM; ç®B pÈB h`-M hQ hmv M i?b ç! +?QM
K°i H-M Km®M M¡B +?Q *Æ æ°M; i?•M T?"M i?"i bU+ +O KbM?- i?"K +?Q M; v +ª
ç½ M¡B `X L?QM; b m H-M ç!- M`M; HçB i?"i bU bÊ ?½BX L`M; #B i M m M?Q *Æ
h?-M b) H`K +?Q ?„M ?bM? i?-M +•m /B iX L m p"v- *Æ æ°M; b) poM? pB M +kM;
i? ;BÈB M`v M[X

*?Q M M # 'i H m " M i ` Q M ; H Á M ; + | K m ® M + Ð M " Q - M " M ; + k M ; F ? ¬ M ; / € K M | B ` b U i ?
B i + ? Q / M K b M ? M | B p È B * Æ æ ° M ; - ? „ M + k M ; + ? Q ? Š M b) i B M K b M ? X

E ? ¬ M ; H • m b m - K H U + + O h ` - M h Q h m v M + , M # ^ M ç ½ F ? ¬ B T ? K + H ¢ B M ? Q + k
i ? m ° + i Q M ? J ° + F ? ¬ M ; M ? B m M ? Q M ; # ^ M ; p " Q + U + ? ¢ M K H U + - K m ® M F ? ¬ B T ? K
+ ? Q M ? H " b U F ? € + # B i ; B [+ U + ? ¢ M K H U + + O h ? B M * M i ? € M ? ç ² b Q p È B + U +
b Q X * U + ? ¢ M K H U + + O * Y m [m M J b Q + | ç Q Ê + i ? ¬ M ; [m M ? B m M , K F ? ´ i m - +
[m M X J H U + t T + ? ² M ; F ? B M M , M ; H Q Ê M ; ç ¢ i ç Q Ê + b U i ? v ç ´ B p + ? ' i X J " h ? E
+ | + U + ? ¢ M K H U + - + ? Q M M b m M " v t T + ? ² M ; + U + ? ¢ M K H U + i ` M i ? U + i b) F
` B M ; M , M ; H U + F ? ¬ B T ? K + ç ½ F ? ¬ M ; T ? ^ B H " J b Q # b M ? i ? Q Ì M ; + | i ? b € M ? ç Q
* M i ? € M ? ç ² + | i ? i , M ; H M ç M * Y m [m M - H 9 + ç | K È B H " ; B B ç Q ¢ M M ? ^ v p ¼ i p
J b Q # b M ? i ? Q Ì M ; i ` Q Ê + K † i # ¼ M ? ¼ + , M # ^ M F ? ¬ M ; + | b S + + ? ® M ; + U - + ? d h ? € M
€ T + ? # ¼ M ? ¼ X

* Æ æ ° M ; ¬ K h ` - M h Q h m v M i W T ? Q i ` Q Ê + K " F ? ¬ M ; T ? ^ B Î T ? Q b m H " # Î B p b Î T
+ | i ? T ? Á M ; ? ° i ® i ? Æ M X J ° i F ? B t m ' i ? B M ç B m ; b M ; Q " B w K m ® M + k M ; / T ? ^ M

J † + / M K ° i F ? „ + i ` Q Ê + i ` Q M ; H Á M ; * Æ æ ° M ; + Á M i " M ç - v ? b M ? # | M ; G B i . B K X
h Q h m v M - ? „ M p š M i U ; B € + / M M ; i B K i ? S + O h ? - M > Ä h ? € M ? o Q Æ M ; E ? ^ B ç • K
p ' i # Ä p k F ? Q ç - m ? " M ; i ` Q Ê + b U ? ' T / š M + O M " M ; X a U i ? " i ç ½ M ? B m H - M + ? S M
h m v M i ? b + € B ; ¼ B H " b S + + ? ® M ; + U F ? ¬ M ; ? + | # ' i F € w M ; ? o ; b + ^ X

J v K " € T H U + + O > ² M ; G B M h ? B M > Ä F ? B M * Æ æ ° M ; T ? ^ B i Q " M i • K S M ; T ? | + ?
M ; ? o H m M ; i m M ; X E ? B ? B M ; Q Ì B p W t m v M [m > ² M ; G B M h ? B M > Ä - * Æ æ ° M ;
` ² B # ^ Q h ` - M h Q h m v M ` Ì B H Á M ; K b M ? X

" ' i [m € - H - M M " v h ` - M h Q h m v M H ¢ B + | + ? 9 i F ? ¬ M ; # b M ? i ? Q Ì M ; X > B i v + O M
æ ° M ; # ¶ M ; # m ¬ M ; H Ä M ; ` - \* Æ æ ° M ; i Q Ì M ; M " M ; K m ® M ` Ì B F ? Ä B i ? b + € M ? i v + O
? „ M X a m ç | ? B K „ i M " M ; M ? „ K H ¢ B - + ^ M ; Q Ì B H ¢ B i U p " Q M ; U + * Æ æ ° M ; X

@ * Æ æ ° M ; - i + ^ K i ? ' v F ? ¬ M ; i ? Q ^ B K € B X æ - m i ? " i + ? Q € M ; p € M ; - ` ' i F ? | + ? ` m X
h ` - M h Q h m v M H ~ K # ~ K M | B - i ? M ? • K + O M " M ; ? Æ B b m v v m X

* Æ æ ° M ; i ` Q M ; H Á M ; + ^ F B M ? ,

@ h Q h m v M - M " M ; + ^ K i ? ' v i ? M " Q \

h ` - M h Q h m v M M ? ; B ¼ M ; M | B ,

@ h + k M ; F ? ¬ M ; # B i M [X * | H) H " / Q M ; " v ç | i i ? B i ` B M a € M ; h ? G K + > Ê T + ? Q
> m v M ? ç W M ; + Y ç ° M ; - ç + ? Q i / U p " Q K ° i H € i + | H) b) ´ M i ? ¬ B X

* Æ æ ° M ; F ? ¬ M ; / € K ç ° M ; ç " v M [X J † + / M ? „ M + ^ K i ? ' v + | ; b ç | F ? ¬ M ; ç 9 M ; - M ? Q M
F ? ¬ M ; / € K K ¢ Q ? B K X

G B M ? ? ² M H U + + O ? „ M F ? B i B T + " M H B M ? ? ² M + O h ` - M h Q h m v M H B M ? ? ² M i
+ Y X G - M M " v - * Æ æ ° M ; i ? " i b U + ^ K i ? ' v H Q H „ M ; X > „ M ¬ K h ` - M h Q h m v M + ? ¢ v
+ O > ² M ; G B M h ? B M > Ä X P È + + ? W M ; M ; Q " B M , K i ` , K i ? Q Ê + * Æ æ ° M ; K È B M ; W
t m ® M ; - + ? Q M " M ; M ; ² B Î i ` M ç M B K b M ? ç M " M ; + | i ? i ? Q ^ B K € B / U p " Q M ; U + K b

* k M ; F ? | i ` € + ? \* Æ æ ° M ; ; ' T ; € T - ? „ M p " h ` - M h Q h m v M F ? ¬ M ; + ? d / m M ; ? Ê T K ° i
T ? Q Æ M ; ç m + | M , M ; H U + + ? O ç ° M ; / m M ; ? Ê T H B M ? ? ² M p È B M ; Q Ì B + Á M H ¢ B X a
* Æ æ ° M ; i W M ; M ? B m H - M # ' i ç „ + / o / m M ; ? Ê T H B M ? ? ² M p È B h ` - M h Q h m v M X L
` ä " M ; H " F ? ¬ M ; ç 9 M ; - H B M ? ? ² M + O h ` - M h Q h m v M ç ½ T ? Q M ; # X h ? " K + ? Q * A
ç Q Ê + H B M ? ? ² M + O M " M ; ç M ; ` m M " v - K b M ? + , M # ^ M F ? ¬ M ; + € + ? M " Q / m M ; ? Ê
i ? " i b U + | p ' M ç X

* Æ æ ° M ; M ? È ` ' i F „ i m v i F „ a € M ; h ? G K + > Ê T X J † + / M M , M ; H U + # ^ M i ? • M ` ' i v
i ` B M a € M ; h ? G K + > Ê T + | i ? M | B H " ç Q ¢ i i ? B M i ¢ Q ? | X L ; v + ^ h ? € B h ` M M ; K B
+ ' T + ? Q M K Q Æ B i € K i U ? Ä B + k M ; F ? ¬ M ; H " K ç Q Ê + X > Æ M M [+ ? Q / M M " M ; K ¢ M ?

ç M h?€M? + 'T i?b +kM; F?¬M; i? H"K çQÊ+ - M; ?o H" +| i? #B i Km®M i?B i`B M
F?| F?, M ç M M?QÌM; M"QX >ÆM M[b m F?B i?B i`B M tQM; - HBM? ?²M +O h`-M
¬M K X G9+ M"v M" M; M|B p i i?QÆM; +k i€B T?€i- *Æ æ°M; +kM; +ªK i? 'v M; Q
i?ìB F?¬M; F?ÄB F?~M i`QÆM; X G" /Q ? „M +?O ç°M; v m + - m h`-M hQ hmv M +MM
h?B M >Ä - M m H9+ M"v p i i?QÆM; +k +O h`-M hQ hmv M HçB i€B T?€i i?b H"K
KbM? +?Q çQÊ+ \

GBM? ?²M F?¬M; ; B®M; pÈB i?•M i? X h?•M i? H" +| +Æ M, M; - M?QM; ªQ /B m +C
+kM; F?¬M; B /€K #ªQ çªK ?B m ? i?Q" M iQ" MX J°i F?B tªv ` p'M ç ; b- çWM; M
+?Q /M H" K°i p i i?QÆM; M?Ä i` M HBM? ?²M +kM; H" K°i T?B M iQ€B p¬ +MM; H

@ hQ hmv M- +¬ +ªK i? 'v i? M"Q \

*Æ æ°M; ?B M içB F?¬M; i? /MM; HBM? ?²M /Á tûiX o T?¬M K HU+ i?b ? „M H" >
H" J°+ ? X >ÆM M[? „M +kM; F?¬M; i? / /"M; ?¶M ç°M ?Ä ç /Á tûi- #îB M m /
/šM ç M T?ªM i€+ /KM; X .QÈB iB M? ?m®M; M"v ? „M i?" i # 'i ç „+ /o +?d +| i? ; YB ;
hmv MX

æ¬B K „i h`-M hQ hmv M M? „K M; ?B M- i?•M i? # 'i ç°M; X Lûi K†i imv +QìB M?QM
i`€M HçB iQ€i ` K² ?¬B `ÁM; `ÁM; X

*Æ æ°M; i? 'T ; B¼M; M|B ,

@ hQ hmv M5 ¬¬ +| i? Kî HBM? ?²M +O ` ç i iB M ?"M? /mM; ?ÊT F?¬M; \ *| H)
i` T?¬M i` M i?QÆM; X L? 'i ç`M? H" HBM? ?²M +O +¬ #` i?QÆM; i` M /Q i?B i`B M
€T HU+ +O >²M; GB M h?B M >Ä M M #•v ; BìKÈB tªv ` p'M ç X

@ *Æ æ°M; 5 h F?¬M; F?®M; +? çQÊ+ KbM?

h`-M hQ hmv M i?î ? „i ` M|B ,

@ *Æ æ°M; - i M; ?o +?d + - M M; ?d M; ÆB K°i +?9iX >mvM? K M; i i`î p ç [m®+ æ-
ç +?Q i M; O K°i ; B' + +| H) b) i®i ?ÆMX

*Æ æ°M; ; "i ç - mX æ•v +kM; H" #B M T?€T i®iX æ®B pÈB M; QìB #bM? i?QìM; K" M
[m€ ç°i?b #B M T?€T i®i M? 'i H" M M çB M; OX

L; ?o iÈB ç•v *Æ æ°M; H" T iS + i`B m ?²B æçB .B M h?€M? >Ä GQM; - M? M? +?| M;
*?B L; •M +?çv ? i i®+ HU+ p T?Q ç [m®+ æ¬M; J°+X

h`-M hQ hmv M HšM; H†M; M^K i`QM; HÁM; *Æ æ°M; X " 'i Hm" M b „+ K†i ? „M F?| +
M" M; +S ¬K `B i H'v + ' \*Æ æ°M; - M|B ; b +kM; F?¬M; +?`m #m¬M; X h?" i ` i`QM; M
` 'i ?²B ?°TX E?¬M; b B- b m M?B m H-M /mM; ?ÊT- M" M; p" *Æ æ°M; +| i? iU ç°M
çB m K" *Æ æ°M; F?¬M; #B i- #ªM i?•M h`-M hQ hmv M +| K°i iB i?¬M i?S + K" G
M" M; Km®M T?QM; # HBM? ?²M +O KbM? iU M?B M H" +| i? - +?Q M M M" M; pW
?²M pÈB *Æ æ°M; p" ç²M; i?ìB +kM; +| i? +U imv i HBM? ?²M +O ? „MX

"B M T?€T M"v H" /Q h`-M hQ hmv M pW M; ?o ` H9+ *Æ æ°M; tmv M [m >²M; GB
iQ M iQM? ; b F?€+ - +?d + - M +| i? pMB ç - m p"Q H²M; M; U+ +O ? „M K°i H€i ç½ H

aU i?" i ç½ +?SM; KBM? *Æ æ°M; pšM `i [m M i•K ç M M" M; X E?B i?•M i? M" M;
F?¬M; +€+?t M" M; M[X .o M?B M #B M T?€T M"v +kM; +?d +| h`-M hQ hmv M KÈ
; B'm /B K çQÊ+ *Æ æ°M; / p"v b Q\ L m M?Q F?¬M; TªB +ÁM K°i iB i?¬M i?S-
M" M; +kM; F?¬M; i? M"Q i?" M? +¬M; X

h`î p æ¬M; J°+ ç [m®+ - \*Æ æ°M; F?®M; +? æçB .B M h?€M? >Ä GQM; i`U + iB
; - M M? 'iX > „M F?¬M; /WM; HçB îM; QçB i?" M? K" iB T iK+ ` H M? +?Q æçB .B M
v i?šM; tm®M; X

h` M çìB M"v +kM; +?d +| ? „M KÈB /€K H"K M?Q i? X E?B +ÁM +€+? i?" M? i?" +?W
i?m ?²B æçB .B M h?€M? >Ä GQM; `²B ¬K h`-M hQ hmv M- M?ì J pU+ J°M; >mv
T?| M; tm®M; i?" M? i?" - b m ç| KÈB i?m ?²B J pU+ +O KbM? X

G9+ M"v- ?„M F?¬M; +ÁM +?9 w #'i F€ çB m ;b K" +S ¬K +?†i h`-M hQ hmv M i`QM
K°i iYm çB K`²B p¼i p"QX

@ hB M bBM?- M;¬B H"K +€B ;b p"v\

J°i iB m M?`i?`v *Æ æ°M; ?mM; ?,M; M?Q p"v p°B p"m; iÈB M; ,M +ªMX

*Æ æ°M; i`-K ;B¼M; M|B,

@ J m H M G'v +?Q i K°i ;B M T?ÁM; i®i M?'i +O +€+ M;QÆB5 "^M; ?[m +O i ç
M;ÆBX

hB m M?`bYM; b®i M?bM \*Æ æ°M; `²B H¢B M?bM h`-M hQ hmv M i`QM; M;U+ ?„M

@ o"v tBM M;¬B +?ì K°i +?9iX

h`-M hQ hmv M M^K i`QM; M;U+ *Æ æ°M;X .mM; M? M imv i b„+ +O M"m; ç½ çQÊ-
ç [m®+ M"m; [m€ M´B iB M;- M m M?Q #`M;QìB F?€+ M?bM i?'v 2`^M; b) ;†TT?

hB m M?`tQ v M;QìB çB H M H-m i`QM; K°i ç¢B bªM? T?Q b m [m-v M|B K'v +•m
v T?K+ iQÆM; ç®B ?Q H X h`mM; MB M M?•M FB + m K"v- ?„M M?bM *Æ æ°M; p
F?| +QBX

*Æ æ°M; F?¬M; ç w M?B m- ?„M #QÊ+ M? M? iÈB i`QÊ+ [m-v,

@ *€+ M;QÆB M? M? H M K°i +?9i- #^M; ?[m +O i +¬M T?ªB M;?d M;ÆB55

h`mM; MB M M?•M FB •K /QÆM; [m€B F?Q M|B pÈB *Æ æ°M; ,

@ h?"i tBM H¶B iB M bBM?5 LÆB M"v +O +?9M; i F?¬M; iB T F?€+? M?•M M?Q
F?€+ çB5

@QyQ@

d9jX *?QÆM; 93e, G-M L[L;O *?mM; :BQ`ÌM;5

L?bM €M? K„i +?€M ;?ûi +O i`mM; MB M M?•M FB - *Æ æ°M; +ª ;B"m M|B,

@ h¢B b Q\ *€+ M;QÆB bÊ i F?¬M; iB M i`ª b Q\

h`mM; MB M M?•M H„+ ç-m,

@ o'M ç Î ç•v F?¬M; T?ªB H"iB M5 *?9M; i Kî+Y H"K ,M F?¬M; i? iU KbM? çB i
M;¬v # M K†i K" ?"M? ç°M; +O +€+ ?¢ iU ?² F?¬M; çQÊ+ i®i +?Q H„KX L m M?Q
+QB M?Q +?Q iWM; i?'v M;QÆBX L m F?¬M; i b) #€Q [m M ç|5

*Æ æ°M; bYM; b®i- i"m iÈB H9+ M"v ?„M KÈB w i?S+ çQÊ+ KbM? p"Q # M M;¬v #
i`¬M; M?Q ç½ ?¬M K t¬M; p"Q iYm çB KX Zmª i?"i`'i / H"K +?Q M;QìB i ?B m
+O ?„M KÈB ?Á ?Q½M çB p"BT?-M,

GQM; >Q" M; ?W K° i i B M; ,
 @ L; QÆB +?Q`^M; M; QÆB #•v ; BÌ b) F?¬M; #` M; QÊ+ ç½B b Q\
 J'v p` GQM; oQÆM; T?Q b m GQM; >Q" M; [m v ç-m +® MûM +QÌBX LY M, K i`QÊ+
 i, i?Q #¼M ?¼ /o M?B M +kM; #B iX G9+ M"v M?bM GQM; >Q" M; p" *Æ æ°M; ç'm
 +QÌBX *?d +| EBK H" F?¬M; ?B m ç-m +m i B M?2Q` H"K b QX
 @ GQM; >Q" M; # ?¢- *€+? Gw S?•M KÌB M; "BX
 æ M; H9+ 'v i?b i? M? •K ; B" Mm +O æ` GQM; i' iW T?Q /QÊB i`mv M ç M- [m
 GQM; >Q" M; [m v b M; +?9M; M?•M # M +¢M? M|B,
 @ æB5 *?9M; i çB tm®M; X
 J°i ç€K *U GQM; `®B `Qi ?¢ tm®M; K†i ç'iX J†+ /M ç•v F?¬M; T?ªB H" H-M ç-m i
 H² +O æ` GQM; i'- M?QM; H-M M"v pšM F?B M +?Q \*Æ æ°M; F?¬M; M?`M çQÊ+
 @ _ K„i GQM; >Q" M; # ?¢X
 *€+? Gw S?•M F?) ; "i ç-m pÈB GQM; >Q" M; X
 GQM; >Q" M; p°B p" M; ?Q" M H ,
 @ h' iB M F?¬M; i? H"K M?Q i? X o½M #®B i?"i F?¬M; /€K M?"MX
 *€+? Gw S?•M M|B,
 @ h H" i°B M?•M +O GQM; i°+- bÈK ç½ F?¬M; T?ªB H" i' iB M ; b +ªX >mv i K¢+?
 idM? i?"M? +¬M; - HU+ HQÊM; +O M" M; Km®M i`QÎM; i?"M? +kM; +-M K°i F?QªM
 ?¢ +| i? M ibM? [m M ? ?mv i K¢+? K" +?, K b|+ M|X EBK +| K°i MY ?mv ii?®M
 M" M; +kM; F?¬M; T?ªB +?•M +?QM? H" GQM; i°+X æB K M"v tBM # ?¢ v M i•KX
 GQM; >Q" M; ; "i ç-m,
 @ GQM; h°+ M?'i ç`M? b) iQ" M HU+ +?, K b|+ EBKX
 *€+? Gw S?•M F?) KdK +QÌB,
 @ L; "B M|B M?Q p"v i +kM; M i•KX *Æ æ°M; iB m ?[m- +QM ; €B +O i #•v ; BÌ H"
 * M i?€M? ç² +€+ M; QÆBX J" M; QÆB H" h?€M? pQÆM; +O h?B M * M i?€M? ç²-
 H"K M?[M; ; b\
 *Æ æ°M; i`QM; HÁM; +?Êi ç°M; ,
 @ hB M #®B- F iB T i +?m~M #` /šM K¼B M; QÌB çB æ` h•K i? ; BÈBX oW H" ç
 i?, K /ÁX
 *€+? Gw S?•M ; "i ç-m,
 @ h?U+ HU+ +O +€+ M; QÆB #•v ; BÌ +ÁM +?Q + QX L?'i H" M; QÆB ç|5 h M; ?o`^
 i?"i M?B mX *?Q M M M ibM? +QM ; €B- i b) ; B9T M; QÆB K°i +?9iX *?B #^M; i¢K
 +O i X h b) +?d çB K +?Q M; QÆB im Hmv M5
 @ *? ` 5
 EBK p°B p" M; H M iB M; X
 @ QyQ@
 d98X *?QÆM; 933, *QM :€B *O h h?Q+? L; QÆB5
 æ` GQM; i' i?ªM M?B M M|B,

@ EBK5 *QM p` iB m +¬ MQÆM; M`v p GQM; +®+ i`QÊ+ çBX *QM i?2Q *Æ æ°M
M? M? +?|M; i`QÎM; i?`M?X L?Q p`v +kM; i®i- ?½v +MM; pÊB h?B M * M i?€M? ç;
>`M? ç¢B HK+X

hW i`QM; ;B¼M; M|B +O æ` GQM; i´- F?¬M; B i?`v +| p`M ç ; bX L?QM; H½Q Km
K¼B M; QÌB +ªK i?`v K ?Q†+X G½Q i?`i bU +?d H` Km®M i`Ê ; B9T *Æ æ°M; i,M; i;
æ®B pÊB çB m M`v- bÊ `^M; #'i F€ B +kM; Mªv bBM? w M; ?B M; ÌX

L; v +ª GQM; >Q`M; +kM; +?¬M +?Ì M?bM æ` GQM; i´,

@ h´ iB M po ç¢B5 *Æ æ°M; ç½ iWM; +Sm ?`B iY +O i - ç²M; i?ÌB ?`B iY +O i +
L m ?„M +| çB m ; b ç„+ i°B pÊB M; `B- tBM M; `B ?½v i? H†B +?Q ?„M5

L; ?2 GQM; >Q`M; M|B p`v- *Æ æ°M; F?¬M; F?ÄB bYM; b®iX >„M [m v ç¬m M?bM p
iQ€i` b„+ i?€B F€ /` M?QM; i`QM; HÁM; H¢B +ªK i?`v 'K €TX G9+ M`v GQM; >Q`
i?B m ?„M +kM; t2K KbM? H` #^M; ?[mX \*Æ æ°M; +kM; ?Q`M iQ`M F?¬M; `ä æ` G
ç H`K ; bX

@ " ?¢ tBM +S v M i•K5 h HQm ?„M H¢B pÊB KK+ çQ+? i, i?Q +MM; ?„M ; B®M; M
i?QÆM; i´M ?„MX

GQM; >Q`M; /Q /U K°i +?9i`²B ;"i ç¬m,

@ o`v +kM; i®iX h´ iB M po ç¢B- p`v +?9M; i b) i`Î p GQM; +®+ i`QÊ+X

*Æ æ°M; iW i` M ç¬m æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; M?ªv tm®M; - w #ªQ æ¢B .B M h
hQ hmv M i`Î p X L?QM; h`¬M hQ hmv M +kM; M?ªv tm®M; M|B pÊB GQM; >Q`M; ,

@ " ?¢- +| i? tBM p` GQM; oQÆM; FB +?Q i [m€ ; B M; p GQM; +®+ çQÊ+ F?¬M

"ÎB pb FB M pB i`B i`S U?B m M; QÌB i`B F, V- K†+ /M h`¬M hQ hmv M F?¬M; M|B ; b
H`K H¢B F?B M [m¬M HQM; •K i?¬K ; "i ç¬m i`QM; HÁM; X EBK FBM? M; ¢+ i`QM
hmv M HQm æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; ÎH¢B pÊB *Æ æ°M; - K°i H` pb æ¢B .B M h
*Æ æ°M; p`Q i?ÌB F?„+ M; mv ?B KX æ²M; i?ÌB- +| ?`B iY +O GQM; >Q`M; Î ç•v- +
; •v #'i HÊB pÊB *Æ æ°M; +kM; TªB bmv M; ?o +†M F)X

"i Hm" M M?Q i? M`Q- æ` GQM; i´ +kM; H` i°B M?•M +O GQM; i°+X æ®B K†i pÊB
b) FB M; F} ç¬B +?9i K` F?¬M; +?•M +?QM? H`K i?QÆM; i´M æ¢B .B M h?€M? >Ä
p`v- \*Æ æ°M; Km®M +?çv i`®M +kM; F?¬M; TªB H` F?¬M; i? X æ` GQM; i´ K†+ /
F?¬M; i? `ÌB F?ÄB p` i`Q +O KbM?- #ÎB i?•M i? +O H½Q ç½ ?Ä H`K K°i i? pÊB

GQM; >Q`M; ç +?Q >Ä GQM; oQÆM; +?Î h`¬M hQ hmv M- K M; i?2Q EBK i`Î p
EBK +ÁM MûK +?Q *Æ æ°M; K°i +€B M?bM ç¬v w M; ?o X "i [m€- *Æ æ°M; +| i?
; b F?¬M; i?b +?d +| KbM? ?„M #B iX

Zm¬M HQM; ç½ i`Î p GQM; +®+X Í +?¶ M`v +?d +ÁM H¢B *Æ æ°M; - æ¢B .B M h?€M
pÊB i?•M ?bM? F?´M; H²X •M? K„i K`m p`M; M?`M M?¢i +O æ` GQM; i´ +?, K +?9
M|B ; bX *Æ æ°M; +kM; v M H†M; çSM; Î ç| - K†i ç®B K†i pÊB æ` GQM; i´X

lv €T M²M; ç"KiW i`QM; €M? K„i +O æ` GQM; i´ T?|M; ` M?`i i?ÌB F?B M i? ; BÊ
; †T €T HU+ +U+ HÈMX L m bQ ç`m K HU+ i?b ?„M +ÁM F?mv KÊB H` ç®B i?O +O
/B M HBM? ?²M HU+ i?b *Æ æ°M; H¢B iU iBM +| F?ª M, M; HB m K¢M; X

>„M F?¬M; +SM; `„M M; ¢M? F?€M; - #ÎB /M b Q im pB +O æ` GQM; i´ ç½ H` h?€M
i`B i?Q`M iQ`M # HQ¢B i?m°+ iQM?- K°i +?•M +O H½Q ç½ #QÊ+ p`Q h?¬M +'T
h K >ÊT bÆM K¢+? M M H½Q poM? pB M F?¬M; i? im Hmv M iÊB i`bM? ç° h?¬M
+| i? Hmv M i?`M? #®M HQ¢B i?m°+ iQM? ; B®M; M?Q >„+ •K h?B M *ÆX

E?ŠM; ç`M? HBM? ?²M HU+ +O ç®B T?QÆM; K¢M? ?ÆM KbM?- \*Æ æ°M; ç`M? T?
æ` GQM; i´ ; B[?„M H¢B M?^K KK+ çQ+? ; b- +ªK t9+ #ªM i?•M *Æ æ°M; ç m F?¬M
æ` GQM; i´ i?`i HÁM; Km®M +?d çB K ?„M im Hmv M i?b çQÆM; M?B M H` +?mv
GQM; >Q`M; X "i Hm" M H` im pB- FBM? M; ?B K ? v H` i?U+ HU+- H½Q ç m +QÌM;

æB K # 'i ç²M; +?QM? H" GQM; >Q" M; +| i? ?| i?•M i?"M? M; Q`B +?B M ç'm pÈB
i?•M i? F?'M; H² K" HBM? ?Qç i +¬M; FQ+? *Æ æ°M; - +ÁM æ` GQM; i' HçB çSM;
i?S+ +?B M ç'm F?€+ M? m- M?QM; €T HU+ HçB +Q`M; ççB ?ÆM F?B M *Æ æ°M;
?„M ?Q" MiQ" M F?¬M; M; ?o` æ` GQM; i' +| €+ w; b ç®B pÈB KbM?X

GBM? ?²M HU+ M? M? +?|M; M; QM; iK`²B i?m p # M i`QM; ççB M½Q- b m ç| M; ,
GQM; i'X .Q ç| HBM? ?²M HU+ +O ?„M iB m ? Q Qi ?ÆM M?B m bQ pÈB æ` GQM

æ` GQM; i' imv K M; ç M €T HU+ `i HÈM- M?QM; *Æ æ°M; pšM çSM; v M î ç| - HQ
HMB #QÊ+X

a m F?B p +?çK M; „M M; OB- €M? K„i æ` GQM; i' +| K'v T?¬M FBM? M; ç+ ,

@ h®i5 GBM? ?²M HU+ +O M; QÆB HçB +| iB M #° - ?ÆM M[+ÁM iB M #° F?¬M; C
i`¼M; M; QÆB- M; QÆB ç9M; H" K°i M; Q`B ; BÄB b€M; içQ F€ iQ+?X

*Æ æ°M; iU M?B M #B i HBM? ?²M HU+ +O KbM? iB M #°X " 'i [m€- i?2Q ?„M M; ?
i, M; iW h?€M? + 'T bÆ ; B B i, M; H M iÈB h?€M? + 'T i`mM; ; B BX Zmv F i HçB- b m
iÈB "€i [m M ç½ i?m çQÊ+ J pU+ i?S ? BX

J` i` M i?U+ i - w M; ?o+O ?„M ?Q" MiQ" M H" b B H-KX J°M; >mv M *?B L; •M K pU
J oU+- M?QM; M| çQÊ+ ?bM? i?"M? iW M; mv M #`M hBM? h?¬M GU+ +O ?„M- ç
H M "€i [m M ç½ çç i ç M hBM? h?¬M GU+ i?€M? + 'T- +?Q M M H9+ ç| J pU+ KÈB
æ°M; KÈB +| J pU+ i?S ? B ç†+ i?M +O `B M; KbM?- M?QM; M| HçB F?¬M; i? i`
i, M; H MX GBM? ?²M HU+ i?€M? + 'T F?| im Hmv M ?ÆM K HU+ i?€M? + 'T- #îB p
T?€T i?Q+? ?ÊT ç im Hmv M- K" +?d +| i? M| B H" iMv /mv MX

*?ŠM; ?çM M?Q GQM; >Q" M; - ?B M içB im pB +O ?„M ç½ çç i iÈB i?€M? + 'T h`mM
?„M pšM /WM; HçB î h?€M? + 'T bÆ ; B B K" F?¬M; i? iB M i? KX o T?¬M æ` GQ
Hkv # Q M?B m M, K KÈB çç i iÈB h?€M? + 'T + Q ; B B- imv M?B M H½Q HçB F?¬M;
+kM; H" M; mv M M?•M içB b Q HBM? ?²M HU+ *Æ æ°M; i, M; H M iÈB i?€M? + 'T h`
FBM? M; ç+ ç M M?Q p"vX

J°i i`QM; M?[M; M; mv M M?•M F?B M HBM? ?²M HU+ +O *Æ æ°M; i, M; H M +?QM
p` /K+ p¼M; pÈB h`¬M hQ hmv M içB «M hmv M iYm çB KX a•m i`QM; HBM? ?²M h`
i?S+ K" GB i .B K HQm HçB- /Q ç| F?B M" M; +MM; *Æ æ°M; ?Q" ?ÊT i?b M| ç½ F
?²M HU+ +O *Æ æ°M; X G9+ ç| K HU+ *Æ æ°M; HçB ç°i M?B M ç°i T?€ H M "€i [m
+O GB i .B K F?B M HBM? ?²M HU+ +O ?„M HçB ç°i T?€X

hmv pšM +?Q i? b€M? pÈB æ` GQM; i' - M?QM; /QÈB ibM? ?m®M; ?„M F?¬M; +¬
?²M HU+ i?€M? + 'T h`mM; ; B B- æ` GQM; i' Km®M €T +? ?„M +kM; F?¬M; / /`M;

L m M?Q H9+ M`v h`¬M hQ hmv M iB M ?"M? /mM; ?ÊT HBM? ?²M pÈB *Æ æ°M; i
+?Q +| i? M; M; pÈB æ` GQM; i'X hW F„ tªQ çB m F?B M HBM? ?²M K" M| B- *Æ
i' M?QM; # M +çM? ?„M pšM +ÁM GB i .B KX L" M; i²M içB î i? ; B M M`v +kM; F
Q M?B m- HçB ç½ iWM; çç i iÈB im pB h?¬M + 'TX L m i?"i bU +?B M ç'm i?b ?QA
çQÊ+X *?ŠM; [m H" M m çB m ç| i?U+ bU tªv ` - æ` GQM; i' b Q +| i? M; ®+ ç M
ç ç®B F?€M; pÈB ? B M; Q`B +?S\

lv €T HBM? ?²M ç°i M?B M M? çBX æ` GQM; i' ç½ i?m ?²B HçB iQ" M #° HU+ €T #
?²M HU+ +O KbM?X >„M +kM; F?¬M; pb æ` GQM; i' i?m ?²B HU+ HQÊM; K" T?ªM

@ hB m iY- i +| K°i +?mv M Km®M M| B pÈB M; QÆBX

æ` GQM; i' M?bM \*Æ æ°M; - i`-K ; B¼M; M| BX

*Æ æ°M; +kM; ç M; Km®M #B i M; mv M M?•M i?U+ bU æ` GQM; i' HQm KbM? HçB

@ J`B iB M #®B M| BX

æ` GQM; i' M| B ,

@ h +kM; F?¬M; /"B /ÁM; pÈB M; QÆBX h #B i +QM; €B +O i i?Q+? M; QÆB- M; C
 @ EBK i?Q+? i \

*Æ æ°M; M; ~M; ç-m M?bM p T?Q æ` GQM; +?B i' - M|B F?¬M; ` HìBX
 æ` GQM; i' ?W K°i iB M; ,

@ h? M"Q\ *QM; €B +O i F?¬M; tSM; pÈB M; QÆB b Q\ hB m iY- i M|B +?Q M; Q
 i®i- K" F?¬M; Km®M +kM; +?ŠM; çQÊ+X .M b Q i +kM; F?¬M; i? M?bM #° /¢M; F
 L m F?¬M; - #'i Hm"MM; QÆB +?çv i`®M iÈB +?•M i`ÌB ;|+ #B M M"Q- H½Q iY /M T
 ;B i +? i M; QÆBX

> B +€B ç-m +O æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; T?Q b m *Æ æ°M; F?¬M; t +MM; H
 i?B M M?bM p T?Q æ` GQM; i'X >B M M?B M +?9M; +kM; F?¬M; +| +ªK ibM? ;b
 i`QM; HÁM; +?9M; - \*Æ æ°M; KÈB H" M; QÌB i`¼M; v m M?'iX

*Æ æ°M; i`-K ;B ¼M; ,

@ hB M #®B- +?mv M M"v 2 `^M; H" +?9M; i F?¬M; i? M?'i i`Q pÈB M? m çQÊ+X h
 +?ŠM; # Q ;BÌ M; ?o iÈB pB + /"M? ibM? +ªK +?Q M?[M; M[M?•M F?€+X
 æ` GQM; i' M|B ,

@ G" M[?"B iY ç| b Q\
 v H½Q M|B H" h`-M hQ hmv MX

*Æ ç°M; H„+ ç-m ,

@ E?¬M; 5 E?¬M; T?ªB H" M"MM; X L; QÌB v m +O i H" B- M; "B +kM; #B iX
 @ v M; QÆB M|B H" GB i .B K M[?Q"MM; \ L"MM; F?¬M; T?ªB H" ç½ +? i`²B b Q\
 æ` GQM; i' iS+ ;B"MM M|BX

*Æ æ°M; M?bM i?ŠM; p"Q æ` GQM; i' - ç®B Kti pÈB p` GQM; i°+ ç M?'i +QÌM; ;B
 ; M? v 2 M; ¢B K" +ÁM ?ÄB M; QÊ+ H¢B ,

@ hB M #®B- Kšm i?•M +O EBK +kM; ç½ +? i M?B m M, KX L; "B +| iWM; [m M M"
 @ L; QÆB 555

æ` GQM; i' M; ?2 \*Æ æ°M; M?„+ iÈB ibM? +ªK +O KbM? pÈB L?½ h?B M \*ÆX h`C
 +O ?„M +kM; i`Î M M ?¶M HQ¢MX

*Æ æ°M; i?ªM M?B M M|B ,

@ hbM? +ªK ;B[i p" GB i .B K F?¬M; T?ªB bBM? iY H" +| i? +?B Hb çQÊ+X L
 +| M; mv M p¼M; ç i ?Q"Mi? "M? i?b i bÈK ç½ i?2Q M"MM; çB `²BX L m M; "B Km®
 F?¬M; T?ªB H" ç®B i?O +O M; "B- M m M; "B ;B i i - i M; QÊ+ H¢B T?ªB +ªK i¢K
 T?ªB i Km®M +? i- K" H" /Q M; "B çQ i ç M # M GB i .B KX L"MM; ?ŠM H" b) F?¬M

oW M|B *Æ æ°M; pW +?„T? B i v ` b m HQM; - i?"K +?Q F?¬M; +?9i w iS T?ªM F?
 pÈB æ` GQM; i'X J†+ /M i?•M ?bM? +O ?„M bQ pÈB æ` GQM; i' +| i? M|B H" [M
 M"v F?Q i? +O ?„M F?¬M; ? FûK ç®B T?QÆM; +?9i M"QX

h`QM; K„i æ` GQM; i' i?¬M [m M; çB M t¢- K°i +€B +?•M i`QÈ+ pmM; H M + Q- K
 +?'i # Q T?O H'v *Æ æ°M; - #'i Hm"MM i?•M i? *Æ æ°M; +| T?ÁM; M; U +QÌM; ç¢B ç
 K°i i`ªQ +O H½Q +kM; +| i? ç2K *Æ æ°M; tû i? "M? iWM; KªM? M?ÄX

o Kti *Æ æ°M; pšM i?ªM M?B M- iU ?² #'i Hm"MM æ` GQM; i' +| ?"M? ç°M; ;b +kM
 h`QM; K„i ?„M i?"K +?Q +ÁM H° ` K°i iB ;BªB i?Q€iX > i i?ªv M?[M; HìB ?„M M|
 i`€- +| i? bÈK ;†T H¢B GB i .B K H" +?mv M K" ?„M KQM; QÊ+ M?'iX

æ` GQM; i' ç°i M?B M ?€ KB M; ?Qib•m K°i ?ÆBX L?`i i?`B K•v KM i` M F?¬M; i`
M´B H M b|M;; B| F`+? HB iX GQM; i`ªQ ç M; ;BÆ H M `®i +K+ +kM; ?¢ tm®M; - H
@ hB m iY5 æWM; iQÎM; `^M; i F?¬M; /€K ;B i M; QÆBX h +?d bÊ ;B i M; QÆB b
i?¬BX hmv M?B M i°B +? i +| i? KB M- M?QM; i°B b®M; F?| i? X Jm®M `B F?ÄB
H½M?X L m M; QÆB +| i? Îi`QÊ+ K†i +O i i?QM; /QM; `B çB- i b) F?¬M; H`KF
*Æ æ°M; pšM M?bM i?ŠM; p`Q æ` GQM; i`X J` F?B M æ` GQM; i' +?€M MªM +?Q
M`v- H½Q i?`v çQÊ+ i?¬M b„+ iB + ?"MX *Æ æ°M; iU `² H` i`€+? H½Q i¢B b Q F?
L; v F?B æ` GQM; i' ç M; #m²M #U+ i?b #¶M; M?B M i?•M i? *Æ æ°M; F?¬M; +?9
M? M? M?Q iB +?ÊT HMB p ç^M; b mX G9+ M`v +ªM; Q`B ?„M; B®M; M?Q K°i KkE
M?€v K„i ç½ M?ªv H M HQM; æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; X
J Q æ`B +MM; L; k GQÆM; .`+? p` \*Æ æ°M; T?®B ?ÊT `i ,M w- i`QÊ+ iB M T?€i ç°
+?9M;; smv M oB iX
h?•M i? F?´M; H² ;B®M; M?Q /`+? +?mv M iS+ i?`B- i`QM; M?€v K„i ç½ ?B M ` M;
*Æ æ°M; H¢B iB T iK+ H|2 H M- J Q æ`B +MM; L; k GQÆM; .`+? b m F?B smv M oB
M; KK i?´ iS+ - i?¬B ç°M; i?•M i? *Æ æ°M; ;B i®+ T?|M; çB M?Q K°i iB +?ÊT- i®+
.U i?2Q T?€M çQ€M +O *Æ æ°M; - T?¢K pB +¬M; FQ+? K¢M? M?`i +O æ` GQM; i
i?QÊ+X *?d +¬M +?¢v ` F?ÄB T?¢K pB M`v b) / /`M; i?Q€i F?ÄB +¬M; FQ+? +O
M|B +?mv M pÊB æ` GQM; i' ç½ +€+? t H½Q GQM; ?ÆM i`,K i?QÊ+X G9+ M`v H°
tmv M pB i +O æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; - ?„M ç½ +€+? æ` GQM; i' # i`,K i?Q
i®+- H¢B T?€i ?mv æ^M; s`i?B K ç M +U+ ?¢M- ?„M +| HÁM; iBM +?d i`QM; K°i M
M; `M i?QÊ+X oÊB impB "€i [m M- æ^M; s`i?B K ç½ +| i? bY /KM; ç HK+ i?B KX *
EQ+? +O ?„M pšM /WM; H¢B Î ç M; k i`¼M; - K†+ /M b m i`"M ç¢B +?B M pÊB pÊ+
FQ+? ç½ +| /'m ?B m ç°i T?€X

@QyQ@

d9eX *?QÆM; 93N, "²B Gmv M h®i L?'i5

*| i? M|B +?B M i?m"i +O *Æ æ¬M; H` +U+ F€ ?ÊT HwX æ¬m iB M ?„M /MM; €M
M; v b m ç| [mv M çQ€M ?`M? ç°M; X \*ª [m€ i`bM? +?Q ç M F?B ?„M i?B i`B M GK
i®+ +kM; +?d K'i K°i ;B•v K` i?¬BX

L?QM; *Æ æ°M; ç½ `i M? M? ç #B i çQÊ+ æ` GQM; i' FBM? F?OM; ç M +Ð M`C
h?B K ç M H¬M i?S # - F?QªM; +€+? ç½ H` M,K i`,K i?QÊ+ i?b ç°i M?B M i`QÊ+ K
M9B + QX

E?¬M; b B5 *?QM? H` M9B L; ¼M M9B M`v + Q ?ÆM M,K i`,K i?QÊ+- M?QM; ç€M
i` M +QM çQ`M; M`v KÊB ç9M; X L m F?¬M; /MM; €M? K„i K` +?d #^M; p`Q HBM?
+kM; F?¬M; i? +?¼M b B H°imv M ç`Q i`mX æ•v F?¬M; TªB H` *Æ æ°M; T?€M ç
ç½ +?mv M ç°M; - H†M; H) ?B M ` p`M; ,M +ªM i`QÊ+ K†i *Æ æ°M; X

hQ`M HU+ ;B i®+ H Q ` M,K i`,K i?QÊ+ /o M?B M H` K'i i?`B ;B M ?ÆM bQ pÊB
i`,K i?QÊ+X æ` GQM; i' pšM çSM; BK F?¬M; M?9+ M?Q+?¬ M?QM; i`QM; K„i ?„M
?`B ?QÊ+X

*Æ æ°M; ?B M i¢B +?d +| ? B bU HU +?¼M- ?Q†+ H` K¢M? K) tmv M [m M; ¼M M9
pQÊi [m X L?QM; #'i Hm" M M?Q i? M`Q +kM; H`K i®+ ç° +O ?„M +?"K H¢BX

L; v H9+ M`v- \*Æ æ°M; H`K ` K°i #B M ?| F?B M æ` GQM; i' FBM? ?½BX GU +
? B T?QÆM; €M i` MX æ®B K†i pÊB M; ¼M M9B- ?„M F?¬M; i?B i`B M æ^M; s`h?
bQM; +?QÎM; p T?Q i`QÊ+- K HU+ K M? K¬M; iªM ` ç€M? p`Q M; ¼M M9BX

Zm M; K M; ?„+ #¢+? bQM; b„+ iW i` M ? B #`M i v *Æ æ°M; b€M; H MX E?B i?•M i
M9B i?b +kM; H` H9+ bQM; +?QÎM; ç~v` iQ`M HU+X \*kM; ;B®M; M?Q H9+ i?B i`E
/KM; iQ`M HU+ F?¬M; ;B[ H¢B +?9i M`Q

@ ±\ >ªQ iB m iY5

æ` GQM; i´ +QÎB ? ? X J` +`M; H`K *Æ æ°M; H•K p`Q ?QªM; bÊ +?QM? H`K°i F
çKM; p`Q M; ¼M M9B- i? M?QM; ;BÎ ç•v M| H¢B ç°i M; °i i?Ki b•m tm®M; i`QM; iQ
+ Q iÊB M,K i`,K i?QÊ+ ç|5 \*?d i?Q€M; +€B H` ç½ #B M K'i b•m i`QM; HÁM; ç'i-
#^M; T?ŠM;- i?"K +?Q +ÁM +| K°i +•v ç¢B i?K- M?QM; M; ¼M M9B FB [mªM?B M
J°i +¶ ?'T HU+ p¬ +MM; K¢M? K) iW F?¬M; i`mM; i`mv M ç MX J†+ /M *Æ æ°M; iC
ç +?®M; H¢B M?QM; pšM F?¬M; i? +?®M; +U K` #` FûQ p T?Q b mX *?Q /M H`
i? +ªM M´B tm i? `vX

@ hB m iY5 L; QÆB [mªM?B M`i; BªQ ?Q¢iX h? M?QM; Km®M #^M; p`Q i`mvM i
M`v b Q\ L; QÎB F?€+ F?¬M; #B i L; k >`M? T?€T i`"M- +?ŠM; H) i H¢B F?¬M; #B i
F?¬M; #B i L; k >`M? T?€T i`"M M`v p®M H` /Q i i`Ê; B9T h?B M \*Æ b€M; i¢Q `X
L; k >`M? T?€T i`"M- M?QM; #ªM +?'i +O M| b) F?¬M; i? v ç´BX

*Æ æ°M; i?¬K i? M i?Î i`QM; HÁM; X >„M M; QM; +?®M; +U p` #` GQM; i`ªQ +O æ`
i? +O ?„M iB M p`Q T?¢K pB +€+? æ` GQM; i´ i`,K i?QÊ+ i?b ?'T HU+ iU M?B M

@ h +?¼M b B T?QÆM; ?QÈM; `²B- ç€M; H) T?ªB +?¢v H M i`ÎB KÈB ç9M; X

*Æ æ°M; ªQ M½Q M|BX

æ` GQM; i´ +QÎB ?„+ ?„+ ,

@ h? M`Q\ L; QÆB iQÎM; `^M; M; QÆB # v H M i`ÎB H`i F?¬M; i? M; ,M +ªM M; QÆ
i`W T?B M; QÆB +| i? +?¢v iÊB F?QªM; +€+? # M; `M i?QÊ+ ?Q†+ H` +?¢v` F?Á
K¢+?¬ #^M; F?¬M; M; QÆB F?¬M; i? M`Q i`®M F?ÄB HÁM; #`M i v i ç•mX æWM;
i K ? +MM; i²M i¢BX

oW /Si +•m- ç¬B K„i iQ HÈM K`m p`M; FBK +O æ` GQM; i´ ç°i M?B M #B M i?`M
b„+ K†i *Æ æ°M; #¶M; ç¢B #B M- #ÎB F?¬M; i`mM; tmM; [m M? ?„M p®M ç M; [m
M M ç2M M?€M?¬ K•v ç2M +m²M +m°M "T ç M F?B M HÁM; M; QÎB +| +ªK ;B€+ M?
M²M; ç"K MM MM M; QM; iK i` M F?¬M; i`mM; i¢Q i?`M? HU+ €T #€+? i?"K +?Q +Á
M; ¼M M9B F?B i`QÊ+ ç2K H¢BX

æ•v KÈB i?"i H` H M i`ÎB F?¬M; H®B- tm®M; ç'i F?¬M; +Y X Jm®M i?Q€i F?ÄB i v
T?ªB /U p`Q i?U+ HU+ i?¬BX

æ` GQM; i´ `i i¬M ?Á ,

@ hB m iY- F?¬M; M M p¼M; iQÎM; +?Ì i M; O b v K` ç`Q i`m- çB m M`v H` F?¬M; -
i +| i? K°i M; O M; `M M; `v- K°i p¢M M,K ?Q†+ +kM; +| i? F?¬M; M; O iWM; `v i?ÎB
;B M pÈB i - im´B i?¼M ?•M HQ¢B +€+ M; QÆB +ÁM FûK t X h`W T?B M; QÆB +| i?

oW M|B H½Q pW ;BÆ HQM; i`ªQ H M [mÆ [mÆ i`QÊ+ K†i *Æ æ°M; X

*Æ æ°M; ?W K°i iB M; F?¬M; i? K M|B ;b +ª- i`U+ iB T M; ²B tm®M; i`QÊ+ K†i æ`
?„M ç½ M? M? +?|M; iB M p`Q i`¢M; i?€B im Hmv MX G9+ M`v ?ÆB i?Î +O ?„M `i
iB M p`Q i`¢M; i?€B im Hmv M- M m ç +?Q J bQ #bM? i?QÎM; i?'v 2 `^M; b) ç" T ç-

æ` GQM; i´ M? +?KB M;- i`QM; HÁM; v M H†M; ;"i ç¬mX hB m iY M`v [mªM?B M
/M #` KbM? F?Q+? #€+ M?QM; H¢B F?¬M; ç ªM? ?QÎM; ç M i•K i`Q +?9i M`QX h`
h?B M * M i?€M? ç²- `i +| T?QM; i?€B +O H½Q iY M,K ç|X "i [m€- iB m iY M`v b
€B ;B®M; i +?S\ L[M?•M M?B m i?b bÊ +€B [m€B ;b\

GQM; +®+X

GQM; >Q" M; H9+ M"v ç M; Î ç€v +@+- K°i ç€K h?B M * M i?€M? ç² ç M; çSM; i`QÊ
K'T K€v ç¬B K„i- T?ªM; T?'i M?Q +ªK i?K çQÊ+ +€B ;b ç|- K" i` M K†i K¶B h?B M *
HQ H„M; - EBK +kM; F?¬M; M; QçB H X

*Æ æ°M; ç°i M?B M #` æ` GQM; i' HQm HçB- B +kM; F?¬M; ?B m ç•v H" w ;bX æ
K°i F?B H½Q ;•v #'i HÊB pÊB *Æ æ°M; i?b +?®M; HçB +kM; F?¬M; T?ªB H" pB +/

@ >¬ 5

GQM; >Q" M; i?Î` K°i ?ÆBX æ¬B K„i F?´M; H² +?"K`½B KÎ` X

@ L?Q i? M"Q\

EBK F?~M i`QÆM; ?ÄBX

GQM; >Q" M; F?2 F?) ;"i ç-m,

@ *€+ M; QÆB v M i•K çB- *Æ æ°M; F?¬M; pB + ;b ç•mX h' iB M F?¬M; €+ w ;b K"
i,M; i?U+ HU+- M M KÊB ;B[?„M HçB i?¬BX

L; ?2 GQM; >Q" M; M|B- K¼B M; QÌB ç m i?Î T?`Q M? M?äKX h`QM; F?QªM; i?ÌB ;E
im Hmv M ? i bS+ F?¬ F? M- M?QM; K¶B h?B M * M i?€M? ç² ç m Î i`QM; i`çM; i?
Î +?¶ M"v M? M? ?ÆM`'i M?B m bQ pÊB # M M; Q"BX J¶B M; QÌB #¼M ?¼ ç m F?¬
+ 'T #"+ K HU+ i,M; H M +?QM? H" ç°M; HU+ i?9+ ç~v #¼M ?¼ iB TiK+ im Hmv MX
+| K i?9 i¼ F} +O KbM?X

æ²M; i?ÌB +| +ª i¼ F} ç²M; #çM +MM; p` i`Q im Hmv M i®i M?'i- +ÁM çB m ;b +| i
#¼M ?¼ +| i? T?®B ?ÊTi®i pÊB i¼ F} +O KbM? i`QM; i?ÌB ;B M M; „MX

GQM; >Q" M; KdK +QÌB,

@ *€+ M; QÆB iB TiK+ im Hmv M çBX EBK i`QÎM; H½Q- M; QÆB çB i?2Q i X h K
H½Q +O M; QÆBX

E?B KÊB #` æ` GQM; i' ;B[HçB- *Æ æ°M; +kM; +ªK i?'v`'i FBM? M; ç+X L?'i H" I
ç +?Q ?„M / /"M; `ÌB çB HçB +~M; F?B M i`QM; HÁM; *Æ æ°M; /'v H M K°i +¶ HY

L?QM; bmv M; ?o K°i +?9i- *Æ æ°M; HçB T?€i ?B M bQ pÊB GQM; >Q" M; i?b æ`
Hmv M i?Q+? ?ÊT M?'iX G½Q +?ŠM; M?[M; +| i? K M; iÊB +?Q KbM? €T HU+ +U
ç°M; +¬M; FQ+? KbM?- +?d F?B M"Q KbM? Km®M`ÌB çB i?b H½Q KÊB tm'i i?OX J
H½Q +kM; +?d M; ,M +ªM +?S F?¬M; T?ªM FQ+?X J°i ç®B iQÊM; #²B Hmv M imv
ç°M; mv M i®Î ç•v F?¬M; ç"K M?Q i`QM; GQM; +®+- M?QM; h?€B *U+ J oU+ +O
F?QªM; i?B m ?Ki ç| +?Q M M F?¬M; +|ªM? ?QÎM; [m€ HÈMX

J¶B M;`v \*Æ æ°M; Qi M?'i +| ? B H-M ç`Q i~mX h'i +ª +€+ +?B m b®- [m€B b® ç m
+O æ` GQM; i' [m€ +QÎM; ççBX Í i`QÊ+ K†i H½Q- *Æ æ°M; i?Ov +?mM; Hm¬M
i`QÊ+ K°i iÁ M9B F?´M; H²X ""i Hm" M ?„M +| M?Q M?® i? M"Q- æ` GQM; i' pšM
K¶B H-M iQ" M HU+ #Ä +?çv i?b *Æ æ°M; HçB T?ªB i?W M?"M K°i HU+ €T #€+? F
H"TiS+ iB M p`Q i`çM; i?€B im Hmv M- K°i # M im Hmv M K HU+- K°i # M bmv H
i`bM? pW`²BX oÁM; im-M ?Q" M H†T HçB M"v F?B M im pB +O ?„M F?¬M; M; WM

*Æ ç°M; Hm¬M ;B[HçB +?Q KbM? K°i ?"m +?B m- iW H9+ ç-m ç M ;BÌ ?„M +?d bY
oU+- +ÁM J pU+ i?S ? B J°M; >mv M *?B L; •M i?Ov +?mM; HçB F?¬M; /MM; X *Æ
+?„+ KbM? +| i? i?Q€i F?ÄB T?QM; iÄ +O æ` GQM; i' ? v F?¬M; X L m /MM; J°
M?B m M?'i +kM; +?d +| i? +?çv iÊB K°i F?QªM; +€+? M?'i ç`M? +?S F?¬M; i? +
+? +O H½QX h? v pb M?Q p"v F?¬M; #^M; +S +?Ì i?ÌB +Æ- F?B i?U+ HU+ i,M; H

" i?€M; X æªQ K„i ç½ i`¬B [m # i?€M; F?´im- \*Æ æ°M; `®i +K+ ç½ ç2K .B i h?
i-M; i?S b€mX J HU+ +O ?„M +kM; ç½ i,M; H M iÊB i€K KQÆB ? B + 'TX

h?2Q +^aM? ;BÈB F?¬M; M;WM; ç i?,M;- .B i h?¬M EQ+? +kM; K M; HçB +?Q *Æ
 HÈMX *M; p b m .B i h?¬M EQ+? K†+ /M i?,M; +'T +M; F?| F?,M- M?QM; K‡B H
 +?Q mv HU+ +O M| i`Î M M FBM? F?OM; ?ÆMX E?B ç°i T?€ ç i K i`¼M; iB M p`
 çQÊ+ F„ M,M; .B i h?¬M .šM- M?QM; F?B ç°i T?€ ç M;k i`¼M; HçB F?¬M; +| #`i F
 ``i [m€ F?B *Æ æ°M; ç°i T?€ ç HK+ i`¼M;- ?„M HçB ççi çQÊ+ K°i F„ M,M; KÈB i
 M,M; M`v F?¬M; i`U+ iB T ;B®M; .B i h?¬M .šM- M?QM; M m M?Q SM; /KM; ?ÊT
 >B M içB *Æ æ°M; ç M; KQM; çÈB F?B .B i h?¬M EQ+? ç°i T?€ K°i H¬M M[b) +| i
 æ` GQM; i` çSM; bWM; b[M; M?Q K°i M;¼M M9B- +?d +¬M *Æ æ°M; F?¬M; +| w ç
 #`i F€ ç°M; i€+ M`QX *?d F?B M`Q *Æ æ°M; +| ?M? ç°M; i?b #^M; HBM? ?²M HU
 çQ€M çQÊ+ w ç²+O *Æ æ°M;- H½Q KÈB T?ªM SM; E, HK+ + Q M?'i+O *Æ æ°M;
 i€K i`,K i?QÊ+X E, HK+ M`v ç½ M^K v M i`QM; K°i çQçM i?ÌB ;B M F?¬M; i? iB M
 *Æ æ°M; ç M; F?Q M? +?•M M;²B /QÈB ç`i ç°i M?B M KÎ? B K„i` X a m K°i F?„+
 M?Q ççM T?€Q t¬M; p T?Q æ` GQM; i`X >B M içB ?„M ç½ F?¬M; +ÂM çÆM i?m-
 F?B ?„M M;?o i?¬M; bm®i K°i T?QÆM; i?S+ +?B M ç`m ?Q†+ H`F„ M,M; KÈB i?b ?
 H`K i?Q M;?B KX æ®B K†i pÈB K°i ç®B i?O ç€M? ?Q`B F?¬M; i?„M; i?b [mª H`K°
 E?B *Æ æ°M; pW ç°M; i?b i`QM; +?ÊT K„i æ` GQM; i` +kM; ç½ T?€i ?B M` - HQM
 +?„M i`QÊ+ M;U+ KbM?X
 L m GQM; >Q`M; i?'v çQÊ+ K°i K`M M`v M?'i ç`M? b) ;B`i KbM? pb \*Æ æ°M; i`M +
 T?ªB ;BÆ i`ªQ H M ç T?ÂM; M;UX æ•v H`K°i çB m K`M; v +ª i?`T ;B B *U GQM;
 çQÊ+ X
 h?`i` æ` GQM; i` +kM; H` #`i ç„+ /oX L;mv M M?•M # M i`QM; ``i çÆM ;BªM, +¬M
 #€ ççQX G`v i`bM? ç°+QÌM; ?½M +O i?•M i? H½Q +kM; F?¬M; i? FûQ /`B [m€ i
 +O *Æ æ°M;X
 .B i h?¬M EQ+? ç i?,M; H M iÈB ç HK+ i`¼M; F?B M æ` GQM; i`,M F?¬M; iB m
 i?QÊ+ +kM; H` /Q M;`v ç|içQ M MX æ` GQM; i` F?¬M; i? /MM; i?•M i? +QÌM;
 #m¬M; i?ª K HU+ ç ç®B F?€M;X .QÈB iB M? ?m®M; M`v- *Æ æ°M; b Q +| i? F?¬M
 J„i i?'v i?•M ?bM? *Æ æ°M; b) i¬M; p`Q M;U+ æ` GQM; i` i?b #`i M;ì +ª M;QÌB ?„M
 ;B[F?¬M; i`mM;X h? iB M +¬M; p®M ç M; H` i?šM; i„T M v HçB # ?QÈM; ;B®M;
 tm®M;X J°i [mv M +O *Æ æ°M; M?„K i?šM; iÈB #KM; +O æ` GQM; i`X
 æ` GQM; i` ``i #m²M #U+- K†+ /M H½Q +| im pB h?€M? +'T çdM?- M?QM; p`M ç H
 /B ç°M;X ob p`v- MY M;QÌB /QÈB +O H½Q F?¬M; i? i`€M? MûX *Æ æ°M; i`B i ç
 H½Q- +?Q M M i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M;¬M ç•v +¬M; FQ+? +O ?„M Hm¬M Hm¬M
 æ` GQM; i` ``i F?`M; H² +?Q M M M;QÌB HBM? ?Qçi M?Â M?„M M?Q *Æ æ°M; i?Q
 +?Q H½Q GQM;X
 L?Q ç½ M|B- F, HK+ i€K i`,K i?QÊ+ H` /Q *Æ æ°M; içQ M M K`F?¬M; +¬M æçB .E
 i`ÊX h`W H¬M ç¬m iB M +?çv i`®M i?b M?[M; H¬M b m *Æ æ°M; ç½ ç +?Q æçB .
 +®+ iU KbM? im Hmv MX Í ç| ?B M M?B M i?Q+? ?ÊT pÈB æçB .B M h?€M? >Â GQ
 h?€M? >Â GQM; `ÌB çB- æ` GQM; i` +kM; F?¬M; w FB M ;bX E?¬M; +| æçB .B M
 *Æ æ°M; i?W M?“M iU M?B M HÈM ?ÆM M?B mX æ•v KÈB H` çB m K`H½Q +ªK i?

@QyQ@

d9dX *?QÆM; 9Ny, L;QÆB Zmª L?B M G`•K >B K5

h`QM; HÁM; æ` GQM; i` +U+ F€ i€M i?QÎM; T?QÆM; i?S+ +?mv M ?QÈM; ç°i M;°i
 +O *Æ æ°M;X S?QÆM; i?S+ +?B M ç`m M`v M; v +ª GQM; i°+ +kM; F?¬M; H`K ç
 ?Q†+ p` #`i M;ÌX L m M?Q F?¬M; T?ªB HBM? ?²M HU+ +O H½Q + Q ?ÆM *Æ æ°M
 HQçB +?mv M ?QÈM; M`v b) K M; ç M +?Q H½Q M?[M; T?B M iQ€B F?¬M; M?ÄX

.o M?B M pB ++?mv M?QÈM; +O *Æ æ°M; i` M F?¬M; i`mM; +kM; +| M?[M; ?¢M
.B i h?¬M .šM KÈB +| i? i? v ç´B i?•M i? +O KbM?X J` [m M i`¼M; M?´i H` +¬M T
+QìM; ?½MX L m +?d H` M? K i?¢+? pÈB #MM ç´i i?b F?¬M; i? F?BM? ç´+? M?Q i
GQM; i´ i?b F?¬M; i?`M? p`M ç X

>B M i¢B *Æ æ°M; ç½ ç2K .B i h?¬M .šM Hmv M iÈB KS+ ç,M; T?QM; i¢Q +U+¬i
F?¬M; tQÆM; X J°i F?B +?B M ç´m- i?•M?bM? +O ?„M +| i? #B MªQ iU M?Q [m

.o M?B M M m F?¬M; +| æ` GQM; i´ i?b .B i h?¬M .šM +O *Æ æ°M; +kM; F?¬M;
ªM i?•M .B i h?¬M .šM +| i€+ /KM; H¬B FûQ ç´+? M?•M`²B /MM; .B i h?¬M EQ+?´
i?¬M; [m HBM?²M HU+ #B i i?•M i? F?´M; H² +O æ` GQM; i´ F?¬M; i? /B +?m
+?QM? H` K°i i`QM; M?[M; çÁM b€i i?O +O *Æ æ°M; X

G9+ M`v- K„i i?´v \*Æ æ°M; T?|M; iÈB- HQM; i`ªQ +O æ` GQM; i´ M? M? +?|M; pr
i`QM; +Æ i? p`M ?`M? pÈB i®+ ç° +U+ + QX J°i +•v i?´ K•m H`T iS+ iW K†i ç´i +?
æ°M; X

GQM; i`ªQ +O æ` GQM; i´ i?´i H` ç€M; bÊX

hmv +?d +| T?¢K pB i`M +¬M; i`QM; pÁM; #€M FQM? # KQÆB i?QÈ+X L?QM; F?¬
H½Q KÈB +| HU+ i`M +¬M; K` K¼B p`i i`QM; T?¢K pB ´v ç m +?`m bS+ ûT; B®M; M?
J HU+ h?€M? +´T çdM? +?Q /M F?¬M; i?B i`B M #´i F€F„M,M; M`Q +kM; çO b€M?

æ®B K†i iB M? ?m®M; M?Q i? - *Æ æ°M; F?¬M; +?9i?Q M; K M; X " i?€M; H`+? H
çQÊ+ T?QÆM; i?S+ +?B M ç´m +O æ` GQM; i´X h?O +?QîM; ç~v` - .B i h?¬M .š
HU+ TªM /šMX æ•v +kM; F„M,M; KÈB K` \*Æ æ°M; #B M ?| ` iW .B i h?¬M .šMX

>„M p`M ?`M? .B i h?¬M .šM i?2Q T?QÆM; i?S+ p`M +?mv M M; QÊ+X ""M i v H9
?´T HU+¬K` ç°i M?B M H¢B T?€i` HU+ ç~vX °M; i? K K HU+ iU i?•M ?„M F?B M

h?•M i? F?´M; H² +O æ` GQM; i´ iU M?B M F?¬M; i? M`Q #` *Æ æ°M; HmM; H v
+9 ç~v M`v- i?•M i? \*Æ æ°M; ;B®M; M?Q ç¢M T?€Q #„M +? +?` t X

hW H9+ ç°M; i?O ç M; Bì- ?„M M; v +ª S?QÊM; ok GQM; s` "B M +kM; F?¬M; /MM;
+| i? F?B M ?„M +| M,M; HU+ T?B ?`M?- M?QM; i`QM; iB M? ?m®M; M`v M; QÊ+ H

*Æ æ°M; K°i H¬M M[i? v ç´B T?QÆM; ?QÈM; - i?´ K•m iU M?B M H`F?¬M; i? ç•H
?W H M K°i iB M; - HQM; i`ªQ H¢B iB T iK+ pmM; H MX L; k +?d +O H½Q +kM; +?Š
M?•M HQ¢BX o`Q H9+ M`v- M; |M +€B p`M; |M; B[ +?KK H¢B`²B #9M; ` i`QM; M?
i?ìB p M; H M K°i iB M; M´ #ûM M?¼MX

G¬M M`v F?¬M; TªB H` h?´ ? K HU+ K` H` *U+ >¢M EBK ? ç¬v b„+ #ûMX h?•M
K„i ç½ #` æ` GQM; i´ +? i`KX EBK b„+ [m M; pUM; K M; i?2Q K°i Hm²M; F?Q i?
M?€v K„i ç½ çm´B iÈB b m HQM; +O ?„MX

æ®B K†i pÈB bU +? i`K +O æ` GQM; i´- *Æ æ°M; pšM F?¬M; +?9i?Q M; K M; X
TªM; T?´i M?Q #` p†M p Q ç¬B +?9i- b m ç| iB FBK [m M; /Q æ` GQM; i´ #„M` +
i¢B F?¬M; i`mM; X J` +`M; H`K +?Q æ` GQM; i´ F?B T bÊ +?QM? H` KbM? ç°i M?
pÈB *Æ æ°M; X

æB m M`v b Q +| i? çQÊ+ \ æ` GQM; i´ i?´i bU FBM? ?½BX hbM? ?m®M; M?Q p`
tm´i?B MX GBM? >²M GU+ +O H½Q + Q ?ÆM *Æ æ°M; K°i i¬M; - i?2Q M?Q H) i?
#ªM F?¬M; i? M`Q i?Q€i çQÊ+X æ•v +kM; K°i i`QM; M?[M; M; mv M M?•M K` *Æ
i`m i?`M? +¬M; X ``M; p`Q HBM?²M HU+ K¢M? K)- æ` GQM; i´ +| i? M„K`ä K¼
*Æ æ°M; p`i?QM; /QM; SM; T?|X oÈB K HU+ pQÊit ç®B T?QÆM; i?b *Æ æ°M;
#`M i v H½Q \

J´i bU F?®M; +? +?Q M M FBK [m M; /o M?B M +?d +| i? /WM; H¢B i` M F?¬M; i
b M; K°i # M H` ç¢Q FBK [m M; ´v ç½ +? +? F?ÄB KK+ iB mX

h`€M? F?ÄB K°i H-M +¬M; FQ+? H` çB m`i #bM? i?QlM;- M?QM; +| i? i`€M? F?
 H` p`M ç` i HÈMX æ` GQM; i' +ªK i?`v`i F?| ?B m p` #m²M #U+X *Æ æ°M; K†+ I
 i? ?„M #`i +?Êi; B i®+ H-M M[ X G-M M`v ?„M T?|M; i?Q+? ?Q`M iQ`M S?QÊM;
 p¶ HB M iK+ T?®B ?ÊT pÈB æ`M; s` h?B K- /MM; ? i i®+ HU+ p¼i tûQ iÈB T?Q i
 H-M- *Æ æ°M; M?`M` +?d +| # v tûQ KÈB i?Q€i F?ÄB T?çK pB F?®M; +? +O æ`
 h` M #-m i`lB +| h?Ov ? - K†i ç`i +| h?´ ? - pB + # v tûQ +| i? içQ i?`M? K°i F?
 E?¬M; M; ?B M; l +?9i M`Q- F?QªM; +€+? +`M; t i?b HU+ +¬M; FQ+? +O æ` GQM
 h`QM; H9+ æ` GQM; i' ç M; FBM? M; ç+ i?b *Æ æ°M; +kM; ç½ +?çv` M; Q`B; -M
 >Ä * Q hQlM; S?€T h`M î b m HQM; /•M; H M- h?€B \*U+ J oU+ KÎ` ç M i`bM? ç
 M|B F?¬M; ç°i T?€ F?QªM; +€+? # M;`M i?QÊ+ i? F?¬M; #Ä [m X
 G9+ M`v æ` GQM; i' +kM; ç½ +| T?ªM SM; X G½Q ?W HçM? K°i iB M; - i`ªQ T?ªB
 +?°T p`Q ?Q F?¬M; M?Q Km®M #„i H`v *Æ æ°M; X L?`i i?lB- K°i Hm²M; ?`T HU+ p-
 b m HQM; *Æ æ°M; - i®+ ç° +O ?„M i`QM; +?ÊT K„i #` +?`K HçBX J†+ /M +ÄM +|
 i`QÊ+ - M?QM; K¶B; B•v +?d çB çQÊ+ K`v i?QÊ+ ; B®M; M?Q`M K`i?¬BX
 J HU+ +O *Æ æ°M; +? M? H +? [m€ HÈM bQ pÈB æ` GQM; i' - +?Q M M HQçB ?`
 H-M F?B M *Æ æ°M; F?¬M; i? M`Q i?Q€i F?ÄBX >m®M; +?B H9+ M`v K•v ç2M ç½
 çQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB H`KQ - /QÈB bU F?®M; +? +O æ` GQM; i' - p¬ b®; B
 i`Mv #„M p T?Q *Æ æ°M; X
 @ Jm®M +?çv 5 E?¬M; / /`M; M?Q p`v ç•m 5
 aQM; i`ªQ +O æ` GQM; i' +MM; H9+ pQÆM` X *?d +¬M *Æ æ°M; T?ªB HQ +?®M
 iU M?B M F?¬M; +| F?ª M, M; M; , M i`Î ?`T HU+ K` #` FûQ i`Î p X G½Q ?B M içB ç M
 b m ç| ?ÄB p +?mv M KÈB tªv` X æ M H9+ M`v H½Q pšM F?¬M; ?B m içB b Q +¬
 *Æ æ°M; +| i? i?Q€i çQÊ+ GBM? >²M hÄ æ`M? +O KbM?X
 G9+ M`v \*Æ æ°M; ç M; [m v HQM; HçB +?Q M M æ` GQM; i' F?¬M; M?bM i?`v i?¬M
 +| i? i?`v- H½Q b) H`T iS+ ; B i, M; i? K K`v T?¬M +ªM? ; B€+X
 a„+ K†i *Æ æ°M; ? i bS+ M; QM; i`¼M; - ? B ç-m ; ®B +QM; H M- ? B +€M? i v +kM
 ? i bS+ H`K +?Q i?•M i? +O KbM? #û çB- M?Q p`v ?`T HU+ iU M?B M +kM; M?Ä
 +¬M; FQ+? iÈBX æ•v`ä`M; H` h?Ov ? aB m h`i a€i E„X L?QM; æ` GQM; i' ?B
 +?QM? i?QÆM; i`M ?„M- +?Q M M +¬M; FQ+? +O H½Q F?¬M; M?^K p`Q i` M M; Q
 T?Q # M M; Q`B ç içQ €T HU+ F?B M ?„M F?¬M; i? M`Q +?çv i`®MX
 *Æ æ°M; ?Q i b•m K°i ?ÆB- ? B i v ç M; +?`T HçB i`QÊ+ M; U+ H9+ M`v ç½ ?Q`M iQ
 +ª ç¬B K„i i`QM; bm®i +O ?„M /QlM; M?Q +kM; #„M` ?„+ b„+ [m M; K M; H`T HÄ
 ?„M- •K .QÆM; >Ä * Q hQlM; S?€T h`M +?mv M i?`M? •K .QÆM; >Ä L; QM; hK S
 *MM; H9+ ç| - h?€B *U+ J oU+ +`T i®+ p`M +?mv M- ?„+ #ç+? bQM; b„+ +?mM; [m
 K°i [m M; +¬m +U+ ççBX *| h?€B *U+ J oU+ +?2 +?Î +?Q M M #B M ?| +O L; k >
 F?B M +?Q æ` GQM; i' +?9 wX
 „, M; i`Mv ççB i`M ç M; # v iÈB i?b #`i M; l *Æ æ°M; HçB i?m HB K ? B +€M? b m
 i`B i iB m iQ`M #° HU+ F?€M; +UX *ª M; QlB ?„M; B®M; M?Q ççM T?€Q # v M; QÊ+
 hbM? ?m®M; M`v F?¬M; T?ªB H`H-M ç-m iB M æ` GQM; i' ; †T T?ªBX E?¬M; M M
 E„- +| i? M|B ç•v H`HU +?¼M b€M; bm®i M?`i +O *Æ æ°M; X
 h?`v i?•M ?bM? \*Æ æ°M; ç M; #` FûQ i`Î p - æ` GQM; i' ``i iU M?B M HB M #m¬M
 HU+ iW HQM; i`ªQ pšM; B[ M; mv MX \*?d +¬M H`M?Q p`v i?b *Æ æ°M; M m +| Km
 F?¬M; i? M`Q i?U+ ?B MX
 J•v ç2M i` M #-m i`lB p` #, M; i`Mv ççB i`M ; B®M; M?Q H` #` K°i +•v +?´B F?´M; H
 iQ`MX

LÆB M"v H" h K >ÊT bÆM K¢+?- K" h K >ÊT bÆM K¢+? iW w M"Q ç! K" M!B +! i? -
i?•Mi? +O æ` GQM; i'X J°i F?B #` aB m *'T h'ia€i E„ Q M? FQ+? +kM; F?¬M; T
Pi M?'i +kM; b) +! K°i ç¢B HQÊM; i?U+ p"i iY pQM; - ç•v H" çB m K" æ` GQM; i' F
b m F?B KK+ çQ+? ç½ i?"M?- H½Q i?"`^M; ? Q T?Q K°i +?9i K HU+ ç i`B i iB m a
T?!M; ` X

>Ov #Ä aB m h'ia€i E„ /Q KbM? T?!M; ` +! i? b) #` K HU+ +„M i`aX æB m M"v/
F?¬M; / /"M; H"K çQÊ+

*Æ æ°M; i` M F?¬M; i`mM; iU ?² +ÁM +® ;„M; KÎ? B +€M? ç ´M ç`M? i?•Mi? - M
+?d F?B M æ` GQM; i' +"M; i? K F?BM? i?Q!M; X Jm®M M; ,M +aM ?'T HU+ +O i
K°i iÁ M9B + Q +kM; b) #` i ?9i iËB ç•vX

Zmª M?B M b m F?B *Æ æ°M; +® ;„M; ;B½v /K F?¬M; +! F i [mª- ?„M ç½ HU +?
;B®M; M?Q ç¢M T?€Q #„M p T?Q æ` GQM; i'X

.U i?2Q F`+? #ªM K¼B H-M i?b b m F?B HQM; i`aQ +O æ` GQM; i' #„i çQÊ+ *Æ
ç'i p" imv M #® H-M ç"Q i~m M"v i?'i #¢BX G-M M"v *Æ æ°M; M; v +ª #®M i`,K i?C
çB K ç†+ #B i /mv M?'i +?QM? H" ?„M +! i? i?Q€i F?ÄB GBM? >²M hÄ æ`M? +O
p°B- ``i M?B m M,M; HU+ ç"Q i~m iQÆM; ç®B ?[m ?B m +kM; F?¬M; /MM; ç MX

h?U+ HU+ +O æ` GQM; i' i?"i bU [m€ +Q!M; ç¢B- +?Q M M H½Q imv i F?¬M; +?

@ æQÊ+`²B- i p` M;QÆB i` Q ç´B5 L;QÆB M|B +?Q i #B i H`K i? M`Q ç M; ,M +
/çv M;QÆB K°i i?SX

@ .çv i \

*Æ æ°M; i`QM; HÁM; pmB KWM; - M?QM; M;Q`B K†i pšM #'i ç°M; i? M? b„+ M?bM

@ L;`B +| i? /çv i +€B ;b\ J†+ /M M;`B +| # HQçB i?m°+ iQM?- M?QM; M m M?Q
ç| iU ?² F?¬M; +| i?m°+ iQM? >Ä K` \5

æ` GQM; +?B i´ ?W K°i iB M; ,

@ E?¬M; +| >Ä i?m°+ iQM? i?b b Q\ *?šM; H) i HçB F?¬M; i? /çv M;QÆB çQÊ+
F?¬M; F?Q ?B M içB +| i?QªB K€B ? v F?¬M; \

*Æ æ°M; M|B ,

@ *?d +ÁM HçB h?´ M;mv M i® H`K b Q +| i? i?QªB K€B çQÊ+X L m M?Q i çQ€M
+O M;`B @ J pU+ /mv M?'i i?´ M;mv M i® +?,M; \

æ` GQM; +?B i´ H„+ H„+ ç-m F?BM? i?Q`M; M|B ,

@ .mv M?'i i?´ M;mv M i® H` +€B `„K ;bX J pU+ +O H½Q iY i M H` L;mv M h® "€+
M;mv M i® i²M içB i?b M;mv M i® ç| i²M içB- Km®M +?Q HQçB M;mv M i® M`Q #B
*| HÊB ?çB ? v F?¬M; \

*Æ æ°M; ?ÆB M;•v M;Q`B M?bM æ` GQM; +?B i´X *m®B +MM; ?„M pšM ;"i ç-m M

@ GÊB ?çB 555 Zmª i?"i `i HÊB ?çB 555h?"i ` M m M?Q F?¬M; T?ªB i +| •K KQn
pQÊi [m T?çK pB # M;`M i?QÊ+X

æ` GQM; +?B i´ H„+ ç-m ,

@ æWM; +| M|B pÈB i +€B ;b •K pÈB +?ª KQmX h ;B[M;QÆB Î +?¶ M`v p` ?çM -
#ªM i?•M M;QÆB H` F?¬M; +¬M; #bM?X L;QÆB p` i #'i Hm" M im´B i€+ ? v im pB
i?Q`M;X .QÊB ibM? ?m®M; M?Q p"v- #'i Hm" M M;QÆB bY /KM; i?O çQçM M`Q K`
i +?çv F?ÄB T?çK pB # M;`M i?QÊ+ +kM; çO ç FB m M;çQX h /€K M|B M; v +ª
>Q`M; ` i?b F?¬M; B +| i? H`K çQÊ+ çB m M`vX *?Q /M H` GQM; >Q`M; K` Kmç
+O i i?b +kM; T?ªB i`ª K°i +€B ;B€i?"i HÈMX \*?Q M M L?[M; çB m K` iB m iY i?S
+?QM? H` F€iQ+? ç|X

*Æ æ°M; +Q`B M?ç i K°i iB M; ,

@ > B +?[F€iQ+? M`v Î i` M M;Q`B +O i tm'i?B M M?B m H„KX hB M #®B- M;`B
+m°+ Km®M /MM; +€B ;b ç ç´B H´v i F„ M,M; GBM? >²M hÄ æ`M?X L m M?Q çB
HQÊM; X

æ` GQM; +?B i´ ?W K°i iB M; ,

@ u M i•K5 G´v ç` p` +O G½Q hY +?šM; H) HçB çB +?B K iB M M;?B +O M;QÆB
M?B M M;QÆB F?¬M; i? M`Q +U imv iX h b) /çv J pU+ L;mv M h® "€+ Gv +?Q M

@ • 555

L;?2 æ` GQM; +?B i´- \*Æ æ°M; ?€?®+ KB M; M?bM æ` GQM; +?B i´- i`QM; H9+
H`BX

óJ pU+ +ÁM +| i? /çv çQÊ+ b Q\ô

æ•v p'M ç ç-m iB M K` *Æ æ°M; M;?o ç MX a m K°i F?„+- iBK +O ?„M ç"THB M ?
+O J pU+ L;mv M h® "€+ Gv M`v ç®B pÈB KbM? K` M|B- ?Q`M iQ`M +| i? i`Ê ;B9
H M K°i i-M; F?€+X >ÆM M[- KbM? ç½ +| ? B ççB J pU+ #•v ;B`HçB +| i? K J
L m [mª i?"i +| i? ?¼+ çQÊ+ i?b im pB +O KbM? M?'i ç`M? +| i? çç i iÈB K°i i-K
+U+ HÈM M?Q p"v H`K b Q K` *Æ æ°M; F?¬M; ç°M; i•K +?Q çQÊ+ \

d8yX *?QÆM; 9Nj, a€M; h? h?–M E„

@ L?Q i? M"Q\ G½Q iY M|B F?–M; b B +?S\ L;QÆB F?–M; T?ªB H" Km®M /šM ç
i? ;BÈB b Q\ æWM; iQÎM; ^M; pÈB +?9i M,M; HU+ +ÄM +QM ç| +O +€+ M;QÆB K
;BQÆM; Q BX h +| i? F?ŠM; ç`M? +?„+ +?„M- pÈB +?9i M,M; HU+ ?B M i¢B +O
h•K i? ;BÈB iW i–M; KQÌB i`Î tm®M; - 2 ^M; çWM; KQM; +| B b®M; b|i i`Î p X .o
?¼+ çQÊ+ L;mv M h® "€+ Gv J pU+ +O i i?b H¢B H" +?mv M F?€+X J†+ /M F?–
h•K i? ;BÈB- M?QM; ç iU p ?ŠM H" F?–M; +| p'M ç ;bX h`QÊ+ iB M K m M|B +?
i`B M H" HQ¢B F„ ;b\

*Æ æ°M; M?bM i?ŠM; p"Q K„i æ` GQM; i´- F?–M; M?`M çQÊ+ ?ÄB,

@ hB M #®B [mª i?"i +| i? /¢v i i?B i`B M J pU+\ h +?Q iWM; M;?2 M|B J pU+
æ` GQM; i´ ?W H¢M?,

@ æ| H" /Q M;QÆB +–H"m [mª p,MX B [mv ç`M? J pU+ F?–M; i? ?¼+ i" T\ "€+ H
i b€M; i¢Q +?S F?–M; T?ªB H" M,M; HU+ p®M +|X Zm€ F?S +O i M;QÆB +kM; ç
GQM; >Q" M; ç–m iB M- /o M?B M H" +| J pU+ iU M?B M ;B®M; M?Q GQM; >Q" M;
hQªM S?€+? >Q" M; J oU+X a m F?B i #` T?QM; 'M i¢B MÆB M"v- M;QÆB +?Q H"
hQªM S?€+? >Q" M; J pU+ +O i b Q\ L;mv M h® "€+ Gv J pU+ +?QM? H" /Q i i`ªB
M;šK p" i?U+ M;?B K KÈB im Hmv M i?"M?X h`W T?B H" GQM; >Q" M; +| i? im Hmv
F?–M; +?Q /M ?„M +| i?B i`B M GQM; hQªM S?€+? >Q" M; J pU+ +kM; +kM; F?–M
M´B L;mv M h® "€+ Gv J pU+ +O i - ç²M; /¢M; pšM #` J pU+ +O iªM? ?QÎM;X
? v F?–M; i?b i?®M; F?Q€B M|B K°i iB M; t2K M"Q\

@ >¼+ +?S5 h ç²M; w i` Q ç´B5 E?–M; i` Q ç´B i?b i [m€ M;m ç–M `²B5

*Æ æ°M; F?–M; +?9i bmv M;?o- H" T iS+ ç€M SM;X >„M +kM; F?–M; bÊ æ` GQM; i
i?U+ HU+ +O æ` GQM; i´- +,M #ªM F?–M; +–M T?ªB H"K M?Q i? X G½Q M m Km®
H" çB m [m€ / /"M;X

@ o"v i?b M|B çB5 G9+ i`QÊ+ M;QÆB ç½ H"K M?Q i? M"Q\ >ŠM H" M;QÆB +kM
M,M; HU+ ç| i?b pÈB F?ª M,M; T?QM; iÄ HBM? ?²M +O i - M;QÆB +,M #ªM F?–M

*Æ æ°M; ;"i ç–m,

@ L;"B M|B F?–M; b BX JK+ çQ+? +O i H9+ ç| +?QM? H" Km®M /MM; .B i h?–M "C
+O M;"BX hW ç| F?B M M;"B bBM? ` HÁM; ?B m F€- /šM ç M #m–M; HÄM; pB +/
+ª [m€ i`bM? M;"B /MM; K HU+ çB m F?B M i [m v i`Î p - i'i +ª ç°M; i€+ ;B½v /K
ob p"v M;"B KÈB K„+ HW X

æ` GQM; i´ i? M [m€ ?| ;B" M- [m€ i,

@ L|B çB K +?QM? çB5 .B i h?–M "Q+? H" +€B ;b\

G" T iS+- *Æ æ°M; F?–M; ? ;B'm /B K- HB M ç2K [m€ i`bM? #ªM i?•M H"K i? M"Q
+MM; pÈB [m€ i`bM? im Hmv M .B i h?–M EQ+? F H¢B K°i HQÊiX hB T ç| H¢B M|B
EQ+? ç¢i iÈB ç HK+ i`¼M; - +| çQÊ+ .B i h?–M "Q+? ` b Q- i€+ /KM; M?Q i? M"Q

L;?2 *Æ æ°M; F H¢B- æ` GQM; i´ i?Q€M; H•K p"Q bmv iQ- K°i ?²B H•m pšM F?–M
KÈB +?"K `½B +ªK i?€M M|B pÈB *Æ æ°M; ,

@ hB m iY- M;QÆB i?"i bU H" p" M +?|5 L m M?Q i çQ€M F?–M; b B- .B i h?–M
p T?¢K i`M a€M; h? h?–M E„

@ a€M; h? h?–M E„\ æ•v H" +€B ;b\

*Æ æ°M; M;?B M; i ?ÄBX

æ` GQM; i´ +QÌB ?„+ ?„+,

@ L;QÆB +QB M?Q H" ?ÄB ç9M; M;QÌBX Íi` M i? ;BÈB M"v- +?d bÊ +kM; +?d +| a€M; h? h?-M E„X a€M; h? h?-M E„ F?-M; T?ªB H" F„ M,M; +O i?-M- K" H¢B H +? M,M; HU+ +O i?-MX h` M i? ;BÈB M"v [mª i?"i H" +| h?-M i²M i¢B- +?d +| çB +U+ F€ ç†+ i?M- i?-M i`QM; h?-M ;BÈB KÈB çQÊ+ T?ûT T?O tm®M; M?•M ;BÈBX

*Æ æ°M; b„+ K†i i`-K tm®M;- v M H†M; ;"i ç-mX >„M; çQÆM; M?B M ?B m M?[M GB i .B K F?-M; T?ªB H" #` a€i i?-M hm S?´ L?QÊ+ hQ T?O tm®M; H"K ?¢B b Q\

æ` GQM; i´ +| +?9i FBM? M;¢+ M?bM ?„M,

@ L?bM #° /€M; +O M;QÆB- iU ?² H" M;QÆB ç½ #B i bU i²M i¢B +O h?-M ;BÈB\

*Æ æ°M; i?Î /"B,

@ EBK F?-M; M|B +?Q M;"B M;?2 p +?mv M +O i b Q\

æ` GQM; i´ H„+ H„+ +€B ç-m F?´M; H²- +ªK i?'v ?SM; i?9 M?bM *Æ æ°M; ,

@ L? ç-m FB +?d +M pW M?„+ iÈB M;QÆB- HB M Qi HÌB ?ŠM çB- +,M #ªM F?- i t2K` +QM; €B i `i i?Q+? M;QÆBX L m F?-M; T?ªB M?Q p"v- i HQm i M M?|+ M;?B +?Q M;QÆB `²B5

*Æ æ°M; H9+ M"v ç M; +?bK i`QM; ?²B S+ p i`"M +?B M;B[GB i .B K p" a€i i?-M iS i`QM; +•m M|B +O æ` GQM; i´X >„M H~K #~K,

@ G9+i`QÊ+- GB i .B K +O i +?QM? H" +? ii`QM; i v i M a€i i?-M F?®M FB T`v

æ` GQM; i´ ;B"i KbM? M?bM \*Æ æ°M; bQB K|BX \*Æ æ°M; #„i ç-m F H¢B /B M #B GB i .B K H"K i? M"Q +Sm pÊi +ªZm M; JBM? L;k >"M? æ¢B GK+- #` a€i i?-M ;F T?QM; 'M hm S?´ L?QÊ+ hQ i? M"Q- pXp

Zm€ i`bM? ?²B iQÎM; M"v ç®B pÈB ?„M K" M|B i?"i bU H" [m€ i?®M; F?´X ob p"v ? iB i H"K ;b- +?d p„M i„i +?Q M? M?X

J†+ /M M?Q i? - æ` GQM; i´ pŠM +U+ F€ F?B T bÊ,

@ GB i .B K M[?Q" M; i? M?QM; ç½ im Hmv M ç M L?` +'T h?-M +€+? \ æ` h•K i? ?B ?[m 5 æ€M; iB +i F?-M; i? i" M K„i çQÊ+ /B M FB M M" M;X L m M?Q +| i? - +| H) i b) +| +Æ ?°B i?Q€i F?ÄB T?QM; 'MX Bxxx- ? i i?ªv ç½ [m€ Km°M5 h?-M; #¼M +?9M; #`9M; MQÊ+ ? i? v b Q p"v F?-M; #B i\ E?-M; T?•M i®i t'm HB M T? M[ ?Q" M;5 \*?B i iB i- i?"i` +€B [mv ç`M? M"v +O h?-M ;BÈB H" M?^K p"Q æ` h• H" M?^K p"Q GB i .B K M[?Q" M; ç•m5

"B i çQÊ+ GB i .B K iWM; im Hmv M iÈB L?` +'T h?-M +€+?- M; v +ª æ` GQM; i´ FQM? T?K+ ç®B pÈB M" M;X

@ L?^K p"Q ç` i•K i? ;BÈB\ h¢B b Q H¢B M|B M?Q p"v\

*Æ æ°M; M?bM i?ŠM; p"Q æ` GQM; i´ ?ÄB /²MX

æ` GQM; i´ i`ª HÌB,

@ L;mv M M?•M `i çÆM ;BªM- ç` i•K i? ;BÈB [m€ KS+ ;†T K v K„M5 L?•M HQ¢B bBM? M? ?MM; `i ? v- M;QÆB iU KbM? t-M; t€Q MÆB ç` i•K i? ;BÈB çB `²B b) [m€ KS+ M²M; ç"K- i¢Q çB m FB M i?m" M HÊB +?Q +€+ bBM? p"i i¢B æ` i•K im H T?9 /` #~K HB M +| +Æ ?°B i`MM; FQ+? h?-M +'TX >Ä .B K Zm•M pQÆM; p"•K M? [M; çB M ?bM?- +?d +| çB m #¼M ?¼ pŠM +?Q i?"M? +M; i'M +'T- M;QÊ+ H¢B i?"M? +M; ç°i T?€- +m®B +MM; ;B i +? i? B M;QÌB #¼M ?¼X *kM; #ÍB pb ç` i•K ç½B- +?Q M M K°i F?B tm'i ?B M +QÌM; ;Bª M;?`+? i?B M M?Q p"v- HB M +| i? i p½M ?²B +?Q bBM? HBM? i` M K†i ç'i- i?"K +?Q H" +ÁM mv ?B T ç M bU i?®M; i`

GB i .B K M[?Q`M; +?QM? H` pQ /K- M`M; ç½ F?¬M; +ÁM H` h?¬M +€+? #bM? i? +?®M; H¢B *?'T T?€T i?¬MX L m M?Q F?¬M; tm'i ?B M +?mv M ibM? +O +€+ M; C ;B M- i`İB KÈB #B i M`M; +| i? im Hmv M iÈB +T ç° M`QX

@ æWM; 5

*Æ æ°M; +?€M MªM M|B,

@ E?¬M; M|B M?[M; i?S M`v M[ X hB M #®B- M;`B M|B iB T +?mv M ibM? p a€M;

æ` GQM; i' M|B,

@ h? ;BÈB M`v ç½ +| iW H9+ >¶M æ°M bÆ F? BX L| +K i? iW ç•m tm'i ?B M- F? +•m i`ª HİB +?QM? t€+- F +ª h?¬M; BÈB +kM; p"vX a m F?B i? ;BÈB M`v tm'i ?B i bBM?X E?B ç| - i?B M ç` HBM? F?Q p¬+MM; /Q i?W X *€++?OM; i°+ # M ç-m çQ K` /¬M /¬M i`İ M M ?Q`M i?B M i?`M? i? ;BÈB ?B M i¢B +O +?9M; i X GQM; i°+ + H` tm'i ?B M M; v iW ç-m- K` H` çQÊ+ i? ;B M Mm¬B /QĐM; i?`M?- i`ªB [m K°i i i°+ M?Q ?B M i¢B

J°i i`QM; M?[M; +?OM; i°+ i?mÎ bÆ F? B FB - +| K°i b® +QİM; ;Bª ;†T K v K„M- Hmv M F?¬M; M;WM; H` +| +| i? T?B i?,M; b M; K°i i¬M; F?€+- ?¼ çQÊ+ ;¼B H` çQÊ+ /B iQ+? +O K°i p` h?¬M HQm H¢BX h?2Q M?[M; ;b ?„M M|B- h?¬M; BÈB +? p"i- MÆB ç| F?¬M; +?d +| M;QİB +O i? ;BÈB +?9M; i T?B i?,M; p"Q K` +ÁM +| M? [m€i`bM? b€M; i¢Q +€+ i? ;BÈB- M;Q`B pB + tm'i ?B M +€+ p` i?¬M +ÁM +| bU tm GU+ HQÊM; +O i?¬M [m€+QİM; ç¢B- +?Q M M #¼M ?¼+?d +| i? Î i¢B h?¬M; BÈB K†i pÈB h?¬M- ?ŠM H` +kM; ?B m M m M?Q HU+ HQÊM; +O h?¬M #°+ T?€i i¢B M FBM? F?OM; ç M KS+ M`QX a€M; h? h?¬M E„ +?QM? H` F„ M,M; /MM; ç ?¢M +? bBM? iW >¶M æ°M bÆ F? BX h`QM; i`mv M i?mv i- h?¬M; BÈB +| M; k ç¢B +?Q i¬M "¼M ?¼ bÎ /o +| i? H`K p¢M i?¬M T?K+ +kM; H` #ÎB pb K¶B K°i p` *?Q h¬M ç m bÎ h?¬M E„X

*Æ æ°M; ;B"i KbM? M?bM æ` GQM; i',

@ L;`B F?¬M; T?ªB H` Km®M M|B .B i h?¬M EQ+? +O i +?QM? H` K°i F„ M,M; K F?ª M,M; M„K ;B[b Q\

æ` GQM; i' ;"i ç-m,

@ .U i?2Q /B iQ+? K` p` i?¬M FB HQm H¢B- .B i h?¬M EQ+? +O M;QÆB +?„+ + i?¬M FB +| HQm M;¬M H¢B i`QM; /B iQ+? `^M; ç†+ çB K HÈM M?'i +O a€M; h? h ;B€+ idM? F„ M,M; i`QM; #ªM i?•M +?O M?•MX L;QÆB bmv M;?o K°i +?9i t2K- M; M;QÆB +| F„ M,M; M`Q F?€+ K` +| i? iU KbM? ;B€+ idM? F„ M,M; F?¬M; \ .M i ç½ M,K +kM; +?Q # Q ;Bİ ;†T çQÊ+ ibM? ?m®M; M?Q i? X

L;?2 æ` GQM; i' M?„+ M?Î M?Q p"v- \*Æ æ°M; +kM; ??B iQİM; H¢B- [mª i?`i H` ç9M h?¬M EQ+?- F?¬M; +| #'i F€ K°i F„ M,M; M`Q +| i? ;B®M; M?Q M| - iU KbM? i?S+ i¬M; + Q KÈBX

æ` GQM; i' iB T iK+ M|B,

h? M?QM; +€B ;¼B H` a€M; h? h?¬M E„ +| i²M i¢B i?`i ? v F?¬M; i?b i +kM; F? +?d HQm M;¬M +O p` i?¬M FB K` i?¬B- M;QÆB +kM; F?¬M; +¬M [m€ç w H`K ;b M;QÆB #•v ;Bİ ç½ im Hmv M ç M ç HK+ i`¼M; `²B- i®B ç ç½ +| i? i¢Q i?`M? i?Q +T M?QM; +?Q çO ç [mv i ç`M? i?„M; #¢BX \*?İ M;QÆB im Hmv M iÈB ç +Ym i M?B M ?B m çQÊ+ +€B ;¼B H` a€M; h? h?¬M E„ +| i²M i¢B ? v F?¬M; X >B M i¢B M;QÊ+ H¢B b) i¢Q i?`M? ``M; #m°+ +?Q pB + T?€i i`B M +O M;QÆBX L;QÆB ?E +? i- M;QİB KÈB H` b®M;

L;QÆB ç M; Î i`QM; [m€i`bM? ç®B Hmv M i¢B MÆB M`v K` ç-m | + pšM +| i? ;B ?ÆM M[K¶B H¬M ç m b€M; i¢Q ` M?[M; +?B M i?m"i F€ /`- çB K M`v H`K i M;ç+ EQ+? +| i? H` +?B m i?S+ b€i i?O +O M;QÆB M?QM; F„ M,M; +O M| KÈB H` i`¼

/M i®i M?QM;;B i,M;K HU+ #^aM i?•M KÈB H" +?QM? ç¢QX h /€K M|B +?Q /M M
EQ+? ç M ç +Ym i`¼M;K" F?¬M;K HU+ h?¬M +T H"K M M i^aM;- i?b M;QÆB +kM
/B i i?¬MX

L;?2 M?[M;HÌB ç| +O æ` GQM;i´ - *Æ æ°M;F?¬M;M;WM;;"i ç¬m- €M?K„i M?bM
i¬M FQM?X æ` GQM;i´ M|B F?¬M;b B- M m M?Q KbM? [m€ KS+ +QB i`¼M;.B i
+?QM?H" a€M;h? h?¬M E„imM;?Q" M? p¬ ç`+? çB M[i?b #^aM i?•M bÈK Km°M +
EQ+? imv +QÌM;i?`M? M?QM;+kM;+| K†i ?¢M +? +O M| - Km®M T?€i ?mv i`¼M
iB M H" #^aM i?•M T?^aB +| i?U+ HU+ +QÌM;ç¢B +kM;M?Q F i?ÊT M?m¬M M?mv M
æ` GQM;i´ +QÌB ? ? ,

@ L m H" /Q i€+ /KM;+O a€M;h? h?¬M E„- i +| #` iB m iY M;QÆB ç€M? +?Q +?¢
h®i H„K- M;QÆB ç½ M|B +?Q i #B i i?b ?B M i¢B i +kM;M M i`mv M i?K +?Q M;
i? çSM;v M- K„i M?„K H¢B- HBM? ?²M i`'M ;B[ # M i`QM;- F?¬M;çQÊ+ T?|M;i?C

*Æ æ°M;M;~M;ç¬m M?bM æ` GQM;i´ `²B b m ç| /U i?2Q HÌB H½Q GQM;K" i?U+
+| #i F€ bU ç T?ÁM;M"Q #ÌB æ` GQM;i´ M m Km®M ;B i ?„M [m^a i?U+ H" / M?
M?B M +kM;+| i? M|B ç| H" K°i +?9i iQM M?B K [m€B /`X

L?bM i?ŠM;p"Q i?•M i? *Æ æ°M;- ç¬B K„i p" M;|M;iQ HÈM +O æ` GQM;i´ +?Ê
>[m i`<sup>a</sup>Q +?"K `½B ;BÆ H M- ç tm®M;pMM;F?¬M;;B M i` M çdM? ç¬m *Æ æ°M;X

L?'i i?ÌB- F?¬M;F?Q i`Î M M F`+? HB i p†M p QX *Æ æ°M;+?d +^aK i?'v iQ" M i?•
M?Q #` i?S;b ç| # Q i`MKX *¶ HU+ HQÊM;M"v +U+ F€ +QÌM;ç¢B- #| #m°+ i?•M
F?¬M;+€+? M"Q +| i? T?|M;i?Q+? M,M;HQÊM;` # M M;Q"BX a m K°i F?„+ - i?•
+O HU+ HQÊM;+QÌM;ç¢B M"v HB M +?"K `½B i`¬B HÆ HYM;i`QM;F?¬M;i`mM;

*Æ æ°M;pšM F?¬M;M?9+ M?Q+?X h`mv M i?K J pU+ M;v +^aM;?2 ç M +kM;+?Q
ç½ i?'v [m X >„M /o M?B M +kM;F?¬M;#B i æ` GQM;i´ b) H"K #^M;+€+? M"Q- +
i?2Q HÌB +O H½Q GQM;- ? B K„i F?ûT ?Ì p" #m¬M;HÄM;i?•M i? - i?m HB K HBM

æ M;H9+ M"v- #i +?Êi *Æ æ°M;+^aK ;B€+ çQÊ+ iQ" M i?•M H¢M? iQ€iX J°i K°i +
M;Q" B ?mM;?½M ç€M? iÈB # M M;Q" B +Æ i? - ?„M H"TiS+ +kM;+^aK ;B€+ çQÊ+ v
#KB T?'M- iQ" M i?•M F?¬M;+ÁM K^aM? p^aBX

ó>^a\ h`mv M i?K J pU+ T?^aB +ÎB ? i [m¬M €Q b Q\ô *Æ æ°M;i?Q€M;FBM? M;¢+X

h?ÌB çB K v T?K+ i` M M;QÌB \*Æ æ°M;#B M K'i- ç¬B K„i p" M;|M;+O æ` GQM;i
M;QM;i`¼M;X *€+? ç| F?¬M;t - æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM;H9+ M"v ç½ +^aM? ;B€
p"Q ç°M;ioM? # M M"vX h? M?QM;+?Q /M M| Km®M H"K ;b i?b +kM;F?¬M;+€+?
æ` GQM;i´ i?<sup>a</sup>` mv €T +QÌM;ç¢B ûT M| F?¬M;i? iB M H¢B ;¬M çQÊ+X

J HU+ # ç°M;K¢M?K) M;"T i`"M F?„T F?¬M;;B M- K°i i¬M;[m M;i?^aB KÆ ? ? ?b
i` M M;QÌB \*Æ æ°M;X h`^aQ +ÁM H¢B +O æ` GQM;i´ +kM;ç½ ;BÆ H M- H½Q ç°i
?½M pmM;i`<sup>a</sup>Q +?°T p"Q \*Æ æ°M;ç M;i`¬B HÆ HYM;X

o"Q i?ÌB F?„+ GQM;i`<sup>a</sup>Q # M i`€B K¢M?K) ç•K p"Q i`^aQ T?^aB- T?^aM;T?'i M?Q +^a h
i`Î M M +?'M ç°M;`mM `~vX

d8RX *?QÆM;9N9, h?Ov h´ GQM;>mv i

J°i ;B¼i +?'i HÄM;K"m p" M;çÄ iW i`QM;KB M;p i i?QÆM;MÆB i`^aQ T?^aB +O a
tm¬B ` - M?Ä tm®M;[m M;+¬m ç M;i`|B #m°+ *Æ æ°M;- `²B /¬M /¬M i?~K i?'m p
æ` GQM;i´ F?'M;H² ç M +?WM;M"Q- p"v K" +?d +¬M K°i ;B¼i K€m ç| M?Ä tm®M
+^aK ;B€+ iQ" M i?•M i`Î M M 'K €T- i?"K +?Q +ÁM H" M|M;`U+X G" M ?ÆB 'K 'v +?
ç¬m i`mv M tm®M;+?•M ?„MX

*?mv M ;b ç M ;t^{av} ` \ \*Æ æ°M ; +® ; „M ; K'T K€v ? B K„i- H¢B F?¬M ; i? bY /KM ; i`QM ; HÁM ; K†+ /M F€ [m€B- M?QM ; +kM ; F?¬M ; ?B m ç M i°i +MM ; H¨ ç½ t^{av} ` + F?¬M ; M|M ; M^{av}- pšM K°i KU+ #m¬M ; HÄM ; i?•M i? HŠM ; H†M ; +?ì ç ÊBX

hWM ; ;B¼i `²B iWM ; ;B¼i K€m iQÆB iW HQM ; i`^aQ +O æ` GQM ; pšM ç m ç†M M? æ°M ; M?Q K°i ?® b•m F?¬M ; ç€v- HB M iK+ ?'T i?m HQM ; ?mv iX

GQM ; ?mv i i? 'K p`Q i?•M i? \*Æ æ°M ; - ?ÆM M[ +ÁM ç¼M ; H¢B i?`M? pkM ; /QÊB ?Q`M iQ`M M ; •K Î# M i`QM ; X hW /QÊB +?•M H M ç M #„T +?•M- `²B M ; „T ç M ?¬M i? X *?'i HÄM ; +m²M +m°M ç! H¨ i?S ; b i?b *Æ æ°M ; F?¬M ; ? ? v #B i- M?QM ; ?„M `ä`M ; K°i Hm²M ; M?B i F?Q ç M ; F?¬M ; M ; WM ; iW i`QM ; +?'i HÄM ; `!i p`Q +Æ i? GQM ; s`"B M +kM ; F?¬M ; i? M ; „M +^aM M´B M?B i F?Q ç M ; t•K M?`TX

G¶ KkB *Æ æ°M ; F?) ; B"i ; B"i- F?Sm ; B€+ +O ?„M p¬ +MM ; #ûM M?çvX >„M +! i? M²M ; ç"K p`Fb /` ç M ; iÄ ` tmM ; [m M? ?„MX \*Æ æ°M ; p®M `i M?çv +^aK ç®B pÊB ?„M çQÊ+ M ; YB [m K°i H-M H¨ poM? pB M F?¬M ; i? [m M çQÊ+X L?QM ; ?B M i i?ÆK KbM? ç M ; M ; YB i?'v M`v +?Q # Q ; B!tm'i ?B M i`QM ; ç!B ?„MX

h?•M i? *Æ æ°M ; iWM ; çQÊ+ M ; •K [m i`QM ; K€m ?mv i +O i?`T ; B B ",M ; aQÆM ?mv i +O ",M ; aQÆM ; *U GQM ; b Q +! i? bQ b€M? pÊB æ` GQM ; i´ +?S\ J€m + ?Q`M iQ`M H¨ b†+ KMB i M? iQÎB- +ÁM æ` GQM ; i´ K†+ /M #`T?QM ; 'M Î MÆB M M ; mv i- M?QM ; +?<sup>a</sup>v tm¬B i`QM ; M ; Q!B H½Q +?QM? H¨ K€m ?mv i +O i?Ov i´ GQM iBM? F?B i M? 'i @ ?mv i K¢+? +O ?Q`M ; i°+X

G½Q GQM ; +?QM? H¨ /MM ; K€m +O KbM? ç M ; •K i?•M i? *Æ æ°M ; 5

*Æ æ°M ; +~M i?`M T?•M iQ+? `ä KMB i?ÆK FB - M! iU ?² K M ; i?2Q K°i ?QÆM ; i .M +! H¨ i`QM ; FB T i`QÊ+- *Æ æ°M ; +kM ; +?ŠM ; # Q ; B!M ; ?2 M!B ç M pB +iW i`Q ` ?QÆM ; i?ÆK p`F?Q iS+ + Q [mw ç M M?Q p"vX *^aK ; B€+ ç! i?"i H¨ K„ /B mX

:B!F?„+ M`v- ?„M i?'v KbM? M?Q ç M ; çSM ; i`QM ; K°i ç¢B b^aM? t ?Q p`i`€M ; H- #€B +O i` ,K p¢M M ; Q!B # M /QÊBX

æ M i°i +MM ; H¨ æ` GQM ; i´ ç M ; H¨K +€B ; b\

aU M ; ?B M ; !i`QM ; HÁM ; \*Æ æ°M ; +`M ; i? K K½M? HB i- ?„M ?Q`M iQ`M F?¬M ; ` ç M ; •K i?•M i? +O KbM?X \*?mv M M`v +! HB M [m M ; b ç M i`mv M i?K J oU+ + ?„M- i`mv M i?K J oU+ ?ŠM T?^aB H¨ [m€i`bM? i` Q ç´B ; B[? B HBM? ?²MX æ` G Hmv M +kM ; M?Q +€+? bY /KM ; J oU+ +O #<sup>a</sup>M i?•M i`mv M i?K H¢B +?Q ?„M- b im Hmv M ç ç¢i i?`M? L ; mv M h® "€+ Gv J oU+ KÊB ç9M ; - M?QM ; +<sup>a</sup>K ; B€+ H9+ M p"vX æ` GQM ; i´ Km®M H¨K ; b- ?„M ?Q`M iQ`M F?¬M ; M„K +?„+X

*Æ æ°M ; +?d #B i i?Î /`B i`QM ; HÁM ; X

*m®B +MM ; æ` GQM ; i´ +kM ; `9i K!M ; i`€B ` F?ÄB i`<sup>a</sup>Q T?<sup>a</sup>B- F?B ; B¼i HQM ; ?r b„+ [m M ; +-m- # M i`QM ; [m M ; +-m ç½ ç-v „T ?mv i /`+?- ç²M ; i?!B p i i?QÆM ; M i´ +kM ; iU ç°M ; F?ûT H¢BX

æ` GQM ; i´ T?mM ` K°i Hm²M ; i`¼+ F?Q- €M? K„i +O H½Q GQM ; ç½ i`Î M M KÄB ó*Æ æ°M ; iB m iY- ?B p¼M ; K°i T?2M F?´i•K +O i F?¬M ; +! m´M ; T?QX *QM ; €B i`€B iBK +O iB m iY M`v ? v F?¬M ; ;B! ç•v ?Q`M iQ`M H i?m°+ p`Q #B m ?B M +O ?„M i`Î i?`M? M ; Q!B i?O ?° +?Q +QM- +?S F?¬M ; i? F?B M ?„M i`Î i?`M? M ; Q!B v æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM ; H9+ M`v pšM +? ,K +?9 [m M b€i æ` GQM ; i´- M?QM ; F?¬M ; +!- M ; QÊ+ H¢B +ÁM H†M ; H) #Á H M T?Q i`QÊ+- i? K H K M?bM i?ŠM ; p` i`QM ; FBK b„+ [m M ; +-mX

æ` GQM ; i´ +Q!B K„M ; ,

@ L?!+ +QM- M ; QÆB #B M /` ç M KS+ M ; v +<sup>a</sup>H½Q iY +kM ; F?¬M ; i? M?`M `X u +?Q M ; QÆB ç•m5 "i Hm" M i? M`Q i?b M ; QÆB +kM ; H¨ ?"m M?•M +O i K`X

*Æ æ°M; H9+ M°v ç½ ?Q°M iQ°M F?¬M; M; ?2 i?°v #°i Fb i? M? •K M°Q Î# M M; Q°E Km®M KÎK„i ? v ç2K HBM? ?²M +O KbM? T?|M; i?Q+?° M; Q°B +kM; F?¬M; i? X

*?mM; [m M? i?•M i? ?Q°M iQ°M H° +?°i HÄM; b M b i F?B M pB +?¬?°T +O ?„M H° /B ç°M; i?•M i? +kM; F?¬M; i? X *Æ æ°M; +| i? °ä °°M; +°K M?“M çQÊ+ +?°i H ûT K¢M? p°Q i?•M i? - +°K ;B€+ M|M; °K F?B M ?„M +U+ F€i?Q ;B½M M v +kM; /-

*°K ;B€+ i?Q°B K€B ç½ iW iW +?mv M i?“M? i?®M; F?°5

oÈB im pB +O *Æ æ°M;- pB + MQM i?Î i°QM; pÁM; MY + M? ;BÌ H° F?¬M; +| p°M F?¬M; T?°B #° p°v i°QM; ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM; X *?°i HÄM; +?mM; [m M? F?¬M M|M; #ÄM; F?B M ?„M T?°B i°T i°mM; çB m iB i i?•M i? ç +?®M; +U H¢BX L?Q M ;B€+ ?Qi i?Î F?¬M; i?¬M; H°K ?„M iQÎM; M?Q i?•M i? b„T bY M°imM; X aU i?®M; i?2Q #°M M, M; #„i ç-m ;B°M; +Q Km®M ç°i T?€ i°|B #m°+ i°QÊ+ K„iX

L?QM; æ° GQM; i° b Q +| i? ç +?Q ?„M çQÊ+ M?Q wX hWM; pÁM; ?°Q [m M; K°m i°°Q T?°B +O æ° GQM; i° #„M ° - #²M; # M? °ÆB p°Q i° M FBK b„+ [m M; + -m - ;E /M +| i? ?² ;B½v /K M?Q i? M°Q- i?“K +?Q H° Km®M +¬M; T?€ FBK b„+ [m M; + - +° .B i h?¬M EQ+? +O ?„M F?B ç€M? p°Q [m M; + -m +kM; K°i çB F?¬M; i°Î H¢BX #°M +?°i HU+ HQÊM; +O .B i h?¬M EQ+? +?QM? H° tmv M i?“m [m # K†i ç +¬M [m M; + -m FB +?d H- K°i i-M; €M? b€M; K°i ?¬B- H°v ç°m ° #°M +?°i ç +?Q ?„M +O *Æ æ°M; +?d +| i? tmv M i?“m [m [m M; + -m °²B K°v ?9i Î# M M; Q°BX

h?®M; F?° +°M; M; °v +°M; K½M? HB i- *Æ æ°M; +kM; ;B½v /K +°M; H9+ +°M; i, M +?d H° i?•M i? ;B½v /K - b m ç| H¢B bY /KM; +°K HU+ - +m®B +MM; H° T?|M; i? aU i?®M; F?° /| /°B iU ?² M?Q iWM; i #°Q +O ?„M ç M; #° M; ?B M M€iX >„M ç½ F ?„M +?d +°K i?“v KbM? iMv i?ÎB ç m +| i? #¢Q i? K° +? iX æB m F?B M *Æ æ°M HBM? ?²M HU+ h?€M? +°T +O KbM? i? M?QM; H¢B F?¬M; ? +| i€+ /KM; +?B +° T?°M; T?°i M?Q +| K°i HQ¢B HU+ HQÊM; i?¬M F€ M°Q ç|- M; ,M +°M HBM? ?²M HU M; Q°BX

*Æ æ°M; ;B½v /K QÊ+ +?WM; FûQ /°B K°i F?“+ HB M +| /°m ?B m bmv v m- ç| F?¬M F?¬M; çO- K° H° i°QM; [m€ i°bM? ;B½v /K F?¬M; M; WM; - +°K ;B€+ ?Qi i?Î F?¬M +?°m çUM; M°B- /-M /-M T?°B ?€ KB M; ?¬?°TX h?¬M i°Q ?„M /-M i°Î M M KÆ ?²- HÄM; b M b i M? M? +?|M; +?°v p°Q i°QM; #KM; X

>„M /-M +°K i?“v i?•M i? KbM? i°Î M M i°b i° - +°M; H9+ +°M; M†M; M X > i i?°v +° i°Î M M KÌ°Q- +°M; QÌB M?Q iB M p°Q K°i i? ;BÈB m i®B M°Q ç|- H¢B +ÁM +| K°i ?„M °k #Ä ? i i?°v M?[M; i?®M; F?° Km°M T?B MX :BÌ ç°v +?d +ÁM iB M; F m ;¼B ?„M iWM; i?“vX

GQ¢B +°K ;B€+ M?Q p°v- *Æ æ°M; iWM; i°°B [m K°i H-MX æ| +?QM? H-M m®M; i°QÊ+ - b v ç M KS+ F?¬M; F?®M; +? çQÊ+ iQ iQÎM; - ç M F?B idM? H¢B ç½ i?“v K HK+X

h? M? •K ?Q°M K„FB +?QM? H° HÌB F m ;¼B +O iY pQM; 5

GBM? ?²M +O *Æ æ°M; +QÌM; ç¢B ç M +Ð M°Q- M; v i¢B H9+ M°v ?„M HB M i?S+ óE?¬M; 5 E?¬M; i? +? i çQÊ+ 5 h F?¬M; i? +S M?Q p°v K° +? i5 *ÁM +| M; mv M p +?| i ?Q°M i?“M?X E?¬M; X55ô

æ° GQM; i° K°i KU+ +?9 w ç M #B M ?| +O *Æ æ°M; # M i°QM; [m M; + -mX æB i ?B m [m° +O pB + T?€ °²B H¢B H°T- /o M?B M b) +?ŠM; # Q ;BÌ b) F?¬M; ç +?Q pŠM K°i KU+ +?9 w- M M F?B *Æ æ°M; b„T +? i- HBM? ?²M b„T bY °ÎB F?ÄB i?•M ?Á ;B[bU b®M; p° +€B +? i +?QM? H° H9+ i?ÎB F?“+ i°¼M; v m M?“i ;B9T *Æ æ°M ç| FûQ /°B +°M; H°m- *Æ æ°M; +?•M +?QM? iB T +°M iY pQM; +°M; ; -M i?b HÈB Q

J„i i?“v *Æ æ°M; ç¢i iÈB i°¢M; i?€B ç|- æ° GQM; i° +kM; F?¬M; F?ÄB F?°M i°QÆM F?€+ ?°T i?m M, M; HQÊM; M?Q i? M°v- 2 °°M; +?d +| H½Q [m€B p°i M?Q æ° GQM

`^M; +?d +—M K°i bÆ b~v ``i M?Ä K" F?¬M; F`T +Sm pB M- „i ?ŠM *Æ æ°M; b) +? i
GQM; i' KÈB M„K +?„+ b) F?¬M; tm'i ?B M çB m ;b F?¬M; K vX

""i M; ì- M; v i`QM; H9+ \*Æ æ°M; tm'i ?B M i`çM; i?€B iY pQM; - æ` GQM; i' #'i +?
æ°M; p®M ç½ M; WM; ; B½v /K HçB +U [m"v i?•M KbM?X J°i M; m²M HU+ HQÊM; F
M?B M #°+ T?€i` i`QM; +Æ i? ?„MX J°i p—M; b€M; çÄ +?|B K„i iW i`QM; +Æ i?
M; v b m ç| H" +?QM çB K ?²M; [m M; ç²M; i?ÌB tm'i ?B MX J HU+ KçM? K) p" F€
iW i`QM; +Æ i? ?„M- +?QM çB K ?²M; [m M; M?Q +?QM KkB +?•K ç•K i?"i b•m [m-
GQM; i'X

GQM; +®+X

h`—M hQ hmv M +?Êi F`+? HB i`mM `~v iQ"Mi?•MX L" M; p®M H" ç M; M;²B F?Q
M?QM; p"Q H9+ M"v i?•Mi? HçB +?M ç°M; HB M ?²BX JB m JB m p" EBK M;²B #
FBM?- h`—M hQ hmv M p®M ç M; #bM? i?QÌM; - b Q H9+ M"v ;QÆM; Kti HçB i€B M
H) M" M; i~m ?Ä M?"T K \

L?` M[ pW FBM? ?½B pW M? M? +?|M; ?"M? ç°M; X L; v H9+ ç| - h`—M hQ hmv M
` K°i M; KK K€m iQÆB- i?•Mi? K K M?kM M;½ p"i tm®M; X

@ hQ hmv M- hQ hmv M L; QÆB H"K b Q p"v\

JB m JB m ¬K +` h`—M hQ hmv M- EBK p°B p½ M„K H'v mv M Kç+? +O M" M; X L
im Hmv M #` i~m ?Ä M?"T K i?b M; QÌB #€+ #Ä ç—m iB M +?QM? H" EBKX *?d +
T?"Mi?U+ bU +O h`—M hQ hmv MX L" M; iWM; i?—M- H"K b Q +| i? i~m ?Ä M?"T K
æ€M? +? i EBK +kM; F?¬M; iBMX

L?QM; K¼B +?mv M HçB bì bì t'av` i`QÈ+ K„iX EBK b m F?B /Á tûi HB M F?B T
+O h`—M hQ hmv M ç M; /—M i`¬B çBX æ€M; bÊ M?'i +?QM? H" HBM? ?²M +O M
i€M- i`Î M M ?¶M HQçM K¬M; HmM; X

hçB b Q +| i? M?Q p"v\ EBK [m€i H M,

@ æ¶ JBM?- "aQ L?BX J m iÈB ç•v5

E?B im Hmv M i`QM; GQM; +®+— F?QªM; +€+? ;B[K¼B M; QÌB +kM; F?¬M; [m€ t
HÈM iB M; F m ;¼B- G K "aQ L?B p" æ¶ JBM? H"TiS+ H Q ç M- F?B M?bMi?'v #° /
bÊ çB M; ?²MX

EBK ;'T`9i M|B,

@ J m5 .MM; K HU+ +O +€+ M; QÆB i?S+ idM? bBM? +Æ i`QM; +Æ i? M" M; X h
E?¬M; #B i içB b Q hQ hmv M ç°i M?B M HçB +| /'m ?B m ?²M T?€+? i€M HQçMX
KÌB GQM; >Q" M; # ?ç p" M?|K GQM; oQÆM; iÈB ç•vX

@ æQÊ+5

JB m JB m p°B p" M; T?B i?•M çB M; vX G9+ M"v M?[M; h?B M * Mi?€M? ç² F?€+ M
+kM; ç½ +?çv iÈB ç¬M; çOX h?'v h`—M hQ hmv M b„+ Kti i€B M?Êi- #¼M ?¼ +ª
i`QÆM; H M- M; mv M M?•M F?¬M; +?d H" #ÎB h`—M hQ hmv M H" K°i T?—M iY +O
M; QÌB #¼M ?¼ ç m t2K M" M; M?Q iB M? M?•M +O *Æ æ°M; X *Æ æ°M; F?¬M; +| Î ç
` +?mv M; b- #B i ,M M|B b Q F?B ?„Mi`Î p ç•v5

EBK çQ ` [mv i ç`M? +| i? M|B H" ? i bS+ +?QM? t€+X h`QM; L; k ?"M? - h?Ov
h?Ov ? p" J°+ ? p®M H" ? B ? K ?B m i` HB m M?'i i`QM; L; k ?"M? i?m°+ iQM?
#^M; J°+ ? M?QM; +kM; F?¬M; t tQ+? [m€ M?B mX

*U+ ?çM L?•K h?Ov +MM; +U+ ?çM Zmw h?Ov K HU+ çQÊ+ +?"K`½B `|i p"Q i`QM
M?'i i?ÌB /šM ç°M; K HU+ +O M" M; p" M +?mv M HçBX J°i p—M; b€M; K"m t M? #
M" M; ?B M H M- +?"K`½B i?m MçT HçB bBM? K M? HU+ ç M; Km®M iªM çBX æ| +
#„i ç—m T?€i bBM? i€+ /KM; +O KbM?X *U+ ?çM bQM; h?Ov iW M; QçB ;BÈB pW
E?ªB- +QB M?Q H" F`T i?ÌB FûQ HçB K°i KçM; +?Q h`—M hQ hmv MX

EBK b„+ K†i M;QM; i`¼M; F?Q M? +?•M M;²B b m HQM; h`-M hQ hmv M- ç2K ç-
+?•M +O KbM?- ? B i v F?¬M; M;WM; #B M ?| i?O 'M- çB K HB M i`K+ i` M ç-m
çQ HBM? ?²M HU+ i`U+ iB TH2M b•m p`Q i`QM; HBM? ?²M h`-M hQ hmv M- KçM?
/-M +O hQ hmv M- F?¬M; +?Q `ìB F?ÄB #ªM i? X J°i F?B ç +?Q HBM? ?²M i?Q€i
i`QM; F?¬M; F?Q- i?b /M +| H` i?-M iB M +kM; F?¬M; i? +Sm +?[X

EBK K†+ /M F?¬M; #B i ç½ tªv ` +?mv M ;b- M?QM; i`QM; iB M? ?m®M; M`v- pB
H` ;B[ çQÊ+ bBM? K M? +O h`-M hQ hmv MX LÆB M`v H` GQM; +®+- +QìM; ;Bª
+Sm +?[X

h`-M hQ hmv M bî /o tm'i ?B M iB M? ?m®M; M?Q i? - +| i? M|B H` ?Q`M iQ`M #îB
*Æ æ°M; H•K p`Q i`çM; i?€B b„T +? i- M; QìB +| +ªK ;B€+ ç-m iB M F?¬M; TªB H`
hmv MX L`M; H` p®M H` GB i .B K K`5 *Æ æ°M; tm'i ?B M p'M ç ;b- M`M; M?Q i
SM; +?S\ >m®M; +?B M`M; +ÁM +MM; \*Æ æ°M; M?B m H-M iB M ?`M? /mM; ?ÊT H
HB M ? +U+ F€K"i i?B iX æ°i M?B M T?€i ?B M *Æ æ°M; F?¬M; ? +| /'m ?B m M
i`çM; i?€B b„T +? i- #ªQ b Q h`-M hQ hmv M F?¬M; F?ÄB F?`M i`QÆM; - F?¬M; ?
` HBM? ?²M HU+ +O KbM?X

d8kX *?QÆM; 9N8, *Æ æ°M; hB M >| X

h`QM; H9+ ?Q i i?î F?¬M; i?¬M; - \*Æ æ°M; ç½ [m M K'i #`M KçM; >²M; GB MX æ M
b„T +? i i?b Km®M HB M Hç+ +kM; Km°M K'i `²BX

J HU+ +O æ` GQM; +?B i´ +QìM; ççB #"+ ç M M`Q +?S5

G½Q F?¬M; +?d M; ,M +€+? K HU+- K` HBM? ?²M HU+ +O +O \*Æ æ°M; +kM; +?`
i?-M i?S+ h`-M hQ hmv M +| çŠM; +`T + Q ?ÆM H½Q i M?QM; i` M i?U+ i F?¬M;
i`Q +O M`M; KçM? K) T?€ pĐ i`|B #m°+ *Æ æ°M; - ç€M? i?S+ +?QM ?çi b2M ?° i?
KÄM; K M? FB +O M`M; +kM; b) i M pĐX J†+ /M F?B i M pĐ- M| b) iU ç°M; i`î p +
i? i`î i?`M? +?O HBM? ?²M M?Q H9+ i`QÊ+ M[X E?¬M; +| ,M M; mv M i?-M i?S+
i€MX "îB pb +QĐM; ûT TªB /mM; ?ÊT HBM? ?²M i`QM; ?Q`M +ªM? #` M; ,M +€+? ?
K„i KÈB tªv ` X L m F?¬M; M?ì EBK p` JB m JB m SM; T?| F`T i?ìB- bÊ`^M; M`M
pb *Æ æ°M; M`M; +| i? H`K K¼B +?mv M5

æ M; iW i`QM; i`çM; i?€B ?'T ?®B- *Æ æ°M; i`î M M +m²M; #çQ +U+ ç°- bU i`Ê; F
ç€M? i?S+ M, M; HU+ +-m bBM? K½M? HB i +O ?„MX *| +?QM ?çi #`M KçM; >²M;
F?B T M`v K°i H-M M[ ç½ H`K i?•M i? bmv M?QÊ+ [m€ ç° +O ?„M HçB #WM; #W
h?-M EB K +kM; çQÊ+ ?„M T?|M; ` - i`QM; M?€v K„i ç½ ççi ç M i`çM; i?€B KçM?
bS+ KçM? çO ç T?€ i`|B #m°+X

æ` GQM; +?B i´ F m H M K°i iB M; ç m çÈM TªB i?m i`ªQ HçB- [m M; +-m H`T iS
b m ç| - H½Q M? M? +?|M; T?|M; ` "€+ Gv J oU+- M| HB M +QÈT ? i >Ä M; mv M
L?'i i?ìB- HU+ HQÊM; +U+ F€+QìM; i? K` \*Æ æ°M; pW T?€i ` #` `9i bç+?X hmv
M?QM; mv HU+ ç½ v m çB `i M?B mX

óS?®+ ô

>Ä h?-M EB K ç•K tmv M [m H²M; €M? b€M; K`m p`M; - M?QM; *Æ æ°M; +kM; F
GQM; +?B i´ ?W HçM?- K|M; i`€B ;BÆ H M- M?'i i?ìB- iWM; ççQ €M? b€M; /`v ç†
K†i M; Q`B [m M; +-m- KçM? K) i`|B #m°+ *Æ æ°M; K°i H-M M[- K` K€m K`m p`M;
M?Q ç M; b¬B i`Q- F?¬M; M;WM; i`M p`Q i?•M i? [m K¼B H¶ +?•M H¬M; X

h`çM; i?€B bBM? iY ç½ [m - K HU+ +kM; ç½ ?'T i?m ç M KS+ #½Q ?Á - M M æ` G
?„M TªB iB T iK+ M K +ªK ;B€+ i?®M; F?´ M[X

hQ`M i?•M \*Æ æ°M; `mM `v- +?d +ªK i?´v # i`, K b€m KQÆB pçM H¶ +?•M H¬M; ç
?mv M /B m HšM Fb F€ /`X >„M i? K H K ?'T i?m +?'i HÄM; b M? b +? tmM; [m M
M?Q K°i H®+ tQ€v F?´M; H² +„M Mm®i ? i HU+ HQÊM; F€ /` FB X h`QM; iB M? ?m®

M;ϕi i?Î HB M +? "K`½B #B M K'iX *M; M; "v ? „M +M; +aK i? 'v b^aM; F?Q€B- ç²M;
i`ϕM; +,M; i?ŠM; i?-M FBM?X L?QM; bU K i KÄB +U+ ç° ç½ F?B M ? „M ?-M K M;
æ` GQM; +?B i' +aK i?€M,

@ E?-M; ?' H` M; QİB +QM; €B i +?'K- +kM; +| +?9i M,M; HU+5 o"v K" +| i? T?a
+? i5 _B M; M,M; HU+ +-m bBM? M"v /M i`QM; GQM; i°+ +kM; `i ?B K F +| çQÊ+
F?-M; H½M; T?Q5

oW M|B H½Q pW pmM; i`aQ H MX Zm M; +-m K"m p" M; # Q [m M? *Æ æ°M; +kM
i`9M; K°i F?®B M? K i?ϕ+? #` pMB H'T # M +?•M +O H½QX hB b€M; K"m p" M;
M;WM; - H`K i?•M ?bM? \*Æ æ°M; # M i`QM; +kM; i`Î M M Kİ^aQ M?Q ~M M?Q ?B M>

@ « « 555

h? M?•K K M; p M`M? M¼i p M; H MX æ` GQM; +?B i' M;?B M; ç-m b M; HB M i
h?€M? >Ä GQM; ç M; M?bM KbM? i? K F?€iX L?'i i?İB H½Q iS+ ;B" M M|B,

@ o®M /o Km®M HQm HϕB +?Q M; QÆB K°i Qi M?QM; i +kM; ç•m M;?o iB m iY M"
i`QM; K€m +O i 5

@ >S+ >S+ X

hÄ` p- +MM; ç€M; i?QÆM; - J Q æ" B p" L; k GQÆM; .`+? iB T iK+ M?äM; M?)Q pÈ
*| +?9i #'i ç„+ /o- H½Q`²M; ;B" M|B,

@ æQÊ+`²B- +?d bQÈM; ? B i M M?|+ +€+ M; QÆB i?-B5

J|M; i`€B HϕB ;<sup>a</sup>v M? +?¶ #` i?QÆM; i`QM; +?•M T?aB- HϕB i? K ? B ;B¼i K€m b
`ÆB p"Q i`QM; ? B +€B KB M; HÈM +O J Q æ" B p" L; k GQÆM; .`+?X

h?•M ?bM? æϕB .B M h?€M? >Ä GQM; `mM`~v F`+? HB i- b m ç| +Q`9i HϕB pÈB I
*?9M; +® MûM M?`M M^K tm®M; iϕB +?¶`²B M? „K K„i HϕBX *a ? B F?-M; ? Km®M
æ°M; F?-M; #B i M?QM; tm'i T?€i iW #aM M,M; - #¼M +?9M; HϕB ?Q" M iQ" M`ä`M
+O æ` GQM; +?B i'X æ•v H" i?S ç M +a GQM; >Q" M; +kM; F?-M; +| /B K T?9+ ç
i`QM; i'i +a i?B M i" B ç` #aQ- ?m®M; ?² #¼M +?9M; HϕB H" GQM; i°+X

æ` GQM; +?B i' i?Î /`B- H-m #-m,

@ J i +? i H½Q ;B" M"v i?-B5 hB m iY M"v H`K i #` i?QÆM; p"v K" i +ÁM ;B9T çĐ
#'i #bM?5 L m F?-M; T?aB pb +QM; €B- i?b +? „+ +? „M i b) /"v pÁ ? „M K'v M; "v ;
iS+5

h'i M?B M H` \*Æ æ°M; F?-M; #B i çQÊ+ +aK M?"M H9+ M"v +O æ` GQM; +?B i'X
M?QM; HϕB p- +MM; i?Q^aB K€BX *a M; QİB ? „M +?bK i`QM; HQM; ?mv i- ;B®M; M'
J¼B H¶ +?•M H-M; i` M M; QİB +kM; ç M; ?'T i?K F?-M; M;WM; M,M; HQÈM; ~M i

h`ϕM; i?€B ?'T i?K ϕB M +m<sup>2</sup>M; ç½ #B M K'i- K€m # M i`QM; [m M; +-m +kM; ç½ ?
+?¶ +ÁM HϕB +kM; ç M; i`QM; [m€ i`bM? ?'T i?K HB M iK+X

J°i i-M; F?Q HQm M?"M M?ϕi F?-M; M;WM; T?|M; i?Q+? ` iW i` M M; QİB *Æ æ°
M?QM; pšM +| i? KB M +QĐM; T?•M #B iX

J†+ /M æ` GQM; +?B i' i?'v K i KÄB M?QM; pšM Hm-M +?,K +?9 M?bM p"Q i?•M i
i?K K¼B #B M ?| X

óV- i? +?'i M?Q p"v i`QM; M?•M HQϕB +QB M?Q H` `i i®iX GQM; ?mv i H9+ i`QÊ+
i?OvX "i [m€- ?bM? M?Q +| HU+ HQÈM; F€ /` M"Q ç| ϕB m ?Á i?m°+ iQM? +O H
i€+ /KM; T?K M"Q- M; QÊ+ HϕB +ÁM i,M; i? K bS+ KϕM?X Zm€B i?"i5 h`QM; M; QİB
hQÊ+ p" æ^M; s`X E?| i`€+? M,M; HU+ F?€M; çÁM +O ? „M HϕB KϕM? M?Q p"vX :
p"v b m M"v +| M; QİB Km®Mm"v ð%± '3Kp`m

h`-M hQ hmv MX >„M +<sup>a</sup>K ;B€+ iBK KbM? ;B®M; M?Q H` #` p- p`M M?[M; HQĐB / Q
ç m çÈM ç M M¶B F?-M; +€+? M`Q ?- ?'T çQÊ+X

G` p i i?QÆM; +k i€B T?€i b Q\ \*Æ æ°M; ?B m `ä p i`€+? HBM? ??M i`QÊ+ ç•v +O
+| F?^a M,M; T?€i bBM? p`M ç ;b ç| - i? M?QM; ?„M `i M? M? ç½ T?O ç`M? w M;?
?„M ç½ +~M i?“M FB K i` p i`€+? HBM? ??M FB +O h`-M hQ hmv MX .QÊB ibM
KçM?- ?„M +?„M +?„M p i`€+? FB b) F?-M; T?€i i€+ i`QM; pÁM; K°i M,KX

JQìB i€K M;`v i`QÊ+- KQìB i€K M;`v i`QÊ+

G9+ ç| F?-M; T?^aB H` i?ìB çB K KbM? pW KÈB çQÊ+ M;•K KbM? i`QM; ?mv i /`+
L?Ê ç M +€B +^aK ;B€+ ?Qi i?Î F?-M; i?-M; iWM; H`K +?Q #<sup>a</sup>M i?•M iB M `i ; -M
H9+ ç| F?-M; T?^aB ç°i M?B M tm`i ?B M K°i +^aK ;B€+ F?-M; + K HÁM; +MM; K°i +
KbM? +| M,M; HU+ pMM; pšv ibK çQìM; b®M; i?b +| H) KbM? ç½ +? i`²BX

æçB M½Q *Æ æ°M; M? M? +?| M; +?mv M ç°M; - +m®B +MM; ?„M ç½ M?È ` i`i +^a
æ9M; H` M?ì K°i +¶ HU+ HQÊM; F€ /` M?QM; HçB p- +MM; [m2M i?m°+ p` i?•M i?B
??M KbM? b„T bY i`+? /B i- KçM? K) FûQ KbM? i`Î HçB iW i v iY i?-MX a m ç| #
+?QM? #„i ç-m ?'T i?m iBM? ?Q i`QM; HQM; ?mv i +O æ` GQM; +?B i`X

G` M`M; - M?`i ç`M? H` M`M; 5 G` M`M; #^M; F?^a M,M; /mM; ?ÊT HBM? ??M ?Q€M id
+O *Æ æ°M; #„i ç-m `mM `~vX h`i M?B M ?„M #B i`^M; F?B ç| #^aM i?•M #` M,M; H
i`|B #m°+ - HU+ HQÊM; +QìM; ççB +O æ` GQM; *?B h` FB ç®B pÈB HBM? ??M +
+QìM; M;çM? #U+ M`Q +Æ +?S5 L?QM; Î i`QM; ibM? ?m®M; ç| M`M; pšM ?`M? ç°
bçM b`M; ç€M? ç`B i`i +<sup>a</sup>X \*Æ æ°M; F?-M; /€K M; ?o M?Q p`v- i?“i bU F?-M; /€K
?Q`M iQ`M ?B m çQÊ+- bÎ /o KQìB i€K M;`v i`QÊ+ h`-M hQ hmv M ç°i M?B M ?°+
+Sm KbM? 5 "ÎB pb +^aK M?“M çQÊ+ KbM? ;†T T?^aB M;mv +Æ- M M M`M; KÈB F?-
KbM?- ç M +m®B +MM; HçB #B M i?“M? #° /çM; M?Q p`vX

L; ?o iÈB ç•v- i`QM; HÁM; \*Æ æ°M; F?-M; F?ÄB ç m M?Q #` / Q +„i- i?•M ?bM? çS
M;•v /çBX

>B M ;Bì +€+ h?B M * M h?€M? æ² ç m ç½ `®B `Qi çSM; /"vX L?bM *Æ æ°M; ç M
F?-M; F?ÄB +^aK i?'v M; ?B ?Q†+X

ó*Æ æ°M; - M m M?Q M;QÆB +| #B M T?€T ç +Sm hQ hmv M i?b ?½v K m #„i ç-r
iQÊM; `²B- i`QM; i?B M ?ç M`v M;QìB +| i? +Sm çQÊ+ hQ hmv M +?d +| KbM? M;
F`T i?ìB i`Î HçB- hQ hmv M M?`i ç`M? +| i? +?mv M M;mv i?“M? M `²B5ô h? M? •
H M i`QM; i B *Æ æ°M;X

G9+ M`v \*Æ æ°M; KÈB +?Êi #WM; idM?X >„M T?€i ?B M i`QÊ+ K„i KbM? ç½ H` K°
F?-M; i? F?®M; +? K` +?av /`B i` M F?m-M K†i ?„MX

h`ìB + Q ÆB- M;QÆB içB b Q HçB ç +?Q i ;†T çQÊ+ hQ hmv M +?S5 hçB b Q HçB
æ°M; i?“i bU Km®M i?ûi H M pÈB -M; i`ìB ç T?€i iB i M¶B ;B`M /[i`QM; HÁM; Kb
+?mv M ç½ iWM; t^{av} ` iW F?B ?„M ;†T çQÊ+ h`-M hQ hmv M iW i`QÊ+ iÈB M v +S
+?“K i`QM; ç-m ?„MX E iW M;`v [m2M #B i M`M; - M`M; Hm-M K°i KU+ i?Ov +?mM
K` ç€M? ç`B i`i +<sup>a</sup>X "i Hm`M KbM? +U imv i M`M; M?Q i? M`Q M`M; +kM; F?-M;
HçB +`M; i? K -M M?m p` H†M; v M +?,K b| + KbM?X E?B +?QM? KbM? ;†T T?^aB M
H` M;QìB ç-m iB M HB m HoM? t-M; H MX æ +Sm KbM? +?Q /M T?<sup>a</sup>B i`^a ;B€ #^M
iB +X hQ hmv M- M`M; i?“i H` M;®+ [m€ çB- M`M; #B i`ä i`QM; HÁM; i F?-M; i?
L;QìB i v m H` GB i .B K- i F?-M; i? +?B b ibM? +<sup>a</sup>K +?Q M`M; çQÊ+5 h F?-M
L?QM; K` FB T M`v i MÊ M`M; M?B m [m€ `²B- bÊ `^M; +<sup>a</sup> çìB M`v i +kM; F?-M; i?

L; v ;Bì T?9i M`v- K°i +<sup>a</sup>K ;B€+ KBM? M;° F€ /` /•M; H M i`QM; HÁM; *Æ æ°M; - ?
+QìB h`-M hQ hmv M- +kM; M?bM i?'v MK +QìB +O GB i .B KX LK +QìB +O +€+
HQÆM; M?Q M? m ç²M; i?ìB ?B M ` i`QM; HBM? ??M +O ?„MX

L; v H9+ M`v- ?„M M?Q M?bM i?'v çQÊ+ €M? b€M; - +^aK M?“M çQÊ+ [m M; KBM?X
H` +€B ;b\ \*€+ M`M; /QìM; M?Q Km®M M|B +?Q ?„M- M;m²M ;®+ +O [m M; KBM?

p` F?¬M; 2 M;ϕB M;mv ?B KX

E?B *Æ æ°M; #QÊ+ iWM; #QÊ+ çB iÈB p` i`Q F?®B iQ^aM i?ϕ+? F?´M; H² FB - €M?
ç m ?QÊM; p`Q ?„MX "¼M ?¼; B`i KbM?- +?ÊiT?€i ?B M` *Æ æ°M; ;Bì ç•v /QìM
pÈB *Æ æ°M; +O H9+ i`QÊ+X hQÊM; KϕQ p®M #bM? i?QìM; #¶M; M?B M i`Î M M
M; QìB ?„M /-M /-M tm`i ?B M [m M; K M; FBK ?²M; b„+X Gm²M; b€M; çÄ FBK M`v
ç°M; M,M; HQÊM; M`Q M?QM; M| HϕB F?B M +?Q #¼M ?¼ F?¬M; /€K M?bM i?Š
+^aK i?K çQÊ+ #`i F€ #B M ?| M`Q i` M M; QìB *Æ æ°M; M[X

_®i +K+- *Æ æ°M; +kM; ç½ çB iÈB i`QÊ+ F?®B iQ<sup>a</sup>M i?ϕ+? T?QM; 'M h`-M hQ hmv
v M F?¬M; K°i iB M; ç°M; +?ϕK p`Q F?®B iQ^aM i?ϕ+?- [m M; K M; FBK ?²M; b„+ M
?„M M?`i i?ìB i<sup>a</sup>M` tmM; [m M?- i`QM; M?€v K„i F?®B iQ^aM i?ϕ+? F?´M; H² FB +
/ϕM; - +?B m b€M; h`-M hQ hmv M # M i`QM; T?QM; 'MX

hU ?² +| K°i +ÆM +?`M ç°M; `i M?Ä i`QM; HÁM; #`M i v *Æ æ°M; T?€i` X a m K°
F?´M; H² FB +S M?Q p`v #WM; b€M; H M- i-M; €M? b€M; çÄ FBK # Q T?O # M M;
M?B M ?B M H°`ä`M; - M; v +^ai?•M i? h`-M hQ hmv M Î # M i`QM; +kM; ?Q`M
M`v M?m°K çšKX J†+ /M b„+ K†i +O M`M; pšM i€B M?Êi M?Q +k M?QM; F?B i-M;
T?O H M /mM; M? M +O M`M; F?¬M; F?ÄB iϕQ M M K°i +^aM? iQÊM; i? K„Ui? HQ
HÁM; M; QìBX

*^aM? iQÊM; i? K„M`v F?¬M; +?d H`K +€+ M K M?•M i`Î M M M; •v /ϕB- M; v +^aM
G K "aQL?B +kM; i`Î M M i?šM i?ìX L| M?Q F?„+ b•m p`Q i`QM; HÁM; +O K¶B M;
?¼ ç m i`Q /•M; M?[M; i•K iB M? F?€+ M? mX J` [m M; K M; T?€i` i` M M; QìB *
i +^aK; B€+ ?„M H` +?`M; pQÆM; iY çB +Sm +¬M; +?9 M; O b v i`QM; `WM; - HŠM;
+¬M; +?9 idM? /"v b m ;B'+ M; O /`BX

h`QM; b® M?[M; M; QìB M; •v M; ®+ çSM; Î MÆB M`v- F?¬M; +?d +| +€+ h?B M * M h
>Q`M; +MM; çB pÈB \*Æ æ°M; X E?B [m M; K M; FBK ?²M; b„+ iW i` M M; QìB *Æ æ
wi?S+ çQÊ+ `i M?B m i?SX

.QÊB bU^aM? ?QîM; +O [m M; K M; FBK ?²M; b„+- F?®B iQ^aM i?ϕ+? F?´M; H² #„i

.M i? M`Q i?b i?S M`v +kM; H` HQM; iQ<sup>a</sup>M /Q GQM; >Q`M; H`v iW "€>Q`M; J oU-
K` M| +kM; #` *?mv M *?9+ Zm M; >Q +O *Æ æ°M; ?Á i M F?¬M; K°i iB M; ç°M; X

hW i` M M; QìB \*Æ æ°M; iQ`M HU+ T?|M; i?Q+?` K°i +¶ F?Q iS+ [m M; KBM? pW
K` HϕB pW iQ HÈM F?¬M; ;B[ HϕB +?9i M`QX :Bì F?„+ M`v- i`QM; ç°M; [m`i; B®
H MX "i F H` B- #`i F i?m°+ iQM? iU i?•M +O K¶B M; QìB H` ;b- F?B iB T t9+ pÈ
i?`v +U+ F€ i?Q^aB K€BX

óæ•v H` HU+ HQÊM; Zm M; JBM? b Q5ô h`QM; H9+ p¬ iB M?- GQM; >Q`M; Kî iQ
iQÊM; ç M; /B M` i`QÊ+ K†iX L m M?Q +| K`v p` GQM; pQÆM; i`QM; GQM; i°+ Î -
b) +?Q H` KbM? #` ?Q K„iX GQM; mv M; ?B K i`€M; p` + Q [mw FB +?d +| M?[M;
F?Q iS+ Zm M; JBM? KÈB +|- M v HϕB tm`i ?B M i` M M; QìB K°i M?•M HQϕBX .QE
H`v iW i`QM; "€>Q`M; J oU+ F?¬M; ? +| MY çB K +?®M; +U ç½ #` ?Á i M i`QM;
b„+ FB X

_9i +K+ T?QM; 'M i` M iQ<sup>a</sup>M i?ϕ+? ç½ H†M; H) #B M K'i- ç H°` h`-M hQ hmv M Î #
'M #B M K'i M?QM; +kM; F?¬M; +| H`K h`-M hQ hmv M`ÆB tm®M; ç`iX *€+ h?B M
çQÊ+ i`QM; F?¬M; F?Q iU ?² +| K°i +¶ F?Q HQm /B +?mv M tmM; [m M? i?•M i? F
F?¬M; #` M; ½ tm®M; X

a m F?B ;B^aB i?Q€i h`-M hQ hmv M F?ÄB T?QM; 'M i`QM; iQ^aM i?ϕ+?- i`QM; M?€
i?ìB #B M ç`BX E?¬M; +| T?QM; 'M i`|B #m°+- ?„M H`T iS+ +| i? +^aK M?"M çQÊ+
hQ hmv MX

GBM? ?²M +O M`M; +kM; F?¬M; ?Q M?QÊ+- bBM? K M? HU+ bQ pÈB #bM? i?QìM
*?ŠM; [m - H9+ T?QM; 'M i` M iQ<sup>a</sup>M i?ϕ+? ?Q`M iQ`M #B M K'i- \*Æ æ°M; H`T iS+
+MM; bBM? KϕM; HU+ iU M?Q M9B HY T?mM i`Q- M? M? +?|M; Km®M i?Q€i`

M" M; ; B® M; M? Q H" K° i [mª F? Q + - m - # Î B p b T? Q M; ' M ç Q Ê + ; Bª B F? B K" i ç Q i? +? Q i Q" M #° i B M? ? Q i` Q M; + Æ i? i? Q € i` M; Q" B M? Q p" v X

> B M i ç B * Æ æ° M; + k M; F? ¬ M; + | i? Ì B ; B M ç b m v M; ? o i ç B b Q H ç B tª v` +? m v M h` - M h Q h m v M t m' i ? B M - H B M? ?² M H U + + O * Æ æ° M; / • M; H M p È B t m i? T? ¬ i ç ½ # Q T? O H B M? ?² M + O M" M; p" Q # M i` Q M; X \* M M; H 9 + ç | - \* Æ æ° M; i B M H M h` - M h Q h m v M - ; B 9 T +? Q a B M? J ç M; *? B > ç +? ç ¼ M; H ç B i` M + ' M" M; X h B T ç | - / +? B ` ç † i H M M; U + p" i` € M + O M" M; X

Z m M; K M; F B K ?² M; b „ + i W i` M M; Q Ì B \* Æ æ° M; F? ¬ M; M; W M; T? € i i € M` M; Q h` - M h Q h m v M p" Q # M i` Q M; - i ç Q i? " M? K° i [mª i` S M; F? ' M; H² X G m² M; b € M; M Z m M; > Q ç Q Ê + b B M? ` b m F? B K H U + p" H B M? ?² M H U + + O ? „ M / m M; ? Ê T i? "

d 8 8 X *? Q Æ M; 9 N 3, . m M; > Ê T @ h? - M h? S + * O G B i . B K X

G B M? ?² M h` - M h Q h m v M i € M H Q ç M F? B M +? Q K ¼ B M; Q Ì B +? i ç B M; X \*? d F? B F? ® M; +? + O H B M? ?² M i? b K È B t m' i ? B M ? B M i Q Ê M; M? Q i? X o b p" v K m ® M i +? Q M? H" T?ª B +? [ i` H B M? ?² M + O M" M; X

* Æ æ° M; / M b Q + k M; ç ½ M? B m H - M / m M; ? Ê T H B M? ?² M p È B M" M; X L M F? B p h m v M ç ½ i U ç° M; M; ? M? ? Ê T K" / m M; ? Á p È B ? „ M X æ ® B p È B H B M? ?² M + O * Æ i Q" M F? ¬ M; + | +? 9 i T? Á M; #` X s m M; [ m M? H B M? ?² M + O M" M; ç Q Ê + # Q T? O # Î M M F? ¬ M; #` i M` ½ ? Q" M i Q" M X

J° i K † i * Æ æ° M; / M M; G B M? >² M G U + i ç Q i? " M? K° i + € B H² M; M, M; H Q Ê M; + ® ; „ M; ?² M M" Q + O h` - M h Q h m v M i? ' i i? Q € i X J † i F? € + ? „ M ç † i K° i i v H M M; U + M" M; i? • M H B M i K + F Q +? i? Q +? a B M? J M? \*? B > ç +? - b B M? K M? H U + p" H B M? ?² M H K M? H U + +? Q h` - M h Q h` m v M X > „ M + ® ; „ M; T? € i` i? " i M? B m b B M? K M? H U + M M" M; X *? d + | M? Q p" v i? b b m F? B H B M? ?² M + O M" M; F? ¬ B T? K + - H 9 + ç | i? • M + k ç Q Ê + X

a m F? B ? Q" M i? " M? K° i H Q ç i? " M? ç° M; - * Æ æ° M; K È B i W i W +ª K i? K H B M? ?² M H Q Ê M; H B M? ?² M h? € M? + ' T [mª i? " i p ¬ + M M; K ç M? K) X a m F? B # Q H' v i Q" M #° i? Š M; p" Q i` m M; i • K M ½ Q ?ª B X " ^ M; p" Q ?" M; `` Q H B M? ?² M - ? „ M ç 2 K i Q" M #° H E û T H ç B p` i` Q + k X

æ ® B p È B * Æ æ° M; i? b p B + T? B M i Q € B H È M M? ' i # • v ; B Ì H" H" K i? M" Q ç + O M h m v M X *? d + - M ç 2 K H B M? ?² M h` - M h Q h m v M ç † i p" Q G B M? >² M \*? B >ª B - H 9 + M" M; X L? Q M; K" ç B m M" v / M? Q p" v b Q | > ¶ M H Q ç M - iª M K ç M i U ?² ç ½ K' i ç B ? ; b K" \* Æ æ° M; +ª K M? " M ç Q Ê + i W H B M? ?² M M" M; X > „ M b „ T F? ¬ M; i? F? ® M; +? M" v + S F û Q /` B i? b ? „ M + k M; +? d + | i? H" K ; B ® M; G Q M; > Q" M; - ; B [H ç B i € M? K i H" K M" M; i d M? H ç B X

E? ¬ M; ç Q Ê + 5 h m v i ç ® B F? ¬ M; i? ç Q Ê + 5 o b i K" M" M; K È B ` M ¬ M; M' B M" v " ' i M" Q i? b K b M? + k M; T?ª B + S m ç Q Ê + M" M; - \* Æ æ° M; i? - K M? O X h` Q M; ? Q" M +ª M i? " M b m v i Q M? `² B [ m v i ç` M? i b K F B K + Æ ?° B i W i` Q M; H B M? ?² M + O h` - M h Q i

© Q / B m M? ' i i` M + Æ i? + Q M M; Q Ì B F? ¬ M; ; b M; Q" B H B M? ?² M - M † H" K° i i² M i ç B + | i? i m H m v M M † K° i + € +? ? [m ? B m - + k M; F? ¬ M; B + | i? ? Q" M i Q" M # B i ç Q # B M ? † ; b X * Æ æ° M; F? ¬ M; i? K" M; v +ª h? - M H B M? + k M; F? ¬ M; M; Q ç B H X C T? € i b B M? ?" M; H Q ç i F € M; ° - F? B M +? Q p B + F? ® M; +? H B M? ?² M + O * Æ æ° M p ¼ i X J † + / M F? ¬ M; ` ä p' M ç + O h` - M h Q h m v M M ^ K Î ç • m - M? Q M; ? „ M + | i? / M K b M? i B M ? " M? `` b Q € i i Q" M / B M H B M? ?² M M" M; X

a m F? B H B M? ?² M h` - M h Q h m v M ' M ç` M? - * Æ æ° M; # „ i ç - m i B M ? " M? / Á t û i - + © # ' i i? Q Ì M; X o b [m M ? ç M b B M? i Y + O h` - M h Q h m v M M M ? „ M + U + F € + " M i? " M / ' m p i M? Ä X

h?lB ;B M i`-B [m iWM; ;B•v- iWM; ;B•v K°iX æ€K M;QlB h?B M * M h?€M? æ² -
K` HŠM; H†M; [m M b€i [m M; +-m K`m çÄ i`QÊ+ K†iX J†+ /M F?¬M; #B i +?mv M
M?QM; i?¬M; [m /U çQ€M +O h?B M *Æ- #¼M ?¼ +kM; Hl Kl çQ€M çQÊ+ h`-M h
M?Q i? +l HB M [m M `i HÈM ç M *Æ æ°M;X

*Æ æ°M; #„i ç-m ibK FB K i¢B ?¢+? i•K HBM? ?²M +O h`-M hQ hmv MX L m +l i?
M;?o ` #B M T?€T M;QM; iK H¢B K°i H-M M[- i?b +QB M?Q K¼B +?mv M ç½ çQÊ

o¢+? H€ ibK b•m H` K°i [m€ i`bM? H•m /`B p` F?¬ F? M M?QM; *Æ æ°M; pšM `i F
/M +?d H` K°i +?B iB i M?ÄX

_@i+m°+ +¬M; K`B b„i+l M;`v M M FBK- *Æ æ°M; ç½ ibK i?`v K°i F?Q i? K`m çÄ M
i`QM; HBM? ?²M h`-M hQ hmv MX Ll ?B M i¢B `i i€M HQ¢M- T?B m ?@i F?¬M; M
M;¢+ ?ÆM +?QM? H` F?B ?„MiB M ?`M? /Á tûi HBM? ?²M i?b K°i Qi F?Q i? HB M
? i€M çB K` M;QÊ+ H¢B Ml +ÁM iÄ p i?•M i?B i pÈB ?„MX

*aK ;B€+ p¬ +MM; [m2M i?m°+ M`v F?B M HBM? ?²M h?€M? +`T +O ?„M `mM `~vX
Kl K`i- F?B ?„M +~M i?“M ibK FB K i?b /M +@i? M`Q +kM; F?¬M; i? ibK i?`vX

*Æ æ°M; b Q +l i? M;?o iÈB M?[M; HBM? ?²M # ç°M; +U+ M?Ä FB +?QM? H` i?¬
?²M +O M`M; ç½ /mM; ?ÉT ?Q`M iQ`M pÈB HBM? ?²M +O h`-M hQ hmv M M M M
*Æ æ°M; F?¬M; i? F?€K T?€` X J` ?„M +kM; +?O [m M M;?o `^M; +?9M; tm`i T?€
hmv M- M M +l i? MlB ?„M ç½ #Ä [m +Æ ?°B çQÊ+ ;†T H¢B GB i .B KX

æ@B pÈB b@ F?Q i? K`m çÄ #` *Æ æ°M; ?`T /šM- ?„M H`T iS+ /MM; HBM? ?²M +O
#B i KbM? ç½ ibK çQÊ+ p`M ç X Ll +?QM? H` ?¢+? i•K HBM? ?²M +O h`-M hQ hmv
M€i i?b +?„+ +?„M +?9M; F?¬M; +?d +l +?WM; M`vX

S?€i ?B M M`v F?B M *Æ æ°M; p[M; iBM ?ÆM M?B mX >„M iB T iK+ ibK FB K F?¬
iB /M H` M?Ä M?`iX

Zma H` i`lB F?¬M; T?K HÁM; M;QlBX .QÈB bU M¶ HU+ ibK FB K- +m@B +MM; ?„M
i€M HQ¢M +O h`-M hQ hmv M K°i iB i?¬M i?S+ pĐ M€i K`m çÄ- ?„M HB M i?m ;Q
i?`v p¬ +MM; FBM? M;¢+- K†+ /M ?„M ç½ /mM; ?ÉT HBM? ?²M pÈB h`-M hQ hmv
/mM; ?ÉT pÈB iB i?¬M i?S+ K`m çÄ `vX

*Æ æ°M; F?¬M; #B i K°i çB m H` HBM? ?²M h?€M? +`T i?b H`K b Q +l i? /mM; ?
+`T çQÊ+\\

*aK ;B€+ K i KÄB #„i ç-m tm`i ?B M- `ä `M; H` #B m ?B M +O pB + bY /KM; HBM?
iB M ?„M ;†T T?ªB iB M? i`¢M; M?Q i? M`v- iW çl +l i? i?`v çQÊ+ H-M ibK FB K M
HU+X

L?QM; #•v ;Bl ç½ ç M i?lB F?„+ K`m +?@i- ?„M F?¬M; i? #m¬M; tm¬BX h`T i`mM; -
+ÁM K°i iB HBM? ?²M K`m çÄ M`Q # M M;Q`B M[- *Æ æ°M; KÈB ç2K ç€K HBM? ?
+?¶X

*Æ æ°M; M;?o `^M; +?d +-M ?„M ç2K M?[M; iB HBM? ?²M i¢B ?¢+? i•K #` i€M H
+O M`M; b) i?m M¢T çQÊ+ GBM? >²M GU+X

L?QM; `i M? M? ?„M HB M T?€i ?B M ` w M;?o +O KbM? H` b B H-KX

*Æ æ°M; #B i `^M; HBM? ?²M M`Q +kM; +l ?¢+? i•K- Ml i²M i¢B ;B@M; M?Q >¶M æ
i`mM; i•K +O +ª ? M;•M ?` p`vX L?QM; ?¢+? i•K HBM? ?²M +O h`-M hQ hmv M
M[+ÁM ? i bS+ ?¶M HQ¢MX h`W H9+ HBM? ?²M /mM; ?ÉT- M m F?¬M; #bM? i?Q
?„M i?b [ma i?“i H` F?€+ #B i M? m K°i i`lB K°i pU+X *Æ æ°M; +kM; F?¬M; M;?o [
+O ?„M +kM; H` h?€M? +`T- +l HÈM ?ÆM HBM? ?²M h`-M hQ hmv M i?b +kM; H` +

hmv M?B M- K°i ?¢+? i•K HBM? ?²M M?Ä v m M?Q p`v M?QM; K†+ F ?„M /MM; # Q
?²M K`m çÄ M`v pšM M?`i [mv i F?¬M; +?`m /mM; ?ÉT pÈB M? mX :B@M; M?Q #¼M
pÈB M? m p`vX

*Æ æ°M; #•v ;BÌ KÈB iBM iQÎM; ?Q"MiQ"MHÌB +O o•M h?B M *Æ- i`W KbM?` [m
;B9T çQÊ+ M" M;X " ^M; p"Q /mM; ?ÊT HBM? ?²M KÈB +| i? ibK i?'v M?[M; KªM? pE
i"Ti`mM; +?9M; H¢BX L?QM; çB m FB M iB M [mv i ç i?"M? +¬M; +?QM? H" HBM
#"B tQ+? HBM? ?²M ?„MX L m F?¬M; i? /mM; ?ÊT ?¢+? i•K HBM? ?²M p" F?¬B T
;„M; +O ?„MiW i`QÊ+ ç M; BÌ +QB M?Q ç´ b¬M; ç´ #B MX

G"K b Q #•v ;BÌ\ J'i +?QM i`•m ? B ?´ KÈB ibK çQÊ+ M?[M; KªM? HBM? ?²M ?¢+?
H¢B F?¬M; i? M"Q /mM; ?ÊT +?9M; çQÊ+X

o"Q i?ÌB çB K *Æ æ°M; ?Q"MiQ"Mi?9+ i?O p¬ b€+? i?b ?„M #¶M; i?'i FBM? M?
T?ªM; T?'i M?Q #` K°i +¶ HU+ HQÊM; Fb /\ /šM ç°M;X hQ" M #° iBM? HU+ +O ?B
pB + #ªQ p HBM? ?²M +O h`¬M hQ hmv M- M M F?B i?•M i? ;†T /\ #B M HB M M?
p°B çB m ç°M; K°i iB HBM? ?²M i`Î p i?•M i? /Á tûi iBM? ?m®M;X

hbK iÁB K°i H9+- *Æ æ°M; H"TiS+ T?€i ?B M` p'M ç tm'i T?€i iW +?QM ?¢i b2M
GB i .B K HQm H¢BX E?¬M; #B i /Q M; mv M M?•M ;b K" +?QM ?¢i b2M M"v F?) `m
iÄ ` +ªK ;B€+ ?QM; T?'MX

a†+5 *?mv M ;b ç•v\ *?ŠM; H) +?9M; +ªK M?"M çQÊ+ HBM? ?²M KbM? ç M; KÄB
+?,M; \ U", ;?ûi K'v i? ^M; ,M /Q #Î V

*Æ æ°M; +kM; ç½ /MM; [m +?QM? ?¢i b2M M"v K°i H¬MX h?"K +?Q [m¬M; b€M; H
M"v +kM; +| HB M [m M ç M +?9M;X L?QM; i€+ /KM; i?U+ i +O +?QM ?¢i b2M
KM i`iX *?d F?B M"Q +ªK ;B€+ çQÊ+ #ªM i?•M KbM? ;†T M; mv ?B K i?b +?9M; KÈ
#¼M +?9M; ç M; `K+ ``+? M M ?„M +S M; ?o ``M; /Q #ªM i?•M KbM? iB m ? Q [m€ M
+?9M; KÈB M?Q p"vX

L; v H"TiS+- ?„M F?¬M; M; ?o M; ÊB i? K M[K" M? M? +?|M; çB m ç°M; iB HBM?
?¢i b2MX

E?B HBM? ?²M *Æ æ°M; pW iB T t9+ pÈB +?QM ?¢i b2M i?b +?QM ?¢i b2M ç| ç
M?€v K„iX GBM? ?²M +O *Æ æ°M; ;BÌ M"v #B M i?"M? K°i +¬m M®B- ç +?QM ?¢
+O HBM? ?²M- +?mB p"Q i? ;BÈB HBM? ?²M +O *Æ æ°M; M? M? M?Q +?ÊTX

hbM? ?m®M; ç°i M; °i M"v H"K *Æ æ°M; i?| i iBKX L?QM; +?d b m K°i F?„+- ?„M HB
i`®M; `¶M; pb çm®B bS+ +O KbM? ç°i M?B M +?'M ç°M;X J°i +ªK ;B€+ 'K €T p¬
H M F?„T K¼B M; |+ M; €+? i`QM; HBM? ?²M +O ?„M- bU K i KÄB H9+ i`QÊ+ M? M

E?B w i?S+ +O ?„M [m v i`Î H¢B GBM? >²M \*?B >ªB- K" M ?B M` i`QÊ+ K„i H"K *
*?QM ?¢i b2M; BÌ ç•v ç M; p•v [m M? ?¢+? i•K HBM? ?²M +O h`¬M hQ hmv MX *?9
iB ?²M; b„+ [m M; K M; M?"M M?¢iX L?[M; iB HBM? ?²M K"m çÄ K" ?„M ç½ /²M iQ
F?¬M; ? bmv +?mv M i?b ;BÌ ç•v H¢B #„i ç¬m /mM; ?ÊT /QÈB ?²M; b„+ [m M; K M

L?Q p"v +kM; çQÊ+ b Q\ L; •v M; QÌB b m K°i ;B•v- M; v H"TiS+ *Æ æ°M; HB M +
?´ H"K°i T?¬M i?•M i? +O GB i .B K5 *¬M; ?B m +O +?QM ?¢i b2M `i +QÌM; çQ
/•M; H M i`QM; HÁM; *Æ æ°M;X GB i .B K imv ``^M; M" M; ç½ K'i M?QM; M" M; pš
+?Q #•v ;BÌ +ÁM +Sm +ª #^M; ?[m +O i X

*Æ æ°M; M"Q +| #B i`^M; +?QM ?¢i b2M FB H" /Q +ªK SM; çQÊ+ i?¬M i?S+ +O
K" MQÆM; i?2Q HBM? ?²M +O ?„M çB iÈB MÆB ç•vX "ªM i?•M +?9M; p®M H" ç²M;
+O GB i .B K- M M F?B +?QM ?¢i b2M FB T?|M; ` #´M M; mv M HU+ HQÊM; - HB
i´ ?ÊT H¢B K°i H¬M M[X

*Æ æ°M; #•v ;BÌ H¢B i`Î i?"M? F?€M ;Bª- K„i i?'v HBM? ?²M #´M M; mv M +O h`¬M
?„M HB M i?Î T?"Q M? M?äKX E?¬M # M, K /¢B K°i ;BÌ- iBM? +ªM? +O ?„M H9+ M

E?B HBM? ?²M #´M M; mv M i´ ?ÊT H¢B i?b w i?S+ +O GB i .B K +kM; /¬M /¬M ?²
bU i²M i¢B +O +?QM ?¢i b2MX *?9M; p®M H" K°i #° T?"M +O i?•M i? M" M; - +?Q
`i i?QªB K€BX

@ æ•v H" MÆB ç•m\ 5 æ•v H" HBM? ?²M +O *Æ æ°M;X

a m F?B i?—M i?S+ çQÊ+ +?QM ?ç i b2M +O #´M KçM; >²M; GB M ;B9T çÐ- HBM? T?K+X L¨M; iW iW ?B m çQÊ+ +?mv M ;b ç M; tªv ` X

h?—M i?S+ +O M¨M; #` pÐ M€i F?B +Sm \*Æ æ°M;X L¨M; +S iQÎM; i? H¨ ? i`²B- w +O M¨M; +?d H¨ ?B p¼M; *Æ æ°M; çQÊ+ +Sm i?Q€i- M¨M; F?¬M; ? M;?o `^M; Kk i'i +ª H¨ /Q \*Æ æ°M; +?S F?¬M; ? +| i`Ê ;B9T iW #'i F€ K°i p` i?—M M¨QX G'v i? +—M bmv M;?o K°i +?9i b) ?B m K¼B +?mv MX . Q ç°M; iBM? i?—M +MM; pÈB M?[M;Q¨B çQÊ+ *Æ æ°M; ;QK p¨Q K°i +?¶ ç M; M? M? +?|M; i´ ?ÊT HçBX

S?€i ?B M HBM? ?²M M¨M; +| /'m ?B m F?¬B T?K+ - *Æ æ°M; F?¬M; F?ÄB KWM; /MM; i?—M i?S+ +O KbM? #ªQ p ;B9T M¨M; M? M? +?|M; i`¼M; i´ HçB HBM? ?²M

E?B i¨M i?S+ +O GB i .B K çQÊ+ i`¼M; i´ çQÊ+ i?b pB + ?²B T?K+ HBM? ?²M +kM K°i H€i b m- i'i +ª HBM? ?²M i€M HQçM +O h`—M hQ hmv M ç½ çQÊ+ M;QM; iK Hç

æ·v H¨ H—M ç—m iB M *Æ æ°M; çQÊ+ [m M b€i HBM? ?²M +O K°i M;QìB Î+U HB ; - i`QÊ+ K„i F?B M K„i ?„M M?bM ?Q¨B F?¬M; /Si- M? 'i H¨ HBM? ?²M M¨v HçB F?¬M

G9+ M¨v h`—M hQ hmv M +kM; +ªK M?¨M çQÊ+ HBM? ?²M +O *Æ æ°M; ç M; M;¨T T?9+X L¨M; i?ÎT?¨Q M? M?äK- *Æ æ°M; +| i? +Sm KbM? +?SM; iÄ ?„M F?¬M; +ªK i?K F?B iB T t9+ HBM? ?²M- M¨M; +| i? i?'v çQÊ+ HBM? ?²M +O ?„M bQ pÈB F?®M; +? HBM? ?²M +kM; i?m—M i?K+ ?ÆMX >B M M?B M- GBM? >²M GU+ +O ?

S?ªB #B i`^M; #¼M ?¼ F?¬M; ;†T M? m KÈB i`QM; K°i F?QªM; i?ìB ;B M M;„M i? h`—M hQ hmv M +ªK SM; çQÊ+ HBM? ?²M ?„M F?¬M; KçM? K) M?Q p¨vX aU iB M # i`QM; pÁM; KQìB i€K M;¨v i`QÊ+X

h`—M hQ hmv M çQÊ+ bU i`Ê ;B9T +O K°i b® iB i?—M i?S+ M M +¨M; M?çv +ªK ? HBM? ?²M- M¨M; `i M? M? T?€i ?B M #B M ?| i` M M;QìB +O *Æ æ°M; ;B®M; ? i GQM; h´- F?¬M; i? M¨Q¨M /'m çQÊ+X

d8eX *?QÆM; 9NN, hQ hmv M >²B S?K+X

>B m #B i bÆ b¨B p Zm M; JBM? HU+ +O *Æ æ°M; `i M? M? ç½ #` h`—M hQ hmv M¨v +ÁM H¨K M¨M; pmB KWM; ?ÆM M?B m bQ pÈB F?B #B i çQÊ+ \*Æ æ°M; +| HQ L?bM #B M ?| i` M M;QìB *Æ æ°M; - +°M; i? K ? ii?ªv +ªK i?K i`QÊ+ F?B HBM? ? hQ hmv M ç½ T?€M çQ€M çQÊ+ +?QM? t€+ M?[M; +?mv M ç½ tªv ` X L¨M; F?¬M; ?¨m ç½B *Æ æ°M; ç M i? - i?"K +?Q F?¬M; iB + /MM; HQM; ?mv i +O #ªM i?·M + çB m M¨v b) H¨ i`Ê ;B9T p¬ +MM; HÈM ç®B pÈB [m€i i`bM? i`QÎM; i?"M? +O \*Æ æ L;¨M pçM H—M çWM; iQÎM; `^M; i?·M i? æ` GQM; i´ F?´M; H² M?Q i? i?b K€m ?m i HçB ?Q¨M iQ¨M M;QÊ+ HçBX h`—M hQ hmv M #B i`ä H½Q i´ GQM; FB ç½ i²M i i? H½Q T?—M HÈM #` i? v i? #ÎB M,M; HQÊM;X GQÊM; K€m +ÁM HçB bÊ `^M; +Á pÈB \*U GQM; #bM? i?QìM;X \*?9i K€m ?mv i Qi ÄB ç| +?QM? H¨ iBM? ?Q +O æ` p°B i?'v K HU+ +O *Æ æ°M; F?¬M; i,M; H M K¨ / #dm- i?·M i? +O ?„M M?ì p¨Q K) i,M; H M iÈB h?€M? +´TX h?"K +?Q M m bQ b€M? pÈB pB + i,M; K HU+ +O ?„M iQ HÈM ?ÆM M?B mX

. Q ç°M; HBM? ?²M +O h`—M hQ hmv M i`ÎM M K½M? HB i p¨ iU +?O ?ÆM- H9+ M *Æ æ°M; KÈB çQÊ+ #m¬M; HÄM;X >„M /—M /—M ;BªB F? B i`|B #m°+ pÈB HBM? ?² i?m ?²B HBM? ?²M +O KbM? - i` Q [mv M F?®M; +? i?·M i? HçB +?Q M¨M;X .o M K M? HU+ p¨Q i`QM; +Æ i? M¨M;X

J†+ /M i`ª HçB [mv M F?®M; +? i?·M i? +?Q h`—M hQ hmv M M?QM; *Æ æ°M; i`Q ?m®M; +O M¨M;X Zm M; +—m pšM # Q [m M? i?·M i? ? B M;QìB- +?d +—M #ªM i? #'i +S p'M ç ;b- ?„M ç m +| i? SM; T?|X

*m®B +MM; *Æ æ°M; +kM; +ªK i?K çQÊ+ HBM? ?²M h`-M hQ hmv M ç½ M„K p[M; > i i?ªv ç m T?€i i`B M i?2Q +?B m ?QÊM; i®i F?B M i•K ibM? ?„M #m¬M; HÄM; /- HU+X *| çB m p`Q H9+ M`v ?„M +?ŠM; [m M i•K ç M #ªM i?•M- M?`i ç`M? T?ªB +?| iQ`M `M ç`M? HçB i?b ?„M KÈB +| i? iQ`M i•K M; ?d M; ÆBX
 h®+ ç° F?¬B T?K+ +O hQ hmv M bQ pÈB iQÎM; iQÊM; *Æ æ°M; i?b M? M? ?ÆM M F?B M M`M; +kM; i?`M? +¬M; F?®M; +? çQÊ+ i?•M i? KbM?- bBM? K M? HU+ F? i?K F?Q iS+ F?`M; H² iW aBM? J M? \*?B >ç+? M M M`M; /-M i`Î HçB #bM? i?QÎM; :B¼M; M|B ç-v M?m ibM? +O h`-M hQ hmv M p M; H M,
 @ *Æ æ°M; 5ªK ÆM +?`M; 5 h F?¬M; b Q `²BX *?`M; M; ?d M; ÆB çB5
 J°i iB # ç°M; i`mv M p`Q HBM? ?²M *Æ æ°M; - ç M H9+ M`v ?„M KÈB t2K M?Q ?Q •M? b€M; çÄ `U+ i`QÊ+ K„i +€+ h?B M \* M h?€M? æ² iW iW M?ç i /-MX Zm M; +¬M i?•MªM? ? B M; QÎB \*Æ æ°M; p`h`-M hQ hmv M Î# M i`QM; X
 a„+ K†i *Æ æ°M; i€B M?Êi ç M ç€M; bÊ ; B®M; M?Q H9+ T?QM; `M h`-M hQ hmv M M; ²B F?Q M? +?•M M; v içB +?¶X J`H9+ M`v /mM; M? M ?Q`M K„+O h`-M hQ hmv F?¬M; +ÁM ibM? i`çM; bBM? K M? p`HBM? ?²M #`iB m i€MX
 h?`v +ªM? iQÊM; M?Q p`v- i?¬M FBM? p®M ç M; +,M; i?ŠM; +O +€+ h?B M * M h? ioM? HçBX "¼M ?¼ ?B m çQÊ+ *Æ æ°M; ç½ i?`M? +¬M; X
 h`-M hQ hmv M F?) K`T K€v ç¬B K„iX L`M; +?`K `½B M; ²B tm®M; p`i`Q ç®B /B M p i?€B im Hmv MX
 @ ±5 a Q i|+ H½Q bQ HçB #B M HçB i?`M? K`m ç2M `²B\ æ¶ >BM? L?B ?¬M? ÄX G9+ M`v K¼B M; QÎB KÈB +?9 w ç M K`m i|+ +O *Æ æ°M; X
 @ E?¬M; +?d çÆM ; BªM H`i|+ #B M i?`M? K`m ç2M K`M? [M; +?¶ F?€+ +kM; +| Qi F?¬M; i? i`ª HÎB `ä `M; X L?QM; ?„M ?B M içB ç½ F?¬M; ; B®M; H9+ i`QÊ+ M[`² G K "ªQ L?B M? ; B¼M; iB T HÎBX
 G9+ M`v i•K ibM? +O M`M; `i T?S+ içTX J°i F?„+ ç| F?B \*Æ æ°M; çB p T?Q h`- H-M M[M`M; +ªK M?`M çQÊ+ +ªK t9+ +MM; bU p°B p`M; +O \*Æ æ°M; X æ| F?¬M; K`H` +ªK ; B€+ [m M i•KX L`M; #B i *Æ æ°M; +?d iÄ i?€B ç° M?Q p`v F?B ?„M Î+M \*Æ æ°M; pb +Sm h`-M hQ hmv M K` F?B M #ªM i?•M KbM? bmv v m ç M M?Q p`vX +O h`-M hQ hmv M- K°i iB ?B p¼M; +m®B +MM; i`QM; HÁM; "ªQ L?B +kM; i„i M i?•M KbM? poM? pB M F?¬M; i? M`Q ibK çQÊ+ çQÎM; p`Q i`€B iBK \*Æ æ°M; - +? F?¬M; #B i ?B M içB h`-M hQ hmv M ç½ iB M p`Q çQÊ+ # Q M?B mX U"Q, «B5 S? •M? K„i EBK +?,K +?9 M?bM \*Æ æ°M; X J†+ /M M`M; ç½ F?¬B T?K+ i`Q M?È- M? M`Q +kM; HçM? M?Q #,M; - M M # M; Q`B +O M`M; pšM F?B M K¼B M; QÎB +| +ªK K¼B M; QÎB- M; QçB i`W GQM; >Q`M; i?b +ªK i?K +O M`M; H`HBM? KšM M?`iX hY +ªK ; B€+ çQÊ+ ?ÆB i?Î ?mv i Kç+? +U+ Fb i?•M i?m°+ +O T?K i?•MX a m K°i i?Q çQÊ+ K`v T?¬M #B M ?| i`M M; QÎB *Æ æ°M; X
 GQM; >Q`M; i?`T ; B¼M; M|B,
 @ E?¬M; M M [m`v `¬v #¼M ?¼- +?d K°i H€i M[i?¬B H` ?¼ +| i? F?¬B T?K+ HçB H½Q- çÊB b m F?B \*Æ æ°M; idM? HçB- T?B M M; QÆB M|B +?Q ?„M #B i i ççB # p B i`Á M; QçB i`+? i`QÎM; H½Q +O GQM; h°+X
 æ®B pÈB [mv i ç`M? +O GQM; >Q`M; - EBK F?¬M; ? i?`v #`i M; ÎX L`M; M?bM G
 @ >„M b) ç²M; w5
 GQM; >Q`M; F?) +QÎB M|B,

@ h?ŠM; i?„M K“ M|B- i `i ;?2M i} pÈB i M iB m iY M“vX *| çB m F?B ?„M idM? H
+€+ M; Q|B +?m~M #` `|B çBX

EBK ;"i ç-m i`a H|B,

@ L m M?Q hQ hmv M F?-M; t^av ` +?mv M ;b- i M;?o F?-M; bmwi bQ€i # Q M?B
h`QM; H9+ #¼M ?¼ ç M; M|B +?mv M- \*Æ æ°M; p` h`-M hQ hmv M iW i`QM; i`çM;

@ hQ hmv M- M; QÆB ´M `²B +?S\

J°i # M *Æ æ°M; #m¬M; HÄM; iBM? i?-M- ç M| iU p" M? "M? F?-B T?K+- K°i # M /
hQ hmv MX G9+ M"v- [m€ i`bM? /mM; ?ÊT H"K HÄM; ?„M i`"M ç-v +^aK ;B€+ i?Ä K
+U+ Fb [mw ;B€ iQÎM; +?WM; b) K'i çB- M v ç½ ibK HçB çQÊ+X

@ h `i F?Ä2- +^aK ÆEM ?mvM?5 *Æ æ°M; X o®M i +?Q H" b) F?-M; +ÁM ;†T HçB ç
GBM? ?²M +O h`-M hQ hmv M +kM; pmB p Hç FbX *| i? F?-B T?K+ HçB HBM? ?
æ°M; +Sm +?[- ç•v ?B M M?B M H" K°i F i [m^a ?Q" M K„5 >ÆEM M[- ?B M içB M" M
+€+? `ä`"M; bU [m M i•K •M +—M iW i` M M; Q|B *Æ æ°M; X æ®B pÈB hQ hmv M K"
bU p¬+MM; [mw ;B€X

@ E?-M; 5 hQ hmv M5 L; QÆB çWM; M|B M?Q p"v- M; Q|B M M M|B +^aK ÆEM T?^aB H
K" KÈB #` M?Q p"v- +ÁM i HçB `i H•m b m KÈB #B i çQÊ+X L m F?-M; T?^aB +| G
T?QM; 'M i?•M i? +O M; QÆB- 2`^M; ç½ [m€ i` ç tQ v +?mv MX L; QÆB i?"i H"
b Q ;•v #`i HÈB +?Q i ç•v\ L; QÆB

L|B iÈB ç•v- ;B¼M; *Æ æ°M; ?ÆB `mM `~vX >„M T?€i ?B M iBK +O KbM? F?) M?|E
H"K ?„M p°B p" M; i?m HB K iBM? i?-M- i`QM; HÄM; i?-K ;B"i KbM?X *?ŠM; H) i i
'v b Q\ E?-M; 5 a) F?-M; # Q ;B| h +?d v m GB i.B K K°i KbM? GB i.B K K" i?-

h`-M hQ hmv M b m K°i ?²B v M H†M; KÈB F?) M|B,

@ *| i? H" [m M i•K [m€ „i HQçM +?,M; \ h +^aK i?'v ?mvM? ç M; +"M F +€B +? i h
i? H" M;m M;®+- M?QM; i M;mv M M;m M;®+ pb ?mvM?X

L;?2 M?[M; H|B M|B +?•M i?"M? +O M" M; - *Æ æ°M; bmwi M[ç½ F?-M; FbK MûM
p" M; H^aM; i`€M? b M; +?mv M F?€+,

@ hQ hmv M5 GBM? ?²M +O M; QÆB ç½ /mM; ?ÊT ?Q" M iQ" M +?Q \

h`-M hQ hmv M i`a H|B,

@ GBM? ?²M H" MÆB ^aQ /B m M?'i +O K†B M; Q|B- i H"K b Q #B i çQÊ+ HBM? ?²M
F?-M; \ L?QM; i`QÊ+ ç| HBM? ?²M pĐ M€i- Km®M ?Q" M iQ" M /mM; ?ÊT bÊ`^M; +—
;B M `i /"BX *?d +—M b m M"v i +~M i?"M F?-M; bY /KM; HBM? ?²M HU+ [m€ ç°-
;b HÈM ç•mX

:B¼M; M|B *Æ æ°M; p M; H M,

@ L; QÆB v M i•K- +ÁM +| i î# M +çM? M; QÆBX L m M?Q HBM? ?²M M; QÆB t^av `
T?|X *| FBM? M; ?B K M; `v ?¬K M v- b m M"v tY Hw M?[M; +?mv M iQÆM; iU b) [m

h`-M hQ hmv M KÎKB M; - ;B¼M; T? +?9i Qm i?QÆM; ,

@ >mvM? b) poM? pB M #^aQ ?° i b Q\

@ h X555

*Æ æ°M; ?Q" M iQ" M M; ? M H|BX J°i +•m M|B çÆM ;B^aM +O hQ hmv M H"K ?„M F
ç€M; çQÊ+X > B M; Q|B H•K p"Q v M H†M; - /-M /-M ç„K +?bK i`QM; i`çM; i?€B im

hWM; ?çi b2M #´M KçM; >²M; GB M iW KB i•K h`-M hQ hmv M # v ` - K°i H—M M[
æ°M; X >„M iU M?B M F?-M; #B i ç•v H" /Q h`-M hQ hmv M +QĐM; ûT M M +?QM ?
F?-M; K°i F?B +?9M; ç½ +^aK M?"M çQÊ+ i?-M i?S+ +O GB i.B K- ?B M M?B M +

?Q`M iQ`M p`Q i?•M i? hQ hmv MX *QB M?Q F?¬M; +MM; i?m°+ iQM? i?b ç®B pÈ
i`È ;B9T iQ HÈM- /M b Q i?b F?¬M; B +| i? i?•M i?m°+ pÈB +?QM ?ç i b2M M`v ?/

E?QªM; +?WM; b m ç| #®M + M? ;Bì- *Æ æ°M; H`M; QÌB ç-m iB M idM? HçB iW i`ç
HBM? ?²M +O ?„M- çQÊ+ M; ?d M; ÆB M ioM? i`QM; K°i i?ÌB ;B M M; „M HB M +| i
?„M ;¬M M?Q i`Î i?`M? ?QªQ- K†+ /M F?¬M; #B i çQÌM; ?QÈM; im Hmv M M?Q i?
i•K ioM? F?Q +kM; çO ç #²B /QÐM; HBM? ?²M HU+X

*Æ æ°M; M?bM hQ hmv M p` +ªK i?K HBM? ?²M / Q ç°M; iW M`M; X L`M; pšM +ÁM
i`bM? im Hmv MX J†+ /M ç½ M; „K M?bM /mM; M? M ?Q`M K„ FB F?¬M; #B i # Q M
Î F?QªM; +€+? ;¬M M?Q i? M`v- i`QM; HÁM; ?„M pšM F?¬M; i? FbK çQÊ+ bU `mM

h`QÊ+ K„i- i`çM; i?€B +O h`¬M hQ hmv M `i i®i- Qi M?`i H` +ªK ;B€+ iW # M M;
F?¬M; +ÁM #'i +S p'M ç ;b M[X æB m M`v H`K +?Q *Æ æ°M; i?Î T?`Q M? M?äK
M†M; iQ HÈMX >„M i?b i?`Q i`QM; HÁM; , óh?“i tBM H¶B M`M; - hQ hmv MX h F?
M`M; K½B K½BX L?QM; i +| i? + K çQ M pÈB M`M; - H9+ i +ÁM b®M; - i`QÊ+ F?
? i bS+ HU+ #ªQ p M`M; X L`M; +?Q i [m€ M?B m- i bÊ `^M; KbM? poM? pB M F?
? i F?ª M,M; ?Q`M i`ª HçB i?¬BX L`M; #B i F?¬M; \ h i?“i bU F?¬M; Km®M i` M
+ÁM K M; i?2Q M?[M; i?B i i?ÁB +O M`M; X L?“i ç`M? i b) i`M HU+ ?Q`M HçB M?

oW /Si w MB K- ?„M iW iW çSM; H MX G9+ M`v +€+ h?B M \* M h?€M? æ² ç m iK i`
+ª ç m +?bK i`QM; i`çM; i?€B im Hmv MX

>„M pW çSM; /`v i?b S?“i h?Kv ç M; M;²B +çM? ?„M +kM; +?“K `½B KÎ K„i` - b r
M; Q`B ` /`m pÈB *Æ æ°M; X *Æ æ°M; ?B m w HB M ;"i ç¬mX > B M; QÌB v M H†M;
tm'i ?B M M; Q`B +Y ç°M; X

@ h?“i bªM; F?Q€B5

*Æ æ°M; / M; ? B +€M? i v` - ?Qi K°i ?ÆB i?“i b•m Hm²M; F?¬M; F?Q iQÆB K€i
iQ`M i?•M #€+? ?ªB i`M ç¬v HU+ HQÊM; - H`M / b€M; #|M; €M? H M K°i iB FBK
hB M; i?Î /`B +O S?“i h?Kv p M; H M # M i B *Æ æ°M; ,

@ hB m bQ ç - ç #B i F?¬M; \ G¬M M`v i`Î p ç +?Q i +ªK ;B€+ ? B # M ç½ +| bU

*Æ æ°M; ?ÆB FBM? M; ç+- [m v ç¬m HçB M?bM p T?Q S?“i h?Kv,

@ aQ ?mvM?- b Q ?mvM? HçB M|B M?[M; HÌB M`v\

S?“i h?Kv +QÌB bªM; F?Q€B- i`ª HÌB,

@ æ'v +?d H` K°i HQçB +ªK ;B€+- +| H) i`QM; M?|K i [m€ [m2M i?m°+ pÈB ç X h
ç°i T?€ #€i [m MX G¬M M`v i`Î p - iW i` M M; QÌB ç +ÁM iQ€i` ?ÆB i?Î FB Zm
F?ÁB T?çK pB ?B m #B i +O i - M; v +ª EBK +kM; F?¬M; ?Q`M iQ`M M„K #„iX E
EBK +kM; pQÊi i`°B ?ÆM i`²BX

@ ...+ \

æ¬B K„i *Æ æ°M; €M? H M bU FBM? M; ç+ M?bM S?“i h?Kv,

@ hm pB EBK i,M; H M i +| i? +ªK M?“M çQÊ+ M?QM; +?Q ?šM ç½ pQÊi [m ?m
GQM; i°+ +O M`M; i?S+ idM? M M H`K ?mvM? bBM? ` +ªK ;B€+ M?Q i? X L?QM;
EBK F?¬M; +| i¼ F}- M`M; H`M?•M HQM; ?ÊT M?“i M M KÈB K M; ç M +?Q ?mvM

S?“i h?Kv +QÌB iQ i`ª HÌB ,

@ æ M?¬K `²BX L`M; F?¬M; TªB F?¬M; +| i¼ F} K` H` F?¬M; Km®M #` #| #m°+ i
ç|X æ #B i im pB EBK iÈB i`bM? ç° M`Q +?S\ J HU+ +O M`M; çç i iÈB i€K KQÆ
M`M; b) H`M; QÌB ç°i T?€ +YªB +Ym [m M ç¬m iB M i`QM; +?9M; i X L?“+ ç M +?
pÈB M`M; 5

J†+ /M i` M KB M; ?„M M|B ;?2M i} M?QM; i?¬M b„+ i` M K†i HçB ?B M `ä p ?QM;

*Æ æ°M; KdK + QÌB ç€T,

@ aQ ?mvM?- H"K b Q K" i H¢B i?'v i` M K†i ?mvM? `i p m B p M?d\ E?-M; H) ?m t ç M i? ?^\\

S?'i h?Kv + QÌB HÈM ç€T,

@ æQÆM; M?B M H" ?B p¼M; `²BX h?U+ HU+ +€+ ç pQÊi i`°B i - +?SM; iÄ h?B +QÌM; ç¢B ?ÆM i`QÊ+ M?B mX h`QM; iQÆM; H B F?-M; t - ç®B K†i pÈB ç€K M; Q i?„M; +O +?9M; i b) HÈM ?ÆM ç®B i?O i?b H"K b Q i H¢B K'i ?SM; M \ >ÆM M[? +?9M; i i?b i Hm¬M H" M; QÌB +| i m p B + Q M?'iX hB m b Q ç `5 \* Q tY #'i i?„M KK+ iB m T?Q i`QÊ+ ç i M¶ HU+ - i?b +?d + -M i iB T i K+ i m H m v M `²B +kM; b) iW F?B +| ç - M; `v M; `v i`¬M; i?'v K HU+ +O ç iWM; M; `v K°i iB M; -M ç M i - M i, M; H M M? M? +?| M; - i KÈB +| ç QÊ+ +ªK ; B€+ M; m v +ÆX L m M?Q F?-M; +| ç M? M? M?Q p"vX J HU+ +O i ?B M i¢B ç½ i€K KQÆB H, K + 'T- #'i [m€ ; B i i +?d h`QM; H`+? bY J bQ ; BÈB- çB m M"v +kM; çQÊ+ t2K M?Q K°i i?¬M? iUm ç€M; FB iQÎM; ç M?'i ç`M? b) pQÊi t i X

*Æ æ°M; # "i + QÌB,

@ aQ ?mvM?- F?-M; M; ?o çQÊ+ i•K i?€B +O ?mvM? H¢B i®i M?Q p"v- ç +ÁM bÊ #bM? +ÆX

@ G"K ; b +| 5

S?'i h?Kv i`ª HÌB,

@ h•K HQ F?-M; ´M ç`M? H" çB m i®B F}X h?U+ HU+ #ªM i?•M [m v i ç`M? #ÎB +® F?-M; i? t2K M? p" M F?Q ç•m M? X

* Q tY #'i i?„M; ?¬M, +| i? ?B m M?Q + Q i?O i?QÌM; +¬ çÆM i`+? K`+? F?-M; +|

@ QyQ@

d8dX *?QÆM; 8yy, *Æ æ°M; 5 *?¬M; L; ²B sm®M; æB5

S?'i h?Kv M?bM *Æ æ°M; ?ÄB,

@ hB m b Q ç - F iB T ç /U ç`M? M?Q i? M"Q\ >B M i¢B # FªQ ?ç+? +O i?QÆ i +QB M?Q ç½ ?Q¬M i?¬M? çQÊ+ ? B `²BX G•M T?B M GQM; oQÆM; i?b +?9M; i H" H•M T?B M `ÆB ` i`QM; [m€ i`bM? #¼M ?¼ iB M ?| M?QM; M?B m ç| +kM; çO ?² H9+ ç ç M; +?bK i`QM; i m H m v M- GQM; >Q¬M; +| iÄ w KÌB ç i`Î i?¬M? M; Q¢B

*Æ æ°M; M; ?B K K†i M|B,

@ *?S+ M; Q¢B i`+? i`QÎM; H½Q M"v ç M?'i ç`M? TªB H"KX G-M M"v i?U+ HU+ i æ` GQM; i´ # M i†M; X L m M?Q i`QM; iQÆM; H B GQM; i°+ ;†T M; m v +Æ- ç [m v ?Qç+? b m M"v i?b ç +| iQM? iQ€M ? i`²B- +?9M; i b) iB M p"Q æ` h•K i? ; BÈB

S?'i h?Kv KdK + QÌB M|B,

@ Í MÆB ç•v i m H m v M K°i i?ÌB ; B M H•m M?Q p"v- ?mvM? ç½ +?`m F?-M; M´B i` ; B M M"v i?U+ HU+ K¼B M; QÌB ç m ç¢B iB M- B +kM; M¬M M| M; Km®M FB K +?S i`bM? i?U+ +?B MX s2K ` +kM; ç M H9+ M M `ÌB çBX

S?'i h?Kv M|B F?-M; b BX h`QM; F?QªM; i?ÌB ; B M pW [m - F?-M; +?d +| \*Æ æ K¶B M; QÌB i`QM; h?B M * M i?€M? ç² ç m +| #QÊ+ M?ªv p¼i p i?U+ HU+ X "¼M ? *Æ æ°M; p" EBKX .M b Q i?b *Æ æ°M; - EBK p" S?'i h?Kv ç m H" M?[M; M; QÌB K * M i?€M? ç²- i?U+ HU+ +O ?¼ p®M ç½ + Q M M Km®M iB T i K+ iB M #° b) ;†T M; QÌB F?€+X oÈB ç€K M; QÌB G K "ªQ L?B- ?mvM? Km°B æ¶ JBM?- æ¶ >BM? L?B F?-M; + Q- H9+ i`QÊ+ H¢B F?-M; +| i¼ F}X G-M F?´ i m M"v +?ŠM; M?[M; H"K +´

@ JB m JB m- h?B M * M E, h?´ i?€M? ç²- K HU+ i€K KQÆB K®i +'TX h¼ F}, L;•M
+'T +?QM5

@ QyQ@

d8NX *?QÆM; 8yk, h€+ .KM; E€ .B m E?€+ *O L;k >¨M? hQÆM; a
>Q¨M h¨¨M S?€T

@ æ¶ >BM? L?B5 h?B M * M * M? EBK i?€M? ç²- K HU+ #ªv KQÆB ? B +'TX h¼ F},

@ æ¶ JBM?5 h?B M * M L?•K h?Ov i?€M? ç²- K HU+ #ªv KQÆB #®M +'TX h¼ F},
+?QMX

@ G K "ªQ L?B5 h?B M * M Zmw h?Ov i?€M? ç²- K HU+ #ªv KQÆB b€m +'TX h¼ F}
+?QMX

L;QìB +m®B +MM; MìB +?QM? H¨ h?B M *Æ,

@ h?B M *Æ5 h¼ F}, EBK *QÆM; GQM; i?"T ;B BX

*MM; pÈB pB + MìB ` +'T #¨+ K HU+- HÁM; iU iBM +O K¶B M;QìB ç m ç¢i iÈB ç
F?¬M; ;B'm M´B p FB m M;¢Q- ç +ì çQÊ+ i?U+ HU+ M?Q p¨v- #¼M ?¼ ç½ #^M; p
F?„+ F?´ im Hmv MX *?Q /M H¨ M;QìB v m M?'i M?Q æ¶ >BM? L?B- H9+ M¨v +kM
æ²M; i?ìB i'i +ª h?B M * M i?€M? ç² ç m +ì K i?9 ç²M; #¢M iW +'T +?QM i`î H MX

h?U+ HU+ M¨v M m î #´i F€ [m®+ ;B M¨Q +kM; p¬ +MM; F?OM; #®X >m®M; +?B #¼
çO K¼B i?m°+ iQM?- +°M; i? K *U+ >¢M .QÆM; G¬B ç†+ #B i +O S?'i h?KvX *Æ
EBK p¨ S?'i h?Kv +ÁM bî ?[m i?-M F?QX :Bì ç•v- #¼M ?¼ M„K ;B[K°i HU+ HQÊM;
;Bª +kM; TªB bÊ ?½B5

*Æ æ°M; M?bM K¶B K°i M;QìB i`QM; h?B M \* M i?€M? ç²- ç¬B K„i T?ìM; ` [m M
?„M +'i + Q ;B¼M; MìB,

@ h®i5 E i [mª K¨ +?9M; i +ì çQÊ+ ?¬K M v +?QM? H¨ M?ì p¨Q bU +® ;„M; +O K
T?9i M¨v- K¶B M;QìB +?9M; i +?QM? H¨ ç'M; +Sm i? +O ç¢B HK+5 *?9M; i F?¬M
K¨ +?9M; i b) ?B M /•M; ? i i?ªvX *QM M;QìB +?d b®M; çQÊ+ p¨B +?K+ M,K- +?Q
+Ð M¨Q i?b im´B i?¼ +kM; +?d H¨ p¨B i`,K M,KX aBM? K M? +ì ?¢M- +?9M; i Km
ç +?Q KbM? HQm / M? Km¬M i?mî i?b KK+ iB m iB T i?2Q +O +?9M; i +?QM? H
?B p¼M; im pB K¶B M;QìB ç m b) iW "€i [m M i`î H M p¨ +ì J oU+ i?m°+ p KbM?X
+?QM? +?B M ç'm pb M M;mv +O Zm M; JBM? L;k >¨M? æ¢B GK+X

æÆM ;BªM +?d K'v +•m MìB- ?„M ç½ `k b¢+? i•K ibM? t9+ ç°M; p¨ +•M #^M; H¢B +ª
[m M?X J°i ç€K K i?9 i¼ F} # v i?2Q T?QÆM; ?QÊM; *Æ æ°M; +?d /šMX JK+ iB
L?o J¢M hQ +€+? b€m i`,K /†K p T?Q h•v L K +O aQ >Ä i?"M?X

aî /o *Æ æ°M; HU +?¼M M9B L?o J¢M hQ K¨ F?¬M; TªB S?QM; aQÆM; bÆM K
+O MìX æB K ç¬m iB M- M9B L?o J¢M hQ +?QM? H¨ ç` çB K K¨ i?QÆM; ?°B L;
i?2Q i?-M i?9 i?O ?° +Y p¨Q æ` h•K i? ;BÈB i¢B MÆB ç•v H¨ h K h9+ EBK « ç½
pB + iB M p¨Q æ` h•K i? ;BÈB /o M?B M H¨ / /¨M; ?ÆM M?B mX

L;QÊ+ H¢B- M m M?Q #¼M ?¼ Km®M iW S?QM; aQÆM; bÆM K¢+? iB M p¨Q i?b M
i?-M i?9 ",M; hmv i*U GQM; S?QM; aQÆM; X *?Q +-M MìB ç M pB +;B i Mì F?ì F
i`QÊ+ çì *Æ æ°M; ç½ /MM; K€m +O ",M; hmv i*U GQM; ç M;•K KbM? +kM; Qi M?E
+O MìX >ÆM M[- M?[M; i?-M i?9 i?O ?° +Y p¨Q æ` h•K i? ;BÈB F?¬M; +?d çÆ
M M;Q¨B tm®M; æ` h•K i? ;BÈB- K¨ +ÁM ç T?ÁM; M;W bBM? p¨i iW æ` h•K i
M M M9B L?o J¢M hQ H¨ K°i HU +?¼M i®i M?'iX o¢M M?'i bBM? p¨i æ` h•K i?
+?šM; TªB H¨ `´i T?B M iQ€B b Q\

ob p"v b m F?B +~M i?"M bmv tûi- *Æ æ°M; HU +?¼M M9B L?o J¢M hQ ç çB tm
h•v EBK ç [m®+ çB L K >Ä ç [m®+ iU M?B M H";-M ?ÆM bQ pÈB æ¬M; J°+ ç [n
K¢+? H¢B M^K Î#B M;BÈB # ç [m®+ H" h•v EBK- "„+ h?Ov p" h`mM; h?´X ob p"v
ç [m®+ b) `9i M;„M çQÊ+ `i M?B m F?QªM; +€+?X

*kM; K v H" K i?9 T?B ?"M? +O ?¼ ç m H" +´T +?QMX L m;B i®+ iQ"MHU+i` M
M? M? ?ÆM +ª •K i? M?X >ÆM M[h?B M * M i?€M? ç² +| i? i?B i`B M i`"M * Q
L;k >"M? T?€T i`"M ç ;B i®+- +?Q M M +?d K'v M;"v b m #¼M ?¼ ç½ iB M p"Q +
[m®+X

æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; /šM ç-m # v i?ŠM; iÈB M9B L?o J¢M hQX *Æ æ°M; p
çB M9B L?o J¢M hQ- çQÆM; M?B M b) F?¬M; H¢+ çQÌM;X

hW `i t ç½ i?'T i?Q€M; #|M; M9B L?o J¢M hQX L| + Q HÈM K" +¬ ç°+- M;¢Q M;
M? K KÈB F i i?9+ T?mM i`"Q ç½ ?| i?"M? iWM; i-M; M? K i?¢+? t€K M;„i- +?Q
;B®M; M?Q H9+ *Æ æ°M; ç M H-M ç-mX

GBM? >²M GU+ +O *Æ æ°M; çQÊ+ i?ª ` iQ" M #°X J¼B M;QÌB ç m M?bM i?'v ?²M
M; v b m ç| H" K°i Hm²M; GBM? >²M GU+ K M? K¬M; i?2Q ?bM? ` [m¢i T?|M; iÈB

h?¬M; [m GBM? >²M GU+- *Æ æ°M; T?€i ?B M` M9B L?o J¢M hQ +ÁM +| K°i Qi
K¼B M;QÌB +| i? i?'v i` M çdM? M9B L?o J¢M hQ KÆ ?² +| bQÆM; F?|B M?"M M
F?¬M; t F?¬M; F?Q #` p†M p Q pb M?B i ç°X >B M M?B M H" M9B HY KÈB #°+ T?
M[X

æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; i?2Q +?d /šM HBM? ?²M +O *Æ æ°M; iW iW # v p T?
F?€+ i?b F?®M; +? i¼ F} +O KbM? ;B[p[M; F?QªM; +€+? pÈB M? m- K°i F?B +|
+| i? T?ªM SM; F`T i?ÌBX

JQÌB ç-m K i?9 i?'T M?'i H" +´T +?QM- ?ÆM M[T?¬M HÈM +ÁM H" GQM; h°+ M
p¬ ?bM? F?B M ç€K K i?9 +ÁM H¢B i` M M9B F?¬M; /€K i?Î K¢M?X "¼M +?9M; #
/¢M;- bÊ `M; KbM? i`Î i?"M? KK+ iB m #` çm´B ;B iX

oW iÈB T?¢K pB M,K i`,`K i?QÈ+- K¼B M;QÌB HB M +ªK ;B€+ çQÊ+ M?B i ç° i`QM
>Ä M;m v M i® i`Î M M M²M; ç"K- M?[M; M;m v M i® i?m°+ iQM? K HU+ +ÁM H¢B i

EBK # v iÈB # M +¢M? æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; M|B,

@ *Æ æ°M;5 *?O M?•M iWM; M|B pÈB i - æ` h•K i? ;BÈB +QÌM; ç¢B F?¬M; +?d p
ç¬M; çªQX J" i`¼M; v m ?ÆM +?QM? H" i`QM; ç| i?U+ HU+ +O æ` h•K bBM? p"i +
L;m v M M?•M H" >Ä M;m v M i® MÆB ç•v p¬ +MM; M²M; ç"K- i`W >Ä i?m°+ iQM? `
ç m +U+ F€K ÅM; K M?X æ•v +kM; H" çB K m v ?B T HÈM M?'i ç®B pÈB +?9M; i X
ç| - M?'i ç`M? T?ªB ? i bS+ iB i FB K K HU+X

h`QM; H9+ EBK M|B çB m M"v- €M? K„i M" M; KÆ ?² i` Q ç´B M?Q çB M t i pÈB h`
+?9 i æ` h•K i? ;BÈB- F?¬M; B +| bU ?B m #B i p æ` h•K i? ;BÈB b•m b„+ M?
çB m K" EBK pW M|B H" /Q h`-M hQ hmv M +?Q M" M; #B iX .Q iWM; +MM; Î +?n
M|B ` M?[M; HÌB M"v H" ?ÉT Hw M?'iX æB K M"v iU M?B M H" F?¬M; B ?Q`B M;?

L;?2 M" M; M|B M?Q i? - b„+ K†i K¼B M;QÌB ç m i`Î M M M;QM; i`¼M;X J†+ /M ?¼
M[+ÁM +| *U+ >¢M J GU+ p" i¼ F} +QÌM; ç¢B- M?QM; +?Q /M H" +QÌM; ;Bª i?b
i?•M i? +kM; +| ?¢M- M m M?Q F?¬M; +| i?m°+ iQM? M;m v M i® i`QM; F?¬M; F?Q
FB iX J" b m F?B iÈB æ` h•K i? ;BÈB- #¼M ?¼ M?'i ç`M? T?ªB F?¬M; M;WM; çB
i?b +`M; tm®M; b•m- K HU+ M;m v M i® i`QM; F?¬M; F?Q +`M; i`Î M M +`M; Qi çB-
i®X *S M?Q p"v- #`i Hm" M #¼M ?¼ +| im pB ;b +kM; H•K p"Q +ªM? HU+ #`i iÅM; i
i?m°+ iQM? pšM +ÁM i® i ?ÆM K°i +?9i- /M b Q æ` h•K i? ;BÈB +kM; +| h?´ M;m
>Ä p®M bBM? h?´ M M #¼M ?¼ +?`mªM? ?QÌM; iQÆM; ç®B M?ÄX *ÁM M?[M; M;Q
M?Q p"vX "¼M ?¼ T?ªB +?`m K°i €T HU+ F?´M; H²- i?"K +?Q pb p"v K" K'i çB M,M

•M? K„i +O K¼B M;QÌB F?¬M; iU +?O K¨`ÆB p¨Q *Æ æ°M;- M?QM; H¢B i?'v ?„M æ°M; F?) KdK +QÌB,

@ o'M ç M¨v i +kM; ç½ +~M i?"M bmv M;?oX EBK M!B F?¬M; b B- +¨M; tm®M; b• M;mv M i® b) +¨M; M²M; ç"K- M?[M; i?m°+ iQM? M;mv M i® F?€+ b) +¨M; v m ÊiX H¨i-M; i?S KQÌB i€K i?b i`W >Ä M;mv M i®` - K¼B M;mv M i® F?€+ ç m F?¬M; M;mv M i® M²M; ç"K i?"K +?Q ;¬M ;B®M; M?Q *U+ >¢M J GU+X

S?'i h?Kv #m²M #U+ M!B,

@ æ½ M?Q p"v- b Q ç +ÁM +QÌB çQÊ+\\

*Æ æ°M; KdK +QÌB,

@ "ÎB pb ç bÈK ç½ +| T?QÆM; T?€T ;BªB [mv i`²BX

S?'i h?Kv bYM; b®i- /QÈB €M? K„i FBM? M;¢+ +O M?[M; M;QÌB F?€+- ?„M M!B,

@ æ½ +| #B M T?€T ;BªB [mv i`²B\\ h`QM; F?¬M; F?Q F?¬M; K HU+ M;mv M i®- + H) /U p¨Q iBM? ?¢+? K i?9 b Q\\ æ| F?¬M; TªB H¨HU +?¼M i®i 5

.M H¨ ?„M ? v H¨ M?[M; M;QÌB F?€+- +kM; F?¬M; M;?o` #B M T?€T #´bmM; K H

*Æ ç°M; H„+ ç-m,

@ .o M?B M H¨ F?¬M; i? /MM; iBM? ?¢+? K i?95 E?¬M; M!B i` M M;QÌB +?9M; i ç M p"v- K¨ +?Q /M +| çB +?,M; M[ i?b +?9M; i +kM; F?¬M; i? T?•M i•K pW +?B HU+X "B M T?€T M¨v +O ç M;Q¢B i`W bQ ?mvM?` i?b M?[M; M;QÌB F?€+ ç m + +¬M i?¬M F?Q G¬B L;K+ h?¬M S?O p¨K'v M;QÌB #¼M ç i?B i`B M L;k >"M? •K .Q +| i? +| i? F?¬B T?K+ K HU+X

S?'i h?Kv ;"i ç-m- M!B,

@ *?d +¬M +| L;k >"M? •K .QÆM; ;BÈB i²M i¢B- KQÌB i?m°+ iQM? K HU+ ç m çO) [m G¬B L;K+ h?¬M S?O F?¬B T?K+ K HU+X L?QM; K¨ ç +ÁM +?Q M!B T?QÆM;

*Æ æ°M; +QÌB +QÌB,

@ h?"i` T?QÆM; T?€T M¨v i bÈK ç½ i`mv M +?Q K¼B M;QÌB `²BX J¼B M;QÌB ç½ hm-M >Q¨M i¨"M T?€T b Q\\ L| F?¬M; +?d +| i? bY /KM; i`QM; +?B M ç'm K¨i¢B `¨i ?[m /KM;X E?¬M; b B5 æ` h•K i? ;BÈB i`W >Ä M;mv M i®` i?b M?[M; i?m°+ v m Êi- M?QM; +?9M; i +?d +¬M +| >Ä M;mv M i® H¨ çO`²B5 a m F?B tm®M; æ` iS+ i?B i`B M L;k >"M? hQÆM; aBM? hm-M >Q¨M i¨"M T?€T ç çB b•m tm®M;X h b L;mv M h®- b m ç| H¢B i`mv M +?Q K¼B M;QÌB i¢Q` ?B m [mª iQÆM; bBM? H¨K i`¢M; i?€B i®i M?'iX *?d +¬M K HU+ +O K¼B M;QÌB F?¬M; +¢M FB i i?b pÈB iQA i +ÁM +¬M ?'T i?m K HU+ iW M;Q¢B ;BÈB b Q\\ h`QÈ+ FB i F?¬M; ;'T ;€T ç K¼ iQÆM; aBM? hm-M >Q¨M i¨"M T?€T +?QM? H¨ ç #•v ;B! ç M æ` h•K i? ;BÈB- +| i" T- M?'i ç`M? K¼B M;QÌB b) i?B i`B M i?m-M i?K+X

L;?2 *Æ æ°M; ;BªB i?Q+?- K¼B M;QÌB ç m i`ÊM K„i ?€ K²K M?bM ?„M ;B®M; M?Q K¼B i?S ?„M ç½ bÈK H M F ?Q¢+? p¨ +?m~M #` +?m ç€QX

.B m E?B K h?Q i?Î /¨B,

@ E?| i`€+? h?B M \*Æ M!B M;QÆB H¨ h?€M? pQÆM;- #B M T?€T M¨v +| ç€M? +? h?b` hQÆM; aBM? hm-M >Q¨M i¨"M T?€T +ÁM +| i€+ /KM; M?Q p"vX h? i?b + M;mv M i® i²M i¢B- +?9M; i b) F?¬M; +¬M HQ H„M; K HU+ +¢M FB i M[Q\\ a€M iQ+? 5

L;?2 .B m E?B K h?Q M!B p"v- M?[M; M;QÌB F?€+ ç m ;"i ç-m +?'T M?"MX *?Q /M F?¬M; i? M;?o` #B M T?€T iQ¨M p M ?ÆMX L;?2 \*Æ æ°M; M!B- M¨M; KÈB ?B m b„+ M;QM; i`¼M; +O K¼B M;QÌB +kM; /¬M #B M K'iX JB m JB m M!B,

@ o"v +?9M; i +ÁM +?ì +€B ;b M[\ L? M? iB M p"Q æ` h•K i? ;BÈB i?¬BX
 *Æ æ°M; M!B,
 @ E?¬M; p°B5 J¼B M;QìB +S +?ì î ç•v- i çB i`QÈ+ /Á çQìM;- ibK çQÈ+ +Y p"Q`
 F?B iB M p"Q- +?9M; i M?'i ç`M? T?ªB H"K K°i pB + M[X
 >„M pW M!B tQM;- æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; ç½ M?Q€M; K°i +€B # v p T?Q çd
 h`-M hQ hmv M çSM; î i` M ç-m L;k GQÆM; .`+? çB +MM; *Æ æ°M;X L" M; iÁ KÁ ?
 @ *Æ æ°M;- +?¬M; M!B +ÁM K°i pB + +¬M H"K H" ;b\
 *Æ æ°M; [m v b M; M?bM M" M;X a m M;¬v ç!- [m M? +O ? B M;QìB i?•M i?B i?
 æ°M; pšM +® w /mv i`b K°i F?QªM; +€+? pÈB M" M;- M?QM; h`-M hQ hmv M +kM; +ª
 `²BX \*?d H" i`QM; iBK ?„M bÈK ç½ +?S ç-v ?bM? #!M; GB i .B K- i?"i bU F?¬M;
 J¶B F?B M" M; ?²B iQîM; H¢B *Æ æ°M; #îB pb GB i .B K K" ç m F?' ç M +? i çB b
 Km®M +! v m +¬m ;b F?€+X L" M; +?d ?v p¼M; +S iB T iK+ H"K #¢M ?„M- çQÈ+ î #
 K½ M H„K `²BX
 æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; ?¢tm®M; çdM? M9BX J°i pÁM; #ªQ p *U+ >¢M aQM; >
 T?!M; ` - # Q i`MK H'v M;QìB ?„M p` h`-M hQ hmv M F?ÄB F?!B #KBX *Æ æ°M; H
 M?B M ?„M #B i F?!B #KB M"v `i ç°+ ?¢BX J†+ /M H'v im pB +O ? B M;QìB i?b F
 iQM? M?Ä M?QB M"v- M?QM; K" +¬M i?"M K°i +?9i pšM i®i ?ÆMX
 æ9M; H9+ M"v- ç°i M?B M K°i +ªK ;B€+ M;mv ?B K K½M? HB i tm'i ?B M i`QM; ç-
 @QyQ@

deyX *?QÆM; 8yj, J GQ¢M J u M æ²M

*ªK ;B€+ M;mv ?B K M"v ç M p¬ +MM; #'i M;ìX h`QM; HÁM; ?„M pW ç°M; i?b h`-M
 çQÈ+X
 E?¬M; K°i /'m ?B m #€Q i`QÈ+- \*Æ æ°M; #'i M;ì +€+? F?¬M; ç€M? ` K°i [mv M- h`
 iW ç-m L;k GQÆM; .`+? b M; ç-m J Q æ"BX > B i v M" M;¬K H'v #ª p B *Æ æ°M;- M
 'i J°+ K HU+ p"Q i`QM; +Æ i? ?„MX
 h?"i ` \*Æ æ°M; #B i i?U+ HU+ +O h`-M hQ hmv M F?¬M; v m- M?QM; M" M; F?¬M
 ;B9T çÐ ?„MX oÈB H¢B ?„M +kM; ç½ [m2M pÈB ?"M? ç°M; M"v `²BX
 J°i [mv M +O *Æ æ°M; T?€i` FBK [m M; +?!B K„iX JK+ çQ+? +O ?„M F?¬M; T?ª
 ?B K pW tm'i ?B M- K" H" Km®M tm i M bQÆM; KM tmM; [m M? ç i?'v çQÈ+ M;m
 M;mv ?B K ç!X
 æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; +MM; *Æ æ°M; i•K w iQÆM; i?¬M;X æ²M; i?ìB H9+ *A
 [mšv K¢M? M;QìB ;B®M; M?Q K°i +€B`QB [m"i K¢M? p"Q F?¬M; F?QX J HU+ b9+
 +°M; i? K HU+ HQÈM; +Æ i? K¢M? K) F?B M F?¬M; F?Q M´ -K -K M?Q b'K +?ÉT
 L; v H9+ æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; #°+ T?€i- *Æ æ°M; +ªK ;B€+ çQÈ+ K°i i?•M i?
 +¢M? æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM;X "îB pb M! ç°i M?B M #°+ T?€i #m°+ F ç€M? Hû
 *Æ æ°M; FBM? M;¢+ p¬ +MM;- ?„M F?¬M; T?ªB FBM? M;¢+ p i?U+ HU+ +O F ç€
 i" M; +O M!X S?ªB #B i`^M; HBM? ?²M +O ?„M pšM ç M; /Á tûi- p"v K" F M"v +! i
 F?¬M; ? v KÁ iÈB # M +¢M?X *?d çB K M"v +kM; çO F?B M M;QìB i FBM? ?½BX
 .QÈB i€+ /KM; +O *U+ >¢M .QÆM; >Ä - i`Q #KB i`QM; F?¬M; F?Q /¬M i M #B M-
 çQÈ+ ?bM? /€M; +O F ç€M? HûMX
 *?B m + Q +O æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; H" ?ÆM ? B KQÆB i?QÈ+- +kM; çQÈ+
 K i?9X L?QM; M m bQ pÈB i M M"v i?b M! T?ªB ;¼B #^M; bQ T?KX E M"v ;B®M

iQ`M i?•M i`ÆM #M; pÈB K°i HÈT / K`m t€K i`Q T? pÈB çÄ iQ X L| F?¬M; +| p`v
?`Q [m M; FB M +® # M M; Q`BX oW `²B F?B æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; ç°i M?B
i`9M; i?•M +O +QM +€ F?´M; H² FB - i? M?QM; HÈT / # M M; Q`B +O M| +?d bBM
b|M; MQÊ+ K` F?¬M; +| #`i F€ i´M i?QÆM; ; bX

æ•v H` HQ`B ; b\ *Æ æ°M; ç M; iU ?ÄB i?b h`-M hQ hmv M î b m HQM; ?„M ?¬ H M

@ G` J GQ¢M J u M æ²M5

æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; M? M? +?|M; +?¢v F?ÄB pMM; bQÆM; F?|B HÆ HYM
F?´M; H² FB +kM; F?¬M; çm´B i?2QX

*Æ æ°M; çSM; i` M ç-m J Q æ`B M?bM +?,K +?9 p`Q KB M; M9B HY - i`QM; ç-m
+€+ h?B M * M i?€M? ç² F?€+ +kM; çB iÈBX >¼ +?d i?´v K°i ç€K F?|B #KB #MM; H
GQM; p¼i` X S?´i h?Kv + Q ; B¼M; ?ÄB,

@ *| +?mv M ; b tªv ` p`v *Æ æ°M;\

*Æ æ°M; H„+ ç-m `²B ?ÄB h`-M hQ hmv M,

@ oW `²B M`M; ;¼B M| H` J GQ¢M J u M æ²M ?ª\ a Q i +?Q M; ?2 ç M HQ`B K i
h`QM; HÁM; h`-M hQ hmv M +,M; i?ŠM; - bÎ /o M`M; #B i HQ`B K i?9 M`v #ÎB pb M
HQ`B K i?9 ç†+ #B i î æ` h•K i? ; BÈBX E?¬M; bmv M; ?o HBM? iBM? i? K- M`M;

@ >²B Î i`QM; +mM; - i iWM; ç¼+ çQÊ+ Î K°i +m®M +´ i?Q M|B p M|X oW `²B K†
M?QM; iW ?bM? i? - K`m b„+ +MM; pÈB ç†+ i?M i?b +?„+ +?„M M| H` J GQ¢M J u

GÌB M|B +O h`-M hQ hmv M F?B M K¼B M; QÌB `i ?B m F€X JB m JB m ?ÄB,

@ hQ hmv M5 L| +| ; b ç†+ #B i K` M; v +ª *Æ æ°M; +MM; Km°B HB M i?O +kM; F?¬

*Æ æ°M; M|B,

@ E?¬M; T?ªB H` F?¬M; +| #B M T?€T- M?QM; T?Q /QÈB +| `i M?B m F?|B #KB
M| +| i? `M ; B´m F?Q iS+- M; v +ª HBM? ?²M /Á tûi +O i +kM; F?¬M; T?€i ?B M`
i?´v +| M; mv ?B K i?b bÊ `M; M| ç½ ç€M? HûM i?`M? +¬M; X

h`-M hQ hmv M M|B,

@ J GQ¢M J u M æ²M H` HQ¢B K i?9 ç†+ #B i +O æ` h•K i? ; BÈB- +,M +S p`Q
?B M Î i` M K†i ç´i`i QiX ob i€+ ; Bª [mv M b€+? FB p¬ iBM? M?bM i?´v M| p` bB
p M|X æ•v H` K°i HQ¢B K i?9 +QÌM; ç¢B- M| K M; >Ä i?m°+ iQM?- ?ÆM M[+ÁM

@ "B M /` >Ä ? K i?9\

S?€i h?Kv +MM; *Æ æ°M; M?bM M? m- F?¬M; F?ÄB M; ?o ç M K i?9 #B M /` p` G¬
h` æªQX

h`-M hQ hmv M K•M K #Ì K¬B p` iB T iK+ M|B,

@ L| `i ç†+ #B iX \*,M +S p`Q ?bM? i? p` M,M; HU+ i?b M| ?ŠM H` h?"T ; B B K i?
+O M| F?QªM; iW # ç M M,K i?QÈ+X

@ *?Ì K°i +?9i5

*Æ æ°M; M; ?B M; Ì- +„i çSi HÌB M|B +O h`-M hQ hmv MX

@ hQ hmv M- M`M; M|B #ªM i? +O M| +?d /`B iW # ç M M,K i?QÈ+ \ L?QM; H9+ M
iQ ?ÆM J Q æ`B p` L; k GQÆM; .`+? +Æ K` \

h`-M hQ hmv M H„+ ç-m M|B,

@ *ªK ; B€+ +O +?`M; F?¬M; b B- M?QM; ç| F?¬M; T?ªB H` #ªM i? i?U+ +O M|X
H` E?Q i?m°+ iQM?X

@ E?Q i?m°+ iQM? \

h'i +^a +€+ h?B M * M i?€M? ç² F?¬M; F?ÄB FBM? M; €+X

h`-M hQ hmv M M|B,

@ L| i?Q+? M?'i H" +„M Mm®i- ?'T i?m +€+ HQ¢B F?Q i? +| ?¢BX L?`i?•M i? ç†+ F?Q i? M"v- ?'T i?m M,M; HQÊM; +| HÊB ç®B pÊB KbM? ç iB M ?| X æ<sup>2</sup>M; i?ÌB- M HÊT #<sup>a</sup>Q p ;B9T M| ~M i" M; X . +O M| /-v +?WM; K°i i?QÊ+- `i # M p" +| F?^a M a m F?B ?'T i?K F?Q i? - i?•M i? M| b) ;B®M; M?Q [m^a + -mX L?QM; /QÊB ibM? ? ;B[çQÊ+ bU HBM? ?Q¢i +O KbM?X

*Æ æ°M; M|B,

@ h?b ` H" M?Q p"v5 E?| i`€+? i +^aK i?'v i?•M i? M| `i F?'M; H²X L| +| M,M; HU

h`-M hQ hmv M M|B,

@ . +O M| /"v p" i®i ?ÆM H•M T?B M +O #'i F€ HQ" B M"Q- M| +| i? M; ,M +^aM ?- FQ+?- M; v +^a +U+ ?¢M i?m°+ iQM? +kM; F?¬M; M; Q¢B H X æ•v +kM; H" M; mv M M h?"T; B B K i?9X hmv M?B M +¬M; FQ+? +O M| +?d +| # HQ¢BX J°i H" #^M; p"Q bY /KM; i®+ ç° +MM; bS+ M†M; +O i?•M i? ç i'M +¬M; X æ•v H" i?B M T?9 F„ M, M i`9M; - M| b) M? M? +?| M; `| i p"Q i`QM; M; QÌB F ç`+? K°i HQÊM; HÈM F?Q ç°+ F? M?€v K„ iX *¬M; FQ+? +O M| H9+ M½v +?QM? H" i?O çQ¢M M"vX > B H" T?mM ç°+ F?Q ç°+ i?"M? +€+ HQ¢B ?bM? i?€B F?€+ M? mX L?[M; HQ¢B F?Q ç°+ çQÊ+ M| +?d ,M KÁM i?•M i? +O +?9M; i - K" i?"K +?Q +^a M,M; HQÊM; +kM; p"vX *m®B +¬M; FQ+?X hW ;| + ç° F?€+ K" M|B- M| +kM; +| i? +QB H" K i?9 iBM? i?¬M ? X # ç°M; HBM? ?²M ç†+ i?M- H" K M?B m HQ¢M HBM? ?²M +O ç`+? M?•M F?B M ?½ M"v +?9M; i F?¬M; +¬M [m€ HQ H„M; - +?"M; +| HBM? ?²M HU+ h?€M? +'TX GQ¢B i€+ /KM; pÊB +?"M; X

L; ?2 h`-M hQ hmv M ;BÈB i?B m +†M F) M?Q p"v- i` M K†i +€+ h?B M * M i?€M? G'v i?U+ HU+ +O #¼M ?¼- b m F?B #B i`ä M,M; HU+ +O ç®B i?O K" +ÁM F?¬M; F?¬M; tSM; H" h?B M * M i?€M? ç²X J†+ /M ç®B i?O H-M M"v H" h?"T; B B K i?9

.B m E?B K h?Q +QÌB M|B,

@ EB M i?S+ [m^a H" HU+ HQÊM; po ç¢B5 J v K" +| hQ hmv M i?¬M; FBK #€+ +'- M ç®B T?| pÊB M| - +?d bÊ H9+ ç| b) F?¬M; iQ" M K¢M; K" p X

*Æ æ°M; M|B,

@ o®M H" h K h9+ EBK « i?O ?° Î M9B L?o J¢M hQ M?QM; H¢B #`i ç€M? +? iX \*| T?€i ?B M p" T?€B J GQ¢M J u M æ<sup>2</sup>M ç M ç•v i`M i?OX s2K ` +?9M; i F?¬M; i p"Q çQÊ+ `²BX

S?'i h?Kv +QÌB ?„+ ?„+ M|B,

@ æ +?Q i çB5 G•m `²B F?¬M; p" M ç°M; - i?"i H" M; S M; €v [m€X

*Æ æ°M; +QÌB,

@ *?`ì ç M F?B iB M p"Q æ` h•K i? ;BÈB- +ÁM bÊ F?¬M; +| +?¶ +?Q ç¢B + i?Q ;B i?¬M; iBM hQ hmv M +mM; +'T i?b ç¢B + F?¬M; i?Q+? ?ÊT ç®B T?| pÊB M|X . +O # M #d- ?ÆM M[+| K°i HQÊM; HÈM F?|B ç°+ M M ç° KB M /`+? pÊB H¬B çB M `i EBK ? H" i?Q+? ?ÊT ?ÆM +^aX æ¶ JBM?- "^aQ L?B5

@ G½Q bQX

æ¶ JBM? p°B p" M; H M iB M; - G K "aQ L?B +kM; ;"i ç-m pÊB *Æ æ°M; X *Æ æ°M; M

@ *€+ M; QÆB iÈB T?K i`Ê çB5 EBK5 L" M; ` i v çB- i b) €T i`"MX

@ æQÊ+5 EBK ;"i ç-m ç€T SM; X

L; v b m ç; æ¶ JBM?- G K "ªQ L?B +MM; EBK H"TiS+ M?"Mi?'v HBM? ?²M KbM?
 *Æ æ°M; X >¼ +ªK ;B€+ çQÊ+ i?U+ HU+ +O KbM? i,M; H M F?¬M; #B i# Q M?B m
 aÎ /o *Æ æ°M; ç +?Q EBK` i v H" ç½ iQM? iQ€M +~Mi?"MX J°i H" pbi?m°+ iQM?
 M;U+O J GQ¢M J u M æ²M +O M" M;X Jti F?€+ ?„M +kM; Km®Mi?'vi?U+ HU+
 idM? ?mv i K¢+? GQM; i°+X
 h`QM; M;k ?"M?- >Ä F?„+ EBK- M m +?d KbM? EBK iB M H Mi'i M?B M b) ;†T T
 F?„+ >Ä - +| i? K æ¶ JBM? p" G K "ªQ L?B i?b p' M ç b) F?¬M; [m€ HÈM X
 *Æ æ°M; F?¬M; M|B ;bi? KX h`-M hQ hmv M +kM; F?¬M; +ÁM M„K #ª p B ?„M M[
 pšM /mM; ?ÊT- b m ç; T?€i` GBM? >²M GU+ h?€M? +'T T?¬i?B M +€B ç` p T?Q
 *MM; H9+ ç;- G K "ªQ L?B +MM; æ¶ JBM? +kM; M?"M çQÊ+ +?di?` +O *Æ æ°M;
 M?bM M? m`²B M? M? +?|M; i`B M F? B ?"M? ç°M; X
 ",M; hmv i *U GQM; p" ",M; aQÆM; *U HQM; ç²M; i?ìB # v HQÊM i` M #-m i`ìBX :
 M9B L?o J¢M hQ imv`i M²M; ç"K- M?QM; ? B ç¢B h?Ov ? h?B M * Mi?€M? ç²T
 F?B M h?Ov M;mv M i® i`QM; F?¬M; F?Q i,M; H M M? M? +?|M; X G K "ªQ L?B iÄ
 æ¶ JBM? i?b iÄ ` F?Q HQM K"m ç2MX L?•K h?Ov +MM; Zmw h?Ov +MM; T?€i m
 K•v ç2M #„i ç-m M;QM; iKX
 L?[M; h?B M * Mi?€M? ç²F?€+ HMB t F?ÄB +?B Mi`QìM;- M?bM +?,K +?9 p"Q i`
 K M? H M? +O *Æ æ°M;- #¼M ?¼ ç m pmB HÁM; H`K i?2Q #îB ?¼ ?B m +?di?m°
 ;B€ M?Ä K" ç¢i i?„M; HÊB HÈM M?'iX
 æ€K K•v ç2M HÈM iW iW i¢Q i?"M?- ? B h?Ov ? h?B M * Mi?€M? ç²F i?ÊT pÈB
 +?QM K" +?di¢Q i?"M? K°i +ÆM KQ i?b +ÁM / ?ÆM ,M +ÆKX æWM; M|B >Ä M;n
 ç"K- K" M; v +ª i` M çdM? M9B L?o J¢M hQ- MÆB +| M?B i ç° +U+ + Q +kM; F?¬M
 +O #¼M ?¼X
 J•v ç2M MM MM FûQ iÈB- h?Ov M;mv M i® M²M; ç"K F?¬M; H`K +?Q F?¬M; F?Q i
 i`€B H¢B +"M; F?B M M| i? K Kì çK+X
 G K "ªQ L?B [m€i M? K°i iB M;- M; v b m ç; K•v ç2M i` M #-m i`ìB [m v +m²M; X
 M?[M; ç€K K•v M"v +| K"m b„+ F?¬M; ;B®M; M? mX J•v K M; b„+ ç2M i?m-M i9v ç
 ç² æ¶ JBM?- +ÁM K•v ç2M K M; i? K K"m iQK /o M?B M H" +O Zmw i?Ov i?€M? ç
 pB #¼M ?¼ ç½ ç°i T?€ h?'i [m M- ?ÆM M[H¢B +ÁM i?B i`B MiQ" M HU+X E?B ç€
 +?¢K i` M F?¬M; i`mM; i?b +kM; H` H9+ b'K +?ÊT -K -K- b m ç; KQ iQ`ÆB tm®M
 æ•v F?¬M; T?ªB H" MQÈ+ KQ #bM? i?QìM;- K" H" ?¶M ?ÊT iW ? B HQ¢B *U+ >¢M
 ?"K +?S *U+ >¢M J GU+ pÈB M?B i ç° +U+ i?'TX h`"M KQ M"v pW T?O tm®M; i
 iS i€M- M?B i ç° î çdM? M9B L?o J¢M hQ ;BªK tm®M; i` M /B M`°M; X
 E?|B #KB i` M çdM? M9B ;†T i`"M KQ M"v M? M? +?|M; #B M K'iX J†+ /M +ÁM +,
 i`Q #KB M9B HY v m çB`i M? M?X
 æ9M; H9+ M"v- K°i •K i? M? #ûM M?¼M iW i`QM; ç€K F?|B p M; H MX L; v b m ç;
 K"m çÄ b"K iW i`QM; ç€K F?|B #KB #„Mi?ŠM; iÈB æ¶ JBM? p" G K "ªQ L?B ç M; î
 _®i +K+ J GQ¢M J u M æ²M ç½ tm'i i?OX L m F?¬M; +| i`Q #KB M9B HY H`K #B
 b) ;BªK tm®M; `i M?B mX ob p"v M| TªB ;BªB [mv i M; m²M ;®+ ;•v KQ tm®M; X
 T?mM F?|B #KB- pb p"v +?d +¬M ;BªB [mv i æ¶ JBM? p" G K "ªQ L?B i?b i'K +?„M
 i¢BX
 æ€M; iB +5 L; QìB M| ç®B Kti +?QM? H` h?B M * Mi?€M? ç²5 L; v H9+ +¬M; FQ+
 ?²M /Á tûi +O *Æ æ°M; ç½ M„K +?ti #B M ?| i`QM; ç;- M? M? +?|M; M?„+ M? î
 JBM?X

@QyQ@

deRX *?QÆM; 8y9, .B i hmv i EBK >Q`M

J GQΦMJ u M æ²M`®i+m°+ +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ K` T?€i ç°M; +¬M; FQ+?X \* K°i M,K F?´ im pW [m F?¬M; ? m´M; T?Q +?9i M`QX E?B ;†T ibM? ?m®M; M`v F?¬M; +?9i ?Q M; K M;- K HU+ M;mv M i®i`QM; M;Q`B ?¼ p` K i?9i¼ F}M? M? L?•K h?Ov +MM; pÈB *U+ >ΦM Zmw h?Ov ?Á i?`M? K°i i? - ?| i?`M? K°i i?Ov + T?O i`i +ª K¼B M;Q`BX

æ9M; M?Q *Æ æ°M; ç½ iWM; M|B- K HU+ h?Ov ? +?QM? H` F?„+ iBM? +O J GQ M|B H` F?„+ iBM? +?mM; +O i`i +ª bBM? p`i î ç` i•KX L?´i H` b m F?B *U+ >ΦM a F?|B ç°+ F?¬M; i? iB M i? K K°i #QÊ+- i®B ç +?d H` #B M K`M MQÊ+ T?ÁM; M;U i?Ov ç°+ K` i?¬BX

L; v H9+ M`v- EBK p®M ç M; # v # M +ΦM? æΦB .B M h?€M? >Ä GQM; +?Êi +?m b€M; K`m p`M; iW i` M M;Q`B M`M; T?|M; ` M? M? M?Q +?ÊT- M; v +ª \*Æ æ°M; S?ªB /MM; GBM? >²M GU+ h?€M? +`T- ?„M KÈB KB M +QĐM; M?bM i?´v ?`M? ç°M

h?`B +Æ ?`M? ç°M; +O EBK +| i? M|B H` `i +?m`M t€+X L?ì p`Q bU iQÆM; HB *Æ æ°M;- M; v F?B i?•M i? J GQΦMJ u M æ²M pW KÈB ?B M` i?b EBK HB M

L?[M; +ÆM KQ HÈM i`9i tm®M; F?¬M; M;WM; F?B M +?Q F?|B #KB ?Q`M iQ`M #` çÄ iQ t2M HšM +?9i t€K i`Q +O J GQΦMJ u M æ²M iW iW ?B M` X

J GQΦMJ u M æ²M + Q ?ÆM # KQÆB i?QÊ+X Íi`QM; K„i \*Æ æ°M;- M| ;B®M; M HQΦB M?Ä p`vX L| ç H°` +€B K²K`°M; ;-M i?QÊ+ `QĐB K`m iQK ç`K- +?d +¬M M +?S F`+? ç°+ +U+ KΦM? +?S +?ŠM; +-M çÈB ç M H9+ M| i`mv M ç°+ i® ç| p`Q i`Q

E?¬M; +| F?|B #KB +?2 +?Î- M| iÄ ` +| +?9i #®B `®BX .QÈB bU €T +? iW HBM? ? h`¬M hQ hmv M- M| ç½ #` T? çB Î T?QÆM; /B M HBM? ?²M +¬M; FQ+?- i?`K +?Q F?´ iW pB + €T +? HBM? ?²M- +?Q /M #ªM i?•M H` i?`T ;B B K i?9i ?b H9+ M`v M MX

EBK ç€M? iÈB M? M? M?Q +?ÊT- H9+ M`v M`v +ª M;Q`B M`M; ;B®M; M?Q çQÊ+ ç i? KÈB ç°M; ç½ # v iÈB Î T?Q i` M J GQΦMJ u M æ²M- +€M? i v T?ªB M?„K i?ŠM +O M| K` ç•K tm®M;X

æB m F?B M K¼B M;Q`B ;B`i KbM? +?QM? H` +€M? i v T?ªB +O EBK H9+ M`v i? M? i`Q`M; FB KX J°i FQ+? +O M?•M FB K ?ÊT M?´i F?B M +?Q F?¬M; F?Q T?€ M?Q i? #` +?ûK` H`K ? BX

J GQΦMJ u M æ²M +ªK M?`M çQÊ+ M;mv +Æ K½M? HB i M M i?•M i? p®M`´i F +Q`9i HΦB +?d +ÁM K°i MY - F?B M +?Q +¬M; FQ+? +O EBK i` M F?¬M; i`mM; ç€M? tm®M;X

*€+ h?B M * M i?€M? ç² B +kM; ç m i?´v çQÊ+ K°i FQ+? FB +O EBK KΦM? ç M K°i FB K ç| F?B ?Φ tm®M; +kM; +?d ç•K p`Q i?•M i? J GQΦMJ u M æ²M çQÊ+ + b m ç| i?•M i? p®M ç M; +Q`9i +O M| HΦB H¬M M[#`M? i`QÈM; ` - HU+ ç`M ?²E FB K +O EBK #„M` M;Q`B K`M; v +ª i?•M i? +O M`M; +kM; #` MûK` t X h` M u M æ²M b m F?B #`M? i`QÈM; ` M?Q +k +kM; +?d ç HΦB K°i p i #Φ+? M;•M K` i? i`QÊ+ +O EBK +,M #ªM F?¬M; i? ç•K p`Q i?•M i? M|X

L M #B i`^M; ?B M iΦB K HU+ +O EBK ç½ çΦi iÈB i€K KQÆB +?QM +`TX h`QM; HΦB F?¬M; i? H`K i`M i?QÆM; M|- çO ç i?´v T?ÁM; M;U +O J GQΦMJ u M æ² Zmª F?¬M; ?´ H` h?`T ;B K i?9X

J GQΦMJ u M æ²M iU ?² M?Q #` +?¼+ ;B`M- M?bM i?´v EBK ç M; # v ` - i?•M F?) H„+ HQ K°i +?9i- [m´i KΦM? +€B çm¬B`²B KΦM? K) ;B i®+ çm´B i?2Q EBK- ` K°i [m¬M; b€M; K`m iQK ç2MX

S?ªB +?`m HBM? ??M €T +? +O \*Æ æ°M; +MM; h`-M hQ hmv M- H¢B i? K +ÆM K
h?Ov h?€M? ç² ç½ iQÊ+ çB ? B i?O çQ¢M +¬M; FQ+? +O M|X >B M i¢B J GQ¢M
p`Q i®+ ç° ç i`M +¬M; K` i?¬BX

aU i?U+ ç½ +?SM; KBM? #'i F€i?"T; B K i?9 +kM; F?¬M; i? t2K i?QÌM; - +?Q /M #
J GQ¢M J u M æ²M pšM #°+ T?€i` bU +QÌM; ?½M +O M|X h?ÌB çB K M|; B i®+
ç° K†+ /M `i M? M? M?QM; K¼B M; QÌB ç m M?"M i?'v pÊB impB +O EBK imv i
M?QM; +?d M; v K°i F?„+ b m- ÎT?Q b m J GQ¢M J u M æ²M ç°i M?B M T?mM`
i®+ ç° +O M|; B i, M; K°i H-M M[-; -M M?Q i, M; H M; 'T ç¬B M M +?d i`QM; +?È
M; QÌB EBKX

Zm€ i`bM? ;B i®+ +O J GQ¢M J u M æ²M +U+ M? M?- M; v +ª HBM? ??M /Á tûi
i? #„i F`TX æ°+ F?Q +O M|F?¬M; +?d +| i? T?€i ç°M; +¬M; FQ+? K` +ÁM +| i? i
i?QÌM; J GQ¢M J u M æ²M i`QÌM; i?"M? +| impB h?"T; B B +?d +| i? /U p`Q ç°
T?B ?"M?- M?QM; ç-m K i?9 M`v +?ŠM; M?[M; # v çQÊ+ K` +ÁM +| i? /U p`Q M|

>"M? ç°M; M`v [m€ ç°i M?B M- M; v +ª *Æ æ°M; +kM; +ªK i?'v FBM? ?½BX L?QM;
æ²; B"i KbM? +?QM? H` TªM SM; +O EBKX æ®B K†i pÊB i?•M i? F?´M; H² +
M`M; H¢B F?¬M; ? Mû i`€M?- ?ÆM M[+ÁM /MM; K°i T?QÆM; T?€T çÆM; BªM M
[mv MX æ9M; p`v5 L`M; Km®M /MM; HU+ T?€ HU+- M; ¢M? F?€M; +¬M; FQ+? +O

h•K ibM? +O +€+ h?B M * M h?€M? æ² i`ÎM M F?~M i`QÆM; H M #ÎB ç•v F?¬M; T?
æÁM i? +O h?"T; B B K i?9 K` M`M; +kM; /€K çÐ b Q\

J°i i-M; FBK [m M; iW i` M i?•M i? EBK #°+ T?€i- FBK [m M; `U+ `Ð ç| pšM iB T
iWM; i-M; H`K +?Q M| +`M; b€M; #|M; - +?Q /M H` /QÊB ibM? ?m®M; K•v ç2M ç-v
pšM iÄ ` Km¬M p¢M ?"Q [m M; - K` +€M? i v TªB +O M`M; H¢B +`M; H` i`mM; i•
ç-m +O M`M; çQÊ+ K°i i-M; [m M; b„+ K`m i`„M; b[# Q T?O H¢BX

@ >¶M æ°M EBK555

h'i +ª +€+ h?B M * M h?€M? æ² i?-K ?¬ H M # +?[X

hWM; çÊi•K i? M? óP M? Q`M?555ô p M; H M- +?ŠM; F?€+ M`Q ? B F?®B i?B M i
F?¬M; F?Q tm'i ?B M K°i +¶ HU+ HQÊM; p¬ ?bM? p†M p Q i`QM; +?®+ H€i `²B M?
[m M?X

h` M F?¬M; i`mM; +?Êi tm'i ?B M K°i F?mM; +ªM? [m, /`- EBK pšM i`¬B HÆ HYM
; b T?€i bBM?- +ÁM J GQ¢M J u M æ²M ç M; Î ç®B /B M M`M; H¢B ;B®M; M?Q #`
?ÆM K°i i?QÊ+ +O M| #` M„K ç'K +O EBK ç€M? +?Q i` Q çBX

_mM; ç°M; æ| +?QM? H` +ªK ;B€+ Î i`QM; HÁM; +O i'i +ª K¼B M; QÌB- F +ª *Æ
+kM; F?¬M; M; Q¢B H X L; v H9+ EBK bY /KM; >¶M æ°M EBK i?b +€+ h?B M * M
bS+ ç iU #ªQ p +?Q KbM?X L?QM; F?¬M; B +| i? M; ?o iÊB K°i FQ+? bY /KM; Q
i?•M i? +O J GQ¢M J u M æ²M H¢B #` M`M; ç€M? i MX

G` K°i i`QM; # i?O çQ¢M +¬M; FQ+? +O h?"T; B B K i?9- +| i? iQÌM; iQÊM; ` +
M M? b„+ M?¼M M`v TªB K¢M? K) M?Q i? M`QX L?QM; bU i?"i M| F?¬M; i? #^M

a m i?ÌB ;B M M; „M M; OB #` FBM? M; ¢+- *Æ æ°M; ç½ F?¬B T?K+ H¢B M?Q #bM?

@ GU+ HQÊM; +O GQM; i°+X

L; ?2 ?„M M|B M, K +?[M`v- h`-M hQ hmv M çSM; Î T?Q b m ?„M +kM; #WM; idM?X

EBK ç½ F?¬M; +ÁM H` EBK H9+ i`QÊ+- M`M; #•v ;BÌ H` i?•M i? MY M; QÌB MY
M; ?B M; Î +?QM? H` i²M i¢B Î çdM? +?| T EBK hU h?€T i`QM; +€B i? ;BÈB M`vX G
+O i?•M i? GQM; i°+ imv F?¬M; i? M|B H` K¢M? M?'i i`QM; ç€K K i?9 M?QM; +k
a m F?B ?mv i K¢+? GQM; i°+ +O EBK ;B€+ idM?- i?S M`M; i, M; H M HÈM M?'i
/B M K HU+ K` H` i?•M i? X L?bM i?'v K°i [mv M +O EBK ç½ T?€ #Ä +€B KÄ M?¼
æ²M- *Æ æ°M; +kM; ç½ ?B m çQÊ+ `^M; +?d M|B `B M; p +QÌM; ç° +O i?•M i? i`

b) F?¬M; /QÈB KbM?X æ` GQM; i' +| i? i`Ê ;B9Ti?•Mi? +O K°i M;QϕB M?•M
i-M; i?S i?€M? + 'T i?b ϕ®B pÈB M[M?B +O KbM?- H½Q b Q +| i? F2Q FB i ϕQÊ+
imv i ϕ®B H` ϕ½ iB M p`Q i`bM? ϕ° i?€M? + 'T `²B KÈB ϕ9M;X J GQϕM J u M æ²M
i?•Mi? pÈB M`M; F?¬M; T?ªB H` iU +?m®+ H'v T?B M T?S+ ? v b Q\

L; v +ª +€+ h?B M * M h?€M? æ² +kM; F?¬M; M;?o iÈB F i[mª M`v i?b J GQϕM J u
i? M;?o iÈB `²BX L| i?"i H` tmB t Q- ϕ½ ,M F?¬M; ϕQÊ+ HϕB +ÁM H`K +€B K²K +O
h?"i H` ϕ m ϕÈM ϕ M M¶B F?¬M; M|B M M HìBX J°i [mv M +O EBK K M; i?2Q HU
+?Q ϕϕB M½Q +O M| #` +?€M; p€M;X G9+ M`v M| +?d i?'v K°i #-m i`ìB ϕ-v b Q ϕ
KbM?X

J°i +€B EBK >Q`M K`m p`M; iW +´ i v EBK T?|M; ` - i`QM; H9+ M`M; p +?ϕK pÈB
EBK >Q`M M`v Kî J°i +?MK [m M; K M; K`m ?Q`M; FBK iW +´ i v EBK F?m +? i`Q
H9+ p +?ϕK pÈB J GQϕM J u M æ²M- +?B + pÁM; FBK b„+ ϕ| M? M? +?|M; Kî `´
M,K i?QÊ+- H²M; +ª i?•Mi? J GQϕM J u M æ²M p`Q i`QM; ϕ|- iB T ϕ| HB M M? M

.U p`Q HU+ HQÊM; T?ÁM; M;U KϕM? K) +O #ªM i?•M- J GQϕM J u M æ²M pW
+?9i i?b M?'i i?ìB +ªK ;B€+ ϕQÊ+ bU i?®M; F?' F`+? HB i iW? B MÆB i` M i?•M i?
H` î p` i`Q H¶ KkB- +ÁM K°i MÆB HϕB ϕ M iW i` M i?•M i? M|X

EBK +,M #ªM F?¬M; i? K M?bM M| K°i +€B- ϕMB T?ªB M? M? M?Q +?ÈT M?' + H M
i? ?B M ϕ-v ϕO bU / Q / B bB m +QìM; +O i?•M i? M`M;X J°i +QÊ+ ϕ| #´ i?ŠM;
p Q +O J GQϕM J u M æ²M- ϕ€M? +?Q i?•M i? F?'M; H² +O M| # v i?ŠM; tm®M
JϕM hQX

EBK ?Q`M FB H` +€B ;b i? \ æ| +?QM? H` h•M EBK i?-M F?Q K` EBK H'v ϕQÊ+ iV
>B m G¶B- +kM; +?QM? H` K°i i`QM; # i?-M F?Q +O i?QÆM; ?°B L;®+ *| hB MX
i`QÊ+ ϕ•v M| ;¼B H` ;b- M`M; i?m`M iB M ϕti +?Q M| K°i i M KÈB, .B i hmv i EBK

.B i hmv i EBK >Q`M H` pk F?Q +| +ª ? B i€+ /KM; H` +¬M; p` i?OX G9+ i`QÊ+ oC
HU+ T?ÁM; M;U +O M| ϕ M; ,M +ªM EBK- +ÁM H9+ M`v EBK /MM; T?QÆM; i?S+
#` .B i hmv i EBK >Q`M p•v H'v- M| b) iQ`M HU+ +Q `9i HϕB ϕ +„i ? i K¼B i?S i`Q
+kM; +| i?-M F?Q T?ÁM; M;U ?Q†+ H` +QìM; ϕ° i?•M i? ϕϕi ϕ M i`bM? ϕ° +O h¬
i?b +?d +| K°i F i[mª

a m iB M; K°i iB M; óS?®+ô p M; H M- ϕ€K bQÆM; KM i` M F?¬M; i`mM; HB M im
J GQϕM J u M æ²M p[M; +?„+ M?Q p`v M?QM; b m F?B #` K°i +QÊ+ +O EBK ϕ€
M; M; i?`M? ? B F?9+ M; v i` M F?¬M; i`mM;- F?|B ϕ°+ M²M; ϕ`K i`QM; +Æ i? M|
` X J v H` M?ì +| i`"M KQ HÈM /Q h?B M * M aQM; h?Ov h?€M? æ² i?9+ /K+ KÈB
ϕ°+ F?m +? i€M- iϕQ i?`M? F i[mª bBM? HBM? ϕ² i?€MX

EBK [m M; H|M; H€M? FB +kM; ϕ½ # v i`î HϕB- ϕ2Q p`Q +´ i v T?ªB +O EBKX h
K°i +?9i HB M i`î HϕB # M +ϕM? æϕB .B M h?€M? >Ä GQM;- p Kti`'i #bM? ioM?
+?mv M `i ϕÆM ;BªM p`vX L M M?È`^M;- i?S M`M; pW ϕ€M? +? i +?QM? H` K°i
+?QM?- ? v +?QM? t€+ H` K°i ϕ-m K i?9 i?"T ;B B #B M /` 5

KÈB#` .B `M•

Ù i ÙÀP

*Æ æ°M; M?bM +?, K +?9 p"Q bQ i' +O KbM?- HŠM; H†M; +?l çÊB [mv i ç`M?X L?
H¢B ç m M?bM *Æ æ°M; pÈB €M? K„i KÌ K`i- +?Q /M H" S?`i h?Kv +kM; F?-M; #B
h?lB ;B M MY MûM ?QÆM; [m çB- •K h`B m .QÆM; KÈB +?"K `½B KÎ` ? B K„iX
i +?, K +?9 M M M?"M i?'v çQÊ+ #B M ?l `i M?Ä i`QM; €M? K„i 'vX

G9+ M"v- i`QM; K„i •K h`B m .QÆM; H|2 H M p /Si F?Q€i p"FB M [mv iX >B M M?

@ *Æ æ°M; - M; QÆB +?Q H" +€+ M; QÆB +l çO M, M; HU+ ç H"K M?Q i? \

*Æ æ°M; i`-K ;B¼M; M|B,

@ *QM `i iBM iQÎM; 5 \*?9M; +QM M?'i ç`M? +l i? H"K i? v ç`B +K+ /B MX

•K h`B m .QÆM; +?"K `½B ;"i ç-m,

@ h®i H„K- i OM; ?° +€+ M; QÆB p¬ çB m FB MX hW ;B`i`Î çB- M; QÆB F?-M; +-M
ç¢B HK+ M[X o +?mv M +-K #BM?- çB m F?B M [m•M ç°B +O +€+ [m®+ ;B- çB
F?-M; +-M T?ªB i? K /UX L; QÆB +?d +-M +MM; ç²M; #¢M +O KbM? iQ"Mi•K iQ"i
L?[M; i?S F?€+ i b) +MM; J aQ GB M >B T h`QÎM; G½Q >°B #`M #¢+ p"iB M ?`M
M?È F„- M iQ"MH" çB m FB M iB M [mv i- #'i Hm"MH" M; QÆB ? v S?`i h?Kv i?b
pÈB +?9M; i +ÂM i`¼M; v m ?ÆM M?B m bQ pÈB i?„M; HÊB i`QM; i?€M? +?B MX

•M? K„i ç¢K K¢+ +O •K h`B m .QÆM; H9+ M"v i`"M ç-v b„+ i?€B iB M? +ªKX hW i`
æ°M; +l i? M?"M i?'v p¬ i" M +ªK t9+ [m'M [mwiX «M; i [mv i ç`M? ç +?Q *Æ æ°M;
i`QM; M°B i•K +kM; +U+ F€i` M? ç'mX

@ æ¢B + 5

•K *?B m .mM; F?-M; M?`M çQÊ+ ?¬ H M K°i iB M; X

•K h`B m .QÆM; M?bM Km°B Km°B K°i +O KbM?- F?) i?Î /`B,

@ L; Q`B +€+? çl- M; QÆB +l i? M; ?o` T?QÆM; T?€T i®i ?ÆM b Q\ *Æ æ°M; M|B
+l i? i?O- çl H" Qm i? i`QÊ+ K„i /mv M?'i +O +?9M; i X J" Qm i? M"v +?QM? H
iBM iQÎM; M| M?'i ç`M? +l i? H"K çQÊ+X

L|B iÈB ç•v- €M? K„i •K h`B m .QÆM; i`Î M M b„+ #ûM- [m v ç-m M|B pÈB *?9+ .B

@ *?9+ .B K- M; QÆB H"TiS+ çB +? Hmv M M°B ;B€T- T?ªB ?Q"Mi?"M? i`QM; i?
i`Ê çB m ;b K" +?9M; i +l i? H"K çQÊ+- M; QÆB +S pB + M|BX h`QM; F?QªM; i?
Hmv M +? M°B ;B€T +`M; M? M? +`M; i®iX >Q"Mi?"M? bÈK K°i M; "v i?b i` M? i
K°i M; "vX

@ .¢5

*?9+ .B K M? M? +?lM; ç€T SM; - i`QM; €M? K„i +O H½Q ç½ bÈK i`"M ç-v p +m²M

*?9+ .mM; K†+ /M F?-M; M|B ;b M?QM; H¢B çB iÈB # M +¢M? *Æ æ°M; - /MM; bS+
+U+ F€ M|M; #ÂM; - iU ?² M?Q Km®M M|B óE?-M; ?´ H" ç iY +O *?9+ .mM; i Xô

•M? K„i •K h`B m .QÆM; +?mv M ?QÈM; H M #½B i" T [m€i,

@ *€+ M; QÆB M?bM +€B ;b- iB TiK+ Hmv M i"TX

h?B M * M i?€M? ç² tm'i ?B M ç½ ?'T /šM bU +?9 w +O +€+ K bQ i`QM; b•M- ?¼
M; QM; im Hmv MX

@ QyQ@

de9X *?QÆM; 8yd, o¬ >¢M æ`M? o` h`mv M h®M; S?€T h`"M5

•K h`B m .QÆM; [m€i HÈM F?B M ç¬M; çªQ J bQ i` M #½B i" T `®B `Qi +?¢v çB i
bBM? im-M ?Q"Mi`"M T?€TX h`QM; M?[M; M; QìB M"v +l F?-M; Qi ?¼+ pB M +O

p F?B M €M? K„i +O #¼M ?¼ +™M; i? K +m²M; M?B i ?ÆM- #ÎB #¼M ?¼ ç m #B
i`QÎM; +O ?¼ H™ M; QÌB b€M; i¢Q ` L; k >™M? hQÆM; bBM? im-M ?Q™M i`™M T?€
iWM; i?B i`B M i`™M T?€T ç; BÌ ç•v ç M; Î J aQ *¬M; >°B H™K Kšm +?Q +€+ J bQ
çQÊ+ ?QÎM; M?[M; ç½B M; ° +U+ HÈMX

*! çQÊ+ ?S ? M +O •K h`B m .QÆM; - *Æ æ°M; HB Mi?ÎT?™Q M? M?äKX æ½ +! b
F?QªM; i?ÌB ;B M F iB T ?„M +?d +¬M ç2K iQ™M #° iBM? HU+ p™Q pB + im Hmv M
?Q¢+? +m®B +MM; +O KbM?X >ÆM M[+?mv M tY Hw bU pK ç; +kM; F?¬M; T?ªB
[m M i•K #•v ;BÌ H™ H™K b Q ç F ?Q¢+? +O KbM? F i ?ÊT M?m-M M?mv M pÈB
T?€i ?mv i€+ /KM; HÈM M?'iX

J°i i?€M; iB T i?2Q- h?B M * M i?€M? ç² /WM; +?•M i¢B aQ >Ä ?¼+ pB MX h`QM;
+?mM; T?K i`Ê *?9+ .B K iB M ?™M? Hmv M +? M°B ;B€TX

J°i i?€M; M`v +kM; H™ i?ÌB ;B M *?9+ .B K +ªK i?'v bmM; bQÈM; M?'iX *?Q # Q
K HU+ i?m™M #m²K tm¬B ;B! M?Q i? X *! h?€B *U+ J oU+ p™ *U+ >¢M aQM; >Ä +
+€+ i`B HB m F?B M K¼B +?mv M i`ÎM M bm¬M b ?ÆMX *?Q /M +¬M; çQ¢M +„i t
F?; çQÊ+ i?¬M F?Q >Ä h?¬M FB K +O *Æ æ°M; X L; v +ª .B i hmv iEBK >Q™M +O
S?O +O S?'i h?Kv +kM; i`Î i?™M? +¬M; +K ç *?9+ .B K +? i¢Q J GQ¢M J u M a
iBM? ?m®M; M`v- +€+ HQ¢B i`B HB m M? M? +?;M; çQÊ+ tY HwX *?d i`QM; K°i i
M°B ;B€T ç½ çQÊ+ Hmv M +? i?™M? +¬M; X

h?ÌB çB K KQÌB #®M FB M M°B ;B€T tm'i i? +kM; H™ H9+ *?9+ .B K H `ÆB ç-v K
#ûX hW ;BÌ F?„M M`v- H½Q #B i KbM? ç½ +?QM? i?S+ i`Î i?™M? ç M?'i ç¢B bQ +?
M; Q`B ?„M ` - i`QM; H`+? bY +ÁM B +! i? +? i¢Q i?™M? +¬M; KQÌB #®M FB M h
M°B ;B€T- *?9+ .B K F?¬M; i? F?®M; +? M´B +ªK t9+ K™ #°i F?;+X

æ€K M; QÌB *Æ æ°M; iQM? +ª h?B M *Æ +! KQÌB K°i M; QÌB- +?Q M M +?d H'v KQÌB
HÌB *Æ æ°M; M!B H™ i?M H Q +?Q *?9+ .B KX

*?9+ .B K +kM; F?¬M; ;B[H¢B M?[M; M°B ;B€T M`v- #ÎB ?„M +?d Km®M +? i¢Q i
i?¬BX ob i? ?„M ç2K M?[M; i'K M°B ;B€T +ÁM H¢B i†M; +?Q •K h`B m .QÆM; X

*?9+ .B K H™ M; QÌB +? i¢Q ` b®M°B ;B€T M`v +?Q M M ?„M ç†i i M +O +?9M; H
M?[M; M°B ;B€T M`v H™ /Q *?9+ .B K ?„M p™ h?B M * M i?€M? ç² +MM; M? m Hmv

a m F?B h?€M? .B K ;B€T çQÊ+ +? i¢Q i?™M? +¬M; - M; v +ª •K h`B m .QÆM; t2K
J GQ¢M J u M æ²M HÈB ?¢BX .QÈB bU t9+ i€+ +O L; k >™M? •K .QÆM; :BÈB- *U
æ°M; +MM; pÈB i K ç¢B i?¬M F?Q- H¢B i? K *?9+ .B K /MM; #Q T?€T Hmv M +?
i`Î M M KÄM; M?Q +€M? p2X a m ç; *?9+ .B K +™M i?™M ;B +¬M; - ç Hmv M F?B
i`Î M M FB M +® ?ÆMX >ÆM i`QM; [m€ i`bM? çQ€M i¢Q ?„M +ÁM +?Q i? K K°i Qi
F?¬M; #B iX

hQ™M i?•M h?€M? .B K ;B€T K™m çÄ iQ X .QÈB €M? b€M; K†i i`ÌB +! i? i?'v i` M #
[m M; ~M ?B MX h?€M? .B K ;B€T `i M?Ä- #bM? i?QÌM; i?b i`¬M; ;B®M; M?Q K°i
i€K im´B- M?QM; M m K†+ p™Q i?b ç†+ iQM? +Q ;B½M- FB M +® +O M! H™T iS+ ?E
i? M`Q- /M +! +QÌM; i`€M; M?Q S?'i h?Kv +kM; F?¬M; i?™M? p'M ç X L; Q¢B i`W T
#° T?™M +ÁM H¢B ç m çQÊ+ H½Q i?B i F FB m K!+ €Q M`iX "m²M +QÌB M?'i H™ *
F?; FûQ iW T?¬M #KM; i`QÈ+ pÁM; tm®M; iÈB b m HQM; ç H9+ çB p bBM? F?¬
?bM? /mM; M! ;B®M; M?Q +€B F?® +O +QM MQi p"v U "Q, "Q +?ª ?bM? /mM; M´

*ªK ;B€+ F?B K†+ h?€M? .B K ;B€T +?QM? H™ `i M? X >ÆM M[h?€M? .B K ;B€
i?Q€i ?ÆB- +?Q M M M; QÌB K†+ F?¬M; ? +! +ªK ;B€+ F?; +?™x hmv M, M; HU+
M?QM; iW ç†+ iQM? FB M +® +O J GQ¢M J u M æ²M +kM; +! i? çQ€M çQÊ+X :
?ÆM t bQ pÈB pk F?Q h?S i?¬M F?Q +MM; +'T #"+X *?9+ .B K iU ?™Q ç•v H™ pk F?
/Q H½Q Hmv M +? iW i`QÈ+ iÈB ;BÌ- #ÎB M m M?Q +?d K°i KbM? H½Q i?b +?Q /M
æ²M +kM; F?; +! i? Hmv M +? i?™M? +¬M; X

E?¬M; /€K i`b ?Q½M /M +?d K°i M; `v- b m F?B H'v çQÊ+ h?€M? .B K ;B€T- +€+ h

H M çQÌM; i`Î p M9B L?o JçM hQX æçB .B M h?€M? >Ä GQM; pšM +?Î *Æ æ°M
 M"Q +kM; ¬K hQ æ°M; i`QM; i vX G9+ M"v- M| ç½ ?ç tm®M; pMM; T?K + "M M9B L
 @ *Æ æ°M; 5 a Q HçB ç€T tm®M; +?¶ M"v\ hçB b Q F?¬M; i`U+ iB T # v H M çdM?
 S?`i h?Kv ?ÄB pÈB ;B¼M; çB m M; ?B ?Q†+X h`QM; iB M; -K -K p M; /°B- hY G-
 tm®M; +MM; +€+ h?B M * M i?€M? ç² F?€+X
 o`i`Q ?B M içB +O #¼M ?¼ +€+? M9B L?o JçM hQ F?QªM; KQÌB /†KX
 *Æ æ°M; M|B,
 @ h`QÈ+ F?B H M M9B- i +| +?mv M Km®M M|B pÈB K¼B M; QÌBX
 oW M|B ?„M pW +MM; h`-M hQ hmv M iW i` M M; QÌB æçB .B M h?€M? >Ä GQM;
 E?¬M; +-M /MM; M; ¬M M; [ç ;BªB i?Q+?- *Æ æ°M; i?¬M; [m GBM? >²M GU+ Kç
 h?€M? ç²X J¼B M; QÌB b m F?B +ªK M? "M çQÈ+ w M; ?o +O ?„M HB M M?`i i?ÌB +
 @ L; QÆB Km®M i? "M? H" T K°i +¶ h`mv M h®M; h` "M F?¬M; ?çM +? T?QÆM; p`\
 JB m JB m ;B"i KbM? M?bM *Æ æ°M; ;ÄBX
 *Æ æ°M; ;"i ç-m,
 @ J†+ /M +?9M; i ç½ +| +?m`M #` F?€i®i M?QM; æ` h•K i? ;BÈB H` ç` T?QÆM
 ?B K- +?9M; i M?`i ç`M? T?ªB +| çQÌM; HmbX h`QÈ+ FB - F?B i tm®M; i-M; i?S
 ;BÈB i?b ç m H` /Q GB i .B K i`mv M i®M; X hmv M?B M H-M ç-m iB M tm®M; ç| i
 h®M; T?€T i` "MX \*?d +-M +?9M; i +| i? b€M; içQ K°i +¶ h`mv M h®M; h` "M F?¬M
 ç| +?d +-M +? içQ i? K K°i æ`M? p` T?€T i` "M M[ H` +| i? i`mv M i®M; ` M; Q`B
 S?`i h?Kv + m K`v M|B,
 @ L?QM; o¬ ç`M? i`mv M i®M; T?€T i` "M M`v ç½ i?`i i`mv M iW i?ÌB pB M +`X *Æ
 çQÈ+ b Q\
 *Æ æ°M; F?) KdK +QÌB,
 @ E?¬M; i?Y i?b H`K b Q #B i çQÈ+ \ J¼B M; QÌB +| M?È h`mv M h®M; T?€T i` "M
 F?¬M; \ h M?È `i`ä +ªK ;B€+ F?B H-M ç-m bY /KM; o¬ æ`M? h`mv M h®M; T?€T
 M?¬K i?b o¬ æ`M? h`mv M h®M; T?€T i` "M H` K°i ?bM? i?S+ F?€+ +O h`mv M i®
 >"M? T?€T i` "MX h?Y M; ?o K` t2K- p` J bQ FB F?B +? içQ b Q HçB F?¬M; ç w ç
 +?S\ *?„+ +?„M ?„M Km®M +? i€+ K°i [mv M i`K+ ç`M? p` i`mv M i®M; i` "M M?Q
 K` #B M i? "M? o¬ æ`M? h`mv M h®M; T?€T i` "M
 *?9M; i i" T?ÊT ç-v çO KQÌB HQçB i?m°+ iQM?- HçB i? K G¬B i?m°+ iQM? +O
 +-M; +kM; F?|X æB m +?9M; i +-M H`K #•v ;BÌ H` +?`i +?²M; KQÌB HQçB i?m°+
 b Q +?Q çO ç bBM? ` +ªK SM; X *?Q /M +?9M; i Î ç•m- +?d +-M +ªK SM; çQÈ+ M
 p X
 L; ?2 *Æ æ°M; M|B- h`-M hQ hmv M iÄ p OM; ?°,
 @ hW Hw Hm" M i?b +€+? +O *Æ æ°M; `i +| i? b) i? "M? +-M; X
 .B m E?B K h?Q M|B,
 @ *€+? H`K +O \*Æ æ°M; M m i? "M? +-M; i?b T?€T i` "M M`v HB m +| #` >„+ •K h?
 >"M? æçB GK+ T?€i ?B M` F?¬M; \ L m #` +?9M; T?€i ?B M` `²B i?¬M; [m T?€
 b) H`K ççB HK+ +O +?9M; i bBM? HBM? ç² i?€M X
 *Æ æ°M; KdK +QÌB H„+ ç-m,
 @ *?mv M ç| F?¬M; i? tªv ` çQÈ+ #ÎB H9+ M`v >²M; GB M h?B M >Ä pšM ç M; M;
 h`W T?B im pB >„+ •K h?B M *Æ + Q ?ÆM GB i .B K- #^M; F?¬M; ?„M b) F?¬M; i?
 +?mv M i` M Zm M; JBM? L; k >"M? æçB GK+ +?9M; i X

S? 'i h? Kv M|B,

@ æ½ M? Q p"v i? b +?9M; i i? Y K°i +?9i M"Q 5

æ€K K i?9 HB M i`€M? [m K°i # M- `ä`"M; +?9M; t2K æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM
*?Q /M H" h?"T; B B EBK *QÆM; GQM; F?B i?'v J Q æ" B p" L; k GQÆM; .` +? +kM; ;
p i?U+ HU+ #ªM i?•M i?b æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; ç½ ?Q" M iQ" M +| i? +?®M; H
b m F?B çQÊ+ m®M; K€m +O æ` GQM; i' H¢B +M; F?B M HU+ HQÊM; i?•M i? +
bQM; b„+ i` M i?•M i? KÆ ?² H°` K°i iB F?Q iS+ [m M; KBM?- H¢B i? K FBK b„
Km®M i¬M i? K F?Q T?€+? pQÆM; ;Bª +O +?9M; X

*€+ h?B M * M i?€M? ç² M;²B p•v [m M? i?"M? K°i pÁM; i`ÁMX .Q i?m°+ iQM? +O
i`QM; L; k >"M? M M S? 'i h? Kv F?¬M; i? K ;B K" +MM; h?B M *Æ çSM; [m M b€i p
?| iW t X

G'v *Æ æ°M; H"K i`mM; i•K- +U+ ?¢M K HU+ +?"K`½B T?|M; `X L?'i i?İB KQİB
iK i`QM; F?¬M; F?Q i¢Q i?"M? L; k >"M? •K .QÆM; :BÈBX

G9+ M"v- L; k >"M? •K .QÆM; :BÈB ç½ F?€+ t bQ pÈB H9+ Î i` M h?€M? h" æªQX :
ç² i?'T M?'i +kM; ç½ H" h?'i [m M- çQÆM; M?B M F?¬M; i? ç€M? ç²M; pÈB H9+
K M; M?Q i?U+ +?'i i¢Q M M K°i K" M ?"Q [m M; X *Æ æ°M; H" M; QİB +?O ç¢Q +O L
+| i? i? Q i9M; M| i`QM; K°i T?¢K pB M?'i ç`M?X

*| L; k >"M? •K .QÆM; :BÈB i²M i¢B- +?Q /M ;†T H¢B h?€B h`MM; KB M ?¢ G•K h?
M„K +?„+ +| i? HB m K¢M; pÈB M" M; X *?Q /M M" M; bY /KM; imv i +?B m +kM; F?
F?¬M; T?ªB H" h?€M? +T +QİM; ;BªX

> B i v *Æ æ°M; ç i`QÊ+ M; U+ #B MªQ F?¬M; M; WM; X L?'i i?İB ?QªM? æ^M; s" p
b m HQM; ?„MX *?9M; +?"K`½B i`¬B HÆ HYM; i`QÊ+ L; k >"M? •K .QÆM; :BÈB-
.QÆM; >Ä h`mv M h®M; T?€T i`"M- •K >Ä h`mv M h®M; T?€T i`"M H-M HQÊi tm?

L?QM; H9+ M"v *Æ æ°M; +?Êi + m K"v

.QÆM; >Ä L; QM; hK T?€T i`"M T?O tm®M; i?b F?¬M; +| # 'i +S p' M ç ;b- M?QM; •
i`"M H¢B +| `„+`®BX a m F?B M; QM; iK i?"M? L; k >"M? T?€T i`"M- *Æ æ°M; p®M i
.QÆM; aQM; >Ä M?QM; ;Bİ ç•v ?B M iQÊM; #B tQ+? H¢B tm' i ?B M- H"K +€+? M
i?"M? M?'i i? - ?ÆM M[+?9M; H¢B +ÁM H"K i`B i iB m K HU+ # ç°M; +O M? mX

*?ŠM; H) KbM? çQ€M b B b Q\ *Æ æ°M; M?Qm K"v- K" +€+ h?B M * M i?€M? ç² +k
[m HBM? ?²M iQÆM; HB M- *Æ æ°M; +| i? +ªK M?"M ? ii?ªv i`¢M; i?€B ç M; /B
M?"M` K HU+ +O ?„M ç M; #B M ?| X

*Æ æ°M; i?Y K'v H-M- i?"K +?Q +ÁM i?ª` h?€B *U+ J oU+ M?QM; +kM; F?¬M; i
?„M HB M #B i M; mv M M?•MX

•K .QÆM; aQM; >Ä +| i? /mM; ?ÊT i`QM; +Æ i? ?„M H" M?İ p"Q bU çB m iB i +O
+?mv M +?9M; i?"M? T?€T i`"M i?b iB M? ?m®M; H¢B T?€i bBM? /`#B MX L; k >"M
H" T- K°i F?B *Æ æ°M; i?B i`B M +?9M; Î # M M; Q" B- T?€T i`"M b) bBM? ` M, M; H
i?•M ?„MX LİB K°i +€+? F?€+- T?€T i`"M b) iU ç°M; p" M ?"M? K" F?¬M; +¬M *Æ
?¢M M?Q F?B *Æ æ°M; bY /KM; •K .QÆM; >Ä L; QM; hK T?€T i`"M- M| b) iU ç°M;
+O ?„M- ?'T i?m •K @ .QÆM; >Ä M; mv M i® i`QM; F?¬M; F?Q p" H"K +?Q >Ä M;
æ°M; i`Î M M M²M; ç"KX G9+ çİ ?„M KÈB ?'T i?m p"Q i? M°B p" i?¬M; [m >¶M æ°

*?QM? #İB p"v K" b m F?B •K .QÆM; >Ä h`mv M h®M; T?€T i`"M tm' i ?B M- *Æ æ
çB m ?Á /mM; ?ÊT +?9M; i?"M? M?'i i? çQÊ+X *MM; H" >Ä i?m°+ iQM? ç½ F?|
HQ¢B i?m°+ iQM? F?€+ +?ŠM; TªB +ÁM F?İ F?„M ?ÆM b Q\ æ•v KÈB H" M; mv
J†+ /M ?„M +| i? /MM; >¶M æ°M >Ä ç +?Q T?€T i`"M i¢K i?İB /mM; ?ÊT- M?QM;
iÈB ?B m [mª M?Q ç½ Km®MX æB m ?„M Km®M +?QM? H" K°i T?€T i`"M F?¬M; +¬
M m +?d /MM; >Ä i?m°+ iQM? +O ?„M i?b F?¬M; TªB B Km®M bY /KM; +kM; çQ

@ *Æ æ°M; 5 h?Y /MM; L; k >"M? hQÆM; bBM? im-M ?Q" M T?€T i`"M çB 5

h? M? •K +O h`-M hQ hmv M p M; H MX L; v b m ç! •K J°+ h`mv M h®M; T?€T i`"M? M?`M; # v iÈB # M •K >Ä h`mv M h®M; T?€T i`"M +O *Æ æ°M; X

J°i K`M i?-M F€ ?B M ` i`QÈ+ K„i +€+ h?€M? ç²X J°+ bBM? >Ä - •K J°+ L; QM; hK /mM; ?ÊT pÈB •K >Ä L; QM; hK T?€T i`"MX

@ QyQ @

de8X *?QÆM; 8y3, hQ hmv M5

*Æ æ°M; i`ÁM tQ2 K„i M?bM K¼B pB + ç M; /B M ` X >„M [m v ç-m H¢B M?bM h`-

@ h F?ŠM; ç`M? -M; i`lB i?B M p` M`M; ?ÆM i X

h`-M hQ hmv M F?) KdK +QlB,

@ æÆM ;BªM +?d H` M;mv M Hw iQÆM; bBM? K` i?-BX L;k >`M? iQÆM; bBM? i F?-M; i? /mM; ?ÊT pÈB L;k >`M? i`"M T?€T\ h`"M T?€T pÈB i`"M T?€T /o M?B M

J°i +•m +O h`-M hQ hmv M ;B®M; M?Q #`M i v i?-M #Q pûM ç€K K•v ç2M ç M; # Q i?W M;QlB ` X h`QM; ç-m ?„M /QlM; M?Q ç½ Kî` K°i +€M? +Y ç†+ i?M- K°i i? ; i`QÈ+ K„i ?„MX æ9M; p`v5 B M|B i`"M T?€T F?-M; i? F i?ÊT çQÈ+ pÈB i`"M T? H` HU+ HQÈM; +O L;k >`M?- K` i`K +°i +O M| +?QM? H` +€+ çÆM? K HU+ iQÆ çÆM i?m-M +?d H` K°i i`mv M i®M; T?€T i`"M M[ - K` ç½ Kî` K°i ?QÈM; çB KÈB \*Æ æ°M; i?"i Km®M M?ªv H M ó+„Mô h`-M hQ hmv M K°i +€B ç iQlM; i?QlM; X *•n ;B9T ?„M i?'v çQÈ+ ?B p¼M; +?•M +?QM? ç +?®M; H¢B >„+ •K ç¢B HK+X

h`-M hQ hmv M M?bM #° /¢M; +O \*Æ æ°M; i?b •K i?-K ;"i ç-m- M`M; #B i ?„M ç½ .B K ç½ iWM; H` +QlM; ;Bª h?-M +`T +?Q M M i`bM? ç° HoM? M; ° M;mv M i® çQÆM çB m M`M; F?-M; /¢v +?Q ?„M T?ªB H`K i? M`Q K` +?d i`Ê ;B9T ?„M HoM? M; °X H i® KÈB +?•M +?QM? i?m°+ p ?„MX :B®M; M?Q +?Q M;QlB i +€ ,M i?b F?-M; #^M; p` /¢v M;QlB i +€+? +•m +€X

L; v H`T iS+ i`QM; ç-m K¶B h?B M * M i?€M? ç² HB M tm'i ?B M iBM iS+ iW HBM? +O iWM; M;QlB H-M HQÈi ?B M H M ;B[F?-M; i`mM; i?2Q i?S iU +O L;k >`M? ? B i` ?ÊT L;k >`M? h`mv M h®M; i`"M T?€T ç½ ?B M ` ? B # MX G9+ M`v K¼B i?

Zm M; K M; K`m çÄ +?Êi /'v H M iW i` M M;QlB *Æ æ°M; - M; v b m ç! K°i Hm²M; # i`QM; KB M; ?„M T?mM p`Q i`mM; i•K •K .QÆM; X Gm²M; #¢+? [m M; ç! +?QM? H`

> B i` ?ÊT T?€T i`"M /QÈB i€+ /KM; K¬B ;BÈB +O >¶M æ°M >Ä ;B®M; M?Q +` T? [mv M p`Q M? mX

h`QM; T?9i +?®+- i?•M i? +€+ h?B M \* M i?€M? ç² ç m +?'M ç°M; K½M? HB iX "i i`"M +O KbM? ç½ K'i çB [mv M F?®M; +? X L;k >`M? •K .QÆM; :BÈB +U+ F€ p[M; M`v H¢B pĐ i M i?`M? iWM; ç¢Q #¢+? [m M; /mM; ?ÊT p`Q i`QM; KQlB HQ¢B [m M

h?"T ? æ² æ^M; T?•M #B i iW KQlB p` i`Q +O +€+ h?B M * M i?€M? ç² # v H MX : [m M; i?ªB KQlB K`m +kM; T?B m M?B M ?¢ tm®M; X J°i +ªK ;B€+ F€ /` ?B M H M i?€M? ç²X

S?¢K pB KQlB i?QÈ+ +?QM? H` J oU+ +O ?¼X J HU+ # ç°M; F€ /` TªM; T?'i F K„i ?B m çQÈ+ ç¢Q Hw +•m i?-M; i?B M ç` X

@ l?K 555

h?•M i? h`-M hQ hmv M +kM; `mM `~v F`+? HB i- M?QM; M; v b m ç! K°i ç! GK+ ? ?B M ` i`QÈ+ K†i M`M; X \*U+ >¢M •K J°+ M; QM; iK i?"M? M?[M; +€M? ?Q p•v H K M? M²M; ç"K iW i`QM; M;QlB h`-M hQ hmv M #¢Q T?€iX ooM? >^M; \*?B E?ªB iU i?•M i? K K K¢B +O M`M; X

æ°iT?€5 *?QM? t€+5 L" M; ç½ ç°iT?€X J°i F?„+ F?B h`mv M h®M; T?€T i`"M çQÊ+
HU+ HQÊM; +O +?9M; i?`M? +¬M; ç°iT?€ iW +`T #ªv KQÆB +?QM ç M +`T i€K KQ
+QìM; ; Bª "€i [m MX

*Æ æ°M; ç½ iWM; M¡B i?B M T?9 +O h`-M hQ hmv M i®i ?ÆM \*Æ æ°M; `i M?B
i?€M? ç² +?d +QìB i`W- M?QM; ?B M ; Bì K„i i?`v M" M; ç°iT?€ "€i [m M- #¼M ?¼ ç
#B i`^M; h`-M hQ hmv M +ÁM M?Ä im´B ?ÆM +ª *Æ æ°M; - ?B M i¢B M" M; ç½ ç°iT
i?m *Æ æ°M; ? B +`T K" i?¬BX

E?B h`-M hQ hmv M iB M p"Q "€i [m M i?b i`W h?B M *Æ ` +kM; +?d +ÁM # M; Q
+MM; æ¶ >BM? L?B pšM /WM; H¢B î h?`i [m M K HU+X

J°i Qi +ªK M; ° M?Q p"v K†+ /M F?¬M; F?Q i`QÆM; i?,M; +`T M?Q h`-M hQ hmv M
M; ° `B M; +O KbM?X "¼M ?¼ +ªK ; B€+ çQÊ+ KbM? +`M; i? K ?B m `ä p K HU+ M

h`-M hQ hmv M M? M? +?¡M; iB M p"Q i`¢M; i?€B M?"T ç`M? ç i? M; ° M?[M; #B
[m MX hbM? ?m®M; M"v +kM; `ÆB p"Q K„i M?[M; M; QìB M; ²B î i`mM; i•KX

L?[M; iB b€M; +O h`mv M h®M; T?€T i`"M /-M i?m HB K H¢B- K†i ç`i ç½ i`î H¢B
i?m°+X æ² €M +O h?"T ? æ² æ`M; H†M; H) ?B M ` +?mM; [m M? T?€T i`"MX *?9
M?[M; M; QìB î ç•v F?¬M; T?ªB B +kM; ?B m ? i M?QM; M?ì HBM? ?²M iQÆM; HB
K°i HU+ HQÊM; p¬ ?bM? i`QM; ç¡X

@ *?9M; i i?`M? +¬M; `²B b Q\

æ¶ >BM? L?B Kì K`i ?ÄBX

@ æ9M; p"v5 *?9M; i ç½ +? i¢Q i?`M? +¬M; æ`M? o` h`mv M h®M; i`"M T?€TX

*Æ æ°M; ; "i ç-m F?ŠM; ç`M?X >„M +¡ GBM? >²M GU+ pQÊi t M; QìB i?QìM; +?Q
?ÆMX " ç°M; +O K HU+ M"v +ÁM pQÊi t i`mv M i®M; i`"M K" GB i .B K iWM; ç
; BÈBX >ÆM M[K HU+ L; k ?`M? iQÆM; bBM? pšM +m²M +m°M F?¬M; /Si F?B M
i`"M ç½ i?`M? +¬M; X

æ®B pÈB +€+ h?B M * M i?€M? ç² K" M¡B i?b +?mv M M"v [mª H" F€ iQ+?X *¡ i`"M
HQ H„M; #`i F€ çB m ; b M[X

h`-M hQ hmv M M?"T ç`M? bm®i b€m + M? ; BìX a m ç¡ +€+ h?B M * M i?€M? ç² K
hQX

aU i?"i ç½ +?SM; KBM?- i`QM; F?QªM; i?ìB ; B M M; „M F?¬M; B +¡ i? T?€i ?B M H
i` M çdM? M9B L?o J¢M hQX >B M i¢B i` M çdM? M9B i`"M M; "T i`Q #KB +MM; M
+ÁM ç M; ?Q¢i ç°M; X

æ¶ JBM? KQÊM K HU+ *U+ >¢M L?•K h?Ov T?mM KQ tm®M; - iS+ i?b i-K K„i +O
ç² i`î M M `ä `M; ?ÆMX æSM; i` M çdM? M9B- i`QM; HÁM; +O ?¼ pW ?QM; T?
h`-M hQ hmv M +kM; F?¬M; M; Q¢B H X a„T p iÈB M?"`²B •M? K„i M" M; F?¬M; ; E
iQX æ` h•K i? ; BÈB @ MÆB ç½ bBM? ` p" Mm¬B HÈM M" M; 5 _®i +m°+ M" M; ç½ i
F?€+X

JB M; M9B HY #` HªK i?`M? K°i ?® iQ i`U+ iB T ,M b•m p"Q HÁM; ç`iX E?„T MÆ
i?QªM; +¡ K°i Qi /mM; M? K T?mM ` iW F?2 MSiX \*?¶ M"v `ä `M; F?¬M; T?ªB M; Q
çQÊ+X

*Æ æ°M; M¡B,

@ L m h?QÆM; ?°B L; ®+ *¡ hB M M¡B ç•v H" H®B p"Q æ` h•K i? ; BÈB i?b ?ŠM H" M
ibK H®B p"Q i?¬BX

*,M #ªM F?¬M; +-M *Æ æ°M; M¡B iB T- h`-M hQ hmv M ç½ +?¢v iÈB # M +¢M? +?O
` pÈB i`bM? ç° HBM? ?²M +O ? B M; QìB- ?¼ F?¬M; +-M çKM; +?¢K +kM; +¡ i? /
HÈB /KM; +Æ ?°B ç i?•M +`M pÈB ?„M K°i +?9i K" i?¬BX

h`QM; M?€v K„i [m€ i`bM? /mM; ?ÊT ç½ ?Q`M i?`M?X GBM? ?²M h?€M? +`T +O *
K¢M? ?ÆM F?¬M; #B i# Q M?B m H-MX .QÈB bU F?®M; +? +O ?„M- GBM? >²M
KB M; M9B HY X

oW iB T t9+ pÈB KB M; M9B HY - HBM? ?²M ?„M H`T iS+ T?€i ?B M` çB K F€ H¢
+U+ + Q- /mM; M? K `i M²M; ç`K F?B M F?ª M,M; /Á tûi +O HBM? ?²M ?„M ;BªK
K°i KªM? KÌ KÌ K`m t€K t`i pÈB ç-v `šv M? K i?¢+?X

hB T iK+ /Á tûi T?Q /QÈB i?b K`m t€K +O M? K i?¢+? /-M #B M i?`M? çÄ b`K- M
?ÆMX PÈ+ +?WM; ?ÆM i`,K Kûi \*Æ æ°M; ç½ i?`v /mM; M? KX hmv /mM; M? K F?
;B®M; H-M i`QÈ+ M?QM; pšM `i F?OM; #®- +?ŠM; [m +?9M; [m€ [m²M i?m°+ pÈ
+| i? ?¢M +? F?ª M,M; /Á tûi +O ?„M K` F?¬M; i? H`K i`M i?QÆM; ?„MX

>B M i¢B +?mM; [m M? ç m H` /mM; M? K M|M; #ÄM; F?¬M; K°i F?2 ?ÎX h`QM; H
M;?B M;ì- ç•v +| i?“i H` H®B p`Q æ` h•K i? ;BÈB F?¬M; \ \*?Q /M MÆB M`v H`v >
HÊT /mM; M? K ç-m iB M +kM; F?¬M; i? +| M?B i ç° + Q iÈB K`v M;`M ç° M?Q i?
+QìM; ;Bª K` 2 `^M; M; v +ª h?€M? +`T +QìM; ;Bª +kM; F?¬M; i? bBM? i²M i¢B ç•
GB i .B K i?b KÈB +| i? imM; ?Q`M? çQÈ+X

@ *?9M; i iB T iK+ tm®M; /QÈB M[çB- M|B F?¬M; +?WM; ç•v H` /Q /ÁM; +?ªv /m
h`-M hQ hmv M i`mv M w M;?o +O KbM? +?Q *Æ æ°M; #B iX

@ æQÊ+5

*Æ æ°M; ç€T SM;- b m ç| F?®M; +? HBM? ?²M +O ? B M;QìB +?mB p`Q /mM; M?
KÈB /€K H`K #ÎB M m +| *?Q i¬M +QìM; ;Bª Î ç•v +kM; F?¬M; /€K ç2K HBM? ?²M
M? K K`v M;`M ç° M?Q p`vX

*Æ æ°M; +| GBM? >²M GU+ h?€M? +`T- ?ÆM M[?„M H¢B K ?B m >Ä M;mv M i®
+?mB p`Q /mM; M? KX ``i [m€ ?„M F?¬M; H¶ K½M; K` /MM; HBM? ?²M +O KbM? #
`²B KÈB iB M p`QX

a m F?B iB M p`Q- i`QM; M?€v K„i *Æ æ°M; +ªK i?`v +?mM; [m M? #B M i?`M? K°
GU+ #•v ;Bì +?d +| i? /Á tûi i`QM; T?¢K pB KQìB i?QÈ+X hmv M?B M iB M? ?m®
çQ€M- /mM; M? K +?dªM? ?QîM; iÈB T?¢K pB /Á tûi K` F?¬M; i`M i?QÆM; çQÈ+`

æB b•m tm®M; +?WM; i`,K i?QÈ+ M[ - \*Æ æ°M; +ªK i?`v €T HU+ HBM? ?²M /QìM;
ç°M;- GBM? >²M GU+ +O ?„M HB M i`M` X

•T HU+ HBM? ?²M M? çB +?Q M M /M /ÁM; /mM; M? K /`v ?ÆM i`,K i?QÈ+- M?QM
F?¬B T?K+ H¢B K`v T?¬MX

æ•v H` K°i i? ;BÈB i`®M; i`ªB pÈB K°i i?¬M; ç¢Q `°M; `½B +?WM; i`,K i?QÈ+X æ
MÆB M`v- +ÁM /mM; M? K K` ?„M ç½ tmv M [m H9+ M`v ç M; +?ªv Î T?Q i` M ç-n
H` /Q i?B M M?B M i¢Q i?`M?X S?Q /QÈB M| i®B QK- F?¬M; #B i b•m # Q M?B m

*?„+ H` MÆB M`v `²B \*Æ æ°M; pmB KWM; M;?oX >„M #B i +Y p`Q æ` h•K i? ;BÈ
KÈB ?B m i¢B b Q æ` GQM; i` H¢B ç€M? ;B€ MÆB M`v + Q M?Q p`vX

J†+ /M F?¬M; +| /mM; M? K i? M?QM; >Ä M;mv M i® pšM M²M; ç`K- M?B i ç° F?
M,K KQÆB ç°X L?QM; ç€M; bÊ M?`i H` i`QM; F?¬M; F?Q +| +?S K°i HQÊM; ç°+ i
+?QM? H` H®B p`Q M?QM; M m iB T iK+ tm®M; /QÈB F?¬M; #B i b) +ÁM ;†T T?ªB

@ *Æ æ°M;- MÆB M`v +?QM? H` +Y p`Q K` +?9M; i Km®M iB K b Q\

h`-M hQ hmv M K†+ /M #B i `ä M?QM; pšM +® ?ÄBX

*Æ æ°M; ç€T,

@ >ŠM H` F?¬M; b B h +ªK M?“M çQÈ+ i?¬M; ç¢Q b•m i?,K i?ŠK M`v /šM iÈB æ`

h`-M hQ hmv M M|B,

@ *Æ æ°M;5 h`QM; i?Q pB M ?Q`M;;B +O æ¬M; J°+ ç [m®+ +?9M; i +| p`B +m®
i? ;BÈBX J†+ /M F?¬M; M?B m- M?QM; +| H) ç®B pÈB +?`M; b) +| i€+ /KM; X L; ?2
M; mv ?B K M?`i ç¢B HK+ M?QM; ç²M; /¢M; +kM; H` MÆB +| #ªQ i`M; HÈM M?`iX
+?Q #ªQ >Ä i?m°+ iQM?- ?ÆM M[iBM? ?¢+? +O bBM? p`i æ` h•K +MM; pÈB K°
i¢Q >Ä i?m°+ iQM? K HU+ pk F?Q ?Q†+ H` [mv M i`K+ i?QÈM; ?¢M; X *?9M; i M
H½K` - i +ªK i?`v +kM; M M bQm i-K K°i Qi #ªQ p`i >Ä i?m°+ iQM?X L m +| i?
[mv M i`K+ +¬M; FQ+?- M?Q p`v H9+ +?9M; i ç M >„+ •K L; k >`M? æ¢B GK+ i?U+
+?ŠM; T?ªB H` +`M; i? K i?m`M HÈB b Q\

L; ?2 h`-M hQ hmv M M|BX *Æ æ°M; +?Êi M; ?o iÈB J E„ hYmX

E iW F?B GB i.B K` çB- ?„M F?¬M; +ÁM +? i¢Q J E„ hYm M[X hmv M?B M ?„M
ç M K°i i`bM? ç° M?`i ç`M?X J E„ hYm H` /Q *Æ æ°M; iU i?•M çB m +? K HU+ +M
M m Km®M +? i¢Q ç¢B HQÈM; J E„ hYm i?b ?„M T?ªB çB ibK`QÈm +| M²M; ç° +
U` M/BV ?Q†+ lv ao E} Uq?BbF2vVX

G9+ +? Hmv M J E„ hYm i?b F?„+ T?€T i`M H M i?•M #bM?- M m ç´B +?`i HB m
>Ä M; mv M i®- +°M; i? K K°i +?9i K¢i T?`M +O iBM? ?¢+? >Ä i?m°+ iQM?- p`v i
b) K¢M? ç M KS+ M`Q M?d\

@QyQ@

deeX *?QÆM; 8yN, smv M Zm L? K hQÆM; LÆB *Y o`Q æ` h•K h

GQ M; ?o KB M K M M M i?`K +?Q \*Æ æ°M; ç½ M; QM; ?ŠM pB + /Á tûi H¢BX h`QÈ
M M F?B +? Hmv M J E„ hYm- M, M; HU+ F?®M; +? iQÆM; ç®B +| ?¢MX L?QM; #
?„M ç½ i, M; M?B m- ?ÆM M[+ÁM +| ? B ç¢B J oU+- H¢Bi? K J°+ bBM? >Ä +O h
H•m`²B ?„M F?¬M; i?Y H¢B M?QM; h`-M hQ hmv M M|B` i ç9M; - M m +| i? +? i¢
+| mv HU+ K¢M?- i?b F?B H M p`Q >„+ •K L; k >`M? æ¢B GK+ b) +| M?[M; i?`M? [m

@ hQ hmv M- +ªK ÆM M`M; ç½ K°i H-M M[ç½ M?„+ M?Î i X

*Æ æ°M; M|B H|B tm`i T?€i iU ç€v HÁM; X >„M T?€i ?B M KbM? M; `v +`M; H i?m
L`M; ç®B pÈB ?„M F?¬M; çÆM; BªM +?d H` M; Q|B ç2K v m ?„M- K` +ÁM H` M; Q|B i
+¬M i?B i- M m H M M?[M; w FB M [mw ; B€ p`Q H9+ [m M i`¼M; M?`iX L?[M; pB
+?Q ?„MX >ÆM M[- M`M; H` M; Q|B i?¬M; KBM?- M|B pW çÆM; BªM H¢B pW ç9M
M?Î ç| [m M i`¼M; F?¬M; FûK HBM? ?²M /mM; ?ÊT ? v K HU+ J°i bBM? >Ä T?K i`

@ *Æ æ°M; - +?9M; i H`K b Q #•v ; B| \

h`-M hQ hmv M ?ÄBX

*Æ æ°M; bmv M; ?o K°i +?9i`²B M|B,

@ J†+ /M +| M? K iQÆM; b•m F?QªM; i`, K i?QÈ+ M; , M i`Î- M?QM; M m Km®M çB p
+€+?X L m M?Q H9+ ç-m +?¼M S?QM; aQÆM; bÆM K¢+? i?b pB + çB tm®M; æ` h
+?9i`²BX .M b Q i?b M9B L?o J¢M hQ +kM; KÈB pW #°+ T?€i- +?S M m F?¬M; +
iQÆM; M; , M i`Î M?Q p`vX

v MB K pW ç°M; - *Æ æ°M; ç½ i?m ?²B HBM? ?²M /Á tûi- ç2K ibM? ?m®M; M|B +?Q

@ *Æ æ°M; - +| HÈT M? K iQÆM; /`v p`v +ªM i`Î- b Q +?9M; i iB M p`Q çQÈ+ ç•v \

L; Q|B H M iB M; H` .B m E?B K h?Q- ?„M H` J°+ ? K bQ- Hm¬M +| bU bÊ ?½B i?

G` K°i M; Q|B p®M Qi M|B M?QM; G M; h?B M v #¶M; /QM; H M iB M; ,

@ h?B m +?O- M m M?Q +?9M; i KÎ K°i çQ|M; +?Q M? K iQÆM; +?ªv` - M?Q p`v
p`Q ? v F?¬M; \

.B m E?B K h?Q +Q|B M|B,

@ h?B M v- #B M T?€T+O M;QÆB çQÊ+ ç|X h?2Q Hw i?mv i i?b ?Q`M iQ`M +| i?

*Æ æ°M; H„+ ç-m,

@ E?¬M; çQÊ+5 æ|+kM; H`K°i #B M T?€T M?QM; +€+ M;QÆB +| M;?o iÈB ?Q`M +
hQ F?¬M;\ *?9M; i ?Q`M iQ`M F?¬M; #B i tmM; [m M? ç•v +| M;QÌB bBM? b®M; i
iQÆM; +?ªv ` b) F?B M bBM? HBM? tmM; [m M? ç•v H•K p`Q +ªM? ç² i?€MX >ÆM
KÈB T?mM i`Q M M b) +| ;B B çQçM M;O ç¬M;- F?¬M; / K`T?mM i`Q H-M M[X
içQ i?B M i B +?S\

S?'i h?Kv M|B,

@ hB m bQ ç - p"v ç +| #B M T?€T F?€+ F?¬M;\

*Æ æ°M; ;"i ç-m,

@ J†+ /M T?B M iQ€B K°i +?9i M?QM; Qi ` b) F?¬M; H`K ?B M i`çM; M9B L?o Jç
iWM; #QÊ+ iWM; #QÊ+ K M; K¼B M;QÌB tm®M;X J¶B M;QÌB M M +?m~M #` bÆM b
tm®M; i?b M?È p`M F?ÎB K HU+ ?° i?•M- i? H`çQÊ+ `²BX *| h?€M? oB K :B€T- i
iQ`M- K¼B M;QÌB F?¬M; +-M HQ H„M;X

S?'i h?Kv ;B"i KbM? M|B,

@ æ Km®M /šM +?9M; i çB tmv M [m i`U+ iB T\

L? K iQÆM; H` /çM; i²M içB M?Q i? M`Q i?b K¼B M;QÌB +kM; F?¬M; `ä `M; H„K-
+kM; F?¬M; /€K i?Y çB tmv M [m 5 *Æ æ°M; M|B +| i? ç2K #¼M ?¼ çB [m - çB
+m²M; `²BX

*Æ æ°M; F?¬M; M|B i? K ;b M[- ?`M? ç°M; b) +?SM; KBM? +?Q i'i +ªX J„i +O ?„
FBK- M; v b m ç| h?¬M >Ä h?€M? oQÆM; E?ªB +kM; +?"K `½B ?B M ` X •Q ;B€T
[m M; ?mM; H X E?B M| pW KÈB tm'i ?B M- tmM; [m M? *Æ æ°M; M;"T i`M ?`Q [r
i Km®M [m€ #€BX

æ¶ JBM? F?¬M; M?`M çQÊ+- i?'T ;B¼M; M|B,

@ Zm€ ç T i` B `²B- M|B ç9M; ?ÆM i?b bQ T?K H` i?B M i?¬M ?ç T?`KX

J†i Mç /[iÈM K`m çÄ FBK +?2 i`QÊ+ K†i *Æ æ°M;- +ª M;QÌB ?„M +kM; çQÊ+ # Q i`
h?B M * M i?€M? ç² ç m +ªK M?"M çQÊ+ K°i HQçB F?Q +?'i ç†+ i?M i` M M;QÌB ?
iª M| H` ;b- imv M?B M F?B ç®B /B M pÈB *Æ æ°M;- #¼M ?¼ ç m +| +ªK ;B€+ KbM
HÈTX

@ h çB i`QÊ+5

h`¬M hQ hmv M F?¬M; +?¬M +?W T?|M; iÈB # M +çM? \*Æ æ°M;- ç²M; i?ÌB tm'i ` ç
M`M; çSM; +çM? \*Æ æ°M;- ooM? >^M; \*?B E?ªB ç½ # Q i`MK i?•M i? +O M`M;X

"i Hm" M *Æ æ°M; [mv i ç`M? M?Q i? M`Q- M`M; ç m Hm¬M OM; ?° p¬ çB m FB M
?° i`QÊ+ iB MX

*Æ æ°M; +kM; F?¬M; M|B i? K ;b M[- +?d ;"i ç-m- i v i`€B FûQ h`¬M hQ hmv M `²
M;QÌB- w #ªQ #¼M ?¼ HMB ` K°i +?9iX a m ç| ?„M ;BÆ i v T?ªB H M- ?QÈM; K†i ç

Zm v tmM; [m M? *Æ æ°M; p®M H` [m M; K M; K`m çÄ FBK- ;BÌ ç•v i`QM; M?€v k
#B M i?"M? K`m ç2MX .QÈB T?€+? F?¬M; +?QÌM; +O ?„M- K†i ç'i T?Q i`QÊ+ +?
/¬- M? K i?ç+? +SM; `„M #` +U+ ?çM •K ?Ä ?| i?"M? i`Q #KBX .M F?¬M; +| #i F
M?QM; K°i H¶ i?OM; `i iQ HB M M? M? +?|M; ?B M ` X S?Q /QÈB ?mv i ç°M; +|
b M b i K`m çÄ `i `ä `M;X

L?[M; i?S M`v +MM; M? K iQÆM; F?B T?mM i`Q `i F?€+ M? m p K`m b„+- +?9M;
M?B M- ç9M; M?Q *Æ æ°M; ç½ M|B- M9B L?o JçM hQ ç M; iW iW i`Î M M v M #bM

*Æ æ°M; M?bM h`-M hQ hmv M` ?B m- [m M; K M; çÄ FBK i` M M; QÌB i`Î M M K½
i?•M ?bM? h`-M hQ hmv M # M i`QM; X L; v b m ç|- +?QM çB K b€M; iQ +?WM; M
+?|M; tQ v [m M? i?•M i? ?„M p` h`-M hQ hmv MX *?d i?`v [m M; °M? +?Êi H|2 H
hmv M M?°v tm®M; X

hB M; FBM? ?¬ ç²M; i?ÌB p M; H M iW K'v M[?`B iY- ç•v +?QM? H` M? K iQÆM; 5

@ J¼B M; QÌB F?¬M; +-M HQ H„M; - M?[M; +?mv M F?¬M; +?„+ +?„M- *Æ æ°M; imv

h?“i` i?b \*Æ æ°M; +kM; +| +?9i F?~M i`QÆM; i`QM; HÁM; X >„M K†+ /M iU iBM K
M? K iQÆM; K°i i?ÌB; B M M; „M- M?QM; [m° i?“i ?„M H¢B F?¬M; Km®M M?°v p`Q
H` F?B K M; i?2Q h`-M hQ hmv M- ?„M iU ?²+kM; `i F?~M i`QÆM; X

L?QM; b m F?B `Èi p`Q M? K iQÆM; - *Æ æ°M; KÈB T?€i ?B M M? K iQÆM; F?¬M;
M`Q pÈB #¼M ?¼X E K i?2Q bU tm'i ?B M +O +?QM ?¢i b2M +O #´M J¢M; >²M; G
i€+?` - +, M #°M F?¬M; ç°M; +?¢K ç M pMM; T?K +°M K` #´M K¢M; >²M; GB M #°Q
M?B M H` `ÆB i?ŠM; tm®M; T?Q /QÈB- ; B®M; M?Q H` `ÆB iU /Q p`vX

*Æ æ°M; /MM; HBM? ?²M HU+ F?®M; +? F?Q M|M; tmM; [m M?- H`K i®+ ç°`ÆB
hQ hmv M /QÈB bU #°Q p +O ?„M- i?“K +?Q M; v +°M?B i ç° i`QM; F?¬M; F?Q +
+?9i M`QX E?Q°M; +€+? i`, K Kûi +?d ç°Q K„i H` iÈBX Zm K'v H-M ?¬ ?'T- ? B M
?mv i ç°M; K` HBM? ?²M /Á tûi +O \*Æ æ°M; ç½ ibK i?`v H9+ i`QÈ+X

@ hQ hmv M- M`M; +°K ; B€+ M?Q i? M`Q\

*Æ æ°M; i?¬M; [m HBM? ?²M ?ÄB h`-M hQ hmv MX

h`-M hQ hmv M KdK +QÌB M|B,

@ °K ; B€+ ; b +kM; F?¬M; +|X *| K HU+ +O +?`M; #°Q p - i +| i? +°K ; B€+ çQÊ+

*Æ æ°M; +?“K `½B `9i K HU+ +O Kbm? p - M|B,

@ L?B i ç° MÆB M`v F?Q°M; +?WM; #®M KQÆB ç°- M?[M; i?m°+ iQM? K HU+ F?€
Î ç•v +?| i - i çB ç|M #¼M ?¼X *?Ì b m F?B +?9M; i +?•M +?QM? iÈB æ` h•K i?
+?9i X h?2Q i çQ€M- +?¶ M`v ?ŠM F?¬M; T?°B H` i-M; i?S M?`i pb M?B i ç° F?¬M

@ V- +?`M; K m çB çB- çWM; H`K K¼B M; QÌB +?Ì H•mX

h`-M hQ hmv M çQ K„i M?bM \*Æ æ°M; K°i H-M M[ +?mB p`Q i`QM; M? K iQÆM; -
F?¬M; F?ÄB ?B M` K°i iB KdK +QÌBX

ó*Æ æ°M; - +?`M; i?“i M; ®+- +| #´M K¢M; >²M; GB M +O i - çWM; M|B H` M? K iQÆ
iQÆM; i¢B i-M; i?S KQÌB i€K +kM; F?¬M; i? M; „M i`Î +?`M; F?€K T?€Xô

*€+ h?B M * M i?€M? ç² ç M; çÈB Î T?Q i` M- ?¼ +ÁM +?Q F`T tm'i ?B M +°K t9
H-M M[i`Î H¢B # M +¢M??¼X

@ E?¬M; i?“M? p'M ç - M; QÌB M`Q iB T i?2Q\

*Æ æ°M; ?QÈM; p T?Q K¼B M; QÌB- ` /'m M iQ`MX

S?“i h?Kv +QÌB ? ? `²B M|B,

@ h çB i`QÈ+ +?Q- +| i? +°K i?K K°i H-M tmv M [m M? K iQÆM; - +QB M?Q +?mv

*Æ æ°M; F?) KdK +QÌB- +kM; F?¬M; M|B M?B m HÌBX *| FBM? M; ?B K H-M i`QÈ+
h?•M i? ?„M +?Êi H|2 H M- M„K H'v +€M? i v +O S?“i h?Kv `²B K°i H-M M[#B i

h?¬M; [m FBM? M; ?B K H-M ç-m iB M- H-M M`v *Æ æ°M; +?O ç°M; ; B i®+ çB t
F`T [m M b€i M? K iQÆM; tmM; [m M? i?b ç½ ç M MÆB h`-M hQ hmv M ç M; çSM;

@ L? M? M?Q p`v b Q\

S?“i h?Kv +?, K +?9 [m M b€i tmM; [m M?- +ÁM *Æ æ°M; +kM; ç½ [m v M; QÌB p`Q

S?`i h?Kv M?bM /ÁM; M? K iQÆM; çÄ b"K i` M ç-m- +® ;„M; H„K +kM; +?d KB M +Q
KQ`iB i?QÊ+ tmM; [m M?X >„M M?bM p h`-M hQ hmv M- F?¬M; M?`M çQÊ+ +Q`iB
@ hQ hmv M- t2K` M;QÆB ?B m *Æ æ°M; ?ÆM i M?B m 5 E?¬M; M;?o iÈB iB m
/QM; çB tmv M [m M? K iQÆM; `²BX

L;Q`iB i?S # iB M p`Q +?QM? H` .B m E?B K h?QX GB M iB T K'v HQÊi- iQ`M #° h
iÈB +Y p`Q æ` h•K i? ;BÈBX

L?[M; M;Q`iB F?€+ i?b F?¬M; b Q- M?QM; F?B *Æ æ°M; FûQ EBK +MM; G K "aQ
h•K- ?„M +^aK ;B€+ çQÊ+ M?`M [+| +?9i ?²B ?°TX *Æ æ°M; +kM; F?¬M; T?^aB M;m
M?`M [- ?„M ç½ bÈK +<sup>a</sup>K M?"M çQÊ+ `²B- M?QM; ?„M +| i? H`K ;b ç•v\ L; v +<sup>a</sup>h`
F?¬M; iB T M?"M i?b M?[M; M;Q`iB F?€+ +kM; F?¬M; +¬M T?^aB M|B iÈBX *?d +| ;
+?mM; K°i +?¶ KÈB +| i? i?Q^aB K€B K°i +?9iX

@ *| i? iM i`QÎM; +O i #B i- iM i`QÎM; +O +?9M; i-B H` K°i æ¢B >Ä hBM?- i?U
H` +QÎM; ;Bª K¢M? M?'i i`QM; pÁM; i`,K /†K i`Î H¢BX

*Æ æ°M; ;"i ç-m,

@ J M; +?9M; i çB ;†T ?„MX

@ E?¬M; - i F?¬M; i? çB çQÊ+5

E?® G¶ bÊ ç M`mM`~v iQ`M i?•M- ? B K„i i`ÊM iQ M?bM +Æ æ°M; - €M? K„i bB m
T?'M F?| +?`mX

*Æ æ°M; ?W H¢M?,

@ oB + M`v M; QÆB +| [mv M [mv i ç`M? b Q\ J M; +?9M; i çB- Qi M?'i ?B M i¢B
pÊB M; QÆB- M m M?Q M?[M; H`B M; QÆB M|B H` bU i?"i- i b) ;B9T M; QÆB i`Î i?"
K¢M? M?'i MÆB M`vX L m i`€B H`B i - M; QÆB b) i`Î i?"M? i`Q KKB M; v i¢B MÆB
>Ä iBM? E?® G¶ M; •v M; ®+ K°i +?9i`²B M|B,

@ æ¢B M?•M- M; ;B +| i? ;B9T i i`Î i?"M? F K¢M? M?'i i`QM; i°+ \

*Æ æ°M; #bM? i?ªM M|B,

@ *€+ M; QÆB M?Ä v m +?d H` pb +€+ M; QÆB +ÁM +?Q iB M ?| - K` i H¢B +| ç-v
?| X

L|B tQM; - ?„M H M? +?Q >Ä .B K GoM? *?O p` •K oB K GoM? *?O iW T?Q b m M
i?'v +?9M; - E?® G¶ K„i i`WM; +`M; HÊM ?ÆM- ; -M M?Q +?B K ? i MY F?m¬M K†i

@ h iBM- i iBM- i M?'i ç`M? T?ªB iB M ?| X *-m ç¢B M?•M ;B9T +?Q i iB M ?|
ç`M? T?ªB i`Î i?"M? M; Q`B +QÎM; ç¢B M?Q +€+ iB M #®BX h`QM; i°+ +O +?9M; i
hBM? i`Î i?"M? i`mv M F€- #¼M ?¼ pQÊi [m p¬ b® F?| F?,M- +m®B +MM; i`Î i?"M
;BÊBX *?d H` b m ç| F?¬M; #B i pb b Q H¢B #B M K'i ?Q`M iQ`MX h?`B çB K ?¼
+?9M; i b®M; i®i F?¬M; #B i # Q M?B m K` M|BX

*Æ æ°M; H†M; çB K°i +?9i- K†+ /M H`B M|B +O E?® G¶ F?¬M; `ä`M; - M?QM; /U
>Ä .B K [m•M pQÆM; +MM; •K oB K K pQÆM; i`QÊ+ FB ç m H` iW >Ä hBM? i°+
i?"i H` M; Q`B bS+ iQÎM; iQÊM; X S?ªB #B i`^M; >Ä hBM? i°+ [m€ bS+ M?Ä #ûX
+| i? iB M ?| i?"M? +QÎM; ;Bª h?€M? +'T M?Q ? B ç¢B Zm•M pQÆM; b Q\ *kM; F
æ°M; H M? +?Q E?® G¶ H"TiS+ /šM çQÎM; X

E?® G¶ çSM; H M- pW Km®M p•M; /¢ i?b i?•M i? H¢B +?"T +?Q¢M; - H9+ i`QÊ+
i? HU+ [m€ M?B mX L| ç M; HQ bÊ pB + *Æ æ°M; i?'v M| F?¬M; çO i? HU+ K` ç2K
M?B i HQm M²M; ç"K ç½ i`mv M p`Q i`QM; +Æ i? M|X

E?® G¶ +?d +ªK i?'v iQ`M i?•M M? M?äK- HU+ HQÊM; K¢M? K) i`mv M F?„TiQ`M
F?Q€B M`v +ª ç`B M| +?Q iWM; çQÊ+ +ªK i?KX E?® G¶ +9B ç-m M?bM- +?d i?'v i
p®M +?d +| iS tQ+?- i`QM; +?ÊT K„i ç½ + Q i?"M? M; k tQ+?- K` iS +?B ; -v +ÁK +H
#„T +m²M +m°MX

@ hB M ?| \ h iB M ?| 5 h i`Î i?"M? æ¢B >Ä hBM?5

E?® G¶ ?QM; T?'M F m iQX

h`QM; H9+ M|B +?mv M- \*Æ æ°M; +kM; ç½ i` M? i?O t2K tûi iB M? ?m®M; +Æ i? +
E?® G¶ K†+ /M #° /€M; iQÆM; iU HQ`B M; Q`B M?QM; F i +'m +Æ i? H¢B F?€+ M
+?d H` K°i ç€K M,M; HQÊM; i? - M?QM; `B M; #° | +H¢B F?€ HÊM- +?SM; iÄ ç•v H
+| i`Q F?¬M iQÆM; ç®B + QX "ÎB p"v- *Æ æ°M; +?d +-M ç2K K°i +?9i"QM? >Ä M
H` +| i? H`K +?Q M| H"TiS+ iB M ?| X

h?¬M; [m çB K M¨v +| i? i?'v- >Ä hBM? i°+ F?¬M; +| M,M; HU+ ç2K M,M; HQÊM
i?"M? M,M; HQÊM; +O #ªM i?•MX L m +S iB T iK+ iB M ?Q€ M?Q p"v- T?ªB +¬M iÊ
K¨ pšM +ÁM b®M; i?b b) +| i? i`î i?"M? +QÌM; ;BªX

*?B M i?m"i +•v ;"v p¨ +O +¨ `®i i¢B #'i F€ ç` T?QÆM; M¨Q +kM; ?[m /KM;X E?®
*Æ æ°M; ` H M? ç½ +?O ç°M; +?¢v i`QÊ+ /šM çQÌM;- ç¬B K„i iQ HÈM pšM i?dM?
æ°M;X

*?9 i?Q+?,

hS tQ+?U V, R-jjj Kûi- M;k tQ+?, R-8 KûiX

sQ+? H¨ çÆM p` çQ HQÌM; +O hZ- K°i tQ+? iQÆM; çQÆM; RfjKX

deNX *?QÆM; 8Rk, hBM hS+ hW hM h`QÎM; h°+ >Ä hBM?X

"îB pb *Æ æ°M; ç½ +QÌM; ?"M? t•K M?"T p¨Q HBM? ?²M +O E?® G¶- M M +| i? +ª
;bX >Ä hBM? /šM çQÌM; M¨v ç M; M;?o i?¬K- [mª i?U+ K v [m€- M| ç½ i?"M? æ¢
i? +QÈB +QM; €B +O iM i`QÎM; `²BX L m i`î i?"M? M;QÌB ?¬m +O p` ç¢B M?•M M

L;QÌB M¨v [mª H¨ ç¬M ç°M M;m bB5 *Æ æ°M; #'i ç„+ /o H„+ ç¬m- M| b Q F?¬M; M;?
i`QM; i°+ +| i? +?Q M| F?¬M;X "'i [m€- H¨ bBM? p"i +'T i?'T M?'i i`QM; i? ;BÈB
QÊ+ Km®M +O KbM? ` +kM; ç½ F?¬M; i²B `²BX

E?® G¶iB M ?| i?"M? æ¢B >Ä hBM? F?B M +?Q bU M? M?M? M i,M; H M F?€ M?
K°i M;QÌB #bM? i?QÌM;X J°i T?¬M M;mv M /Q H¨ i? i`¼M; +O +?9M; F?€ M? X h?
/mv i`b #^M; K°i pÁM; im¬M ?Q¨M M,M; HQÊM;X h`QM; HÁM; M;U+ +?9M; +?S K°i
?¬ ?'T K¨ ?'T i?m ?Ä M;mv M i® i`QM; F?¬M; F?Q ç +mM; +'T M,M; HQÊM; +?Q
F?¬M; +¬M ,M +€B ;b +ªX L?QM; pB + ?'T i?m ?Ä M;mv M i® i`QM; F?¬M; F?Q
KbM? +kM; +| v m çB KX æ| H¨ F?¬M; i? i,M; bS+ K¢M? +?Q KbM?X æB m M¨v H¨
M?B MX >B M M?B M- +| H) çB m M¨v H¨ M;mv M M?•M +?QM? F?B M +?Q i°+ >Ä

E?¬M; H•m b m- F?B # v p i`QÊ+ F?QªM; K'v /†K- pQÊi [m K°i b® ç²B M9B i?b
i?'v çQÊ+ K°i +ªM? iQÊM; F?| [m MX

"¼M ?¼ çSM; i` M çdM? K°i M;¼M M9B M?Ä + Q +?WM; i`,K i`QÊM;- M?bM p i`QÊ
#ì # MX

E?¬M; b B- H¨ K°i #B M HY K M? K¬M; F?¬M; #B i ç•m H¨ çB K +m®BX .äB K„i M
M¨v K¼+ H M p¬ b® +€+ #KB +•v + Q +?WM; K°i i`QÊM;X h` M +•v +| `i M?B m i
[mª ç¨QX *| i? M|B- +ª MÆB M¨v iU M?Q K°i ç¢B /QÆM; K¨m ?²M; p¬ i" M- F K i?2
H¨K M´B H M iWM; çÊi b|M; HY - i¢Q M M +ªM? [m M +U+ F€ ?Q¨M? i`€M;X

h`QM; #B M HY M¨v +| i? i?'v çQÊ+ p¬ b® >Ä hBM? ç M; #¨M `°M H¨K pB +X *k
M?"M çQÊ+ M²M; ç° ?Ä M;mv M i® i`QM; F?¬M; F?Q ç½ i,M; H M ;'T ç¬BX

@æ•v +?QM? H¨ >Ä hBM? [mª i?K U+•v ,M [mª >Ä hBM?V b Q\

v M;?o +O *Æ æ°M; ?B M ` i`QM; ç¬m >Ä hBM? E?® G¶X

>Ä hBM? E?® G¶ p°B p¨M; ;"i ç¬m- ?ÆB FB m M;¢Q QÐM M;U+ M|B,

@*?d +| i°+ >Ä hBM? +?9M; i KÈB i`²M; çQÊ+ >Ä hBM? [mª i?KX æ| [mª H¨ K°
M?•M- M;QÌB t2K- HQ¢B +•v M¨v +| `i M?B m î ç•v- t t +ÁM ?ÆM M[X h'i +ª ç m

oW M|B iÈB ç•v- E?® G¶ ç°i M?B M ?¬ H M K°i iB M; ?QªM; bÊ- +?ÈT K°i +€B ç½
i? `mM `¨v F¨+? HB iX

*Æ æ°M; +| i? +ªK M?"M çQÊ+ bU bÊ ?½B +O M| - ?„M M?bM p i`QÊ+ +?d i?'v ; - iW iW #QÊ+ p T?Q ?¼X æB ç-m H" ?ÆM KQÌB >Ä hBM? +| #° /€M; + Q HÈM- FQ b m F?B iB M ?| X >B M M?B M- ç| +?QM? H" æ¢B >Ä hBM? i?2Q HÌB E?® G¶X \* +| p| + /€M; ?MM; i`€M; - /o M?B M- ?MM; i`€M; M"v H" bQ pÈB M?[M; >Ä hBM? F i?QÊ+- iQ" M i?•M iÄ ` K°i Hm²M; ?ÆB M|M; `U+X J€B i| + t M? i` M ç-m +kM; ` i?QÌM; - i v + -K K°i +•v +?Mv ; ¶ HÈM X \*•v +?Mv ; ¶ M"v /`B +?WM; # i?QÊ+- T?Q /M i?¬ iQ- +?„ + ?ŠM H" pk F?Q +O M| X E?¬M; +-M ?ÄB +kM; #B i- ç•v H" p` iM i`C i?„M; ô >Ä hBM?X

*Æ æ°M; i?'v #¼M ?¼ çB ç M- /o M?B M iM i`QÌM; >Ä hBM? FB +kM; i?'v çQÊ+ # HQ" B M; QÌB tm'i ?B M i`QÊ+ K„i i?b i'i +ª +SM; H¢B M?Q iQÊM; - H"K +?Q ç€K *A ? v M M +QÌB M[H"X J°i F?„ + b m- p` iM i`QÌM; FB i?ª +•v +?Mv ; ¶ `ÆB tm®M; [m€ `¢T tm®M; ç'i- i?•M i? `mM; `v F` +? HB iX E?B M| [m€ tm®M; - ç€K M; QÌB > i?2Q- ç m`mM `vX

*Æ æ°M; i?¬K i? M K°i iB M; X aU HÈM K¢M? +O K°i /•M i° + +| [m M ? K"i i?B i p >Ä hBM? M"v imv M?Ä v m M?QM; `ä `M; #¼M +?9M; i?¬M; KBM? ?ÆM M?B m b + M çªK ?ÆM- +~M i?"M M; ?o ` M?[M; ç®B b€+? i?b #^M; b® HQÊM; ç¬M; çªQ- # i?"M? +¬M; M?Q HQ" B M; QÌB i`î i?"M? +?O M?•M i?®M; M?'i i? ; BÈB æ` h•K M" M"v [m€ KS+ M?€i ; MX

*€+ T?B M iQ€B K" ?„M /U ç`M? b) ; †T T?ªB ç m i M i?"M? #¼i MQÊ+- K„i \*Æ æ°M H9+ F i M®B pÈB E?® G¶- ?„M ç M; iB M ?"M? HB M H¢+ pÈB p` iM i`QÌM; FB X hBM? +~M; i? K`mM `v- iW i`QM; ç-m M| - *Æ æ°M; +| i? +ªK M?"M çQÊ+ M| ç M KbM? i? i?SX

@æ9M; H M M|BX

*Æ æ°M; H¢M? HMM; M|BX hM i`QÌM; i° + >Ä hBM? M"v `ä `M; i?¬M; KBM? ?ÆM H M- +mM; FQM? +9B ç-m i`QÊ+ K†i *Æ æ°M; X G`K ; b +ÁM çQÊ+ mv M; ?B K +O /€M; +O K°i M¬ H X

@L; QÆB bÊ +?9M; i p"v b Q\

*Æ æ°M; F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ÄB iB TX

hM i`QÌM; i° + >Ä hBM? M|B,

@æ¢B M?•M- M?[M; M; QÌB +| i? iÈB ç•v i?b ç m H" +QÌM; ; Bª- ç•m T?ªB HQ¢B M +?9M; i +| i? +?®M; H¢B +?S\ sBM ç¢B M?•M i? i?S +?Q bU p¬ M, M; H9+ i`QÊ+ i H"K- tBM +S T?•M T?| - i M?'i ç`M? b) i" M HU+ ?Q" M i?"M?X

*Æ æ°M; #'i ç„ + /o H„ + H„ + ç-m- çB m M"v imv ç9M; M?QM; bU M?9i M?€i +O i° + F?€ +?€M ; ?ûiX L?QM; b m F?B M; ?o F„ - ?„M +?Êi M?"M ` - +| H) ç•v +?QM? H" # i° +X

@L|B +?Q i #B i- i¢B i-M; i?S M?'i M"v +| bBM? p"i M"Q iQÆM; ç®B K¢M?X L; Q" Î ç•m- M; QÌB ; €+ +Y H" bBM? p"i M"Q\

hM i`QÌM; i° + >Ä hBM? M|B,

@æ¢B M?•M- i-M; i?S M?'i +O æ` h•K i? ; BÈB ; -M M?Q H" H½M? ç` +O i° + >Ä +| çB m FB M i¢B i-M; i?S M?'i KÈB i?Q+? ?ÉT +?Q >Ä hBM? [mª i?K bBM? i`QÌM , M +?Q +€+ bBM? p"i i`QM; æ` h•K i? ; BÈBX h¢B ç•v- i`W +?9M; i ` i?b +ÁM +| K ; B€K b€i i`²M; i`¼i- i?m° + >Ä L? i° + U i° + [m¢ HY VX "¼M ?¼ `i K¢M? - M?QM; i?b +ÁM i?m t X

æ M +m®B +ÁM F?¬M; [m M pm®i çm¬B *Æ æ°M; K°i +€B- F?B M +?Q ?„M ?Q" M im +O +?OM; i° + M"vX >„M bmv M; ?o K°i H€i `²B ?ÄB iB T,

@L?Q i? i?b >Ä L? i°+ M"v +| bÎi`QÎM; p pB + T?B ?"M? "\ Zm^a >Ä hBM? K" +
#` #¼M ?¼K M; ç M i-M; i?S ? B b Q\

@æ9M; - ç9M; X æçB M?•M [m^a H" HB m pB + M?Q i?-MX *€+ ççB M?•M i?m°+ i°+
+U+ F€ M? M?- K°i H-M K¶B p` +| i? K M; ? B ;BÄ >Ä hBM? [m^a çBX *?d +| #¼M
i-M; ? BX h?-M; i?QÎM; +€+? K°i F?Q^aM; i?ÎB ;B M b) #„i ç-m K°i H-M p" M +?mv
?ÄB +Y p"Q i-M; ? B Î ç•m T?^aB F?-M; \ h #B iX hW ç•v- çB b•m tm®M; /QÈB M
E?B pQÊi [m pQÎM +•v >Ä hBM? [m^a i?K M"v- +€+ p` pšM T?^aB iB T iK+ çB- i?"i
+M; H9+ +M; KçM? i?b ç½; -M ç M `²BX h-M; ? B +| +€+ +QÎM; ;B^a +O i°+ >Ä
HY V #^aQ p X

L|B iÈB # +? [>Ä *U L?•M i?b i?•M i? +O p` iM i`QÎM; M"v #„i ç-m`mM`~v- ?"K
M? m T?€i` i? M?•K H" T+ "TX *| i? iQÎM; iQÈM; - >Ä *U L?•M FB ç½ ç HçB 'M
M"Q i`QM; HÁM; M|X

*Æ æ°M; #'i ç„+ /o H„+ ç-m- ?„M #B i- i°+ >Ä hBM? M"v +kM; +?d #B i çQÊ+ M?B
iW T?Q b m` - ?ÄB,

@E?® G¶ i?Q+? +QM; €B +O M; QÆB- p"v M; QÆB iQM? tY Hw i? M"Q ç•v\
o` iM i`QÎM; ?ÆB bYM; b®i- M?bM i? 'v E?® G¶ ç½ iB M ?| i?"M? æçB >Ä hBM? i?

@L m ççB M?•M ç½ +| HÎB i?b i' iM?B M K¼B pB + ç m +| i? X L m + -M- ççB M?•M
+QM; €B H M +?Q M; "B- # Q M?B m +QM; €B +kM; çQÊ+X

*Æ æ°M; +?€M; ?ûi T? 'i T? 'i i v- ç2K +QM; €B p` iM i`QÎM; FB ;^a +?Q E?® G¶X L|
?„M H" T iS+ +„i çSi bU i` Q ç´B #^M; iBM? i?-M; B[ KbM? p" iM i`QÎM; >Ä hBM?X
M?Q +| çB K F?-M; pmB- iS+ ;B" M ?W K°i iB M; X hW M; U+ h`-M hQ hmv M ?B M H
æçB .B M h?€M? >Ä GQM; iW iW ?B M` i`QÊ+ Kti #° i°+ >Ä hBM?X

a m F?B *Æ æ°M; i` Q ç´B pÈB iM i`QÎM; i?b iQ" M #° #° i°+ >Ä hBM? #¶M; [m€`
i`QÎM; >Ä hBM? FB +kM; F?-M; M; QçB H - Kti /€M i` M ç´i F?-M; M; WM; M`M?
+O æçB .B M h?€M? >Ä GQM; ?B M` F?B M +?Q M?B m >Ä hBM? b[M; bi- €M?
M|B- +| H9+ +| ç-B K„i iQ +kM; +?Q ?šM H" +?mv M i®iX

*Æ æ°M; F?-M; i? K ç w ç M ?¼M [- K M; h?B M * M i?€M? ç² # v H M- +MM; pÈ
h?B M *Æ M?^av H M M; QÎB æ B .B M h?€M? >Ä GQM; X

*| i`ÎB KÈB #B i +ÁM T?^aB Î +?¶ M"v # Q H•m KÈB ibK çQÊ+ çQÎM; tm®M; i-M; ? B
?m®M; +O i-M; i?S M? 'i`²B i?b F?-M; + -M i`b ?Q½M- H" T iS+ F?ÎB ?"M?X LÆB
i?Q+? ?ÊT +?Q +^a #¼M /m H`+?X

G-M M"v- h`-M hQ hmv M F?-M; çSM; i` M ç-m L; k GQÆM; .`+?- #ÎB pb K¼B M; QÎ
h?€M? >Ä GQM; - +?Q M M M" M; HB M çSM; +çM? *Æ æ°M; X

h?•M ?bM? æçB .B M h?€M? >Ä GQM; ç½ pQÊi [m€ ky K UKûiV- +?Q M M /Q bS+
p"v- K" F?-M; ? ^aM? ?QÎM; ç M i®+ ç° # vX h?•M i? H|2 K°i +€B ç½ H Q i?šM; H
T?QÆM; ?QÈM; K" iM i`QÎM; >Ä hBM? FB +?dX

æçB .B M h?€M? >Ä GQM; p®M K M; ? B K" m ç2M i`„M; - +| i? +QB H" +U+ F€ ?B
* M h?€M? æ² pb ç #´bmM; K HU+ +?Q M? m M M Hm-M /mv i`b L; k >"M? •K .QÆ
Hm²M; ?"Q [m M; `U+ `ÐX *?Q M M- +^aM? iQÈM; M| H Q i?šM; H M i`ÎB i`-M; i?"i

S?Q /QÈB- b® HÈM >Ä hBM? i? 'v çQÊ+ +^aM? ç| i?b +M; [m€`çT tm®M; F?'m ç-r
p¬ b® F - ç•m +?d M; "M pçM M; QÎB- M?QM; F?B *Æ æ°M; F?m +? i€M HBM? ?²M H
MY T?-M w Km®M T?^aM F?€M; X

@*Æ æ°M; - i•K ibM? +?"M; F?-M; i®i b Q\

h`-M hQ hmv M çSM; b m HQM; *Æ æ°M; M? ;B¼M; ?ÄBX

*Æ æ°M; i?Î /"B K°i iB M; - M|B,

@J¼B M;QÌB +kM; i?'v ç'v- #° i°+ >Ä hBM? M"v ? M M?€i iÈB KS+ ç° M"QX h?"i`
+?9M; F?¬M; #^M; HQ" B M;QÌB +?9M; i - M?[M; +kM; F?¬M; FûK [m€ t X L m M?
+O KbM?- +?Q /M #^M i?•M F?¬M; i? #B M i?"M? +QÌM; ;B^ - M?QM; M?Ì p"Q b®
i`QM; æ` h•K i? ;BÈB M"v- HÌB M|B b) +| i`¼M; HQÊM; M?'i ç`M?X L?QM; ?B M;
+O +?OM; i°+ F?€+ K" i?¬BX L;mv M M?•M p b b Q\ "ÎB p b- #¼M ?¼ F?¬M; +| HÁ
h?"`^M; b®M; +?mB`9+ +ÁM ?ÆM M' B /"v T?^M F?€M;X "¼M ?¼ +,M #^M F?¬M;
?¼- i H¢B M;?o ç M HQ" B M;QÌB +?9M; i X L m M?Q F?¬M; H•m b m h?€M? *?B
GK+ +?9M; i #` >„+ •K L;k >"M? æ¢B GK+ ç€M? #¢B- >„+ •K h?B M \*Æ M?'i ç`M?
i` M ç¢B HK+ Zm M; JBM? M"v i?"M? M;QÌB M?Q #° i°+ >Ä hBM? FB X hÈB H9+ ç

J¼B M;QÌB M;?2 i?'v M?[M; HÌB +O *Æ æ°M; K" i`-K K†+- i?"K +?Q i`QM; HÁM; ç
+| K°i M;"v- K°i M;"v K¼B i?S /B M` M?Q HÌB *Æ æ°M; #¼M ?¼ [m^ F?¬M; /€K iQÎ
HÁM; +O ?¼ /QÌM; M?Q çQÊ+ iB T i? K bS+ K¢M; - €M? K„i +°M; H9+ +°M; i`Î M M

*Æ æ°M; +?"K`½B tQ v M;QÌB- ç®B K†i pÈB M?[M; M;QÌB #¢M +O KbM?- ;BÆ i v

@""i Hm" M` b Q- +?9M; i imv i F?¬M; ç +?Q i bM? ?m®M; M?Q p"v t^v` X *?Q /M
+O KbM?- +kM; T?^B ç€M? #¢B >„+ •K h?B M *Æ i`QM; +m°+ h?€M? +?B MX h F`
F?€+- M?QM; +°M; F?¬M; Km®M ç²M; #°Q +O i #` M¬ /+?X

@L|B`i ? vX ob K¼B M;QÌB- p b +€+ +?OM; i°+ i` M Zm M; JBM? L;k >"M? ç¢B H
M;¼M HY`U+`Ð M?'i i`QM; +m°+ i?€M? +?B M ? B M,K b mX

S?'i h?Kv ;-K H M ;B" M /[- M?[M; M;QÌB F?€+ FB M ç`M? ;"i ç-mX Zm pB + M"v-
HÁM;- bU [mv i i•K +?B M ç'm pÈB F ç`+? +°M; i? K +?„+ +?„MX G•m M v- #¼M ?
i?¬M; [m HBM? ?²M H U+- ?Q" M iQ" M +^K M?"M çQÊ+ w +?Q- bU F?€i F? Q +O ?„
h?B M * M h?€M? æ² ç M; F?¬M; M;WM; iU i`QÎM; i?"M?- +°M; ?Q" M i?B M KbM?

*9 # v p¼i +O æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; +U+ F€M? M?- ?ÆM M[M| +kM; F?¬M
æ•v +?ŠM; [m H" i-M; i?S M?'i +O æ` h•K i? ;BÈB i?¬B- +| ;b +¬M T?^B +?2 /'r

E?B # v b•m p i`QÊ+- [m^ M?B M ç9M; M?Q HÌB iM i`QÎM; +O #° i°+ >Ä hBM? M
ç'i K"m KÐ M?'i- K" ?-m ? i M;QÌB bBM? b®M; ç m H" >Ä hBM?X oW çB [m K°i
+MM; °M; HÈM H" ç½ ;†T K°i pQÌM F?€+X :-M M?Q +?d +¬M MÆB M"Q +| ç` ?b
?Q [m^ M"vX *Æ æ°M; M K i?Y K°i [m^X æ9M; H" ç² i®iX Zm^ >Ä hBM? M"v F?¬
+?S`i M?B m >Ä M;mv M i®X L m /MM; M| H"K i?U+ T?~K #²B #´ +?Q K bQ >Ä
oÈB M?[M; M;QÌB F?€+ imv F?¬M; +| i€+ /KM; i?¬M F€M?Q p"v- M?QM; H"K ç² H|i
+?d H" F?¬M; i? ?'T i?K çQÊ+ >Ä M;mv M i® i`QM; [m^ K" i?¬BX

a m F?B t2K tûi +~M i?"M- *Æ æ°M; F?ŠM; ç`M? [m^ >Ä hBM? M"v`i i®i +?Q +€
[m M i`Î tm®M;- ?Q†+ H" +€+ K i?9 ?Ä ? iW +'T M,K i`Î tm®M;X oÈB ?¼- ,M [m^
im pB +O ?¼ H MX L?QM; pÈB +'T ç° ?B M ;BÌ +O ?„M- M| +?d +| i€+ /KM; H"K i

*| i`€B +•v iQÆB K€i H|i /¢- K¼B M;QÌB /o M?B M F?¬M; B Km®M Mm®i HQÆM; F
i`QÊ+- +S i? - K°i + M? ;BÌ i`¬B [m X

@QyQ@

ddyX *?QÆM; 8Rj, JQÌB o¢M >Ä L? X

æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; K M; i?2Q M?|K h?B M * M i?€M? ç² T?B ?"M? K'v i`,K
#¼M ?¼ KÈB t2K M?Q +?•M +?QM? t•K M?"T p"Q æ` h•K i? ;BÈBX

h'i +^ ç m v M H†M; M;²B i` M HQM; æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; im Hmv MX L?Ì +|
M M K†+ /M +?mM; [m M? +?d i²M i¢B /mv M?'i >Ä M;mv M i® M?QM; H¢B F?¬M
Hmv M +O #¼M ?¼X >ÆM M[- pB + im Hmv M i?¬M; [m T?QÆM; i?S+ L;k >"M
i,M; i®+ ç° H M M?B m H-M bQ pÈB M;QÌB i?QÌM;X

h`QM; i`i +^a K¼B M; QÌB- Hm" M p i®+ ç° im Hmv M M? M? M?`i T?ªB H" EBK +?S
EBK K HU+ ç½ ççi ç M i€K KQÆB +?QM +`T M M pB + ?`T i?m M; mv M i® K HU+
M? [M; M; QÌB F?€+X *Æ æ°M; K†+ /M H" bQM; i?m°+ iQM? M?QM; HçB T?ªB K`i i?
?| p" /mM; ?ÊT HšM M? m- pb p"v K¶B F?B ?„M T?|M; i?Q+? K HU+ ` M; Q" B- K¶B
` i`bM? ç° i€K KQÆB ? B +`T +?S F?¬M; T?ªB HU+ HQÊM; b m F?B /mM; ?ÊTX L
i?m°+ iQM? - ?„M +kM; ç½ bÎ ? [m ? i ? B HQçB i?m°+ iQM? X .Q ç| i`QM; [m€ i`bM
+?d +| i€+ /KM; Î # M i`QM; +Æ i? ?„M- #B m ?B M # M M; Q" B +O *Æ æ°M; +kM; i?
i?¬BX

EBK M; QM; iK K HU+ pÈB i®+ ç° M? M? M?`i M M i`QM; [m€ i`bM? iQÆM; bBM?
+?Q ç²M; #¼M iU M?B M H" `i ?MM; ?"m- iQÆM; bBM? K HU+ iU M?B M b) ;B i, M
S?`i h?Kv F?¬M; +| +€+? M"Q M?"M çQÊ+ +?¶ i®i +O iQÆM; bBM? im Hmv M- M
+?ŠM; M? [M; çQÊ+ iQÆM; bBM? K" i®+ ç° im Hmv M +ÁM çQÊ+ +?B ç mX L? [M; M
pb +| T?QÆM; i?S+ im Hmv M M?Q i? M M F?¬M; ?ªM? ?QÎM; ç M i®+ ç° im Hm
M; QÌB +| +`T #"+ K HU+ iQÆM; ç®B i?`T M?Q æ¶ JBM?- æ¶ >BM? L?B p" G K"ª
iB M M; ?B HÈM- ?B M içB i®+ ç° im Hmv M +O +€+ M" M; +kM; iQÆM; çQÆM; pÈ
i€+ /KM; +O K HU+ iQÆM; bBM?- +€+ M" M; i?"K +?Q +ÁM im Hmv M M? M? ?ÆM

*?QM? içB H9+ K¼B M; QÌB ç M; +ªK i?K +?¶ i®i K" L; k >"M? iQÆM; bBM? im-M ?Q
#`i +?Êi +| p" B K i?9 T?B ?"M? F?¬M; `ä H B H`+? ç½ M? M? +?|M; # v ç M; -MX

GBM? ?²M HU+ +O *Æ æ°M; H" T iS+ [mûi iÈB- ç2K K¼B iB M? ?m®M; +O M? [M;
i?S+X

*?9M; +| i`M; +°M; # +QM- M?bM #° /€M; +| çB K ;B®M; HQ" B [mç M?QM; iQ" M i?
K"m çÄ b"K- +€B KB M; çÄ M?Q K€m- +?B m /"B QÊ+ +?WM; K°i i?QÊ+ - ç¬B +€M?

h®+ ç° T?B ?"M? +O +?9M; +U+ M? M?- /QÈB #KM; H" ? B +?•M pÈB #° K|M; pm®
HQ" B [mç i`QM; i? ;BÈB M?•M HQçB- i?"K +?Q +ÁM +| p ?mM; K½M? ?ÆMX

æ•v +?QM? H" >Ä L? h°+ b Q| *Æ æ°M; H" T iS+ çQ ` T?€M çQ€M- t2K ` ç½ b„T
h°+ çB i?m >Ä hBM? [mªX

L?|K *Æ æ°M; T?€i ?B M # +QM >Ä L? i?b +?9M; +kM; T?€i ?B M ` #¼M ?¼X
>Ä hBM? M?€i; M- # +QM >Ä L? pšM F?¬M; ? +?MM #QÊ+ F?B i?`v i?•M ?bM
h?€M? >Ä GQM; p" [m M; K M; K„ H +O L; k >"M? •K .QÆM; ;BÈB- M; QÊ+ HçB +?
H M M? M? ?ÆMX

h`QM; M?€v K„i- # +QM >Ä L? ç½ M? M? +?|M; iB T + "MX

*Æ æ°M; i`QM; HÁM; pmB KWM; M?Q çB M #ÎB pb +€B ;¼B H" óæB KÁM i?B i?`B
+?ŠM; i®M +¬M; Xô h?2Q M?Q HÌB +O iM i`QÎM; >Ä hBM? iWM; M|B- ç€K >Ä L?
i?S ? B +O æ` h•K i? ;BÈBX :BÌ +?d +¬M #„i H`v K°i +QM /šM çQÎM; - M?Q p"v #¼
Q i T?B M iQ€BX

G9+ i`QÊ+ iM i`QÎM; >Ä hBM? FB M|B i?2Q FB m H" T HÌ MQÊ+ ç¬B- +?ŠM; [m
T?QÆM; ?QÈM; tm®M; i-M; /QÈBX h-M; i?S M?`i M"v /B M iQ+? HÈM M?Q i? - pB
i?S ? B T?B M iQ€B p¬ +MM; - +| M; QÌB /šM çQÎM; /o M?B M H" b) / /"M; ?ÆMX

J„i i?`v # +QM >Ä L? ç½ iÈB ;¬M- \*Æ æ°M; HB M i?¬M; [m HBM? ?²M ` H M? •
GQM; X L| F?) [mšv ç°M; i?•M ?bM?- ;B i®+ #„M i?ŠM; iÈB i`QÊ+ K†i # +QM >Ä

æB m F?B M *Æ æ°M; FBM? M; ç+ +?QM? H" /M T?ªB ç®B ç-m pÈB i?•M ?bM? F?
GQM; - # +QM >Ä L? FB pšM F?¬M; ? bÊ ?½B- M; QÊ+ HçB +ÁM óP Q ô`Q i H M
+?9M; - *Æ æ°M; i? M?QM; HçB +ªK M?"M çQÊ+ K°i iB HBM? ?²M # ç°M; `i M?Ä
#B M K`iX hB T b m ç| - # +QM >Ä L? ç°i M?B M +?`M ç°M; ç¬B +€M? - iW T?Q /
T?Q æçB .B M h?€M? >Ä GQM; - K¶B K°i +QM ç m T?mM ` K°i ?Ä i`K iQ +?WM;

>Ä i`K /"B M?`i +kM; +?d +?WM; M, K i?QÊ+ - ?B M M?B M ç½ H" +U+ ?çM +O +?
+?mM; pšM /mv i`b ?bM? /çM; M?Q p"vX *?„+ +?„M #¼M +?9M; Km®M i?¬M; [m

æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM;X

æ•v [m^a i?U+ H¨ ¢B m ¢€M; iS+ +QÌB M?'i- æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; +,M #^aMF? K€B ¢ #¼M >Ä L? iMv w t¬M; H MX >Ä i`K K¨ +?9M; pW T?mM ` b m F?B p +? L;k >¨M? •K .QÆM; :BÈB HB M M?'i i?ÌB #B M K'i i,K K'i iQ+?X

E?¬M; +-M *Æ æ°M; T?^aB ¢°M; i?O- >Ä .B K GoM? *?O p¨ •K oB K GoM? *?O p®M æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; ¢½ +| ?¨M? ¢°M; X *?d i?'v €M? HY +?|B K„i +?Êi H|2 F„ M,M; p®M +| +O *Æ æ°M; b m F?B i?¬M; [m HBM? ??M F?®M; +? HB M ¢QÊ M?mv MX " +QM >Ä L? ¢ m F?¬M; +| M; Q¢B H - #` #¼M +?9M; +?°T M; v p¨Q +'

*Æ æ°M; T?•M ` # +¶ HBM? ??M HU+ p¨ +?B ` `|i p¨Q ¢¬m +O # +QM >Ä L? X K°i i?QÊ+- ¢¬m +O #¼M M| +ÁM M?Ä ?ÆM M?B m bQ pÈB >Ä hBM? M?QM; pÈB # ?mM; iÊM ?ÆM `i M?B mX aQ pÈB i? ;BÈB # M M; Q¨B- +?9M; +kM; iQÆM; ¢QÆM iB + H¨ +?9M; ¢KM; T?^aB >Ä .B K GoM? *?O p¨ •K oB K GoM? *?O- M; v +^a; B½v / ¢QÊ+X

æ¢B M½Q +O >Ä L? M?Ä ?ÆM M?B m bQ pÈB >Ä hBM?X oW KÈB iB Tt9+- *Æ i`Q F?¬M +O >Ä L? +ÁM t KÈB #^M; >Ä hBM?- M?QM; F?B HBM? ??M HU+ ?„M i?b H¢B; †T T?^aB bS+ +?®M; +U F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´BX L; v H9+ >Ä L? + +O *Æ æ°M; t¬M; p¨Q ¢¢B M½Q +O KbM?- K†+ /M bQM; T?QÆM; +? M? H +? F? ;B®M; M?Q +QM i?B m i?•M- ¢B M +m²M; +?®M; +U H¢B HBM? ??M *Æ æ°M; X

.K+ p¼M; +?B M ¢'m +O >Ä L? bQ pÈB >Ä hBM? [m^a i?U+ H¨ [m€i`€B M; ?`+? - ¢'iX *¬M; FQ+? HBM? ??M +O *Æ æ°M; +?ŠM; [m +?d H¨ i?2Q #^aM M,M; T?|M; ` ¢¢B- i`QM; M?€v K„i ¢½ ¢€M? i M HBM? ??M v m Êi +O # +QM >Ä L? - i?•M ?b K K Q†i M?QM; pŠM +?Q +? iX L m /MM; M; ¬M M; [+O M?•M HQ¢B ¢ /B M i^a i? #B M i?¨M? M; m M; ®+X

h?¨ +? i +?S F?¬M; +?`m F?m'i T?K+ \ *Æ æ°M; ?ÆB b[M; b| - i?b i?¨Q M|B,

@ s2K ` K°i +?OM; i°+ M¬ /`+? K°i +?OM; i°+ F?€+ Hm¬M +| ¢¢Q Hw `B M; +O M /M i`Q F?¬M +ÁM FûK ?ÆM ?ŠM >Ä hBM? M?QM; H¢B i?¨ +? i +?S F?¬M; +?`m F ¢€M; i¬M FQM?5

S?'i h?Kv ¢SM; ¢®B /B M *Æ æ°M; +€+? ¢| F?¬M; t - +QÌB F?´ M|B,

@ æWM; p°B M?„+ ¢ M +?mv M ¢€M; i¬M FQM? ? v F?¬M; \ 1 `^M; +?9M; i b„T ;†T *Æ æ°M; F?) KdK +QÌB,

@ "BM? iÈB „i +| iQÈM; ¢Ð- MQÈ+ iÈB „i +| ¢"T +?†MX E?¬M; +| T?B M iQ€B KÈB J¼B pB + tmM; [m M? H`K b Q +| i? i`€M? ¢QÊ+ HBM? ??M /Á tûi +O ?„M +?S\ G ?QÈM; ¢ M; +| F?¬M; #B i# Q M?B m >Ä L? # v p T?Q #¼M ?¼X >B M M?B M +^aK M?"M ¢QÊ+ F?Q iS+ HBM? ??M K¨ # +QM >Ä L? ¢½ T?€i` M M Km®M #€Q i

J°i +QM K i?9 + 'T ? B F?¬M; ¢€M; +QB p¨Q ¢•m M?QM; M m ¢| H` K°i M;¨M +QM M?|K M; QÌB \*Æ æ°M; b„T T?<sup>a</sup>B ¢®B K†i F?¬M; +?d H` K°i M;¨M +QM M?Q p"vX

>Ä L? h°+ b® HQÊM; +U+ F€ ¢¬M; ¢9+- pQÊi t i-K iQÎM; iQÊM; +O M?|K h?€M? iK i" T iÈB MÆB M¨v ¢¬M; ¢ M M¶B +?2 F?m'i #¬m i`B- i¢Q i?¨M? K°i i¬M; K•v K¨ i€K ?QÈM; M? M? +?|M; iB M iÈB ;¬MX

*Æ æ°M; ¢ +?Q æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; /WM; H¢B i` M F?¬M; i`mM; - ¢²M; i?Ì F?ÄB i`¢M; i?€B im Hmv MX

*?Êi M?bM i?'v M?B m >Ä L? M?Q p"v tm'i ?B M- +€+ h?B M * M i?€M? ¢² +kM; ?ÆB F?Q H¢M?5

æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; i?•M i? K†+ /M F?´M; H² M?QM; ¢®B K†i pÈB M;¨M p¢i ¢°+ #û M?ÄX

_'i M? M?- ç€K >Ä L? ç½ iK i" T H¢B- ç2K æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; p•v î +?QM
ç M KS+ MQÊ+ +kM; F?| +?ªv H¼i [m X E?¬M; +?d H" # Q p•v i`QÊ+ b m i`€B T?
+kM; i`MK FQMX \*Æ æ°M; i?¬M; [m HBM? ?²M /Á tûi HB M i`mv M ç M +?Q ç²M; #
JQÌB p¢M5

h`QM; i?ÌB ;B M M; „M M; OB- b® HQÊM; >Ä L? iK i" T i`QÊ+ K†i M?|K h?B M * M i
iÊB +QM b® FBM? F?OM; KQÌB p¢MX

.B m E?B K h?Q +QÌB F?´ M|B,

@ *?9M; i bÈK M M M; ?o ç M KÈB T?ªBX *| i? p" M +?mv M M?B m >Ä hBM? [mª
imv i ç®B T?ªB H" K°i +QM b® F?´M; H²X J ÆB JQÌB p¢M G"K b Q +| i? +?S\ *?
? i? v b Q\

EBK pšM H¢M? H)Q M?Q i?QÌM; H - ?W H¢M? M|B,

@ "¼M +?9M; +kM; +?d H" i?B m i?•M H Q ç-m p`Q HY K" i?¬B5

*Æ æ°M; M|B,

@ >½v +?m~M #` +?B M ç'm +?Q i®i5 h?m ?²B L; k >"M? •K .QÆM; :BÈB- /mv i`b L
?Q" M i`"M T?€TX

@ h¢B b Q H¢B i?m ?²B L; k >"M? •K .QÆM; :BÈB\ L m #¼M >Ä L? FB t¬M; iÊB-
:BÈB b) M; ,M +ªM çQÊ+ +?9M; K"

G-M M"v M; QÌB H M iB M; H" æ¶ >BM? L?BX h`QM; +€+ h?B M * M i?€M? ç²- æ¶
t2K *Æ æ°M; H" M; QÌB çQ ` [mv i ç`M? +m®B +MM; - ?„M #ªQ ; b i?b ?¼ H"K M'vX
K" M; / M? HÊB M M +kM; b) F?¬M; M|B ;bX *?d +| æ¶ >BM? L?B iQM? +€+? ?Q¢i #

*Æ æ°M; i?ªM M?B M M|B,

@ L; k >"M? •K .QÆM; :BÈB K†+ /M +QÌM; ç¢B- M?QM; M m M?Q #¼M +?9M; iQ" M
+?Q /M H" L; k >"M? •K .QÆM; :BÈB +kM; F?| i? +?®M; çÐ ? iX *?9M; i b Q çO K

@ *Æ æ°M; - ? v H" /MM; aB m h'ia€i E„ +¬M; FQ+? [m-M i? çB5

S?'i h?Kv i` M M; QÌB ç½ çQÊ+ G¬B L; K+ h?¬M E?ªB # Q FQMX J†+ /M >Ä L? b®
M?QM; +kM; F?¬M; çO +?Q ?„M ç p`Q K„iX æ€K K i?9 v m Êi M"v F?¬M; T?ªB H"
mv ?B T çQÊ+ mv ?B T çQÊ+ M?|K h?€M? ç²X

*Æ æ°M; M? M?¬M; H„+ ç-m,

@ LÆB M"v /M b Q +kM; H" ç` T?QÆM; GB i .B K iWM; i?®M; i`X L m M?Q +?9M
b€i M; ?B T +¬M; i®iX h`QÊ+ K†i +?9M; i K†+ /M H" æ` h•K bBM? p"i M?QM; +kM
æ¶ >BM? L?B +| +?9i t2K i?QÌM; M|B,

@ E?¬M; T?ªB M|B æ` h•K bBM? p"i +kM; H" €+ K çÌB b m b Q\ :B i +?9M; ? i i?b
L" M; +ÁM +?Q M|B ? i HÌB i?b ç½ #` €M? K„i b„+ #ûM +O *Æ æ°M; H"K +?Q M; ?
i?S+ çQÊ+ KbM? ç½ M|B b BX " ` €M? K„i H¢M? M?Q #, M; +O *Æ æ°M; çªQ [m - M
i`Î M M i`„M; #ÊiX

@ >BM? L?B- M?[M; HÌB pW `²B i F?¬M; ?B p¼M; çQÊ+ M; ?2 H-M i?S ? BX

@ h?"i tBM H¶B- *Æ æ°M; H½Q bQX h #B i b B `²B5

*Æ æ°M; `i F?¬M; Km®M M; ?2 M?[M; HÌB H|B M?Q p"vX G9+ i`QÊ+ - a€i i?¬M hm S
.B K F?¬M; T?ªB H" #ÎB Hw /Q ç| b Q\

S?'i h?Kv i`ÊM K„i M?bM æ¶ >BM? L?B- ç²M; i?ÌB M?€v K„i ` ?B m M" M; F?¬M; i
M|B pÈB *Æ æ°M; ,

@ L m F?¬M; i? ; B i +?9M; - p"v pB + M; , M +^aM ç€K >Ä L? M"v +?d bÊ +kM; F?¬
H QÊM; >Ä L? bÊ`^M; F?¬M; +?d H" K QÌB p¢M i?¬B ç•m- T?Q b m #¼M +?9M; 2
F?€+ M[X L m F?¬M; i? i¢Q b€i M; ?B i- +?9M; i +?„+ ?ŠM b) #` ; B K HÄM; +?¶
MÆB i? M"v- +?9M; i +, M #^aM F?¬M; +€+? M"Q`ìB çBX

*Æ æ°M; bmv M; ?o K°i H9+`²B M|B,

@ h iÈB i?Y K°i +?9it2K b Q\

oW M|B- ?„M pW çB K M? KkB +?•M p"Q HQM; æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; p" #
H9+ T?B ?"M?- h?-M >Ä h?€M? oQÆM; E?^aB ç½ ?Q"MiQ" M # Q i`MK i?•M i? +C
Zm M; >Q K"m çÄ FBK #MM; T?€i K½M? HB i- *U+ >¢M aQM; >Ä i`QM; +Æ i? ?„M
p"Q i`QM; [m M; ?Q X hW i` M M; QÌB *Æ æ°M; - F?Q iS+ +O i?m°+ iQM? €T+? #

JK+ çQ+?+O *Æ æ°M; `i çÆM ; B^aM- ?„M Km®M #^M; p"Q F?Q i? K¢M? K) +O *U
>Ä L? FBM? bÊ- F?¬M; +?B M K" iU ç°M; M?"M #¢BX

*Æ æ°M; ?B M i¢B ç½ +| im pB "€i [m M- H¢B bÎ ?[m bQM; i?m°+ iQM? p" +?mv M
HU+ i`M; i? - +?Q /M GQM; >Q" M; +| Km®M ç€M? +? i ?„M +kM; F?¬M; T?^aB H" +?
T?€i iQ" M #° F?Q iS+ - F?Q i? p" +?mv M +?9+ [m M; ?Q +O KbM? i?b +?Q /M
+kM; F?¬M; F?ÄB •K i?-K +?„i HQÐB ?Qi ?"X G¬B æ S?`i h?Kv i?"K +?Q F?¬M; ?
i` M? +QÌM; ?B m i?„M; M"Q pÈB p` bQ ç M"vX *?d +| EBK- h`-M hQ hmv M p`h?
€M? K„i FB M ç`M? +O KbM?X

Zm^a M?B M- M; v F?B *?mv M *?9+ Zm M; >Q #MM; T?€i i` M M; QÌB *Æ æ°M; - ?B
HB M ?B M` X æ€K >Ä L? p®M H" ç M; F?¬M; M; WM; M?Q+? H¢B ; -M HB M H" T

G9+ M"v *Æ æ°M; ; B®M; M?Q K°i K†i i`ìB F?`M; H² ç M; iÄ ?"Q [m M; `U+ `Ð- F?
M?Q b|M; i`B m F?¬M; M; WM; F?m +? i€MX >ÆM M[- # Q T?O # M M; Q" B *?mv
GBM? >²M GU+ i?€M? +`T ç M; F?¬M; M; WM; # ç°M; X G'v K°i ç`+? KQÌB p¢M M?
?Q"MiQ" M €T ç^aQ ç®B T?QÆM; X

:B®M; M?Q S?`i h?Kv ç½ iWM; M|B- M m M?Q Km®M ; B i +? ii'i +^a>Ä L? MÆB ç•
+kM; F?¬M; F?| F?, M ; b- +?d + -M K°i aB m h'i a€i E„ i`QM; T?¢K pB HÈM H" çO H
L?QM; /šm b Q +?9M; +kM; H" i?-M /•M +O GB i .B K- *Æ æ°M; F?¬M; i? ç¢B F?
*?Q M M ?„M KÈB HU +?¼M T?QÆM; i?S+ mv ?B T M?Q p"vX

h?-M; [m HBM? ?²M- *Æ æ°M; ç2K w MB K +O KbM? i`mv M` M; Q"BX v MB K +
`5ô

J°i K" M F€ /` +?Êi t<sup>a</sup>v` - pÈB iQM? +€+? [m"i +QÌM; +O >Ä L? M?Q p"v K" +?9M
çB M?Q ; †T T?^aB K°i çB m ; b ç| +U+ F€ FBM? F?OM; X h`QM; M?"i i?ìB- +^aM? iQÊ
F?„T MÆBX *?d K°i H9+ b m- +^aM? iQÊM; ; BQÆM; +mM; #¢i FB K F?B i`QÊ+ ç½
K°i K^aM? F?¬M; ; B M v M H†M; X

ddRX *?QÆM; 8R9, *Æ æ°M; *?QM? G" >Ä L? oQÆM; X

@ L?Q p"v +kM; çQÊ+ b Q\

*^a ç€K h?B M * M i?€M? ç²M?bM #-v >Ä L? ç M; # v iQ€M HQ¢M i` M #-m i`ìB- M
K„i ?€ K²KX *Æ æ°M; `ä`"M; H" +?Q ç°M; i?O K"- +?d H" # v H M F?¬M; i`mM; i?
?Q +O ?„M- +MM; H„K H" i? K K°i +?9i €T+? p HBM? ?²M p"i?m°+ iQM? i?¬B k

J†+ /M HBM? ?²M €T+? p"i?m°+ iQM? €T+? +| ?B m [m^a T?B T?`K M?QM; ?„M
p¢M ç®B i?O i?b HU+ €T+? iU M?B M T?^aB #` T?•M i€M` - F?¬M; i? M"Q bQ b€
L?QM; i¢B b Q H¢B +| F i +K+ M?Q i? M"v +?S\

E?¬M; M|B iÈB +€+ h?B M * M i?€M? ç²- M; v +?QM? #^aM i?•M *Æ æ°M; p"Q H9+
æ9M; H" ?„M Km®M mv ?B T KQÌB p¢M >Ä L? M"v- M?QM; ?„M +^aM +?Q tm'i` r

#-v >Ä L? HçB iªM ? i` ;B®M; M?Q M;?2 i?2Q K M? H M? +O KbM? p"vX æB r
æ°M; +ªK i?'v +| +?9i ?² ç²`²BX

L; v H9+ *Æ æ°M; ç M; +U+ F€ FBM? M;ç+ i?b ?„M +?Êi T?€i ?B M F?¬M; T?ªB iC
? i- K" +ÁM +| KQÌB K'v +QM ç M; +~M i?"M # v ç M; -M ?„M- ç²M; i?ÌB T?€i` HE
i?•M K"iX

JQÌB K'v ç-m >Ä L? HQm HçB M"v bQ pÈB ç€K ç½ iªM çB H9+ i`QÈ+ i?b +| i?
+ Q +O K¶B +QM +kM; T?ªB ?ÆM ? B i?QÈ+- ?ÆM M[H¬M; pk i` M M; QÌB +?9M
h`QM; ç| +| K°i +QM >Ä L? p| + /€M; ç† + #B i iQ HÈM- + Q +?WM; # i?QÈ+- H¬
p`M; FBK`U+`Ð- HBM? ?²M F?Q iS+ iªM K€i` bQ pÈB M?[M; +QM >Ä L? F?€+ +

*ªK i?K çQÈ+ i?B M w i`QM; H9+ iB T +~M +O M?[M; >Ä L? M"v- *Æ æ°M; +kM;
K"m çÄ FBK`U+`Ð i` M M; QÌB- ? B +€M? Î b m HmM; KÎ` - mM; /mM; çB m F?B M
J† + /M ?„M F?¬M; #B i +?mv M ;b ç M; tªv` M?QM; ?„M ?B m`^M; bU mv ?B T ç€
K M; ç M ç½ ?Q`M iQ`M #B M K'iX GBM? ?²M +kM; i?2Q bU F?®M; +? +O ?„MK`
L? HÈM M?'i FB X

J°i +?mv M iB M? F?B M +?Q *Æ æ°M; +ªK i?'v M; Q`B w Km®M HçB tªv` - +QM >Ä
? +| +?9i T?ªM F?€M; M`Q- iMv w ç +?Q HBM? ?²M +O \*Æ æ°M; t•K M?"T p`Q i`
?~M? i` Q ç`B i?¬M; iBM pÈB M? mX

aQ pÈB T?ªM SM; #çQ HB i- [m"i +Q`M; +O K'v +QM >Ä L? #` #„i H9+ i`QÈ+ i?b
M; QÈ+X

@ *?O M?•M po ççB- M;`B`®i +m° + ç½ i`Î HçB pÈB +QM /•M +O M;`BX

GBM? ?²M +O ? B # M pW KÈB iB T t9+- *Æ æ°M; H"TiS+ +ªK M?"M çQÈ+ iW i`C
iÈB i`M ç-v bU +mM; FQM?- i`B m #€B F?B M +?Q *Æ æ°M; +kM; F?¬M; #B i T?ª

@ L; QÆB +| T?ªB M?"M H-K M; QÌB`²B F?¬M; \ h F?¬M; T?ªB H" +?O M?•M ;b ;b M
*Æ æ°M; +kM; ç€T HçBX

@ *?O M?•M po ççB- M;`B F?¬M; +-M +QM /•M +O M;`B M[b Q\ *?9M; i¬B ç M; +
M;`B i?®M; bQ€B i?b +?9M; i poM? pB M +?d +| i? im-M i` Î i-M; K°i- i-M; ? B
?mv ?Q`M; M;`v tQ X

hBM iS+ +O +QM >Ä L? HÈM FB i`mv M iÈB HçB +~M; F€ [m€B ?ÆMX

*Æ æ°M; M?Qm K"v M?, M K†i ?ÄB HçB,

@ G`K b Q M; QÆB +| i? t€+ ç`M? i +?QM? H" +?O M?•M +O +€+ M; QÆB\ L; QÆB

@ *?O M?•M po ççB- M;`B`®i +m° +kM; iB M ?| ç M #QÈ+ M"v`²B- +m®B +MM;
M; QÌB`²BX h imv i b) F?¬M; M?"M H-K ç•m- F?Q iS+ i` M M; QÌB M;`B bQ pÈB i
M?QM; pšM +?•M i?"i M?Q +kX *?O M?•M po ççB- +?9M; i¬B poM? pB M H" M¬ #°
H"TiS+ +? i çB i?b i +kM; + M i•K iB M? M; mv MX L?QM; M;`B M;`M pçM H-M F?
+O KbM? 5

L; ?2 M?[M; HÌB +O >Ä L? - *Æ æ°M; HB M +~M i?"M +ªK M?"M K°i +?9i i`Q M?È i
pb +QM >Ä L? HÈM M"v ?Q`M iQ`M F?¬M; +| +?9i ç T?ÁM; M M i`Q M?È +O M|
ç-m *Æ æ°M; X a m F?B *Æ æ°M; M?bM K°i ?bM?ªM? iW i`QM; i`Q M?È +O M| i
+?mv M ;b ç M; tªv` X

Í i`QM; i`Q M?È +O >Ä L? +| K°i ?bM?ªM? F?„+ b•m M?'i- ç| +?QM? H" K°i +Q
K°i K"m p`M; FBK`U+`Ð- iªM` HU+ HQÈM; +Q`M; ççB- HçB +ÁM +| K†i i`ÌB H`K
h K h9+ EBK « ç½ +? i i`QM; i v \*Æ æ°M; - ?ÆM M[ HçB #` ?„M +„M Mm®i iBM? ?ç

*Æ æ°M; M?'i i?ÌB ?B m çQÈ+- M?[M; +QM >Ä L? M"v F?¬M; T?ªB 2 M; çB i?U+
KbM? K`H` bÊ F?Q iS+ i?m° + p h K h9+ EBK « FB X JbM? iWM; +„M Mm®i iBM?

F?B T?|M; ` +?mv M +?9+ [m M; ?Q H9+ M½v- F?Q iS+ +O h K h9+ EBK « +kM; i
pb i? M?[M; >Ä L? M"v KËB ç°i M; °i i? v ç´B i?€B ç°- +U+ F€ +mM; FQM? pÈB K

a m F?B ?B m `ä K¼B +?mv M- *Æ æ°M; F?¬M; F?ÄB +| +?9i +ªK ;B€+ F?¬M; #B
?„M i'i M?B M b) F?¬M; çB ;BªB i?Q+? +?Q ç€K >Ä L? X >Ä L? i°+ +| b® HQÊM
çQÊ+ #¼M +?9M; OM; ?° i?b H9+ î i-M; K°i- i-M; ? B +O æ` h•K i? ;BÈB- ç•v b
HÈM +?Q #¼M ?¼X

L;?o iÈB ç•v- *Æ æ°M; HB M ?QÈM; iÈB +QM >Ä L? HÈM K" ?ÄB,

@ h°+ M?•M ?B M i¢B +ÁM # Q M?B m\ *?d +| î i-M; K°i pÈB i-M; ? B i?¬B b Q\

[m,M; çB- M;¼M HY iQM? KçM; +O M! ç½ i„i ?ŠM- +?QM? #ªM i?•M M! +kM; F?¬M;
ç9M; H9+ ç!- *Æ æ°M; HçB ç2K M;¼M HY i`ª HçB +?Q M!- i`ª HçB +QM çQÌM; b®
H`K b Q +! i? F?¬M; +ªK FQ+? *Æ æ°M; +?Q çQÊ+ \ h?U+ HU+ +O *Æ æ°M; KçM?
M! F?¬M; bBM? ` M´B K°i +?9i w M;?o T?ªM F?€M;X

hQ`M #° ç€K >Ä L? i?®M; HoM? ç m # v H M- F i i?`M? ç² €M ?bM? i`ÁM F?¬M;
ç-m +O *Æ æ°M;X E?¬M; #B i iW # Q H•m `²B- >Ä L? i°+ KÈB +! +Æ ?°B çQÊ+
æ°M; +Y i`¼M; M?QÊ+ F?BM? / /`M; +?B M i?„M; >Ä *U L?•M i?®M; HoM? F?B M
M p` ?QM; T?`MX

@ *?9M; i çB i?¬B5

*Æ æ°M; M!B pÈB æçB .B M h?€M? >Ä GQM;- b m ç! #QÊ+ M? M? p T?Q +Y p`
;BÈBX æ€K >Ä *U L?•M iU ç°M; i`€M? ` içQ i?`M? K°i H®B çBX E?B æçB .B M h
+ÁM +® w T?€i ` F?Q iS+ +QÌM; ççB +O KbM?- +`M; H`K +?Q M?[M; >Ä *U L?•M

*Æ æ°M; M?ªv H M ç-m J Q æ`BX S?`i h?Kv +QÌB M!B,

@ hB m bQ ç 5 æ M!B `i ç9M;- i?m T?K+ M?[M; bBM? p`i æ` h•K M`v bQ pÈB ;B i
æ Hm¬M H`M;QÌB +! [mv i ç`M? ç9M; ç„M 5

*Æ æ°M; M? M?`M; H„+ ç-m M!B,

@ æ #B i #B M T?€T M`v iQÆM; ç®B T?B M iQ€BX L?QM; M?[M; bBM? p`i æ` h•K
.B K- ç F?! +! i? ç°M; b€i +Æ pÈB +?9M;X Lm F?¬M; T?ªB +¬M i?B i i?b +?9M;
b€i M;?B iX >ÆM M[- M?[M; bBM? p`i æ` h•K M`v +ÁM çÆM i?m¬M ?ÆM HQ`B M
M?Q # +?OM; i°+ +?9M; i ç½ ;†T [m - +?9M; Hm¬M bMM; #€B i?U+ HU+ p`i¬M i
+?d +¬M +?9M; i +! çO i?U+ HU+ i?b pB + iB TiK+ çB tm®M; +?d H` p`M ç M?ÄX
+kM; çÆM i?m¬M M?Q i? X

æ€K >Ä L? i?®M; HoM? t T i?`M? K°i i K ;B€+ i`"M ?MM; /kM; pÈB K°i F?Q T?€+
+?dM? i # v HQÊM Î i`QÊ+ K†i æçB .B M h?€M? >Ä GQM;X \*?9M; ç m M;`M; +
#¼M +?9M; KÈB H`M;QÌB +?B M i?„M; >Ä *U L?•M i?®M; HoM?X

*Y p`Q i¬M; ? B H`K°i ? M; ç°M; F?´M; H² çQÌM; FQM? +?WM; i`,K KûiX E?B çB
KÈB #B i`ä ``M; içB b Q F?B M?bM iW F?¬M; i`mM; i?b MÆB M`v +?d H`K°i KªM´

Í # M i`QM; ? M; ç°M; ç! +! K°i i¬M; F?!B #KB K`m t€K ç2M M²M; ç"K # Q T?O- i?`
+?d +! i? M?bM t i¬K KQÌB i?QÊ+ H` ç½ F?€ H„K `²BX

*Æ æ°M; +•m i?¬M; HBM? ?²M +MM; >Ä L? i?®M; HoM? KÈB #B i çQÊ+ ªQ /B m
p`Q ç m +! +`K +? - K` +`K +? Î H®B p`Q i¬M; i?S ? B H` ç€K #KB K`m t€K ç2M M`
ç°+ iQM? F?¬M; KçM?- +?d +! i? mv ?B T çQÊ+ >Ä hBM? i°+ M?Ä v m i?¬B +?S
æB m M`v ;BªB i?Q+? içB b Q >Ä hBM? i°+ +?d bBM? b®M; Î i¬M; i?S M?`i æ` h•

L;k >`M? •M .QÆM; :BÈB K°i H¬M M[ KÎ ` - i`i +ª #KB KM ?Q`M iQ`M #`M; ,M +€+
iB M HçB ;¬M ç m #`K HU+ # ç°M; +O L;k >`M? •M .QÆM; :BÈB i?¬M T? bç+? b
>Ä L? i?®M; HoM?- æçB .B M h?€M? >Ä GQM; # v i?ŠM; p`Q i¬M; i?S ? BX

G®B çB i®B QK ?ÆB /®+ tûQ tm®M; T?Q /QÈBX " v çQÊ+ ?ÆM KQÌB M;`M i?QÈ-
b€M; bO ?ÆMX

E?¬M; ;B M pŠM +?d +! K°i K`m çÄ M?Q F?B iB M p`Q i¬M; K°i- M?QM; €T HU+ +
i`QM; F?¬M; F?Q +kM; i,M; H M- ?Ä M;mv M i® +`M; i? K M²M; ç"K p` M?[M; i?n
+`M; i? K KÄM; K M?X æçB .B M h?€M? >Ä GQM; i`¬B HÆ HYM; Î F?¬M; i`mM; - i
L? +kM; i? v ç´B i`"M ?bM? i K ;B€+- çSM; Î T?Q i`QÊ+ FQM? +`M +?Ì çÈBX

*€+ h?B M * M i?€M? ç² +`M i?`M [m M b€i ?Q`M +ªM? tmM; [m M?X h¬M; i?S ? B
+kM; F?¬M; +! F?€+ #B i; b HÈM- +?ŠM; [m H` b€M; ?ÆM i¬M; i?S M?`i K°i +?9i-
/QÈB K†i ç`i p` # K†i M? K i?ç+? +kM; M?B m i? K K´v T?¬MX .o M?B M- M m bQ
i?b Î ç•v F?¬M; +! >Ä hBM? Zmª i²M içBX

@ *?O M?•M po ç¢B- ç•v +?QM? H" MÆB bBM? b®M; +?O v m +O i°+ M?•M +?9M; i
i H" +?9 i imv i ç®B- imv +kM; +! ;B®M; HQ" B F?€+ M?QM; +?9M; `i i?Q i?Èi
+O +?9M; i X

GBM? ?²M *Æ æ°M; iB M ?"M? +•m i?¬M; +MM; pÈB >Ä L? i?®M; HoM? H"TiS+
M!X h?¬M; [m F?QªM; i?ìB ;B M iB T t9+ M"v- *Æ æ°M; T?€i ?B M i`QÈ+ FB h
K" ;b pÈB >Ä L? i°+- M m F?¬M; M?[M; >Ä L? i?®M; HoM? M"v b) F?¬M; ;BªB i

@ *?O M?•M po ç¢B- M; "B +! i? #Èi +?9i i?ìB ;B M ;†T >Ä L? oQÆM; +O +?9M
M?'i ç`M? `i ?v p¼M; çQÈ+ ;†T M; "BX

>Ä L? i?®M; HoM? F?~M i?B i +¬m tBMX

*Æ æ°M; ;"i ç¬m M!B,

@ h`QÈ+ iB M M M M; ?d M; ÆB K°i +?9i- `²B +€+ M; QÆB /šM çQìM; X

JÈB pW p"Q i¬M; i?S ? B +?Q M M #¼M ?¼+¬M K°i +?9i i?ìB ;B M ç i?Q+? SM; p
[m M?X >ÆM M[ç€K >Ä L? M"v ç½ # v K°i i?ìB ;B M /"B +kM; +¬M i?ìB ;B M ç

æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; ç€T tm®M; K†i ç'iX > B +†T HQM; K•m F?´M; H² +O
. `+? i`"M M; "T ?QM; T?´M- +?9M; # v i`QM; i?ìB ;B M /"B M?Q p"v +?ŠM; M?[M; F
H¢B iBM? i?¬M M; "v +`M; T?´M +?´MX LÆB M"v i`"M ç¬v >Ä M; mv M i®- ç®B pÈ
K M; H¢B +?Q +?9M; M?B m +?¶ i®iX

h?•M ?bM? +O >Ä .B K GoM? *?O p" •K oB K GoM? *?O +kM; i,M; i`QîM; i? K K'v
çQÈ+ *Æ æ°M; i`B m ?Q€M ` - +?9M; ç½ iQÆM; ç®B +QìM; ç¢B +?Q M M >Ä M;
+?Q çO H`K +?9M; iB M ?! i? KX

*Æ æ°M; M!B ç²M; #¢M,

@ *?9M; i M; ?d M; ÆB K°i H€i `²B çB ;†T >Ä L? oQÆM; X

G M; h?B M v M!B,

@ h?B m +?O- >Ä L? oQÆM; +! i? F?€K T?€` i?•M T?"M +O M; "B F?¬M; \

*Æ æ°M; H„+ ç¬m M!B,

@ *! H) H" F?¬M; X G9+ i`QÈ+ i ç€M? +? i h K h9+ EBK « p" i?¬M T? iBM? ?¢+? +
i b) +! F?Q iS+ +O h K h9+ EBK «X >ÆM M[/M >Ä L? oQÆM; +! +ªM? ;B€+ i?i
L? - i`QÈ+ F?B M! F`T T?ªM SM; i?b i b) F?¬M; ç +?Q M! +! +Æ ?°B M?„+ M?î i°+
T?ªB ç¢B F? B b€i; BÈB i?¬BX *?d +¬M; B i >Ä L? oQÆM; i¢B +?¶- M?[M; >Ä L?
i?•M T?"M +O +?9M; i X *! çB m M m H`K M?Q p"v i?b F?¬M; i? F?®M; +? çQÈ+
M"Q- +?9M; i +?d /WM; î i¬M; M"v i`QM; +?®+ H€i `²B b) iB M p"Q i¬M; i?S # X

L; ?d M; ÆB F?QªM; K°i + M? ;Bì- i'i +ª K¼B M; QìB ç m ç½ ,M m®M; ç¬v çO- b m
ç€K >Ä L? iB T iK+ H M çQìM; X

.U i?2Q >Ä L? i?®M; HoM? M!B i?b i¬M; M"v M?Ä ?ÆM i¬M; K°i +?9i M?QM; +K
h?¬M; ç¢Q iÈB i¬M; # H¢B M^K `ªB `€+ î F?„T MÆB +?S F?¬M; i" T i`mM; i¢B i`mM
+€+ i¬M; +ÁM H¢B ç m `°M; M?Q ? B i¬M; M"v i?b pB +ibK FB K +Y p"Q +kM; b)
ç² K°i F?QªM; i?ìB ;B M /"BX

>Ä L? i?®M; HoM? M!B +?Q *Æ æ°M; #B i +?¶ î +O >Ä L? pQÆM; +! K°i H®B
L?Q p"v +?mv M çB M"v +kM; +QB M?Q H" iB i FB K i?ìB ;B MX a m F?B ;†T >Ä L
+?mv M ;b #¼M ?¼ ç m b) i`U+ iB T çB tm®M; i¬M; i?S # X

a m K°i M; "v T?B ?"M?¬ K¼B M; QìB HB M T?€i ?B M ` M?B m çB K F?€+ ;B[i¬M
æ¬m iB M +?QM? H" ç` i? - i¬M; i?S M?'i +?O v m H" #ªM; T?ŠM; - +! çO HQ¢B >Ä
i?b ç` ?bM? T?S+ i¢T ?ÆM M?B mX E?„T MÆB ç m H" F?2 `½M?¬ HQ¢M i?¢+?¬ ;
i?'v K°i Qìi?U+ p"i ç†+ i?M +O æ` h•K i? ;BÈBX >ÆM M[M?B i ç° MÆB ç•v +k
F?¬M; TªB H" MÆB i?Q+? ?ÉT +?Q bU b®M; X

æ` h•K i? ;BÈB +MM; pÈB i? ;BÈB Kti ç'i #i ç²M; Î +?¶ MÆB M"v F?¬M; +| MQ
p"i ç m F?¬M; +¬M m®M; MQÈ+X oQ M?Q >Ä L? - #¼M +?9M; +?d +¬M ,M >Ä hBM
L?•Mi?b ;†K M? Ki?ç+? +?S ?Ä M;mv Mi® ç"K ç†+H" çQÈ+X Íi? ;BÈB F?€+ M
i²M [mª M?B M +kM; F?€+ M? m`'i HÈMX L?[M; T?€i ?B M M"v H"K *Æ æ°M; i?Î T
t2K` æ` h•K bBM? p"i Qi +| F?ª M,M; çB H Mi? ;BÈB Kti ç'i- #ÎB pb +?9M; F?¬
ç|- M?Q p"v i? ;BÈB Kti ç'i +kM; F?¬M; / #` æ` h•K i? ;BÈB t•K T?çKX

óP Q 555ô

>Ä L? i?®M; HoM? F m H M K'v iB M; pÈB *Æ æ°M;- w #ªQ ç½ ç M MÆBX
*€+? ç| F?¬M; t H" K°i M;¼M M9B + Q M;'i K"m çÄ- +| i? i?'v `ä Î M; v i`mM; i•K M
ç°M; çQÌM; FQM? F?'M; H² ?ÆM i`,K i?QÈ+- i`QM; ç| KÆ ??² +ÁM +| ?²M; [m M; i?
MÆB M"v- *Æ æ°M; H"TiS+ +ªK; B€+ çQÈ+ M?B i ç°tmM; [m M? i,M; H MX
h` M # Kti #|M; HQ€M; M?Q ;QÆM; +O M;¼M M9B +| `i M?B m H¶ ?'M;X Í ç| i?
v` # v p"Q- M?QM; +| K°i çB m ç†+ #B i H" + 'T #" + +O +?9M; +ÁM + Q ?ÆM >Ä
.¼+ i?2Q +QM çQÌM; M"v- ?B m #B i +O *Æ æ°M; p >Ä L? i°+ +kM; +| +?9i i?m
+ 'T #" + T?•M +?B +O æ` h•K i? ;BÈB +kM; +| i? K FB Mi?S+X
*€+ +?OM; i°+ Î æ` h•K ç m +| +€+? +?B + 'T #" + iQÆM; iU M? m- ;²K +| i°+ M?•
+ Q çŠM;- i?®M; HoM?- H½M? +?O p" oQÆM;- +?ŠM; F?€+ K'v bQ pÈB + 'T #" + +
L? i°+ +?B i?"M? >Ä L? T?' i?¬M;- ççB >Ä L? - >Ä L? i?®M; HoM?- >Ä L?
ççB M?'i H" >Ä L? oQÆM;X

.šM çQÌM; +?Q *Æ æ°M; +?QM? H" >Ä L? i?®M; HoM?- +?9M; M|B +?Q *Æ æ°M;
+ 'T + Q Î æ` h•K +ÁM +| +€+? T?•M +?B F?€+- pQ /K M?Q +ÁM +| çŠM; + 'T + Q ?
M?B M H" +?OM; i°+ #i ç²M; i?b i?U+ HU+ +O +€+ h?®M; HoM? p" GoM? +?O +k

@QyQ@

dd9X *?QÆM; 8Rd, GB i .B K h?€M? :B€QX

æ®B Kti pÈB +Y p"Q i¬M; i?S # - *Æ æ°M; /MM; HBM? ?²M /Á tûi i?b T?€i ?B M i
pMM; >Ä M;mv Mi® F?€+ i?QÌM; # ç°M;X *?Q /M H" GBM? ?²M HU+ h?€M? + 'T
M"Q M?bMi?'v iBm? ?m®M; # M i`QM;- iU ?² M?Q #` K°i HQçB HU+ HQÈM; ?Ä /

L;¼M M9B + Q HÈM i`QÈ+ Kti +€+ h?B M * M h?€M? æ² +?QM? H" MÆB bBM? b®
M?'i +O >Ä L? i°+- >Ä L? oQÆM; +kM; Î +?¶ M"vX L;¼M M9B M"v iªM K€i` >Ä
?ÆM +€+ F?m pU+ F?€+ `i M?B m- ?B M M?B M H" ç` T?QÆM; i?Q+? ?ÊT +?Q ç

JÈB pW iÈB ç•v- ç½ +| K°i +QM >Ä L? i?®M; HoM? # v p"Q #€Q iBMX æçB .B M
i`¬B HÆ HYM; ;B[ pÁM; #ªQ p +O ç€K >Ä L? i?®M; HoM? i` M F?¬M; i`mM;X *
?²Mi?¬M; #€Q +?Q ç²M; #çM #B i- M m M?Q #` >Ä L? oQÆM; pç+? i`¬Mi?•M T
çQçM H¬B çbM? i'M +¬M;X hmv M?B M F?¬M; M M b€i i?QÆM; [m€ M?B m- +Y p
+?d +¬M t¬M; p"Q H" çQÈ+X .M b Q F?B çB` i?b +| i? /MM; o¬ ?çM ç`M? p` h`r
F?¬M; bÊ ç HçB ?"m ?QçM ;bX

>Ä L? h?®M; HoM? i`Î HçB M? M? ?ÆM bQ pÈB iQÎM; iQÈM;- M| i`U+ iB T # v p"
iÈB K°i ?mv i ç°M; iQ ?ÆM M?[M; ?mv i ç°M; F?€+ K°i +?9iX hB M p"Q +?WM; K°i
p i`QÈ+ Kti +€+ h?B M * M h?€M? æ²X

@ *?O M?•M po ççB- bÊ `^M; +| K°i +?9i T?B M iQ€B pÈB M;"B #ÎB pW `²B +| bS
ç M; #`M #ç+ pÈB >Ä L? oQÆM;X hB m M?•M pW KÈB çB p"Q ç½ #` ° p +O bS

>Ä L? h?®M; HoM? iS+ ;B"M #~K #€QX

@ h?€M? ;B€Q\ G" h?€M? ;B€Q M"Q\

*Æ æ°M; M;?B M;Î ?ÄBX

>Ä L? h?®M; HoM? FBM? M;¢+ M?bM ?„M M|B,
 @ *?O M?•M po ç¢B- H“K b Q K“ M; v +ª h?€M? ;B€Q M;“B +kM; F?¬M; #B i\ h•K MB K *Æ æ°M; i? v ç´B i?“i M? M?- ?„M H“T iS+ M|B,
 @ h ç½ F?¬M; Î æ` h•K i? ;BÈB [m€ H•m `²B- M?B m M,K i`QÈ+ iÈB M v Hm¬M h?€M? ;B€Q M“v tm'i ?B M +kM; F?¬M; [m€ H•m ç9M; F?¬M;\>„M ç M; ç€M? +m°+ p“Q pB + h?€M? ;B€Q pW KÈB i?“M? H“T- Qi M?“i +kM; F?¬æ` h•K i? ;BÈBX >„M ç½ +| T?QÆM; €M ç®B ç€T +?Q M M Km®M HW ;¢i ç€K >Ä F?¬M; F?| F?,M +?Q H„KX
 >Ä L? i?®M; HoM? M|B,
 @ æ9M; p“v5 *?O M?•M po ç¢B- M;“B iB K im +kM; H•m [m€ `²B- F?¬M; #B i h?€ h?“i` iW F?B h?€M? ;B€Q i?“M? H“T iÈB M v +kM; F?¬M; [m€ M;„M- F iW F?B + ç´B i?b M| ç½ i?“M? H“T `²BX GB i.B K ç¢B i?¬M pb ?Á #bM? +O æ` h•K i? ;B Zm•M oQÆM; p“•K oB K J oQÆM;- b m ç| i?“M? H“T GB i.B K i?€M? ;B€Q /Q M; M?[M; i°+ i`QÎM; KÈB +| i? i? K ;B h?€M? ;B€Q- iW ç| i?®M; M?“i æ` h•K i? ;B ç`M? i`¼M; ç¢B- GB i.B K ç¢B i?¬M b)` H M? +?Q +€+ i°+ i`QÎM; i?QÆM; i?ªQ i Î æ` h•K /M ç` p` M?Ä v m- M?QM; +MM; pÈB >Ä hBM? i°+ ç m H“ M?[M; i°+ +| i°+ i`QÎM; +O +?9M; i +kM; +| iQ +€+? i`Î i?“M? i?“M? pB M +O h?€M? ;B€QX E H“T- æ` h•K i? ;BÈB ? i bS+ çQ“M F i- M m tm'i ?B M i` M? ç'm ;B[ +€+ i°+ i?b L?QM; F iW F?B GB i.B K ç¢B i?¬M K'i çB- i? ;BÈB æ` h•K ç½ F?¬M; +ÁM M?C +?B # F i T?€B- T?•M i` M? i? HU+ F?¬M; M;WM;- H“K +?Q æ` h•K i? ;BÈB bB óGB i.B K ç¢B i?¬M\ô
 E?B *Æ æ°M; M;?2 çQÈ+ #®M +?[M“v- +ª M;QÌB ?„M i`Î M M M;•v /¢BX E?¬M; M; ç¢B i?¬M K“ >Ä L? i?®M; HoM? M|B +?QM? H“ M“M; 5 E?¬M; M;ì M“M; +ÁM i?“ h•K i? ;BÈB- +?d`B M; +€B i M +kM; ç½ H“K +?Q *Æ æ°M; +| K°i +ªK ;B€+ p¬ +M h`¬M hQ hmv M çSM; Î # M +¢M? *Æ æ°M;- M? M?“M; +?¢K p“Q ?„M K°i +€BX G9 ?²B iBM? i?¬M- ?ÁB >Ä L? i?®M; HoM?,
 @ L|B M?Q p“v- +?d +| i°+ i`QÎM; +O K¶B i°+ KÈB +| i? i? K ;B h?€M? ;B€Q- p“v i T?ªB H“`i v m b Q\
 @ E?¬M;5 E?¬M;5 E?¬M; T?ªB H“ w iS M“vX G9+ M½v iB m M?•M M|B +?Q `ä`M i? ;BÈB ç m H“ i?m°+ ?¢ +O h?€M? ;B€Q- K“ i°+ i`QÎM; +O +?9M; i H“ i`QÎM; i? ;BÈB +| ? B i`,K i€K KQÆB i€K +?OM; i°+ M M +| ? B i`,K i€K KQÆB i€K p` i`QÎ +€+ i`QÎM; H½Q i?®M; M?“i [mv i ç`M?- b m ç| #~K #€Q M[?Q“M; # ?¢ T? +?m` M;“v i?b +€+ i`QÎM; H½Q ç m +| i? iU [mv i ç`M?X .o M?B M +?OM; i°+ #`i ç²M; i? #`i ç²M;X \*€+ i`QÎM; H½Q +| i? #-m #´ M?B K K°i b® M;QÌB i?“M? bS ;Bª h?€M? ç¢i K M? H M? +O i`QÎM; H½Q ?°BX
 L|B iÈB ç•v- >Ä L? h?®M; HoM? i`Î M M M;”T M;WM;;
 @ h`QM; h?€M? ;B€Q- >Ä L? oQÆM; +?9M; i i?m°+ M?|K M;QÌB F?¬M; +| +•M H *?•M K“v *Æ æ°M; M?,M H¢B- ?„M i?ªM M?B M M|B,
 @ L m M?Q i ;B M?“T i?b b Q\
 >Ä L? h?®M; HoM? ?ÆB bYM; b®i- b m ç| pmB KWM; M|B,
 @ E?ŠM; ç`M? H“ b) F?¬M; ;B®M; M?Q H9+ i`QÈ+X L;“B +QÌM; ç¢B M?Q p“v- M?“ H½Q i`¼M; v m- ç M H9+ ç| ç` p` +O >Ä L? i°+ ?Q“M iQ“M +| i? i? v ç´B `²BX ç`M? +O +€+ i`QÎM; H½Q i?b M;“B F?¬M; i?m°+ p i°+ +?9M; i - imv p“v M?QM; M çÆM i? i¬M [mw M?“i +O >Ä L? i°+X

*Æ æ°M; ?B m`ä w i S + O ? „M- çÆM i? +?OM; i°+ M; ?o H` +a +?OM; i°+ +?d +| K
EBK « +?d +| K°i- K` i?U+ HU+ HçB iQÆM; ç®B +QÌM; ççB- +kM; +| i? +QB H` çA
F?¬M; #` KbM? ç€M? +? i K` +S iB T iK+ im Hmv M Î M9B L?o JçM hQ i?b +? „+
+`T +QÌM; ;Bª i`QM; i?ÌB ;B M M; „MX

h`QM; H9+ #¼M ?¼ M|B +?mv M i?b iW i`QM; ç°M; [m`i +O >Ä L? oQÆM; +| K`
HYM; Î ;B[F?¬M; i`mM; X

L?bM F„ HçB i?b i?`v ç| H` # bBM? p`i æ` h•K- +−K ç−m H` K°i bBM? p`i + Q +?v
;B®M; M?Q +QM M; QÌB M?QM; +| ç M b€m +€M? i v- i` M ç−m +| K°i K„iX L| +| +€E
b m HQM; +| K°i +†T +€M? +?BK- iQ`M i?•M # Q T?O #ÎB K°i i−M; ?²M; [m M; HQ
?B M +O M| K` F?¬M; F?Q i`Î M M M|M; i? K p`B T?−MX

h?2Q b€i # M +çM? M| H` ? B bBM? p`i æ` h•K F?¬M; F?€+ M| # Q M?B m- M?QM
p|+ M; QÌB +kM; M?Ä ?ÆMX sm`i ?B M +m®B +MM; H` K°i +QM >Ä L? F?´M; H²-
i?−M i?€B +mM; FQM? çQ # bBM? p`i æ` h•K FB ` M; Q`BX

æ•v H` bBM? p`i ;b\ h`QM; HÁM; *Æ æ°M; p¬ +MM; M; ?B M; Ì- ?„M +kM; F?¬M; bÊ :
L? i?®M; HoM? pÊB p M; ?B ?Q†+X >„M /U p`Q Hw /Q ? i bS + çÆM ;BªM- ç| H` ?
+ÁM M?Ê `ä M?B m bBM? p`i M[X

>Ä L? h?®M; HoM? F?¬M; M; ?B M; Ì +?9i M`Q K` #~K #€Q,

@ æ| H` GoM? +?O >Ä EB m h°+X >Ä EB m oQÆM; +?QM? H` K°i i`QM; # KQÆE
+| ç` p` ? i bS + [m M i`¼M; Î i? ;BÊB æ` h•K +?9M; i X >Ä EB m i°+ b®M; Î i−M

h?¬M; [m HÌB M|B +O >Ä L? h?®M; HoM? - *Æ æ°M; +kM; ç½ T?€M çQ€M çQÊ+
+?d iQÆM; çQÆM; pÊB h?`i; B B K i?9 K` i?¬B- F?| i`€+? +?d +| i? H` i`QÎM; H½
h?€M? ;B€QX J` >Ä EB m GoM? \*?O # v T?Q i`QÊ+ +kM; H`K \*Æ æ°M; i?−K ;B`
`ä `M; iQÆM; çQÆM; pÊB i?`T ;B B K i?9- K†+ /M +?d H` KÊB #QÊ+ p`Q i?`T ;B
+MM; pÊB *?Q i−M +QÌM; ;Bª +?QM KQÆB +`T +O M?•M HQçBX \*QÌM; ;Bª M?Q p`
i`QÎM; H½Q b®M; Î i−M; KQÌB # - ?ÆM M[ +ÁM F?¬M; T?ªB H` +?9 i +O MÆB
h•K i? ;BÊB- *Æ æ°M; F?¬M; F?ÄB +ªK i?`v KbM? T?ªB bmv M; ?o HçBX

>Ä EB m GoM? *?O pW tm`i ?B M- €M? K„i M| /WM; M; v i` M M; QÌB æçB .B M h
F?¬M; t X h`QM; ?bM? /çM; i`mM; MB M K°i K„i- €M? K„i M| H°` [m M; K M; b„+ #
M?B M #` i?•M i? F?´M; H² +O æçB .B M h?€M? >Ä GQM; +?´M M?B TX Zm v ç-
i`mM; MB M K°i K„i çªQ [m M?Q Km®M /Á ?ÄBX

*Æ æ°M; T?€i ?B M M| /MM; HBM? ?²M iB M ?`M? i` Q ç´B pÊB >Ä L? oQÆM; X s
i` Q ç´B F?¬M; T?ªB H` b€M; içQ ç°+ ç€Q +O `B M; KbM?X Í K°i MÆB `°M; HÈM
i°+ ç¬M; çªQ i?b M; ¬M M; [M?B m F?¬M; F tB i- HBM? ?²M i` Q ç´B KÊB H` T?Q
M?´iX .o M?B M +?d F?B M`Q im pB HBM? ?²M çç i ç M K°i i`bM? ç° M?´i ç´M? i?
F?¬M; i?b +?d +| i? #` ç°M; +?Ì M; QÌB i t•K M?`T p`Q HBM? ?²M ç i` Q ç´BX

>Ä L? oQÆM; +kM; H° p M; ?B M; ÌX L| F m óQ Q ô K`v iB M; - €M? K„i M?bM p
h?®M; HoM? M|B +?mv M pÊB *Æ æ°M; H9+ i`QÊ+ p°B p`M; p¶ +€M? # v çB- F?¬
•K +O M| i`M M; `T bU p°B p`M; p` ?QM; T?´MX

L; ?2 M?[M; HÌB M`v +O M| - >Ä L? oQÆM; HB M H•K p`Q M; Æ M; €+ K½B F?¬M; i
v iÊB- i?`K +?Q F?¬M; ç w iÊB HÌB ?ÄB i?, K +O h?€M? ;B€Q bS ;Bª- ;B i®+ p
*Æ æ°M; - i`QM; K„i M| i`M ç−v p F?B T bÊ +MM; pmB KWM; X

``i F€ HÌB M|B M`Q +kM; F?¬M; #^M; H`K +?Q ç®B T?QÆM; M?bM i?`v +?SM; +È i
v iÊB i?b *?mv M +?9+ [m M; ?Q K`m çÄ ç†+ i`QM; iW i` M M; QÌB *Æ æ°M; ç½
HQM; ?„M +kM; KÍ `°M; - bQ pÊB >Ä EB m GoM? *?O i?b ?mv M H ?ÆM F?¬M; #E
+?Êi H|2 H M- *Æ æ°M; ç½ çSM; ;B[F?¬M; i`mM; +?Ì >Ä L? oQÆM; iÊBX

Zm M; K M; pW +?ÈT H M- i`QM; K„i >Ä L? oQÆM; H`T iS + i`M M; `T p pmB KV
+ª ?¬ ?´T +kM; i`Î M M ;`T ;€TX E?¬M; +ÁM +?9i M; ?B ?Q†+ M`Q- ? B +€M? +O M

; - M M ? Q i ? Š M ; # , M ; - ç - m ; " T t m ® M ; i ` Q Ê + M ; U + - i B M ; F m p ® M H " ó Q Q ô ç ½ #
* Q Ì M ; ç ° H B M ? ? ² M + O > Ä L ? o Q Æ M ; K ¢ M ? K) ? Æ M > Ä L ? i ? ® M ; H o M ? ` i M ? B
T ? € i ` H B M ? ? ² M H B M ? + M M ; p Ê B * Æ æ ° M ; X . o M ? B M * Æ æ ° M ; ç ² M ; w i ? b K Ê
ç ° M ; + O M | i ` m v M i Ê B X

v M B K * Æ æ ° M ; p W + ? m v M ç ½ ç | M M ? " M ç Q Ê + i B M i S + i W H B M ? ? ² M > Ä L ? o
p ° B p " M ; M | B ,

@ * ? O M ? • M p o ç ¢ B - ` ® i + K + M ; " B ç ½ i ` î p ` ² B X > Ä L ? i ° + + ? 9 M ; i ` ® i + K + ç ½
* ? O M ? • M p o ç ¢ B - i ? d M ? + - m M ; " B i ? ® M ; H o M ? > Ä L ? i ° + - M ? [M ; M ; Q Ì B ? - m i ?
M ; " B / Š M / „ i 5

L ; ? 2 > Ä L ? o Q Æ M ; M | B - * Æ æ ° M ; ç ½ ? B m i ? K ` i M ? B m + ? m v M X h M > Ä L ?
i ? " M t 2 K t û i H B H ` + ? + O K b M ? - + ? Š M ; [m H " p b + ª K M ? " M ç Q Ê + ? Æ B i ? î i ? m ° + p
K b M ? X æ B m M " v + | i ? + ? S M ; K B M ? p " B p ' M ç X æ - m i B M - > Ä L ? o Q Æ M ; F ? - M
E B K « M M F ? - M ; / € K / Á t û i [m € T ? " M - i B T i ? 2 Q + ? Q M ? H " > Ä L ? i ° + ç ½ # ` + ? M
K ° i + Q Ì M ; ; B ª H ½ M ? ç ¢ Q - + ? Q M M > Ä L ? o Q Æ M ; K Ê B F ? ~ M + ' T M ? Q i ? X L | i ? " H
° p " M K M ? > Ä L ? i ° + T ? | i ? € + i ` M i v K b M ? X æ • v H " i b M ? ? m ® M ; K " * Æ æ ° M ; ?
i ° + ç Q " M F i H " K ? „ M ` i i ? Q Ì M ; i ? S + X J t + / M i ? U + H U + ç Æ M i ? F ? - M ; K ¢ M ? M ? Q
H M i ? ; B Ê B K t i ç ' i i ? b + | i € + / K M ; p - + M M ; H Ê M X * ? d ` B M ; p M , M ; H U + T ? B ? " i
i ? " M ? i B K „ i + O Z m M ; J B M ? L ; k > " M ? æ ¢ B G K + - ? Q " M i Q " M M „ K ; B [? " M ? ç ° M ;
K ¶ B ç B K M " v - + ? 9 M ; ç ® B p Ê B Z m M ; J B M ? L ; k > " M ? æ ¢ B G K + ç ½ H " p - ; B € X

L ; ? o i ? - M ; b m ® i M ? [M ; ç B m M " v - * Æ æ ° M ; F ? - M ; + ? 9 i / Q / U ; " i ç - m p Ê B > Ä L ?
M | B ,

@ G - M M " v i i ` î p + | M ? B m + ? m v M + - M H " K X L m > Ä L ? i ° + M ; m v M w i ? - M T
M ; Q Æ B + ? Q M ? H " + Q M / • M + O i X * ? d + - M K ° i M ; " v + Á M i i ? b F ? - M ; + | M ; Q Ì B
E ? - M ; H • m M [- + ? „ + + ? „ M i ° + i b) + | K ° i K ª M ? ç ' i i ® i ? Æ M î i ? ; B Ê B æ ` h • K ç b

@ E ? ~ m F ? Q i ? " i H Ê M 5 > Ä L ? o Q Æ M ; - H € ; M + O M ; Q Æ B F ? - M ; M ? Ä 5 . € K / Š M
+ O æ ` h • K i ? ; B Ê B X L ; Q Æ B + | # B i ç • v H " i ° B ; b F ? - M ; \

• K i ? M ? # û M M ? ¼ M i W H B M ? ? ² M # ç ° M ; t 2 M p " Q + m ° + M | B + ? m v M ; B [* Æ æ ° M
ç ° M ; H B M ? ? ² M / o M ? B M F ? - M ; i ? + ? ¢ K ç M * Æ æ ° M ; - M ? Q M ; + ? m B p " Q H B M ? ?
+ | p ' M ç ; b + ª X * m ° + M | B + ? m v M p W ` ² B M | M ; ? 2 ç Q Ê + + k M ; H " i ? m " M H w i ? " M ?

• M ? K „ i * Æ æ ° M ; i ` î M M H ¢ M ? H) Q M ? b M > Ä E B m G o M ? * ? O ç M ; # v ç M - ? „ M i

@ h ç M ; + M M ; i ° + M ? • M + O i M | B + ? m v M X L ; Q Æ B H " + € B i ? € ; b K " / € K t 2 M p " Q
> Ä L ? o Q Æ M ; # ` H Ì B M | B + O * Æ æ ° M ; H " K b Ê ? i ? ² M - M | p ° B p " M ; + ? 2 M H Ì B M |

@ * ? O M ? • M p o ç ¢ B - M ; " B + ? Ê ? B m H - K X o ` ç ¢ B M ? • M ç • v H " h ? € M ? ; B € Q b S ; B ª
i ç M i ? K ; B h ? € M ? ; B € Q ç ¢ B ç B M b „ T i Ê B X . o M ? B M M m M ; " B ç ½ i ` î H ¢ B - ç ¢
+ ? Q > Ä L ? i ° + + ? 9 M ; i i ? K ; B X a S ; B ª ç ¢ B M ? • M - p ` M " v K Ê B + ? Q M ? H " ç p Q Æ
i - B - + ? d + | M ; " B ' v K Ê B ç O i Q + € + ? ç M i ? K ; B # m ' B H H Q M ; i ` ¼ M ; ç | X

> Ä E B m G o M ? * ? O M ; ? B ? Q t + M ? b M * Æ æ ° M ; - i ` - K ; B ¼ M ; M | B ,

@ _ ä ` " M ; H " H Q " B M ; Q Ì B - H " K b Q H ¢ B H " p m + O > Ä L ? i ° + + € + M ; Q Æ B ç Q Ê +
` " M ; - i b ) # € Q H M i ` M X L m ç B m i ` ` + € + M ; Q Æ B + ' m F i M ; Q ¢ B M ? • M X > W ? V
i " M + O > Ä L ? i ° + + € + M ; Q Æ B ç | X

@ Q y Q @

dd8X * ? Q Æ M ; 8 R 3 , > Ä L ? h ° + " ' i E ? m ' i > B M L ; M ; X

@ L ; Q Æ B F ? - M ; b Ê ; B | H Ê M H " K ç m ç - m H Q Ð B b Q \

*Æ æ°M; ; ^M ; B¼M; - €M? K„i H¢M? H)Q M?bM >Ä EB m HoM? +?OX " ` ?„M +?B n
+ªK ; B€+ K„i KbM? M?Q #` FBK +?•K- H"TiS+ i?2Q T?ªM t¢ /ÌB K„i ¢B- i`QM; HÁM
>Ä L? oQÆM; #B i`^M; /M +?O M?•M po ¢¢B ¢½ i`Î H¢B M?QM; T?ªB +?B K H'v
h?€M? ; B€Q i?b KÈB /šM /„i >Ä L? i°+ pQÊi pk K¬M ?| `²M; ¢QÊ+X Í i? ; BÈB
h?€M? ; B€Q H` i²M i¢B + Q M?`i p`imv i ¢®B- >Ä EB m HoM? +?O H` bS ; BªM M
p°B p`M; # v ¢ M i`QÊ+ K†i >Ä EB m HoM? +?O ; BªB i?Q+? H B H`+? +O *Æ æ°M
>Ä EB m HoM? +?O M; ?2 tQM; i?b #€M iQM #€M M; ?B ?ÄB H¢B,
@ L; QÆB M|B M; QÌB M`v H` h K h9+ EBK « im Hmv M K` i?`M? \ L; QÆB i?b #B i +
H•m h K h9+ EBK « ¢½ #B M K`iX
a m F?B i?QÆM; M; ?`- +€+ i`QÎM; H½Q h?€M? ; B€Q ¢½ T?€B J GQ¢M J u M æ²M
J¢M hQX G`K b Q M; QÆB +| i? F?šM; ¢`M? ¢•v H` h K h9+ EBK « \ "° /¢M; #•v ; BÌ
K` F?Q M ?½v M|B iÈB +?mv M i?`i ; Bª- +?Q /M H` i?`i i?b tûi ¢ M pB + #Ä p`i`Q
G½Q ?°B M; ?B K i`X
oW M|B tQM; i?b K°i i v i`QM; b€m i v +O >Ä EB m HoM? +?O ¢°i M?B M ¢€M?
i|K H'v +´ +O >Ä L? oQÆM; pSi M|` t X >mM; [m M; i`QM; K„i i M GoM? +?O H
æ°M; - ? B i M ¢B i?2Q # M +¢M? ?„M +kM; iÄ ` F?Q i? ¢¢B i?`M?- #°+ H° F?Q i
>Ä L? oQÆM; #` p,M; ` +?WM; i`,K Kûi KÈB ´M ¢`M? ¢QÊ+ i?•M ?bM?- ¢¬B K„i
; B"MX hQM? +€+? >Ä L? i°+ p®M i€Q #¢Q [m`i +QÌM; - #ªM i?•M H` >Ä L? oQÆ
i? i?b H`K b Q M| +| i? M?šM M¢B ¢QÊ+- HB M ?ûi HÈM,
@ E?®M FB T- i /M ; b +kM; H` i`QÎM; H½Q h?€M? ; B€Q- M; QÆB +?d H` K°i i M b
pÈB i M?Q i? ?ª\
>Ä L? oQÆM; M´B ; B" M ; -K H M- H"TiS+ iW KB M; ?„M T?€i` M?[M; iB M; F m
+?|M; F?m +? i€M ` tmM; [m M?X
>Ä L? i°+ p®M ¢Q`M F i M M b® >Ä L? i?®M; HoM? i`QÊ+ K†i +€+ h?B M * M i?
HÌB F m ; ¼B +O >Ä L? oQÆM; K` # v iÈBX >`M; M; `M ?`M; p¢M >Ä L? ¢½ iK i
*?9i Qi >Ä L? HoM? +?O b®M; i`QM; M? K #Q+? +kM; `®B `Qi # v ` M; Q`B- iK
oQÆM; X
h?"i bU b® HQÊM; >Ä L? [m€ F?´M; H²- +?d [m K'v H-M ?¬ ?'T K` >Ä L? ¢½ +
M?Q K•v ¢2M FûQ ¢ M H`K €M? b€M; v m ¢B `´i M?B mX h` M F?¬M; i`mM; - iB M; p
M; WM; i¢Q ` M?[M; iB M; m m- F?Q i? +QÌM; ¢¢B ¢ M M¶B M; v +ª *Æ æ°M; +kM;
?„M F?¬M; F?ÄB M; ?o ¢ M i€K +?[@ >Ä L? M´B ; B" M- i`,K p¢M +MM; H MX
a® HQÊM; >Ä L? i`QÊ+ K†i imv F?¬M; ¢ M i`,K p¢M- M?QM; p`B +?K+ p¢M i?b -
i?®M; HoM? p` HoM? +?O F?€ ¢¬M; ¢ªQ- ?Q`M? i`€M; ?ÆM `´i M?B m bQ pÈB >Ä
i?S M?`iX
@ >Ä L? oQÆM; - M?` M; QÆB Km®M i¢Q T?ªM b Q\ h H` bS ; Bª +O h?€M? ; B€
iQÊM; +€ M`v +kM; ¢ÁB mv ?B Ti b Q\
>Ä EB m HoM? +?O pW M|B pW ?mv ¢°M; +ª b€m +€M? i v- iWM; pÁM; b€M; K`m
M; WM; #°+ T?€i` - M?€v K„i ¢½ i`M ¢-v i`QM; F?¬M; F?QX æ9M; M?Q *Æ æ°M; T
¢½ iQÆM; ¢QÆM; pÈB h?"T; B B K i?9- ¢•v `ä `M; H` *U+ >¢M .QÆM; >Ä XX
*U+ >¢M .QÆM; >Ä ?°B iK i?`M? ?bM?- b„+ K†i >Ä EB m HoM? +?O +kM; i`Î M M
i v ; BÆ H M +MM; H9+- M; v H"TiS+ K°i [m M; +-m FBK b„+ iQ HÈM /-M ?bM? i?`
*Æ æ°M; F?BM? i?QÌM; #om K¬BX h M >Ä EB m HoM? +?O M`v ?šM H` KÈB iB M
+-m +| ¢QÌM; FQM? ?ÆM # i?QÊ+ +?S *U+ >¢M .QÆM; >Ä iQÆM; ¢®B F?´M; H²
¢ M +´T ¢° aB m h`i a€i E„X æ®B K†i pÈB bU F i?ÉT +O ¢¬M; ¢ªQ >Ä L? M?Q p
L? i°+ #` i`M i?QÆM; i?ªK i`¼M; M?QM; M; QÌB i?`i #¢B +m®B +MM; M?`i ¢`M? H

pϕM >Ä L? - +?QM? *Æ æ°M; +kM; F?¬M; /€K M|B KbM? +| i? iQ"Mi?•Mi?Q€i` -
pW #QÊ+ p"Qi?"T; B BX

>Ä L? oQÆM; ;B" M /[[m€i iQ,

@ aS ;B^a i?b b Q\ E?¬M; b B- >Ä L? i°+ +?9M; i F?¬M; +QÌM; çϕB- ``i M?Ä v m
i¬M M; ?B K +O KbM?X J†+ /M i H" i`QÌM; H½Q M?Ä v m M?`i i`QM; h?€M? ;B€Q
;B^a M?Q M; QÆB F?B / - +?Q T?•M T?^aB i`€B ç½ ç°M; i?O pÈB i X L m M?Q #~K #
H½Q i`¼M; v m- +?Q +?„+ i ç½ i?m Hw M; QÆBX >¬K M v +QB M?Q M; ¼+ ç€ +M
+?Q M; QÆB #B i >Ä L? i°+ +?9M; i F?¬M; i? #` F?BM? F?BX

*^aK i?K çQÊ+ HBM? ?²M >Ä L? oQÆM; / Q ç°M; F`+? HB i- *Æ æ°M; +^aK ç°M; ?
+?OM; i°+ +| F?Q iB i 5 J°i /•M i°+ M?Ä v m +?d #B i bÊ ?½B K" K'i çB i¬M M; ?B
F?¬M; +ÁM F?^a M, M; +Sm +?[M[X L?QM; >Ä L? i°+ i?b F?€+- imv M?Ä v m M?
F?¬M; bÊ F i?M +QÌM; çϕB- +?Q /M T?^aB ?v bBM? i?"i M?B m- #¼M ?¼ +kM; [mv
+O KbM? #` t9+ T?ϕKX æ•v H" K°i i`QM; M?[M; M; mv M M?•M i`¼M; v m ç *Æ æ°
J°i F?B +?9M; +?•M +?QM? M?"M KbM? H"K +?O M?•M i?b pÈB K°i /•M i°+ M?Q i
#°BX L; QÊ+ HϕB- *Æ æ°M; +kM; F?¬M; ç®B tY pÈB +?9M; M?Q K i?9 K" b) tY bU
/•M i°+ +| HBM? ?²M iBM? i?m-M- +| iBM? i?-M #`i F?m' iX

*Æ æ°M; F?¬M; i`U+ iB T tm'i i?O- K" M?„K K„i HϕB iϕK i?ÌB +„i çSi HB M Hϕ+ pÈ
ç| HBM? ?²M i?€M? +`T F?m +? çϕB M?Q K°i i`K HQÈB T?|M; H M + Q- # Q T?O ç€
i`mM; X

h`QM; T?9i +?®+- HBM? ?²M *Æ æ°M; ;B®M; M?Q +| K„i iB T t9+ pÈB >Ä L? oQÆ
>Ä L? +| i?U+ HU+ iQÆM; ç®B +QÌM; çϕBX >Ä L? oQÆM; H" K i?9 +`T #^av- >
+`T M, K +ÁM >Ä L? i?®M; HoM? H" +`T #®MX "¼M ?¼ i`QM; >Ä L? i°+ +?B K iϕ
pϕM >Ä L? i?b +QM b® M"v F?¬M; T?^aB H" M?Ä M[X a® >Ä L? +`T i?®M; HoM
M; "M- HBM? ?²M *Æ æ°M; T?^aB tm'i` iQ"MHU+ KÈB +| i? # Q T?O çQÊ+ iQ" M #
iWM; +QMX

>Ä L? ç²M; i°+ M M K HU+ +| +MM; M; m²M ;®+- *Æ æ°M; +® w ç2K >Ä L? oQA
HQÈB HBM? ?²M- ?ÆM M[+ÁM +?d /šM +?Q M| p" B i?SX

>Ä L? oQÆM; F?¬M; +?9i /Q /U OM; ?° ?Q"MiQ"MpÈB K M? H M? +O *Æ æ°M; -
?²M +O *Æ æ°M; - M| T?€i` K M? H M? +O KbM?X

L?"M çQÊ+ +?d i?`- i`QM; M?€v K„i >Ä L? HoM? +?O- >Ä L? i?®M; HoM? +MM
T?€i K HU+- imM; ` çÁM +¬M; FQ+? iW t X hWM; Hm²M; €M? b€M; ?Ä ?²M; iW
M; Q" B- /¬M /¬M ?ÊT i?"M? K°i i? X L?`i i?ÌB i`QM; F?¬M; ;B M p®M i`"M ç-v €T
i`, K pϕM >Ä L? i?b #•v ;BÌ HϕB +`M; ;B®M; M?Q /mM; M? K T?mM i`"QX

æ¬B K„i *Æ æ°M; +?Êi H|2 b„+ FBK ?²M; - K°i Hm²M; ?²M; K M; ;B®M; M?Q i?U+
iÈB ç€K M; QÌB >Ä L? i?®M; HoM?- >Ä L? HoM? +?O p" >Ä L? oQÆM; ç M; M;
#B M K' iX

J°i i`"M; iB M; ¬M; ¬M; ``i M?Ä p M; H MX >Ä EB m HoM? +?O ?9 H M K°i iB M; [n
#B M K' i F?ÄB p` i`Q i`QÊ+ ç|X E?®B [m M; +-m FBK b„+ Îi` M çdM? ç-m HoM?
?Ov /B i >Ä L? i°+ - i? M?QM; ?B M iϕB HϕB #`i M`½` M?Q #, M; imv i- #B M K
[m M; K M; i?U+ +?`i iW i` M i`ÌB ;B€M; tm®M; HϕB H|2 b€M; ?ÆM`²B i M #B M-
+-m FBK b„+ K" +ÁM ç HϕB K°i +€B ?® +| çQÌM; FQM? +?WM; K°i i?QÊ+- b•m F?

J†+ /M ?²M; [m M; +?d H|2 H M`²B #B M K' i M?QM; M?[M; MÆB M| çB [m i?b F?-
pb M?B i ç° FBM? F?OM; X L m M?Q i M >Ä EB m HoM? +?O F?¬M; T?^aM SM; +U+
Hϕ+ pÈB [m M; +-m`<sup>2</sup>B i`€M? Mû i?b M| bÈK ç½ #B M K' i i M i?"M? F?¬M; F?QX
b„+ K†i F?| +QB +U+ çB K- ? B i°+ M?•M çB i?2Q HϕB +`M; i? K FBM? ?½B M? M?

E?¬M; +?d K¶B #¼M +?9M; F?B T bÊ- i`, K pϕM >Ä L? ç M; # v i` M #-m i`ÌB +kM
/ Q ç°M; H9+ M½v KϕM? K) iÈB +Ð M"Q +?S\ L| ç½ ?Q"MiQ"MpQÊi [m T?ϕK pB K
+| >Ä L? oQÆM; KÈB +| i? KB M +QÐM; ?B m çQÊ+ K°i +?9iX J°i çÁM pW`²B

aB m h'i a€i E„- +?B m /mM; ?ÊT M"v i?¬M; [m bU # Q T?O +O HBM? ?²M *Æ æ°
>Ä L? +QÌM; ;Bª ç m ?B m çQÊ+ K°i T?¬M- [m„ iQ+? /mM; ?ÊT ç½ F?„+ b•m p"Q
+?9M;X

>Ä L? i°+ +?9M; i iW H9+ M"Q +QÌM; ç¢B ç M M?Q i? M?d\ L°B i•K K¶B +QM
M;?o ç|X "¼M ?¼M;?o ç M M€i|+ +kM; F?¬M; i? ?bM? /mM; ` +| K°i M;`v KbM?
FBM? F?OM; M?Q i? X E?¬M; +?d >Ä L? #bM? i?QÌM;- M; v +ª i`QM; K„i >Ä L?
+€+? M"Q i?„M; M' B bS ;Bª h?€M? ;B€Q +| im pB i?"T ;B B- +?Q /M +| i?„M; i?b +
>Ä EB m HoM? +?O #` K°i FQ+? pW `²B /¼ +?Q bÊ K'i K"i- +?d i?B m +?9i M[ç
*?B m pW `²B H" HU+ HQÊM; +?•M +?QM? +O >Ä L? i°+ M?QM; T?QÆM; T?€T

J†+ /M HBM? ?²M +O +QÌM; ;Bª >Ä L? i°+ +ÁM H•m KÈB +| i? bQ b€M? +MM; *Æ
+O ?„M- #¼M ?¼ +| i? +ª K ;B€+ çQÊ+ HBM? ?²M +QÌM; ç¢B ç| iW ç•m K" ç MX

@ *?O M?•M po ç¢B- +?QM? M;`B +?Q +?9M; i HU+ HQÊM; po ç¢B M?Q p"vX

> B ;B¼i MQÊ+ K„i K"m çÄ iW i` M K†i >Ä L? oQÆM; `ÆB tm®M;X æ½ iW `i H
+?`m €T #€+?- M?'i H" >Ä L? oQÆM;X J¶B H-M ç¢B çB M i`QÌM; H½Q h?€M? ;B
F?¬M; +| +?9i iB M; M|B- +?d H" i`Á +QÌB i`QM; K„i +€+ +?OM; i°+ K¢M? ?ÆMX
i-M; K°i p" i-M; ? B H" M?[M; MÆB >Ä M;mv M i® ? i bS+ KÄM; K M?- +ª +?OM; i
+¬M H Q- Hm¬M TªB T?K+ pK +?Q M?[M; +?OM; i°+ +QÌM; ç¢BX

>Ä L? i°+ F?¬M; TªB >Ä hBM? i°+ - #¼M ?¼ +| HÁM; iU €B K½M? HB i- iB M? ?m
oQÆM; ç m çÊM i?®M; F?´ p¬ +MM;- ;¬M M?Q F?¬M; Km®M b®M; M[X L?QM; p"Q
ç¢B +O #¼M ?¼ ç½ i`Î p H"K i? v ç`B ? i i?ªv- ?ÆM M[+?Q +¬M iU i?•M tm'i i?
+?B M T?€T çO /¼ ç`+? M?•M +QÌM; ç¢B TªB t€+? /ûT +?çvX

>Ä L? +QÌM; ;Bª +ªK i?'v HQM; KbM? i?ŠM; M?Q +?Q iWM; çQÊ+ i?ŠM; ?ÆM-
i`Î M M QÊi €i- K†+ /M MQÊ+ K„i /Q >Ä M;mv M i® M;QM; F i K" i?"M?X "¼M ?¼ ç
H B iQÆB b€M;X æ9M; p"v- ç| H" +QM çQÌM; b m M"v >Ä L? i°+ b) #QÊ+ çB- /Q
*QÌM; ;Bª >Ä L? i°+ B +kM; bKi bMB- i`QM; HÁM; +ªK ç°M; p¬ +MM;- €M? K„i +
i` M M;QÌB \*Æ æ°M;- H'v >Ä L? oQÆM; H"K i`mM; i•K K°i HÁM; i¬M FQM? ?„MX
i¢B + Q M?'i- +QÌM; ç¢B M?'i i`QM; i°+ #¼M ?¼X æ®B pÈB >Ä L? i°+ K" M|B- ç
i?"K +?Q +ÁM + Q ?ÆM +ª GB i .B K h?€M? ;B€QX

> B +€M? b m HQM; *Æ æ°M; M? M?"M; p¶- i?•M i? # v H M F?¬M; i`mM;- HQÈi
+?O ? B KQÆB i?QÊ+X

h`QM; M?€v K„i i?•M ?bM? ?„M +?d +ÁM HQm H¢B i`MªM?- H Q iÈB >Ä EB m H
+?ÊT ;B"iX

>Ä EB m HoM? +?O pšM +?Q ?Q" M ?²M H¢B- M| F?¬M; i? ?B m i¢B b Q K°i i°+
HU+ HQÊM; K¢M? M?Q p"v- +| çQÊ+ +?B m i?S+ K¢M? K) çO ?Ov /B i KbM?5 "¼M
M"v i`QM; HÁM; >Ä EB m HoM? +?O i?'v ?QªM; bÊ p¬ +MM;X

E iW H9+ i`Î i?"M? h?€M? ;B€Q bS ;Bª- ç•v H" H-M ç-m iB M b m F?B iB M +'T i?
?B TX L?[M; i M >Ä L? ?mM; ?½M F?¬M; bÊ +? i- H¢B +| T?QÆM; i?S+ +¬M; FQ
'M iQÊM; b•m b„+¬ K" H9+ M"v +¬M; FQ+? +O *Æ æ°M; ç½ iÈB M; v i`QÊ+ K†iX

•M? b€M; p" M; `U+ i` M M;QÌB *Æ æ°M; i?m ? T H¢B- h?¬M >Ä h?€M? oQÆM; E?ª
?B M ` i`QÊ+ K†i >Ä EB m HoM? +?O M?Q iB +?ÊT- i v TªB i`U+ iB T ç€M? K°i
M|X

>Ä EB m HoM? +?O ?9 H M K°i iB M; [m€B /`- ? B +€M? i v ;BÆ ` i¢Q i? M;„M +?
+€M? i v T?Q /QÈB M„K H¢B ç€M? p T?Q M;U+ *Æ æ°M;X

æ•v H" HÊB i? +O M?B m i vX

*Æ æ°M; iU ?² F?¬M; M?bM i?'v #®M +€M? i v T?Q /QÈB- +MM; H9+ pÈB >Ä E
i? ?„M # v H M- +ª M;QÌB #°i` - çSM; p[M; i` M K†i ç'iX >B M M?B M #®M +€M? i

HoM? +?O Q M? FQ+? p"Q +?¶ i`®M;X

Zmª M?B M GB i .B K h?€M? ;B€Q K M; ç M M?B m çB m ç†+ b„+X
@QyQ@

ddeX *?QÆM; 8RN, o¬ ©M? o¬ >bM? .B i h?–M "Q+?X

>Ä EB m HoM? +?O ;B"i KbM? T?€i ?B M- F?¬M; M;ì H'v im pB +O KbM? H¢B F?
M?•M iU tQM; H" h K h9+ EBK « M"vX

h`QM; iB M; M´ –K –K- bQM; i?O +O >Ä EB m HoM? +?O p" *Æ æ°M; +?¢K p"Q M?
HoM? +?O ;B®M; M?Q ç¢M T?€Q #„M iW i` M i`ìB tm®M;X

@ •K –K555

> B +€M? M! #` #¢Q i¢+ i?ªK ?¢B- ?! i?"M? p¬ b® ?mv i M?K+ # v i€M HQ¢MX æ'v
K m H - M m F?¬M; ç +?Q HU+ HQÊM; +O .B i h?–M EQ+? t•K M?"T p"Q b•m +Æ
? B +€M? i v i?¬B ç•mX

J" i?•M i? *Æ æ°M; imv +kM; #` T?ªM +?'M- M?QM; +?d H" ?ÆB ~K K°i +?9i K" i
i? >Ä EB m HoM? +?O F?B 'v +?'m bU #¢Q i¢+- /M M! +! ` bS+ p¶ p"Q +€M?- +kM
#° /Q •K pK M'X a m F?B `ÆB tm®M;- ? B +?•M M! H9M b•m tm®M; K†i ç'i iËB i"M
M! ?Q" M iQ" M `ÆB p"Q i? ?¢ T?QM;X

J HU+ *Æ æ°M; +?d +! i€K KQÆB ? B +'T- K" HU+ HQÊM; >Ä EB m HoM? +?O iQ
J°i FQ+? pW `²B +O *Æ æ°M; bY /KM; *U+ >¢M .QÆM; ?Ä - K HU+ +O >Ä EB m
.QÆM; ?Ä X L?QM; pb +€B ;b M! H¶ p®M M†M; M?Q p"v\U.;, ob i?^M; i€+ ;Bª +?S
;BªM H" #îB pbi® +?'i +Æ i? ? B # M +? M? H +? [m€ t X

E?¬M; b B5 J HU+ +O *Æ æ°M; /M F?¬M; #^M; >Ä EB m HoM? +?O- M?QM; #M
i? K" >Ä EB m HoM? +?O F?! +! i? bQ b€M?X *?d #^M; p"Q HU+ HQÊM; i?•M i?
bU +? M? H +? p K HU+X >ÆM M[.B i h?–M FQ+? K°i F?B €T b9+ i?b p¬ +MM;
EB m HoM? +?O b Q +! i? / /"M; M; ,M +ªM çQÊ+X

> B +€M? i v +O >Ä EB m HoM? +?O #` HU+ HQÊM; .B i h?–M FQ+? +?'M M€i- i?
+ÁM *Æ æ°M; pšM çSM; bWM; b[M; i` M F?¬M; i`mM; H" +! i? i?'v i® +?'ii?•M i?

H9+ M½v # v ç M i`QÈ+ K†i+O M|X

@ L| H`+O M;QÆBX L?È F„ H` T?ªB ?'T i?m iW iW- iWM; +?9i iWM; +?9i K°iX L K°i H-M i?b+| i? H`K M;QÆB #¢Q i? ç|X æÈB ç M F?B M;QÆB +| i? ?'T i?m ?O i? t2K i?QÌM; M;QÆB M[X

oÈB i?U+ HU+ +O >Ä L? oQÆM; #•v ;BÌ- M m M?Q +| i? ?'T i?m iQ`M #° K HU i?m°+ iQM? i?"T; B B M`v- H¢B i? K bU im Hmv M +O #ªM i?•M +MM; pÈB >Ä M; m :BÈB M`v- im pB +O M| `i +| i? b) i`U+ iB T i, M; iÈB + 'T +?QMX .o M?B M- +?mv [m€ i`bM? H•m /`B- ;B®M; M?Q \*Æ æ°M; ç½ M|B- i?S M`v M| F?¬M; i? i`QM; K°i + ? i çQÈ+X

>Ä L? oQÆM; /MM; KÄ M; "K +?†i F?®B iBM? ?¢+? i?"T; B B K` \*Æ æ°M; MûK iÈ p FQ+? ç°M; X L?[M; i?S M`v ç®B pÈB bBM? p"i î æ` h•K H` #ªQ #®B p¬; B€- M| +O KbM? ;B'm i?"i F„X E?B i`Î H¢B >Ä L? oQÆM; [m v i`Î H¢B i?b p K†i+O M| i?b +| +? i +kM; F?¬M; iWX •M? K„i +O *Æ æ°M; M?bM p T?Q +€+ ç²M; #¢MF? h?B M *Æ` - +€+ h?B M \* M h?€M? æ² ç m #` €M? K„i +O ?„M [mûi [m +ªK i?'v iQ HÂM; F?¬M; F?ÄB /•M; H M p`B T?¬M /U +ªK F?¬M; i®iX

aU i?U+ ç½ +?SM; KBM? /U +ªK +O ç€K h?B M * M h?€M? æ² H` ?Q`M iQ`M +?Q b m ç| - \*Æ æ°M; ç½ H M? +?Q >Ä L? oQÆM; i`B m i"TiQ`M #° >Ä L? iW + 'T # " i"TH¢B ç•vX

@QyQ@

dd3X *?QÆM; 8kR, h?B M L? h`"M *O "¢Q Zm•MX

>Ä L? i°+ î ç•v +| F?QªM; #®M M; "M +QM- i?¬M; i?QÌM; ç m i"Ti`mM; [m M? > H9+ M`v *Æ æ°M; H¢B +?B +?9M; i?"M? #®M i´- K¶B i´ K°i M; "M +QM- M; "v ç K ? *€+? ?m'M Hmv M `i çÆM ;BªM- +S H`K i?2Q v ? i M?[M; ;b i /¢v- ?¼+ i?m°+ `²B F?€+X

J†+ /M +€+ +QÌM; ;Bª +O >Ä L? i°+ F?¬M; i? M`Q H`K M?Q *Æ æ°M; - K°i H9+ +?Q +ª K°i M; "M i°+ M?•M F?€+X L?QM; #¼M ?¼ p®M +| +?mM; M; ¬M M; [- ?Q`M ?m'M Hmv M +?Q M? mX >B m [mª imv ?ÆB ;BªK b9i M?QM; pšM +| i? +?'T M?"M a m F?B ?Q`M i?"M? pB + T?•M i´- +m°+ b®M; ç m F?' +O +€+ h?B M * M h?€M?

sûi i?U+ HU+ i'M; i? i?b K°i M; "M +QÌM; ;Bª i`QM; >Ä L? i°+ ç m +| im pB iQÆM #®M ç M + 'T M, KX L; ?o H` iQÆM; çQÆM; pÈB J bQ + 'T # - + 'T #®MX L?Q p`v- # H +? F?B bQ pÈB .B i hmv i [m•M çQ`M +O æ¬M; J°+ ç [m®+X L?QM; .B i hmv i [m•M çQ`M ç m +| i¼ F}-F?B M; QÌB i?9 ?ÊT M?'i +| i? i¢Q M M bS+ K¢M? pQÊi L? i°+ +?d +| i? /U p`Q +?QM? KbM?- K` +ª #¼M +kM; +?d +| K°i i?m°+ iQM?X F?¬M; #^M; .B i hmv i [m•M çQ`M ? v EBK *QÆM; [m•M çQ`M M?QM; M; "M p¢M H- +| K°i +?d ?mv Qm i9 M?'i i`QM; +€+ ç¢B [m•M çQ`M- K°i M; QÌB ?B m `ä M?'i T?Q h?B M * M h?€M? æ²X *| M; QÌB M`v- ç°B [m•M `ÌB `¢+ +O ?¼ b) +| i? T?€i ?mv +MM; X

*S i? - K¶B H-M ç®B ç-m pÈB #¼M ?¼ H` K°i h?B M \* M h?€M? æ²X \*m°+ b®M; h?€M? æ² ç½ iÈB ; -M `²BX

S?QÆM; i?S+ im Hmv M M?Q i? F?¬M; +?d +| HÈB pÈB h?B M * M h?€M? æ²- K` + ;B9T ` M Hmv M HBM? ?²M HU+ i?€M? + 'T +O ?„MX *€+ h?B M * M h?€M? æ² F?€ HU+ +O ?„M ç½ iÈB KS+ M`v `²B K` +ÁM +¬M im Hmv M b Q\ \*Æ æ°M; i`ª HÌB `i +€+? ç i, M; i?U+ HU+ +O KbM? H MX L m bQ b€M? pÈB >„+ •K h?B M \*Æ i?b M? bS+ K¢M? HBM? ?²M- i?"K +?Q T?ªB pQÊi t >„+ •K h?B M \*ÆX L?Q p`v- K°i F?B +| K°i T?QÆM; /B M €T +? >„+ •K h?B M *ÆX >m®M; +?B ?Q`M +ªM? im Hmv M p`v +?d +| i? M; ° # 'i F?ª +¬m- ?„M b Q +| i? #Ä HÐ çQÈ+ \

JQÌB M;`v b mX

@ aQ ?mvM?- iÈB T?B M ?mvM? `²BX

*Æ æ°M; ç M; çSM; i` M K°i M;¼M M9B M?ÄX L?B i ç° içB ç•v +,M #ªM F?¬M; ? KQÌB M;`v- HBM? ²²M HU+ +O ?„M H9+ M`Q +kM; çQÊ+ p`M /KM; Î KS+ i®B ç X M?QM; *Æ æ°M; +ªK i?`v `ä bU F?®M; +? i?¬M; [m HBM? ²²M HU+ +O KbM? HçB ?„M pšM +?Q +?„+ +?„M T?QÆM; T?€T M`v +| i? H`K +?Q HBM? ²²M HU+ +O Kb HçB H` #B M T?€T /mv M?`i K` ?„M M;?o` M?^K ç + Q HBM? ²²M HU+X

E?¬M; M;WM; çB m F?B M- HB M F i HBM? ²²M pÈB # M M;Q`B F?B M +?Q HBM? ²²M imv #ªM i?•M \*Æ æ°M; ç½ +® ;„M; F?®M; +? M?QM; ç•v H` K°i M;`M >Ä L? 5 > ? i bS+ +?B ç m HU+ F?®M; +? +?Q iWM; +QMX

G9+ KÈB #„i ç-m- *Æ æ°M; i?`i` +?d +| i? ?QÈM; /šM +?QM? t€+ +?WM; K°i i`, +QM F?€+- ?„M +?d /WM; HçB Î KS+ F?®M; +? i?•M i? çÆM; BªM +?S F?¬M; i? ç M; Bì- [m KQÌB M;`v i?b *Æ æ°M; ç½ iB M #°`i M?B m i`QM; pB + M`v- T?QÆ +`M; ?B m [mªX h`QÊ+ K„i- ç½ +| i? çB m F?B M # i`,K >Ä L? +¬M; FQ+? K°i +€ i? - bU F?®M; +? pÈB +€+ >Ä L? F?€+ +?d i,M; +?S F?¬M; ;BªKX L?Q p`v- i`QM ` M Hmv M i`QM; €T HU+- i?b HBM? ²²M HU+ +O *Æ æ°M; +kM; i,M; i`QÎM; K°i + SM; #B M- bU HQm +?mv M K HU+- pB + +¬M; FQ+? M?ì ç| ç m ?B m [mª ?šM H M`v H`K +?Q +€+ h?B M * M h?€M? æ² F?´ F?¬M; i? iªX

*Æ æ°M; p®M ?B m `ä ç•m H` +U+ ?çM +O ç²M; #çM KbM?- M M ?„M imv i F?¬M; M #¼M ?¼ /®+ iQ`M HU+- ç M MY T?¬M bS+ +kM; F?¬M; #Ä [m X

@ hB m bQ ç - +| i? +?Q ?mvM? M;?d K°i +?9i F?¬M;5

S?`i h?Kv ç m F?´ M?bM \*Æ æ°M; ç M; çSM; i` M bQÌM M9BX *?B M ç`m pÈB ç€K > F?´X æWM; M|B ç M pB + bÊ HÐ i v; B i +? i #¼M +?9M;- K` +QB M?Q +?Q ?„M iU ç½ H`K çQÊ+X Jm®M çª i?QÆM; ç€K >Ä L? M`v ç9M; H` F?¬M; / X GU+ F?®M; +? i?b ç€K >Ä L? M`v +`M; ç€M? +`M; KçM?- pÈB bU i?,K /Ä +O HBM? ²²M HU+ i?€ ` +?B m ç m +| i? ç€M? i`9M; çB K bÆ ?Î i`QM; K F„ +O +€+ h?B M * M h?€M?

*?Q /M h?B M * M h?€M? æ² +| KçM? i? M`Q i?b K HU+ iU i?•M +O ?¼ +kM; F? M;`M +QM >Ä L? +| im pB iW +`T #®M i`Î H MX >ÆM M[- i`QM; ç| +ÁM +| +€+ > L? oQÆM; pÈB im pB ç M; i,M; i`QÎM; ?^M; M;`vX

sûi bÆ #°- >Ä L? i°+ çQÊ+ +?B H`K #®M i´- h?B M \* M h?€M? æ² i`W *Æ æ°M; ` H) ` +kM; çO ç ç®B T?| pÈB *Æ æ°M;X L?QM; i?U+ i - /QÈB bU çB m F?B M +O L? i?¬B +kM; çO ç€M? #çB iQ`M #°+€+ h?B M \* M h?€M? æ² F?€+- ?`M? ?ç #¼M

L?QM; #¼M ?¼ F?¬M; i? F m F?´- pb /QÈB bU F?®M; +? ?Q`M ?ªQ +O \*Æ æ°M; F€ /B m p¬ +MM;X L?B m M?`i +?d F?B M #¼M ?¼ #-K iQK K` i?¬B- imv i F?¬M; F?B \*Æ æ°M; F?®M; +? i´ >Ä L? +¬M; FQ+?- +kM; ç½ M;?o iÈB bS+ T?ÁM; M;U M;QÌB #¼M ?¼- +ÁM +| F?ª M,M; i`M +¬M; T?ÁM; i?O +O iWM; M;QÌBX *?Q M M- +?Q /M H9+ ç€M? pÈB h`-M hQ hmv M +kM; F?¬M; ?ç i?O HQm ibM?X

*€+ h?B M * M h?€M? æ² çB m ?B m- Km®M i?„M; +?d +| +€+? /mv M?`i H` ;B i *A H`K +?Q ?„M F?¬M; +| F?ª M,M; F?®M; +? ç€K ?Ä L? M`v KÈB çQÊ+X L?QM; çB ;Bì- F?¬M; B i`QM; #¼M ?¼ HB m KçM; H`K p`v +ªX G`K i? +?šM; F?€+ M`Q i?B bm®i [m€ i`bM?- *Æ æ°M; +?d KÈB /WM; HçB Î KS+ F?®M; +? M?|K >Ä L? i?¬B- L m #¼M ?¼ +?O ç°M; M;? M? +?B M i?b 2 `^M; /M Hmv M i? K i`,K M,K M[+kM; i

>B M içB- bU ; M? çm /mv M?`i +O #¼M ?¼ H` bQ t2K B +| i? FB M i`b H•m ?Æ >Ä L? M`vX

S?`i h?Kv #`i ç„+ /o çB ` i`QÊ+- M?bM *Æ æ°M; H„+ H„+ ç-mX

*Æ æ°M; KdK +QÌB M|B,

@ aQ ?mvM?- K HU+ p" i? HU+ +O ?mvM? ç½ ?²B T?K+ ; -M tQM; `²BX >Q" M iQ
M[X æ ç M ; Bì ç½ ç€M? +?QM i`"M pÈB ?mvM? K" +ÁM +?Q K i ç•vX

•M? K„i m QªB +O S?'i h?Kv +?Êi b€M; H M- M; ~M; ç-m M?bM p ?QÈM; K°i M; "
i`"M- ?ûi HÈM K°i iB M; ,

@ æ M ç•v çBX

*ª M; QìB S?'i h?Kv çQÊ+ F?¬B ; B€T # Q T?O i`¬M; ?MM; i`€M; M?Q K°i i`K b„i iQ
b„+ - H K b„+ iÄ ` iW S?'i h?Kv- H`K +?Q ?„M ; B®M; M?Q K°i [mª + -m çB M F?´M
G¬B L; K+ h?¬M S?O /`B +?WM; # i?QÊ+ ?B M ` i` M i v S?'i h?Kv- ç•v H` ?bM?
pB + [m¬M +?B MX

E?¬M; +| HQm H¢B MY T?¬M i?U+ HU+ - S?'i h?Kv T?|M; i?Q+? iQ" M #° bS+ K¢M?
ç-m M?bM p ç€K >Ä L? - K" ; BÆ G¬B L; K+ h?¬M S?O H M- #´ K¢M? p ?QÈM; *Æ

S?'i h?Kv [m€ ?B m *Æ æ°M; - iW FBM? M; ?B K Î +€+ i`"M +?B M i`QÈ+ i?b i m v h?
#° - M?QM; i®+ ç° M"v `ä`"M; F?¬M; i? bQ pÈB i®+ ç° iB M #° +O ç€K >Ä L? /Q
ç| ?„M #B i i`W T?B +| M; QìB ç°i T?€+ Ym [m M- M m F?¬M; i?b +?Q /M Hmv M +
H¢B ç€K >Ä L? M"vX ob p"v- M m Km®M FB M i`b H•m ?ÆM +?d +| +€+? H`K +?Q
bU çB m F?B M +O *Æ æ°M; i?b ç€K >Ä L? M"v +?d H` M?[M; +QM +¼T F?¬M; i
h?Kv çQÊ+X

h®+ ç° +O H¬B çB M +U+ M? M?- H`K +?Q F?¬M; F?Q tmM; [m M? T?€i ` p¬ b®
iY b„+ ?bM? pÁM; +mM; H Q i?ŠM; iÈB *Æ æ°M; - H`K +?Q €T HU+ iW ç€K ?Ä L?
+?d i`QM; +?®+ H€i H` Hm²M; çB M b) p +?¢K pÈB *Æ æ°M; X

hW H9+ #„i ç-m i`"M ç'm i?b *Æ æ°M; ç½ Hm¬M +?9 w iÈB S?'i h?Kv- K†+ /M pB +
F?B M +?Q ?„M ?ÆB #´i M; Ì- M?QM; b Q H¢B H`K ?„M #®B `®B çQÊ+ \ >„M +?d ?Æ
H¬B çB M FB ç½ /WM; H¢B ; B[F?¬M; i`mM; X

G¬B çB M p®M +| ç†+ çB K F?B ; †T T?ªB bU M; , M i`Î i?b b) T?€i M´ - +?Q /M H¬B
+kM; M?Q p"vX G¬B [m M; FB b m F?B ; †T T?ªB bU M; , M i`Î p¬ ?bM? HB M M´ im
M?Ä H M iÄ F?„T MÆB- M?QM; F?¬M; K°i iB H¬B çB M M"Q +| i? +?¢K iÈB *Æ a

S?'i h?Kv i?'i FBM?- K†+ /M ?„M #B i `ä +¬M; FQ+? +O KbM? F?¬M; i? M"Q çª
M?QM; b Q +kM; F?¬M; M; Ì iÈB pB + M| H¢B #` M; , M +ªM / /`M; M?Q p"vX *?d + -
#` ?| ; BªB K°i +€+? p¬ ?bM?- K" KbM? pšM +?Q +ªK i?'v ç 'v T?€i ` MY T?¬M K
K" M #ªQ p ?B M ` iW ?Q F?¬M; ; B9T \*Æ æ°M; +?†M H¢B çÁM i`M +¬M; X _®i +m°
HU+ +O iB m bQ ç ç½ K¢M? iÈB KS+ M"v `²B b Q\ E?| i`€+? - H9+ i`QÊ+ ç 'v H¢B
K i?9 +´T KQìB M?Q p"vX

hmv i F„ .B i h?¬M "Q+? UH€ +?„MV M"v p®M +?Q ? çQÊ+ *Æ æ°M; bY /KM; i`QÈ
+?Q M M /o M?B M S?'i h?Kv F?¬M; #B i M|X .B i h?¬M "Q+? +| çB K K¢M? M?'i H
+ÁM #´i F€ bU HB M ? M"Q pÈB M; QìB /MM; X L?Q p"v- S?'i h?Kv KÈB F?¬M; ?
ç°M; K HU+ M"Q i` M M; QìB *Æ æ°M; - +kM; M?Q F?¬M; ? çB m F?B M çQÊ+ çÁ
F„ .B i h?¬M "Q+? M"v Km®M bY /KM; çQÊ+ i?b çB m FB M iB M [mv i H` T?ªB +|
F?¬M; +ÁM M; ?B M; Ì ; b M[- *Æ æ°M; ?Q" M iQ" M +| çO çB m FB M M"vX

S?'i h?Kv FBM? M; ¢+ F?B M ?„M #` F?UM; H¢B ç¬B +?9i- +ÁM bU çB m F?B M +O
H¢B F?¬M; ? #`ªM? ?QÍM; +?9i M"QX JB M; ç€K >Ä L? ç²M; HQ¢i b€M; H M- i`
H`K +?O- #ªv i` , K +QM ç²M; HQ¢i i`M +¬M; i¢Q i?`"M? K°i M; ¼M HY K"m ?²M; ç"
h?Kv M? M? M?Q +?ÈTX

æÁM i`M +¬M; M"v çQÊ+ *Æ æ°M; /MM; HBM? ?²M HU+ i?€M? +´T +O KbM? çB m
+?¼M F?€+ - +?d +| i? +„M ` , M; HB m K¢M; ç®B F?€M; X >„M ; BÆ + Q G¬B L; K+ h?
H K [m M; iY b„+ i`QM; M?€v K„i b€M; `U+ H M- ; -K ; B" M /[`²B iQ" M HU+ #´` K°i
F?´M; H² H Q i?ŠM; iÈB M; ¼M HY FB X

hB M; K b€i F`+? HB i- iB M; p +?¢K +?|B i B p M; H M- S?'i h?Kv +?d +^aK i?'v i
HY i?B m ¢@i- p°B p`M; HMB p b m K°i #QÊ+X

æ| H` ¢ÁM i'M +¬M; +O #<sup>a</sup>v i`,K +QÌM; ;B^a>Ä L? i°+- ?ÆM M[+ÁM +|>Ä L? p
+O *Æ æ°M; i?b K HU+ #¼M +?9M; /MM; ;-M M?Q F?¬M; ? H½M; T?Q- K°i ¢ÁM
K°i aÆ +?T aB m i' b€i F,,`²BX G'v impB ?B M; BÌ+O G¬B æ S?'i h?Kv +°M; pÈE
F?¬M; F?|X L m +ÁM Î i` M K†i ¢'i- S?'i h?Kv +| MB K iBM ¢'m pÈB #¼M +?9M; K
+Æ ?°B +?mv M #¢B i?"M? i?"M; X

L?QM; MÆB M`v H` i? ;BÈB æ` h•K- MÆB +| M;m²M >Ä M;mv M i® /²B /`Q M?'i
¢€K >Ä L? X L;QÊ+ H¢B- G¬B M;mv M i® i¢B ¢•v i?Q i?Èi K°i +€+? ¢€M; i?QÆ
¢€K >Ä L? M`v H`K ¢ m ? i bS+ / /`M;- ; -M M?Q H` i?m'M T?€iX *ÁM S?'i h?Kv T
F?Q /šM ¢°M; K HU+ i`QM; iQ`M +Æ i? M; ,M +?†MX *?Q F ¢ÁM i'M +¬M; i?S M?
iÈBX

"` ¢°M; +?`m ¢ÁM F?¬M; T?ªB H` T?QM; +€+? +O S?'i h?Kv- K°i F?B /QM? p`Qp
¢@B T?QÆM; i?b F i [m^a i? M`Q +kM; H` +¢M FB i K HU+ `²B i?m i`"M- ?Q`M iQ`
i`QÊ+ +<sup>a</sup>X \*?Q /M K'v H-M i`QÊ+- +^a #¼M ¢½ i?Y ¢O HQ¢B +?B M i?m"i- iW Mû i`€
i ¢½ +?SM; KBM?- i' i +^a ¢ m F?¬M; ?B m [m^aX GBM? ?²M HU+ i?€M? +?T +O *Æ a
bU ?B m `à T?QÆM; i?S+ +?B M ¢'m +O +<sup>a</sup> #¼M- +?Q M M Km®M +?¢v +?d H` M`
p¬ Q+?- +`M; H`K KbM? i?m M? M? ?ÆMX

ob p"v- H-M M`v S?'i h?Kv [mv i i•K /MM; T?QÆM; i?S+ +?B M ¢'m KbM? K ?B r
h?Kv K ?B m M?'i p +€+? +?B M ¢'m M`Q\ E?¬M; +ÁM M; ?B M; Î ; b M[ - H` ¢@B +

E?B ¢ÁM i'M +¬M; i?S ? B ¢ M ; -M- S?'i h?Kv pšM /MM; G¬B L; K+ h?¬M S?O M;
F?¬M; ;B®M; H-M i`QÊ+X > B K,,i +O S?'i h?Kv H|2 H M- H K [m M; iY b,,+ ¢°i M
+Æ i? ?,,M- iÄ ` tmM; [m M? F?B M +?Q T?QÆM; pB M K'v M; `M i?QÊ+ pm¬M; ;
M;mv M i® tm'i ?B M Î F?„T MÆB- ¢•m ¢•m +kM; i?'v p¬ b® iB ¢B M H|2 H M- K
K¢M?- M?QM; b® HQÊM; +U+ F€ M?B m- M?bM ¢•m +kM; i?'v +?9M; X

ddNX *?QÆM; 8kk, h?B M G¬B EB T L; K+ :BÈBX

J oU+5 æ•v i?"i bU H` J pU+ +O S?'i h?KvX

L; v +^a*Æ æ°M; +kM; +?Q iWM; ¢QÊ+ M?bM i?'v M| #ÎB ¢•v p®M H` b€i +?B m +
Km®M i?"M; i`QM; +m°+ i?Q Hmv M M`v M M?„M KÈB bY /KM; X S?'i h?Kv ?B m `
M m KbM? iB T iK+ FûQ /`B i?b b) F?¬M; +| +Æ ?°B i?"M; X *?QM? pb p"v- M; v iW
i? ¢ *Æ æ°M; +?O [m MX a m H-M +¬M; FQ+? i?S M?'i- ¢ M H-M +¬M; FQ+? i?S
¢UM; +¬M; FQ+? ¢ +| +Æ ?°B T?|M; ` J pU+ +O KbM?X

J pU+ M`v +| i M h?B M G¬B EB T L; K+ :BÈB- p®M `i [m2M i?m°+ pÈB +€+ h?B M
H` T?B M #ªM i?m M?Ä +O o¢M G¬B EB T L; K+ :BÈB i` M h?€M? h` æªQX J†+ /M
M?QM; +kM; H` K°i HQ¢B J pU+ i?m-M +¬M; FQ+? K¢M? K) ?B K +|X

S?-M HÈM J pU+ +O J bQ +?d +| i€+ /KM; T?K i`Ê #ªM i?•M- ?¢M +? - ; B K +¬K
i?O K` i?¬BX h`QM; ¢| hBM? h?-M J pU+ H` i®B Qm M?'i pb +| i? iB M ?`M? T?K
pU+ +O S?'i h?Kv H¢B F?€+ ?Q`M iQ`M- J pU+ +O ?,,M +?d +| i? i²M i¢B ¢QÊ+ M
+?d +| i? /MM; M?B m M?'i # H-MX L|B M?Q i? ¢ K¼B M; QÌB ?B m ¢QÊ+ KS+ ¢
h`QM; M,K; B•v i¢Q ` M; `M p¢M iB H¬B ¢B M +MM; Q M? FQ+? `¬K `°- ?ÆM M[
i€+ /KM; ;•v i HB i- +?d +¬M i`9M; T?ªB K°i iB i?b ¢®B i?O b) H"TiS+ K'i ¢B F?ª
+?B M ¢'m i`QM; K°i F?QªM; i?ÌB; B MX J pU+ M`v i?"i bU i?Q+? ?ÊT +?Q [m-M-
L?[M; M; `v i?€M; ; -M ¢•v- S?'i h?Kv ¢B M +m²M; Hmv M i`T H` pb ` M Hmv M #ªM
i? ?B MX æ•v +kM; H` M;mv M M?•M ?„M F?¬M; /MM; J pU+ i`QM; H9+ i? K; B
M?B M /MM; ¢ MX

aS+ #MM; M´ +QÌM; ¢¢B H`K +?Q +€+ h?B M * M h?€M? æ² # Q ;²K +^a*Æ æ°M; +k

*Æ æ°M; T?€i ?B M H9+ h?B M G¬B EB T L;K+ :BÈB pW KÈB #°+ T?€i- +?ŠM; M
K" +ÁM H"K +?Q bU i"Ti`mM; iBM? i?-M +O KbM? i¢K i?İB #B M K'iX G9+ M"v S?
?¢ T?"K- F?¬M; F?€+ ;b K°i +QM M?QK F?´M; H² iQ"Mi?•M # Q T?O #^M; H¬B ¸B
*Æ æ°M; F?¬M; +€+? M"Q iB T +´M ¸QÊ+X h`QM; T?¢K pB # Q i`MK +O h?B M G-
i`Î M M p†M p Q p" iÄ ` KMB p` ¸†+ #B i+O H¬B ¸B MX

J pU+ ?ÆM ?ŠM K F„ +?QM? H" pb iQM? #'i M;İ +O M|- F?¬M; +-M T?ªB iQ+?b
G¬B EB T L;K+ :BÈB M"v tm'i ?B M [m€ #'i M;İX

hm v M?B M +MM; H9+ ¸|- +kM; p¬ +MM; #'i M;İ- HBM? ?²M HU+ +O *Æ æ°M; +?Êi
+İX

G¬B ¸B M H" +?€M? F?Q +O i?B M ¸` - H" F?„ + iBM? HÈM M?´i +O GBM? >²M G
H" H¬B ¸B M i?B M M?B MX hm v M?B M H9+ M"v *Æ æ°M; F?¬M; /Q /U K" #°+ T?
KbM?X GBM? ?²M i?€M? +´T +İ bS+ #°+ T?€i i?"i bU ¸€M; bÊ- +SM; `„M tm i M
¸ M; T?O i` M M;QİB ¸€K >Ä L? X

*Æ æ°M; ;-K M? - i?•M ?bM? ¸ M; ¸SM; i` M ¸dM? M9B +?Êi +?´M ¸°M; K½M? HB
M?Êi ¸B- M?QM; ? B +?•M +O ?„M pšM p[M; p" M; i` M K†i ¸'i- F?¬M; +İ +?9i bmv

*Æ æ°M; /U p"Q GBM? ?²M HU+ h?€M? +´T +O KbM? ¸ +´T +?Q ¸€K >Ä L? ? B ;
J pU+ K¢M? K) M?Q i? M"v- ?„M pšM HB m K¢M; HU +?¼M i´M i?QÆM; HBM? ?²
¸€K >Ä L? #` h?B M G¬B EB T L;K+ :BÈB tİ b´i`U+ iB TX

h?İB ;B M iW H9+ h?B M G¬B EB T L;K+ :BÈB ?bM? i?"M? ¸ M H9+ +-M; FQ+? `´i
;B•v- H¢B i? K pB + *Æ æ°M; ;B9T M?İK >Ä L? M;„M +ªM i? K ? B ;B•v- M?Q p"v
T?ªM SM;X

JİB +QM >Ä L? ¸ m +ªK M?"M ¸QÊ+ HBM? ?²M HB M H¢+ +O *Æ æ°M;5

"ªM i?•M *Æ æ°M; +kM; F?¬M; T?€i ?B M ¸QÊ+ p"Q H9+ ?„M /MM; HBM? ?²M HU+
L? M"v- i´i +ª #¼M +?9M; ¸ m M?bM *Æ æ°M; pÈB €M? K„i `´i F?€+- F +ª H" >Ä L

Zmª i?"i i`Q F?¬M +O >Ä L? F?¬M; iQM? H" + Q- i?"K +?Q +ÁM F?¬M; #^M; ¸€K
M?QM; +kM; F?¬M; +İ M;?o H" #¼M +?9M; F?¬M; +İ +ªK ;B€+X L;QÊ+ H¢B- i`U+
i`U+ ;B€+ +O HQ" B M;QİB `´i M?B mX >"M? ¸°M; #ªQ p #¼M +?9M; i?2Q #ªM M,
H M M;¼M HY M?B i?mv i i`QM; HÁM; KİB +QM >Ä L? X Í i`QM; K„i +?9M; - p` +
tSM; ¸€M; H½M? ¸¢Q #¼M +?9M; - F?B M #¼M +?9M; +?•M +?QM? p mB HÁM; T?K-
M?•MX æ-m İ + >Ä L? M; m bB M?QM; `´i i`U+ iB T- p"Q ;Bİ F?„+ M"v- *Æ æ°M; ;
i?m"MX "´i Hm" M b m M"v T?€i bBM? +€B ;b- F +ª F?B *Æ æ°M; i?W M?"M i?•M
M?[M; +QM >Ä L? M"v +kM; b) ¸®B tY pÈB ?„M M?Q p"vX æ•v +?QM? H" K°i +?Q
iB i +MM; i`mM; i?"M? +ÁM + Q ?ÆM +ª iQM? K¢M;X

h´M; +°M; i?İB ;B M *Æ æ°M; i` M? i?O +?Q ¸€K >Ä L? H" #®M ;B•vX L m H" #ªM
MİB H" #®M ;B•v- +?Q /M +?d +İ K°i ;B•v +kM; ¸O ¸ ?„M H"K M M +?mv MX L?Qİ
M m F?¬M; i? F`T i?İB TªM SM; i?b +?„+ +?„M #¼M +?9M; b) i?W M?"M h?B M
æİ H" bU i?"i- M m *Æ æ°M; F?¬M; iU KbM? tm'i i?O i?b ¸€K >Ä L? b) #` i?QÆM
i?U+ HU+ +O S?´i h?Kv i?b +?mv M i?„M; #¢B F?¬M; +-M T?ªB MİB M[X

o"Q H9+ M"v- F?ª M,M; F?®M; +? HBM? ?²M HU+ bB m +QİM; +O *Æ æ°M; KÈB
?m®M; HBM? ?²M #` i?QÆM; - i?€M? +´T HBM? ?²M HU+ H¢B ¸QÊ+ FQ+? T?€i iQ
Km®M pĐ imM; M?QM; bmv M;?o H¢B `´i b€M; bO p" `ä "M;X

h`QM; iB M; -K -K M´ p M;- pb T?•M i•K T?İM; i?Q+? J pU+ M M S?´i h?Kv #` #ªv
i?O +-M; FQ+? i`U+ iB T H M G¬B L;K+ h?¬M S?O- ? B +?•M ?„M #` €T HU+ ¸ H9
?²M;- ?B M M?B M H" ¸½ #` i?QÆM;X L?QM; ?„M H¢B `´i T?´M F?Q+? p" KQM; ¸Ê
T?QÆM; T?€T ;b SM; ¸®B pÈB J pU+ H-M ¸-m iB M ?B M H° +O KbM?X >„M ?B
+kM; KQM; ¸ÊB iB m bQ ¸ +İ i? K M; +?Q KbM? K°i +?9i #'i M;İX

æ€K >Ä L? M"v F?Q^aM; K°i M; "M +QM - K" HQÊi +¬M; FQ+? i`QÊ+ +?d +| #<sup>a</sup>v i`,K +ÁM H¢B ç½ M?"M çQÊ+ H M? €M #BM? +O *Æ æ°M; X G9+ M"v +?QM? #¼M +?9M

>ÆM # i`,K +QM >Ä L? - K¶B +QM ç m çQÊ+ HBM? ?²M HU+ +O *Æ æ°M; FQ+? i? ç½ +| i?|B [m2M imv i ç®B T?K+ iMM; K¼B K M? H M? +O *Æ æ°M; X

>ÆM # i`,K +QM >Ä L? M"v pšM # v ÎT?Q M; Q" B- /QÊB bU +?d ?mv +O \*Æ æ°M M?^K ?QÊM; #<sup>a</sup>v i`,K +QM >Ä L? Î i`mM; i•K K" H Q ç MX

æ +?Q K°i M; "M +QM >Ä L? i'M +¬M; [m-M i? bBM? ` i€+ /KM; +?²M; +?'i i?b \*Æ æ°M; Km®M #•v; BÌ H" H"K +?Q ç€K >Ä L? M"v +MM; M? m T?|M; i?Q+? T?ÁM ` ?B m [m^a +?²M; +?'iX æB m M"v p¬ +MM; F?|X "aM i?•M ?„M +kM; F?¬M; i? #B F?¬M; - /M b Q K HU+ +O Hk >Ä L? M"v +kM; F?¬M; +ÁM bmm; K½MX

S?€ i?b / M?QM; #^aQ p H¢B `i F?|- ç¢Q Hw M"v H" imv i ç®B ç9M; i`QM; +?B M J°i K" M [m, /` +?Êi tm'i ?B M- ?ÆM # i`,K +QM >Ä L? iW +€+ ;| + ç° F?€+ M? m i`,K +QM >Ä L? ç M; HmB p - i¢Q ` +^aM? iQÊM; ?ÆM M; "M +QM >Ä L? # v iS i€ i?`T H°M t°M- M?bM `i ?¶M HQ¢M F?¬M; ` i`"M i? M"Q +^aX

*Æ æ°M; ç M; H"K ; b p"v\ h`QM; HÁM; +€+ h?B M \* M h?€M? æ² ç m M; ?B ?Qt+X >Ä L? M"v ç m H" /Q \*Æ æ°M; çB m F?B M- +kM; M?Q M?bM ` pB + *Æ æ°M; /MM pU+ +O S?'i h?Kv- i¢Q +Æ ?°B +?Q ç€K >Ä L? X L?QM; ibM? ?m®M; M"v H" b Q i?QÆM; M M ?„M F?¬M; i? çB m F?B M çQÊ+ ç€K >Ä L? \ L m F?¬M; i?b b Q H¢ L; ?B p'M +O #¼M ?¼ +?d i²M i¢B i? K K°i ; B•v5

" i`,K +QM >Ä L? ;B i®+ K'i K°i ; B•v- H"K +?Q i`"M ?bM? iQ€M HQ¢M /MM; i? K # - K¶B +QM >Ä L? ç m ibK çQÊ+ T?QÆM; ?QÊM; +O KbM?- ? B +€M? p¶ K½M? ?bM? iQ€M HQ¢M H9+ i`QÊ+ ç½ çQÊ+ b„T t T ;¼M ; "M; i`QM; M?€v K„i- K¶B +QM i`Q +O KbM?- i¢Q i?"M? ?"M; i?ŠM; i„T- iU M?Q K°i i?¬M; ç¢Q #^M; HY i?ŠM; ç :B•v i?S iQ- ?Ä [m M; +?|B K„i iW K¶B +QM >Ä L? b€M; H M- +¬M; FQ+? +?²M; h?B M G¬B EB T L; K+ :BÈB imv i`M b€i i` M /B M `°M; - M?QM; K¶B ç¢Q H¬B çB M +?B m i?ŠM; çSM; X :BÌ ç•v ?ÆM M; "M +QM >Ä L? ç½ # v i?"M? K°i ?"M; i?ŠM; +¬M; FQ+? #^M; i? iQ+? K°i +QM >Ä L? K" i?¬BX L?Q p"v +¬M; FQ+? +O h?B b Q +| i? i?QÆM; i'M ç M #-v >Ä L? ç•v\

J°i Hm²M; [m M; K M; çÄ `U+ #'i +?Êi #„M i?ŠM; H M i` M F?¬M; - ç€M? i M pMM; H ç| ?QÊM; tm®M; /QÊB- +?B m i?ŠM; iÈB ç-m +O S?'i h?KvX

L?Q p"v +kM; çQÊ+ b Q\ E +^a ç½ +?m`M #` iW i`QÊ+ +kM; F?| ç K°i M; "M +QM > M?Q p"v i`QM; #®M ; B•v M; „M M; OBX

*Æ æ°M; ç½ /MM; K°i #B M T?€T +U+ F€ çÆM ; B^aM - ç| +?QM? H" ; B^aK #Èi /B M i +kM; H" #B M T?€T i®i M?'i i`QM; ibM? ?m®M; M"vX hmv M?B M- ç i? Q i€+ i?2C i?b +€+ h?B M * M h?€M? æ² ç m #B i KS+ ç° F?| F?, M H" HÈM ç M +?WM; M"QX

æ¢i çQÊ+ ?B m [m^a M?Q p"v +?QM? H" M?l # i`,K +QM >Ä L? FB ç½ t¬M; iÈB p p` i?|B ; B M +O iWM; +QM +U+ Fb +?QM? t€+X *QÌM; ç° HBM? ?²M +O *Æ æ°M; M"Q KÈB +| i? H"K çQÊ+ 5

h` M i?U+ i - H9+ \*Æ æ°M; #„i ç-m F?®M; +? - ?„M ç½ ` H M? +?Q #^av i`,K +QM iQ" M i?•M- F?¬M; çQÊ+ +| K°i +?9i T?<sup>a</sup>M F?€M; X a m ç| KÈB ç +?Q # i`,K +QM p"QX h`QM; ç-m ?„M F?B ç| F?¬M; +| pmB KWM; ? v #m²M #½- F?¬M; +| i?„M; ? v M?'i H" T?^aB i?"M? +¬M; X

h?"i bU ?„M ç½ i?"M? +¬M; X E?B S?'i h?Kv i?'v ?²M; [m M; +?B m i?ŠM; iÈB ç-m iBM çQÊ+ ç•v H" bU i?"iX

J°i iB M; M´ HÈM p M; H M- Hm²M; [m M; K M; ç€M? tm®M; K†i ç`i T?Q i`QÈ+ M
i?QÈ+- i¢Q i?`M? K°i H¶ i?OM; b•m F?¬M; i?`v ç€vX h`QM; F?¬M; F?Q- K HU+
F?¬M; M; WM; - M?B i ç° p` çB M [m M; K` iQK +O h?B M G¬B EB T L; K+ :BÈB ç½
u M ioM?5

smM; [m M? v M ioM? ç M +U+ ç°X *€+ h?B M * M h?€M? æ² ?Q`M iQ`M F?¬M; i?
F?B M M?Q i?¬M +O *Æ æ°M; H`K #¼M ?„M bBM? ` HÁM; F?•K T?K+ b•m b„+X "
#¼M ?¼ ç½ ?Q`M iQ`M F?¬M; +MM; K°i çŠM; +'TX

S?`i h?Kv pmM; G¬B L; K+ h?¬M S?O i`QM; i v- /MM; HU+ T?ªM +?`M M?ªv H M F?Á
+| +?9i #`i ç„+ /o M?QM; pšM pmB p +?`T M?“M M|B,

@ h i?m 5 E?¬M; M; ?o iÈB i /MM; J pU+ K` pšM i?m - H¢B +ÁM i?m M? M? M?Q
"-v >Ä L? Î F?¬M; i`mM; ç½ F?¬B T?K+ i`"M ?bM? i`ÁM- # v HÆ HYM; Î F?¬M;
[m M? K†i i`BX

*Æ æ°M; i`B M F? B i?•M T?€T- b m K`v H¬M M?9M M?ªv ç½ çB iÈB i`QÈ+ K†i S?

@ aQ ?mvM?- ?mvM? +ÁM MQÆM; i v ç| i?¬BX h`"M +?B M pW `²B [mª i?“i H`K v
i? i?“M? +¬M; - i?“K +?Q i`QÈ+ ç| +?Q iWM; M; ?o iÈB +?mv M M`vX >mvM? F?¬M
+O ?mvM? `i K¢M? ç|X B K` ç®B ç¬m pÈB ?mvM?- ;†T T?ªB J pU+ M`v +?“+ +?
HÈMX

*Æ æ°M; +kM; F?¬M; T?ªB H`F?B K i®MX h?B M G¬B EB T L; K+ :BÈB F?„+ +? ?
J°M; >mv M *?B L; •M +O ?„MX æ•v H`i?m°+ iQM? F?„+ +? iU M?B M- G¬B i?m°+
HQ¢B hBM? i?¬M K pU+- bQ b€M? pÈB S?QÈM; >Q`M; L?½M +O >Ä L?B +ÁM i
hBM? i?¬M K pU+ M`Q +| i? i²M i¢B i`QM; bU Q M? FQ+? çB M +m²M; +O h?B M
L m M?Q HBM? ?²M im pB F?¬M; ?ÆM t im pB +O S?`i h?Kv i?b ?`M? ç°M; +O *
M`Q iU b€iX

S?`i h?Kv ?W KkB- M|B,

@ hB m bQ ç - i?“i F?¬M; +¬M; #bM?X GBM? ?²M HU+ +O M; QÆB K¢M? K) M?Q p
+?B M ç`m Î +?B M i`QÎM; i?Q+? ?ÉT M?`i- +?9M; i F?¬M; +| MY çB K +Æ ?°B i?

*Æ æ°M; +Q`B ?„+ ?„+ - M|B,

@ E?¬M; +| +Æ ?°B H`ç9M; `²BX *?B +| /QÈB ibM? ?m®M; imv i +ªM?- €T HU+ i?
K¼B M; Q`B im Hmv MX E?B K h?Q ç•m- M; QÆB ç M ç•v çB5

oW M|B- €M? K„i *Æ æ°M; pW +?mv M iÈB ?QÈM; .B m E?B K h?QX

@ æWM; iU H`K F?´ KbM? M?Q i? +?S\ *Æ æ°M; ``- M; QÆB F?¬M; +¬M T?ªB M; ?c
i?b F?¬M; B bÊ ;B M F?´- M?QM; +ªK ;B€+ #` ç€M? i?b i?“i F?¬M; i?Q+? i?9 ;bX

JB m JB m Î# M +¢M? T?K ?¼ M|B,

@ æ9M; ç`v *Æ æ°M; X L; QÆB F?¬M; i? pMB /"T #¼M i M?Q i? +?S\ L m +| #ªM
+?9M; i i?QÎM; i?S+ #° /¢M; #` M; QÉ+ ç½B +O M; QÆB M`Q5

@ QyQ@

d3yX *?QÆM; 8kj, J°i *?B M "®M L;`MX

*Æ æ°M; #`i +Q`B,

@ h Q\ h +?B M i?b B çB m F?B M >Ä L? i`"M ç•v\ E?¬M; +| i F?®M; +? i?b m
b) ;BªK tm®M; `i M?B m ç|X

JB m JB m +?çv H¢B- +?ŠM; #B i +| T?ªB pb M K M?•M KbM? v m #` *Æ æ°M; pMB
+| +?9i #`i K½M,

@ E?¬M; b Q ç•m- mv HU+ ;B^aK tm®M; i?b +| i? i,M; b® HQÊM;X .M b Q ç€K >Ä
#^aM `²B- +?d +¬M +?9M; +¬M; FQ+? iQ`M HU+ i?b +kM; H` i?Y i?€+? pÊB M;QÆB
M;QÆB HÊB ?¢B M?Q i? M`Q- ?ÆM M[T?^aB imv i ç®B +¬M; #^M; ç|X

*Æ æ°M; #'i ç„+ /o M|B,

@ o"v M;QÆB iQM? iQ€M ç +?Q i ç®B Kti pÊB K'v >Ä L? i`"M ç•v\ L?Q i? M`Q
JB m JB m +Q`B F?) - M|B,

@ *?mv M M`v Q- ç i iQM? M?ûX æ¬m iB M- M;QÆB H` M;Q`B K¢M? M?'i i`QM;
F?¬M; +| M;QÆB F?®M; +? - M?Q p"v i,M; i?"M? ? B >Ä L? i`"M +kM; F?¬M; iQM

*Æ æ°M; ;"i ç¬m M|B,

@ h®i- p"v i?b ? BX

JB m JB m iB TiK+ M|B,

@ æWM; M|M; - i +?Q M|B ? iX E?¬M; +?d M?Q p"v- M;QÆB H` K bQ bQM; ?Ä i?
i`Q`M; i?Q+? ?ÊT +?Q >Ä L? M?QM; +kM; H` MÆB `i i?Q+? ?ÊT +?Q M;QÆB +|
çB m F?B M ç€K >Ä L? H•m `²B M M ç½ [m2M i?m° + #¼M +?9M; - F?¬M; B i`QM
M;QÆB- +?Q M M T?^aB ;B i,M; ç° F?| H M; 'T ç¬B KÊB +| i? +QB H` +¬M; #bM?
pÊB #®M >Ä L? i`"MX

*Æ æ°M; i`ÊM i`ÁM K„i M?bM JB m JB m- F?|2 KB M; /¬M /¬M H° ` Mûi +Q`BX >
`"M; H` JB m JB m ç M; #€Q i?M +?Q S?'i h?KvX

@ JB m JB m- M`M; F?¬M; M M M|B HmM; imM;X

S?'i h?Kv M?bM JB m JB m F?) +Q`B- imv H` M;Q`B Kti ç M; M; ,M i`Î M?QM; i` M
ç M; F?Q+? H M`M;X

@ h®i- JB m JB m- i ç€T SM; M;QÆBX

*Æ æ°M; +Q`B +Q`B ç€T SM; K` F?¬M; +¬M T?^aB M; ?o M; ÊBX

G¬M M`v ç M T?B M JB m JB m b[M; b`- M?bM *Æ æ°M; M|B,

@ L;QÆB ç€T SM;\

*Æ æ°M; ;"i ç¬m,

@ h ç€T SM;X "®M i?b #®M- i b) ` H M? #®M i' >Ä L? iQ`M HU+ +¬M; FQ+?X
FQ+? +?9M;X L?Q p"v çQÊ+ +?Q \

S?'i h?Kv M|B,

@ hB m bQ ç ``- ç K` #` i?QÆM; i?b F?¬M; i®i ç•m5

*Æ æ°M; H„+ ç¬m- ?„M i?¬M; [m HBM? ?²M i`mv M ç¢i w M; ?o +O ?„M iÊB +€+ h

@ hW i`QÊ+ ç M M v- +?9M; i p` ç€K >Ä L? +?Q i?U+ bU çQ`M F iX J†+ /M +?
M;Q`B +| i? pb ç²M; #¼M K` ;B Q` iQM? K¢M;X L?QM; +?9M; i ?½v iU ?ÄB HÁM
+® +?'T M?Q ç€K >Ä L? F?¬M;\ .kM; F?Q ç®B Kti pÊB F?| F?,M- K¢M? K) iB M H
F?¬M; iB + #'i +S ;B€ M`Q ? v F?¬M;\ hmv H`K M?Q p"v ?ÆB H¶ K½M; M?QM; ç•v
i?S +?9M; i +¬M +|X "ÎB pb M| +| i? ç2K HU+ +?B M ç'm +O +?9M; i i,M; H M iÊ
L? i° + i`QM; K„i +?9M; i +?d H` K° i i° + M?Ä v m- M?QM; +?9M; i H¢B T?^aB ?¼+
L|B tQM; H`B M`v- /QÊB €M? K„i +O K¼B M;Q`B- \*Æ æ°M; M;Y Kti H M i`B `®
i`mv M iÊB M?|K >Ä L? Î F?¬M; i`mM; p` # i' >Ä L? F?€+ Î +€+? ç| F?¬M; t X

L?"M çQÊ+ iBM iS+ iW *Æ æ°M; - H9+ ç¬m M?|K >Ä L? +| +?9i t Q ç°M; - M?QM;
M? M? +?|M; +?dM? i # v H M- #`v i`"M i` M F?¬M; i`mM;X J°i M; "M +QM >Ä L?

i`QÊ+ i`mv M +?Q +^ai°+ K°i iBM iS+ - ç| +?QM? H` iW M v- K M? H M? +O *Æ æ°M
Hm" M ? „M Km®M +?9M; H`K; b çB M[X

L? "M çQÊ+ K M? H M? /Q >Ä L? oQÆM; i`mv M HçB- #®M M; "M +QM >Ä L? Kç
+¬M; i€+ +?m`M #` ç +¬M; FQ+? iQ`M HU+X

a m M?[M; M; "v Hmv M i" T pW [m - M, M; HU+ +O #¼M +?9M; ç½ i, M; H M `i M?B
M?m - M M?mv M ?ÆM t i`QÊ+ FB X \*Æ æ°M; pb Km®M M?[M; >Ä L? M`v /çv HçB
iQ`M i°+ >Ä L? M M i`i M?B M T?ªB ç #¼M +?9M; M?È i? "i F „X

h?•M ?bM? pW +?ÊT H M- *Æ æ°M; ç½ # v p`Q F?¬M; i`mM; - h?¬M >Ä h?€M? o
FQM +Æ i? - *?mv M *?9+ Zm M; >Q K`m çÄ p`M; +?|B K „i F?B M ? „M M?Q K°i K t

G - M Hmv M i" T M`v imv JB m JB m M|B H` +¬M; #^M; M?QM; i?U+ i HçB F?¬M;
h?€M? æ² # M ç - m `i FBM? M; ç+ - M?QM; b m F?B M; ?2 *Æ æ°M; i•K bU HB M ?B
+O KbM? ç +?SM; KBM? >Ä L? i`"M F?¬M; TªB H` F?¬M; i? +?B M i? „M; - +k
L? ç Hmv M i" T +kM; H` [mv i ç`M? +U+ F€ +?QM? t€+X

"®M i´ >Ä L? i`B M F? B +¬M; FQ+? M; v F?B *Æ æ°M; pW # v H MX "®M M; "M
iQM? - +MM; K°i HQçB ?bM? K i?9 i`M +¬M; M M €T HU+ +| i? M|B H` +U+ HÈMX
M?[M; +Q| M; ; Bª i`QM; i°+ - +?Q M M F?B #®M i´ i`M +¬M; - M?|K h?B M * M h?€M
HÈM ç M M¶B ?Qi i? Î F?¬M; i?¬M; - M; v +ª M; Q|B +| im pB KçM? M?`i H` EBK +
>Ä ? Î i` M # - m i`lB +kM; pb çÊi +¬M; FQ+? M`v K` i`Î M M b M b i- bBM? ` i?m
?ÆM +ª pÈB ?Ä M; mv M i® i`QM; æ` h•K i? ; BÈBX

h®+ ç° #B M i?€B +O *Æ æ°M; +kM; TªB ; BªK / - M tm®M; 5

"®M ?Ä i`K +U+ HÈM +MM; K°i H9+ T?€i` - #®M bÆ +`T çÆM i? aB m i`i b€i F „i`
„M p T?Q *Æ æ°M; X `^M; HBM? ?²M HU+ KçM? K) +O ? „M +kM; F?¬M; i? i?Q
+?9M; X

GBM? ?²M HU+ +O *Æ æ°M; imv KçM? M?QM; HU+ i" T i`mM; /Q #®M M; "M >Ä L?
ç½ i`mv M /çv H`K ? „M F?¬M; +?B K çQÊ+ +?9i iB M M; ?B ; bX GQÊM; #B M /šM ç
/B M HBM? ?²M +O #¼M +?9M; F?¬M; ? i?m FûK *Æ æ°M; X

h?`v ?Q`M +ªM? M?Q i? - i?¬M FBM? +€+ h?B M * M h?€M? æ² +?Êi +, M; H M- ç•v
F „5 J t + /M +?d H` bÆ +`T M?QM; #®M +€B i" T i`mM; HçB +kM; +U+ F€ ?Q`M? i`
"®M pMM; M, M; HQÊM; ç²M; M; mv M +MM; i`M +¬M; \*Æ æ°M; - +| i`lB KÈB #B i +|

G9+ M`v- i?•M ?bM? \*Æ æ°M; p®M ç M; i`¬B M´B Î F?¬M; i`mM; +?Êi H|2 H M- K
M?ç i ç½ H t M; H) # Q T?O T?Q M; Q`B ?²M; [m M; H9+ i`QÊ+X

"i Hm" M H` +€+ h?B M * M h?€M? æ² ? v ç€K >Ä L? ç m +ªK ; B€+ *Æ æ°M; M?Q
F?¬M; +ÁM H` i?U+ i? X \*?d b m K°i F? „+ - i?•M ?bM? ? „M i?Q€M; i` - K tm®M; `²B

hmv *Æ æ°M; ç½ i?ª` K pU+ J°M; >mv M \*?B L; •M M?QM; +kM; F?¬M; i? i`®M i?
+O #®M ççQ +¬M; FQ+? FB X "i [m€ - ? „M pšM +| i? ?`M? ç°M; i`QM; €T HU+ +
i`QÊ+ F?B ?²M; [m M; ç€M? i`9M; M; Q|B - ? „M ç½ KçM? K) Mû b M; M; M; - +?d ç®
K` i?¬B - çB K M`v ç½ i? ?B M` Fª M, M; SM; #B M FBM? F?OM; +O *Æ æ°M; X

h?•M ?bM? ? „M pW /WM; HçB i?b Hm²M; +¬M; FQ+? +O K°i M; "M >Ä L? ç½ "T
FQ+? bBM? ` #B M /` K` +€+ h?B M \* M h?€M? æ² HQ H „M; ç½ F?¬M; tªv` - ç| +k
; - M M?Q i?m`M /B +O \*Æ æ°M; ç½ içQ` ?B m [mª M?Q p`vX >ÆM M[pB +HU +
? „M F?¬M; ? +| +?9i i€ p i M`Q - ?Q`M iQ`M +| i? /MM; #®M +?[b€i T?ç i [mª [mv

*MM; pÈB pB + /B +?mv M- h?€B *U+ J oU+ ? B K`m ç2M i` „M; +kM; çQÊ+ *Æ æ°M
Î +?¶ ? B i`mM; i•K +O i?€B +U+ HçB H` bQM; ?Ä ç²M; ?| T?€T i`"M - ç•v H` K°i
æ°M; KÈB M; ?o` ; - M ç•vX

*| i? ?Q`M i?`M? M?[M; ç°M; i€+ ç| i`QM; i?lB ; B M M; „M - F?¬M; +| iBM? i?¬M HU
HU+ F?®M; +? KçM? K) i?b F?¬M; i? M`Q H`K çQÊ+X

*Æ æ°M; tQ v M; QìB- F?¬M; M; "T M; WM; ç€M? ` K°i [mv M çÆM ; BªM p` i`U+ iB æ°M; ç½ ?Q`M iQ`M i, M; H M iÈB çdM? i`QM; K°i [mv M M`vX "^M; p`Q M, M; HU+ i? K T?K i`Ê +O ? B ç¢B K pU+ - K°i [mv M M`v +O ? „M ç½ ç€M? i M ?²M; [m M; æB m H`K M; QìB i `mM; ç°M; M?`i +?QM? H` ?²M; [m M; #` ç€M? iªM K€i FB ç½ T?€T i`"M ?`T i?m K°i #° T?"M- iW ç| i¢Q i?"M? K°i i-M; [m M; K M; K`m çÄ # Q M; Q`B +Æ i? X

J` H9+ M`v- # ç¢Q ?²M; [m M; +ÁM H¢B +kM; ç½ "T ç MX

L?bM ç M ç•v- +€+ h?B M * M h?€M? æ² +ªK i?'v *Æ æ°M; ç½ i?'i #¢BX J†+ /M F?®M; +? M?QM; HU+ +¬M; FQ+? +O ç€K >Ä L? pšM +| i? ç¢i ç M i`bM? ç° F HQ¢i #` #®M çÆM i? bÆ +`T aB m i`i b€i F„ ç€M? iÈB +?ŠM; F?€+ M`Q pÈB pB + bQ ç²M; +`T +MM; i?m°+ iQM?X >ÆM M[- +¬M; FQ+? +O K¶B +QM >Ä L? imv F /`B F?¬M; M; WM; - i`T ?ÊT H¢B i¢Q i?"M? ?B m [mª F?¬M; i? iQîM; iQÊM; çQÊ+X i?S M?`i- M?QM; +| i? M; „M i`Î H-M i?S ? B F?¬M; \

"®M >Ä L? i`"M ?Q`M iQ`M / /`M; ç€M? +? i ? „MX

L?QM; bU pB + /B M ` iB T i?2Q H`K +€+ h?B M * M h?€M? æ² i?'i FBM?X *?d i? i?ìB ;BÆ H M T?Q i`QÊ+ - M; v b m ç| +| ? B ç¢Q +¬M; FQ+? H`T iS+ #` çbM? i` i`U+ iB T ç€M? ç M i`QÊ+ K†i ? „MX > B i v ? „M F?ûT H¢B- +SM; ` „M +?KT H`v ?ª K„ i iÄ ` - i?•M ?bM? ? „M pšM F?¬M; /B +?mv M +?9i M`Q- ç²M; i?ìB ç²M; ?| T?€ i-M; X *?Q ç M H9+ M`v ? B ç¢Q +¬M; FQ+? +ÁM H¢B KÈB çB ç M i`QÊ+ K†i ? „MX

@ *?QM? H` +€B M`v- iB m bQ ç F?¬M; #B i /MM; T?QÆM; T?€T ;b K` +| i? F?¬M FQ+? +O i - F?¬M; M; ?o iÈB M; v +ª aB m i`i b€i F„ +kM; +| i? i`b ?Q½M H¢BX

S?`i h?Kv F?¬M; M?`M çQÊ+ K` F m H MX

æ•v +?QM? H` .B i h?¬M "Q+?X "^M; p`Q i€+ /KM; +O M| - *Æ æ°M; ç½ M; „M i`Î ? ç° +O +?9M; #` çbM? i` X h?2Q bU i, M; i`QîM; +O hBM? i?¬M HU+ - ? „M +| i? + H-M .B i h?¬M "Q+? - F?ª M, M; SM; #B M i`QM; +?B M ç`m ç½ ?Q`M iQ`M i? ?B M

•M? b€M; K`m #¢+ T?B m ?®i F?¬M; M; WM; tmM; [m M? æ²M; >| S?€T h`"M- +°M h?€B *U+ J oU+ i¢Q i?"M? M?B m i-M; €M? b€M; K½M? HB i M?QM; +kM; p¬ +MM

*m®B +MM; i?b ? B ç¢Q [m M; K M; +kM; ç€M? iÈBX G-M M`v ? „M F?¬M; /MM; #` i?ìB ç€M? ` ? B ç¢Q ? „+ [m M; +O \*U+ >¢M •K >Ä i`B i iB m ?Q`M iQ`M +¬M; F .QÆM; æ²M; >| T?€T i`"M pšM ?Q¢i ç°M; M?Q +k H`K ?²M; [m M; tmM; [m M? M M²M; ç"KX

G-M +¬M; FQ+? i?S M?`i +O >Ä L? ç½ #` ?| ;BªB ?Q`M iQ`M- *Æ æ°M; +kM; F M?B mX hB T i?2Q +?QM? H` H9+ \*Æ æ°M; i? ?B M ` F?ª M, M; i`M +¬M; +O KbM

J pU+ J°M; >mv M *?B L; •M çQÊ+ ? „M iQ`M /B M i`B M F? BX "^M; p`Q i-M; K H +O ç€K >Ä L? - i¢Q i?"M? pÁM; T?ÁM; ?° # M M; Q`BX h`QM; bU #ªQ p `v- ? „M # F?¬M; i`mM; M? M? M?Q i?B K çB MX

"•v ;Bì ç€K >Ä L? F?¬M; +€+? M`Q M„K +? „+ çQÊ+ T?QÆM; p` +O ? „M- H¢B + i?•M i? ? „MX

*Æ æ°M; #B i `^M; /M KbM? +| KÎ ` ? i +Ð J°M; >mv M *?B L; •M K pU+ +kM; F?¬ çQÊ+ #®M M; "M +QM >Ä L? X > „M F?¬M; +| çO HBM? ?²M HU+ ç +?®M; çÐ K°i p ç2K K pU+ M`v # Q [m M? i?•M i? i¢Q i?"M? K°i K`M; #ªQ p - M?Q p`v KÈB ç¢i ? >Ä L? +?d mv ?B T ? „M F?B +¬M; FQ+? +?²M; +?`i- M m H` +¬M; FQ+? T?•M i€M \*?Q M M ? „M +® ; „M; ç KbM? +?d i`U+ iB T ç®B K†i pÈB K°i i`QM; #®M +¬M; FQ HQÊi +¬M; FQ+? +O >Ä L? - \*Æ æ°M; ç½ ç M ; -M >Ä L? i`"M ç-m iB MX

*| i? H`K M?Q p`v Q\ æ M #•v ;Bì +€+ h?B M * M h?€M? æ² KÈB HoM? M; ° çQÊ+ b hBM? h?¬M GoM? oU+X >ÆM M[- *Æ æ°M; /MM; T?€T i`"M ç ç²M; ?| K HU+ +O

K HU+ +O #^aM i?•M ç Hm¬M Hm¬M /mv i`b i`¢M; i?€B i®i M?'i- i?"K +?Q +| i?
?ÆM ``i M?B mX

aU +? M? H M? ;B[pB + +| *Æ æ°M; +?d ?mv p¨ F?B F?¬M; +| ç½ ?B M`X L m M
?mv i?b b Q H¢B F?¬M; F?| çQÊ+ ç®B i?O +?S5 hmv M?B M- M?[M; +QÌM; ;B^a >
?m'M Hmv M M?B m M M +kM; +| bU M? M? M?¢vX E?B i?'v *Æ æ°M; iB M b€i ç M

L?QM; M; v K°i F?„+ M˘v- i`ÁM; K„i +O >Ä EB m oQÆM; HB M +?Êi +Q `9i H¢B-
M˘Q iBM çQÊ+ ?B M ?B M M; v i`QÊ+ K„i ?„MX

h`QM; i?ìB ;B M M; „M M; OB K˘ >Ä EB m oQÆM; T?€i ç°M; F„ M, M; - *Æ æ°M; ç½ H
h?€B *U+ J oU+ ?B M H M b m HQM; ?„M- •K /QÆM; ç²M; ?| T?€T i`”M i?2Q M| K

*MM; H9+ ç| - [m M; K M; FBK b„+ +O L; mv M h® "€+ Gv +kM; ç½ F`T i?ìB T?|M;
i`i b€i F„ +O >Ä EB m oQÆM; - K†+ /M F?¬M; i? ?| ;BªB iQ˘M #° F„ M, M; M˘v- M
#|+ i€+? +QìM; ç¢B +O M| - K°i #° T?“M +O aB m +’T i`i b€i F„ FB ç½ #` M| T?•M

E?¬M; +?d +| M?Q i? - i?•M ?bM? p®M ç M; H Q p T?Q i`QÊ+ +O *Æ æ°M; ç°i
i`€B pÈB [mv Hm”i iU M?B M- \*Æ æ°M; +?d i`QM; M?€v K„i HB M /WM; H¢B i` M F
i?ŠM; iÈBX a m K°i F?„+ - K°i ?Ä i`K F?´M; H² K˘m ç2M tm’i ?B M p˘ #MM; T?€i i`

*?QM? M; v H9+ ’v- bB m i`i b€i F„ +O >Ä EB m oQÆM; +kM; M´imM; i` M F?¬M

@QyQ@

d3jX *?QÆM; 8ke, J°i JbM? æ®B *?B M >Ä EB m oQÆM; 5

æ®B K†i pÈB +¬M; FQ+? +O i`mM; +’T aB m i`i b€i F„ ; -M M?Q H˘ i?m’M T?€i +O
H`K ` K°i T?ªM SM; K˘ K¼B M; QìB F?¬M; i? iQìM; iQÊM; çQÊ+X a m HQM; M; QM
æ²M; >| S?€T h`”M ?’T i?m ?Ä M; mv M i® i`QM; F?¬M; F?Q- i?“K +?Q H˘ K°i T?
ç®B T?QÆM; - F?B M +?Q >Ä EB m oQÆM; F?¬M; +€+? M˘Q i¢Q i`”M T?€T iW i€
æ°M; i?ª` L; mv M h® "€+ Gv J oU+- K¢M? K) +ªM i`ì +¬M; FQ+? +O >Ä EB m o
v m #Êi mv HU+ +O M|X

æ M +m®B +MM; - bQM; +?QìM; +O ?„M H, M; F?¬M; ’M tm®M; - tm’i ` K°i ?Ä i`K
+¬M; FQ+? +O >Ä EB m oQÆM; i` M F?¬M; i`mM; X

S?ªB #B i`˘M; M?[M; T?ªM SM; M˘v +O \*Æ æ°M; +?d ?Q˘M i?“M? i`QM; M?€v K„i
KbM? F?®M; +? ç M i`bM? ç° M?Q p˘v- +QìM; ç° HBM? ?²M +O ?„M T?ªB + Q ç
”®M KQÆB M; ˘v [m - *Æ æ°M; ç½ /”M? T?¬M HÈM i?ìB ;B M Hmv M i”T F?®M; +?

L m M?Q M|B pB +im Hmv M i`QÊ+ FB +O ?„M ç m H˘ i, M; +QìM; K HU+ p˘ ibK
i?ìB ;B M M˘v ?„M /MM; HBM? ?²M i?€M? +’T +O KbM? ibK ?B m iQ˘M #° M, M; HU
b) F?¬M; +| MY T?¬M i`9+ i`„+ K˘ H˘ i?QªB K€B i?m”M ?ÊT M?Q MQÊ+ +?ªv K•v i

J°i +¬M; FQ+?- K°i T?ªM t¢- ? B ?Ä i`K K¢M? K) p +?¢K p˘Q M? mX

hQ˘M i?•M >Ä EB m oQÆM; i`ìM M +?’M ç°M; - +ÁM *Æ æ°M; +kM; HMB p b m K°i
iB M M; ?BX

h•K i?¬M >Ä EB m oQÆM; p®M ç M; / +?WM; i?b ;Bì F?„+ M˘v ç½ i`ìM M FB M ç
pW `²B- ?„M ç½ ?Q˘M iQ˘M F?ŠM; ç`M? M?•M HQ¢B i`QÊ+ K„i M˘v pŠM +ÁM i?m F
pW `²B KbM? ç½ ,M [mª ç„M; KÈB ç9M; X

EBM? M; ?B K +?B M ç’m +O >Ä EB m oQÆM; `’i T?QM; T?9- F?B i?’v KbM? F?¬
K) # v i?ŠM; ç M +?¶ *Æ æ°M; X >B M i¢B ?„M ç½ çQ€M çQÊ+ im pB HBM? ?²M +C
K HU+ H¢B F?¬M; #^M; X ob p˘v H˘v FBM? M; ?B K +O KbM? - ?„M b) T?ªB #S+ #
K¢M; X >„M F?¬M; iBM *Æ æ°M; +| i? i? Q i9M; K HU+ tªQ /B m M?Q p˘v i`QM; K¼
#„i çQÊ+ K°i iB +Æ ?°B- ?„M M„K +?„+ +| i? çQ *Æ æ°M; p˘Q +ªM? p¢M FB T #’i

”®M +€M? i v T?Q i` M +O >Ä EB m oQÆM; ;BÆ i?ŠM; H M iU M?Q ;BÆ #®M H
æ°M; +ÁM i?’v €M? b€M; FBK HQ¢B T?€i ` iW +?9M; X h€K +€M? i v +O >Ä EB m
i€K FB M pk F?Q K HU+- H¢B i? K ?Ä K HU+ F?´M; H² HQm +?mv M ç½ i¢Q i?“
G9+ M˘v F?¬M; +?d #®M +€M? i v T?Q i` M- K˘ M?[M; +€M? i v T?Q /QÈB +kM; K
’M F?€+ M? m- +MM; ç€M? iÈB p` i`Q ?B K v m i` M M; QìB *Æ æ°M; X

G¬M +¬M; FQ+? M˘v ç½ # Q i`MK iQ˘M #° M?[M; +?¶ v m ?¢B îMY i?•M i` M *Æ a

E?¬M; +?d H" +QÌM; ç° K HU+ K" +ÁM p ;|+ ç° +¬M; FQ+?- i'i +ª HU+ HQÊM; ç m
?B M ?Q" M KoX h M >Ä EB m H½M? +?O i`QÊ+ FB iWM; ç€M? pÊB *Æ æ°M; F?
M,M; HU+ + "M +?B M +O >Ä EB m oQÆM; +U+ F€ +QÌM; ?½MX

L m M?Q >Ä EB m oQÆM; +?d +| ? B +€M? i v i?b *Æ æ°M; M?'i ç`M? b) /MM; +SM
+| i€K i v- ?ÆM M[K¶B +€M? i v ç m ~M +?S HU+ HQÊM; FBM? F?OM; X L m M?
i v- b€m +€M? i v +ÁM H¢B T?ªB tY Hw b Q #•v ;Bì\

*Æ æ°M; +| #B M T?€T +O `B M; KbM?X EBM? M;?B K i?U+ +?B M +O ?„M +kM
+?B M +¬M; FQ+?X

*QÌM; [m M; i`QM; K„i H|2 H M- L;mv M h® "€+ Gv K pU+ çQÊ+ T?|M; i?Q+?- >Ä
i?'v K HU+ iQ" M i?•M ç°i M;°i K'i çB HB M H¢+ pÊB >Ä M;mv M i® tmM; [m M?-
HU+ iU i?•M +O ?„M +kM; #` `9i ` K°i HQÊM; HÈMX *MM; H9+ ç| - *Æ æ°M; M•M;
i`QÊ+ M;QÌB- M; v i`QÊ+ H9+ p +?¢K pÊB >Ä EB m oQÆM; - ?„M H`K ` K°i HQÇi

E?¬M; M;?B M;ì +?9i M"Q- ç®B T?QÆM; +€+? KbM? +`M; ;-M i?b i?ìB ;B M T?ªM
?B K +`M; HÈMX

L?QM; ç²M; /¢M; - ç®B T?QÆM; Km®M #B M +?B m H¢B +`M; F?| F?,MX

*¬M; FQ+? +O #®M +€M? i v T?Q i` M #` K°i #S+ iQÌM; F?Q +?†M H¢B- >Ä EB
p'M- i¢B b Q #S+ iQÌM; F?Q M; ,M i`î KbM? H¢B F?¬M; +| MY T?-M F?Q iS+ +O
F?Q M"v +?d +| i? +ªM i`î +¬M; FQ+? +O ?„M i`QM; M?€v K„i- M?QM; i` M +?B M
+| M;?o H" poM? ?^M;X

G9+ #®M +€M? i v T?Q i` M #` M; ,M i`î- i?•M i? >Ä EB m oQÆM; +kM; #` çbM?
?„M +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i HU+ ?9i iW T?Q i`QÊ+ i`mv M ç MX GU+ ?9i M"v i€+ ç°M
#®M +€M? i v T?Q /QÊB +O >Ä EB m oQÆM; - ? B +€M? i v M"v +?Êi ;B i®+ - ?
#B M ?| #`i i?bM? HbM? M"v K" F?) pmM; H M- F?¬M; i? i¢Q i?"M? ?ÊT FQ+? çQ
i v T?Q i` M #` +?†M H¢B H`K +?Q i?•M i? >Ä EB m oQÆM; +QM; H¢BX

> B +€M? i v T?Q /QÊB +O >Ä EB m oQÆM; #` *Æ æ°M; /MM; .B i h?-M .šM Fû

L;QÆB +| i€K +€M? i v Q\ h +?d +¬M F?®M; +? b Q +?Q +?d +| ? B +€M? i v +O
M;QÆB H`K ;b çQÊ+ i \

æ•v H" +?B M i?m"i +O *Æ æ°M; - B M|B +?B M ç'm i`QM; F?QªM; +€+? ;-M i?b Q
+| i€+ /KM; \ *Æ æ°M; `i ?B m p F?®M; +? i?•M i? - K HU+ p" i?ìB +Æ- +?Q M
i?U+ +?B M F?¬M; #^M; ç®B i?O çQ ?Q" M +ªM? t'm i`î i?"M? Qm i? X

æ°+ M?½M +O >Ä EB m oQÆM; ?B M H M K°i iB i" M F?®+X L;mv M h® "€+ Gv K pU
+?`m- çO HQ¢B ç°M; i€+ +O \*Æ æ°M; H`K +?Q +?d +| ? B +€M? i v +O ?„M +| i?
oQÆM; F?¬M; ? +| K°i +?9i FBM? ?QªM; M"Q- +?d i`QM; M?€v K„i ç½ ç2K iQ" M #
+€M? i v b„T iB T t9+ pÊB *Æ æ°M; FB X

*Æ æ°M; ?ÆB HMB p T?Q b m MY #QÊ+ - ? B i v i?m H¢B T?Q b m `²B ç~v ` T?
FBK [m M; - +U+ ?¢M bQM; ?Ä ç²M; i?ìB b9+ iQ+?X

óP M? 5ô

"®M [mv M iQÆM; ç®B- i?„M; #¢B +?d i`QM; M?€v K„iX

.QÊB K°i FQ+? iQ" M HU+ +O >Ä EB m oQÆM; - K†+ /M +| L;mv M h® "€+ Gv K pU
pšM #` ç€M? p,M; ` M;Q" B M?Q ç¢M T?€Q- i`QM; F?B ç| >Ä EB m oQÆM; pšM ç
M?9+ M?Q+?X

>Ä EB m i°+ M?•M pmB KWM; ?¬ HQ¢M- M?QM; iB M; ?¬ +O +?9M; +?d FûQ /`B
/WM; H¢B- #îB pb >Ä EB m oQÆM; ç½ H`K ` K°i ç°M; i€+ K" #¼M +?9M; F?¬M;
/MM; ? B #`M i v +SM; M?Q +QÆM; ç Q- i`U+ iB T +?ûK Hb ? B +€M? i v pW KÈ
+€M? i v M"v #` +?ûK ç M i" M ;®+ p" `Èi b M; ? B # MX

L; v b m ç|- ? B i B M; M' F`+? H B i +? Ê i p M; H M X > B + € M? i v #` +? † i F B ç ½`
ç 2 M p" K" m p" M; - i Ä ` K H U + # ç° M; K € M? K) H" K M? ° M M? € Q + ° F? ¬ M; F? Q X
h? • M ? b M? * Æ æ° M; i m v # v M; Q Ê + ` - M? Q M; H B M? ? ° M H U + H m ¬ M F? † i` M M
+ ° K M? " M ç Q Ê + T? ° M S M; + O > Ä E B m o Q Æ M; i? b i` Q M; H Á M; F? ¬ M; F? Ä B • K i?
i v - [m ° H" + € +? ; B ° B [m v i i @ i M? ' i X s 2 K ` K ° i i` Q M; # K Q Æ B b € m p` i` Q Î M; H ½
h? € M? : B € Q M" v M m î i? ; B È B K † i ç' i i? b b) H" M? • M p" i p M; / ° B + ' F B K X
S? ° M S M; + O > Ä E B m o Q Æ M; +? Q M? H" T? ° M S M; +? Q M? t € + M? ' i X E? B b Q M;
K H U + + O ? „ M ç € M? p, M; ç B - M? Q M; . B i h? - M E Q +? + O * Æ æ° M; + k M; ç ½` ç° i T
+ Æ i? > Ä E B m o Q Æ M; X . B i h? - M E Q +? ç ½` ç Q Ê + * Æ æ° M; i m H m v M ç M i - M;
p È B + U + ? € M K H U + i? b H U + # ° + T? € i F? ¬ M; + Á M ; b T? ° B M † B X > B + † K H U + i
t • K M? " T [m ? B i v H B M i' M + ¬ M; i È B +? † M; U + + O > Ä E B m o Q Æ M; K" ? „ M F?
+ ° M X L m M? Q ç ? B + † K H U + M" v i B T t 9 + p È B M? m b) i € Q i? " M? • K / Q Æ M; / m
H U + i € Q ` F? ¬ M; +? d H" K' i? B + € M? i v ç Æ M; B ° M p" v X > Ä E B m o Q Æ M; p b i` € M
? " M? ç° M; +? Q M? t € + - p S i # Ä ? B + € M? i v M" v - H" K F ? Q € +? + O * Æ æ° M; #` b K
o i + „ i i v ` i # ^ M; T? Š M; - ? Æ M M [ F? ¬ M; + † K ° i ; B ¼ i K € m i Q Æ B M" Q +? ° v ` X
a „ + K † i + O > Ä E B m o Q Æ M; F? ¬ M; + † M Y T? - M # B M ? † - ; B ® M; M? Q p W ` ° B +
H" + O ? „ M p" v - +? Š M; [m i` Q M; ç° + M? ½ M ç ½` ? B M H M [m M; K M; / [i Ê M X
: B ® M; M? Q * Æ æ° M; - ? „ M H m ¬ M +? 9 w p" Q ç ® B i? O + O K b M? X G 9 + i` Q Ê + - ? „ M -
æ° M; F? ¬ M; # ^ M; K b M? - ? Æ M M [F? B ç ½` ç € M? ` . B i h? - M . Š M - M, M; H U + F? € M
ç B - p b i? K È B #` ç € M? # v ` M; Q" B X L? Q M; H 9 + M" v - * Æ æ° M; p Š M H Š M; H † M; i`
M? b M / € M; p + O ? „ M F? ¬ M; ; B ® M; M? Q ç ½` #` i? Q Æ M; X æ B K M" v + Á M ç ° F Q +? >
? Æ M b Q p È B ? B + € M? i v #` K' i X
> Ä E B m i° + + K i i v i? b + k M; ; B ® M; M? Q i? ^ M H ^ M ç S i ç m ¬ B p" v - ç • v H" K ° i H Q €
F? B i` Î p - > Ä E B m o Q Æ M; + † # B M T? € T ; B 9 T ? B + € M? i v F B K ¼ + ` H € B - M? C
F? B ç ® B T? Q Æ M; F? ¬ M; K ° v K v i' M ? € B - H - M K m # € M M" v [m € H † p ® M ` ° B X
* Æ æ° M; i? U + b U F? ¬ M; #` i? Q Æ M; X > „ M H U + ? ¼ M + S M; ç ® B + S M; M? Q p" v i' i
æ` G Q M; h' ç ½` i W M; M † B - i` ° B [ m [ m € i` b M? M; • K h' G Q M; ? m v i K € M? i? b K m ® M
F? ¬ M; T? ° B / /` M; X E? ¬ M; + † i? € M? + ' T i? U + H U + i? b F? ¬ M; + € +? M" Q ; B i +?
+ S M; ç ® B + S M; i? b i? • M i? i? € M? + ' T + O ? „ M ç ½` ? † ; B ° B ? i + ¬ M; F Q +? + O > Ä
+? 9 i +? ' M ç° M; X æ ? „ M + † i? #` i? Q Æ M; i? b + ¬ M; F Q +? p W ` ° B + Á M F û K t H „ K X
E? B * Æ æ° M; p" > Ä E B m o Q Æ M; H B m K € M; p È B M? m i? b i Q" M # ° +? B M i` Q Î M
K M? H M? + O * Æ æ° M; - > Ä L? i° + # b M? i? Q Î M; F? ¬ M; i? K ; B +? B M ç' m - > Ä
® M > Ä L? ç € B i` " M # v H Q Ê M î i` Q M; F? ¬ M; i` m M; - i W M; ç Ê i + ¬ M; F Q +? a B m H
i b K M? [M; > Ä E B m i° + ? B i v X . Q È B i b M? ? m ® M; M? Q i? - +? d K ° i H € i b m ç ½`
M? • M +? i / Q È B b U Q M? F Q +? + O > Ä L? i` " M X
> Ä E B m i° + + † i? i` Î i? " M? i? Q Ê M; i - M; +? O M; i° + + O i? ; B È B æ` h • K i? b / o M
? ° M; M? k M X E? B T? € i? B M m v ? B T i W > Ä L? i° + - ? Æ M M; " M > Ä E B m i° + M? • M
H M - ç ^ M; ç ^ M; b € i F? Q T? † M; i È B # ® M i Ä ç € B i` " M + O > Ä L? i° + X
> Ä L? ç € B i` " M m v H U + ` i H È M - M? Q M; K † B H - M +? d + † i? T? € i` # ® M H m² M; -
i° + H B m K € M; i B M i È B - # Ä ` K € M; b ® M; + O K' v +? K + i° + M? • M - ç ½` b „ T ç M ; - M
J" H 9 + M" v ç • v - + € + h? B M * M h? € M? æ² F? ¬ M; + € +? M" Q ; B 9 T ç Q Ê + > Ä L? i° + -
M? [M; > Ä E B m + Q Î M; ç € B ç M; i B M ç M ; - M M? Q M Q È + H k X
h` W > Ä E B m o Q Æ M; ç M; ç ® B K † i p È B * Æ æ° M; - K Q Î B > Ä E B m G o M? * ? O b € m
> Ä E B m h? ® M; G o M? # ® M i v ç ½` # Q p • v + € + h? B M * M h? € M? æ² X > ¼ i m v + † i
H € B T? ° B ç ® B K † i p È B b ® H Q Ê M; ç` +? M? • M [m € M? B m - ? Æ M M [i m p B ç m p Q
ç ° Q + Q Î M; ; B ° M? Q p" v p • v + ¬ M; - # ¼ M ? ¼ ç ½` H • K p" Q F? ' +? B M ` ° B X
* K + / B M M? € v K „ i H • K p" Q # ' i H Ê B X * € + h? B M * M h? € M? æ² i? b F? ¬ M; b Q - M

#¼M ?¼ +| i? T?€ pÁM; p•v- /U i?2Q +?d /šM +O *Æ æ°M; K" MiQ"Mi?Q€i F?ÄE
i°+ i?b F?¬M; çQÊ+ K v K„M M?Q p"v- K°i F?B #®M iÁ ç¢B i"™M #` T?€ pÐ- imv b®
i`W >Ä L? oQÆM; ` - F?B +?B M ç'm Î F?QªM; +€+?; -M M?Q p"v i?b M?[M; >Ä
+K+- ç| H" +? iX J°i F?B M?[M; >Ä L? iBM? M?m M"Q +? i çB- >Ä L? i°+ +kM;
h`QM; K„i *Æ æ°M; H9+ M"v ç½ i"™M ç-v i"™M F?®+- +kM; F?¬M; T?ªB /Q ?„M +?d
>Ä EB m oQÆM; K M; +?Q ?„M €T HU+ [m€ HÈMX hm pB >Ä EB m oQÆM; K†+ /M
+?QM KQÆB i€K +'T K" ?„M b mw i M[;B i +? i- M?QM; +kM; iQÆM; çQÆM; pÈBG
M; ?B K i?U+ +?B M T?QM; T?9 ?ÆM `i M?B m- iQM? +€+? H¢B F?¬M; # Q ;Bì +?
K HU+ FûK ?ÆM ç®B i?O- *Æ æ°M; #` >Ä EB m oQÆM; ;•v bS+ ûT `i HÈM H"K ?
;B9T çÐ MÆB F?€+X >„M +| i? +?B b HBM? ?²M /Á tûi pÈB +€+ h?B M * M h?€M
G"K b Q #•v ;Bì >B M i¢B *Æ æ°M; #„i #m°+ T?ªB HU +?¼MX >Ä EB m i°+ tm'i
ç'm +kM; #„i ç-m [m€ M? M?- ?„M F?¬M; +| i?ÌB ;B M ç #® i`QX h`QM; iBM? ?m®
?„M F?¬M; bÊ >Ä EB m oQÆM; - M?QM; >Ä L? i°+ i?b H"K b Q\ >B M i¢B M m
M?QM; >Ä L? i°+ b) #` iB m /B i iQ"™M #°X E?¬M; iQM? i•K ?mv i ?ÆM K°i i?€M;
æ¬M; - +?d tûi p K†i iBM? +ªK i?b *Æ æ°M; +kM; [mv i F?¬M; +?Q T?ûT iBM? ?m®
J°i iB M; ?mwi ;Bì iW i`QM; KB M; \*Æ æ°M; #°+ T?€i ` - M; v b m ç| ?Q F?¬M; #` t
+` i v ?„M +kM; H|2 H MX > B i?•MªM? F?´M; H² #'i +?Êi tm'i ?B M p" T?|M; H M +
EB m Î i` M F?¬M; i`mM; X æ| +?QM? H" æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; p" h?U+ L?"i
*Æ æ°M; ç½ [mv i ç`M? HB m K¢M; X :Bì F?„M +M"v i`QM; ? B i`ÁM; K„i +O ?„M ç½
@QyQ@

d39X *?QÆM; 8kd, >Ä L? h°+ M? .kM;5

*Æ æ°M; imv M„K `ä /B M #B M M?QM; TªM SM; H¢B [m€ +?"KX æÊB ç M F?B æ
h?U+ L?"i S?QÈM; >Q"™M; ç M F`T i?b T?¬M HÈM iBM? M? +O >Ä L? i°+ ç½ #` ?
HÁM; M?QM; ;Bì ç•v *Æ æ°M; +?d +| i? H"K çQÊ+ +?WM; ç|X >„M M?'i ç`M? TªB
;B i +? i >Ä EB m oQÆM; i`QÊ+ K†iX æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; p" h?U+ L?"i S
/KM; i`b ?Q½M i?ìB ;B M p" H"K ;BªK çB i`M i?i M; ?B K i¼M; +?Q >Ä L? M?'i i
h?€M? æ² # M FB - ?„M +?d +| i? ;YB ;„K ? B +?[, óEB M i`bôX

E?¬M; TªB *Æ æ°M; F?¬M; Km®M bY /KM; i`™M T?€T L; k >™M? hQÆM; aBM? hm-
K" H" pb i?U+ HU+ +O >Ä EB m oQÆM; [m€ K¢M? K)X oÈB M,M; HU+ i?U+ +?B M
?Q"™M iQ"™M +| i? ` H M? +?Q i°+ M?•M +m®M H'v M?|K h?B M * M i?€M? ç²- b m
iB T i'M +¬M; M?|K >Ä L? iBM? M?m X L m [mª i?"i tªv ` iBM? ?m®M; M?Q i?
b) +™M; i? K #` ç°M; - +?Q M M ?„M #m°+ TªB +m®M H'v >Ä EB m pQÆM; F?¬M;
M; mv ?B K HÈM M?'iX .o M?B M- i?ìB ;B M i`¬B [m +™M; H•m i?b b) +™M; #'i HÈB
#ìB pb #¼M ?¼ F?¬M; +| M; m²M K HU+ #´ b m M; F?B ç M; Î i`QM; i? ;BÈB æ` h•

L; v F?B *Æ æ°M; i`Î M M M; ?B K i9+- +?m™M #` b®M; K€B K°i T?2M pÈB >Ä EB n
i°+ ç½ K M; ç M +?Q i'i +ªM?[M; M; QìB ç M; ?B M /B M MÆB ç•v K°i bU`mM; ç°M
h?"K +?Q F?¬M; ? +?ì çÊB >Ä L? oQÆM; ` H M?- t t ç½ +| ?"™M; M;"™M p¢M i°
i`mM; H¢B- €T b€i p"Q ?ÆM M;"™M +QM >Ä EB m ç M; ç M ; -M >Ä L? ç¢B i"™M-
ç€M? M; M; i`ìBX

"¼M +?9M; F?¬M; +| F„ M,M; K¢M? K)- +kM; F?¬M; +| i?U+ HU+ +QìM; ç¢B M?QM
i?•M i? p" iQM? K¢M?X L;"™M p¢M ç-m >Ä L? iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; t¬M; iÈ
>Ä EB m Î i` M F?¬M; X oÈB F?Q i? +?Q iWM; tm'i ?B M iW i`QÊ+ ç M M v- #¼
bBM? i,M; i®+ ç° H M + Q M?'i- /MM; +?QM? i?•M i? #ªM i?•M ç ç´B H¢B F?QªM
L? oQÆM; - +?Q +€+ >Ä L? H½M? +?O p" >Ä L? i?®M; HoM?X

: -M M?Q i`QM; M?€v K„i- ç½ +| ?"™M; M;"™M i°+ M?•M >Ä L? M^K i`QM; M?|K +ªK
ç'i- i?•M i? +?9M; #` tû M€i /QÈB +¬M; FQ+? K¢M? K) +O ç€K >Ä EB m- M?QM;

i` M? i?O çQÊ+ +?9i i?`B ;B M [mw #€m +?Q iQ`M #° iBM? M?m >Ä L? i°+X
.M`^M; i?U+ HU+ +O >Ä EB m i°+ +| K¢M? K) ?ÆM M[- i?b F?B ç®B K†i pÈB ç-
i`M +¬M; - #¼M +?9M; +kM; T?ªB i`b ?Q½M i®+ ç° # v H M +O KbM? - #ÎB ?`M; M;
ç½ H`T i?`M? K°i #S+ iQÌM; K€m +?†M çSM; #¼M +?9M; X
*Æ æ°M; M; •v /¢B +ªM; QÌB- +ª >Ä EB m oQÆM; H9+ M`v +kM; ?Q`M iQ`M +? i H
+?„M *Æ æ°M; b) F?¬M; # Q ;BÌ ç ` - >Ä L? oQÆM; +kM; b) F?¬M; H`K M?Q i? X
i`QÊ+ K„i ?Q`M iQ`M H` /Q M?[M; i°+ M?•M #bM? i?QÌM; +O >Ä L? i°+ iU KbM?
M`v p¬ +MM; i?ªK F?®+ M?QM; ç²M; i?`B +kM; /šM ç M +?`M ç°M; iQ HÈM X
**M; M; `v +`M; +| M?B m >Ä L? # v p¼i iÈB H`K tm`i ?B M +ªM? iQÊM; tQ M v
`^M; K°i çB F?¬M; i`Î H¢B M?QM; F?¬M; ? +| +QM M`Q /Q /U- ç m M?„K i?ŠM; K°
æ•v H` H-M ç-m iB M >Ä EB m oQÆM; +| +ªK ;B€+ bÊ ?½B i`QM; HÁM; X >„M bÊ
æ°M; - K` H` `mM bÊ i`QÊ+ M?[M; >Ä L? i°+ M?Ä #ûX hW i`QÊ+ ç M; BÌ- >Ä L? i
F?€+ ; b HQ`B FB M ?¬B- M?QM; #•v ;BÌ +?QM? HQ`B FB M ?¬B ç| H¢B K M; ç M +
K°i +QM >Ä L? ç m /MM; iQM? K¢M; #ªM i?•M ç ç€M? ç´B H`v iQÆM; H B +O iQ
>Ä L? M?`i i°+ p¬ +MM; çB M +m²M; - M?QM; +kM; +?QM? T?¬M çB M +m²M; M`v
i`QM; M; QÌB i`i +ª >Ä L? iBM? M?m - +kM; M?Q H`K +?Q \*Æ æ°M; p` +€+ h?B M *
?mv iX
J€m #¼M ?„M b¬B i`Q- i`QM; HÁM; #MM; +?€v M?B i ?mv i K¢M? K)X *?Q iÈB #
H¢B i`ªB [m +ªK ;B€+ K¢M? K) M?Q i? X \*?Q /M [m•M çQ`M iBM? M?m M?`i +O
K°i p¢M i€M M; `M /†K bQ pÈB >Ä L? i°+ p iBM? i?¬M çQ`M F i- i?`v +? i F?¬M;
G9+ M`v- ? B K„i >Ä L? oQÆM; ç½ i`Î M M çÄ #WM; - M| F?¬M; ` H M? +?Q i°+ M
/šM i?2Q #®M iÁ ç¢B i`M >Ä L? - i`M +¬M; M?Q çB M +m²M; M?Q HB m K¢M; X
m´M; T?Q i?b +?d +ÁM +QM çQÌM; iB m /B i iQ`M #° i°+ >Ä EB m- +| M?Q p`v KÈB
#¼M ?¼X
GBM? ?²M >Ä L? oQÆM; b¬B i`Q ;Q i?ûi- ç²M; i?`B HBM? ?²M +O K¶B K°i +QM
M?Q +kM; i?„M; ?Q ?ÆM- +¬M; FQ+? +O #¼M +?9M; ç¢i ç M M; QÐM; + Q M?`i
F?¬M; +| *Æ æ°M; +?d ?mv M?QM; +¬M; FQ+? pšM tm`i ?B M HB M KB M F?¬M; /
M®B çm¬B M? m M?^K p`Q p` i`Q +| ç¬M; çªQ i°+ M?•M >Ä EB m- ?¢ ;K+ +?9M; i
H`K i? +¬M; +O M?|K >Ä EB m F?¬M; i? M`Q K¢M? K) M?Q i`QÊ+ çQÊ+ M[X
æ9M; H9+ M`v- æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; p` h?U+ L?`i S?QÊM; >Q`M; +kM; ç½ i
ªM iQM? æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; p®M i?Q+? ;B i +?| +¬ M M F?B i?`v i`M; +ª
M| H`T iS+ b¬B i`Q K€m ?mv i i`QM; M; QÌBX \*ÁM S?QÊM; >Q`M; H¢B H` pm +O
L? #` i`M b€i M†M; M M?Q p`v- +?B M w +O >Ä L?B +kM; i?2Q bU +,K T?ŠM K`
i?`v +kM; T?ªB ?QªM; bÊX
*QÌM; ;Bª +O >Ä EB m i°+ p®M ç½ FûQ ? i çB p•v +¬M; +€+ h?B M * M i?€M? ç²-
pB iW i?`i ;B B i`Î tm®M; - M M b m F?B æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; p` h?U+ L?`i S
HB M +?ŠM; F?€+ M`Q M?Q ?´ H¢+ ;B[#¬v / X
*| bU +® ;„M; +O iQ`M i°+ >Ä L? - +MM; pÈB bU tm`i ?B M +O æ¢B .B M h?€M?
S?QÊM; >Q`M; - `®i +m°+ +K+ /B M i` M F?¬M; i`mM; ç½ F`T i?`B M; ?`+? +?mv M
EB m iY i`M M; `v +`M; i„M; H M- iWM; +QM iWM; +QM K°i F?¬M; M; WM; `ÆB tm®
i°+ >Ä L? p¬ +MM; M†M; M M?QM; +€B +? i +O #¼M +?9M; imv i ç®B H` ç€M; ;
*?Q ç M i?`B F?„M + M`v- M?[M; iBM? M?m >Ä L? KÈB F?¬M; +ÁM #` M; ½ tm®M; i
S?`i h?Kv ;BÆ + Q G¬B L; K+ h?¬M S?O ç M; +¬K i`QM; i v- `®M; H M ç¬v ;B`M /[,
@ *?ŠM; H) +?9M; i +ÁM F?¬M; #^M; i°+ >Ä L? b Q\ :B i 5
*?ŠM; F?€+ M`Q G¬B i?¬M ?`M; H•K- i?•M i? S?`i h?Kv #`i +?Êi #`M? i`QÈM; - i`,K
i?`B T?|M; ` F?„T +?B M i`QÌM; X h?B M G¬B EB T L; K+ :BÈB çB M +m²M; # Q i`

;B^a+O i^o+>Ä EB m Î # M i`QM;- +?Q /M H` M?[M; +Q`M; ;B<sup>a</sup>+`T #"+ H½M? +?O +
pÈB çÁM +¬M; FQ+? imv ii? i?-M b-m M`vX

L?;K h?B M * M i?€M? ç²+kM; /MM; ?`M? ç°M; ç ç€THçB H`B M|B +O S?'i h?Kv
hmv iEBK>Q`M #„M` - M? M? M?Q iB +?ÈT+„i H'v ç-m+O # >Ä EB m i?®M; H
i`QM; F?-M; i`mM; X

G9+ i`QÈ+- M?;K h?B M \* M i?€M? ç²+ÁM +| w i?m HB K- M?QM; ç M H9+ M`v ?
i?U+ HU+ +O KbM?X L;QçB i`W h?B M \*Æ çQÈ+ +?2 +?„M Î +?QM? ;B[ ` - J pU
ç²M; i?`B i`T i`mM; p`Q K°i F?m pU+ K` #MM; T?€iX h`QM; +?®+ H€i- HU+ HQÈM
M;`v M v ç½ çQÈ+ #¼M ?¼ ?Q`M iQ`M i?B m +?€vX J HU+ FBM? F?OM; +`M [mú
KQ iB >Ä EB m H½M? +?O p` içQ i?`M? i?QÆM; pQM; +?Q ççB HQÈM; >Ä EB m i

Pm i? M?B m i?m°+ iQM? H9+ ç½ ?B M H°` K°i+€+? `ä`M; X æçB æ` L[h?-M
+„K i` M Kti ç'i- iQ`M HU+ i?B i`B M LB K h`M L h?` H`K ?çM +? F?ªM, M; T?B ?
iBM? M?m X *ÁM G M; h?B M v HçB #`v` K°i K`M ?mv M ?Q†+ K M; Q iBX .QÈB
#-m i`B #`i +?Èi tm'i ?B M p¬ b® GQm hBM? ok iW i` M + Q t tm®M; X *U+ ?çM
tm'i ç½ ?Q`M iQ`M €T+? HU+ HQÈM; >Ä EB m iBM? M?m X

EBK pÈB S?'i h?Kv H` M?[M; M; Q iB +| çÁM b€i i?QÆM; KçM? M?'iX J¶B H-M
*? hçQ :BªH` K°i H-M +?†i çSi iS +?B +O >Ä EB m i°+X *ÁM .B i hmv iEBK>C
?ÆM- K¶B F?B +| K°i M?;K +Q iM; ;Bª>Ä EB m t¬M; H M i?b b) #` iBM? i?-M i`MM
F?B M #¼M +?9M; +,M #ªM F?-M; i? M`Q T?€i ?mv` çQÈ+ ?Q`M iQ`M i?U+ HU+

h`QM; L; k>`M? i?b h?Ov bBM? EBKX Í i`QM; i? ;BÈB i`M M;`T ?Ä /B K i? M`
JBM? `i F?; T?€i ?mv i?U+ HU+ +O KbM?- +?Q M M #¼M ?¼ HU +?¼M T?K i`È
Km°B Km°B KbM? M?Q ?bM? pÈB #|M; - *U+ >çM L?•K h?Ov T?K i`È +?Q *U+ >çM
L?B i?b çB i?2Q EBK- *U+ >çM *Y h?Ov T?K i`È +?Q *U+ >çM h•M EBKX J†+ /M Î
M; mv M i® K HU+ +O #¼M ?¼- i?`K +?Q +ÁM #`ªM? ?Q iM; +O >Ä M; mv M i®-
ç² pšM çO bS+ ç iB TiK+ +?B M ç'm H•m /`B ?ÆM M[X

L?bM i?'v iQ`M #°+ªM? iQÈM; i`QÈ+ K„i- h`-M hQ hmv M ?ŠM H` M; Q iB #`M i•K M
MÆB M`M; /UM; /K+ Î FB Ti`QÈ+- +kM; H` MÆB M`M; iWM; i?®M; i` ?`M; i`,K M
;B€Q +kM; /Q M`M; /UM; H M- i'i +ª [mv i„+ +kM; +?QM? M?Q i? K` +|X L`M; H9+ i
ç M i°+>Ä L? X J°i #°i°+ M?Ä v m M?Q p`v i?`K +?Q +ÁM F?; +?B K çQÈ+ p` i`Q
L?QM; ;B iF?„+ M`v- F?B i?'v iBM? i?-M [mª+ªK +O i°+>Ä L? - h`-M hQ hmv M
ç°M; K½M? HB i M?'i- poM? pB M F?-M; i? M`Q [m M çQÈ+ i`M; +ªM? ç M; tªv`

G9+ i`QÈ+- F?B i?'v \*Æ æ°M; F?-M; i?ŠM; i v b€i ?çB bBM? p`i Î æ` h•K i? ;BÈ
?SM; M?'iX .o M?B M M`M; +kM; ?B m `ä M; mv M M?•M H` içB b Q- #ÎB pb MÆB
GB i .B K- +?Q M M *Æ æ°M; F?-M; Km®M i`M b€i- H`K #|M; ?²M; ç½ +? i çB i`Q
i•KX L?QM; p`Q i?`B çB K *Æ æ°M; M? M? +?;M; [mv i ç`M? T?ªB ?mv i i`v iQ`M #
F?-M; i? ?B m i?'m [mv i ç`M? +O ?„MX h`QM; iB K i?S+ +O M`M; - ç` p`>Ä E
i? ;BÈB i`¼M; v m ?ÆM M?B m bQ pÈB >Ä L? i°+X

L?QM; ç M H9+ M`v i?b h`-M hQ hmv M ç½ #B i`^M; KbM? ?Q`M iQ`M b B H-K`²
+Q iM; ççB- ?¬ T?QM; ?Q€M pk i`QM; æ` h•K i? ;BÈB- +ÁM K°i # M H` >Ä L? i
+?;i M?'i- M?QM; #M HçB +?9M; p¬ +MM; çQ`M F iX

>Ä EB m oQÆM; K M; i?2Q iQ`M #°iBM? M?m >Ä EB m i°+ i`M +¬M; - ?B M M?B
+m°+ +?B M M`v +?d +ÁM HçB K°i i°+ iB TiK+ i²M içB Î æ` h•K i? ;BÈBX *Æ æ°
iQ`M +?QM? t€+- K°i +?OM; i°+ çQ`M F i- pÈB b® HQÈM; ç¬M; çªQ i?b iB K HU+
>Ä EB m i°+ i?2Q F`T M`B\ >m®M; ?²>Ä L? i°+ ?Q`M iQ`M M`K i`QM; i-K i v *A
ç½ HU +?¼M >Ä L? i°+- +®; „M; pb iQÆM; H B ?Á #bM? +O æ` h•K i? ;BÈB
EB m i°+ FB m M; çQ- +Q iM; M; çM? t•K HQÈ+ +?OM; i°+ F?€+X

óªK ÆM +?`M; - *Æ æ°M; 5ô

æ•v H` M?[M; H iB /mv M?'i tm'i ?B M i`QM; HÁM; hQ hmv MX L`M; ?Q`M iQ`M iB

h?B M * M i?€M? ç² iB M p"Q æ` h•K i? ;BÈB b) F?¬M; H"K çªQ HQ¢M MÆB M"v-
;„M; pb bU ?¼ #bM? +O æ` h•KX

*m°+ +?B M ;B[*Æ æ°M; p" >Ä EB m pQÆM; ç½ ç M ;B B çQ¢M + Q i`"Q- ç¢B +
ç M +ª K†i ç'iX *Æ æ°M; H¢B H-M M[t¬M; iÈB >Ä EB m pQÆM; - Hm²M; €M? b€
p¬ +MM; +?|B K„i- i`QM; M?€v K„i L;mv M h® "€+ Gv J oU+ ç½ # Q i`MK ç®B T?Q

*?B m i?S+ +O æ` GQM; i' i?b F?¬M; +¬M #¬M +½B ç M KS+ ç° #€ ç¢QX L?ì bUt
+? M? H +? K HU+ ;B[? B # M çQÊ+ i?m ? T H¢B T?¬M HÈMX

h`QM; M?€v K„i- +?•M TªB *Æ æ°M; bªB #QÊ+¬ +ª M; QìB ;¬M M?Q /€M +?†i H M
iB +?ÈTX *MM; H9+ ç|- h?€B *U+ J oU+ îb m HQM; ?„M ?Q¬M iQ¬M +?mv M i?¬M
M?QM; H¢B F?¬M; tm'i ?B M #|M; /€M; •K oB K J pQÆM; X E?B *Æ æ°M; i?B i`E
i`QM; - K¼B M; QìB B +kM; i?'v ç| F?¬M; +ÁM H¬M; ¼M HY pQÆM; ?Ä +O M; QìB
K¬ H¬ K°i i²M i¢B +QìM; ç¢B- ?Q¬M iQ¬M i?m°+ p #ªM i?•M ?„MX

h?'v +ªM? iQÊM; b m HQM; *Æ æ°M; ç' B b M; K¬m ç2M- €M? K„i >Ä EB m oQÆM;
p bÊ ?½B +MM; +U+ î i`QM; ç|- i`QM; HBM? ?²M Mªv H M w M; ?o,

ó•K oB K J pQÆM; ç¢B M?•M\ô

æ•v H¬ bU bÊ ?½B tm'i T?€i ?Q¬M iQ¬M iW M°B i•K- #îB >Ä EB m oQÆM; p¬ +MM
•K oB K J oQÆM; X " M ç¬m- i`QÊ+ F?B GB i .B K tm'i ?B M pÈB F?Q i? bûi ç€M
•K oB K J pQÆM; imM; ?Q¬M?5

hB T ç|- *Æ æ°M; i?m" M i?2Q i v i`€B +?ûK ` - F?¬M; ;B M p" i?ìB ;B M îMÆB M"
ç¼M; H¢BX *Æ æ°M; i`QM; +?ÈT K„i ç½ î i`QÊ+ K†i >Ä EB m pQÆM; X J°i F?®B
`„M i?2Q i? +¬M; # v iÈB- ç" T i?ŠM; p"Q M; QìB ?„MX

>Ä EB m pQÆM; ?B m `i i`ä •K oB K J oQÆM; M M /o M?B M #B i ç•v H¬ +€B ;b-
F i i?¬M? i?O 'M- K°i ?Ä i`K iQ HÈM tm'i ?B M iB M iÈB M; „M +?†M F?®B ?Ä +¬m
`mM `~v H¬K ?„M F?¬M; /€K ç¬B +¬M; pÈB *Æ æ°M; X o"Q H9+ M"v- i`QM; HÁM; ?„

ó_-K5ô

J°i ?Ä i`K iQ HÈM ç2M imv M tm'i ?B M- +m®M i?2Q +¬M; FQ+? +O >Ä EB m pQ

>Ä EB m oQÆM; M? M?äK +?Q çQÊ+ # Q H•m- i?b M; v iS+ F?„+ €M? K„i ?„M H
i`K iQ HÈM FB F?¬M; #B M K'i K¬ bBM? ` H¬K ? B- K°i +€B M; „M +?†M- K°i +€B
?B M M; v i`QÊ+ K†i ?„MX

oÈB K HU+ +O KbM?- *Æ æ°M; F?¬M; i? M"Q i?B i`B M ç²M; i?ìB *'K "€+? h?B
h?B M o¢M æ¢B l .B K ",M; X >Ä EB m oQÆM; +ªK i?'v ç¬m KbM? Km®M iQ M?Q
Kì K`i- F?¬M; #B i i¢B b Q H¢B M?Q i? \ h¢B b Q *Æ æ°M; H¢B +| i? i?m'M T?€i
aB m h'i a€i E„X

.o M?B M ?„M F?¬M; #B i çQÊ+ çB K +®i v m i`QM; ç|- ;B®M; ? i i`QìM; ?ÈT +O
+kM; F?¬M; i? ?B m çQÊ+ i¢B b Q KbM? H¢B +| i? i?m i`QM; i v i M iB m iY KÈ

æ| H¬ #îB pb #¼M ?¼ ç m F?¬M; ?B m ;b p L; k >"M? T?€T i`"M- H¢B +¬M; F?¬M; #
h²M h`[ T?€T i`"MX

" M ç¬m- K°i FB K +O *Æ æ°M; bmwi M[ç€M? +? i G•K L?'i G¶B H¬ #îB ?„M ç½ /Š
iW •K .QÆM; JB M p"Q i`QM; >Ä h?¬M EB K- i?9+ /K+ ?Q¬M iQ¬M bS+ K¢M? +O M
H M- h²M h`[ T?€T i`"M ç½ bÈK F?¬M; +¬M TªB /MM; ç M GQM; s¬"B M ç i?B i`B
/KM; i`QM; i?U+ +?B MX "îB pb +| FªM,M; #°+ T?€i K HU+ pQÊit +'T #" + #ªM i
i? M?B m H-M ;B¬M? +?B M i?„M; i`QÊ+ M?[M; ç®B i?O pQÊit çŠM; +'T KbM?X

ó_-K5ô

>Ä i`K ç2M imv M FB HB M iK+ +„M Mm®i i?•M i? >Ä EB m oQÆM; X h` M +Æ
æ¢B l .B K ",M; - # M i`QM; M| H¢B ?"K +?S HU+ HQÊM; FBM? F?OM; M M >Ä EB

K HU+ ç M;çM? F?€M;X

h?İB çB K tm'i ?B M •K L;mv i- i`QM; HÁM; >Ä EB m pQÆM; ç½ bÊ ?½B ç M KS+
`i M?B m i`QM; pB + T?€i ?mv i?U+ HU+ +O KbM?- ?m®M; ?² #ªM i?•M ?„M +kM
l.B K ",M;- M M +?ÊT K„i +ª i?•M i? ç½ ?İ i?`M? K°i iQÊM; ç€ ç2M M?€M?X

@QyQ@

d38X *?QÆM; 8k3, J°i h M *kM; E?¬M; h? h?Q€i5

" l.B K #,M; ç€M? 9T- >Ä EB m pQÆM; ç`M? T?ªB ?mv M ?İ i?`M? K°i i-M; ?m
HU+ +?®M; çĐ bU ?O i?U+ +O l.B K #,M;X Lİ ?B m +?d +¬M KbM? +İ i? FB M i`
b m çİ +?çv iÊB +Y p`Q i-M; # H` +İ i? i?Q€i i?•MX G9+ M`v i`QM; HÁM; >Ä E
+?9i w M;?o K v K„M M`Q M[ X h`QM; i`M ç€M? ?¬K M v >Ä EB m i°+ ç½ ççB #çB
i`İ p i?b pšM +İ i? #€Q i?MX "İB /M b Q i`QM; GB i.B K h?€M?;B€Q ç` p` +O >
>Ä L? i°+ +İ i? b€M? çQÊ+X >Ä EB m pQÆM; b) +İ #B M T?€T M?İ h?€M? ;B€Q

æ€M; iB +5 *Æ æ°M; H`K b Q +İ i? +?Q Mİ M?Q w\ J HU+ i`QM; L;k >`M? h²M h
?Q`M iQ`M M•M; K HU+ +O *Æ æ°M; M; M; pÊB >Ä EB m oQÆM;X æWM; [m M *
bQM; i?m°+ iQM?X æçB l.B K ",M; b m F?B T?İ M; tm'i pšM +ÁM /Q K°i HQÊM; K
T?İ pÊB K¼B ibM? ?m®M;X

EBK [m M; +?İ B K„i ?B M H M i`QÊ+ M;U+ >Ä EB m pQÆM;X J`m p`M; b9+ iQ+? i
F?B M #`M i v ?„M M?Q çQÊ+ H`K #`M; p`M;X

J°i FQ+? +O *Æ æ°M; /`M? +?Q >Ä EB m pQÆM; M?bM i?b çÆM ;BªM M?QM; i?
HU+ +O .B i h?¬M EQ+?¬ GB i.QÆM; h K GB M EQ+? +°M; i? K.B K.QÆM; h`Mv
*Æ æ°M; ;B®M; M?Q K°i +€B i`Mv p`M; +U ççB- K°i K`m ç2M ?mv MªQ ?B M H M i
`²B H†M; H) #B M K'IX

@ P M?555 J°i i' ?ÊT +O ? B K`m p`M; p` ç2M T?İ M; H M + Q F K i?2Q iB M; F m
pQÆM;- i?•M i? +O Mİ #` ç€M? M€i i?`M? iWM; KªM? M?ÄX L; v +ª *Æ æ°M; +kM
HçB F i i?9+ M? M? ç M p`vX >Ä EB m pQÆM; #çB +® M?B M H` #İB pb L;k >`M
i`¼M; v m ?ÆM +?QM? H` HU+ mv ?B T KçM? K) +O •K oB K J oQÆM; H`K Mİ `®
#"+ +O ?¼ K` +?d +¬M i`QM; HÁM; i?Q€M; +?9i T?•M i•K H` ç½ i?m `²BX

h`QM; H9+ *Æ æ°M; #°+ T?€i i?b ç²M; i?İB +€+ h?B M * M i?€M? ç² +kM; tm'i i?C
* M i?€M? ç² K°i +?B m #S+ HmB >Ä EB m H½M? +?O p` H`K #` i?QÆM; >Ä EB
/çM; H` h²M h`[S?€T i`M ?¼ HB M ç®B T?İ pÊB +?QM >Ä EB m H½M? +?O +ÁM H

hB M; F m i?ªK i?B i +O >Ä EB m pQÆM; ç®B pÊB >Ä EB m i°+ H` K°i +?'M ç°M

*€+ h?B M * M i?€M? ç² /MM; iQ`M #° K HU+ i`QM; L;k >`M? h²M h`[T?€T i`M)
M?m¬M M?mv M ;B®M; *Æ æ°M;- M?QM; +kM; çO ç HU+ +¬M; FQ+? +O ?¼ i`QM

G9+ M`v +€+ >Ä EB m HoM? +?O ç M; ?QªM; bÊX *ÁM ç€K >Ä EB m i?®M; HoM?
HBM? ?²M F?¬M; i? iB T iK+ +?B M ç'mX

S?`i h?Kv t¬M; H M ç¬m iB M- G¬B L;K+ h?¬M T?O pÊB HU+ +¬M; FQ+? +QİM; çç
+?O F?B M +?9M; # v i?šM; ` M;Q`B iQ`M i?•M #` H¬B çB M # Q T?O- K„i i?'v ç½

*¬M; FQ+? +O EBK +kM; F?¬M; FûK S?`i h?Kv- .B i hmv iEBK >Q`M H†M; H) i`
EB m HoM? +?O- ç²M; i?İB Zmª S?K *? içQ ;Bª +kM; +„i çSi ç¬m K°i i M F?€+X

h`QM; M?€v K„i i?"T ççB HoM? +?O ç½ M;½ tm®M; #®M i M- #®M i M >Ä EB m Ho
* M h?€M? æ² HB M i?O ç€M? +?Q #` i?QÆM;X

æ9M; H9+ M`v ? B i?•MªM? + Q HÈM H†M; v M tm'i ?B M T?Q b m HQM; ? B i M
Q i`MK H'v +?9M;X :B[ iB M; ;`Q i?ûi i? HQÆM;- i?•M i? ? B i M >Ä EB m H
i?`M? i`Q #KBX

*Æ æ°M; +?d ?mv i?2Q T?QÆM; T?€T +?B M ç'm i?U+ i - çB m K" ?„M i?2Q çm' B i`QM; M?€v K„i p" iQM? #'i M; Ì i`QM; +?B M ç'm X sm'i #'i F€ w- T?QÆM; T?€T M ç`+? K°i +€+? / /"M; X hmv M?B M M| +kM; ``i T?B m HQm- #ÎB +?d +—M F ç`+? M ?°B T?°M FQ+? +kM; b) F?¬M; +|X

G9+ M"v F?¬M; +?d +€+ h?B M * M h?€M? æ² #MM; T?€iX J" •K oB K HoM? +?O p /QÈB ç'i +?O H†M; H) T?®B ?ÊT pÈB +€+ h?B M * M h?€M? æ² iB m /B i? B i M>

h`QM; #®M KQÆB M; "v i? Q Hmv M- bS+ +?B M ç'm +O +€+ h?B M \* M h?€M? æ² L? i°+ HçB + "M; +?B K çQÊ+ +?¶ i®iX > B i M i? M; mv M i® M"v +kM; F?¬M; M? ?'T i?m ?Ä M; mv M i® M²M; ç"K i`QM; F?¬M; F?Q K" HÈM /—MX h`QM; F?QªM; i?Ì ç½ çç i iÈB "€i; B B K i?9X oÈB i`bM? ç° M"v K" Km®M #'i?QÆM; >Ä EB m HoM /MM; ç ç€M? HûM /¼ +?Q ç€K >Ä EB m HoM? +?O bÊ pÐ K"i i?b /Q bS+X

h?"T ççB HoM? +?O ç½ K' i b€m- >Ä EB m oQÆM; i?b #` \*Æ æ°M; ;B iX h`"M +?B

@ *?mv M Î K†i ç'i; B Q +?Q K¼B M; QÌBX h? M? •K +O *Æ æ°M; p M; H M # M i æ²X G9+ M"v ?„M ç½ # v i?ŠM; p"Q F?¬M; i`mM; - ?„M F?¬M; Km®M +QM /•M +O \*Æ æ°M; i`mv M H M? +?Q >Ä L? oQÆM; `9i HçB iY H M? p" v m +—m iQ" M #° >Ä +?B M i`QÌM; X

:BÌ T?9i M"v >Ä EB m i°+ +kM; F?¬M; Hç+ [m M +?Q H„K- +| +€+ >Ä L? #bM? i?C p +?Q >Ä L? iBM? M?X >ÆM M[? B i²M içB æçB .B M h?€M? >Ä GQM; +MM; >Ä L?B H"K +?Q +?9M; #'i?QÆM; pQM; ``i HÈMX hW H9+ #„i ç—m +?B M ç'm iÈB iY pQM; K°i T?—M # p" b® HQÊM; M"v ç M; /—M i, M; H MX J¶B H—M æçB .B M h?€M .B M po +?Mv T?®B ?ÊT pÈB F„M, M; smv M oB i p" *U+ >çM aQM; >Ä H" +| Qi M? +? i HŠM #'i?QÆM; X

*¬M; FQ+? +O >Ä L?B F?¬M; KçM? K) M?Q æçB .B M h?€M? >Ä GQM; - ? B +€M +¬M; FQ+? Qi M? 'i +kM; +| p" B +QM #` +? i- ?ÆM M[ içB MÆB i`"M M; "T >Ä M; m ;B ?Ä M"v Hm¬M #ªQ i`b i?U+ HU+ Î i`çM; i?€B çdM? T?QM; X

J°i Hm²M; ?²M; [m M; +?|B K„i pÈB i€K K"m ç2M p" i€K K"m p" M; ?Q" M? F?¬M; tn "€i æB m >Ä GQM; - "€i æB m æ^M; s"X a m F?B ç€M? +? i >Ä EB m pQÆM; - *Æ F„M, M; [m—M +?B M +| K HU+ HÈM M?Q p"v F?¬M; i? F?¬M; M|B ç M M; mv M M? K°i ççB HQÊM; >Ä M; mv M i® M²M; ç"K- K†i F?€+ H" /Q ?„M bY /KM; J oU+ p" æ²

JQÌB b€m Hm²M; M, M; HQÊM; M?Q M; QM; i?" M? i?U+ i? i`"M p T?Q ç" M >Ä EB EB m M"v ç½ F?¬M; +ÁM w +?Q +?B M ç'm- b m F?B KQÌB +QM M[ #Ä KçM; i?b +? pQÆM; ç½ +? i- +?9M; F?¬M; TªB H" M; QÌB M; m- B K" M; mv M w #Ä KçM; Î ç•v +m®M; +m²M; +?çv i`®B +? ip T?Q +Y p"Q i—M; # X

æçB .B M h?€M? >Ä GQM; - h?U+ L?"i S?QÊM; >Q" M; >Ä L?B +MM; pÈB >Ä L? #®M ççB i`"M i?W i?„M; t¬M; H M ç€M? +? i >Ä EB m X J" *Æ æ°M; b m F?B T?€ ?bM? +kM; #B M K'iX

*QM >Ä EB m i?S M? 'i `®i +m°+ ç½ t¬M; iÈB +Y p"Q i—M; # - i`QM; K„i M| ?B M ` +—M M?ªv p"Q ç| - +?d +—M +ÁM b®M; i?b +?mv M i`ª i?M F?¬M; TªB H9+ M"Q K M"v M| +kM; F?¬M; /€K M; ?o iÈB pB +i`ª i?M- KçM; b®M; KÈB H" [m M i`¼M; M?

L?QM; K" M; v b m ç| - M| i?'v K°i # "M i v i?"i HÈMX æ—m >Ä EB m M"v b m F?B M| ç½ F?¬M; +ÁM +Æ ?°B ç M?bM M[X *Æ æ°M; F?¬M; #B i iW # Q; BÌ ç½ +?†M +?QÌM; ç½ M? M?" M; H"K +?Q ç—m >Ä EB m FB çbM? i` ;B[ F?¬M; i`mM; `²B iQ€B T?B M M|M; #ÁM; +ªM çQÌM; ç²M; i°+ +O M|X

GBM? >²M GU+ +QÌM; ççB +O *Æ æ°M; i`"M ` ,

@ h ç½ M|B `²B- K°i i M +kM; F?¬M; HQmX æ½ b€i i?QÆM; M?B m i°+ M?•M +O i

h v TªB *Æ æ°M; H|2 ` K°i Hm²M; ?²M; [m M; /"B +?WM; +?QM i?QÈ+— b€i F?Q GU+ h?€M? + 'T i`"M ` X J°i FB K pmM; H M- ?ÆM KQÌB +QM >Ä EB m M; ½ tm®M

HQ¢MX >Ä h?–M EB K ç½` F?ÄB pÄ

h?U+ i ç½ +?SM; KBM? ?"M? ç°M; +O M" M; H" +?QM? t€+- >Ä GB M i°+ /M bB
M?QM; ?Q" M +aM? MÆB ç! [m€ €+ HB i- +?d +! K¶B GB i .B K H" +! i? ;B€+ idM
i-M; KQìB H,K- >Ä GB M i°+ HB M [m"i F?îBX L;„M M;OB K°i M;„M M,K i?ìB ;B
GB M i°+ +QìM; ;Bª i?S+ idM?- ç m H" +QìM; ;Bª ;-M i?"T; B BX aQ pÈB i? HU+ K
i°+ i?b +QìM; ççB ?ÆM`"i M?B mX >ÆM M[- pb +! GB i .B K +?,K b!+ +?Q >Ä G
i°+ M"Q /€K M;„M i`î bU T?€i i`B M +O ?¼X a m i?ìB ;B M /"B- ?B M içB >Ä GB
? B ççB +?OM; i°+ FB ç®B F?€M;X

*! GB i .B K i²M içB i?b i K ççB +?OM; i°+ #bM? v M p¬ bUX L?QM; iW F?B F?Q i
K'i çB- ç†+ #B i H" i?ìB ;B M ;-M ç•v- # ççB +?OM; i°+ #„i ç-m tm'i ?B M ibM? i`
HÁM;- K M? M? tm'i ?B M T?•M i` M?X >ÆM M[HçB H" K•m i?mšM ;B[>Ä J i°
>Ä J i°+ +QìM; i?`M? H9+ tQ +?QM? H" #` GB i .B K /"T i„i- pbi? +?9M; F?¬M;
h`QÈ+ FB +! GB i .B K €T +? - /o M?B M >Ä J i°+ F?¬M; /€K iÄ p - M?QM; b m F
iQ+? çQÈ+ t€+ M?"M- >Ä J i°+ HçB F?¬M; +?`m M T?"MX h`QM; ;-M M;„M M,K [
?B M K°i p` i?B M i`B- M?ì +! bU i?®M; HoM? +O ?„M K" i?U+ HU+ >Ä J i°+ i,M;
F?mvM? ?QÈM; €T çªQ +ª ? B i°+ FB `²BX

ob +! i? H"K +?Q i? ;BÈB æ` h•K iB T iK+ p[M; p" M; T?€i i`B M- >Ä GBM? i°+ i
i?€B i?QÈM; +?Q i¬M i`QìM; H½Q [mv i ç`M? F?îB tQÈM; h?€M? ;B€Q F?€M? çB
+?¼M K°i p` ççB /B M ;B€Q +?O H"K i?O HoM? +ª i? ;BÈB æ` h•KX >„M [mv i ç`
/o #îB €T HU+ +O >Ä J i°+ +`M; M;„v +`M; HÈM- ?„M ;-M M?Q H" €T +? F?¬M; i
T?€T i?b +ªM? i` M? ç'm F?B tQ b) i€B /B MX

@QyQ@

d33X *?QÆM; 8jR, h?€M? æ² >"M; G•K5

"ªM i?•M >Ä GBM? i°+ +! i' ?m'M H" i`W T?B æ` h•K i? ;BÈB tm'i ?B M i B MçM
Hm¬M Hm¬M #ªQ i`b i`mM; H" T- +MM; H„K i?b ?ÆB i?B M p` +?Q >Ä GB M i°+ K
J i°+ KÈB Hm¬M +Q +KK HçBX a m F?B bmv M;?o +`M i?"M- >Ä GBM? oQÆM; [m
M`v- ?v p¼M; +! i? HU +?¼M K°i p` ççB /B M ;B€Q +?O i?®M; bQ€B iQ" M +K+X

>Ä J i°+ `i KQM; Km®M ibM? ?m®M; M?Q i? T?€i bBM?- M?QM; >Ä GBM? oQÆ
ç! H" #²B /QðM; M;QìB KÈB ?Q" M iQ" MX G-M imv M +?¼M p` i`Q ççB /B M ;B€Q
i¬M i`QìM; H½Q F?¬M; çQÈ+ i? K;B X

h°+ i`QìM; >Ä J i°+ p®M H" M;QìB çQ >Ä J i°+ K°i H-M M[ i`î M M +QìM; ççB X
#ªM i?•M ç½ pQÈi [m >Ä GB M oQÆM; p" >Ä GBM? pQÆM; - pbi? M M ?„M F?¬
>Ä GBM? oQÆM; - M?QM; +m®B +MM; pšM T?ªB i?Ä ?B TX L;mv M M?•M`"i çÆM
?„M #B i M m M?Q ?„M F?¬M; ç²M; w çB m FB M ç! i?b pb ?Á #bM? +O i? ;BÈB a
HB M ?ÉT pÈB >Ä GB M oQÆM; iB m /B i >Ä J i°+X

.M >Ä J i°+ KçM? M?'i i`QM; # i°+ - M?QM; +kM; F?¬M; i? M"Q +?®M; HçB bU
pb i? ?„M ç" M? T?ªB M?šM M?`M K" ç€T SM;X

E?€M? çB M HU +?¼M ççB /B M ;B€Q +?O +O GB i .B K h?€M? ;B€Q b) #„i ç-m i
i°+ HÈM ç m ;B!M; i`®M; Kî +! +?m`M #`X h`QM; K„i ?¼ p" M?[M; +?OM; i°+ F?€+
/B M ;B€Q +?O b) H" M;QìB i`QM; # +?OM; i°+ M`vX L?[M; +?OM; i°+ F?€+ ç M +?
M?B i K" i?¬B5

" +?OM; i°+ HÈM M`v ç M; T?•M + Q i?'T`"i ; v +'M- ?B M ;B! pšM F?¬M; +?`m
+?m`M #` M?•M i?O ç-v çO F„ +`M;X

> B KQÆB i M >Ä J ç M; /Á tùi ç°i M?B M /WM; #QÈ+- €M? K„i ç²M; HQçi M?bM
KQìB H,KX

E K i?2Q K°i iB M; `²M; M;•K i`-K i?'T H` €M? b€M; K`m p`M; +?|B K„i +MM; pÈB K
` - K°i i?•M i? F?'M; H² #`i +?Êi # v` F?ÄB i?¬M; ç¢QX

L;¼M HY i` M M;QÌB ? B KQÆB i M >Ä J #MM; H M- F?¬M; F?Q tmM; [m M? M?
K„iX L?B i ç° p®M H` i€K KQÆB ç° T?9i +?®+ ç½ H M ç M # i`,K ç°- # ç°M; K HU
HQÈB HBM? ?²M i`T i`mM; p`Q [m€B p`i F?'M; H² ç M; # v iÈBX

æ| H` K°i bBM? p`i K` M?|K >Ä J M`v +?Q i?'v # Q ;BÌ- i`QM; M?|K ç m H` >Ä K
i? M?QM; +?9M; pšM +ªK M?"M çQÊ+ F?Q i? F?¬M; i? M`Q F?€M; +U M´B iW F
M?Q ç½ F?| çQÊ+ bBM? p`i ç| i?b ç°i M?B M +| K°i i-M; €M? b€M; K`m #¢+ iW M|
+O #¼M ?¼M ?Q `ÆB p`Q i`QM; ?Q p¬- ;B®M; M?Q +?Q iWM; +| bBM? p`i M`Q tr

óGÈM K`i- /€K p¬ H pÈB i 5ô

J°i i? M? •K ?MM; ?"m T?€i` iW çdM? ç-m +O [m€B p`i i`mv M ç MX a m K°i F?
p M; H M- [m€B p`i +Ym i`ªQ FB ç½ M; M; M?B M ç"m tm®M; H`K +ª pMM; ç'i +?'M

G9+ M`v M?|K >Ä J KÈB +| i? [m M b€i çQÊ+ K°i +€+? `ä`"M; - i?•M i? bBM? p
HQ¢B K`m b„+ - K°i # M H` K`m i`„M; - # M FB H` K`m ç2M- H¢B +| ? B +€B ç-m`
HQ¢B bBM? p`i M`v # Q ;BÌ- M m M?Q i` M M;QÌB M| F?¬M; M²M; ç"K ? B HQ¢B -
>Ä J M`v ç½ +?Q H` bBM? p`i FB iW # M M;Q`B t•K H`MX

E?B i?'v `ä ? B bBM? p`i M?ªv tm®M; i`QÈ+ iB M iW i` M HQM; [m€B p`i F?'M; H²
M? M?äKX æ| H` ? B i?•MªM? + Q +?WM; b€m i?QÊ+- +| ?bM? /¢M; iQÆM; iU #½
i` +?d +| +?B m + Q i?•M i? +?WM; #®M i?QÊ+- i?'T #û ?ÆM bQ pÈB ? B i?•MªM
?¼- ç€K >Ä J p°B p`M; i?m HB K- ç²M; i?ÌB [m€ K°i ;®B tm®M; - +mM; FQM? M|B

ó"€B FB M H½M? +?O ç¢B M?•MX

h` M M;QÌB ? B bBM? p`i F?'M; H² FB i?B m +?€v H M ? B M;¼M HY p`M; ?Q†+ ç
pÈB +'T i?®M; HoM? `²BX L m i?•M + Q pQÊi b€m i?QÊ+ i?b H` +'T #"+ HoM? +?O
ç¢B HoM? +?OX J` M;QÌB +QÌM; ç¢B M?'i i`QM; i°+ +?QM? H` >Ä J oQÆM; - i?•M

æB m H`K M?|K >Ä J FBM? M;¢+ ç M M;È M;QÌB +?QM? H` b m F?B ? B p` HoM
K°i +?9i ;b ç M ?¼- K` H¢B HMB b M; K°i # M- [m€ K°i ;®B tm®M; i` M K†i ç'i ;B®
B ç|X hB T ç| - +| KQÌB M;QÌB HB M iB T M?ªv tm®M; iW i` M HQM; bBM? p`i F?'M

L;QÌB çSM; ç-m K†+ #° ;B€T K`m çÄ i`MK FQM iQ`M i?•M- K°i #° ;B€T +| F?Q iS+
M?"M çQÊ+ MY T?-M K HU+ # ç°M; i` M M;QÌB ?„MX æ€K >Ä J F?¬M; M;m ç M
p`i v m çm®B- +| i? çB iÈB i-M; i?S KQÌB H,K ç m H` +QÌM; ;Bª +O i? ;BÈB æ`
i`QM; i K ç¢B ;B i°+ i?b +kM; H` M?•M p`i +Ð H½M? +?O i`Î H M KÈB +| i? ç†i +?

*?QM M;QÌB çB i?2Q ?„M +kM; # Q i`MK i`QM; K°i i-M; M? K iBM? K`m çÄ- i`¬M;
+?QM? H` #° /¢M; +O >Ä E?¬B G¶BX

*?ŠM; H) p` i`QÈ+ K„i M`v H` E?¬B G¶B oQÆM; \ L?QM; K` ;B€T / i` M M;QÌB E?-
M?Q i? \ >ÆM M[+kM; F?¬M; ç M KS+ >Ä J H½M? +?O TªB iU KbM? /šM çQÌM

E?¬B G¶B i°+ bBM? ?Q¢i Î i-M; i?S KQÌB ? B- H` +?OM; i°+ t T i?S #®M KQÆB # -
ç®B K¢M?X L?QM; >Ä E?¬B G¶B p` >Ä GBM? i°+ `i i?•M + "M pb bU i²M i¢B +O
M? mX hmv M?B M- i°+ M?•M +O >Ä GBM? i°+ +| HBM? ?²M +QÌM; ç¢B ?ÆM M
L;mv M h® K` i²M i¢B- +ÁM >Ä E?¬B G¶B i°+ TªB ç2K HBM? ?²M Fw i?€+ p`Q iB
i²MX h?•M i? #¼M ?¼+ +| i? H` #`i +S ?bM? /¢M; ;b- M?QM; ?¼ H¢B i?QÌM; bY /KM
+kM; H` K°i +?OM; i°+ im Hmv M HBM? ?²M i?m-M i9vX

h v TªB i M E?¬B G¶B oQÆM; pmM; H M- i`QM; F?¬M; i`mM; H†M; H) ?B M` K°i
+?Î #¼M ?¼ ç M`®M; H M K°i iB M; i`-K i?'T- b m ç| #B M K'i i`QM; F?2 F?¬M; ;L

L?|K >Ä J i?'v K°i K`M M?Q p`v- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB i`Î M M H¢M? H)QX >„
#B i`"M; Î i? ;BÈB æ` h•K M`v- +?d +| i°+ i`QÌM; +O KQÌB +?OM; i°+ çSM; ç-
L?[M; i°+ i`QÌM; F?€+- /M H` i`QÌM; H½Q i`¼M; v m M m /€K +| i¼ F} iS+ H` F?B

iQÎM; KQÎB +?OM; i°+ HÈM- ç•v +kM; H° K°i 9v F` M; ?B Ki`¼M; +O i? ; BÈB æ`
 t9+ T?çKX o` E?¬B G¶B oQÆM; i`QÊ+ K„i M`v /€K H°K M?Q i? +| M; ?o H° ?„MiU
 hçB +€+ F€ F?€M? çB Mi`QÊ+ FB +kM; +| +€+ +?OM; i°+ ç°i M?B M #°+ H°` bS
 i°+ KbM?- i?“K +?Q H° ç i°+ KbM? /B +?mv M ç Mi-M; b•m ?ÆMX *?ŠM; H) H-M M
 L?|K >Ä J +S bmv M; ?o KB M K M M?Q p”v- M?QM; pb i`€+? M?B K M M +?9M;
 #B iX h M >Ä J +-K ç-m #QÊ+ M? M? H M T?Q i`QÊ+- +ÁM +€+? bBM? p”i K†+
 i?QÊ+ i?b bÊ ?½B çSM; HçB- i?Q€M; M?bM [m ? B p` >Ä J H½M? +?O`²B i`-K
 @ JÎB +€+ ?ç çQ ` H M? #”BX
 h-M; i?S KQÎB H,K F?¬M; +?d H° MÆB Î+O # ççB +?OM; i°+- K° +ÁM H° i`M; #°
 +€+ +?OM; i°+ F?€+ Km®M iÈB ç•v ç m T?ªB +| H M? #”B KÈB çQÊ+X L m F?¬M;
 +?`m bU i`M +¬M; +O # ççB i°+X
 L?|K M; QÎB M`v +?QM? H° \*Æ æ°M; p” +€+ ç²M; #çM +O ?„MX hW F?B #¼M ?¼`
 ç½ [m ?ÆM MY i?€M; X h`QM; i?ÎB ; B M M`v- #¼M ?¼ /B +?mv M F?¬M; M; WM;
 M?B m +?OM; i°+ Îi? ; BÈB æ` h•KX E?B ?¼ ç Mi-M; i?S KQÎB ? Bi?b ; †T >Ä
 çQ bmv M; ?o- *Æ æ°M; [mv i ç`M? ; Bª KçQ >Ä E?¬B G¶B i°+ çB ç Mi? K ; B F?€
 i? +?2 /’mi?•M T?“M h?B M * Mi?€M? ç²X
 JQÎB K°i i`K H M? #”B K”m p”M; M? M?“M; # v` - i`¬B M’Bi`QÊ+ K†i >Ä J ç-m
 +? FBM? F?OM; H°K i M >Ä J ç-m HoM? ; B”i Mªv KbM?X æB m F?B M M† FQ+?
 /Mi?m ?²Bi¼ F} ? v çQ ` H M? #”B ç Mi`QÊ+ K†i M† ç m F?¬M; +| MY T?¬M #
 S?ªB +QÎM; ççB M?Q i? M”Q KÈB H°K çQÊ+ M?Q i? ç•v5
 GBM? ?²M # ç°M; +O >Ä J ç-m HoM? +”M; i? K +mM; FQM?- M; ?B Ki9+ FB Ki
 ç† HMB p K°i #QÊ+- M†B,
 @ E?¬B G¶B oQÆM; ççB M?•Mi¬M FQM?- H-M M`v >Ä E?¬B G¶B i°+ +| KQÎB K°i
 *Æ æ°M; ?ÆB ;”i ç-m- HBM? ?²M # ç°M; i`mv M` - ?ÄB M; QÊ+ HçB,
 @ *?9M; i +| i? çB +?Q \
 @ .o M?B M +| i? X
 >Ä J ç-m HoM? p°B +9B ç-m +mM; FQM? HMB b M; K°i # M- F?¬M; /€K ?ÄBi? K
 F?¬M; T?ªB H° ibM? ?m®M; KÈB T?€i bBM? H-M ç-mX *?OM; i°+ +QÎM; ççB +QÊT
 Îi? ; BÈB æ` h•K +kM; ç½ i?“M? i?|B [m2MX G’v HÎB +O >Ä J oQÆM; i?b +?QM
 p®M F?¬M; +| iQ +€+? iÈB MÆB M`v i? K ; B F?€M? çB M- +?Q /M #¼M ?¼ +| iÈ
 çQÊ+ Î ç•v- /Q ç† pB + +QÊT H M? #”B M`v b) i? ?B M çQÊ+ bU +QÎM; ççB +O +€
 æ®B pÈB pB + M`v- >Ä GBM? oQÆM; +kM; +ªK i?’v HU+ #’i iÁM; i•KX h?2Q [mv +
 +?OM; i°+ F?€+ F?¬M; i? / /”M; ç M MÆB M`v bBM? b®M; - K° # ççB +?OM; i°+
 F?ÄBX *?Q M M ?„M +kM; +?d +| i? H°K M; Æ K° i?¬B- [m€ T?“M M?’i H° +| K°i H-
 i°+ +-K #®M KQÆB # H M? #”B iÈBi? K ; B X
 h`QÎM; ?ÊT ; B®M; M?Q *Æ æ°M; /šMi?2Q KQÎB M; QÎB iÈB imv ?B Ki?’v- M?QM;
 iQ i€iX o T?¬M ? B >Ä J H½M? +?O FB i?b F?ÄB T?ªB M†B- iU M?B M F?¬M; +-
 p”Q i-M; i?S KQÎB H,KX
 h`QÊ+ F?B iÈB MÆB M`v- *Æ æ°M; +kM; ç½ ?ÄB F„ ibM? ?bM? `²B- +?d +| çB m ?
 F?¬M; i? / /”M; `ÎB F?ÄBi-M; KQÎB H,K M?Q p”vX obi? F?B ?¼ pW `ÎB çB F?¬
 i` ç½ i`Î p >Ä J i°+ ?²B #€QX
 s t +?QM? H° # iÁ i?“M?X G9+ *Æ æ°M; Îi-M; i?S KQÎB i?b ç½ M; ?2 M†B ç M
 i°+- çB m M`v H°K ?„Mi?’v çQÊ+ ?v p¼M; ?²B bBM? GB i .B K- +€+ h?B M * M h?
 ?SM; - +?d +| h`-M hQ hmv M H° i? Mi?Îi`QM; HÁM; F?¬M; i?¬B5
 ó*Æ æ°M; M; m M; ®+- i ç M; Î# M +çM? +?“M; ç•v- +-M; b T?ªB ?²B bBM? i M[+

@QyQ@

d3NX *?QÆM; 8jk, >Ä GB M h?`M?5

*€+ h?B M * M h?€M? æ² ?B M i¢B +kM; F?¬M; +ªK i?'v ;b H` F?| +?`m +ª- +?Q /M
i?•M T?"M M M ç½ F?¬M; iB T iK+ bY /KM; L;k >`M? •K .QÆM; :BÈBX J¶B M;QìB
KbM? Î i`¢M; i?€B i®i M?'i- M M /M ?¼ F?¬M; M;WM; T?ªB +?`m çUM; bS+ M!M;
tmM; [m M?- i?b M?B i ç° # M M;Q`B +kM; F?¬M; i? M`Q i€+ ç°M; ç M #¼M ?¼X

L;Q`B ` - h?€M? oB K ;B€T i` M M;QìB #¼M ?¼ H¢B T?€i ?mv çQÊ+ i€+ /KM; i`¼
b•m tm®M; i? ;BÈB æ` h•K- HÈB Q+? iW h?€M? oB K ;B€T +kM; M;`v +`M; HÈM
çB m iB i M?B i ç° +Æ i? +O #¼M ?¼ K` +ÁM +| i? M; ,M +ªM ?Ä K t•K M?"T p`Q
Hm¬M /mv i`b ç-v çO K HU+ i`QM; +Æ i? X >ÆM M[- #¼M ?¼ ç½ Î ç•v çQÊ+ # i
SM; pÈB ?Q`M +ªM? Î MÆB M`vX .M b Q #¼M ?¼ +kM; H` t•K M?"T iW iW- H¢B F?-
M?B i ç° +U+ + Q M M pšM +ÁM +| i? +?`m çUM; çQÊ+- +?d H` F?¬M; [m€i?QªB

>Ä M;mv M i® M²M; ç"K M?Q p`v ç®B pÈB pÈB +€+ h?B M * M h?€M? æ² +kM; H
#¼M ?¼ H`K b Q +| i? i²M i¢B i`QM; K°i K¬B i`QìM; +U+ F€ Qi- i?"K +?Q H` F?¬
+O #ªM i?•M M?Q i? M`v- +kM; H` i`mB Hmv M +?Q #¼M ?¼ M,M; HU+ +?®M; H
i® F?€+X J†+ /M i®+ ç° iB M #° +O #¼M ?¼ F?¬M; i? M`Q bQ b€M? pÈB *Æ æ°M
HU+ +O iWM; M;QìB ç m i,M; H M p`B +'T #"+- M?'i H` M?[M; M;QìB +| im pB i?'
JBM? +MM; pÈB G K "ªQ L?BX J HU+ +O # M;QìB #¼M ?¼ ç½ M;`v +`M; iB T +"

*Æ æ°M; +kM; F?¬M; iB T iK+ i`B m ?²B æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; ç T?B ?`M?
çQÊ+ +?Q T?ûT +kM; H` K°i çB m +'K F} Î i¬M; i?S KQìB H,K M`vX "¼M ?¼ +?d +
iÁ i?"M? K` i?¬BX

@ L?B i ç° MÆB M`v i?"i H` F?| +?`mX

æ¶ >BM? L?B i?'T ;B¼M; M!BX

h`QM; M;k ?`M?- >Ä F?„+ EBK- h?Ov F?„+ >Ä - J°+ bBM? >Ä - pb p`v M M K bQ
h?Ov- EBK ç m F?| +?`m F?B Î MÆB M`vX *?d +| JB m JB m- G M; h?B M v +MM; |
ç¬B +?9i- /o M?B M ç| +kM; H` M!B iQÆM; ç®B K` i?¬BX

*Æ æ°M; HB + M?bM æ¶ >BM? L?B- M!B,

@ >BM? L?B- M m M?Q M;QÆB +ªK i?'v F?¬M; i?QªB K€B i?b M?È M!B +?Q i #B i
H,K M`v H¢B i,M; ?ÆM bQ pÈB H9+ i`QÊ+ `²BX >ÆM M[ - Î +?¶ M`v ç½ ?Q`M iQ`M
+O #ªM i?•M +€+ M;QÆB- M M M m M?Q F?¬M; T?ªB p¢M #'i ç„+ /o i?b K¼B M;Qì
LÆB M`v +?ŠM; M?[M; +QìM; ;Bª M?Q K•v- H¢B F?¬M; +| ç` T?QÆM; ç +?Q +€+
M;QÆB +ÁM M?È `ä M?[M; ;b i ç½ M!B i`QÊ+ F?B iB M p`Q i¬M; i?S # +?S\ æ½
ç m F?¬M; i? H`K HQ¢MX

>`M? i`bM? çB p`Q i? ;BÈB æ` h•K ç½ i`ªB [m # i?€M;- p¬ ?bM? i`mM; i` M M;
K°i i¬M; F?Q i? mv M;?B K ?ÆM bQ pÈB H9+ i`QÊ+- ç²M; #¼M ç®B pÈB ?„M H¢B
+MM; M? m i`QM; bm®i # i?€M; M`v +kM; H`K +?Q +€+ h?B M * M h?€M? æ² +?•
?ÊT ,M w HšM M? mX J†+ /M i`QM; HÁM; F?¬M; Km®M M?QM; F?¬M; +| B T?ªM ç
+ª S?'i h?Kv- iQ`M #° K¼B M;QìB ç m ;"i ç-m ç²M; wX

*€+ h?B M * M h?€M? æ² çB `i K m- iÁ i?"M? #¼M ?¼ +?¼M p®M `it M?QM; ç¼
`ä ``M; i`QM; i-K K„iX EB m /€M; +O # iÁ i?"M? M`v +kM; F?¬M; F?€+ #B i H„K
M9BX *Æ æ°M; /äB K„i M?bM p T?QÆM; t - HB M M?'i i?ìB T?€i ?B M ` #ªQ p
M`v +kM; F?¬M; T?ªB H`i°+ M?•M >Ä J i°+- +?SM; iÁ iÁ i?"M? #¼M ?„M HU +?
i` ,K ç9M; H` +O >Ä GB M i°+X

J¼B M;QìB HB M i,M; M? M? i®+ ç°- `®i +m°+ ç½ çB iÈB i`QÊ+ iÁ i?"M?X E?B #
/€M; +O iÁ i?"M? i`QÊ+ K†i HB M F?¬M; F?ÄB +| +?9i #m²M +QìBX E?¬M; #B i +
+O i? ;BÈB HQ`B M;QìB ? v F?¬M; K` Î i`QÊ+ iÁ i?"M? M`v i?"K +?Q +| +ª K°i +O

+?ªv î`QM; ç| F?¬M; T?ªB H` MQÊ+ b¬M; K` H` /mM; M? KX L?QM; # M +çM? pE
`mM; ç°M; - #ÎB iÁ i?`M? î`QÊ+ K„i #¼M ?¼ H9+ M`v i?“i bU H` [m€ KS+ K„ H `²
` - i'i +ª K¼B M; QÌB +ÁM HçB ç m +?Q # Q ; BÌ M?bM i?'v FB M i`9+ M`Q +| i? F
M?Q p`vX

G9+ +ÁM î MÆB t - K¼B M; QÌB +?d +| i? M?bM i?'v K°i F?®B FB M i`9+ iQ`M K`m
+U+ + Q F?B M +?Q i-K M?bM #` F?9+ tç M M K¼B M; QÌB F?¬M; i? M`Q M?bM t
M?B i ç° + Q M?Q i? M`v- M; v +ª T?çK pB pÈB ç° +?QM? t€+ +O HBM? ?²M /Q i?
M?'i ç`M?X "ÎB i? M; Q`B *Æ æ°M; ` - HBM? ?²M +O M?[M; M; QÌB F?€+ F?| +| i?

hÈB F?B M| ?B M ` i`QÊ+ K†i i?b ;B®M; M?Q M?bM i?'v K°i +ªM? iQÊM; ?Q`M iQ
t•v /U p`Q M9B- î`QÊ+ i?`M? HçB +| /ÁM; b¬M; `°M; +?WM; # KQÆB i?QÊ+ ç-v
M`v ç½ pQÊi t i€K KQÆB ç°- F?¬M; F?Q p`MmM; M|M; ç M KS+ F?¬M; M; WM; m®
F?'M; H² çQÊ+ iç+ /UM; ?Q`M iQ`M #`M; ç€- #„+ [m ? B #Ì b¬M; ç +?Q +€+ bBM

a m +¬m i`2Q H` +Y +?QM? +O iÁ i?`M? + Q +?WM; # KQÆB i?QÊ+ - iQÌM; i?
_mM; ç°M; M?'i +?QM? H` iÁ i?`M? ?MM; po F?B M +?Q B +kM; T?ªB M; QÊ+ M?b
iW M?[M; F?®B iBM? i? ?²M; M; ¼+ i`QM; bm®iX h?Y M; ?o t2K K°i iÁ i?`M? ;B®
?²M; M; ¼+ M?Q p`v- b Q HçB F?¬M; F?B M M; QÌB i F?¬M; #` K ?Q†+ FB +?S\

h? ;BÈB æ` h•K ç M i¬M; i?S KQÌB H,K M`v p®M H` K°i i? ;BÈB +?d iQ`M K`m
i?`M? i`QÊ+ K„i HçB +`M; `U+ `Ð- +MM; pÈB M?B i ç° M|M; #ÄM; î tmM; [m M? i
F?B M +?Q M; QÌB i +ªK ;B€+ M?Q çB iÈB i? ;BÈB ç` M; K+ p`vX

>¬ ?'T +O +€+ h?B M * M h?€M? æ² +kM; F?¬M; F?ÄB i`î M M /²M /"T ?ÆM p`B T?
T?QÆM; i`¼M; v m M?'i i`QM; i? ;BÈB æ` h•K- +| i? çB iÈB ç•v +kM; çO ç F?B
i?"K +?Q +| i? F?ŠM; ç`M?- i`QÊ+ #¼M ?„M bÊ `^M; +U+ Qi M; QÌB +| i? çB iÈB M

@ æB- +?9M; i çB p`Q M`QX

*Æ æ°M; ?²B T?K+ HçB bU FQ+? ç°M; i`QM; M°B i•KX >„M FQ+? ç°M; +kM; F?¬M
iÁ i?`M? i`QÊ+ K†i- K` #ÎB pb i`QM; HÁM; ?„M M; ?o ç M MÆB M`v p®M H` ç` T?
i?®M; i`X æ®B pÈB i? ;BÈB æ` h•K- *Æ æ°M; i?Ov +?mM; +| K°i HQçB iBM? +ª
#ÎB pb GB i .B KX

"QÊ+ H M +¬m i`2Q- *Æ æ°M; HB M +ªK ;B€+ çQÊ+ K HU+ +O ç²M; #¼M ç M; #„
/mM; M? K î T?Q /QÈB F?B M +?Q M?B i ç° MÆB M`v ç½ pQÊi [m # i`,K ç°- M m
ç +?®M; +U HçB i?b +€+ h?B M * M h?€M? æ² F?¬M; +€+? M`Q +?`m çUM; çQÊ+
+ÁM +€+? M`Q F?€+X

æB iÈB +Y i?`M?- K¼B M; QÌB HçB M?'i i?ÌB M; ~M M; Æ #ÎB #ªQ p i`QÊ+ +Y i?`M
KçQ +O +€+ M`M; F?¬M; F?€+ ;b HQ`B M; QÌB- p|+ M; QÌB + Q ;¬v- [m-M çÄ b"K-
H` ? B +¬ ;€B imv i b„+X \*€+ M`M; +?d HŠM; H†M; çSM; î MÆB ç| - i`M K†i +kM;
;b M?QM; +kM; çO K M; ç M +?Q K¼B M; QÌB K°i HQçB mv ?B T p¬ ?bM?X

"'i Hm" M H` *Æ æ°M; ? v +€+ h?B M * M h?€M? æ²- M; v i?ÌB F?„+ M?bM i?'v ? B
K½M? HB i î i`QM; HÁM; - M?'i H` M?[M; M; QÌB ç½ iWM; i`ªB [m ççB FB T î h?€
M; •v M; ®+X

J†+ /M iQÊM; KçQ +O ? B M[iY î`QÊ+ K†i F?¬M; ;B®M; GB i .B K M?QM; [m-M
p|+ M; QÌB +O +€+ M`M; +MM; pÈB >Ä M; mv M i® M²M; ç"K î [m M? M; QÌB /QÌM;
.B KX

*Æ æ°M; çSM; HçB- F?¬M; i? F?®M; +? M´B i?•M ?bM? K` `mM H M #-M #"iX >„
KbM? HçB i®i ç M M?Q p`v- iMv w HU +?¼M i? M?QM; HçB çB i?ŠM; iÈB >Ä GB

óGB i .B K- ç•v H` i°+ M?•M +O M`M; 5ô

h`QM; HÁM; \*Æ æ°M; /•M; H M iQ MB K p¬ +MM; K½M? HB i- F?¬M; i? M`Q M; ,M ç
K†i F?¬M; +| /mM; M? M ?Q`M K„M?Q GB i .B K M?QM; pB + M?bM i?'v +€+ M`M

H-M ç-m iB M ;†T ;Đ GB i .B K î i? ;BÈB æ` h•K ?B M H M `ä`M; i`QM; ç-m *Æ
Hm¬MidM? i€Q +O ?„M +kM; bmwi +?9i M[F?¬M; +ÁM F?®M; +? çQÊ+X

J°i #`M i v M?Ä #û H¢M? M?Q #,M; M? M?`M; ç†i H M #`M i v ç M; tB i +?†i +O
K€i p` i`M ç-v bBM? K M? H†M; H) i`mv M p`Q HÁM; #`M i v ?„M- H`K +?Q i•K i
ç°M; +O ?„M F?) `mM; ç°M; `²B /-M /-M #bM? ioM? i`Î H¢BX

*Æ æ°M; [m v ç-m M?bM H¢B- h`-M hQ hmv M F?¬M; #B i iW H9+ M`Q ç½ çB iÈB
#û M„K H`v i v ?„M- ?ÆM M[ H¢B ç2K K HU+ \*U+ >¢M `i J°+ +O #ªM i?•M i`mv M

S?ªB #B i `M; - M`M; H`K M?Q p`v b) F?B M K HU+ #ªM i?•M iB m ? Q `i M?B m
F?¬B T?K+ H¢B çQÊ+- M?QM; M`M; pšM FB M [mv i çB m ç|X \*Æ æ°M; M?bM h`-M
M[iY +| ?bM? /€M; ;B®M; GB i .B K î +€+? ç| F?¬M; t - i`QM; ç¬B K„i`M /QÈB +?
F?ÄB iQ€i` [m M; K M; p¬ +MM; T?S+ i¢TX

óhQ hmv M- M`M; b Q H¢B ç®B tY i®i pÈB i M?Q p`vX L m M?Q i [m2M #B i M`M
i ç®B pÈB M`M; +kM; F?¬M; Qi ?ÆM bQ pÈB GB i .B K ç•mX h`ÌB + Qi?`i H`i®i p
[m2M #B i GB i .B K pÈB M`M; - M?QM; b Q H¢B #`i +¬M; pÈB M`M; M?Q i? - b Q H

*Æ æ°M; /MM; HBM? ?²M i`mv M iQM ?B m +?Q h`-M hQ hmv M #B i H`K bM? F?
+kM; F?¬M; ?`M? ç°M; ;b i? K- +?d H†M; H) i?m i v p - i?¬M i?€B p¬ +MM; iU M?B
ç°M; i?W i?½B M`Q- ;B®M; M?Q ç½ H`K K°i +?mv M M?Ä #û F?¬M; ç€M; M?„+ i
HQ¢B i bM? +ªK i?¬K H†M; M? M?`M; M`v H¢B F?B M +?Q M°B i•K *Æ æ°M; +`M;

a m F?B ?Qi b•m K°i ?ÆB +?Q #bM? ioM? H¢B- *Æ æ°M; HB M çB p T?Q i`QÊ+X
F?¬M; M; ?B M; î ;b +?QM? H`i°+ M?•M +O >Ä GB M i°+ - M?bM i?`v *Æ æ°M; çB
#`i F€M; ,M +ªM; b- +?d H`+| +?9i iÁ KÁ M?bM ;B€T i`K +O \*Æ æ°M; K`i?¬BX L n
F?~m p`Q i-M; i?S KQÌB H,K i?b +kM; +?SM; KBM? i?•M T?`M +O M?[M; M; QÌB i`
+€+ M`M; iU M?B M F?¬M; +-M T?ªB M; ,M +ªM H`K ;bX

*Æ æ°M; +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ `ä`M; - i?U+ HU+ +O ? B i°+ M?•M >Ä GB M i°+
pÈB K i?9i?`T ;B B ? v +QÌM; ;Bª J bQ *Ym [m MX

í i? ;BÈB HQ`B M; QÌB- M m M?Q +| M; QÌB M|B ç½ i?`v ? B ;½ +QÌM; ;Bª *?Q h¬M
iQÎM; +?S\ L?QM; i¢B >Ä GB M i?`M? î i? ;BÈB æ` h•K M`v- +?mv M ç| H¢B tm`i
M; QÌBX

*,M +S i?2Q M?[M; iBM iS+ *Æ æ°M; +| çQÊ+ H9+ i`QÊ+- i`QM; # i°+ +QÌM; ç¢B
M?•M b® +O >Ä GB M i°+ H`Qi M?`i- M?QM; M m M|B p M,M; HU+ +?B M ç`m i
æ®B pÈB >Ä J i°+ p` >Ä GBM? i°+ - i°+ M?•M #bM? i?QÌM; ç m +| im pB +Ym ;B
HU+ +?WM; #€i ;B BX *?d +| >Ä GB M i°+ M`v- iW F?B KÈB ` çÌB ç½ +| im pB ;¬M
T?ªB i, H bBM? bªM +O >Ä GB M i°+ [m€i?`T bQ pÈB +€+ i°+ F?€+- i?b 2`^M; +
+€+ M`M; i?®M; i``²BX .o M?B M- H9+ GB i .B K +ÁM b®M; i?b >Ä GB M i°+ +k
i? ;BÈB æ` h•K M`vX

*€+ h?B M * M h?€M? æ² H-M HQÊi çB p`Q i`QM; >Ä GB M i?`M?- #¼M ?¼ +U+
çQÌM; T?® Î MÆB ç•v F?¬M; F?€+ ;b î i?`M? i?` +O i? ;BÈB HQ`B M; QÌBX > B #
b€i M? m- +?d H`?`M; ?| ;B Q /`+? î ç•v ?Q`M iQ`M F?€+ ?šM pÈB i? ;BÈB HQ`
p`Q i`QM; i?`M?- M?B i ç° +kM; ;BªK çB ç¬B +?9i M?QM; pšM +ÁM + Q ?ÆM M?B
i-M; i?S KQÌB H,KX L?B i ç° î i`QM; iÁ i?`M? M`v +kM; ç¢i iÈB K°i i`,K ç°- +kM; c
>B M M?B M ç•v H` /Q ?Ä iBM? i?¢+? FB M i¢Q iÁ i?`M? M`v ;•v M MX

h`QM; HÁM; \*Æ æ°M; H¢B `mM H M- ?„M ;¬M M?Q H`T iS+ #B i çQÊ+ H B H`+? +O
ç| H`w iQÎM; +O GB i .B K F?B M`M; i? K [m M i? ;BÈB HQ`B M; QÌB i`QÊ+ H9+
iÁ i?`M? +U ç¢B î i-M; M`v- +kM; +?d +| >Ä GB M i°+ KÈB +| çQÌM; T?® M?Q

aU i?U+ ç½ +?SM; KBM? bmv çQ€M +O *Æ æ°M; H`?Q`M iQ`M +?QM? t€+- >Ä G
ç` +O >Ä GB M i°+ K`ç²M; i?ÌB +kM; H`MÆB ;B Q /`+? + Q +`T +O +ª i? ;BÈB
/`+? î ç•v ç m H` +€+ HQ¢B i`•M T?~K +O i? ;BÈB æ` h•KX

*?d+-M çB M; M; [m # +Y ?"M;- *Æ æ°M; HB M M?bM i?'v çQÊ+ î i`QÊ+ K°i +Y
F?®B iBM? i?ç+? K" ?„M +U+ F€ [m2M i?m°+- ç| +?QM? H" HQçB iBM? i?ç+? /MM
H½Q ?ç+? i•KX

E?®B iBM? i?ç+? FB çQÊ+ i`QM; #`v î i` M K°i #K+ ç€ #^M; ?²M; M; ¼+ - iW i` M ç|
i® p¬ +MM; M²M; ç"KX

@ J¼B M;Q`B +?`i K°i +?9iX

*Æ æ°M; bªB #QÊ+ çB p"Q +Y ?"M; FB - +ÁM M?[M; h?B M * M h?€M? æ² F?€+ +
i?b +?`î î # M M;Q"BX

*Æ æ°M; #QÊ+ p"Q +Y ?"M; KÈB M?"M ` ^M; +Y ?"M; M"v `i HÈM M?QM; ç² p"i
F?¬M; M?B mX *?d+-M HB +K„i [m HB M i?'v çQÊ+ +€+ HQçB iBM? i?ç+? K"m ç
ibK M?QM; iW K"m b„+ +MM; pÈB F?Q iS+ >Ä M;mv Mi® iªM ` i?b T?~K +?'i +O

J"m b„+ + "M; ç"K i?b T?~K +?'i +O iBM? i?ç+? + "M; i®iX

@ L;QÆB Km®M Km K|M M"Q i? \

h? M? •K #,M; H½M? M?QM; p¬ +MM; / M;?2 p M; H M # M i B ?„MX L;?2 i?'v i? M
i?`B +ªK i?'v F?¬M; #B i KbM? +| M;?2 M?¬K F?¬M;- H"TiS+ M? M? +?|M; tQ v M

*?d i?'v K°i M[iY î +Y T?ÁM; # M +çM? çB iÈBX

L?bM i?'v M[iY M"v- *Æ æ°M; +ªK i?'v ?¬ ?'T+O KbM? ;B®M; M?Q Km®M /WM; H
+O M[iY M"v HçB +| #ªv T?¬M ;B®M; pÈB GB i.B K- +?d +| +?9i Qi çB K F?€+ #B
+O M" M; ?bM? M?Q bQ pÈB GB i.B K i?b H½M? ççK ?ÆM `i M?B mX

óL" M; F?¬M; T?ªB H" GB i.B K- M" M; F?¬M; T?ªB H" GB i.B KXô

h`QM; i?•K i•K- *Æ æ°M; F?¬M; M;WM; +® ;„M; M?„+ M?î +?QM? #ªM i?•M KbM?-
çQÊ+ K" t¬M; H M ¬K H'v M" M; K'iX

L[iY K†+ [m-M çÄ FB M?bM i?'v #° /€M; M;•v M;®+ +O *Æ æ°M; i?b F?¬M; F?Æ

@ L m M;QÆB iB TiK+ M?bM +?ÁM; +?¼+ p"Q i M?Q p"v- i HB M ;B i M;QÆB ç|5

L" M; [mª i?"i F?¬M; T?ªB H" GB i.B K5

J°i M¶B i?'i p¼M; K½M? HB i /•M; H M i`QM; HÁM; \*Æ æ°M;5 L; v i?`B çB K ?²M;
`²B- i?¬M i?€B +O M" M; ?Q" M iQ" M #i ç²M; pÈB GB i.B KX J†+ /M M" M; +kM; t
M?QM; HçB i?B m çB #° /çM; i?Mv K` ¬M M?m M?Q H9+ GB i.B K M?bM KbM?- M
M;?B K M?Q GB i.B KX

>²M; v M[iY i?'v *Æ æ°M; b m F?B M;?2 H`B M?„+ M?î +O KbM? K" pšM M;Æ M;
+?ÊT K„i M?bM KbM? i?b i`QM; HÁM; M?'i i?`B M´B ;B" M M;MM M;KiX *QÊ+ #° M
?bM? pW H|2 H M HB M tm'i ?B M î M; v i`QÊ+ K†i \*Æ æ°M;- M? M?"M; T?€+?`
*Æ æ°M;X

•M? K„i M;•v M;®+ +O *Æ æ°M; +?Êi idM? HçB M?QM; M?bM i?'v #" M i v +O ?²M
T?Q M;U+ KbM?- ?„M HçB F?¬M; ? Mû i`€M?X

E?¬M; +| #i F€ i? M? •K M"Q tm'i ?B M- ?[m +?QîM; +O M[iY FB ç½ +?çK p"Q M
i`QM; M?€v K„i- +ªM;Q`B *Æ æ°M; #` #„M M;QÊ+ ` p T?Q b mX

ó_-K 5ô

*Æ æ°M; #` ç€M? p,M; p"Q p€+? iQ`M; FB M +® T?Q b m HQM;5

æ° +SM; +O #S+ iQ`M; FB pQÊit #i F€ HQçB ;¶ M"Q i`QM; M?"M i?S+ +O *Æ a
ç M i" M MY i?QÊ+ M?QM; p€+? iQ`M; HçB F?¬M; ? +| /'m ?B m #` bKT ç´ +?9i M

dNyX *?QÆM; 8jj, æB m EB M *O >²M; .B K5

*U+ >ϕM .QÆM; >Ä K HU+ KϕM? K) T?€ i M h?–M >Ä h?€M? oQÆM; E?ªB- çB M i`QM; +Æ i? *Æ æ°M; X

*Æ æ°M; ` M H M K°i iB M; - çQ i v tQ tQ M; U+- KB M; i?´ ` K°i +¶ i`¼+ F?Q H ?"M; i, M; ç M ?ÆM M, K i`, K ç°X

@ *Æ æ°M; - +? "M; F?¬M; b Q +?S\

GBM? ?²M +O h`–M hQ hmv M p M; H M i`QM; ç–m *Æ æ°M; i`QÊ+ iB M- *Æ æ°M;

@ u M i•K- i F?¬M; b Q- +?ŠM; [m H" Km Qi ç² i?¬B5

L; ?2 çQÊ+ i? M? •K +O *Æ æ°M; - +€+ h?B M * M h?€M? æ² Î T?Q M; Q" B KÈB F?

•M? K„ i +¬ ; €B €Q çÄ iQ€i ` K'v T?–M FBM? M; ϕ+ t2M HšM iÁ KÁ M? bM *Æ æ°M; - HϕB- M|B,

@ L; QÆB H" B\

h°+ M?•M i`QÊ+ K„ i M"v +| i? ç®B +SM; pÈB M" M; K°i +?B m- ?ÆM M[ HϕB F?¬ T?ªB H" ?ϕM; ?[m / M? Î i? ; BÈB æ` h•KX G'v im pB +O ?„ M M?Q i? - iϕB b Q F +O KbM? K" HϕB Km®M +?`m i`"M\

Zmª i? "i *Æ æ°M; F?¬M; #` i?QÆM; - i?•M i? h?€M? +'T +O ?„ M `i KϕM? K)- ?Æ ; €B €Q çÄ +kM; +?d H" iB M i v +?S F?¬M; T?ªB H" iQ" M HU+X hmv p"v- ?„ M pšM T?K+ HϕB M°B T?O ç M; M?°M M?ϕQ5

>„ M +® w M?" M K°i +?QÎM; M"v- çÆM ; BªM H" Km®M +?Q iBK KbM? #Èi ç mX E?B M M?Q GB i .B K M?QM; HϕB F?¬M; T?ªB H" M" M; - *Æ æ°M; +| +ªK ; B€+ M?Q +| pϕM HQϕB ç m çÈM F?¬M; i? M"Q +?`m çQÊ+X \*?Q M M ?„ M i?" `^M; +?`m i?W M?" H" K +?Q KbM? bBM? ` K'v T?–M €+ +ªK pÈB M" M; i - p" +kM; KQÊM ç m çÈM p i? F?´ +O iQ MB KX

@ sBM çWM; i`€+? i°B5 h?" i tBM H¶B- KÈB pW `²B H" i¬B i?'i H - tBM M?" M K°i +

*Æ æ°M; KB M +QÐM; M; ?B M; ç–m +O KbM? çB +?¶ F?€+- F?¬M; /€K M?bM +¬ ; ?²M M|B ` w M; ?o +O KbM?X

L; ?2 HìB M?„ M +O ?„ M- +¬ ; €B €Q çÄ F?) ; B½M +?•M K"v- ; "i ç–m M|B pÈB *Æ æ°

@ *QB M?Q M; QÆB ?B m çQÊ+ +?9i H M; ?o X L; QÆB ç M +?¶ +O i +| p'M ç ; b\

@ h i?'v +¬ #`v ?"M; F?Q€M; i?ϕ+? - M m M?Q i¬B M?bM F?¬M; M?–K i?b +| HQϕB HB m +? iϕQ H M? #`B i`QÎM; H½QX o"v tBM ?ÄB ç•v H" HQϕB F?Q€M; i?ϕ+? ; b-

*¬ ; €B €Q ?²M; i?ªM M?B M M|B,

@ æ•v H" >Ä h?–M h?ϕ+? - +ÁM ; ¼B H" æ` \*?B L; ¼+- M´B / M? iQÆM; iU M?Q h HQ" B M; QìBX o T?~K +?'i i?b M| F?¬M; +| i€+ /KM; HÈM M?Q h?B M \*?B L; ¼+- M b9+ æBM? >Ä M; mv M i® ; 'T i` M i`, K H–M i? iQ+? Î # M i`QM; X L; QÆB F?¬M; M v m +O h?€M? ; B€Q ç m +| K°i F?®B H M? ç†+ #`B +? iW M|X L| +ÁM +| i€+ /KM #ªQ K M? - +?d +–M K HU+ #ªM i?•M /šM ç°M; H" +| i? T?|M; i?Q+?X \*?¶ +O i ; BÈB æ` h•K #€M æ` \*?B L; ¼+X .U i?2Q [mv +O i?b M; QÆB H'v p"i M; M; ; B€ ç T?~K +?'i- ?ϕ T?~K +| i? +?S çUM; h'ia€i E„ - `i` iB MX h`mM; T?~K +| i? +?S h'ia€i E„ - i?QÊM; T?~K +| i? +?S çUM; * Q +'T aB m h'ia€i E„ X G M? #`B i`QÎM +?d H" HQϕB M; ¼+ i`mM; T?~K K" i?¬B- +ÁM Î +?¶ i +| çO # HQϕBX

æ` *?B L; ¼+ \

oW M;?2 ç M / M? iU M"v- *Æ æ°M; HB M +| +?9i M?S+ ç-m #ÎB ;B€ i` +O æ`
 i?QÌM;X Jm®M Km b® HQÊM; HÈM i?b 2 `^M; F?¬M; i? - ?ÆM M[?„M iU ?ÄB +
 >„M +kM; H" >Ä ? K bQ- +?d bÊ *?m hB m hB m Î +?¶ M"v +kM; M? 'i ç`M? b) +U-
 æ²M; i?ÌB pÈB pB + ?„M idM? i€Q H¢B i?b ?„M +`M; ?SM; i?9 pÈB +¬ ;€B M"v- F?
 .B K M[K" #ÎB pb *Æ æ°M; F?BM? M;¢+ T?€i ?B M- +?Q /M ?„M +| /MM; HBM? ?²
 pšM F?¬M; +€+? M"Q i?'v `ä çQÊ+ i?U+ HU+ +O +¬ i X *?d #^M; çB K M"v- *Æ æ
 +O +¬ i ç½ i` M >Ä EB m pQÆM; `²BX
 >Ä GB M i°+ F?¬M; ?´ H" +?OM; i°+ +O GB i .B K5 *¬ ;€B €Q çÄ i`QÊ+ K†i M"v ?S
 i? M;QM; iK K" i?`M? ;B®M; GB i .B KX L`M; i +?d H" +?O K°i +Y ?`M; K" im pB
 F?OM; M?Q p"v- 2 `^M; +| i? bQ b€M? pÈB h?€B h`MM; JB M >¢ G•K h? M?X .MM;
 ç€M? ;B€ i?b +?QM? H" +?QM KQÆB #ªv +`T- i?"K +?Q +| i? H" +?QM KQÆB i€K
 *Æ æ°M; i?Î /`B- H„+ ç-m M|B,
 @ h¬B F?¬M; #B i /MM; p"i ;b KÈB +| i? i` Q ç´B ç²M; ;B€ pÈB M|5
 *¬ ;€B €Q çÄ bYM; b®i K°i +?9i- €M? K„i M?bM *Æ æ°M; HB M i? v ç´B- i?ªM M?B
 @ o"v çWM; H½M; T?Q i?ÌB ;B M +O i X
 oW M|B- M`M; pW tQ v M;QÌBX \*Æ æ°M; M? M? +?|M; +?"M M`M; H¢B p" M|B,
 @ *?Ì K°i +?9iX
 *¬ ;€B €Q çÄ /WM; #QÊ+- [m v ç-m M?bM p T?Q ?„M,
 @ L;QÆB +ÁM +| +?mv M ;b\
 @ E?¬M; #^M; M?Q p-v- +¬ M|B +¬ Km®M +€B ;b- i¬B b) i" M HU+ ibK +?Q +¬X h¬B
 *¬ ;€B €Q çÄ H¢M? HMM; t2K tûi H¢B *Æ æ°M; ,
 @ a® HQÊM; HÈM\ *?ŠM; H) M;QÆB Km®M T?€i ç°M; +?B M i` M? b Q\
 *Æ æ°M; H„+ ç-m,
 @ E?¬M; - /o M?B M H" F?¬M; `²BX h'i M?B M H" i¬B F?¬M; bY /KM; æ` *?B L;¼+
 M|B +?Q +¬ #B i i¬B H" #^M; ?[m +O >Ä GB M i°+ - +¬ +| iBM F?¬M; \
 oW M|B- €M? K„i +O ?„M K°i H-M M[M?bM i?ŠM; p"Q +¬ ;€B €Q çÄ- ç²M; i?ÌB i?
 h?'v F?m¬M K†i i?"i +O *Æ æ°M; - +¬ ;€B €Q çÄ HB M M;•v M;~M +ªM; QÌBX íi?
 >Ä GB M i°+ M?•M `i ;B®M; ?bM? /¢M; HQ`B M;QÌB- ?Q†+ +| i? M|B H" ;B®M; K
 +| >Ä GB M i°+ KÈB M?Q i? X J" >Ä GB M i°+ i?b +?d iQ`M M[- +?Q M M F?B i?
 ç`M ¬M; - i`QM; HÁM; +¬ ;€B €Q çÄ HB M bBM? ` K°i +ªK ;B€+ F?€+ i?QÌM;X L?
 *Æ æ°M; - F?¬M; +| MY T?¬M ;BªB /®B M"Q i`QM; ç| K" +?d +| /mv M? 'i bU i?ŠM;
 pB +O +¬ ;€B €Q ?²M; +kM; `i + Q M M ç½ `i M? M? ?²B T?K+ H¢B i•K ibM?X
 @ L;QÆB H" HQ`B M;QÌB\ J°i iB b€i F?Q H¢M? #,M; T?€i ` iW i` M M;QÌB +¬ ;€B
 *Æ æ°M; i?ªM M?B M ;"i ç-m,
 @ E?¬M; b B- i¬B H" M?•M HQ¢B- ?ÆM M[+ÁM +® w iÈB i? K ;B H-M ç¢B çB M M
 i?€M? ;B€Q- +?Q /M H" HQ`B M;QÌB M?QM; +| i? +¬K H M? #`B çB iÈB i¬M; i?S K
 ;B E?€M? çB M i?€M? ;B€Q- i¬B M|B F?¬M; b B +?S\
 a€i +Æ i` M M;QÌB +¬ ;€B €Q çÄ HB M i?m HB K- i`-K ;B¼M; M|B,
 @ L;QÆB +kM; #B i `i M?B m i?S ç|X
 *Æ æ°M; v M H†M; ;"i ç-m- +QB M?Q i?W M?"M HÌB M|B +O M`M; i X
 @ h¬B +¬M æ` \*?B L;¼+ H" ç K M; p i? ;BÈB HQ`B M;QÌBX E?¬M; H•m b m M[
 i`"M ç¢B +?B M- +?Q M M i¬B +¬M T?ªB +| æ` *?B L;¼+X

*¬ ;€B €Q ç Ä M|B,

@ h i M H" >²M; .B K- M m M?Q M;QÆB Km®M æ` *?B L;¼+ i?b +kM; ç QÊ+X h +?
+?Q M;QÆB5 :B€Q ?Q" M; # ?¢ +O +?9M; i ç½ K'i iQ+? K°i i?ÌB ;B M`²B K" +?Q
M;`B çB ç M i? ;BÈB HQ" B M;QÌB- b m ç| i`Î p i? ;BÈB æ` h•K- M; v b m F?B T
F?´M; H² HB M K'i iQ+?X æB m FB M +O i H" M;QÆB T?ªB ibK` M;mv M M?•M
M m M?Q M;QÆB H"K ç QÊ+ i?b M;QÆB Km®M # Q M?B m æ` *?B L;¼+ i +kM; +|

E?B M;?2 çB m FB M ç| - *Æ æ°M; F?¬M; F?ÄB M;~M M;Æ K°i ?²B H•m- F?¬M; M|B
/`M? +?Q M;QÌB F?€+ i?b +?QM? H" +U+ F€ F?| F?,M- +ÁM ?ÆM +ª # F?ªQ M;?
hB M- #ÎB /M b Q pB + +O GB i .B K +| HB M [m M ç M h?¬M;BÈBX L?QM; ;B Q
H" ibK ç9M; +Y `²BX h`W *Æ æ°M; ` - F?¬M; +| B +| i? #B i t€+ i?U+ bU pB + tª

h?'v *Æ æ°M; /¢B ` - >²M; .B K i?ªM M?B M M|B,

@ h +kM; #B i çB m FB M M"v `i F?| - M?QM; M| `i i`¼M; v m ç®B pÈB i°+ i X L;
i? iB M ç M ç•v- M?Q p"v b) +| M,M; HU+ i`Î p X h°+ +?9M; i p®M F?¬M; i? ç M
M?Q M;QÆB M?"M H" #^M; ?[m +O +?9M; i - i?b M;QÆB +kM; M M i" M bS+ /Á tûi
*?Q /M +?d H" K°i +?9i iBM iS+ i?b i +kM; +| i? +mM; +'T H¢B K°i Qi æ` +?B M
+?QM? H" çB m FB M H•m /`B- +?Q ç M F?B M;QÆB ç2K iBM iS+ t€+ i?U+ ç M KÊ
L|B tQM; +•m ç| - >²M; .B K tQ v M;QÌB çB p T?Q +Y ?¬M;X

@ *?Ì K°i +?9i5

*Æ æ°M; HQÈi iÈB # M +¢M? >²M; .B K- ;BÆ i v +?°T H'v #ª p B M" M; i X L?QM; i
K†i +kM; p¬ +MM; K K / Q- H"K` K°i ç°M; i€+ F?| +| i? iQÎM; iQÊM; - / /`M; i`€M
FB X

*Æ æ°M; H¢B T?ªB M?bM F?m¬M K†i M" M; H¬M M[- M?QM; €M? K„i +O >²M; .B K

@ L m M?Q i F?¬M; i?'v M;QÆB H" HQ" B M;QÌB- +| i? ;B9T i çB m i` iBM iS+ i
ç°M; +?¢K iÈB i H¬M M[- i b) H"K +?Q M;QÆB ?®B ?"M p b ç½ bBM?` i` M +äB

*Æ æ°M; €v M €v M|B,

@ h?"i tBM H¶B- H" i H¶ K½M; `²BX h +?d Km®M M|B +?Q +¬ #B i p iBM iS+ FB
i? M|B ç€T €M +?Q +¬X

@ L;QÆB M|B ;b\

>²M; .B K i`ÊM iQ ? B K„i K" M?bM ?„M- i`QM; €M? K„i i`M ç¬v p M;?B ?Q†+X

*Æ æ°M; i`¬K ;B¼M; M|B,

@ h M|B HB M ç•v5 >B M i¢B i +| i? M|B +?Q +¬ i'i +ª M?[M; çB m +¬ Km®M #B
+| i? M|B +?Q +¬ `ä`" M; K¼B +?mv MX

*Æ æ°M; [mv i ç`M? M|B` +kM; +?d i`QM; i?ÌB ;B M M;„M M;OB- ?„M #B i pB + M
H" K°i +?OM; i°+ F?€+ i?b ?„M b) F?¬M; iB M ?"M? ;B Q /`+? M?Q p"v F?B M #¢B
H" >Ä GB M i?"M?- H" MÆB GB i .B K /UM; H MX J" +¬ ;€B i`QÊ+ K†i H¢B ;B®M;
ç T M?Q i? M M *Æ æ°M; ç½ i? v ç´B +?O w- i?"K +?Q i?9+ ç~v ?„M [mv i ç`M?X
iQM? ç½ ;B9T *Æ æ°M; ?¢ [mv i i•KX

•M? K„i >²M; .B K i`Î M M b„+ #ûM- b€i +Æ F?´M; H² H¢B K°i H¬M M[/•M; H MX

@ L;QÆB T?ªB ?B m ç QÊ+- HW ;¢i >Ä GB M i°+ i?b T?ªB M?"M ?"m [mª ;bX

*Æ æ°M; i?ªM M?B M M|B,

@ h +?ŠM; # Q ;BÌM;?o iÈB +?mv M HW ;¢i- /o M?B M F?¬M; +¬M #B i ?"m [mª X
>²M; .B K ;"i ç¬m,

@ h®i- M;QÆB M|B çBX

*Æ æ°M; ?Qi b•m K°i ?ÆB- M?QM; pšM F?¬M; i? M¨Q +?2 /'m #B i?QÆM; iW ç€v

*Æ æ°M; i?ªM M?B M M|B, óo"v i?b #„i ç-m çBXô >„M F?¬M; M|B i? K ;b- +kM; F
p¬ HQ +O ç®B T?QÆM; X GBM? ?²M i` Q ç´B- M m M?Q i`QM; bQM; T?QÆM; +?d
içQ M M +K+ /B M F?¬M; +? i F?¬M; i?¬BX " M +çM? HçB +| K°i >²M; .B K- H`v i
M;²B T?Q b m FB `i +| i? +ÁM pQÊit M`M; - +?„+ +?„M H`K +?Q *Æ æ°M; H•K p
L?QM; *Æ æ°M; pšM M?Q +k ç²M; w- #ÎB pb ?„M +| i? ?Q`M iQ`M F?ŠM; ç`M? - >
KbM? p` b m F?B T?€i bBM? +?mv M GB i .B K- i?¬M b„+ +O M`M; F?¬M; +| MY
+ªK ç°M; X h`QÊ+ K„i ç•v ç m H` GB i .B K i°+ M?•M 5 æ m bBM? ` p` i²M içB i`
ç` i•K >²M; GB M- \*Æ æ°M; iBM iQÎM; - +€+ M`M; ç m +| çQÊ+ i•K ?²M iBM? F?B

GBM? ?²M KÎ` - b m K°i F?„+ - \*Æ æ°M; ç½ KÎ`°M; KB M; - HBM? ?²M # ç°M; iW
i?ª` - F?m +? i€M` - ?Q`M iQ`M +?Î çÊB +€B +ªK ;B€+ /mM; M?“TX

*MM; H9+ ç| HBM? ?²M # ç°M; iW b m HQM; >²M; .B K +kM; # v H M- M?QM; K`m
pçM h?B M æçQ iB imv M- pÁM; [m i`QÊ+ K†i >²M; .B K- H†M; H) `|i p`Q # M i`C
*Æ æ°M; X

GBM? ?²M bQM; T?QÆM; çKM; +?çK HšM M? m- +ªK ;B€+ F€ /B m +kM; ;B®M; M
+MM; çQÊ+ KÎ` K¼i H-M M[X

GBM? ?²M H` F?¬M; i? M; Kv i` M; - *Æ æ°M; +ªK M?“M çQÊ+ HBM? ?²M # ç°M; +C
iB M +O ?„M +?QM? H` p¬ +MM; iBM? F?B i- F?¬M; +| MY T?¬M içT +?`iX S?¬M
M;¼M HY ç-m iB M +O M?•M ;B M- M;¼M HY iBM? i9v çQÊ+ ç9+ F i iW M; ?bM
T?¬M i•K iBM? # ç°M; tm`i ?B M- +?Q /M H`Î GB i .B K ? v h`-M hQ hmv M- *Æ æ°M
+ªK M?“M i?`v HBM? ?²M M`Q iBM? F?B i M?Q p`vX

L?QM; H`- HBM? ?²M iBM? F?B i K`m p`M; iB T t9+ pÈB HBM? ?²M K`m #ç+ +O *
*Æ æ°M; `ä`M; +ªK ;B€+ çQÊ+ HBM? ?²M M`v bQ b€M? bQ pÈB HBM? ?²M +O
M?QM; F?B bQM; T?QÆM; +?•M +?QM? iB T t9+ Î +?mM; K°i +?¶ - ?„M HçB T?€i
;b ç| 2 M;çB ?„MX

L m M?Q M|B *Æ æ°M; +ªK M?“M çQÊ+ ç®B T?QÆM; i?m-M F?B i i`BM? i`„M; ;B
+?9i KU+ pQÆM; - ç|B T?QÆM; HçB +ªK M?“M +?O M?•M +O HBM? ?²M K`m p`M; i
ç M; T?mM i`QX \*ªK t9+ - iS+ ;B`M- +¬ çÆM- #m²M #½- ;B®M; M?Q i? ;BÈB ?¶M
H²- /QÎM; M?Q Km®M ç2K M`M; ?Á i M i`QM; M?€v K„iX

*ªK t9+ +?²M; +?`i `v H` iBM? v m +O ?„M pÈB GB i .B KX

GBM? ?²M iB T t9+ ç½ ;B9T K¼B i?S i`Î M M`ä`M; - #° /€M; +O ç®B T?QÆM; +k
*Æ æ°M; X æ9M; H9+ M`v- i?•M i? >²M; .B K ?ÆB /`+? b M; # M- H°` i?•MªM? T?
F?“+ ç| - HBM? ?²M *Æ æ°M; ;B®M; M?Q +ÆM H®+ tm`i ?B M i` M #B M HÈM- i`QM
K¼B i?S- içQ i?`M? +QM b|M; ;B| ç°M; i`ÎB- iU M?Q [m€B p`i +„M Mm®i K¼B i?S
+MM; pÈB +äB HÁM; i? HQÆM; , óGB i .B K 5ô

@QyQ@

dNjX *?QÆM; 8je, a`K aÐ >Ä GB M oQÆM; X

óGB i .B K 5ô *MM; pÈB iB M; `2Q ?Á p M; /°B- HBM? ?²M \*Æ æ°M; ç½ b¬B i`Q
p`M; +O ç®B T?QÆM; ?B M M?B M F?¬M; M; ?o iÈB *Æ æ°M; b) #°+ T?€i ç°i M?
F`T T?ªM SM; - HBM? ?²M K`m p`M; +Q `9i HçB ?| i?`M? K°i K`M ?`Q [m M; #ªQ p

G9+ M`v +?O M?•M +O HBM? ?²M K`m p`M; +U+ F€ iS+ ;B`M- +?m`M #`T?€i ç°M;
M;~M +ªM; QÎB pb T?€i ?B M HBM? ?²M K`m #ç+ +O *Æ æ°M; iB M iÈB F?¬M; +|
i? +ÁM F?¬M; +| #`i F€ T?ÁM; M; U; b- +| i? M|B H` ?Q`M iQ`M F?¬M; ç T?ÁM;
M?Q M`M; Km®M ç€M? +? i \*Æ æ°M; - ?Ov /B i HBM? ?²M ?„M +kM; +?d H` iB M i v
HBM? ?²M i?€M? +`T i?b +kM; F?¬M; M; QçB H X

*Æ æ°M; M?Q çB M HQçM- F?¬M; +?d HBM? ?²M K`i?•M i? +kM; M?“Q iÈB- HBM
F„ M, M; i, M; i®+ çQÊ+ #°+ T?€i` X E?B +?•M ?„M ççT H M ç`i i?b i?•M i? M?Q K

KϕM? K) M?Q p"v i?"K +?Q +| i? ϕ" T pĐ iQÌM; i?"M?X •K /QÆM; ?Ä + Q iQÌM; T s" h?B K +kM; iQ" M HU+ #° + T?€i- i®+ ϕ° +U+ M? M? +| i? b€M? M; M; pÈB /B +? >²M; .B K ϕ½ HmB b M; K°i # M M M F?¬M; +ÁM F`T M; ,M +ªM M[X

E +| HBM? ?²M K"v p" M; +| +?9i KÌ K`i i?"i i?®- b m K°i F?„+ - i?•M i? M" M; ϕ½ # F?Q M|M; ?´B H"K i•K i?¬M M" M; i" M M; "T`mM bÊX

L" M; H" M; QÌB M„K ;B[HY - +?Q /M Îi? ;BÈB æ` h•K +kM; H" K°i i`QM; # M; QÌB `^M; F?¬M; +ÁM +ªK ;B€+ ;b H" M|M; `U+ M[- +?Q /M H" /mM; M? K i¬M; i?S KQÌ M"Q H"K +?Q M" M; K M; +ªK ;B€+ M?Q i? X L?QM; ?B M iϕB M" M; i?'v M|M; - i?"i b #ÄM; M"v ¬K i`¼M M" M; - +kM; ¬K i`¼M HBM? ?²M M" M; X *ªK ;B€+ M|M; #ÄM; +? H"K HBM? ?²M M" M; i?'i i?OX

óL; QÆB ϕB M`²B\ô >²M; .B K H" M; QÌB i?S ? B F`T T?ªM SM; - i?•M ?bM? H" T iS i v M? M? M?Q +?ÊT #„i H'v #ª p B ?„M- p®M M; ?o FûQ ?„M HϕBX L?QM; M" M; ;B i`QÊ+ K†i +SM; M?Q ϕ€- ?ÆM M[ HBM? ?²M T?€i` # ϕ°M; +U+ F€ ϕB M +m²M; - K°i +?9i ?B m [mªX

óh, - M?'i ϕ`M? F?¬M; T?ªB /Q ?„M +® w- tBM ϕWM; ;B i?„MXô >²M; .B M HQ H„M; h? M? •K p M; H M b•m FQM i`QM; HBM? ?²M ϕ M; ϕB M +m²M; +O *Æ æ°M; - ?ÆM ` - i F?¬M; T?ªB GB i .B K ϕϕB M?•M M?Q M; QÆB iQÎM; iQÊM; Xô

*Æ æ°M; +?'M ϕ°M; i`QM; HÁM; - M?QM; pšM /MM; bS+ ¬K +?†i- +ªK i?K ϕQÊ+ H²M KQÊi K" FB - ?„M pšM F?, M; F?, M; F?¬M; +?'m #m¬M; `X óE?¬M; - i F?¬M; #m¬ b€M? +MM; i?B M ϕ` - i +kM; F?¬M; #m¬M; i vX GB i .B K - i b) F?¬M; ϕ M" M; `ì

h?"i` H9+ >²M; .B K i`€M? ` - \*Æ æ°M; M?bM i?'v M; QÌB K" ?„M Hm¬M i?QÆM; J°i GB i .B K ?Q" M K„X h•K i bM? +O ?„M b Q +| i? #bM? ioM? ϕ•v\ E?B ϕ! ?„M KÈ HB m HoM? p¼i H M- /MM; +ª HBM? ?²M HšM i?•M i? ϕ ¬K +?†i M" M; - bÊ M" M; `ì

óh F?¬M; T?ªB H" GB i .B KXô *kM; i? M? •K ϕ!- M?QM; H¬M M"v p M; H M Îi`Q HϕM? #, M; M?Q K°i +?"m MQÊ+ ϕ€ iQÈB p"Q HBM? ?²M ?„MX

G9+ M"v- HBM? ?²M *Æ æ°M; ?Q" M iQ" M F?¬M; T?ÁM; M; U- iB T t9+ +MM; HBM? HBM? ?²M K"m p" M; FB H"K i•K i?¬M ?„M +?'M ϕ°M; - i?•M i? +kM; i?ª HÄM; K'v

a m ϕ! K°i +¶ HU+ K K KϕB M?QM; +U+ F€ FB M i`b ϕ~v ?„M iWM; +?9i K°i` M; Q" h?•M i? *Æ æ°M; ϕ½ #` ϕ~v HMB HϕB- i?•MªM? KÈB p"Q +Y H9+ i`QÊ+ M;²B F? H†M; H) ϕSM; i`QÊ+ K†i ?„MX

*Æ æ°M; M;Æ M; €+ ϕSM; MÆB ϕ!- ?mv i b„+ i` M K†i ϕ½ K'i- F?m¬M K†i i`Îi?¬M i?¬K M?O, óL; QÆB- M; QÆB F?¬M; T?ªB H" GB i .B K +O i X GB i .B K +O i F? M?Q p"v- M; QÆB i?"i F?¬M; T?ªB H" GB i .B K +O i b Q lõ

L; ?2 i? M? •K +O *Æ æ°M; - M°B i•K >²M; .B K M´B H M K°i i`"M ϕ m ϕÈM- b„+ K L" M; ?û KB M; Km®M M|B ;b ϕ! M?QM; +m®B +MM; pšM F?¬M; #B i M|B b QX

J†i ϕ®B K†i pÈB *Æ æ°M; H" K°i M[iY K†+ ϕ² K"m ϕÄ- [m¬M €Q +?2 FQM iQ" M i?• i vX

L" M; +?d i¬K KQÌB i€K- KQÌB +?QM im´B- i|+ K"m HY ϕÄ /`B [m€ ϕQiX .mM; M? M i? M|B F?¬M; K°i M?" ϕB m F?„+ M"Q +| i? iϕQ` ϕQÊ+X o|+ M; QÌB +QM; +QM; [/ / K" M K" M; F?¬M; +?9i i b p i- ϕ¬B K„i K"m ?²M; T?'M HQM; H M? M?QT? H X .B KX E?¬M; - M" M; F?¬M; T?ªB H" GB i .B KX *Æ æ°M; M?bM p"Q K„i M; QÌB i?E ϕ°M; K°i ?²B- `®i +m°+ ?„M ϕ½ i bK` ϕB K F?€+ #B i; B[GB i .B K p" M" M; X

h'i M?B M GB i .B K +| i|+ ϕÄ- v T?K+ ϕÄ M?QM; K„i +O M" M; H" K"m M•m p" ϕ2MX ;B®M; GB i .B K ;¬M M?Q ?Q" M iQ" M M?QM; i`ÁM; K„i +O M" M; i HϕB H" K"m ?²M i? - H9+ ? B M; QÌB T?|M; ` # ϕ°M; HBM? ?²M- *Æ æ°M; H"K b Q +| i? T?•M #B ϕ•v H" i`lB + Q # M i?QÎM; - ϕ2K GB i .B K i`ª HϕB +?Q KbM?X

E?¬M; F?Q i`QM; +,M T?ÁM; +?d `°M; KQÌB i?QÊ+ pm¬M; i`Î M M [m€B /`- *Æ æ°
+ªM; QÌB M?Q pW #`# M? M†M; - i?•M i? HªQ çªQ Km®M M; ½X

h?•M i? i?€M? +†T +kM; F?¬M; i`Ê ;B9T çQÊ+ ?„M iw M`QX

>²M; .B K M?bM *Æ æ°M; pÈB €M? K„i [m€B /`- i?°K +?Q +ÁM K M; i?2Q p`B T?¬
H9+ i`QÊ+ p` ?„M H9+ M`v ?Q`M iQ`M F?¬M; ;B®M; M? mX \*ÁM i, i, +O KbM?- ç`
F?€+ ¬K- +QB M?Q H` çKM; T?ªB +kM; +?Q iWM; +|X L?QM; KÈB pW `²B- i, i, #
F€ H¢ H` i, 'v F?¬M; ç°M; i?O pÈB ?„MX L m F?¬M; i?b +| ç M KQÌB ?„M +kM; i?°M
H`K b Q p`v\

L; QÌB +| +?QM T?¬M; B®M; GB i .B K ç M; çSM; i`QÊ+ K†i *Æ æ°M; FB +kM; +| .
i?•M i? *Æ æ°M; ` i?b M`M; ç°i M?B M T?€i ?B M- F?B `ÌB t F?Q iS+ 'K M|M; F
K°i +ªK ;B€+ K'i K€i K½M? HB iX æB m M`v ç®B pÈB M`M; +?QM? H` K°i çB m F?
i? ;BÈB æ` h•K- M`M; H` K°i iB M iY F?¬M; M?B K #KB i`¬M- M°B i•K F?¬M; ?
ç°M; F?€+ i?QÌM; M`QX L?QM; ;BÌ ç•v- bU #bM? ioM? ;¬M M?Q iÈB poM? ?`M; ç|

ó>²M; .B K M|B M; QÆB H` M; QÌB v m +O GB i .B K ç¢B M?•M- K` GB i .B K ç¢B M
:B¼M; M|B +¬ ;€B FB ;¬M; B®M; pÈB i? M? •K +O GB i .B KX

h`QM; HÁM; \*Æ æ°M; F`+? +?°M- M?bM M`M; - M; Æ M; €+ M|B, ó B M|B GB i .B K
+? i- M?°i ç`M? M`M; F?¬M; +? i- +?d H` M`M; ç M; Î K°i +?¶ M`Q ç| +?ì i Xô

>Ä GB M pQÆM; +?°K `½B M?„K +†T K„i F?€+ pÈB GB i .B K H¢B- M`M; H9+ M`v
óæ +?Q i +ªK i?K i`Q M?È +O M; QÆBXô > B HBM? ?²M K`m p`M; p` K`m #¢+ /m
i`W h`¬M hQ hmv M iB M p`Q HBM? ?²M *Æ æ°M; X L?QM; *Æ æ°M; H¢B +ªK ;B€+

>„M pÈB h`¬M hQ hmv M ;B Q ?Á HBM? ?²M i?b +ªK ;B€+ ,M w i? ?B M ;B®M; M?
M; QÌB +QM ;€B M`v i?b F?€+ ?Q`M iQ`MX >„M KÎ ?Q`M iQ`M T?ÁM; M; U- M?QM;
/¬M idM? i€Q H¢BX >„M T?€i ?B M imv M`M; i ;B®M; GB i .B K- M?QM; pšM +| F
/mM; ?ÈT HBM? ?²M +?ŠM; M?[M; F?¬M; +€+? M`Q H`K ?„M +ªK M?“M çQÊ+ ?ÆB
+?9i #`B tQ+?- ;B®M; M?Q +ªK ;B€+ F?¬M; [m2M F?¬M; #B iX

h?U+ i Hm¬M i`M F?®+ - +?mv M \*Æ æ°M; bÊ M?°i ç½ tªv ` - ?„M i`M ç-v ?v p¼M
K†+ /M ?„M +ÁM +?Q ?ÄB p` >Ä GB M pQÆM; i`QÊ+ K†i M`v +| i? i`Ê ;B9T KbM?
?„M ç½ M?“M K°i H¬M ç m F?° i?°m i”M i•K + MX

h`QM; HÁM; i?¬K i? M K°i iB M; - \*Æ æ°M; KÎ `°M; i`Q M?È +O KbM? ` - F?¬M; ;
GB M pQÆM; +ªK i?K / /`M; ?ÆMX G`K M?Q p`v pšM i®i ?ÆM pB + ?„M M?È T?ª
M[>Ä GB M pQÆM; i?•K M?“T i`U+ iB T p`Q HBM? ?²M ?„M M M +ªK M?“M `à ?Æ

>Ä GB M pQÆM; +ªK M?“M ç-m iB M H` +?QM? #ªM i?•M HBM? ?²M *Æ æ°M; - M
ç¢B +O HBM? ?²M ?„M- +?Q /M H` bQ b€M? pÈB KbM? +kM; F?¬M; i?m FûK # Q M
K M? HU+ +O *Æ æ°M; p` çQ€M çQÊ+ im´B +O ?„M- i` im´B M?Q p`v K` ç½ +| HB
>Ä GB M pQÆM; i¢K i?ÌB F?¬M; i? +?°T M?“M çQÊ+X

>ÆM M[i`bM? ç°K HU+ H¢B F?¬M; i?2Q F`T i`bM? ç°HBM? ?²M- i?€M? +†T HB
i?€M? +†T `it - i?“K +?Q KbM? iB K K°i >Ä GB M i°+ +kM; +| i`bM? ç°K HU+ ?ÆM
iS+ T?€i ?B M K HU+ +O *Æ æ°M; +MM; pÈB K HU+ +O GB i .B K p`i°+ M?•M +
+U+ ?¢M bQM; ?Ä X *?d K¶B çB K M`v H`K M`M; iBM iQÍM; *Æ æ°M; i? K K'v T?¬M
çQÊ+ KÈB +?QM? H` i`Q M?È +O *Æ æ°M; X

“ÌB pbi`Q M?È ?Q`M iQ`M KÎ `°M; - +?Q M M >Ä GB M pQÆM; +ªK i?K iW H9+ *Æ
H¬M ç-m- bQ pÈB >²M; .B K i?b +`M; +†M F) ?ÆMX *Æ æ°M; +MM; GB i .B K ç½
M`M; i?°v ? iX

*Æ æ°M; +?d HšM; H†M; çSM; Î MÆB ç| - KÎ `°M; M°B i•K- i•K i?¬M +kM; ;B[ Î i`
+kM; F?¬M; #B i KbM? bmv M; ?o +€B ;bX >Ä GB M pQÆM; p` GB i .B K ;B®M; M
ç®B pÈB GB i .B K i`¶B /°v- ;B®M; M?Q H9+ GB i .B K KÈB pW [m çÌBX >„M +U+

H" GB i .B K- M?QM; ç€M; iB + M" M; F?¬M; T?ªB- [mª i?"i F?¬M; T?ªBX æ•v F?¬
pÈB GB i .B K i?b +kM; tm'i T?€i iW GB i .B KX

h?ÌB ;B M i`¬B [m iWM; T?9i iWM; /•v- >²M; .B K çSM; Î# M +çM?- H9+ i?b M?bM
GB M pQÆM; - i?¬M b„+ F?¬M; #bM? ioM? +?9i M"QX E?B M" M; +ªK i?K ibM? v m
æ°M; - M" M; +! ?ªQ +ªK `i HÈM pÈB i? M? MB M i`QÈ+ K„i M"vX aÊ`^M; M" M; F?
.B K b„T +? i FB - *Æ æ°M; çB M +m²M; i€+? HBM? ?²M` p" i†M; i?•M i? FB +?
v m b Q\ hbM? v m +! M,M; HU+ +QÌM; ççB M?Q p"v b Q\

_ 'i M? M?- >²M; .B K T?€i ?B M b„+ K†i i, i, ç½ #„i ç-m #B M ?! pB /B m- i`QM; i
i, i, +O KbM? poM? pB M #bM? ioM?X L?QM; ?B M içB i•K ibM? # ç°M; i? ?B M
`" M;X

_@i +m°+ >²M; .B K +kM; ç½ i? 'v MQÈ+ K„i- iWM; ;B¼i MQÈ+ K„i K"m çÄ i`QM; b
GB M pQÆM; +?ªv tm®M; - M" M; F?¬M; çQ i v H m +?9M; çB- i?•M i? +kM; `mM`
>²M; .B K i?Î /"B i`QM; HÁM; - i, i,- t2K` i, p" i ç m ;B®M; M? m- #` +?mv M ibM?
ççB M?•M F?m'v ç°M;X h F?¬M; #B i HU +?¼M +O GB i .B K ççB M?•M H" ç9M;
i i?b i +kM; b) HU +?¼M M?Q i? b Q\ GB i .B K ççB M?•M iWM; M!B pÈB +?9M;
çç i çQÈ+ i?U+ HU+ M?Q M; "B i?b +?9M; i T?ªB iÈB i? ;BÈB HQ" B M; QÌB- +ªK i?
ççB M?•M H"K çQÈ+- M; "B ?B m ibM? +ªK i?-M #Q M? 'i +O HQ" B M; QÌB +?QM?
M?Q i? M"Q- +?Q M M M" M; iB M ?! i? K K°i i-M; M[X L?QM; M" M; +kM; ç2K +
ibM? v m ç!X

hW H9+ +?`Q çÌB +?Q ç M M v- H-M ç-m iB M >²M; .B K +ªK i? 'v i?ÌB ;B M i`¬B çB
M"v i?"i F?¬M; i?QªB K€BX

J"m p" M; /-M /-M iW i` M M; QÌB \*Æ æ°M; `9i çB- i?ÌB çB K ç M M! HçM? #,M; p" #
`9i çB ;B®M; M?Q +?O M?•M +O MbQ p"v- i" M ç-v +ªK t9+ M!M; #ÄM; # ç°M; - ?A
` M; v i` M F?m¬M K†i >Ä GB M pQÆM; - b m ç! # v H M + Q p" iB m i€M i`QM; F

*Æ æ°M; F?) +9B ç-m- M?„K ? B K„i- ?„M F?¬M; /€K M?bM >Ä GB M pQÆM; - #Î
i?•M i? ;B®M; pÈB GB i .B K FB - F?B M?bM M" M; H"K T?-M iQ MB K FB /•M; H

óh #B i`²BXô >Ä HB M pQÆM; `@i +m°+ #bM? T?K+ HçB- Qi` M; Q" B K†i H" M?
?Á ?ÆM i`QÈ+ M?B m- M m ç +?Q +?OM; i°+ F?€+ Î i? ;BÈB æ` h•K #B i M" M;
i?€B i?QÈM; +?Q i¬M i`QÌM; H½Q HçB #` K°i M?•M HQçB KçQ T?çK ¬K H'v- b r
?„M- +! F?B b) ;B" i KbM? ç m iBK K" +? i K' iX

óªK ÆM M; QÆB ç2K iBM iS+ GB i .B K ççB M?•M [m çÌB #€Q +?Q i - +kM; +€K Æ
? i i?ªvXô oW M!B- >Ä GB M pQÆM; pW F?QK M; QÌB ?" M? H pÈB *Æ æ°M;X

J†+ /M *Æ æ°M; F?¬M; /MM; €M? K„i M?bM M" M; - M?QM; i?¬M; [m HBM? ?²M pšM
H"K ;b- p°B M; ?B M; M; QÌB [m K°i # M- F?¬M; M?"M H +O M" M;X

*Æ æ°M; ?Qi b•m K°i ?ÆB- i? M? •K `ä`" M; H" +U+ F€ F?~M i`QÆM; , óh +?d Km
GB i .B K b®M; HçB ? v F?¬M; \ô

@QyQ@

dN9X *?QÆM; 8jd, "çM aBM? h`M? æ GB M

*Æ æ°M; M¬M M!M; ?ÄBX

>Ä GB M oQÆM; i?Q€M; i`b ?Q½M K°i +?9i- M?QM; M" M; pšM H„+ ç-m,

@ h +kM; ?B p¼M; GB i .B K ççB M?•M +! i? b®M; HçBX L?QM; M" M; H" i?-M- K
+?9M; i +! i? M„K ;B[\ sBM H¶B5 h i?"i bU HU+ # 'i iÁM; i•K5

*Æ æ°M; i`WM; K„i M?bM >Ä GB M oQÆM; ,

@ h¢B b Q H¢B F?¬M; ¢QÊ+\\ h +| #´M K¢M; ?²M; HB M +O GB i .B K ¢ H¢BX *?
¢QÊ+ ;b b Q\

>Ä GB M oQÆM; M? M?¬M; H„+ ¢-m,

@ E?¬M; i? 5 "ÎB pb #´M K¢M; ?²M; HB M +O GB i .B K ¢¢B M?•M H¨/¢M; M,M;
+kM; F?¬M; ¢ H¢B K°i iB w MB K ? v MY T?¬M i?¬M i?S+ M¨Q i` M #ªM K¢M;
F?¬M; i? bBM? i`QÎM; ¢QÊ+X J¨+?Q /M +?9M; +| i? i`QÎM; i?¬M? i?b +kM; ¢½ H
¢| M m M¨M; +| ¢QÊ+ HBM? ?²M i?b +kM; F?¬M; TªB H¨ GB i .B K i`QM; HÁM; M;

@ E?K 555

*Æ æ°M; T?mM ` K°i M;KK iB M ?mv i ? v ¢| +kM; +?QM? H¨i•K ?mv i +O ?„MX G
?„M M; ½ tm®M;X

h?•MªM? +O >²M; .B K +?Êi H|2 H M ¢B iÈB i`QÊ+ M;QÌB *Æ æ°M;X oW Km®M
?B M i?•M i? ?„M ¢½ i`¬B M´B ;B[ F?¬M; i`mM;X

>Ä GB M oQÆM; M•M; i v TªB +O KbM? H M F?®M; +? >Ä M;mv M i® i`QM; F
L¨M; i?'T ;B¼M; M|B pÈB >²M; .B K,

@ Jm°B ¢B +?m¬M #` iQ¨M #° æ` *?B L;¼+ K¨+?9M; i bÎ ?[m ¢B5

h?•M i? K K K¢B +O >²M; .B K +?'M ¢°M; ,

@ h, i,5 h, i?"i bU Km®M ;B9T ?„M b Q\

h` M K†i >Ä GB M oQÆM; H° ` MK +QÌB F?´,

@ L; v +ª i`€B iBK K¨+O GB i .B K ¢¢B M?•M +ÁM i†M; +?Q ?„M- +?9M; i b Q +| i
æB i?¬B5 h, b) +?,K b|+ ?„MX hQ¨M #° bBM? p¨i æ` h•K ¢ m M|B M?•M HQ¢B ;B
H¢B +| K°i i?S ;¼B H¨ iB M? v m K¨+?9M; i F?¬M; +|X

>²M; .B K #m¬M; *Æ æ°M; ` ¢ >Ä GB M oQÆM; ;B[ H´v ?„MX h`QÊ+ F?B ` F?Á
?ÁB >Ä GB M oQÆM; ,

@ h, i,5 h, +?Q `^M; GB i .B K ¢¢B M?•M H¨K M?Q p¨v H¨ ¢€M; ;B€ b Q\

>Ä GB M oQÆM; H„+ ¢-m KÌ K`i M|B,

@ h, +kM; F?¬M; #B i M[5

@ o¨v i?b ¢ i M|B +?Q M;QÆB #B iX _¨i ¢€M; ;B€5 L m +| +?Q i +?¼M H¢B +ª M
H¨K M?Q p¨vX

J°i i? M?•K ¢°i M;°i p M; H M H¨K +?Q ? B M;QÌB +?'M ¢°M;X *€+ M¨M; F?¬M; i
M;QÌB i?¬M F?¬M; #B i [m, F?¬M; ? v iÈB ¢QÊ+ MÆB M¨vX J°i pB +K¨M; v +ª >A
oQÆM; +kM; F?¬M; i? H¨K ¢QÊ+X

@ B\\

>²M; [m M; i` M M;QÌB >²M; .B K #°+ T?€i /[ /°B- €M? K„i /`m /¨M; +O M¨M; i`QM
b„+ #ûMX

*Y HÈM KÎ ` - K°i i?•MªM? mv M +?mv M tm¨i ?B M i`QÊ+ K„i >²M; .B KX h? M?
M?¬M; K¨ /`m /¨M; ,

@ hB m .B K M?B5 .¢Q M¨v +| M;?2 HÌB i, i, +O Km°B F?¬M; \

L;?2 i?'v +•m M|B M¨v- K„i >²M; .B K KÎ iQ ` - b€i F?Q i` M M;QÌB M¨M; ¢°i M?B
+?9i /'m p iX hQ¨M i?•M >²M; .B K `mM¨¨v F¨+? HB i- M¨M; M?bM +?^K +?^K p T?

h?•MªM? ¢| mv M +?mv M HQÈi [m >²M; .B K ¢B p¨Q i`QM; TªÁM;X EB m M? M
K†i >Ä GB M oQÆM; K M; i?2Q K°i Hm²M; F?Q iS+ bBM? K M? M²M; ¢¨KX

*kM; H" ?Q" M K,, - i? M?QM; bU ?Q" M K,, +O M" M; ;B®M; M?Q ?Q b2M MÆB`WM
oQÆM; +| i? M|B H" K|B M; Q|B K°i p - KQ|B T?•M p M KQ|BX

@ L; QÆB H" \\\

>Ä GB M oQÆM; +?–M +?W M?bM M[iY i`QÈ+ K†i #ÎB M" M; +kM; M; ?2 i?`v çB m

@ "•v ; B| i i M H" h`–M hQ hmv M5

æ9M; p"v5 L; Q|B pW ç M b m F?B *Æ æ°M; ?–M K F?–M; T?ªB H" h?B M * M 'i
hmv M b Q\

h`–M hQ hmv M ;BÆ M; |M i v T?ªB H M +?d p"Q i`€M +O KbM?– K°i çB K b€M; K"
K,, i +•m i?–M; pÈB >Ä GB M oQÆM; p" >²M; .B KX

@ GB i .B K ççB M?•M5 h?"i bU H" M; Q|B b Q\

h?•M ?bM? >Ä GB M oQÆM; +?'M ç°M; - M" M; p°B p" M; [m€ tm®M; i`QÈ+ K†i h`–M
i? ;Bª– M?QM; i?–M i?S+ +O GB i .B K M[?Q" M; i?b F?–M; i? M" Q ;Bª çQÈ+X *?
K M? i? M?QM; pšM F?–M; i? M" Q +?®B #ÄX

h`–M hQ hmv M #QÈ+ H M T?Q i`QÈ+ K°i #QÈ+ çÐ >Ä GB M oQÆM; /"vX L" M; Kc

@ L? ç–m M; ®+5 h ç½ F?–M; +ÁM H" GB i .B K M[- F?–M; +–M T?ªB ?" M? H pÈ
çQÈ+ i?U+ HU+ +O i +ÁM FûK ?ÆM +ªi°+ M?•M #bM? i?Q| M; +O >Ä GB M i°+X

>²M; .B K H9+ M"v ç½ ç|M; +?†i +Y HçB pb bÊ H° ç°M; ioM? ` M; Q"BX aªB #QÈ
i v +O h`–M hQ hmv MX

@ æçB i,5 h, p `²B5 h, +| #B i #¼M Km°B M?È i, ç M i? M" Q F?–M; \ h, F?–M; +| Î
i°+ #,, i ç–m F?B / #¼M Km°BX æçB i,

L|B iÈB ç•v- ç–B K,, i +O >²M; .B K ç½ M; "T MQÈ+– M" M; MS+ MÎF?–M; i?–BX

h`–M hQ hmv M M? M?" M; pm®i p2 K€B i|+ +O M" M; - i?Î /"B K°i iB M; `²B M|B,

@ E?–M; T?ªB H" i, F?–M; Km®M p - K" H" i, F?–M; +| M, M; HU+ ç i`Î p X >B M i c
.B K M[?Q" M; +O æ` h•K i? ;BÈB M[- i, +?d H" K°i M?•M HQçB- K°i M[M?•M +
/M F?–M; +ÁM HU+ HQÈM; h?–M +'T- M?QM; i, [mv i F?–M; ?®B ?"MX L m M?Q ç
T?ªB i`ª ;B€ M?B m ?ÆM i, +kM; +?`mX h? M?QM; ç€M; iB +H"

L|B iÈB ç•v- iW i`QM; K,, i M" M; ?B M H M p #B i?QÆM; M²M; ç"KX >²M; .B K F?~M

@ G" b Q i, \ >,, M #,, i Mç i i, b Q\ h, ç ç| +?Q Km°B5

h`–M hQ hmv M H,, + ç–m,

@ E?–M; T?ªB M?Q p"v5 h, v m ?,, M +ÁM F?–M; ? i M[H" X

oW M|B M" M; pW M? M?" M; ¬K *Æ æ°M; ç M; T?B m T?M i`QÈ+ K†i p"Q HÁM; X
M?" M; M?Q bÊ H" K *Æ æ°M; idM? ;B'+X

>Ä GB M oQÆM; p" >²M; .B K çSM; b m HQM; h`–M hQ hmv MX >Ä GB M oQÆM;

@ h, i,5 æ½ tªv ` +?mv M ;b K" i, HçB i`Î M M M?Q p"v\

h`–M hQ hmv M i? M M? K°i iB M; - M m +| i? H'v i?•M T?" M ?B M içB iÈB ç•v +kM
iQM M?B K ? B i, Km°B M"v +?Q M M M" M; F?–M; /'m /B K çB m ;b +ªX

hW H9+ i?`v \*Æ æ°M; iW i`QM; +Y ?" M; çB ` p" ;†T >²M; .B K- i`QM; HÁM; M" M;
M?B mX L?QM; M" M; +kM; #B i H" >Ä GB M oQÆM; `i ;B®M; KbM?X

hW ;|+ ç° iB M? +ªK K" M|B i?b M" M; `i bÊ *Æ æ°M; M?"K H–K >Ä GB M oQÆM; H
i?" M? bU i?" i i?b i?" i bU H" K°i #B F`+?X *?Q M M M?| bU +?2 ;B'm +O i?–M i?S
p" M; ?2 F?–M; b|i H|B M"Q +O *Æ æ°M; X L" M; pmB KWM; pb *Æ æ°M; F?–M; M?
t F?B i?`v ?,, M ç m F?'X

h`-M hQ hmv M ç2K +?mv M iW H9+ HBM? ?²M +O KbM? i M #B M +?Q ç M H9+ ;
+?Q ? B M`M; M;?2X

>²M; .B K p` >Ä GB M oQÆM; M?bM M? m- ? B M`M; +ªK i?'v F?| +| i? iBM M´B-
@ æ¢B i, ¨5 æ•v ç•m T?ªB H¨ +?mv M ;b F?| ç•mX *MM; H„K i?b i, ûT #m°+ ?„M M|
h`-M hQ hmv M +QÌB F?´ M|B,

@ L m / M?Q p"v i?b F?¬M; +-M M|B `²BX > B Km°B F?¬M; #B i ç•m- iQM? ibM?
v m i, `i M?B m +?Q M M /M b m M`v i, ç½ b®M; H¢BX h`QM; bm®i ? B M,K b®M;
? i i' i +ª K¼B +€+? F +ª H'v i?•M #€Q ç€TX h? M?QM; ?„M +?ŠM; +?9i +?mv M #
+kM; `i ç m F?´X hmv `^M; + Q ?SM; pb ?„M F?¬M; T?ªM #°B ibM? +ªK i`QÊ+ FB
+?QM? M|B i?•M T?"M i?"i pÈB ?„M- pb ibM? +ªK +O ?„M K¨ ç m F?´X G9+ ç€T S
i?-M- i, iQÎM; `^M; ç•v +?d H¨ K°i +?mv M `i çÆM ;BªMX "•v ;BÌ i, KÈB ?B m çQÉ
?„MX

>²M; .B K M;Æ M;€+ M|B,

@ o"v T?ªB H¨K b Q #•v ;BÌ\

h`-M hQ hmv M i?Î /¨B K°i iB M;;

@ æ¨M? T?ªB çB #QÊ+ M¨Q iQM? #QÊ+ ç| p"v5 h, ç½ F?¬M; +ÁM +€+? M¨Q `²B- +?
` # iW FB X

>Ä GB M oQÆM; M|B,

@ æ¢B i,5 o"v +ÁM ?„M i?b b Q\

h`-M hQ hmv M M|B,

@ h, T?ªB p M; v- F?¬M; i? Î MÆB M`v H•m çQÊ+X G-M M`v i, iÈB +?d Km®M M
b®M;- M?QM; F?¬M; i? ;B9T ;b +?Q ? B Km°BX h, F?¬M; +ÁM i?m°+ p æ` h•K
Km®M ? B Km°B iQ¨M HU+ OM; ?° *Æ æ°M; i`QM; H-M HU +?¼M ç¢B /B M ;B€Q
+¬M; M„K ;B[+?S+ p` M`v- +?„+ +?„M b) H¨ K°i pB + pmB HÈM +?Q æ` h•K i? ;BÈ
+-M [m€ HQ H„M;- +?d +-M *Æ æ°M; +| [mv M ;B€Q +?O i?b +?9M; b) F?¬M; çQÊ-

>Ä GB M oQÆM; F?| ?B m ?ÄB,

@ æ¢B i, ¨5 h?U+ HU+ +O *Æ æ°M; 2 `^M; F?¬M; i? ç¢i [m€M [m•M çQÊ+ ç•mX h
?„M K¢M? i? M?QM; K HU+ #ªM i?•M i?b

h`-M hQ hmv M KdK +QÌB H„+ ç-m M|B,

@ Jm°B F?¬M; +-M HQ H„M; ç•mX h, `i iBM iQÎM; ?„M5

>Ä GB M oQÆM; + m K¨v M|B,

@ Jm°B HQ M?'i +?QM? H¨ K°i F?B *Æ æ°M; ;B¨M? çQÊ+ +?B M i?„M; H'v çQÊ+ +
oQÆM; b) M?ªv p¨Q [m'v `®BX .¢Q ;-M ç•v ?„M `i +QÌM; i? - #ÎB pb im pB +O ?„M
GBM? oQÆM; `²BX

h`-M hQ hmv M +QÌB i?-M #Q,

@ u M i•K çB5 >„M F?¬M; i? M¨Q mv ?B T *Æ æ°M; çQÊ+ ç•mX

L¨M; ;?û b€i p¨Q i B >Ä GB M oQÆM; i?'T ;B¼M; M|B p¨B +•mX >Ä GB M oQÆM
ç| i`QM; K„i M¨M; ?B M ` p `i H¨ FBM? M;¢+X

h`-M hQ hmv M ç†i \*Æ æ°M; H M K†i ç'i- ? B i v M¨M; / M; `°M; ` ¬K H'v >²M; .B K

@ a m M`v æ` h•K i? ;BÈB p` >Ä GB M i°+ i T?ªB M?Ì ? B Km°B `²B5 h, ç½ F?¬
h•K i? ;BÈB M[- GB i .B K ç½ +? i- ?B M ;BÌ +?d +| h`-M hQ hmv M i?¬BX

G [m M; i`QM; K„i M`M; H9+ ~M H9+ ?B M- h`-M hQ hmv M i?Î /`B b•m FQM M;²B t
*Æ æ°M; - b m ç! M? M?`M; `ÌB çBX

>Ä GB M oQÆM; p`>²M; .B K F?¬M; M; ,M +ªM M`M; #ÎB ? B i, Km°B ?¼ ?B m GB
ç½ [mv i çB m ; b i?b b) F?¬M; # Q ; BÌ i? v ç´B- ?m®M; +?B ?B M ; BÌ M`M; ç½ F?
L m i?•M T?“M KÈB M`v K` #çB H° 2`^M; b) +`M; ç2K HçB M?B m T?B M T?S+ ?Æ

@ Pi M?`i GB i .B K ççB M?•M pšM +ÁM b®M; 5

>²M; .B K ¬K H`v i v >Ä GB M oQÆM; p`iU ç-m p`Q p B M`M; X >Ä GB M oQÆM
E?¬M; #B i ç½ i`ªB [m # Q H•m- \*Æ æ°M; KÈB +?“K `½B iW i`QM; ?¬M K idM? Hç
#`pçM iB M tmv M [m - w MB K /-M i? M? idM? M?QM; ?„M HçB F?¬M; Km®M idM

@ æ½ idM? HçB i?b ?½v KÎ K„i` çB5

h? M?•K b•m FQM +O >Ä GB M oQÆM; p M; H M # M i B *Æ æ°M; X

*Æ æ°M; i?Î /`B K°i ?ÆB `²B +?“K `½B M;²B /"vX h?•M i? ?„M F?¬M; #`i?QÆM; i`
` H9+ M½v +?d H`M°B i•K [m€ ç m t!i K` T?€i iB i` i?¬BX GBM? >²M GU+ +O h
i`çM; i?€B +O ?„MX

>²M; .B K ç½ çB ç•m F?¬M; `ä- +?d +ÁM HçB >Ä GB M oQÆM; p`?„M ç M; Î i`Q
L?bM /mM; M? M +! +?QM T?¬M; B®M; GB i .B K +O M`M; i`QM; HÁM; *Æ æ°M; F

@ h, T?m5 L m ?mvM? +S M?Q p`v i?b HBM? ?²M ççB i, i` M i`ÌB b) F?¬M; v M HÁ

>Ä GB M oQÆM; imM; ` K°i [mª #QK F?B M \*Æ æ°M; iW i`QM; ç m F?´idM? Hç
GB M oQÆM; ?ÄB,

@ L; QÆB pW ;¼B i H` ;b\

@ Jm°B ;¼B ?mvM? H` i, T?mX

>Ä GB M oQÆM; KdK +QÌBX

@ Jm°B i M H` E?B m GB i .B KX h`QÈ+ FB F?B Î æ` h•K i? ;BÈB i-M; i?S KQÌE
i, H` i, Km°B bQM; bBM?X æ²M; i?ÌB +ÁM H` #çM bBM? i`M? ç HB M U+MM; K°i M
M?ÌM?€M? +?QM? +O i, 'v i`Ê ;B9T M M Km°B KÈB i?m`M HÈB i`QÎM; i?“M?X "ÎB
ç m +! ?Ä /B K ;B®M; i, 'vX hmv #¼M Km°B HçB F?¬M; KçM? #^M; i, 'v M?QM; M`
+?“2K K°i M?“X J°i iB M; i, T?m M`v Km°B ;¼B H` ç9M; K`X

h, T?m5 > B +?[iQÎM; +?WM; `i çÆM; BªM M`v F?B M i`QM; HÁM; *Æ æ°M; +ªK i
p GB i .B K +kM; ;BªK çB `i M?B mX E?! i`€+? HçB ;B®M; M? m M?Q p`v- i?b`
.B KX o`v i?b ?¼+kM; +?QM? H` Km°B Km°B +O i 5

*Æ æ°M; çSM; /"v- M?QM; ?„M pšM /mv i`b K°i F?QªM; +€+? M?`i ç`M? pÈB >Ä G

@ h?“i tBM H¶B5 E?B m GB i .B K5 G9+ i`QÈ+ i?“i H` i?“i H X

L?È HçB F?QªM; i?ÌB ;B M i`QÈ+ ç! ?„M KçM? K) ¬K H`v M`M; X h?“i H` L?[M; K„
B ç½ ¬K K°i H-M i?QÌM; F?¬M; / [m MX >m®M; +?B F?Q iS+ +O M`M; HçB `i ;
>Ä GB M oQÆM; çÄ YM; - M`M; H„+ ç-m +QÌB M!B,

@ E?¬M; +! ;b5 Jm°B #B i H` /Q i, T?m M?“M M?-K Km°B H` ççB i, +?Q M M Km°B

*Æ æ°M; i?Î T?“Q K°i ?ÆB,

@ o`v i?b çQÊ+5 E?B m GB i .B K`5 h F?¬M; i? #ªQ p i®i i, i, +O Km°B- i

L!B iÈB ç•v- K„i *Æ æ°M; çÄ H MX

E?B m GB i .B K M? M?“M; H„+ ç-m M!B,

@ E?¬M; 5 >mvM? ç½ H`K `i i®i5 >mvM? ç½ +?Q Km°B +! K°i M?“M i?S+ ?Q`M iQ`
HQçBX Jm°B p` >²M; .B K ç m +?Q`^M; ççB i, i`Î i?“M? M; QÌB v m +O ?mvM? +k

E€ i?"i i, i, ç½ H" h?-M +?Q M M /M M" M; ç½ +? i M?QM; i?-M i?S+ +O M" M; pšM
+ÁM çB i?2Q ?mvM? i?b b Q\ >mvM? ?½v #B i [mw i`¼M; M?[M; ;b ç M; +| çB5

E?B m GB i .B K çQÆM; M?B M F?-M; i? M|B i?ŠM; pÈB *Æ æ°M; H" h`-M hQ hr
+?d +| i? #|M; ;B| M?„+ M?Î ?„M i?-BX L?QM; H|B M" M; M|B p"Q i B *Æ æ°M; Hç

E?B m GB i .B K i?'v i?-M b„+ *Æ æ°M; F?€+ i?QÌM; M M +kM; F?-M; ç" M? HÁM
.B K M[X L" M; ?ÄB,

@ h`Î HçB +?mv M +?QM? çBX G-M M"v i, T?m iÈB H" pb F?€M? çB M HU +?¼M ;

dN8X *?QÆM; 8j3, E?€M? æB M GU *?¼M æçB .B M :B€Q *?O

*Æ æ°M; ;"i M? M|B,

@ æ9M; p"v5 lv / M? +O GB i .B K h?€M? ;B€Q HB M [m M iÈB bU M M;mv +O a
M"v i +kM; Km®M i? K /U ç ;|T K°i T?-M +¬M; bS+ M?Ä #û +O KbM? /mv i`b bU
M?Q +| i? çç i çQÊ+ p`i`Q ççB /B M ;B€Q +?O i?b çQÆM; M?B M H" +?mv M i®i M
F?-M; H-K i?b Km°B ?ŠM H" h?€M? +?T +QÌM; ;Bª p" >Ä GBM? oQÆM; +MM; >Ä
H" h?€M? +?T +QÌM; ;Bª b Q\

GB i .B K ;"i ç-m M|B,

@ æ9M; p"v5 Jm°B p" >Ä GBM? oQÆM; ç m H" h?€M? +?T i`mM; ;B B- +ÁM >Ä J
iÈB h?€M? +?T + Q ;B B- bQ pÈB #¼M Km°B i?b KçM? ?ÆM K°i +?9iX h`QÊ+ FB -
+ÁM i?®M; i`æ` h•K i? ;BÈB- ?¼ F?-M; +?Q T?ûT +QÌM; ;Bª h?€M? +?T tm'i ?
T?€ HB M #`im pB h?€M? +?T çdM? +O ?¼ iB m /B iX E?B ç| K†+ /M æ` h•K i?
M?QM; HçB +| `i Qi M; Q|B +| im pB h?€M? +?TX h?ŠM; +?Q iÈB F?B i, i, ;B i +? i
i? ;BÈB i?b +K+ /B M KÈB +| i? #B M +?mv M ç¬B +?9iX a m ç| tm'i ?B M # +QÌ
p`ç i?,M; iÈB i`bM? ç° #•v ;B|X

*Æ æ°M; HB M ?ÄB,

@ L|B M?Q p"v i?b i`W # M; Q|B #¼M Km°B i?b F?-M; +ÁM +QÌM; ;Bª h?€M? +?T M

E?B m GB i .B K K•M K #|K¬B çÄ i?„K- M" M; M? M?" M; M|B,

@ hB T +?M h?€M? +?T i?b +| F?-M; Qi- M?QM; ç°i T?€ h?€M? +?T i?b F?-M; +| K

*Æ æ°M; i?Î T?"Q K°i ?ÆB,

@ *?d +¬M F?-M; T?ªB ç®B K†i pÈB +QÌM; ;Bª h?€M? +?T i?b T?-M i?„M; +O i b
+?Q i #B i`ä p H-M imv M +?¼M M"v çBX

GB i .B K M|B,

@ o Hw K" M|B i?b iQ" M #° +?OM; i°+ içB æ` h•K i? ;BÈB ç m çQÊ+ T?ûT i? K ;
ççB /B M ;B€Q +?O M"vX h? M?QM; +?•M +?QM? i? K ;B imv M +?¼M b) F?-M; p
+| # KQÆB b€m p`?ç+? i•K i`QÎM; H½Q p" ççB #B m +O i K ççB +QÌM; i°+ KÈB ç
i`çM; bBM? iY #€+ ç'm p" iQ" M HU+ SM; +?B M i?b +€+ +?OM; i°+ F?€+ b) #m¬M; i
pB +?B bBM? p¬ Q+?X

*Æ æ°M; ?ÄB iB T,

@ o"v ?bM? i?S+ imv M +?¼M H" ;b\ >Ä GB M i°+ +O +?9M; i /Q p` M"Q i? K ;B

GB i .B K M|B,

@>bM? i?S+ i?B ç'm `i çÆM ;BªM H" `9i i?,K p" bQ ç'm iWM; +†T K°iX L; Q|B i?„
i?2Q +?Q ç M F?B ibK çQÊ+ [m€M [m•MX æ| +kM; +?QM? H" ççB /B M ;B€Q +?O
M?B m [mv i„+¬ +?d +¬M ?mvM? +| i? FB M i`b iÈB +MM; i?b ?mvM? b) +?B M i?„M
+?9M; i i? K ;B imv M +?¼M ?mvM? +kM; ç½ ;†T `²B- H" >²M; .B K ç|X

*Æ æ°M; i`QM; HÁM; F?) ç°M; ,

@ *€K ÆM Km°B ç½ +?Q i #B i çB m M`vX Jm°B +| i? M #`B +?Q ç²M; #¢M +O i
M`v +?9M; i ç¢B #B m +?Q >Ä E?¬B G¶B i°+ K` ç MX " M;`v b m b) i? K ;B imv
E?B m GB i .B K ;"i ;"i ç-m ,

@ æB m M`v F?¬M; i?`M? p'M ç 5

æ€K M; QÌB *Æ æ°M; `i ?`B HÁM; pÈB bU b„T t T +O >Ä GB M oQÆM; X *?d H` Î i
/M i? M`Q +kM; F?¬M; i? +ªK i?`v i?QªB K€BX *kM; K v >Ä GB M oQÆM; M #`
ç®B `°M; `½BX aBM? p"i æ` h•K i? ;BÈB +`M; K¢M? K) i?b H¢B +`M; F?¬M; +-M
>Ä M;mv M i® i`QM; F?¬M; F?QX ob i? K` +?mv M ,M m®M; #¼M ?¼ ç`M? TªB i
L?Ì L; k ?`M? iQÆM; bBM? im-M ?Q`M i`"M T?€T +MM; ? B p`h?Ov ? K bQ i?b pB
p'M ç X *ÁM i?S+ ,M i?b i`QÈ+ F?B ç M \*Æ æ°M; ç½ +?m`M #`F„ +`M; X hmv `^M; K
çQÈ+ M; QM- i? M?QM; ç MQ #KM; i?b +kM; çQÈ+X oª H¢B pÈB im pB ?B M ;BÌ
iÈB i?S+ ,M +?Q H„KX

@ h?B M *Æ5 L; QÆB +ÁM +?®M; çÐ çQÈ+ F?¬M; \

*Æ æ°M; ?ÄB o•M h?B M *ÆX

o•M h?B M *Æ pm®i +^KX aBM? ?Q¢i î MÆB +| M?B i ç° + Q M?Q i? M`v i?b i?•
+| i? i?Q+? SM; X L?QM; M?Ì +| h?€M? oB K ;B€T çQÈ+ +? i¢Q iW J GQ¢M J u
K¼B M; QÌB KÈB +?®M; çÐ çQÈ+ +?Q iÈB ;BÌX

@ u M i•K çB5 h F?¬M; b Q5 *Æ æ°M; - M; QÆB ç`M? +?m`M #` +?Q i`"M ç'm M?Q

*Æ æ°M; ç€T ,

@ h ç½ bmv M; ?o F„ `²B5 æ +| i? iB M p`Q i`"M +?mM; F i i?b +?d TªB ;BªK #È
p` #` i?QÆM; X >Ä M;mv M i® MÆB M`v imv `i M²M; ç"K- ?ÆM M[+QÌM; ;Bª MÆB
p"v- H-M M`v F?¬M; +?d i /U i?B K` bQ ?mvM? p` EBK +kM; +-M TªB i? K ;B X
+kM; ç`M? +?`m- K¶B M; QÌB ç m +| H M? #`B- i®i M?`i M M ç€M? #¢B K°i ç®B i?
?ÆM M?B mX

S?`i h?Kv p` EBK ;"i ç-m HB H` ,

@ E?¬M; i?`M? p'M ç 5

S?`i h?Kv KdK +QÌB M|B ,

@ hB m bQ ç "5 *| F?B i p` ç +ÁM ;†T M? m î i`"M +?mM; F i `v +?S5

EBK #om K¬B M|B ,

@ L; QÆB H`v ç•m` +€B iU iBM `v i? S?`i h?Kv \

L?bM EBK- S?`i h?Kv #¶M; bBM? ` +ªK ;B€+ i?`i #¢BX >„M #`i ç„+ /o M|B ,

@ "B i ç•m M; QÆB ;†T *Æ æ°M; i`QÈ+- i?b çQÆM; M?B M i pÈB ?„M b) +?B M i`

@ h +kM; Km®M /U i?B5

.B m E?B K h?Q iS+ ;B" M M|B ,

@ *Æ æ°M; 5 L; QÆB F?¬M; M M +QB i?QÌM; i +?S5 hm pB +O i F?¬M; [m€ v m-
K°iX

*Æ æ°M; H„+ ç-m ,

@ L; QÆB i?b F?¬M; çQÈ+5 æWM; [m M i?m°+ iQM? +O M; QÆB H` ;bX

.B m E?B K h?Q M; ~M M; QÌB ` K°i H9+- b m ç| ?„M KÈB TªM SM; ,

@ s2K` h`-M hQ hmv M pšM H` M; Q`B ?B m +?mv M 5 L`M; F?-M; i? K ;B - i b
M?Q p"v +?S5

h?m°+ iQM? +O ?„M H` \*U+ >¢M :B€T J°+- M m î# M M; Q`B b`M ç'm +| i? ;B9T *
M? M? ?ÆMX h`-M hQ hmv M ?B M M?B M ç½ KBM? #¢+? çB K M`v +?Q M M KÈB
+-M +| ooM? >^M; *?B E?^B- M`M; ç½ K¢M? ?ÆM .B m E?B K h?Q `²BX

G M; h?B M v +MM; JB m JB m M?bM M? m- ? B M; Q`B +ÁM +?Q F`T M|B ;b i?b *

@ > B M; Q`B +| çO i?U+ HU+ ç i? K ;B i`"M ç'mX L?'i H` JB m JB m- +?d + -M bY
i`QÊM; imv i ç®B +| i? i?-M; [m pÁM; K°iX h? M?QM; MÆB M`v H` æ` h•K i?
bU ;B9T çÐ +O >Ä GB M oQÆM; - M?QM; +kM; F?-M; çQÊ+ HÆB HÄM; X "ÎB p"v-
HU+ +?m~M #`iB T SM; X J¼B M; Q`B T?^B M?È F„- H-M M`v +?9M; i +?d ç M ç i?
K¢M; X J°i F?B ibM? ?m®M; t'm M?'i +| i? t^v` i?b M; v H"TiS+ T?^B #Ä +?çvX I

G M; h?B M v +MM; JB m JB m H9+ M`v KÈB #Ä [m w MB K Km®M tm'i +?B MX G
>BM? L?B F?-M; M|B ;b i? K- #ÎB i?U+ HU+ +O ?¼ +ÁM +?Q çO ç ;B9T çÐ *Æ a
h`QM; M?€v K„i- # M; `v ç½ i`-B [m X

h-M; i?S KQ`B H,K +O æ` h•K i? ;BÈB `i M€Q M?B iX "ÎB ?-K M v H` M; `v GB i
F?€M? çB M HU +?¼M ç¢B /B M ;B€Q +?OX

æ•v H` H-M ç-m iB M æ` h•K i? ;BÈB i´ +?S+ F?€M? çB MX hW M; `v GB i .B K
+?Q iÈB M v- +| i? M|B ç•v +?QM? H` H-M i´ +?S+ ?°B ?¼T HQM; i`¼M; M?'i K" +

hW M; v +Y p`Q i-M; i?S KQ`B H,K- i K ç¢B +Q`M; i°+ ç½ iÈB iW `i bÈKX >¼ T?
ç®B /B M pÈB H®B p`Q ;B®M; M?Q i? +?•M p¢+X *ÁM Î K°i ;|+ F?€+ +€+ +?OM;
#B m ç M /U i?B +kM; H` +€+ i°+ çSM; ç-mX

*Æ æ°M; p` +€+ h?B M \* M i?€M? ç² +kM; Î i`QM; M?|K M; Q`B M`vX *?d + -M M?b
?¼` +ÁM +| ?ÆM ? B i`,K M; Q`B F?€+- ?ÆM M[+| b® ç-M; +ÁM +MM; K°i +?OM
çQç i H M? #`B i? K ;B F?€M? çB M Î æ` h•K i? ;BÈB H` K°i +?mv M `i T?´ #B
+?OM; i°+ F?-M; i? tm'i ?B M Î ç•v- K°i H` >Ä EB m i°+ p` K°i H` >Ä E?-B G¶B
æ°M; ç M; ;B^ /¢M; X

>Ä E?-B G¶B i°+ +ÁM i` €+ ?ÆM >Ä EB m i°+ `i M?B mX hmv i +?B m +O ?¼
i` M +Æ i? +O +?OM; i°+ F?€+ ç ç i?,M; im pB +O KbM?X J°i F?B #`ó/QM? +
i?m°+ +?OM; i°+ M`Q +kM; #` ?9i F?-K` +? iX æ•v H` K°i +?OM; i°+ #` i?M ç`+? M
;BÈB +?Q M M *Æ æ°M; çQÆM; M?B M T?^B F? B ç Q ç-m iB MX G9+ M`v- +€+ +
iÄ ` ç`+? w K½M? HB i pÈB KQ`B K°i M; Q`B *Æ æ°M; i?b +kM; Mû` `i t X J°i b
i?-K i?„+ K„+ >Ä E?-B G¶B i°+ i`Î M M K¢M? K) iW F?B M`Q K` H¢B +| KQ`B K°i
F?€M? çB M i? M`vX

*Æ æ°M; +kM; +?ŠM; `¶B ?ÆB K` çB [m^M ?¼ M; ?o i? M`Q- ?„M v M H†M; ç†+ #B

" çQ" M [m M; K M; K" m p" M; M? M? +? !M; # v i È B ; -M- *Æ æ° M; ç M; Î i` M F? -M
J + -M; FQ+? +? Q ç€ M? i` 9M; [m M; çQ" M- # çQ" M [m M; K M; ç½ #` ? „M i? m p`
i? `Æ B tm® M; ç' i` i M? M? - `² B FQM ç€ Q çQ +? Q EBK K° i çQ" M FBK [m M; X

E? -M; T?ª B M? [M; M; QÌ B F? € + F? -M; iQM? iQ€ M + QÈ T çQ ç i- M? QM; ?¼ F? -M; T
æ° M; p` EBK M? M? M? Q p" v- ? B M; QÌ B H ç B Î +? m M; K° i +? ¶ X *? Q /M +! tm' i i?
+ -M; - ?Æ M M [[m M; çQ" M + Á M M? B m K" X

J „i i? 'v *Æ æ° M; p` EBK i B T ç' i- S? 'i h? K v + QÌ B + QÌ B # QÈ + H M ç! M- + -M; F?
K° i çQ" M FBK [m M; X h ç B i? Ì B ç B K > Ä GBM? pQÆ M; ? ç H M? # „i ç -m- S? 'i h? K
H" i ç Q /€ M; K" i? -B X > „M F? -M; +! çQÈ + i? • M T? € T T? B ?" M? M? Q *Æ æ° M; +MM
F? -M; i? H" K F? ! ? „M- M? QM; +! *Æ æ° M; Î ç • v ? „M + -M ; b T?ª B H½ M; T? Q K HU

Zm M; çQ" M i` M F? -M; i` m M; ç½ #` Q M? FQ+? # v i € M HQ ç M- > Ä J ?m M; K½ M
>² M; GB M +? Q ` T?ª M SM; ` i M? M? X J° i H9+ b m- çQ" M FBK [m M; i` M # -m i
#¼ M ?¼ + kM; HU +?¼ M [m M; çQ" M +MM; K" m pÈ B ? B M; QÌ B *Æ æ° M; X

J" m p" M; i' M; +° M; +! ? B KQÆ B b € m çQ" M- *Æ æ° M; #^ M; p" Q . B i h? -M . š M + -K
çQ" M- > Ä J + -K KQÌ B çQ" M- > Ä GBM? i° + + -K # çQ" M X L! B + € +? F? € + - + Á M +
+? ç K pÈ B M? m Î p Á M; K° i X

. Q i` QÈ + [m € i` b M? i` M? çQ ç i` 9 i i? , K- *Æ æ° M; ç½ M! B +? QM? K b M? ç€ M? +? i
+ QÌ M; ; Bª æ` h • K ç m i? m ?² B € M? K „i + Q B i? QÌ M; pÈ B ? „MX > m® M; +? B- H9+ M
M „K ; B [FBK [m M; X o b b Q #¼ M ?¼ H ç B M; m v M w ; † T M? m Î p Á M; K° i \ *? Q /M
+? O - M? QM; FB M i` b Î i` QM; F? € M? ç B M K' v p Á M; + kM; ç O ç ?¼ /B m p ä /QÆ M
> m® M; +? B M? [M; + QÌ M; ; Bª æ` h • K M" v i Q" M H" ? ç M; M; QÌ B K „i + Q ?Æ M ç -m
F? -M; i? K /U - #¼ M ?¼ i U ? Ä B + kM; ç O b S + HB m K ç M; ç€ M? K° i i` M pÈ B #' i F €

* m° + i` M? çQ ç i +? QM çQ" M FBK K M; + Á M H ç B ç M; p" Q ; B çQ ç M ; • v + 'M - ç½ +
çÆ M ; Bª M H" b Q i® + ç° X L ; ? B i? S + ` 9 i i? , K /B M ` çQÈ + F? Qª M; KQÌ B i S + i? Ì B
ç m +! K° i [m M; çQ" M X

Í i? Ì B ç B K # „i çQÈ + [m M; çQ" M- *Æ æ° M; b B M? ` K' v T? -M w FQM? M > Ä GBM
i` QM; M? € v K „i i?ª ` X G9+ p" Q i v- /m M; HBM? ?² M +ª K SM; T? € i ? B M i` QM; ç!
? B M M? B M - i? -M; [m K' v F w i U M" v b) t € + ç` M? çQÈ + ç® B i? O p Á M; K° i X h ç Q`
HBM? ?² M - ç • v ç½ H" T? ç K i` M + O HBM? ?² M H ç + 'M X \*Æ æ° M; i U ? Ä B i` QM; M? ç
M? Q > Ä GBM? pQÆ M; X

> B M; QÌ B ? ç tm® M; ç' i- +! M; QÌ B + , K i S + - +! M; QÌ B # m² M # U + - + kM; +! M; QÌ B +
' i H m" M i? M" Q - ?¼ ç m i b K çQÈ + ç® B i? O + O K b M? Î p Á M; K° i X

ó a® K° i - tm' i +? B M X ô h? M? • K > Ä GBM? pQÆ M; p M; H M ; B [F? -M; i` m M; - # Î
? „M H" F b B M? i² M H • m M? ' i - i W i - M i` ¼ M; i m´ B i € + - > Ä J pQÆ M; p" > Ä GB M
+? O i` b ç ç B ç B M i m v M +?¼ M M" v X

L; QÌ B # „i çQÈ + FBK [m M; çQ" M b® K° i p" ? „ + [m M; çQ" M b® K° i +MM; M? m ç B`
çQ" M + kM; F? -M; T?ª B ? b M? M; QÌ B - K° i i? • M i? F?´ M; H² - F? -M; M; Ì H ç B H" pQÆ
i° + X

G9+ i` QÈ + F? -M; H' v çQÈ + FBK [m M; çQ" M - F? -M; T?ª B p b M! i? U + HU + F? -M; ç
? " M? X *? d +! i? /U p" Q K HU + i U i? • M T? B ?" M? X L? QM; çWM; M; ? o p b p" v K" i
F? m v M M? ' i i° + çQÈ + H" +? O M; HQ" B + U + F € ?m M; ?½ M i` QM; i? ; BÈ B æ` h • K X
i? U + HU + + QÌ M; ?½ M X h° + æ` M; K + F? m v M t T ? ç M; Î i? ; BÈ B æ` h • K + Q ?Æ M
çSM; ?" M; i? S KQÌ B - +! i? H¼ i p" Q ?" M; M; k M" v +? Q i? 'v i? U + HU + #¼ M ?¼ K ç M
H ç B H" pQÆ M; ; Bª h K ç -m æ` L; K + F? m v M i` QM; i° + - i m p B H ç B + " M; + Q ? B K
+! i? çSM; ?" M; #ª v - i € K X

L; QÌ B # „i çQÈ + FBK [m M; çQ" M b® K° i + kM; ç B ` +? QM? H" G - B ç S? 'i h? K v X æ`
+? QM i? QÈ + - i? • M /` B ?Æ M KQÌ B ? B i? QÈ + - # + € B ç -m M M? € + M? b M +? , K +? 9
? " K ` , M; i` „M; M? ð M H! 2 ?" M [m M; H ç M? M; QÌ B X

E?Q i? KϕM; K) p¬ bQM; bBM? ` €T #€+? +QÌM; çϕB ç®B pÈB S? 'i h?KvX

ó aQ ?mvM? +~M i?"M- i?U+ HU+ æ` M;K+ i K ç-m F?mv M F?¬M; ? i-K i?QÌM;- i?"T; B B çdM? T?QM; X \*| i? +MM; æ² æ^M; i?-M i?9 i` M? T?QM; X J°i F?B i?'v h? M? •K M?„+ M?Î +O *Æ æ°M; p M; H M i`QM; ç-m S?€i h?KvX >„M +kM; +| +? çQÊ+ Fw iU F?¬M; i? #ªQ H` t'm- M?QM; B #B i çQÊ+ S? 'i h?Kv HϕB; †T T?ªB +Q; Bª æ` h•K +?B K çQÊ+ ?„+ [m M; çQ`M- æ` M;K+ i K ç-m F?mv M imv i ç®B M i M?'i

S? 'i h?Kv F?¬M; ç w HÌB *Æ æ°M;- # M M;Q`B i?•M i? iW iW ?B M ` K°i +€B €Q >Ä GBM? pQÆM; Î i` M F?¬M; i`mM; [m€i H M,ô *m°+ bQ i`B i?S M?'i- #„i ç-mXô a m iB M; ` H M?- æ` M;K+ i K ç-m F?mv M v M?Q M´B çB M +„K ç-m H Q p T?Q æWM; t2K i?QÌM; i®+ ç° M| T?B ?`M? F?¬M; M? M?- M?QM; i®+ ç° /B +?mv M Î i` ;B|X h?•M i? +U+ F€ KϕM? K) i`QM; M?€v K„i #`v ` iQ`M /B M- i?•M i? F?´M; H² "T tm®M; çdM? ç-m S? 'i h?KvX

S? 'i h?Kv ?W HϕM? K°i iB M;- F?¬M; HMB K` HϕB iB M iÈB- K†+ /M i?•M i? ?„M F?mv M `i M?B m- M?QM; ?„M pšM F?¬M; +| MY T?-M bÊ ?½BX *?•M T?ªB /šK t M;? M? çQ€M æ` M;K+ i K ç-m F?mv MX

•M? b€M; K`m H K ?B M ` i`QM; K„i S? 'i h?Kv- b m ç| M? M? +?|M; H M i`M iQ`M i? S? 'i h?Kv # v H M F?¬M; i`mM; F K i?2Q K°i i`"M i? M? •K i`-K Km°M- tmM; [m #` M;¼M HY K`m H K # Q T?OX

æ•v +?QM? H` J pU+ +O æ` M;K+ i•K ç-m F?mv M- o¬ h"M æ` M;K+ ?Ä X " M çϕB ç b® bBM? p"i iQÆM; iU M?Q K i?9 Î i? ;BÈB HQ`B M;QÌB- `i Qi +?OM; HQ` S? 'i h?Kv p"M F?Q F?¬M; i®i- çKM; T?ªB æ` M;K+ i K ç-m F?mv M HϕB H` K°i i` h•K +| çQÊ+ J pU+X

dN3X *?QÆM; 89R, G`K h?`i *?| " æ-mX

æ` L;K+ >Ä F?¬M; ;B®M; /QÆM; ?Ä ? v•K ?Ä X L| F?¬M; b€i i?QÆM; i? HU+ HBM? ?²MX >ÆM M[ F?¬M; i? T?ÁM; M;U çQÊ+ M| - b m K°i i?ÌB; B M +?B M ç'm i?b HBM? ?²M +kM; b) #` ,M KÁM F?¬M; M;WM;X .Q ç| HU+ +?B M ç'm +`M; FûQ K°i çB K t'm M[ H` i?QÆM; i´M H` poM? +YmX æ•v +?QM? H` K°i HQϕB •K ç°+ FB J†+ /M iÈB i? ;BÈB æ` h•K +kM; ç½ K'v i?€M; `²B- +€+ h?B M * M h?€M? æ² +k h•K M?QM; i?U+ bU pšM F?¬M; b•mX G-M M`v #` æ` L;K+ >Ä i?2Q [m€ b€i- S? 'i F?¬M; ´MX æ` L;K+ h K æ-m E?mv M KÈB ç| ç½ #´ M?`Q iÈB- +| i? i?'v H` M| Km iB i FB K i? HU+X

*Æ æ°M; p` EBK i? ?B M ` i®+ ç° H`K ç b® +QÌM; ;Bª æ` h•K ?ÆB FB M; F`- F?¬M; +| #B m ?B M ;bX L?[M; +QÌM; ;Bª M`v /MM; T?QÆM; T?€T +O i? ;BÈB æ +O M?|K *Æ æ°M;- pb p`v #¼M ?¼+ ?d 2 M;ϕB M?[M; M;QÌB ç H°` i?U+ HU+ K`i H` M?•M HQϕB- K†+ /M im pB +O ?„M ?ÆB FûK ?ÆM *Æ æ°M; p` EBK M?QM; F?

S? 'i h?Kv ;BÆ i v T?ªB H M- G¬B L;K+ h?-M S?O tm'i ?B M iW ?Q F?¬M; X L; v +?|B K„i +?Êi #°+ T?€i ç€M? # v K°i Qi S?K h? æ` L;K+ >Ä X \*MM; H9+ ç|- S? ' H M K°i iB M; M[ - .QÆM; G¬B L;QM; hK S?€T h`"M ç½ ?B M ` b m HQM; ?„M- i`Q t M? iQK iÄ ` - K°i +QM `²M; H¬B çB M M;QM; iK i?`M? ?bM? +?Î ?„M Mûi`€M? +9 E?mv MX

S?ªB #B i`^M; i`QM; T?ϕK pB +O æ` L;K+ >Ä i?b æ` L;K+ h K æ-m E?mv M +| iQÊM; X L| +kM; ç½ bY /KM; F„M, M; i?B M T?9 +?m`M #` iW i`QÊ+ M?QM; F?¬M; i i?Q€i çQÊ+X E?B i?•M i? F?´M; H² +O M| `ÆB tm®M; ç'i HB M #` i`b i` K°i +?9i

L•M; G¬B L;K+ h?¬M S?O H M + Q ?ÆM ç¬m- i?•M i? S?'i h?Kv iU M?Q iQ` i?
FBM? F?OM; iW +QM G¬B GQM; ç½ #¢Q T?€i iQ`M /B MX E?¬M; +?d K HU+ +O
JB M +kM; iQ`M HU+ T?|M; i?Q+?` X

E?B ? B # M iB T t9+- S?'i h?Kv ç½ T?€i ?B M i?U+ HU+ +O KbM? p` æ` L;K+ h
#B iX E?¬M; +?d H` +? M? H +? p K HU+ K` +ÁM +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ # +€B ç
mv ?B T +?Q K¢M; +?Q ?„MX Jm®M +?B M i?„M; M| i?b +kM; +?d +| i? ç€M? #'i M
K` i?¬BX

æ` L;K+ h K æ¬m E?mv M F?BM? i?` S?'i h?Kv M M F?B ?„M iK i`T +U+ ?¢M /QÆ
M?`Q iÈB K` F?¬M; HU +?¼M #°+ T?€i K HU+X

h`QM; i`M ç'm M`v- ?„M ç½ ç H° +?¶ ?mv M #Q +O G¬B L;K+ h?¬M S?O-`B M; p
F?¬M; +?`m M`B`²BX .M b Q i?b Îi? ;BÈB æ` h•K- ?„M F?¬M; i? iU F?¬B T?K+

*?Q M M ?„M HU +?¼M #°+ T?€i i`QM; K°i FQ+? M; v H9+ i`M +?B M KÈB #„i ç¬
G¬B L;K+ h?¬M S?O Îi` M çdM? ç¬m S?'i h?Kv ?| i?`M? K`m iQK i`QM; bm®i- i'
çB M H¢B`M çB M?QM; F?Q iS+ +O M| pšM +ÁM i²M i¢BX h?•M i? #`M? i`QÈM;
K`m iQK bšK- +MM; H9+ ç| i?•M i? F?`M; H²+O æ` L;K+ h K æ¬m E?mv M +kM;
H¢+ i`QM; `WM; `KX æ| +?QM? H` K pU+ +O S?'i h?Kv- h?B M G¬B EB T L;K+ :

L;QÆB +| J pU+- +?ŠM; H) i F?¬M; +| b Q\ æ` L;K+ h K æ¬m E?mv M #` M?`Q
i`9M; -H9+ pW ç`M? [m v i?•M i?b T?€i ?B M KbM? #`i M /¢B K°i i`MX GQ¢B i
i`M çQÊ+ M| M?QM; H¢B i`b i` T?ªM SM; p` ?`M? ç°M;X

h?B M G¬B EB T L;K+ :BÈB +| i? FûQ /`B M,K ;B•v- im pB +O æ` L;K+ h K æ¬m
i?•M i? +O M| +kM; F?`M; H²- /Q p`v M| T?ªB ?SM; +`M; M?B m iB bûiX obi?
i`¢M; i`b i` ç| +kM; K'i # ;B•vX oÈB i?ÌB ;B M M`v +kM; çO +?Q S?'i h?Kv`²BX

G¬B L;K+ h?¬M S?O +kM; F?¬M; i? v ç`B FQ+? i?QÈ+ M?B m H„K- +?d +| F?QªM;
H`K i?•M i? S?'i h?Kv T?ªB +QM; H¢B i`QÊ+ F?¬M; i`mM;X > B i v ?„M M| - i`QM
M?•M T?O ?ÊT M?'i K` #`tm®M;X L; v +ª # p` h?€B h?QÈM; +?Q i¬M i`QÎM; H½Q

"¼M ?¼ /o M?B M M?bM` S?'i h?Kv F?¬M; T?ªB K` K bQ ?Ä i?m°+ iQM?- +kM;
ç°M; i` M M;QÌB S?'i h?Kv F?¬M; +QÌM; ç¢B H„KX

h`bM? ç°K HU+ +O S?'i h?Kv +ÁM FûK ?ÆM bQ pÈB #'i F€i ?`M? pB M M`Q +O
?„M #` # Q T?O #ÎB æ` L;K+ ?Ä /B K i?b #¼M ?¼ ç½ i?'v ?„M i?'i #¢B`²BX

L?QM; B +| i? M; ?o ç M H9+ G¬B L;K+ h?¬M S?O çQÊ+ tm'i` - æ` L;K+ >Ä H¢B
M; „M F?¬M; i? iB T t9+ pÈB ?„M- /Q ç| ?„M +| i? M? M? +?|M; i`€M? i?Q€i F?ÄE
K` Mû çQÊ+ çÁM +O æ` L;K+ h K æ¬m E?mv M`²B i` M? i?O i?ÌB ;B M ç•v\ J` #•v
h?Kv #°+ T?€i ç•m T?ªB H` K bQ i€K [m M +| i? b€M? #^M; çQÊ+ \

*U+ >¢M .QÆM; G¬B Î+MM; +`T ç½ F?¬M; FûK ?ÆM M;QÌB K¢M? M?'i- ?ÆM M[H
;B9T H`K K HU+ +O S?'i h?Kv i,M; H M K°i çŠM; +`T F?€+X G¬B L;K+ h?¬M S?O
i`QM; o¢M G¬B EB T L;K+ :BÈB i`QM; i?ÌB ;B M `i /`B KÈB i¢Q i?M`?X h`QM; M|
K` S?'i h?Kv +?Q i? p`M /KM; ?Q`M iQ`M çQÊ+X J°i ç†+ iQM? +O G¬B L;K+ h?¬
T?€ pÐ i'i +ªK¼B M; ,M i`ÎK HU+X J` H9+ M`v S?'i h?Kv bY /KM; i²M i`[T?€T i`M
i?Q+?` KB M +QÐM; M•M; K HU+ +O KbM? H M çŠM; +`T +Ym [m M- T?®B ?ÊT
T?€i p` #Q F„ +O #ªM i?•M ?„MX aS+ K¢M? M`v +kM; +| i? H`K # p` h?€B h?QÈM
/mM;X *? M? H +? M`v F?| K` iQÎM; iQÈM;X

G9+ M`v >Ä GB M pQÆM; ç°i M?B M M; ?o ç M HÁM; iBM +O GB i .B K ç®B pÈB
F?¬M; i? /MM; iB m +?m`M +O bBM? p`i æ` h•K ç ç€M? ;B€X GU+ HQÈM; +O #
M?QM; iB K HU+ i?b F?| +| i? HQÌM; çQÊ+X

h?ÌB çB K æ` L;K+ h K æ¬m E?mv M tQ v M;QÌB i?b K°i Hm²M; €M? b€M; iQK m i
+O M| [m€ F?`M; H² M M +,M #ªM H` F?¬M; i? i`€M? Mû çQÊ+- ;B•v T?9i`v M| +
K M? +O KbM? ç M; #` mv ?B TX

.QÈB ibM? ?m®M; M?Q p"v- M| HU +?¼M #MM; M' iQ" M HU+- ç-m î; B[?€ K²K T? ç2M; B®M; æ` L; K+ l > Ä X æ•v +?QM? H" K°i F„ M, M; i?B M T?9 +O M| - æ` L; K+

L| +| # ç-m M M +kM; +| # F„ M, M; i?B M T?9- H'v im pB +O M| i?b K¶B i?B M T bB m i' i b€i F„X .Q ç| M| M; ?o +?Q /M S? 'i h?Kv +| F?ª M, M; +¬M; FQ+? mv ?B T +?d +¬M M| bY /KM; F„ M, M; M"v i?b +| i? i` M? i?O i?ìB ;B M +?Q M| ` i vX L?Q T?QÆM; M[`²BX

æ€M; iB + H" æ` L; K+ h K æ-m E?mv M F?¬M; ?B m p S? 'i h?Kv +kM; ;B®M; M? p M| X

æ` L; K+ h K æ-m E?mv M /MM; # ;B•v ç tQ v M; QìB H¢B M?QM; M| pšM T?ªB +?` EB T L; K+ :BÈB i`QM; ? B ;B•v M[ - H9+ M"v i?•M i? M| pšM #`ªM? ?QîM; M? 'i ç G•K æ¢M ç½ #„M `²B M?QM; i?•M i? +O M| pšM #` i /¢B i`QM; pÁM; ? B ;B•v M #bM? i?QîM; X

S? 'i h?Kv p" *Æ æ°M; ç½ î +MM; i`QM; i?ìB ;B M # Q H•m ç•v\ \*Æ æ°M; K ?B m iQ M"v +kM; +| i? ?¼+ ?ÄB p" M /KM; çQÊ+ K°i iw `²BX

E?B i? 'v æ` L; K+ h K æ-m E?mv M #„M ` æ` L; K+ >"M; G•K æ¢M i?b S? 'i h?Kv K°i iB KdK +QìB ç„+ wX \*?| # ç-m- M; QÆB i?m `²B5 æWM; M| B H" M; QÆB- M; iWM; i? 'v i i?B i`B M F„ M, M; M"vX *€B M"v H" F„ M, M; i? ?B M b€m +?[ç| H" ç F?¬M; i?"M? +¬M; +kM; i?"M? M?•MX

æ®B K†i pÈB æ` L; K+ >"M; G•K æ¢M- G¬B L; K+ h?¬M S?O i`QM; bm®i M?Q i?Ov iB b€M; v m /`- K°i K" M [m, /`tm' i?B MX E?¬M; B +| i? M; ?o ç M ibM? ?m®M; M M"Q K" i`QÊ+ G¬B L; K+ h?¬M S?O tm' i?B M K°i ç² €M ?bM? i`ÁM- imv F?¬M; i? i` M ç| M?QM; H¢B H"K M; QìB i +| +ªK; B€+ +U+ F€•K mX

L m M?Q æ` L; K+ >"M; G•K æ¢M #` G¬B L; K+ h?¬M S?O +?ûK ` i?b æ` L; K+ h K F?¬M; ;B"i KbM?X L?QM; bU i?"i i?b æ` L; K+ >"M; G•K æ¢M iU /QM; #B M K'i- M ;B"i KbM? ç•v\ >m®M; +?B H9+ M"v #ªM i?•M M| ç M; i?W M?"M +¬M; FQ+? +O M M F?¬M; +| bS+ HU+ T?ªM SM; X L; v H9+ h?B M G¬B EB T L; K+ :BÈB #B M K'i #` H M ç-m +O M| X

æMM; i?•M i? æ` L; K+ h K æ-m E?mv M +?'M ç°M; K½M? HB i- b m K°i F?„+ i? h•K ç m i? 'v K"m iQK i` M M; QìB S? 'i h?Kv p" G¬B L; K+ h?¬M S?O ç m #B M K'iX iB M; M' p M; îi` M ç-m æ` L; K+ h K æ-m E?mv M p M; H MX

J°i [m M; çQ" M F€ /`tm' i?B M M?Q Km®M ?'T i?K i?•M i? +O æ` L; K+ h K æ- çQ" M +?d +| çQìM; FQM? # i?QÊ+- # M M; Q" B +| çB M [m M; K"m t M? iQK # ç°M K"m ç2M i?m-M i9vX

h?•M i? S? 'i h?Kv iW T?Q i` M æ` L; K+ h K æ-m E?mv M H|2 H M #B M K'iX h`Q tm' i?B M T?Q b m æ` L; K+ h K æ-m E?mv M X G2M; F2M; K°i iB M; - G¬B L; K+ h K†i ç' i KÈB +| i? KB M +QÐM; çÐ i?•M i? i?Q€i HU+X hW pB +i? 'v M; U+ S? 'i h T?²M; H" +| i? i? 'v ?„M ç M; i?î /®+ F`+? HB i- +°M; i? K T?ªB /MM; G¬B L; K+ h i? +?SM; iÄ ?„M iB m ? Q +U+ F€ F?´M; H²X \*?d +¬M æ` L; K+ h K æ-m E?mv M M[i?b M; QìB #¢B pQM; +?QM? H" ?„MX

Zm M; çQ" M FB +U+ F€ [m, /`- M| FûQ /`B M, K ;B•v `²B KÈB M?¢i /-M çBX J" i`Q L; K+ h K æ-m E?mv M F?¬M; i? ç°M; ç"vX

G9+i?•M i? æ` L; K+ h K æ-m E?mv M H° ` K°i H-M M[i?b >Ä J pQÆM; ç M; ç M? +? H M MK +QìB H¢M?X hmv ç-m; B[+O æ` L; K+ h K æ-m E?mv M ç½ ?Q" i +ÁM ? B +€B ç-m M; mv M p MX Jm®M +?ûK +? i æ` L; K+ h K æ-m E?mv M i?b T? M| - pb p"v ?„M M?"M ç`M? S? 'i h?Kv b) +? i F?¬M; i? M; ?B M; ìX G9+ i`QÊ+- i? tm®M; ç-m +O +QM +?| # ç-m i?b ?„M ç½ +| bmv M; ?o M?Q p"vX

æ` L; K+ h K æ-m E?mv M +kM; H" +?| - +kM; +| +?mM; ç†+ iQM? H" óç-m ç²M; i

ç²M; tQÆM; b„i 2Q K K M?Q ç"m ?kôX *?¶ v m ?¢B +O M| +?QM? H" 2Q +ÁM +?¶ +
M| pšM +| M?QÊ+ çB K +?QM? H" +'- M?Q p"v TªB M; ?o` #B M T?€T +?ûK +MM
KÊB +| i? ;B i M| K°i +€+? i`B i ç M?'iX J" æ` L; K+ h K æ-m E?mv M K'i çB K°i
tm®M; K°i +?9i M?QM; H¢B +M; +m²M; #¢Q ?ÆMX

E?¬M; +?d >Ä J pQÆM; M; ?o M?Q p"v- ?-m M?Q iQ" M #° +QìM; ;Bª +O æ` h•K +
i? X

*?Q /M >Ä GB M pQÆM; GB i .B K +kM; ;B®M; M?Q p"v- M; v +ª *Æ æ°M; p" EBK
J°i F?B æ` L; K+ h K æ-m E?mv M +| i? +¬M; FQ+? p S?'i h?Kv K°i H-M M[- /M
;B iB T +kM; TªB +Sm bQ ?mvM? M iQ" M i`Î HmBX

h`QM; ç€K +QìM; ;Bª î ç•v i?b +?d +| >Ä GBM? pQÆM; H" bmv M; ?o F?€+X GBM?
M m M?Q M?bM F„ i?b +| i? i?'v i`QM; K„ i ?„ M ?B M H M ? B +?[óF?B T bÊôX

LK +QìB MÆB F?| 2 KB M; +O >Ä J pQÆM; ç½ M; QM; H¢B pb ?„ M i?'v `ä `M; K
L; K+ h K æ-m E?mv M #B M i?M? K"m t€K i`Q F?¬M; +| +?9i bBM? +ÆX h?•M i?
iU M?B M +?B i?"M? ? B MY K" ç' tm®M; X

E?¬M; b B- æ` L; K+ h K æ-m E?mv M K'i K°i ç-m i?b F?¬M; +? i M?QM; i?•M i? ;
i?b b Q ç•v\ L| +ÁM +| i? b®M; b|i b Q\

_mM; ç°M; - ç| H" +ªK ;B€+ /mv M?'i ?B M i` M i'i +ª +€+ F?m¬M K†i +O +QìM; ;Bª
S?'i h?Kv +kM; i? v ç' BX h`QîM; H½Q i`¼M; v m t T i?S # KQÆB b€m +kM; #` S
+? i M; v i¢B +?¶X æB m M"v B /€K iBM iQîM; ç•v\

S?'i h?Kv +kM; ç½ #bM? T?K+ H¢B- K°i +¶ [m M; K M; H K iQK iW i`QM; G¬B L; K
p`Q i?•M i? H`K ?„ M T?K+ ?²B K°i +?9i K HU+X

@QyQ@

dNNX *?QÆM; 89k, G¬B L; K+ .B i J S?€ *MM; oÈB h?¬M S? S?€T

æ€K +QìM; ;Bª æ` h•K M?bM +ªM? ç| ç m TªB i`ÊM K„ i ?€ K²KX h`QM; +m°+ i, i?
i?b +kM; F?¬M; i? M|B çQÊ+ ;b- M?QM; pB +?„ M ?mM; ?½M T?€ ?Q¢B i?B i? H
æ` L; K+ E?mv M i°+ +| i? M|B H" bU pk M?K+ iQ HÈMX aQM; T?QÆM; +?„ + +?„
ç¢B ?"M F?¬M; +? i F?¬M; i?¬B `²BX SªB #B i`^M; - +MM; pÈB æ` L; K+ E?mv M
E?mv M iÈB i? K ;B F?€M? çB M H-M M"v +ÁM +| b€m +QM æ` L; K+ aQM; æ-m
F?¬M; +| ;?B / M? i? K ;B +m°+ i?B imv M +?¼M- M?QM; H9+ M"v i`QM; €M? K„ i
H°` [m M; K M; iS+ ;B" M ç M ç° M?Q Km®M ,M iQÆB Mm®i b®M; M; v iS+ F?„ + p

æ®B pÈB M?[M; çB m ç|- S?'i h?Kv ;B®M; M?Q F?¬M; M?bM i?'v ;b- HšM; H†M; ç
æ°M; H¢B ?QÈM; p T?Q bQ ?mvM? ;BÆ M; |M i v +€B i€M i?QîM; - +ÁM EBK +kM

æ•v [mª i?U+ H" K°i i`"M H"v v m i?„ M; K¢M? çB M ?bM?X *?Q /M S?'i h?Kv +| G¬
i`M; i?U+ HU+ +O ?„ M +kM; F?¬M; i? #^M; æ` L; K+ h K æ-m E?mv M çQÊ+X h`
?„ M pšM +| i? ;B" M? çQÊ+ i?„ M; HÊB- ç| F?¬M; çÆM ;BªM +?d +| i?U+ HU+ i?¬B
M; ?B K- #°+ T?€i- i?B m K°i i?S i?b F?¬M; i? çQÊ+

@ aQ ?mvM?- +| i? M|B +?Q i #B i F„ M, M; H9+ M½v ?mvM? bY /KM; i M H" ;b F?

*Æ æ°M; i?'T ;B¼M; ?ÄBX

S?'i h?Kv F?) KdK +QìB- ç€T,

@ h'i M?B M H" çQÊ+ `²BX *€B F„ M, M; ç| H" i KÈB HoM? M; ° çQÊ+ b m F?B ç°i
?Q¢B +O M| [m€ K¢M?- H¢B H" b€i +?B m çQÊ+ ,M +ª M; ½ p F?¬M; M M i +?Q
H9+ /MM; +QM +?| # ç-m M"v i?Y +?B m- i M ;¼B +O M| G¬B L; K+ .B i J S?€X
+kM; +?QM? H" [m M; K M; K"m ç2M K" +€+ M; QÆB M?bM i?'v- +| mv HU+ çO bS

tm®M; iW G¬B EB T L;K+ :BÊBX L m M?Q F?¬M; M?Ì K HU+ +O G¬B L;K+ h?¬M
i +kM; F?¬M; i? M"Q i?B i`B M b€i +?B m M"v çQÊ+X

*Æ æ°M; F?) KdK +QÌB- M|B,

@ *?9+ KWM; bQ ?mvM? ç½ HoM? M;° çQÊ+ h?¬M S? T?€T i`"M i`QM; L;k >"M? T

>„M p®M `i i?¬M; KBM?- M M b m F?B +~M i?"M [m M b€i p" bmv M;?o F„ HQÐM; -
+?®i ;B9T S?'i h?Kv ;B" M? i?„M; HÊBX lv HU+ +O G¬B L;K+ .B i J S?€ M"v K†
M?QM; *Æ æ°M; +kM; T?€i ?B M çQÊ+ p'M ç +O M|X *€B F„ M,M; M"v F?¬M; +?d
b€i F„ M[- K" H" K°i +€B +~M i?•M çÆM i? bB m i'i b€i F„ ;B®M; M?Q .B i h?¬M E
G¬B L;K+ h?¬M S?O +?•M +?QM? #' i` M M;QÌB ç®B i?O- i?b mv HU+ +O F„ M,M
çQÊ+X *?ŠM; [m M|F?¬M; i? M"Q #°+ T?€i i`i`QM; +Æ i? ç®B T?QÆM; ;B®M; M
K" i?¬BX

æB K K'm +?®i ç S?'i h?Kv +?B M i?„M; F?¬M; +?d M^K Î mv HU+ +O G¬B L;K+ .
F?QªM? F?„+ i?¬M T? æ` L;K+ >"M; G•K æ¢M +O ç®B i?O i`QÊ+ ç| M[X L m F?
.B i J S?€ K†+ /M p¬+MM; K¢M? K)- M?QM; F?B ;†T +ªM i`Î +O K°i bB m i'i b€i
+| i? ;•v +?Q æ` L;K+ h K æ¬m E?mv M K°i +?9i i`M i?QÆM; K" i?¬BX *ÁM #ªM
i?B i`B M bB m i'i b€i F„ M"v M M i'i +ªK HU+ ç½ #` `9i ? i- H9+ b m +?d +| i? ç
æ¬m E?mv M ?"M? ?¢ i?¬BX >„M bÎ /o +| i? i?„M; çQÊ+ ç®B i?O H" #ÎB ÎM; v i?ÎE
#° æ` L;K+ >"M; G•K æ¢M M M KÊB F?B M mv HU+ G¬B L;K+ .B i J S?€ ?Q" M i C
æ` L;K+ h K æ¬m E?mv M- F?B M +?Q K°i +?B m HB M i?"M? +¬M; X

L;m²M ;®+ +O +?B m i?¬M T? ç| +?QM? H" iW L;k >"M? T?€T i`"M X L;k >"M? T?
+€B- #' i F€i ?m°+ iQM? M"Q +kM; M?Q M? mX a€m +€B ç¬m iB M +| ç° F?| F?¬M; ;
+m®B K" Km®M im Hmv M i?"M? +¬M; i?b H¢B +U+ F€ F?| F?,MX *€B L;k >"M? h?
H" +€B i?S #ªv- +kM; +?QM? H" K°i i`QM; # T?€T i`"M `i F?| im Hmv M FB X h?-
+ÁM H" T?K i`Ê M[ - K" ç½ +| i€+ /KM; i`U+ iB T i`QM; i?U+ +?B MX

h`QM; i?U+ +?B M- h?¬M S? T?€T i`"M çQÊ+ bY /KM; i`QM; F?B i?B i`B M F„ M,M
+O ç®B i?O i?'T ?ÆM K HU+ +¬M; FQ+? +O M;QÌB bY /KM; i?b ?B m [mª i?¬M
b) H" T iS+ çQÊ+ T?€i ç°M; - „M Mm®i +¬M; FQ+? +O ç®B i?O i`QM; M?€v K„iX L
i`"M +O #' i F€i ?m°+ iQM? ç m ;B®M; M? m- ç| H" F? B KÎ K°i F?¬M; ;B M M?Ä i`
M,M; +O ç®B T?QÆM; i?¬M T? `²B +?mv M ç M K°i i? ;BÊB F?€+ - ;B®M; M?Q K
M?Q K HU+ +¬M; FQ+? +O ç®B i?O pQÊi [m K HU+ +O M;QÌB i?B i`B M h?¬M
+O h?¬M S? T?€T i`"M b) #B M K'i- F?¬M; ? +| i€+ /KM; ;bX

*€B T?€T i`"M M"v *Æ æ°M; ç½ i?Y HoM? M;° [m - M?QM; pšM +?Q i?"M? +¬M; X
ç½ çB i`QÊ+ K°i #QÊ+ - HoM? M;° çQÊ+ K°i i`QM; # T?€T i`"M +m®B +MM; M"v-
S? T?€T i`"M M"v KÊB +| i? i`QM; M?€v K„i #°+ T?€i HU+ HQÊM; - i`U+ iB T ç€M
E?mv MX

S?'i h?Kv F?) KdK +QÌB M?bM *Æ æ°M; - M|B,

@ hB m bQ ç - M?[M; i`"M +?B M b m i F?¬M; i? ;B9T M;QÆB çQÊ+ M[ `²BX

*?d +| i? i`¬M; p"Q K°i KbM? M;QÆB i?¬BX L?[M; +QÌM; ;Bª ç` i•K M"v [mª M?B
+?9i M"QX L;QÆB M?'i ç`M? T?ªB +~M i?"M- i +| i? +?B M i?„M; çQÊ+ ç¬m æ`
ç½ H" ? i bS+ K v K„M `²BX

a m ;B•v H€i F?B T bÊ M;„M M;OB- >Ä GBM? oQÆM; ç½ imv M #® +?Q i`"M +?B
+m°+ +?B M +O ? B bBM? p"i ç` i•K- K°i M;QÌB i`QM; ç| H" +QÌM; ;Bª +O >Ä J
iB T iK+ i` Q ç´B pÊB S?'i h?Kv M[ K" i" T i`m M; iBM? i?¬M [m M b€i iB M? ?m®M;
ó#B i M;QÌB #B i i - i` ,K i`"M i` ,K i?„M;ôX \*?d +| ?B m `ä T?QÆM; i?S+ +?B M ç'm
M"v KÊB +| i? çQ ` +?B M HQÊ+ i®i M?'i F?B ç®B F?€M; pÊB #¼M ?¼X æ` L; i
imv F?¬M; i? ?B M ? i F?ª M,M; +O M| M?QM; +kM; ç½ F?B M +?Q *Æ æ°M; T?ªE
ç´B H¢B H" KbM?- Km®M i?„M; M| +kM; imv i ç®B F?¬M; T?ªB H" +?mv M / /"M; -
?Ä +| iÊB # F„ M,M; i?B M T?9 K"X

*€+ i`"M ç'm +S M®B iB T M? m +Y ?"M?X >Ä J i°+ ç½ i? ?B M` i?U+ HU+ +QÌ
ç®B i?O +O #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +QÌM; ç¢B ;b H„K M M #®M ;½ >Ä J i°+ HB M
çQÊ+ +?B M i?„M;X S?ªB #B i`^M;- ç®B i?O #¼M ?¼ +?Q /M v m FûK M?QM; +kM
GB i.B K h?€M? ;B€QX *| i? ç¢i çQÊ+ i?`M? iQ+? M?Q i? - çO i?'v çQÊ+ >Ä J i
b QX

@ h`"M i?S b€m- bQM; T?QÆM; tm'i +?B MX

>Ä GBM? oQÆM; H¢B iB T iK+ T?€i H M?X

Í # M +¢M? *Æ æ°M; +| i?•MªM? +?Êi H|2 H M- EBK ç½ T?B m M?B M # v` X *
FBK b„+ M`M; #„i çQÊ+ +?QM? H` b® b€mX

*kM; ;B®M; M?Q S?`i h?Kv- F?B EBK T?B m M?B M # v` i?b +kM; ç²M; i?lB #Ä ç
€Q ;B€T K`m p`M; FBK H†M; H) tm'i ?B MX h?€B :B€K *? h¢Q :Bª +kM; ç½ Î i`QM
i? +O M`M; +?d + Q +| K°i i?QÊ+ i€K K` h?€B :B€K *? h¢Q :Bª H¢B /`B ç M b€m
p`M; FBK F?`M; H² FB Î i`QM; K„i K¼B M; QlB ç m H°` p F?¬M; i? +QB i?QlM;X
+MM; pÈB *Æ æ°M; +?QM? H` M?[M; M; QlB ç-m iB M #„i çQÊ+ [m M; +-m #®+ i?
ç½ +?Q i?'v i?U+ HU+ +QlM; ç¢B M?Q p`v- M M F?B EBK pW ` b•M i?b M?'i i?
/€K +| MY çB K t2K i?QlM;X

"`M p p`M F?Q i?b EBK bQ pÈB S?`i h?Kv i®i ?ÆM M?B m- #ÎB ç®B i?O +O M`
?¢+? i•K i`QlM; H½Q t T?¢M; ç-m- K` +?d H` K°i ;½ M?bM [m i`¬M; `i ;B®M; M
iªM` Î i` M M; QlB +kM; F?¬M; K¢M? K) H„KX

æ®B i?O +O EBK + Q +?WM; ? B i?QÊ+ - iW i?` ;B€+ T?€M çQ€M i?b M?bM F?¬M
K¢Q ;B®M; M?•M HQ¢B +O M| H¢B F?B M +?Q F F?€+ +ªK i?'v i?"T T?¬M / M?bM
FB H¢B +`M; +| HU+ ?'T /šM FBM? i•K ç°M; T?€+?- F€ H¢ ?ÆM +?QM? H` i?•M i`
+ÁM T?¬M /QÊB H¢B H` K°i +€B çm-B `„M`i /`BX

h`QÊ+ F?B iB M p`Q i¬M; i?S KQlB H,K- *Æ æ°M; ç½ iWM; M; ?B M +Sm +`M i?"M
+O # KQÆB b€m ?¢+? i•K i`QlM; H½Q +O GB i.B K h?€M? ;B€Q- M M F?B i?'v
iQ HB m +O ç®B T?QÆM; M|B +?Q EBKX

L| +?QM? H` >Ä u m oQÆM;X >Ä u m i°+ +O M| Î i? ;BÈB ç` i•K t T?¢M; i?S ?
H` >Ä u m oQÆM; M?QM; im pB Î i`QM; ?¢+? i•K i`QlM; H½Q +?d çSM; i?S ? B KQ
?¢M; +O +?OM; i°+ H` # Q ;²K +ª # ç¢B +QlM; i°+ - K` t T?¢M; +€+ ?¢+? i•K i`Ql
ç¢B i°+ ç|X h?U+ HU+ +O >Ä u m oQÆM; M`v t T?¢M; i?'T M?Q p`v M M +| i? i?
Î i`QM; ç€K ?¢+? i•K i`QlM; H½Q +kM; F?¬M; +QlM; ç¢B ;b H„KX

h'i M?B M- ç•v +?d H` M|B iQÆM; ç®B K` i?¬B- +| i? çªK M?B K p`i`Q ?¢+? i•K i`
b Q +| i? H` ?¢M; M; QlB i-K i?QlM; çQÊ+ +?S\

>Ä u m oQÆM; M; Q2 M; m`v çm-B `„M Î ?¢i?•M- Hª HQÈi çB iÈB i`QÊ+ EBK ?Æ
i?¬M; [m HBM? ?²M # ç°M;- i?Ä i? M|B,

@ hW F?Q iS+ +O M; QÆB- i M; ?o M; QÆB ?šM H` M[M?•M- M m i? i?b i +?QM
ç T F?¬M; \

h`QM; H9+ i`Á +?mv M- i` M M; QlB +O ?„M p`v K` i?"i bU iªM K€i` p`B T?¬M /QÆ
K`m iQK ç2M +O M| H¢B +`M; ;B®M; M?Q ? B +€B H®+ tQ€v +?,K +?9 M?bM EBI

G9+ M`v- >Ä GBM? oQÆM; ç½ i`mv M tm®M; i? M?•K #„i ç-m i`"M +?B M i?S b€
M?'iX

*MM; pÈB bU #B M ?| K•m [m M; Î i`QM; K„i- i?•M i? >Ä u m oQÆM; iU ?² +kM
[m M; K M; +?mM; [m M? i?•M i? +kM; i`Î M M p†M p Q- i` M M; QlB iªM` K°i H¢
+?Q M; QlB i F?| +| i? M„K H`vX

EBK pšM çSM; v M F?¬M; M?9+ M?Q +?- i`QM; HÁM; >Ä u m oQÆM; +?Êi KWM;
+O M| Î i`QM; ç€K ?¢+? i•K i`QlM; H½Q [mª i?"i H` iQÆM; ç®B FûK- M?QM; M| H¢

i?—MX >Ä u m i°+ H" HQ" B HQÐM; iQM?— pb p"v # 'i F ç®B i?O H" ;B®M; çU+ ? v ;
K` ?Q†+ çQÊ+X J„i i? 'v EBK F?¬M; /B +?mv M i?•M i? - >Ä u m oQÆM; +?Q H"
çQÊ+ M?Q w`²B M M i?¬B ç°M; çm¬B „M- +?“K`½B M?Q+? ;—M iÈB EBKX

hW t ç M ;—M i?b iBM? i?—M K` ?Q†+ HU+ +O M| +kM; b) i, M; H M i?2QX

L?QM; ç9M; H9+ M"v- ç°i M?B M i?•M i? >Ä u m oQÆM; +?Êi`mM`v F`+? HB
tQ€v FB #¶M; F?ûT FQM HçB- F m H M ç—v ç m çÈM- i?•M i? ç M; iB M H M T?Q
[m M; M²M; ç"K +kM; iW i`QM; +Æ i? i°M`X

L| F m H M ç m çÈM H" #ÎB M| ç°i M?B M M?bM i? 'v ç¬B K„i K"m p" M; FBK +O E
ç|— M| +?d +°K i? 'v ;B®M; M?Q +| ? B KkB M?¼M ç•K p"Q i`QM; K„i KbM?— bU i?®
>Ä u m oQÆM; T?°B H" T iS+ M?„K ? B K„i HçBX "ÎB M| +| i? +°K ;B€+`ä`M;`M
K°i ;B•v M[i?¬B i?b ? B K„i +O M| 2`^M; b) #`KM K`iX

ðh?U+ L?"i S?QÊM; >Q" M; ö >Ä L?B +| F„ M, M; i?B M T?9 H" S?QÊM; >Q" M; L?¼
?mv i Kç+? i?Ov i` HQM;— EBK +kM; +| çQÊ+ i?B M T?9 F„ M, M; ç†+ #B i+O ?
h?—M GQM; L?½MX æWM; M|B H" +€B HQçB K` ?Q†+ iBM? i?—M M"v +O >Ä u m o
>mv M *?B L; •M +O *Æ æ°M; +kM; F?¬M; i? K` ?Q†+ çQÊ+ M" M; X >Ä u m oQÆM
i?"M? +¬M;— +, M #°M H" K9`bm [m K„i i?Ê K"X

L; v i`QM; K°i F?„+ M"v- i?•M i? EBK ;B®M; M?Q K°i KB M; ç²M; # v` M; Q" B- Z
ç½ tm' i ?B M Îb m M; Q|B- F?B M +?Q M; Q|B +°K ;B€+ M?Q K°i ççQ FBK b„+ FB K
i?QÊ++Æ ?² H" +?d i`QM; M?€v K„i ç½ #` pQÊi [m X

o`Q H9+ M"v- >Ä u m oQÆM; ç½ +?Q i? 'v i?U+ HU+ +O K°i ?ç+? i•K i`QÎM; H½Q
æ®B pÈB EBK- M| p®M +kM; F?¬M; +| MY çB K t2K i?QÎM;— M M F?B M| T?€i ?B
K` ?Q†+ çQÊ+ ç®B T?QÆM;— i?•M i? HB M H°M K°i pÁM;— ç²M; i?ÎB +kM; ç½ M;?
p®M +?d + Q +| ? B i?QÊ+ ç°i M?B M tm' i ?B M #B M ?| ;B®M; M?Q M`i Qç+` p
ç°M;— +?d i`QM; M?€v K„i- i?•M i? +O M| ç½ #B M i?"M? K°i +U t`i Q" M i?•M ç½
i?QÊ+X æm¬B „M +Q HçB F?Q M? i?"M? t`i`M- i` M ç—m HQçB F?°M; H` ç M; F
T?Q EBKX L?B i ç°i`QM; F?¬M; F?Q +kM; i?2Q ç| K" i, M; H MX

G9+ EBK #Ä çB M; Kv i` M;— >Ä u m oQÆM; +kM; ç½ çQ€M çQÊ+ M" M; +| i?m°+ iC
?"M? >Ä F?„+ EBK- +?Q M M F?B M?bM i? 'v iBM? i?—M K` ?Q†+ ç½ F?¬M; +| i€
tm' i` K HU+ +O #°M i?•M K" iQ" M HU+ SM; T?|`²BX JQm ç² +O M| +?QM? H" K
+O EBKX Í i—M; i?S KQ|B H, K +O i? ;B| ç` i•K M"v- >Ä M; mv M i®+ M²M; ç`
oQÆM; iU M?B M H" +| i? ç + Q i®+ ç° #`bmM; K HU+— K" EBK HçB F?¬M; ?
M"Q ÎM; QçB ;BÈB ç +?®M; çÐX

aBM? p"i ç` i•K +| i? ç M ç•v i? K ;B imv M +?¼M- F?¬M; M; ?B M; Î +?9i M"Q ç|
FB i tm' i i`QM; i? ;BÈB ç` i•K- ç m +| çQÊ+ i`Q im F?¬M; i?m FûK ;b M?•M H
h?Kv pÈB æ` L; K+ h K æ—m E?mv M H9+ M½v ç½ F?B M +?Q ç€K +QÎM; ;Bª ç` i
/çM; #¼M ?¼ +kM; M?bM i? 'v çQÊ+ v m çB K +O ç€K M; Q|B *Æ æ°M;— ç| +?QM? H
i?b F?¬M; i? FûQ /`B H•m çQÊ+X ob p"v- b m F?B T?€i ?B M iBM? i?—M +¬M; FQ
oQÆM; HB M H" T iS+ HU+ +?¼M #B M T?€T +?QM? t€+ M? 'iX óE?¬M; +—m +| +¬M
+—M FB M i`b K°i i?ÎB ;B M M; „M- iB m ? Q ? i K HU+ h•M EBK +O EBK i?b M|
`²BX >Ä u m oQÆM; i?"K +?Q ç®B pÈB EBK ç½ i? K ç M +?av MQÈ+ KB M;— +| i
i?b +kM; i?U+ ?B M çQÊ+ KÆ QÊ+ +O M| iW i`QÊ+ ç M M v`²BX

æ€M; iB +— KÆ QÈ+ Hm¬M i®i ç T- M?QM; +| i? i?U+ ?B M çQÊ+ M| ? v F?¬M; i?
u m oQÆM; iU +?Q H" ç½ ççi çQÊ+ KQm F i?b +€B KB M; ç M; çB M +m²M; T?mM
ç½ Km®M`Êi +^K tm®M; ç`iX

*?d M; QÆB KÈB #B i #B M i?•M i?¬B b Q\ h`QM; HÁM; EBK T?€i` iB M; +Q|B
i`mM; +?Êi +?mv M ?QÈM;— Mûi`€M? ?Ä /B K K" >Ä u m oQÆM; T?mM iÈBX h?•M
v H M + Q- +?d i`QM; i?Q€M; +?®+ ç½ H M`i + Q i` M #—m i`ÎB- ç°M; i?•M K°i +
bU # Q T?O K½M? HB i+O FBK [m M; i`QM; M?€v K„i ç½ tm' i ?B M #B M ?| X

EBK b„+ HQM; /U+ +?|B H¼B F?´M; H² KÎ` Î b m HQM;- F?Q iS+ HQM; i°+ ç†+ i
+?|M; #¨M? T?€i` X EBK ç½ H°` #ªM i? GQM; i°+ +O KbM?X "ÎB pbi?•M i?
i?W F ?mv iKç+? +O h?Ov h´ GQM;- pbi? +?Q M M F?B M¨M; +?mv M ç´B ;B[
+,M #ªM F?¬M; +¬M bU ;B9T bS+ +O HU+ HQÊM; i?€M? +´TX h?•M i? ?bM? i?€M
GQM; h´ ;B9T M¨M; ?Q¨M i?¨M?X

h?•M i? +O EBK +kM; F?¬M; TªB [m€ iQ HÈM- + Q +?WM; KQÌB H,K i?QÊ+
[m M i` M M;QÌB M¨M; T?€i` H¨ +€B /çM; F?Q iS+ ;bX æ| +?QM? H¨ ?mv iKç+?
i`U+ iB T i`mv M tm®M; ç´v M?û5 *?Q /M H¨ çQÆM; FBK GQM; >Q¨M;- M m #¨M p
i?b +ÁM t KÈB +| i? bQ çQÊ+ pÈB M¨M; 5

3yyX *?QÆM; 89j, EBK ob >Ä u m oQÆM;

EBK i`QM; #ªM i? GQM; i°+ m®M HQÊM i`QM; F?¬M; i`mM; `²B M?¨Q p T?Q >Ä
/KM; EBK ? K HU+- ? B +?B + HQM; i`ªQ i?"i HÈM +O M¨M; H¡2 H M iWM; iB b€
>Ä u m oQÆM; H9+ M¨v KÈB F`T TªM SM;- +?d H¨ F?B M¡ ç M; Km®M TªM F?€M
i?•M i? KbM? F?¬M; i? F?®M; +? çQÊ+ M[X æB m M¨v imv +?d /B M` i`QM; M
EBK tm`i ?B M í i`QÊ+ Kti M¡`²BX

æ®B Kti pÈB mv i? +O h´ GQM;- +?Q /M H¨ GQM; h°+ ? v • GQM; +kM; #` +QÌM; ?
h`W T?B +| +MM; ?mv iKç+? pÈB EBK- M m F?¬M; mv €T M¨v +?QM? H¨ imv i ç
æ` GQM; h´ ? v M¡B +€+? F?€+ +?QM? H¨ i´ iB M +O iQ¨M #° • GQM;X L m >Ä u
æ S?´i h?Kv- +| H) M¡ +ÁM +| +?9i +Æ ?°B- M?QM; K°i F?B ;†T TªB EBK i?b +Æ

GQM; i`ªQ ?ç tm®M;- K°i i`ªQ #¡T H´v +´ +O >Ä u m oQÆM;- i`ªQ +ÁM HçB +?K
EBK M;Y Kti H M i`ÌB T?€i` i¨M; HQM; M;•K i?"i /¨B- M; v b m ç| i?•M i? F?
M¨M; tû` H`K ? B- /QÈB M?B i ç° +O F?¬M; F?Q içQ i?¨M? iWM; çÊi ?mv i pk M
;¨Q i?ûi H M K°i iB M; i? HQÆM; `²B BK #tiX

EBK iMv w pSi ? B MY i?Bi? ` - i?•M i? M¨M; # v H M i`ÌB- HQM; K•m H¡2 H M
h?€B i?QÊM; *?Q h¬M i`QÎM; H½Q pÈB F?Q i? F?¬M; FûK ?¼ +?9i M¨QX a m K°
i?¨M? K°i ççQ FBK [m M; i`Î p ?bM? /€M; M?•M HQçB çSM; # M +çM? *Æ æ°M;X
*Æ æ°M; p¨ S?´i h?Kv M?bM M? m- ç²M; i? M? M¡B,

@ h?"i H¨ #çQ HU+ 5

aU KçM? K) F?¬M; ç€M; bÊ- #ÎB Qi M?´i pšM +ÁM +| +Æ ?°B ç HB m KçM;X L?QM
EBK ç½ +?SM; KBM? pÈB ççK +QÌM; ;Bª æ` h•K `ªM; M?•M HQçB i` M Kti ç´i +k
KçM? +O ?¼ +?d çQÊ+ #°+ H° i`QM; [m€ i`bM? i?U+ +?B MX aU i?"i H¨ +?Q /M h
>Ä u m oQÆM; ç m +? i F?¬M; iQ¨M i?•vX h`QM; # i M M?•M HQçB M¨v i?b ? B
/KM; K½M? M?Q i? - i M +ÁM HçB +?Q tm`i i?O FB +| p M?Q H¨ i?O HoM?- p¨v b)
ç•v\ G9+ M¨v- +€+ +QÌM; ;Bª î æ` h•K i? ;BÈB ç½ #„i ç-m +QB i`¼M; # M;QÌB *Æ
i?S+ +?B M ç´m +O M?•M HQçB ç®B pÈB ?¼ K¨ M¡B +ÁM `it HçX

a€m i`¨M ç´m `´i M? M? ç½ F ii?9+- çQÆM; M?B M i?¬M i®+ M?´i pšM H¨ EBK p¨
K†+ /M #®M; ½ i°+ M?•M +O >Ä J i°+ +kM; i? ?B M` i?U+ HU+ +QÌM; ççB- M
i`QÎM; +€+ i°+ F?€+ +kM; TªB K´i K°i T?2M +¬M; T?m KÈB +| i? ;B¨M? çQÊ+ i?„

>Ä GBM? oQÆM; i`¬K M;•K K°i H€i `²B KÈB imv M #® #„i ç-m i`¨M ç´m i?S #ªvX
iB TiK+- +ÁM # M;QÌB *Æ æ°M; F?¬M; i? M;?B M;ì ç½ i`î i?¨M? iB m çB K +O i

EBK p¨ *Æ æ°M; M?bM M? m- M¨M; F?);"i ç-m pÈB ?„MX v iS +O M¨M; b Q K¨ ?
+?S\ Í MÆB M¨v F?¬M; i? #´ bmM; K HU+ EBK ? p¨ +kM; F?¬M; i? /MM; L;k >¨M
i`¨M iB Ti?2Q *Æ æ°M; +kM; TªB i? K +?B MX ob Km®M ;B9T *Æ æ°M; #ªQ i²M i

pW `²B M" M; ç½ T?€i ?mv iQ" M #° i?U+ HU+ +O KbM?X " ^M; p" Q i?•M i? h?€M?
F?B M K HU+ iB m ? Q `i Qi- M M F?¬M; ;B®M; M?Q S?'i h?Kv- M" M; pšM +| i?

*Æ æ°M; #bM? ioM? [m M b€i i`"M ç'm iB Ti?2Q- i`W EBK p" S?'i h?Kv i?b ç b®
h•K i? ;BÈB ç m +?d /MM; i?U+ HU+ ç [mv i ç`M? i?„M; #¢BX

oÁM; imv M +?¼M iB M ?"M? iÈB pÁM; i?S KQÌB ? Bi?b i M >Ä J i°+ i?•M + Q KQ
>Ä `®i +K+ +kM; H M ç"BX >„M `i K v K„M F?B pÈ çQÊ+ K°i ç®B i?O +ÁM FûK ?/
EBK ç½ ç€M? #¢B i`QÊ+ ç|X JQÌB ;B•v5 \*?d i`QM; KQÌB ;B•v- ?„M ç½ /MM; mv
HBM? ?²M ç€M? #¢B ç®B i?OX >ÆM M[?„M +?d tm'ii?O K°i H-M- K" ç®B i?O +O
F?ÄB b" M ç'mX .QÊB ibM? ?m®M; [m M; KBM? +?QM? ç¢B i?B ç'm +ÁM #` ç€M? #
iQM? K¢M; +O KbM? M[+?S\

h`"M i?S KQÌB # - ç¢B /B M /mv M?'i +O >Ä GB M i°+ +?QM? H" >²M; .B K H M
+QÌM; ç¢B tm®M; ç" B- *Æ æ°M; ç½ +?9 w [m M b€i i M" M; X

o" M F?Q +O M" M; F?¬M; i®i # ^M; >Ä J X æ®B i?O +O M" M; +?QM? H" K°i i`QM;
i`QÎM; H½Q- +| / M? ?B m æ` h•K a€i GK+ :Bª @ >Ä æQÌM; G M; oQÆM; X

>Ä æQÌM; G M; i°+ îi? ;BÈB æ` h•K F?¬M; iQM? H" [m € K¢M?- +?OM; i°+ M" v #"
F?¬M; # ^M; +ª >Ä EB m i°+ iWM; #` *Æ æ°M; iB m /B iX L?QM; >Ä æQÌM; G M; c
?¢M; i`QM; KQÌB p` i`Q ç-m ?¢+? i•K i`QÎM; H½Q çO #B i i?U+ HU+ +O ?„M K¢M
?B m #B i +O *Æ i °%0 p• m p € p € °€

•M? K„i+O >Ä GBM? oQÆM; p¨ >Ä J oQÆM; +Æ ?² ç m M?bM p T?Q *Æ æ°M; X
M?B M #°+ T?€i` HBM? ?²M HU+ M?Q p¨v F?B M +?Q #¼M ?¼+| +?9i`mM; ç°M;
ç²M; i?İB ?B M` i`QM; ç-m+O ? B p` ççB +QİM; ;Bª M¨vX

*m°+ imv M +?¼M HçB iB TiK+- K'v i`"M +ÁM HçB +kM; F?¬M; +| ;b ç†+ b„+- F +|
çQÊ+ i?„M; HÊB +m®B +MM; - +ÁM M; QİB v m i' i #` ç¨Q i?ªBX L, K KQÆB ? B +QİM
+ÁM HçB ? B KQÆB b€m +QİM; ;Bª çB iB T p¨Q pÁM; imv M +?¼M i?S ? BX h`QM
ççB #B m +O >Ä GBM? i°+ ç m p¨Q çQÊ+ pÁM; i`QM; - >Ä GB M i°+ +?d +| K°
M?B M H¨ +kM; i?¬M; [m `²BX \*ÁM i`QM; KQİB M; QİB +O >Ä J i°+ i?b +| +?QM
+| K°i M; QİB #` ç¨Q i?ªBX \*?d iQM? `B M; # ççB i°+ +MM; pÈB # M; QİB *Æ æ°M
p` i`QX JQİB i M +QİM; ;Bª æ` h•K +ÁM HçB F?¬M; B F?€+ K¨ +?QM? H¨ K'v ?ç·
Î ç-mX *| i? ç M çQÊ+ MÆB ç·v F?¬M; +ÁM M; QİB v m- M M +¨M; p b m i?b +?B
i?ªK i?B i?ÆMX

@ oÁM; imv M +?¼M i?S M?`i ç½ F i i?9+- +?m~M #` iB M ?¨M? `9i i?, K ç iB M ?¨

h? M? •K M?¨M M?ç i +O >Ä GBM? oQÆM; HçB p M; H MX h? ;BÈB æ` h•K +k
T?B M T?S+ M?Q Î i? ;BÈB M?•M HQçB- +m°+ i?B imv M +?¼M M¨v +kM; F?¬M; +
+€+ pÁM; ç'm +S HB MiK+ çQÊ+ iB M ?¨M?- M Mi?İB ;B M M; ?d M; ÆB b) +¨M; M

*| çQÊ+ FBM? M; ?B K F?B `9i i?, K Î pÁM; i?S M?`i- M M b m F?B M; ?² >Ä GBM?
i M +QİM; ;Bª p¨Q çQÊ+ pÁM; ? B ç m ç²M; i?İB iB M H M- +® ;„M; +?B K H'v K°i
i?b >Ä J i°+ pÈB M?•M b® i? K; B ç¬M; çªQ HB M #B m ?B M` Qm i? - /U p¨Q i
? i bS+ T?•Mi€M` - i` M? i?O M; ,M +ªM M?[M; M; QİB F?€+X *ÁM +€B i M >Ä J
+kM; ç M; `i M¬M M!M; - €M? K„i+O M! i?Ov +?mM; /WM; HçB Î i` M M; QİB >²M
*Æ æ°M; #B m ?B M F?¬M; i-K i?QİM; - M?QM; i M >Ä J KçM? M?`i M¨v pšM Hm¬
?„M H¨ >²M; .B K +O >Ä GB M i°+X

æ®B K†i i`"M ?bM? bÆM b¨M; +O ç€K +QİM; ;Bª i? K; B i?B ç'm- >Ä GBM? oQÆM
+?9i M¨Q- i?ªM M?B M M!B,

@ h ç½ M!B `²B- K¶B K°i ?bM? i?S+ `9i i?, K b) F?¬M; ;B®M; M? m- +€+ M; QÆB H
Î i` M K†i ç' i i`QÊ+ +-m i`2Q +O >Ä GBM? i?¨M?- i pW KÈB /MM; HBM? ?²M #
tQM; ? B KQÆB b€m F?®B iBM? M? K- +€+ M; QÆB #·v ;B! +| i? çB H'v +?9M; X a
p` i`Q `9i i?, K +O KbM?Xđ

h? M? •K +O >Ä GBM? oQÆM; pW /Si- i?b i`W S?`i h?Kv` - i' i +ª+ €+ +QİM; ;B
H"TiS+ # v çB- #m²M #U+ M?`i HçB +?QM? H¨ >Ä J i°+X G9+ i`QÊ+ pb +?B K p
M; QİB Î T?Q i`QM; M?`i- pb i? F?B T?€i ç°M; i®+ ç° i?b i' i M?B M b) F?¬M; M?
i? F?´M; H² +O #¼M ?¼ i?b i®+ ç° +kM; F?¬M; TªB H¨ M, M; HU+ K¨ ?¼ K ?B m
+?QM >Ä J HçB iKi p T?Q b mX

>Ä GBM? oQÆM; M?bM S?`i h?Kv çSM; v M F?¬M; M?9+ M?Q+?- F?) M?Qm K¨v,

@ L; QÆB F?¬M; çB b Q\

S?`i h?Kv +QİB ?„+ ?„+- M!B,

@ h®+ ç° +O i p®M +?¨K- /M b Q i?b +?çv +kM; F?¬M; ?ÆM #¼M ?¼- +ÁM F?®B
ç²M; #¼M +O i b) ;B9Ti K M; p X

J HU+ +O S?`i h?Kv K†+ /M H¨ ç½ iB m ? Q ?-m M?Q F?¬M; +ÁM- M?QM; H9+ i`C
+? i æ` L; K+ h K æ-m E?mv M HçB F?B M +?Q M; QİB F?€+ +| 'M iQÊM; b•m b„+X
S?€FB +?Q /M H¨ # h?€B i?QÊM; *?Q i¬M i`QÎM; H½Q +kM; F?¬M; i? ?Q¨M iQ¨
K¨ F?¬M; i´M ? Q ;bX >„+ ç°M; K M; i?2Q H¬B [m M; FB F?B M +?Q K¼B M; QİB ç
i`QM; HBM? ?²MX

S?`i h?Kv /Si F?Q€i i?QM; i?ªM; ²B tm®M; - i v +-K H'v G¬B L; K+ h?¬M S?OX LÆB
M; mv Mi®- M?QM; G¬B L; K+ h?¬M S?O +?QM? H¨ çQÊ+ bBM? ` iW oçM G¬B EB
H¨ G¬B M; mv Mi® M; QM; F i iÈB +U+ ?çM- pbi? ç®B pÈB S?`i h?Kv +| i€+ /KM; #

F?¬M; ç`M? iB T iK+ i? K +?B M- +| i? +?B M i?„M; +Q`iM; ;B^a æ` h•K M?Q æ`
 +| im pB F?¬M; i?m FûK ;b h?B M * M h?¬M i?9- S?`i h?Kv ç½` `i ?`B HÁM; pÈB #
 `^M; - MÆB M`v +?QM? H` i? ;BÈB æ` h•K F?¬M; ? +| G¬B M; mv M i® ç #´bmM;
 L; Q`iB ç¬m iB M ç M >Ä GBM? i?`M? +kM; F?¬M; T?ªB H` \*Æ æ°M; X hQ`M /B M
 ?B m i®+ ç°M?`iX L m M?Q >Ä æB M h?Y oQÆM; H9+ i`QÊ+ +| i? çB iÈB +Y ªB
 M| +?„+ +?„M b) H` M; Q`iB ç M i`QÊ+ iB MX æ€M; iB +- M| ç½ i?m - +ÁM H9+ M`v
 +| ? B M; Q`iB- K°i +?QM? H` >²M; .B K- M; Q`iB +ÁM HçB +?QM? H` EBKX
 L m M?Q Î ?bM? /çM; M?•M HQçB i?b i®+ ç°+O EBK i`i M?B M b) FûK ?ÆM *Æ
 çWM; [m M- GQM; i°+ H` HQ`B T?B ?`M? i`iB bBM? - K` M`M; HçB ç½ i?S+ idM??n
 HU+ T?B ?`M? KçM? K)- HçB ?¼+ çQÊ+ Î \*Æ æ°M; K°i +?9i F„ tªQ iW æ^M; s` "B
 *Æ æ°M; /MM; HBM? ?²M HU+ T?K i`Ê T?QÆM; p` +?Q M`M; +MM; pÈB S?B >`M?
 ç M çQÊ+ ç¬m iB M +MM; pÈB >²M; .B KX
 > B KQÆB b€m F?®B iBM? M? K ç M; tm`i ?B M Î i`QÊ+ K„iX GBM? ?²M HU+ +O *
 ? ;B[HçB +?9i M`Q K` HçB i„M; H M ç M +U+ ?çMX >„M Î T?Q b m EBK p` >²M
 +kM; +QB M?Q H` ç°B i?S ? B ç M MÆB- M?QM; ?„M ?B m `ä`^M; - M m Km®M M„
 i`QM; i v KbM? - +?d +| M; Q`iB ç¬m iB M H`v çQÊ+ iBM? M? K KÈB +| i? H`K çQÊ+
 EBK +kM; F?¬M; +| çB i` M? çQç i pÈB >²M; .B K- K` iB M i v pmM; i`ªQ H M ç½
 i`QM; i vc Î # M FB - >²M; .B K +kM; ç½ +?¼M çQÊ+ K°i F?®B iBM? M? K +?Q Kb
 +?çv bQM; bQM; pÈB M`M; - EBK ç°i M?B M +ªK; B€+ çQÊ+ €M? K„i +O >²M; .B H
 ;b ç| pÈB *Æ æ°M; X
 æ®B pÈB pB + *Æ æ°M; çç i i?`M? ?B T ç`M? pÈB >Ä GB M i°+- +€+ h?B M * M h
 #B iX *Æ æ°M; +kM; F?¬M; M|B ;b- #ÎB ?„M bÊ ç²M; #¼M b) +?Q `^M; pb [m M ?
 F?¬M; +?9 w iÈB ççB +K+- ?m®M; +?B- +€B HQçB HB M ?B T M`v- M; Q`iB #B i +`M
 J°i F?B ç€K ç²M; #¼M #B i çQÊ+ iB M? ?bM? - pçM M?`i iW i` M i?¬M b„+ ?B M`
 M`v- i?b ç| H` +?mv M ?„M F?¬M; ? KQM; Km®M +?9i M`QX
 `i M? M? - ç€K +Q`iM; ;Bª H`v çQÊ+ iBM? M? K ç½ [m v i`Î HçB H®B p`Q i¬M; KQ
 iBM? M? K çQ +?Q *Æ æ°M; p` S?`i h?Kv K¶B M; Q`iB K°i F?®B- `²B # M; Q`iB çSM
 h M >Ä J + Q HÈM M?`i Î i`QM; ç€K ççB /B M +O >Ä J i°+- K†+ /M +| bQM; ?
 F?¬M; i? M?bM i?`v #° /€M; +O ?„M- M?QM; iW F?Q iS+ i` M M; Q`iB ?„M i?b +| i
 [mª +O pÁM; `9i i?, K M`v `i F?¬M; ?`B HÁM; X
 h?“i` i?b F?®B iBM? M? K Î i`QM; i v K¶B +Q`iM; ;Bª M?bM [m ç m ;B®M; M? m
 t2K i?b +, M #ªM F?¬M; i? T?•M #B i` çQÊ+ +€B ;bX *?d +| i? /MM; HBM? ?²M +
 T?€i ?B M bU F?€+ #B i`i M?Ä Î i`QM; ç|X J` H9+ +QÊT çQç i iBM? M? K +?d H`
 i`QM; i?iB ;B M M; „M M; OB M?Q i? i?b +| K`v M; Q`iB +| i? F`T /Á tûi p` t€+ ç`M
 F?¬M; +?d TªB T?€M çQ€M p` i`Q +O KbM? - K` +ÁM TªB T?€M çQ€M ç®B i?O
 ç b® K¼B M; Q`iB +?d +| i? i`¬M; p`Q p`M F?Q +O #ªM i?•M K` i?¬BX
 @ æ2K K HU+ +O +€+ M; QÆB `| i p`Q i`QM; iBM? M? K- i`i b) +| i?S ?B M`X
 >Ä GBM? oQÆM; +?d i?`X
 J¼B M; Q`iB ç2K K HU+ `| i p`Q i`QM; iBM? M? K- M?`i i?iB- KQ`iB # ççQ FBK [m
 ?„+ [m M; +Æ ?² H` ç²M; i?iB iW i`QM; iBM? M? K T?|M; ` - K¶B K°i ççQ [m M; K
 HçB H` K`v +QM b® iW K°i ç M KQ`iB # X \*€+ +†T ç`m +O pÁM; i?S ? B ç½ çQÊ+ t
 *Æ æ°M; +MM; pÈB S?`i h?Kv ç²M; i?iB H`v çQÊ+ b® R- b® R K`m p`M; +MM; pÈB
 EBK H`v çQÊ+ HçB H` b® j- ç®B i?O +O M`M; +?QM? H` K°i i M >Ä J HoM? +?O
 +?QM? H` b® d- ç®B i?O +kM; H` K°i >Ä J HoM? +?OX
 L?bM i?`v +€+ +†T ç`m M?Q p`v- €M? K„i +O >Ä GBM? oQÆM; ?ÆB +Q `9i HçB
 i?•K w- +ÁM ?ÆB i?Î +O >Ä J oQÆM; `ä`^M; H` M†M; M K°i +?9i KÈB F?¬B T?F

E?¬M; i? M; ?B M; ì- +?mv M M"v ç®B pÈB ç€K *Æ æ°M; K" M|B i?b #¼M ?¼ ç½ H'v
i? i®i ?ÆMX

E?¬M; +?d +| *Æ æ°M; K" M; v +ª EBK pÈB >²M; .B K +kM; M?Q i? X hB M p"Q pÁ
KQÆB b€m M; QìB ç m H" +QìM; ;Bª i`QM; +QìM; ;BªX æ€K ?¢+? i•K i`QîM; H½Q
HU+ K" M?bM i?b F?¬M; ? v m ?ÆM M?[M; >Ä J HoM? +?O #bM? i?QìM; FB - ?Æ
obi? - HU +?¼M >Ä J HoM? +?O M; QÊ+ H¢B M m bQ pÈB #¼M ?¼ i?b / /"M; ç®
M,M; HU+ +O >Ä J i°+ +kM; +?QM? H" i?W F M,M; HU+ +O ? B ç¢B [m•M pQÆ
M,M; M"v i'i M?B M b) +M; i? K [m2M i?m°+ - +ÁM p T?¬M >²M; .B K i?b KS+ ç°
pÈB EBK i?b b) ?ÆM `i M?B mX

æ KbM? pÈB S? 'i h?Kv ç²M; i?ìB +?¼M H'v b® R- i?b +kM; F?¬M; [m€ F?| F?,MX
F?€K T?€ çQÊ+ bU ?mv M #Q i`QM; K'v F?®B iBM? M? K M"v- +°M; pÈB pB + E
+?mv M M"v HB M i?U+ ?B M çQÊ+X L?QM; ç EBK p" >²M; .B K +?B ` +?Q ç®E
+U+ F€ F?| F?,MX íK°i F?„+ FB - *Æ æ°M; +?ŠM; M?[M; T?ªB ç +?Q +€+ M" M; +
+O +?QM? KbM?- K" +ÁM T?ªB T?€M çQ€M t2K M; QìB M"Q #„i çQÊ+ iBM? M? K
T?€M çQ€M M"v +?d +| i? ?Q" M i?M? i`QM; i?ìB ;B M +U+ F€ M; „M M; OB- ç®B p
T?ªB +| T?€M çQ€M +U+ F€ +?QM? t€+ KÈB çQÊ+X

•M? K„i >Ä GBM? oQÆM; tm'i ?B M #B M ?| +® M?B M H" pb EBK- M?QM; ?„M
i?"i ` i?b M; v +ª +QM b® +O >²M; .B K +kM; H" /Q *Æ æ°M; i?¬M; [m HBM? ?²M
#B iX

@ oÁM; i?S ? B- i`"M i?S M? 'i- #„i ç-mX

>Ä GBM? oQÆM; H¢B iB T iK+ imv M #®X

S? 'i h?Kv pmB p ;BÆ iBM? M? K i`QM; i v KbM?- M?bM p T?Q *Æ æ°M; +QìB ?„

@ h M?"M i?m 5

L|B tQM; HB M MûK çB iBM? M? K- +ÁM KbM? H¢B i`î p ç€K h?B M * M h?€M? æ²
i?S ? B F?¬M; +?B M K" i?„M; - i`U+ iB T iB M p"Q KQìB # i?S ?¢M; ç-mX

_'i `ä `M; - +?mv M M"v H" +® wX "i [m€ i`QM; HÁM; •K i?-K bÊ ?½B +?QM? H" i b
` î i`"M i?S ? BX h M >Ä J ç†+ #B i+ Q HÈM FB ;†T ç®B i?O +kM; ç²M; /¢M; I
T?QÆM; +kM; iU ç°M; M?"M i?m K" i?¬M; [m X >B M M?B M- >Ä J i°+ +kM; ?B
#¼M ?¼ ç½ F?¬M; i? M"Q çB iB T? i iQ" M #°X L?Q p"v- b Q F?¬M; ç +?Q i°+ M?
HU+ HQÊM; ç ç®B T?| pÈB +m°+ i` M? i`B î pÁM; b mX

*?Q M M- i`"M +?B M ç-m iB M +O pÁM; i?S ? B H¢B H" i`"M ç'm +O EBK ç M;
J HoM? +?OX æ²M; /¢M; H" HoM? +?O- M?QM; im pB +O >Ä J HoM? +?O +MM;
t K°i i`ìB K°i pU+X h M >Ä J HoM? +?d K" EBK `9i çQÊ+ - iQ" M i?•M çQÊ+ # Q
K½M? HB i- F?¬M; M; WM; p +?¢K pÈB >Ä M; mv M i® i`QM; F?¬M; F?Q F?B M +
M; Q" B i?•M i? +O ?„M i¢Q i?M? K°i i`K K" M #ªQ p M|M; #ÁM; X S?ªB #B i`^M
HoM? +?O M"v + Q +?WM; i€K i?QÊ+ - +?d + -M ç M; -M ?„M i?b i`QM; pÁM; i`,K
i? +ªK M?"M çQÊ+ F?¬M; F?Q +M; i? K M|M; #ÁM; - +| i? M?bM i?'v F?¬M; F?Q ç

3yjX *?QÆM; 89e, aQM; h`¼M; aB m h'i a€i E„X

*Æ æ°M; F?¬M; /€K K9 `bm [m K„i i?Ê /MM; GBM? >²M GU+ T?K i`Ê EBK i`QÊ+ K
+T- M m ?„M H"K p"v +?ŠM; M?[M; F?¬M; i? ;B9T M" M; K" +ÁM #¢B H° GBM? >²M

@ oÁM; i?S ? B- i`"M i?S # "„i ç-m555

h?2Q H M? +O >Ä GBM? oQÆM;- i M >Ä J GoM? +?O`®M; iQ K°i iB M;- b m ç
+ Q- K°i [m^a + -m HY K°m p°M; HÈM ?ÆM ? B i?QÈ+ # v i?ŠM; p T?Q EBKX æ²
HQÈi b€i K†i ç°i T?M; p T?Q M°M; X

EBK F?¬M; T?°B H° *Æ æ°M;- K†+ /M M°M; +| i?•M i? h?€M? + 'T- i? M?QM; Hç
h?€M? + 'T p b i? M°M; F?¬M; i? M°Q i°€M? çQÈ+ +¬M; FQ+? +O ç®B T?QÆM; X
tm°i ?B M i° M i v M°M;- K°i ççQ [m M; K M; K°m p°M; T?€ F?¬M; K M; i?2Q i? M
#QM? pÈB [m^a + -m HY K°m p°M;- KÎ K°M +?Q i°°M +?B MX

h®+ ç° +O >Ä J GoM? +?O +U+ M? M?- ?„M tÁ2 #°M i v iQ HÈM` M?Q Km®M i|K
+?B M ç°m M°v`°i; B®M; pÈB *Æ æ°M; X *?d H° F?B i?•M ?bM? F?°M; H² °v +ÁM
i?QÈ+ i?b ç°M; i€+ +O ?„M ç°i M?B M i? v ç°B- #°M i v M„K HçB- +?•M i°€B #QÈ+
ç€M? K°i [mv M p T?Q EBKX GB i .QÆM; S? 5

GB i .QÆM; S? +?QM? H° F„ M, M; i°K +°i M?°i +O >Ä .B K [m•M pQÆM; X h°+ M
iQM? .QÆM; >Ä F?B #„i ç- m im Hmv M ç m T?°B im Hmv M F„ M, M; M°v- M; v +° *A
M; QçB H X J†+ /M +?d H° F„ M, M; i°K +°i i? M?QM; +?d + -M i°°B [m i?B M +?m
+?S # M i°QM; HçB p¬+MM; p¬i°MX J°i [mv M M°v +O >Ä J GoM? +?O K M; i?2
K½M? p¬+MM; ç€M? i?ŠM; iÈB EBKX h°QÈ+ K°i [mv M +O >Ä J GoM? +?O- /Q
i°Î M M M?Ä çB`°i M?B mX

L?QM; +kM; +?QM? H9+ M°v- KQìB +€B iB K i?S K°m p°M; #°i M; Ì iW /QÈB ç°i p¼
GoM? +?OX hB M; K b€i +?|B i B p M; H M- i?•M ?bM? >Ä J GoM? +?O #¶M; +? [K°m p°M;
i°QÈ+ F?B +?çK p°Q M; QìB ?„M HB M #` ?Ä /B K H°K +?Q K K çB- i®+
+?Q M M F?¬M; i? ; •v M; mv ?B K +?Q >Ä J GoM? +?OX

L? [M; +QìM; ; B° æ` h•K ç M; [m M b€i i°°M +?B M +°K i?°v M; Q°B w Km®M H° EB
*? hçQ :B° ç +?®M; çÐ K° +?mv M M| b M; i v i°€BX h v T?°B M°M; M„K HçB /M
T?9i M°v F?Q i? +O M°M; F?¬M; ? i?m FûK ç®B T?QÆM; X

h?2Q K°i iB M; M° çBM? i B M?S+ | + p M; H M- >Ä J oQÆM; p° ç€K >Ä J i°ÁM K
+?O #` K°i [mv M +O EBK ç€M? # v` M; Q°BX h?•M ?bM? F?°M; H² +O ?„M ; Bç
K°m p°M; # v` t ?ÆM # KQÆB i?QÈ+ KÈB`ÆB tm®M; ç°i- +?Q€M; p€M; K°i H9
J° çQ°M FBK b„+ ?Ä /B K ç M; i?¬M T? i° M M; QìB EBK +kM; +?d /mv i°b i°QM;
K°iX

>Ä J GoM? +?O çSM; /°v- #°i; B€+ ?„M M?bM i v T?°B +O KbM?- b m F?B iB T K°
M?Q M| ç½ K°i çB +°K ; B€+X

J°i M?•M HQçB ç®B [mv M pÈB K°i [m€B M?•M + Q i€K i?QÈ+ - F?¬M; M? [M; F?¬M
?„M p° H°K +€M? i v +O ?„M K°i çB +°K ; B€+X .QÈB iB M? ?m®M; i?m°+ iQM? L; k
M?Q p°v- M m F?¬M; i°M K„i M?bM i?°v 2`°M; b) +?ŠM; +| B /€K iBM p°Q F i [m^a M

°°i F H°K HU+ ? v i?m°+ iQM? K° EBK bÎ ? [m ç m F?¬M; #°M; >Ä J GoM? +?O
K°i Qm i? K° ?„M F?¬M; i? b€M? çQÈ+X æ| +?QM? H° i?•M ?bM? M?Ä M?„M M?
+ 'T +O M°M; X h•M EBK K HU+ ?° i? - HU+ HQÈM; h?€M? + 'T ç€M?` X J°i [mv M
F?B M >Ä J GoM? +?O +?°m i?B i KÈB H° HçX

*?d H° *U+ >çM .QÆM; >Ä i°QM; M?€v K„i #MM; M°- i?m°+ iQM? €T +? F?B M
>Ä Hm¬M F?„+ EBK- ç°v F?¬M; T?°B H° çB m K° M°M; +| i? M; ?`+? +?mv MX L
HoM? M; ° M?°i ç`M? p >¶M æ°M EBK- ç²M; i?ìB M°M; +ÁM +| h?€M? oB K :B€T ?¶
pW`²B M°M; +kM; T?°B #` i?QÆM; X J HU+ +O >Ä J GoM? +?O iQÆM; çQÆM;
KQÆB #°v- +?QM KQÆB i€KX J HU+ +O bQM; T?QÆM; ç½ F?¬M; +MM; K°i çŠ
F?¬M; +| #B M T?€T F?¬B T?K+ K HU+X

h®+ +?B M i®+ i?„M; 5 °®M +? [M°v i°QM; M?€v K„i tm°i ?B M i°QM; ç- m EBKX >
KQÈM HU+ HQÈM; +O >¶M æ°M EBK ç #S+ *U+ >çM .QÆM; >Ä` M; Q°BX L; v
+ Q`²B M?Q K°i KkBi M #„M p T?Q >Ä J GoM? +?OX

@_®M; X555

*€M? i v ç m M?S+ F?B M >Ä J GoM? +?O M´B ;B" M- ?„M #”i M;Q`B i¢B +?¶ `²B
b„+ ?Ä /B K i`QM; M?€v K„i i`Î M M K½M? HB i F?B M M;Q`B i F?¬M; /€K +QB i?
i` M M;Q`B ?„M i`Î M M i?m-M +?´i- M?B i ç° i`QM; F?¬M; F?Q /-M M!M; H MX J°i
M?Q €M? K†i i`B ?B M H M ç^M; b m M;Q`B ?„M- i`QM; M?€v K„i i?•M i? ?„M #°
>Ä p¬ +MM; K¢M? K) çÐ H´v ?[m [mv M +O EBKX

*U+ >¢M .QÆM; >Ä #MM; M´ /[/°B ?| i?¬M? K°i +€B iB K i`Mv K`m p`M; i?“i HÈM
J°i [mv M +O >Ä J GoM? +?O pW tm´i` i?b >Ä M;mv M i® i`QM; F?¬M; F?Q Î
;BÈB æ` h•K /Q`M; M?Q #` ?9i b¢+?X J°i [mv M ´v K M; i?2Q K°i F?Q i? FBM? M;
K HU+ F?OM; #®X æ•v ç9M; H` aB m h´i a€i E„+O >Ä .B K [m•M pQÆM; æ¢B .E

EBK iWM; Hm”M #”M pÈB *Æ æ°M; F?¬M; +?d K°i H-M- çQÆM; M?B M +| i? M?“
iQ`M +| i? F?ŠM; ç`M?- M m *Æ æ°M; F?¬M; KQÈM M;Q¢B HU+ K` +?d tûi`B M;
M`Q bQ pÈB >Ä J GoM? +?OX \_ä`¬M; +?B m M`v ç½ ç¢i iÈB i`bM? ç° * Q +`T a
.QÆM; h`Mv555

J°i ;½ >Ä J HoM? +?O #bM? i?Q`M; ç½ +| i? i?B i`B M * Q +`T aB m h´i a€i E„-
Î i? ;BÈB æ` h•K çQÈ+ tQM; H` i K ç¢B +Q`M; i°+X E?¬M; F?Q /Q`M; M?Q #` i`-H
çQÈ+ /Q`M; M?Q +| K°i Hm²M; €T HU+ Hm¬M ç M†M; F?B M +?Q M`M; F?¬M; i?

@ >W 555

EBK iS+ ;B”M ?W K°i iB M;- i?•M ?bM? K K K¢B +O M`M; F?) ç°M; F?B M F?¬M;
M?[M; iB M; M´ M?ÄX h v T?ªB ;BÆ H M- Zmª S?K *? h¢Q :Bª ç½ çQÈ+ i?m H¢BX
.B K .QÆM; h`Mv- i®+ ç° +O M`M; ç°i M?B M +?“K H¢BX .B i hmv iEBK >Q`M K
i`¢+? F€ /` tm´i ?B M i`QM; HÁM; #”M i v M`M;X

æ| H` K°i i-M; #¢+? [m M; ç†+ i`QM; +O i?m°+ iQM? * M? EBK ? - i? M?QM; #
F?¬M; TªB H` \* M? EBK K` H` K°i HQ¢B [m M; iªB H½M? F?®+- F€ /`X

J°i iB M; HQM; M;•K iW i`QM; M;Q`B EBK p M; H M- b m HQM; M`M; ?B M ` K°
M;WM; +?mv M ç°M;X æ9M; H` EBK +| i? #B M i?“M? `²M;- M?QM; H9+ M`v M`M
M M;Q`B +Æ i? X J HU+ K¢M? K) F?B M F?¬M; F?Q p†M p Q F`+? HB i- i v T?
.B i hmv iEBK >Q`M ?| i?“M? K°i Hm²M; €M? b€M; K`m i`„M; K M; i?2Q ?Q`M; FE
.B K .QÆM; h`Mv +O >Ä J GoM? +?OX

•K EBK L;QM; hK T?€T i`¬M ?B M ` ç^M; b m HQM; EBKX J†+ /M MÆB M`v F?¬M;
F?B T?€T i`¬M pW tm´i ?B M ç½ F i?ÈT pÈB i?•MªM? ?Q`M; FBK +U HQM; F?B M
M M i?U+ +?´iX

h?¬M b„+ >Ä J oQÆM; #B m H° bU F?BM? i?Q`M;- i`QM; K„i ?„M i`¬M +?B M M`v t
FBK +U HQM; +O EBK iQÆM; ç®B K¢M? M?QM; KB M +QÐM; +?d ç¢i * Q *`T aB
b€M? çQÈ+ æ¢B .B K .QÆM; h`Mv /Q i?m°+ ?¢ +O ?„M i?B i`B M ` X

>m®M; +?B bQM; T?QÆM; +ÁM iQÆM; F?„+ i?m°+ iQM?- +,M #ªM EBK F?¬M; +| F
HU+ +O M?[M; M?•M HQ¢B M`v imv `^M; F?¬M; i-K i?Q`M;- M?QM; +kM; +?d K¢
ç½ çKM; TªB +Q`M; ;Bª +?•M +?QM? Î i? ;BÈB æ` h•K i?b F i +K+ +m®B +MM; +

E?¬M; +?d H` >Ä J oQÆM; T?€M çQ€M M?Q i? - K`M; v +ª >Ä GB M oQÆM; GE
p”vX L`M; i?¬K i? M i`QM; HÁM;- M?[M; M?•M HQ¢B M`v imv +| M?[M; T?QÆM; T
K HU+ #ªM i?•M H¢B [m€ v mX L[iY EBK i?m°+ iQM? M`v +ÁM K¢M? ?ÆM +ª *Æ a
;†T M?[M; ç®B i?O +ÁM K¢M? ?ÆM M[i?b H`K b Q ?„M +| i? +?B M i?“M; \ h, i,
i?U+ `´i +| ç¢Q Hw- i? M?QM;- M m ?„M F?¬M; ;†T TªB >Ä J i°+ i?b TªB H`K b

h`QM; i K ç¢B \*?Q h¬M i?€B i?QÈM; i`Q`M; H½Q- /mv +?d +| >Ä GBM? oQÆM; F?
i`QM; K„i H½Q ?B M H M p M;?B ?Q†+X J†+ /M GBM? >²M GU+ `´i +Q`M; ç¢B M
çQ€M

G9+ M`v ? B Hm²M; K HU+ b„T +?¢K p`Q M? m- bQM; T?QÆM; ç m T?€i` M?[M
im pB ç¢i iÈB K°i i`bM? ç° + Q i?b i?“M; #¢B b) [mv i ç`M? Î ;B B çQ¢M +?¢v MQÈ

i? 'v `ä b m K°i FQ+? M"v K" B +?B K çQÊ+ Qm i? i?b ç½ M„K +?„+ T?-M i?„M; i` h`QM; +?ÈT K„i F?B >Q" M; EBK \*U GQM; p +?çK pÈB æçB .B K .QÆM; h`Mv i?b K E?-M; ? M; ?B M; Ì- +¬M; FQ+? Î ç-m i`Mv H" KçM? M?'i- i? M?QM; H9+ M"v M| H oÐ ` ? B # M- ;B®M; M?Q æçB .B K .QÆM; h`Mv ç M; ?€ KB M; p"vX L; v b m ç| p"Q M? mX

h?•M H" +QÌM; ;B^a h?€M? +'T- T?€M çQ€M +O >Ä J oQÆM; F?-M; +| F?^a M, M T?QÆM; [m^a i?"i`'i +? M? H +?X h?2Q ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM; i?b EBK +?„+ F?B F„ M, M; +O ? B # M p +?çK pÈB M? m i?b ç°i M?B M ç-m i`Mv +O æçB .B K Qm i? p®M +| +O >Ä J GoM? +?O #B M K'ix

h`QM; iB M; M' -K -K- ?Q" M; FBK +U HQM; i`QM; M?€v K„i ç½ #` FBK b„+ ?Ä /B .B K .QÆM; h`Mv +kM; M?Q MÄ KçM? ? i ç"- +?d +| i? ç€M? EBK # v` M; Q" B ? oÈB i?•M i? h?€M? +'T +O M" M; i?b +¬M; FQ+? M"v +?ŠM; i? F?B M M" M; #` i?C

hQ" M #° i° + M?•M >Ä J i° + - # Q ;²K +^a >Ä J oQÆM; i?'v M?Q p"v +kM; T?^aB i`È

hbM? ?m®M; æçB .B K .QÆM; h`Mv #` pÐ ç¬B i`QÊ+ ç•v +?Q iWM; M?bM i?'v- ?E pÐ ` çQÊ+X J°i p'M ç F?| ?B m tm'i ?B M i`QM; ç-m K¼B M; QÌB- * Q +'T aB m h ?B M p'M ç M?Q p"vX

æB m F?B M #¼M ?¼F?B T bÊ +ÁM ÎT?Q b mX L; v b m F?B K HU+ +O ? B # M ç½ ç°i T?€ pÁM; p•v T?B m M?B M `ÆB tm®M; pÁK M; U+ `°M; HÈM +O >Ä J GoM ?° i? i` M M; QÌB ?„M pW iB T t9+ pÈB #ç+? [m M; HB M i€+? ` ? B # M- b m ç| M; U+ ?„M i?b ;BÌ ç•v ó+?ÆB ô K°i FQ+? iQ" M HU+ p"Q ?ç i? +O >Ä J GoM? +?O

@ •K -K 555

h?•M ?bM? + Q HÈM +O >Ä J HoM? +?O #` #„M ` t ?ÆM i`, K i?QÊ+X \*U+ >çM iW i`QM; KB M; ?„M çB M +m²M; #„M ` tmM; [m M?X J" ççQ FBK [m M; b m F?B + tQM; HB M ?| i?"M? K°i ççQ HQm [m M; [m v i`Î HçB i v +O EBKX æ| ç9M; H" .

E?-M; B `ä ?ÆM \*Æ æ°M; bU F?| F?, M +O EBK i`QM; H-M +¬M; FQ+? M"v- K H" i€K KQÆB +?QM +'T- +ÁM +?Q i? ç°i T?€ *Ym [m MX S?^aB #B i`^M; \*Ym [m M? m K°i #"+ M?QM; HçB +€+? #B i M?Q i`ÌB pÈB ç'iX .QÈB ibM? ?m®M; ç|- M" M GQM; h' - .B i hmv i EBK >Q" M +MM; pÈB iQ" M #° K HU+ #^aM i?•M- HçB F?-M; +| h`[ T?€T i`"M K" HçB +| i? ç€M? # v >Ä J GoM? +?O- K°i +QÌM; ;B^a M; Q" B +?Q M; ?o +kM; #B i +?mv M M"v +| # Q M?B m F?| F?, M i`QM; ç|X

Jm®M H"K çQÊ+ çB m ç| +-M +| M, M; HU+ i? M"Q +?S\ EBM? M; ?B K i?U+ +?B M F?-M; M; WM; i, M; H M i`QM; [m € i`bM? +?B M ç'mX EBK +kM; F?-M; M; QçB H +¬M; FQ+? pW `²BX L m F?-M; +| bU iQM? iQ€M iBM? i +O M" M; p" ?mv i Kç+ #®M- M, K EBK +kM; F?-M; T?^aB H" ç®B i?O +O >Ä J GoM? +?OX

EBK +kM; F?-M; çB i`mv FQ+?- M" M; ?€ KB M; i?Î /®+ ç²M; i?ÌB T?mM ` K°i M; æ•v +?QM? H" *U+ >çM .QÆM; >Ä +O æçB .B K .QÆM; h`Mv t•K M?"T p"Q i`QM;

h` M F?-M; i`mM; - >Ä GBM? oQÆM; i?Î /"B b•m FQM M|B,

@ Gm" M K HU+- M?•M HQçB F?-M; M; QÌB M"Q +| i? bQ pÈB +?9M; i - M?QM; p M, M; HU+ T?K i`Ê- ç° i, M; T?9+ iW pk F?Q +?9M; i HçB F?-M; #^M; ?¼X >Ä J M?•M +O M; QÆB içB b Q HçB i?'i #çB F?-M; \

•M? K„i +O >Ä J oQÆM; i`Î M M HçM? H)Q,

@ >Ä GBM? oQÆM; - M; QÆB ç M; +® w H, M; M?K+ i b Q\

>Ä GBM? oQÆM; H„+ H„+ ç-m- M|B ,

@ æQÆM; M?B M F?-M; T?^aB- M; QÆB F?-M; #B i T?QÆM; i?S+ +¬M; FQ+? pW L m i F?-M; M?-K i?b M[iY pW `²B ç½ /MM; HU+ HQÊM; ç M iW J oU+ ç€M? pÐ

+?QM? H" bQM; i`¼M; aB m h'i a€i E„X J°i FQ+? M"v M m tm'i #'i F€ w i?b +?Q /M
i?"M p" B T?-MX

3y9X *?QÆM; 89d, •K .B K >Ä J G½M? *?OX UT?-M RV

>Ä J pQÆM; ?W H¢M? K°i iB M; , óGQ" B M; QìB [mª M?B M tªQ i`€X L m F?-M;
h?-M ;BÈB- i bÈK ç½ K M; i°+ M?•M iB M p" Q M?•M ;BÈB- ç +?Q #¼M +?9M; #B
HÈB ?¢B` b Q`²BXô

EBK çSM; M;mv M i¢B +?¶i?î /@+- >Ä J H½M? +?O #` M" M; ç€M? # v ç½ +?"K`
p" M; i` M M; QìB ?„M ç½ #B M K'i- H°` #ªM i? ?ÆB ;B®M; pÈB >Ä *U L?•M /Q K°
i?"M?- K" F?-M; T?ªB M? K i?¢+?X G9+ M"v- F?®B iBM? i? î p` i`Q #° M; U+ +O
HÈM- +?'i HÄM; K"m p" M; ç M; +?ªv` F?-M; M; WM; iW KB M; p i i?QÆM; X hWM;
ç'i T?€i` iB M; p M; i? M? i?9v- ;B®M; M?Q H" M? K iQÆM; +?S F?-M; T?ªB H" M

h?•M i? F?'M; H² + Q i€K i?QÈ+ FB - i`QM; €M? K„i +?, K +?9 +O +QìM; ;Bª i? ;
HmM; H v K°i +€B`²B M; ½ ó-Kô tm®M; ç'i X æ®B K†i pÈB .B i hmv i EBK >Q" M K
i?S ? B- M| ç½ #` i?QÆM; M†M; - K†+ /M +?Q +? i M?QM; +kM; F?-M; +| M, M; HU

EBK i?-K F m ç€M; iB +- M m M?Q pW`²B KbM? F i?ÊT i? K h²M hK+ T?€T i`"M
M"v M; v H" T iS+X L?QM; M m H"K M?Q i? i?b KbM? F?-M; i? i? K ;B pÁM; i, i
+O EBK`i [m"i +QìM; - M" M; #B i KbM? F?-M; i? v m *Æ æ°M; - +?Q /M i?QÆM
[mª ;b ? iX h`-M hQ hmv M +?`m M¶B F?' M?Q i? M"Q i?b +?QM? KbM? i?'v`ä M
M; ,M +ªM çQÊ+ iB M? +ªK- +?Q M M ç" M? î i` M +?B M i`QìM; i?-K ;B9T ?„M +QB M
ob p"v- F?-M; ç M H9+ +¢M FB i K HU+ i?b M" M; imv i F?-M; HMB #QÈ+X

>Q i b•m K°i ?ÆB- iB b€M; i`QM; K„i M" M; /-M HQm +?mv M- M" M; ;BÆ .B i hmv i
.QÆM; JB M K"m ç2M iªM K€i` €M? b€M; p" M; M?"M M?¢i #„i ç-m +?ªv p" Q i`QM
HU+X "M; p" Q h²M hK+ T?€T i`"M p" .B i hmv i EBK >Q" M T?K i`Ê- M" M; iBM +?„
T?K+ ç M i`¢M; i?€B i®i M?'i X L" M; F?-M; i?B i`B M` h²M hK+ T?€T i`"M pb +?Q
M?B m ç®B i?O HÈB ?¢B ?ÆM ç M; +?î î T?Q b mX

EBK +?"K`½B çB p # M +¢M? \*Æ æ°M; - i`U+ iB T M?„K ? B K„i H¢B çB m iS+X
+T- H¢B +| .B i hmv i EBK >Q" M M M / /" M; T?K+ ?²B K HU+X h`" M +?B M iB T
/M F?-M; i? +?B M i?„M; ç®B i?O +kM; T?ªB H"K +?Q ?„M #` i?QÆM; i' M M†M; M

>Ä GBM? pQÆM; T?€M çQ€M ? i bS+ +?QM? t€+- +?Q /M *U GQM; K"m p" M; ? v
[m M; K M; K"m i`„M; î i` M ç! +?QM? H" J oU+ +O EBKX J pU+ +O M" M; ? i b
HQ¢B J oU+ T?K i`Ê- +| i? T?K ;B H M K F„+kM; M?Q pk F?QX >B m [mª +?d +|
pU+ i M smv M .B i M"v +| HU+ T?€ ?Q¢B`i HÈM- M?QM; ç T?€i ?mv çQÊ+ i?b T
i?OX æ®B i?O +" M; K¢M? i?b F?ª M, M; ç•K tmv M +" M; v mX L?QM; #M; p" Q M|
+?2 /'m çQÊ+ .B i hmv i EBK >Q" M ç T?€i ç°M; bQM; i`¼M; aB m h'i a€i E„X

oÁM; i?S ? B iW iW F i i?9+- +€+ +QìM; ;Bª M? M? +?| M; pQÊi [m X æ€M; +?9 w M
pÈB >Ä J H½M? +?OX L?QM; M" M; i?„M; / /" M; ?ÆM EBK`i M?B m- F?B i`"M ç
KBM? iQîM; T?K+ ?²B K HU+ ç½ iB m ? QX

a m pÁM; i?S ? B- +ªM H¢B KQìB # +QìM; ;BªX h'i M?B M +| *Æ æ°M; - EBK- >
M?•M + Q KQìB i?QÈ+ ç|X h`W #¼M ?¼` +ÁM +| # i M >Ä J i°+ p" K°i i M >Ä C
H¢B +kM; H" M, K i`QìM; H½Q K¢M? M?'i X h`QÈ+ H9+ iB M ?" M? F?€M? çB M- #¼
b) [mûi M; M; i'i +ª +€+ +QìM; ;Bª +| im pB /QÈB # i?€B i?QÈM; i`QìM; H½QX

o"Q H9+ M"v- F?-M; K°i B +?9 w ç M *Æ æ°M; p" EBKX G9+ i`QÈ+ /M EBK /M
F€F?| F?, M- K" iB m çB K +O K¼B M; QìB Hm-M H">²M; .B K p" i M >Ä J i°+ +
bU ?¼ ç½ i? ?B M i?U+ HU+ +QìM; ç¢B- M?'i H" i M >Ä J i°+- ?„M pQÊi [m pÁM

; - M M ? Q F ? - M ; i ? ? B M ; b M ? B m X . o M ? B M ? „ M Q m i ? ? Æ M b Q p È B > ² M ; . B K + k M ; M ? B m ? Æ M K ' v T ? - M X

a m F ? B i ` " M + m ® B + M M ; F i i ? 9 + - • K i ? M ? + O > Ä G B M ? p Q Æ M ; p M ; H M i ` M i ? , K + ? Q p Á M ; i ? S # X ô

a „ + K † i + € + + Q Ì M ; ; B ^ F ? - M ; + Á M p ` ¢ M ; ` Ð M [X o Á M ; M " v + ? „ + + ? „ M F ? | F ? , M 2 ç B i B T i ? b b) ; † T ` i M ? B m ; B M F ? ' - K m ® M F ? - M ; i ' M ? Q K " + ? B M i ? „ M ; ç ® B M " Q X J H U + # ¼ M ? ¼ i B m ? Q M ? B m - i ? " K + ? Q + | M ; Q Ì B # ` i ? Q Æ M ; i ` Q M ; p Á M ; + ? B M H U + b m M ; K ½ M + ? B K ` i Q i X

> Ä G B M ? p Q Æ M ; M ? b M i ? ' m w M ; ? o + O ? ¼ - # M i ? ^ M M ? B M M | B , ó * ? B M i ? m " i - + k M ; H " K ° i # ° T ? " M + O i ? U + H U + X L m B + ^ K i ? ' v i , i ? Q M ? Q p " v F ? - M ; + - M ; # + S H 9 + M " Q X ô l v M ; ? B K p - ? b M ? i ^ M ` - H B M ? ? ² M H U + h ? € M ? + ' T + k M ; F ? - M ; T H Á M ; # ' i K ½ M M ? Q M ; + € + + Q Ì M ; ; B ^ i ? ; B È B æ ` h • K M " Q / € K M | B i ? K ; b M [X

G 9 + M " v - * Æ æ ° M ; + k M ; ç M ; i ` Q ç ' B p È B E B K - ? B M ; Q Ì B + | K ° i i ` M ? H m " M F ? ó E B K - + ? Ì H 9 + ` 9 i i ? , K - i b) i " M H U + ç + ? 9 M ; i Î + M M ; K ° i i ' X ô * Æ æ ° M ; M ? b M + O K b M ? X

L ? Q M ; E B K H " T i S + T ? O [m v i , ó E ? - M ; 5 h + Á M K m ® M i ? K ; B K ° i p Á M ; M [- i i ? „ M ; H È B X L ; Q Æ B ç Q Ê + M ; ? d M ; Æ B i ? b K m ® M i ? „ M ; ç ® B i ? O F i B T b) F ? - M ; [# Ä + m ° + i ? b + k M ; T ? ^ B + ? Ì p Á M ; i B T i ? 2 Q ` ² B K È B M | B X

ó E ? - M ; ç Q Ê + 5 ô * Æ æ ° M ; M ; ? B K i 9 + M | B , ó æ • v F ? - M ; T ? ^ B H " + ? m v M ç M X L ? h • K b) F ? - M ; M Q Æ M ; i v ç • m X " • v ; B Ì i b M ? i ` ¢ M ; + O M ; Q Æ B + ? Q ' M ç ` M ? - K ° i F ; B ^ K ¢ M ? M ? ' i i ? ; B È B æ ` h • K - M m M ; Q Æ B t ^ v ` + ? m v M ; b i ? b i H " K b Q , M M # ® B ? ^ \ ô

E B K H B + p * Æ æ ° M ; K ° i + € B , ó L ; Q Æ B b Ê i ; † T + ? m v M F ? - M ; K v + ? Q M ? H " p + ? i M ? Q i ? M " Q Q \ ô

" ` M " M ; ? Ä B M ; Q Ê + H ¢ B - * Æ æ ° M ; b Y M ; b ® i K ° i + ? 9 i X E B K ? Q i b • m K ° i ? Æ B ç H Á M ; , ó * Æ æ ° M ; - v M i • K ç B X æ W M ; [m M i H " ? " m M ? • M h ' G Q M ; - b) F ? - M ; i ? ' i p " v X h + | i ? • M i ? h ? € M ? + ' T K " - # ¼ M ? ¼ K m ® M ; B i i + k M ; F ? - M ; T ? ^ B / / " M ; > F ? - M ; + - M M | B M [5 ô

3 y 8 X * ? Q Æ M ; 8 9 d , • K . B K > Ä J G ½ M ? * ? O X U T ? - M k v

h ? M ? • K > Ä G B M ? p Q Æ M ; p š M [m M ? [m ~ M i ` M F ? - M ; i ` m M ; , ó h B M p " Q p Á M ; i ? p " v p Á M ; M " v b) + | K ° i p ` p " M F ? Q i ® i - + | i ? i ` U + i B T i ' M + ' T i ? K ; B p Á M ; i B T H " ç B m K " i M | B H 9 + i ` Q Ê + - F B K M ; ? B K p " M F ? Q + O + € + M ; Q Æ B X ô o W M | B b € M ; H M - ? B i v p m M ; ` - K ° i + ? M K i B b € M ; K " m ? ² M ; i W i ` M i ` Ì B ` Æ B t m ® M ; M i ^ X > Ä G B M ? p Q Æ M ; i U + ? † i ç S i H B M H ¢ + p È B i ` " M K Q M " v - ç ² M ; i ? Ì B M " M ; ç 2 K ç i ` € M ? M ; Q Ì B F ? € + [ m ' v M ? B m K " M K Q X . o M ? B M M m M ? Q M ? | K K Q Ì B # M ; C H U + + O K b M ? F ? ® M ; + ? K " M K Q i ? b + k M ; # ` M " M ; T ? € i ? B M X

a m F ? B i ` " M K Q ` Æ B t m ® M ; t Q M ; - K Q Ì B # M ; Q Ì B i B M p " Q p Á M ; # ç ½ ç Q Ê + > Ä M " Q + ® i b M ? [m ' v M ? B m i ? b b) K ' i [m v M i ? B ç ' m X

: B | i ? ' B M ? - K Q # v H ' i T ? ' i - M ? [M ; ? ¢ i K Q + ? " K ` ½ B ` Æ B t m ® M ; X * ? 9 M ; F ? - M ç ° M ; M M F ? B ` Æ B p " Q i ? • M i ? + ? d i ¢ Q ` K ° i + ? 9 i + ^ K ; B € + ' K € T K " i ? - B X * | i ; H Q Ê M ; ? ¢ i K Q ` Æ B i ` M K ¶ B M ; Q Ì B b) F ? - M ; ; B ® M ; M ? m - M ; Q Ì B / Q M ? M ? B m - M

*Æ æ°M; i? - K i? M - t2K ` i?U+ bU T?ªB M? ì p"Q p"MF?Q `²BX .QÈB bU i?2Q /äB
p` h?€M? + 'T +QìM; ;Bª F?€+- Km®M ,M ;B M +kM; F?¬M; çQÊ+X >„M +| i? Hw ;
pQÆM;X > B çÊi i`QÊ+- # 'i F€ H-M M"Q +kM; /U p"Q i?U+ HU+ +O #ªM i?•M K" i
+kM; H" K°i +m°+ FB K i` F?ªM,M; F?®M; +? X L?QM; H-M M"v HçB F?€+- KQìB
;Bª- ?ÆM M[M m iB T iK+ bY /KM; T?QÆM; T?€T +k i?b i?"i F?¬M; +¬M; #^M;X
[mv i ç`M?- F?B ç| b) F?¬M; +ÁM HìB ` iB M; p"QX

>Ä GBM? pQÆM; M|B, ó_9i i?,K F i i?9+- M;QìB çQÊ+ b® ?ç i KQ `ÆB i`9M; M?
p"Q pÁM; i`QM; K" F?¬M; T?ªB i?B ç'mXô oW M|B- €M? K„i +O M" M; pW M?bM i

æ€M; iB +- H-M M"v M;QìB K v K„MF?¬M; T?ªB H" EBK ? v *Æ æ°M;- M?QM; pšM
ç| +?QM? H" >²M; .B KX

*| bU i?B M p` î ç•v +?,M;\ h`QM; HÁM; *Æ æ°M; €+ w iU ?ÄB- >Ä GB M pQÆM;
GBM? pQÆM; HB M F i +? i`K >Ä J pQÆM;X G-M`9i i?,K M"v imv M?bM [m `i +
[m M GBM? >²M GU+ +O >Ä GBM? pQÆM; H" + Q M?"i î ç•v- M m M" M; Km®M +?
>Ä J pQÆM; p" >Ä GB M pQÆM; +| i? T?€i ?B MX E +ª KbM? +kM; p"v5

h`QM; bU [m M b€i +O *Æ æ°M;- >²M; .B K +kM; M?bM p ?„M- €M? K„i ? B M;QìB
>²M; .B K - *Æ æ°M; M?bM i?"v çQÊ+ K'v T?-MF?Q+? H X

óL;QìB /QM? b® ?ç i KQ M?B m i?S ? B b) i?B ç'm +MM; pÈB M;QìB /QM? b® ?ç i K
M?Q p"vX oÁM; i?S # +?QM? i?S+ #„i ç-m5ô •K i? M? +O >Ä GBM? pQÆM; +„i
hbM? ?m®M; H9+ i`QÊ+- i' i +ª K¼B M;QìB ç m i" T i"mM; +?9 w M M M;QìB M"Q /Q
M;QìB ç m `ä`"M;X

*Æ æ°M; +?"K `½B çB ` M;Q" B- ?„M H" M;QìB /QM? b® ?ç i KQ M?B m i?S # - K" M
J X J v K" F?¬M; T?ªB +€B i M + Q KQìB i?QÊ+ FB X

*?d H" p"MF?Q +O *Æ æ°M; +kM; F?¬M; [m € i®i- i M >Ä J ?„M çKM; T?ªB H" i
M?QM; F?¬M; +| #` i?QÆM;- i?U+ HU+ #ªQ i²M ?Q" M +?dM? M?"iX >B M M?B M
>Ä J M"v H" •K .B K >Ä J H½M? +?O- +| i?m°+ iQM? •K >Ä M; ?` +? pÈB i M ç½ i
i`QÊ+X

ošM +ÁM K v5 o"MF?Q F?¬M; ç M M¶B [m € t'm- *Æ æ°M; iU M O B i`QM; HÁM;X
Km®M çKM; ç° i M >Ä J + Q KQìB i?QÊ+ FB bÈKX a m pÁM; M"v +?d +ÁM #ªv M
+?Q H" # pÁM; M[KÈB ç M +?mM; F iX L m p"Q H9+ M"v KbM? ;†T ç®B i?O +?C
+?B M i?„M; bÊ+ kM; H" i?„M; i?ªKX *"M; H•m çKM; M| # Q M?B m i?b +"M; i®iX
b€M? pÈB ?„M p M,M; HU+ +O >Ä J i°+ ç•v\ >„M i?W F F„M,M; +O ? B ççB [
J imv KçM? M?QM; ç®B pÈB *Æ æ°M; i?b #B i M;QìB #B i i - i`,K i`"M i`,K i?„M; >

*Æ æ°M; +?"K `½B çB p T?Q i`QìM; ç'mX h`QM; i?ìB ;B M M;„M M;OB M"v ?„M ç½

•K .B K >Ä J H½M? +?O + Q HÈM +kM; +?-K +?"K çB ` - M;¼M HY K"m ç2M i` M
M?'T M?€vX hB M; #„i ç-m +O >Ä GBM? pQÆM; p M; H M- i`"M +?B M ç-m iB M

•K .B K >Ä J H½M? +?O ;BÆ ? B +€M? i v i?¬ iQ H M- i`QM; H9+ ç| *Æ æ°M; ç½
[m M; M?"M M?ç i # Q T?O H'v +Æ i? X æ•v +?QM? H" J oU+ J°M; >mv M J L;•M-
i?O M„K çQÊ+ p` i`Q +O KbM?X S?ªM SM; +O ?„M [m € M? M?- +Æ ?² H" •K .B K
M?' + i v i?b ?„M ç½ `ìB F?ÄB +?¶ çSM;X

L; v +?¶ *Æ æ°M; pW çSM;- K°i +°i HY T?|M; H M F?¬M; i`mM;- M;QM; iK i?"M?
+?Q M| /QìM; M?Q ç M; +9B ç-m ;"Q i?ûi i?ªK i?B iX

M,M; F?®M; +? +O ?„M FBM? M; QÌB ç M M?QÌM; M`QX •M? b€M; K`m p`M; # v i`
pW KÈB tm'i` i?–M F?Q h•M EBK ? .B i hmv i EBK >Q`MX h`QM; iB M; p M; i`–M
>Q`M iÄ` [m–M; b€M; K`m i`„M; çKM; p`Q .B K .QÆM; h`MvX J°i F?mM; +ªM? i
`mM; ç°M; tm'i ?B M- F„ M,M; +QÌM; ç¢B +O >Ä J h°+- ?ÆM M[ +ÁM H` /Q i M >
HU+ M`v; –M #^M; >Ä J oQÆM; T?|M; tm'i H¢B #` .B i hmv i EBK >Q`M #´ ç–B`²B
K`m p`M; # v iQ€M HQ¢MX

æ•v +?QM? H` i?S H`K +?Q EBK i?„M; pÁM; i`QÈ+- .B i hmv i EBK >Q`M T?®B
oU+X L?QM; i¢B b Q pW #„i ç–m M`M; ç½ T?ªB /MM; F„ M,M; K¢M? K) M?Q p`v- ?
K°i +?B m h'i a€i E„ #bM? i?QÌM; \ æWM; M|B H` +€+ +QÌM; ;Bª F?€+ îæ` h•K- K`
F?–M; ?B m EBK Km®M H`K ;bX

GQM; /U+ +O EBK ç°i M?B M p¶ K¢M?- K M; i?2Q K°i i®+ ç° FBM? M; QÌB T?|M
H½M? +?OX *U+ >¢M h•M EBK K HU+ iQ`M /B M #°+ T?€i- iWM; ç¢Q FBK [m M; i
H M +?mM; [m M? M; QÌB EBK F?B M .B i hmv i EBK >Q`M T?€i` p–b® T?QM; /
M`v ?Q`M iQ`M ;B®M; M?Q ç M; +–M; FQ+? FB m iU b€iX

3RyX *?QÆM; 88y, h?€M? *'T h?S hQ *O æ` h•K h? :BÈB UT?–M

h?'v p`v- b„+ Kti \*Æ æ°M; ç°i M?B M i? v ç`B- #îB pb ?„M ?QªM; bÊ F?B T?€i ?B i
+?O M`v #MM; H M aB m h'i a€i E„ æ¢B l .B K „M; p` æ¢B .B K .QÆM; h`MvX .M
i`"M çB +?,M; M[ i?b \*Æ æ°M; +kM; F?–M; i? i?B i`B M ç²M; i?ìB +ª ? B Fo M,M
iWM; Fo M,M; K°iX >ÆM M[- ?„M +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ +?9M; ç½ ç¢i iÈB i`bM? ç°
hW F?B #„i ç–m ç¢B çB M ç M #•v ;Bì- +?Q iWM; +| +QÌM; ;Bª M`Q i?B i`B M K F
J HU+ i`QM; +Æ i? \*Æ æ°M; b–B i`Q- p`Q H9+ M`v ?„M imv i ç®B F?–M; i? +?
EBK +| i?•M i? h?€M? +'T M?QM; K°i F?B ç²M; i?ìB ç®B Kti pÈB ? B * Q *'T aB
çQÌM; +? i K`i?–BX

óhBM iQîM; i 5 h +| i? çÐ çQÊ+5ô

æ9M; H9+ M`v- #ªM i? GQM; i°+ +O EBK `®M; iQ #^M; iB M; M; QÌB- pb p`v +?c
æ² p` K°i b® Qi +QÌM; ;Bª +O æ` h•K i? ;BÈB KÈB +| i? ?B m çQÊ+X EBK #B
KbM? ;†T M; mv ?B K i?b ?„M M?'i ç`M? b) ` i vX L m M?Q p`v- F ?Q¢+? +O M`M

*Æ æ°M; pW M; QM; iK K HU+ tQM; - M?QM; b m F?B M; ?2 iB M; `®M; +O EBK H
`,M; `²B [mv i ç`M? F?–M; t–M; ` M[X "îB pb ?„M iBM iQîM; - EBK b) F?–M; H`K

G9+ M`v- >Ä J H½M? +?O ç½ T?|M; i?Q+? ? B * Q *'T aB m h'i a€i E„X >„M F?–M
#îB M; v +ª+€+ h?B M * M h?€M? æ² +kM; +| i? #`bmM; K HU+ çQÊ+ i?b b Q ?„M
KQìB H,K M`v H¢B F?–M; i? X æB m ?„M Km®M #•v ;Bì H` F i i?9+ i`"M ç'm- ;BªB
+| HÈB +?Q ?„MX

hWM; ç¢Q [m M; i`K æ¢B l .B K „M; F?´M; H² +| K`m iQK i`QM; bm®i # v b€i ç'i ç
M| H` æ¢B .B K .QÆM; h`Mv M?Q Kti i`ìB /•M; H M #m´B #bM? KBM?X >Ä J H½
i?U+ ?B M •K /QÆM; /mM; ?ÊT M?Q *Æ æ°M; - M?QM; pB + F i?ÊT +?9M; ç +–M;
F?|X

æ¢B l .B K „M; ç½ F?| +?†i p` i`Q F?B M EBK F?–M; i? i`€M? Mû- [m M; K M
i`MK H`v #ªM i? EBK GQM; +O M`M; X E?B i?'v EBK #B M K'i îi`QM; [m M; i`K
M?„K ? B K„i H¢B- ? B i v ?„M pb M„K [m€ +?†i H`K tQÆM; +®i p M; H M iWM; iB

ó± 555ô

h? M? •K FBM? M;¢+ +O K¼B M;QÌB H`K \*Æ æ°M; KÎ K„i- i`QM; iQ+? i„+ ç! ?„M -
F?ª iQ M;?`X

æ¢B l .B K ",M; H` K°i i`QM; M?[M; aB m h'i a€i E„ K¢M? M?'i +O •K oB K J oQA
æ°M; F?¬M; +?d K°i H-M FB K M;?B K mv HU+ +O M!X L?QM; H9+ M`v- ?„M F?¬
?! i?`M? iQÊM; #,M; K` H` p¬ b® M?[M; pÁM; i`ÁM çB M [m M; K`m p`M; # v iW i
` - M;? M? iB T \* Q \*'T aB m h'i a€i E„ æ¢B .B K .QÆM; h`MvX

h?U+ ` - b m F?B tmv M [m æ¢B l .B K ",M; #ªM i? +O M`M; ç½ #B M i?`M? ?bM
F?B M i€+ ç°M; Qi çBX smM; [m M? i?•M i? EBK- M?[M; pÁM; i`ÁM çB M [m M;
.B i hmv iEBK >Q`M M;QM; iKÎ i` M i v M`M;X a m ç!- EBK F?®M; +? +?9M; +¬M
h`MvX

ó•K -K555ô

ošM ;B®M; M?Q i`QÊ+- KkB M?¼M +O æ¢B .B K .QÆM; h`Mv tmv M [m smv M .l
-K -K `²B v m çBX \*m®B +MM; KÊB i?U+ bU p +?¢K pÊB .B i hmv iEBK >Q`MX

J°i çQ`M bQÆM; KM K`m p`M; iÄ ` iW i` M M;QÌB EBKX L`M; /MM; smv M .B i
hmv iEBK >Q`M - F„ M,M; F?€M; +U +°M; i? K i?•M i? +QÌM; ç¢B i`U+ iB T M;¢M?
.B K .QÆM; h`MvX G9+ M`v- M`M; +?d +¬M HmB p b m H` +! i? ?! ;BªB /Q HU+
#ªM; p`Q i?•M i? h?€M? +'T i?b b) F?¬M; +! #'i F€i?QÆM; i`M ;bX

L?QM; M;QÊ+ H¢B- EBK F?¬M; HMB K` iB T iK+ ?! i?•M i?`M? EBK GQM; - i`U+ i
.B K .QÆM; h`MvX .€K /MM; i?•M i? M?“M H`v Q M? FQ+? +O æ¢B .B K .QÆM;
aB m h'i a€i E„ +O *U+ >¢M .QÆM; >Ä ç!5 o`v K` EBK pšM M; M; M?B M ç!M çÐ-

G¢B K°i ç€K bQÆM; KM K`m p`M; T?mM ` iW KB M; `²M; @ #ªM i? *U GQM; +O
K HU+- K` +?QM? H` K€m +O M`M;X EBK ç½ #` i?QÆM; - *Æ æ°M; H`T iS+ çQ€
H9+ M`vX \*kM; p`Q H9+ ç!- EBK ç½ HQÊi [m /Q # +O æ¢B .B K .QÆM; h`Mv p
GoM? +?O pšM +ÁM ç M; FBM? M;¢+X h?•M ?bM? F?) ç°M; - HQM; po +O M`M; ç½

3RRX *?QÆM; 88y, h?€M? *'T h?S hQ *O æ` h•K h? :BÈB UT?¬M

*Æ æ°M; `®i +m°+ +kM; ç½ ?B m EBK Km®M H`K ;b- pW `²B M`M; ç½ /MM; #B M
l .B K ",M; - b m ç! iQ`M HU+ t¬M; [m /Q # +O æ¢B .B K .QÆM; h`MvX JK+ çQ+?
H½M? +?OX

L`M; F?¬M; Km®M /MM; T?QÆM; T?€T +¬M; FQ+? iW t K` HU +?¼M +`M +?B MX
M`v +O EBK `i M;mv ?B KX *?d +¬M #` i`9M; K°i i`QM; ? B Fo M,M; * Q *'T aB
+! i? F?B M M`M; F?¬M; +? i +kM; #` i?QÆM; M†M;X

L?QM; *Æ æ°M; TªB i?W M?“M `ªM; EBK ç½ HU +?¼M `i i?¬M; KBM?- #ÎB pb i
F?¬M; FûK ;b ç®B i?OX L?Ì ?mv iK¢+? i`mv M i?W +O h` GQM; - +?d +! ç€M? +`
?°B +?B M i?„M;X

E?B >Ä J H½M? +?O i?®B HmB- i?•M ?bM? EBK çQÊ+ i? iB M H MX GQM; /U+
H² [mûi ` - i` M # K†i H!M; H€M? [m M; ?Q K`m p`M; M?Q €M? i`,M; p`M; b!M; b€
F?¬M; +¬M TªB #`M +½B i? K p bU b„ + #ûM +O EBK ? K HU+ M[X

>Ä J H½M? +?O +kM; TªM SM; +U+ M? M?- ,M K°i çÁM +O EBK M M ;BÌ ç•v
i`€B ç¢T H M ç'i H`v HU+- i?•M i? F?´M; H² +QM; H¢B- M;¼M HY K`m ç2M i` M i
ç! ?„M +?ûK K¢M? p`Q HQM; /U+ +O EBKX

óS?`+?55ô J°i iB M; i`-K Km°M- EBK p¬ HU+ #` +?'M # v M;QÊ+ ` X *ÁM +€M?
+?O +kM; ?B M ` K°i p i i?QÆM; F?¬M; M? X

*m°+ + "M + ?B M i ?^aK i ?B i + ?QM ? i ?S + # „i ç - mX > B # M F ? - M ; + | ç O i ? Ì B ; B M ç
 HU + b € i i ? Q Æ M ; K € M ? X * ? Q M M - ç B m K " ? ¼ + | i ? H " K H " / M M ; i ? • M i ? p " K H
 T ? Q Æ M ; X

GQM ; / U + - HQM ; i `^aQ - HQM ; p o - HQM ; i ? • M + O EBK i ? " K + ? Q H " HQM ; M ? ç m
 # ' i + S i ? O ç Q € M + - M ; FQ + ? M " QX J " > Ä J H ½ M ? + ? O + kM ; i `^aç Á M F ? - M ; FûKX
 ` • K i ? M ? ó " M ; # M ; # M ; 555ô F ? B M K " M ; M ? o M ; Q Ì B i T ?^aB + ? ' M ç ° M ; X

*€ + h ? B M * M h ? € M ? æ² M „ K + ? † i i v K b M ? - K ¶ B M ; Q Ì B ç m i " T i " m M ; + Q ç ° i b M
 * Æ æ ° M ; +^aK ; B € + + | K ° i # " M i v K K K € B M ? Ä # û M „ K H ' v i v K b M ? - ? „ M M ; Q^aM ?
 h m v M ç ½ ç M # M + € M ? i W # Q ; B Ì X * U + > € M ' i J ° + K HU + M ? m ? Á ` | i p " Q M ; Q Ì B
 # È i + , M ; i ? Š M ; X

ó * Æ æ ° M ; - + ? " M ; i ? ' v i ` " M + ? B M M " v M ? Q i ? M " Q \ ô
 h ` - M h Q h m v M F ?) ? Ä B X

* Æ æ ° M ; i ? M M ? K ° i i B M ; `² B H „ + ç - mX
 h ` - M h Q h m v M + kM ; ; B @ M ; M ? Q * Æ æ ° M ; - M ? ; B ¼ M ; i ? Î / " B ,

ó L m M ? Q H " Î i ? ; B È B H Q " B M ; Q Ì B - + ? Q / M EBK + | i ? ' i # € B i ? b ç @ B T ? Q Æ M ; + k
 i B + æ • v H " i - M ; i ? S K Q Ì B H , K + O i ? ; B È B æ ` h • K X ô

* Æ æ ° M ; ; " i ç - m - ? Q " M i Q " M ç² M ; w p È B H Ì B M ? " M tû i + O M " M ; X æ € M ; i B + ç • v
 + O æ ` h • K i ? ; B È B X

ó æ M M ; ç M M ; 555ô L ? [M ; i B M ; M ' ` M ` o p M ; H M X EBK p " > Ä J H ½ M ? + ? O + m @
 i ? EBK M ? Q / B m ç Si / • v # v ` t - K " > Ä J H ½ M ? + ? O + kM ; ? i b S + + ? " i p " i - M ;
 i ? • M i ? ç - v p i i ? Q Æ M ; + O ? „ M X J † + / M + ? d # ` i ? Q Æ M ; M ? - M ? Q M ; ç • v H " H - M
 p " v i W b m F ? B i ? K ; B ç € B ç B M i È B ; B Ì X

h ? • M i ? EBK M † M ; M ` Æ B t m @ M ; K † i ç ' i - > Ä J H ½ M ? + ? O F ` + ? H B i i ? Î / @ +
 + ? | M ; ç i K K HU + ç i B T i K + + - M ; FQ + ? i ? b # ¶ M ; M ? B M M ; ? 2 i ? ' v K ° i i B M ; ? û i

ó æ O `² B X h ` " M M " v + ? 9 M ; i M ? " M i ? m X ô

> Ä J H ½ M ? + ? O + Q Ì B / [i È M - i U M ? Q F ? - M ; M ; ? 2 i ? ' v H Ì B M | B + O * Æ æ ° M ; X æ
 M ; Q M ; i K - H 9 + i ` Q È + æ € B l . B K " , M ; F ? - M ; + | i € + / K M ; p È B EBK ç ½ H " K ? „ M ? Æ
 ç ` M ? / M M ; æ € B . B K . Q Æ M ; h ` M v ç F i i ? 9 + i ` " M + ? B M X

ó L ; W M ; 555ô J ° i + ¶ G B M ? >² M G U + + Q Ì M ; ç € B T ? O t m @ M ; - H " K > Ä J H ½ M ? + ? O
 + „ i ç Si ç Q È + F „ M , M ; M ? Q M ; + kM ; H " K + ? Q ? „ M T ?^aB / W M ; H € B - ? „ M M ; ~ M ; ç - m M
 Î i ` M F ? - M ; i ` m M ; X

> Ä J o Q Æ M ; ; " i ç - m - T ? ' i i v p È B ? „ M - H 9 + M " v > Ä J H ½ M ? + ? O K È B i ? @ B H m B

h ? • M ? b M ? * Æ æ ° M ; H | 2 H M ç B i È B # M + € M ? EBK X " • v ; B Ì M " M ; ç ½ i ` Î p ? b M ?
 i ? m H B K - € Q ; B € T K " m p " M ; i ` M M ; Q Ì B ç ½ # M € i ? Æ M #<sup>a</sup>v T ? - M - ` ' i M ? B m p ` i ` Q
 p i K € m ç Ä i ? Š K X G 9 + M " v - F ? m - M K † i M " M ; i € B M ? È i M ? Q ; B ' v i ` „ M ; - ? b M ? M ? Q
 ? - M K - i ? • M i ? + Q [m „ T H € B X

h ` Q M ; H Á M ; \* Æ æ ° M ; / • M ; H M M ¶ B [ m † M ç m K ½ M ? H B i - b m F ? B F B K i ` ? „ M + k
 + O EBK i m v F ? - M ; M ? M ? Q M ; ? m v i K € + ? h ' G Q M ; + kM ; ç ½ + S m K € M ; M " M ; X

* Æ æ ° M ; - K H ' v i ? • M i ? EBK i ` Î p # M ç² M ; # € M X æ ¶ J B M ? p " G K "^aQ L ? B p ° B
 "^aQ L ? B + ? m ~ M # ` ç Ð H ' v EBK ç i B M ? " M ? i ` H B m i ? b M " M ; ç ° i M ? B M K Î K „ i - M
 o Q Æ M ; E ?^aB i ` M M ; Q Ì B * Æ æ ° M ; X • M ? K „ i m v i Q € M H Q € M - ; B ¼ M ; M | B + O M " M ;

ó h ? € M ? + ' T 55 > „ M H " h ? € M ? + ' T + Q Ì M ; ; B^a555ô

L | B t Q M ; + • m ç | - EBK # m - M ; i ? ä M ; i v `² B ? - M K i ` Q M ; H² M ; M ; U + + O G K "^aQ
 h ? € M ? + ' T 555

> B +?[M"v +U+ F€`mM; ¸°M;X G9+ M|B` M?[M; HìB ç| - EBK ç½ KB M +QĐM; /
*Æ æ°M; - ç2K T?€M çQ€M +O Kbm? i`mv M iÈBX æ•v H" M;mv M M?•M M" M; H" T
ó*?,K b|+ EBK +?Q i@i5ô
*Æ æ°M; /†M /Á æ¶ JBM? p" G K "aQ L?B- b m ç| çSM; i?ŠM; H MX
h`€B iBK +O ?„M F?¬M; +€+? M"Q #bm? ioM? H¢B çQÊ+ - HìB M?„+ M?Î+O EBK
i?QÆM; i? M†M; M X J†+ /M M" M; F?¬M; i? i¢Q M?B m i?QÆM; i' M +?Q >Ä J I
i?O çQ¢M ç®B +?B M pW `²B- ? B # M ç½ +?•M +?QM? i?B i`B M i?U+ HU+ ~M ;B
+?d +| i?•M i? h?€M? +'T- K" H" h?€M? +'T iQ" M /B MX
h?¬M; [m HBM? ?²M # ¸°M; +O EBK- *Æ æ°M; ?B m `ä H9+ M" M; + "M +?B M +
i?•M i? +O ?„M F?¬M; FûK M" M; +?9i M"Q- ?ÆM M[K HU+ # ¸°M; ?Q" M iQ" M p
H½M? +?OX J†+ /M ?„M +® ;„M; +?2 /'m M?QM; EBK +~M i?"M i?,K /Á i`bM? ¸° +
F i Hm" M ?„M +?QM? H" h?€M? +'T i?S ? B +O >Ä J h°+ - p" +kM; H" +QìM; ;Bª I
;BÈB æ` h•KX E?| i`€+? >Ä J i°+ /€K +?®M; ç®B pÈB >Ä GBM? i°+ p" >Ä GB
J i°+ ç½ tm'i ?B M h?€M? +'T i?S ? BX GU+ HQÊM; +O ?¼ [mª M?B M +QìM; ç¢
*?Q /M H" GQM; i°+ +?OM; i°+ K¢M? M? 'i i`QM; i? ;BÈB HQ" B M; QìB- M m bQ p
+ K #€B ?¢ T?QM;X EBK K M; ç M K°i i?¬M; iBM i?U+ bU [mw ;B€- K†+ /M H" K
M?QM; +kM; ;B9T ?„M ?B m i? K p ç®B i?O b„T iÈBX EBK5 L;QÆB v M i•K çB-
çÊM p¬ Q+? p"v ç•mX h M? 'i ç`M? b) F?B M +?Q i M F?®M FB i`ª ;B€i?" i M?B m
oÁM; +?B M i?S # +O ç¢B çB M HU +?¼M ç¢B /B M ;B€Q +?O +O GB i .B K i?
M; QìB i? K ;B ;Bì +?d +ÁM H¢B

3RkX *?QÆM; 88R, aU *?B m *® *O h?¬M J v J„M *?•M h?U+ *?
UT?¬M RV

h?€M? +'T ? B +?[M"v F?B M *Æ æ°M; `mM; ¸°M; `i HÈM- M?QM; M| F?¬M; i?ª
?„MX *QìM; ;Bª h?€M? +'T ?„M +kM; iWM; ç'm [m - M?[M; H9+ +ÁM î i`QM; GQM;
+kM; T?ªB ç€M? pÈB GQM; >Q" M;X h?€M? +'T [mª `i K¢M? - M?QM; F?¬M; i? M|
Pì M? 'i î K°i p" B i bM? ?m®M; ç†+ i?M- ?„M +kM; +| i? T?€i ?mv i?U+ HU+ +?m~M
*?d +ÁM H¢B b€m M; QìB M M /M `9i i?,K +kM; p¬ Q+?X h`QM; pÁM; ç'm M"v- F?¬M
H" M; QìB +| HÈB M? 'iX .Q F?¬M; T?ªB i?B ç'm M M M" M; +| i? i" M /KM; i?ÌB ;B
i`¢M; i?€B i®i M? 'iX > B K„i h?€M? +'T >Ä K b€M; [m„+ H M M?bM p *Æ æ°M; -
F iB T ç®B i?O +O ?„M H" *Æ æ°M; p"vX
æQ¢M Fw S+ K" EBK i`mv M H¢B +?Q *Æ æ°M; +kM; F?¬M; M?B m- M?QM; +kM;
i`QM; HÁM; ?„MX G9+ i`QÊ+ - bî /o EBK +| i? pQÊi [m æ¢B l .B K ",M; - F?¬M; T
K¢M? ç M KS+ +ª æ¢B l .B K ",M; +kM; F?¬M; +€+? M"Q i?QÆM; i' M- K" H" M?ì p"
M" M; - +kM; H" F„M,M; i?B M T?9 +O æ` GQM; \*?B h' JB M /`+?X
h°+ æ` GQM; p®M H" K°i M?€M? +| M; m²M ;®+ iW GQM; >Q" M; - EBK M?"M çQÊ+
H¢B F?¬M; +| F„M,M; i?B M T?9 çQÊ+ \ E„M,M; KB M /`+? K¶B M; "v +?d +| i? /M
i?b i`QM; M?€v K„i b) p¬ ?B m ?| çÁM i' M +¬M; iB T i?2Q +O F ç`+? - #'i Hm" M
b QX "ÍB i? - EBK KÈB M? M?"M; pQÊi [m æ¢B l .B K ",M; - ç M ; - M >Ä J H½M
+?B MX GU+ HQÊM; h?€M? +'T bQ pÈB HU+ HQÊM; h?€M? +'T- EBK p®M F?¬M;
çB K v m H" HQÊM; K HU+ F?¬M; #^M; ç®B T?QÆM;X L" M; ç½ H" K `i i®i- M?QM
+?T >Ä J X J' i çB M; m²M #´ bmM; K HU+ iW h²M h`[ T?€T i`" M- M" M; F?¬M; +ÁM
i? M[`²BX

h`QM; K„i \*Æ æ°M;- h?€M? + 'T >Ä J M`v F?¬M; T?ªB F?¬M; i? +?B M i?„M; X :
T?ªB H` + QÌM; ; Bª h?€M? + 'T çQ+? i?U+X

hB T i?2Q- imv >Ä J M`v +| •K /QÆM; bQM; ?Ä - M?QM; ? B i?S M`v F?¬M; ? /
+?Q i?U+ HU+ #ªM i?•M +O ?„M +| +?¶ ?Î`i HÈMX æ®B pÈB +€+ +?OM; i°+ F?€-
H„K- M?QM; ç®B pÈB M; QÌB [m2M i?m°+ *U+ >¢M aQM; >Ä M?Q *Æ æ°M; i?b H¢
tm'i?B M i` M M; QÌB >Ä J H½M? +?O- K` +ÁM +| i? tm'i?B M i` M M; QÌB >Ä J
KbM? /MM; +?B m i?S+ /mM; ?ÊT ? B HQ¢B F„M, M; +O ? B ç¢B Zm•M oQÆM;
ç®B T?QÆM; b) F?¬M; K'i #bM? ioM? M?Q p`vX

>²M; .B K pšM Hm¬M +?9 w iÈB *Æ æ°M;- ?B p¼M; çQ€M çQÊ+ ?„M ç M; M; ?o ; b.
'i Hm”M p K†i ? v bU # ç°M; +O HBM? ?²M- i'i +ª ç m F?¬M; +| ; b F?€+ H¢X >²
T?K+ i`QM; HÁM;- >Ä J ç½ #B m ?B M Km®M ibK ?„M FB K +?mv M- M?QM; ?„M
*?d çB K M`v i?¬B i?b +?ª +| K'v B i`QM; i? ; BÈB æ` h•K M`v H`K çQÊ+ M?Q ?„
v m +O HQ`B M; QÌB i?“i bU imv i pÌB M?Q p`v b Q\ h?“K +?Q F?B M +?Q i, #Ä [m
iB + +ª i€M? K¢M; +O KbM?X E?¬M; #B i b m M`v- HB m i +| ; †T çQÊ+ ibM? v n
iÈB ç•v- >²M; .B K F?¬M; F?ÄB ?ÆB M; QÊM; M; MM; X

æ9M; H9+ M`v- K°i [m M; +-m +| çQÌM; FQM? K°i i?QÊ+ ?¢ tm®M; iW i` M + Q- iE
i`QM; [m M; +-m- i? M? •K +O >Ä GBM? oQÆM; p M; H M,

@Zm M; +-m M`v b) /B +?mv M K°i +€+? M; šm M?B M- F?B €M? b€M; +O M| +?d ç
ç-m iB M ?”M? i`”M ç'mX

hB M; M|B pW /S i i?b [m M; +-m FB #„i ç-m T?€i` K°i Hm²M; b€M; `U+ `Ð- b m
J` H9+ M| #„i ç-m tQ v i`ÁM i?b >Ä GBM? oQÆM; HB M i?O +MM; >Ä J oQÆM;-
HU+ HQÊM; p`Q [m M; +-mX oB + M`v pb bU +¬M; #^M; +O +m°+ i?B- #ÎB pÈB
h?€M? + 'T M`v- /M H` B +kM; F?¬M; i? i? Q i9M; [m M; +-m çQÊ+X

Gm²M; b€M; tQ v +”M; H9+ +”M; M? M?- H-M i?S M? 'i /WM; H¢B M; v +?¶ +O >Ä
+?O iU ç°M; `ÌB F?ÄB pÁM; i`ÁM- b m ç| pÁM; tQ v H¢B iB T iK+X

>Ä GBM? H½M? +?O F?~M i`QÆM; M?bM p`Q pÁM; i`ÁM- F?B Hm²M; b€M; /WM;
+O ?„MX

h®+ ç° tQ v +O [m M; +-m +”M; H9+ +”M; +?“K- `®i +m°+ /¬M M; QM; H¢BX Gm²M
J - iW iW çB [m >²M; .B K `²B /WM; H¢B i`QÊ+ K†i *Æ æ°M; X :B®M; ? i pÁM; j- *A
ç-m iB M Î pÁM; 9- ç®B i?O H` >Ä GBM? H½M? +?OX

Zm M; +-m +kM; F?¬M; iB T iK+ tQ v- ?B M M?B M T?ªB çÊB b m F?B i`”M +?B M
K°i H¬M +?¼M KÈBX

*Æ æ°M; iB M p`Q b`M ç'm pÈB >Ä GBM? H½M? +?OX ”° /€M; +O >Ä GBM? H½
?U+ pÈB M; m²M GBM? >²M GU+ ?MM; ?”mX o®M ç M; +, M; i?ŠM; i?b >Ä GBM? H

æ®B i?O H` *Æ æ°M; F?B M +?Q ?„M i?Q€M; #m¬M; HÄM; K'v T?¬M- K†+ /M H9+
>Ä æB M h?Y oQÆM; p`•K .B K >Ä J H½M? +?OX L?QM; i`QM; i`”M +?B M 'v-
? B ç¢B [m•M pQÆM; M M HQÊM; K HU+ iB m ? Q F?€ HÈM- pb p•v M m /MM; iB
>ÆM M[- >Ä GBM? i°+ p®M +| T?QÆM; i?S+ +?B M ç'm +U+ F€ ç†+ i?M- M M ?„M
h`QM; bmv M; ?o +O ?„M- ç•v H` ç®B i?O i®i M? 'i K` KbM? +| i? +?¼M `²BX .M b
K HU+ *Æ æ°M; `i v mX .o M?B M- M?Ä v m Î ç•v H` tûi pÈB iB m +?m`M ç€M? ; B

>Ä GBM? oQÆM; F?) M?Qm K`v- bmv M; ?o +O ?„M ?Q”M iQ”M # 'i ç²M; pÈB i°+ M
? v >Ä J H½M? +?O FB - Q i M? 'i ?„M +kM; #B i çQÊ+ M, M; HU+ i?U+ +O ?¼- +k
L?QM; pÈB i? M? MB M M`v i?b ?„M F?¬M; M?bM i? 'm- M? 'i H` Î pÁM; i`QÊ+- ?„M
M, M; +O >Ä J i°+- i`B m ?²B M; mv M i® i? X E?¬M; M? [M; i? - ?„M +ÁM /mM; ;
æB m M`v ç½ H`K +?Q >Ä J pQÆM; FBM? ?½B- i?b b Q >Ä GBM? pQÆM; H¢B F
i`QM; i K ç¢B h?€B h?QÊM; i`QÌM; H½Q +?Q i¬M +O i°+- /o M?B M ?„M Km®M i°+
i?„M; X L?QM; *Æ æ°M; H¢B H` M; QÌB F?B M ?„M F?¬M; b Q M?bM i? 'm- ?„M F?¬M

M,M; HU+ ;b ~M /'m ? v F?-M;X Pi M?'i iϕB pÁM; i`QÈ+- iU ?² ?„M pšM +?Q bY
i?OX

''i Hm”M i`QM; HÁM; ç M; M;?o ;b- >Ä GBM? pQÆM; +kM; F?-M; i? M; ,M +ªM +
i`-K ;B¼M; M|B,

@oÁM; i?S iQ- i`”M ç'm ç-m iB M #„i ç-m5

3RjX *?QÆM; 88R, aU *?B m *® *O h?-M J v J„M *?•M h?U+ *?
UT?-M kV

J¼Bi?S # M M;Q”B ç m #`i-M; ?²M; [m M; ç| M; ,Mi`Î- H9+ M”v *Æ æ°M; F?-M; +Á
•K ;b M[- i?”K +?Q F?-M; +ÁM +ªK M?”M çQÊ+ >Ä M;mv M i® i`QM; F?-M; F?Q
+?O FB X >„M ç½ ?Q”M iQ”M `ÆB p”Q hBM? h?-M J oU+X

L?QM; - F?m-M K†i *Æ æ°M; b m i'K K†i Mϕ HϕB MÎK°i MK +QìB HϕM?X h`QM; K„i
KÈB ;†T >Ä GBM? H½M? +?OX sùiiQ”M /B M- ? B M;QìB FB imv +| çŠM; +’T + C
iQ+? pb p”v i?U+ HU+ bQ ` FûK ?ÆM >Ä GBM? H½M? +?OX >ÆM M[- >Ä GBM?
F?€ ç†+ i?M- ;†T T?ªB K°i M;QìB M?Q p”v i?b +?ª +| ;b i®i H”M? +ªX

L?QM; *Æ æ°M; #B i- i`QM; H-M`9i i?,K M”v- i?-M K v K„M ç½ KdK +QìB pÈB Kb
K†i +O +€+ h?B M * M i?€M? ç² F?€+ +kM; ?B M H M MK +QìBX

L m tûi p K HU+ i?b >Ä GBM? H½M? +?O M”v çQÆM; M?B M`’i +QìM; çϕB- M?
M?’i p +€B ;b\ *?QM? H” GBM? >²M GU+- GBM? >²M GU+ p¬ +MM; +QìM; çϕBX
[m GBM? >²M GU+ ç ?’T i?K >Ä M;mv M i®- iϕQ M M K°i i?•M i? ?Q”M +?dM?X
iQîM; iQÊM; ` +?OM; i°+ M”v F?OM; F?B T M?Q i? M”QX ”’i F€ +-M; FQ+? p”i
[mª pÈB ?¼X æ•v +kM; H” K°i i`QM; +€+ M;mv M M?•M +?QM? F?B M >Ä GBM? i°
+QìM; i°+- #ÎB Km®M ;B i ?¼ [m€ F?|X

L?QM; *Æ æ°M; i?b b Q\ >„M K ?B m M?’i p +€B ;b +?S\ _’i M?B m i?S- M?QM; Î
i`Ê- i?b i?S ?„M KϕM? M?’i +kM; +?QM? H” GBM? >²M GU+ 5 æ•v H” M,M; HU+ /
+?®M; +U >²M; .B K +MM; i K çϕB i?€B i?QÊM; +?Q i-M i`QîM; H½Q i`QM; h?€M?
HBM? ?²M HU+- +?Q /M >Ä GBM? oQÆM; ? v >Ä J oQÆM; ç m F?-M; KϕM? ?ÆM
+O >Ä GBM? H½M? +?O M”v +| i? çϕi iÈB KS+ >Ä GBM? oQÆM; - M m F?-M; - b
i`QM; i”M ç'm M”v çQÊ+ \

”` hBM? h?-M J oU+ # Q T?O- i`QÈ+ iB M *Æ æ°M; +ªK M?”M çQÊ+ +QìM; ç° GB
H½M? +?O M”vX Zmª M?B M- H” M;QìB i? K /U +m°+ i?B M”v i?b im pB +O >Ä GB
+ QX hmv ?„M ç½ +”i HU+ +?2 /’m M?QM; pÈB Qm i? pQÊi i`°B p GBM? >²M GU
çQÊ+ im pB GBM? >²M GU+ +?•M +?QM? +O ?„MX :B®M; M?Q h?€M? +’T >Ä J F
+?O M”v +?d iQÆM; çQÆM; pÈB i?-M i?9 i?”T ;B B- M?QM; GBM? >²M GU+ +O ?
bÆ ;B B`²BX æ•v +kM; H” M;mv M M?•M pb b Q F?B +m°+ +?B M KÈB #„i ç-m- ?
pU+ +O KbM? €T +? ç®B T?QÆM;X ”ÎB M m tûi p T?QÆM; /B M GBM? >²M GU+-
imv i ç®BX

> B +€M? b m HQM; *Æ æ°M; / M; ` - H”K +?Q ?„M # v HÆ HYM; i` M F?-M;X hW M
æ°M; ç M; M’B HÆ HYM; i`QM; hBM? h?-M J oU+ +| ?ÆB çbM? i` - M?QM; +?d K°
ç-m H MX h`QM; i?’v i? - >Ä GBM? oQÆM; ç M; M;²B i` M + Q t2K +m°+ +?B M +

hW ? B i`QM; K„i +O h?-M >Ä h?€M? oQÆM; F?ªB- ? B Hm²M; M;•M [m M; +?Ê
KϕM? K) #°+ T?€i M?Q ;B M; T?mM- b m ç| ? B K”m ç2M i`„M; tm’i ?B M b m HQM
ç² €M h?€B *U+X _²B M; v H”T iS+- ç² €M h?€B *U+ ç| +?mv M i?”M? K°i +QM K„i
i` M çdM? ç-m *Æ æ°M;X

h?U+ L?"i S?QÊM; >Q"̄M; >Ä L?B H"̄K i?9 +| ?mv i K¢+? iQÆM; HB M pÈB *Æ æ°
i?B i`B M F„ M,M; i?B M T?9 +O S?QÊM; >Q"̄M; #`B i`W hBM? h?–M J oU+- *Æ æ°
i?9 pÈB F„ M,M; M"̄vX

.o M?B M- ?„M F?–M; i? bY /KM; F„ M,M; i?B M T?9 +O >Ä L?B- M?QM; /U p"̄Q
M| - +kM; +| i? +^aK i?K çQÊ+ K°i +?9i ?mv M #Q +O S?QÊM; >Q"̄M; +?B M?½MX
i`B M` +QM K„i K"̄m çÄ M"̄vX æ•v H"̄F„ M,M; çQÊ+ b€M; i¢Q /U i` M F„ M,M; S?Q
M[çQÊ+ i?B i`B M pÈB HBM? ?²M HU+ i?€M? ;B B i`mM; +'T- *Æ æ°M; ç†i i M +?

E?B +QM K„i K"̄m çÄ FB ?B M` i` M çdM? ç–m *Æ æ°M; - *Æ æ°M; p"̄ >Ä GBM? H
hBM? h?–M J oU+ p®M ç M; iQ"̄M /B M €T +? *Æ æ°M; #¶M; T?€i` •K i? M? F2
i?Ov iBM? pÐ- ?ÆM M[+ÁM H M i`mv M ç M F?„T K¼B MÆBX

L m M; QÆB ç½ Km®M ç'm #^M; HBM? ?²M- i b) T?KM; #²BX æ®B T?QÆM; p®M ç¹
iQ"̄M ç€M? #¢B ?„M i?b +ÁM +€+? /MM; HBM? ?²M HU+X o– b® Hm²M; b€M; #¢+ #
i?b +| p H°M t°M M?QM; M?[M; Hm²M; b€M; M"̄v H¢B +?mv M # v ç M M?[M; F?2 M

>Ä GBM? H½M? +?O M"̄v p®M +| GBM? >²M GU+ K¢M? ?ÆM F?–M; #B i # Q M?B
bQ i`QÊ+ FB - hBM? h?–M J oU+ +O ?„M i?b F?–M; +–M T?ªB #`MX *?Q M M- /M
+kM; F?–M; i? ?| ;BªB / /"̄M; çQÊ+X L?QM; - F?B M| ;†T T?ªB J°M; >mv M *?B L
F?€+ ?ŠMX

*?•M h?U+ +?B M?½M H"̄K +?Q hBM? h?–M J oU+ +O >Ä GBM? H½M? +?O`¢M
L; •M J oU+ H¢B t•K M?"T p"̄Q M?[M; p i`¢M ç| - b m ç| /MM; ? i bS+ FûQ K¢M?X C
oU+ p®M ç–v p i M Si ç½ #„i ç–m F?–M; +?®M; +U M´B €T HU+ M"̄vX "i Hm" M >Ä C
i`mv M HBM? ?²M HU+ M?Q i? M"̄Q +kM; p– Q+? - +?d M; ?2 –K –K K°i iB M; - i'i +^a
M; QÌB *Æ æ°M; ç m #B M K'i F?–M; +ÁM +?9i ;bX

Gm²M; b€M; #¢+ iÄ ` # Q T?O ? i i?ªv K¼B i?SX *?mM; [m M? ç½ ?Q"̄M iQ"̄M #B
#¢+- # Q i`MK +^a >Ä GBM? H½M? +?OX

@GBM? ?²M HU+ h?€M? +'T\

>Ä J oQÆM; FBM? M; ¢+ # "i i?®iX

>Ä GBM? oQÆM; i?Î /"̄B K°i iB M; - M|B,

@*?QM? t€+ i?b HBM? ?²M HU+ +O ?„M ÎKS+ h?€M? +'T i`mM; ;B BX

E?–M; M; Ì- i`QM; M?•M HQ¢B +kM; +| +QÌM; ;Bª im Hmv M HBM? ?²M iÈB #U+ M"

3R9X *?QÆM; 88k, h K *QÌM; *m®B *MM; UT?–M RV

@J HU+ +O ?„M i?b b Q\ *?ŠM; H) ?„M p®M K°i KU+ +?2 /'m- i?U+ ` ç½ ç¢i iÈB

>Ä GBM? oQÆM; H„+ ç–m- M|B,

@*| H) H"̄F?–M; X hmv i F?–M; #B i p b b Q ?„M +| i? H"̄K çQÊ+ - M?bM [m i?b K
+| +MM; +'T ç°X L?QM; M m p b i? K"̄t2K i?QÌM; ?„M i?b [mª b B H–KX "ÎB pÈB K
*'T aB m h'i a€i E„ ?„M +kM; F?–M; i?B i`B M çQÊ+X *?d H"̄ M,M; HU+ i?U+ +?B
KBM? i'i +^aX

æ9M; H"̄K°i M; QÌB i?–M #QX

>Ä GB M oQÆM; i?Ov +?mM; F?–M; +| i? K ;B i?ªQ Hm"MX æ®B pÈB M"̄M; - *Æ
bS+ #Q`MX J†+ /M GB i .B K ç½ ;BªB i?Q+? p H B H`+? +O ?„M- M?QM; M,M; H
?„M- M"̄M; pšM F?–M; `ä`"̄M; H„KX

*m°+ +?B M;B[*Æ æ°M; p` >Ä GBM? H½M? +?O pšM +?Q F i i?9+X J†+ /M #^M;
HU+ HQÊM; HBM? ?²M h?€M? +?T i`mM; ;B B i?B i`B M` *?•M h?U+ L?½M- F i?
oU+ ç½ +?B K i? i?QÊM; T?QM; X L?QM; Km®M +?'K /S i i`"M ç'm M`v b Q çÆM; E
>Ä GBM? H½M? +?O +kM; +! GBM? >²M GU+ çç i iÈB h?€M? +?TX

J°i iB M; i?ûi /`B +?!B i B p M; p¼M; F?„T J°M; >mv M J L;•M J oU+- >Ä GBM?
?B M iB M? ?bM? #'i´M HB M H" T iS+ i`B M F? B +¬M; FQ+?X J°i Kk B M?¼M çÄ
ç•K i?ŠM; p T?Q *Æ æ°M; - i`QM; ç! # Q ?`K HU+ HQÊM; HBM? ?²M p¬ +MM; F?
+ª ?ç+? i•K HBM? ?²M +O >Ä GBM? H½M? +?OX

Jm®M HB m KçM; b Q\ *Æ æ°M; F?) M?Qm K`v- /QÈB iB M? ?m®M; +! Qm i? imv
+! w ç`M? HB m KçM; pÈB ç®B T?QÆM; X >ÆM M[- +ÁM T?ªB #ªQ i²M i?U+ HU+ +
i`QM; M?€v K„i /Q /U- b„+ K†i *Æ æ°M; ç°i M?B M ççB #B MX "ÎB ?„M ;B"i KbM? T
FB +`M; H9+ +`M; HÈM- ?ÆM M[tQ v i`ÁM +`M; H9+ +`M; M? M?X hU ?²M! K M
M`Q ç!- F?¬M; M; WM; ?`T i?K J°M; >mv M J L;•M J oU+- Km®M T?€ M €i J oU+
i? M[- [m M; K M; iÄ ` iW Kk B M?¼M F?B M +?Q >Ä GBM? H½M? +?O p®M F?-
i`Q +O \*Æ æ°M; - ;B i HçB iW iW +?d` p` i`Q i?U+ +O ?„MX

æ•v H` F„M, M; ;b\ >Ä GBM? i°+ F?¬M; ?´H` K°i i`QM; i K ççB +Q iM; i°+ i`QM; æ
K°i imv i F„HÈB ?çB M?Q p`vX *Æ æ°M; ?B m- M m +S iB T iK+ i?b F?¬M; M?[M
oU+ b) #` T?€ pĐ- Kk B M?¼M FB +?„+ +?„M b) iB K` #ªM i? +O KbM?X G9+ ç!-
K½M? HB i F?¬M; b Q iQ iM; iQÊM; çQÊ+- Qi M?`i H` F?¬M; v m ?ÆM * Q *`T aB r

hbK çQ iM; b®M; i`QM; +äB +? i- >Ä GBM? H½M? +?O b m F?B T?€i ?B M iB M?`
+? i ç€M? +QÊ+ K°i H-MX >„M F?¬M; ? ;B[HçB K` T?!M; ` iQ`M #° GBM? >²M GU
FQ+? KçM? M?`i K` ?„M +! i? i?B i`B M çQÊ+ F?B +?B M ç'm i`QM; çB m FB M #`
M; mv M i® # M M; Q`BX >ÊT M?`i- ç•v +kM; H` K°i i`QM; M?[M; €Q M; ?o i®B + Q

@ æ€M; iB +- GBM? >²M GU+ +O M; QÆB F?¬M; KçM? #^M; i X L m F?¬M; - bÊ`^I

æ9M; H9+ M`v- i`QM; ç-m >Ä GBM? H½M? +?O +?Êi p M; H M i? M? •K +O *Æ
?mv M iQÊM; tmM; [m M? ?„M #B M K`i- i?b` p¬ b®M; •M iB U+?d #ç+V #„i ç-m [
i?`M? Kk B M?¼M F?¬M; M; WM; tQ v i`ÁMX G iB M!B +O *Æ æ°M; p®M F?¬M; i?
iB M? p¬ +MM; FB M ç`M? +?QM? H` K°i ç†+ çB K +O >Ä GBM? i°+X L; mv M #´M
/MM; K°i M; !M i v M`v +O KbM? ç T?€ pĐ hBM? h?-M J oU+ +O ç®B T?QÆM; X
M?[M; bÈB +?d #ç+ #„i ç-m b€M; H MX

J°i ç€K K•v K HU+ K`m çÄ tm`i ?B MX E?B i`i +ª M?[M; bÈB M; •M iB ç½ #m°+ +?†
H½M? +?O- ?„M ?QªM; bÊ T?€i ?B M- GBM? >²M GU+ +O KbM? #` J°M; >mv M J
+¬M; X æ€M; bÊ ?ÆM H`- iQ`M #° >Ä i?m°+ iQM? ç M; M; QM; iK Î ç-m M; !M i v
#B M K`i- ?Q†+ +! i? M!B #` i€+?` X æ€K K•v K HU+ K`m çÄ tm`i ?B M +?QM? H
`9i` +O KbM? 5

o®M +?B m M`v +! i? bQ pÈB \* Q \*`T aB m h`i a€i E„ >Ä ? - M?QM; [m pB + M?Q
.QÈB bU €T +? iQ`M /B M +O J°M; >mv M J L;•M J oU+- imv ?„M +! i? T?!M; F„
?„M p®M F?¬M; #B i *Æ æ°M; Î ç•m- p`v i?b ç€M? +! Q+? ;b\

@ J oU+ i?S ? B\

" p` \*?Q i¬M h?€B i?QÊM; i`Q iM; H½Q i`QM; GB i .B K i?€M? ;B €Q ç²M; i? iB ?-
K†i >Ä HBM? oQÆM; +`M; i? K M; QM; i`¼M; - >Ä GB M oQÆM; i?b ?ÆB FBM? M
F?¬M; M?bM`ä K†i- M?QM; bU K½M? HB i +O M; ¼M HY i`QM; K„i +?SM; iÄ ?„M
> B J oU+ +! w M; ?o M?Q i? M`Q- # M; Q iB #¼M ?¼ ç m ?B mX .QÈB iB M? ?m®
M; Q iB +! ? B J oU+ ççB #B m +?Q K°i pB + æ! H` h?€M? +?TX E?¬M; b B- F?B #
+?T i?b +kM; M; QM; iK` J oU+ i?S ? BX G9+ M`v- F?B i?`v *Æ æ°M; bY /KM; J o
imv i +?B m +O >Ä GBM? H½M? +?O- #¼M ?¼ ç m çQ` T?€M çQ€M; B®M; M?

>„M H` K°i M; Q iB M?Q i? M`Q\ hçB b Q HçB iÈB ç•v\\ hçB b Q HçB #B i çQÊ+ F
M`v\\ \"`i Hm" M >Ä J oQÆM; ? v >Ä GBM? oQÆM; ç m F?¬M; ?B p¼M; p` i`Q ;E

+QÈT H'vX o®M >Ä J oQÆM; `i iBM iQÎM; ç ç KbM? @ >Ä J H½M? +?O- M?Q
iBM +O ?„M ç½ / Q ç°M; X h?U+ HU+ h?€M? +?T i? K p"Q bU K ?B m p i°+ >Ä J
ç m H"K +?Q ?„M +ªK i? 'v F?¬M; M iQ"MX

v MB K >Ä GBM? oQÆM; pW ç°M; i?b GBM? >²M GU+ +O ?„M ç½ # Q i`MK >Ä
oQÆM; - içQ i?¬M? K°i F?¬M; ; B M K" +ª # +| i? i` Q ç´B K°i +€+? #Q K"iX

@ h +?Q `^M; i`"M +?mM; F i +¬M T?ªB i? v ç´B ?bM? i?S+X

>Ä GBM? oQÆM; F?¬M; +?9i /Q /U M|BX

>Ä J oQÆM; i`-K ;B¼M; ?ÄB,

@ h? v ç´B M?Q i? M"Q\

>Ä GBM? oQÆM; i`ª HìB,

@ L|B i?ŠM; ` i?b M?` p` ?ŠM ç m F?¬M; ?B p¼M; K°i M?•M HQçB çç i çQÊ+ p`i`Q
+?9M; i iB M ?"M? F?€M? çB M i?b M; QìB +?B M i?„M; +m®B +MM; b) i`î i?¬M?
i? i? v ç´B- M?QM; M m HQ"BM; QìB çQç i H'v p` i`Q M"v i?b F?€ #`i HÊB ç®B pÊ
i`QÊ+ F?B F?€M? çB M M"v #„i ç-m- +?9M; i ç½ iWM; H'v M M ?Á #bM? +O æ`
M; QìB M"Q çç i çQÊ+ p`i`Q ;B€Q +?O +?9M; i b) ç m iQ"MHU+ OM; ?° ?„MX L?QM
b® M?•M HQçB M"vX

æ` h•K i? ;BÈB imv çÆM ;BªM ?ÆM i? ;BÈBHQ"BM; QìB `i M?B m- M?QM; Hç
J oQÆM; FB m M; çQ M?Q p"v +kM; b) F?¬M; H"K i`€B HìB KbM? ç½ i? X *?Q M M
i?b ?„M F?¬M; F?ÄB ;"i ç-mX *ÁM >Ä GB M oQÆM; +?ŠM; iÄ p ;b- +?ì >Ä GBM?

>Ä GBM? oQÆM; iB T iK+,

@ a m F?B i`"M +?B M M"v +?'K /Si +?d +ÁM HçB j M; QìBX J" +?9M; i +kM; +| #
i?m i`QM; i`"M +?B M +m®B +MM; F?¬M; #^M; M?Q p-v

3R8X *?QÆM; 88k, h K *QìM; *m®B *MM; UT?-M kV

@ h®i- +S H"K i?2Q HìB M; QÆB M|BX L?Q p"v- +| i? çªK #ªQ pçM p¬ M?`i i?`i U i
` b Q- p`i`Q ;B€Q +?O M"v T?ªB /Q M; QìB i`QM; æ` h•K i? ;BÈB çªK M?"MX

>Ä GBM? oQÆM; +?mv M ?QÈM; [m >Ä GB M oQÆM; ?ÄB,

@ >Ä GB M oQÆM; - w FB M +O M; QÆB i?b b Q\ obiQÆM; H B +O æ` h•K i? ;B
i?ìB #Ä [m i?¬M? FB M i`QÊ+ ç•vX

a m K°i H€i i`-K iQ- >Ä GB M oQÆM; `®i +K+ ;"i ç-m M|B,

@ h®i- i +kM; ç²M; wX

L|B ` M, K iW M"v- b„+ K†i M" M; +kM; `i F?| +QB- i?-K i? M i`QM; HÁM; X æçB i,
i?2Q HìB F?mv M +O i X L m F?¬M; - 2`^M; +K+ /B M i`QM; æ` h•K i? ;BÈB F?¬
+| i? F?®M; +? `²BX

o"Q H9+ # M; QìB i?QÆM; HQÊM; i?b i`"M +?B M ç-m iB M +O pÁM; 9 ç½ F i i?9+
i?S ? B- F i?ÊT pÈB J°M; >mv M J L; •M J oU+ ç½ ?Q" M iQ" M i M `½ b€i +?B m
G9+ M; |M i v ?„M M' imM; - HBM? ?²M >Ä GBM? H½M? +?O ç½ #` i`M i?QÆM; - #`
çB M, M; HU+ +?B M ç'mX *ÁM HBM? ?²M *Æ æ°M; imv +kM; #` +?'M ç°M; K½M? HB
GU+ M?QM; K HU+ +O ?„M pšM +ÁM ?Q" M ?ªQX >„M ç½ i`î i?¬M? M; QìB ç-m iB
U# M; QìB KçM? M?`i vX

"ÎB pb >Ä GBM? i°+ +| [m M ? ?ÊTi€+ pÈB >Ä GB M i°+ - M M *Æ æ°M; F?¬M; iB
H½M? +?O K" H†M; H†M; ?¢tm®M; X oW +?¢K ç'i- ç½i? 'v h`-M hQ hmv M çQ #"
KbM? M„K H'v i v ?„M- K HU+ *U+ >¢M 'i J°+ F K i?2Q HBM? ?²M /mM; ?ÊT ç²M; H
sûi i?2Q çB m FB M #bM? i?QÎM; - i®+ ç° ?²B T?K+ GBM? >²M GU+ b) +?"K ?ÆM b
L?QM; pÈB *Æ æ°M; - çB m M"v ?Q" M iQ" M F?¬M; ç€M; M; ¢BX E?B /mM; ?ÊT HB
HBM? ?²M +O ?„M i?"K +?Q +| i? b€M? M; M; pÈB >Ä GBM? oQÆM; X L?Ì bU i"
GBM? >²M GU+ +O ?„M ç M; M? M? +?|M; ?²B T?K+X

@ *€K ÆM M" M; - h`-M hQ hmv M5

*Æ æ°M; tQ v M; QÌB KdK +QÌB pÈB h`-M hQ hmv MX

h`-M hQ hmv M M? M?" M; H„+ ç-m- ? i bS+ +?, K +?9 ;B9T *Æ æ°M; F?¬B T?K+X
H) /MM; K°i K°i Qi i?¬M i?S+ +O KbM? i?, K /Á HBM? ?²M *Æ æ°M; - i?U+ ?B M p
æ°M; +kM; F?¬M; #B iX

GQÊi #®+ i?, K +?Q i`"M ç'm i?S ? B #„i ç-m- /M H" *Æ æ°M; +kM; F?¬M; #B i- G
M?9M; i v p"QX L?[M; M; QÌB i? K; B i`"M ç'm i?S ? B H" >Ä J +MM; K°i i`QÎM;
p"v- i`"M ç'm +m®B +MM; b) /Q >²M; .B K i` M? i`B +MM; K°i i`QÎM; H½Q K M; i?Q

oB +`9i i?, K M"v /Q # p` h?€B h?QÊM; +?Q i¬M i`QÎM; H½Q ç²M; i?ÌB iB M?" M?X
HU+ F?®M; +? [m M; +¬m i?b F?¬M; B +| i? T?€i?B M çQÊ+X L m ç w F„- +| i?
oQÆM; iÄ ` bU HQ H„M; M?" M M?¢iX

æ®B pÈB /B M #B M # M M; Q" B- *Æ æ°M; F?¬M; ? [m M i•KX "ÎB ?„M #B i`ä- #'
i?b +kM; T?ªB +?B M ç'mX "'i Hm" M ç®B i?O H" B- #„i #m°+ T?ªB T?•M i?„M; #¢
;„M; M?Ì p"Q HU+ HQÊM; +O h`-M hQ hmv M ç ?²B T?K+ i?QÆM; i? +O KbM?X

a m K'v i`"M ç¢B +?B M pW [m - M?'i H" €T HU+ [m€ HÈM iW >Ä J i°+ F?B M +
iB M #°X

L M #B i- K HU+ +O ?„M +?d +| +'T i€K KQÆB H, K- ç®B K†i pÈB K°i ç€K M; QÌB +|
i`, K- €T HU+ F?" M; H²` b Q +| i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+X >ÆM M[- +?mM; [m M? H
i®+U+ F€ ç"K ç†+¬ Km®M F?¬M; iB M #° +kM; F?|X *Æ æ°M; iBM iQÎM; - b m F?
i?b K HU+ +O KbM? +?„+ +?„M b) i, M; H M iÈB +'T i€K KQÆB b€m- F?QªM; +€+
K°i QiX E?¬M; +| ;b #'i M; Ì- >Ä J p" >²M; .B K ç m +?B M i?„M; ç®B i?O- +MM; *
+QÌM; +m®B +MM; - iB M iÈB i`"M +?mM; F iX

_®i +m°+ +?d +ÁM # M; QÌB- ç¢B çB M +?¼M HU ;B€Q +?O +?Q GB i .B K h?€M?
M?'iX *Æ æ°M; p®M H" HQ" B M; QÌB M?QM; H¢B +| i? iB M iÈB pÁM; M"v- [mª F?
H" ? B M; QÌB +ÁM H¢B ç m H" +QÌM; ;Bª i`QM; æ` h•K i? ;BÈBX

"'i Hm" M >Ä J i°+ ? v >Ä GB M i°+ ç m +| ç¬M; çªQ M; QÌB OM; ?°X >Ä J i°+ p®
?MM; ?"m- ? B ç¢B [m•M pQÆM; iWM; i?®M; i` +ª æ` h•K i? ;BÈB- ?ÆM M[i?
i`QM; >Ä J i°+ `i +QÌM; ç¢BX G9+ ç-m imv +| K°i T?¬M # M; QÌB >Ä J i°+ +?
M; QÌB OM; ?° pšM H" >Ä J i°+X .M b Q- GB i .B K H" M; QÌB i?®M; i` ;¬M M?'i +
M" M; ?Q" M iQ" M F?€+ ?šM M?[M; M; QÌB i?®M; i` i`QÊ+ ç•vX .QÊB bU + B i` +C
K°i i?ÌB F€ ?Á #bM? K" i`QÊ+ ;Bì +?Q iWM; çQÊ+ ?QÎM; X *?d +¬M çB m M"v i?¬
b® +?OM; i°+ OM; ?°- M?'i H" M?[M; +?OM; i°+ M?Ä v mX GB i .B K h?€M? ;B€Q
+O #¼M ?¼i®i ?ÆM i`QÊ+ F?¬M; #B i# Q M?B m K" F - >Ä GB M i°+ H" M; QÌB +
M?B M çQÊ+ ç¬M; çªQ K¼B M; QÌB OM; ?°X

æ®B pÈB +€+ +QÌM; ;Bª i`QM; i? ;BÈB æ` h•K- *Æ æ°M; H" K°i M; QÌB i?¬M #QX
K¼B M; QÌB F?B T bÊX hmv i`QÊ+ ç•v F?¬M; T?ªB +?Q iWM; +| HQ" B M; QÌB çB ç
?B M +¬M; F? B M?Q ?„M- +ÁM i? K ;B p"Q ç¢B çB M HU +?¼M ;B€Q +?O +O G
M v F?¬M; ? +|X G9+ ç-m- F?B i?•M T?"M HQ" B M; QÌB +O ?„M #` p¢+? i`¬M i?b
M; ?o- M; QÌB M"v +?šM; H) F?¬M; #B i +?[+? i pB i` b Q 5 \_ä`" M; H" iU çB ibK

L?QM; i`QM; +€+ i`"M ç'm- S?'i h?Kv- EBK- M?'i H` \*Æ æ°M; ç m i? ?B M` i?U
i?€M T?K+X hmv K HU+ +O #¼M ?¼ F?¬M; + Q- +| H9+ `ÆB p`Q ?Q`M +ªM? t'm-
i?¬M F€- #¼M ?¼ HB M iB T pQÊi [m +€+ +?QÈM; M; ¢B- i?"K +?Q *Æ æ°M; ç½ ç
+Q`M; ;Bª i`QM; æ` h•K i? ;BÈB ç½ ?Q`M iQ`M i? v ç´B +€+? ç€M? ;B€ pÈB ?„MX
M`v b) i¢Q M M M?[M; F€iQ+? M`Q M[X aU i?¬M #Q p`K¢M? K) +O *Æ æ°M; ç½ H
M; ?B p bU +?B M i?„M; +O >Ä J i°+ - >Ä GB M i°+X h`QÈ+ K„i- M; Q`B i? M? ME

J i°+ +?d bÊ +| K¶B >Ä J oQÆM; KÈB +| i? H"K çQÊ+X h`QM; +€+ i`"M +?B M
>Ä J FB +| im pB; -M pÈB >Ä J oQÆM; +kM; F?¬M; ? bY /KM; +U +?QÎM; M?Q
EBM? M; ?B K i?U+ +?B M +O >Ä J oQÆM; [mª H" T?QM; T?9 p¬ +MM; - pW ` i
+? *Æ æ°M; - ç²M; i?ÌB tm'i` +U +?QÎM; FB H" Km®Mi? ?B M Qmi? imv i ç®B
pÈB *Æ æ°M; - ?„M Km®M /MM; T?QÆM; T?€T M`v ç KçM? K) €T +? *Æ æ°M; X
L?QM; - *Æ æ°M; K" +| i? / /"M; #` ç€M? #çB M?Q i? i?b ?„M +kM; F?¬M; i? çB ç
J HU+ +O + Q + 'T i?€M? ;B B [mª i?U+ bBM? `ªM? ?QÎM; `i HÈM ç®B pÈB ?„M
#` +¬ ç¼M; i?`M? i?U+ i? - F?| +?†i +Æ i? ?„MX L?QM; i`QM; H9+ M; mv ?B K +"
#ªM i?•M ?„M +kM; çQÊ+ T?€i ?mv ?Q`M iQ`MX E?¬M; ;B M iM HmM; b Q- ç½ p"v
> B i v *Æ æ°M; ç²M; i?ÌB ?mv ç°M; - i v i`€B +QM; H M i?`M? iªQ- i v TªB M„K
L; mv i iªQô i`QÊ+ b m # H-M T?®B ?ÊT pÈB óGB i .QÆM; h K GB M EQ+?ô tm'
ç®B i?O K" +?QM? H" F?¬M; ;B M iM HmM; Î tmM; [m M? ?„MX *U+ ?çM •K >Ä ç2
.QÆM; >Ä b€M; +?|B- GK+ h`¼M; \*?9 a€i K M; i?2Q [m M; i?ªB ?mv M H i`QM; i
M; v i`QÊ+ M; QÌB \*Æ æ°M; X J¶B K°i FQ+? ç m`M +?S w M; ?o +O .B i h?-M EQ
TªM p +?çK p`Q M? m T?€i ` M, M; HQÊM; KçM? K) ç€M? p`Q +€B F?¬M; ;B M i
?Á pÈB .QÆM; >Ä - .B i h?-M EQ+? HçB ?Q`M iQ`M #°+ T?€i ` mv HU+ - K HU+
i`QM; M?€v K„i HB M i, M; H M iÈB K°i KS+ ç° i`QÊ+ M v +?Q ? i?`v çQÊ+X
_ -K555 L, K iB M; M' p M; ;B®M; M?Q ?ÊT HçB i?`M? K°i X EªM, M; çB m F?B M -
t i`QÊ+ FB - GK+ h`¼M; *?9 a€i M`v ; -M M?Q ?Q`M iQ`M ?ÊT HçB pÈB M? m i`QÊ
.B i h?-M EQ+? ç HK+ i`¼M; - K HU+ çQÊ+ M; QM; iK iÈB b€m H-M- +MM; pÈB F
p`•K /QÆM; bQM; ?Ä /mM; ?ÊT ?Q`M K„ pÈB M? m- H9+ M`v iQ`M #°M? [M; T?Q
æ°M; K ?B m M?'i ç m tm'i` X aY /KM; K HU+ QiM?'i M?QM; HçB içQ ` +¬M; FQ
H" çB m K" *Æ æ°M; Km®MX h`QM; i? M? •K M' p M; FBM? F?OM; ç| - K HU+ ? B
#°+ T?€i ` - F?B M +?Q F?¬M; ;B M iM HmM; #` T?€ pÐ- /QÈB HU+ i`MM; FQ+? K
+O >Ä J oQÆM; +kM; #` +?'M ç°M; X \*Æ æ°M; HB M KÎ ` ? B +€M? - F?¬M; HMB
i? +O >Ä J oQÆM; X

3RNX *?QÆM; 888, *Æ æ°M; ob >Ä J oQÆM; UT?-M kV

@ >Y555

>Ä J oQÆM; FBM? M; ç+ i?®i H MX J†+ /M i`QM; +€+ i`"M ç'm imv M +?¼M i`QÊ-
HU+ `i +QÎM; ççB- M?QM; i`QM; bmv M; ?o +O M| i?b K HU+ +O *Æ æ°M; M?Ä v
ç®B i?O +O KbM? çQÊ+ +Æ +?SX L| M; ?o `^M; /MM; T?QÆM; T?€T i`U+ iB T M?'i
M; U *Æ æ°M; `²B iW iW b) ?`M; T?K+ b m- M?QM; F?¬M; M; Ì F?¬M; +?d K HU+ €
K" M; v +ª +U HBM? +?QÎM; i`, K H-M ç€M? F?¬M; pÐ +kM; #` ?„M H"K +?Q `mM; ç
M?•M HQçB M`v T?€i ` +¬M; FQ+? M? M? M?Q iB +?ÊT- K" mv HU+ +O M| +| i?
h'i a€i E„X æB m M`v b Q +| i? çQÊ+ +?S- K HU+ K" ?„M T?| M; tm'i` +kM; F?¬M
içB b Q ?„M +| i? içQ ` ?B m [mª M?Q p"v M?d\5

L| +kM; F?¬M; #B i`^M; ç•v KÈB +?QM? H" çÁM b€i i?O K" *Æ æ°M; +| i? F?B m +
;Bª M?Q i? X .B i h?-M EQ+? M`v +?QM? H" pk F?Q HÈB ?çB M?'i +O ?„MX J H
?„M #°+ T?€i ç½ +| i? bBM? ` HU+ HQÊM; +U+ F€ F?OM; #®- ?m®M; +?B H" b€n
?ÆM M[+U+ ?çM •K /QÆM; bQM; ?Ä /mM; ?ÊT #` i`Ê +?Q M? mX E?mv i çB K +
`ä `M; - ç| H" iÈB; -M ç`+? M?•M KÈB +| ?B m [mª çQÊ+ - M?QM; B +kM; F?¬M; i
FQ+? p¬ +MM; +QÎM; ççB +O M| X *Æ æ°M; bY /KM; GK+ h`¼M; \*?9 a€i i`U+ iB
iM HmM; - HçB i" T i`mM; iQ`M #°+ ¬M; FQ+? p`Q K°i çB K M M ?„M KÈB i?Q€i F?Ä
J oQÆM; X

L?bM i?'v *Æ æ°M; p"v K" HçB t¬M; p T?Q KbM?- +U HBM? +?QÎM; +O M| p®M
p T?Q *Æ æ°M; ;B®M; M?Q ç" T K°i +QM `m²B p"vX h?•M i? + Q HÈM pšM çSM; v

•T HU+ +U+ HÈM HΦB tm'i ?B M- F?¬M; F?Q tmM; [m M? +kM; #„i ç-m M;QM; F i
+?| çÊB M[- K" i?•Mi? ç M; p¼i iÈB i`QÊ+ M? M? +?|M; i? v ç´B T?QÆM; ?QÈM;
/QÈBc ;B®M; M?Q F?¬M; /€K M;ΦM? ç'm pÈB +U HBM? +?QÎM; K" M? M? +?|M; i`
E?|2 KB M; *Æ æ°M; ?B M H M MK +QÌB M?¬M M?Φi- i`QM; HÁM; M;?o`¬M; , óhB r
i?b +ÁM FûK t - b m F?B FûQ ` F?QªM; +€+? i?b F i [mª +O M;QÆB +?d +| K°i-
K" i?¬BXô

L; v H9+ >Ä J oQÆM; ç M; ç„+ w i`QM; HÁM;- +?m¬M #` F?®M; +? +U HBM? +?Q
HÁM; #¬M i v- ?„M +?Êi +ªK i?'v HΦM? M;QÌBX L; v b m ç| - ?„M HB M i?'v *Æ æ°M
tm®M; HΦB ç°i M?B M # v H M p T?Q ?„M- K" i®+ ç° H-M M¬v +ÁM ?ÆM t H-M i
ç M; H Q çB p"vX

h®+ ç° +O *Æ æ°M; i?"i bU H" [m€ M? M?X G9+ M¬v- ?„M i?B i`B M i'i +ª +€+ M,
+O KbM? M?Q aQM; >Ä S?B >¬M? T?€T i" M- æ^M; s" h?B K- i?•Mi? h?€M? +?T
F?B M +?Q i®+ ç° +O ?„M i`QM; M?€v K„i i?"K +?Q ç½ +| i? b€M? M; M; pÈB >Ä

*U HBM? +?QÎM; ç M; iW i` M + Q ?Φ tm®M; K M; i?2Q K HU+ p¬ +MM; F?´M; H²- M
+ªK i?'v `ûi HΦM?- ?„M i?2Q #ªM M,M; H"i M;QÊ+ #¬M i v HΦB- M;|M; B[p" M;|M ·
æ°M; K°i çΦQ FBK [m M; K M; i?2Q iB M; `Qip¬ +MM; +?|B i BX EBM? M;?B K i?U
p¬ +MM; H½Q Hmv M- i'i M?B M #B i`¬M; *Æ æ°M; Km®M €T b€i #ªM i?•M i'i +| ·
ç +?Q ?„M çΦi çQÊ+ w M;mv M M¬v çQÊ+X

G9+ ç| `ä`¬M; *Æ æ°M; +| i? i`€M? çQÊ+ +U HBM? +?QÎM; +kM; b) #` çΦQ FBK [r
FBK [m M; ç| HΦB ç°i M?B M M;WM; HΦB i`QM; iQ+? i„+X æ®B pÈB \*Æ æ°M;- i`Q
`²BX E?B FBK [m M; # v iÈB i?b +kM; ç½ t i [m b m M;QÌB ?„M- +ÁM ?„M H9+ M
oQÆM;X

h?S H`K +?Q \*Æ æ°M; +| i? ç°i M?B M i? v ç´B T?QÆM; ?QÈM; `²B M? M? +?|M;
h?¬M .šM- +ÁM i?S ç *Æ æ°M; iΦQ ` +€B iQ+? i„+ ç| +?QM? H" .B i h?¬M "Q+?X
bBM? iW .B i h?¬M EQ+? M¬v- *Æ æ°M; ç½ +| i? / /¬M; F?®M; +? M M +?Q /M T?
;Bª M?Q >Ä J oQÆM;- ?„M +kM; +| i? iΦQ ` +?Q KbM? K°i +Æ ?°B i`QM; M?'i i?

h?'v *Æ æ°M; i?"i bU €T b€i iÈB- >Ä J oQÆM; F?¬M; F?ÄB FBM? M;Φ+ p¬ +MM;
?B M; b` # M M;Q¬BX \*U HBM? +?QÎM; Îi` M F?¬M; i`mM; i`Î p +Sm pB M ç½ F?
iªM çB- +ÁM >Ä J oQÆM; HB M;BQÆM; i v TªB ` K°i +€+? `i iU M?B M- M;|M
H-M p"Q ?Q F?¬M;X L,K çΦQ FBK [m M; +Æ ?² M?Q F?¬M; T?•M #B i i`QÊ+ b m K
? i i'i +ª T?QÆM; ?QÈM; +| i? Mû i`€M? +O \*Æ æ°M;X æ| `ä`¬M; H" M,K çΦQ .B
.B K oQÆM; h`Mv /Q >Ä J oQÆM; i?B i`B M ` K†+ /M +?d H" h'ia€i E„ M?QM; m
F?€+ ;b aÆ *T aB m h'ia€i E„ +ªX J°i H-M T?|M; ` M,K +€B M?Q i? - 2 H" +?d +
;B B + Q +T M¬v KÈB +| i? /€K H`K p"v- ?ÆM M[- KK+ çQ+? +?d H" ç +?Q *Æ æ
i`€M? K" i?¬BX \*Æ æ°M; Mû i`€M? iÈB #°i F€T?QÆM; ?QÈM; M¬Q i?b ç m TªB p
.B K oQÆM; h`Mv- +¬M; ?m®M; +?B M,K çΦQ .B K oQÆM; h`Mv M¬v +ÁM F?¬M; M;
M?Q H" iQÈM; ;¶ /B ç°M; #` >Ä J oQÆM; F?®M; +? p"vX

óh?U+ HU+ +QÎM; çΦB K" HU+ F?®M; +? `i i®i5ô *Æ æ°M; i?¬K F?2MX >„M iU ?
HBM? ?²M i?b ?„M imv i F?¬M; i?m FûK ;b >Ä J oQÆM;- M?QM; ?„M HΦB F?¬M;
T?QÆM; H`K ?"m i?mšM M M tûi p T?QÆM; /B M F?®M; +? K HU+ i?b F?¬M; +
oQÆM; çQÊ+X oÈB i?U+ HU+ +O ?„M- /o M?B M +| i? +® ;„M; T?€ pĐ K°i çΦQ .B
#B i `ä H" K°i F?B ?„M p +?ΦK pÈB K°i çΦQ i?b +?d i`QM; +?®+ H€i #®M çΦQ FB
EBM? M;?B K i?U+ +?B M +O >Ä J oQÆM; [mª i?U+ H" [m€ T?QM; T?9- iW H9+
;Bì- ?„M ç m /U p"Q K HU+ ?ÆM t KbM? K" +?B M ç'mX h` M i?U+ i - >Ä J oQÆ
/KM; iQ¬M HU+- ?„M ç·v `ä`¬M; H" Km®M i?Y t2K #ªM i?•M KbM? `®i +m°+ +| # Q

óæQÊ+ - i ç·v b) +?Q M;QÆB i?'v çB m ç|5ô *Æ æ°M; M?bM M,K çΦQ .B K oQÆM;
iÈB- ? B K„i +?Êi b€M; H MX hB T ç| - F?¬M; ;B M ÎM; v /QÈB M;QÌB ?„M ç°i M?B
HÈM p¬ i? M? p¬ iS+ ?B M ` - M•M; çĐ H'v \*Æ æ°M;X h?•M i? ? B K"m i`¬M; ç2M
HB i- ?¬Q [mªM; [m, /` +?Êi H!2 H M- +?d b m K°i iQ+? i„+ - i?•M i? F?´M; H² ç| ç½

[m M,K çƒQ .B K oQÆM; h`Mv K` F?¬M; ? tªv ` #`i F€ p +?ƒK M`Q- K` F?QªM; pÈB >Ä J oQÆM; ç½; -M i`QM; ; M; i`+X

E?¬M; b B- i?•MªM? ç°i M?B M tm`i ?B M ç! +?QM? H` æƒB .B M h?€M? >Ä GQM /U p`Q F„ M,M; i?B M T?9 ósmv M E?¬M; ô+O M! K` /€K KƒM? K) t¬M; [m bU T? .B K oQÆM; h`MvX L M #B i`^M; +€B F„ M,M; i?B M T?9 M`v +O æƒB .B M h?€M [m çQÊ+ K pU+ +O GQM; >Q`M; - +?S çWM; M!B +?B H` M,K çƒQ .B K oQÆM; h ?QÊM; M`vX

L; v i?ìB F?„+ æƒB .B M h?€M? >Ä GQM; tm`i ?B M FB - >Ä J oQÆM; [mª i?`i ` ?mv i Kƒ+? iQÆM; HB M; B[ \*Æ æ°M; p` æƒB .B M h?€M? >Ä GQM; - ?„M HB M # F} +O *Æ æ°M; X *? i iB i- KbM? b Q HƒB [m M H` K bQ M?•M HQƒB b m F?B im ç m +! i? +! çQÊ+ i¼ F} +?Q #ªM i?•M +?S\5

"`i [m€- +?B M i`QìM; H9+ M`v ç½ F?¬M; +?Q ?„M i?ìB ;B M ç bmv M; ?o M?B mX M?šM M?`M H•m M?Q p`v- ç M ;B! KÈB çQÊ+ iQ`M HU+ +?B M ç`m i?b b Q M! +! h?•M i? iQ HÈM ç°i M?B M M; ?B M; HƒB- +€B çm¬B p¬+MM; iQ HÈM FB ç½ M? J oQÆM; X

h?•M i? >Ä J oQÆM; + Q iÈB KQìB ? B i?QÊ+- M?QM; +?B m + Q +O æƒB .B M pQÊi [m€ ? B KQÆB i?QÊ+- bQ pÈB ?„M +ÁM ?MM; i`€M; ?ÆMX J°i +€B [m`i çm¬B F?Q HU+ h?€M? +`T +O #ªM i?•M M M F?B HQM; po HQÊi [m - i`QM; F?¬M; F?Q +MM; +?!B i B- M?Q i? #`tû `€+? p`vX

3kyX *?QÆM; 88e, L;QÆB *! hBM E?¬M;\ UT?¬M RV

>Ä J oQÆM; K†+ /M iU T?K- M?QM; F?B T?ªB p +?ƒK i`U+ iB T pÈB i?•M i? +O ?„M +kM; F?¬M; /€K F?BM? i?QìM; +?9i M`QX h v T?ªB ?„M HB M pmM; H M- +?ûk >Ä GQM; X *kM; i`QM; H9+ ç!- \*Æ æ°M; iW i` M ç-m æƒB .B M h?€M? >Ä GQM; +€B çm¬B iQ HÈM +O M!- ç²M; i?ìB ç€M? iÈB i`QÊ+ M; U+ >Ä J oQÆM; X

aU T?®B ?ÊT +O M; QìB p` `²M; p`Q ;B! F?„+ M`v p¬+MM; M?`T M?`M; X >Ä J o HU+ pQÊi t +O KbM? ç €T +? *Æ æ°M; - M?QM; *Æ æ°M; +kM; #B i`ä `M; M?[î ç•mX E?¬M; /mM; ?ÊT HBM? ?²M pÈB h`-M hQ hmv M- ç9M; H` F?¬M; i? ;•v mv +€+? /mv M?`i ç ç€M? pÈB >Ä J oQÆM; K°i i`M +?QM? H` i?•M i? i?€M? +`T + bÆ ;B B M?QM; +kM; ç½ H` h?€M? +`T X L m bQ K HU+ "€i [m M +O KbM? +MM ç®B T?QÆM; i?b [mª i?`i +! +? M? H +? F?¬M; M?ÄX \*?Q M M- H9+ i`QÊ+ +! i? çQƒM ç +! i? iÈB ; -M M; QìB >Ä J oQÆM; X *Æ æ°M; ç M; Km®M H`K M?Q EBK `^M; ?„M +kM; F?¬M; T?ªB H` EBK- #`M p F„ tªQ +¬M; FQ+? +`M i?•M- EBK+? i`QM; ç€K h?B M * M h?€M? æ²- M?QM; #`M p mv HU+ +`M i?•M +¬M; FQ+? i?b B .B i h?¬M EQ+? çƒi iÈB +ªM? ;BÈB HK+ i`¼M; bQ b€M? çQÊ+ +?S\

ó_-KXXô- >Ä J oQÆM; [mª i?`i +QìM; ?½M p¬+MM; - K°i +9 [mšv çm¬B iQ`M HU GQM; [m`i p`Q ?[m +?QîM; +O ?„M M?QM; i?•M i? +O >Ä J oQÆM; +kM; F?¬M M?QM; çm¬B `²M; +O h?€M? >Ä GQM; HƒB #` #„M M; QÊ+ i`î HƒB- i?•M i? tQ v i`mM; KÈB `M ç`M? çQÊ+ i?•M i? X

hmv F?¬M; ;•v i?QÆM; i`M +?Q ç®B T?QÆM; - M?QM; KK+ çQ+? +O M! +m®B +M +ÁM +! *Æ æ°M; X

J Q æ`B p` L; k GQÆM; .`+? +MM; \*Æ æ°M; ç½ H` i•K w iQÆM; i?¬M; - i?`K +?Q /M i i?b +?d +¬M M?ì p`Q i•K HBM? iQÆM; i?¬M; H` M! ç½ +! i? i?U+ ?B M F ?Qƒ+? K„ `²BX

h`QM; M?€v K„i F?B çm¬B `²M; p +?ƒK pÈB ?[m +?QîM; +O >Ä J oQÆM; - M„K ç >„M +?QM? t€+ H` Km®M M?Q i? X \*?d i`QM; iQ+? i„+ `v- >Ä J oQÆM; pW KÈ h?€M? >Ä GQM; - HU+ HQÊM; #ªM i?•M T?€i ` ç½ M?Q i M# v ? ii-K- pW H9+ M ç M- ç®B pÈB pB + +?ÈT i?ìB +Æ i`QM; +?B M ç`m- *Æ æ°M; ç½ H`K p¬+MM; ?Q`

>Ä J oQÆM; ç®B pÈB bU T?®B ?ÊT +O æΦB .B M h?€M? >Ä GQM; p¨ *Æ æ°M; +
?„M pšM F?¬M; +?Q H¨ çB m M¨v +| Q+? ;b +ªX *?Q /M KbM? pW KÈB +MM; pÈB +
M?QM; #ªM i?•M +kM; H¨ +QÌM; ;Bª h?€M? +T + Q ;B B- M; QΦB i`W HBM? ?²M H
i?b i?•M i? pÈB K HU+ ç½ H¨ ?¨M; i?¨i ;B€ i?¨i `²BX *?Q /M iB m ? Q K°i +?9 i i?b
M¨Q bQ b€M? çQÊ+X

aU i?¨i ç½ +?SM; KBM?- ç®B i?O M¨Q t2K i?QÌM; *Æ æ°M; ç m T?ªB i`ª ;B€ `¨i HÈM
ç²M; i?ÌB Q M? FQ+? H M i?O +?QÎM; >Ä J oQÆM; X Zmv M i`€B ç2M M?Q KU+
K†i i`ÌBX

h`QM; M?€v K„i F?B bQM; [mv M +O *Æ æ°M; +MM; ?[m +?QÎM; +O >Ä J oQÆM
J oQÆM; ç½ +ªK i?¨v F?¬M; ´MX L?QM; ?„M [mª i?U+ F?¬M; ?´ / M? H¨ ç M?¨i +
h? :BÈBX o¨Q H9+ M¨v- /QÈB iB M? ?m®M; M?Q i? M?QM; ?„M pšM +| i? T?ªM S
ç°i M?B M `9i HΦB- iQ¨M HU+ €T +? +U+ ?ΦM K HU+ K¨ \*Æ æ°M; i`mv M p¨Q Î#
?„M +| i? H¨K çQÊ+ H9+ M¨v- M?QM; ç°M; i€+ +O ?„M pšM +?¨K K°i #QÊ+ - K HU
pšM iB TiK + i`mv M p¨Q i`QM; ?[m +?QÎM; +O ?„MX

h`QM; i?ÌB ;B M M; „M M; OB M?Q i? - ?Æ M M[ \*Æ æ°M; +kM; ç½ T?ªB i`ª ;B€ `¨i M
K†i +O >Ä J oQÆM; - ?„M imv +, M #ªM F?¬M; i? M¨Q i?ª` aB m h`i a€i E„ M?Q
çQÊ+ çB m iQÆM; iUX > B [mv M +O ?„M ç€M? p¨Q i`QM; ?[m +?QÎM; +O >Ä J
h?¬M EQ+? K¨ T?€i ç°M; X L?QM; - ç•v +kM; H¨ H-M ç-m iB M *Æ æ°M; /MM; .B i h
h`i a€i E„X " M i`QM; ? B [mv M çQÊ+ ?„M €T b9+ ? B i`i b€i F„ K¨ ?„M K ?B m M
•K oB K J oQÆM; p¨ .B K .QÆM; h`Mv +O >Ä .B K Zm•M oQÆM; X

L; QÆB F?¬M; T?ªB Km®M #B i`ä ?mv M #Q +O •K .QÆM; /mM; ?ÊT +O i b Q- ç
i?S+X

L; ¨M pΦM H-M F?¬M; M M [m M *Æ æ°M; +kM; +| HU+ HQÊM; h?€M? +T X > B ç´K
ç½ ç M +U+ ?ΦMX oB + æΦB .B M h?€M? >Ä GQM; H9+ i`QÊ+ +?Q H¨K çQÊ+ i?b
+?QM? H¨ Q M? FQ+? K HU+ p¨Q ?[m +?QÎM; +O >Ä J oQÆM; X hB Ti?2Q ç| -
i v +O >Ä J pQÆM; HB M tm`i ?B M #B M ?| M; ?B M; i`ÌB H +? ç`iX

J°i iB M; M´ / [/°B p M; H M i` M ?[m +?QÎM; +O >Ä J oQÆM; X h`QM; iB M; M´ p
? i bS+ FBM? F?OM; T?|M; H M + QX h` M ?[m +?QÎM; +O >Ä J oQÆM; - [m M;
ç²M; i?ÌB i?B m ç®i `²B #°+ T?€iX h` M F?¬M; i`mM; - K°i ç² €M h?€B *U+ p¬ +MM

>Ä J oQÆM; i?ûi H M p¬ +MM; ç m çÈM- iª +?QÎM; +O ?„M ?mM; ?½M ç€M? ` -
K HU+ M¨QX J HU+ p¨ HU+ HQÊM; p¬ +MM; KΦM? K) +O ?„M HB M ç€M? # v *Æ
>Ä GQM; Îi`QÊ+ K†iX

L?QM; *Æ æ°M; p¨ æΦB .B M h?€M? >Ä GQM; ?B M M?B M ç½ bÈK +?m¨M #` F„ -
i?2Q K HU+ F?´M; H² M?QM; p¬ ç`M? +O >Ä J oQÆM; [mûi iÈB- *Æ æ°M; HB M
GQM; i?m p¨Q i`QM; F?¬M; ;B M M?ªK ;BªK #Èi /B M iQ+? #` +¬M; FQ+? - +ÁM ?„
+€M? b m HQM; #ªQ p H`v i?•M i? - MQÆM; i?2Q HU+ HQÊM; i`MM; FQ+? KΦM? H

>Ä J oQÆM; +kM; H¨ +U+ ?ΦM bQM; ?Ä - pbi? p i?m°+ iQM? F?¬M; i? ;•v i?QA
K HU+ ?„M T?€i` K†+ /M F?´M; H²- M?QM; p¬ +MM; T?•M i€M- imv +| i? ç2K *A
Km®M +?•M +?QM? i?QÆM; i´M *Æ æ°M; i?b F?¬M; i? M¨QX

*€+ +QÌM; ;Bª Îi? ;BÈB æ` h•K ç M; i?2Q /äB +m°+ +?B M- HU+ +?9 w ç m +?B
L?QM; F?B >Ä GBM? oQÆM; T?|M; tm`i HBM? ?²M HU+ # Q T?O >²M; .B K F?B M
/äB çQÊ+ +m°+ +?B M ç| i?b bU +?9 w +O K¼B M; QÌB ç m ç´ /²M p¨Q ? B i`M; +
+Æ ?²M?Q K¼B €M? K„i +O +€+ +QÌM; ;Bª ç m i`Ti`mM; p¨Q i` M M; QÌB >Ä J
+?QÎM; - Îi` M ç| +ÁM +| [m M; K M; h?€B \*U+ H`T H€M? - +ÁM ?„M i?b HΦB i?ûi H

J°i p` i`QÎM; H½Q ?Φ+? i•K +O GB i .B K h?€M? :B€Q i?´T ;B¼M; ?ÄB K°i p` i`QÎ
@ >Ä J oQÆM; ;B®M; M?Q ç½ #` i?QÆM; ;²BX *?mv M M¨v

@ J| M| - i M FB +| T?ªB H¨ M?•M HQΦB F?¬M; i? \ J¨ K HU+ ?„M M?Ä #û M?Q

+?mv M M"v i? \ s2K` M?[M; i M +?B M #¢B T?Q i`QÊ+ +kM; F?¬M; ? Q M m´M J oQÆM; ¢¢B M?•M K" M; QìB #` i?QÆM; ¢¬m iB M F?¬M; T?ªB H" ?„M K" H¢B H" ¢QÊ+ F?¬M; \

*m°+ i`Á +?mv M +O ? B ;½ i`QÎM; H½Q ?¢+? i•K FB +kM; +?QM? H" iB M; HÁM; Î ¢•vX æ9M; p"v i?"i- *Æ æ°M; +| i? F?B M +?Q >Ä J oQÆM; #` i?QÆM; i`QÊ+ iÈB\ B /€K iBM +?S\ L?QM; bU i?"i ¢½ bì bì î i`QÊ+ K†i #¼M ?¼- F?¬M; iBM ¢QÊ-

3kRX *?QÆM; 88e, L; QÆB *| hBM E?¬M; \ UT?¬M kV

.o M?B M #¼M ?¼ +kM; F?¬M; i? #B i ¢QÊ+ - ?B M i¢B *Æ æ°M; +kM; H" /•v +mM; +| i? M|B H" ¢½ `9i ? i iQ`M #° bS+ HU+ +O ?„M- ? v H" iB M? ?m®M; M; „M M; OE +O ?„M +MM; æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; +?QM? H" pQÊi [m ; BÈB ?¢M K" i?B i`B iÈB +m®B +ÁM T?ªB +?`m €T HU+ +U+ HÈM iW T?Q >Ä J oQÆM; X

h?"i` i?b F ?Q¢+? +O \*Æ æ°M; +kM; F?¬M; T?ªB i?"M? +¬M; ?Q`M iQ`MX "îB +?B M ¢´m +kM; F?¬M; T?ªB H¢B /WM; H¢B M?Q i? M"vX S?QÆM; i?S+ +?B M ¢´ T?€i i`QM; M?€v K„i ¢ +?B M i?„M; ¢®B i?OX >„M p®M +| p¬ p`M ?"m +?B m î T?Q i?"i bU [m€+QìM; ¢¢BX h`QÊ+ ¢| - *Æ æ°M; ¢½ T?ªB iB m ? Q [m€ M?B m i•K HU .B K .QÆM; h`Mv p`l .B K ",M; ¢€M? p`Q i`QM; +Æ i? +O >Ä J oQÆM; ¢ i¢Q ` E?¬M :BÈB `²B #°+ T?€i i`QM; ¢| - ?„M +kM; ¢½ F?¬M; +ÁM +?9i bS+ HU+ M`Q- ?Q ?B M iB T F ?Q¢+? ¢QÊ+ M[- K" +?d +| i? i¢K i?®B HmBX >ÆM M[- i´i +ª M?[M T?¬M F?BM? i?` +O >Ä J oQÆM; ¢®B pÈB ?„M K" i?"M? +¬M; X

J†+ /¬m i´M i?QÆM; ¢QÊ+ >Ä J oQÆM; M?QM; *Æ æ°M; ¢ M; HmB p b m H¢B F? +?9i M`Q- M; QÊ+ H¢B p K†i ?„M +`M; i? K M; QM; i`¼M; X \*Æ ?°B M?Q H9+ i`QÊ+ +?Q ?„M i? K K°i H¬M M`Q M[ - K" K°i FQ+? pW `²B +O *Æ æ°M; i?QÆM; i´M >Ä F€ +| ?¢MX *Æ æ°M; `i`ä`M; - b m T?ªM SM; +U+ M? M? +O >Ä J oQÆM; - .B H" ¢2K ? B ¢ÁM h´i b€i F„ ¢Q p`Q HÁM; #`M i v ?„M K" i?¬B- +?Q F`T t•K M?"T p` `²BX h®B ¢ +kM; +?d H`K ?[m +?QÎM; >Ä J oQÆM; #` i?QÆM; K" i?¬BX

aQ pÈB *Æ æ°M; ¢ M; #`v i`"M ¢|M ¢`+? - >Ä J oQÆM; H¢B ¢ M; `i FBM? ?½B p` M`Q iQÎM; iQÊM; ¢QÊ+ KbM? H¢B +| M; `v #` i?QÆM; i` M i v +O K°i i M M?•M HQ F?¬M; T?ªB H" .B i h?¬M EQ+? - +?Q /M H`v K HU+ +O *Æ æ°M; iQ`M HU+ ¢€M? p +?Q +?„+ #` i?QÆM; X .B i h?¬M EQ+? #€ ¢¢Q- L?"i L; mv i *`M E?¬M :BÈB i`QM +Æ i? ?„M ¢ m K M; +?Q p` >Ä J oQÆM; M"v +ªK ; B€+ +?´M ¢°M; p¬ +MM; X .M M?"M +?9i M`Q- M?QM; ?„M +kM; ?B m `M; KbM? ¢½ [m€ t2K i?QìM; i M i? M? M i?"i +| ¢O i?U+ HU+ ¢ i?QÆM; i´M iÈB KbM?5

h`W i`"M +?B M # M M"v- ? B i`"M; ¢´m # M FB pšM M´` €+ HB i- iB M? +ªM? +?E +MM; >²M; .B K i?b F?¬M; `ä`M; H„K- M?QM; î i`"M +?B M +ÁM H¢B i?b >Ä GB M h?€M? +´T >Ä J - ?„M +?d +| i? +® ;„M; ? i bS+ K" +?®M; ¢î- T?ÁM; M; U #` ¢°M +`M; F?| F?, M ?ÆM- i?U+ HU+ bQM; T?QÆM; [mª i?"i +€+? #B i- K†+ /M ?„M ¢½ ¢ +´T +O KbM? i?B i`B M` M?QM; >Ä GB M oQÆM; pÈB T?QÆM; i?S+ +¬M; FQ+ K HU+ p` HBM? ?²M HU+ F?´M; H²+O KbM? ¢½ ?Q`M iQ`M €T +? ?„M H`K ?„M ¢ +|X L; v +?QM? ?„M +ÁM F?¬M; #B i KbM? +ÁM i`K ¢QÊ+ # Q H•m M[`²BX

h?€M? +´T >Ä J +?ŠM; i? M`Q [m M i•K ¢QÊ+ i? i`"M M[- F?¬M; i? #B i ¢QÊ+ ` b Q- M?QM; >Ä GB M oQÆM; pšM +| i? #B i ¢QÊ+ X L`M; K°i K†i pšM ¢B M +m K†i pšM ¢ M; [m M b€i i`"M +?B M +O \*Æ æ°M; p` >Ä J oQÆM; # M FB X *Æ æ° .B K- #`i Hm" M i? M`Q M`M; +kM; F?¬M; i? ¢ +?Q \*Æ æ°M; +? i i` M i v +O >Ä M`M; +?SM; FB M ¢QÊ+ +ªM? >Ä J oQÆM; #` *Æ æ°M; ¢ª i?QÆM; - M`M; F?¬M; F i? +¬M; +kM; ?¢ tm®M; ¢¬B T?¬M- h?€M? +´T >Ä J M?•M ¢| +kM; ¢QÊ+ i?î /®+ |

>„M i? M?QM; H¢B +| i? ¢ª i?QÆM; ¢QÊ+ >Ä J oQÆM; \ aU `mM; ¢°M; M"v ¢®B p i?'T ?ÆM bQ pÈB >Ä J oQÆM; +?9i M`Q- M`M; +MM; >Ä J oQÆM; ¢®B +?¼B ; +O ?„M M`M; p¬ +MM; ?B m `äX æWM; M|B K HU+ *Æ æ°M; +?Q ¢¢i iÈB *Ym [

Km®M çªi?QÆM; >Ä J oQÆM; +kM; H" K°i çB m F?¬M; / X æçB i,- i, H" K i? M" Q p"i M?Q i? p"v

@ L;QÆB HçB +| i? çªi?QÆM; i \5

>Ä J oQÆM; iS+ ;B"M ;"Q H MX J†+ /M ?„M +kM; H" >Ä i?m°+ iQM?- i? M?QM; M?Q i? - i v T?ªB +O ?„M #•v ;Bì ç½ i /"B- F?¬M; +ÁM +?9i +ªK ;B€+ ;b M[- içK ç'mX *Æ æ°M; +kM; F?¬M; #B i- M,M; HU+ +QìM; ççB M?'i +O >Ä J oQÆM; +?O i v +O ?„MX >„M ç€M? # "v ç€M? #ç çªi?QÆM; i v T?ªB +O >Ä J oQÆM;- M?'i J oQÆM; +kM; pb ç| K" ;BªK tm®M; X

J°i FQ+? pW `²B +O \*Æ æ°M; imv i ç®B H" i`ªB [m bU bmv iQM? F„+ "M; X a m F? ?„M #B i`ª iQÆM; H B KbM? b) T?ªB ç®B ç-m pÈB M?[M; +QìM; ;Bª Î MÆB ç•vX L içB +O # p` +QìM; ;Bª h?€M? + 'T- ?„M ç½ M; ?o ç M H" K +€+? M" Q K" KbM? +| i? #çB #¼M ?¼\

hªB [m K¶B M; "v bmv iQM?- +m®B +MM; F?B i?'v ? B M; mv M i® i? i?B i`B M` H" K F?B T bÊ +ª >Ä J i°+ H9+ i`QÊ+ - ?„M ç½ ibK` çQÊ+ ç€T €MX h`QÊ+ ç| - F?B i? +O >Ä J oQÆM;- i?2Q Hw i?mv i çÁM +¬M; FQ+? +QìM; ççB M?'i +O ?„M +? im pB ?B M içB- ?„M ?Q" M iQ" M +| M,M; HU+ M; QM; iK çQÊ+ HU+ HQÊM; +O >Ä i?¬M; [m .B i h?¬M EQ+? K" ç€M? `X L m M?Q î i` M K†i ç'i- +¬M; FQ+? M?Q i? HU+ +U+ KçM?- bQ pÈB çÁM L?"i L; mv i \* "M E?¬M :BÈB F?B M½v i?b +ÁM KçM? `

h? M?QM; MÆB ç•v H" i? ;BÈB æ` h•K- K¶B p` +QìM; ;Bª Î ç•v ç m K M; >Ä i?r HU+ >Ä ? +O ?¼ bQ pÈB ?„M +ÁM i?•K ?"m ?ÆM p`B T?¬MX ob ibM? ?m®M; ç† æ°M; +kM; tm' i ?B M #B M ?| X

E?¬M; b B- aB m h' i a€i E„ L?"i L; mv i * "M E?¬M :BÈB M`v +¬M +| •K .QÆM; /mM .QÆM; h`Mv p` l .B K ",M; p +?çK içQ i?"M? M; ÁB M`X L?QM; T?ªB #B i`^M; p + p` .B K .QÆM; h`Mv +kM; +?d H" K²B HY ç aB m h' i b€i F„ M`v #°+ T?€i` mv HU +O ?B M içB \*Æ æ°M;- L?"i L; mv i \* "M E?¬M :BÈB +?QM? H" K°i aB m h' i b€i F, °M; X ob p"v- M m M?Q ?„M i?B i`B M M| Î # M M; Q`B- i`QM; [m€ i`bM? i?B i`B M +„M Mm®i K°i HQÊM; K HU+ F?'M; H² +O *Æ æ°M;- i?"K +?Q +ÁM T?ªB H'v K HU KÈB +| i? /mv i`b ç +€B aB m h' i b€i F„ + Q + 'T M`v +| i? i?B i`B M` ç M i`çM; H" \*Æ æ°M; +ÁM T?ªB KQÊM h?€B \*U+ J oU+ M; QM; iK` K°i HQç i T?€T i` "M i, M i?"M? çQÊ+ M| X .M b Q pÈB K HU+ "€i [m M +O ?„M K" i?B i`B M` K°i + Q + 'T +ÁM FûK `i t X J°i +€B L?"i L; mv i * "M E?¬M :BÈB +| i? i?B i`B M ç-v çO mv HU K HU+ +O ?„M M?QM; HQÊM; K HU+ +ÁM HçB +kM; H" `i QiX æ•v +kM; H" M; mv bY /KM; aB m h' i a€i E„- iB m ? Q i?"i bU H" [m€ HÈMX

L?QM; ?B M içB ç®B i?O +O ?„M H" >Ä J oQÆM;- b m F?B *Æ æ°M; M?ì .B i h? E„ ç€M? p`Q i`QM; M; QìB >Ä J oQÆM; i?b ?„M M; v H" T iS+ +„i çSi HB M Hç+ pÈ h`Mv p` l .B K ",M; b m F?B p +?çK b) F?¬M; #ÎB pb *Æ æ°M; +„i çSi HB M Hç+ ?bM? i?"M? L?"i L; mv i * "M E?¬M :BÈB X L m M?Q *Æ æ°M; H" K M?Q i? Î # M M ? B h' i a€i E„ /Q F?¬M; çQÊ+ K HU+ /mv i`b M M F?¬M; +€+? M" Q ?Q" M i?"M? ç +?9M; HçB #°+ T?€i Î i`QM; +Æ i? +O >Ä J oQÆM; M M F?¬M; +| K HU+ >Ä ? i?b +?ŠM; H) F?¬M; i? ?'T i?m >Ä M; mv M i® i`QM; +Æ i? >Ä J oQÆM; b Q\

E i [mª H" +€B aB m h' i a€i E„ + Q + 'T L?"i L; mv i * "M E?¬M :BÈB M`v pbi? K" ç M[?Q" M iQ" M H" /Q ?'T i?K K HU+ +O >Ä J oQÆM; X

3kkX *?QÆM; 88d, æÁM a€i h?O

*Æ æ°M; /MM; ? B h' i a€i E„ /šM T?€i L?"i L; mv i * "M E?¬M :BÈB- M?QM; +| i? M| bY /KM; K HU+ +O +?QM? >Ä J oQÆM; ç Q M? FQ+?X

J HU+ i`QM; ?[m +?QîM; +O >Ä J oQÆM; #` ?'T i?m i` M /B M`°M;- iU M?B M H tm®M; i?2QX E?¬M; +ÁM K HU+ /mv i`b- ?„M +?d +ÁM HçB i?•M i? h?€M? + 'T *

iB T ç| HçB T?ªB i?W M?"M HU+ Q M? FQ+? +O * Q +'T aB m h'i a€i E,, iW i`QM
M; v +ª >Ä J oQÆM; +kM; F?¬M; i? F?®M; +? çQÊ+ K" ç K HU+ iW F,, M,M; FE
` M; Q"BX æB m ç| +| M; ?o H" #`M i v +O ?,, M ç½ ?Q" M iQ" M #` F,, M,M; M"v +,,
h?€M? +'T + Q ;B B `i +QÌM; ?½MM?QM; F?B #` K'i çB ?[m +?QÎM; i?b M,M; HU+
çB +kM; H" +?mv M ?B M M?B MX

hW ç-m iÈB +m®B- *Æ æ°M; +?d +| K'i K HU+ +?Q ? B h'i a€i E,, #bM? i?QÌM; K"
i€K KQÆB H,K +O ?,, M i?b çB m M"v +?ª H" +€B ;b +ªX *ÁM >Ä J oQÆM; HçB iE
+'T aB m h'i a€i E,, - ?ÆM M[Î i`QM; +Æ i? HçB T?ªB +?`m bU Q M? FQ+? +O +?
FB M M +?ŠM; F?€+ ;b ?,, M iU H"v ç€ ç" T +?·M KbM?X æ·v +?QM? H" #B M T?€T
ç ç®B T?| pÈB +€+ +QÌM; ;Bª Î i? ;BÈB æ` h·K- ç| H" ? i bS+ ?çM +? iB m ? Q K
HçB +?·K M; ÁB F?B M +?Q ç®B T?QÆM; +?`m çª i?QÆM; HÈM M?'iX "ÎB pÈB HU+
+kM; +?d +| i? i?B i`B M` +¬M; FQ+? Î +'T ç° * Q +'T aB m h'i a€i E,, K" i?¬BX o`
H" ?,, M ç½ i?"M? +¬M; 5

.o M?B M- T?QÆM; i?S+ M"v +?d +| i? bY /KM; i` M M; QÌB +€+ +QÌM; ;Bª æ` h·
M m ç' B HçB K°i K bQ ? v K i?9 F?¬M; TªB >Ä i?m° + iQM? i?b aB m h'i a€i E,, M
` X >ÆM M[ - HQçB T?QÆM; i?S+ +?B M ç'm M"v +O \*Æ æ°M; +ÁM +| ?çM +? `i
+| i? iÈB ; -M ç®B i?O- /MM; .B i h? -M EQ+? K M; h'i a€i E,, ç€M? p"Q # M i`QM;
KÈB +| ?B m [mª çQÊ+X L m M?Q h'i a€i E,, p +?çK Î # M M; Q" B +Æ i? ç®B T?QÆ
M"Q ?'T i?m K HU+ +O ç®B i?O- K" HU+ +¬M; FQ+? +kM; b) #ÎB pb #° + T?€i Î #

h? -K M; ?o i`QM; +?®+ H€i- >Ä J oQÆM; HB M ?B m çQÊ+ *Æ æ°M; ç½ H" K ;b- M
i?b i`QM; HÁM; ?,, M +ÁM +| K'v T? -M i€M i?QÎM; X æ²M; i?ÌB- çB m M"v +kM; F?B
.mM; >ÊT +`M; i? K F? Q F?€iX L m F?¬M; TªB +| ·K .QÆM; .mM; >ÊT i?b *Æ æ
i?O çQçM M?Q p"v K" HçB F?B M KbM? #` i?QÆM; çQÊ+ FB +?SX >,, M #`i [m€ +?
M?Ä- b Q +| i? T?€i ?mv` +?B M HU+ KçM? K) M?Q i? +?S5 E?¬M; M|B ç M +€
HU+ p"Q i`QM; +Æ i? ç®B i?O FB - i?b M m M?Q KbM? +kM; +| i? ·K .QÆM; .mM;
?mv +?B M ç'm HU+ çç iÈB i`bM? ç° M"Q ç·v\

"ÎB p"v- H9+ M"v >Ä J oQÆM; K†+ /M #` i?QÆM; K" iS+ ;B" M M?QM; i`QM; HÁM
iQM MB K F?¬M; i? ;B i +? i *Æ æ°M; X æ®B pÈB ?,, M- F?¬M; +| +?mv M ;b i`¼M
?mv MªQ +O ·K .QÆM; .mM; >ÊT +ªX

h?"i` i?b Î i? ;BÈB æ` h·K- F?¬M; TªB H" F?¬M; i? iB M ?"M? ·K .QÆM; .KM;
>Ä GB M i° + ç m +| i? H"K çQÊ+X æ€M; iB +- ·K .QÆM; .mM; >ÊT +O >Ä GBM?
+O #¼M ?¼- HQçB T?QÆM; i?S+ ç†+ i?M M"v i`W T?B >Ä J oQÆM; +?`m iW #Á
i?b F?¬M; i? M"Q ?Q" M i?"M? çQÊ+X *ÁM ·K .QÆM; .mM; >ÊT +O >Ä GB M i° +
i`QÎM; Î i-M; i?S KQÌB i€K i? ;BÈB æ` h·K +O +?QM? #ªM i?·M ?¼- HQçB ·K .
iW F?B ?¼` çÌB ç½ +| M M >Ä J oQÆM; +kM; F?¬M; +| +€+? M"Q H"K çQÊ+X "°
oQÆM; pÈB >Ä GB M oQÆM; +ÁM H·m KÈB +| i? bQ çQÊ+ pÈB ?,, M- M?QM; +?Q
>ÊT K" +| i? M' B / M? +MM; pÈB ?,, MX æB m ç| +| i? +?Q i?'v çQÊ+ bU F? Q F?€
pÈB ·K .QÆM; .mM; >ÊT K½M? HB i ç M +Ð M"Q \5 J" i?S *Æ æ°M; HçB bY /KM;
ççB [m·M pQÆM; M M M,M; HU+ +O ?,, M +?ŠM; F?€+ ;b i° + M?·M +O KbM?X *Æ
iQÎM; iQÊM; çQÊ+ #·v ;BÌ ?,, M Î i`QM; HÁM; >Ä J oQÆM; +?ŠM; F?€+ ;b i`·M #ªQ
+?S \5 .o M?B M- >Ä J oQÆM; F?¬M; ;B i ?,, M F?¬M; +| M; ?o H" b) F?¬M; H"K ?
F?B #ªM i?·M KbM? #` i?QÆM; i?b >Ä J oQÆM; ç½ [mv i ç`M? b) +`M i?"M /çv /

> B K,, i >Ä J oQÆM; p"Q H9+ M"v HçB tm'i ?B M #B M ?| F€ /`X J,, i TªB ;B®M;
FBK [m M; K½M? HB i i`QM; M?€v K,, i #° + T?€i` X h`QM; M?'i i?ÌB- # M TªB ?,, M
+?Q /M H" *Æ æ°M; +kM; TªB /ÌB çB €M? K,, i- F?¬M; /€K M?bM p"Q €M? K,, i +?| B
?,, M HçB #B M i?"M? K°i K"m ç2M p¬ +MM; i?·K i?9v- ;B®M; M?Q K°i +€B ?,, + ç°M
i`€B ?,, M +kM; T?O H M K°i K"m ç2M F`iX S? K pB # Q T?O +O ? B K"m p" M; ç2M
M?QM; +kM; çO ç # Q T?O *Æ æ°M; p"Q # M i`QM; - HçB F?¬M; ?ªM? ?QÎM; ;b
+çM?X æ·v +?QM? H" K pU+ +O >Ä J oQÆM; - ?ÆM M[HçB H" ? B +€B K pU+

G9+ M"v- *Æ æ°M; ç M; çSM; ç®B /B M pÈB >Ä J oQÆM; - ? v M|B +€+ F?€+- K p

+O >Ä J oQÆM; H¢B T?|M; iÈB # M M; QÌB K" ?„M ç½ iWM; bY /KM; •K >Ä - Î #
#€+? p¬ +MM; FBM? F?OM; ç| F?B M +?Q >Ä M; mv M i® i`QM; F?¬M; F?Q /QÌM;
i? *Æ æ°M; p"vX >ÆM M[mv HU+ +O K pU+ M"v iU ?² M?Q F?B M ?„M T?ªB +
* Q + 'T aB m h' i a€i E„- +ªK ; B€+ M?Q p"v F?| +| i? /B M iª #^M; HìB çQÊ+X

æ•v KÈB H" i?U+ HU+ +?•M +?QM? +O h?€M? + 'T + Q ; B BX >Ä J oQÆM; i?U+
iQ" M HU+ ç®B T?| pÈB *Æ æ°M; X

Í # M FB - ibM? +ªM? +O i M >Ä J i?€M? + 'T FB +kM; F?¬M; F?€ ?ÆM H" # QX I
ç½ ?Q" M iQ" M #` K°i ç| ?²M; HB M # Q T?O H'v- ; B®M; M?Q ibM? ?m®M; ; B[>Ä
p"v- F?B M +?Q K¼B M; QÌB F?¬M; i? M"Q M?bM i? 'v çQÊ+ ibM? ?m®M; +K i? i`C

aU +? M? H +? K HU+ iQ HÈM F?B M +?Q *Æ æ°M; F?¬M; +€+? M"Q /B ç°M; çQÊ
h`¼M; \*?9 a€i Q M? FQ+? p"Q F?¬M; F?Q Î i`QÊ+ K†i +kM; F?¬M; +€+? M"Q H" K
+| i? +S K†+ F M?Q p"v K" i?W M?"M +¬M; FQ+? +O >Ä J oQÆM; K" i?¬BX

L?QM; i?" i H" T?ªB #m¬M; i v M?Q p"v Q\ E?¬M; - /o M?B M H" F?¬M; i? çQÊ+5

L; v iW H9+ T?ªB ç®B ç-m pÈB >Ä J oQÆM; - *Æ æ°M; HB M ?B m çQÊ+ F?B Kb
+ 'T + Q ; B B +O >Ä J oQÆM; i?b +| i? b) tm' i?B M ibM? ?m®M; M?Q i? X Zmª i
pÈB M?[M; ; b ?„M /U HB m M?QM; K" ?„M +?Q M; ?o` çQÊ+ +?B M HQÊ+ i®i M?'

Zm M; K M; ? B K" m p" M; ç2M i`QM; M; QÌB ?„M pšM #®+ H M M?Q +k- /o M?B M +t
H" p¬ +MM; M?Ä #ûX L?QM; [m M; K M; ? B K" m +O ?„M F?¬M; +| T?•M #B i`ä`" M
K" H¢B M? M? +?|M; tQ v [m M?`²B ?Á [mv M p"Q M? m i? "M? ç² €M h?€B *U+ ?E

æ®B K†i pÈB HU+ €T #€+? +QÌM; ç¢B +O >Ä J oQÆM; - *Æ æ°M; K†+ /M F?¬M; i
K pU+ +O KbM? i` M T?¢K pB HÈM M?QM; +kM; çO ç # Q T?O #ªM i?•M ?„MX

Zmª i?" i- K HU+ +O >Ä J oQÆM; bQ pÈB HÈM K¢M? ?ÆM ?„M F?¬M; #B i # Q M
ópÄ [mwi /`v +| K|M; i v M?¼MôU V M M F?B h?€B *U+ K pU+ pW tm' i ?B M i?b K
p®M ç M; €T +? *Æ æ°M; K¢M? K) M?Q i? +kM; ç½ K' i çB ?B m HU+X

*¬•K F?¬M; bBM? - +¬ /QÆM; F?¬M; /`BX " i Hm" M K pU+ >Ä J oQÆM; +?Q /M +
? B ç¢B +U+ ?¢M i?m°+ iQM? +kM; H" `B M; `)- +ÁM *Æ æ°M; H¢B ?Q" M iQ" M H"
?„M ; B®M; M?Q H" +®i HåB +O ? B K pU+ +O >Ä J oQÆM; - +?Q /M >Ä J oQÆ
çB M[i?b +kM; F?¬M; i? ?Ov /B i #ªM i?•M çQÊ+X E?B *Æ æ°M; T?|M; tm' i K
>Ä J oQÆM; HB M bBM? ` K°i +ªK ; B€+ F€ [m€B F?¬M; M|B M M HìB- K" H9+ M
ç`M? çQÊ+ `^M; - i M M?•M HQ¢B M"v i?" i bU ç½ ?Q" M i?"M? çQÊ+ •K .QÆM; .mM
h?€B *U+ K pU+ - F?¬M; T?ªB H" >¶M æ°M >Ä K" KbM? bm®i M; "v KQM; QÊ+ ? v

hB M; HQM; M; •K i`- K i? 'T H¢B p M; H MX h?•M i? F?´M; H² +O æ¢B .B M h?" M
` iW h?€B *U+ K pU+ +O *Æ æ°M; - M•M; çÐ H'v ?„M- ç²M; i?ÌB T?|M; tm' i h?€
.QÆM; bQM; ?Ä L; QM; hK T?€T i`" M +O KbM? ?¶ i`Ê pÈB K pU+ +O *Æ æ°M; X

æB m M"v +kM; +?Q H" +€B ; b- #ÎB M; v b m ç| - K°i iB M; T?QÊM; KBM? HªM? H|i
>Q" M; >Ä L?B +kM; ç½ +?mB ` F?ÄB ; BÈB +?d- ç" m Î i` M ç-m *Æ æ°M; - ç²M;
+€B h?€B *U+ K pU+X " +€B K pU+ t T i?ŠM; i?"M? K°i ?"M; - +?d i`QM; +?®+ H
F?¬M; M; WM; i`mv M HQÊM; HÈM K HU+ p"Q h?€B \*U+ K pU+ p®M ç½ çbM? i`
+?mv M ç°M; i`Î H¢BX

>Ä J oQÆM; FBM? ?½B F?B T?€i ?B M ` `^M; +S K¶B F?B h?€B *U+ K pU+ +O
FB p" M +?mv M çQÊ+ K°i pÁM; i?b M| H¢B ?'T i?m K°i T?¬M K pU+ K" KbM? T?
+kM; F?¬M; ?'T i?m p"Q i`QM; +Æ i? - K" +S ç +?9M; p" M +?mv M ç²M; #° Î # M M
K¶B H-M M?Q p"v i?b K pU+ +O #ªM i?•M H¢B v m çB K°i T?¬MX

@ hB m iY- M; QÆB [mª i?U+ +?Q i M?B m FBM? ?d H„K ç'v5

>„M +kM; F?¬M; +?¬M +?| HB M i?m H¢B ? B ç¢B K pU+ +O #ªM i?•M- #ÎB ?„M
æ°M; H¢B +`M; H'v çB M?B m K HU+ +O KbM?X

L?QM; ?„M pW KÈB i?m ?²B HB M /WM; H¢B- ¢´B M;QÊ+ F?Q i? i`QM; M?€v K„i
T?ªB tQ v M;QÊ+ H¢B p` #` +—K +® i`QM; F?¬M; ;B MX

*Æ æ°M; +QìB T?€ H M- +Æ ?°B ?„M •K i?—K i¢Q ` M½v ;Bì- K` +kM; +| H) H` +Æ ?
`²BX \*Æ æ°M; ;BÆ ? B i v H M + Q [m€ i`€M- T?|M; ` ?²M; [m M; p¬ +MM; +?|B b
#®M i?QÊ+ HB M /WM; H¢B M?QM; iQ`M #° # h?€B \*U+ J oU+— +MM; pÈB iQ`M #
>Ä J oQÆM; ¢ m ?°B iK p T?Q ?²M; [m M; FB X

*Æ æ°M; ¢½ bÈK +?m`M #` F„ +`M;X G9+ ?„M HmB p b m- +kM; ¢½ +?m`M #` ¢ tn
F?„+ ¢| - ?„M HB M #°+ T?€i` iQ`M #° M? [M; ;b K` ?„M +| i? ¢B m ¢°M; ¢QÊ+— F
i`QÊ+ ¢•v ?„M p®M Km®M ;B`m /B KX æ•v KÈB i?U+ bU H` ¢ÁM b€i i?O K¢M? M?`
¢ M i`bM? ¢° h?€M? +`T- +?Q /M H9+ i`QÊ+ +| ¢QÊ+ i?•M i? h?€M? +`T +kM; F?¬

ªM i? +O *Æ æ°M; - æ¢B .B M h?€M? >Ä GQM; - h?U+ L?“i S?QÊM; >Q`M; - i`i +
*U+ J oU+ p` •K .QÆM; bQM; ?Ä L;QM; hK T?€T i`MX h`i +ªK HU+ T?€i` ¢ m ¢
¢¢B +O *Æ æ°M; ¢B m F?B M M;QM; iK H¢B K°i +?¶- H¢B i? K K HS+ `M +?S i`Q
K°i T?—M K HU+ +O >Ä J oQÆM; K` h?€B \*U+ J oU+ ¢½ ?`T i?m H9+ i`QÊ+— iQ
pK +?Q ¢ÁM b€i i?O M`vX oÈB M,M; HU+ p` K HU+ +O #ªM i?•M *Æ æ°M; H9+ M`v
F?®M; +? ¢QÊ+ K HU+ F?´M; H²M?Q i? - H¢B +`M; F?¬M; +—M T?ªB M|B ¢ M pB
+ÁM K°i b€i +?B m +m®B +MM; - ¢| +?QM? H` >Ä h?—M FB K- i?—M F?Q +`T #`+ *

oÈB >Ä h?—M EB K- p`M ¢ F?¬M; i? F?®M; +? ¢QÊ+ K HU+ F?´M; H²M?Q i? M
K°i +€+? i`B i ¢ X h`i +ªK HU+ ¢ m i`Î +?`i /BM? /Q®M; i®i M?`i +?Q M| - ?ÆM M[
i?—M M?Q M| i?b +?Q /M +| M?B m K HU+ ?ÆM M[i?b +kM; +?ª +| p`M ¢ ;b T?ªB
+ªX EB K imv +?d /`B +| #®M i?QÊ+— M?QM; F?B M| tm`i ?B M HB M i`Î i?`M? i`m
M; v +ª ? B +?B M i`QìM; # M +¢M? +kM; #ÎB pb bU tm`i ?B M +O M| K` T?ªB i¢K

J°i FB K M`v p®M H` *Æ æ°M; +?m`M #` +?Q +€+ +QìM; ;Bª Î i? ;BÈB æ` h•KX L
i?S+ i?B ¢`m +O +m°+ imv M +?¼M M`v F?¬M; i? v ¢´B i?b M;QìB T?ªB ¢|M M?“
>Ä J i?€M? +`T FB X L; v +ª >Ä J oQÆM; /QÈB bU F?®M; +? tªQ /B m +O *Æ
/B M ¢|M M?“M- M m ¢´B H¢B i M >Ä J h?€M? +`T FB - K°i FB K M`v `i +| i? b)
+?B M i?„M; ¢—m iB M F?B +?B M ¢`m pÈB +QìM; ;Bª h?€M? +`TX

>Ä J oQÆM; p¬ +MM; FBM? ?½BX >„M i?“i bU F?¬M; M;ì ¢QÊ+— K°i M?•M HQ¢B
H¢B +| i? i?B i`B M` +¬M; FQ+? K` F?B M M; v +ª #ªM i?•M KbM? +kM; T?ªB T?€
+| i? +?S\ *?mv M M`v b Q +| i? tªv ` ¢QÊ+ +?S\

L?QM; >Ä J oQÆM; /M b Q +kM; H` >Ä J oQÆM;X L; v i?ìB F?„+ ?„M M?bM i?`v
?B M- i`QM; HÀM; ?„M +?d +| K°i w M; ?o- ¢| H` T?ªB M; ,M +ªM ?„M- M?`i ¢`M? T?
¢ ?„M i?B i`B M` +¬M; FQ+? M`vX

hª +?QîM; >Ä J oQÆM; pW ¢°M; - [m M; i`K K`m ¢2M m €K HB M M? M? M?Q +?È
¢| +?QM? H` aB m h`i a€i E„ @ æ¢B l .B K „,M;X *?Q /M K°i #° T?“M K HU+ ¢½ #`
M[pW KÈB i?m ?²B K pU+ F?B M +?Q i`¢M; i?€B i?•M i? F?¬M; ¢QÊ+ i®i H„K-
+`T + Q ;B B +O >Ä J oQÆM; i?b mv HU+ +O æ¢B l .B K „,M; M`v +kM; ¢½ ¢¢i
i`i b€i F„X >„M +?d +—M M; ,M +ªM [m€ i`bM? ?`T i?m K HU+ +O >Ä h?—M EB K- i
i?`i #¢BX

L?QM; bU +?m`M #` +O *Æ æ°M; +`M; F„ +`M; ?ÆM bQ pÈB iQîM; iQÊM; +O #`
F?¬M; #B i ¢QÊ+ ?¬K M v KbM? T?ªB ¢®B ¢—m pÈB >Ä J oQÆM; - M?QM; ¢€M? ;F
;Bª æ` h•K H¢B F?¬M; ? +| +?9i v m ¢BX æÁM b€i i?O +m®B +MM; ¢½ ;—M ?Q`M
>Ä J oQÆM; +„i ¢Si F?B M KbM? i?`i #¢B i`QM; ; M; i` + ¢QÊ+ FB +?S\

J°i ¢Q`M ?²M; [m M; iW i`QM; M;U+ +O *Æ æ°M; #„M ` X o`Q H9+ M`v- iQ`M #° K

thì hẳn sẽ không có chút cơ hội nào.

Hỏa Liên vương chậm rãi gật đầu, coi như đồng ý với Hỏa Linh vương. Mà hai Hỏa Ma vương thì khề hừ một tiếng, hiển nhiên là không đồng ý lắm với lời của Hỏa Linh vương. Nhưng mà cơ thể của bọn hắn bị Cơ Động chém làm hai, thực lực biến thành Thánh cấp sơ giai. Hai Thánh cấp sơ giai chưa hẳn là đối thủ của một Thánh cấp Trung giai. Vì thế nên mặc dù trong lòng bọn hắn không phục nhưng cũng chẳng có biện pháp khác.

Hỏa Liên vương vung trộm nhìn về phía Trần Tư Tuyền nhưng Trần Tư Tuyền cũng không nhìn về phía nàng. Hỏa Liên vương không khỏi nhớ lại những gì mà ngày đó Trần Tư Tuyền nói với nàng. Ngày đó, Trần Tư Tuyền nói với Hỏa Liên vương một câu: “Cơ Động chính là người thừa kế chân chính của hai Đại quân vương.” Chính một câu nói đơn giản như vậy nhưng đủ để Hỏa Liên vương tin tưởng Cơ Động có thể lấy được thành tích tốt trong cuộc chiến tuyển chọn này.

Thay vì nói Cơ Động có thực lực kinh người, có thể ở trong trận chiến thu được thắng lợi cuối cùng thì chẳng thà nói Liệt Diễm xếp đặt mọi thứ quá siêu. Bắt đầu ngay từ khi truyền thụ lạc ấn của hai Đại Quân vương cho Cơ Động.

Ban đầu, Liệt Diễm đánh chết Hỏa Diễm quân vương và Âm Viêm ma vương. Nhưng hai Đại quân vương dù sao cũng có thực lực thánh cấp. Thân thể bị diệt nhưng linh hồn thì không dễ dàng tan nát như vậy. Liệt Diễm cũng không đành lòng hoàn toàn hủy diệt bọn hắn, bởi vậy liền đặt thành hiệp nghị với hai Đại quân vương, bỏ đi tất cả lực lượng của bọn hắn, chỉ để lại trí nhớ linh hồn. Nếu như gặp được cơ hội thích hợp sẽ giúp bọn họ truyền thừa lại phần trí nhớ này.

Rồi, Liệt Diễm quen biết Cơ Động, sau khi quan sát cẩn thận nhân phẩm của Cơ Động, hơn nữa bản thân tính cách của hắn cũng vừa ý của hai Đại quân vương cho nên nàng mới đem lạc ấn của bọn họ cho Cơ Động. Ở trong đó, cũng không đơn giản là trí nhớ mà còn tồn tại cả linh thức của hai Đại quân vương. Linh thức mạnh mẽ chỉ kém một chút là thăng cấp thần! Nếu như không phải có linh thức mạnh mẽ luôn luôn nuôi dưỡng chăm sóc cho thể giới linh hồn của Cơ Động thì dù hắn có gặp nhiều kỳ ngộ hơn nữa cũng không thể hơn hai mươi tuổi mà linh hồn dao động đạt tới Thánh cấp Trung giai.

Nếu đối thủ của Cơ Động là người khác, Trần Tư Tuyền chắc chắn sẽ khẩn trương vô cùng. Nhưng hắn đối mặt với Hỏa Ma vương, đừng nói là thực lực Thánh cấp cao giai mà cho dù là Thánh cấp đỉnh phong cũng không thể tổn thương được Cơ Động. Bởi vì trên người Cơ Động có dấu ấn của hai Đại Quân vương mà bất kỳ kỹ năng nào do tộc nhân của tộc Hỏa Ma phát ra cũng không thể tổn thương được hắn. Bởi vậy, cho đến giây phút cuối cùng, Liệt Diễm vẫn bình tĩnh ung dung như thế.

Về phần bí mật của Hỏa Ma vương, Liệt Diễm cũng biết đến. Ban đầu, bên cạnh Hỏa Diễm Quân Vương và Âm Viêm Ma Vương đều có một tùy tùng, cũng chính là hai Hỏa Ma Vương bây giờ. Bọn họ đi theo hai Đại Quân Vương đã nhiều năm, được hai Đại quân vương bồi dưỡng, thực lực tiến bộ cực nhanh. Sau khi Liệt Diễm thống trị thế giới Địa Tâm rồi, bọn họ ẩn nấp đi, âm thầm tu luyện, dùng một loại phương pháp đặc thù để dung hợp tạm thời, khiến cho thực lực nhanh chóng tăng lên, hơn nữa còn thống trị cả Hỏa Ma tộc. Còn tên Hỏa Ma thánh cấp kia chính là vật thí nghiệm của bọn hắn. Sau khi đánh mất tính mạng của hơn mười đời tộc nhân, bọn họ cuối cùng cũng bồi dưỡng được một cái có thể tạm thời hợp thể giống như bọn họ, do đó cũng có thực lực Thánh cấp.

Cơ Động chém ra một kiếm mặc dù không giết được bọn họ nhưng cũng chặt đứt sự liên lạc giữa bọn họ với nhau. Bởi vậy, bọn họ cũng xuất hiện với hình thái và thực lực ban đầu. Lúc trước bọn họ nói tu vi nghìn năm bị hủy hoại trong chốc lát cũng không phải nói sai. Chỉ vì dung hợp tạm thời, tăng lên thực lực mà bọn họ phải bỏ ra hơn nghìn năm mới thực hiện được.

Nhưng mà lúc này tất cả đã không còn quan trọng nữa. Có thể lại được nghe giọng nói của chủ nhân, hơn nữa dấu ấn tính mạng chủ nhân còn được truyền thừa xuống, không ai có thể vui mừng cao hứng hơn bọn họ. Có thể nói, ý nghĩa sinh tồn của hai Hỏa Ma vương này chính là ý chí ban đầu của hai Đại Quân vương “Làm cho tộc Hỏa Ma có thể mạnh mẽ trở lại”. Hiện giờ hai Đại quân vương đã có lệnh mới, hơn nữa lạc ấn truyền thừa còn ở trên người Cơ Động. Trong đầu bọn họ đã không còn bất kỳ ý nghĩ căm thù hay lợi dụng nào nữa, chỉ còn lại trung thành, trung thành tới chết.

So với tất cả mọi người, bọn họ quen thuộc với hai Đại quân vương nhất. Cũng chính bởi vì thế, sau khi

thanh âm của hai Đại quân vương xuất hiện, bọn họ cẩn thận cảm nhận rồi mới không hoài nghi chút gì nữa. Vốn địch nhân lớn nhất của Cơ Động chính là tộc Hỏa Ma. Nhưng bắt đầu từ giờ phút này, đồng minh kiên định nhất của hắn ở thế giới Địa Tâm chính là tộc Hỏa Ma, thậm chí còn kiên định, ủng hộ hắn hơn cả tộc Hỏa Liên. Tuyệt đối là ủng hộ vô điều kiện. Ở tộc Hỏa Liên, có thể nói là mối quan hệ tình yêu say đắm giữa Cơ Động và Liệt Diễm làm cho bọn họ chấp nhận hắn. Còn với tộc Hỏa Ma, bọn họ trực tiếp coi hắn là tộc trưởng. Chỉ vì lúc này tu vi của hai Hỏa Ma vương không mạnh mẽ như lúc còn dung hợp. Nếu không, vừa nãy khi thấy Hỏa Linh vương muốn đối phó với Cơ Động, bọn họ đã sớm xông lên rồi. Đương nhiên, nếu Hỏa Liên vương không ngăn cản thì dù có chết, bọn họ cũng sẽ không để cho Hỏa Linh vương xúc phạm tới Cơ Động.

Lúc này, Cơ Động đang lơ lửng trên không trung bỗng từ từ mở mắt. Thần Hỏa Thánh Vương giáp trên người hắn chậm rãi lù vào trong cơ thể, lộ ra thân hình.

825. Chương 560: Đại Diện Giáo Chủ.

Quần áo trên người đã sớm biến thành tro bụi. Trên thân thể trần trụi, mái tóc xõa sau lưng, đôi tròng mắt lấp lánh màu hồng. Ở trước ngực, âm dương ngư hai màu trắng đen rực rỡ đến chói mắt vẫn đang xoay tròn.

Mặc dù nhắm mắt, nhưng hắn vẫn có thể biết rõ mọi chuyện đang xảy ra xung quanh. Giờ phút này, hắn không còn cảm thấy vui mừng khi mình trở thành Đại diện giáo chủ của Thánh giáo Liệt Diễm mà chỉ gây người si ngốc nhìn chằm chằm vào chín hạt sen bản mệnh Hồng liên đang xoay quanh mình.

- Chúng ta đi xuống thôi!

Hỏa Linh Vương khẽ gật đầu với Hỏa Liên Vương. Hai vị Thái thượng Chí tôn trưởng lão đồng thời bay xuống bên cạnh Hỏa Ma Vương. Bốn vị cường giả Thánh cấp Địa Tâm liếc nhìn nhau, cùng gật đầu. Hỏa Linh Vương cao giọng nói:

- Toàn bộ tộc nhân Địa Tâm bái kiến Đại diện giáo chủ đại nhân.

Hắn vừa nói vừa cùng mấy vị cường giả Thánh cấp quỳ xuống. Thấy thế, đám cường giả của tam đại cường tộc và của các tộc khác cùng với những trưởng lão hạch tâm kia làm sao có thể không quỳ?

Nhất thời, ở lối vào tầng thứ mười lăm của thế giới Địa Tâm, ngoài Thiên Can thánh đồ ra, tất cả đều quỳ rạp xuống cúi đầu trước Cơ Động.

Hỏa Linh Vương và Hỏa Liên Vương quỳ một chân trên mặt đất. Bọn họ đều là Thái thượng chí tôn trưởng lão trong Thánh giáo Liệt Diễm, thân phận không tầm thường cho nên quỳ một chân là đủ. Nhưng Hỏa Ma Vương thì khác, hắn quỳ bằng hai chân. Trong mắt không che giấu nổi sự hưng phấn cùng với bộ tộc mình làm đại lễ dập đầu với Cơ Động.

Ma lực dao động mãnh liệt trong không khí, Cơ Động khẽ mỉm cười. Hắn có thể cảm nhận được trong không khí tràn ngập khí tức cúng bái tín ngưỡng, hơn nữa còn có sự bái phục của toàn bộ tộc Hỏa ma và tộc Hỏa liên tộc. Nhưng trong lòng hắn lúc này cũng ngập tràn chua xót, âm thầm nói:

- Liệt Diễm, nàng thấy không? Cuối cùng ta cũng làm được rồi!

- Ta không để cho nàng phải thất vọng. Cuối cùng ta cũng thay nàng kế thừa ngôi vị giáo chủ của Thánh giáo Liệt Diễm. Ta biết hy vọng lớn nhất của nàng là gì. Yên tâm đi, ta nhất định sẽ hoàn thành tất cả vì nàng. Thế giới Địa Tâm cần hòa bình, ta tuyệt đối sẽ không đem chiến tranh tới đây, càng không phá hỏng một thứ gì ở thế giới Địa Tâm. Những gì nàng muốn, ta nhất định sẽ hoàn thành... Điều này vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

- Liệt Diễm, ta đã giúp nàng giải quyết vấn đề của thế giới Địa Tâm. Liệu có phải như thế sẽ giúp ta sớm đi tìm nàng hơn không? Nàng nhất định sẽ đồng ý. Vấn đề thế giới Địa Tâm được giải quyết, nàng cũng

không cần quá lo lắng nữa. Nàng yên tâm đi, ta sẽ cố gắng hết sức bồi dưỡng một cường giả có đủ khả năng tiếp nhận ngôi vị giáo chủ, khiến cho cả thế giới Địa Tâm tin phục. Sau đó, ta sẽ tìm đủ mười loại rượu, dẹp yên chuyện của Hắc Ám Ngũ hành đại lục. Sau đó... ta có thể thanh thân đi tìm nàng rồi. Mười năm quá lâu, ta không đợi được! Ta thật sự không đợi được nữa. Nàng có biết rằng mỗi một ngày trôi qua, trong lòng ta lại nhận thêm muôn vàn đau khổ hay không?

Trần Tư Tuyền vẫn luôn chăm chú nhìn vào mắt Cơ Động. Giây phút này, cảm giác trong lòng nàng cũng dao động không khác gì Cơ Động. Tiểu Cơ Động của ta, chàng cuối cùng cũng kế thừa vị trí của ta tại thế giới Địa Tâm. Mặc dù bây giờ thực lực của chàng còn chưa đủ mạnh mẽ... Nhưng ta tin tưởng, có một ngày chàng sẽ mạnh hơn ta. Chàng có rất nhiều tố chất mà ta không có được... Nhanh chóng mạnh mẽ lên nào. Có thể giới Địa Tâm làm hậu thuẫn, cho dù chiến tranh trên mặt đất có thất bại thì chàng cũng có một lối đi khác, không phải sao? Đây mới là điều mà ta mong muốn nhìn thấy nhất! Từ ngày ta bắt đầu trở thành Trần Tư Tuyền thì trong lòng ta, sự bình an của chàng đã vượt qua thế giới Địa Tâm. Ta đã không còn là nữ hoàng của thế giới Địa Tâm nữa, chỉ còn là một tiểu nữ nhân yêu chàng mà thôi.

Miêu Miêu đứng ở bên cạnh khẽ đụng vào Trần Tư Tuyền, thấp giọng cười bảo:

- Này! Tư Tuyền, đừng nhìn nữa, người sắp rơi nước mắt rồi kìa.

Nếu nói đến tâm lý thay đổi nhiều nhất, thì còn ai khác ngoài Thiên Can thánh đồ bọn họ? Không ai ngờ tới kết quả cuối cùng lại như vậy. Bọn họ vốn cho rằng Cơ Động sẽ chết dưới tay Hỏa ma Vương, nhưng chỉ sau giây lát, hắn không những tìm được đường sống trong chỗ chết, mà còn trở thành Đại diện giáo chủ của thánh giáo Liệt Diễm - người thống trị mười tám tầng thế giới Địa Tâm. Cũng chỉ một câu thôi, liệu người có tin được không?

Phát Thụ cười nói:

- Thân phận con rể Địa Tâm của tiểu sư đệ cuối cùng cũng phát huy tác dụng rồi. Ta vừa rồi còn cho rằng chúng ta sẽ bị vây ở chỗ này cơ đấy. Tiểu sư đệ lại có thêm danh hiệu rồi. Ta đoán có lẽ chính hắn cũng không nhớ rằng đến giờ mình đã có bao nhiêu danh hiệu rồi. Điều Khiêm Thư thử phào nhẹ nhõm:

- Nói gì thì nói, cuối cùng cũng vượt qua cửa ải này.

Cơ Động chậm rãi cúi đầu xuống. Vừa rồi, sau khi dấu ấn của hai Đại quân vương hoàn toàn dung hợp với cơ thể thì tất cả các kỹ năng của họ đã khắc sâu trong đầu hắn. Có những cái hắn đã biết, cũng có những cái không. Đồng thời, ma lực của hắn cũng đột phá tới tám mươi sáu cấp. Còn về kinh nghiệm thực chiến và khống chế ma lực thì không thể dùng cấp bậc để hình dung được nữa. Đối với hắn, việc đánh một trận với Thánh cấp cao giai Hỏa ma vương còn quý giá hơn việc ma lực tăng cấp.

- Mọi người đứng lên đi. Giọng nói bình tĩnh của Cơ Động truyền tới, mỗi một cường giả của Địa Tâm đều nghe rõ.

Nếu như không có trận đấu tuyển chọn này, Cơ Động trực tiếp lên làm Đại diện giáo chủ thì e rằng không có bất kỳ một cường giả Địa Tâm nào phục. Mỗi người ở đây, nhất là những người tham gia cuộc chiến tuyển chọn đều có ma lực hơn người. Nhưng trong chiến đấu, Cơ Động biểu hiện cực kỳ kinh người. Đặc biệt là thực lực mạnh mẽ khi chiến đấu với Hỏa Ma vương đã đủ để cho những cường giả của Địa Tâm chấp nhận. Mặc dù ma lực của hắn không quá mạnh nhưng thực lực tổng hợp lại không kém gì những cường giả Thánh cấp bình thường. Các cường giả Địa Tâm lần lượt đứng dậy, nhìn về phía Cơ Động đợi hắn lên tiếng.

Cơ Động nói:

- Cảm ơn mọi người nâng đỡ, để ta trở thành Đại diện giáo chủ của thánh giáo Liệt Diễm. Thánh giáo trước kia như thế nào thì bây giờ vẫn là như thế đấy. Nhưng ta phải nhắc nhở các vị, nhất là những chủng tộc có thực lực mạnh mẽ. Nếu như sau này ta còn phát hiện giữa các chủng tộc phát sinh nội chiến, nhất là xảy ra tình huống diệt tộc, vậy thì đừng trách ta ra tay độc ác. Buổi lễ kết thúc ở đây, các vị trưởng lão hạch tâm và những trưởng lão tới xem có thể trở về được rồi.

Chỉ một câu nói liền đuổi những vị cường giả không phải của tầng mười lăm đi. Đương nhiên bọn họ cũng không dám có ý kiến, chỉ vội vã cúi đầu hành lễ với Cơ Động rồi xuyên qua lối đi giữa tầng mười lăm và mười bốn để trở về. Mặc dù bọn họ không hoàn toàn vui lòng thuận phục Đại diện giáo chủ Cơ Động, nhưng

có ba tộc lớn của Địa Tâm ủng hộ, bọn họ nào dám nói gì? Nhất là biểu hiện sùng bái gần như mù quáng Hỏa Ma vương càng làm cho những cường giả Địa Tâm này thu lại cảm xúc của chính mình.

Những cường giả kia rất nhanh rời đi, Cơ Động nói tiếp:

- Hai vị Hỏa ma vương, Hỏa Linh Vương và cả Hỏa Liên Vương. Ta muốn bàn một chút việc với các vị.

- Vâng! Vậy thì tới chỗ của chúng ta đi!

Hai vị Hỏa Ma vương đồng thời đáp lời. Không biết có phải do bọn họ dung hợp thời gian quá dài hay không mà đi lại, nói chuyện, hành động gần như giống hệt nhau.

Hỏa Linh vương nhìn Hỏa Liên vương rồi gật đầu. Cơ Động mới kể nhiệm chức vị Đại diện giáo chủ của Thánh giáo, lão rất muốn hiểu rõ con người này. Đặc biệt là tò mò chuyện của Cơ Động với Liệt Diễm.

Tộc nhân của ba tộc lớn tản đi, hai Hỏa Ma vương dẫn theo mọi người, bao gồm cả Thiên Can thánh đồ, trực tiếp trở lại tòa thành của Hỏa Ma tộc.

So với tòa thành của Hỏa Liên tộc thì nơi đây to gần gấp đôi, kiến trúc bên trong cũng lớn hơn rất nhiều. Hơn nữa, có thể thấy được tòa thành này tồn tại lâu đời hơn Hỏa Liên tộc rất nhiều.

Hỏa Ma vương đưa mọi người tới chỗ ở của mình. Cũng giống như ở Hỏa Liên tộc, chỗ ở của Hỏa Ma vương đơn giản tới mức khiến người khác bất ngờ. Chỉ khác là bởi vóc người khổng lồ nên chỗ ở của hắn cũng to lớn hơn nhiều.

Cơ Động cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của hai Hỏa Ma vương, không khỏi buồn cười. Đây là Hỏa Ma vương lúc trước muốn nô dịch mình, thậm chí muốn giết chết mình hay sao? Lúc này hắn còn có thể cảm nhận rõ ràng rằng hai Hỏa Ma vương không có chút giả bộ nào.

Hỏa Ma vương đóng cửa lại, gãi gãi đầu và nói:

- Giáo chủ, nghe nói thế giới loài người các ngươi đều ngồi nói chuyện, nhưng ở chỗ chúng ta thì không có... Nếu muốn ngồi thì e rằng chỉ có thể ngồi dưới đất.

Hai người bọn họ cố ý bớt đi hai chữ đại diện, thậm chí bộ dáng còn có mấy phần nịnh nọt.

Cơ Động mỉm cười, lắc đầu nói:

- Không sao! Cứ đứng cũng được.

Nói xong, hắn liền quay sang nhìn khuôn mặt tuyệt đẹp gần như giống hệt Liệt Diễm của Hỏa Liên vương và nói:

- Hỏa Liên vương, ta muốn tới tầng thứ mười tám của Địa Tâm. Làm thế nào mới có thể tới đó được?

Hỏa Liên vương ngẩn người sững sờ hỏi lại.

- Tầng mười tám của Địa Tâm?

Hỏa Ma vương vội vàng cướp lời:

- Giáo chủ, chỗ đó không thể đi! Cho dù là chúng ta cũng không ở đó quá lâu. Ngay cả những Địa Tâm Hồng liên này sau khi rời khỏi tầng mười tám cũng không thể trở về được nữa. Chỉ có Liệt Diễm nữ hoàng và hai vị chủ nhân trước kia của chúng ta mới có thể tới được. Hai vị chủ nhân từng nói trừ khi là sinh vật tồn tại ở đó, nếu không, cho dù thực lực đạt tới Thánh cấp đỉnh phong cũng không thể tiến vào. Nơi đó mới thật sự là Địa Tâm.

Hỏa Liên Vương trợn mắt nhìn hai Hỏa Ma vương rồi nói:

- Các ngươi không thể đi không có nghĩa là giáo chủ cũng vậy. Đừng quên trên người giáo chủ còn có chín hạt Bản mệnh Hồng Liên của Nữ hoàng bệ hạ. Bằng vào những hạt sen này cũng đủ để tới tầng thứ mười tám rồi.

Hỏa Linh vương gật đầu đáp:

- Đúng là như thế. Có Bản mệnh hạt sen của Nữ hoàng bệ hạ bảo vệ thì không có vấn đề gì cả.

Cơ Động hỏi:

- Ngoài Liệt Diễm ra, các người là chủng tộc mạnh mẽ nhất trên thế giới này. Ta rất tò mò là tại sao các người lại lựa chọn sống ở tầng thứ mười lăm mà không phải tầng mười sáu hay mười bảy? Chẳng lẽ hai tầng đó cũng giống như tầng thứ mười tám vậy, rất khó sinh tồn hay sao?

Hỏa Linh Vương gật đầu đáp:

- Không hẳn là khó sinh tồn mà là Hỏa nguyên tố của hai tầng này khác với những tầng bên trên. Tầng mười sáu còn gọi là Âm diễm, nơi đây làm một không đen tối do vô tận Âm diễm tạo thành. Mức độ thuần túy của nó giống như Siêu Sát Kỵ do Âm Viêm Ma Vương dùng toàn lực đánh ra. Ngoài Liệt Diễm nữ hoàng ra, chỉ có Âm Viêm Ma Vương có thể sống ở đó trong thời gian dài. Trong ba tộc chúng ta, Hỏa Linh tộc và Hỏa Liên tộc đều mang hai thuộc tính âm dương, đương nhiên không thể sống ở đó. Còn tộc nhân của Hỏa Ma tộc tuy rằng có Âm Diễm thuộc tính nhưng muốn tu luyện ở đó cũng cần thực lực Thánh cấp cao giai trở lên, bọn họ còn lâu mới đạt tới. Bởi vậy, nơi đó không có ai sinh sống.

- Tầng thứ mười bảy là Minh Diễm, tình hình cũng không khác tầng mười sáu. Hai địa phương này chính là nơi tu luyện của hai Đại quân vương, cũng là nơi tăng tu vi lên tới Thánh cấp đỉnh phong của họ.

Nghe mấy vị Thái thượng chí tôn Trưởng lão nói vậy, trong lòng Cơ Động không khỏi nghi ngờ. Nếu ba tầng mười sáu, mười bảy, mười tám nguy hiểm như thế thì vì sao từ lúc ban đầu, khi mình không có bất kỳ ma lực nào lại có thể sống sót được? Mặc dù tầng mười tám mang tới áp lực rất lớn, Hỏa nguyên tố thì cực kỳ nồng đậm, nhưng bản thân mình cũng không cảm thấy có uy hiếp tính mạng. Nghĩ thế, Cơ Động liền nói ra thắc mắc của mình.

Hỏa Liên vương là người có tư cách trả lời vấn đề này nhất. Trong số tất cả Thái thượng chí tôn trưởng lão, chỉ có mình nàng từng sống ở tầng thứ mười tám. Khẽ than nhẹ một tiếng, nàng đáp:

- Đó đương nhiên là do Nữ hoàng bệ hạ che chở cho ngài. Hẳn là trong lần đầu tiên, trước khi ngài đến tầng thứ mười tám thì nữ hoàng cũng đã phát hiện, cũng biết thân phận loài người của ngài cho nên dùng lực lượng của bản thân áp chế sự kinh khủng của tầng thứ mười tám. Sau đó, Nữ hoàng bệ hạ đều dùng phương pháp đó mỗi lần ngài truyền tống tới, bởi vậy ngài mới có thể sống sót, hơn nữa còn hấp thu Hỏa nguyên tố thuần túy. Nếu như ta không đoán sai thì hoàn cảnh tầng thứ mười tám cũng từ từ tăng lên theo thực lực của ngài. Bởi vậy ngài mới có thể luôn luôn cảm nhận được lực áp bách vừa đủ để hấp thụ Hỏa nguyên tố một cách tốt nhất.

Trong lòng Cơ Động chấn động! Đúng vậy! Trước kia, mỗi khi bản thân tới thế giới Địa Tâm hoặc tu luyện ở trong đó, thì đều một mực chú ý tới Liệt Diễm mà không để ý tới những điều này. Giờ được Hỏa Liên vương nhắc nhở, nhớ kỹ lại mới thấy tất cả đúng như lời nàng nói. Hoàn cảnh của tầng thứ mười tám luôn luôn tạo cho mình cảm giác áp lực vừa đủ. Mà từ lúc mới bắt đầu cho tới lúc Liệt Diễm đánh một trận với Sát Thần Tu Phổ Nhược Tư, tu vi của mình đã tăng lên không biết bao nhiêu lần. Cảm nhận không thay đổi chứng minh hoàn cảnh thay đổi! Nghĩ tới điều này, hốc mắt Cơ Động không khỏi ươn ướt. Liệt Diễm, nàng yên lặng bỏ ra nhiều như vậy mà ta lại không phát hiện ra. Ta thật sự quá ngu ngốc.

Hỏa Liên Vương nói tiếp:

- Sau khi nhìn ký ức linh hồn của ngài, ta có thể khẳng định điều này. Bản thân ngài lúc đó không thể sinh tồn ở tầng mười tám được. Nếu không vì thế thì sau khi chiến đấu với Thần cấp, Nữ hoàng bệ hạ cũng không dùng lực lượng cuối cùng còn sót lại đưa ngài trở về thế giới mặt đất.

826. Chương 561: Ta Muốn Đi Tầng Thứ Mười Tám

Hỏa Liên Vương phấn nộ thốt lên:

- Thế Giới Địa Tâm là nơi thích hợp cho ngài tu luyện nhất. Nếu có thể thì sao Nữ hoàng bệ hạ lại có thể không cho ngài ở lại tầng thứ mười tám tu luyện đến khi ngài có đủ năng lực để đi ra ngoài chứ? Chính là

bởi hoàn cảnh nơi đó quá khắc nghiệt, nếu không có nàng áp chế thì ngài không thể chịu nổi nên nàng mới truyền tống ngài về nhân gian đó!

- Người đừng nói nữa!!!

Cơ Động cắt đứt lời Hỏa Liên Vương. Trong lòng hắn lúc này cảm thấy như bị dao cắt, nỗi nhớ thương đối với Liệt Diễm mạnh mẽ dâng trào. Thần Hỏa Thánh Vương Khải tự động hiện lên, nhưng mọi người đều không thể thấy vô số tiêm thứ đang đâm vào người hắn. Mặc dù nó không thể xuyên thủng da thịt nhưng cũng đủ làm cho hắn đau đớn thấu tim. Mặc dù thân thể đau đớn nhưng cũng không thể nào bằng những thống khổ trong nội tâm vào lúc này được.

Trần Tư Tuyền liếc Hỏa Liên bằng một cái sắc lẹm, nàng vội vàng đến bên Cơ Động, cầm chặt lấy bàn tay hắn chỉ mong bằng tình cảm dịu dàng của mình yên lặng an ủi hắn.

Hỏa Liên Vương cúi đầu trầm mặc, nàng cũng cảm giác mình đã nói hơi quá. Nhưng nàng quả thật là không thể nhịn được. Liệt Diễm chết biến thành Trần Tư Tuyền, mà hết thấy cũng bởi vì tên nhân loại này. Mặc dù tình yêu của hắn và Liệt Diễm làm Hỏa Liên Vương vô cùng cảm động nhưng chính vì hắn mà nàng phải mất đi người đại tỷ yêu quý của mình! Dưới sự cảm phẫn như thế nên nàng mới nói nhiều như vậy.

- Ta muốn đi tầng thứ mười tám!

Cơ Động gạt tay Trần Tư Tuyền ra, nói bằng giọng vô cùng kiên định:

- Ta muốn đi đến tầng thứ mười tám xem nếu không có Liệt Diễm thủ hộ thì nó sẽ như thế nào!

Hỏa Liên Vương gật nhẹ đầu đáp ứng.

Cơ Động liền chuyển đầu sang các Thiên Cán Thánh Đồ còn lại, trầm giọng nói:

- Chúng ra đã thực chiến được một thời gian rồi. Mọi người nên truyền tống về trước đi. Ta phải lưu lại Địa Tâm Thế Giới này một thời gian ngắn nữa. Nhưng cũng không quá lâu đâu, trước ngày giỗ thứ ba của Liệt Diễm ta sẽ hội họp cùng mọi người.

Phất Thụy gật đầu đáp ứng, bọn họ lưu lại cũng không giúp được Cơ Động điều gì. Bản thân họ cũng cũng không phải là ma sư Hỏa hệ, ở địa phương tràn đầy Hỏa nguyên tố như Địa Tâm Thế Giới này quả thật là cũng đủ lắm rồi!

- Cơ Động, vậy chúng ta chờ người ở núi A Nhĩ Mạn Tư!

Cơ Động đáp ứng:

- Được! Vậy thì các người nên đi đi! Mấy ngày nay mọi người tu luyện ở Địa Tâm Thế Giới cũng đã rất cực khổ rồi. Sau khi rời khỏi đây nên điều chỉnh lại một chút! Sợ rằng phải mất một thời gian mọi người mới thích ứng được ở bên ngoài.

- Cơ Động, ta ở lại với chàng được không?

Trần Tư Tuyền khẽ hỏi.

Cơ Động cau mày đáp:

- Không được, người mang thuộc tính Mộc, hoàn cảnh nơi này vốn đã không thích hợp với người rồi! Huống chi nơi ta muốn đến là tầng thứ mười tám, làm sao có thể dẫn người theo được? Người cùng mọi người trở về đi!

Hắn nói với giọng kiên quyết. Hỏa Liên Vương đứng ở bên cạnh toan đáp lại thì bị Trần Tư Tuyền cảnh báo một cái mới không có nói ra điều gì.

Cơ Động dĩ nhiên không thể nào để Trần Tư Tuyền lưu lại được. Không nói vấn đề hoàn cảnh khắc nghiệt tại tầng thứ mười tám, mà hắn còn muốn đi tới nơi mình và Liệt Diễm ở. Mang một nữ nhân tới đó thì hắn sao có thể tha thứ cho mình?

Cuối cùng Trần Tư Tuyền cùng với mấy người Thiên Cán Thánh Đồ khác truyền tống rời đi. Trước khi đi nàng dùng chút thần thức của mình nói vài lời với Hỏa Liên Vương, về phần là chuyện gì thì chỉ có hai nàng

biết mà thôi. Mãi tới khi Trần Tư Tuyền rời đi, Hỏa Liên Vương mới khôi phục thần thái bình tĩnh, không nói thêm gì nữa mà thái độ đối với Cơ Động càng thêm cung kính.

Sau khi các Thiên Can Thánh Đồ rời đi, trong thành của Hỏa Ma Vương chỉ còn lại Cơ Động cùng Thái thượng chí tôn trưởng lão. Hỏa Liên Vương liền hỏi:

- Giáo chủ, ngài chuẩn bị nghỉ ngơi một chút mới đi Tầng thứ mười tám sao?

Cơ Động suy nghĩ một hồi rồi đáp:

- Có vài chuyện ta muốn bàn bạc cùng với các người một chút trước khi xuống tầng thứ mười tám! Sau đó thì ta sẽ từ đó trở về thế giới loài người luôn!

Hỏa Ma Vương hơi lưu luyến nói:

- Giáo chủ. Ngài phải đi vội thế sao?

Cơ Động cười nhạt đáp:

- Yên tâm đi. Trước khi đi ta sẽ lưu lại mầm mống Hỗn Độn. Chỉ cần các người dựa vào đó tu luyện, lấy tu vi Thánh cấp của các người thì chẳng mấy chốc sẽ có thành tựu thôi! Bất quá hiện tại Hỏa Ma Tộc là tồn tại đơn thể. Phải làm sao dung hợp ra được Âm Dương Dung Hợp sợ rằng chỉ có thể dựa vào chính bản thân các người mà thôi! Ta nghĩ các người có thể hiểu ý của ta. Dĩ nhiên chỉ cần các người dựa theo phương pháp của ta tiến hành tu luyện, hai người phối hợp thì... việc sử dụng Âm Dương ma kỹ không có vấn đề!

Hai Hỏa Ma Vương đồng thời gật đầu, mặc dù có chút tiếc hận nhưng khi hai người liên thủ vẫn có thể sử dụng Âm Dương dung hợp kỹ để tự vệ thì đối với bọn họ vậy là đủ rồi!

Nghe Cơ Động nói xong, Hỏa Linh Vương cũng liền thở phào nhẹ nhõm. Như vậy thì ít nhất một đoạn thời gian ngắn Hỏa Ma Tộc không thể nào mạnh hơn được nữa. Hơn nữa hai người Hỏa Ma Vương tu vi cũng chỉ đạt đến Thánh cấp sơ giai, cho dù bọn họ sử dụng Âm Dương dung hợp kỹ cũng không mạnh hơn mình bao nhiêu. Thế chân vạc sẽ tiếp tục được duy trì trong một thời gian rất dài nữa.

Cơ Động quay sang Hỏa Ma Vương hỏi:

- Ta có chuyện muốn phân phó các người đi làm. Bất luận thế nào các người cũng phải làm cho tốt!

- Không thành vấn đề, giao cho chúng ta đi!

Hai người Hỏa Ma Vương liếc mắt nhìn nhau, đồng thanh đáp.

Cơ Động đáp:

- Thế Giới Địa Tâm từ khi được Liệt Diễm thống nhất đã trở lại hòa bình. Nhưng bởi các chủng tộc có mạnh có yếu, tộc mạnh hiếp đáp tộc yếu cơ hồ đã trở thành tập quán của họ! Ta tới Thế Giới Địa Tâm mấy tháng nay cũng đã nhìn thấy được rõ mọi chuyện. Cho nên ta muốn các người phái tộc nhân của Hỏa Ma Tộc, lập ra một đội giám sát đi tuần tra khắp các tầng. Một khi gặp chuyện ý mạnh hiếp yếu thì phải trừng phạt không chút lưu tình. Ý của ta các người đã hiểu chứ?

Quang mang sắc lẹm chợt lóe lên trong mắt của hai vị Hỏa Ma Vương, họ gật mạnh đầu đồng ý.

Cơ Động thần nhiên nói tiếp:

- Ta chỉ hi vọng sau này không tái diễn cảnh các Trưởng lão tiến hành Khánh điển Thánh giáo không đồng đều nữa. Cho dù là Hỏa Tinh Tộc yếu nhất cũng có tư cách tham gia Khánh điển. Tuy bọn họ không có thực lực tiến vào tầng mười lăm, nhưng các người cũng nên phái người bảo vệ họ. Nếu muốn Thánh giáo được tất cả mọi chủng tộc ủng hộ thì mọi người phải đồng tâm hiệp lực. Vạn lần không nên quên rằng nếu không có Hỏa Tinh Tộc trồng trái cây thì tuyệt đại đa số chủng tộc ở Địa Tâm này không thể sống được. Những chủng tộc nhỏ yếu nhưng số lượng đông đảo kia mới là trụ cột để Thế Giới Địa Tâm này tồn tại và phát triển.

Nghe Cơ Động nói, Hỏa Linh Vương cùng với Hỏa Liên Vương liền gật đầu tán đồng. Từ trước đến nay, đó chính là những vấn đề làm khốn nhiều Địa Tâm Thế Giới.

Chẳng qua bởi Hỏa Ma Tộc đã từ từ mạnh lên, cả hai người đều đặt tinh lực vào việc đối kháng với Hỏa Ma Tộc nên không thể chú ý đến được. Lúc này Cơ Động giao cho Hỏa Ma Tộc làm Giám Sát Đội hiển nhiên là vô cùng thích hợp. Bởi vì hần thừa kế truyền thừa của hai đại Quân Vương, chỉ cần dựa vào thân phận kia thôi thì Hỏa Ma Vương đối với Cơ Động cơ hồ là bảo gì nghe nấy. Hơn nữa có một tầng quan hệ với Liệt Diễm. Có thể nói ở ba tộc lớn Địa Tâm Thế Giới đang nghênh đón một thời kỳ hòa bình chưa từng có từ trước đến nay.

Cơ Động nói tiếp:

- Còn có một việc, ta cần ba tộc lớn của Thánh giáo ta phải cùng chung sức! Vì để tránh cho phát sinh tình trạng tộc mạnh áp bức tộc yếu thì giữa các tầng phải ngăn cách hoàn toàn với nhau. Chỉ có như vậy thì tộc mạnh mới không cách nào mà xâm lấn lãnh địa của tộc yếu được! Nói cách khác thì giữa thông đạo ở các tầng phải tăng cường canh gác trên diện rộng thì mới có thể được mục đích này!

Hỏa Ma Vương vỗ ngực cam đoan:

- Chuyện này không thể không có ta được. Mỗi tầng ta sẽ phái hai tộc nhân canh gác, xem tên nào còn dám tự tiện trái với lệnh của Thánh giáo nữa?

Cơ Động than nhẹ:

- Ta chỉ đề ra phương pháp mà thôi. Nếu muốn Thế Giới Địa Tâm hoàn toàn hòa bình thì mọi người còn cần phải đồng tâm hiệp sức với nhau. Không chỉ là ba tộc lớn, còn phải có những tộc khác nữa! Những chuyện này đều phải dựa vào các người. Ta dù sao cũng là con người, không thể nào ở mãi ở Địa Tâm Thế Giới này được!

Hỏa Ma Vương cười hắc hắc đáp:

- Giáo chủ. Ngài lưu lại đây lâu dài cũng không có gì đâu! Nơi đây không phải là địa phương thích hợp tu luyện với ngài nhất sao?

Cơ Động nở nụ cười khổ:

- Ở nhân loại có quá nhiều chuyện cần ta phải làm. Nếu quả thật có một ngày mọi chuyện đều được giải quyết ổn thỏa thì cũng là thời điểm ta đi tìm Liệt Diễm rồi!

Nghe hần thốt ra những lời này, trong mắt đám người Thái thượng chí tôn Trưởng lão có chút quái dị. Nhất là Hỏa Liên Vương, sâu trong đáy mắt của Cơ Động phảng phất có một nỗi cô tịch, đau thương, trong lòng không khỏi cảm thấy đau buốt.

Cơ Động nói tiếp:

- Hỏa Liên Vương, còn muốn phải phiền người. Địa Chi Ngọc có trợ giúp rất lớn đối với ta, do cần phải chuẩn bị nhiều một chút nên ta sẽ mang nó đi luôn. Đồng thời ta còn có một vấn đề muốn hỏi các người: chủng tộc ở Thế Giới Địa Tâm không được tiến lên mặt đất, có phải là mọi tộc đều thế không? Cái hạn chế này có khi nào thay đổi không?

Hỏa Liên Vương cho là hần sợ sinh vật ở Địa Tâm Thế Giới này xông lên thế giới loài người gây chuyện, liền đáp:

- Địa Chi Ngọc đã được chọn lựa từ trước, ta đã lệnh cho Hồng Diễm lấy một ít rồi, sắp tới sợ rằng không còn thể lấy thêm được nữa. Về phần tầng phong bế ở Thế Giới Địa Tâm từ khi thế giới này ra đời thì nó cũng đã có. Giáo chủ cứ yên tâm đi, mỗi cửa ra khỏi Thế Giới Địa Tâm đều có cường giả thủ hộ cả, hơn nữa lối thông lên mặt đất đều có một tầng nham tương hơn trăm trượng. Có nó bảo đảm sinh vật từ tầng thứ nhất đến tầng thứ năm không cách nào rời khỏi đây được. Mà từ tầng năm trở đi thì nó đã được nghiêm cấm. Bởi từ tầng năm trở đi, trong huyết mạch của những sinh vật ở đây có tồn tại một chất đặc biệt, một khi rời khỏi Thế Giới Địa Tâm sẽ chết ngay lập tức. Cho nên nơi đây hoàn toàn là một địa phương phong bế, hoàn toàn tồn tại độc lập, tuyệt nhiên sẽ không ảnh hưởng đến thế giới mặt đất. Trừ phi là tìm được cách giải quyết cấm chế trong cơ thể chúng ta. Nữ hoàng Liệt Diễm cũng đã từng thử qua nhưng cũng không cách nào làm được. Trừ phi là giống như nàng, tu luyện thành thần thì cấm chế mới tự khắc phá giải.

Nghe Hỏa Liên Vương phân tích, tim Cơ Động không khỏi nhảy lên thình thịch, hần hồi hộp hỏi:

- Nói như vậy, chỉ cần ra khỏi lớp nham tương, thì sinh vật từ tầng năm trở xuống có thể tiến lên mặt đất ư?

Hỏa Liên Vương sững sốt đáp:

- Trên lý luận là có thể. Bất quá dù cho tất cả sinh vật từ tầng năm trở xuống có lên tới mặt đất thì cũng chẳng có ích gì. Thực lực bọn chúng quá nhỏ bé, trừ các tộc Vương giả ra thì tu vi trung bình không cao. Hơn nữa sinh vật ở các tầng này là lớp sinh vật phục vụ cho các cường giả ở các tầng sau, bọn họ không vượt qua được lớp nham tương đó nên chưa từng ra ngoài.

Cơ Động trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng cũng nói ra những suy nghĩ trong lòng của mình:

- Nếu như ta muốn đem Hỏa Nha Tộc ở tầng hai ra thế giới bên ngoài một thời gian ngắn, có được không?

Đám người Hỏa Liên Vương, Hỏa Linh Vương, Hỏa Ma Vương nhìn nhau trao đổi, bọn họ hiển nhiên không rõ Cơ Động làm như vậy là có ý gì. Hỏa Linh Vương hỏi dò:

- Giáo chủ, chuyện này đương nhiên là có thể. Nhưng Hỏa Nha Tộc số lượng đông đảo, thực lực cũng yếu kém. Đường đột như vậy nếu như đám Long Tộc trên mặt đất xuất động, ta sợ rằng chỉ trong thời gian ngắn có thể bọn họ sẽ bị diệt tộc. Mà Hỏa Nha Tộc ở đây có tác dụng không nhỏ, đảm nhận nhiệm vụ vận chuyển Hỏa Tinh Quả. Nếu như chết hết toàn bộ có lẽ sẽ ảnh hưởng rất lớn tới Địa Tâm Thế Giới! Nhưng nếu Giáo chủ muốn sử dụng thì điều đi cũng không phải là không thể.

Cơ Động cười đáp:

- Ta muốn nói cho các người biết, không nên xem thường bất cứ chủng tộc nào, cho dù là Hỏa Nha Tộc sống ở tầng ngoài nhất đi nữa. Hỏa Nha Tộc bản thân rất yếu là đúng, nhưng bọn họ có một tố chất mà tuyệt đại đa số các chủng tộc khác không có, đó chính là đoàn kết. Bọn họ bất khuất thấy chết không sờn, là sự đoàn kết tuyệt đối. Cho dù mất vô số tánh mạng cũng không tiếc. Các người còn nhớ tên linh chủ Hỏa Kiều tộc tới báo tin không? Hắn nói là Hỏa Kiều tộc đã bị diệt trong khi đi trả thù Hỏa Nha Tộc. Lúc ấy ta xuất thủ nhưng chỉ đánh chết Hỏa Kiều Vương mà thôi. Mà Hỏa Kiều Vương mang đến cũng là ngàn quân tinh nhuệ của Hỏa Kiều Tộc. Hơn ngàn quân tinh nhuệ này chết không chỉ về tay những Thiên Can Thánh Đồ chúng ta, mà phần lớn bọn họ chết trong tay Hỏa Nha Tộc.

- Ta truyền thụ kỹ xảo chiến đấu tập thể cho Hỏa Nha Tộc, vì tồn vong của mình mà những Lãnh chủ cùng với Thống lĩnh của Hỏa Nha Tộc đã thi triển ra kỹ năng này, dùng tánh mạng và thân thể của mình ngăn cản sự tấn công của Hỏa Kiều Tộc. Trận chiến ấy là thắng lợi vĩ đại của Hỏa Nha Tộc. Mấy tháng nay, ta tin rằng Hỏa Nha Tộc đã học xong phương pháp chiến đấu tập thể mà ta truyền thụ. Ta dám nói, ở Địa Tâm Thế Giới này, bọn họ dù nhỏ yếu nhưng số lượng tới hàng trăm vạn, cộng thêm sự chân thành đoàn kết, trừ ba cường tộc có thể khéo léo chiến thắng ra, những chủng tộc khác muốn đối phó với bọn họ đều phải trả một cái giá vô cùng lớn. Đừng quên rằng ta còn có thân phận khác, chính là Hỏa Nha Vương!

Lời này nếu phát ra từ miệng người khác, hợse tuyệt đối không tin. Nhưng khi Cơ Động nói ra thì ý nghĩa sẽ vô cùng khác biệt. Nguyên nhân vô cùng đơn giản, Cơ Động đã dùng phương pháp vận chuyển ma lực ở phía ngoài tầng mười lăm mà sáng tạo ra vô số kỳ tích. Trong lúc nhất thời, bốn vị Thái thượng chí tôn Trưởng lão không khỏi im lặng nhìn nhau. Bọn họ không thể tưởng tượng ra Hỏa Nha Tộc lại như sừng bái Cơ Động đến thế.

827. Chương 562: Liệt Diễm Thân Yêu, Hãy Chờ Ta!

Cơ Động hít một hơi rồi trầm giọng nói:

- Tạm thời ta sẽ không điều động Hỏa Nha tộc. Khoảng chừng hai năm nữa trên Quang Minh Ngũ Hành đại lục sẽ xuất hiện kiếp nạn to lớn, tới lúc đó ta phải nhờ tới Hỏa Nha tộc. Kính xin các vị trưởng lão không ngăn cản!

Hỏa Liên vương, Hỏa Linh vương, Hỏa Ma vương gần như gật đầu cùng lúc. Vốn dĩ trước giờ bọn họ chưa bao giờ để mắt tới những sinh vật nằm bên ngoài tầng năm thế giới Địa Tâm, vì vậy không đại gì đặc tội vị tân Giáo chủ trước mắt- người mà hai đại quân vương khăng định chắc chắn sẽ thành thần. Huống chi

cho dù Cơ Động dẫn Hỏa Nha tộc đi đâu, bọn họ cũng không thêm để ý chuyện nhỏ như muỗi này. Ai nấy đều không nhận ra Hỏa Nha tộc có thể làm được cái quái gì, dù thiếu đi bọn chúng thì thế giới Địa Tâm vẫn như thế.

Vấn đề này được đối với Cơ Động, nó có ý nghĩa cực kì trọng đại, thậm chí còn lớn lao hơn cả việc hấn kếp nhiệm chức giáo chủ Liệt Diễm thánh giáo. Hiện tại còn hai năm để cho Hỏa Nha tộc tiến hành thao luyện, chỉ cần tập dợt trận pháp cho tốt nữa là sử dụng được. Đến lúc đó mình chỉ cần mang theo một trăm vạn Hỏa Nha ra thế giới bên ngoài cũng dư sức làm bá chủ bầu trời, làm cho đám cường giả Hắc Ám Ngũ Hành đại lục phải đau đầu không thôi.

Cơ Động nói tiếp:

- Không còn chuyện gì nữa. Ta chỉ hi vọng các vị có thể đồng tâm hiệp lực vì hòa bình của thế giới Địa Tâm. Ý nghĩ ban đầu của Liệt Diễm vốn không phải thống trị nơi này. Từng chủng tộc đều là chủ nhân của thế giới Địa Tâm, mọi người cùng chung sức chung lòng bảo vệ, như thế là tốt nhất. Xin mấy vị chờ một chút, sau khi khôi phục ma lực ta sẽ tiến vào tầng mười tám thế giới Địa Tâm.

Một màu đỏ rực bao trùm cả không gian, hỏa diễm vô cùng vô tận mang theo nhiệt độ cao khủng khiếp và có áp lực kinh người. Kim chúc thả vào nơi này chỉ sợ rằng trong nháy mắt bị hòa tan thành nước, cho nên ở đây không có bất kì thứ gì tồn tại ngoài hỏa diễm. Đây chính là tầng thứ mười tám của thế giới Địa Tâm.

Cơ Động trầm lặng đứng trên bình đài trong thế giới Địa Tâm. Hấn như thế đã bảy ngày rồi.

Từ tầng thứ mười lăm đến mười tám của thế giới Địa Tâm ở trên không trung, khác hẳn suy nghĩ bình thường là phải dưới mặt đất. Từ chỗ đó trở đi tồn tại trọng lực kinh người, cần phải nỗ lực phi hành mới có thể tiến nhập vào trong được. Nhờ có sự hướng dẫn của ba tộc trưởng, Cơ Động của ba đại cường tộc đã đến được đây từ bảy ngày trước.

Y hệt như lời nói của Hỏa Liên vương, tầng mười tám của thế giới Địa Tâm hoàn toàn là địa phương dành cho cường giả Thánh cấp đỉnh trở lên. Nơi này chân chính là chỗ trọng yếu của cả tinh cầu, nhiệt độ cao tới nỗi Cơ Động vừa mới đặt chân tới đã xém bị cắn nuốt, may nhờ có chín hạt sen bốn mạng của Liệt Diễm tương cứu.

Cơ Động vô cùng quen thuộc vùng đất đầy tinh nham. Hấn vẫn đứng yên, trong tim tràn ngập hình bóng Liệt Diễm. Suốt bảy ngày bảy đêm hấn đắm chìm từng chút kỉ niệm với nàng. Hỏa Liên vương nói rất đúng, nếu không có Liệt Diễm áp chế tầng mười tám của thế giới Địa Tâm :

Đại Diễn Thánh Hỏa Long đột nhiên gia tốc, thân hình chợt lóe lên, từ trong trận hình quần long vọt ra. Thậm chí Bạch Mãng Thảo cảm giác mình hơi hoa mắt một chút đã thấy Cự long hai đầu này xuất hiện trước mặt.

Đồng thời, hắn lập tức cảm nhận được Kim Sát Long dưới thân dưới khí tức mạnh mẽ từ trên mình Đại Diễn Thánh Hỏa Long, thân hình nó trở nên run rẩy. Bạch Thảo Mãng giật khi phát hiện lão bằng hữu của mình đang sợ. Đây cũng là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống này a! Bản thân Cơ Động trong lòng Bạch Mãng Thảo đã được coi là quái vật rồi, nhưng hắn lại không nghĩ rằng ngay cả tọa kỵ của Cơ Động cũng biến thái y như chủ nhân của nó vậy. Trong lúc nhất thời trên mặt hắn không khỏi nở nụ cười khổ.

- Kể từ sau trận đánh với người, ta sao có thể sống tốt được chứ. Gần đây mới có biến chuyển một chút thì kết quả các người lại đến, sợ rằng ta thật sự sắp không xong rồi. Cơ Động Thiên sĩ, các người thi triển đội hình lớn như vậy là có ý gì?

Cơ Động cười nhạt một tiếng:

- Không có ý gì, chúng ta đi đến thương hội Ngốc Có Tiền, lười đi bộ nên định bay vào thôi. Bạch huynh yên tâm, chúng ta không có ác ý gì.

Nghe Cơ Động nói, Bạch Mãng Thảo không khỏi tức giận nói:

- Cơ Động, vùng trời của Kim thành là thủ đô của Tây Kim đế quốc. Các người cứ tùy tiện bay vào như vậy chẳng phải là không coi Tây Kim đế quốc chúng ta vào đâu ư?

Mặc dù hiện tại hắn có vẻ yếu thế, nhưng thân là quân đoàn trưởng Kim Sát quân đoàn thuộc cao tầng Tây Kim đế quốc, vào lúc này sao có thể nhu nhược chứ. Hắn lập tức chất vấn Cơ Động. Lúc này, các Thiên Can thánh đồ cũng chờ Cự Long bay tới, Bạch Mãng Thảo cũng biết, những người này không phải là đi cùng Cơ Động đến thương hội Ngốc Có Tiền lần trước sao? Tại sao mới hai năm không gặp mà ai cũng có Cự Long làm tọa kỵ, hơn nữa nhìn mấy đầu Cự Long này đều là cửu cấp ma thú! Một đám Thất quan Ma Sư cũng không đáng sợ, nhưng một đám cửu cấp Cự Long thì lại là chuyện khác, sắc mặt hắn không tái nhợt mới là chuyện lạ.

- Bạch huynh, người cũng biết thân phận của chúng ta chứ?

Tâm tình Cơ Động cũng không bởi vì câu chất vấn của Bạch Mãng Thảo mà biến hóa, hắn nhàn nhạt hỏi một câu.

Bạch Mãng Thảo sững sốt hỏi:

- Thân phận gì?

Cơ Động nói:

- Ngày đó ta dùng song hỏa chiến thắng Kim Sát quân đoàn, chẳng lẽ Bạch huynh vẫn không rõ sao? Lúc đó ta cũng chưa phải là cường giả chí tôn Cửu quan.

- Cái này...

Bạch Mãng Thảo sao có thể không nhớ? Sau trận chiến ấy, hắn từng ngồi lại suy xét một tháng, cẩn thận nghiên cứu toàn bộ quá trình. Lại càng nghiên cứu kỹ nội tình của Cơ Động, lúc này nghe Cơ Động nhắc tới, hắn không khỏi há miệng nói:

- Thiên can thánh đồ? Chẳng lẽ các người là Thiên Can thánh đồ?

Cơ Động gật đầu đáp:

- Lấy thân phận Thiên Can thánh đồ, có thể bay qua Kim thành của các người hay không?

- Cái này...

Bạch Mãng Thảo nhất thời im lặng, mặc dù trong lịch sử Thiên Can thánh đồ mấy trăm năm mới xuất hiện một lần. Nhưng mỗi một lần bọn họ xuất hiện đều là khi đại lục gặp phải nguy cơ sinh tử tồn vong. Vì vậy, bất luận là thời điểm nào, bất kỳ quốc gia nào, Thiên Can thánh đồ luôn có địa vị siêu nhiên tuyệt đối.

Cho dù là quân chủ cũng phải khách khí đối với bọn họ. Lúc này Cơ Động dẫn theo một đám Thiên Can thánh đồ bay vào Kim thành có vẻ lớn lối, nhưng với thân phận của bọn họ thì chẳng có gì không ổn.

Cũng vào lúc này, cách đó không xa, từng nhóm ma thú phi hành đang nhanh chóng bay về phía này. Chúng đều nhắm đến một phương hướng duy nhất, chính là hoàng cung trong Kim thành, không chế phi hành ma thú tự nhiên là những Ma Sư Lục giai. Cả đàn Cự Long xuất hiện, thương hội Ngốc Có Tiền sao có thể không biết? Chu Tiểu Tiểu béo bụng nhưng vẫn bay nhanh nhất, phía sau còn dẫn theo năm mươi tên ma sư có ma thú phi hành, cũng có không ít người cười Cự Long. Song phương sau khi hội hợp trên không trung mới bay tới chỗ này. Tổng số lượng gần một trăm người, có thể nói đây là lực lượng không chiến mạnh nhất Kim thành, thậm chí là với cả Tây Kim đế quốc.

Thấy viện quân đến, Bạch Mãng Thảo cũng thở phào nhẹ nhõm, cười khổ nói với Cơ Động:

- Chuyện này ta không làm chủ được, Chu hội trưởng đã tới, người cùng hấn quen biết đã lâu rồi, tự nhiên là do hấn xử lý.

Vừa nói xong, hấn đã cười Kim Sát long của mình rời khỏi.

Chu Tiểu Tiểu cũng đang rất buồn bực, sáng sớm, hấn còn đang ôm hai tỷ muội song sinh ngủ ngon lành, đã bị tiếng long ngâm đánh thức. Ban đầu hấn còn tưởng là Kim Sát quân đoàn đang thao luyện nên không để ý, nhưng rất nhanh đã có người tới báo là có ngoại địch xâm lấn. Lúc này hấn mới lật đật lật đật ngồi dậy chạy ra xem.

Từ rất xa, mập mập đã liếc mắt thấy Cơ Động với Đại Diễn Thánh Hỏa Long, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, cười mắng:

- Ta còn tưởng là người nào, nguyên lai là tiểu tử Cơ Động người đã trở lại. Cũng hai năm, cuối cùng người đã xuất hiện. A! Đây là đám Thiên Can thánh đồ sao? Ta nhỏ vào, không quá phô trương chứ! Tất cả đều có tọa kỵ, lại còn là Long Tộc nữa. Xem ra, bọn họ đã qua được cửa thứ hai rồi. Nếu không, tại sao có thể có đám Cự Long hung hãn thế này?

Nghĩ tới đây, nhất thời Mập trở nên hưng phấn, cũng không quản đám gia hỏa phía sau, vội vàng tăng tốc bay thẳng về phía Cơ Động.

- Tiểu tử thú, cuối cùng người cũng trở lại, bày trận hình lớn như vậy là có ý gì hả?

Chu Tiểu Tiểu trực tiếp bay đến cách Cơ Động khoảng ba thước rồi dừng lại. Mặc dù hấn nói như vậy, nhưng hai gò má béo mung nức cười tới nổi rung lên, xem ra hấn đang rất vui vẻ.

Cơ Động mỉm cười nói:

- Còn không phải vì người sao? Không làm to chuyện một chút, thương hội các người còn không để ta vào mắt. Lần này chúng ta tới đòi nợ đây.

Mập mập cười hắc hắc, nói:

- Tốt, rất tốt, như vậy cũng tốt. Ta nghĩ thực lực các người bây giờ đã đủ để chinh phục cả hội đồng rồi. Nhìn dáng dấp, các người đã hoàn thành nhiệm vụ thứ hai sao. Chờ một khoảng thời gian nữa, ta lập tức lấy thân phận hội trưởng mở hội nghị khẩn cấp, miễn trừ cái khảo hạch thứ ba. Có đám Cự Long này, ta xem mấy lão gia hỏa kia còn có thể nói gì.

Phất Thụy cười Tử Lôi Diệu Thiên Long phi hành bên cạnh Cơ Động, cười ha ha nói:

- Khảo hạch thứ ba chúng ta cũng hoàn thành, bọn họ đương nhiên không thể nói gì rồi.

Mập mập ngẩn người hỏi lại:

- Phất Thụy, người vừa nói gì? Vậy khảo hạch thứ ba... Không thể nào, các người đã đến Địa Tâm thế giới?

Phất Thụy tức giận trả lời:

- Người không nhìn lại xem chúng ta là ai, chúng ta là những Thiên Can thánh đồ, là những sáng tạo giả trời sinh. Nhưng mà Địa Tâm thế giới vốn không phải là địa phương dành cho nhân loại, chúng ta thiếu

chút nữa chết trong đấy. Bất quá, khảo hạch cuối cùng đã hoàn thành, Cơ Động đã xâm nhập tầng thứ mười tám lấy được địa tâm tinh nham.

Chu Tiểu Tiểu trợn mắt há mồm nhìn Cơ Động:

- Tiểu tử thú, lão ca ca đối với ngươi tệ lắm sao. Ngươi không thể lừa gạt tâm linh nhỏ bé của ta như vậy a! Địa Tâm thể giới, con người có thể đến đó sao? Ban đầu ta cũng thử đi vào, nhưng sa khi đi qua hai, ba tầng đã chịu hết nổi phải trở lại. Sao còn nghĩ đến chuyện tìm kiếm bên trong.

Cơ Động có chút khinh bỉ nhìn thoáng qua cái thân thể béo múp múp của hắn:

- Ngươi mà còn có thư gọi là tâm linh “nhỏ bé” nữa sao? Có một chuyện thật ra ta quên mất không nói cho ngươi biết. Địa Tâm thể giới trước kia do nữ hoàng Liệt Diễm thống trị, là vợ của ta. Ngay từ lúc ta mới mười một tuổi, ta đã ở tầng thứ mười tám cùng nàng rồi.

- Từ từ đã, ngươi chờ một chút để cho ta bình tĩnh lại.

Mập mập khoát tay liên tục, hắn cố gắng thở dốc mấy cái để cho tâm tình của mình bình phục lại. Ngắc đầu lên, hắn chăm chú nhìn Cơ Động:

- Ta tin tưởng ngươi .

Cơ Động cười nhạt một tiếng:

- Lân phiến Long Vương cùng Địa Tâm tinh nham chúng ta cũng đã lấy được, sự thật bày ở trước mắt, ngươi không tin cũng không được.

Chu Tiểu Tiểu nhìn Cơ Động với ánh mắt cực kỳ nghiêm túc, hắn trầm giọng nói:

- Ta không thể không nói...Cơ Động, ngươi không phải là người. Ngươi chính là quái vật! Nói xong câu đó, chính hắn cũng không nhịn được cười phá lên.

Cơ Động bất đắc dĩ lắc đầu phát hiện đám bằng hữu ngoại trừ Trần Tư Tuyên ra, cũng ra sức gật đầu, hiển nhiên là hết sức đồng ý với lời nói của mập mập. Từ những chuyện đã phát sinh mà nói, Cơ Động không phải là quái vật sao? Chuyện tình hắn làm ra có mấy việc con người làm được chứ?

Cơ Động nói tiếp:

- Lần này chúng ta trở về coi như là ngày tận thế của Vương Đạo Quân.

Nụ cười trên mặt Chu Tiểu Tiểu chợt ngưng lại, hắn yên lặng gật đầu thở dài một tiếng:

- Bất luận nói như thế nào, hắn cũng là tiền bối từng gây dựng nên thương hội. Ai...!!!

Cơ Động nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói:

- Cứng quá thì gãy, loại chuyện này các ngươi tự quyết định đi? Ngươi định để cho chúng ta cứ bay trên trời thế này sao?

Đôi mắt Chu Tiểu Tiểu hiện lên một tia tàn khốc, hắn gật đầu nói:

- Được. Chúng ta trở về thương hội.

Lấy thân phận của Mập mập, căn bản không cần giải thích với bất kỳ ai. Chỉ là hắn vẫn đánh mắt với Bạch Mãng Thảo một cái, sau đó mới dẫn các Thiên Can thánh đồ bay vào Kim thành.

Trở lại thương hội, vì không muốn cho Vương Đạo Quân có thời gian chuẩn bị, Chu Tiểu Tiểu trước tiên lấy thân phận hội trưởng ra lệnh triệu tập khẩn cấp toàn bộ thương hội để nghị sự.

Khi Cơ Động lấy Long Vương lân phiến cùng Địa Tâm tinh nham bày ra trước mắt các trưởng lão của thương hội, cả hội nghị đã yên lặng như tờ.

Lúc này Chu Tiểu Tiểu và các trưởng lão cùng phe vô cùng phấn chấn, mà trưởng lão bên phía Vương Đạo Quân mặc dù chiếm đa số, nhưng ánh mắt bấy giờ đều nhìn về hướng vị trí chủ tịch, không khí trong nhảy mắt trở nên ngưng trọng.

Vương Đạo Quân hít sâu một hơi, lão nhìn Cơ Động rồi nhìn Chu Tiểu Tiểu, sắc mặt của hắn đã không thể dùng hai chữ khó coi để hình dung. Tôn tử thủy chung không thấy tung tích, hắn đã phát động tất cả lực lượng đi tìm, nhưng ngay cả một chút dấu vết cũng không. Nếu như không phải đã cho ba khảo hạch vô cùng khó khăn, chỉ sợ hắn đã sớm mệt mỏi mà qua đời rồi. Cho dù như thế, hằng đêm hắn vẫn trằn trọc khó ngủ. Khi hắn biết được Cơ Động đã trở về, trong lòng đã dự cảm có chuyện không tốt, trong lòng lo sợ không yên.

- Ai có thể chứng minh Long Vương lần phiên này là đồ thật? Ai có thể chứng minh địa tâm tinh nam không phải là giả? Hai loại đồ này chưa từng có người nào gặp qua. Người tùy tiện cầm về là đã hoàn thành khảo hạch sao?

Ánh mắt Vương Đạo Quân trở nên dữ tợn, lão hung tợn nhìn chằm chằm Cơ Động.

Trong đại sảnh, quanh quần bên tai Vương Đạo Quân rõ ràng có nhiều thanh âm thì thầm, còn các trưởng lão thì không nói một lời. Ai nấy đều thấy được, vị chủ tịch này đã hoàn toàn ngoài mạch trong yếu rồi.

Chu Tiểu Tiểu cười lạnh một tiếng:

- Người nói người nào cũng không nhận ra? Vậy tại sao người còn đưa ra khảo hạch như vậy?

Vương Đạo Quân nhất thời cứng họng, lão thở hổn hển, bộ ngực kịch liệt phập phồng:

- Bất luận như thế nào, khảo hạch nếu đưa ra, thì không thể sửa đổi. Trừ phi hắn có thể chứng minh những đồ này xác thực không phải là giả, nếu không, chúng ta cũng không thể thừa nhận hắn đã thông qua được khảo hạch.

Chuyện này đối với hắn thật quá bất ngờ, căn bản không có nửa phần chuẩn bị, lại càng không thể thương lượng trước với các trưởng lão khác. Hiện tại Vương Đạo Quân chỉ hy vọng có thể tranh thủ cho mình thêm một ít thời gian, ít ra vẫn còn có một chút cơ hội.

Cơ Động cười nhạt một tiếng:

- Muốn chứng minh sao? Được thôi. Người muốn đầu tiên nên đi đến chỗ nào? Là Long cốc hay là Địa Tâm thế giới?

Lời vừa nói ra, cả thương hội nhất thời xôn xao. Các trưởng lão vốn đã tràn đầy thất vọng với Vương Đạo Quân, nhưng nghe được lời nói của Cơ Động, trong lòng bọn họ lại nổi lên nghi ngờ. Hai địa phương này, thật sự có thể đến được sao?

Cơ Động thần nhiên nói:

- Không bằng, trước hết đi Địa Tâm thế giới. Các vị đều là trưởng lão của thương hội, có thể nói là kiến thức rộng rãi. Nói vậy các người cũng có nghe nói qua Ngũ Hành pháp trận rồi chứ. Ở trong Ngũ Hành pháp trận, có một loại pháp trận tên là truyền tống pháp trận, Thiên Can thánh đồ chúng ta hiện tại cũng đã bố trí truyền tống pháp trận định vị vào Địa Tâm thế giới. Các người muốn đến nơi nào, ta đều có thể thành toàn cho các người.

- Bày trận.

Các Thiên Can thánh đồ sớm đã có chút không kiềm chế được, thân hình chợt lóe lên vây quanh Cơ Động tạo thành Ngũ Hành Âm Dương giới. Hành động của bọn họ làm cho Vương Đạo Quân mặt không còn chút huyết sắc.

Có thể đi đến Địa Tâm thế giới một lần, loại kinh nghiệm hiếm có này các trưởng lão đương nhiên không chút nghi ngại đáp ứng. Ngay cả hai vị chí tôn miện hạ Chu Tiểu Tiểu và Cô Trúc cũng nhịn không được muốn đi, cuối cùng quyết định để Cô Trúc lưu lại giám sát Vương Đạo Quân. Tất cả có mười người coi như đại biểu cho thương hội tiến vào Ngũ Hành Âm Dương giới, trong đó có tám người là cùng phe với Vương Đạo Quân.

830. Chương 565: Cục Diện Đại Lục

Bên trong đại sảnh của khu nghị sự. Tại truyền tống pháp trận, chỉ sau một khắc, các Thiên Can thánh đồ mang theo mười người lần lượt biến mất trong mười luồng sáng huyền ảo.

- Không! Điều này... không thể nào, đây không phải là thật.

Vương Đạo Quân gào thét như phát điên, tinh thần của hắn sắp sụp đổ mất rồi. Nhưng hắn sao lại không rõ, Cơ Động nếu dám làm như thế, nhất định đã nắm chắc phần thắng.

Một khắc sau, mười tia sáng huyền lệ tái hiện, đám người lúc trước biến mất đã trở về.

Thanh âm đầu tiên vang lên là của Chu Tiểu Tiểu:

- Tuyệt vời! Đúng là được mở mang kiến thức, khó trách Phát Thụy nói địa phương kia căn bản không phải dành cho con người. Đã nghiền, thật là đã nghiền a!

Cơ Động mang bọn họ trực tiếp tiến vào tầng thứ mười lăm của Địa Tâm thế giới, hắn căn bản không cần nói gì thêm, chỉ khung cảnh nơi đây đã đủ để chứng minh rất nhiều vấn đề rồi. Chu Tiểu Tiểu đi ra ngoài cảm thụ sức nóng kinh khủng tầng thứ mười lăm một phen, mà phần lớn đám trưởng lão của thương hội Ngốc Có Tiền đều được các Thiên Can thánh đồ che chở. Mặc dù thời gian của chuyến lữ hành kỳ dị này rất ngắn, nhưng đã làm bọn hắn mở rộng tầm mắt. Đây là Cơ Động còn không làm kinh động tam đại cường tộc, chứ nếu không một đám tộc nhân Địa Tâm thế giới chạy ra hô to Giáo chủ thì không biết bọn họ còn khiếp sợ tới mức độ nào.

- Vương Đạo Quân, Cơ Động quả thực lấy được Địa Tâm tinh nham từ Địa Tâm thế giới ra, ngươi còn điều gì để nói không?

Chu Tiểu Tiểu cao giọng hỏi.

Thân hình Vương đạo quân run lên suýt nữa ngã xuống, hai tay gắng gượng chống trên mặt bàn mới giúp thân thể đứng vững được, lão lớn tiếng quát lên:

- Chương Nhân pháp. Tất cả đều là Chương Nhân pháp, chỉ là giả dối mà thôi.

Lần này, ngay cả các trưởng lão cùng phe với lão cũng nhìn lão bằng ánh mắt tràn đầy bất đắc dĩ. Nhất là mấy người vừa đi vào Địa Tâm thế giới, lắc đầu thở dài. Cảm giác bị bằng hữu xa lánh tuyệt không dễ chịu gì, Vương Đạo Quân biết mình hoàn toàn bị cô lập rồi.

Chu Tiểu Tiểu cười lạnh:

- Đừng nghĩ là ta không biết lý do ngươi kích động như thế. Ta hỏi ngươi, thần khí Diệt Tuyệt Kim Hoàn của thương hội hiện ở nơi nào?

Nghe thấy câu này, Vương Đạo Quân rốt cục cũng không khống chế được thân thể nữa, lão ngã ngồi trên ghế.

Chu Tiểu Tiểu lạnh lùng nói:

- Thân là chủ tịch quốc hội, tự tiện sử dụng thần khí của thương hội, hơn nữa còn làm mất. Chuyện này, ta đã sớm biết. Cũng chính bởi vậy, ngươi mới sợ Cơ Động trở thành hội trưởng đời tiếp theo muốn dùng thần khí, do đó tìm mọi cách làm khó. Cơ Động đã hoàn thành ba nhiệm vụ khó khăn đó, hiện tại ngươi còn cái gì có thể nói đây?

Mất thần khí, riêng tội danh này cũng đủ chết rồi! Tất cả trưởng lão đều biết, Vương Đạo Quân xong thật rồi. Điều này đồng thời tuyên bố Cơ Động chính thức trở thành người kế thừa thương hội Ngốc Có Tiền. Mặc dù hắn đã hoàn thành ba hạng khảo hạch do Vương Đạo Quân cố ý làm khó, nhưng cũng chính là ba hạng khảo hạch này đã hoàn toàn chinh phục tất cả trưởng lão trong thương hội.

Phải biết rằng, ba hạng khảo hạch, cho cường giả cấp chín mươi bảy như Chu Tiểu Tiểu đi làm cũng không có khả năng hoàn thành, lại càng không cần phải nói tới Cơ Động mới chỉ có hai mươi mấy tuổi. Hết thảy mọi chuyện Cơ Động làm đã triệt để thu phục thương hội Ngốc Có Tiền.

Đối với việc xử lý Vương Đạo Quân thế nào, Cơ Động không quan tâm. Sau khi kết thúc nhiệm vụ khảo hạch, hắn cùng đồng bạn ở lại hội xá của thương hội. Đối với hắn và các Thiên Can thánh đồ việc quan trọng nhất là tu luyện, không lúc nào là không ngừng tu luyện.

Một hồi phong ba bão loạn cả thương hội Ngốc Có Tiền kéo dài ba ngày mới kết thúc. Bởi vì chuyện này mà mặc dù Vương Đạo Quân bị bằng hữu xa lánh, nhưng vẫn được một bộ phận trung thành ủng hộ. Chu Tiểu Tiểu lấy thế sét đánh lòi đình mất tới ba ngày mới xem như giải quyết một cách triệt để.

Ban ngày này, các Thiên Can thánh đồ tu luyện cùng nhau. Đến buổi tối, thì trở về phòng của mình, căn cứ từng tình huống để lựa chọn phương thức tu luyện riêng.

Màn đêm buông xuống. Sau khi ăn xong bữa cơm chiều, Cơ Động bắt đầu khoan chân tu luyện. Trong khoảng thời gian gần đây, hắn tổng kết lại những gì từ khi mình ở trên mặt đất và khi vào Địa Tâm thế giới. Đối với hắn, hiện giờ các loại kỹ năng phụ trợ có rất nhiều, nếu có thể sử dụng một cách hữu hiệu thì thậm chí nó còn trọng yếu hơn việc tăng trưởng ma lực. Hắn có thể đánh cho Hỏa Ma Vương có tu vi thánh cấp cao giai bị thương nặng hoàn toàn không phải nhờ vào may mắn mà do thực lực cường đại của bản thân. Mặc dù Hỏa Ma vương có hơi khinh địch, nhưng cũng thấy được thực lực của Cơ Động hiện giờ đã đạt tới Thánh cấp.

Đang tỉnh tọa, Cơ Động đột nhiên mở hai mắt ra, thần nhiên nói:

- Nếu đã tới, sao còn không vào.

- Tiểu tử thú, thật là càng ngày càng lợi hại. Hai năm không gặp, ta thật không nhận ra người nữa.

Chu Tiểu Tiểu đẩy cửa vào, hắn suy nghĩ xem Động có phải tu luyện hay không, đang do dự không muốn quấy rầy thì lại nghe được thanh âm Cơ Động.

Cơ Động ngồi ở trên giường chậm rãi mở hai mắt ra. Hắn khẽ mỉm cười hỏi:

- Chuyện đó xử lý tốt chứ?

Khuôn mặt Chu Tiểu Tiểu lộ ra mấy phần cảm khái:

- Hai mươi năm nay, ta luôn nghĩ đến việc làm thế nào để đánh ngã lão già Vương Đạo Quân. Thế nhưng khi đã được lão đi rồi, giờ ta lại có cảm giác buồn bã, mất mát. Ta không giết lão, mà chỉ giam lại thôi. Bất luận nói như thế nào, huyết mạch của lão cũng không thể đoạn tuyệt ở trên tay của ta được.

Cơ Động cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Kết quả như thế ta đã đoán được, nếu mọi chuyện cũng xử lý xong rồi, các người cũng nên thực hiện lời hứa đi.

Chu Tiểu Tiểu ha hả cười một tiếng:

- Dĩ nhiên, ta đã nói thì tuyệt đối đảm bảo. Diệt Tuyệt Kim Hoàn đã ở trong tay các người, sáng sớm mai ta đưa các người đến bảo khố trong thương hội. Các người có yêu cầu gì có thể nói, chỉ cần thương hội có thể làm được, nhất định sẽ toàn lực ủng hộ. Khoảng cách Thánh Chiến gần tới, ta thật cao hứng vì thấy các người đều đã trưởng thành, nhưng lại càng thêm lo lắng.

Cơ Động liền hỏi:

- Mập mạp, tình huống trên đại lục hiện nay như thế nào? Các quốc gia đã chuẩn bị kỹ càng hay chưa?

Chu Tiểu Tiểu cười khổ nói:

- Mặc dù năm năm không gặp, nhưng muốn cho thực lực của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục chúng ta tăng lên một phần là chuyện không thể. Các quốc gia đều đã cố hết sức, ai cũng không muốn trở thành một nô lệ vong quốc. May là nhờ có Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp của người, đó chính là tiền vốn lớn nhất của chúng ta.

Nhưng Thánh Chiến đến tới cùng sẽ thế nào, ai có thể nói trước được? Hiện tại ở Thánh Tà Đảo cùng với ven biển Đông Hải đã trú đóng hơn hai trăm vạn đại quân. Các quốc gia cũng đang vận chuyển nguyên vật

liệu tới. Đại biểu của quốc gia đã mấy lần mở hội nghị bàn bạc, thống nhất quyết định mở chiến trường Thánh chiến trên Thánh Tà Đảo tránh việc sinh linh đồ thán.

- Dĩ nhiên, kết quả cuối cùng vẫn cần chúng ta thắng lợi, một khi thất bại thì toàn bộ đại lục sẽ cùng chìm vào khói lửa. Hiện tại điều chúng ta có thể làm chính là toàn lực ứng phó Thánh Chiến, mà đến tột có thể đi đến đâu, không ai có thể nói trước được. Kèm theo công tác chuẩn bị Thánh Chiến, hiện tại ta càng ngày càng cảm thấy Thiên Can thánh đồ các người đứng gan dạ. Ta cũng không dám tưởng tượng, nếu như kế hoạch lần trước của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục hoàn thành, không có các người cùng Liệt Diễm nữ hoàng trợ giúp, hiện tại Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục sẽ trở nên như thế nào. Hi vọng các người có thể mang ánh sáng đến cho Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục chúng ta.

- Chúng ta nhất định sẽ đạt được thắng lợi cuối cùng. Nhất định!

Cơ Động trầm giọng nói, thanh âm của hắn tràn ngập tự tin. Mặc dù Chu Tiểu Tiểu chính là hội trưởng của thương hội đệ nhất thiên hạ, nhưng giờ khắc này, hắn cũng cảm nhận được sự uy nghiêm phát ra từ Cơ Động, khiến hắn bất giác muốn thần phục. Tiểu tử này thật chỉ có hai mươi mấy tuổi sao? Mập mạp gât đầu, không khỏi cảm thán nói:

- Thật ra Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục mang đến áp lực đối với Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục chúng ta cũng không hoàn toàn là chuyện xấu.

- Sao?

Cơ Động nghi ngờ nhìn hắn, lộ ra thần sắc ngạc nhiên.

Chu Tiểu Tiểu nói:

- Năm đại đế quốc chưa bao giờ đồng tâm hiệp lực như lúc này, nhưng giấy gói không được lửa, mặc dù các quốc gia đều đã cố hết sức phong tỏa tin tức, nhưng đại đa số dân chúng đều đã biết sự tồn tại của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục. Người biết tình huống như thế sẽ mang đến chuyện như thế nào không?

Cơ Động lắc đầu.

Chu Tiểu Tiểu nói:

- Kết quả không phải là sự khủng hoảng, mà là sự đồng tâm trên dưới một lòng. Vốn quân đội thường trực của năm đại đế quốc có số lượng không nhiều, trừ quân thường trực của Trung thổ đế quốc có sáu mươi vạn ra thì bốn đế quốc khác quân thường trực đều khoảng ba mươi vạn đến bốn mươi vạn. Mấy năm nay, các quốc gia một mực tăng cường quân bị, thanh niên trai tráng đều tự nguyện tham gia, hơn nữa cực kỳ thiện nghệ.

- Chỉ có ba tháng ngắn ngủi, các trang bị tồn kho ở các quốc gia đều được dùng hết. Bây giờ còn có nhóm lớn quân dự bị phải mặc bổ y để tập luyện. Trước đây tổng quân đội cả năm nước ở khoảng hai trăm vạn người, mà bây giờ đã lên tới gần bốn trăm vạn. Hơn nữa con số này còn đang không ngừng tăng vọt. Cái này là còn chưa tính đến việc năm đại đế quốc sẽ điều động gần năm trăm vạn công tượng cùng công nhân đang xây dựng thành lũy ở ven biển Đông Hải, nghe nói đã xong bảy mươi phần trăm kế hoạch rồi.

Cơ Động gật đầu nói:

- Chuyện này ta cũng thấy được, chẳng qua là lúc đó không để ý mà thôi.

Thời điểm hắn ở Thánh Tà Đảo cũng thấy được thành lũy này cách Hồng Liên Thiên Hỏa chưa đầy năm mươi dặm. Chẳng qua là khi đó tâm tình của hắn đều đặt ở vào chuyện tế điện của Liệt Diễm vì thế không có tâm tư đi chú ý, lúc này nghe Chu Tiểu Tiểu nói mới nhớ lại lúc đó tựa hồ có rất nhiều người đang bận rộn phía dưới.

Chu Tiểu Tiểu nói:

- Năm trăm vạn người a! Trên dưới một lòng cùng làm một chuyện, sao có thể không tốt đây? Nguyên vật liệu của các quốc gia vẫn liên tục được chuyển đến ven biển Đông Hải. Các quốc gia cũng đã làm hết sức, khổ chiến, tử chiến đủ kiểu đều có cả. Thương hội Ngốc Có Tiền cũng hiện ra một phần ba tài phú, dùng để tân trang vũ khí cho quân đội cùng ma sư của Tây Kim đế quốc. Cơ hồ mỗi một ma sư cũng có ít nhất

một vũ khí cho mình, mỗi một chiến sĩ cũng có thể có một cái áo giáp đơn giản nhất. Bởi vì lão già Vương Đạo Quân trước đây luôn phản đối, hiện tại hẳn bị thu thập. Ta tính toán sẽ hiến thêm một phần tài phú nữa ra, tổng cộng là một nửa tài phú của thương hội. Quốc gia mà mất thì tiền còn có tác dụng gì chứ? Lão già kia không hiểu rõ đạo lý này.

Cơ Động nói với giọng kính nể:

- Mập mập, ta hoàn toàn ủng hộ người. Vốn ta đối với trận Thánh Chiến này không có nửa phần tin tưởng. Lúc này nghe người nói chuyện đã vui bớt được lo lắng trong lòng. Một quốc gia hăng hái đã quá tốt, huống chi toàn bộ đại lục đều trên dưới một lòng.

Chu Tiểu Tiểu mỉm cười nói:

- Thật ra thì muốn cống hiến, ai cũng còn phải kém người đấy, thủ tịch trưởng lão Ma Sư liên hiệp hội ạ!
- Thủ tịch trưởng lão? Ta lúc nào trở thành thủ tịch trưởng lão?

Mặc dù Cơ Động là trưởng lão của Ma Sư liên hiệp hội, nhưng mà chuyện thủ tịch trưởng lão thì chính hắn cũng không biết.

Chu Tiểu Tiểu đáp:

- Vốn dĩ không phải người. Nhưng vì ma sư tu luyện Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp càng ngày càng nhiều, thành ra trong giới ma sư thanh danh của người cực kỳ nổi tiếng. Nên tất cả đã quyết định tôn người thành thủ tịch trưởng lão. Có thể nói, hơn một nửa Ma Sư trên toàn đại lục là đệ tử của người. Đây cũng là lý do tại sao lúc trước ta nói người chỉ cần hoàn thành khảo hạch thứ hai, thậm chí là không hoàn thành cũng được, ta cũng nắm chắc đưa người lên làm người thừa kế thương hội. Danh tiếng của người lúc này thậm chí đã vượt qua cả các quân chủ quốc gia, được coi là thánh nhân trong lịch sử phát triển của ma sư toàn đại lục rồi. Dù sao người cũng nên cẩn thận một chút, bây giờ mà có mấy cái vụ mít tinh họp báo Ma Sư gì gì đó, tốt nhất là nên tránh tham gia. Nếu không cẩn thận sẽ bị fan cuồng ăn tươi nuốt sống đấy.

Cơ Động bất đắc dĩ nói:

- Những thứ này ta cũng không nghĩ tới, ban đầu quyết định đem Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp truyền thụ cho tất cả ma sư, chính là vì Thánh Chiến. Đồng thời cũng là thu hẹp khoảng cách giữa các ma sư. Có Ngũ Hành tuần hoàn pháp trận tốc độ tu luyện sẽ gia tăng rất nhiều. Năm năm thời gian mặc dù không dài, nhưng cũng có thể làm thực lực ma sư trên đại lục chúng ta có tiến bộ thêm một chút.

Chu Tiểu Tiểu nói:

- Cơ Động. Còn hai năm nữa, Hồng Liên Thiên Hỏa sẽ biến mất. Người có tính toán gì không? Ta không tin tiểu tử người không có cái suy nghĩ gì mới? Nếu có thì dù sao người cũng là hội trưởng đời sau của thương hội, trước hết nên nể mặt ta nói cho Tây Kim đế quốc trước đi. Ta cam đoan với người, cả Tây Kim Đế quốc, tuyệt đối không có một ai dám chất vấn đâu. Hơn nữa còn toàn lực ủng hộ người, chỉ sợ người mà muốn làm quốc sư cũng không có vấn đề gì cả.

Cơ Động tức giận nói:

- Người cho ta là thần sao? Có thể sáng tạo ra Ngũ hành pháp trận đã là cực hạn rồi. Nếu mà còn nữa thì giới ma sư trên đại lục không biết sẽ có thái độ nào với ta đây.

831. Chương 566: Chiến Dịch Trảm Thủ

Chu Tiểu Tiểu thất vọng nói:

- Các người mất tích 2 năm, tu vi có vẻ tăng rất nhiều. Nếu ta nhìn không lầm thì tiểu tử nhà người đã đột phá bát quan. Thất quan người đã mạnh như vậy, lên bát quan sao ta còn là đối thủ của người nữa. Người mà nói không có linh ngộ gì, ta mới không tin.

Cơ Động bật cười:

- Cho dù có linh ngộ, cũng chỉ thích hợp với ta hoặc Thiên Can thánh đồ thôi. Bàn Tử, người đừng có cố gắng thử ta làm gì, thiệt không có mà.

Chu Tiểu Tiểu nói:

- Tiểu Động, hai năm kế tiếp người có tính toán gì cho Thánh Chiến chưa? Hay chỉ là tu luyện thôi? Đáng tiếc, chỉ còn có 2 năm. Nếu như có thêm 8 – 10 năm nữa, nói người đạt đến thánh cấp ta cũng tin. Lúc đó, chúng ta còn sợ Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục sao.

Cơ Động nói:

- Ta còn một kế hoạch phải làm, trong vòng 2 năm tới, chúng ta chỉ tu luyện một thời gian ngắn để hồi phục. Sau đó bắt đầu thực hiện kế hoạch của ta. Hi vọng kế hoạch này có thể xoay chuyển kết quả của Thánh Chiến sắp tới.

Chu Tiểu Tiểu cả kinh, Cơ Động tuy nói rất hời hợt nhưng ẩn ý xoay chuyển chiến cuộc của Thánh Chiến làm hấn giật mình. Thánh chiến là cuộc chiến giữa hai đại lục, Thiên Can Thánh đồ tuy rất mạnh nhưng dù sao cũng chỉ có 10 người, sao ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng được?

Cơ Động nhìn Bàn Tử nói:

- Ta biết người không tin, nhưng lần này ta sẽ nói rõ mọi việc cho người biết. Bất quá, người phải đồng ý giữ bí mật chuyện này đến khi chỉ còn 3 tháng nữa là bắt đầu Thánh Chiến. Lúc đó, người có thể tuyên bố mọi việc trong phòng họp trưởng lão của Ma Sư công hội. Ngoài ra nếu chúng ta không trở về, các người phải lấy phòng ngự làm chủ, vừa đánh vừa lui về hướng Tam Hợp Sơn Mạch. Chỉ có nơi đó, mới có một đường sống.

- Khoan đã, chờ một chút.

Bàn Tử khoát tay lia lịa:

- Cơ Động, tiểu tử nhà người nói gì thế, ta không hiểu?

Cơ Động lạnh nhạt nói:

- Lúc ba tháng trước khi xảy ra cuộc thánh chiến, nếu chúng ta chưa trở lại thì chúng tôi chúng ta vĩnh viễn không thể trở lại được nữa. Chỉ ở Tam Hợp Sơn Mạch mới giúp các người chống lại Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục. Nơi đó có một cường giả miễn cưỡng đối kháng được với Hắc Âm Thiên Cơ.

Chu Tiểu Tiểu hết hồn:

- Cơ Động, rốt cuộc kế hoạch của người là gì? Tại sao không trở về được? Cộng tất cả thực lực của các người, cho dù gặp phải mấy cường giả Chí Tôn cùng lúc cũng không có vấn đề gì mà.

Cơ Động nói:

- Ta muốn đi tới Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục.

Mặc dù Chu Tiểu Tiểu đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nghe Cơ Động nói, thân thể mập mạp của hắn vẫn loạng choạng lui về sau, mắt tròn to, há hốc mồm. Khuôn mặt béo tròn cũng giật giật cả lăm nói:

- Người... người, người nói lại lần nữa coi...

Cơ Động nhìn bộ dáng giật mình của Bàn Tử, không khỏi hơi buồn cười:

- Ta nói, ta cùng các đồng bạn đi một chuyến đến Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục. Về phần đi làm gì, có lẽ không cần ta phải nói rồi.

Chu Tiểu Tiểu bị chấn động đến toàn thân run rẩy:

- Ý người nói là người có biện pháp xuyên qua Hồng Liên Thiên Hỏa để vào Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục?

Cơ Động gật gật đầu.

Hồ hấp Bàn Tử trở nên dồn dập, đi đi lại lại trong phòng:

- Hiểu rồi, ta hiểu ý ngươi rồi. Ngươi và Thiên Can thánh đồ muốn tiến vào Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục để phá hoại. Nhưng các ngươi chỉ có 10 người, không phải hơi ít sao. Nếu ngươi đã có biện pháp tiến vào Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục, vậy tại sao không đem nhiều người một chút. Mang theo một đám cường giả đi, thậm chí triệu tập tất cả cường giả Chí Tôn đi luôn.

Cơ Động lắc đầu nói:

- Ma sư bình thường, cho dù bát quan đi nữa mang theo cũng vô dụng. Đối thủ của chúng ta là Hắc Âm Thiên Can thánh đồ, thậm chí là thánh cấp đỉnh phong Hắc Âm Thiên Cơ. Càng nhiều người chỉ tăng thêm thương vong thôi. Về phần cường giả Chí Tôn, càng không thể đi. Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục quá nguy hiểm, đến ta còn không biết liệu mình có thể còn sống trở về hay không. Một khi bọn ta bị vây bên kia, bên này vẫn còn các ngươi chống đỡ, dẫn dắt đại quân lui về Tam Hợp Sơn Mạch. Nếu các ngươi cũng bị vây bên kia, đại quân chúng ta sẽ bị đối phương đồ sát ngay. Ta đang thực hiện một vụ đánh cược, mà tiền cược đã quá lớn rồi. Ta không thể cược tính mạng của toàn bộ đại lục vào ván bài này.

Nghe Cơ Động nói, Chu Tiểu Tiểu dần bình tĩnh lại, nhìn hẩn lắc đầu cười khổ:

- Cơ Động ơi là Cơ Động, nếu ngươi thật sự chết bên kia, còn ai kế thừa chức vụ hội trưởng của ta hả?

Cơ Động trầm ngâm nói:

- Bàn Tử, ngươi hẩn cũng hiểu được quyết tâm của ta, đã quyết định là sẽ không thay đổi. Có lẽ đối với ngươi, thừa kế chức vụ hội trưởng thương hội là chuyện quan trọng. Nhưng bây giờ, thời khắc này đối với ta cũng hết sức quan trọng... nó có thể giúp Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục chúng ta đạt được thắng lợi trong thánh chiến. Ngươi không phải vừa nói, không có đất nước lấy đâu ra nhà sao? Nếu bị Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục đánh bại, chúng ta chỉ có thể thành nô lệ mà thôi, thậm chí còn tệ hơn nữa. Vì vậy, ta nhất định phải làm chuyện này. Nếu chúng ta thực sự không quay về, ta sẽ tận lực bảo vệ Điều Khiêm Thư, để hẩn sống sót đến khi Hồng Liên Thiên Hỏa giải trừ. Năm đó, Điều Khiêm Thư được xưng là 'được y bệnh không chết, tiền độ người có duyên'. Nói thật, ta thấy hẩn phù hợp với tiêu chí thương hội các ngươi hơn, mà tu vi của hẩn đã đột phá bát quan rồi. Hẩn lại chỉ hơn ta vài tuổi, còn là Thiên Can Giáp Mộc thánh đồ nữa.

Chu Tiểu Tiểu kích động gầm nhẹ cắt đứt lời của Cơ Động:

- Tốt rồi, đừng nói nữa.

Đôi mắt nhỏ của hẩn nhìn chăm chăm Cơ Động:

- Sao ta cảm thấy ngươi giống như đang để lại di chúc vậy. Làm sao ngươi biết ngươi không trở về được? Khốn kiếp, tiểu tử thú vị, bắt kể chuyện gì xảy ra, ngươi nhất định phải sống. Ngươi không biết ngươi quan trọng như thế nào với đại lục đâu. Thiên Can thánh vương, thủ tịch trưởng lão trong Ma Sư công hội. Chỉ hai thân phận này thì ngươi cũng là thánh giả trong lòng tất cả ma sư. Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục cần ngươi, ngươi nhất định phải trở về.

Cơ Động nhìn dáng vẻ lo lắng của Bàn Tử, trong lòng ảm áp, hẩn hiểu Chu Tiểu Tiểu lo lắng cho an Ngốcý của hẩn không thuần túy vì hẩn là người thừa kế thương hội, mà một phần là tình nghĩa giữa huynh đệ sống chết có nhau.

- Nếu như có thể sống, ta sao lại muốn chết chứ? Cho dù có chết, ta cũng kéo theo Hắc Âm Thiên Cơ. Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục chúng ta sẽ thắng lợi. Ít nhất, chết như vậy có ý nghĩa hơn nhiều.

- Phi, phi, phi, đừng nói bậy. Cơ Động, các ngươi thật ra muốn làm gì?

Chu Tiểu Tiểu thấp giọng hỏi, đồng thời thi triển ma lực, ngăn cách toàn bộ thanh âm với bên ngoài.

Cơ Động không có cản hẩn, thật ra với tu vi linh hồn Cơ Động, trừ phi cường giả từ thánh cấp trở lên nghe lén, nếu không làm sao hẩn không phát hiện được.

Khi Chu Tiểu Tiểu thấp giọng hỏi, đôi mắt nhỏ của hẩn cũng lộ vẻ hưng phấn cùng với khao khát chiến đấu.

Cơ Động nói:

- Chúng ta đi tới bên kia thì còn có thể làm gì? Người cũng thấy đấy, chúng ta đều có tọa kỵ dành riêng cho mình rồi. Tới bên đó, nhất định sẽ toàn lực quây phá. Còn giết sạch binh lính đối phương cơ bản là chuyện bất khả thi. Trận Thánh Chiến này, mấu chốt nằm ở cuộc chiến giữa các ma sư. Nhất là ma sư cao cấp, lực phá hoại của họ đủ để ảnh hưởng đến chiến cuộc. Chúng ta đi, không phải gây thảm họa khiến cho sinh linh đồ thán, mà mục tiêu đơn giản là khiến cho ma sư đối phương giảm bớt đi. Ta và đồng đội sẽ cố gắng tìm kiếm ma sư của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, giết được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Khi Thánh Chiến bắt đầu, bọn họ thiếu một ma sư thì trên chiến trường, phần thắng của chúng ta sẽ tăng thêm 1 phần. Nếu có thể, ta hi vọng giết được mấy tên Hắc Ám Thiên Can thánh đồ kia. Khiến cho bọn chúng không cách nào tập trung đủ thánh đồ. Như vậy là hoàn mỹ nhất. Chúng ta mới toàn lực đối phó với Hắc Ám Thiên Cơ kia.

Chu Tiểu Tiểu cười gian nói:

- Đây là chiến dịch trăm tử mà mọi người thường đồn sao. Từ góc độ cá nhân, ta vẫn cho rằng chuyện này quá nguy hiểm. Nhưng ta hoàn toàn ủng hộ người. Thật muốn đi chém giết cùng các người quá.

Cơ Động bật cười nói:

- Thật không ngờ trong người người cũng có máu hiếu chiến như vậy. Nhưng người biết là người không đi được.

Chu Tiểu Tiểu chán nản nói:

- Đúng a! Ta sao đi được. Vương Đạo Quân hiện giờ đang bị nhốt, thương hội cần có ta. Tây Kim đế quốc cũng cần ta giúp chủ trì đại cục. Thực lực Cô Trúc mặc dù đủ rồi, nhưng lực ảnh hưởng lại hơi kém. Ta chắc chắn không đi được rồi. Cơ Động, những thứ khác không cần nói, ngày mai người và đồng đội cứ đến bảo khổ thương hội, cần gì cứ lấy, đừng khách khí. Mặc dù chiến dịch trăm tử này hơi mạo hiểm, nhưng ta tin vào thực lực của người. Người nhất định có thể quây Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục long trời lở đất. Đến lúc Hồng Liên Thiên Hỏa biến mất, lỡ như bên kia không còn tên ma sư nào thì sao. Lúc đó chắc sẽ vui lắm đây. Ha ha.

Cơ Động không lạc quan như Chu Tiểu Tiểu, lắc đầu nói:

- Cho dù có thể giết tất cả ma sư của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, chúng ta cũng chưa thắng lợi, bởi vì còn có Hắc Ám Thiên Cơ. Chỉ cần còn có hắn, lúc nào chúng ta cũng gặp nguy hiểm. Thánh cấp đỉnh, là thánh cấp đỉnh phong a. Trên đại lục chúng ta chỉ Long tộc mới có thánh cấp cường giả. Nhưng ai dám đảm bảo bên Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục không có thánh cấp long tộc đâu?

Chu Tiểu Tiểu gật đầu nói:

- Ta hiểu ý của người, nhưng mưu sự tại nhân. Mà con người lại thường tạo ra kỳ tích, ai dám quy định người không giết được thánh cấp cường giả đâu. Bất quả chỉ là cấp chín chín mà thôi. Người đừng coi hắn là thánh cấp, thì sẽ không còn lo sợ như vậy nữa.

Cơ Động bị Chu Tiểu Tiểu chọc cười:

- Được rồi, người đừng lo nghĩ nữa. Mà người cũng đã cấp chín mươi bảy rồi. Mà đối phương chỉ đến cấp chín chín thôi, đến lúc đó Hắc Ám Thiên Cơ giao cho người, chịu chưa?

Chu Tiểu Tiểu ngay lập tức lộ vẻ mặt đáng thương:

- Cả người lão mập ta tổng cộng có 300 cân, nếu các người nhẫn tâm bắt ta đi hi sinh thì ta đành chịu thôi.

Cơ Động cười mắng:

- Được rồi, đừng có giả bộ đáng thương nữa. Biến lẹ đi. Sáng mai, ta và mọi người sẽ đánh cướp bảo khổ các người. Yên tâm đi, chúng ta tuyệt đối không nường tay đâu.

Chu Tiểu Tiểu rời đi, Cơ Động lại tiếp tục tu luyện. Hôm nay, hắn nói với Chu Tiểu Tiểu nhiều như vậy, dĩ nhiên là có mục đích. Bởi vì hắn không còn thời gian để lãng phí nữa. Cho Chu Tiểu Tiểu biết chuyện này, mà hắn còn hiểu rõ tình hình của đại lục. Sau này, Cơ Động có thể toàn lực tập trung vào chiến dịch trăm

thủ. Ở Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục, bọn họ sẽ không có bất kỳ sự tiếp viện nào. Có thể nói, đâu cũng là địch. Nơi đó, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra. Cho dù chuyện vừa đi qua Hồng Liên Thiên Hỏa đã gặp Hắc Âm Thiên Cơ cũng không phải không thể xảy ra. Nhưng hẳn vẫn đi, nhất định phải đi.

Sáng sớm, các Thiên Can thánh đồ vừa ăn sáng xong, phó hội trưởng của thương hội Ngốc Có Tiền Cô Trúc cũng tới, hẳn không nói gì nhưng nhờ cuộc nói chuyện ngày hôm qua, nên dù đang dùng cơm Cơ Động vẫn biết lí do vì sao vị phó hội trưởng này tới đây.

Ngay cả Diêu Khiêm Thư cũng ăn ít đi rất nhiều, nhìn kỹ có thể thấy con ngươi của hắn đang bừng sáng. Nói tới mê tiền thì không ai so được với tên này.

Các cô gái mặc dù không yêu tiền, nhưng nếu nói đến hai chữ bảo khố, ai mà chẳng liên tưởng đến châu báu, mà có phụ nữ nào không thích châu báu đâu? Dù là A Kim cũng không ngoại lệ. Đừng quên, nàng còn là Long tộc, mà Long tộc nổi tiếng là si mê những thứ lấp lánh. Hưng phấn nhất phải nói đến Lang Thiên Ý cùng Đỗ Hình Nhi. Sự hưng phấn của họ dĩ nhiên có liên quan tới bảo khố. Thương hội Ngốc Có Tiền có 2 món thần khí, mà hai món đó vừa hay là thần khí Canh Kim hệ cùng Mậu Thổ hệ, phù hợp với bọn họ. Nếu xét ai còn bình tĩnh thì chỉ còn Thiên Cơ, Trần Tư Tuyền và Cơ Động thôi.

Nhìn bộ dáng háo hức của mọi người, Cơ Động mỉm cười nói:

- Cô Trúc phó hội trưởng, chúng ta đi thôi.

Nếu như Cơ Động chỉ là người thừa kế bình thường, Cô Trúc thân là tiền bối, bàn thân lại là Chí Tôn cường giả, đương nhiên sẽ hết sức cao ngạo, nhưng Cơ Động là ai? Là thủ lĩnh của toàn bộ giới ma sư, cho nên Cô Trúc hết sức khách khí để cho Cơ Động đi sóng vai với mình, cất bước về hướng thành phố dưới lòng đất.

Vừa đi, trên người Cô Trúc tản ra một tầng linh hồn lực bao phủ lấy Thiên Can thành đồ, sau đó mở miệng nói:

- Hội trưởng đang chờ các vị bên trong bảo khố. Đầu tiên ta sẽ giới thiệu cho mọi người biết tình trạng bảo khố của thương hội, để cho mọi người dễ lựa chọn. Bảo khố của thương hội Ngốc Có Tiền không phải được xây vào lúc thương hội ra đời. Chỉ đến khi thành phố dưới lòng đất này xây xong, nó mới được chuyển lại đây.

832. Chương 567: Chí Tôn Cung Phụng

Thiên Can Thánh Đồ tiếp tục nghe Cô Trúc giới thiệu về bảo khố của thương hội Ngốc Có Tiền. Bảo khố được phân ra nội ngoại. Kho ngoài gồm có ba loại: vũ khí, trang bị cùng với tinh thạch. Còn ở kho trong lại không có phân loại kỹ càng, nhưng đều là thiên tài địa bảo cấp bậc cao. Muốn sử dụng đồ trong bảo khố cần phải được các trưởng lão trong hội đồng ý, mà đây chỉ là đối với ngoại kho mà thôi. Còn chìa khóa nội kho được chia làm hai, Hội Trưởng và Nghị Trưởng mỗi người giữ một nửa, chỉ khi gặp phải đại sự liên quan đến sự tồn vong của thương hội, mới có thể mở ra.

Cơ Động nghi ngờ hỏi:

- Đã như vậy, tại sao Vương Đạo Quân tại sao lấy thần khí ở trong nội kho?

Không cần hỏi thì hẳn cũng biết rõ, vật phẩm cấp bậc thần khí như thế tất nhiên phải được cất giữ ở nội kho.

Cô Trúc thở dài nói:

- Đây chính là một đặc thù của Nghị Trưởng. Hàng năm Nghị Trưởng đều kiểm tra nội kho và ngoại kho. Mà Hội Trưởng lại không phải lúc nào cũng ở thương hội nên cái chìa khóa kia cũng do Nghị Trưởng cất giữ. Nếu như Nghị trưởng cần kiểm tra nội kho mà hội trưởng lại không có ở đây thì sẽ có mười vị trưởng lão giám sát. Nhưng với sự ảnh hưởng của Vương Đạo Quân thì cho dù có sự giám sát của mười vị trưởng lão kia, lấy ra thần khí cũng là chuyện dễ dàng.

Cơ Động chợt nói:

- Thì ra là thế. Khó trách hấn kiêu ngạo như thế.

Cô Trúc cười khỏ nói:

- Lần này Vương Đạo Quân bị bắt, khiến cho cả thương hội chấn động. May là, người lại lần nữa sáng tạo kỳ tích, hoàn thành tam đại khảo hạch, hơn nữa hấn còn bị mất thần khí. Nếu không, lưu chết vào tay ai cũng khó mà đoán được. Mặc dù hội trưởng với ta đều là ma sư Cửu quan, nhưng đối với việc khống chế thương hội, ai có thể so được với Vương Đạo Quân chứ? Ai, nói đến cũng có chút đau xót! Nếu như đây là một đại gia tộc, vậy thì người thắng nhất định là Vương Đạo Quân, mà không phải chúng ta. Dù sao thì hai phần ba sinh ý của thương hội trực tiếp hay gián tiếp đều nằm trong tay hấn. Chúng ta có thể chiến thắng, ngoại trừ những điều vừa mới nói ra, trọng yếu hơn vẫn chính là đặc tính của thương nhân. Thương nhân vốn trọng lợi ích, ai có thể cho bọn hấn lợi ích lớn nhất, bọn họ liền ủng hộ người đó. Cả thương hội hiện tại đều một lòng ủng hộ người trở thành người kế nhiệm hội trưởng. Đây mới chính là nguyên nhân chính dẫn đến thất bại của hấn. Nếu không, riêng chỉ việc bị mất thần khí cũng chưa đủ để bắt hấn.

Vừa đi vừa trò chuyện, bất giác bọn họ đã tới trước tòa cung điện ở trong thành.

Đến trước cung điện, Cô Trúc dừng bước lại nói:

- Tòa cung điện này là dùng để kỷ niệm thương hội các đời hội trưởng và nghị trưởng. Tất cả hội trưởng hay nghị trưởng sau khi chết, đều được chôn cất ở trong này. Mà cửa vào bảo khố cũng được xây ở nơi này.

Ngay trước cửa vào cung điện, hai vị lão giả chừng sau mươi tuổi đang ngồi ở đó, vẻ mặt rất thoải mái nhàn hạ, nhưng lại vừa lúc chắn lối cửa vào. Mà từ trên người bọn họ có biểu hiện khí tức lúc ẩn lúc hiện, ngay cả Cơ Động cũng có thể phán đoán được thực lực của bọn họ. Nhưng điều khiến Cơ Động khiếp sợ chính là tu vi của hai lão giả tuy kém hơn Chu Tiểu Tiểu, nhưng không thua kém gì Cô Trúc. Họ đều có tu vi Cửu quan sơ cấp, ma lực ước chừng ở cấp chín hai, chín ba.

Thủ vệ môn khẩu lại là cường giả Chí Tôn ư? Cơ Động nghi ngờ nhìn Cô Trúc, mà Cô Trúc cũng tiến lên phía trước, cung kính hướng hai người khom mình hành lễ:

- Hai vị tiền bối, giới thiệu với hai vị, vị này chính là người thừa kế hội trưởng.

Vừa nói, hấn đứng sang một bên, chỉ chỉ vào Cơ Động.

Trong mắt Cơ Động chợt hiện lên vẻ kinh ngạc rồi nhanh chóng biến mất. Hấn cũng hiểu được, đây mới chính là chỗ dựa vững chắc của thương hội, có lẽ đây cũng chính là nguyên nhân căn bản mà Vương Đạo Quân không sợ Chu Tiểu Tiểu với Cô Trúc. Hai vị lão giả này, đều là cường giả Chí Tôn Canh Kim hệ.

- Hai vị tiền bối khỏe!

Cơ Động khẽ khom người, thi lễ với hai lão giả.

Vị lão giả bên trái có thân hình nhỏ gầy, gương mặt nhìn về phía Cơ Động, đánh giá hấn mấy lần. Nhìn sơ qua có thể phát hiện một đạo tinh quang xẹt qua:

- Người chính là người mà tên mập đề cử làm người thừa kế?”

Cơ Động cười nhạt nói:

- Đúng thế.

Lão giả khẽ mỉm cười nói:

- Vậy thì vào đi!

Ngoài miệng mặc dù là nói vậy, nhưng hấn cùng lão giả kia cũng không có ý tránh đường.

Cơ Động cũng không thêm để ý mà trực tiếp đi tới, giống như ở phía trước chẳng có ai vậy. Ngay lúc hấn sắp đến gần hai tên trưởng lão, một thân hình yếu diệu đã vọt lên trước, hai tay đồng thời huy chưởng về phía hai tên trưởng lão.

Hai lão giả đồng thời hừ lạnh, huy chưởng phản kích lại. Bốn chưởng chạm nhau, vẻ mặt nhàn nhả như đi dạo của hai lão lúc trước đồng thời biến sắc. Cùng lúc đó, bỗng có tiếng “răng rắc” vang lên, hai chiếc ghế bọn họ ngồi trong nháy mắt đã biến thành vô số mảnh nhỏ, bay tứ tung. Còn thân thể của bọn họ cũng bị đánh bay ra, suýt chút nữa té xuống đất, nhưng bộ dạng cũng vô cùng khó coi.

Đạo thân ảnh kia sau khi đánh bay hai lão giả cũng liền lách người, tạo ra một con đường. Mà lúc này, Cơ Động cũng vừa vặn đi tới, căn bản giống như không nhìn thấy chuyện gì, lững thững đi vào tòa kiến trúc kia. Các Thiên Can thánh đồ cũng đi sát theo sau, hai mắt của bọn họ đều giống như Cơ Động, hoàn toàn coi hai vị cường giả Chí Tôn Canh Kim hệ kia như không khí vậy.

Đừng nói hai vị lão giả kia, ngay cả Cô Trúc cũng phải tròn xoe mắt, lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi. Mặc dù hẳn biết Cơ Động nhất định có biện pháp ứng phó hai lão giả do nghị trưởng chỉ huy bảo vệ cửa điện, nhưng cũng không hề nghĩ là chỉ cần một nữ tử liền có thể dễ dàng đánh bay hai gã trưởng lão. Thực lực đạt tới trình độ nào mới có thể làm được như thế đây!

Thân ảnh đã xuất thủ kia không phải ai khác mà chính là A Kim. Nàng được Trần Tư Tuyền ra hiệu xuất thủ, thay cho Cơ Động vốn định tự ra tay. Tân Kim cùng Canh Kim vốn khắc chế lẫn nhau, nên chỉ có thể dựa vào thực lực của ai mạnh hơn thôi. Với tu vi vừa mới bước vào Cửu quan của A Kim thì ma lực không thể bằng với hai lão giả kia. Nhưng nàng không phải là nhân loại, mà là Long tộc, lại còn là người kế thừa huyết thống thuần túy nhất của Tổ Long, lực lượng Thánh cấp càng không phải là đồ chơi. Lực lượng với ma lực đồng thời bộc phát thì ngay cả tên Hỏa Ma linh chủ đạt tới Thánh cấp cũng ăn không tiêu, huống chi là hai lão giả mới là Cửu quan sơ cấp này.

Lực lượng vô cùng mạnh mẽ trực tiếp đánh bay hai lão giả kia, lại phá hủy luôn hai cái ghế họ ngồi.

Sắc mặt hai lão thay đổi liên tục, nhưng cũng không ai xuất thủ nữa. Khi A Kim bộc phát, làm cho bọn hắn cảm thấy vô cùng sợ hãi. Tuy ngoài mặt bọn họ chỉ chừng hơn sáu mươi, nhưng trên thực tế họ đều đã hơn trăm tuổi. Tiếp một chưởng đó khiến cho khí huyết trong cơ thể cuộn cuộn, thật lâu vẫn chưa bình phục được. Họ không ra tay nữa bởi họ không muốn tự rước lấy nhục. Bọn họ rút cuộc cũng hiểu được tại sao Vương Đạo Quân lại thất bại thảm hại như vậy rồi.

Cô Trúc nhìn thoáng qua hai lão, rồi cũng nhanh chóng theo chân các Thiên Can Thánh Đồ đi vào đại điện. Mới vào trong đại điện, Cơ Động liền nhìn thấy Chu Tiểu Tiểu đứng chờ, vẻ mặt đầy áy náy nhìn Cơ Động, hiển nhiên, hẳn cũng biết được hành động của hai tên trưởng lão kia.

Cơ Động khẽ mỉm cười, nói:

- Đi thôi, còn đứng đó làm gì, bảo khổ ở đâu thế?

Đối với hình dáng của đại điện, hẳn cũng chẳng có một chút hứng thú gì, còn chuyện mới phát sinh hẳn cũng sẽ không để ý. Lúc trước không phải Cô Trúc đã nhắc nhở trước rồi hay sao? Mặc dù không có nói rõ, nhưng khi nhìn thấy được hai lão giả kia, Cơ Động liền hiểu được rằng, cho tới bây giờ thì Chu Tiểu Tiểu cũng chưa hoàn toàn khống chế được thương hội.

Chu Tiểu Tiểu thấy Cơ Động không có ý trách cứ, ngược lại càng thêm ngượng ngùng, hướng hắn gật đầu, cười khổ nói:

- Ta cũng không có biện pháp! Những cường giả Chí Tôn này chỉ trung thành với thương hội, hơn nữa một vài vị lại là trưởng bối của Vương Đạo Quân. Mặc dù ngoài mặt bọn họ không nói được gì, nhưng âm thầm giở trò thì không có gì lạ.

Đúng lúc này, Cô Trúc cũng đã tới nơi, đi tới bên cạnh Chu Tiểu Tiểu, thấp giọng nói mấy câu. Chu Tiểu Tiểu cả kinh, theo bản năng nhìn về phía A Kim, trong miệng nói thầm một câu rồi đưa ra một cái động tác mời.

Mà hẳn nói nhỏ cái gì thì Thiên Can thánh đồ đều nghe được rõ ràng, hẳn nói chính là: - Quái vật không phải chỉ mình tên tiểu tử thối kia.

Toàn bộ tòa đại điện này đều là dùng bạch ngọc tạo thành, hai bên đại điện có tám cây cột làm bằng bạch ngọc, mà phía bên trong còn có một pho tượng cao hơn mười thước. Không nhìn cũng biết pho tượng này chính là người sáng lập thương hội Ngốc Có Tiên. Toàn bộ bên trong đại điện đều dùng bạch ngọc để trang

hoàng như thế này thì cho dù là hoàng gia cũng làm không được, mà chỉ có mỗi thương hội Ngọc Có Tiền mà thôi. Bởi vậy, chỉ riêng cái này cũng đã chứng minh tài phú của thương hội kinh người cỡ nào. Chu Tiểu Tiểu dám nói thương hội Ngọc Có Tiền có thể nuôi sống cả Tây Kim đế quốc, tuyệt đối không phải là nói đùa.

Chu Tiểu Tiểu mang theo mọi người từ cửa bên hông đi vào. Hành lang vẫn dùng Bạch Ngọc tạo thành, hai bên có đèn ma pháp, mà nhiên liệu chính là tinh hạch của hỏa hệ ma thú cấp sáu. Nơi này không có kim bích rực rỡ, cũng không có bảo thạch gì, nhưng loại xa hoa này khiến người khác phải chắc lưỡi không thôi.

Vừa đi Chu Tiểu Tiểu vừa nói:

- Từ đại điện đi về phía bên phải chính là nơi an táng của các đời Hội trưởng và Nghị trưởng. Ta cũng dẫn các người đến đó làm gì, chúng ta trực tiếp đi tới bảo khố thôi.

Dọc con đường này, bọn họ cũng không gặp được bất kỳ một tên hộ vệ nào, trong đại điện thật im ắng, tựa hồ như chỉ có bọn họ tồn tại. Điểm này Thiên Can Thánh Đồ tự nhiên cũng hiểu được, phía ngoài có hai gã cường giả Chí Tôn thủ hộ, nếu chống đỡ không nổi, thì có thêm một đồng hộ vệ thì có ích gì chứ?

Chu Tiểu Tiểu lại nói với Cơ Động:

- Hai người các người vừa mới gặp ở ngoài cửa điện chính là cung phụng của thương hội, cũng là một đời trưởng lão. Đến khi tuổi già liền đến nơi này dưỡng lão, không quan tâm đến ngoại vụ ở thương hội mà chỉ bảo vệ nơi này. Mà ở trong mắt của bọn họ, ta chỉ là người ngoài, mà Nghị trưởng Vương Đạo Quân mới thật sự là người thừa kế thương hội. Cho nên người cũng hiểu tại sao Vương Đạo Quân có thể dễ dàng lấy được thần khí, mà sự khống chế của ta đối với nơi này lại yếu ớt như vậy rồi chứ!

Cơ Động đáp lại:

- Người nói như vậy thì cung phụng cũng không phải chỉ có hai người kia thôi, đúng không?

Chu Tiểu Tiểu gật đầu nói:

- Ở bảo khố bên kia còn có nữa. Đây chính là nội tình năm trăm năm của thương hội, hoàn toàn là dùng kim tiền cùng với bảo vật xây lên. Năm đó, Hội trưởng đời thứ nhất sau khi phát triển thương hội, chuyện đầu tiên chính là thu dưỡng một nhóm hài tử có tư chất thông minh, toàn lực bồi dưỡng. Mấy trăm năm trôi qua, cái truyền thống này vẫn chưa hề bị gián đoạn. Chỉ bàn về phương diện chiến đấu của ma sư, ta dám nói thương hội của chúng ta có thể sánh ngang với bất kỳ quốc gia nào. “Phú khả địch quốc”, bốn chữ này không chỉ là nói đến tiền tài. Hội trưởng đầu là một người đại trí tuệ, hẳn hiểu được, có tài phú lớn mà không có thực lực bảo vệ thì tất cả đều chỉ là hư vô. Bởi vậy, ngài ấy mới toàn lực bồi dưỡng nhân tài, đồng thời cũng quy định một thiết luật, đó chính là Hội trưởng nhất định phải là một cường giả Chí Tôn.

Cơ Động khẽ vuốt cằm:

- Quả nhiên là “phú khả địch quốc”! Hội trưởng đầu tiên của các người thật đúng là nhìn xa trông rộng. Khó trách thương hội Ngọc Có Tiền có thể đứng vững năm trăm năm không ngã, hoàng thất Tây Kim đế quốc lại cam nguyện chịu sự khống chế của các người.

Chu Tiểu Tiểu cười hắc hắc:

- Giờ người đã biết được thương hội của chúng ta mạnh bao nhiêu rồi chứ. Sau này, phải nhờ người lãnh đạo thương hội rồi. Cả đời của tên mập ta, chuyện khiến ta buồn bực nhất chính là cho đến bây giờ vẫn chưa có thể khống chế được toàn bộ lực lượng của thương hội. Lần này, nhờ sự trợ giúp của các người, ta có thể tiến gần một bước rồi, nhưng muốn khống chế cả thương hội, chỉ sợ là còn chưa đủ. Bất quá, ta tin tưởng, tới lúc người tiếp nhận thương hội thì không có ai có thể dám làm cản rồi.

Cơ Động liếc nhìn Chu Tiểu Tiểu, cũng không nói gì. Chuyển hướng hai lần, mọi người đã vào bên trong hậu điện. Ở đây lại có một pho tượng xuất hiện trước mắt mọi người, nhưng pho tượng cũng không phải là khắc hình người, mà là một cái kim tệ vô cùng khổng lồ. Phía trên kim tệ dùng mười loại bảo thạch màu sắc khác nhau gắn thành một vòng tròn, có hình dáng của mười hệ Đồ Đằng thần thú. Đường kính của pho tượng này chừng năm thước, bề dày nặng nề ấy lại nói cho mọi người biết, nó hoàn toàn được làm bằng vàng ròng.

- Ông trời của ta ơi!!!

Diêu Khiêm Thư vừa mới bước tới liền nhảy lên, ánh mắt nhìn về đồng kim tệ sáng chói kia như muốn nhào tới ngay nhưng bị Bàn Tử nắm áo lôi lại.

- Cẩn thận, phía trên có cơ quan, người muốn chết hả?

Chu Tiểu Tiểu tức giận nói. Trong lòng cũng đồng thời nhận định, người này quả thật yêu tiền như mạng, khó trách Cơ Động dễ cử hắn làm Hội trưởng thương hội.

Đem Diêu Khiêm Thư thả xuống, Chu Tiểu Tiểu bước nhanh về phía trước, hai tay cùng giơ lên, thật nhanh hướng về phía kim tệ lớn kia đánh tới.

Động tác của hắn mặc dù rất nhanh, nhưng lại rất có tiết tấu. Kim tệ bị hắn đánh trúng liền có chút động đậy rất nhỏ, các khóa bảo thạch được khảm bằng đinh trụ hoạt động. “Ca sát” tiếng cơ quan vang lên, cái kim tệ lớn kia chậm rãi lui về phía sau, lộ ra một cái lối đi.

Chu Tiểu Tiểu nói:

- Phía dưới chính là ngoại kho bảo khố rồi. Trên đồng kim tệ kia và trong tòa hậu điện này có vô số cơ quan. Không đụng đến kim tệ lớn kia thì thôi, nếu đụng phải lập tức sẽ phát động cơ quan. Đây chính là nhắm vào cường giả Chí Tôn mà thiết kế, nơi này từng có đạo tặc đến thăm ba lần, đều là cường giả Chí Tôn, nhưng cũng không ai có thể còn sống đi ra ngoài.

Giải thích cho mọi người xong, hắn liền đi tới trước, mọi người liền nối bước theo sau. Rốt cuộc cũng tiến vào trong bảo khố của thương hội.

833. Chương 568: Thực Lực Chân Chính Của Thương Hội Ngốc Có Tiền

Hai bên lối đi, đều có gắn đèn ma pháp, mặc dù là đi sâu xuống lòng đất, nhưng không khí vẫn vô cùng thông thoáng. Hiển nhiên, nơi này có phương thức thông khí đặc thù, nếu không thì không thể dễ chịu như bây giờ.

Vừa đi vào bên trong, sắc mặt các Thiên Can Thánh Đồ liền thay đổi, bởi vì bọn họ cảm giác được, chung quanh có ma lực ba động rất lớn. Hơn nữa, còn có đủ cả mười hệ, vách tường hai bên không biết làm bằng đá gì, nhưng lại khiến cho người khác cảm giác được sự nặng nề.

Chu Tiểu Tiểu thấy vậy liền mở miệng giải thích:

- Bảo khố được dùng đá hoa cương để xây, nhưng tất cả hoa văn trên đá hoa cương được trộn phần vụn của Ngũ Hành thần thạch. Sau khi xây dựng hoàn thành bảo khố, hội trưởng đời thứ nhất đã mời mười vị cường giả Chí Tôn nổi tiếng thời đó kết hợp với trận pháp của thương hội đưa cho, đem ma lực rót vào bảo khố đến tận ba năm. Vì thế, thượng hội bỏ ra thật lớn tài phú cùng với cường giả Chí Tôn của mười hệ không ngừng truyền ma lực trong vòng ba năm mới có thể làm cho pháp trận có thể có được năng lực tự động vận hành, ngàn vạn năm cũng không hề hư tổn. Còn về lực phòng ngự thì mạnh đến nỗi cho dù Siêu Tắt Sát Kỹ cũng không có cách nào công phá, trừ phi dùng chung cực tất sát kỹ mới có thể phá hư nó.

Nghe hắn nói như thế, mọi người liền suy nghĩ đến bảo khố ở Mê Vụ Sâm Lâm, không phải cũng có Ngũ Hành pháp trận như thế này sao? Chỉ bất quá, bên kia là do Thiên Can Thánh Đồ tự mình kiến tạo.

Đi tiếp hơn trăm mét, mọi người mới đi tới một gian phòng cỡ chừng hai trăm thước vuông.

Mật độ ma lực trong phòng so với bên ngoài càng thêm rõ ràng, chẳng qua là các ma lực nguyên tố bên trong không cách nào hấp thu. Các ma lực nguyên tố trong không khí hoàn toàn bị các vách tường hấp thu gần như hết sạch rồi. Có thể nói là nơi này là một trong những chỗ hoàn toàn không thích hợp để tu luyện.

Mà trước mặt mọi người lại xuất hiện một cái cửa đá khổng lồ, ở trước cửa lại xuất hiện 4 lão giả mặc áo xám, bộ dáng vô cùng mộc mạc chất phát. Nhưng mà, lần này các Thiên Can Thánh Đồ đều bị thực lực của thương hội Ngốc Có Tiền làm cho rung động rồi.

Cường giả Chí Tôn lúc nào lại trở nên không đáng giá như thế này rồi? Nơi này vậy mà có đến bốn vị a! Ma lực lại cùng hai người đã gặp trước kia cũng không khác nhau lắm. Nhưng thuộc tính lại không giống, bốn người này là âm dương song hỏa và âm dương song mộc, thuộc về bốn hệ cường giả Chí Tôn.

- Hội trưởng.

Thấy Chu Tiểu Tiểu, bốn gã lão giả đều khẽ hành lễ.

Chu Tiểu Tiểu ngăn cản nói:

- Bốn vị cung phụng không cần đa lễ. Vị này chính là người thừa kế của thương hội chúng ta, cũng chính là Thiên Can Thánh Đồ thế hệ này.

Trong bốn vị lão giả, người đứng đầu là một lão giả có tóc đỏ, cơ bắp cuộn cuộn, ngay cả râu cũng là màu đỏ, ánh mắt liền dừng lại trên người Cơ Động. Không giống như hai lão cung phụng trước kia, vị này ngược lại tỏ vẻ vui mừng:

- Tốt, tốt, Thiên Can Thánh Đồ đời này lại là hỏa hệ, đây thật là một tin tức tốt a! Tiểu huynh đệ, người này nay bao nhiêu tuổi?

Cơ Động lạnh nhạt nói:

- Sắp 24 tuổi.

Lão giả tóc đỏ gật đầu:

- Tương lai vô cùng sáng lạn a! Mời vào.

Vừa nói, hắn liền lách qua một bên, nhường ra một con đường.

Cơ Động nói cảm ơn, sau đó cùng Chu Tiểu Tiểu đi thẳng về phía trước. Quả nhiên, bốn lão cung phụng cũng không có ngăn trở bọn họ. Nhưng là, khi bọn họ vừa đi vào đại môn, lão giả tóc đỏ lại nhanh chóng đứng ra ngăn cản các Thiên Can Thánh Đồ.

- Hử???

Cơ Động dừng bước, khó hiểu nhìn Chu Tiểu Tiểu.

Lão cung phụng tóc đỏ kia lại nói:

- Người kế thừa hội trưởng tự nhiên có tư cách đi vào bảo khố, nhưng những người khác lại không thể đi vào.

Chu Tiểu Tiểu sắc mặt có chút khó chịu:

- Xích cung phụng, ngài có ý gì? Hội trưởng đều có quyền trang bị đội hộ vệ trực hệ cho bản thân. Hơn nữa, Cơ Động đã từng tiếp nhận khảo hạch khó khăn nhất của thương hội từ trước đến nay. Chúng ta đã đáp ứng một khi hắn thông qua khảo hạch thì sẽ toàn lực ủng hộ các Thiên Can Thánh Đồ. Xin trưởng lão không nên làm khó ta.

Xích cung phụng lạnh nhạt đáp:

- Đây là hội trưởng đáp ứng, cũng không phải là chúng ta đáp ứng. Chúng ta đã phụng mệnh bảo vệ thương khố, thì sẽ có trách nhiệm đối với thương hội. Bọn họ cũng không phải là hộ vệ mà là bằng hữu. Không tin, người có thể hỏi bọn họ. Thiên Can Thánh Đồ lúc nào thành hộ vệ cho người khác rồi chứ?

- Người...

Chu Tiểu Tiểu giận dữ, đang lúc muốn phát tác thì trong đám Thiên Can Thánh Đồ, Trần Tư Tuyên lại bước ra.

- Bốn vị cung phụng gây khó dễ như vậy, đơn giản là muốn khảo nghiệm chúng ta phải không?!. Không bằng như vậy đi, ta dùng ma lực của ta làm một chuyện, nếu như trong bốn vị, người nào có thể làm được như ta, thì nhóm chúng ta sẽ quay đầu rời khỏi. Nếu không được, mời bốn vị nhường đường, có được không?.

Lão giả tóc đỏ nhìn Trần Tư Tuyền ở trước mặt cũng không khỏi ngẩn ngơ. Lúc này nàng cũng không mang khăn che, hoàn mỹ dung nhan kia thì cho dù bọn họ có hơn trăm tuổi cũng không khỏi động tâm.

Chỉ thấy Trần Tư Tuyền vung hai tay lên, một cánh hoa màu trắng sữa đột nhiên bay ra trước mặt bốn vị cường giả Chí Tôn. Tiếp đó, từng cánh hoa nối tiếp nhau xuất hiện, chồng lên nhau thành một đóa hoa màu trắng sữa tỏa ra ánh sáng vô cùng nhu hòa. Trên đỉnh đầu, Ất Mộc âm miện của Trần Tư Tuyền thoáng hiện ra, bất chợt, tu vi ma lực của nàng đã đạt đến cấp tám mươi sáu, lại hiện ra thuộc tính Ất Mộc của bản thân. Thế nhưng màu trắng của đóa hoa kia lại không phải là màu trắng vốn có của Mộc thuộc tính.

Bốn vị cung phụng vốn đang lơ đãng, bỗng trở nên khẩn trương. Với kiến thức rất uyên bác của bọn họ, tự nhiên là hiểu được ma lực mà Trần Tư Tuyền đang thi triển kia là cái gì. Đó chính là Lục Hợp được Hỗn Độn Mộc ngưng tụ mà thành a!

Trong bốn vị cung phụng, cũng có một vị là cường giả Chí Tôn Ất Mộc hệ. Thân là cung phụng của thượng hội Ngốc Có Tiền, tự nhiên dựa vào thượng hội ủng hộ mà đi lĩnh ngộ Hỗn Độn Mộc. Nhưng muốn đạt đến trình độ như Trần Tư Tuyền thì không có cách nào làm được.

Đây là... Con người Cơ Động chợt co rút lại, hẩn dĩ nhiên biết Trần Tư Tuyền đang thi triển cái gì, đó không phải là Sáng Thế Lục Hợp lúc trước đã hù dọa vị cường giả Chuẩn Thánh cấp Thái Trùng miện hạ Lâm Thanh ư?

Sáng Thế Lục Hợp màu trắng sữa ở không trung chậm rãi xoay tròn, cường đại lực hấp dẫn bắt đầu từ trên thân phát ra, những thứ lực hấp dẫn này hoàn toàn là thuộc về Hỗn Độn khí tức. Không sai, nơi này hoàn toàn không có bất kỳ ma lực nguyên tố tồn tại, nhưng pháp trận trong bảo khối lại có. Sự cường hãn của Sáng Thế Lục Hợp chính là có thể hấp thụ bất cứ hình thái một nguyên tố để bổ sung cho bản thân.

Từ bên trong vách tường, như sợi tơ mộc nguyên tố bắt đầu chậm rãi xuất hiện, liền bị Sáng Thế Lục Hợp mạnh mẽ hấp thụ. Hơn nữa, theo ma lực tăng cường, tốc độ hấp thụ lại càng trở nên mạnh mẽ hơn, càng lúc càng nhanh rồi.

- Người đang làm gì thế? Mau dừng tay lại.

Vị Ất Mộc cung phụng lập tức nhin không được, đối với khả năng khống chế ma lực của Trần Tư Tuyền, bọn họ xem như thế là đủ rồi, bọn họ tự biết mình không có khả năng làm được đến trình độ như vậy. Đồng thời, bọn họ cũng cảm nhận được cái khí tức hủy diệt kia. Nếu để cho Sáng Thế Lục Hợp cứ hấp thụ như thế này, thì trời mới biết sẽ phát sinh ra chuyện gì. Phải biết rằng, ma lực pháp trận trong bảo khối là vô cùng nhiều. Cho dù là Ất Mộc cung phụng muốn ra tay cũng vô dụng, ma lực của nàng cũng sẽ bị Sáng Thế Lục Hợp hút lấy.

Vì vậy, người xuất thủ chính là Xích cung phụng. Thân hình lão chợt lóe, thủ chương đánh về phía Sáng Thế Lục Hợp.

Đáng tiếc là thủ chương của hắn lại đụng phải một cái bàn tay to màu xanh tím. Âm thanh trầm thấp vang lên, Xích cung phụng chỉ cảm thấy một luồng lực lượng vô cùng bá đạo khiến cho toàn thân mình giống như tê dại, nhất là ở trên bàn tay, giống như bị một cây búa chém trúng, cả cánh tay đều run rẩy.

Mà người ngăn trở chỉ có đầu vai run lên một cái, lui về phía sau một bước liền ổn định thân hình. Không sai, người ngăn cản Xích cung phụng chính là Lôi Đế Phát Thụy. Xét về ma lực, hắn đương nhiên có chút thua thiệt, nhưng nếu xét về lực lượng mà có thêm sự giúp sức của Lôi Ngục Thần Phủ thì ai là người chịu thiệt phải xem lại rồi. Sau trận chiến với Địa Ngục Tam Đầu khuyển, Phát Thụy thu được lợi ích không nhỏ, trình độ khống chế ma lực lại càng tăng lên.

Mà không chỉ có mình Phát Thụy tiến lên, tất cả Thiên Can Thánh Đồ cũng đều bước tới chắn ở trước người Trần Tư Tuyền, tùy ý để Sáng Thế Lục Hợp bắt đầu điên cuồng hấp thụ lấy ma lực xung quanh.

- Cơ Động, các người đang muốn làm gì?

Không chỉ bốn vị cung phụng, mà ngay cả Chu Tiểu Tiểu cũng thất kinh. Hắn dĩ nhiên cảm nhận được năng lực kinh khủng của Sáng Thế Lục Hợp, càng hiểu rõ sau khi nó bộc phát sẽ tạo ra lực phá hoại cường đại như thế nào. Quá sợ hãi nên hắn vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Cơ Động cười nhạt, nói:

- Nếu các vị cung phụng muốn hiểu một chút về lực lượng của bọn ta, vậy thì làm sao có thể để cho các vị tiên bối thật vọng chứ, không phải sao?

Đến lúc này, bốn vị cung phụng mới hiểu được, thì ra Thiên Can Thánh Đồ cường đại không chỉ một mình Cơ Động, mà đám người trẻ tuổi này ở trước mắt này, bất kỳ ai cũng không hề dễ đối phó. Nhìn chung thì phần lớn tu vi của bọn chúng đều không đạt tới Cửu quan, nhưng cũng không phải những Cửu quan như bọn họ có thể ngăn cản được.

Xích cung phụng than nhẹ một tiếng, đầu tiên là nghiêng người tạo ra thông lộ, ba tên cung phụng khác mặc dù không cam lòng nhưng vẫn tránh ra. Bọn họ không thể mạo hiểm mà để cho cả bảo khố bị hủy diệt chỉ vì một phút nóng giận.

Trần Tư Tuyền thần nhiên cười, quang thải trong nháy mắt màu xanh biếc bao phủ toàn thân, chính là từ Sinh Mệnh nữ thần Vĩnh Hằng Chi Khải của nàng, sinh mệnh khí tức mãnh liệt ở trong Vĩnh Hằng Chi Khải nhanh chóng lan tỏa ra, ngăn chặn Sáng Thế Lục Hợp hấp thu ma lực ngoại giới. Sau đó, liền đem Sáng Thế Lục Hợp thu hồi trở lại bản thân. Mặc dù là do Sáng Thế Lục Hợp không có nhiều ma lực, nhưng là có thể thấy được thực lực của Trần Tư Tuyền. Đừng nói là mấy vị cung phụng trước mắt, ngay cả Thiên Can thánh đồ cũng không biết rõ ràng thực lực chân chính của nàng đạt đến trình độ như thế nào.

Thiên Can Thánh Đồ ngẩng đầu bước đi, liền lướt qua bốn vị cung phụng vào trong bảo khố. Bên trong đại môn, mắt mọi người đều nhìn thẳng, cũng không thèm liếc mấy vị cung phụng một cái.

Chu Tiểu Tiểu bí mật giơ lên ngón tay cái với Cơ Động, trong lòng lại âm thầm tán thưởng. Trước khi các Thiên Can Thánh Đồ đi tới, trong lòng hắn có chút lo lắng. Nhóm cung phụng thủ hộ ở đây, hẳn không thể hoàn toàn điều động. Những cường giả Chí Tôn này chính là trụ cột của thương hội, quan hệ của bọn hắn với Vương Đạo Quân tốt hơn với hắn nhiều. Nhưng tình thế trước mắt ai lại nghĩ đến chứ? Thiên Can Thánh Đồ lại dùng cường thế để qua cửa ải này. Mà Thiên Can Thánh Đồ lại không suy nghĩ nhiều như Bàn Tử.

Sau khi tiến vào trong bảo khố, cơ hồ như tất cả bọn họ đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoa mắt. Ở đây đã không thể nào dùng “châu quang bảo khí” để hình dung, mà bọn họ chỉ cảm thấy mình giống như tiến vào một thế giới kỳ dị vậy.

Tiến vào trong bảo khố, đập vào mắt đầu tiên là không gian rộng lớn. Cái không gian khổng lồ này có chiều cao gần ba mươi thước, lại rộng đến mấy vạn thước vuông. Mà trong đó, bảo quang như lưu ly biến ảo, khiến cho bọn họ giống như bị một ma vực bao phủ vậy. Nguyên tố ba động nồng đậm, bảo ngọc sáng lấp lánh, nơi này khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy hoa mắt mê người. Cho dù là người có tâm tính trầm ổn như Cơ Động cũng không khỏi động dung.

Ở chính giữa không gian hoàn toàn trống không, còn chung quanh lại là một cái tủ gỗ khổng lồ cao đến một trăm ba mươi thước. Trong tủ có ngăn cách chỉnh tề, phân loại các loại trân bảo, vũ khí, trang bị, tinh hạch và các loại kỳ trân dị bảo. Trong lúc nhất thời khiến mọi người hoa mắt, không hề có phản ứng gì.

Chu Tiểu Tiểu nhìn bộ dạng mê mẩn của bọn họ, lúc này trong lòng mới có chút yên ổn. Đám thanh niên này cuối cùng cũng là người a! Bất quá, một câu nói của Cơ Động lại kéo Bàn Tử về thực tế.

- Bàn Tử, dẫn chúng ta đi đến nội khố đi!

Nhìn Cơ Động, Chu Tiểu Tiểu đột nhiên không biết nói gì, quái vật quả đúng là quái vật a. Về mặt bắt đắc dĩ nói:

- Bọn người không muốn thứ gì ở nơi này ư?

Cơ Động nhìn hắn, mặt mỉm cười nói:

- Người cứ nói đi? Người cũng biết là chúng ta muốn cái gì mà.

Chu Tiểu Tiểu thở dài:

- Đi nào!

Vừa nói, hắn liền phóng người lên. Nơi này quá lớn, nếu như đi bộ thì phải đi một hồi mới tới được. Mọi người cũng nhanh chóng phi thân, bám sát theo sau hắn. Rõ ràng, bộ dạng hoa mắt thần mê của các Thiên Can Thánh Đồ chỉ là biểu tượng mà thôi.

Chu Tiểu Tiểu mang theo mọi người đi thẳng tới trung ương ngoại khổ, tới một cái đồ án hình kim tệ trên mặt đất liền đứng lại. Từ trong trữ vật lấy ra hai mảnh chìa khóa gắn đầu bảo thạch, dài chừng một thước, ráp chúng lại rồi cắm vào ở ngay chính giữa đồ án.

Nói đến cũng kỳ quái, rõ ràng chính giữa đồ án không có cái lỗ nào, thế mà lúc chìa khóa cắm vào lại dễ dàng đi vào, giống như cái kim tệ đồ án này làm bằng đậu hủ vậy. Hơn nữa, sau khi cắm vào lại vô cùng kín kẽ, căn bản nhìn không ra một tia rãnh nào hết.

Chu Tiểu Tiểu cười hắc hắc, chuyển động cái chìa khóa. Nhất thời, một tiếng ù ù âm thanh vang lên. Khiến mọi người giật mình là dường như cả đại điện đều rung lên. Các Thiên Can Thánh Đồ cũng hiểu được, tình huống như vậy xuất hiện thì sợ rằng cơ quan rất là khổng lồ, liên kết toàn bộ ngoại khổ.

834. Chương 569: Vận Rủi Thạch, Thiên Cơ Nhãn

Cái đồ án kim tệ dần dần hạ xuống, lộ ra một cái lối đi, so với bên ngoài thì lối đi này hẹp hơn rất nhiều, nhiều nhất chỉ có thể hai người cùng đi.

Chu Tiểu Tiểu nói

- Từ nơi này đi xuống là tới nội khổ rồi. Cơ Động, các người cũng không thể vét sạch mọi thứ ở trong đó nha! Ở ngoại khổ, còn có không ít thứ tốt, thậm chí cả thứ thần khí cũng có, các người có thể chọn lựa một lần.

Mắt Phát Thụy chợt lóe, nói:

- Bàn Tử, người cũng đừng keo kiệt a. Dù sao cũng là cho chúng ta, ta cần thì ta sẽ lấy. Người càng nói là ngoại khổ cũng có đồ tốt, vậy nội khổ không phải tốt hơn sao. Cách người làm chẳng phải là trộm gà không được còn mất nắm gạo rồi đấy.

Chu Tiểu Tiểu bắt đầu dĩ nói:

- Được rồi, các vị mời đi theo ta.

Vừa nói, hắn đi xuống.

Đi chừng trăm thước mới tới nơi bọn họ cần đến trong chuyến đi này. Trước mặt lại hiện ra một cánh cửa, ở đó lại có hai vị cường giả đang thủ hộ. So với sáu vị cung phụng trước thì khí chất của hai vị này có vẻ ngưng thực hơn một chút, ma lực ba động cũng cường đại hơn. Điều đó chứng tỏ tu vi của hai vị cường giả Chí Tôn này đã vượt qua cấp chín mươi lăm.

Nhìn thấy hai vị Chí Tôn này, mọi người không khỏi kinh ngạc. Phát Thụy phản ứng rõ ràng nhất, bất quá vẻ mặt kinh ngạc cũng chỉ thoáng qua rồi biến mất, nhanh chóng liền bình thường như cũ.

Nội tình của thương hội Ngọc Có Tiền thật sự quá thâm hậu, tính cả Chu Tiểu Tiểu và Cô Trúc thì mặc dù bọn họ không có đủ mười hệ, nhưng cũng có đến mười vị cường giả Chí Tôn a. Cổ lực lượng này thậm chí có thể đủ sức chống lại cả đại lục. Thương hội Ngọc Có Tiền không thể nói là “phú khả địch quốc” mà là “phú khả địch đại lục” a. Tài lực cường đại cộng với thực lực hùng hậu như thế này thì đừng nói là năm trăm năm, cho dù có qua năm ngàn năm nữa mà chỉ cần bọn họ tiếp tục duy trì truyền thống như vậy, thương hội chắc chắn sẽ không lụi bại.

Chu Tiểu Tiểu nghiêm mặt nói:

- Các vị mặc dù là Thiên Can Thánh Đồ, nhưng ta cũng phải nói rõ một điều. Hôm nay các vị đã nhìn thấy được bí mật lớn nhất của thương hội, thì kính xin mọi người giữ bí mật giùm, không được tiết lộ với người khác. Bàn Tử ta ở đây xin cảm ơn trước.

Vừa nói, hắn lại chủ động hướng Thiên Can thánh đồ hành lễ, thần sắc vô cùng trình trọng.

Cơ Động gật gật đầu:

- Chu hội trưởng cứ yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không để lộ bí mật ngày hôm nay.

Chu Tiểu Tiểu khẽ vuốt cằm, lúc này mới hướng hai vị cung phụng Chí Tôn đã vượt qua cấp chín mươi lăm kia, cung kính nói:

- Xin hai vị tiền bối mở cửa.

Lần này lại không có bất kỳ trở ngại nào, cửa nội khổ từ từ mở ra, lộ ra một lối đi.

Ngay khi cánh cửa nội khổ vừa mở ra, lập tức có ba người thay đổi thần sắc, theo thứ tự là Cơ Động, Thiên Cơ cùng với Trần Tư Tuyên. Bọn họ hiển nhiên là cảm nhận được thứ gì đó đang hấp dẫn mình. Mà các Thiên Can thánh đồ khác cũng không có phản ứng gì.

Chu Tiểu Tiểu đi trước, mang theo mọi người tiến vào nội khổ. Sau khi đi vào, mọi người mới phát hiện, gian thạch thất này chỉ rộng có chừng mười thước vuông, hơn nữa lại trống rỗng không có gì cả.

Không đợi mọi người thắc mắc, Chu Tiểu Tiểu đã hành động. Hai tay hắn cách không đánh về hai bên, lập tức ma lực Canh Kim bay ra. Hắn xuất thủ liên tục, hai tay nhanh như tia chớp không ngừng đánh ra hơn trăm chiêu. Động tác lại giống như theo một loại tiết tấu đặc thù, mỗi một lần cũng không hề trùng lặp. Đến một chiêu cuối cùng, trên mặt Chu Tiểu Tiểu thể mà lại xuất hiện vẻ mệt mỏi. Hiển nhiên, thủ chiêu của hắn lúc này đều là dùng toàn lực phát ra.

Bàn Tử giải thích với Cơ Động:

- Cho dù là đến nơi này, nếu như không có tu vi của cường giả Chí Tôn thì cũng không cách nào mở ra cơ quan nơi này.

Lời lão còn chưa dứt, đã nghe tiếng cơ quan vang lên, bốn phía vách tường thế nhưng chậm rãi lui lại, nhiều học tử tối tăm từ từ nâng lên, chậm rãi bổ sung vị trí vách tường lúc trước.

Không giống như sự xa hoa ở ngoại khổ, những cái học tử này sau khi xuất hiện, cũng không hề xuất hiện bất cứ quang mang gì, cũng không phải là loại châu báu quý hiếm gì. Mà học tử ở hai trong bốn vách tường thế nhưng lại là tử sách, bên trên chứa rất nhiều quyển sách có kiểu cách cổ xưa. Mà hai vách còn lại, để rất nhiều cái hộp, không biết chứa cái gì.

- Sách kỹ năng thư?

Cơ Động quay đầu về phía Chu Tiểu Tiểu hỏi.

Chu Tiểu Tiểu gật đầu:

- Đây là những sách kỹ năng trân quý mà thương hội dùng các loại thủ đoạn lẫn kim tiền thu thập được trong vòng năm trăm năm tồn tại. Trong đó, phần lớn đều là siêu tất sát kỹ, chỉ có một ít là tất sát kỹ đặc thù. Nếu như các người cần, thì phải sao chép, bản chính phải để ở đây.

Cơ Động lắc đầu nói:

- Những loại kỹ năng này, tham thì thâm. Mà kỹ năng của bọn ta cũng có rất nhiều rồi, trừ phi nơi này có Sáng Thế thần kỹ, nếu không đối với chúng ta cũng không có tác dụng gì.

Chu Tiểu Tiểu mỉm cười nói:

- Như vậy, Thiên Can Thánh Đồ các ngươi hẳn là những người không cần đến kỹ năng nhất rồi. Nếu đổi lại là ma sư bình thường, thì e rằng sẽ không thể nào bỏ qua. Lúc ta lần đầu tiên đi tới nơi này, liền trầm mê

hơn ba năm. Bể quan hơn ba năm, mới có thể dứt bỏ mà rời đi nơi này. Đó cũng là do hội trưởng đòi trước thúc giục, sợ ta tẩu hỏa nhập ma. Nếu không, thời gian có thể sẽ lâu hơn nữa.

Cơ Động gạt đầu, Bàn Tử nói không sai, Siêu Tắt Sát Kỹ có thể nói là bảo vật vô giá. Nói như vậy, cho dù là cường giả Chí Tôn, số người có được Siêu Tắt Sát Kỹ cũng là cực kỳ ít. Mà siêu tắt sát kỹ khác nhau hoàn toàn có thể sử dụng cho những tình huống khác nhau. Trong lúc thực chiến, cường giả Chí Tôn biết được Siêu Tắt Sát Kỹ càng nhiều, nhất là siêu tắt sát kỹ có một chút tác dụng đặc thù, thì khả năng chiến thắng càng lớn hơn. Khi tu vi đạt tới Cửu quan, ma lực mặc dù trọng yếu, nhưng Siêu Tắt Sát Kỹ có thể quyết định thắng bại của cả cuộc chiến, cũng đồng dạng cực kỳ trọng yếu. Mà hai mặt vách tường lại chứa nhiều sách Siêu Tắt Sát Kỹ như vậy, thì căn bản không có cách nào dùng tiền tài để so sánh.

Cơ Động sơ dĩ nói không cần, nguyên nhân rất đơn giản. Hắn không thể mang theo mọi người lãng phí thời gian ở chỗ này, hắn đã không có thời gian để lãng phí rồi.

Một khi mọi người trầm mê vào tu luyện những kỹ năng này, chẳng những ma lực tiến bộ chậm chạp, mà thời gian để tham ngộ cũng khiến Cơ Động không có cách nào thừa nhận được. Vì vậy, mặc dù phần lớn các Thiên Can Thánh Đồ đều lộ vẻ mong đợi, nhưng Cơ Động lại dứt khoát ngầm bảo với bọn họ, không thể ở chỗ này học tập kỹ năng.

Đối với quyết định của Cơ Động, mọi người đều ủng hộ tuyệt đối. Sự thật đã chứng minh, quyết định của Cơ Động phần lớn đều chính xác. Cho dù, quyết định của hắn có xuất hiện vấn đề nhỏ, Thiên Can Thánh Đồ cũng sẽ làm theo. Xà không thể không có đầu, quần long vô thủ là chuyện đáng sợ nhất. Thiên Can Thánh Đồ là tập thể cường đại như vậy, nhất định phải có một người chỉ huy. Chỉ có như vậy mới có thể đem tất cả thực lực của mọi người phát huy ra mạnh nhất. Đang lúc mọi người có chút lưu luyến thu hồi ánh mắt từ trên những quyển sách, thì Thiên Cơ vốn bình thường ít nói thế nhưng lại là người hành động đầu tiên. Hắn trực tiếp đi về phía những cái hộp tử, dừng lại ở nơi có một cái hộp nhỏ màu xám tro không có chút thu hút nào. Hai mắt chăm chú gắt gao nhìn vào cái hộp, hai đấm cũng nắm chặt.

Nếu tình huống như vậy xuất hiện trên người Diêu Khiêm Thư, mọi người sẽ không có chút để ý, người này rất mê tiền, cũng là người có khả năng phân biệt được bảo vật. Nhưng, xuất hiện trên người Thiên Cơ, lại khiến mọi người giật mình. Thiên Cơ có khả năng tiên đoán, chỉ là, kể từ khi đại kiếp Thánh Tà đảo, hắn liên rất ít vì mọi người mà tiên đoán. Bình thường cũng chỉ là yên lặng đi theo bên cạnh mọi người, thậm chí, có lúc các Thiên Can Thánh Đồ quên luôn sự tồn tại của hắn.

- Chu hội trưởng, ta muốn đồ vật ở trong hộp này, có được không?

Thiên Cơ đột nhiên xoay người, nói với Chu Tiểu Tiểu.

Chu Tiểu Tiểu sửng sốt một chút, lại gạt đầu:

- Dĩ nhiên là có thể. Bất quá, ta nói trước, đồ bên trong nội khổ nếu không phải là đồ vật tiêu hao, vậy thì sau khi Thánh Chiến chấm dứt, làm phiền mọi người trả chúng về nơi này. Ta mặc dù là hội trưởng, nhưng đồ nơi đây thật sự là quá trân quý, ta cũng không có quyền tặng cho mọi người, xin mọi người hiểu cho.

Thiên Can Thánh Đồ rồi rít gạt đầu, tỏ vẻ hiểu. Mà đúng lúc này, Thiên Cơ đã khẩn cấp đưa tay lên, cẩn thận lấy cái hộp xuống, nhẹ nhàng mở nắp ra.

Cái hộp nhỏ màu xám tro hình vuông, lớn cỡ chừng mười phân. Hơn nữa, có thể nói là trong nội khổ này, nó chính là vật khó nhìn thấy nhất, nhưng Thiên Cơ lại lựa chọn nó. Tất cả mọi người đều muốn nhìn xem, đồ vật mà Thiên Cơ lựa chọn đến tột cùng là cái gì. Cho nên không ai nhìn đi chỗ khác, mà đều tập trung về phía Thiên Cơ.

Thiên Cơ hít sâu một hơi, Cơ Động thấy rõ ràng, hai tay bưng cái hộp có chút run rẩy. Kể từ khi Vân Thiên Cơ kế thừa Thiên Cơ đạo thống, tình huống như vậy là cực kỳ hiếm thấy. Cơ Động vẫn cho rằng, nếu nói về trầm ổn, Thiên Cơ còn cao hơn mình. Đến tột cùng, là vật gì có thể khiến cho hắn động tâm như thế? Lần này, ngay cả Cơ Động cũng không khỏi tò mò.

Cái hộp màu xám tro chậm rãi mở ra trước mặt mọi người, cũng không có bất kỳ ma lực ba động gì vì nắp hộp được mở ra mà phóng thích ra ngoài. Mà cái hộp nhỏ như vậy, lẽ ra chỉ có thể chứa bảo thạch hoặc

tinh hạch, nhưng trước mắt lại không có chút ma lực ba động nào, hiển nhiên là không phải là đặng các thứ đó rồi.

Nhưng, khi nắp hộp được mở to thêm chút nữa thì tất cả Thiên Can thánh đồ, bao gồm cả Cơ Động đều rung mình. Không có một chút dấu hiệu gì nhưng mọi người ai cũng cảm thấy cả thân thể đều run rẩy. Mọi người rõ ràng cảm giác được, tựa hồ như trong căn phòng nhỏ hẹp này, đột nhiên có thêm một đôi mắt nhìn chăm chăm vào bọn họ. Loại cảm giác quỷ dị này không khỏi khiến cho mọi người lạnh cả sống lưng. Ngay cả Chu Tiểu Tiểu cũng cảm thấy sợ hết hồn, sắc mặt mấy vị nữ tử lại càng trở nên khó coi.

Rốt cuộc, Thiên Cơ cũng mở hết cái hộp ra. Xuất hiện trước mắt mọi người lại một viên bảo thạch, nhưng lại là một viên bảo thạch vô cùng kỳ lạ.

Bảo thạch có hình hạt táo, hai đầu nhọn hoắc, ở giữa lại có hình bầu dục. Cả bảo thạch đều không có quang mang, phần lớn đều là trong suốt, chỉ có ở chính giữa là một khối màu đen, nhìn như thế nào đều giống như con mắt.

- A!

Đỗ Hình Nhi đột nhiên hét lên, lớn tiếng nói:

- Cái kia, ánh mắt nó động, nó thật giống như đang nhìn chúng ta.

Đây rõ ràng là tảng đá, làm sao có thể động đây đây? Trên người mọi người đều càng thêm lạnh lẽo. Vừa lúc đó, Thiên Cơ nhưng lại dùng thân thể của mình chặn lại tảng đá trong hộp, lớn tiếng nói:

- Tất cả mọi người không nên nhìn, nếu không đối với mọi người đều có ảnh hưởng không tốt. Là nó, không ngờ thật sự là nó.

Trong mắt Phát Thụy lộ ra thần sắc khiếp sợ, có chút khẩn cấp nói:

- Thiên Cơ, rốt cuộc là vật gì vậy? Người có thể trước hết giải thích cho mọi người được không?

Thiên Cơ dùng sức gật đầu:

- Quá tốt, thực sự là quá tốt. Không nghĩ tới, ở chỗ này lại có thể tìm được nó. Khó trách, mười mấy đời Thiên Cơ lại không thể kiếm được nó. Thì ra nó lại nằm ở trong nội khối sâu dưới lòng đất này, lại thêm pháp trận cường đại ngăn cách nó với bên ngoài. Khó trách, chúng ta tìm không thấy.

Phát Thụy có chút vội vàng nói:

- Thiên Cơ, người hãy mau nói xem đây là thứ gì. Đừng có lằng nhằng như bà tám vậy.

Cơ Động có chút nghi ngờ nhìn về phía Phát Thụy, trong lòng không khỏi tò mò. Tại sao từ khi Thiên Cơ mở ra cái hộp, sư huynh lại đột nhiên trở nên vội vàng xao động như vậy nhỉ? Phải biết rằng, với sự quen thuộc của hắn đối với Phát Thụy, hắn dĩ nhiên biết được vị sư huynh này tuyệt đối không thô kệch như những gì hắn biểu hiện ra bên ngoài. Tâm tình đột nhiên có biến hóa lớn như vậy, Cơ Động như thế nào lại không kinh ngạc được chứ? Phát Thụy tựa hồ cũng phát giác được mình đã thất thố, xoa xoa đầu nói:

- Thật xin lỗi, ta hơi nặng lời. Thiên Cơ, người đừng để ý.

Thiên Cơ yên lặng lắc đầu, thanh âm có chút kỳ dị, chậm rãi nói:

- Bảo thạch trong hộp có một cái tên đặc thù, tên là Vận Rủi Thạch. Trừ Thiên Cơ chúng ta, bất luận kẻ nào hoặc sinh vật nào cầm nó, trong vòng trăm ngày, chắc chắn sẽ chết bất đắc kỳ tử, tuyệt không ngoại lệ. Nhưng, đối với Thiên Cơ chúng ta, nó còn có một cái tên khác, chính là Thiên Cơ Nhân. Vật ở trong tay ta chính là Quang Minh Thiên Cơ Nhân vốn đã mất tích nhiều năm. Mười mấy đời Thiên Cơ khổ cực truy tìm, nhưng cũng không thể tìm được nó, không nghĩ tới, hôm nay lại gặp được. Quả là ông trời có mắt, không có bỏ rơi Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục a.

Các Thiên Can Thánh Đồ nhìn nhau, trên mặt cũng toát ra nét vui mừng. Việc này đối với bọn hắn, tuyệt đối là một tin tức tốt. Nhưng Cơ Động lại phát hiện hô hấp của sư huynh trở nên có chút cấp bách, mặc dù trong mắt cũng lộ ra vẻ vui mừng, nhưng lại có chút không được tự nhiên.

Chỉ nghe Thiên Cơ tiếp tục nói:

- Mọi người có phải vẫn cảm thấy, ta so với Hắc Ám Thiên Cơ yếu hơn rất nhiều. Cho dù là trước Thánh Tà đại kiếp, Hắc Ám Thiên Cơ ở Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục hô phong hoán vũ, mà ta lại không có chút tiếng tăm gì. Nguyên nhân thật ra cũng là do Thiên Cơ chúng ta đã sớm mất đi Thiên Cơ Nhân a! Không có Thiên Cơ Nhân, đối với chúng ta, giống như ma sư bị mất đi ma lực vậy. Thiên Cơ vốn có khả năng tiên đoán, có lực chấn nhiếp linh hồn cường đại, nhưng khi mất đi Thiên Cơ Nhân thì cũng không biết bị giảm xuống bao nhiêu lần. Hiện tại thì tốt rồi, rốt cuộc tìm lại được Thiên Cơ Nhân, Thiên Nhân của ta cuối cùng có cơ hội mở ra rồi.

835. Chương 570: Thần Khí! Kim Sát Thần Kiếm Và Hạo Thổ Châu.

Vừa nói, Thiên Cơ chậm rãi đưa tay vào hộp, lấy ra Thiên Cơ Nhân, hay còn có tên là Vận Rủi Thạch. Hắc hít sâu liền ba hơi, trên đôi mắt hiện lên vẻ hồi hộp, cẩn thận đem Thiên Cơ Nhân ấn vào mi tâm của mình.

Chu Tiểu Tiểu há hốc mồm kinh ngạc nhìn Thiên Cơ lấy Thiên Cơ Nhân ấn vào mi tâm, nhin không được nói:

- Hắc nói không sai! Căn cứ vào tài liệu thương hội ghi lại, một Hội trưởng đời trước hình như là sau khi nhận được vật này không bao lâu lại bị bệnh chết. Phải biết rằng, cường giả Chí Tôn bị bệnh chết là cực kỳ hiếm thấy. Ta vốn cho rằng nó là vật phẩm phụ trợ mặc dù cũng không biết có tác dụng gì, nhưng không ngờ rơi vào tay các ngươi lại biến thành vật phẩm tiêu hao.

Hiển nhiên, Thiên Cơ vừa nói Thiên Cơ Nhân vốn chính là đồ của Thiên Cơ. Hơn nữa sau khi dung hợp vào trong thân thể là không thể lấy lại được.

Ngay khi viên Vận Rủi Thạch tiếp xúc với mi tâm của Thiên, một luồng hơi thở đặc thù từ trên người của hắn lặng lẽ lan tỏa ra. Những người khác còn chưa cảm giác được gì, nhưng cường độ linh hồn đã đạt tới Thánh Cấp như Cơ Động lại cảm nhận được vô cùng sâu sắc. Trong thời khắc này, Thiên Cơ ở trước mắt hắn lại giống như biến thành biển rộng mênh mông, cũng không có cách nào nhìn rõ. Cả người hắn giống như biến thành cả bầu trời đêm sâu thẳm. Vào lúc Thiên Cơ Nhân được đặt tại mi tâm, cũng chính là lúc Thiên Cơ Nhân dường như đang thiêu đốt, khiến cho cả người Thiên Cơ cũng thiêu đốt, nhưng dĩ nhiên, thiêu đốt không phải là thân thể hắn mà chính là linh hồn lực.

Hai mắt nhắm chặt, khi Thiên Cơ Nhân dung nhập vào mi tâm của hắn, hai tay của hắn bắt đầu làm ra các thủ ấn kỳ dị, mà dưới chân hắn lại xuất hiện ký hiệu kỳ dị lại phức tạp, dần dần xoay tròn dưới chân của hắn. Cái này không có ma lực ba động, nhưng lại làm cho người ta cảm giác càng thêm thần kỳ. Mỗi người đều có thể cảm nhận được, kể từ lúc này, Thiên Cơ của họ đã không giống như trước nữa rồi.

Cơ Động hưng hăng quơ quơ nắm đấm:

- Thật tốt quá! Lần này, khi chúng ta đối phó với đám Hắc Ám Thiên Cơ có thể nắm chắc hơn chút rồi. Chẳng qua là không biết Thiên Cơ có thể giúp chúng ta tiên đoán được cái gì đây.

Trần Tư Tuyên khẽ mỉm cười, nói:

- Bất luận lần này Thiên Cơ tiến hóa đến trình độ nào đi nữa thì lần này chúng ta đến bảo khổ cũng không thể tay không mà về, chẳng phải sao? Chu hội trưởng, hai kiện thần khí kia, ngài cũng nên lấy ra rồi.

Chu Tiểu Tiểu gật đầu, chậm rãi nhắm mắt lại. Hai tay giơ lên, tạo thành chữ thập trước ngực mình, kim quang chói mắt liền từ trên người của hắn bộc phát ra.

Cơ Động tiến lên một bước, che trước người Thiên Cơ, để tránh cho ma lực ba động từ trên người Chu Tiểu Tiểu ảnh hưởng đến hắn.

Quang mang kim sắc từ trên người Chu Tiểu Tiểu phát ra, bất chợt, Chu Tiểu Tiểu trợn to hai mắt, há mồm phun ra, một luồng chói mắt kim quang từ trong miệng hắn bay ra, rơi vào tay hắn.

Đó cũng không phải là thuần túy kim quang, mà là ngoài vàng trong trắng. Sau khi rơi vào tay hắn, lập tức bành trướng, hóa thành một thanh trường kiếm dài ba xích ở trước mắt mọi người.

Thanh kiếm có hình dáng cực kỳ cổ xưa, trên thân kiếm khắc chín chữ cổ. Kiếm vừa ra, làm cho mọi người đều cảm nhận được một luồng hơi thở mãnh liệt, giống như có tiếng kim thiết chạm nhau không ngừng vang lên trong tai mọi người, khí thế cực kỳ sắc bén. Ngay cả Cơ Động cùng A Kim cũng cảm giác được trên da của mình rung lên, càng không nói đến những người khác.

Thần kiếm thật sắc bén! Lực xuyên thấu và phá hoại của nó không cần thử cũng có thể cảm nhận được. Trước kia, khi cùng bọn họ tỷ thí, Chu Tiểu Tiểu chưa bao giờ sử dụng qua thanh thần khí này. Hoàn toàn có thể nghĩ ra được, nếu như vị cường giả Chí Tôn cấp chín mươi bảy phối hợp với thanh thần khí này tỷ thí với bọn họ, chỉ sợ tình hình đã hoàn toàn khác rồi.

- Kiếm này tên là Kim Sát, có thể thả ra vô cùng mãnh liệt kim hệ sát khí cùng với lực công kích vô cùng mạnh mẽ. Nhưng có một đặc điểm là một khi dùng ma lực dẫn động nó, thì nhất định không thấy máu không trở về. Nếu không thấy máu địch nhân, vậy sẽ phải uống máu của bản thân. Hiện tại, nó là của các người.

Vừa nói, một luồng quang mang bạch sắc từ ngực của Bàn Tử sáng lên, chạm vào thanh thần kiếm Kim Sát. Chỉ thấy thần kiếm run rẩy kịch liệt, mà sắc mặt Bàn Tử cũng trở nên cực kỳ khó coi, sau đó ‘ọc’, phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng lúc này thần kiếm cũng đã rời khỏi tay của hắn, bay đến trước mặt mọi người.

Mạnh mẽ chặt đứt liên lạc giữa mình và thần khí, hơn nữa xóa đi tất cả dấu ấn của bản thân. Cho dù là cấp bậc đã đạt đến Chí Tôn như Chu Tiểu Tiểu cũng không phải dễ chịu.

Cơ Động liền từ trong Chu Tước thủ trục lấy ra một lọ ngàn năm Sinh Mệnh Chi Nguyên, mở nắp bình, bắn một giọt về phía Chu Tiểu Tiểu. Chu Tiểu Tiểu tự nhiên là cũng không khách khí, há mồm nuốt vào. Sau đó, dưới tác dụng nồng đậm của sinh mệnh khí tức, khuôn mặt tái nhợt cũng trở nên dễ coi hơn một chút.

- Bàn Tử, cảm ơn!

Cơ Động vừa nói, vừa hướng Đỗ Hình Nhi nháy mắt.

Đỗ Hình Nhi nhìn thấy thần khí cùng thuộc tính Canh Kim hệ với nàng, sớm đã kiềm lòng không nổi. Chẳng qua nhìn thấy Bàn Tử học máu, mới không có ý tứ tiến lên. Lúc này nhận được ám hiệu của Cơ Động, tự nhiên là khẩn cấp bước lên, nhận lấy thần kiếm Kim Sát.

Cực hạn Canh Kim ma lực không giữ lại chút nào, toàn bộ đều rót vào thanh thần kiếm. Đỗ Hình Nhi biến sắc, vội vàng hai tay nắm lấy kiếm, khoanh chân ngồi xuống. Nàng không phải là cường giả Chí Tôn, muốn được thanh thần kiếm nhận chủ còn cần một chút thời gian. Không thể không nói, thực lực của nàng vốn là yếu nhất, nhưng sau khi nhận được thanh thần kiếm này, thì thực lực cũng sẽ biến hóa vô cùng lớn. Một thần khí, đủ để thay đổi thực lực của nàng rồi. Chỉ cần trong thời gian tới, nàng có thể đột phá cảnh giới Bát quan, lại thêm thanh thần khí này thì coi như là đối mặt với cường giả Chí Tôn cũng chẳng sợ.

Bàn Tử điều chỉnh hơi thở của mình, trịnh trọng đi về phía học tử ở ngay chính giữa bức tường ở bên trái, cẩn thận lấy hộp lớn ở phía trên xuống. Xung quanh những cái hộp gỗ này cũng được gắn nhiều loại bảo thạch, đó không phải chỉ là bài biện, mà chúng chẳng những có thể ngăn không khí, thậm chí có loại bảo thạch có thể ngăn cản vật phẩm ở bên trong phát ra khí tức. Cái hộp trước mắt này chính là một loại như vậy.

Chu Tiểu Tiểu cầm cái hộp đi tới trước mặt Cơ Động, khi hắn đem cái hộp mở ra, thì một luồng khí tức vô cùng nặng nề từ trong cái hộp lan tỏa ra, chính là Mậu Thổ thuộc tính.

Lang Thiên Ý đứng ở bên cạnh, hô hấp cũng dần trở nên hồi hộp. Ma sư, cho dù là Thiên Can Thánh Đồ cũng không ngoại lệ, người nào lại không hi vọng bản thân có một cái chuyên chúc thần khí chứ? Lang Thiên Ý tự nhiên cũng là như thế, mắt thấy thần khí đang ở ngay trước mắt, muốn không dao động, đó chính là không có khả năng rồi. Trong hộp, cũng không phải là vũ khí như các Thiên Can thánh đồ khác, mà là một hạt châu to chừng một nắm đấm, toàn thân tỏa ra quang mang màu vàng vô cùng nhu hòa. Khí tức nặng nề từ trong hộp phát ra chính là do nó phóng xuất ra.

Trên khuôn mặt Chu Tiểu Tiểu cũng toát ra thần sắc hâm mộ:

- Viên Hậu Thổ Châu này có thể nói là xếp thứ nhất trong tất cả vũ khí ma lực thuộc tính Thổ. Loại thần khí này, ở trên thế giới chúng ta cũng không phải mỗi loại thuộc tính chỉ có một loại. Nhưng ta có thể hoàn toàn xác định, tuyệt đối không có thần khí thổ thuộc tính thứ hai nào có thể hơn được viên Hậu Thổ Châu ở trước mắt này. Cho dù là Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ thổ thuộc tính ở bên kia cũng không có cách nào so sánh được.

- Hậu Thổ Châu, không chỉ có thể dùng làm vũ khí để công kích, nó đồng thời đối với ma sư, cũng thể coi như là căn nguyên. Trong ba thần khí mà thương hội chúng ta cất giữ, Hậu Thổ Châu này xếp hạng đầu tiên. Lấy được nó, chỉ cần dung hợp với thân thể, đầu tiên sẽ có được Hỗn Độn chi địa. Dùng nó làm căn nguyên, bất luận tu luyện như thế nào cũng sẽ không tẩu hỏa nhập ma, hơn nữa tốc độ tu luyện sẽ có tăng lên rất nhiều. Ngoài ra, sau khi nhận được nó, có thể làm cho thực lực của ma sư tăng lên được năm cấp. Chỉ mỗi cái đặc điểm này, thì nó cũng đã là cực phẩm rồi. Mặc dù bản thân nó không có kỹ năng nào, nhưng dùng nó để sử dụng bất kỳ ma kỹ, cũng có thể tiết kiệm được 50% ma lực, mà uy lực công thủ lại tăng thêm 30%. Đối với một gã ma sư Mậu Thổ hệ, có được nó trong tay thì thực lực trực tiếp sẽ tăng lên gấp đôi, tuyệt không khoa trương.

Lang Thiên Ý hưng phấn đến nỗi cả tay đều run lên, ma lực tăng lên năm cấp có ý nghĩa như thế nào? Nghĩa là một gã ma sư cấp 86 như hắn liền trở thành một cường giả Chí Tôn, sử dụng ma kỹ lại tiết kiệm được phân nửa ma lực, trong khi uy lực lại tăng thêm ba thành. Vật này không phải là cực phẩm trong cực phẩm hay sao nữa hả trời! Hơn nữa, mặc dù Bàn Tử không có nói, nhưng hắn biết rằng, khi có Hậu Thổ Châu này rồi, tốc độ tu luyện của mình sẽ tăng lên rất nhiều. Chu Tiểu Tiểu nói rất đúng, có nó thực lực của mình tăng lên gấp đôi tuyệt đối không có vấn đề. Không, e rằng không chỉ là gấp đôi thôi đâu! Trở thành Chí Tôn lại còn có thêm thần khí, thì ở trong Thiên Can Thánh Đồ, mình cũng có thể coi như là một người tương đối mạnh rồi.

Cơ Động nhận lấy hộp gỗ, chuyển đến tay Lang Thiên Ý, dùng ánh mắt khích lệ hắn. Đôi mắt Lang Thiên Ý đã ướt, dùng sức gạt đầu với Cơ Động. Cầm cái hộp đi tới một bên, giống như Đồ Hình Nhi khẩn cấp cùng thần khí dung hợp. Quá trình dung hợp của hắn so với Đồ Hình Nhi còn phức tạp hơn một chút, dù sao có Hậu Thổ Châu, tu vi của hắn sẽ phải đột phá đến Cửu quan. Mặc dù có Hậu Thổ Châu bảo vệ, nhưng cũng không thể có chút coi thường được, hắn tuyệt đối sẽ không thể không lãng phí nửa phần ma lực.

Bàn Tử có chút lưu luyến nhìn Lang Thiên Ý đi hấp thu Hậu Thổ Châu, sau đó đó hướng về phía Cơ Động xòe hai bàn tay ra, nói:

- Thứ cần đưa ta cũng đã đưa rồi, thương hội của ta cũng xem như đã giữ lời hứa rồi. Ai, thật đau lòng!

Cơ Động khẽ mỉm cười, lại hướng Chu Tiểu Tiểu xòe tay:

- Lấy ra đi, ta lười tìm.

Chu Tiểu Tiểu sửng sốt:

- Lấy ra cái gì?

- Đương nhiên là Thiên Chi Ngọc chứ còn cái gì nữa! Trừ ba thần khí kia ra, ta còn muốn cho đồng bọn của ta lĩnh ngộ được bản chất của Hỗn Độn. Trong bọn ta, trừ ta cùng sư huynh, Tư Tuyên, Thiên Ý là không cần. Chúng ta căn bản đã hiểu được bản chất của Hỗn Độn, nhưng những người còn lại nhiều nhất chỉ hiểu được vỏ bọc bề ngoài mà thôi. Ta cũng không cần nhiều, chỉ cần sáu miếng Thiên Chi Ngọc thôi, không thành vấn đề chứ.

- Ấc... Sáu miếng còn bảo là không nhiều? Công phu sư tử ngoạm của ngươi sao không ít lại chút ít hử?

Chu Tiểu Tiểu lộ biểu tình đau lòng nhìn Cơ Động.

Cơ Động cười hắc hắc, lộ ra hàm răng trắng phếu dày đặc:

- Bàn Tử, nếu không cho thì ta tự mình lấy, vậy thì cũng đừng trách ta không chữa lại rồi. Dù sao loại đồ vật như Thiên Chi Ngọc này càng nhiều càng tốt, chúng ta cũng không nên lãng phí thời gian à nha.

- Được, được, được. Coi như ta sợ người. Để ta lấy cho người.

Chu Tiểu Tiểu bắt đầu đi mò mẫm trong học tủ ở tầng dưới cùng một lúc. Sau đó lấy ra sáu cái hộp đưa cho Cơ Động. Không cần Cơ Động tự mình động thủ, Trần Tư Tuyên nhận lấy sáu cái hộp, chuẩn bị phân phát cho mọi người nhưng lại bị Cơ Động ngăn lại.

- Không cần vội, chờ Thiên Ý với Hình Nhi hấp thu thần khí xong, mọi người dùng Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp để hấp thu sáu miếng Thiên Chi Ngọc này. Có linh hồn dung hợp của chúng ta chỉ dẫn, bọn họ mới không đi vào ngã rẽ, bảo đảm hoàn toàn linh ngộ được bản chất của Hỗn Độn.

Ngay từ lúc Chu Tiểu Tiểu ám chỉ với Cơ Động mức độ giàu có của thương hội Ngốc Có Tiền. Cơ Động cũng đã nghĩ đến điểm này rồi, ngoài ba thần khí ra, mục tiêu lớn nhất của hắn là để cho tất cả đồng bọn linh ngộ được bản chất của Hỗn Độn. Linh ngộ Hỗn Độn cũng chính là con đường phải đi khi tiến tới Thánh cấp. Điểm này có thể từ trên thân Đồ Đằng thần thú có thể nhìn ra. Đồ Đằng tu vi cường đại như thế, sống lâu như vậy, cũng bởi vì linh ngộ không được Hỗn Độn cho nên chỉ dừng lại ở cấp bậc Đồ Đằng thần thú, mà không có cách nào tiến hóa thành thánh thú. Dĩ nhiên, ma thú muốn linh ngộ Hỗn Độn so với loài người khó khăn hơn rất nhiều. Nhưng vẫn có thể nhìn ra, linh ngộ Hỗn Độn đối với ma sư có ý nghĩa trọng yếu như thế nào.

Nhìn Cơ Động cầm sáu miếng Thiên Chi Ngọc, Chu Tiểu Tiểu chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì suýt té xỉu bởi câu nói đầu tiên của Cơ Động.

Cơ Động nói với mọi người:

- Mọi người đừng có khách khí, đi xem một chút, thích gì lấy đó. Nơi này, toàn bộ cũng đều là của chúng ta, không nên lãng phí.

Chu Tiểu Tiểu buồn bã kêu lên:

- Dẫn sói vào nhà a! Quả thật là dẫn sói vào nhà mà!

Đồ Hình Nhi cùng với Lang Thiên Ý đã kiếm được chỗ tốt thì không nói làm gì, Cơ Động cũng đứng ở nơi đó không động đậy, vẫn thủ hộ bên cạnh Thiên Cơ. Những người khác nghe Cơ Động nói tùy tiện lấy, vậy thì còn khách khí làm gì? Những cái khác không nói, các Thiên Can Thánh Đồ cũng không phải mỗi người đều có khối giáp với vũ khí thích hợp với thuộc tính của mình. Vào bảo sơn há có thể lại tay không mà về, mọi người đều không khách khí trực tiếp xông tới.

Từ giờ phút này bắt đầu, nội khổ thương hội Ngốc Có Tiền gặp phải một bi kịch. Nếu như chỉ là một mình Cơ Động, đương nhiên là không thể nào cầm được nhiều thứ. Không phù hợp thuộc tính với hắn, thì không có lý do lấy đi. Nhưng, Chu Tiểu Tiểu vì lấy lòng người mà dẫn tất cả Thiên Can thánh đồ vào, vì thế giờ này hắn có hối hận cũng không còn kịp nữa rồi.

836. Chương 571: Dẫn Sói Vào Nhà.

- Tự đứng lại dẫn sói vào nhà! A... A.... Tức chết ta thôi!

Chu Tiểu Tiểu rời khỏi bảo khố của thương hội Ngốc Có Tiền, lao thẳng theo hướng các Thiên Can thánh đồ đang rời khỏi thành. Sau khi đuổi theo hơn nửa quãng đường, xác nhận những gì nhóm Cung phụng báo lại là không sai, liền ngửa mặt lên trời thở dài, vẻ mặt đau đến không muốn sống.

Ngược lại, nhóm Thiên Can thánh đồ ai nấy đều mang theo bộ dạng hài lòng rời đi. Hiển nhiên tất cả mọi người đều có những thu hoạch của riêng mình.

Chu Tiểu Tiểu đau khổ tuyệt đối là có đạo lý, nhóm Thiên Can thánh đồ sau khi thăm viếng bảo khố, mặc dù không thể nói là cướp sạch nhưng cần quét cũng chẳng thua bọn cướp cạn. Quý giá nhất là hai kiện thần khí và sáu miếng Thiên Chi Ngọc, chưa kể đến Thiên Cơ Nhân vô giá mà Thiên Cơ đã lấy đi. Thiên Cơ Nhân là vật mà mười mấy đời Thiên Cơ đã vất vả tìm kiếm nhưng không có, từ đó có thể thấy nó trân quý tới mức nào.

Không chỉ dừng lại đó, các Thiên Can thánh đồ sau khi mở ra tất cả những rương hòm trong bảo khố, liền rất “nhiệt tình” sưu tầm những thứ hữu dụng cho mình. Lam Bảo Nhi thì lấy đi Hải Lam Chi Mê bảo thạch có thể giúp nâng cao việc hấp thu ma lực Quý Thủy. Đỗ Minh lại phủ lên bên ngoài Thánh Diễm giáp bộ Thủy Vận chiến y, cũng là một trong những thiên tài địa bảo khó tìm, v.v... Nói tóm lại, mỗi người đều tìm cho mình được vài ba món ưng ý. Trong bảo khố của thương hội Ngốc Có Tiền hiện tại, số lượng vật phẩm đã vơi đi mất một phần ba, mà số còn lại cũng chủ yếu toàn là sách và vài những thứ linh tinh.

Cơ Động coi như là ngoại lệ. Hắn không lấy bất cứ món vũ khí ma lực nào, chủ yếu là bởi không có gì thích hợp với hắn. Thế nhưng chớ vội cho là hắn có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội này mà sai lầm, bởi dù sao hắn cũng là người thừa kế vị trí Hội trưởng của thương hội. Tuy Cơ Động không lấy những thứ đó nhưng lại đặc biệt tìm được một nhóm quyền trục trong một cái rương, ước chừng khoảng ba bốn mươi quyền trục gì đó. Hắn thậm chí cũng không thèm tìm hiểu những quyền trục ấy có tác dụng gì, chỉ trực tiếp ném luôn vào trong Chu Tước thủ trục. Mập mập tuy có ý định ngăn cản nhưng cũng đã muộn, đành nghiêng răng nhin đau, trơ mắt nhìn Cơ Động.

Thật vất vả mới kéo được đám tổ tông đó rời khỏi bảo khố, Mập mập cứ đinh ninh là họ sẽ bỏ đi, nào ngờ Cơ Động lại mở miệng nói rất tự nhiên:

- Mới vừa rồi Chu hội trưởng không phải nói là ngoài bảo khố, còn có rất nhiều đồ tốt khác nữa hay sao? Nghe nói là khải giáp cấp bậc Thứ thần khí gì đó? Nếu Chu hội trưởng khách khí như vậy, chúng ta cũng đừng ngượng ngùng, mọi người cứ tuyển lựa thứ gì đó tốt cho mình đi, cố gắng lựa đồ tốt kéo lại phụ lòng Chu hội trưởng.

Chu Tiểu Tiểu lại một lần nữa đành trợn mắt nhìn bọn họ vơ vét lần thứ hai. Không có khải giáp ư? Không sao cả, ta đổi thành trang bị... Không chỉ là áo giáp ma lực, ngay cả vũ khí cũng được bọn họ tận tình tuyển lựa cho đủ bộ. Cho dù là thứ bé nhỏ như độn giáp cũng hảo hảo lựa chọn cho kỹ càng, khi xác định được khải giáp ma lực đó chính là thứ tốt nhất cho mình thì mới thỏa mãn ngừng tay và nức nở khen Chu bé nhỏ bác ái vô song.

Ngoại trừ Thần Hỏa Thánh Vương Khải của Cơ Động, Vinh Hằng Chi Khải của Trần Tư Tuyền; và A Kim có thói quen mặc bộ giáp vàng của mình thì cơ hồ tất cả mọi người đều được trang bị tận răng. Không chỉ dừng lại tại đó, bọn họ còn thuận tay cầm theo mỗi người một lượng lớn đồng chúc ma thú tinh hạch và một vài đồ vật có liên quan đến Hắc Ám tinh miện. Số lượng bảo khí mà bọn họ cầm đi nhiều đến mức Chu Tiểu Tiểu căn bản không cách nào thống kê nổi.

Mãi cho đến khi Chu Tiểu Tiểu phải bấm bụng năn nỉ Cơ Động bỏ qua cho Thương hội, thì các Thiên Can thánh đồ lúc này mới dừng tay vơ vét. Chờ đến lúc bọn hắn đi ra, ai nấy đều hiện rõ nét hài lòng trên mặt.

Thật ra thì Cơ Động cũng không tính toán làm ác như vậy, nhưng khi đi vào trong bảo khố, trước sau gặp phải hai lần ngăn trở mà đến Bàn Tử cũng không có biện pháp nào, hắn liền tin rằng điều này hiển nhiên là muốn thị uy với bọn hắn. Nội bộ thương hội Ngốc Có Tiền thâm sâu như vậy, Cơ Động thì có được xem là cái gì chứ? Hừ..., nhẹ nhàng lại không muốn. Các người không phải là muốn thị uy sao? Muốn chúng ta phải lao lực khi tiến vào bảo khố sao? Được rồi, đã vậy bọn ta cũng không hề khách khí.

Riêng về lời dặn dò nhớ trả lại bảo vật cho Thương hội sau này thì các người cứ chờ đó. Còn chờ mất bao lâu thì Cơ Động cũng chưa nghĩ ra. Có lẽ vĩnh viễn cũng không chừng!

Nhìn thẳng vào khuôn mặt béo nung núc của Bàn Tử đang không ngừng co quắp, Cơ Động vỗ vỗ vào bả vai đầy đặn của hắn và nói:

- Tốt lắm Bàn Tử, người phải biết rằng mặc dù chúng ta cầm đi vài thứ của thương hội nhưng công việc kế tiếp của bọn ta rất cần đến những thứ này. Sử dụng chúng chính là ý tứ từ nay về sau, chúng ta và thương hội Ngốc Có Tiền sẽ cùng sống vai chiến đấu. Phần chiến công này, con dân trên đại lục sẽ không bao giờ quên. Lần này tới đây, chúng ta rất cảm tạ thương hội Ngốc Có Tiền đã thịnh tình khoản đãi. Chúng ta sẽ hết sức mình để không phụ lòng thương hội. Công tác chuẩn bị cho Thánh chiến của Đại lục cần phải dựa rất nhiều vào các người. Thương hội Ngốc Có Tiền có nhiều Chí tôn cường giả như vậy, chờ cho đến khi Thánh chiến nổ ra, mong rằng các người sẽ vì đại lục mà ra sức, đoàn kết với mọi người. Như thế đại lục mới nhanh chóng đạt được thắng lợi cuối cùng, đúng không? Tốt lắm, chúng ta không quấy rầy Chu hội trưởng nữa. Đi thôi!

Vừa nói xong, Cơ Động dẫn đầu triệu hồi ra Đại Diễn Thánh Hỏa Long, cùng Trần Tư Tuyền phóng người lên, lần lượt đứng trên đầu Mao Đài và Ngũ Lương Dịch. Những Thiên Can thánh đồ khác cũng triệu hồi ra tọa kỵ của mình. Nhóm cự long một lần nữa tạo nên rung động mãnh liệt cho Kim thành, bay vút lên không trung.

Chu Tiểu Tiểu đưa mắt nhìn nhóm ôn thần rời đi, tâm trạng nhất thời không kiềm chế được mà buông lỏng cơ mặt. Cơ Động không thể thấy được vẻ đau lòng trên mặt hắn lúc này thế nhưng đã biến mất hoàn toàn. Chu mập trịnh trọng hướng theo nhóm người Cơ Động vừa ly khai, chậm rãi khom người thi lễ thật sâu, lầm bầm nói:

- Cơ Động, vấn đề an nguy của Đại lục phải trông cậy vào các ngươi. Thương hội chúng ta mặc dù giao ra không ít nhưng dù sao đó cũng chỉ là ngoại vật. Trong khi đó các ngươi lại tình nguyện giao ra tính mạng của mình. Các ngươi mới đúng là người đáng để tôn kính, ta tin tưởng hành động trăm thủ này nhất định sẽ thành công.

Thì ra vẻ đau lòng của hắn lúc trước tất cả đều là giả vờ. Nhóm Thiên Can thánh đồ mặc dù lấy đi không ít đồ vật, nhưng bấy nhiêu đó còn chưa đủ làm thương hội Ngốc Có Tiền lung lay. Hơn nữa những thứ trân bảo đó đều nằm trong kế hoạch mà Bàn Tử và thương hội Ngốc Có Tiền đã thương nghị. Lần trước, sau khi hắn chính đồn lại thương hội, liền cùng tất cả các trưởng lão mở hội nghị. Điều khiến Chu Tiểu Tiểu giật mình chính là sự ủng hộ tuyệt đối của hội nghị trưởng lão đối với nhóm Thiên Can thánh đồ. Họ thông qua vô điều kiện mọi yêu sách mà Bàn Tử đưa ra. Cơ Động hoàn thành ba lần khảo hạch có thể nói là ba lần khảo hạch gian nan nhất trong lịch sử thương hội Ngốc Có Tiền khi tìm kiếm hội trưởng. Có thể nói là chưa từng có ai như hắn, trước cũng không mà sau này cũng không!

Đồng thời bọn họ cũng tin tưởng Cơ Động sẽ trở thành vị hội trưởng mạnh mẽ nhất trong lịch sử của thương hội Ngốc Có Tiền, so với người sáng lập thương hội cũng chỉ có hơn chứ không kém. Giờ đây, còn có cái gì trọng yếu hơn việc bảo vệ tính mạng vị hội trưởng của họ trong Thánh chiến? Chỉ cần Cơ Động có thể còn sống trở về, hắn lập tức thuận lợi trở thành hội trưởng thương hội. Như vậy dù có phải tốn tài phú gấp mười lần đi nữa, thương hội Ngốc Có Tiền vẫn có thể dễ dàng kiếm lại. Huống chi, thương nhân mặc dù nặng lợi nhưng lại càng là thương nhân thông minh thì càng biết phân biệt nặng nhẹ. Đối phó với Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục đó mới là chuyện trọng yếu nhất của cả Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục hiện nay.

Dĩ nhiên thương hội Ngốc Có Tiền giao ra tài phú như vậy cũng không hề uổng phí. Nhóm Thiên Can thánh đồ vừa rời đi không lâu, thương hội Ngốc Có Tiền đã nhanh chóng tuyên bố ra ngoài tin tức mình toàn lực ủng hộ các Thiên Can thánh đồ, hơn nữa còn tuyên cáo thiên hạ chuyện Cơ Động trở thành người kế nhiệm chức vị hội trưởng thương hội kế tiếp. Trong nhất thời đã làm uy thế của thương hội Ngốc Có Tiền trở nên có một không hai, cho dù các thương hội còn lại có lập thành liên minh cũng không thể so sánh được. Lần tuyên cáo này tạo nên sóng gió không khác gì so với lúc Cơ Động công khai Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp, hiệu quả tuyên truyền so với tượng tượng của Chu Tiểu Tiểu còn tốt hơn không biết gấp bao nhiêu lần.

Dĩ nhiên đó không phải là chuyện mà Cơ Động quan tâm đến. Sau khi rời khỏi Kim thành, nơi đến tiếp theo đã được Cơ Động xác định từ trước, đó chính là Tam Hợp Sơn Mạch nơi Long tộc tụ cư. Đây cũng không phải là vì bọn hắn đã rời khỏi Long cốc một thời gian, giờ phải quay về một chút. Đồng thời cũng không phải là vì Long cốc rất thích hợp cho bọn hắn tu luyện. Sau khi lấy được Thiên Chi Ngọc và các loại vũ khí ma lực, nhóm Thiên Can thánh đồ cần tu chỉnh lại một thời gian. Kế hoạch trăm thủ của Cơ Động mặc dù kinh người nhưng hắn tuyệt sẽ không hành động lỗ mãng, lập tức mang theo Thiên Can thánh đồ đi chém giết. Muốn đồn củi không nên tiếc công mài dao, mọi sự phải được chuẩn bị đầy đủ.

Thế nhưng lúc này đại đa số các Thiên Can thánh đồ cũng không hề bận tâm tại sao lại đi Long cốc, bởi bọn họ đang vô cùng bận rộn. Họ còn phải lo trang bị cho tọa kỵ đồng bạn của mình. Các thánh đồ cũng không chỉ tìm riêng cho mình một bộ vũ khí ma lực đơn giản như vậy. Trong ngoại khổ của thương hội Ngốc Có Tiền có thể nói là thứ gì cũng có, bọn họ tự nhiên sẽ không quên tìm cho tọa kỵ của mình vũ khí ma lực tương ứng. Long yên, hộ giáp, vũ khí công kích tầm xa,... hầu như chẳng thiếu thứ gì. Hiện tại bay khỏi Kim thành, tất nhiên là các Thánh đồ muốn trang bị cho tọa kỵ mình trước tiên.

Thiên Cơ lại không làm những chuyện này. Lang Thiên Ý bằng vào uy lực của thần khí để đột phá cửu quan cũng đủ để lựa một bộ trang bị cho thập giai Kim Cương Long của Thiên Cơ. Lúc này Thiên Cơ đang

ngồi ngay ngắn trên Cự Long, nhắm chặt hai mắt lại. Cho đến hiện tại, hắn vẫn chưa hấp thu hoàn toàn Thiên Cơ Nhân, vẫn đang bị vây trong một trạng thái kỳ dị.

Cơ Động để cho Đại Diễn Thánh Hỏa Long bay bên cạnh Kim Cương Long, tùy thời chú ý đến tình huống của Thiên Cơ. Mặc dù có thập giai Kim Cương Long bảo vệ cho Thiên Cơ nhưng Cơ Động vẫn cẩn thận thủ hộ bên cạnh hắn. Cơ Động mơ hồ cảm giác được Thiên Cơ hấp thu Thiên Cơ Nhân không quá thuận lợi, không như Hắc Ám Thiên Cơ có mối quan hệ trực tiếp với Thiên Cơ Nhân. Linh hồn của Thiên Cơ thậm chí còn thua xa Trần Tư Tuyền chứ đừng nói đến việc so sánh với tầng thứ của Cơ Động. Do đó những tiên đoán của Thiên Cơ vẫn còn khá mơ hồ, không có tác dụng gì quá lớn. Hi vọng sau khi chiếm được Thiên Cơ Nhân, mọi chuyện sẽ chuyển biến tốt đẹp hơn. Mặc dù Cơ Động cũng không biết ảnh hưởng của Thiên Cơ đối với mọi người ra sao nhưng hắn tin tưởng tác dụng của Thiên Cơ nhất định lớn hơn những gì hắn suy đoán.

Tam Hợp Sơn Mạch giáp với biên giới của Tây Kim đế quốc. Từ nơi này xuất phát dĩ nhiên quãng đường không tính là quá xa. Mọi người toàn lực phi hành chưa đến hai ngày thì Tam Hợp Sơn Mạch đã dần hiện rõ trong mắt họ. Lạnh lùng như A Kim cũng không khỏi toát ra vẻ hưng phấn, bởi nơi này mới đúng là nhà chân chính của nàng.

Cơ Động nhìn xa xa về phía Đông, trong mắt lóng lánh hàn quang nhàn nhạt. Thánh Tà Đảo, Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, các người chờ đó. Ngày các đồng bạn của ta lĩnh ngộ toàn bộ hàm nghĩa thâm ảo của Hỗn Độn cũng chính là thời điểm ta tìm đến các người. Tới lúc đó mới chính là trời long đất lở.

Nửa năm sau. Tam Hợp Sơn Mạch - Long cốc.

- TỨC CHẾT TA MÀ!

Quang mang chói mắt đột nhiên bộc phát, một thân ảnh khổng lồ vàng rực bị đánh văng trên không trung, sau đó đập mạnh vào trên vách đá, phát ra một tràng âm thanh “ầm ầm” vang dội.

- Nghịch tử, các người muốn cùng hắn khi dễ cha mình sao?

Thanh âm tức giận của Long Hoàng quanh quẩn ở trong không trung, đối diện với hắn là bốn con mắt long lanh thơ ngây của Mao Đài và Ngũ Lương Dịch nhìn chăm chú.

Cơ Động đứng chấp tay sau lưng trên đỉnh đầu Mao Đài, mỉm cười nhìn Long Hoàng. Cứ như chuyện vừa rồi là do cha con Long Hoàng đang âu yếm nhau vậy, chẳng có gì liên quan đến hắn.

Thân thể khổng lồ của Long Hoàng dính đầy bụi đất, lồm ngồm bò ra từ trong đồng đá vụn, để lộ ra một cái hố sâu hoắm phía sau lưng. Hắn tức giận nhìn Cơ Động:

- Được a! Tiểu tử thú, người lần này trở về có phải hay không là để đặc biệt tìm ta báo thù?

Cơ Động cười hắc hắc:

- Giữa chúng ta ở đâu ra cừu hận? Long Hoàng bệ hạ, lời này của người có thể làm ta bị thương tổn tâm hồn đó. Ta đánh thắng người sao? Không có à nha. Cái này là cha con người hảo hảo âu yếm mà!

Thì ra là từ nửa năm về trước, sau khi nhóm Thiên Can thánh đồ trở lại Long cốc, Cơ Động liền dẫn đồng bạn tìm một địa phương có mật độ nguyên tố phong phú bắt đầu bế quan tu luyện. Mỗi ngày, ngoại trừ việc cùng đồng bạn tu luyện ma lực ra, hắn đều tìm tới Long Hoàng tỷ thí. Hiện tại hắn đã không còn là cậu nhóc tay mơ tùy ý cho Long Hoàng vui đập nữa. Ma lực cao gần tám mươi bảy cấp, tu vi toàn thân tiến bộ trên diện rộng, bất luận là năng lực thực chiến hay điều khiển ma lực đều khiến Long Hoàng lâm vào phiền toái không dứt. Nhất là Diệt Thần Kích cùng với tam đại Ma vực phụ trợ của Cơ Động, đã khiến Long Hoàng không có bất kỳ phương pháp nào cầm chân hắn.

Mỗi lần Cơ Động liên kết với Đại Diễn Thánh Hỏa Long cùng nhau công kích Long Hoàng, sự phối hợp ăn ý của họ thậm chí đã khiến Long Hoàng hoài nghi không biết Đại Diễn Thánh Hỏa Long có đích thực là nữ nhi của mình hay không nữa?

Hắn bây giờ muốn chiến thắng Cơ Động đã là điều không tưởng. Cơ Động với Hỏa Thần kiếm, phối hợp cùng Đại Diễn Thánh Hỏa Long và Hỏa Phượng Hoàng, lại thêm Diệt Thần Kích biến thái đã khiến Long Hoàng lâm vào cảnh có lực mà không có chỗ dùng.

Mặc dù Long Hoàng quát tháo âm ỉ như thế, nhưng sâu trong đôi mắt hắn lại không giấu được vẻ mừng rỡ vô hạn. Hắn dĩ nhiên là không mừng cho Cơ Động mà là mừng cho con mình. Long Hoàng có thể rõ ràng cảm giác được Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã tiến rất gần tới ngưỡng cửa Thập giai. Phải biết rằng hai đứa con lão là Âm Dương Song Hỏa thuộc tính, khi đột phá mặc dù không đạt tới Thánh cấp nhưng cũng sẽ là tồn tại vô địch trong Thập giai ma thú. Cho dù là Đồ Đằng thần thú cũng không phải đối thủ của bọn chúng.

837. Chương 572: Dự Cảm Của Thiên Cơ

Cơ Động mỉm cười nhìn Long Hoàng:

- Tiền bối, hôm nay đánh một trận có thể là trận tỷ thí cuối cùng của chúng ta. Ngài cũng đừng phát tác như vậy!

Long Hoàng thoáng sửng sốt:

- Là sao? Các ngươi muốn đi ư?

Cơ Động gật đầu:

- Đã tới lúc chúng ta rời đi. Hồng Liên Thiên Hỏa đã thiêu đốt hơn ba năm rồi, các đồng bạn của ta cũng đã lĩnh ngộ được hàm nghĩa sâu xa của Hỗn Độn. Trong khoảng thời gian ngắn, tu vi của chúng ta có muốn tăng lên cũng không thể nào. Không thể chờ đợi thêm nữa rồi, chúng ta nhất định phải đi.

Về tức giận lúc trước trong mắt Long Hoàng tắt đi trong nháy mắt, hắn nhìn Cơ Động một lúc rồi lại nhìn Đại Diễn Thánh Hỏa Long phía dưới, trầm mặc hồi lâu không nói.

Cơ Động dĩ nhiên hiểu Long Hoàng đang suy nghĩ gì, không hề do dự, trầm giọng nói:

- Tiền bối, nếu như ngài hi vọng ta và Tư Tuyên để Mao Đài, Ngũ Lương Dịch và Tư Động lưu lại thì... Chúng ta đã sớm suy nghĩ đến việc này, ngài và Long tộc đã giúp chúng ta rất nhiều, chúng ta không thể lại mang người thừa kế của ngài đi mạo hiểm tính mạng được.

Long Hoàng bị Cơ Động nói trúng tâm tư, nhất thời có chút lúng túng. May là hắn bây giờ là đang mang thần rồng rồi chứ không phải là hình dạng con người nên cũng không đến mức đỏ mặt, liền thở dài nói:

- Từ góc độ bản thân, thậm chí là từ góc độ Long tộc mà nói, ta hẳn là phải bắt buộc chúng ở lại. Chí ít cũng phải lưu lại hai đứa con của ta. Ta chỉ có ba đứa con, nên rất cần chúng lưu lại để thừa kế vị trí Long Hoàng, nhưng nếu như ta làm như vậy lại chẳng khác nào sỉ nhục cả Long tộc. Mặc dù theo ta thấy quyết định của người khá liều lĩnh nhưng đến lúc này thì cả Long tộc chúng ta phải ủng hộ người tuyệt đối. Sinh tử tồn vong của Đại lục còn càng thêm trọng yếu hơn so với sinh tử tồn vong của Long tộc. Nếu như không phải vương bản chuyện cai quản Long tộc, ta thậm chí nguyện ý cùng người xông xáo Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục.

Nói tới đây, trên mặt Long Hoàng đã dứt khoát toát ra thần sắc kiên quyết. Sự cao ngạo của Long tộc vào giờ khắc này đã hiển lộ ra một cách rõ ràng. Long Hoàng nhìn Cơ Động với ánh mắt nóng rực:

- Đi đi! Mang theo các hài tử của ta cùng đi. Phần chiến công này không chỉ là thuộc về Thiên Can thánh đồ các ngươi, mà còn thuộc về Long tộc của chúng ta! Cho dù kết quả cuối cùng là thất bại thì ít nhất chúng ta cũng đã tận lực, Long tộc sẽ không phải tiếc nuối vì điều đó nữa. Cơ Động! Một năm sau, ta sẽ dẫn theo toàn tộc đi tới Thánh Tà Đảo, cùng nhân loại các ngươi tạo thành liên quân, cùng chống ngoại địch!

Nghe Long Hoàng nói như thế, Cơ Động không khỏi khẽ chấn động thân hình, trong mắt ánh lên những sắc thái tình cảm nồng đậm:

- Tiền bối, ngài....

Long Hoàng bật cười lớn:

- Được rồi! Cái gì cũng không cần nói! Người nên thừa dịp trước khi ta kịp hối hận mà nhanh nhanh mang theo đồng bạn của mình rút đi! Nhưng nhớ để Mao Đài và Ngũ Lương Dịch mang theo Tư Động chào tạm biệt mẫu thân chúng. Từ biệt lần này không biết đến khi nào mới có khả năng gặp nhau lần nữa. Thế nhưng người nhất định không nên nói cho các nàng ấy biết các người sẽ đi đâu và làm gì. Ta không muốn thấy các nàng ấy lo lắng. Người hiểu chưa?

- Vâng! Tiền bối!

Cơ Động nhẹ nhàng bay đến trước mặt Long Hoàng, mở rộng vòng tay ôm lấy cổ Long Hoàng thật chặt, sau đó không nói thêm gì nữa mà chỉ lẳng lặng cố nén nước mắt đang chực chờ rơi xuống! Xong hết thấy, Cơ Động mới lẳng lặng quay người, bay vào sâu trong Long cốc.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long cũng sụt sùi bay đến trước mặt Long Hoàng, cuộn tròn thân ôm lấy Long Hoàng, hai cái đầu khổng lồ âu yếm cọ nhẹ lên người lão!

Long Hoàng tức giận nói:

- Hai đứa các người là thứ không có lương tâm! Lúc trước dám liên thủ với Cơ Động hành hạ cha các người! Giờ đây lại tỏ ra thân mật như thế này là sao?

Mặc dù là nói như thế nhưng đôi Long đực khổng lồ của Long Hoàng cũng khép lại, cuộn tròn người quấn lấy con mình. Trong mắt lão Long lúc này đã lấp lánh nước mắt. Ly biệt chính là một trong những chuyện thống khổ nhất thế gian, huống chi sẽ không có ai biết hải tử của hắn lần này có thể còn sống trở về hay không?

Một lúc lâu sau, các Thiên Can các thánh đồ đã sẵn sàng xuất phát tại dưới đáy Long cốc. Đại Diễn Thánh Hỏa Long dán chặt vào thân hình của Hỏa Long Vương, Tư Động thì không ngừng ngo ngoáy trong lòng mẫu thân Kim Cương Long vương, các Thiên Can thánh đồ và tọa kỵ của bọn họ đều được chuẩn bị kỹ càng. Trước cảnh tượng ly biệt này, không chỉ các nữ Thánh đồ phải rơi nước mắt mà các nam Thánh đồ cũng cảm giác được mắt mình hoe đỏ! Nhưng chưa bao giờ tín niệm của bọn họ lại dâng cao như hiện tại. Chuyến này nhất định phải thành công, chẳng những phải thành công mà nhất định phải còn sống trở về, bất luận là vì mình và người thân hay là vì bảy đồng bạn Long tộc trước mắt.

Thiên Cơ yên lặng đến bên cạnh Cơ Động. Nửa năm vừa qua, Thiên Cơ vẫn luôn sống trong tâm trạng hốt hoảng, mãi cho đến gần đây mới khá hơn một chút. Nhìn bề ngoài, hắn vẫn không có gì thay đổi, trên người không hề có bất cứ dao động nào của ma lực, nhưng mà nếu như cẩn thận quan sát là có thể phát hiện đôi mắt Thiên Cơ đã trở nên vô cùng thâm thúy. Cho dù là Cơ Động có tu vi linh hồn thánh cấp trung giai cũng phải tránh né nhìn trực diện với hắn.

Các Thiên Can thánh đồ đều mơ hồ hiểu Thiên Cơ lúc này đã dung hợp hoàn toàn với Thiên Cơ Nhân.

- Cơ Động, hãy để cho Đại Diễn Thánh Hỏa Long cùng Tư Động tạm biệt người thân một lát đi. Người đi cùng với ta ra đây một chút, ta có lời muốn nói với người!

Vừa nói, Thiên Cơ vừa xoay người đi trước vào một hang động phía trước mặt.

Cơ Động đi theo Thiên Cơ vào sâu trong động. Sau khi đi vào hơn trăm thước, Thiên Cơ mới ngừng lại. Trong huyết động vốn tối đen như mực, nhưng sau khi Thiên Cơ bắt chợt mở bừng đôi mắt thì đến Cơ Động cũng không dám nhìn vào hai luồng ngân quang chói mắt đang bùng phát dữ dội trong đôi mắt ấy. Từ nơi mi tâm Thiên Cơ, một vết rách nho nhỏ đang dần hình thành trên ấy, giúp Cơ Động xác thực việc Thiên Cơ đã dung hợp hoàn toàn Thiên Cơ Nhân.

Ba đạo ngân quang đan xen vào nhau, ngưng kết thành nhất thể rồi trong nháy mắt hóa thành một tầng hào quang bao bọc hoàn toàn Cơ Động bên trong.

- Cao giai Thánh cấp linh hồn tu vi!

Cơ Động nhìn Thiên Cơ, trong lòng tràn đầy rung động. Phải biết rằng, Thiên Cơ lúc trước có linh hồn lực thậm chí còn kém hơn người có linh hồn lực yếu nhất là Đỗ Hình Nhi. Có thể nói, sau khi cùng Thiên Cơ Nhân dung hợp, tu vi linh hồn của hắn thậm chí còn vượt qua tu vi linh hồn của cd, đạt đến tầng thứ linh hồn của Địa Long tổ cùng Hỏa Long Vương. Ngắn ngủi nửa năm thời gian mà phát sinh biến hóa như thế, sao có thể không khiến người khác kinh sợ được chứ?

Nhưng Cơ Động rất nhanh nhận thấy Thiên Cơ cũng không vì biến hóa của bản thân mà sinh ra bất kỳ tia hứng thú nào, ngược lại sắc mặt còn có chút âm trầm, nhìn không tốt lắm.

- Làm sao vậy? Thiên Cơ, linh hồn lực của ngươi đã đạt đến cao giai thánh cấp rồi, vậy mà còn không thấy vừa lòng sao?

Cơ Động khẽ cười. Mắt thấy Thiên Cơ có biên độ linh hồn lực lớn như thế, hắn làm sao có thể không cao hứng cho được. Điều này có nghĩa là bọn họ đã có thêm một trợ lực rất lớn trong việc chống lại Hắc Âm Thiên Cơ.

Thiên Cơ lắc đầu, nói:

- Chủ nhân, mặc dù đã cùng Thiên Cơ Nhân dung hợp, nhưng tại thời điểm ta hoàn thành dung hợp vào mấy ngày trước, lập tức một cảm giác bất an mãnh liệt sinh ra trong lòng ta, tựa hồ như một điều gì đó vô cùng nguy hiểm sắp xảy ra.

Cơ Động sửng sốt một chút, khẽ nhíu mày nói:

- Có phải hay không là do tác dụng phụ của Ngạc Vận thạch?

Thiên Cơ kiên định lắc đầu:

- Không biết được, khẳng định không biết. Thiên Cơ Nhân đối với ngoại nhân mà nói thì chỉ là Ngạc Vận thạch bình thường, nhưng đối với nhóm Thiên Cơ thì chân chính được xem là thần khí. Chỉ khi có Thiên Cơ Nhân, ta mới được xem là Thiên Cơ đúng nghĩa. Dự cảm bất tường kia cũng không phải là tùy ý xuất hiện, mà là một loại báo động. Ngày hôm qua cũng có tiên oán một chút, kết quả thu được là một quả đại hung. Dù là đại hung nhưng điều khiến ta giật mình nhất chính là nguồn cơn lại xuất phát từ nội bộ chúng ta. Nói cách khác, lần đại hung là chúng ta này do một thành viên trong nhóm Thiên Can thánh đồ mang đến.

- Tại sao lại có thể như vậy? Chúng ta làm sao có thể đem lại nguy hiểm chứ?

Thiên Cơ lắc đầu:

- Ta cũng không biết, ta chỉ mới vừa dung hợp xong với Thiên Cơ Nhân, vẫn chưa hoàn toàn thao túng hết năng lực của nó, chỉ có thể tiên đoán đến mức độ ấy mà thôi. Nhưng một khi đã xuất hiện tình huống như thế, chúng ta nên dừng chân tại nơi này thêm một thời gian ngắn nữa. Có lẽ mối nguy cơ ấy qua mấy ngày nữa sẽ tự động tiêu trừ cũng nên!

Cơ Động quả quyết nói:

- Không được! Chúng ta nhất định phải rời đi! Thời gian không đợi người. Ngươi cũng biết, kế hoạch của ta cần phải có thời gian để hoàn thành. Bằng không, chúng ta sẽ không cách nào tạo thành đòn phủ đầu nặng nề đối với Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục được!

Thiên Cơ chần chờ nói:

- Nhưng nếu cứ như vậy, chúng ta có thể gặp phải hung hiểm thật lớn.

Cơ Động trong mắt quang mang chớp ngời, trầm giọng nói:

- Nếu như không có nhắc nhở của ngươi, chúng ta dĩ nhiên sẽ gặp phải hung hiểm thật lớn, nhưng giờ đây đã có tiên đoán này của ngươi, lại thêm việc chúng ta chuẩn bị kỹ lưỡng thì cho dù có gặp phải hung hiểm khổng lồ cỡ nào, ta nghĩ cũng sẽ có phương pháp đối phó. Nếu như mối nguy hiểm này xuất phát từ nội bộ

chúng ta thì chẳng thà để nó bộc lộ ra sớm một chút còn hay hơn là đợi đến sau này mới xuất hiện, ngược lại sẽ càng thêm không ổn.

Nói xong câu đó, Cơ Động thông qua Linh hồn trao đổi nói với Thiên Cơ vài câu gì đó, Thiên Cơ nghe vậy liền gật đầu lia lịa, thần sắc trên mặt cũng theo đó mà bình thường trở lại.

Bởi vì hai người nói chuyện với nhau trong khoảng thời gian cũng không ngắn, chờ đến lúc các Thiên Can thánh đồ phát hiện Cơ Động cùng Thiên Cơ đã trở lại thì vẻ mặt bên ngoài của Cơ Động và Thiên Cơ đã bình thường như trước.

Sau khi lần lượt cáo biệt Long Hoàng và các Long Vương, tiếp đến lại từ giả Địa Long tổ, các Thiên Can thánh đồ rốt cục cũng cười tọa kỵ của mình rời khỏi Tam Hợp Sơn Mạch, tiến thẳng về Thánh Tà Đảo.

Quần long cùng Ngân Dực Hải Đông Thanh phi hành với tốc độ cao trên bầu trời, Trần Tư Tuyền vẫn ngồi trên cổ Ngũ Lương Dịch, nhưng ánh mắt nàng thủy chung lúc nào cũng gắn chặt trên người Cơ Động. Người khác có lẽ không có cảm giác gì, nhưng sau khi rời khỏi Long cốc, nàng rõ ràng cảm giác được trong cảm xúc của Cơ Động có vài phần bất an xen lẫn. Đó cũng không phải là do Cơ Động lộ ra điều gì sơ hở, mà chỉ là do bọn họ đã từng nhiều lần hòa hợp linh hồn với nhau, hướng chi, Trần Tư Tuyền đối với Cơ Động bậc nào quen thuộc? Chỉ cần nhìn hần tuy ngồi nhắm mắt tĩnh tu trên cổ Mao Đài nhưng lại không chân chính tiến vào trạng thái nhập định là Trần Tư Tuyền đã xác thực được suy đoán của mình rồi.

Linh hồn lực lặng lẽ phiêu tán, rơi vào trên người Cơ Động, dễ dàng cùng hần hoàn thành liên lạc:

- Cơ Động, sao ngươi lại có chút tâm thần không yên? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?

Cơ Động cảm nhận được thanh âm của Cơ Động, trong lòng không khỏi thở chần động, bèn mở hai mắt nhìn lướt qua dung nhan tuyệt sắc kia, sau đó mới thông qua linh hồn liên lạc đáp:

- Nàng có thể nhìn ra đang đang bất ổn trong tâm sao?

Trần Tư Tuyền khẽ mỉm cười:

- Chẳng có thể giấu được người khác chứ làm sao giấu được ta? Mặc dù so với những người khác, ta là người tiếp xúc với chàng trẻ nhất, nhưng ta tin rằng không ai trong số họ có thể hiểu chàng hơn ta. Nếu là ngay cả chút biến hóa tâm tình ấy mà ta cũng không nhìn ra được thì ta cũng khác nào....

Nói tới đây, Trần Tư Tuyền liền ngừng lại, trên gương mặt không giấu được nét đỏ ửng.

Cơ Động nhìn nàng, trong lòng không khỏi khẽ run lên. Mặc dù hai năm gần đây, hần vẫn đắm chìm trong việc tu luyện và dẫn dắt các đồng bạn, nhưng sức chống cự đối với Trần Tư Tuyền cũng không có vì vậy mà tăng lên. Giờ đây, trước gương mặt động lòng người ấy, hần cũng đành phải nhanh chóng thu liễm tâm thần, không dám nhìn nàng lâu hơn nữa.

- Ta đúng là có chút tâm thần không yên nhưng không có gì đâu, chỉ là chút vấn đề cá nhân thôi. Nàng không nên để ý làm gì. Ta cần yên tĩnh một lúc!

Nói xong, Cơ Động liền chủ động chặt đứt mối liên lạc tinh thần với Trần Tư Tuyền.

Mặc dù Cơ Động vẫn kiên trì đi Thánh Tà Đảo như dự định, nhưng đối với những gì mà Thiên Cơ đã nói, hần không hề có chút hoài nghi nào. Hần vốn rất hiểu rõ Thiên Cơ, nếu như không phải là tuyệt đối nắm chắc thì chắc chắn hần sẽ không bao giờ nói lung tung, huống hồ đây lại là một chuyện trọng đại như vậy. Chỉ có điều nguy cơ xuất phát từ nội bộ Thiên Can thánh đồ thì là chuyện gì sẽ xảy ra đây? Trong đầu Cơ Động lần lượt xuất hiện từng gương mặt của các Thiên Can thánh đồ, từ người có tu vi cao nhất là A Kim và Phát Thụy, cho đến người có tu vi thấp nhất là Đỗ Hình Nhi. Cơ Động thật sự nghĩ không ra trên người bọn họ lại có thể xảy ra vấn đề gì. Dĩ nhiên người mà hần không hề nghĩ đến là Trần Tư Tuyền rồi, điều này không phải là do cảm nhận trong lòng hần mà là do những lần Trần Tư Tuyền tiến hành dung hợp linh hồn với hần, trong linh hồn nàng không hề có lấy dù chỉ là nửa phần ác ý. Chỉ có như vậy, linh hồn của hần mới có thể theo bản năng dung hợp hoàn toàn với linh hồn Trần Tư Tuyền.

Sau khi suy đi nghĩ lại, Cơ Động cảm thấy nếu nói nguy cơ xuất phát từ trong nội bộ thì chỉ có thể là từ phương diện tu luyện hoặc sai lầm trong đốn ngộ gì đó chứ không thể nào là phương diện khác được. Lập

tức liền âm thầm quyết định trong lòng, nhất định phải quản chế chặt chẽ hơn nữa hành động của các đồng bạn, chỉ dẫn cụ thể hơn trong hành động nhằm tránh khỏi những việc hung hiểm có thể xảy ra sau này.

Từ đại lục Tây Bắc đến đại lục Đông phương phải mất một quãng thời gian phi hành khá dài. Cho dù là toàn bộ những tọa kỵ đều nỗ lực phi hành thì cũng phải mất chừng năm ngày mới có thể thấy được bờ biển Đông Hải từ phía xa.

Không hề có ý định ngừng lại, cũng không muốn làm kinh động những người ở bên dưới, Đại Diễn Thánh Hỏa Long nhanh chóng phún ra một vùng mây mù rộng lớn che phủ hết mọi người bên trong. Từ dưới nhìn lên chỉ thấy đó là một đám mây lớn đang dần dần trôi về phía Thánh Tà Đảo. Hơn nữa, có thêm linh hồn lực biến thái của Cơ Động che chở, trên đời này còn mấy ai có thể phát hiện ra bọn họ?

838. Chương 573: Thiên Cơ Huyết Nhãn

Thánh Tà Đảo đã nằm trong tầm mắt mọi người.

Ngoại trừ Cơ Động, những người còn lại đều đã hơn một năm không quay lại nơi này. Lúc này quan sát từ không trung, Thánh Tà Đảo lại gây cho bọn họ một cảm giác hoàn toàn khác biệt. Giờ đây, trên hòn đảo có diện tích lớn gần bằng một quốc gia này đang có vô số công tượng và binh lính hối hả xây dựng. Một trận tuyến phòng ngự có độ rộng gần vạn thước đã mơ hồ thành hình.

Không chỉ riêng trên Thánh Tà Đảo, mà bên bờ Đông Hải của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục cũng có rất nhiều quân đội các quốc gia đóng quân. Từ cảnh tượng mà nói, không thể nào có thể thống kê hết nổi số nhân công và binh lính ở bên dưới. Từ đó có thể nhận thấy, ngũ đại đế quốc lần này đã quyết định dốc toàn bộ vốn liếng để ứng phó với cuộc họa kiếp này.

Dĩ nhiên, đây chỉ là những gì mà nhóm người Cơ Động chứng kiến tại Thánh Tà đảo. Trên thực tế lại không chỉ như vậy, hiện tại toàn bộ Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục đều gấp rút triển khai trồng trọt cùng với việc chế tạo vũ khí. Bất luận là bình dân, quý tộc, thậm chí là thành viên hoàng thất cũng muốn góp phần tham gia lao động. Có thể nói là toàn dân động viên! Riêng chỉ có những Ma sư là không tham gia, bởi họ còn có một điều trọng yếu hơn cần phải làm, đó là tích cực tu luyện. Bọn họ chính trụ cột vững vàng cho cuộc Thánh chiến lần này.

Thấy cảnh tượng phía dưới, Phát Thụy liền không nhịn được mà tán thán: “Nhiều người đồng tâm hiệp lực như vậy khiến cho ngay cả ta cũng nhịn không được mà nhiệt huyết sôi trào. Chờ đến khi tới được Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục bên kia, ta đây nhất định phải đại khai sát giới.”

Điều Khiêm Thư cười nói: “Một khi đã sang bên đó, cơ hội cho chúng ta động thủ còn thiếu sao? Có khi là đối thủ đã chờ sẵn bọn ta ở bên đấy rồi cũng nên. Lúc ấy tha hồ mà đại khai sát giới nhá! Chúng ta sẽ là người sớm nhất tiến vào hồi thánh chiến này!”

Vừa nói, bọn họ vừa theo “đám mây” trôi đến bên cạnh Hồng Liên Thiên Hỏa, khi đến gần còn chừng trăm thước mới chậm rãi hạ xuống. Khoảng cách này đã là khoảng cách mà quân đội của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục đang đóng quân bên ngoài không thể phát hiện được, bởi càng tiến gần tới Hồng Liên Thiên Hỏa thì càng phải chịu nhiều ảnh hưởng trực tiếp từ nó. Vì vậy, liên quân của ngũ quốc đã ra nghiêm lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được tiến lại gần trong phạm vi hai mươi dặm xung quanh Hồng Liên Thiên Hỏa.

Cơ Động đưa mắt quét qua một lượt các đồng bạn của mình, nói: “Mọi người trước tiên nghỉ ngơi một chút, sau đó chúng ta sẽ tiến hành như đã dự định. Một khi đã tới đây thì cũng không nên chậm trễ nữa, bất luận là có gặp phải nguy cơ nào thì chúng ta vẫn nhất định phải tiến vào Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục.”

Thật ra thì mọi người cũng không cần nghỉ ngơi và hồi phục cái gì, chỉ là đám tọa kỵ của bọn họ lại phải cần điều ấy. Một lúc lâu sau, thể lực của quân long đã căn bản khôi phục. Cơ Động liền lập tức thu hồi trạng thái minh tướng, hắn bây giờ không dám lơ là một giây một phút nào trong việc tu luyện. Sau nửa năm khổ tu tại Long cốc, tu vi của hắn lại có chút đột phá, đã đạt đến tám mươi tám cấp, còn cách cứu

quan hai cấp ngăn ngừi nữa. Riêng Đỗ Hình Nhi, sau khi chiếm được thần khí thì rốt cuộc cũng đã đột phá bát quan. Chỉ có mình Đỗ Minh là người duy nhất chưa đột phá.

“Cơ Động, ta có vài điều cần nói!” Thiên Cơ chợt lên tiếng.

Cơ Động gật đầu, đưa tay ra dấu mời hần nói. Những khi chỉ có riêng Cơ Động và Thiên Cơ, Thiên Cơ luôn một mực gọi Cơ Động bằng hai tiếng chủ nhân. Mặc dù hiện tại đã chân chính là một Thiên Cơ, nhưng hần vẫn thủy chung không quên được ân đức báo thù giúp mà Cơ Động đã cấp cho hần thuở ban đầu. Nhưng dù vậy, Thiên Cơ vẫn nghe theo lời Cơ Động, khi có sự hiện diện của những người khác thì hần sẽ trực tiếp gọi thẳng tên Cơ Động.

Thiên Cơ nói: “Quang minh Thiên Can Thánh Đồ chúng ta hiện tại đã có gần như đầy đủ chuyên chúc Thần khí: song mộc, song hỏa, song kim, song thổ,... Chỉ còn thiếu duy nhất song thủy thần khí...”

“Chờ một chút.” Phát Thụy kỳ quái hỏi: “Thiên Cơ, ngươi nói trừ song thủy thì tất cả mọi người đều đã có thần khí, nhưng sao ta không thấy Khiêm Thư sử dụng thần khí của hần bao giờ?”

Thiên Cơ khẽ mỉm cười: “Hần đã có thần khí trong tay rồi, chỉ có điều tu vi của hần còn chưa đủ nên không cách nào sử dụng được mà thôi. Khiêm Thư, ngươi còn nhớ lúc Cúc Hoa Trư đưa cho ngươi khóa Châu tử kia không?”

Điều Khiêm Thư trong lòng chấn động, mặc dù hần đã sớm đoán được đôi chút nhưng giờ nghe Thiên Cơ nói thế mới dám xác nhận suy nghĩ của mình. Thì ra Cúc Hoa Trư cho hần hạt châu kia lại chân chính là Giáp Mộc hệ thần khí, liên nhất thời trong lòng không khỏi ngổn ngang cảm xúc. Mặc dù Cúc Hoa Trư thân là ma thú, lại tuyệt đối là một tên gia hỏa khó ưa, nhưng sau hết thấy mọi chuyện xảy ra, nó lại dùng Thần khí bồi hoàn những thiệt thòi mà hần phải chịu đựng...

Điều Khiêm Thư ánh mắt phức tạp, nhẹ gật đầu: “Ta hiểu rồi, cảm ơn ngài đã chỉ dẫn. Thiên Cơ, ta muốn biết làm sao mới chân chính sử dụng được thần khí này?”

Thiên Cơ trả lời: “Chỉ tôn cảnh giới, giáp châu khai khai!”

Điều này ý nói, chỉ cần tu vi hần tăng lên mức Cửu quan Chí Tôn thì tự nhiên sẽ vận dụng được lực lượng của thần khí.

Thiên Cơ lại nói: “Châu Tử của Khiêm Thư, Vĩnh Hằng Chi Khải của Tư Tuyền, Hỏa Thần kiếm tập hợp Âm Dương song hỏa của Cơ Động, Hậu Thổ Chi Châu của Lang Thiên Ý, Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng của Miểu Miểu, Kim Sát Thần Kiếm của Hình Nhi và Diệt Tuyệt Kim Hoàn của A Kim, tám kiện Thần khí đã đủ. Chúng ta hiện tại còn thiếu hai kiện Thần khí song thủy, nhưng ta cũng đã biết được đại khái tung tích của chúng.”

Vừa nói, hần vừa gơ tay chỉ về hướng Hồng Liên Thiên Hỏa ở phía đối diện: “Hai kiện thần khí cuối cùng kia đang ở trên Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục, hơn nữa còn bị Hắc Âm Thiên Cơ giữ trò khiến chúng ẩn đi. Muốn đạt được thắng lợi cuối cùng, chúng ta nhất định phải tìm được hai kiện thần khí đó. Vì vậy, ta đề nghị sau khi tiến vào Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục, chúng ta bất luận làm gì cũng phải tìm cho được hai kiện thần khí đó trước tiên.”

Mọi người đồng lòng gật đầu, nhất là Đỗ Minh và Lam Bảo Nhi. Thấy những người khác ai cũng có thần khí của riêng mình, dĩ nhiên hai người bọn họ cũng không muốn thua thiệt!

Thiên Cơ nói với Cơ Động: “Những gì cần nói ta đã nói xong! Vai trò của ta là chỉ dẫn, việc an bài như thế nào phải trông cậy vào vai trò Thánh vương của ngươi!”

Cơ Động trầm giọng nói: “Tốt lắm, mọi người hãy thu hồi tọa kỵ của mình, tạm thời thu vào ma khí thủ trạc. Chúng ta lập tức tiến vào Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục.”

Các Thiên Can thánh đồ nhanh chóng thu hồi tọa kỵ của mình, ai nấy thần sắc đều lộ ra vài phần hưng phấn và mong đợi, xen lẫn chút khẩn trương. Không cần Cơ Động nói thêm cái gì, bọn họ cũng hoàn toàn hiểu tầm quan trọng của chuyến đi này, nhất là sự nguy hiểm ẩn chứa bên trong.

Cuối cùng cũng đã tới thời điểm tiến vào thế giới của địch nhân!

Ánh mắt Cơ Động rơi vào trên người A Kim: “A Kim, ngươi là người có tu vi mạnh nhất. Ta trước tiên sẽ đưa ngươi xuyên qua, trong lúc mọi người chưa hoàn toàn qua hết, ngươi phải cực kỳ cẩn thận.”

A Kim gật đầu: “Ta biết!”

Cơ Động thoáng do dự một chút, sau đó quả quyết tiến tới. Trong lúc A Kim còn chưa hết bàng hoàng đã đem nàng ôm chặt vào trong lòng. Cùng lúc đó, chín miếng Địa Tâm Hồng Liên cũng lặng lẽ xuất hiện, vây quanh thân thể hai người, tản mát ra khí tức đặc thù của nó.

“Không nên cử động, ngưng thần nội thủ. Nhớ là không được để ma lực phóng thích ra ngoài!”

Cảm thụ được sự ấm áp cùng mùi vị đặc biệt của nam nhân trên người Cơ Động, A Kim chỉ cảm thấy tâm thần mình trở nên nhộn nhạo, cho dù là lúc đối mặt với thánh cấp Hỏa Ma thì nàng cũng không thất thố như vậy. Nàng không ngừng tự nói với bản thân, sự ấm áp này vốn không thể thuộc về mình nhưng đôi tay lại không tự chủ được mà siết chặt vào eo Cơ Động, dán chặt thân hình vào người hắn. Mặc dù đó chỉ là một quãng thời gian ngắn ngủi, nhưng nàng quả thực rất trân trọng cảm thụ tuyệt vời này.

Cơ Động đem linh hồn lực của mình phóng thích ra trên diện rộng, mặc dù vậy hắn cũng không cách nào xuyên thấu qua hết thấy Hồng Liên Thiên Hỏa, đành phải phóng người lên, xông thẳng vào bên trong Hồng Liên Thiên Hỏa.

Hắn đã có kinh nghiệm khi mang Trần Tư Tuyền xuyên qua, biết rằng tốc độ càng nhanh thì càng chịu ít ảnh hưởng. Vì vậy, sau khi chui vào Hồng Liên Thiên Hỏa, Cơ Động không hề có nửa phần chần chờ, lập tức toàn lực xông tới.

A Kim thì lại có cảm thụ hoàn toàn bất đồng. Sau khi tiến vào Hồng Liên Thiên Hỏa, áp lực chung quanh chợt tăng lên mãnh liệt, nhưng ở trong vòng tay ấm áp của Cơ Động, cảm giác thư thái và an toàn đã giúp nàng gạt bỏ hết những e ngại, không hề quan tâm đến việc mình đang xuyên qua Chung cực Tất Sát Kỳ. Nàng chỉ việc dán chặt thân hình mềm mại của mình lên người Cơ Động, tùy ý để hắn đưa đi. Có lẽ, trong cả kiếp nhân sinh của nàng, đây chính là một lần duy nhất nàng có điều kiện nằm trong lòng ngực của hắn như thế.

A Kim còn chưa kịp nghĩ nhiều thì đã cảm thấy thân hình nhẹ bổng, áp lực xung quanh đã biến mất hoàn toàn. Cơ Động cũng ngừng lại, nhẹ giọng nói: “A Kim, chúng ta đã đến nơi rồi!”

“Ah...!” A Kim lúc này hai tay vẫn còn ôm thật chặt Cơ Động.

Cơ Động cũng có chút lúng túng, A Kim dù sao cũng là một mỹ nữ tuyệt sắc, hơn nữa lại là một mỹ nhân ngoài lạnh trong nóng. Hắn dù sao cũng là một nam nhân chân chính, cho dù có muốn hay không thì ít nhiều cũng động tâm trong lòng, nhất thời không khỏi có chút lúng túng.

A Kim hít sâu một hơi, cảm thấy đầu óc bồn loạn mơ hồ, tuy không tình nguyện nhưng đành phải thả lỏng vòng tay đang ôm Cơ Động ra, đôi mắt đẹp u oán liếc nhìn Cơ Động. Ánh mắt u oán tới mức Cơ Động cũng phải thầm than nhẹ trong lòng.

Loại ánh mắt này, hắn đã từng được thấy trên mặt Trần Tư Tuyền. Giờ đây, Cơ Động có thể đã hoàn toàn khẳng định lời Địa Long tổ nói A Kim thích mình là sự thật.

Một khắc sau đó, Cơ Động lại một lần nữa chui vào trong Hồng Liên Thiên Hỏa. Hắn thậm chí còn không kịp dặn dò A Kim lấy một câu, cầm đầu cầm cổ phóng đi như chạy trốn. Nhìn bộ dạng có chút chật vật của Cơ Động mà A Kim không khỏi bật cười, lẩm bẩm: “Tiểu quỷ nhất gan! Trên mặt tình cảm, ngươi thì không thể thông tuệ bác ái như phương diện ma kỹ một chút nào hay sao?”

Trong miệng mặc dù nói như vậy nhưng trong nội tâm nàng cũng biết nếu như Cơ Động quả thật bác ái như vậy, thì với tính cách của nàng, e rằng cũng chẳng thèm coi hắn vào đâu.

Một lần nữa chui ra Hồng Liên Thiên Hỏa, Cơ Động không hề chậm trễ chút nào, người tiếp theo hắn mang theo là Lang Thiên Ý. Xen kẽ cả nam lẫn nữ dù sao áp lực cũng sẽ giảm tỏa hơn nhiều so với việc liên tục ôm một loạt mỹ nhân rồi mới tới nam nhân. Như vậy, hắn cũng có thể tự nhiên hơn nhiều.

Lang Thiên Ý đã đột phá cứu quan, đây cũng chính là mục đích mà Cơ Động lựa chọn người thứ hai. người thứ ba sẽ là Phát Thụy, Cơ Động hoàn toàn căn cứ vào tu vi mà quyết định.

Kế tiếp đó, lần lượt từng Thiên Can thánh đồ được Cơ Động đưa đến Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục. Cuối cùng mới đến phiên của Thiên Cơ.

Nhưng ngay vào lúc này, Thiên Cơ Nhân trên trán Thiên Cơ đột nhiên mở ra mà không hề có dấu hiệu báo trước. Hơn nữa, bên trong lại không tản mát ra quang mang thâm ảo mà là một tầng huyết quang. Thiên Cơ hoảng sợ thốt lên: “Không tốt! Chúng ta đi nhanh lên. Nguy cơ có tính hủy diệt đã sắp phủ xuống!”

Cơ Động nhìn bộ dạng Thiên Cơ đột nhiên biến hóa cũng cảm thấy thất kinh. Hắn hoàn toàn tin vào lời tiên đoán của Thiên Cơ trước khi rời khỏi Long cốc, nhưng không nghĩ tới việc mối nguy ấy lại tới nhanh như vậy.

Cơ Động căn bản không cần hỏi han thêm nữa, chỉ cần nhìn Thiên Cơ Nhân hoàn toàn biến thành một màu đỏ rực là hắn đã hiểu sự tình nghiêm trọng đến mức độ nào.

Thân hình bạo phát, Cơ Động ôm lấy Thiên Cơ, nhanh như tia chớp xông vào Hồng Liên Thiên Hỏa, dùng tốc độ hết sức bình sinh phóng đi. Nội tâm dậy sóng như phiên giang đảo hải, nguy cơ kia đến tột cùng là như thế nào mà Thiên Cơ Nhân lại có phản ứng như vậy...

Khi hắn đưa A Kim xuyên qua, mặc dù không cảm giác được nguy cơ đang rình rập, nhưng thân là Thiên Can Thánh vương nên Cơ Động không dám có nửa phần khinh thường. Thánh cấp trung giai linh hồn lực toàn lực quét qua phương viên hơn mười dặm, sau khi không phát hiện bất cứ điều gì khả nghi mới quay đầu chạy trốn. Giờ đây có sự cảnh báo của Thiên Cơ, sự tin tưởng vào linh hồn lực của bản thân đã sụp đổ hoàn toàn, chỉ muốn ngay lập tức hội tụ cùng các đồng bạn.

Thân hình chợt lóe, Cơ Động cùng Thiên Cơ đã từ trong Hồng Liên Thiên Hỏa chui ra ngoài. Điều khiến hắn thở phào nhẹ nhõm chính là không có bất kỳ biến hóa nào xuất hiện, các đồng bạn đã tụ tập ở nơi đây đợi chờ bọn họ đến. Thấy tất cả mọi người đều bình an vô sự, Cơ Động cũng buông được tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Quay đầu nhìn về phía Thiên Cơ, Cơ Động lại hoảng sợ phát hiện bên trong Thiên Cơ Nhân trên trán Thiên Cơ lại có một giọt nước mắt đỏ như máu đang chậm chậm chảy xuống. Sau đó, Thiên Cơ sắc mặt tái nhợt, cả người vô lực, lao đảo ngã xuống.

“Mau! Mang mọi người trở về!” Thiên Cơ gần như là dùng toàn lực gầm lên những lời này.

Đúng lúc này, Cơ Động chợt cảm nhận được một cỗ ma lực vô cùng bén nhọn xuất phát cách hắn không xa, nhanh như cắt bắt thẳng về hướng mình. Tuy nhiên, mục tiêu không phải là Cơ Động, mà lại là nhằm vào Thiên Cơ.

Công kích đến quá đột ngột và cũng quá nhanh, hơn nữa khoảng cách lại gần như vậy, nên cho dù Cơ Động có tu cao đến mấy thì dù có xoay người phản ứng thì cũng không kịp nữa. Dưới tình huống như vậy, Cơ Động chỉ có thể làm được duy nhất một chuyện, đó là lắc mình tới, dùng thân mình che chắn cho Thiên Cơ.

“Ầm...!”

Cơ Động và Thiên Cơ cùng nhau bị hất tung đi. Với cường độ thân thể Thánh cấp của Cơ Động, trong tình huống bất chợt này cũng không phún ra một vòi máu nơi miệng, bắn đầy lên thân hình Thiên Cơ. Hơn nữa, công kích ấy không chỉ khiến tâm thần Cơ Động kịch biến và tê dại, mà còn điên cuồng tàn phá kinh mạch trong nội thể hắn. Vậy nhưng, điều mà Cơ Động muốn làm nhất lúc này chỉ là cố gượng xoay người lại nơi phát xuất công kích, hỏi người đó một câu: “Tại sao....?”

Lúc thân Cơ Động bị chấn bay đi cũng là lúc một tràng tiếng hô kinh hãi vang lên. Tại thời điểm đó, một cỗ uy áp khổng lồ cách nhóm Thiên Can thánh đồ chừng trăm thước đột nhiên bùng phát. Có tổng cộng mười một đạo thân ảnh tựa như từ hư không xuất hiện, phiêu phù trước mặt mọi người.

Mười một thân ảnh đột nhiên xuất hiện đó là Hắc ám Thiên Can Thánh vương Lý Vĩnh Hạo, cùng với toàn bộ Hắc ám Thiên Can thánh đồ vây quanh một người như quần tinh ủng nguyệt. Đó không phải là Hắc Ám Thiên Cơ sao?

839. Chương 574: Đứa Con Của Hắc Ám Thiên Cơ

Cơ Động khẽ chống tay phải trên mặt đất, tay còn lại ôm Thiên Cơ lộn một vòng né tránh, đôi mắt hần đỏ tở máu, nội tâm rung động, đầy thống giận hét lên: “Tại sao lại như thế?”

Cho dù là Hắc ám thánh đồ và Hắc Ám Thiên Cơ đã tiến sát đến, nhưng Cơ Động vẫn canh cánh trong lòng lời chất vấn ấy. Từ đó có thể thấy nội tâm hần lúc này đau khổ như thế nào.

Bởi vì, người vừa đánh lén Thiên Cơ lại là người mà hần quá mức quen thân, thân đến nỗi khiến hần toàn thân như tê dại.

Người vừa công kích khiến hần bị thương chính là một trong những người mà hần tín nhiệm nhất.

Người vừa công kích đó, lúc này đã nhanh như tia chớp phóng ra hơn trăm thước bên ngoài, hội hợp cùng mười một thân ảnh vừa xuất hiện. Không chỉ riêng Cơ Động không dám tin, mà ngay cả Trần Tư Tuyền cùng các Quang Minh thánh đồ sau khi chứng kiến sự việc đó, cũng lộ ra thần sắc mê man trong ánh mắt.

Bởi vì, người vừa tập kích Thiên Cơ, dĩ thương Cơ Động chính là vị đại sư huynh từng vài lần dẫn dắt Thiên Can học viện đại chiến với Hắc ám thánh đồ tại Thánh Tà Đảo, người được gọi một cách vẻ vang là Lôi Đế...

Đúng vậy, chính là Phất Thụy đã đánh lén Thiên Cơ, làm Cơ Động bị thương nặng. Điều này đã chứng minh nguy cơ mà Thiên Cơ đã dự báo là hoàn toàn chính xác. Cơ Động vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra nguy cơ lại bắt nguồn từ sư huynh của mình. Ở trong lòng hần, Phất Thụy vừa là người sư huynh thân thiết, lại vừa như người cha trên tinh thần. Trong nhóm Thiên Can thánh đồ, hần mặc dù không phải là một trong thập hệ thuộc tính Ngũ hành, nhưng mỗi người bọn họ đều luôn xem hần là huynh trưởng của mình. Đặc biệt, cá nhân Miểu Miểu lại càng thêm thương trọng nhớ hần trong lòng.

Mỗi một lần gặp phải thời điểm nguy hiểm, Phất Thụy luôn là người xông lên đầu tiên, làm tấm bình phong che chắn cho các huynh đệ tỷ muội của mình. Ngờ đâu, giờ đây người phản bội thánh đồ, đưa bọn họ dẫn vào tuyệt cảnh cũng lại là Lôi Đế nổi danh cương trực công chính...

Miểu Miểu thân hình loạn choạng, suýt nữa té ngã trên đất, gương mặt xinh đẹp trong phút chốc trở nên tái nhợt. Nếu không phải Trần Tư Tuyền nhanh tay ôm lấy nàng, thì sợ rằng nàng ngay cả đứng cũng không vững. Câu hỏi thống hận của Cơ Động cũng chính là điều nàng đang tự hỏi. Tất cả Quang Minh thánh đồ cũng không một ai hiểu tại sao lại phát sinh chuyện như vậy?

Trong lòng Cơ Động không phải là không nghĩ tới việc có người trong nhóm Thánh đồ phản bội, nhưng hần lại nghiêng về Đỗ Minh, Đỗ Hình Nhi, Lang Thiên Ý, Miểu Miểu... Thậm chí Cơ Động còn cẩn thận ngẫm lại về lai lịch của Trần Tư Tuyền, xem nàng có vấn đề gì hay không. Hần căn bản chưa bao giờ hoài nghi tới vị sư huynh của mình.

Phất Thụy lúc này đã đứng bên cạnh nhóm Hắc Ám Thiên Can thánh đồ, gương mặt vẫn bình thản, tay cầm Lôi Ngục Thần Phủ. Có thể làm Cơ Động bị thương chính là nhờ vào thần khí này.

Bên cạnh Phất Thụy là Hắc ám Thiên Can Thánh vương Lý Vĩnh Hạo với gương mặt ngơ ngác khó hiểu. Trước sự việc đột ngột đó, không chỉ riêng các Quang Minh thánh đồ, mà ngay cả những Hắc Ám thánh đồ cũng lâm vào tình trạng nghi hoặc không thôi. Bọn họ không hề biết Lôi Đế Phất Thụy thế nhưng lại là phản đồ. Đã nhiều năm tranh đấu liên miên, Lý Vĩnh Hạo vẫn luôn coi Lôi Đế Phất Thụy là đối thủ chính của mình. Giờ đây, người đó lại xuất thủ công kích Quang Minh Thiên Can Thánh vương, sau đó quay sang gia nhập với bọn họ, bảo sao Lý Vĩnh Hạo có thể tin nổi!

Hắc Ám Thiên Cơ âm trầm cất tiếng nói, thanh âm nhàn nhạt vang lên: “Rất tốt, người làm rất tốt”

Một câu nói của Hắc Ám Thiên Cơ khiến cho đám người Cơ Động như gặp phải lôi đình oanh kích, lại nhìn thấy vẻ mặt bình thản của Phất Thụy, một chút hi vọng cuối cùng trong lòng bọn họ đã không còn sót lại chút gì.

“Phất Thụy, ta muốn giết ngươi!” Miểu Miểu liều mạng muốn thoát khỏi vòng tay của Trần Tư Tuyền. Trên gương mặt nàng lúc này đã ứa đầy một tầng lệ mang, trong lòng đau đớn đến chết lặng. Nàng thà rằng chết đi chứ không nguyện ý tin tưởng tình huống phát sinh trước mắt là sự thật.

“Tại sao?”

Câu hỏi đó lại một lần nữa thốt ra từ miệng Cơ Động. Hắn lúc này đã buông lỏng Thiên Cơ ra, hai nắm tay xiết chặt đến mức xương cốt phải vang lên lách cách. Bởi vì tức giận mà thân hình cũng không ngừng run rẩy, tơ máu trong mắt càng lúc càng trở nên đỏ sẫm.

Hắc Ám Thiên Cơ khinh thường nói: “Người biết tại sao không? Nói cho các người biết cũng không thành vấn đề. Đơn giản hẳn chính là nhi tử của ta!”

Lời vừa nói ra, toàn thể nhóm Quang Minh thánh đồ đều như hóa đá, những Hắc ám thánh đồ cũng đồng dạng như vậy. Ai có thể tưởng tượng được? Ai dám nghĩ Lôi Đế Phát Thụy và Hắc Ám Thiên Cơ có mối liên hệ như thế? Hắn không ngờ lại là con trai của Hắc Ám Thiên Cơ?

Diêu Khiêm Thư mặt không chút máu nói: “Không! Điều này không thể nào! Phát Thụy đại ca sao có thể là nhi tử của người được? Thánh Tà Đảo vẫn còn tồn tại nơi đó, Hắc ám thế giới các người sao có thể tiến vào Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục chúng ta? Hơn nữa Phát Thụy đại ca năm nay đã hơn ba mươi tuổi, tuyệt đối không thể có chuyện đó!”

Hắc Ám Thiên Cơ cười ha ha, từ giữa vòng vây bảo hộ của Hắc Ám thánh đồ bước ra ngoài, đến bên cạnh Phát Thụy, về mặt ám áp mỉm cười: “Đám Quang Minh hèn mọn các người chẳng lẽ chưa từng nghe qua câu nói này sao: ‘Tại thế giới này, không gì là không thể xảy ra?’ Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục chúng ta, trước là hy sinh thập đại Thiên Cơ để có thể nhất cử xây dựng, nhanh chóng chuẩn bị cho thời điểm này. Các người cho rằng chúng ta chỉ dồn sức lực cho một phương diện đó thôi sao? Không sai, người nói rất đúng! Khi Thánh Tà Đảo vẫn tồn tại thì Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục chúng ta quả thật không thể nào tiến vào Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục của các người. Quy tắc của Thánh Tà Đảo căn bản không cho phép tình huống như thế xuất hiện, nhưng bất kỳ quy tắc nào cũng có chỗ sơ hở của nó!”

Nói tới đây, hắn lại một lần nữa cười lớn, không thêm che dấu sự đắc ý trong lòng: “Các người nhất định không nghĩ tới điểm sơ hở nằm ở chỗ nào đâu. Thật ra, nói thì vô cùng đơn giản! Thánh Tà chiến cứ năm năm lại diễn ra một lần, trong số những Ma sư tham dự chiến tranh chắc chắn sẽ có nữ nhân. Các người vốn không hề biết, kể từ khi ta kế thừa ngôi vị Hắc Ám Thiên Cơ, ta đều luôn tham gia mỗi lần Thánh Tà chiến, chẳng qua là luôn ẩn thân trong giới Ma sư. Mỗi lần tham gia, ta đều âm thầm bắt lấy một nữ Ma sư, để lại mầm mống hắc ám trong cơ thể nàng. Có hắc ám linh hồn của ta làm đường dẫn, khiến cho một trong số các nàng sinh ra Phát Thụy. Phát Thụy vừa ra đời, liền cắn nuốt tất cả sinh mệnh lực của mẫu thân hắn, tự nhiên sẽ có được thiên phú dị bẩm. Thậm chí ngay cả thuộc tính Lôi Điện của hắn cũng là do ta gieo vào cơ thể mẫu thân hắn khi mang thai. Muốn đánh vào nội bộ Quang Minh thánh đồ cũng không dễ dàng, nếu ta để hắn thừa hưởng cực hạn ma lực của một trong thập hệ thuộc tính Quang minh không phải là không được, nhưng điều đó lại lộ ra quá nhiều sơ hở. Cho nên, ta liền gieo vào đó thuộc tính Lôi Điện, thậm chí cả Lôi Ngục Thần Phủ trên tay hắn cũng là do ta cố ý truyền cho hắn, để cho hắn ở trước mặt các người hấp thu cực hạn Dương Lôi ma lực, từ đó dễ dàng tiến sâu vào nội tạng Quang Minh thánh đồ. Hắn vốn là một quân cờ ngầm của ta. Trên người hắn có hắc ám linh hồn của ta, dù cho bị Thánh Tà Đảo cách trở, nhưng chỉ cần dùng một phương thức đặc thù là ta liền có thể liên hệ với đứa con này. Một khi đã nắm bắt hết thấy thì cái gì cũng trở nên dễ dàng hơn nhiều, có phải không?”

Nói tới đây, ánh mắt của hắn dừng lại trên người Cơ Động, khinh thường nói: “Tiểu tử, đừng tưởng rằng người là Thiên Can thánh vương gì gì đó. Tất cả cử động của người đều bị ta nắm rõ thông qua Phát Thụy. Người còn xa xa mới đủ tư cách tạo thành uy hiếp đối với bản tọa.”

Hắc Ám Thiên Cơ sắc mặt đột nhiên trở nên dữ tợn lên: “Vốn Thánh Tà chiến lần trước, ta đã tưởng nhất định thành công. Chờ đến khi ta thành Thần, lúc đó cả thế giới này đều nằm trong sự khống chế của ta. Khi đó, cho dù đám Quang Minh thánh đồ giả mạo kia không xuất hiện và công kích các người, thì chỉ mình Phát Thụy cũng đủ giúp ta ngăn trở người. Người nghĩ rằng khi đó hắn xuất thủ là nhằm vào ta sao? Không! Người sai lầm rồi!”

Hắn phát tay với Cơ Động: “Công kích lúc đó của hắn hoàn toàn là vì ngăn trở công kích của người. Chuyện Phát Thụy là nhi tử của ta, chỉ có riêng ta và hắn là biết được. Cho dù là bất kỳ thuộc hạ nào của ta tại Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục cũng đều không biết. Chỉ không ngờ, Liệt Diễm nữ hoàng thế nhưng lại không để ý tới tính mạng, mạnh mẽ xuất hiện tại Thánh Tà chiến trường. Hơn nữa còn cường hoành ngăn trở ta

thôn phệ con heo Cúc Hoa Trư kia, làm đại nghiệp của ta bị ngăn trở. Hừ! Vậy thì sao chứ? Ta vẫn sống khỏe nơi này, còn nàng ta thì chết thảm. Ha ha... Lần này ta nhất định dùng một mẻ lưới tóm sạch các người, để xem còn ai có thể ngăn cản ta thống nhất toàn bộ thế giới!”

Nghe Hắc Âm Thiên Cơ đông dài xong, mọi người rút cuộc đã mơ hồ hiểu ra nguyên nhân, ánh mắt nhìn Phát Thụy càng trở nên bén nhọn. Nhất là Miểu Miểu, đôi môi run rẩy, cả người đã hoàn toàn lâm vào một trạng thái nửa điên cuồng. Yêu một tên nam nhân là phản đồ, bảo sao nàng có thể chịu được?

Cơ Động ngưng mắt nhìn Phát Thụy, trong mắt huyết quang hừng hực thiêu đốt: “Những gì hắn nói là sự thật?”

Phát Thụy lãnh đạm nhìn Cơ Động, lạnh lùng nói: “Nếu như không phải là Thiên Cơ Nhân của Thiên Cơ chảy máu, ta còn dự định dẫn dụ các người tiến sâu thêm một bước nữa... Đến lúc đó, các người một tên cũng đừng mong chạy thoát. Cho dù là hiện tại, các người có thể dựa vào sự chống đỡ của Hồng Liên Thiên Hỏa, nhưng tối đa người cũng chỉ mang theo được một người mà thôi. Quang Minh thánh đồ nếu không thể hội tụ đủ thì Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục các người không có lấy nửa phần cơ hội. Đáng tiếc, mới vừa rồi không thể nhất cử đánh chết hai người.”

Cơ Động khẽ quát: “Ngũ Hành Âm Dương Giới...”

Vừa quát xong, tơ máu đỏ sẫm trong mắt hắn liền nhanh chóng trở nên trong suốt, cả người lui về sau một bước, hai cánh tay đồng thời đưa lên cao. Nhất thời, trong đầu nhóm Quang Minh thánh đồ liền nhận được ám hiệu chỉ dẫn của hắn. Mọi người đều đồng loạt đưa tay lên cao, Ngũ hành âm dương tuần hoàn trận pháp trong nháy mắt được triển khai, Ngũ Hành Âm Dương Giới cũng theo đó phóng ra, che chắn cho Thiên Cơ đứng chính giữa.

Hắc Âm Thiên Cơ cùng Hắc Âm thánh đồ hiển nhiên không nghĩ tới ngay tại lúc này Cơ Động lại giành lấy chủ động, nên thoáng lâm vào sững sờ trong phút chốc. Đến lúc Hắc Âm Thiên Cơ vừa muốn phát động, thì lại cảm nhận được một ánh mắt kỳ dị phẳng phất như xuất hiện giữa hư không, một quãng kim quang quỷ dị nổ tung trước mắt hắn.

Với tu vi Thánh cấp đỉnh của Hắc Âm Thiên Cơ, vậy mà cũng phải kêu lên một tiếng đau đớn. Mi tâm hắn nhanh chóng tách ra một khe hở, bắn ra một luồng kim quang khác, va chạm cùng quãng kim quang trên bầu trời.

Hắc Âm Thiên Cơ thần hình run rẩy lùi lại phía sau, mà Quang Minh Thiên Cơ cũng toàn thân kịch chấn, thân thể mềm nhũn ngã ngổ trên mặt đất. Máu tươi từ thất khiếu như những con rắn nhỏ ngoằn ngoèo chảy xuống, bộ dạng hết sức dữ tợn và chật vật.

Rất hiển nhiên, Quang Minh Thiên Cơ mặc dù đã đạt được Thiên Cơ Nhân, nhưng ở phương diện linh hồn vẫn kém Hắc Âm Thiên Cơ một khoảng cách khá xa. Cho dù vậy, hắn giờ đây đã không còn là một gã vô dụng chỉ biết nép đằng sau nhóm Quang Minh thánh đồ nữa. Đối diện với nguy cơ trước mắt, hắn đã vì nhóm Quang Minh thánh đồ mà tranh thủ chút thời gian.

Thấy Hắc Âm Thiên Cơ bị Quang Minh Thiên Cơ ngăn chặn như vậy, nhóm Hắc Âm thánh đồ liền không tự chủ được ý thức mà chuyển sang người Hắc Âm Thiên Cơ. Không có hắn phân phó, bọn họ không dám mạo muội động thủ. Kể từ khi Hắc Âm Thiên Cơ hấp thu tứ đại thánh thú, ma lực và linh hồn lực của hắn đã đạt tới thánh cấp đỉnh phong. Khắp cả Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục, không một ai dám hồ ngôn loạn động trước mặt hắn. Chỉ cần có ai không thuận theo toan tính, hắn lập tức điên cuồng ra tay giết chóc, không một người nào dám ngăn cản. Cho dù là Hắc Âm thánh đồ gần gũi với hắn như thế mà cũng luôn tràn ngập sợ hãi trong lòng.

“Ngu ngốc! Các người còn nhìn cái gì? Còn không động thủ nhanh lên!” Hắc Âm Thiên Cơ gầm lên, thân ảnh gập ồm lại bay lên trời, giáp trụ tứ sắc bao kín thân hình, uy áp thánh cấp đỉnh tựa như phô thiên cái địa trùng kích tới phía Quang minh Thiên Can thánh đồ. Mục tiêu chính của hắn là Cơ Động. Chỉ cần Cơ Động phân thân, không thể chiếu cố đến đồng bọn thì chắc chắn bất cứ ai trong Quang Minh Thánh Đồ cũng không thể thoát thân. Lúc ấy chỉ cần một mẻ lưới là bắt gọn tất cả, Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục còn có ai có thể chống lại?

Trong tiếng rống giận của Hắc Ám Thiên Cơ, nhóm Hắc Ám thánh đồ đã nhanh chóng triển khai hành động. Quang thải chói mắt từ chuyên chúc thần khí của bọn chúng đồng thời bộc phát. Hắc Ám Thiên Cơ bên kia vừa ra tay thì công kích của bọn họ cũng đã phủ xuống trên người các Quang Minh thánh đồ.

Ngũ Hành Âm Dương Giới có thể được xem là tồn tại vô địch trong giới Ma sư bình thường, nhưng lại chẳng là gì trong mắt Hắc Ám Thiên Cơ. Bằng vào thực lực thánh cấp đỉnh tứ hệ thuộc tính, hắn hoàn toàn nắm chắc việc xé nát vòng phòng ngự Ngũ Hành Âm Dương Giới của Quang minh thánh đồ.

Bất ngờ, điều khiển Hắc Ám Thiên Cơ và Hắc Ám thánh đồ hoàn toàn không tưởng tượng nổi đã xảy ra. Dưới áp chế mạnh mẽ của ma lực thánh cấp đỉnh và linh hồn lực toàn diện của Hắc Ám Thiên Cơ, Ngũ Hành Âm Dương Giới của Quang Minh thánh đồ liền nhanh chóng co rút lại, nhìn qua thì có vẻ như không cách nào ngăn cản nổi, nhưng chỉ một khắc sau đó, một tầng quang hoa chói mắt không hề có dấu hiệu nào báo trước chợt bùng lên từ trên người những Quang Minh thánh đồ. Ngay sau đó, tầng kim quang công kích lên người Quang Minh thánh đồ liền lặng lẽ khuếch tán và tiêu thất trong không trung.

840. Chương 575: May Mắn Còn Sống Sót

Công kích bốn loại thuộc tính khủng bố của Hắc Ám Thiên Cơ đánh xuống vị trí các Quang Minh Thiên Can thánh đồ vừa biến mất khiến mặt đất bị oanh thành một cái hố sâu thật lớn, ngay cả Hồng Liên Thiên Hỏa cách đó không xa cũng bị chấn động. Nhưng bất luận công kích của Hắc Ám Thiên Cơ có mãnh liệt cỡ nào, nhưng nếu không đánh trúng mục tiêu thì có lợi ích gì?

Đang vận sức chuẩn bị phát động, các Hắc Ám Thiên Can thánh đồ trợn mắt há mồm, Phát Thụ thì ngơ ngác chẳng hiểu gì cả. Trong khi đó, thân hình Hắc Ám Thiên Cơ vẫn đang lơ lửng ở trên không, ánh mắt toát ra sự bất ngờ khó tin.

Tà Ác Nhân ở giữa chân mây mở ra, một đạo quang mang từ đó bắn ra, chiếu xuống nơi Quang Minh Thiên Can thánh đồ vừa biến mất. Một màn quỷ dị xuất hiện, hết thấy tất cả ánh sáng hư ảo của trước đó đều xuất hiện ở chỗ cũ, có điều sự chuyển động này chậm hơn gấp mười lần so với lúc trước.

Đương nhiên đây không phải là các Quang Minh Thiên Can thánh đồ quay trở lại mà là do Hắc Ám Thiên Cơ dùng một năng lực đặc thù diễn biến lại tình cảnh trước đó, ngay cả bản thân hắn cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì. Hắn hoàn toàn không ngờ Cơ Động cùng Quang Minh Thiên Cơ có thể dẫn các Quang Minh Thiên Can thánh đồ trốn thoát ngay trong tầm mắt mình.

Thân hình chợt lóe lên, Hắc Ám Thiên Cơ đã đến bên cạnh quang thải, và cùng với sự chuyển động chậm của nó, hắn rốt cuộc đã biết các Quang Minh Thiên Can thánh đồ đã làm gì.

Sau khi Ngũ Hành Âm Dương giới mở ra, Quang Minh Thiên Cơ bằng vào Thiên Cơ Nhân trợ giúp các Quang Minh Thiên Can thánh đồ. Cùng lúc đó, chấp hai tay Cơ Động sau lưng, hắn mở ra một quyền trực có phong cách cổ xưa. Bọn họ trốn thoát nhờ đạo quang mang kỳ dị xuất hiện ở trên quyền trực.

“Khốn kiếp.”

Hắc Ám Thiên Cơ nổi giận gầm lên, xoay người xuất một trảo về phía Lôi Đế Phát Thụ kéo thân thể cường tráng của hắn đến trước mặt.

“Tại sao lại có loại quyền trực này? Tại sao ngươi không nói sớm?”

Trong mắt Hắc Ám Thiên Cơ tràn đầy sát khí lạnh lẽo, cho dù đang đối mặt với nhi tử của mình, hắn vẫn không có một chút gì gọi là nhân tính.

Phát Thụ ngăn ra nói:

“Ta...Ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.”

“Ta chưa từng nghe Cơ Động nhắc tới sự tồn tại của quyền trực này. A! Ta biết rồi, là Thương hội Ngốc Có Tiền, Cơ Động đã mang đi mười mấy quyền trực từ thời thượng cổ tại nội khổ của thương hội. Lúc đó hắn không có mở ra xem, tự nhiên cũng không nói cho ta biết những quyền trực kia là cái gì. Nhất định trong những quyền trực kia có một quyền trực truyền tống.”

Hắc Ám Thiên Cơ im lặng lạnh lùng nhìn Phát Thụy. Phát Thụy đứng yên, ánh mắt hần tràn đầy cảm xúc phức tạp, đôi môi mím thật chặt nhưng thủy chung vẫn nhìn Hắc Ám Thiên Cơ không hề chớp mắt. Còn nhóm Hắc Ám Thiên Can thánh đồ đứng ở bên cạnh vẫn câm như hến, trong lòng họ cảm thấy quái lạ khi nhìn thấy bộ dạng Phát Thụy và Hắc Ám Thiên Cơ. Ở trong trí nhớ của bọn họ, đã lâu lắm rồi không có ai dám làm như vậy, những người đó đều vĩnh viễn không có cơ hội mở được hai mắt một lần nào nữa.

Nhưng điều làm nhóm Hắc Ám Thiên Can thánh đồ giật mình chính là sau một lúc lâu, ánh mắt Hắc Ám Thiên Cơ đột nhiên trở nên nhu hòa, hần đưa tay vỗ vỗ vai Phát Thụy:

“Được rồi. Chuyện này không thể trách được người. Mấy năm qua ở Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, người cũng đã chịu không ít cực khổ. Lần này người có thể mang tin tức Quang Minh Thiên Can thánh đồ xâm lấn lãnh thổ, coi như đã lập được công lớn. Dù thất bại, nhưng chúng ta đã có chuẩn bị, nhất định sẽ không để cho những chúng đắc thủ. Trong phạm vi một trăm dặm không có Truyền Tống Trận, hơn nữa còn có Hồng Liên Thiên Hỏa ngăn cản, bọn họ không thể nào trở về Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, hiện tại có lẽ còn đang ở xung quanh đây. Lý Vĩnh Hạo.”

“Thiên Cơ.”

Lý Vĩnh Hạo tiến lên một bước, cung kính hành lễ với Hắc Ám Thiên Cơ.

Hắc Ám Thiên Cơ trầm giọng nói:

“Lập tức phát động nhân thủ, tìm nơi ẩn trú của bọn hần. Bản thân ta muốn nhìn xem chúng có thể mở bao nhiêu quyền trục nữa.”

“Vâng.”

Lý Vĩnh Hạo cùng các Hắc Ám Thiên Can thánh đồ nhanh chóng đi về phía Thánh Tà Đảo Hắc Ám.

Nhìn theo bóng lưng bọn họ, Hắc Ám Thiên Cơ hỏi Phát Thụy:

“Người có ý kiến gì không?”

Phát Thụy trầm giọng trả lời:

“Chỉ sợ Cơ Động bọn họ mượn cơ hội xuyên qua Hồng Liên Thiên Hỏa để chạy thoát. Chỉ cần bọn họ không trốn, cho dù có tổn thất một ít Ma Sư cũng không sao. Giải quyết được Quang Minh Thiên Can thánh đồ thì Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục không còn tính uy hiếp nữa.”

Hắc Ám Thiên Cơ lạnh lùng cười một tiếng:

“Nếu như bọn họ thông minh, tất nhiên sẽ quay trở về. Nhưng trở về thì sao? Cho dù có sự tồn tại của bọn Quang Minh Thiên Can thánh đồ, nhưng ai có thể ngăn cản đại kế của ta? Ta đã an bài mọi sự. Đúng rồi, từ lúc người trở về còn chưa gọi một tiếng phụ thân nào.”

Phát Thụy ngây người ra, ánh mắt trở nên phức tạp, thân hình hần khẽ run lên, khó khăn lắm mới cất tiếng gọi:

“Phụ thân.”

Hắc Ám Thiên Cơ nở nụ cười, vào giờ khắc này mới thấy hần cảm xúc của con người, gật đầu với Phát Thụy:

“Mặc dù mười mấy năm nay ta không có ở bên cạnh, cũng chưa từng cho người một thứ gì, nhưng người phải nhớ kỹ, cả đời này ta chỉ có một mình người là con. Mấu thân của người chỉ là một công cụ dùng để kí gửi người, người không nên suy nghĩ quá nhiều. Hiện tại tất cả những gì ta có, tương lai sẽ thuộc về người. Chờ sau khi ta thành thần, ta nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp cho người thành thần. Hắc Ám Thiên Can thánh đồ trong mắt ta chỉ là những quân cờ mà thôi. Nếu không có thực lực cường đại kèm chế thì bọn họ sẽ không cúi đầu nghe lời. Nhưng người thì khác, trong người người mang dòng máu của ta, cho nên Hắc Ám phong ấn kia cũng nên giải khai.”

Vừa nói, tay phải của Hắc Ám Thiên Cơ nhẹ nhàng ấn vào ngực Phát Thụy. Một tiếng kêu đau đớn vang lên, thân hình cao lớn của hần bay lên, sau đó bị một quang sáng màu đen bùng phát từ trên người Hắc

Ám Thiên Cơ bao phủ Phát Thụy giống như một cái kén tăm to lớn. Bản thể của Phát Thụy phát ra hàng nghìn hàng vạn lôi quang, hòa nhập lại với quang sáng màu đen sau đó hôn mê bất tỉnh.

“Đây đúng là nhi tử của ta. Thì ra cảm giác có nhi tử tuyệt vời như vậy.”

Hắc Ám Thiên Cơ lăm băm, đoạn xoay người nhìn Hồng Liên Thiên Hỏa ở phía sau, ánh mắt của hắn nhất thời trở nên nanh ác:

“Hồng Liên Thiên Hỏa ghê tởm, nếu không phải ngươi làm ta trễ nải một thời gian dài thì ta đã sớm thống trị toàn bộ thế giới, Cúc Hoa Trư Mộc Hệ làm sao có thể thoát khỏi bàn tay của ta? Nhưng ngươi cũng chỉ có thể ngăn cản ta được năm năm thôi, và chờ khi hạn kỳ năm năm chấm dứt, đó cũng chính là lúc ta dọn sạch Quang Minh. Tới lúc đó, ta sẽ bắt con thánh thú cuối cùng đó và sẽ trở thành thần, nhân gian chỉ thần. Tương lai, cái thế giới này sẽ phải run rẩy dưới chân ta...Ha ha ha, ha ha ha...”

Ánh sáng chợt lóe lên, các Quang Minh Thiên Can thánh đồ xuất hiện ở chỗ cách vị trí cũ xa hơn trăm dặm.

Trong ánh mắt của mỗi một Thiên Can thánh đồ đều toát lên vẻ tức giận. Sau lần truyền tống này Miếu Miếu đã hôn mê nằm trong lòng Trần Tư Tuyên. Đối với nàng, bị Phát Thụy phản bội là một sự đả kích rất lớn.

“Cơ Động, bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Diêu Khiêm Thư thấp giọng hỏi.

Cơ Động một tay đỡ Thiên Cơ đã lâm vào trạng thái nửa hôn mê, trầm giọng đáp:

“Chúng ta đã chạy xa trăm dặm, nhưng đối với tu vi của Hắc Ám Thiên Cơ mà nói chỉ trong chớp mắt. Thừa dịp bọn họ còn chưa tìm được, trước hết chúng ta tạm lui về bên kia rồi bàn bạc tiếp.”

Nửa bước cũng không dừng lại, hắn vừa nói vừa mang Thiên Cơ xuyên qua Hồng Liên Thiên Hỏa trở về Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục. Trong phút cuối lúc hắn mang theo A Kim trở về thì trên khắp nơi bầu trời đều có Hắc Ám Ma Sư phi hành trinh sát, hơn nữa còn phát hiện ra vị trí của bọn họ, có điều không có thể nào ngăn cản Cơ Động.

Cuối cùng cũng mang theo A Kim trở lại. Trên mặt Cơ Động toát ra vẻ mệt mỏi. Thấy vậy, Trần Tư Tuyên lặng lẽ đi đến bên cạnh hắn truyền Ất Mộc ma lực giúp hắn khôi phục ma lực và chữa thương.

Đỗ Minh ngồi xổm xuống, đánh một quyền xuống mặt đất, vẻ mặt thống khổ nói:

“Tại sao lại như vậy???”

Đối với hắn, Lôi Đế Phát Thụy không chỉ là huynh trưởng, thậm chí còn là trưởng bối. Hắn quen Phát Thụy còn sớm hơn cả Cơ Động, Phát Thụy lại là hội trưởng phân hội của Tử Sư công hội. Từ lúc còn rất nhỏ, Đỗ Minh đã lấy hắn làm thần tượng. Sau đó gia nhập Thiên Can thánh đồ, có thể cùng Phát Thụy, Cơ Động sánh vai chiến đấu, Đỗ Minh hưng phấn biết chừng nào. Nhưng lúc này đây, thần tượng biến thành phản đồ, tất cả mọi thứ đổ vỡ. Kế hoạch đánh lên đối thủ thất bại làm cho bọn hắn phải rút lui. Đả kích này đối với các Thiên Can thánh đồ quá mức tưởng tượng.

Diêu Khiêm Thư lớn tuổi hơn một chút, có thể miễn cưỡng giữ được bình tĩnh. Hắn đứng yên nhìn ánh mắt âm tình bất định của Cơ Động, thở dài một tiếng rồi nói:

“Trước tiên mọi hãy nghỉ ngơi tại chỗ. Tạm thời chúng ta không thể tiếp tục hành động vì bên kia đã có phòng bị, bất luận chúng đi ra từ chỗ nào cũng sẽ bị bọn họ phát hiện. Có lẽ nên cơ hội nữa. Lần này chúng ta có thể toàn mạng trở lui đã may mắn lắm rồi.”

Đối với chuyện Phát Thụy phản bội, hắn cũng chỉ có thể tránh né không nhắc đến, tránh xát muối vào vết thương của mọi người.

Sau khi Thiên Cơ cùng Cơ Động mật đàm ở Long cốc, Cơ Động đã chuẩn bị sẵn cách ứng phó với tình huống xấu nhất chính là mở quyền trục. Quyền trục hắn vừa mới mở chỉ có định hướng với khoảng cách ngắn. So với quyền trục Vô Hạn Định Vị Truyền Tống Trận hắn sử dụng vào năm đó, thì quyền trục này đơn giản hơn nhiều vì nó hoàn toàn không dùng ma lực thuộc tính chế luyện, lại càng không giống quyền

trục truyền tổng Vô Hạng Định Vị như trên lý luận có thể truyền tổng người đến trên bất kỳ một nơi nào của tinh cầu. Tính thực dụng khả khi hơn nhiều, bởi vì phương hướng cùng khoảng cách truyền tổng của quyền trục có thể khống chế, và khoảng cách truyền tổng lớn nhất chính là một trăm dặm. Nhờ sử dụng quyền trục này, Cơ Động mới có thể đưa đồng bạn hấn trở về.

Các nữ môn đồ cũng trầm mặc, không biết phải nói gì để an ủi Cơ Động cũng như bản thân. Vốn có chút hy vọng, nhưng bởi vì sự phản bội của Phát Thụy, tất cả giờ đã hoàn toàn tiêu tan. Trần Tư Tuyền giúp Cơ Động khôi phục, trong khi đó A Kim, Lam Bảo Nhi, Đỗ Hình Nhi thì bảo vệ Miểu Miểu đang còn hôn mê. Trong nhất thời, không khí giữa các Thiên Can thánh đồ trầm xuống. Vào giờ khắc này, ý chí chiến đấu của bọn họ đã hạ xuống mức thấp nhất.

Cơ Động không nói một lời, nhưng thần sắc trong mắt hấn đã ổn định hơn nhiều. Hấn đi đến bên cạnh Thiên Cơ, đỡ lấy Thiên Cơ trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, nhỏ một giọt sinh mệnh chi nguyên vào trong miệng hấn, đồng thời đeo sinh mệnh chi hạch vào cổ hấn, và dựa vào sinh mệnh khí tức khổng lồ khiến thân thể của Thiên Cơ khôi phục nhanh hơn.

Không cần Cơ Động lên tiếng, Trần Tư Tuyền đứng ngay sau lưng hấn, linh hồn của hai người trong nháy mắt dung hợp đạt đến trình độ của Thánh cấp cao giai, rồi truyền ma lực nồng đậm vào trong người Thiên Cơ.

Khi linh hồn lực của bản thân tiến vào của Thiên Cơ, Cơ Động lập tức phát hiện ra Thiên Cơ nhân đang kiềm chế sự dao động của linh hồn tán loạn, cho dù không có sự trợ giúp của mình thì không lâu sau hấn cũng có thể tự mình khôi phục. Không hổ là linh hồn thần khí a! Sau khi Cơ Động cùng Trần Tư Tuyền cùng hợp linh hồn, nhanh chóng giúp Thiên Cơ chỉnh đốn lại linh hồn có chút tán loạn kia. Đối với khí tức linh hồn của Cơ Động, Thiên Cơ cũng giống như Trần Tư Tuyền không có nửa phần chống cự. Sau một thời gian ngắn, nhờ tác dụng của sinh mệnh chi nguyên cùng sự hợp sức của Cơ Động lẫn Trần Tư Tuyền, thương thế của hấn đã được khống chế, hai mắt chậm rãi mở ra. Nhìn Cơ Động, Thiên Cơ thở dài một tiếng rồi nói:

“May là đã sớm có chuẩn bị.”

Cơ Động đỡ Thiên Cơ đặt bên cạnh Diêu Khiêm Thư, sau đó mới đến cạnh Miểu Miểu nhưng không dùng sinh mạng chi tuyến vì nàng ngất xỉu là do ngộ hỏa công tâm. Bị linh hồn lực lạnh băng kích thích, Miểu Miểu nhanh chóng tỉnh lại.

Vừa mới tỉnh lại thì Miểu Miểu, với hai mắt đỏ au, nàng lập tức nhảy dựng lên mắng to:

“Phát Thụy tên khốn kiếp kia đâu rồi? Lão nương muốn giết chết hấn, lão nương sẽ liều mạng với ngươi, có chết cũng phải kéo ngươi theo làm đệm lưng.”

Vừa nói nàng vừa lao đi giống như một đầu hổ cái, mọi người muốn kéo lại cũng không được, chỉ có thể nhìn nàng điên cuồng tìm kiếm Phát Thụy khắp nơi. Nhưng giờ khắc này, nàng làm sao có thể thấy hấn được nữa.

841. Chương 576: Vô Gian Đạo.

Nhìn động tác của Miểu Miểu ngày càng trở nên điên cuồng, Trần Tư Tuyền vội đuổi theo, giữ chặt nàng rồi khuyên bảo:

- Miểu Miểu, hãy kiên cường lên nào! Chúng ta đã trở lại Quang Minh Ngũ Hành đại lục rồi.

Miểu Miểu ngơ ngác nhìn Trần Tư Tuyền, đột nhiên bao nhiêu giận dữ giả tạo cũng nhanh chóng tan biến, mạnh mẽ nhào vào lòng của Trần Tư Tuyền, lớn tiếng khóc rống.

Cơ Động đỡ lấy Thiên Cơ, nhìn thấy thần sắc của mọi người đều ảm đạm, ý chí chiến đấu đã xuống thấp tới cực điểm, hấn càng thêm vững tin vào quyết định của bản thân. Hấn biết, việc Phát Thụy phản bội khiến

cho mọi người bị đả kích rất lớn. Nếu lúc này mà không vực dậy ý chí chiến đấu của mọi người thì kế hoạch của hắc cũng không cách nào hoàn thành được nữa.

Thiên Cơ được Cơ Động dần dần đứng dậy một cách khó khăn, vẻ mặt đầy lo lắng nói:

- Cơ Động, tuy chúng ta đã trở về an toàn nhưng cái kế hoạch của người cũng vì việc Phất Thụy phản bội mà hỏng mất rồi. Hắc Ám Thiên Cơ đã có sự chuẩn bị, e là chúng ta không thể theo kế hoạch cũ mà hoàn thành kế hoạch Trảm Thủ được nữa rồi. Mà quan trọng hơn, Phất Thụy trước đây lại là nhân vật trọng yếu của Thiên Can Thánh Đồ, một khi hắc đã phản bội tất sẽ đem bí mật của chúng ta, còn có cả bố trí của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục nói cho Hắc Ám Thiên Cơ, khiến cho bọn hắc đã có sự chuẩn bị. Nếu ta đoán không lầm thì Hắc Ám Thiên Cơ bằng Hắc Ám Chi Mâu lưu lại ẩn kín trên người của Phất Thụy có năng lực làm rối loạn tiên đoán của ta. Nếu không ta cũng đã sớm phát hiện ra hắc rồi. Cho dù ta có được Thiên Cơ Nhân, nhưng do năng lực có hạn nên cũng chỉ có thể biết được chúng ta bị nguy hiểm thôi, chứ tuyệt không thể đoán ra nguy hiểm do ai gây ra. Nếu không thể giải quyết được vấn đề trước mắt này, sợ rằng Thánh Chiến diễn ra sau một năm rưỡi nữa thì chúng ta sẽ...

Nghe được những lời của Thiên Cơ, thần sắc của mọi người càng thêm ủ dột. Lời hắc nói quả thật không sai, những bí mật mà Phất Thụy biết được thật sự quá nhiều. Bất luận là vũ khí, trang bị, thực lực của từng người, việc được Long tộc giúp đỡ hay chuyện đi vào thế giới Địa Tâm lúc trước...những chuyện này hắc đều mất thấy tai nghe. Càng trọng yếu hơn là hắc biết rõ sự chuẩn bị của Quang Minh Ngũ Hành đại lục với Ngũ Hành Tương Sinh tuần hoàn trận pháp mà Cơ Động sáng tạo ra để giải quyết vấn đề chênh lệch tu vi, hơn nữa, sự huyền diệu sâu xa của Ngũ Hành pháp trận và cả những năng lực bí mật của Cơ Động. Có thể nói chỉ cần Phất Thụy đem hết những bí mật này nói cho Hắc Ám Thiên Cơ, vậy thì các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ ở trong mắt đối thủ có thể nói là trần như nhộng, không có đến nửa phần bí mật. Ngoài ra, hắc cũng có thể đem Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn pháp trận truyền thụ cho ma sư của Hắc Ám Ngũ Hành đại lục làm cho thực lực của bọn họ tăng lên rất nhiều. Đối với Quang Minh Ngũ Hành đại lục, việc Phất Thụy phản bội có thể nói là một đòn đả kích chí mạng rồi.

Cơ Động nhìn Thiên Cơ một lát, cũng không trả lời hắc, mà nhìn mọi người rồi quát:

- Chấn chỉnh lại tinh thần đi! Hãy nhìn bộ dạng uể oải, không chút sức sống của các người kia! Không được quên, chúng ta chính là Thiên Can Thánh Đồ! Các người đã quên ý nghĩa của bốn chữ này rồi hay sao hả??? Sự tồn tại của Thiên Can Thánh Đồ đối với đại lục mà nói không khác gì là chúa cứu thế. Ta biết, hiện tại trong lòng của các người đang rất nghi ngờ cái thân phận này, có đúng không? Nhất định các người đang suy nghĩ, Phất Thụy cũng là Thiên Can thánh đồ như chúng ta, nhưng hiện tại hắc lại làm phản. Vì vậy, các người hiện tại nhất định là đang nghi ngờ năng lực của chúng ta, thậm chí còn nghi ngờ thân phận Thiên Can Thánh Đồ, có phải không? Nhưng ta nói cho tất cả các người biết, các người sai rồi! Miếu Miếu, đừng khóc nữa!

Cơ Động nói ra mấy chữ cuối cùng giống như là đang hét lên, khiến cho Miếu Miếu đang khóc như mưa cũng nín bật, vẻ mặt bất mãn nhìn về phía Cơ Động. Ánh mắt của mọi người cũng vì vậy mà tập trung vào hắc. Ngay lập tức, bọn họ đều giật mình. Toàn bộ sự tức giận, thống hận, cả ánh mắt đỏ hoe vừa mới lúc nãy của Cơ Động bỗng chốc thấy đâu, mà thay vào đó lại là một nụ cười nhàn nhạt. Nụ cười này cũng chẳng xa lạ gì với mọi người, mỗi khi Cơ Động nắm chắc được một việc gì đó thì đều có thần sắc như vậy. Nhưng sao vào lúc này, hắc lại biểu hiện ra thần sắc như vậy nhỉ???

- Cơ Động, người cười cái gì chứ? Phất Thụy cũng là sư huynh của người, hắc phản bội chúng ta lại còn đả thương người, người còn cười được hay sao?

Miếu Miếu tức giận nói.

- Ai nói cho người là sư huynh phản bội chúng ta?

- Hả???

Lời này vừa nói ra, tất cả các Thiên Can Thánh Đồ cơ hồ cùng nhảy dựng lên, cả đám trợn mắt há mồm nhìn Cơ Động như nhìn thấy một sinh vật ngoài hành tinh ấy.

Miếu Miếu ngây người một lát, cũng là người đầu tiên phản ứng lại. Đây gọi là quá quan tâm tất sẽ loạn, năng chạy như bay đến Cơ Động hỏi dồn dập:

-Người...người nói...những lời Hắc Ám Thiên Cơ nói là giả dối? Phất Thụy cũng không phải là nhi tử của hắn...cũng không phải là phản đồ?”

Cơ Động lắc đầu nói:

- Không! Những lời Hắc Ám Thiên Cơ nói là sự thật, sư huynh quả thật là nhi tử của hắn. Hắn được Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục cài vào Quang Minh Ngũ Hành đại lục của chúng ta như một quả bom hẹn giờ. Cho nên, thay vì nói huynh ấy làm phản, không bằng nói huynh ấy đã khôi phục lại thân phận vốn có của bản thân.

Vốn là các Thiên Can Thánh Đồ đang kích động và hưng phấn nhưng khi nghe được những lời này, nhất thời giống như bị tạt một gáo nước lạnh, ai nấy đều ỉu xiu xuống. Miểu Miểu nắm áo Cơ Động, giận dữ nói:

- Người đùa bọn lão nương vui vẻ lắm hả?

Cơ Động cũng không để ý, hỏi ngược lại:

- Không sai, sư huynh là nhi tử của Hắc Ám Thiên Cơ, nhưng chẳng lẽ vì thế huynh ấy phải giúp sức cho Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục sao? Huynh ấy không phải là bạn của chúng ta sao? Vậy người quen xuất thân từ Ma Minh của người rồi hay sao? Chúng ta đã từng kì thị người chưa?

Miểu Miểu ngẩn ngơ:

- Cơ Động, người nói cho rõ ràng đi, rốt cuộc là người có ý gì?

Cơ Động thở dài bất đắc dĩ nói:

- Ta vốn không định nói cho các người, có như thế sư huynh mới có thể vô sự. Nhưng bộ dạng của các người như vậy, nếu còn không nói cho các người biết, e là mọi người cũng không còn chiến ý mà hành động tiếp, đi chỉ có chịu chết thôi.

Nói tới đây, hắn nhìn sang Thiên Cơ, mỉm cười nói:

- Không sai, những gì người lo lắng đều đúng, nhưng việc đó sẽ không bao giờ xảy ra đâu. Bởi vì sư huynh sẽ không đem những bí mật của chúng ta nói cho Hắc Ám Thiên Cơ. Lúc trước, mặc dù có sự ngăn cách của Hồng Liên Thiên Hỏa hay Thánh Tà Đảo, nhưng thông qua huyết mạch và phương thức đặc thù thì Phất Thụy sư huynh với Hắc Ám Thiên Cơ vẫn có thể liên lạc được với nhau. Nhưng những gì Hắc Ám Thiên Cơ biết được cũng chỉ là những thứ mà Phất Thụy đưa cho hắn. Tuy bây giờ sư huynh đã trở về nhưng huynh ấy tuyệt đối sẽ không nói bí mật thật sự của chúng ta cho Hắc Ám Thiên Cơ.

Con người của Thiên Cơ đột nhiên co rút lại, giật mình nói:

- Người nói Phất Thụy không hề phản bội chúng ta? Mà chuyện hắn phải bội ngày hôm nay, người cũng đã sớm biết....

Cơ Động khẽ gật đầu:

- Nếu hôm nay không diễn một màn khổ nhục kế, không để cho sư huynh dấn thương ta thì sao có thể có được tin tưởng của Hắc Ám Thiên Cơ chứ? Quả thật sư huynh không phản bội chúng ta, đúng ra là huynh ấy đã phản bội lại Hắc Ám Thiên Cơ. Huynh ấy chẳng những không phải là tội nhân mà còn là anh hùng. Huynh ấy tình nguyện nằm vùng bên cạnh Hắc Ám Thiên Cơ, đây cũng là bí mật lớn nhất trong hành động Trảm Thủ lần này của ta. Có sư huynh làm nội gián, chỉ cần ta ở trong phạm vi Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục và thông qua vài phương pháp đặc biệt là có thể tùy thời biết được vị trí chính xác của Hắc Ám Thiên Cơ. Ngoài Hắc Ám Thiên Cơ ra thì còn ai có thể ngăn cản hành động Trảm Thủ của chúng ta được chứ?

Tất cả các Thiên Can Thánh Đồ đều trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm Cơ Động. Diêu Khiêm Thư ngơ ngác thốt lên:

- Cơ Động...người....người đã làm gì vậy? Chuyện này rốt cuộc là sao thế?

Trong mắt Cơ Động lộ ra vẻ suy tư, thở dài nói:

- Chuyện này nói ra rất dài. Chính sư huynh tự mình nói cho ta nghe quan hệ của huynh ấy với Hắc Ám Thiên Cơ. Thật ra thì, nguyên nhân sự việc này cũng chính là do Hắc Ám Thiên Cơ tự mình gây nghiệp

chương thôi. Hắc Âm Thiên Cơ nói không sai, lúc Thánh Tà Đảo bị đại kiếp, cho dù không có những Thiên Can Thánh Đồ kia quấy rối thì sư huynh cũng sẽ ngăn cản ta. Chỉ là chúng ta cũng không hề hay biết mà thôi bởi cho tới khi đó sư huynh vẫn nghe theo lệnh của Hắc Âm Thiên Cơ. Nhưng khi đó nội tâm huynh ấy lại vô cùng mâu thuẫn. Bởi vì chuyện sư huynh hận nhất chính là cái chết của mẫu thân huynh ấy, thậm chí trong ấn tượng của huynh ấy lại giống như một đứa trẻ không có mẹ vậy. Hắc Âm Thiên Cơ nói cảnh ngộ của sư huynh dễ dàng nhưng hần lại không nghĩ đến sư huynh từ khi sinh ra đến giờ đã sống như thế. Một đứa bé vừa chào đời đã không có cha, mà mẹ hần thậm chí lại không biết đứa bé này từ đâu đến. Sau khi nàng bị Hắc Âm Thiên Cơ vũ nhục, cũng bị xóa đi trí nhớ, lại bị gia tộc bỏ rơi, nàng đơn thân một mình sinh nở. Vì vậy sư huynh khi còn bé chịu bao nhiêu khổ cực, chúng ta cũng không thể tưởng tượng ra được. Cho đến khi huynh ấy lên mười, Hắc Âm Thiên Cơ mới thông qua phương pháp đặc biệt để liên hệ với hần, giúp hần trên con đường tu luyện. Ở sâu trong tâm của mình, huynh ấy cực kì thống hận người phụ thân này, nhưng trên người huynh ấy lại chảy xuôi dòng máu của Hắc Âm Thiên Cơ. Lão chính là người thân duy nhất của sư huynh trên thế gian này, nên huynh ấy cũng chỉ có thể lựa chọn như thế thôi.

- Nhưng sư huynh cũng không phải lớn lên bên Hắc Âm Thiên Cơ, cũng không được Hắc Âm Thiên Cơ nuôi dưỡng. Mà đời này, huynh ấy là một người đã sinh trưởng ở Quang Minh Ngũ Hành đại lục của chúng ta. Mà sự quan tâm và dạy dỗ của lão sư, lão tổ, sư mẫu đã làm tâm hần dần xa rời Hắc Âm Thiên Cơ rồi. Lúc đại kiếp ở Thánh Tà Đảo, sư huynh đã quyết định phải trợ giúp Hắc Âm Thiên Cơ thành công, coi như là trả nợ công sinh thành, từ đó về sau sẽ không còn quan hệ gì nữa. Nhưng ngay cả sư huynh cũng không biết, Hắc Âm Thiên Cơ không chỉ muốn cắn nuốt mấy đại Thánh Thú, mà còn muốn dẫn động Vạn Lôi Kiếp Ngục giới để phát động Chung Cực Tắt Sát Kỹ hủy thiên diệt địa nữa. Lúc sư huynh phát hiện thì đã không còn kịp nữa rồi, cho dù Liệt Diễm đã giúp đỡ chúng ta phá vỡ Vạn Lôi Kiếp Ngục giới, nhưng cuối cùng cũng đã chậm một bước. Người huynh ấy yêu, Dạ Tâm sư tỷ, đã chết ở trong Vạn Lôi Kiếp Ngục giới. Khi đó sư huynh thống khổ như thế nào các người cũng đã thấy, nhưng các người lại không thể biết được nội tâm của huynh ấy, điều khó có thể chấp nhận nhất là cái gì. Các người còn nhớ không, ngày đó khi ta vào phòng huynh ấy, đã nói chuyện rất lâu. Khi chúng ta đi ra, huynh ấy đã tỉnh táo lại rất nhiều. Trong lần nói chuyện đó, huynh ấy đã không ngừng nói là chính mình đã hại chết Dạ Tâm. Hơn nữa, huynh ấy cũng đem tất cả mọi chuyện nói cho ta biết. Huynh ấy hận Hắc Âm Thiên Cơ, đã sớm không còn xem Hắc Âm Thiên Cơ là thân nhân của mình nữa rồi, bởi vì huynh ấy nhận ra Hắc Âm Thiên Cơ đã hoàn toàn mất đi nhân tính. Hần chỉ biết có bản thân của hần, ngoài ra thì ngay cả nhi tử, hần cũng không thêm quan tâm. Sư huynh rất đau khổ, thậm chí đã nhiều lần muốn tự sát. Kẻ giết chết người yêu của mình lại chính là cha mình, các người có hiểu được cảm giác đó hay không?

Hai tay Miếu Miếu đang nắm áo Cơ Động cũng vô lực buông ra, ngơ ngác nhìn Cơ Động, tâm tình của nàng cũng đã biến đổi trái ngược hoàn toàn với lúc trước.

- Sau khi trò chuyện với sư huynh, ta đã hỏi huynh ấy, nếu thật sự để Hắc Âm Thiên Cơ thống trị thế giới này thì sẽ như thế nào.

Phản ứng của huynh ấy lúc ấy có thể dùng bốn từ để hình dung “không rét mà run”. Sau đó huynh ấy rốt cuộc đã quyết định vì “đại nghĩa diệt thân”, huynh ấy nói với ta: “Bất luận thế nào cũng không thể để Hắc Âm Thiên Cơ thống trị thế giới này, nếu không thì lúc đó cũng là ngày tận thế rồi”. Cho nên ta và huynh ấy lập kế hoạch, chờ thời cơ để thực hiện kế phản gián “Vô Gian Đạo”. Sau này ta lại phát hiện bản thân có thể đi dẫn mọi người xuyên qua Hồng Liên Thiên Hỏa, từ đó kế hoạch của chúng ta cũng được quyết định. Cho nên ta nói cho các người biết, sự việc hôm nay chúng ta đã sớm có kế hoạch chu toàn rồi. Việc khó khăn duy nhất của chúng ta sau khi rời khỏi thương hội Ngốc Có Tiền cuối cùng cũng được giải quyết rồi. Đó chính là việc làm sao chúng ta có thể thoát đi ở ngay trước mắt của Hắc Âm Thiên Cơ và Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ. Việc này ta cùng sư huynh đã nhiều lần cân nhắc nhưng khi có được truyền tống quyền trực thì đã không còn phải lo lắng nhiều nữa. Sư huynh chắc chắn sẽ không giúp đỡ bọn chúng mà huynh ấy sẽ tận lực che dấu bí mật cho chúng ta và đem những tin tức quan trọng báo cho chúng ta. Có được những tin tức này thì hành động Trảm Thủ của chúng ta mới có thể chân chính phát huy ra uy lực lớn nhất được.

Các Thiên Can Thánh Đồ đều trừng mắt nhìn hần. Tình huống thay đổi quá đột ngột, từ phản đồ biến thành anh hùng chỉ trong chớp mắt. Thật vượt xa những gì họ nghĩ. Vừa mới đau buồn lại gặp đại hỉ, mọi người cũng không biết nói sao cho đúng.

Miếu Miếu thì ngây ngốc nhìn Cơ Động, đôi tay trực tiếp vuốt lại những nếp nhăn trên vạt áo do chính nàng làm ra lúc trước, thì thào:

- Người...sao người không sớm nói cho chúng ta biết?

Cơ Động mỉm cười

- Sớm nói cho người biết, liệu người có thể diễn đạt như thế không? Người cho rằng Thánh cấp đỉnh giai như Hắc Ám Thiên Cơ dễ dàng bị gạt lừa hả? Ngoài ta ra không ai biết được kế hoạch của sư huynh, có như thế mới có thể làm cho Hắc Ám Thiên Cơ thật sự tin tưởng được. Nếu không phải nhìn thấy bộ dạng chán nản của các người vừa rồi thì ta cũng không có tiết lộ chuyện này, có như vậy thì sư huynh mới có thể được an toàn nhất.

Nghe được hai chữ “an toàn”, Miếu Miếu nhất thời run lên:

- Đúng a! Bảo hồ lột da, làm sao có thể giữ an toàn cho Phát Thụy được?

Cơ Động bật cười:

- Vừa rồi người không phải mắng huynh ấy là hỗn đản, vương bát đản(*) hay sao? Người còn rất muốn đánh tên khốn kiếp kia nữa mà?

Miếu Miếu đập đập ngực mình, khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ, vội vàng quay đầu bỏ chạy, miệng còn gọi:

- Tư Tuyền, người nên quản Cơ Động của người cho tốt đi.

(*)”hỗn đản”, “vương bát đản” nghĩa là “đốn mặt”, “khốn kiếp”. Hai từ dùng để chửi này tương đối thông dụng và hợp ý cảnh nên ta để nguyên văn.

842. Chương 577 : Xuyên Qua Màn Đêm Ở Độ Cao Ba Ngàn Thước

Giải thích của Cơ Động đã xua tan không khí chán chường của mọi người. Kết quả như thế hơn hẳn những lời nói động viên. Các Thiên Can Thánh Đồ ngơ ngác hồi lâu, Miếu Miếu xấu hổ trốn trong lòng Trần Tư Tuyền không dám lộ mặt ra ngoài. Sau đó bọn họ vui mừng bộc phát một tiếng hoan hô.

Thiên Cơ cũng thở phào nhẹ nhõm, lắc đầu nói:

“May mắn là như thế. Kế hoạch của các người, ngay cả tính toán của ta cũng bị che mắt.”

Cơ Động cười nói:

“Thật ra sau khi người thi triển Thiên Cơ nhân ta rất sợ bên mình xảy ra vấn đề. Nếu như vừa rồi chúng ta đến đây mà người không có chút phản ứng gì, ta cũng không còn cách nào khác là cùng với sư huynh chạy trốn. May mà Thiên Cơ nhân của người có phản ứng mạnh với Tà ác nhân nên ta mới để cho sư huynh trở lại bên cạnh Hắc Ám Thiên Cơ.”

Nói tới đây, nụ cười trên mặt Cơ Động liền thu liễm, hắt thở dài một tiếng:

“Cuộc sống sau này của huynh ấy chắc chắn sẽ không dễ chịu.”

Thiên Cơ có chút lo lắng hỏi:

“Phát Thụy mang trong người huyết mạch Hắc Ám Thiên Cơ, lại bị ẩn ký tà ác linh hồn do hắn lưu lại. Hắc Ám Thiên Cơ có thể phát hiện sự thật không? Nếu như vậy thì hắn sẽ gặp nguy hiểm.”

Cơ Động lắc đầu đáp:

“Không nên quên sư huynh chỉ mang một nửa huyết mạch của Hắc Ám Thiên Cơ. Hơn nữa Hắc Ám Thiên Cơ còn sai lầm một chuyện, vì vậy mà linh hồn sư huynh vẫn duy trì một phần thuần khiết, không bị linh hồn tà ác ăn mòn.”

“Hả? Là chuyện gì?”

Thiên Cơ tò mò hỏi.

Cơ Động đáp:

“Là Cực Hạn Dương Lô, nó đại diện cho tính cương trực của thiên địa, cũng là hạo nhiên chính khí, mọi thứ âm tà không thể xâm nhập. Lúc trước sư huynh chỉ mang lõi thuộc tính cũng đã có thể giữ lại một tia thanh minh, kể từ khi có Cực Hạn Dương Lô, linh hồn tà ác kia khó có thể ảnh hưởng hắn, nó chỉ có thể liên lạc với Hắc Ám Thiên Cơ mà thôi. Sư huynh từng thả lỏng linh hồn để ta kiểm tra toàn bộ vì thế ta mới hoàn toàn yên tâm. Lúc đó chúng ta còn ở trên Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục hơn nữa Thánh Tà Đảo và Hồng Liên Thiên Hỏa cùng ngăn trở, để liên hệ được với Hắc Ám Thiên Cơ phải dùng phương pháp đặc thù, cho nên không sợ chuyện kiểm tra thân thể bị Hắc Ám Thiên Cơ phát giác.”

Những người khác tụ tập lại, Diêu Khiêm Thư hỏi:

“Cơ Động, vậy bước tiếp theo chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Tiếp tục tiến vào Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục sao?”

Cơ Động không do dự mà gật đầu:

“Dĩ nhiên là phải tiếp tục rồi, kế hoạch Trảm Thủ vẫn không thay đổi. Có sư huynh là cây đinh cắm trên người Hắc Ám Thiên Cơ, hành động của chúng ta sẽ thuận lợi hơn, thậm chí có thể làm lớn nữa kia.”

Lang Thiên Ý nói:

“Thiếu chủ, hiện tại Hắc Ám Thiên Cơ đã biết chúng ta xâm nhập, phòng ngự tất nhiên sẽ gia tăng trên phạm vi lớn. Hành động lần này sẽ không dễ dàng vậy đâu.”

Cơ Động cười to:

“Hắc Ám Thiên Cơ có mạnh tới đâu cũng chỉ là một nhân loại. Ta và Trần Tư Tuyền dung hợp linh hồn cũng có thể tránh được linh hồn dò xét của hắn. Về phần những người khác của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục không thể tạo thành uy hiếp. Hồng Liên Thiên Hỏa rộng lớn như vậy, chẳng lẽ lại không tìm được một nơi yếu kém để đột phá sao? Chỉ cần đi vào Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục thì chúng ta sẽ giống như cá về biển, chim về trời rồi còn gì.”

Nói tới đây, ánh mắt của Cơ Động trở nên lạnh lùng, sát cơ ở đáy mắt hiện lên trong chớp lát rồi biến mất.

Lúc này, ở bên kia Hồng Liên Thiên Hỏa. Hắc Ám Thiên Can thánh đồ tụ tập trước Hắc Ám Thiên Cơ. Lý Vĩnh Hạo cung kính nói:

“Thiên Cơ đại nhân, tuy thuộc hạ tìm được nơi dừng chân của Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, nhưng hơi chậm một bước, bọn chúng đã trở về bên kia Hồng Liên Thiên Hỏa.”

Hắc Ám Thiên Cơ hừ lạnh một tiếng:

“Phế vật! Nếu có thể đến sớm một bước, bọn chúng có mọc cánh cũng không trốn được. Bỏ lỡ cơ hội này, muốn bắt con lươn trơn trượt như thế thật không dễ dàng.”

Lý Vĩnh Hạo gật đầu nói:

“Chỉ sợ bọn chúng không dám tiến qua bên này nữa. Đại nhân, hiện tại nên làm gì bây giờ?”

Hắc Ám Thiên Cơ khẽ nhú mày nói:

“Truyền mệnh lệnh của ta, điều quân đội đóng trên Thánh Tà Đảo, cứ ba thước một trạm canh gác, mọi thời điểm đều phải chú ý Hồng Liên Thiên Hỏa, nếu phát hiện dị thường phải mau chóng báo cáo. Ta tọa trấn chỗ này, thực sự muốn xem đám Quang Minh Thánh Đồ có thể tạo nên chút sóng gió gì.”

Lý Vĩnh Hạo hơi suy tư rồi nói:

“Thiên Cơ đại nhân, chúng ta có dàn quân trên biển không?”

Hắc Ám Thiên Cơ lắc đầu, nói:

“Trên biển thì không cần, có sóng to gió lớn, ma thú cường đại là đủ rồi. Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới còn không thể ảnh hưởng gì đến đám sinh vật biển, bọn chúng muốn xông qua bằng đường biển có nghĩa là tự tìm đường chết. Người chỉ cần phái ít thủ hạ lạnh lợi chú ý biến hóa trên biển là được. Quan trọng nhất là đường bộ.”

“Dạ!”

Lý Vĩnh Hạo cung kính đáp, không nhận được liếc Lôi Đế Phát Thụy ở phía sau rồi mới dẫn đám Hắc Ám Thiên Can thánh đồ ra ngoài.

Hắc ám Thiên Cơ nói:

“Phát Thụy, con theo ta trở về đại bản doanh. Hắc Ám huyết mạch mới giác tỉnh, con còn phải cần một khoảng thời gian nghỉ ngơi điều chỉnh.”

Nói tới đây, hắn đột nhiên cau mày hỏi:

“Thật là kỳ quái, chẳng lẽ con có thể hoàn toàn hấp thu mầm mống hắc ám ta để lại nhanh như vậy? Tại sao sau khi Hắc Ám huyết mạch giác tỉnh, ta lại không cảm giác được sự hiện hữu của nó?”

Phát Thụy mờ mịt nói:

“Phụ thân, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ là cảm thấy trên người tràn đầy lực lượng.”

Hắc ám Thiên Cơ gật đầu:

“Như vậy là tốt rồi. Đi thôi. Nếu con gặp phải vấn đề gì trong việc tu luyện hãy tới tìm ta. Ta biết, nhiều năm nay con không ở bên cạnh ta, khi còn bé cũng trải qua cuộc sống khổ cực không ít, nhưng hiện tại đã qua rồi. Con đã trở về, là thiếu chủ của cả Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, tương lai cũng là thiếu chủ thiên hạ này. Dưới một người, mà trên vạn người.”

Trong lòng Phát Thụy rất tỉnh táo, dĩ nhiên hắn biết vì sao tà ác mầm mống trong cơ thể biến mất, Hắc Ám Thiên Cơ giúp hắn giác tỉnh huyết mạch Hắc Ám làm lực lượng của hắn tăng vọt. Đồng thời, lời thuộc tính của hắn cũng đạt tới trình độ trước nay chưa từng có, hạo nhiên chính khí trong Lôi Ngục Thần Phủ và Cực Hạn Dương Lôi đã luyện hóa triệt để mầm mống tà ác. Cho nên Hắc Ám Thiên Cơ mới không cảm thụ được gì bên trong cơ thể Phát Thụy. May là lúc hắn đi tới Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục mầm mống tà ác vẫn còn tồn tại, nếu không sẽ làm cho Hắc Ám Thiên Cơ hoài nghi.

“Phụ thân, không phải còn có Lý Vĩnh Hạo sao? Có hắn, sợ rằng không ai phục con làm thiếu chủ. Dù sao hắn cũng là Hắc Ám Thiên Can Thánh vương.”

Phát Thụy thấp giọng nói.

Hắc Ám Thiên Cơ hừ lạnh một tiếng:

“Cái gì là Hắc Ám Thiên Can Thánh vương? Không có ta, hắn cũng không bằng con chó, Hắc Ám Thiên Can thánh đồ do ta nuôi lớn, thực lực của chúng cũng do ta ban cho. Ta muốn bọn họ làm cái gì thì bọn họ phải làm cái đó. Ta nói rồi, con là hài tử duy nhất của ta trên thế giới này, không người nào có thể so sánh địa vị của con ở trong lòng ta. Sau này đừng nói những lời như thế nữa. Ta sẽ giúp con mau chóng nắm quyền lực.”

Cơ Động và các Thiên Can Thánh Đồ tạm nghỉ ngơi ba ngày. Trong thời gian này, đồng bạn tinh tu trên bãi đất trống, còn hắn thì đi xem xét tình huống ở bên kia Hồng Liên Thiên Hỏa.

Hắc Ám Thiên Cơ nói rất đúng, Cơ Động chắc chắn không lựa chọn đường biển, biển rộng sóng lớn không vì Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới oanh kích hay Hồng Liên Thiên Hỏa xuất hiện mà yếu bớt, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng. Nguy hiểm khôn lường.

Cơ Động dùng ba ngày tìm hiểu về tình hình bên kia chiến tuyến, hắn không chủ động liên lạc với Phát Thụy. Vì an toàn của Phát Thụy, hai người đã có một ước định là chỉ có trường hợp tuyệt đối an toàn, Phát Thụy mới chủ động liên lạc với hắn. Hơn nữa, hắn nói với Phát Thụy trong vòng mười ngày sẽ tiến vào Hắc Ám Ngũ Hành đại lục. Như vậy, ít nhất trong mười ngày này, chắc chắn Phát Thụy sẽ không truyền cho hắn bất kỳ thông tin gì.

Bóng đêm dần buông xuống, Cơ Động lặng lẽ đánh thức mọi người rồi dặn dò đợi tại chỗ, sau đó cùng A Kim bay lên không trung.

Cơ Động bay cao đến ba ngàn thước mới dừng lại, có bóng đêm che chở vì thế trên mặt đất sẽ không thể nhìn thấy thân ảnh của bọn họ.

Cơ Động nói với A Kim:

“Chúng ta phải thật cẩn thận, tuy địch nhân trên mặt đất không thể phát hiện chúng ta, nhưng chúng vẫn có trinh sát trên không và nhất là không ngừng tuần tra sát biên giới Hồng Liên Thiên Hỏa. Cho nên người phải tập trung che dấu hơi thở bản thân.”

A Kim gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Một lần nữa được dựa vào lòng Cơ Động, đôi mắt đẹp của nàng lộ ra vẻ ôn nhu chưa từng có, nàng muốn tận dụng thời gian hưởng thụ cảm giác tuyệt vời này.

Lặng lẽ xuyên qua Hồng Liên Thiên Hỏa, Cơ Động phóng thích Đại Diễn Thánh Hỏa Long, sử dụng mây mù của nó để ẩn giấu. Họ không dừng lại mà tiếp tục hướng về phía trước hơn một ngàn thước mới bắt đầu che dấu hơi thở của mình, giữ cho sương mù bao phủ giống như một đám mây trôi lững lờ trên bầu trời. Dĩ nhiên như vậy còn chưa đủ, Cơ Động dung hợp linh hồn với Đại Diễn Thánh Hỏa Long phóng thích ma lực tạo thành vòng bảo vệ. Hắn hoàn toàn tin tưởng rằng với trình độ ngưng tụ ma lực hiện tại, trừ phi Hắc Ám Thiên Cơ tập trung vào hướng này dò xét chứ nếu không thì không bao giờ có thể phát hiện.

Sau khi làm xong hết thảy, Cơ Động không do dự trở về. Ban đêm, hắn có Cực Hạn Âm Hỏa che chở nên rất khó bị phát hiện.

Cơ Động lần lượt mang từng người sang Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục. Người thứ hai chính là Thiên Cơ, khi được đưa đến chỗ Đại Diễn Thánh Hỏa Long hắn liền tiếp quản việc che dấu hành tung, dĩ nhiên linh hồn lực Thánh cấp của hắn làm tốt hơn Đại Diễn Thánh Hỏa Long.

Ban đêm yên tĩnh trầm mặc như nước. Ma sư của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục không ngừng tuần tra cách Hồng Liên Thiên Hỏa ba dặm. Từ độ cao một ngàn đến ba ngàn thước đều có binh lính dò xét, ba ngàn thước không phải ma thú bình thường có thể đạt tới. Cho nên, từ độ cao này trở lên chúng sẽ ít tuần tra hơn.

Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ không tự mình tiến hành dò xét, không phải vì thân phận bọn hắn cao quý. Lý Vĩnh Hạo có thể trở thành Thiên Can Thánh Vương đương nhiên không phải do may mắn, hắn biết chắc chắn Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ sẽ tiến vào Hắc Ám Đại Lục một lần nữa. Nếu chúng đột phá rồi đánh chết một Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ thì rắc rối to. Có trời mới biết bọn chúng có quyền trục thuận di khác hay không. Hắn thà rằng cường độ trinh sát yếu một chút chứ không để cho các Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ mạo hiểm.

Dò xét của Cơ Động mấy ngày đã giúp hắn tìm ra điểm yếu của phòng ngự bên Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục chính là độ cao ba ngàn thước.

Nhưng nếu lên cao hơn sẽ rất nguy hiểm, hơn ba ngàn năm trăm thước chính là khu vực có khí tức của hơn năm mươi đầu hắc ám cự long. Hiển nhiên là do Hắc Ám Thiên Cơ điều tới. Cơ Động không khỏi bội phục Hắc Ám Thiên Cơ. Người này nắm trong tay toàn bộ Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, có thể dễ dàng điều động mỗi một bộ phận lực lượng trong đó.

Cơ Động không có ý định tiết kiệm ma lực, hắn dùng tốc độ nhanh nhất đưa mọi người tới nơi ẩn giấu. Nguy hiểm nhất là lần hắn đưa Điều Kiểm Thư đi, lúc đó có một đầu ma thú cấp bảy Thanh Loan cùng Hắc Ám Ma Sư bay cách Đại Diễn Thánh Hỏa Long không tới ba mươi thước. Tim của Cơ Động cũng nhảy lên tới cổ, sém chút bay ra ngoài. Một khi bị đối phương phát hiện tuy không đến nỗi toàn quân bị diệt nhưng muốn thoát đi không dễ dàng. Hắn biết với tu vi của Hắc Ám Thiên Cơ thì từ đại bản doanh đến đây chỉ trong một thời gian cực ngắn, thực lực Thánh Cấp đỉnh phong không phải là giỡn chơi.

May là ban đêm nên bất luận ai cũng cảm thấy mệt mỏi, Hắc Ám ma sư cũng là người, hắn bay ngang qua Đại Diễn Thánh Hỏa Long mà không xem xét kỹ càng. Cho dù thế, mọi người ở trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long đều hồi hộp muốn rút tim.

843. Chương 578: “làm Mây Làm Mưa” Ở Độ Cao Ba Ngàn Thước.

Rốt cuộc gã Thiên Can Thánh Đồ cuối cùng cũng được Cơ Động mang đến chỗ Đại Diễn Thánh Hỏa Long đang ẩn nấp, sự khấn trương của mọi người buông lỏng được một chút. Nhưng ngay sau đó tất cả lại trở nên căng thẳng bởi vì thời khắc máu chốt đã đến. Xuyên qua phòng tuyến của Hắc Ám ma sư tức là đã thành công bước đầu trong kế hoạch Trảm Thủ.

Trước nguy cơ và áp lực khổng lồ đè nén, Cơ Động cũng không khác hơn những người khác là mấy. Hắn chủ động kéo tay Trần Tư Tuyên và Thiên Cơ, linh hồn lực nhanh chóng khuếch trương kết hợp với linh hồn của hai người.

Trong thời gian ba ngày nhàn rỗi, hắn cũng đã thử dung hợp linh hồn với Thiên Cơ, mặc dù Thiên Cơ không phòng bị, nhưng vẫn không thể thuận lợi dung hợp như Trần Tư Tuyên. Chỉ là sau hai ngày tập luyện và có Trần Tư Tuyên giúp đỡ coi như cũng thành công một chút. Lúc này, khi linh hồn của ba người dung hợp hoàn mỹ, một luồng khí tức linh hồn cường đại trong nháy mắt bao phủ cả Đại Diễn Thánh Hỏa Long và các Thiên Can Thánh Đồ. Lấy linh hồn Cơ Động làm chủ đạo, linh hồn dung hợp này đã đạt đến Thánh cấp đỉnh. Bởi vì tu vi linh hồn của Thiên Cơ cao hơn của Cơ Động và Trần Tư Tuyên nên việc dung hợp này rất có ích đối với tu vi của bọn họ.

Hơn nữa còn bởi vì đặc thù của Thiên Cơ Nhân cho nên sau khi Cơ Động và Trần Tư Tuyên dung hợp linh hồn cũng có một cảm giác đặc thù như thấy được số mệnh. Trong mơ hồ, Cơ Động thấy được một tia sáng màu đỏ rất nhỏ và vô cùng quen thuộc lay động trước mắt. Tâm sự của hắn hiện ra trong đầu, làm hắn mơ hồ thấy được tương lai tuyệt đẹp, nhưng phần tương lai này lại không thể thăm dò.

Nếu như ở thời điểm khác, hắn nhất định sẽ ngưng thần dò xét nhưng trong tình huống này sao hắn có thể phân tâm chứ? Vội vàng ngưng thần khống chế, nội liễm khí tức đang hỗn loạn vào trong linh hồn Thánh cấp đỉnh. Mặc dù chỉ là linh hồn ba người dung hợp đã mạnh mẽ không kém của Hắc Ám Thiên Cơ, vì thế không còn sợ bị hắn phát hiện ra. Trong màn đêm tối đen, Đại Diễn Thánh Hỏa Long lắc nhẹ thân hình, chậm rãi bay về phương bắc.

Vừa đi vừa che dấu nên tốc độ không thể quá nhanh. Nếu như có bất kỳ ba động ma lực nào phát ra sẽ bị hoài nghi nên Đại Diễn Thánh Hỏa Long chỉ có thể từ từ bay đi.

Khi bọn họ vừa bay khỏi chừng mười giây thì bất ngờ có một cỗ linh hồn mang theo khí tức thô bạo quét qua chỗ đó.

Cơ Động cảm thụ được rõ ràng nhất, hắn biết linh hồn lực cường đại không hề che dấu đó từ đâu mà đến cho nên có chút kinh hãi khiến cho việc khống chế linh hồn dung hợp gặp sai sót nhỏ. May mà ý chí kiên định, trầm ổn mới có thể nhanh chóng lấy lại bình tĩnh mà khống chế Đại Diễn Thánh Hỏa Long tiếp tục chậm rãi đi tới.

Thanh âm của Trần Tư Tuyên vang lên trong đầu hắn:

“Không nghĩ tới chúng ta đã cẩn thận đến thế rồi mà vẫn bị Hắc Ám Thiên Cơ phát hiện một chút đầu mối. Hi vọng hắn không tìm tới đây!”

Cơ Động nói:

“Chắc là lúc chúng ta vừa mới dung hợp linh hồn bị lộ ra một chút ba động làm cho Hắc Ám Thiên Cơ nghi ngờ. Nhưng hắn chỉ là mơ hồ phát hiện mà thôi, khi dò xét lại không thấy gì nên sẽ không đích thân tới đây. Nếu như hắn tới thật thì chúng ta đành gạch ngói cùng tan, quyết sống mái với hắn. Hy vọng trước lúc đám Hắc Ám Thiên Cơ Thánh Đồ chưa tới, ta có thể đánh hắn bị thương nặng.”

Cơ Động nói như chém đinh chặt sắt. Thực lực Thánh cấp đỉnh đối với bọn họ tuy là uy hiếp trí mạng nhưng không phải họ chưa từng gặp đối thủ nào như thế. Lúc trước khi đối mặt với Thánh cấp cao giai Hỏa Ma vương, mặc dù đánh không lại nhưng cũng không dễ đối phương dễ chịu. Lúc này mười thuộc tính

đã tập hợp đủ, bồng vào Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp, Cơ Động tự tin rằng bọn họ đủ sức để liều mạng.

Sự thật giống như Cơ Động đã phán đoán, Hắc Âm Thiên Cơ không tra xét được gì nên không xuất hiện. Đại Diễn Thánh Hỏa Long tiếp tục phiêu phù bay về phía trước.

Cơ Động vừa vận dụng linh hồn che giấu khí tức vừa lặng lẽ thăm dò tình huống bên dưới.

Đại doanh quân đội của Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục trùng trùng điệp điệp, Cơ Động không phải là tướng quân nên không thể suy ra được số lượng địch nhân từ nơi này. Nhưng từ cảm giác hần biết quân đội Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục khác với quân đội Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục vì ở đây, quân đội nghe lệnh Hắc Âm Thiên Cơ một cách tuyệt đối. Tuy nhiên còn có một điểm khác nữa là quân đội Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục không kiến tạo bất kỳ công sự nào mà chỉ yên tĩnh hạ trại.

Càng gần Hồng Liên Thiên Hỏa thì càng có nhiều đại đội binh sĩ tuần tra.

Tự tin! Khi nhìn tình huống quân đội đồn trú có thể thấy sự tự tin của Hắc Âm Thiên Cơ. Hiển nhiên cho tới bây giờ hần không có ý nghĩ về sự thất bại của cuộc Thánh chiến nên cũng không bày ra công sự phòng ngự làm gì. Chỉ có hủy diệt mới là kiểu tiến công hần muốn làm. Mà trên thực tế hần có đủ thực lực để tự tin như vậy. Với tu vi Thánh cấp đỉnh, lại có sự ủng hộ của Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ với mười kiện thần khí, cộng thêm ngàn năm dày công chuẩn bị. Bất luận thế nào thì Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục cũng không thể là đối thủ của Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục.

Vốn Cơ Động còn cho là mình sáng tạo ra Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn pháp trận cùng với Hỏa Nha tộc thì có thể thay đổi cục diện. Nhưng lúc này hần chợt nhận ra rằng dù không tính đến cuộc chiến giữa các thánh đồ thì phần thắng vẫn là Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục. Từ trên bầu trời quan sát, tuy Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục chưa từng có vũ khí hạng nặng nhưng vũ khí lạnh đã đạt đến trạng thái đỉnh. Dù là ma sư cường đại nhưng hần cũng cảm thấy trái tim lạnh giá. Nhất là loại nổ xa rộng hơn mười thước, bên dưới có tám bánh xe, bên trên có mười hai cường nổ dài đến ba thước, phía dưới lại có bàn kéo. Có trời mới biết nó có uy lực như thế nào, đừng nói là binh lính bình thường, đến cả ma sư cũng chưa chắc đã ngăn cản được. Trọng thuẫn phòng ngự trước siêu cấp trọng nổ này chỉ là trò cười mà thôi. Mà loại nổ xa này ở trong doanh trại Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục phải có hơn ngàn chiếc.

Phải có bao nhiêu nhân lực, vật lực mới có thể làm ra từng ấy?

Cơ Động rất muốn đánh ra một Siêu Tắt Sát Kỹ phạm vi lớn để hủy diệt những lợi khí kinh khủng đó. Nhưng đáng tiếc hần còn chưa lo xong thân mình thì làm sao có thể thực hiện đây? Cho dù hần có thể làm đi chẳng nữa thì cũng không thể hủy diệt hoàn toàn được bởi vì xung quanh chúng có hơn ngàn tên ma sư bảo vệ. Hơn nữa những ma sư này đều là dựa theo tổ hợp mười thuộc tính. Nói cách khác là bọn họ có thể tạo ra kết giới ngũ hành liên kết, dù chỉ hơn trăm người liên kết thì Siêu Tắt Sát Kỹ cũng không có khả năng công phá rồi. Tuy Ngũ Hành liên kết của họ không có lực công kích mạnh nhưng khả năng phòng ngự lại siêu tuyệt, thậm chí còn hơn Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn pháp trận.

Hần càng nhìn càng giật mình, siêu cấp trọng nổ không phải là vũ khí sát thương quy mô duy nhất. Ngoài nó ra, Cơ Động còn thấy ít nhất hai loại có tính sát thương không thua gì nó. Nhưng mà hần vẫn không biết những thứ vũ khí này làm sao mà sử dụng. Sự chuẩn bị của Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục quá kỹ càng, hần rùng mình một cái khi nghĩ đến một khả năng. Nếu lúc trước Liệt Diễm không xuất hiện thì không biết Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục còn lại những gì! Không biết có bao nhiêu chiến sĩ chết thảm dưới tác dụng của những vũ khí này đây. Hần truyền tin tức đến các bạn, niềm hân hoan khi tiến được vào Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục liền tan biến. Sắc mặt mọi người nặng nề vô cùng, người xúc động nhất chính là Lang Thiên Ý, hần là con của quân đoàn trưởng, bản thân lại từng lăn lộn trong quân đội nên hần hiểu nhất về chiến tranh quy mô lớn và đám vũ khí khủng bố này.

Đúng lúc mọi người đang rung động vì lực lượng quân đội của Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục thì Cơ Động bị thu hút bởi chuyện khác. Mọi người thấy một con Ma Áu dài hơn bảy thước đang bay thẳng đến đám mây mà họ ẩn trốn.

Bị phát hiện rồi ư? Tinh thần các Thiên Can Thánh Đồ trở nên khẩn trương, mặc dù trình độ khống chế ma lực của họ rất mạnh nhưng vẫn không khỏi liếc về phía Cơ Động chờ đợi quyết định của hần.

Cơ Động hơi lắc đầu, nhìn về phía A Kim đồng thời bảo mọi người không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Rất nhanh sau đó, con Ma Ấu cũng đã đến gần. Đại Diễn Thánh Hỏa Long cũng chậm rãi phi hành nhưng chuyển va chậm là không thể tránh khỏi rồi.

Lúc này Cơ Động thể hiện ra sự tỉnh táo của mình. Hắn nói các bạn của mình chuẩn bị ứng chiến, đồng thời ngưng tụ linh hồn dò xét con Ma Ấu kia. Cách này làm khiến Trần Tư Tuyền khó hiểu, trên đó là Hắc Ám ma sư tuần tra thì còn cần dò xét làm gì nữa chứ? Nhưng sau đó rất nhanh mọi người đều trở nên kinh ngạc đến há hốc mồm.

Trên con Ma Ấu đó không chỉ có một ma sư mà là hai, một nam một nữ. Nhưng điều làm mọi người kinh ngạc chính là hai người đang ôm hôn nhau thắm thiết. Tay của vị ma sư trung niên thì đang “thân thiết” thăm dò bên trong quần áo của nữ ma sư kia. Những gì hắn trình diễn thì mọi người đều thấy hết, Lam Bảo Nhi và Đỗ Hình Nhi cũng thấy chứ đừng nói đến Trần Tư Tuyền đang kết hợp linh hồn với Cơ Động. Vì thế hai gò má của đám nữ nhi trong các Thiên Can Thánh Đồ đều đỏ ửng, thấy vậy Cơ Động liền cắt đứt liên lạc linh hồn với các nàng. Chỉ là thanh âm “phiêu tiên dục tử” thì vẫn có thể nghe thấy.

Khi Ma Ấu còn cách Đại Diễn Thánh Hỏa Long khoảng ngàn thước thì hai vị đang gắn với nhau như con sam kia cũng tách ra, người nữ gắt gỏng:

“Người quả là sắc quỷ, ở doanh trại thì giả bộ nghiêm trang, khi lên không trung liền thay đổi. Xấu quá đi!”

Trung niên ma sư cười hắc hắc:

“Hừ hổng còn nhiều phía sau. Ta chọn đám mây này không tồi chứ? Nó cao hơn ba ngàn thước nên có rất ít người đi tuần tra, ta có ma thú phi hành cường đại nên mới có thể tới. Khi vô đó ta sẽ cho nàng nếm thử thế nào là “phúc vũ thiên vân” chân chính. Hắc hắc, chúng ta “làm chuyện đó” ở chỗ cao hơn ba ngàn thước, nghe có sáng khoái không? Có kích thích hay không chứ? Hắc hắc...”

Từng tiếng cười dâm dăng vang tới làm các Thiên Can Thánh Đồ trợn mắt há mồm. Bọn họ đâu ngờ được ma thú phi hành cường đại tuần tra lại đến đây vì cần chỗ lý tưởng để yêu đương. Sắc mặt cả đám thánh đồ bao gồm cả Thiên Cơ cực kỳ đặc sắc, sự căng thẳng trong lòng cũng bởi vì biến hóa bất thành linh này mà buông lỏng rất nhiều.

Tuy hình thể của Ma Ấu to lớn nhưng lại phi hành rất nhanh, khi thấy nó sắp bay vào phạm vi mây mù, Cơ Động tuy cảm thấy buồn cười nhưng cũng ứng biến không chậm. Hắn kết hợp với Đại Diễn Thánh Hỏa Long làm tăng phạm vi mây mù lớn hơn rất nhiều.

Không đợi vào hoàn toàn trong mây vụ, cặp nam nữ hừ hổng đã hôn nhau nồng nhiệt, họ đắm chìm hoàn toàn trong dục vọng. Người nam nhanh nhẹn kéo y phục của người nữ ra, chuẩn bị tiến hành bước tiếp theo. Đúng lúc đó họ chợt phát hiện mây vụ mờ mịt biến đâu mất mà biến thành màu bạc.

Linh hồn họ cảm thấy run rẩy, vừa quay đầu nhìn lại theo bản năng liền thấy Đại Diễn Thánh Hỏa Long với một đám các Thiên Can Thánh Đồ trên lưng.

“Kẻ địch...!!!”

Chữ “tập kích” còn chưa kịp nói ra thì một đạo ánh sáng màu vàng đã lạng lẽ xẹt tới, mi tâm của hai người bị xuyên thấu gần như cùng lúc. Còn con Ma Ấu to lớn kia đã bị Cơ Động triển khai linh hồn lực cường đại chấn hôn mê từ trước.

Kim quang lóe lên, người và Ma Ấu đều đã bị A Kim thu vào trong túi chứa ma khí, cả quá trình chỉ diễn ra trong nháy mắt.

844. Chương 579: Thăng Tiến! Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục

A Kim tiêu diệt gọn gàng hai Hắc Âm Ma Sư mà không gây nên chút động tĩnh nào. Còn con Ma Âu to lớn kia như tan vào mây mù. Hai Hắc Âm Ma Sư thật xui xẻo, người nam tu vì không thấp chừng Thất quan. Nữ Ma Sư bất quá chỉ Tứ quan mà thôi. Trước thực lực cường đại của A Kim, bọn họ ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có. Ba người Cơ Động dung hợp linh hồn toàn diện che giấu khí tức, lại thêm hai tên Ma Sư kia đang đắm chìm trong dục vọng nên không để tâm đến xung quanh, đến khi họ phát giác ra, thì đã không kịp phát ra chút tin tức nào cả.

A Kim lạnh lùng lắc lắc tay, nhìn ý tứ của nàng như là giết hai người kia làm bắn tay nàng vậy. Trên mặt các Thiên Can thánh đồ không khỏi hiện lên ý cười. Diêu Khiêm Thư lẩm bẩm :

- “Làm mây làm mưa” ở độ cao ba ngàn thước đúng là chỉ có họ mới nghĩ ra được. Nhưng mà hình như rất là kích thích a!!!”

Lang Thiên Ý cười hắc hắc nói :

“Kích thích thì đúng là kích thích, chỉ là đem mạng ra đổi thì cũng không đáng a. Ai có thể nghĩ đến việc mây mù này là do Đại Diễn Thánh Hỏa Long thi triển chứ.”

Vốn bầu không khí đang rất căng thẳng, bởi vì mấy câu nói này mà trở nên buông lỏng rất nhiều. Lúc này, Đại Diễn Thánh Hỏa Long trong đám mây mù đã dần dần tiếp cận Thánh Tà Đảo dọc theo hướng Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục. Chỉ là Cơ Động nào dám có ý khinh thường, phải biết rằng, với tu vi Thánh cấp đỉnh của Hắc Âm Thiên Cơ. Linh hồn của hắn có thể bao quát cả Thánh Tà Đảo. Một khi chưa chân chính đặt chân lên đất liền của Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục thì nguy hiểm của bọn họ vẫn chưa được giải trừ.

Lúc này, nơi chân trời phía xa đã dần dần lộ ra ánh sáng màu trắng bạc, hắc ám không trung cũng dần dần biến thành màu xanh đậm. Bình minh đã đến rồi!

Cơ Động lựa chọn hành động sau lúc nửa đêm, bởi vì thời gian này là lúc chúng vì đã chịu đựng cả đêm mệt mỏi vì thế tạo nên sơ hở, phòng thủ vào lúc này tự nhiên cũng buông lỏng nhất.

Rốt cục, vào lúc mặt trời tỏa ra ánh sáng rực rỡ thì bọn họ đã ra khỏi phạm vi của Thánh Tà Đảo, Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục đã ở ngay trước mắt.

Cảm giác nhìn mặt trời mọc từ không trung rất là mới lạ. Vẻ đẹp này hoàn toàn khác khi ngắm từ mặt đất. Tâm tình Các Thiên Can thánh đồ lúc này cũng đang giống như ánh mặt trời vậy, tràn đầy sinh cơ.

Thành công! Bọn họ cuối cùng thành công!!!

Thực lực Hắc Âm Thiên Cơ có mạnh hơn nữa, cũng không thể nào phòng ngự kín kẽ đến cả giọt nước cũng không lọt. Trong ba ngày Cơ Động đã nghĩ ra vài biện pháp là từ không trung hoặc xuống dưới mặt đất. Cuối cùng hắn chọn phương pháp từ không trung. Như vậy sẽ dễ dàng ứng biến hơn, lúc đó Hắc Âm Thiên Can thánh đồ chưa kịp chạy tới. Một khi đối mặt với Hắc Âm Thiên Cơ, bọn họ vẫn có thể đánh một trận.

Hắc Âm Thiên Cơ phán đoán vô cùng chính xác. Đáng tiếc là hắn không biết, nhi tử của mình không phản bội đồng bạn, mà chính hắn lại còn giết chết chính con dâu của mình (Bư: ý nói Dạ Tâm). Sĩ khí của các Quang Minh Thiên Can thánh đồ bị đả kích trầm trọng, cho nên ba ngày sau mới tiếp tục xuyên qua.

Cuối cùng bọn họ đã thành công! Từ trên không trung nhìn về phía xa kia, căn bản không thể phân biệt Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục cùng Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục có gì khác nhau. Chúng đều là đại lục mệnh mông vô bờ. Khi đến gần, có thể nhìn thấy một lượng lớn quần thể kiến trúc và sinh hoạt. Mặc dù không có tường thành, nhưng nơi này giống như một tòa thành thị vô cùng khổng lồ. Dù từ khổng lồ để hình dung là rất thích hợp, bởi vì Các Thiên Can thánh đồ kinh ngạc phát hiện chúng còn to hơn những thành thị lớn nhất ở Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục.

Khi cẩn thận quan sát thì có thể phát hiện đây phải một thành thị bình thường, mà để phục vụ cho chiến tranh. Ở trong tòa thành thị to lớn này, có thể thấy nhiều nhất chính là xương công binh. Về phần những thứ khác, không cần nhìn thì mọi người cũng hiểu đều chuẩn bị cho chiến tranh.

Cẩn thận tra xét, Cơ Động còn phát hiện thành thị khổng lồ này lớn gấp hai lần Trung Nguyên thành, đây không phải là chuyện ngày một ngày hai có thể hoàn thành. Đối với trận Thánh Chiến một năm rưỡi sau, Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục chuẩn bị quá đầy đủ.

Thiên Cơ khẽ thở dài nói:

“Đây chính là thiên tính xâm lược sao?”

Đỗ Minh nóng lòng hỏi :

”Lão sư. Chúng ta có cần phá hủy xưởng công binh, giết chết bọn chúng ở nơi này không? Lúc đó khi Thánh Chiến bắt đầu, Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục sẽ bị tổn thất thật lớn.”

Cơ Động khẽ nhú mày, trợn mắt nhìn Đỗ Minh một cái :

“Không được! Nơi này cách Thánh Tà Đảo quá gần. Một khi công kích Hắc Âm Thiên Cơ cùng Hắc Âm Thiên Can thánh đồ sẽ chạy tới trước tiên. Hơn nữa, mọi người phải nhớ ta đã từng nói. Chúng ta đang tiến hành kế hoạch Trảm Thủ, mặc dù Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục là địch nhân của chúng ta. Nhưng Quang Minh, Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục đồng dạng đều là người. Chúng ta không thể lạm sát người vô tội. Vì vậy, mục tiêu mà chúng ta muốn hủy diệt chính là lực lượng Ma Sư của đối phương, đối với binh dân thậm chí là binh lính cũng không được xuất thủ. Chúng ta muốn chiến tranh chết ít người hơn chứ không phải làm cho Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục sinh linh đồ thán.”

Nghe lời nói của Cơ Động, Thiên Cơ gật đầu thật sâu nói:

“Đúng là như thế, chúng ta tuyệt không tùy tiện tru diệt thường dân. Nếu chúng ta lạm sát kẻ vô tội thì có khác gì với Hắc Âm Thiên Cơ chứ?”

Đỗ Minh vội vàng gật đầu, im như hén.

Mặc dù không thể động thủ, nhưng dù sao đã ra khỏi phạm vi Hắc Âm Thiên Cơ dò xét, Cơ Động phân phó Đại Diễn Thánh Hỏa Long gia tốc dưới sự che chở của mây mù, mang theo mọi người nhanh chóng tiến sâu vào Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục, kế hoạch của Cơ Động cũng chân chính được triển khai. Lần này, mới đúng là biển rộng mặc cá bơi, trời cao mặc chim bay. Hắc Âm Thiên Cơ muốn bắt được họ, đúng là nằm mơ mà bắt con tuồng bở.

Từ đầu đến cuối, Cơ Động đều phát huy ưu thế của Hồng Liên Thiên Hỏa mà Liệt Diễm lưu lại. Có nó che chở, trong vòng một năm, bọn họ hoàn toàn có thể phóng tay mà làm, do đang ở đại bản doanh của Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục nên không cần lo lắng Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục bị công kích. Đây cũng là lý do Cơ Động kiên trì chuyển đi này. Bỏ đi cơ hội lần này nếu muốn chính diện chống lại thì không thể nói trước ai thắng ai thua, song số người tử thương nhất định rất lớn. Hắn muốn... không chỉ là chiến thắng đối thủ, mà còn là toàn thắng. Chỉ có như vậy. Mới có thể làm cho chiến tranh kết thúc trong thời gian ngắn nhất, sớm ngày giải quyết nỗi lo đè nặng trong lòng. Đánh thương thay Hắc Âm Thiên Cơ cùng Hắc Âm Các Thiên Can thánh đồ đều không biết rằng, đối thủ lớn nhất của mình đã lặng lẽ tiềm nhập vào trong nhà.

Để cẩn thận, suốt phần lớn thời gian Cơ Động chỉ huy Đại Diễn Thánh Hỏa Long hướng về đất liền của Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục phi hành, sau đó mới dần dần giảm tốc độ, hạ thấp độ cao, tìm kiếm thành thị gần nhất. Đối với bọn họ thì Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục rất xa lạ, chỉ có vào trong thành thị, mới có thể tìm được tin tức bọn họ mong muốn.

Tìm kiếm từ trên bầu trời không tới nửa canh giờ, Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã phát hiện một thành thị to lớn. Đám người Cơ Động đáp xuống một ngọn núi cách đó không xa.

Cơ Động nói với mọi người thả tọa kỵ của mình từ trong trũ tồn ma khí ra, để chúng có thể nghỉ ngơi. Bởi cứ nhốt mãi chúng trong không gian chật hẹp sẽ làm chúng khó chịu. Chỉ có Thực Nhật Phương Hoàng phối hợp Chu Tước thủ trạc hoặc là Đại Diễn Thánh Hỏa Long cùng với Tính mạng chi hạch mới có thể ở trong đó thời gian dài có lợi mà vô hại.

Mới vừa tiến vào đất liền Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục, không khí khản trương lúc đầu đã sớm biến mất. Các Thiên Can thánh đồ đều lộ ra vẻ hưng phấn, tất cả mọi người đều là thanh niên cho nên cảm giác xâm

nhập vào sâu trong lòng địch rất dễ làm bọn họ hưng phấn.

Đỗ Hình Nhi nhanh nhẩu hỏi:

“Cơ Động lão sư, bước kế tiếp chúng ta nên làm thế nào? Có phải là bắt đầu kích sát đám Ma Sư Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục không? ”

Cơ Động đáp:

“Không. Vẫn không thể đánh rần động cỏ. Trước khi bắt đầu hành động Trảm Thủ, chúng ta còn có chuyện trọng yếu cần làm, đó chính là giúp Đỗ Minh và Bảo Nhi tìm được thần khí tương ứng. Sau khi tập hợp đủ mười thần khí, chúng ta mới chính thức có thực lực đối kháng cùng Hắc Âm Thiên Can thánh đồ cùng với Hắc Âm Thiên Cơ. Đi! Chúng ta tới phía khu phố phía trước dò xét một chút tin tức, quan trọng nhất là mua một tấm bản đồ chi tiết về Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục. Như vậy hành động của chúng ta mới càng thêm thuận lợi.”

Lập tức, mọi người dưới sự hướng dẫn của Cơ Động ra khỏi phạm vi chân núi, thẳng tiến về phía thành thị.

Càng lại gần tòa thành thị, mọi người lại càng có cảm giác không bình thường, dường như nó là do hoàn cảnh xung quanh tạo nên. Bọn họ đã đi trên đường cái, mặc dù rất rộng rãi. Nhưng lại gồ ghề, khúc khuỷu hoàn toàn hiện ra bộ dáng lâu năm không được tu sửa. Hai bên đường không có cây cối, chung quanh đều là đồng ruộng bao la bát ngát, có một lượng lớn nông dân đang trồng trọt. Lẽ ra, có nhiều đồng ruộng như vậy, cuộc sống của đám nông dân phải sung túc mới đúng. Nhưng nhìn qua thì những người này lại có bộ dáng xanh xao vàng vọt, gầy trơ xương ra. Thật khiến người ta khó hiểu.

Khi đến trước tòa thành thị, cảm giác này càng trở nên mãnh liệt. Trước mắt mặc dù không thể so sánh với thủ đô của mấy đại đế quốc tại Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục. Nhưng cũng có thể đặt ở cấp bậc chủ thành. Chỉ là đến lúc này mọi người mới phát hiện, tòa thành này rất cũ kỹ và đổ nát, niên đại cực kỳ cổ xưa. Có vài chỗ trên tường thành thậm chí đã sụp đổ, nhưng cũng không có bất kỳ dấu vết tu sửa nào. Trên đầu thành binh sĩ tuần tra ít lại càng ít, thậm chí cửa thành không có binh lính canh gác. Phần lớn người đi đường đều tỏ ra uể oải.

Tình huống như thế xảy ra ở thôn xóm nghèo khó thì không có gì lạ, nhưng trước mắt rõ ràng là một tòa chủ thành mà, làm sao lại lụn bại đến trình độ như vậy? Ở Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, cho dù là một thành thị kích thước rất nhỏ cũng có sức sống hơn nơi này nhiều.

Cơ Động cùng Thiên Cơ liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nhìn thấu nghi hoặc trong lòng đối phương. Mọi người nối đuôi nhau tiến vào trong thành.

Tình huống bên trong thành thị không khác mấy so với bên ngoài, kiến trúc phần lớn rất cổ xưa, hơn nữa đều là lâu năm không tu sửa. Những tòa nhà từ hai tầng trở lên gần như tuyệt tích, phần lớn là nhà trệt tan hoang. Cửa hàng hai bên đường phố số lượng cũng thưa thớt, so sánh với chủ thành bình thường ít hơn rất nhiều.

Cơ Động đi tới trước một gian cửa hàng rồi dừng bước lại. Ý bảo các đồng bạn ở chỗ này chờ hẩn, một mình đi vào trong. Cửa hàng này chỉ có một gã trung niên nhân nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, đang tựa vào quầy ngủ gật.

“Xin chào! Xin hỏi, ở chỗ này có bán bản đồ đại lục không?”

Nhìn từ bên ngoài nhìn thì nơi này hẩn là một cửa tiệm tạp hóa, cho nên Cơ Động mới tiến vào hỏi thăm. Nhưng đi vào trong đó hẩn mới phát hiện, hàng hóa bên trong ít đến thương cảm.

Lão bản của cửa hàng ngẩng đầu, nhìn về phía Cơ Động. Đột nhiên rung mình một cái, vội vàng đứng lên. Cung kính hướng Cơ Động hành lễ:

“Hoan nghênh, hoan nghênh đại nhân quang lâm tiểu điểm. Ngài cần gì ạ?”

Nhìn bộ dạng khiêm cung ấy, Cơ Động không khỏi kinh ngạc:

“Đại nhân gì? Người biết ta sao?”

Chẳng lẽ gặp quỷ rồi, hắn mới vừa tới Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, làm sao có thể có người biết hắn? Một câu đại nhân này làm hắn thấy khó hiểu.

Lão bản cửa hàng kia chận lại nói:

“Tiểu nhân làm sao may mắn biết đại nhân được? Chẳng qua là nhìn trang phục cùng tướng mạo, nhất định ngài là Ma Sư đại nhân.”

“Sao? Người có thể nhìn ra ta là Ma Sư?”

Cơ Động tò mò hỏi. Hắn tự nhận mình che dấu hơi thở vô cùng tốt.

Cửa hàng Lão bản cung kính nói:

“Đó là dĩ nhiên, Ma Sư Đại Nhân dĩ nhiên bất đồng với chúng ta. Thiên Cơ đại nhân vạn tuế, Ma Sư đại nhân thiên tuế. Ngài muốn cái gì cứ việc cầm lấy, đây là quang vinh của tiểu điểm ta.”

Cơ Động nhìn ra, Lão bản cửa hàng này hết sức e ngại với hắn, trong lòng càng thêm nghi ngờ, hắn thân nhiên nói:

“Ta hiện tại chỉ muốn biết người tại sao có thể nhìn ra ta là Ma Sư. Nói thật đi, nếu không nghe lời thì...”

Lời vừa nói ra, Lão bản cửa hàng nhất thời rùng mình một cái, “Bịch” một tiếng, quỳ rạp xuống trước mặt Cơ Động, nước mắt nước mũi tuôn ra nói:

“Ma Sư đại nhân, ngài...ngài bỏ qua cho ta đi, ta thật không phải là cố ý mạo phạm. Trừ Ma Sư đại nhân, ai có thể có như vậy anh vĩ tướng mạo như vậy?”

Trong mắt Cơ Động bắn ra tia sáng lạnh, một tia linh hồn lực đã phiêu nhiên xuất ra, bao phủ thân thể hắn:

“Nhìn ta.”

Lão bản cửa hàng ngẩng đầu, khi hắn thấy hai mắt Cơ Động thì cảm thấy đại não trở nên mê muội, trước mắt đã đều là một mảnh màu bạc.

Cơ Động nói:

“Nói!!! Tại sao có thể nhận ra ta là Ma Sư.”

Vấn đề này hắn nhất định phải làm rõ ràng, lão bản trước mắt rõ ràng là thường dân, trong cơ thể không có một tia ma lực ba động. Người như vậy cũng có thể nhận ra mình Ma Sư thân phận, không biết rõ sao hắn có thể an tâm.

845. Chương 580: Mục Tiêu! Hắc Ám Thần Miếu

Tinh thần lão chủ cửa hàng kia đã bị Cơ Động hoàn toàn khống chế, hắn thì thào nói:

“Bởi vì chỉ có ma sư đại nhân mới có thể mặc trang phục hoa lệ như thế, chỉ có ma sư đại nhân cùng với quân đội mới có thể ăn cơm no, nhìn khí chất cùng với trang phục của ngài, ta có thể phán đoán ngài là Ma Sư đại nhân.”

Cơ Động kinh ngạc nói:

“Lẽ nào ngoại trừ ma sư cùng với quân đội, đám dân thường các người đến cả cơm ăn cũng không đủ no hay sao? Chẳng nhẽ trong thành này không có quý tộc?”

“Quý tộc? Đó là cái gì?”

Lão chủ cửa hàng vẻ mặt tỏ ra mờ mịt:

“Thiên Cơ đại nhân từng nói, chúng sinh bình đẳng, chỉ có bỏ sức thì mới có thể lấy được nhiều thứ tốt. Ma sư đại nhân cùng với quân đội cần phải bảo vệ đại lục của chúng ta, tất nhiên là họ phải được cung cấp thực phẩm tốt nhất. Mà đám dân thường chúng ta có thể sống tiếp, tất cả đều nhờ ân huệ của họ. Tất cả mọi người đều phải phục vụ ma sư cùng với quân đội. Kể từ mười năm trước, khi sắp bắt đầu tuyên bố Thánh Chiến về sau, tiền thuế giao nộp của chúng ta lại tăng lên gấp đôi. Ngoại trừ Ma sư cùng quân đội ra, cho dù là thành chủ cơm cũng ăn không đủ no. Mỗi ngày đều có người chết vì đói.

Nghe xong lời kể của lão chủ cửa hàng, Cơ Động rất cục hiểu những thứ trước mắt tự mình nhìn thấy là gì.

Cái Hắc Ám Thiên Cơ gọi là ngàn năm tích lũy hóa ra là như vậy. Dĩ nhiên là dựa vào việc áp bức, bóc lột người dân mà có được. Điều này đối với hắn tạo thành một sự rung động thật sự không nhẹ chút nào.

“Người có bản đồ đại lục không?”

Cơ Động trầm giọng hỏi.

“Có!”

Lão chủ cửa hàng dưới mệnh lệnh của Cơ Động run rẩy đứng dậy từ phía sau.

Từ trong tủ treo quần áo lấy ra một tờ bản đồ đại lục cũ nát, cung kính đưa cho Cơ Động

Cơ Động cũng không biết tiền tệ trên cái Hắc Ám Ngũ Hành đại lục này là cái dạng gì, cho nên không cách nào trả tiền cho hắn. Xóa đi đoạn trí nhớ ngắn ngủi này rồi đi ra ngoài.

Nghênh đón Cơ Động là các Thiên Can Thánh Đồ với vẻ mặt ngưng trọng, lúc trước tuy rằng chỉ có một mình hắn tự mình đi vào, nhưng thông qua linh hồn dung hợp vì thế mọi người cũng đã nghe hết những gì lão bản nói với Cơ Động.

Thiên Cơ chau mày:

“Thì ra là như vậy. Không nghĩ tới, Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục hoàn toàn không giống với tưởng tượng của chúng ta.”

Không sai! Hoàn toàn không giống. Trước khi đến đây, các Thiên Can thánh đồ đều đánh giá rất cao mảnh đại lục này. Với thực lực cường đại của Hắc Ám Thiên Cơ, cùng với toàn bộ Hắc Ám Thiên Can thánh đồ được trang bị thần khí, đồng thời còn có mấy trăm vạn Hắc Ám đại quân trang bị hoàn mỹ đóng chiếm trên Thành Tà Đảo.

Tất cả những thứ này đều chứng minh thực lực tổng hợp Hắc Ám Đại lục cường đại đến cỡ nào, phồn vinh đến cỡ nào. Nhưng sau khi bọn họ chân chính đến đây mới giật mình phát hiện, tất cả mọi thứ đều không giống với như trong tưởng tượng của mọi người. Tại đây, chẳng những không nhìn thấy bất kỳ một cảnh tượng phồn vinh nào mà chỉ là dĩ một mảnh đổ nát. Nếu bàn về sự phồn vinh thì Hắc Ám không thể nào bằng được với Quanh Minh.

Diêu Khiêm Thư nói tiếp:

“Đây phải chăng chỉ là một tòa thành thị. Hoặc là chỉ khu vực này mới có tình huống như thế? Dù sao thì khoảng cách nơi này cách tiền tuyến cũng không xa”.

Cơ Động trầm giọng nói:

“Nếu là như vậy thì không phải nói nữa, nhưng nếu cả Hắc Ám Ngũ Hành đại lục cùng giống như cảnh tượng trước mắt thì...việc sinh linh đồ thán đầu tiên không phải Quang Minh Ngũ Hành đại lục chúng ta mà ngược lại chính là bản thân Hắc Ám Ngũ Hành đại lục .

Miêu Miêu hỏi Cơ Động:

“Thế bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Kể từ khi biết Phát Thụy đã đi Vô Gian đạo, mặc dù không còn tức giận nữa, nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm của nàng, thủy chung vẫn mang theo một tầng ưu sầu nhàn nhạt.

Cơ Động trả lời:

“Hết thấy đều giữ nguyên kế hoạch mà tiến hành. Đồng thời, Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục đã vượt ra xa dự đoán của chúng ta, nên đối với phiên đại lục này chúng ta cần cẩn thận dò xét một phen. Thời gian chúng ta không thiếu vì thể hành động không cần nóng nảy, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.”

“Nếu như Hắc Âm Ngũ Hành Đại lục thực sự giống như cảnh tượng trước mắt chúng ta thì ít nhất chúng ta có thể xác định một điều. Đó chính là Hắc Âm Thiên Cơ cùng với Hắc Âm đại quân đoàn của hắc sau này đã không còn dư chút sức lực nào. Lấy sự nghèo khó của Hắc Âm đại lục, cho dù hiện tại binh lực của hắc có nhiều hơn nữa, cũng không có thể mang đi đánh lâu dài được. Mấy trăm vạn đại quân a! Mỗi ngày tiêu hao cũng là một con số thiên văn đó. Mà số tiêu hao đó tới từ đám dân thường ngay cả cơm ăn cũng không đủ no.”

“Vốn là ta không có lòng tin. Nhưng bây giờ nhìn lại, trận Thánh Chiến này cơ hội của chúng ta thật ra thì cũng không nhỏ. Hắc Âm Thiên Cơ sợ rằng cũng bởi vì chính tình huống không lạc quan của Hắc Âm đại lục mới mơ ước hướng tới Quang Minh đại lục của chúng ta. Ý nghĩ của hắc, nhất định là lấy chiến nuôi chiến, nhanh chóng đánh vào trong Quang Minh Ngũ Hành Đại lục.”

“Thông qua cướp đoạt tiến tới phát động chiến tranh. Hắc Âm Thiên Cơ có lẽ kiêu hùng, nhưng cũng không phải người có tài trị quốc. Hoặc có thể nói, dưới tình cảnh vì hắc là loại người độc đoán nên căn bản không có ai dám ra giúp hắc thống trị đại lục. Hơn nữa, tình trạng như thế nhất định không phải do đời này Thiên Cơ tạo thành, hắc được xưng là hi sinh thập đại Thiên Cơ mới tạo ra được một cơ hội là hắc. Xem ra, đám dân thường trên Hắc Âm đại lục này cũng đã trải qua một chuỗi thời đại thống khổ mới thành ra như vậy. “

Các Thiên Can thánh đồ gật đầu liên tục, nếu như chân tướng của Hắc Âm đại lục thật sự giống như những gì trước mắt bọn họ đã nhìn thấy thì quả thực nội tình của Quang Minh Ngũ Hành đại lục ổn định và tốt hơn nhiều. Dĩ nhiên, điều này cũng phải nói đến sau khi chiến tranh bắt đầu, phía bên Quang Minh đại lục có thể khiến chiến tranh kéo dài thì mới có ý nghĩa. Đối với tình hình trước mắt xem ra, có lẽ thực sự là không thể!

Cơ Động nói:

“Những thứ đang diễn ra trước mắt chúng ta khiến tình huống trở nên phức tạp hơn. Tuy nhiên bây giờ mà nghĩ đến chúng còn hơi sớm, hiện tại phải tìm hiểu kỹ Hắc Âm Ngũ Hành đại lục nhiều hơn rồi tính tiếp. Đi thôi, chúng ta trước tiên tìm một nơi an tĩnh nghỉ ngơi, sau đó mới từ từ nghiên cứu tấm bản đồ Hắc Âm đại lục này.

Nói như thế nào thì đây cũng là một tòa chủ thành, mặc dù đã lụn bại nhưng để tìm kiếm một tử điểm thật sự cũng không quá khó khăn. Rất nhanh, mọi người liền tìm được một cái tử điểm. Cũng giống lúc trước, sau khi bọn hắc đi vào quán rượu, căn bản không cần nói gì thêm, ông chủ tử điểm cùng với gã tiểu nhị duy nhất lập tức tiến lên tiếp đón, cung kính an bài chỗ ở giúp bọn hắc, căn bản là không có nói đến chuyện tiền bạc.

So với với tử điểm tại Quang Minh ngũ hành đại lục thì nơi này bài trí có thể khiến cho con người ta giận sôi máu, may mà còn có chút sạch sẽ. Bởi vì “nhập gia tùy tục”, huống chi nhóm người Quang Minh thánh đồ còn có nhiệm vụ trọng yếu, tự nhiên sẽ không tính toán những điều đó.

Cơ Động đem đồng đội tụ tập lại trong phòng của mình, khi tất cả mọi người đã đến đủ, Diêu Khiêm Thư mỉm cười nói:

“Cảm giác ở trên Hắc Âm ngũ hành đại lục này cũng không tệ lắm, quả nhiên chính là thiên đường. Ma sự ở đây giống như thượng đế vậy, làm gì cũng không cần trả tiền, cái đám Ma sự Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục này thật sự quá sung sướng a!”

Thiên Cơ nhìn Diêu khiêm Thư một cái rồi hỏi:

” Thế người có biết tình huống như vậy có ý nghĩa gì không?”

Diêu khiêm thư sững sốt một chút nói :

“Tiêu tốn tiền của ư? Nghĩa là cuộc sống của dân thường nghèo khó?”

Thiên Cơ lắc đầu, Cơ Động ngồi ở trên ghế nói:

“Điều đó nghĩa là số lượng Ma sư ở Hắc Âm ngũ hành đại lục vượt xa dự tính của chúng ta. Trên đoạn đường tới đây, ta đã cẩn thận quan sát toàn thành thị này, thanh niên trai tráng thật sự rất ít. Mà trước lúc chúng ta vào thành ở hai bên đường ta đã quan sát, trong số những nông dân đang làm ruộng đồng dạng rất ít có sự tồn tại của thanh niên.”

“Ta vừa mới cẩn thận suy tư một chút, chuyện này có thể nói lên hai điều, sợ rằng tất cả thanh niên trai tráng đều đã vùi đầu vào phần đại nghiệp to lớn kia của Hắc Âm Thiên Cơ rồi. Nếu như mọi người là người dân trong tòa thành thị này thì với cuộc sống như thế trên phiên đại lục này, chờ đám các người có hài tử thì sẽ làm thế nào? Vì trở nên nổi bật, vì có miếng cơm, có cuộc sống tốt, như vậy chỉ có hai cái lựa chọn.”

“Lựa chọn đầu tiên là trở thành một gã ma sư, nếu như ta nói không sai ... ở trên Hắc Âm ngũ hành đại lục này, nhất định có hệ thống phương thức chọn lựa ma sư so với Quang Minh ngũ hành đại lục chúng ta càng nghiêm khắc hơn. Hơn nữa, nhất định là chỗ nào cũng có, tất cả đều do Hắc Âm Thiên Cơ nắm trong tay.”

“Vì có thể sinh tồn tốt hơn, vượt qua ngày tháng tốt hơn, Chỉ cần thanh niên có một chút thiên phú ma sư, sợ rằng cũng sẽ toàn lực tu luyện, mưu tính có thể một bước trở thành phượng hoàng. Mà những thanh niên thật sự không cách nào trở thành ma sư, vì ăn no, mặc ấm, chỉ còn một con đường khác đó là làm lính. Mặc dù muốn rất khó khăn, nhưng dù sao trong quân đội nhất định còn có thể cho bọn họ ăn no cơm. ”

Thiên Cơ tiếp lời Cơ Động:

” Dưới tính huống như vậy, chỉ sợ chúng ta phải suy tính cho kĩ. Nếu như tất cả các thành phố trên Hắc Âm ngũ hành đại lục đều giống như trước mắt chúng ta đã thấy, hoặc là không khác lắm. Như vậy, tổng số quân đội, ma sư trên Hắc Âm ngũ hành đại lục e rằng so với dự liệu của chúng ta còn kinh khủng hơn. Căn bản Hắc Âm Thiên Cơ cố ý làm như thế, thả rằng tiêu hao toàn bộ tương lai phát triển của đại lục, cũng muốn thành lập nên lên một lực lượng quân sự cường đại và bất bại. Mà hắn trở thành chúa tể tín ngưỡng của cỗ lực lượng quân sự này, chỉ cần có thể xâm chiếm Quang Minh ngũ hành đại lục chúng ta thì tất cả đều không thành vấn đề.”

Diêu Khiêm Thư hít sâu một hơi:

“Hắc Âm Thiên Cơ thật sự quả là một con người đáng sợ. Biện pháp tuyệt hậu loại này, chỉ sợ cũng có mình hắn mới nghĩ ra được. Ta cảm thấy mình thật may mắn khi được sinh ra ở Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục. Lực lượng quân sự chúng ta kém hơn họ, nhưng trăm năm hòa bình khiến đại lục chúng ta khắp nơi tràn ngập sức sống. Mặc dù không thể phủ nhận rằng không có những địa phương xấu xa, nhưng so với cuộc sống bên này, quả thực chính là thiên đường so với địa ngục. ”

Cơ Động ở trên giường mở ra tấm bản đồ lúc trước mua về, chỉ vào nó và nói:

“Từ diện tích có thể thấy, Hắc Âm ngũ hành đại lục nhỏ hơn Quang Minh ngũ hành đại lục chúng ta, ước chừng chỉ bằng một phần ba mà thôi. Nơi đây cũng phân thành năm quốc gia, thậm chí ngay cả tên quốc gia cũng cùng giống như chúng ta không sai biệt lắm. Văn tự có chút không giống, nhưng khác biệt không lớn, có thể mơ hồ phân biệt. Mà trên thực tế, quốc gia ở đây không có ý nghĩa gì. Tất cả chỉ vây quanh nơi này.”

Vừa nói Cơ Động vừa giơ tay chỉ vào vị trí trung ương. Mọi người đều đem ánh mắt tập trung tại chỗ đó, chỉ thấy ở đó là một khối khu vực hoàn toàn bị bao bọc bởi một màu đen, phía trên không có bất kì sự phân chia nào, chỉ có bốn chữ đơn giản nhất, đó là:

“Hắc Âm thần miếu. ”

“Nơi này nhất định chính là sào huyệt của Hắc Âm Thiên Cơ rồi. Tất cả mệnh lệnh thao túng Hắc Âm Ngũ Hành đại lục đều phát ra từ nơi này. Cũng chính nơi này nắm giữ lực lượng mạnh nhất trên mảnh đại lục này, nó đã thống trị trên mảnh đại lục này cả trăm ngàn năm. Đồng thời, nơi này cũng chính là mục tiêu thứ nhất của chúng ta.”

Cơ Động nặng nề chỉ tay vào khu vực Hắc Âm thần miếu.

Nghe xong lời Cơ Động nói. Ánh mắt Lang Thiên Ý sáng lên:

“Thiếu chủ, trước tiên chúng ta phá đi căn cơ của bọn chúng sao?”

Cơ Động cười nhẹ một tiếng nói:

“Đây đương nhiên chỉ là một phần, bây giờ đối với chúng ta đây là một cơ hội tốt, bởi vì sư huynh truyền tin tức cho Hắc Ám Thiên Cơ, khiến cho hắc dẫn theo nhóm Hắc Ám Thiên Can thánh đồ ngăn chặn chúng ta ở trên Thánh Tà đảo. Cho dù là chúng ta có sớm chuẩn bị, Hắc Ám Thiên Cơ cũng sẽ mang lại cho chúng ta phiền toái không nhỏ, thật vất vả mới coi như vượt qua vòng ngăn cách tiến vào Hắc Ám ngũ hành đại lục.”

“Nhưng từ giây phút chúng ta bắt đầu đột phá vòng ngăn cách và tiến vào Hắc Ám đại lục thì quyền chủ động đã nằm trong tay chúng ta. Ta không để cho mọi người động thủ bởi vì chúng ta có khả năng đi tới sào huyệt của Hắc Ám Thiên Cơ đầu tiên. Làm như vậy sẽ có rất nhiều chỗ tốt, đầu tiên, Hắc Ám Thiên Cơ cùng với Hắc Ám thánh đồ không có ở đây. Điều này đối với chúng ta là một cơ hội ngàn năm có một, không thể để lại cho Hắc Ám thần miếu một vài điều kinh ngạc sao được chứ?”

Vừa nghe Cơ Động nói như thế, trên mặt mọi người không khỏi hiện ra tiểu ý.

Cơ Động tiếp tục phân tích:

“Tiếp theo, ở Hắc Ám thần miếu khẳng định có đại lượng ma sư trú quân. Đó nhất định đều là phần tử trung thành của Hắc Ám Thiên Cơ, thờ phụng Hắc Ám một cách thành kính nhất. Giết bọn hắc chúng ta cũng không cần lo lắng bất kỳ gánh nặng nào trong lòng. Điểm thứ ba, cũng trọng yếu nhất, hai kiện thần khí Quang Minh Thủy hệ nhất định bị Hắc Ám Thiên Cơ cất giấu ở nơi này. Đây là mục tiêu thiết yếu lần này của chúng ta. Nếu như không công kích Hắc Ám thần miếu đầu tiên, như vậy rất có thể sau này chúng ta không còn có cơ hội nào nữa. Bởi vì những nguyên nhân này mà ta mới cùng mọi người xác định mục tiêu thứ nhất là ở đây. Tuyệt đối không thể bại lộ. Mọi người có đề nghị gì thì có thể lập tức nói ra, chúng ta cùng nhau thương lượng.”

A Kim đầu tiên lắc đầu, thản nhiên nói:

“Ta chỉ động thủ giết người, còn những thứ khác là chuyện của các người.”

Trần Tư Tuyền khẽ mỉm cười, cũng không nói gì, nhưng ánh mắt của nàng thủy chung đều dừng lại ở trên người Cơ Động.

Diêu Khiêm Thư mỉm cười nói:

“Cơ Động đã nghĩ chu đáo như thế rồi, ta cũng không có ý kiến gì. Chẳng qua, Thiên Cơ à. Người có thể suy tính cát hung chuyển này cho chúng ta một chút không?”

Thiên Cơ khẽ vuốt cằm, hai tay giơ lên không trung điểm một vài cái, sau đó thu bàn tay về, khẽ đụng vào trán. Nhất thời, Thiên Cơ Nhãn chỉ ẩn trong đầu Thiên Cơ mở ra. Kèm theo Thiên Cơ chi nhãn mở ra, từng tia sáng nhàn nhạt kỳ dị bỗng nhiên xuất hiện. Ánh mắt của Thiên Cơ nhất thời trở nên mờ mịt, một quang mang đặc thù chớp nhanh như thiểm điện, giống như đang nhìn chăm chú vào một địa phương xa xôi nào đó.

Các Thiên Can thánh đồ ngưng thần tĩnh khí, lẳng lặng chờ đợi.

Một lúc lâu sau, ngón trỏ bên tay phải của Thiên Cơ điểm lên Thiên Cơ nhãn, tất cả những tia sáng kì dị đồng thời đều thu lại. Thở dài một hơi, hắc gật đầu với Cơ Động rồi nói ra bốn chữ.

846. Chương 581: Hắc Ám Tế Tự Đoàn

- Hữu kinh vô hiểm!

Sau khi tiên đoán, Thiên Cơ nói ra bốn chữ này.

Nghe vậy, ánh mắt Cơ Động nhìn về phía đồng bạn của mình, sau đó trầm giọng nói:

- Tối nay lên đường.

Đúng lúc ấy, từ bên ngoài truyền đến những tiếng bước chân dồn dập khiến người khác chú ý. Một thanh âm bén nhọn vang lên:

- Cái gì? Không có phòng? Cái nơi ở nghèo nàn này của người mà không còn một gian phòng nào sao? Không còn thì kêu người khác dọn ra. Chúng ta đều là thuộc hạ thân tín nhất của Hắc Ám Thiên Cơ đại nhân. Có thấy cái gì không? Đây chính là Hắc Ám huy chương mà chỉ những thành viên của Hắc Ám Tế Tự đoàn chúng ta mới được đeo. Những tên Ma Sư bình thường là cái thá gì chứ? Mau bảo bọn họ rút đi! Thật là xui xẻo, cái địa phương quỷ quái này, ngay cả chỗ ở cũng không có.

“Tôn kính Hắc Ám tế tự đại nhân, nhưng mà...nhưng mà. . .”

“A...!!!”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Hiển nhiên đám người gọi là Hắc Ám Tế Tự đoàn đó đã động thủ.

- Nhưng mà cái đệt. Còn không mau lên, làm trễ nải thời gian nghỉ ngơi của chúng ta, cẩn thận ta lột da người, cho người thưởng thức tư vị của nghi thức tế lễ Hắc Ám bây giờ.

Nghe thanh âm huyền não phía ngoài, các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ tập trung ánh mắt về phía Cơ Động, đợi quyết định của hắn. Cơ Động cười nhạt một tiếng:

- Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh. Đã có người tự đưa tin tức tới thì chúng ta cần gì phải khách khí. Đi! Ra xem một chút nào, một tên cũng không cho thoát.

Cơ Động vừa nói xong thì các Thiên Can Thánh Đồ đã cảm thấy trong đầu trở nên thanh tĩnh, Cơ Động rất nhanh đã liên hợp tất cả linh hồn của họ với nhau. Điểm này, cho dù Linh Hồn Lực của Thiên Cơ có mạnh hơn Cơ Động cũng không thể làm được. Đó chính là tín hiệu của chiến đấu. Thực lực của các Thiên Can Thánh Đồ dưới sự chỉ huy bởi Linh Hồn Lực của Cơ Động có thể phát huy ra 120%.

Cơ Động đẩy cửa bước ra, các Thiên Can Thánh Đồ theo sát phía sau.

Mặc dù cảm nhận được thực lực địch nhân trước mắt không mạnh lắm, nhưng Cơ Động vẫn cẩn thận dùng Linh Hồn Lực bao trùm toàn bộ tử điểm. Nơi này là Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, bất kì sơ hở nhỏ nào cũng sẽ khiến thân phận bại lộ, cẩn tắc vô áy náy thì hơn.

Bố trí của tử điểm này rất giống những khách sạn kiếp trước của Cơ Động. Tất cả có bốn gian, nhưng chỉ có mấy phòng, khó trách sau khi nhóm người Cơ Động vào rồi thì không còn phòng trống nữa. Vừa ra khỏi cửa, Cơ Động nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Có hơn mười người mặc quần áo màu đen, đầu trùm mũ đen. Một nam tử cao lớn chân mang giày da trâu đang đứng ở giữa sân vừa thu quyền lại, lão bản tử điểm ngã lặn ra rên rĩ, cách đó không xa có vài cái răng tung tăng trên mặt đất. Tiểu nhị duy nhất sợ hãi đứng bên cạnh, cố gắng che dấu ánh mắt phần hện vào sâu trong đáy mắt.

Cơ Động vỗ vỗ tiểu nhị vài cái, sau đó mới chuyển ánh mắt tới những người mặc áo đen quái dị này.

Đám người đó thấy nhóm người Cơ Động cũng dời tầm mắt nhìn qua. Một gã áo đen cầm đầu cỡ chừng hơn ba mươi, sắc diện âm trầm, tái nhợt. Hàng lông mày xéch lên khiến người ta có cảm giác âm hiểm và gian xảo.

- Các người đã chiếm chỗ ở của bọn ta?

Hắn bình tĩnh lên tiếng, đồng thời âm thầm đánh giá nhóm người Cơ Động. Đồng bạn của hắn cũng không vì Cơ Động xuất hiện mà khẩn trương. Còn các Thiên Can Thánh Đồ phía sau Cơ Động bắt đầu tản ra.

Cơ Động quay đầu lại nhìn thoáng qua gian phòng mình vừa đi ra, nhìn gã áo đen cầm đầu rồi hỏi:

- Phòng đó có ghi tên người?

Tên này sống người trong chốc lát, đám người phía sau hắn cũng ngơ ngác nhìn Cơ Động giống như nhìn thăng ngọc. Hắn hỏi:

- Người có biết chúng ta là ai không?

Cơ Động cười nhạt một tiếng:

- Các người không phải vừa mới tự giới thiệu sao? Hắc Âm Tế Tự đoàn, không sai chứ?

Tên cầm đầu giật tím mặt:

- Khốn kiếp! Biết chúng ta là Hắc Âm Tế Tự đoàn rồi mà dám bất kính như vậy? Chúng bay chán sống rồi hả? Nói!!! Đại tể ti nào quản chế các người? Tất cả quỳ xuống cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Cơ Động nhướn miệng cười, lộ ra hàm răng trắng sáng:

- Bản thân ta cũng muốn nhìn xem người không khách khí thế nào đây?

Gã áo đen hiển nhiên chưa gặp phải tình huống này bao giờ, hắn dần mặt ra một chút rồi giơ hai tay lên phát một cái, hai cổ lam sắc hoả diễm bùng lên, đánh mạnh vào ngực Cơ Động. Âm Dương Miện màu xám tro ngừng tự trên đỉnh đầu hắn, Ngũ quan tam tinh, cấp năm mươi sáu. Bất đồng với Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, Âm Dương Miện của ma sư tại Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục có màu xám tro chứ không phải màu vàng. Đây chính là đặc điểm dễ nhận biết nhất của ma sư giữa hai đại lục.

Mắt thấy hai cổ lam sắc hoả diễm đánh tới, nụ cười trên mặt Cơ Động càng thêm rõ ràng. Tay phải của hắn phát về phía trước một cái, hai cổ lam sắc hoả diễm giống như tìm thấy sông chảy về biển, chui vào tay phải của Cơ Động rồi biến mất. Đối phương giật mình tìm kiếm, Cơ Động thần nhiên hỏi:

- Tìm cái này sao?

Đám người áo đen cảm thấy như cả người mềm nhũn ra, trong sợ hãi những tên ma sư Tứ quan này nào có thể phát huy nổi một phần thực lực bản thân cho được. Mà trên thực tế, dù có phát huy thì cũng tới đâu chứ? Hàn quang lạnh băng mang theo mười tiếng kêu đau đớn vang lên, trừ tên Hắc Âm ma sư công kích Cơ Động, còn lại đều ngã xuống đất. Trên trán họ xuất hiện một lỗ thủng bằng ngón tay, nhưng quỷ dị là không chảy chút máu tươi nào.

Người ra tay chính là Miểu Miểu và Đỗ Minh, chỉ cần một trong hai người đã dễ dàng giải quyết họ, nhưng cùng xuất thủ hiển nhiên càng thêm mau lẹ. Về phần gã áo đen đầu lĩnh đã bị Cơ Động tóm lấy cổ, gã hoảng sợ nhìn đám Ma sư của mình, chết không kịp ngáp, ngay cả giấy giụa tượng trưng cũng không.

Lão bản tử điểm này giờ vẫn nằm rên rỉ trên mặt đất, giờ này sắc mặt tái nhợt không dám phát ra một tiếng động. Còn tiểu nhị thì run rẩy đứng kế bên.

Cơ Động quay đầu nói với A Kim:

- Miểu Miểu. Lấy tinh miện của bọn họ, sau đó giải quyết hậu quả của mình đi.

Sau khi nói những lời này, Cơ Động phát tay về phía gã tiểu nhị, người này kinh hô một tiếng muốn giãy giụa, nhưng không thể thoát ra.

Khê động bàn tay, cổ của gã tiểu nhị cũng đã bị hắn nắm trong tay. Cơ Động đi thẳng về phía gian phòng của mình.

Các Thiên Can Thánh Đồ phối hợp cực kỳ ăn ý, thân hình A Kim loé lên lướt qua xác những tên Hắc Âm ma sư, từ trên đầu chúng hút ra một cái Hắc Âm tinh miện. Khi nàng trở lại thì tất cả đã trở lại bình thường, vùng đất này giống như cái miệng của một con quái vật khổng lồ đã cắn nuốt hết thấy mọi dấu vết.

Thiên Cơ bình thần đến trước mặt lão bản tử điểm, nở một nụ cười ôn hoà như nắng sớm, thanh âm du dương vang lên:

- Ngủ đi. Ngủ một giấc dậy cái gì cũng không biết cả.

Ánh mắt lão chủ tử điểm trở nên mơ màng rồi chậm rãi nhắm lại.

Diêu Khiêm Thư bước tới đỡ lấy lão. Một đạo thanh quang nhàn nhạt sáng lên, tức thì những vết thương trên mặt lão biến mất. Ngay cả mấy cái răng bị gãy cũng mọc trở lại. Sau đó Diêu Khiêm Thư khiêng lão đặt phía sau quầy, cho lão ngủ gục tại đó.

Cả quá trình từ lúc bắt đầu tới khi kết thúc chỉ trong nửa khắc mà thôi, các Thiên Can thánh đồ phối hợp nhuần nhuyễn vô cùng. Hơn nữa, không có bất kỳ sự kinh ngạc nào, giống như đã dự tính từ trước. Qua mấy năm rèn luyện, rốt cuộc các Thiên Can thánh đồ cũng đã chân chính trở thành một đoàn đội chân chính. Không chỉ về mặt chiến đấu, mà còn các phương diện khác nữa.

Cơ Động dẫn người áo đen và tên tiểu nhị chừng mười ba mười bốn tuổi đi vào phòng. Ý niệm vừa động, hắn đã phong bế xong mấy đường kinh mạch của họ lại. Sau khi, ném gã áo đen vào góc phòng, hắn đặt tiểu nhị lên ghế.

” Nói đi! Người là ai?”

Cơ Động hỏi.

Tiểu nhị run rẩy, ánh mắt sợ hãi nhìn Cơ Động không dám trả lời, hai hàm răng của nó lập cập va vào nhau.

Cơ Động khẽ nhíu mày:

“Được rồi. Đừng có giả vờ nữa, trước mặt ta nó chẳng có tác dụng gì đâu. Một gã Tam quan ma sư mà lại đi là một tên tiểu nhị sao? Tiếp tục giả bộ sẽ chẳng có gì tốt lành cho người đâu. Không lẽ ngươi muốn biến mất giống những thi thể bên ngoài?”

Ánh mắt tên tiểu nhị trợn lên, nàng không còn run rẩy nữa:

” Làm sao người biết ta là Tam quan Ma Sư?”

Lúc trước nàng luôn khép nép nên không ai để ý, giờ này giọng nói thanh thúy rất êm tai cùng với ánh mắt sợ hãi giờ trở nên linh động hơn nhiều. Con ngươi màu trắng nhạt kết hợp với cặp mắt to tròn khiến nó không thể hợp với tướng mạo bình thường của nàng được.

Cơ Động lạnh nhạt nói:

“Ta chẳng những biết ngươi là Ma Sư, mà còn biết hình dạng của ngươi bây giờ cũng do hoá trang. Để ta lột nó ra hay là ngươi tự làm đây?”

Vừa nói, tay của hắn búng nhẹ một cái giải khai cấm chế trên người nàng. Nếu để cho một tiểu cô nương chạy trốn khỏi tay hắn- Thiên Can thánh vương có lẽ đó là chuyện buồn cười nhất thế giới mất.

Cô gái hừ một tiếng, nhưng không dám trái ý hắn. Tay phải nàng luồn vào vạt áo trước ngực muốn tìm cái gì đó.

Cơ Động khẽ nhíu mày, hắn nghiêng người đi chỗ khác. Hắn không có ý chiếm tiện nghi của nàng, huống chi đồng bạn của hắn đang ở đây.

Một tiếng “loạt xoạt” vang lên, khi Cơ Động quay người lại thì thấy cô nàng đang ôm lấy một lớp da giống da người. Cổ, mặt, đầu tóc...đều được bóc ra.

Nhìn dụng cụ tinh xảo trước mặt, trong lòng Cơ Động thầm khen một tiếng. Nếu không phải trông mặt của nàng tự bán đứng, có lẽ hắn cũng không thể nhận ra sơ hở gì.

Sau khi lột lớp hoá trang xuống, thiếu nữ này thay đổi hoàn toàn. Đầu tiên là bộ ngực to ra:ra:ra:ra:ra:, da thịt mềm mại, dung nhan xinh đẹp còn đang mang theo vẻ tức giận, mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng đúng thật có tiềm chất cực phẩm mỹ nữ nha.

Chỉ là, tiểu cô nương này rất đáo để, trong nháy mắt khi tháo mặt nạ xuống liền ném thẳng vào Cơ Động. Cùng lúc đó, hai tay bật mạnh vào thành ghế, một đôi chân thon dài mạnh mẽ đá vào “tiểu Cơ Động”. Tay phải đỡ thân thể, tay trái nắm lấy cây cột bên cạnh, động tác nhanh nhẹn, “xuống chân” rất tàn nhẫn nha.

Nếu bị nàng đánh trúng, có lẽ trên đời này sẽ thiếu đi một người đàn ông chân chính.

Đáng tiếc, nàng chọn sai đối tượng mất rồi. Mấy trò vặt này trước mặt Cơ Động có là gì chứ? Tùy tiện phát tay một cái, tiểu cô nương liền cảm thấy hai chân như tê dại, đôi tay mất mục tiêu sém chút đập đầu vào cột,

Nàng té cái “bịch” xuống đất, kinh mạch vừa mới giải khai lại bị phong bế.

Lúc này, các Thiên Can Thánh Đồ cũng đã tới. Có năng lực dò xét mạnh mẽ của Cơ Động và Thiên Cơ cho nên họ không cần lưu lại nhiều người trinh sát.

Mất thấy tiểu cô nương ngã rên mặt đất, mỉm cười nói:

” Cơ Động. Người thật không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả. Tiểu cô nương còn nhỏ tuổi mà người chẳng nhẹ nhàng chút nào.”

Cơ Động vùng tay lên, dùng Diệt Thần Dẫn đưa nàng trở lại ghế:

” Đừng tưởng nàng ta nhỏ tuổi mà nhảm, chiêu vừa rồi của nhóc con có lẽ dùng cho không ít nam nhân rồi. Người trúng chiêu có lẽ không ít đâu nhỉ?”

Tiểu la ly trừng mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Cơ Động, nhưng với vẻ đẹp của nàng, cứ cho là cái trừng mắt ấy có mấy phần hung ác nhưng lại mang theo sự đáng yêu không chịu được.

“Ta không tin, người làm sao có thể tránh được. Với dung mạo của ta, đám xú nam nhân các người sẽ ngăn ra. Sau đó mặc nhiên bị ta chà đạp mới đúng chứ?”

Vừa nói, bộ dạng của nàng rất bất bình, giống như gặp uỷ khuất vậy. Hai mắt tiểu nha đầu như muốn phun ra lửa nhìn Cơ Động...

847. Chương 582: Hắc Ám Tế Tự Phẩm Cấp

Diêu Khiêm Thư cười ha hả:

” Tiểu nha đầu này đáng để thật, dám tính toán với lão đại cơ đấy. Xem ra Cơ Động nói không sai, một chiêu đó khẳng định rất ít người đỡ được. Nhóc con, cho người tâm phục khẩu phục nhé! Tư Tuyên, cho nó xem hình dạng thật của nàng đi.”

Sau khi tiến vào Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, vì để người khác không chú ý, Cơ Động yêu cầu các nàng dùng khăn che mặt lại. Nếu không, năm mỹ nữ cùng ở một chỗ thì thật khiến người khác chú ý.

Trần Tư Tuyên đi tới bên cạnh Cơ Động, nhìn hẩn một cái, Cơ Động khẽ gật đầu. Trần Tư Tuyên lúc này mới hạ khăn che mặt xuống, kiều nhan hoàn mỹ khiến bao người đổ kị hiện ra.

Tiểu la ly lúc này còn vô cùng tự tin thì lúc này ngẩn ra nhìn Trần Tư Tuyên, nàng vẫn luôn cho rằng mình là một trong những mỹ nhân đệ nhất thiên hạ. Nhưng khi nhìn thấy Đông Mộc Thánh nữ, cảm giác dom đóm mà đòi so với ánh trăng khiến nàng chỉ muốn mặt đất hiện ra một cái lỗ để nàng chui xuống cho đỡ xấu hổ.

Diêu Khiêm Thư cười đắc ý:

” Nhìn thấy chưa? Đây là hồng nhan tri kỷ của lão đại chúng ta đó. Mấy phần thủy mị của nhóc mà muốn hấp dẫn được hẩn sao? Huống chi nếu một cước của nhóc nếu đá trúng thì chỉ e mình nhóc chịu khổ thôi.”

Cơ Động hiểu rõ tâm lý con người, cho nên hẩn rất tự tin có thể đả kích phòng tuyến tâm lý của bất kì người nào. Vì vậy, Cơ Động mới để cho tiểu nha đầu nhìn mặt Trần Tư Tuyên.

Thiếu nữ tóc tím quả nhiên bị dung nhan hoàn mỹ của Trần Tư Tuyên trấn trụ, hô hấp của nàng trở nên dồn dập, cắn chặt đôi môi. Mặc dù không chính miệng thừa nhận, nhưng trong lòng nàng đã đồng ý với những gì mà Diêu Khiêm Thư nói. Đúng vậy! Nam nhân có một hồng nhan tri kỷ hoàn mỹ như vậy, lí nào còn bị sắc đẹp của mình mê hoặc chứ?

Cơ Động kéo một cái ghế rồi ngồi trước mặt thiếu nữ. Hắn nhìn thẳng vào mặt nàng rồi khẽ mỉm cười:

- Ta nghĩ bây giờ hai ta có thể trò chuyện một cách thoải mái. Đầu tiên, ta muốn biết lai lịch của ngươi.

Thiếu nữ hừ một tiếng, quay đầu nhìn chỗ khác.

Với những cô bé bướng bình, Cơ Động có rất nhiều cách giải quyết:

- Không nói phải không? Không sao. Ta có vô số cách làm ngươi phải nói.

Thiếu nữ nghe vậy, cả giận nói:

- Muốn đánh muốn giết tùy ngươi. Miệng là của ta, ta không muốn nói thì các ngươi đừng mơ biết được gì. Cùng lắm thì chết thôi.

Mm ở bên cạnh mỉm cười:

- Tiểu muội muội, ngươi cho rằng chết rất đáng sợ sao? Ngươi lầm rồi, trên thế giới này có vô chuyện còn đáng sợ hơn tử vong. Thí dụ như sống không bằng chết chẳng hạn. Cơ Động ngươi muốn ra tay hay để ta?

Là Minh chủ Ma Minh, hoàn cảnh sống của nàng từ nhỏ ra sao không nói cũng biết.

Cơ Động lắc đầu đáp:

- Tiểu nha đầu này không phải địch nhân. Không phải vội, cứ từ từ rồi nó sẽ nói thôi.

Thiếu nữ giận dữ hét lên:

- Ngươi nói ta là tiểu nha đầu? Người ta nhỏ ở chỗ nào?

Vừa hỏi nàng vừa ưỡn bộ ngực mới nhú của mình lên. Chỉ là khi ánh mắt của nàng dời lên người mấy cô gái, nhất thời giống như bong bóng bị xì hơi. Dù dáng người mảnh khảnh nhất của Đỗ Hình Nhi cùng còn lớn hơn của nàng nhiều, chứ đừng nói tới hoàn mỹ như Trần Tư Tuyền hay bốc lửa như A Kim.

Cơ Động không để ý đến nàng nữa, hắn đứng dậy hút gã áo đen trong góc phòng lại. Bị phong tỏa ma lực, gã không thể cử động. Chỗ Cơ Động đứng vừa đúng tầm nhìn của nàng.

Không hỏi điều gì, trong sự hoảng sợ của gã áo đen, hai tròng mắt màu đen của Cơ Động đã biến thành màu bạc.

Ánh sáng màu bạc khiến thiếu nữ chú ý, nàng giật mình không hiểu Cơ Động muốn là gì. Ngay sau đó, hai đạo ngân quang bắn ra từ trong mắt Cơ Động chiếu vào đôi mắt của gã áo đen. Thân hình của gã run rẩy kịch liệt, toàn thân co quắp, miệng há hốc phát ra những tiếng thở dốc. Bộ dạng thống khổ của gã khiến thiếu nữ rét lạnh. Nàng nhớ lại cảnh tượng đám người Cơ Động giết chóc, nhất thời sắc mặt tái nhợt.

Ngân quang thu liễm, gã áo đen vẫn đứng yên, nhưng trong mắt đã mất đi sự ba động tâm tình trở nên ngây ngốc, mờ mịt. Gã ngơ ngác nhìn Cơ Động, thân hình vẫn co quắp khiến người ta có cảm giác như một cái xác không hồn.

- Nói lai lịch của các ngươi? Hắc Ám Tế Tự đoàn đã xảy ra chuyện gì?

Cơ Động lạnh lùng hỏi.

Gã áo đen đáp với giọng máy móc:

- *Hắc Ám tế tự đoàn chịu sự chỉ huy của Thiên Cơ đại nhân. Chúng ta là những thủ hạ tầng chót của Tế Tự đoàn, bình thường thực hiện các nhiệm vụ như truyền lệnh tới các Đại tế ti khác. Vì thế, chúng ta có địa vị rất cao, dù Ma Sư thực lực vượt xa chúng ta cũng phải cung kính nghe lệnh. Nếu không chính là bất trung với Thiên Cơ đại nhân, phải bị nghiêm trị.

Cơ Động suy tư trong giây lát rồi hỏi tiếp:

- Tức là các Ma Sư trên đại lục, hay Đại Tế ti cũng phải nghe lệnh ngươi?

Gã áo đen đáp:

- Đúng vậy! Thiên Cơ đại nhân chia các Ma sư làm Hắc Âm sư đoàn, chỉ có ma sư tạo thành sư đoàn mới có danh hiệu. Cứ một trăm gã Hắc Âm ma sư tạo thành một sư đoàn do Đại Tế Ti thống soái, Hắc Âm quân đoàn do mười hắc ám sư đoàn dưới sự chỉ huy của một vị hồng bào Đại Tế Ti tạo thành. Cứ mười Hắc Âm quân đoàn dưới sự thống lĩnh của một vị Tử Bào Đại tế ti tạo thành Hắc Âm ma quân.

Cơ Động hài lòng gật đầu, những tin tức này tới thật đúng lúc.

- Người hãy nói số lượng và cấp bậc của Hắc Âm tế tự.

Cơ Động hỏi tiếp.

- Thuộc hạ của Hắc Âm thiên cơ đại nhân cao quý nhất phải kể đến mười thánh đồ, tức Hắc Âm thiên can thánh đồ. Bọn họ là những thuộc hạ trung thành nhất, mỗi người đều sở hữu một Hắc Âm thần khí. Dưới họ là hai mươi vị Tử Bào Đại Tế Ti, trong đó có năm vị thống soái năm Đại Đế đội, mười lăm vị còn lại bình thường đều trấn thủ Thần miếu. Dưới tb là hb số lượng hơn ngàn người, bọn họ là những thống soái cao tầng, dưới họ là Đại Tế Ti – thống soái trung tầng, không rõ số lượng. Trong quân đoàn và ma quân, Đại tế ti là lực lượng thống soái trung thành nhất. Chúng ta chỉ có thể truyền lệnh cho Đại Tế Ti, việc truyền lệnh cho hb và tb là nhiệm vụ của Hắc Âm sư đồ.

Nghe tới đây, đám người Cơ Động xem như đã hiểu biết phần nào về thủ hạ của Hắc Âm thiên cơ. Có điều càng hiểu rõ thì sắc mặt mọi người cũng trở nên khó coi. Ngũ đại ma quân có ý nghĩ gì? Đó là năm vạn ma sư đấy! nói cách khác, dưới tay Hắc Âm Thiên Cơ có năm vạn ma sư. Mà số lượng ma sư của Quang Minh Ngũ Hành đại lục thì sao? Sợ rằng còn không bằng một phần ba của người ta. Đây là còn chưa tính tới những Tứ quan ma sư.

- Tử bào Đại Tế Ti cùng Hồng bào Đại Tế Ti có tu vi gì?

Gã áo đen trả lời rất đơn giản nhưng lại làm các Thiên can thánh đồ chấn động:

- Cửu quan và Bát quan ma sư.

Cơ Động và Thiên Cơ đưa mắt nhìn nhau, nói cách khác hai mươi vị tb là hai mươi cường giả chí tôn. Nếu không tính những cung phụng của thượng hội Ngốc Có Tiền thì riêng điểm này, Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục cũng đã gấp đôi Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục. Đáng sợ hơn là một ngàn Hồng Bào, tức là một ngàn vị cường giả Bát quan. Điều này không phải chuyện đùa. Phải biết, trung bình thực lực của Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ là Bát quan, ma sư đạt tới trình độ này đều là những cường giả đứng đầu. Hơn nữa, những người này tổ chức nghiêm mật, sẵn sàng chiến đấu và tuyệt đối trung thành với Hắc Âm Thiên Cơ. Nhiều năm nay, Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục dồn hết sức cho việc kiến tạo quân đoàn ma sư, sự cường đại của nó thật khó có thể tưởng tượng.*

Tin tức cần đã lấy được, Cơ Động lại hỏi chi tiết về vấn đề trên, nhưng gã áo đen không thể nói thêm bất kỳ điều gì hữu dụng. Lúc này, Cơ Động vỗ một chưởng vào trán của gã áo đen, tiễn hắn đi Tây Thiên đồng thời thu lấy một khóa hắc ám tinh miện.

Thiên Cơ hít sâu một cái, cười khổ nói:

- Năm vạn ma sư, mấy chữ này thật kinh khủng. Nếu những ma sư này cùng nhau thi triển ma kĩ, sợ rằng...

- Năm vạn sao? Đây chỉ là con số dự tính mà thôi, còn chưa tính đến Tứ quan ma sư, số lượng của chúng là mười mấy vạn đó.

Thiếu nữ đang ngồi trên ghế nói chen vào.

Nghe nàng nói, Cơ Động không khỏi ngẩn ra. Không tính ma sư Tứ quan mà đã đạt tới năm vạn...Đây là khái niệm gì chứ? Ngoài ra còn mười mấy vạn ma sư bậc thấp, nếu tính như vậy thì tổng số ma sư tại Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục nhiều hơn gấp mười lần Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục. Phải biết rằng, diện tích của Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục chỉ bằng một phần ba của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục.

Thiên Cơ thở dài một tiếng:

- Ngàn năm tích lũy, đây mới chân chính là lực lượng ngàn năm tích lũy của Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục. Khó trách Hắc Âm Thiên Cơ lại tự tin đến thế.

Cơ Động đánh mắt với Thiên Cơ, ý bảo hắn đừng nói thêm gì nữa. Thực lực tổng thể của Hắc Ám Ngũ Hành đại lục cường đại vượt quá sức tưởng tượng, nhưng không phải bọn họ không có ưu thế. Thí dụ như ưu thế lớn nhất chính là mười người bọn hắn đã xâm nhập vào lãnh thổ của Hắc Ám Ngũ Hành đại lục.

Nhìn về phía thiếu nữ đang ngồi trên ghế, Cơ Động nở nụ cười thần nhiên, chỉ là nụ cười này dưới ánh mắt của thiếu nữ không khác gì nụ cười của ma quỷ.

- Vừa rồi có lẽ ngươi cũng thấy rõ, ta nghĩ là hiện giờ chúng ta có thể nói chuyện tử tế rồi nhỉ. Nếu ngươi không muốn nói, ta cũng không ngăn ngại dùng linh hồn lực biến ngươi thành ngu ngốc sau đó lục tìm ký ức của ngươi. Dĩ nhiên ta biết, ngươi không phải là thuộc hạ của Hắc Ám Thiên Cơ, vì thế ta sẽ không giết ngươi. Về phần sau khi ngươi trở nên ngu ngốc sẽ như thế nào thì phải thử mới biết được. thử nghĩ mà xem, nếu một tiểu cô nương rất xinh đẹp nhưng ngu ngốc mà đi ra đường thì sẽ ra sao nhỉ?

Miêu Miêu khẽ tựa đầu vào vai Trần Tư Tuyền hỏi:

- Từ lúc nào Cơ Động trở nên tà ác vậy?

Trần Tư Tuyền liếc nàng một cái rồi giải thích:

- Cái này không phải gọi là tà ác, mà là hù dọa thôi.

Miêu Miêu bĩu môi:

- Ngươi đúng là phu xướng phụ tùy!

Trần Tư Tuyền mỉm cười nói:

- Ai mà chẳng không hướng về nam nhân của mình chứ? Đừng có gấp, Phát Thụy *sẽ không có chuyện gì đâu. Dù sao hắn cũng là nhi tử của Hắc Ám Thiên Cơ, hử dử không ăn thịt con. Huống chi, ta tin rằng hắn nhất định sẽ che giấu được ý đồ của mình.

Miêu Miêu thở dài:

- Tên khốn kiếp này! Hiện tại ta chỉ muốn dùng roi đánh hắn!! (Bư: Có nể, roi da hay gì gì ko nhỉ?:rapi6:)

Bên này các nàng còn đang thấp giọng tám thì bên kia thiếu nữ quả nhiên bị Cơ Động hù dọa. Giống Cơ Động đã nói, một tiểu cô nương xinh đẹp như nàng nếu ra đường trong tình trạng ngốc nghếch thì có dùng đầu ngón chân cũng biết sẽ xảy ra chuyện gì. Hà huống chi, làm gì có ai thích trở thành ngốc ngốc chứ? Thủ đoạn của Cơ Động vừa rồi khiến nàng kinh sợ, một thiếu nữ mới mười lăm, mười sáu, cho dù tâm trí có kiên định đến mấy cũng phải gục ngã. Lúc này ánh mắt của nàng rất phức tạp, nội tâm hình như đang tranh đấu rất gay gắt.

Cơ Động tiếp tục bơm thêm mấy quả bom:

- Nếu như ta đoán không sai thì ngươi thuộc đám người phản đối Hắc Ám Thiên Cơ, ánh mắt chính là của sổ tâm hồn, khi đám Hắc Ám Tế Tự đó quát tháo, mặc dù tận lực che giấu nhưng từ sâu trong ánh mắt các ngươi, ta cảm nhận được sự căm hận. Nếu như ta đoán không sai thì chúng ta không phải là địch nhân, mà là chiến hữu. Bởi vì chúng ta có chung địch nhân là Hắc Ám Thiên Cơ.

Thiếu nữ tóc tím chăm chú nhìn Cơ Động, nội tâm nàng tranh đấu gay gắt. Lời nói của Cơ Động rất có sức thuyết phục, nhưng điều khiến các Thiên Can thánh đồ cùng Cơ Động ngạc nhiên là chỉ trong một thời gian ngắn nàng ta đã bình tĩnh trở lại. Trên mặt không còn thần sắc châm biếm nữa, mà trầm giọng nói:

- Ngươi muốn biến ta thành ngu ngốc sao, chỉ là dù có như vậy ngươi cũng không thể moi được tin tức gì từ ta đâu.

Một tiểu cô nương thấy chết không sờn, phải biết nàng mới mười lăm mười sáu thôi đấy.

848. Chương 583: Hai Người Làm Một Lần Cho Ta Xem

Hay cho một tiểu cô nương thấy chết không sờn, điều này cần phải có chấp niệm và can đảm đến thế nào chứ? Từ trong mắt các Thiên Can Thánh Đồ toát ra vẻ tán thưởng.

Cơ Động gật nhẹ đầu với thiếu nữ nói:

- Tốt lắm! Người có thể đi được rồi.

Tiểu la ly cho là mình nghe lầm, bởi thủ đoạn tàn nhẫn như lời đình vạn quân vừa rồi của Cơ Động khiến nàng khâm phục quá sâu. Bất kể thế nào nàng cũng không dám tin rằng, Cơ Động lại dễ dàng thả nàng đi như thế. Trong lúc nhất thời, nàng có vẻ hơi ngại người ra.

Cơ Động nói:

- Sao vậy? Còn muốn ta phải tiễn người ra ngoài sao? Nếu người đã không muốn nói thì cứ đi tự nhiên. Ta biết chúng ta không phải là địch nhân, sao có thể làm người bị tổn thương chứ?

Tiểu la ly chăm chú nhìn Cơ Động, có lẽ muốn từ thần sắc của hắn nhìn ra điều gì. Thế nhưng đáng tiếc nàng đang đối mặt với Thánh Vương của Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ. Nếu để nàng nhìn ra điều gì, có lẽ Cơ Động cũng không cần làm chức vị đại ka này nữa.

Đôi mắt to mỹ lệ quay tròn vài vòng, tiểu la ly đứng lên. Chỉ là nàng không rời đi, mà lại nhảy lên giường Cơ Động sau đó gối đầu lên tay:

- Người bắt bản cô nương tới rồi lại để ta đi sao? Bỏ bản cô nương không mặc mưu người đâu. Không đi.

Cơ Động vừa kinh ngạc vừa buồn cười nhìn nàng:

- Người không đi?

Tiểu la ly có chút đắc ý nói:

- đương nhiên không đi. Các người đã bắt ta đi, mấy ngày nữa ta không về, người của ta tự nhiên sẽ biết ta gặp chuyện và có cách ứng phó. Các người đều lợi hại như vậy, nếu bây giờ ta trở về chẳng phải là cho các người cơ hội theo dõi ta sao? Thủ đoạn vặt vãnh ấy mà cũng dám dùng với ta. Thật quá xem thường ta rồi đó. Hừ hừ.

Cơ Động nhìn đồng bạn, không khỏi có chút đau đầu. Nếu không phải hắn đã xác định thiếu nữ này không phải là địch nhân thì hắn thật muốn giao nàng cho Miểu Miểu hỏi.

Tiểu nha đầu này thật khó chơi, căn bản không cần ai theo dõi, chỉ cần nàng rời khỏi tòa thành thị này. Với linh hồn lực cường đại của Cơ Động, sẽ rất dễ dàng theo dõi nàng. Cho dù là Cửu quan ma sư cũng không thể phát hiện, nhưng thật không ngờ lại bị tiểu la ly khám phá ra, điều này khiến Cơ Động sinh ra cảm giác thất bại. Một cô bé tâm cơ linh mẫn như thế không biết do ai đã bồi dưỡng nên.

A Kim tới bên cạnh Cơ Động, nàng làm động tác đưa tay cửa ngang cổ. Không cần hỏi, mọi người cũng hiểu ý của nàng. Nơi này là Hắc Ám Ngũ Hành đại lục, hành tung của bọn họ tuyệt không thể tiết lộ. Biện pháp xử lý tốt nhất là giết thiếu nữ này diệt khẩu, trăm thảo trừ căn.

Tiểu la ly không sợ Cơ Động, nhưng khi cảm nhận được hàn ý từ bên trong do A Kim phát ra khiến linh hồn của nàng run rẩy. Nàng thầm nghĩ trong lòng: Ta...ta sẽ chết sao? Chỉ là nàng thở phào một hơi khi thấy Cơ Động lắc đầu:

- Nàng không đi thì chúng ta đi, đêm nay ly khai. Trước khi đi xóa trí nhớ trong đầu nàng là được.

Mọi người ríu rít gật đầu, thực ra ai cũng có vài phần hảo cảm với tiểu cô nương này vì thế mới không muốn giết nàng.

Lang Thiên Ý kéo thi thể của gã Hắc Ám tế tự ra ngoài xử lý, Cơ Động vung tay lên phong bế thánh lực của tiểu la ly không cho nàng nghe nội dung câu chuyện.

- A Kim. Nàng dựa theo thuộc tính của số Hắc Ám tinh miện chia cho mọi người. Tuy cấp bậc hơi thấp, nhưng khi hấp thu cũng có một chút tác dụng.

Hấp thu Hắc Ám tinh miện? Các Thiên Can thánh đồ đều kinh ngạc nhìn Cơ Động. Diêu Khiêm Thư phản ứng nhanh nhất, hần lấy lại tinh thần rồi nói:

- Ta hiểu rồi. Khó trách người không muốn chúng ta tiếp tục tiềm tu tại Long cốc mà tiến nhập Hắc Ám Ngũ Hành đại lục sớm hơn một năm rưỡi. Ở chỗ chúng ta, Hắc Ám tinh miện rất trân quý và hiếm thấy. Nhưng hiện tại thì khác, chỉ cần chúng ta chém giết Hắc Ám ma sư là có được Hắc Ám tinh miện. Hấp thu Hắc Ám tinh miện đối với tu vi của chúng ta tăng lên, so với tự mình khổ tu đương nhiên là tuyệt vời hơn. Ha ha. Xử lý chiến lợi phẩm, đây mới thực sự gọi là lấy chiến dưỡng chiến. Chỉ cần cho chúng ta đầy đủ thời gian, nói không chừng mỗi người đều có thể đột phá Thánh cấp. Cơ Động, tại sao người có thể nghĩ ra điều này?

Cơ Động mỉm cười đáp:

- Trước kia khi ta có ma lực là do hấp thu hai khóa Hắc Ám tinh miện cấp thấp. Kỳ thực cũng không dễ tưởng tượng như vậy, tu vi của mọi người rất cao, mặc dù hấp thụ Hắc Ám tinh miện có hiệu quả nhưng không quá lớn. Trừ phi, chúng ta hấp thụ Hắc Ám tinh miện của Hồng bào Đại Tế Tự, Tử bào Đại Tế Tự mới có ý nghĩa. Thực lực tổng hợp của chúng ta chênh lệch rất lớn so với Hắc Ám Thiên Cơ, Hắc Ám Thiên can thánh đồ. Muốn đuổi kịp không thể không dùng thủ đoạn này.

- Đây cũng là điều mà đám người Hắc Ám Thiên can thánh đồ không thể làm được và cũng chính là nguyên nhân trọng yếu mà tại sao ta dời mục tiêu lên người của Hắc Ám ma sư. Được rồi, mọi người trở về phòng tu luyện đi. Tuy chúng ta có thể hấp thụ Hắc Ám tinh miện dễ dàng tu vi, nhưng việc tu luyện không thể xao nhãng. Nếu không phải mọi người đã có trụ cột thâm hậu, ta nhất định không đưa phương pháp này ra. Dù sao thì lực lượng của ngoại giới vẫn không thể bằng thực lực của bản thân, vì thế trong khi hấp thụ Hắc Ám tinh miện, mọi người vẫn phải cố gắng tu luyện biến lực lượng ngoại lai đó thành sở hữu của mình.

Mọi người gật đầu đồng ý, ngoại trừ Trần Tư Tuyền còn lưu lại bên ngoài, những người khác đều đã trở về phòng. Không phải Trần Tư Tuyền không tín nhiệm Cơ Động, sợ hấn làm trò gì gì đó với tiểu cô nương trong phòng. Mà là trong những tinh miện vừa phân phát không có Ất Mộc thuộc tính, ngược lại có hai khóa Nhâm Thủy thuộc tính.

Kỳ thật với tu vi của các Thiên can thánh đồ hoàn toàn không cần trở về phòng luyện hóa, đa số những tinh miện này có cấp bậc Tứ quan có thể hấp thu ngay lập tức. Thế nhưng vì không muốn để tiểu cô nương thấy mới làm như vậy thôi. Mà Cơ Động cũng không đánh bất tỉnh tiểu cô nương là vì mang theo vài phần hi vọng. Sau khi tiến vào Hắc Ám Ngũ Hành đại lục, vấn đề nan giải nhất chính là lạ nước lạ cái. Nếu như có thể tìm được một lực lượng chống đối lại Hắc Ám Thiên Cơ thì không hề nghi ngờ hành động của họ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Chỉ là Cơ Động không ôm hy vọng quá lớn, tiểu cô nương này quá xảo hoạt, muốn lợi dụng nàng quả không dễ. Tu vi không cao nhưng linh hồn lực lại vượt qua Ngũ Quan Ma Sư, nếu cường hoành độc trí nhớ của nàng, rất có thể nàng sẽ hủy diệt linh hồn của bản thân trước. Sự kiên quyết của nàng thể hiện rất rõ, nếu dồn ép quá thì bọn họ sẽ mất đi cơ hội liên lạc với tổ chức vô danh này.

Trong khi Cơ Động còn đang suy nghĩ phải làm thế nào thì đột nhiên nghe tiểu cô nương nói:

- Giải khai thánh lực cho ta đi. Ta đã tin tưởng các người.

Cơ Động và Trần Tư Tuyền sững người, lúc này nàng ta dù chết hay trở thành ngu ngốc cũng kiên trì không chịu thỏa hiệp cơ mà. Tiệp tay giải khai thánh lực cho nàng, Cơ Động hỏi với giọng nghi ngờ:

- Người tin tưởng chúng ta?

Tiểu cô nương gật nhẹ đầu:

- Chỉ là, ta có một điều kiện. Các người phải làm một lần thì ta mới tin tưởng hoàn toàn.

Làm một lần cho nhóc con này xem?:rap16: Phương diện này Cơ Động vẫn còn “ngây thơ” nên chưa kịp phản ứng. Còn mặt mũi Trần Tư Tuyền thì đỏ bừng, nàng sẵn giọng quát:

- Người nói bậy bạ cái gì đó?

Cơ Động cũng phản ứng, vẻ mặt xấu hổ cả giận nói:

- Người đang đùa giỡn ta?

Tiểu la ly trợn mắt nhìn hai người, nàng gắt giọng:

- Trời ạ! Trong đầu các người đang nghĩ những điều xấu xa gì vậy? Ta có nói các người phải abcxzy nhau đâu. Ta chỉ muốn tận mắt thấy quá trình hấp thụ Hắc Âm tinh miện thôi mà.

Nghe nàng nói, Cơ Động thở phào một hơi, nhưng ngay lập tức tinh mang từ trong mắt bắn ra bốn phía. Lực áp bách cường đại tới nỗi ép tiểu la ly phải nằm hằn xuống giường.

Sát cơ mãnh liệt phát ra từ trên người Cơ Động:

- Nói! Tại sao người biết chúng ta có thể hấp thụ Hắc Âm tinh miện?

Vừa nói, tay của hắn vừa giơ lên, chỉ cần thiếu nữ này giả trò hắn nhất định sẽ hạ sát thủ ngay. Tiết lộ hành tung là điều tối kỵ chứ đừng nói tới tiết lộ thân phận. Bất luận thiếu nữ này chiếm được bao nhiêu hảo cảm của hắn, một khi uy hiếp an toàn của mọi người, Bạo Quân hắn tuyệt không lưu tình.

Tiểu la ly ô ô vài tiếng, Cơ Động phát hiện áp lực do mình phát ra quá lớn, khiến nàng không nói nên lời. Lúc này, hắn mới buông lỏng vài phần áp lực, tay phải hắn phất lên để thiếu nữ ngồi dậy.

Trong lòng tiểu la ly cảm thấy rất kinh ngạc, nàng biết Cơ Động rất lợi hại. Nhưng không ngờ lại mạnh tới mức độ như vậy, chỉ dùng ánh mắt đã khiến không khí xung quanh như đông cứng lại. Thân hình nàng bị đè ép xuống khiến nàng không chút hoài nghi, nếu Cơ Động muốn thì những luồng không khí này sẽ xé mình thành những mảnh nhỏ.

- Ta biết thần ngữ (nhìn môi người khác cũng có thể hiểu - Bư). Vừa rồi tuy người phong bế thánh lực của ta, nhưng các người nói gì ta đều biết cả. Lúc này khuôn mặt thiếu nữ không còn vẻ lém lỉnh hay gian xảo nữa mà thành thật trả lời.

Thần ngữ? Bất luận là Cơ Động hay Trần Tư Tuyên đều cảm thấy dở khóc dở cười. Không ngờ sơ hở của họ lại là chỗ này, thiên hạ to lớn đúng là không thiếu chuyện lạ. Một tiểu cô nương cũng biết thần ngữ.

Tiểu la ly nhìn Cơ Động, đôi mắt sáng long lanh nói tiếp:

- Chỉ cần các người có thể hấp thụ Hắc Âm tinh miện chứng tỏ các người ở một phiên đại lực khác. Dĩ nhiên là bằng hữu của chúng ta, mà không phải là địch nhân. Tuổi của nàng không lớn, nhưng lại rất thông minh, có vẻ như nàng thành thực hơn bạn bè cùng trang lứa rất nhiều. Chỉ là trong lòng nàng lúc này rất hồi hộp, nàng biết những lời vừa rồi nếu không làm hài lòng đối phương thì hậu quả tuyệt đối thê thảm. Nàng mới có mười lăm tuổi thôi, hơn nữa còn rất xinh đẹp nàng thật sự không muốn chết. Nhưng vào thời điểm này, nàng không có sự lựa chọn nào khác. Nàng siết chặt đôi tay nhỏ nhắn.

Áp lực bỗng nhiên nhẹ bằng, thần sắc Cơ Động khôi phục lại như bình thường. Chỉ thấy cổ tay hắn khẽ đảo, khóa Hắc Âm tinh miện của gã Hắc Âm ma sư lúc nãy xuất hiện. Ngay sau đó, một ngọn lửa màu xanh lam hiện ra trong lòng bàn tay Cơ Động, Ngũ quan Âm hỏa tinh miện lập tức bị hoàn tan thành chất lỏng chui vào lòng bàn tay hắn.

Hiện tại, Cơ Động đã không còn khó khăn như hấp thụ tinh miện Nhất giai như ngày xưa nữa. Hắn trực tiếp dung nhập vào cơ thể không hề xuất hiện lãng phí chút ma lực nào. Một khóa Ngũ quan tinh miện đối với ma lực cấp tám mươi tám của hắn không có tác dụng quá lớn, tối đa chỉ khiến ma lực tăng thêm một lượng nhỏ. Thế nhưng điều này cũng tiết kiệm cho hắn nửa canh giờ tu luyện. Dựa theo tính toán của Cơ Động, muốn từ cấp tám mươi tám lên tám mươi chín cần tối thiểu 100 khóa mới đủ, hoặc 4 khóa Cửu quan tinh miện. Về phần từ tám mươi chín lên chín mươi thì số lượng nhiều khó phải nói.

Mặc dù như thế, nhưng cảm giác khi đè thắng ma lực do hấp thụ Hắc Âm tinh miện tạo nên cũng không tồi. Đường như Cơ Động đã có cảm giác “nghiện” mất rồi, một khi đối mặt với Hắc Âm Ma sư, hắn tuyệt không hạ thủ lưu tình. Bọn họ đều là chó săn của Hắc Âm Thiên Cơ, muốn cho Quang Minh Ngũ Hành đại lực, thậm chí là Hắc Âm Ngũ Hành đại lực hòa bình trở lại thì chúng - nhất là những kẻ cấp bậc tế tự chết một người thì đỡ một người.

Tiểu la ly tròn mắt nhìn Cơ Động xử lý Hắc Âm tinh miện, tựa hồ nàng nghĩ tới cái gì đó liền nói:

- Ta nghe nói Âm Dương Miện của các người không giống chúng ta, ta muốn xem thử.

Đối với tiểu nha đầu tinh quái này, Cơ Động cũng hết cách. Hắn không giấu diếm nữa, vận khởi ma lực hắc bạch song sắc Âm Dương Miện ngưng tụ trên đỉnh đầu. Chỉ là hắn lợi dụng Âm Dương thần tỏa để thể hiện ma lực sáu mươi ba cấp mà không phải tám mươi tám cấp. Trong các Thiên can thánh đồ chỉ có hắn mới đạt tới trình độ này, những người khác chỉ tối đa thi triển được một kĩ năng bậc thấp khi phóng xuất Âm Dương Miện mà thôi.

Chứng kiến Âm Dương Miện hai màu đen trắng, tiểu la ly chấn kinh dị dị mắt dường như muốn mình nhìn rõ một chút. Quang mang màu vàng bên cạnh, không sai...Đúng là quang quang màu vàng bên cạnh. Thế nhưng tại sao Âm Dương Miện của hắn lại có hai màu trắng đen.

Cơ Động sao không nhìn ra suy nghĩ của tiểu nha đầu này, hai tay hắn nâng lên cùng một lúc, Âm Dương song hỏa lạng lẽ dâng lên trong lòng bàn tay hắn.

849. Chương 584: Bạo Quân Cao Ngạo

- Ma lực của ta rất đặc thù, Tiên Thiên Âm Dương hòa hợp. Do đó ta đã sáng tạo ra âm dương song hỏa tổ hợp kĩ. Đây chính là bí mật lớn nhất của chúng ta. Có lẽ người cũng biết, từ lúc nhìn thấy bí mật của Quan Minh Ngũ Hành đại lục chúng ta thì người đã không còn sự lựa chọn khác.

Cực hạn song hỏa bốc cháy trên tay Cơ Động, thanh âm của hắn vô cùng bình tĩnh. Nhưng tiểu la ly hiểu rõ, lúc này Cơ Động mới đáng sợ nhất.

- Được rồi! Người ta tin tưởng các người. Ta tên là Mạt Nhi.

Tiểu la ly câu trước tỏ vẻ rất sợ hãi, nhưng câu sau lại vừa cười vừa đùa. Nàng nhảy từ trên giường xuống, nhìn Cơ Động rồi lại nhìn Trần Tư Tuyên nói:

- Người đoán rất chính xác! Ta xác thực tới từ một tổ chức phản kháng Hắc Ám Thiên Cơ. Chỉ là, ta rất hiểu kì tại sao các người có thể tới bên này đại lục. Phải biết là trên Thánh Tà đảo có Hồng Liên Thiên Hỏa ngăn cách hai phiên đại lục sao? Ngay cả Hắc Ám Thiên Cơ cũng không có cách nào vượt qua.

Cơ Động thu Âm Dương Miện và hỏa diễm trên tay, hắn thần nhiên nói:

- Xem ra người cũng biết không ít chuyện. Chỉ là hiện giờ không phải là lúc người tò mò, ta đã thể hiện thành ý của mình. Hiện tại tới phiên người, ta cần biết các người là tổ chức như thế nào, có thực lực ra sao. Có lẽ người cũng đoán được không phải chúng ta tới đây để du sơn ngoạn thủy.

Mạt Nhi gật nhẹ đầu nói:

- Tổ chức của chúng ta được thành lập cách đây đã năm trăm năm, người có thể yên tâm bởi hợp tác với chúng ta là một sự lựa chọn an toàn. Nếu người đồng ý, ta sẽ dẫn người đi gặp cha ta, nhưng chỉ một mình người. Người có dám đi không?

Cơ Động không chút do dự đáp:

- Được! Hiện giờ đi được chứ?

Mạt Nhi không ngờ Cơ Động gật đầu cái rụp nhanh thế, nàng kinh ngạc hỏi hắn:

- Người không sợ ta bán người sao?

Câu trả lời của hắn khiến Mạt Nhi bức bối:

- Không sợ.

Mạt Nhi mân mê bờ môi nhìn Cơ Động từ trên xuống dưới một hồi:

- Vậy thì đi thôi!

Nói xong nàng liền chạy ra bên ngoài.

Trần Tư Tuyền không ngăn cản Cơ Động, ánh mắt hai người trao đổi một chút. Cơ Động theo Mạt Nhi ra ngoài. Lúc này, Mạt Nhi đã khôi phục hình dạng của tiểu nhị đi ra khỏi khách điểm.

Trần Tư Tuyền dõi mắt nhìn hai người biến mất trước cửa tửu điểm, lúc này mới trở về phòng mình. Trong lòng nàng cảm thấy thâm nghĩ, tuy tiểu nha đầu này rất giỏi hoạt, nhưng Cơ Động cũng không vừa. Nghĩ đến đây, trên mặt nàng xuất hiện một nụ cười mỉm. Nàng không cần lo lắng an toàn của Cơ Động, bởi dưới tình huống một chọi một thì với thực lực của hắn hiện giờ không cần sự giúp đỡ của Đại Diễn Thánh Hỏa Long cùng Thực Nhật Phượng Hoàng cũng có thể đánh ngang tay với Long Hoàng. Đây chính là thực lực Thánh cấp, cho dù có gặp phải tình huống nào, Cơ Động cũng đủ sức ứng biến.

Cơ Động vừa đi khỏi, các Thiên can thánh đồ đã rời rít từ trong phòng mình đi ra. Thiên Cơ mỉm cười nói:

- Xem ra hành động của chúng ta cần kéo dài một chút. Hi vọng lúc Cơ Động trở về sẽ mang theo tin tốt.

Đỗ Minh cười to nói tiếp:

- Ta nôn nóng tới nỗi muốn xông vào Hắc Ám Thần miếu rồi đây. Hấp thu Hắc Ám tinh miện quả là một ý kiến hay.

Vừa rồi hắn đã hấp thu hai khóa tinh miện Tứ quan, do bản thân còn chưa đột phá Bát quan nên lợi ích nhận được nhiều hơn những người khác. Phương thức tu luyện cướp đoạt mà không có gánh nặng tâm lý, không chỉ hắn mà ngay cả các Thiên can thánh đồ cũng rất thích.

Ra khỏi khách điểm, Mạt Nhi rẽ về phía bên trái, Cơ Động đi phía sau. Nàng đi trước dẫn đường như một tiểu nhị khúm na khúm núp dẫn đường cho khách nhân. Công phu che giấu tinh vi khiến Cơ Động rất tán thưởng. Nhóc con này mới mười lăm tuổi a! Ngay cả mình là người của hai thế giới, sau khi tới Quang Minh Ngũ Hành đại lục cũng chỉ biết khổ tu. Còn tiểu nha đầu này còn giỏi hoạt hơn cả người trưởng thành. Quả thực rất không khéo giống đặc công của mình kiếp trước.

Mạt Nhi dẫn Cơ Động ra khỏi thành, sau nửa canh giờ đi sang phía Đông, lại chạy về phía Tây cũng chưa thấy đích đến là nơi nào. Nàng luôn để ý bốn phía, từng ngọn gió thổi cỏ lay đều không qua nổi thính giác nhạy cảm của nàng.

Cơ Động đi phía sau không nóng nảy, chỉ yên lặng quan sát nàng. Nửa canh giờ này hắn không thúc giục Mạt Nhi lấy một lần.

Rốt cục, sau khi tới một nhà dân. Mạt Nhi cẩn thận quan sát tình huống một lúc lâu. Sau đó thân ảnh lóe lên đi vào trong, đồng thời phát tay với Cơ Động.

Cơ Động theo sau nàng, Linh Hồn Lực thu liễm lại không đi dò xét chung quanh. Giống như Trần Tư Tuyền đã đoán, hắn rất tự tin vào thực lực hiện giờ của mình.

Dân cư nơi này không có gì bất đồng với những nơi khác, bên trong là một cái viện nhỏ rất bình thường chừng ba mươi mấy thước vuông. Trong sân là một người trung niên khoảng năm mươi tuổi đang múc nước dưới giếng, giống những người nông dân khác sắc mặt hắc xanh xao vàng vọt. Ánh mắt Cơ Động dừng lại trên người gã trung niên này, hắn đích thực là một người bình thường không có ma lực. Mạt Nhi đến bên cạnh người trung niên nói:

- Cha ơi! Có khách đến.

Người trung niên ngẩng đầu nhìn thoáng qua Cơ Động, sắc mặt hắn có hơi kinh ngạc. Sau đó nhìn Mạt Nhi trừng hai mắt lên thì gật nhẹ đầu nói:

- Vậy thì mời khách vào nhà đi.

Mạt Nhi nghiêng đầu vẫy vẫy tay với Cơ Động đi tới, nàng chỉ vào người mình rồi làm động tác nhấn xuống giếng. Sau đó rất nhanh nhảy xuống dưới, Cơ Động nhìn thoáng qua người trung niên, sau đó nhảy xuống giếng theo Mạt Nhi.

Miệng giếng không lớn, chỉ lọt một người, lại còn phải tránh gàu múc nước. Khi nhảy xuống, Cơ Động không thấy Mạt Nhi đâu nữa. Nhưng nàng sao có thể tránh khỏi linh hồn truy tung của hắn.

Ước chừng khoảng mười thước, thân hình Cơ Động mới chạm đất, ngay sau đó hấn chui vào một lỗ thủng ở bên cạnh. Vừa mới chui vào, hấn đã nghe thấy thanh âm kệt kệt của lỗ thủng khép kín. Trước mắt trở nên tối om, không khí nơi đây rất vắng đục hơn nữa còn hơi ẩm thấp. Cơ Động không để ý tới những điều này, hấn không phát ra hỏa diễm để chiếu sáng mà tiếp tục bước về phía trước trong bóng tối.

Thanh âm của Mạt Nhi truyền từ phía trước tới:

- Gan ngươi cũng lớn thật. Rất quyết đoán đi theo.

Cơ Động mỉm cười:

- Một con mèo nhỏ có gì mà phải sợ?

Mạt Nhi tức giận nói:

- Ngươi nói ai là con mèo nhỏ?

Cơ Động đáp:

- Dương nhiên là ngươi rồi. À. Không đúng, phải là một tiểu hồ ly rất狡 hoạt.

Mạt Nhi nhận thấy không đầu vô mồm lại hấn liền hừ một tiếng, tiếp tục đi về phía trước.

Giếng nước này có địa hình phức tạp quanh co, vòng vèo bảy tám ngã rẽ. Phía trước vẫn còn nhiều ngã rẽ tựa như một mê cung.

Ước chừng một khắc sau, Mạt Nhi dừng bước. Sau đó Cơ Động nghe thấy những tiếng gõ cửa nhẹ nhàng theo một tiết tấu lúc dài lúc ngắn gần một trăm cái mới dừng lại. Ngay sau đó một tiếng kéo kệt vang lên, một luồng ánh sáng truyền tới làm cho thông đạo hơi sáng một chút. Mạt Nhi chui ra ngoài, đồng thời hai cổ lực lượng từ hai bên trái phải Cơ Động truyền đến. Ma lực mạnh đến nỗi khiến cho cả thông đạo chấn động, dưới chân Cơ Động giờ là một khóa không, ma lực từ hai bên trái phải cường hành ép thân thể của hấn xuống. Mà cánh cửa nơi Mạt Nhi vừa đi vào liền khép kín.

Cơ Động hừ lạnh một tiếng, thân hình vẫn bất động hay là nói vẫn phiêu phù tại chỗ. Hai tay cùng lúc đưa ra, hai cổ ma lực Mậu Thổ hệ oanh kích lên người hấn nhưng không tạo ra chút rung động nào. Diệt Thần dẫn do Cơ Động phóng ra đã thăm dò được thạch bích. Thông qua linh hồn dò xét, Cơ Động có thể biết hai bên vách động đều có cơ quan. Vừa rồi có người ra tay muốn đẩy hấn xuống động không đáy phía dưới.

Đúng lúc này, Linh Hồn Lực mà Cơ Động áp chế từ đầu tới giờ bộc phát theo phong cách của Bạo Quân. Linh hồn lực Thánh cấp toàn diện phóng thích, tòa tiểu viện và hết thảy thông đạo dưới lòng đất đều bị bao phủ. Hiện giờ, Cơ Động chỉ cần dùng Linh hồn lực giám sát mọi động tĩnh, dù là người hay vật cũng không thể thoát khỏi phạm vi này của hấn. Vạn nhất xảy ra tình huống xấu nhất, hấn rất vui lòng đại khai sát giới, giống như những lời đã nói với Mạt Nhi. Nếu đã biết lai lịch của bọn hấn thì hoặc là bằng hữu, hoặc là chết. Không còn con đường nào khác.

Vừa sải bước ra, Cơ Động đã đi tới biên giới giữa bấy rập và thực địa. Một quyền đánh ra, lập tức chiếu sáng cả thông đạo Dương Hỏa ma lực ngưng tụ thành một quả cầu oanh kích vào nơi cánh cửa vừa khép lại.

Trong tiếng vang kịch liệt, toàn bộ thể giới dưới lòng đất chấn động. Chỉ là vật liệu nơi này khá cứng rắn, một quyền của Cơ Động chỉ khiến cánh cửa bị lõm một lỗ sâu khoảng một thước.

- Xin dừng tay! Hoan nghênh ngươi, khách nhân đến từ phương xa.

Đúng lúc này, một giọng nói nam nhân ôn hòa từ bốn phương tám hướng truyền tới.

Nhưng Cơ Động dường như không nghe thấy, thân hình lóe lên đã đến chỗ lõm vừa rồi. Tay phải nhấc lên đó, cửa đá sáng bừng lên. Ngay lập tức, một tiếng nổ càng thêm dữ dội vang lên, đá vụn văng khắp nơi nhưng không có một mảnh vụn nào rơi lên người hấn. Cửa đá dày hai thước bị Cơ Động dùng Diệt Thần Kích đánh nát.

Thật giống chuyện cười, các ngươi vừa đặt bẫy ta, sau đó bảo ta dừng tay thì ta phải dừng tay sao? Nếu như vậy thì ta không phải là Bạo Quân nữa, trong lòng Cơ Động hừ lạnh một tiếng, bước ra khỏi thông đạo.

Đây là một không gian rộng mấy trăm thước vuông với đèn đuốc sáng trưng, hơn mười ánh mắt đều chiếu lên người Cơ Động. Hóa trang trên người Mạt Nhi đã bỏ xuống, nàng ngồi trong lòng của một người trung niên khoảng 40 tuổi đang giật mình nhìn những mảnh đá vụn.

Ánh mắt của mấy chục người quét lên người Cơ Động khiến hắn cảm thấy không được tự nhiên và cảm thấy họ đều mang địch ý với mình.

Mạt Nhi dựa sát vào người đàn ông trung niên, cười nói:

- Xem ra các hạ chính là ác khách.

Cơ Động thản nhiên nói:

- Đây là đánh giá của mình người, ác khách thì thế nào? Việc các người cẩn thận ta có thể lí giải, nhưng muốn đẩy ta vào chỗ nguy hiểm thì các người đã tìm nhầm đối tượng rồi.

Nhấn nại của con người có giới hạn, huống chi Cơ Động là Bạo Quân, vốn không phải là một người am hiểu nhấn nại. Có tổ chức chống Hắc Ám Thiên Cơ ủng hộ cũng tốt, nhưng nếu không được thì...Nơi đây không có một người nào có thể sống sót.

Mạt Nhi rất oán hận Cơ Động, nàng đã trở về nhà mình vì thế hung dữ nói:

- Cha à. Nhanh bắt tên vô lại này lại đi. Mặc kệ lai lịch của hắn là gì, cứ đánh một trận trước rồi nói sau, vừa rồi hắn bóp cổ con, còn muốn giết con nữa.

Không cần người đàn ông trung niên mở miệng, đã có bốn người vây Cơ Động vào giữa, đồng thời phóng xuất Âm Dương Miện của họ. Tuy thuộc tính bất đồng, nhưng cả bốn người đều là Lục quan ma sư. Trong nháy mắt, không gian nơi đây tràn ngập sự ba động của nguyên tố.

Cơ Động không có ý giải thích, hai tay chắp sau lưng, đầu ngẩng cao không thèm nhìn bốn người đang vây quanh lấy một cái. Tuy thần sắc của hắn không lộ vẻ khinh thường, nhưng ngạo ý toát ra càng khiến mọi người nổi giận.

Trong một tiếng hét phẫn nộ, bốn người đồng loạt công kích. Hai người phía trước công kích, hai người phía sau dùng ma lực đánh lên người đồng bạn, lợi dụng nguyên lí ma lực tương sinh tăng phúc. Hiển nhiên, họ không có ý định giết Cơ Động mà chỉ muốn bắt sống.

Hai gã Lục quan Ma Sư một công kích, một tiến hành tăng phúc, lực lượng tương đối mạnh. Đáng tiếc, hôm nay bọn họ đã gặp đối thủ.

Hai tay Cơ Động vẫn chắp sau lưng, Âm Dương Miện càng không phóng xuất. Hắn nhích sang bên phải một bước nhỏ, chân phải giơ lên đá vào một Ma Sư. Ngàn vạn lần đừng nên xem thường một bước nhỏ của hắn, chỉ một cú nhích người đơn giản đã làm cho hai gã Ma Sư chệch hướng công kích. Không hoa mỹ, hình tượng, đối phương hoàn toàn thấy được công kích của mình. Thậm chí không phát ra nửa phần ma lực, hoàn toàn là lực lượng thân thể.

Oanh một tiếng. Ma Sư bên phải bị một cước của Cơ Động văng ra như đạn pháo đập vào Ma Sư đồng bạn đang tăng phúc cho hắn.

850. Chương 585: Tổ Chức Phản Kháng Thiên Cơ

Một cước của Cơ Động đá bay gã ma sư đang công kích mình, cùng lúc đó thân hình hắn khẽ quay nửa người. Một cú đá giò lái về phía một gã ma sư khác.

Kết quả giống nhau như đúc, hai gã ma sư tăng phúc phía sau bị đồng bạn của mình đụng vào. Trong chớp mắt, bốn gã ma sư cùng nện người vào vách tường tạo nên một thanh âm trầm đục, sau đó gục xuống không thể đứng dậy.

Người đàn ông trung niên đang thản nhiên nhìn trận chiến bỗng nhiên kinh hãi, khê đẩy con gái ra, thần sắc trên mặt hắn trở nên ngưng trọng. Động tác của Cơ Động vừa rồi rất rõ ràng, rất chậm nhưng không thể ngăn cản.

Hai gã ma sư rõ ràng đã có động tác điều chỉnh với động tác của Cơ Động, thế nhưng, Cơ Động vẫn bá đạo đá bay, ma lực của họ oanh kích trên chân Cơ Động căn bản không tạo nên bất kì thương tổn nào. Chỉ dùng lực lượng thân thể đánh trọng thương bốn gã ma sư có tu vi Lục quan.

Ánh mắt của người đàn ông trung niên trở nên nghiêm khắc nhìn về phía Mạt Nhi, chỉ thấy cô nàng ngơ ngác nói:

- Ma lực của hắn thật sự chỉ có sáu mươi cấp mà! Con nhìn rất rõ, hơn nữa với tuổi tác của hắn mà đạt tới sáu mươi cấp đã rất khoa trương rồi.

Tuy miệng nói như vậy, nhưng ngay cả nàng cũng không cảm thấy thuyết phục. Chỉ dùng hai chân đã đánh bay bốn gã ma sư Lục quan không thể tiếp tục chiến đấu. Đây mà là người có tu vi sáu mươi cấp sao?

Trong lúc nhất thời, không khí ở đại sảnh dưới lòng đất trở nên ngưng trọng. Các ma sư chung quanh đứng lên phóng xuất Âm Dương Miện của mình. Sắc mặt người đàn ông trung niên ngưng trọng nhìn Cơ Động, con gái hắn phán đoán sai lầm rất có thể sẽ dẫn tới tai kiếp cho tổ chức.

Cơ Động lạnh lùng nói:

- Nếu các người muốn động thủ, ra không ngại đánh cho các người một trận rồi mới nói chuyện.

Về mặt người đàn ông trung niên trở nên âm tình bất định, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường. Hắn phất tay hai bên, ra hiệu cho mọi người chung quanh lui ra. Sau đó thì lễ với Cơ Động:

- Thật xin lỗi! Khách nhân đến từ phương xa, ta xin lỗi vì hết thấy những gì vừa xảy ra. Chúng ta có thể nói chuyện thân mật được rồi.

- Cha à!

Mạt Nhi bất mãn kêu lên.

Người đàn ông trung niên cả giận mắng:

- Câm miệng! Đưa nó xuống dưới.

Lập tức có hai nữ ma sư tiến lên mang Mạt Nhi rất không tình nguyện đi.

Người đàn ông trung niên cười khổ nói với Cơ Động:

- Nha đầu này mất mẹ từ nhỏ, bị ta nuông chiều quá sinh hư. Mong các hạ bỏ quá cho. Ta tên Thiểm Lôi, là người phụ trách nơi này. Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của các hạ?

Nhìn người trung niên nho nhã tên Thiểm Lôi trước mặt, Cơ Động bình tĩnh nói:

- Tiểu nha đầu này thông minh lanh lợi hơn xa đám trẻ cùng lứa tuổi. Ngay cả ta suýt nữa cũng bị dắt mũi, nàng rất xuất sắc, các hạ không cần phải khiêm tốn. Ta cùng nàng tới đây chỉ vì một nguyên nhân, đó là chúng ta có cùng chung địch nhân.

Thiểm Lôi gật nhẹ đầu nói:

- Ta vừa nghe Mạt Nhi nói các người tới từ Quang Minh Ngũ Hành đại lục, nói vậy các người đã biết địa vị của Hắc Ám Thiên Cơ tại Hắc Ám Ngũ Hành đại lục như thế nào. Tổ chức của chúng ta thành lập được năm trăm năm, tuy đây là một thành tích không tồi. Nhưng trên thực tế chỉ có chúng ta mới biết Hắc Ám Thiên Cơ coi thường không thèm đối phó. Chính vì vậy mà chúng ta có thể tiếp tục tồn tại, nhưng chỉ có thể sinh hoạt ngầm dưới lòng đất. Chúng ta là những ma sư và bình dân chống lại sự thống trị bạo ngược của Hắc Ám Thiên Cơ. Nếu người cần sự trợ giúp, e rằng chúng ta không thể làm được, bởi vì ta không thể để tổ chức rơi vào tình cảnh nguy hiểm. Nói thẳng ra, ta cũng không coi trọng các người. Theo ta được biết thực lực của Quang Minh Ngũ Hành đại lục căn bản không thể so với Hắc Ám Thần miếu cũng như Hắc Ám Thiên Cơ. Chỉ không tới một năm nữa, Hắc Ám Thần miếu sẽ tổng tiến công Quang Minh Ngũ Hành đại lục. Lúc đó e rằng chính là ngày tận thế của các người.

Tuy rằng thái độ của Thiểm Lôi rất bình thản, nhưng từng câu trong lời nói của hắn đều chứa lưỡi dao, chẳng những vừa cự tuyệt đồng thời cũng vừa nói cho Cơ Động biết ta rất hiểu tình huống của đại lục các người. Muốn chúng ta ủng hộ không dễ như vậy đâu.

Cơ Động lãnh đạm nói:

- Ta là người không thích vòng vo, ý của người là cảm thấy thực lực của chúng ta không đủ để đối kháng với Hắc Ám Thiên Cơ, sợ sẽ làm liên lụy các người. Đúng không?

Thiểm Lôi đối mặt với Cơ Động, không hiểu tại sao người trẻ tuổi này làm cho hắn có cảm giác rất nguy hiểm. Không chỉ vì thực lực mạnh mẽ mà Cơ Động đã biểu hiện, phần nhiều hơn chính là sự cao ngạo phát ra từ trong nội tâm.

- Đúng là như vậy.

Cơ Động gật nhẹ đầu nói:

- Ta chỉ muốn biết điều kiện để có được sự giúp đỡ của ác người.

Thiểm Lôi trầm giọng đáp:

- Trừ phi các người thể hiện ra được thực lực có thể chiến thắng Hắc Ám Thiên Cơ

Cơ Động lắc đầu:

- Điều này ta chưa thể làm được. Thực lực của Hắc Ám Thiên Cơ là Thánh cấp đỉnh phong, dù là Hắc Ám Ngũ Hành đại lục các người hay Quang Minh Ngũ Hành đại lục chúng ta dưới tình huống 1 chọi 1 không một ai là đối thủ của hắn. Tồn không cần các người phải chiến đấu cùng chúng ta, mà chỉ cần các người cung cấp tin tức là đủ.

Lông mi của Thiểm Lôi hơi nhú lại, trong mắt hắn toát ra thần sắc suy tư. Nửa ngày sau hắn mới lên tiếng:

- Người cần chứng minh có đủ năng lực để chúng ta ủng hộ. Các người tới bao nhiêu người?

Cơ Động đáp:

- Mười người.

- Chỉ có mười người?

Trong mắt Thiểm Lôi hiện lên vẻ thất vọng. Chỉ là sự thất vọng rất nhanh đã biến thành khiếp sợ.

Hai tay Cơ Động nâng lên, đen và vàng song sắc hảo diễm bùng lên. Hắn không tiếp tục che giấu nữa, mà lực Bát quan tám mươi tám cấp mang theo quang mang màu vàng đặc trưng của Âm Dương Miện thuộc về Quang Minh hiện ra trên đỉnh đầu hắn.

- Ma lực của ta chưa đạt tới Cửu quan, nhưng Cực hạn song hỏa của ta có thể chứng minh một số thứ. Bình quý tinh mà không phải nhiều, đạo kí này chẳng lẽ người không hiểu?

- Quang Minh Thiên can thánh đồ?

Thiểm Lôi hít sâu một hơi, ánh mắt hắn nhìn Cơ Động hoàn toàn thay đổi:

- Các người thật là to gan! Thân là Quang Minh Thiên can thánh đồ lại dám đến Hắc Ám Ngũ Hành đại lục của chúng ta. Các người không sợ mình bị tiêu diệt tại đây khiến cho một chút hi vọng của Quang Minh Ngũ hành đại lục biến mất sao?

Cơ Động thần nhiên nói:

- Ta thừa nhận chính thể thực lực của Quang Minh Ngũ hành đại lục yếu hơn các người nhiều, nhưng nếu ta dám xuất hiện tại đây chứng tỏ có ưu thế thuộc về mình. Thắng thần nói cho người biết hiện tại Hắc Ám Thiên Cơ và Hắc Ám Thiên can thánh đồ muốn chặn đánh chúng ta trên Thánh Tà đảo, chúng ta có thể biết nhất cử nhất động của chúng, nhưng chúng thì không thể. Người hãy nói cho ta biết có phải toàn bộ Hắc Ám Ngũ Hành đại lục cũng giống như tòa thành thị này, đều bị Hắc Ám Thiên Cơ cùng Hắc Ám thần miếu chèn ép đến không thể sinh tồn không?

Trong mắt Thiểm Lôi hiện lên một tia thống khổ, hân yên lặng gật đầu:

- Nếu như không phải Hắc Ám thần miếu làm cho đại lục sinh linh đồ thán, ngay cả sinh hoạt hằng ngày cũng không thể suy trì thì tổ chức phản kháng Thiên Cơ của chúng ta sao được sinh ra? Chỉ là Hắc Ám thần miếu quá mức cường đại, chúng ta không thể chống lại. Mỗi ngày có không biết bao nhiêu công tượng vì mệt mà chết, có bao nhiêu binh dân chết đói, lại có bao nhiêu người chết trong tay những Hắc Ám ma quân cao cao tại thượng. Năm vạn Hắc Ám ma quân căn bản chính là năm vạn Ác Ma, trên đại lục này bọn họ cần gì cứ lấy. Hắc Ám Ngũ Hành đại lục đã không còn quốc gia mà chỉ có Hắc Ám thần miếu và Hắc Ám Thiên Cơ thống trị. Chúng dần dần đã ăn mòn cả đại lục. Nếu như hân có thể dẫn Hắc Ám đại quân chiếm được Quang Minh Ngũ Hành đại lục thì còn có thể kéo dài thêm một chút, nhưng nếu làm không được thì chỉ e không đến trăm năm...

Nói đến đây, sự đau khổ trong mắt hân không thể tiếp tục che giấu, những người chung quanh cũng yên lặng cúi đầu.

Thiểm Lôi hít một hơi thật sâu cố gắng đè nén cảm xúc của mình xuống:

- Căn cứ vào tình báo mà tổ chức chúng ta thống kê ba trăm năm trước số nình dân vì mệt mà chết khoảng 30 vạn, mà ba trăm năm sau con số này đã gấp 10 lần tức là 300 vạn. Hơn nữa hiện tại không ngừng gia tăng. Hắc Ám Thiên Cơ chạy đua vũ trang hao người tốn của làm cho toàn bộ dân chúng đại lục lầm than, binh dân tức giận mà không dám nói gì. Những nơi nghèo đói nhất ngay cả vỏ cây, rễ cây cũng không có mà ăn. Bên trong thành thị thì còn tốt một chút, nhưng một người một cân bột mì ăn một tháng là chuyện bình thường.

Tuy Cơ Động cũng đoán ra tình cảnh vi thảm, nhưng chính tai nghe Thiểm Lôi nói lại càng thêm rung động:

- Một cân bột mì ăn một tháng sao?

Trong mắt Thiểm Lôi hiện lên sự trần trụi:

- Mỗi ngày pha một ít bột mì cùng nước nóng để uống. Tuy diện tích canh tác lương thực rất nhiều, nhưng đều do quân đội giám sát mà sản lượng lại ít đến thương cảm. Hiện tại, binh dân Hắc Ám đại lục chúng ta ngay cả sức phản kháng cũng không có. Người bình thường có thể sống quá 50 tuổi giống như phượng mao lân giác, ít càng thêm ít. Mỗi gia đình đều hi vọng sinh ra một ma sư để có thể được ăn cơm no.

- Chúng ta là sinh cơ cuối cùng của họ, thỉnh thoảng đi cướp đoạt một ít lương thực về phân phát cho binh dân, thế nhưng hằng năm nạn đói chết, mệt chết, bị hành hạ mà chết vẫn không ngừng tăng vọt.

Cơ Động nhin không được nói:

- Sinh hoạt thống khổ như thế, chẳng lẽ họ không phản kháng sao?

Thiểm Lôi cười tự giễu:

- Tại sao lại không chứ? Hàng năm đều xảy ra bạo động, nhưng không ngoại lệ đều chịu những cái chết vô cùng thê thảm. Lực lượng của Hắc Ám Thiên Cơ mạnh như vậy, ai có thể bạo động thành công? Một khi trấn áp bạo động, người bị liên đới thường giết sạch cả nhà. Những gia đình nghèo khó chỉ cần có một gã ma sư, lập tức cuộc sống trở nên tốt hơn, họ không còn quan tâm tới sống chết của những người khác. Ma sư gia nhập tổ chức chúng ta đều là những người có lương tri, còn Hắc Ám ma quân - thủ hạ của Hắc Ám Thiên Cơ đã bị tẩy não mất rồi.

Nói đến đây, ánh mắt của Thiểm Lôi nhìn Cơ Động trở nên thành khẩn:

- Chính là vì như thế, chúng ta mới nhất định phải cẩn thận bảo trụ một chút lực lượng phản kháng cuối cùng của Hắc Ám Ngũ Hành đại lục. Hi vọng người có thể hiểu được, chúng ta ở hai phe đại lục khác nhau, xét về một mặt nào đó chúng ta là địch mà không phải bạn. Người nói không sai, chúng ta có chung một địch nhân. Nếu các người có thực lực ảnh hưởng tới cuộc chiến, chúng ta sẽ cân nhắc cung cấp tình báo.

Cơ Động gật nhẹ đầu đáp:

- Được! Trong vòng 1 tháng ta sẽ chứng minh cho các người thấy. Chỉ là các người không hoàn toàn tin tưởng ta, giống như ta cũng không hoàn toàn tin tưởng các người. Người nói rất đúng, chúng ta ở hai phe đại lực khác nhau vì thế chúng ta là địch nhân. Chúng ta một mình xâm nhập vào Hắc Ám đại lực, muốn thành công thì an toàn phải đặt lên trên hết. Nếu ta đã đến đây thì cũng phải quan tâm tới an toàn của bản thân cùng đồng đội

Thiểm Lôi biến sắc:

- Người nói vậy là có ý gì?

Từ thực lực mà Cơ Động biểu hiện, Thiểm Lôi hiểu được người thanh niên này tuy rất trẻ tuổi nhưng hẳn chẳng những là Quang Minh Thiên can Thánh đồ, mà rất có thể còn là Quang Minh Thiên can Thánh vương. Là một cường giả đồng cấp với Lý Vĩnh Hạo, ở nơi này không ai có thể ngăn cản được hắn.

Cơ Động thần nhiên nói:

- Nếu như là địch nhân thì kết quả chỉ có một. Tại đây...không một ai có thể sống sót. Nhưng ta hy vọng có thể tiến hành hợp tác cùng các người. Như vậy, ta có hai yêu cầu. Thứ nhất, cho ta địa chỉ tới Hắc Ám thần miếu gần nhất, sau khi chứng minh thực lực của mình chúng ta sẽ liên hệ với các người. Thứ hai, ta muốn tin tức của chúng ta phải được giữ bí mật, vì thế ta sẽ dẫn một người đi.

Sắc mặt Thiểm Lôi đại biến, các thành viên của tổ chức phản kháng thiên cơ cũng vô thức vậy lại:

- Người muốn dẫn Mạt Nhi đi?

Tất cả đều là những người thông minh, từ trong lời nói của Cơ Động đã hiểu hắn muốn gì.

Cơ Động cười nhạt một tiếng:

- Những người này có thể làm gì được ta? Người nên biết, đây chính là nhượng bộ lớn nhất rồi. Nếu không...Ta sẽ làm nơi đây chỉ còn một mình người có thể sống, hoặc các người đều trở thành những kẻ ngốc.

Hô hấp của Thiểm Lôi trở nên dồn dập, thủ hạ của hắn muốn xông lên nhưng bị ngăn cản. Trong lòng hắn giằng co trọn một chén trà, sau đó mới vùng tay lên trầm giọng nói:

- Dẫn Mạt Nhi tới đây.

- Thủ lĩnh!

Mấy người bên cạnh gấp giọng hô lên muốn ngăn cản.

- Ta nói mang Mạt Nhi tới đây! Hắn nói rất đúng, đây chính là biện pháp tốt nhất thể hiện thành ý của chúng ta. Cũng có thể là cơ hội cuối cùng, chẳng lẽ các người cho rằng chỉ với lực lượng của tổ chức có thể chống lại Hắc Ám Thiên Cơ hay sao?

Thiểm Lôi nói những lời này mà như găm thét, Cơ Động biết chính hắn cũng đang tự thuyết phục mình.

851. Chương 586: Quái Đại Thúc Cơ Động.

Cũng không quá nhiều thời gian, Mạt Nhi vừa rời đi không lâu đã bị gọi trở lại. Nàng hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, không khỏi nhìn về phía cha mình với bộ dáng tức giận. Hiển nhiên nàng bất mãn với việc phụ thân đã không thu thập cái tên nam nhân đã khi dễ mình.

Thiểm Lôi thấy nữ nhi, trong mắt hiện ra vẻ do dự trong chốc lát. Nhưng hắn có thể trở thành một thành viên trọng yếu của tổ chức Phản kháng Thiên Cơ thì tâm chí cũng tương đối trầm ổn. Hắn hít sâu một hơi rồi trầm giọng nói:

- Mạt Nhi, chút nữa con hãy đi với vị tiên sinh này. Trong khoảng thời gian sắp tới, con phải nghe theo lệnh hắn đó. À, bằng hữu, ta còn chưa biết tên của người.

Câu sau cùng là hỏi Cơ Động.

Cơ Động không thèm để ý Mạt Nhi đang giật mình kích động, lạnh nhạt nói:

- Ta tên là Cơ Động.

Lúc này Mạt Nhi mới tỉnh táo lại:

- Ba ba, ba mới nói cái gì?

Thiểm Lôi trầm giọng nói:

- Ta nói từ bây giờ, ngươi hãy đi theo Cơ Động tiên sinh và làm theo mệnh lệnh của hắn. Nghe rõ chưa?

Mạt Nhi kích động đến nỗi đôi môi mọng đỏ cũng run lên:

- Ba ba, ba không cần Mạt Nhi nữa rồi hay sao?

Thiểm Lôi cố nén tâm tình đang xao động, ôn nhu nói:

- Mạt Nhi nghe lời, đây cũng là vì tổ chức. Con đi theo đám người Cơ Động tiên sinh cũng chính là người kiểm chứng tốt nhất của chúng ta đối với hành động vĩ đại của bọn họ.

“Oa oa”, Mạt Nhi khóc to lên. Với sự thông minh của nàng thì sao không nhận ra phụ thân muốn đem mình làm con tin giao cho Cơ Động được chứ?!

- Ba ba xấu, không còn thương Mạt Nhi nữa rồi.

Nàng vừa khóc vừa bỏ chạy.

Thiểm Lôi vội vàng đuổi theo nữ nhi, ánh mắt của hắn trở nên nghiêm nghị, trầm giọng quát:

- Mạt Nhi, con phải đi. Cơ Động tiên sinh là do con mang đến cho nên đây sẽ là trách nhiệm của con. Nếu như con không đi, hậu quả như thế nào thì con cũng biết rồi đấy!

Thấy Mạt Nhi khóc nức nở nhìn mình, trong mắt Thiểm Lôi không khỏi hiện lên thần sắc đau lòng. Lão nhẹ nhàng lau nước nơi khóe mắt của nữ nhi.

- Mạt Nhi ngoan, vì tổ chức, vì mọi người, baba không thể không bảo con đi được. Đám người Cơ Động tiên sinh đi đến Hắc Ám đại lục chúng ta với mục tiêu vĩ đại. Để cho hắn tin tưởng chúng ta sẽ không tiết lộ hành tung của hắn, chúng ta nhất định phải thể hiện thành ý của mình. Nếu không thì nơi đây chắc chắn sẽ không còn ai sống sót. Hắn là Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, lại là Thánh Vương, đó chính là cường giả có cùng cấp bậc với Chung Cực Bình Khí, Lý Vĩnh Hạo. Tu vi của hắn cũng không phải cấp sáu mươi sáu như con nói mà là cấp tám mươi tám đó. Nếu như hắn muốn thì chỉ sợ trong nháy mắt, tất cả những người ở nơi này sẽ không còn ai sống sót nữa. Không chỉ có vậy, hắn xuất hiện đã đem đến hy vọng cho tổ chức của chúng ta. Cho nên, bất kể vì lý do gì thì con đều phải đi theo hắn, đây chính là sợi dây để chúng ta hợp tác. Baba biết làm như vậy thì con sẽ phải chịu ủy khuất rất lớn nhưng ta không còn cách nào khác. Mạt Nhi à, ta tin Cơ Động tiên sinh sẽ không làm điều gì bất lợi với con, mà khi ở bên cạnh hắn, con sẽ có thể học được rất nhiều thứ. Chờ khi chúng ta có thể chiếm được lòng tin của họ thì việc baba làm đầu tiên là đón con về. Được không nào?

Mạt Nhi vốn cực kỳ hiểu chuyện, từ nhỏ đi theo phụ thân, mười lăm tuổi đã được phái ra bên ngoài làm công việc trinh sát ở các tử điểm, so sánh với các bạn cùng trang lứa thì thành thực hơn rất nhiều. Khi nghe phụ thân giải thích thì cơn giận nhanh chóng tiêu tan, nàng nhìn ánh mắt phụ thân tràn đầy vẻ không nỡ, lòng nàng nhất thời mềm xuống. Nàng lớn lên dưới sự chăm sóc bảo bọc của phụ thân nên nàng biết baba sẽ không làm tổn thương nàng. Tiếng khóc đã nhỏ đi rất nhiều, nàng hung hãn liếc xéo về phía Cơ Động rồi mới gạt đầu với phụ thân.

Lúc này Thiểm Lôi mới thở phào nhẹ nhõm, kéo Mạt Nhi trở về vị trí lúc trước, hắn thành khẩn nói với Cơ Động:

- Tự đáy lòng ta hy vọng sự hợp tác của chúng ta có thể thành công. Cơ Động tiên sinh, tiểu nữ của ta được cưng chiều nên sinh hư, kính xin ngài tha thứ cho nó. Ta chỉ có một nữ nhi này, mong rằng ngài có thể giúp ta chiều cổ cho nó.

Vừa nói hần vừa thi lễ thật sâu với Cơ Động.

Nhìn phụ tử tình thâm, trong lòng Cơ Động cũng có chút không đành lòng. Tuy nhiên bây giờ hần làm việc không phải chỉ vì hần mà còn là vì toàn bộ Thiên Can Thánh Đồ, bởi thế hần không thể để tình cảm của bản thân mà ảnh hưởng đến lợi ích của toàn đội. Hần gật đầu với Thiểm Lôi rồi nói:

- Yên tâm, trừ phi cả đoàn chúng tôi bị diệt, nếu không nàng nhất định sẽ được an toàn. Mạt Nhi cô nương, đi theo ta!

Vừa nói, Cơ Động đã xoay người đi ra ngoài. Mạt Nhi lau nước mắt trên mặt, bộ dáng đã quật cường trở lại phần nào, chậm rãi đi theo sau Cơ Động.

- Chờ một chút.

Thiểm Lôi nhanh chóng đuổi theo Cơ Động rồi lấy một thứ ra từ trữ vật ma khí của mình.

- Tất cả mọi nơi đều không có bản bản đồ của Hắc Ám thần miếu, có thứ này thì hần ngại sẽ đỡ vất vả hơn một chút. Vì tấm bản đồ này, tổ chức của chúng tôi đã bỏ ra hơn trăm tính mạng và mấy chục năm trời thăm dò, đến nay cơ bản đã hoàn thành. Ít nhất thì cũng có ghi chép về bên ngoài Hắc Ám thần miếu, phương vị và một số địa phương đặc thì đều được đánh dấu rõ ràng.”

Vật mà Thiểm Lôi đưa cho Cơ Động là một bản đồ bằng da dê rám nắng, đã được xử lý đặc thù nên có thể trăm năm không hư.

Nhận lấy bản đồ, sắc mặt Cơ Động rõ ràng nhu hòa hơn nhiều. Hần biết đây là Thiểm Lôi thể hiện thành ý của hần, có tấm bản đồ này thì quả thật bọn họ đỡ mất công sức rất nhiều. Đây cũng chính là một trong những lý do Cơ Động cần người của tổ chức Phản kháng Thiên Cơ trợ giúp.

Cất xong bản đồ, Cơ Động mới xoay người đi tiếp. Mạt Nhi hôn phụ thân một cái rồi mới dứt khoát đi theo sau. Những ma sư ở bên cạnh cứ nhấp nhể muốn nói lại thôi, đồng thời bị ánh mắt nghiêm nghị của Thiểm Lôi ngăn cản cho nên cũng không thốt lên lời nào. Cơ hội như vậy, tổ chức của bọn họ không thể bỏ qua được.

Mạt Nhi cắn môi đi theo sau Cơ Động, nếu ánh mắt của nàng có thể xuyên qua thánh cấp thân thể thì e rằng Cơ Động sớm đã bị đâm xuyên trăm ngàn lỗ. Đáng tiếc, năng lực như thế thì ngay của Hắc Ám Thiên Cơ cũng không thể có được. Chỉ là cảm xúc của Mạt Nhi nhanh chóng bị sự tò mò thay thế. Địa đạo này tối đen như mực, hơn nữa rất nhiều ngã rẽ, lối đi ra cũng không phải con đường vào lúc trước. Thế mà Cơ Động lại đi với tốc độ cực nhanh, căn bản không có do dự tại bất kỳ ngã rẽ nào, hơn nữa hần đi rất chính xác. Một lát sau đã ra tới đáy giếng lúc đi vào.

Cơ Động dừng lại ở trước thạch bích:

- Là người mở ra hay ta tự phá ra?

Hần vẫn không hề quay lại, nói.

Mạt Nhi tức giận hừ lên, rồi đến bên thạch bích ấn xuống, một chuỗi tiếng “trát trát” vang lên. Cửa đá trước mặt được mở ra, thân hình Cơ Động lóe lên trơn tuột như cá đi ra ngoài. Hần bay dẫn lên khỏi giếng, xung quanh sáng ngời, trong nháy mắt lại thấy ánh mặt trời.

Mạt Nhi không thể làm được như Cơ Động, nàng phải bò từ từ, khi cái đầu lộ ra ngoài, nàng hung hăng trợn mắt nhìn Cơ Động, rồi mới tung mình nhảy ra.

Cơ Động căn bản chẳng hề để ý đến, một lời cũng không nói liền bước đi tiếp. Lúc Mạt Nhi rời đi cũng đã mặt trang phục ngụy trang vào. Tiểu nha đầu này không hề vì tâm tình của mình mà buông lỏng sự cảnh giác.

Bọn họ đi chưa được mấy bước, Mạt Nhi liền giật mình khi thấy các Thiên Can Thánh Đồ gặp lúc ở tiểu điểm từ bốn phương tám hướng trên đường phố tụ tập lại đây, cùng Cơ Động hội họp một chỗ.

Nàng không khỏi mê muội. Lúc trước nàng tự nhận mình đưa Cơ Động đến đây là đã cẩn thận lắm rồi, hơn nữa luôn quan sát động tĩnh xung quanh cũng không phát hiện một chút gì. Thế nhưng tình hình lúc này đã nói cho nàng biết, người ta căn bản đều theo tới đây hết cả rồi. Hơn nữa từ vị trí của các Thiên Can

Thánh Đồ là có thể nhìn ra bọn họ vừa bao vây cả khu nhà dân này. Quả thực đúng như lời phụ thân nói, chỉ cần không hợp thì phân bộ tổ chức ở đây sẽ toàn quân bị diệt. Với thủ đoạn của những người này, chỉ sợ ngay cả một chút dấu vết cũng sẽ không lưu lại.

Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy lạnh cả người. Nghĩ lại lúc này phụ thân có nói, tên vô lại Cơ Động kia có tu vi cấp tám mươi tám chứ không phải cấp sáu mươi sáu, lòng nàng càng thấp thỏm hơn. Chẳng lẽ người này cũng hóa trang giống như ta? Bề ngoài trông trẻ tuổi chứ thực tế đã bảy tám mươi tuổi?

Tất nhiên Cơ Động sẽ không đi quản trong lòng Mạt Nhi đang suy đoán cái gì, hắn chỉ gật đầu với đồng bạn. Mặc dù lúc trước hắn một mình xâm nhập nhưng vẫn dùng linh hồn lực liên lạc kể lại tình huống bên trong. Tuy linh hồn của hắn yếu hơn so hai vị Thiên Cơ một chút nhưng cũng có tu vi Thánh cấp Trung giai, nên việc liên lạc với đồng bạn ở trong thành này cũng dễ dàng. Thậm chí không cần hắn thuật lại quá trình mình đã gặp phải, lúc trước ở mặt thất dưới đất xảy ra chuyện gì thì hắn đều đã sử dụng linh hồn lực kể lại trực tiếp rồi.

Cơ Động nói với mọi người:

- Chúng ta lên đường thôi, trực tiếp ra khỏi thành.

Nói tới đây, hắn quay đầu nhìn thoáng qua Mạt Nhi, trong lòng do dự nên để cho ai mang theo tiểu nha đầu này.

Mạt Nhi là nữ hài tử cho nên tất nhiên sẽ giao cho nữ Thánh Đồ. Người đầu tiên hắn phủ quyết là A Kim và Miểu Miểu. Với tính cách lạnh lùng của A Kim, sợ rằng khi Mạt Nhi chọc giận nàng ta, nàng ta sẽ hạ thủ không lưu tình. Về mình chủ Ma Minh - Miểu Miểu thì khỏi phải nghĩ thêm. Mạt Nhi cũng đủ khó nhằn rồi, nếu học thêm ở vị ma nữ này chút gì thì chắc mình đau đầu chết mất. Vì phần Đồ Hình Nhi, mặt dù tuổi không nhỏ nhưng nàng lại có tính trẻ con quá, Mạt Nhi là một nha đầu tinh quái, sẽ moi móc được thông tin dễ dàng. Lam Bảo Nhi cũng thích hợp nhưng Cơ Động vẫn luôn có cảm giác mắc nợ với nàng nên chưa bao giờ yêu cầu nàng làm điều gì cả. Nghĩ tới nghĩ lui thì chỉ có Tư Tuyền là thích hợp nhất. Dĩ nhiên hắn cũng mắc nợ với Trần Tư Tuyền, hơn nữa là nợ rất nhiều mà hắn lại tự nhận là không thể trả nổi. Nhưng bởi nợ nhiều không lo, rận nhiều không cần, nên hắn chẳng ngại gì cả. Mà Trần Tư Tuyền trước giờ cũng chưa hề để hắn thất vọng lần nào.

Nghĩ tới đây, hắn nói với Trần Tư Tuyền:

- Tư Tuyền, nàng chăm sóc bảo vệ nha đầu này giùm ta nha.

Nói xong, hắn liền xoay người đi ra ngoài thành, các Thiên Can Thánh Đồ rồi rít đuôi theo.

Trần Tư Tuyền khẽ mỉm cười, gật đầu với hắn. Chỉ là khi Cơ Động nhìn thấy ánh mắt mang theo vài phần u oán của nàng, tâm thần hắn không khỏi run rẩy, vội vàng dùng gai nhọn của Thần Hỏa Thánh Vương Giáp đâm vào mình mới ổn định lại được.

Trần Tư Tuyền đi tới cạnh Mạt Nhi, kéo tay nàng nói:

- Chúng ta đi thôi!

Mạt Nhi bị Trần Tư Tuyền kéo lại không hề phản đối. Trong đám người, nàng thống hận nhất đương nhiên là Cơ Động. Mà người làm nàng cảm thấy hứng thú nhất chính là Trần Tư Tuyền. Cho tới giờ nàng không nghĩ tới lại có một nữ nhân hoàn mỹ đến như thế.

- Tỷ tỷ, tên của tỷ là Tư Tuyền à?

Mạt Nhi tò mò hỏi Trần Tư Tuyền.

- Ủm, ta tên là Trần Tư Tuyền, Ất Mộc thuộc tính.

Mạt Nhi cười hì hì, tâm tình của nàng tựa như đã hoàn toàn khôi phục bình thường.

- Đi theo tỷ tỷ tốt hơn đi theo vị đại thúc kia rất nhiều.

Cơ Động đi trước nghe vậy, chân lão đảo suýt ngã. Tuy vậy hắn không muốn so đo với nha đầu này mà tiếp tục đi tới. Hắn tự mình an ủi rằng tuổi đời hai thế giới cộng lại cũng coi như là thúc thúc của nàng ta được rồi.

Các Thiên Can Thánh Đồ cố nén cười, Miểu Miểu lại nghiêng đầu nhìn Trần Tư Tuyền mà bày ra khẩu âm “đại thúc” làm Trần Tư Tuyền cũng phải cười to. Cơ Động của mình lần đầu bị gọi là đại thúc mà. Hi hi.

Rất nhanh, mọi người đã ra khỏi thành. Cơ Động mở tấm bàn đồ mua được rồi xác định phương hướng một chút, sau đó gật đầu với đồng bạn. Trần Tư Tuyền mang theo Mạt Nhi, mọi người liền triển khai thân hình bay đi.

Mạt Nhi chỉ cảm thấy Trần Tư Tuyền kéo tay mình, truyền đến một cỗ ma lực nhu hòa rồi ngay sau đó thân thể nàng đã cách không bay lên, giống như sức hút của trái đất đã mất đi tác dụng vậy. Hơn nữa ma lực nhu hòa bao trùm của thân thể của mình, tuy cảnh vật nhanh chóng trôi qua nhưng lại không hề cảm giác gió mạnh thổi đến.

Thì ra vị tỷ tỷ xinh đẹp này cũng lợi hại như thế! Mạt Nhi quay đầu nhìn Trần Tư Tuyền, mặt dù nàng đã đeo khăn che mặt lại nhưng dáng điệu tà áo phấp phới vẫn làm cho một nữ nhân như nàng cũng phải say mê như cũ, trong lòng không khỏi oán thầm: “Cái vị quái đại thúc kia thật là có phúc, được vị tỷ tỷ xinh đẹp như thế này yêu mến”.

Nghĩ tới đó, Mạt Nhi không nhịn được ngẩng đầu hỏi Trần Tư Tuyền:

- Tỷ tỷ, tỷ đẹp như vậy sao lại coi trọng quái đại thúc kia? Hắn xấu trai như vậy, người lại hôi thối xấu xa, làm sao xứng với tỷ được chứ?

Cơ Động bay phía trước, da mặt nhất thời đông cứng lại. Gọi đại thúc thì cứ gọi đi, ta không nói gì. Sao tự nhiên một lát sau ta đã biến thành quái đại thúc rồi?

Trần Tư Tuyền cũng bị câu hỏi của Mạt Nhi làm cho bật cười:

- Nhìn người không thể nhìn bề ngoài. Cơ Động có những ưu điểm mà muội không nhìn thấy đó thôi.

Mạt Nhi ngây thơ nói:

- Nói như vậy thì tỷ tỷ cũng cảm thấy diện mạo của hắn không xứng với tỷ?

Trần Tư Tuyền sững sờ một chút, lúc này mới cảm giác được mình đang bị tiểu nha đầu này tính kế. Rõ ràng nàng ta đang khích bác ly gián, hơn nữa làm rất tự nhiên, thật không thẹn với lời bình của Cơ Động là một nha đầu tinh quái mà. Nàng nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Là ta không xứng với hắn!

852. Chương 587: Không Phải Là Hắn Bị Bất Lực Chứ?

Mạt Nhi rất hận Cơ Động nên muốn trả thù hắn một chút, từ đó mới có những lời khích bác mối quan hệ giữa hắn với Trần Tư Tuyền. Nhưng nàng lại không nghĩ rằng Trần Tư Tuyền lại trả lời như vậy, giật mình hỏi lại:

- Tỷ tỷ, tỷ đùa muội ư? Tỷ mà không xứng với hắn hả?

Trần Tư Tuyền lắc đầu nói:

- Ta không hề đùa, chính là ta không xứng với hắn. Đến bây giờ hắn vẫn còn chưa tiếp nhận ta.

Mạt Nhi kinh hãi vài giây rồi đột nhiên thốt lên một câu làm các Thiên Can Thánh Đồ lạnh cả sống lưng

- Không phải hắn bị bất lực chứ?

- Sặc!!!

Rốt cuộc Miếu Miếu không nhận được mà bật cười. Còn mặt Cơ Động thì đầy hắc tuyến, hung hăng trừng mắt với Mạt Nhi. Tuy nhiên hắn cũng cố kiềm chế mình để không tức giận mà bóp chết tiểu nha đầu này. Hắn búng tay điểm huyết khiến cho Mạt Nhi không thể nói chuyện được nữa.

Cứ bay như vậy, không lâu sau họ đã rời xa tòa thành kia. Mặt Cơ Động lóe sáng, một vầng sáng hai màu đen trắng từ ngực hắn phóng ra, thân ảnh Đại Diễn Thánh Hỏa Long khổng lồ hiện ra khiến Mạt Nhi vô cùng giật mình.

Lúc trước Thiểm Lôi nói với nàng, Cơ Động có thể là Quang Minh Thiên Can Thánh Vương, nàng còn có chút khinh thường. Thế nhưng lúc này khi thấy Đại Diễn Thánh Hỏa Long hiện thân với sức mạnh kinh khủng ở ngay trước mắt thì nàng mới hiểu được phán đoán của phụ thân không hề sai chút nào.

Cơ Động hơi nhú mồm suy nghĩ một chút rồi quay lại nói với mọi người:

- Hay là mọi người đều để cho Mao Thai và Ngũ Lương Dịch chở đi. Như vậy thì mục tiêu sẽ nhỏ hơn một chút.

Trọng lượng của mười một người đối với Đại Diễn Thánh Hỏa Long chẳng thấm vào đâu. Hiện tại cũng không cần xuất ra nhiều ma thú để gia tăng công kích, việc ẩn dấu hành tung là quan trọng nhất.

Chỉ là Cơ Động lại không nóng lòng mang mọi người rời đi. Hắn bảo Đại Diễn Thánh Hỏa Long hộ pháp cho mọi người, còn Thiên Cơ tạm thời trông coi Mạt Nhi. Sau đó hắn cùng với mọi người bay xuống mặt đất để đặt một cái Không Hạn Chế Định Vị Truyền Tống Trận phòng ngừa các tình huống sẽ xảy ra. Truyền Tống Trận trong Ngũ Hành Trận là thứ duy nhất không có tác dụng trong thực chiến. Nhưng lần này bọn họ đi đến Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục thì nó lại phát huy tác dụng rất lớn, cũng là năng lực cực kỳ quan trọng của bọn họ. Chỉ cần bọn họ thiết lập Truyền Tống Trận ở một số nơi trọng yếu thì bất luận đi đến đâu cũng không phải lo sợ. Chém giết bữa bãi tất sẽ có sự sơ suất, lúc trước ở Thánh Tà Đảo bên kia cũng đã quá nguy hiểm rồi. Nhưng đến nơi này thì bọn họ lại bố trí một truyền tống trận, như vậy sẽ không sợ bị phát hiện. Hắc Ám Thiên Cơ dù mạnh đến đâu đi nữa nhưng không gặp được chúng ta thì thực lực của người làm sao phát huy? Mục tiêu của Cơ Động là trong một năm rưỡi tới chính là khiến cho Hắc Ám Thiên Cơ chỉ nghe mà không thấy được một chút bóng dáng của bọn họ.

Thân hình Cơ Động chợt lóe lên rồi hiện ra ở trên đầu Mao Thai, Trần Tư Tuyền mang theo Mạt Nhi cũng nhảy lên đầu Ngũ Lương Dịch. Mạt Nhi không thể bình tĩnh nổi, dù một tay đã bị Trần Tư Tuyền nắm lấy nhưng vẫn quay bên này, quay bên kia tò mò quan sát Đại Diễn Thánh Hỏa Long.

Nàng đã từng thấy Long Tộc rồi nhưng chưa từng thấy con nào có hai đầu quái dị như thế này. Đáng tiếc, lúc này nàng không thể nói, nếu không thì nhất định sẽ nói với Cơ Động: “quái thú thú cười quái tọa kỳ”.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long thả mây mù ra rồi nhẹ nhàng mang theo các Thiên Can Thánh Đồ bay lên trời, theo phương hướng Cơ Động chỉ dẫn, bay thẳng tới Hắc Ám Thần Miếu.

Một cô bé mười lăm tuổi không thể nói lời nào quả là một loại hành hạ thống khổ. Chỉ một lát sau, Mạt Nhi đã không thể chịu được.

Nàng không ngừng dùng ánh mắt cầu khẩn với Trần Tư Tuyền. Nhìn thấy bộ dạng đáng thương đấy, Trần Tư Tuyền cũng không khỏi buồn cười, nói nhỏ:

- Người có thể đảm bảo không nói lung tung nữa hay không?

Mạt Nhi vội vàng gật đầu như điên. Lúc này Trần Tư Tuyền mới vung tay giải trừ cấm chế cho nàng.

Mạt Nhi le lưỡi liếc xéo Cơ Động. Cơ Động mặc một bộ bạch y, đứng ở đầu Mao Thai cũng là màu trắng rất hòa hợp càng làm tôn lên sức mạnh của hắn. Cơ Động đứng chấp hai tay sau lưng, mái tóc đen để tùy tiện tung bay trong gió. Mặc dù hắn không đẹp trai lắm nhưng khí chất cũng đủ làm cho Mạt Nhi nhìn ngẩn ngơ. Nàng thầm nghĩ “quái đại thú này cũng không đến nỗi quá xấu”.

- Tư Tuyền tỷ tỷ, chúng ta đang đi đâu vậy?

Mạt Nhi hỏi Trần Tư Tuyền. Có vấn đề bao quanh, nàng lại không được linh hồn lực Cơ Động câu thông cho nên chỉ có thể thấy một màu trắng xóa, cảm giác không biết gì quả là không quá thoải mái.

Trần Tư Tuyền mỉm cười nói:

- Hắc Ám Thần Miếu.

- Hả? Chẳng lẽ các ngươi muốn tự chui đầu vào lưới sao?

Vừa nghe đến Hắc Ám Thần Miếu, Mạt Nhi liền thất kinh, đầu óc bị sốc đến mê muội. Đối với Hắc Ám Thần Miếu, nàng chỉ biết đến qua lời kể, mặc dù chưa bao giờ đặt chân tới nhưng sâu trong ấn tượng của nàng thì đó là nơi ở của Hắc Ám Thiên Cơ, cũng là nơi không khác gì so với địa ngục.

Trần Tư Tuyền mỉm cười không đáp, Mạt Nhi không khỏi có chút nhàm chán. Nhưng nàng không phải lo lắng mà lại cảm giác kích thích, tò mò. Hắc Ám Thần Miếu đó, không ngờ bọn họ lại muốn đi Hắc Ám Thần Miếu, đây cũng là nơi phụ thân và các trưởng lão của tổ chức cũng không dễ gì đi tới được a. Nơi đó là đại bản doanh của Hắc Ám Thiên Cơ, cũng là đại bản doanh của Hắc Ám ma quân. Có thể nói đó là gốc rễ của cả thế lực của Hắc Ám Thiên Cơ, cho dù hiện tại phần lớn Hắc Ám ma quân đang đóng ở Thánh Tà Đảo nhưng phòng ngự của Hắc Ám Thần Miếu không vì thế mà lơ lửng.

- Quái đại thúc, chúng ta đi Hắc Ám Thần Miếu làm gì thế?

Mạt Nhi thấy Trần Tư Tuyền không trả lời mình nên liền hét lên hỏi Cơ Động ở bên kia.

Cơ Động không hề quay lại nhưng cũng thản nhiên trả lời nàng:

- Giết người!

Mạt Nhi bĩu môi nói:

- Ngươi có làm được không đấy?

Tiểu nha đầu này cực kỳ thông minh, nàng không muốn trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích cho nên dùng từ “người” chứ không phải dùng từ “các người”.

Cơ Động thản nhiên đáp lại:

- Nếu như ngươi còn muốn nói chuyện thì đừng có khiêu khích ta. Có được hay không thì khi ngươi nhìn thấy ngươi sẽ biết. Đây cũng chính là ước định giữa ta và phụ thân ngươi.

Mạt Nhi ngậm chặt đôi môi đỏ mọng của mình, quả thật nàng không dám đi chọc giận Cơ Động nữa.

Ở trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long, nàng không hề cảm giác được tốc độ nhanh hay chậm, mà các Thiên Can Thánh Đồ thì phần lớn ngồi khoanh chân tại chỗ tu luyện, không hề lãng phí chút thời gian nào. Chỉ có Cơ Động đứng ở đó bởi vì hắn luôn phải nhìn bản đồ xác định phương hướng, tránh việc đi quanh co lạc lối.

Mạt Nhi chỉ có thể nhàm chán ngồi phía trước Trần Tư Tuyền. Lúc đầu nàng còn hăng hái ngó nghiêng nhưng ngồi càng lâu nhìn đâu cũng chỉ thấy toàn mây mù dày đặc trắng xóa thì hăng hái càng tụt xuống.

Nàng đang nghĩ rằng mình cũng nên tu luyện thì Trần Tư Tuyền lại đưa cho nàng một vật.

Mạt Nhi cũng là một ma sư hỏa hệ giống Cơ Động nhưng nàng là một ma sư Âm Hỏa hệ. Trần Tư Tuyền đưa cho nàng là một khối tinh miện của ma sư Quang Minh Ngũ Hành đại lục, là tinh miện Tam quan. Sở dĩ không đưa tinh miện cấp cao hơn là vì Mạt Nhi hấp thu loại này dễ dàng hơn.

Mạt Nhi kinh ngạc nhìn Trần Tư Tuyền, dĩ nhiên nàng biết giá trị của Quang Minh tinh miện ở Hắc Ám Ngũ Hành đại lục cao ngất trời. Ít nhất nàng chưa bao giờ nghe nói người bên trong tổ chức của mình dùng tinh miện để tu luyện.

- Tỷ tỷ, tỷ muốn cho ta thứ này?

Mạt Nhi vui mừng hỏi.

Trần Tư Tuyền mỉm cười gật đầu:

- Thiên phú của muội không tồi, đừng lãng phí nhé. Dù muội thông minh tới đâu cũng cần phải có thực lực cường đại hỗ trợ. Chẳng lẽ muội không muốn trở nên mạnh mẽ hay sao?

- Muốn, dĩ nhiên là muốn rồi! Đa tạ tỷ tỷ nhé!

Mạt Nhi hưng phấn nhận lấy tinh miện, một tiểu nha đầu tinh quái rốt cuộc cũng an tĩnh ngồi tu luyện ở phía trước Trần Tư Tuyền. Có điều đây là lần đầu nàng hấp thu tinh miện nên không khỏi lúng túng, không biết làm sao.

Trần Tư Tuyền bước lại, đặt một tay lên lưng Mạt Nhi. Ma lực Át Mộc nhu hòa tràn vào cơ thể nàng ta rồi dẫn dắt ma lực Đỉnh Hỏa hấp thu khóa tinh miện. Át Mộc sinh Đỉnh Hỏa, khi kết hợp với nhau thì đã mạnh lại càng mạnh. Chỉ trong chốc lát, Mạt Nhi được Trần Tư Tuyền giúp đỡ đã tiến vào trạng thái nhập định.

Trần Tư Tuyền giúp Mạt Nhi là bởi vì nàng ta là một tiểu cô nương rất đáng yêu, ngoài ra cũng vì muốn tiểu nha đầu này an tĩnh lại tránh nàng ta lại đi quấy rầy Cơ Động. Đi tới Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, Cơ Động chính là đầu não của các Thiên Can Thánh Đồ. Trước giờ nhìn bề ngoài hắn luôn có thể an bài mọi việc rõ ràng, trôi chảy, cho dù là đối mặt với Hắc Ám Thiên Cơ vậy bắt thì cũng có thể đột vây. Nhưng thực tế hắn chịu bao nhiêu áp lực thì các Thiên Can Thánh Đồ đều rõ ràng. Tất nhiên Trần Tư Tuyền càng thêm rõ ràng. Vì thế nàng không muốn để cho tiểu cô nương trước mắt này làm rối loạn tâm tư của nam nhân trong lòng. Thân là hồng nhan tri kỷ, tâm tư của Trần Tư Tuyền đều đặt trên người Cơ Động, mọi suy nghĩ đều vì muốn tốt cho hắn.

Mạt Nhi yên lặng trong trạng thái tu luyện làm Cơ Động thanh tĩnh hơn rất nhiều, hắn quay đầu nhìn thoáng qua Trần Tư Tuyền, trong lòng không khỏi thầm thở dài. Tư Tuyền à Tư Tuyền, ta có thật đáng để cho nàng đối xử như thế không?

Hắc Ám Thần Miếu ở phía tây của trung tâm Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, cũng là phương hướng gần Thánh Tà Đảo nhất. Lúc trước các Thiên Can Thánh Đồ đã bay được một ngày, Đại Diễn Thánh Hỏa Long lại bay được thêm hai ngày. Như vậy bọn họ đã dần dần tiếp cận phạm vi của Hắc Ám Thần Miếu rồi.

Bởi vì có Quang Minh tinh miện do Trần Tư Tuyền cung ứng nên nha đầu Mạt Nhi cũng yên ổn tu luyện. Nàng thông minh như vậy làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như thế này đây? Đặc biệt là dưới sự giúp đỡ của Trần Tư Tuyền, chỉ ngắn ngủi một ngày đã từ cấp ba mươi hai tăng lên một cấp rưỡi, cũng sắp đột phá tới cấp ba mươi bốn rồi. Chính vì thế, nàng không hề tìm Cơ Động gây phiền toái nữa mà yên vị khổ tu, nàng còn ước gì Đại Diễn Thánh Hỏa Long bay chậm một chút.

Những người khác vẫn tu luyện, chỉ có Thiên Cơ đi tới bên cạnh Cơ Động. Thần sắc Thiên Cơ có chút khẩn trương và bất an. Cũng khó trách hắn có biểu hiện như thế, bởi Quang Minh và Hắc Ám đối đầu bao nhiêu năm? Thiên Cơ hai bên đã tồn tại bao nhiêu năm? Đây là lần đầu tiên Quang Minh Thiên Cơ có thể chân chính bước vào lãnh địa của Hắc Ám Thiên Cơ. Không cần biết họ sẽ làm được cái gì nhưng riêng phần ý nghĩa đã cực kỳ trọng yếu.

Cơ Động cầm tấm bản đồ mua được ở cửa hàng cẩn thận dò xét, hơn nữa thông qua linh hồn lực thăm dò địa hình phía dưới rồi gật đầu nói với Thiên Cơ:

- Cũng gần đến rồi, còn chưa đầy năm trăm dặm nữa thôi. Nhiều nhất khoảng nửa canh giờ sau sẽ tới. Thiên Cơ, người đang rất khẩn trương, có phải không?

Thiên Cơ gật đầu, nói:

- Có một chút. Hắc Ám và Quang Minh đối kháng nhiều năm như vậy, ta là vị Thiên Cơ đầu tiên có thể đặt chân đến nơi này. Quả thật lúc này, ta vừa hưng phấn lại vừa khẩn trương.

Hắn không lớn hơn Cơ Động bao nhiêu, dù sao cũng vẫn là người trẻ tuổi.

Cơ Động khẽ mỉm cười nói:

- Nếu đã tới thì chúng ta sẽ làm cho Hắc Ám Thần Miếu lưu lại một kỷ niệm sâu sắc mới được.

Thiên Cơ nói:

- Người định làm như thế nào? Để cho tất cả mọi người dốc toàn lực trực tiếp cường công hay là lên vào?

Cơ Động nói:

- Đánh chính diện mặc dù tốc độ nhanh hơn, lại dùng thế lôi đình vạn quân đánh cho họ trở tay không kịp. Nhưng lại không phù hợp với mục đích chủ yếu của chuyến đi này. Việc quan trọng nhất trong lần này là tới lấy hai kiện thần khí Thủy thuộc tính, sau đó mới là phá hoại. Nếu gióng trống khua chiêng tấn công thì tất nhiên chúng sẽ đem hai kiện thần khí cất kỹ. Còn có một vấn đề, đó chính là chúng ta có truyền tống trận, ai biết được Hắc Âm Thiên Cơ có hay không? Hẳn mặc dù không phải là Thiên Can Thánh Đồ nhưng mà nếu Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ cũng có Ngũ Hành Truyền Tống trận thì hẳn sẽ có thể trở về đây trong thời gian ngắn. Nếu xuất hiện tình huống như vậy chúng ta sẽ gặp nguy hiểm. Nếu không có chuyện thần khí thì chúng ta chỉ cần thi triển mấy cái siêu sát kỹ rồi rời đi. Nhưng hiện tại không được. Bởi vậy chúng ta chỉ có thể lén vào Hắc Âm Thần Miếu mà thôi. Hơn nữa phải đi thật cẩn thận để không bị đối phương phát hiện. Khi chiếm được thần khí rồi thì chúng ta có thể thả tay thả chân làm gì thì làm.

Vừa nói xong, Cơ Động đã khống chế Đại Diễn Thánh Hỏa Long hạ xuống đất, đồng thời dùng linh hồn lực đánh thức mọi người.

- Chúng ta lưu ở chỗ này một truyền tống trận.

Cơ Động giải thích nguyên nhân dừng lại.

Lựa chọn một gò đất ở khe núi Đại Diễn Thánh Hỏa Long hạ xuống, mây mù tản đi. Cảnh vật xung quanh hiện ra trong tầm mắt của mọi người.

Cơ Động nói:

- Truyền tống trận càng gần thì thời gian chuẩn bị càng ngắn. Nơi này cách Hắc Âm Thần Miếu khoảng năm trăm dặm nên thích hợp để chúng ta lưu lại một truyền tống trận. Một khi gặp phiền toái ở Hắc Âm Thần Miếu thì chúng ta có thể nhanh chóng trở về đây. Có khoảng cách năm trăm dặm cũng đủ kéo dài thời gian cho chúng ta truyền tống về tòa thành kia. Dù Hắc Âm Thiên Cơ có linh hồn Thánh cấp đỉnh phong nhưng cũng không thể bao trùm xa như vậy. Hơn nữa ở chỗ này lưu lại một truyền tống trận cũng coi như một phương tiện để chúng ta trở về.

Hàn quang lạnh lạnh trong mắt hắn lóe lên rồi biến mất.

853. Chương 588: Chuyện Xưa Của Vân.

Quang mang nhàn nhạt dần lóe lên, trên mặt Cơ Động toát ra thần quang lạnh lẽo. Sau khi nghe giải thích, mọi người ngồi quay thành một vòng tròn rồi bắt đầu bố trí Truyền Tống Trận. Thật ra thì dù hắn không giải thích, mọi người cũng không đi chất vấn. Nhưng Cơ Động làm như vậy là muốn mọi người phối hợp hoàn mỹ chứ không máy móc mù quáng làm theo lời hắn.

Mạt Nhi cũng đã tỉnh lại, vừa lúc thấy dáng vẻ sát khí tản ra xung quanh của Cơ Động khiến nàng không khỏi rùng mình. Đại não vốn đang mơ hồ liên tưởng lại, nàng nhảy xuống khỏi lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long rồi ngó nghiêng xung quanh.

Dĩ nhiên nàng không thể phân biệt được đây là nơi nào. Xung quanh đâu cũng là gò đất núi đá. Chỉ có một ít cây khô lè loi trơ trọi đứng ở sườn núi, khung cảnh rất tiêu điều. Với tầm nhìn như vậy, ánh mắt của nàng đã âm thầm đi rất nhiều. Cho dù thế nào thì Hắc Âm Ngũ Hành đại lục cũng là nhà của nàng.

- Mạt Nhi đang nghĩ gì đấy?

Âm thanh ôn hòa của Thiên Cơ vang lên bên tai Mạt Nhi.

Mạt Nhi ngẩng đầu nhìn Thiên Cơ. Thiên Cơ có tướng mạo anh tuấn, lại thêm khí chất nho nhã rất giống với phụ thân nàng, dĩ nhiên hẳn trẻ hơn nhiều. Hơn nữa khí tức ôn hòa làm nàng cảm thấy hết sức thoải mái.

- Bọn họ đang làm gì thế?

Mạt Nhi tò mò hỏi ngược lại, cũng tránh việc trả lời câu hỏi của Thiên Cơ.

Thiên Cơ khẽ mỉm cười nói:

- Cái này ta không thể nói cho nàng biết được. Đây là bí mật của Thiên Can Thánh Đồ. Ta chỉ có thể nói đây là một biện pháp bảo vệ bản thân. Có lẽ không lâu sau nàng sẽ thấy mà thôi.

Mạt Nhi nhìn Thiên Cơ nói:

- Bọn họ đều làm những thứ này, tại sao người không tham gia? Thiên Can Thánh Đồ các người không phải mười người thống nhất thành một thể sao? Lúc trước ta cũng chỉ thấy bọn họ ngồi vận dụng ma lực, cũng không thấy người tham gia. Hay là do quá đại thúc chèn ép người?

Thiên Cơ bật cười nói:

- Tiểu nha đầu, nàng nói nhiều quá đi. Cơ Động làm sao có thể chèn ép ta chứ. Nếu nàng muốn cố gắng khích bác lý gián thì chọn sai đối tượng rồi. Bọn họ làm còn lâu lắm, ta kể cho nàng nghe chuyện xưa nhé. Nàng có muốn nghe không?

Mạt Nhi vui mừng nói:

- Kể chuyện xưa? Tốt quá, người mau kể cho ta nghe đi.

Trong mắt Thiên Cơ toát ra thần sắc hồi tưởng, bình thản nói:

“Lúc trước, có một nam hài tử tên là Vân. Hắn có một tỷ tỷ xinh đẹp thiện lương, ba mẹ của họ đã qua đời khi họ còn rất nhỏ. Vân do một tay tỷ tỷ chỉ hơn hắn có năm tuổi nuôi lớn. Vì để cho hắn có thể ăn no, mỗi ngày tỷ tỷ đều đến nhà quý tộc làm chút việc vặt. Khi đó, nàng ta cũng mới chỉ mười tuổi mà thôi, thế mà có thể chống đỡ nổi mái nhà nhỏ bé nhưng lại ấm áp đó.”

“Tỷ tỷ làm tất cả mọi chuyện đều vì Vân. Những bé gái khác lớn lên đều có một đôi tay mềm mịn nhưng bàn tay của tỷ tỷ rất thô ráp. Cho dù là trời đông rét lạnh nhưng nàng cũng phải giặt quần áo. Bởi vì như vậy thì Vân mới có thể ăn no mặc ấm. Năm hắn mười tuổi, tỷ tỷ dùng toàn bộ tiền đã tích góp trong mấy năm để đưa Vân đến một học viện ma sư kiểm tra đo lường ma lực. Bởi vì nàng biết trở thành một gã âm dương ma sư là cơ hội duy nhất để Vân thay đổi vận mệnh. Điểm này thì cũng giống như ở Hắc Âm Ngũ Hành đại lục của các người vậy. Tuy nhiên địa vị của ma sư ở Quang Minh Ngũ Hành đại lục không cao như ở đây. Vì Vân, tỷ tỷ của Vân có thể hi sinh hết thảy, theo nhận thức của Vân thì y phục trên người tỷ tỷ chưa bao giờ ít hơn năm miếng vá. Vân cũng không làm tỷ tỷ thất vọng, khi tiến hành khảo nghiệm thuộc tính tiên thiên, hắn được đánh giá là người có thể chất chín thành Dương Thủy, có thể nhập học, hơn nữa miễn phí tất cả học phí và phí dụng. Từ đó, cuộc sống của tỷ tỷ mới dư giả dễ chịu một chút. Rốt cuộc thì nàng cũng không cần vì ăn no mặc ấm mà lo lắng.”

“Mấy năm trôi qua, trong quá trình học tập tại trường, trong đầu Vân chỉ có duy nhất một ý niệm đó là nhất định phải tạo cho tỷ tỷ một cuộc sống thật tốt đẹp, hạnh phúc. Cho nên mỗi ngày hắn đều khổ luyện. Năm hắn mười ba tuổi đã có thể ngưng tụ Âm Dương Miện. Năm mười lăm tuổi đột phá Nhị quan, trở thành ma sư Nhị quan trẻ tuổi nhất trong lịch sử của học viện. Hơn nữa được thành chủ thành Thiên Cơ đề cử là người kế nghiệp, từ đó hắn đổi tên thành Vân Thiên Cơ. Chỉ chờ đến năm hắn hai mươi tuổi sẽ tiến hành so đấu với những người được đề cử khác chọn ra người kế nghiệp Thiên Cơ, cũng chính là Quang Minh Thiên Cơ. Vân là người được tuyển nhỏ nhất trong nhóm nhưng lại là người có ma lực cao nhất. Vì thế lúc hắn được đưa vào học ở cao cấp học viện còn được thưởng mười kim tệ. Vân đem về tặng cho tỷ tỷ, muốn để tỷ tỷ sống thật sung sướng một thời gian. Nhưng tỷ tỷ lại nói để dành tiền này cho hắn cưới vợ sinh con.”

“Vân quyết định phải cố gắng báo đáp tỷ tỷ cho nên mỗi ngày hắn đều liều mạng tu luyện học tập. Nhưng thật không ngờ giấc mộng của hắn đã tan tành.”

Nói tới đây, giọng của Thiên Cơ vốn bình thản đã dần trở nên kích động.

“Vân có một đồng học khóa trước là Thái Lâu, lúc bình thường luôn chiều cố hắn. Có một ngày, Vân mời Thái Lâu về nhà mình làm khách, hắn thấy tỷ tỷ của Vân cực kỳ xinh đẹp dù nàng luôn phải bận chải kiểng sống, ăn mặc rách rưới. Lúc ấy Thái Lâu cũng không tỏ thái độ gì cả, Vân cũng đối xử với hắn như là

bạn tốt. Nhưng không thể ngờ, hai ngày sau, hắc thừa dịp Vân lên lớp tại học viện, liền mang theo Thạch Tiểu Lỗi, con thứ hai của đại quý tộc số một Thiên Cơ thành, Thạch Tử Tước đến nhà Vân. Thạch Tiểu Lỗi nổi danh là công tử quần là áo lụa, ăn chơi sa đọa. Ngày hôm đó hắc đã cưỡng gian tỹ tỹ của Vân. Khi Vân về đến nhà chỉ thấy tỹ tỹ ngồi trên giường khóc lóc nức nở, quần áo toan loạn. Cho dù hắc hỏi như thế nào thì tỹ tỹ cũng không chịu nói chuyện gì đã xảy ra. Sau này Vân mới hiểu được tỹ tỹ sợ hắc bị những người đó làm tổn thương. Sáng sớm hôm sau, Vân vừa kết thúc tu luyện, vẫn thấy điểm tâm đặt trên bàn như mọi ngày. Vân ăn điểm tâm xong, chuẩn bị đi học nên muốn chào tỹ tỹ như thường lệ. Nhưng khi hắc tìm thấy tỹ tỹ thì thấy tỹ tỹ đã treo cổ tự vẫn. Thậm chí một câu trần trối cũng không để lại.”

Nghe đến đó, Mạt Nhi xúc động giơ tay che miệng, đôi mắt mở to gất gao nhìn chăm chú vào Thiên Cơ, trong mắt đã hiện lên một tầng hơi nước.

“Vân rất hận, ngày hôm trước tỹ tỹ mình vẫn còn tốt như thế, tại sao hôm nay đã chết rồi? Hắc bị đả kích rất lớn, gần như nổi điên lên tìm hiểu nguyên nhân. Hàng xóm nói cho hắc biết từng thấy Thạch Tiểu Lỗi và Thái Lâu đi tới nhà hắc.

Hắc đi tới học viện tìm Thạch Tiểu Lỗi, giả trang thành bộ dạng khúm núm. Tên súc sinh đó còn dương dương đắc ý khen mùi vị của tỹ tỹ của Vân không tệ, còn nói sau này nhất định chiếu cố Vân. Vân không giết hắc, đối với cái dạng súc sinh này thì một đao giết chết là quá tiện nghi rồi. Thạch Tiểu Lỗi sớm bị tửu sắc làm hao mòn thân thể, làm sao có thể là đối thủ của Vân. Vân thiên tên súc sinh này, lại cắt đứt hết gân tay gân chân, Vân muốn tên khốn kiếp này sống cả đời thống khổ.”

Mạt Nhi vỗ tay cổ vũ:

- Vân làm quá đúng, phải làm cho tên khốn kia sống không bằng chết.

Thiên Cơ nhìn Mạt Nhi, sau đó lại đưa mắt nhìn Cơ Động đang ngồi ở đó dẫn dắt Thiên Can Thánh Đồ thiết lập Truyền Tống Trận.

- Chuyện vẫn chưa hết, thế lực của Thạch Tử Tước ở tòa thành đó thật sự rất cường đại. Ca ca của Thạch Tiểu Lỗi là Thạch Đại Lỗi mang theo Thái Lâu và hạ nhân đuổi giết Vân. Vân thân cô thế cô, song quyền nan địch tứ thủ nên phải đành chạy trốn ra khỏi thành. Nhưng hắc vẫn không thể thoát được nhiều người đuổi giết. Khi hắc sắp bị những tên khốn kiếp này đuổi tới thì...Nàng có thể tưởng tượng được lúc đó không? Nếu như hắc bị đuổi kịp thì sẽ kết quả như thế nào?

Mạt Nhi không ngắt lời Thiên Cơ, chẳng qua là nàng gật đầu, hai tay che miệng, mắt mở to mong chờ hắc nói tiếp. Nàng đã hoàn toàn bị hấp dẫn vào câu chuyện này rồi.

- Vừa lúc đó có một thiếu niên còn nhỏ tuổi hơn Vân xuất hiện, hắc đánh lui địch nhân của Vân, cứu Vân. Khi đó Vân đã lâm vào điên cuồng nên nói với người kia, chỉ cần thiếu niên giúp hắc trả thù thì sau này hắc sẽ là nô bộc của người đó. Thiếu niên kia không trực tiếp đáp ứng hắc, chỉ hỏi hắc chuyện gì đã xảy ra, lại dẫn hắc vào thành hỏi thăm hàng xóm xác thực tin tức. Sau đó, thiếu niên không nói hai lời, mang theo hắc đến thẳng nhà Thạch Tử Tước.

Nói tới đây, Thiên Cơ lại dừng lại, sát khí trong mắt tỏa ra tràn ngập.

- Thiếu niên kia lợi hại thế sao? Kết quả như thế nào?

Mạt Nhi khẩn cấp hỏi.

Thiên Cơ nhìn sâu vào mắt nàng

- Trừ những người vô tội ra, cả nhà Thạch Tử Tước đều bị giết, chó gà không tha.

Mạt Nhi thở phào nhẹ nhõm, lẩm bầm:

- Cuối cùng cũng có một kết cục có thể chấp nhận được.

Thiên Cơ tiếp tục nói:

-Sau khi kết thúc, Vân muốn nhận thiếu niên kia làm chủ nhân nhưng thiếu niên lại có tính toán riêng cho nên sẽ phải đi ngay. Vân lại nói muốn đi theo hắc. Ân tình lớn như thế, hắc muốn dùng cả đời mình để báo đáp. Cho dù thiếu niên kia không nhận, Vân cũng luôn coi hắc là chủ nhân.

Mạt Nhi tán thành nói:

- Nhân phẩm của thiếu niên kia cũng tốt, thực lực mạnh như vậy lại vừa ghét ác như cừu, vừa không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Thiên Cơ gật đầu:

- Nàng nói rất đúng. Người thiếu niên kia quả thật là minh chủ đáng để đi theo cả đời. Mà người đó chính là Cơ Động.

- Hả???

Mạt Nhi thất kinh, ánh mắt không thể tin nhìn chằm chằm vào Cơ Động.

- Là quái đại thúc hả? Không thể nào, ta không tin. Nhất định là người chuẩn bị sẵn chuyện xưa để dụ dỗ ta, đúng không?

Hai hàng nước mắt theo khóe mắt Thiên Cơ chảy xuống

- Mạt Nhi, chắc nàng cũng đoán ra rồi, ta là một trong hai nhân vật đó, Vân.

Mạt Nhi vốn vẫn còn đang cãi chày cãi cối nghe đến đó, cả người ngây dại nhìn thẳng vào Thiên Cơ mà không nói được lời nào. Trong đầu nàng vang lên lặp đi lặp lại câu nói:

- Vân, hửn chính là Vân?

Mạt Nhi vốn là người mồ côi mẹ nên tự thấy mình đã rất đáng thương, nhưng không ngờ khi nghe chuyện xưa của Vân liền phát hiện mình còn may mắn hơn hửn rất nhiều. Ít nhất thì nàng đã sống trong sự chăm sóc bảo bọc của phụ thân, có thể ăn no mặc ấm, có thể học hành, lại được phụ thân và các trưởng bối thương yêu. Nhưng Vân thì sao? Vân có tỷ tỷ nhưng lại bị cưỡng hiếp rồi tự tử. So sánh với hửn thì mình đã may mắn lắm rồi.

- Vân, người đừng khóc. Là ta không tốt, sau này ta sẽ không gọi hửn là quái đại thúc, cũng không nói bậy bạ nữa, được không?

Mạt Nhi vươn tay, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Thiên Cơ. Trong lòng Thiên Cơ chấn động, giờ khắc này tựa như có một dòng nước ấm nhẹ nhàng lặng lẽ chảy vào trái tim hửn.

Hửn xoa đầu Mạt Nhi:

- Tiểu nha đầu, ta chỉ muốn nàng hiểu Cơ Động không những không phải là người xấu mà còn là một người chân thực, nhiệt tình, là người tốt. Những việc hửn làm lúc trước đều là vì an toàn của mọi người mà thôi. Nếu như nàng làm điều bất lợi đối với hửn thì chỉ sợ những người ở đây sẽ không bỏ qua cho nàng. Về phần tại sao ta không ngồi cùng bọn hửn là vì bản thân ta không phải là Thiên Can Thánh Đồ. Chớ quên Cơ Động là Song Hỏa Ma Sư, một mình hửn là Thánh Đồ song thuộc tính.

Mạt Nhi sưng sờ một chút, nói:

- Người không phải là Thánh Đồ, vậy tại sao người lại ở cùng với bọn hửn? Chẳng lẽ bởi vì người luôn đi theo quái đại thúc, à không, đi theo Cơ Động sao?

Thiên Cơ lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Nàng quên mất chuyện lúc này rồi sao? Ta là người được Thiên Cơ thành chủ lựa chọn trở thành thế hệ Thiên Cơ tiếp theo. Dùng từ của Hắc Ám Ngũ Hành đại lục các nàng mà nói chính là người đối lập với Hắc Ám Thiên Cơ, Quang Minh Thiên Cơ.

- Hả???

“Quang Minh Thiên Cơ”, bốn chữ này gây chấn động cho Mạt Nhi còn ghê gớm hơn việc biết Thiên Cơ chính là Vân. Hắc Ám Thiên Cơ để lại ấn tượng ở trên đại lục này thật sự quá sâu sắc, nên khi Mạt Nhi biết được Thiên Cơ chính là đối trọng của Hắc Ám Thiên Cơ thì cả người cứng đờ, như hóa thành tượng đá.

Tên này thoảng nhìn thì vô hại, tương mạo anh tuấn nho nhã, tuổi trẻ. Vậy mà lại là Quang Minh Thiên Cơ, nổi danh cùng với Hắc Ám Thiên Cơ. Hửn lại còn kể cho ta nghe chuyện xưa, nói chuyện cả buổi với ta.

Trời ạ! Hắn là Quang Minh Thiên Cơ ư? Mặc dù trước đó nàng đã nghe nhóm người Cơ Động gọi hắn là Thiên Cơ nhưng nàng lại nghĩ đó là tên hắn, không hề liên quan đến Quang Minh Thiên Cơ gì cả. Nhưng sự thật này làm nàng chấn động không thể phản ứng kịp.

Lúc này thì Thiên Can Thánh Đồ đã bố trí xong Truyền Tổng Trận và quay trở lại. Cơ Động thấy Mạt Nhi ngơ ngác đứng ở đó, không khỏi nghi ngờ hỏi:

- Thiên Cơ, người dùng linh hồn lực không chế nàng ta hả? Sao tiểu nha đầu này yên lặng đến ngớ ngẩn như thế?

- Người mới ngớ ngẩn ấy!

Mạt Nhi hồi phục tinh thần trở lại. Nhưng nàng vẫn không nhận được mà hỏi lại một câu:

- Hắn thật sự là Quang Minh Thiên Cơ?

Diêu Khiêm Thư ở bên cạnh chen lời nói:

- Chuyện này còn phải hoài nghi sao? Ở cùng với Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ bọn ta, không phải là Thiên Cơ thật, chẳng lẽ lại là giả?

Mạt Nhi chủ động kéo tay Trần Tư Tuyền, cười khổ nói:

- Muội muốn ngắt, để cho muội ngắt một lát.

Miêu Miêu cười hắc hắc nói:

- Tiểu Mạt Nhi ngắt thì không sao, nhưng đi đến nơi đó đừng có nôn ra đó nhá.

Mạt Nhi nghi ngờ nói:

- Chẳng lẽ các người muốn đi đến nơi rất ghê tởm hay sao?

Miêu Miêu nói:

- Không, chúng ta chỉ muốn giết chóc kinh tâm mà thôi. Người có sợ hay không?

Mạt Nhi hừ một tiếng, nói:

- Ta không sợ cái đó. Từ nhỏ đến giờ, ta đã thấy nhiều người chết rồi. Nhưng mà hắn thật sự là Quang Minh Thiên Cơ sao?

Mọi người đứng lặng, không còn gì để nói nữa.

854. Chương 589: Thạch Mặc Chương Ngư

Đại Diễn Thánh Hỏa Long lại một lần nữa lên đường.

Sau khi nghe câu chuyện xưa của Thiên Cơ, ánh mắt của Mạt Nhi khi nhìn Cơ Động đã không còn nhiều địch ý như trước. Hơn nữa, ánh mắt nàng khi nhìn Thiên Cơ lại càng thay đổi nhiều, đặc biệt là thường xuyên ngó chừng hắn, thậm chí làm hắn có chút sợ hãi.

Miêu Miêu đứng bên cạnh Trần Tư Tuyền, nhìn bộ dạng của Mạt Nhi liền không nhận được mà trêu: “Sao đây? Coi trọng Thiên Cơ của chúng ta sao? Có muốn tỷ nói giúp một tiếng hay không? Tỷ có thể cam đoan với muội, tên Thiên Cơ này còn là một nam nhân chưa trải sự đời, cho tới bây giờ chưa từng động vào nữ nhân lần nào.”

Mạt Nhi xấu hổ đỏ bừng mặt: “Tỷ nói gì đó! Ai thèm coi trọng hắn chứ!”

Miếu Miếu cười hắc hắc: “Coi trọng hần thì đã sao? Tuổi tác thì có vấn đề gì? Bề ngoài hần cũng chỉ lớn hơn muội khoảng mười tuổi chứ mấy. Nếu muội đi theo hần, vậy thì hai người sẽ tạo nên một câu chuyện tình giữa hai phiên đại lục. Đây mới thực sự là Quang Minh và Hắc Ám dung hợp.”

“Tỷ đừng nói loạn lên nữa, muội tức giận rồi đó.” Mạt Nhi chống nạnh, tức giận nói với Miếu Miếu.

Miếu Miếu cười hì hì: “Được, ta không nói nữa là được chứ gì.”

Mạt Nhi chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì đã nghe Miếu Miếu thì thầm to nhỏ ở bên tai: “Ta thật lòng muốn hai người ở chung một chỗ, để xem đứa con sẽ mang thuộc tính hắc ám hay quang minh.”

Mạt Nhi choáng váng, suýt chút nữa thì té khỏi lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long, may mà có Trần Tư Tuyền kéo nàng lại. Nàng cảm tức, trừng mắt nhìn Miếu Miếu với vẻ mặt không cam lòng, nhờ đó mà Miếu Miếu mới không tiếp tục trêu Mạt Nhi nữa. Nếu so về sự tinh quái thì có lẽ họ không phải là đối thủ của Mạt Nhi, nhưng muốn so về tư tưởng “xấu xa” thì Mạt Nhi còn kém xa vị Minh chủ Ma minh này.

Các Thiên Can Thánh Đồ cũng không tiến vào trạng thái tu luyện nữa. Đây là trận đấu đầu tiên sau khi họ tiến vào Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, cho nên điều họ cần lúc này là điều chỉnh trạng thái của mình sao cho tốt nhất. Hắc Ám Thần Miếu là mục tiêu đầu tiên, nhất định phải làm cho Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục chấn động mạnh mới được.

Cơ Động lại càng chăm chú hơn, hần trải rộng linh hồn lực ra, cảm thụ hết thấy những sinh vật bên dưới.

Phương tây, mặt trời dần xuống núi, ánh nắng chiều nhuộm đỏ một vùng, sắc trời cũng dần tối lại.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long phi hành thêm khoảng bốn trăm dặm thì hạ xuống theo lệnh của Cơ Động. Chỉ một khắc sau đó, linh hồn lực của Cơ Động và đồng bạn liên hệ chặt chẽ với nhau, cũng bao gồm cả Mạt Nhi trong đó.

Mạt Nhi đột nhiên cảm giác được tất cả xung quanh chợt trở nên rất rõ ràng trong đầu mình, thậm chí còn rõ nét đến từng chi tiết. Không đợi nàng kinh hô, trong đầu nàng đã vang lên tiếng nhắc nhở của Cơ Động: “Nếu như không muốn chết thì hãy giữ im lặng. Hiện tại ta đem linh hồn dò xét chia sẻ cho người, người chỉ cần đi theo Trần Tư Tuyền, những việc khác không cần làm. Nếu như người cho là không thể tự khống chế miệng của mình thì ta rất vui lòng mà giúp người phong ấn nó lại.”

Đột nhiên có thanh âm vang lên ở trong đầu mình, loại sự tình kỳ lạ này lập tức trấn trụ được Mạt Nhi. Mặc dù nàng vẫn hung hăng trợn mắt với Cơ Động nhưng rốt cuộc vẫn không lên tiếng. Rất nhanh sau đó, nàng đã biết đây là địa phương nào, bởi vì linh hồn dò xét của Cơ Động đã truyền đến hình ảnh phía xa vào trong đầu mọi người.

Phía trước ngoài trăm dặm là một vùng hắc ám mông lung, tất cả đều được bao phủ trong làn sương mù màu đen, giống như những gì trên tấm bản đồ mà Cơ Động mua được. Tất cả chỉ là một màu đen nhánh.

Chẳng lẽ đây là... Mạt Nhi mở to hai mắt nhìn về phía trước.

Thanh âm của Trần Tư Tuyền vang lên trong đầu Mạt Nhi: “Không sai, nơi này chính là Hắc Ám Thần Miếu, cũng chính là mục đích của chuyến đi này. Hiện tại muội chỉ cần ghi nhớ những gì chúng ta làm, sau này trở về báo cáo lại với phụ thân muội là được. Đây chính là trụ cột để hai thế lực chúng ta hợp tác. Muội rõ chưa?”

Lúc này Mạt Nhi mới nhớ lại những gì phụ thân đã nói với mình. Mới chỉ có hai ngày thôi mà họ đã đi đến vùng phụ cận Hắc Ám Thần Miếu. Trời ạ! Quái vật hai đầu kia bay nhanh như vậy sao?

Cơ Động đem Đại Diễn Thánh Hỏa Long thu vào trong Sinh Mệnh Chi Hạch, thanh âm của hần vang lên trong đầu đồng bạn: “Ta vừa cẩn thận dò xét qua, vòng ngoài cách Hắc Ám Thần Miếu khoảng trăm dặm có Hắc Ám Ma quân canh gác. Nếu hạ xuống ở bên trong sẽ bị phát hiện ngay, cho nên bây giờ chúng ta phải tự đi vào đó. Vì tránh kinh động đến đám Hắc Ám Ma quân, nên vừa rồi ta cũng không dùng linh hồn lực dò xét đám hắc vụ bên trong. Do đó, khi chúng ta đi vào phải thật cẩn thận. Xuất phát.”

Vừa nói xong, Cơ Động liền nhẹ nhàng bước đi. Bằng vào trình độ linh hồn lực của hần thì những chỗ nào có trạm gác đều được truyền tải vào trong đầu mọi người.

“Cơ Động, hay chúng ta dẹp những trạm gác này đi. Những Hắc Ám ma sư này, giết một người thì sẽ ít đi một người.” A Kim nói với Cơ Động.

Cơ Động lắc đầu: “Không được! Cần cứ vào bản đồ mà Thiểm Lôi đưa cho ta, Hắc Ám Ma sư nơi này sẽ thay ca khoảng một đến hai canh giờ một lần. Nếu như chúng ta xử lý trạm gác bên ngoài thì thời gian xâm nhập sẽ bị hạn chế lại. Hơn nữa chúng ta cũng không biết thời gian thay ca cụ thể, cho nên phải tận lực tránh trạm gác thôi.”

Trần Tư Tuyền kéo mặt Nhi, Lang Thiên Ý mang theo Thiên Cơ... Mọi người lặng lẽ gia tốc, theo sự chỉ dẫn của Cơ Động mà chậm rãi tiến gần Hắc Ám Thần Miếu.

Trừ phi địch nhân có linh hồn lực không kém Cơ Động tồn tại, nếu không thì chỉ cần là sinh vật hoạt động liên sẽ không tránh khỏi sự thăm dò của hắn. Phòng ngự của Hắc Ám Thần Miếu không thể nói là không nghiêm mật, đám Hắc Ám ma quân tuần tra không ngừng. Nhưng may mắn là bên ngoài Hắc Ám Thần Miếu có một khu rừng rậm rạp, có thể che chở tốt cho nhóm người Cơ Động. Lực lượng tuần tra ngoại trừ binh lính thì còn có ma sư của Hắc Ám Ma quân, toàn bộ bao nhiêu thì không rõ nhưng đang tiến về hướng này có khoảng mười mấy tên. Hơn nữa tu vi của chúng không yếu, đều từ tứ quan trở lên. Vị trí giữa bọn họ lộn xộn, lại thường xuyên thay đổi phương vị. Nếu như không có linh hồn dò xét của Cơ Động thì muốn xuyên qua vòng tuần tra như vậy là điều không thể nào. Hơn nữa, những ma sư này thường xuyên đem ma lực bản thân thả ra để quan sát dưới lòng đất và xung quanh, bên cạnh đó còn có đám lính hỗ trợ tạo thành mạng lưới phòng ngự cực kỳ nghiêm mật.

Trái tim Mặt Nhi lúc này đã gần như nhảy bên ngoài. Từ nhỏ đến lớn, nàng nghe đến danh tự Hắc Ám Thần Miếu muốn hỏng cả lỗ tai nhưng đây là lần đầu tiên nàng đến gần nơi được xem là trung tâm ác ma trong truyền thuyết này, làm sao nàng có thể không khẩn trương đây? Vào lúc này, nàng không còn ý nghĩ quấy rối Cơ Động nữa, mà ngưng thần nín hơi, mặc cho Trần Tư Tuyền kéo đi. Đôi mắt luôn mở to ngó nghiêng bốn phía, tựa hồ như sợ có Hắc Ám ma sư đột nhiên từ đâu đó nhảy ra. Tuy nhiên dưới sự dẫn đường của Cơ Động thì làm sao có thể xảy ra sự việc như vậy chứ?

Khoảng cách trăm dặm đối với người bình thường thì không hề gần, nhưng đối với các Thiên Can Thánh Đồ mà nói thì chẳng đáng kể. Vừa di chuyển vừa tránh né các trạm gác nhưng bọn họ cũng chỉ mất một canh giờ để xuyên qua trăm dặm đường rừng.

Hắc vụ nồng đậm đã ở trước mắt.

Với tốc độ của bọn họ, cho dù có bị quân lính vô tình nhìn thấy thì cũng chỉ là chớp nhoáng, rất dễ nhầm lẫn với hoa mắt mà thôi.

Khi còn cách hắc vụ khoảng một ngàn thước, Cơ Động dừng lại, ra dấu bảo mọi người tạm nghỉ ngơi. Thiên Cơ đi đến bên cạnh Cơ Động, thấp giọng nói: “Không sai, chính là chỗ này. Ta đã có thể cảm nhận được sự tồn tại của hai kiện thần khí kia. Mà hắc vụ này là cái gì nhỉ?”

Vừa nói xong, Thiên Cơ liền nhắm hai mắt lại, Thiên Cơ Nhân lặng lẽ mở ra. Lúc trước, khi hắn đi theo Thiên Cơ đời trước tu luyện, kế thừa y bát thì đã được Thiên Cơ đời trước mở thiên nhãn. Nhưng lúc đó Thiên Cơ Nhân chỉ là hình thức ban đầu, giống như chờ đợi cơ duyên nào đó. Đến khi hắn thành công thu lấy Thiên Cơ Nhân thì năng lực của Quang Minh Thiên Cơ mới chính thức bày ra.

Thiên Cơ Nhân mở ra, tỏa ra quang mang nhu hòa, lặng lẽ chăm chú nhìn hắc vụ phía trước. Tuy nhiên, dường như hắc vụ không bởi vì quang mang nhu hòa này mà nảy sinh bất kỳ biến hóa gì.

Các Thiên Can Thánh Đồ rất tự nhiên mà tách ra. Miểu Miểu lấy ra Đại Địa Nữ Thần Chi Trọng cảm xuống dưới đất. Mặc dù mọi người được linh hồn lực của Cơ Động bao phủ, nhưng ai biết được bên trong hắc vụ này sẽ xảy ra chuyện gì! Đây chính là cẩn thận không bao giờ thừa. Ở tại vùng đất này, không một ai dám có tâm lý khinh thường.

Thiên Cơ Nhân chậm rãi khép lại, Thiên Cơ mở hai mắt rồi trầm giọng nói: “Rất phiền toái. Hắc vụ này có thành phần hết sức phức tạp, lấy nguyên tố Nhâm Thủy thuộc tính làm chủ đạo, lại trộn thêm độc tố mãnh liệt và linh hồn ba động tạo thành một tấm bình chương bao phủ hoàn toàn Hắc Ám Thần Miếu. Nếu như ta đoán không nhầm thì đám Hắc Ám Ma quân sẽ phải mang vật phẩm đặc thù nào đó, hoặc có thông đạo riêng biệt thì mới có thể xuất nhập Hắc Ám Thần Miếu.”

Cơ Động nói: “Có thể sử dụng phương pháp dùng linh hồn bao trọn mọi người để tiến vào, mà vẫn che giấu linh hồn dò xét hay không?”

Thiên Cơ lắc đầu, “Không được. Linh hồn ba động bao phủ không hề gián đoạn. Nói đơn giản hơn thì đây giống như một vách tường, hoặc là một kết giới. Một khi chúng ta chạm vào kết giới, cho dù bọn chúng không cảm ứng được là cái gì nhưng ngay lập tức sẽ phát hiện có người ngoài tiến vào. Muốn quỷ không biết thần không hay tiến vào trong đó là không có khả năng.”

Mạt Nhi vốn im lặng bây giờ đột nhiên lên tiếng: “Tổ chức của chúng tôi đã phái mấy trăm người thâm nhập vào đây, có một số từng gia nhập vào Hắc Ám Ma quân. Trên trăm năm cố gắng mới có thể vẽ ra bản đồ nơi đây. Ta nghe phụ thân nói, hắc vụ này là do một loài sinh vật tên là Thạch Mặc Chương Ngự phun ra. Loại sinh vật này không có khả năng công kích nhưng lại có linh thức nhạy bén. Chỉ cần đi vào phạm vi ma vụ của nó liền bị nó phát hiện. Chúng ta từng có hơn trăm người chết khi xâm nhập hắc vụ, họ bị phát hiện rồi bị Hắc Ám Ma quân giết chết. Mãi cho đến bây giờ vẫn chưa có kế sách nào khả thi. Người nhìn bản đồ đi, Hắc Ám Thần Miếu giống như một tòa thành thị, phía ngoài có hào nước rộng chừng trăm mét bao quanh, độ sâu hơn bốn mươi thước, bên trong nuôi rất nhiều Thạch Mặc Chương Ngự để bảo vệ bên ngoài. Có loài sinh vật này thì căn bản không cần quá nhiều người tiến hành phòng ngự, chỉ cần có người quan sát phản ứng của Thạch Mặc Chương Ngự là được. Chỉ cần chạm vào hắc vụ, rút dây động rừng thì tất cả hắc vụ cũng sẽ điên cuồng vũ động, mà vị trí xâm nhập cũng hoàn toàn lộ ra hình dáng. Như thế đủ để Hắc Ám Ma quân xác định vị trí.

Điều Khiêm Thư tức giận nói: “Mẹ nó, ta chỉ muốn nói đám Hắc Ám Thiên Cơ này rất sợ chết. Có nhiều ma sư như vậy bảo vệ lại còn sử dụng cái thứ quỷ này.”

Cơ Động nói: “Hắc vụ này không chỉ có tác dụng bảo vệ, mà còn có tác dụng tạo cảm giác thần bí. Dùng để lừa gạt bình dân là hợp nhất. Không phải Hắc Ám Thiên Cơ luôn xây dựng hình tượng của mình thành thần hay sao?”

“Thiếu chủ, ta có thể vào được.” Lang Thiên Ý đột nhiên nói.

Sau khi tu vi đột phá cửu quan, hắn đã có một số biến hóa nhất định. Da thịt có thêm một tầng sáng bóng mịn màng, người cũng cao thêm một chút.

“Sao? Người làm được?” Cơ Động kinh ngạc nhìn về phía Lang Thiên Ý.

Lang Thiên Ý gật đầu: “Ta là Thổ hệ Ma sư, nếu cùng Miếu Miếu phối hợp thì ta nghĩ có thể đi vào từ dưới đất. Ma vụ này tuy mạnh nhưng chỉ có thể bao trùm ở trên mặt đất mà thôi, cho dù có thể ngấm xuống thì tối đa cũng khoảng trăm thước là cùng. Cho nên dưới đất chính là khả năng duy nhất.”

Điều Khiêm Thư nói: “Ý của ngươi là chúng ta sẽ đào một đường hầm đi vào?”

Miếu Miếu chen lời: “Hắn có Hậu Thổ Chi Châu nên hỏi làm gì. Đừng nói là sâu trăm mét, ngay cả hai trăm mét thì chúng ta cũng sẽ dễ dàng đi qua.”

Cơ Động gật đầu: “Được, cứ quyết định như thế.”

Như vậy cũng được? Mạt Nhi kinh ngạc há hốc miệng nhìn người kêu Cơ Động là thiếu chủ - Lang Thiên Ý. Lúc đầu nàng chỉ thấy Cơ Động lợi hại, sau lại phát hiện Trần Tư Tuyên cũng rất lợi hại, rồi biết thêm Quang Minh Thiên Cơ. Hiện tại thanh niên cao lớn trước mặt này nói có thể chui vào trong lòng đất. Chẳng lẽ những người này đều là quái vật cả sao? Ma sư thổ hệ thì nàng tiếp xúc rất nhiều rồi, nhưng có thể mang theo nhiều người như vậy chui xuống lòng đất thì nàng chưa từng nghe nói qua.

Thiên Cơ liếc mắt nhìn Cơ Động, nói: “Ta phụ trách che chở, ngươi lo phần dò xét?”

Cơ Động gật đầu: “Được, lên đường thôi. Thiên Ý, tất cả dựa vào ngươi đó.”

Lang Thiên Ý bảo mọi người tụ tập lại một chỗ, Mạt Nhi và Thiên Cơ đứng ở giữa. Ngân quang trong mắt Thiên Cơ chợt lóe lên, một tầng hào quang màu bạc bao phủ mọi người. Ngân quang hết sức nhu hòa, tụ mà không tán. Nếu như có người bên ngoài dò xét thì cũng không hề cảm nhận được bên trong có sinh vật tồn tại. Thiên Cơ đã dùng linh hồn lực ngăn cách mọi người với thế giới bên ngoài. Bất kỳ ma lực ba động hay khí tức sinh vật nào cũng đều bị ngân quang bao bọc lại, không hề truyền ra ngoài một chút nào.

Lang Thiên Ý há miệng, phun ra viên châu màu vàng đất, cùng lúc đó Cửu Quan Mậu Thổ Dương Miện cũng hiện lên trên đỉnh đầu hắn. Cửu quan chín mươi hai cấp, đây là thực lực hiện tại của hắn.

855. Chương 590: Hậu Thổ Châu

Mạt Nhi cảm thấy choáng váng đầu óc, giờ nàng mới hiểu như thế nào là sức mạnh của Quang Minh Thiên Can thánh đồ. Những người này cũng chỉ hơn nàng khoảng mười tuổi, thậm chí còn không tới, nhưng thực lực của ai cũng rất mạnh mẽ. Như cái gã Lang Thiên Ý trước mắt đây, ma lực của hắn thậm chí còn cao hơn Cơ Động. Trời ạ! Chín mươi hai cấp đó! Cường giả chỉ tôn Cửu quan, Mậu Thổ hệ Thiên Cương miện hạ hàng thật giá thật. Thế nhưng vị cường giả Chỉ tôn đó lại cam tâm tình nguyện gọi Cơ Động là thiếu chủ.

Hào quang màu vàng nhu hòa dần bao phủ lấy mọi người, đồng thời trên Đại Địa Nữ Thần Trượng của Miểu Miểu cũng tản mát ra ánh sáng màu xám tro. Hai màu giao hòa, ngay lập tức xung quanh trở nên tối sầm lại, tất cả mọi người bất ngờ chìm vào trong lòng đất.

Lúc này, hai mắt của Lang Thiên Ý đã hoàn toàn biến thành màu vàng giống hệt như Hậu Thổ Châu. Trong lòng đất, bằng vào kiện thần khí này, Lang Thiên Ý không khác gì cá gặp nước, thậm chí không cần mượn linh hồn dò xét của Cơ Động, mọi thứ xung quanh cũng đều hiện lên rõ ràng trong đầu hắn. Nhiệm vụ duy nhất của Miểu Miểu là dùng Đại Địa Nữ Thần Trượng làm cho bùn đất cùng nham thạch xung quanh trở nên tối sẫm, để Lang Thiên Ý đưa mọi người thâm nhập vào lòng đất nhanh hơn.

Mạt Nhi khẽ vỗ bộ ngực mới nhú của mình, giờ thì nàng chẳng thấy hận cha mình chút nào, bởi lẽ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi nàng đã trải qua những chuyện thần kỳ mà cả cuộc đời mình chưa từng gặp. Trước thì bay lên trời, giờ lại chui xuống đất, quả thật là vô cùng đặc sắc.

Lúc này, nàng cũng chẳng còn hận Cơ Động tý nào, mà chỉ khát khao được nhìn xem nhóm Thiên Can Thánh Đồ sẽ làm những gì sau khi tiến vào Hắc Ám thần miếu.

Hậu Thổ Châu liên tục tản mát ra ánh sáng màu vàng êm dịu tạo nên một cảm giác an ổn, bình thản. Cơ Động thầm than thở, không hổ là thần khí đứng đầu trong ba thần khí của thương hội Ngọc Cốt Tiên. Quả nhiên có chỗ độc đáo của riêng nó, chỉ cần có Hậu Thổ Châu, Lang Thiên Ý hoàn toàn có thể trấn giữ một phương. Cần phải nhớ, hắn là Thánh đồ thứ hai sau A Kim đạt tới tu vi cửu quan, thậm chí còn vượt qua cả Vô Gian Đạo - Phát Thụy.

Trừ Mạt Nhi ra, tu vi linh hồn của nhóm Thiên Can Thánh đồ đều vô cùng cường đại. Tất cả đều có thể cảm giác được mình đang nhanh chóng chìm xuống. Bất kể các loại nham thạch cứng rắn như thế nào đều bị Miểu Miểu Đại Địa Nữ Thần trượng và Hậu Thổ Châu của Lang Thiên Ý đâm xuyên! Trong suốt quá trình này, cả nhóm vẫn giữ được tốc độ ổn định, không ai cảm thấy có chút áp lực. Cho đến tận khi cách mục tiêu dự định gần hai trăm thước thì tốc độ mới chậm dần và cuối cùng dừng hẳn.

Cơ Động phát hiện một điều, khi dò xét mọi thứ dưới lòng đất, linh hồn lực của hắn bị hạn chế vô cùng lớn. Dù sao đất đá không phải không khí, tuy vậy hắn vẫn phóng ra linh hồn lực để dò xét xung quanh. Dĩ nhiên hiện tại Cơ Động chỉ có thể cảm thấy xung quanh toàn bùn đất, tiếp tục hướng lên trên, bùn đất càng ngày càng cứng rắn, đến khi cách mặt đất gần trăm thước thì có lượng lớn đá hoa cương chặn lại. Hiển nhiên tầng đá hoa cương này là do sức người tạo thành và cũng chính là đáy con sông đào bảo vệ xung quanh Hắc Ám thần miếu. Lúc trước quan sát từ trên cao xuống, Hắc Ám thần miếu có diện tích lớn gấp ba lần Trung Nguyên thành, vậy thì để xây nên một con sông đào bảo vệ thành bằng đá hoa cương như vậy cần tới bao nhiêu nhân lực và vật lực đây? Dĩ nhiên thì điều này không phải chỉ do Thiên Cơ đời này tạo nên. Bởi vậy có thể thấy được sự ích kỷ của các đời Hắc Ám Thiên Cơ lớn đến như thế nào, và cảnh sinh linh đồ thần trên Hắc Ám Ngũ Hành đại lục. Tín ngưỡng ư? Chẳng khác gì rắm thối! Nếu như không có thực lực khổng lồ hậu thuẫn, chắc hẳn Hắc Ám Thiên Cơ đã bị bình dân bá tánh trên Hắc Ám đại lục điên cuồng giết chết nghìn vạn lần rồi.

Sau khi đưa ra kết luận, Cơ Động đã có được nhận định hoàn toàn mới về thế cục hiện tại, hẳn có thể khẳng định rằng điều mà Quang Minh Ngũ Hành đại lục phải đối mặt không phải là cả Hắc Ám Ngũ Hành đại lục mà chỉ có Hắc Ám Thiên Cơ cùng bè lũ tay sai mà thôi. Chỉ cần trực tiếp giết chết Hắc Ám Thiên Cơ thì cái gọi là Thánh Chiến sẽ tự động biến mất, chỉ cần Hắc Ám Thiên Cơ không còn tồn tại thì Thánh Chiến cũng không bao giờ xảy ra.

Nhưng nghĩ tới đây, Cơ Động lại ý thức được một vấn đề khác. Đó chính là, giả sử bọn hắn thật sự có thể đánh tan được Hắc Ám Thiên Cơ cùng quân đội của hắn nhưng sau đó sẽ thế nào? Liệu Quang Minh Ngũ Hành đại lục có thể buông tha cơ hội tốt như vậy không? Dĩ nhiên là không rồi. Chắc chắn năm đế quốc lớn trên Quang Minh đại lục sẽ lập tức phát động chiến tranh phản xâm lược. Với tình thế của Hắc Ám đại lục bây giờ, căn bản không có một chút lực lượng để phản kháng. Ngay cả Quang Minh đại lục cũng sẽ giống như Hắc Ám đại lục, chỉ cần có chiến tranh thì sẽ có người chết, mà kẻ chịu tội trực tiếp chính là bình dân. Dĩ Cơ Động không muốn thấy điều này.

Càng nghĩ hắn càng cảm thấy kính nể hai mươi vị Quang Minh, Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ đời thứ nhất. Cũng bởi vì bọn hắn kiến tạo ra Thánh Tà đảo và nhờ sự cách trở của nó mà hai mảnh đại lục mới bị ngăn cách, có được văn hóa của riêng mình. Đáng tiếc, mọi chuyện thật khó để được như xưa, hiện tại trên Hắc Ám Ngũ Hành đại lục, người lãnh đạo không phải là Hắc Ám Thánh đồ nữa mà là vị Thánh cấp đỉnh phong Hắc Ám Thiên Cơ. Mọi chuyện bây giờ còn quá sớm để suy nghĩ. Nếu có một ngày bản thân thật sự đạt tới Thần cấp, vậy thì nhất định phải học Liệt Diễm phát động Chung Cực Tất Sát Kỹ, tiếp tục ngăn cách hai mảnh đại lục.

Cơ Động cũng hiểu, sở dĩ Hồng Liên Thiên Hỏa chỉ có thể kéo dài năm năm bởi vì lúc ấy Liệt Diễm phải bảo tồn thực lực để đối mặt với sự đuổi giết của Thần giới. Chỉ sợ chỉ có một phần vạn khả năng sống sót nàng cũng phải thử một lần. Nếu không, chỉ cần nàng trút toàn bộ thần lực vào Hồng Liên Thiên Hỏa, sau đó tỉ mỉ thiết kế một pháp trận thì nhất định Hồng Liên Thiên Hỏa có thể tồn tại trong thời gian vô cùng dài. Có lẽ đây cũng là cách mà Liệt Diễm muốn ta tiếp tục sống. Nếu như vĩnh viễn ngăn cách hai mảnh đại lục thì ta lại càng không có gì lưu luyến mà ngay lập tức đi tìm nàng. Liệt Diễm ơi Liệt Diễm, nàng thật là dụng tâm lương khổ!

Trong khi Cơ Động miên man suy nghĩ thì Lang Thiên Ý cũng không nhàn rỗi, hắn dừng lại chốc lát rồi thông qua Hậu Thổ Châu phán đoán tình huống xung quanh, sau đó tiếp tục thúc dục thần khí tiến về phía trước.

Cơ Động phục hồi tinh thần, hắn nhìn Thiên Cơ rồi khẽ gật đầu. Thiên Cơ liền nắm lấy tay của Cơ Động, dĩ nhiên một tay khác của Cơ Động sẽ nắm lấy Trần Tư Tuyền, cả ba chung sức sử dụng linh hồn dung hợp làm cho linh hồn lực của bọn họ tăng lên tới Thánh cấp đỉnh. Dưới sự che chở của linh hồn lực cường đại như thế, chỉ cần Hắc Ám Thiên Cơ không ở trong Hắc Ám thần miếu, sẽ không có ai phát hiện ra họ.

Nếu bọn họ đào thông đạo để đi thì chắc hẳn là không thể thành công. Bởi lẽ không nói đến việc bên ngoài thần miếu có nhiều quân đội tuần tra như vậy, cho dù bọn họ có thể len vào đi chẳng nữa thì cũng không thể tránh được linh hồn dò xét bên trong Hắc Ám thần miếu.

Mới vào phạm vi của sông đào bảo vệ thành thôi nhưng Cơ Động cùng Thiên Cơ liền phát hiện, cho dù là trong đất bùn nơi này cũng có linh hồn ba động mãnh liệt, ít nhất cũng phải đạt tới Thánh cấp. Mặc dù bọn họ không biết linh hồn Thánh cấp này từ đâu mà đến nhưng chỉ điều này cũng đủ chứng minh sự cường đại của Hắc Ám thần miếu. Dù gì thì nó cũng có cả ngàn năm lịch sử rồi.

Dĩ nhiên sau khi xâm nhập vào lòng đất, linh hồn Thánh cấp kia cũng bị suy yếu đi nhiều, hơn nữa chỉ là Thánh cấp sơ giai mà thôi. Coi như chỉ có mình Cơ Động dư sức ứng ứng phó, huống hồ hiện tại lại là ba người hợp lực phóng ra linh hồn lực Thánh cấp đỉnh!

Bọn họ cẩn thận là phải, bởi lẽ mục đích của chuyến đi này cũng không phải là đánh giết mà tìm hai thanh thần khí Thủy hệ, giúp nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ có đầy đủ thần khí. Nếu chẳng may làm kinh động đến Hắc Ám ma quân thì phòng vệ chắc chắn sẽ càng thêm nghiêm ngặt, mà hai kiện thần khí sẽ càng cất kỹ. Phiền toái nhất chính là chẳng ai biết được Hắc Ám Thiên Cơ có truyền tống trở về hay không? Đến lúc đó sợ rằng bọn họ dừng mơ tới hai kiện thần khí, mà bản thân họ làm sao có thể chống lại Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ. Cho nên trước khi tìm được chúng, tuyệt đối không thể bị phát hiện được.

Cũng may nhờ Thiên Cơ Nhân của Thiên Cơ, có thể đoán được vị trí của thần khí. Nếu không bọn họ căn bản không có khả năng tìm được chúng, không biết Hắc Ám Thiên Cơ đã dùng biện pháp gì để ngăn cản hoàn toàn khí tức của hai kiện Thủy hệ thần khí khiến chúng không có một chút dao động của ma lực hay linh hồn. Cho dù linh hồn lực hiện tại do ba người bọn họ liên thủ là Thánh cấp đỉnh phong vẫn không thể cảm nhận được. Xem ra để đối phó lại Hắc Ám Thiên Cơ, cho dù Quang Minh Thiên Cơ không có khả năng chiến đấu cũng vẫn đóng vai trò vô cùng quan trọng.

Sau khi từ trong lòng đất xuyên qua con sông đào rộng lớn bảo vệ thần miếu. Trong nháy mắt, Cơ Động liền tăng cường linh hồn dò xét, thăm dò hết thủy xung quanh, phối hợp cùng Hậu Thổ Châu của Lang Thiên Ý bảo vệ cả hai phía.

Lang Thiên Ý hít sâu một hơi, Cửu quan dương miện trên đỉnh đầu sáng lên, thúc dục lực lượng Hậu Thổ Châu đưa mọi người nổi lên. Tinh thần của cả nhóm Thiên Can Thánh đồ rất tập trung, nhờ linh hồn dung hợp dò xét của ba người Cơ Động, bọn họ có thể thấy mọi thứ xung quanh rõ như lòng bàn tay.

Cho đến khi Hậu Thổ Châu đưa mọi người lên cách mặt đất khoảng mười thước, Cơ Động bảo Lang Thiên Ý tạm dừng lại. Bởi trước khi lên mặt đất hẳn còn muốn dò xét một lần cuối cùng.

Lúc này, vị trí mà Lang Thiên Ý đưa mọi người tới chính là một góc âm u. Giờ khắc này đây, toàn bộ khung cảnh của Hắc Ám thần miếu đã hiện ra rõ mồn một trong đầu mọi người kể cả Mạt Nhi.

Vì không để bản thân giật mình lên tiếng, chẳng biết từ khi nào và từ đâu, Mạt Nhi đã lấy ra mảnh vải, chủ động bịt miệng mình lại. Lúc trước nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ này đã cho nàng thấy quá nhiều điều thần kỳ rồi, chẳng biết sau này còn có cái gì mới mẻ nữa đây. Chính vì vậy, chỉ cần không cần thận một chút, rất có thể mình sẽ bị mất mặt.

Nhìn thoáng qua Hắc Ám thần miếu trông giống như một thành thị vô cùng khổng lồ, cho dù là thành thị của Tam đại cường tộc ở tại Địa Tâm thế giới cũng không thể so sánh được. Bao bọc quanh Hắc Ám thần miếu là một tường thành màu đen cao gần ba mươi thước, dày ba mươi thước. Trên tường thành, cứ cách hai trăm thước lại có một tòa tháp canh cao gần trăm thước, chỉ cần có chút ánh sáng là có thể dễ dàng quan sát được bên ngoài mấy chục dặm.

Những tháp canh đó nhìn qua chẳng khác gì những chiếc răng nanh của Hắc Ám thần miếu làm mọi người cảm thấy nổi da gà. Mà bên trong thành tường, tất cả những kiến trúc cao lớn hay cho dù là viên gạch lát đường nhỏ bé cũng mang một màu đen, giống như Hắc Ám thần miếu đã thấm nhuần Hắc Ám vào từng tán cây ngọn cỏ.

Những kiến trúc cao lớn này có không ít cái cao hơn năm mươi thước, bên trên treo một cái huy chương khổng lồ vô cùng bắt mắt, chắc đó đều là biểu tượng cho tác dụng của tòa kiến trúc này. So với tám bản đồ Hắc Ám thần miếu trong tay Cơ Động, nơi này còn phức tạp hơn rất nhiều. Hiển nhiên nhóm liệt sĩ trong Liên minh phản kháng Thiên Cơ cũng không thể mang toàn cảnh Hắc Ám thần miếu ra ngoài được. Bên trong tường thành là những con đường rộng hơn ba mươi thước, đủ để dung nạp mười chiếc xe ngựa song song. Cho dù có triệu tập đại lượng quân đội cũng không thành vấn đề.

Nơi này còn được gọi là thần miếu sao, nó có khác gì một tòa pháo đài nữa đâu. Ngay cả pháo đài do Quang Minh Ngũ Hành đại lục vận dụng tài lực của cả năm nước để xây dựng vẫn còn tỏ ra kém xa.

Điều khiến Cơ Động chú ý ở là những phiến đá đen cực kỳ cứng rắn tạo nên kiến trúc bên trong. Thông qua linh hồn dò xét hẳn có thể cảm giác được chúng ít nhất phải cứng gấp năm lần đá hoa cương, tài liệu hi hữu như vậy cũng dùng để xây dựng một tòa thành thị, khó trách Hắc Ám Ngũ Hành đại lục lại thảm thương như hiện tại. Chỉ tính riêng việc chế tạo, hoặc là nói việc cắt xẻ những vật liệu cứng rắn này cũng không biết phải tiêu tốn bao nhiêu thời gian và nhân lực.

Sâu bên trong còn có một tòa thành Hắc Ám cực lớn, kiến trúc nơi này rộng nhất Hắc Ám thần miếu.

Tòa thành này được xây trên một ngọn núi nhỏ cao chừng hai trăm thước với bốn bề là nước. Không ngờ bên trong vẫn còn một con sông đào để bảo vệ.

856. Chương 591: Hắc Âm Tửu Quán

Sông đào bảo vệ bên trong Hắc Âm Thần miếu giống như một hồ nước nhỏ. Bề rộng còn lớn hơn sông đào bảo vệ phía ngoài thành. Ở một đỉnh núi nhỏ cao khoảng hai trăm thước có một tòa thành khổng lồ cao chừng một trăm thước. Tòa thành đen nhánh, thậm chí còn tỏa ra ánh sáng màu đen huyền bí. Hiển nhiên vật liệu xây dựng lên tòa thành này không đơn giản như những kiến trúc bên ngoài. Đứng trước tòa thành, có thể cảm thấy cảm giác đè nén, nặng nề. Chính điều này làm các Thiên Can Thánh Đồ cũng phải giật mình tự hỏi nó được làm từ thứ gì?

Xung quanh tòa thành có bốn ngọn tháp canh, tuy không to lớn như những tòa thành bình thường nhưng phía trên bốn tháp canh này lại không ngừng tỏa ra một tầng ngân quang nhu hòa, chậm rãi khuếch tán. Bốn ngọn tháp phối hợp với nhau vừa đủ bao trùm toàn bộ phạm vi Hắc Âm Thần miếu.

Linh hồn lực Thánh cấp mà lúc trước Cơ Động từng cảm nhận được phát ra từ bốn ngọn tháp này. Nói cách khác tòa thành này luôn luôn có bốn ma sư linh hồn Thánh cấp tiến hành giám sát không bao giờ gián đoạn hoặc là có một loại trận pháp đặc thù, thần khí gì đó.

Tuy sinh linh Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục đồ thán, bình dân nghèo rớt mồng tơi, ngay cả rễ cỏ, vỏ cây cũng không đủ ăn. Nhưng lại có thể xây dựng được một tòa thành khủng bố như thế này. Sợ rằng dù trăm vạn đại quân thì cũng khó có thể đánh hạ được.

Cơ Động thúc dục linh hồn lực dò xét ngọn tháp ở trên đỉnh núi. Cho dù hắn có linh hồn lực Thánh cấp đỉnh nhưng vẫn không thể xâm nhập được vào trong. Lúc này, hắn hiểu hai kiện Thủy hệ thần khí Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đang ở trong tòa thành đó rồi. Đây cũng chính là nguyên nhân quan trọng nhất mà lúc trước mình kiếm không ra.

Có lẽ bốn tòa tháp kia đã đủ để làm công việc dò xét cho nên không thấy người tuần tra qua lại. Tuy nhiên thông qua linh hồn dò xét, Cơ Động thấy rất nhiều nhân loại ở bên trong, tất cả đều là ma sư từ Tứ quan trở lên, hoàn toàn không có người thường, thậm chí ma sư dưới tứ quan cũng không.

Dựa theo lời của gã Hắc Âm Tế Tự bắt được lúc trước thì đây là nơi đóng quân của một chi Hắc Âm ma quân có khoảng một vạn gã ma sư. Chẳng lẽ nơi đây chỉ có chừng này quân lính thôi sao? Nếu có ngoại địch xâm lấn thì việc phòng ngự làm sao đảm đương nổi chứ?

Cơ Động vừa nghĩ vừa hỏi ý kiến đồng bạn. Thật bất ngờ, người đầu tiên có câu trả lời chính là Mạt Nhi.

Với tu vi của Mạt Nhi bây giờ muốn tiến hành trao đổi linh hồn với Cơ Động là không thể. Nhưng khi nàng suy nghĩ thì tự nhiên mở ra linh hồn của chính mình, do đó Cơ Động có thể cảm nhận được suy nghĩ của nàng.

Khoảnh khắc tự hỏi của Mạt Nhi đã giải trừ nghi hoặc trong lòng của Cơ Động. Thì ra Hắc Âm Thần miếu là thánh địa của cả Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục cho nên không có năng lực và không được Hắc Âm Thiên Cơ thừa nhận thì không thể sinh sống ở bên trong đó. Tuy nhiên, bên ngoài Hắc Âm Thần miếu lại có hơn ba mươi vạn đại quân trú đóng ở dải đất mà họ vừa vượt qua. Tất cả ma sư của Hắc Âm ma quân chiếm khoảng mười vạn người, còn lại là hai mươi vạn chiến sĩ tinh nhuệ. Nếu thật sự gặp tình huống nguy cấp thì ba mươi vạn đại quân này có thể trở về cứu viện trong nháy mắt. Hơn nữa bên ngoài Hắc Âm Thần miếu tuy rất bình lặng nhưng thực tế lại có rất nhiều cơ quan phòng ngự và cần phải có ma sư thao túng. Tính tổng các loại trận hình công kích và phòng ngự thì cũng phải hơn ngàn cái. Một khi có ma sư thao túng thì ngay cả cường giả Cửu quan bay lượn được trên bầu trời thì cũng chỉ có một kết cục là cái đích ngắm rồi chết không toàn thây mà thôi.

Thiên Cơ thở dài một tiếng rồi nói ra ý nghĩ của mình:

- Khó trách Hắc Âm Thiên Cơ thống trị tàn bạo như vậy nhưng ngàn năm không ngã. Lực lượng mà hắn nắm giữ thật sự quá cường đại. Đám ma sư của liên minh phản kháng Thiên Cơ không đầy đủ cả về vũ khí lẫn lương thực kia làm sao có thể đánh tới nơi đây được chứ!

Cơ Động chậm rãi gật đầu, bây giờ hắn mới hiểu về sự cẩn thận của Thiểm Lôi xuất phát từ đâu. Có một tòa Hắc Âm Thần miếu như vậy tồn tại thì Thiểm Lôi không tin mình có năng lực ảnh hưởng đến cuộc chiến cũng là bình thường. Đồng thời Cơ Động cũng âm thầm cảm thấy may mắn là bọn họ không lựa chọn

cường công, nếu không thì nếu toàn bộ trận pháp ở đây đồng thời công kích, không biết lúc đó bọn họ còn chút mảnh vụn nào hay không.

- Đi tiếp nào.

Cơ Động hạ lệnh cho Lang Thiên Ý, đồng thời thu liễm linh hồn lực lại, chỉ đủ bao trùm thân thể mọi người. Không hề có quang mang màu bạc mà chỉ có một màu đen nhánh giống như màu sắc bản thân Hắc Ám Thần miếu.

Tính cả Mạt Nhi thì bọn họ có mười một người lặng lẽ hiện ra trên mặt đất của kiến trúc Hắc Ám thần miếu.

Không khí thanh tân mang theo mùi vị khó nói thành lời tràn đến làm thần kinh các Thiên Can Thánh Đồ không khỏi căng thẳng hơn. Khi tới nơi này, trong lòng bọn họ lại không quá sợ hãi. Mỗi người bọn họ đều được trải qua chiến đấu tàn khốc, trước đây từng đi qua Long Cốc, Địa Tâm Thế Giới, vì thế bây giờ bọn họ muốn phát huy năng lực của mình. Khẩn trương nhất chắc chắn là Mạt Nhi, nàng không nghĩ tới sẽ có một ngày mình có thể đặt có thể yên lặng tiến đến tới Hắc Ám Thần miếu. Nàng không có năng lực thu liễm khí tức như các Thiên Can Thánh Đồ, trong nhất thời chỉ có thể tận lực hít thở nhỏ nhẹ một chút. Vào lúc này, nàng chỉ còn có thể dựa vào người mà nàng chán ghét nhất, nếu so sánh với Hắc Ám Thiên Cơ thì nàng thấy quả thật nam nhân này khả ái hơn.

Quang mang nhàn nhạt lóe lên, trên mặt Cơ Động toát ra một tia thần thái lạnh lùng. Lưng hắn dán lên tường, linh hồn lực chậm chậm khuyếch tán ra. Tuy nhiên hắn không mở rộng phạm vi mà chỉ bao trùm trong khoảng bán kính trăm thước. Vì như vậy thì chỉ có ma sư có thực lực cao mới phát hiện được sự nguy trang bằng linh hồn lực của họ.

Cơ Động gật đầu với Thiên Cơ, Thiên Cơ hiểu ý giải trừ linh hồn dung hợp sau đó dùng linh hồn lực của mình che chở cho mọi người. Còn Cơ Động phóng ra ngoài giống như một luồng khói xanh, không phát ra một động vang nhỏ nào.

Cơ Động chọn tòa kiến trúc trước mắt này là có lý do. Đầu tiên nó là nơi lớn nhất ở bên trong Hắc Ám Thần miếu. Thứ hai, quan trọng nhất chính là chỗ này tập trung nhiều Hắc Ám ma sư nhất, hơn nữa không có gã nào có tu vi dưới Thất quan. Làm sao để che dấu thân phận ở Hắc Ám Thần miếu dễ dàng nhất đây? Chắc chắn cách giả trang thành một thành viên trong đó là cách tốt nhất rồi.

Bọn họ xuất hiện ở phía sau của tòa kiến trúc. Cơ Động thông qua linh hồn dò xét biết được thì ra nơi đây là một tửu quán chuyên phục vụ cho ma sư trong Hắc Ám Thần miếu. Hắn lặng lẽ đi vòng qua bên cạnh, cách cửa vào không xa rồi ẩn nấp, lắng lắng chờ đợi cơ hội.

Không lâu sau, có một gã trung niên mặc áo đen đi từ trong tửu quán ra về phía Cơ Động nấp, trong miệng lẩm bẩm cái gì không rõ. Cơ Động tò mò lắng tai nghe.

- Thật là xui xẻo, lại thua rồi. Kể từ khi bắt đầu chuẩn bị cho Thánh Chiến thì bên trên cắt bớt tiền lương. Lương vốn đã ít lại còn bị đám hấp huyết quỷ này bóc lột. Con mẹ nó chứ, lần sau lãnh lương, nhất định lão tử không đánh cuộc với bọn hắn nữa.

Tuy rằng nói không cá cược nhưng ai biết được sau này có cá cược hay không? Dĩ nhiên hắn đã không còn cơ hội đó.

Ngay lúc tên Hắc Ám ma sư đi ngang qua trước người, Cơ Động âm thầm hành động. Khi gã cảm giác trước mắt tối sầm lại thì một lực hút cực lớn đột nhiên xuất hiện tác động lên thân thể mình. Hắn thúc dục ma lực theo bản năng, đồng thời muốn kêu to lên nhưng mũi miệng bị bịt kín lại. Toàn thân bị áp lực như thái sơn đè nặng không thể nhúc nhích.

Sau một khắc thì hắn đã bay đến trước mặt Cơ Động sau đó bị Cơ Động bắt lấy, cả quá trình không dùng tới một giây.

Cơ Động giơ tay phải nắm lấy gã, đây chỉ là một ma sư Ngũ quan mà thôi, ở trong tay Cơ Động không khác một con tép. Đừng nói là hắn, ngay cả ma sư Cửu quan nếu bị Cơ Động bắt lại cũng không thể phản kháng.

Mắt Cơ Động chợt lóe sáng phát ra hai đạo ngân quang chiếu thẳng vào mắt tên ma sư, có linh hồn lực che chở cho nên bên ngoài không thể thấy được ánh sáng bạc này.

Thân thể gã ma sư run rẩy kịch liệt. Mặc dù tu vi của hắn cao hơn Mạt Nhi nhưng Cơ Động dùng thủ đoạn phá hoại không chút cố kỵ vì thế trong nháy mắt đã phá tan cửa vào linh hồn đối phương rồi mạnh mẽ chiếm đoạt trí nhớ. Cuối cùng khi hắn thu hồi linh hồn lực thì gã đã biến thành người ngu ngốc.

Ngon lửa màu đen chợt bốc lên rồi biến mất mà không toát ra nửa phần ma lực ba động. Thân thể gã ma sư đã tan thành mây khói, không để lại chút dấu vết nào như chưa hề tồn tại. Tuy nhiên trong tay Cơ Động còn một bộ đồ Hắc Ám ma sư. Hắn dùng Cực Hạn Âm Hỏa đốt cháy thân thể đối phương mà không làm tổn hại đến y phục, khả năng khống chế như vậy khó có thể thấy được ở ma sư Cửu quan, nhưng Cơ Động lại chẳng thấy có sức chút nào. Đây chính là khả năng khống chế của linh hồn lực Thánh cấp.

Cơ Động thấy ở vị trí ngực áo có một huy hiệu năm ngọn lửa, biểu hiện tên này chính là ma sư Ngũ quan. Không cần hỏi thì hắn cũng hiểu đây chính là huy hiệu tượng trưng cho thân phận. Ngũ quan ma sư ở chỗ này cũng chỉ có thể coi là lớp người ở tầng chót, dù sao tu vi ma sư trong Hắc Ám Thần miếu cũng đã là tứ quan. Thân phận này cũng đủ để Cơ Động hài lòng, số lượng ma sư Ngũ quan khẳng định không ít. Có bộ đồ này để ngụy trang thì không dễ bại lộ thân phận.

Cơ Động mặc bộ đồ ma sư màu đen lên người, mặc dù hơi chật nhưng nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện được điều gì lạ.

Trừ bộ đồ, hắn còn phát hiện thêm một vật, chính là một huy chương màu đen. Trên huy chương có ma lực ba động, Cơ Động cẩn thận dò xét liên kinh ngạc phát hiện tấm huy chương này có khắc một trận pháp rất tinh xảo. Mặc dù không thuộc ngũ hành trận nhưng có thể huy chương được ứng dụng để đánh dấu thân phận, như thế này đủ thấy Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục nghiên cứu trận pháp sâu hơn Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục rất nhiều.

Cơ Động có tu vi bậc nào chứ, hắn sẽ rất nhanh đã hiểu tác dụng của huy chương. Bên trong ghi lại tên, cấp bậc, chức vụ của ma sư. Thậm chí nếu đưa linh hồn lực vào thì huy chương còn có thể hiện ra dung mạo của ma sư. Ngoài ra nó còn có tác dụng che giấu linh hồn dò xét từ bốn tòa tháp canh. Có thể nói huy chương này là vật chứng minh thân phận ở Hắc Ám Thần miếu, có vật này thì Hắc Ám Ma Sư mới chứng thực được thân phận, khi ma sư từ bên ngoài tiến vào Hắc Ám Thần miếu cũng bị thẩm tra cẩn thận.

Cơ Động nhét huy chương vào trong ngực. Còn tinh miện thì từ sớm đã thu vào Chu Tước thủ trạc. Hắn tiếp tục ẩn nấp chờ đợi. Thật ra nhiệm vụ này có thể giao cho đồng bạn tiến hành nhưng nghĩ lại thì sử dụng Âm Hỏa hủy thi diệt tích vẫn dễ dàng nhất, hơn nữa vừa tiến vào Hắc Ám Thần miếu cần phải cẩn thận, cho nên hắn sẽ không muốn để đồng bạn mạo hiểm.

Lúc này vừa mới sụp tối, cũng chính là lúc tửu quán náo nhiệt nhất. Sau khi đổi y phục xong, Cơ Động nghênh ngang đi vào tửu quán. Bấy giờ hắn cần mười bộ quần áo và mười bộ huy chương, tuy nhiên không cần gấp lắm cho nên hắn muốn đi thám thính bên trong Hắc Ám Thần miếu một chút.

Có lẽ bởi vì thủ vệ Hắc Ám Thần miếu quá nghiêm mật cho nên cửa tửu quán không hề có người canh gác. Dùng linh hồn lực dò xét hoàn toàn khác so với chân chính đi vào. Linh hồn dò xét chỉ thấy được hình dạng lập thể mà thôi, không giống như nhìn bằng ánh mắt thật tế, phong phú đặc sắc hơn nhiều.

Cơ Động bước vào tửu quán lập tức bị sự xa hoa lãng phí của nơi này hấp dẫn. Trong tửu quán hoàn toàn được bao phủ bởi màu xanh, vàng rực rỡ, đồ trang trí ở bên trong toàn dùng bằng hoàng kim, bạch ngân hoặc là bảo thạch quý báu. Trên mặt đất trải bằng thảm nhung hoa lệ. Bên trong có một đám ma sư mặc đồ màu đen thường xuyên qua lại, vừa nói vừa cười, nghiêm nhiên là bữa tiệc của xã hội thượng lưu.

Bên trong còn chia ra nhiều khu vực với nhiều kiểu trang trí khác nhau, hai bên còn có cầu thang xoắn ốc đi lên lầu. Tuy nhiên cầu thang lại có ma sư đứng canh gác.

Cơ Động thu liễm linh hồn ba động của mình, hơi cúi đầu rồi bước tới. Vốn hắn không có tướng mạo xuất chúng gì, vì thế sẽ không gây chú ý cho mọi người. Nếu là Trần Tư Tuyên đi vào thì chỉ sợ mới bước tới cửa đã trở thành trung tâm của buổi tiệc.

857. Chương 592: Người Con Gái Vĩ Đại

Cơ Động chăm chú lắng nghe đám Hắc Ám ma sư nói chuyện. Sau khi đảo qua nơi này một vòng, hắn cũng đã hiểu được một chút tình hình ở đây.

Nguyên lai quán rượu này là một trong số ít những nơi tiêu khiển của Hắc Ám ma sư tại Hắc Ám Thần miếu, và cũng là nơi cung cấp những trò tiêu khiển phổ biến nhất cho bọn họ. Mà cũng chỉ có ma sư Thất quan trở xuống mới tới nơi này, còn về phần Bát quan Hồng bào Đại Tế Tư và Cửu quan Tử bào Đại Tế Tư, bọn họ đã có chỗ tiêu khiển của riêng mình rồi.

Quán rượu được chia thành ba tầng, tầng thứ nhất dành cho ma sư Tứ quan và Ngũ quan. Ở một phía của đại sảnh có đặt một chiếc bàn dài, bên trên bày đủ loại rượu ngon và các món ăn ngon. Ba mặt còn lại thì có rất nhiều ghế salon bằng da để làm nơi uống rượu và trò chuyện.

Trong quán rượu, số lượng nam ma sư nhiều hơn hẳn nữ ma sư, cho nên chỉ cần nữ ma sư có chút nhan sắc thì sẽ có không ít người vây quanh.

Thấy thế, thật sự Cơ Động không biết là nên khóc hay nên cười nữa. Không ngờ Hắc Ám Thần miếu cũng thịnh hành trào lưu tình một đêm. Hắn cũng không biết là Hắc Ám Thiên Cơ có quy định rõ ràng rằng Hắc Ám ma quân chỉ có thể tìm kiếm bạn đời ở nội bộ ma quân. Cho nên đám đàn ông này muốn tìm lão bà cũng chỉ có thể lựa chọn trong số các nữ ma sư. Dĩ nhiên bọn họ cũng chẳng bỏ qua cho những nữ nhân bình thường rồi, nhưng cũng chỉ là..., nếu để Mặt Nhi hình dung thì nàng nhất định sẽ nói: Những nơi Hắc Ám ma quân đi qua còn kinh khủng hơn so với nạn châu chấu.

Tầng một của quán rượu có hai cầu thang, đây là đường để lên tầng hai, trên đó chính là nơi tiêu khiển của nhóm ma sư Lục quan. Tiếp tục đi lên tầng ba chính là chỗ ăn chơi dành riêng cho ma sư Thất quan.

Ma sư Lục quan đã có ma thú, chính vì vậy địa vị của bọn họ cao hơn ma sư Ngũ quan rất nhiều. Hơn nữa ma sư Lục quan đã có thể đảm đương chức vụ Đại Tế Tư tại Hắc Ám ma quân, có thể chỉ huy một trăm tên ma sư Tứ quan, Ngũ quan. Thế nhưng nơi đông vui nhất vẫn cứ là tầng thứ nhất bởi ở đây là nơi tụ tập nhiều người nhất. Cho nên ở đây thậm chí còn có thể thấy bóng dáng của đám ma sư Lục quan, dù sao thì nữ ma sư đạt đến Lục quan cũng chẳng trẻ trung gì cho cam. Trong khi đó nam ma sư Lục quan dĩ nhiên vô cùng muốn lên giường cùng những nữ ma sư trẻ trung xinh đẹp rồi, đồng thời bọn họ lại có ưu thế hơn hẳn những nam ma sư cấp bậc thấp, vì vậy, ở tầng thứ nhất, bọn họ chính là người hưởng lợi lớn nhất.

Sau khi quan sát sơ qua, Cơ Động cũng hiểu được khá rõ, trong quán rượu khổng lồ này có khoảng hơn một ngàn Hắc Ám ma sư, điều này làm lòng hắn ngập tràn sát ý, nếu như hắn phóng ra một cái siêu sát sát kỹ phạm vi rộng ở đây thì...

Cơ Động vẫn đang suy nghĩ thì bất chợt bên cạnh truyền đến một làn gió thơm, đồng thời một thanh âm mang theo chút mỉa mai hoặc cũng vang lên bên tai hắn:

- Tiểu huynh đệ, đi một mình sao?

Cơ Động quay đầu nhìn sang, ngay lập tức bắt gặp một nữ tử cực kỳ xinh đẹp bên cạnh mình, trong tay nàng cầm một ly kê vĩ tửu màu đỏ, đó chính là Liệt Diễm Phần Tình hay còn gọi là Huyết Tinh Mã Lệ.

Thoạt nhìn, nữ nhân này chỉ khoảng hai mươi tuổi nhưng nhìn kỹ lại có thể phát hiện ra được vô tận tang thương ẩn sâu trong cặp mắt đỏ thắm mỹ lệ kia. Thân nàng cao khoảng 1m70, vóc dáng cực kỳ bốc lửa, trong lúc nói chuyện nàng cũng dần tiến về phía Cơ Động, cặp đào tiên trước ngực tựa như hai ngọn núi lớn hấp dẫn tất cả nam nhân, vòng eo mảnh khảnh, cái mông đầy đặn, tuyệt đối có thể giết chết bất cứ nam nhân nào. Dĩ nhiên đó là ở trên giường.

Điều khiến Cơ Động chú ý là nữ nhân này mặc một bộ trường bào màu đen, trên đó có biểu tượng Lục quan, không ngờ nàng lại là nữ ma sư Lục quan hiếm hoi tại tầng một này.

Cơ Động thật sự buồn bực, mình có đẹp trai gì đâu, sao một vưu vật như vậy lại coi trọng bản thân chứ!

Ánh mắt nữ nhân này khê động, sóng mắt lưu chuyển, tựa như có thể đi sâu vào lòng người, hai đầu lông mày ngập tràn xuân ý:

- Người trẻ tuổi, thân thể người cường tráng lắm đó, không biết liệu có phải ngân sấp đầu thương (nhìn cường tráng nhưng thực chất không ra gì) không?

Giọng nói của nàng vô cùng êm tai, cộng thêm bộ dáng mỹ hoặc, nếu là nam nhân khác, sợ rằng đã gơ tay đầu hàng rồi. Lời nói của nàng cũng đã làm đám người xung quanh cười vang.

Cơ Động khẽ nhíu mày, tất cả đã nằm ngoài dự liệu của hắn, việc trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích không phải là chuyện tốt lành gì. Quả nhiên không ai có thể lường trước hết được mọi chuyện, trời mới biết được tại sao lại có một nữ nhân như thế xuất hiện trước mặt hắn.

Nhưng rất nhanh, Cơ Động đã phát hiện ra điều bất thường, khả năng quan sát của hắn vô cùng tinh tế, mặc dù đối mặt với nữ nhân xinh đẹp như vậy nhưng linh hồn lực của hắn vẫn quan sát tất cả Hắc Ám ma sư xung quanh. Hắn phát hiện, những ma sư này không có chút hâm mộ hay ghen ghét khi nhìn hắn mà phần lớn là thương cảm. Tại sao lại thương cảm? Chẳng lẽ với bọn họ đây không phải là điềm ngộ sao? Hay nữ nhân này có vấn đề?

Trong khi hắn đang tự hỏi thì nữ nhân xinh đẹp kia đã tới trước mặt rồi, rất tự nhiên, nàng ôm lấy khuỷu tay Cơ Động, nói:

- Người trẻ tuổi, hay là chúng ta đến bên kia ngồi một lúc?

Vừa nói, nàng vừa chỉ về một chiếc ghế salon không người ngồi cách đó không xa.

Cơ Động gật đầu, trước hết cũng phải rời khỏi tầm mắt của mọi người đã, còn sau đó đối phó với nữ nhân này ra sao thì hắn có vô số phương pháp. Đối với hắn, ma sư Lục quan này cũng chẳng khác gì ma sư Ngũ quan bị hắn đánh chết lúc trước cả.

Nữ nhân xinh đẹp kia vừa nói, vừa nhích thân thể lại làm cho Cơ Động cảm thấy được sự co giãn cùng mềm mại vô cùng thoải mái. Nếu không phải Cơ Động đã quen với việc bị Trần Tư Tuyền kích thích, chỉ sợ hắn đã không kiềm chế được. Lực hấp dẫn của nữ nhân này tuyệt đối là rất lớn, không có chút thua kém những minh tinh ngoại quốc Cơ Động đã từng gặp cả.

Bất đắc dĩ, hắn đành phải đi theo nữ nhân này, trong khi đó cả người nàng gần như dán sát vào hắn, Cơ Động có chút nhớ như muốn cho mọi người thấy hắn cũng mới đến đây lần đầu, chưa từng quen với những chuyện như thế này.

- Đừng giết ta!

Bất chợt có một giọng nói nhỏ như muỗi kêu vang lên bên tai Cơ Động. Mặc dù tiếng nói rất nhỏ, gần như không thể nghe được nhưng đối với Cơ Động lại vô cùng lớn. Theo bản năng, hắn dừng hẳn lại, may nhờ nữ nhân này kéo đi hắn mới phản ứng kịp thời, tiếp tục tiến lên trước. Đồng thời hắn cũng quay sang, nhìn kỹ lại nữ nhân này. Trong cơ thể hắn, ma lực khẽ vận chuyển, đã sẵn sàng ứng phó mọi tình huống. Hắn hoàn toàn có thể khẳng định nữ nhân này biết hắn không phải là Hắc Ám ma sư. Nhưng thật sự hắn không hiểu, làm sao nữ nhân này lại có thể biết được.

Sau một thoáng giật mình, Cơ Động lại vô cùng tỉnh táo, gặp nguy cơ mà không tỉnh táo, nhất định sẽ mang đến họa diệt vong, chính vì vậy, càng gặp nguy cơ càng cần phải tỉnh táo để đối mặt hết thảy.

Đối với phản ứng của Cơ Động, nữ nhân này vô cùng hài lòng, nàng nhìn hắn, nở nụ cười mê người, thậm chí còn đưa chén rượu trong tay tới khoe miệng của Cơ Động.

Cơ Động rất phối hợp, uống một hớp, tay phải khẽ động liền thoát ra khỏi người nàng, thay vào đó hắn ôm hông nàng, đè nén âm thanh, nói nhỏ vào tai nàng:

- Tại sao phải giết người? Trên giường sao?

Mặc dù từ cảm xúc khẩn trương của nàng hắn biết nàng nhận ra hắn nhưng hắn vẫn muốn che giấu, bởi hắn vẫn không thể xác định nữ nhân này có phải đang dò xét chính mình hay không.

Lúc này, hai người đã đi tới ghế salon, nữ nhân nhẹ nhàng đẩy ngã Cơ Động, sau đó ngồi lên đùi hắn, cặp mông tròn trĩnh đầy đặn hung hăng giày xéo hắn một phen, cả người đổ ụp tới, cái đầu cũng rất tự nhiên kê sát bên tai hắn.

- Ta biết ngươi là ai bởi trên người ngươi có mùi thơm do Mật Nhi lưu lại. Không nên nhìn ta, chỉ cần nghe ta nói là được.

Giọng nói nhỏ bé lại tiếp tục vang lên trong tai Cơ Động. Cơ Động phát hiện, đôi môi của nàng không hề nhúc nhích, thật không hiểu nàng nói kiểu gì. Khả năng ép âm thanh của nàng thậm chí còn thuần thực hơn hẳn.

Dường như cảm nhận được tâm tình Cơ Động biến hóa, nàng tiếp tục dán lên người Cơ Động đồng thời thanh âm cũng không ngừng truyền vào tai hắn:

- Đừng trách Mật Nhi, chính nàng cũng không biết trên người mình có mùi thơm, đó đều là những xử lý đặc thù của tổ chức. Chỉ cần ai đó tiếp xúc qua thân thể nàng, nhất định sẽ nhiễm phải mùi hương đó. Đây chính là cách truyền tin bí mật của tổ chức chúng ta. Ngay khi ngươi tiến vào ta đã nhận ra mùi hương này rồi. Từ Thiểm Lôi ta đã biết tin tức của các ngươi. Việc các ngươi có thể đột nhập vào trong Hắc Ám Thần miếu mà không ai biết đã chứng minh các ngươi có đủ thực lực hợp tác với chúng ta. Hiện tại ta tuyên bố, chúng ta chính thức hợp tác.

Cơ Động thầm giật mình, tổ chức phản kháng Thiên Cơ thật sự cường đại. Mà những lời nói của Thiểm Lôi lúc trước cũng không hẳn là sự thật. Lúc ấy hắn đã nói hành động đột nhập vào Hắc Ám Thần miếu đã thất bại. Bây giờ nhìn lại thì không phải như thế. Nữ nhân trước mắt này chính là căn cứ xác thực nhất rồi còn gì!

Nàng tiếp tục nói:

- Thả lỏng ra nào, cùng ta thân mật đi.

Vừa nói, nàng vừa kéo một tay Cơ Động đặt lên ngực mình, nhất thời, Cơ Động chỉ cảm thấy tay mình đang nắm một bán cầu vô cùng co dãn. Ngay lập tức Cơ Động thấy thân thể có chút căng thẳng. Phải biết hiện tại hắn vẫn liên tục dùng linh hồn lực liên lạc cùng đồng đội, những việc hắn làm, những người khác có thể nhìn rõ ràng. Chỉ là hắn bình tĩnh lại rất nhanh, Tư Tuyền thấy cũng tốt, nếu như vì vậy có thể khiến nàng thấy ách cảm, biết đâu có thể giải quyết được vấn đề giữa hai người. Nghĩ tới đây, hắn định xoa nắn mạnh mẽ ngực của nữ nhân kia.

Nữ nhân này khê ưm, mềm nhũn trong ngực Cơ Động, mũi nhăn như tơ, tựa hồ có thể chảy ra nước.

- Ngươi có thể yên tâm, tại tầng thứ nhất này, thậm chí là tầng thứ hai, thứ ba, không có ai dám đến gần ta đâu. Bọn họ rất sợ ta. Ngươi có biết tại sao không?

Đôi môi Cơ Động khê nhúc nhích:

- Tại sao?

Giọng nói của nữ nhân này so với nét mặt của nàng hoàn toàn không phải một người, ngoài mặt thì ôn nhu, như muốn hòa tan Cơ Động nhưng thanh âm thì lại lạnh như băng. Cơ Động hiểu được tại sao nàng lại phải làm như vậy, lòng hắn lại càng thêm bồi phục nàng. Thanh âm lạnh như băng bởi nàng sợ bản thân thật sự động tình dẫn tới cục diện không thể挽 hồi. nàng dùng thanh âm để làm chính mình không xúc động. Khả năng này thật sự người bình thường không thể làm được, việc tách tư tưởng cùng cảm giác ra, con người thật khó học theo.

- Bởi vì mặc dù ta là nữ nhân dâm đãng, ai cũng có thể làm chồng ta nhưng tình nhân lớn nhất cũng là tử bào Đại Tế Tư xếp hạng tư trong Hắc Ám Thần miếu. Người nào đụng qua ta rồi, tuy theo quy củ của Hắc Ám Thiên Cơ hắn sẽ không bị giết nhưng đến ngày thứ hai nhất định sẽ bị thiến. Biết thế nhưng bọn họ vẫn không thể cự tuyệt mũi lực của ta. Theo ngươi thì bọn họ có dám lại gần ta không?

- Ngươi bị tử bào Đại Tế Tư độc chiếm?

Cơ Động thất kinh, mặc dù bề ngoài không lộ ra nhưng bàn tay đang mò mẫm trong ngực nàng cũng ngừng lại ngay lập tức. Khê cúi đầu, nàng có thể thấy rõ ràng ánh mắt của hắn, khi nhìn vào đôi mắt đó, nàng hoàn toàn sững sờ, ngay cả vẻ ngượng trang cũng ngừng lại trong chốc lát, bởi vì, nàng có thể nhìn ra trong mắt Cơ Động sự tôn kính. Tuy nàng đã nghĩ qua vô số khả năng nhưng lại không hề nghĩ đến điều này.

Thật sự là tôn kính, có thể lên vào trong lòng địch, hơn nữa còn là nơi phòng vệ nghiêm ngặt như Hắc Ám Thần miếu, có thể tưởng tượng được cái giá mà nàng đã phải trả lớn tới nhường nào. Thật sự là ai cũng có thể làm chồng sao? Không! Tất cả những gì nàng làm cũng vì phản kháng Hắc Ám Thiên Cơ! Vì mục tiêu cao thượng này mà nàng không tiếc hi sinh sự thanh bạch mà một nữ nhân coi trọng nhất. Chỉ vì một cơ hội gần như vô vọng dành cho tổ chức phản kháng Thiên Cơ, nàng có thể giao ra nhiều như thế, nữ nhân như vậy chẳng lẽ không đáng để Cơ Động tôn kính! Chính cái vỏ bọc ai cũng có thể làm chồng đã chứng minh được sự vĩ đại của nàng.

Ngay lập tức, nàng giữ tay Cơ Động lại, khẽ nói:

- Tiếp tục xâm phạm ta đi, càng kịch liệt càng tốt, như vậy mới không có người hoài nghi. Không cần người phải làm gì ta, ta sẽ không để người bị ô uế đâu.

Nghe những lời này, Cơ Động kiên định rút tay ra, truyền âm nói:

- Không, ta không có tư cách này. Cho dù diễn trò cũng không. Không phải vì người bản, trong lòng ta, người còn thánh khiết gấp vạn lần những nữ nhân tự cho mình là thanh cao kia. Cho nên ta không có tư cách xâm phạm người. Ta biết người đã bỏ ra rất nhiều vì tổ chức, nhưng mỗi người đều có những thứ mình muốn giữ gìn. Người là người con gái vĩ đại, người đi đi, ở đây ta không cần người hợp tác, nó sẽ làm người gặp nguy hiểm. Dù sao, tối nay người vẫn chưa nhìn thấy gương mặt thật của ta.

- Người...

Nàng ngẩn người một lúc, nhìn Cơ Động, trong mắt tựa hồ có chút biến hóa, nàng hít sâu, miễn cưỡng bình phục suy nghĩ trong lòng, rồi khẽ than:

- Mặc Dù chúng ta ở hai đại lực khác nhau, thậm chí là người của hai thế giới. Nhưng từ trên người người, ta có thể nhìn thấy ánh bình minh. Cảm ơn người đã cho ta sự tôn trọng mà từ lâu ta chưa được nhận.

858. Chương 593: Ngân Dạng Sáp Đầu Thương?

Nữ nhân tuyệt sắc nhìn thật sâu Cơ Động, thân hình nàng nhoáng lên đã rời khỏi người hắn, rồi truyền âm nói:

- Ta không miễn cưỡng người, nhưng mà ta chỉ nhắc nhở người một câu, nếu như người có ý muốn tiến vào nội bảo thì một lúc nữa là cơ hội tốt nhất. Bên trong nội bảo có mười vị Tử Bào Đại Tế Ti. Một lúc nữa chính là thời gian chúng sẽ triệu hoán nữ Ma Sư tiến vào nội bảo hầu hạ, đồng thời phòng vệ khi đó sẽ lỏng lẻo nhất. Nhưng hết thảy phải cẩn thận.

Nói xong câu đó, nàng mạnh mẽ đứng lên đá Cơ Động một cước, dùng dùng nỗi giận quát:

- Quả nhiên là ngân dạng sáp đầu thương, chẳng làm được việc gì ra hồn, chỉ biết sờ soạn vài cái. Cút mau, sau này đừng để lão nương thấy mặt người.

Tiếng cười vang tràn ngập cả tửu quán, Cơ Động cúi đầu chật vật chạy ra ngoài. Trong lòng hắn không có nửa phần cảm giác xấu hổ hoặc là bị sỉ nhục, mà càng thêm tôn kính nữ nhân kia. Công phu che giấu của nàng đã đạt tới trình độ lô hỏa thuần thanh. Một nữ nhân như thế rất vĩ đại.

Đi ra khỏi tửu quán, Cơ Động quay đầu lại nhìn thật kỹ người đẹp lục quan đang tức giận la hét om sòm, cuối cùng truyền âm cho nàng một câu:

- Một lúc nữa, người hãy li khai khỏi tửu quán, nhất định phải rời đi. Tại đây có thể sẽ trở thành mục tiêu công kích của chúng ta. Đồng thời không được vào nội bảo.

Nói đến đây, Cơ Động thoáng dừng lại một chút, ánh mắt của hắn không e dè nhìn thẳng vào nàng nói hai chữ: Bảo trọng.

Cơ Động quan sát bốn phía một chút, dưới sự che giấu của Linh Hồn Lực, hắn lên vào bóng tối trở về với đồng bạn của mình.

Các Thiên Can thánh đồ đều nhìn Cơ Động với ánh mắt quái dị, hiển nhiên đoạn nói chuyện của hắn và người đẹp lục quan mọi người đều nghe rõ và bị ảnh hưởng không nhỏ. Bất quá, lại không ai bộc lộ thần sắc giễu cợt Cơ Động, cho dù mấy chữ ngân dạng sấp đầu thương cũng không nói tới. Mạt Nhi đứng ở chính giữa mấy người, hai tay bụm lấy miệng của mình không muốn khóc thành tiếng, chỉ là sự rơi lệ trong im lặng càng khiến cho mọi người rung động.

Cơ Động đi đến bên người Mạt Nhi, Linh Hồn Lực phòng hộ bỗng nhiên tăng cường, hắn sờ đầu nàng nói:

- Muốn khóc thì khóc lên đi. Không có chuyện gì nữa, ta giúp người ngăn cách thanh âm ra bên ngoài.

Mạt Nhi không nhin được nữa, nàng quay đầu nhào vào ngực Thiên Cơ khóc lớn. Một bên khóc, một bên ghen ngào nói:

- A di, ta còn tưởng rằng người chết. Nguyên lai người lại ở chỗ này, vì cái gì các người đều không nói cho ta biết a di ở chỗ này. A di, tại sao người lại làm như vậy?

Bằng linh hồn dung hợp, những gì Cơ Động đã thấy đã làm trong tửu quán, nàng cũng thấy. Nhưng phản ứng của nàng lại ngoài dự đoán của mọi người, hiển nhiên nàng có quen biết người đẹp lục quan đó.

Bất quá, Mạt Nhi nhào vào trong ngực Thiên Cơ lại càng khiến cho cả đám ngỡ ngàng, theo lý thì Cơ Động là người đi lên an ủi nàng thì nàng hẳn phải nhào vào ngực hắn mới đúng chứ? Thế nhưng ai cũng không để tâm quá vào chuyện này.

Thiên Cơ đối mặt với cục diện này hiển nhiên là không có kinh nghiệm, chân tay hắn luống cuống không biết nên làm thế nào mới tốt. Miếu Miếu đứng ở gần đó đi lại, nàng kéo hai cánh tay của Thiên Cơ buộc hắn phải ôm lấy Mạt Nhi, trên khuôn mặt xinh đẹp toát ra thần sắc cảnh cáo Thiên Cơ không được phép buông tay Mạt Nhi ra.

Lập tức, một màn trước nay chưa có xuất hiện, gương mặt Thiên Cơ đỏ bừng như một trái cà chua, hắn xấu hổ khiến không khí bớt đi phần nặng nề.

Thiên Cơ thật vất vả mới làm cho mình tỉnh táo vài phần, thấp giọng nói:

- Mạt Nhi, tỉnh táo một chút, thời gian của chúng ta có hạn. Phải khống chế tình cảm của mình.

Nói cũng kỳ quái, vừa nghe Thiên Cơ dỗ dành, nàng ngưng khóc nói:

- A di nuôi ta từ nhỏ, mãi cho tới sáu năm trước, có một ngày a di đột nhiên mất tích. Ba ba nói cho ta biết a di là bị người của Hắc Ám thần miếu bắt đi. Lúc ấy ta thương tâm rất lâu, thì ra a di không chết, còn lên vào trong thần miếu. Vì cái gì cái thế giới này như vậy không công bằng, a là người đi tốt, tại sao lại ở nơi đó???

Thiên Cơ trầm giọng nói:

- Vậy người sẽ xem thường a di của người sao?

- Không, đương nhiên không.

Mạt Nhi kịch liệt hét to:

- A di làm hết thấy cũng là vì tổ chức, vì chúng ta có thể đối phó với Hắc Ám Thiên Cơ, trong lòng ta nàng là người vĩ đại nhất.

Thiên Cơ mỉm cười, nói:

- Vậy là tốt rồi. Người nói rất đúng, nàng là một nữ nhân vĩ đại. Một nữ nhân vĩ đại vì tín ngưỡng của chính mình mà tình nguyện trả giá hết thấy. Ta vừa rồi thấy một chút tương lai của nàng. Người có thể yên tâm, bởi vì ta nhìn thấy quang minh. Tương lai của nàng rất tươi sáng, sẽ là một kết cục tốt đẹp.

- Thật không?

Mỹ mâu của Mạt Nhi sáng lên, tiếng khóc ngưng lại.

Thiên Cơ mỉm cười nói:

- Đường nhiên là thật. Đừng quên ta cũng là Thiên Cơ, ta có năng lực đoán trước tương lai.

- Ta tin tưởng người!

Mạt Nhi rất nghiêm túc khẽ gật đầu, sắc mặt nàng rốt cục cũng dần dần bình tĩnh.

Diêu Khiêm Thư nói:

- Thật không có phát hiện, nguyên lai Thiên Cơ của chúng ta còn có tiềm chất làm thần côn a. Ta như thế nào không biết hần vừa rồi nhìn thấy tương lai nhỉ?

Cơ Động truyền âm cho tất cả mọi người:

- Chúng ta ở chỗ này chuẩn bị, ta đi kiểm một ít quần áo và lệnh bài của Hắc Ám ma sư, một lúc nữa sẽ hành động.

Nói xong, hần lại lặng yên không một tiếng động lách mình rời đi.

Miêu Miêu tiến đến bên người Trần Tư Tuyền truyền âm hỏi:

- Tư Tuyền, người không ghen sao?

Trần Tư Tuyền yên lặng lắc đầu, mỉm cười nói:

- Từ a di Mạt nhi, ta hiểu thêm được rất nhiều chuyện. Nguyên lai ta vẫn cho rằng chính mình rất thâm, thủy chung không thể cùng Cơ Động thật sự ở cùng nhau, nhưng khi thấy nàng ta mới biết được, thì ra còn có nữ nhân thâm hơn ta gấp trăm ngàn lần. Ta rất thỏa mãn vì hiện giờ còn được người mình yêu ở cùng với nhau.

Nghe Trần Tư Tuyền nói xong, Miêu Miêu sững sờ một chút, nàng khẽ thở dài:

- Đúng a! Trước kia tên hỗn đản kia ở bên cạnh mình thì cái gì cũng không thấy, nhưng hiện tại hần không có bên cạnh, ta mới biết được, thì ra mỗi ngày gặp mặt tên kia cũng làm ta thỏa mãn. Nữ nhân chúng ta thật sự là....

Cơ Động im lặng canh giữ ở bên cạnh tử quán, chỉ cần có Hắc Ám Ma Sư đi về phía hần thì đều lặng yên không một tiếng động biến mất. Trong tử quán có hơn ngàn người, số lượng rời đi hiển nhiên không ít. Không tới nửa canh giờ, Cơ Động đã lấy đủ y phục và lệnh bài cho đồng bọn bắt đầu chờ đợi thời cơ.

Đúng vào lúc này, a di của Mạt Nhi từ bên trong đi ra, nàng rời đi một mình, có lẽ những Hắc Ám Ma Sư không ai muốn vì nàng mà trêu chọc đến Tử Bào Đại Tế Ti.

Vừa đi, nàng còn phiên muện lẩm bẩm:

- Điều là một đám người nhát gan, không biết phía dưới có hàng họ gì không, một chút gan cũng không có, vậy mà trốn tránh lão nương. Hừ! Các người đi uống rồi chết hết đi. Một lũ hỗn đản! Sớm biết như vậy, đêm nay còn không bằng về với lão gia hỏa kia, tuy không thể dùng nhưng miễn cưỡng cũng qua được. Sông đào bảo vệ thành bên kia sắp mở, không biết tối nay ai tới hầu hạ lão gia hỏa kia. Nội bảo có hơn 100 hộ vệ mà nguyên một đám giống như người khác thiếu nợ mình vậy. Không phải là Thất Quan Ma Sư sao, ngay cả Bát Quan cũng không đến, còn dám trưng bộ mặt cá chết đó cho lão nương nhìn. Đáng đời đám người mỗi ngày ngày đứng ở nơi đó làm thủ vệ.

Điều bộ hùng hùng hổ hổ của nàng càng khiến ánh mắt của các Thiên Can thánh đồ các Thiên Can thánh đồ biểu lộ sự tôn kính. Tuy nàng chỉ nói mấy câu, rồi rời đi, nhưng lại cho bọn họ khá nhiều tin tức. Trước tiên, nàng cường điệu thời gian mở cửa nội bảo, tiếp theo nàng đem số lượng, đẳng cấp thủ vệ trong nội bảo nói ra. Đối với các Thiên Can thánh đồ thì những điều này là thông tin mà bọn họ cần nhất.

- Đi!

Cơ Động vung tay lên mang theo mọi người lặng yên tiềm hành, vành mắt Mạt Nhi lại có chút đỏ lên, một tay bị Trần Tư Tuyền lôi kéo, tay kia thì nắm lấy Thiên Cơ, tựa hồ là muốn từ trên người hần tìm vài phần an ủi, Thiên Cơ cũng tùy ý để nàng lôi kéo tay của mình. Đối với tiểu cô nương này, hần cũng rất có hảo cảm. Dù sao, thân thể bất hạnh của hai người có phần tương đồng dễ đồng cảm.

Nhờ linh hồn dò xét mọi người tận khả năng lợi dụng bóng tối ẩn thân và linh hồn lực che dấu tiếp cận nội bảo. Mắt thấy khoảng cách sông đào bảo vệ thành sông đào bảo vệ thành nội bảo còn có ước chừng chừng năm trăm thước thì Cơ Động lại chủ động ngừng lại. Đang lúc mọi người khó hiểu thì thấy mấy chục chục điểm đỏ xuất hiện. Hiển nhiên, nơi này là có đại lượng cọc ngầm (ám thung - tức kẻ bảo vệ trong bóng tối), nội bảo chính là hạch tâm chính thức của Hắc Ám thần miếu hoặc là nói chỉ có nội bảo này mới chính thức được coi là Hắc Ám thần miếu.

- Để ta đi.

A Kim đi tới bên cạnh Cơ Động thấp giọng nói.

Cơ Động thoáng suy tư một chút rồi gật nhẹ đầu nói:

- Ta đi với người.

Rời khỏi linh hồn lực che giấu, A Kim rất dễ dàng bạo lộ dưới sự dò quét của Thánh cấp linh hồn lực của các tháp canh, nhưng có Cơ Động đi theo thì không thành vấn đề gì lớn.

Hai người tựa như hai đạo u linh lặng yên lóe lên. Cơ Động phát hiện, tu vi cọc ngầm tại đây không tồi, đều là cấp bậc Lục quan, thậm chí có mấy người là Ma Sư Bát Quan. Đối với hai người Cơ Động, việc giết chết Lục Quan Ma Sư không khó. Nhưng mà vô thanh vô tức miếu sát Bát Quan Ma Sư thì có một chút khó khăn. Dù sao, tu vi đến Bát Quan đã là một cái cảnh giới hoàn toàn mới, khoảng cách tới Chí Tôn cường giả cũng chỉ chênh lệch một cửa khẩu cuối cùng.

Hai người lặng yên tiềm hành, A Kim cúi người thấp xuống, mà Cơ Động thủy chung đều đi theo nàng đằng sau. Rất nhanh, hai người đã tiếp cận cọc ngầm thứ nhất. Cọc ngầm này là một cột đá màu đen, từ bên ngoài nhìn vào căn bản căn bản không thấy bất cứ dị thường nào. Nhưng dưới dò xét linh hồn của Cơ Động thì bên trong rõ ràng có một sinh mạng, nói cách khác trong cột đá màu đen ẩn giấu một người. Hơn nữa, bên trên còn khắc một cái phòng ngự pháp trận.

Cơ Động trao đổi ánh mắt cùng A Kim một chút, A Kim thoáng trầm tư một lát có hơi do dự. Bởi giết người bên trong, phá hủy cột đá...những điều này không khó. Khó chính là không cho người nọ lúc bị giết kích động phòng ngự pháp trận, hơn nữa nàng cũng sợ phòng ngự pháp trận tự vận hành, giả như công kích của mình ảnh hưởng tới trận pháp, khi đó nó tự vận chuyển thì hai người lập tức bị lộ.

Cơ Động hướng A Kim làm thủ hiệu, biểu thị chính mình đến giải quyết vấn đề này. Ánh mắt A Kim khẽ máy động, Cơ Động minh bạch nàng là hỏi mình có nắm chắc hay không. Nhẹ nhàng gật đầu một cái, Cơ Động như là con báo linh xảo nhảy ra ngoài. Bởi vì có linh hồn Thánh cấp che dấu, lúc này lại đem tới cộng thêm một thân hắc y, muốn phát hiện hẳn thì trừ phi là cường độ linh hồn phải cao hoặc bằng hẳn.

Một tầng ánh sáng kì dị từ trên người Cơ Động phóng xuất, A Kim có linh hồn dung hợp nên tự nhiên có thể chứng kiến Cơ Động đang làm cái gì, sau khi thấy ánh sáng kì dị, nàng lập tức bình tĩnh.

Tay phải Cơ Động lặng yên ấn lên cột đá, khi bàn tay hẳn tiếp xúc đến thì trong nháy mắt, điều A Kim lo lắng quả nhiên xuất hiện. Pháp trận bên trên cột đá chính là một phòng ngự pháp trận. Nói cách khác, chỉ cần người tiếp xúc hoặc là công kích nó thì trận pháp sẽ tự động vận chuyển.

Điều này nói rõ, người có phát hiện ta là cọc ngầm thì cũng không có biện pháp bắt ra.

Nhưng mà thật sự thì không có biện pháp sao? Tay phải Cơ Động đặt lên trên cột đá lại không có kỳ phản ứng nào, phòng ngự pháp trận cũng không vận chuyển.

Nguyên nhân rất đơn giản, lúc trước hào quang kỳ dị sáng lên trên người Cơ Động chính là một trong tam đại Ma Vực của hắn - Nguyên Tổ Bác Ly Ma vực. Trong một sát na, toàn bộ cột đá tính cả Ma Sư ẩn nấp trong cột đá đã bị Cơ Động hoàn thành ngăn cách. Nếu như bên trong là một gã Bát Quan Ma Sư, có lẽ Cơ Động không thể thành công, nhưng pháp trận bảo hộ cột đá an bài bên trong chẳng qua là một gã Lục Quan Ma Sư, xem như thực lực kém cỏi nhất ở bên trong đám cọc ngầm nơi này.

Lập tức bị Nguyên Tổ Bác Ly Ma vực tách nguyên tố ra, ma sư bên trong chỉ cảm thấy đại não quay cuồng, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra hẳn đã bị cực hạn Âm Hỏa nuốt sống mà không có nửa điểm thanh âm phát ra. Một kích của Cơ Động không chỉ có thể xuyên thấu qua mặt ngoài thân thể mà ngay cả qua cột đá này

cũng không tổn sức chút nào. Nguyên Tố Bác Ly Ma vực cộng thêm Diệt Thần Kích, cho dù là Cửu Quan Ma Sư trước mặt Cơ Động cũng phải bó tay chịu trời hướng chỉ là Ma Sư Lục Quan nhỏ bé như thế này. Mà cột đá bị cách ly khỏi nguyên tố xung quanh cũng trở nên vô dụng, không cách nào vận chuyển pháp trận.

A Kim hướng Cơ Động giơ ngón tay cái lên, môi khẽ nhúc nhích, không có lên tiếng nhưng đang nói hai chữ tuyệt vời.

859. Chương 594: Thanh Lý

Cọc ngầm thứ hai cách cái thứ nhất chưa tới 50m, nhưng không phải cột đá mà là một cây đại thụ, có trời mới biết Hắc Ám ma sư cao to tráng kiện làm sao suốt ngày có thể ở bên trong.

Có được pháp trận bảo hộ dù sao cũng chỉ có một số, lần này dĩ nhiên là đến phiên A Kim. Thân hình nàng cơ hồ dán sát mặt đất, tay phải xuống nhấn một cái sau đó quy về phía Cơ Động biểu thị đã giải quyết xong. Mà trong hốc cây, vị hắc ám ma sư bị một cây gai nhọn hoặc bằng kim loại dùng tốc độ như thiểm điện xuyên qua thể nổi đâm vào xương sọ và đầu lưỡi khiến hắn không có một cơ hội kêu la một tiếng thì đã đi uống trà với diêm vương.

Nguyên một đám cọc ngầm bên ngoài bị hai người thanh lí sạch sẽ, lúc này cả hai đã chỉ còn cách sông đào bảo vệ thành 100 thước. Ba gã Bát Quan Ma Sư trước đó Cơ Động dò xét đều ở tại đây. . Đồng thời còn có hơn mười người Lục Quan Ma Sư tạo thành cọc ngầm vây xung quanh. Muốn đến bên kia sông đào bảo vệ thành thì nhất định phải giải quyết hết những người này. Nếu không chỉ cần có Bát Quan Ma Sư tồn tại, đám người Cơ Động có dùng linh hồn lực ngưng trang đi qua cũng không thể qua mắt họ.

Cơ Động cùng A Kim đi sát nhau, hai người trực tiếp thông qua linh hồn tiến hành trao đổi.

- Làm sao bây giờ?

A Kim hỏi Cơ Động. Nàng cũng không nắm chắc có thể làm gọi một gã Bát Quan Ma Sư đồng thời không kinh động hai gã Bát Quan Ma Sư khác.

Cơ Động thoáng suy tư một chút rồi hỏi:

- Chúng ta sẽ phải mạo hiểm rồi. Ta sẽ chia chúng thành từng nhóm, người phải cần bao nhiêu thời gian có thể giải quyết một gã Bát Quan Ma Sư?

- Tối đa 10 giây.

A Kim đáp.

Cơ Động gật đầu, nói:

- Tốt, vậy thì 10 giây một tên. Sau đó, ta sẽ chỉ dẫn trình tự công kích cho người.

A Kim đáp:

- Ta hiểu.

Phối hợp với người thông minh tổn rất ít sức. Tiếp theo, Linh Hồn Lực hắn nguyên bản bảo vệ hai người lặng yên mở rộng, không một tiếng động đem phiên khu vực này hoàn toàn bao phủ. Từng đạo linh hồn lực màu bạc lướt sát mặt đất kèm theo Linh Hồn Lực khuếch tán thì từ trên mặt đất, thậm chí là dưới bùn đất...quanh phạm vi mà linh hồn lực bao phủ đều có cảnh tượng này.

Cơ Động sở dĩ hỏi A Kim thời gian công kích cũng là bởi vì hắn không thể giúp được gì. Bên ngoài có linh hồn Thánh cấp dò xét như ra đa, hắn nhất định phải ứng đối, đồng thời còn phải trợ giúp A Kim xử lí những cọc ngầm này. Muốn chúng không được phát ra tiếng động thì Linh Hồn Lực của Cơ Động phải phóng thích toàn diện, dưới loại tình huống này Cơ Động không thể chiến đấu, nếu không chỉ cần sơ sẩy một chút, Linh Hồn Lực Thánh cấp bên ngoài sẽ phát hiện.

Không có nửa phần báo trước, tất cả quang mang màu bạc bỗng nhiên từ trên mặt đất bay lên đem phiên khu vực này hoàn toàn bao phủ. Những quang mang này chỉ có Lôi Động và A Kim mới có thể chứng kiến.

Được Lôi Động tận lực che giấu, không một ai bên phe đối phương phát hiện ra. Đây là Mộng Huyền Ma Ngân (còn gọi là Mộng Huyền Chi Ngân) - tinh thần ma vực của hần.

Từng tia quang mang màu bạc lặng yên không một tiếng động bao vây mỗi một cốc ngằm lại. Đám người đó còn đang mờ mịt không hiểu gì thì đều bị ma vực tinh thần này ngăn cách. Cho dù có thanh âm nổ vang ngay trước mặt, họ cũng không thể nghe thấy. Cảnh vật trước mắt cũng thủy chung sẽ không biến hóa. Đây chính là chỗ cường đại của tinh thần Ma vực.

Chi trong nháy mắt sau đó, A Kim đã động. Lúc này đây, nàng không còn che giấu khí tức của mình, ma lực toàn diện phóng thích. Trừ việc không mặc áo giáp vàng thì nàng bây giờ đã tiến vào trạng thái Quang Minh Tân Kim Thánh Đồ. Có Mộng Huyền Ma Ngân và Linh Hồn Lực của Lôi Động toàn diện yểm hộ, A Kim căn bản không cần lo lắng bất kỳ điều gì.

Thân hình nàng lóe lên, bốn cốc ngằm Lục Quan Ma Sư bị nàng đi ngang qua thuận tay giải quyết. Cho tới khi một khắc mà đối phương đã chết vẫn không hề phát hiện ra A Kim, họ hoàn toàn đắm chìm bên trong ảo cảnh của Mộng Huyền Ma Ngân.

Không đến thời gian một nhịp thở, A Kim đã đi tới trước mặt Bát Quan Ma Sư thứ nhất. Kim quang chói mắt bỗng nhiên sáng lên, tay phải A Kim đã hóa thành một thanh trường kiếm màu vàng đâm vào ngực đối phương. Đối phó với Bát Quan đương nhiên không thể dùng tiêm thứ (gai nhọn) đâm từ dưới mặt đất lên, bởi đối phương sẽ có cảm ứng, A Kim dứt khoát chính diện công kích.

Nhưng tu vi của Bát Quan Ma Sư quả nhiên không phải Lục Quan Ma Sư có khả năng so sánh, trong nháy mắt khi một kích của A Kim đánh tới, Bát Quan Ma Sư vẫn không nhìn thấy, nhưng bản năng báo cho hần sự nguy hiểm, tức thì hần không chút lựa chọn dùng hai tay che ngực lại. Ma lực trong cơ thể toàn diện bạo phát, tia sáng màu vàng nồng đậm đã hình thành một quả cầu ánh sáng cự đại bao vây thân thể hần vào bên trong. Đây là Ma Sư Bát Quan Mậu Thổ. Mặc dù không có mặc Hồng Bào, nhưng tu vi đã đạt tới cấp bậc Hồng Bào Đại Tế Ti.

Một tiếng nổ vang lên, Bát Quan Mậu Thổ Ma Sư kêu thảm một tiếng, thân thể ầm ầm ngã xuống hung hăng đụng vào trên một cây đại thụ sau lưng, quả cầu màu vàng giống như vỏ trứng bị rạn nứt, oanh một tiếng sau đó hóa thành vô số quang điểm. A Kim là Cửu quan Ma sư cộng thêm thực lực đạt tới Thánh cấp, cho dù Bát quan Hắc Ám ma sư có đỡ được chiêu này nếu không chết thì thực lực của hần cũng pro lảm. rồi Chỉ là dù như thế hần cũng phải “Oa” một tiếng phun ra một ngụm máu.

Bát Quan Ma Sư này rất thông minh, gặp nguy không loạn, tay phải của hần hất lên. Một cái ống trúc bay ra bên ngoài, hiển nhiên là tín hiệu cầu cứu.

Đồng thời thân thể hần lặn một vòng trên mặt đất, không lên tiếng, cũng không quay đầu lại tay phải nhấn một cái trên mặt đất, một tảng đá lớn lập tức ngăn ở phía sau. Hần hiện tại chỉ muốn chạy trốn để khỏi chết. Kích thứ nhất này khiến hần cảm nhận được đối phương là Chí Tôn cường giả, không lo chạy thì không phải là ngại mạng mình dài sao?? Nhưng A Kim có thể nào để cho hần từ trong tay mình đào thoát? Trong mắt nàng lóe lên tinh quang, thân hình tựa như một đạo kim sắc thiểm điện bay lên trời, tay phải lẳng không ấn xuống, một đạo kim quang lập tức ngưng kết thành một cái đại thủ trên bầu trời vây ống trúc lại. Cùng lúc đó, thân hình của nàng đột nhiên rẽ hướng tọa thành một đường gấp khúc hoàn mỹ, ma lực trong tay biến thành đại kiếm màu vàng chém bay đầu Bát quan ma sư.

Giờ khắc này, sát khí trên người A Kim đã hoàn toàn bùng nổ, Cơ Động ở đằng xa nhanh chóng gia tăng năng lực che giấu của Mộng Huyền Ma Ngân Ma vực e sợ ma lực A Kim lộ ra bị linh hồn lực Thánh cấp của đối phương dò xét được.

Trong tiếng nổ ầm ầm, khối cự thạch đã bị một đạo chia làm hai đoạn, Bát Quan Ma Sư khác nấp bên trong lẩn mình một cái ra hơn năm trăm thước. Hần phóng người lên, đồng thời tay trái hướng sau lưng vung ra, dĩ nhiên là mở một quyền trực.

Vị Bát Quan Ma Sư này ứng biến rất lanh lẹ, mỗi một vị ma sư đạt tới Bát Quan, ai mà không có đòn sát thủ của riêng mình. Hần cũng không ngoại lệ, quyền trực được mở ra là tuy rằng không có đạt được cấp độ của Tất Sát Kỹ, nhưng mà thập phần tiếp cận. Nếu như hần thành công phóng xuất ra thì chỉ cần ngăn cản A Kim thoáng chốc là làm được. Bắn vào thực lực Bát Quan, hần có thể chạy đi rất xa.

Đáng tiếc chính là hắn cũng không biết mình không những bị một cường giả Cửu quan truy giết, mà còn có một cường giả sử dụng Tinh Thần Ma Vực đáng sợ hơn bao vây.

Vì thế, thời điểm hắn vùng quẫy trực ra thì cả người bỗng nhiên choáng váng. Bởi vì A Kim đã xuất hiện chính diện hắn, trường kiếm màu vàng lập tức đâm vào bên trong mi tâm của hắn. Mà quẫy trực hắn khai mở thì bị một đạo quang mang kỳ dị bao vây, ma lực trên đó bị hấp thu trong tích tắc.

Quyển trực khép lại, căn bản là không thể khởi động thành công.

Thân hình A Kim lóe lên bay tới bên cạnh quyển trực, sau đó không có nửa phần dừng lại tiếp tục đánh về phía khác.

Bát Quan Ma Sư vờ rồi bị Mộng Huyền Ma Ngân Ma vực vây bên trong làm sao có thể thoát, hơn nữa bị Ma vực ảnh hưởng, hắn ngay cả mình bay về phía nào cũng không biết, quyển trực thì phóng về phía ngược lại, còn hắn thì bay về phía A Kim, không chết mới là lạ.

Ở bên trong Mộng Huyền Ma Ngân Ma vực, A Kim có linh hồn chỉ dẫn của Cơ Động vì thế có thể nói là như cá gặp nước, Cơ Động không có nóng lòng để cho nàng đi công kích hai gã Bát Quan Ma Sư khác mà là chỉ dẫn A Kim dùng tốc độ miểu sát Lục Quan Ma Sư, hơn nữa lấy Hắc Âm tinh của đám người này, sau đó mới tới tên Bát Quan Ma Sư tiếp theo.

Lúc này, A Kim gặp được một nữ Thủy Hệ Bát Quan Ma sư, nhìn từ bên ngoài là một lão bà.

Hơn nữa, trên người lão bà này mặc một bộ trường bào màu hồng, rất rõ ràng đây chính là một Hồng Bào Đại Tế Ti.

Quang mang màu vàng giống hệt trước đó xuất hiện trước mặt của Hồng Bào Đại Tế Ti. Tuy nói có Mộng Huyền Ma Ngân che dấu, cảm giác nguy cơ tự nhiên sinh ra. Chỉ là tốc độ phản ứng của lão bà này nhanh hơn Bát Quan Ma Sư đã chết vừa rồi một phần. Tam trọng thuẫn cơ hồ tạo thành trong sát na. Cùng lúc đó, trên người bà xuất hiện một kiện áo giáp màu tím bảo vệ thân thể, đồng thời trong miệng rít một tiếng, thân thể lộn một vòng lui về phía sau. Hai chân đạp mạnh, băng thuẫn lao về phía trước tấn công A Kim.

Phản ứng này có thể gọi hai chữ hoàn mỹ, không hổ là Hồng Bào, luận thực chiến cùng tu vi mạnh hơn cả Bát Quan Ma Sư bình thường không ít.

Đáng tiếc vị Hồng Bào Đại Tế Ti cũng không biết, thời điểm khi A Kim động thủ, Cơ Động nói với nàng hai chữ: xuyên diệt.

Xuyên Diệt Ma Vực. A Kim vốn có phụ trợ Ma vực cường đại. Bạch quang chói mắt tách ra trên mũi kiếm mang theo kim quang màu trắng lóe lên rồi biến mất.

Trước thực lực tuyệt đối, hết thấy đều uống công. Sau khi lui về phía sau Hồng Bào Đại Tế Ti chuẩn bị lập tức thì phóng thích Ma vực thì đột nhiên ngừng lại. Kiếm quang màu vàng nhanh như điện xẹt qua, vùa vụn từ cảm đâm xuyên qua đỉnh đầu. Cả người bà lão dừng lại giữa không trung, băng thuẫn tam trọng bị kiếm quang màu vàng xuyên thấu hoàn toàn, nhưng băng thuẫn không hề có một chút vết rách, có thể thấy được uy lực đâm xuyên kinh khủng bậc nào.

Về phần hai đạo công kích A Kim thậm chí không cần chạy trốn, ở bên trong Mộng Huyền Ma Ngân Ma vực, nàng bị đánh trúng mới là lạ.

Tay phải khẽ vẫy, Bát Quan Hắc Âm Quý Thủy tinh miện bay lại. Kim thầm nghĩ trong lòng, lần này Bảo Nhi thật có số hưởng rồi. Trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng thân hình nàng đã chuyển động đánh về mục tiêu cuối cùng.

Cùng lúc đó, Cơ Động phát tín hiệu cho các Thiên Can thánh đồ tiến lên. A Kim không dùng phương thức cũ tấn công Bát Quan Ma cuối cùng, khi khoảng cách đối phương còn ba mươi thước thì nàng ngừng lại. Kim quang trong tay trái lóe lên, một thanh Trường Cung cực lớn xuất hiện. Tay phải kéo dây cung, kim sắc quang mang hiện lên trên dây cung ngưng kết thành đầu mũi tên. Sau một khắc, kim quang nhấp nháy, Bát Quan Ma Sư kia ngay cả phản ứng cũng không có đã bị miểu sát ngay lập tức.

Đồng dạng thu lấy tinh miện A Kim trở lại bên cạnh Cơ Động, nàng mỉm cười thật tươi khiến kiều nhan vốn mang sát cơ lạnh như băng đột nhiên rực rỡ như hoa làm cho Lôi Động không khỏi ngẩn ngơ.

- Mộng Huyền Ma Ngân Ma vực của người phối hợp thật không tệ. Nếu không phải người nhắc nhở, ta đều đã quên sử dụng Xuyên Diệt Ma Vực rồi. Đáng tiếc người không cho ta dùng Diệt Tuyệt Kim Hoàn, nếu không thì đám người đó còn chết nhanh hơn.

Các Thiên Can thánh đồ đã chạy tới, Lôi Động ra hiệu, Miếu Miếu dùng Thổ Ma lực chôn vùi thi thể đám cộc ngằm bị giết xuống, che giấu mùi huyết tinh xong xuôi. Lúc này Lôi Động mới thu hồi Huyền Ma Ngân Ma vực. Hắn làm như vậy rất có đạo lý, bởi trời mới biết linh hồn thánh cấp dò xét có cảm nhận được mùi huyết tinh hay không. Tuy rằng phiền toái một chút, nhưng như vậy càng thêm bảo hiểm.

Đã không còn cộc ngằm, mười một người lặng lẽ lên tới gốc gần bờ sông. Đến nơi này, Cơ Động có thể rõ ràng cảm giác được cường độ dò xét linh hồn bên tăng mạnh hơn. Hiển nhiên thực lực của radar dò xét rất mạnh.

Cơ Động nhìn tháp canh bốn phía, hai mắt nhắm lại, trong lòng hắn thầm nghĩ thứ này không biết tạo thành như thế nào. Hắn không phải là con người làm ra, nếu không lần kia Hắc Ám Thiên Cơ ở Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới thì không có khả năng không mang theo bốn gã Thánh cấp cường giả đi hộ pháp cho mình. Nếu như là pháp trận hoặc là pháp khí sinh ra hiệu quả như vậy thì lần này phải hủy diệt chúng. Hắn không suy nghĩ viễn vông tới nỗi có thể hủy diệt thần miếu, nhưng một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần...Nhóm người Cơ Động còn ở đây một năm rưỡi nữa cơ mà.

Sau khi thanh lý xong cộc ngằm, mấy người Cơ Động chỉ dùng tới một phút, khoảng cách thời gian mà a di Mạt Nhi nói cũng gần tới. Cơ Động cũng không lo lắng những người đưa nữ nhân tới cho Hắc Ám Ma Sư sẽ phát hiện cộc ngằm không tồn tại.

860. Chương 595: Thâu Lương Hoán Trụ (lấy Đào Đổi Mạn/ Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó)

Cái gì gọi là cộc ngằm? Lén lút ẩn giấu để kiểm tra mới gọi là cộc ngằm. Nếu ngay cả nhóm Ma sư thường xuyên đưa nữ nhân đến cũng phát hiện ra bọn hắn thì bọn hắn cũng không còn là cộc ngằm rồi. Về phần kiểm tra, đây là việc của đám người trước mặt. Phải biết rằng từ ngoài sông đào bảo vệ vào trong thành là một con đường rộng rãi, ở đó còn có hai mươi tên Ma Sư đứng trông coi. Lúc này, điều duy nhất bọn họ để ý tới chính là không biết lúc nào mới đến thời gian thay ca của cộc ngằm, chỉ hy vọng là càng dài càng tốt. Nếu không bọn họ sẽ nhanh chóng bị phát hiện.

Ẩn nấp bên bờ sông đào bảo vệ thành, Cơ Động gật đầu với Đỗ Minh. Đỗ Minh lập tức hiểu ý, thân hình khẽ động, nhanh chóng bò tới bờ sông. Trong đêm khuya, thân hình của hắn và Cơ Động dễ dàng giấu diếm nhất. Bởi vì cực hạn Âm hỏa của Cơ Động là màu đen, hoàn toàn bao trùm thân thể, hơn nữa linh hồn chỉ lực đã che giấu hết khí tức của cơ thể, coi như đứng gần trong gang tấc cũng khó phát hiện được. Mà ma lực Nhâm Thủy của Đỗ Minh ở hình thái bình thường cũng là màu đen, tình huống cũng không khác Cơ Động là mấy.

Đỗ Minh đưa tay vào trong nước, dưới sự tăng phúc của linh hồn Cơ Động, hắn rất nhanh đã trở lại, truyền âm bảo Cơ Động:

- Không thể đi dưới nước được. Có độc, hơn nữa còn có hơn trăm đầu ma thú hệ Thủy, không dưới cấp tám.

Đây là nhiệm vụ của Cơ Động giao cho hắn, đi dò xét tình hình một phen. Hiển nhiên, kết quả cũng không được lạc quan.

Có được linh hồn cộng hưởng nên Đỗ Minh chỉ truyền âm cho Cơ Động nhưng mọi người cũng có thể nghe thấy được. Lang Thiên Ý nói:

- Thiếu chủ, hay là chúng ta lại đi dưới lòng đất?

Có kinh nghiệm lúc trước, bây giờ hắn cực kỳ tự tin.

Cơ Động lắc đầu đáp:

- Không ổn! Bên trong tòa thành kia là Hắc Ám thần miếu, khác với bên ngoài. Mặc dù chỉ là suy đoán nhưng ta gần như có thể khẳng định rằng, nếu chúng ta đi dưới lòng đất, nhất định sẽ gặp phải vấn đề không nhỏ.”

Nói tới đây, Cơ Động liếc nhìn Thiên Cơ, khẽ gật đầu: - Theo tình hình này, chúng ta chỉ có thể thử mạo hiểm một lần rồi. Phải đi từ chính diện vào trong thành. Mọi người đi theo ta, tiểu nha đầu, người ủy khuất rồi.

Câu nói cuối cùng là nói với Mạt nhi. Cơ Động khẽ vung tay, thu Mạt Nhi vào trong vòng tay Chu Tước. Mặc dù nói các loại ma khí trừ vật không thể chứa đựng vật còn sống nhưng đối với Cơ Động thì đây chẳng phải vấn đề gì. Vòng tay Chu Tước trải qua sự cải tạo của hắn và Chu Tước, bên trong đã sớm hình thành một không gian rộng lớn có thể sinh tồn được. Đương nhiên, nếu ở bên trong đó một thời gian dài, chỉ e là sẽ chết vì buồn chán cô độc. Nhưng dùng để tạm thời bỏ người vào trong đó thì không có vấn đề gì cả.

Sau khi thu Mạt nhi vào trong đó, thân hình Cơ Động khẽ nhúc nhích, dẫn đầu lướt ra. A Kim và Trần Tư Tuyền theo sát phía sau, những người khác cũng kéo theo sau. Lang Thiên Ý mang theo Thiên Cơ đi ở phía sau cùng. Một nhóm mười người dưới sự dẫn dắt của Cơ Động nhanh chóng tiến đến gần hướng cửa thành. Bọn họ đều nhìn thấy rõ hai mươi tên Ma Sư đứng canh ở kia, đều là Sáu quan Ma sư. Phiền phức nhất chính là đám Ma sư này là lộ ra nên mỗi người đều cười ma thú tọa kỵ của riêng mình. Tổng thể thực lực không cao nhưng muốn xử lý bọn hắn mà không để cho người bên trong tòa thành chú ý là điều rất khó. Không cần suy nghĩ thì các Thánh Đồ cũng tự biết được, ở bên trong thành nhất định có người chăm chú nhìn vào tình huống bên ngoài cửa thành.

Mọi người ẩn nấp cách cổng vào khoảng trăm mét. Cơ Động gọi Thiên Cơ và Trần Tư Tuyền đến bên cạnh, thấp giọng nói vài câu. Hai người đồng thời gật đầu, Cơ Động xoay người nói với những Thiên Can thánh đồ khác:

- Nếu như hành động của chúng ta thất bại thì chỉ còn cách cưỡng công. Lúc đó mọi người phải nhanh chóng kết trận, chúng ta đối chiến trực tiếp.

Nói đến đây, Cơ Động đã đằng đằng sát khí.

Thông qua linh hồn dò xét, mọi người đã phát hiện ở hơn nghìn mét bên ngoài có rất nhiều tiếng bước chân vọng đến. Hiển nhiên là đám nữ nhân đang tới.

Cơ Động bắt lấy Trần Tư Tuyền và Thiên Cơ, ba người một thể, trong nháy mắt linh hồn lực của cả ba cùng dung hợp lại. Một lát sau, ma vực Mộng Huyền Chi Ngân của hắn lặng lẽ mở ra. Từng tia sáng màu bạc dán sát mặt đất trong nháy mắt lan tràn ra.

Độ mạnh của Ma vực tinh thần hầu hết đều phụ thuộc vào linh hồn người sử dụng mạnh hay yếu. Chính vì vậy, theo một khía cạnh nào đó thì Ma vực Mộng ảo chỉ gần là cái mạnh nhất trong số ba ma vực của Cơ Động. Huống chi bây giờ hắn còn dung hợp cả linh hồn của Thiên Cơ và Trần Tư Tuyền. Bằng vào linh hồn lực thánh cấp đỉnh phong, cho dù là Ma vực của Hắc Ám Thiên Cơ thì triển ra cũng không mạnh hơn hắn là bao.

Từng luồng tia sáng màu bạc bí ẩn tản ra, trong nháy mắt đã xuất hiện phía dưới hai mươi tên Ma Sư đang canh giữ kia. Nhưng cho dù là đám Ma Sư hay đám Ma thú có cảm giác nhạy bén kia đều không phát hiện ra chút nào. Chỉ giây lát sau, linh hồn lực nhu hòa bỗng nổi lên, trong chớp mắt bao trùm lên hai mươi tên Ma Sư cùng tọa kỵ của chúng. Nếu chỉ dùng Ma vực bao trùm lấy đối thủ thì tám quan Ma Sư bình thường cũng làm được. Nhưng cái khó ở đây chính là khi Cơ Động để ma vực Mộng ảo chỉ gần bao trùm những kẻ này thì tất cả bọn chúng đều không cảm giác được chút nào. Mọi thứ xung quanh giống như không hề thay đổi, tất cả rất bình thường. Không chỉ bọn hắn không phát hiện mà ngay cả những người bên trong thành cũng không cảm nhận được có gì không ổn. Trên thực tế, trong phạm vi trăm mét quanh cửa thành đều đã bị ma vực tinh thần cường đại của Cơ Động hoàn toàn bao trùm. Mọi cảnh tượng mà bên ngoài nhìn thấy bây giờ đều do hắn định đoạt.

Thành công rồi! Cơ Động nắm chặt tay. Tự bản thân hắn cũng không nghĩ đến dùng Linh hồn lực thánh cấp đỉnh phong thúc dục Ma vực Mộng huyền chi ngân lại có thể thành công dễ dàng như thế này.

Hành động của hắn nhìn qua có vẻ đơn giản nhưng thực tế cần hoàn thành rất nhiều chuyện cùng một lúc. Không chỉ mê hoặc những ma sư, ma thú kia mà còn cần che giấu một cách hoàn mỹ dưới sự dò xét của bốn tháp canh Thánh cấp kia. Việc huyền hóa ra một cảnh ảo để cho dò xét Thánh cấp không phát hiện ra còn khó khăn hơn nhiều so với việc dùng linh hồn lực bảo vệ cơ thể mọi người. Có thể nói, Cơ Động đã biến mảnh không gian trước mặt này thành một thế giới hoàn toàn thuộc về hắn. Chỉ cần linh hồn lực của hắn đầy đủ thì bất kỳ kẻ nào sau khi bước vào thế giới đặc biệt này, hắn muốn cho bên ngoài thấy gì thì bên ngoài mới thấy, muốn cho người bên trong cảm giác gì thì người bên trong mới cảm giác được.

Khi Cơ Động vừa hoàn thành xong điều này thì ở phía xa, hai mươi tên Ma Sư dẫn dắt hơn mười nữ Ma Sư khác đi tới. Để Cơ Động cảm thấy kinh ngạc chính là ở trong số nữ Ma Sư này còn có vị cô cô mà vừa nãy nhắc nhở Mạt nhi, cũng là một nội ứng của tổ chức phản kháng Thiên Cơ.

- Tại sang nàng lại tới?

Cơ Động khẽ nhíu mày. Hắn không hy vọng nhìn đến tình huống này. Dù thế nào thì trong tòa thành bảo này cũng có mười tên cường giả Chí Tôn. Hơn nữa những kẻ này có thể trở thành thủ hạ được tín nhiệm nhất của Hắc Ám Thiên Cơ tất nhiên sẽ có tu vi cùng năng lực khác thường, sẽ không đơn giản như mấy người chí tôn của Sỏa Hữu Tiễn thương hội. Huống chi đây còn là nơi quan trọng nhất của Hắc Ám thần miếu, có không biết bao nhiêu trận pháp giúp đỡ bọn hắn. Nếu thật sự động thủ, Cơ Động chắc chắn không thể chiếu cố nàng được.

Các Thiên Can thánh đồ quay sang đợi ý kiến của Cơ Động, trong mắt Cơ Động lóe qua tia hung ác.

- Hành động!

Đã tới bước này, hắn tuyệt đối không thể vì một người mà ảnh hưởng tới toàn bộ hành động. Hắc Ám Thiên Cơ không ở chỗ này, lại càng không biết bọn họ đã âm thầm tiến vào Hắc Ám Ngũ hành đại lục. Cơ hội hiếm thấy này chỉ sợ có một lần duy nhất mà thôi.

Thiên Can thánh đồ lặng lẽ tản ra, dưới sự che chở của ma vực Mộng huyền chi ngân rất nhanh đi tới cửa thành. Mà bất luận là hai mươi tên Ma Sư đóng quân ở đó hay mấy chục nam nữ Ma Sư đang kéo tới kia đều không nhìn thấy sự hiện diện của bọn họ.

Rất nhanh, đám người Ma sư kia cũng đã đi vào phạm vi của ma vực Mộng huyền chi ngân nhưng bọn hắn lại không hề có cảm giác.

- Ra tay!

Cơ Động không hề do dự ra lệnh. Những nữ Ma sư bị đưa vào để đám Ma sư trong thành mua vui kia căn bản không cảm giác được gì. Các nàng cũng đã bị ma vực Mộng huyền chi ngân che chắn. Mà đám nam Ma Sư kia đột nhiên cảm giác được cảnh vật xung quanh mình thay đổi, bản thân đột nhiên bị vây trong không gian hư ảo. Ngay sau đó, linh hồn uy áp khổng lồ không gì sánh kịp đột nhiên bộc phát. Đám nam Ma sư sáu quan, bảy quan này muốn đề tụ ma lực nhưng lại phát hiện ra mình không thể nào tập trung tinh thần được.

Giờ phút này, bất kể là hai mươi tên Ma sư ở cửa thành hay đám người trên tường thành đều thấy tất cả bình thường, không có gì thay đổi. Hai mươi tên Ma Sư bảo vệ chỗ cửa thành cũng vẫn đi tới kiểm tra, giao tiếp.

Không có bất kỳ hương vị huyết tinh nào, một mình Cơ Động xử lý toàn bộ quá trình giết chóc. Những nam Ma Sư sáu, bảy quan này bị ma vực Mộng huyền chi ngân do linh hồn lực thánh cấp đỉnh phong bao phủ, không thể có bất kỳ phản kháng nào, toàn bộ biến thành tro bụi. Mà Thiên can thánh đồ cũng nhanh chóng tiếp nhận vị trí ban đầu của bọn hắn, dưới sự bao trùm của Mộng huyền chi ngân, bọn họ nhìn qua giống hệt với đám Nam Ma sư vừa bị giết chết.

Hai mươi tên Ma sư kia đi tới kiểm tra, nhưng lại không hề biết rằng đám Ma Sư hộ tống của chi đội ngũ này đã thay đổi người, đắm chìm trong ảo cảnh của Mộng huyền chi ngân, Cơ Động dễ dàng đưa ra ám chỉ tâm lý rằng kiểm tra hợp lệ cho bọn chúng. Khi bọn hắn quay lại phía ra hiệu cho tường thành thì ma vực Mộng huyền chi ngân với hai mươi tên Ma sư này mới lặng lẽ tản đi, chỉ để lại trên người Thiên can thánh

đồ, để cho người ngoài nhìn vào thấy hình dáng, tướng mạo của bọn họ giống hệt với mười người vừa bị giết chết.

Cả quá trình tính ra chưa tới một phút đồng hồ. Nhưng trong thời gian ngắn ngủi đó, Cơ Động đã dẫn theo Thiên Can thánh đồ hoàn thành việc thay thế, lấy đào đổi mạn cực kỳ tinh diệu khiến người khác chỉ có thể trầm trồ kinh ngạc.

Chưa nói đến đám Hắc ám Ma sư kia không thể phát hiện, ngay cả các Thiên can thánh đồ lúc này cũng không dám tin. Đây là lấy mạn đổi đào ngay trước mắt đối phương! Khi Cơ Động truyền ý nghĩ này cho bọn họ, bọn họ còn nhất trí rằng chuyện này vốn không thể thực hiện được. Nhưng khi tất cả xảy ra trước mắt, bọn họ mới hiểu rằng bản thân còn chưa thể hiểu hết được Cơ Động. Cho dù là Trần Tư Tuyền cũng phát hiện ra phán đoán của mình đối với Cơ Động đã có sự khác biệt. Hắn không còn là Tiểu Cơ Động cần nài không ngừng chỉ điểm nữa rồi.

- Cách cách xoay xoay” Từ bên trong thành, cầu treo bằng dây cáp chậm rãi tiến về phía bên này. Cây cầu này bình thường vẫn ở phía dưới nước, chỉ có thể từ trong thành kéo lên, còn có một số cơ quan phức tạp được bố trí. Trên những cơ quan này đều có pháp trận bảo hộ, cho dù là ma lực thánh cấp của nhóm người Cơ Động cũng khó có thể thăm dò rõ ràng được.

Một lát sau, dây xích sắt đã nối thông tới nơi này, tầng tầng bản sắt từ dưới lật lên, tạo thành một cây cầu hoàn chỉnh.

Nhóm người Cơ Động mang theo hơn mười nữ Ma Sư tướng mạo diễm lệ, trang điểm xinh đẹp cùng nhau đi về phía trong tòa thành.

Bên cạnh Cơ Động chính là vị cô cô của Mạt Nhi, nữ nhân có vóc người cực kỳ xuất chúng. Nàng cũng là người đi đầu tiên trong số các nữ Ma sư.

- Không phải đã nói rằng người đừng tiến vào trong thành hay sao?” Cơ Động truyền âm lạnh lẽo tiến vào trong tai nữ tử xinh đẹp kia.

Bước chân của nữ tử kia hơi lảo đảo nhưng nàng có thể ẩn núp sâu như vậy, năng lực tâm lý đương nhiên cực kỳ kinh người. Sau ngắn ngủi khiếp sợ lập tức khôi phục bình thường, mượn cơ hội đưa tay sửa sang đầu tóc liền truyền âm sang cho Cơ Động:

- Người... Các người làm sao có thể làm được? Thuật hóa trang quá kinh người. Ta thậm chí cảm giác được khí tức của các người cũng hoàn toàn biến thành một người khác.

Nàng đương nhiên không thể nhìn ra phương pháp biến ảo của Cơ Động.

- Cái này người không cần biết. Đường không dài, nhanh chóng nói cho ta biết mục đích của người.

Giọng nói của Cơ Động trở nên lạnh hơn vài phần. Nếu như mục đích của nữ nhân này có bất lợi với bọn họ. Vậy thì, cho dù nàng có vĩ đại thế nào thì Cơ Động cũng sẽ không đem an nguy của mình và đồng bạn ra để đặt cược.

- Ta đến để giúp các người! Ta tên là Phù Dung, người có thể gọi tên của ta. Mặc dù bên trong tòa thành không có cơ quan nhưng gần như là ở đâu cũng có pháp trận. Sau khi tiến vào cử, các người nhất định sẽ bại lộ. Ở đó có một pháp trận phân biệt thân phận. Một khi phát hiện thân phận bài của Ma sư không hợp với thân phận thì ngay lập tức sẽ cảnh báo. Sau đó pháp trận phòng ngự bên trong tòa thành cũng sẽ phát động.

Hôm nay bên trong tòa thành có sáu vị Tử bào Đại pháp sư. Nếu các người muốn thành công vậy thì cần phải chặt đứt toàn bộ tác dụng của các pháp trận trong tòa thành. Ngay từ đầu cần phải tạm thời chặt đứt.

Nói đến đây, trong giọng nói của nàng rõ ràng thêm vài phần lo lắng.

- Vừa rồi sau khi trở về ta mới cẩn thận nghĩ đến. Bằng vào đông đảo pháp trận phòng ngự bên trong tòa thành, cho dù các người là Quang Minh Thiên can thánh đồ e rằng cũng không có biện pháp. Coi như các người có thể tiến hành đánh giết trong pháp trận phòng ngự thì cũng không làm nên được chuyện gì. Bởi vì ta nghe lão già kia nói, một khi bên trong thành bị công kích, pháp trận sẽ phát ra tín tức báo cho hắn.

Cho dù hấn ở địa phương nào cũng có thể thông qua phương pháp đặc thù, trong thời gian ngắn là có thể chạy lại đây.

- Vậy vì sao vừa rồi người không nói?

Giọng nói Cơ Động càng thêm lạnh lẽo. Nếu sớm biết có chuyện như vậy thì mọi kế hoạch hành động của bọn họ sẽ có thay đổi. Sẽ tiến hành dò xét cẩn thận hơn rồi mới triển khai hành động.

861. Chương 596: Ngũ Hành Hỗn Độn Ngưng Tụ Pháp Trận

PhDung cười khò nói:

- Ai có thể ngờ các người lợi hại như vậy, có thể đạt tới trình độ thần không biết quỷ không hay mà xâm nhập vào đây. Ta cho các người biết thời gian ra vào bảo cũng chỉ là muốn thử các người một chút. Nếu như các người dám đến, vậy chứng minh có đủ tự tin với thực lực của bản thân, cũng như có đủ sự cố chấp và tín niệm. Có như thế thì mới đáng giá để chúng ta hợp tác toàn diện. Nếu như các người không dám tới, chứng tỏ các người quá cẩn thận, nhút nhát, chỉ cần một bước sai lầm thì chúng ta nhất định sẽ bị liên lụy, vì thế ta mới phải cẩn trọng.

Ta vốn định là nếu như phát hiện các người muốn công kích vào đầu thì lập tức phát tín hiệu để cho các người nhanh chóng rút lui. Không ngờ, các người lại có thể thần không biết, quỷ không hay mà trở thành ma sư hộ tống của chúng ta. Các người mau đi nhanh đi, nếu tiến thêm nữa là vào nội bảo đó, nếu không đi thì không còn kịp đâu. Mặc dù phải bỏ qua cơ hội lần này, nhưng ta nhất định sẽ nhanh chóng thông báo cho Thiểm Lôi, đề nghị với cao tăng của tổ chức để toàn diện hợp tác với các người.

Cơ Động lạnh lùng nói:

- Người không tiếc bất cứ giá nào để trà trộn vào trong Hắc Ám thần miếu, điểm này ta rất khâm phục. Nhưng, người dám đem sự an toàn của chúng ta để dò xét thì không thể tha thứ được. Người có biết rằng Hắc Ám Thiên Cơ không ở thần miếu, lại không hề biết chúng ta đã tiến vào Hắc Ám Ngũ Hành đại lục, loại cơ hội này cũng chỉ có một lần này hay không hả?

Trên người Cơ Động tỏa ra sát khí rất nặng khiến từ sâu trong lòng Phù Dung dâng lên một tia lạnh lẽo vô cùng mãnh liệt. Thậm chí nàng cũng không thể xác định được là nam nhân này có giết mình hay không nữa. Nàng cũng ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, nhất thời không biết phải làm sao cả.

Trà trộn vào Hắc Ám thần miếu đã lâu, Phù Dung dần dần không thể tin được ai. Cho dù Thiểm Lôi đã nói cho nàng biết là bọn người Cơ Động có thể tin được, cả khi nàng biết bọn họ thành công chạy đến đây thì nàng vẫn muốn dò xét bọn họ. Nhưng nàng cũng không ngờ, đám người Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ này lại có năng lực quỷ thần khó lường đến thế, có thể thần không biết quỷ không hay mà lẩn được vào đến tận đây. Mà chính bởi vì mình đang dò xét bọn họ, rất có thể sẽ làm lỡ cơ hội trọng yếu lần này, vì thế vào lúc này, nàng cũng không biết phải làm gì cho đúng nữa.

Tâm niệm Cơ Động nhanh chóng suy nghĩ, liền đưa ra quyết định. Bọn họ lúc này cách của nội bảo đang mở rộng kia chưa đầy hai mươi thước nên hấn căn bản không có thời gian để do dự hay suy ngẫm nữa rồi.

- Nếu có lần sau nữa thì đừng ta cho tổ chức của các người chó gà không tha.

Nói xong với Phù Dung câu đó, hấn liền dùng linh hồn lực câu thông với đồng bạn. Lúc này hấn đã quyết định, cơ hội trước mắt tuyệt đối không thể bỏ qua được.

- Các người không rút lui hả?

Phù Dung giật mình nhìn trân trân vào Cơ Động, lúc này nàng thậm chí quên cả việc che dấu.

Cơ Động lạnh lùng liếc lại nàng, nàng mới ý thức được sự thất thố của mình, vội vàng thu liễm tinh thần, nhưng tim đập chỉ có nhanh không giảm, thân thể cũng hơi run rẩy, vừa cố gắng che dấu vừa dồn dập truyền âm với Cơ Động:

- Các người phải đi ngay! Nơi này quá nguy hiểm, các người không thể có cơ hội gì được đâu! Một khi Hắc Ám Thiên Cơ trở về, thì các người nhất định phải chết! Hãy đi nhanh đi! Ta thừa nhận, đây là lỗi của ta,

ta tình nguyện dùng tính mạng của ta để trả lại công đạo cho các người, nhưng các người phải đi mau. Các người không chỉ là cơ hội cuối cùng của Quang Minh Ngũ Hành đại lục, mà cũng đồng thời là cơ hội cuối cùng của tổ chức chúng ta.

Nếu như trên đời này có thuốc hồi hện, Phù Dung tuyệt đối sẽ không do dự mà ăn cả trăm cân. Nhưng nhìn thấy thần sắc bất động như sơn của Cơ Động, hay nói cách khác là thần sắc không đổi của Hắc Ám ma sư mà Cơ Động giả trang kia, nàng cũng không biết phải làm gì cho đúng. Một khi các Quang Minh Thánh Đồ ở đây toàn quân bị diệt thì nàng hồi hện có trăm lần cũng không chuộc được tội.

Đáng tiếc, cho dù ngay cả cơ hội hồi hện của nàng cũng không có nhiều, bởi mọi người lúc này đã đi tới trước cửa nội bảo của Hắc Ám thần miếu. Mười tên Thất quan ma sư đang canh giữ ở đây đang giương mười cặp mắt chăm chú nhìn bọn họ. Phần lớn những ánh mắt đó tập trung vào vóc người đầy đặn của Phù Dung, thỉnh thoảng lại toát ra vẻ tham lam. Nhưng Phù Dung lại biết rõ rằng nếu như đám người Cơ Động bước tới trước cánh cửa kia mà không thể vượt qua được phòng ngự pháp trận thì tất cả cũng coi như xong đời.

- Thu liễm tinh thần! Chốc nữa, người sẽ bị hôn mê, chờ tới khi người tỉnh lại thì tiếp tục công việc nằm vùng của người cho tốt!

Thanh âm bình thản của Cơ Động vang lên bên tai Phù Dung, cũng không đợi nàng hiểu chuyện gì xảy ra thì bất chợt, Cơ Động đột nhiên tiến lên, rồi tất cả các Thiên Can Thánh Đồ đang ngự trang thành Hắc Ám ma sư cũng đồng tới tiến lên. Ngoài Thiên Cơ ra, chín người còn lại nhanh chóng lấy Cơ Động làm tâm xếp thành một vòng tròn. Hai tay Cơ Động giương lên, chia ra đặt ở trên bả vai của Trần Tư Tuyền và Diêm Khiêm Thư, các Thiên Can Thánh Đồ cũng dựa theo thứ tự Ngũ Hành tương sinh mà nhanh chóng xếp thành một chỉnh thể.

Cho dù là vào lúc này, đám ma sư Thất quan đang thủ vệ ở trước cánh cửa kia vẫn không phát hiện ra điều gì không đúng. Đám người Cơ Động còn chưa bước vào nội bảo nên những gì mọi người thấy lúc này chỉ là tình huống bình thường mà Mộng Áo Chi Ngân huyền hóa ra mà thôi. Người duy nhất có thể nhìn thấy được biến hóa chính là Phù Dung, bởi vì Cơ Động muốn cho nàng nhìn thấy cảnh tượng này. Sự không tín nhiệm của Phù Dung mặc dù khiến Cơ Động tức giận, nhưng cũng có thể thông cảm. Dù sao thì bọn họ tới từ Quang Minh Ngũ Hành đại lục, muốn để cho tổ chức Phản kháng Thiên Cơ tín nhiệm bọn họ thì cũng không dễ dàng gì. Vì vậy, hắn muốn cho Phù Dung nhìn thấy rõ ràng bọn hắn đang làm gì. Phiền toái do không tín nhiệm gây ra ngày hôm nay, hắn tuyệt không hi vọng gặp lại lần nào nữa.

Phù Dung nhìn qua liền thấy một tầng quang mang màu trắng sữa đầu tiên là từ Cơ Động phát ra, ngay sau đó trên người tất cả các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đều xuất hiện quang thải như vậy. Tuy cùng có màu trắng sữa nhưng lại hiện ra hình thái khác nhau. Quang mang màu trắng sữa trên người Cơ Động có hình thái của ngọn lửa, trên người Diêm Khiêm Thư lại có hình thái của một cây ngô đồng cao chát ngất, của Trần Tư Tuyền lại có hình dạng của dây leo chằng chịt. Quang mang màu trắng sữa trên người của mỗi Thiên Can Thánh Đồ cũng đều tương hợp với thuộc tính của bản thân, nhìn qua trong vô cùng kỳ dị.

Phù Dung mở to hai mắt nhìn chăm chú vào cảnh tượng mà nàng không thể tin nổi ở ngay trước mắt mình, Chẳng lẽ, đây là ... trong truyền thuyết

Đám Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đã dùng sức thực để chứng minh cho suy đoán của nàng. Bởi chỉ một khắc sau, tất cả các quang mang màu trắng sữa kia đã ngưng tụ thành một, một pháp trận hoàn toàn được tạo thành từ loại quang mang màu trắng sữa có hình thái khác nhau này, bỗng hiện ra ở trên đỉnh đầu của các Thánh Đồ. Tên của pháp trận này là “Ngưng Tụ”. Ngưng tụ pháp trận từ Hỗn Độn lực mà tạo thành!

Hỗn Độn Hỏa, Hỗn Độn Mộc, Hỗn Độn Thổ, Hỗn Độn Kim, Hỗn Độn Mộc, năm áo nghĩa Hỗn Độn trong nháy mắt dung hợp thành một thể. Cảnh tượng đó ở thế giới này sợ rằng cả ngàn năm cũng chưa thể có một lần. Ngay khi Hỗn Độn Ngưng Tụ pháp trận toàn thuộc tính hoàn toàn do quang mang màu trắng sữa kia ngưng tụ thành xuất hiện, Mộng Ngân ma vực của Cơ Động cũng nhanh chóng bị phá vỡ. Đứng trước ma lực do thiên địa sáng tạo ra thì ngay cả ma vực mà Cơ Động luôn tự hào cũng không hề có chút hiệu quả gì.

Cả Hắc Ám thần miếu giống như đồng thời rung chuyển kịch liệt. Ở trong phạm vi của thần miếu, cho dù

là con hào bảo vệ nội bảo, hay là con sông khổng lồ bao bọc ở vòng thì đều dâng nước lên hơn mười thước, cả phạm vi Hắc Âm thần miếu cũng bị rung chuyển vô cùng kịch liệt giống như sơn băng địa liệt.

Mười tên Thất quang đang thủ hộ trước cửa nội bảo liền hô lên thất thanh, đám nữ ma sư được mang tới để hầu hạ ma sư ở nội bảo lại càng giật mình mở to hai mắt, có mấy người vô ý mà trong cơn rung chuyển này bị rơi luôn xuống hồ. Ai có thể ngờ, đột nhiên lại xuất hiện biến hóa cực lớn như thế này chứ??? Chuyện này đã vượt ra khỏi phạm vi thừa nhận của bọn họ rồi.

Đáng tiếc, sự thật sẽ không vì ý chí của con người mà thay đổi. Bạch quang do Hỗn Độn Ngưng Tụ pháp trận Toàn thuộc tính lan tỏa ra, liền trước tiên bao phủ lấy Hắc Âm nội bảo.

Trong không khí, các loại thuộc tính nguyên tố đang điên cuồng kéo tới, nhất là ở bên trong nội bảo. Bốn cái dò xét Thánh cấp kia cơ hồ là dừng lại trong nháy mắt, nguyên tố của mười thuộc tính vô cùng nồng đậm đang hướng tới Ngưng Tụ pháp trận kia, chỉ cần vừa tiếp xúc tới phạm vi pháp trận đều lập tức bị luyện hóa, không hề có chút kháng cự nào.

- Chuyện gì xảy ra thế?

Mấy tiếng quát liền vang lên ở trong nội bảo, thanh âm rất hùng hậu chứng tỏ thực lực cường đại của bọn họ. Bất quá, bọn họ cũng chỉ hét ra một tiếng như vậy thôi, chỉ một khắc sau, tất cả đều lập tức yên lặng lại. Bởi bọn họ phải dùng toàn lực để chống chế ma lực của bản thân để không bị lực Hỗn Độn kia hút lấy, thì lấy đâu ra sức lực để lên tiếng nữa chứ?

Còn tất cả những ma sư ở bên cạnh các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, bất luận là mấy tên Thất quan giữ cửa, hay là đám nữ ma sư kia đều bị rút hết toàn bộ ma lực trong cơ thể chỉ trong tích tắc. Bọn họ hoàn toàn trở thành vật tế phẩm cho Hỗn Độn Ngưng Tụ pháp trận toàn thuộc tính.

Ý nghĩa sâu xa của Hỗn Độn là sáng tạo chứ không phải là hủy diệt. Vì thế bất luận Hỗn Độn lực này hấp thụ bao nhiêu ma lực đi chăng nữa thì nó cũng chỉ lặng lẽ luyện hóa chúng chứ không ngưng tụ thành một kỹ năng công kích cường đại nào. Nhưng ai nói sáng tạo thì không thể có tác dụng đầy đủ chứ? Khi Cơ Động nghe Phù Dung nói rõ tình huống đại khái ở bên trong nội bảo, trong đầu Cơ Động lại bất chợt hiện ra tình cảnh khi hắn với Diêu Khiêm Thư cùng tiến vào kỳ dị bảo tàng có truyền thừa Ngũ Hành pháp trận ở trong Mê Vụ sâm lâm, hẳn lúc đó bởi vì trên người có song thuộc tính mà suýt chút nữa đã bị hủy diệt. Lúc này, thứ đã cứu hắn chính là Hộn Độn Hỏa. Mặc dù lúc đó hắn mới chỉ có một chút Hộn Độn Hỏa ở hình thái ban đầu mà thôi, nhưng chỉ với chút xíu đó lại hút lấy ma lực của các thuộc tính ở trong lòng đất rồi đồng hóa chúng với Hỗn Độn vô tính.

Bất luận là phát động bất kỳ pháp trận gì thì cũng phải cần ma lực hậu thuẫn, pháp trận mà mất đi ma lực thì còn là được gọi pháp trận nữa ư? Nếu như bên trong nội bảo Hắc Âm thần miếu có thể duy trì nhiều pháp trận vận hành mà không bị đứt đoạn như vậy thì những pháp trận này nhất định phải có đầy đủ ma lực duy trì. Mà chuyện này chắc chắn không phải do ma sư có thể làm được, bởi nếu làm vậy thì cũng không biết phải cần bao nhiêu cao cấp ma sư mới đủ, thật sự là cái được không bù lại được cái mất. Từ đó, Cơ Động liền lập tức đoán được, nơi cung cấp ma lực duy trì những pháp trận này nhất định là tinh hạch ma thú. Nên biết rằng, bản thân tinh hạch của ma thú cao cấp chẳng những hàm chứa ma lực khổng lồ, hơn nữa lại còn có thể tự hấp thụ ma lực ở trong không khí để bổ sung cho bản thân, nên làm nhiên liệu cho bất kỳ pháp trận nào đều rất thích hợp.

Cơ Động không muốn từ bỏ cơ hội ở trước mắt, bởi giống như hắn đã nói với Phù Dung, cơ hội như vậy chỉ sợ cũng chỉ có một lần thôi, nếu như từ bỏ thì e rằng bọn họ vĩnh viễn sẽ không thể có cơ hội tốt như vậy được nữa. Không thử một lần, hẳn sao có thể can tâm được chứ? Cơ Động đã suy tính kỹ. Nếu như bọn họ không thành công thì nhanh chóng rút lui cũng vẫn còn kịp. Hắc Âm Thiên Cơ muốn từ Thánh Tà đảo trở về, đầu tiên phải được bên này thông báo, sau đó còn phải cần một quá trình để truyền tống. Có thời gian ngắn ngủi đó, bọn họ hoàn toàn có thể có thể truyền tống tới cái Truyền Tống trận tạm thời ở ngoài năm trăm dặm kia, từ nơi đó bọn họ liền có thể nhanh chóng truyền tống tới tòa thành của đám người Thiêm Lôi. Vì thế, Cơ Động mới quyết định mạo hiểm thử một lần.

Khi trước, chỉ một chút Hỗn Độn Hỏa đã có thể cắn nuốt nhiều ma lực như vậy, lúc này có đủ cả mười thuộc tính, dùng Ngũ Hành Hỗn Độn Âm Dương giới làm cơ sở để phát động Ngũ Hành Hỗn Độn Ngưng Tụ pháp trận, thì cảnh tượng sẽ như thế nào nhỉ? Các Thiên Can Thánh Đồ cho tới lúc này cũng chưa từng thử qua

phương thức này. Bọn họ nhờ sự giúp đỡ của Cơ Động, lại thêm Thiên Chi Ngọc dẫn phát mà ngộ được ý nghĩa của Hồn Độn cho bản thân, nhưng nếu nói tới sử dụng thì đây là lần đầu tiên. Tuyệt đại đa số Thiên Can Thánh Đồ thậm chí ngay cả phát ra Hồn Độn lực như thế nào cũng không rõ, chỉ hoàn toàn dựa vào sự dẫn động của Cơ Động, cộng với Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn pháp trận mới có thể tạo được cảnh tượng như trước mắt. Nhưng một màn này cũng là cảnh tượng mà cả đời bọn họ khó có thể quên.

Dưới tác dụng của Ngũ Hành Hồn Độn Ngưng Tụ pháp trận, thứ đầu tiên biến mất chính là hắc vụ đã bao phủ bầu trời Hắc Ám thần miếu không biết bao nhiêu năm. Chỉ cần là năng lượng thì không thể thoát khỏi phạm vi của Ngũ Hành, mà những độc chất này cũng là một loại năng lượng, lại còn bao hàm một chút linh hồn lực, nên chỉ trong phút chốc liền giống như gió cuốn mây tan mà bị Hồn Độn Ngưng Tụ pháp trận khổng lồ kia cắn nuốt. May là lúc này đang là đêm tối, cho dù không có hắc vụ thì nhìn từ xa, Hắc Ám thần miếu vẫn không hề rõ ràng.

Thứ tiếp theo chính là năng lượng duy trì của tất cả pháp trận trong Hắc Ám thần miếu. Giống như phán đoán của Cơ Động, ngoài vài người khống chế pháp trận thì phần lớn pháp trận cũng do tinh hạch ma thu duy trì, một khi cần pháp động, chỉ cần thông qua một vài pháp trận dẫn động là có thể kích phát ma lực ở trong những tinh hạch này, từ đó phát động ma trận.

Vô số ma lực trong tinh hạch bị hút đi chỉ trong nháy mắt, giống như một cơn lũ tràn tới. Nhất là nội bảo ở khoảng cách rất gần, ma lực nồng đậm bị hút đi giống như cây cột mười quang thải vô cùng thực chất lao như tên bắn về phía Ngũ Hành Hồn Độn Ngưng Tụ pháp trận rồi biến mất không thấy gì nữa.

Thân thể Phù Dung chậm rãi ngã xuống, toàn bộ ma lực trong cơ thể nàng đã bị rút cạn, nhưng nàng vẫn đang trợn to mắt nhìn tất cả những gì xảy ra ở ngay trước mắt, trong lòng không khỏi la lên:

- Trời ạ! Đây có thật là do con người làm ra không thể? Hồn Độn, quả đúng là Hồn Độn, không ngờ các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ lại có thể nắm giữ được toàn bộ thuộc tính Hồn Độn.

862. Chương 597: Tiến Vào Nội Bảo

Cho tới lúc hôn mê, trong lòng Phù Dung vẫn tràn đầy sự hối hận. Nếu sớm biết được các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ này đều có được toàn bộ thuộc tính Hồn Độn thì nói gì nàng cũng không dám dò xét bọn họ.

Đồng thời, Cơ Động cũng rút một tia linh hồn lực vào trong Chu Tước thủ trạc. Sau khi Phù Dung bị hôn mê, hắn muốn để cho Mạt Nhi nhìn thấy cả quá trình. Bởi nếu muốn hợp tác với tổ chức Phản kháng Thiên Cơ, hắn muốn tình huống không tín nhiệm như ngày hôm nay xuất hiện thêm một lần nữa.

“Rung động”, đó chính là cảm xúc trong lòng của mỗi vị Thiên Can Thánh Đồ, kể cả là Cơ Động. Không ai có thể ngờ sau khi có được toàn bộ thuộc tính Hồn Độn lại sinh ra hiệu quả kinh khủng như vậy.

Trong Hắc Ám thần miếu vốn có vô số pháp trận, ma lực tích lũy trong đó không biết lớn đến bao nhiêu. Nhưng, sau khi bọn họ liên thủ phát động Hồn Độn áo nghĩa lại có thể khiến cho hơn một vạn ma sư ở trong thần miếu không dám vọng động.

Trong khoảng cách gần, tất cả ma sư dưới Bát quan cơ hồ chỉ trong nháy mắt liền bị hút sạch toàn bộ ma lực của bản thân. Nếu tu vi chưa đến Thất quan, sau khi bị rút cạn ma lực liền lâm vào trạng thái hôn mê. Cho dù là đám ma sư từ Bát quan trở lên cũng chỉ có thể toàn lực kháng chết ma lực của bản thân, cố gắng hết sức để ngăn lực hút của Hồn Độn từ bên ngoài, đừng nói là công kích đám người Cơ Động, có thể đảm bảo ma lực của bản thân không bị rút đi đã là khá lắm rồi.

Có thể nói là chỉ bằng Ngũ Hành Hồn Độn Ngưng Tụ pháp trận, các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đã kiềm chế cả Hắc Ám thần miếu rồi.

Trong lòng Cơ Động chợt thảm than đáng tiếc. Nếu như lúc này có đạo quân có lực lượng đủ cường đại đột nhập vào trong Hắc Ám thần miếu liền có thể giết hết đám ma sư ở đây rồi. Mục đích hắn phát động Ngũ Hành Hồn Độn Ngưng Tụ pháp trận chỉ có một, đó chính là muốn rút hết toàn bộ ma lực để duy trì tất cả pháp trận ở bên trong Hắc Ám thần miếu, khiến cho Hắc Ám ma sư ở đây không có cách nào thông báo cho Hắc Ám Thiên Cơ. Sự thật đã chứng minh là hắn đã thành công.

Mười loại thuộc tính nguyên tố trong không khí đã bị hút sạch, nhưng ma lực khổng lồ tích lũy ở trong Hắc Ám thần miếu này cũng khiến cho các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cũng rất giật mình. Phải mất hơn một canh giờ thì tất cả ma lực ở nơi đây mới xem là đã bị hấp thu hoàn toàn, đây là còn kể đến đám ma sư Bát quan, Cửu quan đang toàn lực chống lại lực hút của Hỗn Độn kia. Hơn nữa, chỉ trong không bao lâu, theo sự thay đổi khí lưu trong không khí, nguyên tố ma lực ở xung quanh liền có thể bắt đầu bổ sung cho những ma sư và tinh hạch đã bị mất đi ma lực ở nơi đây rồi.

Nhưng đối với các Quang Minh Thánh Đồ, thời gian như vậy cũng đã đủ rồi. Dưới sự chỉ huy của Cơ Động, chín người đồng thời phóng xuất Hỗn Độn áo nghĩa của riêng mình. Từ trong quá trình vừa diễn ra, bọn họ đối với Hỗn Độn của bản thân đều có nhận thức mới rồi.

- Đi!!!

Linh hồn lực của Cơ Động trong nháy mắt bộc phát ra, bao phủ khắp nơi trong Nội bảo. Nếu như đã bị bại lộ, hẳn cũng không liên không hề kiêng kỵ mà trong linh hồn do xét đã có thêm uy áp cực mạnh. Linh hồn lực Thánh cấp Trung giai không phải chỉ dùng để dò xét, mà đồng thời cũng để dẫn động. Hẳn muốn xem các pháp trận ở đây còn có thể dẫn động được nữa hay không?

Sự thật đã chứng minh, dưới lực hấp thu mạnh mẽ của Hỗn Độn, tất cả các nguyên tố ma lực đều bị hút đi. Dưới sự dò xét của linh hồn lực lại không một người nào, hay một pháp trận nào có thể dẫn động được. Nói cách khác chính là nếu như không có ma sư khống chế thì tất cả pháp trận, cả phòng ngự lẫn công kích, ở trong Nội bảo đều đã bị tê liệt hoàn toàn. Đây cũng chính là điều mà Cơ Động mong muốn nhìn thấy nhất.

Thân hình mọi người chợt lóe, liền xông vào trong Nội bảo. Không có pháp trận che dấu, nên không cần Thiên Cơ dò xét, Cơ Động cũng đã phát hiện vị trí của hai kiện Quang Minh thần khí Thủy hệ. Mà cũng vì Hỗn Độn ma lực ma lực cũng khiến cả nội bảo trở lại bình thường. Những ma sư cường đại ở đây, với những ma sư từ Bát quan ở xung quanh vẫn đang bảo tồn đầy đủ ma lực đang nhanh chóng ừn ừn chạy tới.

- Thiên Ý, A Kim! Các người bảo vệ đại môn Nội bảo, không được để ai xông vào!

Lưu lại hai Thánh Đồ Cửu quan, Cơ Động liền mang theo những người khác tiến vào bên trong.

Không có thời gian để xem xét tình huống bên trong Nội bảo lúc này, dưới sự dò xét của linh hồn lực, Cơ Động liền mang theo mọi người chạy về nơi sâu nhất trong Nội bảo.

A Kim cùng với Lang Thiên Ý ở lại bảo vệ đại môn Nội bảo. Khi Thiên Ý vừa mới ổn định, A Kim đã động, nàng đá những nữ ma sư được điều đến để thị tẩm hết xuống sông bảo vệ Nội bảo. Ma thú ở trong nước cũng bởi vì trong khoảng cách gần nên đã sớm bị hấp thu hết toàn bộ ma lực, vì thế cũng chẳng ảnh hưởng tới đám nữ ma sư kia. Đây cũng là muốn giữ mạng cho Phù Dung, nếu không A Kim đã hạ sát thủ với đám nữ ma sư đáng ghét này rồi.

Còn về phần những nam ma sư thủ hộ đại môn lúc trước lại không có vận khí tốt như thế. Lang Thiên Ý thủ ở trước cửa, còn A Kim thì giống như một đạo quang mang kim sắc di chuyển thoăn thoắt. Chỉ sau chừng chục lần hô hấp, nàng đang trở lại bên cạnh Lang Thiên Ý, trên tay lại có thêm mười mấy Hắc Ám tinh miện Lục quan, Thất quan. Nếu bàn về tổng hợp thực lực trong các Thiên Can Thánh Đồ thì người mạnh nhất không nghi ngờ chính là Cơ Động, nhưng nếu nói về tốc độ và thủ đoạn giết người thì Cơ Động còn kém xa A Kim. Trong cơ thể nàng có một nửa huyết mạch Long tộc, nên lúc giết chóc sẽ không bao giờ xuất hiện do dự. Bằng hữu – Kẻ địch, trong thế giới của A Kim chỉ có hai loại người đó thôi, mà tất cả địch nhân đều phải giết.

Sau khi lưu lại hai người thủ hộ đại môn, Cơ Động liền mang theo các Thánh Đồ nhanh chóng tiến vào trong Nội bảo. Đây có thể nói là pháo đài lớn nhất mà Cơ Động từng nhìn thấy. Cơ Động cùng với các Thiên Can Thánh Đồ chạy thẳng lên cầu thang, rồi nhanh chóng chạy về phía một gian phòng bị phong kín, nơi cất giữ hai thần khí Thủy hệ. Nơi đó cũng là nơi có nhiều pháp trận nhất, nhưng không có ma lực tinh hạch duy trì thì tất cả chúng đều hiện ra rõ ràng hết ở não Cơ Động.

Tòa nội bảo cũng không biết được làm bằng gì. Bởi Miếu Miếu đã từng thử một chút liên ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng cho dù nàng có dùng Đại Địa Nữ Thần Trụ để hủy diệt tòa nội bảo này cũng không hề là một việc dễ dàng chút nào, ít nhất là trong thời gian ngắn không thể nào làm được.

Vượt qua mấy chục bậc thang, mọi người liền nhanh đi tới tầng hai. Lúc này, mười tên Hắc Ám ma sư mặc hồng bào cũng đang từ tầng hai chạy lại. Hơn nữa, Cơ Động lại càng cảm giác được đang có rất nhiều Hắc Ám ma sư đang chạy về phía này. Tới lúc này vẫn chưa thấy xuất hiện một tên Tử Bào Đại Tế Ti nào cũng không phải là mấy tên cường giả đỉnh cấp ở Hắc Ám thần miếu này đã bị Hỗn Độn lực hút khô, mà bởi bọn hắn đang ở mấy nơi cao hơn nữa, vì thế tốc độ không thể nào bằng đám Hồng Bào Đại Tế Ti ở tầng thứ hai này được.

Tới lúc này, Cơ Động đã biết rõ là không còn bất kỳ cách nào khác ngoài việc phải đánh một trận rồi. Đám Hắc Ám ma sư này muốn báo cho Hắc Ám Thiên Cơ trở về cũng còn phải mất một đoạn thời gian nữa. Lúc này e rằng là phần lớn Hắc Ám ma sư ở Nội bảo cũng không biết chuyện gì đã xảy ra. Bởi Ngũ Hành Hỗn Độn Ngưng Tụ pháp trận đột nhiên xuất hiện như vậy, lại không hề có một dấu hiệu báo trước nào mà hấp thu ma lực của tất cả Hắc Ám ma sư. Mà Hắc Ám Thiên Cơ có thân phận gì cơ chứ? Trong tình huống không rõ ràng như hiện giờ, những Hắc Ám ma sư này chắc chắn cũng sẽ không thông báo cho hắn để hắn trở về, mà trước tiên họ sẽ tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra. Nếu không, nếu thông báo loạn thì thứ chờ đợi bọn họ chính là lửa giận của Hắc Ám Thiên Cơ.

Mà đám Cơ Động lại vừa dựa vào Hỗn Độn lực mà làm tê liệt hết toàn bộ các pháp trận, nên muốn truyền tin cho Hắc Ám Thiên Cơ thì bọn hắn phải bổ sung ma lực cho cái pháp trận truyền tin kia trước mới được. Chuyện này cần một khoảng thời gian nhất định, lại thêm một ít thời gian để Hắc Ám Thiên Cơ truyền tống về đây nữa. Như vậy, thì trong thời gian ngắn, Hắc Ám Thiên Cơ khẳng định là không về được. Chính vì nắm chắc như thế nên Cơ Động mới mang theo đám Thiên Can Thánh Đồ công khai xông vào. Hắn muốn trước khi Hắc Ám Thiên Cơ nhận được tin báo, bọn hắn phải lấy được hai kiện thần khí Thủy hệ kia. Cho dù không thể giết được một tên Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ nào đi nữa thì đối với bọn hắn, mục tiêu coi như là đã đạt được rồi.

Thần Hỏa Thánh Vương Khải đã sớm bao trùm toàn thân Cơ Động. Các Thiên Ca Thánh Đồ ở phía sau cũng nhanh chóng tản ra, như vậy thì bọn hắn mới có thể đồng thời phát huy được thực lực của bản thân.

Mặc dù bọn họ phải đối mặt với hơn mười tên Hắc Ám ma sư Bát quan, nhưng các Thiên Can Thánh Đồ lúc này đã hơn xưa nhiều. Không kể hai Cửu quan lưu lại ở bên ngoài, tu vi của tất cả mọi người trừ Đồ Minh ra đều đã đạt tới Bát quan. Huống chi còn Cơ Động, vị Thánh Vương có thân thể Thánh cấp, linh hồn Thánh cấp nữa chứ. Hắn cũng là lần đầu tiên sử dụng toàn lực Đẳng Xà Thiểm. Bởi thứ các Thiên Can Thánh Đồ hiện giờ cần nhất chính là “Thời gian.”

Cơ Động cũng không phóng ma lực của bản thân ra ngoài, mà hắn lại giống như một viên đạn pháo bay tới. Hai gã Hắc Ám ma sư ở ở trước liền vội vàng đề tụ ma lực, còn chưa kịp phóng ma lực ra ngoài mà chỉ có thể tụ lại ở trên hai tay, cố gắng ngăn cản công kích của Cơ Động.

Đám ma sư Bát quan này mặc dù vẫn còn năng lực chiến đấu, nhưng lúc Hỗn Độn lực bộc phát thì tốc độ phản ứng và thực lực của bản thân cũng không thể nào so sánh với đám cường giả Chí Tôn - Tử Bào Đại Tế Ti được nên ma lực đều bị hấp thu một phần rồi, vì thế thực lực của họ giờ này chỉ còn lại chừng bảy phần công lực mà thôi. Mà khi Cơ Động vừa động thủ, hắn lại phóng xuất toàn lực uy áp linh hồn và áp chế thuộc tính của cực hạn ma lực khiến cho trạng thái chiến đấu của mấy tên ma sư Bát quan này nhất thời giảm thêm hai phần nữa. Tới lúc Cơ Động đến gần bọn họ thì ma lực của từng người trong bọn họ căn bản chả được đề tụ được bao nhiêu.

Hai tay vừa phân biệt đánh vào hai gã ma sư kia, Cơ Động cũng không hề dừng lại mà nhẹ nhàng lướt qua đầu bọn họ. Còn thân thể của hai gã ma sư kia trong nháy mắt liền giống như quả cà chua bị nổ tung, huyết nhục văng tứ tán, hóa thành ngọn lửa cháy rực giữa không trung.

Hai tay Cơ Động vung lên, hỏa diễm thiêu đốt hai cỗ thi thể kia cũng đã tụ tập tới, hóa thành hai hỏa cầu cực lớn, bị hắn áp súc ngưng tụ thành một thể, ném về phía đám Hắc Ám ma sư còn lại.

Đám Hồng Bào Đại Tế Ti Bát quan này có thể ở trong nội bảo chứng tỏ họ rất được Hắc Ám Thiên Cơ tín nhiệm, thực lực bản thân cũng tương đối cường hãn, sau khi trả giá tính mạng của hai đồng bạn thì bọn họ cũng đã kịp phản ứng. Đối phương dám đến trong Hắc Ám thần miếu trực tiếp phát động tấn công, thực lực sao có thể đơn giản được chứ? Không cần dả thương địch nhân, trước tiên chỉ cần tự bảo vệ được bản thân. Vì thế, hơn mười Hồng Bào Đại Tế Ti còn lại liền phóng xuất ma lực thuộc tính của bản thân, trong

nhảy mất liền hình thành Ngũ Hành kết giới mười hệ ma lực, hóa thành quang tráo mười màu ngăn cản các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ. Nên biết rằng, đây là Ngũ Hành kết giới do mười tên ma sư Bát quan liên thủ thi triển, mặc dù bọn họ không có năng lực chuyển thành công kích nhưng nếu chỉ nói về lực phòng ngự thì cũng không tồi chút nào.

Thấy tình huống như thế, Cơ Động cũng không khỏi phải khẽ nhú mày, không ngờ mấy Hồng bào Đại Tế Ti Bát quan này lại phản ứng nhanh đến thế. Hơn nữa, trong tình hình thất kinh như thế mà còn có thể phán đoán cục diện chính xác như vậy, chỉ riêng điều này cũng đủ thể hiện được năng lực của bọn họ rồi.

- Rầm rầm!!!

Cực hạn song hỏa cầu do Cơ Động phát ra tạc lên Ngũ Hành kết giới phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc. Nhưng cực hạn song hỏa cầu được Cơ Động mạnh mẽ áp súc như vậy mà cũng không thể nổ tung được kết giới do mười tên Hồng bào Đại Tế Ti Bát quan liên thủ thi triển ra, chỉ có thể khiến cho nó rung lên một chút mà thôi. Dĩ nhiên, sắc mặt của đám ma sư Bát quan ở bên trong cũng không hề dễ nhìn, liệu mạng quán thân thêm ma lực để duy trì lực phòng ngự mạnh mẽ của Ngũ Hành kết giới.

- Đi!!!

Cơ Động hét lớn lên, từ trên mười đầu ngón tay không ngừng bắn ra vô số hỏa diễm như lân phiến. Các người muốn phòng ngự à? Vậy thì hãy lo phòng ngự cho tốt đi! Mục đích của Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ bọn họ cũng không phải là liều chết với đám người này. Loại Ngũ Hành kết giới đủ cả mười loại thuộc tính do mười tên Hồng bào Đại Tế Ti Bát quan liên thủ thi triển ra như thế này thì cho dù là Siêu Sát Kỹ sơ giai phổ thông còn có thể chống đỡ được, còn nếu muốn giết bọn họ thì phải hao phí ma lực cực kỳ khổng lồ, Cơ Động cũng không muốn lãng phí thêm thời gian và thực lực ở nơi này như vậy. Ngũ Hành kết giới này mặc dù không tồi chút nào nhưng chỉ phòng ngự bị động, mà không thể giống như Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn pháp trận mà có thể chuyển thủ thành công. Nếu bọn người đã muốn làm rùa rút đầu trong mai, thì ta không quan tâm đến bọn người là được rồi.

Điều Khiêm Thư ở phía sau đã sớm thu Tinh miện của hai gã Hồng bào Đại Tế Ti bị giết lúc trước vào túi, mọi người tiếp tục theo Cơ Động tiến lên phía trước. Còn đám Hồng bào Đại Tế Ti ở trong kết giới kia thì tiếp tục chống đỡ một trận oanh tạc nữa. Mặc dù bọn họ không ngã, nhưng cũng thế nào đuối theo được. Hơn nữa, bọn họ cũng không dám tiếp xúc quá gần, tình cảnh hai gã đồng bạn bị miểu sát vừa rồi khiến cho tim mặt đều đông cứng lại. Thực lực và địa vị đã đến mức như bọn họ bây giờ, thì họ lại càng quý trọng sinh mạng của mình hơn xa dân thường nên ai dám liều chết chứ?!

Năm đạo Hắc Ám ma quân dưới tay Hắc Ám Thiên Cơ chỉ lưu lại đây một đạo. Số lượng Hồng bào Đại Tế Ti xa xa không chỉ có mười tên vừa nãy. Ngoài đạo Hắc Ám ma quân Hồng bào Đại Tế Ti này, còn có một đám Hồng bào Tế Tửu chuyên môn phụ trợ Hắc Ám Thiên Cơ nữa.

863. Chương 598: Xuyên Việt (xuyên Qua)

Đã không có pháp trận bảo vệ, nội bảo đối với Cơ Động như là một nữ nhân đã bị lột hết phục. Tin tức của Phù Dung rất chính xác, ở lại bên trong nội bảo có sáu người Tử Bào Đại Tế Ti tu vi Cửu Quan nhưng số lượng tu vi Bát Quan Hồng Bào Đại Tế Ti lại làm cho Cơ Động lắp bắp kinh hãi. Tổng số vượt qua 50 người. 50 tên Bát Quan Ma Sư, coi như là tổng hội của Ma Sư công hội tại Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục thì cũng không có số lượng này. Ngoại trừ mười lăm tên Bát Quan Ma Sư ngăn trở mấy người Cơ Động, vậy thì còn hơn ba mươi tên Bát Quan Ma Sư cùng sáu gã Tử Bào Đại Tế Ti đang chạy tới. Đồng thời còn có một đám Hắc ám ma quân các đây mấy trăm dặm phát hiện có biến đang vội vàng tụ họp về nơi này. Cơ Động sở dĩ để A Kim cùng Lang Thiên Ý lại đằng sau là vì ngăn cản viện quân, tám người Cơ Động chạy vào trong nội bảo đối phó với số lượng cường giả này vẫn khiến Cơ Động cảm thấy áp lực. Chỉ là điều khiến hắn thoáng an lòng là sáu gã Tử Bào Đại Tế Ti đều không ngoại lệ ở từ phía trên chạy tới, mà không có một ai định liên lạc với Hắc Ám Thiên Cơ.

Cơ Động dù sao cũng không thể biết hết được suy nghĩ của mấy người này, đột nhiên Hắc Ám thần miểu bị tập kích, còn để địch nhân xông được vào nội bảo. Loại chuyện này nếu để cho Hắc Ám Thiên Cơ đã biết thì đối với những ma sư nơi này mới chính là tai họa. Bởi vậy, đám người hiện tại muốn làm chính là lập

tức giải quyết vấn đề. Sau đó mới thông tri cho Hắc Âm Thiên Cơ. Như vậy còn có thể tận khả năng giảm bớt tổn thất đồng thời hạ lửa giận của Thiên Cơ đại nhân.

Vừa mới đi vào tầng thứ ba, Cơ Động cũng đã thấy được thân ảnh của Tử Bào Đại Tế Ti, mười mấy tên Hồng Bào Đại Tế Ti phụ trợ phiêu nhiên hạ xuống. Rồi sau đó hơn mười người Hồng Bào Đại Tế Ti cũng đã đuổi tới. Đối với bọn họ thì tám người Cơ Động bị vây quanh như cá nằm trên thớt. Hiện giờ khảo nghiệm chính thức đối với Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ được đưa ra.

Trong mắt Cơ Động toát ra tia sáng như điện, cho dù là đối mặt Thánh cấp cường giả, thậm chí là Thánh cấp cao giai Hỏa Ma Vương hẳn đều không có nửa phần e ngại, huống chi là những Hắc Âm Ma Sư trước mặt.

- Linh hồn áp chế.

Cơ Động hét lớn một tiếng, Thiên Cơ cùng Trần Tư Tuyền rất nhanh tiến lên, Linh Hồn Lực của ba người kết hợp cùng một chỗ, đồng thời Mộng Huyền Ma Ngân Ma vực cũng bao phủ toàn bộ nơi này.

Phóng thích Ma vực bao phủ sáu gã Chí Tôn cường giả, gần 50 tên Bát Quan Hắc Âm ma sư, hành động này trong lịch sử Ma sư chưa từng có. Nhưng Cơ Động dựa vào linh hồn dung hợp cả ba người đạt tới Thánh cấp đỉnh, đồng thời hẳn cũng truyền tin tức cho A Kim cùng Lang Thiên Ý.

Chỉ là cho dù Cơ Động lúc này có thể khống chế Linh Hồn Lực cường đại, nhưng hẳn vẫn chỉ là người chứ không phải thần. Thánh cấp cường giả cũng là nhân loại mà không phải thần. Bởi vậy dưới tình huống bao phủ nhiều cường giả như vậy, hẳn chỉ có thể ngăn cản đám người Hắc Âm ma sư phóng xuất ma vực của mình. Kể cả những Chí Tôn cường giả cũng vậy. Nói cách khác hiện tại Mộng Huyền Ma Ngân Ma vực đã trở thành một Ma vực hạn chế, có thể khống chế cả chiến trường. Dịch nhân thật sự quá cường đại. Hơn nữa, chính diện đã có hai mươi tên Hồng Bào Đại Tế Ti bày ra hai cái Ngũ Hành kết giới, sau lưng Ngũ Hành kết giới cũng đã xuất hiện. Tử Bào Đại Tế Ti hiển nhiên không có ý muốn cho một người còn sống rời đi.

Ngoại trừ số lượng Hồng Bào Đại Tế Ti bên ngoài còn chưa biết thì tình huống trước mắt, Cơ Động đã sớm đoán được. Mà đây cũng là cục diện tám người Cơ Động chắc chắn phải đối mặt, không có bất kỳ khả năng nào khác. Có thể nói nhờ Hồn Động Lực, thủ đoạn của từng người tiến vào tới nơi này đã là chuyện không gì có thể tốt hơn. Nhưng mà hiện tại khi đối diện với hơn một phần năm cường giả Hắc Âm Ma Sư của Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục, nếu như không tính tới Hắc Âm Thiên Cơ thì có thể nói là hai phần năm, làm thế nào có thể chống lại đây?

Mắt thấy an bài của Tử Bào Đại Tế Ti rõ ràng là muốn dùng Hồng Bào Đại Tế Ti vây khốn đám người Cơ Động không để cho bọn họ thoát đi, sau đó sáu vị Tử Bào Đại Tế Ti tự mình xuất thủ đánh chết đối phương. Chỉ cần có thể giết chết những người xâm nhập này trước khi Hắc Âm Thiên Cơ trở lại thì hết thấy sẽ khôi phục lại bình thường, lúc đó cũng dễ ăn nói hơn.

Một tia từ khóe miệng Cơ Động toát ra, thông qua linh hồn ra lệnh một tiếng, Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ do Cơ Động cầm đầu đồng thời xuất ra Âm Dương Miện.

Bảy đỉnh Âm Dương Miện đồng thời phóng thích, mỗi một đỉnh đều khác với Hắc Âm Ma Sư nơi này, không chỉ cực hạn ma lực mà ngay cả màu vàng kim đại biểu cho Quang Minh đều làm cho các Hắc Âm ma sư ngơ ngác. Trong đầu bọn họ lập tức toát ra hai từ Quang Minh và mang theo nỗi khiếp sợ không gì sánh nổi.

Người đang giết mình thì nhất định phản ứng sẽ trì trệ giây lát, mà Cơ Động chỉ cần thời điểm này thôi. Hào quang hắc bạch song sắc lập tức phóng ram trong thanh âm rỗng ngậm, kể cả Thiên Cơ tám đạo thân ảnh mang theo bạch sắc quang mang xuất hiện trong tích tắc ngành sanh ủa về phía cá Hồng Bào Đại Tế Ti đang kinh ngạc tạo thành con đường.

Ngũ Hành kết giới có thể phòng ngự ma lực công kích, nhưng đối với công kích độ nhiên bành trướng khiến nó không kịp phản ứng, chỉ có thể lui về phía sau. Đợi đến lúc đám người Hồng Bào Đại Tế Ti kịp thời phản ứng thì thân ảnh hắc bạch song sắc khổng lồ đã hóa thành một đạo lưu quang. Bỗng nhiên xuyên qua.

Không hề nghi ngờ thân ảnh khổng lồ đột nhiên xuất hiện này chính là Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Cho dù Hắc Âm thân miếu nội bảo kiến trúc khổng lồ, nhưng đột nhiên xuất hiện một đầu quái vật khổng lồ vẫn

không gian nơi này chật chội, khó trách đám ma sư lại bị dạt ra hai bên. Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã phát động ra thì nó không cần biết là phía trước có kết giới gì. Một chiêu xuyên việt này đơn giản mang tám người Cơ Động ngang nhiên xuất hiện sau lưng đám hắc ám ma sư.

Loại tình huống này khiến Hắc Ám Ma Sư hoàn toàn bất ngờ, khi bọn hắn từ trong lúc khiếp sợ phục hồi tinh thần thì Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã xuất hiện ở bậc thang tầng bốn.

- Không tốt!!!

Vài tên Tử Bào Đại Tế Ti đồng thời kinh sợ kêu lên, lập tức xoay người đuổi theo.

Mà năm trong tám đạo thân ảnh của các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ phóng đi đến tầng cao hơn của nội bảo. Thân hình khổng lồ của Đại Diễn Thánh Hỏa Long quay lại chắn cả cái thông đạo lại, trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long còn có ba người, Cơ Động đi đầu đứng thẳng, rất có một kẻ làm quan cả họ được nhờ. Mà Trần Tư Tuyền cùng Diêu Khiêm Thư tức thì phân biệt đứng ở hai bên sau lưng của hắn. Hai người nâng một tay lên đặt trên bả vai Cơ Động, cực hạn song Mộc Ma lực không hề giữ lại tràn ra, ddoognf thời sau lưng từng người sáng lên ngưng tụ pháp trận toàn diện phụ trợ Cơ Động. Song Mộc thăng Song Hỏa.

Lúc này, cục diện lập tức nghịch chuyển, Cơ Động cười Đại Diễn Thánh Hỏa Long đứng ở trên cao, mà Tử Bào Đại Tế Ti, Hồng Bào Đại Tế Ti bị ngăn cách ở phía dưới. Mấy tên Tử Bào Đại Tế Ti không ngờ rằng lại xuất hiện tình huống này.

Cơ Động nở nụ cười, loại tình huống trước mắt này hết thảy nằm trong dự tính của hắn. Địa phương phía trên là nơi trọng yếu của nội bảo, nhưng hiện tại các pháp trận đã mất đi tác dụng, Có Thiên Cơ dẫn đầu, mấy người Lam Bảo Nhi, Đỗ Minh tìm được Thủy Hệ thần khí cũng không khó. Hiện tại hắn chỉ cần ngăn cản đám Hắc Ám Ma Sư trước mắt, mà pháp trận truyền tống tin tức bọn chúng có muốn báo cho Hắc Ám Thiên Cơ chắc chắn không ở dưới tầng bốn. Hết thảy còn thuận lợi hơn dự tính của Cơ Động. Cầu thang tuy rằng rộng lớn, nhưng cũng không thể dung nạp mười mấy tên Ma Sư đồng thời phát động công kích, lúc này Cơ Động cùng Đại Diễn Thánh Hỏa Long liên hợp, sau lưng còn có cực hạn Song Mộc phụ trợ, cho dù xuất hiện Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ, hắn cũng có lòng tin ngăn cản được một thời gian.

Hồng sắc quang mang sáng lên trên hai tỳ của Cơ Động, sau khi dài tới sáu thước mới ngưng tụ thành một thanh kiếm mang theo sát khí lạnh như băng tràn ngập mọi góc ngách của nội bảo. Hỏa Thần Kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay Cơ Động, uy áp của linh hồn Thánh cấp cao giai mang theo sự nóng bỏng như lửa địa ngục làm cho đám Hắc Ám Ma Sư đang xông tới trở nên trì trệ. Không có Thiên Cơ dung hợp linh hồn nhưng Cơ Động vẫn còn Trần Tư Tuyền càng thêm quen thuộc. Giữa hai người ẩn ý tới mức không cần dùng ngôn ngữ thể hiện, bất luận Cơ Động làm cái gì, hắn cũng có thể yên tâm quay lưng về phía nòng, mà nòng cũng chưa bao giờ để cho hắn thất vọng, lần nào cũng phụ trợ hoàn mỹ.

Bởi vì lúc trước thời điểm vây kín, sáu gã Tử Bào Đại Tế Ti ở trung ương, vì thế lúc này xoay người lại thì đối mặt với mấy người Cơ Động chính là đám Hồng Bào Tế Ti sau lưng Tử Bào Đại Tế Ti.

Kiểm quang mạnh mẽ ngoài sức tượng tượng quét ngang một cái giống một cây roi cực lớn hướng về phía Hồng Bào Tế Ti.

Cảm giác hít thở không thông đập vào mặt, đây chính là thần khí trong tay Thiên Can Thánh vương, cũng là đòn sát thủ mà Cơ Động bình thường rất ít vận dụng. Đối diện với Hắc Ám Ma Sư, hắn tuyệt sẽ không có nửa phần hạ thủ lưu tình. Hỏa Thần trầm trực tiếp chém ra. Lúc trước, hắn đã từng bằng vào một cái Hỏa Thần trầm suýt nữa phá hủy truyền thừa của Hắc Ám Thiên Cơ, lúc này càng do cực hạn song mộc cùng Đại Diễn Thánh Hỏa Long phụ trợ, hiện tại Cơ Động đã không còn yếu như Cơ Động lúc trước nữa, Hỏa Thần trầm chém ngang một cái mang theo khí tức nóng rực của Hỏa thần khí.

Hắc Ám Ma Sư không một ai có thể nghĩ ra, một đòn tiện tay của Cơ Động có thể tương đương với Cao Cấp Siêu Sát Sát Kỹ. Căn bản không cần phải tụ lực a! Ma lực khủng bố chấn động ả không khí, mọi người chung quanh càng thêm run rẩy kịch liệt.

Những Hồng Bào Đại Tế Ti ở phía trước ý thức được có điều không tốt muốn làm ra ứng phó thì đã muộn. Một hàng những kẻ đứng đầu đứng mũi chịu sào thừa nhận uy áp của Hỏa Thần Kiếm, điều họ có thể làm là nhanh chóng phóng thích ra vũ khí ma lực của mình, đồng thời toàn lực quán chú ma lực vào trong đó.

Đừng nói là đám người Bát Quan Ma Sư, coi như là những Tử Bào Đại Tế Ti cũng không thể thuận phát công kích Siêu Tắt Sát Kỹ. Một số Hồng Bào Đại Tế Ti có vốn liếng thì ném ra một quyển trục hồng ngân cản nguy cơ trước mắt

Oanh!!!

Cầu thanh không lớn bị ma lực khổng lồ chấn động lập tức bạo phát, đối mặt với đa số Hắc Ám Ma Sư đẳng cấp cao thì Cơ Động dứt khoát lựa chọn chính diện đối chiến. Bởi vì hấn rất tỏ tường, nếu không hung hăng áp chế những tên Hắc Ám Ma Sư trước mắt thì chính mình về sau đối phó sẽ càng thêm khó khăn. Vì thế, hấn mượn Diêu Khiêm Thư cùng Trần Tư Tuyền phụ trợ, lại cộng thêm Đại Diễn Thánh Hỏa Long cùng cùng thuộc tính với hấn ủng hộ mới phát ra một kiếm tràn đầy sát cơ lạnh lẽ ác liệt. Một kiếm này thấy Cơ Động ngưng tụ ra vô cùng đơn giản, nhưng lại không hề đơn giản chút nào. Trên thực tế, bên trong một kiếm này ẩn chứa lực khổng lồ chế ngự cả chí tôn cường giả cũng không có mấy người làm được.

Thời gian thật ngắn dung hợp ma lực phụ trợ vào ma lực của bản thân, hơn nữa quán chú đến Hỏa Thần Kiếm, đồng thời còn phải vừa dùng Linh Hồn Lực áp chế Sát Thần Tu Phổ Nhược Tư bên trong Hỏa Thần Kiếm thì có thể dễ dàng được? Sáu gã Hồng Bào Đại Tế Ti hàng đầu tiên bị Hỏa Thần Kiếm chém xuống lập tức tan thành cát bụi chỉ để lại sáu khóa Bát Quan Hắc Ám tinh miện sáng ngời, bất quá cũng may mắn phía trước có sáu gã Hồng Bào Đại Tế Ti ngăn cản, mới khiến cho Hồng Bào Đại Tế Ti có thể phóng xuất ra Ngũ Hành kết giới, đồng thời, trong sáu gã Hồng Bào Đại Tế Ti có hai gã phóng xuất quyển trục, một trong đó là toàn thạch phòng ngự.

864. Chương 599: Nhất Kiếm Chi Uy (uy Thế Của Một Kiếm)

Âm thanh kịch liệt nổ vang bùng phát, Hỏa Thần trầm oanh kích trên phòng ngự toàn thạch. Mà Siêu Tắt Sát Kỹ sơ cấp Mậu Thổ Hệ căn bản không thể ngăn cản Hỏa thần khí dù chỉ một chút. Chỉ trong nháy mắt sau đó, sáu gã Hồng Bào Đại Tế Ti đã đi uống trà với diêm vương.

Nhưng mà toàn thạch phòng ngự dù sao cũng là phòng ngự kỹ năng Siêu Tắt Sát Kỹ, giá trị của nó không thể dùng tiền tài cân nhắc, một bộ phận uy lực của Hỏa Thần trầm bị nó tước đi. Khi Hỏa Thần trầm oanh kích bên trên Ngũ Hành kết giới thì uy lực đã mất đi một phần ba. Sáu gã Hồng Bào Đại Tế Ti tuy rằng hô phi yên diệt, nhưng sáu tên đó cộng thêm ma lực vũ khí của từng người vẫn có tác dụng ngăn cản.

Lại một tiếng nổ vang kịch liệt vang lên, Hỏa Thần trầm dung hợp song hỏa thuộc tính oanh kích Ngũ Hành kết giới do Bát Quan Ma Sư tạo thành là một cảnh tượng như thế nào? Trước khi song phương va chạm, dù ai cũng không cách nào đoán được, cho dù là Cơ Động cũng vậy.

Nhưng mà khi song phương đụng vào nhau, Cơ Động mới rõ rệt cực minh bạch Áo Nghĩa khủng bố của Hỏa Thần kiếm, hỏa diễm nóng bỏng hóa thành lực lượng thiêu đốt thuần túy mà đơn giản nhất, tràn tới Ngũ Hành kết giới của đối phương.

Ngũ Hành kết giới cũng có thể thiêu đốt sao? Trước mặt Hỏa Thần Kiếm thì đáp án chỉ có một: Có thể! Muốn kích phát lực lượng của Hỏa Thần Kiếm đầu tiên nguồn suối chính là Hồn Động Hỏa, chỉ có Hồn Động Hỏa cộng thêm cực hạn song hóa Âm Dương dung hợp mới khu động được chuỗi thần kiếm này. Hơn nữa, ngay cả Cơ Động mình cũng đã sớm quên mất một sự kiện, lúc trước hấn dung nhập Hỏa Thần Kiếm và trong cơ thể thì cũng không hoàn toàn chân chính dung hợp. Cho dù có thần thức Sát Thần Tu Phổ Nhược Tư phong ấn thì miễn cưỡng chỉ phát huy một phần ma lực này thôi. Nhưng theo thời gian trôi qua, tu vi Cơ Động không ngừng đề thăng, bản thân hấn đối với linh ngộ Hồn Động cũng đang không ngừng tăng cường, Linh Hồn Lực cùng thân thể đạt đến cấp độ Thánh cấp, còn sử dụng dung hợp Thần Thuật hòa tan Hỏa Thần Kiếm vào thể nội. Có thể nói Hỏa Thần Kiếm được sự chăm sóc ân cần của linh hồn, huyết nhục, ma lực, Hồn Động của Cơ Động.

Lúc trước, Cơ Động đạt được tinh huyết của Địa Long Tổ, nếu không phải đại lượng ma lực bị Hỏa Thần Kiếm lấy đi thì cho dù Cơ Động lúc ấy không thể đột phá Cửu Quan, ma lực cũng sẽ tăng lên một phạm vi lớn, ít ra thời gian đột phá Cửu quan phải nhanh hơn A Kim mới đúng. Mà Cơ Động *hằng ngày tu luyện khắc khổ, có cực hạn ma lực, kì ngộ liên tục nhưng vẫn không thể đột phá Cửu Quan, truy cứu nguyên nhân đều là do Hỏa Thần Kiếm. Nó hấp thu đại lượng *ma lực khôi phục bản thể, hơn nữa cùng huyết khí

Cơ Động dần dần dung hợp. Hỏa Thần Kiếm là đỉnh cấp thần khí, dù trong thần giới cũng thuộc đẳng cấp phía trên thần khí cường đại. Nó đang tiếp thụ quá trình ân cần săn sóc của Cơ Động, có thể nói đang trong quá trình nhận chủ. Nếu như lực lượng Cơ Động không đủ cung cấp như vậy Hỏa Thần Kiếm triệt để phong ấn Sát Thần Tu Phổ Nhược Tư biến thành Kiếm Linh, nó sẽ từ thoát khỏi sự khống chế của Cơ Động. Mà có một gã Thần Cấp cấp hai làm kiếm linh thì uy lực của Hỏa Thần Kiếm chon dù ở Thần giới cũng có thể xếp vào top 10.

Cơ Động cũng không làm cho Hỏa Thần Kiếm thất vọng, tu vi không ngừng đề thăng, thân thể Thánh cấp, nhất là Linh Hồn Lực *Thánh cấp trung giai đã có thể thỏa mãn yêu cầu trụ cột nhất để điều khiển Hỏa Thần Kiếm. Bởi vậy, uy năng của Hỏa Thần Kiếm lần này mới xuất hiện. Thần khí đều có năng lực chuyên chúc thuộc về mình, Hỏa Thần Kiếm làm sao có thể không có? Bất quá hiện tại Cơ Động vẫn chưa hoàn toàn lĩnh ngộ mà thôi.

Ngũ Hành kết giới bị Hỏa Thần Kiếm thiêu đốt khiến song phương đồng thời khiếp sợ. Ngay sau đó mười tên Hồng Bào Đại Tế Ti tạo thành Ngũ Hành kết giới chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng khổng lồ nóng bỏng bay vọt tới làm bọn hắn không thể bảo trì Ngũ Hành kết giới, theo tiếng nổ vang thứ hai, mười đạo thân ảnh đồng thời bay ngược về phía sau, máu tươi từ trong miệng họ điên cuồng phun ra tạo thành từng đạo hỏa diễm màu đỏ. Tuy rằng mười tên Hồng Bào Đại Tế Ti không hơi phi yên diệt như sáu gã trước đó, nhưng khi bay ngược về phía sau, cả đám đã mất đi ý thức. Thân hình họ đâm thẳng vào đám ma sư đằng sau, hỏa diễm nóng rực càng làm cho *lòng tin tất thắng của Hắc Ám Ma Sư lập tức tan rã.

Sáu gã Tử Bào Đại Tế Ti tiếp được mười tên Hồng Bào Đại Tế Ti bị đánh bay, ai nấy biến sắc. Một kiếm chỉ uy quả thật vượt ngoài sức tưởng tượng của bọn họ. Theo bọn hắn nghĩ, coi như là Hắc Ám Thiên Cơ xuất thủ cũng không gì hơn một kiếm này.

Hỏa Thần trăm đơn giản giết chết sáu gã Hồng Bào Đại Tế Ti, hơn nữa đã thương nặng mười tên Hồng Bào Đại Tế Ti. Trong giây lát, 16 tên Bát Quan Ma sư bị hao tổn vô cùng nghiêm trọng. Trong trí nhớ của bọn họ, dường như cảnh tượng này chưa từng xuất hiện. Nhìn lại hắc bạch song sắc Âm Dương Miện hướng trên đỉnh đầu Cơ Động đang tỏa ra kim sắc quang mang, bọn họ đã biết đối phương có thân phận gì.

Ánh sáng màu đỏ bên trên Hỏa Thần Kiếm thoáng thu liễm vài phần, với tính cách của Cơ Động trăm ổn cũng không khỏi toát ra sự kinh hãi.

Không ngờ có uy lực của Cao Cấp Siêu Tất Sát Kỹ? Một trăm đó có chứa đặc tính của bản thân Hỏa Thần Kiếm tuy rằng Cơ Động bây giờ còn không rõ những đặc tính đó là cái gì, nhưng hắn vẫn có thể khẳng định chúng tồn tại. Hơn nữa là trước kia chính mình sử dụng Hỏa Thần Kiếm chưa bao giờ xuất hiện. Chẳng lẽ Hỏa Thần Kiếm tiến hóa khiến nó có thể phát huy ra uy lực mạnh hơn?

Nhưng bất luận nói như thế nào, đây đối với Cơ Động chính là một chuyện vui mừng. Hắn sở dĩ lựa chọn sử dụng Hỏa Thần Kiếm là bởi vì bản thân mình am hiểu cận chiến, năng lực công kích từ xa rất yếu. Nếu như là cận chiến Cơ Động cơ hồ có thể bằng một Diệt Thần Kích phát huy ra uy *lực của Siêu Tất Sát Kỹ, mà công kích từ xa hiển nhiên không cách nào làm được điểm này. Cơ Động nhiều năm trước tới nay một mực kiên trì lấy cận chiến là chủ. Trực tiếp nhất dựa vào Diệt Thần Kích công kích đối thủ chẳng những uy lực cường đại, hơn nữa thập phần tiết kiệm ma lực khiến hắn kéo dài thời gian chiến đấu. Không hề nghi ngờ sử dụng công kích từ xa, nếu như đồng dạng là Siêu Tất Sát Kỹ thì tiêu hao ma lực hơn Diệt Thần Kích không biể bao nhiêu lần.

Cục diện như vậy khiến Cơ Động không thể dùng công kích từ xa ngăn cản. Bởi vì mục đích của hắn không chỉ giết chết địch nhân, mà còn phải ngăn cản chúng xông lên. Một khi Hắc Ám Thiên Cơ trở về thì phải có đường chạy, Nếu không, vạn nhất bị đám người Tử Bào, Hồng Bào này bao vây thì tình huống sẽ trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Bởi vậy, Cơ Động nhờ vào kĩ năng xuyên việt của Đại Diễn Thánh Hỏa Long ngăn cản ở đầu bậc thang, ít nhất khi đồng bạn tìm được hai kiện thủy hệ thần khí, hắn phải ngăn không cho chúng tràn tới. Vì thế Cơ Động trước tiên triệu hồi ra Hỏa Thần Kiếm phát động Hỏa Thần trăm hạ uy phong của địch nhân.

Chỉ là nguyên bản hắn chỉ hi vọng Hỏa Thần trăm có thể đẩy lùi địch nhân là tốt rồi. Nhưng mà ai biết một kích của Hỏa Thần trăm lại đơn giản miểu sát sáu gã Hồng Bào Đại Tế Ti, còn làm cho mười tên Hồng Bào Đại Tế Ti trọng thương. Uy năng này hoàn toàn vượt qua phán đoán của Cơ Động. Điều làm cho hắn kinh

hỉ nhất là dưới tình huống thi triển kỹ năng mạnh như thế, ma lực hao phí chỉ bằng một phần ba, trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ vượt cấp lên Cao Cấp Siêu Tắt Sát Kỹ. Hơn nữa lực lượng Sát Thần Tu Phổ Nhược Tư giãy dụa nhỏ đi rất nhiều, bởi như vậy, khi hấn sử dụng Hỏa Thần Kiếm có thể tiết kiệm một bộ phận Linh Hồn Lực trấn áp Tu Phổ Nhược Tư. Nói cách khác, hấn có thể sử dụng Hỏa Thần kiếm trong một thời gian dài, Kể từ đó, không hề nghi ngờ chính thể thực lực Cơ Động chắc chắn tăng vọt, năng lực công kích từ xa tăng thêm một tầng. Thần khí này cũng bắt đầu cho thấy uy năng của nó.

Hỏa Thần Kiếm cao sáu thước sau một chiêu Hỏa thần trăm liên cường hoành chỉ về phía trước, Cơ Động đứng trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long rất có phong cách, mặt nạ dữ tợn của Thần Hỏa Thánh Vương Khải hiện lên một đôi mắt lóe ra thần quang điện xạ. Nếu không phải trên đỉnh đầu hấn biểu hiện ra tu vi Bát quan ma sư thì chỉ sợ Hắc Ám Ma Sư đã đánh đồng hấn với Thánh cấp cường giả Hắc Ám Thiên Cơ rồi.

Hồng Bào Đại Tế Ti ở Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục chỉ cần một người dậm chân một cái có thể rung chuyển tứ hải, không ai không phải người có hành cực lớn, dưới một người mà trên vạn người, được dân chúng như cường giả Nhưng mà hơn ba mươi tên Hồng Bào Đại Tế Ti có lực chiến đấu hung mãnh, cường thế tự tin thế nào thì giờ *đây sợ hãi phát ra từ sâu trong nội tâm. Bất luận một người có thực lực cường đại như thế nào, khi hấn không thể chiến thắng đối thủ đều ẽ phát sinh loại cảm giác này. Trong mắt bọn hấn, Cơ Động đã trở thành một tồn tại vô địch, không có bất kỳ một gã Hồng Bào Đại Tế Ti có can đảm tiến lên, cơ hồ đều là vô ý thức tách ra hai bên lộ ra sáu gã Tử Bào Đại Tế Ti có tu vi cao nhất. Đồng thời Hồng Bào Đại Tế Ti cũng căn bản không cần phân phó, hợp thành hai cái Ngũ Hành kết giới, đồng thời lấy tất cả những bảo bối hộ mạng như áo giáp, quyền trục ra. Đại bộ phận Hồng Bào Đại Tế Ti trong tay cũng đều nắm chặt quyền trục. Một kiếm kia của Cơ Động khiến cho bọn họ sợ hãi từ tận đáy lòng.

Đồng dạng toát ra vẻ mặt đầy còn có Trần Tư Tuyền sau lưng Cơ Động, không hề nghi ngờ nàng là hiểu rõ nhất thực lực của Cơ Động. Hỏa Thần trăm có uy lực mạnh mẽ như thế, *nàng còn là người rõ hơn cả Cơ Động.

Khóe miệng toát ra một tia cười thản nhiên, trong lòng Trần Tư Tuyền yên lặng nói: mấy năm ân cần săn sóc, rốt cục bắt đầu có kết quả sao? Hỏa Thần kiếm, người đến tốt cùng còn có thể mang cho ta bao nhiêu kinh hỉ đây? Đợi đến lúc Cơ Động đột phá Cửu Quan, ta sẽ bày ra hoàn toàn thực lực của người. Cơ Động tự nhiên không biết Trần Tư Tuyền đang suy nghĩ gì, hấn chỉ biết là mục tiêu của mình đã thành công.

Một kiếm chém ra đánh chết sáu người, trọng thương mười người, còn làm cho Hắc Ám Ma Sư trước mắt giẫm chân tại chỗ. Thái Cực Ma vực phân biệt dưới chân khi hấn cùng Đại Diễn Thánh Hỏa Long sáng lên điên cuồng ngưng tụ hỏa thuộc tính nguyên tố bổ sung bản thân. Chỉ cần đối phương không mưu đồ trùng kích phòng tuyến của hấn, hấn cũng sẽ không chủ động công kích, chỉ cần có thể kéo dài thời gian lấy được hai kiện Thủy hệ thần khí thì kế hoạch của hấn coi như hoàn mỹ.

Cơ Động tuyệt sẽ không tự đại cho là mình có thể bằng vào thực lực bản thân chém giết toàn bộ Ma Sư trước mặt. Hỏa Thần trăm dù sao không phải Diệt Thần Kích ma lực hoàn toàn phóng ra ngoài, cho dù có hai gã đồng bọn *ủng hộ, lại tiết kiệm một phần ba ma lực thì mỗi một kích Hỏa Thần trăm vẫn khiến ma lực bản thân Cơ Động giảm mạnh, nói cách khác hấn chỉ có thể thi triển hai lần công kích như vừa rồi. Đây là do ma lực của hấn còn quá yếu, dù sao thì hấn vẫn chỉ là một gã Bát Quan Ma Sư chưa đột phá Cửu quan. Vô luận có tăng phúc bao nhiêu hay có ưu thế song thuộc tính đi chăng nữa cũng không cải biến được sự thực này. Không nói Ma Sư trước mặt mà bên ngoài còn có hơn vạn tên Hắc Ám Ma Sư, Cơ Động tuyệt đối có lý do tin tưởng, Hắc Ám ma quân cũng có quần thể dung hợp ma kỹ, hơn vạn Tứ Quan Ma Sư trở lên thi triển quần thể dung hợp ma kỹ, đừng nói là hấn, cho dù là Hắc Ám Thiên Cơ chỉ sợ cũng không muốn ngạnh kháng.

Sáu gã Tử Bào Đại Tế Ti chậm rãi tiến lên, sự khiếp sợ trong mắt đám người đến hiện tại cũng không có nửa phần yếu bớt, cho tới bây giờ bọn họ đều không nghĩ tới, một gã Bát Quan Ma Sư có thể đạt tới trình độ như vậy. Họ tự nhiên nhìn ra được, trong tay Cơ Động là thần khí. Nhưng mà, thần khí có thể sinh ra uy năng khổng lồ như vậy sao? Phải biết, Hồng Bào Đại Tế Ti trong Hắc Ám thần miếu đều có ma lực cùng vũ khí trang bị tốt nhất tuy rằng không thể nói mỗi một kiện đều là thứ thần khí nhưng mà tuyệt đối đều là thượng phẩm. Dưới tình huống như thế mà không thể đỡ nổi một kích kia, trong lòng bọn hấn trầm xuống. Trước đó vẫn cảm thấy xử lý cục diện trước mắt này rất dễ dàng, nhưng chớp mắt lại biến thành một

người giữ quan ải. Người nam nhân trước mắt này không biết tới đây bằng cách nào, nhưng bọn hắn có thể khẳng định, hắn chính là Quang Minh Thiên Can Thánh vương mà Hắc Âm Thiên Cơ luôn muốn tiêu diệt.

865. Chương 600: Song Thánh Cấp Dung Hợp Kỳ.

Cực hạn ma lực nồng đậm trên người hai vị chí tôn cường giả hoàn toàn bốc lên, tất cả áp lực đều tập trung vào người Cơ Động. Trong sáu tên Tử Bào Đại Tế Ti có bốn nam hai nữ, phân biệt gồm Âm Hỏa, Dương Hỏa, Âm Mộc, Dương Mộc, Âm Thổ, Dương Thổ sáu đại thuộc tính. Hiển nhiên là khi bọn họ lựa chọn nhân thủ lưu lại đã cố ý để lại những cường giả có thuộc tính âm dương tương hợp, như vậy một khi có việc xảy ra, dựa vào việc dung hợp âm dương song thuộc tính là có thể làm cho thực lực bọn họ tăng lên gấp bội. Lúc này, ma lực của sáu tên chí tôn cường giả đề thăng toàn diện khiến cho ma lực trong không khí đạt tới một trình độ mà trước đây chưa từng có, hưởng hồ còn có rất nhiều Hồng Bào Đại Tế Ti, nếu như những đồ vật trong nội bảo không phải là dùng những tài liệu cứng rắn không biết tên kiến tạo nên, sợ rằng dưới ba động ma lực khổng lồ như thế đã sớm hỏng mất rồi.

Không khí dần dần trở nên cô đọng, giả như có người bình thường ở trong này thì ngay cả năng cả năng lực hành động bọn họ cũng không có. Không chỉ là người bình thường, coi như là Ma Sư có tu vi tương đối không kém cũng không có khả năng may mắn thoát khỏi.

Sắc mặt Cơ Động mỗi lúc một ngưng trọng hẳn lên, hắn không có phát động công kích nữa, Hỏa Thần Trảm mặc dù cường đại nhưng bù lại việc tiêu hao ma lực không thể nghi ngờ là vô cùng khổng lồ, hơn nữa hắn cũng không nắm chắc có thể bằng vào Hỏa Thần Trảm mà tạo ra thương tổn cho sáu tên Tử Bào Đại Tế Ti trước mắt. Sáu tên kia dù sao cũng là sáu vị chí tôn cường giả, từ Âm Dương Miện trên đầu bọn họ là có thể nhìn ra, không có một ai là mới bước vào tu vi Cửu quan, tất cả đều là những vị cường giả Cửu quan lâu năm. Người có ma lực thấp nhất cũng đạt đến tu vi chín mươi ba cấp, hai người mạnh nhất cũng có ma lực chín mươi sáu cấp. Cứ hai người một tổ, ma lực âm dương song thuộc tính mơ hồ tương hợp, mang đến cho hắn một loại cảm giác sáu vị cường giả giống như chung một thể.

Cơ Động hiểu rõ, số lượng chí tôn cường giả trong Hắc Âm thần miếu không chỉ vượt xa tổng số chí tôn cường giả trên Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, hơn nữa những vị chí tôn cường giả này thủy chung vẫn luôn ở cùng một chỗ tiến hành tu luyện, phối hợp với nhau không biết đã bao nhiêu năm, phần ăn ý này không phải những vị chí tôn cường giả trên Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục có thể so sánh được.

Hiện giờ, từ quỹ tích vận hành ma lực của sáu tên chí tôn cường giả là có thể nhìn ra bọn họ bất động thì thôi, một khi phát động nhất định là toàn lực ứng phó. Chẳng những vậy, bọn họ tựa hồ cũng không vội vã tấn công, điều này dĩ nhiên không phải bọn họ lo lắng tới việc thượng tầng không có pháp trận bảo vệ thì sẽ bị phá hủy, mà là bởi vì nếu như có thể đánh chết Cơ Động, cho dù là những thứ trân quý này có bị phá hư, thậm chí hai kiện thủy hệ thần khí cũng bị lấy đi, đối với bọn họ tuyệt đối là buồn bán có lời. Thiên Can Thánh Vương song thuộc tính quang minh, nắm giữ thần khí cường đại, cường giả như vậy đối với Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục không thể nghi ngờ là cực kỳ trọng yếu. Hơn nữa, tình thế trước mắt nhìn qua thì rất có lợi cho đám người Cơ Động, nhưng trên thực tế cũng có mặt bất lợi, đó chính là Cơ Động không thể rời khỏi vị trí này trước khi đồng bạn lấy được hai kiện thủy hệ thần khí, nếu không thì việc này sẽ thất bại trong gang tấc. Dưới tình huống như vậy, chắc chắn Cơ Động phải dựa vào bản thân chống đỡ công kích chính diện của sáu tên chí tôn cường giả mà không thể lui về phía sau. Có thể nói, đây chính là cơ hội tuyệt hảo cho bọn họ đánh chết Cơ Động.

Sáu tên Tử Bào Đại Tế Ti trước mắt có thể nói là trực hệ trung thành nhất của Hắc Âm Thiên Cơ, sau khi xác nhận thân phận Cơ Động, bọn họ lập tức làm ra lựa chọn giữa việc bảo vệ nội bảo và đánh chết quang minh Thánh Vương của phe đối địch thì hiển nhiên việc thứ hai quan trọng hơn nhiều, chỉ cần có thể đánh chết Cơ Động, như vậy cho dù sau này Hắc Âm Thiên Cơ trở về phát hiện nội bảo bị phá hủy, đối với bọn họ cũng chỉ có tưởng thưởng mà không hề trách phạt.

So với những Hồng Bào Đại Tế Ti, Tử Bào Đại Tế Ti khi đối mặt với Cơ Động rõ ràng là thông dong hơn nhiều. Đầu tiên, bọn họ cũng có cực hạn ma lực, cực hạn ma lực của Cơ Động không cách nào sinh ra thuộc tính áp chế đối với bọn họ, hơn nữa sáu vị chí tôn cường giả hợp lực, cho dù chính thể tu vi linh hồn so ra kém Cơ Động cùng Trần Tư Tuyền dung hợp nhưng hiệu quả áp chế cũng yếu đi nhiều. Từ lúc bắt đầu

giăng co, sáu tên Tử Bào Đại Tế Ti tuyệt không nóng lòng công kích, trong tay bọn họ đều tự nắm lấy vũ khí ma lực của mình, toàn bộ đều là thứ thần cấp, ma lực trên người lại càng không có giữ lại chút nào, điên cuồng bành trướng, tạo nên áp lực càng ngày càng lớn cho Cơ Động.

- Cơ Động! Cẩn thận đấy!

Diêu Khiêm Thư đứng ở phía sau không nhịn được kêu lên một tiếng.

Hắn là muốn nhắc nhở Cơ Động, chính diện đối chiến với sự liên thủ của sáu tên chí tôn cường giả, với tu vi chưa đạt tới Cửu quan của ba người bọn họ hiển nhiên là khó có khả năng hoàn thành.

Diêu Khiêm Thư có thể đoán được thì Cơ Động tự nhiên cũng rất rõ ràng, nhưng mà hắn không thể lùi bước, hắn cảm giác được đám người Thiên Cơ đã tìm được địa phương cất giấu thủy hệ thần khí, bất quá nơi đó còn có mấy con ma thú cường đại canh giữ, cho nên phải dọn dẹp chướng ngại vật thì mới lấy được hai kiện thần khí kia. Có thể giữ vững phòng tuyến trước những người có thuộc tính hỗn độn thì tu vi của chúng làm sao lại kém được? Cái bọn họ cần bây giờ chính là thời gian.

Mà phần thời gian này phải do mình đi tranh thủ. Không thể lui về phía sau được nữa, một khi lui về phía sau, từ thang lầu tiến vào tầng thứ tư, địa thế sẽ trống trải hơn rất nhiều, số lượng địch nhân có thể đồng thời triển khai công kích sẽ nhiều hơn, chẳng những vậy hắn cũng không cách nào đảm bảo không để cho bất kỳ một ai vượt qua được.

Hít sâu một hơi, trong mắt Cơ Động lóe lên thần sắc kiên nghị dứt khoát, trong tay nắm chặt Hỏa Thần Kiếm, tâm thần hợp nhất, cả người hết sức chăm chú, so với thần khí lúc trước thì Hỏa Thần Kiếm rõ ràng cường đại hơn nhiều.

Ngay lúc này, sáu tên Tử Bào Đại Tế Ti rốt cục đã phát động công kích, ma lực của bọn chúng cũng đề thăng đến cực đỉnh, sau lưng mỗi người đều hiện lên hư ảnh Đồ Đằng của mỗi hệ. Song hỏa, song mộc, song thổ, sáu tên Tử Bào Đại Tế Ti đột nhiên biến ảo phương vị, hai gã chí tôn cường giả song thổ đứng ở trước nhất, tiếp đến là song hỏa, cuối cùng là song mộc. Bốn gã ma sư ở phía sau đồng thời giơ cánh tay lên, song mộc tăng phúc song hỏa, song hỏa tăng phúc song thổ, lợi dụng mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ hoàn thành quá trình tương sinh tăng phúc.

Giờ khắc này, sắc mặt Cơ Động thật sự thay đổi, mặc dù những hắc ám ma sư không biết sử dụng Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn trận pháp nhưng cũng không cản trở bọn họ phát huy công kích ẩn chứa ma lực tương sinh. Bởi vì không có tuần hoàn nên không thể kéo dài nhưng tổ hợp như vậy một khi hoàn thành, công kích của hai gã ma sư thổ hệ tu vi cao nhất đứng ở đằng trước thoáng cái đã được đề thăng tới Thánh cấp. Sáu tên Tử Bào Đại Tế Ti đã nhất trí phải hoàn toàn tru diệt Cơ Động ở nơi này. Bọn họ nhìn ra được, thành tựu trên phương diện ma lực hỏa thuộc tính của Cơ Động là cực kỳ cao, trước kia lại từng liên hiệp toàn bộ Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ sử dụng qua toàn bộ áo nghĩa thuộc tính hỗn độn, nếu như sáu người chia ra tấn công, như vậy hai gã chí tôn cường giả hỏa hệ cơ bản sẽ không có uy hiếp quá lớn đối với Cơ Động. Chiếu theo tình hình trước mắt, thổ trực tiếp khắc thủy, gián tiếp khắc hỏa, một kích liên hiệp ma lực mạnh mẽ của sáu tên chí tôn cường giả này cũng đã ở vào tình thế bất buộc.

Không gian to lớn ở xung quanh trong nháy mắt đã bị hai gã chí tôn thăng lên đến Thánh cấp cố định hoàn toàn, hiện giờ cho dù Cơ Động muốn rút lui đã không còn kịp nữa, một khi khí thể suy yếu thì phòng tuyến của hắn sẽ phải tan vỡ khi đối mặt với công kích vô tận của đối phương.

Thực lực tổng thể của Cơ Động quả thật có thể đối chiến cùng cường giả Thánh cấp, thời điểm Long Hoàng đối mặt với hắn cũng rất khó chiếm được tiện nghi, nhưng thực lực tổng thể này còn phải dựa trên nhiều yếu tố như tốc độ, tu vi linh hồn, mưu trí cộng với uy lực khổng lồ của Diệt Thần Kích, mới giúp cho Cơ Động có khả năng chống chọi lại cường giả Thánh cấp. Mà hiện giờ lấy cứng chọi cứng như vậy, với tu vi của hắn thì không thể nào giành được thắng lợi, chỉ sợ cho dù có Hỏa Thần Kiếm cũng khó chuyển bại thành thắng, huống chi lần này hắn phải đối mặt với hai gã Thánh cấp có ma lực âm dương tương hợp. Cục diện hiện giờ dường như là một tử cục được bày sẵn dành cho Cơ Động.

Có điều dưới tình huống như vậy, Cơ Động lại làm ra một hành động khiến mọi người không thể tin nổi, hắn chủ động thu hồi Hỏa Thần Kiếm, hồng quang trên tay biến mất, thoáng cái đã tiến nhập thể nội không còn tầm tích.

Hành động của hắn không khỏi làm sáu tên Tử Bào Đại Tế Ti ở phía đối diện giật mình ngậy ngốc một chút. Bọn họ hoàn toàn không rõ, tại sao trong giờ khắc sinh tử quan đầu này Cơ Động lại từ bỏ thần khí cường đại trong tay. Bọn họ cũng không sợ Cơ Động sẽ chạy trốn, mặc dù hai gã chỉ tôn cường giả thổ hệ còn chưa hoàn thành quá trình thăng ma lực nhưng up áp Thánh cấp đã làm cho Cơ Động không thể nào bứt ra được.

Ngay khi bọn họ còn đang khiếp sợ, hai tay Cơ Động lại bắt đầu huy động như tạt phong bạo vũ, hai tay của hắn dựa theo một quỹ tích cực kỳ kỳ ảo đánh về phía trước, chẳng những vậy mỗi một chưởng đánh ra hết lần này tới lần khác đều lặng yên không một tiếng động, không hề mang theo nửa phần ba động ma lực, lại càng không có mục tiêu công kích cụ thể nào. Bất kỳ ai cũng không nhận ra hắn đang làm gì cả, nhìn bộ dáng của hắn giống như là vô duyên vô cớ huy vũ song chưởng.

Tiểu tử này điên rồi sao? Đám người Hồng Bào Đại Tế Ti cơ hồ đều có cùng một ý nghĩ như vậy. Trái lại sáu tên Tử Bào Đại Tế Ti đang liên thủ tất nhiên sẽ không cho là Cơ Động bị điên, tuy nhiên bọn họ cũng hoàn toàn không rõ Cơ Động làm như vậy là có dụng ý gì. Chủ động buông bỏ uy lực của thần khí mà chỉ quơ quơ hai tay không, cho dù hắn có kỹ năng đặc thù cường đại gì thì khi đối mặt với Thánh cấp cường giả, chẳng lẽ uy lực kỹ năng này còn có thể vượt thần binh hắn vừa thi triển sao?

Đừng nói là địch nhân, lần này ngay cả Trần Tư Tuyền cũng không hiểu Cơ Động đang làm cái gì, vì tại thời điểm Cơ Động thu hồi Hỏa Thần Kiếm cũng đã chấm dứt việc dung hợp linh hồn cùng năng.

Chẳng qua, lúc này hắn lại nhận lấy ma lực duy trì từ năng và Diêu Khiêm Thư.

Gần như là trong thời gian mấy lần hô hấp, song chưởng của Cơ Động đã luân phiên huy động mười mấy lần, vừa mới bắt đầu thì hết thấy còn bình thường nhưng kèm theo số lần huy vũ gia tăng thì sắc mặt của hắn dần dần trở nên trắng bệch. Trần Tư Tuyền cùng Diêu Khiêm Thư rõ ràng có thể cảm giác được ma lực trong cơ thể Cơ Động đang tiêu hao với tốc độ kinh người. Tốc độ này mặc dù không giống với lúc Hỏa Thần Kiếm hấp thu phần lớn ma lực nhưng trải qua thời gian dài, ma lực tiêu hao đã vượt qua lúc sử dụng Hỏa Thần Trảm.

Cơ Động, rút cục là người đang làm gì vậy ?? Diêu Khiêm Thư cùng Trần Tư Tuyền rất muốn hỏi nhưng với tình hình trước mắt, bọn họ không thể làm như vậy, tuyệt đối không thể làm cho Cơ Động phân tâm. Bất luận Cơ Động làm gì thì lựa chọn duy nhất của hai người chính là tin tưởng hắn, tin tưởng mọi thứ hắn thực hiện đều không phải là vô ích. Hiện tại việc duy nhất hai người có thể làm được là toàn lực thúc dục cực hạn ma lực của mình phụ trợ Cơ Động. Trần Tư Tuyền đã suy nghĩ kỹ, một khi Cơ Động thật sự không thể ngăn cản được công kích của hai tên cường giả Thánh cấp, năng sẽ sử dụng Vĩnh Hằng Chi Khải, bằng vào một tia thần thức cố gắng phá vỡ không gian bị ma lực Thánh cấp phong tỏa, tranh thủ cơ hội cho Cơ Động thoát hiểm. Sau khi có ý nghĩ như vậy, tâm trí của nàng ngược lại càng trở nên bình tĩnh, trong lòng thầm nhủ:

- Cơ Động, bất luận là chàng làm việc gì, thiếp cũng sẽ ủng hộ chàng vô điều kiện.

Cho dù chàng không chịu ở bên thiếp, đến chết thiếp cũng phải chết cùng một chỗ với chàng.

Mất thấy sắc mặt Cơ Động càng ngày càng khó coi, hai gã Tử Bào Đại Tế Ti thổ hệ cũng cảm thấy một tia không đúng, có điều ma lực của bọn họ đã hoàn toàn ngưng tụ thành hình rồi, ma lực Thánh cấp thuần túy khiến bọn họ căn bản không cần quan tâm đến việc Cơ Động đang làm gì, bọn họ suy nghĩ trước mặt một kích này, kết cục của Cơ Động chỉ có thể là bị hủy diệt.

Kim sắc quang mang chói mắt cùng hơi sắc quang mang đồng thời sáng lên, ma lực Thánh cấp kinh khủng không ngừng lay động trên không trung, hai gã Tử Bào Đại Tế Ti được tăng phúc lên Thánh cấp đồng thời giơ hai tay lên, bọn họ đều bỏ qua vũ khí ma lực của mình, chỉ có dùng tay không mới có thể khống chế công kích hình thái năng lượng một cách tinh chuẩn, hướng hồ nguồn ma lực được sử dụng hiện tại đã vượt ra khỏi năng lực khống chế của bọn họ cho nên cả hai phải cực kỳ cẩn thận.

Ma lực kim sắc cùng hơi sắc đan xen vào nhau trên không trung, khí tức trầm trọng không gì so sánh được đã bài xích toàn bộ nguyên tố ma lực thuộc tính khác ra bên ngoài. Bên trong ba động ma lực kinh khủng này, đám người Hồng Bào Đại Tế Ti do e sợ bị liên lụy nên đều rút lui về phía sau, đến khi xuống tới tầng thứ hai trong nội bảo mới dừng lại. Tuy nhiên ánh mắt mỗi người cũng không rời khỏi người hai gã

Tử Bào Đại Tế Ti thổ hệ, tu vi của bọn họ mặc dù đều đã đạt tới cảnh giới Bát quan nhưng công kích của cường giả Thánh cấp bậc này không phải là dễ dàng nhìn thấy được, chỉ cần chú ý quan sát thì đối với quá trình tu luyện sau này của bọn họ sẽ có lợi ích thật lớn. Ở trong mắt bọn chúng, ba người Cơ Động đã là ba cỗ thi thể, dưới tình hình này bọn họ tuyệt không tin rằng bằng vào tu vi Bát quan của ba người Cơ Động là có thể ngăn trở hai đại Thánh cấp liên thủ, nhất là hai đại Thánh cấp này lại có thuộc tính âm dương dung hợp.

Công kích của Ma Sư khi đạt tới tầng thứ nhất định là có thể huyền hóa ra hư ảnh Đồ Đằng của mỗi hệ khiến cho uy lực tăng lên gấp bội. Nhưng mà sau khi Ma Sư đạt tới Thánh cấp, hư ảnh Đồ Đằng sau lưng không còn cần thiết nữa bởi vì tu vi Thánh cấp đã hoàn toàn áp đảo thần thú Đồ Đằng, vì vậy thứ xuất hiện sau lưng chỉ là hình dáng thuần túy nhất của năng lượng.

Đại biểu cho cực hạn mật thổ là một loại kim sắc toản thạch đang dần dần chuyển thành trong suốt, đại biểu cho cực hạn kỷ thổ là hội sắc toản thạch cũng ngày càng trở nên thâm thúy. Hai cỗ quang mang dưới sự thôi động toàn lực của hai tên Tử Bào Đại Tế Ti rốt cục đã dung hợp lại với nhau. Giờ khắc này, hai gã Tử Bào Đại Tế Ti tuyệt không hề cảm thấy thoải mái chút nào, trên trán bọn chúng đổ đầy mồ hôi, bởi vì linh hồn lực tiêu quá độ cho việc khống chế ma lực khiến cho thân thể bọn họ run rẩy không ngừng.

Bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra, sau một kích này, có lẽ bốn vị Tử Bào Đại Tế Ti chịu trách nhiệm tăng phúc sẽ không có chuyện gì nhưng hai vị phát động công kích này nhất định sẽ vì tiêu hao hết ma lực mà hư thoát.

Chẳng qua việc này không hề quan trọng! Chỉ cần có thể đánh chết Quang Minh Thiên Can Thánh Vương Cơ Động, đừng nói là hư thoát, coi như là bị thương nặng, bọn họ cũng cảm thấy đáng giá.

Quang mang trong suốt cùng đen kết hợp với nhau tạo thành một quang trụ khổng lồ, đạo quang trụ to như một cái bể cá khổng lồ hung hăng đánh thẳng tới chỗ Cơ Động, ma lực ẩn chứa trong đó lại càng to lớn đến khó mà tưởng tượng nổi.

866. Chương 601: Chiết Xạ Không Cách Nào Tưởng Tượng Nổi.

Trải qua sự tăng phúc của bốn gã Tử Bào Đại Tế Ti ở đằng sau, rút cục hai gã Tử Bào Đại Tế Ti thổ hệ đứng ở phía trước cũng lấy ma lực tăng lên tới thánh cấp phát khởi công kích mang tính hủy diệt về phía Cơ Động. Cực hạn song thổ dung hợp kỹ, ma lực thánh cấp thuần túy trực tiếp oanh kích, uy lực của một kích này hoàn toàn đã đạt tới Siêu Tắt Sát Kỹ đỉnh cấp. Cho dù là Hắc Ám Thiên Cơ đối mặt với Siêu Tắt Sát Kỹ đỉnh cấp như vậy đều phải cẩn thận đón đỡ, một kích kia dù sao cũng là ngưng tụ ma lực sáu gã cường giả chí tôn, hơn nữa bằng vào Ngũ Hành Âm Dương Tương Sinh hỗ trợ mà thi triển ra.

Đây chính là Siêu Tắt Sát Kỹ đỉnh cấp a! Nếu như Cơ Động nhận được sự trợ giúp của các Thiên Can Thánh Đồ thì hẳn cũng có thể phát ra Siêu Tắt Sát Kỹ đỉnh cấp. Nhưng mà muốn thi triển thì cần phải có thời gian, với lại lúc này ở sau lưng hẳn không có đầy đủ các đồng bọn phụ trợ, song mộc đề thăng song hỏa mặc dù không tệ nhưng bọn họ đều chỉ có tu vi bát quan, Cơ Động tuy là song hỏa nhưng ma lực bản thân hẳn vẫn là Ma Sư tám mươi tám cấp, cứ cho là tại phương diện tương sinh chiếm được ưu thế thì ma lực bản thân cũng không thể so sánh cùng tổng số ma lực của hai gã Ma Sư. Dưới tình huống như vậy, có lẽ hẳn tất phải chết không cần nghi ngờ gì nữa.

Điều Khiêm Thư ở đằng sau đã muốn nhắm mắt lại theo bản năng, tuy là Cơ Động chắn ở phía trước nhưng nếu Cơ Động chết rồi thì hẳn và Trần Tư Tuyên cũng không có khả năng may mắn thoát khỏi. Hẳn đối với Cơ Động không hề có nửa phần oán niệm, lúc này trong lòng lại đang nghĩ tới, chuyện bi thảm nhất trên đời này không gì khác ngoài chết mà không được toàn thây...

Lúc này Trần Tư Tuyên ở bên cạnh lại cực kỳ bình tĩnh, Vinh Hằng Chi Khải trên người nàng tản mát ra quang mang lực sắc chói mắt, thần thức cũng đã được điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, nàng đang đợi thời cơ cuối cùng, chỉ khi công kích của đối phương tiến vào phạm vi ba thước quanh người Cơ Động nàng mới hành động, chỉ như vậy mới khiến cho hẳn không có cơ hội ngăn cản. Nàng rất hiểu rõ Cơ Động, chỉ cần cho hẳn nhiều thời gian hơn một chút, hẳn nhất định sẽ lấy thân thể ngăn trở nàng. Chính vì thế, nàng không thể cấp cho Cơ Động cơ hội như vậy. Nàng cũng không vận khởi hình thái Long Đản của Tư Động

với năng lực phòng ngự kinh người ra nữa, vì cứu Cơ Động nàng cam tâm tình nguyện nhận lấy cái chết, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không để Tư Động mạo hiểm, thậm chí còn dùng linh hồn chi lực áp chế Tư Động, không cho Tư Động xuất hiện.

Đừng nói là bọn họ mà ngay cả Mao Đài và Ngũ Lương Dịch tâm ý tương thông với Cơ Động đều nhắm chặt hai mắt theo bản năng. Hiện giờ chúng nó cũng không làm được cái gì, căn bản là không có khả năng ngăn cản một màn này phát sinh. Chỉ có nước đem toàn bộ ma lực bản thân không ngừng rót vào người Cơ Động, cố gắng giãy dụa lần cuối cùng.

Ma lực hắc hôi sắc tản xung quanh, ma lực cực hạn Mậu Thổ màu toàn thạch trong suốt càng lúc càng chiếu rọi tản ra chói lọi quang mang, cột sáng khổng lồ tựa hồ cán nuốt hoàn toàn ba người Cơ Động, thậm chí là cả Đại Diễn Thánh Hỏa Long trong nháy mắt. Thánh cấp dung hợp kỹ, đây là lần đầu tiên các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ gặp được, cho dù là lúc trước đối mặt với Địa Long Chi Tổ thì lão cũng chưa từng dùng thánh cấp dung hợp kỹ công kích Cơ Động.

Trái ngược với các đồng bọn, mặc dù sắc mặt Cơ Động càng ngày càng tái nhợt, hai tay hắn vẫn luôn luân chuyển như cũ, thần sắc của hắn lại kiên nghị dị thường, có điều việc này dưới mắt địch nhân xem ra là hoàn toàn không biết sống chết. Tiếc là lúc này Trần Tư Tuyền cùng Diêu Khiêm Thư không thể nhìn thấy sắc mặt Cơ Động, nếu không ý nghĩ trong lòng họ nhất định sẽ phát sinh biến hóa long trời lở đất bởi vì bọn họ đã quá quen thuộc với Cơ Động, loại thần sắc này của hắn là loại thần sắc hoàn toàn nắm chắc mọi việc trong tay.

- Cảm ơn.

Hai chữ này thần nhiên phát ra từ trong miệng Cơ Động, thời điểm nói hai chữ này cũng chính là khi đạo siêu cấp tất sát kỹ đỉnh cấp này đã đánh tới trước mặt hắn không đến mười thước.

Cảm ơn? Nghe được hai chữ này mấy tên Tử Bào Đại Tế Ti cứ tưởng lỗ tai mình xảy ra vấn đề, hai chữ này cũng như hồi chuông hoán tỉnh Diêu Khiêm Thư cùng Đại Diễn Thánh Hỏa Long, khiến bọn họ trừng lớn hai mắt nhìn Cơ Động, mà lúc này Trần Tư Tuyền đang chuẩn bị lao ra cũng mạnh mẽ đình chỉ hành động của mình, đồng thời đem tiểu bộ phận ma lực còn giữ lại lúc trước toàn lực rót vào cơ thể Cơ Động, dĩ nhiên lấy thể phách thánh cấp của Cơ Động, thừa nhận nhiều ma lực như vậy cũng không có vấn đề gì cả. Kinh mạch tuyệt đối sẽ không vì vậy mà bị tổn thương. Trần Tư Tuyền có thể nghe ra được, hai chữ cảm ơn này hoàn toàn là lời châm chọc đối với đối thủ mà không phải là nói với nàng cùng Diêu Khiêm Thư. Cảm tạ địch nhân? Điều này có ý nghĩa như thế nào chứ?

Ông ~

Thanh âm vu vu trầm thấp vang lên không hề được báo trước, cả tòa nội bảo cũng bị rung chuyển kịch liệt. Sắc mặt của tất cả các môn đồ Hắc Ám Ma Sư, bất luận là những tên Tử Bào Đại Tế Ti phát động công kích hay là những tên Hồng Bào Đại Tế Ti đang quan chiến, lúc trước vẫn đang chờ đợi Cơ Động bị Siêu Tất Sát Kỹ đỉnh cấp cán nuốt thì bây giờ đều biến thành một mảnh trắng bệch. Nguyên nhân rất đơn giản, hồi sắc quang mang cùng ánh sáng toàn thạch rực rỡ của Siêu Tất Sát Kỹ đỉnh cấp vậy mà...vậy mà lại bị chuyển hướng...

Ngay tại thời điểm đỉnh cấp Siêu Tất Sát Kỹ tiến tới cách người Cơ Động năm thước, đạo quang trụ thô to như cột nước khổng lồ này cứ như vậy bị chuyển hướng bay thẳng lên không trung mà không có bất kỳ dự liệu nào. Ba động ma lực kinh khủng không hề bị suy yếu đi hay trở nên mạnh hơn, mà chỉ đơn giản là thay đổi phương hướng, chẳng qua việc này cũng đã khiến cho tình thế chuyển biến một trăm tám mươi độ.

Oanh ~

Một tiếng nổ không gì sánh kịp vang lên kịch liệt. Không chỉ là nội bảo, toàn bộ kiến trúc trong phạm vi Hắc Ám Thần Miếu đều bắt đầu rung chuyển dữ dội giống như gặp phải động đất cấp bảy. Lúc này những Ma Sư đang chạy tới nội bảo đều không thể khống chế thân thể mà lảo lồi theo từng đợt rung động. Còn A Kim và Lang Thiên Ý vốn đang phải chống đỡ những đợt công kích bất tận của Hắc Ám Ma Sư nhất thời cảm thấy áp lực giảm mạnh, bởi vì tiếng nổ đình tại nhức óc cùng với những cơn động đất đột ngột xảy ra đều truyền tới từ nội bảo ở sau lưng làm cho bọn họ không khỏi nhìn lại theo bản năng.

Sao lại thế này? Xảy ra chuyện gì vậy? Đó chính là ý nghĩ đầu tiên của tất cả mọi người. Ngay sau đó, những tên Hắc Ám Ma Quân đang chen chúc lao tới cũng đình chỉ hành động của bản thân, cả bọn ngửa đầu nhìn Hắc Ám thần miếu chí cao vô thượng ở trên không mà ngơ ngác há hốc miệng.

Một đạo quang trụ chói mắt mang theo vô số tảng đá vỡ vụn cùng dao động ma lực khổng lồ phóng thẳng lên cao. Quang trụ lóa mắt kia thậm chí còn chiếu sáng toàn bộ phạm vi Hắc Ám Thần Miếu trong nháy mắt.

Kia, kia là...

Trong mắt mỗi một tên Hắc Ám Ma Sư đều tràn ngập thần sắc bất khả tư nghị. Từ trước tới giờ trong ấn tượng của bọn hắn, phòng tuyến của nội bảo Hắc Ám Thần Miếu là vĩnh viễn không thể bị công phá. Khi bọn chúng biết được có địch nhân xâm nhập vào nội bảo thì không một ai tin tưởng cả. Nhưng giờ phút này, trông thấy đạo quang trụ thô to oanh kích đỉnh nội bảo, khiến cho phương viên mấy chục mét vuông đỉnh nội bảo nổ tung tạo thành một động khẩu cự đại thì bọn họ mới nhận ra rằng, Hắc Ám Thần Miếu vốn được xưng tụng là tồn tại vĩnh hằng tịnh không phải là không thể bị phá hủy.

Nói đến độ kinh ngạc thì có lẽ ai cũng không sánh bằng A Kim cùng Lang Thiên Ý, bởi vì khác với những người từ bên ngoài nhìn vào, tình huống bên trong nội bảo chỉ có bọn họ là rõ ràng nhất.

Hậu Thổ Chi Châu trước người Lang Thiên Ý kịch liệt chấn động khiến hắn có thể cảm giác rõ được ma lực cực hạn song thổ ẩn chứa trong đạo quang trụ phóng lên không trung kia khổng lồ cỡ nào. Mà càng như vậy, hắn càng không thể tin tưởng vào những gì đang diễn ra trước mắt. Không còn nghi ngờ gì nữa, cái này nhất định là tác phẩm của những Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ bọn họ, có điều Quang Minh Mậu Thổ Thánh Đồ hắn còn đang ở chỗ này, làm sao có thể phát ra ma kỹ cực hạn song thổ dung hợp như vậy được? Huống chi, cứ cho là hắn và Miếu Miếu liên thủ, cộng với Hậu Thổ Chi Châu cùng Đại Địa Nữ Thần Chi Trượng thì cũng không thể thi triển công kích Siêu Sát Kỳ đỉnh cấp có uy lực kinh khủng như thế. Nói cách khác, đòn công kích này căn bản không phải do Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ bọn họ phát ra. Chẳng qua, nếu không phải bọn họ thì là ai nhỉ?

Ý nghĩ của A Kim cũng không sai biệt lắm với Lang Thiên Ý. Hơn nữa nàng thân là con gái ủa tổ long, lại có thể phách thánh cấp, cảm giác đối với công kích càng thêm rõ ràng, nàng có thể đoán được muốn thi triển triển đòn công kích mạnh mẽ cỡ này ít nhất phải có hai gã cường giả thánh cấp sơ giai liên thủ. Không nói đến là vì sao trong nội bảo lúc này lại có hai gã thánh cấp cường giả, chỉ riêng mục đích hai gã thánh cấp cường giả công kích nội bảo cũng đã làm nàng không cách nào lý giải được.

Lang Thiên Ý cùng A Kim liếc nhìn nhau:

- A Kim tỉ, làm sao bây giờ?

Mặc dù nhìn qua niên kỷ A Kim nhỏ hơn hắn nhưng thực tế không biết nàng đã sống mấy ngàn, mấy vạn năm, một tiếng tỉ tỉ này, hắn gọi cũng không quá oan uổng. Thật vậy, trong số các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, ngoại trừ Cơ Động và Trần Tư Tuyên, cơ hồ những người khác đều gọi A Kim là tỉ tỉ. Đương nhiên, Phát Thụ đang thực hiện vô gian đạo nói cái gì cũng không chịu gọi nàng như vậy.

A Kim trầm giọng đáp:

-Chúng ta không cần để ý tới chuyện này, cứ tiếp tục nhiệm vụ của chúng ta. Vừa rồi khi Cơ Động chấm dứt lên hệ linh hồn cùng chúng ta, hắn cũng không có nói nhiệm vụ có gì thay đổi, vậy nên chúng ta cứ tiếp thủ tại chỗ này, chờ đợi tín hiệu của hắn.

Đối với lời nói của Cơ Động, nàng tuyệt đối sẽ không nghi ngờ gì cả, không chỉ vì sâu trong nội tâm của nàng còn cất giấu một phần tình cảm đối với Cơ Động, mà còn vì từ trước tới nay hắn chưa từng khiến cho nàng phải thất vọng. Lòng tin mãi mãi là được tích lũy từng chút một qua từng năm tháng. Huống chi, A Kim trước sau vẫn rất tin tưởng không có Hắc Ám Thiên Cơ, cho dù là Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ đều tới cũng không thể tạo ra uy hiếp chân chính tới Cơ Động.

Lời nói kiên định của A Kim đã góp phần củng cố vững chắc lòng tin của Lang Thiên Ý, hắn thở sâu, hai chân vững vàng đứng trên mặt đất giống như là cắm rễ ở đó vậy, mặc cho mặt đất bởi vì nội bảo phát nổ kịch liệt mà lắc lư còn những người khác thì không thể nào ổn định thân hình. Hắn và A Kim đều hiểu, một

tiếng nổ kịch liệt này đích thực đã gây cho Hắc Ám Ma Quân sự rung động không gì sánh kịp. Thế nhưng sau khi tiếng nổ kết thúc, đại địa cũng ngừng run rẩy, bọn họ sẽ phải đối mặt với những đợt công kích vô cùng vô tận của Hắc Ám Ma Quân. Nội bảo bị phá hủy chắc chắn sẽ khiến bọn chúng điên cuồng.

Cổ tay A Kim khẽ đảo, Diệt Tuyệt Kim Hoàn đã xuất hiện trong lòng bàn tay, đối với nàng mà nói, chém giết chẳng qua chỉ giống như bữa cơm hằng ngày, cần bản sẽ không có bất kỳ áp lực tâm lý gì cả. Lúc trước số lượng Hắc Ám Ma Sư chết trên tay nàng ước chừng gấp ba lần Lang Thiên Ý, không nên quên rằng đẳng cấp ma lực hiện giờ của Lang Thiên Ý còn cao hơn một bậc so với A Kim, chỉ là cường độ thân thể của hắn không cường hãn như nàng mà thôi. Số lượng chém giết chênh lệch to lớn như thế không chỉ là do thua kém về kỹ xảo mà khác biệt về tâm tính còn quan trọng hơn nhiều. Hơn nữa, mỗi lần giết chết một gã Hắc Ám Ma Sư, A Kim cũng không quên thu thập Hắc Ám Tinh Miện trên người đối phương. Những Tinh Miện này đều đóng vai trò không nhỏ trong việc Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ có thể tiến giai lên tu vi cứu quan trong thời gian ngắn hay không.

Điên cuồng, cái gì là điên cuồng thì bọn họ rất nhanh sẽ được chứng kiến. Khi đá vụn trong không trung giống như cơn mưa rào rơi xuống mặt nước hồ thành hà của nội bảo, mặt đất cũng không hề rung chuyển nữa, Hắc Ám Ma Quân chỉ ngậy người trong khoảnh khắc rồi sau đó bùng nổ, tiếng reo hò điên cuồng cùng tiếng gầm rú hết sức buồn cười thi nhau vang lên. Tất cả Hắc Ám Ma Quân giống như bị điên, chen chúc nhau phóng về phía nội bảo.

Lúc trước Hắc Ám Ma Quân vẫn chỉ xông lên từ dưới mặt đất nhưng sau khi nội bảo bị phá hủy, tất cả những Hắc Ám Ma Quân có tu vi lực quan trở lên đều phóng xuất ra tọa kỵ của mình, trên không trung lẫn dưới đất, hàng trăm hàng ngàn Hắc Ám Ma Quân tựa như một mảnh mây đen dày đặc cuốn tới.

Sự thật chứng minh, Cơ Động để hai người A Kim cùng Lang Thiên Ý có tu vi mạnh nhất lưu lại là hoàn toàn chính xác, nếu như đổi lại là hai người khác thì không thể nào ngăn cản đại quân trước mắt trùng kích.

A Kim trầm giọng phân phó:

-Người chỉ cần bảo vệ chính môn là được, ta sẽ tận hết khả năng giảm thiểu áp lực cho người.

Với rất nhiều lỗ hổng của nội bảo bị tấn công cùng lúc như thế mà chỉ bằng sức lực của hai người thì khó bề có thể ứng phó nổi. Đỉnh nội bảo hiện giờ chỉ còn là một động khẩu khổng lồ, nếu để cho Hắc Ám Ma Quân từ trên đó xông vào rất có thể sẽ gây ảnh hưởng đến bố trí của Cơ Động. Tuy là thực lực bản thân của từng gã Hắc Ám Ma Quân không mạnh, thua kém rất xa so với Hồng Bào Đại Tế Ti nhưng thắng ở số lượng đông đảo. Bởi vậy, chuyện A Kim phải làm hiện giờ là dùng hết khả năng ngăn cản càng nhiều Hắc Ám Ma Quân đang kéo tới càng tốt.

Kim quang rực rỡ từ trên thân A Kim bộc phát ra, theo đó một tiếng long ngâm to rõ không gì sánh kịp vang lên, thân thể mềm mại tựa như một loại cường cung kinh nổ bắn ra. Kim quang nổ rộ, trong nháy mắt A Kim đã hóa thân thành Kim Sắc Cự Long dài hai mươi thước, thân hình nàng uốn lượn trên không trung, trước hết lấy thể phách thánh cấp cường hãn đánh vỡ những tên Ma Sư sở hữu phi hành tọa kỵ vừa tiến vào nội bảo, khiến chúng hóa thành những đóa hoa máu bay lả tả trên không trung.

Nhân thần Lang Thiên Ý nhìn A Kim không khỏi lộ ra vài phần sùng bái. Chỉ có chân chính cùng A Kim sánh vai tác chiến mới có thể hiểu được thực lực của nàng kinh khủng đến bậc nào, phương pháp giết người của nàng sắc bén ra sao. Lang Thiên Ý rất rõ ràng, đừng xem mình có Hậu Thổ Chi Châu, một khi một đối một với A Kim thì nửa phần cơ hội cũng không có, đây còn là dưới tình huống không tính tới thể phách thánh cấp của nàng. Năng lực thực chiến của A Kim quá cường đại, nếu để cho hắn dùng từ ngữ để hình dung thì đó chính là “Đồng Cấp Vô Địch”.

Kim quang chói mắt tựa như vô số mũi nhọn kim sắc tản ra khắp nơi trên không trung, trong chớp mắt, đã có hơn mười tên Hắc Ám Ma Sư cùng tọa kỵ phi hành trên không trung cùng nhau vấp lạt dưới thân thể mạnh mẽ của A Kim. Phải biết rằng, tốc độ bùng nổ của Cơ Động mạnh mẽ như vậy mà vẫn kém một bậc so với A Kim, những Hắc Ám Ma Sư này làm sao có thể chống lại nàng được?

-Không nên sử dụng Siêu Tắt Sát Kỹ hoặc là ma kỹ công kích phạm vi lớn.

Tại thời điểm A Kim ở phía dưới đang đối mặt với phần đông Hắc Ám Ma Sư, chuẩn bị phóng thích Siêu Tắt Sát Kỹ tận tình tàn sát thì trong thức hải của nàng lại truyền tới thanh âm của Cơ Động.

867. Chương 602: Hắc Âm Chu Tước

Mặc dù Cơ Động không dung hợp linh hồn lực cùng A Kim và Lang Thiên Ý, nhưng mọi thời khắc đều chú ý tới hành động của hai người. Trong tình huống mấu chốt nhất, hẳn lại truyền âm cho A Kim những lời này.

Trong lòng A Kim dù cảm thấy hơi khó hiểu, vì sao Cơ Động lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy, nhưng nàng quyết định không làm trái ý hắn. Với nàng, chỉ cần Siêu Tắt Sát Kỹ phạm vi lớn là có thể tiêu diệt trăm ngàn tên Hắc Âm ma sư trước mắt, đó không phải là mục đích cuối cùng mà bọn họ tới Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục sao?

Nhưng rất nhanh, A Kim đã minh bạch ý tứ của Cơ Động, trong lòng cảm thấy vô cùng bội phục cảnh cáo kịp thời vừa rồi của hắn.

Đối mặt với A Kim trên không trung, mấy trăm gã Hắc Âm ma sư ngừng lại. Trăm đạo kim sắc quang mang ngưng tụ thành một tạo thành một con chu tước, chỉ bất đồng với Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục là trên trán của nó có một loại lông vũ màu đen. Tuy rằng số lượng rất ít, nhưng cực kỳ bắt mắt.

Tổ hợp kỹ đa trọng đồng thuộc tính. Hơn một trăm hắc ám ma sư đều là Bính hỏa thuộc tính, hơn nữa tu vi của họ đều tương đương với Lục quan, uy lực của chiêu này tuyệt không dưới Sơ cấp siêu tắt sát kỹ. Nếu vừa rồi, A Kim cũng thi triển Siêu Tắt Sát Kỹ, chắc chắn hành động sẽ trở nên chậm chạp, cuối cùng phải trực diện ngạnh kháng với đối phương. Nếu tình huống này xảy ra, chắc chắn nàng sẽ mất đi ưu thế linh hoạt, đồng thời trở thành mục tiêu công kích của đối phương. Một Siêu Tắt Sát Kỹ không thể tạo ra bao nhiêu nguy hiểm, nhưng với số lượng của trăm ngàn ma sư hợp lại thì đây chắc chắn sẽ làm cho ma sư cao cấp phải đau đầu. Đương nhiên, nếu ma sư của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục sử dụng Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp do Cơ Động sáng tạo còn mạnh hơn Tổ hợp kỹ đa trọng đồng thuộc tính của họ nhiều.

Đúng vậy a! Hắc Âm thần miếu chính là nơi trọng yếu nhất của Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục, nơi đây là địa bàn thống trị của Hắc Âm Thiên Cơ, dĩ nhiên phải có Tổ hợp kỹ đa trọng đồng thuộc tính. Sao ta lại không nghĩ tới điều này chứ?

Tuy trong lòng A Kim cảm thấy chán nản, nhưng hành động không chậm chút nào. Mắt thấy trăm tên ma sư huyền hóa ra Hắc Âm Chu tước, nàng chỉ cười lạnh một tiếng, sau đó thân ảnh lóe lên, ngạo nghễ xông thẳng về phía Hắc Âm Chu tước trước mặt.

Hành động này của nàng đương nhiên không phải xúc động, đây chỉ là đánh lừa địch nhân mà thôi.

Hắc Âm Chu Tước dưới sự hợp lực của trăm tên ma sư bay thẳng lên cao, đánh vào thân hình khổng lồ của A Kim.

Nhưng bọn hắn không biết một điều, A Kim không phải là một đầu cự long bình thường. Lúc trước thấy một đầu hoàng kim cự long bay lên, chúng cứ tưởng rằng đó là ma thú đồng bọn của Lang Thiên Ý. Hiện giờ, A Kim mới khiến họ sáng mắt ra, trên thế giới này, không gì là không thể làm được.

Thân hình khổng lồ hơn hai mươi thước đương nhiên rất rõ ràng, nhưng nếu nó đột nhiên biến mất hoặc trong nháy mắt hóa thành một nữ nhân vóc dáng thon thả thì sao?

Kết quả dễ thấy nhất chính là Siêu tắt sát kỹ Hắc Âm Chu tước sẽ đánh trượt mục tiêu, tuy nhiên đây chỉ là biến hóa tạm thời mà thôi. Hắc Âm Chu tước lượn một vòng trên không trung, sau đó tiếp tục đuổi sát sau lưng A Kim.

Nhưng tốc độ của nàng khiến đám ma sư giật mình khiếp sợ, chỉ thấy sau khi hóa thành hình người, cả người nàng hóa thành một đạo kim quang giống như rơi tự do từ trên không trung xuống. Nhìn bề ngoài thì có vẻ như Hắc Âm Chu Tước đuổi sát theo A Kim, nhưng thực tế nó không có khả năng oanh kích lên người nàng. Mặc dù tốc độ hiện giờ của nàng vẫn chưa phải là cực hạn.

Điều này...Đám Hắc Âm ma sư vừa thi triển Hắc Âm Chu Tước cảm thấy choáng váng, sao đột nhiên một đầu hoàng kim cự long lại biến thành một nữ tử mặc kim giáp. Sau đó, một bên chạy, một bên đuổi. Chỉ là... Hình như phương hướng nữ tử chạy tới là phía mình.

Đám Hắc Ám ma sư phản ứng nhanh liền quay đầu bỏ chạy, tuy bọn họ không biết sự việc tiếp theo sẽ như thế nào. Nhưng cho dù Siêu Tất Sát Kỹ có oanh kích trúng A Kim, thì họ cũng không thể chịu nổi dư ba lan ra.

Nhưng không có dư ba theo suy nghĩ của bọn họ. Thân thể của A Kim mạnh hay Hắc Ám Chu Tước mạnh hơn?

Sơ cấp siêu tất sát kỹ Hắc Ám Chu Tước phóng thích ma lực, ngưng tụ thành thực thể. Chiều dài ước chừng hai mươi thước, cánh gang rộng hơn bốn mươi thước, còn lớn hơn thân hình cự long của A Kim. Thấy được tính hủy diệt mạnh mẽ của nó, khóe miệng A Kim hiện lên một nụ cười lạnh. Cơ Động không cho ta phóng thích siêu tất sát kỹ, nhưng không nói không cho ta dùng chiêu gây ông đập lưng ông.

Mắt thấy A Kim sắp va chạm với mặt đất thì đột nhiên thân hình nàng biến hóa một cách quỷ dị, đuôi phải giống như roi, đánh mạnh lên mặt đất. Lợi dụng phản lực bắn ngược lại lên, kim sắc quang mang trên không trung tạo thành một đường cong hoàn mỹ bay xéo ra.

Còn đám hắc ám ma sư phía dưới, đột nhiên thấy A Kim biến mất, trong lúc bất ngờ không thể khống chế nó. Thử nghĩ mà xem, tuy Sơ cấp siêu tất sát kỹ này chỉ tập trung mà mình A Kim, nhưng bản thân nó chính là quần thể đa trọng siêu tất sát kỹ. Sau khi thi triển, nó sẽ chỉ công kích đối phương mà không ai có thể điều khiển được. Bởi có ma sư nào có linh hồn lực mạnh như vậy. Ngay khi A Kim tránh thoát thì Sơ cấp siêu tất sát kỹ Hắc Ám Chu Tước đã oanh kích xuống mặt đất, bùng nổ giữa đám hắc ám ma sư.

Ầm...Ầm!!! Thanh âm gào thét kịch liệt của Siêu Tất Sát Kỹ khiến đám Hắc Ám ma sư không khỏi bị kèm hãm. Cho dù Hắc Ám Chu Tước chỉ là một công kích đơn thể kỹ năng, nhưng khi nó oanh kích lên mặt đất vẫn tạo nên một xung lực mạnh mẽ.

Đường kính trăm thước, toàn bộ hắc ám ma sư giống như bị bốc hơi. Trong nháy mắt, ít nhất có trăm tên hắc ám ma sư thẳng tiến địa ngục, phạm vi ba trăm thước tuy không bị chết, nhưng đại đa số bị sóng xung kích chấn bay lên không trung, cho tới khi rơi xuống đã không còn hình dạng con người, những ma sư khác bị thương không đếm hết.

Bên kia đại môn nội bảo, toàn thạch phòng ngự đang ngăn cản đại lượng Hắc ám ma sư. Mặc cho họ có anh kích bao nhiêu ma kỹ, chỉ tạo nên những gợn sóng mà không thể lay động phòng ngự này. Không phải ai cũng phóng xuất ra được Hỏa thần trăm giống như Cơ Động, hơn nữa phòng ngự do Lang Thiên Ý thi triển không phải sơ cấp Siêu Tất Sát Kỹ, mà là trung cấp Siêu Tất Sát Kỹ. Nhờ tác dụng của cường đại của thần khí Hậu Thổ Châu, tiêu hao ma lực do hấn thi triển kỹ năng sẽ giảm xuống, mà hiệu quả lại tăng lên.

Muốn công phá phòng ngự của trung cấp Siêu Tất Sát Kỹ, không phải có Chí tôn cường giả, chỉ bằng những hắc ám ma sư này thì không thể làm được.

So với A Kim, Lang Thiên Ý dường như thoải mái hơn nhiều. Sau lưng hắn có Mậu Thổ ngưng tụ pháp trận, phía trước có toàn thạch phòng ngự vững chắc. Ngoài ra không ngừng có tiêm thứ từ toàn thạch phóng ra khiến cho mỗi lần đám hắc ám ma sư tiến tới công kích đều có thu hoạch không nhỏ.

Tình hình chiến đấu bên ngoài càng ngày càng kịch liệt, mà bên trong nội bảo cũng biến hóa rất lớn.

Ngay sau khi công kích của quân mình giống như tự đập vào chân, khiến đám hắc ám ma sư choáng váng, không ngờ tình huống lại chuyển biến bất ngờ, làm họ trở tay không kịp.

Các Hồng bào đại tể ti còn đỡ, quyền hạn của họ không thể tiến vào nội bảo tầng năm. Còn sắc mặt của sáu gã Tử bào đại tể ti trở nên cực kỳ khó coi, bởi công kích vừa rồi đã đánh vào cấm thất bên ngoài. Chính là cấm thất bên ngoài! Nơi đó cất giấu rất nhiều những điều cơ mật cùng vật phẩm trân quý. Tuy họ chưa từng tiến vào, nhưng những thứ đó đều được Hắc Ám Thiên Cơ cất giữ cẩn thận, há có thể là vật thường.

Nghe nói, dưới đó còn có cả dược vật bảo trì sự thanh xuân. Nhờ đó mà Hắc Ám Thiên Cơ dù đã hơn năm mươi, nhưng nhìn bên ngoài vẫn còn trẻ hơn cả Lý Vinh Hạo. Niên kỷ của Hắc Ám Thiên Cơ rất khó đoán, cho dù bọn họ ở trong Hắc Ám Thần miếu cũng không biết được. Ở trong cấm thất chắc chắn có nhiều bí mật về Hắc Ám Thiên Cơ. Trừ phòng hộ mạnh mẽ bên ngoài thì nó cũng chính là nơi kiên cố nhất tại Hắc Ám Thần miếu. Vì thế mà nhóm Tử bào đại tể ti mới phóng ta công kích Cơ Động, bởi họ tự tin không ai

trong nhóm Thiên Can Thánh Đồ có thể công phá. Hơn nữa, bên ngoài còn có vài đầu ma thú cường đại thủ hộ.

Chỉ là, nơi mà sáu gã Tử Bào Đại Tế Ti liên thủ phát động Siêu Tắt Sát Kỹ chính là cấm thất và chỗ ở của đám ma thú cường hãn. Kiến trúc của nội bảo tuy kiên cố, nhưng làm sao có thể chống nổi được Đỉnh cấp Siêu Tắt Sát Kỹ oanh kích đây?

Sau tiếng nổ vang ầm ầm, Hắc Ám Thần miếu chấn động dữ dội. Máu tươi từ khóe miệng Cơ Động điên cuồng phun ra, thân hình hắn ngồi trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long lắc lư dữ dội. May nhờ có Trần Tư Tuyền và Diêu Khiêm Thư từ phía sau cùng đỡ hắn.

Trong mắt Cơ Động hiện lên vẻ tàn khốc, hắn hít sâu một hơi, thúc dục Hỗn Độn lực đè nén thương thế xuống. Nhìn một màn vừa rồi có vẻ đơn giản, nhưng áp lực chân chính phải thừa nhận bao nhiêu thì chỉ có một mình hắn mới hiểu rõ. Chuyển hướng một công kích tương đương với Đỉnh cấp Siêu Tắt Sát Kỹ đơn giản như thế sao?

Hắn hiểu rõ, mình tuyệt không thể ngã xuống, bởi vì thân phận Thiên Can Thánh Đồ đã bị vạch trần. Hắn không thể biết được, đòn công kích vừa rồi có khiến Hắc Ám Thiên Cơ chú ý hay không. Hiện tại không thể mạo hiểm, chỉ còn cách rút lui khỏi nơi này, tìm cơ hội để mình chữa thương.

- Đẩy ta!

Ngàn năm sinh mệnh chi nguyên đã hiện lên trên tay Cơ Động, đồng thời sinh mệnh chi hạch trên cổ tay cũng hiện lên những vầng sáng màu xanh biếc, có thể thấy lúc này hắn bị thương không nhẹ.

Hai chữ ngắn gọn này khiến Diêu Khiêm Thư chưa hiểu Cơ Động muốn làm gì thì Trần Tư Tuyền đã cắn chặt răng, dùng sức đẩy mạnh Cơ Động về phía trước.

Mặc dù đã bị thương nặng, nhưng ánh mắt Cơ Động vẫn mang vẻ lạnh lùng và nghiêm nghị. Bàn Xà thiểm được thi triển giữa không trung, cơ hồ chỉ trong nháy mắt hắn đã hiện lên trước mặt hai gã Tử Bào Đại Tế Ti

Hai gã này không phải là cường giả Thánh cấp, vì thế chỉ một chiêu Đỉnh cấp Siêu Tắt Sát Kỹ đã hoàn toàn rút sạch ma lực trong người họ, hiện tại đang thoát lực ngã xuống. Phía sau họ, tình huống của bốn gã Tử Bào Đại Tế Ti khác có đỡ hơn. Nhưng chỉ có thể phát huy được hai, ba phần sức mạnh vốn có mà thôi. Ai trong số họ có thể nghĩ tới, sau khi đỡ một đòn Đỉnh cấp Siêu Tắt Sát Kỹ, Cơ Động vẫn có thể tiếp tục công kích. Lúc này là thời điểm mà họ yếu nhất, nếu không lợi dụng thì chỉ cần đám Tử bào đại tế ti tri hô hoặc Hồng bào đại tế ti bảo vệ thì cơ hội này sẽ biến mất. Mà lúc này, Đỉnh cấp Siêu Tắt Sát Kỹ sau khi chuyển hướng khiến cả Hắc Ám thần miếu kịch liệt nổ vang kèm theo chấn động. Tất cả mọi người đang kinh hãi, chỉ có Cơ Động và hồng nhan tri kỷ của hắn - Trần Tư Tuyền mới có phán đoán và phối hợp nhịp nhàng như vậy.

- Cẩn thận! Phòng ngự!!!

Một gã Hỏa Hệ Tử Bào Đại Tế Ti quát to, thân hình hắn nhảy lên, đồng thời mở một quyển trục ra. Một luồng sáng chói sáng bên người hắn, bảo hộ hắn và một đồng bọn phía sau.

Lại là một toàn thạch phòng ngự, trong mắt Cơ Động lóe lên một tia thất vọng. Hiện giờ chỉ có thể giết hai người.

868. Mười Siêu Tắt Sát Kỹ Đồng Thời Nở Rộ Tại Hắc Ám Thần Miếu

Cơ Động không hề nghĩ tới, dưới tình huống này, sự đề phòng của gã Tử Bào Đại Tế Ti vẫn mạnh như thế. Bốn gã phía sau đã được toàn thạch phòng ngự vững vàng, chỉ với ma lực hiện tại của mình thì không thể công phá phòng ngự tương đương với sơ cấp Siêu Tắt Sát Kỹ được.

Thở dài một hơi, hai tay Cơ Động đã đánh tới đỉnh đầu hai gã Thổ Hệ Tử Bào Đại Tế Ti. Không một chút trì hoãn, ma lực bùng phát nổ đầu họ thành mạt phẫn. Lực lượng mạnh mẽ ẩn bên trong Diệt Thần Kích bắn huyết nhục ra bốn phía, ngăn cản đám hồng bào Đại Tế Ti đang xông lên.

Hồng bào Đại Tế Ti đã bị Cơ Động dọa sợ tới mức thần hồn rối loạn, bắt đầu bỏ chạy tứ tán, trốn chạy huyết nhục đang bắn ra xung quang, mặc dù chúng không có khả năng gây thương tích cho họ.

Cơ Động không dừng lại, thân hình gấp lại, hai tay thu lấy hai khóa Cửu Quan Hắc Âm tinh miện, sau đó xoay người bay lên không trung. Sau khi ngồi vững trên lưng vào Đại Diễn Thánh Hỏa Long, Mao Thái cùng Ngũ Lương Dịch phun ra hai ngụm thổ tức phong kín lộ tuyến truy kích của nhóm hồng bào Đại Tế Ti. Kỳ thực việc này hơi thừa, bởi trong một khoảng thời gian ngắn, chắc chắn không ai dám đuổi theo. Những Tử bào đại tế ti còn lại cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, họ liều mạng khôi phục ma lực trong cơ thể. Sáu người liên hợp công kích bị Cơ Động tiêu diệt hai, lúc này ma lực của họ còn chưa khôi phục, nếu xông lên chẳng phải là đi tìm chết sao? Lửa giận của Hắc Âm Thiên Cơ so với cái chết đương nhiên là khác nhau xa. Cơ Động chỉ bằng sức mạnh của một người đã đủ sức đối chiến với lực lượng mạnh nhất của Hắc Âm Thần miếu.

- Đắc thủ!!!

Thanh âm mà Cơ Động hi vọng nhất, cuối cùng cũng vang lên trong linh hồn. Đây là thanh âm của Thiên Cơ, hiển nhiên mục tiêu quang minh song Thủy Hệ thần khí đã thành công.

Cho dù lúc này, lực phủ ngũ tạng đang quay cuồng, nóng như lửa đốt, nhưng Cơ Động vẫn không nhịn được mà cười to. Thanh âm phóng túng quanh quần Hắc Âm Thần miếu như đang châm chọc đám Hắc Âm ma sư. Thân hình Đại Diễn Thánh Hỏa Long lóe lên, chỉ trong chớp mắt đã bay vọt lên cao rồi lao đi.

Chỉ với năm người, có thể nói họ đã giành toàn thắng khi lấy được thần khí từ trogn Hắc Âm Thần miếu.

Đây là trận chiến phối hợp đầu tiên sau khi Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đi tới Hắc Âm Ngũ Hành đại lục. Trong quá trình thực chiến, Cơ Động đã dùng hành động và năng lực để chứng minh tất cả, không có hấn trận chiến ngày hôm nay hấn không thể thành công.

Quang mang mười màu từ trong tay áo Cơ Động bay ra bốn phương tám hướng, nhưng tất cả không ngoại lệ đều tập trung vào nơi có số lượng Hắc Âm ma quân nhiều nhất. Đồng thời, hấn cũng phát tín hiệu rút lui cho A Kim và Lang Thiên Ý.

Lang Thiên Ý ở ngay phía dưới nội bảo, vì hấn đã đột phá cửu quan nên có thể phi hành không cần tọa kỵ. Nhờ có Hậu Thổ Châu phòng hộ, trong nháy mắt hấn đã xuất hiện trên lưng tới Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Về phần A Kim, ở nơi này vẫn chưa ai có thể lưu nàng lại. Sau khi hóa thành một đạo kim quang, nàng cũng trở về bên cạnh mọi người.

- Ngũ Hành Âm Dương giới.

Cơ Động khẽ quát một tiếng, ngay sau đó hấn phun ra một ngụm máu tươi.

Nhóm Quang Minh Thiên Can thánh đồ sớm đã bội phục hấn sát đất, không chút do dự, họ phóng ra ma lực bản thân. Nhưng không phải phối hợp với Cơ Động mà là cực hạn song của Hỏa Đại Diễn Thánh Hỏa Long hợp thành Ngũ Hành Âm Dương giới.

Ngay khi Đại Diễn Thánh Hỏa Long vừa bay lên cao thì vô số ma kỹ viễn trình đồng loạt công kích, tuy nhiên Ngũ Hành Âm Dương giới xuất hiện rất đúng lúc, phòng ngự mạnh mẽ chặn lại tất cả. Lúc này, hắc ám ma quân vừa muốn thi triển Tổ hợp kỹ đa trọng đồng thuộc tính thì quang mang mười màu mà Cơ Động đã phóng ra bắt đầu phát huy tác dụng.

Ầm...Ầm...!!!

Một tiếng nổ kịch liệt vang lên, chín cột sáng kim sắc hỏa diễm giống những con cự long khổng lồ đột nhiên xuất hiện, mấy chục tên ma sư chung quanh nhất thời bị cuốn vào bên trong và tan thành tro bụi.

Sơ cấp Siêu Tắt Sát Kỹ Viêm Long Cửu Chuyển. Đây là một trong những chiêu thức trụ cột nhất trong Bính Hỏa hệ Siêu Tắt Sát Kỹ. Mặc dù bản thân nó là công kích phạm vi lớn, nhưng uy lực không mạnh, dưới sự dàn trải, chỉ có thể tương đương với Tắt Sát Kỹ. Nhưng nó lại có chỗ tốt rất lớn chính là sau khi thi triển, hiệu quả liên tục trong một thời gian rất dài, ít nhất cũng trong ba phút trong một phạm vi khá rộng.

Lúc trước, khi , Âm Triều Dương truyền kỹ năng này cho Cơ Động, đã từng nói rằng trong những cuộc quần chiến. Đặc biệt là trong chiến tranh, nó có hiệu quả rất lớn, phải sử dụng cẩn thận.

Bởi vì Cơ Động có Diệt Thần Kích, hơn nữa kỹ năng truyền thừa từ hai đại quân vương không thiếu, vì thế hắn chưa từng sử dụng Viêm Long cửu chuyển. Dù sao mức độ tiêu hao ma lực đơn thuộc tính của nó quá mức khổng lồ, mà uy lực còn không bằng Nhật Nguyệt càn khôn giới. . Đây là lần đầu tiên Cơ Động sử dụng ở trên chiến trường, nhưng không phải một mà là mười.

Mười đạo quang mang ném ra chính là mười bình Ma Kỹ tửu, mỗi một bình đều dùng Thiên chi ngọc tạo thành. Nhiều năm qua, Cơ Động không sử dụng tới nó nữa, lần này hắn trực tiếp phóng xuất ma Kỹ tửu cấp bậc Siêu Tất Sát Kỹ.

Những ngày cuối cùng ở tầng thứ mười tám của địa tâm thế giới, trong lúc hoài niệm Liệt Diễm, Cơ Động đã dùng toàn bộ thiên chi ngọc lấy được từ Hỏa Liên tộc chế tạo Ma Kỹ tửu. Số lượng thiên chi ngọc có phẩm chất cao không nhiều lắm, ước chừng khoảng bốn mươi khối tương đương với bốn mươi công kích sơ giai Siêu Tất Sát Kỹ.

Điều đáng tiếc chính là tu vi của Cơ Động không đủ, không thể tạo ra hiệu quả của âm dương dung hợp Siêu Tất Sát Kỹ mà chỉ là đơn thể Siêu Tất Sát Kỹ. Hắn hiểu rất rõ điều này, vì thế mà Siêu Tất Sát Kỹ Ma Kỹ tửu đều có phạm vi sát thương lớn. Lúc này, trên Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục có bốn năm nghìn tam, tứ giai, kể cả Ngũ giai và Lục giai ma sư, không phải chính là cơ hội sát thương địch nhân tốt nhất sao.

Ma Kỹ Tửu có một lợi thế lớn nhất chính là có thể điều khiển bất cứ lúc nào, chỉ cần Cơ Động nguyện ý, lúc nào cũng có thể bùng phát. Hơn nữa, trước khi Ma kỹ tửu bùng nổ, không sinh ra bất kỳ dao động ma lực nào.

Vừa rồi, Cơ Động không cho A Kim thi triển siêu cấp tất sát kỹ, là bởi vì trong quá trình tích tụ ma lực, đám hắc ám ma sư chắc chắn sẽ nhận ra nhược điểm này. Chỉ cần bọn chúng chớp lấy thời cơ thi triển Tổ hợp kỹ đa trọng đồng thuộc tính cắt đứt quá trình này, thì A Kim chỉ có nước tiêu hao ma lực mà không thể làm được gì. Mà điều trọng yếu nhất khi xâm nhập vào lòng địch chính là bảo trì ma lực tùy thời ứng biến.

Nhưng Ma kỹ tửu thì không như vậy, mười đạo quang mang Cơ Động đã phóng ra chỉ lớn bằng nắm tay, hơn nữa từ trên cao bay ra và không có chút ma lực ba động, vì thế đám hắc ám ma sư phía dưới không hề phát hiện điều gì. Cho tới khi mười đoàn quang mang đã phân tán tới mười phương vị bất đồng, Cơ Động mới sử dụng linh hồn lực mạnh mẽ để dẫn phát.

Rung động, các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ hiện giờ chỉ cảm nhận được hai chữ rung động. Họ chưa từng nhìn thấy mười công kích tương đương với Siêu Tất Sát Kỹ đồng thời bùng nổ. Đừng nói họ, mà kể cả Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục hay là Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục cũng không có mấy người được chứng kiến. Một đầu viêm long chính là cửu chuyển hoàng kim hỏa long, như vậy mười đầu viêm long tương đương với chín mươi đầu cửu chuyển hoàng kim hỏa long tàn sát đám hắc ám ma sư. Cảnh tượng này tráng lệ tới bậc nào, trong tích

tắc cắt đứt quá trình thi triển Tổ hợp kỹ đa trọng đồng thuộc tính của hắc ám ma quân. Hiện tại, chỉ còn tiếng gào thét thảm thiết vang lên tận trời.

Thấy đồng bạn ngã ra, sắc mặt Cơ Động không đổi tùy ý phát tay, một bình chứa Siêu Tất Sát Kỹ Ma Kỹ Tửu ném vào đỉnh của nội bảo. Nơi đó vẫn còn một đám hồng bào Đại Tế Ti và bốn gã Tử Bào Đại Tế Ti, nếu không ra chiêu thì làm sao Đại Diễn Thánh Hỏa Long có thể ung dung rời đi.

Không có thời gian để tiếp tục thưởng thức cảnh tượng trước mắt, , Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã chuyển mình giống như tên bắn bay về phía xa. Sương mù nồng đậm hiện lên bao phủ thân hình của các Quan Minh Thiên Can Thánh Đồ. Dưới tình huống như vậy, cho dù công kích của Bào Đại Tế Ti cũng không theo kịp đám người Cơ Động. Về phần bọn họ có dám dùng tọa kỵ truy đuổi hay không thì đáp án hiển nhiên là không thể.

Quang mang nhàn nhạt lóe lên, trên mặt Cơ Động hiện lên thần quang lạnh lùng, hai tay khép lại trước ngực. Biến hóa của hắn khiến cho không khí dường như cũng run rẩy. Lúc này, Cơ Động đứng trên lưng

Đứng ở Đại Diễn Thánh Hỏa Long, không hề nhúc nhích. Mạt Nhi đã được thả ra, ánh mắt tiểu la ly nhìn Cơ Động khác trước hoàn toàn.

869. Chương 604: Đại Thúc Yêu Quái

Tiểu la ly ngơ ngác nhìn Cơ Động, người nàng đã gọi là đại thúc đang đứng cách đó không xa. Lúc này, trong lòng nàng lẩn lộn ngũ vị mà không hiểu tại sao. Đêm hôm trước, nàng không bao giờ nghĩ tới một người có thể mạnh tới như thế. Mặc dù chưa từng gặp mặt Hắc Ám Thiên Cơ, nhưng với nàng, người lợi hại nhất chính là phụ thân mình.

Chuyện thu mình vào Chu tước thủ trạc khiến nàng rất bất mãn với Cơ Động, nàng cảm thấy mình có năng lực để đi theo Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ. Cho dù không đủ thực lực, cũng đủ trí thông minh, không thể xảy ra nguy hiểm gì.

Nhưng khi chứng kiến hết thấy hành động của bọn họ, nàng mới hiểu được một khi đối mặt với cường giả chân chính, bất kỳ tiểu xảo gì đều không có tác dụng. Đồng thời nàng biết, nếu Cơ Động muốn giết mình, còn dễ hơn là giết một con kiến. Mặc dù trong lòng vẫn còn chút bất bình, nhưng ở trong Chu tước thủ trạc có thể nhìn thấy hết thấy mọi việc bên ngoài, cảm giác giống như xem bọn họ đang diễn kịch.

Chỉ là, sau khi theo Cơ Động tiến vào Hắc Ám nội bảo, tâm tình của Mạt Nhi không thể nào bình tĩnh, hô hấp của nàng như ngưng lại. Nàng rất khẩn trương. Đây chính là trọng địa Hắc Ám Nội Bảo trong Hắc Ám Thần miếu đó.

Chuyện phát sinh tiếp theo khiến tiểu la ly hoàn toàn đại ra, Hỗn độn lực là những thứ là nàng căn bản không thể lý giải. Thực lực của Cơ Động càng vượt khỏi phạm trù ma sư bình thường mà nàng biết. Ngay khi hai gã tử bào đại tể ti đề thăng Thánh cấp và công kích Cơ Động, nàng đã nghĩ: Cơ Động xong rồi! Minh xong thật rồi!! Đạo quang mang đó cắn nuốt Cơ Động thì sao không thể cắn nuốt thủ trạc chứ?

Nhưng một màn tiếp theo khiến Mạt Nhi cảm thấy như đang mơ. Cơ Động không chỉ cho nàng thấy tình huống bên này, mà đồng thời A Kim, Lang Thiên Ý đang chiến đấu với bốn gã tử bào bên kia cũng vậy. Mặc dù không dung hợp linh hồn với đồng bạn, nhưng nhờ linh hồn lực mạnh mẽ, hẳn mới có thể đưa ra hành động kịp thời cho A Kim.

Tất cả chuyện này đều là giả, đây là suy nghĩ lúc đó của nàng. Bởi nàng không thể nào tin được, một ma sư có thể làm nhiều chuyện đến thế, chỉ một kích đã ngăn cản sáu gã Tử Bào Đại Tể Ti cùng mười mấy tên hồng bào Đại Tể Ti, còn tiêu diệt một phần ba lực lượng của chúng. Năng lực như vậy có còn là con người sao? Đây đúng là yêu quái a!

Trong lúc tiểu la ly đang cố gắng khẳng định phán đoán của mình thì Cơ Động thả nàng từ trong Chu Tước thủ trạc ra. Đại diễn thánh hỏa long rời khỏi Hắc Ám Thần miếu, nhìn thấy cảnh tượng chín mươi đầu hỏa long tàn sát đám hắc ám ma sư. Nếu như nói những gì vừa rồi đều là ảo giác do Cơ Động gây ra, thì hiện giờ, khi chính mình mục kích thì sao có thể là ảo giác được.

Nhìn Mạt Nhi ngơ ngác nhìn xung quanh, Miểu Miểu cảm thấy buồn cười hỏi:

- Sao vậy? Sợ rồi hả? Những chuyện như thế này, không phải ai cũng có thể chứng kiến đâu, không biết sau này muội còn cơ hội như vậy không.

Mạt Nhi từ trong trạng thái ngây ngốc bừng tỉnh, theo bản năng nàng chỉ về phía Cơ Động, nho giọng hỏi Miểu Miểu:

- Tỷ tỷ! Đại thúc đó thật sự là nhân loại sao? Hắn không phải là yêu quái chứ?

Thanh âm của tiểu la ly tuy rất nhỏ, nhưng với tu vi của mọi người vẫn nghe được rõ ràng. Nhưng không ai phản bác, thậm chí Đỗ Hình Nhi, Miểu Miểu và A Kim đều gật đầu. Khóe miệng Thiên Cơ hiện lên nụ cười vui vẻ, Đỗ Minh cùng Lang Thiên Ý tuy không tỏ rõ thái độ của mình, nhưng từ trong ánh mắt hoang mang của họ có thể thấy được hai người cũng không dám tin.

Điều Khiêm Thư ngơ ngác đứng yên tại chỗ, dường như hắn không để ý tới những gì mọi người đang nói, trong miệng thì lẩm bẩm:

- Thật là xui xẻo. Có bao nhiêu hắc ám tinh miện kia.

Nghe hắn nói, trong lòng mọi người khê động. Đúng vậy! Chưa nói lúc trước có được bao nhiêu, chỉ riêng mười Siêu Tắt Sát Kỹ của Cơ Động đã tiêu diệt vô số Hắc Ám ma sư. Nếu có số lượng Hắc Ám tinh miện này, thực lực của Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ sẽ tăng lên một phạm vi lớn.

Cơ Động thủy chung vẫn đứng yên, Trần Tư Tuyền ở phía sau đỡ lấy cánh tay hắn, ma lực trong người truyền vào cơ thể hắn. Mặc cho ma lực của nàng lúc này gần như đã cạn kiệt, nhưng chỉ cần khôi phục được một chút là nàng lại chuyển cho Cơ Động.

Không phát động truyền tống trận pháp bởi không cần thiết, hơn nữa không nên lộ ra tất cả những bài tẩy của mình cho đối phương biết.

Sau khi bay cao mấy ngàn thước, Đại Diễn Thánh Hỏa Long nhằm kỹ một phương hướng liền cấp tốc phi hành. Hai canh giờ sau ước chừng đã bay được ngàn dặm mới hạ xuống một khoảng sơn mạch.

Từ trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long nhảy xuống, mọi người cảm thấy kinh ngạc khi phát hiện Cơ Động vẫn còn đứng yên trên đó.

- Cơ Động làm sao vậy?

Miếu Miếu giật mình hỏi.

Lúc thay đổi phương hướng của Đỉnh cấp Siêu Tắt Sát Kỹ chỉ có Trần Tư Tuyền và Điều Khiêm Thư chứng kiến. Mà Trần Tư Tuyền thì chăm chú giúp Cơ Động khôi phục ma lực, Điều Khiêm Thư thì đang đắm chìm trong hắc ám tinh miện, vì thế không ai giải thích. Sau khi tới địa phương an toàn, tất cả mới nhớ tới một màn rung động cuối cùng kia. Nhưng chưa chờ tới lúc hỏi rõ thì Cơ Động có vẻ đã xảy ra vấn đề.

Trần Tư Tuyền thở dài, ôm lấy lưng Cơ Động đỡ lấy hắn, sau đó nhẹ nhàng hạ xuống đất. Lúc này, mọi người mới thấy sắc mặt tái nhợt nhưng rất kiên định của hắn.

- Khiêm Thư, Bảo Nhi, Đỗ Minh, giúp ta chữa trị cho Cơ Động đi. Thương thế của hắn rất nặng.

Trần Tư Tuyền nói rất nhẹ nhàng, nhưng không ai không cảm nhận được sự đau lòng của nàng.

Điều Khiêm Thư tỉnh táo lại, vội vàng cùng Đỗ Minh, Lam Bảo Nhi tiến lên phía trước. Mộc Hệ và Thủy Hệ là liều thuốc chữa trị thương thế tốt nhất.

- Khụ!!!

Không đợi mọi người chữa trị, Cơ Động phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt hắn chậm rãi nhắm lại.

Các Thiên Can Thánh Đồ trầm xuống, quay xung quanh Cơ Động. Lúc này, sau khi tinh thần và thể xác bình tĩnh lại, họ có thể tưởng tượng được vì sao thần sắc Cơ Động kiên định như thế. Hắn đã áp chế thương thế của mình tới tận bây giờ.

Thân là Thiên Can Thánh Vương, là người đứng đầu. Trên vai Cơ Động gánh vác toàn bộ trọng trách, cho dù có bị thương nặng, nhưng hắn vẫn không làm ảnh hưởng tới ý chí chiến đấu của đồng bạn, đồng thời không để cho địch nhân nhận ra sơ hở. Hắn đã kiên trì không cho mình ngã xuống, thậm chí sau khi rời khỏi nội bảo, còn gắng gượng tung ra mười bình Ma Kỹ Tửu ngăn cả truy binh. Nhìn Cơ Động ngã vào lòng Trần Tư Tuyền, các Thiên Can Thánh Đồ không khỏi khâm phục, trong mắt họ toát ra sự tôn kính. Cơ Động chân chính là người lãnh đạo, tuy tuổi của hắn nhỏ hơn đại đa số mọi người, nhưng những gì hắn đã làm, không một ai có thể thay thế.

Song Mộc, Song Thủy cùng thi triển trị liệu, dưới sự hướng dẫn của Trần Tư Tuyền bắt đầu chữa thương cho Cơ Động. Ngay sau khi tiến vào trong cơ thể hắn, mọi người mới biết được tình huống Cơ Động trầm trọng thế nào. Có nhục thể Thánh cấp, phòng ngự Thần Hỏa Thánh vương khải giáp rất khó để tổn thương hắn. Chỉ là càng như vậy thì một khi hắn bị thương, chứng tỏ nó rất nghiêm trọng.

Đám người Điều Khiêm Thư phát hiện, trong cơ thể Cơ Động, đại bộ phận kinh mạch đều trở nên rối loạn. Tuy rằng chúng không đứt đoạn, nhưng sự hỗn loạn và rối tung thì không đâu không có. Hơn nữa, chịu chấn động quá mạnh khiến lục phủ ngũ tạng của Cơ Động đã lệch khỏi vị trí ban đầu. Nếu là người bình thường

e rằng không chết thì sớm đã hôn mê. Cũng may nhờ có sinh mệnh chi nguyên ngàn năm và tính mạng chi hạch thủ hộ mới có thể kiên trì tới bây giờ.

Những người khác không thể tham gia chữa trị cho Cơ Động, đều yên lặng cầu nguyện cho hắn, ngay cả Mạc Nhi cũng thế. Nàng là một trong những người chứng kiến. tuy không biết thực lực Thánh cấp là gì, nhưng lúc đó nàng thấy rõ Cơ Động đã ngăn cản một chiêu của sáu gã tử bào đại tể ti liên hợp.

Bên này các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đang rối rít chữa thương cho hắn, còn bên Hắc Ám Thần miếu là một trận hỗn loạn. Bốn gã tử bào đại tể ti còn sống đang đứng trước cửa cấm thất, mặt xám như tro tàn nhìn đồng đồ nát, rồi lại nhìn chỗ trống to tướng bên trong. Không ai trong số họ mở miệng, bởi căn bản họ không biết nên nói như thế nào mới tốt.

Cơ Động quá độc ác, trước khi rời đi còn ném Ma Kỹ Tửu chế tạo thù Thiên Chi ngọc lại, không chỉ ngăn cản truy binh, mà còn ném chúng cả vào bên trong cấm thất.

Có tất cả sáu hắc ám bí trận trong cấm thất bị phá hủy, các loại tài liệu trân quý, thư tịch, quyển trục, vô số bảo vật khác của Hắc Ám Thiên Cơ. Cho dù lúc ấy các Thiên Can Thánh Đồ có thể mang đi cũng không nhiều bằng số lượng đã phá hủy, có thể nói là một phần mười bảo vật đã bị hủy hoại.

- Tử bào đại tể ti tôn kính, kết quả thương vong đã được thống kê xong.

Một gã hồng bào Đại Tể Ti vội vàng từ bên ngoài đi vào, sắc mặt của hắn cũng rất khó coi.

Ánh mắt của bốn gã tử bào đại tể ti đề rơi vào người hắn, một gã tử bào hỏa hệ trầm giọng hỏi:

- Như thế nào?

Nghe thấy hắn hỏi, hồng bào đại tể ti trầm mặc trong chốc lát, nhìn đám tử bào đại tể ti.

- Nói đi. Sự việc đã thế này, chúng ta chỉ có thể xin Thiên Cơ đại nhân trị tội. Cấm thất đã bị hủy, làm gì còn tin tức nào tệ hơn nữa.

Tử bào hỏa hệ thở dài nói.

Hồng bào Đại Tể Ti gật gật đầu đáp:

- Tứ quan ma sư tử vong hai trăm sáu mươi ba người, tuyệt đại đa số bọn họ vì bị Hỗ Độn lực rút sạch ma lực không thể trợ giúp nội bảo, vì thế số lượng tổn thất ít nhất. Ngũ quan, Lục Quan, Thất Quan tử vong hơn một ngàn năm trăm người, Hồng bào đại tể ti bỏ mạng hai mươi bảy, Tử bào đại tể ti tử trận hai.

Cho dù bốn gã đã chuẩn bị tâm lý, nhưng sau khi nghe báo cáo xong, hai mắt bỗng tối sầm lại, suýt nữa thì quy xuống. Phải biết rằng, nếu không tính tới mười vạn hắc ám ma quân dự bị canh giữ thần miếu thì tổn thất lần này đã vượt quá một phần năm thực lực tổng thể chỉ trong một đêm. Điều này thật khó mà khiến người khác tin nổi.

Hồng bào đại tể ti dùng sức nuốt một ngụm nước miếng:

- Chủ yếu đều tử vong dưới mười Siêu Tắt sát kỹ cuối cùng. Đến giờ, chúng ta vẫn chưa thể điều tra ra mười Bính Hỏa hệ Siêu Tắt Sát Kỹ đó từ đâu mà đến. Chúng đột nhiên xuất hiện, và bùng nổ không không một dấu hiệu báo trước. Ma sư của các ma quân không kịp sử dụng Tổ hợp kỹ đa trọng đồng thuộc tính chống đỡ, vì thế...

- Không cần nói thêm nữa.

Tử Bào Đại Tể Ti cầm đầu quát lên, chuyện này không còn có thể dùng hai từ sỉ nhục để hình dung. Tất cả những gì đã xảy ra có thể biết được địch nhân tiến vào Hắc Ám Thần miếu không cao hơn mười người, nhưng chỉ cần như thế đã tạo ra lực sát thương khủng bố. Cho dù bọn họ là Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, mấy người này cũng không thể chấp nhận được.

Hít sâu một hơi, Tử Bào đại tể ti cười khổ nói:

- Ta sẽ xin Thiên Cơ đại nhân trị tội, trách nhiệm này sẽ do một mình ta gánh vác. Người nhà của ta, xin các vị...

Nói xong, hắn xoay người thi lễ với ba gã Tử Bào đại tể ti khác.

Không còn cách giải quyết nào khác, một khi có chuyện xảy ra. Một trong đám Tử Bào đại tể ti phải chịu trách nhiệm. Hắn dứt khoát chủ động gánh vác tội lỗi lần này, như vậy, ba gã Tử Bào đại tể ti khác còn có thể chiếu cố người nhà của hắn. Bọn họ có thể biết được lửa giận của Hắc Ám Thiên Cơ như thế nào, lần này, hắn không có khả năng sống sót.

870. Chương 605: Diệt Thần Kính

Suốt một ngày một đêm, Cơ Động mới từ trong hôn mê tỉnh lại, thân thể hắn đã tốt hơn nhiều. Huyết mạch của Địa Long Tổ có năng lực khôi phục mạnh mẽ, hơn nữa có thêm tác dụng của sinh mệnh chi hạch, sinh mệnh chi nguyên cùng với bốn đồng bạn am hiểu trị liệu. Lúc này hắn đã hồi phục bảy thành thực lực.

Trong khoảng thời gian Cơ Động hôn mê, ngoài hắn ra, không một ai trong các Thiên Can Thánh Đồ nghỉ ngơi. Tất cả yên lặng thủ hộ cho Cơ Động. Bọn họ đều hiểu, nếu không nhờ hắn thì e rằng khó có thể toàn thân trở ra. Lực lượng một người của Cơ Động đã chống đỡ cho tất cả mọi người.

Ngay khi tình trạng của Cơ Động đã ổn định, Trần Tư Tuyên bắt đầu giải thích:

- Thời điểm khi đối mặt với sáu gã Tử bào đại tể ti, Cơ Động có ít nhất mười phương pháp là gián đoạn đỉnh cấp siêu sát kỹ của dp.

Nhưng tại sao hắn lại không làm như vậy? Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì thời gian càng lâu thì bọn họ sẽ càng bất lợi. Áp lực mà Lang Thiên Ý và A Kim đang phải chịu đựng quá lớn, năm người ở tầng chót của nội bảo cũng không có biện pháp khi đối mặt với ba đầu thập giai ma thú. Vì thế, ngay lúc đó, Cơ Động đã lựa chọn một phương thức khiến cho mn không thể hiểu nổi, cũng vì vậy mà hắn mới bị thương nặng.

Hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi thở ra. Cơ Động chỉ cảm thấy máu huyết và ma lực trong cơ thể mình bắt đầu tăng tốc độ vận chuyển. Tuy vẫn còn thấy suy yếu, nhưng thân thể đã sáng khoái hơn.

- Cảm ơn mn.

Ánh mắt Cơ Động đảo qua tất cả mn, sau đó cuối cùng dừng lại trên người Trần Tư Tuyên. Thiên Cơ khẽ thở dài:

- Người nói cảm ơn phải là chúng ta mới đúng. Nếu không vì trì hoãn đám tử bào đại tể ti để chúng ta đắc thủ thì người cũng không bị thương nặng đến thế.

Cơ Động lắc lắc đầu:

- Đừng nói điều này. Chúng ta là đồng bạn, là huynh đệ. Huống chi tình huống lúc đó không có lựa chọn nào khác, dù sao Hắc Ám Thần miếu cũng là địa phương tập trung chủ lực của Hắc Ám Ngũ Hành đại lục. Một khắc chúng ta còn ở đó, thì sẽ càng nguy hiểm thêm một khắc. Ta có thể cảm giác được, pháp trận bên trong nội bảo đã khôi phục lại ma lực. Không ai biết chúng sẽ lại vận chuyển bao nhiêu vũ khí bí mật đối phó với chúng ta. Vì thế, nhất định phải tốc chiến tốc thắng. mn không cần tự trách, đó là quyết định của ta. Lúc đó, tất cả mn có thể phát huy ra thực lực của mình, thắng lợi của trận chiến này không phải thành công của một người, mà là của toàn thể chúng ta.

Diêu Khiêm Thư là người quen biết Cơ Động sớm nhất. Vì thế hắn luôn nói thẳng:

- Cơ Động. Ta muốn biết chuyện tối qua là như thế nào? Tại sao một đỉnh cấp siêu sát kỹ lại chỉ tập trung trên người người? Tình huống đó, cho dù người có linh hồn lực Thánh cấp cũng khó có thể giải trừ. Mau nói cho ta biết đi, nếu không thì thật là khó chịu.

Cơ Động mỉm cười đáp:

- Khi ta đưa hai tay về phía trước, có phải người cảm thấy ta điên rồi hay không?

Nghe Cơ Động hỏi, thần sắc Diêu Khiêm Thư trở nên cổ quái, hắn thành thật gật đầu:

- Đúng là có cảm giác này.

Trần Tư Tuyền bên cạnh khẽ thở dài:

- Không chỉ hấn, mà ngay cả ta lúc ấy cũng có cảm giác là người điên rồi. Ta hoàn toàn không biết người đang muốn làm gì.

Cơ Động quay đầu nhìn Trần Tư Tuyền một cái rồi cười khổ nói:

- Vì thế nàng đã chuẩn bị khi đỉnh cấp siêu tất sát kỹ đánh tới, sẽ lao tới cản nó cho ta phải không?

Lời vừa nói ra, các Thiên Can Thánh Đồ đồng thời biến sắc. Nhất là những người có ý với Cơ Động như A Kim và Lam Bảo Nhi không tự giác được phải cúi đầu. Trần Tư Tuyền có thể hành động như thế vì Cơ Động, các nàng còn có cơ hội gì đây? Huống chi, cho dù Trần Tư Tuyền có làm thế, cũng vẫn không thể đánh động được hấn.

Trần Tư Tuyền thản nhiên cười đáp:

- Chỉ Vĩnh Hằng CHi Khải mới ngăn cản được một phần của công kích đó. Ít ra, bảo trụ được tính mạng của người thì không thành vấn đề.

Tuy nói như vậy, nhưng lúc ấy khi Đỉnh Cấp siêu tất sát kỹ đánh tới Cơ Động, nàng sử dụng Vĩnh Hằng Chi Khải đồng thời phát động năng lực của chín hạt bốn mạng hồng liên. Chỉ là điều này nhất định phải thực hiện trong tình huống Cơ Động không đề phòng mới được. Nàng luôn theo sát hấn, đương nhiên không thể dễ dàng phát động. Chỉ khi Cơ Động đối mặt với Đỉnh Cấp siêu tất sát kỹ, trong nháy mắt đó, Trần Tư Tuyền mới chân chính phát huy được uy lực của bốn mạng hồng liên.

Cơ Động dời ánh mắt khỏi người Trần Tư Tuyền, bởi vì hấn thật sự không dám nhìn nữa. Cơ Động không thể lý giải được tại sao nàng lại tốt với mình như vậy, càng muốn báo đáp lại nàng thì càng có cảm giác nợ nàng nhiều hơn, Cảm giác này không tốt lắm, bởi hấn không thể không thừa nhận, trong nội tâm mình tràn ngập hình bóng của Liệt Diễm, đã có một góc dành cho Trần Tư Tuyền.

- Hành động của ta lúc ấy đương nhiên không phải vô nghĩa, bởi vì ta đang sử dụng kỹ năng Diệt Thần Bích, chỉ như vậy mới có năng lực ngăn cản công kích trong tích tắc. Giống như Ngũ Hành bích, chỉ dùng một loại phương thức đặc thù phát ra, ngay cả ta cũng không rõ lắm, Nhưng có thể khẳng định một điều, một khi thi triển Diệt Thần Bích sẽ tiêu hao một chút ma lực, nhưng bản thân nó sẽ không tạo ra chút ma lực ba động nào. Ta không ngừng phóng thích Diệt Thần Bích để chúng tụ tập lại với nhau, để cuối cùng ta cũng không biết mình đã chất chồng bao nhiêu tầng. Sau đó chỉ hướng cho chúng quay về phía nội bảo.

Trần Tư Tuyền giận dữ nói:

- Người cho là hành động của mình nhất định sẽ thành công sao?

Cơ Động nhoen miệng cười:

- Đúng vậy. Lúc ấy ta biết, mình nhất định có thể thành công. Điểm này không thể nghi ngờ. Chẳng qua, đại giá phải trả cho thành công này là bao nhiêu ta không thể biết được. Bởi vì trước đó không lâu ta vấp nhận được Diệt Thần Bích có tác dụng khúc xạ nhất định.

Số Diệt Thần Bích chất chồng và có năng lực khúc xạ được mệnh danh là Diệt Thần Kính. Tuy cái giá phải trả không nhỏ, nhưng lại mang tới cho ta một tầng nhận thức hoàn toàn mới về Diệt Thần Bích. Nếu còn có lần sau, chắc chắn sẽ không phải chật vật như thế. Hiện tại ta rất tin tưởng, Diệt Thần Kích chính là Sáng Thế thần kỹ. Sử dụng Diệt Thần Kính khiến ta sắp chạm tới tầng thứ bảy của Diệt Thần Kích. Coi như là một chuyện tốt.

Cơ Động không nói nhiều về hoàn cảnh nguy hiểm lúc đó, nhưng các Thiên Can Thánh Đồ biết hấn cố ý làm vậy là không muốn mn lo lắng. Ai cũng hiểu khi hấn sử dụng Diệt Thần Kính đã thừa nhận áp lực khổng lồ như thế nào. Thấy mn nhìn mình với ánh mắt quái dị, Cơ Động mỉm cười nói:

- Được rồi! Đừng nói chuyện này nữa Đỗ Minh, Bảo Nhi, cho ta xem các người chiếm được những thần khí gì, thu hoạch của chúng ta lần này tương đối khá. Chẳng những hai kiện thần khí tới tay, mà còn giết chết và làm bị thương không ít Hắc Ám ma sư. Giảm bớt một tên thì tại thời điểm Thánh CHIến, áp lực mà đại lục chúng ta thừa nhận cũng bớt đi vài phần.

Tuy mn đều biết hẳn đang cố ý chuyển đề tài sang chuyện khác, nhưng không ai có ý định hỏi thêm chuyện gì.

Đỗ Minh cung kính nói:

- Lão sư. Ta chiêm được Băng Thần Mâu.

Vừa nói xong, tay phải hắn nâng lên. Một đạo hắc sắc quang mang phụt lên, trong sự chớp động của quang mang, một thanh trường mâu có hình thức cổ xưa, mặt trên khắc vô số ma văn màu đen xuất hiện.

Chuôi trường mâu này rất kỳ lạ. tuyệt đại bộ phận đều có màu đen. Chỉ có mâu phong dài bảy tấc, có màu trắng giống như băng cứng. Một cổ hàn ý lạnh lạnh xuất hiện tràn ra xung quanh khiến cho nhiệt độ trong không khí chợt giảm xuống.

Không hề nghi ngờ, đây chính là một kiện thần khí Nhâm Thủy hệ chuyên công kích. Tay cầm Băng Thần Mâu, khí tức của Đỗ Minh khác trước rất nhiều, tu vi của hắn đã đạt tới bảy mươi chín, lúc này có thêm thần khí, Đỗ Minh sắp đột phá được Bát Quan.

Lam Bảo Nhi tới bên cạnh Đỗ Minh, nàng nhẹ nhàng nói:

- Thần khí Nhược Thủy Tử Lăng.

Nương theo sau thanh âm của nàng, một trường lăng màu tím đột nhiên xuất hiện, ánh sáng huyền lệ phát ra xung quanh quần quanh người Lâm Bảo Nhi. Hiển nhiên kiện thần khí Nhược Thủy Tử Lăng có năng lực thiên biến vạn hóa, nhưng uy lực như thế nào thì còn cần phải kiểm tra mới được.

Trong mắt Cơ Động toát ra thần quang điện xạ:

- Hay lắm!!! Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ chúng ta rốt cục đã tập hợp đầy đủ thần khí, đã có năng lực ngạnh kháng với Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ.

Nói tới đây, hắn chậm rãi đứng lên nhìn về phương hướng Hắc Ám Thần miếu phía xa:

- Bất luận là lúc trước Hắc Ám Thiên Cơ đang ở đâu, có lẽ hiện giờ đã trở về Hắc Ám Thần miếu. Nơi này cách Hắc Ám Thần miếu trên dưới ngàn dặm, với tu vi của Hắc Ám Thiên Cơ không thể tra xét tới đây. mn mau lấy Hắc Ám Tinh Miện ra hấp thu, sau đó rời khỏi nơi này.

Vừa nghe Cơ Động nói, Diêu Khiêm Thư buồn bực lắm lắm:

- Nếu có thể thu hết những hắc ám tinh miện từ một chiêu cuối cùng của ngươi thì tốt quá. Hơn một ngàn khóa đó! Nếu có thể hấp thu, mỗi người chúng ta ít nhất có thể tăng thêm một cấp bậc.

Nóng lòng nhất trong các Thiên Can Thánh Đồ không phải người có tu vi thấp nhất - Đỗ Minh, mà chính là Diêu Khiêm Thư. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì đồng bạn đều có thể sử dụng thần khí của mình, riêng hắn phải đạt tới Cửu quan mới có thể sử dụng. Hiện tại ma lực của Diêu Khiêm Thư đã đạt tới cấp tám mươi sáu, khoảng cách tới cấp chín mươi không còn xa.

Tuy đại lượng hắc ám tinh miện cuối cùng không lấy được, nhưng trước mặt mn vẫn có mấy trăm khóa. Trong đó thu hoạch của A Kim phong phú nhất, tiếp theo là Lang Thiên Ý. Hai người thủ hộ bên ngoài, vì thế chém giết hắc ám ma sư cũng nhiều hơn.

Số lượng hắc ám tinh miện của Cơ Động không nhiều, nhưng xét về phẩm chất thì có thể nói là độc nhất vô nhị. Tinh miện Bát quan có mười khóa, trọng yếu nhất chính là có hai khóa Cửu quan Thổ Hệ tinh miện.

Lang Thiên Ý còn có thể thu liễm tâm tình của mình, còn Miếu Miếu thì không cần quan tâm. Nàng hờ hững nhìn khóa tinh miện cửu quan trong tay Cơ Động, sau đó nhào tới chụp lấy. Mặc dù nó không thể trực tiếp đề thăng tu vi của nàng thêm một cấp, nhưng nửa cấp thì không thành vấn đề. Phải biết rằng, hai gã Thổ hệ tử bào đại tể ti mà Cơ Động đã chém giết đều có tu vi vượt qua chín mươi lăm cấp. Loại tinh miện trân quý như thế này không phải tùy tiện có thể lấy được.

Bởi vì ma sư có thuộc tính bất đồng, vì thế không có khả năng chia đều cho nhau. Lần này, A Kim và Lang Thiên Ý coi như có được lợi ích lớn nhất, nhưng thu hoạch của những người khác cũng không tồi. Chỉ có Mạt Nhi, bản thân là hắc Ám ma sư mới không thể hấp thụ những tinh miện này.

Nhìn mn ngồi yên một chỗ bắt đầu hấp thụ tinh miện, một mình Mạt Nhi đi sang chỗ khác, nhìn rất cô đơn. Thiên Cơ tới bên cạnh nàng, mỉm cười hơi:

- Đang nghĩ gì thế?

Mạt Nhi nhìn hắn một cái rồi hỏi:

- Vân! người có biết rằng, thật ra ta không tin các người là Thiên Can Thánh Đồ của Quang Minh Ngũ Hành đại lục đâu. Thậm chí, có đôi lúc ta vẫn cho rằng các người là tay chân của Hắc Ám Thiên Cơ tới bắt ma sư, muốn tiêu diệt liên minh phản kháng thiên cơ, vì thế mới giả vờ hợp tác với chúng ta.

Thiên Cơ mỉm cười hỏi:

- Hiện tại không còn loại ý nghĩ này chứ. Hành động của chúng ta lần này đã đủ chứng minh rồi chứ.

Mạt Nhi lè lưỡi, nàng nói:

- Đương nhiên. Các người có thực lực tiêu diệt những ma sư đó, còn mạnh hơn cả liên minh phản kháng thiên cơ của chúng ta, cần gì phải gạt chúng ta. Cha của ta nhất định sẽ rất cao hứng, có sự trợ giúp của các người, chúng ta sẽ có cơ hội vùng lên chống lại Hắc Ám Thần miếu.

Nhìn vẻ hưng phấn trong mắt Mạt Nhi, Thiên Cơ nhin không được vuốt đầu nàng:

- Những năm này, đáng lẽ người phải được trải qua cuộc sống vô ưu vô lự mới đúng.

Mạt Nhi gạt tay Thiên Cơ ra, nàng xoay người lại nhìn hắn:

- Lại muốn nói ta còn nhỏ đúng không?

Nhìn bộ dạng phần nộ của nàng, Thiên Cơ không khỏi mỉm cười nói:

- Chẳng lẽ không đúng sao?

Dáng người Thiên Cơ thon dài, chiều cao không kém Cơ Động, Mạt Nhi phải ngẩng đầu lên mới nhìn thấy mặt hắn:

- Đương nhiên là không! Ta đã là một đại cô nương, có thể chấp hành nhiệm vụ của tổ chức.

Thiên Cơ bật cười nói:

- Được. Được. Nói người là một đại cô nương không được sao? Chỉ là bộ dạng tức giận lúc này của người thật sự rất đáng yêu.

Mạt Nhi mân mê cái miệng nhỏ nhắn:

- Vân. Ta vốn tưởng rằng người là một người tốt, ai ngờ người cũng giống đại thúc yêu quái luôn khi dễ ta.

Thiên Cơ bắt đắc dĩ nói:

- Người đừng gọi Cơ Động là đại thúc, luận tuổi tác, ta còn lớn hơn cả hắn. Chẳng lẽ ta không được gọi là đại thúc sao?

Mạt Nhi dùng sức lắc đầu:

- Đương nhiên là không giống rồi.

Thiên Cơ có đó tò mò hỏi:

- Có điều gì không giống?

Mạt Nhi nói :

- Bởi vì ánh mắt của các người khôn giống nhau, ta có thể cảm nhận được sự tang thương trong mắt hắn, sao có thể chỉ hơn hai mươi tuổi được. Chẳng lẽ người không biết điều này?

871. Chương 606: Hỏa Thần Kiếm Huyền Bí

Tốc độ hấp thụ Hắc Âm tinh hạch của các Thiên Can Thánh Đồ rất nhanh, điều này đương nhiên nằm trong dự kiến của Cơ Động. Nguyên nhân cơ bản chính là ma lực bên trong Hắc Âm tinh hạch đồng tính với ma lực bọn họ sử dụng, hơn nữa trọng yếu nhất là Hỗn Độn lực.

Có căn nguyên của Hỗn Độn trợ giúp, bất luận bọn họ có thuộc tính gì, tại thời điểm hấp thụ ma lực đều không tổn một chút sức lực nào, đồng thời còn tăng hiệu suất hấp thụ đại lượng hắc âm tinh miện. Nếu không, việc hấp thụ năng lượng của hắc âm tinh miện cấp thấp còn dễ dàng, nhưng nếu gặp một Cửu quan hắc âm tinh miện thì ít nhất cũng phải mất một tháng. Tính ra thì Miểu Miểu cùng Lang Thiên Ý chỉ mất sáu ngày đã hấp thụ xong.

Trong sáu ngày này, thân thể Cơ Động đã khôi phục hoàn toàn, hần hấp thụ sáu mươi khóa hắc âm tinh miện song hỏa thuộc tính. Mặc dù không phải cấp bậc cửu quan, nhưng bát quan cũng có mấy khóa. Lẽ ra, Cơ Động có song thuộc tính thì số lượng tinh miện hần hấp thụ phải nhiều hơn đồng bạn, nhưng là cho hần buồn bực chính là hiệu quả hấp thụ của hần kém cỏi nhất.

Khí tức của các Thiên Can Thánh Đồ khác đều tăng lên rõ rệt, nhưng sau khi hấp thụ mấy chục khóa tinh miện, Cơ Động chỉ cảm giác biên độ ma lực của mình có tăng một chút mà thôi, khoảng cách tới cấp tám chín còn chênh lệch không nhỏ, chứ đừng nói tới cấp chín mươi.

Hiệu quả hấp thụ tinh miện tốt nhất không phải hai người Lang Thiên Ý và Miểu Miểu có cửu quan tinh miện. Dưới sự trợ giúp của Hậu Thổ Châu, tu vi của hần đã đạt tới cấp chín mươi hai, muốn tăng lên nữa rất khó. Mà Miểu Miểu cũng chỉ tăng thêm nửa cấp, hiệu quả rõ ràng nhất phải kể đến những người như nhất Đồ Minh cùng với Lam Bảo Nhi.

Hai người bọn họ đều vừa mới chiếm được thần khí, không chỉ hấp thụ tinh miện, mà còn có quá trình dung hợp thần khí. Nhờ năng lượng khổng lồ bên trong Hắc Âm tinh miện trợ giúp, trong quá trình dung hợp, , Đồ Minh thành công đột phá bát quan, tu vi đề thăng tới cấp tám mươi hai. Dù không tăng mạnh như Hậu Thổ Châu, nhưng điều này cũng khiến hần kinh hỉ vô cùng. Lam Bảo Nhi cũng đề thăng một bậc. Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, đã tạo nên thành quả bằng tu luyện một tháng.

Nghe đồng bạn thông báo cấp bậc tăng lên, Cơ Động không khỏi lắc đầu bất đắc dĩ:

- Không biết có phải bởi vì ta có cực hạn song hỏa thuộc tính khiến cho hiệu suất hấp thụ hắc âm tinh miện giảm sút hay không nữa? Mặc dù đã hấp thụ rất nhiều song hỏa thuộc tính, nhưng ta chỉ cảm giác ma lực của mình không tăng một chút nào, dù chỉ một phần mười. Khoảng cách với cấp tám mươi chín vẫn còn rất xa.

Không thể sớm đột phá cửu quan, với Cơ Động chính là một nan đề rất lớn. Hần có cực hạn song hỏa, chỉ cần đột phá cửu quan, bằng uy lực của Hỏa Thần kiếm. cho dù không có sự trợ giúp của có Đại Diễn Thánh Hỏa Long cùng Thực Nhật Phượng Hoàng cũng có thể dễ dàng đối phó với một Thánh cấp sơ giai.

Mất thấy mọi người càng ngày càng gần cửu quan, mà mình vẫn đình trệ ở cấp tám mươi tám, làm sao mà Cơ Động không phiền muộn cho được.

Trừ A Kim cùng Lang Thiên Ý đã đột phá cửu quan, Trần Tư Tuyền vô thanh vô thức đã có tu vi tám mươi chín cấp, chỉ một chút nữa có thể đột phá. Mà Diêu Khiêm Thư, vốn có tu vi tiếp cận cấp tám mươi bảy, lần này hấp thụ không ít hắc âm tinh miện Giáp mộc hệ đã trực tiếp thăng cấp thành công, chỉ thua Cơ Động một bậc.

Miểu Miểu có tu vi ngang với Cơ Động, hiệu suất hấp thụ tinh miện cao hơn hần vì thế việc tiến vào cửu quan chỉ còn là vấn đề thời gian.

- Không thể nào! Cơ Động, nếu có thể đồng thời hấp thụ hai thuộc tính hắc âm tinh miện thì tu vi lẽ ra phải tăng nhanh hơn chúng ta mới đúng. Tại sao vẫn đình trệ?

Diêu Khiêm Thư hỏi với vẻ khó hiểu.

Cơ Động bất đắc dĩ đáp:

- Ta cũng không biết sao lại thế này, với tu vi hiện giờ, cho dù thi triển mọi kỹ năng cũng không thể chống lại Hắc Ám Thiên Cơ. Tu vi của hắc là Thánh cấp đỉnh phong, ma lực không chỉ mạnh hơn ta gấp mười lần. Hắc có thể sử dụng Đỉnh cấp Siêu Sát Sát Kỹ, còn ta, cho dù có sự hỗ trợ của mn, ta tối đa chỉ thi triển được một lần. Hơn nữa, ngoài một thuộc tính, hắc còn lĩnh ngộ bát hệ khác, thủy, hỏa, thổ, kim bốn thuộc tính hỗn độn áo nghĩa. Nếu chân chính động thủ, chỉ e tất cả chúng ta hợp lực cũng không phải là đối thủ của hắc.

- Có lẽ là do Hỏa Thần Kiếm.

Trần Tư Tuyền quyết định nhắc nhở Cơ Động một chút, nàng không thể để hắc lâm vào sự mê man trong tu luyện được.

- Hỏa Thần kiếm?

Cơ Động lặng đi một chút, hắc nhìn về phía Trần Tư Tuyền.

Trần Tư Tuyền gật gù đầu, nói :

- Trước khi tiến vào Hắc Ám Thần miếu, ngươi có còn nhớ mình đã từng dùng Hỏa thần trảm. Trước đó khi chiến đấu với Tam Túc Kim Ô, ta cũng chứng kiến chiêu thức này. Nhưng lần này ta lại có cảm giác bất đồng, dường như uy lực của nó mạnh hơn, đồng thời không tiêu hao ma lực như trước, vì thế mà ngươi còn dư lực để thi triển Diệt Thần Kính. Nếu không cho dù ngươi có ngũ Hành tồn tục pháp trận cũng không thể làm được như thế.

Cơ Động rất thông minh, vừa nghe Trần Tư Tuyền nhắc nhở, hắc lập tức tỉnh ngộ, nhãn tình sáng lên:

- Ngươi nói rất đúng, Hỏa Thần kiếm quả thật bất đồng với trước kia. Chẳng những ma lực cần sử dụng giảm bớt mà uy lực công kích còn mạnh lên. Hơn nữa, nó còn có năng lực đặc thù có thể phá hủy Ngũ Hành kết giới do các Hồng bào đại tể ti liên hợp. Nếu đối lại là trước kia thì chắc chắn không thể nào. Kết giới do mười tên Bát quan ma sư toàn bộ thuộc tính thi triển, vậy mà không chịu nổi một kích của Hỏa Thần kiếm, đồng thời còn đánh lên Toàn thạch phòng ngự. Ý của nàng là tu vi của ta tăng chậm, nguyên nhân là do Hỏa Thần kiếm sao?

Trần Tư Tuyền nói:

-Thời điểm khi có được thần khí, ma lực của mọi người đều tăng lên nhanh hơn một chút. Chỉ là người có thần khí sớm nhất, vốn có Hỏa thần kiếm khiến tu vi của người đề thăng nhanh hơn, nhưng tại sao lại luôn giậm chân tại chỗ.

Cơ Động cẩn thận suy nghĩ một lúc, sau đó mới trả lời:

- Không tăng thêm được chút nào, so với chính thể còn giảm đi. Ta vẫn cho rằng bởi vì ma lực của mình đã tăng cao vì thế tốc độ đề thăng sẽ chậm lại.

Trần Tư Tuyền lắc đầu nói:

- Không, khẳng định không phải như vậy. Mỗi người chúng ta đều có tu vi Bát quan, người có thể hỏi mọi người xem tốc độ của họ có giảm đi không?

- Bản thân mỗi người đều có cực hạn ma lực, mỗi khi tăng lên một cấp bậc thì lượng ma lực cần thiết tăng lên rất nhiều. Nhưng trên thực tế, nhờ cực hạn ma lực, tốc độ hấp thu nguyên tố cũng không ngừng tăng lên. Ít nhất, trước khi đạt tới cửu quan, tốc độ tu luyện của chúng ta sẽ không chậm lại. Đây chính là một trong những ưu thế lớn nhất của Thiên Can Thánh Đồ.

- Hơn nữa, luận sự cố gắng và kiên trì, không ai trong chúng ta có thể vượt qua người. Khi chúng ta cùng người ở Địa Tâm thế giới, với hoàn cảnh phù hợp như vậy thế nhưng ma lực của người lại không tăng thêm bao nhiêu. Điều này rõ ràng không bình thường.

Trong lòng Cơ Động đột nhiên máy động:

- Chẳng lẽ...tất cả mọi chuyện là do Hỏa thần kiếm.

A Kim nói :

- Hẳn là như vậy. Ta bây giờ còn nhớ rõ, lúc trước người có Hỏa Thần kiếm là song kiếm. Sau đó không biết người dùng phương pháp gì mới dung hợp chúng lại thành một.

- Dựa theo suy đoán của Trần Tư Tuyền thì rất có thể là Hỏa thần kiếm hấp thu ma lực của người. Nói cách khác bản thân Hỏa thần kiếm không hoàn chỉnh, người dùng dung hợp Thần Thuật dung hợp chúng lại. Nó một mực dựa vào lực lượng của người bổ sung lại và dần dần hoàn thiện. Lần này uy lực của nó tăng lên là minh chứng tốt nhất. Hỏa Thần kiếm của người đang dần dần hoàn chỉnh. Chỉ có ngay khi nó hoàn toàn khôi phục thì mới sinh ra hiệu quả phụ trợ cho người.

Cơ Động gật gật đầu:

- Các người nói rất có lí. Trước đó khi dung hợp Hỏa Thần kiếm hẳn phải cần đại lượng Thiên Chi ngọc, nhưng sau khi giết chết Sát Thần Tu Phổ Nhược Tư và phong ấn hắn. Lúc đó trong lòng ta quá rối loạn, vì thế cũng không nghĩ quá nhiều về quá trình dung hợp Hỏa thần kiếm.

- Hiện giờ nghĩ lại mới thấy, sau khi phong ấn Tu Phổ Nhược Tư tức là Hỏa thần kiếm đã có kiếm linh, khi dung hợp cần phải có Thiên Chi Ngọc, nếu không thì phải hấp thụ ma lực của ta. Trung tâm của Cực hạn song hỏa là Hỗn Độn hỏa, cũng chính là thuộc tính của Thiên Chi ngọc.

Vừa nói, Cơ Động chậm rãi nâng tay phải lên. Ý niệm vừa động, hồng quang lóe ra, Hỏa thần kiếm nhấp nháy một cách yếu dị chậm rãi xuất hiện trong tay hắn.

Các Thiên Can Thánh Đồ vội vàng lùi lại vài bước, quang mang màu hồng từ trên Hỏa thần kiếm không phát ra nhiệt lượng, nhưng bọn họ lại thấy lạnh lẽo phát ra từ trong nội tâm. Nhất là sau khi nó xuất hiện, sát khí khiến cho họ rung mình, không dám lại gần.

Cơ Động phóng thích Hỏa thần kiếm dài bốn thước ra, sau đó cẩn thận quan sát. Không hề nghi ngờ, luận phẩm chất, Hỏa Thần kiếm đệ nhất trong các thần khí. Nó có thuộc tính song hỏa dung hợp, thậm chí có thể trực tiếp nói là thuộc tính Hỗn Độn hỏa, đương nhiên là áp đảo các thần khí khác. Lúc trước Liệt Diễm đã từng nói, Hỏa thần kiếm là chủ thần vũ khí, cường đại nhất trong các thần khí.

Hỏa thần kiếm dài bốn thước tản ra quang mang màu hồng êm dịu có nét giống như Hồng Liên Thiên hỏa do Liệt Diễm phóng ra. Chỉ là màu sắc của Hỏa thần kiếm thâm thúy hơn một chút, cho tới bây giờ. Cơ Động cũng không thể hoàn toàn cảm nhận được màu hồng này có tác dụng gì. Thần kiếm có vẻ như được tạo bởi hồng bảo thạch, không có bất kỳ hoa văn nào.

Cơ Động quét nhẹ tay vào ngọn núi nhỏ trước mặt, nhất thời trên thân Hỏa thần kiếm phát ra một đạo hồng quang chói mắt dài hơn mười thước. Ngọn núi nhỏ lập tức xuất hiện một cái khe lớn, mà Cơ Động chưa sử dụng Hỏa thần trảm, mà chỉ tùy tay huy động mà thôi.

- Diệt Tuyệt Kim Hoàn của ta đang run rẩy.

Kim đột nhiên mở miệng nói. Đồng thời nàng phóng xuất Diệt Tuyệt Kim Hoàn ra, mặc dù được nắm trong tay, nhưng nó vẫn chấn động, phát ra thanh âm vu vu.

- Kim Sát thần kiếm của ta cũng vậy!

Đỗ Hình Nhi kinh hô, nàng triệu hồi Kim Sát thần kiếm. Nhưng có lẽ do tu vi còn thấp, vì thế mức độ chấn động của Kim Sát thần kiếm còn mạnh hơn cả Diệt Tuyệt Kim Hoàn.

Trần Tư Tuyền trầm giọng nói:

- Thần khí đang rung động, chúng sợ hãi trước mang quang của Hỏa thần kiếm.

Mặc dù đã triệu hoán Vĩnh Hằng Chi Khải, nhưng sự run rẩy của nó không rõ ràng lắm. Dưới sự thúc dục của Trần Tư Tuyền, những đường vân màu lục tạo thành một vòng bảo hộ bao phủ thân thể Trần Tư Tuyền vào bên trong.

Các Thiên Can Thánh Đồ cũng nhanh chóng triệu hồi thần khí của mình, nhưng không một ai ngoại lệ, tất cả đều có những phản ứng dị thường. Chỉ có tình huống của Điều Khiêm Thư là tốt hơn một chút. Khỏa chân trâu màu xanh biếc tỏa ra quang mang lúc sáng lúc tối với tần suất ngày một nhanh hơn.

Cơ Động phát hiện, một kích vừa rồi mình không sử dụng ma lực, hoàn toàn chỉ là uy lực của bản thân Hỏa thần kiếm. Nó không hấp thụ ma lực của Cơ Động, cũng như bản thân hắn không có chút biến hóa nào. Cơ Động mơ hồ cảm giác, thời điểm khi vung kiếm lên, từ trên thân kiếm sản sinh một cỗ hấp lực cường đại, lập tức hỏa nguyên tố xung quanh dung nhập vào.

- Một kích vừa rồi tương đương với Tất Sát kỹ, nhưng nó không hề tiêu hao ma lực. Xem ra ta thương ỷ lại Diệt Thần kích mà quên đi nó, không ngờ Hỏa thần kiếm lại có biến hóa to lớn như thế. Trước kia, khi triệu hóa sử dụng đều phải hấp thụ một lượng lớn ma lực .

- Tư Tuyền cùng A Kim nói rất đúng, Hỏa thần kiếm hắn đang hấp thụ ma lực của ta để hoàn thiện, nếu không dù cho nó có cấp bậc chủ thần khí cũng không tạo nên phản ứng với thần khí của các người mới đúng.

Trần Tư Tuyền nói:

- Bản thân Hỏa thần kiếm xác thực là cấp bậc chủ thần khí, nhưng người đừng quên nó còn phong ấn một kiếm linh có thần thức Nhị cấp thần.

872. Chương 607: Trong Tiến Hóa...

- Người đừng quên nó còn phong ấn một kiếm linh có thần thức Nhị cấp thần.

Một câu nói đơn giản của Trần Tư Tuyền giống như một tiếng chuông cảnh tỉnh Cơ Động. Đúng vậy! Bên trong Hỏa thần kiếm còn phong ấn Tư Phổ Nhược Tư, hắn có tu vi gì? Cho dù Liệt Diễm chiến đấu với hắn trong hoàn cảnh thích hợp như thế giới Địa Tâm mà chỉ đánh ngang tay. Lúc ấy, Tư Phổ Nhược Tư là vị thần cường đại nhất tại cấp bậc Nhị cấp thần. Sau khi Hỏa thần kiếm phong ấn hắn, sẽ tạo ra biến đổi gì đây?

- Cơ Động, cho ta xem một chút đi.

Thiên Cơ đi tới bên cạnh Cơ Động, hắn không có thần khí, vì thế khi đối mặt với Hỏa thần kiếm co vẻ ung dung hơn các Thiên Can Thánh Đồ. Chậm rãi nhắm hai mắt lại, con mắt thứ ba của Thiên Cơ mở ra.

Ánh mắt thâm thúy giống như sao trời nhìn về phía Hỏa thần kiếm, Cơ Động kèm chế quang mang của nó tránh làm Thiên Cơ bị thương.

Thiên Cơ nhãn tản mát ra một tầng quang mang êm dịu với vô số màu sắc giống như ánh mắt ban mai khẽ quét qua Hỏa thần kiếm.

Đột nhiên Thiên Cơ khẽ kêu lên một tiếng đau đớn rồi lui lại từng bước, Thiên Cơ nhãn lập tức đóng lại, Cơ Động vội vàng thu Hỏa thần kiếm, sải bước về phía trước đỡ hắn.

- Thiên Cơ, người không sao chứ?

Cơ Động hỏi với giọng ân cần.

Thiên Cơ lắc lắc đầu, chậm rãi mở hai mắt, mang theo vẻ mừng rỡ:

- Ta không sao, là do hồng quang có hơi chói mắt không thể nhìn lâu. Cơ Động, Trần Tư Tuyền nói không sai, Hỏa thần kiếm của người đã khác trước.

- Người nhìn thấy điều gì?

Cơ Động khẩn trương hỏi, bởi chính hắn cũng không biết được Hỏa thần kiếm biến hóa như thế nào.

Thiên Cơ trầm giọng nói:

- Bên trong đang tiến hóa.

- Bên trong đang tiến hóa???

Cơ Động kinh ngạc hỏi lại.

Thiên Cơ gật đầu đáp:

- Đúng vậy! Là tiến hóa từ bên trong, Thiên Cơ nhân của ta thấy được một bộ phận màu đỏ chiếm chừng sáu mươi phần trăm, những chỗ khác trống không.

- Nếu ta đoán không sai thì nguyên nhân mà người cảm thấy Hỏa thần kiếm khác trước là do nó đã cắn nuốt thần thức của Sát Thần Tư Phổ Nhược Tư, sau đó không ngừng hấp thu Hỗ Độn Hỏa của người để tiến hóa, hiện tại đã hoàn thành được sáu mươi phần trăm.

Cơ Động há hốc mồm nhìn Thiên Cơ hỏi:

- Vậy phải làm sao bây giờ, cứ như vậy mà chờ nó tiến hóa hoàn thành, chắc chắn ta không thể đột phá cửu quan.

Thiên Cơ cười khổ đáp:

- Chỉ sợ là như vậy! Uy lực của Hỏa Thần kiếm quá mạnh, với tu vi của người hiện giờ không thể nghịch chuyển hoặc làm cho nó ngừng tiến hóa. Một khi vẫn còn trong cơ thể người, nó sẽ không ngừng hấp thu năng lượng, hiện tại nó đã lợi hại như thế. Chờ sau khi tiến hóa hoàn thành, uy lực chắc chắn rất kinh người.

Cơ Động nói với vẻ bất đắc dĩ:

- Nhưng mà tu vi của ta sẽ không thể phát huy hoàn toàn uy lực kinh người của nó. Đây mới là vấn đề lớn nhất.

Thiên Cơ nói:

- Vậy thì chỉ còn một cách, bỏ nó đi, sau đó tăng thực lực của người lên. Dù sao Hỏa thần kiếm chỉ là một món thần khí, là ngoại vật. Nếu chúng ta quay về Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục phong ấn nó, sau đó bắt đầu tu luyện ma lực.

Cơ Động lập tức lắc đầu:

- Không được. Bên trong Hỏa thần kiếm đang phong ấn Tu Phổ Nhược Tư, mặc dù hiện tại hắn đã vô lực chống cự, nhưng đó là dưới tình huống có linh hồn lực của ta phụ trợ. Nếu đem nó đi phong ấn, vạn nhất Tu Phổ Nhược Tư đột phá Hỏa Thần kiếm thì phiền phức còn lớn hơn. Dù sao ta đã từng công kích hắn, hắn giết ta cũng không trái với quy tắc của thần giới.

- Hơn nữa, cho dù có muốn tách Hỏa thần kiếm ra cũng không được, nó theo ta đã lâu. Bản thân sớm đã dung hợp với huyết mạch của ta, Dung hợp thần thuật đã mang từng tia linh hồn lực của ta cho nó, hiện tại có thể nói nó chính là một bộ phận của thân thể ta. Tuy rằng nó đang không ngừng hấp thu ma lực của ta, nhưng mà nếu không có nó, ta có thể khẳng định, chẳng những tu vi không thể tăng lên mà còn sinh ra phản ứng.

Thiên Cơ nói:

- Vậy thì không còn biện pháp nào khác, hiện tại chỉ hi vọng nó tiến hóa nhanh hơn một chút.

Trần Tư Tuyền nói :

- Hỏa Thần kiếm có thể tiến hoá đây là chuyện tốt, chúng ta ai cũng không biết nó có thể tiến hoá tới trình độ nào. Một khi tiến hóa chấm dứt, chắc chắn uy lực của nó sẽ rất cường đại. Hoàn toàn có thể giúp chúng ta đối phó Hắc Ám Thiên Cơ. Hơn nữa, hiện tại chúng ta như là đã biết nó đang ảnh hưởng tới tốc độ tu luyện của Cơ Động, nếu đã vậy, người cần phải thay đổi. Không nên tu luyện đơn thuần như trước nữa, đồng thời chúng ta sẽ có hết sức nghĩ biện pháp giúp nó tiến hóa nhanh hơn. Chúng ta còn hơn nữa năm nữa, nếu Hỏa thần kiếm có thể tiến hóa xong, tu vi của người đột phá cửu quan. Như vậy thì khi đối mặt với Hắc Ám Thiên Cơ, chúng ta cũng có sức để đánh một trận.

Ánh mắt Cơ Động sáng lên:

- Trần Tư Tuyền nói rất đúng, hiện tại đã biết nguyên nhân khiến tu vi của ta chậm chạp tăng lên. Hỏa thần kiếm tiến hóa, chắc chắn cần Hỗ Độn hỏa. Mà trong quá trình tu luyện ta phải tạo ra Hỗ Độn Hỏa để tăng ma lực. Muốn đẩy nhanh tốc độ tiến hóa của nó thì phải tận dụng ma lực chuyển hóa thành Hỗ Độn lực.

A Kim tiếp lời:

- Còn một phương pháp nữa.

Cơ Động nhìn nàng, hai người đồng thanh nói:

- Thiên Chi ngọc!

Tuy bên trong Thiên Chi ngọc không phải ẩn chứa Hỗ Độn Hỏa, nhưng cũng là Hỗ Độn lực thuần túy nhất. Trước khi dung nhập Hỏa thần kiếm làm một có gia trì thêm Thiên Chi Ngọc, hiển nhiên nó có thể hấp thụ Hỗ Độn lực.

Đỗ Minh nói với vẻ hối hận:

- Sớm biết vậy, chúng ta đã bắt thương hội Ngốc Có Tiền cung cấp Thiên Chi Ngọc cho lão sư.

Cơ Động mỉm cười lắc đầu:

- Không thể nói như vậy, linh ngộ ảo nghĩa của Hỗ độn lực rất quan trọng với các người. Thiên Can Thánh Đồ không phải chỉ có mình ta, thánh chiến của hai phiên đại lục cần tất cả mọi người đồng tâm hiệp lực. Huống chi, không biết Thiên Chi ngọc có tác dụng như thế nào, hiện giờ còn hai khối, có lẽ phải thử ngay và luôn.

Vừa nói, Cơ Động lại phóng xuất ra Hỏa Thần kiếm. Lần trước để trợ giúp mọi người giác tỉnh Hỗ Độn ảo nghĩa, tuyệt đại bộ phận Thiên Chi ngọc đã được dùng. Sau khi lấy ra hai khối cuối cùng ra, Cơ Động thoáng suy nghĩ một chút liền tung chúng lên không trung, Hỏa thần kiếm bay lên theo.

Nhất thời, một màn kì dị xuất hiện. Ngay khi Hỏa thần kiếm tiếp xúc với Thiên Chi ngọc thì đột nhiên Thiên Chi ngọc hóa thành một luồng khí màu trắng ngà quán lấy xung quanh Hỏa thần kiếm. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, nó đã tiến hết vào bên trong Hỏa thần kiếm.

Nhìn từ bên ngoài, Hỏa thần kiếm không có biến hóa nào cả.

Không cần Cơ Động lên tiếng, Thiên Cơ đã sử dụng Thiên Cơ Nhân.

- Mức độ tiến hóa tăng thêm năm phần ngàn.

Thiên Cơ có chút hưng phấn nói.

- Năm phần ngàn? Nói cách khác, cần phải có tám mươi khối Thiên Chi ngọc sao?

Sắc mặt Cơ Động trở nên khó coi, không ngờ Hỏa thần kiếm lại cần tiêu thụ một lượng lớn Thiên Chi ngọc như thế. Nguyên bản hắn con cho rằng tốc độ tiến hóa đạt tới sau mười phần trăm quá chậm, bởi từ lúc phong ấn Tu Phổ Nhược Tư đến giờ đã hơn ba năm rưỡi. Ngẫm lại cảm thấy thời gian này không phí, bởi sáu mươi phần trăm không phải tương đương với một trăm hai mươi khối thiên chi ngọc sao.

Thực tế, hơn ba năm nay, Cơ Động tu luyện điên cuồng, trừ sự khắc khổ của bản thân ra, hắn còn hấp thụ máu huyết của Địa Long tổ. Sau đó tu luyện tại thế giới Địa Tâm khiến tốc độ tiến hóa của Hỏa thần kiếm tăng lên sáu mươi phần trăm, đương nhiên một phần nhỏ trong đó có cả hắc ám tinh miện sau khi tiến vào Hắc Âm Ngũ Hành đại lục.

Diêu Khiêm Thư nói :

- Nếu cần số lượng Thiên Chi ngọc nhiều như thế thì chúng ta có nên quay trở về Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục tìm thương hội Ngốc Có tiền không? Trong tay của Chu mập mập chắc chắn có rất nhiều đó.

Miêu Miêu nhìn Diêu Khiêm Thư với vẻ khinh thường:

- Người có bị ngốc không? Ai nói Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục không có Thiên Chi ngọc? Chúng ta trở lại làm gì? Nếu đã tới đây quấy rối, vậy thì phải đoạt Thiên Chi ngọc từ tay của Hắc Âm Thần miếu mới đúng.

Vừa nói, cổ tay Miêu Miêu hơi chuyển, hai luồng bạch quang đưa tới trước mặt Cơ Động.

- Cho người. Ta lấy được trong cấm thất của Hắc Âm Thiên Cơ. Trong đó có hai khối, chứng tỏ trên Hắc Âm Ngũ Hành đại lục chắc chắn có Thiên Chi ngọc.

Cơ Động đưa tay đón lấy, hần lập tức dùng cho Hỏa thần kiếm hấp thụ.

Diêu Khiêm Thư thở dài một tiếng:

- Thật là đau xót.

Vừa nói, cổ tay hần khẽ rung lên. Năm khối Thiên chi ngọc bay về phía Cơ Động.

Miêu Miêu trợn hai mắt lên:

- Ta nhổ vào. Thiên Chi ngọc đều đặt ở trong cấm phòng của Hắc Ám Thiên Cơ, trong thời gian ngắn như thế, tại sao ngươi có thể lấy được năm khối. Ngươi có phải là người hay không?

Diêu Khiêm Thư ngao ngễ nói:

- Chưa từng nghe biệt danh của ca sao? Được y tất tử bệnh, tiền độ hữu duyên nhân. (Thuốc dành cho người bệnh, tiền độ người hữu duyên). Nếu cho ta thêm chút thời gian nữa. ta có thể khoáng sạch nơi đó.

Cơ Động nhìn Diêu Khiêm Thư, bất đắc dĩ lắc đầu:

- Ngươi đúng là...

Nhưng hần cũng không khách khí, dùng năm khối Thiên Chi ngọc cho Hỏa thần kiếm hấp thụ.

Lúc xuống tầng trên cùng, ngoài Thiên Cơ còn bốn người khác. Trừ Diêu Khiêm Thư cùng Miêu Miêu ở ngoài, bên trong chỉ còn Lam Bảo Nhi cùng Đỗ Minh, chẳng qua khi đó mục tiêu của hai người họ là thần khí vì thế không kịp lấy Thiên chi ngọc. Mấy khối thiên chi ngọc vừa rồi giúp Hỏa thần kiếm tiến hóa thêm 4,5 phần trăm.

Có thể nói đã tiến một bước dài.

- Miêu Miêu nói rất đúng, chúng ta đến nơi đây không phải là để đập phá. Giết chết Hắc Ám Ma sư, hấp thụ tinh miện của chúng. Tuy rằng hiệu quả không bằng Thiên Chi ngọc, nhưng đồng dạng cũng có hiệu quả không tồi. Không tới nửa năm nữa, ta tin tưởng nhất định sẽ làm cho Hỏa Thần kiếm tiến hóa thành công.

Vừa rồi tăng tốc độ tiến hóa lên 4,5 phần trăm, tâm tình Cơ Động rất tốt.

Thiên Cơ mỉm cười nói:

- Ta thật muốn chứng kiến sau khi Hỏa Thần kiếm tiến hóa xong sẽ có uy lực như thế nào?

Đỗ Minh Nhi cười hì hì nói tiếp:

-Tốt nhất có thể dùng một kiếm chém gã Hắc Ám Thiên Cơ đó thành hai mảnh.

Trần Tư Tuyền quay sang hỏi Cơ Động:

- Bước tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?

Cơ Động nói:

- Hành trình tới Hắc Ám Thần miếu vừa rồi, tuy chúng ta đã thành công chiếm được hai kiện Thủy hệ thần khí, nhưng hành tung đã bị bại lộ. Hắc Ám Thiên Cơ biết chúng ta tiến nhập Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, tất nhiên hần sẽ xuất toàn lực tìm kiếm. Vì thế hành động tiếp theo càng phải cẩn thận, đầu tiên phải đưa Mạt nhi trở lại liên minh phản kháng thiên cơ. Lần này chắc chắn bọn họ sẽ tin tưởng chúng ta.

Liên minh phản kháng thiên cơ có thể tồn tại lâu đến vậy, chắc chắn là có năng lực riêng của họ. Cho dù Mạt Nhi không chứng kiến, Cơ Động cũng tin tưởng, những gì phát sinh trong Hắc Ám Thần miếu, bọn họ cũng tường tận. Chỉ cần lấy được sự tín nhiệm của họ thì mọi việc không còn khó khăn nữa.

Nghe Cơ Động nói sẽ đưa mình về, Mạt Nhi không cảm thấy vui vẻ chút nào. Nàng đã mười sáu tuổi, nhiều năm rồi chưa được vui chơi thoải mái như vậy. Mạt nhi vênh cái miệng nhỏ nhắn lên hỏi Cơ Động:

- Yêu quái đại thúc. Ngươi vội vã đuổi ta đi như vậy sao?

Cơ Động trợn mắt nhìn nàng:

- Yêu quái đại thúc.

873. Chương 608: Hắc Ám Thiên Cơ Tạm Thời Chưa Quay Về Được.

- Tại sao ta lại biến thành đại thúc yêu quái?

Đây là lần đầu tiên Cơ Động nghe thấy Mạt Nhi xưng hô với mình như vậy. Sau khi rời khỏi Hắc Ám Thần miếu, hắn bị thương nặng, vì thế mọi chuyện đều rất mơ hồ không chú ý tới Mạt Nhi nói điều gì. Hiện giờ nghe nàng nói danh hiệu này, hắn không khỏi đỏ khóc đỏ cười, không có biện pháp nào với tiểu nha đầu này.

Mạt Nhi nói :

- Người đương nhiên là đại thúc yêu quái, bằng không thì sao người có thể làm được những chuyện này. Nếu về nói với cha ta, chắc chắn họ cũng không tin, phải so đấu với các người, xem các người có bản lĩnh gì.

Cơ Động bật cười:

- Lúc trước ta nhớ là người còn hận ta tới mức nghiêng răng nghiêng lợi cơ mà. Sao vậy? Mới có mấy ngày mà đã lật lọng rồi? Chẳng lẽ chúng ta có lực hấp dẫn với người?

Vừa nói, Cơ Động còn cố ý dùng ánh mắt lên người Thiên Cơ.

Lần này không chỉ Mạt Nhi đỏ mặt, mà ngay cả Thiên Cơ cũng thế.

- Chủ nhân, ta không có...

Trong lòng hắn quỳnh lên, ngay cả xưng hô chủ nhân cũng nói ra, hiện giờ nào có bộ dạng Thiên Cơ chứ?

Mạt Nhi khẽ gắt một tiếng:

- Đại thúc yêu quái toàn nói lung tung. Hừ. Dù sao cũng không phải vậy, ta đi theo là muốn giám sát các người mà thôi.

Cơ Động bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Cho dù người có muốn đi hay không cũng phải trở về gặp cha của người hoặc người của liên minh phản kháng thiên cơ. Cha của người từng nói, sau khi chuyện này thành công thì người sẽ dẫn chúng ta tới liên minh phản kháng thiên cơ.

Vừa nói, Cơ Động vừa ném tám bản đồ Hắc Ám Ngũ hành đại lục mà mình đã mua cho Mạt Nhi.

Mạt Nhi tiếp nhận bản đồ, sau khi xác định phương hướng liền nói:

- Vậy còn chờ gì nữa, mau đi thôi.

Cơ Động triệu hồi Đại Diễn Thánh Hỏa Long, mọi người bay lên, dưới sự bao phủ của mây mù , Đại Diễn Thánh Hỏa Long bay lên trời. Vì không bị người khác phát hiện, sau khi tiến vào Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, mọi người luôn sử dụng Diễn Thánh Hỏa Long để phi hành. Bởi vì nó có khả năng đặc biệt là dùng mây mù che giấu thân hình.

Sau khi Diễn Thánh Hỏa Long bay theo phương hướng mà Mạt Nhi chỉ, Cơ Động đột nhiên ngồi khoanh chân ngồi xuống, chậm rãi nhắm hai mắt lại. Trần Tư Tuyền cùng Thiên Cơ đều có thể cảm giác được, Cơ Động đang phóng thích linh hồn lực về một phương hướng.

Một lát sau, Cơ Động mở hai mắt, vỗ vỗ người Diễn Thánh Hỏa Long, rồi nói với Mạt Nhi:

- Chúng ta không đi gặp cha của người nữa.

- Sao?

Mạt Nhi cả kinh:

- Đại thúc yêu quái đổi ý rồi sao?

Cơ Động cả giận quát:

- Đừng có gọi ta là đại thúc yêu quái, ta đổi ý cái gì. Trước khi đi tìm phụ thân ngươi, ta muốn làm một số việc trước mà thôi.

Mạt Nhi trợn trừng hai mắt, nàng nhìn Cơ Động với vẻ hoài nghi. Ý niệm của Cơ Động vừa chuyển liền liên hệ với các Thiên Can Thánh Đồ, đương nhiên là không có Mạt Nhi, bởi nàng là người ngoài, hơn nữa còn biết thần ngữ, không thể dùng cách phong bế thánh lực, chỉ còn cách dùng linh hồn truyền đạt.

- Ta vừa mới liên hệ với sư huynh.

Câu nói này của Cơ Động khiến cho các Thiên Can Thánh Đồ rung động, nhất là Miểu Miểu - nàng trừng lớn đôi mắt đẹp lên nhìn Cơ Động.

Cơ Động mỉm cười, nói:

- Sư huynh mang đến một tin tức tốt lành, Hắc Ám Thiên Cơ đã biết chúng ta phá hoại Hắc Ám Thần miếu, hơn nữa còn lấy đi hai kiện thần khí.

Miểu Miểu cau mày hỏi:

- Đây đâu phải là tin tức tốt lành.

Cơ Động nói:

- Ngươi hãy nghe ta nói hết đã. Tuy rằng hắc đã biết, nhưng không có biện pháp lập tức xuất hiện ở Hắc Ám thần miếu. Chúng ta phán đoán không sai, trong Hắc Ám Thần miếu quả thật có truyền tống trận trong thời gian ngắn, nhưng may mắn là pháp trận đó nằm ở đại sảnh cấm thất. Cũng chính là thứ mà ta khúc xạ Đỉnh cấp Siêu Tất Sát Kỹ phá nát.

- Vì thế, cho dù với tu vi hiện tại của Hắc Ám Thiên Cơ cũng khó lòng chạy về Hắc Ám Thần miếu trong thời gian ngắn. Sau khi chúng ta phá hủy Hắc Ám Thần miếu, mất năm ngày tin tức mới truyền tới chỗ Hắc Ám Thiên Cơ, tức là hắc ta cũng mới biết tin tức này ngày hôm qua và đang trên đường trở về. Sư huynh nói cho ta biết, tối thiểu trong vòng một hai ngày tới, Hắc Ám Thiên Cơ không thể trở về Hắc Ám Thần miếu. Các ngươi nói, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Nghe Cơ Động nói xong, ánh mắt các Thiên Can Thánh Đồ đột nhiên sáng lên. Trong thời gian ngắn Hắc Ám Thiên Cơ không thể trở về, vậy thì không cần lo lắng nữa. Cơ hội tốt như vậy, sao có thể bỏ qua. Nụ cười ngăm ngăm hiện lên trên mặt các Thiên Can Thánh Đồ. Chỉ mỗi Mạt Nhi là ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

- Các ngươi cười cái gì?

Mạt Nhi tò mò hỏi, đối tượng nàng hỏi tự nhiên là Thiên Cơ.

Thiên Cơ mỉm cười lắc đầu, không có Cơ Động cho phép, hắc tự nhiên sẽ không nói cho Mạt Nhi biết.

Cơ Động nói:

- Chúng ta muốn quay lại Hắc Ám Thần miếu, ngươi thấy thế nào?

Hắc vốn giấu diếm Mạt Nhi là Phát Thụy là Vô Gian đạo, nhưng chuyện quay lại Hắc Ám Thần miếu thì không có vấn đề gì.

- Sao? Các ngươi còn muốn đi Hắc Ám Thần miếu? Các ngươi điên rồi sao? Chuyện lần trước chắc chắn sẽ làm cho Hắc Ám Thần miếu tăng cường cảnh giới.

Mạt Nhi giật mình nhìn Cơ Động.

Cơ Động thần nhiên nói:

- Vậy thì sao chứ?

Một câu này thể hiện sự tự tin mạnh mẽ, Mạt Nhi ngơ ngác nhìn Cơ Động:

- Đại thúc, ngươi thực sự đúng là yêu quái.

Cơ Động dở khóc dở cười nhìn nàng:

- Yêu quái thì yêu quái.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã chuyển hướng bay về phía Hắc Ám Thần miếu. Còn có đả kích nào khiến Hắc Ám Thiên Cơ giận dữ, thậm chí còn rối loạn? Mấy ngày nay các Thiên Can Thánh Đồ đều không ngờ bọn họ lại có cơ hội tốt như thế lần hai.

Cơ Động nói với mọi người:

- Lần này chúng ta không có mục tiêu nhất định, mọi người có thể phóng tay mà làm. Tận lực phá hủy, giết chóc đoạt hắc ám tinh miện. Phương hướng chủ công của chúng ta không phải là nội bảo nữa, bởi nơi này chắc chắn đã có pháp trận bảo vệ, chúng ta chủ yếu giết chóc đám ma sư trong Hắc Ám Thần miếu.

- Nếu có thể thì tìm kiếm nơi bọn họ cất giữ Hắc Ám tinh miện, lần trước để lại nhiều tinh miện như vậy, nếu tìm được thì không thể nghi ngờ sẽ có tác dụng cực lớn với chúng ta.

Cảm xúc nôn nóng xuất hiện trên người các Thiên Can Thánh Đồ, họ đều là cường giả ngoài bát quan, hơn nữa từng nếm được vị ngọt mà hắc ám tinh miện đem lại, lần này đi Hắc Ám Thần miếu, hiển nhiên đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ.

Cách Hắc Ám Thần miếu rất xa là một khu rừng rậm, Đại Diễn Thánh Hỏa Long chậm rãi rơi xuống đất, các Thiên Can thánh đồ không nóng nảy, bọn họ chờ đợi mặt trời xuống núi. Ban đêm mới là thời cơ hành động tốt nhất.

Cơ Động hỏi Lang Thiên Ý:

- Thiên Ý, nếu từ nơi này chúng ta đột thổ tới Hắc Ám Thần miếu, ma lực của người sẽ tiêu hao bao nhiêu?

Lang Thiên Ý nói:

- Càng lặn sâu xuống dưới thì ma lực tiêu hao càng lớn. Nếu là độ sâu hai trăm thước như lần trước thì ma lực của ta sẽ tiêu hao hết.

Quang mang trong mắt Cơ Động lóe lên:

- Lần này chúng ta không cần đi qua sông đào bảo vệ, đương nhiên không cần chiều sâu như vậy. Chỉ cần không cho binh sĩ tuần tra trên mặt đất phát hiện là được, khoảng cách mười thước là đủ.

Lang Thiên Ý tiếp lời:

- Vậy thì không thành vấn đề. Có Đại Địa nữ thần chi tượng của Miếu Miếu giúp đỡ, khi tới Hắc Ám Thần miếu, ma lực của ta tiêu hao không đáng kể, có thể bổ sung được.

Cơ Động gật đầu nói:

- Tốt lắm. Vất vả cho các người, vào lúc chạng vạng tối, chúng ta sẽ hành động.

Bên ngoài Hắc Ám Thần miếu phòng ngự sâm nghiêm, số lượng binh sĩ tăng gấp đôi, đại lượng binh lính tiến hành tuần tra rải thảm. Nếu đột phá vào bên trong rất khó, việc mạo hiểm và phiêu lưu như vậy không bằng đột thổ lên vào. Ít ra, cho tới khi tiến vào Hắc Ám Thần miếu, sẽ không có vấn đề gì xảy ra.

Mặt trời chiều ngã về tây, mang theo vài tia ráng chiều xuất hiện phía chân trời. Các Thiên Can Thánh Đồ dưới sự bao phủ của Hậu Thổ Châu, bắt đầu chìm xuống mặt đất. Khoảng cách chỉ có mười thước, vì thế so với chiều sâu hai trăm thước thì tốc độ nhanh hơn nhiều.

Ai mà nghĩ tới, mới đột nhập thần miếu xong, hiện giờ đám người Cơ Động đã quay trở lại.

Hắc Ám Thần miếu vẫn tràn ngập hắc vụ, Cơ Động đưa cho mỗi Thiên Can Thánh Đồ hai bình Ma Kỹ tửu. Chúng có thể phóng xuất ra viêm long cứu chuyển, thời khắc tối hậu sẽ là đòn bất ngờ ngăn cản địch nhân. Cơ Động hướng dẫn cách sử dụng nó cho mọi người biết, sau đó chờ Lang Thiên Ý cùng Miếu Miếu khôi phục ma lực rồi tiến vào bên trong Hắc Ám Thần miếu.

Không nóng lòng, sau khi cách mặt đất chừng ba mươi thước cả nhóm ngừng lại, Cơ Động và Trần Tư Tuyên liên thủ với Thiên Cơ phóng xuất linh hồn lực để tra xét bên ngoài.

Lần trước khi đến Hắc Ám Thần miếu, không hề có ma sư tuần tra, vì dù sao thì phòng ngự bên ngoài sâm nghiêm, lại có linh hồn lực Thánh cấp giám sát, căn bản không cần phải lo lắng. Nhưng tình hình lúc này lại không giống, qua linh hồn dò xét, Cơ Động phát hiện quang trường, ở bên ngoài Hắc Ám thần miếu và các kiến trúc khác đều có mấy trăm tên Hắc Ám ma sư tuần tra. Bộ dạng giống như đang lâm đại địch, hơn nữa ma sư Lục quan đều cười tọa kỵ, phòng vệ chặt chẽ. Ít nhất có năm tên Hồng Bào đại tế ti phụ trách giám sát quang trường.

Phương hướng của nội bảo phát ra không ít quang mang, hiển nhiên là đã khởi động các trận pháp phòng ngự. Lúc này, Hắc Ám Thần miếu mới khiến cho người ta có cảm giác là phòng thủ kiên cố.

- A Kim. Nhờ vào nàng.

Cơ Động nói với A Kim.

A Kim gật đầu, thân hình nàng chớp động chuẩn bị động thủ. Chỗ mà họ lựa chọn vẫn là một góc âm u, tuy rằng bên ngoài có đại lượng hắc ám Ma Sư tuần tra, nhưng một lát sau mới có vài tên ma sư đến nơi này. A Kim lặng lẽ xuất hiện giấu mình trong bóng đêm. Ngay khi đội tuần tra năm gã Hắc Ám ma sư mới bước tới thì không có thanh âm nào phát ra đã mất đi sinh mệnh, ngã xuống mặt đất.

Ba người Cơ Động liên hợp dùng linh hồn Thánh cấp đỉnh che giấu ba động giết chóc nơi này, các Thiên Can Thánh Đồ cũng sôi nổi từ dưới lòng đất trời lên, nấu mình trong bóng tối.

Trên thực tế, từ lần công kích Hắc Ám Thần miếu tới bây giờ đã qua bảy ngày, nhưng đối phương vẫn không biết các Thiên Can Thánh Đồ vào nơi này bằng cách nào. Bất kể bọn họ có suy nghĩ ra sao, cũng không cho rằng mấy người Cơ Động lại có thể xuất hiện mà không làm kinh động bất kỳ ai. Có thể đoán được, các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ có cường giả Thánh cấp tồn tại, như vậy mới ngăn cản sự dò xét của linh hồn lực thánh cấp trong thần miếu.

Lúc này, bên trong Hắc Ám nội bảo, tám gã Tử Bào Đại Tế Ti đang ngồi thương nghị, sắc mặt ai nấy đều ngưng trọng. Bốn gã Tử Bào Đại Tế Ti trong thời gian ngắn nhất trở về, Hắc Ám Thần miếu bị tập kích tại thời điểm họ vắng mặt, nhưng không vì thế mà bọn họ không chịu trách nhiệm.

Ngồi tại vị trí thủ vị, một gã Tử Bào Đại Tế Ti lạ mặt, một thân y phục hoa lệ màu tím, vóc dáng cao lớn, râu tóc bạc trắng. Ma lực dao động trên người mạnh hơn tất các Tử Bào Đại Tế Ti. Hắn chính là người trấn thủ Hắc Ám Thần miếu, tu vi chín mươi tám cấp, chỉ còn cách Thánh cấp một bước ngắn.

Tại Hắc Ám Thần miếu, hắn là một trong những người có tu vi cực mạnh chỉ dưới Hắc Ám Thiên Cơ.

- Ba ngày nữa, Thiên Cơ đại nhân mới trở về. Chuyện này không phải chỉ dựa vào ai gánh tội là được. Mọi người nói đi, phải làm thế nào đây?

Vừa nói, hắn vừa nhìn thoáng qua vị Bính Hỏa Tử Bào Đại Tế Ti, rất rõ ràng những lời này là nhắm vào người này.

- Thủ tịch Đại Tế Ti, chuyện lần này quá bất ngờ. Nói tới trách nhiệm, ai cũng phải có. Nhưng mà, vấn đề mấu chốt là tại sao các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ lại tiến vào được Hắc Ám Thần miếu chúng ta?

874. Chương 609: Bại Lộ, Giết Chóc

Hắc Ám thần miếu!

Bên trong hội nghị thất của tầng thứ sáu nội bảo.

- Không phải chúng ta muốn trốn tránh trách nhiệm, chuyện này là ngoài ý muốn. Nếu đổi lại là những người khác tọa trấn nội bảo cũng, e rằng kết quả cũng không khác nhau là bao.

Tử Bào Đại Tế Ti cười khỏ nói.

Bính Hỏa hệ Tử Bào Đại Tế Ti nói:

- Đúng vậy! Bên kia Thánh Tà đảo có Hồng Liên Thiên Hỏa ngăn cản, ngay cả Thiên Cơ đại nhân cũng không thể vượt qua. Chúng ta không ngờ rằng địch nhân có thể bất ngờ vượt qua và tập kích tới đây. Trăm

ngàn năm qua, Hắc Âm thần miếu chưa từng bị công kích, hơn nữa thực lực của các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ mạnh hơn phán đoán của chúng ta. Nhất là thủ lĩnh của chúng - kẻ có Cực Hận Song Hỏa, người này có thể bẻ cong Đỉnh Cấp Siêu Tắt Sát Kỹ mới tạo nên hậu quả nghiêm trọng như thế. Hơn nữa, hẳn còn có rất nhiều quyền trục Siêu Tắt Sát Kỹ, dưới tình huống bất ngờ không kịp ứng phó nên trở tay không kịp.

Đại Tế Ti thủ tịch dài một tiếng, nói:

- Các người nói không sai. Lúc ấy có ta trấn thủ cũng không thể làm khác hơn, cho dù mười người tập hợp đông đủ thì cũng chỉ thi triển được đỉnh cấp Siêu Tắt Sát Kỹ. Mấu chốt là pháp trận phòng ngự nội bảo bị tê liệt, là cho chúng ta rơi vào thế bị động. Không ngờ, Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đều đã nắm giữ thuộc tính Hỗn Độn. Chỉ là Thiên Cơ đại nhân sẽ nghe chúng ta phân trần sao? Chuyện phái người tìm tung tích của địch nhân như thế nào rồi?

Nhâm Thủy Hệ Tử Bào Đại Tế Ti cau mày nói:

- Trước mắt thì chưa có phát hiện gì, hướng chi bọn hắn có thể ngăn được Đỉnh cấp Siêu Tắt Sát Kỹ, cho dù có phát hiện thì thế nào? Ngay cả chúng ta cũng không lưu hắn lại được, thì thủ hạ của chúng ta có thể làm được sao? Không thể không thừa nhận, Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đã mang lại cho chúng ta một phiền toái rất lớn. Ta đã thông tri xuống dưới, trong vòng mười ngày các thành thị trên đại lục. Một khi phát hiện tung tích của họ, lập tức hồi báo cho chúng ta biết.

Đại Tế Ti Quý Thủy hệ có tướng mạo của một lão phụ nhân, chỉ nghe giọng the thé:

- Hồng Liên Thiên Hỏa trên Thánh Tà đảo còn ngăn cản được cả Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, vậy chúng tôi đây bằng cách nào? Phải chăng Hồng Liên Thiên Hỏa còn điều gì huyền bí mà chúng ta còn không biết?

Thủ tịch đầu Đại Tế Ti trầm giọng nói:

- Bất luận như thế nào, đầu tiên chúng ta phải cố thủ thần miếu, trước khi Thiên Cơ đại nhân về, không được để lộ ra bất kì điều gì/

Bính Hỏa hệ Tử Bào Đại Tế Ti nói:

- Lần trước là do bất ngờ, chúng ta không kịp trở tay. Phòng ngự trong nội bảo đã thông suốt, lực lượng tuần tra tăng gấp mấy lần, cho dù là một con ruồi bay vào Hắc Âm Thần miếu, cũng bị phát hiện.

- Nếu chúng còn dám cả gan trở lại, chỉ bằng pháp trận phòng ngự, chúng đừng hòng có thể rời đi.

Tiếng nói của vị Bính Hỏa hệ Tử Bào Đại Tế Ti còn chưa dứt, chợt đột nhiên, một tiếng nổ kịch liệt vang lên kèm theo những thanh âm cảnh báo chói tai.

Tám gã Tử Bào Đại Tế Ti đồng loạt đứng lên, trong mắt họ toát lên vẻ kinh sợ.

- Tiếng nổ đó ít nhất phải có cấp bậc Tắt Sát Kỹ. Chẳng lẽ đám Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đã quay trở lại?

Đinh Hỏa hệ Tử Bào Đại Tế Ti giật mình nói.

Trong mắt thủ tịch Đại Tế Ti lóe lên hàn quang:

- Tưởng Hắc Âm Thần miếu chúng ta không có ai sao? Đối với chúng ta, nếu bọn hắn xuất hiện chính là một cơ hội tuyệt vời, chỉ cần có thể lưu chúng lại thì chúng ta sẽ có công mà vô tội.

Trong mắt tám vị Tử Bào Đại Tế Ti lóe lên sát khí dày đặc. Đám Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ lại tới nữa, một khi Hắc Âm Thiên Cơ trở về, tám người bọn họ sẽ bị phạt nặng. Dù là lửa giận trong lòng hay sự e ngại đối với Hắc Âm Thiên Cơ, bọn họ cũng phải toàn lực ứng phó.

Thủ tịch Đại Tế Ti trầm giọng quát:

- Mở đại trận phòng ngự của Hắc Âm Thần miếu, Sư Hồn Diệt Phách đại trận. Lúc này phải cho chúng biết có đi mà không có về.

Tiếng nổ vang bên ngoài đúng là do các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ gây ra, phòng ngự Hắc Ám Thần miếu quả thật đã vượt qua dự đoán của họ. Sau khi A Kim nhẹ nhàng thủ tiêu năm tên Hắc Ám ma sư thì mọi người đã yên lặng tiến vào bên trong Hắc Ám thần miếu.

Nhưng chỉ sau 10 giây đã bị phát hiện. Không phải do Cơ Động, Trần Tư Tuyền và Thiên Cơ không thi triển linh hồn lực Thánh cấp đỉnh. Mà là phương thức dò xét trong thần miếu đã bị thay đổi.

Đám Tử Bào Đại Tế Ti này đương nhiên không ngu, lần trước khi bị các Thiên Can Thánh Đồ tập kích, bọn họ đã hiểu địch nhân có năng lực ẩn nấp linh hồn dò xét từ bốn tháp canh. Bởi vậy, phương pháp tốt nhất là thay đổi trận pháp. Tuy đồng dạng là dò xét cả thần miếu, nhưng điều thay đổi là mỗi một Hắc Ám ma sư tuần tra, trước khi chấp hành nhiệm vụ đều phải đến một nơi trong nội bảo lưu lại tình trạng của bản thân (A Bư: lưu lại một phần sinh mạng thể...). Không thể không nói, các loại pháp trận ở Hắc Ám Thần miếu tinh vi hơn xa Quang Minh Ngũ Hành đại lục.

Năm tên Hắc Ám ma sư bị giết chết, sinh mạng thể biến mất, chỉ trong tích tắc, linh hồn Thánh cấp dò xét liền phát hiện ngay. Bốn cỗ linh hồn liên hợp thành một, sau đó chiếu xuống phương hướng của năm gã ma sư vừa biến mất. Quang mang chói mắt từ khắp nơi tập trung lại, sau đó là tiếng cảnh báo vang lên, hắc ám ma sư giống như thủy triều nhào tới.

Nhanh như vậy đã bị phát hiện sao? Các Thiên Can Thánh Đồ giật mình, nhưng bọn họ không có nửa phần sợ hãi. Bởi vì lần tập kích này không hề có mục tiêu, không cần phải kiêng kỵ điều gì, như vậy có thể phát huy 120% thực lực của bản thân.

Không đợi Mạt Nhi phản đối, Cơ Động đã thu tiểu nha đầu này vào bên trong Chu Tước thủ trạc, chiến trường sắp tới không thích hợp cho nàng.

Linh hồn lực nhanh chóng câu thông với đồng bạn, truyền tin tức từ Hắc Ám Thần miếu cho mọi người. Cơ Động trầm giọng nói:

- Phân tán ra, phạm vi hoạt động là một trăm thước. Thừa dịp bọn chúng chưa tập hợp đông đủ, nhanh chóng giết một số trước. Nhớ kỹ, phải tiết kiệm ma lực.

Vừa dứt câu, Cơ Động đã vọt ra phía ngoài, thân hình hần lơ lửng trên không trung. Lúc này, hần nhanh chóng phóng xuất Hỏa thần kiếm cùng Thần Hỏa Thánh vương khải. Hỏa thần kiếm có thể tiết kiệm ma lực, đồng thời có thể phát huy uy lực đặc biệt trong quần chiến.

Vô số hắc ám ma sư tràn tới, một đạo thiểm điện lóe lên từ trong tay Cơ Động. Hỏa thần kiếm quét ngang ra, bốn gã hắc ám ma sư vội vàng thúc dục ma lực bản thân ngăn cản. Lúc này tám gã Tử Bào Đại Tế Ti cũng nghe thấy tiếng nổ vang.

Không trì hoãn một chút nào, bốn gã ma sư Ngũ quan ngay cả kĩ năng cũng chưa kịp thi triển đã bị chém thành tro bụi.

Tiếp tục xông về phía trước, Bành Xà Thiểm - Cơ Động dùng một tốc độ nhanh nhất bay tới đỉnh ngọn núi. Trên thân Hỏa thần kiếm phun ra hồng mang dài mấy chục thước tung hoành trên quảng trường của Hắc Ám Thần miếu. Giết chóc những ma sư bậc thấp như thế này đối với Cơ Động là việc quá đơn giản. Cho dù không cần thi triển kĩ năng phạm vi lớn, chỉ bằng Hỏa thần kiếm cũng đủ để làm thịt chúng.

Những ma sư có ma thú phi hành cố gắng công kích Cơ Động từ trên cao, phối hợp với ma sư dưới mặt đất. Đáng tiếc...Căn bản họ không thể nào nắm bắt thân ảnh của hần. Dựa vào tu vi linh hồn lực của họ, đương nhiên không thể nào khóa được Cơ Động. Ngẫu nhiên Cơ Động lướt qua một gã hắc ám ma sư, tức thì người này cùng tọa kỵ phi yên diệt. Sự bá đạo của Hỏa thần kiếm được hiển lộ rõ ràng.

Uy lực của nó tăng lên nhiều sau khi tiến hóa được sáu mươi phần trăm. Trong khi sử dụng, Cơ Động phát hiện thuộc tính bên trong của Hỏa thần kiếm có ba hạng: phá thuẫn, phá giáp, phá ma. Cho dù phòng ngự ma kĩ tương đương Tất Sát Kĩ cũng không thể ngăn được một kích của nó. Các loại ma lực vũ khí càng giống như đậu hũ, cảm giác này thật quá sung sướng. Chỉ cần một mình tốc độ của Bành Xà Thiểm và Hỏa thần kiếm, nơi Cơ Động đi qua là chỉ còn lại những khối hắc ám tinh miện. Thi thể, y phục...dưới hồng

quang của Hỏa thần kiểm đều biến mất. Sau mấy chục lần hô hấp đã có gần trăm hắc ám ma sư cấp thấp táng thân dưới Hỏa thần kiểm.

So với Cơ Động, các Thiên Can Thánh Đồ có vẻ yếu hơn một chút. Điều Khiêm Thư phụ trách bảo hộ Thiên Cơ, không rời hần một bước. Sử dụng linh hồn lực Thánh cấp cao giai, Thiên Cơ phóng xuất linh hồn áp chế khiến đám hắc ám ma sư cấp thấp bị bó tay bó chân. Trần Tư Tuyền thủy chung luôn đi theo sau lưng Cơ Động, từng phiến la trong suốt màu lục không ngừng bay ra từ trên người nàng. Phàm là những hắc ám ma sư lọt lưới đều bị những lá cây xử lí. Công kích của Trần Tư Tuyền không bá đạo như Cơ Động, nàng chỉ tận dụng khả năng của mình làm giảm bớt công kích từ ba phía đánh tới, để Cơ Động có thể rảnh tay phát huy toàn bộ uy lực.

Hai người Miếu Miếu cùng Lang Thiên Ý phối hợp với nhau, bởi vì Cơ Động từng nói

phải tiết kiệm ma lực. Vì vậy công kích của hai người rất đơn giản nhưng cũng rất trực tiếp.

Đại Địa nữ thần chi tượng phóng lớn thi triển Chiêu Trạch Thuật khiến đại lượng ma sư đang xông tới bị sa lầy. Lang Thiên Ý bằng vào Hậu Thổ Châu thi triển cự thạch đập xuống. Cho dù là cự thạch bình thường rơi trúng cũng nguy hiểm, chứ đừng nói tới các Thiên Can Thánh Đồ, ai cũng có cực hạn ma lực. Đối với các ma sư cấp thấp, họ luôn có ưu thế tuyệt đối. Ma sư Ngũ quan, Lục quan, sau ba đợt cự thạch giáng xuống đều chết không còn một mống.

Chỉ có một ít Ma sư Thất quan miễn cưỡng ngăn cản, nhưng có có Đại Địa nữ thần chi tượng hạn chế, muốn tới gần Miếu Miếu và Lang Thiên Ý là chuyện rất khó khăn.

Sau khi lao ra, A Kim vẫn không quên nhắc Đỗ Hình Nhi một câu:

- Theo sát ta!

Dù sao, tu vi của Đỗ Hình Nhi yếu nhất, A Kim đã được Cơ Động dẫn dò vì thế đương nhiên chiếu cố Hình Nhi một chút.

Thủ đoạn giết chóc của A Kim, Đỗ Hình Nhi đã từng chứng kiến, theo sát A Kim, nàng cũng học được rất nhiều điều.

A Kim không sử dụng Diệt Tuyệt Kim Hoàn, tay phải Quả Phụ Chế Tạo Giả, tay trái là một thanh trường đao dài năm thước. Chỉ dùng lực lượng bản thân, công kích của nàng sắc bén vô cùng. Tuy tốc độ tàn sát không bằng Cơ Động, nhưng không kém bao nhiêu. (Bư: Chương này giết chóc máu lạnh ghê quá)

Đi theo phía sau A Kim, Đỗ Hình Nhi cố gắng theo kịp tốc độ của A Kim xử lí những con cá lọt lưới. Công kích của nàng rất trực tiếp, bất luận đối phương có tấn công hay phòng ngự đều bị một kiếm chém ngang.

Về phần Lam Bảo Nhi cùng Đỗ Minh, hai người vừa có được thần khí, vì thế họ đều muốn thử nghiệm cảm giác sau khi dung hợp như thế nào. Bằng Thần Mâu chủ công, Nhược Thủy Tử Lăng chủ thủ, tuy rằng tốc độ giết chóc không nhanh, nhưng rất ổn định. Công phòng phối hợp ăn ý, chắc chắn sẽ không để lộ sơ hở. Mỗi lần ra tay đều có một gã Hắc ám ma sư mất đi sinh mệnh.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, số ma sư chết dưới tay các Thiên Can Thánh Đồ đã lên tới hơn trăm người.

Ngay tại lúc Cơ Động đang cảm thấy vui sướng thì đột nhiên một cỗ cảm giác nguy hiểm kèm hăm, theo bản năng, hần ngừng đầu nhìn vào không trung.

Sương mù màu đen bao phủ Hắc Ám Thần miếu xuất hiện biến hóa, một trăm đạo hào quang ở xung quang sông đào bảo vệ Hắc Ám Thần miếu đột nhiên sáng ngời. Quang mang là do mười loại thuộc tính tạo thành, mỗi đạo to như cây cột nhà. Điều khiến Cơ Động cảm thấy phiền toái là chúng cũng có cực hạn ma lực. Mười thuộc tính cực hạn ma lực.

Cùng lúc đó, dưới chân các Thiên Can Thánh Đồ sáng bừng lên, từng đạo ma văn phức tạp bao phủ quảng trường cùng toàn bộ kiến trúc của Hắc Ám Thần miếu. Mặc dù còn chưa khởi động hoàn toàn, nhưng những luồng ma lực cuộn cuộn tràn tới vẫn khiến các Thiên Can Thánh Đồ bị kiềm hãm, họ kinh ngạc nhìn về phía không trung.

875. Chương 610: Hai Tòa Đại Trận.

Đám Hắc Ám ma sư đang tấn công Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ bỗng nhanh chóng ngưng lại rồi như thủy triều rút lui về phía sau, vây các Thiên Can Thánh Đồ ở trong đó. Hơn nữa, tất cả bọn họ lại dựa theo thuộc tính của mình mà tụ tập lại.

Sau vài khắc bối rối lúc đầu, những Hắc Ám ma sư này dưới sự chỉ huy của những ma sư đẳng cấp cao liền rất nhanh phản ứng lại.

Ý niệm của Cơ Động vừa động thì cũng đã chỉ huy các Thiên Can Thánh Đồ tụ tập lại một chỗ, đồng thời nói với Lang Thiên Ý:

- Hậu Thổ Châu của ngươi còn có thể đi xuyên dưới đất được không?

Lang Thiên Ý lắc đầu, nói:

- Không được. Ta vừa mới thử rồi, tựa hồ như có một cỗ ma lực toàn thuộc tính cực kỳ cường đại đã phong tỏa cả mặt đất rồi.

Trong mắt Cơ Động chợt lóe lên thần quang, nhìn trăm đạo quang mang trên không trung kia đang ngưng tụ lại một chỗ.

- Đây là phòng ngự đại trận, thoát nhìn như muốn ngăn trở chúng ta, không để cho chúng ta chạy đi a!

Thiên Cơ trầm giọng nói:

- Vậy bây giờ phải làm gì? Có nên động thủ liền bây giờ luôn không, thừa dịp đại trận chưa hoàn thành mà phá vòng vây thoát ra ngoài? Nếu không, chỉ sợ...

Cơ Động mỉm cười lắc đầu, như đã tính kỹ nói:

- Không sao, cứ để cho bọn họ bày ra đại trận đi. Nếu như có Hắc Ám Thiên Cơ ở đây, dựa vào đại trận này quả thật có thể khiến cho chúng ta không cách nào chạy đi. Nhưng giờ không có Hắc Ám Thiên Cơ chủ trì thì cho dù phòng ngự đại trận này cường đại hơn nữa, mà chỉ cần nó không ngăn cản chúng ta mở ra linh hồn liên lạc với định vị truyền tống pháp trận toàn thuộc tính, thì cũng không có cách nào giữ được chúng ta. Cứ để cho bọn chúng nghĩ chúng ta bị vây rồi, sinh ra sự khinh thường, thì chúng ta có thể thu hoạch nhiều hơn một chút rồi. Những Hắc Ám Ma Sư mới vừa giết chết, đều lấy được tinh miện hết chứ?

Thấy các đồng bọn đều rối rít gật đầu, Cơ Động trầm giọng quát lên:

- Nếu bọn họ bày trận với chúng ta, chúng ta cũng nên cho bọn hắn xem một chút Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp chứ.

Vừa nói, Cơ Động liền bước lên đầu. Diêu Khiêm Thư và Trần Tư Tuyền phân biệt đứng ở hai bên trái phải của hắn, đặt tay lên vai hắn, hai nhân tử trong Ngũ Hành tương sinh trận pháp nhanh chóng tạo thành, nhưng Cơ Động cũng không có dùng hai tay đặt lên vai Miểu Miểu và Lang Thiên Ý của Song Thổ hệ. Hắn là Song Hỏa Thánh Đồ, lúc này mà dùng tay để bày trận thì lấy cái gì để chiến đấu chứ?

Đối với vấn đề này, Cơ Động đã sớm nghĩ ra phương pháp giải quyết, liền thi triển ra Phượng Vũ Long Xà Biến, chuyên chú quang hoa kim hồng sắc từ trong cơ thể bạo phát ra, một đôi cánh chim từ trên vai lộ ra, lướt qua tay của Trần Tư Tuyền và Diêu Khiêm Thư rồi chia ra đặt lên vai của Lang Thiên Ý và Miểu Miểu, từ đó liền hoàn thành toàn bộ thuộc tính của Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp.

Lấy Cơ Động làm đầu nguồn, Hỏa sinh Thổ, Thổ sinh Kim, Kim sinh Thủy, Thủy sinh Mộc, Mộc sinh Hỏa; mười thuộc tính chia ra thành hai vòng tuần hoàn nhỏ rồi cuối cùng lại tập trung về đầu nguồn Cơ Động. Cực hạn ma lực khổng lồ của mười hệ đã được vận chuyển một cách hoàn mỹ. Lúc này, tất cả Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cũng đã đạt đến Bát quan trở lên, nên từ Tương sinh tuần hoàn vừa mới phát động, mọi người đều có thể cảm giác được rõ ràng khả năng khống chế ma lực của bọn họ lúc này đã tăng tăng lên đến trình độ cực kỳ kinh khủng.

Ngay lúc bọn hắn bày ra Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp thì phòng ngự đại trận ở trên không khung cũng đồng thời hoàn thành.

Hắc vụ vốn bao phủ cả Hắc Âm thần miếu lại có thể cùng với một trăm đạo quang trụ cực hạn ma lực tan ra thành một thể, biến thành một tầng quang tráo mười màu có lẫn màu đen. Ở trên quang tráo, quang mang mờ mịn lại lấp lánh, ma lực ba động vô cùng nồng nặc khiến cho Hắc Âm thần miếu có vài phần khí khái của thần miếu.

Trận pháp này cũng chính là chủ trận của cả Hắc Âm thần miếu, là trận pháp lớn nhất, tên là Hắc Âm Hỗn Động phòng ngự đại trận, được xưng là pháp trận đệ nhất ở Hắc Âm Ngũ Hành đại lục. Bản thân nó có hắc âm thuộc tính nồng nặc, đồng thời trong tình huống đều có đủ mười loại thuộc tính thì nó còn tiếp cận được Hỗn Động ma lực của mười thuộc tính. Nền móng của pháp trận này chính là dựa trên nền tảng của một trăm khối Ngũ Hành thần thạch khổng lồ. Mỗi một lần phát động thì mỗi một thuộc tính cần tiêu hao mười tinh hạch của ma thú thập giai. Nói cách khác, một trăm quang trụ vừa nhìn thấy kia chính là được sinh ra từ một trăm viên tinh hạch của ma thú thập giai.

Ma lực kinh khủng như thế mà tổ hợp lại chung một chỗ, lại có bản thân pháp trận tăng phúc, mười loại thuộc tính lấy Hỗn động là căn bản để tổng hợp lại, so với cường độ của ma lực chính thể thì cho dù là Hắc Âm Thiên Cơ vẫn còn kém. Hắc Âm Thiên Cơ từng nói quá, Hắc Âm Hỗn Động phòng ngự đại trận của Hắc Âm thần miếu cần ít nhất mười cái siêu tất sát kỹ đỉnh cấp hoặc chung cực tất sát kỹ mới có thể phá nó.

Các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ mặc dù có câu trả lời khẳng định của Cơ Động, nhưng khi cảm thụ được ma lực kinh khủng ẩn chứa trong đại trận này cũng không khỏi khẽ biến sắc. Nếu bàn về phương diện nội tình của ma sư thì Quang Minh Ngũ Hành đại lục thật sự là còn lâu mới đuổi kịp.

Cũng đúng lúc này, bọn đạo linh hồn ba động quét khắp Hắc Âm thần miếu trước kia bỗng được tăng cường trong nháy mắt, vẫn duy trì xu thế ngưng tụ bốn nơi như cũ mà quét thẳng về phía bọn Cơ Động. Nhưng linh hồn ba động vốn giống như vô hình vào lúc này lại biến thành màu đỏ, một màu đỏ yêu dị. Loại quét qua hình cánh thể này khiến các Thiên Can Thánh Đồ không thể né tránh. Linh hồn lực của Cơ Động với Thiên Cơ và Trần Tư Tuyền tan thành một thể, mặc dù đã bao phủ các Thiên Can Thánh Đồ vào bên trong, nhưng bọn hắn rõ ràng cảm giác được tốc độ tiêu hao linh hồn lực của mình trong nháy mắt đã tăng thêm gấp ba.

- Sư Hồn Đoạt Phách đại trận.

Thiên Cơ trầm giọng nói

- Thì ra nguồn gốc của linh hồn dò xét kia của bọn họ là từ Sư Hồn Đoạt Phách đại trận, khó trách lại có thể luôn duy trì Thánh cấp quét.

Cơ Động nghi hoặc hỏi:

- Sư Hồn Đoạt Phách đại trận là cái gì?

Thiên Cơ đáp:

- Sư Hồn Đoạt Phách đại trận là một loại pháp trận cực kỳ mạnh mẽ, cũng có thể nói đó là một loại linh hồn pháp trận tương đối ác độc. Muốn hoàn thành một pháp trận như vậy, đầu tiên phải cần hài cốt của bốn cường giả có tu vi linh hồn đạt đến Thánh cấp lưu lại sau khi chết, hơn nữa bốn hài cốt này phải được dung nhập vào bên trong pháp trận ngay khi cường giả Thánh cấp vừa chết, linh hồn chưa tiêu tán mới được. Thứ gắn vào pháp trận cũng nhất định phải là bốn khối Thiên Chi Ngọc có thể tích không nhỏ, mới có thể dùng ma lực Hỗn Động mới thu liễm được linh hồn Thánh cấp ở trong hài cốt. Cường giả bị sử dụng làm một bộ phận của pháp trận thì linh hồn sẽ vĩnh viễn không được siêu sinh. Hiên nhiên, Hắc Âm thần miếu đã hoàn toàn không chế cái pháp trận này, họ chẳng những đủ có thể che chở cho người của bọn hắn, mà còn có thể dùng để dò quét kết hợp với trận pháp chân chính để phát động công kích. Một khi linh hồn lực của chúng ta không đủ để ngăn cản uy lực của Sư Hồn Đoạt Phách đại trận có linh hồn ba động sánh ngang với Thánh cấp Trung giai này, như vậy thì linh hồn của chúng ta sẽ bị nó mạnh mẽ hút ra ngoài, cuối cùng sẽ bị đại trận cắn nuốt. Sư Hồn Đoạt Phách đại trận muốn duy trì tồn tại thì mỗi một thời gian ngắn sẽ phải cắn nuốt một chút linh hồn. Cái Sư Hồn Đoạt Phách đại trận này nếu như đã tồn tại lâu như vậy thì không biết đã cắn nuốt bao nhiêu linh hồn của sinh linh. Hắc Âm Thiên Cơ thật là đáng chết.

Với bản tính tương đối bình thản của Thiên Cơ mà sau khi phát hiện cái Sư Hồn Đoạt Phách đại trận này cũng không khỏi sinh ra nỗi phẫn nộ tột cùng, từ đó có thể thấy được cái pháp trận này khiến thiên nộ

nhân oán đến cỡ nào .

Cơ Động trầm giọng nói:

- Xem ra chúng ta ở chỗ này không thể quá lâu. Bắt đầu từ bây giờ, mọi người đều thống nhất theo linh hồn điều động của ta. Đi nào!

Hét lên thật lớn, Cơ Động liền phóng lên trước tiên, dưới linh hồn cộng hưởng của hắn, các Thiên Can Thánh Đồ đều có biết hắn định làm gì. Điều Khiêm Thư mang theo Thiên Cơ, mười người đồng thời phóng lên hướng về phía nội bảo mà bay đi.

Bọn họ vừa động thì Hắc Ám ma sư ở trên trời lẫn dưới đất cũng lập tức hành động. Lúc này bởi vì bị kinh động nên ngoài đám ma sư vốn có ở trên quảng trường, đã có vô số Hắc Ám ma sư chạt tới, số lượng ma sư trên quảng trường đã vượt quá hai nghìn người rồi. Từ Hắc Ám nội bảo, có tám thân ảnh tử sắc bay lên không trung, đó chính là tám tên Đại Tế Ti áo tím, hướng về phía bọn họ mà bay tới.

- Trận chiến thật lớn a!

Cơ Động cười lạnh nói. Lúc này, ma lực của Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp đã hoàn toàn vận chuyển tạo thành một vòng tương sinh tuần hoàn hoàn mỹ.

Đám Hắc Ám ma sư ở gần bọn họ nhất rốt cuộc cũng không kiềm chế được, trăm tên hắc ám ma sư đồng thời xuất thủ, kim quang chói mắt trên không trung hóa thành một thanh trường kiếm khổng lồ, phách thẳng về phía các Thiên Can Thánh Đồ, lại là tổ hợp kỹ điệp gia cùng thuộc tính.

Ma sư dù sao cũng không phải là quân đội giống như Diệt Tuyệt quân đoàn. Những ma sư này đều có tu vi thấp nhất là tứ quan trở lên, nếu như điệp gia ma lực quá nhiều, bọn họ sẽ không có cách nào ngưng tụ thành ma kỹ công kích có tính uy hiếp thực sự, bởi trong đám này dù sao thì cũng không có một ma sư đặc biệt cường đại nên không thể nào không chế được. Trăm tên ma sư có tu vi từ bốn quan trở lên điệp gia với nhau đã là cực hạn mà bọn họ có thể đạt tới, mà lực công kích cũng đủ để đạt tới cấp bậc Siêu Sát sát kỹ sơ cấp.

Tám tên Đại Tế Ti áo tím kia khi còn cách các Thiên Can Thánh Đồ còn chừng ngàn thước liền dừng lại, cũng không lập tức phát động công kích tới bọn họ. Trong suy nghĩ của bọn hắn, đám Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ lần này thì có chấp cánh cũng khó thoát. Bị mấy ngàn tên ma sư vây công như thế, lại dựa vào tổ hợp kỹ cùng thuộc tính điệp gia thì cho dù là có tổn thất cũng có thể đưa bọn họ vào chỗ chết. Còn tám người bọn họ chính là những người điều khiển cuộc chiến và ngăn chặn không để cho đám Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ ở trước mắt này chạy thoát đi.

Hồng bào Đại Tế Ti không thể tự thân phi hành, mà cưỡi tọa kỵ của bản thân, bắt đầu thống nhất chỉ huy Hắc Ám ma quân. Ma sư ở Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục không hề tự do như bên Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, mà tất cả đều nằm dưới tay của Hắc Ám Thiên Cơ, điều này cũng khiến cho bọn họ giống như quân đội chân chính, dưới sự chỉ huy của người lãnh đạo mà phát huy ra toàn bộ thực lực tổng thể. Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục nếu như không phải có Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp mà Cơ Động phát minh ra, thì cho dù số lượng ma sư có thể vượt qua Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục đi chăng nữa thì căn bản không có khả năng chống lại bọn họ.

Đối với thanh cự kiếm màu vàng đang phách tới, Cơ Động chợt hừ lạnh, thần quan trong mắt điện xạ ra, Hỏa Thần Kiếm ở trong tay cũng phách trăm ra. Trong nhất thời, hồng quang chói mắt trên bầu trời nhanh chóng mở rộng ra, khi lớn đến trăm thước thì liền chính diện oanh tới, đây chính là Hỏa Thần Trảm.

Nếu như chỉ có một mình Cơ Động, hắn sẽ không dễ dàng sử dụng công kích hao phí ma lực như thế. Cho dù Hỏa Thần Kiếm đã tiến hóa nhưng một chiêu Hỏa Thần Trảm này đã tiêu hao hơn một phần ba ma lực của bản thân hắn. Nhưng bây giờ hắn cũng không phải chiến đấu một mình, có phụ trợ tương sinh của các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, ma lực tuần hoàn sinh sôi không ngừng, khiến cho ma lực của bọn hắn vẫn luôn giữ ở trạng thái sung túc nhất. Mỗi một vòng tuần hoàn tương sinh, ma lực của bọn hắn lại tăng lên một chút, hao tổn dù nhiều nhưng năng lực chiến đấu kéo dài của bọn hắn không phải là những Hắc Ám ma sư ở trước mắt này có thể tưởng tượng ra được.

Đám ma sư Hắc Ám hay tám vị Tử bào Đại Tế Ti kia, không ai có thể nghĩ đến chuyện bọn họ ở trong tình

huống bị Hắc Ám ma quân cùng với tám vị cường giả Chí Tôn vây công như thế này, mà Cơ Động vừa mới bắt đầu lại dám can đảm sử dụng ma kỹ công kích mạnh mẽ đến thế.

Trong ngũ hành, Hỏa khắc Kim, càng huống chi là Siêu Tất sát kỹ cao cấp chống lại Siêu Tất sát kỹ sơ cấp, nên

cần bản không có bất kỳ cái gì trì hoãn, thanh cự kiếm màu vàng kia vừa mới chạm đến Hỏa Thần Trảm thì liền tan ra giống như một đóm lửa nhỏ giữa trời băng tuyết. Ngay lúc đó, ở trên đỉnh đầu Cơ Động, Song Hỏa đồng hóa pháp trận đồng thời xuất hiện, Hỏa Thần Kiếm dừng lại giữa không trung, ma lực phóng ra đã bị hấp thu hồi lại một phần.

Cơ Động lúc này có sự phụ trợ tương sinh tuần hoàn của các đồng bọn, nên ma lực của bản thân bành trướng đến mức độ không thể phán đoán được. Bốn nguyên duy trì đồng hóa pháp trận cường đại như thế nên hiệu quả đồng hóa đã vượt xa so với lúc hấp thụ mình thi triển ra, ma lực Hỏa Thần Kiếm phóng ra bị hấp thu hồi ít nhất là một nửa.

Điều khiển cho toàn bộ Hắc Ám ma sư rung động cũng xuất hiện vào đúng giờ khắc này. Cũng không phải nói Cơ Động thu hồi Hỏa Thần Trảm, thì những Hắc Ám ma sư đã phát động công kích với bọn họ sẽ không có chuyện gì, mà ngược lại, hơn trăm tên Hắc Ám ma sư có thuộc tính Canh Tân kia đồng thời phun máu tươi, từng người ngã nhào trên mặt đất, sinh mệnh khí tức biến mất trong nháy mắt.

Ngạnh đấu chính diện ma kỹ dạng năng lượng cũng không có bất kỳ hoa dạng gì khác mà chỉ xem ma lực của ai mạnh hơn mà thôi. Siêu tất sát kỹ sơ cấp bị siêu tất sát kỹ cao cấp áp chế, lại thêm uy lực kinh khủng của Hỏa Thần Kiếm đã khiến cho kinh mạch trong cơ thể của một trăm tên ma sư Canh Kim hệ này bị chấn vỡ hoàn toàn. Cơ Động sở dĩ dùng Đồng Hóa pháp trận thu hồi một phần ma lực là bởi Hỏa Thần Trảm hoàn toàn không cần thiết phải tiếp tục phách xuống, mà ngay thời khắc kỹ năng của hai bên va chạm với nhau thì chiến đấu cũng đã kết thúc rồi. Lực chấn động cường đại của ma bản và đạo trí truyền tới đủ để đánh chết những Hắc Ám ma sư có tu vi phổ biến chưa tới thất quan này.

Dưới một kích đã có trăm tên Hắc Ám ma sư chết đi như vậy nhất thời làm cho Hắc Ám ma quân có chút rối loạn. Các Đại Tế Ti chỉ huy bọn họ không ngừng phát ra nghiêm lệnh mới miễn cưỡng an tĩnh lại được.

Tám vị Tử bào Đại Tế Ti lơ lửng giữa không trung sau thời khắc ngắn ngủi khiếp sợ, vị Thủ tịch Đại Tế Ti kia không hề sợ hãi mà cười lạnh, quát:

- Vừa mới bắt đầu đã sử dụng Siêu Tất sát kỹ cao cấp, bản thân ta muốn coi thử ngươi có thể dùng siêu tất sát kỹ cao cấp được bao nhiêu lần. Động thủ, toàn diện công kích! Nếu như bọn họ đã đi vào đường chết, ta cũng không tin bọn họ có thể chạy thoát!

Trong tình huống Hắc Ám Hỗn Độn phòng ngự đại trận cùng với Sư Hồn Đoạt Phách đại trận đồng thời được mở ra như thế này, cũng khó trách Thủ tịch Đại Tế Ti suy nghĩ như thế, huống chi, Hắc Ám ma quân của bọn họ đang không ngừng từ bốn phương tám hướng chạy tới. Mặc dù có thể phát ra ma kỹ điệp gia cũng thuộc tính chỉ có Hắc Ám ma quân trấn thủ ở trong Hắc Ám thần miếu nhưng như thế là đã đủ rồi. Lần trước bị các Thiên Can Thánh Đồ đột nhiên tập kích đã giết chết hơn ngàn tên ma sư, bây giờ tổng số ma sư cũng còn hơn tám ngàn, từ trên lý thuyết mà nói thì có thể đồng thời phát ra hơn tám mươi cái siêu tất sát kỹ sơ cấp. Đám Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ ở trên không trung quả thật là mục tiêu tốt nhất, hơn nữa có tám tên cường giả Chí Tôn bọn họ áp trận thì hiển nhiên đám Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ không có bất kỳ cơ hội chạy thoát nào.

876. Chương 611: Lấy Chiến Nuôi Chiến

Ngay khi biết được Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ quay trở lại Hắc Ám thần miếu, Thủ tịch Đại Tế Ti đã hạ quyết tâm cho dù phải trả giá nhiều đi chăng nữa cũng phải giữ lại đám Quang Minh Thánh Đồ này, chỉ có như vậy mới có thể lấy công chuộc tội. Vì vậy, hắn thà rằng phải tiêu hao một trăm viên tinh hạch ma thú thập giai cũng phải mở ra Hắc Ám Hỗn Độn phòng ngự đại trận, lại không tiếc tiêu hao không ít linh hồn lực ẩn chứa trong Sư Hồn Đoạt Phách đại trận cũng phải mở ra đại trận này đến trình độ lớn nhất.

Lúc này, tổng số Hắc Ám ma quân tập trung ở Hắc Ám thần miếu đã vượt hơn ba ngàn, đồng thời còn có nhiều Hắc Ám ma sư đang chạt tới. Trong tình huống có nhiều ma sư trong phạm vi Hắc Ám thần miếu như vậy khiến cho ma lực ba động vô cùng khổng lồ. Theo lệnh của Thủ Tịch Đại Tế Ti, Hắc Ám ma sư liền kết thành từng nhóm bắt đầu triển khai công kích về phía các Quang Minh Thánh Đồ ở trên không trung.

Ngay lúc Cơ Động thi triển ra một kích Hỏa Thần Trảm, hắn cũng đã triệu hồi Đại Diễn Thánh Hỏa Long ra. Hắn sở dĩ lựa chọn chỉ huy mọi người bay lên không trung chỉ vì một mục đích, đó là bởi vì sự thiếu sót của Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn pháp trận.

Không thể nghi ngờ là cái pháp trận này có thể lợi dụng mười thuộc tính để bổ sung lẫn nhau, nhưng vẫn có thiếu sót, đó là không thể di động linh hoạt được. Các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đều hành động đồng bộ dưới sự chỉ huy của linh hồn lực của Cơ Động, nhưng không nên quên rằng thực lực của bọn họ có sự chênh lệch không bằng nhau, nên tốc độ thi triển ra cũng không thể đồng đều. Một khi Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn pháp trận đã tổ hợp xong, tốc độ của bọn họ nhất định sẽ giảm xuống đến trình độ của đồng bọn có tu vi thấp nhất trong nhóm. Nhưng khi ở trên không trung thì đã không còn giống như lúc trước nữa rồi. Quả thật, khi ở trên không trung rất dễ dàng trở thành mục tiêu công kích nhưng có tốc độ của Đại Diễn Thánh Hỏa Long phụ trợ thì cái thiếu sót duy nhất của Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn pháp trận pháp hoàn toàn có thể bù đắp được.

Suy nghĩ của vị Thủ tịch Đại Tế Ti không hề sai, bọn Cơ Động cho dù thực lực có mạnh hơn nữa, lại thêm Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn pháp trận cũng không thể giết sạch tám ngàn Hắc Ám ma sư ở đây được. Nhiều Hắc Ám ma sư như vậy đủ để tiêu hao ma lực của bọn họ cho đến chết, nhưng hắn lại không biết rằng hiện giờ các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đã gom đủ toàn bộ mười thần khí, lại có pháp trận phụ trợ khiến cho năng lực kéo dài chiến đấu của bọn họ đã vượt xa phán đoán của vị Thủ tịch Đại Tế Ti kia.

Lúc này có ít nhất là mười siêu tất kỹ sơ cấp xuất hiện ở trên không trung. Đạo đầu tiên chính là một con Hắc Ám Chu Tước do Bính Hỏa ngưng tụ ra.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long dưới sự chỉ huy của Cơ Động, né qua một bên khiến cho Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn pháp trận cũng né tránh ra ngoài. Nhâm Thủy Thánh Đồ Đỗ Minh giờ cao Bằng Thần Mâu ở trong tay lên, hắc quang chói mắt nguyên bản ở trên người vào giờ khắc này lại biến thành màu trắng, Bằng Thần Mâu chỉ tới liền có một đạo lãnh điện từ thần khí Nhâm Thủy hệ này phát ra, mạnh mẽ đâm xuyên lồng ngực của Hắc Ám Chu Tước kia. Trong nhất thời, ma kỹ điệp gia cùng thuộc tính đầu tiên đã bị phá nát,. Mặc dù khả năng không chế ma lực của Đỗ Minh còn xa mới bằng Cơ Động, nhưng hắn cũng không đợi đến lúc thi triển ra kỹ năng rồi thu hồi một phần ma lực. Trăm tên Hắc Ám ma sư phát động Hắc Ám Chu Tước này ở phía dưới nhất thời đều phun máu, sau đó liền nhanh chóng hóa thành băng, bọn họ cũng không ngã xuống nhưng tất cả mọi người lại đều biến thành những tượng băng.

Sau khi giải quyết đợt công kích đầu tiên, lại giết chết trăm tên Hắc Ám ma sư thì mấy siêu tất sát kỹ sơ cấp khác của bọn chúng cũng đã oanh tới. Những siêu tất sát kỹ sơ cấp này thuộc tính gì cũng có, mặc dù một cái không đủ để tạo thành uy hiếp đối với các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, nhưng nhiều siêu tất sát kỹ sơ cấp xen lẫn cùng một lúc như thế thì không phải có thể dễ chống lại như trước. Cho dù các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ có thể chống đỡ được thì chắc chắn bọn họ cũng tiêu hao rất nhiều ma lực của bản thân.

Nhưng đám người Cơ Động dễ ngạnh đấu như thế sao? Muốn ngạnh đấu thì cũng phải trong tình huống có giá trị mới được, chứ phải đồng thời đối mặt với nhiều siêu tất sát kỹ sơ cấp như thế này thì không thể dùng phương thức giết Hắc Ám ma sư như lúc trước được. Thân hình Đại Diễn Thánh Hỏa Long khê động, cái đuôi to khỏe của nó đột nhiên chấn động, nhất thời thân thể khổng lồ của nó chột mở đi, mang theo đám Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ ở trên lưng chột lóe lên rồi biến mất. Những siêu tất sát kỹ sơ cấp kia nhất thời oanh vào khoảng không, ở trên không trung sinh ra ma lực hỗn loạn cả một vùng rộng lớn. Bởi thế, tốc độ điệp gia ma lực của đám Hắc Ám ma sư ở dưới cũng hơi chậm lại một chút.

Cho dù là bị Sư Hồn Đoạt Phách đại trận áp chế, nhưng với sự liên thủ của Cơ Động, Thiên Cơ và Trần Tư Tuyền phát ra linh hồn lực thánh cấp đỉnh phong thì tuyệt đối không phải những ma sư bình thường này có thể trấn áp được. Đại Diễn Thánh Hỏa Long thi triển kỹ năng thiên phú “Xuyên không” khiến cho mười mấy siêu tất sát kỹ sơ cấp nhất thời trở thành vô dụng.

Ngay lúc phát động kỹ năng “Xuyên không”, Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã trực tiếp đáp xuống dưới. Lúc trước bọn người Cơ Động bay lên cũng rất cao, mà khi hạ xuống chỉ có lực lượng của một mình nó, nhưng cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã hạ xuống tới vị trí chỉ còn cách mặt đất chừng mười thước.

Cái đuôi to khỏe của Đại Diễn Thánh Hỏa Long quét ngang liền trực tiếp đánh bay hơn mười người Hắc Ám ma sư, hơn nữa nơi nó hạ xuống cũng chính là nơi mà lúc trước có vô số Hắc Ám ma sư bị giết chết. Nhờ có sự che chở của ma lực loạn lưu ở trên không trung, Cơ Động liền phát ra một chiêu Hỏa Thần Trảm dài đến trăm thước, hồng quang theo hình quạt mà phóng xuất ra. Lần này là hấn xuất thủ toàn lực, chẳng những phá vỡ một siêu tất sát kỹ sơ cấp đuổi theo, mà còn trực tiếp oanh kích đám Hắc Ám ma sư kia. Các Thiên Can Thánh Đồ khác sau khi phụ trợ Cơ Động hoàn thành một chiêu kiếm kia cũng liền nhanh chóng phân tán bay lên, dùng tốc độ nhanh nhất của bọn họ đi thu tình diện của những Hắc Ám ma sư bị giết chết kia.

Mục đích trọng yếu nhất của giết người chính là dĩ chiến dưỡng chiến. Còn những Hắc Ám ma sư kia cũng không thể để chết vô ích như thế được, phải không nào?

Tám tên Tử bào Đại Tế Ti ở lơ lửng trên không trung rốt cuộc cũng không thể kiên nhẫn được nữa, chỉ trong một lát như thế mà đám Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đã giết chết gần năm trăm tên Hắc Ám ma sư, mặc dù phần lớn chỉ có tu vi từ thất quan trở xuống, nhưng tốc độ giết chóc như vậy cũng khiến cho bọn họ không thể chịu nổi. Nhất là Hỏa Thần Trảm của Cơ Động, cái công kích vô cùng cường đại này một khi phát ra thì căn bản không phải những Hắc Ám ma sư này có thể ngăn cản được. Nếu tiếp tục để yên như vậy thì cho dù cuối cùng có đánh chết các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, thì e rằng Hắc Ám ma quân cũng bởi vì mấy người Tử bào Đại Tế Ti bọn họ không xuất thủ mà nổ ra bạo động thôi.

Tám tên Tử bào Đại Tế Ti đồng thời gia tốc, đồng thời triệu hồi ra tọa kỵ của bản thân, tất cả đều là cự long nhưng lại có chút không giống với cự long của Quang Minh Ngũ Hành đại lục. Trên người cự long bọn họ cười tẩn ra ma lực quang mang có xen lẫn một tần quang văn màu đến, thân hình so với cự long của Quang Minh Ngũ Hành đại lục tựa hồ cũng cường tráng hơn một chút, bọn chúng rõ ràng chỉ là cự long cửu giai nhưng lại có hình thể không khác gì long tộc thập giai củ Quang Minh Ngũ Hành đại lục. Nhất là đầu Kim Chúc Long thập giai mà vị Thủ tịch Đại Tế Ti kia cười, chiều cao kinh khủng của nó đã đạt tới bốn chục thước, hiện ra ở không trung giống như một mảng mây đen vậy.

Không chỉ có bọn hấn động thủ mà tất cả Hồng bào Đại Tế Ti cũng đồng thời hành động. Lúc trước bị giết gần mười tên, lại thêm hơn mười tên bị thương nặng nên số lượng của Hồng bào Đại Tế Ti lúc này còn chừng ba mươi tên. Đây cũng đã là toàn bộ thực lực tính mạng của Hắc Ám thần miếu.

Thủ tịch Đại Tế Ti có thể được Hắc Ám Thiên Cơ tín nhiệm, chủ trì Hắc Ám thần miếu khi hấn không có ở đây tuyệt đối không chỉ bởi vì tu vi cao cường của hấn. Khi thấy các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ trong tình huống này vẫn có thể giết chóc nhiều như thế, chiến thuật của hấn liền nhanh chóng thay đổi. Hấn ra lệnh cho các Hắc Ám ma sư cấp bậc thấp vốn đang ngưng tụ ma kỹ điệp gia cùng chúc tính lui ra canh giữ ở bên ngoài, ngăn cản toàn bộ hành động thoát vòng vây của các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, còn chủ công lại đổi thành tám người bọn hấn và tất cả đám Hồng bào Đại Tế Ti.

Cho dù là như vậy thì trong lòng Thủ tịch Đại Tế Ti lúc này cũng rất buồn bực, bởi vì bọn họ vốn có mười tên Tử bào Đại Tế Ti lại đã chết đi mấy hai người, nếu như còn hai vị Tử bào Đại Tế Ti Thổ hệ có tu vi gần bằng hấn kia thì khi liên hiệp thuộc tính của mười vị cường giả Chí Tôn bọn họ, hấn tin rằng chỉ cần bọn họ liên thủ cũng đủ chế phục những Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ này. Nhưng bây giờ lại thiếu mất hai người khiến cho tình huống thua kém một chút rồi.

Đối với biến hóa của Hắc Ám ma quân, Cơ Động giống như hoàn toàn không thấy được mà tiếp tục cười ở trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Ánh mắt của hấn vào giờ khắc này lại nhìn vào bốn cái tháp canh liên hiệp phát ra Sư Hồn Đoạt Phách đại trận ở trong thần miếu kia. Còn những Thiên Can Thánh Đồ khác vẫn nhanh chóng đi thu Hắc Ám tình diện như cũ.

Lời nói của Quang Minh Thiên Cơ đã nhắc nhở cho Cơ Động rằng căn bản của Sư Hồn Đoạt Phách đại trận chính là bốn khối Thiên Chi Ngọc có thể tích không nhỏ. Nếu như nói Hắc Ám Hồn Độn phòng ngự đại trận kia là trận pháp căn nguyên của cả Hắc Ám thần miếu, thì cái Sư Hồn Đoạt Phách đại trận này chính là linh hồn pháp trận của Hắc Ám thần miếu. Hắc Ám Hồn Độn phòng ngự đại trận mạnh mẽ như

thể nên khi thi triển ra phải trả giá thật nhiều. Còn cái Sư Hồn Đoạt Phách đại trận kia nếu như so sánh thì uy lực của nó mặc dù khác biệt không nhỏ nhưng tác dụng lại lớn hơn nhiều, nếu như hủy diệt nó thì sức đả kích đối với Hắc Ám thần miếu thậm chí còn lớn hơn hành động lấy đi hai kiện thần khí lúc trước của bọn họ, dù sao thì hai kiện Thủy hệ thần khí kia Hắc Ám ma sư không thể sử dụng, Hắc Ám Thiên Cơ lưu giữ chúng để kìm hãm các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ bọn họ mà thôi. Mà quan trọng hơn đó là nếu như mình có thể lấy được bốn khối Thiên Chi Ngọc kia, thì trình độ tiến hóa của Hỏa Thần Kiếm có thể tăng lên đến bao nhiêu đây?

Lạnh lùng nhìn đám Hắc Ám ma sư đang từng bước đi tới, Cơ Động liền phát tín hiệu cho các đồng bọn, các Thiên Can Thánh Đồ đầu tiên trở lại trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long, chín trảo của nó đập đất bay lên không trung một lần nữa. Lúc này các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đều hiện lên sắc mặt vui mừng, cho dù A Kim vốn luôn lạnh lùng nhưng trong đáy mắt cũng lộ ra mấy phần hài lòng. Bởi bọn họ vừa mới thu hồi mấy trăm viên Hắc Ám tinh miện, mặc dù cũng không có loại đẳng cấp cao như thất, bát quan nào cả.

Nhưng số lượng của chúng nhiều vô cùng. Bọn họ đi tới Hắc Ám Ngũ Hành đại lục chỉ mới có mười ngày mà tu vi của mọi người so với mấy tháng tu luyện trước đó đều tăng lên rất nhanh, ai mà không hưng phấn cho được chứ? Năm vạn ma quân chính quy ở trong tay Hắc Ám Thiên Cơ, thậm chí mười mấy vạn ma quân dự bị kia đều trở thành con mồi của bọn họ. Hắc Ám Thiên Cơ có lợi hại đi nữa thì không phải cũng chỉ có một mình thôi sao? Còn các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ kể từ khi tiến vào Hắc Ám Ngũ Hành đại lục thì không khác gì hồ lạc vào giữa bầy dê vậy.

Dưới sự chỉ huy của tám tên Tử bào Đại Tế Ti, một đám cường giả Hắc Ám thần miếu liền bày ra trận hình vây quanh hình bán nguyệt ở trên không trung, Âm Dương Miện của bọn họ cũng đã phóng thích ra, quang thải lấp lánh ở trên đỉnh đầu tán phát ra xung quanh. Trong đó có hai gã Tử bào Đại Tế Ti nhìn Đại Diễn Thánh Hỏa Long hết sức chăm chú, mặc dù cho đến bây giờ nó không phát huy ra lực chiến đấu quá mạnh mẽ nhưng chỉ một kỹ năng “Xuyên không” của nó cũng đủ để khiến cho những Tử bào Đại Tế Ti này cảm thấy vô cùng nhức đầu rồi.

Kỹ năng “Xuyên không” được sử dụng tổng cộng hai lần. Lần đầu tiên chính là ở bên trong nội bảo, mang theo ba người Cơ Động, Trần Tư Tuyền và Diêu Khiêm Thư phá vòng vây lao ra ngoài, hơn nữa lại thành công ngăn cản các Hắc Ám ma sư đi tới vị trí tốt nhất, đặt nền móng kiên cố để giành được thắng lợi sau cùng. Còn lần thứ hai chính là lúc mười mấy cái sơ cấp siêu tất sát kỹ đồng thời oanh kích tới khi này. Nếu như không phải nhờ kỹ năng thiên phúc cường hãn này của Đại Diễn Thánh Hỏa Long thì các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ sẽ phải đối mặt với nhiều sơ cấp siêu tất sát kỹ oanh kích cũng một lúc, khi đó cho dù bọn họ có đủ thực lực để có thể chống đỡ được cũng nhất định phải tiêu hao rất nhiều ma lực của bản thân.

Bất quá, những Hắc Ám ma sư này có thể nói là đội quân tinh nhuệ của Hắc Ám thần miếu nên năng lực thực chiến cũng như kỹ năng của bản thân bọn họ cũng hơn đứt ma sư đồng cấp của Quang Minh Ngũ Hành đại lục. Sau khi cẩn thận quan sát, bọn họ cũng phát hiện ra cái kỹ năng “Xuyên không” này của Đại Diễn Thánh Hỏa Long mặc dù không thể khóa định nhưng có một khuyết điểm, đó chính là khoảng cách. Khoảng cách xuyên qua của kỹ năng “Xuyên không” này chỉ trong khoảng chừng một trăm đến một trăm năm mươi thước mà thôi. Dù sao thì một kỹ năng bá đạo như thế nếu như không có bất kỳ hạn chế nào thì quả thật chính là thần kỹ rồi, sao có thể tồn tại ở trên người ma thú chứ?

Vì thế, lúc này để phòng bị khả năng “Xuyên không” của Đại Diễn Thánh Hỏa Long, tám tên Tử bào Đại Tế Ti cũng không phải đứng thành một hàng ngang, mà phiêu phù ở trên không trung theo từng tầng lớp, ngay cả đám Hồng bào Đại Tế Ti hành động cùng với bọn họ cũng giống như vậy. Với vị trí hiện tại của bọn họ, nếu như Đại Diễn Thánh Hỏa Long từ chính diện sử dụng kỹ năng “Xuyên không” xung phong phá vòng vây thì cũng chỉ có thể tự chui đầu vào lưới, trực tiếp lọt vào trong vòng vây của bọn hắn mà thôi.

Các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cũng không phải là đồ ngốc, chuyện như vậy bọn họ đương nhiên sẽ không làm rồi. Dưới sự chỉ huy của Thủ tịch Đại Tế Ti, những tên Hắc Ám ma sư đứng đầu liền thả lỏng tâm trí, bọn họ căn bản không nghĩ rằng có thể dựa vào thực lực của bản thân mà có thể nhất cử đánh tan các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, sự thật đã chứng minh là ngay cả cao cấp siêu tất sát kỹ cũng không thể đánh chết bọn họ. Bọn họ muốn chính là dựa vào nhân số đông đảo, cường giả đông đúc mà tiêu

hao ma lực của đám Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ. Một ma sư có thực lực mạnh hơn đi nữa thì khi tiêu hao hết ma lực cũng chỉ có thể để mặc cho người khác chém giết mà thôi. Vì vậy, những Hắc Ám ma sư này căn bản là không vội động thủ, khi Sư Hồn Đoạt Phách đại trận vẫn còn được mở ra, thì bọn họ hiểu rõ ràng cho dù bên Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ có ma sư có linh hồn tu vi vượt qua Thánh cấp, có thể chống cự lại Sư Hồn Đoạt Phách đại trận đi chăng nữa, thì linh hồn lực của bản thân hẳn cũng không ngừng bị tiêu hao. Có cách tiêu hao tốt như thế nên bọn họ cần gì phải vội vàng động thủ kia chứ?

Hai cái kết giới Ngũ Hành trực tiếp mở ra ở hai bên đám Tử bào Đại Tế Ti, hoàn toàn là do đám Hồng bào Đại Tế Ti có tu vi bát quan bày bố. Hỏa Thần Trảm của Cơ Động mặc dù bá đạo nhưng đám Tử bào Đại Tế Ti này không hề nghĩ hẳn sẽ dùng Hỏa Thần Trảm chém nát Ngũ Hành kết giới này.

Ngay khi các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ trở lại trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long thì Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn pháp trận cũng lại được tiếp tục bày ra.

877. Chương 612: Hỏa Thần Hàng Lâm

Trong suy nghĩ của đám ma sư đỉnh cấp của Hắc Ám thần miếu, khi các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ phải đối mặt với sự ngăn cản của Hắc Ám Hồn Độn phòng ngự đại trận, cộng với sự áp chế của Sư Hồn Đoạt Phách đại trận, lại thêm nhiều ma sư đẳng cấp cao vây quanh như thế này thì bọn họ nhất định phải nghĩ mọi cách để phá vòng vây thoát ra ngoài. Nhưng tình huống xảy ra lúc này bọn chúng không hề ngờ tới.

Cơ Động không hề có một chút ý định dẫn Quang Minh Thánh Đồ phá vòng vây, mà ở trước mặt mọi người lại tiếp tục tạo thành Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn pháp trận ở trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Hỏa Thần Kiếm ở trong tay hắn cũng được giờ lên, cực hạn ma lực khổng lồ cũng bắt đầu dần được tuần hoàn với tốc độ không gì sánh kịp. Trên người Cơ Động tỏa ra chuyên chúc quang hoa kim hồng sắc vô cùng rực rỡ, giống như một mặt trời đột nhiên xuất hiện trong thế giới hắc ám vậy. Cực hạn ma lực Song Hỏa của Cơ Động vốn đã cực kỳ bá đạo, lúc này lại được ma lực tương sinh tuần hoàn của các đồng bọn không ngừng tăng phúc nên lại nhanh chóng tăng lên. Đám Tử bào Đại Tế Ti ở đối diện nhanh chóng biến sắc, bởi bọn họ rõ ràng cảm giác được tốc độ đề thăng ma lực của Cơ Động đã vượt qua sự phán đoán của bọn hắn, cơ hồ là chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp đã vượt qua ma lực cường đại chín mươi tám cấp của vị Thủ tịch Đại Tế Ti kia.

Hắn muốn làm gì thế? Hắn bị điên rồi à? Trong tình huống đối mặt với nhiều người chúng ta như vậy mà lại hút lấy ma lực của đồng bọn để phóng thích ra siêu tất sát kỹ cường đại. Cái này không thể nghi ngờ chính là hành động tự sát a!

Đám ma sư Hắc Ám không hề biết được sự tồn tại của loại trận pháp tuyệt thế như Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn pháp trận, vì vậy ở trong suy nghĩ của bọn hắn, các Thiên Can Thánh Đồ chỉ là thông qua ma lực tương sinh mà tiến hành tăng phúc cho Cơ Động mà thôi. Với ma lực không tới Cửu quan kia của Cơ Động mà hắn lại muốn thi triển ra đỉnh cấp siêu tất sát kỹ mà chỉ tu vi Thánh cấp mới có thể sử dụng, không thể nghi ngờ là sau một kích đó, ma lực của đám Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ này sẽ bị rút hết không còn chút nào. Đây quả thật là tình huống mà đám Hắc Ám ma sư muốn nhìn thấy nhất.

Thủ tịch Đại Tế Ti sở dĩ không mệnh lệnh cho đám Tử bào Đại Tế Ti phát động công kích trước chủ là bởi vì hắn còn kiêng kỵ năng lực chiết xạ công kích không biết tên kia của Cơ Động. Ngay cả đỉnh cấp tất sát kỹ cũng có thể chiết xạ thì hiệu quả của kỹ năng này quả thực bọn họ đã không có cách nào tưởng tượng ra được. Cho nên bọn họ không có thi triển ra kỹ năng cường đại khi vừa mới bay lên, để tránh bị Cơ Động lợi dụng thêm lần nữa. Nhưng lúc này Cơ Động lại trực tiếp toàn lực thôi động ma lực, ngay cả một tia ý nghĩ chạy trốn cũng không có, bộ dáng như đang muốn liều mạng một kích với bọn họ vậy. Điều này sao không khiến đám Hắc Ám ma sư vui mừng cho được chứ?

Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ các người đúng là cường đại, nhưng chúng ta ở nơi này cũng có tám tên cường giả Chí Tôn có được cực hạn ma lực mà. So tổng lượng ma lực à? Hay là đấu ma kỹ tương sinh? Những thứ này mà đám Tử bào Đại Tế Ti sợ ư?

- Toàn lực phòng ngự!

Thủ tịch Đại Tế Ti hạ lệnh. Có kinh nghiệm từ lần trước, trong tình huống chiếm được ưu thế tuyệt đối như thế này, vị Thủ tịch Đại Tế Ti này đã quyết định bất luận thế nào cũng không thể để cho các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ có bất cứ cơ hội nào. Vạn nhất Cơ Động thi triển kỹ năng là giả mà sự thật là muốn phản xạ siêu tất sát kỹ của bọn họ thì làm sao bây giờ? Chỉ cần lựa chọn phòng ngự là được. Khả năng Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ thật sự phát động công kích không lớn, bởi nó tạo thành thương tổn với bọn họ quá lớn, nếu như là giả tạo thì không cần phải nói rồi. Thứ bọn hắn bây giờ không sợ nhất chính là kéo dài thời gian. Sư Hồn Đoạt Phách đại trận cũng không phải là đồ trang trí a!

Vị Thủ tịch Đại Tế Ti này tin tưởng rằng, trong đám Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cho dù có người có tu vi linh hồn đạt đến Thánh cấp cũng không quá mạnh mẽ, dùng không được bao lâu sẽ bị Sư Hồn Đoạt Phách đại trận tiêu hao sạch sẽ. Sau đó thì chỉ có thể để mặc cho người khác muốn làm gì thì làm rồi. Cho nên hắn liền đưa ra mệnh lệnh ổn thỏa nhất, chính là phòng ngự. Dùng phòng thủ để tấn công. Có thể trở thành Thủ tịch Đại Tế Ti không phải chỉ dựa vào ma lực, mà khả năng chỉ huy của hắn cũng vượt xa mấy vị Tử bào Đại Tế Ti khác, cái tài năng này mới có thể được Hắc Ám Thiên Cơ trọng dụng.

Cơ Động muốn làm gì thế? Đừng nói là những Tử bào Đại Tế Ti này không rõ, mà các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cũng không hề biết. Bọn họ đều là những người thông minh. Mà lúc này bọn họ là phải vừa chịu áp lực lớn vô cùng của gần một nửa trong tổng số Hắc Ám ma sư ở Hắc Ám thần miếu, vừa chịu áp bách của hai tòa đại trận. Ở trong một cục diện bất lợi như thế, Cơ Động muốn toàn lực phát động công kích, điều này hiển nhiên là không sáng suốt vô cùng.

Điều khiến các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ không hiểu được chính là lần này Cơ Động cũng không hề giải thích với bọn họ, mà đem toàn bộ tâm lực tập trung vào thanh Hỏa Thần Kiếm ở trong tay, sắc mặt hắn từ lúc bắt đầu luôn ngưng trọng và lạnh lùng. Hắn chỉ nói với các đồng bọn chỉ ba chữ đơn giản: “Tin tưởng ta!”

Tại sao Cơ Động không đem kế hoạch của mình nói cho các đồng bọn? Nguyên nhân rất đơn giản, điều duy nhất hắn muốn lúc này là chỉ cần đối phương không phát hiện ra cái gì thì một chút nguy hiểm cũng không có; nếu như thành thành công thì chắc chắn sẽ tạo ra đả kích khổng lồ cho Hắc Ám thần miếu; còn nếu như thất bại thì bọn họ cũng có thể toàn thân thoái lui. Cho nên, hắn tuyệt đối không để cho đám Tử bào Đại Tế Ti kia từ trên sắc mặt của các Thiên Can Thánh Đồ phát hiện ra bất kỳ dấu vết gì, để cho bọn chúng nhìn thấy sắc mặt có chút vội vàng của các đồng bọn mới là tốt nhất.

Hồng quang trên Hỏa Thần Kiếm càng ngày càng mãnh liệt, cầu vồng kinh thiên lóe lên, mơ hồ cùng với Hắc Ám Hồn Độn phòng ngự đại trận ở trên không trung và chạm rất nhẹ vài cái, bộc phát ra tia lửa chói mắt, ma lực ba động mãnh liệt không ngừng phóng thích ra.

Trong lòng đám Tử bào Đại Tế Ti cũng âm thầm cười lạnh, thứ bọn họ yên tâm nhất chính là Hắc ám Hồn Độn phòng ngự đại trận ở trên không trung, đừng nói là những Thiên Can Thánh Đồ ở trước mắt mà coi như là Hắc Ám Thiên Cơ của bọn họ cũng không thể cậy mạnh mà phá trận ra. Thủ tịch Đại Tế Ti thậm chí đang suy nghĩ, nếu như cái công kích này của bọn người Cơ Động nhắm vào đại trận trên không trung thì không thể tốt hơn, một trăm viên tinh hạch ma thú thập giai cũng không tính là lãng phí rồi.

Bất quá, cho dù cục diện mà đám Tử bào Đại Tế Ti phán đoán đối với bọn chúng tuyệt đối là tình huống có lợi vô cùng, nhưng quang mang tản ra từ trên Hỏa Thần Kiếm cũng khiến cho trong lòng bọn hắn không khỏi có chút sợ hãi. Đỉnh cấp siêu tất sát kỹ trong tình huống được bọn họ tương sinh phụ trợ cũng có thể thi triển ra được, nhưng tuyệt đối không thể bá đạo giống như Hỏa Thần Kiếm trong tay Cơ Động lúc này.

Hỏa Thần Kiếm đã không thể nhìn thấy được, thậm chí ngay cả hai tay Cơ Động cũng đã biến mất, chỉ còn cái cột sáng màu đỏ chói cao gần ngàn thước kia phóng lên cao mà thôi. Nếu như không có sự áp chế của Hắc Ám Hồn Độn phòng ngự đại trận thì có trời mới biết cổ hồng quang này bay lên cao bao nhiêu. Ma lực Hỏa thuộc tính thuần túy nhất chính là đỉnh cấp siêu tất sát kỹ cường đại nhất mà đám Tử bào Đại Tế Ti nhìn thấy. Bọn họ thậm chí có thể khẳng định rằng cho dù Hắc Ám Thiên Cơ ở đây, ngạnh đấu với cái dạng kỹ năng này cũng không thể nhất cử đánh bại được Cơ Động, cũng chỉ có thể tiêu hao ma lực của hắn mà thôi.

Tám tên Tử bào Đại Tế Ti đã tụ lại với nhau, mặc dù không có hai tên cường giả Chí Tôn Thổ hệ, nhưng tám người bọn hắn cũng đủ để tạo thành một cái nghịch hướng tương sinh. Tám tên Tử bào Đại Tế Ti đồng

tâm hiệp lực, thông qua Kim sinh Thủy, Thủy sinh Mộc, Mộc sinh Hỏa mà đem tất cả ma lực tập trung trên người hai gã Tử bào Đại Tế Ti Hỏa hệ, sau đó bọn họ phóng thích ta cũng đồng dạng là Hỏa hệ phòng ngự đỉnh cấp siêu tất sát kỹ. Lần này đã tụ tập đủ tám tên Tử bào Đại Tế Ti thi triển ra ma kỹ phòng ngự, chẳng những có thể bảo vệ được bọn hắn mà cũng bảo hộ tất cả đám người Hồng bào Đại Tế Ti. Hơn nữa, công kích của Hỏa Thần Kiếm là Hỏa thuộc tính, kỹ năng phòng ngự này của bọn họ cũng là Hỏa thuộc tính, cùng thuộc tính nên việc chống đỡ cũng dễ dàng hơn một chút. Vì thế, bọn họ hoàn toàn có lòng tin sẽ ngăn cản được một kích kia của Cơ Động. Cho dù Cơ Động dựa vào thần khí khiến bọn họ bị thương nhưng việc chịu đựng công kích cũng được chia đều trên mỗi người bọn chúng nên bị thương cũng không quá đáng lo. So với việc ma lực bị rút hết của đối thủ thì bọn hắn chính là những người chiếm được thượng phong.

Đám Hồng bào Đại Tế Ti cũng không dám nhàn rỗi, tất cả mọi người cũng đều lo phóng thích ra ma kỹ phòng ngự sở trường nhất của mình, tận lực hạn chế sự trùng kích của một kích này của Cơ Động.

Đám Tử bào Đại Tế Ti căn bản không sợ Cơ Động lại di động thân hình. Bởi khi thi triển siêu tất sát kỹ cường đại như thế, một người phải tiếp nhận ma lực khổng lồ như vậy mà hắn còn có thể di động nữa ư? Ngay cả kỹ năng “Xuyên không” của con ma thú kia cũng không thể thi triển được, bởi vì nó cũng đang đem toàn bộ ma lực của bản thân rót vào trong cơ thể Cơ Động rồi.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi một kích kinh thiên này phủ xuống. Ở trên mặt đất, các Hắc Ám ma sư đẳng cấp thấp nhanh chóng thối lui ra rất xa, họ rất sợ ma lực loạn lưu khi ma chạm lan đến gần.

Nhờ sự duy trì của Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn pháp trận, ma lực của Cơ Động đã tăng lên đến cực hạn mà thân thể của hắn có thể chịu đựng được. Xét về mặt lý thuyết thì chỉ cần là cường giả Thánh cấp liền có thể tùy ý thi triển siêu tất sát kỹ từ sơ cấp trở lên, nhưng nếu như muốn thi triển đỉnh cấp siêu tất sát kỹ thì tu vi nhất định cần phải vượt qua Thánh cấp đỉnh phong mới được, chỉ có cường giả Thánh cấp mới có thể chịu đựng được áp lực của ma lực khi thi triển ra đỉnh cấp siêu tất sát kỹ. Lần trước Cơ Động có thể dễ dàng giết chết hai tên Tử bào Đại Tế Ti Thổ hệ như vậy, nguyên nhân chính là lúc hai tên đó mặc dù liên thủ thi triển ra đỉnh cấp siêu tất sát kỹ nhưng thân thể của bọn chúng lại không thể chịu đựng nổi, nên bản thân bị thương không nhẹ, hơn nữa ma lực của bản thân đã bị rút hết nên mới bị Cơ Động một chiêu giết chết.

Tu vi của Cơ Động từ bên ngoài nhìn vào chỉ có Bát quan mà thôi, cho nên ở những Hắc Ám ma sư ở trước mặt tự nhiên phán đoán rằng cho dù hắn có thiên phú dị bẩm có thể chịu đựng ma lực khổng lồ như vậy nhưng bản thân hắn tuyệt đối cũng không dễ chịu gì. Vì thế bọn họ mới càng hi vọng Cơ Động thi triển ra một kích kia.

Nhưng bọn chúng không biết được rằng, không chỉ tu vi linh hồn của Cơ Động đã đạt đến Thánh cấp Trung giai, mà ngay cả thân thể của hắn cũng ở trình độ thánh cấp, khi tiếp nhận ma lực khổng lồ như thế này thì thân thể hắn căn bản sẽ không bị thương.

Trên khóe miệng Cơ Động hiện lên một nụ cười quỷ dị, cùng lúc đó, một mũi nhọn màu đỏ từ trên cổ tay hắn bay ra. Đúng là lúc này Cơ Động không thể làm thêm bất cứ chuyện gì khác, ngay cả các Thiên Can Thánh Đồ đang phải toàn lực hỗ trợ Cơ Động thi triển đỉnh cấp siêu tất sát kỹ cũng không thể nào làm chuyện khác được. Nhưng chuyện này lại không ảnh hưởng tới việc hắn dùng linh hồn lực để chỉ huy những người khác ngoài đám Thiên Can Thánh Đồ.

Hồng quang lóe lên kia chính là Thực Nhật Phượng Hoàng - Hỏa Nhi từ trong Chu Tước thủ trục bay ra. Khi cảm thụ được ma lực khổng lồ trên Hỏa Thần Kiếm, nó cũng phải run rẩy một chút, nhưng chuyện này lại không hề ảnh hưởng đến hành động của nó. Ở trên miệng của nó có ngậm một quyển trục, sau đó nó liền nhả quyển trục cho Thiên Cơ đang đứng ở giữa Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn pháp trận. Hỏa Nhi cũng đồng thời bay xuống, đậu ở trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long.

Cho dù không có sự phân phó của Cơ Động, nhưng ngay khi nhận được quyển trục thì Thiên Cơ cũng biết phải nên làm như thế nào. Đầu tiên, hắn liền mở cái quyển trục không biết ẩn chứa cái kỹ năng gì trong đó ra.

Một đạo quang mang màu trắng mãnh liệt chợt xuất hiện, vừa vặn bao phủ cả Đại Diễn Thánh Hỏa Long và tất cả mọi người ở trên lưng nó. Trong mắt Cơ Động cũng lóe lên ngân quang chói mắt, linh hồn lực

Thánh cấp đỉnh phong của ba người kết hợp với nhau vào giờ khắc này bị hấn phát huy đến cực hạn. Cái hư ảnh ngân quang kia hoàn toàn không đếm xỉa gì đến đỉnh cấp siêu tất sát kỹ phòng ngự được đám Hắc Ám ma sư bày ra ở phía trước mà cứ xuyên qua, tiếp tục vọt tới ở trước nội bảo mới ngừng lại.

Linh hồn lực và ma lực vốn là hai loại năng lượng có hình thái khác nhau, tu vi linh hồn Thánh cấp đỉnh phong lại càng có cùng cấp bậc với đỉnh cấp siêu tất sát kỹ. Vì vậy những Tử bào Đại Tế Ti kia căn bản không có cách nào ngăn cản hành động lúc này của Cơ Động.

- Không tốt!

Thủ tịch Đại Tế Ti đột nhiên biến sắc, hắc lúc này mới phát hiện linh hồn lực mà các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ có thể sử dụng lại đạt đến trình độ Thánh cấp đỉnh phong. Nhưng lúc này thì cho dù hấn phát hiện ra đi chẳng nữa thì cũng không còn kịp nữa rồi, bởi Cơ Động đã hoàn thành xong việc cần phải làm rồi.

Trên cái quyền trục mà Thiên Cơ mở ra, quang mang màu trắng nồng nặc ngay khi ánh sáng linh hồn ở trong mắt Cơ Động lóe lên thì đã bị một tầng ngân quang nhàn nhạt bao phủ lên. Một cảnh tượng không thể tưởng tượng lại tiếp tục xuất hiện ngay sau đó.

Quang mang chột lóe, đỉnh cấp siêu tất sát kỹ ở trên Hỏa Thần Kiếm tựa như cầu vòng kinh thiên kia bỗng biến mất tại chỗ, cùng với đó thì Đại Diễn Thánh Hỏa Long và các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cũng biến mất theo.

Nhưng thời gian biến mất này chỉ là trong nháy mắt mà thôi, chỉ tích tắc sau bọn đã lại xuất hiện trên bầu trời Hắc Ám thần miếu. Chẳng qua, vị trí xuất hiện ra lần này đã không còn ở vị trí lúc này, mà xuất hiện ở ngay sau lưng đám Tử bào Đại Tế Ti và Hồng bào Đại Tế Ti, ở ngay không trung phía trước Hắc Ám nội bảo.

Tích tụ ma lực lâu như vậy, cuối cùng một kiếm này cũng được Cơ Động chém ra. Ở ngay thời khắc hồng quang đẹp đẽ kia được chém ra, ở phía sau Đại Diễn Thánh Hỏa Long lại hiện ra một thân ảnh hư ảo. Cái thân ảnh màu đỏ nhạt này hoàn toàn trong suốt, nhưng uy áp kinh khủng mà nó phóng thích ra lại khiến cho tất cả ma sư trong Hắc Ám thần miếu cơ hồ như đồng thời ngốc trệ, cho dù là linh hồn ba động từ Sư Hồn Đoạt Phách đại trận phóng thích ra cũng bị tán loạn một chút trong nháy mắt; ngay cả lực phòng ngự cực mạnh của Hắc Ám Hồn Độn phòng ngự đại trận ở trên không trung cũng hơi bị lung lay, từng tầng quang võng ba động kịch liệt, ở trong tình huống không bị công kích nhưng ma lực ẩn chứa trong nó lại bị giảm đi một nửa.

May mà cái thân ảnh màu đỏ kia chỉ tồn tại trong nháy mắt mà thôi. Một khắc sau, nó đã dung nhập vào trong cơ thể Cơ Động, chuyên chú quang hoa kim hồng sắc ở trên người hấn vào giờ khắc này cũng đã chuyển thành màu đỏ giống y như trên Hỏa Thần Kiếm, hồng quang ngàn thước ở trong tay hấn trong sát na này cũng được chém ra.

Hỏa Thần Trảm! Đây mới thực sự là Hỏa Thần Trảm. Thân ảnh màu đỏ khổng lồ xuất hiện trong một khắc kia mới là uy năng chân chính của Hỏa Thần Kiếm, gần giống như trước kia Sát thần Tu Phổ Nhược Tư sử dụng Tu La phụ thể để đối phó với Liệt Diễm. Ngay khoảnh khắc hồng quang xuất hiện thì đã không có bất kỳ công kích nào ngoài thần cấp có thể đỡ được.

878. Chương 613: Phá Trận Đoạt Ngọc.

Thân ảnh hồng sắc hư ảo xuất hiện kia mặc dù không phải là công kích thần cấp nhưng nó lại đột nhiên có khí tức thần cấp ba động. Điều đó mới có thể khiến Hắc Ám Hồn Độn phòng ngự đại trận có phản ứng khổng lồ như vậy.

Trong lúc Hỏa Thần Kiếm thi triển đỉnh cấp siêu tất sát kỹ lại có thể xuất hiện ba động thần cấp, cho dù là chỉ trong chớp mắt nhưng cũng đã nằm ngoài suy nghĩ của Cơ Động. Cũng trong khoảnh khắc đó, Cơ Động lại càng không cảm giác được khí tức của Sát thần Tu Phổ Nhược Tư nữa rồi, đây hoàn toàn là sự áp chế tuyệt đối của thượng vị thần đối với hạ vị thần.

Đám Tử bào Đại Tế Ti vốn đang ở trên không trung ngưng thần chờ đợi để chống đỡ công kích của Cơ Động lại đột nhiên phát hiện ra điều không ổn. Ngay khi bọn họ vừa tán đi ma lực xoay người lại thì cũng chứng kiến được cảnh tượng kia. Theo lý thuyết thì khi bọn người Cơ Động đột nhiên thay đổi vị trí, hơn nữa lại đem công kích nhắm ngay vào nội bảo, bọn hắn hẳn là cực kỳ sợ hãi và vô cùng hối hận không thôi mới đúng. Nhưng trong thời khắc này, không hề có bất kỳ tên Tử bào Đại Tế Ti hay Hồng bào Đại Tế Ti sinh ra cảm giác như thế, trong lòng bọn họ đều chỉ có một cảm xúc duy nhất, đó chính là: nghĩ mà sợ.

Không sai, đó chính là cảm xúc “nghĩ mà sợ”. Nhìn thấy hồng quang kia xuất hiện trong nháy mắt kia, nó lại sinh ra một cỗ lực lượng mà bọn hắn không thể nào hiểu được. Lòng tin lúc trước của bọn hắn đã không sót lại chút gì, có trời mới biết được nếu như một kích đó chém về phía bọn họ thì không biết sẽ có kết quả như thế nào. Bọn họ có thể khẳng định là với lực phòng ngự của bọn họ lúc trước thì căn bản không thể nào có thể ngăn cản hoàn toàn được uy năng của một kiếm kia.

Nhất là hai gã Tử bào Đại Tế Ti Hỏa hệ, sau lưng bọn họ lúc này đã ướt đầm mồ hôi. Hai người là người cuối cùng phát xuất kỹ năng phòng ngự nên chắc chắn cũng là người chịu công kích lớn nhất. Không thể nghi ngờ là một kiếm đó nếu như chém về phía bọn họ, các Tử bào Đại Tế Ti khác không biết sao chứ bọn họ chết chắc.

May là hồng quang đầy chấn động kia chỉ xuất hiện trong nháy mắt liền biến mất, khí tức áp bức khiến cho người ta nghẹt thở cũng theo đó mà tản đi. Ngay khi khí tức đó biến mất thì Sư Hồn Đoạt Phách đại trận cũng khôi phục linh hồn trấn áp. Hắc Ám nội bảo từng bị phá hoại mười ngày trước giờ lại phải chịu đả kích mãnh liệt thêm lần nữa. Bốn tòa tháp canh ở trên đỉnh Hắc Ám nội bảo, cũng chính là bốn tòa tháp canh phóng thích ra Sư Hồn Đoạt Phách đại trận, lúc này lại đồng thời bị phá vỡ, phòng ngự pháp trận gia trì ở trên nó ngay khi hồng quang kia quét tới cũng đã bị phá vỡ trong nháy mắt, ngay cả đỉnh tháp vừa mới được tu bổ ở trong Hắc Ám nội bảo cũng bị mất đi mảng lớn. Với nhiều phòng ngự pháp trận ở trong nội bảo như thế mà cũng căn bản không thể ngăn cản sự bộc phát của một kích kia.

- Ngũ Hành Âm Dương Giới, truyền thống tập thể.

Cơ Động hét lớn lên, cắt đứt Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp, nhanh chóng phóng người ra ngoài. Còn Thực Nhật Phượng Hoàng Hỏa Nhi vừa vận thay thế vị trí của hắn lúc trước, phóng thích ra Cực Hạn Song Hỏa, cùng với các Thiên Can Thánh Đồ lập tức hợp thành Ngũ Hành Âm Dương Giới.

Không ai dám do dự một chút nào, truyền tống pháp trận của mười thuộc tính đồng thời xuất hiện ở trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Cả quá trình truyền tống chỉ cần có mười giây, mười giây đó nhìn qua rất ngắn nhưng ở trên chiến trường như trước mặt mà nói là tương đối dài rồi.

Ngay khi thân hình Cơ Động vừa bay ra thì Hỏa Thần Kiếm vốn đã trở lại độ dài bốn thước ở trong tay cũng được phóng ra ngoài. Mặc dù đã không còn lượng lớn ma lực chống đỡ nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc Cơ Động phóng xuất ra hình thái vốn có của nó. Thanh trường kiếm dài bốn thước chỉ trong nháy mắt đã biến thành chín thước, mạnh mẽ đâm vào đỉnh của toàn tháp canh gần Cơ Động nhất.

Quang mang chợt lóe lên rột vụt tắt, Hỏa Thần Kiếm vốn đã quang mang ảm đạm lại nhất thời sáng lên, được một khối lớn Thiên Chi Ngọc bổ sung mặc dù không thể làm cho nó khôi phục ma lực nhưng cũng để chuyển hóa Hỗn Độn thành Hỗn Độn Hỏa, từ đó lại có thể đẩy nhanh tốc độ tiến hóa của nó lên một đoạn lớn. Đây cũng là mục đích thực sự của một loạt hành động mới vừa rồi của Cơ Động.

Đằng Xà Thiểm vào lúc này lại phát huy ra tác dụng máu chó. Đối với đám người Hắc Ám ma sư thì bọn họ chỉ có thời gian mười giây để công kích, nhưng đối với Cơ Động thì hắn cũng chỉ có mười giây mà thôi. Hắn nhất định phải hoàn thành việc dung hợp với bốn khối Thiên Chi Ngọc trước khi các đồng bọn truyền tống rời đi.

Đám Hắc Ám ma sư lúc này mới kịp phản ứng. Thủ tịch Đại Tế Ti phần nộ gầm lên, toàn lực thúc dục tọa kỵ ma thú hướng bên này chạy tới, những người đang cưỡi tọa kỵ cách nội bảo chừng hai ngàn thước cũng đồng thời thúc dục ma lực toàn lực, phóng thích ra ma kỹ của bản thân.

Nhưng đúng như Cơ Động dự đoán, sau khi vừa mới liên thủ thì triển ra một ma kỹ phòng ngự đỉnh cấp siêu tất sát kỹ thì cho dù đám Tử bào Đại Tế Ti này có ma lực kinh người, nhưng nếu như muốn thi triển thêm một cái đỉnh cấp siêu tất sát kỹ như vậy nữa là không thể nào. Cái phòng ngự ma kỹ mới vừa rồi

mặc dù cũng bị tấn đi, nhưng bọn hắc không có Ngũ Hành Đồng Hóa pháp trận nên toàn bộ ma lực phóng thích ra cũng không thu lại được chút nào.

Ma lực của hai tên Tử bào Đại Tế Ti Hỏa hệ trực tiếp bị rút hết nên căn bản không dám tới gần, sợ bị bọn người Cơ Động nhân cơ hội đánh chết bọn hắc.

Đến lúc này bọn họ dĩ nhiên đã hiểu ra rằng mình đã bị Cơ Động giở trò ở ngay trước mặt mình. Quyền trực mà Cơ Động bảo Thực Nhật Phương Hoàng Hỏa Nhi đưa cho Thiên Cơ không thể nghi ngờ đó chính là một quyền trực truyền tổng cự ly ngắn cực kỳ hi hữu. Nếu chỉ xét về giá trị thì cái quyền trực truyền tổng cự ly ngắn này so với quyền trực truyền tổng định hướng cự ly dài mà Cơ Động sử dụng lúc trước thì kém xa, nhưng tính thực dụng của nó lại không thua chút nào. Dĩ nhiên, để cho cái quyền trực truyền tổng cự ly ngắn này trong tình huống vừa rồi cũng có thể phát huy ra tác dụng còn cần linh hồn Thánh cấp đỉnh phong của ba người Cơ Động chỉ dẫn mới được, nếu không thì bọn họ cũng chỉ có thể dậm chân tại chỗ mà thôi.

Cho dù bây giờ có hiểu rõ đi chăng nữa thì cũng đã muộn rồi. Mặc dù cho đến bây giờ, bọn hắc cũng không cho là đám Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ có năng lực để chạy thoát, nhưng chuyện Sư Hồn Đoạt Phách đại trận bị hủy diệt lại không chỉ là vô cùng nhục nhã, mà Hắc Ám Thiên Cơ cũng nhất định sẽ không tha thứ cho bọn họ.

Đúng như phán đoán của Cơ Động và Quang Minh Thiên Cơ lúc trước, Hắc Ám Hồn Độn phòng ngự đại trận đối với Hắc Ám thần miếu mặc dù quan trọng, nhưng bởi vì nó tiêu hao cũng cực kỳ khổng lồ nên tính thực dụng của nó thật ra cũng không mạnh. Còn Sư Hồn Đoạt Phách đại trận mới chính là linh hồn cũng là nòng cốt của cả Hắc Ám thần miếu. Có nó thì chỉ cần vận dụng hợp lý thì bất luận là ngoại định xâm nhập hay gián điệp len vào cũng lập tức bị phát hiện, hơn nữa lại bị linh hồn cấp bậc Thánh cấp áp chế, những ma sư bình thường sao có thể chống đỡ được. Lần này nó bị hủy diệt, sự đả kích đối với Hắc Ám thần miếu tuyệt đối là cực kỳ to lớn. Huống chi, Hắc Ám thần miếu nội bảo chính là nơi trọng yếu nhất của Hắc Ám thần miếu, lần trước đã bị đánh phá một lần đã là vô cùng nhục nhã, lần này ngay cả mấy ngọn tháp canh cũng đều bị hủy diệt, đến khi Hắc Ám Thiên Cơ trở lại mà nhìn thấy thì hắc không giận điên lên mới là lạ đó. Tới lúc đó thì đám Tử bào Đại Tế Ti này cũng khó mà có thể lo cho bản thân mình được.

Nhìn thấy Cơ Động đang không ngừng đem Hỏa Thần Kiếm lần lượt đâm vào từng trạm tháp canh, đám Hắc Ám ma sư chỉ có nghĩ là hắc muốn hủy diệt hoàn toàn Sư Hồn Đoạt Phách đại trận và nền móng của nó nên trong đầu tất cả bọn chúng chỉ có một ý niệm duy nhất, đó là đem Cơ Động băm thành vạn đoạn, giống như đập nát một khúc gỗ để giải mối hận trong lòng bọn họ lúc này.

Vì vậy, mục tiêu công kích đầu tiên của tất cả công kích của Hắc Ám ma sư đều không phải nhắm về các Thiên Can Thánh Đồ ở trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long, mà tập trung toàn bộ hỏa lực vào Cơ Động đang di chuyển giữ các tháp canh. Đây cũng chính là cảnh tượng mà Cơ Động muốn nhìn thấy nhất, hắc muốn tất cả áp lực đều tập trung trên người mình để truyền tống pháp trận của các đồng bọn có đủ thời gian để phát động.

Khi ma kỹ công kích đầu tiên xuất hiện ở trước mặt Cơ Động thì cũng đã qua sáu giây, còn Cơ Động cũng đã rút Hỏa Thần Kiếm khỏi trạm tháp canh thứ ba.

Không cần Thiên Cơ giám định giùm thì Cơ Động cũng biết lần này đã được lợi lớn rồi, Hỏa Thần Kiếm nhất định sẽ tiến hóa được một khoảng lớn. Sau khi đâm ba kiếm vừa rồi, thông qua linh hồn do thám hắc phát hiện nền tảng của Sư Hồn Đoạt Phách đại trận là Thiên Chi Ngọc có thể tích ít nhất là một thước vuông, mặc dù so về phẩm chất thì còn kém khối Thiên Chi Ngọc nhỏ mà hắc lấy được lúc trước, nhưng bù lại thể tích của nó rất lớn. Sau khi hấp thu ba khối xong, Hỏa Thần Kiếm vốn đang không đủ ma lực đã có một tầng quang mang lay động ở trên Hỏa Thần Kiếm, màu đỏ đẹp đẽ vốn có cũng càng thêm rực rỡ.

Hỏa Thần Kiếm vung lên, thân thể Cơ Động đã nhanh như chớp nhảy lên, ma kỹ công kích thứ nhất sau công kích của Hỏa Thần Kiếm đã bị hắc dễ dàng hóa giải. Mặc dù lúc trước dùng Hỏa Thần Kiếm thi triển ra đỉnh cấp siêu sát kỹ nhưng nhờ có Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn pháp trận nên ma lực của Cơ Động cũng không bị rút đi hết, ma lực của hắc lúc này mặc dù không có đạt đến đỉnh phong nhưng cũng có chừng tám phần. Ngàn vạn lần không nên quên là hắc còn có Tồn Trữ pháp trận mà người khác không có được. Ma lực có thể chứa đựng ở trong Tồn Trữ pháp trận ở trong Âm Dương Miện so với các Quang

Minh Thiên Can Thánh Đồ thì gấp đến hai lần. Ma lực của những Thánh Đồ khác còn lại chừng ba bốn phần, nhưng hấn sau khi bổ sung vẫn còn đến chừng tám phần. Chuyện này là do Cơ Động dựa vào ma lực tiêu hao để thi triển đỉnh cấp siêu sát kỹ Hỏa Thần Trảm mới phát hiện ra được sự khác biệt trong đó.

Khi Hỏa Thần Kiếm mạnh mẽ đâm vào tòa tháp canh thứ tư thì công kích của đám Tử bào Đại Tế Ti cũng đã tập trung tới, đám Hồng bào Đại Tế Ti cũng theo sát ở phía sau, chỉ cần nhiều nhất là hai giây nữa thôi thì toàn bộ công kích của bọn hấn sẽ rơi vào người Cơ Động.

Thời gian đã trôi qua tám giây, Cơ Động chỉ còn có hai giây cuối cùng mà thôi.

- Cơ Động, mau trở lại!

Trần Tư Tuyền lo lắng gọi lên. Truyền tống pháp trận đã phát động, Cơ Động nhất định phải quay trở lại trong hai giây mới có thể cùng truyền tống đi. Nếu như hấn không kịp trở lại thì sẽ rất phiền toái rồi, khi phải đối mặt với đông đảo Hắc Ám ma sư như thế thì hấn căn bản không thể có thời gian để thi triển truyền tống pháp trận một mình rồi đi a!

Ngay khi Trần Tư Tuyền vừa la lên, thì ba bình ma kỹ tửu cấp bậc siêu sát kỹ cũng đồng thời bị Cơ Động ném ra, ba lần chín là hai mươi bảy con Hỏa Long lặn không xuất hiện, phong tỏa toàn bộ không gian ở trước mặt Cơ Động. Mặc dù không thể nói là hoàn toàn có thể chặn lại tiến công của đám Tử bào Đại Tế Ti và Hồng bào Đại Tế Ti, nhưng cũng chẳng có vấn đề gì cả, nó vẫn dẫn phát toàn bộ lượt công kích này của bọn họ.

Tác dụng của ma kỹ tửu và quyền trục cơ hồ giống như nhau, sử dụng bọn chúng có tác dụng lớn nhất, đó là phóng thích ra ma kỹ mà không hề liên quan tới bản thân. Nói cách khác, bất luận hai mươi bảy con Hỏa Long kia bị hủy diệt tới trình độ nào, nhưng bởi không hề có quan hệ gì với ma lực của Cơ Động nên cũng sẽ không làm ảnh hưởng tới hành động tiếp theo của hấn.

Hai giây để ngăn cản một đợt công kích như thế của đám Hắc Ám ma sư cũng đã tranh thủ đủ thời gian cho Cơ Động, bây giờ hấn đã hấp thu xong khối Thiên Chi Ngọc thứ tư trong Sư Hồn Đoạt Phách đại trận. Mặc dù lúc này chỉ còn lại một giây cuối cùng nhưng với tốc độ của hấn thì hấn hoàn toàn có thể dựa vào Đẳng Xà Thiểm mà ung dung trở lại trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long cùng rời đi với các đồng bọn.

Nhưng cũng đúng lúc Cơ Động phóng ra ba bình ma kỹ tửu ngăn trở địch nhân thì ánh mắt của hấn cũng theo vô ý quét qua nơi cao nhất trong nội bảo đã bị chém đi lúc trước. Vị trí đó cũng chính là mục đích của bọn họ khi tới đây lần trước, cảm thất của Hắc Ám Thiên Cơ. Hắc liếc mắt liền thấy ở trong cảm thất đã từng được tu bổ có hai túi da rất lớn, bên trong có ma lực nồng nặc đang ba động. Linh quang trong đầu hấn chợt lóe, hấn đã biết đó là vật gì rồi.

Các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ trăm triệu lần cũng không nghĩ tới lúc này Cơ Động lại đưa ra một quyết định kinh người.

- Các người đi trước đi!

Thanh âm của Cơ Động vang lên ở trong đầu của các đồng bọn, còn hấn lại phi thân bay đi, nhưng không trở về trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long mà là hướng về phía cảm thất mà đánh tới như tia chớp.

Rầm rầm rầm...

Tiếng nổ vang kịch liệt không ngừng vang lên trong không khí. Hai mươi bảy đầu kim sắc cự long cùng với vô số ma kỹ mãnh liệt va chạm kịch liệt ở trên không trung, ma lực ba động cực kỳ kinh khủng trong nháy mắt làm hỗn loạn hoàn toàn không trung ở Hắc Ám thần miếu, cái loại khí lưu liên tục nổ tung, ma lực mười thuộc tính giống như núi lửa phun trào trở nên vô cùng cuồng bạo. Quang mang chợt lóe ở trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long, truyền tống pháp trận đã hoàn thành, mang theo mọi người lặn lẽ biến mất. Mục tiêu truyền thống tới dĩ nhiên là nơi cách Hắc Ám thần miếu chừng năm trăm dặm mà họ từng lưu lại cái truyền tống pháp trận toàn thuộc tính trước kia.

Bởi vì vô số ma kỹ nổ tung sinh ra ánh sáng chói mắt nên không có bất kỳ Hắc Ám ma sư nào nhìn thấy hành động trong một khắc kia của Cơ Động. Bọn họ chỉ nhìn thấy mục tiêu to lớn của Đại Diễn Thánh Hỏa Long đột nhiên biến mất giữa không trung mà thôi.

Hành động của đám Tử bào Đại Tế Ti cũng dừng lại. Tọa kỵ của bọn hắc căn bản không dám tới gần ma lực loạn lưu do chùng mười cái siêu tất sát kỹ trở lên sinh ra.

Điều này sao có thể chứ? Thủ tịch Đại Tế Ti cơ hồ là ngay lập tức ngẩng đầu nhìn lên Hắc Âm Hỗn Động phòng ngự đại trận ở trên không trung. Hắc hoàn toàn không thể tin được ở trong đại trận này lại còn có người có thể truyền tống đi, cho dù là truyền tống quyền trực cũng không thể a!

Nhưng hắc rất nhanh hiểu được sai lầm của bản thân, nếu những người đó lúc thi triển đỉnh cấp Siêu Tất Sát Kỹ còn có thể hoàn thành thuận di trong cự ly ngắn thì còn có loại truyền tống nào mà bọn hắc không làm được nữa kia chứ?

Nghĩ tới đó, mặt Thủ tịch Đại Tế Ti đã trắng bệch ra. Các Hắc Âm Đại Tế Ti cũng hai mặt nhìn nhau, trên mặt hiện lên sự bất đắc dĩ cùng với sợ hãi.

Nếu như lúc trước, bọn họ còn hi vọng Hắc Âm Thiên Cơ trở về chậm một chút, nhưng bọn hắc bây giờ lại vô cùng hi vọng Hắc Âm Thiên Cơ có thể nhanh chóng trở lại. Định nhân như thế thì bọn hắc hoàn toàn không thể chống lại được rồi.

879. Chương 614: Cướp Sạch Không Còn.

Bất cứ lúc nào cũng có thể dùng truyền tống để rút lui, tùy thời có thể phát động tấn công phá hoại, tuyệt đối không thể lưu lại được. Đối thủ như thế thì chỉ có thể dùng hai chữ “kinh khủng” mới có thể hình dung được mà thôi. Tám tên Tử bào Đại Tế Ti chính là tám tên cường giả Chí Tôn, nhưng người ta từ đầu tới cuối có thể không đánh bất kỳ ai, mà một khi xuất thủ thì lấy đi tính mạng của mấy trăm ma sư, thậm chí ngay cả Sư Hồn Đoạt Phách đại trận cũng bị phá hủy. Nếu như lần sau bọn họ lại đến thì Hắc Âm thần miếu còn có cái gì để phát hiện bọn họ trước chứ?

Khi ma lực loạn lưu trong không trung dần tản đi, trong lòng đám Tử bào Đại Tế Ti cũng vì sự cường đại của Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ mà sinh ra lòng bi ai thì bất chợt có một cỗ ma lực ba động đặc thù hấp dẫn sự chú ý của bọn hắc. Khi bọn hắc chú ý nhìn lên chỉ thấy ở trong cấm thất từng bị phá hoại giữa Hắc Âm nội bảo lại đột nhiên có quang mang lóe lên, ngay sau đó toàn bộ khí tức đều biến mất.

- Chuyện gì xảy ra thế?

Thủ tịch Đại Tế Ti vội vàng thúc dục Kim Chúc Long đang cười đằng không bay tới. Nhưng khi hắc tới đỉnh Hắc Âm nội bảo thì không khỏi trợn mắt há mồm.

Ở bên trong cấm thất sau lần trước còn sót lại một chút đồ, còn bây giờ thì cả hai cái túi da lớn mới để vào cũng đã không cánh mà bay. Ở trong cấm thất lúc này chỉ còn lại một chút tro bụi mà thôi.

- Lúc này, hắc chưa đi ư?

Thủ tịch Đại Tế Ti không thể nào tưởng tượng được chuyện gì đã xảy ra. Cũng giống như các Thiên Can Thánh Đồ đều cho rằng Cơ Động vào thời khắc cuối cùng kịp truyền tống với bọn họ, cả đám Tử bào Đại Tế Ti khi phát hiện truyền tống trận cũng đều cho rằng Cơ Động đã cùng rời đi với đầu cự long kia.

Nhưng vào giờ khắc này, hiện ra ở trước mắt bọn họ là một màn hoàn toàn khác. Nếu như Cơ Động đã đi rồi thì ai đã cướp sạch nơi này chứ? Mà luồng ma lực ba động vừa rồi không phải là ba động của truyền tống trận như lúc trước hay sao?

Quả thực, bọn họ có thể cảm giác được ma lực ba động mà Cơ Động lưu lại lúc rời đi. Cơ Động đã có can đảm không cùng truyền tống với đồng bạn, tuyệt đối không chỉ là vọng động. Nhiều Siêu Tất Sát Kỹ va chạm với nhau như vậy khiến cho không trung sinh ra loạn lưu, cũng tạo cho hắc khoảng thời gian nhất định. Vì vậy, hắc sau khi tiến vào cấm thất, liền thu tất cả mọi thứ ở đó vào trong Chu Tước thủ trạc, chờ cho đến khi ma lực loạn lưu ở bên ngoài yếu đi, liền toàn lực mở ra truyền tống pháp trận. Mặc dù bên ngoài thần miếu có phòng ngự đại trận cản trở nhưng dựa vào tu vi linh hồn đạt tới Thánh cấp trung giai của hắc thì muốn đột phá nó cũng không có vấn đề gì cả.

Nếu như không phải là Hắc Âm Hỗn Động phòng ngự đại trận lúc trước đã bị thần lực do Hỏa Thần kiểm phóng xuất ra làm suy yếu đi một nửa thì Cơ Động tuyệt đối không dám làm như vậy. Bởi theo hắc nghĩ

thì một mình hắn ở đây mà một khi bị đám Hắc Ám ma sư phát hiện thì chỉ có một kết cục là bị vây công đến chết mà thôi. Nhưng bản thân đại trận này đã bị suy yếu đi rất nhiều, nên căn bản không thể ngăn cản được tu vi linh hồn Thánh cấp trung giai và truyền tống pháp trận tương liên mà hắn đã bày bố trước đó. Như thế thì hắn còn sợ cái gì nữa chứ?

Ngay lúc đám Tử bào Đại Tế Ti còn đang sững sờ thì hắn đã truyền tống xong, ngang nhiên cao chạy xa bay. Lúc này mới có thể nói là hoàn toàn cướp sạch được.

Năm trăm dặm ngoài Hắc Ám thần miếu, tia sáng chợt lóe lên, Đại Diễn Thánh Hỏa Long bỗng hiện ra. Nó vừa đáp ổn định xuống đất thì Mao Đài và Ngũ Lương Dịch cũng đồng thời gầm thét lên, trong thanh âm hiện rõ vẻ bất an. Không chỉ chúng, Thực Nhật Phượng Hoàng cũng vỗ cánh bay lên, vòng quanh Đại Diễn Thánh Hỏa Long, phát ra tiếng phượng minh đầy vẻ lo lắng.

Các Thiên Can Thánh Đồ từ trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long nhảy xuống. Lúc này, Trần Tư Tuyền vô cùng lo lắng, khuôn mặt xinh đẹp đã trắng bệch ra, hai tay nắm chặt lại nhìn về phía Hắc Ám thần miếu. Nàng nhanh chóng lấy Tư Động ở trong ma khí thủ trạc ra, ôn nhu bảo:

- Tư Động ngoan, ở đây chờ tỷ tỷ.

Nói xong câu đó, nàng liền quay đầu phóng lên, chuẩn bị phóng về phía Hắc Ám thần miếu.

- Tư Tuyền, nàng hãy bình tĩnh một chút đi!

Tốc độ của A Kim là nhanh nhất, lúc này cũng chỉ có nàng mới có thể ngăn được Trần Tư Tuyền, thân hình chợt lóe đã chặn ở trước người Trần Tư Tuyền, ngăn cản nàng.

- Buông tay ra!

Trần Tư Tuyền lạnh giọng.

Tiếp đó liền xuất hiện một màn mà khiến cho những Thiên Can Thánh Đồ khác đều phải giật mình. Ngày thường, Trần Tư Tuyền luôn ôn nhu dịu dàng, còn trong những nữ ma sư Quang Minh Thánh Đồ thì A Kim chính là người cường thế nhất, mà cũng chính là người có thực lực mạnh nhất.

Nhưng lúc này, Trần Tư Tuyền chỉ quát lạnh một tiếng mà A Kim lại liền chậm rãi buông tay ra, trong mắt thậm chí hiện ra thần sắc sợ hãi. Điều này không khỏi khiến cho các Quang Minh Thiên Can không thể lý giải được, bởi trong suy nghĩ của bọn họ thì điều ngược lại mới là đúng a!

Lãnh quang ở trong mắt Trần Tư Tuyền chậm rãi thu hồi, đang muốn phóng người lên lại nghe A Kim nói:

- Nếu như nàng muốn đi, ta sẽ đi cùng với nàng.

Trần Tư Tuyền sững sờ, đôi mắt đầy thâm ý nhìn nàng, lắc đầu nói:

- Người không cần đi!

A Kim đáp lại:

- Nàng không phải luôn tin tưởng hắn ư? Tại sao lần này nàng lại hấp tấp như vậy?

Trần Tư Tuyền cả giận nói:

- Ta dĩ nhiên là tin tưởng hắn, nhưng hắn hiện giờ lại đã đang thân hãm tuyệt cảnh. Đối phương có tới tám tên cường giả Chí Tôn lận đấy! Người bảo sao ta không nóng lòng cho được chứ? Người không phải cũng thích hắn hay sao? Sao người không vội vàng gì cả thế?

Tâm sự A Kim bị một câu của Trần Tư Tuyền làm lộ, hơn nữa còn làm trò ở trước mặt các Thiên Can Thánh Đồ khiến cho nàng nhất thời ngây dại. Trần Tư Tuyền cũng ý thức được mình đã nói sai, áy náy nói:

- Xin lỗi A Kim! Ta vô ý thương tổn nàng rồi! Nhưng ta không thể không có Cơ Động, cho dù phải chết ta cũng phải chết chung một chỗ với chàng!

Chuyện A Kim thích Cơ Động, đám người già đời như Thiên Cơ, Diêu Khiêm Thư, Lang Thiên Ý đã sớm nhìn ra, Miểu Miểu cũng đã nhìn ra một chút dấu vết. Nhưng điều này lại khiến cho Đỗ Minh, Đỗ Hình Nhi và Lam Bảo Nhi rất giật mình. Nhất là Lam Bảo Nhi, nàng vốn đã đem phần tình cảm kia chôn chặt dưới

đáy lòng, bởi nàng hiểu rằng mình căn bản sẽ không có nửa phần cơ hội nào. Cho đến bây giờ, Cơ Động còn chưa chịu đón nhận tình cảm của một người hoàn mỹ như Trần Tư Tuyền thì sao có thể tiếp nhận phần tình cảm của mình được chứ? Lúc này nàng mới biết được, đem tình cảm chôn chặt dưới đáy lòng không chỉ có một mình nàng, mà A Kim cũng như vậy, hơn nữa các nàng lại cùng thích một người.

Nghe những lời đó của Trần Tư Tuyền, sắc mặt của A Kim có chút tái đi, nhưng cuối cùng nàng lại hít sâu một hơi, dũng cảm nhìn thẳng Trần Tư Tuyền, nói ra một câu mà chỉ có hai người bọn họ mới có thể hiểu được:

- Ta chỉ nghĩ vĩnh viễn thủ hộ ở bên cạnh các người mà thôi!

Trong mắt Trần Tư Tuyền bỗng chứa đầy nước, dang hai tay ôm lấy A Kim:

- Ta xin lỗi nàng! Thật sự xin lỗi nàng!

Bỗng ngay sau đó, A Kim lại đột nhiên kêu lên một tiếng. Các Thánh Đồ khác giật mình nhìn lại, nhìn thấy thủ chương của Tư Tuyền dựng thẳng thành tay đao, đánh vào bả vai A Kim. Cho dù A Kim có thân thể Thánh cấp nhưng dưới một kích như vậy của Tư Tuyền cũng phải chậm rãi ngã nhào vào ngực nàng.

Trần Tư Tuyền lẩm bẩm nói:

- Thật xin lỗi nàng, A Kim! Ta biết ta rất ích kỷ nhưng cho dù chết chung với chàng thì cũng chỉ có thể một mình ta thôi.

Vừa nói, nàng đã ôm A Kim bay về phía các Thánh Đồ, giao A Kim cho Miểu Miểu, liền xoay người chuẩn bị phóng đi.

- Đợi một chút!

Thiên Cơ đột nhiên hét lớn lên.

Thân hình Trần Tư Tuyền hơi chậm lại, nhưng cũng không xoay người lại, vẫn đang muốn vọt người đi. Nhưng câu nói sau đó của Thiên Cơ lại khiến nàng phải dừng lại.

- Cơ Động trở lại rồi! Hắn đã trở lại rồi!

Trần Tư Tuyền đột nhiên quay đầu lại, cặp mắt nhìn chăm chăm vào truyền tống trận. Quả nhiên, quang thải mười màu bắt đầu khởi động, quang mang kim hồng sắc chột sáng lên, không khí chột vụn vụn một chút, ngay sau đó, Cơ Động đã hiện ra trước mắt mọi người.

- Ha ha ha ha! Lần này lời to rồi!

Cơ Động vừa mới xuất hiện liền cười to lên. Bộ dáng hưng phấn của hắn như thế cũng là lần đầu tiên các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ nhìn thấy.

Bất quá, nhìn thấy bộ dạng cười to kia, tất cả mọi người đều trầm mặc như cũ, ánh mắt nhìn hắn rõ ràng có chút quái dị.

Cơ Động dĩ nhiên không thể nào biết được trước khi hắn trở về đã xảy ra chuyện gì. Vì thế, sau khi cuồng tiếu một hồi lâu, đột nhiên phát hiện không có ai hưởng ứng, không khí cũng có chút quái dị, hắn mới thu liễm lại, nhìn về phía mọi người. Nhìn thấy ánh mắt quái dị của mọi người, hắn không khỏi sững sờ, hỏi:

- Các người sao lại nhìn ta như thế?

Bất quá, hắn cũng nói tiếp:

- Đúng rồi, là ta không đúng. Ta đã không câu thông với các người. Bất quá, ta lúc ấy sẽ không có nguy hiểm gì đâu. Với loạn lưu sinh ra khi nhiều Siêu Tắt Sát Kỹ va chạm như thế, bọn họ căn bản không thể nào phát hiện được ta tiềm nhập vào nội bảo được đâu. Huống chi trên người ta lại không thể thiếu Ma Kỹ Tửu được chế luyện từ Địa Ngọc, đủ để chống đỡ tới lúc ta truyền tống về nên bọn họ cho dù phát hiện được cũng sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

Nghe Cơ Động nói thế, Trần Tư Tuyền đột nhiên nấc lên, quay đầu bỏ chạy, nước mắt tự động chảy xuống. Cơ Động nhìn qua chỉ thấy những giọt thủy châu lay động trong không trung.

- Tư Tuyền sao thế? Ấy, Miểu Miểu, A Kim sao lại hôn mê ở trong lòng người thế, nàng hẳn là không bị thương mới đúng chứ!

Cơ Động không khỏi sờ đầu hỏi mọi người. Trần Tư Tuyền khóc chạy đi, khiến cho hắn không tự chủ phải giật mình.

Miểu Miểu tức giận nói:

- May mà người trở lại kịp thời, nếu người chậm thêm một chút nữa thì e là diễn ra một màn tuần tiết theo chồng rồi. Hơn nữa, không chỉ một mà tới hai người. Ta thật không thể hiểu được, Tư Tuyền tốt như vậy, lại cam nguyện vì người mà hy sinh tất cả, sao người vẫn cứ như người tâm địa sắt đá không chịu tiếp nhận nàng thế.

- Đúng thế! Miểu Miểu tỷ nói không sai chút nào. Lão sư, người nên đối xử tốt hơn với Tư Tuyền tỷ mới đúng đấy!

Đỗ Hình Nhi cũng mở miệng tiếp lời.

Cơ Động nhìn về phía Trần Tư Tuyền chạy đi, lúc này đã không nhìn thấy thân ảnh của nàng nữa rồi. Trong lòng thầm than một tiếng, tiện tay ném hai cái túi lớn ở trên tay tới trước mặt mọi người, sau đó liền phóng người đuổi theo Trần Tư Tuyền.

- Đây là cái gì?

Diêu Khiêm Thư là người có hứng thú nhất với tài vật, vì thế nhìn thấy Cơ Động ném hai cái túi lớn trên mặt đất liền hưng phấn chạy tới, không hề khách khí mở ra.

Ngay khi hắn mở cái túi da ra, nhất thời một cỗ ma lực ba động phóng xuất ra, đánh tới Diêm Khiêm Thư khiến hắn phải ngồi xổm luôn xuống. Ánh mắt của tất cả các Thiên Can Thánh Đồ, trừ A Kim đang hôn mê đều bị hấp dẫn về phía đó. Mọi người cơ hồ là đồng thời hít sâu một hơi.

Trong cái túi lớn đó không ngờ lại tràn đầy Hắc Âm Tinh miện, quang mang tỏa ra sáng ngời khiến cho mọi người đều hoa mắt.

- Trời ạ! Bao nhiêu Hắc Âm ma sư chết đi mới có nhiều Tinh miện như thế này vậy trời. Nhìn kìa, trong này hình như còn có Tinh miện của ma sư Bát quan nữa đấy!

Thiên Cơ trầm ngâm nói:

- Ta biết rồi, Cơ Động vừa rồi sợ dĩ không chịu cùng trở về với chúng ta, có lẽ là do phát hiện hai cái túi Tinh miện này, vì thế hắn mới mạo hiểm như vậy. Đây hình như là Tinh miện của những Hắc Âm ma sư mà chúng ta đã giết chết lần trước.

Lúc ấy Cơ Động đột nhiên bay về phía Cẩm thất, các Thiên Can Thánh Đồ đều cho là hắn phát hiện ở trong Cẩm thất có Thiên Ngọc nên mới cam nguyện mạo hiểm. Nhưng lúc này, mọi người mới phát hiện là suy nghĩ của mình đã hoàn toàn sai lầm rồi. Cơ Động không kịp trở lại cũng không phải là bởi vì Thiên Ngọc mà là lấy nhiều Hắc Âm Tinh miện để cho đồng bọn có thể tăng lên tu vi.

Tu vi của Trần Tư Tuyền còn chưa tới Cửu quan, bản thân lại không có dùng tọa kỵ phi hành mà chỉ chạy bộ, còn Cơ Động là bay theo nên tốc độ tự nhiên nhanh hơn nàng nhiều.

Bởi thế, khi vừa bay lên Cơ Động liền phát hiện được thân ảnh của Trần Tư Tuyền. Hắn dùng Đẳng Xà Thiểm để gia tốc, trong nháy mắt đã đuổi kịp, chặn ở trước mặt Tư Tuyền.

Trần Tư Tuyền dừng bước, nhìn Cơ Động ở trước mặt, tức giận hừ lạnh, nói:

- Người tránh ra! Người ngăn ta làm gì? Người đuổi theo ta để làm gì?

Những lời này khiến cho Cơ Động có chút sững sờ. Đây là lần đầu tiên Trần Tư Tuyền nổi giận với hắn.

- Tư Tuyền, ta vừa rồi thật sự nắm chắc có thể bình an trở lại nên mới hành động như thế. Là ta không đúng khi không kịp báo cho các người. Nàng đừng nóng giận mà!

Trần Tư Tuyền lạnh giọng đáp lại:

- Ta tức giận thì có liên quan gì đến người chứ? Ai nói là ta tức giận vì người chứ? Không cần người tới đây an ủi ta. Người không phải là gì của ta, mà ta cũng không là gì của người!

Cơ Động có chút lúng túng, nói:

- Chúng ta là đồng bạn mà!

Trần Tư Tuyền nổi giận, hét lên:

- Người tránh ra, ta muốn yên tĩnh một mình!

Cơ Động có thể nhìn ra lần này nàng thật sự nổi giận nên lắc đầu nói:

- Không, ta không tránh!

Trần Tư Tuyền nhìn hấn, bởi vì tức giận mà bộ ngực sữa nàng không ngừng phập phồng:

- Tại sao người không tránh ra? Người có tư cách gì mà quản ta. Người cũng đâu có quan tâm đến ta. Không nói với ai một lời nào liền mạo hiểm một mình, người coi chúng ta là đồng bạn hả?

Cơ Động quả thật không biết nên trả lời Trần Tư Tuyền như thế nào. Hấn căn bản không thể hứa hẹn với nàng bất cứ điều gì, còn nếu như nói hấn đối với nàng không hề động tâm một chút nào thì cũng không thể nào được. Từ lúc biết nàng đến giờ, nàng vẫn luôn lo cho hấn chỗ ăn, chỗ ở, luôn đi theo bên cạnh hấn; mỗi khi hấn chiến đấu, nàng sẽ phụ trợ ở bên; mỗi khi xuất hiện nguy hiểm, nàng cũng không để ý đến mà luôn ở bên cạnh hấn. Còn có lần trước hấn đi giúp giải quyết hôn ước, chuyện ở ôn tuyền trong tửu điểm kia, hấn thật sự cái gì cũng không biết ư? Hấn chỉ không có cách nào để đối mặt với chuyện đó mà thôi.

Thân thể Cơ Động chợt lắc lư, sắc mặt trắng bệch, cả người mềm nhũn ra, ngã ngửa ra sau. Lúc hấn ngã xuống, trong lòng chợt than thầm: “Xin lỗi nàng, Tư Tuyền! Ta biết nàng đối với ta rất tốt, nhưng ta đã là một người chết rồi.”

880. Chương 615: Lần Sau Đóng Kịch Tiếp Nhé!

Mặc dù tức giận nhưng ánh mắt của nàng vẫn chăm chăm vào người Cơ Động. Vì thế khi thấy Cơ Động đột nhiên ngã xuống khiến nàng nhất thời kinh hãi. Bất luận là trong lòng nàng tức giận với Cơ Động như thế nào đi nữa thì tình yêu của nàng dành cho hấn không hề giảm đi một chút nào. Nàng liền chạy nhào tới, ôm lấy thân thể Cơ Động.

- Cơ Động, chàng sao thế?

Trần Tư Tuyền vội hỏi.

Vừa nói nàng vừa truyền ma lực cực hạn Át Mộc của mình vào người Cơ Động. Vừa mới truyền ma lực vào người Cơ Động, nàng lập tức cảm giác được ma lực của hấn tương đối đầy đủ, vẫn duy trì chừng bảy tám phần tu vi. Hiển nhiên không phải là do vấn đề ma lực. Chẳng lẽ linh hồn bị gì sao? Linh hồn mà bị tổn thương thì phiền toái hơn vấn đề ma lực nhiều, lại nguy hiểm hơn rất nhiều.

Vừa nghĩ, Trần Tư Tuyền vừa vội vàng cẩn thận từng chút một mà cố gắng tiến hành linh hồn dung hợp với Cơ Động. Ngay lập tức, nàng liền phát hiện ra một vấn đề trong linh hồn, đó là linh hồn lực của Cơ Động đã hoàn toàn phong bế, căn bản không thể nào dung hợp được.

Lúc ở Hắc Ám thần miếu, Cơ Động là người chủ chốt chống lại đại trận sư hồn đoạt phách kia, sau đó cũng hoàn toàn lấy linh hồn của hấn làm chủ để tiến hành định vị truyền tống tức thời. Sau khi mọi người rời đi, cũng là hấn dùng linh hồn của bản thân để câu thông với pháp trận bên này, tiếp đó đoạt lấy Thiên Ngọc mang đi cũng phải sử dụng đến truyền tống pháp trận. Cứ như thế, linh hồn lực của hấn nhất định đã tiêu hao đi rất nhiều.

Không dám chậm trễ, Trần Tư Tuyền liền cẩn thận dùng một vài tia thần thức của mình để thăm dò vào đại não Cơ Động. Sau khi thăm dò, nàng không khỏi cảm thấy dở khóc dở cười.

Nếu là người khác nhất định sẽ cho là linh hồn Cơ Động đã xảy ra chuyện gì rồi, nhưng Trần Tư Tuyền là ai chứ? Nàng đã từng là Liệt Diễm nữ hoàng à nha! Mặc dù thần thức chỉ còn lại vô cùng nhỏ bé, không đáng nhắc đến nhưng mà để dò xét tình huống cụ thể trong linh hồn Cơ Động lại không thành vấn đề. Nàng phát hiện ra rằng mặc dù linh hồn lực Cơ Động đã tiêu hao nhiều nhưng lại tương đối ổn định, không hề có bất cứ vấn đề gì. Căn bản là chính bản thân hắc phong bế linh hồn không để cho mình tiến hành dung hợp linh hồn với hắc mà thôi. Người này rõ ràng là đang giả bộ à nha!

Không biết đối mặt thế nào với mình liền giả bộ bất tỉnh, đây là tiểu Cơ Động của mình hay sao? Trần Tư Tuyền không khỏi bật cười. Với tính cách của Cơ Động, khiến hắc làm việc này thật sự không hề dễ chút nào. Hơn nữa, nàng cũng lại nhớ lại lúc trước mình không phải cũng giả bộ như vậy hay sao? Chỉ có điều là mình giả thành công, mà Cơ Động lại bị mình phát hiện ra. Oán khí lúc trước cũng theo nụ cười này mà tự nhiên tản đi.

Nhẹ nhàng đập lên vai Cơ Động.

- Người cái oan gia này!

Nàng cũng không vạch trần hắc mà cứ ôm hắc ngồi ở đó. Tình huống thân mật với nhau như thế này không dễ có được, nàng sao có thể dễ dàng bỏ qua được cơ chứ. Cứ ôm hắc như thế, dần dần một cảm giác ngọt ngào tự nhiên dâng lên, khiến nàng không khỏi ôm chặt hơn một chút.

Cơ Động phát hiện mình đã phạm phải một sai lầm lớn vô cùng. Việc giả bộ bất tỉnh quả thực là tự đem mình biến thành dê dơi làm thịt mà, chỉ có thể mặc cho Trần Tư Tuyền định đoạt

Được Trần Tư Tuyền ôm dĩ nhiên là rất thoải mái, nhưng lại phát sinh vấn đề là cũng bị kích thích vô cùng mãnh liệt.

Lồng ngực ấm áp mềm mại, nhàn nhạt mùi hoa lan, hơn nữa Trần Tư Tuyền lại ôm chặt hắc, vì thế đầu của hắc hoàn toàn bị kẹp vào hai “ngọn núi” cao ngất đầy đà kia, khiến cho Cơ Động suýt chút nữa cảm lồng không được. Hắc vẫn là thanh niên huyết khí cương phương à nha! Nhất thời, hắc chỉ có thể hết sức dùng cổ tay, cổ chân để huy động gai của Thánh Vương khải đâm vào cơ thể, cố gắng dùng sự đau đớn để chống lại lực hấp dẫn to lớn của Trần Tư Tuyền.

Người nào thường ăn cỏ, lâu ngày sẽ quen. Cơ Động thường xuyên dùng gai của Thánh Vương Khải đâm thế này thì càng ngày càng không có hiệu dụng. Thánh cấp khí lực chống cự với sự đau đớn rất có hiệu nghiệm, mà thân thể tràn đầy lực hấp dẫn của Trần Tư Tuyền lại càng làm cho hắc dần bị trầm mê.

Ngay lúc Cơ Động đang suy nghĩ không biết lúc nào thì nên tỉnh lại, chợt hắc cảm thấy Trần Tư Tuyền có động tác, tiếp đó hắc chỉ cảm thấy đôi môi của mình bị một đôi môi vô cùng mềm mại bao phủ. Đầu óc Cơ Động bỗng trống rỗng, hắc chẳng thể nghĩ được Trần Tư Tuyền lại lớn mật như thế, thừa dịp mình ngất đi lại “chiếm đoạt” mình.

Lúc Trần Tư Tuyền hôn Cơ Động, trong lòng thầm nghĩ ác: “Ta cho người giả bộ này”. Hai cánh tay giống như thủy xa ôm chặt lấy Cơ Động, cho dù hắc muốn tỉnh lại cũng không thể dễ dàng thoát ra được. Huống chi, kể từ khi ở ôn tuyền trong tửu điểm, Trần Tư Tuyền đã biết được cơ thể của mình đối với Cơ Động có sức hấp dẫn rất lớn.

- Cơ Động, Cơ Động!!!

Ngay lúc Cơ Động sắp luân hãm, chợt có thanh âm xuất hiện như ánh sáng cứu vớt cho hắc. Trần Tư Tuyền liền ngẩng đầu lên, khuôn mặt đỏ bừng, mà Cơ Động cũng vội vàng thừa cơ góc đầu dậy, giả bộ giống như mới thanh tỉnh lại.

- Ta bị gì thế? Đầu hơi choáng váng.

Cơ Động cúi đầu, căn bản là không dám nhìn Trần Tư Tuyền. Còn ánh mắt của Trần Tư Tuyền lại nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy Diêu Khiêm Thư đang vọt tới, nàng không khỏi nghiêng răng tức giận ở trong lòng, cơ hội tốt như thế không biết bao giờ mới có lại đây.

Diêu Khiêm Thư rất nhanh tìm được bọn họ, nhanh chóng chạy tới, thấy Cơ Động tựa vào ngực Trần Tư Tuyền, cũng không có nghi ngờ gì mà ân cần hỏi thăm:

- Cơ Động, người không sao chứ?

Cơ Động lắc đầu, đáp:

- Khiêm Thư, ta không sao, chỉ là tiêu hao linh hồn lực quá nhiều mà thôi. Người đỡ ta về nào.

Hai tau Trần Tư Tuyền cũng đỡ Cơ Động đứng dậy, ghé vào tai hắc thấp giọng:

- Lần sau tiếp tục giả bộ như thế nhé!

Thân thể Cơ Động chợt cứng đờ ra. Giờ này hắc mới biết được, từ đầu Trần Tư Tuyền đã biết được hắc giả bộ, nhất thời không khỏi càng thêm lung túng, liền nhanh chóng để cho Diêu Khiêm Thư đỡ mình, không dám nhìn tới Trần Tư Tuyền.

Khi bọn họ đi tới chỗ truyền tống pháp trận, A Kim cũng đã thanh tỉnh lại. Với thánh cấp khí lực của nàng thì một kích của Trần Tư Tuyền dĩ nhiên không thể nào khiến nàng hôn mê quá lâu được. Nhìn thấy Trần Tư Tuyền, Cơ Động cùng với Diêu Khiêm Thư trở lại, trong đáy mắt nàng không khỏi hiện lên một chút phức tạp. Tiếp đó nàng liền lấy một viên Hắc Ám tinh miện Tân Kim hệ, nhắm mắt tu luyện.

Ngoại trừ trốn tránh, nàng còn biết phải làm gì đây?

Trần Tư Tuyền sau khi trở về cũng không hề nói một lời, lấy một viên Ất Mộc tinh miện rồi cũng ngồi xuống tu luyện.

Thiên Cơ nhìn Cơ Động, mỉm cười:

- Các người tu luyện đi, nơi này địa hình trống trải, ta sẽ chú ý động tĩnh chung quanh.

Có hắc linh hồn lực Thánh cấp cao giai quan sát bốn phía, cho dù là Hắc Ám Thiên Cơ cũng đừng hòng có cơ hội muốn đánh lên.

Diêu Khiêm Thư sớm đã không chờ nổi, đột phá cửu quan đối với hắc là nhu cầu cường liệt nhất, hắc cũng không quan tâm Cơ Động nói gì, lập tức ngồi một bên tu luyện.

Nhìn đồng bạn đều tiến nhập trạng thái tu luyện, Cơ Động nhìn bờ môi đỏ mọng của Trần Tư Tuyền một lúc lâu.

Hỏa Nhi đã sớm từ không trung hạ xuống, thấy Cơ Động trở lại, nó bay đến dụi dụi vào người hắc. Nhìn Hỏa nhi, Cơ Động mới giật mình nhớ còn một người đang ở trong Chu Tước thủ trạc.

Cơ Động vội thả Mạt nhi từ trong thủ trạc ra:

- Còn tưởng rằng người không có ý định thả ta đi ra nữa.

Mạt Nhi vừa xuất hiện thì trừng mắt nhìn Cơ Động. Bất quá, rất nhanh biểu lộ nàng không thể giữ được bao lâu. Nàng hí hửng, tung tăng như chim sẻ nói:

- Yêu quái đại thúc. Người thật lợi hại. Nếu không, người thu ta làm đồ đệ nhé? Nội bảo của Hắc Ám thần miếu đều có thể bị người phá hỏng, nếu như ta có dudwojc bốn sự của người thì tốt quá.

- Thu người làm đồ đệ? Thôi bỏ đi.

Cơ Động nhìn Mạt Nhi, trên trán xuất hiện vài đạo hắc tuyến:

- Nếu thu người làm đồ đệ, chẳng phải suốt ngày bị người gọi là yêu quái lão sư sao? Huống chi, ta cũng không có thời gian dạy bảo của người.

Mạt Nhi hừ một tiếng:

- Thật nhỏ mọn. Bất quá, cho dù thế nào chúng ta cũng đã là minh hữu. Không nói chuyện với người nữa, ta đi tìm Vân.

Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ hai lần hàng lâm Hắc Ám thần miếu khiến Hắc Ám thần miếu bị đả kích trầm trọng. Mạt nhi hiện giờ đối với mấy người Cơ Động chỉ có hai từ kính nể.

Mà nhìn Mạt Nhi chạy đến bên người Thiên Cơ, Cơ Động không khỏi mỉm cười. Hắn không nóng nảy lập tức tiến vào trạng thái tu luyện, dùng tu vi cực hạn song cùng thân thể Thánh cấp thì hắn hấp thu tinh miện nhanh hơn đồng bạn mình nhiều. Trái lại từ trong Chu Tước thủ trạc xuất ra một cái rương.

Cái rương này dùng tài liệu đặc thù chế tác mà thành. Bên trên có khảm nam mười miếng bảo thạch các loại thuộc tính tuy rằng Cơ Động không biết những bảo thạch này là gì, nhưng từ ma lực ba động tản mát ra thì hiển nhiên giá trị của nó còn trên cả Ngũ Hành Thần Thạch, có thể nhìn ra chúng rất xa xỉ.

Đây là hắn thứ mà hắn mang từ cấm thất của Hắc Ám Thiên Cơ ra. Trong cấm thất trừ hai cái túi da thì không còn gì nhiều. Bắt mắt nhất chính là cái rương này, ngoài ra còn một đồng nhỏ Thiên Chi Ngọc cùng một ít ma lực trang bị. Tuy rằng những trang bị này không tệ, nhưng đối với bọn họ mà nói lại không có bất kỳ ý nghĩa, bởi chúng là Hắc Ám thuộc tính. Ước chừng có hơn hai mươi kiện, mặc dù không phải thần khí, nhưng ucnxg là cấp bậc thứ thần khí.

Chúng đối với Liên minh phản kháng Thiên Cơ sẽ có trợ giúp thật lớn, tối thiểu nhất thể làm ma sư của bọn hắn tăng thêm một cấp độ.

Điều chính thức khiến cho Cơ Động cảm thấy hứng thú chính là cái rương này, hắn hi vọng trong đây sẽ có Thiên Chi Ngọc. Nếu đó là thật thì Hỏa Thần kiếm không tiến hóa trăm phần trăm thì cũng không còn kém bao nhiêu.

Rất rõ ràng, đồ bên trong cái rương này đối trân quý, nguyên nhân rất đơn giản là vì bên trên cái rương có pháp trận, hơn nữa vừa rồi bị ma kỹ oanh kích mà không bị một chút tổn hại.

Pháp trận này hiển nhiên không làm khó được Cơ Động, tay phải đặt lên cái rương, từ trước ngực hắn hiện ra một đạo bạch quang nhàn nhạt, bạch quang ngưng tụ thành Hồn Độn Châu. Dưới chỉ dẫn của Cơ Động, một cỗ Hồn Độn Hỏa lặng yên tràn ra bao phủ cái rương. Bất luận cái rương này có trận pháp gì, chỉ cần Hồn Độn Áo Nghĩa hấp thụ toàn ôdô ma lực thì pháp trận cũng không còn tác dụng nào nữa.

Quả nhiên pháp trận bên trên chiếc rương đã bị Hồn Độn Hỏa hấp thụ trong nháy mắt. Đã không có pháp trận bảo hộ, Cơ Động dễ dàng mở cái rương ra.

Bên trong là cái gì? Cơ Động đang tưởng tượng là Thiên Chi Ngọc, nhưng sau khi mở ra, lại chỉ thấy một cái hộp nhỏ. Tuy rằng không thể xác định nó là vật gì, nhưng Cơ Động có thể xác định bên trong không hề có khí tức hỗn độn.

Cơ Động lấy hết những cái hộp nhỏ bên trong ra, tổng cộng có mười lăm cái, bên trên đều ghi chữ.

- Mạt Nhi, ngươi tới đây một chút.

Cơ Động gọi Mạt Nhi còn đang chém gió với Thiên Cơ.

- Có chuyện gì vậy yêu quái đại thúc?

Mạt Nhi sôi nổi chạy tới, chứng kiến trước mặt Cơ Động có thêm một cái rương cùng mười mấy cái hộp nhỏ, trên mặt không khỏi xuất hiện vẻ hứng thú.

Cơ Động nói:

- Giúp ta nhìn xem những chữ ghi trên này là gì?

Văn tự Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục khác với Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục vì thế hắn không biết được chúng có nghĩ gì, nhưng Mạt Nhi chắc chắn biết.

Mạt Nhi đáp ứng một tiếng, cầm lấy một cái hộp đọc to:

- Di vật Hắc Ám Thiên Cơ đời thứ bảy.

Thiên Cơ lúc này cũng đã đi tới, nghe Mạt Nhi nói những lời này, không khỏi cùng Cơ Động trao đổi ánh mắt, cả hai đều toát ra sự kinh hãi.

Bên trong cái rương này lại là di vật của lịch đại Hắc Ám Thiên Cơ lưu lại?

Mạt Nhi lại cầm một cái hộp lên, giở gnhuw hai người nghĩ, bên trên cái hộp ghi:

- Di vật Hắc Ám Thiên Cơ đời thứ mười ba.

Mười lăm cái hộp tương đương với di vật của mười lăm đời Hắc Ám Thiên Cơ. Bên trong chắc chắn có những khái quát mà đại bộ phận Hắc Ám Thiên Cơ trong ngàn năm nay.

Cơ Động mở ra một cái hộp, bên trong là một phần quyển trục bên trên có ghi chữ, để cho Mạt Nhi phiên dịch, thì ra nó ghi lại cuộc đời của vị Hắc Ám Thiên Cơ này.

Lại mở một cái hộp, bên trong có một cái bình nhỏ, trên đó có ghi: được tề khôi phục linh hồn. Đáng tiếc, mở ra xem xét thì cái bình đã trống không, hiển nhiên đã bị dùng rồi.

Nguyên bản Cơ Động cùng Thiên Cơ đều hi vọng rất nhiều, nhưng mở những cái hộp này ra thì thu hoạch lại không có gì, ngoài một chút sự tích về lịch đại Hắc Ám Thiên Cơ.

- Xem ra di vật lịch đại Hắc Ám Thiên Cơ để lại đã bị Hắc Ám Thiên Cơ kế thừa lấy đi hết.

Cơ Động có chút bất đắc dĩ, vừa nói, hắn vừa nhắc một cái hộp lên.

Ồ!!!

Vừa cầm vào trong tay hắn đã cảm giác được cái hộp này bất đồng. Nó là cái hộp lớn nhất, đồng thời cũng xếp ở đáy rương.

Cơ Động mở nắp hộp, sau một khắc hắn chứng kiến đồ vật bên trong thì cả người không tự chủ được mà rung lên.

881. Chương 616: Trở Về Thần Miếu Hắc Ám Thiên Cơ

Cơ Động mở cái hòm vừa cướp được từ Hắc Ám thần miếu buổi trưa ra, mọi người liền ngây người. Cũng khó trách hắn khiếp sợ như thế, nếu đổi lại là người khác mở thì có lẽ hắn sẽ tốt hơn một chút. Nhưng người mở lại chính là hắn cho nên mới rung động mãnh liệt như vậy.

Ở trong hòm này không có vũ khí ma lực, bảo thạch hay Thiên Chi Ngọc gì cả. Có thể nói đồ vật này không có bất kỳ giá trị thực tế nào đối với ma sư. Nhưng trong mắt Cơ Động, nó là thứ vô giá.

Bởi vì trong hòm là rượu. Tổng cộng có mười mấy bình, mỗi bình đều có kiểu dáng cổ xưa. Mặc dù hắn không cảm giác được chút mùi rượu nào nhưng hắn lại có thể cảm nhận rõ ràng chúng chứa rượu, là rượu thật sự.

Đúng a! Lịch sử các đời Hắc Ám Thiên Cơ dù có lòng tham đến mấy thì cũng không bao giờ để ý đến chúng. Đối với bọn hắn thì căn bản rượu chẳng dùng được vào chuyện gì cả cho nên mới giữ lại.

Thiên Cơ cũng ngây ngẩn cả người, hắn càng ngạc nhiên hơn khi thấy vẻ khấn trương, hưng phấn cùng sự kích động không thể kiềm chế chưa từng có trong ánh mắt Cơ Động. Cho dù là khi chiến thắng cường giả ở Hắc Ám Thần Miếu thì hắn cũng không mất kiểm soát như bây giờ. Chỉ là mấy bình rượu mà thôi, sao vậy nhỉ?

Cơ Động cẩn thận từng ly từng tý đem một bình rượu có lẽ là một trong mười loại mỹ tửu ở Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục từ trong hộp ra, hắn nâng niu như vừa tìm thấy vật trân quý nhất thiên hạ. Hắn nâng lên, thậm chí còn cẩn thận tạo ra một bóng ma lực ngăn cách cả Mạt Nhi và Thiên Cơ ở bên ngoài. Tim của hắn đang không ngừng gia tốc, nếu quả thật như mình nghĩ, vậy thì...

Khi hắn đem tất cả bình rượu ra ngoài thì nhanh chóng lấy một quyển sách nhỏ trong Chu Tước thủ trạc rồi cẩn thận so sánh. Mạt Nhi còn không biết Cơ Động đang làm gì thì sao Thiên Cơ có thể biết đây? Thiên Cơ nhẹ nhàng kéo tay Mạt Nhi rồi lắc đầu với năng ý bảo không nên đi hỏi. Hiển nhiên hắn không muốn bị quấy rầy lúc này.

Một lát sau, Cơ Động lựa ra ba bình từ mười mấy bình rượu đó. Khi hắn nâng lên thì Mạt Nhi giật mình phát hiện lúc này Cơ Động đang nước mắt lưng tròng, nhẹ nhàng ôm ba bình rượu, cả người ngơ ngác ngồi ở chỗ đó như ngây như dại.

Mạt Nhi ngẩng đầu nhìn Thiên Cơ hỏi:

- Vân, yêu quái đại thúc bị sao vậy?

Thiên Cơ than nhẹ một tiếng:

- Đi thôi, chúng ta không nên quấy rầy hắn. Thật ra so với hắn thì ta còn rất may mắn. Tối thiểu khi ta còn bé vẫn còn có tỷ tỷ chăm sóc. Nhưng hắn thì chưa từng được thấy cha mẹ ruột một lần. Nếu đổi lại là ta, chỉ sợ ta đã sớm phát điên rồi. Chuyện cũ của hắn đặc sắc hơn ta rất nhiều.

Lúc này Cơ Động không hề biết Thiên Cơ kéo Mạt Nhi đi. Hắn yên lặng ôm ba bình rượu, cả người ngây dại.

Quả thực mục tiêu của hắn đã hoàn thành. Ở trong mười mấy bình rượu kia có ba loại thuộc thập đại mỹ tửu. Nói cách khác, trừ ba loại đã dùng để tế Liệt Diễm ra thì bảy loại còn lại hắn đã có được.

Liệt Diễm, Liệt Diễm, nàng có biết không? Ta đã kiếm đủ mười loại rượu rồi. Đến lúc ta đi tìm nàng thì cũng không còn bất kỳ hối tiếc gì nữa.

Cơ Động mang về hơn một ngàn miếng Tinh Miện. Đây là chiến quả lớn nhất từ khi tiến vào Hắc Ám thần miếu. Số lượng lớn như vậy cũng đủ cho Thiên Can Thánh Đồ hấp thu mười mấy ngày.

Khi Trần Tư Tuyền biết Cơ Động đã tìm được ba loại rượu cuối cùng thì tâm tình của nàng không khỏi ngượng ngùng. Trong mơ hồ, nàng có một dự cảm không lành, từ sâu trong nội tâm, nàng không muốn hắn tìm thấy đủ mười bình rượu. Như vậy hắn còn có điều vướng bận.

Điều an ủi nàng duy nhất chính là Cơ Động không biến hóa gì nhiều, dường như hắn lại sáng sủa hơn, lúc nói chuyện với mọi người thường vừa cười vừa nói. Tựa như đã khôi phục lại chính Cơ Động ban đầu trước khi Liệt Diễm chết.

- Mọi người nghỉ ngơi một chút.

Cơ Động đánh thức mọi người trong tu luyện, lúc này họ đã tu luyện được ba ngày.

Các Thiên Can Thánh Đồ lần lượt tỉnh táo rồi nhìn về phía Cơ Động.

Cơ Động nhìn thoáng qua hướng Hắc Ám thần miếu:

- Dựa theo tính toán về thời gian, Hắc Ám thiên cơ hẳn đã trở lại Hắc Ám thần miếu rồi. Nói thật, ta rất muốn nhìn về mặt hắn lúc này.

Nghe hắn nói thế, các Thiên Can Thánh Đồ đều mỉm cười. Đúng a! Khi thấy Hắc Ám thần miếu biến thành như vậy, sắc mặt Hắc Ám thiên cơ không đặc sắc mới là lạ. Chỉ sợ từ khi trở thành Hắc Ám thiên cơ tới nay chưa từng trải qua buồn bực như vậy.

Cơ Động nói tiếp:

- Tuy nhiên bây giờ chúng ta nên rời đi. Hắc Ám thiên cơ tức giận chắc chắn sẽ đi tìm chúng ta. Mạt Nhi à, chúng ta đi theo người về Phấn Kháng Thiên Cơ liên minh. Mục đích ban đầu chúng ta đã đạt được, kế tiếp sẽ là thời gian đánh giằng co. Tình báo của liên minh các người đối với chúng ta rất trọng yếu.

Mạt Nhi rất biết điều gật đầu nói:

- Tốt, Cơ Động ca ca.

Ngày đó, Thiên Cơ kể chuyện cũ của Cơ Động cho nàng nghe, Mạt Nhi cảm động khोक rất lâu. Lúc đó nàng mới biết thì ra Cơ Động đã trải qua nhiều chuyện như vậy. Lai lịch của Hồng Liên Thiên Hỏa làm nàng khiếp sợ, mà tình yêu của Cơ Động và Liệt Diễm càng làm cho nàng cảm động hơn. Từ đây nàng không bao giờ gọi Cơ Động là yêu quái đại thúc nữa mà rất biết điều gọi hắn là Cơ Động ca ca, thái độ đối xử trái ngược hoàn toàn.

Bất luận nói thế nào thì nơi này quá gần Hắc Ám thần miếu. Nếu như Hắc Ám thiên cơ cố ý muốn tìm thì với thánh cấp đỉnh linh hồn lực sẽ nhanh chóng phát hiện dấu vết. Cơ Động không hy vọng pháp trận truyền tống bị Hắc Ám thiên cơ phát hiện.

Mặt nhĩ lấy ra bản đồ Hắc Ám đại lục mà Cơ Động đã đưa cho lúc trước rồi chỉ một vị trí. Mọi việc nhanh chóng được tiến hành theo thói quen, Đại Diễn Thánh Hỏa Long, Cơ Động, Trần Tư Tuyền và Thiên Cơ liên thủ thả ra thánh cấp linh hồn lực bao phủ đám người các Thiên Can Thánh Đồ rồi mới bắt đầu di chuyển. Có linh hồn lực thánh cấp đỉnh cường đại che chở, coi như Hắc Ám thiên cơ tập trung chú ý đến đây thì cũng phải đứng gần ở mức độ nhất định thì mới có thể phát hiện bọn họ.

Quả như suy đoán của Cơ Động, Hắc Ám thiên cơ đã trở lại Hắc Ám thần miếu.

Bên trong mật thất Hắc Ám thần miếu.

Nhìn khuôn mặt khá trẻ tuổi của Hắc Ám thiên cơ lúc này đã có chút méo mó, Lôi Đế Phát Thụy chỉ đứng ở phía sau hắn mà không nói một lời, sắc mặt bình tĩnh, không thể hiện bất kỳ tâm tình nào. Mà Hắc Ám thiên cơ nhìn tám tên Tử Bào Đại Tế Ti còn lại đang đứng cầm như hén bên dưới, bên cạnh đó, cửa vào cấm thất đã mở rộng hoàn toàn, lộ ra bên trong rỗng tuếch.

- Tốt, các người làm rất tốt.

Hắc Ám thiên cơ rít qua kẽ răng. Mỗi một vị Tử Bào Đại Tế Ti đều biết lửa giận trong lòng Thiên Cơ Đại Nhân đã tăng lên tới cực hạn.

- Ngăn ngừa mười ngày mà để cho người ta lên vào thần miếu hai lần, giết chết hơn một ngàn người. Các người ngoài làm phế vật ra còn có thể làm gì đây? Bọn chúng chỉ có mười người, chỉ là mười người mà thôi. Các người thì sao? Thập đại chí tôn cường giả, hơn một vạn tên ma sư, thế mà giữ lại mười người cũng không được. Còn dưới tình huống mở ra Hắc Ám Hỗn Độn phòng ngự đại trận cũng để cho chúng thoát được, hơn nữa ngay cả Sư Hồn Đoạt Phách đại trận cũng bị phá. Còn cấm thất của ta cũng bị cướp sạch không còn. Tốt, các người là rất tốt!

Sát cơ vô cùng sắc bén bao phủ bóng đêm làm trong phòng tràn đầy cảm giác bị đè nén. Tám tên Tử Bào Đại Tế Ti thừa nhận uy áp mạnh mẽ vô cùng của Hắc Ám thiên cơ. Bọn hắn sắc mặt tái nhợt, một lời giải thích cũng không thốt ra nổi. Nhưng với sự thực như vậy, có giải bày như thế nào thì cũng vô dụng mà thôi. Bởi vì hai gã Tử Bào Đại Tế Ti và rất nhiều Hắc Ám ma sư bỏ mạng, Hắc Ám thần miếu bị phá hai lần, Hắc Ám Thiên Cơ cấm thất bị cướp sạch. Đối bất kỳ ai thì cũng không chịu được cơn tức giận này.

Cuối cùng ánh mắt Hắc Ám Thiên Cơ dừng lại trên mặt Thủ tịch Đại Tế Ti, sát cơ bén nhọn tập trung trên người vị chí tôn cường giả chín mươi tám cấp này. Hắn tuy cường đại nhưng đối mặt với lửa giận của Hắc Ám Thiên Cơ cũng không dám có chút hành động nào, trong đầu trống rỗng. Hắn biết mình xong rồi. Có lẽ Hắc Ám Thiên Cơ sẽ không giết hết bọn họ nhưng sẽ phải có người gánh trách nhiệm, nếu không lửa giận của Hắc Ám Thiên Cơ sẽ không cách nào hạ xuống.

Hắc Ám Thiên Cơ chậm rãi giơ tay lên, toàn bộ bàn tay tỏa ra một tầng kim quang sáng chói mắt, tia sáng phun ra nuốt vào không ngừng. Khí thế sắc bén làm cho không khí xuất hiện tiếng phốc phốc liên tiếp.

- Chờ một chút, hạ thủ lưu tình.

Đúng lúc mọi người đều cho là Thủ tịch Đại Tế Ti đã xong đời thì có một âm thanh hùng hậu vang lên.

Ai dám chen lời lúc Hắc Ám Thiên Cơ nổi cơn thịnh nộ đây? Người này căn bản không thể xuất hiện ở trong nhóm Đại Tế Ti được. Bọn họ theo bản năng ngẩng đầu nhìn về hướng có âm thanh phát ra. Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía Phát Thụy.

Sau khi Hắc Ám Thiên Cơ mang Phát Thụy trở về liền thấy cảnh tan hoang của Hắc Ám Thần Miếu nên nổi giận tụ tập đám Tử Bào Đại Tế Ti ở chỗ này mắng cho một trận, vẫn chưa giới thiệu Phát Thụy là ai. Cho nên họ chỉ cảm giác được người trẻ tuổi này tu vi không thấp, lại có mấy phần khí thế cường giả. Nhưng bọn hắn đang lo cho an nguy của mình nên cũng không quan sát cẩn thận.

Phát Thụy cũng khác trước kia là mấy, chẳng qua là càng thêm trầm ổn mà thôi. Có sự hỗ trợ của Hắc Ám Thiên Cơ, ma lực của hắn đã đột phá thành công lên cửu quan, trở thành một vị Dương Lôi thuộc tính chí tôn cường giả trước nay chưa từng có.

Đám Tử Bào Đại Tế Ti càng bất ngờ chính là khi Phát Thụy nói ra thì bàn tay của Hắc Ám Thiên Cơ sắp đánh về phía Thủ tịch Đại Tế Ti cũng dừng lại, lực lượng mạnh mẽ ngưng tụ trên bàn tay cũng tản đi. Hắn

quay đầu lại nhìn về phía Phát Thụy. Mặc dù lửa giận trên người hắn không yếu bớt đi chút nào nhưng rõ ràng hắn không đem lửa giận của mình phát tiết lên người Phát Thụy.

Một đám Tử Bào Đại Tế Ti không khỏi giật mình. Họ hiểu rõ tính của Thiên Cơ đại nhân lắm cơ mà! Cho dù là đứng đầu Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ Lý Vinh Hạo cũng không dám chen lời vào lúc Hắc Ám Thiên Cơ thịnh nộ.

Nhưng mà chỉ một câu của Phát Thụy đã làm cho họ giật mình hiểu ra.

- Phụ thân, có thể nghe một lời của ta hay không?

Phát Thụy trầm giọng nói.

Phụ thân? Tên thanh niên chừng ba mươi tuổi này lại là nhi tử của Thiên Cơ đại nhân sao? Trong nháy mắt, đám Tử Bào Đại Tế Ti quên cả sợ hãi, đại ra nhìn Phát Thụy. Bọn họ chưa từng nghe qua Thiên Cơ đại nhân có hậu duệ a! Thậm chí còn chưa từng nghe ngài có quan hệ với bất kỳ nữ nhân nào. Nhi tử này không lẽ tự nhiên xuất hiện?

- Người nói đi!

Hắc Ám Thiên Cơ lạnh lùng nói.

Phát Thụy nói:

- Chuyện lần này mặc dù Thần Miếu tổn thất thảm trọng, nhưng cũng không thể trách các vị Tử Bào Đại Tế Ti được. Từ cách nhìn nào đó mà nói, điều này là do chúng ta sơ suất. Dù sao thì chúng ta không thể ngăn cản được các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ xâm nhập, chỉ khi chúng tập kích Thần Miếu lần đầu tiên thì mới biết được bọn họ đã xâm nhập rất sâu vào Hắc Ám đại lục. Ta hiểu rất rõ Cơ Động, có thể nói tên tiểu sư đệ của ta có vận may rất lớn. Ngay cả Liệt Diễm nữ thần cũng có thể yêu hắn đủ thấy hắn xuất sắc cỡ nào.

- Hắn có thể sáng tạo những kỳ tích đến ta cũng phải chết lặng. Dựa theo mấy vị Tử Bào Đại Tế Ti miêu tả thì hắn giờ đây đã không giống với lúc trước. Theo ta được biết thì Hỏa Thần Chi Kiếm không thể cường đại được như vậy, tất nhiên là hắn vừa gặp kỳ ngộ gì đó. Phụ Thân, việc cấp bách bây giờ là nhanh chóng tìm kiếm chúng, các vị Tử Bào Đại Tế Ti có sai lầm nhưng bây giờ chưa phải là thời điểm trừng phạt mà chính là thời điểm dùng người!

Nghe Phát Thụy nói, sắc mặt Hắc Ám Thiên Cơ rõ ràng đã hòa hoãn mấy phần, thần nhiên nói:

- Xem ra ta còn xem thường Thiên Can Thánh Vương rồi! Ma lực của hắn vẫn chưa tới chín mươi cấp mà đã có thể mang tới nhiều phiền toái như vậy. Người có biện pháp nào tìm kiếm hắn không? Với sự quen thuộc của người với hắn, thử đoán xem bước tiếp theo hắn sẽ làm gì?

Phát Thụy nói:

- Phụ thân, người ngàn vạn lần đừng xem thường vị tiểu sư đệ này của ta. Mặc dù tu vi của hắn vẫn chưa tới cửu quan nhưng chiến lực của hắn không thua bất kỳ vị thánh cấp sơ giai nào. Phải biết rằng cường độ thân thể và linh hồn của hắn đã đạt tới thánh cấp, âm dương song hỏa dung hợp, ma lực lại càng không thể dùng từ tám quan là có thể giải thích.

Hắc Ám Thiên Cơ khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Thủ tịch Đại Tế Ti vừa mới nhặt được mạng kia rồi hỏi:

- Hắn có chuôi thần khí trường kiếm mạnh như vậy thật sao?

Thủ tịch Đại Tế Ti trả lời ngay:

- Đúng vậy, thanh kiếm đó hết sức kỳ lạ, dường như có một loại lực lượng phá vỡ hết tất cả. Lần đầu tiên gặp bọn chúng, hắn chém một kiếm giết sáu tên Hồng Bào Đại Tế Ti, hơn nữa phá vỡ một Ngũ Hành Kết giới làm mười tên Hồng Bào Đại Tế Ti bảy kết giới bị thương nặng. Mặc dù hắn thi triển một Cao Cấp Siêu Tắt Sát Kỹ nhưng nếu không có thanh trường kiếm đó thì không thể tạo ra uy lực như vậy. Lần thứ hai, cũng bằng thanh kiếm đó, hắn thi triển Cao Cấp Siêu Tắt Sát Kỹ, chỉ với một kiếm phá tan Nội Bảo phòng ngự trận.

882. Chương 617: Dã Tâm Của Hắc Âm Thiên Cơ

Hắc Âm Thiên Cơ nhìn Phát Thụy hỏi:

- Thanh kiếm kia gọi là gì?

Phát Thụy đáp:

- Gọi là Hỏa Thần Kiếm, được hợp lại từ hai thanh thứ thần khí của Cơ Động.

- Hỏa Thần Kiếm?

Hắc Âm Thiên Cơ trầm ngâm đáp, rồi gã nhìn quanh cảm thấy trống rỗng của mình, lửa giận trong mắt đột nhiên bạo khởi, hai tay vung ra, phóng ra một luồng lực cực lớn liền đem tám gã Tử Bào Đại Tế Ti đánh bay vào bức thạch bích phía sau.

Hắc Âm Thiên Cơ lạnh giọng:

- Mạng của các ngươi ta tạm thời giữ lại, nếu không phải được con ta biện hộ cho thì các ngươi nhất định không thoát khỏi hình phạt Phệ Hồn. Truyền lệnh, lục soát toàn bộ đại lục, nhất định phải trong thời gian ngắn nhất tìm được đám người đó cho ta!

Tám gã Tử Bào Đại Tế Ti tìm được đường sống trong chỗ chết, lập tức thở phào, tuy rằng bị Hắc Âm Thiên Cơ đánh một chưởng khiến xương cốt toàn thân muốn nứt, nhưng cuối cùng có thể sống rồi, liền đồng thanh:

- Đa tạ Thiên Cơ không giết, đa tạ Thiếu chủ cầu tình!

Hắc Âm Thiên Cơ phát tay, quát:

- Lui xuống!

- Vâng!

Đám Tử Bào Đại Tế Ti đáp lời liền thối lui. Hắc Âm Thiên Cơ chuyển hướng nhìn sang Phát Thụy, trong mắt lóng lánh quang mang hỏi:

- Ngươi có phải gạt ta không?

Phát Thụy trong lòng khẽ rung mình, nhưng vẫn đáp cứng:

- Phụ thân, lời này của cha là có ý gì? .

Hắc Âm Thiên Cơ hừ lạnh:

- Có thể thoát ra Hắc Âm Hồn Độn phòng ngự trận trong Hắc Âm Thần Miếu bằng truyền tống, năng lực này quả thật không tầm thường. Đám người này có năng lực truyền tống từ đâu? Ngươi vì sao không báo cáo? Nếu như không phải bọn chúng có năng lực truyền tống này thì sao dám chuột nhất đó đám công kích Thần miếu?"

Dù Hắc Âm Thiên Cơ truy hỏi gắt gao nhưng Phát Thụy vẫn tự nhiên đáp:

- Đúng là con đã hơi coi thường! Phụ thân, nếu như con không có đoán sai thì bọn người Cơ Động có lẽ đã dùng truyền tống quyền trục. Trước khi đến Thánh Tà Đảo, chúng ta đã từng đi qua thương hội Ngốc Có Tiên, ở đó liền nhận được ba kiện Thần khí nữa. Cơ Động lúc xuất phát chắc đã lấy đi chừng ba mươi mấy quyền trục. Chúng con cũng chưa từng xem qua chúng nên cũng chẳng biết nó có tác dụng gì. Bây giờ xét lại thì chắc bên trong số quyền trục đó có lẽ có đại lượng quyền trục truyền tống. Bằng vào tu vi linh hồn Thánh cấp của hần thúc dục quyền trục, chắc mới có thể mang bọn chúng rời đi. Cha đã quên mất chăng? Lúc trước khi con dẫn bọn chúng lên Thánh Tà Đảo qua bên trận doanh Hắc Âm Đại Lục chúng ta, Cơ Động đã phát động một số quyền trục truyền tống mới có thể giúp bọn chúng tìm được đường sống trong chỗ chết, bằng không thì... bọn chúng sớm đã bị chúng ta toàn diệt rồi!"

Hắc Âm Thiên Cơ lúc này sắc mặt mới hơi hòa hoãn, gật đầu gằn giọng:

- Tính toán đám người đó vận khí tốt, có thể tìm được truyền tống quyền trực nhiều như vậy. Ngay cả Hắc Ám đại lục chúng ta cũng rất ít có loại quyền trực này được lưu truyền tới nay. Chuyện này cũng không thể trách người toàn bộ được, đúng là tên tiểu tử Cơ Động vận khí không tệ!

Hắc Ám Thiên Cơ hỏi tiếp:

- Con cho rằng hiện tại chúng ta phải làm như thế nào đối phó đám người đó? Dùng sự quen thuộc của con với bọn chúng, có thể tìm được phương pháp của bọn hắn hoặc là dẫn dụ bọn chúng mắc câu chăng?

Phất Thụy nghĩ ngợi hồi lâu rồi đáp:

- Phụ thân, nếu như con là cha thì... hiện tại biện pháp tốt nhất chính là cha tự mình tọa trấn Thần miếu, dồn tất cả lực lượng đưa lên Thánh Tà Đảo. Chỉ có như vậy mới có thể tránh được bọn chúng đột kích. Dựa theo suy tính của Cơ Động thì lần này bọn chúng sang Hắc Ám đại lục ta chủ yếu chính là đối phó với Hắc Ám ma quân. Tuy rằng cha đã đem bọn Hắc Ám Thiên Can thánh đồ đưa lên trấn thủ Thánh Tà Đảo. Nhưng mà dù sao cũng không ổn thỏa, trên đó diện tích quá lớn, nếu như bọn người Cơ Động sau khi công kích Thần Miếu xong lại trở về đánh Thánh Tà Đảo thì sẽ mang tổn thất cực lớn cho chúng ta. Chỉ cần cha tọa trấn tại đó thì một năm sau, Hồng Liên Thiên Hỏa giải trừ thì chỉ cần chúng ta nhất cử đánh vào Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, đem chủ lực của bọn chúng phá hủy, không sợ bọn Cơ Động không hiện thân, đến lúc đó báo thù cũng không muộn!

Hắc Ám Thiên Cơ nhíu mày đáp:

- Không được! Hắc Ám Thần Miếu chính là căn bản của ta, sao có thể đơn giản buông tha được? Về phần chiến trường Thánh Tà Đảo ngược lại con không cần phải lo lắng nhiều. Ta đã có biện pháp đem Truyền tống pháp trận bên này tu phục, một khi sửa xong, ta tùy thời đều có thể trong thời gian ngắn đến Thánh Tà Đảo, không sợ bọn chúng đến đánh lén. Hừ, ta ở chỗ này chờ đám người đó, nếu như bọn chúng có lá gan đến, ta nhất định băm thây vạn đoạn bọn tiểu tử Cơ Động kia. Chỉ cần giết mất đám ôn con Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ. Vậy thì Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục không có gì có thể lọt vào mắt ta nữa.

Phất Thụy khuyên:

- Phụ thân, hiện tại địch trong tối ta ngoài sáng, hơn nữa chúng ta Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục diện tích rộng lớn, muốn tìm mười người bọn chúng quả thật quá khó khăn, ngoại trừ cha ra, chúng ta không có lực lượng nào có thể áp đảo bọn hắn. Dù bọn hắn không công kích Thần Miếu, nhưng để bọn chúng quấy rối trên đại lục, thậm chí đoạn nguồn tiếp tế của quân ta thì sao?

Hắc Ám Thiên Cơ cười lạnh đáp:

- Thì cứ để cho bọn chúng quấy rối. Tuy chúng ta trên Thánh Tà Đảo có mấy trăm vạn đại quân, nhưng trong ba năm Hồng Liên Thiên Hỏa có đến nay, ta cơ hồ đã đem tất cả lương thảo có thể dùng trên đại lục đều đưa lên Thánh Tà Đảo rồi để xây dựng một kho lương khổng lồ. Toàn bộ vật lực trên đại lục cơ hồ đều tập trung đã vào chỗ đó, đừng nói Hồng Liên Thiên Hỏa chỉ có thể cháy thêm một năm rưỡi nữa, coi như là cháy đến ba năm sau thì lương thảo quân ta cũng đủ chèo chống. Về phần đám bình dân đó, cứ để cho bọn chúng đi giết. Tánh mạng của đám sâu kiến đó thì có nghĩa lý gì chứ? Đúng như lời của con nói, chỉ cần chúng ta có thể đánh vào Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, thì cái gì cũng không thiếu. Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục béo bở không phải là chuẩn bị cho chúng ta sao?

Nói xong Hắc Ám Thiên Cơ nhìn Phất Thụy nhẹ nhàng nói:

- Phất Thụy à! Nói về phá hủy, không có ai có thể so với ta. Nhưng nói đến kiến thiết thì đó không phải là mặt mạnh của ta. Chờ cha con chúng ta thống nhất hai phiên đại lục rồi, phần trách nhiệm kiến thiết, xây dựng lại này sẽ là của con đó! Sau này con chính là chủ nhân của hai đại lục, mà ta sẽ là tín ngưỡng của nó.

Nói đến đây, hắn cười âm lãnh:

- Bọn Hắc Ám Thiên Cơ đời trối quả thật đều là một lũ ngu. Bọn chúng không tiếc hi sinh chính mình chỉ vì xâm chiếm Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, nói cái gì là gieo rắc Hắc ám khắp góc ngách của thế giới. Quả thực chính là ngu xuẩn. Ta - Hắc Ám Thiên Cơ đương nhiệm, chỉ thiếu chút nữa là có thể thành thân, sau khi hai đại lục Hắc Ám - Quang Minh thống nhất, thì nó sẽ vĩnh viễn nằm dưới sự thống trị của gia tộc

ta. Con cần phải cố gắng lên! Phụ thân có thể tìm vô số cơ thiếp cho con, sớm ngày truyền xuống hậu đại, chuẩn bị tốt người thừa kế cho gia nghiệp của chúng ta.

Nghe Hắc Ám Thiên Cơ nói, sống lưng Phất Thụy phát lạnh. Hắn giờ mới hiểu được là đến giờ mình và Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đều nghĩ quá đơn giản rồi. Vị phụ thân máu lạnh của mình thì ra có một lý tưởng khủng bố như thế. Có thể nói, hắn là người ích kỷ nhất trên thế giới. Muốn dùng toàn bộ lực lượng Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục để thống nhất hai phiên đại lục phục vụ cho mình. Chỉ trong mười ngày ngắn ngủi bên cạnh Hắc Ám Thiên Cơ, Phất Thụy đã khắc sâu được cảnh tình của dân chúng trên Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục là thế thảm đến cỡ nào. Bốn từ vô cùng thảm cũng không thể diễn tả được tình cảnh của bọn họ nữa. Trên đây căn bản không có khái niệm về quốc gia nữa. Hắc Ám Thiên Cơ sau khi nắm được toàn bộ Ma Sư trên Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, bằng vào lực lượng tuyệt đối đã dùng hết toàn bộ tài nguyên của đại lục, hoàn toàn đổ vào quá trình chuẩn bị chiến tranh. Càng không kiến thiết, gặp ai phản kháng thì xử lý chính là giết chóc và hủy diệt. Chỉ hơn mười năm ngắn ngủi, lão đã khiến cho Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục oán thán tận trời, khắp nơi đều là nạn dân, người có thể ăn no cũng chỉ có thể là những binh lính và Ma Sư. Trong hành trình về Thần miếu, hắn thấy nơi đâu là đất hoang, nạn dân chết gục bên đường không biết là bao nhiêu mà kể.

Nguyên bản vào lúc Phất Thụy quyết định trợ giúp Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đối phó Hắc Ám Thiên Cơ, trong lòng thủy chung còn một phần không nở, dù sao nói như thế nào thì ông ta là phụ thân của mình! Đại nghĩa diệt thân là một việc khó khăn như thế nào chứ? Thế nhưng khi hắn tận mắt thấy tình cảnh dân chúng lầm than của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, hắn rốt cục quyết định phải kiên trì tới cùng. Hắc Ám Thiên Cơ gây ra không biết bao nhiêu cảnh gia đình tan vỡ, bao nhiêu bình dân vô vì cái gọi là lý tưởng của lão mà phải chết đi. Hắn tuyệt đối không muốn tình thế như thế xuất hiện trên Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục. Nhất là đại chiến sau khi Hồng Liên Thiên Hỏa tắt. Tổng chiến lực song phương cộng thêm hậu cần tiếp tế chỉ sợ con số vượt qua nghìn vạn người. Nửa đêm nằm mộng, Phất Thụy đã không chỉ một lần bật dậy trong núi thây biển máu. Vào chính lúc đó, hắn đã hạ quyết tâm. Vô luận như thế nào, bằng lực lượng của mình ngăn việc đó xảy ra. Hắc Ám Thiên Cơ chỉ là phụ thân của hắn. Nhưng khi cuộc chiến tranh này thật sự phát sinh, Hắc Ám đại quân xâm chiếm thành công Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, vậy thì sẽ có bao nhiêu gia đình sẽ tan vỡ? Có bao nhiêu người phụ thân thấy hài tử của mình chết đi?

- Phất Thụy! Phất Thụy!

Hắc Ám Thiên Cơ gọi tỉnh Phất Thụy, có chút không vui hỏi:

- Con đang suy nghĩ chuyện gì mà nhập thần như vậy?

Phất Thụy liền đáp:

- Phụ thân, con đang ước mơ cha thống nhất hai phiên đại lục. Bất quá, phụ thân, tiền tuyến ta tồn lương chắc đã đầy đủ rồi, có nên đem lương thực phân ra một ít cho các bình dân? Nói ra sao thì Hắc Ám đại lục mới là căn bản của chúng ta. Con chính tai nghe thủ hạ của cha nói rằng trên đại lục ta tiếng oán thán thật sự là không thấp.

Hắc Ám Thiên Cơ hừ lạnh đáp:

- Bọn dân đen chết hay sống thì cùng ta có quan hệ gì? Ta có một đại quân vô địch, tất cả tiếp tế phải là cho quân đội cùng với ma quân của ta. Còn bọn bình dân thì để cho bọn họ chết cả cũng được. Người chết nhiều thì nhu cầu lương thực sẽ giảm thôi.

Phất Thụy thở dài, hắn biết rõ, chính mình dù nói cái gì nữa cũng vô dụng. Ý định trong đầu Hắc Ám Thiên Cơ đã thâm căn cố đế, căn bản không phải hắn có thể thay đổi.

- Là ai nói cho người biết Hắc Ám đại lục ta đang oán thán đây? "

Hắc Ám Thiên Cơ trầm giọng hỏi.

Phất Thụy không có giấu diếm đáp:

- Là Lý Vinh Hạo. Trừ những Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ ra on cũng không tiếp xúc với những người khác.

Hắc Ám Thiên Cơ hừ lạnh, trong mắt hiện lên dày đặc sát cơ gần từng tiếng:

- Lại là Lý Vĩnh Hạo. Hắn có một khuyết điểm lớn nhất chính là nói nhiều. Ta đoán cũng chỉ là hắn. Con tốt lắm, không có dấu ta. Phát Thụy, con phải nhớ rõ, con mới là người thừa kế duy nhất của ta. Về phần tên Lý Vĩnh Hạo, nếu như không phải bây giờ cha còn phải dùng tới hắn, không phải hắn trong Hắc Ám ma quân có chút lực ảnh hưởng nhất định thì ta đã giết hắn rồi. Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ trong mắt ta bất quá chỉ là quân cờ mà thôi. Chờ Hồng Liên Thiên Hỏa giải trừ, ta thôn phệ con Thánh thú Cúc Hoa Trư thành thần rồi thì sứ mạng của bọn Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ cũng đã xong.

Phát Thụy vô cùng ngạc nhiên khi nghe Hắc Ám Thiên Cơ nói. Hắn tuyệt đối không nghĩ rằng Hắc Ám Thiên Cơ muốn hạ sát thủ đối với Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ. Hàn ý trong lòng lập tức càng sâu hơn. Trong lòng thầm than, vị phụ thân của mình thật sự để ý chỉ chỉ sợ cũng chỉ có chính hắn mà thôi. Tiểu sư đệ ơi tiểu sư đệ! Động tác của các người nhất định phải nhanh một chút, ngàn vạn lần không thể để cho hắn tìm được Cúc Hoa Trư. Nếu ông thật sự thành thần thì chỉ sợ là cái thế giới này chúng ta cũng phải hủy trong tay hắn thôi!

Trung ương thành - Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục. Một tòa thành thị miễn cưỡng xem như phồn hoa.

Trước khi Hắc Ám thần miếu thống trị trên Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, tòa thành thị này đã từng là thủ đô của đế quốc Hắc Ám Trung Thổ đầu tiên trên Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục.

Địa vị của nó cùng với Trung Nguyên thành trên Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục là giống nhau. Tòa thành thị này sở dĩ còn có thể còn được vài phần phồn hoa, tạm gọi là nguyên vẹn này cũng không phải bởi vì nó đã từng có địa vị rất cao trên phiên đại lục này mà là vì chủ thành rất gần Hắc Ám thần miếu, ước chừng ba trăm dặm. Là một tòa chủ thành duy nhất phụ cận Hắc Ám thần miếu. Vật tư muốn tới Hắc Ám thần miếu đều phải muốn đi qua nơi này, mà những Ma Sư trong Hắc Ám thần miếu cũng sẽ thường xuyên tới nơi này tiêu khiển. Vì thế tòa thành thị này mới được hơi phồn hoa. Hơn nữa, Hắc Ám Ma Sư dù sao đều có người nhà, tòa thành thị này còn có một phồn hoa là bất kể gia đình nào ở đây đều là người thân là Ma Sư trong Hắc Ám ma quân.

Hắc Ám Thiên Cơ đối với bình dân cực kỳ tàn nhẫn nhưng đối với Hắc Ám Ma Sư lại vô cùng tốt, nếu không thì lão cũng không thể được Hắc Ám Ma Sư ủng hộ rồi.

Cái gọi là nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, Hắc Ám Thiên Cơ vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ lúc này dĩ nhiên sẽ ở trong thành thị gần Hắc Ám thần miếu như thế. Phải biết là nếu như lão tận lực dùng linh hồn tu vi gần đến thần cấp trực tiếp thì có thể phát giác ra bọn họ chỉ ở gần lão ba trăm dặm mà thôi.

Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ là đêm qua thừa dịp ban đêm lên vào tòa thành thị này, bọn họ ngay đó mua một tòa nhà miễn cưỡng xem là xa hoa, tầm ba tòa nhà bình dân. Trong thành này, gia đình có thể mua được một tòa nhà như thế tối thiểu cũng có một người thân là một tên Thất quan Ma Sư trong Hắc Ám ma quân.

Lúc này, mười người Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đang an vị trong phòng khách, bọn họ ánh mắt đều bình tĩnh, thậm chí còn không quên dùng hấp thụ ma lực trong Hắc Ám Tinh Miện nữa. Đương nhiên biểu hiện bình tĩnh này là do Cơ Động, Thiên Cơ và Trần Tư Tuyền dùng linh hồn lực Thánh cấp đỉnh phong của mình bao phủ mọi người. Dù Hắc Ám Thiên Cơ thật sự dùng thần thức quét qua cũng không sợ

883. Chương 618: Phó Hội Trưởng Liên Minh Phản Kháng Thiên Cơ

Trần Tư Tuyền chính là số ít thánh đồ không ở trong tình trạng tu luyện, trừ nàng ra chỉ có Cơ Động ngồi ngay ngắn tại chủ vị mà mỉm cười tới xuất thần.

Về mặt này, kể từ lúc nàng là Liệt Diễm hay Trần Tư Tuyền cũng chưa từng thấy.

Lúc này, việc cần nhất chính là gia tăng thực lực, thế nhưng Cơ Động lại ngồi đó mỉm cười giống như đã phát hiện ra chuyện gì đó vui vẻ thì phải.

Hiện tại trong lòng Trần Tư Tuyền xuất hiện sự lo lắng trước nay chưa từng có, nàng thật hối hận vì ngày đó đã giận lấy Cơ Động mà tiến vào trạng thái tu luyện, không chứng kiến Cơ Động tìm thấy những bình rượu đó. Nếu lúc đó tỉnh táo một chút thì nàng nhất định sẽ hủy đi những bình rượu kia. Dù cho Cơ Động hận nàng, nàng nhất quyết cũng làm. Nhưng mà...hiện giờ mọi chuyện đã xong rồi, Cơ Động đã lấy được ba trong mười loại danh tử cuối cùng. Mặc dù không biết Cơ Động muốn làm chuyện gì, nhưng một khi đã tập hợp đủ rất có thể hắn sẽ làm ra chuyện mà nàng không thể thừa nhận nổi.

Nhất là khi mười loại rượu được tập hợp đầy đủ thì cảm xúc của Cơ Động càng thêm rõ ràng. Về mặt lạnh băng đã biến mất, sự cô đơn vắng vẻ sâu trong đáy mắt cũng không còn. Nụ cười luôn hiện trên môi, giống như ở trên Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục rất là thoải mái. Các Thiên Can thánh đồ cho rằng đây là một chuyện tốt, ai cũng biết tính cách Cơ Động rất kiên cường, lúc này hắn trở nên nhu hòa một chút biết đâu có thể làm giảm bớt thêm tình cảm của mọi người.

Có lẽ Trần Tư Tuyền suy nghĩ hơi nhiều, nhưng tình huống này như muốn biểu thị với nàng điều gì đó.

Nhưng nàng lại không thể đi hỏi được. Hiện tại, nàng chỉ còn cách nguyên rửa lão Ác Thần ở Thần giới vô số lần.

- Cơ Động, tại sao ngươi không tu luyện trong chốc lát đi? Mạt nhi đã đi liên hệ với người của tổ chức hắn. Ứng Mưu cũng sắp trở lại rồi.

Trần Tư Tuyền hướng Cơ Động nhẹ nhàng nói.

Cơ Động mỉm cười lắc đầu nói :

- Không sao. Nơi này cách Hắc Ám thần miếu tương đối gần, ta sẽ giúp mọi người thủ hộ một chút. Tuy rằng kế hoạch của chúng ta sắp tới giai đoạn thành công, nhưng càng về đích thì lực cản càng lớn. Tư Tuyền, nàng cũng tu luyện đi, có linh hồn của ta và Thiên Cơ dung hợp, Hắc Ám Thiên Cơ không dễ dàng tìm được chúng ta đâu.

Với tu vi linh hồn Thánh cấp của hắn cùng với linh hồn tu vi thánh cấp cao giai của Thiên Cơ, tuy còn chưa đạt tới trình độ thánh cấp đỉnh. Thế nhưng cũng không kém bao nhiêu. Không có Trần Tư Tuyền cũng không ảnh hưởng tới sự phòng hộ của đồng bạn. Hơn nữa, tuy tu vi linh hồn của Hắc Ám Thiên Cơ mạnh, nhưng phóng xuất dò xét với khoảng cách ba trăm dặm cũng làm hắn suy yếu đại bộ phận.

Trần Tư Tuyền muốn nói thêm gì đó, nhưng bên ngoài bỗng truyền đến hàng loạt tiếng bước chân dồn dập. Từ cuộc bộ di động, có thể thấy được tâm tình của họ gấp gáp như thế nào.

Cơ Động phóng xuất linh hồn ba động làm cho đồng bạn của hắn từ trong trạng thái tu luyện tỉnh lại. Trần Tư Tuyền đành phải đè nén những lời mà mình vừa muốn nói. Nàng biết, hiện giờ có nói gì cũng không có tác dụng gì nữa. Nàng chỉ còn biết hi vọng...Chính là hi vọng Cơ Động giữ lời hứa tế điện Liệt Diễm trong mười năm. Ít nhất trong khoảng thời gian đó, nàng còn có thể nghĩ cách thay đổi hắn. Mặc dù chính nàng cũng không dám hi vọng có thể thay đổi Cơ Động, hắn yêu Liệt Diễm say đắm tới mức vô oán vô hối thì nàng đồng dạng cũng như thế. Làm sao có thể...có thể đây...

- Đã để các vị chờ lâu.

Một người từ bên ngoài đi vào cất tiếng. Đúng là phụ thân của Mạt Nhi - Thiểm Lôi. Trên mặt hắn lộ ra vẻ hưng phấn không cách nào che giấu, sau khi bước nhanh vào phòng liền dừng lại hướng mọi người thi lễ thật sâu.

- Thiểm Lôi tiên sinh không cần phải khách khí.

Cơ Động cười khê. Thiểm Lôi có thể tự mình tới đây đã chứng tỏ rất nhiều việc. Phải biết rằng, Thiểm Lôi không giống bọn họ, không có Đại Diễn Thánh Hỏa Long che giấu, không có linh hồn Thánh cấp che chở mà trong hơn mười tiếng có thể vượt qua nửa đại lục chạy tới đây. Cái giá mà hắn phải trả tuyệt không nhỏ.

Thiểm Lôi kích động nói:

- Không! Ta không phải khách khí, mà vì ngàn vạn bình dân Hắc Ám đại lục cảm tạ các ngươi. Lúc này đây ta mới thật sự thấy được hi vọng.

Nói xong câu đó, hắn nghiêng người lách sang một bên. Từ bên ngoài đi tới hai người, một trong đó là Mạt Nhi, tiểu la ly đang kéo áo một lão nhân tinh thần quắc thước.

Lão nhân này hơi thở trầm ổn, vóc dáng cao bằng Cơ Động. Tuy rằng nhìn tuổi tác không nhỏ, nhưng lưng thẳng tắp, tướng mạo có vài phần giống Thiểm Lô, hiển nhiên hai người có quan hệ huyết thống.

Lão nhân này vừa bước vào cửa thì chuyện thứ nhất là thi lễ với các Quang Minh Thiên can thánh đồ:

- Cảm tạ các vị!

Thiểm Lô nói :

- Các vị thánh đồ, vị này chính là cha ta Thiểm Nhạc, đồng thời chính là phó hội trưởng của tối chức chúng ta. Bình thường đều an vị trong thành, nhưng mấy hôm trước xuất ngoại làm việc cho nên mới tới muộn một chút. Hi vọng các vị thứ lỗi! Phụ thân. Vị này chính là Thánh Vương Quang Minh thiên can thánh đồ - Cơ Động tiên sinh.

Cơ Động nói :

- Thiểm Nhạc phó hội trưởng. Ngài khỏe chứ? Ta nghĩ, ý chúng ta đến đây, ngài rất rõ ràng. Điều trọng yếu mà chúng ta muốn nói hiện giờ chính là thời gian. Lần này chúng ta muốn tranh thủ trước khi Hồng Liên Thiên Hỏa mất đi tác dụng mà đánh cho đại quân của Hắc Ám Thiên Cơ bị thương nặng. Chỉ có như thế mới tránh được tràng diện trăm họ lâm than vì Thánh Chiến. Hoặc chí ít cũng làm cho cực hạn Thánh Chiến diễn ra trên Thánh Tà đảo mà thôi.

Từ ba động ma lực trên người Thiểm Nhạc, Cơ Động có thể nhìn ra đây là một vị Hắc Ám ma sư Chí Tôn cường giả mới đột phá cách đây không lâu. Hắn không ngờ rằng trong liên minh chống lại Thiên Cơ lại có Chí tôn cường giả tồn tại, đây chỉ là phó hội trưởng. Vậy hội trưởng sẽ là nhân vật như thế nào đây?

Thiểm Nhạc thủ thế mời, thanh âm trầm vang:

- Tôn kính Cơ Động tiên sinh, chúng ta ngồi xuống rồi hãy nói chuyện.

Mọi người phân ngôi chủ khách cùng ngồi xuống, Mạt Nhi đứng ở phía sau Thiểm Nhạc, bộ dạng nhu thuận này khiến người ta không thể tìm ra được chút tinh quái thường ngày của nàng.

Thiểm Nhạc nói :

- Cơ Động tiên sinh. Ý của ngài, ta hiểu được, đồng thời cũng rất rõ ràng mục đích các người đến đây lần này. Hắc Ám Thiên Cơ khiến cho cả đại lục trăm họ lâm than, biết bao năm nay chìm trong thống khổ. Hắc Ám Thiên Cơ còn chưa trừ diệt thì dân chúng không thể sống yên ổn. Lần này, ngài cùng các Quang Minh Thánh Đồ lần thứ hai trùng kích thần miếu đã làm cho chúng ta thấy được hi vọng. Chúng ta cung cấp cho ngài một tin tức cơ mật chính là lần này Hắc Ám Thiên Cơ đơn thân độc mã phản hồi Hắc Ám thần miếu, còn các Hắc Ám Thiên Can thánh đồ đều lưu tại Thánh Tà Đảo. Điều này không biết đối với các vị có tính là một cơ hội tốt hay không?

- Hử?

Cơ Động nhìn lão, trong mắt lóe lên thần quang. Ý của phó hội trưởng chính là chúng ta đánh lên Hắc Ám Thiên Cơ. Thiểm Nhạc gật gật đầu, nói tiếp:

- Không có Hắc Ám Thiên Can thánh đồ hỗ trợ, Hắc Ám Thiên Cơ tứ cố vô thân. Với thực lực của các vị, hẳn sẽ có cơ hội đánh chết hắn. Chỉ cần Hắc Ám Thiên Cơ vừa chết, Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục nhất định đại loạn, tổ chức của chúng ta cũng có thể phát cờ khởi nghĩa. Hiện tại, 90% chiến lực của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục đều tập trung trên Thánh Tà đảo. Nếu không có sự uy hiếp từ Thiên Cơ, chúng ta tin tưởng trong một thời gian ngắn sẽ nắm gọn phần lớn bộ phận của đại lục.

Cơ Động lắc lắc đầu, nói :

- Kế hoạch này không ổn chút nào. Một khi đối mặt với Hắc Ám Thiên Cơ, với thực lực hiện giờ của chúng ta, chỉ có thể nói là hữu tử vô sinh. Ngài đã quá xem thường Hắc Ám Thiên Cơ rồi. Tu vi Thánh cấp đỉnh không dễ đối phó như vậy đâu, người đột phá tu vi Cửu quan trong chúng ta cũng chỉ có hai người. Cho dù muốn tập kích Hắc Ám thần miếu cũng phải dùng hết toàn lực, hơn nữa còn phải sử dụng Truyền tống

quyển trục mới có hi vọng toàn thân trở ra. Hiện tại không phải là thời điểm để đánh lên Hắc Âm Thiên Cơ .

Thiểm Nhạc nhíu mày, phản bác:

- Đúng vậy. Nhưng mà nếu không thừa dịp này đánh giết Hắc Âm Thiên Cơ thì sau này sẽ không còn cơ hội nào nữa. Một khi Hồng Liên Thiên Hỏa tắt, Hắc Âm Thiên Cơ tắt sẽ cùng Hắc Âm Thiên Can thánh đồ cùng tụ tập. Đến lúc đó, các vị có thể chống lại bọn chúng sao? Ngoài ra, chung quanh hắc còn có mấy vạn ma sư, chỉ cần ra lệnh dù phải quét ngang cả Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục cũng không thành vấn đề.

Cơ Động nhìn Thiểm Nhạc, ánh mắt hắc trầm xuống nhìn thẳng vào ánh mắt của lão. Đường như tu vi Chí tôn của vị phó hội trưởng chống Thiên Cơ này không có bất kỳ tác động nào tới hắc.

Thiểm Nhạc có chút nghi ngờ hỏi:

- Cơ Động tiên sinh, người có ý gì?

Cơ Động mỉm cười lắc đầu:

- Không có gì. Ta chỉ cảm thấy rất kì lạ là tại sao Thiểm Nhạc phó hội trưởng ngài luôn hy vọng chúng ta đi xử lý Hắc Âm Thiên Cơ nhỉ? Lấy tu vi của ngài, hắc phải đoán được hậu quả đó là gì chứ. Đừng nói là khả năng thành công rất thấp, mà cho dù chúng ta có đánh chết Hắc Âm Thiên Cơ thì bản thân cũng phải trả một cái giá vô cùng lớn, thậm chí là đồng quy vu tận. Đến lúc đó, nếu Hắc Âm Thiên Can thánh đồ suất lĩnh đại quân đánh tới Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục thì chúng ta có thể chống đỡ sao?

- Mất đi Hắc Âm Thiên Cơ thì chỉ ảnh hưởng tới một phần thực lực của Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục mà không phải toàn bộ chính thể của nó. Dựa theo chiến lược song phương trước mắt mà so sánh, tức là bỏ qua Hắc Âm Thiên Cơ thì với ngàn năm tích lũy chiến lực của Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục cũng mạnh gấp ba lần Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục. Do đó sinh tử của Hắc Âm Thiên Cơ không đủ để ảnh hưởng tới cuộc chiến này. Mà chúng ta, nếu làm suy yếu chính thể thực lực của Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục so với việc mạo hiểm đánh chết Hắc Âm Thiên Cơ dễ dàng hơn nhiều.

Lựa chọn tốt nhất là gì, ta nghĩ nó không thể làm khó sự cơ trí của ngài chứ?

Cảm thụ được ánh mắt của Cơ Động dần dần trở nên sắc bén, lông mày Thiểm Nhạc nhăn lại. Lão thở dài một tiếng rồi nói:

- Thực xin lỗi, Cơ Động tiên sinh. Ta nghĩ ngài có thể là ngài đã hiểu lầm rồi. Các người trước sau đã hai lần công kích thần miếu mà vẫn bình yên, ta không thể đoán biết thực lực của mọi người đã đạt tới trình độ nào, cho nên mới đường đột đưa ra đề nghị như vậy. Nếu có thể đánh chết đánh chết Hắc Âm Thiên Cơ, hiển nhiên rất có lợi cho đại cục. Nhưng nếu ngài không muốn, thì cứ theo ý của ngài mà tiến hành. Hắc Âm thần miếu dưới sự đả kích của các vị sẽ hao tổn một phần năm. Hắc Âm Thiên Cơ không có khả năng vĩnh viễn ở lại Hắc Âm thần miếu, nhưng hiện tại hắc sẽ không rời đi.

- Để tỏ thành ý của tổ chức, ngài xem hay là thừa dịp Hắc Âm Thiên Cơ kiêng kị các vị, chúng ta sẽ dùng hết khả năng để khởi nghĩa. Cứ như vậy, nếu Hắc Âm Thiên Cơ bất động, chúng ta sẽ chiếm lĩnh các nơi chính hợp tài nguyên. Sau đó đoạn tuyệt tiếp tế cho tiền tuyến. Nếu Hắc Âm Thiên Cơ không nhịn được, tức là chúng ta đã điều hổ ly sơn thành công. Các vị có thể đánh vào Hắc Âm thần miếu phá hủy sào huyệt của hắc. Chúng ta sẽ cung cấp tình báo và thông tri thời gian để các vị hành động. ngài thấy thế nào?

Cơ Động hơi hơi vuốt cằm:

- Chiến lược này hắc tốt hơn trực tiếp công kích Hắc Âm Thiên Cơ nhiều. Một khi đã như vậy, cứ dựa theo lời Thiểm Nhạc phó hội trưởng đi. Có sự phối hợp khởi nghĩa từ tổ chức của các người, hành động của chúng ta sẽ càng thêm thuận lợi.

Thiểm Nhạc đứng lên nói :

- Việc này không nên chậm trễ, ta phải đi an bài. Chuyện liên lạc sẽ do Thiểm Lôi liên lạc với mọi người, ngài thấy thế nào? Các vị sẽ chờ ở đây, hay là...??

Cơ Động nói :

- Tạm thời chúng ta ở chỗ này tu luyện, về phần thời gian và phương hướng hành động phải nhờ cả vào phó hội trưởng.

Vừa nói xong, hắn đứng dậy đi tới trước mặt Thiểm Lô đang chờ ở trước cửa phòng mới dừng lại. Lúc này, vị Thiểm Nhạc phó hội trưởng cáo biệt Cơ Động rồi mới vội vàng rời đi.

Cơ Động thần sắc như thường, còn các Thiên Can thánh đồ thì chỉ quét mắt nhìn Thiểm Nhạc một cái, sau đó đều nhắm mắt lại tiếp tục tu luyện. Dường như họ đã tập thành thói quen, mọi việc đều giao cho Cơ Động xử lý. Mặc dù như vậy sẽ tạo nên tính ỷ lại, nhưng nhờ thế mà bọn họ lại có thể tập trung tinh thần hơn trong việc tu luyện.

Cơ Động nhìn bóng lưng Thiểm Nhạc biến mất trong tầm mắt, từ trong đáy mắt của hắn hiện lên một tia quang mang đầy thâm ý. Lúc này hắn quay lại phòng nghị sự, nói với Thiểm Lô :

- Thiểm Lô tiên sinh, có thể an bài một chiếc phòng lớn hơn một chút để chúng ta cùng nhau tu luyện hay không?

Thiểm Lô nói :

- Các vị không cần nghỉ ngơi một chút sao? Chỗ này của ta tương đối rộng rãi. Về vấn đề an toàn các vị cũng cứ việc yên tâm.

Cơ Động lắc lắc đầu:

- Tu luyện chính là cách thức nghỉ ngơi tốt nhất, hiện tại cũng không phải là ngủ.

Thiểm Lô gật gật đầu:

- Được! Các vị đi theo ta.

Mạt Nhi nói :

- Ta cũng muốn đi.

Thiểm Lô trừng mắt nhìn nàng một cái:

- Không được, ngươi sẽ quấy rầy đến các vị thánh đồ.

884. Chương 619: Phân Tích, Nghe Lén?

Thiểm Lô nhanh chóng an bài cho đám người Cơ Động một căn phòng rộng khoảng hai trăm thước vuông. Bên trong gian phòng bày biện đầy đủ mọi vật phẩm cần thiết, chỉ cần các Thiên Can thánh đồ mở miệng, hắn đều tận lực thỏa mãn.

An bài hoàn tất cả chuyện này, hắn liền lôi kéo Mạt Nhi trong lòng vịn phần không muốn lui ra ngoài.

- Cơ Động, vì sao phải lựa chọn ở tại chỗ này?

Trần Tư Tuyền khó hiểu hỏi Cơ Động. Người khác không chú ý câu chuyện giữa hắn và Thiểm Nhạc, nhưng nàng không trong trạng thái tu luyện nên nghe rất rõ ràng.

Thiên Cơ phóng xuất ra linh hồn lực của mình ngăn cách ngoại giới rồi mới nói:

- Cơ Động, ta cũng cảm thấy vị Thiểm Nhạc phó hội trưởng này có chút vấn đề. Lẽ ra khi thấy động tác nhắm vào Hắc Ám thần miếu đã có thể phán đoán thực lực của chúng ta rồi, vậy mà hắn vừa đến đã nói ra ý kiến của mình, muốn chúng ta phối hợp với hành động của bọn hắn. Điều này thật không bình thường chút nào.

Cơ Động cười cười:

- Thiểm Nhạc phó hội trưởng đương nhiên có vấn đề, hơn nữa vấn đề còn không nhỏ đâu. Chỉ là hắn tới lần này cũng cho ta thấy bối cảnh của tổ chức phản kháng Thiên Cơ đó. Nó đã tồn tại mấy trăm năm rồi, e rằng không phải đơn giản như vậy. Nếu người là Hắc Ám Thiên Cơ, người sẽ tùy ý để cho một tổ chức chỉ

có Cửu quan ma sư tồn tại sao? Ta tuyệt không thể tin với sự khổng chế Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục của hần mà lại không thể tra ra sự tồn tại của tên Thiểm Nhạc phó hội trưởng này.

Trần Tư Tuyên nghi ngờ hỏi:

- Người đã cảm thấy bọn hần có vấn đề, vậy sao chúng ta vẫn tiếp tục ở đây? Nơi này rất gần Hắc Âm thần miếu, chẳng phải tùy thời sẽ nghênh đón Hắc Âm Thiên Cơ sao?

Cơ Động lắc lắc đầu nói:

- Không đâu. Thiểm Nhạc phó hội trưởng cùng liên minh phản kháng Thiên Cơ mặc dù có vấn đề, nhưng bọn hần phản đối Hắc Âm Thiên Cơ lại là thật tâm. Ý ta muốn nói là thủ hạ của Hắc Âm Thiên Cơ nhất định có quan hệ mật thiết với liên minh này, do đó mới có thể qua mặt Hắc Âm Thiên Cơ che giấu thực lực của mình. Vì thế, an toàn nơi này là tuyệt đối. Vị Thiểm Nhạc phó hội trưởng đó có chút quá đáng chỉ vì cái trước mắt mà muốn chúng ta đánh chết Hắc Âm Thiên Cơ, nhưng chắc chắn sẽ không đi đánh bừa đâu.

Miêu Miêu tán thưởng nói:

- Thiệt không biết là đầu óc người chứa những gì chứ? Mà tại sao ta lại không chú ý tới những điểm đó nhỉ? Lẽ ra những chuyện đối nhân xử thế ta không thể kém người mới đúng. Đúng là ta thật sự không cho rằng liên minh phản kháng Hắc Âm Thiên Cơ có thể tạo nên sóng gió gì lớn, bởi dù sao thì họ không thể tìm đâu ra đồng minh tốt hơn chúng ta. Quan hệ giữa chúng ta là hợp tác cùng có lợi. Nhưng bây giờ nghe người phân tích, quả thật là ta đã suy nghĩ quá đơn giản mất rồi.

Nhưng mà chẳng lẽ họ không biết rằng, nếu chúng ta chết trong tay Hắc Âm Thiên Cơ thì bọn họ cũng chẳng có được lợi ích gì. Chỉ cần biết dùng đầu óc một chút là có thể hiểu được vấn đề này, một khi đã như vậy vì sao họ còn muốn đẩy chúng ta vào miệt cộ???

Cơ Động mỉm cười đáp:

- Miêu Miêu à. Người quá khiêm tốn rồi đó. Nếu bàn về đối nhân xử thế, người còn hơn ta rất nhiều. Nhưng người chỉ chăm chăm vào một vấn đề mà đã quên mất một điều, đó chính là lập trường chủng tộc. Đúng vậy! Liên minh phản kháng Thiên Cơ có cùng mục tiêu với chúng ta, chúng ta là đối tượng hợp tác duy nhất và tốt nhất với bọn hần. Thế nhưng, các người đã quên, chúng ta tới từ Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, còn bọn họ là dân bản xứ của Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục. Đây mới là vấn đề của mọi vấn đề đó. Dù sao chúng ta cũng không phải là người của Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục, nếu đứng trên lập trường chủng tộc thì chúng ta đều là địch nhân của họ.

Miêu Miêu bình tĩnh tiếp lời:

- Ta hiểu rồi. Người nói không sai, ta là Quang Minh, họ là Hắc Âm. Nếu theo kế hoạch của chúng ta thành công thì sức chiến đấu của đại quân Hắc Âm Thiên Cơ sẽ suy yếu rất nhiều, đối với họ tạm thời xem như là có lợi. Nhưng mà sau khi Thánh chiến bắt đầu, điều này lại chính là bất lợi, cho nên họ chắc chắn sẽ không hi vọng Quang Minh đại lục chúng ta thống nhất được Hắc Âm đại lục.

Cơ Động gật gật đầu:

- Chính xác! Hơn nữa, mọi người không cảm thấy có gì kì lạ sao? Với thân phận và biểu hiện lần này ở Hắc Âm thần miếu, nếu mọi người là thủ lĩnh của Liên minh phản kháng Thiên Cơ tại sao lại không đến gặp ta?

Miêu Miêu nói :

- Nếu là ta, ta nhất định sẽ đến. Lợi dụng cũng tốt, mà thật tình cũng được. Ta đều sẽ ra mặt để thể hiện thành ý của mình.

Cơ Động vuốt cằm nói :

- Đúng vậy! Biểu hiện lần này của chúng ta chỉ sợ là lần đầu tiên đánh nhau với Hắc Âm thần miếu đã làm cho Liên minh của bọn họ sợ hãi ra quân rồi ấy chứ. Bọn họ chắc chắn có đủ thời gian để hội trưởng chạy tới đây. Ngay cả Thiểm Lôi xa như vậy còn tới kịp, tại sao hội trưởng của họ lại không? Ta đoán rằng, thân phận của hội trưởng thần bí này chính là một thủ hạ đắc lực của Hắc Âm Thiên Cơ, hơn nữa chúng ta đã từng gặp qua rồi. Chỉ có như vậy, hần mới không dám tới gặp chúng ta.

- Chúng ta biết hần? Hần không dám ra gặp mặt sao?

Nghe Cơ Động phân tích, các Thiên Can thánh đồ không khỏi đều chú ý tới đây.

Đối với Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục, bọn họ nhận thức rất hữu hạn, người quen đã ít lại càng ít. Trong lúc nhất thời tất cả đều không nghĩ ra người Cơ Động muốn nói là ai.

Cơ Động mỉm cười nói tiếp:

- Thất bại lớn nhất của họ chính là phái phó hội trưởng Thiểm Nhạc tới đây, nếu họ cử tới một phó hội trưởng có tu vi yếu một chút thì ta đã không nghi ngờ. Thậm chí ta còn nghĩ rằng, Thiểm Lôi mới chân chính là hội trưởng của Liên minh phản kháng Thiên Cơ. Nhưng tất cả đã vì sự xuất hiện của Thiểm Nhạc mà trở nên rõ ràng. Thiểm Nhạc là phụ thân của Thiểm Lôi, bản thân lão là cứu quan Chí Tôn cường giả. Có hai tầng thân phận này chứng tỏ thân phận của Thiểm Lôi không có khả năng cao hơn Thiểm Nhạc. Hay nói cách khác, chức vị phó hội trưởng Thiểm Nhạc là thật.

Trần Tư Tuyền hỏi:

- Cơ Động à! Chẳng lẽ ngươi đã đoán được hội trưởng chân chính đứng sau Liên minh phản kháng Thiên Cơ là ai rồi chứ?

Cơ Động mỉm cười đáp:

- Mặc dù chưa đoán được, nhưng cũng gần lắm rồi. Kỳ thực mọi chuyện rất đơn giản, vừa rồi Thiểm Nhạc đã đưa ra hai đề nghị. Đề nghị thứ nhất chính là yêu cầu chúng ta trực tiếp công kích Hắc Âm Thiên Cơ. Chúng ta tiến vào Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục đã lâu, hơn nữa còn hai lần xuất hiện tại Hắc Âm thần miếu, nhờ nội gián cài ở Hắc Âm thần miếu bọn họ hẳn đã điều tra chúng ta rất kỹ và phán đoán được thực lực của chúng ta như thế nào. Hiển nhiên chúng ta không thể đánh chết Hắc Âm Thiên Cơ, cho dù là cố hết sức cũng chỉ là hần ta bị thương mà thôi. Dù chúng ta có tuyệt kỹ áp hòm mà bọn họ không biết thì muốn giết Hắc Âm Thiên Cơ cũng phải trả một cái giá không nhỏ.

Mọi người thử ngẫm lại xem, nếu lúc đó có một cỗ thể lực mạnh mẽ tới thu thập tàn cuộc, hoặc là đánh chết Hắc Âm Thiên Cơ đang bị thương nặng, hoặc xui xẻo chính là chúng ta - những kẻ may mắn sống sót. Vậy thì người được lợi nhất sẽ là ai?

- Sau khi ta bác bỏ đề nghị này, ngay sau đó Thiểm Nhạc lại đưa ra đề nghị thứ hai. Bọn họ sẽ tiến hành gây rối khắp các nơi trên cả đại lục, còn chúng ta vẫn phải công kích Hắc Âm thần miếu, mà lại không đề cập tới tình huống bên Thánh Tà đảo, chứng tỏ họ muốn lảng tránh chuyện chúng ta đi công kích đại quân Hắc Âm bên đó. Điều này rất không bình thường, bởi vì dù Hắc Âm Thiên Cơ có chết đi chăng nữa thì với thực lực của Liên Minh làm sao có thể chống lại mấy trăm vạn đại quân ma sư trên Thánh Tà Đảo chứ? Chính nó đã nói lên một điều, rằng người của Liên minh phản kháng Thiên Cơ có thể không chế một bộ phận cường giả của Hắc Âm quân đội đủ để ảnh hưởng tới cục diện cuộc chiến. Thủ hạ dưới tay Hắc Âm Thiên Cơ như vậy có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Từ hai điểm này, ta có thể khẳng định vị hội trưởng của Liên minh phản kháng Thiên Cơ này thực lực rất mạnh, ít nhất phải ngoài tu vi Cửu quan. Hơn nữa, hẳn quen chúng ta, có được sự tín nhiệm của Hắc Âm Thiên Cơ. Khi Hắc Âm Thiên Cơ đi Hắc Âm thần miếu có thể nắm đại bộ phận Hắc Âm đại quân. Ta nói không sai chứ? Thiểm Nhạc tiên sinh?

Cơ Động vừa dứt lời, trên mặt hần hiện lên biểu tình hài hước. Các Thiên Can thánh đồ ngược lại cực kì hoảng sợ và phần nộ đồng loạt đứng lên. Còn Thiên Cơ trở nên ngây dại, hẳn không thể tin rằng Thiểm Nhạc có thể đột phá linh hồn Thánh Cấp cao giai để nghe lén mọi chuyện.

- Thật khâm phục! Cơ Động tiên sinh không hổ danh là Thánh Vương Thiên Can thánh đồ thế hệ này. Giờ này ta mới hiểu được tại sao các ngươi có thể khiến cho Hắc Âm thần miếu phải đau đầu đến thế. Hiển nhiên chỉ mình thực lực mạnh mẽ là chưa đủ! Xin các vị chờ cho một chút, Thiểm Nhạc lập tức tới ngay.

Thanh âm vang vọng từ bốn phía trong phòng truyền đến, Thiểm Nhạc hiển nhiên không ở trong phòng, mà thông qua phương thức nào đó nghe lén và truyền âm thanh đến.

Cơ Động nhìn các Thiên Can thánh đồ, trong mắt họ lộ rõ sự mê hoặc. Hần nói:

- Liên minh phản kháng Thiên Cơ có thể tồn tại nhiều năm mà không bị để ý, chứng tỏ họ có một cách thức bí mật. Thiên Cơ. Người không cần giết mình, gã Thiểm Nhạc đó không thể đột phá linh hồn phong tỏa của người đầu. Đó là do âm thanh của chúng ta có thể truyền đi được, vì thế chỉ cần lấp dưới phòng này mấy cái ống nhỏ là có thể truyền âm thanh đi xa mà không cần sử dụng linh hồn dò xét. Lúc này là do ta cố ý để hắn nghe lén mà thôi, chứ nếu không ta đã trực tiếp dùng linh hồn trao đổi với mọi người rồi.

Trong khi Cơ Động đang giải thích thì ngoài cửa có tiếng gõ cửa.

- Thiểm Nhạc tiên sinh. Mời vào!

Cơ Động nói.

Cửa mở ra, Thiểm Nhạc từ bên ngoài đi vào. Lão nhìn Cơ Động với vẻ mặt kinh ngạc, thần sắc có vẻ mất tự nhiên hơn so với lúc này gặp hắn.

Cơ Động chỉ vào cái ghế sofa nói:

- Mời ngồi. Ta nghĩ lần này chúng ta có thể nói chuyện với nhau một cách thẳng thắn.

Thiểm Nhạc ngồi xuống ghế sofa, dưới cái nhìn của các Thiên Can thánh đồ lão có cảm giác được sau lưng mình như có những con dao nhọn hoắt, lóe sáng làm lão không rét mà run. Hiển nhiên, cách làm của lão đã khiến họ bất mãn.

Mà lão cũng tự biết rằng, dưới sự quần áo của các cường giả bậc này, cơ hội để hắn sống sót đi ra ngoài là con số không tròn trĩnh.

- Cơ Động tiên sinh. ngài có thể giải thích cho ta vì sao lại biết ta nghe trộm các người hay không? Ta rất nghi hoặc, ngay cả Mạt Nhi cũng không biết điều này, mà Thiểm Lôi lại càng không có khả năng nói cho các người biết. Trên người ta có bảo vật cảm nhận linh hồn, rõ ràng ta không thấy ngài dùng linh hồn dò xét theo dõi ta. Vậy đến cùng tại sao ngài có thể phát hiện ra chứ?

Cơ Động cười thần bí:

- Nếu ta nói là do ta đoán, ngài có tin không?

Thiểm Nhạc ghệt mặt nhìn hắn:

- Đoán???

Cơ Động cười to:

- Kỳ thật, ta cũng không khẳng định mười phần người có nghe lén hay không. Giống như người đã nói, ta không dùng linh hồn dò xét để theo dõi người hoặc để ý tới hành động của người. Cho nên ta nói câu đó để lừa người mà thôi.

- Vậy cũng được sao trời?

Bất luận là các Thiên Can thánh đồ, Thiên Cơ hay kể cả Thiểm Nhạc đều nhìn Cơ Động với ánh mắt cổ quái.

Cơ Động cười ha ha:

- Mọi người nhìn ta làm gì? Ta cũng chỉ là người trần mắt thịt chứ có phải thần đâu mà biết hết tất cả mọi chuyện chứ? Nhưng nếu ta là Thiểm Nhạc tiên sinh, dưới tình huống nhạy cảm thế này, chắc chắn sẽ vô cùng muốn biết suy nghĩ của đối phương. Bởi vậy ta mới nói vậy, ai ngờ mèo mù vớ được cá rán.

Đương nhiên, Cơ Động không thể nói cho họ biết, vốn hắn là người của hai thế giới cho nên mới biết tới thứ gọi là máy nghe trộm mà có phán đoán như vậy và lừa Thiểm Nhạc một vỏ to.

Thiểm Nhạc buồn bực mãi không thôi, ý chí của mình luôn trầm ổn vững vàng. vậy mà bị tên thanh niên trước mắt này đánh bại. Nhục quá đi mất! Kỳ thực chuyện này là do thực lực quá mạnh mẽ của các Quang Minh Thiên Can thánh đồ, khiến người ta ngộ nhận rằng bọn họ không gì không thể là được. Huống chi vừa rồi Cơ Động phân tích quá chính xác, như là đi guốc trong bụng vậy. Điều này khiến Thiểm Nhạc đang nghe lén toàn thân lạnh ngắt, không ngờ rằng chỉ nói chuyện giấy lát mà đã lộ biết bao sơ hở. Chính vì vậy

mà khi Cơ Động nói tới điểm mấu chốt bỗng bắt nọn một cái làm cho lão mắc mưu. Mà cho dù đổi lại là người khác, dưới tình huống đó cũng bị lừa thôi.

Thở dài một hơi, Thiểm Nhạc nhăn nhó nhìn Cơ Động:

- Phục! Ta thật tâm phục khẩu phục! Trước khi chân chính bàn bạc, mong các vị bỏ quá cho những điều mà ta vừa làm.

885. Chương 620: Hội Trưởng Tổ Chức Phản Kháng Thiên Cơ Không Ngờ Là Hắn

Cơ Động nhìn Thiểm Nhạc lắc đầu:

-Kỳ thật mọi người đều giống nhau cả mà. Ta chỉ hi vọng các vị thể hiện chút thành ý thôi. Mặc dù chúng ta thuộc về hắc ám cùng quang minh nhưng trước mắt cả hai đều có chung mục tiêu. Ít nhất sắp tới chúng ta vẫn có thể làm đồng minh, ngài thấy đúng không?

Thiểm Nhạc gật đầu, thở dài nói:

-Chân thành cảm ơn, cảm ơn vì đã cho ta cơ hội này. Xem ra đúng là ta không thể làm hội trưởng tổ chức phản kháng Thiên Cơ. Xét về năng lực, quả thật ta không thể bằng được Thiên Can Thánh đồ!

Đỗ Hình Nhi không nhịn được hỏi:

-Lão sư, nói qua nói lại thì hội trưởng tổ chức phản kháng Thiên Cơ là ai?

Cơ Động mỉm cười nói:

-Trước khi thấy Thiểm Nhạc phó hội trưởng, ta cũng không dám tưởng tượng rằng có một ngày hắn sẽ trở thành minh hữu của chúng ta. Nếu ta không nhầm thì người này là Lý Vĩnh Hạo.

Trải qua sự phân tích của Cơ Động, mặc dù phần lớn nhóm Quang Minh Thánh đồ cũng đã mơ hồ đoán được, nhưng khi cái tên Lý Vĩnh Hạo được Cơ Động nói ra, mọi người vẫn không khỏi khê giật mình.

Lý Vĩnh Hạo là ai chứ? Người đứng đầu Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ, một đời Thánh Vương, cường giả đỉnh phong. Trên Hắc Ám Ngũ Hành đại lục, hắn là người có địa vị chỉ sau Hắc Ám Thiên Cơ. Trước đó, hắn đã từng ba lần chiến đấu cùng Phát Thụy tại Thánh Tà chiến, là thành viên tuyệt đối trung tâm của Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ. Ai có thể ngờ được, vị thủ hạ đắc lực nhất của Hắc Ám Thiên Cơ này lại là nhân vật lãnh đạo tổ chức phản kháng Thiên Cơ!

Thiểm Nhạc không nói gì nhưng ánh mắt của hắn đã cho thấy Cơ Động đã chính xác. Nhất thời, nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ tròn mắt nhìn nhau, đều cảm thấy không thể tin được.

Cơ Động thần nhiên nói:

-Nếu chúng ta xung đột với Hắc Ám Thiên Cơ dẫn tới cục diện lưỡng bại câu thương thì không nghi ngờ gì, người được lợi nhất chính là Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ. Chỉ cần bọn họ nhân cơ hội này giết sạch những ai còn sống. Như vậy có thể nói là đã hoàn toàn trừ được nội忧 ngoại hoạn. Với địa vị của hắn tại Hắc Ám Ngũ Hành đại lục, chắc chắn hắn sẽ là người thay thế Hắc Ám Thiên Cơ thống soái Hắc Ám đại quân. Lúc đó, bọn hắn tiến đánh Quang Minh Ngũ Hành đại lục của chúng ta, ai có thể ngăn được Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ đây? Sau khi chiếm lĩnh được là có thể đặt ách thống trị lên hai phiên đại lục, đúng là làm ít hưởng nhiều mà. Tính toán thật giỏi đó! (Dịch: nhưng anh ấy đâu có ngu)

Lúc này Trần Tư Tuyền mới hoàn toàn minh bạch, đồng thời nàng cũng mừng thay cho Cơ Động, bởi nàng nhận thấy không chỉ thực lực của hắn càng lúc càng mạnh, các phương diện khác cũng có những tiến bộ vượt bậc. Có điều nàng không biết rằng, bởi Cơ Động đã lấy được ba trong số mười bình thập đại danh tử cuối cùng, nên hắn thoải mái hơn nhiều. Chính vì vậy hắn mới có thể tỉnh táo phân tích mọi chuyện.

-Chẳng phải tổ chức phản kháng Thiên Cơ đã tồn tại mấy trăm năm rồi sao? Lý Vĩnh Hạo mới bao nhiêu tuổi chứ? Làm sao hắn có thể trở thành hội trưởng được. Chẳng phải Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ là do một tay Hắc Ám Thiên Cơ bồi dưỡng lên sao?

A Kim khó hiểu hỏi.

Cơ Động nhìn về phía Thiểm Nhạc nói:

-Vừa rồi Thiểm Nhạc phó hội trưởng đã nói rõ ràng rồi. Vốn dĩ hần là hội trưởng tổ chức phản kháng Thiên Cơ. Còn Lý Vĩnh Hạo hần là mới hợp tác với tổ chức phản kháng Thiên Cơ không lâu.

Thiểm Nhạc gật đầu nói:

-Chuẩn như Lê Duẩn, chúng ta mới hợp tác với Lý Vĩnh Hạo trong mấy năm gần đây thôi. Trên thực tế, bắt buộc chúng ta phải hợp tác với bọn họ. Đúng như Cơ Động tiên sinh nói, nếu Hắc Ám Thiên Cơ thật sự muốn tìm, cần bản chúng ta không thể chống lại. Mà Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ chính là người chấp hành nhiệm vụ này, chỉ trong khoảng thời gian ngắn bọn họ đã tìm ra chúng ta. Lý Vĩnh Hạo muốn cùng chúng ta hợp tác, liệu rằng chúng ta có thể cự tuyệt được không? Nếu cự tuyệt chẳng phải là mấy trăm năm tích lũy sẽ tan thành mây khói sao?

- Hơn nữa Lý Vĩnh Hạo không giống như Hắc Ám Thiên Cơ, hần là Hắc Ám Thiên Can Thánh Vương, hần cũng vô cùng bất mãn với Hắc Ám Thiên Cơ vì đã biến Hắc Ám Ngũ Hành đại lục thành bộ dạng này. Nếu như có thể chọn người thống trị, thật sự hần thích hợp hơn Hắc Ám Thiên Cơ. Ngoài ra, nếu chúng ta cứ tự phát triển tổ chức phản kháng Thiên Cơ, đúng là không khác gì muối đốt inox, kể cả có thêm mấy trăm năm nữa cũng không làm nên trò trống gì. Nhưng nếu được hần giúp thì sẽ khác hoàn toàn. Với tư cách là Hắc Ám Thiên Can Thánh Vương, có địa vị gần sát Hắc Ám Thiên Cơ, chỉ cần Hắc Ám Thiên Cơ vừa chết, hần là người có tư cách nhất để trở thành chúa tể của cả đại lục. Tới lúc đó, ta tin tưởng hần sẽ tận lực cải thiện tình huống của Hắc Ám Ngũ Hành đại lục.

Cơ Động cười nhạt nói:

-Ta cũng tin tưởng Lý Vĩnh Hạo có năng lực này. Bất quá, ý tưởng của hần phải dựa trên cơ sở là thống nhất được Quang Minh Ngũ Hành đại lục. Có tư nguyên khổng lồ của Quang Minh Ngũ Hành đại lục ủng hộ, hần sẽ tiết kiệm được mười mấy năm thời gian, khiến Hắc Ám Ngũ Hành đại lục nhanh chóng khôi phục gương mặt cũ. Ta nói đúng không? Cho nên hần không thể trực tiếp cùng chúng ta thương lượng hợp tác, bởi lẽ hần ủng hộ Hắc Ám Thiên Cơ cũng vậy mà ủng hộ tổ chức phản kháng Thiên Cơ của các người cũng vậy, vĩnh viễn chúng ta đều là kẻ thù. Duy chỉ có một điểm giống nhau là chúng ta cũng muốn Hắc Ám Thiên Cơ chết. Nếu không có chúng ta, hần vĩnh viễn không thể hoàn thành được việc này.

Thiểm Nhạc thở dài nói:

-Lý tưởng mỗi người mỗi khác, xem ra chúng ta không thể tiến hành hợp tác rồi.

Cơ Động nói:

- Thiểm Nhạc phó hội trưởng, phiền ngài nói lại với Lý Vĩnh Hạo, để hần thử nghĩ xem đời thứ nhất Quang Minh cùng Hắc Ám Thánh đồ đã làm gì, có lẽ bây giờ hần vẫn cho rằng chúng ta không thể hợp tác. Nhưng trong vòng một năm tới, ta sẽ cho hần thấy thành ý của chúng ta. Chỉ xin hần thủ hộ tốt Thánh Tà đảo. Tuy nhiên có một điều ngài nói đúng, Hắc Ám Thiên Cơ nhất định phải trấn giữ Hắc Ám Thần miếu, đây chính là thời cơ tốt nhất để tổ chức của các ngài phát huy tác dụng. Nếu Hắc Ám Thiên Cơ thật sự rời khỏi Thần miếu, nói không chừng chúng ta sẽ lại qua đó tham quan. Nếu ta không nhầm, lực lượng Lý Vĩnh Hạo không thể chân chính nắm giữ chính là Hắc Ám Thần miếu. Cho dù Hắc Ám Thiên Cơ có chết thì lực lượng này cũng sẽ không nghe theo sự chỉ huy của Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ.

Thiểm Nhạc không bình luận lời của Cơ Động mà chỉ gật đầu nói:

-Ta sẽ chuyển lời của Cơ Động tiên sinh. Bất quá, Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ không thể thừa nhận mối quan hệ với tổ chức của chúng ta, nên Cơ Động tiên sinh cũng không nên làm những việc vô nghĩa.

Cơ Động cười dài, nói:

-Thiểm Nhạc phó hội trưởng cứ yên tâm, mối quan hệ giữa Hắc Ám Thiên Cơ cùng Lý Vĩnh Hạo còn phải cần chúng ta đi kích bác sao? Hần là Lý Vĩnh Hạo hiểu rõ, nếu thật sự Hắc Ám Thiên Cơ thành công chiếm được Quang Minh Ngũ Hành đại lục. Đến lúc đó chính là cục diện phi điều tẩn, lương cung tàng (chìm chết, cất cung)

Thiểm Nhạc đi theo, tiến nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ ra đến giữa sân.

Đột nhiên Cơ Động dừng bước, xoay người về phía Thiểm Nhạc nói:

-Thiểm Nhạc phó hội trưởng, ngài có đồng ý để Mạt Nhi đi cùng chúng ta không?

Thiểm Nhạc khẽ sững sốt, nhìn Cơ Động đắn đo. Quang Minh Thiên Can Thánh đồ cũng không tránh khỏi kinh ngạc.

Suy nghĩ một chút, Thiểm Nhạc gật đầu kiên định nói:

-Tốt, phiên tiên sinh rồi, người đâu, dẫn Mạt Nhi ra đây.

Một lát sau, Thiểm Nhạc cùng Mạt Nhi đi tới trước mặt nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ. Thiểm Nhạc nhìn cháu gái của mình trìu mến:

-Mạt Nhi à, cháu đi cùng với Cơ Động tiên sinh nhé. Đi theo họ, cháu có thể học được rất nhiều điều, cháu phải nhớ nghe theo sự sắp xếp của Cơ Động tiên sinh đó.

Mạt Nhi hoàn toàn không ngờ được rằng gia gia lại để mình đi cùng bọn Cơ Động, điều này khiến nàng vô cùng sung sướng. Những kinh nghiệm vô cùng mạo hiểm nhưng cũng đầy kích thích mà nàng trải qua cùng với nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ những ngày qua đã khiến một cô bé như nàng thật lòng thích bọn họ, nhất là người luôn luôn mang theo nụ cười nho nhã, Vân.

-Gia gia, người cứ yên tâm, ta sẽ thật ngoan.

Vừa nói nàng vừa tung tăng chạy tới bên cạnh nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ

Thiểm Lôi nhìn Thiểm Nhạc đầy ngờ vực:

-Chuyện này là sao hả phụ thân?

Thiểm Nhạc không để ý đến con trai mà tiếp tục nói với Cơ Động:

-Cơ Động tiên sinh, Mạt Nhi còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, tất cả đều phải nhờ tiên sinh rồi.

Cơ Động khẽ vẫy tay, ngay lập tức, nhóm Thiên Can Thánh đồ đồng loạt liên thủ, phóng ra Ngũ Hành truyền tống pháp trận, vầng sáng mười màu nhàn nhạt bao phủ quanh thân bọn họ, khiến cha con Thiểm Nhạc giật mình nhìn chăm chú, khoảng một phút sau, ánh sáng mười màu động lại, lóe sáng, mọi người đã hoàn toàn biến mất ngay trước mắt phụ tử bọn họ.

-Phụ thân, cuối cùng thì chuyện gì đang diễn ra vậy? Tại sao ngài lại để bọn họ mang Mạt Nhi đi? Dẫu sao chúng ta và bọn họ cũng là kẻ địch, trong khi Mạt Nhi lại là cháu gái duy nhất của ngài mà.

Thiểm Lôi khẩn trương nói.

Thiểm Nhạc thở dài nói:

-Quang Minh Thiên Can Thánh đồ vô cùng lợi hại. Nhất là Cơ Động, hắn thậm chí còn mạnh hơn, đáng sợ hơn cả Lý Vĩnh Hạo. Lời hắn vừa nói cả ngươi và ta đều nghe được. Cơ Động mang Mạt Nhi đi chính là cho chúng ta một cơ hội.

Nói tới đây, hắn ngửa mặt nhìn trời, lẩm bẩm:

-Chim chết thì cất cung, hổ chết thì thịt chó săn. Những lời này đâu chỉ nói cho Lý Vĩnh Hạo nghe, hắn đang cảnh báo chúng ta thì đúng hơn! Nếu như Lý Vĩnh Hạo thành công thì kết cục cho tổ chức phản loạn Thiên Cơ của chúng ta cũng không tốt đẹp gì. Chắc chắn nhóm người Cơ Động sẽ không làm tổn thương nha đầu Mạt Nhi đâu, Mạt Nhi đi cùng bọn họ mới là tốt nhất, hắn mang Mạt Nhi đi chính là cho chúng ta đường lui. Thiểm Lôi, ngươi tới đây.

Thiểm Lôi đi tới trước mặt phụ thân, Thiểm Nhạc nói thầm vào tai hắn mấy câu khiến sắc mặt hắn thay đổi, chậm rãi gật đầu.

Ánh sáng mười màu chợt lóe, đến lúc Quang Minh Thiên Can Thánh đồ xuất hiện từ trong đó, bọn họ đã rời xa Trung Ương thành, đi tới một địa phương khác.

Mạt Nhi tò mò nhìn xung quanh:

-Đây hình như là bên ngoài Thiên Phong thành.

Cơ Động mỉm cười nói:

-Nếu như tòa thành chúng ta gặp mặt lần đầu tên là Thiên Phong thì đúng rồi đấy.

Mạt Nhi nghi ngờ hỏi hần:

-Cơ Động ca ca, làm sao mới đó mà chúng ta đã đến đây rồi? Có phải là ảo giác không?

Cơ Động cười vang nói:

-Tất nhiên là không phải ảo giác rồi. Cái này gọi là truyền tống pháp trận, chúng ta trở lại đây để tặng lễ vật cho Lý Vinh Hạo.

Mạt Nhi mân mê đôi môi đỏ mọng nói:

-Chán. Toàn nói những chuyện muối không hiểu. Các huynh cứ nói chuyện tiếp đi, muội đi dạo chút.

Vừa nói nàng vừa chạy đến địa phương phía xa. Trông vậy chứ cô bé này vô cùng thông minh, lại rất hiểu chuyện.

Phải mất một phút mới có thể truyền tống được, dĩ nhiên khoảng cách sẽ không ngắn rồi. Nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ đã trở lại tòa thành đầu tiên họ đặt chân khi đến Hắc Âm Ngũ Hành đại lục.

Dĩ nhiên bọn họ cũng chỉ vừa từ Mạt Nhi mới biết được cái tên của tòa thành này.

Thiên Cơ nói:

-Cơ Động, sao ngài lại mang Mạt Nhi theo? Chẳng lẽ muốn dùng nàng làm con tin?

Cơ Động nhìn Thiên Cơ cười bí hiểm, khiến Thiên Cơ ngửi thấy có mùi nguy hiểm, vội nói:

-Ta không có ý tứ gì khác, chỉ là, dù sao Mạt Nhi cũng chỉ là một cô bé.

Cơ Động cười nói:

-Ta biết nàng chỉ là một cô bé. Yên tâm đi, ta không để người khó xử đâu. Ta mang nàng đi chỉ là để cho cha con Thiểm Nhạc một tín hiệu thôi. Thiểm Nhạc là người thông minh, hẳn đã để cho Mạt Nhi rời đi, ta nghĩ hẳn đã có lựa chọn chính xác.

Thiên Cơ khẽ đỏ mặt, vội lảng sang chuyện khác:

-Vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì? Không ngờ rằng Lý Vinh Hạo lại là người đứng sau lưng tổ chức phản kháng Thiên Cơ, cứ như vậy thì kế hoạch của chúng ta sẽ hỏng mất.

Cơ Động lắc đầu, mỉm cười nói:

-Không, ngược lại mới đúng. Lần này, gặp được Thiểm Nhạc chính là điều may mắn nhất của chúng ta. Vẫn sẽ hợp tác, chỉ là không còn những hiệp nghị chính thức mà thôi. Hơn nữa, chúng ta có một ưu thế vô cùng lớn, đó là Lý Vinh Hạo không dám giết chúng ta, thậm chí không dám để chúng ta bị phát hiện.

A Kim nghi ngờ hỏi:

-Vì chúng ta biết hẳn là kẻ đứng sau tổ chức phản kháng Thiên Cơ sao?

Không cần Cơ Động phải mở miệng, Trần Tư Tuyền đã thay hần trả lời:

-Tất nhiên là không rồi. Hần không dám giết chúng ta bởi vì nếu chúng ta chết thì ai sẽ là người thay hần đối phó với Hắc Âm Thiên Cơ? Bằng Hắc Âm Thiên Can Thánh đồ thì không thể nào thắng được Hắc Âm Thiên Cơ. Nhất định phải dựa vào chúng ta mới được. Chúng ta cũng là cơ hội duy nhất để đánh chết Hắc Âm Thiên Cơ. Dù gì Lý Vinh Hạo cũng là Hắc Âm Thiên Can Thánh đồ, kể cả hẳn có khả năng đánh chết Hắc Âm Thiên Cơ thì hẳn cũng không dám trực tiếp đi làm, nếu không nhất định Hắc Âm đại quân sẽ làm phản. Cho nên Lý Vinh Hạo chỉ còn biết gửi hi vọng vào chúng ta, thậm chí hẳn mong nhất là chúng ta cùng Hắc Âm Thiên Cơ sẽ lưỡng bại câu thương.

A Kim không hiểu hỏi tiếp:

-Nhưng như thế đối với tình hình trước mắt của chúng ta có ý nghĩa gì?

Cơ Động mỉm cười nói:

-Ý nghĩa ngay tại đó đó, từ giờ cho đến lúc Thánh Tà chiến, chúng ta có quây phá thế nào đi nữa, Lý Vĩnh Hạo muốn mời Hắc Âm Thiên Cơ tới cũng sẽ phải báo trước cho chúng ta để chúng ta mau chóng lui lại.

886. Chương 621: Thiên Cơ

Cơ Động cũng không dẫn nhóm Thiên Can Thánh đồ đến Thánh Tà đảo ngay lập tức, bởi vì có công mài sắt có ngày nên kim, mục tiêu cuối cùng của bọn họ là Hắc Âm Thiên Cơ, nếu không thể giành chiến thắng thì mọi điều họ làm cũng trở nên công cốc. Vì vậy, khi trong tay đang có rất nhiều hắc ám tinh miện thì tại sao hẳn phải vội vàng mang đồng bọn tới Thánh Tà đảo, hẳn quyết định mở một sơn động trên sườn núi cạnh truyền tống trận bên ngoài thành Thiên Phong để ở lại, có Hậu Thổ Châu cùng Đại Địa Nữ Thần Trượng ở đây, căn bản Cơ Động không cần phải động tay động chân.

Mà lúc này Mạt Nhi đành phải chịu khổ, bởi vì nàng vốn dĩ sinh hoạt tại thành Thiên Phong, còn am hiểu hóa trang, giấu mình, hơn nữa lại biết cách liên lạc với tổ chức phản kháng Thiên Cơ, tất nhiên nàng sẽ là lựa chọn tốt nhất vào thành giúp nhóm Thiên Can Thánh đồ mua thức ăn cũng như nhu yếu phẩm. May mà thế giới này còn tồn tại trữ vật ma khí, nếu không vận chuyển tất cả những thứ cần thiết cũng đủ khiến Mạt Nhi khóc thét.

Hơn một ngàn năm trăm viên hắc ám tinh miện chia đều cho chín người trong khi riêng Cơ Động lại cầm gần ba trăm viên, nhưng còn cách nào khác đâu, ai bảo hẳn sở hữu hai thuộc tính cơ chứ! Trước tiên, hẳn đem Thiên Chi Ngọc lấy được ở cấm thất của Hắc Âm Thiên Cơ cho Hỏa Thần Kiếm hấp thụ rồi sau đó mới tiến hành hấp thụ tinh miện hai hệ Bính Hỏa, Đinh Hỏa.

Cấp bậc của đồng hắc ám tinh miện này không đồng đều nên tốc độ hấp thụ cũng có sự khác biệt. Cũng may, tất cả hắc ám tinh miện đều từ tứ quan trở lên, một quả hắc ám tinh miện tứ quan Cơ Động chỉ hấp thu khoảng mười mấy phút, ngũ quan thì gấp đôi, lục quan gần nửa canh giờ, thất quan còn phải hơn nửa canh giờ mới xong, mà bát quan thì đến hẳn cũng phải mất bốn canh giờ mới có thể hấp thu hết, đáng tiếc lần này bọn họ không có hắc ám tinh miện cửu quan để hấp thu. Ba trăm viên trong tay Cơ Động cấp bậc trung bình là lục quan, một ngày, nhanh thì hẳn hấp thu hơn ba mươi viên còn chậm thì hai mươi mấy viên, cứ thế, sau mười một ngày hẳn mới hấp thụ xong đồng hắc ám tinh miện.

Sau khi hấp thu mấy khối Thiên Chi Ngọc, Cơ Động nhờ Vân Thiên Cơ kiểm tra tốc độ tiến hóa của Hỏa Thần Kiếm. Đáng mừng, trình độ Hỏa Thần Kiếm đã tăng lên tám ba phần trăm. Có thể thấy rõ ràng những khối Thiên Chi Ngọc kia hàm chứa Hỗn Động Lực khổng lồ đến mức nào. Chỉ bốn khối Thiên Chi Ngọc thôi đã giúp trình độ Hỏa Thần Kiếm tăng lên hơn mười lăm phần trăm.

Trong khi đó, tốc độ tăng trưởng của Hỏa Thần Kiếm khi hấp thu tinh miện chậm hơn rất nhiều, hấp thu xong ba trăm viên tinh miện Bính Đinh song Hỏa các loại có thể giúp ma lực của Cơ Động tiến bộ một chút, mặc dù vẫn chưa đạt tới cấp tám mươi chín nhưng so sánh với trước đây rõ ràng có sự khác biệt, tuy thế Hỏa Thần Kiếm chỉ tiến hóa có một phần trăm, đạt ngưỡng tám tư phần trăm. Nhìn thoáng qua chỉ còn thiếu mười sáu phần trăm nữa thôi nhưng trên thực tế Cơ Động tìm đâu ra được nhiều Thiên Chi Ngọc như vừa rồi đây? Chỉ có thể nhờ quá trình tu luyện không ngừng để giúp nó tiến hóa thôi. Bất quá, Cơ Động cũng không tức giận vì dù chưa tiến hóa thì Hỏa Thần Kiếm cũng đã mạnh như vậy, nếu như nó tiến hóa thành công sẽ cường đại như thế nào đây? Đến lúc đó, có lẽ Hắc Âm Thiên Cơ cũng phải run sợ. Bằng trực giác, Cơ Động cảm thấy, tuy việc mình tăng lên đến Cửu quan có vẻ vô cùng khó khăn nhưng đến lúc thật sự làm được điều đó rồi, tuyệt đối sẽ là sự đột phá về chất, dù gì thì hẳn cũng là Ma Sư Âm Dương song Hỏa, tất nhiên là không giống mọi người rồi.

Mặc dù số lượng tinh miện Cơ Động hấp thu gấp đôi so với đồng bọn nhưng hẳn vẫn là người đầu tiên hoàn thành, nguyên nhân là bởi sự hiểu biết sâu xa về ý nghĩa của Hỗn Động, cộng thêm âm dương song thuộc tính cường hãn cùng với Tinh Thần Lực đạt đến Thánh cấp, tất nhiên hẳn có thể làm ít hưởng nhiều.

Những ngày qua, Mạt Nhi không chỉ giúp mọi người mua đồ, thậm chí còn trở thành cô đầu bếp nhỏ, mỗi ngày đều cùng với Thiên Cơ nấu cơm cho nhóm Thiên Can Thánh đồ, không cần biết bọn họ tu luyện bao lâu, lúc nào cũng có cơm ngon canh ngọt đang chờ họ, dưới sự chăm sóc của Mạt Nhi, hảo cảm của mọi người đối với nàng càng ngày càng tăng.

Điều khiến mọi người vui mừng là mặc dù chưa đến mười sáu tuổi nhưng tài nấu nướng của Mạt Nhi không hề thấp, hơn nữa nàng còn biết rất nhiều, bởi mẹ mất sớm nên từ khi mười tuổi, nàng đã theo các thúc thúc, thẩm thẩm trong tổ chức học nấu nướng để có thể thay thế mẹ chiều cổ cho cha. Nàng vốn thông minh nên chỉ mấy năm đã thành thạo. Lần này quả là tiện nghi cho nhóm Thiên Can Thánh đồ, ngày nào cũng có thức ăn nóng hổi mang hương vị riêng của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục. Mọi người đúng là càng ngày càng thích tiểu cô nương này rồi, lần đầu tiên bọn họ ăn thức ăn nàng nấu sau một thời gian dài ăn lương khô, thiếu chút nữa tất cả bọn họ nuốt luôn cả lưỡi.

Bởi vì cái gọi là “lưu trụ nhất cá, nhân đích tâm tựu yếu tiên lưu trụ tha đích vị” hay là câu “tổ nữ nhân gia đích thủ đoản, cật nhân gia đích chủy đoản”

Nhờ những món ăn ngon của mình mà Mạt Nhi cũng nhận được rất nhiều thứ tốt từ nhóm Thiên Can Thánh đồ, mà người cho Mạt Nhi nhiều nhất lại chính là A Kim. Lý do cũng thật kinh khủng, bởi A Kim giết người nhiều nhất nên nàng cũng sở hữu nhiều quang minh tinh miện nhất, còn có rất nhiều khóa có đẳng cấp cao, riêng A Kim đã cho Mạt Nhi mấy chục khóa tinh miện Đỉnh Hỏa hệ, cộng thêm những người khác nữa, số lượng tinh miện trong tay Mạt Nhi cũng hơn trăm khóa. Với tu vi hiện tại của Mạt Nhi, để hấp thụ hết số lượng này, sợ rằng phải mất mấy năm. Dù sao tu vi của nàng quá yếu, hấp thu nhiều tinh miện như vậy cũng không phải chuyện dễ dàng, nhưng nếu nàng có thể hấp thu hết thì nhất định tu vi của nàng ít nhất sẽ đạt ngũ quan. Phải nói số lượng quang minh tinh miện lục quan trở lên trong tay nhóm Thiên Can Thánh đồ cũng không hề ít.

Mặc dù cả hai đại lục Quang Minh và Hắc Ám đều sử dụng kim tệ nhưng hình thức cũng có sự khác biệt, tuy thế cũng không làm khó được họ. Mạt Nhi đã dùng một khóa quang minh tinh miện tam quan để đổi lấy một lượng lớn kim tệ, đủ để nhóm Thiên Can Thánh đồ dùng trong nhiều năm, hơn nữa tinh miện này cũng chỉ đổi ở trong tổ chức nên cũng không có vấn đề gì cả.

Ngoài việc cho Mạt Nhi quang minh tinh miện, sau khi hoàn toàn hấp thu xong phần của mình, khi những người khác chưa xong, Cơ Động cũng tranh thủ hướng dẫn Mạt Nhi tu luyện.

Cơ Động mất mười một ngày để hấp thu xong hắc ám tinh miện, ngay sau đó là A Kim dùng mười hai ngày. Lâu nhất chính là Đỗ Minh, phải mất hai mươi ngày mới xong hết. Chính vì vậy Mạt Nhi có thể học cùng hắn trong chín ngày.

Cơ Động là Cực Hạn Song Hỏa dạy cho Mạt Nhi quá dễ dàng, mà phương thức chỉ đạo của hắn cũng vô cùng trực tiếp, hắn dùng ba ngày đưa Âm Hỏa của mình vào trong thân thể Mạt Nhi giúp nàng mở rộng kinh mạch, loại trừ tạp chất. Ban đầu, khi Cơ Động còn bé, quá trình này chính là lúc hắn ngâm trong máu của Băng Tuyết Cự Long Phong Sương và máu của Chu Tước Phượng Hoàng sau này mới khiến hắn có Phượng Vũ Long Xà biến, đồng thời cho hắn sở hữu khí lực hơn người.

Mà hiện tại trên người Cơ Động cũng không có những tài liệu trân quý này, nhưng hắn có cách làm của riêng hắn. Nó vô cùng đơn giản và cần sự phối hợp của Thiên Cơ. Vào lúc thi triển, Thiên Cơ sẽ vận dụng Linh Hồn Lực của hắn làm Mạt Nhi hôn mê sau đó đến lượt Cơ Động thực hiện biện pháp đặc thù giúp nàng.

Cơ Động chỉ sử dụng Âm Hỏa ma lực để trợ giúp Mạt Nhi, như vậy sẽ không sinh ra bất cứ xung đột nào cả, hơn nữa hắn dùng Đỉnh Hỏa bình thường mà không phải là Đỉnh Tị Minh Âm Linh Hỏa vì nếu không cẩn thận thân thể của Mạt Nhi sẽ bị thiêu đốt mất.

Ma lực Đỉnh Hỏa hệ của Cơ Động sau khi tiến vào trong cơ thể Mạt Nhi, lần lượt mở rộng từng nhánh kinh mạch của nàng, đây không phải là một việc dễ dàng, phải thật cẩn thận. Việc làm cường bức này khiến cho khi bắt đầu, Thiên Cơ suýt nữa không khống chế được Linh Hồn Lực của bản thân.

Ma lực của Cơ Động mạnh mẽ như thế nào chứ? Chỉ sợ hắn hơi dùng sức, kinh mạch của Mạt Nhi cũng không thể chịu nổi.

Nhưng Cơ Động có biện pháp riêng. Trước hết, hắn đặt Sinh Mệnh Hạch của mình trên cổ Mạt Nhi, cho dù xuất hiện tình huống bất thường nào, với sự bảo vệ của Sinh Mệnh Hạch thì Mạt Nhi cũng không phải chịu ảnh hưởng lớn. Tiếp theo, khi bắt đầu khai thông, mặc dù tất cả tạp chất trong kinh mạch Mạt Nhi được loại bỏ hết đồng thời cũng được mở rộng không ít nhưng vẫn vì việc khai thông mà tan vỡ, chính lúc này, Hỗn Độn áo nghĩa đã phát huy tác dụng quyết định. Hỗn Độn áo nghĩa là gì? Chính là sáng tạo. Dưới sự xoa dịu của Hỗn Độn Hỏa, kinh mạch tổn thương của Mạt Nhi nhanh chóng liền lại.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại quá trình phá hư rồi tái thiết. Mất hai ngày để giúp Mạt Nhi khai thông tất cả kinh mạch, hơn nữa còn giúp nàng củng cố. Đến ngày thứ ba, Cơ Động lại dùng nửa bình Thiên Niên Sinh Mệnh Chi Nguyên trân quý giúp Mạt Nhi chăm sóc thân thể. Hơn nữa, dưới sự thúc dục của ma lực Âm Hỏa bản thân hắn, Mạt Nhi cũng phải mất một ngày mới có thể hoàn toàn hấp thu.

Có thể nói những gì Cơ Động làm, cho dù là người mạnh nhất như Hắc Ám Thiên Cơ cũng không thể làm tốt hơn. Cả quá trình tuy mạo hiểm nhưng hiệu quả cũng vô cùng khủng bố.

Dĩ nhiên trong ba ngày này, Cơ Động cũng hứng chịu đủ sự tức giận của đồng bọn, không chỉ vì Mạt Nhi bị hành hạ lên bờ xuống ruộng, thỉnh thoảng trên người còn rỉ máu, lại càng bởi vì trong ba ngày này bọn họ không được ăn ngon, mấy tên nam nhân còn không việc gì, nhưng mấy vị mỹ nữ, cầm đầu là A Kim, Trần Tư Tuyền, đã kịch liệt phản đối Cơ Động.

Cơ Động bắt đầu nhìn mấy vị mỹ nữ bên cạnh:

- Các người nhìn ta như vậy cũng vô dụng thôi, ta cũng chỉ muốn tốt cho Mạt Nhi thôi mà, đúng không? Ta không có nhiều thời gian để dạy dỗ cho Mạt Nhi, cho nên chỉ có thể dùng phương pháp dạy hư nàng thế này thôi. Đợi nàng tỉnh lại, các người sẽ minh bạch.

Miêu Miêu hừ một tiếng nói:

- Cái này đâu liên quan gì đến chúng ta, vấn đề của chúng ta là cái dạ dày, ba ngày rồi chúng ta phải gặm lương khô đó. Lãnh tụ yêu quý, Quang Minh Thiên Can Thánh Vương vĩ đại, Bạo Quân Cơ Động tiên sinh, cái bụng của chúng ta nó đang biểu tình. Người nói rõ xem nào khi nào tiểu đầu bếp Mạt Nhi đáng yêu của chúng ta mới có thể tiếp tục nấu ăn cho chúng ta?

Cơ Động cười nói:

- Yên tâm đi, hôm nay là xong rồi.

Thiên Cơ bên cạnh nói chen vào:

- Các vị, nếu muốn ăn thức ăn Mạt Nhi nấu, thì nên giúp nàng thanh tẩy cơ thể đi. Ta đã tìm được một địa phương tốt rồi, cách đây không xa có một dòng suối vô cùng trong. Sau khi Mạt Nhi hoàn thành phương pháp cải thiện như địa ngục của Cơ Động, cả người bị máu cùng chất cặn bã dính đầy, trong chẳng khác gì người sắp chết cả.

Chúng nữ liếc nhau, cuối cùng để Miêu Miêu nói tiếp, Miêu Miêu cười hì hì nói:

- Thiên Cơ à, Mạt Nhi thích người nhất, đây đúng là lúc để người thể hiện, người sẽ lùi bước sao? Đừng có nói với chúng ta nam nữ thể nọ thể kia. Ngày đó trong lúc tu luyện, do lơ đãng ta đã thấy Mạt Nhi dựa vào ngực người ngủ. Không thanh minh, không giải thích, không nói nhiều, nhanh ôm tiểu mỹ nữ của người đi đi, việc giúp nàng tắm rửa chắc chắn phải để người rồi, chúng ta sẽ không giúp gì đâu.

Mặt Thiên Cơ đỏ rực như một trái cà chua, nhìn Cơ Động cầu khẩn.

Cơ Động đuổi lưng thở dài:

- Mấy ngày qua cũng thật là mệt, không được rồi, ta phải nghỉ ngơi thôi, các người làm gì thế, Hinh Nhi, Bảo Nhi, các người đã hấp thu xong hắc ám tinh miện chưa? Còn không nhanh lên!

Lúc này, bọn họ đã ở chỗ này mười bốn ngày, A Kim, Trần Tư Tuyền, Miêu Miêu, Lang Thiên Ý đã hấp thu xong, chỉ còn lại những người khác vẫn đang tiếp tục.

Ngũ nữ nhanh chóng tản ra, để lại Thiên Cơ đang lung túng đổ mồ hôi mặt, Cơ Động trước khi nhắm mắt tiến vào tu luyện nói với Thiên Cơ:

- Đúng như ngươi nói, mặc dù tình huống hiện tại của nàng rất ổn định nhưng nếu để chất cặn bã xâm nhập cơ thể sẽ ảnh hưởng đến làn da của nàng, vậy không tốt chút nào cả, ngươi cần phải hết sức tranh thủ thời gian đó.

- Quác!

Vốn dĩ Thiên Cơ vẫn còn do dự, nhưng khi nghe Cơ Động nói, hắn không dám trì hoãn nữa, bởi dung mạo cùng làn da đối với phụ nữ còn quan trọng hơn tính mạng, huống chi, sau mấy ngày tiếp xúc, hắn cũng thật sự thích nàng. Lập tức lấy hết can đảm, hắn ôm lấy thân thể Mạt Nhi, chạy như bay về phía con suối nhỏ mà hắn phát hiện được.

887. Chương 622: Cũng Không Ngại Nhìn Thêm Một Lần

Nhìn bóng lưng vội vã của Thiên Cơ, tất cả Thiên Can Thánh đồ đều dừng tu luyện, mở mắt cười vang.

Trước đó, tại Trung Nguyên thành, khi Cơ Động đưa Mạt Nhi theo cùng, không chỉ vì muốn tranh thủ sự ủng hộ của tổ chức phản kháng Thiên Cơ, đồng thời cũng vì chính bản thân Thiên Cơ. Khi Mạt Nhi bị Thiểm Lôi đưa đi, Cơ Động có thể thấy được trong mắt Thiên Cơ tràn ngập mất mát, tuy rằng đã nhanh chóng bị giấu kín. Hiển nhiên lúc đó Thiên Cơ đã có tình cảm với Mạt Nhi. Là huynh đệ của nhau, Cơ Động sẽ làm hết sức để giúp Thiên Cơ, huống chi Mạt Nhi cũng vô cùng tốt.

Thiên Cơ mang Mạt Nhi đi gần một canh giờ mới trở lại, khi hắn trở về, trên mặt cũng đỏ bừng như xuất huyết, trên người Mạt Nhi vẫn còn có chút ướt át, bên ngoài được bọc bởi y phục của Thiên Cơ.

Trong chúng nữ, Miểu Miểu, người có vóc dáng nhỏ nhất, mập mờ mang một bộ y phục của mình, không nói gì mà chỉ cười hì hì đưa y phục cho Thiên Cơ.

- Miểu Miểu, giúp ta đi mà!

Thiên Cơ cầu khẩn nói.

Miểu Miểu cười hì hì nói:

- Đừng phiền thế chứ, dù sao cũng nhìn rồi, nhìn thêm lần nữa cũng đâu có sao. Ngươi định chối bỏ trách nhiệm sao? Nhìn rồi định giấu kín, không chịu cho người ta biết à?

Thiên Cơ sao đủ trình độ đầu võ mồm với Miểu Miểu chứ, hắn cầm lấy y phục, ôm Mạt Nhi, lại một lần nữa hắn chạy như ma đuổi.

Tuy nhiên, không như mọi người suy đoán, Thiên Cơ đi hơn một canh giờ vẫn chưa trở về.

Miểu Miểu nhìn Cơ Động gian xảo nói:

- Chẳng lẽ Thiên Cơ không nhìn được mà nhân cơ hội này làm thịt người ta sao, nhưng con gái nhà người ta còn chưa đủ mười sáu tuổi đâu đấy.

Cơ Động tức giận trợn mắt nhìn nàng, nói:

- Ngươi nghĩ Thiên Cơ là người như vậy sao? Theo những gì ta hiểu thì hắn sẽ cẩn thận mặc quần áo cho Mạt Nhi, sau đó sẽ đợi nàng tỉnh dậy, kể rõ ràng mọi chuyện cho nàng nghe mới đúng.

Miểu Miểu bật cười:

- Có thể thành thật như vậy sao?

Cơ Động cười ha ha nói:

- Ngươi xem huynh đệ của ta có người nào không thành thật sao?

Miểu Miểu hừ mạnh, nhìn nhìn Cơ Động rồi lại quay ra nhìn Trần Tư Tuyền, nói:

- Ta thấy ngươi mới chính là người không thành thật đó.

Rốt cục Thiên Cơ cũng mang Mạt Nhi trở lại, ngạc nhiên là tiểu cô nương này giống như chưa phát hiện ra chuyện gì, vẫn nắm tay Thiên Cơ, vẻ mặt tươi tắn. Mà Thiên Cơ lại cúi đầu, mặt đã bớt đỏ, thỉnh thoảng liếc Mạt Nhi một chút, ánh mắt tràn đầy ôn nhu. Miểu Miểu tiến sát Cơ Động, thấp giọng nói:

- Xem ra đã khai hết rồi.

Mạt Nhi cùng Thiên Cơ đồng thời trở về, nhìn ánh mắt mờ ám của nhóm Thiên Can Thánh đồ, nói:

- Mọi người nhìn gì thế? Chưa thấy ai yêu nhau bao giờ à? Nhìn nữa muối không nấu ăn cho mọi người nữa đâu đó.

Những lời này không thể nghi ngờ là có lực sát thương lớn nhất với mọi người, ngay lập tức tất cả đều nhìn đi chỗ khác, đúng là tiểu cô nương tinh quái Mạt Nhi này không dễ chọc như Thiên Cơ.

Mạt Nhi tiến lại bên cạnh Cơ Động, nhưng do còn chưa kịp thích nghi với sự biến đổi lớn của cơ thể nên nàng suýt vấp ngã, lập tức bèn lên đến bên cạnh hắn, cười hì hì nói:

- Cảm ơn yêu quái thúc thúc, không, Cơ Động ca ca, với quan hệ giữa muối với Vân, gọi huynh là lão sư có lẽ không thích hợp, hay là chúng ta coi như là thầy trò, nhưng không kể đến danh phận, có được không?

Cơ Động cười lớn bảo:

- Mạt Nhi, muối thấy ở bên cạnh Thiên Cơ thế nào?

Mạt Nhi sửng sốt, rồi nhẹ nhàng gật đầu:

- Muối hiểu, sau này muối sẽ ở cùng một chỗ với mọi người, cùng mọi người trở về Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục.

Cơ Động thở dài nói:

- Nếu như Thánh Chiến kết thúc, tất cả cũng sẽ giống như kế hoạch của chúng ta, nhưng như thế thì phụ thân của muối...

Mạt Nhi nói:

- Muối nghĩ kỹ rồi, quả thật là muối không nỡ xa cha muối, nhưng cuộc sống sau này của cha cũng không phải lo nữa, cha đã nói với muối rằng dì Phù Dung đã trở lại. Sau khi các huynh đại náo Hắc Ám Thần miếu, gia gia liền cho người lên vào trong miếu đón tất cả thành viên nằm vùng trở về tổ chức, cha được dì Phù Dung chăm sóc muối an tâm rồi.

Mạt Nhi gật đầu, thoáng bi thương nói:

- Đây là do cha muối cương quyết yêu cầu, dì ấy đã hy sinh quá nhiều cho tổ chức nên khi dì trở lại, cha liền cầu hôn nàng, vốn dĩ dì Phù Dung không chịu nhưng cha đã lấy cái chết ra dọa nên nàng mới miễn cưỡng chấp nhận.

Trên mặt Cơ Động toát lên vẻ khâm phục, nói:

- Ta không nhìn lầm phụ thân muối, hẳn giỏi hơn gia gia muối. Phù Dung đã có một chỗ dựa tốt sau này. Tuy nhiên, muối cũng yên tâm đi, sau này Thánh Chiến kết thúc, muối với Thiên Cơ có lẽ vẫn có thể trở về Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục thường xuyên, chuyện tương lai ai biết trước được chứ! Nên quý trọng hiện tại, quý trọng những gì ở trước mắt.

Mạt Nhi xoay người lại, nắm chặt tay Thiên Cơ, nói:

- Tất nhiên rồi, muối sẽ đối xử tốt với Vân.

Thiên Cơ khẽ liếc Cơ Động, từ đầu tới cuối cứ xấu hổ, không dám nói gì.

Cơ Động lắc đầu bất đắc dĩ nói:

- Thiên Cơ, cứ như ngươi thế này, sau này chắc chắn sẽ bị Mạt Nhi quản chặt rồi. Mạt Nhi, từ mai, ta sẽ truyền cho muối phương pháp tu luyện Đỉnh Hỏa hệ cùng với một số kỹ năng. Nhưng bây giờ muối vẫn chưa thể nghỉ ngơi được đâu. Nếu muối còn không đi nấu cơm, ta sợ, ta sẽ bị mọi người làm gỏi mất.

Mạt Nhi cười nói:

- Không thành vấn đề, muối sẽ làm cho mọi người bữa tiệc lớn.

Lâu lắm rồi nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ mới vui vẻ như hôm nay, bữa cơm này lại càng ngon miệng, thậm chí mọi người còn uống một ít rượu. Thiên Cơ và Mạt Nhi chính là đối tượng bị mọi người trêu chọc nhiều nhất. Tuy thế, Mạt Nhi cũng vô cùng cơ trí, bình đến tướng ngăn, không hề rơi vào hạ phong, mà Thiên Cơ lại chỉ ngồi một bên cười ngây ngô.

Sau khi cơ thể được Cơ Động cải thiện, cường độ thân thể của Mạt Nhi đã tăng mạnh, đồng thời tu vi cũng đột phá tứ quan. Cơ Động không cho nàng tiếp tục hấp thu tinh miện nữa, sau này nàng sẽ có thời gian làm việc đó, vài ngày ngắn ngủi hiện tại, Cơ Động dốc lòng dạy nàng kiến thức về Đỉnh Hỏa hệ, còn chiêu thức, hắn chỉ dạy cho nàng hai chiêu Âm Nguyệt Trảo và Âm Nguyệt Vũ.

Mặc dù chỉ có hai kỹ năng, nhưng với tu vi hiện tại của Mạt Nhi, vậy là đủ rồi. Với Mạt Nhi, chỉ chừng ấy thôi cũng đã đủ cho nàng ứng phó với Ma Sư cùng cấp bậc, thậm chí là hơn một chút rồi.

Sau hai mươi ngày dài tu luyện, trong nhóm Thiên Can Thánh đồ, ngoại trừ Cơ Động ra, tất cả đều có tiến bộ không nhỏ. Không thể phủ nhận, hơn trăm viên Hắc Âm tinh miện mang lại cho mọi người lợi ích vô cùng rõ ràng. Tất cả Thiên Can Thánh đồ có tu vi bát quan, trừ người đã đạt đến cấp tám chín ra, tất cả những người khác đều tăng lên ít nhất một cấp. Ngay cả A Kim cũng tăng lên cấp chín hai.

Mà ma lực của ba người Đỗ Minh, Lam Bảo Nhi, Đỗ Hình Nhi còn tăng lên hẳn hai cấp, đạt đến cấp tám ba. Hiện tại cấp tám chín cũng không hề ít.

Mới chỉ tiến vào Hắc Âm Ngũ Hành đại lục hơn một tháng nhưng thực lực của nhóm Thiên Can Thánh đồ đã tăng đáng kể. Cứ thế thì một năm lễ năm tháng sau, khi Hồng Liên Thiên Hỏa bị dập tắt, bọn họ hoàn toàn có thể đã đột phá cửu quan. Vậy nên hiện tại bọn họ không thể ngay lập tức đối mặt với Hắc Âm Thiên Cơ được, bởi trong thời gian tới, việc Hắc Âm Thiên Cơ đột phá Thần cấp là chuyện không thể xảy ra, mà bọn họ cứ tăng lên một cấp là lại thêm một phần cơ hội đánh bại Hắc Âm Thiên Cơ.

Đúng vào một ngày trước khi bọn họ rời đi, Mạt Nhi mang về tin tức từ thành Thiên Phong, hiện tại trên cả Hắc Âm Ngũ Hành đại lục, tổ chức phản kháng Thiên Cơ đang triển khai hành động, những gì tích lũy mấy trăm năm được huy động toàn bộ. Chỉ là bây giờ vẫn còn chưa nhận được tin tức từ Hắc Âm Thiên Can Thánh đồ.

Mạt Nhi đưa cho Cơ Động một tờ bản đồ đại lục mới tinh, chỉ vào một vài điểm đánh dấu đỏ trên đó nói:

- Cơ Động ca ca, đây là bản đồ mới nhất, những điểm được đánh dấu này là nơi Hắc Âm ma quân trấn giữ. Nhân số khoảng từ mười mấy đến mấy trăm. Những thành thị này hoặc là tương đối phồn hoa, không thì cũng là nơi vật liệu vận chuyển qua, ngoài ra cũng có nơi là trung tâm sản xuất lương thực hoặc là nơi tuyển quân. Trừ ma sư ra, còn có một ít quân đội quản lý. Hành động của chúng ta cũng là nhanh chóng chiếm được những thành thị này. Cha muội nói, nếu được thì mọi người ra tay hỗ trợ một chút, như vậy hành động của tổ chức càng thêm thuận lợi rồi.

Cơ Động gật đầu nói:

- Nói cho cha của muội biết, những chỗ này đều sẽ trở thành mục tiêu công kích của chúng ta. Khi hành động mọi người cố gắng bảo trì lực lực, cứ tìm những địa phương không có Hắc Âm ma quân hoặc nơi có ít một chút mà tấn công. Nhanh nhất cũng phải ba tháng nữa chúng ta mới có thể bắt đầu tấn công những thành thị này.

Mạt Nhi cười hì hì nói:

- Không phải là tổ chức phản kháng Thiên Cơ của muội mà là của bọn họ, giờ muội thuộc về Quang Minh Thiên Can Thánh đồ bọn huynh mới đúng.

Cơ Động cười lớn nói:

- Thân phận của muội chuyển đổi thật mau. Tuy nhiên, đợi khi chúng ta toàn thắng chuyển lại cũng kịp mà. Giờ muội nhanh chóng mang tin tức truyền về đi. Sau đó chúng ta bắt đầu hành động.

Không thể nghi ngờ, mục tiêu lớn nhất của nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ khi vào Hắc Ám Ngũ Hành đại lục không phải là Hắc Ám Thần Miếu, bởi lẽ lực lượng ở đó còn lâu mới đủ uy hiếp nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ. Uy hiếp thật sự đối với bọn họ chính là Hắc Ám đại quân đã sớm tụ tập tại Thánh Tà đảo. Mấy vạn Ma Sư cùng với mấy trăm vạn quân đội ở đây mới là mục tiêu thật sự của nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ. Muốn làm giảm thực lực của phe Hắc Ám trước thánh chiến thì cách tốt nhất chính là hạ thủ ở Thánh Tà đảo.

Hiển nhiên Hắc Ám Thiên Cơ cũng hiểu rõ điểm này, nên cho dù hắn có trở về Hắc Ám Thần Miếu, hắn vẫn để Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ ở lại trấn giữ Thánh Tà đảo. Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng hắn hiểu rõ, kể từ khi nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ lên vào Hắc Ám Ngũ Hành đại lục thì cục diện mà hắn tính toán đã xuất hiện kẽ hở. Mặc dù bọn họ đơn độc tiến vào nhưng bọn họ cũng không có vướng bận gì, chỉ cần cắt lực giết chóc là được. Hơn nữa, muốn bắt bọn họ không hề dễ. Hắc Ám Thiên Cơ không phải là thần, không thể nào di chuyển tức thời với khoảng cách vạn dặm như vậy.

Sở dĩ Cơ Động trong thời gian này không trợ giúp tổ chức phản kháng Thiên Cơ vì lý do hết sức đơn giản, hắn hiểu rõ, càng gần đến ngày Hồng Liên Thiên Hỏa tắt, Hắc Ám Thiên Cơ càng quan tâm đến Thánh Tà đảo. Đến thời điểm mấy tháng cuối cùng, chắc chắn Hắc Ám Thiên Cơ sẽ chỉ trấn giữ tại Thánh Tà đảo, chờ đến thời khắc Thánh Chiến nổ ra. Tới lúc đó, muốn phá rối tại Thánh Tà đảo vô cùng khó, lý do mà ngay từ lúc ban đầu Cơ Động dẫn nhóm Thiên Can Thánh đồ đánh Hắc Ám Thần Miếu chính là để giương đông kích tây, khiến địch chú ý đến Hắc Ám Thần Miếu, đến bây giờ mới tấn công mục tiêu chân chính của bọn họ.

Khi màn đêm buông xuống, Đại Diễn Thánh Hỏa Long cũng lặng lẽ cất cánh, nhắm thẳng về Thánh Tà đảo, căn cứ vào tin tức Mạt Nhi mang đến, sau khi Hắc Ám Thiên Cơ trở về Hắc Ám Thần Miếu, hắn đã huy động toàn bộ đại lục giám sát, truy lùng Quang Minh Thiên Can Thánh đồ, tất nhiên là không hề có kết quả nào cả bởi từ trước khi bắt đầu nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ đã không để cho Hắc Ám Thiên Cơ có cơ hội tìm được bọn họ rồi. Lần này bọn hắn không chỉ muốn tấn công Thánh Tà đảo mà còn muốn tìm một địa điểm bí mật trên đó để thành lập truyền tông trận, cứ như thế thì bọn họ hoàn toàn có thể di chuyển giữa Hắc Ám Thần Miếu và Thánh Tà đảo. Như vậy Hắc Ám Thiên Cơ cũng không thể dễ dàng bắt được họ.

Cơ Động vẫn để Đại Diễn Thánh Hỏa Long bay đến quan ải mới dừng lại. Khi bọn hắn vừa mới tiến vào Hắc Ám Ngũ Hành đại lục cũng đã từng đi ngang qua nơi này. Khi đó vì sợ bị Hắc Ám Thiên Cơ truy tung nên bọn họ rời đi quá vội vã, không kịp quan sát kỹ càng. Không nghi ngờ chút nào, nơi đây giống Trung Nguyên thành, chính là nơi tiếp tế lớn nhất cho Thánh Tà đảo.

Mạt Nhi đã sớm đem tất cả những thông tin tình báo của tổ chức phản kháng Thiên Cơ thu thập được nói cho Cơ Động rồi. Thì ra vì Hắc Ám đại quân tại Thánh Tà đảo cùng quan ải mà Hắc Ám Thiên Cơ đã xây mười kho lương cùng vũ trang lớn. Riêng ở quan ải đã có bốn kho lương như vậy. Mỗi kho lương đều có hơn hai nghìn tên Hắc Ám ma quân bảo vệ, phòng thủ vô cùng nghiêm ngặt.

888. Chương 623: Kế Hoạch Tiến Công Chân Chính

Hiện tại có bốn vạn Hắc Ám ma quân chính quy đang đóng bên ngoài Thánh Tà đảo, tập trung xung quanh mười kho lương. Phần lương thực dự trữ này đều được cướp đoạt từ mồ hôi nước mắt của người dân Hắc Ám Ngũ Hành đại lục. Với số lượng lớn như thế này, cho dù lương thực không thể vận chuyển tới liên tục thì Hắc Ám đại quân cũng có thể chiến đấu suốt ba năm. Chỉ thế thôi cũng có thể nói lên được quy mô khổng lồ của mười kho lương này rồi.

- Cơ Động, chúng ta có nên tấn công quan ải không? Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ đang trấn giữ bên trên Thánh Tà đảo, chưa nói đến việc bọn họ có thể tới kịp hay không, cho dù bọn họ có thể chạy tới, chúng ta cũng đã rời xa rồi.

Đứng trước tòa quan ải sừng sững như một con quái vật, Diêu Khiêm Thư hỏi Cơ Động. Để tạo cho mình một con đường rút lui an toàn, bọn họ vừa bố trí xong Định Hướng Truyền Tống Pháp Trận trong rừng cây trước mặt, nhờ đó, bọn họ có thể rời đi bất cứ lúc nào.

Không riêng gì Diêu Khiêm Thư nghĩ thế, những Thiên Can Thánh đồ khác cũng đều có ý tưởng đó. Dù sao làm như vậy không những có thể đả kích Hắc Ám đại quân, hơn nữa còn có thể hấp dẫn sự chú ý của nhóm Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ tới nơi này, ngoài ra, nếu bọn họ công kích quan ải còn có thể tiêu diệt lượng lớn Hắc Ám ma quân, có thêm rất nhiều Hắc Ám tinh miện. Sau một lần ném trái cảm giác dễ cao thực lực dễ dàng bằng cách hấp thu Hắc Ám tinh miện, nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ hết sức mong đợi khoảnh khắc được săn giết Hắc Ám Ma sư.

Cơ Động lắc đầu nói:

- Không, bây giờ chưa phải là thời cơ tốt nhất tấn công nơi này. Mọi người không nên gấp gáp, sớm muộn gì chúng ta cũng thăm hỏi nơi đây. Chẳng qua, nếu mục tiêu đầu tiên của chúng ta là nơi này mà Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ tới cứu viện, đồng thời Hắc Ám Thiên Cơ cũng chạy từ Hắc Ám Thần miếu về trấn giữ Thánh Tà đảo thì làm thế nào? Nếu điều đó xảy ra, tuy chúng ta không có gì nguy hiểm nhưng thu hoạch sẽ ít đi nhiều. Lý Vĩnh Hạo mà biết chúng ta không gặp nguy hiểm chắc chắn sẽ không chịu hành động. Nhưng chúng ta bất ngờ tấn công vào Thánh Tà đảo lại khác, hẳn sẽ phải do dự xem nên hay không nên báo cho Hắc Ám Thiên Cơ.

Miếu Miếu nghi ngờ hỏi:

- Chẳng phải chúng ta đã phá hủy truyền tông pháp trận tại Hắc Ám Thần miếu rồi hay sao? Làm sao Hắc Ám Thiên Cơ có thể chạy tới đây kịp chứ!

Cơ Động nói:

- Nếu chúng ta là Hắc Ám Thiên Cơ thì việc đầu tiên khi tới Hắc Ám Thần miếu là gì? Chắc chắn sẽ là xây dựng lại truyền tông pháp trận. Chỉ có như thế hẳn mới có thể quản lý tốt cả Hắc Ám Thần miếu cùng Thánh Tà đảo. Cho nên, nếu như lúc này chúng ta công kích nơi này, lợi ích nhất định không nhiều. Chính vì vậy, mục tiêu hiện tại của chúng ta là Thánh Tà đảo.

Vừa nói, Cơ Động vừa lấy từ trong Chu Tước thủ trục ra một đồng Ma Kỹ Tửu được tạo ra từ địa chi ngọc tốt nhất, sau một hồi phân loại, hẳn nói với đồng đội:

- Ở đây ta có hai mươi một bình Ma Kỹ Tửu Siêu Tắt Sát Kỹ, Thiên Cơ, người cầm một bình. Còn lại hai mươi bình, mỗi người cầm lấy hai bình, Mạt Nhi, linh hồn của muội chưa đủ để thi triển Siêu Tắt Sát Kỹ này, ngược lại còn gây nguy hiểm cho bản thân, muội cũng không nên cầm.

Sau khi phân phối tốt Ma Kỹ Tửu Sơ Cấp Siêu Tắt Sát Kỹ, Cơ Động thu hồi bốn bình còn lại, nói tiếp:

- Còn lại đều là Tắt Sát Kỹ, vì để tăng phạm vi sát thương cũng như dùng để cản đường đối thủ, tất cả ta đều sử dụng Viêm Long Hỏa Chuyển để chế tạo, đồng thời tất cả đều là cực hạn Dương Hỏa, mọi người cứ chia đều đi. Sau đó, chúng ta cùng tiến vào Thánh Tà đảo, tấn công Hắc Ám Ma sư. Mọi người cũng đừng nên tiết kiệm, mỗi người chỉ cần lưu lại một bình để phòng thân thôi, còn lại cứ việc dùng. Diêu Khiêm Thư tiếc rẻ nói:

- Đồ tốt nhiều như vậy mà cứ dùng không thương tiếc, có phải quá xa xỉ không?

Cơ Động mỉm cười nói:

- Ta đã từng nghe một câu như thế này, nỗi thống khổ nhất trong cuộc đời mỗi người là gì? Đó chính là chết rồi nhưng không thể mang theo được tiền. Đây là lần đầu tiên chúng ta bất ngờ xông vào Thánh Tà Đảo. Sử dụng những bình Ma Kỹ Tửu kia vào thời điểm này mới là tốt nhất. Đồng thời còn có thể giữ sức phòng ngừa biến cố. Nếu sớm muộn đều phải dùng, tại sao không dùng khi nó có hiệu quả tốt nhất chứ, phải không nào?

Nhìn thấy sắc mặt thoải mái của đồng đội, Cơ Động tiếp tục nói:

- Trên Thánh Tà đảo, ngoài những Ma sư ra, nếu mọi người gặp phải binh lính ngăn trở thì đừng suy nghĩ tới ước định, cứ việc ra tay mạnh mẽ để đảm bảo an toàn của chúng ta là chính. Dĩ nhiên, nếu không cần thiết thì cũng nên hạn chế. Mục đích chính lần này của chúng ta là Hắc Ám Ma sư, lương thảo cùng với vũ khí đều là vật chết, không mất đi đâu được, sau này tất nhiên sẽ có cơ hội. Sau khi tiến vào Thánh Tà đảo,

trước tiên hãy nhanh chóng tập hợp sử dụng Ma Kỹ Tử tấn công, thu thập Hắc Ám tinh miện rồi nhanh chóng rút lui. Tất cả rõ chưa?

Tất cả nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ đều gật đầu, lúc này Cơ Động mới mang đồng đội theo Đại Diễn Thánh Hỏa Long bay về phía Thánh Tà đảo, với khoảng cách từ truyền trống trận và Thánh Tà đảo rất gần chỉ mất mười mấy giây để truyền tống, có thể nói, bọn họ đã chuẩn bị đường lui tốt nhất cho mình rồi.

Mạt Nhi hưng phấn lôi kéo tay Thiên Cơ, mặc dù Cơ Động không để nàng tham chiến nhưng tranh thủ trước khi đến Thánh Tà đảo nàng không tiến vào Chu Tước thủ trạc.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long giống như một chiến cơ tàng hình ném bom ẩn trong bầu trời đêm tràn đầy sương mù, nó bay qua quan ải, lướt qua eo biển hẹp hướng thẳng đến Thánh Tà đảo.

Mặc dù bên trong Thánh Tà đảo có mấy trăm vạn Hắc Ám đại quân nhưng diện tích Thánh Tà đảo vô cùng rộng lớn, Hắc Ám đại quân cũng không thể bao quát toàn bộ được. Cơ Động ra lệnh cho Đại Diễn Thánh Hỏa Long tìm một nơi vắng vẻ hạ xuống, rồi lấy ra tấm bản đồ vô cùng bí mật mà Mạt Nhi đưa cho. Khi Mạt Nhi đưa tấm bản đồ này cho Cơ Động, hắn cũng biết rằng cha con Thiểm Nhạc đã hoàn toàn hiểu rõ ý mình, chắc chắn Lý Vinh Hạo không cho phép bọn họ đưa một tấm bản đồ chi tiết cho Quang Minh Thiên Can Thánh đồ, bởi vì tấm bản đồ này ghi lại rõ ràng, căn cứ vị trí các phân bộ của Hắc Ám đại quân tại Thánh Tà đảo, đây không khác gì bảo vật vô giá đối với Quang Minh Thiên Can Thánh đồ.

Cơ Động mở bản đồ, trên tay lóe lên chút lửa để đồng đội có thể thấy rõ chi tiết trên bản đồ, sau đó chỉ vào chấm đỏ nói:

- Trên Thánh Tà đảo có tổng cộng sáu kho lương lớn, tất cả đều rất gần bên này eo biển, cụ thể như trên bản đồ.

Vừa nói Cơ Động vừa quỳ xuống, chỉ rõ vị trí sáu kho lương cũng như vị trí hiện tại của bọn họ trên bản đồ, đồng thời tiếp tục nói:

- Chúng ta đang ở chỗ này. Đây sẽ là vị trí đầu tiên cũng là vị trí quan trọng nhất mà chúng ta tấn công, bởi chỉ có lúc này phòng ngự của bọn hắn mới lỏng lẻo, dù sao hiện tại bọn họ còn đang nghĩ rằng chúng ta vẫn còn tại phụ cận Hắc Ám Thần miếu, Lý Vinh Hạo chắc cũng mới nhận được tin chúng ta hai lần tấn công Hắc Ám Thần miếu, nếu thuận lợi chúng ta có thể cho bọn họ một đả kích to lớn.

Mọi người nhìn kỹ tấm bản đồ của Cơ Động, lúc này tất cả mới nhận ra việc Cơ Động cho Đại Diễn Thánh Hỏa Long hạ xuống nơi này không phải là tùy tiện, vị trí của bọn họ hiện tại nằm rất gần sáu kho lương, mặc dù khoảng cách từ đây đến chỗ sáu kho lương khoảng vài chục dặm đến trên trăm dặm nhưng không thể phủ nhận sự tính toán kỹ lưỡng của Cơ Động được.

Khi nhóm Thiên Can Thánh đồ còn đang chú ý tới điểm này, Cơ Động lại nói một câu khiến bọn họ thất kinh, ánh mắt Cơ Động nhìn qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Mạt Nhi, trước mặt đồng đội, hắn khom người nói với nàng:

- Thật xin lỗi, Mạt Nhi, ta thật sự phải xin lỗi muội.

Mạt Nhi ngơ ngác nói:

- Sao lại xin lỗi? Xin lỗi cái gì? Cơ Động ca ca, huynh không sao chứ?

Cơ Động khẽ mỉm cười nói:

- Ta biết muội nhất định sẽ cảm thấy thắc mắc, thật ra vừa rồi ta vẫn dò xét muội. Có lẽ muội không cảm giác được nhưng kể từ khi chúng ta bàn kế hoạch hành động ngoài quan ải, linh hồn ta vẫn chú ý đến muội, chỉ cần muội có chút khác thường, ta cũng có thể phát hiện ra ngay lập tức.

Mạt Nhi sửng sốt nhìn Cơ Động, giận dữ nói:

- Thì ra đến hiện tại mọi người vẫn chưa tín nhiệm muội.

Thiên Cơ vội kéo tay Mạt Nhi nói:

- Mạt Nhi, đừng giận, Cơ Động cũng chỉ vì mọi người mà thôi. Chúng ta không thể thất bại trong khi tổ chức của muội vẫn còn đang hợp tác với Lý Vinh Hạo, nếu như Lý Vinh Hạo biết kế hoạch của chúng ta mà có tính toán gì khác, chúng ta nhất định sẽ gặp nguy hiểm. Đừng nóng, đây cũng là lần dò xét cuối cùng mà.

Mạt Nhi trợn mắt nhìn Thiên Cơ, hừ mạnh, rồi ngẩng đầu nhìn Cơ Động nói:

- Cho muội vào Chu Tước thủ trực đi, cũng không cần để muội nhìn những chuyện sẽ phát sinh bên ngoài đâu. Mà kế hoạch chân chính của mọi người muội cũng không muốn biết.

Nhìn Mạt Nhi tức giận mà nhóm Thiên Can Thánh đồ không khỏi tủm tỉm cười, Chu Tước thủ trực lóe sáng, Mạt Nhi liền biến mất, đồng thời cũng mang Thiên Cơ vào luôn. Kế hoạch lần này không chỉ vô cùng điên khùng mà còn rất nguy hiểm, tạm thời không thể để Thiên Cơ tham dự. Lúc này để hắc an ủi Mạt Nhi là lựa chọn tốt nhất, đồng thời cũng tránh cho Mạt Nhi cô đơn trong Chu Tước thủ trực.

- Cơ Động, giờ thì cho chúng ta biết kế hoạch chân chính đi!

Diêu Khiêm Thư vội vàng nói.

Đến nhóm Thiên Can Thánh đồ cũng chưa biết kế hoạch của Cơ Động là gì, vì lúc trước hắc mới thông qua linh hồn liên hệ nói với mọi người kế hoạch đó là giả.

Cơ Động có chút áy náy nói:

- Vẫn chưa thể nói cho mọi người biết kế hoạch chân chính được, bởi kế hoạch này quá trọng yếu. Nếu như thành công, có lẽ chúng ta sẽ không cần phải lên đất liền Thánh Tà đảo, chỉ cần đi quấy phá các nơi trên Hắc Âm Ngũ Hành đại lục là được rồi.

Quang Minh Thiên Can Thánh đồ cũng phải sửng sốt, mặc dù bọn họ cũng rất tin tưởng bản thân nhưng nếu muốn ngay lập tức đả kích trầm trọng mấy trăm vạn đại quân cùng mấy vạn Hắc Âm Ma sư trên Thánh Tà đảo thì bọn họ không thể tin tưởng được. Lời Cơ Động nói cứ như truyện cổ tích vậy.

Nhìn thần sắc hốt hoảng của đồng đội, Cơ Động mỉm cười nói:

- Mọi người sẽ biết mục đích của chúng ta sớm thôi. Tư Tuyền, lần này muội và Khiêm Thư sẽ là chủ lực chính, chúng ta chắc chắn sẽ gặp phải nguy hiểm vô cùng lớn, sau khi hoàn thành kế hoạch, rất có thể ma lực của mọi người sẽ không còn sót lại chút gì, chỉ có thể nhờ Mao Đài và Ngũ Lương Dịch đưa chúng ta rời đi thôi.

Nghe Cơ Động nói, tất cả đều không tránh khỏi rung mình, tròn mắt nhìn nhau, tuy hiện tại bọn họ còn không phải là đối thủ của Hắc Âm Thiên Cơ nhưng ma lực do chín người bọn họ liên thủ lại chắc chắn vô cùng khủng bố. Dưới tình huống không gặp Ma sư cửu quan, bọn họ hoàn toàn có thể dễ dàng diệt được mấy ngàn Hắc Âm ma quân.

Người khác không hiểu Cơ Động nhưng Trần Tư Tuyền lại khác, ánh mắt nàng sáng rực, nhìn Cơ Động nói:

- Ý huynh là Sáng Thế Lục Hợp?

Khi nghe được bốn chữ Sáng Thế Lục Hợp, rốt cuộc thì nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ cũng tỉnh ngộ rồi nhìn Cơ Động như nhìn quái vật, chủ ý này quá điên cuồng. Phải biết rằng lúc Trần Tư Tuyền sử dụng Sáng Thế Lục Hợp đã từng uy hiếp một vị vừa đạt tiêu chuẩn Thánh giai chín mươi chín cấp Thái Trùng Miện Hạ Lâm Thanh. Có thể kỹ năng này trong thực chiến vô nghĩa nhưng không thể phủ nhận nó quá đáng sợ. Nếu như cứ thoải mái dẫn động để kỹ năng này tiếp tục, thật sự nó có thể trở thành chung cực sát sát kỹ.

889. Chương 624: Người Yêu Ta Một Chút Sẽ Chết Sao?

Sau khi nghe Cơ Động trình bày, nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ đã hiểu được ý nghĩ của hắc, nơi này cách sáu kho hàng lớn của Hắc Âm đại quân hơn năm mươi dặm. Nếu Trần Tư Tuyền thì triển Sáng Thế Lục Hợp tại đây thì chờ đến lúc Hắc Âm ma quân có thể cảm nhận thấy biến hóa rồi chạy tới, không biết Sáng Thế đã trưởng thành kinh khủng như thế nào nữa. Mặc dù cũng có thể xuất hiện binh lính tuần

tra ở xung quanh nhưng mấy tên tép riu đó sao có thể cảm nhận được sự dao động khổng lồ của ma lực Ất Mộc hệ chứ. Mà cho dù bọn chúng có may mắn phát hiện ra cũng không phải là đối thủ của Quang Minh Thiên Can Thánh đồ, chỉ cần tọa kỵ của bọn họ cũng đã đủ xử lý sạch sẽ rắc rối rồi.

Ngoài ra, Lý Vĩnh Hạo cùng nhóm Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ muốn phát hiện ra sự tồn tại của Sáng Thế còn tốn nhiều thời gian hơn nữa. Đợi đến lúc bọn họ chạy tới, thật sự không dám nghĩ xem Sáng Thế Lục Hợp đã phát triển khủng khiếp như thế nào nữa. Hơn nữa, khi phát hiện ra vấn đề, nhất định Hắc Ám ma quân sẽ đổ dồn về phía này, đến lúc đó, một lượng lớn Hắc Ám ma quân đã tụ tập lại một chỗ đồng thời Sáng Thế đã phát triển tới trình độ khủng bố rồi, tin chắc rằng nhất định Hắc Ám ma quân sẽ chịu sự đả kích mang tính chất hủy diệt!

Lang Thiên Ý chợt thốt lên:

- Quá biến thái!

Ngay lập tức đám Quang Minh Thiên Can thánh đồ đang trợn tròn mắt bừng tỉnh lại.

Miêu Miêu lẩm bẩm:

- Sao có thể dùng từ biến thái để miêu tả chứ, ta nghĩ phải là quá độc ác! Cơ Động à, hay là người làm Minh chủ Ma Minh thay ta đi, tại sao khi đối mặt với kẻ địch người lại có thể độc ác như thế chứ. Mặc dù ta cũng không tốt lành gì nhưng người còn kinh khủng hơn ta trăm ngàn lần.

Cơ Động khẽ cười:

- Chắc chắn ta sẽ không run tay giết một vạn người để cứu sống mười vạn người khác. Hơn thế nữa, đúng như tổ chức phản kháng Thiên Cơ suy nghĩ, chúng ta là Quang Minh còn hết thấy bọn họ là Hắc Ám, hai bên vốn đối lập vậy nên chúng ta cũng không cần phải áy náy. Tuy thế nhưng ta cũng phải nói trước. Điều đầu tiên là nguy hiểm đang đồng hành với chúng ta, muốn cho Sáng Thế nhanh chóng đạt được ma lực cường đại thì nhất định chúng ta phải để nó cắn nuốt ma lực của bản thân, mặc dù chúng ta có đầy đủ mười thuộc tính ma lực, hơn nữa còn có thể không ngừng phát ra ma lực Mộc hệ nhờ Ngũ Hành Tương Sinh tuần hoàn trận pháp nhưng mục đích chúng ta muốn phải đạt được là đến lúc chúng ta rời đi, Sáng Thế đã phát triển đến mức độ Hắc Ám Thiên Can thánh đồ cũng không dám chạm vào, nhưng điều này cũng sẽ khiến chúng ta lâm vào tình trạng suy yếu trong một thời gian.

- Điều thứ hai là Sáng Thế có thể hấp thu một lượng lớn ma lực, chẳng may lúc chúng ta đang rót ma lực vào lại xuất hiện nhân tố bất ổn định dẫn tới Sáng Thế nổ tung, ta nghĩ mấy người đang ôm bom như chúng ta cũng tan xác. Chính vì vậy, trong quá trình sử dụng Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp, tâm thái của mọi người phải hết sức bình ổn, không được mất bình tĩnh, cho dù bên ngoài có biến hóa thế nào đi nữa nhưng ta chưa bảo dừng lại thì tuyệt đối mọi người phải tiếp tục. Điều thứ ba, khi chúng ta thoát khỏi chiến trường, nếu Sáng Thế có thể đạt được uy lực như mong muốn, chúng ta phải ngay lập tức chạy thật xa, lúc ta phân phối Hắc Ám tinh miện, vẫn còn để lại một ít, bây giờ ta sẽ giao cho mọi người, khi chúng ta bắt đầu rút lui, các người phải hấp thu ma lực trong đó ngay lập tức để bổ sung cho bản thân, bất luận lúc đó có mệt mỏi cỡ nào, các người cũng không được lười biếng, nhất định phải có đầy đủ ma lực để phát động truyền tống.

- Nếu chỉ dựa vào tốc độ phi hành của Đại Diễn Thánh Hỏa Long, chúng ta không thể nhanh chóng thoát khỏi phạm vi bao trùm của Sáng Thế. Đến lúc đó, tình huống xấu nhất là chúng ta phải để Tư Tuyền cùng Khiêm Thư dựa vào thuộc tính Mộc hệ của họ làm giảm bớt uy lực của Sáng Thế, nếu có thể phát triển là tốt nhất nhưng nếu không ổn chúng ta vẫn phải giảm đi. Ngoài ra, ma kỹ tửu mà ta đưa cho các người chính là dùng để cản lại phía sau, đến lúc đó mọi người không được tiếc rẻ, đặc biệt là cây rựa tiên người đó.

Nhóm Quang Minh thánh đồ nhìn chằm chằm Cơ Động, thần sắc vô cùng cuồng nhiệt, cách đây không lâu, cũng trên Thánh Tà đảo này, Hắc Ám Thiên Cơ đã vận dụng một năng lực kỳ lạ để dẫn động Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới tạo nên tràng tai nạn khổng lồ, không những hủy diệt gần hết học viên Thiên Can học viện mà còn lấy đi tính mạng mấy chục vạn chiến sĩ ven bờ Đông Hải của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, cũng chính vì Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới mà Liệt Diễm mới xuất hiện ở thế giới loài người, bởi cứu Cơ Động năng

đã dùng tới Hồng Liên Thiên Hỏa để ngăn cản Hắc Ám Thiên Cơ vận dụng Chung Cực Tắt Sát Kỹ kia, nếu không vì thế sao Liệt Diễm có thể bị Thần giới đuổi giết chứ!

Hiện tại đã đến phiên bọn họ, mặc dù bọn họ biết phát động Chung Cực Tắt Sát Kỹ này sẽ khó khăn hơn rất nhiều việc Hắc Ám Thiên Cơ phát động Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới. Dù sao cũng không ai biết Sáng Thế có thể đạt tới trình độ Chung Cực Tắt Sát Kỹ hay không, nhưng đây cũng là cơ hội hiếm có. Đến giờ nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ mới hiểu được tại sao Cơ Động không đặt mục tiêu tấn công tại quan ải mà lại chọn vị trí này.

Một khi Chung Cực Tắt Sát Kỹ bộc phát tại đây, bên phía Quang Minh Ngũ Hành đại lục có Hồng Liên Thiên Hỏa ngăn trở, hỏa khắc mộc, lực bộc phát của Sáng thế sẽ không thể xuyên qua được Hồng Liên Thiên Hỏa, mà hắc ám đại quân bên này chỉ sợ...

Diêu Khiêm Thư cười ha hả nói: “Đáng tiếc, cho dù chúng ta thành công cũng không thể lấy được nhiều hắc ám tinh miện. Khi Chung Cực Tắt Sát Kỹ của chúng ta bao trùm Thành Tà đảo, kể cả sau này chúng ta không thể nào chiến thắng được Hắc Ám Thiên Cơ thì tròng Thánh Chiến mà hắc khởi xương cũng không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa. Cơ Động, người không phải là Bạo Quân, ta phải gọi người là Sát Lục chi Vương mới đúng! Nếu lần này thành công, có nghĩa là mấy trăm vạn sinh linh phải bỏ mạng. Người không có chút gánh nặng gì sao?”

Cơ Động thần nhiên nói:

- Cho dù có bị nguyên rửa cũng là trách nhiệm của một mình ta, không liên quan gì đến mọi người, các người không biết gì hết. Tốt lắm. Thời gian có hạn, bắt đầu đi.

Bị nguyên rửa thì sao chứ, hắc không quan tâm, mạng cũng chỉ có một cái, giờ hắc chỉ muốn mau chóng hoàn thành trách nhiệm của mình, sau đó thanh thản đi tìm Liệt Diễm. Gánh chịu hết thảy cũng có làm sao? Cho dù Thần giới giáng Thần Phật cùng lắm là chết. Dù sao hắc cũng đã mang lại hòa bình cho hai mảnh đại lục.

Kể từ lúc Cơ Động bắt đầu giảng giải kế hoạch, Trần Tư Tuyền luôn nhìn chăm chăm hắc, bất giác ánh mắt nàng co rút lại, bởi từ biểu tình của Cơ Động, nàng thấy một vẻ hồ hững, coi thường tính mạng. Lòng nàng quặn đau, vì nàng biết, sự hồ hững đó cũng không phải do họ sắp công kích hắc ám đại quân mà nó nhằm vào chính hắc. Chẳng lẽ hắc định không tuân thủ mười năm ước hẹn sao?

- Tư Tuyền, thu liễm tâm thần.

Cơ Động trầm giọng quát lên.

Ngay lập tức Trần Tư Tuyền tỉnh táo, đi tới trước mặt Cơ Động, đầu tiên, nàng để linh hồn mình dung hợp cùng Cơ Động, truyền cho hắc một tin tức: “Bất luận trong lòng người nghĩ gì, ta chỉ muốn hỏi người một câu, người còn nhớ lời hứa hẹn với Liệt Diễm không? Người đã cho ta biết, khi Liệt Diễm chết đi, tâm nguyện lớn nhất của nàng là trong mười năm, mỗi lần đến ngày giỗ của nàng, nàng muốn người dùng một trong thập đại danh tửu đến tế. Mỗi lần chỉ một loại thôi. Ta nghĩ nàng cũng không hi vọng một lần uống cả mười loại. Hiện tại mới chỉ ba năm thôi.”

Nghe Trần Tư Tuyền nói, trái tim Cơ Động chấn động, hắc không ngờ nàng có thể nhận ra suy nghĩ trong lòng mình, hắc nhẹ nhàng nói:

- Những thứ này người không cần quan tâm. Việc chúng ta sắp làm vô cùng trọng yếu, bất kể người muốn nói gì với ta, đợi xong việc hãy nói.

Trần Tư Tuyền yên lặng gật đầu, hiện tại nàng không thể cự tuyệt yêu cầu của Cơ Động. Bất chợt, trong đầu nàng chợt nảy ra ý tưởng tuyệt diệu. Đúng vậy! Tại sao trước đây mình không nghĩ tới điểm này nhỉ.

Hành động thôi.

Trần Tư Tuyền cảm thấy tim đập rộn ràng, nhìn Cơ Động cũng có chút biến hóa, nếu kế hoạch của mình thành công, vậy thì chẳng có vấn đề gì nữa, mình vẫn có thể ở chung với Cơ Động. Nghĩ đến đây, khuôn mặt nàng toát ra vẻ vô cùng hưng phấn.

- Cơ Động, ta chỉ hi vọng người biết, bất luận người quyết định làm gì, ta đều ủng hộ vô điều kiện, cho dù người muốn đi tìm chết. Nhưng ta chỉ hi vọng một điều. Hãy để ta bên cạnh người mọi lúc? Ta chỉ có yêu cầu như vậy thôi.

Cơ Động khẽ nhú mày nhìn Trần Tư Tuyền, sau một hồi do dự, hần lắc đầu. Hần không hi vọng Trần Tư Tuyền ở bên cạnh khi hắn đi tìm Liệt Diễm, bởi hắn không muốn Liệt Diễm thấy mình và Trần Tư Tuyền dính líu tới nhau. Đồng thời hắn cũng cảm thấy điều này không công bằng với Trần Tư Tuyền. Cho dù hắn không muốn thừa nhận nhưng địa vị của Trần Tư Tuyền trong lòng hắn rất gần Liệt Diễm, hắn không muốn khi mình đi gặp Liệt Diễm Trần Tư Tuyền sẽ bị thương, hắn đã thua thiệt nàng rất nhiều rồi.

Nhưng hắn thật không ngờ, hắn mới chỉ khẽ lắc đầu, Trần Tư Tuyền đã làm một điều mà một người ôn nhu như nàng chưa hề làm, nàng lùi hẳn ra sau, cắt đứt linh hồn liên lạc giữa hai người, hai tay chống nạnh, hét lên giận dữ:

- Ta yêu người nhiều như vậy, người yêu ta một chút sẽ chết sao? Ta chỉ có một yêu cầu nho nhỏ thế thôi mà người cũng không đáp ứng!

Trần Tư Tuyền đột nhiên bộc phát làm cả nhóm Quang Minh Thiên Can thánh đồ giật mình kinh hãi, bọn họ không biết Trần Tư Tuyền cùng Cơ Động đã nói những gì trước đó, chỉ thấy Cơ Động lắc đầu, Trần Tư Tuyền ngay lập tức bộc phát như núi lửa phun trào. Nhất thời, cả khu rừng im ắng có thể nghe được tiếng trâm rơi, ánh mắt mọi người không dám nhìn ngang liếc dọc.

Ngày đó, từ Hắc Ám thần miếu truyền tống trở về, Cơ Động không kịp đuổi theo mọi người, Trần Tư Tuyền đã bộc phát một hồi, nhưng so sánh với lần này, lần này nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Bọn họ chưa thấy nàng sắc vai sư tử Hà Đông bao giờ. Mặc dù vẫn hoàn mỹ như trước nhưng không hề giống nàng trước đây. Nhất thời, mọi người không biết phải làm sao mới hợp lý.

Vĩnh Hằng Chi Khảm nháy mắt bao trùm Trần Tư Tuyền. Nàng cứ đứng ở đó nhìn Cơ Động lạnh lùng:

- Ta chỉ muốn ở bên cạnh người mọi lúc, đến yêu cầu này người cũng không đáp ứng, ta sẽ chết cho người xem. Người nên biết, với tu vi của ta, nếu muốn tự hủy linh hồn, người không thể ngăn cản được đâu.

- Ta ngắt, các người đang làm cái gì đó? Tư Tuyền, có gì từ từ nói.

Diêu Khiêm Thư nhanh nhẩu nói.

A Kim cùng Miểu Miểu cũng muốn tiến lại gần, Trần Tư Tuyền quát lạnh:

- Tất cả dừng có lại đây, chuyện này là việc riêng giữa ta và hắn.

Nhìn ánh mắt chấp nhất của Trần Tư Tuyền, Cơ Động đành xuống nước:

- Người muốn gì cũng được, ta đáp ứng người.

Nghe Cơ Động nói thế, Trần Tư Tuyền thở phào nhẹ nhõm, vất vả lắm nàng mới nghĩ ra chủ ý này, nếu Cơ Động thừa dịp nàng không chú ý đi tìm Liệt Diễm, thật sự nàng khóc không ra nước mắt nữa rồi.

Một khắc trước còn đang lờ lững lên, vậy mà chỉ một khắc sau nàng đã nhu hòa như trước, tiến lên kéo bàn tay to của Cơ Động:

- Thật xin lỗi, ta đã quá vọng động. Chẳng qua ta không muốn bất chợt một ngày nào đó không còn nhìn thấy người nữa. Cho dù người lựa chọn làm gì, ta thật sự hi vọng có thể chứng kiến lựa chọn của người. Được chứ?

Cơ Động yên lặng gật đầu. Nhóm Quang Minh Thiên Can thánh đồ nhìn biến hóa của Trần Tư Tuyền cũng chỉ biết lắc đầu bất đắc dĩ, bọn họ hoàn toàn đồng tình với Trần Tư Tuyền, đừng nói Trần Tư Tuyền chỉ rộng vài câu với Cơ Động, cho dù nàng có làm ra những hành động thái quá hơn, bọn họ cũng có thể thừa nhận, trong mắt họ, Trần Tư Tuyền chính là một nữ nhân hoàn mỹ, nàng tốt với Cơ Động như vậy, thế mà hắn còn không chấp nhận, thật sự bọn hắn cũng lo thay cho Trần Tư Tuyền. Nhưng bọn họ cũng không thể nói gì với Cơ Động, bởi hắn yêu Liệt Diễm như thế, bọn họ cũng không thể khuyên bảo hắn đi yêu người khác được.

Nhận được câu trả lời chắc chắn này, Trần Tư Tuyền thỏa mãn cười, vui vẻ nói:

- Còn chờ gì nữa, chẳng phải chúng ta muốn cho hắc ám đại quân thưởng thức Chung Cực Tắt Sát Kỳ sao? Bắt đầu đi thôi.

Vừa nói nàng vừa chủ động đứng sau lưng Cơ Động, đặt một tay lên vai hắn, bày ra bộ dáng thi triển Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp.

890. Chương 625: Ngũ Hành Tương Sinh Xứng Sáng Thế Lục Hợp

Cảm giác hơi ảm từ cánh tay nhỏ bé mềm mại của Trần Tư Tuyền trên bả vai, lòng Cơ Động chợt rung lên. Hắn vội vàng thu nhiếp tâm thần, trầm giọng nói:

- Tất cả mau phóng thích ma thú của mình ra để bọn chúng hộ pháp xung quanh. Một khi xuất hiện lính tuần tra của Hắc Ám quân đoàn, chúng ta cũng có thể nhanh chóng giải quyết.

Vừa nói hắn vừa thả Hỏa Nhi ra, ngay lập tức, hai cánh của Hỏa Nhi giương lên, nhẹ nhàng bay tới, đậu trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long.

Nhóm Thiên Can thánh đồ vội vàng thả ra ma thú tọa kỵ mình, ngay đến cả Thiên Cơ cũng bị Cơ Động lôi từ trong Chu Tước thủ trục ra để gọi con ma thú thập giai Kim Cương Long, sau đó mới để hắn trở lại bên trong thủ trục. Nhìn thần sắc của Thiên Cơ, cả đám đã biết Mặt Nhi không còn vấn đề gì nữa rồi.

Trừ Tư Động đang lượn lơ xung quanh Trần Tư Tuyền ra, những ma thú khác đều đồng loạt tản ra bốn phía, lặng lẽ ẩn úp vào trong rừng cây. Với một đám ma thú cường đại hộ pháp như vậy, trừ khi xuất hiện một lượng lớn hắc ám ma quân hoặc Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ ra trận, còn không sẽ chẳng có ai có thể xâm nhập vào bên trong.

Hoàn thành hết thấy, Cơ Động hít sâu nhìn thoáng qua màn đêm tĩnh lặng, rồi cuộc hắn cũng ra lệnh cho cả nhóm hành động.

Nhóm Thiên Can Thánh đồ đã luyện Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp nhiều lần lắm rồi, giờ họ có thể ngay lập tức phối hợp. Trong nháy mắt, cực hạn ma lực của mười hệ bắt đầu tuần hoàn. Linh hồn lực của Cơ Động cùng Trần Tư Tuyền cũng ngay lập tức dung hợp, trở thành trụ cột không chế của cả trận pháp. Dù sao thì ma lực do Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp do nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ sinh ra quá khổng lồ, nếu không được khống chế, rất có thể cơ thể của mọi người sẽ chịu không nổi bạo thể mà chết.

Chính vì vậy Cơ Động nhất định phải sử dụng linh hồn lực kiểm tra tình trạng thân thể của mọi người để có những điều chỉnh hợp lý. Đây cũng là lý do Cơ Động làm mọi cách trợ giúp mọi người tăng tu vi lên trên bát quan, bởi như thế thì sức chịu đựng của thân thể cũng được tăng cường rất nhiều, vượt qua bát quan cũng đồng nghĩa với việc khi thi triển Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp, bọn họ có thể khống chế, vận chuyển, phóng thích ra ma lực lớn hơn nhiều lần.

Chỉ qua một lúc mà ma lực tuần hoàn đã đạt đến cực hạn, có sự bảo đảm từ linh hồn lực mạnh mẽ của Cơ Động, nhóm Quang Minh Thánh đồ chẳng cần phải lo lắng gì, chỉ cần toàn lực thúc giục ma lực là được rồi.

- Tư Tuyền, bắt đầu!

Ngay khi Cơ Động cảm thấy ma lực đã gần đạt cực hạn, hắn ngay lập tức thông báo để Trần Tư Tuyền biết mà phát ra ma lực.

Bỗng một luồng dao động ma lực kỳ dị tản mát ra từ trên người Trần Tư Tuyền, bạch quang mờ ảo bao phủ mặt ngoài của Vĩnh Hằng Khải. Một pháp trận kỳ dị cũng đồng thời hiện ra sau lưng nàng, đây đúng là Ất Mộc đồng hóa pháp trận.

Ánh sáng bạch sắc kia đúng là Hồn Động lực. Bàn tay thon dài của nàng tung ra phía trước tạo thành mười mấy chưởng, hóa thành từng vầng sáng xanh biếc, phiêu đảng bay lên. Hơn thế nữa, ẩn trong màu xanh biếc đó còn là màu trắng. Những luồng ma lực này phiêu phù trong không trung rồi nhanh chóng tụ lại thành hình, đây đúng là một đóa hoa xanh pha trắng, Ất Mộc hệ đồ đằng.

So sánh với trước kia thì lần này nàng thi triển Sáng Thế Lục Hợp thoải mái hơn rất nhiều, bởi lẽ thông qua sự hợp sức của nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ, nàng không còn phải lo lắng đến vấn đề cạn kiệt ma lực nữa. Huống chi hiện tại toàn bộ nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ đã có Hỗn Độn lực, không chỉ có thể tăng phúc cực hạn Ất Mộc ma lực mà còn tăng phúc cả Hỗn Độn Mộc của nàng. Bằng sự hiểu rõ của Trần Tư Tuyền đối với các thuộc tính ma lực, dĩ nhiên nàng đã tính đến vấn đề này nên hiện tại vận dụng càng thuần thục. Nếu xét riêng kinh nghiệm cùng năng lực thao túng ma lực, nàng còn nhỉnh hơn cả Cơ Động. Đừng quên rằng nàng còn một phần thần thức rất nhỏ áp đảo cả Hắc Ám Thiên Cơ.

Lúc này, bằng vào sự khống chế ma lực thần kỳ cộng thêm Hỗn Độn Mộc của mình, Trần Tư Tuyền đã tạo ra được một đóa hoa hoàn mỹ, đồng thời hội tụ tất cả nguyên tố thuộc tính mộc trong không khí vào trong đó.

Diêu Khiêm Thư chính là người cảm thụ sâu sắc nhất, mặc dù hắn không sở hữu ma lực Ất Mộc nhưng dù gì cũng là thuộc tính mộc nên trong quá trình trưởng thành, Sáng Thế Lục Hợp cũng cần nuốt cả ma lực của hắn. Thậm chí tại cánh rừng bọn họ đang đứng, tất cả sinh mệnh khí tức thực vật cũng điên cuồng kéo đến. Sáng Thế Lục Hợp của Trần Tư Tuyền không đơn thuần là bắt chước mà thực sự là sáng tạo ra đồ đằng mới cho Ất Mộc hệ. Bản thể sáng tạo này hấp thụ mộc thuộc tính còn hơn cả Thiên Can thần thú. Việc sáng tạo đồ đằng mới này ngay cả Cơ Động cũng không làm được chứ đừng nói gì đến những người khác. Thật ra thì đến hiện tại bọn họ cũng vẫn không hiểu bằng cách nào Trần Tư Tuyền có thể làm được điểm này.

Nhưng đóa hoa mà Trần Tư Tuyền triệu tập ra cũng không hoàn toàn nói là sáng tạo. Bởi bản thể của Liệt Diễm đúng là Hồng Liên, cũng có thể coi là thực vật nhưng tuyệt không thể quy là ma thú được. Mà lúc này năng lực nàng sử dụng đều dựa vào bốn mạng hồng liên của mình để sáng tạo, nhờ Hỗn Độn Mộc cùng cực hạn Ất Mộc ma lực tạo nên một đóa Hỗn Độn Hoa. Việc không ổn định mà Cơ Động lo lắng hoàn toàn không tồn tại, bởi vì trong quá trình ngưng tụ, Trần Tư Tuyền đã sử dụng thần thức. Đừng nói là dựa vào việc hấp thụ ma lực để tạo thành Chung Cực Tất Sát Kỹ, cho dù là Chung Cực Tất Sát Kỹ chân chính thì nàng cũng hoàn toàn có thể nhờ vào thần thức để tạo ra, chỉ có điều hiện tại nàng không có đủ ma lực mà thôi.

Nhìn từ bên ngoài thì việc này cũng không khó nhưng trên thực tế phương pháp ngưng tụ này kể cả thánh cấp cũng không thể làm được. Kỹ xảo trong đó chỉ thuộc về thần cấp. Đây chính là kinh nghiệm của riêng nàng mà thôi.

Sau khi đóa hoa được tạo ra, Trần Tư Tuyền đã không thể khống chế, mặc dù nàng có kinh nghiệm của kiếp trước nhưng dù sao nàng cũng không có thực lực thần cấp. Từ lúc đóa hoa này được sáng tạo ra, nó bắt đầu hấp thụ không ngừng nguyên tố thuộc tính mộc trong không khí, một khi đóa hoa này trưởng thành đến trình độ nhất định, nhất định nó sẽ trở thành một lực lượng vô cùng kinh khủng. Chỉ có điều, mặc dù Trần Tư Tuyền không thể khống chế được nó, nhưng nàng lại có kinh nghiệm từ lần phóng ra Sáng Thế trước.

Theo lời Cơ Động, Sáng Thế cộng thêm Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp chính là thông qua trận pháp khiến mười thuộc tính ma lực tuần hoàn liên tục, rồi chuyển hóa thành Ất Mộc ma lực ủng hộ Trần Tư Tuyền tăng phúc đóa hoa này, cung cấp cho nó nguồn dinh dưỡng khổng lồ.

Nếu Quang Minh Thiên Can Thánh đồ không có Cơ Động – gã biến thái sở hữu song thuộc tính thì Trần Tư Tuyền chỉ có thể lợi dụng Âm thuộc tính để phụ trợ. Nhưng nếu có thêm Cơ Động lại khác, chẳng những hắn có thể vận dụng Âm Hỏa thuộc tính để phụ trợ, hơn nữa còn có thể thông qua Hỗn Độn Hỏa, chuyển hóa Dương Hỏa thuộc tính thành Âm Hỏa thuộc tính, cứ như vậy, tuy rằng chỉ có Âm Hỏa thuộc tính nhưng cũng tương đương với mười người cùng hợp sức.

Ma lực của nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ vô cùng cường hãn, lại đều là cực hạn ma lực vượt qua bát quan, thậm chí có hai gã cửu quan, ngoài ra ai cũng có thần khí của riêng mình. Dựa vào Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp, cho dù không bằng Hắc Ám Thiên Cơ thì phát động hai cái Đỉnh Cấp Siêu Tất Sát Kỹ cũng không có vấn đề gì cả. Có sự ủng hộ khổng lồ như thế thì hoàn toàn đủ để Sáng Thế Lục Hợp trở thành Đỉnh Cấp Siêu Tất Sát Kỹ, thậm chí hơn thế một chút. Mà Sáng Thế công kích diện rộng, ma lực rót vào càng nhiều thì phạm vi công kích càng lớn.

Mục đích của Cơ Động là trong khoảng thời gian ngắn có thể dựa vào ma lực của mọi người làm cho Sáng Thế Lục Hợp cường đại đến mức Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ cũng không dám động vào, để bọn họ có thể an toàn rút lui. Chỉ cần Sáng Thế Lục Hợp còn tồn tại, nhất định sẽ vẫn hấp thu nguyên tố thuộc tính mộc xung quanh, mà nó càng cường đại thì hấp lực lại càng mạnh. Đến lúc đó, khi Hắc Ám ma quân phát hiện tình huống dị thường ở đây thì tất cả ma sư thuộc tính mộc sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho nó.

Dĩ nhiên bọn họ phát hiện càng muộn thì Sáng Thế Lục Hợp càng khủng bố. Khi Sáng Thế Lục Hợp bắt đầu xuất hiện, nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ còn có thể thông dong, chỉ cần vận hành ma lực để cung cấp cho nó là đủ rồi. Nhưng khi ma lực của Sáng Thế tăng lên, thể tích của nó cũng tăng theo, mỗi một cánh hoa cũng càng ngày càng trở nên trắng nõn, trong suốt, lượng ma lực nó hấp thu cũng theo đó tăng lên rất nhiều.

Dần dần, ma lực nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ cung cấp cho nó bắt đầu không đủ, tự thân ma lực của bọn họ cũng yếu dần. Lúc này Cơ Động đã làm ra quyết định vô cùng chính xác, đó là để đồng bọn sử dụng ma lực lưu trữ trong Tồn Tục Pháp Trận (Tồn Trữ Pháp Trận), nhằm bổ sung ma lực của bản thân, luôn luôn duy trì sự vận hành tốt nhất của trận pháp.

Dưới tình huống như thế, ma lực tuần hoàn trong trận pháp sẽ nhiều hơn. Bởi lẽ, ngoài ma lực của bản thân bọn họ còn có thêm ma lực dự phòng, dĩ nhiên là tốc độ hấp thụ của Sáng Thế Lục Hợp cũng tăng lên rồi.

Chẳng qua chỉ một lát sau, trong lòng nhóm Thiên Can Thánh đồ bắt đầu sợ hãi rồi, kể cả người khởi xướng là Cơ Động và Trần Tư Tuyền. Đường kính của Sáng Thế Lục Hợp mỗi lúc một to, năm thước, mười thước, sau đó là mười lăm thước, hai mươi thước, dần dần nó bắt đầu bay lên khỏi mặt đất, lực hấp dẫn vô cùng mạnh mẽ, thậm chí còn khiến nhóm Thiên Can Thánh đồ không thể tiếp tục thi triển trận pháp nữa, bọn họ cũng gần như bị hút vào trong vậy.

Thực vật xung quanh nhanh chóng khô héo, những khu rừng lớn cũng nhanh chóng khô vàng với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy rõ. Sau đó là héo dần rồi hóa thành tro bụi. Tọa kỵ của Diêu Khiêm Thư – Thanh Long cũng đang run rẩy quỳ rạp trên mặt đất, phóng ra tất cả ma lực của mình, cũng không phải là nó muốn làm điều đó. Tất cả đều do Sáng Thế đã đạt tới mức nó không thể kháng cự. Mà những ma thú chịu trách nhiệm hộ pháp khác, kể cả cường đại như Đại Diện Thánh Hỏa Long cùng Thực Nhật Phượng Hoàng, hai ma thú cường đại nhất cũng phải nhanh chóng rời xa Sáng Thế, đồng thời trong mắt đều toát ra vẻ sợ hãi sâu sắc. Nếu như không phải đồng bạn còn ở đây thì sợ rằng bọn chúng đã cúp đuôi chạy từ lâu rồi.

Nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ cũng bắt đầu lo lắng, giờ này, tất cả ma lực do Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp chuyển hóa thành mộc thuộc tính cũng ngay lập tức bị hấp thu hết, ma lực của bọn họ cũng tiêu hao với tốc độ kinh người, bọn họ sắp không chịu nổi rồi. Kinh khủng hơn là màu xanh của Vĩnh Hằng Khải trên người Trần Tư Tuyền cũng bắt đầu bị Sáng Thế khi gần đạt ba mươi thước hấp thu. Bọn họ có thể khẳng định, coi như hai, ba Đỉnh Cấp Siêu Tắt Sát Kỹ cũng phải kém Sáng Thế Lục Hợp, cho dù nó không đạt tới Chung Cực Tắt Sát Kỹ thì cũng vô cùng kinh khủng.

Cũng may là đến giờ Cơ Động vẫn cực kỳ trầm ổn, điều này đã mang lại lòng tin cho mọi người. Khi đường kính Sáng Thế vượt qua mười thước, năng lượng khổng lồ của nó đã khiến hắc ám ma sư trú đóng tại sáu kho hàng lớn chú ý.

Mặc dù khoảng cách từ sáu kho hàng tới Sáng Thế rất xa nhưng ở mỗi kho hàng đều có một vị cửu quan Tử Bào Đại Tế Ti làm Hắc Ám thống soái. Việc bất ngờ xuất hiện cực hạn Át Mộc ma lực đã thu hút sự chú ý của bọn họ.

Lúc bắt đầu bọn họ cũng không để ý nhưng chỉ sau mười lần hô hấp, luồng dao động cực hạn Át Mộc ma lực đã tăng lên mấy lần, khi những gã tử bào đại tế ti này đi ra khỏi trường, bọn họ lập tức phát hiện ra sự bất thường, mặc dù xung quanh kho hàng chỉ toàn bụi cây nhưng tất cả đều đang nhanh chóng khô héo, hơi thở tính mạng của bọn chúng đều khô kiệt cực nhanh.

Mà ai cũng biết Thánh Tà đảo là một địa phương có sinh mệnh lực khổng lồ, nếu không cũng chẳng thể xuất hiện những mảnh rừng rậm chỉ sau mấy năm. Thực vật đột nhiên khô héo trên diện rộng, đột nhiên xuất hiện ma lực cực hạn Át Mộc, nhất thời đám Tử Bào Đại Tế Ti này cảm thấy vô cùng bất an.

891. Chương 626: Hắc Âm Khủng Hoảng

- Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Vị tử bào đại tể ti tại kho hàng gần Sáng Thế Lục Hợp nhất đã bay lơ lửng trên không trung, nhìn về phía ma lực cực hạn Ất Mộc xuất hiện.

Một giây trước, cảm giác của hắn còn không rõ ràng, nhưng chỉ sau đó một giây thôi, nội tâm hắn bắt đầu sợ hãi mãnh liệt. Bởi vì, mới vừa rồi thôi, dao động của ma lực cực hạn Ất Mộc còn chưa rõ ràng, nhưng lúc này đã đạt tới trình độ làm hắn sợ hãi. Hơn nữa dao động này còn tăng lên từng giây từng phút một.

Rất nhiều hắc ám ma sư đều nhận ra sự khẩn trương của vị tử bào đại tể ti này, bởi vì thực lực không đủ mà lúc bắt đầu bọn họ còn không cảm thấy gì, nhưng rất nhanh, nhóm hắc ám ma sư này cũng dần dần cảm nhận được sự dao động mệnh mông như biển của cực hạn Ất Mộc ma lực từ phương xa truyền lại. Tu vi càng cao lại càng cảm nhận rõ ràng, mọi người đều trợn mắt nhìn nhau, không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Vị tử bào đại tể ti này thuộc tính hỏa nên cũng không chịu ảnh hưởng lớn của Sáng Thế Lục Hợp. Rất nhanh, hắn đã ra lệnh, tự mình mang theo năm trăm tên hắc ám ma sư tiến về nơi phát ra dao động kia. Cũng chẳng phải dò xét phương hướng làm gì cho mệt bởi năng lượng của Sáng Thế Lục Hợp quá mức khổng lồ, quá dễ dàng để tìm thấy nó. Vị tử bào đại tể ti này cũng không chờ thuộc hạ mà tự mình phóng hết sức về phía Sáng Thế Lục Hợp.

Tình huống tương tự cũng đang diễn ra ở năm doanh trại khác, chỉ là do khoảng cách xa gần mà tốc độ phản ứng không đồng nhất. Cảm thấy nguy cơ lớn thì mang theo nhiều hắc ám ma sư, nếu thấy ít thì mang theo ít người. Nhưng cho dù ít nhất cũng phải hơn ba trăm tên hắc ám ma sư tinh nhuệ, nhiều nhất thì hẳn một nghìn tên.

Mặc dù tốc độ phản ứng của bọn họ đã hết sức nhanh chóng, nhưng khi sáu kho hàng bắt đầu hành động thì đường kính của Sáng Thế Lục Hợp đã vượt qua hai mươi thước. Cũng vừa lúc đó, tại phía xa, phụ cận Hồng Liên Thiên Hỏa, nơi đóng quân của Hắc Âm Thiên Can Thánh đồ, đến lúc đấy bọn họ mới cảm thấy năng lượng khổng lồ của Sáng Thế Lục Hợp.

- Ca, ca có cảm thấy không?

Hạt Tử vôi vãi tiến tới lều của Lý Vinh Hạo, cũng vừa lúc thấy được Lý Vinh Hạo đang kinh ngạc đi ra khỏi lều.

Việc Quang Minh Thiên Can Thánh đồ xuất hiện tại Hắc Âm Ngũ Hành đại lục đã được xác định rõ, hơn nữa cũng đã chiếm được tin tức chính xác từ phía phụ tử Thiểm Nhạc. Rất hiển nhiên, muốn lợi dụng nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ cũng không dễ dàng, hiện tại hắn cũng đang vô cùng đau đầu vì chuyện đó. Đối với hắn, việc Quang Minh Thiên Can Thánh đồ xuất hiện tại Hắc Âm Ngũ Hành đại lục hơn nữa hai lần công kích thành công Hắc Âm Thần miếu chính là cơ hội ngàn năm có một.

Hiện tại Hắc Âm Thiên Cơ đã quá mức cường đại, hắn không thể chống lại nữa rồi. Hơn nữa, Hắc Âm Thiên Cơ đã trở thành biểu tượng trong Hắc Âm ma quân, việc này cũng khiến hắn không dám đối địch trực tiếp với Hắc Âm Thiên Cơ. Nếu làm thế, nhất định hắn không thể điều động được dù chỉ một tên hắc ám ma sư nào. Cho nên, hắn hi vọng nhất là Quang Minh Thiên Can Thánh đồ cùng Hắc Âm Thiên Cơ lưỡng bại câu thương và hắn chính là ngư ông đắc lợi. (Không vãi bèm)

Lý Vinh Hạo là người rất có dã tâm. Huống chi, tất cả những điều Hắc Âm Thiên Cơ làm đều không vừa mắt hắn.

Nếu như hắn – Hắc Âm Thiên Can Thánh Vương là một kẻ kiêu hùng thì Hắc Âm Thiên Cơ chính là một kẻ điên, điên đến cùng cực. Nếu đổi lại là Lý Vinh Hạo, hắn nhất định sẽ cố gắng phát triển nội bộ, tối thiểu sẽ không làm chuyện mỗ gà lấy trứng khiến dân chúng lầm than như Hắc Âm Thiên Cơ. Lý Vinh Hạo rất rõ ràng, cứ tiếp tục như thế thì khi Hắc Âm Thiên Cơ chiếm được Quang Minh Ngũ Hành đại lục, sợ rằng mình không có kết cục tốt đẹp gì. Bởi lẽ khi Hắc Âm Thiên Can Thánh đồ có được thần khí thì sức

ảnh hưởng trong Hắc Ám ma quân đã tăng lên rất nhiều, gần sát với Hắc Ám Thiên Cơ rồi, hơn nữa, hẳn cũng rõ ràng Hắc Ám Thiên Cơ luôn đề phòng mình.

Cơ hội trước mắt đúng là ngàn năm có một. Nếu thật sự phải chờ đến Thánh Chiến thì sợ rằng đã quá trễ. Có một điểm mà Lý Vinh Hạo đồng ý với Hắc Ám Thiên Cơ là chỉ cần không có Hồng Liên Thiên Hỏa ngăn cản, Quang Minh Ngũ Hành đại lục chắc chắn không chịu nổi một kích. Trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn có thể công phá phòng tuyến của đối phương, xâm nhập vào Quang Minh Ngũ Hành đại lục. Nhưng tới khi đó thì sức ảnh hưởng của Hắc Ám Thiên Cơ trong hắc ám ma quân sẽ đề thăng đến trình độ không tưởng, hơn nữa hẳn có thể tìm được thần thú mộc thuộc tính cuối cùng – Cúc Hoa Trư tại Quang Minh Ngũ Hành đại lục để thành thần. Mà điều này quả thật Lý Vinh Hạo không hề muốn nhìn thấy.

Nhưng muốn hợp tác với Quang Minh Thiên Can Thánh đồ cũng cực kỳ khó khăn. Gã Cơ Động kia, thân là Quang Minh Thánh Vương, chẳng những thực lực kinh người, có thể phá tung Hắc Ám Thần miếu, hơn nữa lại còn rất thông minh. Chỉ với một chút xú dấu vết đã đoán được mối quan hệ giữa mình và tổ chức phản kháng Thiên Cơ rồi. Người này thật đáng sợ, hợp tác với hắn không khác gì dữ hổ mưu bì (bảo hổ lột da). Không hề nghi ngờ, bọn họ tới chính vì phá hư Thánh Chiến. Mục tiêu chắc chắn là Hắc Ám đại quân. Nếu như không thể đánh lên, đám Quang Minh Thiên Can Thánh đồ này sẽ gây ra chuyện gì thì có trời mới biết. Chẳng phải Hắc Ám Thần miếu đã chết hơn ngàn ma sư rồi sao? Mặc dù số lượng ma sư ở Thánh tà đảo nhiều hơn, nhưng Thánh Tà đảo cũng lớn hơn Hắc Ám Thần miếu rất nhiều, ngoài ra còn có rất nhiều lương thảo và binh lính bình thường. Nếu để bọn họ đối mặt với Thiên Can Thánh đồ thì chẳng khác châu chấu đá xe.

Vì vậy, hiện tại lòng Lý Vinh Hạo cũng hết sức mâu thuẫn, hẳn chẳng biết phải đối mặt với Quang Minh Thiên Can Thánh đồ như thế nào mới có lợi, mới có thể nhằm vào Hắc Ám Thiên Cơ để mình có thể quang minh chính đại thay thế Hắc Ám Thiên Cơ thống nhất Hắc Ám Ngũ Hành đại lục hay thậm chí cả Quang Minh Ngũ Hành đại lục.

Lý Vinh Hạo đang miên man suy nghĩ trong lều thì chợt cảm nhận được ma lực cực hạn Ất Mộc đang dao động. Khi mới bắt đầu hẳn không quá để ý, còn cho là muội muội đang tu luyện ma kỹ. Nhưng rất nhanh hẳn cũng cảm nhận thấy bất thường, bởi vì dao động này đang tăng lên với tốc độ chóng mặt. Hơn nữa khí tức của nó cực kỳ mênh mông, phạm vi bao phủ lại khổng lồ, dĩ nhiên Hạo Tử không làm được rồi. Mặc dù hiện tại còn chưa đủ uy hiếp, nhưng chẳng lẽ đó còn chưa phải vấn đề?

Vì vậy Lý Vinh Hạo mới đi ra khỏi lều, muốn tìm muội muội để hỏi xem có phải nàng làm không. Nhưng thật không ngờ, vừa mới ra khỏi cửa đã gặp ngay muội muội.

Lý Vinh Hạo giật mình nhìn Hạo Tử, nói:

- Ta thấy. Muội tạo ra hả?

Hạo Tử lắc đầu liên tục, nói:

- Dĩ nhiên là không rồi. Luồng dao động này bao phủ trên diện tích vô cùng lớn, ca xem, thực vật xung quanh doanh trại của chúng ta đã khô héo cả rồi. Ta cảm thấy, dường như có một luồng ma lực cực hạn Ất Mộc kỳ dị đang hấp thu ma lực của ta. Mặc dù nó không mạnh nhưng ta khẳng định, nhất định nó lấy hạch tâm là Hỗn Độn Mộc. Hơn nữa, luồng lực lượng này bao trùm phạm vi lớn như vậy, chắc chắn uy lực rất khủng bố. Ta có cảm giác, dường như Ất Mộc đồ đang phủ xuống.

Lý Vinh Hạo cau mày nói:

- Tại sao có thể là Ất Mộc đồ đang chứ! Chẳng phải nó đang ở trong tay đội Hắc Ám Tử Vệ của Thiên Cơ đại nhân sao!

Hạo Tử đột nhiên biến sắc, nói:

- Quả thật không phải Hắc Ám, bởi khí tức Hắc Ám không thể bao trùm diện tích lớn như vậy. Ca, luồng ma lực này còn đang tăng cường. Hơn nữa, vừa rồi muội cảm thấy bốn nguyên của nó ở Thánh Tà đảo giáp ranh với Hắc Ám đại lục. Khoảng cách xa như vậy cũng có thể truyền tới đây được sao? Trời ạ! Ma lực phải khổng lồ đến nhường nào mới có thể làm được điều đó chứ! Chúng ta mau lại đó thôi, thật sự không bình thường mà!

Nghe Hạo Tử nói thế, sắc mặt Lý Vĩnh Hạo cũng xám ngắt. Nhưng hắn cũng không liên hệ nhóm Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ để cùng nhau đi tìm mà làm ra một quyết định vô cùng chính xác.

- Ta đi liên lạc với Thiên Cơ đại nhân, mau mau đi báo cho những người khác rồi chúng ta xuất phát.

Lý Vĩnh Hạo xoay người, lui vào trong lều. Mặc dù hắn không phải ma sư Mộc hệ nhưng sức phán đoán chắc chắn hơn hẳn Hạo Tử, bởi tất cả Thiên Can Thánh Vương đều không phải người tầm thường, Cơ Động như thế, hắn cũng như vậy. Hắn rõ ràng cảm nhận được, luồng lực lượng này không phải thứ mà Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ có thể khống chế. Đồng thời trong lòng hắn cũng nhớ tới lời Cơ Động nhờ Thiểm Nhạc nhắc cho hắn: trong vòng một năm, sẽ cho hắn thấy trụ cột hợp tác.

Cái gì chứng minh hai bên hợp tác chân thành? Trong chốc lát, sau lưng Lý Vĩnh Hạo đã ướt đầm mồ hôi. Trước giờ hắn vẫn luôn suy nghĩ những lời này, và cũng có những suy đoán nhất định. Nhưng với tình huống trước mắt thì hắn hoàn toàn hiểu được, cái mà Cơ Động gọi là trụ cột hợp tác, đó chính là lực lượng hai bên cân bằng, thậm chí bên phía Quang Minh phải chiếm chút thượng phong. Không nghi ngờ chút nào, hiện tại Quang Minh cùng Hắc Ám đang có chênh lệch khổng lồ. Quang Minh muốn chiếm thế thượng phong thực sự dễ vậy sao? Chẳng lẽ hắn có biện pháp làm cho Hắc Ám ma quân đang đóng tại Thánh Tà đảo...

Nghĩ đến đây, Lý Vĩnh Hạo không dám chần chừ nữa, mặc dù hắn cũng muốn tiêu diệt Hắc Ám Thiên Cơ, nhưng dù sao cũng là Hắc Ám Thiên Can Thánh Vương, tổ chim bị phá, chẳng lẽ còn trướng sao? Có thể nói Thánh Tà đảo tụ tập ngàn năm tinh hoa của cả Hắc Ám Ngũ Hành đại lục. Chín mươi phần trăm lực lượng đều ở đây. Nếu bên này xảy ra vấn đề, chắc chắn Hắc Ám Ngũ Hành đại lục sẽ xong đời. Hắc Ám Thiên Cơ cũng chỉ là một người, không có sự ủng hộ của Hắc Ám đại quân thì hắn không thể gây nên chút sóng gió, càng không thể công kích được Quang Minh Ngũ Hành đại lục.

Cũng đúng như Cơ Động dự đoán, ngay khi trở về Hắc Ám Thần miếu, Hắc Ám Thiên Cơ liền ra lệnh cho toàn bộ đại lục tìm kiếm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ, đồng thời hắn cũng ngay lập tức chữa trị truyền tống trận. Mặc dù Hắc Ám Thiên Cơ điên cuồng nhưng hắn cũng không ngu ngốc, hắn hiểu rất rõ tầm quan trọng của Thánh Tà đảo, cũng biết mục tiêu cuối cùng của Quang Minh Thiên Can Thánh đồ nhất định ở đây. Vì vậy, ngay từ mười ngày trước, truyền tống trận đã được sửa xong.

Thông qua viễn trình thông tấn pháp trận, Lý Vĩnh Hạo nhanh chóng liên lạc với Hắc Ám Thiên Cơ, quá trình này mất không tới mười phút, dù sao khoảng cách xa như thế, tin tức truyền đi cũng cần thời gian. Hơn nữa, ma lực cực hạn Át Mộc bên ngoài cũng càng lúc càng lớn mạnh, điều này cũng ảnh hưởng lớn đến việc hình thành pháp trận.

Hào quang mỹ lệ mười màu tỏa sáng long lanh trên thông tấn pháp trận.

- Thiên Cơ đại nhân, Thánh Tà đảo có biến rồi. Đột nhiên xuất hiện lượng lớn ma lực cực hạn Át Mộc. Luồng năng lượng này cực kỳ bất thường. Chúng ta sợ rằng không thể tự mình xử lý, xin ngài trợ giúp ngay.

Thanh âm cao vút của Hắc Ám Thiên Cơ ngay lập tức vang lên:

- Cái gì? Dao động ma lực cực hạn Át Mộc? Chuyện gì xảy ra?

Lý Vĩnh Hạo trầm giọng nói:

- Vẫn còn chưa rõ ràng lắm, nhưng theo Hạo Tử đoán thì luồng năng lượng này từ phía Thánh Tà đảo gần Hắc Ám đại lục truyền tới. Có thể truyền xa như vậy, hơn nữa bao trùm phạm vi lớn như thế, lại còn làm lượng lớn thực vật trên đảo khô héo, nhất định luồng năng lượng này đã vượt xa khỏi sự khống chế của ta.

- Các người đi ngay xem sao, ta sẽ lập tức truyền tống.

Từ lời nói của Lý Vĩnh Hạo, Hắc Ám Thiên Cơ đã cảm nhận thấy nguy cơ rất nghiêm trọng. Mặc dù hắn luôn đề phòng Lý Vĩnh Hạo nhưng hắn cũng không thể phủ nhận năng lực của y. Nếu Lý Vĩnh Hạo đã truyền tin, ắt hẳn tình huống phát sinh tại Thánh Tà đảo đã vượt khỏi sự khống chế của y.

Sau khi liên lạc cùng Hắc Ám Thiên Cơ, rõ ràng Lý Vĩnh Hạo thở phào nhẹ nhõm, bất luận như thế nào hắn cũng tin tưởng, với sự cường đại của Hắc Ám Thiên Cơ, chuyện nào cũng có thể giải quyết.

Thánh cấp đỉnh phong chính là thực lực mà tất cả Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ đều ao ước.

Vào lúc Lý Vĩnh Hạo ra khỏi lều, tất cả Hắc Âm Thiên Can Thánh đồ đều đã tập trung bên ngoài, nhưng điều khiến hắn ngạc nhiên là tất cả ánh mắt đồng bọn của hắn đều nhìn về một hướng, không phải là nơi phát ra ma lực cực hạn Át Mộc khổng lồ mà là sau lưng hắn.

Như ý thức được điều gì, Lý Vĩnh Hạo ngay lập tức xoay người lại, nhất thời, hắn chỉ cảm thấy có một lực lượng vô hình đang bóp chặt lấy trái tim của mình.

Nơi Hắc Âm Thiên Can Thánh đồ nhìn lại chính là đóa Hồng Liên Thiên Hỏa đã ngăn trở bước tiến của Hắc Âm đại quân mấy năm qua.

Lúc này Hồng Liên Thiên Hỏa bất chợt xuất hiện một chút dao động, mặc dù không rõ ràng nhưng luồng dao động kỳ dị của ngọn lửa màu đỏ như sóng biển dập dềnh thật sự động lòng người.

Ba năm đã trôi qua, đây đúng là lần đầu tiên Hồng Liên Thiên Hỏa xuất hiện điểm bất thường đó. Chẳng lẽ là do ma lực cực hạn Át Mộc kia sao? Trong nháy mắt, Lý Vĩnh Hạo nghĩ đến một khả năng, chẳng lẽ thứ sắp sửa bao phủ lên chúng ta là Chung Cực Tắt Sắt Kỹ?

892. Chương 627: Sáng Thế Lục Hợp Thành Hình

Trời ơi! Ngoài Chung Cực Tắt Sắt Kỹ ra thì liệu rằng còn thứ gì có thể làm cho đóa Hồng Liên Thiên Hỏa kia dao động nữa chứ! Đây là thứ mà ngay cả Hắc Âm Thiên Cơ cũng không dám động vào. Chung Cực Tắt Sắt Kỹ chính là đại biểu cho lực lượng của thần.

Vừa nghĩ tới chữ thần này, cả người Lý Vĩnh Hạo lạnh toát như rơi vào hầm băng vậy. Chẳng lẽ trong nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ đã xuất hiện nhân vật sánh ngang với thần rồi?

Không, điều này không thể xảy ra. Ngay lập tức Lý Vĩnh Hạo bác bỏ đi suy nghĩ của mình. Nếu như Quang Minh Thiên Can Thánh đồ thực sự có thần xuất hiện thì bọn họ còn cần giấu diếm gì nữa chứ. Chắc hẳn bọn họ sẽ quét ngang Hắc Âm đại lục, giết chết Hắc Âm Thiên Cơ rồi.

- Chúng ta đi.

Lý Vĩnh Hạo hét lớn, giơ tay lên triệu hồi ra con Hắc Long khổng lồ rồi phóng người lên, đáp xuống lưng của Hắc Long, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất hướng tới phương hướng Sáng Thế Lục Hợp. Những Hắc Âm Thiên Can Thánh đồ khác cũng rời rít thả ra ma thú của mình, phóng theo sát hắn. Kể từ khi Hắc Âm Thiên Cơ đạt tới Thánh cấp đỉnh phong, đây là lần đầu tiên trong lòng bọn họ cảm thấy khẩn trương. Nhất là Át Mộc Thánh đồ Hạt Tử, cảm thụ của nàng vô cùng rõ ràng. Mặc dù dưới sự trợ giúp của ca ca, nàng cũng đã lĩnh ngộ ra sự huyền bí của Hỗn Độn Mộc, nhưng dù vậy Hỗn Độn Mộc trong cơ thể nàng vẫn có dấu hiệu không thể áp chế được Át Mộc ma lực đang muốn rời đi.

Khi Hắc Âm Thiên Can Thánh đồ bắt đầu triển khai hành động, bay về phía Sáng Thế Lục Hợp thì tại bên này, đường kính của Sáng Thế Lục Hợp cũng đã đột phá ba mươi thước. Ma lực khổng lồ đang tỏa ra trên mỗi cánh hoa. Hiện giờ ma lực của các Quang Minh Thiên Can Thánh đồ sắp khô kiệt. Chính bọn họ cũng không thể nghĩ tới Sáng Thế Lục Hợp có thể cường đại đến trình độ như vậy.

Sắc mặt Trần Tư Tuyền tái nhợt, nếu như không phải được mọi người trợ giúp thì sợ rằng nàng đã hôn mê từ lâu, cho dù vậy thì hiện tại Vĩnh Hằng Khải trên người nàng cũng đã mất đi vẻ sáng bóng, ma lực trong đó đều đã bị Sáng Thế Lục Hợp hấp thu cả.

Tình huống của Điều Khiêm Thư cũng chỉ khá hơn Trần Tư Tuyền chút xíu. Lực lượng của Sáng Thế Lục Hợp thật bá đạo. Tốc độ thoát ly của Giáp Mộc ma lực trong cơ thể hắn gần như không kém cực hạn Át Mộc của Trần Tư Tuyền. Chỉ sợ không thể tiếp tục vận dụng Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp nữa rồi.

Cơ Động hiện tại vẫn trầm ổn như trước. Nếu chỉ nhìn sắc mặt thì không ai có thể biết được suy nghĩ trong đầu hắn.

Vừa lúc đó, trên bầu trời đã bắt đầu xuất hiện thân ảnh của Hắc Ám ma sư. Vị Tử Bào Đại Tế Ti Bính Hỏa thuộc tính mạnh mẽ lao tới. Hắn thậm chí còn không dùng tới ma thú tọa kỵ, thay vào đó là thúc giục ma lực bản thân để bay qua.

Từ rất xa, hắn đã thấy được màu trắng bóng bẩy, kỳ dị bên này. Lập tức, toàn thân hắn ướt đầm mồ hôi, lực lượng kia kinh khủng như thế nào đây. Cho dù là Tử Bào Đại Tế Ti như hắn cũng chưa bao giờ gặp được một lực lượng nào khiến hắn có cảm giác không dám chống lại như vậy.

Rốt cuộc hắn cũng đã đi tới đủ gần để thấy rõ đóa hoa đang nở rộ này, đồng thời cũng chứng kiến được các Quang Minh Thiên Can Thánh đồ đang toàn lực rút ma lực vào trong. Nếu như rừng rậm vẫn còn tồn tại thì có lẽ hắn không thể thấy rõ như thế, nhưng tất cả rừng rậm xung quanh đều đã bị Sáng Thế Lục Hợp hấp thu toàn bộ sinh mệnh mà khô héo hết cả rồi. Bởi thế mà dù cho trong đêm, mục tiêu cũng rõ ràng vô cùng.

Bọn họ là ai? Bọn họ đang làm gì thế? Mặc dù cực kỳ sợ hãi nhưng tên Tử Bào Đại Tế Ti này vẫn không do dự phóng ra ma lực cực hạn Bính Hỏa của mình. Mặc kệ những người trước mắt này làm cái gì thì chắc chắn không hề có thiện ý. Trước tiên phải ngăn cản bọn họ lại rồi nói tiếp.

Đúng lúc này, Tử Bào Đại Tế Ti đột nhiên cảm giác được có vài luồng áp lực khổng lồ phủ xuống người hắn. Một thân thể cự đại ngang nhiên xuất hiện trước mặt hắn kèm theo tiếng rống ngâm trầm thấp. Cái đuôi khổng lồ quét ngang, đánh thẳng về phía thân thể của gã Tử Bào Đại Tế Ti này.

Không thể tiếp tục công kích nữa, dù sao, tính mạng mình vẫn quan trọng nhất. Tử Bào Đại Tế Ti vội vàng thu nhiếp tinh thần lui về phía sau, đồng thời triệu hồi ra ma thú của mình. Đây là một con Hỏa Long cấp chín, cả người phủ kín màu vàng kim.

Nhưng chỉ sau đó một giây, hắn đã sợ vỡ mật, bởi vì hắn chợt phát hiện ra mình bị bao vây. Hắn đang đối diện với hai con ma thú, một con cự long hai đầu, hai màu trắng đen. Mà ở trên cự long là một con Phượng Hoàng giống Chu Tước nhưng trên lưng chói lọi ánh kim còn dưới bụng lại đen nhánh. Mà Hỏa Long dưới thân hắn cảm nhận được khí tức của cự long, nó lập tức run rẩy. Đây chính là điển hình của việc long tộc thượng vị áp chế.

Trừ hai con ma thú này ra, xung quanh còn có chín con ma thú thực lực cực kỳ cường đại, tất cả đều từ cấp chín trở lên. Mặc dù không có bất kỳ một vị ma sư nào nhưng vị Tử Bào Đại Tế Ti này cũng cảm nhận sâu sắc được một điều là những ma thú này mình không thể đối phó được. Trong lòng hắn bắt đầu sinh ra cảm giác muốn rút lui. Nghĩ là làm, hắn cũng không thúc giục con hỏa long cấp chín này mà mũi chân khẽ đạp trên lưng tọa kỵ, thân thể hắn vọt lên nhanh như tia chớp. Đồng thời, ngọn lửa trên người hỏa long cũng phun ra mãnh liệt, cố gắng ngăn cản tất cả ma thú xung quanh. Vị Tử Bào Đại Tế Ti này có một kỹ năng đặc thù là tiêu hao một nửa ma lực Bính Hỏa của bản thân phun ra phía sau, giúp tốc độ bản thân tăng lên cực hạn trong nháy mắt. Nhờ vào chiêu này mà khi chỉ mới thất quan, hắn đã có thể thoát chết dưới sự công kích của một con ma thú cấp mười.

Mặc kệ những người dưới kia đang làm gì, giữ tính mạng mới là quan trọng nhất.

Vì vậy, vào giờ khắc này, hắn không chút đắn đo buông tha mạng sống của tọa kỵ.

Nhưng khi thân thể hắn mới vừa bay lên, bất chợt một tầng quang hoa mười màu xuất hiện lạng lẹ. Thân thể của hắn đập mạnh vào luồng quang hoa đó, nhất thời vang lên tiếng nổ ầm ầm, cả người hắn bắn ngược trở lại. Bởi vì đột nhiên bộc phát tốc độ quá nhanh nên với tu vi cửu quan của hắn cũng không thể chịu được sự va đập này, xương sống của hắn ngay lập tức gãy thành ba đoạn.

Dưới sự lãnh đạo của Đại Diễn Thánh Hỏa Long, tuy rằng tọa kỵ của nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ không có cực hạn ma lực nên không thể thi triển Ngũ Hành Âm Dương Giới, nhưng chuyện đó cũng không ảnh hưởng đến việc bọn chúng thi triển Ngũ Hành Kết Giới. Ngay khi tên Tử Bào Đại Tế Ti này xuất hiện thì bên dưới, Cơ Động và mọi người cũng đã hoàn thành việc rút ma lực vào Sáng Thế Lục Hợp, lúc này, cường độ ma lực của Sáng Thế Lục Hợp đã vượt qua dự tính của hắn, cũng đã đến lúc rời đi rồi.

Ma lực của Trần Tư Tuyên và Diêu Khiêm Thư bị rút sạch, lần lượt ngã vào lòng Cơ Động cùng Lang Thiên Ý, mà những người khác cũng hoảng sợ phát hiện ra ma lực của mình chẳng còn nổi một thành.

Ngũ Hành Kết Giới mà những ma thú phát ra trên không hoàn toàn là do linh hồn của Cơ Động khống chế thi triển. Sau khi kết thúc Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp, Cơ Động đã dùng linh hồn lực để thao túng những ma thú kia. Vị Tử Bào Đại Tế Ti này quá nhỏ, còn đen hơn cả đội than Quảng Ninh, chẳng ai ngờ được ma thú cũng có thể thi triển được trận pháp. Sau khi đụng mạnh vào Ngũ Hành Kết Giới khiến xương sống gãy thành mấy khúc, sợ rằng hắn có bản lĩnh thông thiên cũng chẳng thể nào thể làm gì được nữa.

Chỉ bằng một cái quất đuôi, Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã làm cho hắn nện thẳng xuống mặt đất. Cho dù là ma sư cửu quan thì sợ rằng cũng không thể thừa nhận được một kích toàn lực của cường giả thánh cấp. Tuyệt đối có thể gọi vị Tử Bào Đại Tế Ti này là vị cửu quan ma sư chết uất ức nhất từ trước tới nay. Hắn chết mà không kịp thi triển một chiêu gì.

Đến cả con Hỏa Long cấp chín cũng bị xé thành mảnh nhỏ, đồng thời tinh hạch của nó cũng được Đại Diễn Thánh Hỏa Long ưu ái nhường cho Thực Nhật Phượng Hoàng Hỏa Nhi hấp thụ.

Sau khi nuốt tinh hạch của Hỏa Long, Hỏa Nhi liền hạ xuống, lấy luôn tinh miện trong người vị cửu quan ma sư nọ. Mà lúc này, tất cả ma thú đều trở về trước mặt chủ nhân. Cơ Động hơi do dự, rồi ra lệnh cho mọi người thu hồi ma thú của bản thân, sau đó cùng leo lên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long.

Mặc dù giữ lại ma thú có thể tăng cường thực lực nhưng như vậy mục tiêu cũng hết sức rõ ràng. Lúc này đã là nửa đêm về sáng, Đại Diễn Thánh Hỏa Long cũng có thể dễ dàng giúp mọi người che giấu tầm mắt của Hắc Ám ma sư.

Chỉ đáng thương cho con Thanh Long tọa kỵ của Điều Khiêm Thư, nó thì bị hút khô ma lực, chủ nhân thì hôn mê từ đời nào rồi, chẳng còn cách nào khác là chui vào trong Chu Tước Thủ Trạc. Còn Tư Động lại không chịu chui vào trong thủ trạc mà nhảy lên bả vai Cơ Động.

Ngay trước khi mọi người nhảy lên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long thì Hỏa Nhi cũng trở lại. Dưới một bầu không khí ngập tràn ma lực cực hạn Át Mộc như thế này thì chẳng có ai thoải mái bằng nó và Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Bởi lẽ Át Mộc sinh Đinh Hỏa. Chẳng những chúng nó không bị ảnh hưởng mà ngược lại ma lực còn có trợ giúp lớn.

Sương mù nồng đậm lan tỏa, Đại Diễn Thánh Hỏa Long đập chín trảo trắng kiện xuống đất, tạo đà nâng cả thân thể khổng lồ bay vút lên, trong nháy mắt đã ẩn sâu vào trong bầu trời. Sau khi xác định được phương hướng, nó liền bay thẳng hướng Hắc Ám Ngũ Hành đại lục.

Đúng lúc Đại Diễn Thánh Hỏa Long bay lên không trung thì những Tử Bào Đại Tế Ti canh gác mấy kho hàng khác cũng chạy tới nơi. Bọn họ đã thấy thân thể khổng lồ của Đại Diễn Thánh Hỏa Long trên bầu trời nhưng cũng không hứng thú đuổi theo vì ma lực khổng lồ Sáng Thế Lục Hợp phóng ra đã hấp dẫn hết sự chú ý của họ.

Bi kịch nhất chính là trong năm vị Tử Bào Đại Tế Ti vừa tới có một người là ma sư Át Mộc hệ, một người là ma sư Giáp Mộc hệ. Trong quá trình di chuyển, bọn họ chỉ cảm thấy ma lực bản thân không ngừng bị rút ra. Đến khi tới nơi này, ma lực cả hai chẳng còn nổi năm thành.

Lúc này, ở những vùng phụ cận đã chẳng còn ma lực mộc thuộc tính cho Sáng Thế Lục Hợp hấp thụ. Mặc dù không có trí khôn nhưng nó cũng ngay lập tức tập trung hấp thụ ma lực của hai vị cửu quan ma sư kia. Ngay lập tức, dao động ma lực lại tiếp tục, lúc này, tình huống của hai vị cửu quan ma sư kia giống hệt Điều Khiêm Thư cùng Trần Tư Tuyên, sau khi hiến tặng toàn bộ ma lực thì cả hai lập tức hôn mê. Cũng may là trước khi hôn mê bọn họ đã hạ xuống đất rồi, chứ không thì chắc bọn họ đã phải hứng chịu số phận bị ngã chết rồi.

Ba vị Tử Bào Đại Tế Ti còn lại nhìn Sáng Thế Lục Hợp bên dưới đang dần dần tăng đường kính tới bốn mươi thước thì sợ chết khiếp. Bọn họ theo thứ tự là ma sư Mậu Thổ, Kỷ Thổ cùng Nhâm Thủy.

Tử Bào Đại Tế Ti Nhâm Thủy Hệ trầm giọng nói:

- Hai vị, hình như đây là Át Mộc hệ đồ đằng. Nhưng sao có thể khổng lồ như vậy chứ? Cho dù là bản thể cũng không to lớn như vậy. Hơn nữa ma lực của nó thật đáng sợ. Các người nhìn xem, không khí xung

quanh cũng dần biến thành màu xanh. Rốt cuộc thì làm sao lại sinh ra nó? Những người kia từ đâu đến đây?

Tử Bào Đại Tế Ti Mậu Thổ nói:

- Ngàn vạn lần không nên công kích nó, nếu không chúng ta sẽ toi hết. Trước tiên cũng không nên quan tâm đến những người kia mà hãy nghĩ biện pháp giải quyết đóa hoa này đã. Vật này cứ như là có sinh mạng vậy, nó không ngừng hấp thu ma lực Mộc thuộc tính xung quanh. Như vậy đi, ba người chúng ta thử cùng nhau ngăn trở xem có thể cắt đứt việc hấp thu ma lực mộc thuộc tính của nó không. Không có ma lực bên ngoài bổ sung, ít nhất nó cũng không mạnh lên nữa. Ta sợ rằng, chỉ có Thiên Cơ đại nhân xuất thủ mới có thể giải quyết thôi.

Tử Bào Đại Tế Ti Kỷ Thổ cùng Nhâm Thủy rồi rít gật đầu. Bọn họ cũng không nghĩ ra được ý nào tốt hơn. Nếu đã tới rồi thì bọn họ cũng không thể không làm gì. Việc trước mắt bọn họ có thể làm chỉ là không chế không cho Sáng Thế Lục Hợp tiếp tục bành trướng.

Không hổ là ma sư cửu quan, cả ba người đồng thời phối hợp vô cùng ăn ý. Tử Bào Đại Tế Ti Kỷ Thổ phụ trợ Tử Bào Đại Tế Ti Mậu Thổ dựng nên một bức tường cao lớn bao phủ Sáng Thế Lục Hợp, tựa như nhốt Sáng Thế Lục Hợp trong một phòng giam kín như bưng vậy. Đồng thời, vị Tử Bào Đại Tế Ti Nhâm Thủy cũng xuất thủ, tạo ra một lớp băng dày bao phủ bên ngoài tường đất, làm cho căn phòng càng thêm kín kẽ. Theo bọn hắn thì phong bế cả không gian là có thể ngăn cản Sáng Thế Lục Hợp sinh trưởng. Mặc dù nó ẩn chứa ma lực khổng lồ nhưng chỉ cần không động vào nó, chắc là sẽ không nguy hiểm.

Đáng tiếc, bọn hắn nghĩ Sáng Thế Lục Hợp quá đơn giản. Đường kính đóa hoa này đã gần bốn mươi thước, hấp thu toàn bộ ma lực của Quang Minh Thiên Can Thánh đồ, thậm chí cả toàn bộ ma lực bọn họ dự trữ trong Tồn Tục Pháp Trận, hơn nữa còn được Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn trận pháp tăng phúc. Có thể tưởng tượng được ma lực của nó lớn như thế nào, thậm chí có thể sánh ngang cùng Hắc Ám Thiên Cơ. Huống chi nó còn hấp thu tất cả mộc thuộc tính của thảm thực vật cùng ma lực của hắc ám ma sư phụ cận. Mặc dù trước mắt nó không thể sánh ngang cùng Chung Cực Tất Sát Kỳ nhưng chắc chắn ăn đứt Đỉnh Cấp Siêu Tất Sát Kỳ. Vậy nên hấp lực khổng lồ của nó làm sao ba gã Tử Bào Đại Tế Ti có thể ngăn cản chứ.

Vào lúc bọn họ nghĩ rằng có thể ngăn cản được Sáng Thế Lục Hợp thì bất chợt thân thể cả ba chấn động mạnh. Ngay sau đó, vô số dấu vết như da nẻ xuất hiện dày đặc trên tường đá. Trong nháy mắt, tất cả đã nổ ầm ầm, tan thành bụi phấn. Đồng thời, bạch quang trên Sáng Thế Lục Hợp bắt đầu có chút dấu hiệu không ổn định.

893. Chương 628: Hắc Ám Thiên Cơ Rốt Cục Đã Tới

Mỗi một cánh hoa của Sáng Thế Lục Hợp bắt đầu lay động với biên độ rất nhỏ, cực hạn Át Mộc ma lực dần dần trở nên không ổn định. Điều này khiến ba gã Tử Bào Đại Tế Ti sợ hết hồn. Ngay lập tức cả ba bắt động trong không trung, không dám động đây. Bởi vì bọn họ biết, một khi vật này nổ tung, bọn họ chính là người ra đi đầu tiên.

Lúc này, ma sư có tọa kỵ ở sáu kho hàng lớn cũng từ từ chạy tới, khoảng cách đang ngày một gần. Nhưng trên mặt cả ba cũng chẳng thoải mái hơn chút nào. Vật này quá đáng sợ, một khi dẫn phát thì chẳng khác gì một vụ đại hủy diệt.

Đồng thời, Sáng Thế Lục Hợp càng cường đại, ma lực hệ bị hút khô ma lực ngày càng nhiều.

Chung Cực Tất Sát Kỳ là cấp độ của thần, nếu không có thần thao túng, muốn đạt được Chung Cực Tất Sát Kỳ nhất định rất khó. Ma lực Sáng Thế Lục Hợp cũng đang nhích gần tới trình độ Chung Cực Tất Sát Kỳ nhưng nó muốn đột phá từ Đỉnh Cấp Tất Sát Kỳ lên Chung Cực Tất Sát Kỳ cũng không dễ dàng gì.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã mang Quang Minh Thiên Can Thánh đồ rời xa Thánh Tà đảo. Cho dù vậy, bọn họ vẫn còn cảm thấy ma lực kinh khủng của Sáng Thế Lục Hợp.

Điều Khiêm Thư và Trần Tư Tuyền vẫn còn đang hôn mê. Ma lực cả bọn họ đã tiêu hao sạch sẽ, lúc này thì chẳng thể truyền tống tập thể được nữa. Bất quá, Cơ Động không lo lắng, Sáng Thế Lục Hợp đã thành

hình, hơn nữa còn kinh khủng hơn so với dự đoán của hắn. Nếu Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ hay Hắc Ám Thiên Cơ đã nhìn thấy nó rồi thì tuyệt đối không còn rảnh rỗi đối phó với bọn hắn nữa.

Việc bọn họ cần làm bây giờ là chạy thật nhanh khỏi Thánh Tà đảo. Về phần truyền tống thì nóng lòng cũng chẳng ích gì.

Trước khi rời khỏi Thánh Tà đảo, tất cả mọi người vẫn hết sức khẩn trương, nhưng ngoài khẩn trương chính là cực kỳ hưng phấn. Bọn họ có thể nghe rõ ràng những tiếng tim đập kích động của bạn bè. Tất cả nhìn Cơ Động đều thêm vài phần sùng kính. Mặc dù tuổi của bọn họ không khác biệt lắm nhưng Cơ Động lại là người gần như nhỏ nhất. Vậy nhưng giờ khắc này, trong mắt bọn họ, địa vị của Cơ Động đã tăng lên một tầng thứ khác. Khi ở bảo khố dưới lòng đất của thương hội Ngốc Có Tiền, bọn họ đều đã thấy qua Sáng Thế Lục Hợp của Trần Tư Tuyền, nhưng liệu có ai nghĩ như Cơ Động? Có ai nghĩ đến việc dùng kỹ năng này tấn công Hắc Ám đại quân đâu!

Từ lần hành động này có thể nhìn ra, không phải Cơ Động nhất thời nảy lòng tham mà đã có kế hoạch từ trước, chẳng qua tới giờ mới sử dụng mà thôi. Nếu không thì hắn cũng chẳng thể an bài hoàn hảo như thế. Khi bọn hắn rời khỏi Thánh Tà đảo, ai cũng có thể thấy Sáng Thế Lục Hợp kinh khủng, nhưng có thể khẳng định, lần hành động này nhất định sẽ vang dội hơn hai lần trước ở Hắc Ám Thần miếu. Cho dù không thể quét ngang Thánh Tà đảo, chỉ cần Sáng Thế Lục Hợp nổ tung, với cường độ hiện tại thì bao trùm phạm vi trăm dặm tuyệt đối không có vấn đề gì. Nhất định những kho hàng Hắc Ám Thiên Cơ bố trí tại Thánh Tà đảo sẽ bị hủy diệt.

- Cơ Động, Sáng Thế Lục Hợp có thể nổ tung không? Liệu nó có bị Hắc Ám ma sư triệt tiêu không?

Sau khi rời khỏi phạm vi Thánh Tà đảo, tâm tình mọi người cũng bớt khẩn trương nhiều, dù sao cũng đã đi rất xa rồi, chỉ dựa vào Ngũ Hành Âm Dương Giới, ít nhất bọn họ cũng sẽ không chết bởi Sáng Thế Lục Hợp. Cho dù là Chung Cực Tất Sát Kỹ thì cũng phải có phạm vi nhất định. Người vừa mở miệng hỏi chính là Thiên Cơ, hắn mới được Cơ Động thả ra khỏi Chu Tước Thủ Trắc. Hắn vừa ra, Cơ Động ngay lập tức tiến hành linh hồn dung hợp. Thiên Cơ vẫn có cảm giác Cơ Động định dùng linh hồn lực làm gì đó nhưng thủy chung vẫn không biết cụ thể là gì.

Cơ Động khẽ mỉm cười nói:

- Yên tâm đi. Đã mất công tặng đại lễ cho bọn họ thì nhất định phải để họ biết lễ vật tốt hay xấu chứ. Lúc chúng ta rời đi, ma lực của Sáng Thế Lục Hợp đã vượt quá tầm ngăn cản của những Hắc Ám ma sư bình thường rồi, cho dù Hắc Ám Thiên Cơ tự chạy tới cũng không thể làm gì. Muốn hòa tan ma lực của Sáng Thế Lục Hợp chỉ có cách dùng ma lực hỏa thuộc tính dung hòa từng chút, từng chút một, hơn nữa cường độ ma lực còn phải vượt qua Sáng Thế Lục Hợp nữa. Hắc Ám Thiên Cơ còn bó tay thì bọn họ tìm đâu ra người làm việc đó chứ. Nếu như Lý Vinh Hạo thông minh thì nhất định Hắc Ám Thiên Cơ đã lên tới Thánh Tà đảo. Hiện tại ta chỉ muốn nhìn về mặt của hắn thôi. Còn về phần Sáng Thế Lục Hợp, nó có thể nổ tung không ư? Cái này mọi người không cần phải lo lắng.

Về mặt của Hắc Ám Thiên Cơ như thế nào ư? Chắc là khó coi vô cùng, bởi Lý Vinh Hạo cùng Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ nhìn thấy hắn cũng cảm như hén, chẳng dám ho he gì cả.

Vâng! Hắc Ám Thiên Cơ lúc này đã giận xanh cả mặt. Thậm chí cơ thịt trên mặt còn giật liên hồi. Sau khi hắn truyền tống tới Thánh Tà đảo, ngay lập tức liền lao thẳng về phía Sáng Thế Lục Hợp. Ngay khi thấy được Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ, hắn liền tát mạnh Lý Vinh Hạo một cái, khiến Lý Vinh Hạo văng hẳn ra khỏi Hắc Long, cũng may tên này đã đột phá cứu quan, nếu không thì giờ đã tan xác rồi.

- Ngu xuẩn, chẳng lẽ ngươi còn chưa rõ ràng tình huống hiện tại? Nhanh đưa bọn hắn trở về, đồng thời ra lệnh cho tất cả ma sư, chiến sĩ chạy thật nhanh về phía Hồng Liên Thiên Hỏa. Nếu còn chưa bị Hồng Liên Thiên Hỏa thiêu đốt thì cố gắng tiến lại gần sát nó. Ở đó chờ ta về tính sổ.

Thanh âm tức giận của Hắc Ám Thiên Cơ làm các Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ im thin thít, không dám hé răng nói nửa lời. Lý Vinh Hạo liền nhảy trở lại lưng của Hắc Long, lúc này má trái của hắn đã sưng như chiếc bánh bao. Còn Hắc Ám Thiên Cơ, sau khi lưu lại những lời đó liền lao vút đi như tia chớp đen, biến mất tại bầu trời đêm.

- Ca, ca không sao chứ?

Hạt Tử nhìn ca ca ân cần, lòng đầy lo lắng cùng tức giận.

Lý Vĩnh Hạo phun ra hai cái răng, gương mặt lạnh lùng, trầm giọng nói:

- Lui về, cứ làm theo lời của Thiên Cơ đại nhân.

Cũng không phải chỉ mình Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ đi tìm hiểu nguyên nhân, mà để chắc chắn, Lý Vĩnh Hạo còn mang theo bốn gã Tử Bào Đại Tế Ti, hai gã hồng bào đại tế ti đang trú đóng ở đại doanh, những người này đều là lực lượng trung thành nhất của bọn họ trong doanh địa.

- Ca, Thiên Cơ đại nhân chẳng công bằng gì cả, chẳng phải ca đã báo cho hắn rồi sao. Ta...

Hạt Tử vô cùng bất mãn nhìn theo phương hướng Hắc Ám Thiên Cơ vừa rời đi. Nỗi oán hận trong lòng nàng cũng không chỉ bởi lần này. Không chỉ là nàng, tất cả Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ đều nhìn Lý Vĩnh Hạo, mà sắc mặt mỗi người đều vô cùng khó coi.

- Hắn đối xử với chúng ta như chó giữ nhà vậy.

Hắc Ám Bính Hỏa Thánh đồ phẫn nộ gầm nhẹ.

- Đủ rồi!

Lý Vĩnh Hạo giận dữ quát, ánh mắt sắc bén quét qua mọi người.

- Các người nhớ kỹ cho ta, nếu không có Thiên Cơ đại nhân thì đã không có chúng ta rồi. Bất luận Thiên Cơ đại nhân đối xử với chúng ta ra sao, chúng ta cũng vẫn là những thuộc hạ trung thành nhất của hắn. Mau trở về truyền đạt lại mệnh lệnh của Thiên Cơ đại nhân thôi.

Vừa nói hắn vừa điều khiển Hắc Long, dẫn các Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ trở về đại doanh. Mặc dù trên miệng hắn nói thế nhưng trong lòng nghĩ như thế nào cũng chỉ có mình hắn mới biết.

Bốn loại ma lực trong cơ thể Hắc Ám Thiên Cơ toàn lực vận chuyển, làm cho tốc độ của mình tăng tới mức tối đa, với tu vi thánh cấp đỉnh của hắn, mặc dù không thể chạy nhanh như tia chớp nhưng cũng vượt qua hẳn tốc độ thông thường của cửu quan ma sư. Tốc độ của hắn lúc này hoàn toàn sánh ngang với tốc độ của Cơ Động khi thi triển Đằng Xà Thiểm.

Tuy tốc độ bây giờ của hắn đã rất nhanh nhưng cũng không thể làm giảm bớt lo lắng. Thậm chí lúc này hắn còn có chút run sợ. Với tu vi của hắn, ngay khi đặt chân lên Thánh Tà đảo, hắn đã cảm nhận được cấp bậc của Sáng Thế Lục Hợp. Mặc dù đoán được đây không phải do thần cấp thi triển nhưng chỉ với việc Sáng Thế Lục Hợp không ngừng hấp thu ma lực bên ngoài cũng đủ để lòng hắn rối loạn. Nếu không thì hắn đã chẳng bật tai Lý Vĩnh Hạo ngay khi vừa thấy mặt. Đúng như Cơ Động nói, Thánh Tà đảo mới là địa phương quan trọng nhất đối với Hắc Ám Thiên Cơ. Hắn cực kỳ hiểu chiến, tụ tập mấy trăm vạn đại quân ở đây, hơn nữa còn mang tới đây số lượng lương thảo, quân trang để bằng đầy người dùng trong ba năm. Cũng chính bởi vì hắn mạnh mẽ chiếm dụng nhiều tài nguyên vậy mới làm cả Hắc Ám Ngũ Hành đại lục chịu cảnh lầm than. Thử hỏi, lượng tài nguyên có thể ảnh hưởng đến cả đại lục phải lớn như thế nào chứ?

Trừ Hắc Ám đại quân cùng Hắc Ám ma quân, các phương diện hậu cần khác cũng vô cùng khủng bố, tổng số lượng còn hơn binh lính. Cộng tất cả lại, số lượng đã vượt qua ngàn vạn người. Dù cho nói Hắc Ám Thiên Cơ đã tụ tập tất cả tinh hoa tại Hắc Ám Ngũ Hành đại lục cũng không ngoa. Hắc Ám Thiên Cơ cũng quá tự tin, cho dù Liệt Diễm xuất hiện cũng không ảnh hưởng đến sự tự tin của hắn. Bởi vì trước kia hắn chỉ bị Liệt Diễm đuổi đi, cộng thêm sự xuất hiện của Hồng Liên Thiên Hỏa, nên Hắc Ám Thiên Cơ đã ý thức được vị nữ thần kia nhất định có hạn chế rất lớn, nếu không đã chẳng dễ dàng bỏ qua cho hắn. Hắn lại càng không tin có thần nhân trợ giúp Quang Minh Ngũ Hành đại lục.

Mấy năm Hồng Liên Thiên Hỏa xuất hiện, chẳng những Hắc Ám Thiên Cơ không tiêu giảm quân phí, ngược lại càng ngày càng tăng cao, điên cuồng thu sưu cao thuế nặng làm cho Hắc Ám đại quân càng ngày càng khủng bố. Đây chính là tài phú của mười đời Hắc Ám Thiên Cơ. Lượng ma sư đông đảo như thế hoàn toàn vượt qua Quang Minh Ngũ Hành đại lục. Nói chuẩn xác thì Hắc Ám Thiên Cơ đã nhịn quá lâu rồi, một khi Hồng Liên Thiên Hỏa bị dập tắt, nhất định hắn sẽ dùng thế sét đánh không kịp bưng tai để quét sạch mọi lực lượng phản kháng trên Quang Minh Ngũ Hành đại lục, thống nhất toàn bộ thế giới.

Hắn cũng tâm sự với Phát Thụy, sau khi thống nhất hắn sẽ giao quyền thống trị cho Phát Thụy, bởi vì hắn cũng chẳng am hiểu việc này. Khi đó hắn sẽ đi tìm Cúc Hoa Trư, tấn thăng làm thần, sau đó sẽ trở thành Thái Thượng Hoàng của cả thế giới, vĩnh viễn thống trị tất cả. Về tình huống của thần giới hắn không biết, nhưng hắn cũng rõ ràng thần giới chắc chắn không can thiệp vào việc loài người tu thành thần.

Lúc đó, có lẽ hắn là chúa tể vĩnh viễn của thế giới. Đây cũng là ước mơ lớn nhất của hắn, mà theo hắn, khoảng cách thành hiện thực cũng đã rất gần. Nhưng vào lúc này, tại Thánh Tà đảo, hắn đã cảm nhận được hơi thở của Chung Cực Tất Sát Kỹ, điều này thật sự làm hắn kinh hãi muốn chết.

Chung Cực Tất Sát Kỹ, chỉ thuộc về thần. Mặc dù hiện tại Hắc Ám Thiên Cơ có tu vi thánh cấp đỉnh, nhưng cũng không thể thi triển được Chung Cực Tất Sát Kỹ. Với ma lực của mình, hắn có thể thi triển được mười cái Đỉnh Cấp Siêu Tất Sát Kỹ, nhưng tuyệt không thể hoàn thành được một cái Chung Cực Tất Sát Kỹ được. Hắn hết sức rõ ràng, một khi Chung Cực Tất Sát Kỹ này bùng nổ, vậy thì tất cả người của Hắc Ám Ngũ Hành đại lục trên Thánh Tà đảo chẳng có ai còn sống cả, kể cả chính bản thân hắn cũng chưa chắc có thể yên ổn tránh thoát. Thậm chí cả bên kia eo biển cũng có thể chịu ảnh hưởng. Loại tổn thất như vậy hắn không chịu nổi, mà cả Hắc Ám Ngũ Hành đại lục cũng không chịu nổi. Mặc dù hắn đã đánh giá các Quang Minh Thiên Can Thánh đồ rất cao rồi, nhưng thật sự hắn chẳng thể nghĩ đến việc Quang Minh Thiên Can Thánh đồ có thể tạo ra được một cái kỹ năng có thể tự động hấp thu ma lực xung quanh để phát triển thành Chung Cực Tất Sát Kỹ như vậy cả.

Rốt cuộc, sau một khắc toàn lực phi hành, Hắc Ám Thiên Cơ đã thấy được ánh sáng kinh khủng đó, hắn nhanh chóng giảm tốc độ. Lúc này, trước mặt Hắc Ám Thiên Cơ là mấy ngàn ma sư đang thức thủ vô sách trước Sáng Thế Lục Hợp, hơn nữa, trên mặt đất cũng nằm la liệt hắc ám ma sư, dĩ nhiên, tất cả đều là ma sư mộc hệ.

Chỉ cần liếc qua Sáng Thế Lục Hợp,

Hắc Ám Thiên Cơ đã có thể biết được lai lịch cùng trình độ kinh khủng của kỹ năng này. Dù sao hắn cũng là thánh cấp đỉnh cường giả, trừ Trần Tư Tuyên ra, hắn hiểu rõ Chung Cực Tất Sát Kỹ hơn bất kỳ một gã Quang Minh Thiên Can Thánh đồ nào.

Sáng Thế Lục Hợp vẫn đang tiếp tục hấp thu mộc nguyên tố trong không khí, chỉ là tốc độ tăng thể tích của nó đã chậm lại rất nhiều. Mộc nguyên tố gần nó đã sớm bị cắn nuốt, mà ở xa hơn, chỉ có những ma sư mộc hệ đang canh giữ gần Hồng Liên Thiên Hỏa mới có dồi dào Mộc nguyên tố. Nhưng cũng bởi vì khoảng cách xa mà nó cũng cần thời gian hấp thụ dài hơn.

Lúc này, đường kính của Sáng Thế Lục Hợp đã vượt quá năm mươi thước, ngay khi thấy nó, Hắc Ám Thiên Cơ không nhận được mà rung mình. Hắn hoàn toàn có thể khẳng định, Sáng Thế Lục Hợp nhất định có thể phát ra uy lực cường đại của Chung Cực Tất Sát Kỹ. Hơn nữa, hắn cũng không giống như Quang Minh Thiên Can Thánh đồ, lúc thấy Sáng Thế Lục Hợp, hắn cũng đã biết khi nào thì đồ đằng tự sáng tạo ra này có thể đột phá đến Chung Cực Tất Sát Kỹ. Chỉ cần đường kính của Sáng Thế Lục Hợp vượt qua một trăm thước, cũng là lúc nó lột xác thành Chung Cực Tất Sát Kỹ. Tới lúc đó, đừng nói đến việc Hắc Ám Thiên Cơ sẽ cứu vãn hắc ám đại quân mà đến bản thân hắn có thoát được hay không cũng là vấn đề.

894. Chương 629: Sáng Thế Lục Hợp – Quang Mang Của Sáng Thế (sáng Tạo)

Hắc Ám Thiên Cơ thở phào nhẹ nhõm, bởi vì Sáng Thế Lục Hợp hiện giờ chỉ được coi là một nửa Chung Cực Tất Sát Kỹ, vẫn còn có thể vãn hồi được cục diện. Trên thực tế, mặc dù Sáng Thế Lục Hợp đạt được trụ cột Chung Cực Tất Sát Kỹ nhưng để trở thành Chung Cực Tất Sát Kỹ thật sự còn rất khó khăn. Trước đây, Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới có thể trở thành Chung Cực Tất Sát Kỹ cũng bởi vì nó ngưng tụ lôi điện ngàn vạn năm, bản thân đã có thể sản sinh ra thần khí như Lôi Ngục Thần Phủ. Còn Sáng Thế Lục Hợp, thời gian ra đời đã ngắn lại còn không được cung cấp đủ mộc nguyên tố, thể tích càng lớn thì càng chậm. Việc nó đột phá đường kính trăm thước đã không thể nào. Trừ khi nó được cung cấp thêm thật nhiều mộc nguyên tố.

Ánh mắt sắc bén của Hắc Ám Thiên Cơ nhìn chăm chú, linh hồn thánh cấp đỉnh của hắn nhanh chóng tỏa ra phạm vi trăm dặm xung quanh. Hắn không vội vàng động vào Sáng Thế Lục Hợp, bởi vì hắn sợ Quang

Minh Thiên Can Thánh đồ còn ẩn nấp xung quanh. Việc Hắc Ám Thần miếu tổn thất thảm trọng sau hai lần bị tập kích cũng không làm hấn lo lắng, nhưng Sáng Thế Lục Hợp xuất hiện lại làm hấn cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt. Bất luận kỹ năng này đến từ đâu, từ quyển trục hay do nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ thi triển thì cũng đã tạo nên sự uy hiếp đáng sợ đối với Hắc Ám Thiên Cơ. Cũng từ giờ khắc này, Hắc Ám Thiên Cơ mới coi Quang Minh Thiên Can Thánh đồ là đối thủ cùng cấp bậc với mình.

Việc vị Hắc Ám Thiên Cơ cao ngạo nhận thức như vậy đã làm địa vị của nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ trong lòng hấn vượt qua Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ.

Sau khi biết được Quang Minh Thiên Can Thánh đồ không còn ở gần đó nữa, Hắc Ám Thiên Cơ lại thở phào một hơi. Mặc dù Sáng Thế Lục Hợp chứa đựng ma lực khổng lồ nhưng với Hắc Ám Thiên Cơ không phải là uy hiếp không thể hóa giải.

- Lũ phế vật, cút hết cho ta, đã đến Thánh Tà đảo rồi còn không biết làm gì. Mau cút về doanh địa đi.

Tiếng rống giận của Hắc Ám Thiên Cơ làm cho Hắc Ám ma sư cảm như hén. Trên thực tế, khi hấn xuất hiện, Tử Bào Đại Tế Ti cùng toàn bộ hắc ám ma sư đều đã quỳ xuống. Lúc này, nghe được mệnh lệnh của hấn, cả đám như được đại xá. Tất cả rối rít đứng dậy, thi lễ xong liền trốn thật xa như chó nhà có tang. Đối với bọn hấn, mệnh lệnh này đúng là chuyện tốt.

Hắc Ám Thiên Cơ không thèm để ý đến bọn họ, ánh mắt của hấn đều ngưng tụ ở Sáng Thế Lục Hợp, lăm lăm:

- Đây là sáng tạo đồ đẳng. Người có thể thi triển kỹ năng này tuyệt đối là thiên tài. Không nghĩ tới, bên trong Quang Minh Thiên Can Thánh đồ, ngoại trừ gã tiểu tử song hỏa thuộc tính vẫn còn một ma sư một hệ cường đại như vậy. Thật sự đã xem thường đám kiến hôi này rồi. Đến cả ta, muốn thi triển một kỹ năng như vậy cũng cần phải dùng toàn lực, sơ sẩy một chút liền thất bại ngay. Nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ có thể sở hữu lực khổng lồ chế như vậy sao?

Cũng khó trách sự nghi ngờ của Hắc Ám Thiên Cơ, kể cả cường giả thánh cấp cũng gần như không thể thi triển kỹ năng sáng tạo đồ đẳng này. Đây cũng không phải ma lực mạnh yếu có thể quyết định mà là lực khổng lồ. Không có lực khổng lồ thần cấp, ai dám khẳng định mình có thể hoàn thành kỹ năng sáng tạo đồ đẳng thành công chứ. Mặc dù uy lực không lớn nhưng hấn cũng hoàn toàn nể phục lực khổng lồ của Trần Tư Tuyền. Thật sự hấn cũng không biết, Quang Minh Ất Mộc Thánh đồ hiện tại chính là Liệt Diễm nữ hoàng trước kia. Sáng tạo ra kỹ năng huyền bí này, tất cả đều nhờ vào phần thần thức còn lại của Liệt Diễm. Hấn có muốn bắt chước kỹ năng này cũng không thể thực hiện được.

Hấn có sợ hãi thật đấy, nhưng cũng rất tức giận bởi trong ngũ hành thuộc tính, hấn thiếu hụt chính là một thuộc tính. Nếu như có một thuộc tính, vậy thì hấn nhất định có thể đẩy bán Chung Cực Tất Sát Kỹ này lên trời cao như Thái Trùng Miện Hạ Lâm Xung đã làm trước đây, khiến nó nổ tung trên trời, không gây chút ảnh hưởng nào cho Thánh Tà đảo. Thậm chí hấn hoàn toàn có thể ném đóa hoa này về phía Hồng Liên Thiên Hỏa. Mặc dù chỉ là một nửa Chung Cực Tất Sát Kỹ, nhưng nhất định có thể đẩy nhanh thời gian lụi tàn của Hồng Liên Thiên Hỏa, càng giúp cho Hắc Ám đại quân đánh thẳng sang Quang Minh Ngũ Hành đại lục.

Đáng tiếc, tất cả đều chỉ là giả thiết, cũng không phải là chân thật. Hắc Ám Thiên Cơ không có một thuộc tính, mặc dù đủ cả bốn thuộc tính khác nhưng hấn cũng không thể di chuyển đóa Sáng Thế Lục Hợp kinh khủng này.

Hơi suy nghĩ một chút, Hắc Ám Thiên Cơ liền nghĩ ra phương pháp giống hệt ý nghĩ của Cơ Động. Hấn chậm rãi phóng ra bạch sắc hỏa diễm nhàn nhạt. Hấn đã biết bốn nguyên của Sáng Thế Lục Hợp là Hỗn Độn Mộc. Như vậy, muốn hóa giải Hỗn Độn Mộc, hấn chỉ có thể dựa vào Hỗn Độn Hỏa, lợi dụng nguyên lý một sinh hỏa, sử dụng Hỗn Độn Hỏa để tăng phúc, sau đó cố gắng hấp thu thứ Hỗn Độn Hỏa đã được tăng phúc kia, còn nếu không thể hấp thu được thì phóng thẳng lên trời thôi. Mặc dù cả quá trình khá phiền toái, cũng cần tiêu hao rất nhiều ma lực nhưng điều đó cũng không phải không thực hiện được.

Nghĩ được đến thế, sắc mặt của Hắc Ám Thiên Cơ có vẻ dễ nhìn hơn một chút. Hấn lạnh lùng nhìn về Hắc Ám Ngũ Hành đại lục, trong lòng thầm nhủ: Quang Minh Thiên Can Thánh đồ, giỏi lắm! Các người cứ chờ

đó, sau khi ta giải quyết xong việc ở đây, nhất định sẽ toàn lực truy tìm các người. Bản thân ta muốn nhìn xem, các người có thể thi triển mấy kỹ năng như vậy đây.

Trong tiềm thức của Hắc Ám Thiên Cơ vẫn không muốn thừa nhận, hoặc là nói không chịu tin kỹ năng này là do Quang Minh Thiên Can Thánh đồ thi triển. Hắn cho rằng đây là một quyền trục còn sót lại từ thượng cổ.

Nghĩ là làm, Hắc Ám Thiên Cơ bắt đầu hành động. Hỗn Độn Hỏa chậm rãi khuếch trương thành một vòng xoáy đường kính trăm mét bao phủ Sáng Thế Lục Hợp.

Sự thật chứng minh, ý nghĩ của hắn hoàn toàn chính xác. Khi Hỗn Độn Hỏa vừa xuất hiện, ngay lập tức Sáng Thế Lục Hợp liền yên tĩnh, mặc thuộc tính vẫn bị lôi kéo tới đây nhưng đều bị ngăn cản bên ngoài Hỗn Độn Hỏa, bị Hỗn Độn Hỏa trực tiếp cắn nuốt. Dưới sự kích thích của Sáng Thế Lục Hợp, Hỗn Độn Hỏa lập tức bùng cháy, mức độ kinh khủng của nó làm Hắc Ám Thiên Cơ chấn động.

Hắn hoàn toàn có lý do tin tưởng, nếu mình có thể nhận được không ít chỗ tốt từ Hỗn Độn Hỏa khổng lồ như vậy, nói không chừng có thể tiến thêm một bước đến thần cấp. Chỉ cần tìm được Cúc Hoa Trư, việc đột phá thần cấp càng thêm thuận lợi.

Đáng tiếc là Hắc Ám Thiên Cơ cũng không biết, ngay khi hắn dùng Hỗn Độn Hỏa bao phủ Sáng Thế Lục Hợp thì Cơ Động đang điều khiển Đại Diễn Thánh Hỏa Long vượt qua cứ điểm Hắc Ám đại quân, tiến sâu vào Hắc Ám Ngũ Hành đại lục chợt mở bừng hai mắt, hai đạo thần quang phóng xuất ra từ hai con người, đồng thời một ý niệm trong đầu hắn cũng bộc phát theo.

Oanh...

Hắc Ám Thiên Cơ còn đang đắm chìm trong viễn cảnh tu vi tăng tiếng thì bất chợt xuất hiện một tiếng vang thật lớn đưa hắn trở về thực tại. Hắn hoảng sợ phát hiện ra dưới đáy Sáng Thế Lục Hợp, có một luồng hỗn hợp ma lực hai màu vàng đen ầm ầm bộc phát. Sau vụ nổ, Sáng Thế Lục Hợp run rẩy mãnh liệt, ngay sau đó, đóa Sáng Thế Lục Hợp bộc phát như núi lửa phun trào. Hỗn Độn Hỏa hắn bố trí bên ngoài bị dập tắt hoàn toàn, mà cỗ lực lượng kinh khủng kia lại như muốn cắn nuốt tất cả.

Vào lúc này, Hắc Ám Thiên Cơ liền thể hiện ra thực lực cường hãn của bản thân. Trước tình huống đó, hắn đã có lựa chọn vô cùng chính xác, đó là: quay đầu bỏ chạy.

Toàn bộ ma lực trong cơ thể vận chuyển, khiến cơ thể hắn như tia chớp phá vỡ hư không, bay thẳng về phía Hồng Liên Thiên Hỏa. Khi Sáng Thế Lục Hợp run rẩy, hắn đã biết bán Chung Cực Sát Sát Kỹ này sắp bộc phát rồi. Hắn thật sự hối hận, tại sao lúc mới tới mình không kiểm tra cẩn thận tình huống xung quanh Sáng Thế Lục Hợp chứ.

Thật ra cũng không thể nói Hắc Ám Thiên Cơ chủ quan được, tất cả là do Cơ Động quá xảo hoạt. Hắn đã chôn sâu một lọ cực hạn song hỏa Ma Kỹ Tửu phía dưới Sáng Thế Lục Hợp. Mặc dù linh hồn tu vi thánh cấp đỉnh của Hắc Ám Thiên Cơ rất cường đại nhưng tình huống xung quanh Sáng Thế Lục Hợp vẫn bị nguyên lực mặc thuộc tính khổng lồ che giấu. Trừ phi hắn đào một đường hầm chui xuống phía dưới Sáng Thế Lục Hợp để quan sát mới có thể phát hiện ra được bình ma kỹ tửu đó.

Lúc trước Cơ Động vẫn duy trì linh hồn dung hợp cùng Quang Minh Thiên Cơ chính vì cảm nhận tình huống xung quanh Sáng Thế Lục Hợp. Chỉ cần nó gặp ngăn trở liền dẫn động bình ma kỹ tửu này. Sáng tạo khó khăn thật đấy nhưng hủy diệt lại đơn giản lắm. Lực nổ tung mãnh liệt của cực hạn song hỏa đủ để Sáng Thế Lục Hợp thật sự bộc phát.

Tốc độ của Hắc Ám Thiên Cơ không chậm nhưng hắn cũng chỉ đi được khoảng cách vạn thước thì sau lưng liền truyền đến luồng lực lượng khủng bố không thể ngăn cản rồi.

Đóa Sáng Thế Lục Hợp như khởi điểm, bắt đầu từ nó một luồng hào quang bạch sắc chói lọi, tràn ngập khí tức sinh mệnh, ma lực khổng lồ giống như Sinh Mệnh Hải lan tràn trong nháy mắt nhuộm trắng tất cả những nơi nó đi qua.

Bạch quang của Sáng Thế Lục Hợp hoàn toàn khác với Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới, nó không hề nổ vang dữ dội mà chẳng hề có âm thanh. Sinh Mệnh Hải mệnh mông lạng lẽ lan tràn. Những nơi nó đi qua, tất cả mọi vật đều được bao phủ trong sinh mệnh lực khổng lồ.

Hắc Ám Thiên Cơ chính là kẻ đứng mũi chịu sào. Điều duy nhất hắn có thể làm được là ngưng tụ toàn bộ ma lực của mình thành ngàn vạn tấm lá chắn ngăn trở phía sau lưng. Thế nhưng rất nhanh, thân thể hắn cũng biến mất trong ánh sáng trắng đó. Có thể thấy rõ ràng rất nhiều máu tươi điểm xuyết bên trong, hiển nhiên đây là máu của Hắc Ám Thiên Cơ. Hắn ở gần Sáng Thế Lục Hợp như vậy, cho dù có kịp thời dùng bốn loại thuộc tính Hỗn Độn Lực hộ thể cũng không dễ dàng thoát thân được.

Những nơi Sáng Thế Lục Hợp đi qua đều bừng bừng sinh cơ. Ngoại trừ Hắc Ám Thiên Cơ, những người chịu tai ương đầu tiên chính là đội Hắc Ám ma sư trú đóng tại sáu kho hàng đang rút lui kia. Trong suy nghĩ của bọn họ, không có chuyện gì Hắc Ám Thiên Cơ không làm được, có vị Thiên Cơ đại nhân vĩ đại tọa trấn, cho dù ma lực Mộc Hệ kia có khổng lồ hơn nữa cũng nhất định không tạo nổi uy hiếp. Nhưng khi bạch quang phủ xuống, bọn họ đã chẳng thể suy nghĩ được gì nữa cả.

Chống cự ư? Né tránh sao? Làm sao có thể! Không có bất kỳ cơ hội nào né tránh Chung Cực Tắt Sát Kỹ cả. Trừ khi bọn họ có bản lĩnh của Liệt Diễm, dùng một Chung Cực Tắt Sát Kỹ cường đại hơn hóa giải thì may ra. Nhưng bọn họ có bản lĩnh đó sao? Dĩ nhiên là không rồi. Mặc dù chỉ là một nửa Chung Cực Tắt Sát Kỹ nhưng cũng đã quá đủ để hủy diệt bọn họ.

Chung Cực Tắt Sát Kỹ khác nhau có những hiệu quả hoàn toàn khác nhau.

Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới trước kia làm cả vùng đất trở nên khô cằn. Nhưng Sáng Thế Lục Hợp lại khác. Nó hoàn toàn xứng đáng với hai chữ Sáng Thế. Tác dụng của kỹ năng này chính là tước đoạt tính mạng cùng sáng tạo tính mạng. Tính mạng cũ bị nó tước đoạt sau đó nó lại sáng tạo ra những tính mạng hoàn toàn mới.

Mộc Hệ ma kỹ vĩnh viễn không cuồng bạo, tràn đầy tính hủy diệt như Hỏa Hệ. Nó là hiện thân của sáng tạo.

Khi Hắc Ám ma sư bị bạch quang bao phủ, tất cả như dừng hẳn lại, bảo trì động tác ngay trước đó. Đồng thời, sinh mệnh lực trong cơ thể họ bị quét sạch, thế nhưng cơ thể họ cũng không bị ma lực kinh khủng này hủy diệt, mà lập tức biến thành những bụi cây đứng ở đúng vị trí đó. Chỉ trong chốc lát, mấy ngàn ma sư đã biến thành từng mảng rừng rậm, cùng với đó, trên mặt đất, vô số loài thực vật cũng bắt đầu sinh trưởng.

Sáng Thế Lục Hợp cắn nuốt rất nhiều ma lực mộc thuộc tính, nhưng khi nó bộc phát, sinh mệnh khí tức phát ra còn nồng đậm hơn rất nhiều, huống chi tất cả sinh mệnh đều chuyển thành thực vật.

Từ một ý nào đó, đây là dạng chuyển hóa sinh mệnh, cũng là ban phát sinh mệnh. So sánh với Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới thì nó nhân từ hơn rất nhiều. Dù sao nó hủy diệt Hắc Ám ma sư nhưng đồng thời cũng sáng tạo ra rừng rậm. Nếu như nó thực sự là Chung Cực Tắt Sát Kỹ thì Hồng Liên Thiên Hỏa cũng sẽ bị nó hòa tan.

895. Chương 630: Bụi Cây Trên Đầu Của Hắc Ám Thiên Cơ

Bạch sắc quang mang không ngừng lan xa hơn trăm dặm, sáu kho hàng lớn có thể so sánh với sáu tòa thành thị trên Thánh Tà đảo. Nhưng chỉ sau một khắc cũng bị cắn nuốt hoàn toàn.

Bất luận là Hắc Ám ma sư hay những thợ thủ công, nhân viên hậu cần, tiếp liệu của Hắc Ám Ngũ Hành đại lục đều hóa thành một gốc đại thụ, sống dưới một hình thức khác. Còn các kiến trúc đều bị bạch quang lãng lẽ hòa tan, tất cả quân nhu, lương thảo đều biến thành chất dinh dưỡng dung nhập vào đất mẹ.

Sáu kho hàng có số lượng quân lính mỗi kho đều lên đến mười vạn, hơn nữa có ba ngàn tên Hắc Ám ma sư cùng hơn ba mươi vạn thợ thủ công, nhân viên tiếp liệu, hậu cần. Tổng số không dưới năm mươi vạn người. Cả sáu kho hàng là ba trăm vạn người. Nhưng chỉ sau một giây bạch quang đi qua, bọn hắn đã biến thành một mảnh rừng rậm mênh mông vô bờ, xanh biếc, tràn đầy hơi thở sự sống. Chắc chắn ai biết, một nơi trong lành như vậy vừa có rất nhiều sinh mệnh bị hủy diệt!

Dấu vết duy nhất bọn họ lưu lại chính là tinh miện của bản thân. Mà Hắc Ám ma sư có tu vi càng mạnh thì đại thụ cũng càng cao lớn, tươi tốt. Đó là do khí huyết cường đại của bọn họ bồi dưỡng nên.

Bạch quang vẫn tiếp tục lan tràn, kỳ dị chính là, nó cứ bình thản lan tràn vậy thôi, biển rộng cũng không có bất kỳ ảnh hưởng, bởi vì ánh sáng do Sáng Thế Lục Hợp phát ra hoàn toàn xẹt ngang trên mặt biển.

Còn một điểm khác biệt nữa giữa Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới với Sáng Thế Lục Hợp. Đó là thời gian của Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới rất dài, nếu không có Liệt Diễm thì sợ rằng nó phải kéo dài ít nhất ba ngày. Trong khi đó, từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, Sáng Thế Lục Hợp chỉ tốn mười phút.

Dù sao nó cũng chưa phải là Chung Cực Tắt Sát Kỹ, một nửa Chung Cực Tắt Sát Kỹ cùng Chung Cực Tắt Sát Kỹ vẫn có chênh lệch khổng lồ. Sinh mệnh khí tức vẫn lan tràn trên Thánh Tà đảo đến khi cách Hồng Liên Thiên Hỏa trăm dặm mới lặng lẽ tán đi. Còn phía bên kia, ba phần năm cứ điểm Hắc Ám đã bị nó cắn nuốt.

Chỉ mười phút đồng hồ ngắn ngủi thôi, trong phạm vi bạch quang bao phủ, trừ eo biển ngăn cách Thánh Tà đảo và Hắc Ám Ngũ Hành đại lục ra, tất cả đều được bao phủ trong một màu xanh biếc, tất cả tính mạng đều đã biến thành cây cỏ.

Hắc Ám đại quân trú đóng tại tiền tuyến vô cùng khổng lồ. Mặc dù bọn Lý Vĩnh Hạo nhận được mệnh lệnh của Hắc Ám Thiên Cơ xong liền trở về, truyền đạt tất cả hắc ám ma sư mau chóng chạy về hướng Hồng Liên Thiên Hỏa. Nhưng di chuyển cả một doanh trại khổng lồ thật sự rất khó khăn. May là vị trí bọn họ trú đóng không cách Hồng Liên Thiên Hỏa quá xa. Khi Sáng Thế bộc phát, không biết có bao nhiêu Hắc Ám ma quân cùng Hắc Ám binh lính tận mắt chứng kiến những đồng đội mới lúc trước còn đang nói cười của mình biến thành cây cối. Chỉ trong phút chốc, doanh trại của bọn họ đã bị cắn nuốt một nửa, đồng thời, cũng có một phần ba bị thiêu đốt mà chết do tiến tới quá gần Hồng Liên Thiên Hỏa.

Ngây dại! Chiến sĩ Hắc Ám Ngũ Hành đại lục cũng thế, ma sư cũng vậy, về mặt tất cả lúc này đều ngây dại. Nhưng sâu trong đôi mắt của bọn họ có thể thấy rõ ràng sự sợ hãi. Sự sợ hãi toát ra từ tận linh hồn.

Đúng thế! Những điều vừa phát sinh hoàn toàn vượt qua nhận thức của bọn họ. Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Chẳng ai biết cả. Bởi bạch quang chợt đến rồi chợt đi, lưu lại cho bọn họ một mảnh rừng xanh biếc vô tận cùng với sự biến mất của chiến hữu và doanh trại.

- Con mẹ nó, có ai cho ta biết chuyện gì vừa xảy ra không?

Một gã tướng quân tính khí nóng nảy nổi giận gầm lên.

Không ai có thể giải đáp vấn đề của hắn. Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ lại càng không hé răng. Giờ khắc này, chính bọn họ mới là người rung động nhất. Bởi chính họ đều rõ ràng, nửa giờ trước khi bạch quang bộc phát thì Hắc Ám Thiên Cơ đã tiến đến. Vị Thiên Cơ đại nhân vô địch thiên hạ trong lòng bọn họ cũng không thể ngăn được ma lực mênh mông hệ kinh khủng kia bộc phát, điều này thật sự khó tin nổi!

Mặc dù chỉ còn lại không tới một nửa doanh trại nhưng tổn thất nhiều nhất vẫn là binh lính bình thường cùng quân giới, phần lớn ma sư đã nghe theo mệnh lệnh của Lý Vĩnh Hạo tiến đến gần Hồng Liên Thiên Hỏa, may mắn thoát chết. Nhưng tâm tình Lý Vĩnh Hạo vẫn vô cùng nặng nề, bởi vì hắn biết rõ địa phương bắt đầu bộc phát. Không nghi ngờ chút nào, bạch quang kỳ dị này đã bao phủ tất cả địa phương ngoại trừ khu vực gần Hồng Liên Thiên Hỏa này. Khi bạch quang ập tới, Hồng Liên Thiên Hỏa cũng chấn động kịch liệt, thậm chí còn ảm đạm đi mấy phần, sợ rằng nó cũng không thể chịu đựng được năm năm.

Nhưng hiện tại chẳng ai để ý đến vấn đề này cả, càng chẳng có ai cho rằng Hồng Liên Thiên Hỏa suy yếu sẽ tốt cho bọn họ. Trong lòng Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ chỉ có một ý nghĩ, đó là sáu kho hàng đã bị hủy diệt rồi, trăm vạn ma sư, binh lính, nhân viên, thợ thủ công cũng xong đời.

Giờ khắc này, trong đầu Lý Vĩnh Hạo không ngừng vang vọng những lời Cơ Đông nhờ Thiểm Nhạc chuyển lại cho hắn. Hắn đã làm được, thật sự làm được. Ma lực mênh mông hệ kinh khủng kia, bạch quang quỷ dị mà thần kỳ kia trong nháy mắt đã hủy diệt vô số tích lũy của Hắc Ám Ngũ Hành đại lục. Lực chiến đấu của Hắc Ám đại quân cũng giảm mất một phần ba, quân hậu cần, tiếp liệu lại càng không thể tính toán nổi. Trọng yếu hơn là vô số quân giới được nghiên cứu chế tạo cũng bị hủy ít nhất một phần ba. Hết thấy những thứ này thật sự chỉ do Quang Minh Thiên Can Thiên Can Thánh đồ làm thôi sao?

Lý Vĩnh Hạo chưa phục ai bao giờ, kể cả Hắc Ám Thiên Cơ cũng thế. Dù sao thực lực của Hắc Ám Thiên Cơ cũng đến từ việc hắn cắn nuốt tứ đại thánh thú mà không phải do tự bản thân tu luyện nên. Nhưng giờ

khắc này, trong lòng hấn, ngoài việc khiếp sợ ra, hấn thật sự cảm thấy khâm phục Cơ Động. Hấn biết rõ, bản thân cũng không thể làm tốt hơn Cơ Động được.

Hai lần đánh Hắc Ám Thần miếu, giành thành tích huy hoàng, mà một khắc trước, hấn đã làm cho Hắc Ám Thiên Cơ cùng Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ và Hắc Ám đại quân trên Thánh Tà đảo gặp đả kích kinh khủng trước nay chưa từng có.

- Ca, Thiên Cơ đại nhân có thể bị...

Giọng Hạt Tử run rẩy bên tai hấn. Mà lúc này, Hắc Ám đại quân bắt đầu bình tĩnh, tràn ngập hỗn loạn, không chỉ binh lính bình thường náo loạn, ngay cả Hắc Ám ma sư cũng thế. Bọn họ là ma sư, hoàn toàn hiểu rõ lực lượng kinh khủng vừa rồi không thể là lực lượng của con người được. Không hiểu rõ mới là đáng sợ nhất, sự khủng hoảng như ôn dịch lan tràn trong lòng mỗi tên Hắc Ám ma sư cùng Hắc Ám binh lính.

Lý Vĩnh Hạo hít sâu, cố gắng ổn định tâm tình, nhìn muội muội xong nhẹ lắc đầu. Trừ phi thấy thi thể của Hắc Ám Thiên Cơ, nếu không hấn tuyệt đối không tin Hắc Ám Thiên Cơ dễ dàng tử vong như thế. Mọi chuyện đã qua, hấn biết rõ mình nên làm gì. Bất luận Hắc Ám Thiên Cơ còn sống hay không, trước mắt hấn cần phải ổn định được cục diện.

Thân hình Lý Vĩnh Hạo phóng lên cao, nháy mắt đã bay lên giữa không trung. Bạch quang chói mắt trên người hấn bộc phát ra, làm cho hấn sáng chói như mặt trời.

- Cảm ơn, yên tĩnh lại hết cho ta!

Thanh âm trầm thấp, giàu lực hút của Lý Vĩnh Hạo quanh quẩn xung quanh. Mấy trăm vạn đại quân bên dưới đều có thể nghe thấy rõ ràng những lời đó. Ngoại trừ Hắc Ám Thiên Cơ ra, hấn chính là người nhiều quyền uy nhất ở đây. Lời nói của hấn vẫn còn có những tác dụng nhất định, Hắc Ám đại quân đang hỗn loạn cũng yên ổn hơn một chút.

Lý Vĩnh Hạo trầm giọng nói:

- Chúng ta cũng không rõ ràng lắm chuyện gì vừa xảy ra. Nhưng ta biết rõ, Thiên Cơ đại nhân đã trở lại Thánh Tà đảo, đi điều tra nguyên nhân rồi. Ta đoán nhất định vừa có một di tích thượng cổ xuất hiện trên Thánh Tà đảo nên mới tạo ra tình huống đó. Hiện tại, chúng ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi kết quả của Thiên Cơ đại nhân. Các quân đoàn nhanh chóng kê tổng thất rồi báo cho ta. Hắc Ám ma quân nghe lệnh của ta, các người tạm thời làm giám quân, có thể tiền trạm hậu tấu. Những ai lớn tiếng, giết! Tiếp tục bàn tán, giết! Khiến lòng người rối loạn, giết! Tụ tập gây loạn, giết!

Sau khi bốn chữ giết tràn ngập sát khí vang lên, rốt cuộc Hắc Ám đại quân cũng yên tĩnh lại, Hắc Ám ma quân cũng dần tĩnh ngộ, cuống cuống làm theo lời Lý Vĩnh Hạo. Nghe thấy bốn chữ Hắc Ám Thiên Cơ, bọn họ cũng đã ngừng hỗn loạn, ai cũng rõ tính tình của Thiên Cơ đại nhân mà. Lại thêm Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ trấn giữ cục diện, nên mới có thể áp chế được hoảng loạn.

Sau khi lòng người yên ổn, hấn hơi chút do dự, rồi ra lệnh Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ dẫn dắt Hắc Ám ma quân thống kê tổn thất, giám sát binh lính.

Thật ra vào lúc này, hấn biết rõ mình cần phải dẫn dắt một số ma sư cường đại đi xem xét tình hình sáu kho hàng. Nhưng hiện tại hấn phải đi đâu? Hắc Ám ma quân sao? Một khi họ phát hiện tình huống bên kia, nhất định quân đội lại càng hỗn loạn, dẫn đến tạo phản. Đây cũng là điều Lý Vĩnh Hạo sợ nhất. Dù sao sáu kho hàng chính là trụ cột của cả Hắc Ám đại quân. Chỉ trong chốc lát đã không còn gì, chắc chắn mọi người lại càng thêm hoảng loạn. Phải Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ đi sao? Vạn nhất Quang Minh Thiên Can Thánh đồ còn ẩn nấp ở đó, mình lại không thể xung đột với Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ. Vạn nhất bị mai phục thì sao, lúc đó không còn đủ Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ, chắc chắn nguy cơ lại càng lớn hơn. Vì vậy, sau khi suy nghĩ kỹ, Lý Vĩnh Hạo quyết định trước tiên ổn định lại cục diện ở đây đã.

Lý Vĩnh Hạo liên tiếp ra lệnh, Hắc Ám đại quân cũng cứ thế hành động, thu thập Hắc Ám tinh miện rơi vãi trên mặt đất, một lần nữa khôi phục doanh địa. Mặc dù rất nhiều quân sĩ không có doanh trường, nhưng dưới sự chỉ huy của hấn, rốt cuộc cũng miễn cưỡng tránh được nguy cơ phản loạn. Về phương diện thống lĩnh quân đội, mười Hắc Ám Thiên Cơ cũng thua kém Lý Vĩnh Hạo, hấn mới chính là thống soái của đội

quân này. Đây cũng là lý do tại sao Hắc Ám Thiên Cơ đã có ý diệt trừ bọn họ nhưng vẫn không thực hiện. Mà cũng vì thế nên Lý Vinh Hạo đã sớm có dã tâm của mình.

Chờ Lý Vinh Hạo làm xong mọi việc thì trời cũng đã sáng, Sáng Thế Lục Hợp bộc phát cũng đã làm ra một chuyện vô cùng tốt cho Thánh Tà đảo, đó chính là mang lại một luồng sinh khí mới cho cả hòn đảo. Cuối cùng Lý Vinh Hạo ra lệnh cho đại quân nhanh chóng mở đường tiến tới eo biển, lúc này hắn mới mang theo tâm trạng mệt mỏi trở về đại trưởng.

Vừa vào lều, Lý Vinh Hạo bất chợt giật mình, bởi vì trong đại trưởng đang có người. Đúng lúc hắn đề tu ma lực theo bản năng thì thấy rõ, người ngồi ở chủ vị chẳng phải là Hắc Ám Thiên Cơ sao?

Sắc mặt của Hắc Ám Thiên Cơ lúc này tái mét, ánh mắt âm trầm vô cùng đáng sợ.

Y phục trên người hắn cũng đã đổi khác, không còn là bộ mà bọn họ nhìn thấy lúc nãy nữa. Khôi hài là đầu Hắc Ám Thiên Cơ nhưng là một bụi cỏ, dài chừng một thước, thật sự làm tổn hại đến hình tượng của vị Thiên Cơ đại nhân vĩ đại.

- Thiên Cơ đại nhân, ngài đã trở lại, thật sự tốt quá rồi.

Hơi chút ngạc nhiên, Lý Vinh Hạo lập tức tỏ vẻ kinh hãi. Hắn cũng thật sự mừng đấy, mặc dù hắn hận Hắc Ám Thiên Cơ thấu xương nhưng chuyện vừa xảy ra cũng khiến hắn cảm thấy lực bất tòng tâm. Từ lúc biết mình không phải đối thủ của Cơ Động, hắn cũng hiểu nếu để mình dẫn dắt Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ, sợ rằng không thể cùng Quang Minh Thiên Can Thánh đồ đối mặt được. Mà Hắc Ám Thiên Cơ trở về, ít nhất hắn có người giúp đỡ, nội tâm khủng hoảng cũng giảm đi nhiều.

Nhưng điều khiến Lý Vinh Hạo cảm thấy ngoài ý muốn chính là Thiên Cơ lại gật đầu với hắn, nói:

- Vinh Hạo, ngươi làm khá lắm, ngươi ra lệnh rất chính xác. Lần này, chúng ta thật sự thảm rồi.

Sau đó Lý Vinh Hạo run rẩy:

- Thiên Cơ đại nhân, chẳng lẽ kho hàng của chúng ta...

Trong mắt Hắc Ám Thiên Cơ hiện ra vẻ thống khổ, chẳng ai tiếc sáu kho hàng kia hơn hắn. Bởi vì tư nguyên trong sáu kho hàng này là do hắn trả giá bị người đời thóa mạ mà đổi lấy được. Cứ như vậy bị hủy, sao hắn không đau lòng được đây!

- Mất hết cả rồi, người cũng mất. Vốn dĩ ta tìm cách để kỹ năng kia không bộc phát, chẳng biết lũ Quang Minh tiểu tặc kia dùng biện pháp gì kích nổ nó. Nếu ta không phản ứng mau, chỉ sợ người không thấy được ta nữa rồi. Cho dù như thế...

Vừa nói, hắn vừa chỉ chỉ lên đầu mình.

- Thiên Cơ đại nhân, ngài bị thương sao?

Lý Vinh Hạo giật mình hỏi. Lúc trước hắn vẫn không thể khẳng định, nhưng khi thấy Hắc Ám Thiên Cơ chỉ vào bụi cây trên đầu mình, hiển nhiên, đây là do bạch quang lưu lại. Bằng tu vi của Hắc Ám Thiên Cơ cũng không làm nó biến mất, hiển nhiên là hắn bị thương rồi.

896. Chương 631: Vạn Dặm Truyền Âm Thạch

Hắc Ám Thiên Cơ trầm trọng gật đầu:

- Ta cần phải dưỡng thương. Tạm thời ngươi tự quản Cứ điểm Hắc Ám ma quân đi. Yên tâm, mặc dù có thể lũ Quang Minh tiểu tặc kia sử dụng quyền trục để phóng ra kỹ năng kia, nhưng nhất định cũng phải bỏ ra một cái giá lớn. Nếu bọn chúng không dùng ma lực của bản thân để thúc đẩy, nhất định cái đồ đằng kia không thể lớn nhanh như vậy được. Mà bọn chúng chạy còn không kịp, chắc chắn không thể quay lại ngay được. Ngươi đi Cứ điểm Hắc Ám ma quân nhanh chóng triệu tập nhân viên tiếp liệu về đây viện trợ, tránh cho khủng hoảng tiếp tục lan tràn.

Đồng thời, người cũng phải lo ổn định cả bên kia cứ điểm nữa.

Lý Vĩnh Hạo rung động nhìn Hắc Ám Thiên Cơ:

- Thiên Cơ đại nhân, ý ngài là cứ điểm bên kia cũng...

Hắc Ám Thiên Cơ tức giận nói:

- Đây là nửa Chung Cực Tắt Sát Kỳ, ngay cả bên này cũng bị bao trùm phạm vi lớn như vậy, làm sao có thể không đánh sâu vào cứ điểm chứ. May mà ta đã khắc một chút phòng ngự pháp trận ở cứ điểm rồi. Cho dù như thế, nhất định cứ điểm cũng vẫn bị tổn thất. Người mang tất cả Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ đi đi. Dùng trừu tượng ma khí nhanh chóng mang một nhóm lương thảo về làm yên lòng quân bên này. Sau đó thống kê tổn thất rồi báo lên. Xem ra chúng ta phải nhìn lại cách đối phó với đám Quang Minh tiểu tặc rồi.

- Vâng, Thiên Cơ đại nhân.

Tâm tình Lý Vĩnh Hạo nặng nề, hắn vẫn không thể chấp nhận được là cả Hắc Ám Ngũ Hành đại lực cường đại như vậy lại bị mười người Quang Minh Thiên Can Thánh đồ xoay như chóng chóng. Nhưng sự thật vẫn cứ hiện ra trước mắt, hắn không thể không tin được.

Lý Vĩnh Hạo không dám nghỉ ngơi, lập tức dẫn Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ đi Cứ điểm Hắc Ám ma quân. Mãi đến khi cảm nhận hắn cùng Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ rời xa, Hắc Ám Thiên Cơ mới chợt phun ra một ngụm máu đen. Thương thế của hắn còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng của Lý Vĩnh Hạo. Sáng Thế Lục Hợp bộc phát quá bất ngờ, hắn không kịp chạy đi xa, cũng không thể điều động toàn bộ ma lực của bản thân, có thể nói, hắn hứng chịu gần như toàn bộ lực oanh kích của Sáng Thế Lục Hợp. Lúc đó, Hắc Ám Thiên Cơ không ngừng dùng bốn thuộc tính ma lực của mình hóa giải lực ăn mòn của Sáng Thế Lục Hợp. Chỉ cần không chế không tốt một chút, hắn sẽ lập tức hóa thành một cây đại thụ.

Nếu như không phải bởi thương thế quá nghiêm trọng, có thể uy hiếp đến tính mạng thì hắn đã không ôn hòa với Lý Vĩnh Hạo như thế. Hắn đang vô cùng bức tức. Nhưng hắn cũng hiểu, vào lúc này, bức tức không giải quyết được vấn đề gì. Chỉ có mau chóng giải quyết vấn đề mới đúng đắn. Hơn nữa, những hành động của Lý Vĩnh Hạo bên ngoài cũng làm hắn tương đối an tâm, sát tâm của hắn cũng giảm bớt chút ít.

Khi Lý Vĩnh Hạo đến Cứ điểm Hắc Ám ma quân, tất cả nhóm Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ đều vô cùng hoảng sợ. Nhìn từ trên bầu trời, một phần ba cứ điểm khổng lồ đã biến thành một màu xanh biếc, nhìn vô cùng hùng vĩ, nhưng bọn họ cũng biết được sự hùng vĩ này bắt nguồn từ đâu.

Tuy vậy, Cứ điểm Hắc Ám ma quân vẫn còn rất may mắn, trong một phần ba diện tích bị hủy diệt cũng chỉ có một kho hàng biến mất, còn một cái chỉ bị hủy diệt chút ít bề ngoài. Gần ba kho hàng còn đầy đủ cũng làm Lý Vĩnh Hạo cảm thấy nhẹ nhàng. Có ba kho hàng này, cho dù không thể cung cấp ba năm nhưng nếu tiết kiệm, nhất định có thể kiên trì đến khi Hồng Liên Thiên Hỏa lụi tàn. Thiếu chút quân giới vẫn có thể chiến đấu được.

Trong khi Lý Vĩnh Hạo còn phải lao tâm khổ tứ thống kê thương vong thì Quang Minh Thiên Can Thánh đồ lại đang nhàn nhã nghỉ ngơi.

Sau khi rời xa Thánh Tà đảo, Điều Khiêm Thư cùng Trần Tư Tuyên lần lượt tỉnh lại. Tình huống của Điều Khiêm Thư còn đỡ, chỉ cần khôi phục ma lực là hoàn hảo. Còn Trần Tư Tuyên lại không được tốt như vậy. Vì để Sáng Thế Lục Hợp càng thêm hoàn thiện, nàng đã hao tổn không ít bốn nguyên, cần phải rất lâu mới có thể khôi phục lại được. Dĩ nhiên, hiện tại bọn họ có đầy đủ thời gian. Khi Sáng Thế Lục Hợp bộc phát, mặc dù đã chạy rất xa nhưng Quang Minh Thiên Can Thánh đồ vẫn có thể thấy được bạch quang kinh khủng bao trùm gần một nửa Thánh Tà đảo. Mặc dù bọn họ không biết hiệu quả của Sáng Thế Lục Hợp như thế nào, nhưng uy lực như thế cũng khiến Quang Minh Thiên Can Thánh đồ chấn động. Bọn họ biết, ít nhất sáu kho hàng trên Thánh Tà đảo không còn nguyên vẹn nữa rồi. Quân đội tú ở đó ít nhất cũng phải trăm vạn, huống chi còn có hơn vạn tên Hắc Ám ma sư nữa. Uy lực của Sáng Thế Lục Hợp còn hiệu quả hơn cả hai lần bọn họ tấn công Hắc Ám Thần miếu.

Cơ Động hoàn toàn tin tưởng, không sử dụng truyền tống trận, bất luận là Hắc Ám Thiên Cơ hay Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ đều không có khả năng truy đuổi bọn họ. Tình huống trên Thánh Tà đảo đủ để làm bọn chúng bận tối mắt tối mũi rồi. Vì vậy hắn liền cho Đại Diễn Thánh Hỏa Long bay thẳng đến ngoài Thiên Phong Thành. Bọn họ tiến về nơi tu luyện lần trước để nghỉ ngơi và hồi phục.

Mới đến Hắc Âm Ngũ Hành đại lục có hai tháng đã thu được kết quả lớn như vậy. Điều này đủ để bọn họ kiêu ngạo. Mặc dù vẫn chưa thể nói có thể thay đổi được toàn cục không, nhưng không nghi ngờ bằng sự cố gắng của bọn họ, chênh lệch song phương đang không ngừng gần lại. Huống hồ, bọn họ còn hơn một năm thời gian nữa có thể làm được rất nhiều chuyện. Cho nên, Cơ Động cũng không nóng nảy, trước tiên cứ để mọi người khôi phục trạng thái tốt nhất rồi mới tính toán tiếp.

- Cơ Động, người nói xem, Hắc Âm Thiên Cơ có bị Sáng Thế Lục Hợp giết chết không? Nếu hắc chết thì chúng ta nhàn nhã rồi.

Diêu Khiêm Thư lười biếng dựa vào một cây đại thụ, dương dương tự đắc hỏi Cơ Động.

Ma lực tiêu hao quá độ làm hắc chẳng muốn tu luyện chút nào, chỉ ngồi một chỗ cảm nhận chút thanh thần hiếm hoi.

Cơ Động khẽ mỉm cười, nói:

- Cái đó ta cũng đang tò mò, vào thời điểm ta dẫn động Sáng Thế Lục Hợp, Hắc Âm Thiên Cơ đang ở gần đó. Nếu như biết được uy lực của Sáng Thế Lục Hợp ta còn có thể dự đoán được tính hướng của Hắc Âm Thiên Cơ. Dù sao khi bộc phát, Sáng Thế Lục Hợp vẫn không phải Chung Cực Tắt Sắt Kỹ, nếu không, Cứ điểm Hắc Âm ma quân đã không thể tiếp tục tồn tại, thậm chí chúng ta cũng không an ổn. Không phải Chung Cực Tắt Sắt Kỹ sẽ rất khó giết Hắc Âm Thiên Cơ. Nhưng ta đoán, hắc nhất định sẽ bị thương, chẳng qua không thể xác định được nặng hay không thôi. Với thân phận của hắc, nhất định có biện pháp bảo vệ tính mạng. Có thể bị thương nhẹ, cũng có thể không bị thương. Cho nên chúng ta không thể mạo hiểm. Có thể lần này chúng ta đã bỏ qua một cơ hội tốt.

Thiên Cơ gật đầu, nói:

- Thà rằng bỏ qua một cơ hội còn hơn liều lĩnh. Lần này thu hoạch của chúng ta không nhỏ rồi. Chờ thêm một thời gian ngắn nữa, không chừng chúng ta còn có thể tiếp tục tấn công Thánh Tà đảo. Có thể sử dụng Sáng Thế Lục Hợp một lần chúng ta còn có thể sử dụng lần thứ hai.

Cơ Động khẽ lắc đầu, nói:

- Sợ rằng khó lắm. Nếu ta đoán không sai, Hắc Âm Thiên Cơ sẽ không bao giờ rời khỏi Thánh Tà đảo nữa, hắc sẽ tiếp tục cố thủ ở đó, bởi đó mới là căn cơ của hắc. Nếu như Hắc Âm đại quân bị hủy diệt, hắc sẽ chinh chiến với Quang Minh Ngũ Hành đại lục kiểu gì đây? Dù sao hắc chỉ là một người mà không phải thần. Hơn nữa, một khi Thánh Chiến nổ ra, chúng ta cũng không thể tiếp tục ở lại Hắc Âm Ngũ Hành đại lục mà phải ra chiến trường. Cho nên, nếu không phải người ngu, nhất định Hắc Âm Thiên Cơ sẽ cố gắng bảo vệ quân đội, hơn nữa thường xuyên tra xét Thánh Tà đảo, sẽ không cho chúng ta cơ hội thi triển Sáng Thế Lục Hợp nữa rồi. Hơn nữa, lần này bốn nguyên của Trần Tư Tuyền bị thương tổn không nhẹ, sợ rằng trong vài năm chúng ta cũng không thi triển được Sáng Thế Lục Hợp, nếu không sẽ rất nguy hiểm đến tính mạng của nàng.

Lúc này, Trần Tư Tuyền đang nằm ngủ một bên, Cơ Động đã cho nàng uống một lọ Thiên Niên Sinh Mệnh Chi Nguyên, hơn nữa còn đeo cho nàng Sinh Mệnh Hạch, lúc này mới ổn định được tình huống của nàng.

Miêu Miêu nghi ngờ hỏi:

- Cơ Động, sao người dám khẳng định như vậy? Hắc Âm Thiên Cơ nhất định phải ở Thánh Tà đảo sao? Cho dù chúng ta công kích Hắc Âm Thần miếu hắc cũng không rời Thánh Tà đảo sao?

Cơ Động cười ha hả, nói:

- Người đừng gấp. Ta vẫn chờ sư huynh truyền tin về đây. Sư huynh có thể nghiệm chứng suy đoán của ta. Hơn nữa, sau mấy lần công kích, Hắc Âm Thiên Cơ cũng đã biết chúng ta có năng lực truyền tống, hơn nữa còn có khả năng truyền tống cự li xa. Cho nên ta nghĩ, cho dù chúng ta có công kích Hắc Âm Thần miếu, hắc cũng chưa chắc sẽ chạy về. Dù sao nếu so sánh với Thánh Tà đảo thì Hắc Âm Thần miếu cũng không là gì cả.

Đúng lúc ấy, thần sắc Cơ Động hơi thay đổi. Hắc nhanh chóng lấy một khối đá hình tròn trong Chu Tước Thủ Trắc ra, nắm trong tay, đồng thời nhắm hai mắt lại. Dường như hắc đang chăm chú nghe cái gì đó.

Mọi người có thể thấy, tảng đá trong tay hắn đang phát ra bạch sắc nhu hòa, có chút năng lượng quái dị liên tục dao động bên trên.

Một lát sau, Cơ Động mỉm cười mở mắt, đồng thời ánh sáng trên tảng đá cũng biến mất.

- Tốt lắm, sư huynh đã chứng thực suy đoán của ta. Quả nhiên Hắc Ám Thiên Cơ muốn ở lại trấn giữ Thánh Tà đảo rồi. Hắc Ám Thiên Cơ đã ra lệnh cho sư huynh dẫn theo sáu gã Tử Bào Đại Tể Ti còn lại cùng với hơn tám nghìn tên Hắc Ám ma sư và mười mấy vạn Hắc Ám ma sư dự bị ở Hắc Ám Thần miếu lên đường đi Thánh Tà đảo rồi.

Thiên Cơ giật mình nói:

- Chẳng lẽ hắn bỏ mặc Hắc Ám Thần miếu sao? Không thể nào!

Cơ Động nói:

- Không gì là không thể. Hắn chỉ để lại một ít ma sư trông chừng Thánh Tà đảo, còn lại mang đi tất cả các vật giá trị. Đây là tình huống hoàn toàn có thể xảy ra. Thay vì hai mặt thù địch, không bằng tụ tập tất cả lực lượng ở Thánh Tà đảo. Hắc Ám Thiên Cơ làm vậy, không chỉ buông tha cho Hắc Ám Thần miếu, hắn còn buông tha cả Hắc Ám Ngũ Hành đại lục. Hắn tụ tập tất cả lực lượng tại Thánh Tà đảo, lại thêm hắn tọa trấn, nhất định sẽ không sợ chúng ta quấy rối. Về phần Hắc Ám Ngũ Hành đại lục tan hoang, hắn chẳng cần phải quan tâm. Có xui xẻo cũng chỉ là những bình dân thôi. Có thể hắn sẽ rút cả Hắc Ám ma sư đang đóng tại các thành thị nữa. Chỉ cần Thánh Chiến nổ ra, vậy thì tất cả yếu điểm của hắn đều biến mất, thậm chí chuyển hóa thành ưu thế, chúng ta cũng chỉ có thể đối diện trực tiếp với hắn thôi.

Không nghi ngờ chút nào, phán đoán của Cơ Động rất có đạo lý. Nếu Hắc Ám Thiên Cơ thật sự tập trung tất cả lực lượng tại Thánh Tà đảo, vậy thì bọn họ vô cùng bất lợi. Trong tương lai, bọn họ không thể nào thành công quấy rối được nữa. Miếu Miếu nhìn tảng đá trên tay Cơ Động, tò mò hỏi:

- Cơ Động, ta vẫn rất muốn biết người liên lạc với Phát Thụy kiểu gì vậy? Từ nơi này đến Hắc Ám Thần miếu phải cách đến ngàn dặm. Coi như linh hồn tu vi của người và Thiên Cơ dung hợp cũng chẳng thể liên lạc được. Phát Thụy lại càng không thể!

Cơ Động giơ tảng đá trên tay lên, mỉm cười nói:

- Vật này tên Vạn Lý Truyền Âm Thạch là ta tìm được tại bảo khố thương hội Ngốc Có Tiền. Nó có thể sinh ra một loại tần số sóng âm. Chỉ cần có linh hồn tu vi nhất định là có thể sử dụng. Tổng cộng có hai khối, tất cả đều dựa vào nó để trao đổi cả. Hơn nữa nó còn có thể tránh được tất cả linh hồn dò xét. Hiện tại, ở Hắc Ám Thần miếu chỉ có sư huynh chủ trì, dĩ nhiên hắn có thể yên tâm trao đổi với ta rồi.

Nhìn Vạn Lý Truyền Âm Thạch trong tay Cơ Động, Miếu Miếu có chút động tâm, nàng nói:

- Có thể cho ta mượn một chút không? Ta muốn mượn tên ngốc kia mấy câu.

Cơ Động bật cười nói:

- Cho người mượn cũng được thôi. Nhưng ta đã ước định với sư huynh, vì sự an toàn của hắn, chỉ có thể để hắn chủ động liên lạc với ta, điều này là để tránh Hắc Ám Thiên Cơ cảm nhận được sự tồn tại của Vạn Lý Truyền Âm Thạch.

Miếu Miếu buồn bực mân mê bờ môi đỏ mọng, bất quá nàng cũng chẳng có biện pháp nào, chỉ có thể bỏ qua.

Thiên Cơ trầm ngâm nói:

- Cơ Động, không biết tại sao ta cứ có cảm giác Hắc Ám Thiên Cơ sẽ không đơn giản buông tha cho chúng ta nhỡn nhơ tại Hắc Ám Ngũ Hành đại lục như vậy.

Cơ Động khẽ gật đầu, nói:

- Nhưng chúng ta cũng không biết Hắc Ám Thiên Cơ có tính toán gì, chỉ có thể đi một bước tính một bước thôi. Sư huynh nói, đây là cơ hội vô cùng lớn, chúng ta ngàn vạn lần không thể bỏ qua. Sau khi Hắc Ám ma sư rời khỏi Hắc Ám Thần miếu, Hắc Ám Thiên Cơ sẽ chẳng thể dùng truyền tống trận để đến bảo vệ họ

được. Đây chính là cơ hội tấn công lớn của chúng ta. Ta cũng cho rằng Hắc Ám Thiên Cơ còn không biết nội gián là sư huynh, đồng thời, rất có thể Sáng Thế Lục Hợp đã làm hấn bị thương. Cho nên mục tiêu kế tiếp của chúng ta chính là đám Hắc Ám ma sư đang rời Hắc Ám Thần miếu chạy tới Thánh Tà đảo, mau chóng thu thập Hắc Ám tinh miện để tăng tu vi của mọi người. Nếu như trước Thánh Chiến, tất cả chúng ta đều tiến vào cửu quan, vậy thì đối mặt với Hắc Ám Thiên Cơ chúng ta cũng có sức liều mạng.

897. Chương 632: Hắc Ám Tử Vệ

Hắc Ám Thần miếu lúc này đang vô cùng bận rộn. Bởi Hắc Ám Thiên Cơ đã ra lệnh, Phát Thụy tạm thời trở thành thống soái tối cao. Hấn dẫn dắt sáu gã Tử Bào Đại Tế Ti chinh hợp tất cả lực lượng trong Hắc Ám Thần miếu, cái gì có giá trị đều mang đi hết. Phải mất mười ngày bọn họ mới hoàn thành hết thấy. Hiện tại chỉ chờ thời gian xuất phát. Ngoại trừ những pháp trận khắc trên kiến trúc ra, cái gì có thể mang bọn họ đều cầm đi sạch.

Tại Hắc Ám Thần miếu cũng có vài chục vạn Hắc Ám đại quân và mười mấy vạn ma sư dự bị cùng tám nghìn Hắc Ám ma quân tinh nhuệ. Đây tuyệt đối là một lực lượng không thể coi thường.

Kể từ khi đi Thánh Tà đảo, Hắc Ám Thiên Cơ vẫn chưa trở về Hắc Ám Thần miếu. Sau hai ngày, hấn chỉ truyền về tin tức để bọn họ chuẩn bị lên đường đến Thánh Tà đảo. Phát Thụy cũng đã nghe Cơ Động kể về sự việc phát sinh ở Thánh Tà đảo, đồng thời cũng báo lại căn kế hoạch lên đường của Hắc Ám đại quân. Hấn cũng không có nói nhiều, bởi hấn tin tưởng tuyệt đối vị tiểu sư đệ Cơ Động chắc chắn sẽ có kế hoạch hoàn hảo.

Nội bảo.

Trong phòng nghị sự.

Sáu tên Tử Bào Đại Tế Ti chia đều ngồi hai bên Phát Thụy. Trên mặt bọn họ không có chút nào không phục tùng, mười ngày ở đây, Phát Thụy thể hiện năng lực thống lĩnh không kém Lý Vinh Hạo chút nào. Huống chi, hấn lại là con của Hắc Ám Thiên Cơ, đồng thời cũng là một gã ma sư cửu quan. Mặc dù không thể nói sáu vị Tử Bào Đại Tế Ti này vui lòng thần phục nhưng từ trong nội tâm bọn họ cũng đã chấp nhận để Phát Thụy thống soái mình.

- Sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ lên đường. Các vị có đề nghị gì không? Dù sao ta vẫn còn chưa quen đường xá bên này.

Phát Thụy hỏi mấy vị Tử Bào Đại Tế Ti.

Thủ tịch Đại Tế Ti nói:

- Chúng ta có mấy chục vạn đại quân, chỉ có thể đi đường lớn đến Thánh Tà đảo. Từ đây đến Thánh Tà đảo, nhanh nhất cũng phải mất một tháng. Mong thiếu chủ định đoạt hết thấy mọi chuyện.

Phát Thụy khẽ mỉm cười nói:

- Văn bối mới gia nhập, còn cần các vị tiền bối trợ giúp nhiều.

Bất chợt vào lúc đó, bảy người, kể cả Phát Thụy đều kinh ngạc nhìn thẳng về hướng cầu thang. Trong khoảnh khắc, một thân ảnh áo đen xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

Những người này, ai ai cũng mặc áo đen, thân thể trắng kiện. Trong lúc hành động có thể thấy dưới lớp áo đen là những bộ giáp màu sắc bất đồng. Bọn họ mang theo khăn trùm đầu màu đen, chỉ để lộ ra đôi mắt. Đó là những cặp mắt màu tro tàn, chẳng thể nhận ra một chút sinh cơ nào trong đôi mắt đó.

- Ai vậy, sao dám xông vào nội bảo?

Phát Thụy tức giận quát lớn, đồng thời trong lòng hấn cũng vô cùng kinh ngạc. Phải biết rằng, kể từ khi bị Quang Minh Thiên Can Thánh đồ công kích, cường độ phòng ngự ở nội bảo đã tăng cường rất nhiều, hoàn toàn vượt xa lúc trước. Vậy mà mười tên hắc y nhân quỷ dị này lại có thể thần không biết, quỷ không hay xuất hiện trong này, chẳng lẽ bọn họ lại là cường giả thánh cấp?

- Xin thiếu chủ bình tĩnh.

Hiển nhiên khi thấy mười tên hắc y nhân này, thủ tịch đại tế ti không khiếp sợ như Phát Thụy, hấn đi nhanh tới trước mặt mười gã hắc y nhân, trầm giọng nói:

- Có phải các vị phụng mệnh Thiên Cơ đại nhân đến đây không?

Mười tên hắc y nhân đứng đó, bất động như mười pho tượng. Hắc y nhân cầm đầu giơ tay lên, thò vào trong bao chứa đen nhánh lấy ra một khối lệnh bài cũng đen nhánh luôn. Trên lệnh bài, có một hình đầu lâu được bao quanh bởi bảo thạch màu trắng. Phát Thụy nhìn kỹ, hoảng sợ phát hiện ra, những bảo thạch màu trắng kia lại là những mảnh vỡ của Thiên Chi Ngọc.

Thủ tịch đại tế ti cẩn thận nhìn lệnh bài, sau đó, vẻ mặt buong lỏng. Hấn gạt đầu, nói:

- Nếu Thiên Cơ đại nhân để các vị đến thì đành phải phiền toái vậy.

Mười tên hắc y nhân vẫn không lên tiếng, đồng thời xoay người, theo cầu thang rời đi. Từ lúc xuất hiện đến lúc biến mất, bọn họ không phát ra một tiếng động nào, cả quá trình vô cùng yên tĩnh.

- Bọn họ là ai?

Phát Thụy hỏi thăm thủ tịch đại tế ti.

Thủ tịch đại tế ti nói:

- Bọn họ là thân vệ riêng của Thiên Cơ đại nhân, Hắc Âm Tử Vệ. Thật sự quá tốt, xem ra Thiên Cơ đại nhân cũng lo lắng trên đường đi chúng ta bị đám Quang Minh Thiên Can Thánh đồ công kích nên mới phái Hắc Âm Tử Vệ tới đây.

Phát Thụy hỏi tiếp:

- Hắc Âm Tử Vệ có nhiệm vụ gì? Sao ta không thể cảm nhận được tu vi của bọn họ? Quả thật là thần bí!

Thủ tịch đại tế ti biến sắc nói:

- Thiếu chủ, chúng ta cũng không thể nhiều lời, có gì ngài cứ tự mình hỏi Thiên Cơ đại nhân. Lần này có thập đại tử vệ đi theo, đoạn đường này có thể yên tâm hơn rồi. Đám Quang Minh Thiên Can Thánh đồ không đến thì thôi, chỉ cần bọn chúng có gan xuất hiện, nhất định không thể rời đi được.

Nhận thấy nhóm Tử Bào Đại Tế Ti không muốn nhiều lời, trong lòng Phát Thụy nổi sóng, lai lịch bọn Hắc Âm Tử Vệ như thế nào? Sao lại được nhóm Tử Bào Đại Tế Ti sùng bái vậy? Chẳng lẽ bọn họ cũng là cường giả cửu quan? Không! Nhất định sẽ không đơn giản như vậy. Phải báo ngay sự tồn tại của Hắc Âm Tử Vệ cho bọn tiểu sư đệ thôi. Tiếc là vẫn chưa thể biết được năng lực của đám Hắc Âm Tử Vệ này.

- Hắc Âm Tử Vệ?

Cơ Động nhíu mày. Phát Thụy đã thông báo sự tồn tại của mười tên Hắc Âm Tử Vệ cho bọn họ. Không thể cảm nhận được sinh cơ cùng dao động ma lực, có thể làm cho Tử Bào Đại Tế Ti sùng bái. Rốt cục thì đây là loại quái vật gì?

Lúc này nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ đã truyền tống đến cách Hắc Âm Thần miếu trăm dặm. Theo kế hoạch, bọn họ chờ Hắc Âm đại quân khởi hành ba ngày sẽ bắt đầu hành động, không ngừng công kích quấy nhiễu, mục đích là làm giảm quân số của Hắc Âm đại quân. Từ đây đến Thánh Tà đảo, ma sư cùng quân đội phải đi mất một tháng. Bọn họ có đủ thời gian làm nhiều chuyện. Nhất là còn có Phát Thụy làm nội ứng, không ngừng cung cấp tin tức hữu hiệu cho bọn họ. Nhưng sự xuất hiện của mười tên Hắc Âm Tử Vệ làm lòng Cơ Động biến hóa. Những kẻ này rốt cục là ai? Vũ khí bí mật của Hắc Âm Thiên Cơ sao?

- Thiên Cơ, người biết Hắc Âm Tử Vệ là gì không?

Cơ Động đã nói tin tức Phát Thụy vừa cung cấp cho mọi người. Những người khác nghe xong cũng chẳng hiểu gì, chỉ có Thiên Cơ vẫn trầm tư.

Thiên Cơ trầm giọng nói:

- Bây giờ ta vẫn chưa thể xác định điều gì. Chẳng qua, ta có chút ít suy đoán. Nếu đúng như ta đoán, chỉ sợ lần này chúng ta gặp phiền toái lớn rồi. Hắc Âm Tử Vệ tựa hồ đã nghiệm chứng dự cảm lúc trước của ta.

Bên cạnh, Mạt Nhi nắm tay Thiên Cơ nói:

- Vân, người đừng có thừa nước đục thả câu! Hắc Âm Tử Vệ có lai lịch gì? Tổ chức chúng ta chưa từng nghe nói gì về sự hiện hữu của bọn họ.

Thiên Cơ nói:

- Theo bộ dạng Phát Thụy miêu tả, cùng với tên gọi của bọn họ. Rất có thể bọn họ không phải con người.
- Không phải người? Thế thì là gì?

Mạt Nhi giật mình hỏi.

Thiên Cơ nói:

- Là thi thể.

Mạt Nhi hít sâu:

- Vân, người đùa à? Thi thể sao? Sao có thể là thi thể chứ! Chẳng lẽ thi thể có khả năng đi lại? Còn có thể công kích nữa?

Thiên Cơ khẽ nhíu mày, trầm giọng nói tiếp:

- Dĩ nhiên thi thể bình thường sẽ không thể, nhưng nếu là thi thể của ma sư cứu quan lại khác. Theo ta biết, có một bí pháp luyện thi (Dịch: đảm bảo trăm phần trăm thi đại học sẽ đỗ. Biên: Luyện thi vĩnh viễn), có thể thông qua một chút thủ đoạn đặc thù, dùng tài liệu trân quý, tranh thủ khi cứu quan chí tôn cường giả vừa mới chết, thân thể còn chưa phân hủy tế luyện thành tử vệ. Căn cứ ghi chép của các đời Thiên Cơ thì loại Tử Vệ này cực kỳ đáng sợ, nhưng cũng vô cùng khó luyện chế, cần phải có lượng lớn máu người sống mới có thể thành công. Một khi đã thành công, bọn họ chỉ còn tiềm thức, bị người luyện chế khống chế bằng đồ vật chuyên chú. Thực lực của bọn họ không hề kém khi còn sống, tuy không thể tiến bộ nhưng lại vô cùng hung hãn, không hề có cảm giác đau đớn. Có thể nói, bọn họ là cỗ máy chỉ biết tàn sát.

- Linh hồn của những vị cứu quan bị luyện chế cũng vì thế mà không thể rời xác, một khi tử vệ vỡ nát, linh hồn bọn họ cũng bị tiêu tán trong nháy mắt, vĩnh viễn không thể siêu sinh. Vì vậy, phương pháp luyện chế tử vệ bị cấm kỵ ở Quang Minh Ngũ Hành đại lục. Thật sự quá độc ác. Hơn nữa tỷ lệ thành công cũng không cao. Hắc Âm Tử Vệ trong lời của Phát Thụy rất có thể là loại này. Nếu thật sự như vậy, đối thủ chúng ta phải đối mặt vô cùng đáng sợ. Thậm chí, tổng hợp thực lực của bọn họ còn vượt qua Hắc Âm Thiên Can Thánh đồ. Hơn nữa, bọn họ chỉ tuân theo lệnh của Hắc Âm Thiên Cơ.

Nghe giải thích của Thiên Cơ, nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ lặng thinh, đồng thời, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Cơ Động, chờ đợi quyết định của hắn.

Cơ Động cúi đầu, trầm tư suy nghĩ một lúc lâu. Khi hắn ngẩng đầu lên, nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ có thể thấy thần sắc dứt khoát thể hiện trên gương mặt của hắn.

Cơ Động nhìn mọi người, nói:

- Nếu mọi chuyện giống như Thiên Cơ nói, như vậy chuyến đi này của chúng ta rất có thể sẽ gặp nguy hiểm. Có sự tồn tại của mười tên Hắc Âm Tử Vệ, chỉ sợ ưu thế linh hoạt của chúng ta không còn tồn tại nữa, rất có thể sẽ phải đối đầu trực tiếp với địch nhân. Huống chi bên kia còn có sáu tên Tử Bào Đại Tế Ti. Lúc này, sư huynh vẫn chưa thể bại lộ thân phận được, ít nhất vẫn phải thể hiện sự đối địch với chúng ta. Chỉ sợ chúng ta sẽ phải đối mặt với mười bảy tên chí tôn cường giả, lực lượng chúng ta không thể chiến thắng. Nhưng chúng ta vẫn phải đi, không còn lựa chọn nào khác. Lực lượng này có thể gây nguy hiểm cho chúng ta, nhưng nếu để bọn họ tụ tập với Hắc Âm Thiên Cơ, vậy thì chúng ta chẳng còn cơ hội động thủ nữa. Mặc dù chúng ta đã có chút thành quả, nhưng vẫn chưa đủ ảnh hưởng đến toàn cục, chỉ khi Hắc Âm Tử Vệ, những kẻ rất có thể là vũ khí bí mật của Hắc Âm Thiên Cơ chết đi, lại giết hết tất cả ma sư của Hắc Âm Thần miêu trước khi tới được Thánh Tà đảo, mới có thể coi sẽ thật sự chặt đứt sự giúp đỡ dành cho Hắc Âm Thiên Cơ.

Diêu Khiêm Thư hung hăng nói:

- Vậy chúng ta đi thôi. Chẳng phải chỉ có mười bảy cường giả chí tôn thôi sao? Chúng ta có Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp, chưa chắc không thể diệt sạch bọn họ.

Cơ Động nói:

- Chúng ta vẫn chưa rõ ràng lắm thực lực của Hắc Ám Tử Vệ, chưa biết thực lực chân chính của bọn họ, không thể manh động được. Cho nên, ta muốn dò xét đã, xem Hắc Ám Tử Vệ cường đại đến đâu. Nếu có thể đánh lên được một người, nhất định có thể phá vỡ kết cấu mười thuộc tính của bọn họ, chúng ta có thể đối phó dễ dàng hơn rồi.

- Không được, quá nguy hiểm.

Thiên Cơ quả quyết.

Cơ Động khẽ mỉm cười:

- Vân, ngươi quên rồi sao? Trước khi tiến vào Hắc Ám Ngũ Hành đại lục, ngươi đã từng tiên đoán, lần này chúng ta sẽ không gặp bất trắc. Có sự tiên đoán của Thiên Cơ, chúng ta còn cần phải lo lắng sao? Yên tâm đi, mặc dù chưa chắc có thể đánh lên thành công, nhưng an toàn rút lui chắc hẳn không có vấn đề gì. Chẳng lẽ các ngươi còn chưa tin thực lực của ta sao?

Các Quang Minh Thiên Can Thánh đồ nhìn nhau. Quả thật đúng như Cơ Động nói, chỉ cần không có Hắc Ám Thiên Cơ thì ai có thể giữ chân bọn họ được đây? Những người khác đang im lặng thì chợt Trần Tư Tuyền nói:

- Để ta đi cùng với, có thể giúp đỡ nhau sẽ an toàn hơn một chút.

Cơ Động nhìn Trần Tư Tuyền, từ trong mắt nàng có thể thấy được vẻ kiên định. Hắn không muốn mọi chuyện bị trì hoãn nên khẽ gật đầu nói:

- Được rồi, vậy ngươi đi cùng ta.

Mọi người yên tâm đi. Các ngươi cứ đi xa xa sau Hắc Ám đại quân, nếu ta cùng Tư Tuyền cần giúp đỡ, nhất định ta sẽ phát tín hiệu. Không có tín hiệu của ta, không ai được hành động thiếu suy nghĩ đâu đấy.

Sau khi mọi người đồng ý, Cơ Động ra hiệu với Trần Tư Tuyền, cả hai người đồng thời phóng lên, rơi vào lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long, thân thể khổng lồ hai màu đen trắng của nó bay lên trời, lẫn vào trong sương mù.

Cơ Động đang muốn đi lên đầu Mao Đài, bất chợt bị Trần Tư Tuyền kéo lại.

- Sao thế, Tư Tuyền?

Cơ Động nghi ngờ nhìn nàng.

Trần Tư Tuyền nói:

- Cơ Động, sợ rằng chuyện về Hắc Ám Tử Vệ cũng không đơn giản như Thiên Cơ nói. Ta đã từng đọc sách cổ. Trong đó có nói, Tử Vệ là tồn tại nghịch thiên, càng ngày năng lượng tiêu hao càng lớn. Cho nên, nếu không có đầy đủ năng lượng ủng hộ, bọn họ không thể tồn tại trong thời gian dài. Cho dù tình diện của bọn họ vẫn còn, nhưng không thể vận dụng như khi còn sống. Nếu Phát Thụy đã nói đám Tử Bào Đại Tế Ti đều biết sự tồn tại của Hắc Ám Tử Vệ, hiển nhiên nhóm Hắc Ám Tử Vệ này đã tồn tại trong thời gian rất dài. Đã như vậy, nhất định bên cạnh bọn chúng có bảo vật hoặc sinh vật giúp bổ sung ma lực. Hơn nữa, đám Hắc Ám Tử Vệ này ngoại trừ hung hãn không sợ chết, chỉ biết nghe lệnh người sáng tạo, và sau khi được luyện, sự phối hợp của bọn họ vượt xa bất cứ người sống nào. Mười thuộc tính chí tôn cường giả, nếu như phối hợp hoàn mỹ cùng với bảo vật kèm theo thì...

898. Chương 633: Bạo Quân Ẩn Núp Trên Trời Cao.

- Vừa rồi sao ngươi không nói?

Cơ Động nghi hoặc hỏi Trần Tư Tuyền.

Trần Tư Tuyền bất đắc dĩ nói:

- Có lúc người rất thông minh, cũng có lúc lại quá khờ. Nếu nãy ta nói, liệu mọi người có thể để chúng ta mạo hiểm sao? Cho nên ta mới nhất định yêu cầu đi cùng. Chúng ta phối hợp không chừng còn có cơ hội.

Cơ Động giật mình:

- Ý người là dùng linh hồn dung hợp áp chế linh hồn bọn chúng sao?

Trần Tư Tuyền lắc đầu, nói:

- Không phải, đám Hắc Âm Tử Vệ này hoàn toàn dựa vào bản năng, không có cách áp chế bọn chúng. Cho dù bọn họ có đối mặt với thần, thần lực cũng chẳng thể ảnh hưởng đến trạng thái chiến đấu của bọn họ được. Lúc nào bọn họ cũng có thể phát huy một trăm phần trăm sức chiến đấu. Đây mới là chỗ đáng sợ nhất của Hắc Âm Tử Vệ. Lần này chúng ta không cần thành quả gì, chỉ cần dò xét được cách bọn họ có thể bảo toàn được ma lực, vậy đã quá đủ rồi. Những thứ khác cũng không cần phải suy nghĩ nhiều. Còn có thể an toàn rút lui hay không, tất cả đều phải nhờ vào Hỏa Thần Kiếm. Mặc dù Hỏa Thần Kiếm còn chưa thành công tiến hóa, nhưng dường như nó còn có năng lực phá tà. Người không phát hiện ra sao? Rõ ràng những Hắc Âm ma sư phóng ra ma lực nhằm ngăn chặn Hỏa Thần Kiếm, kết cục không bị hủy diệt cũng bị thương nặng đó thôi. Tại sao ư? Cũng do trên Hỏa Thần Kiếm có phá tà lực.

Cơ Động kinh ngạc nhìn Trần Tư Tuyền:

- Phá tà lực? Lần đầu tiên ta nghe thấy loại thuyết pháp này đó.

Trần Tư Tuyền nói:

- Thật ra cũng do ta đoán thôi. Chỉ là dựa vào mấy trận chiến trước nên ta dần khẳng định được suy đoán này. Nếu không phải phá tà lực, chỉ sợ người chẳng thể dùng một kiếm để phá Sư Hồn Đoạt Phách Đại Trận. Chắc lúc ấy người cũng đã cảm nhận được sư Hồn Đoạt Phách Đại Trận đã đạt đến thánh cấp, hoàn toàn có thể thừa nhận một kích của thánh cấp. Nếu không phải Hỏa Thần Kiếm có tác dụng phá tà, một kích của người may ra chỉ phá được một phần tư đại trận. Bản thân Hỏa Thần Kiếm có thuộc tính quang minh, mà sau khi người có linh ngộ về quang minh cũng đã sinh ra chuyên chú quang hoa của mình. Khi người vận dụng chuyên chú quang hoa lên Hỏa Thần Kiếm, phá tà lực sẽ được sinh ra. Đáng tiếc, Hỏa Thần Kiếm còn chưa hoàn toàn tiến hóa. Nếu không, ta tin tưởng tự thân thực lực của nó cũng đủ để kinh sợ đám khôi lỗi yêu ma kia rồi.

Ánh mắt Cơ Động nhìn Trần Tư Tuyền kèm theo vài phần quái dị.

- Tư Tuyền, nhiều lúc ta có chút hoài nghi thân phận của người. Kiến thức của người còn uyên bác hơn ta, thậm chí truyền thừa của Thiên Cơ cũng không bằng người. Sách cổ của Đông Mộc đế quốc thật phong phú đó. Có cơ hội, nhất định ta phải đọc thử mới được.

Trần Tư Tuyền tức giận trừng mắt.

- Người ta hảo tâm giúp người, người lại hoài nghi ta. Người có còn lương tâm không?

- Ách!

Cơ Động sợ nhất đúng là nhìn thấy đôi mắt u oán của Trần Tư Tuyền. Hắn cười khổ nói:

- Coi như là ta sai rồi, được chưa? Người đã nói Hỏa Thần Kiếm có thể làm Hắc Âm Tử Vệ kinh sợ, vậy thì lần này ta phải sử dụng nó rồi.

Trần Tư Tuyền nói:

- Không chỉ làm kinh sợ Hắc Âm Tử Vệ thôi đâu. Nó đều tăng lực sát thương với tất cả Hắc Âm ma sư. Nếu không thì tại sao mỗi lần công kích Hỏa Thần Kiếm đều mang hiệu quả ngoài ý muốn như vậy chứ! Quang Minh luôn đối lập với Hắc Âm, cũng giống như cái thiện với cái ác vậy.

Nói tới đây, nàng lại càng hận kẻ đã định ra khế ước với mình. Nàng ngửa mặt nhìn trời, trong mắt hiện rõ vẻ oán hận.

Có được sự giải thích của Trần Tư Tuyền, Cơ Động lại càng hiểu rõ thêm Hỏa Thần Kiếm. Thế mới biết, thì ra chuyên chú quang hoa của mình là quang minh thuộc tính.

Lúc này, Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã dừng lại giữa không trung, phiêu phù trong mây mù. Cơ Động nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Trần Tư Tuyền, linh hồn hai người lại dung hợp chung một chỗ, không cần phải nhìn thì hết thấy mọi thứ bên dưới vẫn bị hai người dò xét.

Hắc Ám Thần miếu bắt đầu hành động. Đầu tiên chính là quân đội bình thường. Phần lớn quân đội chậm rãi xuất phát tiến về Thánh Tà đảo, sau đó là mười mấy vạn ma sư dự bị. Những gã này phần lớn có tu vi dưới tứ quan, chỉ cần đột phá được tứ quan, ngay lập tức bọn họ sẽ trở thành Hắc Ám ma quân chính thức. Lúc này, mười mấy vạn Hắc Ám ma quân dự bị này vây quanh tám nghìn tên Hắc Ám ma sư cường đại, đồng loạt lên đường.

Đối phương không có cường giả thánh cấp, dĩ nhiên sau khi dung hợp, linh hồn thánh cấp cao giai của Cơ Động cùng Trần Tư Tuyền dò xét mà chẳng phải kiêng sợ điều gì. Rất nhanh, bọn họ đã tìm ra được mục tiêu của chuyến đi này.

Đầu tiên Cơ Động tìm được Phát Thụy, bởi vì hắn quá quen thuộc khí tức của Phát Thụy nên chỉ cần lướt qua là hắn đã phát hiện được vị trí của sư huynh.

Lúc này Phát Thụy đang ngồi ngay ngắn trên người Tử Lôi Diệu Thiên Long, huyền phù cách mặt đất năm trăm thước, giữa sự bao bọc của mấy ngàn tên Hắc Ám ma sư.

Bên cạnh hắn là sáu gã Tử Bào Đại Tế Ti.

Phát Thụy mặc một bộ trường bào màu đen hoa lệ, phía trên thêu hoa văn đồ đằng mười thuộc tính. Thân hình cao lớn của hắn lại càng lộ thêm vẻ cao quý. Trong mắt thỉnh thoảng lại lóe lên ánh sáng màu tím, không có một chút che giấu khí tức mạnh mẽ của mình.

Cảm thụ được ma lực biến hóa trên người sư huynh, lòng Cơ Động không khỏi trầm than, sư huynh cũng đột phá cửu quan rồi. Biết đến bao giờ mình mới có thể đột phá cảnh giới chí tôn cường giả đây? Hỏa Thần Kiếm còn thiếu mười mấy phần trăm nữa mới đột phá thành công, mong rằng tới lúc đó, ma lực của mình có thể tăng nhanh một chút. Chẳng qua vẫn chưa biết bình chương cửu quan cực hạn song hỏa của mình sẽ là gì đây?

Vì không để đối phương sinh lòng cảnh giác, Cơ Động không mạo hiểm dùng linh hồn liên lạc với Phát Thụy mà lặng lẽ tìm kiếm bên cạnh. Rất nhanh, hắn đã phát hiện, không xa xung quanh Phát Thụy và sáu tên Tử Bào Đại Tế Ti, hắn phát hiện ra mười tên Hắc Ám ma sư giống hệt Phát Thụy miêu tả đang ở cách đó năm mươi thước.

Trên người bọn họ cũng mặc trường bào giống như hắc ám ma sư bình thường, nhưng bộ dáng không có chút khí tức sinh mệnh của chúng đã bị Cơ Động phát hiện. Bọn họ chính là Hắc Ám Tử Vệ.

Mười tên Hắc Ám Tử Vệ này đang ngồi ngay ngắn không nhúc nhích trên lưng mười con phong điều cấp sáu.

Phong điều chính là loài ma thú thuộc tính phong nằm ngoài Ngũ Hành, không ma sư nào có thể ký kết khế ước với bọn nó, nhưng bắt về thuần phục làm tọa kỵ thì vẫn được. Dường như mười tên Hắc Ám Tử Vệ này không có tọa kỵ. Phát hiện này làm Cơ Động có thêm chút lòng tin. Hắn xem ra Hắc Ám Tử Vệ là người chết, không có tọa kỵ cũng hết sức bình thường. Không có ma thú tốt phối hợp, chỉ sợ chí tôn cường giả cả mười hệ cũng kém chút ít.

- Cơ Động, không thể coi thường.

Cảm nhận được ý nghĩ trong lòng Cơ Động, ngay lập tức Trần Tư Tuyền lên tiếng nhắc nhở:

- Nếu Hắc Ám Thiên Cơ đã phái Hắc Ám Tử Vệ đến, nhất định hắn tin tưởng bọn chúng có thể đối phó chúng ta. Hơn nữa còn có thể là tất thắng. Như vậy, Hắc Ám Tử Vệ này tuyệt không đơn giản.

Cơ Động gật đầu nói:

- Ta sẽ cẩn thận. Chờ bọn hắn rời xa Hắc Ám Thần miếu một chút, chúng ta sẽ động thủ.

Linh hồn lực của Cơ Động vẫn luôn tập trung dò xét mười tên Hắc Âm Tử Vệ này, nhưng hấn thất vọng khi mãi mà chẳng thấy bọn chúng động dậy gì cả, trao đổi lại càng không. Từ đầu chí cuối, trên người bọn chúng không có một chút dao động ma lực nào cả. Bọn chúng giống như mười pho tượng. Điều khác biệt duy nhất với Hắc Âm ma sư bình thường là bên hông mỗi tên Hắc Âm Tử Vệ có treo một tấm lệnh bài.

Theo lời Phát Thụy, lệnh bài đó không biết dùng kim loại đen nào chế tạo nên, phía trên đó là thạch đồ bao quanh bởi những mảnh vỡ Thiên Chi Ngọc. Mặc dù không có nhiều Thiên Chi Ngọc, nhưng mười tên hợp lại cũng là một con số khá lớn. Theo tính toán của Cơ Động, số lượng Thiên Chi Ngọc có thể làm Hỏa Thần Kiếm tiến hóa thêm ba phần trăm. Hấn thầm suy nghĩ, cho dù sau đó không thể làm gì cũng nhất định phải lợi dụng phong mang của Hỏa Thần kiếm hấp thu sạch ma lực trong Thiên Chi Ngọc.

Tuy không nói ra, nhưng thân là Thiên Can Thánh Vương, trong lòng hấn vô cùng lo lắng khi nhìn mọi người lần lượt đột phá cửu quan trong khi mình vẫn dậm chân tại chỗ.

Mất gần hai canh giờ, hắc ám đại quân bên dưới mới hoàn toàn rời khỏi Hắc Âm Thần miếu. Trên bầu trời có những hắc ám ma sư cười phi hành ma thú chịu trách nhiệm thám báo, trinh sát tình hình xung quanh. Dĩ nhiên bọn họ không thể trinh sát tới độ cao ba nghìn thước rồi, cho dù có tới cũng không thể phát hiện được Đại Diễn Thánh Hỏa Long ẩn sâu trong sương mù được.

Cơ Động lấy ra một lọ ma kỹ tửu cấp bậc Tắt Sắt Kỹ từ trong lồng ngực, rồi quay sang gật đầu với Trần Tư Tuyền.

Trần Tư Tuyền tiến sát đến phía sau Cơ Động, hai bàn tay ôm lấy cổ hấn. Hấn có chút giật mình khi cặp chân dài của nàng cũng quấn quanh hông hấn, thân thể tiếp xúc mãnh liệt làm Cơ Động suýt mất hồn làm rơi bình ma kỹ tửu xuống. Không đợi hấn cự tuyệt, áo giáp đã bao phủ Trần Tư Tuyền, cùng với địa phương tiếp xúc với Cơ Động. Dưới sự ảnh hưởng của Vĩnh Hằng Khải, Thần Hỏa Thánh Vương Khải cũng được phóng thích ra, nhưng chỗ hai cơ thể tiếp xúc nó cũng không thể thay thế được Vĩnh Hằng Khải. Dù sao Vĩnh Hằng Khải là thần khí, ít nhất vẫn có được tính độc lập của mình.

Cảm thụ tâm tình tức giận của Trần Tư Tuyền, Cơ Động bắt đầu dĩ thâm than, dùng hết sức thúc dục Thần Hỏa Thánh Vương Khải đâm mạnh mình vài cái, tập trung tinh thần. Ma kỹ tửu trong tay hấn lặng lẽ rơi từ ba nghìn thước xuống. Ưu thế lớn nhất của ma kỹ tửu so với ma kỹ quyền trực chính là sức nặng, có thể phát động từ rất xa. Trong khi đó, quyền trực nhất định phải để tự thân ma sư triển khai mới có thể phát huy được hiệu quả. Dĩ nhiên, cả hai giống nhau là trước khi phóng thích đều không có chút ma lực ba động.

Tia sáng lóe nhanh, Ma Kỹ Tửu đã rơi vào phía sau Hắc Âm đại quân. Mãi đến khi nó rơi xuống đất mới bộc phát ra ma lực.

Trong tiếng nổ vang, hỏa long xuất hiện không chút báo trước, mặc dù đây chỉ là một Tắt Sắt Kỹ, nhưng để đối phó với binh lính bình thường cũng quá đủ rồi. Trong giây lát, mấy trăm tên binh lính đã bị cực hạn dương hỏa cắn nuốt sạch, biến thành tro bụi.

Nhất thời, một trận hỗn loạn nổi lên trong Hắc Âm đại quân, rất nhiều ma sư nhanh chóng chạy đến đây, Phát Thụy cùng sáu tên Tử Bào Đại Tế Ti cũng thúc tọa kỵ chạy đến đây. Phát Thụy hét lớn, Lôi Ngục Thần Phủ bất ngờ xuất hiện, khẽ run trên bầu trời, bất ngờ, một con Lam Điện Cự Long màu xanh tím xé rách không gian, đánh thẳng vào cự long màu vàng do ma kỹ tửu triệu hoán ra.

Hai công kích va chạm bộc phát ra tiếng nổ rung trời, kết quả dĩ nhiên là thần khí phát ra lôi điện cự long toàn thắng, kim sắc hỏa diễm hỏa long bị hủy diệt hoàn toàn.

Phát Thụy xuất thủ cực nhanh, lúc Lôi Ngục Thần Phủ xuất hiện, ngay lập tức trên bầu trời xuất hiện khí tức lôi điện khổng lồ cùng quang mang lam tử sắc kinh khủng. Điều này làm Hắc Âm đại quân sôi trào, nhìn Phát Thụy đầy sùng bái.

Phần lớn Hắc Âm ma sư cũng chỉ biết có một vị thiếu chủ mà không biết tình huống của vị thiếu chủ này nói gì đến hắc ám binh lính bình thường, Nhưng Phát Thụy vừa ra tay liền chứng minh được thực lực của mình. Trên đỉnh đầu, cửu quan dương lôi dương miện hiện ra rõ ràng. Dĩ nhiên, kim quang bao quanh dương miện đã biến thành màu đen, đây chắc hẳn là tác phẩm của Hắc Âm Thiên Cơ rồi.

Sáu tên Tử Bào Đại Tế Ti chỉ yên lặng đi bên cạnh Phát Thụy. Dĩ nhiên bọn họ biết Phát Thụy đang lập

uy, nhưng người ta là thiếu chủ cao quý, làm thế vô cùng bình thường. Bọn họ cẩn thận quan sát xung quanh. Từ đột công kích vừa rồi có thể nhìn ra đám Quang Minh Thiên Can Thánh đồ bọn họ chán ghét lại tới.

Trong mắt thủ tịch đại tế ti hiện lên đạo hàn quang. Đến đây đi, các người cứ tới. Có Hắc Âm Tử Vệ tồn tại, các người có chạy lên trời!

Thánh Tà đảo.

- Mười sáu vạn tướng sĩ chết tại cứ điểm Hắc Âm, công tượng ba mươi một vạn, ma sư một ngàn sáu trăm ba mươi lăm người. Trong đó có ba vị hồng bào đại tế ti. Bốn kho hàng bị hủy một, còn lại ba kho nguyên vẹn.

Về mặt Hắc Âm Thiên Cơ vẫn lạnh lùng khi nghe Lý Vĩnh Hạo báo cáo. Bụi cây trên đầu hắn đã biến mất, bộ dáng đã trở lại bình thường, sắc mặt cũng gần như khôi phục hoàn toàn. Thương thế cụ thể như thế nào có lẽ chỉ mình hắn rõ. Lý Vĩnh Hạo cũng không dám hỏi thăm, tránh cho Hắc Âm Thiên Cơ nghi ngờ.

- Tình huống tổn thất ở Thánh Tà đảo thế nào?

Hắc Âm Thiên Cơ lạnh lùng hỏi.

Lý Vĩnh Hạo do dự một chút rồi nói:

- Sáu kho hàng lớn bị hủy hoàn toàn, nhân viên không một người sống sót, ma quân, quân đội, nhân viên tiếp liệu tổn thất hơn ba trăm vạn. Cộng thêm tổn thất ở tiền phương. Đại khái chúng ta tổn thất khoảng bốn trăm vạn.

899. Chương 634: Hắc Âm Tử Vệ Phối Hợp Hoàn Mỹ

Hắc Âm Thiên Cơ lặng yên nghe Lý Vĩnh Hạo báo lại, gương mặt lạnh tanh của Hắc Âm Thiên Cơ làm nhóm Hắc Âm Thiên Can Thánh đồ chẳng biết được lòng hắn đang nghĩ gì để còn ứng phó, cả nhóm chỉ biết câm như hến đứng bên cạnh chờ hắn ra lệnh,

- Tốt, rất tốt! Quả không hổ là Thiên Can Thánh đồ, ứng mệnh sinh ra. Bốn trăm năm mươi vạn người, là cả bốn thành của Hắc Âm đại quân kể cả hậu cần, tiếp liệu. Ma sư tổn thất những ba thành. Tốt! Bọn chúng làm tốt lắm! Đám Quang Minh tiểu tặc này không hổ với cái tên Thánh đồ!

Lý Vĩnh Hạo chần chờ một chút rồi nói:

- Thiên Cơ đại nhân, hay là để chúng ta đi đi. Mặc dù chưa chắc chúng ta có thể thắng được, nhưng chỉ cần gặp được, không khó để kiềm chế bọn họ. Chỉ cần tới khi Thánh Chiến bắt đầu, vậy không còn phải sợ bọn họ gây sóng gió nữa rồi. Có ngài trấn giữ ở Thánh Tà đảo, ta tin bọn họ cũng không dám đến nữa.

Hắc Âm Thiên Cơ lắc đầu:

- Không cần các người đi. Người chỉ cần lãnh đạo tốt đại quân bên này là được rồi. Ta đã phái Hắc Âm Tử Vệ đi rồi.

Nghe thấy bốn chữ Hắc Âm Tử Vệ, nhóm Hắc Âm Thiên Can Thánh đồ không nhịn được rung mình, trong mắt không giấu nổi thần sắc sợ hãi. Bốn chữ này đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc trong lòng bọn họ.

Từ nhỏ bọn họ đã được Hắc Âm Thiên Cơ bồi dưỡng nên. Mà khả năng thực chiến của bọn họ lại do chính Hắc Âm Tử Vệ huấn luyện.

Ban đầu, khi Hắc Âm Thiên Cơ còn chưa hấp thu ma lực của tứ đại thánh thú, tu vi của Hắc Âm Thiên Can Thánh đồ cũng đã không yếu. Lúc đó, dã tâm của Lý Vĩnh Hạo cũng không kém bây giờ, thế nhưng hắn vẫn không dám ra tay giết Hắc Âm Thiên Cơ. Nguyên nhân chính là sự tồn tại của Hắc Âm Tử Vệ.

Cho dù Hắc Âm Thiên Can Thánh đồ cũng không biết Hắc Âm Tử Vệ đã tồn tại bao nhiêu lâu. Chỉ biết rằng, từ mấy đời trước đây, Hắc Âm Tử Vệ đã xuất hiện, và cũng chỉ có mười người này. Bọn họ chỉ nghe lệnh của các thế hệ Hắc Âm Thiên Cơ, và là vệ sĩ trung thành nhất của Hắc Âm Thiên Cơ.

Sở dĩ Hắc Ám Thần miếu vững chắc, không có ma sư dám phản bội cũng là vì có nhóm Hắc Ám Tử Vệ tồn tại, nhóm này chẳng bao giờ rời xa Hắc Ám Thiên Cơ, luôn âm thầm bảo vệ hần. Bọn họ có thực lực mạnh mẽ vô cùng, chính bản thân Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ cũng cảm nhận rõ được điều này. Nếu hỏi Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ sợ nhất ai tại Hắc Ám Ngũ Hành đại lục thì không nghi ngờ gì đó là Hắc Ám Tử Vệ mà không phải Hắc Ám Thiên Cơ. Chính Hắc Ám Tử Vệ là người chọn lựa Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ. Bọn Lý Vĩnh Hạo mãi mãi không thể quên được trông mắt tràn đầy khí tức tử vong của Hắc Ám Tử Vệ. Cho dù là hiện tại, Lý Vĩnh Hạo đã là cường giả chí tôn, hần cũng tuyệt không tin tưởng mình lãnh đạo thì Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ có thể chống đỡ được Hắc Ám Tử Vệ. Hắc Ám Tử Vệ đã không thể coi là người. Bọn họ giống vũ khí của Hắc Ám Thiên Cơ hơn. Nếu Lý Vĩnh Hạo quyết định chính biến, điều kiện tiên quyết là Hắc Ám Tử Vệ phải bị tiêu diệt. Nếu không, tuyệt đối hần sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Hắc Ám Tử Vệ bị phá đi còn chứng minh một chuyện, đó là thân thể của Hắc Ám Thiên Cơ đã không còn đáng ngại, không cần bọn họ phải bảo vệ.

Lý Vĩnh Hạo cung kính nói:

- Tử Vệ đại nhân đã xuất thủ thì đám giặc Quang Minh kia nhất định phải chết.

Hắc Ám Thiên Cơ cười lạnh:

- Ta cho ma sư ở Hắc Ám Thần miếu đi đến Thánh Tà đảo vì cho bọn chúng một cơ hội không thể không muốn. Ta muốn nhìn xem đám Quang Minh tiểu tặc này đứng trước mặt Hắc Ám Tử Vệ có còn giãy dụa được nữa không. Một khi bị Hắc Ám Tử Vệ phát hiện, bọn họ đừng có nghĩ đến yên bình nữa.

oOo

Sự oanh kích của ma kỹ tửu làm Hắc Ám đại quân hơi rối loạn, nhưng thủy chung mười tên Hắc Ám Tử Vệ này vẫn không động dấy. Bọn họ đồng thời làm một động tác, đó là ngửa mặt nhìn trời. Sau một giây, mười thân ảnh màu đen đã phóng lên cao như một mũi tên, lao thẳng đến vị trí của Đại Diễn Thánh Hỏa Long.

Ánh mắt Cơ Động trở nên sắc bén, thầm nghĩ: tới rồi. Trước tiên hần thu hồi Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Mặc dù Mao Đài và Ngũ Lương Dịch là trợ thủ đắc lực của hần, nhưng thân thể của nó quá khổng lồ, rất dễ trở thành mục tiêu của đối phương. Cơ Động tuyệt không muốn bọn chúng phải thừa nhận công kích của Hắc Ám Tử Vệ. Chỉ có mình hần sẽ linh hoạt hơn rất nhiều.

Đầu tiên, Hỏa Thần Kiếm liền xuất hiện trong lòng bàn tay Cơ Động. Hần xoay người, thi triển Đằng Xà Thiểm ngay tại không trung, toàn lực gia tốc về hướng đã tính trước

Phía dưới có Hắc Ám đại quân cùng sáu tên tử bào đại tể ti và Phát Thụy, nhất định Cơ Động phải dẫn Hắc Ám Tử Vệ đi xa để dò xét thực lực bọn chúng.

- Ồ, Hắc Ám Tử Vệ đâu rồi?

Phát Thụy quay lại sau, lập tức phát hiện ra Hắc Ám Tử Vệ đã biến mất.

Thủ tịch đại tể ti khẽ mỉm cười, nói:

- Thiếu chủ, nhất định là Tử Vệ đại nhân đang đuổi bắt địch nhân. Hừ, bị Tử Vệ đại nhân phát hiện chính là ngày tận thế của Quang Minh Thiên Can Thánh đồ.

Phát Thụy nghi hoặc nhìn hần:

- Người chắc chắn là Hắc Ám Tử Vệ có thể đối phó được Quang Minh Thiên Can Thánh đồ? Chẳng phải bọn chúng có thể toàn thân rút lui khỏi Hắc Ám Thần miếu đó thôi.

Thủ tịch đại tể ti nói:

- Thuộc hạ dám chắc. Chỉ sợ thiếu chủ còn không biết, có thể nói các vị Tử Vệ đại nhân chính là sự phụ của Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ. Cho dù tất cả ma sư ở đây cùng xông lên cũng tuyệt đối không phải đối thủ của các vị Tử Vệ đại nhân. Có bọn họ xuất thủ, nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ có chạy đằng trời.

Nghe lời nói của thủ tịch đại tể ti mà lòng Phát Thụy trầm xuống.

- Chúng ta có cần đuổi theo trợ giúp Hắc Âm Tử Vệ không?

Thủ tịch đại tể ti lắc đầu nói:

- Không, chúng ta chỉ cần bảo vệ tốt nơi này là được rồi. Có Hắc Âm Tử Vệ đại nhân xuất thủ, chúng ta không cần ra tay nữa, đề phòng vạn nhất nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ giương đông kích tây.

Trong lòng Phát Thụy thầm mắng, ngoài mặt vẫn bình thản, gật đầu nói:

- Như vậy cũng tốt. Chúng ta tiếp tục đi. Hi vọng Hắc Âm Tử Vệ có thể mang về tin tốt lành.

Tốc độ chạy trốn toàn lực của Cơ Động có thể sánh ngang thánh cấp cường giả, nhưng hắn vẫn hoảng sợ phát hiện tốc độ truy đuổi của mười tên đằng sau tuyệt không chậm hơn mình, hơn nữa vẫn không có chút dấu hiệu ma lực dao động. Cơ Động chỉ có thể mơ hồ cảm thấy sau lưng có mười luồng khí tức vững vàng khóa chặt thân thể mình. Cũng may có quang mang từ Hỏa Thần Kiếm tỏa ra bao phủ hắn và Trần Tư Tuyền mới giúp tốc độ phi hành của hắn không bị khí tức âm hàn kia ảnh hưởng.

Tốc độ của Cơ Động cực nhanh, chỉ thoáng trong giây lát, thân thể đã lướt qua Hắc Âm đại quân, sau mười lần hô hấp, hắn đã bắn đi hơn mười dặm.

Mười tên Hắc Âm Tử Vệ vẫn bám sát sau lưng không ngừng, trên người bọn họ mơ hồ có khí lưu màu đen xuất hiện, mười người tựa như một thể, thủy chung duy trì một tư thái phi hành. Hơn nữa khoảng cách với những người khác không thay đổi dù chỉ một li. Đây chính là chuyện vô cùng đáng sợ.

- Cơ Động, sợ rằng đám Hắc Âm Tử Vệ này còn mạnh hơn so với phán đoán của chúng ta, nhất định phải cẩn thận, nếu không được phải nhanh chóng thoát khỏi chiến đấu, dùng truyền tống trận truyền tống đến bên kia.

Nơi này cách vị trí bọn họ bố trí truyền tống trận tại Hắc Âm Thần miếu rất gần, chỉ cần tối đa mười giây là hoàn thành xong quá trình truyền tống.

Cơ Động khẽ gật đầu, trầm giọng nói:

- Tư Tuyền, chuẩn bị.

Ma lực cực hạn Ất Mộc nồng đậm phóng ra từ người Trần Tư Tuyền. Điều làm Cơ Động im lặng chính là ma lực Trần Tư Tuyền truyền ra cũng không phải chỉ từ hai tay mà còn từ những bộ phận hai người tiếp xúc. Không thể nghi ngờ, điều đó làm xúc cảm của hai người càng thêm nhạy bén. Cũng may lúc này cả hai đang tập trung vào địch nhân ở phía sau mới không có kích thích quá lớn.

Cơ Động đang nhanh chóng bay về phía trước, đột nhiên hai cánh từ trên lưng hắn, cũng là dưới nách Trần Tư Tuyền bất ngờ chui ra, mở lớn hết cỡ. Lực cản bất ngờ làm tốc độ của hắn giảm mạnh, khoảng cách hai bên cũng trở nên gần hơn.

Đây cũng là nhờ khí lực cấp thánh khí của Cơ Động. Đổi lại là những Thiên Can Thánh đồ khác, chắc chắn bọn họ không thể chịu được lực cản lớn thế. Cả người Cơ Động mượn lực cản, nhanh như tia chớp xoay tròn hai vòng. Hỏa Thần Kiếm ngay lập tức mang mười theo cầu vòng dài mười thước chém thẳng Hắc Âm Tử Vệ phía sau.

Nếu truy kích Cơ Động là mười tên tử bào đại tể ti, bất ngờ lại gặp công kích của hắn, nhất định sẽ sợ hãi đến luống cuống chân tay, dù sao bọn họ cũng đang bay với tốc độ cao. Thế nhưng tốc độ phản ứng của mười tên Hắc Âm Tử Vệ này nhanh đến mức Cơ Động cũng giật mình.

Mắt thấy thân thể Cơ Động đột nhiên dừng lại, tung mình chém về phía sau, mười tên Hắc Âm Tử Vệ làm cùng một động tác, đồng loạt đâm một đâm về phía trước, oanh kích vào không khí. Ma lực bộc phát mạnh mẽ trong không khí giúp bọn họ ngăn chặn khí thế. Tình diệu hơn nữa là ma lực một đâm này của bọn họ hoàn toàn bằng nhau. Trong khoảnh khắc đó, mười luồng ma lực có thuộc tính bất đồng trào ra ngưng tụ thành một đạo Ngũ Hành kết giới dày đặc, cứng rắn chặn lại một kiếm của Cơ Động.

Ngũ Hành kết giới âm âm vỡ tan, nhưng lực phản chấn cũng đẩy lùi Cơ Động. Vậy nhưng thân thể mười tên Hắc Ám Tử Vệ không dừng lại chút nào, trong nháy mắt tạo thành tổ hợp hình cung, vọt thẳng tới trước. Khi Cơ Động ổn định lại thân thể, hắn liền phát hiện ra mình vào Trần Tư Tuyên đã bị bao vây.

Phối hợp thật nhanh, thật mạnh. Cả đời Cơ Động chưa bao giờ chứng kiến sự phối hợp tinh diệu như thế. Hắn tự hỏi, coi như là có sự chỉ huy từ linh hồn của hắn, nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ tuyệt đối không làm được những việc vừa rồi. Điều này cần có sự tập luyện lớn đến như thế nào đây?

Hắc Ám Tử Vệ không cho hắn bất kỳ một cơ hội phản ứng nào, mười người đồng loạt động, ba người hơi bay lên cao, bốn người giữ vững độ cao, còn ba người hơi hạ thấp. Mười người, đồng thời lao đến Cơ Động từ ba độ cao bất đồng. Hơn nữa, mãi đến hiện tại, bọn họ cũng không phóng ra ma lực. Dưới tình huống vây công Cơ Động, bọn họ lựa chọn áp súc ma lực gần người để công kích.

Ban đầu, khi Thắng Quang Miện Hạ Âm Triều Dương chỉ điểm Cơ Động đã từng nói với hắn, khi đã trở thành cường giả chỉ tôn thường cận chiến. Bởi như thế mới dễ dàng hóa giải công kích từ xa của địch nhân, đồng thời công kích có thể đem lại đả kích mang tính hủy diệt cho đối thủ. Tốc độ, lực lượng cùng ma lực của cửu quan ma sư cực kỳ kinh người. Một khi trong cận chiến đánh trúng mục tiêu, rất có thể nó sẽ trở thành một kích quyết định thắng bại.

Sau khi bọn Cơ Động tới Hắc Ám Ngũ Hành đại lục, giao thủ cùng tử bào đại tể ti. Chỉ bất quá, lúc đó nhân số đông đảo, nhất là Cơ Động, có thể lấy ít địch nhiều. Dưới tình huống như vậy, dĩ nhiên Hắc Ám ma sư lựa chọn công kích từ xa để đối phó. Nếu như công kích gần người, chẳng những bản thân gặp nguy hiểm lớn, còn dễ dàng bị đồng bạn ngộ thương. Nhưng tình huống trước mắt, Hắc Ám Tử Vệ không cần biết cái gì là ngộ thương, cho dù mười đánh một cũng không lựa chọn dùng ma lực để trấn trụ tràng diện mà trực tiếp sử dụng công kích gần người. Đây chính là loại phương thức công kích hung hiểm, hung mãnh nhất.

Bọn họ phối hợp quá ăn ý, mười người như một, phân ra ba đường tiến công thượng, trung, hạ, có thể nói là đã phong tỏa kín Cơ Động. Cơ Động suy nghĩ nhanh như chớp. Bởi vì Hỏa Thần Kiếm trong tay mình nên Hắc Ám Tử Vệ mới lựa chọn cận chiến. Không thể nghi ngờ, với chiều dài của Hỏa Thần Kiếm, không thể nào cận chiến được.

Cứ tiếp tục đứng yên tại chỗ nhất định sẽ bị Hắc Ám Tử Vệ giết chết chỉ với một kích.

Cho dù Cơ Động có tự tin hơn nữa, phòng ngự có mạnh hơn, còn có Trần Tư Tuyên trợ giúp, hắn cũng không thể thừa nhận cùng lúc mười thuộc tính ma lực của cường giả chỉ tôn. Cơ Động cũng am hiểu nhất là cận chiến nên hắn biết, dưới loại tình huống bị vây công như thế này, trước tiên hắn cần phải làm cái gì.

Khi thấy đối phương xông lên, hắn không cần suy nghĩ mà phản ứng ngay, trong không gian bị hạn chế, thân thể hắn trầm xuống, vọt lên trước nhanh như chớp. Hắn đang tìm cách trong một thời gian phải đối mặt với lượng Hắc Ám Tử Vệ ít một chút. Nhất định phải lao khỏi vòng vây của đối phương đã. Nếu không, bốn phương tám hướng đều là địch nhân, hắn cũng không phải là thần, đối mặt sao được.

Thân thể hắn vọt lên trước, đồng thời không quay đầu lại, chém ngay Hỏa Thần Kiếm ra sau, lại dùng Đẳng Xà Thiểm đẩy tốc độ của mình lên cực hạn.

Không thể nghi ngờ, Cơ Động ứng biến vô cùng tốt, Hỏa Thần Kiếm vung ra sau, mặc dù chỉ tạm thời cản trở Hắc Ám Tử Vệ sau lưng, nhưng đã giúp hắn tranh thủ một chút thời gian. Cấp bậc này chiến đấu, có lúc một giây thời gian cũng đủ quyết định thắng bại. Lúc này, đối mặt với hắn chỉ là hai gã Hắc Ám Tử Vệ. Đây đã là cơ hội tốt nhất Cơ Động có thể tạo ra cho bản thân.

900. Chương 635: Hắc Ám Thanh Long, Phá Bụng Chui Vào

Dưới tình huống chưa ngưng tụ ma lực, Hỏa Thần Kiếm đã có thể phát huy ra uy lực của Siêu Sát Sát Kỹ. Cơ Động bộc phát ra khí thể cường đại. Vốn dĩ trong Hỏa Thần Kiếm có phong ấn Sát Thần Tu Phổ Nhược Tư, giờ đây, tất cả sát khí đều được bộc phát. Một kiếm này tuy chưa được ngưng tụ ma lực nhưng nó là một kiếm dung nhập cả tinh, khí, thần của Cơ Động, cho dù không phải là thần khí Hỏa Thần Kiếm thì

cũng vẫn cứ đạt uy lực siêu tất sát kỹ. Hơn nữa, Hỏa Thần Kiếm còn có đặc tính phá tà, dĩ nhiên tên Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ không thể đỡ nổi rồi. Cơ Động hoàn toàn tin tưởng vào điều này.

Mặc dù phải đối mặt với việc Cơ Động chuyển từ chạy trốn sang công kích, nhưng sắc đỏ trong mắt tên Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ cũng chẳng biến hóa, thậm chí còn sáng hơn. Tốc độ của hắn không đủ để chạy trốn nên hắn không chế thân thể mình bay cao lên, cố gắng hết sức để công kích của Cơ Động tới muộn hơn một chút. Cùng lúc đó, hai tay của hắn vẽ nên hình chữ thập trước người. Ánh sáng màu xanh trong không gian ngay lập tức ngưng tụ.

Ánh sáng xanh chói mắt nhanh chóng bộc phát ra từ chữ thập kia, ma lực cực hạn Giáp Mộc khổng lồ chảy dọc hai bên Hỏa Thần Kiếm. Thấy cảnh này, ánh mắt Cơ Động chợt co rút lại, bởi vì giữa hắn và tên Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ bỗng xuất hiện một thân thể vô cùng khổng lồ.

Lúc trước, khoảng cách giữa Cơ Động cùng tên Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ không tới bốn mươi thước. Ở đẳng cấp của bọn họ khoảng cách này chỉ trong nháy mắt có thể chạm tới. Thế nhưng, sau khi thân thể này xuất hiện lại có thể đồng thời đụng vào người Cơ Động cùng tên Hắc Âm Tử Vệ kia. Bởi vậy có thể thấy thân thể của nó to đến cỡ nào.

Hỏa Thần Kiếm xẹt qua, một lượng lớn máu cùng lân phiến màu xanh văng ra không trung, kèm theo đó là một tiếng rỗng ngấm thõng khổ mà giận dữ. Thân thể khổng lồ kia đột nhiên rung lên, lực lượng khổng lồ của nó cứng rắn va chạm làm Cơ Động văng ra. Đám Hắc Âm Tử Vệ bên dưới cũng thừa dịp này đuổi theo. Mà mục tiêu công kích của bọn họ, Cơ Động lại giống như lá rụng bay thẳng về phía bọn họ. Ngay lập tức có một gã giờ tay chụp lấy cổ Cơ Động còn một gã tính giữ chặt lấy cổ tay đang cầm Hỏa Thần Kiếm.

Thiên Can Thần Thú. Lúc này trong đầu Cơ Động đang vang vọng bốn chữ này. Không sai, thân ảnh khổng lồ đột nhiên xuất hiện, chặn lại một kích của Hỏa Thần Kiếm chính là một con Thanh Long. Dĩ nhiên nó là Hắc Âm Thiên Can Thần Thú của Hắc Âm Ngũ Hành đại lục, Hắc Âm Thanh Long.

Cơ Động không thể tưởng tượng được, ngay khi mình sắp đắc thủ lại có một con Hắc Âm Thanh Long xuất hiện. Chỉ cần nhìn ma lực khổng lồ trên người nó, Cơ Động hoàn toàn có thể khẳng định nó nhất định là Hắc Âm Thiên Can Thần Thú. Chắc hẳn không sai bởi nó phát ra khí tức áp đảo thập giai thần thú, gần tới Thánh cấp

Bất quá lúc này hắn không thể suy nghĩ nhiều, bởi công kích của tên Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ đã đến. Hơn nữa, công kích của những tên Hắc Âm Tử Vệ bên dưới cũng đang đến gần. Lúc này, Cơ Động đang lâm vào nguy cơ cực kỳ to lớn.

Tràng tranh đấu trước mắt, trong hai bên, chỉ cần có một bên đưa ra phán đoán sai lầm đều có thể sẽ gặp phải kết cục bị tiêu diệt. Cơ Động đang gặp phải tình huống như thế. Hắc Âm Thanh Long cao hơn năm mươi thước này không chỉ ngăn cản một kích cứu Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ mà còn chặn lại đường lui của hắn trong không trung. Mặc dù nó bị thương nặng, nhưng mục đích xuất hiện của nó cũng đã đạt được.

Sử dụng ma kỹ tửu? Cũng vô dụng thôi. Đối mặt với Hắc Âm Tử Vệ thích cận chiến, cho dù có dùng Siêu Tất Sát Kỹ ma kỹ tửu thả ra chín con Viêm Long cũng căn bản không thể ngăn cản được Hắc Âm Tử Vệ. Cái có thể dựa vào bây giờ chỉ có lực lượng của riêng bản thân mình.

Vừa lúc đó, Cơ Động thực hiện một động tác mà sau này nghĩ lại hắn cũng không tin nổi. Lúc này, Hỏa Thần Kiếm trong tay hắn đang ngấp ở bụng Thanh Long, Cơ Động không thêm để ý tới công kích của Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ, mà hắn cũng chẳng có thời gian để quan tâm. Thay vì dùng một tay cầm kiếm, hắn chuyển sang dùng cả hai tay, toàn lực kéo ngang thanh kiếm, hơn nữa, bản thân Hỏa Thần Kiếm còn có hiệu quả phá tà, phá ma. Cộng thêm bản thân Hắc Âm Thanh Long đã chịu thương tổn nên Cơ Động có thể thuận lợi tạo nên một vết thương lớn trên bụng Hắc Âm Thanh Long.

Một đạo bạch quang hình tròn bất ngờ xuất hiện bên cạnh Cơ Động, chặn lại tất cả đòn công kích của Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ. Bản thân tu vi của hắn đã kém hơn, huống chi đạo bạch quang này còn có thể ngăn cản được công kích của Cao Cấp Siêu Tất Sát Kỹ nên đòn tấn công toàn lực của Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ bị chặn lại hoàn toàn.

Cơ Động không hề để ý đến hắn. Trong nháy mắt, một tay Cơ Động bắt được da của Giáp Mộc Thanh Long, cả người như cá chui vào trong bụng của Hắc Âm Thanh Long.

Chúng kiến một loạt hành động bất khả tư nghị như vậy, đến cả đám Hắc Âm Tử Vệ không có sinh mạng cũng phải khựng lại. Mặc dù bọn họ là thi thể nhưng cũng phân biệt được bằng hữu. Hắc Âm Thanh Long chính là tọa kỵ của Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ nên bọn họ không thể công kích được. Nhưng mục tiêu của bọn họ lại đang trong bụng Hắc Âm Thanh Long. Nhất thời, nhóm Hắc Âm Tử Vệ chẳng biết làm gì hết.

Cơ Động đã thành công. Không thể nghi ngờ, nếu như nhóm Hắc Âm Tử Vệ không quan tâm đến sống chết của Hắc Âm Thanh Long, chín người cùng liên thủ công kích vào bụng Hắc Âm Thanh Long thì cho dù Cơ Động có thêm một lớp da rồng bảo vệ, hắn cũng phải chịu trọng thương, hơn nữa không thể sống sót dưới công kích của nhóm Hắc Âm Tử Vệ. Nhưng nhóm Hắc Âm Tử Vệ lại đang do dự, đây chính là cơ hội của hắn.

Ngay sau khi chui vào trong bụng Hắc Âm Thanh Long, Cơ Động liền phóng Hỏa Thần Kiếm lớn hết cỡ, trở lại chiều dài chín thước vốn có. Mặc dù chiều cao của Hắc Âm Thanh Long vượt quá năm mươi thước nhưng từ bụng đến lưng chỉ có khoảng hai mươi thước mà thôi. Hỏa Thần Kiếm phóng lớn hết cỡ ngay lập tức tạo ra đả kích trí mệnh đối với Hắc Âm Thanh Long.

Trên thực tế, bên ngoài bất cứ sinh vật nào cũng cứng rắn hơn bên trong. Cho dù Hắc Âm Thanh Long có là đồ đằng thần thú thì phòng ngự trong bụng nó cũng chẳng mạnh mẽ gì. Huống chi trong bụng nó lúc này là một thanh trọng kiếm cấp thần khí.

Hắc Âm Thanh Long bất giác phát ra tiếng rống thê lương, thân thể khổng lồ đột ngột giãy dụa, gạt hết mười tên Hắc Âm Tử Vệ ra xung quanh. Mặc dù không thể làm tổn thương bọn họ nhưng cũng khiến bọn họ phải dạt ra.

Mặc dù Cơ Động ở trong bụng Hắc Âm Thanh Long không thể hô hấp nhưng với tu vi của hắn cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều, với hắn, cho dù vài canh giờ không hô hấp cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Cuối cùng thì hắn cũng có cơ hội thở dốc.

Từ lúc bắt đầu chiến đấu với Hắc Âm Tử Vệ đến khi Cơ Động chui vào bụng của Hắc Âm Thanh Long chỉ có mấy lần hô hấp. Thế nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi đó, Cơ Động cũng đã phải vận dụng hết toàn lực. Lúc này, khi có thời gian giảm xóc, hắn chỉ cảm thấy toàn thân rã rời. Chiến đấu với Hắc Âm Tử Vệ còn khó khăn hơn so với tưởng tượng của hắn. Mặc dù hắn đã liên thủ với Trần Tư Tuyên rồi nhưng mỗi giây mỗi phút vẫn phải đối mặt với cái chết. Quả thật, Hắc Âm Tử Vệ lợi hại hơn tử bào đại tể ti nhiều lắm.

Mặc dù đang ở trong bụng Hắc Âm Thanh Long, không thể hô hấp bình thường được, hơn nữa còn phải đối mặt với cảm giác không trọng lượng do Hắc Âm Thanh Long giãy dụa vì đau đớn, nhưng Cơ Động vẫn cố gắng. Hắn không vội đi ra ngoài. Bởi Hắc Âm Thanh Long là Thiên Can Thần Thú, lại có thuộc tính Giáp Mộc am hiểu trị liệu, sinh mệnh vô cùng cường hãn, không dễ dàng chết được, hơn nữa bên ngoài lại có mười tên Hắc Âm Tử Vệ đang rình rập, nên hắn không thể nóng nảy lao ra.

Điều làm Cơ Động kinh ngạc nhất là, sau khi hóa thành bản thể, Hỏa Thần Kiếm đang không ngừng hút sinh mệnh lực của Hắc Âm Thanh Long. Mặc dù không nhìn thấy nhưng hắn hoàn toàn có thể cảm nhận được Hỏa Thần Kiếm đang tiến hóa cực kỳ nhanh. Hắn chợt hiểu ra, sở dĩ Hỏa Thần Kiếm có thể tiến hóa bởi vì Hắc Âm Thanh Long sở hữu thuộc tính hắc ám, tác dụng của nó đối với Hỏa Thần Kiếm chẳng khác gì tác dụng của hắc ám tinh miện đối với Quang Minh Thiên Can Thánh đồ. Ngoài ra, một sinh hỏa, cho nên, khi Hỏa Thần Kiếm cắm sâu vào người Hắc Âm Thanh Long, ngay lập tức nó liền hấp thu tinh hoa trong cơ thể của Hắc Âm Thanh Long.

Năng lượng toàn thân của một con cự long đã rất khổng lồ rồi, huống hồ đây lại là Giáp Mộc Thiên Can Thần thú Thanh Long, trong long tộc có địa vị gần với Long Hoàng. Ở Quang Minh Ngũ Hành đại lục, Quang Minh Thanh Long vẫn luôn là Long Vương của tộc Thanh Long. Con Hắc Âm Thanh Long này chắc cũng thế. Vốn dĩ, với tu vi của nó, Cơ Động muốn đánh chết cũng sẽ vô cùng khó khăn, mà bản thân cũng phải trả giá vô cùng lớn, dù sao nó cũng là Thiên Can Thần thú, chỉ xếp sau Thánh Thú. Nhưng con Thanh Long này xuất hiện là do Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ triệu hoán ra khi gặp tai họa. Bản thân tên Hắc Âm Tử Vệ cũng không có linh trí, hắn chỉ biết khi gặp nguy hiểm thì phải triệu hoán tọa kỵ ra trợ giúp. Mà Hắc Âm Thanh Long xuất hiện hoàn toàn trở thành tấm chắn cho hắn, căn bản chưa kịp làm gì thì kiếm của Cơ Động đã chọc tới.

Tuy rằng lực phòng ngự của Hắc Ám Thanh Long rất mạnh nhưng chẳng kịp chuẩn bị gì đã phải đối mặt với thần khí đứng đầu, Hỏa Thần Kiếm, dĩ nhiên, nó đã bị tổn thương. Quả thật là xui xẻo.

Nếu Hỏa Thần Kiếm có thể nhận được chỗ tốt từ cơ thể của Hắc Ám Thanh Long thì Cơ Động lại càng không vội đi ra ngoài. Hắc Ám Tử Vệ không công kích hiển nhiên là do Hắc Ám Thanh Long. Ma lực của Cơ Động không tiêu hao nhiều nhưng thần kinh lại đang vô cùng căng thẳng, cần có thời gian để thư thái.

Khách quan mà nói, khi đối mặt với Hắc Ám Tử Vệ, Cơ Động đã bị đánh cho không kịp trở tay. Hẳn thật không ngờ, Hắc Ám Tử Vệ có thể mạnh mẽ như vậy. Nhưng có thời gian giảm xóc như này, hẳn đủ thời gian để suy tư, có được đánh giá về Hắc Ám Tử Vệ. Mới chỉ hồi tưởng lại thôi mà sau lưng hắn đã ướt đầm mồ hôi. Trần Tư Tuyên đang ôm chặt lấy hắn cũng cảm nhận được cái lạnh từ lưng hắn phát ra.

Đám Hắc Ám Tử Vệ này cũng không phải đối thủ cường đại nhất mà Cơ Động đã từng gặp. Trước đó, hắn đã đối mặt với cường giả Thánh cấp Hỏa Ma Vương, nhưng cũng không nguy hiểm như vừa rồi. Cũng không phải do tổng hợp lực lượng của đám Hắc Ám Tử Vệ có thể vượt qua được Hỏa Ma Vương mà là do phương thức chiến đấu của bọn chúng quá đặc biệt. Hỏa Ma Vương mặc dù là cường giả thánh cấp nhưng hắn vẫn có tư tưởng. Khi hắn thấy Cơ Động thi triển kỹ năng của hai đại quân vương hắn cũng cảm thấy khiếp sợ, tâm tình cũng chịu ảnh hưởng. Nhưng đám Hắc Ám Tử Vệ này lại không thế, bọn chúng hoàn toàn là những cỗ máy giết chóc, chuyện tình bên ngoài không thể ảnh hưởng đến bọn họ. Chỉ cần xác định được mục tiêu, không giết được đối phương bọn họ sẽ không bỏ qua, hơn nữa, sự phối hợp hoàn mỹ của bọn họ hoàn toàn vượt qua sự ứng phó của Cơ Động. Giờ đây hồi tưởng lại, hắn phát hiện ra đã có ít nhất ba lần, chỉ cần hắn phản ứng chậm nửa nhịp, ngay lập tức sẽ bị đám Hắc Ám Tử Vệ này xé tan xác.

Chưa hết, Hắc Ám Tử Vệ không chỉ cường đại mà còn có khả năng triệu hồi ra Hắc Ám Thiên Can Thần thú, Giáp Mộc Hắc Ám Tử Vệ có thể làm được điều đó, chẳng lẽ những tên khác không thể làm được? Mười tên Hắc Ám Tử Vệ đã đủ đáng sợ rồi, giờ lại thêm Thiên Can Thần thú mười hệ, đừng nói là Cơ Động, Hắc Ám Thiên Cơ đối mặt với đám người này có thể thắng hay không cũng khó nói. Bản thân hắn rất mạnh nhưng cũng chẳng thể chịu được Hắc Ám Tử Vệ cùng Thiên Can Thần thú phối hợp. Không thể nghi ngờ, Hắc Ám Tử Vệ chính là vũ khí bí mật của Hắc Ám Thiên Cơ. Hơn nữa, quá trình chiến đấu vừa rồi cũng đã nghiệm chứng lời nói của Trần Tư Tuyên, sau lưng Hắc Ám Tử Vệ đúng là có năng lượng ủng hộ, còn có cái gì giàu năng lượng hơn Hắc Ám Thiên Can Thần Thú chứ.

Trừ hai chữ điên cuồng ra, Cơ Động đã không thể tìm từ gì để hình dung về các đời Hắc Ám Thiên Cơ rồi.

Hắc Ám Thanh Long đang đau đớn vật lộn, thân hình khổng lồ hơn năm mươi thước của nó làm phong vân biến đổi, ma lực giáp mộc hệ trên người nó không ngừng phóng ra, dao động không hề ổn định.

Bất ngờ, thanh âm của Trần Tư Tuyên vang lên trong đầu Cơ Động. Kể ra thì nàng còn tỉnh táo hơn Cơ Động nghĩ. Theo hắn thì một cô bé đột nhiên chui vào trong bụng một con ma thú, nhất định sẽ rất sợ hãi. Nhưng thanh âm của Trần Tư Tuyên không hề thể hiện ra điều đó.

- Cơ Động, nghĩ biện pháp lấy tinh hạch của con Hắc Ám Thanh Long này. Mặc dù trên đại lục, Thiên Can Thần Thú không phải là ma thú cường đại nhất, cũng không đạt tới thánh cấp. Nhưng bất luận là tại Quang Minh Ngũ Hành đại lục hay Hắc Ám Ngũ Hành đại lục thì Thiên Can Thần thú đều tượng trưng cho điềm lành.

Trần Tư Tuyên nói bằng giọng khẳng định.

901. Chương 636: Hút! Tinh Hạch Của Hắc Ám Thanh Long

- Tượng trưng của điềm lành?

Cơ Động kinh ngạc hỏi.

Trần Tư Tuyên nói:

- Đúng! Đúng là biểu tượng của điềm lành, cứ mỗi con Thiên Can Thần Thú chết đi, số mệnh của Hắc Ám Ngũ Hành đại lục sẽ giảm đi một phần, hơn nữa đối với Diêu Khiêm Thư, tinh hạch của Hắc Ám Thanh Long cực kỳ có lợi, nhất định có thể trợ giúp hắn đột phá tu vi cứu quan.

Cơ Động buồn cười hỏi:

- Nangf hoàn toàn không lo lắng an nguy của chúng ta sao?

Trần Tư Tuyền kinh ngạc hỏi ngược lại:

- Có gì phải lo lắng? Người xông vào trong cơ thể của Hắc Âm Thanh Long, chẳng lẽ không thể truyền tống trở về sao? Hắc Âm Tử Vệ có mạnh đến đâu cũng phải tìm thấy chúng ta mới được.

Cơ Động sững sốt. Ủ nhĩ, tại sao mình không nghĩ tới điều này.

Thật ra cũng không thể trách hẳn quên mất truyền tống, lúc trước Hắc Âm Tử Vệ tạo ra áp lực vô cùng lớn. Dưới tình huống vô cùng căng thẳng như vậy, hẳn không thể giữ tỉnh táo cũng rất bình thường.

Có Trần Tư Tuyền nhắc nhở, lòng hẳn đã trấn định trở lại, nhưng cũng không vội truyền tống rời đi. Năng lượng trong cơ thể Hắc Âm Thanh Long thật sự quá khổng lồ, cho dù hẳn cùng Trần Tư Tuyền đang ở trong cơ thể của nó nhưng nó vẫn đang cố gắng dùng ma lực bản thân ép hai bọn họ ra ngoài. Đáng tiếc, Cơ Động không phải người thường. Hẳn có khí lực thánh cấp, lại thêm Vĩnh Hằng Chi Khải của Trần Tư Tuyền thì sao phải ngại chút áp lực đó. Huống chi Hỏa Thần Kiếm của hẳn chẳng khác Định Hải Thần Châm cắm vào cơ thể của Hắc Âm Thanh Long.

Cơ Động không tiếp tục thúc giục Hỏa Thần Kiếm phá hư thân thể của Hắc Âm Thanh Long vì như vậy sẽ khiến nó chết nhanh hơn, không tốt cho việc Hỏa Thần Kiếm cắn nuốt năng lượng của nó. Hơn nữa có thân thể khổng lồ của Hắc Âm Thanh Long che chắn, nhóm Hắc Âm Tử Vệ cũng không dám tùy tiện công kích, mà có muốn công kích bọn họ cũng không dễ dàng vì Cơ Động đã sớm thay đổi vị trí. Mà Hắc Âm Thanh Long cũng đang tự động hồi phục miệng vết thương do Hỏa Thần Kiếm gây ra.

Mười tên Hắc Âm Tử Vệ đang di chuyển mịt mờ bên ngoài, việc khuyết thiếu thần trí đang dần lộ ra. Nếu ma sư bình thường ở chỗ này, nhất định bọn họ sẽ tìm biện pháp hợp sức chế trụ Hắc Âm Thanh Long, sau đó mổ bụng lôi Cơ Động ra. Với năng lực hồi phục cường đại của Hắc Âm Thanh Long, chưa chắc nó đã chết. Nhưng trong ý thức của Hắc Âm Tử Vệ, Hắc Âm Thanh Long là đồng bọn của bọn họ, bọn họ không thể tấn công đồng bọn được. Chính vì vậy, bọn họ chỉ có thể chạy vòng quanh Hắc Âm Thanh Long, trông chờ Cơ Động đi ra ngoài. Nếu không phải như vậy thì có thêm một Cơ Động nữa sợ rằng cũng sẽ bị bọn họ giết chết.

Càng ngày Hắc Âm Thanh Long giãy dụa càng yếu, từ lúc ban đầu có thể khiến phong vân biến sắc, đến giờ cứ từ từ lặng yên, thân thể chậm rãi rơi xuống mặt đất. Đám Hắc Âm Tử Vệ không có linh trí cũng cứ lèo đèo theo sau, lặng lẽ đợi Cơ Động chui ra.

Còn Cơ Động chỉ cảm thấy Hỏa Thần Kiếm trong tay càng ngày càng nóng, năng lượng khổng lồ không ngừng dao động kịch liệt. Vốn dĩ còn có thể cảm nhận được thần thức của Sát Thần Tu Phổ Nhược Tư thì giờ đây cũng bị áp chế hoàn toàn. Trên thân kiếm bây giờ chỉ còn có sát khí khổng lồ mà thôi. Giờ đây nó đã không còn cần Cơ Động phân tâm áp chế rồi. Mặc dù Cơ Động không có năng lực của Thiên Cơ, có thể nhìn thấy trình độ tiến hóa của Hỏa Thần Kiếm, nhưng hẳn cũng mơ hồ cảm giác được Hỏa Thần Kiếm càng ngày càng gần đạt mức tiến hóa hoàn toàn rồi. Hẳn rất mong đến ngày đó. Cũng không bởi vì Hỏa Thần Kiếm mà bởi lẽ, chỉ khi Hỏa Thần Kiếm hoàn thành tiến hóa hẳn mới có thể đột phá cứu quan.

Nếu như hẳn có thực lực cứu quan thì đối mặt với Hắc Âm Tử Vệ đâu có khó khăn đến vậy. Nhìn đồng bọn lần lượt đột phá cứu quan, hẳn có thể thấy rõ một điều, khi đột phá cứu quan, chẳng những ma lực có thể bay vọt về chất, năng lực khống chế nguyên tố trong không khí của cường giả chỉ tôn cũng hoàn toàn bất đồng. Tốc độ hấp thu ma lực ít nhất tăng gấp đôi, lực khống chế cũng tăng cường trên diện rộng. Hơn nữa, Ma Vực cũng sẽ chịu ảnh hưởng lớn. Nếu Ma Vực của ma sư bất quan chỉ là nhập môn thì Ma Vực của ma sư cứu quan chính là thành thực. Cơ Động lại có tới ba Ma Vực đó. Không nghi ngờ chút nào, chỉ cần tu vi của hẳn có thể đột phá cứu quan, thực lực của hẳn sẽ tăng lên đẳng cấp khác. Nhưng trước hết, Hỏa Thần Kiếm cũng phải tiến hóa xong đã.

Cơ Động vẫn biết Hắc Âm Thanh Long đang hạ xuống. Tuy rằng hẳn không nhìn thấy gì nhưng sau khi dung hợp, linh hồn lực của hẳn còn chính xác hơn cả ánh mắt. Uy lực của Hỏa Thần Kiếm cực kỳ bá đạo, chỉ một lúc vậy thôi mà Hắc Âm Thanh Long đã hấp hối, da thịt cùng nội tạng đã không ngọ nguậy nữa rồi, khí tức sinh mệnh cũng càng ngày càng yếu ớt, càng không thể chống đỡ được Hỏa Thần Kiếm. Nó đang

dần dần tử vong. Cơ Động cũng biết, đám Hắc Ám Tử Vệ không tấn công Hắc Ám Thanh Long bởi vì nó còn sống, vẫn là đồng bọn của bọn hắn. Còn Hắc Ám Thanh Long mà chết đi thì nó cũng chỉ là một cỗ thi thể mà thôi. Vì vậy, hắn có thể kết luận, ngay khi Hắc Ám Thanh Long chết đi, chính là lúc Hắc Ám Tử Vệ phát động công kích. Thời khắc này quả thật căng thẳng.

Đối với Cơ Động cùng Trần Tư Tuyên, cách làm an toàn nhất là truyền tống đi ngay khi Hắc Ám Thanh Long sắp chết. Nhưng nếu làm như vậy sẽ không lấy được tinh hạch của nó. Còn nếu đạt được tinh hạch, nhất định phải phá vỡ đầu của nó, hủy đầu nó mới có được tinh hạch. Tới lúc đó Hắc Ám Thanh Long sẽ mất mạng, còn Hắc Ám Tử Vệ sẽ không để cho bọn họ có cơ hội truyền tống đi.

- Không cần lo lắng, ta có biện pháp.

Trần Tư Tuyên đang dung hợp linh hồn với Cơ Động, hắn lo lắng cái gì nàng đều biết.

Cơ Động không hề nghi ngờ Trần Tư Tuyên. Hắc Ám Thanh Long càng ngày càng gần mặt đất, Cơ Động không hề do dự, hắn nhanh chóng thu nhỏ Hỏa Thần Kiếm từ chín thước xuống còn bốn thước.

Hỏa Thần Kiếm trong cơ thể nhỏ đi, lập tức tốc độ rơi xuống của Hắc Ám Thanh Long giảm xuống, tạo cơ hội cho nó thở dốc. Dù sao nó cũng là Hắc Ám đồ đẳng thần thú, sinh mệnh lực cực kỳ ương ngạnh. Nhưng ngay sau đó, thân thể của nó còn quay cuồng kịch liệt hơn trước. Bởi vì, Cơ Động đã dùng Hỏa Thần Kiếm thi triển ra Viêm Dương Toàn, chọc ngoáy lung tung trong cơ thể nó.

Lúc trước Viêm Dương Toàn của Cơ Động đã từng bức lui một gã Hắc Ám Tử Vệ, còn ép Giáp Mộc Hắc Ám Tử Vệ vào tuyệt lộ, đây là hắn thi triển bằng tay không đó. Lúc này lại cầm Hỏa Thần Kiếm trong tay, dĩ nhiên uy lực không phải bàn cãi nữa rồi. Huống chi, hắn đang ở trong cơ thể của Hắc Ám Thanh Long. Loại thống khổ như vậy, Hắc Ám Thanh Long sao không thống khổ cơ chứ! Nỗi thống khổ của nó đã đạt đến cực hạn, giờ là lúc hồi quang phản chiếu.

Cơ Động dùng Hỏa Thần Kiếm cùng Viêm Dương Toàn để mở đường, tạo một lối đi trong cơ thể Hắc Ám Thanh Long, tiến thẳng đến đầu của nó. Dưới sự bá đạo của Hỏa Thần Kiếm, bất luận là da thịt, gân mạch hay xương cốt của nó đều không thể ngăn cản được. Mà Hỏa Thần Kiếm cũng đang hấp thu nốt chút năng lượng còn sót lại của Hắc Ám Thanh Long, khiến nó chết càng nhanh. Lúc này đã chẳng ai có thể cứu được tánh mạng của nó nữa rồi, nội tạng của nó đã bị Hỏa Thần Kiếm phá hỏng hoàn toàn, không thể phục hồi được nữa.

Vào lúc Cơ Động đang hành động, một luồng sáng xanh cũng đồng thời được phát ra từ trên Vĩnh Hằng Chi Khải, tất cả những địa phương hắn vừa phá hủy đều bị luồng sáng này bao phủ, tạm thời liền lại, không đến nỗi bị mất máu quá nhiều. Trần Tư Tuyên chính là Quang Minh Ất Mộc Thánh đồ, cũng rất am hiểu trị liệu, lúc này nàng đang dùng ma lực Ất Mộc để bảo vệ tính mạng của Hắc Ám Thanh Long. Hai người, một phá hủy, một hồi phục, nên Hắc Ám Thanh Long mới có thể duy trì hơi tàn.

Rất nhanh, Cơ Động đã đột phá đến cổ Hắc Ám Thanh Long. Nhưng hắn cũng phải dừng lại ở đây. Đối với bất kỳ sinh vật nào, đại não cũng là nơi yếu ớt nhất, một khi đại não bị phá hủy, chẳng còn kết cục nào ngoài cái chết. Cơ Động không dám dùng Viêm Dương Toàn công kích, bởi chỉ cần làm thế, Hắc Ám Thanh Long sẽ chết bất đắc kỳ tử.

- Tư Tuyên, làm sao bây giờ?

Cơ Động do dự hỏi.

Trần Tư Tuyên nói:

- Chúng ta bắt đầu truyền tống, Tư Động sẽ giúp chúng ta lấy tinh hạch.

Vừa nói, nàng vừa thi triển truyền tống pháp trận. Cơ Động cũng ngay lập tức làm theo. Bất luận có lấy được tinh hạch hay không thì an toàn của hắn cùng Trần Tư Tuyên vẫn là quan trọng nhất. Dù sao lần này bọn hắn cũng đã đánh chết một con Hắc Ám đồ đẳng thần thú, cũng không tính là không có thu hoạch gì. Sau này về tìm biện pháp đối phó với Hắc Ám Tử Vệ vậy.

Truyền tống pháp trận hiện ra trong cơ thể của Hắc Ám Thanh Long nhưng bọn Hắc Ám Tử Vệ bên ngoài hoàn toàn không biết, bởi vì bọn chúng chỉ chiến đấu bằng bản năng, không hề có năng lực dò xét. Thật ra,

thực lực của mười tên Hắc Âm Tử Vệ rất mạnh, còn hơn cả sự phán đoán của Cơ Động. Nhưng bọn chúng muốn phát huy hết được thực lực, nhất định phải có Hắc Âm Thiên Cơ chỉ đạo. Chỉ như vậy mới có thể làm bọn chúng thể hiện được thực lực hoàn mỹ. Trước kia Hắc Âm Thiên Cơ vẫn luôn làm vậy, cho nên, dù chưa cắn nuốt được Thánh Thú thì Hắc Âm Thiên Cơ cũng không sợ đám Hắc Âm Thiên Can Thánh đồ do mình bồi dưỡng trở mặt. Cho dù tu vi của Hắc Âm Thiên Can Thánh đồ có tăng lên tới cửu quan cũng không thể thắng được sự phối hợp của Hắc Âm Tử Vệ. Mỗi một tên Hắc Âm Thiên Can Thánh đồ đều có thần khí của riêng mình, mà mười tên Hắc Âm Tử Vệ chính là thần khí của Hắc Âm Thiên Cơ. Nếu hiện tại Hắc Âm Thiên Cơ ở đây, cho dù hắn không động thủ thì Cơ Động và Trần Tư Tuyền cũng chết chắc.

Khi Cơ Động và Trần Tư Tuyền đang triển khai truyền tống pháp trận, trống rỗng Tư Động cũng đã lặng lẽ chui ra, lúc trước khi Cơ Động chui vào bụng của Hắc Âm Thanh Long, chính nó đã chặn công kích của Hắc Âm Tử Vệ thay Cơ Động. Lúc này, Tư Động đang ngấm trong long huyết của Hắc Âm Thanh Long, bản thân hắn cũng tản ra một lớp huyết sắc. Cơ Động vẫn chú ý cho Hỏa Thần Kiếm hấp thu năng lượng của Hắc Âm Thanh Long mà không hề biết rằng, kể từ khi tiến vào trong cơ thể Hắc Âm Thanh Long, Tư Động cung điện cuồng cắn nuốt máu của Hắc Âm Thanh Long. Lúc này nó đúng là một quả trứng rồng màu máu.

Tư Động dừng ở cổ của Hắc Âm Thanh Long, trên thân thể nó tản mát ra một tầng kim quang, tầng kim quang này tràn ngập khí tức bá đạo của hoàng thất long tộc, dĩ nhiên nó cũng tạo ra một vòng xoáy màu hoàng kim, tất cả lực hút nó tạo ra đều hướng về đầu Hắc Âm Thanh Long.

Lúc này, Hắc Âm Thanh Long đang há to miệng, rơi thẳng xuống dưới, nó đã không thể kêu lên được nữa rồi, từng dòng máu chảy ra từ miệng nó, đôi mắt của nó tràn ngập tuyệt vọng. Rốt cuộc, đôi mắt nó biến thành màu vàng, nhắm lại, thân thể nó cứng đờ. Một chút khí tức sinh mệnh cuối cùng cũng đã rời xa nó.

Đúng lúc Hắc Âm Thanh Long mất đi sinh cơ, tất cả Hắc Âm Tử Vệ cùng động, như mười luồng khí lưu màu đen vọt thẳng tới người của nó.

Chỉ trong nháy mắt, con Hắc Âm Thiên Can Thần thú cường đại này đã bị mười đạo bóng đen xé nát, biến thành vô số huyết nhục, bay tứ tán trong không trung, máu của nó cũng nhuộm đỏ thân thể Hắc Âm Tử Vệ.

Nhưng Hắc Âm Tử Vệ cũng không hành động gì thêm mà chỉ lơ lửng trong không trung. Bởi vì mục tiêu của bọn chúng đã biến mất.

Chứng kiến máu thịt của Hắc Âm Thanh Long rơi xuống, hồng quang trong mắt Hắc Âm Tử Vệ chợt cường thịnh, cả đám há miệng, điên cuồng hút lấy, từng dòng máu đỏ tươi bị bọn hắn nuốt vào bụng. Cho đến khi thân thể của Hắc Âm Thanh Long rơi cả xuống đất, bọn chúng mới dừng lại, thoáng nhìn qua vị trí của Hắc Âm Thanh Long trong không trung trước đây rồi mới bay về phía Hắc Âm đại quân.

Mà lúc này, Cơ Động và Trần Tư Tuyền đã lặng lẽ trở lại truyền tống trận cách Hắc Âm Thần Miếu năm trăm dặm. Nhận được tín hiệu từ linh hồn lực của hắn, tất cả nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ đều chạy cả về hướng đó.

Giờ đây, trên người Cơ Động cùng Trần Tư Tuyền cũng đã đầm máu, cũng may cả hai đều mặc áo giáp, máu chỉ dính bên ngoài. Vĩnh Hằng Chi Khải của Trần Tư Tuyền chính là thần khí, nên cũng không có thay đổi gì, còn Thần Hỏa Thánh Vương Khải của Cơ Động lại nhiều hơn một tầng máu dày, khí tức càng thêm thâm thúy.

Mặc dù nó chỉ là thứ thần khí, nhưng nhờ Cơ Động sử dụng Dung Hợp Thần Thuật ân cần chăm sóc nên tuy rằng nó không tiến hóa rõ ràng như Hỏa Thần Kiếm nhưng dưới sự chăm sóc của cực hạn song hỏa cùng khí lực Thánh cấp của Cơ Động, nó cũng dần dần cường đại.

902. Chương 637: Tác Dụng Cường Hãn Của Tinh Hạch Hắc Âm Thanh Long

Mặc dù Hắc Âm Thanh Long là một thành viên của tộc Thanh Long, cũng là Thanh Long Vương, nhưng nó cũng không giống những Long Vương khác. Thiên Can Thần thú đầu phải chỉ có danh hảo thôi đầu. Nó chính là tượng trưng cho Giáp Mộc Hệ, hơn nữa mộc sinh hỏa, nên sau khi ngấm trong thân thể của Thanh

Long Vương, Thần Hỏa Thánh Vương Khải cũng giống Tư Động, hấp thu rất nhiều máu của Long Vương. Lần này hoàn toàn không giống lần Cơ Động hấp thu máu của Băng Tuyết Cự Long Phong Sương. Bởi lần đó chỉ là một ít máu Phong Sương nhỏ ra, còn lần này, bọn Cơ Động trực tiếp hấp thu những giọt máu tinh túy nhất từ trong cơ thể Hắc Ám Thanh Long.

Cũng giống như Quang Minh Ngũ Hành đại lục và Hắc Ám Ngũ Hành đại lục, Quang Minh Long tộc và Hắc Ám Long tộc trời sinh đã là thiên địch, vì vậy tuy rằng đều là Long tộc, nhưng Tư Động không hề thương hại Hắc Ám Thanh Long chút nào.

Trần Tư Tuyền phải gơ tay vỗ vào Tư Động thì nó mới không cam lòng phun ra một miếng tinh hạch trong suốt. Miếng tinh hạch này không hề giống với bất cứ miếng tinh hạch ma thú nào Cơ Động đã từng thấy trước đây, vì miếng tinh hạch này có hình rồng, giống như mô hình Thanh Long thu nhỏ vậy.

Trần Tư Tuyền giao tinh hạch cho Cơ Động, khi cầm nó trên tay, ngay lập tức Cơ Động cảm thấy một luồng khí tức ôn nhuận tràn vào cơ thể mình, thoải mái vô cùng. Tinh hạch của Thiên Can thần thú quả thật là thiên tài địa bảo, giá trị không hề kém hơn thánh thú tinh hạch. Cảm nhận Giáp Mộc ma lực mệnh môn cuộn cuộn bên trong tinh hạch, Cơ Động không nhịn được hâm mộ nói:

- Lần này tiện nghi cho Cây Rừng Tiềm rồi.

Trần Tư Tuyền nói:

- Trước tiên thì người hãy mau nghĩ cách đối phó với đám Hắc Ám Tử Vệ này đi. Chuyện hôm nay thật sự quá nguy hiểm. Cho dù lúc ấy người có đánh chết tên Mộc hệ Hắc Ám Tử Vệ kia thì chín tên còn lại cũng không để người yên. Theo đặc tính của mấy tên đó thì cho dù Giáp Mộc hệ Hắc Ám Tử Vệ có chết, bọn chúng cũng nhất định ngăn cản con đường chạy trốn của người. Thật khó để chúng ta thoát thân. Hơn nữa bọn chúng đều có Đồ Đằng thần thú, mặc dù Thanh Long chết đi sẽ làm thực lực bọn chúng yếu bớt nhưng cũng chẳng đáng là bao. Đám Hắc Ám Tử Vệ này thật sự rất phiền toái.

Cơ Động thu hồi Thần Hỏa Thánh Vương Khải, vết máu trên người cũng lập tức biến mất, khẽ mỉm cười nói:

- Không, Tư Tuyền, ta lại nghĩ khác, lần này không phải chúng ta chưa đánh đã lui, ngoại trừ Hắc Ám Thanh Long, chúng ta còn có thu hoạch khác.

- Còn có thu hoạch?

Trần Tư Tuyền kinh ngạc nhìn hắn.

Cơ Động gật đầu nói:

- Đầu tiên, chúng ta đã biết được lai lịch của Hắc Ám Tử Vệ, bọn họ cực kỳ am hiểu phối hợp và cận thân chiến đấu. Thông qua quá trình chiến đấu, chúng ta cũng hiểu được một phần chiến lực của bọn chúng. Tiếp theo, chúng ta cũng biết được nơi bọn chúng hấp thu năng lượng. Đó chính là Đồ Đằng thần thú của Hắc Ám Ngũ Hành đại lục. Thật ra người nên nghĩ, Đồ Đằng thần thú là người canh giữ đại lục, sớm muộn gì cũng là địch của chúng ta, lúc này bọn chúng xuất hiện, ít nhất chúng ta cũng biết được vị trí của đám Hắc Ám Thiên Can Thần thú này, đồng thời biết được phương thức bọn chúng tham chiến. Tin tức này hết sức trọng yếu. Cuối cùng, chúng ta giết Hắc Ám Thanh Long, không chỉ làm suy yếu lực lượng của Hắc Ám Thiên Can thần thú mà đồng thời còn làm suy yếu lực lượng Hắc Ám Tử Vệ.

- Ta đã đánh Giáp Mộc hệ Hắc Ám Tử Vệ bị thương, lúc này hắn có thể phát huy được bảy thành thực lực đã quý lắm rồi, hơn nữa hắn không được Đồ Đằng thần thú bổ sung năng lượng, có bị suy kiệt hay không thì không biết, nhưng ta khẳng định tên này không thể khôi phục đến trình độ vốn có. Lại nữa, có kinh nghiệm đối địch lần này, lần sau chúng ta sẽ không lỗ mắng nữa. Cho dù đám Hắc Ám Tử Vệ này có cường đại thì bọn chúng cũng là người chết, chỉ chiến đấu bằng bản năng, không hề có trí khôn. Từ việc bọn chúng không tấn công bụng của Hắc Ám Thanh Long có thể biết được điều này. Loài người hơn những loài khác ở điểm nào? Đó là trí khôn. Chẳng lẽ cả đám Thiên Can thánh đồ có trí khôn như chúng ta còn không đối phó được nhóm tử sĩ đã không còn trí khôn này sao?

Ánh mắt Trần Tư Tuyền nhìn Cơ Động hơi mê loạn, trong lòng thầm nghĩ, thằng ngốc kia, những chuyện như này thì người thông minh thế, tự tin vậy, mà sao người không chịu cẩn thận suy nghĩ đi, tại sao ta lại

biết nhiều như vậy, tại sao ta lại thích ngươi? Đồ ngốc, ngốc hết phần thiên hạ đi.

Dĩ nhiên Cơ Động không biết Trần Tư Tuyền đang oán hận mình, hắn đang lo phân tích Hắc Âm Tử Vệ. Không nghi ngờ chút nào, sự xuất hiện của Hắc Âm Tử Vệ đã cho hắn hồi chuông báo động, nhưng đồng dạng cũng cho hắn cảm giác được những kẻ cường đại này không phải là không thể đối phó.

Đúng lúc ấy, Quang Minh Thiên Can thánh đồ cũng đã cười Kim Cương Long thập giai của Thiên Cơ chạy tới, khi nhìn thấy người Trần Tư Tuyền đầm máu, mấy nữ thánh đồ không nhịn được kinh hô, Lam Bảo Nhi lập tức phát ra một luồng ma lực tím nhạt giúp Trần Tư Tuyền cạo rửa thân thể.

Diêu Khiêm Thư nghi ngờ nói:

-Ồ, sao Tư Động cứ trôi lơ lửng trên không trung, cả người không ngừng lóe sáng thế?

Lúc trước Cơ Động và Trần Tư Tuyền cũng đắm chìm trong suy nghĩ về Hắc Âm Tử Vệ, lúc này mới chú ý thấy Tư Động đang yên lặng trôi lơ lửng, trướng rỗng đã biến thành màu đỏ hoàn toàn, hơn nữa còn lập lòe sáng. Cơ Động thử dùng linh hồn dò xét nhưng lại phát hiện linh hồn Tư Động đã hoàn toàn phong bế, đang ở một trạng thái không thể xác định.

Cơ Động nhìn về Trần Tư Tuyền hỏi thăm, sau khi Vĩnh Hằng Chi Khải của Trần Tư Tuyền được Lam Bảo Nhi cạo rửa sạch sẽ, nàng mới thu hồi vào trong cơ thể, bởi lẽ nàng không có Dung Hợp Thần thuật, hơn nữa còn không thích máu địch.

Gương mặt xinh đẹp của nàng mỉm cười, nói:

-Nếu ta không đoán sai, lần này Tư Động hẳn có cơ hội phá xác rồi.

Cơ Động nghe thế mừng rỡ:

-Tốt quá!

Tư Động cũng không phải Long Tộc bình thường, nó là con của Long Hoàng và Kim Cương Long Vương, là người thừa kế của Long Hoàng, hơn nữa cũng đã tồn tại mấy ngàn năm rồi, từ việc vỡ trứng của nó cũng có thể dễ dàng ngăn cản siêu tất sát kỹ là nhìn ra thực lực của nó mạnh mẽ như thế nào rồi. Một khi ấp trứng thành công, rất có thể sẽ trực tiếp trở thành thần thú thập giai, hơn nữa còn không kém thập giai Thiên Can Thần thú. Nó thành công lập tức có thể làm thực lực nhóm Quang Minh Thiên Can thánh đồ tăng mạnh.

-Nhóm Hắc Âm Tử Vệ thế nào rồi? Cơ Động, ngươi giết mấy tên đó rồi à?

Miêu Miêu nghi ngờ hỏi.

Cơ Động cười khỏi nói:

-Không phải chúng ta giết bọn họ mà là bọn họ suýt giết chết chúng ta. Suýt chết nhưng vẫn còn sống đó!

Lập tức hắn kể lại cận kề toàn bộ trận đánh, không bỏ sót chi tiết nào. Hắn không thể một mình giết chết Hắc Âm Tử Vệ được mà cần phải dựa vào lực lượng của mọi người.

Nghe xong Cơ Động giảng giải, nhóm Thiên Can thánh đồ không khỏi trầm mặc, tuy bọn họ đã đoán được Hắc Âm Thánh Vệ khó đối phó, nhưng thật sự không nghĩ là khó đối phó đến vậy.

Thiên Cơ trầm giọng nói:

-Cơ Động, nếu chúng ta đối đầu trực tiếp với Hắc Âm Tử Vệ, ngươi chỉ huy thì liệu có mấy phần thắng?

Cơ Động nhìn Thiên Cơ rồi nói:

-Một phần cũng không có. Nếu trực tiếp đối đầu, chúng ta chết chắc.

Lời nói của hắn như chém đinh chặt sắt, không hề do dự. Không nghi ngờ chút nào, trong nhóm Thiên Can thánh đồ, hắn cực kỳ quan trọng, lại là người mạnh nhất. Nếu phối hợp với Trần Tư Tuyền, thực lực của hắn sẽ phát huy đến trình độ lớn nhất. Hai người bọn họ liên thủ tuyệt đối tương đương với một phần ba chiến lực của nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ. Cho dù đối mặt với nhóm Hắc Âm Thiên Can thánh đồ, Cơ Động cũng hoàn toàn có lòng tin thoát khỏi vòng vây, thậm chí giết một hai tên. Thực lực

tăng thêm, nhãn giới của hắn cũng cao hơn nhiều. Nhưng lần đối mặt với Hắc Âm Tử Vệ này, thật sự là bọn họ may mắn mới thoát khỏi được. Với thực lực của hai người bọn họ, nếu không phải Hắc Âm Thanh Long đưa đến cơ hội, bọn họ có thể đồng quy vu tận với một tên Hắc Âm Tử Vệ cũng là may lắm rồi.

Thiên Cơ cau mày, không nói nữa, ánh mắt nhóm Thiên Can thánh đồ cũng đổ dồn về phía Cơ Động, chờ đợi quyết định của hắn. Một phần thắng cũng không có, nghĩa là, ngoại trừ biến số Hắc Âm Thiên Cơ ra, trên Hắc Âm Ngũ Hành đại lục lại có thêm một lực lượng đủ thực lực hủy diệt bọn họ. Vì vậy mà kế hoạch ban đầu hoàn toàn phá sản.

Đúng lúc ấy, Cơ Động giật mình, lấy Vạn Dặm Truyền Âm Thạch từ trong Chu Tước thủ trạc ra, đúng là Phát Thụy liên lạc tới.

-Tiểu sư đệ, các người ổn cả chứ? Lúc trước là ai xuất thủ? Khi trở lại, người cả đám Hắc Âm Tử Vệ đều đầm máu. Chẳng lẽ các người...

Khi thấy nhóm Hắc Âm Tử Vệ trở về, Phát Thụy sợ hết hồn, toàn thân cả mười tên đều đầm máu, một người còn bị mất hắc bào. Nếu bọn họ đều trở về, thế thì máu tươi này ở đâu ra? Quá kinh hãi, Phát Thụy ngay lập tức tìm cơ hội liên lạc với Cơ Động.

-Sư huynh yên tâm, chúng ta vẫn ổn. Máu đó là từ tọa kỵ cả Giáp Mộc hệ Hắc Âm Tử Vệ tuôn ra, chính là của Hắc Âm Thiên Can Thần thú.

Cơ Động mau chóng nói vắn tắt những chuyện vừa phát sinh cho Phát Thụy rồi cắt đứt liên lạc.

-Phát Thụy nói thế nào?

Miêu Miêu hỏi.

Cơ Động cười khổ nói:

-Xem ra chúng ta thua không oan, đám Hắc Âm Tử Vệ này lại là lão sư của Hắc Âm Thiên Can Thánh đồ, kỹ xảo của nhóm Hắc Âm Thiên Can Thánh đồ đều học được của tụi này. Sư huynh nói, từ trước tới nay, mặc dù Hắc Âm Thiên Cơ không có lực chiến đấu vẫn có thể yên ổn cai trị Hắc Âm Thần miếu, thậm chí cả Hắc Âm Ngũ Hành đại lục, nguyên nhân trọng yếu chính là do nhóm Hắc Âm Tử Vệ không biết có từ bao giờ này bảo vệ. Thử nghĩ mà xem, mặc dù bọn chúng không có thần khí nhưng tu vi đều từ chín lăm cấp trở lên, trình độ ăn ý còn gấp vạn lần chúng ta, hơn nữa còn có Hắc Âm Thiên Can thần thú phụ trợ, cho dù cả đám Hắc Âm Thiên Can thánh đồ cầm thần khí trên tay cũng không phải đối thủ của họ.

Diêu Khiêm Thư nói:

-Cơ Động, chúng ta không thể trốn tránh. Trước khi Thánh chiến bắt đầu kiểu gì chúng ta cũng phải đối mặt, đợi đến khi Thánh chiến nổ ra, đám Hắc Âm Tử Vệ này hội họp cùng Hắc Âm Thiên Cơ, chẳng phải là có thể quét ngang Quang Minh Ngũ Hành đại lục sao? Ta tin người nhất định có biện pháp.

Nghe hắn nói như vậy, Cơ Động cười:

-Người cũng rất tự tin vào mình đó. Hắc Âm Tử Vệ rất cường đại, nhưng không phải không có sơ hở. Cho người cái này nè, trước khi đối mặt với đám người đó, người nên tăng cường thực lực của mình đi. Ưu thế của chúng ta là có thể không ngừng tăng cường thực lực mà lực lượng của bọn chúng lại cố định.

Vừa nói, hắn vừa ném miếng tinh hạch của Hắc Âm Thanh Long cho Diêu Khiêm Thư.

Diêu Khiêm Thư nhận lấy miếng tinh hạch kỳ lạ đó, nhất thời vui mừng quá đỗi, chỉ thiếu hai cấp nữa thôi là hắn có thể đột phá cửu quan rồi. Không nghĩ ngờ chút nào, vật này có thể giúp hắn thành công. Đột phá cửu quan cũng có nghĩa là hắn có thể sử dụng được Giáp Mộc hệ thần khí mà Cúc Hoa Trư đưa cho. Tới lúc đó, chắc chắn thực lực của hắn sẽ tăng lên tới đẳng cấp của A Kim và Lang Thiên Ý, trở thành cường giả đột phá cửu quan.

Nhìn miếng tinh hạch Hắc Âm Thanh Long trong tay Diêu Khiêm Thư, ánh mắt mọi người đồng thời rực sáng, Miêu Miêu nói:

-Nếu ta và Trần Tư Tuyên có thể có được tinh hạch của Hắc Âm Thiên Can thần thú tương ứng, chúng ta cũng có thể đột phá cửu quan.

Diêu Khiêm Thư cười ha hả, không nhiều lời, lập tức đi tu luyện, hiện tại, đại quân đóng tại Hắc Ám Thần miếu cùng mới nhóm Hắc Ám ma sư cũng đã xuất phát tiến về Thánh Tà đảo, không nghi ngờ đây là chỗ an toàn nhất.

Cơ Động nói:

-Nhìn từ góc độ khác, Hắc Ám Tử Vệ xuất hiện cũng là một cơ hội. Nếu như có thể đánh chết tất cả, chiếm được Hắc Ám tinh miện của bọn họ cũng như tinh hạch của Hắc Ám Thiên Can thần thú, không thể nghi ngờ, thực lực của chúng ta sẽ tăng lên đồng loạt. Ít nhất cũng đều có thể đột phá cửu quan. Tới lúc đó, chúng ta hoàn toàn có thể liều mạng với Hắc Ám Thiên Cơ, mọi người cứ tu luyện đi, ta nghĩ đối sách, đợi Khiêm Thư đột phá cửu quan xong, chúng ta lại tìm bọn chúng. Thiên Cơ, người tới giúp ta xem Hỏa Thần Kiếm còn cần bao lâu mới tiến hóa hoàn toàn?

Vừa nói, Cơ Động triệu hồi ra Hỏa Thần Kiếm, đặt trước mặt Thiên Cơ.

Thiên Cơ dùng Thiên Cơ chi nhãn nhìn, nhất thời vô cùng khiếp sợ, kinh ngạc nhìn Cơ Động, nói:

-Năng lượng của Hắc Ám Thanh Long quả thật khổng lồ. Không hổ là Thiên Can thần thú, hơn nữa, chỉ sợ Hắc Ám Thanh Long đã lĩnh ngộ ảo diệu của Hỗn Độn Mộc, chỉ thiếu chút là đột phá thánh cấp. Người cùng Tư Tuyền rất may mắn mới có thể giết nó đây. Hỏa Thần Kiếm đã tiến hóa được chín sáu phần trăm, chỉ thiếu bốn phần trăm nữa thôi là hoàn thành.

Nghe Thiên Cơ nói thế, Cơ Động không khỏi vui mừng quá đỗi, mặc dù hiện tại hắn cũng không biết sau khi tiến hóa Hỏa Thần Kiếm có thể đạt tới trình độ như thế nào, nhưng hắn tin rằng nhất định sẽ vui mừng.

903. Chương 638: Thần Mộc Khôi Lỗi

Âm thanh rỗng ngâm vang vọng quanh quần trong cốc, một thân ảnh màu xanh khổng lồ bay lên trời. Ma lực Giáp Mộc hệ nồng đậm bắn ra, quanh quần giữa không trung, làm cả vùng ngập tràn trong sắc xanh ngọc.

Đó là một đầu Thanh Long khổng lồ, cao gần bốn mươi thước, dưới ánh mặt trời, lân phiến tỏa ra sắc xanh ngọc lóng lánh chói mắt. Lúc này, hai cánh nó đang dang rộng trên bầu trời, vừa bay lượn vừa hưng phấn ngâm vang.

Trên người đầu Thanh Long này tản mát ra ba động không hề mang màu sắc hắc ám mà là quang văn kim sắc nhàn nhạt, không sai, nó chính là tọa kỵ của Quang Minh Giáp Mộc Thánh đồ Diêu Khiêm Thư.

Sau khi Diêu Khiêm Thư chiếm được tinh hạch Hắc Ám Thanh Long, hắn bế quan suốt ba ngày, rốt cuộc thành công đột phá cửu quan, mà đầu Thanh Long này cũng đạt được rất nhiều thứ tốt, ma lực mà tinh hạch của Hắc Ám Thanh Long tản mát ra cũng giúp nó tiến hóa, thành công đột phá từ cấp chín lên cấp mười, tiến vào hàng ngũ thần thú.

Lúc này Diêu Khiêm Thư đang trôi lơ lửng giữa không trung, Thanh Long cũng đang lượn lơ quanh thân thể hắn, chỉ có điều bởi vì thân thể của hắn quá nhỏ so với Thanh Long nên chẳng qua chỉ có thể thấy bộ dáng khổng lồ của Thanh Long mà thôi.

Trên tay trái của Diêu Khiêm Thư đang nâng một quang cầu lục sắc, tâm quang cầu là những gợn sóng màu xanh biếc. vào thời khắc hắn đột phá cửu quan, viên quang cầu Cúc Hoa Trư cho hắn này tự động hiện ra, không ngừng phóng thích ma lực nồng đậm. Tọa kỵ Thanh Long của Diêu Khiêm Thư có thể cùng hắn tiến hóa một phần cũng là nhờ quang cầu này.

Lúc này Diêu Khiêm Thư mấp máy hai tròng mắt, toàn thân cũng bao phủ trong quang văn quang cầu tản mát ra, hắn đã tiến vào một trạng thái kỳ dị, cả người hắn nhìn qua đều như trong suốt, giống một pho tượng tinh thể đang trôi lơ lửng trong không trung. Quang Minh Thiên Can Thánh đồ phía dưới có thể cảm nhận rõ ma lực cả hắn lúc này đang không ngừng tăng lên.

Không nghi ngờ chút nào, thần khí Cúc Hoa Trư cho hắn là thứ yêu cầu hà khắc nhất trong số Thần khí Thiên Can Thánh đồ có, ngoại trừ Hỏa Thần Kiếm chưa tiến hóa hoàn toàn của Cơ Động. Quang cầu lục sắc này phải đợi đến khi Diêu Khiêm Thư đột phá cửu quan mới có thể sử dụng. Chỉ điểm này thôi cũng

đã hoàn toàn khác các thần khí khác. Lúc tu vi Diêu Khiêm Thư chân chính đột phá, thần khí này mới tỏa ra quang thái vốn có của nó. Lúc này đây, nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ đang vô cùng háo hức để chứng kiến uy lực thực sự của quang cầu này.

Cơ Động hỏi Trần Tư Tuyền:

-Tư Tuyền, người nghĩ thần khí này có thể giúp ma lực của Khiêm Thư tăng lên bao nhiêu?

Trần Tư Tuyền là ma sư Mộc hệ, không nghi ngờ là có thể cảm thụ trực tiếp nhất Giáp Mộc thần khí của Diêu Khiêm Thư.

Trần Tư Tuyền nói:

-Yêu cầu của thần khí này hà khắc như vậy, một khi sử dụng thành công, hiệu quả nhất định không kém Hậu Thổ Châu của Lang Thiên Ý. Ta xem, sau này Diêu Khiêm Thư rất có thể là người có ma lực cao nhất trong chúng ta.

Cơ Động khẽ gật đầu, ánh mắt không thể không hâm mộ, nhìn bạn bè lần lượt đột phá cửu quan, thân là Quang Minh Thiên Can Thánh Vương, hẳn không thể không xấu hổ. Mặc dù bọn họ đột phá cửu quan chưa chắc có thể đánh lại mình, nhưng ai mà không mong đợi có thể trở thành cường giả chí tôn chứ.

Trần Tư Tuyền quá hiểu Cơ Động rồi, khi thấy ánh mắt hâm mộ của hắn, không nhịn được nói:

-Người đừng gấp, đợi người đột phá cửu quan rồi nhất định sẽ có vui mừng.

-Có gì vui mừng?

Cơ Động hơi nghi ngờ hỏi lại Trần Tư Tuyền.

Trần Tư Tuyền tự biết lỡ lời, vội vàng chữa cháy:

-Lúc đó nhất định Hỏa Thần Kiếm đã tiến hóa hoàn toàn, nó tiến hóa mất bao nhiêu khó khăn như vậy, chẳng lẽ còn không mang vui mừng đến cho người sao? Trong Hỏa Thần Kiếm còn phong ấn thần thức một vị thần cấp hai. Ta cảm thấy được, quá trình nó tiến hóa nhất định là quá trình dung hợp thần thức kia trở thành Kiếm Linh. Nếu không mang lại vui mừng cho người mới là chuyện lạ.

Cơ Động mỉm cười, nói:

-Hi vọng là thế, chỉ cần có thể giúp chúng ta chiến thắng Hắc Ám Thiên Cơ là tốt rồi.

Một lát sau, Thanh Long chậm rãi hạ xuống, nhưng Diêu Khiêm Thư vẫn trôi lơ lửng như cũ, quang văn màu xanh biếc mà hạt châu thả ra vẫn duy trì ở trình độ nhất định. Bất đắc dĩ, nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh đồ chỉ biết tiếp tục nhìn hắn. Thời điểm này nhất định cực kỳ trọng yếu với Diêu Khiêm Thư, cũng vô cùng có ích. Bọn họ chỉ biết hộ pháp, lẳng lặng chờ đợi Diêu Khiêm Thư có thể hoàn toàn dung hợp với thần khí.

Thăm thoát đã mười ngày, phải biết rằng, mỗi một ngày trôi qua, đại quân Hắc Ám Thần miếu lại càng gần Thánh Tà đảo.

Một khi bọn họ đến Thánh Tà đảo hội hợp với Hắc Ám Thiên Cơ. Với tổ hợp Hắc Ám Thiên Cơ, Hắc Ám Tử Vệ, Hắc Ám Thiên Can Thánh đồ như vậy, bọn họ sẽ chẳng còn chút cơ hội nào, chỉ biết đợi Thánh Chiến tới. Nhưng, thấy được vũ khí bí mật Hắc Ám Tử Vệ rồi, ai cũng biết, Quang Minh Thiên Can Thánh đồ không thể giành được thắng lợi. Lúc Cơ Động bắt đầu có chút lo lắng, rốt cục Diêu Khiêm Thư cũng có động tĩnh.

Thanh quang vốn dĩ nhu hòa bất ngờ mãnh liệt hơn, phóng lên cao chói mắt, hóa thành một cột sáng cực kỳ rực rỡ, tựa như nổi trời với đất vậy. Từng tiếng thét dài xuyên thẳng cửu thiên.

Thần sắc lo lắng của Cơ Động rốt cuộc bình tĩnh lại.

- Cây Rừng Tiên. Đừng kêu nữa, mau xuống đây, thời gian của chúng ta không còn nhiều đâu.

Thanh quang dần dần thu liễm, tia sáng chợt lóe, trước mặt cả nhóm đột ngột xuất hiện một người, chẳng phải là Diêu Khiêm Thư sao? Thần thái của hắn lúc này tươi sáng, cả người cũng đắm chìm trong luồng

khí tức kỳ dị, xung quanh thân thể lúc nào cũng tỏa ra một tầng quang mang thanh kim sắc nhu hòa, toàn thân đều toát ra khí tức sinh mệnh cao quý.

- Chuyên chúc quang hoa?

Cơ Động kinh ngạc nhìn tên này, hẳn cũng có chuyên chúc quang hoa, nên khi nhìn thấy ánh sáng thanh kim sắc trên người Diêu Khiêm Thư liền nhận ra ngay.

Diêu Khiêm Thư cười ha ha, nói:

- Cuối cùng cũng không hổ công ta chờ đợi. Vật này quá thần diệu rồi. Chẳng khác gì đồi súng bắn chim lấy pháo, ca coi như là cao thủ một đời rồi. Ha ha, chí tôn cường giả. Cơ Động, người biết không, ma lực của ta đã chín ba cấp rồi, đột phá cửu quan xong còn tăng luôn được ba cấp đó.

Phải biết rằng, sau khi ma sư đột phá bát quan, cửu quan, muốn tăng thêm một cấp cũng vô cùng khó khăn, thần khí trong tay hẳn lại có thể giúp hẳn tăng liền ba cấp. Có thể thấy ma lực ẩn chứa trong đó khổng lồ đến mức nào.

Cả đám đều đã quen thuộc tính cách của tên này, ai cũng không để ý mà ánh mắt đều chăm chú nhìn thần khí trong tay trái hắn.

Lúc này thần khí Giáp Mộc này đã không còn hình dáng hạt châu xanh nhạt nữa mà biến thành quang ảnh màu xanh ngọc, như một đứa bé nằm gọn trong tay Diêu Khiêm Thư. Nếu nhìn kỹ một chút có thể phát hiện ra đứa bé này giống hệt Diêu Khiêm Thư, tựa như là mô hình thu nhỏ vậy.

- Thần khí này là loại gì?

Đừng nói là Cơ Động, Thiên Cơ,

Ngay cả Trần Tư Tuyền từng là Địa Tâm nữ hoàng cũng không nhận được kinh ngạc mà hỏi. Nàng cũng chưa từng thấy qua thần khí nào loại này.

Diêu Khiêm Thư dương dương đắc ý nói:

- Thần khí này tên là Thần Mộc Khôi Lỗi. Khó trách vật này phải đợi cửu quan mới sử dụng được. Nó cần nhận chủ, chỉ khi tan làm một thể với ta mới dùng được. Không có ma lực cửu quan, căn bản không thể nhận chủ thành công, bởi trong quá trình nhận chủ cần tiêu hao cực kỳ nhiều ma lực.

Cơ Động nói:

- Thế tác dụng của nó là gì?

Là người chỉ huy, hẳn nhất định phải hiểu rõ tất cả năng lực của đồng bọn. Như vậy mới có thể tận dụng tất cả năng lực của mọi người.

Diêu Khiêm Thư nói:

- Các người nhìn kỹ.

Vừa nói, hắn nhẹ thổi vào tiểu nhân xanh biếc trong tay, nhất thời vật nhỏ đó hóa thành một đạo ánh sáng, nháy mắt dung nhập vào trong cơ thể hắn. Ngay sau đó, người hắn tỏa ra thanh kim sắc mê người. Phía sau lưng, rõ ràng lại xuất hiện một Diêu Khiêm Thư. Tuy nhiên Diêu Khiêm Thư này hoàn toàn tạo thành từ chuyên chúc quang hoa thanh kim sắc.

- Tác dụng của Thần Mộc Khôi Lỗi rất đơn giản. Có nó cũng tương đương với có hai ta. Nó biết sử dụng mọi kỹ năng của ta, bao gồm cả ma vực. Hơn nữa lúc nào cũng thủ hộ bên cạnh ta, nếu như ta gặp phải công kích, nó sẽ xuất thủ ngay. Có hai phương pháp sử dụng, một là ta mặc kệ để nó tùy ý hành động. Ta đánh ai thì nó đánh người đó, mà lượng ma lực cũng tương đương với ta. Cách khác là ta khống chế nó, chỉ cần nó chưa bị phá vỡ, nó sẽ thừa nhận tất cả lực công kích lên ta. Bảo bối này tốt lắm, có nó rồi, muốn chết cũng khó.

Nhìn bộ dáng đắc ý của Diêu Khiêm Thư, Cơ Động chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng hắn vẫn gật đầu nói:

- Thần khí này của ngươi có thể nói là rất kỳ lạ. Ngươi nói không sai, có nó, muốn chết cũng khó. Ừ, tốt lắm!

Thần Mộc Khôi Lỗi có thể coi là người thủ hộ của Diêu Khiêm Thư, lúc chiến đấu có thể tấn công, không chiến đấu có thể thủ hộ bên hần, đúng là một thần khí cực kỳ toàn diện, lại đúng bản chất bình thần của mộc thuộc tính. Từ phẩm chất có thể thấy, Trần Tư Tuyên nói hoàn toàn đúng, nó không hề kém Hậu Thổ Châu của Lang Thiên Ý.

Diêu Khiêm Thư bị Cơ Động nhìn đến mức sợ hãi, hần có cảm giác ánh mắt của Cơ Động không tốt lành gì.

- Cơ Động, ngươi định làm gì?

Cơ Động cười hắc hắc nói:

- Không làm gì đâu! Chẳng qua năng lực thần khí này của ngươi khiến ta phải thay đổi chiến thuật đối phó với đám Hắc Ám Tử Vệ rồi. Không nghi ngờ chút nào, có Thần Mộc Khôi Lỗi rồi, ngươi chính là người chịu đòn giễu nhạo nhất trong chúng ta, mà Thần Mộc Khôi Lỗi lại có lượng ma lực giống hệt ngươi, cộng thêm ma lực của ngươi cùng ma lực dự trữ trong tồn tại pháp trận. Thế nên, có hai, ba tên Hắc Ám Tử Vệ vây công ngươi thì trong một chốc một lát cũng không thể bị giết chết được.

Diêu Khiêm Thư hoảng sợ nói:

- Cơ Động, ngươi tính để ta dự bọn họ sao? Ta có am hiểu tốc độ đâu!

Cơ Động cười nói:

- Ngươi sợ gì chứ? Ta còn chưa bắt ngươi làm gì đâu. Nói thế nào thì ngươi cũng có ma lực đứng đầu ở đây đó.

Diêu Khiêm Thư cũng không giả bộ nữa, áy náy nói:

- Chúng ta mau lên đường nào, cũng tại ta đã làm chậm trễ nhiều thời gian như vậy, cống hiến nhiều thêm chút sức lực cũng đúng thôi.

Quang Minh Thiên Can thánh đồ nghe thấy thế không khỏi giật bắn cả mình, đây còn là Cây Rừng Tiên, không lợi không làm sao? Nhất thời, ánh mắt mọi người tràn đầy nghi ngờ.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, Diêu Khiêm Thư không khỏi thẹn quá hóa giận:

- Nhìn cái gì vậy hả? Ta không thể anh dũng một lần sao?

Miêu Miêu khinh bỉ nói:

- Tin người mới lạ. Người chính là một tên gian thương, cái bộ dáng kiên quyết dứt khoát kia không thể là tính cách của người được. Ta nghĩ nhất định là vì tình diện của tên Giáp Mộc Hắc Ám Tử Vệ kia. Tình hạch của Hắc Ám Thanh Long đã đột phá cứu quan, giờ hấp thu thêm tình diện của Hắc Ám Tử Vệ nữa thì không biết sẽ tốt như thế nào đây. Người lại nghe Cơ Động nói hiện tại chính là thời điểm Giáp Mộc hệ Hắc Ám Tử Vệ yếu ớt nhất, người không nghĩ thế thì không phải Cây Rừng Tiên rồi.

Lam Bảo Nhi bên cạnh buột miệng cười nói:

- Miêu Miêu tỷ vẫn thẳng thắn như vậy a.

Diêu Khiêm Thư hừ hừ, không có chút lúng túng nói:

- Cái này là tất cả cùng có lợi, chẳng lẽ giết những Hắc Ám Tử Vệ và Hắc Ám Thiên Can thần thú khác thì các người không có lợi?

Cơ Động cười nói:

- Tốt rồi, giờ không phải lúc đầu võ mồm, có điều Khiêm Thư nói đúng đó, chúng ta phải hành động nhanh lên. Mau lên đường nào.

Vừa nói hần vừa triệu hồi ra Đại Diễn Thánh Hỏa Long, cùng đồng bọn phi thân lên, đuổi theo hắc ám đại quân.

Trong mười mấy ngày nay, ngoại trừ tu luyện, Cơ Động vẫn đang suy tính làm sao đối phó được Hắc Ám Tử Vệ, mặc dù hần không nắm chắc tuyệt đối, nhưng lần chạm trán trước của hần và Trần Tư Tuyền với Hắc Ám Tử Vệ đã giúp hần nghĩ được một số biện pháp đối phó với Hắc Ám Tử Vệ. Nhất định phải diệt trừ đám Hắc Ám Tử Vệ này trước khi bọn chúng tới được Thánh Tà đảo, điều này có tác động to lớn tới Thánh Chiến. Mười tên này quả thật là những cỗ máy giết chóc, nếu để bọn chúng dần thân vào chiến trường Thánh Chiến, chẳng biết sẽ có bao nhiêu người thiệt mạng đây.

Mặc dù đã qua mười mấy ngày, nhưng hắc ám đại quân là do binh lính bình thường tạo thành, tốc độ hành quân không thể nhanh được, lúc này cũng chưa đi được nửa đoạn đường. Khi Đại Diễn Thánh Hỏa Long toàn lực gia tốc, chưa tới ba ngày bọn họ đã trông thấy bóng dáng hắc ám đại quân.

Cơ Động hít sâu, tâm tình của tất cả Thiên Can Thánh đồ đều bắt đầu căng thẳng. Dĩ nhiên bọn họ biết đối thủ mà Cơ Động không thể chống lại sẽ cường đại đến mức nào.

904. Chương 639: Cơ Động Làm Mọi Nhử

- Mục tiêu của chúng ta là Hắc Ám Tử Vệ Bính Hỏa hệ.

Cơ Động trầm giọng nói.

- Bính Hỏa thuộc tính?

Cả nhóm Thiên Can thánh đồ nghi hoặc nhìn Cơ Động. Lúc trước Cơ Động cũng chưa nói cho bọn họ kế hoạch hành động.

Cơ Động gật đầu nói:

- Chính diện đối địch, chúng ta không thể lập tức giết cả đám Hắc Ám Tử Vệ được. Vì vậy chúng ta chỉ có thể đánh du kích, tiêu diệt từng tên một.

Điều Khiêm Thư nghi ngờ nói:

- Nhưng không phải người nói cái tên Hắc Ám Tử Vệ Giáp Mộc hệ kia yếu nhất sao? Tại sao không phục kích hần, cũng chắc chắn hơn một chút.

Cơ Động trầm giọng nói:

- Bởi vì giết chết Hắc Ám Tử Vệ Giáp Mộc hệ không thể làm thực lực chúng ta bay vọt về chất. Mà đánh chết Hắc Ám Tử Vệ Bính Hỏa hệ rất có thể sẽ làm Hỏa Thần Kiếm của ta tiến hóa hoàn toàn. Hơn nữa, không nhất định phải giết kẻ có thực lực yếu nhất trước. Nếu như nắm chắc, giết chết tên có thực lực mạnh hơn, sau đó bố trí truyền tống trận. Sau đó...

Đơn giản bố trí xong, Cơ Động ra lệnh cho Đại Diễn Thánh Hỏa Long lặng lẽ hạ xuống cách hắc ám đại quân mấy chục dặm.

Hắc ám đại quân đang chậm rãi di chuyển. Phát Thụy vẫn cười Tử Lôi Dực Thiên Long của hần, bị vây ở trung tâm đội ngũ. Bên cạnh là sáu tên Tử bào đại tể ti. Đám Hắc Ám Tử Vệ cũng cách đó không xa, mỗi ngày đều có người chuyên cung cấp máu tươi cho bọn chúng làm thức ăn. Bọn chúng vẫn luôn bất động, bởi không phải là người sống nên, dĩ nhiên không có tình cảm rồi.

Mười ngày hành quân, ngoại trừ ban đầu có chút hỗn loạn nhỏ, dọc đường cũng hết sức bình tĩnh. Điều này khiến nhóm tử bào đại tể ti có chút ngạc nhiên. Bọn họ không phải Phát Thụy, thế nên không thể biết được quá trình chiến đấu giữa Cơ Động và Hắc Ám Tử Vệ. Hắc Ám Tử Vệ sẽ không nói chuyện, chính vì thế, nhóm tử bào đại tể ti đều nhận định nhóm Quang Minh Thiên Can thánh đồ đã bị Hắc Ám Tử Vệ diệt sạch. Nếu không phải thế thì tại sao mười mấy ngày rồi mà không có chút động tĩnh gì, hắc ám đại quân không gặp bất kỳ đả kích gì cả. Tính cảnh giác của bọn họ cũng dần buông lỏng nhiều. Hơn nữa, bọn họ lại nghĩ, có mười tên Hắc Ám Tử Vệ ở đây, việc gì bọn họ phải lo nghĩ cho mệt.

- Thiếu chủ, chậm nhất là hai mươi ngày nữa chúng ta có thể tới Thánh Tà đảo rồi.

Thủ tịch tử bào đại tế ti nói với Phát Thụy.

Phát Thụy mỉm cười, gật đầu nói:

- Dọc đường đã để các vị tiền bối chịu khổ rồi, đợi đến Thánh Tà đảo, nhất định ta sẽ báo cáo với phụ thân.

Thủ tịch đại tế ti chặn lại nói:

- Đa tạ thiếu chủ, nhưng chúng ta cũng không làm gì. Chúng ta còn mang tội khi để thần miếu bị tấn công hai lần. Chỉ cần Thiên Cơ đại nhân không trách tội chúng ta là tốt lắm rồi.

Phát Thụy an ủi:

- Hiện tại chính là lúc dùng người, phụ thân sẽ không trách phạt các vị đâu, chờ khi Thánh Chiến bắt đầu, các vị tận lực giết địch là được rồi.

Đang lúc bọn hắc nói chuyện, đột nhiên một tiếng nổ kịch liệt vang lên trong hắc ám đại quân, Hỏa Long quen thuộc lại xuất hiện. Lần này Hỏa Long lại xuất hiện bên trong đoàn xe lương phía sau hắc ám đại quân. Nhất thời, ngọn lửa bốc lên hừng hực. Hắc Ám đại quân phía sau lập tức trở nên hỗn loạn. Ánh mắt tinh mịch của mười tên Hắc Ám Tử Vệ đồng thời sáng lên, quang mang đỏ rực tà ác một lần nữa thiêu đốt. Bọn họ nhận được lệnh phải tiêu diệt hết địch nhân có ma lực thuộc tính quang minh. Hỏa Long này đúng là từ ma lực quang minh biến hóa tạo thành.

Cũng như lần trước, mười đạo thân ảnh lại đồng thời phóng người lên, bay thẳng lên trời. Chính Cơ Động là người đã ném ma kỹ tử từ trên không xuống, chỉ có điều lần này là một mình hắc mà không có Trần Tư Tuyên phụ trợ.

Sau khi ném xong ma kỹ tử từ, Cơ Động lập tức quay đầu bỏ chạy, còn nhanh hơn cả lần trước. Hắc đã biết rõ đám Hắc Ám Tử Vệ này rồi, chỉ cần chạy chậm chút thôi, rất có thể sẽ bị lũ này tóm được.

Mười tên Hắc Ám Tử Vệ muốn từ mặt đất bay tới độ cao ba nghìn thước cũng cần một ít thời gian, chờ bọn hắc tới được thì thân thể của Cơ Động cũng chỉ còn lại một chấm đen. Đặc tính của Hắc Ám Tử Vệ là vô cùng kiên nhẫn truy đuổi mục tiêu, trừ khi mục tiêu đi Tây Thiên không thì bọn chúng tuyệt đối không ngừng tay. Đây chính là lý do lần trước nhóm tử bào đại tế ti nói với Phát Thụy rằng bị Hắc Ám Tử Vệ truy đuổi thì không chết không thôi.

Xong.

Cơ Động không sợ đối phương không đuổi theo, không đuổi theo càng tốt, như vậy hắc càng có điều kiện ném ma kỹ tử vào hắc ám đại quân, mặc dù ở đây không có địa chi ngọc, nhưng chút tài luyện để chế tạo ma kỹ tử hắc hoàn toàn có thể mua được.

Ngay lập tức, ánh mắt của Hắc Ám Tử Vệ đã tập trung vào người Cơ Động, mười tên đồng thời tăng tốc, bay hết sức về phía Cơ Động.

Đối với ma sư cửu quan, năng lực phi hành cũng không tiêu hao nhiều ma lực, nếu giữ vững tốc độ, phi hành chậm chậm thì ma lực bổ sung hoàn toàn đủ duy trì sự tiêu hao. Nhưng nếu phi hành hết tốc lực lại khác hoàn toàn, làm thế sẽ khiến ma lực tiêu hao nhiều hơn hắc. Dù sao người cũng không phải ma thú, cần phải dùng ma lực của bản thân để đẩy không khí, tạo đà để bay. Muốn đẩy nhanh tốc độ tất nhiên phải tiêu hao nhiều ma lực hơn rồi.

Có kinh nghiệm lần trước, Cơ Động đã sớm đoán được tốc độ cực hạn của Hắc Ám Tử Vệ cũng không kém mình bao nhiêu. Đây cũng là nhờ hắc có được khí lực thánh cấp, có năng lực cảm ứng không khí mạnh hơn hắc ma sư cửu quan. Lúc này hai bên đang một trước một sau, toàn lực truy đuổi.

Cơ Động cũng không chạy thẳng tắp mà hắc vẽ thành một vòng tròn cực lớn trên không trung, linh hồn lực cũng luôn quan sát Hắc Ám Tử Vệ phía sau, xem bọn họ có dấu hiệu chia ra ngăn cản mình không.

Sự thật chứng minh, Cơ Động phán đoán vô cùng chính xác, mặc dù thực lực Hắc Ám Tử Vệ vô cùng mạnh mẽ, thế nhưng bọn họ không có năng lực suy tư, chỉ chiến đấu và giết chóc theo bản năng mà thôi. Sau khi phát hiện Cơ Động, mười người luôn truy đuổi cùng một chỗ chứ không phải vì Cơ Động chạy vòng quanh

mà chia ra ngăn cản hẳn. Cứ như vậy, Cơ Động thư thái duy trì tốc độ chạy vòng quanh, bảo trì khoảng cách với đối phương chừng năm nghìn thước. Lần này, hắn cũng không dừng lại phản kích, nếu lâm vào vòng vây của đối phương một lần nữa, lại không có Trần Tư Tuyền phụ trợ, hắn hoàn toàn không có cơ hội thoát ra ngoài.

Xét về thực lực, chỉ cần hai Hắc Âm Tử Vệ đã đủ để Cơ Động hết sức thống khổ. Ba tên liên thủ, nếu Cơ Động không chạy mà liều mạng thì hẳn chết chắc. Nhưng nếu chỉ truy đuổi lại khác, một người hay mười người đuổi theo cũng không khác gì nhau, Cơ Động chỉ cần chạy là được. Đây chính là biện pháp đơn giản nhất mà vô cùng hữu hiệu để đối phó với Hắc Âm Tử Vệ, đó là tiêu hao đồng thời.

Đánh không lại, thì ta dùng ma lực bản thân ta tiêu hao ma lực mười tên Hắc Âm Tử Vệ các người. Những tên không có đầu óc Hắc Âm Tử Vệ sẽ không biết biến báo, chỉ có thể tiêu hao ma lực cùng Cơ Động.

Mặc dù đám Hắc Âm Tử Vệ này đều là ma sư cường đại vượt qua chín lãm cấp, nhưng cũng không nên quên, Cơ Động còn có một âm dương hỏa tồn tục pháp trận, dựa vào đó, ma lực của Cơ Động chỉ nhiều chứ không ít hơn đối phương. Đây cũng là một trong những ưu thế lớn nhất của Cơ Động. Đồng thời tiêu hao à, xem ai sợ ai? Bản thân Cơ Động còn có Hỗn Độn Hỏa làm hậu thuẫn, tốc độ khôi phục ma lực của hắn nhất định không kém hơn mười tên Hắc Âm Tử Vệ.

Quá trình chạy vòng quanh cứ thế tiếp tục, Hắc Âm Tử Vệ vẫn bám sát phía sau. Ý tưởng của Cơ Động là khi ma lực của Hắc Âm Tử Vệ tiêu hao hết hoặc chỉ còn một, hai thành, hắn sẽ cùng đồng bọn phối hợp, tìm cách giết chết bọn chúng.

Tuy nhiên, mặc dù Hắc Âm Tử Vệ ngu nhưng một đời Hắc Âm Thiên Cơ sáng tạo ra bọn họ lại không ngu. Khi Cơ Động cảm thấy ma lực của mình đã tiêu hao hơn nửa, bắt đầu sử dụng tồn tục pháp trận thì bất ngờ hắn phát hiện Hắc Âm Tử Vệ sau lưng thay đổi. Đến lúc này, hắn đoán chừng ma lực của đám này đã tiêu hao khoảng bốn thành, còn có sáu thành. Cũng vào lúc đó, ngoại trừ Giáp Mộc Hệ Hắc Âm Tử Vệ ra, bên cạnh tất cả những kẻ còn lại đều sáng lên, tỏa ra vàng hào quang chói mắt.

Ngay sau đó, trước mắt Cơ Động lần lượt xuất hiện những sinh vật mà hắn đã nhìn thấy không ít lần sau lưng các ma sư khác.

Ất Mộc hệ Hắc Âm Lục Hợp, một đóa hoa màu trắng khổng lồ xuất hiện bên cạnh Hắc Âm Tử Vệ Ất Mộc hệ, Hắc Âm Chu Tước lặng lẽ hiện ra bên cạnh Hắc Âm Tử Vệ Bính Hỏa hệ, sau đó là Hắc Âm Đằng Xà, Hắc Âm Thiên Không, Hắc Âm Thiên Ất, Hắc Âm Bạch Hổ, Hắc Âm Thái Âm, Hắc Âm Thiên Hậu, Hắc Âm Huyền Vũ. Ngoại trừ Hắc Âm Thanh Long đã chết ra, tất cả chín đầu Hắc Âm Thiên Can Thần thú đều xuất hiện.

Bọn chúng xuất hiện cũng không mang Hắc Âm Tử Vệ đuổi theo Cơ Động mà nhanh chóng tản ra những hướng khác nhau, bao vây Cơ Động.

Hắc Âm Tử Vệ ngu nhưng Hắc Âm Thiên Can Thần thú thì không, bọn chúng có trí tuệ không thua kém gì nhân loại. Lúc này thì Cơ Động không thể tiếp tục vòng vèo nữa, nếu không hắn sẽ bị đám Hắc Âm Thiên Can Thần thú vây kín.

Cơ Động thâm nguyên rửa, sự xuất hiện của Hắc Âm Thiên Can Thần thú làm hắn phải thực hiện bước thứ hai của kế hoạch. Xem ra, tên Hắc Âm Thiên Cơ sáng tạo ra Hắc Âm Tử Vệ đã cài đặt để khi ma lực những tên Hắc Âm Tử Vệ tiêu hao đến trình độ nhất định thì sẽ triệu hồi ra Hắc Âm Thiên Can Thần thú.

Dĩ nhiên, những gì Cơ Động làm cũng không uổng phí, ít nhất hắn cũng làm tất cả Hắc Âm Tử Vệ tiêu hao ma lực, làm suy yếu Hắc Âm Tử Vệ, khiến cuộc chiến sau dễ thở hơn.

Không thể tiếp tục chạy vòng vòng, Cơ Động xác định phương hướng, sau đó bay thẳng hết tốc lực. Đám Hắc Âm Thiên Can Thần thú thấy Cơ Động chạy trốn thẳng tắp về một hướng thì không đuổi theo nữa mà lùi về bên cạnh Hắc Âm Tử Vệ, trở thành tọa kỵ của bọn chúng. Hắc Âm Tử Vệ Giáp Mộc hệ không còn Hắc Âm Thanh Long nữa nên hắn ngồi sau Hắc Âm Tử Vệ Canh Kim hệ trên lưng Hắc Âm Bạch Hổ. Chín đầu thần thú ngay lập tức toàn lực đuổi theo Cơ Động.

Tốc độ của nhóm Hắc Âm Thiên Can Thần thú không thể thống nhất được như Hắc Âm Tử Vệ, bọn chúng có nhanh có chậm, nhanh nhất có hai kẻ, một là Hắc Âm Thiên Can Thần thú Mậu Thổ hệ Thiên Không.

Nó cũng giống Quang Minh Thiên Can Thần thú, là một con chim lớn màu bạc. Tốc độ phi hành nhanh vô cùng, thậm chí còn nhanh hơn Cơ Động, khoảng cách hai bên không ngừng bị nó rút ngắn.

Không phân cao thấp với Thiên Không chính là Hắc Ám Đằng Xà. Xét về tốc độ phi hành thì nó không thể bằng Thiên Không, thậm chí còn không bằng cả Chu Tước. Nhưng ngàn vạn không nên quên Đằng Xà còn thiên phú kỹ năng Đằng Xà Thiểm. Đằng Xà Thiểm mà Đằng Xà sử dụng khác hẳn lúc Cơ Động sử dụng, bởi đây là thiên phú kỹ năng của nó, cho nên không hề có thời gian ngắt quãng, có thể sử dụng không hạn chế. Chính vì vậy, gần như nó chạy song song với Thiên Không. Theo sát phía sau dĩ nhiên là Hắc Ám Chu Tước. Ba đầu Hắc Ám Thiên Can Thần thú này tạo thành топ đầu tiên, những đầu Hắc Ám Thiên Can Thần thú còn lại đều hơi rút lại phía sau. Hắc Ám Bạch Hổ phải chịu tải hai tên Hắc Ám Tử Vệ nên bay sau cùng.

Mậu Thổ hệ Hắc Ám Thiên Không, còn có song Hỏa hệ Hắc Ám Chu Tước và Hắc Ám Đằng Xà. Cơ Động bắt đầu tính toán, đồng thời tiến hành câu thông linh hồn với đồng bọn. Mặc dù lúc này ba đầu thần thú đã càng ngày càng áp sát, nhưng hắn vẫn không hề bối rối. Bầy rập mà hắn chuẩn bị cho đám Hắc Ám Tử Vệ này đã ở rất gần rồi.

Ở rất xa phía trước là một dãy núi lớn. Đang phi hành hết tốc lực cách mặt đất ba nghìn thước, hai cánh sau lưng Cơ Động bất ngờ gấp lại, lao thẳng về hướng dãy núi như một mũi tên. Hắc Ám Tử Vệ có thể lừa gạt dễ dàng chứ Hắc Ám Thiên Can Thần thú không thể như thế. Cơ Động thực hiện động tác đó chỉ để đám Hắc Ám Thiên Can Thần thú nghĩ là hắn muốn dựa vào địa hình phức tạp của dãy núi để chạy trốn. Dĩ nhiên hắn còn mục đích khác.

Lúc này, Hắc Ám Đằng Xà và Hắc Ám Thiên Không ở phía trước chỉ còn cách Cơ Động chưa đến ba nghìn thước, với tu vi của bọn chúng, chỉ cần khoảng cách gần hơn một nghìn thước là hoàn toàn có thể phát động công kích ảnh hưởng trực tiếp tới Cơ Động. Đến lúc đó, tên nhân loại trơn trượt này chắc chắn sẽ phải chết. Lấn được vào trong phạm vi dãy núi, Cơ Động xác định được đúng ngọn núi cao gần đó rồi toàn lực vọt tới sườn núi. Lúc này, toàn bộ tinh thần hắn đều vô cùng khẩn trương, mặc dù khoảng cách hai bên còn hơn ba nghìn thước, nhưng khi hắn vọt tới gần ngọn núi nhất định phải giảm tốc độ, mà lúc đó, chắc chắn đối phương cũng đến rất gần rồi, rất có thể sẽ phát động công kích. Vì vậy, Cơ Động phải thật cẩn thận.

Sắp đến dãy núi, tất cả Hắc Ám Thiên Can Thần thú đều thấy rõ một huyết động rộng lớn có đường kính vượt quá ba mươi thước nằm trên sườn núi.

905. Chương 640: Miếu Sát Hắc Ám Chu Tước

Cơ Động trực tiếp xông vào huyết động cực lớn ở vách núi phía trước. Hình như cái huyết động này được mở ra không lâu, xung quanh còn dấu vết đất đai mới tỉnh. Những con Hắc Ám Thiên Can Thần Thú đều có thị lực kinh người, khi phát hiện điều đó làm cho nội tâm của chúng đều sinh ra một chút cảnh giác. Nhưng chúng bắt buộc phải truy đuổi xuống dưới bởi vì sinh tử của Hắc Ám Tử Vệ rất quan trọng. Bởi vì Hắc Ám Tử Vệ là chủ nhân của chúng, hơn nữa không phải bình đẳng khế ước mà là chủ tớ khế ước. Một khi Hắc Ám Tử Vệ chết đi thì chúng cũng sẽ chết, lại càng không thể vi phạm mệnh lệnh của Hắc Ám Tử Vệ. Cho nên dù nội tâm của chúng không muốn nhưng vẫn phải bay vào huyết động kia truy kích Cơ Động.

Một giây sau Cơ Động đã biến mất ở trong huyết động đen kịt đó. Tuy rằng sắp tới huyết động thì tốc độ của hắn giảm xuống không ít nhưng thân hình lại linh hoạt hơn rất nhiều. Dù tốc độ giảm xuống nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, khi mà khoảng cách giữa hắn với Hắc Ám Đằng Xà và Hắc Ám Thiên Không còn khoảng hai ngàn thước thì hắn đã chui sâu vào trong cái động đen kịt kia rồi.

Nhưng lúc này Hắc Ám Thần Thú cũng thể hiện ra điểm mạnh của bọn chúng. Hắc Ám Đằng Xà và Hắc Ám Thiên Không bay chậm lại đợi Hắc Ám Chu Tước lên cùng rồi mới bay vào trong huyết động, ở nơi này thì Hắc Ám Chu Tước với ma lực thuộc tính hỏa là nguồn sáng thích hợp nhất. Hơn nữa có thêm một đồng bọn thì hệ số an toàn của chúng tăng thêm một chút. Đồng thời tốc độ hạ xuống cũng có thể để những con Hắc Ám Thiên Can Thần Thú phía sau đuổi sát tới, tiện cho việc ứng cứu khi cần thiết.

Tốc độ vừa mới giảm xuống một chút thì lập tức tăng lên toàn lực, bởi vì những con Hắc Ám Thiên Can Thần Thú đều sợ cái huyết động này thông hai đầu. Nếu như vậy thì khi tốc độ của chúng giảm xuống, Cơ

Động sẽ chạy mất, lúc đó tìm kiếm hần rất khó khăn.

Khoảnh khắc vừa tiến vào động, ba đầu Hắc Ám Thiên Can Thần Thú đã đem ma lực của mình tăng lên đến đỉnh cao, nhất là Hắc Ám Thiên Không đang phi hành ở giữa. Nó ngưng tụ một mặt thuẫn dạng lưới màu vàng thẫm, so với Kim Cương Thuẫn do ma sư thi triển ra hoàn toàn không giống nhau bởi nó phát ra một màn hào quang hình giọt nước, vừa vặn bao phủ cả ba con Hắc Ám Thiên Can Thần Thú vào trong đó. Việc này chẳng những không làm chậm tốc độ mà còn làm giảm bớt lực cản của không khí khi bọn chúng phi hành. Lực phòng ngự cũng hơn xa cứu quan thổ hệ ma sư thi triển. Thân là Mậu Thổ hệ Thiên Can thần thú, cũng chính là Hắc Ám Thiên Can Thần Thú có lực lượng phòng ngự cường đại nhất, đây cũng chính là nguyên nhân tại sao chúng có can đảm bay vào trong huyết động này.

Tốc độ phi hành của chúng cực kỳ nhanh, chớp mắt đã xông vào trong huyết động vài trăm thước. Nhưng vừa lúc đó, đồng tử của chúng cùng với ba tên Hắc Ám Tử Vệ ở trên lưng co rút lại. Ba tên Hắc Ám Tử Vệ không hề do dự mà nhảy khỏi lưng ba đầu Hắc Ám Thiên Can Thần Thú, rơi lại phía sau, dùng thân thể ba con Hắc Ám Thiên Can Thần Thú để ngăn chặn phía trước mình. Đối với Hắc Ám Tử Vệ mà nói thì vì tính mạng của mình mà trả giá Hắc Ám Thiên Can Thần Thú không đáng suy nghĩ chút nào, một chút do dự cũng không có liền đưa ra quyết định.

Đúng lúc này, ở trong huyết động, một đạo ánh sáng màu lam đen chợt lóe lên rồi biến mất. Toàn bộ quá trình không hề phát ra một tiếng động nhỏ nào.

Hắc Ám Thiên Không, Hắc Ám Đằng Xà và Hắc Ám Chu Tước gần như đồng thời không còn khí thế lao tới trước. Hắc Ám Thiên Không mở to hai mắt nhìn không động đậy, bởi vì nó phát hiện ánh sáng màu lam đen kia không phá nát cự thuẫn do nó phóng ra. Tuy nhiên trên đó lại có một cái lỗ nhỏ, chỉ là một lỗ nhỏ cỡ nắm tay trẻ em mà thôi.

Hắc Ám Thiên Không thấy được, tự nhiên Hắc Ám Đằng Xà cũng nhìn thấy. Theo lý giải của bọn chúng thì việc đánh tan phòng ngự của Hắc Ám Thiên Không cũng không phải là việc cực kỳ khó, chỉ cần có tu vi thánh cấp là có thể làm được. Nhưng xuyên thủng một lỗ nhỏ mà không phá vỡ hoàn toàn lớp phòng ngự thì chỉ có một loại năng lực mới làm được. Đó chính là đơn thể đỉnh cấp siêu tất sát kỹ.

Hắc Ám Đằng Xà rung mình một cái, đột nhiên quay đầu nhìn lại bên cạnh nó mới phát hiện thân hình Hắc Ám Chu Tước đã ngừng trệ ở trong không trung. Hắc Ám Chu Tước vốn phát ra ánh sáng kim hồng sắc hỏa diễm, nay cũng đã tắt làm cho không gian xung quanh tối hần đi.

Ầm một tiếng, thân thể Hắc Ám Chu Tước rơi trên mặt đất. Rớt xuống cùng với Hắc Ám Chu Tước là tên Hắc Ám Tử Vệ nấp ở phía sau, cả hai tên đều biến thành một tòa băng điêu, hơn nữa là một tòa băng điêu hoàn toàn không còn sinh cơ.

Nói thân thể Hắc Ám Tử Vệ thì không bao gồm cả đầu lâu, bởi vì đầu lâu của nó đã biến mất. Mà chỗ ngực của Hắc Ám Chu Tước có một cái lỗ đường kính nửa mét, lại không có một tia huyết dịch phun ra.

“C-K-Í-T..T...T” Hắc Ám Thiên Không bỗng nhiên kêu lên một tiếng. Thanh âm của nó cực kỳ bén nhọn chói tai. Ngay sau đó một màn hào quang óng ánh màu vàng kim từ người nó bắn ra bao phủ vài trăm thước phía trước lại. Vài giây sau, tường đá phía trước nhanh chóng dung hợp, rồi phong bế hoàn toàn phía trước bọn chúng.

“Đánh lén, đánh lén hèn hạ. Nhâm Thủy hệ đỉnh cấp siêu tất sát kỹ.”

Hắc Ám Đằng Xà tỉnh ngộ lại, tức giận rống gào.

Đúng vậy, là đánh lén. Ở trong huyết động này vốn đã được chuẩn bị đầy đủ, Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ trừ Cơ Động ra nấp sẵn ở đây. Tuy rằng thiếu Cơ Động nhưng lại có Đại Diễn Thánh Hỏa Long có âm dương song hỏa cho nên cũng có thể kết hợp lại tạo thành Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp đầy đủ nguyên vẹn. Thậm chí cái động huyết này cũng là do Đại Diễn Thánh Hỏa Long dùng âm dương song hỏa của mình mở ra.

Khi Cơ Động bay vào nơi này thì hần cũng đã thông qua linh hồn liên hệ để nói cho đồng bạn, Quang Minh Thiên Cơ dùng linh hồn thánh cấp của mình che dấu ma lực tích súc trong Ngũ Hành Tương Sinh Tuần

Hoàn trận pháp khiến cho ma lực chấn động không hề lộ ra ngoài. Bởi vì mục tiêu là Bính Hỏa hệ Hắc Âm Tử Vệ cho nên đòn công kích là đơn thể đỉnh cấp siêu sát kỹ Băng Thần Chi Mâu do Đỗ Minh thi triển.

Khi Cơ Động tiến vào trong động huyết thì Đỗ Minh cũng đã chuẩn bị Băng Thần Chi Mâu xong, các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ thông qua Ngũ Hành Tương Sinh Trận Pháp ngưng tụ ma lực truyền đến cho hắn. Bởi vì Diêu Khiêm Thư đã đột phá cửu quan, đồng thời có cả thần khí cho nên mọi người thi triển đỉnh cấp siêu sát kỹ dễ dàng hơn nhiều. Dẫu rằng ma lực của Đại Diễn Thánh Hỏa Long không thể so sánh được với ma lực của Cơ Động.

Cơ Động tiến vào trong huyết động, khi kéo dài được khoảng cách ra một chút liền quẹo vào ngã rẽ nắp ở đây. Sở dĩ hắn giảm tốc độ lại bởi vì muốn cho đồng bạn nắm chắc được mục tiêu, đồng thời không để cho Hắc Âm Chu Tước đi quá khu vực mai phục. Thật ra nếu như tên Hắc Âm Tử Vệ không cảm nhận được nguy cơ mà nắp đằng sau Hắc Âm Chu Tước thì Cơ Động cũng chỉ có thể chỉ dẫn Đỗ Minh tiêu diệt được một mà thôi. Tuy nhiên thực tế diễn ra tốt hơn so với suy nghĩ của hắn, Băng Thần Chi Mâu vừa vọt xuyên qua tiêu diệt cả Hắc Âm Chu Tước và tên Bính Hỏa hệ Hắc Âm Tử Vệ cùng một lúc.

Sở dĩ dẫn dụ bọn chúng vào trong huyết động này là để chúng không thể né tránh được khi bị công kích. Có trời mới biết được những con Hắc Âm Thiên Can Thần Thú này có kỹ năng giải trừ tảo định hay không.

Khi đã có huyết động hạn chế thì chúng muốn chạy trốn cũng khó khăn. Hơn nữa Cơ Động cũng không có lòng tham, chỉ cho đồng bạn thi triển một cái đơn thể đỉnh cấp siêu sát kỹ mà thôi. Thật ra quyết định này hết sức chính xác, nếu như hắn chọn phạm vi đỉnh cấp siêu sát kỹ nào đó, dẫu rằng có thể làm cho ba con thần thú và Hắc Âm Tử Vệ này bị thương nặng nhưng chúng đều là những tồn tại gần với cấp thánh, chỉ tổn thương như vậy không thể giết nổi chúng. Vì để an toàn và mục đích một nhát chết ngay cho nên hắn vẫn lựa chọn đơn thể công kích. Bên cạnh đó còn sử dụng thuộc tính tương khắc, quả nhiên thành công, Hắc Âm Chu Tước và Bính Hỏa hệ Hắc Âm Tử Vệ đi tong.

Hắc Âm Thiên Không phong bế huyết động để tự bảo vệ làm cho Cơ Động vui mừng quá đỗi. Bởi như vậy thì đồng bạn có thể truyền tống đi mà không bị tổn hao gì. Hắn không do dự truyền lệnh cho các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ. Tuy rằng đánh lên chỉ có thể sử dụng một lần nhưng lại có thể làm suy yếu đối phương một thành, hắn đã thỏa mãn. Dù sao loại cường giả như Hắc Âm Tử Vệ, muốn giết chúng quả là không dễ. Huống chi còn có cả Hắc Âm Thiên Can thần thú hỗ trợ bên cạnh. Khi đồng bạn truyền tống đi, Cơ Động lại không đi theo. Hắn dùng thánh cấp linh hồn lực để ẩn dấu thân thể ở bên trong thạch bích. Vừa rồi Hắc Âm Thiên Không phong bế động huyết cũng nhốt cả hắn bên trong bức tường đó. Với linh hồn lực thánh cấp trung giai, hắn không hề sợ bị đối phương phát hiện, hắn không muốn đi ngay bởi vì còn muốn tìm cơ hội lấy tinh thạch của Hắc Âm Chu Tước và tinh miện của tên Hắc Âm Tử Vệ mới chết kia. Hai thứ này cực kỳ quý giá, đồng thời thi thể của Hắc Âm Chu Tước cũng rất hữu dụng, năng lượng bị phong bế bên trong nó có tác dụng xúc tiến tiến hóa cho Hỏa Thần Kiếm. Bởi vậy khi đánh chết được một địch nhân, hắn không gấp gáp bỏ đi mà im lặng ẩn nấp chờ đợi cơ hội.

Lại nói sau khi tên Bính Hỏa hệ Hắc Âm Tử Vệ bị Băng Thần Chi Mâu xuyên qua giết chết, huyết động cũng bị phong bế, Những Hắc Âm Tử Vệ còn lại đều ngốc trệ đứng ở nơi đó, không di động chút nào. Điểm tốt của bọn chúng là không có năng lực suy nghĩ, lại càng không phản nộ, giận chó đánh mèo gì cả.

Cho dù Hắc Âm Thiên Can thần thú rống giận rít gào hỏi thăm tình huống từ Hắc Âm Đằng Xà và Hắc Âm Thiên Không đã đi trước nhưng thông tin chúng lấy được cũng rất có hạn. Bọn chúng hoàn toàn không hề biết tại sao lại có một đơn thể đỉnh cấp siêu sát kỹ đột nhiên công kích.

Hắc Âm Thiên Không tỉnh táo lại đầu tiên rồi cùng các Hắc Âm Thiên Can Thần Thú khác phát tán lực lượng ra khắp toàn thân tạo thành một vầng hào quang màu vàng kim óng ánh. Chúng ở với Hắc Âm Tử Vệ rất lâu rồi cho nên đã quá hiểu tính cách của họ. Nếu như trong thời gian ngắn không tìm được tung tích địch nhân thì có lẽ đám Hắc Âm Tử Vệ này sẽ không quản những người chết mà bỏ của chạy lấy người. Một khi Hắc Âm Tử Vệ ra lệnh thì bọn chúng cũng chỉ có thể tuân theo mà thôi, và theo đó cơ hội báo thù cũng trôi mất. Điều chúng có thể làm duy nhất lúc này là nhân lúc Hắc Âm Tử Vệ còn chưa ra lệnh rút đi, nhanh chóng tìm ra vị trí của địch nhân. Bởi vậy sau khi tỉnh táo lại, Hắc Âm Thiên Không phóng ra ma lực một lần nữa để mở vách núi mình vừa mới đóng lại. Ngay khi vách núi vừa mở, những con Hắc Âm Thiên Can Thần Thú đều triển khai toàn bộ ma lực để cảm thụ ma lực chấn động, tìm ra vị trí của địch nhân.

Quả nhiên Hắc Âm Tử Vệ không đi, hành động của Hắc Âm Thiên Can Thần Thú làm cho bọn chúng hiểu rằng đám thần thú muốn tìm kiếm tung tích địch nhân. Đương nhiên thời gian chúng chờ đợi cũng không kéo dài, nếu trong thời gian ngắn mà không có phát hiện gì thì chúng vẫn sẽ hạ lệnh rời đi.

Nội tâm Hắc Âm Thiên Can Thần Thú tràn đầy phần nộ. Vốn Hắc Âm Thanh Long chết oan uổng, ngay cả xương cốt cũng không còn. Thế mà nay Hắc Âm Chu Tước tiếp tục bị giết. Đám Hắc Âm Tử Vệ không có tình cảm nhưng chúng là những con đồ đảng thần thú cùng nhau không biết bao nhiêu năm rồi. Tình cảm giữa chúng sâu sắc, hòa hợp, thậm chí còn có suy nghĩ tình cảm bầu bí chung một giàn. Cho dù chúng bị Hắc Âm Thiên Cơ tính kế khiến chúng bị nguyên rửa, không thể không đi theo những tên Hắc Âm Tử Vệ. Nhưng đồng bạn bị chết vẫn làm cho chúng hết sức thống khổ và nung nấu ý muốn trả thù. Nếu không như vậy thì chúng đã không kiên trì ở chỗ đối phương vừa thi triển đơn thể đỉnh cấp siêu sát kỹ để tiến hành tìm kiếm tung tích địch nhân. Theo như tình huống từ trước đến giờ thì đối tượng làm cho hai Hắc Âm Thiên Can Thần Thú bị chết chính là một nhân loại, hơn nữa lại là nhân loại đến từ Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục.

Lúc này đây, Hắc Âm Thiên Can Thần Thú phát tán ma lực khổng lồ nhất là Hắc Âm Thiên Ất và Hắc Âm Thiên Không đi cùng muộet chỗ. Hai thổ hệ thần thú liên hợp lại tạo thành lớp phòng ngự mạnh hơn nhiều lần so với trước kia. Coi như là đơn thể đỉnh cấp siêu sát kỹ cũng không thể giết bọn chúng ngay tức khắc được. Có hai đại thần thú này đi phía trước, những con thần thú khác đi phía sau cũng chậm rãi tiến lên. Theo suy nghĩ của bọn hắn thì chắc chắn địch nhân ở bên trong sâu của động huyết. Khi phóng thích ma kỹ cường đại như vậy không có khả năng biến mất được. Trừ phi huyết động này thông hai đầu.

Ánh mắt của nhóm Hắc Âm Tử Vệ vẫn lóe ra huyết quang nhàn nhạt như cũ, bọn chúng cũng đi theo phía sau đám Hắc Âm Thiên Can Thần Thú, chậm rãi đi sâu vào bên trong.

Lúc trước, khi Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ mở ra huyết động này thì Đại Diễn Thánh Hỏa Long có công mở ra. Nhưng đào bới phía bên trong thì lại là công lao của Hậu Thổ Châu và Đại Địa Nữ Thần Trượng. Chính vì thế cái thông đạo này xuyên sâu vào trong lòng núi.

906. Chương 641: Tiên Hóa Cuối Cùng Của Hỏa Thần Kiếm

Lúc Cơ Động nói các đồng bạn mở sơn động này đã dự kiến trước. Dù sao thì lúc bọn họ đối mặt với Hắc Âm Tử Vệ với Hắc Âm Thiên Can Thần Thú cường đại như vậy mà có một nói như vậy để ẩn nấp thì vẫn có thời gian thở dốc. Cho nên Miểu Miểu và Lang Thiên Ý dùng Đại Địa Nữ Thần Trượng và Hậu Thổ Châu để đào thành một huyết động rất sâu, lắt léo. Dựa theo kế hoạch của Cơ Động thì sau khi bọn họ phát động xong đơn thể đỉnh cấp siêu sát kỹ đánh lén đối phương thì ngay lập tức Lang Thiên Ý và Miểu Miểu liên thủ phát động hai kiện Thần Khí thổ hệ giúp đồng bạn chìm vào trong núi đá. Với khoảng cách thông đạo đầy đủ thì bọn họ mới có thời gian thi triển mà không bị phát hiện được. Với sức mạnh của hai thần khí, bọn họ hoàn toàn có thể chìm sâu vào lòng núi đá vài trăm thước rồi tiến hành truyền tống chuẩn đi. Với kế hoạch như vậy thì tỉ lệ chạy thoát rất lớn. Chính vì thế, Cơ Động giao Đại Diễn Thánh Hỏa Long đang nghỉ ngơi ở trong Sinh Mạng Chi Hạch cho Trần Tư Tuyền, cũng chỉ thị cho Đại Diễn Thánh Hỏa Long giúp cho mọi người tiến sâu vào lòng đất trong thời gian ngắn nhất.

Trên thực tế thì Cơ Động vẫn đánh giá cao lá gan của những con Hắc Âm Thiên Can Thần Thú. Khi Hắc Âm Chu Tước và Bính Hỏa Hắc Âm Tử Vệ bị miểu sát thì Hắc Âm Thiên Không lập tức phong bế thông đạo phía trước lại, chính hành động đó đã tạo không gian và thời gian cho Thiên Can Thánh Đồ truyền tống mà không cần phải chui vào lòng đất.

Lúc này, những con Hắc Âm Thiên Can Thần Thú chậm rãi tiến sâu vào trong với tư thái cực kỳ cẩn thận. Luôn luôn mở rộng giác quan cảm nhận ma lực ba động có xuất hiện hay không. Cũng khó trách bọn chúng cẩn thận như thế, lúc trước Băng Thần Chi Mâu được Quang Minh Thiên Cơ dùng linh hồn lực che dấu ba động ma lực, đến khi phóng ra thì bọn chúng mới phát hiện được và cũng vì thế Hắc Âm Chu Tước bị miểu sát. Hiện tại tất nhiên phải càng đề phòng, e sợ tình huống phát sinh thêm lần nữa.

Cơ Động im lặng ẩn nấp ở một chỗ. Lúc trước chỗ của hắn có một lỗ hổng nhưng ngay lúc Hắc Âm Thiên Không mở lại thạch bích thì đã lấp lại luôn. Cho nên nếu chỉ dùng thị giác thì không thể phát hiện chỗ hắn

ẩn nấp. Hiện tại hắn muốn chờ cơ hội, chỉ cần những Hắc Ám Thiên Can Thần Thú tiến sâu hơn vào bên trong một chút thì hắn lập tức hành động. Hắn muốn chính là hai kẻ đã đuổi giết hắn, một là thi thể Hắc Ám Chu Tước mà bọn Hắc Ám Thiên Can Thần Thú chưa kịp thu thập, một là tinh miện của tên Hắc Ám Tử Vệ. Về phần xác của tên Bính Hỏa Hắc Ám Tử Vệ thì chắc chắn bọn chúng chẳng quan tâm, đầu của hắn đã bị đánh nát, có lẽ tinh miện cũng bị đánh bay rơi xuống gần cửa động. Mà tinh hạch của Hắc Ám Chu Tước tất nhiên vẫn còn ở trong thân thể của nó.

Thời gian dần trôi qua, Hắc Ám Tử Vệ theo sau Hắc Ám Thiên Can Thần Thú tiến vào bên trong huyết động đen kịt. Bởi vì không có Hắc Ám Chu Tước chiếu sáng, mà những con thần thú khác cũng không dám phát ra hào quang ma lực. Bọn chúng suy nghĩ rằng lúc trước Hắc Ám Chu Tước trở thành mục tiêu có nguyên nhân rất lớn bởi vì ngọn lửa của nó quá bắt mắt. Cho nên bọn chúng không muốn giẫm lên vết xe đổ.

Quang mang nhàn nhạt lập lòe, ánh mắt Cơ Động toát ra một tia lạnh lẽo nhìn về phía bọn Hắc Ám Tử Vệ đang di động cách hắn chừng trăm mét. Hắn biết rõ chỉ cần đám Hắc Ám Thiên Can Thần Thú đi tiếp khoảng trăm mét nữa là tới cuối huyết động, đến lúc đó bọn chúng sẽ phát hiện có gì đó bất thường. Cho nên cơ hội của hắn cũng là khoảng thời gian chúng đang di chuyển này mà thôi.

Cơ Động cẩn thận từng li từng tý mở ra linh hồn lực thẩm thấu xuyên qua thạch bích phong bế khí tức của một vùng khiến cho đám Hắc Ám Tử Vệ và Hắc Ám Thiên Can Thần Thú không cảm thụ được biến hóa của thạch bích chỗ hắn trốn. Đám Hắc Ám Tử Vệ và Hắc Ám Thiên Can Thần Thú tuy cường đại nhưng không có thánh cấp cho nên khi Cơ Động dùng toàn lực thì không có tên nào phát hiện được hắn cả.

Hắn phóng thích cực hạn âm hỏa ra, tường nham thạch trước mặt bị hòa tan như bức màn nước. Hắn chậm chậm bước ra, không chút do dự thu thi thể Hắc Ám Chu Tước vào trong Chu Tước Thủ Trắc. Ngay sau đó hắn gia tốc toàn lực, thêm một lần Đẳng Xà Thiểm là đã vọt tới cửa động, tay trái xoay một cái vung ra ma kỹ tửu siêu sát sát kỹ ngược vào trong, đồng thời tay kia tóm lấy viên tinh miện Bính Hỏa hệ rồi vọt ra ngoài nhanh như thiểm điện.

Oành, một tiếng nổ kịch liệt vang vọng cả sơn cốc. Ngay lúc Cơ Động thu thi thể Hắc Ám Chu Tước thì đám Hắc Ám Tử Vệ cũng phát hiện ra hắn. Nhưng khi chúng quay người lại thì đón nhận ngay một đàn chín con rồng lửa cực hạn dương hỏa. Tuy đám Hắc Ám Tử Vệ đều có thực lực mạnh mẽ nhưng chín con rồng lửa này tập trung trong không gian hẹp cho nên muốn phá tan cũng cần phải có thời gian nhất định, khi chúng làm được điều đó thì Cơ Động cũng đã sớm chuẩn mất, không còn chút dấu vết gì để lại.

Nếu đám Hắc Ám Tử Vệ này là người sống thì chỉ sợ chúng tức giận đến nổ mũi, địch nhân nấp ngay dưới mí mắt vậy mà không phát hiện được, đây quả là sự sỉ nhục rất lớn. Đáng tiếc Hắc Ám Tử Vệ chỉ còn bản năng chứ không còn cảm xúc nữa. Chín tên Hắc Ám Tử Vệ vừa thoát khỏi Viêm Long Cửu Chuyển liền lao ra khỏi cửa động, tản ra tìm kiếm tung tích Cơ Động.

Nhóm Hắc Ám Tử Vệ không có cảm xúc nhưng đám Hắc Ám Thiên Can Thần Thú thì có a! Bởi vì phần nợ cho nên ánh mắt của Hắc Ám Thiên Can Thần Thú lạnh lẽo cực điểm. Tuy nhiên chúng lại không hiểu được tại sao địch nhân chỉ có một người mà lại có thể phát ra công kích cường đại như vậy? Đỉnh cấp siêu sát sát kỹ đầu phải kỹ năng bình thường, muốn thi triển thì thi triển đâu, nó cần phải có thời gian ngưng tụ ma lực nhất định. Lúc trước địch nhân chui vào trong huyết động thì bọn hắn liền theo sau, cơ bản không có thời gian và cơ hội thi triển kỹ năng cường đại như vậy. Ấy thế mà chúng bị đánh úp, bây giờ thi thể của Hắc Ám Chu Tước cũng không bảo vệ được, đám Hắc Ám Thiên Can Thần Thú không tức giận sao được đây? Ngay lúc Hắc Ám Thiên Can Thần Thú chui ra khỏi huyết động thì cũng phân tán theo đám Hắc Ám Tử Vệ nhưng chúng không bảo trì được trầm tĩnh mà liene tục phóng ma kỹ phạm vi lớn trên không trung rồi rơi rải khắp sơn cốc giống như đang rải thảm, muốn bức địch nhân phải đi ra.

Đáng tiếc là hành động của bọn chúng không thể nào thành công, lúc Cơ Động trốn ra ngoài liền sử dụng truyền tống pháp trận. Thiên Can Thánh Đồ thiết lập truyền tống trận ở rất gần nơi đây cho nên chỉ cần mấy giây là có thể hoàn thành truyền tống trận. Cho dù đám Hắc Ám Thiên Can Thần Thú san bằng cả sơn mạch cũng không thể tìm ra được một cọng lông của Cơ Động. Hào quang lóe lên, Cơ Động đã xuất hiện bên cạnh đồng bạn. Dựa theo sự phân phó của hắn thì Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đều ngồi xuống khôi phục ma lực. Các Thiên Can Thánh Đồ sử dụng Ngũ Hành Tương Sinh trận pháp để phục hồi ma lực hay tu luyện đều có lợi rất lớn.

Cảm nhận được Cơ Động bình an trở về, nội tâm nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cũng yên ổn trở lại, ma lực cũng đã phục hồi xong. Trận chiến này còn chưa kết thúc, lúc trước Cơ Động dẫn đám Hắc Ám Tử Vệ lâu như vậy nhưng hiển nhiên ma lực của bọn chúng chẳng bao nhiêu. Phương pháp đánh lên chỉ có thể sử dụng được một lần, bọn Hắc Ám Thiên Can Thần Thú cũng không phải đồ ngu đến nỗi bị mắc lừa thêm lần nữa. Để đánh bại đối thủ thì vẫn phải thông qua đối đầu chính diện mà thôi.

Cơ Động đã tận khả năng làm suy yếu năng lực của đối thủ là để giúp cho trận chiến quyết định có nhiều cơ hội thắng lợi hơn mà thôi.

Bởi vậy sau khi Cơ Động xuất hiện, hắn cũng không dừng lại một chút nào. Kỳ thật ma lực của hắn tiêu hao còn lớn hơn so với đồng bạn rất nhiều. Các bạn thông qua Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn trận pháp thi triển đỉnh cấp siêu tất sát kỹ, mỗi người chỉ tiêu hao ba thành ma lực mà thôi, lúc này khôi phục cũng gần đầy đủ rồi. Còn Cơ Động phải sử dụng ma lực liên tục, hơn nữa lúc trốn chạy phải duy trì tốc độ cao liên tục cho nên phải bảo trì tiêu hao ma lực ở trình độ nhất định.

Phịch một tiếng, thi thể Hắc Ám Chu Tước đã bị Cơ Động vứt ra. Lại nói dùng thủ trạch do Quang Minh Chu Tước chế tác để chứa đựng thi thể của Hắc Ám Chu Tước cũng là một chuyện ngẫu nhiên kỳ lạ. Không do dự một chút nào, Cơ Động lấy Hỏa Thần Kiếm ra rồi đâm vào thi thể Hắc Ám Chu Tước.

Hình thể Hắc Ám Chu Tước nhỏ hơn Hắc Ám Thanh Long rất nhiều nhưng vẫn lớn hơn Hỏa Nhi. Khi Cơ Động ném thi thể Hắc Ám Chu Tước ra ngoài thì Hỏa Nhi cũng theo ra từ Chu Tước thủ trạch. Nó đậu ở một bên, khát vọng nhìn chằm chằm vào thi thể Hắc Ám Chu Tước.

Cơ Động nhìn bộ dạng của Hỏa Nhi liền sửng sốt một chút, suy nghĩ qua lại liền đem miếng tinh miện của Hắc Ám Tử Vệ ra.

Thi thể Hắc Ám Chu Tước bị ma lực Băng Thần Chi Mâu đóng băng lại, nhưng dù sao thì không có ma lực bổ sung cho nên băng trên Hắc Ám Chu Tước cũng đã tan đi một ít. Cơ Động dùng Hỏa Thần Kiếm sắc bén đâm trực tiếp vào, bắt đầu hấp thu tinh hoa của Hắc Ám Chu Tước. Còn miếng tinh miện Bính Hỏa hệ Hắc Ám Tử Vệ, hắn cũng không trực tiếp hấp thu mà đánh lên mũi kiếm Hỏa Thần Kiếm. Tuy rằng như vậy có phần phí của trời vì không thể hấp thu được toàn bộ ma lực bên trong tinh miện nhưng thời gian còn lại rất ngắn, hắn cũng chỉ có thể làm như vậy để thúc đẩy Hỏa Thần Kiếm tiến hóa nhanh mà thôi.

Cùng lúc đó, Cơ Động tiến lên vỗ một cái vào đầu Hắc Ám Chu Tước, bộc phát Diệt Thần Kích. Phịch một tiếng trầm đục, đầu Hắc Ám Chu Tước đã mất ma lực bảo vệ cho nên vỡ nát. Cơ Động khẽ vẫy tay lấy tinh hạch ra. Hỏa Thần Kiếm chỉ cần mấy phần trăm là có thể tiến hóa rồi, hấp thu nhiều thêm một viên tinh hạch cũng không cần thiết. Mặc dù tinh hạch này đối với hắn cũng rất quan trọng, có thể giúp hắn đột phá lên cửu quan nhưng khi nhìn bộ dạng đáng thương của Hỏa Nhi, thật sự hắn không đành lòng khiến nó thất vọng. Hơn nữa hắn cũng cảm giác được tinh hạch Hắc Ám Chu Tước đối với Hỏa Nhi vốn là hậu đại của Quang Minh Chu Tước thì có ý nghĩa không hề bình thường. Bởi vậy Cơ Động không do dự ném viên tinh hạch cho Hỏa Nhi nhưng lại dặn dò nó không được hấp thu ngay bây giờ. Bởi vì tiếp theo đây rất có thể là một hồi đại chiến, nếu hấp thu thì nó không thể tĩnh lại trong thời gian ngắn. Muốn hấp thu thì cũng đợi sau đợt chiến đấu này đã.

Tinh miện Bính Hỏa hệ Hắc Ám Tử Vệ sau khi bị đánh lên mũi kiếm liền nổ bùng một tiếng, ngay sau đó phát ra quang mang đủ loại màu sắc. Đồng thời vô số sợi tơ màu kim hồng từ nó tỏa ra hướng đến mũi kiếm. Ngay lập tức Hỏa Thần Kiếm phát ra quang mang mãnh liệt, lửa cũng bùng lên mạnh mẽ. Thân vốn là song hỏa hệ thánh đồ nhưng Cơ Động vẫn cảm giác được ma lực chấn động nóng bỏng bao lấy thân thể mình, làm cho thân thể có phần khô nóng. Hỏa Thần Kiếm trong tay hắn giống như đang được nung chảy, nguyên bản thi thể Hắc Ám Chu Tước cần có một thời gian thì mới bị Hỏa Thần Kiếm hấp thu nhưng lúc này có tinh miện xúc tác liền bị hồng quang từ Hỏa Thần Kiếm phát ra bao trọn, nhoáng một cái đã tiêu thất không còn gì nữa, giống như đã bị cắn nuốt hoàn mỹ.

Một cỗ ma lực nóng bỏng tuôn vào trong thân thể Cơ Động, hắn chỉ cảm thấy kinh mạch toàn thân đều được tẩy rửa qua một lần. Loại cảm giác này khó nói thành lời, vô cùng thoải mái. Toàn bộ lỗ chân lông đều được mở ra để hấp thu ma lực trong không khí. Đồng thời hắn cũng cảm nhận được rõ ràng Hỏa Thần Kiếm cùng với hắn đã hòa nhập thành một giống như nước hòa với sữa vậy, bọn họ không còn mối quan hệ giữa người với kiếm bình thường nữa mà đã là nhân kiếm hợp nhất, chân đĩnh dung hợp làm một.

Các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đều mở mắt ra, một là vì thời điểm Cơ Động biến hóa, hai là vì âm thanh chấn động không ngừng truyền tới từ sơn mạch gần đó. Đồng thời có nhiều khí tức cường đại đang dò xét tới nơi này. Hiển nhiên ma lực chấn động khổng lồ từ Hỏa Thần Kiếm đã đánh động bọn Hắc Âm Tử Vệ và Hắc Âm Thiên Can Thần Thú.

Nếu như bình thường thì loại dị tượng này của Hỏa Thần Kiếm sẽ khiến Cơ Động cực kỳ vui mừng, rõ ràng Hỏa Thần Kiếm đã tiến hóa hoàn thành. Thế nhưng hắn không cao hứng nổi bởi vì thời điểm này hắn cũng mất đi năng lực hành động. Ma lực Hỏa Thần Kiếm mang tới đã đưa hắn vào một trạng thái nhân kiếm hợp nhất, cũng là một loại cảnh giới huyền diệu. Cả người hắn trải qua sự tẩy lễ của Hỏa Thần Kiếm, chính điều đó làm hắn không thể khống chế được thân thể.

Cơ Động biết rõ chính mình đã chủ quan rồi. Hắn không ngờ Hỏa Thần Kiếm tiến hóa hoàn thành nhanh như vậy, đồng thời khi tiến hóa xong lại xuất hiện dị tượng như thế. Nếu quyết chiến với Hắc Âm Tử Vệ mà không có hắn thì chắc chắn toàn quân bị diệt. Bây giờ hắn phải làm gì đây? Cơ Động cắn chặt hàm răng, hắn lập tức buông bỏ ma lực bảo hộ và khống chế toàn thân.

907. Chương 642: Nhân Kiếm Hợp Nhất, Hạt Sen Thủ Hộ Bồn Mạ.

Cảm nhận được Hắc Âm Tử Vệ và Hắc Âm Thiên Can Thần Thú đã phát hiện động tĩnh bên này, Cơ Động đã lập tức quyết định. Nếu như để tùy ý Hỏa Thần Kiếm điều khiển sự dung hợp thì không biết còn bao lâu nữa, chỉ sợ lúc đó đồng bạn đã tiêu tùng hết rồi. Chính hắn cũng chưa chắc có thể chấm dứt được quá trình dung hợp này. Bởi vậy Cơ Động buông bỏ sự khống chế ma lực của thân thể, mặc kệ cho Hỏa Thần Kiếm đưa ma lực khổng lồ rèn luyện thân thể.

Đừng nói lúc dung hợp với thần khí, ngay cả lúc tu luyện bình thường thì cũng không có ma sư nào dám làm như Cơ Động. Hắn làm như vậy cũng gần như muốn tự sát vậy.

Một ma sư bình thường khi tu luyện, điều đầu tiên chính là dùng ma lực thủ hộ kinh mạch của mình, sau đó mới hấp thu ma lực ở bên ngoài nhập vào trong cơ thể. Sau đó dùng ma lực của bản thân hấp thu ma lực vừa thu vào để biến nó thành lực lượng của chính mình.

Ma lực bản thân chính rất trọng yếu, nếu như không có nó bảo vệ kinh mạch, một khi tiến vào nhập định, ma lực trong người kích động rất dễ phá tan mạch máu tạo thành nội thương. Thậm chí có khi ma lực đánh đến nội tạng dẫn đến tử vong. Bởi vậy cho dù trong quá trình tu luyện cực kỳ an toàn thì ma sư đều chú ý đến ma lực bảo hộ kinh mạch, càng không cần phải nói đến lúc trọng yếu như lúc dung hợp thần khí.

Mục đích của Cơ Động chỉ có một chính là đẩy nhanh quá trình dung hợp với Hỏa Thần Kiếm. Đã không có ma lực bảo vệ thì thân thể hắn giống như nhà không có cửa, ma lực dung nhập tăng lên không biết bao nhiêu lần. Tuy nhiên làm như vậy rất nguy hiểm, ma lực thuộc tính hỏa đã rất cuồng bạo rồi, huống chi lại còn là thuộc tính cực hạn. Hơn nữa ma lực ẩn chứa trong Hỏa Thần Kiếm lại càng khổng lồ và mạnh liệt, cho dù Cơ Động có khí lực thánh cấp nhưng muốn thừa nhận Hỏa Thần Kiếm trùng kích mà không khống chế cũng không thể nào.

Nhưng Cơ Động không còn lựa chọn nào khác, chỉ có dùng loại phương pháp này thì mới trong thời gian ngắn nhất hoàn thành quá trình dung hợp. Hắn không thể lơ đãng nhìn đồng bạn đi chịu chết, cho dù là vì vậy mà có những vết thương vĩnh viễn không lành lại thì hắn cũng cam tâm tình nguyện. Hắn muốn chiến đấu, muốn dẫn đầu đồng bạn chiến đấu. Hắn muốn xông lên trước để chiến đấu.

Các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ còn chưa biết biến hóa của thân thể Cơ Động nhưng bọn họ lại biết một điều đó chính là phải bảo vệ Cơ Động cẩn thận.

Thiên Cơ trầm giọng quát: “Tư Tuyền, triệu hồi ra Đại Diễn Thánh Hỏa Long, chúng ta bay lên trời. Nhất định phải bảo vệ Cơ Động, tạm thời hắn không thể tham gia chiến đấu được, mọi việc do ta chỉ huy. Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp!” Thiên Cơ tỉnh táo ra quyết định ứng biến, cũng đã kích thích chiến ý của Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ lên cao. Cho tới nay, đều là Cơ Động lãnh đạo bọn họ, thậm chí là bảo vệ bọn họ. Hiện tại đến phiên Cơ Động cần đến bọn họ bảo vệ rồi. Ở thời điểm này, bọn họ đều quyết tâm không cho phép bất kỳ kẻ nào làm tổn thương đến Cơ Động.

Đại Diễn Thánh Hỏa Long được Trần Tư Tuyền triệu hóa ra. Không cần ai phân phó, Thực Nhật Phượng Hoàng Hỏa Nhi cũng đã nhảy lên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long, vì để cho Đại Diễn Thánh Hỏa Long có thể sử dụng toàn lực phi hành và quần nhau với đối phương cho nên nó thay thế vị trí song hỏa, cùng với Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ hợp thành Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn trận pháp, bảo vệ vòng ngoài quanh Thiên Cơ.

“Phóng xuất ra ma thú của chúng ta.” Thiên Cơ hét lớn một tiếng rồi phóng xuất ra thập giai Kim Cương Long của mình. Không do dự, các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đều triệu hồi tọa kỵ, trừ thỉ và Hỏa Nhi đang ở trạng thái tự do kỳ dị, tám ma thú khác đều đồng thời xuất hiện bảo vệ xung quanh Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Ma lực nồng đậm điên cuồng tăng lên, không chút nào yếu thế mà phóng thích ma lực của mình. Những ma thú ở đây, trừ Thanh Long của Diêu Khiêm Thư, Kim Cương Long của Thiên Cơ là có tu vi thập giai thì đều có tu vi cửu giai cả. Cho dù chúng không thể so sánh với Hắc Ám Thiên Can Thần Thú nhưng khi tập hợp lại cùng với nhau cũng tạo thành lực lượng không thể xem thường.

Hắc Ám Tử Vệ và Hắc Ám Thiên Can Thần Thú đến rất nhanh, tốc độ ngang với lúc truy kích Cơ Động. Tuy chúng đang ở rất xa nhưng cũng đã thấy nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cho nên lao thẳng tới chỗ này.

Lúc này, Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn trận pháp đã thành lập, Thiên Cơ đứng ở vị trí trung tâm vẫn giữ thần sắc bình tĩnh điềm đạm. Lúc này, Mạt Nhi đứng ở bên cạnh hắn. Không có Chu Tước thủ trục của Cơ Động thì không có ai dám thu năng lượng vào ma khí của mình cả. Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đều thấy được hiện tại Thiên Cơ có sự tĩnh táo chưa từng có. Hắn dùng linh hồn lực liên hệ với tất cả đồng bạn và ma thú của họ giống với Cơ Động trước kia, có thể nói hắn dò xét còn tỷ mỉ hơn một chút. Dù sao linh hồn của hắn cũng là Thánh cấp cao giai. Bởi vậy nên mọi người đều cực kỳ yên tâm, hoàn toàn tin tưởng vào Thiên Cơ. Thế nhưng chỉ có Mạt Nhi mới biết được hắn khẩn trương như thế nào bởi năng cảm nhận được bàn tay hắn run rẩy tiết đầy mồ hôi đang nắm chặt tay mình. Thân thể hắn càng cứng ngắc vì khẩn trương.

Làm sao mà hắn không khẩn trương được đây chứ? Đây là lần đầu hắn đứng ở vị trí chỉ huy các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ tiến hành chiến đấu, hơn nữa lại gặp phải một trận chiến sinh tử khó khăn. Với tình huống như vậy, hắn không thể nào bình tĩnh tự tin được, hắn vẫn là người chứ không phải là thần. Nhưng hắn che giấu rất tốt, hắn biết rõ bây giờ không có Cơ Động, nếu như mình mất bình tĩnh làm rối loạn trận tuyến thì mọi người sẽ đại loạn, bọn họ chính thức nói câu tiêu vong. Hắn biết rõ mình phải làm cái gì, đó chính là phải bảo vệ được tất cả đồng bạn cho tới khi Cơ Động và Hỏa Thần Kiếm tiến hóa dung hợp xong.

“Hắc Ám Tử Vệ đều am hiểu cận chiến công kích cho nên so với đám Hắc Ám Thiên Can Thần Thú, chúng mới là lực lượng đáng sợ. Bởi vậy điều chúng ta cần làm bây giờ là trước khi Cơ Động tỉnh lại phải ngăn cản không cho đám Hắc Ám Tử Vệ đến gần. Hãy dùng công kích từ xa cản bước chân của chúng, mọi người đã rồi chưa?”

“Đã hiểu.” Một đám Thiên Can Thánh Đồ đồng loạt hét lớn một tiếng rồi kích thích uy lực Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn trận pháp tăng lên, ma lực khổng lồ không ngừng lưu chuyển qua lại trong thân thể bọn họ. Hiện tại bọn họ có một lợi thế nhỏ đó là đám Hắc Ám Tử Vệ đã tiêu hao ma lực một lượng nhất định. Cho dù bởi vì Cơ Động xuất hiện tình huống ngoài ý muốn nhưng nếu so với đối mặt với Hắc Ám Tử Vệ thời kỳ sung mãn đã tốt hơn rất nhiều. Hơn nữa bên kia thiếu đi Bính Hỏa Hệ, những con Hắc Ám Thiên Can Thần Thú không thể thi triển ra được Ngũ Hành Âm Dương giới, đây cũng là lợi thế lớn nhất của bọn họ.

Ngay lúc Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ tập trung tinh thần chuẩn bị nghênh chiến mà không để ý phía dưới xuất hiện dị biến. Đó chính là Cơ Động.

Khi Cơ Động bỏ đi ma lực bảo vệ bản thân, ma lực khổng lồ trong Hỏa Thần Kiếm bùng mãnh tuôn vào trong thân thể hắn. Lúc trước hắn chỉ cảm thấy cảm giác ấm nóng sáng khoái thì giờ đây giống như có dung nham nóng chảy ở trong cơ thể mình vậy. Lực trùng kích khủng bố làm cho thất khiếu của hắn tràn ra máu tươi, thân thể run rẩy kịch liệt. Ma lực của Hỏa Thần Kiếm quả là bá đạo, cho dù lúc này rèn luyện thân thể chủ nhân của nó để chính thức dung hợp lại với nhau nhưng cũng không có chút ôn hòa nào. Ma lực ấy đem lại cho Cơ Động loại cảm giác thống khổ khó chịu chịu đựng nổi, kinh mạch toàn thân giống như bị

xé nứt ra, nhất là sức nóng của ma lực muốn đem thân thể hần hòa tan ra. Cho dù là Cơ Động có Hồn Độn chi hỏa, thân thể thánh cấp nhưng lúc này hần không tránh khỏi trọng thương.

Đã xong, trong lòng Cơ Động lạnh buốt. Lần trùng kích này đã làm hần trọng thương, tất cả kinh mạch trong cơ thể đều bị hao tổn, hần cũng không ngờ tới khi buông bỏ ma lực bảo vệ kinh mạch lại xảy ra cơ sự này, cũng không ngờ ma lực của Hỏa Thần Kiếm lại cuồng bạo như thế. Tuy rằng tốc độ hấp thu nhanh không gì sánh kịp thế nhưng căn bản thân thể hần không thể chịu nổi lần trùng kích tiếp theo của Hỏa Thần Kiếm, nếu ma lực công kích với trình độ như vừa rồi thì chắc chắn hần phải chết rồi.

Cùng lúc với hần suy nghĩ thì cổ ma lực thứ hai từ trong Hỏa Thần Kiếm tuôn ra chen chúc theo cánh tay Cơ Động đi vào trong kinh mạch cơ thể. Thời điểm này cho dù Cơ Động muốn dùng ma lực của mình bảo vệ kinh mạch cũng không còn kịp rồi, lần trùng kích trước của Hỏa Thần Kiếm đã áp bách ma lực của hần đến gần Hồn Độn Chi Hỏa ở ngực, căn bản không thể nào trải đi bảo vệ kinh mạch được.

Trong lúc nguy cấp trước mắt thì kỳ tích đã xuất hiện. Cơ Động chỉ cảm thấy ở bụng dưới bay lên một cỗ khí lưu ấm áp, ngay sau đó chính điểm kim hồng sắc đồng thời sáng lên, chúng lặng yên bay ra đi đến đại não, ngực, hai vai, hai tay, hai chân và bụng dưới trước khi cỗ ma lực thứ hai của Hỏa Thần Kiếm đi vào cơ thể hần. Bấy giờ thân thể Cơ Động đột nhiên xuất hiện chín điểm sáng màu kim hồng sắc soi rọi mọi ngõ ngách trong cơ thể, lặng yên bảo vệ những kinh mạch đã bị thương tổn.

Ma lực Hỏa Thần Kiếm chen chúc đi vào nhưng lại không tạo thành thương tổn cho kinh mạch như trước kia, nó vẫn điên cuồng vận vẹo dung hợp, trùng kích trong kinh mạch, nhanh chóng tiến hành quá trình dung hợp.

Đây là....trong nháy mắt Cơ Động lại khóc, tất nhiên hần biết rõ chín điểm sáng kia là cái gì, đó chính là lễ vật cuối cùng của Liệt Diễm giao cho hần, là chính hạt Bồn Mạng Hồng Liên. Ngay lúc nguy cấp nhất, tính mạng của hần như chỉ mảnh treo chuông thì lực lượng của Liệt Diễm lại một lần nữa cứu tính mạng hần, lặng lẽ bảo vệ thân thể hần.

Liệt Diễm, Liệt Diễm, dù nàng đã không còn tồn tại nhưng vẫn bảo vệ ta như cũ. Chờ ta! Hãy chờ ta hoàn thành xong tất cả, ta sẽ đi tìm nàng! Nước mắt hần không kiềm được mà chảy xuống, đồng thời Hỏa Thần Kiếm cũng chậm rãi kéo theo cánh tay của hần chỉ thẳng lên bầu trời. Trong không khí, tất cả hỏa nguyên tố đều bị thu hút vào trong Hỏa Thần Kiếm. Mà lúc này Hỏa Thần Kiếm cũng tỏa ra màu đỏ huyền lệ, thậm chí còn muốn đẹp hơn Hồng Liên Thiên Hỏa của Liệt Diễm tạo ra. Sau lưng Cơ Động, một thân ảnh màu đỏ uy nghiêm lại một lần nữa xuất hiện, chỉ có điều lúc này nó chỉ có cao mười mét nhưng lại rõ ràng hơn rất nhiều.

Cơ Động chỉ cảm giác được ma lực trong cơ thể mình đang điên cuồng tăng lên, sau khi dung hợp với ma lực của Hỏa Thần Kiếm cũng không dừng lại mà tiếp tục tăng vọt lên, đột phá cấp tám mươi chín, đột phá thẳng tới đại quan cấp chín mươi. Tuy rằng hần cũng đã từng nghĩ tới Hỏa Thần Kiếm tiến hóa hoàn thành liền trợ giúp ma lực của hần tăng lên nhưng loại tình huống như thế này xuất hiện cũng ngoài dự liệu làm hần hưng phấn không nổi. Hần đang quan tâm đến đồng bạn đang phải đối mặt với địch nhân cường đại, họ đang cần mình. Hần thà không cần ma lực tăng lên để có thể mau chóng cùng đồng bạn tụ tập với nhau, sống vai cùng chiến đấu.

Cùng lúc đó, cuộc chiến trên bầu trời cũng đã bắt đầu rồi, Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ bằng vào Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn trận pháp đối mặt với chín tên Hắc Âm Tử Vệ hung hãn không sợ chết, kỹ xảo chiến đấu tinh vi, ma lực đều đã vượt qua chín mươi lăm cấp, ngoài ra còn có đám Hắc Âm Thiên Can Thần Thú biểu tượng đồ đẳng cho mười thuộc tính ma lực. Cho dù chúng đã chết mất hai con nhưng vẫn có thực lực quét ngang đại lục.

Thực lực vô cùng cường đại.

“Tương sinh tuần hoàn, Canh Kim xuất chiến, đơn thể công kích mục tiêu Giáp Mộc.” Thiên Cơ đã tiến vào trạng thái đặc thù, tuy rằng nội tâm cực kỳ khẩn trương thế nhưng khi địch nhân càng bay tới gần, hần lại càng bình tĩnh. Hần biết rõ cho dù mình chỉ có một sơ suất nhỏ cũng đủ đem đồng bạn tống táng theo mình, hần tuyệt đối không muốn nhìn thấy cảnh như vậy. Hần không hy vọng có bất kỳ một đồng bạn nào tử vong trong trận chiến này. Cơ Động tạm thời ko thể chiến đấu thì cũng chỉ có hần đứng ra lãnh trách

nhệm bảo vệ đồng bạn mà thôi. Cho tới nay, hấn ở trong đoàn đội không phát huy được lực lượng tài năng gì, hiện tại cũng là lúc hấn nên xuất đầu lộ diện rồi.

Tĩnh táo quan sát hết thấy, sau đó Thiên Cơ đã hạ mệnh lệnh. Hấn không chút nào tiếc rẻ phóng ra linh hồn lực thánh cấp cao giai, không chỉ sử dụng để chỉ huy đồng bạn mà còn sử dụng linh hồn áp chế bao phủ lấy địch nhân.

Tuy rằng những tên Hắc Âm Tử Vệ miễn dịch với linh hồn áp chế nhưng Hắc Âm Thiên Can Thần Thú không thể tránh khỏi. Những con Hắc Âm Thiên Can Thần Thú này cách thánh cấp chỉ một bước gần nhưng vẫn chưa phải là thánh cấp. Dùng linh hồn tu vi của Thiên Cơ để áp chế chúng thì chắc chắn có hiệu quả. Cho dù chỉ làm suy yếu được đối phương một chút thì đối với Quang Minh Thiên Can thánh đồ lúc này sẽ có nhiều phần thắng hơn một chút.

Mục tiêu đầu tiên của bọn họ là Giáp Mộc hệ Hắc Âm Tử Vệ đã mất đi Hắc Âm Thanh Long thủ hộ.

908. Chương 643: Toái! Kim Hoàn Phá Giáp Mộc.

Ngũ hành luân chuyển, ma lực tương sinh tuần hoàn lập tức truyền đến chỗ Canh Kim Thánh Đồ Đồ Hình Nhi. Đây là lần đầu nàng thi triển kỹ năng dưới sự tăng phúc của đồng bạn, tuy trong lòng có phần khẩn trương nhưng dưới sự chỉ dẫn từ linh hồn lực của Thiên Cơ, nàng căn bản chẳng phải cần nhắc đến điều gì. Thậm chí, Thiên Cơ đã giúp nàng khóa lấy đối thủ, chỉ cần trực tiếp ra tay là được.

Ma lực vô cùng khổng lồ quán chú vào Kim Sát thần kiếm trên tay, Đồ Hình Nhi quát lớn một tiếng, tinh quang lóe lên trong mắt. Kim Sát thần kiếm rời tay, dưới sự quán chú của ma lực, thanh thần kiếm này phát ra những tia sáng lóng lánh, hóa thành một đạo cầu vồng chém về phía Hắc Âm tử vệ hệ Mộc.

Cùng lúc đó, dưới sự phối hợp của Hỏa nhi, các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cũng phóng thích ra Ngũ Hành Âm Dương giới, phạm vi đường kính nằm trong khoảng một trăm mét, bao phủ lấy bọn họ và Cơ Động bên dưới.

Hai Hắc Âm tử vệ Giáp Mộc, Canh Kim sống vai mà đứng trên lưng Nhâm Thủy Thiên Can thần thú Hắc Âm Bạch Hổ. Một đạo bạch quang đột nhiên giáng xuống từ trên trời, hướng đến Giáp Mộc Hắc Âm tử vệ. Hào quang màu đỏ trong mắt hấn bỗng lóe lên, trực tiếp nhảy từ trên lưng Hắc Âm Bạch hổ lên trời, hai tay đổi thành thế thảo, chộp lấy Kim Sát thần kiếm đang chém tới kia.

Tuy thời gian ngưng tụ ma lực không được đầy đủ, nhưng nhát chém này của Kim Sát thần kiếm vẫn đạt đến mức trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ. Điều này cũng dễ hiểu, Đồ Hình Nhi được toàn bộ Quang Minh Thiên Can Thánh đồ giúp sức, mà vũ khí nàng dùng còn là thần khí nữa. Trong ngũ hành, kim khắc mộc, Canh Kim khắc Giáp Mộc, đây cũng là lý do vì sao mà Thiên Cơ để nàng ra tay.

Nhưng những gì phát sinh tiếp theo làm cho các Quang Minh Thiên Can Thánh đồ phải kinh ngạc. Ngay khi Giáp Mộc Hắc Âm tử vệ phóng người lên thì Nhâm Thủy Hắc Âm tử vệ cách đó không xa cũng nổi gót theo sau. Thân thể hấn bám sát sau lưng như một cái bóng của Giáp Mộc Hắc Âm tử vệ vậy, ngay tích tắc khi hai tay gã này tiếp xúc với Kim Sát thần kiếm thì Nhâm Thủy Hắc Âm tử vệ cũng đặt tay lên vai hấn.

Chỉ nghe thấy những tiếng nổ mạnh liên tục vang lên, Kim Sát thần kiếm bay ngược trở lại, mà Giáp Mộc Hắc Âm tử vệ lại vẫn vững vàng đứng giữa không trung, chỉ có điều là trên áo giáp hấn nhiều thêm một dấu vết màu trắng. Lúc này, Hắc Âm Bạch Hổ đã đón lấy thân thể của Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ.

Mà Nhâm Thủy Hắc Âm tử vệ cũng trở lại trên người tọa kỵ của mình.

Trước kia, khi nghe Cơ Động nói về Hắc Âm tử vệ, các Quang Minh Thiên Can thánh đồ chỉ có nhận thức một cách đại khái. Nhưng giờ đây, khi bọn họ trực tiếp đối mặt thì mới hiểu được rằng thực lực của đối phương kinh khủng đến cỡ nào. Dùng thân thể đối kháng với thần khí, hơn nữa mục tiêu mà họ công kích còn là người yếu nhất – Giáp Mộc Hắc Âm tử vệ.

Mà trước đó, những Hắc Âm Thánh Vệ này còn bị Cơ Động làm suy yếu đi ba phần ma lực, nhưng lại vẫn có thể dễ dàng ngăn cản một Siêu tắt sát kỹ trung cấp. Cho dù thực lực của bản thân Đồ Hình Nhi không được tốt, ma lực cũng không hấp thu được nhiều, nhưng thứ nàng phát ra vẫn là một trung cấp đơn thể

Siêu tất sát kỹ hàng thật giá thật! Vậy mà nó lại bị hai tên Hắc Ám tử vệ liên thủ đỡ được một cách đơn giản, tên Giáp Mộc Hắc Ám tử vệ kia nhiều lắm là chịu một vết thương nh. Kết quả như vậy làm cho các Quang Minh Thiên Can thánh đồ hiểu được trận chiến này gian nan đến mức nào.

Quang Minh Thiên Cơ làm như không nhìn thấy một màn này, mệnh lệnh của hắn sớm đã nổi gót mà tới.

- Ngũ hành luân chuyển, Tân Kim xuất kích!

Các Quang Minh Thiên Can thánh đồ phối hợp với nhau cũng không phải ngày một ngày hai, câu nói này của Thiên Cơ đã đủ để họ hiểu ý. Thân hình mọi người dịch chuyển một chút trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa long, đổi thành A Kim đứng đầu. Thân quang lưu chuyển trong mắt A Kim, so với Đỗ Hình Nhi thì nàng mạnh hơn rất nhiều. Tuy khi đứng trong Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn trận pháp thì bất cứ ai phát động công kích cũng sẽ được đồng bạn trợ giúp, nhưng cũng phải xem thân thể của người công kích có thể thừa nhận được bao nhiêu ma lực. Thừa nhận càng nhiều thì tự nhiên đòn công kích phát ra sẽ càng mạnh. Trước mắt, khi không có Cơ Động thì A Kim – người sở hữu thể chất Thánh cấp chính là người có thể thừa nhận nhiều nhất.

Hơn nữa, ma lực của nàng là Cửu quan, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú. Dưới tình huống dồn đầu tiên không đạt được hiệu quả như ý muốn, mệnh lệnh thứ hai của Thiên Cơ đã đặt trọng trách lên người A Kim. Lúc này, đám Hắc Ám Thiên Can thánh thú kia chỉ còn cách bọn họ không đến một ngàn mét, đã có thể cảm thấy dao động ma lực khổng lồ phát ra từ thân thể chúng. Mà trừ hai người vừa ra tay, những Hắc Ám Tử Vệ còn lại vẫn chưa có động tĩnh gì. Nhưng các Quang Minh Thiên Can thánh đồ cũng có thể nhìn ra được, đối phương không ra tay thì thôi, đã ra tay thì chắc chắn sẽ như lời đình vạn quân.

Trên người A Kim lóe lên những vầng sáng màu vàng, tuy chúng không phải của nàng, nhưng nếu so sánh khí tức phát ra thì nó chỉ có hơn chứ không kém. Lúc này, bọn họ đồng tâm hợp lực phóng thích ra Ngũ Hành Âm Dương giới, uy lực tuyệt đối hơn xa bất cứ Ma Vực nào. Bởi vậy, bọn họ chỉ cần phóng thích ma lực không ngừng nghỉ là đủ, nếu phân thân phóng thích thêm Ma Vực thì có khi lại chẳng được bao nhiêu hiệu quả. Nhưng mọi chuyện đều có ngoại lệ, mà A Kim cũng chính là ngoại lệ trong Quang Minh Thiên Can thánh đồ.

Vô số quang ảnh màu vàng đã phát ra từ lúc Kim Sát thần kiếm bị đẩy lùi lại. Diệt Tuyệt Kim Hoàn làm cho cả bầu trời tràn ngập những tiếng rít ù ù. Hàng trăm hàng ngàn vầng sáng xuất hiện, khiến cho những Hắc Ám Thiên Can thánh thú kia không thể không dừng lại.

Khí tức phát ra từ A Kim không phải Đỗ Hình Nhi có thể so sánh. Với sự cường hoành của huyết mạch Địa Long tổ trực hệ, thân thể Thánh cấp, lại thêm uy lực của thần khí. Tất cả những điều đó làm cho đám Hắc Ám Thiên Can thánh thú này phải kiêng sợ. Một kích thuần sát Hắc Ám Chu Tước lúc trước đó, chỉ sợ cũng là do người trước mặt này phát ra. Đối mặt với đối thủ như vậy, sao chúng có thể không đối phó một cách cẩn thận được đây?

Từng đạo công kích không ngừng phun ra từ những Hắc Ám Thiên Can thánh thú, va chạm đối chọi với vầng sáng trên bầu trời. Tuy cùng có Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn trận trợ giúp, nhưng kỹ năng A Kim phát ra đã đạt đến mức Siêu tất sát Cao cấp rồi. Ngàn vạn lần dừng nên xem thường sự khác biệt giữa Trung cấp và Cao cấp. Bởi vì cái gọi là sai một ly đi một dặm, uy lực của cả hai không thể nào đánh đồng với nhau được.

Lực phản chấn khổng lồ sinh ra đều bị Ngũ Hành Âm Dương giới mà các Quang Minh Thiên Can thánh đồ liên thủ phóng thích ngăn cản lại, đây cũng là điểm mạnh của Ngũ Hành Âm Dương giới. Trong kết giới cường đại này, uy lực khi Quang Minh Thiên Can thánh đồ thi triển ma kỹ sẽ được tăng thêm một mức nhất định, mà ma lực hao tổn lại giảm bớt đi. Còn công kích của đối phương thì sẽ bị Ngũ Hành Âm Dương giới toàn thuộc tính ngăn cản, có thể nói đây là một kết giới vừa công vừa thủ mạnh nhất.

Khi A Kim phát ra một kích này, các Quang Minh Thiên Can thánh đồ đều cảm giác được ma lực của mình sụt hẳn. Dường như cả Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn trận pháp đã bị A Kim rút đi một lượng ma lực cực lớn. Ngay khi đang khó hiểu vì sao một kích này của A Kim lại có thể phóng thích ra nhiều ma lực như vậy thì họ lại thấy được một tràng cảnh vô cùng rung động.

Vẫn là vầng sáng màu vàng, nhưng mục tiêu công kích đương nhiên không chỉ là những Hắc Ám Thiên Can

thần thú kia, mà đồng thời còn có Hắc Âm Tử Vệ trên lưng chúng. Hắc Âm Thiên Can thần thú cũng chẳng cần ngăn cản thay chủ nhân chúng, đây tuy là Siêu tất sát kỹ Cao cấp nhưng thuộc kiểu phạm vi, lấy tu vi của Hắc Âm Tử Vệ thì thừa đủ để ngăn cản được những kỹ năng phân tán này. Dưới cái nhìn của chúng, thi triển kỹ năng như vậy sẽ tiêu hao rất lớn, mà bên đối phương lại chẳng có bao nhiêu người đạt tới Cửu quan, qua vài lần như vậy thì bọn họ sẽ chẳng còn khả năng để duy trì nữa, chết là cái chắc. Cho nên, chúng đều không chút vội vàng, tất cả chỉ thu liễm ma lực ngăn cản thể công của đối phương.

Trên thực tế, những vầng sáng màu vàng này cũng chỉ có thể tạm thời cản chúng lại một lát mà thôi. Tất cả vầng sáng tấn công về phía Hắc Âm Tử Vệ đều bị họ dùng các loại kỹ xảo cận chiến phá giải.

Lúc trước, Thắng Quang miện hạ Âm Triêu Dương đã từng nói một điều khi còn dạy Cơ Động, khi đạt đến Cửu quan Ma Sư, muốn giết họ bằng những đòn tấn công tầm xa là điều gần như không thể, trừ khi ma lực của người có thể cuộn cuộn không dứt, áp đảo hoàn toàn đối thủ. Bởi vậy, những trận chiến giữa Cửu quan Ma Sư thường đều là cận chiến. Cửu quan Ma Sư hoàn toàn có thể ngưng tụ ma lực trong thân thể, lấy thân thể làm vũ khí, bộc phát ra uy lực cực kỳ mạnh mẽ. Trước mắt, Hắc Âm Tử Vệ chính đang dùng phương pháp này để ngăn cản. Tuy là Cao cấp Siêu tất sát kỹ, nhưng dưới tình huống phạm vi lớn, lại còn là công kích từ xa thì bọn họ căn bản chẳng phải ngăn ngấm. Gần như là một tay một cái, không ngừng hóa giải công kích của A Kim.

Nhưng, những vầng sáng màu vàng này thật sự chỉ có vậy sao?

Cũng giống các Hắc Âm Tử Vệ khác, Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ đang hóa giải những vầng sáng đánh về phía mình. Một đòn vừa rồi của Đỗ Hình Nhi tuy không thể làm hắn trọng thương, nhưng tất nhiên cũng đã tiêu hao khá nhiều ma lực của hắn.

Đúng như phán đoán của Cơ Động và Trần Tư Tuyền, lúc chiến đấu với Cơ Động thì tên Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ này đã bị thương, hơn nữa ma lực cũng đã tiêu hao phần lớn. NKhi kết thúc chiến đấu, Hắc Âm Thanh Long tử vong, hắn cũng mất đi nguồn bổ sung ma lực quý báu của mình. Hắc Âm Tử Vệ bọn họ không thể tiến hành tu luyện, bởi vậy sau mỗi trận chiến thì tất cả sự khôi phục và bổ sung đều đến từ Hắc Âm Thiên Can thần thú phóng thích ma lực trợ giúp. Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ không có Hắc Âm Thanh Long, tự nhiên không thể nào bổ sung nhiều được. Tuy vậy, vì thực lực khi còn sống của hắn cũng rất mạnh, tự bản thân cũng có thể hấp thu một số nguyên tố Giáp Mộc rời rạc trong không khí, nhưng tốc độ sẽ cực kỳ chậm. Nhiều ngày qua đi, ma lực của hắn cũng chỉ khôi phục đến khoảng bảy thành mà thôi, lại thêm sự tiêu hao lúc trước cộng với Kim Sát thần kiếm, ma lực của hắn giờ đây chỉ vãn vẹn khoảng ba thành ít ỏi, là mất xích yếu nhất trong những Hắc Âm Tử Vệ. Nhưng bên cạnh hắn có Nhâm Thủy Hắc Âm Tử Vệ giúp đỡ, sức chiến đấu cũng không giảm đi bao nhiêu.

Thế nhưng lúc này A Kim lại thi triển công kích phạm vi lớn, bao trùm lên cả Nhâm Thủy Hắc Âm Tử Vệ. Hơn nữa, trong tiềm thức của đám Hắc Âm Tử Vệ này cũng chẳng ai cho rằng những đòn công kích kia có thể tạo nên uy hiếp với họ, tự nhiên là ai lo thân nấy. Nhâm Thủy Hắc Âm Tử Vệ cũng vậy, hắn không tiếp tục giúp Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ nữa.

Càng làm cho người ta mê hoặc chính là vầng sáng màu vàng nhằm vào các Hắc Âm Tử Vệ khác ít nhất cũng có ba, bốn cái. Nhưng nhằm vào Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ thì chỉ có một cái duy nhất mà thôi. Điều này làm cho đám Hắc Âm Tử Vệ không để ý, mà ngay cả Hắc Âm Thiên Can thần thú cũng không phát hiện điều gì khác thường.

Thậm chí, ngay cả tốc độ của vầng sáng màu vàng công kích về phía Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ cũng không nhanh bằng những cái khác. Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ nâng hai tay lên theo thói quen, hóa thành thể thảo, đây là Thanh Long Thảo của hắn, một kỹ năng mô phỏng theo Giáp Mộc Thiên Can thần thú. Hai thảo cùng lúc chộp lấy vầng sáng màu vàng kia, muốn đem nó xé rách.

Nhưng ngay khoảnh khắc Thanh Long Thảo của hắn tiếp xúc với vầng sáng, dị biến lại xuất hiện. Vầng sáng vốn không có gì khác biệt này lại đột ngột bùng nổ, một tầng ma văn tách ra khỏi vầng sáng. Ngay sau đó, theo một tiếng xẹt như xé lụa vang lên, thân thể của Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ đã nát thành vô số mảnh nhỏ bay tán loạn ra xung quanh. Mà vầng sáng kia vẫn không dừng lại, tiếp tục tiến thêm về phía trước, hung hăng đánh mạnh lên sống lưng Hắc Âm Bạch Hồ.

Hắc Âm Bạch Hổ gầm lên đau đớn, thân thể lộn nhào ba vòng mới ổn định lại được. May mắn cho tên Canh Kim Hắc Âm Tử Vệ kia bám chặt lấy bộ lông của nó nên mới không bị văng xuống dưới.

Nhưng từng ngụm máu tươi đã chảy ra từ trong miệng Hắc Âm Bạch Hổ. Nếu không phải Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ đã gánh chịu phần lớn lực công kích thì sợ rằng lưng nó đã bị đánh gãy rồi.

Trong đầu các Hắc Âm Thiên Can thần thú đều xuất hiện một câu hỏi: Sao có thể? Cùng là vàng sáng màu vàng, tại sao thứ kia lại mạnh đến như thế?

Sau khi hủy diệt Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ, đánh trọng thương Hắc Âm Bạch Hổ, vàng sáng màu vàng kia bay một vòng trên trời rồi cuối cùng hóa thành một đạo lưu quang quay về trong tay A Kim. Thì ra, vàng sáng nhìn giống như những vàng sáng khác này hóa ra lại là bản thể Diệt Tuyệt Kim Hoàn của A Kim.

Trong lúc phóng thích Cao cấp Siêu tất sát kỹ, Diệt Tuyệt Kim Hoàn còn được A Kim sử dụng để tạo thành một Trung cấp Siêu tất sát kỹ. Đây cũng chính là điểm mà A Kim mạnh hơn các Quang Minh Thiên Can thánh đồ khác. Có sự trợ giúp đến từ Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn trận, thể chất Thánh cấp của nàng có thể thừa nhận được nhiều ma lực. Trong Cao cấp Siêu tất sát kỹ phạm vi lớn dùng để ngăn chặn địch nhân kia còn ẩn dấu thêm một Trung cấp Siêu tất sát kỹ nữa.

Thế nhưng vẫn còn một điều nữa, cùng là Trung cấp Siêu tất sát kỹ, tại sao một đòn này của nàng lại có thể hủy diệt Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ và đánh trọng thương Hắc Âm Bạch Hổ đây?

Đây cũng không chỉ đơn giản là vì Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ không được Nhâm Thủy Hắc Âm Tử Vệ trợ giúp. Trong suy nghĩ của các Hắc Âm Thiên Can thần thú, đây là điều mà một Siêu tất sát kỹ Trung cấp không thể nào làm được.

Thật ra đáp án rất đơn giản, vốn một đòn này của A Kim đã có tính bất ngờ rồi, đánh cho Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ không kịp trở tay. Thêm một điều nữa, và cũng là điều quan trọng nhất, trên Diệt Tuyệt Kim Hoàn còn có thêm cả Ma Vực của nàng, Xuyên Thứ! (âm xuyên)

909. Chương 644: Đến Lúc Liều Mạng Rồi.

Phối hợp với Ma Vực Xuyên Thứ mà A Kim gia trì trên Diệt Tuyệt Kim Hoàn, một lần hành động thành công, trực tiếp tiêu diệt Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ vì mất đi Hắc Âm Thanh Long mà thực lực giảm sút.

A Kim đắc thủ cũng khiến cho lòng tin của các Quang Minh Thiên Can thánh đồ tăng lên rất nhiều, Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ bị giết chết và Hắc Âm Bạch Hổ bị trọng thương khiến cho bọn họ nhận ra rằng Hắc Âm Tử Vệ và Hắc Âm Thiên Can thần thú cũng không phải không thể chiến thắng. Đương nhiên, trong các Quang Minh Thiên Can thánh đồ, cho dù có Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn trận pháp ủng hộ thì muốn thi triển đồng thời hai Siêu Tất Sát Kỹ thì thật ra cũng chỉ có Cơ Động và A Kim mà thôi. Bởi vì chỉ có thân thể của họ mới chịu đựng được ma lực trùng kích khổng lồ đến như vậy.

Cái chết của Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ cũng khiến cho các Hắc Âm Tử Vệ và Hắc Âm Thiên Can thần thú xuất hiện biến hóa. Tám gã Hắc Âm Tử Vệ còn lại gần như nhảy lên không trung hội hợp lại cùng một lúc, phát động công kích về phía Ngũ Hành Âm Dương giới mà Quang Minh Thiên Can thánh đồ bố trí. Mà ở phía sau họ, Hắc Âm Thiên Can thần thú cũng làm một việc khiến cho trong lòng các Quang Minh Thiên Can thánh đồ đều không rét mà run.

Từng đạo ma lực cực hạn sáng chói tách ra từ trên người tám đầu Hắc Âm Thiên Can thần thú, hóa thành cột sáng bắn thẳng về phía trước. Nhưng mục tiêu của bọn nó cũng không phải công kích các Quang Minh Thiên Can thánh đồ, những đạo cột sáng này chiếu lên người Hắc Âm Tử Vệ có thuộc tính tương ứng. Các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đều có thể cảm thấy được ma lực của Hắc Âm Tử Vệ đang phát động công kích đều tăng lên nhanh chóng. Sau lưng có ma lực của Hắc Âm Thiên Can thần thú ủng hộ, thực lực của họ sẽ không bị ảnh hưởng bởi tiêu hao lúc trước nữa.

Không hề nghi ngờ, điều mà các Quang Minh Thiên Can thánh đồ sắp gặp phải chính là tám Hắc Âm Tử Vệ có thực lực cực mạnh, mà thậm chí còn mạnh hơn cả thời kỳ toàn thịnh. Cho dù những Hắc Âm Thiên Can thần thú kia không trực tiếp tham gia tấn công nhưng chúng cứ gia trì tăng phúc cho các Hắc Âm Tử

Vệ thì còn đáng sợ hơn nhiều. Giống như ma lực của Diệt Thần Kích áp súc vậy, Hắc Âm Tử Vệ kết hợp với ma lực của chúng thì sức phá hoại là không thể nghi ngờ.

- A Kim, tiếp tục công kích!

Thiên Cơ quá lớn, lúc này hắn đã hoàn toàn hiểu được, cho dù ma lực nhiều thì vẫn cần một người có thể toàn diện phát ra mới được. Không thể nghi ngờ, người thích hợp nhất bây giờ chính là A Kim cùng với Ma Vực Xuyên Thử của nàng.

Ngay lúc Thiên Cơ nói, tám tên Hắc Âm Tử Vệ kia đã vọt tới Ngũ Hành Âm Dương giới dưới sự trợ giúp của Hắc Âm Thiên Can thần thú. Tốc độ của họ thật sự quá nhanh, mà A Kim vừa thi triển hai kỹ năng xong, dù gì cũng phải tạm thời dừng lại một chút.

Không chính thức giao thủ với Hắc Âm Tử Vệ thì vĩnh viễn sẽ không hiểu được sự đáng sợ của bọn họ!

Tám gã Hắc Âm Tử Vệ hoàn toàn dựa vào công kích cận chiến. Khi bọn họ vọt tới trước Ngũ Hành Âm Dương giới thì cả tám cùng nâng hai tay lên, dùng phương thức công kích mà họ am hiểu đồng thời oanh kích lên Ngũ Hành Âm Dương giới.

Trong tiếng nổ ầm ầm, ma lực khủng bố lập tức bắn ra, Ngũ Hành Âm Dương giới lay động kịch liệt một cái. Quang mang mười màu vốn vững vàng lập tức phân tách ra, cả Ngũ Hành Âm Dương giới đều như đang run rẩy. Vậy nên cho dù A Kim muốn tiếp tục công kích cũng không thể không dừng lại. Bởi vì họ phải phóng thích ra nhiều ma lực hơn để duy trì sự ổn định của Ngũ Hành Âm Dương giới.

Không thể không nói, Ngũ Hành Âm Dương giới không hổ là đương kim đệ nhất kết giới. Do ma lực cực hạn của mười hệ phóng thích ra, phát huy ra toàn bộ hiệu quả của sự tương sinh tương khắc. Cho dù dưới sự công kích mạnh mẽ như vậy của tám gã Hắc Âm Tử Vệ cũng không thể phá vỡ nó trong một lần.

Cùng lúc đó, Thiên Cơ đã hạ lệnh cho các ma thú tọa kỵ. Từng đạo ma lực bành trướng hung hăng đánh về phía các Hắc Âm Tử Vệ.

Nhưng điều làm cho các Quang Minh Thiên Can thánh đồ hoảng sợ là đối mặt với công kích của những ma thú hầu hết là cửu giai, thậm chí thập giai này, Hắc Âm Tử Vệ cơ bản là chẳng thêm chú ý. Ma lực của họ hoàn toàn nội hàm, gần như chỉ cần phẩy tay một cái là đã giải quyết xong.

Lần công kích thứ hai của A Kim rốt cuộc đã hoàn thành. Diệt Tuyệt Kim Hoàn mang theo vầng sáng màu vàng rực rỡ và Ma Vực Xuyên Thử gào thét mà ra. Nhưng lúc này người nó phải đối mặt không phải Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ đã bị suy yếu rất nhiều, mà là các Hắc Âm Tử Vệ đang ở trong trạng thái tốt nhất.

Mục tiêu A Kim chọn để công kích là Ất Mộc Hắc Âm Tử Vệ. Kim khắc Mộc, mỗi khi tiêu diệt được một đối thủ thì áp lực của các Quang Minh Thiên Can thánh đồ tự nhiên sẽ nhỏ đi một phần.

Đối mặt với công kích của A kim, thân hình Quý Thủy Hắc Âm Tử Vệ lóe lên xuất hiện sau lưng Ất Mộc Hắc Âm Tử Vệ rồi vồ một cái lên vai hắn. Mà Ất Mộc Hắc Âm Tử Vệ thì đem tay trái đặt lên trên tay phải, sau đó tay phải điểm ra một chỉ vào giữa Diệt Tuyệt Kim Hoàn.

“Ong” một tiếng, Diệt Tuyệt Kim Hoàn bị bắn ngược trở lại, quay về trong tay A Kim. Mà tên Ất Mộc Hắc Âm Tử Vệ kia thì bật ngựa ra sau, bị đẩy lùi đến vài chục mét. Nhưng sau một giây thì hắn đã ổn định thân hình rồi lại tiếp tục vọt lên như cũ.

Ngay khi A Kim phát động công kích, các Hắc Âm Tử Vệ đã oanh kích lên Ngũ Hành Âm Dương giới trọn vẹn hơn mười lần. Sức phòng ngự của Ngũ Hành Âm Dương giới tuy mạnh, nhưng dưới sự công kích cận chiến này của họ, hơn nữa ma lực lại áp súc hoàn toàn trong mỗi lần công kích thì đã tiêu hao được khá nhiều ma lực của Quang Minh Thiên Can thánh đồ.

Sắc mặt Thiên Cơ đã trở nên rất khó nhìn rồi, cứ tiếp tục như vậy thì đối phương sẽ bảo trì công kích trong thời gian dài dưới sự trợ giúp của Hắc Âm Thiên Can thần thú. Còn bọn họ thì tuy có Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn trận giúp khôi phục, tăng cường ma lực nhưng nếu đánh lâu thì cuối cùng Ngũ Hành Âm Dương giới cũng sẽ bị công phá. Tới lúc đó, chỉ sợ trong số mọi người, trừ A Kim có thể 1 vs 1 thắng được một gã Hắc Âm Tử Vệ ra thì những người khác chỉ sợ sẽ không phải đối thủ của Hắc Âm Tử Vệ.

Nhưng Thiên Cơ cũng biết, bây giờ bọn họ không có lựa chọn nào khác. Nếu như rút Ngũ Hành Âm Dương giới đi thì thời gian họ kiên trì được chỉ sợ sẽ còn ngắn hơn. Mà ở thời điểm này, dưới tình huống phát động Ngũ Hành Âm Dương giới thì cho dù họ muốn truyền tống đi cũng không thể làm được. Giờ chỉ có thể trông mong Cơ Động nhanh chóng dung hợp xong với Hỏa Thần kiếm kia. Chỉ có như vậy thì họ mới có cơ hội chuyển bại thành thắng.

Có thể nói, mọi hi vọng đều được đặt lên thanh Hỏa Thần kiếm này của Cơ Động. Chiến cuộc phát triển đến hiện giờ đã hoàn toàn nằm ngoài kế hoạch của Cơ Động, dù sao hắn cũng không ngờ tới việc sau khi tiến hóa thành công thì Hỏa Thần kiếm lại tiến hành nhận chủ lần hai với hắn. Nếu như trên chiến trường có sự chỉ huy của hắn thì rất có thể chiến cuộc đã là một tràng cảnh khác rồi. Cho dù không thể chiến thắng đối thủ đi nữa thì ít nhất vẫn có thể dẫn dắt đồng bạn toàn thân trở ra.

Ngay khi Thiên Cơ bắt đầu hạ lệnh cho đồng bạn toàn lực chèo chống Ngũ Hành Âm Dương giới, thậm chí dừng hẳn việc công kích ra bên ngoài thì cách tấn công của Hắc Âm Tử Vệ lại hoàn toàn thay đổi.

Vốn trong mười tên Hắc Âm Tử Vệ, Giáp Mộc Hắc Âm Tử Vệ và Bính Hỏa Hắc Âm Tử Vệ đã bị giết chết, chỉ còn lại tám người. Tuy nhìn Ngũ Hành Âm Dương giới đã lung lay sắp đổ, nhưng thực tế nó lại cực kỳ vững chắc, chưa thể công phá ngay lập tức được. Những Hắc Âm Tử Vệ này lập tức biến trận.

Mậu Thổ Hắc Âm Tử Vệ lách mình đến sau lưng Canh Kim Hắc Âm Tử Vệ, Canh Kim Hắc Âm Tử Vệ thì đến sau lưng Nhâm Thủy Hắc Âm Tử Vệ, ba người thuộc tính dương còn lại này đứng thành một hàng đặt tay lên vai nhau. Thông qua đặc tính Thổ sinh Kim, Kim sinh Thủy, đem ma lực của họ đều ngưng tụ đến trên người Nhâm Thủy Hắc Âm Tử Vệ. Quang mang màu đen chói mắt bỗng nhiên bùng phát ra từ trên người Nhâm Thủy Hắc Âm Tử Vệ, cặp mắt màu hồng cũng càng trở nên thâm thúy hơn. Hai tay nhấc lên nắm thành trọng quyền, hung hăng oanh kích lên Ngũ Hành Âm Dương giới.

Khi ba người này phát động công kích, năm tên Hắc Âm Tử Vệ thuộc tính âm cũng đồng thời sử dụng phương pháp tương tự. Năm người đầy đủ ngũ hành, họ lợi dụng đặc tính Kim sinh Thủy, Thủy sinh Mộc, Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh Thổ, Thổ sinh Kim rồi cuối cùng đem lực lượng tập trung lên Tân Kim Hắc Âm Tử Vệ. Tuy bọn họ không có Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn trận, nhưng ma lực tương sinh thì vẫn có thể làm được. Mà ma lực hệ Kim am hiểu về đột phá nhất. Dưới tình huống đầy đủ ngũ hành như vậy, tự nhiên họ sẽ lựa chọn hệ Kim để làm điểm đột phá.

Giống như lúc Ất Mộc Hắc Âm Tử Vệ ứng đối với Diệt Tuyệt Kim Hoàn của A Kim, Tân Kim Hắc Âm Tử Vệ cũng nâng tay phải lên điểm một ngón tay về phía Ngũ Hành Âm Dương giới. Công kích của hắn và Nhâm Thủy Hắc Âm Tử Vệ bên kia gần như là phát ra cùng một lúc.

- Không tốt!

Thiên Cơ hét lớn một tiếng, các Quang Minh Thiên Can thánh đồ cũng rót thêm ma lực vào Ngũ Hành Âm Dương giới một cách vô thức. Nhưng cho dù có mạnh đi chăng nữa, cái Ngũ Hành Âm Dương giới này vẫn chỉ là một kết giới phạm vi rộng. Mà tất cả công kích của Hắc Âm Tử Vệ thì lại chỉ tấn công vào một điểm.

Ầm!

Công kích của Nhâm Thủy Hắc Âm Tử Vệ hung hăng đánh lên trên kết giới, Ngũ Hành Âm Dương giới bắt đầu kịch liệt chấn động. Nhưng cũng đúng vào lúc này thì một ngón tay kia của Tân Kim Hắc Âm Tử Vệ cũng điểm lên trên Ngũ Hành Âm Dương giới. Nhìn một ngón tay tuy có vẻ yếu ớt, nhưng nó lại ẩn chứa tính xuyên thấu không gì sánh kịp. Chỉ nghe một tiếng rít chói tai vang lên, Ngũ Hành Âm Dương giới cứ thế bị hắn đâm rách ra một lỗ hồng, một cỗ ma lực Tân Kim sắc bén theo đó mà vào. Đây không phải bất cứ kỹ năng gì, chỉ thuần túy là dựa vào ma lực Tân Kim ngưng tụ đến cực hạn, mục tiêu nhắm thẳng đến Thiên Cơ đang ở giữa các Quang Minh Thiên Can thánh đồ.

- Cẩn thận!

Tay phải Lang Thiên Ý hơi run lên, Hậu Thổ Châu của hắn đã xoay tròn bay ra ngoài chắn trước mặt Thiên Cơ. “Ong” một tiếng, ngay sát na Hậu Thổ Châu bị ma lực Tân Kim điểm trúng thì lập tức bộc phát ra hào quang màu vàng cực kỳ mãnh liệt. Mà Lang Thiên Ý thì kêu rên một tiếng, miệng phun máu tươi.

Phải biết rằng uy lực của một chỉ này thậm chí đã vượt qua cả Đỉnh Cấp Siêu Tất Sát Kỹ. Tính xuyên thấu của nó thậm chí còn hơn cả Bằng Thần Chi Mâu mà họ đánh lên Bính Hỏa Hắc Âm Tử Vệ.

Tuy đã bị Ngũ Hành Âm Dương giới làm suy yếu đi hơn nữa, nhưng một đạo ma lực áp súc đến cực hạn này vẫn làm cho Lang Thiên Ý với sức phòng ngự của Hậu Thổ Châu không chịu nổi và lập tức bị thương.

Lang Thiên Ý vừa bị thương, Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn trận mà các Quang Minh Thiên Can thánh đồ duy trì cũng lập tức bị trì trệ một chút. Đối với những người có năng lực cận chiến vô cùng cường hãn như Hắc Âm Tử Vệ mà nói thì sao họ có thể bỏ qua cơ hội như vậy đây? Sau khi Tân Kim Hắc Âm Tử Vệ điểm ra một chỉ kia thì lập tức đánh ra thêm một quyền mà không hề dừng lại một chút nào. Một quyền này đánh lên Ngũ Hành Âm Dương giới vừa bị hấn chọc thủng thì lập tức vang lên những tiếng động như thủy tinh bị nghiền nát. Toàn bộ Ngũ Hành Âm Dương giới hoàn toàn vỡ vụn dưới chấn động kịch liệt này, hóa thành một luồng khí lưu khổng lồ cuốn lên không trung.

Các Quang Minh Thiên Can thánh đồ chỉ cảm thấy ma lực trong cơ thể mình chợt hụt hẫng, tinh thần lập tức hơi hoảng hốt một chút. Nhưng những Hắc Âm Tử Vệ kia cũng bị luồng khí lưu bất thành hình kia đẩy lui hơn trăm mét, nhưng chỉ sau một giây thì họ đã tiếp tục lao về phía các Quang Minh Thiên Can thánh đồ.

Sắc mặt Thiên Cơ tái nhợt, đến lúc này mà muốn dựa vào phòng ngự để ngăn chặn đối phương là chuyện không thể nào. Ma lực trong không khí cực kỳ hỗn loạn, bọn họ không thể thành lập Ngũ Hành Âm Dương giới một lần nữa trong thời gian ngắn như vậy được. Một khi bị đối phương áp sát thì Ngũ Hành Âm Dương giới còn có tác dụng gì nữa đây? Xong rồi, chẳng nhẽ mọi chuyện sẽ kết thúc như vậy sao?

- Liều mạng với chúng!

Diêu Khiêm Thư tức giận quát, là người đầu tiên phóng lên từ trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Trong các Quang Minh Thiên Can thánh đồ, trừ trường hợp đặc biệt của Cơ Động ra thì chỉ có ba Thánh đồ Cửu quan bọn họ có thể phi hành bằng thân thể. Khi Diêu Khiêm Thư tiến lên thì tác dụng của Thần Mộc khôi lỗi cũng lập tức được sử dụng toàn bộ, bên cạnh lập tức có thêm một quang ảnh màu xanh giống hệt hắn. Lang Thiên Ý vừa bị thương và người thực chiến mạnh nhất – A Kim cũng phóng lên cùng lúc. Tiếp tục bảo trì Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn trận đã không có bất cứ ý nghĩa gì khi phải đối mặt với đối thủ có năng lực cận chiến mạnh như Hắc Âm Tử Vệ. Bất kể thế nào họ cũng phải kiên trì đến khi Cơ Động hoàn thành việc dung hợp với Hỏa Thần kiếm. Chỉ như vậy thì họ mới có cơ hội chuyển bại thành thắng!

Đúng lúc này, một chùm ánh sáng màu đỏ xẹt qua người họ rồi bộc phát ra trên không trung. Lập tức, chín con Hỏa Long cực lớn phóng ra cản trở bước tiến của các Hắc Âm Tử Vệ.

Đối mặt với Hắc Âm Tử Vệ, cho dù là Siêu Tất Sát Kỹ của Cửu Chuyển Viêm Long cũng sẽ bị xé nát trong thời gian ngắn. Nhưng đúng là vẫn có thể khiến họ dừng lại trong một thoáng.

- Thời gian là quan trọng nhất. Không tiếc bất cứ giá nào kéo dài thời gian cho Cơ Động!

Người nói không phải Thiên Cơ mà là Trần Tư Tuyền. Bởi vì không ai hiểu rõ hoàn cảnh và trạng thái lúc này của Cơ Động hơn nàng.

910. Chương 645: Thánh Đồ Vs Tử Vệ!

Nghe thấy Trần Tư Tuyền nói vậy, Quang Minh Thiên Can Thánh đồ đang đứng trên chín con Hỏa Long ngăn cản Hắc Âm Tử Vệ liền có phản ứng. Đúng vậy! Trong tay bọn họ có Siêu Tất Sát Kỹ Ma kỹ tửu Cơ Động đưa cho, hiện giờ đã tới thời điểm sinh tử tồn vong, không sử dụng thì lưu lại đến khi nào?

Thiên Cơ cũng kịp thời phản ứng. Có Linh Hồn Lực của hắn chỉ dẫn sẽ không tạo thành tình huống nhiều người đồng thời thả ra Ma kỹ tửu. Khi uy lực bình Ma kỹ tửu đầu tiên do Trần Tư Tuyền thả ra vẫn chưa biến mất thì Siêu Tất Sát Kỹ Ma kỹ tửu thứ hai và thứ ba đã đồng thời ném ra. Ba người A Kim cũng trở lại trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long, tổ chức lại trận pháp Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn, làm như vậy mới có thể khôi phục ma lực của họ một cách nhanh nhất. Hơn nữa có Ma kỹ tửu tranh thủ thời gian, bọn họ lại có thể ngưng tụ ra những kỹ năng mạnh hơn để đối phó với Hắc Âm Tử Vệ.

Bình Ma kỹ tử thứ hai, thứ ba bay ra cũng không nhằm vào Hắc ám Tử vệ. Một chai bay về phía Hắc Ám Thiên Can thần thú - vị trí tăng phúc Hắc ám Tử vệ. Chỉ cần có thể gây trở ngại cho chúng thì thực lực của Hắc ám Tử vệ đương nhiên sẽ suy yếu. Siêu Tất Sát Kỹ Ma kỹ tử không chỉ ngăn cản Hắc ám tử vệ, đồng thời còn có thể tiêu hao ma lực của chúng. Không nghi ngờ chút nào, làm vậy có thể tranh thủ thời gian cho Quang Minh Thiên Can thánh đồ.

Trận pháp Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn lại một lần nữa được thành lập. Quang Minh Thiên Can thánh đồ toàn lực vận chuyển, cuối cùng nhiệm vụ công kích do A Kim đảm nhiệm. Mặc dù những người khác cũng có thể thừa nhận ma lực trùng kích của Siêu Tất Sát Kỹ, nhưng chỉ có A Kim mới có thể thi triển ra uy lực lớn nhất. Thậm chí bọn họ còn mượn thời gian Ma kỹ tử ngăn cản đối phương, lại một lần nữa thành lập Ngũ Hành Âm Dương giới.

Điều này cũng khiến cho Quang Minh Thiên Can thánh đồ thở phào, bởi ít nhất cũng tranh thủ được một chút thời gian.

Diệt Tuyệt Kim Hoàn một lần nữa từ tay A Kim bay ra, giờ đã không thấy bản thể của nó nữa. Ma lực khổng lồ của Siêu Tất Sát Kỹ cao nhất khiến thần khí như nó tỏa ra quang thải chân chính, thể tích kim hoàn biến lớn hơn tạo thành kim sắc quang khâu khổng lồ, đường kính chừng ba thước lơ lửng trên không trung. Hiện giờ trông nó như mặt trời bay về phía Hắc Ám tử vệ. Lần này, mục tiêu của A Kim vẫn là Hắc ám Tử vệ hệ Ất Mộc. Hắc ám Tử vệ thuộc tính Dương chỉ còn lại ba, nếu chết thêm một tên Hắc ám Tử vệ thuộc tính Âm, như vậy Hắc ám Tử vệ không đủ Ngũ Hành sẽ dễ dàng đối phó hơn trước, bọn chúng muốn phá vỡ Ngũ Hành Âm Dương giới cũng tuyệt không dễ dàng.

Trông thấy kim sắc quang hoàn khổng lồ phóng tới, Hắc Ám Tử Vệ lợi dụng năng lực tương sinh, năm tên Âm thuộc tính lại một lần nữa liên hợp lại với nhau. Lần này, đối mặt với công kích của A Kim là Hắc ám Tử vệ hệ Đinh Hỏa. Trong Ngũ Hành thì Hỏa khắc Kim, bọn chúng hiện giờ cũng đang lợi dụng nguyên lý Ngũ Hành tương sinh tương khắc.

Càng khiến cho Quang Minh Thiên Can thánh đồ khó tiếp nhận chính là bọn họ cần một khoảng thời gian mới có thể ngưng tụ thành Siêu Tất Sát Kỹ cao nhất, nhưng đám Hắc ám Tử vệ này có thể hoàn thành chỉ trong nháy mắt. Tiếng nổ ầm ầm vang lên, Diệt Tuyệt Kim Hoàn của A Kim bị bắn ngược lại, những tên Hắc ám Tử vệ cũng chỉ bị đánh bay ra ngoài ngàn thước, khoảng cách như vậy đối với bọn hắn cũng chỉ là trong nháy mắt.

Đã có một lần phá trận, Ngũ Hành Âm Dương giới không thể chống cự quá lâu. Hắc ám Tử vệ vẫn dùng phương thức công kích dồn vào một điểm. Giống như lúc trước, Quang Minh Thiên Can thánh đồ lại một lần nữa lợi dụng Siêu Tất Sát Kỹ Ma kỹ tử tranh thủ thời gian khôi phục cho Ngũ Hành Âm Dương giới. Chẳng qua lần này không có hiệu quả, thay vì lãng phí ma lực còn không bằng duy trì Ngũ Hành Âm Dương giới thì hơn.

Cứ giằng co mấy lần như vậy, lần thứ tư Ngũ Hành Âm Dương giới bị công phá thì các Quang Minh Thiên Can thánh đồ đã suy yếu tới cực cùng.

Lúc này, mặc dù Hắc ám Tử vệ cũng lộ vẻ mệt mỏi, ma lực không mạnh mẽ như trước, nhưng do có Hắc ám Thiên Can thần thú trợ giúp khiến cho ma lực của bọn chúng được duy trì lâu hơn. Tình huống các Quang Minh Thiên Can thánh đồ càng thêm thảm hơn, hiện giờ bọn họ còn lại chưa đầy ba thành ma lực, quan trọng hơn chính là họ đã dùng hết Siêu Tất Sát Kỹ Ma kỹ tử Cơ Động đưa cho.

A Kim, Lang Thiên Ý, Diêu Khiên Thư lại từ trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long bay ra, ma thú tọa kỵ cũng được tụ tập, trên mặt mỗi vị Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ hiện lên vẻ chết không lui. Đến lúc này, tất cả cũng hiểu đã không còn đường lui nữa!

Cơ Động vẫn đứng nguyên tại chỗ, tay gơ cao Hỏa Thần kiếm, sau lưng xuất hiện quang ảnh màu đỏ cao lớn, cả người trông như một bức tượng điêu khắc bằng hồng bảo thạch. Quang Minh Thiên Can Thánh đồ cũng không biết hiện giờ hắn như thế nào, càng không biết khi nào thì hắn mới có thể thoát khỏi trạng thái này. Trong khoảng thời gian giao thủ với Hắc ám Tử vệ đã khiến bọn họ hiểu ra một điều, cho dù là lúc này Cơ Động có thể tham gia chiến đấu, dựa vào Hỏa Thần kiếm tiến hóa hoàn toàn cũng chưa chắc có thể thay đổi kết quả. Hắc ám Tử vệ dưới sự trợ giúp của Hắc Ám Thiên Can thần thú quả thực là quá mạnh!

Tám tên Hắc ám Tử vệ ở trên không trung như tám tia chớp đánh về phía Quang Minh Thiên Can thánh đồ. Trên người bọn chúng không có chút ma lực nào phát ra, thậm chí là Âm Dương miện cũng không xuất hiện, tất cả ma lực hoàn toàn súc tích, thứ duy nhất mọi người cảm giác được chính là tử vong!

Ban đầu, các đời Hắc ám Thiên Cơ đã hao tổn biết bao tâm huyết mới sáng tạo ra mười Hắc ám Tử vệ. Cũng chính là dựa vào Hắc ám Tử vệ, những đời Hắc ám Thiên cơ sau mới có thể thống trị toàn bộ Hắc Ám Ngũ Hành Đại lục, thành lập Hắc Ám thần miếu. Hắc ám Tử vệ vẫn được truyền thừa tới hiện tại, chỉ khi gặp Quang Minh Thiên Can thánh đồ mới chịu tổn thương, đây là còn có một chút nhân tố may mắn ở bên trong.

Vào thời điểm sáng tạo ra Hắc ám Tử vệ, vị Hắc ám Thiên Cơ kia giao phương thức tấn công cận chiến cũng là bao hàm thâm ý. Dù sao Hắc ám Tử vệ không cách nào thông qua tu luyện để khôi phục ma lực, chỉ có thể phụ thuộc vào Hắc Ám Thiên Can thần thú. Chỉ có cận chiến mới có thể khiến chúng công kích tiêu hao ít ma lực nhất. Sự thật đã chứng minh hắn đã thành công, điểm đáng sợ nhất của Hắc ám Tử vệ là cận chiến và phối hợp cận chiến.

Tám tên Hắc ám Tử vệ dường như là đồng thời vọt tới trước mặt mọi người. Không còn Ngũ Hành Âm Dương giới ngăn cách, Quang Minh Thiên Can thánh đồ vô cùng cường đại giờ chẳng khác nào đang chờ làm thịt!

Thân hình chợt lóe, tám tên Hắc ám Tử vệ trong nháy mắt thay đổi trận hình, vốn là xếp thành một hàng đột nhiên hóa thành ba hàng, hai người ở giữa, ba người bên ngoài, mục tiêu tấn công của chúng chỉ có một, đó là A Kim. Khi trận hình chuyển đổi, A Kim đã rơi vào thế cô lập và bị vây ở chính giữa.

Tốc độ của Hắc ám Tử vệ không khác nhiều so với khi Cơ Động toàn lực thi triển, so với A Kim cũng chỉ chênh lệch một đường mà thôi, nhưng đối với những Quang Minh Thiên Can thánh đồ khác thì nhanh hơn rất nhiều.

Lang Thiên Ý và Diêu Khiêm Thư cũng không nghĩ tới đối phương đã chiếm ưu thế áp đảo nhưng vẫn sẽ quần công A Kim, điều này đúng là không hợp ý thường, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của họ. Khi muốn ra tay cứu viện thì A Kim đã bị bao vây. Tốc độ cận chiến của Hắc ám Tử vệ vô cùng nhanh, mặc dù Lang Thiên Ý và Diêu Khiêm Thư sử dụng tốc độ nhanh nhất phát động công kích về phía Hắc ám Tử vệ, nhưng cũng không cách nào ngăn cản.

Hắc ám Tử vệ chiến đấu hoàn toàn dựa vào bản năng. Lúc trước A Kim đánh chết Hắc ám Tử vệ hệ Giáp Mộc khiến bọn họ cảm thấy A Kim tạo thành uy hiếp lớn nhất, bởi vậy vừa tấn công đã nhắm vào A Kim.

Đối mặt với Hắc ám Tử vệ đột nhiên vây kín, A Kim cũng cảm thấy bất ngờ. Nhưng lúc này nàng đã cho mọi người thấy năng lực thực chiến mạnh nhất trong số Quang Minh Thiên Can thánh đồ. Có lẽ về chính thể thực lực nàng kém Cơ Động một chút, nhưng bàn về kinh nghiệm thực chiến, cho dù là Cơ Động cũng kém nàng.

Khi Hắc ám Tử vệ thay đổi trận hình thì A Kim đã phát hiện ra có điều không đúng, vì vậy nàng lập tức có phản ứng. Nàng không lui lại, mà thân thể trong nháy mắt vọt lên phía trước. Lúc này, Hắc ám Tử vệ mới tách trận hình, chỉ có hai gã Hắc ám Tử vệ ở giữa, phía trên và phía dưới đều có ba người. Trong nháy mắt khi bọn chúng chuyển trận hình, A Kim đã xông ra ngoài, tay phải nắm lấy Diệt Tuyệt Kim Hoàn, cả người như một đạo tia chớp màu vàng, di chuyển cực nhanh trong cự ly ngắn.

Hiện tại đối diện A Kim mặc dù chỉ có hai gã Hắc ám Tử vệ, nhưng đó là hai tên am hiểu phòng ngự nhất, Mậu hệ Thổ và Ất Mộc hệ. Trong tiềm thức của Hắc ám Tử vệ, cho dù lấy thực lực của hai người họ dù không giết được A Kim nhưng ngăn cản nàng cũng không có vấn đề gì. Chỉ có điều họ không biết A Kim không phải một nhân loại thuần túy mà là nửa người nửa rồng.

Tay phải cầm Diệt Tuyệt Kim Hoàn nhanh như chớp đánh tới trước mặt Hắc ám Tử vệ Mậu Thổ hệ, cùng lúc đó A Kim xuất ra bản thể của nàng.

Ầm một tiếng, dưới tình huống A Kim toàn lực phát động, mặc dù ma lực của nàng không bằng Hắc ám Tử vệ Mậu Thổ, tu vi đã vượt qua cấp chín mươi lăm nhưng chớ quên nàng còn có khí lực Thánh cấp. Nhất thời, Hắc ám Tử vệ Mậu Thổ mặc dù có thể ngăn cản, nhưng vẫn bị đánh bay ra ngoài.

Lúc này A Kim đã hiện ra bản thể, hai tên Hắc ám Tử vệ Thổ hệ đang tiến sát lại, vòng vây kín kẽ giờ xuất hiện lỗ hổng. Nhưng hai tên Hắc ám Tử vệ hệ Thổ kia cũng không phải ăn hại, mặc dù thân thể A Kim đột nhiên to lớn khiến chúng dừng lại một chút. Nhưng Hắc ám Tử vệ vốn không có cảm xúc, căn bản sẽ không suy nghĩ tại sao lại phát sinh tình huống như vậy, mà chỉ biết phát động công kích. Chúng đánh mạnh một quyền lên thân thể A Kim đã hóa rồng.

Thân thể A Kim mặc dù không cao lớn như Long tộc, nhưng sau khi hóa rồng, chiều cao đạt tới hơn mười thước. Khi hai tên Hắc ám Tử vệ đánh lên người nàng thì thân thể của nàng cũng quẫy mạnh, chấn hai tên Hắc ám Tử vệ bay ra ngoài. Cùng lúc đó nàng mượn lực xông ra ngoài, không để cho mấy tên Hắc ám Tử vệ tiếp tục bao vây. Chỉ cần nàng chậm một chút nữa thôi là sáu tên Hắc ám Tử vệ ở trên và dưới đã công kích nàng.

Lúc này, công kích của Diêu Khiêm Thư, Lang Thiên Ý và những Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ khác đứng trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long từ xa đã bắn tới.

Hắc ám Tử vệ lập tức thể hiện ra năng lực chiến đấu mạnh mẽ, dùng hành động để nói cho Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cấp bậc Cửu quan chiến đấu như thế nào.

Cho dù công kích của Quang Minh Thiên Can thánh đồ đều dùng Thần khí đánh ra nhưng khi tiến tới trước mặt Hắc ám Tử vệ liền bị bọn chúng dùng hai tay dễ dàng xé rách, nhiều nhất cũng chỉ khiến thân thể của chúng hơi trì hoãn một chút.

Trong nháy mắt, tám tên Hắc ám Tử vệ buông tha vây công A Kim rồi tách ra, ba người chia ra tấn công A Kim, Lang Thiên Ý và Diêu Khiêm Thư. Năm người còn lại bay thẳng tới phía Đại Diễn Thánh Hỏa Long, Quang Minh Thiên Cơ là mục tiêu xếp hạng đầu tiên bọn chúng phải giết.

Điều khiến Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ vui vẻ là những tên Hắc ám Tử vệ này không ai công kích Cơ Động, cho dù là Hắc ám Thiên Can Thần Thú cũng không có hành động, tựa hồ bọn chúng sợ hãi thứ gì đó trên người Cơ Động.

Sau khi A Kim lao ra, thân thể một lần nữa hóa thành hình người, khoe miệng chảy ra một tia máu. Hiển nhiên một kích của hai tên Hắc ám Tử vệ hệ Thổ vừa rồi đã khiến nàng bị thương. Nàng trực tiếp nghênh đón đối thủ của mình - Hắc ám Tử vệ Đinh Hỏa hệ.

Nếu nói về thuộc tính, Đinh Hỏa khắc Tân Kim, thuộc tính tên Hắc ám Tử vệ này khắc chế nàng. Nhưng vào thời khắc này, quyền chủ động hoàn toàn nằm vào phía Hắc ám Tử vệ, cục diện như vậy không phải Quang Minh Thiên Can thánh đồ có thể thay đổi.

Hắc ám Tử vệ Đinh Hỏa hệ xông về phía, đồng thời tay của hắn giơ lên thành tư thế trảo, giống như một con diều hâu đánh về phía A Kim. Mặc dù trên người hắn không có nửa phần ma lực, nhưng hai móng đen nhánh tràn đầy về âm u, thâm thúy.

A Kim không chút sợ hãi, tay phải cầm Diệt Tuyệt Kim Hoàn, tay trái bày ra long trảo. Cận chiến không hề có chút hoa mỹ, không còn điều gì khác ngoài đánh tới sống chết, kẻ bại sẽ mất tất cả!

911. Chương 646: Đối Thương Lấy Mạng, A Kim Quyết Tuyệt.

Đối mặt với Hắc Ám Tử Vệ Đinh Hỏa hệ, A Kim liền tấn công phủ đầu. Tốc độ của nàng so với Hắc Ám Tử Vệ Đinh Hỏa hệ nhanh hơn một nhịp, tay phải cầm Diệt Tuyệt Kim Hoàn xuất ra tấn công nhanh như ánh chớp, nhưng công kích cũng không phát ra từ Diệt Tuyệt Kim Hoàn mà là từ bàn tay xuyên qua vòng trong của Diệt Tuyệt Kim Hoàn đánh tới. Bàn tay hiện ra hình long trảo, Chop tới đối phương, còn Diệt Tuyệt Kim Hoàn tựa như một chiếc vòng tay của một công nương quý tộc, bọc lại cánh tay của nàng.

Đinh Hỏa Tử Vệ khi đối mặt với đòn công kích của A Kim vẫn không hề nao núng, chẳng hề né tránh mấy may bình tĩnh đánh ra hai trảo. Một trảo đánh lên, một trảo phách tới, lấy trảo đối trảo. Chân nàng cũng theo đó quét tới eo của A Kim, tốc độ cực nhanh không hề kém cạnh.

Chân trái A Kim nhấc lên, đầu gối liền đỡ lấy chân phải của Đinh Hỏa Tử Vệ quét tới, cùng lúc này hai đôi long trảo cũng đã giáng vào nhau.

Một tiếng trầm muộn phát ra, cả người của A Kim và Đinh Hỏa Tử Vệ liền chấn động kịch liệt. Bình thường, dưới tình huống va chạm như thế A Kim thực lực đã lên đến Thánh cấp chắc chắn sẽ không hề kém cạnh đối thủ, nhưng do thuộc tính tương khắc nên ma lực Đinh Hỏa hệ đối với Tân Kim hệ của nàng có tác dụng ăn mòn cực kỳ lớn, khi song trào vừa mới phân ra nàng chấn chấn sẽ tiến hành đợt công kích kế tiếp. Nhưng A Kim cũng không làm như thế, trong lúc cùng đối thủ đối trào thì nàng cảm thấy có một luồng Đinh Hỏa chậm chậm thẩm thấu vào thân thể của nàng, song trào cũng không hề có ý định tách ra mà ngược lại càng dính vào giống như đang nắm chặt nhau vậy.

Cặp song trào giao nhau không chỉ có ma lực mà còn là một cuộc chiến sinh tử về lực lượng. Trong nháy mắt, cực hạn ma lực Đinh Hỏa liền nảy sinh hiệu quả ăn mòn đối với Tân Kim hệ. Trên mặt A Kim toát ra nét thống khổ, xương cốt kêu lên canh cách trong song trào của đối phương. Hiển nhiên trên phương diện ma lực A Kim đã thua thiệt, nhưng trên phương diện lực lượng là hoàn toàn ngược lại, A Kim chiếm thế thượng phong tuyệt đối. Mặc dù bà lão này sống đã chẳng biết bao nhiêu năm, nhưng so về lực lượng thuần túy thì sao có thể là đối thủ của A Kim – người mang Long Hoàng huyết mạch tinh khiết chứ?

Vào lúc Diêm Khiêm Thư hấp thụ tinh hạch của Hắc ám Thanh Long thì Cơ Động đã tìm đến A Kim để nói cho nàng biết phương pháp đối phó với bọn Hắc Ám Tử Vệ này. Trong đội ngũ, chỉ có hắn và A Kim là hai người có năng lực đối phó với Hắc Ám Tử Vệ. Hắn đem những phán đoán cùng với tất cả những suy nghĩ của mình nói cho A Kim, kết hợp với năng lực của nàng, hai người nghiên cứu phương thức cận chiến để đối phó với đám Hắc Ám Tử Vệ này. Lúc trước sở dĩ A Kim có thể trong lúc đối phương vây quanh mà làm ra phản ứng chính xác vô cùng như vậy là vì nàng lúc trước đã được Cơ Động nhắc nhở, đối với Hắc Ám Tử Vệ có một chút hiểu rõ rồi mới có thể lao ra vòng vây của bọn chúng. Nếu như lúc ấy người mà bọn chúng vây công là Diêm Khiêm Thư hay Lang Thiên Ý thì sợ rằng mọi người cũng sẽ xong đời.

Đau đớn kịch liệt truyền đến từ song thủ, tính ăn mòn đáng sợ của cực hạn Đinh Hỏa cộng với ma lực trùng kích liên hồi của tên Hắc Ám Tử Vệ khiến khuôn mặt A Kim đau đớn đến vặn vẹo, nhưng nàng vẫn vững vàng bắt chặt lấy song trào của đối phương.

Chỉ chớp mắt, Diệt Tuyệt Kim Hoàn vốn dĩ trên cổ tay của A Kim liền trượt tới cánh tay của đối phương, do song trào của hai người đang lâm vào tình trạng căng co nên Diệt Tuyệt Kim Hoàn dễ dàng trượt lên tả thủ của Hắc Ám Tử Vệ.

Kim quang liền bạo phát, kim sắc quang mang bộc phát trong nháy mắt, tiếng nứt vỡ do xương cốt bể nát vang lên liên hồi. Diệt Tuyệt Kim Hoàn lớn nỏ tùy tâm, chỉ trong chớp mắt đã siết lại ép nát cánh tay trái của Hắc Ám Tử Vệ.

Đây mới chính là mục đích của A Kim, lấy lực lượng ưu việt trên nền tảng Thánh cấp của mình cùng với đặc tính của Diệt Tuyệt Kim Hoàn quả nhiên trong chớp mắt đã đánh thương gã Hắc Ám Tử Vệ này.

Trong thời gian song trào của hai bên giằng co thì song thoải của các nàng cũng không hề ngưng chiến, bất quá hai người đều cực kỳ am hiểu cận chiến nên cũng không ai chiếm được tiện nghi của nhau cả. Tay trái của Đinh Hỏa Tử Vệ đã đoạn, A Kim liền chiếm lấy thượng phong, liền bắt lấy hữu chưởng của đối phương, tay phải thuận thế thu về Diệt Tuyệt Kim Hoàn giáng tới tay phải của Đinh Hỏa Tử Vệ. Do hữu trào đã bị siết chặt nên dù Đinh Hỏa Tử Vệ kia có muốn giằng ra cũng chẳng được nữa.

Vào đúng lúc ấy, một tiếng thét chói tai vang lên, trong lúc A Kim cầm Diệt Tuyệt Kim Hoàn quét tới thì bỗng dưng nổ ầm, thân thể của con Hắc Ám Tông Xà đã bị nàng đánh bay. Thì ra, thấy Đinh Hỏa Tử Vệ đã không thể ngăn được đòn công kích của A Kim nên Hắc Ám Tông Xà vội vàng xông đến viện thủ. Nếu như Đinh Hỏa Tử Vệ này tử vong thì dưới sự ràng buộc của Khế Ước Chủ Tổ thì con Hắc Ám Tông Xà chấn chấn cũng sẽ chết theo mà thôi. Vì vậy, bằng mọi giá nó phải cứu bằng được tên Hắc Ám Tử Vệ này.

Dù bị Hắc Ám Tông Xà ngăn trở nhưng song thoải của A Kim vẫn đánh nhau cùng với Đinh Hỏa Tử Vệ mấy mươi chiêu, tay nàng vẫn nắm chặt không hề lơ lửng. Một khi buông tha đối phương, hắn sẽ chắc chắn sẽ không cho nàng chiếm lấy ưu thế như thế nữa. Hắc Ám Tử Vệ này tuy chỉ còn một cánh tay nhưng vẫn hết sức đáng sợ, phải vô cùng vất vả mới có một cơ hội đánh chết đối phương, A Kim sao có thể bỏ qua được?

Hắc Ám Tông Xà vừa mới bị Diệt Tuyệt Kim Hoàn đánh bay liền lập tức vọt tới, không hề ngưng nghỉ lấy một giây. Nhưng việc làm Hắc Ám Tông Xà sợ hãi người đó chính là A Kim vẫn không hề doái hoài tới nó, Diệt Tuyệt Kim Hoàn thủy chung vẫn giáng tới Đinh Hỏa Tử Vệ kia.

Một tiếng “rắc!” vang lên, cánh tay của tên Đinh Hỏa Hắc Âm Tử Vệ đã bị chém lìa, mà Hắc Âm Tông Xà lúc này cũng đã vọt tới, cái đầu rắn tông mạnh vào lưng của A Kim. Nhưng nó không thể nhìn thấy, dù bị tông vào nhưng khóe miệng A Kim vẫn nở ra một nụ cười quỷ dị.

Hắc Âm Tông Xà khi vừa xô vào liền đẩy văng A Kim ra xa trong nháy mắt, thân thể bay đi cực nhanh. Máu tươi từ miệng A Kim phun ra như một màn sương máu giữa trời. Vào khoảnh khắc tên Đinh Hỏa Tử Vệ đang ngăn người vì hai tay bị đoạn, A Kim trong lúc bị tông cũng đã bay ngang đầu thì thủ cấp của ả liền bị Diệt Tuyệt Kim Hoàn chặt đứt, đánh bẹp rơi xuống mặt đất.

Trong khi du hành ở Địa Tâm Thế Giới, A Kim đã từng khiêu chiến Hỏa Ma Lãnh Chủ có tu vi Thánh cấp mà hoàn toàn không rơi vào thế hạ phong, hơn nữa còn mỗi lúc khiến thực lực đối thủ mỗi lúc một giảm sút.

Nếu như nàng đối mặt chỉ là một tên Hắc Âm Tử Vệ thì tuyệt đối nàng có thể kết thúc đối thủ dễ dàng. Năng lực thực chiến vô cùng cường hãn của nàng trong đám các Quang minh Thiên Can Thánh Đồ là không ai có thể vượt qua. Nhưng A Kim lúc trước đã bị thương do tên Hắc Âm Tử Vệ Thổ hệ công kích, lại đồng thời phải đối mặt công kích của Đinh Hỏa Tử Vệ cùng với Hắc Âm Tông Xà. Cứng quá thì gãy, A Kim làm sao không rõ điều này chứ? Vì vậy, khi Hắc Âm Tông Xà tung đòn công kích đầu tiên, A Kim liền thuận theo ý đồ “vây Ngụy cứu Triệu” của nó. Cứ như vậy thì Hắc Âm Tông Xà mặc dù sẽ kéo dài công kích nhưng chỉ cần nó nghĩ A Kim sẽ lo đối phó mình mà không hạ tử thủ đối với Đinh Hỏa Tử Vệ nên sẽ không liều chết công kích. Nhưng khi nó công kích lần thứ hai, A Kim liền không thêm đón đỡ nữa mà là công kích vào Đinh Hỏa Tử Vệ. Một kích đánh vào Hắc Âm Tông Xà kia, A Kim đã sớm có chuẩn bị, ngay cả phương hướng di chuyển hậu tâm cũng đã tính toán kỹ càng. Mặc dù bị trọng thương nhưng đồng thời nàng nhờ vào xung lượng đó mà đánh một kích khiến cho ả Hắc Âm Tử Vệ kia không kịp trở tay. Chỉ nhất cử công kích đã diệt sát được Đinh Hỏa Tử Vệ.

Đinh Hỏa Tử Vệ vừa vong mệnh, nhất thời thân thể Hắc Âm Tông Xà trên không trung chợt co quắp, trên người tỏa ra một luồng hắc khí. Tiếng kêu thê lương của nó vang vọng trong không trung, thân thể cùng huyết mạch không ngừng vụn vỡ, hủ thực, rơi xuống mặt đất trong màn khói đen vẫn tỏa ra ngùn ngụt, mắt thấy đã không còn sống sót.

Giết một tên chết cả cặp cũng chính là nguyên nhân tại sao A Kim thà rằng mình mạo hiểm chịu trọng thương cũng phải giết chết Đinh Hỏa Tử Vệ.

Phải biết rằng nhận một kích của Thiên Can thần thú là cực kỳ đau đớn. Cho dù A Kim thực lực đã đến Thánh cấp nhưng nhận một đòn này nàng cũng khiến nhận sự thống khổ vô cùng. Giao tranh cùng với Đinh Hỏa Hắc Âm Tử Vệ, còn chịu thêm một kích của Hắc Âm Tông Xà, thêm nữa là khắc chế Tân Kim cực hạn ma lực của nàng - Đinh Hỏa cực hạn ma lực không ngừng tàn phá trong cơ thể, kinh mạch trong nội thể của nàng cũng bị thương nhiều chỗ, am lực lại càng hao tổn một lượng lớn. Nếu không phải nàng có huyết mạch Long Hoàng thì kinh qua tràng chiến đấu lưỡng bại câu thương kia nàng ít nhất cũng đã mất đi khí lực tái chiến.

A Kim dù thành công đánh chết Đinh Hỏa Hắc Âm Tử Vệ nhưng cục diện ở toàn chiến trường thì phía càng lâm vào thế bất lợi lại là trận doanh bên Quang Minh Thánh đồ.

Trong lúc A Kim đánh chết Đinh Hỏa Hắc Âm Tử Vệ, bên kia Lang Thiên Ý cũng bị Ất Mộc Hắc Âm Tử Vệ oanh bay ra ngoài, thân thể trên không vãi ra một vệt máu tươi. Nếu không có Hậu Thổ Châu hộ thể, riêng một kích đó cũng có thể đã lấy mạng của hắn. Đồng dạng là Cửu quan Ma Sư, nhưng hắn lại không có khí lực Thánh cấp của A Kim, càng không có năng lực thực chiến như nàng nên chỉ trong một thời gian ngắn đã bị tên Ất Mộc Tử Vệ kia hoàn toàn áp chế, rốt cuộc trong lúc hai bên giáp công đã không ngăn được một quyền của địch nhân, đã bị đánh vào ngực bay ra xa.

Ất Mộc Tử Vệ dĩ nhiên là chẳng bỏ qua, thân hình lóe lên lao tới hòng lấy mạng Lang Thiên Ý, mà trong lúc này các Thiên Can Thánh Đồ đều bị đối thủ quán lấy, căn bản không ai có thể vươn tay cứu viện.

Vào đúng lúc ấy, một thân hình khổng lồ nhảy vào giữa Hắc Âm Tử Vệ và Lang Thiên Ý hứng lấy một đòn truy kích thay hắn.

Thân ảnh xuất hiện đột ngột kia chính là tọa kỵ của Lang Thiên Ý – cửu cấp Kim Cương Long.

Ở cấp bậc chiến đấu như vậy, những Cửu cấp ma thú như bọn chúng căn bản không hề có một chút tác dụng gì dù bọn chúng đã vẫn công kích không ngừng. Trong thế giới ma thú, bọn chúng cũng là những sinh vật đứng đầu của chuỗi thức ăn, nhưng đối diện với những tên Hắc Ám Tử Vệ vô cùng mạnh mẽ kia nó đã kém quá xa rồi!

Nhưng khi nhìn thấy đồng bạn sắp bị địch nhân đánh chết, đầu cửu cấp Kim Cương Long đang ở ngoài kia trong tình huống dù biết không thể địch lại đối phương nhưng vẫn dùng thân thể của mình thay Lang Thiên Ý nhận một đòn của truy binh. Lấy thân thể khổng lồ của nó chắn ngang đường tấn công của Át Mộc Hắc Ám Tử Vệ.

Dưới sự che chắn mà cửu cấp Kim Cương Long, tám Kim Cương cự thuấn mười mấy mặt liền gắt gao vây khốn Át Mộc Tử Vệ ở chính giữa khiến cho hắn không thể nào phát động tấn công tới Lang Thiên Ý.

Những tên Hắc Ám Tử Vệ này chỉ chiến đấu bằng bản năng, bọn chúng hoàn toàn không quản phải đối mặt với ai, sâu trong tiềm thức của bọn chúng chỉ có hủy diệt và hủy diệt mà thôi.

Dao động ma lực bộc phát trong nháy mắt, song thủ của Át Mộc Tử Vệ đã tung ra mười mấy chuồng, Kim Cương Cự Thuấn qua loạt chuồng kia cũng đã vỡ tan tành. Mặc dù vậy, mục tiêu của cửu cấp Kim Cương Long cũng đã đạt được, đó là tạm dừng sự truy kích của Át Mộc Tử Vệ đối với Lang Thiên Ý.

Lang Thiên Ý phải một phen vất vả mới ổn định được thân mình trên không trung, nhưng chỉ một khắc, máu nóng trong người đã hoàn toàn sôi trào, gã hét lên một tiếng thê lương:

- Bất Nhất Nhất....!!!

Vào lúc hắn ổn định thân mình xong thì đã vừa nhìn thấy Át Mộc Hắc Ám Tử Vệ từ trong vây khốn của Kim Cương Cự Thuấn thoát ra, tay phải hươ lên, ngón tay xia nhanh vào trán của cửu cấp Kim Cương Long. Tốc độ của Kim Cương Long không đủ để phản ứng tránh đi với tốc độ cực nhanh của Át Mộc Tử Vệ. Chỉ một khắc, thân hình khổng lồ của Kim Cương Long chợt chững lại giữa trời. “Ầm...!!!”, ngay lập tức đầu rồng của nó đã nổ tung, huyết nhục, xương cốt văng ra tán loạn khắp thiên không.

Nhưng vào thời điểm biết mình phải chết đi, Kim Cương Long đã làm ra thủ đoạn cuối cùng trong đời của bản thân - phát nổ tinh hạch. Nó rất rõ ràng, tinh hạch của mình rất có thể sẽ trở thành bổ phẩm của tên Hắc Ám Tử Vệ kia nên nó tuyệt không muốn mình sau khi chết còn cho địch nhân lợi ích. Vì vậy, cho dù là tử vong nhưng nó vẫn cố gắng bộc phát ra lực lượng cuối cùng của mình. (Mẹ ơi, dịch đoạn này chém đuổi vài chày! - DG)

Át Mộc Tử Vệ kia hiển nhiên không nghĩ tới rằng đầu cửu cấp Kim Cương Long này trước lúc tử vong sẽ tự bạo tinh hạch của mình. Trong tiếng nổ âm vang ấy, một lực khổng lồ liền đánh hắn văng lên cao. Mặc dù đầu Kim Cương Long này vẫn chưa đạt tới Thánh cấp thập giai, nhưng với tất cả tinh hoa thu thập được, viên cửu cấp tinh hạch kia khi phát nổ cũng sẽ sinh ra năng lượng cực kỳ khủng bố.

Tận mắt chứng kiến tọa kỵ của mình nổ tung đến hài cốt vô tồn, từng phần thân thể vẫn còn đang rơi lả tả xuống mặt đất, hai mắt Lang Thiên Ý liền biến thành đỏ chạch. Tay cầm Hậu Thổ Chi Châu, căn bản chẳng hề để ý đến thương thế của bản thân, toàn lực gia tốc, vọt tới Át Mộc Tử Vệ kia như một mũi tên. Trong lòng hắn hiện tại chỉ có một ý nghĩ, đó chính là báo thù cho đồng bạn.

Toàn bộ vị trí trên chiến trường đều là một màn thảm thiết, ngoài A Kim lấy thương đổi mạng của Đinh Hỏa Hắc Ám Tử Vệ thì các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ khác lại đang bị áp chế hoàn toàn.

912. Chương 647

Hắc Ám Tử Vệ đã xuất hiện thương vong nhưng chỉ có Hắc Ám Đinh Hỏa hệ là tử thương mà thôi. Ở bên kia trận doanh của Quang Minh Thánh Đồ, tình huống lại càng thêm nguy cấp. Trong lúc tọa kỵ Kim Cương Long của Lang Thiên Ý dùng tính mạng của nó cứu chủ mình thì trong lúc đó, Diêm Khiêm Thư bên kia cũng đang dùng Thần Mộc Khôi Lỗi cứu lấy tọa kỵ của mình. Diêm Khiêm Thư đối đầu với Canh Kim Hắc Ám Tử Vệ. Trong Ngũ hành Kim vốn dĩ khắc Mộc, thế nhưng hắn đối chiến lại gặp ngay Hắc

Ám Tử Vệ khắc chế mình. Bàn về năng lực thực chiến, Diêu Khiêm Thư cao hơn một chút so với Lang Thiên Ý. Dù sao hắn cũng là Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ sớm nhất, hơn nữa là Quang Minh Thánh Đồ còn sống sót ngoài Cơ Động trong trận chiến Thánh Tà Đảo lần trước nên năng lực thực chiến của hắn là vô cùng phong phú. Thực lực của hắn bây giờ lại tăng lên Cửu quan, ma lực đứng nhất nhì trong đồng bạn còn có cả thần khí Thần Mộc Khôi Lỗi tác dụng còn muốn vượt qua cả Hậu Thổ Châu cùng với phụ trợ của tọa kỵ Thập giai Thanh Long. Trong tình hình Cơ Động không có mặt ở đây thì Diêu Khiêm Thư là người có tu vi gần với A Kim nhất. Tiếc rằng kinh nghiệm thực chiến của Diêu Khiêm Thư vẫn không thể so được với A Kim cũng như không có thực lực Thánh cấp cùng với kinh nghiệm cận chiến của nàng. Chỉ vừa mới giao phong hắn đã bị Canh Kim Hắc Ám Tử Vệ áp chế hoàn toàn. Diêu Khiêm Thư cảm giác rằng gã Hắc Ám Tử Vệ này giống hệt như một lưỡi dao vô cùng sắc nhọn, vô luận tấn công ở phương vị nào cũng đều là nơi yếu hại của mình. Hắn thi triển tất cả vốn liếng, hơn nữa cũng xuất ra tuyệt kỹ phụ trợ cho Thập giai Thanh Long của mình. Nhưng cho dù như thế cũng không thể ngăn nổi công kích của đối phương. Tọa kỵ Thanh Long dù sao cũng đã tiến hóa đến Thập giai, dưới tình huống chiến đấu như thế cũng đưa đến một chút tác dụng, dù chiến đấu riêng lẻ nhưng nó cũng có thể kiên trì, so với tình huống của Lang Thiên Ý tốt hơn nhiều. Nhưng Lang Thiên Ý đối mặt cũng không phải là đối thủ tương khắc với mình như Diêu Khiêm Thư nên rất tiện cho hắn khắc chế địch nhân của mình. Hơn nữa chỗ mạnh của bọn Hắc Ám Tử Vệ này lại không phát huy được ở Ma Vực. Nguyên nhân rất đơn giản, vì những Thiên Can Thần Thú đều giống như Hỏa Nhi có Phương Hoàng Chi Nhân, mỗi loại Thiên Can thần thú đều có kỹ năng thiên phú riêng của bản thân. Khi phát động kỹ năng thiên phú này thì có thể phá hủy hơn chín mươi phần trăm các loại Ma Vực. Ở thời điểm phát động Ma Vực, bản thân Ma Sư nhất định sẽ lộ ra sơ hở. Vì vậy, trước khi trận chiến nổ ra, Cơ Động đã dẫn dụ bọn họ. Trừ Xuyên Thứ Ma Vực của A Kim thì những người khác không nên sử dụng Ma Vực để tránh đưa đến việc phản tác dụng. Chiến đấu chỉ kéo dài trong chốc lát, Diêu Khiêm Thư ngay cả cơ hội thở dốc một hơi cũng không có, hắn chỉ cố gắng chống đỡ mà thôi. Bọn người Hắc Ám Tử Vệ đột nhiên bộc phát, bỏ qua hoàn toàn công kích của hắn ngược lại ra sức công kích Thanh Long tọa kỵ của gã. Kinh nghiệm thực chiến Hắc Ám Tử Vệ đúng là vô cùng phong phú, nhưng Diêu Khiêm Thư nào phải người khờ, chính diện đối kháng không được thì hắn tiến hành du đấu. Bởi hắn có thần khí Thần Mộc Khôi Lỗi nên thủy chung vẫn duy trì tình thế hai đối một. Vì thế dù không cách nào chiến thắng đối phương nhưng có Thần Mộc Khôi Lỗi liên tục quấy rối, Hắc Ám Tử Vệ này cũng chẳng thể có biện pháp gì. Dù biết rõ Diêu Khiêm Thư mới là mục tiêu chính nhưng hắn vẫn luôn luôn di chuyển bên cạnh Thần Mộc Khôi Lỗi, không cách nào có thể tấn công chính diện hắn được. Nhưng Diêu Khiêm Thư dù trơn như chạch nhưng Thanh Long tọa kỵ của gã lại không thể như thế. Thân thể khổng lồ của nó đối với sự liều chết tấn công của Canh Kim Hắc Ám Tử Vệ thì trừ liều mạng ra cũng chẳng còn cách nào khác. Chỉ một đòn, Canh Kim Hắc Ám Tử Vệ mượn lực công kích vô cùng cường đại của bọn chúng liền chặt đứt một cái chân trước đồng thời chấn thương kinh mạch của Thanh Long. Vào thời điểm còn muốn bổ thêm một đòn nữa thì Diêu Khiêm Thư đã mang Thần Mộc Khôi Lỗi vọt tới. Mặc dù trong lòng vạn lần không muốn nhưng gã không thể không liều mạng với bọn Canh Kim Hắc Ám Tử Vệ được. Diêu Khiêm Thư liều chết một phần bởi tình cảm đối với Thanh Long tọa kỵ của mình, một phần khác cũng bởi tính cách của hắn. Nếu bạn hỏi hắn tại sao người lại xông tới thì câu trả lời của gã là: Đó là ta không đành lòng! Cả đời của một gã ma sư chỉ có thể ký kết ước với một ma thú, một khi ma thú của bản thân tử vong thì gã Ma sư kia không bao giờ có thể ký với một ma thú nào được nữa. Kết ước như Cơ Động và Đại Diễn Thành Hỏa Long cơ hồ là không tồn tại, trên thực tế Cơ Động và Đại Diễn Thành Hỏa Long có quan hệ huyết mạch tương thông thì so với kết ước còn vững chắc hơn nhiều lắm. Thanh Long liền lui về để Diêu Khiêm Thư nghênh chiến Canh Kim Hắc Ám Tử Vệ công kích. Một khi hắn lại dùng chiến thuật du đấu như lúc trước thì chắc chắn bọn Hắc Ám Tử Vệ này sẽ ngay lập tức công kích Thanh Long. Trong tình huống vạn bất đắc dĩ như vậy, phải đành liều mạng thôi. Chỉ trong mười lượt giao thủ, Diêu Khiêm Thư bị đánh lui về liên tục. Rốt cuộc bị đối phương chớp lấy cơ hội, một kích đã phá vỡ Thần Mộc Khôi Lỗi, trong khoảng thời gian ngắn thần khí này không cách nào phát huy tác dụng được nữa. Lang Thiên Ý cùng với Diêu Khiêm Thư bây giờ đang lâm vào tình thế cực kỳ nguy hiểm. Nhưng nguy cấp nhất không phải là hai người bọn họ mà là các vị Thiên can thánh đồ khác cùng với Thiên Cơ đang ngồi trên lưng của Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Phải biết rằng có đến chín tên Hắc Ám Tử Vệ tiến tấn công Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Những gã này liên thủ tạo nên thực lực cường hãn vô cùng. Mặc dù Đại Diễn Thánh Hỏa Long có mấy con Thần thú khác phụ trợ, trên lưng còn có các Thánh đồ khác cùng với Hỏa Nhi hỗ trợ. Nhưng sau lưng đám Hắc Ám Tử Vệ này lại có đến năm con Hắc Ám Thiên Can Thần thú, thật sự là quá mạnh mẽ. Bất kỳ đòn công kích tầm xa nào cũng đều vô hiệu đối với bọn chúng. Trong

thời gian ngắn, bên trận doanh của các Quang Minh Thánh Đồ căn bản không thể nào tụ lực để xuất ra bất kỳ đòn Siêu cấp Sát Sát Kỹ. Huống chi trên lưng của Đại Diễn Thánh Hỏa Long ngay cả đến một Cửu quan Ma Sư cũng không có? Từ lúc bắt đầu đến hiện tại, nguyên nhân mà mọi người có thể duy trì đến giờ là do sự có mặt của Trần Tư Tuyền. Nàng đứng trên đầu Mao Đài thay Thiên Cơ chỉ huy. Loại chiến đấu khoảng cách gần như vậy có thể nói là nhanh như điện chớp. Thiên Cơ chỉ có thể đứng quan chiến mà thôi, dù sao hắn cũng không am hiểu chiến đấu, căn bản không thể chỉ huy các đồng bạn mình chiến đấu một cách hiệu quả. Nhưng Trần Tư Tuyền là có thể. Gặp phải nguy cơ, Trần Tư Tuyền liền cho thấy sự tỉnh táo cực độ của bản thân, nàng tự động điều chỉnh tất cả mọi lực lượng bên cạnh mình, bao gồm Thánh Hỏa Long và Thực Nhật Phượng Hoàng cùng với các ma thú khác, chỉ huy chúng cùng tiến cùng thoái. Không ngừng công kích vào yếu điểm của đối phương. Tác dụng lớn nhất phải kể đến Đại Diễn Thánh Hỏa Long cùng với Thực Nhật Phượng Hoàng. Tu vi của chúng là Cửu quan, đều cùng cấp với Cơ Động. Hơn nữa chúng còn có những ưu thế bất đồng của bản thân, bản về tổng hợp ma lực thì không hề kém cạnh với Cơ Động, lại càng có thể thi triển một vài kỹ năng của Cơ Động. Phối hợp cùng với Trần Tư Tuyền công kích liên hồi vào địch nhân. Nhất là tọa kỵ của mọi người - Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Trừ A Kim và Cơ Động thì cũng chỉ có nó là có thực lực Thánh cấp. Vĩ chùy (*) của nó trong tràng chiến phát huy ra tác dụng vô cùng trọng yếu, đã mấy lần lâm vào tình huống nguy hiểm đều được Đại Diễn Thánh Hỏa Long ứng phó mới có thể vượt qua. Nhưng bù vào, vết thương trên người nó cũng mỗi lúc một nhiều, mặc dù Trần Tư Tuyền đã toàn lực chữa trị nhưng sức chiến đấu của nó vẫn không ngừng giảm sút. (*) Vĩ chùy: chùy đuôi. Trần Tư Tuyền chỉ huy nên nàng với Lam Bảo Nhi cũng không có trực tiếp tham gia chiến đấu mà dựa vào tính năng trị liệu của Thủy hệ và Mộc hệ liên thủ trị liệu cho các đồng đội. Thiên Cơ thì cố sức thi triển linh hồn áp chế đối với các Hắc ám Thiên Can Thần Thú. Còn Miểu Miểu cùng với hai anh em Đỗ Minh - Đỗ Hình Nhi dựa vào thần khí tiến hành phòng ngự. Hai mũi nhọn tiến công chủ yếu là Đại Diễn Thánh Hỏa Long cùng với Thực Nhật Phượng Hoàng, còn những Thiên Can Thần Thú khác thì dưới sự chỉ huy của Thập giai Kim Cương Long triển khai quấy phá. Chỉ như thế đương nhiên không đủ để ngăn cản công kích của Hắc Ám Tử Vệ. Bấy giờ, kỹ năng thiên phú của Đại Diễn Thánh Hỏa Long - Xuyên Việt đã mang lại tác dụng vô cùng trọng yếu. Mấy lần đối mặt với Hắc Ám Tử Vệ vây công kín mít nhưng nhờ vào kỹ năng này nó mới có thể mang mọi người vượt qua. Nhưng kỹ năng Xuyên Việt này cần phải có thời gian hồi phục, không thể thi triển liên tục được. Theo thời gian, thân thể của Đại Diễn Thánh Hỏa Long bắt đầu chông chát vết thương, Thực Nhật Phượng Hoàng bị đối phương công kích dẫn đến thực lực mỗi lúc một giảm sút hơn. Trận doanh bên các Quang Minh Thánh Đồ đã đến hồi nguy cấp. Bên Hắc Ám Tử Vệ vẫn liên tục áp chế, đồng thời đặc biệt phân ra hai gã Hắc Ám Tử Vệ đi đối phó đám ma thú quấy nhiễu. Cơ hồ chỉ cần mấy chiêu thì Hàn Băng Cự Long của Lam Bảo Nhi, Kim Chúc Long của Đỗ Hình Nhi cùng với Băng Tuyết Cự Long của Đỗ Minh đã chết trong tay của hai gã Hắc Ám Tử Vệ. Nhưng trước khi chết ba con Cự long này đã tự bạo tinh hạch của mình, nổ bay hai gã Hắc Ám Tử Vệ, miễn cưỡng mang lại một chút thời gian thở dốc cho các Quang Minh Thánh Đồ. Trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long, ngoài Trần Tư Tuyền còn có thể giữ được bình tĩnh tuyệt đối ra thì sắc mặt Đỗ Minh đã xanh mét, răng thì nghiến chặt, còn Lam Bảo Nhi cùng với Đỗ Hình Nhi đã ràn rụa nước mắt. Đồng bạn ma thú chết ngay trước mắt mà chính bản thân mình lại không thể giúp gì. Trong lòng các nàng tràn ngập đau đớn. Chiến đấu bấy giờ đã tiến tới giai đoạn vô cùng gay gắt. Vào lúc A Kim tiêu diệt xong Đinh Hỏa Hắc Ám Tử Vệ thì tọa kỵ Ngân Dực Hải Đông Thanh của Miểu Miểu cũng bị hai tên Hắc Ám Tử Vệ giết chết. Đoàn ma thú chịu trách nhiệm quấy rối Hắc Ám Tử Vệ đến bây giờ chỉ còn lại thập giai Kim Cương Long của Thiên Cơ là còn sống sót. Từ lúc chiến đấu đến bây giờ, mặc dù bên các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ vẫn chưa tổn thất một ai nhưng năm tọa kỵ ma thú của bọn họ cũng đã tử vong. Lang Thiên Ý, A Kim cũng đã bị thương. A Kim nhìn thoáng qua phía Lang Thiên Ý cùng với Diêu Khiêm Thư chỉ thấy Lang Thiên Ý như lên cơn điên, đang điên cuồng tấn công Ất Mộc Hắc Ám Tử Vệ, mà Diêu Khiêm Thư bên kia cũng gần như đã hết hơi, dù được thập giai Thanh Long toàn lực phụ trợ nhưng vẫn liên tiếp bại lui. A Kim nghiến chặt răng, người mà nàng cứu viện đầu tiên không phải là bên phía Đại Diễn Thánh Hỏa Long mà là Lang Thiên Ý. Nguyên nhân đơn giản là Đại Diễn Thánh Hỏa Long bên kia có đến mấy tên Hắc Ám Tử Vệ vây công, dù nàng qua hỗ trợ thì tình thế cũng chỉ khá hơn một chút ít, coi như là đã vô ích. Hơn nữa bên phía ấy vẫn chưa lâm vào tình trạng nguy cơ trí mạng, thập giai Kim Cương Long vẫn còn sống nên có thể quán lấy hai tên Hắc Ám Tử Vệ thêm một chút. Nếu nàng trợ giúp bên đó thì Lang Thiên Ý và Diêu Khiêm Thư chắc chắn sẽ tử vong. Thừa dịp hai người vẫn còn đang một chọi một, trước tiên giúp Lang Thiên Ý và Diêu Khiêm Thư nhanh chóng giải quyết phiền toái thì bọn họ mới có thể có một cơ hội để sống sót. A Kim đã hai lần bị thương, tình trạng đã vô cùng không ổn nhưng nàng

không thể không nhện xuống vào lúc này được. Thân hình lóe lên, nàng đã xuất hiện ngay sau lưng Ất Mộc Hắc Âm Tử Vệ, vẫn thể công như trước, điên cuồng công kích tên Ất Mộc Hắc Âm Tử Vệ kia. Trong Ngũ Hành, Kim luôn khắc Mộc, lúc trước nhờ A Kim tấn công lấy mạng đổi mạng mới có thể giành lại được một hơi thở dốc cho Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ. Sau khi giết xong Hắc Âm Tử Vệ Đình Hỏa hệ khắc chế nàng thì đối với tên Đình Mộc hệ này thì quả thật đã dễ hơn nhiều lắm, huống chi bên cạnh nàng còn có một Lang Thiên Ý hỗ trợ nữa. Tốc độ của A Kim cực nhanh, nếu toàn lực thì triển thì đến Cơ Động cũng dám nói là mình có thể theo kịp. Song trào chụp xuống, gã Ất Mộc Tử Vệ kia liền né ngay sang bên cạnh, kết cục của tên Đình Hỏa Tử Vệ kia hẳn cũng đã tận mắt chứng kiến. Nhìn vào năng lượng thời thì hẳn cũng đã biết nếu bị song trào của A Kim đánh trúng, trong tình thế lấy một địch hai như thế hẳn chắc chắn sẽ táng thân. Tên Hắc Âm Tử Vệ ở bên kia cũng đã nhanh chóng phát hiện ra tình thế bất ổn, hai gã đang đuổi giết thập giai Kim Cương Long liền phân ra một người, phóng nhanh về phía gã Ất Mộc Tử Vệ. Tên Ất Mộc Tử Vệ cũng liền nhanh lắc mình lui về nhằm hợp công với gã Tử Vệ đang phóng tới hòng đối phó hai người Lang Thiên Ý và A Kim liên thủ. Lang Thiên Ý qua lần tấn công liên tục kia đã như nổ mìn hết đà, thương thế không nhẹ khiến hắn hành động có phần chậm chạp. Nhưng hắn lại cực kỳ hận tên Ất Mộc Tử Vệ kia. Mặc dù vô cùng mệt mỏi cùng với thống khổ do thương thế mang đến làm cho trạng thái chiến đấu của hắn giảm xuống nhưng trong chớp mắt tên Ất Mộc Tử Vệ kia lác người tránh đòn, Lang Thiên Ý cũng đã kịp làm ra phản ứng. Hắn ném ra Hậu Thổ Châu, quang mang kim hoàng sắc sáng rực chiếu xạ chói mắt. Tốc độ phản ứng của Lang Thiên Ý tuy kém gã Ất Mộc Tử Vệ nhưng tốc độ ném ra Hậu Thổ Chi Châu cực nhanh. Giống như một luồng sáng, Hậu Thổ Chi Châu liền hóa ra bức tường, ngay lập tức chặn đứng đường lui của gã Ất Mộc Hắc Âm Tử Vệ. Năng lực thực chiến của Hắc Âm Tử Vệ quả thật rất cao. Vào lúc bản thân lâm vào tình thế vô cùng bất lợi nhưng vẫn có thể làm ra hành động cực kỳ chính xác. Gã hoàn toàn không hề công kích bức tường mà Hậu Thổ Chi Châu diễn hóa ra mà trong nháy mắt đánh tới A Kim. Bởi hắn đoán được, nếu bản thân đánh đổ bức tường thì A Kim tất sẽ giáng một kích trí mạng vào mình. Lấy thực lực của A Kim thì dưới đòn đó, bản thân chắc chắn sẽ tử vong.

913. Chương 648: Lưỡng Bại Câu Thương

“Ta đoạn hậu!”

Lang Thiên Ý hét lớn một tiếng rồi thu hồi Hậu Thổ Châu, sau đó vòng ra phía sau lưng A Kim. Hắn căn ở phía sau cũng không phải là nhằm vào Hắc Âm Tử Vệ đang lại đây cứu viện mà nhằm vào ma thú đồng bọn của hắn. Lúc A Kim giết chết Đình Hỏa hệ Hắc Âm Tử Vệ đã bị Hắc Âm Đằng Xà đánh bị thương nặng cho nên Lang Thiên Ý hiểu được bất kể thế nào thì mình cũng phải chống đỡ giúp A Kim một thời gian.

Rốt cuộc A Kim cũng đối mặt với Ất Mộc hệ Hắc Âm Tử Vệ nhưng trận đánh gian nan hơn so với lần đối chiến Đình Hỏa hệ Hắc Âm Tử Vệ nhiều.

Tuy lúc đó A Kim bị vây kín hoàn toàn, mặc dù có tổn thương nhưng ma lực vẫn dồi dào. Còn lúc này đối mặt với Ất Mộc hệ Hắc Âm Tử Vệ thì khó khăn hơn nhiều. Vốn ưu thế khắc chế ngũ hành nhưng bản thân nàng hiện tại bị thương nặng, ma lực tiêu hao rất nhiều làm sao so sánh với tên Ất Mộc Hắc Âm Tử Vệ có trạng thái hoàn hảo và sự trợ giúp của hắc ám thần thú chứ.

Tuy nhiên nàng đâu còn sự lựa chọn nào khác, nếu như không cố gắng chống cự thì Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ sẽ tiêu tùng.

Nàng vươn long trào chụp tới Ất Mộc Hắc Âm Tử Vệ nhưng thân thể hắn đột nhiên dừng lại giữa bầu trời, khí thể tiêu thất như trước nay chưa từng có vậy. Tuy nhiên sự tạm dừng đột ngột này lại làm loạn tiết tấu tấn công của A Kim, hai tay Ất Mộc Hắc Âm Tử Vệ đan chéo thành hình chữ thập đồng thời giờ lên đỉnh đầu, sau đó trảm xuống như tia chớp.

Hắn dự định tận lực tránh chiến đấu cận chiến với A Kim để không bị Diệt Tuyệt Kim Hoàn kia đánh trúng, so với A Kim thì hắn thoải mái hơn rất nhiều, chỉ cần kiên trì đến khi một Hắc Ám Tử Vệ khác đến đây là đủ rồi. Còn A Kim thì bắt buộc phải đánh chết hắn trước khi có một tên Hắc Ám Tử Vệ khác đến, như thế thì mới làm suy yếu lực lượng địch nhân nhiều nhất.

Đối mặt với thập tự trăm của đối phương, đầy mắt A Kim hiện lên một quang mang sắc bén. Nàng cũng đan chéo hai tay giờ lên phía trước, dùng như muốn dùng lực lượng của chính mình ngăn trở đòn công kích của đối phương.

Nhưng ngay khi hai bên sắp va chạm, chỉ trong sát na đó đột nhiên A Kim vung hai tay ra.

Dưới sự tập trung khí kinh của song phương vào đối thủ của mình, lại thêm khoảng cách gần như vậy, khí thế hầu như cô đọng thành thực chất, hai bên muốn tránh né đều không có khả năng. Nhưng dưới tình huống này, tuy A Kim không thể tránh né được công kích của đối phương nhưng nàng vẫn vung tay ra, dùng đầu và vai trái đón công kích của địch nhân, đồng thời tay phải của nàng cũng chém ra, lại dùng Canh Kim ma lực ngoại phóng mang theo Diệt Tuyệt Kim Hoàn đập vào đầu tên Ất Mộc hệ Hắc Ám Tử Vệ.

Oanh một tiếng, đầu tên Hắc Ám Tử Vệ nổ tung như trái dưa hấu từ trên cao rớt xuống. Tuy nhiên Hắc Ám Tử Vệ vốn không có máu thịt cho nên chỉ có một cỗ khí đen từ trong đầu bốc ra rồi tiêu tán trong trời đất. Cùng lúc đó, âm thanh vỡ nát của xương cốt bên vai trái của A Kim vang lên, đồng thời thân thể nàng từ trên trời rớt xuống đất như thiên thạch vỡ lạc. Trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa, sống chết không rõ.

Lang Thiên Ý đang chuẩn bị toàn lực ngăn cản Hắc Ám Đằng Xà, hắn thống khổ giãy dụa, khí đen vờn quanh, quần áo tóc tai toát loạn. Ba động ma lực dao động mãnh liệt không ngừng lưu chuyển trong không khí, lại có thêm một tên Hắc Ám Tử Vệ và Hắc Ám Thiên Can Thần Thú được giải quyết. Nhưng rất có thể A Kim cũng vì vậy mà hy sinh.

Lúc đó A Kim không còn lựa chọn nào khác. Tên Ất Mộc hệ Hắc Ám Tử Vệ kia vẫn còn thực lực đỉnh phong mà nàng lại bị thương nặng. Nếu như chiến đấu như bình thường thì căn bản không có khả năng chiến thắng trong thời gian ngắn. Mà đến khi tên Hắc Ám Tử Vệ khác tới cứu viện, cộng thêm Hắc Ám Đằng Xà luôn gây rối nữa thì chắc chắn người thua sẽ là nàng.

Bởi vậy tính ngoan cố của A Kim nổi lên, nàng mặc kệ công kích của đối phương, sử dụng hư chiêu đánh lừa đối thủ. Khi thấy đối thủ công kích sắp va chạm với mình liền bỏ lỏng phòng ngự, dùng nửa người ngăn cản công kích của đối phương, đồng thời dùng tay phải toàn lực công kích nơi yếu hại của đối phương. Tuy nàng vốn bị thương nhưng Thánh Cấp khí lực cộng thêm huyết mạch Long Hoàng vẫn còn đó, luận về năng lực phòng ngự thì chỉ có Cơ Động mới có thể so sánh với nàng. Chính vì thế nàng liền sử dụng ưu thế của mình rồi đánh chết đối phương khiến hắn không kịp trở tay.

Lần này nàng lại tiếp tục dùng phương pháp mạng đổi mạng, chỉ là lần này lại càng thảm liệt hơn. Đấu pháp như vậy khiến Hắc Ám Đằng Xà cũng không kịp làm gì bởi vì nó cảm nhận được A Kim không thể đánh chết được Ất Mộc hệ Hắc Ám Tử Vệ ngay tức khắc cho nên nó cũng không đánh toàn lực mà câu giờ để chờ Hắc Ám Tử Vệ cứu viện. Lúc đó nó chỉ ở phía sau bảo trì ma lực trợ giúp để Hắc Ám Tử Vệ thể hiện ra năng lực chiến đấu. Nếu Thiên Can Thần Thú tham chiến thì không thể phụ trợ Hắc Ám Tử Vệ như trước, ma lực của chúng liền giảm mạnh, năng lực chiến đấu cũng yếu đi rất nhiều.

Ất Mộc hệ Hắc Ám Tử Vệ chết, Hắc Ám Tử Vệ ít đi một người. Nhưng mà cục diện đối với Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ lại càng bất lợi. A Kim đã dùng toàn lực, lấy thương tổn để đổi lấy mạng địch nhân mới có thể giết được hai tên Hắc Ám Tử Vệ. Hiện nay sinh tử của nàng còn chưa rõ, hiển nhiên không thể trợ giúp Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ tiếp tục chiến đấu. Đối phương mất đi hai cường giả nhưng bên Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cũng mất đi A Kim.

Tên Hắc Ám Tử Vệ đến hỗ trợ Ất Mộc hệ Hắc Ám Tử Vệ thấy tình cảnh như thế, hắn liền thay đổi mục tiêu sang Lang Thiên Ý đang bị thương. Lang Thiên Ý và Diêu Khiêm Thư đều đã đến lúc nguy ngập.

Ở bên kia, tuy rằng bốn Hắc Ám Tử Vệ vây công Đại Diễn Thánh Hỏa Long, thiếu một so với trước nhưng bởi vì ma lực của nhóm người Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ giảm xuống liên tục nên căn bản họ không hề cảm thấy áp lực giảm bớt, thậm chí còn tăng lên thêm một ít. Hắc Ám Thiên Can thần thú có ma lực

rất khổng lồ, có chúng hỗ trợ ở sau lưng nên Hắc Âm Tử Vệ giống như máy móc, không hề biết mệt mỏi, chúng công kích không ngừng khiến nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ chỉ có thể nỗ lực phòng ngự mà thôi.

Một tiếng rên thống khổ vang lên, Đại Diễn Thánh Hỏa Long bị một gã Hắc Âm Tử Vệ dùng lợi trảo bóp đi một mảng lớn lân giáp cùng huyết nhục. Đại Diễn Thánh Hỏa Long nổi giận vùng vẫy quét cái đuôi khổng lồ của nó chống đối với hai tên Hắc Âm Tử Vệ. Không biết đây là lần thứ mấy nó bị thương, tuy được Trần Tư Tuyền và Lam Bảo Nhi ưu tiên trị liệu trước nhưng nó vẫn bị ma lực của đối phương ăn mòn dần dần, trạng thái tụt xuống thảm trọng.

Chỗ đáng sợ nhất của Hắc Âm Tử Vệ chính là kinh nghiệm thực chiến phong phú. Nếu chỉ tính về thực lực thì Đại Diễn Thánh Hỏa Long và Thực Nhật Phượng Hoàng hoàn toàn có thể đánh chết một gã Hắc Âm Tử Vệ. Lại thêm mấy người Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, đáng lý không thể thua kém bốn tên Hắc Âm Tử Vệ mới đúng. Thế mà thực tế từ đầu đến giờ, họ lại bị vây trong thế hạ phong. Nguyên nhân chỉ có một, chính là mấy tên Hắc Âm Tử Vệ này phối hợp rất ăn ý.

Thường thường khi Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ công kích một tên Hắc Âm Tử Vệ thì những tên khác lập tức cứu viện.

Khi Hắc Âm Tử Vệ liên hợp lại, chỉ cần ba người là có thể ngay lập tức phát ra Siêu Sát Sắt Kỹ có năng lực phòng ngự cao nhất, chính cái này làm cho nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ không có biện pháp gì giải quyết được. Theo lý luận mà nói thì điều họ có thể làm ra duy nhất chính là làm tiêu hao ma lực của đối phương nhiều hơn bên ta.

Nhưng sự thực thì đối phương có Hắc Âm Thiên Can Thần Thú hỗ trợ, tuy rằng chúng không thể so với chiến lực của thánh cấp cường giả nhưng nếu bàn về năng lực chiến đấu trường kỳ thì không hề thua nhiều. Dù sao thì một tên Hắc Âm Tử Vệ cộng thêm một Thiên Can Thần Thú sắp tiếp cận thánh cấp thì tổng ma lực không thua kém thánh cấp cường giả bao nhiêu.

Thập giai Kim Cương Long của Quang Minh Thiên Cơ tuy rằng am hiểu phòng ngự đủ miễn cưỡng đứng vững trước tên Hắc Âm Tử Vệ nhưng tổn thương trên người nó lớn hơn Đại Diễn Thánh Hỏa Long rất nhiều. Trần Tư Tuyền và Lam Bảo Nhi phải ưu tiên chữa trị cho Đại Diễn Thánh Hỏa Long trước cho nên sự giúp đỡ với nó cũng có hạn mà thôi, căn bản không thể so với tiêu hao và thương tích gánh chịu. Chuyện kiệt sức cũng sẽ nhanh tới mà thôi.

Phịch một tiếng, đã không còn trụ nổi, hần bị tên Quý Thủy hệ Hắc Âm Tử Vệ đến cứu tên Ất Mộc hệ Hắc Âm Tử Vệ lúc trước đánh bay, ma lực Quý Thủy xoắn ốc điên cuồng đánh vào thân thể làm áo hần vỡ vụn ra, toàn thân Lang Thiên Ý đầm đìa máu tươi, bản thân hần cũng không thể tiếp tục bảo trì phi hành mà rơi thẳng xuống đất. Trong quá trình rơi xuống, từng ngụm máu đen không ngừng từ miệng hần phụt ra, nếu không có Hậu Thổ Châu miễn cưỡng bảo vệ thân thể thì chỉ sợ với một kích vừa rồi, thân thể hần đã nát thành mảnh nhỏ.

Tên Quý Thủy hệ Hắc Âm Tử Vệ không tiếp tục truy kích Lang Thiên Ý bởi vì đã nhận định hần không còn khả năng động đậy. Giải quyết nhanh chóng những địch nhân có sức chiến đấu là nguyên tắc của bọn chúng. Bởi vậy, ngay sau đó hần và một tên Hắc Âm Tử Vệ nhanh chóng xé đôi Thanh Long dưới sự bảo vệ của Diêu Khiêm Thư.

“Không!!!” Diêu Khiêm Tự hét lên điên cuồng, hần phát điên giống như lúc Cơ Động chui vào trong thể nội Hắc Âm Thanh long, sát khí điên cuồng bùng nổ, một ngọn lửa màu xanh ngọc bích bùng lên trên người hần, tốc độ của hần đột nhiên tăng lên gấp đôi, đánh liên tiếp lên ngực Quý Thủy hệ Hắc Âm Tử Vệ làm hần ta bắn ngược ra ngoài.

Quý Thủy hệ Hắc Âm Tử Vệ không hề nghĩ tới thực lực Diêu Khiêm Thư đột nhiên tăng mạnh như vậy, ngực tên này bị đánh lập tức bị sứt xuống, toàn bộ xương ngực bị vỡ ra, hắc khí toán loạn. Mặc dù không lập tức mất mạng nhưng sức chiến đấu cũng giảm mạnh.

Một tên Hắc Âm Tử Vệ khác cũng bị Diêu Khiêm Thư công kích điên cuồng bức lui. Diêu Khiêm Thư lúc này đã điên rồi, thân thể chợt lóe lên đuổi tới Quý Thủy hệ Hắc Âm Tử Vệ. Tốc độ thật khủng khiếp, cho dù là hắc ám thần thú muốn cứu viện cũng không kịp, một ngọn lửa xanh ngọc bích hình chiếc lá dán chặt

lên trán Quý Thủy hệ Hắc Âm Tử Vệ.Ầm một tiếng nổ vang, đem thân thể hắn ta nổ tan thành mảnh nhỏ. Mà ngay sau đó, ngọn lửa xanh ngọc bích trên người Diêu Khiêm Thư cũng leo lắt có thể tắt bất cứ lúc nào, hắn cũng như Lang Thiên Ý, vô lực nhắm mắt rớt xuống mặt đất.

Nháy mắt bùng nổ ấy phải trả giá rất lớn. Ngọn lửa xanh ngọc bích đó là một loại năng lực của Mộc Hệ ma sư, chỉ sau khi đạt tới cửu quan thì mới có thể sử dụng. Nó tên là Sinh Mệnh Chi Hỏa, dùng thiêu đốt sinh mệnh lực của chính mình để đạt thực lực cường đại trong thời gian ngắn. Tuy rằng chỉ có thể bùng nổ trong nháy mắt ấy nhưng lúc đó hắn cũng là tên ma sư đáng sợ nhất.

Lúc trước Cơ Động và Trần Tư Tuyền đối mặt với Thái Trùng miện hạ Lâm Thanh thì đến thời khắc cuối cùng, Lâm Thanh lựa chọn dùng Tuyệt Luyện Anh Túc chứ không sử dụng Sinh Mệnh Chi Hỏa, điều này có thể thấy Sinh Mệnh Chi Hỏa nguy hại đến thân thể ma sư như thế nào rồi. Sử dụng xong, không chết cũng trọng thương a.

Diêu Khiêm Thư bằng thiêu đốt sinh mệnh lực đã tiêu diệt được thêm một gã Hắc Âm Tử Vệ. Theo đó, Hắc Âm thiên can thần thú Quý Thủy hệ cũng tử vong theo. Nhưng toàn bộ ma sư cửu quan của Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Tên Hắc Âm Tử Vệ luôn công kích Diêu Khiêm Thư đã quay lại nhằm vào Đại Diễn Thánh Hỏa Long để công kích, cùng lúc đó thập giai Kim Cương Long đã bị đánh gãy một cánh rồi rơi xuống dưới.

Tuy rằng chỉ còn lại năm tên Hắc Âm Tử Vệ nhưng tập trung vây công, nhóm Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đã đến bước đường sơn cùng thủy tận rồi. Cuộc chiến sắp đến hồi kết thúc, thế cục nghiêng hẳn về một bên rồi.

Ngay lúc vạn phần nguy ngập ấy, đột nhiên sắc trời trong xanh đột nhiên biến đổi trở nên âm u, giống như biển máu vậy. Màu đỏ đẹp đẽ của bầu trời ấy không hề làm ảnh hưởng đến năng lực chiến đấu của Hắc Âm Tử Vệ nhưng lại hiển cho Hắc Âm Thiên Can thần thú chấn động, chúng đều cảm nhận được uy hiếp cường đại trước nay chưa từng có.

Cũng lúc đó, một đạo hồng quang chói mắt phóng lên cao, đột nhiên xuất hiện ngăn trở giữa Hắc Âm Tử Vệ và Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ.

914. Chương 649: Hình Dạng Hoàn Chính! Hỏa Thần Kiểm.

Ánh sáng đỏ mãnh liệt bùng nổ ngập trời. Năm tên Hắc Âm Tử Vệ vừa ngang ngược kia bị đẩy lùi. Hơn nữa, chúng bị đẩy lùi không phải vì bị tấn công, mà là do lúc ánh sáng bùng nổ. Trong đấy mất bọn chúng cũng hiện lên ánh đỏ lập lòe.

Không nghi ngờ gì nữa, người đứng ra ngăn cản công kích của kẻ địch trong lúc nguy cấp này chính là Cơ Động.

Lúc này, Hỏa Thần Thánh Vương khải trên người Cơ Động đã hoàn toàn biến thành màu đỏ như máu, tản ra khí tức mà chỉ có thần khí mới có. Bởi vì có mặt nạ dữ tợn che đậy nên không ai thấy được nét mặt của Cơ Động lúc này thế nào. Nhưng mà, có một điều có thể khẳng định được, đó chính là Hỏa Thần kiểm của hắn đã tiến hóa xong rồi.

Hỏa Thần kiểm trong tay Cơ Động dài chừng bốn xích (1 xích = 0.33m), lưỡi kiếm ở sát chuôi là rộng nhất, ước chừng nửa xích. Trên lưỡi kiếm dày rộng có một tầng ma văn kỳ dị cùng với sát khí mạnh mẽ vô cùng, thậm chí còn khiến người ta có cảm giác sắc bén hơn cả ma lực hệ Canh Kim. Hai bên của lưỡi kiếm là ánh đỏ rực rỡ như nước chảy bao quanh. Nhưng mà, trên trường kiếm màu như máu này lại phát ra ánh vàng kim. Huyết kiếm kim quang khiến người ta cảm thấy kỳ lạ vô cùng.

Phía trên mũi kiếm không ngừng phụt lên kiếm quang màu vàng kim dài gần một xích. Chính là vì kim quang phía trên mũi kiếm này mà năm tên Hắc Âm Tử Vệ mới đột nhiên lùi bước. Hơn nữa, trong ánh mắt của bọn hắn còn xuất hiện vẻ do dự.

Giờ phút này, Hắc Âm Tử Vệ nổi tiếng với hủy diệt và tử vong lại dùng tấn công. Đối với đặc tính của bọn hắn mà nói, đây là vốn là chuyện không tưởng. Nhưng thực tế lại xuất hiện tình huống này. Các thần thú

Hắc Âm Thiên Can dường như cảm nhận được sự tồn tại của nguy cơ. Mặc dù bọn chúng không xông lên nhưng cũng toàn lực phát ra ma lực của chính mình để giúp đỡ cho Hắc Âm Tử Vệ.

Lúc trước, chúng không muốn đến tấn công Cơ Động là bởi vì trên người Cơ Động có khí tức Quang minh mà bọn chúng sợ hãi nhất. Mà lúc này đây, khí tức đó không còn mệnh mông rộng lớn như lúc trước mà trở lên vô cùng nội liễm, toàn bộ ẩn vào trong thân của Hỏa Thần kiếm trên tay Cơ Động. Đám thần thú Hắc Âm Thiên Can này tất nhiên cảm thấy nguy cơ mạnh mẽ rồi!

Bản năng chiến đấu và hủy diệt cuối cùng vẫn thôi thúc đám Tử vệ Hắc Ảnh công kích. Năm tên Hắc Âm Tử Vệ gần như bùng nổ cùng một lúc.

Lúc này, năm tên Hắc Âm Tử Vệ còn lại có thuộc tính lần lượt là Hắc Âm Tử Vệ Mậu Thổ, Hắc Âm Tử Vệ Kỷ Thổ, Hắc Âm Tử Vệ Canh Kim, Hắc Âm Tử Vệ Tân Kim và Hắc Âm Tử Vệ Nhâm Thủy. Năm tên Hắc Âm Tử Vệ đã chết kia thì có ba tên là chết trong tay A Kim, một tên chết vì bị Băng Thần mâu đánh lên, còn lại một kẻ là bị Diêu Khiêm Thư giết chết.

Tấn công đầu tiên chính là hai tên Hắc Âm Tử Vệ hệ Thổ. Tay phải của Hắc Âm Tử Vệ Mậu Thổ và tay trái của Hắc Âm Tử Vệ Kỷ Thổ đồng thời đập về phía Cơ Động. Trong lúc tấn công, hai tay của bọn hắn đều cùng nâng lên. Một bên thì lóe ra ánh sáng trong suốt, một bên thì hiện lên màu xám thâm trầm. Nhị Thổ cùng tấn công, một cổ cảm giác cực kỳ trầm trọng không gì sánh kịp đang đập vào mắt.

Trước đó, Hắc Âm Tử Vệ Mậu Thổ và Hắc Âm Tử Vệ Kỷ Thổ đã liên thủ, không chỉ một lần đánh chặn công kích của Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Có thể nói, trừ thương thế bên ngoài ra, còn lại tất cả nội thương của Đại Diễn Thánh Hỏa Long đều là do hai tên này tạo thành.

Không nghi ngờ gì nữa, Hắc Âm Tử Vệ với kinh nghiệm thực chiến phong phú vô cùng đang thăm dò. Kim quang trên Hỏa Thần kiếm tràn ngập khí tức Quang minh làm cho bản năng của bọn hắn cảm nhận được sự sợ hãi, nếu không cũng sẽ không xuất hiện chuyện ra tay thăm dò này.

Hai gã Hắc Âm Tử Vệ hệ Kim thì giấu ở phía sau lưng hai gã Hắc Âm Tử Vệ hệ Thổ. Chỉ cần hai gã Hắc Âm Tử Vệ hệ Thổ có thể ngăn cản được Cơ Động, đẩy lùi hắn thì ngay sau đó, hai gã Hắc Âm Tử Vệ hệ Kim sẽ đánh một kích trí mạng, trọng thương. Còn nếu như hai gã Hắc Âm Tử Vệ hệ Thổ không thể đánh lui Cơ Động thì bọn hắn có thể trở thành cứu viện. Có thể nói, chiến thuật của bọn hắn đã cực kỳ thành thạo, đối mặt với bất kỳ đối thủ nào cũng có thể đứng ở thế bất bại. Cùng lúc đối mặt với năm gã Hắc Âm Tử Vệ, cho dù là Hắc Âm Thiên Cơ cũng không thể giải quyết bọn hắn trong thời gian ngắn được.

Đối mặt với công kích của hai gã Hắc Âm Tử Vệ hệ Thổ, Cơ Động cũng không trực diện đón đỡ. Hoặc là nói Cơ Động giống như không nhìn công kích của hai kẻ này vậy, Hỏa Thần kiếm trong tay nâng lên, cứ thế chém thẳng một nhát.

Chỉ nhìn tốc độ công kích thì hai Hắc Âm Tử Vệ hệ Thổ ra tay trước, hơn nữa Cơ Động còn có quá trình rút kiếm nên chắc hẳn công kích của đối phương sẽ đánh trúng Cơ Động trước, sau đó Hỏa Thần kiếm mới chém xuống.

Hắc Âm Tử Vệ chiến đấu hoàn toàn dựa vào bản năng, bọn hắn làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy chứ? Trong tiềm thức của bọn hắn, chỉ cần hai chiêu này vỗ lên người Cơ Động thì lập tức hắn sẽ bị đánh bay. Như vậy thì một kiếm chém xuống kia cũng không thể tạo thành bất kỳ uy hiếp gì cho bọn hắn nữa.

Bởi vậy, hai gã Hắc Âm Tử Vệ hệ Thổ kia chẳng những không ngăn cản Hỏa Thần kiếm của Cơ Động mà ngược lại còn cố hết sức dồn ma lực vào lòng bàn tay, đồng thời đánh lên áo giáp của Cơ Động.

Mặc dù cả hai người đều công kích nhưng khi chạm vào người Cơ Động thì chỉ vang lên một tiếng “Bịch!” trầm đục. Chỉ là làm cho tất cả Hắc Âm Tử Vệ, thậm chí tất cả thần thú Hắc Âm Thiên Can đều chấn động đến ngây người chính là Cơ Động đồng thời bị hai gã Hắc Âm Tử Vệ, hơn nữa còn là ma lực hai hệ Thổ đánh vào ngực nhưng không hề lùi lại một chút nào.

Mà hai cánh tay của hai Hắc Âm Tử Vệ kia lại giống như bị điện giật bắn ra và bốc lên một tầng khói đen. Nhưng bọn hắn chẳng kịp cảm thấy đau đớn bởi vì một kiếm kia của Cơ Động đã chém xuống. Kiếm quang trên không trung mang theo hai luồng kim quang, một nhát chém xuống, hai cái đầu lâu bay lên. Tà khí tràn ngập gặp phải kim quang trên thân Hỏa Thần kiếm trong nháy mắt giống như băng tuyết tan rã, hai

tên Hắc Âm Tử Vệ lập tức chết không kịp ngáp. Mà thân thể của bọn chúng thì bị hỏa diễm kim sắc bám vào, toàn bộ bị cắn nuốt hết.

Ai có thể nghĩ được kết quả lại là như thế. Đừng nói là kẻ địch mà ngay cả các Quang minh Thiên can Thánh đồ nhìn thấy cũng ngây người. Cơ Động trực tiếp đón nhận hai kích mà không hề bị tổn thương, ngược lại còn một kiếm giết chết hai gã Hắc Âm Tử Vệ, đơn giản tới mức không thể tưởng tượng nổi.

Vẫn lạc cùng với hai gã Hắc Âm Tử Vệ đương nhiên là hai thần thú Hắc Âm Thiên Can, mà thi thể bốc cháy kia trong giây lát đã biến thành tro tàn. Nhưng mà, kim quang mạnh mẽ bốc lên từ thi thể kia lại làm cho hai gã Hắc Âm Tử Vệ hệ Kim kia không dám phát động công kích nữa.

Cơ Động đạp một bước trên không trung, Hỏa Thần kiếm vẫn chém tiếp một kiếm không hề hoa lệ. Ba gã Hắc Âm Tử Vệ còn lại kia gần như lùi lại cùng một lúc. Đúng là bọn hắn không sợ tử vong, chỉ biết hủy diệt kẻ địch nhưng khi đối mặt với khí tức Quang minh sẽ tự nhiên cảm thấy sợ hãi. Có lẽ loại cảm xúc sợ hãi này sẽ không hiện ra trong đầu bọn chúng. Từ sau khi hóa thành Hắc Âm Tử Vệ, đám người bọn hắn chưa bao giờ rời khỏi chiến đấu trước khi hủy diệt hoàn toàn kẻ địch. Nhưng vào giờ phút này, khí tức khủng bố của đám Hắc Âm Tử Vệ này hoàn toàn biến mất.

Cơ Động di chuyển, thân thể của hắn giống một đạo ánh sáng xuyên qua bầu trời, Hỏa Thần kiếm đột nhiên hóa thành một luồng kim quang, hoàn toàn dung nhập vào bàn tay phải của Cơ Động khiến tay phải của hắn trở thành màu đỏ máu giống hệ như Hỏa Thần kiếm. Trên bàn tay Cơ Động phóng ra vàng sáng kim sắc có đường kính gần một mét.

Lúc này đây, Cơ Động không sử dụng kiếm nữa mà dùng quyền. Một quyền đánh ra, các Thánh đồ Quang Minh thiên can dường như thấy được một bóng mờ kim hồng sắc chọt lóe lên rồi biến mất.

Chỉ một giây sau đó, thân thể của tên Hắc Âm Tử Vệ hệ Nhâm Thủy trong số ba tên Hắc Âm Tử Vệ đang cuồng quýt lùi lại kia đột nhiên cứng đờ. Hắn nhanh chóng đưa hai tay ra trước ngực, không ngừng biến đổi thủ thế, năng lượng hình thành vòng xoáy không ngừng bắn ra, tạo thành một cỗ khí lưu mạnh mẽ.

Trong đám Hắc Âm Tử Vệ còn lại này, tên Hắc Âm Tử Vệ Nhâm Thủy này rõ ràng có năng lực điều khiển ma lực mạnh nhất. Lúc còn sống, trước khi trở thành Hắc Âm Tử Vệ thì ma lực của hắn đã đạt tới cấp chín mươi tám, cũng đã mạnh nhất rồi. Nhưng mà lúc này đây, trong ý thức bản năng của hắn lại cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Vàng sáng kim hồng sắc trong nháy mắt xuất hiện trước mặt hắn. Gần như cùng lúc đó, kim quang chói mắt cũng bắn vào trong hai bàn tay của hắn.

Ngay sau đó, một màn quỷ dị diễn ra trước mặt các Thánh đồ Quang Minh Thiên can. Tên Hắc Âm Tử Vệ Nhâm Thủy đang không ngừng cử động tay kia đột nhiên cứng đờ giữa không trung. Ngay sau đó, kim quang từ hai đầu ngón tay bắt đầu lan ra một cách nhanh chóng, không ngừng giống như ôn dịch, trong giây lát đã bao phủ toàn bộ thân thể của hắn. Giây lát sau, một tiếng nổ cực lớn ầm ầm vang lên, tên Hắc Âm Tử Vệ mạnh nhất này lập tức nổ tung giữa không trung, hóa thành vô số kim quang, xương cốt cũng không còn. Nhưng linh hồn thống khổ bị giam cầm không biết bao nhiêu năm của hắn cũng được kim quang tràn ngập khí tức Quang minh này tinh lọc giống như hai gã Hắc Âm Tử Vệ trước. Đối với hắn mà nói, đây chưa chắc là một chuyện xấu.

Một quyền, đơn giản là đánh một quyền a! Chỉ nhìn thôi thì công kích của Cơ Động thật sự quá dễ dàng, nhẹ nhàng rồi. Nhưng một quyền đơn giản như thế lại có thể giải quyết một gã Hắc Âm Tử Vệ, lại còn là gã mạnh nhất nữa. Điều này thật sự khiến người ta không thể hiểu nổi.

Diệt Thần Lôi, Đây chính là kỹ năng mới mà Cơ Động lĩnh ngộ được sau khi Diệt Thần Kích tăng tới tầng thứ bảy. Đó chính là kỹ năng còn mạnh mẽ hơn cả Diệt Thần Dẫn, Diệt Thần Bích, cũng là thủ đoạn công kích từ xa chính thức của Thiên Thần kích. Một quyền nhìn có vẻ dễ dàng kia của Cơ Động trên thực tế là đòn tấn công toàn diện dung nhập cả Diệt Thần Lôi và Hỏa Thần kiếm sau khi tiến hóa hoàn toàn. Không, sau khi hoàn thành tiến hóa, Hỏa Thần kiếm của Cơ Động có thể đổi tên được rồi. Bởi vì nó bây giờ tràn ngập khí tức Quang minh được bao phủ bởi Quang minh Thánh diễm.

Năm tên Hắc Âm Tử Vệ trước đó còn chèn ép suýt tiêu diệt toàn Thánh đồ Quang minh Thiên trong nháy mắt chỉ còn lại hai gã, Thần thú Hắc Âm Thiên can cũng chỉ còn lại hai con cuối cùng.

Hai con Thần thú Hắc Ám Thiên Can cuối cùng đã không còn do dự gì nữa mà xông tới. Bọn chúng biết rõ, nếu như bản thân còn không hành động thì bọn chúng thật sự tiêu rồi. Trước khi chấm dứt chiến đấu, Hắc Ám Tử Vệ vĩnh viễn sẽ không lùi lại. Mà ở trong vô số lần chiến đấu trước kia, đều là bọn hắn hủy diệt kẻ địch xong rồi mới rời khỏi. Trừ khi là có mệnh lệnh khác của Hắc Ám Thiên Cơ, nếu không đám người này chỉ hành động theo bản năng, hoàn toàn hủy diệt địch nhân, cho dù bây giờ bọn hắn chỉ còn lại hai người thì cũng như thế.

Ở thời điểm này, hai con thần thú Hắc Ám Thiên Can cũng biết, muốn giữ được mạng sống của mình thì nhất định phải mang hai tên Hắc Ám Tử Vệ đi. Cho dù là mệnh lệnh ép buộc bọn hắn đi cũng được. Chỉ có như thế thì mới có thể giữ được tính mạng của mình.

Bởi vậy, để cho hai tên Hắc Ám Tử Vệ hệ Canh Kim và Tân Kim này không giãy dụa quá mức mà hai Thần thú Hắc Ám Thiên Can cuối cùng này đồng thời dừng lại việc ủng hộ ma lực của bọn chúng cho Hắc Ám Tử Vệ. Và gần như cùng với lúc tên Hắc Ám Tử Vệ hệ Nhâm Thủy nổ tan xác mà chết thì bọn chúng cũng vọt tới.

Nhưng mà Cơ Động có thể để cho bọn chúng rời đi hay sao? Ba người A Kim, Lang Thiên Ý, Diêu Khiêm Thư còn chưa biết sống chết ra sao.

Hiện giờ, ma thú tọa kỵ của nhóm Quang Minh Thiên Can thánh đồ chỉ còn lại Đại Diễn Thánh Hỏa Long và Hỏa Nhi là ở trên không trung. Cho dù không suy nghĩ về việc thả hồ về rừng thì một phần cừu hận này cũng không thể hóa giải được.

Cánh tay đỏ như máu của Cơ Động lại nâng lên, thân thể của hắn vẫn không nhúc nhích, chỉ đưa tay về phía hai thần thú Hắc Ám Thiên Can mang theo Hắc Ám Tử Vệ chạy trốn kia tóm một nhát.

Lập tức, thân thể của hai con thần thú Hắc Ám Thiên Can này giống như bị động lại giữa không trung, cho dù bọn chúng có thúc giục ma lực thể nào thì cũng không thể rời đi được.

Diệt Thần Dẫn không còn là Diệt Thần Dẫn trước kia rồi. Theo Diệt Thần Kích của Cơ Động đột phá đến tầng cảnh giới thứ bảy, uy lực của Diệt Thần Dẫn cũng tăng lên gấp nhiều lần. Cùng lúc đó, hai thần thú Hắc Ám Thiên Can hệ Kim kia cảm giác được nguyên tố ma lực thuộc tính kim trong không khí đồng thời biến mất. Kim nguyên tố trong cơ thể của chúng và hai gã Hắc Ám Tử Vệ đang trôi đi với tốc độ kinh người.

Hiện giờ thần thú Hắc Ám Thiên Can và Hắc Ám Tử Vệ đã không còn đầy đủ, bọn hắn không thể ngăn chặn được phần lớn công kích của Ma vực. Nhất là bản thân Ma vực nguyên tố bác ly cũng không phải Ma vực bình thường mà bọn hắn có khả năng ngăn cản.

Cơ Động ở giữa không trung lại bước ra một bước nữa, đánh một quyền giống hệt lúc trước. Mang theo một tiếng nổ mạnh ầm ầm vang vọng, Diệt Thần Lô nổ tung giữa hai Thần thú Hắc Ám Thiên Can và hai gã Hắc Ám Tử Vệ. Trong kim quang chói mắt bùng nổ đó, hai thần thú Hắc Ám Thiên Can đồng thời phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết. Một kích này tuy không thể hủy diệt tất cả bọn chúng nhưng cũng khiến cho thân thể của hai gã Hắc Ám Tử Vệ và hai Thần thú Hắc Ám Thiên Can đồng thời nổ bay.

Bốn luồng kim quang kéo dài vắt ngang qua hư không giống như nụ hôn của Tử thần, Hỏa Thần kiếm lại một lần nữa xuất hiện trong lòng bàn tay của Cơ Động. Siêu cường thần khí hoàn chỉnh này ở trên không trung vẽ nên bốn vầng sáng hư ảo. Một giây sau đó, trong không trung không còn Hắc Ám Tử Vệ và Thần Thú Hắc Ám Thiên Can nữa. Tất cả đã bị hỏa diễm kim sắc cuốn đi, bị tịnh hóa bởi Quang minh trong kim sắc hỏa cầu.

Hắc Ám Tử Vệ, Thần thú Hắc Ám Thiên Can đều là vũ khí bí mật của Hắc Ám Thiên Cơ, cũng chính là thứ dựa vào trước khi thôn phệ Thánh thú giờ này toàn bộ đã bị tiêu diệt.

915. Chương 650: Sự Huyền Bí Của Bản Mạng Hạng Sen.

Từ lúc Cơ Động xuất hiện cho đến khi chiến đấu chấm dứt còn chưa qua hai phút. Càng hơn nữa là Cơ Động chỉ ở trên không trung bước ra ba bước, tất cả liền kết thúc. Hắc Ám Tử Vệ đâu phải hạng vô danh a! Hơn nữa còn là năm tên Hắc Ám Tử Vệ có được sự ủng hộ ma lực từ năm thần thú Thiên can Hắc ám,

vậy mà trước mặt hắn không chịu nổi một kích. Cho dù trong chiến đấu trước đó, chúng đã hao tổn rất nhiều ma lực, nhưng có sự giúp đỡ của thần thú Thiên can Hắc ám nên ma lực của bọn hắn vẫn bảo trì ở mức khá dồi dào.

Cơ Động có thể chấm dứt chiến đấu trong một thời gian ngắn ngủi như vậy, trong cả quá trình, mỗi một lần ra chiêu đều đạt được thu hoạch, điều này không phải đơn giản chỉ dựa vào Hỏa Thần kiếm là có thể làm được. Cho dù bản thân Hỏa Thần Kiếm sau khi tiến hóa hoàn toàn xong có mạnh mẽ tới mức nào thì nó cũng chỉ là một kiện vũ khí. Cho dù trên đó được bổ sung khí tức Quang Minh, có thể dùng để chấn nhiếp Hắc Ám Tử Vệ và thần thú Thiên can Hắc ám nhưng nếu không đủ ma lực ủng hộ thì cũng là vô dụng.

Thực lực mà Cơ Động biểu hiện ra không phải là của bản thân hắn, thậm chí càng không phải Ma sư Cửu quan có thể đạt tới được. Chỉ có Thánh cấp mới có thể nhanh như chớp chém giết năm tên Hắc Ám Tử Vệ. Đằng sau thần khí mạnh mẽ Hỏa thần chi kiếm tràn ngập khí tức Quang Minh kia nhất định phải có tu vi Thánh cấp mới có thể sử dụng được. Đại Diện Thánh Hỏa Long đang ở lưng trên không trung ở phía sau lưng Cơ Động, cả nhóm Thiên can Quang Minh Thánh đồ nhìn Cơ Động với một ánh mắt khác. Lúc này, ngoài Trần Tư Tuyền ra, cho dù là ánh mắt của Thiên Cơ cũng trở nên cuồng nhiệt.

Thánh cấp... Bọn họ cho dù nghĩ thế nào cũng không thể tưởng tượng được trong thời gian ngắn ngủi như thế mà Cơ Động lại tăng lên Thánh cấp. Hơn nữa còn tiêu diệt luôn đám Hắc Ám Tử Vệ. Thực lực như vậy, cho dù là đối mặt với Hắc Ám Thiên Cơ cũng có sức liều mạng a. Người duy nhất không có ánh mắt kích động nóng bỏng này chính là Trần Tư Tuyền. Lúc này, trong mắt nàng toát ra vô vàn lo lắng, bởi vì cũng chỉ có nàng mới biết được một ít tình trạng hiện giờ của thân thể Cơ Động. Thánh cấp có thể dễ dàng tăng lên vậy sao? Nàng đương nhiên biết Cơ Động tăng lên Thánh cấp là vì cái gì. Chuyện vốn không thể, Cơ Động lại làm được trong thời gian ngắn, vậy hắn phải trả giá những gì đây?

Lam Bảo Nhi bình thường vốn rất ít nói chuyện cũng quay ra bảo:

- Cơ Động, những kẻ địch này đã bị giải quyết, chúng ta nhanh chóng đi cứu viện A Kim, Lang Thiên Ý và Diêu Khiêm Thư đi. Bọn họ sợ rằng...

Cả nhóm Thiên can Quang Minh Thánh đồ đang vui mừng đột nhiên nhớ ra. Tuy rằng bọn họ không tận mắt chứng kiến ba người A Kim đã chết, nhưng chắc chắn ba người bọn họ đã bị thương nặng. Lúc này cuối cùng cũng giải quyết được Hắc Ám Tử Vệ và thần thú Thiên can Hắc ám, đương nhiên là phải nhanh chóng đi cứu viện đồng bạn của bọn họ rồi.

Nhưng ngay khi Lam Bảo Nhi vừa nói xong thì một màn mà bọn họ tuyệt đối không thể tưởng tượng được lại xảy ra. Cơ Động vốn lơ lửng trên không trung giống như Chiến thần kia bỗng nhiên thay đổi, kim quang trên tay biến mất, Hỏa Thần kiếm cũng chui vào trong cơ thể không thấy nữa. Cùng lúc đó, Thần Hỏa Thánh Vương khải vốn phóng ra khí tức thần khí cũng biến mất, lộ ra thân thể của Cơ Động. Bọn họ nhìn thấy quần áo Cơ Động đã bị nhuộm thành màu đỏ như máu. Ngay sau đó, trên người Cơ Động bỗng phun máu tung tóe, bắn xa đến tận ba mét rồi mới tản ra trong không trung. Mà lúc này cả người Cơ Động dường như đã hoàn toàn mất ý thức, cứ như thể ngã ra, rơi từ trên không trung xuống.

Tiếng phượng minh trong trẻo vang lên, Hỏa nhi tăng tốc hết cỡ, trong chớp mắt đã đỡ lấy Cơ Động. Thiên can Quang Minh Thánh đồ ai cũng không hiểu. Tình trạng của Cơ Động nhìn qua hình như còn nghiêm trọng hơn mấy người A Kim, Diêu Khiêm Thư. Nhất thời Thiên can Quang Minh Thánh đồ vừa ổn định trong lòng lại lập tức biến sắc. Đại Diện Thánh Hỏa Long không cần mọi người thúc giục cũng vội vã đuổi theo Hỏa Nhi, nhanh chóng bay xuống mặt đất.

Trên thực tế, thương thế trên người Cơ Động có thể nói là hoàn toàn do hắn tự tạo thành. Khi dùng thân thể và tinh hạch của Hắc Ám Chu Tước phụ trợ cho Hỏa Thần kiếm, Cơ Động chỉ nghĩ rằng sau khi hoàn thành tiến hóa, uy lực của Hỏa Thần kiếm sẽ tăng mạnh, vậy là hắn có thể dẫn dắt đồng bạn đánh một trận với Hắc Ám Tử Vệ. Mà khi đó, hai thần thú Thiên can Hắc ám và một gã Hắc Ám Tử Vệ đã chết, thực lực tổng hợp của kẻ địch giảm mạnh, ma lực cũng bị tiêu hao khá nhiều. Lúc đó, chỉ cần điều khiển tốt thì sẽ có cơ hội chiến thắng.

Tình hình chiến đấu sau đó cũng chứng minh phán đoán của Cơ Động. Nếu như hắn trực tiếp tham gia chiến đấu, lấy thực lực của hắn và A Kim, còn có sự ủng hộ của đồng bạn cũng đủ sức liều mạng với đám Hắc Ám Tử Vệ này. Nhưng mà Cơ Động không thể tưởng tượng được rằng Hỏa Thần kiếm đã dung hợp

với hấn từ rất lâu rồi lại có thêm lần nhận chủ thứ hai. Cũng không trách được Cơ Động không đoán được chuyện này. Bởi vì từ trước đến giờ, chưa từng nghe qua chuyện có bất kỳ vũ khí ma lực nào lại cần hai lần nhận chủ.

Đến khi Cơ Động phát hiện ra Hỏa Thần kiếm muốn nhận chủ lần thứ hai, hơn nữa còn muốn dung hợp lại với thân thể mình thì trong đầu đã cảm thấy không ổn. Vấn đề quan trọng nhất chính là sau khi tiến hóa xong, ma lực mà Hỏa Thần kiếm phóng ra quá mạnh mẽ, dẫn dắt cả ý thức của Hắc Ám Tử Vệ và thần thú Thiên can Hắc ám lại đây.

Lúc đấy, Cơ Động có muốn chấm dứt sự dung hợp cũng không thể được nữa rồi. Ma lực từ Hỏa Thần kiếm bắn ra hoàn toàn vượt qua ma lực của bản thân hấn. Phải biết rằng lần này Hỏa Thần kiếm tiến hóa là do thần thức của một vị thần cấp hai tạo thành. Ngay cả thần thức của Sát thần Tu Phổ Nhược Tư cũng bị Hỏa Thần kiếm cắn nuốt mất, thế cũng đủ chứng tỏ ma lực của nó kinh người đến cỡ nào. Trong tình huống đó, Cơ Động chỉ có thể làm duy nhất một điều, đó chính là dùng hết khả năng để quá trình dung hợp hoàn thành, nhanh chóng tham gia chiến đấu.

Và hấn cũng đã làm như vậy, không tiếc đưa thân mình vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm, có thể tử vong bất cứ lúc nào. Ma lực khổng lồ trùng kích làm cho kinh mạch của hấn suýt chút nữa sụp đổ. Nếu không phải có chín hạt sen địa tâm hồng liên bảo vệ thì hấn đã chết từ lúc bị ma lực cuồng bạo trùng kích rồi.

Nếu như lúc đó Cơ Động có thể cố gắng tỉnh táo thì hấn sẽ không làm ra quyết định ngu xuẩn như việc mở ra toàn bộ kinh mạch của bản thân. Không cần nói nhiều, chỉ cần nghĩ đến Hỏa Thần kiếm đã hấp thu bao nhiêu ma lực của Thiên Chi Ngọc trong quá trình tiến hóa là có thể đoán được sức mạnh khủng bố của nó sau khi tiến hóa. May mà Cơ Động có chín hạt sen bản mạng Hồng liên bảo hộ, đưa hấn từ quỷ môn quan trở về, hơn nữa, ma lực còn đột phá đến Cửu quan.

Lúc đó, hai bên đã bắt đầu giao chiến, Cơ Động tuy không thể tham dự đến trận đại chiến này nhưng dựa vào tu vi linh hồn thánh cấp trung giai, hấn có thể cảm giác được từng chi tiết nhỏ nhất.

Tận mắt thấy đồng bạn bị thương, nhìn A Kim dùng vết thương đổi mạng, trong lòng Cơ Động đau như đao cắt. Lúc trước ở Tam hợp sơn mạch tại Quang Minh Ngũ Hành đại lục, chính hấn đã đáp ứng Địa Long tổ là sẽ bảo vệ tốt cho A Kim. Nếu như A Kim gặp phải nguy hiểm thì hấn nhất định sẽ chết trước. Nhưng mà bây giờ hấn không thực hiện được lời hứa đó, bởi vì hấn không làm được bất cứ thứ gì.

Nếu dựa vào tốc độ hấp thu trước mắt, tuy hấn đã mở rộng toàn bộ kinh mạch của mình, dưới sự bảo hộ của chín hạt sen Hồng Liên có thể nói là kinh hãi nhưng không nguy hiểm. Tuy nhiên, muốn hoàn thành dung hợp với Hỏa thần kiếm cũng phải cần mười hai canh giờ nữa. Mười hai canh giờ là tròn một ngày, nếu để lâu như thế thì chiến đấu trước mắt cũng đã xong lâu rồi.

Khi A Kim dùng phương thức lấy vết thương đổi mạng để tiêu diệt một gã Hắc Ám Tử Vệ, Cơ Động quyết định không thể tiếp tục thế này được nữa. Hấn biết rất rõ rằng A Kim có thể giết chết một tên, thậm chí là một vài tên Hắc Ám Tử Vệ. Nhưng mà kết quả cuối cùng vẫn sẽ là toàn bộ Thiên can Quang Minh Thánh đồ bọn họ bị diệt.

Bởi vậy, trong giây phút kia, Cơ Động quyết định một việc là người bình thường không bao giờ dám tưởng tượng. Hấn không những mở rộng toàn bộ kinh mạch của mình mà còn dựa vào tu vi linh hồn Thánh cấp trung giai để mạnh mẽ dẫn đường cho ma lực đang dung nhập vào cơ thể tăng tốc trùng kích. Nói cách khác, hấn tiếp tay của đám ma lực có thể hủy diệt thân thể của mình để khảo nghiệm năng lực thừa nhận của cơ thể. Đây không khác quá trình tự mình hủy diệt mình.

Làm như vậy chỉ có chỗ tốt duy nhất là có thể bằng vào thời gian ngắn nhất hấp thu toàn bộ ma lực phóng ra trong quá trình thân thể dung hợp với Hỏa Thần kiếm, nhanh chóng hoàn thành quá trình dung hợp. Cơ Động đáng đánh bạc, hoặc là hấn bạo thể mà chết, hoặc là hấn dưới sự trợ giúp của chín hạt sen bản mạng Hồng Liên đón nhận được sự trùng kích của đám ma lực này. Nếu như hấn bạo thể mà chết, vậy thì không cần nói gì thêm nữa. Vì dù sao nếu hấn không làm gì, thì sau khi đám Hắc Ám Tử Vệ giải quyết xong Thiên can Quang Minh Thánh đồ, mục tiêu cuối cùng vẫn là hấn. Kết quả cũng không có gì khác nhau. Nhưng mà chỉ cần hấn đánh bạc thắng thì còn có một cơ hội sống, có thể tham gia chiến đấu là có thể giúp đồng bạn thay đổi tình thế.

Lúc bắt đầu dẫn động ma lực khổng lồ bên trong Hỏa Thần kiếm để trùng kích cơ thể, người bình thường không thể nào tưởng tượng được loại đau nhức đó ra sao. Mỗi một sợi kinh mạch trong cơ thể đều phình trương lên như có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Thân thể của hắn dường như phồng lên gấp đôi. Cái loại đau khổ như vạn tiễn xuyên tim này căn bản không thể dùng ngôn ngữ để diễn đạt. May mắn là lúc này thân thể của Cơ Động không thể nhúc nhích, nếu không, chỉ sợ hắn đã cắn nát cả hàm răng của mình. Nhưng mà, dưới tình huống đó, hắn vẫn tiếp tục kiên trì, bất luận bản thân thừa nhận đau đớn kinh khủng đến mức nào, hắn vẫn toàn lực dẫn dắt đám ma lực kia từng đợt từng đợt trùng kích thân thể mình.

Cũng vào lúc đó, Cơ Động phát hiện ra chín hạt sen bản mạng Hồng Liên mà Liệt Diễm lưu lại cho hắn phát sinh biến hóa. Chúng vốn nằm yên tại kinh mạch trong cơ thể hắn đột nhiên tỏa ra vàng sáng kim hồng sắc mãnh liệt. Trên thực tế, chúng không tỏa ra hào quang lúc Cơ Động dẫn đường cho ma lực nhập vào cơ thể mà bắt đầu xuất hiện biến hóa khi tu vi của Cơ Động đột phá Cửu quan.

Những quang mang màu vàng này bảo vệ cho kinh mạch, cơ bắp, cốt cách, nội tạng của Cơ Động, sau đó chúng cũng bắt đầu tản ra ma lực cực kỳ khổng lồ, bắt đầu trộn lẫn với ma lực của Hỏa Thần kiếm từ bên ngoài tràn vào rồi cùng trùng kích mạnh mẽ trong cơ thể của Cơ Động. Nhưng mà, cũng may chúng lại phóng ra vàng sáng bảo vệ mới giúp cho thân thể Cơ Động miễn cưỡng chống chọi được.

Trong giây lát đó, Cơ Động đột nhiên hiểu được. Hắn hiểu được ý nghĩa của chín hạt sen bản mạng Hồng Liên mà Liệt Diễm để lại cho hắn không chỉ đơn giản là vật kỷ niệm. Khi tu vi của hắn còn chưa đạt tới mức cường giả chí tôn thì chín hạt sen bản mạng Hồng Liên này sẽ một mực bảo vệ hắn, là phòng tuyến cuối cùng của sinh mệnh của hắn. Sự thật cũng đã chứng minh, mỗi khi tính mạng của Cơ Động sắp sụp đổ thì chín hạt sen này đều xuất hiện, bảo vệ tính mạng của hắn.

Cho đến bây giờ, sau khi tu vi của Cơ Động rốt cục cũng đột phá Cửu quan rồi thì những hạt sen bản mạng Hồng Liên này lại tan chảy, dung hợp với cơ thể hắn. Chín hạt sen bản mạng Hồng Liên này cũng giống như thần khí Thần Mộc Khôi Lỗi lúc trước Cúc Hoa Trư để lại cho Diêu Khiêm Thư, phải đạt tới tu vi Cửu quan mới có thể dẫn động. Cơ Động triệt để hiểu rõ, đây chính là đường tắt đột phá từ Cửu quan đến Thánh cấp mà Liệt Diễm lưu lại cho mình. Bằng vào ma lực khổng lồ ẩn chứa trong chín hạt sen này của nàng cũng đủ trợ giúp chính mình trực tiếp đột phá từ cấp chín mươi đến cấp chín chín, sau đó tiến vào cấp độ Thánh cấp.

Cho đến giờ phút này, Cơ Động mới coi như hoàn toàn hiểu rõ dụng tâm của Liệt Diễm.

Nhưng mà Liệt Diễm cũng không thể ngờ rằng Cơ Động lại đột phá Cửu quan ở tình huống như thế này. Năng lượng ẩn chứa trong chín hạt sen bản mạng Hồng Liên này tuy rằng nhu hòa hơn nhiều so với ma lực mà Hỏa Thần kiếm phóng ra. Nhưng hai cỗ ma lực này hỗn hợp cùng một chỗ rồi phát sinh trùng kích sẽ kinh khủng cỡ nào. Nếu không phải năng lượng do hạt sen bản mạng Hồng Liên phóng ra vô ý thức bảo vệ Cơ Động thì hắn đã sớm tan vỡ ngay khi hai cỗ ma lực tụ hợp rồi.

Nhưng dù là như thế thì Cơ Động cũng cảm giác được thân thể của mình đã hoàn toàn hư hỏng. Dựa vào mỗi ma lực bảo vệ do hạt sen bản mạng Hồng Liên phóng ra thì chỉ có thể chống lại ma lực do chính nó thả ra, nếu dung hợp thêm cả ma lực của Hỏa Thần kiếm truyền tới thì căn bản là không thể chống đỡ nổi. Huống chi Cơ Động còn hoàn toàn mở rộng kinh mạch, sau đó còn hút những ma lực này tiến vào trong cơ thể mình. Dưới tình huống như vậy, thân thể của hắn đã bắt đầu xuất hiện vấn đề.

Đầu tiên bị nghiền nát chính là xương cốt, phần cứng rắn nhất trong cơ thể. Từ đốt, từng đốt xương cốt bị lực lượng khổng lồ này phá hủy, vỡ vụn thành từng mảnh. Tiếp sau đó là cơ bắp. Tính co giãn của cơ bắp mặc dù có thể làm suy yếu lực trùng kích của ma lực, nhưng cuối cùng vẫn bị ma lực khủng bố này xé rách.

Nếu như cơ thể của Cơ Động không phải là thân thể Thánh cấp, được máu huyết của Tổ Long tắm bổ thì sợ rằng hắn đã sớm hỏng mất. Hai bộ phận cứng rắn nhất trong cơ thể hắn là kinh mạch và làn da đã trở thành phòng ngự cuối cùng, đứng vững và đón nhận từng đợt trùng kích hung mãnh của đám ma lực khổng lồ kia.

916. Chương 651: Bốn Thánh Đồ Gần Chết

Ngay tại thời điểm thân thể Cơ Động thừa nhận bốn mạng Hồng Liên và Hỏa Thần kiểm dung hợp ma lực toàn diện trùng kích, hắn cũng không chịu buông tha. Tín niệm trong đầu hắn quá cường đại: ta không thể chết được! Hiện tại ta không thể chết!!! Ta vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, nếu như hiện giờ chết thì còn mặt mũi gì đi gặp Liệt Diễm.

Bên trong Cơ Động thừa nhận biết bao thống khổ, còn ngoại giới đồng bọn của hắn không ngừng bị thương khi chiến đấu với Hắc Âm Tử Vệ, từng ma thú đồng bạn tử vong, những kích thích cường đại này dường như làm cho thân thể Cơ Động sắp sụp đổ trong tích tắc bạo phát.

Đầu tiên chính là Linh Hồn Lực của hắn, tu vi Thánh cấp trung giai trong khoảnh khắc đó điên cuồng đột phá đến Thánh cấp cao giai. Năng lực khổng lồ chế cường đại ngành sanh giúp Cơ Động không chế ma lực trong cơ thể, tuy rằng vẫn chưa dung hợp ma lực, nhưng trong nháy mắt khi đạt tới Thánh cấp cao giai thì hắn đã không chế được những ma lực này. Đồng thời quá trình dung hợp Hỏa Thần kiểm hoàn thành, giành lại quyền khống chế thân thể.

Lúc này các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đang lâm vào tình cảnh nguy hiểm nhất, Cơ Động vội nhảy vào ngăn cản một kích cuối cùng của năm tên Hắc Âm Tử Vệ.

Nhưng mà tình trạng của thân thể hắn hiện tại không quá tốt, toàn thân cao thấp từng lỗ chân lông đều bởi vì thân thể trọng thương mà chảy máu. Dưới loại tình huống này, thân thể của hắn cho dù là di động một chút cũng chịu thống khổ đối mặt với nguy cơ sụp đổ. Bởi vậy, Cơ Động giống như bị đình trụ giữa không trung. Hắn chỉ bước ra được ba bước, điều may mắn chính là nương theo tu vi linh hồn Thánh cấp cao giai, Thánh cấp ma lực kinh khủng kia trong cơ thể hắn cuối cùng cũng đánh chết được năm tên Hắc Âm Tử Vệ. Nhưng mà trong tích tắc khi hoàn thành những điều này, thân thể của hắn đã bắt đầu sụp đổ lần thứ hai, kinh mạch trong cơ thể đã vỡ nát, huyết vụ phun trào, hắn đã tiến nhập trạng thái gần chết.

Thực Nhật Phượng Hoàng Hỏa Nhi hạ xuống mặt đất, nhưng bất luận là nàng hay Đại Diễn Thánh Hỏa Long đều không dám đem một tia ma lực rót vào trong cơ thể Cơ Động, cả hai đều có thể cảm giác rõ ràng, sinh mệnh lực Cơ Động lúc này đang dùng một tốc độ khủng bố mất đi. Mặc dù thân thể Cơ Động đã đạt tới Thánh cấp, nhưng với tốc độ xói mòn kiểu này thì chỉ thêm vài phút đồng hồ nữa, Cơ Động sẽ rời khỏi thế giới này.

Trần Tư Tuyền từ trên người Đại Diễn Thánh Hỏa Long lao xuống đất, thân ảnh nàng lóe lên đã lao tới trước mặt Cơ Động, sau đó vạch vạt áo nhuộm đỏ máu ra đưa tấc mạng chi hạch nhanh chóng dán vào vị trí trái tim Cơ Động. Đồng thời bản thân cực hạn Át Mộc ma lực toàn diện phóng thích bao phủ thân thể hắn.

Thiên Cơ tuy rằng lo lắng, nhưng ở thời điểm này nhất định phải bảo trì một phần tỉnh táo. Hắn nói với những người khác:

- Các người nhanh đi tìm đám người A Kim, khẳng định họ còn chưa chết.

Tại lúc ba người A Kim, Lang Thiên Ý cùng Diêu Khiêm Thư từ trên không trung rơi xuống, Thiên Cơ cũng đã dùng Thiên Cơ Nhân quét xuống, ba người tuy rằng đều trọng thương nhưng vẫn còn sống.

Trần Tư Tuyền lúc này hoàn toàn không nghe được những gì ở ngoại giới, tinh thần của nàng chỉ tập trung trên người Cơ Động. Chính thức cảm nhận được tình huống Cơ Động lúc này, nàng mới hoàn toàn minh bạch vừa rồi Cơ Động đã chịu đựng những thống khổ như thế nào.

Cơ Động hiện giờ đang hấp hối, tu vi linh hồn Thánh cấp cao giai cũng không cách nào chống chọi, xương cốt đã bị nghiền nát khiến cả người hắn mềm nhũn. Nếu như không phải sinh mệnh lực trong cơ thể cùng ma lực bạo phát miễn cưỡng cheo chống thì với tình trạng xương cốt bị nghiền nát, nội tạng bị tổn hại nhiều chỗ, hắn đã hóa thành bùn nhão rồi. Thân thể của hắn chỉ có một địa phương lành lặn là lớp da bên ngoài.

Loại thương thế này nếu là người bình thường có lẽ đã chết mười lần rồi. Nhưng Cơ Động được Tổ Long tắm long huyết mới có thể miễn cưỡng giữ lại một hơi thở, chỉ là tùy thời đều có thể chết đi.

Cách làm của Trần Tư Tuyền không thể nghi ngờ là chính xác nhất, trước tiên nàng dùng tánh mạng chi hạch bảo vệ tâm mạch Cơ Động, đồng thời dùng tánh mạng chi hạch với tư cách nguồn suối giúp Cơ Động hấp thụ sinh mệnh lực không ngừng tán đi, ít nhất tạm thời kéo lại được mạng của hắn. Sinh mệnh khí tức khổng lồ của tánh mạng chi hạch năng lực trị liệu bắt đầu rót vào trong cơ thể Cơ Động, nhưng cho dù là chỉ bảo có thể so với thần khí muốn chữa trị thân thể tổn hại đến trình độ như vậy của Cơ Động thì cơ hồ là chuyện không thể.

Ngay cả Trần Tư Tuyền từng có tu vi thần cấp lúc này cũng thúc thủ vô sách, nước mắt không thể không chế nổi mà rơi xuống, nàng ngậy ngốc dùng cực hạn Át Mộc ma lực của mình rót vào bên trong tánh mạng chi hạch bảo trụ tính mạng của Cơ Động.

Một lát sau, các Thánh đồ đã mang A Kim, Lang Thiên Ý cùng Diêu Khiêm Thư trở về. Tình huống của ba người rất không ổn.

Lam Bảo Nhi am hiểu trị liệu kiểm tra trạng thái thân thể của họ sau đó hít sâu một hơi. Xương ngực của Lang Thiên Ý vỡ vụn, ngũ tạng lệch khỏi vị trí thường ở, nếu không phải nhờ Hậu Thổ chi châu bảo vệ thì thân thể hắn còn bị nặng hơn. Nhưng cho dù là như vậy, hắn cũng lâm vào tình trạng hôn mê sâu, thất khiếu chảy máu không ngừng, vết thương nặng tới mức có thể uy hiếp tới tánh mạng. Trong ba người thì Lang Thiên Ý được coi là nhẹ nhất, tối thiểu hắn còn có hi vọng chữa trị.

Tình huống của A Kim cùng Diêu Khiêm Thư càng kém hơn, A Kim trước sau hai lần dùng tổn thương đổi mạng khiến nàng càng thêm trọng thương nặng hơn. Cho dù nàng có thân thể Thánh cấp, huyết mạch Long tộc cũng không có nửa phần tác dụng. Vai trái của nàng cùng với một nửa xương sườn bên trái hoàn toàn bất bầy, nội tạng bị chấn nát nhiều nơi. Điều bi kịch nhất là trong cơ thể nàng tràn ngập ma lực khí tức hắc ám cuồng bạo. Hơn nữa, thời gian nàng bị thương lâu nhất, từ không trung rơi xuống mặt đất khiến thương thế càng thêm nghiêm trọng, tuy rằng còn tốt hơn Cơ Động một chút nhưng chỉ coi như kéo dài chút hơi tàn mà thôi.

Tình huống của Diêu Khiêm Thư làm cho Lam Bảo Nhi rất khó phán đoán, bởi vì lúc này Diêu Khiêm Thư không còn sinh mệnh lực, toàn thân lạnh như băng, mặc dù trên thân thể không có bị thương nặng như A Kim cùng Lang Thiên Ý nhưng tình trạng của hắn hiển nhiên không phải đơn giản. Nếu không phải vị trí trái tim vẫn còn đập khẽ thì Lam Bảo Nhi đã thật sự cho rằng hắn đã chết.

Trong các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, những người có tu vi mạnh nhất là Cơ Động, A Kim, Lang Thiên Ý, Diêu Khiêm Thư đều bị trọng thương gần chết. Có thể nói, hiện tại tuy rằng Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cũng đều còn sống, nhưng bọn hắn đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu. Cho dù là hiện tại chỉ một gã Hắc Ám Tử Vệ cũng có thể đánh chết toàn bộ bọn họ.

Nghe Lam Bảo Nhi nói lại tình huống của mọi người, Thiên Cơ lại nhìn Trần Tư Tuyền ở bên cạnh Cơ Động lệ rơi đầy mặt, trong lúc nhất thời hắn cũng không biết làm gì mới phải. Họ còn không kịp bị thương vì ma thú đồng bạn tử vong, cuộc chiến vừa rồi rất thành công, có thể giết chết Hắc Ám Tử Vệ cùng Hắc Ám Thiên Can Thần Thú - chặt bỏ phụ tá đắc lực nhất của Hắc Ám Thiên Cơ. Nhưng kết quả như vậy cũng khiến cho họ vô cùng đau khổ, bốn người Cơ Động tùy thời đều có thể chết đi, những người khác cũng đồng dạng mất sức chiến đấu. Tuyệt đại bộ phận ma thú tọa kỵ của mọi người đều chết.

Lam Bảo Nhi không nghĩ ngợi một chút nào, nàng đã cùng Đỗ Minh bằng vào Thủy Hệ ma lực bắt đầu tiến hành trị liệu cho A Kim, Lang Thiên Ý cùng Diêu Khiêm Thư.

A Kim cùng Lang Thiên Ý còn dễ một chút, bởi có thể ổn định thương thế cho họ, nhưng tình trạng bên kia của Diêu Khiêm Thư bọn hắn căn bản không có biện pháp. Thủy thuộc tính ma lực không thể trị hết, chỉ mộc thuộc tính ma lực mới có thể tạo ra sinh cơ. Chỉ có Trần Tư Tuyền mới có thể trợ giúp Diêu Khiêm Thư, nhưng hiện tại Trần Tư Tuyền đang toàn lực bảo trụ tính mạng cho Cơ Động, bọn họ sao có thể mở lời.

Thiên Cơ không ngừng thông qua hít sâu để cho lòng của mình bình tĩnh trở lại, hắn biết rõ, hiện tại tất cả đồng bạn đều tâm loạn như ma, thân là người tâm phúc của Cơ Động, ở thời điểm này, nếu như hắn cũng rối loạn thì tình huống của mọi người càng thêm nguy hiểm.

Miễn cưỡng ổn định lại tinh thần của mình, Thiên Cơ đi tới bên cạnh Trần Tư Tuyền thấp giọng hỏi:

- Tư Tuyền, tình huống của Cơ Động như thế nào rồi? Có biện pháp...?

Hắn gian nan nói ra một câu nhưng không thể hỏi hết.

Trần Tư Tuyền lau nước mắt trên mặt, cho dù lúc này lòng nàng đau như đao cắt, nhưng mà luận tâm tính trầm ổn thì ai có thể so sánh với nữ thần tồn tại cả ngàn vạn năm như nàng?

- Tạm thời chỉ có thể giữ được tánh mạng, có thể trị liệu được hay không ta cũng không dám chắc. Bên trong Chu Tước thủ trạc của Cơ Động có lẽ còn một lọ Sinh Mệnh Chi Nguyên, nếu như lấy được thì cơ hội sẽ lớn hơn một chút. Nhưng mà Chu Tước thủ trạc chỉ một mình Cơ Động có thể sử dụng.

Một tiếng phượng minh trầm thấp vang lên, thanh âm này mang theo sự hưng phấn. Hỏa Nhi giang hai cánh ra bay vào không trung rồi biến thành một đạo lưu quang dung nhập vào bên trong Chu Tước thủ trạc của Cơ Động.

Trần Tư Tuyền cười khổ vô trán:

- Thật sự là quan tâm sẽ bị loạn, ta sao lại quên mất Hỏa Nhi cơ chứ?

Chu Tước thủ trạc bình thường là chỗ tu luyện của Hỏa Nhi, những người khác không sử dụng nó được, nhưng Hỏa Nhi thì có thể.

Ánh sáng màu đỏ lóe lên, Hỏa Nhi xuất hiện lại, trên mỏ phượng là hai cái bình nhỏ. Đúng là ngàn năm Sinh Mệnh Chi Nguyên.

Trần Tư Tuyền không chút lựa chọn mở một cái lọ ra đổ vào miệng mình, trong lúc Thiên Cơ còn đang giật mình thì nàng đã cúi đầu xuống dùng miệng mình bón Sinh Mệnh Chi Nguyên vào miệng Cơ Động, sau đó lại dùng ma lực của mình đẩy nó vào trong cơ thể hắn. Lúc này cốt cách gân mạch của Cơ Động đứt gãy toàn bộ, căn bản không thể nuốt vào, chỉ có thể dùng phương pháp này.

Đồng thời, Trần Tư Tuyền đem một bình sinh mạng chi nguyên khác đưa cho Thiên Cơ:

- Nếu như một lọ không thể tạo được tác dụng, nhiều hơn nữa cũng vô dụng. Chai này ngươi cho Diêu Khiêm Thư dùng đi. Hắn mới vừa rồi là tự thiêu đốt tính mạng của mình, tiêu hao là sinh mệnh lực. Ngàn năm Sinh Mệnh Chi Nguyên vừa vặn có thể đúng bệnh hốt thuốc. Có ngàn năm Sinh Mệnh Chi Nguyên trợ giúp, hắn rất nhanh sẽ khôi phục lại.

Thiên Cơ nghe vậy đại hỉ, nếu như Diêu Khiêm Thư có thể nhanh chóng khôi phục lại thì đối với mọi người đương nhiên có chỗ tốt rất lớn. Phải biết rằng, trước kia Diêu Khiêm Thư dùng năng lực chữa bệnh mà nổi tiếng. Gọi là được y bất tử bệnh, tiền độ người hữu duyên. Hắn còn mạnh hơn Lam Bảo Nhi nhiều trên phương diện trị bệnh.

Bất quá, chờ Thiên Cơ đi tới bên cạnh Diêu Khiêm Thư thì có hơi khó xử. Hiện tại Diêu Khiêm Thư cũng lâm vào trạng thái hôn mê sâu, đương nhiên không thể tự nuốt được, vậy thì để ai mớm cho hắn đây?

Mấy nữ tử này hiển nhiên là sẽ không nguyện ý. Thiên Cơ biết rõ, thời điểm này không phải là lúc mình do dự, nếu như Diêu Khiêm Thư không thể bổ sung sinh mệnh lực thì nhất định sẽ chết.

Lập tức, Thiên Cơ học Trần Tư Tuyền, cũng đổ Sinh Mệnh Chi Nguyên vào miệng rồi... Mạt Nhi đứng cách đó không xa trợn hai mắt nhìn, trong lòng suy nghĩ: may mắn thật, nụ hôn đầu tiên của Vân mình đã cướp đi rồi.

Một lọ Sinh Mệnh Chi Nguyên tiến vào trong cơ thể Diêu Khiêm Thư, Thiên Cơ lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Một ít Sinh Mệnh Chi Nguyên lưu lại trong miệng cũng làm cho tinh thần hắn chấn phần vài phần. Ít nhất trước mắt đồng bạn của hắn không có ai nguy hiểm tới tính mạng, tảng đá đè nặng trong lòng hắn cũng thả lỏng.

- Miểu Miểu, Hình Nhi, các ngươi vẫn không thể nghỉ ngơi. Làm phiền hai người đi thu thập tinh miện của Hắc Âm Tử Vệ cùng Hắc Âm Thiên Can Thân Thú trở về. Đã có những vật này, mọi người sẽ có hi vọng đột phá tu vi cứu quan. Cuộc chiến của chúng ta còn chưa kết thúc, vì chúng ta còn phải đối phó với Hắc Âm Thiên Cơ.

Mắt nhìn Trần Tư Tuyền cùng Thiên Cơ cho Cơ Động cùng Diêu Khiêm Thư phục dụng Sinh Mệnh Chi Nguyên, Miểu Miểu cùng Đỗ Hình Nhi đều nhẹ nhàng thở ra, lập tức đáp ứng một tiếng rồi rời đi. Tuy rằng trước đó những Hắc Âm Tử Vệ cùng Hắc Âm Thiên Can Thần Thú chết ở những nơi khác nhau, nhưng mà vẫn nằm trong phạm vi này. Muốn tìm tinh hạch, tinh miện của chúng không khó lắm.

Phải trả một cái giá khá lớn mới chiến thắng Hắc Âm Tử Vệ, tinh miện tinh hạch Hắc Âm này chính là thu hoạch lớn nhất của họ. Dưới tình huống đồng bạn không có nguy hiểm tới tính mạng thì chuyện thu thập chúng là chuyện tất yếu.

Miểu Miểu cùng Đỗ Hình Nhi rời đi, Thiên Cơ lại lần nữa trở lại bên người Trần Tư Tuyền thấp giọng hỏi:

- Nơi này không thể ở lâu, toàn quân Hắc Âm Tử Vệ cùng Hắc Âm Thiên Can Thần Thú bị diệt, Hắc Âm đại quân tất nhiên sẽ bởi vì bọn họ tới muộn mà sinh nghi. Hơn nữa, ta sợ Hắc Âm Thiên Cơ cũng có cảm ứng với Hắc Âm Tử Vệ. Nếu như hẩn tự mình đến đây hoặc là điều động Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ đi tới thì chúng ta sẽ gặp nguy hiểm, phải mau chóng rời đi.

Trần Tư Tuyền gật đầu:

- Có ta bảo vệ Cơ Động thì không có vấn đề gì lớn, Diêu Khiêm Thư có Sinh Mệnh Chi Nguyên trợ giúp, nhiều nhất mười ngày sẽ tỉnh dậy. Bảo Nhi cùng Đỗ Minh tiếp tục trị liệu A Kim cùng Lang Thiên Ý, chỉ cần đừng quá xúc nẩy thì hẩn không sao. Chờ Miểu Miểu cùng Hình Nhi trở lại, chúng ta lập tức rời đi.

Nàng biết rõ Thiên Cơ nói rất đúng, trước đó ma lực khổng lồ ba động sinh ra tất sẽ lưu lại nhiều dấu vết, chỉ có nhanh chóng ly khai tới địa phương an toàn hơn thì đám người Cơ Động mới có thể thuận lợi chữa thương.

917. Chương 652: Trước Giờ Thánh Chiến

Thiên Cơ nói rất đúng, nhất định phải mau rời khỏi nơi đây. Không cần phải nói Hắc Âm Thiên Cơ có đích thân đến hay không, cho dù là sáu gã Tử Bào Đại Tế Ti dưới trướng của Phát Thụ đi tới cũng có thể “làm gỏi” cả đám bọn họ. Phải biết rằng nơi này cách đại quân Hắc Âm không quá xa, với Cửu Quan Ma Sư chỉ trong nháy mắt.

Một lọ ngàn năm Sinh Mệnh Chi Nguyên lại cộng thêm tánh mạng chi hạch trợ giúp, trước mắt tình huống của Cơ Động xem như cơ bản đã ổn định lại. Ít nhất tạm thời không có nguy hiểm tánh mạng. Sinh mệnh lực trong cơ thể hẩn cũng dần dần được kích phát, dù sao thì bất luận như thế nào hẩn cũng có khí lực Thánh cấp mạnh mẽ. Điều phiền toái nhất là ma lực khổng lồ trong cơ thể hẩn còn chưa thể hấp thu, muốn để cho hẩn hoàn toàn khôi phục thì cách duy nhất là phải đồng hóa nguồn ma lực này.

Đây là một quá trình dài vô tận mà không ai biết trước, cũng không ai đoán được trong lúc đó sẽ phát sinh những điều gì. Bởi vậy, Trần Tư Tuyền quyết định trước khi Cơ Động tỉnh lại, nàng sẽ thủ hộ bên cạnh hẩn để tránh xuất hiện nguy hiểm.

Miểu Miểu cùng Đỗ Hình Nhi trọn vẹn dùng hơn nửa canh giờ hấp thụ tinh hạch, tinh miện. Đại Diễn Thánh Hỏa Long tổn thương không nhẹ, nhưng nó thân là Long tộc nên có năng lực phục hồi. Ngoài Cơ Động thì Đại Diễn Thánh Hỏa Long nghe lời của Trần Tư Tuyền nhất, nó xúc lại tinh thần một lần nữa mang theo Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ bay đi.

Để cho bọn họ cảm thấy có chút an ủi chính là tọa kỵ của Thiên Cơ - Kim Cương Long không chết, chỉ gãy một cánh, qua một thời gian ngắn có thể khôi phục và tiếp tục chiến đấu.

Ba!!!

Cái ly trong tay Hắc Âm Thiên Cơ bị bóp thành bột mịn, trong mắt của hẩn lóe ra thần sắc kinh nghi bất định khó có thể không chế. Hắc Âm Thiên Cơ bởi vì Sáng Thế Lục Hợp mà bị thương phải tọa trấn tại Thánh Tà Đảo khôi phục uy nghiêm. Nhưng hẩn không ngờ tới lúc này đột nhiên truyền tới tin dữ.

Đúng như Quang Minh Thiên Cơ phán đoán, Hắc Âm Tử Vệ đã thủ vệ mấy đời Hắc Âm Thiên Cơ, Hắc Âm Thiên Cơ có bí pháp tương liên với chúng.

Khi Hắc Âm Tử Vệ thứ nhất chết đi, Hắc Âm Thiên Cơ cũng không có cảm giác gì khác thường, bởi vì theo hần thì với thực lực của Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ giết chết 1~2 tên Hắc Âm Tử Vệ là chuyện đương nhiên. Nhưng mà hần không thể nào tưởng tượng nổi, từ lúc Hắc Âm Tử Vệ thứ nhất chết đi thì mười tên phụ tá đặc lực nhất của mình cũng liên tiếp biến mất.

Hắc Âm Thiên Cơ tuy rằng có thể cảm ứng được sự tồn tại của Hắc Âm Tử Vệ, nhưng dù sao hần vẫn chưa phải là thần, không có khả năng thông qua một tia cảm ứng mà quan sát tình huống của đám Hắc Âm Tử Vệ.

Bên trong Hắc Âm Tử Vệ từ Bính Hỏa hệ Hắc Âm Tử Vệ bị Băng Thần Mâu đánh lén đánh gục đến năm tên Hắc Âm Tử Vệ cuối cùng bị Cơ Động trước sau chém giết, toàn bộ quá trình cũng không tới một canh giờ. Nếu như không phải bởi vì dùng thời gian vô cùng ngắn ngủi kết thúc chiến đấu, Cơ Động cũng sẽ không bị tổn thương nghiêm trọng như vậy.

Trong một canh giờ này, Hắc Âm Thiên Cơ cảm thụ được từng cái khí tức của Hắc Âm Tử Vệ biến mất, sắc mặt của hần đã trở nên cực kỳ khó coi. Tồn tại tồn tại của Hắc Âm Tử Vệ đã vượt qua ngàn năm, có thể nói là bí mật cùng chí bảo lớn nhất của Hắc Âm thần miếu.

Hắc Âm Tử Vệ có được Hắc Âm thần thú làm tọa kỵ, cho dù Hắc Âm Thiên Cơ là thư sinh tay trái gà không chặt cũng có thể dễ dàng thống trị thế giới. Trong lòng Hắc Âm Thiên Cơ, tầm quan trọng của Hắc Âm Tử Vệ còn vượt qua toàn bộ Hắc Âm đại quân.

Hơn nữa, Hắc Âm Tử Vệ cơ hồ là không thể chế tạo, cho dù Hắc Âm Thiên Cơ đã có thực lực Thánh cấp đỉnh phong. Hắc Âm Tử Vệ chết đi, Hắc Âm Thiên Can Thần Thú cũng đều diệt vong, trong thời gian ngắn, căn bản không có khả năng một đời tân Hắc Âm Thiên Can Thần Thú xuất hiện. Huống chi, Hắc Âm Thiên Cơ cũng không có kiên nhẫn dùng tinh lực cả đời mình để chế tạo ra một đám Hắc Âm Tử Vệ nữa.

Từng cái khí tức của năm tên Hắc Âm Tử Vệ cuối cùng biến mất, một loại cảm giác trống rỗng khó nói lên lời lập tức tràn ngập khắp ngõ ngách trong lòng của Hắc Âm Thiên Cơ.

Đủ loại suy nghĩ dâng lên trong đầu Hắc Âm Thiên Cơ, hần nhớ tới năm đó chính mình kế thừa chức vị Hắc Âm Thiên Cơ, mười tên Hắc Âm Tử Vệ mấy chục năm qua tận trung cương vị công tác từng ly từng tấc. Có thể nói: Không có bọn họ thì không có sự huy hoàng của chính mình như bây giờ.

Hắc Âm Thiên Cơ vốn là hạng người cực kỳ máu lạnh, nếu không hần cũng sẽ không đem nhi tử của mình nằm vùng ở Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục. Nhưng mà Hắc Âm Thiên Cơ thậm chí còn có tình cảm với Hắc Âm Tử Vệ hơn cả nhi tử của chính mình. Cái chết của bọn hần có thể nói là một điều đã kích trầm trọng đối với Hắc Âm Thiên Cơ.

Hơn nữa, hần không thể đem chuyện này nói cho bất kỳ kẻ nào biết, nhất là không thể để cho Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ biết rõ, bởi vậy hần chỉ có thể yên lặng thừa nhận.

Sau phút bị thương ngắn ngủi, Hắc Âm Thiên Cơ rất nhanh đã hồi phục lại như thường. Hắc Âm Tử Vệ đã chết, hiện giờ có thương cảm cũng vô dụng, điều hần quan tâm chính là sau khi Hắc Âm Tử Vệ chết đi, tình huống của đám Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ như thế nào rồi.

Hắc Âm Thiên Cơ vốn có lòng tin với chuyện Hắc Âm Tử Vệ đi tiêu diệt Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, Hắc Âm Tử Vệ có thực lực ra sao? Nếu như chúng cùng liên thủ thì ngay cả mình cũng không thể chiến thắng, huống chi là Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ rồi, căn cứ tin tức mà Phát Thụy mang về thì những tên tiểu tặc đến từ Quang Minh thế giới không có mấy người đột phá cấp độ Cửu Quan. Cho dù chúng có đủ thần khí thì có thể tạo nên bao nhiêu sóng gió chứ?

Nhưng mà sau khi phát hiện Hắc Âm Tử Vệ đã chết, không kể Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đã làm như thế nào thì sự thật vẫn bày ra trước mắt, Hắc Âm Thiên Cơ không thể không tiếp nhận. Hần hiện tại chỉ muốn biết, sau khi giết chết Hắc Âm Tử Vệ, Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ bỏ ra một cái giá lớn như thế nào? Hần tuyệt không tin Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ có thể không tổn hao gì tiêu diệt Hắc Âm Tử Vệ của hần. Đó là chuyện chỉ có thần mới làm nổi, nếu bọn chúng là thần thì cần gì phải trốn mình như vậy?

Đây chính là mười tên Hắc Ám Tử Vệ cộng thêm mười tên Hắc Ám Thiên Can Thần Thú ah! Lực lượng cường đại như thế này so với Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ còn mạnh hơn nhiều. Cho dù là Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ có thể cùng Hắc Ám Tử Vệ đánh nhau tới lưỡng bại câu thương cũng đã coi như kỳ tích rồi.

Một thời gian ngắn trầm ngâm suy nghĩ, Hắc Ám Thiên Cơ rốt cục dần dần tỉnh táo lại, hắn đưa ra một cái phán đoán mà mình cho là chính xác nhất, đó chính là sau khi Hắc Ám Tử Vệ chết đi, đồng thời cũng có ý nghĩa rằng Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, chỉ sợ tuyệt đại bộ phận cũng đã bị giết chết. Cho dù còn mấy con cá lọt lưới cũng không cần sợ.

Lập tức, hắn truyền đạt mệnh lệnh, dùng phương thức nhanh nhất thông tri đại quân Phát Thụy phái ra Ma Sư tinh nhuệ tiến hành tìm kiếm cẩn thận.

Nửa tháng sau, Phát Thụy dẫn đầu đại quân Hắc Ám thần miếu tiến vào Thánh Tà Đảo đồng thời đưa ra kết quả dò xét. Thi thể của Hắc Ám Tử Vệ cùng Hắc Ám Thiên Can Thần Thú đã tìm được một bộ phận, nhưng lại không phát hiện được hài cốt của Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ. Hiện trường chỉ có rất nhiều vết máu, thông qua phân tích chứng minh là người tới từ Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, bởi vì trong máu huyết có lưu lại khí tức Quang Minh.

Từ vết máu mà xét thì đừng nói là mười người, cho dù là một trăm người cũng không thể lưu lại nhiều máu như vậy. Tuy rằng có thể là vết máu của ma thú, nhưng tọa kỵ ma thú luôn luôn là sinh mạng thứ hai của Ma Sư, ma thú đều đã bị chết, Ma Sư sao có thể sống tốt được?

Hắc Ám Thiên Cơ cuối cùng đưa ra kết luận, Hắc Ám Tử Vệ toàn bộ bị diệt sạch, đồng thời Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cũng dụng phải đả kích mang tính hủy diệt. Đối với đỉnh cấp ma sư, chuyện không còn hài cốt rất bình thường, một cái Siêu Sát Sát Kỳ có thể nhẹ nhàng để cho đối thủ hài cốt không còn.

Huống chi, Hắc Ám Thiên Cơ phán đoán, Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ vẫn có người sống sót, sau đó lấy đi tất cả hài cốt của đồng bọn. Tuy rằng tình huống thương vong cụ thể không rõ ràng, nhưng tổng hợp lại mà xem thì uy hiếp của Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ không còn nữa.

Vì đối phó Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, Hắc Ám Thiên Cơ xem như đã trả một cái giá lớn, chỉ là cuối cùng cũng giải quyết xong. Hồng Liên Thiên Hỏa bởi vì lần trước Sáng Thế Lục Hợp bạo tạc mà bị ảnh hưởng, chỉ sợ Hắc Ám đại quân tuy rằng bị Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ tiêu diệt một bộ phận không nhỏ, nhất là phần lớn thương khố (nhà kho) bị hủy. Nhưng theo suy nghĩ của Hắc Ám Thiên Cơ thì chỉ cần Thánh Chiến diễn ra, tất cả những điều này không còn là vấn đề nữa.

Bên mình còn có hơn mười Tử Bào Đại Tế Ti lại cộng thêm Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ, cho dù Quang Minh Thiên Can thần thú thủ vệ Quang Minh đại lục cũng không có uy hiếp quá lớn. Với tồn tại Thánh cấp đỉnh phong như hắn thì nhất định là có thể đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Mấy trăm vạn Hắc Ám đại quân toàn diện phát động, chỉ cần một ngày là có thể phá được Thánh Tà Đảo. Sau đó tiến đánh Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, trong một năm chắc chắn sẽ bình định xong. Xuất hiện tuy rằng để cho phe mình chịu tổn thất không nhỏ, nhưng hắn tin tưởng, đã không có Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ thì ưu thế nắm trong tay mình là số lượng Ma Sư thì Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục còn kém xa khá xa.

Sự thật đúng như Hắc Ám Thiên Cơ phán đoán, trong nháy mắt tám tháng trôi đi Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ không hề xuất hiện. Duy nhất làm cho Hắc Ám Thiên Cơ tương đối phiền chán chính là tổ chức phản kháng Thiên Cơ đang không ngừng lớn mạnh, đã có không ít chủ thành bị bọn chúng chiếm lĩnh khiến cho tiếp tế cho tiền tuyến bị gián đoạn.

Nhưng mà hắn không có điều binh tiến đến tiêu diệt. Nguyên nhân rất đơn giản, đầu tiên hắn không thể để cho tướng sĩ tiền tuyến đạt được tin tức bất ổn ở hậu phương khiến quân tâm dao động. Tiếp theo, Hắc Ám Thiên Cơ đối với chính hắn cùng toàn bộ Hắc Ám đại quân có lòng tin. Hắn tự tin chỉ cần Hồng Liên Thiên Hỏa dập tắt, Thánh Chiến bắt đầu, như vậy tất cả tiếp tế cần thiết đều có thể cướp bóc từ Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục.

Hắn biết rõ các quốc gia trên Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục giàu có đến cỡ nào. Bởi vậy mặc dù Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục xuất hiện phản loạn, rất nhiều thành thị cũng đã bị Liên minh phản kháng Thiên

Cơ khổng chế, Hắc Âm Thiên Cơ vẫn không có bất kỳ phản ứng, hẳn đem tinh lực đặt ở đại quân nơi tiền tuyến, làm tốt công tác chuẩn bị chiến đấu. Tiếp tế từ hậu phương dần dần giảm bớt, mà thời tiết của Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục cũng dần dần thay đổi.

Cũng trên Thánh Tà Đảo, bên kia Hồng Liên Thiên Hỏa, Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục.

Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục hao phí vô số nhân lực, vật lực kiến thành các cứ điểm, hiện giờ vũ khí phòng ngự cỡ lớn đã có thể sử dụng. Trọng nỗ, đại pháo Thượng Cổ Thượng Cổ dùng ma thú tinh hạch làm nguyên liệu, còn có một chút vũ khí phòng ngự các quốc gia vận tới, thậm chí còn có một tiểu tổ quyền trục chuyên môn phụ trách tích súc quyền trục các loại ma kỹ các quốc gia đưa tới.

Quang Minh cùng Hắc Âm Thánh Chiến có thể nói là cuộc chiến tồn vong của hai dân tộc, có điều kiện tiên quyết này, các quốc gia Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục vứt bỏ hiềm khích lúc trước, toàn lực ứng phó trợ giúp tiền tuyến, hiện tại số lượng đại quân toàn bộ tiền tuyến cũng đã đạt đến 300 vạn. Phương diện hậu cần tiếp tế nhân viên, tuyệt không kém Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục thời kỳ toàn thịnh. So số lượng binh lực, Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục thì đúng là có chênh lệch ở số lượng của ma sư.

Được Ma Sư công hội cùng các quốc gia tổng động viên, hiện tại trên Thánh Tà đảo đã tụ tập trên một vạn năm ngàn ma sư, trong đó tám phần đều tu luyện ngũ hành tương sinh tuần hoàn trận pháp Cơ Động phát minh ra, cho dù đẳng cấp những Ma Sư này không tính là cao, nhưng Ma Sư Ma công hội tin tưởng dựa theo ngũ hành tương sinh tuần hoàn trận pháp, đám người sẽ trở thành đoàn đội ma sư cường đại làm cho địch nhân chịu những thương tổn nặng nề.

Những cường giả mạnh nhất thì ngoài Ma Sư tại các quốc gia và hai gã Chí Tôn cường giả đại biểu Ma Sư liên hợp trường lão hội, còn có vài Chí Tôn ẩn cư cũng xuất hiện, tổng số cường giả đạt đến cấp bậc Chí Tôn mười lăm người. Trong đó, tu vi mạnh nhất không thể nghi ngờ là Thái Trùng miện hạ Lâm Thanh có tác dụng phụ của Tuyệt Luyện Anh Túc. Nhưng mà sau khi Ma Sư liên hợp trường lão hội thương nghị, cuối cùng quyết định mười lăm tên Chí Tôn cường giả do Thiên Cương miện hạ Cơ Trường Tín, Thắng Quang miện hạ Âm Triều Dương cùng Thái Trùng miện hạ Lâm Thanh cùng lãnh đạo.

Điều khiển cho Quang Minh đại quân hưng phấn nhất là ngay tại không lâu trước đó, thập đại Đồ Đằng thần thú đại biểu cho mười loại đồ đằng Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục cũng lặng yên xuất hiện trên Thánh Tà đảo.

918. Chương 653: Ta Chỉ Muốn Biết Thành Quả Của Cơ Động

Dưới sự dẫn dắt của Cúc Hoa Trư, Thần Thú gia nhập vào trận doanh Quang Minh khiến thực lực của họ tăng lên nhiều. Không chỉ như vậy, Long tộc ở Tam Hợp Sơn Mạch do Long Hoàng cùng Tứ đại Long Vương tự mình suất lĩnh cũng tới. Sự gia nhập của bọn hắn khiến Quang Minh đại quân chân chính có lực lượng liên mạng cùng Hắc Âm đại quân.

Long Hoàng và Cúc Hoa Trư Cúc Hoa Trư có tu vi Thánh cấp, Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục còn có hai gã Thánh cấp. Dù sao đây là thời điểm chiến tranh giữa hai đại lục, lúc này không còn ai phân biệt chủng tộc, ai cũng không hi vọng mảnh đất chôn rau cắt rốn của mình bị Hắc Âm xâm nhập.

Về phần hậu cần tiếp tế, Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục căn bản không cần lo lắng cái gì, quốc khố của các quốc gia rất sung túc, lại cộng thêm các thương nhân trợ giúp. Cho dù là chiến tranh tiếp tục mấy năm, cũng có thể không ngừng cung cấp và tiếp tế lương thực và quân nhu.

Mỗi một ngày, hào khí của Quang Minh đại quân càng thêm khải trương. Bởi vì ai cũng biết, Hồng Liên ngọc hỏa tùy thời có khả năng bị dập tắt. Sau khi Cúc Hoa Trư cùng Quang Minh Thiên Can thần thú tới đây liền lập tức quan sát cẩn thận tình huống của Hồng Liên Thiên Hỏa.

Chúng lập tức liền phát hiện Hồng Liên Thiên Hỏa không thể chống đỡ được thời gian năm năm. Tuy rằng không biết tại sao lại như thế, nhưng công việc cấp bách hiện giờ là chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Ngay cả Long Hoàng đã đến xác nhận tình huống này, từ lúc đó Quang Minh đại quân bắt đầu bảo trì trạng thái chuẩn bị chiến đấu, dưới tình huống không thể đoán trước Hồng Liên Thiên Hỏa sẽ biến mất lúc nào, thần kinh của mọi người như bị kéo căng ra.

Cứ điểm Quang Minh, Phủ nguyên soái.

Trong đại sảnh nghị sự của Phủ nguyên soái lúc này có hơn mười người. Ngồi ở vị trí chủ tọa là một lão giả mặc trường bào màu vàng, đầu đội kim quan, khí độ trầm ngưng, uy nghiêm của thượng vị giả hiển lộ rõ ràng. Người này chính là Bình Đẳng Vương Cơ Vân Sinh của Trung Thổ đế quốc.

Trận Thánh Chiến này không hề nghi ngờ sẽ quyết định sinh tử tồn vong của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục. Nhưng không phải tất cả các hoàng đế của ngũ đại đế quốc đều đến đây. Hoàng đế dù sao cũng không phải là Thống soái, không thể chỉ huy chiến trận. Bởi vậy, hoàng đế của năm nước đều tọa trấn tại thủ đô quốc gia mình, toàn diện điều phối các loại tài nguyên cung cấp đến tiền tuyến.

Mà thủ lĩnh của đại quân các quốc gia dĩ nhiên là Đại nguyên soái. Không hề nghi ngờ, Bình Đẳng Vương Cơ Vân Sinh, bất luận địa vị hay là tư lịch cũng đều hiển hách nhất và được đề cử làm thống soái của Quang Minh đại quân liên quân của ngũ quốc thống soái. Đại quân năm nước cùng với tất cả Ma Sư đều do hắn thống nhất chỉ huy. Mục đích rất đơn giản, chính là muốn để cho toàn thể Quang Minh đại quân hành động theo một hiệu lệnh nhất quán.

Phía bên tay trái của Cơ Vân Sinh là một nam tử trung niên anh tuấn, người này mặc một bộ trường bào màu vàng còn hoa lệ hơn Cơ Vân Sinh. Nếu như cẩn thận quan sát có thể phát hiện, chung quanh thân thể hắn thậm chí còn có một tầng quang mang mờ mờ như sương mù chuyển động. Hai mắt người này luôn khép kín, tựa hồ đối với ngoại giới vô cùng thờ ơ.

Luận địa vị, Cơ Vân Sinh tuy rằng rất hiển hách nhưng tất cả mọi người trong đại sảnh còn tôn trọng người trung niên này hơn, bởi vì hắn chính là Long Hoàng - Thánh cấp cường giả chính thức, dẫn theo 300 Cự Long trưởng thành đến đây trợ giúp. Có sự hiện hữu của hắn, cho dù là Thái Trùng miện hạ Lâm Thanh có tu vi chí tôn cũng phải cung kính ngồi ở ghế sau.

Dưới Long Hoàng không phải người, mà là một con heo toàn thân màu bích lục rất đáng yêu, đây còn không phải là Cúc Hoa Thánh Trư sao? Nó mang theo Quang Minh Thiên Can thần thú cùng đi tới nơi này, địa vị gần với Long Hoàng, tuy rằng nó không muốn biến thành bộ dạng nhân loại nhưng mà vẫn được mọi người an bài tại một chỗ trọng yếu trong đại sảnh.

Tất cả các hội nghị trọng đại đều mời nó tới tham gia, tuy không thể tham gia chiến đấu nhưng không ai dám phủ nhận tu vi Thánh cấp của nó. Long Hoàng mỗi lần chứng kiến Cúc Hoa Trư đều toát ra vẻ tiếc hận, bởi vì nếu như Cúc Hoa Trư có thể phối hợp với hỏa thuộc tính cùng hắn, thông qua ma lực tương sinh liên thủ lên để đối phó Hắc Ám Thiên Cơ tu vi Thánh cấp đỉnh phong cũng không phải là khó.

Tiếp theo, ngồi bên trái là một đám Chí Tôn cường giả, Thái Trùng miện hạ Lâm Thanh có tu vi cao nhất, sau đó theo thứ tự là Thăng Quang miện hạ Âm Triều Dương, Thiên Cương miện hạ Cơ Trường Tín. Quang Minh Thiên Can thần thú không có tham gia hội nghị, có Cúc Hoa Trư với tư cách người đại biểu cho chúng là đủ.

Mà ngồi bên tay phải Bình Đẳng Vương Cơ Vân Sinh là các tướng lĩnh và thống soái của các quốc gia. Có thể nói trong phòng nghị sự lúc này tụ tập toàn bộ lực lượng thống trị cao nhất của Quang Minh đại quân. Đám người đang quyết định hướng đi sắp tới.

Cơ Vân Sinh trầm giọng nói:

- Nếu người đã tới đông đủ thì chúng ta bắt đầu. Ta nói sơ qua về tình thế trước mắt. Các cứ điểm của Quang Minh cùng với cứ điểm chung quanh, quân đội của chúng ta đều đã chuẩn bị sẵn sàng. Thời gian Hồng Liên Thiên Hỏa biến mất ngày một tới gần, Thánh Chiến hết sức căng thẳng. Các vị hiện tại còn có vấn đề gì thì mời nói ra. Qua ngày hôm nay, hết thảy sẽ dựa theo những gì chúng ta bàn bạc mà tiến hành.

Một lão nguyên soái ngồi ở bên phải dưới tay Cơ Vân Sinh trầm giọng nói:

- Đại soái, ta hiện tại muốn biết thời gian cụ thể Hồng Liên Thiên Hỏa sẽ biến mất. Điều này đối với quân đội thập phần quan trọng, đối với cấp bậc chiến tranh như thế này, nếu để cho đối phương xuất thủ trước, rất có thể chúng ta sẽ bị ma kỹ của đối phương oanh kích mà tổn thất thảm trọng.

Cơ Vân Sinh hơi ngưng lại, ánh mắt hắn nhìn về phía Long Hoàng cùng Cúc Hoa Trư phía bên trái, chỉ là hai vị Thánh cấp cường giả này cũng không đoán được bao giờ Hồng Liên Thiên Hỏa mới bị dập tắt.

Long Hoàng vẫn nhắm hai mắt như cũ, có vẻ đã ngủ rồi. Cúc Hoa trư thì hừ hừ một tiếng rồi nói:

- Thời gian chính xác dùng nói là chúng ta, cho dù là Hắc Âm Thiên Cơ có tu vi Thánh cấp đỉnh phong cũng không thể đoán được. Hồng Liên Thiên Hỏa chính là Chung Cực Tắt Sát Kỹ mà Liệt Diễm nữ hoàng thi triển. Lực lượng này thuộc về thần cấp, dùng tu vi của chúng ta chỉ có thể đoán ra thời gian đại khái mà thôi. Theo như dự đoán của ta và Long Hoàng thì một tháng nữa, Hồng Liên Thiên Hỏa sẽ dập tắt, các người muốn biết thời gian cụ thể thì nhất định phải phái người giám sát nó mới được.

Cơ Vân Sinh gật nhẹ đầu:

- Hiện tại chúng ta đã phái người giám sát tình huống của Hồng Liên Thiên Hỏa 24/7 rồi. Một khi phát hiện nó có dấu hiệu dập tắt lập tức sẽ phát ra tín hiệu thông tri cứ điểm bên này.

Đúng lúc này, Long Hoàng đột nhiên mở hai mắt ra, màu vàng tinh thuần trong hai tròng mắt tựa như bảo thạch toát ra một tia quang mang kỳ dị:

- Điều kiện tại ta muốn biết chính là đám người Cơ Động bao giờ mới trở về, thành quả của họ khi ở trên Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục là cái gì?

Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ tiến về Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục cũng chỉ có một số ít người biết được, tỷ như Long Hoàng, huynh muội Âm Triều Dương, Cúc Hoa Trư cùng với bàn tử Chu Tiểu Tiểu. Mà những người khác lại cũng không biết chuyện này.

Đương nhiên, chuyện Cơ Động lên vào Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục trên thực tế là không cần giữ bí mật, bởi vì bọn họ đã đi lâu như vậy, tin tức này có truyền tới Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Vừa nghe nói Cơ Động đi Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục, lập tức mọi người ở đây lộ ra vẻ sợ hãi. Cho dù là Cơ Vân Sinh luôn trầm ổn, uy nghiêm cũng biến sắc. Chuyện Cơ Động tiến về Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục là do Âm Triều Dương sớm nói cho hắn biết.

Nhưng từ khi trở thành thống soái của liên quân thì Cơ Vân Sinh có thể nói là một ngày kiếm tỷ bạc, tuy rằng trong lòng thủy chung mang theo lo lắng, nhưng không thể thổ lộ cùng ai. Lúc này nghe Long Hoàng đột nhiên nhắc tới tôn tử mà mình đang mong ngóng, những lo âu tích lũy trong lòng hắn suýt nữa bạo phát.

- Long Hoàng bệ hạ, ngài nói cái gì? Cơ Động đi Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục? Điều đó không có khả năng, hắn làm sao có thể xuyên qua Hồng Liên Thiên Hỏa Hồng Liên Thiên Hỏa???

Người lên tiếng là Thái Trùng miện hạ Lâm Thanh có hiềm khích với Cơ Động. Lúc này mặt nàng hiện lên vẻ khiếp sợ, nàng vẫn luôn khó hiểu vì sao không thấy mặt của Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cũng như Cơ Động, nàng đối với Cơ Động một chút hảo cảm cũng không có, thậm chí còn rất ghét hắn. Nhưng nàng cũng không thể không thừa nhận thực lực thực lực của Cơ Động, huống chi hắn còn có danh hiệu Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ.

Cúc Hoa trư quét mắt nhìn Thái Trùng miện hạ Lâm Thanh nói:

- Sao lại không có khả năng, người khác không thể làm được nhưng hắn thì có thể. Các người chẳng lẽ quên mất Liệt Diễm nữ hoàng có quan hệ gì với hắn sao? Hồng Liên Thiên Hỏa là Liệt Diễm nữ hoàng phóng xuất ra, chẳng lẽ lực lượng của Liệt Diễm nữ hoàng lại có thể làm tổn thương người mình yêu?

- Bất luận là Quang Minh đại lục hay là Hắc Âm đại lục, chỉ có một mình Cơ Động mới có thể làm được điều này. Hơn nữa, không chỉ hắn đi Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục, mà đám người Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cũng đã sang đó. Nếu như nói chúng ta có ưu thế gì hơn Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục thì nhóm người Cơ Động chính là ưu thế đó.

Nghe Cúc Hoa Trư nói xong, mọi người không khỏi hai mặt nhìn nhau, nhất là các tướng lĩnh toát ra vẻ không thể tin nổi. Đám người cũng có chút hiểu biết với Cơ Động, hắn là tôn tử của Cơ Vân Sinh, nhưng mà một thanh niên hai mươi mấy tuổi có thể trở thành ưu thế duy nhất của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, chuyện này khiến họ không thể nào tin tưởng.

Long Hoàng tự nhiên hiểu được những người này đang suy nghĩ điều gì, hắn nhàn nhạt mà nói:

- Tiểu trư nói không sai, Cơ Động là ưu thế duy nhất của chúng ta. Các người có thể tưởng tượng một chút, nếu như bị Hồng Liên Thiên Hỏa ngăn cản, có một đám người lén vào hậu phương của địch nhân phá rối thì sẽ tạo nên hiệu quả như thế nào??

- Bốn chữ Thiên Can Thánh Đồ có ý nghĩa như thế nào? Nhóm người Cơ Động mặc dù còn trẻ, nhưng mà tuổi trẻ cũng không đại biểu thực lực của bọn hắn không đủ. Nếu như là tình huống sơ hở một chọi một thì tiểu tử kia tuy rằng không thắng được ta, nhưng ta muốn thắng hắn cũng không dễ dàng.

Những lời này của Long Hoàng tuyệt đối là có hiệu quả rung động, Long Hoàng là Thánh cấp cường giả a! Ngay cả hắn đều nói chiến thắng Cơ Động rất khó, vậy Cơ Động đến tột cùng có tu vi như thế nào? Tướng lĩnh quân đội đương nhiên hiểu được sự khủng bố của Thánh cấp cường giả. Tuy rằng đám người biết Long Hoàng không có khả năng nói dối nhưng vẫn còn có chút không tin.

Thái Trùng miện hạ Lâm Thanh trở nên trầm mặc, nàng biết rõ quan hệ của Cơ Động cùng Long Hoàng, lúc trước cũng chính bởi vì Long Hoàng kính trọng xuất hiện, mới làm nàng không có thể thắng được Cơ Động. Đối với thực lực của Cơ Động, nàng cũng có được phán đoán của mình, thời gian dài như vậy đi qua, nói rằng hắn có thể đứng vững trước công kích của Long Hoàng thì Lâm Thanh cũng sẽ tin tưởng. Bất quá, trong nội tâm nàng vẫn có hơi nghi vấn.

- Long Hoàng bệ hạ, Cơ Động có năng lực tiến vào bên kia Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, vậy tại sao hắn không đem những ma sư có tu vi tương đối cao như chúng ta sang đả? Tuy rằng đám người Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ tu vi không kém, nhưng mà chỉ bằng mười người, đối mặt Hắc Ám đại quân thì có thể là được gì?

Lần này Long Hoàng còn chưa kịp lên tiếng thì Âm Triều Dương bên cạnh Lâm Thanh đã giải thích:

- Bởi vì tuy rằng tính cả Cơ Động cũng mới có mười người, nhưng mà họ lại có thể sử dụng nhiều loại Siêu Sát Kỹ, lực phá hoại rất mạnh. Nếu như nhân số quá nhiều, tính cơ động sẽ giảm đi, hơn nữa chúng ta muốn phối hợp với các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cũng không dễ.

- Một điểm trọng yếu nhất chính là, Cơ Động trước khi xuất phát nói với ta. Hắn chưa chắc có thể toàn mạng trở về, nếu như đưa đi quá nhiều người, một khi bị đối phương toàn diệt thì đối với chúng ta sẽ tạo nên đả kích quá lớn.

Trong lúc giải thích, Âm Triều Dương chỉ dùng một loại ngữ khí bình tĩnh, nhưng khi nói tới câu: Cơ Động có thể sẽ không toàn mạng trở về thì mỗi người ở đây đều trầm mặc. Các tướng lĩnh phía bên phải thấy rõ ràng hai tay của Cơ Vân Sinh đã nắm thật chặt vào thành ghế, cả người trở nên cứng ngắc.

Long Hoàng trầm giọng nói:

- Trên thực tế, Cơ Động có thể lấy được bao nhiêu thành quả là điều quan trọng nhất đối với Thánh Chiến. Nó có quan hệ tới thực lực của song phương, xa hơn là thắng bại của hai đại lục. Ta có thể đảm bảo rằng, nếu một khi Thánh Chiến bắt đầu mà không có nhóm người Cơ Động trợ giúp thì không tới ba ngày, phòng tuyến của chúng ta sẽ sụp đổ.

- Hắc Ám đại quân cường đại hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều. Trước đó ta một mực cũng không nói gì là sợ đả kích quân tâm, nhưng hiện tại Thánh Chiến sắp đã bắt đầu, có một số việc ta nhất định phải công bố ra. Tại một năm trước, không lâu sau nhóm người Cơ Động tiến vào Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, Âm Triều Dương thân ở tiền tuyến truyền tin cho ta, mời ta dẫn đầu Long tộc đến đây trợ giúp. Nếu không dựa theo bản ý của ta sẽ không bao giờ xuất hiện ở nơi này.

Ánh mắt của mọi người lập tức dời tới trên mặt Âm Triều Dương hiển nhiên, chuyện này Âm Triều Dương cũng biết rõ.

Đúng vậy, Cơ Động xác thực đã trở lại một lần, không lâu sau khi Sáng Thế Lục Hợp bộc phát. Đoạn thời gian kia Trần Tư Tuyên dưỡng thương, hắn đã từng lặng lẽ quay trở về Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, đem tình huống chính mình dò xét được truyền lại.

Ánh mắt của Âm Triều Dương quét một vòng, trầm giọng nói:

- Xúc mục kinh tâm! (Đập vào mắt mà cảm thấy kinh tâm sợ hãi)

919. Chương 653: Ta Chỉ Muốn Biết Thành Quả Của Cơ Động

Dưới sự dẫn dắt của Cúc Hoa Trư, Thần Thú gia nhập vào trận doanh Quang Minh khiến thực lực của họ tăng lên nhiều. Không chỉ như vậy, Long tộc ở Tam Hợp Sơn Mạch do Long Hoàng cùng Tứ đại Long Vương tự mình suất lĩnh cũng tới. Sự gia nhập của bọn hắn khiến Quang Minh đại quân chân chính có lực lượng liều mạng cùng Hắc Ám đại quân.

Long Hoàng và Cúc Hoa Trư Cúc Hoa Trư có tu vi Thánh cấp, Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục còn có hai gã Thánh cấp. Dù sao đây là thời điểm chiến tranh giữa hai đại lục, lúc này không còn ai phân biệt chủng tộc, ai cũng không hi vọng mảnh đất chôn rau cắt rốn của mình bị Hắc Ám xâm nhập.

Về phần hậu cần tiếp tế, Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục căn bản không cần lo lắng cái gì, quốc khố của các quốc gia rất sung túc, lại cộng thêm các thương nhân trợ giúp. Cho dù là chiến tranh tiếp tục mấy năm, cũng có thể không ngừng cung cấp và tiếp tế lương thực và quân nhu.

Mỗi một ngày, hào khí của Quang Minh đại quân càng thêm khấn trương. Bởi vì ai cũng biết, Hồng Liên ngọc hỏa tùy thời có khả năng bị dập tắt. Sau khi Cúc Hoa Trư cùng Quang Minh Thiên Can thần thú tới đây liền lập tức quan sát cẩn thận tình huống của Hồng Liên Thiên Hỏa.

Chúng lập tức liền phát hiện Hồng Liên Thiên Hỏa không thể chống đỡ được thời gian năm năm. Tuy rằng không biết tại sao lại như thế, nhưng công việc cấp bách hiện giờ là chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Ngay cả Long Hoàng đã đến xác nhận tình huống này, từ lúc đó Quang Minh đại quân bắt đầu bảo trì trạng thái chuẩn bị chiến đấu, dưới tình huống không thể đoán trước Hồng Liên Thiên Hỏa sẽ biến mất lúc nào, thần kinh của mọi người như bị kéo căng ra.

Cứ điểm Quang Minh, Phủ nguyên soái.

Trong đại sảnh nghị sự của Phủ nguyên soái lúc này có hơn mười người. Ngồi ở vị trí chủ tọa là một lão giả mặc trường bào màu vàng, đầu đội kim quan, khí độ trầm ngưng, uy nghiêm của thượng vị giả hiển lộ rõ ràng. Người này chính là Bình Đăng Vương Cơ Vân Sinh của Trung Thổ đế quốc.

Trận Thánh Chiến này không hề nghi ngờ sẽ quyết định sinh tử tồn vong của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục. Nhưng không phải tất cả các hoàng đế của ngũ đại đế quốc đều đến đây. Hoàng đế dù sao cũng không phải là Thống soái, không thể chỉ huy chiến trận. Bởi vậy, hoàng đế của năm nước đều tọa trấn tại thủ đô quốc gia mình, toàn diện điều phối các loại tài nguyên cung cấp đến tiền tuyến.

Mà thủ lĩnh của đại quân các quốc gia dĩ nhiên là Đại nguyên soái. Không hề nghi ngờ, Bình Đăng Vương Cơ Vân Sinh, bất luận địa vị hay là tư lịch cũng đều hiển hách nhất và được đề cử làm thống soái của Quang Minh đại quân liên quân của ngũ quốc thống soái. Đại quân năm nước cùng với tất cả Ma Sư đều do hắn thống nhất chỉ huy. Mục đích rất đơn giản, chính là muốn để cho toàn thể Quang Minh đại quân hành động theo một hiệu lệnh nhất quán.

Phía bên tay trái của Cơ Vân Sinh là một nam tử trung niên anh tuấn, người này mặc một bộ trường bào màu vàng còn hoa lệ hơn Cơ Vân Sinh. Nếu như cẩn thận quan sát có thể phát hiện, chung quanh thân thể hắn thậm chí còn có một tầng quang mang mờ mờ như sương mù chuyển động. Hai mắt người này luôn khép kín, tựa hồ đối với ngoại giới vô cùng thờ ơ.

Luận địa vị, Cơ Vân Sinh tuy rằng rất hiển hách nhưng tất cả mọi người trong đại sảnh còn tôn trọng người trung niên này hơn, bởi vì hắn chính là Long Hoàng - Thánh cấp cường giả chính thức, dẫn theo 300 Cự Long trưởng thành đến đây trợ giúp. Có sự hiện hữu của hắn, cho dù là Thái Trùng miện hạ Lâm Thanh có tu vi chí tôn cũng phải cung kính ngồi ở ghế sau.

Dưới Long Hoàng không phải người, mà là một con heo toàn thân màu bích lục rất đáng yêu, đây còn không phải là Cúc Hoa Thánh Trư sao? Nó mang theo Quang Minh Thiên Can thần thú cùng đi tới nơi này, địa vị gần với Long Hoàng, tuy rằng nó không muốn biến thành bộ dạng nhân loại nhưng mà vẫn được mọi người an bài tại một chỗ trọng yếu trong đại sảnh.

Tất cả các hội nghị trọng đại đều mời nó tới tham gia, tuy không thể tham gia chiến đấu nhưng không ai dám phủ nhận tu vi Thánh cấp của nó. Long Hoàng mỗi lần chứng kiến Cúc Hoa Trư đều toát ra vẻ tiếc

hận, bởi vì nếu như Cúc Hoa Trư có thể phối hợp với hỏa thuộc tính cùng hần, thông qua ma lực tương sinh liên thủ lên để đối phó Hắc Ám Thiên Cơ tu vi Thánh cấp đỉnh phong cũng không phải là khó.

Tiếp theo, ngồi bên trái là một đám Chí Tôn cường giả, Thái Trùng miện hạ Lâm Thanh có tu vi cao nhất, sau đó theo thứ tự là Thăng Quang miện hạ Âm Triều Dương, Thiên Cương miện hạ Cơ Trường Tín. Quang Minh Thiên Can thần thú không có tham gia hội nghị, có Cúc Hoa Trư với tư cách người đại biểu cho chúng là đủ.

Mà ngồi bên tay phải Bình Đẳng Vương Cơ Vân Sinh là các tướng lĩnh và thống soái của các quốc gia. Có thể nói trong phòng nghị sự lúc này tụ tập toàn bộ lực lượng thống trị cao nhất của Quang Minh đại quân. Đám người đang quyết định hướng đi sắp tới.

Cơ Vân Sinh trầm giọng nói:

- Nếu người đã tới đông đủ thì chúng ta bắt đầu. Ta nói sơ qua về tình thế trước mắt. Các cứ điểm của Quang Minh cùng với cứ điểm chung quanh, quân đội của chúng ta đều đã chuẩn bị sẵn sàng. Thời gian Hồng Liên Thiên Hỏa biến mất ngày một tới gần, Thánh Chiến hết sức căng thẳng. Các vị hiện tại còn có vấn đề gì thì mời nói ra. Qua ngày hôm nay, hết thảy sẽ dựa theo những gì chúng ta bàn bạc mà tiến hành.

Một lão nguyên soái ngồi ở bên phải dưới tay Cơ Vân Sinh trầm giọng nói:

- Đại soái, ta hiện tại muốn biết thời gian cụ thể Hồng Liên Thiên Hỏa sẽ biến mất. Điều này đối với quân đội thập phần quan trọng, đối với cấp bậc chiến tranh như thế này, nếu để cho đối phương xuất thủ trước, rất có thể chúng ta sẽ bị ma kỹ của đối phương oanh kích mà tổn thất thảm trọng.

Cơ Vân Sinh hơi ngưng lại, ánh mắt hần nhìn về phía Long Hoàng cùng Cúc Hoa Trư phía bên trái, chỉ là hai vị Thánh cấp cường giả này cũng không đoán được bao giờ Hồng Liên Thiên Hỏa mới bị dập tắt.

Long Hoàng vẫn nhắm hai mắt như cũ, có vẻ đã ngủ rồi. Cúc Hoa Trư thì hừ hừ một tiếng rồi nói:

- Thời gian chính xác dùng nói là chúng ta, cho dù là Hắc Ám Thiên Cơ có tu vi Thánh cấp đỉnh phong cũng không thể đoán được. Hồng Liên Thiên Hỏa chính là Chung Cực Tất Sát Kỹ mà Liệt Diễm nữ hoàng thi triển. Lực lượng này thuộc về thần cấp, dùng tu vi của chúng ta chỉ có thể đoán ra thời gian đại khái mà thôi. Theo như dự đoán của ta và Long Hoàng thì một tháng nữa, Hồng Liên Thiên Hỏa sẽ dập tắt, các người muốn biết thời gian cụ thể thì nhất định phải phái người giám sát nó mới được.

Cơ Vân Sinh gật nhẹ đầu:

- Hiện tại chúng ta đã phái người giám sát tình huống của Hồng Liên Thiên Hỏa 24/7 rồi. Một khi phát hiện nó có dấu hiệu dập tắt lập tức sẽ phát ra tín hiệu thông tri cứ điểm bên này.

Đúng lúc này, Long Hoàng đột nhiên mở hai mắt ra, màu vàng tinh thuần trong hai tròng mắt tựa như bảo thạch toát ra một tia quang mang kỳ dị:

- Điều hiện tại ta muốn biết chính là đám người Cơ Động bao giờ mới trở về, thành quả của họ khi ở trên Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục là cái gì?

Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ tiến về Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục cũng chỉ có một số ít người biết được, tỷ như Long Hoàng, huynh muội Âm Triều Dương, Cúc Hoa Trư cùng với bàn tử Chu Tiểu Tiểu. Mà những người khác lại cũng không biết chuyện này.

Đương nhiên, chuyện Cơ Động lên vào Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục trên thực tế là không cần giữ bí mật, bởi vì bọn họ đã đi lâu như vậy, tin tức này có truyền tới Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Vừa nghe nói Cơ Động đi Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, lập tức mọi người ở đây lộ ra vẻ sợ hãi. Cho dù là Cơ Vân Sinh luôn trầm ổn, uy nghiêm cũng biến sắc. Chuyện Cơ Động tiến về Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục là do Âm Triều Dương sớm nói cho hần biết.

Nhưng từ khi trở thành thống soái của liên quân thì Cơ Vân Sinh có thể nói là một ngày kiếm tỷ bạc, tuy rằng trong lòng thủy chung mang theo lo lắng, nhưng không thể thổ lộ cùng ai. Lúc này nghe Long Hoàng

đột nhiên nhắc tới tôn tử mà mình đang mong ngóng, những lo âu tích lũy trong lòng hần suốt nửa bạo phát.

- Long Hoàng bệ hạ, ngài nói cái gì? Cơ Động đi Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục? Điều đó không có khả năng, hần làm sao có thể xuyên qua Hồng Liên Thiên Hỏa Hồng Liên Thiên Hỏa???

Người lên tiếng là Thái Trùng miện hạ Lâm Thanh có hiềm khích với Cơ Động. Lúc này mặt nàng hiện lên vẻ khiếp sợ, nàng vẫn luôn khó hiểu vì sao khôn thấy mặt của Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cũng như Cơ Động, nàng đối với Cơ Động một chút hảo cảm cũng không có, thậm chí còn rất ghét hần. Nhưng nàng cũng không thể không thừa nhận thực lực thực lực của Cơ Động, huống chi hần còn có danh hiệu Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ.

Cúc Hoa trư quét mắt nhìn Thái Trùng miện hạ Lâm Thanh nói:

- Sao lại không có khả năng, người khác không thể làm được nhưng hần thì có thể. Các người chẳng lẽ quên mất Liệt Diễm nữ hoàng có quan hệ gì với hần sao? Hồng Liên Thiên Hỏa là Liệt Diễm nữ hoàng phóng xuất ra, chẳng lẽ lực lượng của Liệt Diễm nữ hoàng lại có thể làm tổn thương người mình yêu?

- Bất luận là Quang Minh đại lục hay là Hắc Ám đại lục, chỉ có một mình Cơ Động mới có thể làm được điều này. Hơn nữa, không chỉ hần đi Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, mà đám người Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cũng đã sang đó. Nếu như nói chúng ta có ưu thế gì hơn Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục thì nhóm người Cơ Động chính là ưu thế đó.

Nghe Cúc Hoa Trư nói xong, mọi người không khỏi hai mặt nhìn nhau, nhất là các tướng lĩnh toát ra vẻ không thể tin nổi. Đám người cũng có chút hiểu biết với Cơ Động, hần là tôn tử của Cơ Vân Sinh, nhưng mà một thanh niên hai mươi mấy tuổi có thể trở thành ưu thế duy nhất của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, chuyện này khiến họ không thể nào tin tưởng.

Long Hoàng tự nhiên hiểu được những người này đang suy nghĩ điều gì, hần nhàn nhạt mà nói:

- Tiểu trư nói không sai, Cơ Động là ưu thế duy nhất của chúng ta. Các người có thể tưởng tượng một chút, nếu như bị Hồng Liên Thiên Hỏa ngăn cản, có một đám người lên vào hậu phương của địch nhân phá rối thì sẽ tạo nên hiệu quả như thế nào??

- Bốn chữ Thiên Can Thánh Đồ có ý nghĩa như thế nào? Nhóm người Cơ Động mặc dù còn trẻ, nhưng mà tuổi trẻ cũng không đại biểu thực lực của bọn hần không đủ. Nếu như là tình huống sơ hở một chọi một thì tiểu tử kia tuy rằng không thắng được ta, nhưng ta muốn thắng hần cũng không dễ dàng.

Những lời này của Long Hoàng tuyệt đối là có hiệu quả rung động, Long Hoàng là Thánh cấp cường giả a! Ngay cả hần đều nói chiến thắng Cơ Động rất khó, vậy Cơ Động đến tột cùng có tu vi như thế nào? Tướng lĩnh quân đội đương nhiên hiểu được sự khủng bố của Thánh cấp cường giả. Tuy rằng đám người biết Long Hoàng không có khả năng nói dối nhưng vẫn còn có chút không tin.

Thái Trùng miện hạ Lâm Thanh trở nên trầm mặc, nàng biết rõ quan hệ của Cơ Động cùng Long Hoàng, lúc trước cũng chính bởi vì Long Hoàng kính trọng xuất hiện, mới làm nàng không có thể thắng được Cơ Động. Đối với thực lực của Cơ Động, nàng cũng có được phán đoán của mình, thời gian dài như vậy đi qua, nói rằng hần có thể đứng vững trước công kích của Long Hoàng thì Lâm Thanh cũng sẽ tin tưởng. Bất quá, trong nội tâm nàng vẫn có hơi nghi vấn.

- Long Hoàng bệ hạ, Cơ Động có năng lực tiến vào bên kia Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, vậy tại sao hần không đem những ma sư có tu vi tương đối cao như chúng ta sang đó? Tuy rằng đám người Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ tu vi không kém, nhưng mà chỉ bằng mười người, đối mặt Hắc Ám đại quân thì có thể là được gì?

Lần này Long Hoàng còn chưa kịp lên tiếng thì Âm Triều Dương bên cạnh Lâm Thanh đã giải thích:

- Bởi vì tuy rằng tính cả Cơ Động cũng mới có mười người, nhưng mà họ lại có thể sử dụng nhiều loại Siêu Sát Sát Kỹ, lực phá hoại rất mạnh. Nếu như nhân số quá nhiều, tính cơ động sẽ giảm đi, hơn nữa chúng ta muốn phối hợp với các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cũng không dễ.

- Một điểm trọng yếu nhất chính là, Cơ Động trước khi xuất phát nói với ta. Hắn chưa chắc có thể toàn mạng trở về, nếu như đưa đi quá nhiều người, một khi bị đối phương toàn diệt thì đối với chúng ta sẽ tạo nên đả kích quá lớn.

Trong lúc giải thích, Âm Triều Dương chỉ dùng một loại ngữ khí ngữ khí bình tĩnh, nhưng khi nói tới câu: Cơ Động có thể sẽ không toàn mạng trở về thì mỗi người ở đây đều trầm mặc. Các tướng lĩnh phía bên phải thấy rõ ràng hai tay của Cơ Vân Sinh đã nắm thật chặt vào thành ghế, cả người trở nên cứng ngắt.

Long Hoàng trầm giọng nói:

- Trên thực tế, Cơ Động có thể lấy được bao nhiêu thành quả là điều quan trọng nhất đối với Thánh Chiến. Nó có quan hệ tới thực lực của song phương, xa hơn là thắng bại của hai đại lục. Ta có thể dám chắc rằng, nếu một khi Thánh Chiến bắt đầu mà không có nhóm người Cơ Động trợ giúp thì không tới ba ngày, phòng tuyến của chúng ta sẽ sụp đổ.

- Hắc Ám đại quân cường đại hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều. Trước đó ta một mực cũng không nói gì là sợ đả kích quân tâm, nhưng hiện tại Thánh Chiến sắp đã bắt đầu, có một số việc ta nhất định phải công bố ra. Tại một năm trước, không lâu sau nhóm người Cơ Động tiến vào Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, Âm Triều Dương thân ở tiền tuyến truyền tin cho ta, mời ta dẫn đầu Long tộc đến đây trợ giúp. Nếu không dựa theo bản ý của ta sẽ không bao giờ xuất hiện ở nơi này.

Ánh mắt của mọi người lập tức dời tới trên mặt Âm Triều Dương hiển nhiên, chuyện này Âm Triều Dương cũng biết rõ.

Đúng vậy, Cơ Động xác thực đã trở lại một lần, không lâu sau khi Sáng Thế Lục Hợp bộc phát. Đoạn thời gian kia Trần Tư Tuyền dưỡng thương, hắn đã từng lặng lẽ quay trở về Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, đem tình huống chính mình dò xét được truyền lại.

Ánh mắt của Âm Triều Dương quét một vòng, trầm giọng nói:

- Xúc mục kinh tâm! (Đập vào mắt mà cảm thấy kinh tâm sợ hãi)

920. Chương 654: Không Để Ý Tới Sinh Tử

Các tướng lĩnh và thống soái của các quốc gia nghe Âm Triều Dương nói chuyện này, sắc mặt ai nấy đều khó coi tới cực điểm. Tuy họ biết Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục cường đại nhưng từ lúc có Quang Minh Thiên Can thần thú và Long tộc trước sau gia nhập cùng với hoàn thành Quang Minh cứ điểm khiến lòng tự tin của họ bành trướng, trong nội tâm còn tự nói mình đã có thực lực liều mạng với Hắc Ám đại quân.

Lúc này nghe Âm Triều Dương và Long Hoàng xác nhận, họ mới biết được thì ra tất cả không đơn giản như họ từng nghĩ hoặc là tình huống chân thực còn tồi tệ hơn họ nghĩ nhiều lắm.

Nhất là nghe được số lượng Hắc Ám ma quân có tu vi Tứ Quan trở lên vượt trên năm vạn và hơn mười vạn Ma Sư hậu bị, mỗi người ngồi tại nơi này đều có cảm giác sống lưng mình lạnh lẽo.

- Hắc Ám Thiên Cơ quả thực là một tên điên.

Âm Chiêu Dung nói. Chuyện này trước đó Âm Triều Dương cũng không cho nàng biết vì sợ nàng không đủ trầm ổn.

Cơ Vân Sinh vội vàng hỏi:

- Vậy sau đó thì sao? Cơ Động có truyền tin tức gì về không?

Hắn và những người khác đều là lần đầu tiên nghe nói tình huống của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, họ đều hiểu rõ địch nhân của mình đáng sợ như thế nào. Huống chi, người mạo hiểm vào trong lòng địch đó còn là tôn tử ruột thịt của mình. Bất kể là công hay tư, Cơ Vân Sinh nhất định phải biết được tình huống của mấy người Cơ Động.

Âm Triều Dương cùng Long Hoàng đồng thời lắc đầu, Âm Triều Dương nói:

- Từ khi Cơ Động tiến vào Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, đây là lần duy nhất truyền tin tức lại. Mục đích chính là nói cho chúng ta biết thực lực chân chính của Hắc Ám đại quân. Lúc đó Cơ Động đã nói làm suy yếu thực lực của bọn chúng, trong đó ảnh hưởng lớn nhất là phá hủy toàn bộ mười thương khố (nhà kho) tiếp tế cho Hắc Ám đại quân. Hậu cần tiếp tế cùng với quân trang giới bị cũng phá hủy không ít. Con số sát thương cụ thể không rõ, nhưng mấy người Cơ Động sẽ tận lực làm thay đổi thực lực của song phương để phần thắng nghiêng về phía chúng ta.

Long Hoàng thở dài một tiếng:

- Đảo mắt đã hơn tám tháng trôi qua, vậy mà đám tiểu tử này vẫn bật vô âm tín.

Đôi mắt ti hí của Cúc Hoa Trư chớp chớp, nó lên tiếng:

- Có khả năng đám người họ đã...

Long Hoàng trừng mắt nhìn Cúc Hoa Trư Cúc Hoa Trư:

-Đã cái đầu của người ấy, bọn họ cát nhân thiên tướng, tiểu tử Cơ Động còn có thiên mệnh, chắc chắn không sao. Người còn trù ẻo, cẩn thận ta sẽ biến người thành heo kho tàu đấy, người có tin không?

Cúc Hoa Trư thè lưỡi, phải nói trong những người ở đây, người nó không dám đắc tội nhất chính là Long Hoàng.

- Người đừng nóng! Ta không phải trù ẻo bọn họ, nhưng Hắc Ám Thiên Cơ đã cắn nuốt tứ đại thánh thú, Cơ Động có thể chống lại thực lực Thánh cấp đỉnh phong của thằng đó sao? Có vẻ như quan hệ của người và Cơ Động rất không tầm thường a?

Long Hoàng lạnh lùng nhìn nó nói:

- Ta chỉ có ba đứa con, đều bị tiểu tử này đưa đi Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, người nói ta có thể không nóng vội sao? Với tính cách của Cơ Động, nếu như lấy được thành quả, nhất định nó sẽ đưa tin về. Nhưng đến giờ vẫn không có tin tức, vậy thì chỉ có hai khả năng, một là như người vừa nói. Khả năng thứ hai chính là chúng đang trốn ở một nơi nào đó trên Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục. Nếu như Hồng Liên Thiên Hỏa biến mất trước khi chúng trở về thì trận Thánh Chiến này chỉ có một phần thắng, ngược lại sẽ có năm phần. Vì thế, các người hãy cùng ta cầu nguyện bọn họ có thể về kịp đi.

Nói đến đây Long Hoàng đột nhiên đứng lên, sải bước rời khỏi đại sảnh nghị sự. Hẳn tự biết cảm xúc của chính mình không ổn định, không nên tiếp tục ở nơi này. Như lời hắn nói, ba hài tử của hắn đều đi cùng Cơ Động, tổ chim bị phá thì trứng sao còn. Nếu Cơ Động đã chết ở Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục thì những hài tử của hắn....

Mỗi khi nghĩ đến những điều này, trong lòng của Long Hoàng vô cùng bức bối, hắn hối hận...hối hận tại sao lại đáp ứng ứng Đại Diễn Thánh Hỏa Long cùng Tư Động đi theo Cơ Động tới Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục.

Long Hoàng rời đi, trong phòng nghị sự lặng ngắt như tờ, từ tin tức Cơ Động mang về cùng với đánh giá của Long Hoàng và Cúc Hoa Trư, tất cả đều trông mong các Quang Minh Thiên Can thánh đồ, kể cả những người chưa từng quen biết Cơ Động.

- Cơ Động, người nhất định phải sống và trở về.

Đúng lúc này, một thanh âm như oán phụ chờ chồng vang lên trong phòng nghị sự, nếu không phải nhìn thấy là nam thì sợ rằng ai cũng cho rằng đó là nghiệt duyên mà Cơ Động để lại.

Thiên Cương miện hạ Cơ Trường Tín nhìn thoáng qua Chu Tiểu Tiểu, hắn giận dữ quát:

- Mập mập chết tiệt, người gào cái gì thế?

Chu Tiểu Tiểu với vẻ mặt vô cùng đau khổ, từng khối mỡ trên mặt hắn dùm lại:

- Nếu tiểu tử Cơ Động không trở lại thì ta sẽ chết theo hắn. Tiểu tử này đã đáp ứng ta làm hội trưởng thương hội Ngọc Có Tiền, còn nhờ tay ta lấy đi ba thanh thần khí, đại lượng Thiên Chi Ngọc, quyền trục. Tàng bảo khố của thương hội chúng ta đều bị chúng quét sạch, sao ta lại không thể gào chứ?

Vì muốn Cơ Động trở thành người thừa kế của thương hội Ngốc Có Tiền, hắn đã phải trả một cái giá cực lớn.

Một màn này khiến cho không khí trong phòng nghị sự trở nên quái dị, nhất là một đám Chí Tôn, ai cũng biết gã mập mạp này nổi danh không có lợi thì không làm, nhờ xác định của hắn mà mọi người càng thêm tin tưởng vào thực lực của Cơ Động.

- Đáng đời! Là do ngươi đưa tới tận cửa cầu xin chứ có phải tăng tôn của ta đâu?

Cơ Trường Tín hừ một tiếng, không để ý tới mập mạp nữa.

Chu Tiểu Tiểu nói với vẻ đáng thương:

- Ta cầu nguyện, ta cầu nguyện mấy người Cơ Động có thể sống sót trở về. Đám xú tiểu tử các ngươi mau trở về đi a.

Tất cả đương nhiên không thể biết được đối tượng mà họ cầu nguyện lúc này còn đang ngủ say, thời gian hắn ngủ đã tám tháng.

Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục.

- Cơ Động vẫn chưa tỉnh sao?

Thiên Cơ nhìn Cơ Động nằm im một chỗ, thần thái vô cùng an tường, hắn thấp giọng hỏi Trần Tư Tuyền.

Kể từ lúc Cơ Động hôn mê, Trần Tư Tuyền vẫn miệt mài ngày đêm ở bên cạnh hắn, chăm sóc hắn. Sau khi tiêu diệt toàn bộ Hắc Ám Tử Vệ, bốn người cận kề với tử vong, phải vất vả lắm mới ổn định được thương thế.

Nhờ Sinh Mệnh Chi Nguyên ngàn năm trợ giúp mười ngày sau Điều Khiêm Thư đã tỉnh lại, hắn đã thiêu đốt tính mạng để gia tăng thực lực đánh chết một gã Hắc Ám Tử Vệ. Vì thế có Sinh Mệnh Chi Nguyên bổ sung, tuy nguyên khí đại thương nhưng tốc độ khôi phục đã nhanh hơn trước.

Sau khi tỉnh lại, điều chỉnh trạng thái một chút, hắn lại vội đầu vào việc chữa trị cho A Kim cùng Lang Thiên Ý. Hai người này cũng bị thương nhưng không nặng bằng Cơ Động, trước đó Bảo Nhi cơ trí chữa trị cho thương thế hai người ổn định lại, hiện giờ cũng chuyển biến tốt đẹp.

A Kim có được huyết mạch Long Hoàng tinh khiết, năng lực khôi phục rất mạnh, khi thương thế ổn định, không tới nửa tháng đã có thể khôi phục hành động, lại dùng một tháng trở lại trạng thái đỉnh phong.

Lang Thiên Ý không có khí lực cường hãn như A Kim, hắn cần bốn tháng mới miễn cưỡng lành lại, sau đó dùng một tháng nữa mới khôi phục năng lực chiến đấu.

So với họ, tình huống của Cơ Động vẫn còn rất nguy ngập, hắn hôn mê suốt tám tháng vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Trong thời gian này, nhờ phục dụng Sinh Mệnh Chi Nguyên cùng với tánh mạng chi hạch, Trần Tư Tuyền cẩn thận giúp hắn giúp hắn chữa trị xương cốt, cơ bắp, kinh mạch...đưa kinh mạch nội tạng trở lại vị trí cũ. Sau đó lại vận chuyển ma lực bản thân hắn hình thành một vòng tuần hoàn hấp thụ ma lực còn sót lại trong cơ thể.

Chỉ những điều này đã tốn thời gian nửa năm, Trần Tư Tuyền cũng bởi vậy mà vô cùng mệt mỏi và hôn mê mấy lần. Nhưng nàng vẫn không nghe mọi người khuyên bảo, vẫn ở bên cạnh thủ hộ Cơ Động, săn sóc hắn, giúp hắn trị liệu. Cho dù Điều Khiêm Thư muốn thay nàng thì nàng cũng không chịu.

Hiện tại, ma lực trong cơ thể Cơ Động đã được bản thân hắn hấp thụ không sai biệt lắm. Sinh mạng thể đã trở lại bình thường, nhưng vẫn không thấy hắn có dấu hiệu tỉnh lại. Có vẻ như linh hồn của hắn đã bị phong bế, ngoại trừ ma lực khổng lồ trong cơ thể như ẩn như hiện vận chuyển phát ra một chút ánh sáng le lói thì hắn không khác gì so với người chết.

Trần Tư Tuyền ngẩng đầu nhìn Thiên Cơ, nàng vẫn đẹp nhưng tiêu tụy và gầy hơn trước, sắc mặt tái nhợt, nàng nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Không có. Tuy rằng thân thể hắn đã khôi phục phần lớn, nhưng trước đó vì bị thương quá nặng, linh hồn ý thức chủ động phong bế không thể tiến hành câu thông.

Thiên Cơ thoáng do dự một lúc rồi hỏi:

- Nếu vậy...Chúng ta thử liên thủ dẫn động Linh Hồn Lực của Cơ Động xem sao?

Trần Tư Tuyền lắc đầu:

- Không được. Cơ hội chỉ có một lần, ta thà rằng ổn định, nếu như nóng vội khiến cho khi linh hồn phong bế mở ra mà ý thức của hần chưa kịp hồi phục sẽ dẫn tới kết cục hồn phi phách tán. Cứ để mình ta xử lý, ta cùng Cơ Động dung hợp linh hồn rất nhiều lần, tình huống của hần, ta hiểu rõ nhất.

Thiên Cơ than nhẹ một tiếng, hần yên lặng gật nhẹ đầu:

- Tư Tuyền. Thời gian Hồng Liên Thiên Hỏa biến mất càng ngày càng gần. Lần trước sau khi người phóng thích Sáng Thế Lực Hợp, ma lực chính thể của Hồng Liên Thiên Hỏa rõ ràng đã bị ảnh hưởng. Ta đã dùng Thiên Cơ Nhân dự đoán, không tới một tháng nữa nó sẽ biến mất.

Trần Tư Tuyền nhìn Thiên Cơ, ánh mắt ôn nhu của nàng chuyển sang Cơ Động, tay nàng vuốt ve mặt hần:

- Ý của người, ta hiểu. Thời gian quyết chiến sắp tới gần, các người hãy đi đi. . Đợi đến lúc Cơ Động tỉnh táo lại, chúng ta sẽ lập tiến về Thánh Tà Đảo.

Thiên Cơ hít sâu một hơi, tuy rằng hần không muốn ly khai, nhưng mà hần biết rõ, nếu như Cơ Động không bị hôn mê thì hần nhất định cũng sẽ để cho bọn họ tiến vào chiến trường trước.

Trận chiến tám tháng trước, Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ tổn thất thảm trọng, nhưng mà thu hoạch của bọn hần cũng cực lớn.

Mười tên Hắc Ám Tử Vệ cùng mười đầu Hắc Ám Thiên Can Thần Thú để lại cho họ một món tài phú khổng lồ, đó chính là tinh hạch cùng tinh miện.

Sau khi hấp thụ chúng, hiện tại tu vi của tất cả các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đều đã đột phá Cửu Quan. Trong đó A Kim, Lang Thiên Ý, Diêu Khiêm Thư còn đạt tới cấp chín mươi lăm. Tuy rằng đại bộ phận đã mất đi ma thú tọa kỵ nhưng thực lực của Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ tăng lên không ít. Dùng trạng thái hiện tại của họ mà gặp Hắc Ám Tử Vệ, cho dù không có Cơ Động xuất thủ họ cũng có cơ hội để chiến một trận.

Thiên Cơ suy nghĩ một chút rồi hạ quyết tâm:

- Tư Tuyền, người hãy bảo trọng. Không cần suy nghĩ tới chuyện của Thánh chiến nữa, tất cả đã có chúng ta. Cho dù Cơ Động tỉnh lại, nếu như thực lực của hần chưa hoàn toàn khôi phục thì các người không nên tiến về Thánh Tà Đảo. Hắc Ám Thiên Cơ đã mất đi Hắc Ám Tử Vệ cùng Hắc Ám Thiên Can Thần Thú, trận chiến này thắng bại ra sao rất khó đoán.

- Ủ!

Trần Tư Tuyền nhẹ nhàng gật đầu.

Thiên Cơ biết rõ, hiện giờ nàng chỉ chú ý tới Cơ Động, mình có nói thêm cái gì cũng vô ích. Hần quỳ rạp xuống bên người Cơ Động trầm giọng nói:

- Chủ nhân, ta biết tâm nguyện lớn nhất của người chính là hóa giải Thánh chiến. Tuy rằng lực lượng của chúng ta còn chưa đủ, nhưng ta sẽ cố gắng để hoàn thành tâm nguyện của người, cho dù phải bỏ cả tính mạng mình.

Nói xong câu đó Thiên Cơ nhìn Cơ Động một lúc rồi kiên quyết đứng lên, ngẩng đầu bước ra ngoài.

Những Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ sớm đã chờ ngoài động, họ không đi vào vì sợ mình sẽ không chịu nổi mà ở lại. Tất cả khom người thật sâu vái Cơ Động rồi đi theo Thiên Cơ tới truyền tông pháp trận. Có thể tánh mạng lần thứ hai là do Cơ Động mang lại, nếu không vì cứu mọi người thì Cơ Động cũng sẽ không trả một cái giá thật lớn như thế. Thời điểm này họ đã hoàn toàn không màng tới sinh tử, trận chiến của Quang Minh cùng Hắc Ám đã tới, là bình minh tới trước hay là tà dương của ban đêm tới trước. Họ không có lựa chọn, một khi đã trở thành Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ thì tánh mạng của họ đã không thuộc về mình.

Trần Tư Tuyền nhìn phương hướng cửa động, nàng yếu ớt nói:

- Cơ Động, chàng có thấy không? Đồng bạn của chúng ta đã bắt đầu hành trình, thiếp biết thiếp không thể ngăn cản chàng tham gia. Thiếp biết sau trận đánh đó chàng sẽ có lựa chọn, không biết kế hoạch của thiếp có thành công hay không...nhưng nếu thất bại...thiếp sẽ nói cho chàng biết thiếp là ai.

Nói xong câu đó, nàng cười dịu dàng nằm bên cạnh Cơ Động, kéo lấy tay hắn vòng qua hông mình rồi rúc vào lồng ngực Cơ Động. Chỉ khi Cơ Động ngủ say thì nàng mới có cơ hội này.

921. Chương 655: Quấy Rối

Dựa vào người Cơ Động, thân hình Trần Tư Tuyền nép vào lòng hắn. Có đôi khi nàng xuất hiện một suy nghĩ, nếu như Cơ Động vĩnh viễn không tỉnh lại, như thế thì mình và chàng sẽ mãi mãi ở bên nhau, đó chưa chắc đã là chuyện không tốt. Ít nhất, chàng không phải dằn vặt thống khổ mà mình cũng thỏa nguyện ở bên cạnh chàng. Nhưng nàng hiểu, chuyện này không thể xảy ra, nếu như mình ngăn cản Cơ Động tham gia trận chiến cuối cùng thì cho dù chàng biết mình là Liệt Diễm, chỉ sợ cũng sẽ không bao giờ tha thứ.

Có lẽ, trận chiến đó sẽ kết thúc tất cả. Trần Tư Tuyền yên lặng suy nghĩ, nàng biết sau Thánh chiến, vô luận như thế nào đều có một cái kết quả. Cơ Động đã lấy được toàn bộ thập đại danh tủy, chàng sẽ không đợi thêm dù chỉ một giây.

Nghĩ đến đây, nàng ôm lấy cổ Cơ Động chặt hơn, dán khuôn mặt mềm mại lên mặt Cơ Động. Thời gian hắn hôn mê khá lâu, nhưng trên mặt vẫn sạch sẽ, bởi vì mỗi ngày Trần Tư Tuyền đều tắm rửa cho hắn.

Kỳ thật, vài ngày trước nàng đã có biện pháp giúp Cơ Động tỉnh lại, nhưng mà, nàng lại thủy chung không làm. Bởi vì, nàng không muốn hắn tỉnh lại nhanh, nàng biết sau khi tỉnh lại sẽ không có khả năng được thân mật với hắn như thế.

Trong nội tâm giãy dụa và đắn đo, nàng nghĩ tới rất nhiều loại khả năng. Nhưng mà, cuối cùng nàng vẫn bỏ đi ý nghĩ đó. Bởi vì cho dù hiện tại không làm hắn thức tỉnh thì một ngày nào đó hắn sẽ tự tỉnh lại và nhất định không tha thứ cho mình. Sau một hồi đấu tranh, nàng quyết định tạm thời ở chỗ này thêm vài ngày để làm bạn với hắn.

Nếu như nói trên thế giới này ai là người biết được chính xác thời gian Hồng Liên Thiên Hỏa bị dập tắt chỉ sợ có một mình Trần Tư Tuyền (DG: còn hai thằng cha đen, trắng trên thần giới nữa chứ?) Cho dù bị Sáng Thế Lục Hợp trùng kích, nhưng mà một ít thần thức của nàng vẫn có thể cảm nhận được độ mạnh yếu của Hồng Liên Thiên Hỏa. Do đó nàng biết chính xác được thời gian mà Hồng Liên Thiên Hỏa biến mất. Đúng như Thiên Cơ đã nói, còn không tới một tháng nữa, nhưng chuẩn xác tới ngày thì chỉ một mình nàng biết. Trước khi Hồng Liên Thiên Hỏa biến mất, nàng muốn ôm ấp Cơ Động thêm mấy ngày nữa, mỗi ngày đều im lặng săn sóc hắn, bảo vệ hắn.

- Cơ Động, chàng biết không, thiếp chỉ muốn được uống rượu mà chàng pha chế một lần nữa.

Trần Tư Tuyền thì thầm, nước mắt chảy xuống, nàng thực sự không nỡ. Nhưng nàng hiểu nếu như mình tỏ tình thất bại một lần nữa thì nàng và Cơ Động sẽ vĩnh viễn không bao giờ được ở cùng nhau nữa.

Thánh Tà Đảo.

Hắc Ám Thiên Cơ yên lặng nhìn Hồng Liên Thiên Hỏa, nét mặt của hắn rất bình tĩnh, bình tĩnh làm cho người cảm thấy có chút kinh ngạc. Không biết vì cái gì, mấy ngày nay Lý Vinh Hạo luôn cảm thấy Hắc Ám Thiên Cơ tựa hồ thay đổi, tâm tình của hắn trở nên ôn hòa rất nhiều; tính cách tà dị, bạo ngược trước kia đã biến mất không ít. . . Đương nhiên, hắn không dám đến hỏi Hắc Ám Thiên Cơ, nhưng hắn cũng biết được kết cục của Hắc Ám Tử Vệ.

Cho dù Hắc Ám Thiên Cơ chưa bao giờ đề cập qua, nhưng mà với thông tin từ Liên minh phản kháng Thiên Cơ truyền đến, toàn quân Hắc Ám Tử Vệ đã bị diệt, chỉ chỉ không biết tình huống của Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ như thế nào. Đám người Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ từ ý nào đó mà nói chính là đệ tử của Hắc Ám Tử Vệ, không có ai rõ sự cường đại của Hắc Ám Tử Vệ hơn họ. Đối với thực lực của Quang

Minh Thiên Can Thánh Đồ hẳn cũng biết một chút, sau khi đánh chết Hắc Ám Tử Vệ, bọn chúng chắc chắn không thể toàn thân trở ra. Nếu không thì tại sao trong tám tháng qua vẫn không có bất kỳ động tác nào.

Đương nhiên Lý Vinh Hạo còn biết được một số chuyện mà ngay cả Hắc Ám Thiên Cơ cũng không rõ ràng. Đó chính là Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ chắc chắn không phải toàn quân bị diệt, bởi vì Hắc Ám Tử Vệ bị diệt toàn bộ chính là do người của Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đưa tin tức tới cho Liên minh phản kháng Thiên Cơ. Hơn nữa nói cho bọn hắn biết, Hắc Ám Thiên Cơ không có khả năng bận tâm đến sự hiện hữu của bọn hắn, để cho bọn họ có thể buông tay mà làm.

Hắc Ám Thiên Cơ hiện tại cũng chỉ biết rõ Liên minh phản kháng Thiên Cơ chiếm cứ không ít thành thị, nhưng Lý Vinh Hạo rất tỏ tường, có lẽ là bởi vì dân chúng Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục dưới áp lực mạnh của Hắc Ám Thiên Cơ. Liên minh phản kháng Thiên Cơ không hề cố kỵ toàn diện bộc phát, lúc mới bắt đầu chỉ như những đốm lửa, nhưng danh tiếng của Liên minh phản kháng Thiên Cơ trong đám bình dân rất tốt vì thế đã đưa tới sự hưởng ứng mạnh mẽ.

Dân chúng trên Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục có thể nói là lầm than, chỉ cần cho họ một chén cháo là có thể liều cả tính mạng. Mấy tháng nay, hơn một phần ba phạm vi Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục đã bị Liên minh phản kháng Thiên Cơ khống chế, đại quân Hắc Ám Thiên Cơ đều ở Thánh Tà Đảo, căn bản không có lực để ngăn cản họ.

Hiện tại Liên minh phản kháng Thiên Cơ đã khống chế hơn 70% lãnh thổ Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, mặc dù nói hoàn toàn thống trị còn có khoảng cách, nhưng dưới tình hình này, Hắc Ám đại quân ở tiền tuyến căn bản không có tiếp tế. Nói cách khác, nếu như trận thánh chiến bại thì Hắc Ám Thiên Cơ Hắc Ám Thiên Cơ cũng xong đời.

Nhưng mà càng như thế thì tâm tình của Lý Vinh Hạo lại càng thấp thỏm không yên, hắn không biết có nên bỏ đá xuống giếng làm cho Hắc Ám đại quân chiến bại hay là phụ trợ Hắc Ám Thiên Cơ Thánh Chiến thắng lợi. Nếu như Hắc Ám đại quân chiến bại, tốt nhất là Hắc Ám Thiên Cơ chết, như vậy thì toàn bộ Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục đã nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Chỉ là một khi loại tình huống này xuất hiện, Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục sẽ bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở sao? Nếu họ thừa cơ truy kích đánh thẳng vào bên trong Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, dùng tình huống hiện tại của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục lấy cái gì để ngăn cản? Đến lúc đó, rất có thể sẽ bị người ta thống trị.

Chuyện này vạn lần Lý Vinh Hạo cũng không muốn, nhưng nếu như Hắc Ám Thiên Cơ thắng thắng, kết quả chỉ sợ sẽ ứng với câu nói của Cơ Động, hết chim, giấu cung, bắt được thỏ thì chó săn cũng bị thịt. Kết cục của Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ và hắn chắc chắn sẽ không tốt. Phát Thụy trở về làm cho cảm giác loại nguy cơ này của Lý Vinh Hạo càng thêm mãnh liệt, bởi Hắc Ám Thiên Cơ sẽ lựa chọn nhi tử của mình mà không phải Hắc Ám Thiên Can Thánh vương hắn.

Bởi vậy, mấy ngày nay Lý Vinh Hạo rất mâu thuẫn, hiện tại hắn hi vọng song phương lưỡng bại câu thương. Hắc Ám Thiên Cơ suất lĩnh Hắc Ám đại quân gần như đánh tan Quang Minh đại quân thì tử trận. Chỉ có như thế, mình mới có thể thuận lý thành chương tiếp quản Hắc Ám đại quân. Nói không chừng đến lúc đó còn có thể đánh vào Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục. Bởi vậy, sau khi suy đi nghĩ lại, Lý Vinh Hạo quyết định đi bước nào tính bước đó, hết thủy dựa theo tình thế của thánh chiến mà định đoạt.

- Không tới nửa tháng nữa Hồng Liên Thiên Hỏa sẽ biến mất. Giờ khác ta chờ đợi nhiều năm đã tới.

Thanh âm của Hắc Ám Thiên Cơ làm bừng tỉnh Lý Vinh Hạo đang suy tư, hắn nói:

- Thiên Cơ đại nhân nhất định có thể dẫn đầu Hắc Ám đại quân toàn diệt Quang Minh, thống nhất thế giới. Hắc Ám Thiên Cơ hồ hững nói:

- Tất cả mọi phương diện đều đã chuẩn bị tốt chưa?

Lý Vinh Hạo gật nhẹ đầu đáp:

- Cũng đã chuẩn bị hoàn tất, quân đội đã có thiếu chủ chỉ huy. Về phần ma quân đã chuẩn bị sẵn sàng. Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục không thể nào ngăn cản bước tiến của chúng ta.

Hắc Ám Thiên Cơ hừ lạnh một tiếng:

- Hắc Ám chắc chắn thống trị toàn bộ thế giới. Vĩnh Hạo, ta cảm giác ngươi gần đây có vẻ mất tập trung, có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Lý Vĩnh Hạo cả kinh, hần vội giải thích:

- Có thể là bởi vì Thánh Chiến sắp bắt đầu, ta có chút khẩn trương cùng hưng phấn a.

Hắc Ám Thiên Cơ xoay người, hờ hững nhìn Lý Vĩnh Hạo một cái, cái nhìn này khiến cho Lý Vĩnh Hạo khiếp sợ, tu vi linh hồn Thánh cấp đỉnh phong của Hắc Ám Thiên Cơ giống như có thể phóng vào tận chỗ sâu trong linh hồn của hắn.

- Ngươi không nên suy nghĩ nhiều quá, bất luận như thế nào, ngươi cũng là thủ hạ đắc lực nhất của ta.

Hắc Ám Thiên Cơ ôn hòa an ủi hắn một câu khiến cho Lý Vĩnh Hạo không khỏi có chút thụ sủng nhược kinh. Hơn nữa hắn nhìn kỹ lại thì phát hiện ánh mắt của Hắc Ám Thiên Cơ nhìn mình tựa hồ cũng không còn lạnh lẽo nữa.

Chả có nhẽ “trùm cuối” đã đổi tính sao?

Trong lòng Lý Vĩnh Hạo tuy rằng cảm thấy có chút kỳ quái. Nhưng hắn cũng sẽ không bởi vì một câu của Hắc Ám Thiên Cơ mà cho rằng tính cách của hắn biến hóa, hắn vội vàng nói:

- Thuộc hạ nhất định cúc cung tận tụy, chết cũng không từ.

Hắc Ám Thiên Cơ phát phát tay

- Đi, chúng ta trở về.

- Báo!!!

Đúng lúc này một thanh âm dồn dập vang lên, trong giây lát, một gã Ma Sư của Hắc Ám ma quân tới trước mặt hai người, hai đầu gối quỳ rạp xuống đất.

- Bẩm báo Thiên Cơ đại nhân, Hắc Ám cứ điểm vừa mới truyền đến tin tức, nói đám người gặp tập kích, thương khố...thương khố...

Lệ quang trong mắt Hắc Ám Thiên Cơ lóe lên:

- Thương khố làm sao???

Gã ma sư run rẩy lắp bắp đáp:

- Một cứ điểm của thương khố bị hủy do địch tập.

Hắc Ám Thiên Cơ cùng Lý Vĩnh Hạo đồng thời cả kinh. Lý Vĩnh Hạo trầm giọng nói:

- Chẳng lẽ là Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ? Đám người đó còn chưa có chết?

- Vĩnh Hạo, ngươi lập tức dẫn Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ tiến về các cứ điểm và tọa trấn tại đó, phải đảm bảo rằng hậu cần tiếp tế không bị quấy rối. . Đồng thời điều động ma quân phụ trách thủ hộ, đem toàn bộ quân giới và tiếp tế ở cứ điểm vận chuyển tới tiền tuyến.

Lý Vĩnh Hạo chần chờ một chút rồi hỏi:

- Nếu địch nhân công kích thực sự là Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, chúng ta làm sao bây giờ?

Đối phó với Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, hắn không nắm chắc một chút nào. Tuy rằng hắn không biết Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ còn lại mấy người, nhưng họ có thể giết chết toàn bộ Hắc Ám Tử Vệ đã tạo nên sự chấn động lớn với Lý Vĩnh Hạo. Đây chính là Hắc Ám Tử Vệ có Hắc Ám Thiên Can Thân Thú phụ trợ đó.

Thanh âm lạnh lùng của Hắc Ám Thiên Cơ vang lên:

- Bây giờ không phải là lúc đi quản những tên tiểu tặc quang minh nữa, một khi Thánh Chiến bắt đầu, bọn chúng chắc chắn sẽ tới tiền tuyến, đến lúc đó chính ta sẽ đích thân tiêu diệt chúng. Nhiệm vụ của người là cam đoan toàn bộ tiếp tế được chuyển tới tiền tuyến nguyên vẹn.

- Vâng!

Lý Vĩnh Hạo cung kính đáp ứng sau đó quay người rời đi. Đưa mắt nhìn bóng lưng Lý Vĩnh Hạo biến mất, không biết vì cái gì, Hắc Ám Thiên Cơ toát ra thần sắc như trút một đòn gánh nặng, hần xoay người tiếp tục nhìn Hồng Liên Thiên Hỏa.

Ngay khi Lý Vĩnh Hạo xuất phát thì Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ vừa mới hủy diệt một cái thương khó tại Hắc Ám cứ điểm đã rời đi.

Sau khi chia tay với Nhung Khải Hoàn, Thiên Cơ sớm đã có kế hoạch. Lúc này Hồng Liên Thiên Hỏa chưa biến mất, không có Cơ Động phụ trợ, mấy người họ không thể nào trở lại Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục. Nếu đã vậy thì hãy tiếp tục tiến hành quấy rối tạo nên tổn thất cho Hắc Ám đại quân, sau khi Thánh chiến bắt đầu, Quang Minh đại quân cũng có thể nhẹ nhàng hơn.

Hắc Ám cứ điểm có bốn thương khó, Sáng Thế Lục Hợp phá hủy một cái, còn ba cái đã chuyển tới tiền tuyến. Nhưng cứ điểm Hắc Ám vẫn tồn tại, vật tư của mấy tháng vừa rời đều chuyển tới nơi này. Dù sao thì Liên minh phản kháng Thiên Cơ vẫn không thể hạn chế mọi con đường tiếp tế, bởi thế nên mấy tháng góp lại cũng miễn cưỡng tích trữ đủ hai cái thương khó.

Chủ lực hủy diệt vật tư thương khó lần này không phải Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ mà là Mạt Nhi. Đúng vậy! Chính là nàng, không thể nghi ngờ rằng việc hủy vật tư, lương thảo thì Ma Sư Hỏa Hệ chiếm ưu thế rất lớn.

Nhờ Lang Thiên Ý điều khiển Hậu Thổ chi châu. Một đám Quang Minh Thánh Đồ thần không biết quỷ không hay vào tiến vào thương khó. Về phần thương khó nào có vật tư thì tự nhiên là không làm khó được mọi người. Theo tốc độ lớn mạnh của Liên minh phản kháng Thiên Cơ, tin tức linh thông hơn trước kia, Mạt Nhi chỉ đi một chuyến thành thị gần nhất đã có toàn bộ tin tức cần.

Tiến vào thương khó vốn dĩ Thiên Cơ là để cho Mạt Nhi trực tiếp phóng hỏa thiêu đốt từ trong ra ngoài, bởi như vậy thì chờ địch nhân phát hiện ra thì vật tư trong đó đã bị thiêu đốt gần hết. Nhưng Mạt Nhi thấy nhiều vật tư như thế thì không đành lòng ra tay, dù sao bình dân bên trên Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục còn rất nghèo đói.

Các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ thương lượng một chút liền dùng ma khí trừ tồn của mình để dựng vật tư, sau đó mới để Mạt Nhi ra tay.

Trong khoảng thời gian này, Mạt Nhi sớm đã không còn là tiểu cô nương xảo trá có thực lực thấp kém nữa. Được Trần Tư Tuyên đồng ý, tình diện của Đinh Hỏa hệ Hắc Ám Tử Vệ để lại cho Cơ Động, còn tình hạch của Hắc Ám đảng xà thì cho Mạt Nhi, cộng thêm Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ chiếu cố. Không đến một năm tu vi của Mạt Nhi đột nhiên tăng mạnh tới cánh cửa Ngũ Quan. Thành tích ở tuổi này khiến cho các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ phải ngả mũ bái phục. Tốc độ ăn mòn của Đinh Hỏa ma lực cực nhanh, đợi đến lúc thủ vệ phát hiện thì các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ lập tức xuất thủ.

922. Chương 656: Gặp Mặt Lý Vĩnh Hạo

Nơi này chỉ có hai gã Tử Bào Đại Tế Ti tọa trấn, Hắc Ám Ma sư tầm một ngàn người. Sự sắp xếp này tất cả bởi vì Hồng Liên Thiên Hỏa, Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ tới rất đúng lúc. Dùng thực lực của họ, không khó để đối chiến với số lượng này, huống chi họ chỉ cần ngăn cản để vật tư trong kho hàng cháy hết là đủ.

Nếu không phải Thiên Cơ dùng ỏn làm chủ, sợ rằng hần đã chạy tới. Lúc đó Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ ngay cả nửa cái thương khó cũng không thể hủy diệt. Chỉ là mặc dù như vậy, số lượng Hắc Ám Ma Sư chết dưới tay họ đã hơn ba trăm người, một khóa Hắc Ám tinh diện cũng không thể lãng phí. Phương pháp lấy chiến tranh nuôi chiến tranh do Cơ Động sáng tạo đã được mọi người dùng tới lô hỏa thuần thanh.

Lúc các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ rời khỏi Hắc Ám Hắc Ám cứ điểm vẫn không quên dùng tới mấy cái Siêu Tắt Sát Kỹ, nếu không phải hai gã Tử Bào Đại Tế Ti thông minh, chỉ ở dưới bảo vệ cho đám Hắc Ám ma quân phóng thích ma kỹ chống cự thì tổn thất của chúng sẽ còn nghiêm trọng hơn.

Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ tỏ thành ý với Liên minh phản kháng Thiên Cơ cũng là bởi vì nguyên nhân là Mặt Nhi. Rời khỏi nơi này, trước tiên mọi người đem lương thực cướp đoạt đến thành thị gần đó giao cho Liên minh phản kháng Thiên Cơ xử lý, cùng lúc đó tin tức của Thiểm Lôi trực tiếp truyền tới, Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ dưới sự thống lĩnh của Lý Vĩnh Hạo đã chiếm giữ Hắc Ám cứ điểm, hơn nữa còn muốn gặp mặt họ một chút. Rời khỏi thành thị, Thiên Cơ đang cùng mọi người tụ tập một chỗ thương thảo ý đồ của Lý Vĩnh Hạo.

- Có phải đó là cái bẫy không?

Đưa ra câu hỏi là Miểu Miểu, kỳ thật không chỉ nàng, tất cả các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ nghe yêu cầu của Lý Vĩnh Hạo cũng sẽ nghĩ như vậy. Mắt nhìn Hồng Liên Thiên Hỏa sắp biến mất, ở thời điểm này Lý Vĩnh Hạo lại muốn gặp họ. Đúng là không thể không phòng. Tuy rằng Lý Vĩnh Hạo Lý Vĩnh Hạo là là hội trưởng của Liên minh phản kháng Thiên Cơ Liên minh phản kháng Thiên Cơ, nhưng có trời mới biết hắn có thể đặt một cái bẫy cùng Hắc Ám Thiên Cơ một mẻ hốt gọn họ hay không?

Nếu có Cơ Động ở đây, mọi người còn có thể thử một phen, nhưng hiện tại tất cả phải càng thêm cẩn thận, huống chi nếu Hắc Ám Thiên Cơ đã tới cộng thêm sự giúp đỡ của Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ thì mọi người còn lâm vào nguy hiểm hơn cả đối mặt với Hắc Ám Tử Vệ.

Nghe Miểu Miểu hỏi, Đỗ Hình Nhi lập tức phụ họa:

- Ta cũng nghĩ nó là bẫy, chúng ta cần phải cẩn thận thì tốt hơn. Lý Vĩnh Hạo muốn gặp chúng ta, khẳng định không có chuyện gì tốt. Chúng ta có thể nói chuyện gì với hắn chứ? Thiên Cơ, người nghĩ sao?

Thiên Cơ nhìn mọi người rồi trầm giọng nói:

- Ta nghĩ, nếu như Cơ Động gặp tình huống này, hắn sẽ giải quyết như thế nào?

Lang Thiên Ý trầm giọng nói:

- Thiếu chủ đã từng nói sẽ để cho Lý Vĩnh Hạo chứng kiến thành ý muốn hợp tác của chúng ta. Không hề nghi ngờ, khi chúng ta thi triển Sáng Thế Lục Hợp thì nó đã thành công. Mà khi chúng ta giết chết tất cả Hắc Ám Tử Vệ cùng Hắc Ám Thiên Can Thần Thú, thành ý đó càng thêm vững chắc. Lý Vĩnh Hạo là thủ lĩnh của phản kháng Thiên Cơ, hắn cũng rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Bởi tên này sẽ không hi vọng Hắc Ám đại quân thống nhất toàn bộ thế giới, nếu như vậy với hắn mà nói không có bất kỳ chỗ tốt.

- Hắn sẽ ước chúng ta và Hắc Ám Thiên Cơ lưỡng bại câu thương. Thế cho nên ở tình huống này, hắn không thể đặt bẫy chúng ta, bởi vì đối với tình cảnh của hắn sẽ không có chỗ nào tốt. Xét mặt khác, dù sao Hắc Ám đại quân hiện tại vẫn trên cơ Quang Minh đại quân. Nếu thiếu đi chúng ta thì thắng lợi càng thêm rõ ràng, vì vậy, ta cho rằng đây không phải là cái bẫy.

Phân tích của Lang Thiên Ý hiển nhiên có lý hơn Miểu Miểu cùng Đỗ Hình Nhi, những Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ khác nhao nhao đồng ý. Xác thực, từ phân tích trên lý luận thì nếu như Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ bị toàn diệt sẽ không có một chỗ tốt đối với Lý Vĩnh Hạo. Nếu như không có Phát Thụy có lẽ Lý Vĩnh Hạo còn có thể ôm hi vọng với Hắc Ám Thiên Cơ, nhưng sự xuất hiện của Phát Thụy đã phá nát kỳ vọng cuối cùng của hắn. Hắc Ám Thiên Cơ lại không phải người ngu. Cho dù hắn có lãnh huyết như thế nào thì thời điểm lựa chọn người thừa kế sẽ chọn nhi tử của mình mà không phải Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ có khả năng ảnh hưởng tới sự thống trị của mình.

Điều Khiêm Thư nói:

- Ta đồng ý với ý kiến của Lang Thiên Ý, nhưng cũng không loại trừ khả năng Lý Vĩnh Hạo phục kích chúng ta, mọi người không nên quên hiện tại Hồng Liên Thiên Hỏa tùy thời có thể dập tắt. Dưới loại tình huống này, chúng ta không trọng yếu bằng thánh chiến ở tiền tuyến. Nếu ta là hắn thì sẽ ở tiền tuyến chuẩn bị nghênh chiến. Không nói tới thực lực Thánh cấp đỉnh phong, mà hắn còn là hạch tâm của Hắc Ám đại quân, nếu như đại chiến bắt đầu mà không có hắn thì sẽ khiến cho khí thế của Hắc Ám đại quân sa sút. Hơn nữa, chỉ cần Thánh Chiến bắt đầu, hắn sẽ không sợ chúng ta không đi tiền tuyến. Ngay cả Hắc Ám thần miểu,

Hắc Âm Thiên Cơ cũng bỏ qua thì vào thời khắc trọng yếu này, hẳn chắc chắn sẽ không thể phân tâm đi đối phó chúng ta. Ngoài ta, nếu như ta đoán không sai thì chuyện Hắc Âm Tử Vệ bị toàn diệt đã gây tổn thương lớn cho hắn, hắn đã không đủ sức làm gây sóng gió gì nữa. Vì vậy, ta nghĩ chúng ta nên đi gặp Lý Vĩnh Hạo. Thiên Cơ! Người quyết định đi.

Thiên Cơ Nhân từ mi tâm của Thiên Cơ lặng yên hiện ra, hào quang chợt lóe lên rồi biến mất, Thiên Cơ chậm rãi gật đầu, trầm giọng nói:

- Chúng ta đi!

Thông qua linh hồn cảm ứng, hắn có thể biết trước việc này là họa hay phúc, kết quả đương nhiên là tốt.

Một ngày sau.

Trong một tửu quán tại thành thị cách Hắc Âm cứ điểm không xa, Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ lặng lẽ chờ đợi. Họ tới từ rất sớm, nhờ thành ý trước đó và cộng với đại lượng lương thực lần này đưa tặng cho Liên minh phản kháng Thiên Cơ, họ đã có tin tức chuẩn xác để ước định ngày hẹn gặp. Thiếu Cơ Động cùng Trần Tư Tuyền nên họ không thể thiết lập truyền tống pháp trận, nhưng dù vậy mọi người cũng đã tìm hiểu tình huống chung quanh rõ ràng. Dù sao thì hiện tại các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đều là cường giả Cửu Quan, tu vi của bọn hắn các ma sư cửu quan bình thường khó mà sánh nổi. Ưu thế của các Thiên Can Thánh Đồ chính là ma lực của bọn hắn tinh thuần hơn Ma Sư bình thường. Chỉ cần không phải Hắc Âm Thiên Cơ dẫn theo Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ, bọn họ sẽ không phải sợ hãi.

- Đến rồi!

Ánh mắt Thiên Cơ hơi nheo lại, các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cũng bắn ra những tia sáng lợi hại.

Tiếng bước chân từ bên ngoài tửu quán vang lên, Lý Vĩnh Hạo mặc một cái đầu bông màu đen (kiểu áo choàng đen có mũ trùm đầu) bước nhanh tới ngồi xuống trước mặt Thiên Cơ. Làm cho Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ kinh ngạc là tên này chỉ đi một mình, không có thủ hạ đi theo.

- Xem ra các hạ rất có lòng tin.

Thiên Cơ thản nhiên nói.

Lý Vĩnh Hạo quét một vòng, hắn không ngờ xuất hiện trước mặt mình nhiều Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ như thế. Trước đó Liên minh phản kháng Thiên Cơ không đưa tin tức nhân số cụ thể cho hắn. Bất quá, hắn rất nhanh đã buông lỏng, bởi vì không thấy Cơ Động trong đám này.

- Cơ Động không có tới sao?

Vĩnh Hạo hồ hững hờ.

Thiên Cơ nói:

- Ta sẽ đại diện toàn quyền hắn, hắn có chuyện của mình. Thánh Chiến sắp bắt đầu, ta nghĩ chúng ta sẽ không cần phải che giấu điều gì.

Ánh mắt Lý Vĩnh Hạo khẽ thay đổi, hắn nhìn thẳng vào Thiên Cơ, dường như muốn tìm hiểu điều huyền bí gì đó trong nội tâm của hắn. Đáng tiếc muốn từ người có tu vi linh hồn cao như Thiên Cơ có được điều gì là vô ích. Cơ Động đã chết trong trận chiến với Hắc Âm Tử Vệ? Ý nghĩ này khiến trong lòng Lý Vĩnh Hạo bồi hồi và ba động. Nếu như Cơ Động thật sự đã bị chết cũng chưa chắc ảnh hưởng tới kế hoạch của hắn. Bởi vì ở trong mắt hắn chỉ có Cơ Động mới có thể dẫn đầu Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ chống lại Hắc Âm Thiên Cơ.

- Ta nghĩ chúng ta không cần nói thêm nữa.

Vừa nói Lý Vĩnh Hạo đã đứng lên, muốn đi ra ngoài.

Thiên Cơ không có ngăn trở hắn, chỉ im lặng nhìn hắn đi ra phía ngoài, từng luồng quang mang lóe lên trong mắt các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ. Lý Vĩnh Hạo tuy mạnh, nhưng hiện tại chính thể thực lực của các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ còn mạnh hơn cả Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ, dùng tu vi của bọn họ, chỉ cần xuất thủ toàn lực, Lý Vĩnh Hạo căn bản không có khả năng chạy trốn.

Lý Vĩnh Hạo đi tới cửa vẫn không thấy sau lưng phát ra thanh âm gì, thậm chí không có nửa phần ma lực ba động xuất hiện, phải biết hắn đưa lưng về phía Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, nhưng lúc nào cũng cực kỳ cẩn thận cảm thụ biến hóa sau lưng. Dừng bước, Lý Vĩnh Hạo quay đầu nhìn về phía Thiên Cơ, hắn phát hiện Thiên Cơ Thiên Cơ cũng đang bình tĩnh nhìn mình.

- Ta cần Cơ Động ở đây, hắn còn sống thì chúng ta sẽ nói chuyện hợp tác. Hắn đã để ta thấy được nội tình các người hợp tác cùng chúng ta. Nhưng mà nếu như không có hắn thì cho dù kế hoạch gì cũng không có ý nghĩa. Điểm này có lẽ các người cũng hiểu.

Nghe Lý Vĩnh Hạo nói, Thiên Cơ chậm rãi đứng lên, tay phải nâng lên, chậm rãi đặt lên trán mình, Thiên Cơ Nhân xuất hiện, Thiên Cơ trang nghiêm nói:

- Ta dùng danh nghĩa của Thiên CỐ thề, Quang Minh Thiên Can Thánh vương Cơ Động còn sống, hơn nữa thực lực chỉ tăng chứ không giảm, nếu như có nửa câu nói sai, quang minh sẽ bị lật đổ.

Trong chớp lát, một đạo kim quang từ bên trong Thiên Cơ Nhân lóe lên không trung rồi biến mất.

Lý Vĩnh Hạo là người biết nhìn hàng, hắn biết đây là khế ước thệ ngôn, một ma sư bình thường rất khó hạ thệ ngôn, hơn nữa thệ ngôn này còn do Quang Minh Thiên Cơ phát ra, cho dù hắn không có tu vi cường đại, nhưng trên hai phiên đại lục Quang Minh cùng Hắc Ám, hắn cùng cấp bậc với Hắc Ám Thiên Cơ. Điều này khiến cho Lý Vĩnh Hạo không thể không tin.

Trên thực tế, Cơ Động xác thực còn sống, tu vi mạnh hơn trước nhiều. Vấn đề là khi bọn họ rời đi, Cơ Động vẫn chưa tỉnh lại, trong thệ ngôn của Thiên Cơ không đề cập tới chuyện Cơ Động tham gia Thánh Chiến...nói cách khác giống như là chơi chữ, chỉ là Lý Vĩnh Hạo không thể không tin.

Nhìn Thiên Cơ, ánh mắt Lý Vĩnh Hạo rốt cục đã xảy ra một ít biến hóa, khuôn mặt Lý Vĩnh Hạo trở nên nhu hòa hơn, hắn gật đầu nói:

- Nếu đã vậy, ta tin tưởng chúng ta còn có chuyện để đàm luận. Các vị cũng nên biết, thân là một thành viên của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, ta tuyệt không hi vọng Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục chúng ta bị Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục các người thống trị. Bởi vậy bất luận như thế nào, ta đều khó có khả năng giúp đỡ các người đối phó Hắc Ám đại quân. Liên minh phản kháng Thiên Cơ của chúng ta chỉ phản kháng Hắc Ám Thiên Cơ, chúng ta đều là nhân loại, nhưng từ ý nào đó mà nói, chúng ta lại thuộc về hai chủng tộc bất đồng. Vì thế mà ta có hai điều kiện tiên quyết. Thứ nhất: trụ cột đàm luận, phải cam đoan Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục an toàn, thứ hai, chính là Hắc Ám Thiên Cơ phải chết. Chỉ khi hắn chết ta mới dùng tư nguyên trong tay thống nhất Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, cải thiện cục diện dân chúng lầm than hiện giờ.

- Thành ý của chúng ta là bên trong Hắc Ám cứ điểm, còn có một cái thương khố chứa quân giới cùng lương thảo, lần này Hắc Ám Thiên Cơ sai ta đến đây để vận chuyển nó tới tiền tuyến. Ta sẽ không mang chúng tới tiền tuyến, mà dùng để trợ giúp dân chúng chịu khổ. Mà thành ý của các người chính là giết chết Hắc Ám Thiên Cơ. Chỉ cần Hắc Ám Thiên Cơ chết, hết thấy thì đều đơn giản, dùng lực lượng Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ các người lại cộng thêm của Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ chúng ta chúng ta, có hai mươi kiện thần khí Quang Minh cùng Hắc Ám, chúng ta hoàn toàn có khả năng tái hiện đỉnh phong của Thánh Đồ đời thứ nhất trên Thánh Tà Đảo. Có lẽ thực lực của chúng ta không bằng Thánh Đồ đời thứ nhất, nhưng Thánh tà đảo có sẵn, chỉ cần sáng tạo ra pháp trận thì không quá khó khăn. Một khi ngăn cách hai phiên đại lục, hòa bình sẽ xuất hiện, bình dân sẽ không phải chịu cảnh chiến tranh mà tử vong. Về phần sau đó chúng ta cũng không biết, nhưng ở thế hệ Thánh Đồ chúng ta mà nói đã làm cực hạn.

Đến đây, Lý Vĩnh Hạo dừng lại một chút rồi trầm giọng nói:

- Đây là thành ý mà ta có thể làm, ta tin tưởng các vị cũng có thể cảm nhận được thành ý của ta, hãy cẩn thận cân nhắc.

Trong mắt Lý Vĩnh Hạo lộ ra vẻ chân thành nhìn Thiên Cơ, Hắc Ám Thiên Can Thánh vương thoát nhìn cực kỳ thành khẩn giống như đang nói hắn rất có thành ý.

Thiên Cơ im lặng nhìn Lý Vĩnh Hạo, chậm rãi gật nhẹ đầu:

- Các hạ xác thực rất có thành ý, nhưng các hạ làm thế nào để cam đoan sau khi Hắc Âm Thiên Cơ bị chúng ta giết chết?

923. Chương 657: Hồng Liên Thiên Hỏa Biến Mất. (1)

Ánh mắt của Thiên Cơ không sắc bén như Lý Vinh Hạo, nhưng sự tỉnh táo thì không ai sánh bằng. Một câu hỏi vừa ra, khí chất toàn thân hắn dường như cũng phát sinh biến hóa cực đại.

Lý Vinh Hạo thần nhiên nói:

- Ta nghĩ các vị hiểu ta tới đây là thành ý của ta mà không phải hứa hẹn. Loại chuyện như lời hứa, ta chưa bao giờ tin, ta chỉ tin vào thực lực. Các hạ không có khí phách như Cơ Động, nếu như là Cơ Động, hẳn nhất định sẽ không hỏi ta những lời này, hẳn sẽ dùng hành động và thực lực để chứng minh, tới cuối cùng ta căn bản không có cơ hội vi phạm quy tắc.

Lời của Lý Vinh Hạo khiến Thiên Cơ không khỏi nhú mày, mấu chốt là kẻ này nói không sai, luận khí phách mình xác thực không bằng Cơ Động. Chủ nhân ah! Người nhất định phải tỉnh lại, không có người, Quang Minh Thánh Đồ không còn là Quang Minh Thánh Đồ nữa rồi.

Trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng Thiên Cơ hiển nhiên là không muốn chịu thiệt, hắn trầm giọng nói:

- Đã như vậy, chúng ta cứ dựa theo lời các hạ. Chúng ta cũng rất có thành ý, nhưng kết cục cuối cùng như thế nào không phải hiện tại có thể đoán trước. Tất cả đều phải chờ tới ngày đó mới biết được.

Lý Vinh Hạo chậm rãi gật nhẹ đầu:

- Được. Chúng ta chờ ngày đó...Các vị, bảo trọng!

Nói xong câu đó, hắn xoay người rời đi, trong nháy mắt đã biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Cho tới lúc này, thời gian Lý Vinh Hạo gặp mặt các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ rất ngắn, nhưng song phương đều rõ ràng một đáp án: tình huống của Thánh Chiến hiện tại rất khó nói. Nếu như đến lúc đó, Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ thật có thể đánh chết Hắc Âm Thiên Cơ, như vậy khả năng hợp tác rất cao. Nhưng phải nhớ rằng giống như Lý Vinh Hạo từng nói, sau khi đánh chết Hắc Âm Thiên Cơ, thực lực của hai bên phải ngang nhau. Chỉ có như vậy mới đảm bảo lực lượng Thánh Đồ song phương khôi phục bình thường cho Thánh Tà đảo. Nhưng cân đối này có thể thực hiện sao?

Bất quá Lý Vinh Hạo đến, ít nhất đã nói rõ cho Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ một chuyện: khi bọn họ đối phó với Hắc Âm Thiên Cơ, Lý Vinh Hạo cùng Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ rất có thể là ai cũng không giúp. Hắc Âm Thiên Cơ không còn sự trợ giúp của Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ, hẳn sẽ trở thành kẻ thân cô thế cô, muốn đối phó hiển nhiên sẽ dễ dàng hơn. Đương nhiên, cho dù vậy hắn vẫn là một cường giả tu vi Thánh cấp đỉnh phong, chính thể thực lực của hắn không thể xem thường.

Ngày hôm sau, sau khi hai bên gặp mặt, Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ tiếp tục “hỏi thăm” cứ điểm của Hắc Âm, chỉ có điều, lúc này họ bí mật hơn rất nhiều. Lý Vinh Hạo đem phòng tuyến cuối cùng biến thành một cái thương khố, vì thế họ không mất bao nhiêu sức lực đã thành công. Các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ nhờ trừ tồn ma khí của Liên minh phản kháng Thiên Cơ chuyển mọi vật dụng trong thương khố đi. Bằng vào số lương thực này cũng đủ để cứu vớt đại lượng binh dân trên Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục.

Về phương diện thống trị, kể cả Lý Vinh Hạo hay là phụ Thiểm Nhạc Liên minh phản kháng Thiên Cơ đều giỏi hơn Hắc Âm Thiên Cơ không biết bao nhiêu lần. Sau khi khống chế đại bộ phận Hắc Âm Ngũ Hành đại lục, Liên minh phản kháng Thiên Cơ bắt đầu tổ chức dân chúng sản xuất cùng trồng trọt, cố gắng giúp mọi người vượt qua cơn đói. Chỉ chờ tới lúc lương thực chuyển tới, nạn đói ở các nơi trên Hắc Âm Ngũ Hành đại lục mới được ngăn chặn hiệu quả. Đương nhiên, muốn Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục khôi phục nguyên khí thì còn cả một quãng đường rất dài.

Lý Vinh Hạo cùng Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ cũng không nóng lòng phản hồi tiền tuyến, chỉ đem tin tức truyền cho Hắc Ám Thiên Cơ, nói cho hắn biết sau khi Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ đến cứu viện Hắc Ám cứ điểm thì thương khổ nơi này đã bị khoáng sạch. Nhân số nhân số Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ còn lại nhiều hơn hẳn tưởng tượng, hiện giờ hắn đang dẫn đầu Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ toàn lực đuổi giết, hi vọng có thể xóa sổ những dị số này.

Lý Vinh Hạo thực hiện vô cùng gọn ghẽ, hơn nữa, một điểm trọng yếu nhất là Thánh Chiến sắp bắt đầu, Hắc Ám Thiên Cơ căn bản không có khả năng rời tiền tuyến tới nơi này xem xét tình huống. Hắn thông qua Liên minh phản kháng Thiên Cơ nói cho Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, ít nhất bắt đầu Thánh Chiến họ sẽ không xuất hiện trên chiến trường để các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ nắm chặt thời gian.

Tin tức này khiến cho các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ không thể cao hứng nổi, bởi Thánh vương của họ chưa trở về.

Hồng Liên Thiên Hỏa vẫn lặng lẽ thiêu đốt, ở thời điểm này Thánh Tà Đảo đang bắt đầu giương cung bạt kiếm. Ai cũng không biết Hồng Liên Thiên Hỏa sẽ biến mất vào lúc nào, một khi nó được dập tắt thì Thánh Chiến sẽ toàn diện bộc phát. Tới lúc đó, không chỉ đơn giản là sinh linh đồ thần mà tất cả mọi người đều bị cuốn vào vòng xoáy chiến tranh này.

Thánh Tà Đảo như một cái cối xay thịt cự đại, thắng bại của song phương được quyết định ở nơi này. Toàn bộ thế giới dường như tập trung vào trên Thánh Tà Đảo.

Ban đêm, không khí trong lành khoan khoái, lúc này hoàn cảnh trên Thánh Tà Đảo tốt hơn sau khi Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới buông xuống. cơ hồ mỗi ngày đều có ánh nắng tươi sáng, cho dù là trời mưa, mặt trời cũng vẫn lơ lửng giữa không trung. Có lẽ là do Hồng Liên Thiên Hỏa mà mây đen không thể hình thành trên không trung Thánh Tà Đảo.

Màn lửa màu đỏ diễm lệ bốc cháy lúc này đã mờ đi nhiều, xuyên thấu qua hỏa màn, thậm chí đã có thể nhìn thấy cảnh tượng ở đối diện. Ma lực của Chung Cực Tất Sát Kỹ rốt cục sắp suy kiệt rồi. Ba động hỏa nguyên tố bên trong không khí trở nên kịch liệt hơn, hồng quang trên không trung dần dần tán đi.

924. Chương 657: Hồng Liên Thiên Hỏa Biến Mất. (2)

Cảnh tượng kỳ dị này đồng thời dẫn tới sự chú ý của song phương. Mặc dù là ban đêm, nhưng Quang Minh đại quân đã lập tức triển khai hành động. Hơn vạn tên Ma Sư phát hiện biến cố đã tổ chức mười người một tổ, chỉnh tề xếp thành một hàng, sau đó đưa mắt nhìn về phía Hồng Liên Thiên Hỏa. Người phía sau đặt tay lên vai người phía trước, ngũ hành tương sinh tuần hoàn bắt đầu thúc dục. Hồng Liên Thiên Hỏa xảy ra dị tượng khiến mọi người đều hiểu nó sắp biến hóa.

Bên phía Hắc Ám đại quân tự nhiên cũng sẽ không ngồi im.

Hắc Ám Thiên Cơ im im lặng lặng đứng ở phía trước nhất, cũng chỉ có một mình hắn nhìn Hồng Liên Thiên Hỏa. Phát Thụy đứng ở bên cạnh hắn, đằng sau chính là mấy vạn Hắc Ám ma quân. Cho dù Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ tại Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục đã quấy rối rất nhiều, nhưng hiện giờ số lượng Hắc Ám ma quân vẫn đạt tới bốn vạn, đồng thời còn có hơn mười vạn quân dự bị Hắc Ám ma quân ở hậu phương.

Bọn họ mặc trọng giáp mang theo lợi khí chiến tranh tạo thành một phương trận kiên cố, trong khoảng thời gian ngắn, đại quân song phương đã bắt đầu chuẩn bị chiến đấu.

Ông!!!

Đột nhiên Hồng Liên Thiên Hỏa kịch liệt rung động, một tầng quang vân thủy ba đỏ đậm truyền ra, trong chớp lát cả Thánh Tà Đảo đều phát sáng. Từ phía xa, nó như một cái màn che của sân khấu cực lớn đang cuốn lên, hỏa nguyên tố đậm đặc trên không trung ba động xua đuổi những nguyên tố của thuộc tính khác. Chung Cực Tất Sát Kỹ chấn ngang Thánh Tà Đảo hơn bốn năm rốt cục hóa thành một trảng hồng vân lơ lửng trên không chiếu sáng Thánh Tà Đảo, đồng thời ngăn cách của song phương lặng yên biến mất.

Bất luận là Quang Minh hay là Hắc Ám, sau một khắc khi Hồng Liên Thiên Hỏa biến mất, không ai có hành động thiếu suy nghĩ. Song phương không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn hồng sắc quang mang không

ngừng khuếch tán trên không trung.

Sát khí giống như sóng ngầm ba động mãnh liệt, cho dù sát khí Sát Thần Tu Phổ Nhược Tư trước kia cũng không thể bằng mấy trăm vạn Hắc Âm cùng Quang Minh đại quân trộn lẫn với nhau. Song phương đều phát hiện quân đội trên chiến trường vượt qua 300 vạn. Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục kỳ thật vẫn còn có thể huy động thêm, bởi vì bọn họ còn có đại lượng hậu cần tiếp tế. Về phương diện này, Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục vốn cũng có rất nhiều, chỉ có điều lúc trước Sáng Thế Lục Hợp hủy diệt sáu thương khó đã kéo theo mấy trăm vạn hậu cần tiếp tế.

Nếu như nhìn trên không trung xuống, có thể thấy rõ Quang Minh đại quân cùng Hắc Âm đại quân phân biệt rõ ràng. Quang Minh đại quân đại bộ phận địa phương đều trống trải, căn bản không có thực vật. Mà bên Hắc Âm đại quân, ngoại trừ quân đội thì tràn ngập một màu xanh lá. Điều này là do Sáng Thế Lục Hợp đem lại.

Trên mảnh đất trống đất trống chính giữa, hào khí song phương đông cứng. Hai phe Ma Sư đều ngưng tụ ma lực, khí thể từ căn đối bắt đầu xuất hiện chênh lệch, Quang Minh đại quân rõ ràng bị áp chế. Ba động ma lực bên Hắc Âm đại quân càng lúc càng bành trướng, uy áp lẫm lẫm ác liệt phô thiên cái địa làm cho đại quân Quang Minh đều có cảm giác không thể thở nổi.

Thống soái Quang Minh liên quân - Bình Đẳng Vương Cơ Vân Sinh đứng ở phía trước nhất đội ngũ. Sắc mặt hắn rất khó coi, thậm chí hô hấp đều có chút không ổn định. Không chỉ hắn, các tướng lĩnh bên cạnh cũng thế mà các cường giả Ma Sư liên hợp trưởng lão hội cũng vậy, trái tim mọi người đập nhanh hơn rất nhiều.

Mấy trăm vạn đại quân lâm vào cục diện giằng co, đừng nói là mấy người họ, mà tất cả mọi người hai phe nơi này đều chưa từng gặp. Hào khí đó căn bản không phải Ma Sư có khả năng đối kháng với nhau. Có thể nói, giờ khắc này mọi người đều đắm chìm bên trong áp lực mênh mông, tràn diện hùng vĩ như thế làm cho mỗi người đều có chút ngây ngốc. Tình huống như vậy cũng xuất hiện bên phía Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục, đây cũng là nguyên nhân trọng yếu sau khi Hồng Liên Thiên Hỏa tán đi, ai cũng không có động thủ biến mất. Nói trắng ra cả hai phe đều ngỡ ngàng chưa lấy lại tinh thần.

Nghe tựa hồ có vẻ hơi khó tưởng tượng, nhưng trên thực tế thì là như thế. Ngày thường thao luyện mấy trăm vạn đại quân thì không có cảm giác gì quá khác biệt, nhưng mà một khi giằng co với mấy trăm vạn đại quân địch nhân thì áp lực từ ma lực của mấy vạn ma sư. Ai dám nói mình có thể giữ bình tĩnh?

Tiếng thở hào hển của mỗi người cơ hồ truyền khắp toàn bộ chiến trường. Hồng sắc quang mang trên bầu trời dần dần rút đi, nhưng hỏa nguyên tố lại càng thêm dày đặc.

Một bên ưu thế tuyệt đối về số lượng và đẳng cấp ma lực. Hơn vạn Ma Sư Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục tuy rằng đều sử dụng Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp, nhưng Ma Sư đối phương nhiều gấp bốn lần họ. Hơn nữa, Ma Sư Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục có cả nhị quan, tam quan. Mà Ma Sư Ma Sư Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục đều từ tứ quan trở lên.

Đây không phải là chỉ chênh lệch số lượng bốn lần, nếu như so sức chiến đấu thì có thể nói thực lực Ma Sư Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục gần như là gấp 10 lần Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục. Điều này còn chưa tính tới cao tầng của ma sư hai bên cùng với Hắc Âm Thiên Cơ là cường giả Thánh cấp đỉnh phong.

TCơ Vân Sinh chậm rãi giơ tay lên, tình huống như vậy không thể lại tiếp tục nữa. Nếu để cho ma lực đối phương áp chế càng ngày càng rõ ràng, chỉ sợ hơn vạn Ma Sư chưa chiến đấu sẽ bị khí thể đối phương hoàn toàn áp đảo. Đó không phải là kết quả mà hắn muốn.

Đúng lúc này, một tiếng rít phá ra từ bên người Cơ Vân Sinh, hơn sáu trăm vạn đại quân trên chiến trường vô cùng yên tĩnh vì thế thanh âm này đồng thời hấp dẫn chú ý của song phương.

Một đạo lục sắc quang mang từ sau lưng Cơ Vân Sinh phóng lên trời, sinh mệnh khí tức làm cho hỏa nguyên tố trong không khí vốn đã nồng đậm lại càng thêm đậm đặc. Ngay sau đó, bên phía Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục đột nhiên sáng lên, một thân ảnh khổng lồ lừng lừng yên phiêu phù trên bầu trời.

Tổng cộng có mười đạo thân ảnh xuất hiện trên không trung, đúng là thập đại Quang Minh Thiên Can thần thú: Giáp Mộc thần thú Thanh Long, Ất Mộc thần thú, Bính Hỏa thần thú Chu Tước, Đinh Hỏa thần thú

đăng xà, Mậu Thổ thần thú Thiên Không, Kỷ Thổ Thần thú Thiên Ất, Canh Kim thần thú Bạch Hổ, Tân Kim Thần thú Thái Âm, Nhâm Thủy Thần thú Thiên Hậu và Quý Thủy thần thú Huyền Vũ.

Khí tức của Thập đại Thiên Can thần thú trong chốc lát hình thành thập thải quang màn cái cự đại trên bầu trời, chúng không chỉ là thần thú tu vi tương đương Thánh cấp. Mà chúng còn là biểu tượng Đồ Đằng của thập đại ma lực Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục. Một khắc này khi chúng xuất hiện, toàn bộ đại quân Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục giống như bị kích thích, nguyên bản tinh thần đang bị áp chế trở nên phấn chấn. Cảm thụ được khí tức thập đại Thiên Can thần thú, Quang Minh ma sư bắt đầu đề thăng ma lực bản thân lên tới cực hạn.

Phát Thụy đứng bên cạnh Hắc Ám Thiên Cơ chứng kiến khoe mắt hấn hơi giật giật, không hề nghi ngờ nếu như ở thời điểm này, Hắc Ám Thiên Can Thần Thú có thể xuất hiện thì cục diện trước đó vẫn sẽ bảo trì. Nhưng mà Hắc Ám Thiên Can Thần Thú còn có thể xuất hiện sao?

925. Chương 657: Hồng Liên Thiên Hỏa Biến Mất. (2)

Cảnh tượng kỳ dị này đồng thời dẫn tới sự chú ý của song phương. Mặc dù là ban đêm, nhưng Quang Minh đại quân đã lập tức triển khai hành động. Hơn vạn tên Ma Sư phát hiện biến cố đã tổ chức mười người một tổ, chỉnh tề xếp thành một hàng, sau đó đưa mắt nhìn về phía Hồng Liên Thiên Hỏa. Người phía sau đặt tay lên vai người phía trước, ngũ hành tương sinh tuần hoàn bắt đầu thúc dục. Hồng Liên Thiên Hỏa xảy ra dị tượng khiến mọi người đều hiểu nó sắp biến hóa.

Bên phía Hắc Ám đại quân tự nhiên cũng sẽ không ngồi im.

Hắc Ám Thiên Cơ im im lặng lặng đứng ở phía trước nhất, cũng chỉ có một mình hấn nhìn Hồng Liên Thiên Hỏa. Phát Thụy đứng ở bên cạnh hấn, đằng sau chính là mấy vạn Hắc Ám ma quân. Cho dù Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ tại Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục đã quấy rối rất nhiều, nhưng hiện giờ số lượng Hắc Ám ma quân vẫn đạt tới bốn vạn, đồng thời còn có hơn mười vạn quân dự bị Hắc Ám ma quân ở hậu phương.

Bọn họ mặc trọng giáp mang theo lợi khí chiến tranh tạo thành một phương trận kiên cố, trong khoảng thời gian ngắn, đại quân song phương đã bắt đầu chuẩn bị chiến đấu.

Ông!!!

Đột nhiên Hồng Liên Thiên Hỏa kịch liệt rung động, một tầng quang vân thủy ba đồ đậm truyền ra, trong chốc lát cả Thánh Tà Đảo đều phát sáng. Từ phía xa, nó như một cái màn che của sân khấu cực lớn đang cuộn lên, hỏa nguyên tố đậm đặc trên không trung ba động xua đuổi những nguyên tố của thuộc tính khác. Chung Cực Sát Sát Kỳ chắn ngang Thánh Tà Đảo hơn bốn năm rốt cục hóa thành một tròng hồng vân lơ lửng trên không chiếu sáng Thánh Tà Đảo, đồng thời ngăn cách của song phương lặng yên biến mất.

Bất luận là Quang Minh hay là Hắc Ám, sau một khắc khi Hồng Liên Thiên Hỏa biến mất, không ai có hành động thiếu suy nghĩ. Song phương không hẹn mà cùng ngừng đầu nhìn hồng sắc quang mang không ngừng khuếch tán trên không trung.

Sát khí giống như sóng ngầm ba động mãnh liệt, cho dù sát khí Sát Thần Tu Phổ Nhược Tư trước kia cũng không thể bằng mấy trăm vạn Hắc Ám cùng Quang Minh đại quân trộn lẫn với nhau. Song phương đều phát hiện quân đội trên chiến trường vượt qua 300 vạn. Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục kỳ thật vẫn còn có thể huy động thêm, bởi vì bọn họ còn có đại lượng hậu cần tiếp tế. Về phương diện này, Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục vốn cũng có rất nhiều, chỉ có điều lúc trước Sáng Thế Lục Hợp hủy diệt sáu thương khó đã kéo theo mấy trăm vạn hậu cần tiếp tế.

Nếu như nhìn trên không trung xuống, có thể thấy rõ Quang Minh đại quân cùng Hắc Ám đại quân phân biệt rõ ràng. Quang Minh đại quân đại bộ phận địa phương đều trống trải, căn bản không có thực vật. Mà bên Hắc Ám đại quân, ngoại trừ quân đội thì tràn ngập một màu xanh lá. Điều này là do Sáng Thế Lục Hợp đem lại.

Trên mảnh đất trống đất trống chính giữa, hào khí song phương đông cứng. Hai phe Ma Sư đều ngưng tụ ma lực, khí thể từ cán đối bắt đầu xuất hiện chênh lệch, Quang Minh đại quân rõ ràng bị áp chế. Ba động

ma lực bên Hắc Âm đại quân càng lúc càng bành trướng, uy áp lẫm lẫm ác liệt phô thiên cái địa làm cho đại quân Quang Minh đều có cảm giác không thể thở nổi.

Thống soái Quang Minh liên quân - Bình Đẳng Vương Cơ Vân Sinh đứng ở phía trước nhất đội ngũ. Sắc mặt hắn rất khó coi, thậm chí hô hấp đều có chút không ổn định. Không chỉ hắn, các tướng lĩnh bên cạnh cũng thế mà các cường giả Ma Sư liên hợp trưởng lão hội cũng vậy, trái tim mọi người đập nhanh hơn rất nhiều.

Mấy trăm vạn đại quân lâm vào cục diện giằng co, đừng nói là mấy người họ, mà tất cả mọi người hai phe nơi này đều chưa từng gặp. Hào khí đó căn bản không phải Ma Sư có khả năng đối kháng với nhau. Có thể nói, giờ khắc này mọi người đều đắm chìm bên trong áp lực mênh mông, tràn diện hùng vĩ như thế làm cho mỗi người đều có chút ngây ngốc. Tình huống như vậy cũng xuất hiện bên phía Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục, đây cũng là nguyên nhân trọng yếu sau khi Hồng Liên Thiên Hỏa tán đi, ai cũng không có động thủ biến mất. Nói trắng ra cả hai phe đều sợ hãi chưa lấy lại tinh thần.

Nghe tựa hồ có vẻ hơi khó tưởng tượng, nhưng trên thực tế thì là như thế. Ngày thường thao luyện mấy trăm vạn đại quân thì không có cảm giác gì quá khác biệt, nhưng mà một khi giằng co với mấy trăm vạn đại quân địch nhân thì áp lực từ ma lực của mấy vạn ma sư. Ai dám nói mình có thể giữ bình tĩnh?

Tiếng thở hào hển của mỗi người cơ hồ truyền khắp toàn bộ chiến trường. Hồng sắc quang mang trên bầu trời dần dần rút đi, nhưng hỏa nguyên tố lại càng thêm dày đặc.

Một bên ưu thế tuyệt đối về số lượng và đẳng cấp ma lực. Hơn vạn Ma Sư Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục tuy rằng đều sử dụng Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp, nhưng Ma Sư đối phương nhiều gấp bốn lần họ. Hơn nữa, Ma Sư Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục có cả nhị quan, tam quan. Mà Ma Sư Ma Sư Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục đều từ tứ quan trở lên.

Đây không phải là chỉ chênh lệch số lượng bốn lần, nếu như so sức chiến đấu thì có thể nói thực lực Ma Sư Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục gần như là gấp 10 lần Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục. Điều này còn chưa tính tới cao tầng của ma sư hai bên cùng với Hắc Âm Thiên Cơ là cường giả Thánh cấp đỉnh phong.

TCơ Vân Sinh chậm rãi giơ tay lên, tình huống như vậy không thể lại tiếp tục nữa. Nếu để cho ma lực đối phương áp chế càng ngày càng rõ ràng, chỉ sợ hơn vạn Ma Sư chưa chiến đấu sẽ bị khí thế đối phương hoàn toàn áp đảo. Đó không phải là kết quả mà hắn muốn.

Đúng lúc này, một tiếng rít phá ra từ bên người Cơ Vân Sinh, hơn sáu trăm vạn đại quân trên chiến trường vô cùng yên tĩnh vì thế thanh âm này đồng thời hấp dẫn chú ý của song phương.

Một đạo lực sắc quang mang từ sau lưng Cơ Vân Sinh phóng lên trời, sinh mệnh khí tức làm cho hỏa nguyên tố trong không khí vốn đã nồng đậm lại càng thêm đậm đặc. Ngay sau đó, bên phía Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục đột nhiên sáng lên, một thân ảnh khổng lồ lừng lừng yên phiêu phù trên bầu trời.

Tổng cộng có mười đạo thân ảnh xuất hiện trên không trung, đúng là thập đại Quang Minh Thiên Can thần thú: Giáp Mộc thần thú Thanh Long, Ất Mộc thần thú, Bính Hỏa thần thú Chu Tước, Đinh Hỏa thần thú đằng xà, Mậu Thổ thần thú Thiên Không, Kỷ Thổ Thần thú Thiên Ất, Canh Kim thần thú Bạch Hổ, Tân Kim Thần thú Thái Âm, Nhâm Thủy Thần thú Thiên Hậu và Quý Thủy thần thú Huyền Vũ.

Khí tức của Thập đại Thiên Can thần thú trong chớp lát hình thành thập thái quang màn cái cự đại trên bầu trời, chúng không chỉ là thần thú tu vi tương đương Thánh cấp. Mà chúng còn là biểu tượng Đồ Đằng của thập đại ma lực Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục. Một khắc này khi chúng xuất hiện, toàn bộ đại quân Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục giống như bị kích thích, nguyên bản tinh thần đang bị áp chế trở nên phấn chấn. Cảm thụ được khí tức thập đại Thiên Can thần thú, Quang Minh ma sư bắt đầu đề thăng ma lực bản thân lên tới cực hạn.

Phát Thụy đứng bên cạnh Hắc Âm Thiên Cơ chứng kiến khoe mắt hắn hơi giật giật, không hề nghi ngờ nếu như ở thời điểm này, Hắc Âm Thiên Can Thần Thú có thể xuất hiện thì cục diện trước đó vẫn sẽ bảo trì. Nhưng mà Hắc Âm Thiên Can Thần Thú còn có thể xuất hiện sao?

926. Chương 658: Hắc Âm Long Hoàng

Quang Minh Thiên Can Thần Thú đột nhiên xuất hiện khiến trạng thái của song phương dần trở lại cân bằng. Hắc Âm ma quân cũng nhìn lên trời, hi vọng ở thời điểm này, Hắc Âm Thiên Can Thần Thú cũng có thể xuất hiện giằng co cùng Quang Minh Thiên Can thần thú của đối phương. Cho dù với cường giả Thánh cấp như Hắc Âm Thiên Cơ, Long Hoàng thì thực lực của Thiên Can thần thú rất bình thường, nhưng mà thập đại Thiên Can thần thú chính là Đồ Đằng các hệ, sự hiện hữu của chúng mang tới ý nghĩa tượng trưng cực lớn.

Đáng tiếc, Hắc Âm Thiên Can Thần Thú vĩnh viễn cũng không có khả năng xuất hiện, chúng sớm đã bị các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ giết chết.

Giờ khắc này, có thể nhìn ra cố gắng và thành quả một năm các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đã làm ở Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục nhiều đến thế nào. Nếu như ở thời điểm này, Hắc Âm tử vệ cười Hắc Âm Thiên Can Thần Thú xuất hiện trên chiến trường. Như vậy một khi song phương triển khai đại chiến thì chỉ sợ trong thời gian ngắn Ma Sư Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục sẽ gặp phải tai họa ngập đầu.

Theo thời gian trôi qua, cảm xúc thất vọng cùng kinh nghi bất định bắt đầu xuất hiện bên phía Hắc Âm ma quân. Hắc Âm Thiên Can Thần Thú mấy người chờ đợi thủy chung đều không có xuất hiện, họ trở mặt nhìn Quang Minh Thiên Can thần thú. Trong lúc nhất thời trong lòng Hắc Âm ma quân nguyên bản tràn ngập sự tin tưởng bắt đầu xuất hiện trạng thái bất ổn. Nếu như không phải có Hắc Âm Thiên Cơ đứng ở phía trước nhất thì chỉ sợ cảm giác kinh hoàng này sẽ càng lớn. Phải biết rằng, dưới loại tình huống cuộc chiến sinh tử của hai phiến đại lục, Hắc Âm Thiên Can Thần Thú nếu như vẫn tồn tại, làm sao có thể không hiện ra? Ý nghĩa tồn tại của Thiên Can thần thú là thủ hộ đại lục, dù không có nguyên nhân khế ước với Hắc Âm Tử Vệ, một khi chiến tranh xuất hiện, Hắc Âm Thiên Can Thần Thú cũng vẫn sẽ xuất hiện quyết tử chiến cùng Quang Minh Thiên Can thần thú.

Không chỉ Hắc Âm ma quân cảm thấy kỳ quái, mà ngay cả bên Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục cũng rất khó hiểu. Thanh âm của Cúc Hoa Trư vang lên bên tai thủ lĩnh của Quang Minh:

- Ô, kỳ quái, như thế nào Hắc Âm Thiên Can Thần Thú không có xuất hiện? Mấy tên đó chẳng lẽ đều bị giết rồi?

Đúng lúc này, thân ảnh màu xanh lá của Cúc Hoa Trư cùng một đạo thân ảnh kim quang nhát đồng thời lóe lên xuất hiện trước mặt Bình Đẳng Vương Cơ Vân Sinh. Ánh mắt của bọn hắn đồng thời trở nên ngưng trọng, nhưng mà sau đó rất nhanh trở thoải mái và kinh hi.

Thân ảnh màu xanh lá là của Cúc Hoa Trư, mà màu vàng nhát chính là Long Hoàng. Bọn họ đồng thời cảm nhận được một cỗ ma lực ba động đến từ dưới mặt đất, nửa mục tiêu trực chỉ Bình Đẳng Vương. Bởi vậy bọn hắn mới xuất hiện trước người Cơ Vân Sinh tránh xuất hiện điều gì bất trắc. Nhưng mà rất nhanh khí tức ba động ra là của Quang Minh mà không phải là Hắc Âm ma quân của đối phương đánh lên.

- Không nên động thủ, là người một nhà.

Long Hoàng hét lớn một tiếng làm cho một đám cường giả sau lưng bình tĩnh trở lại, ngay sau đó, tổng cộng chín đạo thân ảnh lặng yên xuất hiện trong tầm mắt của họ. Thân thể của bọn hắn bao phủ bởi một vầng sáng vàng, cho dù là Long Hoàng cũng không khỏi động dung. Cỗ ma lực Mậu Thổ Hệ nồng đậm này ngay cả hắn cũng cảm thấy kinh ngạc.

Một hạt châu màu vàng xuất hiện rồi tán đi quang mang mệnh mông, tán đi đạo thân ảnh từ dưới mặt đất bay lên. Người đứng đầu tiên là Quang Minh Thiên Cơ, phía sau hắn theo thứ tự là Quang Minh Giáp Mộc Thánh Đồ Diêu Khiêm Thư, Quang Minh Mậu Thổ Thánh Đồ Lang Thiên Ý, Quang Minh Kỷ Thổ Thánh Đồ Miểu Miểu, Quang Minh Canh Kim Thánh Đồ Đỗ Hình Nhi, Quang Minh Tân Kim Thánh Đồ A Kim, Quang Minh Nhâm Thủy Thánh Đồ Đỗ Minh, Quang Minh Cử Thủy Thánh Đồ Lam Bảo Nhi cùng với Mạt Nhi. Chín đạo thân ảnh này vừa hiện ra, ngay lập tức trong mắt các tướng lĩnh cao cấp của Quang Minh đại quân đều lộ vẻ mừng như điên. Cho dù một bộ phận lớn không nhận ra là ai, nhưng mà ngoại trừ Thiên Cơ cùng Mạt Nhi, trên đỉnh đầu mỗi người đều có Âm Dương Miện Cửu Quan cùng với khí tức mạnh mẽ và thần khí trong tay, họ cũng biết được lai lịch của chín người này.

- Các người, các người

Long Hoàng có chút ngốc trệ nhìn mọi người, ai có thể nghĩ đến, ngay tại thời điểm song phương hết sức căng thẳng thì các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ lại có thể kịp thời xuất hiện tại đây. Không hề nghi ngờ, điều này sẽ khiến cho thực lực và sĩ khí của quang minh tăng lên không gì sánh kịp.

Thiên Cơ mỉm cười, gật nhẹ đầu với Long Hoàng:

- Ngài vẫn khỏe chứ? Long Hoàng bệ hạ tôn kính. Các vị không cần nghi hoặc, Hắc Ám Thiên Can Thần Thú vĩnh viễn cũng không có khả năng xuất hiện, bởi vì chúng ta phụ tá đắc lực của Hắc Ám Thiên Cơ là Hắc Ám Tử Vệ đã bị chúng ta giết chết.

Lời vừa nói ra khiến toàn trường sợ hãi. Nguyên bản tâm tình đang bị đè nén bỗng quét sạch. Cửu Quan Ma Sư trong Quang Minh đại quân chỉ có hơn mười người, nhưng mà họ cũng không thể so sánh với Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ. Cho dù mọi người đều ở trên Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, nhưng mà khi tu vi của Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ tăng lên tới Cửu Quan thì khí tức Quang Minh ba động còn mạnh hơn cả Cửu Quan Chí Tôn cường giả bình thường. Dưới tình huống ngang cấp, cho dù Cửu Quan Chí Tôn cường giả cũng không có khả năng là đối thủ của Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ. Đây cũng là nguyên nhân mà Lang Thiên Ý bằng vào thần khí Hậu Thổ Châu phát ra ba động ma lực Mậu Thổ làm Long Hoàng cũng phải kinh hãi.

Ánh mắt Long Hoàng quét qua các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ và phán đoán thực lực của bọn họ. Hắc kinh hi thốt lên:

- Trong thời gian ngắn như vậy, các người lại có thể tăng lên tới tu vi Cửu Quan, xem ra đã có đại lượng Hắc Ám Ma Sư chết ở trong tay các người a.

Thân là Thánh cấp cường giả, ánh mắt của hắn tự nhiên không phải người bình thường có thể so sánh, hắn có thể lý giải tu vi của các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đột nhiên tăng mạnh.

Bất quá, ánh mắt của Long Hoàng rất nhanh ngưng đọng, hắn trầm giọng hỏi:

- Cơ Động cùng Trần Tư Tuyền ở đâu? Còn các hài tử của ta nữa?

Thiên Cơ mỉm cười đáp:

- Long Hoàng bệ hạ bình tĩnh, Cơ Động, Trần Tư Tuyền cùng các hài tử của ngài rất khỏe mạnh. Tư Động sắp muốn ấp trứng rồi. Bọn họ có một sứ mạng trọng yếu nên sẽ tới trễ một chút.

Nghe các hài tử của mình không có việc gì, Long Hoàng lập tức tinh thần đại chấn, một tiếng long ngâm to rõ từ trong miệng hắn vang lên. Ma lực ba động xông thẳng lên trời, trong chớp lát, 300 đầu Cự Long trưởng thành đến đây phía sau Quang Minh đại quân bay lên trời. Đây chính là 300 đầu thập giai Cự Long ah! Tu vi của chúng tương đương với cấp bậc Cửu Quan của cùng nhân loại, có thể nói, Long Hoàng mang 300 đầu Cự Long trưởng thành, gần như có địa vị ngang với hơn vạn Quang Minh Ma Sư. Lực lượng cường đại này xuất hiện giữa không trung, song phương áp chế lẫn nhau lập tức đã xảy ra nghịch chuyển. Bất luận là Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đã tới hay là 300 đầu Cự Long trưởng thành cùng với Quang Minh Thiên Can thần thú đều làm khí thế của Quang Minh đại quân tăng vọt tới đỉnh.

Cơ Vân Sinh hét lớn:

- Không quân!

Tất cả ma sư Lục quan trở lên có ma thú phi hành bắt đầu điều khiển ma thú bay vào không trung. Sau khi lượn nửa vòng thì lướt tới phía sau 300 Cự Long, khí tức chiến đấu trong sát na càng thêm nồng đậm.

Không quân bên phía Quang Minh đại quân không nhiều, chỉ có 500 người, bởi vì rất nhiều người muốn thi triển ngũ hành tương sinh tuần hoàn trận pháp. Nhưng mà chỉ cần 300 Cự Long đã có thể bù vào khuyết điểm này, khí tức của chúng phô thiên cái địa phóng ra, ma lực ba động khủng bố khiến tất cả mọi người đều run rẩy.

- Phụ thân, chúng ta làm thế nào bây giờ?

Mắt nhìn Quang Minh đại quân đối diện ngày càng tản mát ra khí tức mãnh liệt, thần sắc Phát Thụ không đổi thấp giọng hỏi Hắc Ám Thiên Cơ. Lúc này, tâm tình của Phát Thụ thật ra rất phức tạp và bắt đầu dao động, là một nhân vật theo Vô Gian đạo, hẳn đương nhiên hi vọng Quang Minh đại quân sẽ giành thắng lợi. Nhưng mà cho dù Hắc Ám Thiên Cơ có độc ác xấu xa như thế nào cũng không thể thay đổi dòng máu chảy trong người hắn là của Hắc Ám Thiên Cơ. Quân pháp bất vị thân tuy nó thì dễ nhưng làm thì không hề đơn giản.

Hắc Ám Thiên Cơ nhìn về phía trước với vẻ bình tĩnh, hẳn lúc này không hề tỏ vẻ bạo ngược như ngày thường mà chỉ nhàn nhạt nói:

- Không quân lên!

Đây là mệnh lệnh thứ nhất của Hắc Ám Thiên Cơ khi Hồng Liên Thiên Hỏa biến mất, Hắc Ám ma quân đã bị khí thể của Quang Minh đại quân đè bẹp khi nghe lời này lập tức như được uống thuốc kích thích. Nguyên một đám trận hình màu đen chính tề bay lên trời, khí thể dần dần cân bằng trở lại, rất đơn giản vì số lượng không quân của Hắc Ám lại đạt đến sáu ngàn. Sáu ngàn ma sư có tu vi vượt qua Lục Quan, hơn nữa tất cả đều có ma thú. Cho dù Quang Minh đại quân bên này có 300 Cự Long, nhưng mà hiển nhiên không thể chiếm được ưu thế trong không trung. Nếu như lúc này Hắc Ám Thiên Can Thần Thú vẫn còn, không hề nghi ngờ, không quân của Quang Minh đại quân sẽ không thể chống lại.

Vẫn chưa xong, theo hiệu lệnh của Hắc Ám Thiên Cơ, từng tiếng gào thét trầm thấp từ phía sau Hắc Ám ma quân vang lên. Một đám thân ảnh khổng lồ giống như là mây đen tụ tập cùng một chỗ, từng đạo thân ảnh khổng lồ trực tiếp bay qua Hắc Ám ma quân xuất hiện trên không trung.

Đó cũng là một bầy cự long, cầm đầu là cự long với chiều cao khủng bố là bảy mươi thước, toàn thân màu đen tuyền, khí tức không thuộc về Ngũ Hành tản mát ra. Trên đỉnh đầu nó có một cái vương miện màu vàng lóng lánh quang vân. Sau lưng nó là hơn một ngàn Cự Long, ngoại trừ có thuộc tính ngũ hành thì cũng có một ít cự long có màu đen, chúng có khoảng ba mươi con, nhưng khí tức hủy diệt thì không cách nào sánh bằng.

Quang Minh đại quân, sắc mặt Long Hoàng thay đổi, hẳn trầm giọng nói:

- Hắc Ám Long Hoàng đã dùng lực lượng của toàn tộc.

Đúng vậy, Quang Minh cùng Hắc Ám có số lượng Long tộc thủy chung đều không sai biệt lắm, Long tộc có lẽ là bởi vì Tiên Thiên vô cùng cường hãn, năng lực sinh sản đều rất kém cỏi, ngoại trừ lúc ban đầu có được địa vị thống trị, dưới tình huống bình thường có thể có được hơn một ngàn tộc nhân đã coi như không tệ được rồi.

Quang Minh Long Hoàng mang đến là tình nhuệ của Long tộc, Cự Long trưởng thành, mà phía trên Hắc Ám đại quân - Hắc Ám Long Hoàng mang tới tất cả Hắc Ám Long tộc, đồng dạng quyết tuyệt như Hắc Ám Thiên Cơ, dốc hết cả vốn liếng vào đánh bạc.

Hơn một ngàn Hắc Ám Long tộc vừa xuất hiện, nhất thời làm khí thể song phương nghịch chuyển, Quang Minh đại quân, ít nhất là không quân đã hoàn toàn bị đối phương áp chế. Cho dù họ có thập đại Đồ Đằng thần thú, chính thể thực lực không quân kém quá xa đối phương.

Khóe miệng Hắc Ám Thiên Cơ toát ra một tia cười lạnh hẳn nhàn nhạt nói:

- Không có Hắc Ám Thiên Can Thần Thú thì như thế nào? Ta cần Hắc Ám Thiên Can Thần Thú sao? Phát Thụ, đám người Lý Vĩnh Hạo còn chưa trở lại sao?

Phát Thụ trầm giọng nói:

- Con đã sớm sai người truyền lệnh, bọn họ sẽ sớm trở lại thôi.

Trong mắt Hắc Ám Thiên Cơ lóe lên hàn quang, hai tay chấp sau lưng, không có nói cái gì nữa.

Đúng lúc này, một tiếng gào thét trầm thấp từ trong miệng Long Hoàng vang lên:

- Quang Minh Long Hoàng, có dám chiến với ta một trận không? Từ ngàn năm trước nghe Hắc Ám Thiên Cơ bắt đầu kế hoạch này, vì một trận chiến hôm nay ta đã chờ đợi ngàn năm. Trận Thánh Chiến này, không

chỉ quyết định Quang Minh cùng Hắc Ám hai phiến đại lục thuộc sở hữu của ai, đồng thời cũng quyết định đến tột cùng là Quang Minh Long tộc các người bị diệt hay là Hắc Ám Long tộc chúng ta vong. Lấy mạng người, tràng thánh chiến này sẽ bắt đầu.

Quang Minh Long Hoàng rống to một tiếng, thân hình hóa thành một đạo kim quang phóng lên trời:

- Hắc Ám, ta há sợ người sao. Đến đây đi.

Vừa nói, Quang Minh Long Hoàng cũng lác người hiện ra bản thể, so với Hắc Ám Long Hoàng thì rõ ràng là nhỏ hơn một chút. Nhưng không phải bởi vì thực lực của hắn yếu hơn mà là vì chủng tộc. Hắc Ám Long tộc có ngoại hình to lớn là đặc thù của chúng vì thể trên Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục không tồn tại chúng. Tuy rằng xét thể hình thì Hắc Ám Long Hoàng lớn hơn một chút, nhưng tu vi của hắn cùng Quang Minh Long Hoàng đều là Thánh cấp sơ giai đỉnh phong, nửa bước tiến vào Thánh cấp trung giai.

Ở giữa chiến trường chừng năm mươi dặm, thời điểm này, Hắc Ám Thiên Cơ cùng Quang Minh đại quân thống soái Bình Đẳng Vương Cơ Vân Sinh lại đồng thời hạ lệnh, để cho đại quân chậm rãi triệt thoái phía sau một khoảng cách.

Hai đại Long Hoàng, đây chính là Thánh cấp chiến Thánh cấp, chắc chắn công kích là Siêu Tất Sát Kỹ. Ai cũng không hi vọng bị ảnh hưởng đến, trận chiến đầu tiên của song phương là thánh cấp, không hề nghi ngờ Long Hoàng phe nào lấy được thắng lợi sẽ giúp phe đó đạt được tiên cơ.

Cảm xúc khẩn trương tràn ngập, trong nháy mắt hai đại Long Hoàng bắt đầu cuộc chiến.

927. Chương 659: Cuộc Chiến Của Long Hoàng (1)

Trên thân thể Quang Minh Long Hoàng lóng lánh những kim quang kỳ dị, không đơn thuần là quang trạch trong suốt. Còn thêm một tầng quang vầng mịn mờ, đây chính là thuộc tính Quang minh thần thánh trái ngược với thuộc tính của Hắc Ám Long Hoàng.

Trong Quang Minh long tộc, chỉ có Long Hoàng mới có thuộc tính Quang Minh thần thánh, không hề giống Hắc Ám Long tộc có Hắc Ám Long. Không hề nghi ngờ, Hắc Ám Long tộc có thuộc tính còn bá đạo hơn Ngũ hành thuộc tính, nhưng mà cũng chính là bởi vì không thuộc ngũ hành nên nếu như thực lực của Ngũ Hành Long tộc mạnh hơn Hắc Ám Long tộc thì mặc kệ thuộc tính gì cũng có thể khắc chế. Trái lại, nếu như ma lực của Ngũ Hành Long tộc không bằng Hắc Ám Long tộc thì bất luận thuộc tính gì cũng bị phản khắc. Do đó mà Hắc Ám Long tộc là một cái tồn tại rất đặc thù.

Quang Minh cùng Hắc Ám hai đại Long Hoàng, giống như là hình ảnh thu nhỏ của hai phiến đại lục Quang Minh cùng Hắc Ám. Lúc này cả hai phiêu phù ở giữa không trung, khí tức của họ va chạm với nhau. Hai đại Long Hoàng cách xa nhau ngàn thước, nhưng không khí ở giữa hai người vẫn vang lên những tiếng nổ vang trầm thấp.

Cả hai đều không có dùng Ma vực của mình, giống như chiến đấu giữa các Cửu Quan Chí Tôn của nhân loại, hết thảy trở nên đơn giản hóa. Các kỹ năng đối với cấp độ này không còn bất kỳ tác dụng nào, so đấu giữa họ thuần túy là lực lượng thân thể cùng ma lực dung hợp lẫn nhau.

Quang mang hai màu vàng cùng đen cơ hồ đồng thời sáng lên, thân ảnh của hai đại Long Hoàng cũng gần như là trong cùng một sát na biến mất. Chúng đồng thời hóa thành nhân hình, trên bầu trời phát ra tiếng nổ vang lần thứ nhất. Khí tức của hai đại Long Hoàng trái ngược nhau dẫn phát liên tiếp tiếng nổ ầm ầm trong không khí.

Có thể thấy rõ ràng, một đạo đạo kim sắc cùng hắc sắc điện quang ở giữa không trung va chạm lẫn nhau, ma lực khủng bố ba động trên không trung bùng nổ. Mỗi một đạo ma lực đều phóng thích hào quang làm không khí run rẩy kịch liệt. Đó cũng không phải công kích mà chúng phát ra, mà là Long Uy trong nháy mắt giăng co tạo thành.

Nguyên nhân lựa chọn hóa thân thành người rất đơn giản bởi hai chữ áp súc, đồng dạng ma lực khổng lồ nhưng thân thể của Long tộc lớn hơn nhân loại rất nhiều, nồng độ hiển nhiên là không giống nhau. Huống chi thân thể khổng lồ của Long Hoàng rất dễ dàng trở thành mục tiêu của đối phương, bởi vậy, cả hai đều

thà rằng buông bỏ bản thể mạnh mẽ chuyển thành hình dáng nhân loại. Chiến đấu cực hạn trong giây lát sắp bắt đầu.

Cho dù họ là địch nhân truyền kiếp, nhưng mà ở thời khắc này lại có vẻ ăn ý lạ thường. Cùng một thời gian hóa thành nhân hình, cũng cùng một thời gian xông về phía đối phương. Một vàng, một đen nhanh như thiểm điện, đa số những Ma Sư xem cuộc chiến chỉ cảm thấy vừa hoa mắt thì hai đạo thiểm điện đã va chạm với nhau trên không trung.

Không có bất kỳ tiếng nổ nào vang lên, chỉ có quang vệt màu vàng phát tán trên bầu trời. Cũng không phải nói hai đại Long Hoàng không tạo ra âm thanh, mà là lực công kích của họ quá cường đại. Thánh cấp ma lực va chạm sinh ra sóng vượt cả siêu âm, chỉ có thể ẩn ẩn cảm nhận được thiên địa đang run rẩy.

Kể cả Hắc Âm Thiên Cơ, tầm mắt mọi người đều tập trung vào không trung. Một trận chiến này, đối với song phương mà nói đều rất quan trọng. Nhất là đối với Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, hơn một ngàn Hắc Âm Long tộc xuất hiện làm cho Quang Minh đại quân bị đả kích nặng nề. Ai nấy đều thấy được, Hắc Âm đại quân trước mắt đã có thể áp đảo được Quang Minh đại quân. Không chỉ là bởi vì số lượng Ma Sư song phương mà chỉ riêng đội hình nghiêm chỉnh của Hắc Âm đại quân Ma Sư thì Quang Minh ma quân đã không thể so sánh.

Thập đại Hắc Âm Thiên Cơ ẩn nhẫn tích góp, không phải liên quân của ngũ quốc Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục trong ngần ngần vài năm tạm thời phối hợp có khả năng tương đương.

Trong ánh mắt của Quang Minh cũng toát ra vẻ lo lắng, mấy người ở Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục lâu như vậy cũng không biết Hắc Âm Thiên Cơ còn có Hắc Âm Long tộc. Có thể nói, họ tại Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục lấy được thành tựu huy hoàng, giết chết Hắc Âm Thiên Can Thần Thú, Hắc Âm Tử Vệ, càng gần như hủy diệt Hắc Âm thần miếu, giết chết Hắc Âm Ma Sư tính bằng đơn vị hàng nghìn, phá hủy hậu cần tiếp tế của Hắc Âm đại quân. Họ đã tận lực làm suy yếu thực lực của Hắc Âm đại quân. Nhưng cho dù là như thế, sức mạnh mà chúng phô bày lúc Thánh chiến vẫn làm cho Quang Minh đại quân không có khả năng chống lại. Nếu như Quang Minh Long Hoàng có thể thắng được một trận chiến này, như vậy, sĩ khí của đối phương khí ít nhất có thể tăng lên, tuy rằng số lượng của Quang Minh Long tộc chỉ có 300, nhưng dù sao đều là Cự Long trưởng thành có sức liều mạng với Long tộc của đối phương. Còn lại phải xem ngũ hành tương sinh tuần hoàn trận pháp có thể phát huy ra bao nhiêu uy lực, đồng thời toàn thể Cửu Quan Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cộng thêm Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ tạm thời vắng mặt. Cường giả đỉnh cấp của song phương, nếu như tính tới Hắc Âm Thiên Cơ thì ít nhất Quang Minh đại quân vẫn chiếm thế thượng phong. Dù sao, Cơ Động dẫn theo các Quang Minh Thiên can thánh đồ đã giết chết không ít Tử Bào Đại Tể Ti.

- Tiểu tử Cơ Động lúc nào mới đến chứ?

Cúc Hoa Trư vẫn trong bộ dạng của một con heo nhỏ màu xanh, nó nhảy lên bờ vai của Diêu Khiêm Thư nhìn Thiên Cơ hỏi.

Thiên Cơ lắc đầu:

- Ta cũng không biết!

Cúc Hoa Trư có chút lo lắng nói:

- Không biết? Người không biết sao được? Cơ Động có phải đề thăng tới Cửu quan rồi không, nếu như thật vậy thì chỉ trong thời gian ngắn có thể chạy tới. Bằng vào một thuộc tính ma lực tăng phúc Thánh cấp một thuộc tính của bốn Thánh trụ thì không thể ngăn cản Hắc Âm Thiên Cơ. Tiểu tử này chính là mấu chốt, chỉ có hắn có thể cùng ta hoàn toàn tiến hành phối hợp cùng ngũ đại Thánh Thú, tạo nên Âm Dương song, nếu như liên thủ với Âm Dương song của Cơ Động tự nhiên có thể phát huy ra uy lực lớn nhất. Nếu không dùng năng lực phụ trợ tinh khiết của ta căn bản không có khả năng chống lại Thánh cấp đỉnh phong Hắc Âm Thiên Cơ.

Thiên Cơ trầm giọng nói:

- Nếu như Hắc Âm Thiên Cơ động thủ thì chúng ta sẽ đối phó với nó, người tạm thời không nên tham chiến nữa. Tuy rằng Cơ Động cùng Tư Tuyền chưa tới, nhưng chúng ta liên thủ, tạm thời ngăn trở hắn có lẽ

không thành vấn đề. Hắc nói ra những lời này, tự nhiên là có chút nội tình, ngàn vạn không nên quên, hắc cũng là Thiên Cơ, hơn nữa còn đối nghịch với Hắc Ám Thiên Cơ. Cho dù hắc không có sức chiến đấu trực tiếp, nhưng nói kiềm chế Hắc Ám Thiên Cơ, cho dù là Quang Minh Long Hoàng chỉ sợ cũng không thể bằng hắc. Giống như chiến đấu trước mắt, đồng dạng như hai đại Long Hoàng là đối thủ đáng gờm của nhau.

Bình Đăng Vương Cơ Vân Sinh thống soái liên quân, lúc này trải qua chấn động vì tràng cảnh khủng bố này đã khôi phục lại. Thanh âm hùng hậu của hắc vang lên:

- Truyền mệnh lệnh của ta, tất cả Ma Sư Ngũ Hành Âm Dương tuần hoàn trận pháp chuẩn bị, thay đổi thành hỏa, mục tiêu, tuần hoàn cánh quân bên trái của quân địch. Bất luận hai đại Long Hoàng thắng bại như thế nào. Một khi chấm dứt, lập hội phát động, không được sai sót. Đồng thời truyền lệnh Toàn Thạch Quân Đoàn, diệt tuyệt quân đoàn cùng ngũ đại quân đoàn chiến đấu chuẩn bị. Phụ trợ không quân bên ta ứng với đối với không quân đối với địch nhân. Các vị Trưởng lão hội, sau đó loạn chiến còn phải phiên toái các vị rồi. Cúc Hoa Trư các hạ, làm phiên người thông tri Thiên Can thần thú, để cho mấy người cuốn lấy Hắc Ám Thiên Cơ.

- Hả?

928. Chương 659: Cuộc Chiến Của Long Hoàng (2)

Cúc Hoa Trư cùng Thiên Cơ đều sửng sốt một chút, mấy hành động đầu của Cơ Vân Sinh, bọn họ đều có thể lý giải nhưng một điều cuối cùng làm cho mấy người có chút mờ mịt. Cúc Hoa Trư nghi hoặc hỏi:

- Thiên Can thần thú tuy rằng rất mạnh, nhưng có lẽ vẫn còn kém Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ có thần khí hơn nữa tu vi đạt tới Cửu Quan, trên người bọn họ Quang Minh thuộc tính mới có thể khắc chế Hắc Ám Thiên Cơ.

Cơ Vân Sinh nói:

- Chính là bởi vì họ có thể khắc chế Hắc Ám, mới không thể đơn thuần đi công kích Hắc Ám Thiên Cơ. Nếu như Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đều đủ, như vậy, mấy người đối phó Hắc Ám Thiên Cơ đương nhiên không có vấn đề gì cả, ta thậm chí sẽ lệnh người khác đến phụ trợ, dùng hết sức đánh chết Hắc Ám Thiên Cơ. Nhưng mà, dùng tình huống hiện giờ của Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ thiếu khuyết hạch tâm là Tề Nhạc, muốn đánh chết Hắc Ám Thiên Cơ là chuyện không thể. Bởi vậy, ta hi vọng bằng vào thuộc tính đều đủ của Quang Minh Thiên Can thần thú đến ngăn trở Hắc Ám Thiên Cơ, kéo dài thời gian hắc tham gia chiến trường. Lại dùng thực lực cường đại của Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đánh chết cường giả trong Hắc Ám đại quân. Bây giờ Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ của đối phương còn chưa xuất hiện, chúng cũng cần có Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ kèm chế. Về phần không quân, tuy rằng bên ta ở vào hoàn cảnh xấu, nhưng chiến trận lớn như thế không phải một lát có thể quyết định thắng bại. Lại cộng thêm ngũ đại quân đoàn phối hợp, tạm thời không phải là vấn đề. Từ tình hình của chiến trường suy tính, song phương Ma Sư chiến đấu phải hạn chế Hắc Ám Thiên Cơ chiến đấu mới là tối trọng yếu nhất. Kính xin các vị dựa theo chỉ huy của ta làm việc.

Loại đại chiến này, đừng nói là Thiên Cơ, cho dù là Cơ Động cũng sẽ sinh ra cảm giác có lực không chỗ dùng. Dù sao họ không phải thống soái của quân đội kinh nghiệm dẫn đại quân chiến đấu cũng không có. Nghe xong Cơ Vân Sinh nói, Thiên Cơ gật nhẹ đầu:

- Hết thầy thì theo như lời của Vương gia.

Không nói Cơ Vân Sinh là gia gia của Cơ Động, riêng phần cơ trí bình tĩnh thông dong chỉ huy đã làm các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ không thể không bội phục. Hiển nhiên, an bài của Cơ Vân Sinh vô cùng hợp lý.

Lúc này, chiến đấu bên trên bầu trời hai đại Long Hoàng đã đến trình độ gay cấn.

Hắc sắc cùng kim sắc không ngừng va chạm kịch liệt, mỗi một tầng quang vịnh khuếch tán đều là do song phương va chạm mà sinh ra. Bất luận là thực lực hay là chiến đấu kỹ xảo, song phương đều không kém bao nhiêu, dưới tình huống toàn lực ứng phó không ai có thể chiếm được tiện nghi.

Chiếm được va chạm tương đương với Siêu Tắt Sát Kỹ, cũng chỉ có Thánh cấp cường giả mới có thể làm cho mỗi một lần công thủ đều đạt tới cấp độ này. Cửu Quan Ma Sư bình thường, cho dù là thi triển một cái Siêu Tắt Sát Kỹ đều cần thời gian dài tụ lực, hơn nữa sẽ tiêu hao ma lực trên phạm vi lớn. Còn đây là Thánh cấp, nếu như cả hai trực tiếp xuất hiện trên chiến trường, tuyệt đối sẽ là một tai nạn thảm thiết.

Phất Thụy vẫn đứng bên người Hắc Ám Thiên Cơ lẳng lặng quan sát, không biết vì cái gì mà hắn có cảm giác hôm nay Hắc Ám Thiên Cơ có chút quái dị. Cho tới nay, trận Thánh Chiến này chính là chờ mong lớn nhất của Hắc Ám Thiên Cơ. Hắn một mực chờ đợi nó bắt đầu, nhưng mà khi Thánh Chiến thật sự bắt đầu sau khi. Hắn lại có vẻ vô cùng bình tĩnh. Hắc Ám Long tộc xuất hiện, cũng không có thể làm cho Phất Thụy chứng kiến nửa phần kinh hỉ từ trên mặt của Hắc Ám Thiên Cơ. Thậm chí, hai đại Long Hoàng bắt đầu chiến đấu, Hắc Ám Thiên Cơ lại thủy chung không có hạ một mệnh lệnh. Điều này hiển nhiên không bình thường chút nào.

- Lý Vĩnh Hạo còn chưa tới sao?

Đúng lúc này, Hắc Ám Thiên Cơ hỏi Phất Thụy ở bên cạnh.

Phất Thụy gật nhẹ đầu:

- Vẫn chưa tới.

Hắc Ám Thiên Cơ cau mày nói:

- Tại sao lâu như thế?

Trong mơ hồ, Phất Thụy đột nhiên cảm giác được, cảm xúc của Hắc Ám Thiên Cơ mang theo vài phần gấp gáp. Điều này càng làm cho hắn thêm khó hiểu. Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ tuy rằng không có ở đây, nhưng cũng không trở thành nguyên nhân làm cảm xúc của Hắc Ám Thiên Cơ sinh ra biến hóa. Phải biết hiện tại tình hình trên chiến trường cho thấy Hắc Ám đại quân vẫn chiếm cứ ưu thế áp đảo hết thấy.

Hắc Ám Thiên Cơ đột nhiên nói:

- Phất Thụy, con đi điều binh khiển tướng. Trước khi Lý Vĩnh Hạo tới, ngoại trừ Hắc Ám ma quân, những quân đội khác do con thống nhất điều khiển.

Cũng không phải là hắn không muốn đem Hắc Ám ma quân giao cho Phất Thụy chỉ huy, mà là uy vọng của Phất Thụy không đủ, còn không có khả năng chỉ huy được Hắc Ám ma quân. Ngoại trừ Hắc Ám Thiên Cơ cũng chỉ có Hắc Ám Thiên Can Thánh vương Lý Vĩnh Hạo mới có năng lực này.

Phất Thụy tuy rằng không rõ ràng cho lắm, nhưng hắn vẫn gật nhẹ đầu, quay người đi. Luận năng lực chỉ huy, hắn xác thực kém hơn Lý Vĩnh Hạo. Lúc này đối mặt với chiến trận lớn như thế, hắn cũng chỉ có thể tạm thời thu hồi nghi vấn trong lòng. Ở thời điểm này vô luận như thế nào cũng không phải cơ hội tốt để động thủ. Huống chi do hắn đến không chế Hắc Ám đại quân không thể nghi ngờ đối với Quang Minh đại quân mà nói càng thêm có lợi.

Tay phải Quang Minh Long Hoàng đánh tới chặn nắm đấm của Hắc Ám Long Hoàng, đồng thời thân thể lóe lên, đuôi phải như là chiến phủ quét ngang nhưng lại bị Hắc Ám Long Hoàng dùng đầu gối vung ra chặn lại. Song phương va chạm không biết tiến hành bao nhiêu lần, mỗi một lần đều khiến cho ma lực sinh ra ma sát lịch liệt.

Tu vi của bọn hắn quá tương cận, ma lực tương khắc lẫn nhau, không ai chiếm được tiện nghi. Dưới loại tình huống này ma lực của bọn hắn tiêu hao nhanh chóng, đồng dạng là Thánh cấp lại toàn lực chiến đấu, vậy thì cuối cùng phải xem ma lực của ai nhiều hơn.

Đột nhiên trong nháy mắt, thân thể Long Hoàng nhoáng một cái, tựa hồ lộ ra một sơ hở, Hắc Ám Long Hoàng cười lạnh một tiếng trong lòng: Nhịn không được sao? Chẳng lẽ đơn giản dụ địch xâm nhập như thế mà ta không nhìn ra? Trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng công kích của hắn vẫn tiếp tục. Phát hiện mục đích của đối phương, đã làm tốt chuẩn bị, nó tin tưởng, mình nhất định có thể thông qua dùng tổn thương đối tổn thương chiếm cứ thượng phong. Hiện tại là thời khắc quyết định thắng bại rồi.

929. Chương 661: Long Hoàng Diệt Thần Kích (1)

Quang Minh Long Hoàng cố ý lộ ra vai phải vai phải nhưng Hắc Ám Long Vương cũng không vừa đã nhìn ra được, hần thuận nước đẩy thuyền hung hăng oanh một quyền lên vai của Long Hoàng. Quang Minh Long Hoàng hừ nhẹ một tiếng, thân thể quay lại, cả người đột nhiên cuộn mình giống như là co lại võ một chưởng vào nắm đấm của Hắc Ám Long Hoàng.

Đây là điều Hắc Ám Long Hoàng đã sớm đoán được, tuy đây là lần đầu chạm trán nhưng trận đấu này ան ý vô cùng. Lúc Hắc Ám Long Hoàng vừa mới ra chiêu đã biết được Quang Minh Long Hoàng muốn làm gì, bởi vì nếu đổi lại là hần thì hần cũng sẽ làm như thế. Nếu như có thể liều mạng để mình bị thương hủy đi một tay của đối phương tất sẽ chiếm được thượng phong.

Song phương thân là Long Hoàng, đều có khí lực Thánh cấp, bả vai lại là nơi cứng rắn nhất. Bởi vậy, Hắc Ám Long Hoàng biết rõ một quyền của mình tối đa chỉ làm cho Quang Minh Long Hoàng bị thương nhẹ. Nếu như hần ta bị một chưởng của mình đánh gãy tay thì sẽ thua lỗ lớn. Nhưng mà hết thấy những điều này Hắc Ám Long Hoàng đã sớm dự liệu, hần sao có thể để Quang Minh Long Hoàng đắc thủ? Bởi vậy sau khi một quyền kia đánh trúng Quang Minh Long Hoàng thì hần lui về phía sau nhanh như tia chớp, nắm tay phải chỉ bị Quang Minh Long Hoàng quét sượt qua. Quang Minh Long Hoàng tuy không bị thương nhưng dưới tình huống thực lực sàng sàng nhau, chỉ cần Hắc Ám Long Hoàng trả giá lớn để tiêu diệt Quang Minh Long Hoàng thì trong trận chiến ngày hôm nay, Hắc Ám long tộc sẽ cầm chắc thắng lợi cuối cùng.

Hắc Ám Long Hoàng tính toán không có sai, dựa theo góc độ bình thường để suy luận thì hần không có gì bất thường. Nhưng mà hần lại không để ý tới một chuyện vì sao Quang Minh Long Hoàng lại bày ra tư thế dụ địch đó? Rất nhanh, Hắc Ám Long Hoàng liền ý thức được điểm này, bởi vì có điều đặc biệt khi thủ chưởng của Quang Minh Long Hoàng sượt qua quả đấm của hần.

Quá trình tiếp xúc này rất nhanh, so với những lần va chạm cường hoành trước thì chẳng có chút ý nghĩa nào, chỉ là một lần sượt qua này bỗng nhiên cải biến cân đối của chiến cuộc. Những gì phát sinh sau đó không hề giống như Hắc Ám Long Hoàng dự tính.

Khi mà đầu ngón tay của Quang Minh Long Hoàng quét trúng nắm đấm của Hắc Ám Long Hoàng thì trong nháy mắt đó thân hình Hắc Ám Long Hoàng thoát cái biến ra xa. Nhìn bề ngoài hần rất đơn giản tránh né nhưng trong tích tắc thì thân thể hần đột nhiên cứng lại, sau đó cả người hần hóa thành tia chớp màu đen bay ngược về phía sau hơn trăm mét. Một khi đạt tới tu vi Thánh cấp thì tốc độ của họ không khác mấy với thuần di.

Những người đang xem cuộc chiến bên dưới chỉ cần có tu vi vượt qua Cửu Quan thì đều có thể quan sát rõ ràng nhưng tới lúc này song phương địch ta vẫn không hiểu được đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì. Rõ ràng là Hắc Ám Long Hoàng chiếm được tiện nghi nhưng vì sao hần không thừa thắng xông lên, trái lại phi tốc lui về phía sau để làm gì?

Tiếp theo tất cả mọi người đều hiểu ra sau khi một tiếng nổ vang xuất hiện, quyền trái của Hắc Ám Long Hoàng sau khi oanh kích lên vai Quang Minh Long Hoàng lập tức nổ tung, huyết quang bay tán loạn, sau đó chúng hóa thành nguyên hình là đại lượng long trảo lân phiến cùng với huyết nhục văng ra. Cánh tay của Hắc Ám Long Hoàng trong trạng thái nhân hình bị nổ tung hoàn toàn.

Điều này sao có thể? Trong mắt của các cường giả hắc ám đại quân đều toát ra thần sắc không thể tưởng tượng nổi, bên kia Quang Minh đại quân lộ ra vẻ cuồng hỉ, sâu trong mắt họ là sự khiếp sợ không khác gì hắc ám đại quân. Đúng vậy, không có ai tin tưởng thương thế trên tay Hắc Ám Long Hoàng là do Quang Minh Long Hoàng tạo thành. Phải biết rằng trước khi chiến đấu cả hai thủy chung đều bảo trì thực lực sàng sàng nhau. Hơn nữa Quang Minh Long Hoàng còn trúng một kích của Hắc Ám Long Hoàng, sau đó mới dùng tay quét qua. Cả hai đều có khí lực Thánh cấp, là long tộc với sức mạnh vô địch, làm sao có thể sinh ra lực lượng tạo nên thương thế như vậy?

Đừng nói là mọi người đang xem cuộc chiến mà kể cả Hắc Ám Long Hoàng cũng không hiểu Quang Minh Long Hoàng đã làm như thế nào, lúc này song phương cách xa nhau trăm mét, Quang Minh Long Hoàng cũng không có ý định truy kích mà đứng yên thở hào hển. Vai của hần đã trúng một quyền khá mạnh của

Hắc Âm Long Hoàng, lúc này thừa dịp đối phương khiếp sợ ngăn ngủi để tiến hành điều tức, đồng thời trên mặt Long Hoàng không khỏi toát ra thần sắc đắc ý.

- Người đã làm như thế nào?

Hắc Âm Long Hoàng nhanh chóng cầm máu, tay trái bị nổ tung khiến cho sức chiến đấu của hắn chắc chắn đại giảm.

Quang Minh Long Hoàng hừ lạnh một tiếng:

- Người không cần biết. Đây chính là chênh lệch thực lực.

Thời gian ngăn ngủi điều tức khiến cho thương thế trên bờ vai của hắn đã tốt hơn, cơ hội này sao có thể bỏ qua. Thân hình Quang Minh Long Hoàng lóe lên, lợi dụng Hắc Âm Long Hoàng còn đang thở dốc, hai tay của hắn đánh ra khi vẫn còn lơ lửng trên không trung. Chỉ có điều, lúc này đây Hắc Âm Long Hoàng không dám tiếp xúc nữa, thân thể hắn bạo lui về phía sau. Cho dù trong lòng Hắc Âm Long Hoàng vô cùng muốn chiến thắng nhưng điều này không biểu thị rằng hắn sẽ liều mạng, huống chi tình huống trước mắt hắn đang rơi vào thế yếu.

Quang Minh Long Hoàng vừa phóng về phía Hắc Âm Long Hoàng, trong lòng cũng âm thầm suy nghĩ: Cơ Động, thật đa tạ tiểu tử thú vị người.

Trên thực tế, nếu so đấu thực lực đơn thuần thì Quang Minh Long Hoàng sần sần với Hắc Âm Long Hoàng. Nếu như tiếp tục chiến đấu như vậy thì kết quả chỉ có một: chính là lưỡng bại câu thương. Trước đó, Quang Minh Long Hoàng sở dĩ có thể thắng vì đánh bất ngờ một phần là hắn lợi dụng kế sách tâm lý của Hắc Âm Long Hoàng cho rằng phát hiện ra âm mưu, thứ hai là trong một chương quét sạch qua đó ẩn chứa kỳ mưu.

Nó chính là kỹ năng mà Cơ Động am hiểu nhất - Diệt Thần Kích!

930. Chương 661: Long Hoàng Diệt Thần Kích (2)

Cơ Động đã từng đem Diệt Thần Kích truyền thụ cho đồng bạn nhưng tất cả mọi người, kể cả Phát Thụy đều không thể đột phá tu vi đệ nhất trọng. Do đó không ai trong số Quang Minh Thiên can Thánh đồ đặt tinh lực trên tu luyện Diệt Thần Kích, dù sao họ không phải người am hiểu cận chiến, bản thân ma lực thuộc tính cũng khác nhau. Từng người cũng phương pháp áp súc ma lực của mình, giống như A Kim có Xuyên Diệt Ma Vực, nếu như sử dụng Diệt Thần Kích của Cơ Động ngược lại sẽ ảnh hưởng đến sức chiến đấu của bản thân nàng.

Cơ Động cùng Long Hoàng luận bàn không biết bao nhiêu lần, Cơ Động đã ẩn ẩn có chống lại Long Hoàng làm cho Long Hoàng nhúc nhích về kỹ năng Diệt Thần Kích này. Điều đáng sợ của nó là rút ma lực vào thân thể đối phương rồi mới bộc phát, kể cả khí lực cường hoành như long tộc cũng không cách nào miễn dịch, Quang Minh Long Hoàng đã chịu không ít đau khổ. Bằng không mà nói, dùng tu vi Thánh cấp của hắn thì sao có thể bị Cơ Động bức bách chiến ngang tay.

Về sau trước khi Cơ Động sắp ly khai Long Cốc đã đem nguyên lý cùng phương pháp tu luyện của Diệt Thần Kích dạy cho Long Hoàng xem như hồi báo một phần vì hắn đã trợ giúp đám người Cơ Động. Long Hoàng vốn đã tràn đầy hứng thú đối với Diệt Thần Kích đương nhiên càng khổ luyện gấp bội, hiện giờ tuy đã luyện thành nhưng cũng chỉ có thể phát huy uy lực của Diệt Thần Kích đệ nhất trọng. Bất quá đối với hắn thì điều này đã đủ, bởi đừng quên hắn là cường giả Thánh cấp không cần ngưng tụ năng lượng áp súc tạo thành Diệt Thần Kích mà là trong nháy mắt đó đem ma lực rút vào trong cơ thể đối thủ. Năng lực này nếu chiến đấu với đối thủ đồng cấp thì không hề nghi ngờ sẽ chiếm đại tiện nghi.

Lúc mới đầu Quang Minh Long Hoàng chiến đấu với Hắc Âm Long Hoàng, song phương đều hết sức cẩn thận. Hơn nữa ma lực của cả hai đều ở trạng thái đỉnh phong, Quang Minh Long Hoàng biết rõ, coi như mình ở thời điểm này sử dụng Diệt Thần Kích tối đa cũng chỉ chiếm được một chút thượng phong, không có khả năng đánh bại Hắc Âm Long Hoàng. Bởi vậy hắn một mực ẩn nhẫn và lợi dụng năng lực của chính mình liều mạng với Hắc Âm Long Hoàng, quả nhiên Hắc Âm Long Hoàng mắc lừa. Dưới tình huống toàn lực đối chiến, Hắc Âm Long Hoàng không khả năng phát hiện Quang Minh Long Hoàng tồn tại kỹ năng này, vì thế hắn bị Quang Minh Long Hoàng đặt bẫy. Khi một quyền của hắn đánh trúng Quang Minh Long

Hoàng thì ma lực áp súc Diệt Thần Kích của Quang Minh Long Hoàng đều ngưng tụ ở trên ngón tay và quét nhẹ qua tay hắn. Chỉ tiếp xúc xướt qua đã sinh ra hiệu quả không nhỏ, một cánh tay của Hắc Ám Long Hoàng bị nổ nát.

Hai đại Long Hoàng không chênh lệch mấy về ma lực, nhưng Quang Minh Long Hoàng học được năng lực từ bên ngoài đã quyết định thắng bại. Hắc Ám Long Hoàng thiếu đi một tay, tự hỏi không có khả năng còn cơ hội nào. vì thế hắn đành dùng tốc độ nhanh nhất lui về phía sau. Bất quá, trong quá trình hùim lui lại vì cánh tay bị nổ tung, ma lực bản thân bị hao tổn không nhỏ, trong nháy mắt đó vẫn bị Quang Minh Long Hoàng đuổi theo đánh trúng. Lúc này, một chưởng vỗ thẳng vào vai của Hắc Ám Long Hoàng, cho dù Hắc Ám Long Hoàng đã chuẩn bị kỹ càng, da thịt ở bả vai vẫn bị uy lực của Diệt Thần Kích làm cho nổ tung. Mấy vị Hắc Ám Long Vương phối hợp một đám Hắc Ám Long Tộc liều mạng mới bức lui được Quang Minh Long Hoàng.

- Động thủ!

Ngay tại thời điểm Quang Minh Long Hoàng đuổi theo Hắc Ám Long Hoàng thì Quang Minh đại quân bên này do thống soái liên quân Cơ Vân Sinh chỉ huy cũng hạ mệnh lệnh công kích.

Quang Minh Ma Sư đã sớm thi triển Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp, theo mệnh lệnh của Cơ Vân Sinh, gần ngàn đạo ánh sáng màu đỏ chói mắt bắn ra về phía cánh sườn của Hắc Ám Ma Quân.

Hắc Ám Ma Quân còn đang chú ý cuộc chiến trên không trung giữa hai đại Long Hoàng, hơn nữa vừa rồi Hắc Ám Thiên Cơ không có hạ lệnh nên khi bọn hắn chứng kiến Quang Minh Ma Sư, nguyên một đám căn bản không có chuẩn bị gì.

Thanh âm của Hắc Ám Thiên Cơ ở thời điểm này mới dồn dập vang lên:

- Ngũ hành kết giới....

Ngũ hành kết giới thập thái quang mang rất nhanh xuất hiện trên không trung nhưng mà do thời gian gấp gáp nên có chí rất nhiều Ma Sư vẫn không thể kết hợp với đồng bọn hoàn thành kết giới, công kích của Quang Minh Ma Sư mang theo Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp phát động đã tới.

Kỳ thật, Hắc Ám Ma Quân chuẩn bị chưa đủ còn có một nguyên nhân khác, đó là khoảng cách. Lúc này, song phương Ma Sư tuy đứng đối diện nhau nhưng khoảng cách hai bên vẫn rất xa. Hắc Ám Ma Sư bọn họ tự hỏi, trừ phi là công kích Siêu Tắt Sát Kỹ trừ phi là bọn họ căn bản không cách nào phóng xuất ra ma kỹ khoảng cách xa như vậy. Vì thế đám người cũng vô ý thức cho rằng Quang Minh Ma Sư đồng dạng không thể nào làm được.

Nhưng mà bọn họ đâu biết rằng, Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp Cơ Động phát minh ra không giống Ngũ Hành Kết Giới trong tích tắc có thể phát huy ra năng lực của ngũ hành mười thuộc tính, nhưng thông qua ngũ hành tương sinh trong thời gian ngắn không ngừng đề thăng khiến cho thực lực mười thuộc tính Ma Sư sinh ra thăng hoa đạt tới thực lực bình thường đám người không cách nào đạt tới, còn ma lực thì sung túc vô cùng.

Hơn nữa dưới sự chỉ huy của Cơ Vân Sinh, hơn một ngàn đạo quang mang đều là Bính Hỏa thuộc tính. Giữa không trung ma lực cùng thuộc tính ngưng tụ thành một cột sáng vô cùng lớn, khoảng cách song phương đã không còn là vấn đề.

Luận năng lực thực chiến cùng trình độ ma lực thì Ma Sư Quang Minh đại quân không thể bằng Hắc Ám Ma Quân, nhưng mà mấy năm nay trận doanh Quang Minh luyện tập Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp hao tổn nhiều thời giờ nhất. Bởi vì bọn họ đều minh bạch đây chính là lợi khí chính thức nhằm vào Hắc Ám Đại Quân, chỉ có Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp thì họ mới có thể chống lại Hắc Ám Ma Quân.

Đây chính là một kích liên hợp của hơn vạn Ma Sư đó! Hắc Ám Thiên Cơ căn bản không thể tưởng được đối phương có thể đem công kích của hơn vạn Ma Sư hòa thành một thể và chỉ dùng một thuộc tính thi triển. Trong mắt hắn, đây là chuyện không có khả năng, đừng nói là hắn mà coi như là Cơ Động - người phát minh ra Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp chỉ sợ cũng không tưởng tượng nổi trận pháp này có một ngày thi triển ra năng lực cường đại như thế.

Đây chính là lực lượng của Quang Minh đại quân, đơn thuộc tính dung hợp ma, cơ hồ tất cả Ma Sư đều biết đây là cực hạn dung hợp của ma kỹ đơn thuộc tính. Quang Minh Ma Sư không vi phạm cực hạn này vì tuy họ ngưng tụ một ngàn đạo Bính hỏa ma lực nhưng mỗi một đạo đều là mười người bằng vào Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp hợp lực. Như vậy thì uy lực công kích của bọn hắn sinh ra thật sự là quá kinh khủng. Có thể nói đây là Siêu Tất Sát Kỹ phạm vi lớn nhất và có uy lực mạnh nhất trong đơn thể siêu tất sát.

Ngũ hành kết giới bên cánh sườn của Hắc Ám Ma Quân có thể sinh ra phòng ngự hữu hiệu nhưng trước cơn lũ Bính Hỏa thuộc tính thì cơ hồ là trong nháy mắt đã bị xé nát. Khoảng cách song phương quá xa khiến cho lực lượng của Quang Minh Ma Sư bị tước đi không ít, ánh sáng màu đỏ chỉ thoáng một cái rồi biến mất nhưng cho dù như thế, thời điểm ánh sáng màu đỏ đảo qua vẫn có hơn 3000 tên hắc ám Ma Sư biến mất trên chiến trường.

931. Chương 662: Thánh Vương Trở Về

Quang minh Ma Sư bằng vào Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận phát ra uy lực khủng bố quét ngang 3000 Hắc Ám Ma Sư, một khắc này toàn bộ Hắc Ám Ma Quân đều lâm vào cực độ khiếp sợ.

3000 Hắc Ám Ma Quân trong tổng bốn vạn Hắc Ám Ma Quân không phải là tổn thất quá lớn nhưng mà mấu chốt là khoảng cách. Song phương đại quân chắn ngang phía trên Thánh Tà Đảo cách nhau khoảng chừng hai mươi dặm, cho dù có thực lực Cửu Quan Chí Tôn cũng không đánh tới. Bất luận là ma kỹ nào, uy lực sẽ theo khoảng cách càng xa mà dần dần yếu bớt, kể cả Chung Cực Tất Sát Kỹ cũng không ngoại lệ. Nhưng Quang Minh Ma Sư chỉ cần một kích vạn người hợp lực có thể giết chết 3000 Hắc Ám Ma Sư. Đây là một màn khó làm người ta tin nổi.

Trước đó Hắc Ám đại quân vẫn suy nghĩ rằng bên mình sẽ chiến thắng dù không có Hắc Ám Thiên Can Thần Thú, không chỉ bởi Hắc Ám Thiên Cơ cường đại mà còn bởi vì thực lực bản thân bọn hắn không tệ. Tổng số Ma Sư bên mình gấp bốn lần phe đối phương, chính thể ma lực có thể gấp mười lần. Hậu phương còn có hơn mười vạn dự bị Ma Sư, bọn họ đều cho rằng mình không cần động thủ chỉ bằng vào dự bị ma quân đã đủ quét ngang ma sư Quang Minh rồi. Nhưng mà hiện tại đối phương lại làm được điều mà Hắc Ám Ma Quân không cách nào làm được, thật khiến họ khó mà tin nổi.

- Công kích, toàn lực công kích cho ta!

Thanh âm tức giận của Hắc Ám Thiên Cơ bỗng nhiên vang lên làm cho Hắc Ám Ma Quân phản ứng, cho dù trước đó Hắc Ám Thiên Cơ không hạ mệnh lệnh nhưng mà Hắc Ám Ma Quân dù sao cũng đã luyện thành kỹ năng phản ứng rất nhanh.

Bốn vạn Hắc Ám Ma Quân cứ ngàn người một tổ, phía trước nhất tổng cộng là mười tổ một vạn người phân phối theo thuộc tính. Nói cách khác bên trong mỗi một tổ gồm ngàn tên Ma Sư thì mỗi loại thuộc tính là một trăm người. Một vạn Hắc Ám Ma Sư sau khi lấy lại tinh thần thì đầu tiên là mở ra ngũ hành kết giới, một ngàn ngũ hành kết giới đồng thời xuất hiện dung hợp trở thành một ngũ hành đại kết giới. Uy áp khủng bố lập tức khiến phòng ngự của bọn họ trở nên kiên cố vô cùng.

Trừ không quân ra, ba vạn Hắc Ám Ma Sư còn lại cũng chia ngàn người một tổ, nhưng phân phối cùng thuộc tính. Nói cách khác một tổ một ngàn người đều có thuộc tính giống nhau, thời điểm phát động công kích bọn họ sẽ bằng vào ngàn người cùng thuộc tính này phát huy ra sức chiến đấu cường đại nhất. Đây chính là hơn hai mươi công kích Siêu Tất Sát Kỹ, nó tuyệt đối là lực lượng mang tính hủy diệt. Dù Hắc Ám Long Hoàng mang đến hơn một ngàn cự long chính diện ngăn chặn công kích của hơn bốn vạn người này cũng khó mà chiến thắng.

Đây còn là do Hắc Ám Ma Quân đã bị Quang Minh Thiên can Thánh đồ “thịt” mất một phần lớn nếu không hiện tại sẽ có gần 50 tổ Hắc Ám Ma Sư như vậy xuất hiện trên chiến trường.

Cùng lúc đó Hắc Ám Ma Sư dự bị phía sau Hắc Ám Ma Quân cũng bắt đầu hành động, tuy ma lực của bọn hắn hơi yếu nhưng phóng xuất ra ngũ hành kết giới thì không có vấn đề gì. Hơn mười vạn Ma Sư không ngừng phóng xuất ra ngũ hành kết giới có uy lực hơi kém, nhưng có thể bao phủ trọn cả Hắc Ám Ma Quân vào bên trong.

Đây mới là những con hùng sư mạnh mẽ vô địch Hắc Ám Thiên Cơ phí hết tâm huyết bồi dưỡng nhiều năm, thực lực của Hắc Ám Ma Quân toàn lực thi triển làm cho người ta phải run sợ. Cùng lúc đó Hắc Ám Ma Quân trên không trung cũng đã bắt đầu tiến công, mục tiêu là không quân phe Quang Minh.

Hắc Ám Long Hoàng đã chiến bại nhưng ưu thế về số lượng của Hắc Ám Ma Quân vẫn tồn tại, hướng chỉ ngàn đầu hắc Ám Long Tộc trên không trung cũng khủng bố như Hắc Ám đại quân. Không quân Hắc Ám Ma Sư chẳng những đều có được tọa kỵ của mình, tu vi bản thân còn vượt qua Lục Quan. Tổng cộng sáu ngàn người, cổ lực lượng này vô cùng cường đại. Theo mệnh lệnh của Hắc Ám Thiên Cơ, Hắc Ám đại quân như một đầu sư tử mạnh mẽ vô địch lộ ra rằng nanh công kích về phía Quang Minh đại quân.

Đúng lúc này đợt công kích thứ hai của Quang Minh đại quân xuất hiện, vẫn là hỏa thuộc tính như lúc này nhưng với tốc độ chỉ với hai mươi giây. Nếu như không phải Hắc Ám Ma Quân đã kịp phản ứng trước tiên mở ra Kết Giới Đại Ngũ Hành thì chỉ e đợt công kích thứ hai này đã rơi xuống đầu họ. Nhanh thật! Đây là suy nghĩ trong lòng của tất cả Hắc Ám Ma Quân.

Phải biết rằng, sau khi phát ra ma kỹ khoảng cách xa như vậy chỉ riêng bay trên không trung đã hao phí khá nhiều thời gian, vậy mà công kích vừa rồi hoàn toàn áp đảo cả vạn Ma Sư, bọn họ đã làm thế nào để trong một trong thời gian ngắn lại phát động một lần nữa.

Hắc Ám Ma Quân đương nhiên không biết, Quang Minh Ma Sư nhờ Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp Cơ Động sáng tạo ra không phải chỉ bộc phát ra uy lực mạnh nhất mà nó là tương sinh tuần hoàn sinh sôi không dứt.

Dựa vào điều này, Quang Minh Ma Sư bọn họ phát động công kích có uy lực cường đại và tiêu hao ma lực bản thân cực nhỏ. Hơn nữa có thể thông qua tương sinh tuần hoàn lại phát động công kích một lần nữa, đồng thời hồi phục ma lực trên phạm vi lớn. Đây mới là chỗ kinh khủng nhất của Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp và cũng là nguyên nhân mà các cường giả Chí Tôn Quang Minh đại lục sau khi biết được uy lực của nó thì hoảng sợ biến sắc.

Trong tiếng nổ vang ầm ầm, một màn làm cho Hắc Ám đại quân hoảng sợ xuất hiện, ngay cả Hắc Ám Ma Quân đang chiếm ưu thế trên không trung cũng dừng lại. Nguyên nhân rất đơn giản là Kết Giới Đại Ngũ Hành do vạn Hắc Ám Ma Sư liên thủ bố trí bị đánh nát trong tích tắc.

Song phương cùng là một vạn người, nhưng công kích của Quang Minh đại quân vượt xa khoảng cách hai mươi dặm mới có thể đến Hắc Ám đại quân, trong quá trình này hao tổn tương đối lớn. Kết Giới Đại Ngũ Hành Hắc Ám đại quân bố trí thì gần trong gang tấc. Hơn nữa từ chính thể thực lực mà nói, nếu như là 1 vs 1 thì Hắc Ám Ma Sư chắc chắn áp đảo Quang Minh Ma Sư. Bọn họ có ngũ hành kết giới mười thuộc tính đều đủ để phòng ngự, bất luận như thế nào, công kích của Quang Minh Ma Sư đều không thể tạo ra hiệu quả gì.

Nhưng mà không ngờ Kết Giới Đại Ngũ Hành lại bị nghiền nát, điều này chỉ có thể chứng minh ma lực hơn một vạn Quang Minh Ma Sư phóng xuất ra vượt xa lực phòng ngự của một vạn Hắc Ám Ma Quân.

Mỗi một kích của Quang Minh Ma Sư là tổng hợp của ma lực tương sinh của mười người, thông qua tương sinh tuần hoàn bọn họ chẳng những có thể tiết kiệm ma lực mà lực công kích phát huy ra còn biến đổi về chất. Lúc trước, mười Ma Sư Nhị Quan cùng Tam Quan Ma Sư còn có thể đánh tan Lục Quan Ma Sư, lúc này Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp rốt cục đã phát huy tác dụng to lớn trên chiến trường.

Kết Giới Đại Ngũ Hành bị đánh tan, muốn lại khôi phục lại cần phải có thời gian, chỉ là Quang Minh Ma Sư đối diện không cần chờ đợi, đạo công kích thứ ba đã tới.

- Dừng lại, toàn diện phòng ngự!

Hắc Ám Thiên Cơ không thể không hạ mệnh lệnh này, công kích của Quang Minh Ma Sư quá mạnh mẽ, khi mà bọn họ tiếp cận càng gần thì công kích của Quang Minh Ma Sư sẽ càng mạnh. Mà lúc này đây Kết Giới Đại Ngũ Hành vẫn chưa khôi phục, chỉ có thể bằng vào hơn hai mươi tổ Hắc Ám Ma Sư đơn thuộc tính để triệt tiêu công kích của đối phương.

Hơn hai mươi độn Đỉnh cấp Tất Sát Kỹ ngang trời xuất thế va chạm với công kích lần thứ ba của Quang Minh Ma Sư, Hắc Ám Ma Sư nghĩ rằng, Quang Minh Ma Sư chỉ miễn cưỡng thi triển công kích lần thứ ba

mà thôi, ma lực của bọn hắc đã yếu lắm rồi.

Huống chi lần này bọn họ có hơn hai vạn Hắc Âm Ma Sư liên thủ! Tuy chưa chắc đã đánh bại được đối phương nhưng t ra cũng có thể nhẹ nhõm đánh tan công kích của đối phương a.

Chỉ là bọn họ đã quên một điều rằng lần này hơn hai vạn người động thủ nhưng là làm theo ý mình, mặc dù có tăng phúc trùng điệp nhưng sao có thể bằng mười thuộc tính dung hợp hoàn mỹ.

Kết quả thật khiến người ta rung động đó là Bính hỏa công kích của Quang Minh đại quân ngành sanh đánh tan liên hợp ma kỹ của địch nhân.

Không chỉ Hắc Âm Ma Quân trọn mắt há hốc mồm, mà ngay cả các Thống soái của Quang Minh đại quân cũng vô cùng chấn động. Bọn họ biết Quang Minh đại quân dựa vào Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp có thể phát huy ra thực lực cường đại nhưng không ngờ lại mạnh đến thế.

Dựa vào một vạn người lại ngành sanh chế trụ hơn ba vạn Hắc Âm Ma Sư của đối phương, công kích cường hãn hơn nữa còn với khoảng cách song phương còn xa như vậy.

Cơ Vân Sinh không còn tiếp tục hạ mệnh lệnh nữa, thông qua khoảng cách này có thể bộc phát một kích mạnh nhất, nhưng muốn tiếp cận không quân cường đại của đối phương thì Quang Minh Ma Sư thì không thể bởi khoảng cách không cho phép, khi đó Hắc Âm Ma Quân tất sẽ phát động thế công cuồng liệt, đó không phải điều Cơ Vân Sinh muốn. Dù sao xét chính thể thực lực thì song phương vẫn chênh lệch quá lớn, hiện tại chỉ dựa vào ưu thế Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp mới miễn cưỡng duy trì xu thế cân đối, có thể một lần đánh chết hơn ba nghìn tên Hắc Âm Ma Sư của đối phương, Cơ Vân Sinh đã rất hài lòng. Đợt công kích thứ tư bắn ra, lúc này Kết Giới Đại Ngũ Hành của Hắc Âm đại quân vừa mới khôi phục. Tình hình chiến đấu dưới mặt đất trực tiếp ảnh hưởng đến trên không trung, giống Cơ Vân Sinh lo lắng hắc ám không quân sẽ công kích đội quân dưới đất thì hắc ám không quân cũng đồng dạng lo lắng Quang Minh Ma Sư sẽ chuyển hướng hỏa lực về phía mình. Bọn họ ở trên không trung với khoảng cách xa hơn nhưng nếu như đối phương công kích thì khoảng cách này không có gì khó.

Bởi vậy Hắc Âm Long Tộc cùng Hắc Âm Không Quân vừa mới chuẩn bị phát động công kích đột nhiên ngừng lại rồi nhìn Quang Minh Long Hoàng đang chiến thắng trở về. Trong lúc nhất thời chiến trường rơi vào trạng thái cân đối vi diệu, song phương không ai có hành động thiếu suy nghĩ, nhưng ma lực khủng bố vẫn oanh kích nhau, mà chuẩn hơn chính là Quang Minh Ma Sư kém hơn Hắc Âm Ma Sư lại toàn diện áp chế bọn họ.

Song phương không ai chủ động phá vỡ cân bằng này, ai cũng có suy nghĩ riêng. Cơ Vân Sinh muốn nhìn xem đối phương có thể biểu hiện ra ưu thế gì nữa không, còn Hắc Âm Ma Quân đang chờ đợi Quang Minh Ma Sư dần dần tiêu hao ma lực. Dù sao thì chính thể thực lực của bọn họ vẫn vượt qua Quang Minh Ma Sư, hơn nữa Quang Minh Ma Sư luân phiên công kích, bọn họ thì luân phiên ứng chiến. Ưu thế số lượng hiển nhiên vẫn còn, đáng tiếc là đám người không biết hậu thuẫn của Quang Minh Ma Sư chính là Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp.

Ai chủ động tiến công trước rất có thể sẽ ăn thiệt thòi. Dưới loại tình huống này song phương đều khắc chế mình, mấy trăm vạn đại quân áp trận, chỉ mượn Ma Sư công kích, Quang Minh Ma Sư cũng không toàn lực thi triển.

Quang Minh Long Hoàng lúc này cực kỳ thoả mãn, tuy hắc bị thương không nhẹ nhưng so với Hắc Âm Long Hoàng bị đánh nát một tay thì không thành vấn đề. Thương thế của hắc không bao lâu có thể khôi phục, nhưng mà long chảo của Hắc Âm Long Hoàng bị đứt thì không thể mọc dài được. Long tộc tuy rất cường hãn nhưng không có năng lực tái sinh, thế cân bằng của song phương bắt đầu nghiêng về một phía, hắc sao lại không hào hứng? Huống chi Hắc Âm Long Hoàng rất kiêng kỵ Diệt Thần Kích của hắc, nếu còn muốn động thủ thì ưu thế càng thêm rõ ràng.

Trong lúc song phương đại quân đang tiếp tục giằng co thì Lý Vĩnh Hạo cũng đang dẫn theo Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ trên đường trở về.

Lý Vĩnh Hạo cố ý trì hoãn thời gian trở về, lúc này khoảng cách của họ còn nửa canh giờ nữa. Trong suy nghĩ của họ, một khi thánh chiến bắt đầu, chiến đấu của song phương sẽ rất gay gắt, nếu họ tới càng muộn

thì chẳng những có thể bảo tồn thực lực, càng có thể thấy rõ tình thế chiến trường. Bất luận như thế nào thì họ đều có thể đứng ở thế bất bại.

Đúng lúc này một thanh âm bình tĩnh mà vang lên bên tai Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ:

- Các người có thể dừng lại, thánh chiến tạm thời không cần tham gia.

Thanh âm vừa xuất hiện thì đồng thời hai đạo thân ảnh chậm rãi xuất hiện phía trước Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ.

932. Chương 664: Tội Chung Binh Khí

Hắc Âm Thiên Cơ thánh đồ đều cười tọa kỵ cùng thuộc tính với mình, giống như Quang Minh Thiên Cơ thánh đồ, họ chọn Long tộc.

Thân là Hắc Âm Thiên Can Thánh Vương, Lý Vinh Hạo cười một đầu Hắc Long trưởng thành cao hơn 30m. Phải biết rằng với long tộc trên Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục thì tất cả Hắc Long đều có huyết mạch hoàng tộc. Lúc trước Lý Vinh Hạo vì đạt được Hắc Long này đã phải hao phí rất nhiều tâm tư.

Quang mang nhàn nhạt lập loè, trên mặt Cơ Động toát ra một tia thần quang lạnh như băng. Hắn không có ý tứ động thủ trước mà chỉ nhìn đám Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ cười tọa kỵ của họ triển khai trận hình cánh cung vây quanh mình.

Thập đại cực hạn ma lực của Hắc Âm Thánh Đồ cơ hồ đồng thời bay lên, Âm Dương Miện xuất hiện trên đỉnh đầu họ. Giống như cực hạn ma lực của Quang Minh Thiên can Thánh đồ, ánh sáng của cực hạn ma lực mãnh liệt hơn của ma sư bình thường. Cực hạn ma lực của Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ cũng có sự bổ sung của hắc ám thuộc tính. Nhất là Hắc Âm Thánh Vương Lý Vinh Hạo có thuộc tính canh kim hệ nhưng sắc bén chỉ khí trên người hắn hoàn toàn nội liễm, trường kiếm canh kim hệ cấp thần khí chậm rãi nâng lên trực chỉ Cơ Động. Cho dù không có nửa điểm sắc bén tràn ra, nhưng chỉ riêng áp lực vô hình này đã làm cho người ta có một loại cảm giác nắm giữ hết thấy.

Quang Minh Thiên can Thánh đồ đang không ngừng phát triển, Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ cũng giống như vậy, thực lực của bọn hắn so với trận chiến trước ở Thánh tà đảo đã mạnh hơn không chỉ một tầng.

Mắt thấy Cơ Động vẫn phiêu phù ở chỗ đó không có ý tứ phòng ngự hoặc động thủ, lửa giận bùng nổ trong lòng Lý Vinh Hạo. Đây là sự miệt thị, miệt thị trắng trợn! Đối mặt với trận hình mười Thánh đồ của mình mà hắn không một chút phản ứng, chẳng có nhẽ hắn tự tin mình có thể toàn thân trở ra?

Đột nhiên, cảm giác đè nén xuất hiện trong lòng Lý Vinh Hạo, hắn nghĩ tới một khả năng mà mình không hề muốn nhìn thấy. Tâm tư khẽ động, hắn trầm giọng quát:

- Cơ Động, ta với người 1 chọi 1.

Vừa nói mũi chân hắn đặt lên đầu Hắc Long, thân hình phiêu nhiên bay ra cách Cơ Động 50m rồi ngừng lại.

Cơ Động có chút kinh ngạc nhìn Lý Vinh Hạo, hắn cũng không rõ đối phương rõ ràng có ưu thế nhân số cùng thuộc tính đầy đủ, ở thời điểm này vì sao lại lựa chọn cùng mình solo.

Kỳ thật, Lý Vinh Hạo cũng bất đắc dĩ, hắn biết rõ nếu như mình dẫn đầu Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ liên thủ công kích Cơ Động, có thể bắt lấy Cơ Động còn dễ nói, nếu để cho hắn chạy thì uy vọng của mình ở bên trong Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ chắc chắn bị đả kích lớn. Phải biết bất luận một gã Thiên can Thánh đồ nào cũng là nhân trung chi long, muốn thống soái một nhóm người như vậy không dễ dàng. Mặt khác hắn còn nghĩ rằng, trong chiến đấu 1 vs 1 coi như là chính mình thua cũng không tính toán mất mặt, dù sao đây là một chọi một, còn nếu như có thể đánh bại Cơ Động thì Cơ Động tất nhiên sẽ thua chạy, như vậy kế hoạch của hắn cũng không bị chậm trễ. Lý Vinh Hạo có được lòng tin tuyệt đối với thực lực bản thân, hắn nghĩ dùng thực lực bây giờ của mình dưới tình huống 1 chọi 1 cũng có thể đánh chết một gã Hắc Âm Tử Vệ. Vì thế lựa chọn 1 vs 1 với Cơ Động mới là lựa chọn tốt nhất.

Quả nhiên Lý Vĩnh Hạo đơn chiến không chỉ Cơ Động kinh ngạc, mà trong mắt Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ cũng đều không tự giác toát ra vẻ khâm phục, không ai đi lên. Đây là độ sức ở giữa hai đại Thánh Vương.

Cơ Động chậm rãi gật nhẹ đầu:

- Tốt, chỉ bằng dũng khí này của ngươi, ta sẽ ứng phó toàn lực.

Vừa nói xong, trên người Cơ Động xuất hiện một tầng kim hồng sắc quang mang, thần hỏa Thánh Vương khải tiến hóa trở thành thần khí lặng yên bao trùm thân thể hắn. So sánh với trước kia, Thần Hỏa Thánh Vương Khải hiện giờ chỉ còn một màu đỏ như máu, nhưng quang mang tỏa ra thì màu vàng sáng chói.

Chứng kiến Thần Hỏa Thánh Vương Khải của Cơ Động, trong lòng Lý Vĩnh Hạo lập tức căng thẳng. Mặc dù chưa chính thức giao thủ với Cơ Động nhưng từ quá trình hãn chiến đấu với Tử Bào Đại Tế Ti, Lý Vĩnh Hạo đã cẩn thận hỏi thăm và biết được thần khí của Cơ Động hẳn là một thanh kiếm. Nhưng giờ khắc này, bộ khôi giáp trên người Cơ Động giải thích thế nào đây? Dùng tư lịch của Lý Vĩnh Hạo tự nhiên nhìn ra được, áo giáp trên người Cơ Động rõ ràng chính là một bộ thần khí. Hơn nữa tràn đầy khí tức thần khí Quang Minh.

- Mời!

Cơ Động làm một cái thủ thế với Lý Vĩnh Hạo, sở dĩ hắn mặc Thần Hỏa Thánh Vương Khải chính là một phần tôn trọng đối với Lý Vĩnh Hạo. Bất luận Lý Vĩnh Hạo có mục đích gì, dưới tình huống như vậy, hắn có can đảm tiến hành trận chiến giữa Thánh Vương đã đủ để mình tôn trọng. Hơn nữa Lý Vĩnh Hạo không muốn giết hắn, Cơ Động cũng đồng dạng cũng thế. Nhận thức của Cơ Động về Lý Vĩnh Hạo là hai chữ kiêu hùng, nếu như Quang Minh thắng lợi thì hắc ám đại lục cho dù bị ngăn cách lần nữa mà không có một nhân vật cường hãn khổng lồ cũng sẽ đại loạn.

Những lời Cơ Động vừa rồi nói với Lý Vĩnh Hạo không phải dối trá, hắn muốn làm chính là khôi phục hòa bình trên cả hai đại lục, tận lực để bình dân ít hi sinh nhất. Nếu như không có Lý Vĩnh Hạo thống ngự, Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục tất sẽ chia rẽ, chiến loạn không ngừng. Dùng năng lực của phụ tử Thiểm Lôi, Thiểm Nhạch chưa đủ để thống trị hắc ám đại lục, chỉ có Lý Vĩnh Hạo mới có thể chấn nhiếp ở Hắc Ám đại quân. Bởi vậy, mục đích chuyển này của Cơ Động xác thực chỉ là ngăn cản Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ tiến vào chiến trường, không phải giết bọn họ.

Lý Vĩnh Hạo động trước, bởi vì Quang Minh Thiên can Thánh đồ đánh chết Hắc Ám Tử Vệ cùng Hắc Ám Thiên Can Thần Thú mà hắn biết rõ trong chiến đấu, chiếm lấy tiên cơ quan trọng như thế nào. Thân hình lóe lên, khoảng cách 50m không còn nữa, sau một khắc Lý Vĩnh Hạo đã đi tới trước mặt Cơ Động. Trường kiếm thần khí trong tay vung lên phát ra những tiếng xé gió, chín kiếm đồng thời đâm ra hóa thành chín đóa hoa màu vàng vào chín vị trí trên người Cơ Động. Lực lượng và sự sắc bén không khuếch tán, nó hoàn toàn ẩn hàm bên trong chín đóa hoa kia.

Chỉ một kiếm này đã đủ để Cơ Động thay đổi cách nhìn với Lý Vĩnh Hạo, không hề nghi ngờ năng lực thực chiến cận thân Lý Vĩnh Hạo không kém, nhất là kiếm pháp này, Cơ Động tự thẹn không bằng.

Chín đóa kiếm hoa phong kín mọi đường tránh né của Cơ Động, mỗi một đóa kiếm hoa ẩn chứa Canh Kim Ma Lực cực hạn cùng với sắc bén của Lý Vĩnh Hạo. Đáng sợ hơn chính là hạch tâm mỗi một đóa kiếm hoa đều là màu ngà sữa đầy, nói cách khác trung tâm của chúng tồn tại Hỗn Độn Kim Áo Nghĩa. Một kiếm nhìn bề ngoài tiện tay của Lý Vĩnh Hạo đã dùng tới toàn lực. Cơ Động có thể khẳng định, thay đổi bất luận một gã Ma Sư Cửu Quan bình thường vô cùng khó khăn ngăn cản. Lý Vĩnh Hạo nhờ hỗn độn kim làm bốn nguyên chín đóa kiếm hoa, một khi nó nổ tung, Canh Kim Ma Lực cực hạn không ngừng sinh ra có thể tạo lực sát thương gấp đôi ma lực bản thân Lý Vĩnh Hạo.

Kiểm pháp bá đạo thật, trong lòng Cơ Động thầm khen một tiếng, nhưng hắn vẫn cũng không vì vậy mà động dung, thân hình phiêu nhiên lui về phía sau, cùng lúc đó tay trái vung nhẹ lên. Diệt Thần Bích dựng lên giữa hai người.

Đúng vậy Cơ Động muốn né tránh một kiếm này của Lý Vĩnh Hạo thì phải va chạm chính diện, sử dụng Diệt Thần Bích cũng là một loại va chạm chính diện.

“Phù” một tiếng nhẹ vang lên, Cơ Động nhìn chín đóa kiếm hoa nổ tung. Lần này vẻ kinh ngạc trong mắt hắn nồng đậm thêm vài phần, Cửu Kiếm của Lý Vinh Hạo không ngờ còn có biến hóa này, hơn nữa sắc bén chỉ khi mặc dù lóe lên rồi biến mất, nhưng ở trong cảm thụ của Cơ Động. Nhuệ khí ẩn chứa trong Cửu Kiếm lại có thể trong chốc lát ngưng tụ làm một cỗ tương đương với Đỉnh Cấp Tất Sát Kỹ. Phải biết, đây chính là trong chiến đấu trực tiếp song phương đều không có khả năng mất thời gian tụ lực, điều này chỉ có thể chứng minh một sự kiện, Lý Vinh Hạo là bằng vào kiếm pháp của mình trực tiếp hình thành tổ hợp đơn thuộc tính. Dùng sức một mình hoàn thành kỹ xảo này có thể biết được trình độ kiếm pháp của hắn.

Chứng kiến một kiếm này, trong mắt tất cả Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ đều toát ra bội phục tự đáy lòng, nhất là Hắc Ám Ất Mộc Thánh Đồ Hạt Tử, nàng là người thân cận nhất của Lý Vinh Hạo, cũng chỉ có nàng mới biết được ca ca bỏ cái giá như thế nào. Lý Vinh Hạo là người trầm ổn nhưng không ai biết được đằng sau tính cách đó là sự điên cuồng trong việc tu luyện. Hắn cơ hồ tu luyện không ngủ không nghỉ, trong số Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ, luận tư chất, Lý Vinh Hạo kỳ thật không phải là tốt nhất, nhưng mà cố gắng của hắn thì gấp mấy lần những người khác.

Ngoài luyện tập nghiêm khắc thì chính hắn cũng tự tiến hành khổ tu, có thể nói là thành tựu hiện tại của Lý Vinh Hạo hoàn toàn là chính bản thân hắn cố gắng có được. Lúc trước, tại Thánh Tà Đảo thua ở Phát Thụ, hoàn toàn là xuất phát từ mệnh lệnh của Hắc Ám Thiên Cơ. Bằng không dù là lần đầu tiên đối mặt ma lực của hắn còn không bằng Phát Thụ nhưng chưa chắc Phát Thụ có thể chiến thắng hắn.

Sự chăm chỉ của Lý Vinh Hạo gần như khổ tu cũng là một trong những điều kiêng kỵ lớn nhất của Hắc Ám Thiên Cơ đối với hắn. Mỗi một thành viên của Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ cùng Quang Minh Thiên can Thánh đồ đều có khả năng tu luyện tới Thánh cấp, nhưng mà Hắc Ám Thiên Cơ cũng hiểu được, nếu như nói tương lai trong thế giới hắc ám có ai chạm được biên giới của thần cấp thì chỉ có một mình Lý Vinh Hạo. Mà Hắc Ám Thiên Cơ muốn trùng kích Thần cấp phải thông qua thôn phệ Thánh Thú, mà Lý Vinh Hạo lại hoàn toàn là cố gắng của mình. Hắc Ám Thiên Cơ cũng đã từng nói qua, nếu như cho Lý Vinh Hạo thời gian cùng không gian, như vậy có một ngày hắn chắc chắn trở thành Hắc Ám Thiên Can Thánh Vương cường đại nhất trong lịch sử.

Những điều này Cơ Động đương nhiên không biết, hắn lúc này đang rung động thật sâu. Trong tích tắc bạo tạc, thực lực của Lý Vinh Hạo thể hiện ra thậm chí đã còn mạnh hơn cả Lâm Thanh. Ma lực của hắn là cấp chín mươi bốn nhưng có thể phát ra cường độ gần như của Thánh cấp. Quả nhiên không hổ là Hắc Ám Thiên Can Thánh Vương.

Diệt Thần Bích đã bị quang mang Canh Kim Thần Kiếm của Lý Vinh Hạo xoắn nát bấy, nhưng một kích này của hắn không tạo thành uy hiếp với Cơ Động. Cơ Động đã lui về phía sau 10m, tác dụng của Diệt Thần Bích chính là chế tạo cơ hội trong nháy mắt, bất luận công kích, phòng ngự đều là như thế.

Công kích trước vừa tiếp xúc, một kiếm tiếp theo của Lý Vinh Hạo toàn lực mi tâm của Cơ Động. Toàn thân hắn giống như Nhân Kiếm Hợp Nhất tạo thành một đạo tia chớp kim sắc xông tới. Ngắn ngủn khoảng cách 10m trong chốc lát đã tới, mà vừa lúc này, Cơ Động cũng động, chỉ có điều động tác của hắn so với Lý Vinh Hạo trong mắt các Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ có chút chậm chạp.

Bàn tay trái Cơ Động vòng sang bên phải dưới ngực tạo thành nửa vòng cung, tay phải thì vòng hướng lên. Thân hình không động đậy, không có bất kỳ ma lực nào ba động.

Nhưng mà chính là động tác đơn giản này lại cải biến công kích của Lý Vinh Hạo, Canh Kim Thần Kiếm của Lý Vinh Hạo đột nhiên run rẩy bồng chốc, nguyên bản mũi kiếm đâm về mi tâm của Cơ Động lại đột nhiên lệch sang một bên, xẹt qua má Cơ Động.

Chỉ có Lý Vinh Hạo mới có thể cảm nhận được rõ ràng tinh, khí, thần đã khóa chặt người Cơ Động nhưng bất ngờ có hai cỗ lực kéo cường đại xuất hiện trên không trung một dẫn một đẩy cải biến mũi kiếm của chính mình.

Lý Vinh Hạo hoàn toàn không rõ Cơ Động đã làm như thế nào, nhưng hắn không có thời gian suy nghĩ nhiều. Khi mũi kiếm vừa lệch mục tiêu, thân ảnh của hắn đã lóe lên, trong tích tắc cả người làm một động tác lẩn sang ngang giữa không trung. Động tác cực nhanh giống như là kế hoạch đã định sẵn, hành văn lưu thủy không hề ngưng ngập.

Đồng thời Canh Kim Thần Kiếm trong tay hắn rung lên huyền hóa thành ngàn vạn kim quang, mỗi một đạo kim quang đều giống như một đạo ánh sáng đan vào giữa không trung đánh úp về phía Cơ Động.

- Hảo kiếm pháp!

Cơ Động tán thưởng một câu, phải biết Lý Vinh Hạo từ lúc bắt đầu công kích thì mỗi một kích đều tương đương với Tất Sát Kỹ, hơn nữa có thể công kích, phòng ngự, né tránh, tốc độ cực nhanh. Năng lực thực chiến không thẹn với danh xưng tối chung binh khí của hắn.

933. Chương 665: Một Ngón Tay Đoạn Thần Khí

Lý Vinh Hạo là Cửu Quan Chí Tôn cường giả mạnh nhất mà Cơ Động từng gặp, nếu là trước kia có lẽ Cơ Động phải tập trung đủ tinh khí thần mới có thể chiến thắng, nhưng hiện tại thực lực của hắn đã khác.

Trong vô số ánh sáng màu vàng đan vào nhau giữa không trung, Cơ Động rốt cục không còn đứng yên nữa. Thân thể của hắn bắt đầu hành động, cả người giống như là một con cá linh xảo quẫy đuôi dưới làn nước, dưới cái nhìn chăm chú của Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ, thân thể Cơ Động luôn tìm được kẽ hở và xuyên qua kiếm vòng của Lý Vinh Hạo. Đường như hắn không có xương cốt, thân thể mềm mại uốn lượn không có hạn chế. Lý Vinh Hạo có cảm giác xương cốt của Cơ Động có thể nát ra rồi liền lại. Công kích của hắn đánh ra chỗ nào, Cơ Động đều có thể né tránh.

Quá cường hãn! Đây là đánh giá của Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ đối với Cơ Động. Nếu như nói lúc mới bắt đầu, theo bọn hắn nghĩ Cơ Động khó mà cử động thì lúc này, năng lực né tránh của hắn biểu hiện ra làm họ khiếp sợ tột đỉnh.

Cuộc chiến giữa Chí Tôn cường giả chính là va chạm, bởi vì trong khoảng cách rất gần, tốc độ của song phương cực nhanh và khóa chặt nhau thì ngoại trừ cứng đối cứng thì không có lựa chọn khác. Chiến đấu của hai đại Long Hoàng cũng vậy.

Nhưng mà lúc này Cơ Động lại đơn giản chỉ cần bằng năng lực né tránh thần diệu vô song đã hoàn toàn tránh khỏi va chạm cận thân, điều này cũng chứng minh Lý Vinh Hạo từ đầu đến cuối không có chân chính khóa chặt Cơ Động. Tu vi linh hồn của hai người không cùng một đẳng cấp. Cả sức mạnh thân thể thì Cơ Động cũng hơn Lý Vinh Hạo, điều này không làm cho đối phương kinh ngạc, bởi vì Phát Thụy vì chiếm được lòng tin của Hắc Ám Thiên Cơ mà đem chuyện Cơ Động có khí lực Thánh cấp nói cho bọn hắn biết.

Nếu nói giật mình thì bản thân Lý Vinh Hạo là người rõ nhất, bởi là người trong cuộc, hắn có thể cảm nhận được Cơ Động mạnh như thế nào. Phải biết rằng công kích của hắn đã toàn lực, nhìn bề ngoài Cơ Động bị hắn hoàn toàn áp chế, nhưng mà chỉ có chính hắn mới biết được, sự thật là hắn đã bị Cơ Động dắt mũi.

Cơ Động cho Lý Vinh Hạo cảm giác có chút hư ảo khó nắm bắt. Mặc cho có công kích toàn lực nhưng hắn vẫn cảm thấy Cơ Động dường như không tồn tại, không thể khóa chặt khí tức của tên này. Bởi vì Lý Vinh Hạo không thể cảm nhận được vị trí cụ thể nên mọi công kích của hắn đều rơi vào khoảng không, ngay cả một mảnh góc áo của Cơ Động cũng không trúng. Nếu như không phải Cơ Động thỉnh thoảng nói câu: hảo kiếm pháp thì Lý Vinh Hạo sẽ có cảm giác mình đang chiến đấu với quỷ hồn.

Thân ảnh song phương tách ra, thân hình Lý Vinh Hạo xẹt qua không trung, Canh Kim Thần Kiếm hoành ngang trước người, vị trí của hắn và Cơ Động đã biến đổi nhưng vẫn cách nhau 50m, còn Cơ Động thì im lặng lặng phiêu phù ở giữa không trung, vẻ bình tĩnh này làm cho Lý Vinh Hạo cảm thấy hơi “xoắn”.

Thở sâu một cái, cốt cách toàn thân Lý Vinh Hạo rung động. Cặp mắt của hắn dần dần trở nên sáng hơn, đôi mắt tựa như hoàng kim hơn nữa Canh Kim Thần Kiếm trong tay hắn cũng tràn ra quang mang lóng lánh, sắc bén chỉ khí bên trong bạo phát ra giữa không trung. Khí tức sắc bén cực hạn phiêu đảng trong không khí, mơ hồ có thể chứng kiến một ít hắc sắc quang ngân rất nhỏ, đó là hiệu quả của cực hạn canh kim vạch phá không khí.

Lý Vinh Hạo không ngờ lại làm được như vậy, bên trong sắc bén chỉ khí này một khi trúng mục tiêu sẽ toàn diện phóng thích, có thể đơn giản mang đến tổn thương cho đối phương. Điểm này có chút tương tự như Diệt Thần Kích của Cơ Động, chỉ có điều chúng không cùng thuộc cấp độ mà thôi. Nhưng hắn hiện tại căn bản không nắm bắt được vị trí của Cơ Động, công kích có mạnh thế nào mà không trúng đối thủ cũng vô

ích. Chỉ có lợi dụng khí tức như có như không tìm được vị trí chân thực của Cơ Động mới có cơ hội nhất kích tất sát. Áp lực thật lớn mà Cơ Động mang đến khiến tiềm lực bản thân tối chung bình khí Lý Vinh Hạo hoàn toàn kích thích, hắn đã tiến vào một cảnh giới trước nay chưa từng có.

Sắc bén chỉ khí toàn diện bùng phát rốt cục làm cho Lý Vinh Hạo đã tìm được Cơ Động nhưng mà làm hắn suýt nữa tâm thần thất thủ chính là tuy đã tìm được vị trí của Cơ Động nhưng cảm giác hư ảo vẫn còn đó. Nói cách khác, mặc dù tiến vào cảnh giới mới nhưng hắn vẫn không thể hoàn toàn khóa chặt Cơ Động. Đây không phải là lần đầu tiên Lý Vinh Hạo gặp được, từ một người khác đã từng thể nghiệm qua - Hắc Ám Thiên Cơ sau khi cắn nuốt Tứ đại Thánh Thú tăng lên tới Thánh cấp đỉnh phong.

Chẳng lẽ tu vi linh hồn của Cơ Động đã đạt đến Thánh cấp đỉnh phong đồng dạng Hắc Ám Thiên Cơ?

Không, quyết không có thể nào. Lý Vinh Hạo tuyệt không tin Cơ Động cũng là Thiên can Thánh Vương như mình mà cấp độ linh hồn lại có thể đạt tới trình độ như vậy, coi như là Quang Minh Thiên Cơ của đối phương cũng không thể đạt tới Thánh cấp đỉnh phong.

Nội tâm bất ổn làm cho Lý Vinh Hạo không có nóng lòng công kích, kinh nghiệm thực chiến của hắn không dưới Cơ Động. Hắn biết rõ tâm thần không tập trung sẽ dẫn tới hậu quả gì.

Nhưng mà đúng lúc này Cơ Động di chuyển, hắn không có bất kỳ động tác hoa mỹ nào, thân hình hắn bay lên rồi lóe một cái biến mất trong khoảng 50m. Một chuỗi vũ thẳng vào đầu Lý Vinh Hạo.

Tại thời khắc này trên mặt các Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ không khỏi lộ vẻ tức giận, loại phương thức công kích này của Cơ Động căn bản chính là sỉ nhục. Đám người đều biết, chỉ khi đối thủ thua kém mình quá nhiều thì họ mới dùng nó.

Chỉ là kẻ trong cuộc như Lý Vinh Hạo lại hoàn toàn có cảm thụ khác, thời điểm Cơ Động đập xuống, hắn cũng cho rằng Cơ Động rất kiêu ngạo. Bởi vì loại phương thức công kích này sẽ làm cho ngực và bụng của mình lộ ra, có thể nói sẽ tạo thành sơ hở trí mạng. Nhưng mà trong nháy mắt sau đó, Cơ Động căn bản không có lưu lại cho hắn bất kỳ sơ hở nào. Một chuỗi chụp xuống như một tòa núi lớn đè xuống, sơ hở bề ngoài không còn là sơ hở nữa.

Thở sâu một hơi, lúc này Lý Vinh Hạo đã tiến vào trạng thái toàn thịnh. Đối mặt tình huống như vậy, hắn không có nửa phần kinh hoảng, hai tay nắm chặt Canh Kim Thần Kiếm rồi vung lên. Hơn nữa động tác của hắn nhìn bề ngoài vô cùng chậm chạp, nhưng mà những nơi Canh Kim Thần Kiếm đi qua, không khí hoàn toàn bị xé rách. Ma lực kinh khủng như thế nào mới làm cho không gian rạn nứt?

Lý Vinh Hạo không còn lựa chọn khác, thông qua mấy lần trước tiếp xúc, hắn đã cảm nhận được mình cùng Cơ Động chênh lệch như thế nào. Chỉ có cứng đối cứng mới có thể biết được chênh lệch này lớn đến bao nhiêu. Coi như là bại, hắn cũng hy vọng mình có thể bại rõ ràng.

Thủ chuỗi của Cơ Động bị Thần Hỏa Thánh Vương Khải ôm trọn lấy, Canh Kim Thần Kiếm cách bàn tay của hắn càng ngày càng gần thì cảm giác Thái Sơn áp đỉnh càng mãnh liệt hơn.

Mắt thấy thủ chuỗi của Cơ Động sắp va chạm với Canh Kim Thần Kiếm, Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ không tự giác được khẩn trương lên, thời khắc mấu chốt đã đến. Cho dù Cơ Động cường đại tới mấy cũng chỉ là da thịt, hắn có thể chống lại công kích của Lý Vinh Hạo sao? Quá trình chiến đấu này, mọi người đều nhìn ra được Lý Vinh Hạo không có biện pháp nào bắt được vị trí của Cơ Động.

Nhưng mà tình huống Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ lo lắng cũng không xuất hiện, Cơ Động không tránh né mũi kiếm của Lý Vinh Hạo mà thời khắc sắp chạm vào, bàn tay của Cơ Động uốn éo kỳ dị tránh mũi kiếm sang một bên.

Lý Vinh Hạo mừng rỡ trong lòng, bất luận nói như thế nào rốt cục đã có cơ hội ngạnh bính cùng Cơ Động, hắn không hề giữ lại đem ma lực của mình toàn bộ phát ra, Canh Kim Thần Kiếm rung lên kịch liệt.

Va chạm song phương chỉ trong một tích tắc, tay phải Cơ Động cùng Canh Kim Thần Kiếm va chạm trong nháy mắt đột nhiên biến thành hắc, kim song sắc yêu dị. Quang mang quỷ dị làm cho người ta run sợ trong nội tâm, trong tích tắc song phương đã hoàn toàn tiếp xúc.

Thần sắc hưng phấn của Lý Vĩnh Hạo lập tức không còn sót lại chút gì, vẻ mặt tái nhợt, bởi vì hắn cảm giác được ma lực của mình như là trâu đất xuống biển biến mất vô tung. Chuẩn xác mà nói, ma lực của hắn đã hòa tan. Đúng vậy, chính là đã hòa tan, bị ma lực của Cơ Động hòa tan.

Cơ Động chỉ tiện tay hất lên, thân thể Lý Vĩnh Hạo đã bay ra ngoài, ngay sau đó một âm thanh vù vù kịch liệt vang lên. Thiên địa đều bị một quang sáng màu vàng phủ lên, Canh Kim Thần Kiếm trong lòng bàn tay của Lý Vĩnh Hạo chấn động bay ra ngoài, nguyên bản thần khí Canh Kim Ma Lực khổng lồ, giờ khắc này lại biến thành một mảnh hắc bạch song sắc.

Thân thể Cơ Động trong nháy mắt sau đó xuất hiện ở trước mặt Canh Kim Thần Kiếm, chỉ thấy tay phải hắn bắn ra, ngón giữa vừa vận dụng vào phía trên Canh Kim Thần Kiếm.

Ầm ầm! Một tiếng lôi điện lớn nổ vang trên không trung, ma lực khủng bố chấn động thậm chí làm cho Lý Vĩnh Hạo không cách nào tiếp cận, nhưng mà hắn sắp phát khóc rồi.

Bởi vì Canh Kim Thần Kiếm giờ khắc này bị cắt thành hai đoạn, sắc bén chỉ khí bên trong không khí lập tức bị một cỗ khí thể quân lâm thiên hạ nóng bỏng thay thế.

- Không, điều đó không có khả năng.

Mặc cho Lý Vĩnh Hạo luôn trầm ỉn lúc này cũng thất thố. Ở trong mắt hắn, chuyện Cơ Động làm không thể hoàn thành, hắn lại hủy Canh Kim Thần Khí của mình. Đây chính là thần khí ah! Coi như là Hắc Ám Thiên Cơ có thực lực Thánh cấp đỉnh phong cũng quyết không có thể nào hủy diệt một kiện thần khí, hắn ... Hắn làm sao làm được?

Hắc Ám Thiên Cơ không có khả năng hủy diệt một kiện thần khí, nhưng Cơ Động không phải là Hắc Ám Thiên Cơ. Khi hắn từ trong lúc ngủ say tỉnh táo lại thì cảm nhận được. Chính mình rốt cục nắm giữ Áo Nghĩa của Diệt Thần Kích, một cái búng tay vừa rồi đã thi triển hoàn mỹ Áo Nghĩa của hai chữ Diệt thần, thần khí sao có thể chống đỡ? Trước bị Diệt Thần Kích tràn ngập ma lực bức ra Canh Kim Ma Lực, lại bị diệt thần lôi chính diện oanh trúng phía trên thân kiếm yếu ớt nhất. Kiện thần khí này đã bị hủy diệt.

- Người, người ...

Lý Vĩnh Hạo chẳng quan tâm đau lòng hay không nữa, sắc mặt của hắn trắng bệch. Mặc dù không bị thương nhưng Canh Kim Thần Kiếm huyết mạch tương liên bị gãy đi khiến khí thể của hắn bị nghiền nát theo.

Một ngón tay của Cơ Động bắn ra Canh Kim Thần Kiếm chấn nhiếp tất cả Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ, đây là chuyện mà con người có thể làm nổi sao? Trong mắt bọn hắn thực lực của Cơ Động đã tăng lên tới độ cao chưa từng thấy.

Cơ Động lắc đầu thản nhiên nói với Lý Vĩnh Hạo:

- Một mình ngươi không là đối thủ của ta, các ngươi cùng lên đi.

Lý Vĩnh Hạo có chút gian nan nói:

- Ngươi đã đột phá Thánh cấp?

Cơ Động yên lặng gật nhẹ đầu, trên mặt không toát ra vẻ đắc ý, bởi vì hắn hoàn toàn tinh tường tu vi Thánh cấp của chính hắn đến từ đâu.

Hỏa Thần kiếm tiến hóa trợ giúp Cơ Động trực tiếp phá tan Cửu Quan, nếu như dựa theo tình huống bình thường, ma lực khổng lồ sau khi Hỏa Thần kiếm tiến hóa sinh ra đủ để đưa Cơ Động lên tới cấp chín mươi lăm, thậm chí còn cao hơn. Nhưng mà thời điểm Hỏa Thần Kiếm hấp thụ ma lực, vì đối phó Hắc Ám Tử Vê, Cơ Động hoàn toàn thả lỏng thân thể, mặc a lực khổng lồ kia trực tiếp trùng kích mỗi một cái góc nhỏ trong người. Làm như vậy cố nhiên chính hắn đã nhận lấy thống khổ cực lớn và hiểm tử vô cùng, nhưng mà ma lực của thần kiếm không có lãng phí và dung hợp cùng huyết nhục của hắn.

Bất luận cái gì, chỉ bằng vào uy lực của Hỏa Thần kiếm cũng không đủ để hắn tấn cấp, chính thức trợ giúp Cơ Động phá tan mấu chốt bình cảnh là chín bốn mạng hạt sen mà Liệt Diễm lưu cho hắn. Tại thời khắc quan trọng, nó đã bảo vệ tính mạng của Cơ Động hơn nữa đồng hóa trong thân thể của hắn, lúc trước mục

đích Liệt Diễm lưu cho Cơ Động chín hạt sen là để Cơ Động đột phá Cửu Quan có thể trực tiếp thăng nhập thánh cấp. Về phần chín hạt sen này có thể trợ giúp Cơ Động đạt tới trình độ như thế nào, mà ngay cả Liệt Diễm cũng không rõ lắm. Cơ Động đột phá nhưng mà trong lòng của hắn lại không hưng phấn, bởi vì chín hạt sen cũng theo hắn đột phá mà biến mất.

934. Chương 666: Thiên Can Diệt Thánh Trận

Liệt Diễm lưu lại cho Cơ Động chín hạt sen bốn mạng, lúc đó nàng còn là thần cấp thấp, sau khi ở chung với Cơ Động, bị cảm tình cùng với các phương diện khác ảnh hưởng mới dần dần đột phá tiến vào nhị cấp thần cách. Ở Địa Tâm thể giới, dù Sát Thần Tu Phổ Nhược Tư là một trong những nhị cấp thần cách cực mạnh cũng suýt nữa bị Liệt Diễm đánh bại, nếu không phải hắn dùng Cơ Động ảnh hưởng tâm trí Liệt Diễm thì trận chiến đó chỉ ít hắn cũng phải bị lưỡng bại câu thương.

Sau khi đạt tới nhị cấp thần cách, Liệt Diễm đã hoàn toàn đồng hóa bản thể, cuối cùng chỉ còn lại có chín hạt sen. Nếu có đủ thời gian, nàng hoàn toàn có thể luyện chế chín hạt sen thành một món bốn mạng thần khí có uy lực còn mạnh hơn Sát Thần Kiếm của Sát Thần Tu Phổ Nhược Tư. Đáng tiếc, Liệt Diễm đã không có cơ hội đó, trước khi tinh thần tan biến, nàng đã để lại cho Cơ Động chín hạt sen này. Có thể nói đây là chín hạt sen thần cấp, đừng nói là Cơ Động, cho dù là thần cũng vô pháp đồng hóa chúng. Bởi vậy, Liệt Diễm cũng không biết chúng sẽ có tác dụng như thế nào với Cơ Động, nhưng nàng có thể khẳng định, bốn mạng hạt sen của mình chắc chắn không làm hại Cơ Động.

Ngủ say hơn tám tháng, năng lượng trong bốn mạng hạt sen đã chân chính dung hợp với thân thể Cơ Động. Khi đối mặt với Hắc Âm Tử Vệ, Cơ Động mạnh mẽ không chế thân thể đánh chết năm tên Hắc Âm Tử Vệ cuối cùng, thực lực hắn biểu hiện ra là Thánh cấp cao giai, chỉ thua Thánh Cấp đỉnh phong của Hắc Âm Thiên Cơ một đường mà thôi. Cảm giác của Lý Vinh Hạo không sai, tu vi bản thân và tu vi linh hồn của Cơ Động đã đạt đến Thánh Cấp đỉnh phong như Hắc Âm Thiên Cơ.

Nhưng mà Cơ Động không hy vọng những hạt sen này sẽ dung hợp với mình, bởi đây là kỷ vật cuối cùng mà Liệt Diễm lưu lại. Dù thực lực của hắn mạnh lên nhưng hắn không thể cảm thấy vui vẻ được. Từ sau khi tỉnh lại Cơ Động luôn luôn trầm mặc, Trần Tư Tuyên có thể cảm nhận được sự mất mát trong lòng hắn. Nếu không phải vì thánh chiến của hai phiên đại lục thì chỉ sợ hắn đã đi theo Liệt Diễm.

Tuy thực lực của Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ rất mạnh, còn đầy đủ thuộc tính nhưng đối mặt với tu vi Thánh Cấp cao giai của Cơ Động, bọn họ nào có chút cơ hội nào không? Nếu không nắm chắc tuyệt đối, Cơ Động sẽ không ngần ngại. Thánh Chiến đã bắt đầu, hắn muốn hoàn thành nó thật hoàn mỹ.

Hơi thở của Lý Vinh Hạo trở nên dồn dập, cảm thụ được khí tức khổng lồ từ trên người Cơ Động, tâm tình của hắn bắt đầu dao động.

Thần khí bị hủy có ý nghĩa như thế nào, hắn biết rõ, tu vi Thánh Cấp của Cơ Động đã hoàn toàn vượt ra khỏi mức độ mà hắn có thể đối phó.

Không hề nghi ngờ, hiện tại Cơ Động đã có tư cách khiêu chiến Hắc Âm Thiên Cơ, nhưng mà nếu Cơ Động có thể giết Hắc Âm Thiên Cơ thì chỉ e Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục sẽ tới ngày tận thế. Lý Vinh Hạo không hổ là Hắc Âm Thiên Can Thánh Vương, trong thời gian ngắn đã thoát khỏi sự rung động, thân hình hắn nhảy lên Hắc Long, trầm giọng quát to:

xem tại

- Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ! Ngũ Hành Âm Dương giới!

Trong phút chốc, mười loại quang thải từ trên người các Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ bùng lên, từng cột sáng đan vào nhau trên không trung. Mặc dù Lý Vinh Hạo mất đi thần khí, nhưng tu vi của hắn vẫn mạnh nhất, hắn vẫn có thể chỉ huy các Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ. Trong trạng thái toàn thịnh, uy lực bọn họ thi triển Âm Dương giới lớn hơn Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ khi đối phó Hắc Âm Tử Vệ. Bởi vì khi đó Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ không có Cơ Động chỉ huy, mà lúc này Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ chẳng những có Thánh Vương Lý Vinh Hạo mà còn có tọa kỵ gia nhập.

Dùng tu vi của Cơ Động thậm chí không cần quan sát cẩn thận cũng phát hiện được, Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ mạnh hơn Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ một bậc.

Bắt đầu từ Lý Vĩnh Hạo, Âm Dương Miện trên đỉnh đầu mỗi một Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ đều xuất hiện biến hóa, một tầng quang vụ nhàn nhạt phóng thích. Ma văn nở rộ phát sáng dung nhập vào trong Ngũ Hành Âm Dương giới, kết giới mười màu kia giống như một món mỹ nghệ tinh xảo.

Quang văn này không chỉ đơn giản là đẹp mắt, Cơ Động còn phát hiện chúng có khí tức của Ma vực. Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ đã dung nhập Ma Vực vào trong Ngũ Hành Âm Dương giới, với trạng thái như vậy, lực lượng của bọn họ sẽ dung hợp hoàn mỹ nhất.

Cơ Động không nóng lòng phát động công kích, hành động của Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ đã hấp dẫn hắn. Hắn muốn nhìn xem bọn họ có thể làm được thế nào. Dùng thực lực của hắn hiện giờ, cho dù không địch lại cũng toàn thân thoát ra. Nếu muốn đối phó Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ, chỉ cần đánh lén vài lần là có thể dễ tiêu diệt. Dù sao cách biệt của song phương quá lớn và Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ không thể nắm giữ hành tung của Cơ Động.

Quang văn mười hệ cùng ngũ hành Âm Dương giới dung hợp hoàn mỹ, Lý Vĩnh Hạo đứng đầu, Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ cùng hắn tạo thành một hình tròn. Hư ảnh Thập hệ đồ đằng phía sau bọn họ dần dần trở nên ngưng thực, ngay sau đó chúng chậm rãi tiến lên thôn phệ toàn bộ thân hình của bọn họ và tọa kỵ.

Cơ Động kinh ngạc phát hiện hư ảnh Hắc Âm Thiên Can Thần Thú mười xuất hiện, hơn nữa ma lực của chúng còn cường đại hơn cả Hắc Âm Thiên Can Thần Thú chân thật.

Lý Vĩnh Hạo đứng là thiên tài, tại thời khắc này Cơ Động đã mơ hồ minh bạch Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ đang muốn làm cái gì. Bọn họ dùng ngũ hành âm dương giới để thai nghén và phóng xuất ra Ma Vực cùng ngưng tụ kết hợp với tọa kỵ và dùng hình thức của Hắc Âm Thiên Can Thần Thú thi triển. Không hề nghi ngờ thực lực của bọn hắn ít nhất đã vượt qua ngũ hành tuần hoàn pháp trận của Quang Minh Thiên can Thánh đồ. Đương nhiên, đây là chuyện trước kia khi Quang Minh Thiên can thánh đồ chưa thể hoàn toàn lĩnh ngộ ngũ hành tuần hoàn pháp trận.

Cơ Động cảm giác mình kém hơn Lý Vĩnh Hạo về phương diện phối hợp và chỉ huy đồng bọn, ít nhất hắn không có thể nghiên cứu ra một bộ chiến kỹ thích hợp với các Quang Minh Thiên Can thánh đồ. Kể cả Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp cũng chỉ thích hợp nhất với Ma Sư bình thường, bởi vì bản thân nó không có tính linh hoạt và không cách nào phát huy ra tác dụng của ma thú tọa kỵ. Lý Vĩnh Hạo lại làm được điểm này, Cơ Động biết rõ, nếu như không phải mình được mấy lần kỳ ngộ và có bốn mạng hạt sen của Liệt Diễm tăng phúc. Chỉ sợ luận thực lực, chính mình chưa hẳn có thể bằng được với tối chung binh khí Lý Vĩnh Hạo. Tối chung binh khí không hổ là tối chung binh khí a.

- Nếu như ta đoán không sai thì trận pháp các người đang thi triển để chuẩn bị cho Hắc Âm Thiên Cơ. Có thể nói cho ta biết nó tên là gì không?

Cơ Động hỏi.

Ngũ hành Âm Dương giới không chỉ đơn giản là thai nghén trận pháp này, lực phòng ngự bản thân nó rất cường đại. Mặc cho Cơ Động công kích trong thời gian ngắn cũng khó mà phá được, có thể nói Lý Vĩnh Hạo thống soái Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ bố trí trận pháp này rất hoàn mỹ, lợi dụng mỗi một phần thực lực của Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ và mười thuộc tính của ngũ hành Âm Dương hòa làm một thể.

Thanh âm Lý Vĩnh Hạo từ trong Ngũ Hành Âm Dương Giới truyền ra:

- Đúng vậy, người nói rất chính xác! Trận pháp này là món quà ta dành tặng cho Hắc Âm Thiên Cơ, chỉ khi bảo đảm hắn không có ở đây, ta mới tập luyện với đồng bạn. Đây là lần đầu ta dùng nó để chiến đấu, không ngờ rằng đối thủ thứ nhất không phải Hắc Âm Thiên Cơ, mà là Quang Minh Thánh Vương. Trận pháp này có tên là Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận!

Cơ Động mỉm cười nói:

- Diệt thánh chính là muốn hủy diệt Thánh cấp cường giả. Xem ra, người rất có lòng tin người đối với trận pháp này!

Lý Vĩnh Hạo trầm giọng nói:

- Có thể thi triển Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận với đối thủ thứ nhất là Quang Minh Thánh Vương cũng không uổng ta dùng mười lăm năm thời gian nghiên cứu nó. . Cơ Động, chúng ta đánh cuộc được chứ? Nếu như ngươi có thể phá vỡ trận này, chúng ta sẽ triệt để thoát ly chiến trường, không tham dự thánh chiến nữa. Sau thánh chiến, mặc ngươi muốn tấn công hay làm gì thì là. Ngược lại ngươi không thể phá được, thậm chí còn bị thương thì ta muốn ngươi cùng ta liên thủ đánh chết Hắc Ám Thiên Cơ.

Cơ Động sững sốt hỏi:

- Lúc này ngươi còn muốn đánh cuộc? Ngươi phải biết chỗ thiếu hụt của Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận ở chỗ nào chứ?

Lý Vĩnh Hạo nói:

- Đúng vậy, ta rất rõ ràng chúng ta không thể vĩnh viễn bảo trì trận pháp này. Nó là thiếu hụt lớn nhất, dùng tu vi Thánh cấp của ngươi hoàn toàn có khả năng không cho chúng ta thi triển trận pháp lần hai. Ta cũng minh bạch muốn thống trị Quang Minh Ngũ Hành đại lục các ngươi là chuyện không thể. Ta chỉ hy vọng thông qua đồ ước này đánh chết Hắc Ám Thiên Cơ, về sau chúng ta lập nên bình chương, ngăn cách hai phiên đại lục. Nếu lời ngươi nói trước đó là vì suy nghĩ cho quân dân hai phiên đại lục thì ta sẽ đồng ý.

Nhìn bề ngoài Lý Vĩnh Hạo đưa ra kết quả đồ ước có thắng hay thua cũng như nhau. Nếu Cơ Động thắng, mục tiêu của hắn cũng đồng dạng là chặn đánh giết Hắc Ám Thiên Cơ. Thua cũng phối hợp Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ đánh chết Hắc Ám Thiên Cơ. Nhưng Cơ Động lại rất rõ ràng, đây là vấn đề quyền chủ đạo, ai có thể xác định trong quá trình Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ đối phó Hắc Ám Thiên Cơ sẽ không quay đầu đâm ngược một giáo vào thời khắc cuối cùng. Đối phó với Hắc Ám Thiên Cơ, Cơ Động không có nửa phần nắm chắc.

Nhưng không cân nhắc nhiều như thế, Cơ Động gật nhẹ đầu, nói:

- Nếu như ta không thể phá vỡ Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận thì tự nhiên cũng không ngăn cản được các ngươi đi tới chiến trường, đồ ước của ngươi rất công bình. Đã như vậy thì hãy để cho ta xem thử uy lực của trận pháp này đi.

Trong lòng Lý Vĩnh Hạo thầm than một tiếng, tại một khắc này Canh Kim Thần Kiếm bị bẻ gãy, dã tâm của hắn cũng bị nghiền nát theo. Lúc đó, hắn cảm nhận được sự vô lực, nếu như nói tu vi Thánh cấp đỉnh phong của Hắc Ám Thiên Cơ hắn còn có thể tiếp nhận và coi Hắc Ám Thiên Cơ là mục tiêu của mình thì giờ khắc này mắt thấy tu vi của Cơ Động cũng đã tăng lên tới Thánh cấp, sự tranh đấu trong lòng hắn đã tan biến. Hắn tại thời khắc này mình đã biết bất luận là Hắc Ám Thiên Cơ hay là Cơ Động chiến thắng, mình cũng không có bất kỳ khả năng xưng bá. Vì thế hắn rất hi vọng, chiến thắng cuối cùng là Cơ Động mà không phải Hắc Ám Thiên Cơ, bởi vì Hắc Ám Thiên Cơ là kẻ điên.

Trong chiến đấu lúc này, hắn đã nhận ra cỗ khí phách bạo quân của Cơ Động đã biến mất, thay vào đó là khí tức gió êm sóng lặng thâm bất khả trắc. Cơ Động tuy càng thêm đáng sợ nhưng Lý Vĩnh Hạo đồng thời khẳng định những lời trước đó của Cơ Động đã nói rất có thể đều là thật. Không thể xưng bá hai phiên đại lục thì chỉ có thể cố thủ hắc ám đại lục, ít nhất trong nội tâm Lý Vĩnh Hạo cũng có được bộ phận thiện niệm, Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục thật sự cần hảo hảo nghỉ ngơi lấy lại sức.

Dưới tình huống như thế, Lý Vĩnh Hạo mới có thể đưa ra đồ ước có cũng được mà không có cũng không sao này, hắn cũng biết Cơ Động không thể nào hoàn toàn tín nhiệm mình. Mà ngay cả chính hắn cũng vậy, nếu như Cơ Động cùng Hắc Ám Thiên Cơ thật sự lưỡng bại câu thương, hắn làm sao có thể kiềm chế sẽ không ra tay? Thôi thì cứ để trận chiến này bằng vào Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận đắc ý nhất quyết định hết thấy a.

Khi mà Lý Vĩnh Hạo vừa nói xong thì thân thể Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ cũng đã biến mất, trong Ngũ Hành Âm Dương Giới chỉ có mười Hắc Ám Thiên Can Thần Thú do Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ cùng tọa kỵ của cùng bọn họ dung hợp biến ảo mà thành. Trên người chúng tản ra ma lực vô cùng mãnh liệt cùng với vầng sáng cực hạn ma lực, cũng vừa lúc đó quang văn Ma Vực do Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ phóng xuất ra đã bắt đầu dung hợp bên trong Ngũ Hành Âm Dương Giới.

Một mình Huyền Thiên đối mặt toàn thể Hắc Âm Thánh Đồ, trận chiến này sẽ đặc sắc như thế nào? Mời xem chương sau sẽ rõ.

935. Chương 667: Thập Biến Áo Nghĩa

Hắc Âm Thiên Can thánh đồ bố trí kết giới Ngũ Hành thi triển Ma Vực ngưng kết thành ma vân hòa tan với Ngũ Hành Âm Dương Giới. Kỳ dị hơn là lúc này bên trong Ngũ Hành Âm Dương Giới lại xuất hiện thập đại Hắc Âm Thiên Can Thần Thú.

xem tại

Giờ khắc này, ma lực trong Ngũ Hành Âm Dương Giới mạnh thế nào Cơ Động cũng không nắm rõ.

Trận pháp thật là mạnh! Cơ Động âm thầm kinh hãi, phải biết Quang Minh Thiên can Thánh đồ liên thủ tuyệt đối không có uy thế như vậy, nhưng nó có một khuyết điểm chính là tốc độ, thời điểm thi triển trận pháp hoàn toàn phải súc thế ở trong trạng thái phòng ngự. Nếu Cơ Động không muốn đánh trận này lập tức có thể rời đi, trận pháp Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ dĩ nhiên là không có bất cứ tác dụng ngăn cản. Bởi vậy Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận của họ chỉ áp dụng được vào một số tình huống đặc thù, ví như hiện tại.

Khi Cơ Động cẩn thận cảm thụ được huyền bí của Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận đột nhiên Hắc Âm Thiên Can Thần Thú do mười Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ hóa thân đồng thời di động, chúng không công kích Cơ Động mà là điểm trung tâm bên trong Ngũ Hành Âm Dương Giới.

Trong lòng Cơ Động không khỏi có chút tò mò, hẳn không biết họ đang muốn làm cái gì, nhưng trong nháy mắt sau đó, một màn khiến hắn rung động đã xảy ra.

Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ biến thành thân thập đại Hắc Âm Thiên Can Thần Thú đựng vào điểm trung tâm của Ngũ Hành Âm Dương Giới, trong chốc lát thân thể của bọn hắn lại biến mất, chỉ còn lại một vùng thập thái quang vân. Đồng thời ma vân tràn ngập trong Ngũ Hành Âm Dương Giới trong giây lát co rút lại bọc lấy quang vân vào bên trong.

Ma lực khổng lồ chấn động vừa rồi tại thời khắc này thu liễm toàn bộ, sắc mặt Cơ Động trở nên ngưng trọng bởi vì ma lực bên trong quả cầu ánh sáng này tràn ra khiến hắn cảm nhận được sự uy hiếp. Khó trách Lý Vĩnh Hạo tin tưởng về nó như vậy, không biết nó sẽ thể hiện ra lực lượng mạnh tới như thế nào.

Trong lúc Cơ Động suy tư, thập thái quang mang lập tức co rút lại, sau đó bỗng nhiên nổ tung. Trước mặt Cơ Động hiện ra là một thân ảnh hắc ám cao tới ba thước phiêu phù trong không trung.

Hạ thân nàng là một cái đuôi cá, bên trên là lớp vảy màu đen, từ trên xuống dưới hiển lộ là một mỹ nữ hoàn mỹ. Mái tóc dài màu xanh nước biển xoa sau lưng, ngoại trừ bộ ngực đầy đặn được hai cái vảy to màu đen che phủ thì những bộ phận khác triệt để lộ ra ngoài. Mỹ Nhân Ngư? Không, đương nhiên không phải đơn giản là Mỹ Nhân Ngư bởi vì thập hệ đồ đẳng thần thú sau lưng nàng. Lúc này Cơ Động đang đối mặt với một Thánh cấp, từ ma lực ba động trên người nàng phóng xuất, đúng là đã đạt tới trình độ Thánh cấp trung giai.

Mười hợp thành một, hóa thân thành Thiên Hậu? Ánh mắt Cơ Động lập tức trở nên sắc bén, mặc dù hắn đã đánh giá trận pháp này rất cao nhưng quả thực không nghĩ tới Lý Vĩnh Hạo có thể mang cho hắn kinh hỉ lớn như vậy. Tuy hắn không rõ ràng lắm trận pháp này có thể duy trì thời gian bao lâu nhưng có thể thông qua chiến lược trận pháp dung hợp thực lực Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ đã có tư cách đi khiêu chiến Hắc Âm Thiên Cơ rồi. Khó trách hắn dám đi tổ chức liên minh phản kháng Thiên Cơ, không hổ là Hắc Âm Thiên Can Thánh Vương.

Đúng lúc này Hắc Âm Thiên Hậu trên không trung đã động, thân ảnh thon dài cao tới ba thước của nàng lóe lên đã xuất hiện trước mặt Cơ Động. Thân thể mềm mại lác nhẹ, đuôi cá cực lớn công kích hắn, nhâm thủy ma lực nồng đậm tràn ra, mặc dù chỉ là một kích cận thân nhưng Cơ Động vẫn thấy kinh đào hải lãng.

Không hề nghi ngờ, Lý Vĩnh Hạo lựa chọn dùng trận pháp hóa thân thành nhâm thủy hệ đồ đằng thiên hậu để khắc chế Cơ Động. trong ngũ hành, Thủy khắc Hỏa, Nhâm Thủy khắc Bính Hỏa.

Ánh mắt Cơ Động xoay chuyển, Nhâm Thủy Thiên Hậu Thánh cấp trung giai không giản như Lý Vĩnh Hạo, đuôi phải Cơ Động lập tức quét ngang và chạm với đuôi cá của Thiên Hậu.

Trong tiếng nổ vang ầm ầm, Cơ Động không chút sứt mẻ đứng tại chỗ, còn đuôi cá của Nhâm Thủy Thiên Hậu lại bật lên. Một cước này của Cơ Động có chứa Diệt Thần Kích nhưng mà điều làm hấn ngoài ý muốn là khi hấn dùng Diệt Thần Kích rót ma lực vào cơ thể đối phương lại cảm nhận được một mảnh hư vô. Nó có thể hóa giải lực lượng của hấn, ma lực nổ bung bên ngoài cơ thể Nhâm Thủy Thiên Hậu.

Lúc này, Cơ Động đã hiểu nhìn bề ngoài chính mình đang chiến đấu Nhâm Thủy Thiên Hậu nhưng trên thực tế bản chất của địch nhân trước mắt lại là mười thuộc tính đều đủ sau khi Ngũ Hành Âm Dương Giới dung hợp. Ma lực của đối phương tiến vào cơ thể mình cực độ băng hàn, xem ra Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận mạnh hơn mình tưởng.

Nhâm Thủy Thiên Hậu bị một cước của Cơ Động ngăn chặn, nhưng động tác của nàng không hề chậm chạp. Thân hình cao lớn vậy động theo đuôi cá, hai tay như đao trảm xuống hai vai Cơ Động.

Trong mắt Cơ Động lóe lên hàn quang, hấn không lùi mà tiến tới. Hai tay giơ lên cùng lúc đối chọi với công kích của nàng, cùng lúc đó vai hấn tầm xuống ửi vào ngực của Nhâm Thủy Thiên Hậu. Trong chiến đấu Cơ Động đương nhiên không coi Nhâm Thủy Thiên Hậu là nữ nhân.

Động tác của Cơ Động liên tiếp mà nhanh gọn, so tu vi, Nhâm Thủy Thiên Hậu vẫn còn kém một chút. Kết hợp tốc độ cùng lực lượng và năng lực cận chiến của Cơ Động, một kích cực kỳ xảo diệu này đã có hiệu quả.

Song chưởng Nhâm Thủy Thiên Hậu đánh xuống bị Cơ Động ngăn trở, mắt thấy sẽ bị vai Cơ Động ửi vào, nàng thu tay lại chặn trước ngực nhằm hóa giải thể công của hấn. Lần này Cơ Động đã súc thể sẵn, còn đối phương hốt hoảng ứng biến, nhất thời cao thấp đã phân, trong tiếng nổ vang ầm ầm, thân thể Nhâm Thủy Thiên Hậu đã bị va chạm bay ngược về phía sau.

Đối mặt với địch nhân, Bao Quân chưa từng có lòng nhân từ. Huống chi bạo kích là sở trường của hấn, thân hình Cơ Động lóe lên như một ánh sao băng, đuôi phải nhấc lên làm chiến phủ bổ xuống. Kim sắc quang mang hoàn toàn ngưng tụ trên chân hấn, khi mà Cơ Động từ trong hôn mê tỉnh lại, hấn đã có thể chân chính điều khiển sức mạnh của Quang Minh.

Còn lơ lửng trên không trung, Nhâm Thủy Thiên Hậu khó lòng khống chế thân thể mình, sắc mặt nàng đại biến. Công kích của Cơ Động nhìn bề ngoài rất đơn giản nhưng trên thực tế một kích này trầm trọng như núi. Không nói trước ma lực song phương vốn đã có chênh lệch, cho dù tu vi Nhâm Thủy Thiên Hậu đạt tới Thánh cấp cao giai cũng không chiếm được chỗ tốt.. Đúng vậy. Nhâm Thủy là khắc chế Bính Hỏa, nhưng không nên quên Cơ Động không phải Bính Hỏa đơn thuần. Hấn là cực hạn song hỏa, một Nhâm Thủy có khả năng khắc chế hay sao?

Đúng lúc này tình huống không tưởng xảy ra, mắt thấy Nhâm Thủy Thiên Hậu chắc chắn trọng thương khi trúng một cước của mình, thậm chí có thể sẽ trực tiếp phá trận, đột nhiên Nhâm Thủy Thiên Hậu thay đổi.

Lân phiến đen kịt trên người Nhâm Thủy Thiên Hậu đột nhiên biến thành màu xám nâu, sau đó thân hình cao lớn ba thước bỗng bành trướng thành năm thước. Ngay trước khi công kích của Cơ Động tiến đến thì hóa thành một đầu Tam Nhân Kinh Ngư, cái đuôi cá vung lên vừa vặn đón nhận một cước của Cơ Động.

Trong tiếng ầm ầm nổ vang, Tam Nhân Kinh Ngư bị một kích này của Cơ Động bổ từ trên không xuống một trăm thước nhưng mà hấn có thể cảm nhận được, một kích vừa rồi không thể phá vỡ phòng ngự làm đối phương trọng thương.

Tam Nhân Kinh Ngư là Kỷ Thổ hệ đồ đằng thần thú: Thiên Ất. Trong thập hệ ma lực, nó có sở trường phòng ngự, từ lý luận, mệnh thổ hệ thân là Dương Thổ, lực phòng ngự càng mạnh hơn nữa.

Trong Thiên can thần thú lực phòng ngự Kỷ Thổ Thần Thú Thiên Ất mạnh hơn cả Mệnh Thổ Hệ Thần Thú Thiên Không, ngân sắc Đại Diệu am hiểu phi hành, lực phòng ngự tuy rằng vô cùng cường hấn nhưng mà

thiếu đi mềm dẻo của Thiên Ất. Từ thủ đoạn thì công kích của Thiên Không hơn xa Thiên Ất nhưng luận phòng ngự thì Thiên Ất hoàn toàn xứng đáng là kẻ mạnh nhất trong Hắc Ám Thiên Can Thần Thú.

Trước dùng thuộc tính tương khắc của Nhâm Thủy hệ thần thú Thiên Hậu công kích Cơ Động sau lại dùng Kỷ Thổ Hệ Thần Thú Thiên Ất phòng ngự, ảo diệu của Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận đã chính thức bày ra. Không hề nghi ngờ, chuyển đổi của đồ đẳng thần thú mới là Áo Nghĩa chính thức của hai chữ thập biến.

Là chủ đạo của Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận, Lý Vinh Hạo dĩ nhiên không hề giữ lại thứ gì. Một tiếng chim hót tràn ngập khí tức lắng lẽ ác liệt vang lên, Thiên Ất tiếp tục hạ xuống nhưng lần này nó đã biến thành ngân sắc Đại Diệu Thiên Không. Trong tiếng kêu chói tai, thân hình khổng lồ của nó oanh ra như thiểm điện chém về phía cổ Cơ Động.

Biến hóa của đồ đẳng thần thú Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận rất thần kì, quả thực đã mang đến cho Cơ Động phiền toái không nhỏ. Với thuộc tính ma lực bất đồng thì phương thức tự nhiên cũng khác nhau nhưng đối phương một khắc trước còn là Nhâm Thủy hệ, trong giây lát thì biến thành Kỷ Thổ Hệ, tiếp theo lại Mậu Thổ Hệ, cảm giác hụt hẫng khiến Cơ Động vô cùng khó chịu.

Khi Thiên Không công kích thì đồng thời Cơ Động lập tức cảm giác được thân thể của mình bị một lực lượng cường đại trói buộc, lực áp bách cực lớn phảng phất muốn muốn xoắn nát Cơ Động. Trong trí nhớ của hắn, Thiên Không có một kỹ năng thiên phú gọi là Hư Không Hãm Tịnh (bẫy rập hư không). Nó có thể khống chế thổ nguyên tố tại bất kỳ địa phương nào, loại bẫy rập này tương liên với thổ nguyên tố ở giữa thiên địa, nếu như không thể bị phá vỡ ngay lập tức thì lực lượng của nó sẽ càng ngày càng mạnh. Đó là ưu thế của ma lực thổ thuộc tính đồ đẳng, không hề nghi ngờ Thiên Không đã thi triển kỹ năng thiên phú.

Thân hình Cơ Động bỗng nhiên xoay tròn như một đầu cự long bay lên, trói buộc do Hư Không Hãm Tịnh bị nghiền nát. Đột ngột mất mục tiêu khiến đôi cánh của Thiên Không chệch đi, thân hình dao động trên không trung. Cơ Động vừa sử dụng Viêm Dương Toàn của Hỏa Diễm Quân Vương. Hiện tại tu vi của hắn đã thi triển Viêm Dương Toàn không kém Hỏa Diễm Quân Vương chút nào, Thiên Không sao có thể trói buộc hắn?

Nhưng mà vừa lúc đó Thiên Không lại biến hóa, không gian bốn phía phảng phất bị sụp đổ, khí tức nhu hòa và yếu ớt như giới trong xương tràn tới thân thể Cơ Động. Một cái mai rùa màu tím khổng lồ hóa thành vô số tử sắc quang mang hãm Cơ Động vào trong. Đây là Cử Thủy Đồ Đẳng Thần Thú, Huyền Vũ.

Vừa mới phá tan trói buộc, hỏa thuộc tính ma lực trên người Cơ Động phóng xuất ra bỗng nhiên gặp Cử Thủy âm lãnh làm hắn rất khó chịu. Hắn muốn giãy dụa thoát ra nhưng Viêm Dương Toàn ở thời điểm này lại mất đi tác dụng, thân thể Cơ Động bị nhốt trong Nhược Thủy trở nên trì trệ.

Ngay một khắc này hư không sụp đổ trở nên chắc chắn, Thiên Hậu lại xuất hiện, chỉ có điều lúc này đây trong tay nàng nắm một thanh băng màu rét lạnh.

936. Chương 668: Không Thể Vượt Qua Cơ Động

Khí nhận sắc bén của Canh kim bạch hổ bị nắm đấm của Cơ Động nghiền nát. Đây không phải một quyền tùy tiện mà đã trải qua tính toán cực kỳ chuẩn xác, mà Lý Vinh Hạo đồng dạng cũng có được phán đoán của mình, khi chứng kiến Cơ Động đánh một quyền ra thì hắn đã biết mình không còn cơ hội. Lập tức hắn điều động ma lực bao trùm lên hổ thảo và chạm với nắm đấm của Cơ Động. Hắn cho rằng sau khi Cơ Động đã bị Tam Nhân Kinh Ngự dụng bay ra ngoài, nhất định không kịp toàn lực ứng phó được.

Trong nháy mắt thiên địa biến sắc, ma lực ba động khủng bố bùng nổ trên không trung. Thân hình Cơ Động và canh kim bạch hổ đồng thời bay ngược về phía sau, bạch hổ há miệng rống lên một tiếng đau đớn.

Trên Thần Hỏa Thánh Vương Khải của Cơ Động bị lưu lại hơn mười vết ngón trắng, đó là dấu vết của hổ thảo, dưới sự va chạm mãnh liệt, song phương không ai chiếm được tiện nghi.

Truyện được copy từ diễn đàn Bàn Long Hội - .banlong.us

Thân thể Cơ Động đã ổn định lại nhưng hắc không nóng lòng phát động công kích, trái lại còn vỗ tay khen ngợi. Thanh âm này khiến canh kim bạch hổ ở đối diện sững sốt.

- Hảo trận pháp! Nếu như Hắc Ám Thiên Cơ đã bị thương mà còn gặp phải Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận thì nói không chừng có thể tiêu diệt hắc. Lý huynh không hổ là có danh xưng tối chung binh khí, người đã làm rất tốt. Bất quá trận chiến này của chúng ta cũng nên kết thúc, bởi ta còn muốn tới tiền tuyến. Vừa rồi người đã cho ta thấy Áo Nghĩa của Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận, hiện tại ta sẽ bắt đầu phản kích.

Thanh âm Cơ Động mang theo vài phần thưởng thức như là bằng hữu đang luận võ, chỉ là lời này rơi vào tai Lý Vĩnh Hạo lập tức làm tâm trạng hắc chìm xuống. Đúng a! Lúc trước trong chiến đấu, Cơ Động rõ ràng có cơ hội tiến công nhưng mà hắc thủy chung không phản kích. Thì ra hắc cố ý muốn xem Áo Nghĩa của Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận như thế nào, phần tự tin này đúng là vô đối.

- Đến đây đi. Cho ta xem thực lực của người đã mạnh tới như thế nào?

Thanh âm có hơi mất tinh thần của Lý Vĩnh Hạo vang lên, sau một khắc, thân hình canh kim bạch hổ chuyển sang Kỹ Thổ Thiên Ất sở trường phòng ngự.

Cũng ngay một khắc này khí chất của Cơ Động hoàn toàn phát sanh biến hóa, lúc trước hắc thủy chung chỉ có bộ dạng nhàn nhã dạo chơi nhưng hiện tại lại giống như một quả bom sắp nổ, khí tức cường hoành bùng phát. Lực áp bách cường đại không gì sánh kịp điên cuồng khuếch tán, không khí trong phạm vi trăm dặm dao động kịch liệt như vì sự cuồng bạo của hắc mà run rẩy.

Rống một tiếng, hai cánh sau lưng Cơ Động sải ra, kim sắc quang mang trên người tản mát ra tăng mạnh gấp ba lần so với lúc trước. Tinh khí thần cũng vọt tới một cấp độ mà Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ chỉ có thể nhìn lên. Tiếp theo thân ảnh của hắc lóe lên như sao băng bay về phía Kỹ Thổ Thiên Ất.

Quá nhanh! Không tới một khắc, Cơ Động đã xuất hiện trước mặt Kỹ Thổ Thiên Ất, một quyền đánh ra.

Gợn sóng màu vàng từ trên người Kỹ Thổ Thiên Ất khuếch tán, ngay sau đó thân thể khổng lồ của nó bỗng chốc bóp méo đi. Đối mặt với nắm đấm của Cơ Động, thân thể nó co rút lại rung động tăng tăng điệp điệp.

Trong tiếng nổ vang ầm ầm, thân hình khổng lồ của Kỹ Thổ Thiên Ất bay ra ngoài, linh hồn phong bế của nó đã không còn bất kỳ tác dụng nào. Chuyện cười! Dùng tu vi linh hồn Thánh cấp đỉnh phong của Cơ Động, sau khi bị đánh lén một lần làm gì còn cho Kỹ Thổ Thiên Ất cơ hội thứ hai? Dùng tu vi của Kỹ Thổ Thiên Ất so đấu linh hồn lực với hắc thật giống như châu chấu đá xe.

Thân thể Kỹ Thổ Thiên Ất bị đánh bay đồng thời cũng biến hóa thành hắc sắc quang mang, hiển nhiên là muốn chuyển đổi Nhâm Thủy Thiên Hậu.

Nhưng mà đúng lúc đó, trên người Cơ Động đột nhiên sinh ra một cỗ chấn động đặc thù. Kim quang lóe lên trong mắt hắc, biến hóa của của Kỹ Thổ Thiên Ất đã thất bại, sau khi vàng sáng qua đi, thân hình của nó lại hiện ra. Cơ Động lập tức bay tới trước mặt nó, một quyền tiếp tục đánh bay Kỹ Thổ Thiên Ất ra ngoài.

Truyện được copy từ diễn đàn Bàn Long Hội1 - .banlong.us

Dù lực phòng ngự của Kỹ Thổ Thiên Ất rất mạnh nhưng dưới công kích cường mãnh của Cơ Động vẫn không thể chịu nổi, trong lòng Lý Vĩnh Hạo tràn ngập sự rung động, là người thao túng Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận, không ai rõ ràng biến hóa của Kỹ Thổ Thiên Ất lại không thành công hơn hắc. Nguyên nhân rất đơn giản, trong nháy mắt không khí đã bị mất đi Nhâm Thủy ma lực, Thiên Hậu chính là Nhâm Thủy hệ đồ đẳng thần thú, không có Nhâm Thủy hệ ma lực ủng hộ thì nó không thể biến thân thành công. Mặc dù trong cơ thể nó vẫn còn một chút Nhâm Thủy ma lực nhưng tại một sát na kia, nó căn bản không thể biến hóa Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận.

Chỉ là lực phòng ngự của Kỹ Thổ Thiên Ất rất kinh người, sau khi tiếp tục bị đánh bay vẫn không bị tổn thương. Lúc này, Lý Vĩnh Hạo đã bất chấp mọi thứ, hắc thúc dục Kỹ Thổ Thiên Ất biến ảo, lần này là canh kim bạch hổ. Cơ Động bắt đầu công kích, thực lực của hắc cường đại hơn Lý Vĩnh Hạo từng phán

đoán. Vì thế lựa chọn sở trường canh kim bạch hổ đối chiến là lựa chọn duy nhất, bằng không thì hấn sẽ không có bất kỳ cơ hội nào nữa.

Ngay khi Kỷ Thổ Thiên Ất bắt đầu biến ảo, chỉ cần một giây nữa là có thể hoàn thành hoán đổi thuộc tính thì hai mắt Cơ Động lại sáng lên. Biến hóa của Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận lại thất bại, Kỷ Thổ Thiên Ất hiện ra, hơn nữa bởi vì biến hóa thất bại mà thân hình của nó còn bị trì trệ bỗng chốc.

Đúng lúc này, thân hình Kỷ Thổ Thiên Ất đang muốn di chuyển đột nhiên đứng lại, giống như là trên không trung xuất hiện một cái vách tường chặn đường đi của nó. Còn Cơ Động đã bay tới dùng chân như một cái chiến phủ chém xuống, lại một tiếng nổ vang, Kỷ Thổ Thiên Ất bị thảm rống to. Thân thể nó tiếp tục hạ thấp không tới mười thước lại bị một vách tường chặn, ngay cả cơ hội hoàn thủ đều không có thì biến thân càng là chuyển không thể.

Cơ Động quay đầu, tay phải nắm lại, tay trái chuyển sang trao. Lúc này hấn không hề có ý tứ cho đối phương cơ hội phản kích, móng trái màu đỏ xẹt qua người Kỷ Thổ Thiên Ất, cùng lúc đó hai mắt Cơ Động lại phát sáng cắt đứt ý đồ biến thân của Kỷ Thổ Thiên Ất. Kế tiếp hai tay Cơ Động như là tia chớp liên tiếp đánh ra sáu chiêu lên người Kỷ Thổ Thiên Ất. Đúng là Lục Trọng Sát Chú!

Truyện được copy từ - diễn đàn Bàn Long Hội - .banlong.us

Đúng vậy, Thiên can thần thú có được toàn bộ ma lực thuộc tính do Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận giúp đỡ, điều này lý giải vì sao phòng ngự của Thiên Ất có thể mạnh mẽ như thế, cực hạn hỏa thuộc tính của Cơ Động tiến vào trong cơ thể nó đều bị hóa giải, phòng ngự của Ngũ Hành Âm Dương Giới đã rất mạnh hướng cho còn có thêm Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận.

Nhưng trận pháp nào cũng có cực hạn của mình, Lục Trọng Chú Sát là một trong những thủ đoạn công kích mạnh nhất của Cơ Động, hướng chỉ hấn hiện tại không còn là Cơ Động của trước kia nữa. Chẳng những ma lực tăng lên tới Thánh cấp, thân thể Thánh cấp đỉnh phong mà còn quan trọng hơn là Diệt Thần Kích đã đột phá tầng thứ bảy, bổ sung thêm kỹ năng Diệt Thần Lôi bá đạo và cường đại.

Sau khi hoàn thành một kích cuối cùng của Lục Trọng Sát Chú, Cơ Động đạp một cước lên người Kỷ Thổ Thiên Ất dẫm nó xuống dưới. Ngay sau đó một đạo hỏa trụ hắc bạch phóng lên trời khiến cả bầu trời chỉ còn lại hai màu này.

Mười đạo thân ảnh cùng ma thú tọa kỵ của Hắc Ám Thiên Can thánh đồ bay ra ngoài, nguyên một đám chặt vật vô cùng ngã xuống mặt đất, miệng phun máu tươi, tọa kỵ của họ gân cốt gãy nát và tử vong.

Đây còn là Cơ Động hạ thủ lưu tình, lúc vận dụng Lục Trọng Chú Sát cũng không sử dụng toàn lực, tuy dùng Diệt Thần Lôi nhưng ma lực rót vào chỉ có bảy thành, bằng không thì Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ đã bị hấn miểu sát toàn bộ. Nhưng chỉ cần như thế thì Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ đã bị trọng thương.

Cơ Động im im lặng lặng phiêu phù ở trên không trung. Chiến đấu đã xong, hết thấy cũng đều khôi phục bình thường, lúc này hấn giống như là Ma Thần, trong mắt các Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ là bình chứng không thể vượt qua.

Cơ Động nhìn Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ phía dưới lắc đầu lạnh nhạt nói:

- Các người không phải Thánh cấp cường giả. Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận mặc dù mạnh, nhưng chỉ có thể phát ra uy lực của ngụy Thánh cấp mà thôi. Các người thật sự cho rằng bằng vào trận pháp này có thể giết được Hắc Ám Thiên Cơ sao? Trừ phi có thể đột phá đến Thánh cấp sơ giai thì còn có mấy phần cơ hội. Lý Vĩnh Hạo, sở hữ của trận pháp này rất nhiều.

Lý Vĩnh Hạo thân là người chủ đạo của trận pháp, hấn bị thương nặng nhất. Không cần nhìn hấn cũng biết tọa kỵ Hắc Long của mình đã chết, thần khí đã gãy. Giờ khắc này tâm trạng của hấn chìm tới đáy cốc, quan trọng hơn là nội tâm bị đả kích mà phun ra một ngụm máu tươi, hấn giãy dụa bò dậy.

Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ khác cũng bị trọng thương nhưng đại bộ phận là tọa kỵ của họ nhận, bởi vậy tình huống của bọn hấn không quá kém, miễn cưỡng từ mặt đất đứng dậy được. Ánh mắt mọi người nhìn Cơ Động trở nên mờ mịt, nam nhân này giống như là Hắc Ám Thiên Cơ không thể chiến thắng, át chủ bài lớn nhất của họ đã bị phá một cách đơn giản.

- Chúng ta thua!

Lý Vĩnh Hạo nói với giọng run run, máu không ngừng từ thất khiếu của hắn chảy ra, dùng tu vi của hắn thương thể này không phải trí mạng nhưng muốn khôi phục lại cũng ít nhất mất ba tháng, ba tháng đủ để thánh chiến kết thúc. Hắn biết rõ, từ giờ khắc này mình đã trở thành người ngoài cuộc, không còn cơ hội nữa.

Cơ Động nói:

- Người đã nhận thua, vậy người cùng đồng bọn của người phải tuân thủ lời hứa.

Lý Vĩnh Hạo gian nan gật nhẹ đầu đáp:

- Ta biết rồi. Bất quá, ta muốn biết, người vừa rồi đã làm thế nào? Cho dù chúng ta chỉ là ngụy Thánh cấp nhưng ma lực là Thánh cấp trung giai. Ta không rõ, người dựa vào cái gì phá vỡ Áo Nghĩa tối trọng yếu nhất của Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận. Nếu như có thể tiếp tục biến hóa thì lợi dụng kỹ năng thiên phú của mười hệ Thiên can thần thú cùng với thuộc tính biến hóa, ta tin tưởng, cho dù người có thể chiến thắng cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

Cơ Động nhìn Lý Vĩnh Hạo, thản nhiên nói:

- Các người không có bất kỳ cơ hội. Từ đầu đến cuối đều không có. Nguyên nhân rất đơn giản, bản thân ta một cái kỹ năng khắc chế Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận của các người. Ta cũng không sợ nói cho người biết, đây là một trong Ma Vực ta có. Nó tên là Nguyên Tổ Bác Ly Ma Vực, thời điểm Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận tiến hành biến hóa tự nhiên cần chuyển đổi ma lực, mặc dù là mười thuộc tính đều đủ nhưng một khắc khi chuyển hóa nhất định phải thay đổi liên tục mười hệ ma lực để biến thân, ta nói không sai chứ?

Lý Vĩnh Hạo gật nhẹ đầu lẩm bẩm:

- Nguyên Tổ Bác Ly Ma Vực?

Đọc chương mới nhất ở: diễn đàn Bàn Long Hội - .banlong.us

Cơ Động nói:

- Đúng vậy! Biến hóa Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận của các người có nhanh cũng không thể chuyển đổi thuộc tính bất đồng trong tích tắc.

937. Chương 669: Cúc Hoa Trư Phát Uy

Cơ Động nói tiếp:

- Lúc các người tiến hành biến thân sẽ có một quá trình chuyển đổi thuộc tính cực kỳ ngắn ngủi, trong quá trình đó chỉ cần căn cứ vào biến hóa của các người muốn chuyển đổi thì triển Nguyên Tổ Bác Ly Ma Vực thì các người sẽ thất bại. Ta nghĩ lúc ấy người đã có loại cảm giác này. Về sau mấy lần cũng như thế, về phần ngăn cản Thiên Ất rơi từ trên không xuống là một kỹ năng khác tên Diệt Thần Bích. Nó có thể huyền hóa ra một vách tường, kỹ năng này không có tính công kích nhưng trong thực chiến thì thiên biến vạn hóa. Nắm giữ hai loại kỹ năng đó, dù tu vi của ta yếu hơn thì các người cũng không thể chống lại. Áo diệu lớn nhất của Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận đã bị khám phá thì đương nhiên nó không còn tạo ra uy hiếp gì với ta.

Lý Vĩnh Hạo nghe Cơ Động phân tích, sắc mặt của hắn càng ngày càng tái nhợt, cuối cùng thân thể hắn lung lay như muốn ngã. Hạt Tử nhanh chóng chạy tới đỡ thân thể của Lý Vĩnh Hạo.

- Nhưng mà người đã có một Ma Vực, vì sao còn có Ma Vực khác nữa? Điều đó không có khả năng, một gã Ma Sư chỉ có một Ma Vực, cho dù là Hắc Âm Thiên can Thánh đồ chúng ta cũng không ngoại lệ. Trừ phi người là ma thú, bản thân có kỹ năng thiên phú.

Lý Vĩnh Hạo nói với vẻ không cam lòng, Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận là trận pháp mà hắn dốc hết tâm huyết làm ra và hơn mười năm thời gian mới hoàn thiện, hắn không thể nào dễ dàng chấp nhận rằng Cơ Động đã phá vỡ nó.

Cơ Động lạnh nhạt nói:

- Trên thế giới này không có chuyện gì không thể làm được, tựa như một Ma Sư chỉ có được một Ma Vực vậy.

Vừa nói xong, thân hình của hắn đã lóe lên phiêu nhiên rơi trên mặt đất cách Lý Vĩnh Hạo mười thước.

Thấy Cơ Động đột nhiên tới gần, Hạt Tử hơi cảnh giác, thân hình mềm mại của nàng khẽ di chuyển ngăn cản trước người Cơ Động. Trong đôi mắt đẹp biến hóa cảm xúc phức tạp, chỉ là giờ khắc này nàng không biết nên nói với Cơ Động điều gì.

Cơ Động như không nhìn thấy Hạt Tử, hắn nhìn thẳng vào hai mắt của Lý Vĩnh Hạo, tiếp tục nói:

- Ma Sư bình thường cho dù là Thiên can Thánh đồ chúng ta cũng chỉ có một Ma Vực, nhưng ta không giống như Thánh đồ bình thường. Người đã quên rồi sao? Ta là Thánh đồ song thuộc tính, từ lúc ma lực đột phá Bát quan, ta có được hai Ma Vực. Bất quá ta có thể nói cho người biết rằng ta không chỉ có hai ma vực, chuẩn xác mà nói, Nguyên Tổ Bác Ly Ma Vực Cơ Động là Ma Vực thứ ba.

- Ma Vực thứ ba?

Lý Vĩnh Hạo trợn hai mắt, bởi vì tâm tình kích động mà thương thế có dấu hiệu tái phát, miệng mũi đều có máu tươi chảy ra. Hắc Ám Giáp Mộc Thánh Đồ vội vàng chạy tới trị liệu, lúc này, Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ đã tụ tập bên cạnh Lý Vĩnh Hạo. Bọn họ nhìn Cơ Động với ánh mắt phức tạp, ai cũng biết bất luận Cơ Động như thế nào, trận thánh chiến này đã không còn quan hệ với họ nữa. Ma thú tọa kỵ đều chết cả, họ rất tức giận nhưng mà có thể làm được gì?

Cơ Động gật nhẹ đầu nói:

- Đúng vậy, chính là Ma Vực thứ ba có thể dựa theo không chế của ta cách ly thuộc tính ma lực trong phạm vi nhất định. Nó khắc chế Thập Biến Thiên Can Diệt Thánh Trận của người.

Lý Vĩnh Hạo cười khổ:

- Ma Vực thứ ba của người đến từ đâu? Chẳng lẽ là người còn có thuộc tính thứ ba?

Cơ Động cười nhạt một tiếng:

- Đương nhiên là không, Ma Vực thứ ba từ đâu mà có thì không cần phải nói cho các người biết. Hiện tại, trận chiến của chúng ta đã chấm dứt, các vị ở chỗ này tỉnh dưỡng đi. Chờ sau khi chấm dứt thánh chiến, tàn cuộc của Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục còn cần các vị thu thập. Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục từng ấy năm bị Hắc Ám Thiên Cơ bóc lột đã không còn gì nữa, nên để cho dân chúng được nghỉ ngơi lấy sức.

Vừa nói dứt câu, đột nhiên Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ cảm thấy hoa mắt, thân ảnh Cơ Động trở nên mờ đi. Ngay sau đó mỗi người đều cảm giác được một cỗ ma lực nhu hòa tiến vào thể nội. Khi thân ảnh Cơ Động xuất hiện trở lại thì cả đám Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ đã ngã xuống, Cơ Động đương nhiên sẽ không hoàn toàn tín nhiệm bọn họ. Hơn nữa, bọn họ là Thiên can Thánh đồ đủ mười thuộc tính, nói không chừng sẽ có bí pháp có thể khôi phục ma lực rất nhanh. Hiện tại, Cơ Động đã phong bế ma lực và linh hồn của họ, không mất một tháng thì họ sẽ không tỉnh lại.

Bích quang lập loè, Trần Tư Tuyền đi tới bên cạnh Cơ Động, trên gương mặt hoàn mỹ mà tinh xảo của nàng vẫn luôn có vẻ dịu dàng, nàng nắm tay Cơ Động nói:

- Chúng ta đi thôi!

- Ừ!

Cơ Động vừa đáp ứng thì đột nhiên biến sắc, hắn trầm giọng nói:

- Không tốt, mau tới tiền tuyến, sư huynh truyền đến tin tức: Quang Minh đại quân sắp không chống đỡ nổi rồi.

Dùng tu vi hiện tại của hắn không cần sử dụng Vạn Lý Truyền Âm Thạch, mọi thời khắc đều có thể cảm ứng được.

Cơ Động cùng Trần Tư Tuyền bay lên trời hóa thành hai đạo lưu quang trong khoảnh khắc biến mất giữa không trung.

Thánh Tà Đảo.

Ngoại trừ hai đại Long Hoàng giao thủ thì Hắc Âm đại quân cùng Quang Minh đại quân chỉ công kích nhau mang tính thăm dò, có điều, Ma Sư Quang Minh đại quân liên thủ thi triển Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp thật sự ngoài dự kiến của Hắc Âm Ma Quân khiến phe Hắc Âm ăn phải thiệt thòi không nhỏ, đến bây giờ có mấy ngàn Ma sư đã đi “bán muối”.

Cơ Vân Sinh là người nhìn xa trông rộng, hắn lựa chọn Bính Hỏa ma lực công kích không chỉ bởi uy lực lớn mà còn có nguyên nhân sâu xa hơn, đó là Hồng Liên Thiên Hỏa. Hồng Liên Thiên Hỏa tuy đã biến mất nhưng đồng thời khi đó hỏa nguyên tố trong không khí rất nồng đậm, một khi thi triển kỹ năng cùng loại thì có thể tăng phúc. Bởi vậy từ mặt ngoài nhìn lại chính thể Quang Minh đại quân thực lực yếu hơn nhưng lại có thể áp chế Hắc Âm đại quân.

Sau phút khiếp sợ ngắn ngủi, Hắc Âm Ma Quân cũng dần dần ổn định lại,

dưới áp lực của Hắc Âm Thiên Cơ rất nhanh đã phối hợp nhịp nhàng với nhau. Ngũ hành kết giới trở nên kiên cố hơn, bọn họ có ưu thế tuyệt đối về nhân số, hiện tại sau khi củng cố trận hình chỉ đứng phòng thủ. Theo suy nghĩ của Hắc Âm Thiên Cơ, bên phía Quang Minh Ma Sư công kích viên trình như vậy khẳng định không thể duy trì bao lâu, chờ khi ma lực của bọn hắn tiêu hao hết thì đó là lúc tru diệt tốt nhất. Do đó, không quân không nóng lòng xuất phát mà tiếp tục giằng co cùng Quang Minh ma quân.

Chỉ là theo thời gian trôi qua, tình hình không hề giống Hắc Âm Thiên Cơ mong muốn, lông mày hắn bắt đầu nhíu lại. Quang Minh ma quân vẫn không có cảm giác suy yếu mà vẫn duy trì phong độ, ngược lại ma lực Hắc Âm Ma Quân đang không ngừng tiêu hao, phòng ngự đã bắt đầu xuất hiện một vài vấn đề.

Loại tình huống này khiến Hắc Âm Thiên Cơ cùng Hắc Âm Ma Quân đều bất ngờ, từ cảm thụ ba lực ba động ban đầu của song phương cho thấy chính thể thực lực Quang Minh ma quân kém bọn hắn khá xa, làm sao có thể kiên trì công kích lâu như vậy, hơn nữa còn là công kích đơn thuộc tính.

- Thiên Cơ đại nhân, chỉ sợ Quang Minh Ma Sư dựa vào trận pháp đó, bằng không ma lực của bọn hắn đã sớm tiêu hao hết. Chúng ta nhất định phải hành động, vạn nhất ma lực của bọn hắn vẫn luôn sung túc như thể mà ma lực Ma Sư bên ta tiêu hao hầu như không còn thì sẽ rất phiền toái.

Một gã Tử Bào Đại Tế Ti thấp giọng bên tai Hắc Âm Thiên Cơ.

Hắc Âm Thiên Cơ gật nhẹ đầu:

- Vậy thì tiến công toàn diện. Mệnh lệnh không quân phát động, đồng thời yểm hộ mặt đất, không quân kéo dài khoảng cách chiến đấu, ma quân dưới mặt đất toàn lực công kích áp chế đối phương không thể nhờ viện binh từ bầu trời.

- Vâng!

Một đám Tử Bào Đại Tế Ti đồng thanh nhận mệnh, Hắc Âm đại quân rốt cục đã hành động.

Bên này Hắc Âm Ma Quân kinh nghi bất định thì bên kia Quang Minh đại quân cũng không hơn gì, dù sao thực lực thực lực Ma Sư Quang Minh kém Hắc Âm Ma Quân rất nhiều, coi như là có Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp duy trì khiến tiêu hao bản thân họ giảm tới mức thấp nhất nhưng trải qua gần hai giờ công kích, hỏa nguyên tố nồng đậm của Hồng Liên Thiên Hỏa trong không khí dần dần trở nên mỏng manh, công kích của họ hiện giờ tuy nhìn bề ngoài không yếu đi nhưng thật sự thì như muối bỏ bể.

Lúc này, Hắc Âm Ma Quân đột nhiên hành động, từ phòng ngự chuyển sang tấn công. Hắc âm Ma quân trên không trung giống một đầu cự thú công kích không quân Quang Minh. Tại thời điểm phát động Hắc Âm Không Quân rõ ràng tăng độ cao rồi từ trên lao xuống áp tới Quang Minh đại quân. Hắc Âm Long Hoàng bị Quang Minh phá hủy long trảo đã cầm được máu và khôi phục, tuy có ảnh hưởng không nhỏ nhưng chiến lực của hắn vẫn là Thánh cấp.

Trên trán Cơ Vân Sinh xuất hiện một mồ hôi, mặc dù hẳn là thống soái tài ba nhưng mà đây là lần đầu tiên chỉ huy đại chiến quy mô như thế. Trước cuộc chiến hẳn đã có thể đoán được, thực lực của song phương chênh lệch quá lớn, nếu quả thật Hắc Ám đại quân toàn lực tiến công phá vỡ trận doanh của Quang Minh Ma Sư thì chỉ sợ đối phương sẽ tiến công thần tốc. Thánh chiến giữa hai phiến đại lực không giống chiến tranh bình thường, bởi vì nó có được tồn tại Ma Sư có lực phá hoại cường đại. Một khi phòng tuyến bị đâm thủng, giết chóc sẽ kéo tới, không bao lâu nữa, thế cục của thánh chiến sẽ nghiêng về một phía.

- Mệnh lệnh đại quân triệt thoái phản hồi cứ thủ cứ điểm, Ma Sư quân đoàn cản phía sau, các vị Ma Sư liên hợp trường lão hội chúng ta cũng chuẩn bị chiến đấu.

Cơ Vân Sinh sau phút tự hỏi ngần ngại liền quyết định thật nhanh. Tiến hành chọi tay đôi với địch quân ở bình nguyên này không phải là quyết định sáng suốt. Năm đại đế quốc Quang Minh đại lực tiêu hao tư nguyên khổng lồ tại cứ điểm, trong đó sử dụng đại lượng kim loại ma lực thuộc tính, tinh thạch tiến hành gia cố, vì thế nơi đó cực kỳ kiên cố. Cục diện trước mắt, chỉ có trước rút về cứ điểm mới tính tiếp được.

- Hắc hắc, cho dù muốn rút về cũng phải dạy cho chúng một bài học.

Cúc Hoa Trư lên tiếng, ngay sau đó nó bay lên trời.

Cúc Hoa Trư dài hơn một xích, quả thực không khiến đối phương chú ý. Ngay sau đó, Cúc Hoa Trư đột nhiên há miệng hít vào một hơi.

Quang Minh đại quân cảm giác như sóng gió nổi lên, không khí chung quanh tựa như bách hải nạp xuyên chui vào miệng Cúc Hoa Trư, thân hình nó bành trướng như kinh khí cầu. Thể tích từ một xích bành trướng tới 10 thước, 20 thước, 30 thước, 50 thước rồi 100 thước, lớn hơn cả hai đại long hoàng trên không trung.

Lúc này Cúc Hoa Trư nhìn bề ngoài toàn thân óng ánh giống như là phỉ thúy, thân hình khổng lồ lập tức gây nên chú ý cho đối phương. Đôi mắt ti hí của nó biến lớn hơn, cái bụng căng tròn như cái trống.

Sau một khắc “phù” một tiếng, một cỗ khí lưu mệnh mông phụt ra từ trong miệng Cúc Hoa Trư, cỗ khí lưu này không phải không khí nó hút vào bụng mà là lực sắc quang mang vô cùng khổng lồ tràn đầy sinh mệnh khí tức và không hề có tính áp bách nào

938. Chương 670: Hắc Ám Không Quân Cường Thế

Cúc Hoa Trư phun ra lực sắc quang trụ giống như là gió xuân tràn ngập sinh cơ được nó khống chế sau một tức rớt vào bên trong Bính Hỏa ma lực do Quang Minh đại quân liên thủ phát động.

Trong ngũ hành, Mộc sinh Hỏa, bản thân Cúc Hoa Trư là song mộc thuộc tính phụ trợ Bính Hỏa đương nhiên là Giáp Mộc Ma Lực, hơn nữa còn là Thánh cấp Giáp Mộc Ma Lực. Lúc trước ở Thánh Tà Đảo, trong số ngũ đại Thánh Thú thì Cúc Hoa Trư là Thánh Thú duy nhất không có năng lực chiến đấu, nhìn bề ngoài có vẻ như yếu nhất nhưng trên thực tế nó là thánh thú mạnh nhất. Bởi tuy chỉ có tu vi Thánh cấp sơ giai nhưng nhờ năng lực phụ trợ, nó có thể đạt tới Thánh cấp trung giai. Một ngụm cực hạn Giáp Mộc ma lực phun ra chỉ ở trình độ trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ nhưng mà phạm vi nó bao trùm lớn hơn trung cấp Siêu Tắt Sát Kỹ bình thường gấp 10 lần.

Trong lúc nhất thời, lửa (hỏa) cháy mạnh nhờ củi (mộc), Bính Hỏa hỏa trụ của Quang Minh Ma Sư được Giáp Mộc Ma Lực tăng phúc phóng đại hào quang. Trong tiếng nổ vang ầm ầm, Hắc Ám Ma Quân vừa mới bắt đầu đi về phía trước bộc phát ra vô số ánh sáng sáng rực. Nguyên bản Kết Giới Đại Ngũ Hành còn có thể chống cự trong chốc lát thì lúc này bị phá hỏng toàn bộ, thậm chí không kịp Hắc Ám Ma Sư phía sau phóng thích kỹ năng. 3000 Hắc Ám Ma Sư phía trước bị thôn phệ, trong lúc nhất thời, khí thế Hắc Ám Ma Quân bị suy yếu.

Từ lúc bắt đầu thánh chiến đến bây giờ, thực lực song phương chênh lệch rất lớn, Hắc Ám Long Hoàng bị Quang Minh Long Hoàng đánh bại, ngay sau đó Hắc Ám Ma Quân trước sau tổn thất gần sáu ngàn Ma Sư, sĩ khí Hắc Ám đại quân bị đả kích trầm trọng, tốc độ tiến lên giảm xuống.

Phun xong một hơi, thân hình Cúc Hoa Trư khôi phục lại bình thường, đôi mắt ti hí của nó lộ vẻ mệt mỏi. Phụ trợ hơn vạn Quang Minh Ma Sư công kích, dù là nó là Thánh Thú cũng tiêu hao rất lớn.

Đúng lúc này, không quân song phương đã bắt đầu giao chiến, Hắc Ám Long Hoàng tuy thua bởi Quang Minh Long Hoàng nhưng Hắc Ám Không Quân với thực lực cường đại dần áp đảo Quang Minh không quân. Số lượng cùng thực lực chênh lệch cực lớn làm cho Quang Minh không quân liên tiếp bại lui, thi thể Ma Sư cùng cự long song phương từ trên không trung rơi xuống dưới.

- Nhanh lui lại.

Cơ Vân Sinh hạ mệnh lệnh, đại quân của đối phương như là thủy triều tràn tới Quang Minh cứ điểm.

Cứ điểm Quang Minh cao hơn 50 thước, độ dày tường thành trăm thước, tường thành có thể dung nạp đại lượng chiến sĩ chiến đấu, đồng thời cứ điểm có mười hai cửa thành, mỗi cửa thành có thể dung nạp mười cỗ xe ngựa xếp hàng ngang. Bởi vậy tốc độ Quang Minh đại quân rút về cực nhanh, Quang Minh Ma Sư tiếp tục bảo trì Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp phóng xuất ma lực che chở Quang Minh đại quân triệt thoái. Lúc này Quang Minh đại quân dùng Toàn Thạch quân đoàn cầm đầu trợ giúp không quân, từng đạo tổ hợp kỹ oanh lên Hắc Ám Ma Sư cùng Hắc Ám Long Tộc trên không trung.

Trong lúc nhất thời, các loại ma lực hào quang lập lòe trên không trung, lúc mới bắt đầu, công kích của ngũ đại quân đoàn bởi tính bất ngờ nên có thể tạo sát thương cho Hắc Ám Không Quân, nhưng sau đó, hơn một ngàn đầu hắc ám cự long thập giai được Hắc Ám Long Hoàng chỉ huy phân ra một đám ngăn cản công kích từ bên dưới.

Sau một thời gian ngắn, Quang Minh không quân chỉ còn lại Quang Minh long tộc. 500 Quang Minh Ma Sư không quân đã bị tiêu diệt toàn bộ.

Kể cả Quang Minh long tộc nếu không có Quang Minh Thiên can thân thú bố trí Quang Minh đồ đằng đại trận mới ngăn cản được đại lượng công kích, giành thời gian cho đám người lui về phía sau, chỉ e đã không kiên trì nổi.

Sáu ngàn Hắc Ám Ma Sư không quân phát động công kích còn mạnh hơn cả Hắc Ám Long Tộc, cứ một trăm người một tổ, mỗi một lần công kích đều là Siêu Sát Sát Kỹ. . Đừng nói là Quang Minh Ma Sư, cho dù là thập giai Quang Minh cự long cũng không thể ngăn cản chính diện. Khi mà toàn bộ Quang Minh không quân bị diệt thì đồng thời Quang Minh long tộc đã bị chết ba mươi con, bị thương lên tới bốn phần mười.

Cục diện trên chiến trường bắt đầu nghịch chuyển, bất kể phương diện nào, Hắc Ám đại quân đều hoàn toàn áp đảo Quang Minh đại quân.

Trong chiến tranh với số lượng ma sư tính bằng hàng ngàn thì lực lượng của một ma sư đã không còn ý nghĩa, bằng vào trận pháp song phương, mỗi một lần công kích, cơ hồ đều là Siêu Sát Sát Kỹ. Cửu Quan Ma Sư cũng không dám chính diện thừa nhận công kích liên hợp này.

Dưới mặt đất, Hắc Ám Ma Quân sau phút điều chỉnh ngắn ngủi đã bắt đầu triển khai tấn công toàn diện. Quang Minh đại quân triệt thoái phía sau, không ngừng di chuyển về phía Quang Minh cứ điểm.

Hắc Ám Thiên Cơ lạnh lùng nói:

- Khí giới công thành chuẩn bị, một khi Ma Sư đối phương lui vào cứ điểm, lập tức đẩy mạnh công thành.

- Vâng!

Hắc Ám Thiên Cơ cùng đám Tử Bào Đại Tể Tì phiêu phù ở giữa không trung, Hắc Ám đại quân cùng nhau tiến lên, từ trên không trung nhìn xuống có thể thấy rõ ràng, màu đen đang lấn áp năm màu.

Khi mà Quang Minh long tộc thoái lui đến Quang Minh cứ điểm thì tác dụng của cứ điểm rốt cục bắt đầu hiện ra, đại lượng vũ khí phòng ngự tiến công Hắc Ám Không Quân. Ma lực trọng nổ, ma lực trận pháp

hóa thành từng đạo hào quang oanh kích Hắc Ám Không Quân, cho dù hiệu quả quá mức bé nhỏ nhưng vẫn có thể tranh thủ cho Quang Minh long tộc cơ hội thở dốc.

Quang Minh Long Hoàng hiện tại rất phiền muộn, thực lực đối phương quá mạnh. Mới đầu, hắn cho rằng tuy đối phương có hơn một ngàn đầu hắc ám cự long, bên mình chỉ có 300 tộc nhân nhưng mỗi một tộc nhân đều là thập giai. Nếu ngành binh với đối phương, chắc chắn sẽ không kém nhiều, chỉ là khi song phương chính thức giao thủ thì hắn mới nhận ra, sau Hắc Ám Long Tộc mạnh mẽ kia còn có Hắc Ám Ma Sư cường hãn phụ trợ.

Có nói như thế nào thì khi Hắc Ám Long Tộc tiến hành chiến đấu, kể cả cự long thập giai cũng không thể thuần phát Siêu Tất Sát Kỹ mà cần phải ngưng tụ ma lực, trong trận đại chiến này, bọn họ càng cần sử dụng khí lực, ma lực chỉ để phụ trợ. Có thân thể làm khiên thịt, Hắc Ám Ma Sư đằng sau điên cuồng công kích, cứ trăm người một tổ, sáu ngàn Hắc Ám Ma Sư luân phiên công kích sáu mươi Siêu Tất Sát Kỹ. Chỉ hai đợt đã tiêu diệt toàn bộ Quang Minh Ma Sư bên này, hơn nữa còn gây sát thương cực lớn cho Quang Minh long tộc. Đây là cục diện Quang Minh Long Hoàng không thể ngờ tới.

Quang Minh Long Hoàng đương nhiên không biết đội quân tinh nhuệ chính thức là sáu ngàn ma sư này. Nếu bọn họ không bay lên không trung mà phối hợp Hắc Ám Ma Quân dưới mặt đất thì cho dù Ma Sư Quang Minh dùng Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp cũng khó mà chống cự.

Ma Sư tu vi đều vượt qua Lục quan có ma thú đồng bọn, mà Hắc Ám Không Quân còn yêu cầu cao hơn phải nhất định là Ma Sư Thất Quan cao thêm một bậc mới có được ma thú tọa kỵ. Đám người này đều là dòng chính của Hắc Ám Thiên Cơ. 6000 Hắc Ám Ma Sư bình thường là do Hắc Ám Thiên Cơ trực tiếp thống soái, kể cả Hắc Ám Thiên Can Thánh Vương Lý Vĩnh Hạo cũng không có tư cách ra lệnh cho họ. Thống soái Hắc Ám Không Quân là một Ma Sư Bính Hỏa hệ chín mươi tám cấp, tu vi không kém Thủ tịch Đại Tế Ti trấn thủ Hắc Ám thần miếu bao nhiêu.

Hắn chính là thủ hạ cường đại nhất của Hắc Ám Thiên Cơ. Nếu như là chính diện va chạm thì Hắc Ám Long Hoàng cùng đại quân Long Tộc của hắn không thể nào địch nổi Hắc Ám Không Quân do 6000 người tạo thành. Tự mình dẫn theo chi Hắc Ám Ma Quân này hàng lâm Long cốc của Hắc Ám Long Tộc, triệt để chinh phục Hắc Ám Long Tộc. Hắc Ám Long Tộc không tự giác tham gia Thánh chiến giống như Quang Minh Long Tộc mà phải nghe theo mệnh lệnh của Hắc Ám Thiên Cơ.

Lúc này, Quang Minh Không Quân đã lui về trên không Quang Minh cứ điểm, nhờ Quang Minh Thiên can Thần thú và hỏa lực trong cứ điểm mới miễn cưỡng ổn định lại cục diện. Vì không quân bên này yếu thế, Cơ Vân Sinh đã mời mười vị chí tôn Ma Sư liên hợp trưởng lão hội trước tiên quay lại cứ điểm chi viện.

Đối với một tràng đại chiến mà nói, tác dụng của không quân cực kỳ trọng yếu, một khi không quân bị tiêu diệt thì đối phương chắc chắn rơi vào thế bị động. Đây là điều mà Cơ Vân Sinh tuyệt không hi vọng.

Kỳ thật, hôm nay sau khi bắt đầu đại chiến, người xúc động lớn nhất cũng là hắn, thân là Bình Đẳng Vương đệ nhất đại quốc của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục, Cơ Vân Sinh có kiến thức vô cùng rộng rãi. Tuy Quang Minh đại quân đã chiếm tiện nghi nhưng hắn lại rất rõ ràng thế cục của thánh chiến. Nếu như không xuất hiện kỳ tích thì Quang Minh đại quân sẽ không có bất cứ cơ hội nào. Hắc Ám Ma Quân thật sự quá mạnh!

- Nguyên soái, để chúng ta ra tay đi.

Quang Minh Thiên Cơ trầm giọng nói ra. Hắn vẫn đứng bên người Cơ Vân Sinh nhìn cục diện trước mắt. Các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cũng đồng dạng bởi vì tràng diện trước mắt mà rung động. Trận đại chiến này thiên cổ khó gặp, nhân mạng như cỏ rác, đại quân song phương chưa chân chính tiếp xúc đã có hơn vạn ma sư chết. Một khi một phương Ma Sư không còn sức chiến đấu, Ma Sư nhằm vào binh lính bình thường phát động công kích, cả địa vực Thánh Tà Đảo sẽ trở thành cõi xay thịt.

Cơ Vân Sinh lắc đầu, nói:

- Không, hiện giờ chưa phải thời điểm các vị xuất kích. Có cứ điểm yểm hộ, Quang Minh Long Tộc tuy bị không quân đối phương áp chế nhưng vẫn có thể kiên trì một lát. Ta sợ Hắc Ám Thiên Cơ tự mình ra tay, phải nhờ các vị ngăn hắn lại, không để hắn ảnh hưởng trực tiếp cho tràng diện.

Nếu như không có Quang Minh Thiên can Thánh đồ, Cơ Vân Sinh sẽ không để cho các trưởng lão của Ma Sư liên hợp trưởng lão hội quay lại cứ điểm trợ giúp. Hắc Ám Thiên Cơ có thực lực Thánh cấp đỉnh phong, một khi hắn công kích thì tổn thương phải tính bằng đơn vị hàng ngàn. Bởi vậy, Cơ Vân Sinh biết rõ Quang Minh Thiên can Thánh đồ có thể áp đảo cường giả chỉ tôn của đối phương nhưng vẫn chưa vận dụng họ là vì phòng bị Hắc Ám Thiên Cơ đột nhiên phát động. Có trời mới biết tên diên kia sẽ ra tay lúc nào.

Quang Minh Thiên Cơ gật nhẹ đầu. Đối với đại chiến gần nghìn vạn người chiến, lấy năng lực của hắn không cách nào dự đoán kết quả nhưng là người sáng suốt, hắn tự nhiên nhìn ra được thực lực đối lập của Quang Minh cùng Hắc Ám. Trong lòng không khỏi thầm than, bọn hắn tuy rằng đã tận khả năng làm suy yếu thực lực Hắc Ám đại quân nhưng đối phương vẫn rất cường đại. Bây giờ chỉ có thể hi vọng Cơ Động sớm trở về, bằng không cục diện chắc chắn càng thêm bất lợi.

Song phương cách nhau vài chục dặm, Quang Minh đại quân chậm rãi rút về cứ điểm, bởi thế Hắc Ám Ma Quân không cách nào gián đoạn công kích.

- Truyền lệnh, không quân tạm thời lui về phía sau, không cần dây dưa với đối phương.

Hắc Ám Thiên Cơ ra lệnh, không quân là vũ khí tối trọng yếu nhất của hắn, không còn Hắc Ám Tử Vệ, hắn không muốn không quân xảy ra vấn đề.

Thủ tịch Đại Tế Ti hỏi Hắc Ám Thiên Cơ:

- Đại nhân? Tiếp theo chúng ta nên làm gì? Công thành chứ?

Hắc Ám Thiên Cơ thoáng do dự một chút rồi lắc đầu, hắn nói:

- Không, tạm thời không công thành, mệnh lệnh quân đội công thành mang theo khí giới công thành rút về, toàn bộ đại quân lui năm mươi dặm, ma quân khôi phục ma lực.

Thủ tịch Đại Tế Ti đã quen với thay đổi thất thường của Hắc Ám Thiên Cơ nên không dám hỏi nhiều, vội vàng truyền lệnh xuống

939. Chương 671: Thôn Phệ Thánh Thú Không Dễ Dàng

- Chuyện gì xảy ra? Tại sao Hắc Ám Thiên Cơ lại rút quân?

Các Thống soái Quang Minh đại quân trở lại cứ điểm khó hiểu hỏi nhau, với cục diện vừa rồi, Hắc Ám đại quân đã chiếm cứ toàn diện ưu thế, lẽ ra tiếp tục tiến công mới đúng. Khi đó bên quang minh sẽ sử dụng hồi mã thương nhờ phòng ngự cứ điểm sát thương đối thủ.

Cơ Vân Sinh nhíu mày:

- Chỉ có một khả năng, đó chính là ma lực của Hắc Ám Ma Quân đã tiêu hao gần như khô kiệt nên Hắc Ám Thiên Cơ không muốn mạo hiểm.

Quang Minh Thiên Cơ nói:

- Không đơn giản như thế, Ma Sư của bọn họ khôi phục thì chúng ta cũng như thế. Lần sau đám người tiến hành công kích, chúng ta đã có ưu thế của địa lợi. Muốn hao hết ma lực Ma Sư bên ta thì bọn họ cũng không dễ chịu, tình huống không khác gì nhau. Vừa rồi ta nhìn thấy đối phương đã đem khí giới công thành đẩy lên nhưng không biết nghĩ như thế nào lại đột nhiên rút lui.

- Mặc kệ, dù sao chiến đấu đã tạm thời chấm dứt, không có chuyện của ta, mệt chết đi được, ta muốn đi nghỉ một chút.

Cúc Hoa Trư nhảy lên lỗ châu mai nói, bộ dáng hiện tại của nó rất mệt. Bất quá được nó trợ giúp, một lần tấn công đánh chết 3000 Hắc Ám Ma Sư, có thể nói nó là công thần hàng đầu.

- Chờ một chút!

Quang Minh Thiên Cơ đột nhiên lên tiếng, hần sải bước tới bên cạnh Cúc Hoa Trư.

Cúc Hoa Trư sững sốt một chút nhìn hần hỏi:

- Sao vậy? Không cho ta đi nghỉ ngơi ah! Yên tâm đi, ta sẽ không ăn quá nhiều lương thực của quá nhiều, chừng ngàn cân là được rồi.

Ánh mắt Quang Minh nhìn chăm chú vào người Cúc Hoa Trư rồi lắc đầu:

- Không phải vấn đề ăn uống. Cúc Hoa Trư, ngươi có cảm thấy thân thể khác lạ chỗ nào hay không?

Đôi mắt ti hí của Cúc Hoa Trư chớp chớp đáp:

- Không có! Chỉ là ma lực tiêu hao khá lớn, có chút mệt mỏi mà thôi. Làm sao vậy?

Quang Minh Thiên Cơ nhíu mày:

- Trên người ngươi có một tia hắc khí hiện lên, chẳng lẽ là ta nhìn lầm rồi? Ngươi đừng động đây, để cho ta nhìn kỹ.

Vừa nói, hai mắt Quang Minh Thiên Cơ nhắm lại, Thiên Cơ nhãn giữa mi tâm chậm rãi mở ra, một đạo kim sắc thần quang khẽ quét qua Cúc Hoa Trư.

Cúc Hoa Trư cảm giác toàn thân mình bị nhìn thấu, nói không nên lời, thân thể mập mạp uốn éo:

- Trần trụi nhìn người ta như vậy sao? Người ta sẽ xấu hổ đó.

Bộ dáng nhún nhó của nó làm cho người ta ôm bụng cười.

Thiên Cơ Nhãn chậm rãi khép lại, Quang Minh Thiên Cơ nhẹ nhàng thở ra, hần mở mắt nhìn Cúc Hoa Trư nói:

- Có thể là ta bị hoa mắt, xác thực không có vấn đề gì. Bất quá, ngươi đã cần nghỉ ngơi, chúng ta sẽ đi cùng ngươi.

Cúc Hoa Trư sững sốt một chút hỏi:

- Làm gì? Đã lâu không gặp, muốn giao thông với ta sao?

Quang Minh Thiên Cơ tức giận quát:

- Giao thông cái rắm, là bảo vệ ngươi. Chính ngươi không có năng lực chiến đấu. Chẳng lẽ ngươi không biết, một khi Hắc Ám Thiên Cơ đánh lén, mục tiêu thứ nhất nhất định là ngươi. Cẩn nuốt ngươi là ngũ hành của hần đều đủ tăng lên tới tu vi Thần cấp.

Cúc Hoa Trư khinh thường hừ một tiếng:

- Nói thối không nghe được. Đúng là không có kiến thức! Ngươi cho rằng thôn phệ Thánh Thú dễ dàng như vậy ah! Ngươi đã quên lần trước hần thôn phệ huynh đệ của ta như thế nào? Không có hắc ám tế đàn và thôn phệ đại trận, cho dù hần là thần cũng không thôn phệ được ta. Ngươi cho rằng hắc ám tế đàn dễ dàng bố trí à? Vì thế, ta hiện tại an toàn vô cùng. Hắc Ám Thiên Cơ cho dù muốn muốn đối phó ta, cũng phải xây dựng một cái hắc ám tế đàn, chẳng lẽ chúng ta còn không phát hiện được? Hơn nữa, hiện tại hần không có thần chi khế ước. Chẳng những phải bày ra tế đàn, còn bắt được ta, dùng tu vi linh hồn của ngươi, nếu như Hắc Ám Thiên Cơ đến, các ngươi thế không phát hiện được sao? Ta tin tưởng, không có ngàn năm thời gian chuẩn bị tài liệu, hắc ám tế đàn không có khả năng xuất hiện. Được rồi, ta đi ngủ.

Vừa nói, Cúc Hoa Trư rung đùi đắc ý từ lỗ châu mai xuống, uốn éo cái mông nhỏ đi.

Thiên Cơ có chút bất đắc dĩ lắc đầu cung kính nói với Cơ Vân Sinh:

- Điện hạ, chúng ta đi theo chân nó. Cơ Động từng nói qua, bảo hộ Cúc Hoa Trư là một trong chuyện trọng yếu nhất sau khi bắt đầu thánh chiến.

Cơ Vân Sinh nói:

- Chờ một chút, Thiên Cơ. Cơ Động....

Tuy rằng Cơ Vân Sinh hẳn biết rõ ở thời điểm này mình không nên hỏi thăm về Cơ Động trước mặt mọi người nhưng hẳn vẫn không cầm lòng nổi. Hẳn có hai tôn tử, Cơ Dạ Thương thân là thái tử đế quốc, khoảng cách kẻ vị đã không xa, trong lòng Cơ Vân Sinh luôn áy náy với Cơ Động dù Cơ Động đã nhận người ông như hẳn. Trước kia khi nhi tử chết đi, hẳn đau khổ vô cùng, sau nhận lại Cơ Động, hẳn luôn muốn đền bù mọi tổn thất. Nhưng Cơ Động lại chưa từng cho hẳn cơ hội nào, Cơ Động đã trở thành Thánh Vương cùng Quang Minh Thiên can Thánh đồ lên vào Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục mà không nói cho hẳn một câu. Cơ Vân Sinh nghĩ rằng Cơ Động vẫn chưa tha thứ cho hẳn nên mới làm vậy, lúc này dù có cơ trí đến mấy hẳn cũng rất kích động. Thiên Cơ thoáng chần chờ một chút mới lên tiếng:

- Trước đó chúng ta gặp phải cường địch, tuy gặp nguy hiểm nhưng không sao. Cơ Động vì cứu mọi người mà bị thương, cho nên mới chưa thể trở về được. Hiện tại Tư Tuyền đang chăm sóc hẳn, chờ thương thế tốt lên sẽ trở lại chiến trường. Ta cam đoan với ngài, hẳn sẽ không nguy hiểm tới tánh mạng.

Nghe Thiên Cơ nói mà lòng Cơ Vân Sinh siết lại, cho tới khi biết Cơ Động vẫn còn sống thì thân hình mới bình tĩnh lại. Không chỉ Cơ Vân Sinh mà các cường giả Chí Tôn cũng cực kỳ quan tâm với Cơ Động. Nhất là Thắng Quang Miện Hạ Âm Triều Dương, vợ chồng Thái Ất Miện Hạ Âm Chiêu Dung, Thiên Can Miện Hạ Cơ Trường Tín còn có Bàn Tử Chu Tiểu Tiểu có quan hệ thân thiết với Cơ Động nghe được Cơ Động bị thụ trọng thương, đám người đều toát ra thần sắc lo lắng.

Lúc này Thiên Cơ mới ý thức tới mình bởi vì an nguy Cúc Hoa Trư mà hơi vô tâm, đám người mới vừa trở về, có lẽ trước phải nói tình huống hắc ám đại lục ấy người Cơ Vân Sinh mới đúng.

Lập tức Thiên Cơ không đi theo Cúc Hoa trư nữa mà kể lại quá trình bọn họ tới Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục, từ công kích Hắc Ám Thần miếu cũ đánh cờ cùng Hắc Ám Thiên Cơ, không ngừng tiêu hao thực lực Hắc Ám đại quân, tiếp xúc cùng liên minh phản kháng Thiên Cơ. Nhất là trọng điểm nói về quá trình Hắc Ám Tử Vệ cùng với Hắc Ám Thiên Can Thần Thú bị bọn họ đánh chết.

Hơn một năm nay, Quang Minh Thiên can Thánh đồ ngoại trừ mấy tháng cuối để dưỡng thương cùng gia tăng thực lực thì có thể nói là đã trải qua vô số nguy cơ trên Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục. Thiên Cơ ngoại trừ bỏ qua chi tiết Phát Thụy ẩn núp bên phe đối phương thì những thứ khác đều kể chi tiết, đương nhiên chuyện Cơ Động hôn mê tạm thời không nói, hẳn biết rõ có một số việc không thể nói ra được, nhất là trước mặt nhiều người như vậy.

Nghe Thiên Cơ giảng thuật, các trưởng lão Ma Sư liên hợp trưởng lão hội cùng Cơ Vân Sinh và các thống soái không khỏi khiếp sợ. Thế mới biết Hắc Ám đại quân cường đại đối mặt với họ đã bị suy yếu một phần. Nếu như Hắc Ám đại quân ở vào trạng thái toàn thịnh, bất luận là nhiều hơn hay ít hơn Hắc Ám Ma Sư hay là Hắc Ám Tử Vệ, Hắc Ám Thiên Can Thần Thú thì chỉ sợ chưa cần chiến đấu, Quang Minh đại quân đã bị đánh tan. Mọi người nghe được Hắc Ám Thiên Can Thần Thú bị diệt, đánh chết Hắc Ám Tử Vệ cùng phụ tá đặc lực của Hắc Ám Thiên Cơ không khỏi sôi sục lên, cảm giác vô lực trước kia bị quét sạch, tin tưởng tăng nhiều.

Lúc này số lượng Cửu Quan cường giả Quang Minh đại quân tuyệt không ít hơn Hắc Ám đại quân, nhất là Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ vẫn chưa xuất hiện. Liên minh phản kháng Thiên Cơ đã đoạn đường lui của Hắc Ám đại quân, tình thế tốt hơn trong tưởng tượng của họ nhiều, chỉ cần họ có thể ở chỗ này cố thủ thì khi lương thảo Hắc Ám đại quân cạn kiệt, cho dù giết ngựa làm đồ ăn cũng không tiếp tục được bao lâu. Hắc Ám đại quân sẽ bởi vì hậu cần tiếp tế không còn mà tự tan.

Tự đáy lòng Cơ Vân Sinh nói:

- Tin tức các người mang đến thật quá trọng yếu, nó có ảnh hưởng rất lớn với chính thể chiến lược của chúng ta. Hậu phương Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục nổi loạn, Hắc Ám Thiên Cơ hiện tại còn không biết hai cái nhà kho lương thảo cuối cùng đã bị cắt đứt, chúng ta có thể bằng trường chiến tiêu hao lương thực của chúng.

Có Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp mà Cơ Động phát minh làm cơ sở, trừ phi chúng có thể diệt sạch tất cả chúng ta, bằng không muốn đánh vào cứ điểm tuyệt không khả năng. Kế tiếp, Hắc Ám Thiên Cơ sẽ phát hiện Hắc Ám đại quân đã không có lương thảo cung ứng, sĩ khí tất nhiên sẽ hạ thấp. Không có tiếp tế, đám người không thể tiến thối, càng kéo dài thì chúng ta càng có lợi.

Thiên Cơ gật nhẹ đầu, nói:

- Đúng là như thế, hiện tại ta duy nhất lo lắng là Hắc Ám Thiên Cơ. Dù sao tu vi của hắc cũng là Thánh cấp đỉnh phong mà bên ta đạt tới Thánh cấp chỉ có Long Hoàng đệ hạ cùng Cúc Hoa Trư, Cúc Hoa Trư lại không thể trực tiếp tham dự chiến đấu. Chúng ta phải đề phòng Hắc Ám Thiên Cơ đánh lén, chỉ cần ngăn cản được Hắc Ám Thiên Cơ, bằng vào Quang Minh cử điểm cổ thủ, có lẽ kiên trì một thời gian ngắn. Về phần không quân Hắc Ám đại quân...

Nói đến đây, Thiên Cơ không khỏi cười khổ một cái, trong lòng thầm nghĩ nếu như Cơ Động ở chỗ này thì tốt. Hắc Ám Không Quân căn bản không còn là vấn đề nữa. Hắc không khỏi càng thêm bội phục vị chủ nhân này, lúc còn ở Địa Tâm Thế Giới, Cơ Động cũng đã phát hiện vấn đề này và tìm được phương pháp giải quyết. Đáng tiếc chính là không có Cơ Động thì ai có thể điều động lực lượng Địa Tâm Thế Giới?

Cơ Vân Sinh nghi hoặc nhìn Thiên Cơ:

- Người có biện pháp đối phó Hắc Ám Không Quân?

Tuy địa vị của Thiên Cơ cao nhưng hắc là hảo hữu của cháu mình, hắc cũng sẽ không khách khí quá nhiều với Thiên Cơ, chỉ đối xử như là một văn bối.

Thiên Cơ lắc đầu, nói:

- Bây giờ thì khó mà nói trước, chúng ta cứ cố thủ vững. Đợi trận chiến tiếp theo, nếu như Hắc Ám Không Quân vẫn cường thế áp tới thì chúng ta cùng Quang Minh Thiên can thần thú đành phải tham chiến trên không, đồng thời đề phòng Hắc Ám Thiên Cơ tiến công.

Mặc dù Thiên Cơ nói rất bình thản nhưng lời này vừa ra khiến cho các trưởng lão Ma Sư liên hợp trưởng lão hội lấp bắp kinh hãi. Rất rõ ràng, Thiên Cơ nói cho bọn hắc biết, thực lực Quang Minh Thiên can Thánh đồ mạnh hơn Quang Minh Thiên can thần thú, cho dù thiếu khuyết Cơ Động cùng Trần Tư Tuyền nhưng bọn hắc vẫn có thể tạo nên sát thương trí mạng.

Cơ Vân Sinh gật nhẹ đầu, nói:

- Các người đã có lòng tin, chúng ta sẽ thử, bắt quá các vị phải lấy an toàn làm trọng. Đợi đến lúc Cơ Động trở về, Quang Minh Thiên can Thánh đồ các người đều đủ thì toàn lực ứng phó cũng không muộn. Thiên Cơ, thương thế của Cơ Động cần bao nhiêu thời gian mới có thể khôi phục?

Thiên Cơ do dự một chút rồi lắc đầu trong ánh mắt chờ mong của mọi người:

- Ta cũng không biết lúc nào hắc mới có thể trở về. Lúc rời đi, thương thế của hắc vẫn chưa lành nên chúng ta mới về trước. Nhưng chỉ cần Cơ Động khỏe lại, hắc nhất định sẽ tới chiến trường.

Cơ Vân Sinh nhìn thật sâu Thiên Cơ nói:

- Được rồi, đã như vậy, các vị tạm thời nghỉ ngơi. Bởi vì không biết Hắc Ám đại quân khi nào phát động, chúng ta phải đề phòng. Cúc Hoa Trư phải phiên toái các vị.

Thiên Cơ gật nhẹ đầu, lúc này mới cáo từ Cơ Vân Sinh mang theo Quang Minh Thiên can thánh đồ. Dưới sự hướng dẫn từ binh lính tìm Cúc Hoa Trư.

Quang Minh Thiên can thánh đồ rời đi, sắc mặt Cơ Vân Sinh bỗng chốc trở nên ngưng trọng, Cơ Trường Tín thở dài một tiếng nói:

- Thương thế của Cơ Động chỉ sợ không nhẹ

940. Chương 672: Hắc Ám Thiên Cơ Âm Trầm

- Thương thế của Cơ Động chỉ sợ không nhẹ.

Cơ Trường Tín nói một câu khiến sắc mặt mọi người ở đây rất khó coi.

Âm Triều Dương nói:

- Đúng vậy! Đứa nhỏ Thiên Cơ này vẫn còn quá trẻ, chưa biết cách che dấu tâm sự. Từ ánh mắt của nó có thể nhận ra Cơ Động không thể tới Thánh chiến, huống chi với tính cách của Cơ Động, nếu không phải thương thế quá nặng thì nó nhất định sẽ trở về cùng với đám người Thiên Cơ.

Ở đây đều là những lão nhân hơn trăm tuổi, tuy tu vi kém Quang Minh Thiên can Thánh đồ nhưng bằng kiến thức rộng rãi của họ có thể nhìn ra nghi vấn trong lời nói của Thiên Cơ.

Cơ Vân Sinh cười khổ nói:

- May mắn là lúc hắn nói Cơ Động không có nguy hiểm tánh mạng rất kiên định, nếu không ta sẽ không giữ được bình tĩnh mất. Cơ Động đã làm rất nhiều chuyện cho đại lục. Chúng ta lại còn muốn cái gì từ họ? Gia gia, các vị tiền bối, đối với một trận chiến này có đề nghị gì? Dựa theo những lời Thiên Cơ vừa mới nói, ít nhất trước mắt chúng ta không quá kém như trong tưởng tượng, Hắc Âm Thiên Cơ không còn hậu cần tiếp tế, mấy trăm vạn đại quân một khi cạn lương thực, nhất định quân tâm bất ổn. Chỉ cần chúng ta có thể kiên trì nửa tháng sẽ có hiệu quả không ngờ.

Cơ Trường Tín trầm giọng nói:

- Rất khó!

Khác với Chí Tôn cường giả, hắn từng là Bình Đẳng Vương, không chỉ tu luyện ma lực chỉ là đơn thuần mà còn có kinh nghiệm cầm quân cực kỳ phong phú.

- Dựa theo những gì Thiên Cơ vừa nói, tình thế trước mắt có lợi cho chúng ta, nhưng mà người đừng quên, một khi không có tiếp tế chúng sẽ đập nổi chìm thuyền và chúng ta đó sẽ đối mặt với hậu quả hủy diệt. Nếu như ngăn cản không nổi Hắc Âm Thiên Cơ cùng Hắc Âm đại quân của hắn thì đoạn tuyệt tiếp tế hay không cũng không có ý nghĩa. Hắn hoàn toàn có thể cướp đoạt tiếp tế từ chúng ta, thông qua phương thức lấy chiến dưỡng chiến, sau khi đánh vào Quang Minh Ngũ Hành đại lục chúng ta, chỉ cần không ngừng cướp đoạt tài nguyên thì vấn đề tiếp tế sẽ được giải quyết. Đợi đến lúc sát nhập cả hai đại lục thì thu thập tàn cuộc ở Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục cũng không muộn. Một khi tình huống như vậy phát sinh thì Hắc Âm Thiên Can Thánh Đồ có nổi loạn cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Phân tích của Cơ Trường Tín một chằm thấy máu, rất nhiều cường giả Chí Tôn nhao nhao gật đầu, đúng vậy, một khi Hắc Âm đại quân như chó cùng dứt giậu mà tấn công điên cuồng, Quang Minh đại quân có thể chống lại được sao?

Hàn quang lóe lên trong mắt Cơ Vân Sinh, hắn trầm giọng nói:

- Như vậy chúng ta đành cá chết thì lưới rách.

Cơ Trường Tín nói:

- Bây giờ người là thống soái liên quân phải tự mình làm chủ, ta tin tưởng người có thể xử lý thích đáng.

Cơ Vân Sinh gật nhẹ đầu:

- Truyền lệnh quan!

- Có thuộc hạ!

Một gã truyền lệnh quan quỳ một gối xuống trước mặt Cơ Vân Sinh.

Cơ Vân Sinh trầm giọng nói:

- Truyền mệnh lệnh của ta, phái hai mươi vạn người suốt đêm vận chuyển lương thực tồn kho về đại lục, đồng thời lệnh tất cả bộ đội tiếp tế hậu cần chuyển lương thực vào sâu trong đại lục, kể cả cảnh nội của Đông Mộc đế quốc. Không được lưu lại bất kỳ lương thảo nào, sau đó bẩm báo hoàng đế Đế Quốc để cho hắn lập tức thống soái bình dân Đông Mộc Đế Quốc dùng tốc độ nhanh nhất lui về trung thổ Đế Quốc. Hơn nữa, trong quá trình vận chuyển lương thảo chuẩn bị dầu hỏa, một khi nhận được mệnh lệnh tiếp theo của ta nhất định phải thiêu hủy chúng. Trong cứ điểm chỉ để lại nửa tháng lương thảo và chuẩn bị dầu hỏa bốn phía, phái trọng binh phòng ngự. Đi đi.

- Vâng!

Truyền lệnh quan không bao giờ nghi ngờ mệnh lệnh của thống soái, dù nó có không hợp lý cũng phải lập tức truyền xuống dưới.

Một gã nguyên soái Nam Hỏa đế quốc bên cạnh Cơ Vân Sinh nhin không được lên tiếng:

- Bình Đăng Vương Điện Hạ, làm như vậy có quá nguy hiểm không?

Cơ Vân Sinh trầm giọng nói:

- Có câu: Tìm đường sống trong cõi chết, cứ điểm của chúng ta sẽ có mấy trăm vạn đại quân có thể sẽ táng thân nhưng cho dù như thế, chúng ta cũng không thể để địch nhân tung hoành ở đại lục chúng ta. Thực lực Hắc Ám Thiên Cơ có mạnh hơn nữa cũng không thể bằng sức mạnh cá nhân giải quyết quân lương ấy trăm vạn đại quân. Chúng ta kiên trì thêm một ngày thì Hắc Ám đại quân sẽ đói một ngày, kể cả toàn quân bị diệt thì cũng phải khiến cho chúng sau khi đánh vào đại lục sẽ phát hiện không tìm thấy lương thực tiếp tế.

- Muốn tiếp tục tiến vào đại lục phải có thời gian, mà bọn chúng thì không có nhiều thứ đó. Chỉ cần sau mười ngày phá vỡ cứ điểm của chúng ta mà không tìm thấy lương thảo, Hắc Ám đại quân tự sụp đổ, đến lúc đó cho dù muốn lui lại Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục cũng khó khăn. Nếu không còn quân đội thì thực lực cá nhân Hắc Ám Thiên Cơ có mạnh tới đâu cũng không thể thống trị đại lục chúng ta.

Nói đến đây, ánh mắt Cơ Vân Sinh khẩn thiết nhìn các cường giả:

- Tới lúc không thể nào chống lại, ta thỉnh cầu các vị trưởng lão lập tức suất lĩnh một nhóm ma sư phản hồi đại lục đợi đến lúc kế hoạch chúng ta hoàn thành, Hắc Ám đại quân bởi vì đoạn tuyệt lương thảo mà kiệt lực thì các vị sẽ đối phó với chúng.

Cơ Vân Sinh nói với giọng vô cùng kiên định, tất cả mọi người đã nghe rõ ý của hắn, trong thời gian ngắn ngủi, hắn đã quyết định thật nhanh chứng tỏ hắn đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. Chỉ có như thế, Quang Minh Ngũ Hành đại lục mới không đến mức bị đánh tan tác.

Cơ Trường Tín nhìn Cơ Vân Sinh rồi trầm giọng nói:

- Không hổ là cháu của ta, người quyết định rất chính xác nhất. Những người khác có thể đi nhưng Bình Đăng Vương nhất mạch ta thì không thể. Ta và người ở nơi này cùng tồn vong với các tướng sĩ. Triều Dương huynh, đối phó Hắc Ám Thiên Cơ chỉ e phải nhờ huynh.

Âm Triều Dương chỉ yên lặng gật nhẹ đầu, vẻ mặt Thái Ất miện hạ Lâm Thanh bên cạnh hắn nghiêm nghị, giờ khắc này cứ điểm Quang Minh tràn đầy hào khí, những ân oán trước kia đều để sang một bên, không có gì quan trọng hơn chuyện bảo trụ Quang Minh trước sự xâm lược của Hắc Ám.

- Nếu quả thật như Bình Đăng Vương đã nói, chỉ có chút ít Hắc Ám Ma Sư và Hắc Ám Thiên Cơ còn sống thì các vị hãy dẫn chúng lên Tam Hợp Sơn Mạch. Tổ tiên của ta, Địa Long Tổ vĩ đại ở sơn mạch không cách nào rời khỏi nhưng nếu Hắc Ám Thiên Cơ đi tới, dùng thực lực Thánh cấp đỉnh của tổ tiên ta, nhất định có thể tạo ra cơ hội cuối cùng cho chúng ta.

Người lên tiếng là Quang Minh Long Hoàng, hắn vừa mới dàn xếp tốt tộc nhân của mình rồi đi tới hội nghị. Lúc này sắc mặt Long Hoàng rất khó coi, tuy rằng hắn đánh bại Hắc Ám Long Hoàng, nhưng chiến đấu giữa song phương lại thua, hơn nữa còn thua rất thảm. Một phần sau tộc nhân đã chết trong trận chiến vừa rồi, sắc mặt hắn không xấu mới là lạ.

Công tác chuẩn bị gần năm năm cho thánh chiến đã có chỗ dùng nhưng cho đến giờ phút này, dựa vào tin tức Thiên Cơ cùng Quang Minh Thiên can thánh đồ, các Thống soái Quang Minh mới chính thức có lực lượng và chiến thuật hoàn chỉnh. Cứ điểm tùy thời sẽ bị Hắc Ám đại quân tiến công, Cơ Vân Sinh cùng các Thống soái không dám nghỉ ngơi, tường thành của cứ điểm trở thành phòng họp, chiến lược trọng đại như thế tự nhiên không phải chỉ trong mấy mệnh lệnh trước đó của Cơ Vân Sinh là có thể hoàn thành, họ còn cần không ngừng hoàn thiện chi tiết.

Đồng thời, Cơ Vân Sinh hạ lệnh tất cả Quang Minh Ma Sư tiến hành nghỉ ngơi trên tường thành, hậu cần tiếp tế thức ăn ưu tiên cho long tộc cùng Ma Sư.

Hắc Ám đại quân rời khỏi cứ điểm Quang Minh trăm dặm, trở lại bên kia trận doanh Hồng Liên Thiên Hỏa ngăn cách mới ngừng lại, đương nhiên tình huống của họ khá hơn là Quang Minh đại quân. Dù có tổn thất nhưng vẫn nắm quyền chủ động.

- Thiên Cơ đại nhân, vì sao chúng ta không tiếp tục tiến công? Ngài không thấy vừa rồi là chúng ta chiếm ưu thế tuyệt đối sao?

Hắc Ám Long Hoàng nổi giận dưng dưng đi tới trước mặt Hắc Ám Thiên Cơ, lúc này hắn đang trong hình dáng nhân loại, một tay đã bị cụt, trong mắt tỏa ra lửa giận cùng cảm xúc phẫn nộ. Thật vất vả mới có cơ hội tiến công lại bị Hắc Ám Thiên Cơ hạ lệnh triệt thoái phía sau, trong lòng của hắn sao có thể không phiền muộn? Hơn nữa bị Quang Minh Long Hoàng chém đứt một cánh tay khiến Hắc Ám Long Hoàng vô cùng nhục nhã, đừng nói trong lòng hắn khó mà chấp nhận chứ đừng nói đối mặt với tộc nhân, sỉ nhục này chỉ có thể dùng máu tươi để rửa sạch, không đánh chết Quang Minh Long Hoàng thì hắn không cam tâm.

Hắc Ám Thiên Cơ lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái hỏi:

- Người đang chất vấn ta?

Hắc Ám Long Hoàng nghệt mặt ra, hắn có vẻ hơi xấu hổ, trên đời này chỉ duy nhất có một mình Hắc Ám Thiên Cơ làm hắn e ngại. Trước kia Hắc Ám Thiên Cơ ở trên Thánh Tà Đảo dùng hắc ám tế đàn mượn thần chi khế ước thôn phệ Thánh Thú, Hắc Ám Long Tộc vẫn chưa gia nhập vào Hắc Ám đại quân. Về sau Hồng Liên Thiên Hỏa bùng phát, sau khi Hắc Ám Thiên Cơ bị Liệt Diễm đánh bị thương thì tới tìm Hắc Ám Long Hoàng đầu tiên.

Dựa vào sự cường đại của Hắc Ám Không Quân, Hắc Ám Thiên Cơ rất nhanh điều khiển thuộc hạ áp chế Quang Minh Long Tộc. Ở thời điểm này hắn không xua quân tiến lên phát động công kích, mục đích rất đơn giản chính là bảo trì nguyên vẹn Hắc Ám Long Tộc nên khi đó Hắc Ám Thiên Cơ muốn Hắc Ám Long Hoàng solo để quyết định vận mệnh song phương.

Không hề nghi ngờ, tu vi Hắc Ám Long Hoàng là Thánh cấp sơ giai, dù lực lượng có mạnh đến mấy cũng không thể so với Thánh cấp đỉnh phong Hắc Ám Thiên Cơ, trong một trận đại chiến, Hắc Ám Thiên Cơ hoàn toàn chế trụ ở mọi phương diện khiến Hắc Ám Long Hoàng không thể không dẫn theo các tộc nhân quy phục.

Bởi vậy, Hắc Ám Long Hoàng hết sức kiêng kỵ Hắc Ám Thiên Cơ, lúc này nghe Hắc Ám Thiên Cơ hỏi lại thì thái độ hùng con ông hổ thu liễm rất nhiều, hắn có hơi lúng túng phân bua:

- Đương nhiên là không phải ta chất vấn ngài, nhưng mà chúng ta đã chiếm cứ ưu thế tuyệt đối vì sao phải rút quân. Vừa rồi nếu chúng ta tiếp tục toàn lực phát động, dù không đánh vào được cứ điểm cũng có thể bắt chúng phải trả một cái giá lớn.

Hắc Ám Thiên Cơ lạnh lùng nhìn Hắc Ám Long Hoàng nói:

- Đủ rồi, ta không cần ngươi dạy ta nên làm thế nào, ngươi trở về đi.

Hắc Ám Long Hoàng còn muốn nói tiếp thì bị ánh mắt lạnh như băng của Hắc Ám Thiên Cơ quét qua, uy áp cường đại tràn ra khiến hắn cảm như hén, xám xịt rồi đi.

Lúc này Phát Thụy phụ trách thống soái quân đội cũng đã đi tới bên cạnh Hắc Ám Thiên Cơ, sau khi đưa mắt nhìn Hắc Ám Long Hoàng rời đi, hắn mới thấp giọng hỏi:

- Phụ thân, tuy kẻ này rất nóng nảy nhưng con cảm thấy lời hắn nói có lý, cơ hội vừa rồi xác thực rất tốt mà.

Hắc Ám Thiên Cơ nhìn Phát Thụy nói:

- Ta đương nhiên biết rõ hắn nói rất đúng. Nhưng mà Quang Minh đại quân không cần phải nóng vội ăn ngay, trong lòng ta tự có ý định, con không phải hỏi nhiều. Đám người Lý Vinh Hạo chưa trở về sao?

Phát Thụy gật nhẹ đầu, nói:

- Vâng! Bọn họ vẫn chưa về, hơn nữa không có bất kỳ tin tức nào truyền về. Phụ thân, người có muốn con phái người đi điều tra xem đã xảy ra chuyện gì không?

Hắc Ám Thiên Cơ cười lạnh một tiếng:

- Gặp chuyện không may? Đương nhiên sẽ xảy ra chuyện rồi. Vừa rồi con cũng thấy đó, đại bộ phận Quang Minh Thiên can Thánh đồ đã trở về trận doanh của chúng, chỉ thiếu tiểu tử hỏa hệ Thánh đồ cùng Mộc hệ Thánh đồ thôi. Nếu như ta không có đoán sai thì hai tên này đã chết dưới tay Tử Vệ, giết được Hắc Ám Tử Vệ, chúng sao có thể không trả giá nhiều chứ? Lúc này Hắc Ám đại lục không có chúng ta trấn thủ, con nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra?

Phất Thụy nghi hoặc nhìn Hắc Ám Thiên Cơ:

- Chẳng lẽ là Lý Vĩnh Hạo....?

Hắc Ám Thiên Cơ lãnh đạm nói:

- Hẳn cho rằng đã làm rất bí mật, nhưng mà không có bức tường nào chắn được gió, ta chưa muốn để ý tới chúng thôi. Hội trưởng liên minh phản kháng Thiên Cơ, xem ra hẳn không kiềm chế được chuẩn bị đâm sau lưng chúng ta một đao. Đáng tiếc, hai ngày nữa, những gì hẳn làm sẽ phải trả giá thật nhiều.

Nói đến đây, thần sắc trên mặt Hắc Ám Thiên Cơ trở nên lạnh lẽo, uy áp ngũ hành thậm chí làm cho không khí chung quanh chấn động, càng làm người ta hoảng sợ chính là hai mắt Hắc Ám Thiên Cơ đồng thời hiện lên một màu đỏ sậm rét buốt.

941. Chương 673: Tiếp Tục Đại Chiến

Lời nói của Hắc Ám Thiên Cơ khiến Phất Thụy khiếp sợ trong lòng, bề ngoài thì thờ ơ không quan tâm tới Hắc Ám đại lục, nhưng hẳn không thêm để ý tới chứ không phải không biết. Phụ thân mà mình hay xem thường nói những câu này có ý gì? Hắc Ám Thiên Cơ căn bản không quan tâm Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ có chạy tới không, cũng đồng dạng không quan tâm đám người liên minh phản kháng Thiên Cơ.

Từ điểm hẳn biết Lý Vĩnh Hạo là hội trưởng liên minh phản kháng Thiên Cơ có thể nhìn ra tình huống Hắc Ám đại lục như thế nào, Hắc Ám Thiên Cơ vẫn biết rõ mồn một. Dưới tình huống như thế mà hẳn không hề có bất kỳ động tác, thậm chí không có đi nhằm vào Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ, phụ thân của mình quả thực âm trầm đến đáng sợ. Có lẽ hẳn không am hiểu thông trị quốc gia, nhưng mà về phương diện âm mưu thì không ai có thể so sánh. Tiểu sư đệ à! Đệ không được xảy ra chuyện gì bất trắc đó.

Đúng lúc này Hắc Ám Thiên Cơ gơ tay lên vỗ nhẹ vào vai Phất Thụy:

- Lý Vĩnh Hạo không trở lại thì sau này quân đội toàn quyền do con tiếp quản, người thừa kế của ta thủy chung đều chỉ có một, đó chính là con.

Phất Thụy cảm thụ được thân tình mà không biết làm thế nào, hẳn không khỏi có chút ngượng ngùng cả người, chỗ sâu trong đáy mắt hiện lên một chút giằng co nhàn nhạt. Hắc Ám Thiên Cơ thu hồi tay của mình, một lần nữa xoay người nhìn về phía cứ điểm Quang Minh phương xa truyền lệnh Hắc Ám đại quân nghỉ ngơi và hồi phục.

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh, Quang Minh đại quân vẫn bảo trì trạng thái cảnh giác, mọi thời khắc chuẩn bị ứng phó với Hắc Ám đại quân. Nhưng mà Hắc Ám đại quân thì án binh bất động, trước tình huống không có hậu cần tiếp tế mà không nóng lòng tấn công. Mãi tới sáng hôm sau, lúc mặt trời lên rất cao, Hắc Ám đại quân mới xuất hiện trên chiến trường.

Hắc Ám Thiên Cơ có vẻ như muốn phô trương thanh thế.

Bên kia Quang Minh đại quân, Cơ Vân Sinh đứng trên tường thành chau mày, hẳn không hiểu tại sao Hắc Ám Thiên Cơ lại tiến công chậm chạp như vậy. Theo hẳn dự đoán, Hắc Ám đại quân chuẩn bị đã lâu, một khi Hồng Liên Thiên Hỏa bị dập tắt, chắc chắn Hắc Ám Thiên Cơ sẽ tiến công điên cuồng, nhất là ngày hôm qua bọn chúng đã chiếm ưu thế, vì sao Hắc Ám Thiên Cơ lại rút quân? Cơ Vân Sinh nghĩ thấy mùi âm mưu nhưng đến cùng là cái gì thì hẳn lại không biết, chỉ có thể đi từng bước một thôi.

Hắc Âm đại quân dưới sự chỉ huy của Hắc Âm Thiên Cơ xông tới tiền tuyến, trên không trung là Hắc Âm Không Quân do Hắc Âm Long Hoàng suất lĩnh với ưu thế áp đảo. Cơ Vân Sinh không muốn Quang Minh long tộc tổn thương quá nhiều nên để cho Quang Minh long tộc ở trong cứ điểm. Từ tình hình trước mắt thì bọn họ chỉ có thể lợi dụng Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp công kích Hắc Âm Không Quân. Nhưng trước hết phải áp chế Hắc Âm Ma Sư dưới mặt đất một khoảng đủ xa, một khi không quân của đối phương rơi phạm vi công kích thì cải biến phương hướng tấn công chúng. Tuy làm như thế chỉ như muối bỏ biển nhưng có thể ngăn cản được một thời gian ngắn.

Oanh! Chiến đấu giữa ma sư của song phương bắt đầu, trong tiếng nổ điếc tai, không ai chiến được tiện nghi. Nhờ kinh nghiệm ngày hôm qua, hôm nay Hắc Âm Ma Sư đặt toàn bộ trọng tâm vào phòng ngự, bọn họ mở ra ngũ hành kết giới hình thành tầng tầng Kết Giới Đại Ngũ Hành tiến lên. Hắc Âm Không Quân không nóng lòng tới gần chỉ chậm rãi theo sau Hắc Âm đại quân từ từ lại gần. Áp lực khổng lồ khiến cho sắc mặt các Thống soái Quang Minh trên tường thành cứ điểm trở nên ngưng trọng.

Cơ Vân Sinh nhìn Quang Minh Thiên Cơ, Thiên Cơ hơi gật nhẹ đầu với hắn, bọn họ biết hành động của Hắc Âm đại quân đã phá tan sách lược trước đó, nhất định phải có người bay lên không trung đối phó Hắc Âm Không Quân. Các Quang Minh Thiên can thánh đồ đã chuẩn bị kỹ càng, dù số lượng Hắc Âm Không Quân rất nhiều, bọn họ chỉ có mấy người nhưng vẫn có thể bằng thực lực cường đại tạo ra hỗn loạn.

Ánh mắt Quang Minh Long Hoàng ngưng lại trên không trung nói:

- Ta đi cùng các người. xem tại y

Mấy vạn Hắc Âm Ma Sư càng ngày càng tới gần, trước đó nhờ hỏa nguyên tố nồng đậm của Hồng Liên Thiên Hỏa vừa biến mất mới tạo ra sát thương với Hắc Âm Ma Sư, còn hiện giờ thì khó mà làm nổi.

Khoảng cách của song phương hiện giờ là ba mươi dặm và đang dần dần gần lại từ hai mươi dặm, mười dặm đến còn năm dặm. Lúc này Quang Minh cứ điểm đã rơi vào phạm vi công kích của Hắc Âm Ma Sư, nói cách khác Quang Minh Ma Sư căn bản không có khả năng rảnh rỗi đối phó với Hắc Âm Không Quân.

Vừa lúc đó Hắc Âm Không Quân do Hắc Âm Long Hoàng suất lĩnh hành động, chúng như một đám mây đen to lớn sà xuống cứ điểm Quang Minh, ma lực khủng bố chấn động làm trên không trung xuất hiện các loại màu sắc. Ai cũng biết công kích luân phiên này mà đánh xuống thì cứ điểm Quang Minh sẽ tổn thất ra sao, nhất là mục tiêu của chúng là Quang Minh Ma Sư trên tường thành. Một khi không thể chống đỡ thì Quang Minh đại quân sẽ gặp phải tai nạn hủy diệt.

- Đậu xanh!

Thiên Cơ lập loè hàn quang, hắn hét lớn một tiếng. Thiên Cơ Nhân mở ra sau đó bắn một tia sáng màu vàng lên không trung, sau mười thước nó biến thành vô hình. Sau một khắc, tất cả Hắc Âm Không Quân đang sà xuống cả giác đầu mình như bị một cái gì đập mạnh vào, ma kỹ đang được hình thành lập tức nghiền nát, ma lực khổng lồ như vậy bị cắt đứt đương nhiên tạo ra hỗn loạn. Một ít Hắc Âm Không Quân tu vi hơi yếu thì đầu vàng mắt hoa, hạ dần độ cao.

Linh Hồn Ngôn Chuy! Đây là kỹ năng đặc biệt của Quang Minh sau trận chiến với Hắc Âm Tử Vệ. Nó thuộc về phạm trù linh hồn, dùng tu vi linh hồn Thánh cấp cao giai thì triển cho dù Hắc Âm Thiên Cơ chính cũng phải toàn lực ứng phó. Tuy rằng hiện tại bởi vì diện tích bao trùm quá lớn, uy lực hạ thấp trên phạm vi lớn nhưng tất cả Hắc Âm Không Quân đều bị ảnh hưởng.

Quang Minh thống soái và các cường giả Chí Tôn khiếp sợ vô cùng, trong mắt bọn hắn, ma lực ba động trên người Quang Minh Thiên Cơ rất yếu ớt, hiện tại bọn họ đã hoàn toàn vứt bỏ hoài nghi về năng lực của Thiên Cơ.

Trong tích tắc khi trên bầu trời xuất hiện hỗn loạn, Quang Minh Thiên can Thánh đồ cùng với Quang Minh long hoàng đã chớp lấy thời cơ hóa thành quang ảnh bay lên trời nếu không một khi bị Hắc Âm không quân chặn đường sẽ thua thiệt lớn.

Ngay sau một khắc Thiên Cơ hành động thì Cúc Hoa Trư cũng gầm nhẹ một tiếng, thân thể của nó biến lớn. Cự Hạm Giáp Mộc ma lực phun ra khiến Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp của Quang

Minh Ma Sư được tặng phúc phá vỡ Đại Ngũ Hành Kết Giới của Hắc Ám ma quân. Lúc này thương vong tạo thành cho Hắc Ám ma quân chỉ có hơn một ngàn nhưng hiệu quả chấn nhiếp vô cùng rõ rệt.

Từ tường thành cứ điểm Quang Minh đến vị trí của Hắc Ám không quân hơn 2000 thước, khoảng cách này với Quang Minh Thiên can thánh đồ cứu quan mà nói thì chẳng tốn mấy thời gian hô hấp. Hắc Ám không quân còn chưa thoát khỏi choáng váng do Linh Hồn Ngôn Chuy của Quang Minh Thiên Cơ thì bọn họ đã tới.

A Kim xông lên đầu tiên, nàng nhảy vào trong trận doanh đối phương, từ trên người nàng bùng phát vô số kim quang chói mắt. Chỉ thấy nàng giơ Diệt Tuyệt Kim Hoàn lên đỉnh đầu, một vòng kim sắc quang nhận khuếch tán ra cắt Hắc Ám Ma Sư thành mấy mảnh. Lúc này ma lực của nàng đã đột phá chín mươi lăm cấp đương nhiên càng mạnh hơn nữa, đám Hắc Ám Ma Sư tu vi Thất Quan làm sao đủ khả năng ngăn cản.

Những Quang Minh Thiên can Thánh đồ khác không chậm hơn, dùng Quang Minh thần khí trong tay, một người có thể diệt sát trăm Hắc Ám không quân.

Bất quá Hắc Ám không quân không hổ là thủ hạ tinh nhuệ nhất của Thiên Cơ, sau phút hỗn loạn ngăn ngừa, bọn họ đã thi triển từng cái ngũ hành kết giới bên cạnh Quang Minh Thiên can Thánh đồ. Tuy uy lực của nó không thể bằng mười người liên thủ nhưng không thể nghi ngờ chúng có thể làm suy yếu lực lượng công kích của Quang Minh Thiên can Thánh đồ, giảm thương vong xuống. Cùng lúc đó Hắc Ám Ma Sư rất nhanh lui về phía sau, một đám hắc ám cự long vây các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ vào trong rồi phát động công kích mãnh liệt.

Hắc Ám Long Hoàng điều động thập giai cự long bao vây các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, muốn giết chết chúng phải hao tổn khá nhiều thời gian.

Mất thấy Quang Minh Long Hoàng cùng Quang Minh Thiên can Thánh đồ đến, Hắc Ám Long Hoàng không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, hắn không thêm chú ý tới Quang Minh Thiên can Thánh đồ mà mang theo Tứ đại long vương vây Quang Minh Long Hoàng lại công kích cường liệt, phải rửa sạch nỗi nhục hôm trước.

Các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đã rơi vào hoàn cảnh bất lợi nhưng tối thiểu nhất, họ đã tạm thời ngăn cản Hắc Ám không quân không thể công kích cứ điểm.

Đại đa số các Quang Minh Thiên can thánh đồ là ngăn cản công kích bốn phương tám hướng, còn A Kim thì tay trái nắm Thái Giám Chế Tạo Giả, tay phải cầm Diệt Tuyệt Kim Hoàn tựa như một đạo kim sắc tung hoành ngang dọc trên không trung như tia chớp.

Một đầu Thập giai Hỏa Long xông về phía A Kim, nó phun ra một hơi lửa muốn ngăn chặn nàng, nhưng mà A Kim căn bản không quan tâm tới đốm lửa con con này. Hàn quang trong mắt nàng lóe lên, Diệt Tuyệt Kim Hoàn đã bổ ra trước mặt, Cực Hạn Bính Hỏa của nó bị bổ đôi sát qua thân hình A Kim. Trong nháy mắt A Kim đã đạp lên đầu nó, Diệt Tuyệt Kim Hoàn bay ra bức lui đám Hắc Ám Long Tộc muốn đi lên viện trợ. Nắm tay phải của A Kim oanh kích một quyền lên đầu Thập giai Hỏa Long.

Nếu như là một Quang Minh Thiên can Thánh đồ khác làm vậy, Hắc Ám hỏa long tối đa chỉ bị thương nhẹ nhưng mà một quyền này của A Kim mang theo khí lực Thánh cấp, hướng chỉ thuộc tính quang minh tinh còn có tác dụng khắc chế sinh vật Hắc Ám đại lục.

Một quyền với khí tức sắc bén đánh xuống, Thập giai Hỏa Long không kịp há mồm ngáp đã bị đánh nát não. A Kim đâm xuyên qua cái xương sọ lấy ra một cái tinh hạch, sau đó nàng mới chọn mục tiêu tiếp theo. Công kích của A Kim quá mạnh, không có một Hắc Ám Long Tộc nào có thể so sánh, cứ mỗi một lần xuất thủ, nàng đều có thu hoạch và một đầu thập giai cự long từ trên bầu trời rơi xuống.

Quang Minh Thiên can Thánh đồ phối hợp với nhau rất ăn ý, A Kim chủ công kích, Lam Bảo Nhi bỏ phòng ngự toàn lực phụ trợ A Kim. Tốc độ của nàng không bằng A Kim nhưng ma lực của nàng thủy chung như hình với bóng theo sát A Kim. Đồng thời thông qua tác dụng của thần khí truyền vào trong cơ thể A Kim giúp trạng thái ma lực của nàng luôn duy trì đỉnh phong. Bởi như vậy, A Kim càng giết càng hăng, một bên đánh chém, một bên thu tinh hạch quảng cho đồng bạn.

942. Chương 674: Hồng Vân Vô Tận

Tinh hạch thập giai thần thú bình thường vô cùng quý báu, trừ long tộc, thập giai thần thú bình thường ít tới đáng thương. Huống chi, những thần thú này đều có thực lực rất khủng bố, ma sư sư cứu quan trở xuống không có khả năng đơn đấu giết chết chúng. Tinh hạch của thập giai ma thú ẩn chứa tính ma lực thuần túy nhất, có thể nói là đại thuốc bổ cho Ma Sư. A Kim không ngừng diệt sát thập giai cự long vừa dựa theo thuộc tính đưa tinh hạch đưa cho đồng bạn, dùng tu vi của các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ có thể không ngừng thôn phệ tinh hạch trong chiến đấu bổ sung ma lực cho bản thân.

Nhưng mà cũng đúng lúc này một đạo hồng sắc quang mang đột nhiên xuất hiện đâm sầm vào người A Kim ngăn cản hành vi giết chóc của nàng. A Kim vắng ra ngoài đụng vào một đầu thập giai cự long, sau đó lại bắn ngược lại. Nếu không phải A Kim đã hấp thu tinh hạch cùng với tinh miện của Hắc Ám Tân Kim Tử Vệ cường hóa thân thể lên tới Thánh cấp trung giai thì lần này nàng đã bị trọng thương.

Các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ phát hiện Hắc Ám Ma Sư trong Hắc Ám không quân lui về phía sau đã rất nhanh bày trận hình, dựa theo thuộc tính bất đồng, mỗi trăm người một tổ, một kích vừa rồi do 100 Bính Hỏa Hệ Hắc Ám Ma Sư Thất Quan trở lên liên thủ. Uy lực của nó tương đương với Cao Cấp Siêu Sát Sát Kỹ, A Kim bất ngờ không đề phòng nên bị thương nhẹ.

Cùng lúc đó vô số ma kỹ không ngừng từ bốn phương tám hướng oanh kích các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, dù họ có mạnh thế nào, ma lực bên trong Tồn Trữ Pháp Trận có nhiều ra sao cũng khó mà ứng phó nổi, ý định tiêu diệt Hắc Ám Long Tộc đã không thể thành công. So với họ, tình huống của Quang Minh Long Hoàng càng nguy hiểm hơn, thực lực của hắn tương đương với Hắc Ám Long Hoàng, hiện giờ tuy Hắc Ám Long Hoàng bị mất đi một trảo nhưng ma lực không hạ thấp bao nhiêu, chỉ là thân thể bị chút ảnh hưởng, thực lực yếu hơn một chút. Bất quá có tứ đại Hắc Ám long vương liên thủ, Quang Minh Long Hoàng song quyền khó địch nổi 10 tay, thương thế trên người hắn càng ngày càng nhiều.

Quang Minh long tộc trong cứ điểm rất lo lắng nhưng họ không thể làm được gì, thực lực của Hắc Ám không quân cùng với Hắc Ám long tộc khá mạnh, trừ hơn sáu ngàn Hắc Ám Ma Sư bị đánh chết thì những người còn lại chia làm hai tốp, một tập trung công kích các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, tốp còn lại áp chế Quang Minh Ma Sư cùng với Quang Minh long tộc muốn viện trợ Quang Minh Thiên can Thánh đồ.

Từng đạo Cao Giai Siêu Sát Sát Kỹ không ngừng oanh kích, cho dù là long vương cũng không cách nào xông ra. Không bao lâu nữa Quang Minh Thiên can Thánh đồ cùng với Quang Minh Long Hoàng sẽ không chống đỡ nổi.

Cục diện trên bầu trời càng ngày càng xấu đi, dưới mặt đất cũng thế, Hắc Ám đại quân ngừng lại trước cứ điểm Quang Minh năm dặm và triển khai đối công cùng Quang Minh Ma Sư. Ma lực song phương đang tiêu hao nhanh chóng, tại thời điểm nguy cơ này, Cúc Hoa Trư lại thi triển kỹ năng, nhờ đó cục diện miễn cưỡng ổn định. Chỉ là số lượng Thiên Cơ Ma Sư quá nhiều, Hắc Ám Thiên Cơ đến bây giờ vẫn chưa xuất thủ, Quang Minh đại quân cũng chỉ có thể để từng Quang Minh Thiên can thần thú tùy thời ứng biến không dám toàn diện xông tới. Một khi chiến đấu trên không trung chấm dứt thì Quang Minh Quang Minh sẽ không chịu nổi, cho dù có cũng phải trả giá nặng nề.

Sắc mặt Vân Sinh tái nhợt, kế hoạch của hắn cần có thời gian nhưng công kích hung mãnh của Hắc Ám đại quân đã phá hủy nó. Hiện giờ ngay cả còn sống không cũng là một vấn đề, hắn biết nguyên nhân căn bản tạo ra cục diện trước mắt là do Quang Minh Ngũ Hành đại lục đã hòa bình mấy trăm năm. Tinh lực của các quốc gia đều đặt ở toàn diện phát triển kinh tế, tuy mỗi quốc gia đều có đại lượng quân đội nhưng Ma Sư bởi vì địa vị cao rất khó tiến hành bồi dưỡng. Thực lực bây giờ của Hắc Ám đại quân còn bởi vì Quang Minh Thiên can Thánh đồ đã tiêu diệt không ít, nếu không... Năm tay Vân Sinh siết chặt, hắn chỉ có thể làm là tiêu hao ma lực của Hắc Ám ma quân trước khi chiến đấu trên không trung chấm dứt, như thế bọn họ mới có một đường sống nhưng các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ có thể sống trở về sao?

Trong lúc Quang Minh đại quân đang lâm vào tình thế nguy cấp vạn phần thì phương xa sau lưng phe Quang Minh bắt đầu xuất hiện một quang màn màu đỏ, ban đầu không ai chú ý nhưng rất nhanh giống như một đám mây đỏ không có giới hạn dần dần lan tới chiến trường.

Hắc Ám đại quân phát hiện đám mây đỏ này sớm nhất, bởi vì họ nhìn về phía đối diện, sắc mặt Tử Bào

Đại Tể Ti thủ vệ bên cạnh Hắc Ám Thiên Cơ hơi biến đổi.

- Đó là cái gì?

Thủ tịch Đại Tể Ti nghi hoặc hỏi.

Hắc Ám Thiên Cơ cũng ngẩng đầu nhìn đám mây đỏ, nhưng mà vẻ cường thế của hắn biến mất, chỉ hơi nhú nhú mày, thần nhiên nói:

- Yên lặng theo dõi kỳ biến.

Tốc độ di động của đám mây đỏ không nhanh nhưng bởi nó quá khổng lồ nên bắt đầu có một bóng đen lớn che phủ mặt đất, giờ khắc này các Thống soái Quang Minh một mực chú ý chiến trường mới vô thức ngẩng đầu nhìn.

Bọn họ cũng không biết đây là cái gì, khi chứng kiến mây đỏ khổng lồ đều không khỏi đến hít sâu một hơi. Trong lòng mỗi người tức tức một cảm giác áp lực vô hình.

Lúc này mây đỏ đã chiếm hết nửa bầu trời, nhưng mà vẫn không nhìn thấy cuối cùng, nó đang hạ thấp xuống.

Các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đau khổ chèo chống tự nhiên cũng nhìn thấy điều này, Hắc Ám không quân vì thế mà trì hoãn công kích.

- Đó là...

Diêu Khiêm Thư ngơ ngác nói.

- Là Cơ Động, là Cơ Động đến rồi, nhất định là hắn!

Miểu Miểu gần như điên cuồng reo hò, trong đôi mắt đẹp của nàng tràn ngập vẻ hưng phấn.

- Là Cơ Động, là Cơ Động.

Diêu Khiêm Thư cũng kêu to, thần sắc trong mắt hắn trở nên điên cuồng:

- Long hoàng bệ hạ, ngài cố chịu đựng một chút. Cơ Động đến rồi, Cơ Động mang theo viện quân đến rồi!

Các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ giống như được uống doping, mỗi người bộc phát chiến ý mãnh liệt, ma lực ào ào tuôn ra xông về phía Quang Minh Long Hoàng đang bị Hắc Ám Long Hoàng cùng Tứ đại Hắc Ám long vương toàn lực phá vây. Người khác không biết mây đỏ là gì nhưng họ sao có thể không?

Mây đỏ càng ngày càng gần, lực áp bách với Hắc Ám không quân cũng càng lớn, bọn họ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một màu đỏ rực nhưng họ có thể cảm giác rõ ràng bên trong đó ẩn chứa hỏa nguyên tố cực kỳ khổng lồ. Ma lực chấn động phạm vi lớn như thế, chẳng lẽ đây là Chung Cực Tắt Sắt Kỹ sao?

Sắc mặt Tử Bào Đại Tể Ti và Hắc Ám Thiên Cơ đại biến, toàn thân Hắc Ám Thiên Cơ run rẩy một cái, chỉ có điều lúc này không có quá nhiều người chú ý tới hắn. Bị Hồng Liên Thiên Hỏa ngăn cản một lần, tình huống Hắc Ám Ma Sư trước mắt sợ nhất đã xuất hiện, người khác không biết hậu cần tiếp tế đã chặt đứt nhưng đám ma sư đầu não này đều biết. Nếu như Hồng Liên lại ngăn cách năm năm nữa thì Hắc Ám đại quân có trở lại đại lục cũng hao tổn rất nhiều, chỉ sợ không bao giờ có khả năng tổ chức thành đại quân quy mô như thế nữa. Đồng thời nội loạn đang diễn ra làm bọn họ rất đau đầu, chỉ tiếp tục tiến đánh Quang Minh Ngũ Hành đại lục, cướp bóc tài phú mới là lối thoát duy nhất.

Đúng lúc này, đám mây đỏ đã hạ rất thấp, chúng đang cuộn cuộn như sóng lên, ngay sau đó mây trắng đạo ánh sáng màu đỏ đồng thời từ trên trời giáng xuống Hắc Ám không quân.

Ma lực hỏa thuộc tính khổng lồ bùng phát, những tiếng nổ vang xuất hiện, từng Hắc Ám Ma Sư bị đánh trúng rơi xuống, ánh sáng màu đỏ như có mắt không bao giờ công kích Quang Minh Long Hoàng cùng các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ.

- Rút quân, rút quân, toàn thể thoái lui cho ta!

Hắc Âm Thiên Cơ gào thét một cách hoảng loạn, mệnh lệnh của hắn đã được truyền tới đại quân. Hắc Âm Ma Sư cải biến công kích trở thành Đại Ngũ Hành Kết Giới bảo hộ lấy Hắc Âm đại quân nhanh chóng lui về phía sau. Text được lấy tại [c]om

Mà giờ này khắc này, sau khi phát động công kích, đám mây màu đỏ hiện rõ tướng mạo sẵn có.

Từng con Hỏa Nha với hình thể khổng lồ dần dần xuất hiện, mây đỏ là hỏa nguyên tố chúng phóng ra tạo thành. Hắc Âm quân đội dưới mặt đất có thể lui nhưng Hắc Âm không quân thì không.

Mỗi một lần hỏa nguyên tố ba động là mấy trăm đạo hồng mang từ trên trời giáng xuống do ngàn con trong Hỏa Nha đại trận trùng điệp oanh kích, mặc dù Hỏa Nha tu vi rất yếu nhưng hội tụ ngàn đầu Hỏa Nha vẫn có thể thi triển công kích tương đương Siêu Sát Sát Kỹ, mấy trăm đạo đồng thời oanh kích không gián đoạn cho dù là Hắc Âm Long Tộc cũng không dám đón đỡ.

Hắc Âm không quân tinh nhuệ bị hồng quang oanh kích như Mỹ rải bom bị, số lượng không ngừng hạ thấp, tuy bọn họ đã dùng tốc độ nhanh nhất rút lui nhưng phạm vi bao phủ của đại trận đại trận quá lớn. Khi đặt chân xuống dưới mặt đất và được Đại Ngũ Hành Kết Giới bảo hộ thì số lượng Hắc Âm không quân không tới 1/3 ban đầu. Hắc Âm Long Tộc thì đỡ hơn một chút, hơn một ngàn Hắc Âm nhưng hơn một ngàn đầu cự long giờ chỉ còn hơn sáu trăm. Hắc Âm không quân gần như bị hủy diệt.

Đúng vậy! Là Cơ Động trở lại, Hỏa Nha trên bầu trời đình chỉ công kích đồng thanh kêu to, thanh âm của chúng hội tụ khiến cả Thánh Tà đảo chấn động lắc lư.

Thân ảnh Cơ Động lặng yên xuất hiện giữa không trung, Trần Tư Tuyền đi theo bên cạnh hắn, hai người vừa xuất hiện, các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ lập tức reo hò mặc cho bị tiếng kêu của Hỏa Nha lấn át, sự hưng phấn của họ không bị yếu đi.

A Kim là người thứ nhất nhào lên, nhưng lúc nàng sắp vùi đầu vào ngực Cơ Động thì bỗng nhiên dừng lại, hai tay dừng giữa không trung, nàng có hơi xấu hổ nhìn thoáng qua Trần Tư Tuyền bên cạnh.

Cơ Động mỉm cười, hắn giang hai tay ôm chặt A Kim vào lòng. Bất quá không đợi A Kim kịp phản ứng, Cơ Động cũng đã buông nàng ra ôm lấy mỗi một Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ không phân biệt nam nữ.

- Ta đã trở về!

Câu đầu tiên mà Bạo quân đã nói.

Cơ Động trở lại, khoảng cách tới trận chiến cuối cùng còn xa không? Kịch tính của Âm dương miện sắp bắt đầu rồi!

943. Chương 675: Long Nữ - Chị Em Sinh Đôi

- Ta trở về rồi.

Cơ Động nhìn đồng bạn, mắt ngấn lệ. Đúng vậy! Hắn đã trở lại vào thời khắc thánh chiến Quang Âm quan trọng nhất và mang theo trăm vạn Hỏa Nha tộc.

Sau khi Cơ Động tỉnh lại, hắn và Trần Tư Tuyền đã trở lại một lần nhưng bọn họ đi Quang Minh Ngũ Hành đại lục điều động Hỏa Nha tộc ở Địa Tâm thế giới. Lúc trước, Cơ Động trở thành trụ cột của Hỏa Nha tộc, trong vòng mấy năm, toàn bộ Hỏa Nha tộc cực kì nổi bật. Tuy rằng thực lực của họ vẫn yếu nhược không thể so với chủng tộc Địa Tâm khác nhưng tổng hợp chiến lực không ngừng gia tăng, thậm chí tiến vào top mười Địa Tâm thế giới.

Hơn nữa, Hỏa Nha tộc còn một điều ưu thế, bọn họ không cần phải kiêng kỵ bất kỳ điều gì. Nguyên nhân rất đơn giản là năng lực đơn thể bọn họ quá yếu nên không có khả năng đi sâu xuống dưới, không thể tạo nên uy hiếp với cường tộc ở Địa Tâm thế giới. Vì thế, Tam đại cường tộc ở Địa Tâm thế giới cũng tuyên bố Hỏa Nha tộc có thể khống chế Địa Tâm thế giới từ tầng năm trở lên.

Có thể nói, toàn bộ phồn vinh của Hỏa Nha tộc đều là do Cơ Động mà có. Hỏa Nha tộc vĩnh viễn coi Cơ Động là vương giả của bọn họ.

Lần này Cơ Động phản hồi Địa Tâm thế giới mượn binh, Hỏa Nha tộc không hề do dự. Về phần trăm mét nham thạch nóng chảy ở lối ra với người khác rất khó nhưng với Cơ Động - Thánh cấp cao giai thì không đáng kể chút nào, hấn cường hành phá vỡ nham thạch nóng chảy tạo cho Hỏa Nha tộc một lối đi. Hơn nữa mời Hỏa Liên Tộc giám sát, đợi đến lúc chuyện lần này kết thúc thì phong ấn lối đi lại. Thân là Đại diện giáo chủ của Liệt Diễm Thánh Giáo, cộng với thực lực Thánh cấp, Cơ Động đã được Hỏa Ma tộc, Hỏa Linh tộc, Hỏa Liên Tộc Tam đại cường tộc tán thành. Tu vi Cơ Động tăng lên nhanh như vậy khiến bọn họ cảm giác Liệt Diễm Nữ Hoàng sắp xuất hiện rồi.

Cơ Động cũng cân nhắc tầm quan trọng của Hỏa Nha tộc với Địa Tâm thế giới, dù sao, chúng còn chịu trách nhiệm vận chuyển Hỏa Tinh Quả duy trì chuỗi mắt xích sinh vật của toàn bộ Địa Tâm thế giới. Bởi vậy Cơ Động không để Hỏa Nha tộc dốc toàn bộ lực lượng, mà điều khiển một phần tư lực lượng tức một trăm vạn Hỏa Nha tham dự thánh chiến.

Đây chính là trăm vạn Hỏa Nha ah ! Cho dù lực lượng của chúng trong Địa Tâm thế giới rất yếu, còn yếu hơn cả những con gà tây trưởng thành có tu vi tương đương với nhị giai đến tam giai ma thú. Dưới sự trợ giúp của Cơ Động, hiện tại Hỏa Nha tộc đã có một đám cường giả, nếu như không phải Cơ Động cố ý để Hỏa Nha Vương ở lại Địa Tâm thế giới quản lý Hỏa Nha tộc thì hẳn ta cũng muốn tham chiến.

Cơ Động tập hợp Hỏa Nha tộc xong mới trở lại Thánh Tà đảo ngăn cản Hắc Ám Thiên can Thánh đồ, về phần Hỏa Nha tộc tới chiến trường hơi muộn là do khoảng cách. Từ Địa Tâm thế giới ở Quang Minh Ngũ Hành đại lục tới Thánh Tà đảo không hề xa, tốc độ phi hành của Hỏa Nha không chậm cũng không nhanh. May mắn là chúng đến rất kịp thời, khi Hắc Ám đại quân đang chuẩn bị tung đòn trí mạng với Quang Minh đại quân thì trăm vạn Hỏa Nha xuất hiện đánh tan Hắc Ám không quân, cướp quyền khống chế bầu trời cho Cơ Động.

Trong mắt các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, không hề nghi ngờ cục diện thánh chiến bởi vì Cơ Động xuất hiện sẽ hoàn toàn nghịch chuyển. Năm quyền khống chế không trung làm Quang Minh có ưu thế tuyệt đối.

Cơ Động chào hỏi đồng bạn xong thì mệnh lệnh Hỏa Nha tộc đáp xuống mảnh đất trống phía sau cứ điểm Quang Minh, thật ra thế giới mặt đất khiến chúng cảm giác không thích ứng, dù sao thì hỏa nguyên tố nơi này quá ít. Chỉ là điều này không tạo nên ảnh hưởng quá lớn, bởi công kích của chúng là liên hợp với nhau.

Cơ Động sợ dĩ không để cho Hỏa Nha đại quân tiếp tục công kích tự nhiên là có nguyên nhân, Hỏa Nha tộc khi tiến vào thế giới loài người thì lực chiến đấu của chúng sẽ hạ thấp một chút. Hơn nữa năm, sáu ngày này, chúng ngày đêm bay về phía Thánh Tà đảo, ma lực tiêu hao khá nhiều, nhất định phải có đầy đủ thời gian nghỉ ngơi. Nói cách khác chúng không thể triển đấu nữa, hiện tại ưu thế đã xác định, Cơ Động không vội kết thúc, chờ Hỏa Nha tộc nghỉ ngơi đầy đủ thì chấm dứt cũng không muộn. Quang minh Long Hoàng hóa thân hình người, ánh mắt kinh nghi bất định nhìn Cơ Động:

- Xú tiểu tử, người, tu vi của ngươi không phải là...

Cơ Động cười hắc hắc, nói:

- Sợ rồi hả? Đây là do ngươi khi dễ ta à!

Quang minh Long Hoàng tức giận phân bua:

- Khi dễ cái rắm, lúc mới quen là ngươi lấn ta, sau đó ngươi và ta luyện tập năng lực chiến đấu thực tế. Ngươi không hảo hảo cảm tạ thì thôi, còn nói ta bắt nạt ngươi hả? Ngươi có lương tâm hay không? Chỉ là ngươi thật sự đột phá Thánh Cấp sao?

Nhìn bộ dạng của Quang minh Long Hoàng, cảm xúc của Cơ Động hỗn loạn, thân hình hấn lóe lên đi tới trước mặt Quang minh Long Hoàng ôm mạnh lấy.

- Nhẹ nhàng một chút! Nhẹ nhàng một chút! Không thấy ta đang bị thương sao?

Quang minh Long Hoàng ngoài miệng thì nói thế nhưng cũng ôm chặt lấy Cơ Động, Động cùng Trần Tư Tuyên trở về làm hân vô cùng vui sướng. Sau đó hân đột nhiên nghĩ tới một chuyện còn quan trọng hơn, hân hỏi:

- Bảo bối của ta đang ở đâu?

Dù từ quang minh Thiên Cơ biết được tin tức của con mình nhưng hân vẫn vội vàng muốn gặp đến Đại Diễn Thánh Hỏa Long cùng Tư Động.

Cơ Động mỉm cười, ánh sáng trong mắt lóe lên, hai thân ảnh một đen một trắng đồng thời xuất hiện trước mặt Long Hoàng. Không chỉ Long Hoàng, ngay cả Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cũng ngây ngẩn cả người, bởi vì đó là hai thiếu nữ dung nhan tuyệt mỹ giống nhau như đúc, một nàng tóc màu đen, một nàng tóc vàng, y phục cũng giống nhau.

Hai thiếu nữ thân ột thước tám, tuyệt đối có tiềm chất của người mẫu, dáng người cùng tướng mạo hoàn mỹ, các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ có cảm giác rất quen thuộc với hai nàng, bởi các nàng giống Liệt Diễm tới tám phần. Tuy kém Hỏa Liên Tộc tộc trưởng Hỏa Liên Vương một chút nhưng từ khí tức trên người hai nàng hiển nhiên không phải là người của Hỏa Liên Tộc, không phải đến từ Địa Tâm thế giới.

- Con, các con. . .

Quang minh Long Hoàng trợn mắt lộ vẻ khó tin, hân cảm nhận được khí tức huyết mạch trên người hai nàng, nhưng chuyện trước mắt khiến hân không dám tin.

- Ba ba!

Hai thiếu nữ đồng thời mở miệng nói, sau đó một trái một phải ôm tay Long Hoàng. Thiếu nữ tóc vàng cười hì hì nói:

- Ba ba, con là Mao Đài a! Ngài biết không?

Thiếu nữ tóc đen trầm tĩnh hơn một chút nói:

- Con là Ngũ Lương Dịch!

- Từ từ...

Long Hoàng ngơ ngác nhìn hai nàng hỏi:

- Các con thật là Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch? Nhưng mà thân thể của các con

Cơ Động trả lời vấn đề của Long Hoàng này thay hai người:

- Các nàng vốn là một cặp song sinh, lúc trước bị băng tuyết cự long Phong Sương bắt đi, cơ thể bị hàn khí ảnh hưởng, kết hợp với nhau trở thành liên thể song đầu long. Nhưng trên thực tế không phải trời sinh đã thế, các nàng có thể biến ảo thành hình người dùng lực lượng Thánh Cấp cường đại tách nhau ra.

Long Hoàng và các Quang Minh thiên can thánh đồ rung động, Đại Diễn Thánh Hỏa Long không ngờ đạt tới Thánh Cấp, trước kia khi chia tay với nhóm người Cơ Động, Đại Diễn Thánh Hỏa Long vẫn không có gì lạ. Không ngờ mấy ngày không gặp lại tiến bộ như thế? Thánh Cấp, đây chính là Thánh Cấp a! Trong long tộc chỉ có Long Hoàng cùng Địa Long tổ có cấp bậc này.

Cơ Động mỉm cười nói tiếp:

- Mọi người không cần kinh ngạc, kỳ thật các nàng còn chưa phải thánh cấp nhưng một khi dung hợp thì có thể thi triển thực lực Thánh cấp. Mọi người đều biết, trong cơ thể Đại Diễn Thánh Hỏa Long có huyết mạch của ta cùng Liệt Diễm, khi ta tỉnh lại thì huyết mạch của các nàng cũng bị ảnh hưởng bởi vì huyết mạch tương liên nên mới đột phá Thánh Cấp có thể biến ảo thành hình người. Đương nhiên, nếu các nàng tách ra thì chưa thể đạt tới Thánh Cấp, hơn nữa lúc nàng biến thân thành rồng vẫn có bộ dáng của Đại Diễn Thánh Hỏa Long.

Diêu Khiêm Thư nói: Text được lấy tại [c]om

- Nhưng mà các nàng sao lại giống Liệt Diễm? Long tộc đạt tới Thánh Cấp không phải có thể biến ảo tương mạo sao?

Cơ Động lắc lắc đầu, trong mắt toát ra một tia ôn nhu:

- Có lẽ là trước kia Liệt Diễm dùng lực lượng của mình cứu các nàng và huyết mạch ảnh hưởng, một phần khác có lẽ là vì ta.

Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch đồng thời gật gật đầu, trong lúc nàng ngẩng đầu nhìn Cơ Động, sắc thái tình cảm hỗn hợp ôn nhu như nước, ai chứng kiến ánh mắt ấy chỉ sợ sẽ hiểu lầm.

Long Hoàng thầm nghĩ trong lòng không tốt, chỉ là chẳng lẽ nữ nhi nữ nhi của mình có gì mờ ám với Cơ Động? Không, không đúng, Cơ Động yêu say đắm Liệt Diễm nữ hoàng, điều đó không thể phát sinh.

Đúng lúc này, một thanh âm vang lên:

- Còn con nữa, ba ba, con cũng tới đây.

Một thân ảnh màu trắng từ trên người Trần Tư Tuyền bay ra, rồi như một đạo thiểm điện rơi xuống trước mặt Long Hoàng rồi ôm cổ hắn, hôn hắn thật mạnh. Đồng dạng cũng là một thiếu nữ, nhưng khí tức trên người nàng bất đồng với Mao Đài, Ngũ Lương Dịch. Long Hoàng trợn mắt há hốc mồm nói:

- Con, con là Tư Động?

Thiếu nữ này có một mái tóc vàng ngắn anh khí hiên ngang, mặc dù không có dung mạo tuyệt mỹ như Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch nhưng khí tức trên người nàng đích thực giống Long Hoàng như đúc, nàng ôm chặt lấy Long Hoàng khóc nức nở:

- Ba ba, nhiều năm làm ba ba buồn lòng, sau này con nhất định sẽ nghe lời ngài.

- Hải tử, hải tử của ta a!

Hai thân ảnh to lớn từ bên dưới bay lên, đúng là Hỏa Long Vương cùng Kim Cương Long Vương. Hỏa Long Vương còn tốt một chút, ít nhất còn ôm được Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Kim Cương Long thì không ngừng gật đầu, từng giọt nước mắt lớn rơi xuống, Tư Động nhẹ nhàng vuốt ve thân thể của nàng.

Tràng diện một nhà sum họp cuốn hút mọi người bên dưới, Quang minh đại quân cũng rơi lệ, một tiếng long ngâm vang lên từ trong miệng Long hoàng, hắn và ba con gái của mình hóa thành hình rồng.

944. Chương 676: Sum Hạp

Long Hoàng cùng ba nữ đồng thời trở về bản thể cự long, chiều cao của hắn là năm mươi thước, Tư Động cao không kém Long Hoàng, chỉ khác là thân hình nàng có thêm nhiều đặc tính mỹ cảm của nữ long tộc.

Mà Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch thì khoa trương hơn, bản thể là Đại Diễn Thánh Hỏa Long với chiều cao tám mươi thước, bên ngoài thân là những chiếc vảy hình ngọn lửa. Trong long tộc, có lẽ chỉ có thân hình Địa Long Tổ mới so sánh được. Hỏa Long Vương cùng Kim Cương Long Vương cũng có thân hình khổng lồ nhưng trước mặt Đại Diễn Thánh Hỏa Long thì nhỏ hơn nhiều, được con gái ôm vào lòng, hai nàng xúc động khóc nức nở.

Từng tiếng rồng ngâm hưng phấn vang lên bên trong cứ điểm quang minh, ngay sau đó một đầu cự long bay lên quay chung quanh cứ điểm. Một nhà Long Hoàng đoàn tụ khiến các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ vô cùng hưng phấn, chẳng những ba người con gái của Long Hoàng còn sống trở về mà quan trọng hơn nhất chính là Long Tộc có thêm hai cường giả Thánh cấp.

Hiện giờ, Quang Minh Long Tộc đã áp đảo Hắc Ám Long Tộc, dù chỉ nhiều hơn một Thánh cấp đã chiến cứ ưu thế tuyệt đối chứ đừng nói là hai. Trừ thời kỳ viễn cổ Quang Minh Long Tộc từng thống trị thế giới

mới có nhiều Thánh cấp, chứ cho tới trước lúc này không hề có. Nhất là ma lực của Tư Động giống Long Hoàng như đúc, đó là dấu hiệu của Long hoàng đời sau, không cần Long Hoàng xác nhận, nàng chắc chắn đã trở thành người kế nhiệm của Long Hoàng.

Sau khi Tư Động hấp thu máu huyết của hắc ám Thanh Long đã đạt tới điểm giới hạn của phá kén thành điệp, nàng thủy chung ngủ say bên người Trần Tư Tuyền. Lúc đó, tình trạng của Tư Động vô cùng nguy hiểm, bởi lúc sinh ra nàng đã rất yếu đuối nên không phá vỏ trứng chui ra, sau đó vì ma lực ảnh hưởng khiến vỏ trứng trở nên càng ngày càng cứng, mấy ngàn năm qua, nàng không hề có cơ hội phá trứng mà chỉ còn cách duy trì sự sống. Trần Tư Tuyền thu Tư Động làm ma thú đồng bọn bởi vì nàng muốn cưới Đại Diễn Thánh Hỏa Long với Cơ Động và mặt khác là vì cũng thấy được hi vọng trứng nở. mới nhất ở truyện/y/y

Vợ chồng Long Hoàng cùng Kim Cương Long Vương đều không có biện pháp, Tư Tuyền tự nhiên không có khả năng này nhưng đừng quên linh hồn Trần Tư Tuyền là của Liệt Diễm nữ hoàng, có một tia thần thức tồn tại. Sau khi kí kết khế ước, nàng sẽ dùng thần thức của mình kích thích huyết mạch Long Hoàng trong cơ thể của Tư Động trợ giúp khí huyết của Tư Động cường đại lên.

Nguyên bản thân thể Tư Động bị giam cầm ngàn năm trong vỏ trứng, gần như dung nhập với vỏ trứng thành một thể, sau đó mới tách nhau ra. Cuối cùng nhờ thu được máu huyết của Hắc Ám Thanh Long khiến Tư Động tiến vào trạng thái tiến hoá cuối cùng, sau một tháng cố gắng nàng đã phá vỏ chui ra. Ba ngàn năm trong vỏ trứng không phải không có lợi, huyết mạch Long Hoàng bị áp súc trong không gian nhỏ hẹp này nồng đậm thể nào có thể nghĩ tới.

Một khi thoát xác ra sẽ sản sinh biến dị, nàng giống Đại Diễn Thánh Hỏa Long đồng dạng đột phá Thánh Cấp, hơn nữa là nhất mạch Long Hoàng Thánh Cấp Kim Cương Long tộc, người thừa kế của ngôi vị Long Hoàng. Từ chính thể thực lực tuy yếu hơn khi hai mươi hai tuổi, nhưng đơn đấu với từng người thì hơn xa.

Nhìn một nhà Long Hoàng sum họp, ánh mắt Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ trở nên mờ lung, trước kia khi đại chiến ở Thánh Tà Đảo lần thứ hai, bọn hắn không thể thả lỏng sau khi trải qua hiểm tử ở Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới, nhưng hiện tại thì triệt để thở phào một hơi. Cho dù Thánh Chiến giữa Quang Minh cùng Hắc Ám vẫn chưa chấm dứt, nhưng chỉ dựa vào Tam đại Thánh Cấp Long Tộc, Thánh Cấp Cơ Động cùng Cúc Hoa Trư, ngũ đại Thánh Cấp cường giả đối mặt Hắc Ám đại quân và trăm vạn Hỏa Nha trợ oai, Quang Minh đại quân lúc này đã đạt đến mức độ cường thịnh nhất, chính diện đối kháng họ cũng không cần sợ nữa.

Quang Minh Long Tộc hưng phấn bay múa trên không trung, phe Quang Minh cũng vui lây, thân làm thống soái - hai mắt Cơ Vân Sinh lúc này nhòe lệ, còn gì vui hơn khi cháu mình bình an trở lại? Huống chi hắn không biết trăm vạn Hỏa Nha đến từ đâu nhưng tất có quan hệ với Cơ Động, cục diện song phương đã nghịch chuyển, Cơ Động quay về làm Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đều đủ, hắn tin tưởng tuyệt đối Quan Minh sẽ chiến thắng.

Quang Minh Long Tộc tiếp tục vũ động trên không trung giống như đang thị uy với Hắc Ám đại quân, Cơ Động cùng với Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đi xuống cứ điểm trên tường thành.

Hai chân của hắn mới chạm đất thì Thiên Cơ đã xông tới ôm chặt lấy, có chuyện gì hưng phấn hơn chuyện đồng bạn trở về.

Chỉ là Cơ Động lúc này không có nhiều thời gian trò chuyện với Thiên Cơ, hắn ôm huynh đệ của mình một lát thì đi tới trước mặt Cơ Vân Sinh cùng với các Chí Tôn cường giả, quỳ một gối xuống trên mặt đất:

- Bái kiến gia gia, sư phụ, sư mẫu, cùng các vị tiên bối.

Không đợi mọi người trả lời, Âm Chiêu Dung đã đi tới trước mặt Cơ Động kéo hắn lên, trong mắt nàng toát ra ánh sáng long lanh:

- Hảo hài tử, rốt cục con đã trở lại, có biết sư mẫu lo cho con lắm không?

Nhìn người thân của mình, trong lòng Cơ Động sinh ra cảm giác giãy dụa, nếu như mình chết rồi thì có lẽ mọi người ở đây cũng khó sống, nhưng hắn vẫn muốn đi tìm Liệt Diễm.

Nghĩ đến đây, Cơ Động không khỏi cúi đầu nheo ngào nói không ra lời, kể cả Trần Tư Tuyền cũng không biết suy nghĩ hiện tại của hắn, chỉ đoán rằng do hắn kích động vì sum họp với người nhà. Cơ Vân Sinh hít sâu một hơi, hơi ngẩng mặt lên tránh nước mắt rơi xuống, hắn muốn ôm lấy cháu của mình nhưng thân là Thống soái liên quân nhất định phải phải khắc chế tâm tình của mình, cho dù là Quang Minh đại quân rơi vào hoàn cảnh xấu cũng không đổi sắc.

- Ha ha, Cơ Động, tiểu tử ngươi rốt cục đã trở lại. Xem ra ta đặt trứng lớn rồi. Ha ha ha!

Chu Tiểu Tiểu sung sướng hoa chân múa tay, không hề có phong độ của cường giả chí tôn. Bởi vì hưng phấn quá mà đồng thịt trên người không ngừng run run, hắn đi tới trước mặt Cơ Động vỗ vỗ vai hắn (Cơ Động).

Đặt cược cho Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đi hậu phương Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục quấy rối có thể nói là phiêu lưu nhất, cũng là đầu tư lớn nhất. Nếu Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ không thể trở về thì bọn họ sẽ tổn thất quá lớn, mất đi ba kiện thần khí, đại lượng Thiên Chi ngọc cùng với vũ khí cao giai. Lúc này thấy Cơ Động cùng Trần Tư Tuyền đã trở về, mập mập sao không vui cho được? Dùng tu vi chín mươi bảy cấp của mình, hắn đã nhìn ra Cơ Động đã vượt qua mình. Lúc trước Cơ Động ở cửu quan mình đã không phải đối thủ, hiện tại ma lực của hắn còn siêu việt hơn, thực lực có thể kém sao?

Chờ sau khi Thánh Chiến chấm dứt, với tính cách của Cơ Động chắc chắn sẽ tuân thủ lời hứa làm hội trưởng kế nhiệm của thương hội, lùi một bước mà nói, dù Cơ Động không tới thương hội ở, chỉ cần hắn thừa nhận thân phận này thì trong mấy trăm năm nữa, địa vị của thương hội Ngốc Có Tiền không bao giờ bị lay động. Bởi vậy, ngay khi Cơ Động mang theo trăm vạn Hỏa Nha quân bình an trở về đảo ngược tình thế của Quang Minh liên quân thì gã mập mập này đã quảng thương cmn hội sang một bên. Tiền đã về đủ, chỉ cần tranh thủ lấy lòng Cơ Động nữa thôi.

Cơ Động cũng ôm tên mập này một cái, mặc dù khẩu khí của gã rất con buôn nhưng từ đầu đến cuối đều kiên định ủng hộ Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ và trợ giúp hết mình. Không có hắn, thập đại danh tửu chưa chắc đã thu thập đủ, không có hắn Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cũng vô pháp có được toàn bộ thần khí, bởi vậy, Cơ Động rất cảm kích Chu Tiểu Tiểu.

Lúc này, ánh mắt của hắn rốt cục có thể đối diện gia gia mình, nhìn lệ quang trong mắt ông, hắn có thể minh bạch tâm tình của ông lúc này. Kỳ thật ở sâu trong nội tâm của mình, hắn chưa bao giờ hận Cơ Vân Sinh, đầu tiên là hắn xuyên qua không phải chủ nhân của thân thể này, tiếp theo tâm tính của hắn là người trưởng thành, hắn biết Cơ Vân Sinh làm hết thảy cũng là vì lợi ích của cả gia tộc. Thân là tộc trưởng, là Bình Đẳng Vương, ông phải gánh vác rất nhiều trách nhiệm. Đừng nhìn hiện giờ Bình Đẳng Vương nhất mạch phong quang như thế, sau lưng tồn tại bao nhiêu nguy cơ?

Nếu không Bình Đẳng Vương nắm giữ Toàn Thạch Quân Đoàn chiến lực vô cùng cường đại cùng với hơn một nửa quân đội Trung thổ đế quốc thì hoàng thất Trung thổ đế quốc có thể ngồi yên sao? Dưới tình huống như vậy, các triều đại Bình Đẳng Vương có thể nào không nơm nớp lo sợ đời sau của chính mình được an toàn? Cho dù là Bình Đẳng Vương ngu dốt cũng không muốn cả gia tộc gặp nạn. Bởi vậy, Cơ Vân Sinh năm đó mặc dù khắt khe với phụ thân của mình, Cơ Động hiểu rõ. Lúc này nhìn nước mắt của Cơ Vân Sinh, trong lòng Cơ Động cảm thấy đồng tình, du sao phụ thân của Cơ Động cùng Cơ Dạ Thương đều là con độc nhất của Cơ Vân Sinh.

Cơ Động không nói gì với Cơ Vân Sinh nữa, hắn đi đến bên cạnh ông, một số ít người khác quen biết Cơ Động đều có vẻ mặt kích động, còn đại đa số thì không.

Nhìn về ngoài Cơ Động chỉ là một thanh niên mới hơn hai mươi tuổi thôi, tướng lĩnh các quốc gia không rõ vì sao các cường giả Chí Tôn lại tôn kính hắn như thế.

Chỉ là tràng diện vạn Hỏa Nha xuất hiện vừa rồi đã khiến họ chấn động, có thể đoán được Hỏa Nha cùng Cơ Động có quan hệ. Huống chi thực lực cường đại Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ thể hiện ra cũng làm họ mở mắt hiểu Cơ Động thân là Thiên Can Thánh Vương, thực lực của hắn đương nhiên còn mạnh hơn cả Quang Minh Thánh Đồ.

Đứng bên cạnh Cơ Vân Sinh, Cơ Động nhìn bên ngoài cứ điểm. Hồng vân trên bầu trời đã dần dần biến mất, trăm vạn Hỏa Nha dùng một ngàn con làm đơn vị, bất kể là công kích hay rút quân đều rất trật tự.

Tính kỷ luật của Hỏa Nha tộc mạnh hơn nhân loại rất nhiều, sự đoàn kết của chúng, Cơ Động cũng từng chứng kiến.

Hắc Ám đại quân cũng đồng dạng lui lại như thủy triều màu đen rất nhanh thoát ly chiến trường, trận chiến hôm nay bởi trăm vạn Hỏa Nha cùng Cơ Động đột nhiên xuất hiện mà chấm dứt.

Cơ Vân Sinh thu liễm cảm xúc, hần mỉm cười, nói:

- Thoạt nhìn tạm thời chúng ta không cần lo lắng Hắc Ám đại quân tấn công. Các vị, chúng ta quay về phòng nghị sự cứ điểm thương nghị sách lược đối địch ngày mai.

Uy hiếp của Hắc Ám không quân đã bị Hỏa Nha tộc đánh tan, Cơ Vân Sinh cảm thấy tinh thần buông lỏng hơn bao giờ hết, cảm giác mệt mỏi dâng lên. Đồng dạng như hần còn có không ít thủ lĩnh của các quốc gia khác.

Quang Minh Ma Sư tạm thời không lui xuống mà vẫn đứng trên tường thành nghỉ ngơi tạm thời, Cơ Vân Sinh dẫn theo các cường giả cùng một đám trưởng lão Ma Sư liên hợp trưởng lão hội phản hồi cứ điểm, nếu đổi lại là một Thống soái khác chắc chắn sẽ mở tiệc thết đãi Cơ Động. Dùng thân phận Quang Minh Thiên Can Thánh Vương của hần tuyệt đối siêu nhiên hơn bất kỳ một quốc gia nào nhưng hần là cháu của Cơ Vân Sinh, vì để tránh bàn ra tán vào mà Cơ Vân Sinh không làm thế.

Sau khi trở lại đại sảnh nghị sự, Cơ Vân Sinh liên tiếp truyền đạt mấy cái mệnh lệnh, trọng yếu nhất là bỏ lệnh rút lương thực về trước đó. Rồi cho chuyển vật tư trở lại cứ điểm của Quang Minh, cam đoan tiếp tế cho các tướng sĩ. Bởi Cơ Động đã trở về nên chiến lược cũng thay đổi.

945. Chương 677: Nói Chàng Yêu Ta

Cơ Động đưa về trăm vạn Hỏa Nha làm thực lực song phương biến hóa nghiêng trời lệch đất. Hỏa Nha có yếu cũng tương đương với ma sư Nhất quan, mà số lượng lên tới trăm vạn, hưởng hỏ chúng còn có thể thi triển thiên trọng điệp gia tổ hợp kỹ đồng thời công kích hoàn toàn có thể thay đổi cục diện.

Sau khi ra lệnh hủy bỏ kế chuyển lương đi, Cơ Vân Sinh lập tức hạ lệnh cho các tướng quân từ nguyên soái trở xuống đi nghỉ ngơi, trong phòng nghị sự chỉ còn thống soái tối cao nhất của các quốc gia cùng trưởng lão của Ma sư liên hợp trưởng lão hội, Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ và Thiên Cơ.

Tới giờ khắc này, Cơ Vân Sinh mới bộc lộ cảm xúc, hần ôm chặt lấy Cơ Động, mắt rơm rớm, nói:

- Hảo hài tử, một năm nay con khổ cực rồi.

Cơ Động nhìn gia gia mình, khẽ than:

- Ta chỉ hi vọng giảm bớt được phần nào thương vong.

Cơ Vân Sinh kéo tay Cơ Động đến ghế chủ vị, để Cơ Động ngồi bên cạnh mình. Không một ai cảm thấy khó chịu với hành động này, không kể đến thân phận Quang Minh Thiên Can Thánh Vương của Cơ Động, chỉ bằng việc hần mang tới trăm vạn Hỏa Nha đã có thể cứu nguy Quang Minh cứ điểm, đãi ngộ như thế là rất tự nhiên, không ai nghi vấn cả.

Lúc này Cơ Vân Sinh chỉ cảm thấy cả đời này chưa có lúc nào hạnh diện như thế này. Hần rạo rức nhìn mọi người, nói:

- Xem ra, chiến thuật của chúng ta phải thay đổi. Cơ Động đã trở về cùng đội quân mà hần mang tới đã làm thực lực của chúng ta có thể sánh được với đối phương, Hắc Ám đại quân muốn công phá cứ điểm của chúng ta không khác gì chuyện mơ tưởng. Tiếp tế của bọn chúng đã bị cắt đứt. Chúng ta chỉ cần cố thủ, không tới nửa tháng, Hắc Ám Thiên Cơ cùng quân đội của hần sẽ tự tan rã, tới lúc đó, chúng ta có thể tổn ít thương vong nhất cũng có thể tiêu diệt được bọn chúng, thuận đà tiến vào Hắc Ám Ngũ Hành đại lục,

chấm dứt Thánh Chiến. Chắc chắn Hắc Âm Thiên Cơ sẽ không thể ngờ được, hắc không thống trị được chúng ta mà là chúng ta thống trị ngược lại bọn hắc.

Nghe Cơ Vân Sinh nói, mọi người nhao nhao gật đầu, tâm trạng cực kỳ vui vẻ, bọn họ cũng không hỏi đội quân Cơ Động mang tới từ đâu xuất hiện, Hỏa Nha tộc đã thể hiện ra thực lực cường đại của mình, mọi người chỉ cần biết đây là minh hữu mà thôi.

Nhưng vào lúc này, Cơ Động lại lắc đầu, nói:

- Gia gia, sợ là chúng ta không thể cổ thủ.

Cơ Vân Sinh chợt sững sờ, không nghĩ Cơ Động sẽ phản đối ý kiến của mình, hắc khẽ cau mày nói:

- Chẳng phải con nói muốn giảm thiểu thương vong mà, cổ thủ là biện pháp tốt nhất. Tuy thực lực chúng ta hơi áp đảo đối phương, nhưng Hắc Âm đại quân đã bị các con cắt đứt nguồn tiếp tế hậu cần, căn bản không thể đánh lâu dài, chúng ta cần gì phải liều mạng.

Cơ Động nói:

- Gia gia, ngài hãy nghe con nói. Đội quân ta mang tới đến từ Địa Tâm thế giới. Chắc hẳn các vị đều đã nghe nói qua.

Nghe được bốn chữ Địa Tâm thế giới, sắc mặt mọi người đều biến hóa, mặc dù nguyên soái các quốc gia đều là người trong quân đội, nhưng bọn hắc cũng đều là ma sư, hơn nữa hầu như cũng đều là cường giả Bát quan. Mà cường giả chí tôn của Ma sư liên hợp trường lão hội lại càng không cần phải nói, bọn họ đều nghe qua về truyền thuyết Địa Tâm thế giới, hơn nữa, cường giả hỏa hệ chí tôn như Âm Triều Dương còn từng xuống dưới đó tìm kiếm. Đối với bọn hắc, Địa Tâm thế giới còn thần bí hơn cả Hắc Âm Ngũ Hành đại lục, ngoại trừ vài người quen thuộc với Cơ Động, đại đa số mọi người đều không ngờ Cơ Động lại mượn lực từ Địa Tâm thế giới.

Cơ Vân Sinh nhíu mày:

- Cơ Động, chuyện này có ổn không?

Mặc dù không có quan hệ gì với Địa Tâm thế giới nhưng trong thâm tâm bọn họ, đây là nơi nguy hiểm chẳng kém gì Hắc Âm Ngũ Hành đại lục. Vạn nhất sau khi mượn lực lượng của bọn hắc đối phó với Hắc Âm Ngũ Hành đại lục xong lại có chuyện xấu khác thì chẳng ai muốn cả.

Cơ Động khẽ lắc đầu nói:

- Không sao cả, gia gia, ngài quên rồi hả? Liệt Diễm đã từng là chúa tể của Địa Tâm thế giới.

Cơ Vân Sinh cũng bình tĩnh hơn:

- Con không nên chủ quan, dù sao, Liệt Diễm nữ hoàng đã...

Mất Cơ Động ảm đạm hắc, Thiên Cơ ngồi bên cạnh đã tiếp lời hắc:

- Tuy rằng Liệt Diễm nữ Hoàng đã mất, nhưng hiện tại, Cơ Động có thể làm chủ hầu hết chuyện ở Địa Tâm thế giới. Bởi hiện tại, Cơ Động đã thay Liệt Diễm trở thành quyền giáo chủ Liệt Diễm thánh giáo ở Địa Tâm thế giới, có quyền quản lý tất cả các chủng tộc nơi này. Nếu không phải đại bộ phận các sinh vật cường đại nơi đó không thể đi lên mặt đất, sợ rằng hắc không chỉ mang Hỏa Nha tộc tới.

Nghe Thiên Cơ nói xong, sắc mặt mọi người lại biến hóa lần nữa, thậm chí Cơ Trường Tín còn vỗ trán mình, bất đắc dĩ nói:

- Cơ Động ơi Cơ Động, con đúng là quái thai, ngay cả Địa Tâm thế giới mà con cũng không chế được.

Lập tức Cơ Vân Sinh quan tâm tới những lời Cơ Động nói trước đó.

- Con mang Hỏa Nha tộc từ Địa Tâm đến, thế thì có liên quan gì với trận chiến của chúng ta cùng Hắc Âm Ngũ Hành đại lục?

Cơ Động nói:

- Địa Tâm thế giới có quy tắc và sinh vật riêng khác xa chúng ta. Tại Địa Tâm thế giới tràn đầy hỏa nguyên tố, đây cũng là lý do cường giả địa tâm sinh vật không có cách nào tới mặt đất. Bọn họ rất khó tồn tại bên ngoài. Mặc dù Hỏa Nha tộc ở tầng hai, khá gần mặt đất nhưng chúng cũng gặp tình huống tương tự. Hơn nữa chúng cũng không thể ăn bất cứ thứ gì ở thế giới loài người, nhất định phải dựa vào hỏa tinh quả tiếp tế từ Địa Tâm thế giới để tồn tại. Lần này trăm vạn Hỏa Nha theo ta rời Địa Tâm thế giới, để không ảnh hưởng tới tốc độ phi hành, mỗi con chỉ mang đủ hỏa tinh quả ăn trong mười lăm ngày.

- Nói cách khác, từ lúc ly khai Địa Tâm thế giới tới lúc phản hồi, chúng ta chỉ có mười lăm ngày, thời gian càng dài, bất luận thân thể bọn chúng hay hỏa tinh quả tiếp tế đều có vấn đề. Và khoảng cách từ lối vào Địa Tâm thế giới gần nhất tới thánh tà đảo cũng mất năm ngày, cả đi cả về mất mười ngày, nói cách khác, chúng ta chỉ có năm ngày để kết thúc chiến tranh, nếu không, Hỏa Nha tộc không thể giúp chúng ta nữa. Bởi vậy, chúng ta không thể cố thủ, nhất định phải chiến thắng Hắc Âm Ngũ Hành đại lục trong khoảng thời gian Hỏa Nha tộc còn có thể giúp chúng ta.

Cơ Vân Sinh bưng tỉnh:

- Bây giờ thì ta đã hiểu.

Hắn suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Được rồi, chúng ta tốc chiến tốc thắng, ngày mai Hỏa Nha tộc có thể chiến đấu không?

Cơ Động khẽ gật đầu:

- Có hôm nay nghỉ ngơi và khôi phục là đủ rồi.

Chẳng ai có thể nghi ngờ cái nhìn đại cục của Cơ Vân Sinh cả, nếu như Hỏa Nha tộc chỉ có thể giúp đỡ trong thời gian ngắn, vậy thì lựa chọn sáng suốt nhất chính là dứt điểm trong thời gian sớm nhất, bởi nếu như có phát sinh tình huống xấu, Hỏa Nha tộc còn có thể giúp đỡ thêm lần sau, nếu kéo dài tới gần cuối thời hạn, vạn nhất có biến thì không còn lần sau nữa rồi.

Kế tiếp, Cơ Vân Sinh dùng khoảng nửa canh giờ để thương nghị những điểm mấu chốt trong kế hoạch ngày mai với các cường giả chí tôn. Có sự giúp đỡ của trăm vạn hỏa nha, Quang Minh đại quân đã có lực lượng đủ để đối mặt trực tiếp với Hắc Âm đại quân.

Lúc sắp kết thúc thương nghị, Thiên Cơ tiến đến bên cạnh Cơ Động thì thầm vài câu. Nghe xong, Cơ Động không giấu nổi vẻ kinh ngạc, quay đầu nhìn Cơ Vân Sinh hỏi:

- Gia gia, từ lúc chiến tranh bắt đầu tới giờ, Hắc Âm Thiên Cơ chưa xuất thủ bao giờ sao?

Cơ Vân Sinh sững sờ một chút rồi đáp:

- Ta cũng thấy kỳ lạ, lẽ ra với thực lực Thánh cấp của hắn, nếu như tham gia chiến đấu thì nhất định cực kỳ có lợi với Hắc Âm đại quân, hơn nữa hoàn toàn có thể áp chế chúng ta, thế nhưng hắn lại ru rú trong Hắc Âm ma quân không có ý tứ xuất thủ, lý do thế nào ta cũng không rõ.

Nghe thế, Cơ Động không khỏi cau mày, hắn cũng đã đối mặt với Hắc Âm Thiên Cơ vài lần, cũng hiểu vài phần tính cách bá đạo của Hắc Âm Thiên Cơ. Tên này không phải mong đợi trận thánh chiến này ngày một ngày hai, vất vả lắm Hồng Liên Thiên Hỏa mới biến mất, hơn nữa Hắc Âm đại quân lại ở hoàn cảnh vượt trội tuyệt đối, Hắc Âm Thiên Cơ có thể ẩn nhẫn sao? Phải biết, Hắc Âm Thiên Cơ có tu vi Thánh cấp đỉnh phong, một khi hắn xuất thủ, tuyệt đối không thể giằng co như thế này, với tu vi của hắn, bên phía Quang Minh đại quân làm gì có người kiềm chế được. Hắn mà ra tay thì lực phá hoại nhất định cực kỳ khủng bố.

Cơ Động dần thấy bất an, hắn cứ có cảm giác như có điều gì đó, việc Hắc Âm Thiên Cơ đang làm hoàn toàn không giống tính hắn, chẳng lẽ có âm mưu gì? Nhưng sư huynh vẫn đang ở cạnh hắn cũng chưa có động tĩnh gì mà.

Cơ Động cũng không nói ra nghi hoặc của mình, suy đoán gì cũng không bằng bức bách Hắc Âm Thiên Cơ tung ra át chủ bài, trận chiến ngày mai chính là cơ hội tốt nhất. Đây là cơ hội tốt nhất để mình cùng Hắc Âm Thiên Cơ dọ sức một phen.

Bên trong Quang Minh cứ điểm, tất cả Quang Minh đại quân đã tụ tập lại, ngày mai chính là ngày song phương quyết chiến. Mặc dù hai cuộc chiến trước đó, chủ yếu ma sư va chạm nhưng ai cũng biết, càng về cuối, quân đội càng có tác dụng to lớn. Bởi ma lực của ma sư luôn có hạn, hơn nữa khi hai bên đã hao tổn, ma sư không có quá nhiều quyết định trực tiếp cho quyết định thắng bại của song phương. Đến khi ma sư hai bên không đủ thực lực, tầm quan trọng của quân đội càng thể hiện rõ. Từ số lượng, Quang Minh đại quân cũng không ít hơn Hắc Ám đại quân chút nào. Ưu thế lớn nhất của Hắc Ám Thiên Cơ chính là Hắc Ám ma quân, tuy quân đội bọn chúng vô cùng cường đại nhưng nếu đã mất quyền khống chế bầu trời, ưu thế của Quang Minh đại quân sẽ tăng mạnh, đây đúng là điều mà mọi người mong muốn.

- Bang bang!

Tiếng đập cửa rất nhỏ vang lên, Cơ Động đang ngồi tu luyện trên giường chậm rãi mở mắt:

- Tư Tuyền vào đi, cửa không khóa đâu.

Bằng tu vi linh hồn cường đại của mình, hắn hoàn toàn có thể biết người đến là ai.

Cửa mở, Trần Tư Tuyền rón rén lách vào, khi Cơ Động nhìn thấy nàng, hắn không khỏi sững sờ, lúc này nàng đang mặc một chiếc váy màu đỏ.

Từ khi Cơ Động biết Trần Tư Tuyền tới giờ, hầu như nàng toàn mặc váy trắng, hôm nay bất ngờ đổi sang màu đỏ làm Cơ Động không thể không bất ngờ. Liệt Diễm thích mặc váy đỏ nhất a!

Trần Tư Tuyền xoay người đóng cửa lại, sau đó mới tới bên cạnh Cơ Động, ngồi xuống bên cạnh, nhìn hắn nhu hòa.

- Tư Tuyền, sao vậy?

Cơ Động bị nàng nhìn tới mức xấu hổ.

Trần Tư Tuyền nhẹ nhàng nói:

- Cơ Động, ta muốn cầu xin chàng một chuyện được không?

Cơ Động cười khổ nói:

- Chuyện gì? Cô nói đi!

Nếu bất kỳ một Thiên Can Thánh đồ nào khác nói với hắn điều này, hắn sẵn sàng đáp ứng ngay, nhưng Trần Tư Tuyền thì khác, hắn không dám đáp ứng dễ dàng.

Trần Tư Tuyền buột miệng cười nói:

- Ta xấu lắm sao? Làm gì nhìn ta như ăn phải mướp đắng vậy?

Cơ Động bất đắc dĩ nói:

- Cũng là vì cô đẹp quá, ta sợ không tự chủ được.

Trần Tư Tuyền khẽ hừ:

- Chàng còn chưa tự chủ đủ? Nếu chàng tự chủ không đủ, chúng ta đã không như thế này rồi. Ta tự hỏi, ta thua kém nữ nhân khác chỗ nào, sao không thể dă động ý chí sắt đá của chàng vậy? Cơ Động, lần này ta tới chính là muốn nói cho chàng biết, sau này cũng không bám lấy chàng nữa.

- Sao?

Cơ Động thật không nghĩ tới Tư Tuyền tới tìm hắn trễ như vậy là để nói với hắn điều này, nhất thời cảm giác mơ hồ, mất mát dâng trào mãnh liệt. Cho dù hắn một mực không tiếp nhận tình cảm của Trần Tư Tuyền, nhưng mà khi nàng nói không theo đuổi hắn nữa, cảm giác khó tả này làm hắn thấy khó chịu vô cùng.

Đôi mắt đẹp dịu dàng của Trần Tư Tuyền lộ ra vẻ thê lương:

- Cơ Động, ta nghĩ điều này đối với cả hai cũng là giải thoát. Ta chỉ cầu xin chàng nói một câu, để không uổng công ta yêu chàng lâu như vậy. Bạn đang đọc truyện tại Truyện.YY

- Câu gì?

Cơ Động ngậy ngốc hỏi.

Trần Tư Tuyền hít sâu, đôi mắt đẹp toát ra vài phần khấn trương, nhìn thẳng vào mắt Cơ Động, giọng tay vuốt nhẹ gương mặt gầy, dùng âm thanh ôn nhu nhất của mình nói:

- Câu chàng yêu ta.

Vốn dĩ Trần Tư Tuyền đã rất hoàn mỹ, tuyệt sắc. Mị lực của nàng càng đến đỉnh phong, gương mặt mịn màng, khí tức như lan như mỹ của nàng dần dần làm Cơ Động trầm mê trong đó, tim Cơ Động càng lúc càng đập nhanh hơn, áp lực tình cảm tích tụ đã lâu phun trào như núi lửa. Giờ phút này, lòng của hắn có lẽ đã bị ánh mắt của Trần Tư Tuyền hòa tan, hắn cơ hồ thốt lên:

- Tư Tuyền, ta.....

946. Chương 678: Không Muốn Xâm Lược

- Tư Tuyền. Ta....

Cơ Động giống như đang say rượu bắt đầu nói từng chữ. Giờ khắc này, trái tim Trần Tư Tuyền như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Một khi Cơ Động nói ra ba chữ đó thì hai người có thể ở cùng với nhau suốt đời. Một ngày này, nàng đã đợi quá lâu, làm sao không kích động cho được.

Trần Tư Tuyền chỉ nói một câu rất đơn giản, nhưng thật ra ở bên trong có rất nhiều điều ảo diệu. Đầu tiên nàng nói chính mình không bao giờ xuất hiện dây dưa với Cơ Động nữa, điều này làm cho cảm xúc của Cơ Động xuất hiện biến hóa, Trần Tư Tuyền cũng có thể đoán được, Cơ Động kỳ thật cũng không phải là không có tình cảm với mình. Vì thế mà khi mình chủ động xuất kích, lực phòng ngự của hắn sẽ giảm đi rất nhiều, sau đó dùng những lời nói u oán thâm đánh động hắn. Cho dù lừa gạt hắn nói ra ba từ đó cũng đủ rồi, từ nay hai người có thể ở cùng với nhau một cách đúng nghĩa.

Đúng lúc này, một tia giấy dựa xuất hiện trong mắt của Cơ Động. Ngay tại thời điểm hắn sắp nói ra ba chữ đó thì dung nhan của Liệt Diễm Liệt Diễm xuất hiện vô cùng rõ ràng ở sâu trong óc hắn. Cơ Động rung mình một cái, ánh mắt mê loạn lập tức trở nên thanh tỉnh.

- Ta không thể. Thực xin lỗi, Tư Tuyền, ta không thể nói với nàng ba từ đó. Người ta yêu, chỉ có một mình Liệt Diễm.

Cơ Động nắm lấy hai bả vai của Trần Tư Tuyền đẩy người nàng ra, sau đó thân hình hắn nhoáng lên rồi biến mất. Thất bại trong gang tấc, Trần Tư Tuyền hơi ngốc trệ đứng yên tại chỗ, nguyên bản kỳ vọng vô cùng đột nhiên đổ sông đổ biển. Cho dù dù đây cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng đau khổ trong lòng nàng không hề giảm xuống, nước mắt không thể không chế nổi mà chảy ra.

- Đồ ngốc! Cơ Động ngốc nghếch. Vì cái gì mà chàng phải chấp nhất như vậy? Ta...Ta...

Trong nội tâm nàng lúc này tràn ngập mâu thuẫn, người Cơ Động yêu thủy chung là nàng, nhưng mà hết lần này tới lần khác không phải hình hài hiện giờ, nàng có thể đi trách Cơ Động sao? Nếu như Cơ Động vừa rồi thật sự nói ra ba chữ đó thì nàng thì nhất định sẽ cao hứng sao? Có lẽ, lúc ấy thì như thế, nhưng sau khi tỉnh táo lại trong nội tâm nàng sẽ nghĩ điều gì, chỉ sợ ngay cả nàng cũng không rõ.

Cơ Động đứng trên một nóc nhà không ngừng thở dốc, thật lâu sau hắn mới làm cho tâm tình của mình bình phục một ít, nhìn xa bầu trời đêm thở dài:

- Tư Tuyền, ta biết rõ ta nợ nàng rất nhiều, chỉ sợ cả đời này cũng không trả nổi. Nhưng mà ta thật sự không thể? Ta không thể làm chuyện có lỗi với Liệt Diễm. Liệt Diễm, nếu như nàng còn sống thì tốt rồi, có nàng ở đây, ta sẽ không cần phải suy nghĩ phức tạp làm gì.

Ăn xong bữa tối, Cơ Vân Sinh đã sớm buồn ngủ, hần ít nhất đã có vài năm không được ngủ sớm như thế này, nhưng hôm nay hần thực sự rất yên tâm. Tôn tử trở về, thắng lợi nghịch chuyển khiến cho Cơ Vân Sinh rốt cục có thể an ổn mà ngủ một giấc thật ngon. Lúc này, bóng đêm trầm mặc như nước, hiện giờ là nửa đêm. Dù sao Cơ Vân Sinh đã lớn tuổi, giấc ngủ sẽ không quá sâu, huống chi hôm nay còn có một hồi quyết chiến liên quan tới tồn vong của hai phiến đại lục.

- Gia gia. Là con, ngài không cần giật mình.

Cơ Vân Sinh mơ màng tỉnh lại, thần trí còn đang mơ hồ thì đột nhiên bên tai hần vang lên thanh âm ôn hòa của Cơ Động.

Trong lòng Cơ Vân Sinh cả kinh, hần vội vàng mở hai mắt ra, từ trên giường ngồi dậy, liếc mắt liền thấy Cơ Động ngồi trên ghế cách đó không xa. Cho dù đối mặt với tôn tử của mình, hần cũng không khỏi khiếp sợ. Bởi trước khi ngủ thói quen của hần là đóng cửa sổ lại, hơn nữa bản thân Cơ Vân Sinh là cường giả tu vi Cửu quan. Nhưng Cơ Động thần không biết quỷ không hay tiến vào, nếu như đối lại là địch nhân thì cho dù một trăm người Bình Đẳng Vương cũng đã chết.

- Cơ Động, thực lực của con đến tột cùng đạt đến trình độ nào?

Câu hỏi đầu tiên khi mà Cơ Vân Sinh sau khi định thần lại là thế. nguồn y

Cơ Động mỉm cười đáp:

- Từ đẳng cấp ma lực thì con có hơi chênh lệch với Hắc Ám Thiên Cơ, nhưng con tin tưởng nếu so tổng hợp thực lực thì sẽ không thua hần.

Nghe Cơ Động vừa nói như vậy, Cơ Vân Sinh không khỏi há hốc miệng. Tuy bởi vì Cơ Động mang về Đại Diễn Thánh Hỏa Long, Tư Động đều có tu vi Thánh cấp làm hần suy đoán một chút về thực lực của tôn tử mình, nhưng mà không nghĩ tới Cơ Động nói tu vi của mình không kém hơn Hắc Ám Thiên Cơ.

Cơ Vân Sinh đứng thẳng người lên, hần khoác thêm áo ngoài lên người nói:

- Vậy thật sự là quá tốt. Có thực lực cường đại của con làm hậu thuẫn thì trận chiến này của chúng ta nhất định có thể đánh tan quân địch.

Cơ Động nói:

- Gia gia. Con tới là để nói một chuyện với ngài. Sau khi nghe xong, nhất định ngài phải tỉnh táo.

Cơ Vân Sinh sững sờ một chút liền hỏi:

- Con muốn nói gì?

Cơ Động trầm giọng nói:

- Quyết chiến hôm nay, con tối thiểu nhất có bảy thành nắm chắc có thể trợ giúp Quang Minh đại quân đạt được kẻ thắng lợi cuối cùng, nhưng mà con hi vọng sau khi Thánh Chiến chấm dứt, Quang Minh đại quân chúng ta không tiến quân vào Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục.

Cơ Vân Sinh giật mình nhìn Cơ Động hỏi:

- Cơ Động, con có biết con đang nói cái gì hay không? Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục là địch nhân truyền đời của chúng ta, nếu đã có cơ hội đánh bại toàn bộ Hắc Ám đại quân thì làm sao có khả năng bỏ qua cho bọn chúng?

Cơ Động đáp:

- Đó đương nhiên là một cơ hội ngàn năm một thuở, nhưng mà gia gia có nghĩ tới hay không, nếu như chúng ta đánh vào Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục thì có khác gì với hành động của Hắc Ám Thiên Cơ hiện giờ? Lúc đó sẽ có bao nhiêu bình dân trên Hắc Ám đại lục ở bên trên chết thảm dưới móng ngựa của Quang Minh đại quân chúng ta? Đó không phải là điều mà con muốn nhìn thấy. Hết thấy những điều mà con làm chỉ muốn giảm thiểu thương vong, trong trận chiến này càng ít người chết càng tốt, nhất là những bình dân vô tội. Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục vốn là bị Hắc Ám Thiên Cơ mà lâm than, dùng từ sinh linh đồ thần cũng

không đủ. Nếu như chúng ta lại sát nhập Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục thì sẽ càng có nhiều binh dân hơn bị chết trong chiến loạn.

- Huống chi, ngoại trừ vùng lãnh thổ bên ngoài, Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục căn bản cũng không có cái gì để cho chúng ta cướp đoạt, một khi công chiếm Hắc Âm đại lục, các quốc gia Quang Minh chúng ta sẽ phân chia lãnh thổ như thế nào? Lẽ tất nhiên là mâu thuẫn nảy sinh, chỉ sợ trong tương lai mấy trăm năm nữa, hai phiên đại lục của chúng ta sẽ càng không yên bình. Bởi vậy, bất luận như thế nào. Con đều không hi vọng tại Thánh Chiến sau khi chấm dứt có một phương nào xâm phạm lãnh thổ của đối phương.

Nếu như Cơ Động chỉ là tôn tử của Cơ Vân Sinh thì những lời nói này đủ để hấn tát lật mặt Cơ Động ra, những điều Cơ Động vừa mới phân tích chính là lợi ích lớn nhất của năm đại đế quốc Quang Minh, Thánh chiến đã tiêu hao vô số sức người, sức của của họ. Vậy mà bây giờ người nói không cho ta chia cắt phần thưởng, không phải là đắc tội hết với chúng ta sao? Ngu xuẩn! Cực kỳ ngu xuẩn.

Nhưng mà Cơ Vân Sinh lại không thể đánh Cơ Động, đó là bởi vì thân phận của hấn hiện giờ không chỉ đơn giản là tôn tử của lão. Bản thân hấn có thực lực chống lại Hắc Âm Thiên Cơ, chỉ riêng điểm này đã khiến mọi người phải kiêng kị. Huống chi hấn còn là Quang Minh Thiên Can thánh vương dẫn dắt các thánh đồ. Những lời Cơ Động nói đương nhiên giới chính trị cao tầng coi là ngu xuẩn, nhưng đối với binh dân dù là Quang Minh hay Hắc Âm thì lại rất được ủng hộ, trong chiến tranh người bị tổn thương lớn nhất chính là dân chúng. Bởi vậy, quyết không có bất kỳ binh dân nào hi vọng tiếp tục chiến tranh.

- Huống chi Cơ Động có lực ảnh hưởng với Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục mà ngay cả Cơ Vân Sinh lẫn hội trưởng lão Ma Sư công hội đều không thể không kiêng kị. Chỉ các ma sư trên Quang Minh Ngũ hành đại lục này nói chung và ma sư công hội nói riêng chịu ảnh hưởng của Cơ Động đã rất khủng bố. Huống chi, hấn và Long tộc có quan hệ vô cùng mật thiết, từ lúc Cơ Động trở về tới nay có thể nhìn ra ba đứa con gái của Long Hoàng đều có quan hệ với Quang Minh thiên can thánh đồ. Không hề nghi ngờ, một khi Quang Minh đại lục xuất hiện vấn đề gì, Quang Minh Long tộc tất nhiên sẽ không chút lựa chọn lựa chọn ủng hộ Cơ Động. Điều này vẫn chưa xong, từ ngày hôm qua trong hội nghị lấy được tin tức, Cơ Động còn nắm trong tay địa tâm thể giới, hơn nữa từ địa tâm thể giới đã mang đến trăm vạn Hỏa Nha đại quân.

- Cuối cùng là quan hệ của Cơ Động với thương hội đệ nhất thiên hạ Ngốc Có Tiền mới là quan trọng nhất. Có thể nói, coi như là quân chủ các quốc gia nhìn thấy Cơ Động cũng phải một mực cung kính, một mình Cơ Động có thể nói là ảnh hưởng tới toàn bộ đại lục Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục. Bởi vậy, lúc này Cơ Động nói với Cơ Vân Sinh những điều này khiến lão không thể không cân nhắc. Nếu như Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục năm đại đế quốc không đáp ứng yêu cầu của Cơ Động thì hấn sẽ làm gì? Điều đó có khiến cho năm đại đế quốc thừa nhận nổi không?

Rất nhanh, trong lòng Cơ Vân Sinh đã có đáp án, một đáp án khiến trong lòng lão cực kỳ soảng sợ. Bởi vì lão phát hiện, tổng hợp những lực lượng mà Cơ Động nắm trong tay thì chỉ cần hấn muốn, có thể đơn giản phá nát toàn bộ Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục. Năm đại đế quốc không hề có thực lực chống lại hấn. Đây còn là tôn tử của mình sao? Bằng vào sức một mình lại có thể ảnh hưởng đến toàn bộ đại lục, Cơ Vân Sinh chau mày, sau nửa ngày nói không thốt nổi một lời nào.

Cơ Động tuyệt không sót ruột, hấn đã có thể ở chỗ này chờ Cơ Vân Sinh tỉnh ngủ thì những lời vừa nói ra hấn đã suy nghĩ rất kỹ. Cơ Động sợ dĩ không đưa ra trước hội nghị là vì hiện tại chuyện trọng yếu nhất của Quang Minh đại quân là chiến một trận cuối cùng với Âm đại quân. Ở thời điểm này, không thể dao động sĩ khí nhưng mà hấn lại nhất định phải để cho gia gia mình biết rõ chuyện này, cho dù là Cơ Vân Sinh không ủng hộ hấn làm như vậy thì cũng coi như hấn đã kết thúc nghĩa vụ của người làm cháu.

Thật lâu sau, Cơ Vân Sinh thở dài một hơi trầm giọng nói:

- Cơ Động, con biết làm như vậy sẽ có hậu quả gì không? Hậu thế sau này sẽ bình luận con như thế nào? Có lẽ sẽ không còn là anh hùng cứu vớt cả thế giới nữa.

Cơ Động nở nụ cười:

- Anh hùng hay em hùng với con thì có làm sao? Đời sau có phán xét thế nào ta không để ý, con chỉ quan tâm hai chữ an lòng mà thôi. Kỳ thật, bản thân con cũng là một ma vương giết người không ghê tay, những người trực tiếp bị tcon a giết hoặc gián tiếp chỉ sợ phải tính bằng con số hàng nghìn.

- Con vốn là không phải là người tốt, hậu nhân có bình phán ra sao căn bản không quan trọng. Con chỉ không hi vọng Quang Minh cùng Hắc Ám hai phiến đại lục khắp nơi đều tràn ngập huyết tinh. Gia gia, chẳng lẽ ngài không hi vọng Quang Minh đại lục chúng ta có thể trong thời gian ngắn trở lại thời gian hòa bình vốn có sao?

Trong mắt Cơ Vân Sinh lóe lên quang mang, trong thời gian ngắn ngủi này lão đã có quyết định quyết đoán của lão đại biểu là cả Trung Thổ Đế Quốc, Bình Đẳng Vương nhất mạch kèm theo thái tử Cơ Dạ Thương. Cơ Động trở thành Quang Minh Thiên Can Thánh vương, địa vị của hắn tại Trung Thổ Đế Quốc sớm đã không có bất kỳ người có thể rung chuyển.

- Ý của con, ta hiểu được. Ta cùng với Trung Thổ Đế Quốc đều sẽ ủng hộ quyết định của con. Nói cho gia gia, con có ý định như thế nào?

Sau khi nói xong những lời này, Cơ Vân Sinh chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhõm hơn nhiều. Mặc dù lựa chọn này đối với lão cực kì gian nan, nhưng lúc đưa ra quyết định thì đột nhiên lại cảm thấy có vẻ như nó cũng không tệ lắm, giống như Cơ Động nói tàn sát vĩnh viễn sẽ không mang đến khoái cảm gì, mà chỉ có có vô tận tội ác.

Nghe Cơ Vân Sinh trả lời, Cơ Động cũng hơi sửng sốt, nguyên bản hắn tìm đến Cơ Vân Sinh chỉ muốn nói cách nghĩ của mình cho lão biết, đồng thời cũng không hi vọng lão ủng hộ mình. Nhưng giờ khắc này Cơ Vân Sinh đúng là không chút quan tâm biểu thị ủng hộ mình, hơn nữa dùng Trung Thổ Đế Quốc làm vì hậu thuẫn cơ mình, luận về công hay tư đều khiến cho Cơ Động xúc động.

- Gia gia. Điều con muốn làm rất đơn giản, giống như Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ cùng Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ đời thứ nhất làm, đó là Thánh Tà Đảo một lần nữa trở thành bình chương giữa hai phiến đại lục. Sau quyết chiến con sẽ tìm tới chúng, song phương liên hợp sức mạnh của hai mươi Thánh Đồ để cho Thánh Tà Đảo một lần nữa khôi phục hình dáng cũ.

Cơ Vân Sinh giật mình nhìn Cơ Động:

- Nhưng mà đời thứ nhất Thánh Đồ không phải đều có thực lực Thập cấp sao? Những Thánh đồ các con chỉ sợ có một mình người đạt tới Thánh cấp a.

Cơ Động nói:

- Chúng ta sẽ làm chuyện đơn giản hơn thánh đồ đời thứ nhất nhiều. Lúc trước, bọn họ là trực tiếp từ trong biển rộng sáng tạo ra Thánh Tà Đảo, hơn nữa bằng vào lực lượng cường đại của chính mình tụ tập vô số hung thú trên biển cuối cùng mới là sáng tạo Thánh Tà Đảo. Bọn họ là sáng tạo, mà chúng ta chỉ cần khôi phục là được rồi. Con đã có chuẩn bị kỹ càng, dùng lực lượng liên thủ của chúng ta hiện tại có lẽ là không có vấn đề gì.

Hắn tự nhiên sẽ không nói cho Cơ Vân Sinh, hắn muốn khôi phục Thánh Tà Đảo phải dùng thủ đoạn đặc thù, chỉ có điều phải hi sinh một cái giá rất lớn mới làm được.

Khi Cơ Động cùng Cơ Vân Sinh rời khỏi phòng thì đã thấy bầu trời bao la ở phương đông đã có ánh nắng màu vàng nhạt, ánh rạng đông ủa tới, thắng lợi cuối cùng còn có thể xa sao? Trận quyết đấu cuối cùng giữa Quang Minh cùng Hắc Ám hai phiến đại lục đều diễn ra trong một ngày này

947. Chương 679: Quyết Chiến Bắt Đầu

Từ khi Quang Minh cứ điểm kiến thành đến giờ, có thể nói là hôm nay là ngày náo nhiệt nhất. Mặt trời còn chưa ló dạng mà bên trong cứ điểm Quang Minh đại quân cũng đã như là một đầu hùng sư chậm rãi thức tỉnh.

Dưới sự chỉ huy của các tướng lĩnh, tất cả quân lính tự động sửa sang lại nội vụ, ăn điểm tâm. Trong cả quá trình, cứ điểm Quang Minh yên tĩnh một cách thần kì nhưng nếu như người nhìn kỹ ánh mắt của các binh

lính thì có thể phát hiện, trong sự yên tĩnh che dấu niềm hưng phấn tùy thời có thể bạo phát mãnh liệt.

Thử nghĩ mà xem, để chuẩn bị cho cuộc chiến này đã mất năm năm. Sau khi chiến tranh bắt đầu, bọn họ bị chen ép chỉ có thể đau khổ chống cự. Hiện tại, cơ hội rốt cuộc đã tới. Ngày hôm qua, các tướng quân nói cho họ biết, hôm nay chính là trận chiến cuối cùng. Đánh xong trận này, mọi người có thể trở về nhà đoàn tụ cùng thân nhân. Hơn nữa, lúc này là Quang Minh đại quân chủ động xuất kích. Hôm qua trăm Vạn Hỏa quạ đại quân trên bầu trời giống như hồng vân che kín bầu trời. Căn bản không cần nói thêm cái gì khác, các binh sĩ đều biết Vạn Hỏa Nha đại quân chính là minh hữu của mình, chúng có tác dụng hơn vô số những lời nói ủng hộ sĩ khí. Quang Minh đại quân rốt cuộc đã có được ưu thế của mình, như vậy thì chiến thắng còn xa sao?

Ánh mặt trời rực rỡ phủ lên trên Thánh Tà Đảo tạo nên một màn hào quang màu vàng huyền lệ, thời khắc mặt trời lên cao cũng là lúc cửa thành của Quang Minh cứ điểm mở ra. Quang Minh đại quân từ bên trong cứ điểm chen chúc giống như thủy triều đi ra dàn trận.

Hoàn toàn khác biệt với áo giáp cùng cờ xí trang phục màu đen của Hắc Ám đại quân, Quang Minh đại quân là dựa theo các quốc gia bất đồng thì màu sắc cũng không giống nhau. Quân đội đến từ Đông Mộc Đế Quốc là áo giáp cùng trang phục màu xanh lá, quân đội đến từ Nam Hỏa đế quốc là màu đỏ, Tây Kim Đế Quốc là màu trắng, Bắc Thủy đế quốc là màu đen, Trung Thổ Đế Quốc là màu vàng. Năm loại màu sắc tượng trưng cho Ngũ Hành cũng tượng trưng cho quốc sắc của năm đại đế quốc. Sĩ khí dâng lên như cầu vồng, Quang Minh đại quân nhanh chóng bày trận.

Đi tiên phong tự nhiên là Quang Minh ma quân đã lập nhiều công lao hạng mã, dù đã mất đi không quân nhưng số lượng vẫn duy trì từ một vạn trở lên. Thống soái của họ là Ma Sư liên hợp trưởng lão hội bày ngũ hành tương sinh tuần hoàn trận pháp. Theo sát phía sau chính là quân đoàn hoàng gia tinh nhuệ nhất của các quốc gia, lấy Toàn Thạch Quân Đoàn làm chuẩn, ngũ đại quân đoàn xếp thành một hàng, họ có sức chiến đấu chân chính nhất. Cuối cùng mới là đại quân của các quốc gia.

Số lượng hơn trăm vạn quân đội từ trong các cứ điểm đi ra chỉ dùng thời gian nửa canh giờ, mà đồng thời khi họ ra khỏi cứ điểm thì trên bầu trời Hỏa Nha được Cơ Động ra lệnh đã bay lên trời, mảnh hồng vân hôm qua khiến cho lòng người rung động lại xuất hiện. Bạn đang xem tại Y - .

Quang Minh Long Hoàng suất lĩnh các tộc nhân của hắc bay lượn trên bầu trời, đã có Hỏa Nha trợ trận không cần sợ Hắc Ám Long tộc, ưu khuyết song phương đã hoàn toàn nghịch chuyển.

Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, Quang Minh Thiên Can thần thú cũng xuất hiện trên bầu trời, tỷ muội Đại Diễn Thánh Hỏa Long cùng Tư Động phân biệt hóa thành nhân hình phiêu phù ở sau lưng Cơ Động cùng Trần Tư Tuyền. Không hề nghi ngờ, lúc này bọn hắc đã trở thành chúa tể bầu trời.

Đồng thời với Quang Minh đại quân bên này bày trận thì Hắc Ám đại quân bên kia cũng đã có động tĩnh, mấy trăm vạn Hắc Ám đại quân chậm rãi rời khỏi quân doanh bày trận ở phạm vi ngoài trăm dặm.

Lúc trước Hắc Ám Thiên Cơ có tự tin tuyệt đối với Hắc Ám đại quân của đối với chính mình, bởi vậy hắc chưa từng cân nhắc phải tu kiến bất kì cứ điểm nào trên Thánh Tà Đảo. Cứ điểm Hắc Ám bên kia Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục chỉ xây sồn đơn giản mà thôi, tác dụng nhiều nhất chính làm nhà kho giữ đồ cùng quân bị khí giới. Bởi vậy, bọn họ không cần cố thủ, khi Quang Minh đại quân bày trận bên ngoài cứ điểm thì đằng sau bọn họ vẫn trống không.

Hắc Ám không quân không bay lên trời nữa, ưu thế lớn nhất đã bị cướp đi, hiện tại chỉ có thể nấp ở trong đại quân. Lực lượng thân thể của họ tuy mạnh, nhưng nếu so với trăm vạn Hỏa Nha bên Quang Minh đại quân gấp mấy trăm lần thì tính là cái gì chứ? Chênh lệch quá mức khổng lồ, lại cộng thêm Thiên Trọng Diệp Gia tổ hợp kỹ, lực lượng thân thể của họ không thể chống lại.

Sau khi đại quân song phương tập kết hoàn tất. Cơ Vân Sinh ngẩng đầu nhìn Cơ Động trên bầu trời, Cơ Động tự nhiên cũng nhìn thấy ánh mắt của gia gia mình, hắc gật nhẹ đầu.

Cơ Vân Sinh hít sâu một hơi, hai chân giậm mạnh xuống đất nhún người bay vào không trung. Lão có tu vi Cửu quan, tự nhiên có thể dùng thân thể phi hành.

Triển khai thân hình, ma lực trong cơ thể vận chuyển. Trong một nhịp thở, Cơ Vân Sinh đã đi tới bên người

Cơ Động. Với một thân áo giáp vàng, Cơ Vân Sinh đặc biệt nổi bật giữa không trung. Huống chi, tam quân của Trung Thổ Đế Quốc có ai mà không biết vị Bình Đẳng Vương điện hạ này? Trong lòng bọn họ, Bình Đẳng Vương Cơ Vân Sinh, chính là đại Quân Thần.

- Bình Đẳng Vương Điện Hạ, thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.

Các tướng sĩ Trung Thổ Đế Quốc giơ cao vũ khí trong tay của mình, tiếng hò hét đình tai nhức óc, tuy bốn nước khác không hô to, nhưng tám mươi vạn người của Trung Thổ Đế Quốc vẫn tạo nên sức ảnh hưởng vô cùng rõ ràng.

Cơ Vân Sinh giơ tay làm thế thủ dè xuống, lão cất cao giọng nói:

- Các tướng sĩ của liên quân Ngũ đại đế quốc. Các người đã khổ cực...

Thanh âm của lão dùng ma lực Cửu Quan cường đại truyền ra rất xa, tướng sĩ trong phạm vi mấy trăm dặm đều có thể nghe được rõ ràng.

Lập tức, tiếng hò hét trời long đất lở một lần nữa lại dâng lên. Lần này là toàn bộ tướng sĩ của năm nước cùng nhau lên tiếng.

Mấy trăm vạn người đồng thanh, với tu vi của Cơ Động hiện giờ cũng nhịn không được mà nhiệt huyết sôi trào. Đây là một tràng cảnh hoành tráng vô cùng a!

Thật lâu sau, chờ thanh âm reo hò lắng xuống. Cơ Vân Sinh mới tiếp tục nói:

- Năm năm rồi, chúng ta đã chuẩn bị vì trận chiến tranh này. Hôm nay, chính là thời điểm chúng ta cùng kẻ xâm lược chiến một trận cuối cùng. Hiện tại, ta muốn giới thiệu ọi người một người, đó là thanh niên bên cạnh ta. Tên của hắn, ta tin tưởng rất nhiều người đều nghe nói, hắn đã từng trước sau hai lần tham gia cuộc chiến ở Thánh Tà đảo, hơn nữa còn trải qua đại kiếp nạn Thánh Tà năm đó. Hắn là thống soái của Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, là người sáng tạo ra Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp.

- Ngày hôm qua, ngay tại thời khắc chúng ta nguy cấp nhất, cũng chính là hắn đã mang đến trăm vạn Hỏa Nha đại quân giải quyết khó khăn cho chúng ta. Hơn một năm trước, hắn mang theo đồng bọn của mình, tức là các Thiên Can Thánh Đồ lên Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục vào nội bộ quấy phá tiêu diệt địch nhân. Nếu như không có cố gắng của bọn hắn thì ngày hôm nay chúng ta đã phải đối mặt với kẻ thù với sức mạnh gấp hai lần hiện tại. Hắn chính là: Cơ Động!

Khi hai từ Cơ Động vừa dứt, những binh lính bình thường vô cùng lạ lẫm, nhưng đối với ma sư Quang Minh thì ai mà không biết? Cơ Động chính là người đã sáng tạo ra Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp, là Quang Minh Thiên Can Thánh vương, tại Ma Sư giới hắn chính là truyền kì vô địch.

Binh lính bình thường mặc dù còn rất lạ lẫm với Cơ Động, nhưng mà được Cơ Vân Sinh giới thiệu. Một câu kia câu nghe đơn giản nhưng lại ẩn chứa nội dung đó đủ để khiến tất cả mọi người phải rung động. Cái khác có lẽ mọi người còn không cách nào lý giải, nhưng trăm vạn Hỏa Nha đại quân trên bầu trời chính là chứng minh trực tiếp nhất. Nếu như không phải trăm vạn Hỏa Nha này đuổi kịp thì hôm nay bọn họ đã không còn đứng ở đây.

Trong lòng Cơ Động âm thầm cảm động, hắn biết rõ gia gia căn bản không cần phải giới thiệu mình cho Quang Minh đại quân. Hắn làm như thế chính là muốn tạo thế ình, để ình lúc ngăn cách hai phe đại lục sẽ không xảy ra ngăn cản ngoài ý muốn. Binh sĩ cùng bình dân không có gì khác nhau, họ cũng muốn hòa bình, chỉ cần quân tâm sở hướng, được Trung Thổ Đế Quốc ủng hộ thì hết thấy trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Keng!!!

Cơ Vân Sinh rút bội kiếm trong tay ra trực hỉ hướng Hắc Ám đại quân, dùng thanh âm max volume của mình hét to:

- Ta! Nguyên soái Cơ Vân Sinh liên quân của ngũ quốc hôm nay cùng Quang Minh thiên can thánh vương Cơ Động dẫn theo toàn thể tướng sĩ, quyết một trận tử chiến với kẻ xâm lược, khu trục chúng khỏi lãnh thổ chúng ta, để chúng ta được hòa bình. Nghe soái lệnh của ta. Tiến đánh Hắc Ám!!!

- Tiến lên, tiến lên!!

Trong thanh âm sơn băng địa liệt, Quang Minh đại quân bảo trì trận hình chỉnh tề tiến về phía Hắc Ám đại quân. Trận Thánh Chiến này từ lúc bắt đầu tới giờ là ngày thứ ba, cũng là ngày Quang Minh đại quân lần thứ nhất chủ động tiến công, hơn nữa tiến công không hề lưu lại ỉnh một đường lui.

Cơ Động nhìn Hắc Ám đại quân vẫn đang bất động. Trên không trung Thần Hỏa Thánh Vương Khải màu đỏ như máu lập tức bao phủ toàn bộ thân thể hắn, kim quang chói mắt cũng đồng thời lóe ra. Quang Minh khí tức kim sắc quang mang nồng đậm khiến ặt trời đang rực rỡ cũng phải ảm đạm vài phần. Hắn đã trở thành người chói mắt nhất trên chiến trường.

- Hắc Ám Thiên Cơ! Người có dám chiến với ta một trận?

Cơ Động hét lớn, âm thanh của hắn tràn đầy bá khí. Một tiếng hét của Cơ Động, không chỉ Quang Minh đại quân nghe được, mà ngay cả Hắc Ám đại quân cũng đều không ngoại lệ.

Hôm qua trong lòng Cơ Động thủy chung quanh quẩn cảm giác bất ổn không thôi. Bắt đầu quyết chiến hắn đã khiêu chiến Hắc Ám Thiên Cơ, chỉ cần hạn chế được Hắc Ám Thiên Cơ, như vậy thì không có bất kỳ chuyện gì cần phải lo lắng nữa. Theo Cơ Động, nếu mình chính thức khiêu chiến, Hắc Ám Thiên Cơ không thể nào không đi ra. Nếu không, sĩ khí của Hắc Ám đại quân chắc chắn sẽ bị đả kích trầm trọng.

Dùng tu vi của hắn tuy rằng không thể nói tất thắng, nhưng ít ra cuốn lấy Hắc Ám Thiên Cơ thì không có vấn đề gì. Mặc dù ma lực của Cơ Động còn kém Hắc Ám Thiên Cơ một chút, nhưng hắn tin tưởng dùng năng lực chiến đấu của mình cùng sự trợ giúp của hai tỷ muội Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch tuyệt đối có khả năng chiến thắng Hắc Ám Thiên Cơ.

Bên này Quang Minh đại quân cơ hồ mỗi một vị cường giả đều có cùng cách nghĩ như Cơ Động. Bị Cơ Động trực tiếp khiêu chiến, chắc chắn Hắc Ám Thiên Cơ không thể nào không đi ra. Mặc dù họ giết mình bởi cam đảm của Cơ Động, nhưng cũng không khỏi bội phục dũng khí của hắn, hơn nữa với thân phận Quang Minh Thiên Can Thánh vương của Cơ Động, quả thật có tư cách đi khiêu chiến Hắc Ám Thiên Cơ.

Sau khi nghe Cơ Động khiêu chiến, Hắc Ám đại quân bên này, tất cả Tử Bào Đại Tế Ti cùng vợ Hắc Ám Ma Sư đều nhìn về phía Hắc Ám Thiên Cơ chờ đợi Thiên Cơ đại nhân vô địch của bọn hắn đi tiêu diệt đối phương. Nhưng mà sắc mặt Hắc Ám Thiên Cơ rất bình tĩnh, chỉ lạnh lùng nhìn Cơ Động trên bầu trời thần nhiên nói:

- Đây là chiến tranh giữa hai phe đại lực, như thế nào lại trở thành nơi thể hiện chủ nghĩa anh hùng cá nhân? Cơ Động tiểu nhi, chờ một chút nữa bốn tọa tự nhiên sẽ lấy tính mệnh của người. Toàn quân nghe lệnh! Giết!!!

Trong mắt đám Tử Bào Đại Tế Ti đứng bên cạnh Hắc Ám Thiên Cơ tràn đầy vẻ khó tin, đây chính là Hắc Ám Thiên Cơ mà bọn họ nhận thức sao? Cho dù Hắc Ám Thiên Cơ nói rất có lí, nhưng mà không thể cải biến được hắn đang sợ không dám tiếp nhận khiêu chiến. Hắn không ngờ lại không dám tiếp nhận khiêu chiến? Điều này là thực sao?

Bất quá, ở thời điểm này cũng không cho phép họ có nhiều suy nghĩ. Hắc Ám đại quân được Hắc Ám Thiên Cơ ra lệnh hướng về bên trong chiến trường. Đại quân song phương giống như thủy triều tràn về phía nhau.

Nghe được Hắc Ám Thiên Cơ cự tuyệt khiêu chiến của mình, Cơ Động cũng không khỏi ngạc nhiên, hắn chỉ tiếp xúc với Hắc Ám Thiên Cơ mấy lần, nhưng đối với cũng hiểu rõ tính cách của tên này một vài phần. Trong chiến đấu hắn lại không tiếp nhận khiêu chiến của chính mình, Cơ Động cũng không hiểu hồ lô hắn đang chứa thuốc gì. Phải biết dùng thân phận Quang Minh Thiên Can Thánh vương của Cơ Động, nếu như Hắc Ám Thiên Cơ có thể đánh chết hắn thì đối với toàn quân hay cục diện hiện giờ vô cùng có lợi, bởi nó ảnh hưởng trực tiếp tới sĩ khí.

Hướng chi Cơ Động tuyệt không tin Hắc Ám Thiên Cơ không nhìn ra trăm vạn Hỏa Nha đại quân là mình mang đến, có thể giết chết mình, đối với hắn có thể nói là trăm điều lợi mà không một điều hại. Dưới tình huống như thế, hắn lại e sợ không đấu, chắc chắn có vấn đề. Nhưng ở thời điểm này, Cơ Động đã không còn thời gian suy nghĩ, chiến đấu giữa song phương mấy trăm vạn đại quân đã bắt đầu.

Hít sâu một hơi, Cơ Động đề suy nghĩ trong lòng xuống. Tu vi linh hồn Thánh cấp đỉnh phong lập tức triển khai cùng Hỏa Nha đại quân liên hợp với nhau. Đương nhiên cho dù linh hồn của hắn có cường thịnh thế nào cũng không phải là Thần, không có khả năng điều khiển mỗi một con Hỏa Nha. Nhưng mà đừng quên trăm vạn Hỏa Nha chính là ngàn đầu một tổ đấy, Cơ Động chỉ huy không được một trăm vạn đầu Hỏa Nha, chẳng lẽ không biết chỉ huy một ngàn đầu Hỏa Nha lãnh chúa sao? Hắn chỉ cần hạ lệnh cho Hỏa Nha lãnh chúa. Dĩ nhiên là có thể đem mệnh lệnh của mình hoàn toàn truyền tới tất cả Hỏa Nha. Dưới sự chỉ huy của Cơ Động trăm vạn Hỏa Nha đại quân trên không trung bằng vào ưu thế phi hành bỗng nhiên tiến nhập chiến trường. Vòng công kích thứ nhất của chúng đã hoàn tất, chuẩn bị thi triển.

948. Chương 680: Toàn Diện Áp Chế

Ma lực hỏa nguyên tố ba động lập tức bốc lên khiến sắc trời như bị nhuộm màu. Trăm vạn Hỏa Nha liên thủ sinh ra hỏa nguyên tố vô cùng khổng lồ làm cho cả không khí như có vô số nham thạch nóng chảy, tùy thời đều có khả năng bạo phát.

Trong mắt Cơ Động ánh lên tinh quang, một ngày này hắn đã chờ đợi từ rất lâu. Dưới sự nỗ lực của mình và đồng bạn, hắn rốt cục cũng có thể nắm giữ quyền chủ động. Bất luận Hắc Ám Thiên Cơ có âm mưu gì, ở thời điểm này cũng không thể làm được gì.

Oanh!!!

Vòng công kích thứ nhất rốt cục đã bắt đầu. Một ngàn luồng quang mang màu đỏ rực từ trên trời giáng xuống, rơi vào trận hình khổng lồ của Hắc Ám đại quân. Cho dù chúng không đạt tới sơ cấp Tắt Sát Kỹ, nhưng ma lực khổng lồ của trăm vạn Hỏa Nha tập trung lại trong tích tắc liên tục ra hiệu quả khủng bố không gì sánh được.

Hắc Ám đại quân đương nhiên sẽ không khoan tay chịu chết. Từng vòng quang mang mười màu nhộn nhạp dâng lên trước một khắc khi công kích của trăm vạn Hỏa Nha đánh tới, đại Ngũ Hành kết giới mở ra bao phủ lấy Hắc Ám đại quân.

Tiếng nổ vang kịch liệt khiến cho cả Thánh Tà Đảo đều run rẩy, cảm giác thiên băng địa liệt này làm cho binh lính song phương không thể nào đứng vững. Ma lực bị chặn lại bên ngoài vòng bảo hộ mạnh tới nỗi ngay cả những cường giả Thánh cấp như Cơ Động cùng Hắc Ám Thiên Cơ cũng không dám tiếp cận. Tại vị trí tiếp xúc giữa công kích và Đại ngũ hành kết giới, ánh sáng chói mắt bùng lên như một mặt trời mới mọc.

Trên bầu trời trăm vạn Hỏa Nha bị phản ma lực đẩy mạnh lên cao khiến trận hình hơi chút rối loạn. Nhưng trên không trung vẫn cách xa trung tâm va chạm nên bị ảnh hưởng ít nhất.

Mà trên mặt đất, Hắc Ám ma quân bố trí đại Ngũ Hành kết giới có lực phòng ngự xác thực kinh người, mấy vạn tên Hắc Ám Ma Sư liên hiệp lại đơn giản chặn được hợp kích của trăm vạn Hỏa Nha. Không! Không chỉ đơn giản là hơn bốn vạn tên Hắc Ám ma quân, Cơ Động rất nhanh phát hiện ra bên trong đại Ngũ Hành kết giới có hơn mười vạn hậu bị Ma Sư. Chính là nhờ sự gia nhập của bọn họ mà Hắc Ám đại quân mới có thể ngăn chặn công kích thứ nhất của Hỏa Nha đại quân.

Nhưng mà chỉ ít cũng có mấy ngàn tên Hắc Ám Ma Sư cấp thấp bị chấn phun máu, không thể tiếp tục chiến đấu. Đồng thời ma lực cuồng bạo trùng kích khiến cho đại lượng Hắc Ám binh sĩ rối loạn trận hình, nhất là khinh bộ binh, vì không có áo giáp và vũ khí nặng ổn định thân hình nên họ bị đánh văng lên không trung cả mười thước.

Trong mắt Cơ Động bắn ra một tia sáng lạnh lùng, trong lòng hắn thầm nghĩ đây chỉ mới là bắt đầu thôi. Đợt công kích thứ hai đã chuẩn bị hoàn tất, ngàn đạo hồng quang lại một lần nữa giáng xuống, uy lực còn mạnh hơn lần thứ nhất.

Đại Ngũ Hành kết giới theo lần công kích này mà rung động kịch liệt, từng tiếng nổ vang như sấm bạo phát phía trên Hắc Ám đại quân.

- Thiên Cơ đại nhân, nếu cứ tiếp tục như vậy chúng ta sẽ thua mất. Nhất định phải có cách đối phó mới được.

Thủ tịch Đại Tế Ti Hắc Ám thần miếu lo lắng nói với Hắc Ám Thiên Cơ, trên mặt hắn hiện lên vẻ khủng hoảng mãnh liệt. Ma Sư chủ chiến của song phương đã tới gần 30 thước, Hỏa Nha tộc tối đa chỉ cần ba lượt oanh kích thì Hắc Ám Ma Sư sẽ tiến vào phạm vi công kích của Quang Minh Ma Sư. Tới lúc đó, Hỏa Nha đại quân sẽ hoàn toàn áp chế, còn dựa vào cái gì để chống đỡ ngũ hành tương sinh tuần hoàn trận pháp khủng bố của Quang Minh Ma Sư? Mấy trăm vạn Hắc Ám đại quân tuy rằng không có khả năng bị đám người Quang Minh giết chết toàn bộ, nhưng cũng đủ để quyết định thắng bại của trận chiến này.

- Vậy người nói nên làm cái gì bây giờ?

Làm cho tịch Đại Tế Ti giật mình chính là từ trên mặt của Hắc Ám Thiên Cơ, hắn lại thấy được vẻ kinh hãi, Thiên Cơ đại nhân đã không còn vẻ trấn định như thường lệ nữa.

Bất quá, ở thời điểm này, tịch Đại Tế Ti cũng chẳng quan tâm vì sao Hắc Ám Thiên Cơ lại đột nhiên trở nên kinh hoảng như thế. Hắn vội vàng nói:

- Để cho chúng ta đi lên chặn bọn chúng.

Hắc Ám Thiên Cơ vội vàng nói:

- Vậy các người còn không mau đi.

Một đám Tử Bào Đại Tế Ti nhìn nhau, vòng thứ công kích ba của trăm vạn Hỏa Nha đại quân đã lại tới. Dưới tình huống nguy cơ trước mắt, Thủ tịch Đại Tế Ti hướng Hắc Ám Long Hoàng bên cạnh nói:

- Long Hoàng đại nhân, xin cùng tộc nhân của người yểm hộ chúng ta tấn công đám Hỏa Điểu. Nếu không thì chỉ sợ tất cả chúng ta đều xong đời.

Hắn không biết danh tự xác thực của Hỏa Nha tộc mà xưng hô là Hỏa điểu. tại y

Hắc Ám Long Hoàng không ngốc, ngay tại lúc này, bất luận trong lòng hắn có ý kiến gì cũng không còn quan trọng, tiêu diệt kẻ thù trước mắt mới là trọng yếu nhất. Một tiếng rống ngâm kéo dài vang lên, ngày đó đánh một trận xong, còn lại hơn sáu trăm Hắc Ám Long tộc. Hiện giờ toàn tộc đồng thời ngóc đầu lên. Tại vòng công kích thứ tư của Hỏa Nha tộc, trong nháy mắt Đại Ngũ Hành kết giới lập tức bị nghiền nát thì Hắc Ám Long tộc đã một tốc độ nhanh nhất bay lên trời.

Hơn mười Tử Bào Đại Tế Ti theo sát phía sau, ở thời điểm này đã không còn gì có thể làm họ do dự. Hơn mười người này đều là cường giả Cửu Quan Chí Tôn, họ đã có thể nhìn ra Hỏa Nha hoàn toàn là dựa vào số lượng để chiếm ưu thế. Nếu không thì với số lượng khổng lồ như vậy, ma lực oanh kích đủ để Hắc Ám đại quân chết hết rồi. Đúng là Hỏa Nha bằng vào ưu thế số lượng cùng Diệp Gia Tổ Hợp Kỹ, cách duy nhất mà họ có thể nghĩ được là xông vào trong bầy Hỏa Nha và tiêu diệt chúng.

Vốn dựa theo nhận thức của Tử Bào Đại Tế Ti bọn họ đối với Hắc Ám Thiên Cơ thì chuyện này Hắc Ám Thiên Cơ nhất định sẽ tự mình đi làm, dùng tu vi vô cùng mạnh mẽ của Hắc Ám Thiên Cơ, há những công kích của Hỏa Nha tộc có thể ngăn cản. Nhưng đám người lại tuyệt đối không nghĩ tới, ở thời điểm này Hắc Ám Thiên Cơ lại lộ ra cảm xúc thất kinh, chẳng những không có một chút muốn chủ động xuất kích hơn nữa còn có biểu hiện nhu nhược, dường như hắn đang luồn cuống. Chẳng lẽ nói Thiên Cơ đại nhân của bọn họ chỉ là một con cạp giấy? Trận Thánh Chiến này đã bị hắn làm rối loạn.

Bất quá, Tử Bào Đại Tế Ti lúc này đều bất chấp suy nghĩ, bởi hiện tại họ muốn sống. Và điều đầu tiên phải giải quyết chính là Hỏa Nha đại quân trên trời.

Hơn sáu trăm Hắc Ám Long tộc như là mây đen bay thẳng về phía Hỏa Nha đại quân.

Các loại quang mang không ngừng từ trên người Hắc Ám Long tộc bốc lên hình thành vòng bảo hộ thân thể của họ. Dẫn đầu chính là Hắc Ám Long Hoàng cùng với thập giai Cự Long bên trong Hắc Ám Long tộc, phòng ngự của bọn họ vô cùng cường hãn, cho dù lấy cứng chọi cứng cũng không sợ. Công kích của

Hỏa Nha đại quân hôm qua khiến số lượng của Hắc Ám Long tộc giảm đi bốn trăm, đại đa số đều là những thành viên long tu vì yếu nhược, chúng đều có quan hệ thân thích với thập giai Cự Long, chúng chết thảm trong tay Hỏa Nha đại quân, Hắc Ám Long tộc sao có thể không phần nộ cho được?

Lúc này chính là thời gian công kích của chúng, Hắc Ám Long tộc theo một loại khí thể vô cùng thâm thiết vì muốn báo thù cho con. Phải biết rằng, năng lực nhân giống của Long tộc cực kém, tuyệt đại bộ phận Cự Long, trong cả đời đều chỉ có một hài tử mà thôi. Hài tử chết rồi thì tương đương với không còn hi vọng nào nữa, bộ dạng hùng hổ của Hắc Ám Long tộc khiến cho các Quang Minh Long Hoàng cách đó không xa đều có chút giật mình.

Vòng thứ công kích thứ năm của Hỏa Nha tộc đến hẹn lại lên, lúc này đây mục tiêu công kích của chúng là Hắc Ám Cự Long đang bay lên.

Trong tiếng nổ vang, công kích của Hỏa Nha đại quân chủ yếu rơi vào 100 đầu Cự Long dẫn đầu. Thập giai Cự Long có lẽ có thể ngăn cản được hai, ba đạo công kích sơ cấp Tất Sát Kỹ. Nhưng mà hơn mười đạo thì cũng tương đối vất vả, tuy rằng không thể đánh chết thập giai cự long nhưng có thể làm tiêu hao ma lực của họ trong phạm vi lớn.

Tốc độ phi hành của Hắc Ám Long tộc cực nhanh, sau khi chống đỡ công kích luân phiên thì họ chỉ còn cách Hỏa Nha đại quân mục tiêu chừng một nửa. Dù sao thời điểm Hắc Ám Long Hoàng bay lên đã làm gián đoạn công kích vòng thứ tư của Hỏa Nha Hỏa Nha tộc.

Cũng vừa lúc đó, Hắc Ám đại quân cũng tiến vào phạm vi công kích của Quang Minh đại quân, Ngũ hành tương sinh tuần hoàn trận pháp vận chuyển trước tiên, hồng sắc quang trụ cực lớn xông thẳng lên trời.

Hắc Ám Ma Sư đang bị áp lực từ trăm vạn Hỏa Nha đại quân, hiện giờ lại thêm công kích của Quang Minh Ma Sư khiến chúng phải tiếp tục thi triển đại Ngũ Hành kết giới. Mặc dù lực lượng công kích của quân địch không mạnh, tuy nhiên mỗi lần liên tục như thế đều làm cho Hắc Ám Ma Sư không có cơ hội hồi phục ma lực. Hơn nữa khoảng cách công kích của Quang Minh Ma Sư lớn hơn của Hắc Ám Ma Sư, trước tình huống không thể phản kích, bọn hắn chỉ còn cách bị động phòng ngự.

Trên bầu trời, hắc ám long tộc sau khi bỏ ra cái giá năm mươi đầu Hắc Ám Cự Long bỏ mạng trước hai đợt công kích của Hỏa Nha tộc, Hắc Ám Long tộc cùng Tử Bào Đại Tế Ti rút cục tiếp cận chiến trường trên không.

Nhưng mà cũng vừa lúc đó các cường giả Quang Minh đại quân cũng đã xuất hiện. Trong quá trình Hắc Ám Long tộc xông lên thì họ đã chạy tới, Quang Minh Long Hoàng suất lĩnh tộc nhân, thập đại Quang Minh Thiên Can thần thú, các cường giả Chí Tôn trưởng lão hội liên hợp Ma Sư cùng với Quang Minh Thiên can thánh đồ đều có mặt.

Ở thời điểm này, những cống hiến của đám người Cơ Động khi còn ở Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục đã có kết quả. nếu như không phải bọn họ đánh chết Hắc Ám Tử Vệ, Hắc Ám Thiên Can Thần Thú, Cơ Động lại đánh tan Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ khiến cho họ không cách nào xuất hiện trên chiến trường thì chỉ sợ ngày hôm nay ưu thế đã không thuộc về Quang Minh Ngũ Hành đại lục.

Mà đã thiếu đi Hắc Ám Tử Vệ, Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ cùng với Hắc Ám Thiên Can Thần Thú, chỉ bằng các cường giả Hắc Ám ma quân thì sao có thể là đối thủ của Quang Minh ma sư đây?

Cơ Động dùng linh hồn lực cường đại của mình hạ lệnh cho Hỏa Nha tộc, ngay sau đó nguyên bản mạng hồng vân to lớn vô cùng vững chắc đột nhiên xuất hiện một cái lỗ trống rỗng. Cái lỗ đó chính là không gian để cường giả song phương đối chiến, bởi lực lượng của chí tôn cường giả mạnh mẽ như thế nào? Còn Hỏa Nha tộc lại thập phần yếu ớt. Diện tích che phủ tích lại lớn như vậy, một khi bị ảnh hưởng sẽ tạo nên thương vong to lớn. Cơ Động tạm thời để chúng tách ra là muốn bảo vệ chúng, đồng thời cũng công kích Hắc Ám đại quân phía dưới nhiều hơn.

Bất luận là cường giả song phương triển khai chém giết hay là Hỏa Nha đại quân tiếp tục oanh tạc bên dưới, cùng Quang Minh Ma Sư hình thành trên công dưới kích thì cũng không thể cải biến lực chú ý của Cơ Động. Hắn vẫn nhìn chăm chăm vào Hắc Ám Thiên Cơ, hắn đang chờ một tràng chiến đấu trọng yếu nhất. Nhưng mà Hắc Ám Thiên Cơ lại không có ý định xuất chiến, điều này khiến cho Cơ Động cảm thấy kinh hãi, Hắc Ám Thiên Cơ đến cùng là muốn làm gì?

Ma lực ba động trên mặt đất phát ra những tiếng nổ vang kịch liệt, Quang Minh đại quân hợp lực công kích tạo nên tràng cảnh vô cùng khủng bố.

Đại Ngũ Hành kết giới trong phút chốc bị nghiền nát, đồng thời từng tiếng bạo tạc vang lên giữa Hắc Ám ma quân, một mảng lớn Hắc Ám ma quân bị oanh kích, huyết nhục bay tứ tung. Một mình Hỏa Nha đại quân hoặc Quang Minh Ma Sư đều không thể đối với chúng tạo thành tổn thương, nhưng mà cả hai kết hợp lại thì không chỉ đơn giản như một cộng một, Nhất là Cơ Động cùng Cơ Vân Sinh sau khi thương lượng, không trung và mặt đất đều sử dụng Bính Hỏa, lực lượng hỏa nguyên tố điên cuồng khu trục những nguyên tố ma lực khác, lúc đó lực sát thương của nó càng thêm mạnh mẽ. Qua một đợt bạo tạc, có ít nhất hơn 3000 Hắc Ám Ma Sư tử vong, kẻ bị thương nhiều vô số kể.

Cũng vừa lúc đó, Cơ Động đã hành động. Hắn không thể chờ đợi thêm nữa, Hắc Ám Thiên Cơ thủy chung không có tham gia chiến đấu, điều này làm trong lòng Cơ Động càng thêm bất an. Biện pháp giải quyết tốt nhất chính là bức bách Hắc Ám Thiên Cơ xuất thủ, giải quyết nốt nhân tố không rõ ràng này. Chỉ cần mình cuốn lấy Hắc Ám Thiên Cơ thì những chuyện khác sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, ưu thế đang nghiêng về phía bên mình, chỉ cần tiếp tục như thế, đồng bạn có thể chạy đến trợ giúp, khi đó toàn thắng là kết cục không thể khác được.

Toàn thân Cơ Động phát ra kim quang, hần giống như một mặt trời bay thẳng tới Hắc Ám Thiên Cơ.

949. Chương 681: Độc Thủ Sau Lưng Cúc Hoa Trư

Quang mang trên trời luân chuyển tựa như một đạo công vòng kinh thiên. Trong tích tắc, Cơ Động đã xuất hiện trên đỉnh đầu Hắc Ám Thiên Cơ. Tu vi Linh Hồn Lực Thánh cấp đỉnh phong toàn diện bộc phát không hề giữ lại, giờ khắc này, trong mắt Cơ Động chỉ còn một mình Hắc Ám Thiên Cơ. Linh hồn uy áp toàn bộ tác dụng trên người hắn, trạng thái tinh thần của Cơ Động đã đạt tới cực hạn.

Nhưng làm Cơ Động giật mình chính là Hắc Ám Thiên Cơ không có xuất ra Linh Hồn Lực của mình cũng không chống cự, chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

Một luồng sáng màu đỏ chói mắt xuất hiện trong tay phải Cơ Động, chỉ trong nháy mắt trường kiếm đỏ như máu chém xuống.

Sau khi Hỏa Thần kiếm tiến hóa thành công, bản thân nó đã hòa tan với Cơ Động thành một thể, có thể nói kiếm chính là hần, hần chính là kiếm. Đây cũng là lí do mà Cơ Động quyết tâm muốn khiêu chiến Hắc Ám Thiên Cơ. Mặc dù ma lực hần kém hơn Hắc Ám Thiên Cơ, nhưng Cơ Động tin tưởng nhờ cường độ thân thể mạnh mẽ, hần có thể trên cơ Hắc Ám Thiên Cơ. Tu vi linh hồn của hai người không sai biệt lắm, nếu toàn lực chiến một trận thì hươu chết về tay ai còn rất khó nói.

Khi một kiếm của Cơ Động sát tới đỉnh đầu của Hắc Ám Thiên Cơ thì Cơ Động thật sự chấn kinh, bởi vì hai mắt của Hắc Ám Thiên Cơ lại ngốc trệ nhìn về một hướng, ngay cả ý phản kháng đều không có.

Hắn đang muốn dụ mình sao? Lòng cảnh giác của Cơ Động tăng lên tới cực hạn, nhưng mà rất nhanh Cơ Động đã biết mình suy nghĩ hơi nhiều.

Hỏa Thần kiếm chém xuyên qua người Hắc Ám Thiên Cơ, thân thể hắn lập tức bị chém thành hai nửa, thi thể hóa thành một đoàn ánh sáng màu đỏ rồi biến mất, nơi đó chỉ còn một quả tinh miện rơi xuống.

Cơ Động bắt lấy, Hắc Ám tinh miện cũng đã rơi vào trong lòng bàn tay của Cơ Động. Hắn giật mình phát hiện tinh miện của Hắc Ám Thiên Cơ mà mình vừa giết chỉ có tu vi Thất Quan. Khó trách hắn vừa rồi căn bản không có ý tứ chống cự, hoàn toàn là bởi vì hắn bị uy áp Linh Hồn Lực Thánh cấp đỉnh phong của mình áp tới không thể động đậy. Giết chết hắn quả thực giống như là dẫm chết một con kiến.

Bị lừa rồi! Cơ Động cũng sẽ không ngốc được cho rằng tu vi của Hắc Ám Thiên Cơ đã giảm xuống. Đây là Hắc Ám Thiên Cơ giả.

Nhưng mà những điều Cơ Động nghĩ, người khác hoàn toàn không thể biết. Vì thế đám Hắc Ám ma quân đột nhiên chứng kiến Hắc Ám Thiên Cơ lại bị địch nhân bỏ một kiếm thành hai nửa thì kỳ vọng cuối cùng trong lòng cũng biến thành bọt nước. Lập tức, Hắc Ám ma quân đại loạn, khi Nha đại quân cùng Quang Minh Ma Sư công kích vòng tiếp theo thì con số tử vong đã lên tới gần vạn.

- Lui lại! Mau lui lại!

Phất Thụy tức khắc hạ lệnh, tuy rằng hiện tại hắc cách Cơ Động rất xa, nhưng sau khi Cơ Động chém một kiếm xong đã hình thành liên hệ linh hồn, hơn nữa còn hỏi Phất Thụy tình huống gì. Nhưng mà Phất Thụy cũng không biết Hắc Ám Thiên Cơ thật đang ở chỗ nào.

- Không tốt.

Đột nhiên trong đầu Cơ Động lóe lên một suy nghĩ, hắc nhanh chóng ngẩng đầu nhìn chiến trường trên bầu trời tìm kiếm.

Thân ảnh màu xanh lá quả nhiên vẫn còn, nó đang ở sau lưng Quang Minh Long tộc dùng kỹ năng phụ trợ tăng cường thực lực của Quang Minh Long tộc.

- Cúc Hoa Trư cẩn thận.

Cơ Động hét lớn một tiếng, sau đó nhanh chóng bay lên trời. Đồng thời Linh Hồn Lực của Cơ Động lập tức liên lạc với tỷ muội Đại Diễn Thánh Hỏa Long, Tư Động cùng Quang minh Long Hoàng. Bởi vì ở thời điểm này, chỉ có những người đạt tới Thánh Cấp mới có thể bảo vệ nổi Cúc Hoa Trư. Tuy Cơ Động không biết suy nghĩ của mình có chính xác hay không, nhưng mà khi ánh mắt của hắn nhìn về phía Cúc Hoa Trư thì nội tâm đột nhiên trở nên bất an mãnh liệt. Hắc Ám Thiên Cơ thật nhất định không có mặt trên chiến trường, nếu không thì tại sao trong thời gian này hắn không tham gia? Đó không phải là phong cách của hắn. Nếu như nói còn điều gì có thể hấp dẫn hắn hơn cả thánh chiến thì chỉ có hai chữ: Thành thần.

Nhưng mà lúc Cơ Động ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về vị trí của Cúc Hoa Trư thì không khí sau lưng nó đột nhiên nứt ra một khe hở. Một cái thân ảnh đen như mực yên lặng xuất hiện sau lưng nó, đồng thời một bàn tay đen to lớn đã chụp tới.

Nếu như nói Cơ Động như là ánh mặt trời rực rỡ thì hắc sắc thân ảnh lặng yên xuất hiện sau lưng Cúc Hoa Trư giống như Âm Nguyệt, chỉ có điều cảm giác càng thêm âm u, không có nửa điểm khí tức, ngay cả tu vi Thánh cấp của Cúc Hoa Trư cũng không phát hiện ra.

Khi thủ chưởng màu đen chạm vào lưng Cúc Hoa Trư, nó cảm thấy khắp người xuất hiện một khí tức âm lãnh, đồng thời trong thân thể tựa hồ có cái gì đó bộc phát khiến toàn thân cứng ngắc không thể động đậy. Tiếp theo, thân thể tròn vo của nó bị thủ chưởng kéo vào khe hở không khí.

Rầm rầm rầm!!! tại y

Công kích của Quang Minh Long Hoàng, tỷ muội Đại Diễn Thánh Hỏa Long Tư Động cơ hồ tại cùng thời khắc đó đuổi tới, nhưng mà không thể ngăn cản khe hở đang dần khép kín. Không khí khôi phục bình tĩnh, nhưng trong lòng của họ lại trở nên âm trầm hơn bao giờ hết.

Thân ảnh Cơ Động trong nháy mắt sau đó xuất hiện, sắc mặt của hắn vô cùng khó coi. Hắn biết tầm quan trọng của Cúc Hoa Trư, nhưng rõ ràng tất cả mọi người đều bị mê hoặc. So với trận Thánh Chiến này thì Hắc Ám Thiên Cơ càng thêm coi trọng Cúc Hoa Trư, hắn đã dùng Thánh Chiến để mê hoặc mọi người, tại thời khắc mọi người hăng say nhất thì đột nhiên xuất thủ.

Lúc này, thắng bại giữa Quang Minh đại quân cùng Hắc Ám đại quân đã phân rõ. Hắc Ám đại quân như thủy triều bại lui, Hỏa Nha đại quân cùng với Quang Minh Ma Sư không ngừng truy kích, Hắc Ám ma quân bắt đầu tan rã, không thể tổ chức phòng ngự, còn binh lính bình thường thì có thể làm được gì trước công kích của trăm vạn Hỏa Nha đại quân? Ưu thế áp đảo bắt đầu thể hiện, có Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ tồn tại, lại cộng thêm số lượng cường giả vượt xa đối phương, dù số lượng Hắc Ám Long tộc rất đông, nhưng trước đó Quang Minh Long Hoàng xuất thủ đã hoàn toàn đẩy mạnh thế thắng. Hắc Ám Long Hoàng vừa rồi đã bị Quang Minh Long Hoàng cùng ba nữ nhi liên thủ đánh trọng thương. Nếu không phải Cơ Động dùng linh hồn chỉ dẫn để bọn họ viện trợ Cúc Hoa Trư thì Hắc Ám Long Hoàng khó tránh khỏi bị làm thịt.

Nhưng mà ở thời điểm này không ai cao hứng được, bởi hết thấy tất cả đã vượt ra khỏi phán đoán của bọn hần. Cúc Hoa Trư bị bắt đi, Hắc Âm Thiên Cơ bị Cơ Động đơn giản đánh chết.. Những người sáng suốt đều nhìn ra được mảnh khoe.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Quang Minh Long Hoàng giật mình hỏi. Hần một mực đều cùng Cúc Hoa Trư, thực lực của tiểu heo mập này hần rất rõ. Mặc dù không có lực công kích, nhưng với ma lực của bản thân nó còn hơn cả hần, đồng thời lực phòng ngự của Cúc Hoa Trư rất mạnh, nó còn có kĩ năng thôn phệ mà ngay cả Quang Minh Long Hoàng có thể tích khổng lồ cũng bị nuốt mất. Nhưng nó lại không phản ứng chút nào bị bắt đi, điều này chứng minh độc thủ đó nếu muốn thì ngay cả Long Hoàng hần cũng bị bắt. Thực lực của thủ chương đó mạnh thế nào?

Cơ Động trầm giọng nói:

- Hắc Âm Thiên Cơ, nhất định là Hắc Âm Thiên Cơ. Chúng ta đã bị hần mê hoặc. Lúc trước thời điểm đại kiếp nạn ở Thánh Tà Đảo, bởi vì Cúc Hoa Trư không có ở Ngũ Thánh Sơn, Hắc Âm Thiên Cơ mới chỉ cần nuốt bốn đầu Thánh trư khác, không thể đem toàn bộ ngũ đại Thánh Thú một mẻ hốt gọn trực tiếp đột phá thành thần, chỉ có thể tăng thực lực lên Thánh Cấp đỉnh phong. Nhưng mà lúc trước Hắc Âm tế đàn rất khó hoàn thành, Cúc Hoa Trư cũng nói Hắc Âm Thiên Cơ cũng không có Thần chi khế ước khác, vì thế chúng ta mới có thể buông lỏng..

- Xem ra, sự tình không hề đơn giản như Cúc Hoa Trư đã nói, ba ngày trước Hắc Âm Thiên Cơ đều không có xuất hiện, chỉ sợ là bởi vì hần có biện pháp thôn phệ Cúc Hoa Trư, hần một mực ẩn nhẫn nhất định là vì muốn chúng ta lơ lửng cảnh giác. Đồng thời, nếu so sánh với chuyện hủy diệt Quang Minh đại lục với chuyện thành thần thì hần càng thêm coi trọng thành thần. Hần là nhân loại, một khi thành thần, Thần giới cũng sẽ không ước thúc đối với hần, đó mới là kiếp nạn chính thức của hai phiên đại lục.

Nghe Cơ Động lời nói này, đám người Long Hoàng biến sắc, Mao Đài cùng Ngũ Lương Dịch còn bình tĩnh, hai nàng một mực đi theo bên người Cơ Động, bất kể Cơ Động có quyết định cái gì hai nàng đều nghe theo và phụ thuộc vào Cơ Động. Mặc dù Long Hoàng là phụ thân của các nàng, nhưng xét cho cùng thì Cơ Động mới chính là phụ thân của hai người. Sắc mặt của Tư Động cùng Long Hoàng lại trở nên cực kỳ khó coi. Thử hỏi, bất luận là ai biết có khả năng sẽ xuất hiện một vị thần là đối thủ của mình, trong lòng chỉ e cũng không dễ chịu a.

Lúc này, không còn mấy ai chú ý tới tình huống bên này. Dù sao Cơ Động ngoài thông tri mấy vị cường giả Thánh cấp thì không ai biết, chỉ có một số ít người cảm nhận được hào khí trầm trọng.

- Cơ Động, vậy chúng ta hiện tại phải làm gì?

Tư Động hỏi.

Cơ Động chau mày, ngay sau đó, trong mắt của hần đã toát ra thần sắc dứt khoát kiên quyết:

- Bất luận Hắc Âm Thiên Cơ có thể thành công hay không thì trước tiên chúng ta cũng phải giải quyết cho xong trận chiến này đã. Hiện tại chúng ta đã chiếm cứ ưu thế áp đảo, nếu như chỉ có một mình Hắc Âm Thiên Cơ thì cho dù hần vô địch thế nào cũng không thể chinh phục đại lục chúng ta chỉ trong nháy mắt. Trước tiên phải cắt đi những cánh tay đắc lực của hần.

Vừa nói xong, thân hình Long Hoàng đã phi thân vọt lên phía trước, truy đuổi theo hướng của Hắc Âm Long Hoàng. Hần muốn giải quyết tên này trước, nếu có thể cắn nuốt sạch tinh hạch của giải quyết Long Hoàng thì chỉ cần hấp thu một năm, tu vi của hần có thể đuổi kịp Địa Long Tổ. Quang Minh cùng Hắc Âm sát nhập, cho dù tương lai tu luyện thành Long thần cũng có thể. Đương nhiên, đây cũng là phòng ngừa, một khi Hắc Âm Thiên Cơ thành thần, hơn nữa không người nào có thể chống lại thì tương lai khiêu chiến Hắc Âm Thiên Cơ cũng có thể chống cự.

Được Cơ Động ra hiệu, Đại Diễn Thánh Hỏa Long cùng Tư Động quay trở lại bên cạnh hần. Linh Hồn Lục Thánh cấp đỉnh phong toàn diện tách ra, tìm tòi vị trí mà có khả năng Hắc Âm Thiên Cơ ẩn núp.

Nhưng chiến trường trước mắt thật sự là quá khổng lồ, mấy trăm vạn người đang hỗn chiến, ma lực ba động kịch liệt làm linh hồn cũng ba động thất thường, dù Cơ Động có được cấp độ linh hồn lực Thánh cấp cũng

không có khả năng bài xích toàn bộ linh hồn lực trên chiến trường, dò xét mọi ngõ ngách để tìm được một người trong mấy trăm vạn người này.

Trong mắt Cơ Động nhấp nháy hàn quang, sau khi dò xét không có kết quả, Linh Hồn Lực lập tức một lần nữa tương thông với Hỏa Nha đại quân, tự mình chỉ huy trăm vạn Hỏa Nha bắt đầu công kích Hắc Ám đại quân.

Hắc Ám đại quân là đồng bọn của Hắc Ám Thiên Cơ, nếu như Hắc Ám Thiên Cơ thành thần thì tương lai chúng sẽ là những sát lục giả (kẻ giết chóc), tận lực làm suy yếu thực lực của bọn hắn, sẽ làm giảm tính nguy hiểm của mọi người tới mức thấp nhất. Chính hắn không trực tiếp gia nhập chiến đấu bởi vì với tư cách là người mạnh nhất trong trận doanh Quang Minh, hắn nhất định cần phải bảo trì trạng thái đỉnh phong.

Đúng lúc đó, Quang Minh đại quân đang tiến lên đột nhiên đình trệ một chút, ngay sau đó, Cơ Động nhìn thấy phía trước Quang Minh đại quân có một đoàn hắc sắc quang mang đang lặng yên khuếch tán, dần dần với một tốc độ cực nhanh. Phàm là những ai tiến vào hắc sắc quang mang, bất luận là thuộc về Quang Minh trận doanh hay là Hắc Ám trận doanh đều sẽ bị đẩy lùi. Quang Minh đại quân giống như là tông vào tường đồng vách sắt. Nguyên bản sĩ khí đang dâng trào, đột nhiên chịu ảnh hưởng thật lớn. May mắn là phạm vi đoàn hắc sắc quang mang không lớn, đường kính khoảng năm trăm thước. Đối với chiến trường nhìn thấy đầu mà không thấy cuối này chỉ giống như muối bỏ bể. Nhưng mà tất cả Quang Minh Ma Sư đều vì nó mà bị ngừng lại, bởi hiện giờ hắc sắc quang mang đã bắt đầu tản ra ma lực quá mức kinh khủng.

Ma lực khổng lồ ba động xông thẳng lên trời, âm u, hủy diệt, phá hư, áp bách...đủ các loại cảm xúc tiêu cực từ trong hắc sắc quang mang phát ra. Chính giữa nó là một tế đàn chừng mười thước đang tản ra quang thái hình mũi nhọn giống như là Âm Dương Ngũ Hành thập hệ ma lực.

950. Chương 682: Hắc Ám Thiên Cơ Thật Xuất Hiện

Trong nháy mắt khi Hắc Ám tế đàn xuất hiện, nguyên chiến trường bản đang cuồng loạn trở nên an tĩnh đi rất nhiều. Đội quân Quang Minh Ma Sư đã dừng tay, Hỏa Nha đại quân trên không trung được Cơ Động chỉ huy cũng tạm thời đình chỉ công kích, ánh mắt các Ma Sư đều tập trung vào bên trong màn hào quang màu đen đó.

Hắc Ám tế đàn bành trướng tới đường kính mười thước, cao khoảng năm thước thì mới ngừng lại, trong tế đàn là một thân ảnh hắc sắc, còn Cúc Hoa Trư thì trôi nổi ở trước mặt hắn.

- Ha ha ha ha, thành công, ta rốt cục sắp thành công rồi. Đám ngu ngốc các ngươi cho rằng không có Thần chỉ khế ước thì ta không thể cắn nuốt Thánh Thú cuối cùng tại Thánh Tà Đảo sao? Các ngươi sai rồi, bởi vì các ngươi ngốc đến mức quên mất ta hiện tại đã khác nhiều so với trước kia. Hiện giờ Hắc Ám Thiên Cơ ta chính đã có tu vi Thánh cấp đỉnh phong. Đến đây đi, tiểu bảo bối của ta, bốn huynh đệ của ngươi đang nghênh đón ngươi tới, từ nay về sau ta chính là thần, vị thần thống ngự toàn bộ thế giới này.

Đúng vậy, người xuất hiện trong quang tráo màu đen không ai khác chính là Hắc Ám Thiên Cơ. Chỉ là không phải Hắc Ám Thiên Cơ bị Cơ Động dùng một kiếm chém chết mà là Hắc Ám Thiên Cơ chân chính.

Hắc Ám Thiên Cơ ngẩng đầu, hắn nhìn về phía Cơ Động bên ngoài màn hào quang, trong mắt lóe ra quang mang tràn đầy khinh thường:

- Tiểu tử, tốc độ tiến bộ thực lực của ngươi xác thực vượt xa dự tính của ta, đủ để làm ta giật mình. Đáng tiếc, ngươi vẫn còn non lắm. Thống trị hai phiên đại lục cố nhiên trọng yếu, nhưng mà điều đó làm sao quan trọng bằng chuyện thành thần chứ? Một khi trở thành thần thì không phải mọi thứ trên thế giới này đều thuộc về ta sao? Nặng và nhẹ, thông thả và cấp bách, ta như thế nào lại không rõ? Ngươi nhất định rất kỳ quái, vì cái gì ta đến hiện tại mới xuất hiện, từ lúc ngươi chưa tới chiến trường, vì sao ta vẫn không ra tay với Mộc Hệ thánh trư này phải không?

- Hiện tại nói cho người biết cũng không có gì, để các người có chết cũng thành quỷ minh bạch. Muốn thôn phệ đầu Thánh trụ này xác thực cần có lực lượng của Hắc Ám tế đàn, lúc trước sở dĩ cần Thần chi khế ước là bởi vì tu vi của ta chưa đạt tới Thánh cấp, chỉ có Thần chi khế ước mới có thể tùy ý khống chế. Nhưng bây giờ thì khác, bản thân ta chính là Thánh cấp đỉnh phong, chỉ cần bắt được Thánh trụ thì nó không thể trốn khỏi vận mệnh bị cắn nuốt.

- đương nhiên, điều kiện tiên quyết là ta phải hoàn thành Hắc Ám tế đàn phụ trợ liên hệ khí tức mới có thể thôn phệ được. Vì thế mà sau khi Hồng Liên Thiên Hỏa biến mất, trong ba ngày ta thủy chung tìm kiếm khí tức của nó, ta một mực cũng không xuất hiện trên chiến trường, mà chỉ dùng phân thân tiến hành giằng co với các người. Còn bản thể của ta đây vẫn luôn ẩn thân trong Quang Minh đại quân, bằng vào tế đàn chi lực đi hấp thụ khí tức của Thánh trụ, hiện tại, hết thảy đều đã hoàn thành, không ai có thể ngăn cản ta thành thần, trừ phi người có thể lại tìm một Liệt Diễm nữ hoàng nữa. Người còn có thể sao? Ha ha, ha ha ha ha

Hắc Ám Thiên Cơ lúc này vô cùng đắc ý, kế hoạch của hắn đã thành công mỹ mãn. Kế hoạch này hắn không nói cho bất kỳ một ai, kể cả đám Tử Bào Đại Tế Ti hay là Phát Thụy cũng vậy. Bởi hắn chỉ tin tưởng vào chính bản thân hắn mà thôi. Sắc mặt Cơ Động trở nên tái nhợt, hắn không có động thủ, bởi vì hắn rất tổ tường tính cách cẩn thận của Hắc Ám Thiên Cơ, nếu như không có nắm chắc thì tuyệt đối hắn sẽ không nói với mình những điều đó.

Nhưng mà Cơ Động không có hành động không có nghĩa là những người khác như thế. Tại thời điểm Hắc Ám Thiên Cơ cười đắc ý nhất thì một tiếng vang trầm đục phát ra tại bên ngoài vầng hào quang màu đen, nhưng mà một đạo thân ảnh kim sắc bị bắn ngược trở ra. Người xuất thủ là A Kim.

Khi Hắc Ám tế đàn xuất hiện thì A Kim cũng đã lặng yên ẩn núp dưới mặt đất, thừa dịp cảm xúc Hắc Ám Thiên Cơ hưng phấn nhất đột nhiên xuất thủ. Nhưng màn hào quang màu đen kia không biết là ngưng tụ từ loại năng lượng gì, ngay cả lực lượng ma vực Xuyên Thử (đâm xuyên) của nàng cộng thêm thần khí Diệt Tuyệt Kim Hoàn toàn lực công kích cũng không có hiệu quả. Thân hình nàng bị bắn ngược ra ngoài hóa thành một đạo lưu quang, dù không chính thức bị thương, nhưng mà tuyệt không thoải mái.

Tiếng cười của Hắc Ám Thiên Cơ thu lại, hắn hừ lạnh một tiếng:

- Không cần phí công vô ích, công kích của các người không có tác dụng gì đâu. Trừ phi là có thần ở nơi này, nếu không, không ai trong các người có thể ngăn cản ta. Các người cho rằng ngũ đại Thánh trụ bên trên Thánh Tà Đảo là cái gì? Chúng đã từng là sủng vật của năm vị nguyên tố thần tại thần giới. Đây chính là nguyên tố tạo thần, thần cấp cường đại.

- Dù ở thời điểm bọn hắn là sủng vật thì tu vi cũng đạt tới Thánh cấp. Hiện tại, nương tựa theo lực lượng của Hắc Ám tế đàn, lực lượng của tứ Thánh trụ trong cơ thể ta đã cảm nhận được khí tức của một Thánh trụ. Khi Hắc Ám tế đàn có thể tản mát ra Âm Dương Ngũ Hành Thánh cấp hội tụ chi nguyên, đây chính là lực lượng của thần, chính thức thuộc về thần. Cho nhân số của các người có nhiều hơn gấp trăm lần cũng không có khả năng ngăn cản ta hoàn thành nghi thức Hắc Ám thần thánh này.

- Yên tâm, ta sẽ không để cho các người đợi lâu đâu, hiện tại cũng đã nên bắt đầu rồi.

Vừa nói, hai tay của Hắc Ám Thiên Cơ nâng lên, những thủ ấn phức tạp hiện lên trước người. Ở bên trong quang ảnh hư ảo khí tức hắc ám thập thải quang mang toàn bộ ngưng tụ bao phủ lấy thân hình của Cúc Hoa Trụ.

Làm cho người kỳ quái chính là Cúc Hoa Trụ cũng không có nửa phần giãy dụa, nó chỉ im im lặng lặng trôi nổi trước mặt Hắc Ám Thiên Cơ, trong mắt tràn đầy cừu hận cùng vẻ lạnh lùng.

Tốc độ của Hắc Ám Thiên Cơ cực nhanh, vì một ngày này, hắn đã đợi năm năm. Hết thảy đã chuẩn bị một cách chu đáo. Hắn là một người vô cùng thông minh, kỳ thật, dùng lực khống chế của hắn đối với Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục cho dù không am hiểu thống trị, cũng không thể biến nó trở thành bộ dáng như hiện giờ. Nhưng hắn lại buông tha hết thảy, mục tiêu đều chỉ có một đó chính là trở thành thần. Vì thế, hắn thậm chí không có đi vạch trần quan hệ trong đó của Hắc Ám Thiên Can Thánh Đồ cùng Liên minh phản kháng Thiên Cơ cũng không có tham dự quyết chiến của mấy trăm vạn đại quân giữa hai phe đại lục.

Nếu không thì lúc trước Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ quấy phá tại Hắc Âm Ngũ Hành Đại Lục hẳn liền phái Hắc Âm Tử Vệ tìm họ thì tại sao hẳn lại không tham dự trong đó? Nguyên nhân đều chỉ có một, đó là hẳn đã dùng toàn bộ tinh lực âm thầm lập nên một tế đàn, hơn nữa vì chuẩn bị suốt năm năm, hẳn đã ẩn nhẫn tới cực điểm. Rốt cục sắp hoàn thành mục tiêu, Hắc Âm Thiên Cơ sao còn dẫu nghề nữa.

Phù một tiếng, hai tay Hắc Âm Thiên Cơ đã chộp vào người Cúc Hoa Trư, lập tức làn da Cúc Hoa Trư xuất hiện một tầng đường vân màu đen rậm rạp. Hình thù của chúng cực kì khủng bố là cho Cúc Hoa Trư nguyên bản vô cùng đáng yêu trở nên dữ tợn, trong đôi mắt ti hí của nó tràn đầy vẻ thống khổ, sau một khắc, thân thể của nó đã bị Hắc Âm Thiên Cơ giơ lên cao rồi hóa thành một đạo lục sắc tiến theo miệng tiến vào bụng Hắc Âm Thiên Cơ.

Giờ khắc này, hết thảy phẳng phất đều động lại, cho dù là Quang Minh Ma Sư không biết chân tướng lúc này sắc mặt cũng đại biến. Đám người đều minh bạch, hành động mà Hắc Âm Thiên Cơ đang làm sẽ mang tới tai nạn có tính hủy diệt với họ. Rất nhiều Quang Minh Ma Sư đều công kích vào màn sáng màu đen do Hắc Âm Thiên Cơ tạo ra, nhưng tất cả đều là vô ích, ngay cả công kích của A Kim còn vô dụng huống chi những ma sư này.

Thân thể Hắc Âm Thiên Cơ đột nhiên run lên, ngay sau đó, quang mang trên Hắc Âm tế đàn lập tức điên cuồng luật động ma lực khổng lồ ba động tựa như giếng phun phóng thẳng lên trời. Thân hình Hắc Âm Thiên Cơ bỗng nhiên bành trướng, tiếp theo, ma lực ba động vô cùng cường hoành từ trên người hẳn bạo phát ra.

Hồng, vàng, bạch, hắc bốn loại quang mang xuất hiện trước mặt Hắc Âm Thiên Cơ, và màu cuối cùng là xanh lá khi vừa thôn phệ xong Cúc Hoa trư. Bên trong ngũ sắc quang mang là một vàng sáng màu trắng đại biểu cho hỗn độn, còn khí lưu màu đen bên ngoài đại biểu cho Hắc Âm. Năm thuộc tính Hỗn Độn Hắc Âm đều đủ lập tức thúc đẩy thân thể Hắc Âm Thiên Cơ biến hóa về chất.

- Cơ Động, làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn hẳn thành thần sao?

Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ nhanh chóng tập trung đến bên người Cơ Động, trong mắt mỗi người hiện lên vẻ lo lắng. Tình huống này họ chưa từng nghĩ tới sẽ xảy ra.

- Mọi người chuẩn bị tốt Ngũ Hành Tương Sinh Tuần Hoàn Trận Pháp, ta đi rồi sẽ trở về.

Làm cho Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ thập phần ngoài ý muốn chính là sắc mặt Cơ Động lúc này đã khôi phục bộ dạng bình thường ngày thường. Phát hiện này làm cho các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ rất là kinh ngạc, Hắc Âm Thiên Cơ sắp trở thành thần rồi, vì cái gì Cơ Động còn có thể bình tĩnh như vậy? Chẳng lẽ hẳn đã nắm chắc chiến thắng Hắc Âm Thiên Cơ hay sao?

Không đợi đồng bạn hỏi thăm, Cơ Động đã phi thân lên tới trước mặt các cường giả của Ma Sư liên hợp trường lão hội, nhưng hẳn không phải tìm kiếm sư tổ của mình - Thắng Quang miện hạ Âm Triều Dương, cũng không phải là tăng tổ của mình - Thiên Cương miện hạ Cơ Trường Tín. Mà chính là Thái Ất miện hạ Lâm Thanh - người có mối cừu hận không nhỏ với hẳn.

Khi Cơ Động xuất hiện trước mặt Lâm Thanh một đám Chí Tôn các cường giả không khỏi đều nhìn hẳn bằng ánh mắt kinh ngạc, bởi không ai hiểu hẳn muốn làm cái gì.

Cơ Động phiêu phù ở trước người Lâm Thanh, sau đó cúi người chào Lâm Nhất Lỗi bên cạnh nàng, hẳn trầm giọng nói:

- Lâm Thanh tiền bối, bất luận trước kia chúng ta có bao nhiêu thù hận, lúc này là thời điểm thắng bại tồn vong, là quan hệ tới tương lai của ức vạn dân chúng phiền đại lục ta. Vì thế, ta thỉnh cầu ngài hãy trợ giúp.

Lâm Thanh nhìn Cơ Động, không khỏi có chút ngẩn người hỏi:

- Ta trợ giúp người? Ta có thể giúp người làm cái gì?

Kỳ thật, từ lúc Cơ Động xuất hiện, tâm tình vợ chồng Lâm Thanh đã rất phức tạp. Mắt nhìn Cơ Động đã cường đại đến trình độ như vậy, trong lòng họ càng thêm sợ hãi. Lúc này đương nhiên không có gì, nhưng mà đợi đến lúc sau khi chấm dứt Thánh Chiến thì Quang Minh Thiên Can Thánh vương cường đại như thế có ra tay với họ không? Lúc trước Cơ Động chỉ dùng tu vi Bát quan đã đánh bại vợ chồng họ, mà hiện tại

hắn đã đột phá đến Thánh cấp, hai người không còn là đối thủ của hắn nữa. Nhưng lúc này, họ thật không ngờ tới, Cơ Động trong một vạn phần nguy cấp trước mắt đến cầu xin họ giúp đỡ. Từ bất luận góc độ nào mà cân nhắc thì cả hai người đều không cho rằng mình có thể trợ giúp họ bằng mấy vị Thánh cấp cường giả, càng không cho là mình có thể đạt được đối đãi này của hắn.

Lâm Thanh lên tiếng trước:

- Người muốn chúng ta giúp như thế nào?

Cơ Động nói:

- Tiền bối, ta còn nhớ rõ, lúc trước ngài cùng ta chiến đấu đã từng sử dụng Thực Vật Hệ ma thú đặc thù Tuyệt Luyện Anh Túc, bằng vào nó đem lực lượng của mình tạm thời tăng lên tới Thánh cấp. Hiện tại, chúng ta đối mặt Hắc Ám Thiên Cơ sắp thành thần, không ai có thể ngăn cản hắn, chỉ sợ sẽ là thần có tới cũng không vượt qua được hắn. Bởi vậy, ta hi vọng ngài có thể sử dụng Tuyệt Luyện Anh Túc lên người ta, có lẽ ta còn có một chút lực lượng để liều mạng.

Lâm Thanh lúc này mới chợt hiểu ra, trong lòng cũng không khỏi bắt đầu kính nể, nàng đương nhiên rất tỏ tường tác dụng phụ tác dụng phụ của Tuyệt Luyện Anh Túc. Vì đối phó Hắc Ám Thiên Cơ, hắn lại đến thỉnh cầu chính mình sử dụng Tuyệt Luyện Anh Túc lên người hắn. Điều này khiến nàng không khỏi vì suy đoán trước đó mà hổ thẹn, Cơ Động đại công vô tư như thế làm sao có thể vì chuyện lúc trước mà trả thù hai người. Nguồn tại [c]om

- Được! Ta giúp người.

Không có những lời nói sáo rỗng, trong mắt Lâm Thanh toát ra vẻ kiên quyết, cùng chung mối thù, không có gì quan trọng hơn so với chuyện giải quyết Hắc Ám Thiên Cơ. Tại thời khắc này, khúc mắc trong nội tâm nàng đối với Cơ Động đã không còn sót lại chút gì.

Một tầng quang thái màu trắng nhàn nhạt kì dị xuất hiện bên người Lâm Thanh, nhìn thấy bạch quang này, ánh mắt Cơ Động lập tức trở nên ngưng đọng. Nương tựa theo Linh Hồn Lực cường đại của Lâm Thanh, tuy rằng nó không phải là Hồn Động Lực nhưng nó lại mang theo một loại lực lượng kì dị khác, đúng là khí tức của Tuyệt Luyện Anh Túc.

Trong chớp mắt khi bạch quang nhấp nháy, trên tay Lâm Thanh đã nhiều hơn một cành cây, toàn thân màu xanh lục dài chừng bốn thước, bên trên có chín đóa hoa trắng. Đây không phải là hoa của Ất Mộc Đồ Đằng mà bên ngoài vẻ tuyệt đẹp ẩn chứa bên trong cực độc - kỳ hoa Tuyệt Luyện Anh Túc.

Quang mang bên trên Tuyệt Luyện Anh Túc có thể như thuốc phiện làm cho bất cứ sinh vật nào nghiện, sau đó trở thành ma thú cường đại do Lâm Thanh khống chế.

- Cơ Động, người thật sự nghĩ kỹ rồi chứ?

Sắc mặt Lâm Thanh trở nên ngưng trọng, nàng nhìn Cơ Động Cơ Động trầm giọng hỏi:

- Nếu thừa nhận Tuyệt Luyện Anh Túc phụ trợ thì rất có thể người sẽ bị nghiện, hơn nữa tuy rằng nó có thể kích phát tiềm lực bản thân mình trên phạm vi lớn nhưng cũng là dùng tiêu hao sinh mệnh lực của người làm cái giá phải trả

951. Chương 683: Thần Chiến - Cuộc Chiến Của Thần

- Tác dụng phụ trên người ta thì không sao bởi ta có kháng tính, nhưng còn với người thì sinh mệnh lực sẽ tiêu hao rất nhiều.

Lâm Thanh nhìn Cơ Động lo lắng nói.

Quang mang trong mắt Cơ Động kiên định dị thường:

- Thời gian không nhiều lắm, bắt đầu đi.

Ngay cả người có tâm tính trầm ổn như Âm Triều Dương khi nghe Cơ Động nói ra những lời này khóe miệng cũng hơi động một chút, đồng thời hần nâng tay lên vững vàng giữ lấy bả vai của muội muội Âm Chiêu Dung, vợ chồng Cơ Trường Tín, Thượng Quan Ngâm Không thì nắm chặt bàn tay. Trong lòng họ đau như dao cắt, nhưng không có biện pháp. Hiệu quả của Tuyệt Luyện Anh Túc mấy người họ hiểu rõ nhất, một khi dùng tánh mạng tiêu hao làm đại giá để gia tăng thực lực thì đương nhiên có thể tăng cường tu vi bản thân trên phạm vi lớn, nhưng mà hậu quả chính là thọ nguyên giảm nhanh chóng. Nếu dùng trên người Lâm Thanh, nàng còn có thể bằng vào một năm thời gian để khôi phục, nhưng nếu người khác thì tuổi thọ sẽ giảm hẳn năm năm. Nhưng giờ khắc này không ai đi ngăn cản Cơ Động, đám người không thể vì ích kỷ của thân nhân mà không chú ý tới đại nghĩa.

Âm Chiêu Dung đau lòng, lúc này nước mắt tràn mi. Đột nhiên nàng quay người lại tựa vào vai của huynh trưởng ghen ngào khóc:

- Ca, muội làm sao mà đối mặt với Chúc Dung đây?

Chúc Dung, Chúc Diễm huynh đệ với tư cách là người lãnh đạo trọng yếu của tiếp tế hậu cần cho Quang Minh đại quân nên không có ở tiền tuyến cứ điểm Quang Minh.

Thanh âm của Âm Triều Dương có chút run rẩy:

- Chúng ta không thể ngăn cản đứa nhỏ này, nhưng chúng ta cũng sẽ không ngồi yên, nếu như là chết thì hôm nay chúng ta sẽ cùng chết với nhau.

Vàng sáng bạch quang từ phía trên Tuyệt Luyện Anh Túc phát tán ra, óa màu trắng xinh đẹp nho nhỏ lặng yên phiêu đảng rơi vào người Cơ Động. Làn da của hần dung nhập chất lỏng tạo thành từ hương thơm nồng đậm từ Tuyệt Luyện Anh Túc. Đây là trình độ tăng phúc lớn nhất mà Tuyệt Luyện Anh Túc mang lại, Lâm Thanh Lâm Thanh biết rõ Cơ Động muốn là cái gì. Nếu hần đã quyết định thì nàng phải cấp cho Cơ Động một sự ủng hộ lớn nhất.

Thân thể Cơ Động đột nhiên run rẩy một chút giống như là ăn phải thuốc kích thích, kim sắc quang mang trên người hần tăng cường gấp đôi. Nguyên bản Âm Dương Miện trên đỉnh đầu đã rất chói mắt hiện giờ tiếp tục biến hóa. Từng tầng quang vân không ngừng ba động, trong nháy mắt, những màu sắc khác trên Âm Dương Miện biến mất, chỉ còn một màu vàng kim. Trước đó màu bạc chỉ chiếm cứ một bộ phận rất nhỏ ở trung tâm biểu thị tu vi Thánh cấp, sở dĩ chiếm rất ít là vì màu đỏ bá đạo do dung hợp Hỏa Thần kiếm. Nhưng lúc này, màu bạc lại khôi phục còn lộ ra quang mang màu vàng, đại biểu chỉ có một việc chính là tu vi của Cơ Động lại gia tăng thêm một phạm vi lớn.

Tựa như hai tầng màu bạc trên Âm Dương Miện đại biểu Thánh cấp, ba tầng màu vàng trên Âm Dương đại biểu Thần cấp. Điểm này trước đó những ma sư của hai phe đại không biết. Còn hiện tại, trên đỉnh đầu Hắc Ám Thiên Cơ đã xuất hiện ba tầng kim quang lập lòe, giống như ánh sáng độc nhất vô nhị từ Âm Dương Miện trên đỉnh đầu của Cơ Động. Khác biệt duy nhất chính là toàn thân kim quan Âm Dương Miện của Hắc Ám Thiên Cơ tản ra hắc sắc quang mang, còn đỉnh đầu Cơ Động thì là ngân sắc xen kim sắc. Không hề nghi ngờ dưới sự kích thích của Tuyệt Luyện Anh Túc, Cơ Động mặc dù không có đột phá đến Thần cấp, nhưng tu vi của hần cũng đã tiếp cận thần cấp rồi.

Trong lúc Cơ Động thừa nhận quá trình tăng phúc từ Tuyệt Luyện Anh Túc thì đồng thời màn hào quang màu đen đã lặng yên biến mất, Hắc Ám Thiên Cơ giống như là một đạo hắc sắc thiểm điện phóng lên trời lao thẳng về phía Cơ Động. Hần nhờ khí cơ cảm ứng đã tìm ra kẻ có thể sinh ra một tia uy hiếp với chính mình.

- Tất cả mọi người tản ra, nơi này hiện giờ không còn là chiến trường để các người tham gia.

Thanh âm Cơ Động bỗng nhiên truyền ra lan khắp chiến trường truyền vào tai tất cả mọi người. Tiếp theo, thân hình hần nhoáng lên đụng mạnh vào Hắc Ám Thiên Cơ.

Không có một tiếng nổ nào vang lên, chỉ có khí lưu cuồng bạo tản ra không trung, ngay cả cường giả Cửu Quan cách đó không xa cũng bị thổi bay về phía sau. Thân thể của bọn hần như là mảnh vải lập tức tung bay, giống như Cơ Động nói, đây căn bản không phải là chiến trường mà họ có thể tham gia.

Thân thể Cơ Động bị Hắc Âm Thiên Cơ đánh bay giống như đạn pháo vút vào bầu trời bao la.

Lúc này trong mắt Hắc Âm Thiên Cơ tràn đầy sát cơ lạnh lạnh, sau lưng ẩn ẩn có một vùng hắc sắc quang vân lóng lánh, khí tức trên người trở nên bất đồng. Nó khiến Cơ Động nhớ lại khí tức của trận chiến giữa Sát Thần Tu Phổ Nhược Tư cùng Liệt Diễm. Cho dù Hắc Âm Thiên Cơ chưa mạnh bằng hai người, nhưng không hề nghi ngờ chính là khí tức hắc tàn mất ra lúc này chỉ thần cấp mới có.

Nhưng mà Cơ Động bị Hắc Âm Thiên Cơ đánh bay cũng không bị thương, giờ khắc này ma lực trong cơ thể hắc cũng đạt tới một trình độ khinh khủng mà trước nay chưa từng có. Huống chi hắc chính là Hỏa Thần kiếm, Hỏa Thần kiếm chính là hắc, thân là tuyệt thể thần binh, Hỏa Thần kiếm có thể áp đảo bất kì thần khí nào tại thế giới loài người. Thậm chí đã vượt qua cấp độ thần khí mà chủ thần sử dụng ở Thần giới.

Thân ảnh của hai người trong chớp mắt đã lướt qua vạn thước trên không trung, may mắn dưới sự chỉ huy của Cơ Động Hỏa Nha đại quân lúc trước đã chuyển đi tứ tán, nếu không chỉ một lần bay vọt lên sẽ khiến cho không biết có bao nhiêu Hỏa Nha phải gặp tai ương.

Trong mắt Hắc Âm Thiên Cơ lúc này tràn đầy hào quang hưng phấn mãnh liệt, ánh mắt hắc nhìn Cơ Động giống như sói đói ngửi thấy thịt cừu trắng trẻo thơm ngon.

- Thần cấp, ta rốt cục đạt tới Thần cấp rồi. Ta đã là thần. Ha ha, ha ha ha ha!!!!

Hắc không nóng lòng công kích Cơ Động, mà là ngửa mặt lên trời cười dài.

Cơ Động lạnh lùng nhìn hắc:

- Thần? Người cũng xứng xưng là thần sao? Thực lực của người vẫn chỉ nằm trong một mức độ nhất định, nhưng người không phải thần, mà là ác ma.

Hắc Âm Thiên Cơ nói với giọng khinh thường:

- Thần cũng tốt, ác ma cũng thế, những xưng hô này với ta mà nói đều không có gì ý nghĩa. Từ hiện tại, ta chính là chúa tể của thế giới này, tiểu tử ngươi đừng mơ có thể ngăn cản ta. Hiện tại lực lượng của người chẳng qua là uống rượu độc giải khát, tạm thời tăng lên mà thôi. Huống chi, cho dù là người dùng loại phương pháp này tăng phúc, vẫn không thể đạt tới cấp độ thần cấp, người dựa vào cái gì chống lại ta?

- Ta vừa mới cảm nhận được sự huyền bí của thần. Nói cho người biết cũng không sao, Áo Nghĩa của thần chính là tốc độ cùng lực lượng. Đơn giản trực tiếp nhất là tốc độ cùng lực lượng của ta trên người thì ta mạnh hơn người. Đó chính là quy tắc của thần.

Vừa nói dứt lời, chi trong nháy mắt sau đó Hắc Âm Thiên Cơ cũng đã xuất hiện trước mặt Cơ Động, một quyền đánh vào bụng Cơ Động làm cho hắc bay thẳng ra ngoài. Đúng vậy, tốc độ của Hắc Âm Thiên Cơ nhanh hơn Cơ Động nhiều. Lúc này, toàn bộ bầu trời đều bởi vì Hắc Âm Thiên Cơ xuất hiện mà biến thành một mảnh hắc ám. Chỉ có ở xung quanh Cơ Động thì mới có quang mang của Quang Minh thuộc tính chiếu sáng.

Trên mặt Cơ Động dâng lên một tầng huyết sắc nhưng rất nhanh đã lui xuống, năng lực kích phát tiềm năng thân thể của Tuyệt Luyện Anh Túc quá cường hãn, cho dù là Thánh cấp cường giả sau khi thừa nhận cũng không ngoại lên, nguyên bản Cơ Động chỉ có năng lực khôi phục cường đại thì bây giờ hắc giống như tiểu cường (con gián) đánh mãi không chết, chính diện trúng Hắc Âm Thiên Cơ một quyền cũng chỉ khiến cho sắc mặt hắc xuất hiện một chút biến hóa mà thôi.

Trường kiếm màu đỏ như máu xuất hiện trong tay Cơ Động, sau một khắc, thân thể của hắc đã động. Hắc tuyệt sẽ không bị động chờ ăn đòn. Thời gian tác dụng của Tuyệt Luyện Anh Túc trên người Cơ Động khác với trên người của Lâm Thanh, Cơ Động thân là Thánh cấp cao giai sinh mệnh lực của bản thân khổng lồ vô cùng, Tuyệt Luyện Anh Túc chính là dùng tiêu hao sinh mệnh lực làm đại giá để đề thăng thực lực, hắc có thể kiên trì một thời gian dài hơn Lâm Thanh. Nhưng cho dù là như vậy cũng vẫn có thời gian hạn chế, Cơ Động nhất định phải nắm chắc trong thời gian ngắn nhất đánh bại Hắc Âm Thiên Cơ.

- Người vẫn không hiểu sao? Text được lấy tại [c]om

Hắc Âm Thiên Cơ cười lạnh nói. Vừa nói, thân hình hắc đã lóe lên sau đó xuất hiện bên cạnh Cơ Động, lại một quyền đánh tới. Hắc không vội bởi vì nhận ra thực lực và phòng hộ biến thái của Cơ Động đều chỉ tạm

thời tăng lên mà thôi. Hắc Ám Thiên Cơ đã thành thần, hắc tuyệt sẽ không mạo hiểm, Quang Minh đại quân phía dưới với hắc mà nói muốn giải quyết rất đơn giản, một cái Chung Cực Tắt Sát Kỹ, cũng đủ để hoàn thành. Chung Cực Tắt Sát Kỹ là biểu tượng của thần, hắc hiện tại đã là thần, thì triển ra tự nhiên không có vấn đề gì.

Không ngờ được chuyện nằm ngoài dự tính của Hắc Ám Thiên Cơ đã xảy ra, ngay tại thời điểm mà một quyền này của hắc đánh ra thì thân hình Cơ Động đột nhiên không hề báo hiệu lướt ngang nửa thước vừa vặn tránh né nắm đấm tràn ngập lực lượng thần cấp.

Hắc Ám Thiên Cơ không khỏi hơi sững sờ, dưới sự tính toán cùng thần thức bao phủ của mình, vô luận như thế nào Cơ Động cũng không thể tránh được một quyền này mới đúng chứ? Trừ phi... Trừ phi là hắc trước khi mình xông tới đã làm xong động tác, mình chưa ra quyền thì đã đoán được vị trí của mình.

Trên thực tế cũng đúng là như vậy, tốc độ và lực lượng của Cơ Động không bằng Hắc Ám Thiên Cơ, nhưng mà kinh nghiệm thực chiến của hắc - nhất là cận thân bác đấu không phải Hắc Ám Thiên Cơ có khả năng bằng được. Hành động vừa rồi đã trải qua tính toán cẩn thận của hắc mới làm được.

Chiến tranh giữa thần cấp, chỉ cần hơi sững sờ cũng là nguy hiểm trí mạng. Động tác của Hắc Ám Thiên Cơ vừa chậm lại thì Hỏa Thần của Cơ Động đã lặng yên từ dưới đâm lên, vừa vặn điểm vào cánh tay của Hắc Ám Thiên Cơ.

Mục tiêu của Cơ Động vốn là lồng ngực của Hắc Ám Thiên Cơ, nhưng tốc độ của Thần cấp quả thật không thể xem thường. Tuy rằng sững sờ một chút, nhưng Hắc Ám Thiên Cơ vẫn kịp phản ứng, một kiếm này của Cơ Động không thể đâm trúng chỗ yếu hại của hắc. Bất quá, ở thời điểm này sức mạnh cường đại của Hỏa Thần kiếm đã thể hiện ra rõ ràng.

Mũi kiếm tựa như hồng bảo thạch đâm trúng cánh tay của Hắc Ám Thiên Cơ, trong nháy mắt một vòng kim mang như thiểm điện sáng lên, cánh tay Hắc Ám Thiên Cơ như bị điện giật. Một lỗ hồng dài xuất hiện kèm theo kim sắc lập lòe khiến cho Hắc Ám Thiên Cơ không khỏi kêu đau một tiếng. Bàn tay còn lại vội vàng dập tắt hỏa diễm, lúc này miệng vết thương cũng đã khép lại, nhưng Cơ Động đã dễ dàng làm bị thương Hắc Ám Thiên Cơ.

Sau lưng Hắc Ám Thiên Cơ ướt đầm mồ hôi lạnh, bây giờ hắc mới biết, nguyên lai Thần cấp cũng không phải là vô địch. Ít nhất vũ khí trong tay Cơ Động có thể làm bị thương thần.

- Người muốn chết!!!

Thanh âm tức giận của Hắc Ám Thiên Cơ vang lên, thiên tâm vạn khổ, rốt cục đột phá đến Thần cấp, nhưng ngay tại một khắc này bị thương khiến cho Hắc Ám Thiên Cơ đang đắc ý nổi giận. Thân ảnh của hắc nhoáng lên mấy cái đã xuất hiện đằng sau Cơ Động, cùng lúc đó là sự phản kích điên cuồng của hắc.

Nhìn từ mặt đất cách vạn mét, nhưng vẫn có thể thấy rất nhiều thứ. Bởi vì chiến đấu giữa Cơ Động cùng Hắc Ám Thiên Cơ quá rõ ràng.

Bên trên bầu trời chỉ có một đoàn màu vàng đen không ngừng lóe sáng, chiến tranh giữa hai phe Quang Minh cùng Hắc Ám ở thời điểm này đã ngừng lại, mấy trăm vạn ánh mắt đều tập trung vào bầu trời.

Các Thống soái của Quang Minh đại quân đã hoàn toàn không còn tâm trạng chỉ huy trận chiến tranh này. Những lời của Hắc Ám Thiên Cơ vừa rồi nói với Cơ Động, họ đều nghe rõ. Nếu như Hắc Ám Thiên Cơ giết chết Cơ Động thì không ai còn có thể ngăn cản được hắc, muốn hủy diệt Quang Minh đại quân thì chỉ cần một Chung Cực Tắt Sát Kỹ phạm vi lớn là đủ. Tiếp tục công kích Hắc Ám đại quân còn có ý nghĩa gì chứ? Trái lại cũng thế, nếu như Cơ Động có thể đánh bại Hắc Ám Thiên Cơ, như vậy, trận chiến tranh này còn có cái gì lo lắng? Trong lúc nhất thời, chiến trường Thánh Tà Đảo trở nên vô cùng bình tĩnh, lực chú ý của tất cả mọi người đều rơi vào trận chiến trên bầu trời.

Quang mang lúc sáng lúc tối không ngừng tung hoành ở trên không, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Cơ Động cùng Hắc Ám Thiên Cơ đã giao thủ mấy ngàn lần, trong đó Cơ Động có thể đánh trúng Hắc Ám Thiên Cơ không tới 10%, mà chủ yếu là hắc bị Hắc Ám Thiên Cơ công kích. Lúc này, thất khiếu Cơ Động đều chảy máu, lực lượng Thần cấp thật sự quá kinh khủng, Hắc Ám Thiên Cơ bằng vào ưu thế tuyệt đối của tốc độ cùng lực lượng làm cho Cơ Động ngăn cản chặt vật. Mà Hắc Ám Thiên Cơ cũng có năng lực khôi phục của

Thần cấp, cho dù Cơ Động dùng Hỏa Thần kiếm đâm trúng thân thể hắn thì chỉ cần sau một khắc miệng vết thương thì sẽ lập tức biến mất. Mà Diệt Thần Kích trên Hỏa Thần kiếm không thể tiến vào cơ thể Hắc Ám Thiên Cơ tạo nên thương tổn thực chất.

Thân ảnh hai bên tách ra, song phương rút cục tạm thời ngừng lại, Cơ Động thở hào hển từng ngụm. Hắn có thể tỏ tường cảm nhận được tánh mạng lực của mình đang trôi đi nhanh chóng, nhưng hắn nhất định phải duy trì hiệu quả của Tuyệt Luyện Anh Túc, nếu không, Hắc Ám Thiên Cơ ở trạng thái Thần cấp chỉ cần đùa nghịch một kích, có thể dễ dàng đánh chết hắn.

952. Chương 684: Quang Minh (mặt Trời)

- Tiểu tử. Đừng cố gắng chống cự nữa, ngươi không có bất kì cơ hội nào đâu.

Hắc Ám Thiên nhìn Cơ Động, lạnh lùng nói.

Kỳ thật, trong lòng hắn cũng đang cảm thấy rất giật mình không thể nào hiểu nổi, mình đã tấn giai thần cấp mà đối thủ vẫn có thể ngoan cường chống lại. Nguyên bản hắn cho là sau khi thành thần, ở thế giới này mình chính là vô đối, không ai có thể địch lại. Hắn có thể khống chế toàn bộ thế giới, hủy diệt hết thấy mọi thanh âm phản đối. Nhưng mà trong lúc chiến đấu cùng Cơ Động, tuy rằng hắn không thật sự bị thương nhưng nhiều lần đánh trúng Cơ Động vẫn không thể làm thằng này bị thương, điều này làm cho Hắc Ám Thiên Cơ không khỏi cảm thấy hoài nghi về thực lực Thần cấp của chính mình. Nhất là hắn vô cùng kiêng kị Hỏa Thần kiếm trong tay Cơ Động, lực lượng của nó có thể đe dọa mình, Hắc Ám Thiên Cơ cũng sợ Động liên chết đánh mình một kích trí mạng khiến mình bị thương không thể vãn hồi. Bởi vậy, trong lúc chiến đấu, hắn thủy chung vẫn lưu lại hai thành lực thực lực đề phòng trường hợp Cơ Động đột nhiên bộc phát khiến ngọc đá cùng tan. mới nhất ở truyện/y/y

Hắc Ám Thiên Cơ làm như vậy cũng không phải bởi vì hắn sợ chết, mà là hắn hoàn toàn không cần phải liều mạng với Cơ Động, nếu như dưới tình huống bình thường Cơ Động là Hắc Ám Thiên Cơ cũng sẽ lựa chọn như thế. Dù sao, hắn đã thôn phệ được Cúc Hoa Trư, sự thật thực lực của hắn trên Cơ Động đâu chỉ một bậc. Hơn nữa, hiện giờ Cơ Động chỉ mượn lực lượng của Tuyệt Luyện Anh Túc như uống rượu độc giải khát tạm thời chống lại hắn. Căn bản Hắc Ám Thiên Cơ không cần phải gấp gáp, trừ Cơ Động ra thì còn ai có thể ngăn cản hắn. Suy xét tất cả các khả năng, hắn làm sao có thể mạo hiểm.

Cơ Động lạnh lùng nhìn Hắc Ám Thiên Cơ, Hỏa Thần kiếm được nắm thật chặt trong tay. Cơ Động biết rõ muốn chính thức đánh trọng thương Hắc Ám Thiên Cơ thì nhất định phải làm cho Diệt Thần Kích bộc phát trong thân thể hắn. Nhưng mà tốc độ của Hắc Ám Thiên Cơ thật sự quá nhanh. Nhanh đến mức Linh Hồn Lực của Cơ Động đều không thể hoàn toàn nắm bắt. Công kích của Cơ Động đánh trúng Hắc Ám Thiên Cơ hoàn toàn là ý thức cùng tính toán cẩn thận.

Hỏa Thần kiếm chậm rãi nâng lên, ánh mắt Cơ Động trở nên vô cùng sắc bén, hắn đột nhiên bước một bước dài trong hư không, Hỏa Thần kiếm lẳng không chém ra một kiếm. Nhưng một kiếm này không phải chém về phía Hắc Ám Thiên Cơ mà lại là không khí.

Linh Hồn Lực của Hắc Ám Thiên Cơ vừa mới tăng lên tới cảnh giới của thần cấp, từ đầu tới giờ vẫn tập trung vào Cơ Động, những biến hóa của Cơ Động đương nhiên hắn cảm nhận được rõ nhất. Thân hình Cơ Động Hắc Ám Thiên Cơ lóe lên, sau đó xuất hiện cách chỗ vừa đứng ngoài ngàn thước. Nhưng mà ngay tại thời điểm thân hình hắn tránh đi thì sắc mặt Hắc Ám Thiên Cơ lại có chút thay đổi.

Một kiếm này của Cơ Động chém ra nhìn thì như trảm vào hư không, nhưng Hắc Ám Thiên Cơ lại nhìn rõ những nơi Hỏa Thần kiếm đi qua, hư không bị nghiền nát, một đạo khe hở đen kịt lặng yên vỡ ra, không gian dĩ nhiên bị Hỏa Thần kiếm xé rách. Thần kỳ nhất chính là không gian không khép lại mà sinh ra một cỗ hấp lực cực lớn, Hắc Ám Thiên Cơ cũng bị hấp lực này làm cho thân thể bị trì trệ. Nguyên bản Hắc Ám Thiên Cơ di chuyển tới một khoảng cách xa hơn, nhưng hiện tại đã bị cường thế hút lại.

Đối với lực lượng Thần cấp, Hắc Ám Thiên Cơ - người đạt tới trình độ Thánh cấp đỉnh phong năm năm, nếu so với Cơ Động đã từng ở bên cạnh Liệt Diễm đương nhiên cũng hiểu rõ phân giải, nghiền nát, dung hợp hư không chính là năng lực của Thần cấp. Đây cũng là con đường duy nhất mà sau khi con người thành thần có thể bước vào Thần giới. Cơ Động có thể làm được điểm này thì đã chứng minh hắn tuyệt không chỉ đơn giản đem tu vi tăng lên tới gần như cấp độ Thần cấp.

Sau khi xác định kết luận này, trong lòng Hắc Ám Thiên Cơ tràn đầy khiếp sợ, điều này sao có thể? Tiểu tử này chẳng qua là bằng vào phương pháp xử lý đặc thù kích thích thân thể tạm thời đem lực lượng tăng lên, căn bản không có khả năng chính thức đột phá đến Thần cấp, nếu dễ dàng đột phá Thần cấp như vậy thì không thể nào gọi là thần. Nhưng mà một kiếm này của hắn rõ ràng là cấp độ của Thần cấp, nhìn như đơn giản nhưng trên thực tế không kém Chung Cực Tắt Sát Kỹ bao nhiêu.

Chuyện làm Hắc Ám Thiên Cơ kinh hãi còn ở phía sau, nguyên bản Hỏa Thần Kiếm bình thường có màu hồng của bảo thạch, nhưng sau khi xé rách hư không liền đột nhiên chuyển biến. Chung quanh thân thể Cơ Động tản mát ra kim quang mãnh liệt, sau đó hội tụ lên phía trên của Hỏa Thần kiếm, nguyên bản thân kiếm có màu đỏ lập tức bị phủ một màu vàng. Từ trên người Cơ Động bỗng phát ra một cỗ khí tức khiến cho Hắc Ám Thiên Cơ cũng phải sợ hãi. Cỗ Quang Minh chi lực này vừa xuất hiện, hấp lực của hư không bị xé rách liền chuyển về phía Hắc Ám Thiên Cơ. Lực lượng cực lớn khiến cho thực lực Thần cấp của Hắc Ám Thiên Cơ cũng không thể chống đỡ, thân hình hắn dần dần bị kéo ngược về phía hư không bị xé rách.

Kinh nghiệm thực chiến của Hắc Ám Thiên Cơ quả thực không thể nào bằng với Cơ Động, năm năm trước khi còn chưa từng thôn phệ Thánh Thú hay cho tới bây giờ Hắc Ám Thiên Cơ cũng chưa bao giờ tự mình chiến đấu, vì thế mà đột nhiên gặp phải tình huống này, trong lòng hắn khó tránh khỏi bối rối, một quyền lập tức đánh vào hư không. Dưới một quyền toàn lực của Hắc Ám Thiên Cơ, hư không phía trước người hắn cũng bị xé rách lộ ra một động khẩu đen ngòm triệt tiêu hấp lực của Cơ Động. Hai cỗ hấp lực đồng thời bộc phát, thân thể Hắc Ám Thiên Cơ cùng Cơ Động bị thổi bay đi, mà hai khe hắc động cũng biến mất.

Chỉ có điều, lúc này đây không phải chỉ Cơ Động một người khổ sở, mà ngay cả Hắc Ám Thiên Cơ cũng tuyệt không dễ chịu. Lực lượng khủng bố từ không gian bị xé rách khiến cho thân thể của hắn như bị trúng một đòn Chung Cực Tắt Sát Kỹ chính diện. Một cỗ khói đen từ miệng Hắc Ám Thiên Cơ phun ra, đó chính là bốn nguyên chi lực sau khi hắn thành thần mới có, so với máu tươi mà Hắc Ám Thiên Cơ phun ra thì bốn nguyên chi lực đương nhiên là trọng yếu hơn rất nhiều.

Khoảng cách giữa hai người lập tức bị kéo ra cả vạn thước, nhưng mà cảm giác nguy cơ trong lòng Hắc Ám Thiên Cơ lại trở nên càng thêm mãnh liệt, dưới sự cảm ứng của hắn, va chạm lần này Cơ Động bị thương nhẹ hơn hắn nhiều.

Cơ Động xác thực bị thương nhẹ hơn Hắc Ám Thiên Cơ, điều này không thể không nói đến tác dụng của Tuyệt Luyện Anh Túc. Nó có thể tác dụng lên người bất kì sinh vật nào không phải thần cấp, hiệu quả của nó luôn quan trực tiếp bởi tu vi bản thân của người sử dụng. Tuy rằng hậu quả sau khi sử dụng cực kì nguy hiểm, nhưng mà trong quá trình sử dụng, tác dụng của Tuyệt Luyện Anh Túc vô cùng bá đạo. Nó có hiệu quả khôi phục vô cùng mạnh mẽ. Huống chi, mặc dù chính thể thực lực của Cơ Động không bằng Hắc Ám Thiên Cơ, nhưng sau khi nhờ Tuyệt Luyện Anh Túc thực lực của hắn đã tăng lên tới Thần cấp, đồng thời linh hồn lực của hắn vốn là Thánh cấp đỉnh phong cũng trực tiếp tăng lên thần thức. Chẳng qua là vừa mới bước vào cảnh giới này, vì thế mà có chút chênh lệch với Hắc Ám Thiên Cơ. Chỉ cần một trận chiến này chấm dứt mà Cơ Động không chết, linh hồn và tu vi của hắn chắc chắn cũng tiến vào Thần cấp, điểm này Cơ Động cũng không nghĩ ra.

Còn có một điều chính là cường độ thân thể Cơ Động càng thêm mạnh hơn, sau khi hắn cùng Hỏa Thần kiếm dung hợp đã đạt tới Thánh cấp đỉnh phong. Chỉ xét riêng về cường độ thân thể ở trạng thái đỉnh phong thì Cơ Động thậm chí không thua gì Hắc Ám Thiên Cơ trước khi chưa thôn phệ Cúc Hoa Trư. Trong quá trình Hỏa Thần kiếm tiến hóa đã đạt tới thần thức có trình độ cao nhất là nhị cấp thần cách. Sát Thần Tu Phổ Nhược Tư tuy rằng không đạt tới cảnh giới chủ thần, nhưng thân là tiểu đệ của Tu La thần - một trong ngũ đại Chí Tôn Thần giới, thực lực của hắn mạnh như thế nào chứ? Lúc trước nếu không phải Liệt Diễm chiến đấu tại hạch tâm của tâm thể giới cộng thêm Tu Phổ Nhược Tư khinh địch chủ quan, kết quả tuyệt sẽ không thất bại như vậy.

Dưới tình huống này, Hỏa Thần Kiếm nhờ ma lực của Cơ Động đồng thời thôn phệ rất nhiều Hỗn Độn Lực

bên trong Thiên Chi Ngọc mới có được lực lượng cường hoành như thế. Sau khi tiến hành dung hợp với thân thể Cơ Động, lại có chín hạt sen bốn mạng Hồng Liên mà Liệt Diễm lưu lại phụ trợ, nếu không phải giới hạn Thần cấp quá mức cường đại thì cường độ thân thể Cơ Động đã trực tiếp tiến tới Thần cấp.

Phải biết, Hắc Ám Thiên Cơ tuy rằng thành thần, nhưng chẳng qua chỉ là thần bét nhất trong các vị thần mà thôi. Có thể nào so sánh với Tu Phổ Nhược Tư được? Mà lúc này dưới sự trợ giúp của Tuyệt Luyện Anh Túc, cường độ thân thể Cơ Động trước hết đã đột phá đến cấp độ Thần cấp, còn mạnh hơn cả Hắc Ám Thiên Cơ. Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì trước đó hắn chịu nhiều công kích của Hắc Ám Thiên Cơ như vậy mà vẫn không bị thương nặng.

Một kích vừa rồi do Cơ Động đã suy tính rất kỹ càng, bản thân chiếm cứ thế chủ động, lại cộng thêm cường độ thân thể cùng năng lực khôi phục vượt qua Hắc Ám Thiên Cơ, cho nên sau khi va chạm chỉ bị thương nhẹ.

Sau khi ổn định trên không trung, thân hình Cơ Động lóe lên rất nhanh tiếp cận tiếp cận Hắc Ám Thiên Cơ, cùng lúc đó, Hỏa Thần kiếm trong tay hóa thành màu vàng màu vàng chém tiếp một kiếm.

Vốn là dùng tốc độ của Hắc Ám Thiên Cơ, cho dù không đỡ nổi công kích của Cơ Động cũng hoàn toàn có thể chạy đi, nhưng Cơ Động trực tiếp triển khai tiến hành tỏa định không gian với hắn, phương pháp bá đạo này nói rõ muốn lưỡng bại câu thương cùng hắn, thậm chí là đồng quy vu tận. Hấp lực cường đại của hư không nếu bị xé rách, dù Hắc Ám Thiên Cơ là Thần cấp cũng không cách nào chống cự, chỉ có thể bằng vào dùng cứng chọi cứng với Cơ Động.

Vì cái gì? Đây là vì cái gì? Trong sự tức giận và khó hiểu, Hắc Ám Thiên Cơ oanh ra một quyền, lần này hắn vẫn bảo lưu một chút thực lực. Nhưng thời điểm hai người bị khí lưu cuồng bạo thổi bay thì Hắc Ám Thiên Cơ vẫn bị thương nặng hơn Cơ Động một chút, nếu như không tính đến Tuyệt Luyện Anh Túc sẽ cản trở thì Cơ Động có thể nói là tạm thời chiếm cứ thượng phong.

Sau hai lần công kích, Cơ Động không có tiếp tục công kích lần thứ ba, hắn chậm rãi gỡ Hỏa Thần kiếm Hỏa Thần kiếm trong tay lên. Kim sắc quang mang bên trên Hỏa Thần kiếm phóng thích ra không bởi vì hai lần công kích trước đó mà yếu bớt, ngược lại khi Cơ Động gỡ cao khỏi đỉnh đầu thì ánh sáng càng thêm mãnh liệt. Trên bầu trời, tựa hồ có vô số hào quang được ngưng tụ.

Ngay trong nháy mắt này, Hắc Ám Thiên Cơ còn đang thở dốc thì đột nhiên lóe lên linh quang, hắn quát to:

- Thái dương, quang minh?

Cơ Động hừ lạnh một tiếng:

- Hiện tại mới phát hiện sao? Quá muộn rồi, người không còn cơ hội thoát lui khỏi chiến trường này nữa. Cho dù là đồng quy vu tận, hôm nay ta cũng muốn kéo người cùng đi chết.

Đúng vậy, Hắc Ám Thiên Cơ vẫn luôn suy nghĩ vì sao Cơ Động lại mạnh đến thế. Nguyên nhân chính là vì song thuộc tính, sau khi Hắc Ám Thiên Cơ hoàn thành dung hợp Ngũ Hành Hỗ Độn thì chỉ có thuộc tính Thần cấp là Hắc Ám, cũng là thuộc tính cuối cùng của hắn. Mà Cơ Động thì ngược lại, hắn mặc dù không có chính thức thành thần, nhưng xét một phương diện nào đó đã tiến vào cấp độ Thần cấp.

Nhất là vũ khí Hỏa Thần Kiếm còn có năng lực của siêu việt chủ thần khiến cho Cơ Động có được công kích của thần cấp, nếu không thì không có khả năng tổn thương được Hắc Ám Thiên Cơ. Mà hắn sở dĩ có thể phát ra công kích phá toái hư không chính là do thuộc tính của mình.

Hắc Ám Thiên Cơ có thuộc tính Hắc Ám. Nếu như Cơ Động chính thức thành thần thì thuộc tính của hắn không thể nghi ngờ chính là hỏa, nhưng không phải hỏa thần mà là hỏa lại thuộc phạm trù Quang Minh.

Trong thiên địa này, ánh sáng mãnh liệt của quang minh chỉ hỏa chính là cái gì? Đương nhiên là hỏa diễm của mặt trời, lúc này cho dù bầu trời đã bị Hắc Ám chi lực của Hắc Ám Thiên Cơ Hắc Ám Thiên Cơ biến thành một phiến âm u, nhưng trên thực tế, hắn lại không có khả năng hoàn toàn cách trở ánh nắng mặt trời. Hiện tại dù sao cũng là ban ngày, ban ngày thì thuộc về Quang Minh, ban đêm mới là thuộc về Hắc Ám đây. Nói cách khác, khi Quang Minh chi lực chung quanh thân thể Cơ Động tụ tập về phía Hỏa Thần kiếm thì Hỏa Thần kiếm chính là mặt trời, cũng chính bởi vì vậy, hắn có thể bằng vào Hỏa Thần kiếm chém

rách hư không tiến hành chọi cứng với Hắc Âm Thiên Cơ. Nếu đổi lại là ban đêm thì điều này căn bản không thể hoàn thành.

Giống như Cơ Động đã nói, khi Hắc Âm Thiên Cơ đã phát hiện điểm này thì đã muộn, bởi vì hắc căn bản không có biện pháp ngăn cản Cơ Động, càng không cách nào thoát ly chiến trường. Hắc Âm Thiên Cơ biết rõ, Cơ Động cũng chỉ vừa mới biết được phương thức chiến đấu huyền bí này, nhưng mà vì bị phá toái hư không khóa chặt. Hắc muốn bằng vào tốc độ Thần cấp đào tẩu cũng không có khả năng thành công, ngược lại sẽ tạo nên cơ hội cho Cơ Động.

Nếu như tiếp tục như vậy thì Hắc Âm Thiên Cơ phải cầu nguyện rồi, cầu nguyện cho Cơ Động không thể duy trì trạng thái này quá lâu. Nếu không thì kết cục sẽ như Cơ Động nói, hai người đồng quy vu tận và sụp đổ. Nhưng mà Hắc Âm Thiên Cơ như thế nào lại nguyện ý đứng nhìn đâu? Hắc có thực lực Thần cấp chân chính. Hắc quang trong mắt Hắc Âm Thiên Cơ lóe lên, với tư cách là thần, sau khi tâm thần ổn định lại, hắc lập tức nghĩ đến biện pháp, hắc đồng dạng cũng có ưu thế của mình.

953. Chương 685: Hắc Âm (bóng Tối)

Cơ Động và Hắc Âm Thiên Cơ đều thở dốc, sau hai lần va chạm phá toái hư không, tâm trí của hai người đều phải thừa nhận những thống khổ mãnh liệt. Nhất là Cơ Động, bởi hắc chưa chính thức trở thành thần, hơn nữa trong chiến đấu còn phải không ngừng tiêu hao sinh mệnh lực của mình. Điều may mắn là trên cổ hắc đeo một viên tánh mạng chi hạch không ngừng quán thấu đại lượng sinh mệnh lực tiến vào trong cơ thể hắc, nếu không với chiến đấu tầm cỡ này, chắc chắn sinh mệnh bản thân hắc sớm đã bị Tuyệt Luyện Anh Túc chuyển hóa hết rồi.

- Tiểu tử, ngươi cho rằng như vậy có thể đồng quy vu tận với ta sao? Đừng quên, ngươi không phải là thần chân chính. Mà lực lượng của thần là cái gì, có lẽ ngươi minh bạch. Năm năm trước, Liệt Diễm nữ hoàng chính là bằng vào lực lượng của thần ngăn cản ta thống nhất hai phiên đại lục, hiện tại ta xem ngươi dùng cái gì chống lại lực lượng Thần cấp của ta.

Nghe Hắc Âm Thiên Cơ nói như vậy, Cơ Động lập tức biến sắc, hắc đương nhiên biết rõ lực lượng Thần cấp theo lời Hắc Âm Thiên Cơ là cái gì. Loại lực lượng này là biểu tượng của thần - Chung Cực Tắt Sát Kỹ. mới nhất ở truyện/y/y

Trước kia, một cái Chung Cực Tắt Sát Kỹ Vạn Lôi Kiếp Ngục Giới đã khiến cho Thánh Tà Đảo gặp một đại kiếp nạn, cũng vì vậy dẫn xuất bi kịch giữa Liệt Diễm cùng Cơ Động. Mà Liệt Diễm nữ hoàng cũng dùng một Chung Cực Tắt Sát Kỹ Hồng Liên Thiên Hóa hoàn toàn ngăn cách hai phiên đại lục, làm cho tai nạn cùng chiến tranh xuất hiện chậm hơn năm năm. Giờ khắc này, Hắc Âm Thiên Cơ đã muốn thi triển Chung Cực Tắt Sát Kỹ - năng lực của Thần cấp.

Đúng vậy, Cơ Động căn bản không thể thi triển Chung Cực Tắt Sát Kỹ, cho dù linh hồn của hắc tăng lên tới cảnh giới của thần, cường độ thân thể còn mạnh hơn Hắc Âm Thiên Cơ, nhưng mà ma lực của hắc còn chưa đủ để tiến vào Thần cấp. Chính thể còn chưa thành thần thì không thể nào sử dụng năng lực chung cực của thần.

Nhìn thần sắc trên mặt Cơ Động biến hóa, trong mắt Hắc Âm Thiên Cơ lộ ra sự vui vẻ một cách tàn khốc:

- Nguyên bản ta muốn sau khi thành thần lập tức dùng Chung Cực Tắt Sát Kỹ chiêu đãi Quang Minh quân đội của các người, nhưng xem ra cần phải thay đổi một chút. Hủy diệt Quang Minh không cần vội, ta cũng không sợ nói cho người biết, dùng năng lực vừa mới thành thần của ta thì chỉ có thể nắm chắc thi triển một lần Chung Cực Tắt Sát Kỹ. Bất quá chỉ cần một lần cũng đủ để giết người, sau khi người chết thì còn ai có thể ngăn cản ta thống trị cả thế giới này? Sớm hay một ngày cũng không sao. Phá toái hư không? Ta xem người đối mặt với Chung Cực Tắt Sát Kỹ của ta thì chiêu trò này còn có thể dùng được không? Phiên hư không này chính là mộ phần của người.

Cơ Động hơi luống cuống, thân hình hần bỗng nhiên gia tốc nhanh không gì sánh kịp phóng về phía Hắc Âm Thiên Cơ. Hỏa Thần kiếm trong tay mang theo một vết sáng kim sắc nhìn từ bên dưới vô cùng hoành tráng.

Hư không một lần nữa xé rách, nhưng mà lúc này đây Hắc Âm Thiên Cơ lại không lại dùng hư không vỡ tan tiến hành chống cự, thân sắc của hắn trở nên ngưng trọng. Hai tay Hắc Âm Thiên Cơ chấp trước ngực, ở mi tâm lặng yên xuất hiện một vòng xoáy, phẳng phất có một đạo ý niệm vĩnh hằng được sinh ra, lực lượng phá toái hư không của Cơ Động lại không cách nào hút được thân thể Hắc Âm Thiên Cơ.

Hắc Âm Thiên Cơ rõ ràng còn phiêu phù ở chỗ đó, nhưng mà thân thể lại tựa như đã biến thành vô hình vô sắc. Một đạo hắc sắc quang luân chậm rãi sáng lên, bên ngoài quang luân có một quang sáng màu tím đen tản ra điện quang cuồng bạo ba động.

Hai tay Cơ Động nắm chặt Hỏa Thần kiếm hóa thành một đạo kim quang sáng chói hung hăng chém vào đỉnh đầu Hắc Âm Thiên Cơ. Quang Minh chỉ lực bên trên Hỏa Thần kiếm đã bị Cơ Động thúc dục đến cực hạn. Những nơi Hỏa Thần kiếm đi qua, trong không khí không ngừng xuất hiện từng vết rách nhỏ vun.

Oanh!!!

Trong tiếng nổ, dường như cả thiên địa cũng bị dao động, Hỏa Thần kiếm đình trệ cách ba thước trước đỉnh đầu Hắc Âm Thiên Cơ. Chung quanh thân thể Hắc Âm Thiên Cơ xuất hiện một tầng quang điểm màu tím đen, chỉ trong nháy mắt sau đó, kèm theo xoẹt một tiếng nổ vang chói tai. Thân thể Cơ Động bị bắn ngược lại rồi phun ra một ngụm máu tươi. Tựa như Hắc Âm Thiên Cơ đã nói, Chung Cực Tắt Sắt Kỹ không phải Cơ Động có thể ngăn cản, bởi nó là lực lượng của thần.

Đương nhiên, dùng tu vi vừa mới thành thần của Hắc Âm Thiên Cơ tuyệt đối không thể thi triển Chung Cực Tắt Sắt Kỹ nhẹ nhàng như Liệt Diễm phát động Hồng Liên Thiên Hỏa. Chỉ có phóng thích toàn bộ lực lượng bản thân mới có thể hoàn thành một kích vô cùng khủng bố này.

Hắc sắc quang vân từ hai đầu ngón tay của Hắc Âm Thiên Cơ toát ra sau đó lơ lửng trên không trung. Hắc sắc quang luân mở mịt mang theo điện mang màu tím chuyển tới sau lưng hắn. Cứ mỗi lần hắc sắc quang vân bay lên thì hắc sắc quang luân sau lưng Hắc Âm Thiên Cơ sẽ lại sáng thêm một chút, lực lượng cũng càng thêm kinh khủng. Khí tức hắc ám trên bầu trời cũng càng lúc nồng đậm. Hỏa Thần kiếm của Cơ Động tuy rằng vẫn có thể cùng Quang Minh hỏa của mặt trời liên hệ, nhưng theo ma lực Hắc Âm Thiên Cơ tăng lên thì mối liên hệ này không ngừng suy yếu. Ở giữa thiên địa tràn đầy vô cùng tận Hắc Âm chỉ lực.

Không ai có thể dự đoán kết quả của một trận chiến này, trên Thánh Tà Đảo, tất cả mọi người nhìn lên khung trung mang theo cảm xúc bất đồng. Trước đó Hắc Âm đại quân gần như bị hoàn toàn đánh tan, khi Hắc Âm Thiên Cơ thì Hắc Âm Long tộc còn chưa tới trăm đầu, Hắc Âm Long Hoàng bị Quang Minh Long Hoàng đánh chết, hơn nữa còn lấy được tinh hạch. Mấy trăm vạn Hắc Âm đại quân liên hợp cùng Quang Minh đại quân công kích Hắc Âm đại quân. Tổn thất bên phía đối phương đã vượt qua trăm vạn, chiến tranh nguyên bản đã nghiêng về một phía. Nhưng lúc này Hắc Âm Thiên Cơ xuất hiện, Hắc Âm đại quân lại thấy được một tia hi vọng và nó càng lúc càng tăng lên tới cực hạn.

Trái ngược lại, hào khí Quang Minh đại quân lại trầm ngưng hơn nhiều, nhất là khi biết được Hắc Âm Thiên Cơ đã thành thần, cao tăng Ma Sư liên hợp trưởng lão hội càng không ai có thể tin rằng Cơ Động có thể chiến thắng. Nhưng hiện tại họ cũng chỉ có thể cầu nguyện, bởi như lời Cơ Động đã nói: chiến tranh cấp bậc này không phải họ có thể nhúng tay vào, cũng không phải chỉ nhân số có thể quyết định thắng bại mà phải dựa vào thực lực cùng tín niệm.

Mây đen trên bầu trời không ngừng kịch liệt ba động và ngưng tụ, nếu như không phải kim quang chói mắt vẫn tồn tại, các cường giả Quang Minh chỉ sợ đều sẽ cho rằng Cơ Động đã bị Hắc Âm Thiên Cơ giết chết.

Cũng vừa lúc đó, Quang Minh Thiên Cơ đứng ở bên cạnh Bình Đẳng Vương Cơ Vân Sinh đột nhiên mỉm cười nói:

- Thời điểm chúng ta xuất thủ tới rồi.

Lời còn chưa dứt thì không trung nguyên bản bình tĩnh đột nhiên xuất hiện một đạo thân ảnh khổng lồ, đúng là Đại Diễn thánh hỏa long đã tiến giai Thánh cấp.

Trên lân phiến trần ngập các loại màu sắc trắng và đen nhuộm bởi một tầng quang mang màu vàng nhàn nhạt. Đại Diễn Thánh Hỏa Long đáp xuống mặt đất. Một đạo ma lực ba động cường đại trên người Đại Diễn Thánh Hỏa Long bạo phát ra. Chưa chờ Thiên Cơ dứt lời thì thân thể của hắn đã bị quang mang Đại Diễn Thánh Hỏa Long phóng xuất ra cuốn lấy rơi trên lưng.

Tốc độ phi hành của Thánh cấp Đại Diễn Thánh Hỏa Long cực nhanh, chỉ thời gian nháy mắt đã phiêu phù tới bên cạnh các Quang Minh thiên can thánh đồ trên bầu trời. Sau đó đặt một đám người họ lên lưng mình rồi gia tốc bay vào không trung.

- Họ đang muốn làm cái gì?

Cơ Vân Sinh giật mình hỏi.

Thắng Quang miện hạ Âm Triều Dương thì thảo nói:

- Thánh Đồ. Bọn họ là mười Thiên Can Thánh Đồ, vốn là nhất thể, có lẽ Cơ Động cần trợ giúp của bọn hắn, đây cũng là cơ hội cuối cùng của chúng ta.

Đúng vậy, là Cơ Động triệu hoán Đại Diễn Thánh Hỏa Long cùng Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ bay lên không trung tụ họp cùng hắn.

Quang vân của Hắc Âm quang luân sau lưng Hắc Âm Thiên Cơ đã xuất hiện mười hai, hơn nữa còn đang không ngừng gia tăng. Ở thời điểm này Cơ Động không cách nào ngăn cản hắn tiếp tục phát động Chung Cực Sát Sát Kỹ và Hắc Âm Thiên Cơ cũng không thể ngăn cản bất luận hành động nào của Cơ Động.

Trong nháy mắt, Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã mang theo Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đi tới không trung ở độ cao vạn thước. Dù có ma lực cường đại của Đại Diễn Thánh Hỏa Long Thánh bảo vệ, nhưng khi Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đi tới bên người Cơ Động thì ai nấy đều cảm giác được áp lực vô cùng mãnh liệt.

Đây chính là uy áp của Thần cấp sao? Trong lòng Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đều cảm thấy rung động thật lâu.

Cơ Động nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ, hai cánh sau lưng của hắn mở ra, Cơ Động hít sâu một hơi chậm rãi nhắm hai mắt lại. Chuôi kiếm của Hỏa Thần kiếm trong tay điểm nhẹ vào trán mạng chỉ hạch trước ngực một chút rồi trầm giọng quát:

- Ngũ hành tương sinh tuần hoàn trận pháp.

Không có bất kỳ do dự, cánh tay của các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đã giơ lên. Từng người đặt tay lên vai đồng bạn, ma lực bản thân cấp khổng lồ vốn có trong cơ thể Cơ Động cũng lập tức cùng đồng bạn hoàn thành câu thông, ngũ hành tương sinh tuần hoàn trận pháp mở ra. Ở thời điểm này, mỗi một vị Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ đều tăng trạng thái thừa nhận năng lực của mình lên mạnh nhất. Ma lực trong Tồn Trữ (Tồn Tục) pháp trận cũng toàn diện bộc phát khiến cho tuần hoàn pháp trận sinh ra ma lực lớn nhất và hội tụ trên người Cơ Động.

Trên thân thể Đại Diễn Thánh Hỏa Long cũng đồng thời dâng lên một tầng màu đen cùng màu trắng, phân biệt từ phía dưới hai chân Cơ Động rót vào trong cơ thể hắn, không ngừng đề thăng ma lực cho Cơ Động. Dưới tác dụng phụ trợ cường đại của ngũ hành tương sinh tuần hoàn trận pháp, Âm Dương Miện ngân kim sắc trên đỉnh đầu Cơ Động càng ngày càng sáng chói mãnh liệt, màu bạc lại đang không ngừng rút đi, hiển nhiên dưới sự trợ giúp của đồng bạn, thực lực bản thân Cơ Động đang không ngừng tiến tới Thần cấp.

Cùng lúc đó, một đạo kim hồng sắc lưu quang từ Chu Tước thủ trạc dâng lên, Hỏa Phượng Hoàng cao hơn mười thước bỗng nhiên xuất hiện, đây không phải là Thực Nhật Phượng Hoàng Hỏa Nhi sao? Bề ngoài của Hỏa Nhi lúc này còn xinh đẹp hơn mẹ nàng nhiều, chín cái đuôi sau lưng dài tới mười thước mang theo vẻ huyền lệ cùng ma lực hỏa nguyên tố nồng đậm. Trên đỉnh đầu nàng có một cái vương miện màu vàng xinh đẹp tản ra kim hồng sắc giống như chuyên chúc quang hoa trên người Cơ Động như đức.

Đúng vậy, Hỏa Nhi cũng tiến hóa, Đại Diễn Thánh Hỏa Long đột phá đến Thánh cấp thì nàng sao có thể tụt lại phía sau? Sau khi Hỏa Thần kiếm tiến hóa thành công khiến cường độ thân thể của Cơ Động tăng lên tới Thánh cấp đỉnh phong thì lực lượng còn thừa Cơ Động không cách nào hấp thu đã tiện nghi cho

nàng và Đại Diễn Thánh Hỏa Long, hai đại thần thú đồng thời tiến vào Thánh cấp. Hỏa Nhi phát ra một tiếng phượng minh bén nhọn. Ma lực ba động tiến tới cực hạn, sương mù có hình dạng của Thái Cực Ma vực trực tiếp phiêu phù ở trên đỉnh đầu Cơ Động, chín cái đuôi sau lưng đồng thời cong lên.

Nhưng Hỏa Nhi không rót ma lực của mình vào Cơ Động, sau khi Thái Cực Ma vực thành hình trên đỉnh đầu Cơ Động, nàng lập tức hóa thành một mũi tên công kích bầu trời màu đen. Hỏa Nhi đang muốn phá vỡ bầu trời hắc ám trả lại quang mang thái dương cho Cơ Động, nếu như nàng thành công thì hiển nhiên so với chuyện dùng ma lực tiến hành tăng phúc cho Cơ Động hiệu quả hơn nhiều. Quang Minh chi hỏa của mặt trời mới là nguồn suối của sự cường đại lấy mãi không cạn.

Ma vân trên quang luân sau lưng Hắc Ám Thiên Cơ đã gia tăng đến hai mươi ba, cũng chiếm hết hai phần ba diện tích của Hắc Ám quang luân. Hắc Ám Thiên Cơ một mực lạnh lùng nhìn Cơ Động cùng Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ làm những chuyện này, trong ánh mắt tràn đầy khinh thường.

- Cơ Động, người cho rằng tập trung lực lượng của các người là có thể ngăn cản ta sao?

Hắc Ám Thiên Cơ cười lạnh một tiếng:

- Không cần phí công vô ích, sẽ không có tác dụng gì đâu. Đừng nói lực lượng của bọn hắc vẫn không thể đẩy người chính thức đến cấp độ Thần cấp, cho dù có thể làm được thì như thế nào? Chờ người đạt tới Thần cấp thì Chung Cực Tắt Sát Kỹ của ta đã hoàn thành, người có thời gian phóng thích kỹ năng cường đại đối kháng cùng ta sao?

- Ta nói cho các người biết danh tự Chung Cực Tắt Sát Kỹ của ta, nó tên là Địa Ngục Hàng Lâm Đạn. Tuy rằng nó chỉ là một đơn thể Chung Cực Tắt Sát Kỹ, nhưng mà cường độ ma lực của nó có thể phạm vi bao trùm vạn thước. Người đã muốn chôn cùng các Quang Minh Thiên Can Thánh Đồ thì ta chiều. Có thể chết dưới Chung Cực Tắt Sát Kỹ đầu tiên của ta, các người cũng có thể cảm thấy tự hào. Ha ha, ha ha ha ha!!!

Hắc Ám Thiên Cơ cười ha hả, Chung Cực Tắt Sát Kỹ của hắc đã hoàn thành hơn hai phần ba, một khi hoàn thành thì xem đám người Cơ Động ngăn cản như thế nào? Ở trong mắt hắc thì mọi chuyện đã như đồ nằm trong túi, tất cả đã xong.

954. Chương 686: Dương Mưu Của Cơ Động

Tiểu cực tắt sát kỹ Địa ngục hàng lâm đạn được phóng ra, hơn nữa còn là đơn thể Chung cực Tắt sát kỹ, cho dù Cơ Động lúc này có thể băng vào quyền trục di chuyển tức thời tới một bên khác của đại lục, chỉ cần hắc còn ở cái thế giới này thì kỹ năng trên vẫn có tác dụng, hủy diệt hắc hoàn toàn. Cho nên Hắc ám Thiên Cơ căn bản là không sợ Cơ Động lâm trận bỏ chạy. Huống chi, sau khi sử dụng Tuyệt Luyện Anh Túc để tăng lực lượng bản thân mà rời đi vào lúc này thì hiệu quả của Tuyệt Luyện Anh Túc sẽ biến mất, Cơ Động còn có thể có cơ hội gì?

Nhìn nụ cười càn rỡ của Hắc ám Thiên Cơ, Cơ Động thế nhưng cũng cười. Hắc mặc dù không có cười đến kiêu ngạo như Hắc ám Thiên Cơ nhưng khi Hắc ám Thiên Cơ thấy nụ cười của hắc liền không khỏi co thắt lại trong lòng.

“Người cười cái gì?” Hắc ám Thiên Cơ nghi hoặc nhìn Cơ Động. Lúc này, quang luân sau lưng hắc đã xuất hiện tới hai mươi tám ma vân, chỉ còn tám ma vân nữa là Địa ngục hàng lâm đạn sắp hoàn thành.

Cơ Động lạnh nhạt nói: “Ta cười là bởi vì người cao hứng quá sớm. Người cho rằng chỉ mình người là biết dùng âm mưu quỷ kế sao? Người chơi âm mưu thì ta có dương mưu. Người thắng cuối cùng là ai thì ngay từ lúc người thôn phệ Hoa Cúc Trư đã được quyết định.”

Nghe Cơ Động nói vậy, không chỉ là Hắc ám Thiên Cơ giật mình, mà ngay cả các Quang minh Thiên Can thánh đồ đang thi triển Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn trận pháp cũng không khỏi kinh hãi. Có thể giữ vững trấn tĩnh chỉ có Quang minh Thiên Cơ cùng Trần Tư Tuyền mà thôi, bởi chỉ có bọn họ mới biết được lời dương mưu trong miệng Cơ Động là cái gì.

Quang văn của Hắc ám Quang luân sau lưng Hắc ám Thiên Cơ đã lên đến ba mươi, cho dù là chính bản thân hắn muốn triệt thoái kỹ năng của mình cũng không được nữa rồi. Vì thi triển Chung cực tất sát kỹ Địa ngục hàng lâm đạn, hắn đã bỏ ra quá nhiều ma lực.

Tại nơi ngực Hắc ám Thiên Cơ, lực quang chợt bất ngờ xuất hiện, thân thể hắn đột nhiên trở nên chấn động mạnh. Đang thi triển Chung cực tất sát kỹ, thần sắc hắn trong nháy mắt nghiêm trọng lại, trên tay bốc lên quang văn thứ ba mươi một cũng theo đó mà động lại, không tiếp tục hoàn thành nữa.

Hắc ám Thiên Cơ trước đó một khắc còn vô cùng đắc ý, lúc này trên mặt đã toát ra vẻ vô cùng hoảng sợ, cả người hắn tựa hồ bị cô đọng lại ở nơi đó, ba động ma lực khổng lồ sau lưng như bị đình trệ, quang văn thứ ba mươi một làm cách nào cũng không thể tiếp tục tạo thành.

“Không, điều này không thể nào.” Hắc ám Thiên Cơ thất kinh kêu to.

Bất luận là hắn có hô to gọi nhỏ kêu gì cũng không thể ngăn cản màu xanh biếc trên bộ ngực ngày càng lan ra mới tốc độ mãnh liệt.

Lực sắc quang mang giống như là sóng dữ sôi trào, không ngừng đánh vào trên ngực hắn. Theo đó, Hắc ám Quang luân sau lưng Hắc ám Thiên Cơ cũng theo đó mà trở nên không ổn định, điện quang màu tím đen trở nên kịch liệt ba động, ngay cả Hắc Ám thần chương chịu trách nhiệm bảo vệ chung quanh thân thể của hắn cũng theo đó mà xuất hiện từng tia thêm điện, lóe lên không ngừng.

Cơ Động lạnh lùng nhìn Hắc ám Thiên Cơ: “Không thể nào sao? Không có gì là không thể cả, người thật có thể đủ tư cách thành thần sao? Cẩn nuốt toàn bộ ngũ đại thánh thú liền có thể đột phá đến thần cấp, chuyện trọng yếu như vậy người cho là ta lại quên mất sao? Người làm hết thấy mọi việc rất cẩn thận, quả thật là ta không phát hiện chút dấu vết nào. Nhưng chẳng cần phát hiện, chỉ cần đơn giản phán đoán một chút là có thể biết mục đích cuối cùng của người là cái gì. Nhất là sau khi Thánh Chiến bắt đầu mà người lại không tham dự vào chiến tranh, ta đây liền càng thêm khẳng định phán đoán của mình.”

“Không, không thể nào, ta đã thông qua Hắc ám tế đàn hoàn thành việc cắn nuốt con thánh thú cuối cùng. Ta đã chân chính trở thành thần rồi. Người ... người...” Hắc ám Thiên Cơ nói tới đây liền nghẹn giọng không nói được nữa, ma lực trong cơ thể điên cuồng sôi trào khiến hắn phải toàn lực đối phó.

Hiện tại đối với hắn mà nói là phải làm sao mới có thể ổn định lại ma lực cuồng loạn trong cơ thể, chứ chẳng trông mong gì phát ra Địa ngục hàng lâm đạn hủy diệt Cơ Động. Mặc dù lượng thần lực đang bạo động trong cơ thể chỉ chiếm một phần năm nhưng hắn lúc này đang trong quá trình thi triển Chung cực tất sát kỹ, căn bản không cách nào phân tâm chiếu cố. Bất luận là thân thể bị phá hỏng hay quá trình phóng thích ra Chung cực tất sát kỹ bị bế ngang cũng đều mang đến sự hủy diệt cho hắn.

Cơ Động cười, hắn cười hết sức sảng khoái: “Không thể nào? Người nghĩ hay quá nhỉ. Người căn bản là không nên thôn phệ Cúc Hoa Trư. Trước người đã nói, ngũ đại thánh thú chính là nhất cấp nguyên tố sủng vật của Thần. Sủng vật của Thần lại có thể dễ dàng cắn nuốt như vậy sao? Không có ý chỉ của thần, bọn họ sao có nghe theo định đoạt của người? Ban đầu, tại thời điểm đại kiếp của Thánh Tà Đảo, người sở dĩ có thể cắn nuốt bốn trong ngũ đại thánh thú là do tác dụng của Hắc ám tế đàn. Tuy nhiên Hắc ám tế đàn của người chỉ có tác dụng thúc dục thần chi khế ước, bởi vì quan hệ tới thần chi khế ước nên người mới cắn nuốt được tứ đại thánh thú là vậy.

Nhưng khi đó người không thể cắn nuốt được Cúc Hoa Trư, chính xác là không thể vĩnh viễn cắn nuốt nó. Người tự cho rằng bằng vào ma lực Thánh cấp đỉnh phong là có thể cưỡng ngạnh nuốt sống Cúc Hoa Trư, lại còn dùng hắc ám tế đàn khóa đi khí tức của nó. Hết thấy tất cả điều này thật ra là kế hoạch của ta cùng Cúc Hoa Trư. Trước khi ta chạy tới chiến trường, ngoại trừ việc điều động Ô Nha đại quân đến đây còn làm một chuyện khác nữa. Đó là cùng Cúc Hoa Trư bày ra dương mưu lần này. Truyện được copy tại Y

Lấy tu vi thánh cấp đỉnh phong ban đầu của người, nếu như là Thánh Chiến bình thường, dưới sự hướng dẫn của người, hắc ám đại quân chắc chắn sẽ tạo thành tổn thất thật lớn cho Quang Minh quân đội. Nếu như ta vạch trần người quá sớm, người dĩ nhiên là sẽ không tiếp tục giắc mòng cắn nuốt Cúc Hoa Trư nữa. Mặc dù ta như cũ có thể bằng vào tác dụng của Tuyệt Luyện Anh Túc để khắc chế người, nhưng chắc chắn không thể nào lưu lại người được. Tuyệt Luyện Anh Túc lại càng chỉ có thể sử dụng được một lần. Cho dù Thánh Chiến chúng ta có đạt được thắng lợi mà để cho người chạy thoát thì đó chính là mối họa vĩnh viễn

của Quang Minh Ngũ Hành Đại Lục chúng ta. Người ẩn núp trong bóng tối, đủ để tạo thành tai nạn mang tính hủy diệt cho chúng ta, vì vậy ta muốn mạo hiểm đánh cược một lần, để cho người cắn nuốt Cúc Hoa Trư, tạm thời phát triển thành thần. Chỉ có dưới tình huống như vậy, người mới không hề chạy trốn, mới có khả năng tạo cho ta cơ hội chân chính hủy diệt người.”

Nghe Cơ Động nói vậy, Hắc ám Thiên Cơ sắc mặt đã trở nên trắng bệch như tờ giấy. Cho tới nay, hắn luôn cho là kế hoạch của mình hoàn mỹ vô khuyết, không có bất kỳ người biết, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc Cơ Động căn bản đã sớm tính toán đến hết thấy những gì hắn muốn làm, cho đến thời điểm cuối cùng này mới đột nhiên phát động. Hơn nữa, không có để lại cho hắn bất kỳ cơ hội lật bàn nào.

Cơ Động nhìn Hắc ám Thiên Cơ, trong thanh âm tràn đầy hí lộng: ”Không nghĩ tới sao, thần sắc lúc trước của ta, kể cả những lời nói của Cúc Hoa Trư, cùng hết thấy biểu hiện của ta sau khi nó bị người cắn nuốt, tất cả đều là kế nhỏ của ta. Người tuy thành thần rồi, nhưng vẫn chỉ là một vị thần không trọn vẹn, một vị thần có ma lực bạo tạc hèn giờ trong thân thể. Muốn người bị thương nặng, thật ra ta liền có thể làm được, nhưng làm như vậy chưa hẳn có thể đem người giết chết, khiến người có cơ hội thoát khỏi chiến trường, như thế thì kế hoạch của ta liền thất bại. Cho nên, ta ở đây bày ra các loại bẫy rập dắt người vào.

Rốt cục, người vẫn là kềm nén không được, thi triển ra Chung cực sát sát kỹ. Chỉ có như vậy thì người mới không cách nào thoát ra khỏi trạng thái này được. Không sai, nếu như Chung cực sát sát kỹ của người có thể đủ thời gian hoàn thành thì chúng ta cầm chắc là bị hủy diệt. Nhưng... Chung cực sát sát kỹ lần duy nhất người có thể thực hiện trong cuộc đời này đã vĩnh viễn không thể thi triển ra. Cúc Hoa Trư bị người cắn nuốt căn bản là không có chết mà là tiềm phục tại trong thân thể người. Tại thời điểm mấu chốt nhất này, mùi vị Chung cực sát sát kỹ bị cắt đứt như thế nào hả? Hơn nữa, cũng chỉ có dưới tình huống như vậy, ta mới có đầy đủ thời gian cùng các đồng bạn thi triển kỹ năng đem người hủy diệt.

Ban đầu, chính là người bày ra đại kiếp Thánh Tà Đảo khiến cho Liệt Diễm vì cứu ta mà bại lộ thần cấp thực lực, bị Sát thần Tu Phổ Nhược Tư giết chết. Từ lúc đó, người đã trở thành địch nhân lớn nhất trong cuộc đời ta. Hôm nay, ta sẽ vì mọi người bởi vì người mà chết, cũng vì các sinh linh lầm than trên Hắc Ám Ngũ Hành Đại Lục khiến người hình thần câu diệt, trọn đời không được siêu sinh.”

Âm mưu của Hắc ám Thiên Cơ đúng là đã thành công, hắn đã cắn nuốt được Cúc Hoa Trư. Nhưng dương mưu của Cơ Động cũng tương tự thành công, hơn nữa dương mưu còn lấn át âm mưu. Cơ Động đồng dạng cũng phải trả một cái giá khổng lồ, sử dụng Tuyệt Luyện Anh Túc mới giúp hắn có thể tạm thời ngăn cản được Hắc ám Thiên Cơ, nhưng đó không phải là điều hắn muốn. Cho dù là Cơ Động có hi sinh tánh mạng thì đã sao chứ? Chỉ cần có thể vì Liệt Diễm báo thù, vì các đồng bạn từng vì đại kiếp tại Thánh Tà Đảo mà báo thù, hết thấy đều đáng giá. Chỉ cần Hắc ám Thiên Cơ chết đi thì đôi vai dè nặng trách nhiệm của Cơ Động liền có thể nhẹ gánh. Khi đó, hắn liền có thể chính thức đi tìm Liệt Diễm.

Thật ra thì dương mưu của Cơ Động cũng không phải là không có sơ hở, chính hắn đã thừa nhận mình đang mạo hiểm. Nếu như Hắc ám Thiên Cơ sau khi cắn nuốt Cúc Hoa Trư lại không lập tức bày ra thần cấp thực lực để phát động công kích, ngược lại còn nhanh chóng viễn遁, tìm một địa phương an tĩnh tu luyện, củng cố thần cấp lực lượng bản thân. Chỉ cần nhiều nhất mười năm tiếp theo là hắn có thể triệt để đem Cúc Hoa Trư trong cơ thể chân chính luyện hóa, cùng tự thân thần lực tan ra làm một thể. Khi đó hắn liền chân chính trở thành thần rồi, dương mưu của Cơ Động tự nhiên sẽ thất bại theo.

Nhưng khả năng Hắc ám Thiên Cơ có thể nhìn ra sơ hở này gần như là bằng không. Là một người chủ nghĩa cá nhân, nên khi mục tiêu nỗ lực cả đời rốt cục đạt được thì tâm tình của hắn làm sao có thể bình tĩnh nổi? Hắc ám Thiên Cơ vừa thành thần làm sao có thể không lập tức động thủ mà đi kiếm địa tiềm tu chớ? Cho dù hắn thật có thể phát hiện, lập tức chạy trốn thì kết quả xấu nhất chính là mười năm sau Cơ Động sẽ cùng hắn tiến hành quyết chiến cuối cùng, hơn nữa ai mà biết được mười năm sau Cơ Động không thể tu luyện thành thần hay không? Cho nên, dương mưu của Cơ Động tuy có sơ hở, nhưng sơ hở ấy gần như là không tồn tại.

Hắc ám Thiên Cơ rốt cục vẫn phải thua trận giống như Cơ Động đã nói như vậy, thời điểm hắn cắn nuốt Cúc Hoa Trư cũng là lúc kết cục đã định. Cúc Hoa Trư tiềm phục tại trong cơ thể hắn, chờ đến khi hắn thi triển Chung cực sát sát kỹ mới bộc phát, nhất thời đem Hắc ám Thiên Cơ dẫn vào vực sâu hủy diệt.

Đang lúc này, một đạo kim sắc quang trụ rực rỡ từ trên trời giáng xuống, xuyên phá tầng tầng phong tỏa,

rơi vào trên người Cơ Động.

Đó chính là ánh mặt trời tràn đầy khí tức quang minh sáng rực, Thực Nhật Phượng Hoàng Hỏa Nhi đã thành công xuyên phá Hắc sắc thiên mạc mà Hắc ám Thiên Cơ bố trí, đem ánh mặt trời hoàn toàn chiếu rọi ở trên người Cơ Động.

Cơ Động hai tay nắm lấy Hỏa Thần kiếm tỏa ánh kim rực rỡ, từng đạo kim sắc quang văn bắt đầu ra hiện ra sau lưng hắn, nhóm Quang Minh Thiên Can thánh đồ cùng với Đại Diễn Thánh Hỏa Long lập tức cùng phóng thích ma lực, tựa như trăm sông về đổ biển, tập trung hết trên thân thể Cơ Động.

Dương miện màu bạc trên đỉnh đầu Cơ Động vào lúc này đã lặng lẽ thối lui, nhận được toàn bộ thuộc tính phụ trợ của các Quang Minh Thánh Đồ, lại thêm Hỏa Thần kiếm tiếp dẫn Quang Minh Chi Hỏa, Cơ Động rốt cục đem tự thân tu vi tăng lên tới thần cấp.

“Đinh...” một âm thanh nứt vỡ vang nhỏ, Sinh Mệnh Chi Hạch nơi ngực Cơ Động lặng lẽ bể tan tành. Vì duy trì trạng thái lúc này của Cơ Động, toàn bộ sinh mệnh lực bên trong Sinh Mệnh Chi Hạch đã hoàn toàn rót sạch sẽ vào trong cơ thể hắn.

Hắc sắc thiên mạc giống như băng tuyết tan rã, nhanh chóng biến mất. Bầu trời vốn chỉ có một chút sắc vàng liền nhanh chóng khuếch trương, không ngừng xua tan Hắc sắc thiên mạc.

Hắc ám Thiên Cơ sắc mặt đã trở nên vắn vẹo, một phần năm thần lực trong cơ thể sôi trào khiến hắn căn bản cái gì cũng không làm được, mặc dù Chung cực tất sát kỹ của hắn đã gần như hoàn thành, nhưng bây giờ lại không cách nào sử dụng phần lực lượng này, chỉ có thể trở mắt nhìn Hỏa Thần kiếm trong tay Cơ Động phóng thích vô tận quang minh sắc thái.

Ông...

Một tiếng nổ ầm vang lên, kim quang trên người Cơ Động cấp tốc triệt thoái, tất cả hào quang đều toàn bộ tập trung lên Hỏa Thần Kiếm trong tay. Hỏa Thần kiếm vốn là dung hòa thành nhất thể cùng với Cơ Động, nhưng để đạt tới công kích lớn nhất, Cơ Động lúc này đã đem Hỏa Thần kiếm cùng bản thân chia lìa ra. Chỉ có thả ra bản thể Hỏa Thần kiếm thì hắn mới có thể khiến ột kích của mình hóa thành tiêu chuẩn thần cấp - Chung cực tất sát kỹ.

Cũng giống như Hắc ám Thiên Cơ, Cơ Động chỉ có lực lượng phát ra một kích duy nhất. Lúc này Hắc ám Thiên Cơ mặc dù đã không khống chế được Địa ngục hàng lâm đạn, nhưng hắc ám thần lực trên người hắn vẫn vô cùng mạnh mẽ, chỉ có vận dụng một kích có uy lực cao hơn ma lực của ba mươi tám hắc ám quang văn của hắn thì mới có thể đem hắn triệt để hạ gục mà không ảnh hưởng đến hết thảy mọi thứ trên mặt đất. Vì vậy, Cơ Động không thể mạo hiểm, hắn nhất định phải sử dụng ra toàn bộ lực lượng bản thân để đối phó Hắc ám Thiên Cơ.

“Đi đi, Hỏa Thần kiếm.” Cơ Động hét lớn một tiếng.

Hỏa Thần kiếm tản ra ánh sáng ngọc rực rỡ phá không phóng lớn, trở nên to hơn bốn thước, quang mang trên thần kiếm tản ra so với ánh mặt trời càng thêm sáng ngời.

Hư không lặng lẽ hé mở, một đạo kim sắc thân ảnh lặng lẽ xuất hiện, thân ảnh hư ảo màu vàng đỏ lặng lẽ cầm Hỏa Thần kiếm, trong phút chốc, khí tức uy nghiêm không gì sánh kịp đã tràn ngập khắp không gian.

Đây chính là Chung cực tất sát kỹ của Cơ Động - Hỏa Thần Hàng Lâm Trảm. Thân ảnh màu vàng chính là hỏa thuộc tính nguyên tố chủ thần trong thần giới, được Chung cực tất sát kỹ của Cơ Động hấp dẫn và tạm thời triệu hoán tới, uy lực một kiếm này cho dù là Sát Thần Tu Phổ Nhược Tư nhìn thấy cũng thất sắc.

955. Chương 687: Liệt Diễm - Ta Yêu Nàng!

Thân ảnh màu vàng, tay cầm Hỏa Thần kiếm từ trên trời giáng xuống. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, Cơ Động thi triển Chung cực Tất Sát Kỹ! Một khắc trước đó, vẫn là hắn phải hứng chịu Chung cực Tất Sát

Kỹ của Hắc Ám Thiên Cơ, nhưng một khắc sau đó, mọi chuyện hết thấy cũng đã nghịch chuyển.

Thân ảnh màu vàng tràn đầy uy nghiêm giờ cao Hỏa Thần kiếm từ trên trời giáng xuống. Đối mặt với ánh vàng rực rỡ của Hỏa Thần kiếm, Hắc Ám Thiên Cơ lúc này chỉ còn lại sự tuyệt vọng trên gương mặt. Hắn căn bản cái gì cũng đều không làm được, chỉ có thể rõ ràng cảm nhận được bên trong ánh vàng của Hỏa Thần kiếm ẩn chứa thần lực cường đại đến cỡ nào.

Đùng!

Hắc Ám thần chương bề tan tành, một khắc sau đó, kim sắc lưu quang cũng dần phá toái cùng Hỏa Thần kiếm. Cả hai đồng thời rơi xuống, để lại sau lưng vụn thuốc tinh không bị thiêu đốt hoàn toàn.

Thân thể Hắc Ám Thiên Cơ ngay cả một chút tro bụi cũng không còn tồn tại, triệt để tan biến trong hư vô. Tiếp đó là một thân ảnh màu bích lục từ trong đám tro bụi bay vút lên cao, đây chính là Cúc Hoa Trư đã bị Hắc Ám Thiên Cơ thôn phệ khi trước.

Hai lực lượng Hắc ám và Quang Minh va chạm trên không trung. Đây là hai lực lượng vốn tương khắc lẫn nhau, quan hệ thắng bại chỉ nhìn vào thực lực mạnh yếu của song phương. Hỏa Thần kiếm trầm xuống, diệt sạch Địa Ngục Hàng Lâm Đạn trong không trung. Một kiếm này, không chỉ là hàm chứa lực lượng của Hỏa Thần mà còn ẩn chứa bên trong công kích cường đại nhất của Cơ Động.

Sau khi Cơ Động nhận được sự tăng phúc của độc tử Tuyệt Luyến Anh Túc, Diệt Thần Kích của hắn đã chạm đến đệ cửu trọng. Điều này lý giải tại sao hắn đã nói trước khi đấu với Hắc Ám Thiên Cơ, nếu như Hắc Ám Thiên Cơ không thi triển Chung cực Tắt Sát Kỹ, hắn hoàn toàn nắm chắc việc đả thương Hắc Ám Thiên Cơ.

Đệ cửu trọng Diệt Thần Kích đem đến cho Cơ Động một kỹ năng hoàn toàn mới, cũng là kỹ năng mạnh nhất của Diệt Thần Kích - đó là Diệt Thần Châm - có khả năng xuyên thấu hết thấy cách trở, bao gồm cả Thần cách trong đó. Đây mới thực sự là thủ đoạn diệt thần chân chính.

Chính ngay lúc Hỏa Thần Hàng Lâm Trảm va chạm với Hắc Ám thần chương, Diệt Thần Châm trong nháy mắt đã xuyên thủng Hắc Ám thần chương cũng như thân thể Hắc Ám Thiên Cơ. Lực lượng kinh khủng của nó đã đâm thấu thần cấp thể phách của Hắc Ám Thiên Cơ, nhờ đó mới giúp Cúc Hoa Trư nhân cơ hội thoát thân, tránh khỏi một kiếp chết oan dưới tay Hỏa Thần Hàng Lâm Trảm.

Hắc ám không chịu nổi công kích của Quang Minh, liền chẳng khác nào như tuyết tan mùa hạ, cùng với thân thể Hắc Ám Thiên Cơ nhanh chóng biến mất.

Nhưng đồng thời, cùng với sự tan biến của thân thể Hắc Ám Thiên Cơ, thì Hỏa Thần kiếm của Cơ Động cũng mất đi toàn bộ hào quang, hóa thành một thanh trường kiếm đen nhánh từ trên trời rơi xuống. Nhóm Quang Minh Thiên Can thánh đồ ngay lập tức chuyển mình đứng chắn phía trước Cơ Động lúc này đã mềm nhũn cả người, tê liệt ngã xuống, ba tầng Âm Dương Miện trên đầu giờ chỉ còn lại hai tầng, kim sắc quang mang cũng như thủy triều mà ảm đạm dần.

Cơ Động dù sao cũng không phải là thần, ngay khi hắn thi triển đồng thời Hỏa Thần Hàng Lâm Trảm và Chung cực Tắt Sát Kỹ thì hiệu quả tăng phúc mà Tuyệt Luyến Anh Túc mang lại cho hắn cũng tiêu hao sạch sẽ. Nếu như không phải có thêm sự hỗ trợ của Sinh Mệnh Chi Hạch thì hắn căn bản không thể nào kiên trì đến lúc này. Cho dù là như thế thì Sinh Mệnh Chi Hạch giờ đây cũng đã nát vụn. Lúc này, nếu không phải hắn dốc cạn kiệt thần lực thì làm sao Hỏa Thần kiếm lại bị mất đi không chế mà rơi tự do xuống đất như vậy?

Đang lúc này, một đạo lưu quang từ trên trời phủ xuống, bao bọc lấy thân thể Cơ Động khiến tinh thần hắn rung động từng hồi, một lần nữa đứng thẳng lưng. Đó chính là ma lực thánh cấp mọc hệ đến từ Cúc Hoa Trư. Thế nhưng, sau lần tăng phúc đó thì thân hình Cúc Hoa Trư cũng rơi tự do xuống trên lưng Đại Diễn Thánh Hỏa Long, hôn mê bất tỉnh. Dao động do va chạm giữa Quang Minh và Hắc Ám, khiến cho thánh thú khi còn ở trong cơ thể Hắc Ám Thiên Cơ không cách nào chịu nổi, sau khi tạm thời cứu viện Cơ Động được một lúc liền chìm vào hôn mê bất tỉnh. nguồn y

“Cơ Động, chàng không sao chứ?” Trần Tư Tuyền sải bước ra, nhanh chóng tiến tới sau lưng Cơ Động, đỡ lấy thân hình hắn, đồng thời liều mạng thúc dục Cực hạn Ất Mộc ma lực truyền vào trong cơ thể Cơ Động,

bổ sung ma lực gần như cạn kiệt của hắn.

Cơ Động lúc này thân thể mặc dù suy yếu, nhưng tinh thần vẫn như cũ cực kỳ phấn khởi, tu vi linh hồn của hắn đã tăng lên tới thần cấp, nên không bởi vì ma lực cạn kiệt mà hôn mê.

“Mau... Không thể để cho thần thức Hắc Ám Thiên Cơ chạy mất, nhất định phải khiến hắn hình thần câu diệt mới có thể kết thúc được!” Dứt lời, Đại Diễn Thánh Hỏa Long đã nhận được mệnh lệnh của Cơ Động, nhanh chóng lao xuống phía dưới.

Khi thân thể Hắc Ám Thiên Cơ bị Hỏa Thần Hàng Lâm Trảm hủy diệt, thần thức của hắn cũng mau chóng chạy trốn, đồng thời cuốn lấy Hỏa Thần kiếm đang rơi xuống. Người tu luyện tới cảnh giới thần cấp, thần thức sẽ trở nên ngưng tụ, không còn như người bình thường bị tiêu tán linh hồn khi chết. Hắc Ám Thiên Cơ mặc dù không thể chân chính thôn phệ Cúc Hoa Trư để trở thành thần, nhưng cũng như Cơ Động mượn Tuyệt Luyện Anh Túc đem linh hồn tăng lên thần cấp, linh hồn của hắn cũng là thần cấp, không hề tan biến mà chỉ kinh hoàng chạy trốn. Chỉ cần thần thức bất diệt, hắn liền còn có cơ hội sống lại. Việc quán lấy Hỏa Thần kiếm, tự nhiên là do hắn mơ ước tới lực lượng của Hỏa Thần kiếm.

Hắc Ám Thiên Cơ cũng không lập tức viễn độn bởi vì hắn biết rõ với thần thức bị thương như hiện tại, thế nào cũng không thoát khỏi Thánh cấp Đại Diễn Thánh Hỏa Long. Huống chi, thần thức của Cơ Động vẫn tập trung theo dõi hắn, nên thay vì viễn độn, hắn liền chạy thẳng về hướng đại quân hắc ám đang trú đóng.

Cơ Động bản thân bị thương nặng, ma lực tiêu hao sạch nên chậm mất một nhịp, đến khi Đại Diễn Thánh Hỏa Long tiến hành đuổi theo thì thần thức của Hắc Ám Thiên Cơ đã xông vào trong hắc ám đại quân. Ngay sau đó, thanh âm của Hắc Ám Thiên Cơ liền vang lên: “Không được tới đây! Bằng không ta liền giết chết hắn!”

Đại Diễn Thánh Hỏa Long cấp tốc dừng lại, từ trong đại quân của Hắc ám, một thân ảnh do luồng khí lưu màu đen tụ lại chậm rãi hiện lên, Hỏa Thần kiếm của Cơ Động đang gác trên cổ của một người trong tay thân ảnh đó.

Cơ Động đứng ở trên đầu Mao Đài, phía sau là Trần Tư Tuyên cùng Quang Minh Thiên Cơ. Tu vi linh hồn của hắn vốn là đã đạt đến thần cấp, lúc này lại thêm Quang Minh Thiên Cơ và Trần Tư Tuyên toàn diện phụ trợ nên đã hoàn toàn vượt xa Hắc Ám Thiên Cơ đang bị thương. Nếu như không phải là Hắc Ám Thiên Cơ đang nắm Phất Thụy trong tay, Cơ Động nắm chắc chỉ cần trong nháy mắt là đã có thể thông qua xung kích thần thức, hủy diệt toàn bộ thần thức đang bị thương nặng của Hắc Ám Thiên Cơ.

“Dừng tới đây, người dám xuất thủ với ta, ta liền lập tức giết hắn, khiến người hối hận cả đời.”

Hắc Ám Thiên Cơ gần như điên loạn gầm lên, thanh âm quanh quẩn trong không trung. Bởi vì không có thân thể nên trông lão càng thêm quỷ dị muôn phần.

Với tình huống trước mắt, căn bản là không cần phải nói, Quang Minh cùng Hắc ám song phương liền đã hiểu thắng bại. Phe Hắc Ám Thiên Cơ đã thành thần dĩ nhiên là thất bại, tiếng hoan hô nhanh chóng lan ra khắp trận doanh của Quang Minh, tất cả Quang Minh cường giả liền nhanh chóng chạy tới.

“Hắc Ám Thiên Cơ, hổ dữ không ăn thịt con, thế nhưng ngươi lại không màng đến nhi tử của mình là sao?” Quang Minh Thiên Cơ tức giận nói.

Hắc Ám Thiên Cơ điên cuồng cười lớn: “Nhi tử? Một đứa con phản bội phụ thân sao? Các ngươi cho là ta không biết Phất Thụy được các ngươi cử đến nằm vùng bên cạnh ta sao? Không sai, nó là nhi tử của ta, nhưng nó đã bao giờ xem ta là phụ thân? Mới vừa lúc mới bắt đầu trở về, ta còn hết sức tín nhiệm nó, nhưng kể từ khi Quang Minh Thánh Đồ các người tàn sát bữa bãi trên hắc ám đại lục, lại thêm việc Quang Minh ma sư sử dụng trận pháp một cách rộng rãi, ta đây liền biết đứa con này căn bản chỉ là trở về để nằm vùng ở bên cạnh ta. Nếu không, tại sao thực lực của các ngươi theo lời nó lại khác xa thực tế như vậy? Ngũ Hành trận pháp trọng yếu như thế, tại sao nó lại không hề nói với ta? Ta lúc trước không có vạch trần nó, cũng là bởi vì nó chính là nhi tử của ta. Ta cứ nghĩ, đợi đến khi ta trở thành thần, hủy diệt sạch sẽ đám các ngươi thì nó sẽ chẳng còn cách lựa chọn nào khác mà chân chính thừa nhận người cha ta đây. Giờ ta mới biết điều này chỉ là si tâm vọng tưởng. Tánh mạng của nó là ta tạo ra, là nó đã phản bội ta trước, sao ta lại không thể đại nghĩa diệt thân chứ?”

Hắc Âm Thiên Cơ tuyệt đối không phải là người ngu, những điểm đáng nghi ngờ trên người Phát Thụy đã sớm khiến cho hắn chú ý. Nếu không phải như thế, làm sao Lý Vĩnh Hạo lại không đem Hắc ám quân đoàn giao cho Phát Thụy thống soái, mà lại giao cho thể thân của mình như thế!

Cơ Động hít sâu một hơi, hắn biết hiện tại nói thêm cái gì cũng vô dụng rồi, trầm giọng nói: “Người muốn thể nào?”

Hắc Âm Thiên Cơ giọng trầm hậm nói: “Ta muốn thể nào các ngươi hẳn là rất rõ ràng, lập tức giải trừ linh hồn tảo định của ngươi đối với ta, ta sẽ dẫn tên nghịch tử này rời đi, không nên cố gắng dùng thần thức tìm kiếm phương vị của ta. Ngươi hẳn là đã biết, ta có thể kịp thời phản ứng trước khi ngươi định làm gì. Chờ đến khi ta xác nhận bản thân đã an toàn, tự nhiên sẽ đem nghịch tử này thả ra. Không được nói thêm bất cứ điều kiện nào với ta, hiện tại ta đã không còn có gì để níu kéo nữa, nên sẽ không có bất kỳ thương lượng nào.”

Cơ Động lại hít sâu, hắn dĩ nhiên biết lúc này mà để cho Hắc Âm Thiên Cơ chạy thoát, tuyệt đối sẽ là đường hổ nuôi họa. Mặc dù trong khoảng thời gian ngắn, Hắc Âm Thiên Cơ sẽ không gây ra nổi sóng gió gì, cho dù muốn xâm chiếm một thân thể mới, tu luyện lại đến thực lực như hiện tại thì cũng phải mất từ vài chục đến trên trăm năm thời gian. Nhưng dấu sao, chỉ cần Hắc Âm Thiên Cơ còn sống thì vẫn luôn là một mối nguy hại lơ lửng trên đầu hai mảnh đại lục, thậm chí còn uy hiếp đến cả thế giới rộng lớn. Biết là thế, nhưng thật sự Cơ Động cũng vô kế khả thi trong trường hợp trước mắt. Lần Thánh chiến này có thể đoạt được thắng lợi, người có công lao lớn nhất chính là Phát Thụy tiềm phục bên cạnh Hắc Âm Thiên Cơ. Ngay cả việc Cơ Động đoán được âm mưu cuối cùng của Hắc Âm Thiên Cơ cũng một phần là nhờ tin tức tình báo mà Phát Thụy không ngừng truyền về. Huống chi, Phát Thụy lại còn là sư huynh ruột thịt của hắn, Cơ Động sao có thể trơ mắt nhìn Phát Thụy bị Hắc Âm Thiên Cơ giết chết?

“Tiểu sư đệ, không nên đáp ứng hắn.” Thanh âm có chút run rẩy của Phát Thụy vang lên. Hắc Âm Thiên Cơ mặc dù không chế thân thể Phát Thụy, nhưng lại không thể ngăn cản hắn nói chuyện.

Phát Thụy mắt hồ rưng rưng: “Không sai, cha của ta, ta đã phản bội người. Nhưng người có biết không? Từ nhỏ tới lớn, ta vốn là không có phụ thân. Ngay từ lúc còn nhỏ, ta đã bị người khác mang chữ là dã chủng. Ta có thể sống sót cho tới ngày nay là một điều quá sức may mắn. Vì để chứng minh bản thân, ta đây liều mạng tu luyện, so với người khác còn khổ cực gấp nhiều lần. Những lúc ta phải thừa nhận thống khổ thì người đang ở đâu? Một ngày đó, người đến tìm ta, muốn ta phải nghe theo mệnh lệnh của người, cung cấp tin tức tình báo của Quang Minh thế giới cho người. Người đã hại chết mẫu thân ta, cho nên người cũng chính là cừu nhân của ta. Bởi vì sự xuất hiện của người mà tâm ta lâm vào giằng xé mâu thuẫn, cũng do đó mà tính cách của ta càng thêm bảo thủ, càng khiến người khác khó thể tiếp nhận. Vì lý do ấy mà người phụ nữ ta yêu quý nhất cũng bỏ ta ra đi. Nếu như không có tiểu sư đệ thức tỉnh ta, sự rằng Dạ Tâm vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho ta. Ta và Dạ Tâm nói lại chưa được bao lâu thì người tiếp tục phát động đại kiếp Thánh Tà đảo. Ta đã nghĩ rất nhiều, ta nghĩ đến sự dương đức, ta nghĩ đến Dạ Tâm, nghĩ đến cảnh sinh linh đồ thần do người tạo ra... Ta mặc dù phản bội người, nhưng ta không hề phản bội lại tín niệm của chính mình, nếu một khi thế giới này bị người thống trị, như vậy bất luận là chủng tộc gì cũng chắc chắn lâm vào nạn kiếp bất phục. Cho nên ta quyết định nói hết thật sự thật với tiểu sư đệ, ta muốn tự cứu lấy mình, đồng thời cũng mong muốn cứu người. Dù sao, người cũng là người duy nhất trên thế giới này có huyết mạch tương liên với ta. Cho dù là chỉ có một tia cơ hội, cũng không nguyện ý buông tha.”

Nói tới đây, Phát Thụy đã là lệ rơi đầy mặt: “Nhưng ta liền rất nhanh phát hiện là mình đã sai lầm, bởi vì ta căn bản không cách nào thay đổi ý nghĩ của người. Lòng của người đã sớm chân chính biến thành hắc ám. Tiểu sư đệ, không nên bận tâm đến sinh tử của ta, ta đã sớm không muốn sống, có một người phụ thân như vậy, ta sống còn có ý nghĩa gì? Ta dù sao cũng là nhi tử của hắn, ta giờ đây phản bội phụ thân nên cho dù có chết trong tay hắn, cũng coi như trả hết nợ nần, thay vì thống khổ sống tạm, chỉ bằng sạch sẽ chết đi. Động thủ đi tiểu sư đệ! Nếu như người không động thủ, để cho hắn chạy thoát, ta đây cũng tuyệt đối sẽ không còn sống trở về. Nếu có kiếp sau, ta hy vọng có thể sinh ra làm một người người bình thường, có một người phụ thân hiền lành thiện lương.”

Vừa nói xong, Phát Thụy liền nhắm hai mắt lại, tâm tình tràn ngập quyết liệt.

“Nhi tử, người quả nhiên là nhi tử tốt! Đúng a! Hồ dữ không ăn thịt con.” Thanh âm Hắc Âm Thiên Cơ đột nhiên thay đổi, sự điên loạn lúc trước giờ đây phẳng phất như đã hoàn toàn biến mất. Bỗng nhiên, một

cổ hắc ám khí tức vô cùng mệnh mông chợt từ thần thức Hắc Ám Thiên Cơ bộc phát ra, trong nháy mắt liền quán lấy thân thể Phát Thụy.

Cơ Động thất kinh, thần thức của hắn cùng với Quang Minh và Trần Tư Tuyền liên hiệp lại với nhau, không hề giữ lại chút nào mà bộc phát ra, oanh kích tới thần thức của Hắc Ám Thiên Cơ.

Nhưng mà chỉ sau một khắc, Cơ Động mới phát hiện bản thân sai lầm, bởi vì thần thức của Hắc Ám Thiên Cơ cũng không hủy diệt Phát Thụy mà khống chế Hỏa Thần kiếm hóa thành một tia chớp đen nhánh, trong nháy mắt đã phóng tới ngực Cơ Động. Hắc Ám Thiên Cơ đã dùng lực lượng thần thức cuối cùng của hắn, phát động Hỏa Thần kiếm tạo thành một kích trí mạng tới Cơ Động.

“Oanh... Phan... Phốc...”

Thần thức của Hắc Ám Thiên Cơ khi va chạm với thần thức của Cơ Động, Trần Tư Tuyền và Thiên Cơ liên hợp lại, trong nháy mắt bể tan tành. Tánh mạng và linh hồn của kẻ tà ác rốt cục đã hoàn toàn đi tới điểm cuối, hình thần tiêu diệt.

“Phan...”

Thân thể Phát Thụy rơi xuống mặt đất, Hắc Ám Thiên Cơ cuối cùng cũng không có giết hắn. Cho dù là loại người tà ác thì sâu trong nội tâm của Hắc Ám Thiên Cơ vẫn còn sót lại một chút tình thân. Ngay thời khắc tối hậu, lão cuối cùng không thể giết chết nhĩ tử của chính mình.

“Phốc...”

Đây là tiếng kiếm xuyên qua thân thể con người. Người bị Hỏa Thần kiếm xuyên qua không phải là Bảo quân Cơ Động - kẻ luôn phá hoại tất cả kế hoạch của Hắc Ám Thiên Cơ, cũng là mục tiêu tối hậu của hắn.

Trần Tư Tuyền lẳng lặng đứng ở trước người Cơ Động, một kích cuối cùng của Hắc Ám Thiên Cơ thật sự là quá nhanh, Hỏa Thần kiếm gần như là dịch chuyển tức thời hiện ra trước mặt Cơ Động, cho dù là Đại Diễn Thánh Hỏa Long cũng không kịp tới ngăn cản. Chỉ có Trần Tư Tuyền là kịp thời đứng chắn nơi đó, khi thần thức của Hắc Ám Thiên Cơ vừa vận chuyển thì nàng cũng đã chắn trước mặt Cơ Động.

Phong mang của Hỏa Thần kiếm đâm xuyên qua Vĩnh Hằng Chi Khải, đâm xuyên qua thân thể của nàng, cũng đâm xuyên qua trái tim của Trần Tư Tuyền, nhưng nàng vẫn như cũ đứng ở nơi đó, khóe miệng lộ ra một nụ cười không không biết nên gọi là khổ sở hay ngọt ngào.

“Không...”

Cơ Động thống khổ thét lên, hai tay bắt được bả vai Trần Tư Tuyền, tung người rơi xuống trên mặt đất, thần thức hoàn toàn dung nhập vào trong cơ thể Trần Tư Tuyền. Nhưng một khi đã bị Hỏa Thần kiếm đâm xuyên trái tim như thế, vô luận có là người như thế nào cũng không thể khôi phục được, hắn có thể cảm giác được rõ ràng tánh mạng Trần Tư Tuyền đang dần trôi đi với tốc độ kinh người.

“Cơ... Động...” Trần Tư Tuyền có chút khó khăn kêu lên.

“Tư Tuyền, ta đây...” Cơ Động lúc này mặc dù ma lực đã hao hết, nhưng thân thể vẫn mạnh mẽ như cũ, cả người hắn đều run rẩy thống khổ. Ngay giây khắc Hỏa Thần kiếm đâm nát trái tim Trần Tư Tuyền, hắn chỉ cảm thấy tim mình cũng như bị nát vụn, nước mắt không khống chế được mà trào ra, nắm chặt tay Trần Tư Tuyền khóc không thành tiếng.

“Cơ... Động..., đừng khóc... Ta không... thích thấy cảnh chàng... thương tâm khổ sở...” Trần Tư Tuyền lắp bắp nói: “Ta yêu... chàng... Năm năm... ở gần chàng... hiện tại... đã... đến kết cục... nhất định... Ta chỉ có... hai... tâm nguyện. Ta... muốn... chết ở... trong tay chàng... Ta... muốn... chàng... nói... một tiếng... Yêu ta...”

956. Chương 688: Đại Kết Cục - Ta Sẽ Là Liệt Diễm Của Chàng!

Đúng vậy, đây chính là biện pháp cuối cùng mà Trần Tư Tuyền nghĩ đến, cũng là cơ hội cuối cùng của nàng. Nàng biết chỉ cần Cơ Động có thể nói ra ba chữ “ta yêu nàng” thì hết thảy mọi chuyện đều còn có cơ hội.

Cơ Động thật cẩn thận đem thân thể Trần Tư Tuyền kéo vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của nàng: “Tư Tuyền, người tại sao lại ngu ngốc như vậy? Ta không đáng giá được người yêu thương như thế...”

Trần Tư Tuyền nhẹ nhàng lắc đầu, trên gương mặt đẹp đến hoàn mỹ đã không có một tia huyết sắc, nhưng ánh mắt nhìn Cơ Động nhưng vẫn là ôn nhu như vậy: “Không... rất đáng giá...!”

Cơ Động chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía không trung, ánh mắt trở nên ngây dại “Năm năm rồi..., năm năm đã qua. Liệt Diễm, ta không có nuốt lời với nàng... Năm năm qua... Mỗi năm ta đều dùng một loại tuyệt thế mỹ tửu để tế điện nàng. Tình yêu của ta dành cho nàng thủy chung không thay đổi. Quá khứ năm năm... năm năm thống khổ... Hiện tại, hết thảy đã kết thúc cùng kỷ niệm, trách nhiệm trên vai ta đã được gỡ xuống... Ta rốt cục có thể được giải thoát rồi, mặc dù ta không biết nàng đang ở địa phương nào, nhưng linh hồn ta nhất định tìm được nàng...”

Cơ Động cúi đầu, ánh mắt của hắn một lần nữa nhìn vào nét tuyệt vọng trên mặt Trần Tư Tuyền, ôn nhu nói: “Thật xin lỗi, Tư Tuyền, nguyện vọng của nàng ta chỉ có thể hoàn thành một nửa, nàng sẽ chết trong lòng ta, nhưng ta chỉ có thể giao cho nàng thân thể của ta, linh hồn ta đã sớm không thuộc về chính mình. Ngay thời khắc người yêu ta rời xa trần thế, linh hồn ta đã chết. Thật xin lỗi, ta biết nàng rất tốt nhưng tâm hồn ta đời này kiếp này đã sớm thuộc về Liệt Diễm, cho dù kiếp sau, cho đến đời đời kiếp kiếp cũng chỉ sẽ thuộc về một mình nàng ấy. Đối với tình cảm vô cầu báo của nàng, ta không thể khiến mình mắc nợ ân tình như thế được, ta muốn tâm mình thanh thản khi đi tìm Liệt Diễm. Tư Tuyền, ta nợ nàng quá nhiều, vĩnh viễn không thể trả được, ta chỉ còn cách trả lại cho nàng tính mệnh của bản thân ta...”

“Sột...”

Vừa nói dứt lời, tay phải Cơ Động đã ấn mạnh lên chuôi Hỏa Thần Kiếm, thần thức hoàn toàn bộc phát, Hỏa Thần kiếm vốn đang đâm xuyên qua tim Trần Tư Tuyền lại tiếp tục cắm thẳng vào tim Cơ Động.

“Cơ Động, không nên....”

Quang Minh Thiên Cơ hô to một tiếng, tất cả Quang Minh Thiên Can thánh đồ cũng đồng thời lao tới ngăn cản, nhưng hết thảy đã chậm, Hỏa Thần kiếm đã phá nát trái tim Cơ Động.

“Không nên tới đây!” Cơ Động lệ thanh nộ hồng, thần thức cường đại chợt bắn ra, đem tất cả những người cố gắng xông đến đánh bay ra ngoài, biến phương viên trăm thước xung quanh hắn thành một mảnh đất trống.

Cơ Động khẽ lắc người, chấn Hỏa Thần kiếm thoát ra khỏi người, máu tươi nhất thời cuồng bắn ra, phun ướt đầm cả người Trần Tư Tuyền.

Từng lọ, từng lọ tuyệt thế mỹ tửu từ trong Chu Tước thủ trạc bắn ra, nắp bình bật mở, mùi rượu nồng nặc nhất thời lan tỏa khắp nơi, trong mỗi bình mỹ tửu đều có một tia rượu bắn vào bình pha chế. Sau đó, tất cả rượu đều bị Cơ Động ném hết ra xung quanh, một ngọn lửa nhanh chóng bùng lên, bắt vào đám rượu, tạo thành một vòng tròn lửa bao bọc lấy thân hình Trần Tư Tuyền vào giữa.

Cơ Động cười, hắn cười vô cùng vui vẻ và thanh thản. Tay hắn chộp lấy bình điều tửu, cả người tựa hồ tiến vào trạng thái điên cuồng.

Nhẹ nhàng lay động bầu rượu, lúc này đã không có bất kỳ tiết tấu nào, trong miệng hắn lầm bầm nói: “Liệt Diễm, Liệt Diễm... Thật xin lỗi... Ta cuối cùng cũng không thể đợi chờ mười năm. Mười năm thật sự là quá dài rồi, nàng muốn ta tìm đủ mỹ tửu trên đời, ta rốt cuộc đã có thể hoàn thành ước nguyện mà đi tìm nàng rồi, sẽ không còn bất kỳ cảnh nhớ thương nào nữa. Đây là lần cuối cùng, ta lại vì nàng mà điều chế ra một ly Kê Vĩ Tửu cuối cùng.”

Trần Tư Tuyền ngơ ngác nhìn Cơ Động, nàng còn chưa chết, mặc hệ ma lực cứu quan tu vi giúp Tư Tuyền bảo tồn một tia sinh mệnh khí tức cuối cùng. Nàng vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra kết quả cuối cùng dĩ nhiên là như vậy.

Nước mắt tuôn rơi, năm năm phải dồn nén, năm năm thừa nhận thống khổ, vào giờ khắc này liền giống như tức nước vỡ bờ mà ào ạt bộc phát ra. Một tia lực lượng không biết từ đâu sinh ra, đẩy nàng bắn ra khỏi Hỏa Thần kiếm, nhào tới ôm lấy cánh tay đang đung đưa bình điều tửu của Cơ Động.

“Chàng ngốc, chàng ngốc Cơ Động này, thật ngu ngốc mà... Tại sao, chàng tại sao lại không nói với ta ba chữ yêu thương kia hả? Chàng vốn không hề phản bội Liệt Diễm, sao cứ luôn cự tuyệt Liệt Diễm ta vốn luôn ở bên chàng chứ? Ta chính là Liệt Diễm của chàng đây!” Mắt thấy nam nhân mà mình yêu thương duy nhất trong cuộc đời sắp chết đi trong thống khổ, giờ khắc này Trần Tư Tuyền đã chẳng thềm quan tâm đến lời đánh cuộc với Ác thần. Những lời muốn nói, nàng đã phải chôn sâu trong lòng quá lâu rồi, Cơ Động sắp sửa rời khỏi cuộc đời này rồi, đánh cuộc còn có ý nghĩa rầm rồ gì nữa. Bọn họ cuối cùng vẫn không thể cùng ở chung một chỗ, nên giờ đây nàng chỉ muốn cho hắn biết nàng vốn luôn bên cạnh hắn.

Cơ Động đại ra, ngưng việc điều tửu lại, nhìn Trần Tư Tuyền lao vào ngực mình, rung giọng nói: “Nàng, nàng nói... cái gì...?”

Trần Tư Tuyền nước mắt mờ lung, vết thương nơi ngực hai người lúc này đã hòa lẫn máu huyết của nhau: “Chàng ngốc, ta chính là Liệt Diễm của chàng đây. Tiểu Cơ Động, chàng có nhớ không, chàng điều chế chén rượu đầu tiên cho ta chính là Liệt Diễm phần tình, chàng lần đầu tiên nhìn thấy chính là đôi tay ta. Ta trước hết truyền thụ cho chàng chính là Thần Tỏa Âm Dương Pháp và Âm Dương Tuyền Qua, lại còn có lạc ấn của hai đại quân vương. Chàng ngốc, tiểu Cơ Động ngốc, chàng tại sao không chịu suy nghĩ hử, Trần Tư Tuyền tại sao lại vừa thấy đã yêu, tại sao đến chết cũng không đổi đi theo chàng, đó bởi là vì Trần Tư Tuyền cũng là Liệt Diễm, Liệt Diễm chính là Trần Tư Tuyền đó!”

Nghe Trần Tư Tuyền nói vậy, Cơ Động như lâm vào trong mộng, run giọng: “Đây... Việc này không thể nào có thực. Liệt Diễm của ta đã chết. Người... người căn bản là đối gạt ta... Bằng không sao người lại không nói cho ta biết?”

Liệt Diễm buồn bã nói: “Bởi vì ta dùng thân phận Trần Tư Tuyền để sống lại, đó cũng là việc giao dịch giữa hai Thần vương, ta không thể nói cho chàng biết ta là ai, ngoại trừ việc sử dụng thân phận Trần Tư Tuyền khiến chàng nói thành lời yêu thương với ta. Thật ra thì ta vừa rất cao hứng khi chàng thực hiện điều đó, nhưng đồng thời ta cũng rất thống khổ khi không thể danh chính ngôn thuận ở cùng với chàng. Cơ Động ơi Cơ Động...”

Hồi quang phản chiếu, hơn nữa tâm tình kích động nên Liệt Diễm liền đem hết thấy tất cả sự việc nói ra. Dẫu sao, sinh mệnh của nàng và Cơ Động đang trôi đi rất nhanh.

“Phịch...”

Bình điều tửu trong tay Cơ Động rơi xuống mặt đất và vỡ tan, mùi rượu nồng đậm dâng lên, nhanh chóng dẫn phát ngọn lửa chung quanh họ. Trong nhất thời, hỏa diễm liền nhanh chóng lan tỏa khắp thân hình hai người, bao phủ họ hoàn toàn bên trong.

Liệt... Diễm... Ta yêu... nàng! Ta... yêu... cũng chỉ có... mình Liệt Diễm... chứ không phải... là Trần Tư Tuyền... Liệt Diễm... Ta... Không hối hận... Ta... yêu nàng... Ta... yêu nàng... Ta... yêu nàng...”

Cơ Động ôm chặt lấy thân thể Liệt Diễm, thanh âm của hắn vút cao trong hỏa diễm, đúng vậy, hắn không hối hận, tuyệt không hối hận. Nếu như hắn nói ra ba chữ ta yêu nàng với Trần Tư Tuyền thì có khác nào khiến Liệt Diễm thất vọng. Hắn không hối hận, mặc dù cuối cùng bọn họ cùng nhau đi về phía tử vong, nhưng hắn biết Liệt Diễm sẽ không trách mình. Chỉ cần mọi chuyện đều đã kết thúc, có thể ôm Liệt Diễm, cùng nàng chết chung một nơi vẫn còn tốt hơn nhiều so với việc không biết nàng ở phương nào.

Liệt Diễm chậm rãi nhắm hai mắt lại, giơ cánh tay lên ôm cổ Cơ Động: “Tiểu... Cơ Động... Ta cũng yêu... chàng... Ta đây... cả đời... may... mắn... nhất... chính là... đã yêu... chàng ngốc Cơ Động...”

Từ nơi vô tận trong hư không, hai quang hào quang màu trắng và đen đồng thời xuất hiện, lặng lẽ phủ xuống khoảng không xung quanh nơi Cơ Động và Liệt Diễm đang ôm nhau rồi nâng cả hai bay lên cao. Thánh Tà Đảo một lần nữa bị chia ra làm hai, Quang Minh và Hắc ám, rốt cuộc cũng dựa theo tâm nguyện của Cơ Động mà bị chia ra làm hai, hoàn toàn tách ra.

Thần giới!

Trắng và đen, lưỡng sắc quang trụ cùng đứng đó. Thần giới lúc này lâm vào sự yên lặng tĩnh mịch như thuở mới khai sinh, nhất là trong lĩnh vực của hai đại Thần vương thống trị thì lại càng yên tĩnh đến đáng sợ.

Bạch quang lóe lên, theo đó là âm thanh của Thiện thần cũng chậm rãi theo sau. Trong thanh âm tràn đầy tâm tình buồn bã: “Ác Thần, trận đánh cuộc này coi như người thắng rồi!”

Ác thần cười khở: “Xem ra ta thật sai lầm rồi. Năm năm thời gian, sắc đẹp hấp dẫn, thời gian ma luyện đều không thể làm tên tiểu tử ngu ngốc kia có chút thay đổi nào, nhưng ta vẫn thật sự không rõ, tình yêu đến tột cùng là cái gì dẫn dắt chứ?”

Thậm chí, với lực lượng như thế mà bọn hắn vẫn tình nguyện giao ra tính mạng mình một cách vô oán vô hối. Thua thì thua, ta thừa nhận ta thua. Chỉ có điều lực lượng của tình yêu vẫn khiến ta lâm vào hồ đồ. Nói đi, người muốn ta đáp ứng người điều kiện gì?”

Thiện thần khẽ mỉm cười: “Lão quỷ, người còn nhớ rõ chúng ta làm Thần vương đã bao nhiêu năm không?”

Ác thần nói: “Ai mà nhớ nổi chứ, cứ tính là mấy ngàn vạn năm đi. Ở mãi một chỗ nơi đây phiên chết đi được, cái đám giáo hoạt ngày xưa sau khi lừa chúng ta tiếp nhận Thần vương vị, cả đám đều trốn mất tăm mất tích. Chỉ có mỗi tên Tu La Thần là thông minh, cứng rắn cưỡng ép người thừa kế Hải thần, đem tu vi của mình truyền thừa cho Đường Tam, hiện tại Đường Tam kế thừa Tu La Thần vị của hắn, còn hắn thì ung dung chạy tới địa phương khác hưởng sung sướng.”

Thiện thần cười hắc hắc, nói: “Nói như vậy, người rất không nguyện ý làm Thần vương rồi?”

Ác thần hừ lạnh: “Chẳng lẽ người nguyện ý chắc? Nhưng thần vương vị của chúng ta làm sao có thể truyền thừa ra ngoài được?”

Thiện thần mỉm cười: “Cũng không phải là không được, ta là người thắng cuộc, việc ta yêu cầu chính là người nhượng lại ngôi vị Ác thần!”

Ác thần chấn kinh: “Thiện lương, người điên rồi sao? Nhượng lại ngôi vị Ác thần? Ai sẽ thay ta đảm đương chức trách Thần vương?”

Thiện thần nhẹ giọng: “Người cảm thấy tiểu tử Cơ Động như thế nào? Tại thế giới loài người, hắn phải chịu nhiều thống khổ như vậy, hắn và Liệt Diễm lại là đối tượng đánh cuộc của chúng ta, Liệt Diễm thì còn có nguyên nhân, nàng ta vốn không phải là nhân loại mà trở thành thần giả, nên nhất định phải tiếp nhận khảo nghiệm của chúng ta thì mới có khả năng chân chính được trao thần vị. Riêng tiểu tử Cơ Động thì chính là tai bay vạ gió đúng nghĩa. Linh hồn của hắn cũng đã đạt đến thần thức cảnh giới, để cho hắn tiếp nhận truyền thừa ngôi vị Ác thần của người cũng coi như đền bù thiệt thòi cho hắn. Dĩ nhiên, chúng ta có thể chỉ để hắn tạm thời tiếp nhận ngôi vị Thần vương Ác thần, với khảo nghiệm của chúng ta và phẩm chất của hắn, ta cho rằng tiểu tử này có thể đảm nhiệm được!”

Điều khiến Thiện thần không ngờ đến là sau khi nghe lão thì thầm, trong thanh âm của Ác thần thế nhưng lại tràn ngập hưng phấn: “Đúng vậy a! Sao trước đây ta lại không nghĩ tới điều này chứ? Tiểu tử Cơ Động này tâm chí kiên nghị, cho dù là trong Thần giới cũng rất khó tìm được người như thế, để cho hắn tạm thay ngôi vị Thần vương của ta, ta liền có thể hảo hảo đến thế giới loài người lịch lãm. Chỉ có thể tự mình thể nghiệm thì ta mới tìm hiểu được sự huyền bí của tình yêu. Nói không chừng còn có một phần tức thế nhân duyên đang chờ ta, khiến cho bản Thần vương ta có thể tự mình lãnh hội tư vị tuyệt vời của nó.”

Thiện thần cười hắc hắc, trong lòng thầm nghĩ: “Hảo hảo cảm thụ tư vị tình yêu sao? Tà ác, thì ra là người đã sớm ngán ngẩm nơi này rồi, đầu chỉ có mình ta. Đầu phải chỉ có mình người là muốn dạo chơi hạ giới à nha... hắc hắc...”

Nam Hỏa đế quốc, Ly Hỏa thành. Bạn đang xem truyện được sao chép tại: t.r.u.y.e.n.y.y chấm

Bên trong Ly Hỏa thành, có một tửu quán nổi tiếng. Sở dĩ nó nổi tiếng là do một nguyên nhân rất đơn giản, đây chính là nơi xuất phát lần đầu tiên của một đời Thánh vương - người đã cứu vớt Quang Minh thế giới - Tửu Thần Cơ Động! Tửu quán này có một cái tên rất kêu là Liệt Diễm Phần Tình.

Trong truyền thuyết, chén rượu đầu tiên mà Thánh vương Cơ Động điều chế cho nữ hoàng của địa tâm thế giới - Liệt Diễm - cũng có tên gọi là Liệt Diễm Phần Tình.

“Ta vốn dĩ trở thành loài người là để thoả mái vui đùa một chút. Sao mấy ngày rồi mà vẫn chả thấy vui tẹo nào thế này!”

Đang lúc một thiếu niên áo đen ngồi một mình lẩm bẩm, thì cánh cửa tửu quán chợt mở ra, từ bên ngoài có một người bước vào. Trong nháy mắt khi nàng bước vào Liệt Diễm Phần Tình, nhất thời liền trở thành tiêu điểm cho toàn thể mọi người.

Đó là một bạch y nữ tử thanh thuần đến mức tận cùng, dung mạo khả ái đến mức khiến người ta căn bản không thể sinh ra bất kỳ tà niệm nào. Một thân bạch y không hề nhiễm chút bụi trần, hai lọn tóc dài màu đen thả hờ trước người, đôi mắt to tròn đen nhánh mang theo cái nhìn ôn nhu động lòng người, khí chất xuất trần chẳng khác nào một đóa sen trắng tinh khiết...

Chính là nàng rồi, thanh niên áo đen vừa nhìn thấy bạch y nữ tử này liền lập tức vui mừng vô hạn. Hắn có thể cảm giác được, nữ tử này chính là người mà mình muốn tìm, trong lòng không nhận được thâm nghĩ: “Tên Thiện lương này quả thật chính xác, an bài cho ta một người có dung mạo như vậy, không hề thua kém Liệt Diễm chút nào. Thật là đáng mong đợi a...”

Vừa nghĩ, hắn vừa tiến tới đón đầu bạch y thiếu nữ. Lượng người trong tửu quán lúc này vốn không ít, đại đa số là đang bị dung nhan tuyệt diễm của nữ tử làm cho kinh động.

Thanh niên áo đen dương dương tự đắc, vác bộ mặt tiêu sái bước đến trước mặt của bạch y thiếu nữ, cực kỳ trắng trợn nói: “Thật tốt quá, ta rốt cuộc đã tìm được nàng rồi. Mỹ nữ, ta cảm thấy giữa chúng ta vốn có túc thế nhân duyên, hai ta có thể oanh oan liệt liệt yêu nhau được chứ?”

Lời vừa nói ra, trong quán rượu nhất thời ồ lên một mảnh xôn xao, tiếng chửi bậy ấu ố khắp nơi. Đồng đảo tửu khách nhìn người thanh niên áo đen như nhìn một tên ngốc tử, tiếp cận con người ta cũng không nên trực tiếp như vậy chứ? Không một ai cảm thấy tên ngu ngốc này có thể thành công, bọn hắn xem ra nếu bạch y nữ tử chỉ tặng hắn vài cái tát thì cũng gọi là nể mặt lắm rồi.

Nào ngờ, khiến ọi người ngoài ý muốn chính là Bạch y thiếu nữ lại nhìn thanh niên áo đen với ánh mắt bình tĩnh vô cùng, càng không mắng hắn té tát mà còn ôn nhu cười, khe khẽ gật đầu.

Thanh niên áo đen mừng rỡ, hô lớn nói: “Ta rốt cuộc tìm được túc thế nhân duyên của ta rồi!”

Bạch y thiếu nữ nhẹ kéo tay của hắn, nói: “Tiên sinh, chúng ta đi thôi!”

“Đi đâu?” Thanh niên áo đen nghi ngờ hỏi.

“Đi kiếm chỗ nghỉ ngơi a...”

“A?”

“Tiên sinh, không phải là người nói chúng ta có túc thế nhân duyên sao? Chỉ cần năm mươi kim tệ, ta liền cùng người đi hết đoạn nhân duyên này.”

“A... A...” Tiếng kêu thảm thiết truyền xa mười dặm...

Thần giới!

“Cơ Động, làm như vậy có quá đáng quá hay không?” Liệt Diễm một thân xiêm y hoa lệ ôm sát cánh tay Cơ Động, trên mặt tươi rói nụ cười thỏa mãn. Rốt cục có thể cùng người yêu mình ở cùng một chỗ, hơn nữa hai người đột nhiên trở thành Thần vương một cách truyền kỳ.

Cơ Động mặc hắc y, hừ lạnh một tiếng, tà ác cười: “Quá đáng sao? Ta sao không hề cảm thấy gì nhỉ? Bọn họ chơi khăm chúng ta đến mức nào cơ chứ? Hai tên ấy không phải là muốn đi thể nghiệm cái gì gọi là tình yêu sao? Vậy hãy để cho bọn họ hảo hảo cảm thụ một chút chua cay khổ lạt trong tình yêu đi đã. Nếu không làm thế, e rằng không đền đáp được chiếu cố của bọn họ với chúng ta...”

Liệt Diễm khe khẽ gật đầu: “Chàng nói đúng, không thể tiện nghi cho bọn họ được!”

Cơ Động cười hắc hắc, nói: “Dù sao chúng ta cũng là Thần vương rồi, không bằng tranh thủ lấy việc công làm việc tư, giúp các bạn của chúng ta tới đây lịch lãm, như vậy cũng bớt tịch mịch hơn.”

Liệt Diễm gật đầu, cười nói: “Tốt! Ta hoàn toàn đồng ý. Đáng tiếc là Tư Động phải làm Long Hoàng, tạm thời không tới được, nhưng những người còn lại hẳn là không có vấn đề chi.”

Cơ Động nhất thời bắt đầu suy tư, làm thế nào để đồng bạn của mình có thể công khai tới Thần giới. Nơi này mặc dù tốt, nhưng chỉ có hai người nên quá là tịch mịch.

Đang lúc ấy thì Liệt Diễm bỗng nhiên nói: “Cơ Động, đến thời gian rồi!”

“Ách... Liệt Diễm, thật chứ?”

Liệt Diễm dậm chân: “Đương nhiên rồi, chàng muốn bồi thường lại khoảng thời gian ta thống khổ chờ đợi bên cạnh chàng, một ngày một vạn lần cũng không gọi là nhiều, được cái là Thần giới này một ngày lại rất dài. Chẳng lẽ chàng không muốn sao?”

“Nguyện ý, dĩ nhiên là nguyện ý. Chúng ta liền bắt đầu ngay thôi. Liệt Diễm, ta yêu nàng, ta yêu nàng, ta yêu nàng, ta yêu nàng...”

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuu-than-am-duong-mien>